ΛΕΞΙΚΟΝ

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ

(ΚΑΙ ΓΑΛΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ)

ΤΗΣ

ΛΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

(ΗΤΟΙ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΩΔΟΥΣ)

ΥΠΟ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΗΠΙΤΗ

ΑΝΤΙΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ

DICTIONNAIRE GREC-FRANÇAIS ET FRANÇAIS-GREC

PAR

ANTOINE TH. HÉPITÈS

LIEUTENANT-COLONEL

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ

1908

«Ὁ Βολταῖρος διηγεῖται ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ μίαν σελίδα, χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ τρὶς ἢ τετράκις τὸ ΛΕΞΙΚΟΝ.»
«Voltaire raconte qu'il ne pouvait pas écrire une page, sans ouvrir trois ou quatre fois un DICTIONNAIRE.»
(BOITARD)

*Τὸ **Ἑλληνογαλλικὸν (καὶ Γαλλοελληνικὸν) Λεξικὸν** τῆς **Λαλουμένης Ἑλληνικῆς γλώσσης** (ἤτοι καθαρευούσης καὶ δημώδους), ὅπερ ἅπτεται πασῶν τῶν λέξεων τῆς λαλουμένης, ἑρμηνεύει ἑκάστην τούτων σαφῶς καὶ συνοπτικῶς, ἀνταποδίδει τὴν ἀντίστοιχον Γαλλικὴν ἔννοιαν μετὰ παραδειγμάτων, ἐπεξηγεῖ πᾶσαν δεκτικὴν ἐξηγήσεως λέξιν, παρουσιάζον οὕτω καὶ τὴν μορφὴν ἐγκυκλοπαιδικοῦ λεξικοῦ, δέον νὰ καταστῇ τὸ ἐγκόλπιον πάσης οἰκογενείας, ἀπαραίτητον εἰς τὸν μαθητήν, εἰς τὸν ἐπιστήμονα καὶ εἰς πάντα ἀνεξαιρέτως ἐγγράμματον δι' ὅλους τοὺς κλάδους. Ἐν τέλει παρατεθήσεται **γαλλοελληνικὸν λεξιλόγιον** τοῦ ἰδίου λεξικοῦ μου.*

*Τὸ ἔργον μου τοῦτο ἀφιέρωσα εἰς τὴν Α. Β. Ὑψηλότητα τὸν **ΔΙΑΔΟΧΟΝ,** ὅστις ἀποδεχθεὶς τὴν ἀφιέρωσιν μοὶ ἐπέτρεψεν ἵνα τὸ πανομοιότυπον τῆς ἰδιοχείρου αὐτοῦ ἐπιστολῆς καταχωρίσω ἐν τῷ **ΛΕΞΙΚΩι** μου.*

Πρὸς πλείονα πίστωσιν τοῦ ἔργου μου ὑπέβαλον τοῦτο περατωμένον ὑπὸ τὴν κρίσιν τῶν κ. κ.

***Γ. Ν. Χατζιδάκι,** καθηγητοῦ τῆς γλωσσολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ,*

Maurice Holleaux, *διευθυντοῦ τῆς Γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν,*

***Δημητρ. Γρ. Καμπούρογλου,** ἐφόρου τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης,*

Eug. Brissaud, *καθηγ. τῆς Γαλλικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας,*

***Κωνστ. Ι. Τσάτσου,** τέως προέδρου τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, καὶ*

***Σπυρίδωνος Παγανέλη,** φιλολόγου.*

*Τὰς κριτικὰς τούτων παραθέτω κατὰ σειράν, ἐξ ὧν τὴν τοῦ κ. **Σ. Παγανέλη** ἀναλύουσαν λεπτομερῶς τὸ ἔργον μου χρησιμοποιῶ ἀντὶ ΠΡΟΛΟΓΟΥ.*

Τὰς πλείστας τῶν ἐπιστημονικῶν ἐπεξηγήσεων ἔλαβον ἐκ πολλῶν ***εἰδικῶν γαλλικῶν*** καὶ ***ἑλληνικῶν συγγραμμάτων,*** ἐκ τοῦ «Nouveau Larousse», ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ἐγκυκλοπαιδικῶν λεξικῶν καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ λαμπροῦ τοιούτου τοῦ ἐκδοθέντος ὑπὸ τοῦ φιλοπόνου Κυρίου Μπάρτ τῇ συμπράξει ἐγκρίτων λογίων καὶ καθηγητῶν. Τέλος ἐχρησιμοποίησα ἅπαντα τὸν πλοῦτον τοῦ λεξικοῦ μου «Dictionnaire des termes scientifiques et techniques», συνιστάμενον ἀπὸ ἐπεξηγηματικὴν ὀνοματολογίαν, ἀρχιτεκτονικήν, οἰκοδομικήν, σιδηροδρομικήν, στρατιωτικήν, ναυτικήν, ἀτμομηχανικήν, ἱππευτικήν, ἱππολογίαν, φυσικήν, χημείαν, ἠλεκτρικήν, στρατιωτικὸν δίκαιον, ἀλληλεθνὲς δίκαιον κτλ. κτλ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΗΠΙΤΗΣ

ΠΡΟΣ

ΤΗΝ Α. Β. ΥΨΗΛΟΤΗΤΑ

ΤΟΝ

ΔΙΑΔΟΧΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ

Ὑψηλότατε!

Αἱ Μοῦσαι καὶ αἱ Τέχναι, ὑπὸ τοῦ Ἄρεως τὴν πνοὴν καὶ τῆς εὐνόμου ἐλευθερίας τὸ φῶς ἐλάμπρυναν ἀνέκαθεν καὶ λαμπρύνουσι τοὺς Λαοὺς καὶ τὰ Ἔθνη.

Εὐγενὴς κλῆρος καὶ τίτλος Ἐκείνων, Οἵτινες ἡγοῦνται τῶν λαῶν, ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει πάντοτε ἡ ἀσχολία περὶ τὰ γράμματα καὶ ἡ τῶν ἐργατῶν τῶν γραμμάτων ἐνθάρρυνσις.

Εὐδόκησον, Ὑψηλότατε, ν᾿ ἀποδεχθῇς εὐμενῶς εὐλαβῆ παράκλησιν καὶ ἐπίτρεψον νὰ λαμπρύνω τὸ ἐμὸν βιβλίον ἀφιερῶν αὐτὸ εἰς τὴν Σὴν Βασιλικὴν Ὑψηλότητα.

Ὑπὸ ὄνομα μαρτυρικόν, μεστὸν ἱστορίας καὶ πόνου ἀλλὰ καὶ δόξης, μεταρσιοῦν δὲ τοῦ Ἕλληνος τὴν ψυχὴν εἰς ἡμέρας πολέμων καὶ αὐτοθυσίας, καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀϊδίου Ἑλληνισμοῦ, τοῦ ἀδιαλείπτως μαχομένου, δονοῦν εἰς τὰς βαθυτέρας καὶ ἁγιωτέρας πτυχάς της, ἐκλήθης ὑπὸ τῆς Προνοίας ἵνα, ὑπὸ τὴν εὔνουν Χειραγωγίαν Αὐτῆς καὶ τὴν κραταιὰν προστασίαν, ἐφορεύσῃς εἰς τὰς ἀπωτέρω τύχας τοῦ ἱστορικωτάτου τῶν λαῶν, καὶ ἐν τῇ χαλεπῇ ἐκτυλίξει ἀγνώστου μέλλοντος συνεχίσῃς, ἐν εὐγενεῖ ὁμωνυμίᾳ, καθήκοντα, μερίμνας καὶ ὑποχρεώσεις, ἀκοιμήτως καὶ ἀπαραγράπτως ζώσας καὶ παλλούσας εἰς τοῦ Ἔθνους Σου τὴν ψυχήν.

Καὶ εἰς ἄλλα μὲν στάδια, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν χρηστὴν παίδευσιν τοῦ λαοῦ καὶ τὴν σκόπιμον ἀνατροφήν του θεμελιοῦται ἡ εὐτυχὴς πλήρωσις τῶν θεμιτῶν ὀνείρων τοῦ Γένους.

Τὸ ἐμὸν βιβλίον, κόπου καὶ μόχθου προϊόν, καὶ διὰ τὴν σύνθεσιν τοῦ ὁποίου παρῃτήθην ἑκουσίως τῆς ἐνεργοῦ ἀσχολίας περὶ τὸ εὐγενὲς ἐπάγγελμα τῶν ὅπλων, δὲν εἶνε ἴσως ἀλλότριον πρὸς τὸν λαοφιλῆ σκοπὸν τῆς βαθμιαίας διαδόσεως ὑγιῶν γνώσεων παρὰ τῷ λαῷ, καὶ τῆς ὑποβοηθείας πρὸς τὴν στοιχειώδη ἀλλ᾿ ὀρθὴν τῆς περαιτέρω παιδεύσεώς του ἐπικουρίαν.

Ἡ σκέψις αὕτη μὲ ἐνεθάρρυνεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπιζητήσω τὴν ἔξοχον τιμὴν τῆς ἀφιερώσεως τοῦ βιβλίου μου πρὸς τὴν Ὑμετέραν Βασιλικὴν Ὑψηλότητα, δι᾿ ὃ καὶ ἐξαιτοῦμαι εὐλαβῶς τὴν εὐμενῆ ἀποδοχὴν τῆς αἰτήσεώς μου.

Ὑποσημειοῦμαι
τῆς Ὑμετέρας Βασιλικῆς Ὑψηλότητος
ταπεινὸς καὶ πιστὸς θεράπων

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Θ. ΗΠΙΤΗΣ
ΑΝΤΙΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Ἀθῆναι τῇ 15 Αὐγούστου 1907.

Κύριον

Α. Ἠπίτην

Ἀντισυνταγματάρχην ε. α.

Ἀθήνας

ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΔΙΑΔΟΧΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ
21 Αὐγούστου 1907

Κύριε ἀντισυνταγματάρχα.

Εὐχαρίστως δέχομαι τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ βιβλίου σας, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον πρόκειται νὰ ἐπιδώσητε. Σε Ἠδ ἐργασία, τὴν ὁποίαν δι' ἀληθῶν πόνων ἐντὸς βραχέος. Συγχαίρω,

χρόνου ἐφέρατε εἰς πέρας εἶναι ὄντως μνημειῶδες καὶ τιμᾷ τὸν ἐργάτην αὐτοῦ. Ἐκ τῶν χειρογράφων, τὰ ὁποῖα εἶδον καὶ τῶν σημειώσεων τὰς ὁποίας ἀνέγνωσα, ἐσχημάτισα τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ λεξικόν σας εἶναι προωρισμένον νὰ προσφέρῃ ὄντως πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸ κοινὸν τὸ καταγινόμενον εἰς μελέτας παντὸς εἴδους, ὡς καὶ εἰς πάντα σχεδὸν τὰ ἐπαγγέλματα. Νομίζω ὅτι ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου εἶναι ἐξησφαλισμένη καὶ σᾶς συγχαίρω ἐγκαρδίως.

Κωνσταντῖνος Δράγος

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς τοὺς λειτουργοὺς τῆς Μέσης ἐκπαιδεύσεως

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ κ. Ἀντ. Θ. Ἠπίτης παρασκευάσας ἀπὸ πολλοῦ χρόνου μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ ἀτρύτων μόχθων Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν τῆς λαλουμένης Ἑλληνικῆς γλώσσης καθαρευούσης τε καὶ δημώδους, μέλλει νὰ ἐκδώσῃ αὐτὸ κατὰ μηνιαῖα φυλλάδια..

Τὸ λεξικὸν τοῦτο ὑποβληθὲν ὡς χειρόγραφον εἰς τὴν κρίσιν ἐπιφανῶν λογίων ἡμεδαπῶν τε καὶ ἀλλοδαπῶν, ἐξετιμήθη μεγάλως διά τε τὴν φιλοπονίαν τοῦ εἰρημένου συγγραφέως καὶ διὰ τὴν μάθησιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐμπειρίαν, μεθ' ἧς συνέταξεν αὐτὸ πρὸς ὄφελος τῶν τε περὶ τὴν γαλλικὴν καὶ περὶ τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ἀσχολουμένων καὶ σπουδαζόντων. Νομίζομεν εὔλογον νὰ συστήσωμεν ὑμῖν τὸ λεξικὸν τοῦτο, ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς ἑρμηνεύει πάσας τὰς λέξεις τῆς λαλουμένης γλώσσης καὶ ἀνταποδίδει τὴν ἀντίστοιχον Γαλλικὴν ἔννοιαν μετὰ παραδειγμάτων καὶ ὅπερ ἔχει καθόλου τὸν τύπον ἐγκυκλοπαιδικοῦ λεξικοῦ ἀξίου τῆς ὑμετέρας προσοχῆς καὶ μελέτης.

Ἀθῆναι τῇ 4 Σεπτεμβρίου 1907.

Ὁ ὑπουργὸς
τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως

Α. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀξιότιμε Κε Ἀντ. Ἠπίτη

Ἑκατονταετηρὶς σχεδὸν συμπληροῦται, ἀφ' ὅτου τῷ 1812 ὁ ἀοίδιμος Κοραῆς ἐν τοῖς εἰς τὸν Πλούταρχον προλεγομένοις αὐτοῦ, Τόμ. Δ' σ. ιϛ', ἐκήρυξε πρὸς τὸ τότε δουλεῦον Γένος, ὅτι «*τὸ πρῶτον βιβλίον ἑκάστου ἔθνους εἶναι τῆς γλώσσης του τὸ Λεξικόν, ἤγουν ἡ συνάθροισις καὶ ἔρευνα τῶν συμβόλων μὲ τὰ ὁποῖα ἐκφράζει τὰς ἰδέας του. Ἕως δὲν γίνῃ ἡ συνάθροισις αὕτη, τὸ ἔθνος ὄχι μόνον δὲν ἐμπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ παιδείαν ἢ ν' αὐξήσῃ τὴν ὁποίαν ἔχει, ἀλλὰ κινδυνεύει νὰ τὴν χάσῃ παντάπασι, διὰ τοῦτο ὅτι περιφέρεται κατὰ πόλεις καὶ χώρας σκορπισμένη καὶ ἀθησαύριστος.*»

Ἐκ τῶν σοφῶν τούτων λόγων τοῦ πρώτου διδασκάλου τοῦ Γένους ἡμῶν γίνεται δῆλον ὅτι οὐχὶ ἡ ὑφ' ὑμῶν σύνταξις καὶ ἔκδοσις λεξικοῦ τῆς νέας ἡμῶν γλώσσης ἔχει ἀνάγκην δικαιολογίας ἢ συστάσεως, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ παραδόξως μακρὰ ἔκτοτε ὑφ' ἡμῶν ἀναβολὴ τοῦ *ἐθνικοῦ τούτου ἔργου* χρήζει αἰτιολογίας καὶ—συγγνώμης.

Πάντες ὁμολογοῦσιν ὅτι αἱ λέξεις εἶναι τὰ σύμβολα τῶν ἡμετέρων ἐννοιῶν· δῆλον ἄρα ὅτι, ἵνα αἱ ἔννοιαι ἡμῶν ἑκάστοτε ἐκφέρωνται μετὰ σαφηνείας, ἀνάγκη αἱ λέξεις αἱ ἐκφράζουσαι ταύτας νὰ εἶναι ὡς πρὸς τὴν σημασίαν διαυγεῖς ὡς κρύσταλλοι· τότε μόνον ἑκάστη τούτων παραλαμβανομένη εἰς τὸν λόγον θέλει νοεῖσθαι οὐχὶ μόνον ἀμέσως, ἄνευ μεσολαβήσεως ἄλλων, ἀλλὰ καὶ ἀκριβῶς οὕτως ὅπως ἐπιθυμεῖ ὁ μεταχειριζόμενος αὐτήν, καὶ τότε μόνον θέλουσι περιορισθῇ ἢ καὶ ἐκλείψει ὅλως αἱ πλεῖσται τῶν ἀμφισβητήσεων, ὧν ἡ ἐσχάτη αἰτία κεῖται οὐχὶ σπανίως ἐν τῇ ἀσαφείᾳ τῶν συμβόλων τούτων.

Ἐπειδὴ δὲ ὁμολογουμένως ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα ὑπερέχει πασῶν τῶν ἄλλων κατὰ τὸν ἀκριβῆ καθορισμὸν τῶν σημασιῶν τῶν λέξεων καὶ δὴ καὶ κατὰ τὴν σαφήνειαν τῆς φράσεως, διὰ τοῦτο κάλλιστα παραβάλλετε, καθ' ἃ ὁ ἀοίδιμος Κοραῆς παρήγγειλε, τὰς Ἑλληνικὰς λέξεις πρὸς τὰς ἀντιστοίχους Γαλλικὰς καὶ προσπαθεῖτε νὰ καθορίζητε τὰς σημασίας αὐτῶν κατὰ τὰς ἀντιστοίχους τῆς Γαλλικῆς.

Εὐχόμενος ὑμῖν ἀπὸ καρδίας τὴν εὐτυχῆ ἐπιτέλεσιν τοῦ *ἐθνικοῦ τούτου ἔργου*

μένω ὁλοπρόθυμος
Ὑμέτερος

Γ. Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙΣ
Καθηγητὴς τῆς γλωσσολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1907.

CRITIQUE

PAR

M^EUR MAURICE HOLLEAUX

Directeur de l'École française archéologique d'Athènes.

Un ouvrage des plus sérieux, qui, soit pour l'abondance des matériaux mis en œuvre, soit pour le grand nombre des termes expliqués, soit pour l'exactitude de la traduction, fait grand honneur à la laborieuse patience de celui qui l'a composé, le **lexique français-grec** et **grec-français** de monsieur Antonios Th. Hépitès, a déjà rendu aux techniciens de nombreux et importants services.

Bien loin de se contenter de ce qu'il considère, trop modestement, comme un premier essai, l'auteur a depuis longtemps déjà, entrepris et même fort avancé un travail d'une bien autre ampleur: compulsant, avec une constance infatigable les dictionnaires, les lexiques, les vocabulaires, tant français que grecs, et, on peut le dire, de toutes les époques, rassemblant les termes de la langue du paysan ou du marin, avec autant de soin que ceux employés par le citadin, il se trouve avoir réuni, pour ainsi dire, tous les mots qui sont ou qui furent grecs. Personne ne contestera l'utilité d'une œuvre pareille: des lexiques peu complets, (déplorables même en ce qui concerne le moyen âge), des travaux lacunaires, et parfois composés avec peu de soin, voilà ce qu'on possédait jusqu'à présent.

Grâce au grand effort de Monsieur Hépitès, qui domine si aisément une matière accablante et à peine travaillée encore, tout le trésor glossique de la langue grecque, accompagné d'explications précises, et de la traduction en français, va dans très peu de temps, être mis à la disposition des spécialistes de toute catégorie, et aussi du public instruit.

Tous ceux que leurs travaux ont amené si souvent à regretter l'absence d'un livre comme celui de Monsieur Hépitès, tous les lexicographes, tous les amis de la science, en général, se réjouissent de l'apparition, très prochaine, d'un ouvrage aussi indispensable qu'il est excellent.

12/25 Août 1907. **MAURICE HOLLEAUX**

Directeur de l'École française d'Athènes

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ

Κ^ΟΥ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΟΛΛΩ

Διευθυντοῦ τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν.

Τὸ Γαλλοελληνικὸν καὶ Ἑλληνογαλλικὸν λεξικὸν τοῦ Κυρίου Ἀντωνίου Ἠπίτη ὡς πρὸς τὴν ἀφθονίαν τοῦ ἐν χρήσει ὑλικοῦ δύναται νὰ συγκαταλεχθῇ μεταξὺ τῶν ***σοβαρωτέρων ἔργων*** τοῦ εἴδους του, ἡ πληθὺς δὲ τῶν ἐν αὐτῷ ἐξηγουμένων ὅρων ὅσον καὶ ἡ ἀκρίβεια τῆς μεταφράσεως περιποιοῦσι μεγίστην τιμὴν εἰς τὴν ὑπομονητικὴν φιλεργίαν τοῦ συγγραφέως.

Τὸ ἔργον αὐτὸ παρέσχεν ἤδη σπουδαίας ὑπηρεσίας εἰς τοὺς εἰδικῶς ἀσχολουμένους.

Μηδόλως ἀρκούμενος εἰς ὅ,τι ἐν τῇ μετριοφροσύνῃ του θεωρεῖ ὡς πρῶτον δοκίμιον, ὁ συγγραφεὺς πρὸ πολλοῦ ἔχει ἤδη ἐπιχειρήσει καὶ τείνει νὰ φέρῃ εἰς πέρας ἔργον εὐρύτερον.

Ἐρευνῶν μὲ ἀνεξάντλητον ἐπιμονὴν τὰ λεξικά, τοὺς γλωσσικοὺς ἰδιωτισμοὺς τόσον τῆς Γαλλικῆς ὅσον καὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὅλων τῶν ἐποχῶν, συλλέγων μετ' ἴσης ἐπιμελείας τοὺς γλωσσικοὺς ὅρους τοῦ τε χωρικοῦ, τοῦ ναυτικοῦ καὶ τοῦ κατοίκου τῶν πόλεων, εὑρέθη οὕτω κάτοχος ὅλων τῶν λέξεων, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἢ ὑπῆρξαν Ἑλληνικαί. Οὐδεὶς θὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ***χρησιμότητα*** τοιούτου ἔργου. Λεξικὰ ἀτελῆ (ἀνάξια λόγου ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν μεσαίωνα), ***ἔργα χασματώδη*** καὶ μετ' ἀκηδίας συντεθειμένα, ἰδοὺ τί εἴχομεν μέχρι τοῦδε.

Χάρις εἰς τὸν ἀκάματον ζῆλον τοῦ Κυρίου Ἠπίτη, πολύμοχθον ἔργον ἐπετεύχθη, ἡ περισυλλογὴ ὕλης μὴ ἄχρις ὥρας ἐπεξεργασθείσης, καὶ ὁ γλωσσικὸς οὗτος θησαυρὸς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, συνοδευόμενος ὑπὸ ***ἀκριβοῦς ἑρμηνείας καὶ τῆς Γαλλικῆς μεταφράσεως,*** τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν εἰδικῶν πάσης κατηγορίας καὶ τοῦ φιλομούσου κοινοῦ.

Πάντες ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων αἱ ἀσχολίαι των ἔφερον εἰς τὴν δυσχερῆ θέσιν νὰ θλίβωνται διὰ τὴν ἔλλειψιν ἔργου οἷον τὸ τοῦ κ. Ἠπίτη, πάντες οἱ λεξικογράφοι, πάντες γενικῶς οἱ φίλοι τῆς ἐπιστήμης θὰ χαρῶσιν ἐπὶ τῇ προσεχεῖ ἐμφανίσει ἔργου τόσον ***ἀπαραιτήτου ὅσον καὶ τελείου εἰς τὸ εἶδός του.***

12]25 Αὐγούστου 1907. **MAURICE HOLLEAUX**

Directeur de l'École française d'Athènes.

Κον Ἀντ. Θ. Ἠπίτην
Ἀντισυνταγματάρχην Πυροβολικοῦ

Ἐνταῦθα.

Καταγινόμενος ἀνέκαθεν κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς μου εἰς ἐμπορικὰς καὶ οἰκονομολογικὰς μελέτας μετὰ λύπης παρετήρουν τὰς μεγάλας ἐλλείψεις καὶ κενὰ τῶν διαφόρων ἑλληνογαλλικῶν καὶ γαλλοελληνικῶν λεξικῶν εἰς τὰ τοῦ κλάδου αὐτοῦ· αἱ λεξικογράφοι μας, ἐπιστήμονες, φιλόλογοι καὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, εἴτε ἐξ ἀγνοίας, εἴτε ἐκ περιφρονήσεως, παρέργως ὅλως κατέγιναν εἰς τὸ τόσον ἀναπτυχθὲν καὶ τελειοποιηθὲν λεξιλόγιον αὐτό. Ἐχρειάζετο ὁμολογουμένως ὑπομονή, κόπος, ἐπιμέλεια, πρὸς περισυλλογὴν τόσων νέων λέξεων, διατυπώσεων καὶ φράσεων, μετ' εὐχαριστήσεως δὲ εἶδον ἔκ τινων δοκιμίων, τὰ ὁποῖα μοὶ ἐκάματε τὴν τιμὴν νὰ μοὶ ὑποβάλητε, ὅτι κατενοήσατε τὰ κενὰ καὶ τὰ συνεπληρώσατε ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερον. Σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν τελικὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐπιπόνου αὐτῆς ἐργασίας, μὴ ἀμφιβάλλετε δὲ ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἐμπόριον, ἡ βιομηχανία, ἡ ναυτιλία κλπ. θὰ εὕρῃ ἐν τῷ λεξικῷ ὑμῶν τὴν πρὸ πολλοῦ ποθουμένην ἀρωγήν· ἐὰν ὄχι ὑλικῶς, τοὐλάχιστον ἠθικῶς δύνασθε νὰ καυχᾶσθε διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου σας, τὸ ὁποῖον δὲν θέλω λείψει ἀπὸ τοῦ νὰ συνιστῶ πρὸς πάντας.

Μετὰ μεγίστης ὑπολήψεως καὶ φιλίας

ΚΩΝΣΤ. Ι. ΤΣΑΤΣΟΣ

*Διευθυντὴς τῶν καταστημάτων «**Ἑρμείου**» καὶ τέως Πρόεδρος τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν.*

CRITIQUE

PAR

M^EUR EUGÈNE BRISSAUD

Professeur de Langue française et de Littérature.

Quel que soit le plus ou moins de valeur intrinsèque des Lexiques publiés jusqu'à ce jour par les Lexicographes grecs, on peut affirmer à coup sûr qu'ils sont devenus insuffisants et que le besoin d'un **Dictionnaire complet,** répondant à toutes les exigences imposées par les progrès multiples de la science, se faisait impérieusement sentir. Telle est l'œuvre magistrale, dont Mr Antoine Th. Hépitès n'a pas craint d'affronter les difficultés et qu'il a su mener à bonne fin.

Ce Dictionnaire, qui répresente une somme considérable de labeur, de recherches et d'études, et qui se recommande par l'abondance et la variété des matières, la clarté des explications et l'exactitude de la traduction française, ne peut manquer de trouver auprès du public l'accueil qu'il mérite.

Indispensable aux savants, aux lettrés, aux spécialistes de toute catégorie et aux gens du monde, cet ouvrage ne sera pas moins utile dans **l'enseignement scolaire,** et je ne doute pas que tout étudiant sérieux n'ait à cœur de le posséder dans sa bibliothèque.

J'ajouterai que l'excellent Dictionnaire de Mr Hépitès pourrait servir de base aux travaux de linguistique, que les membres de la future Académie Hellénique seront un jour appelés à entreprendre, pour diriger dans la bonne voie le mouvement progressif de la langue et pour en régler l'usage.

EUGÈNE BRISSAUD
Professeur de Langue française et de Littérature,
Officier de l'Instruction publique.

Athènes le 10 Septembre 1907.

ΚΡΙΤΙΚΗ

ΥΠΟ

EUGÈNE BRISSAUD

Καθηγητοῦ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας.

Οἱαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ πραγματικὴ ἀξία τῶν ἄχρι τοῦδε δημοσιευθέντων ὑπὸ Ἑλλήνων λεξικογράφων ἑλληνογαλλικῶν λεξικῶν, εἶνε ὑπερβέβαιον ὅτι ταῦτα κατέστησαν ἀνεπαρκῆ καὶ ὅτι ἡ ἀνάγκη ***πληρεστέρου λεξικοῦ,*** ἀνταποκρινομένου εἰς ἁπάσας τὰς ἐπιβεβλημένας, λόγῳ τῆς προόδου τῆς ἐπιστήμης ἀπαιτήσεις, καθίστατο λίαν αἰσθητή. Τοιοῦτον εἶνε τὸ μέγα ἔργον, οὗτινος τὰς δυσχερείας κατώρθωσε νὰ ὑπερνικήσῃ ὁ κ. Ἀντ. Θ. Ἠπίτης καὶ νὰ φέρῃ αὐτὸ εἰς αἴσιον πέρας.

Τὸ λεξικὸν τοῦτο, ἀποτέλεσμα ἀτρύτων κόπων καὶ ἐργασίας, ἐρευνῶν καὶ μελετῶν, συνιστώμενον λόγῳ τῆς ἀφθονίας καὶ ποικιλίας τῆς ὕλης, τῆς σαφηνείας τῶν ἐξηγήσεων καὶ τῆς ἀκριβείας τῆς γαλλικῆς μεταφράσεως, δὲν δύναται εἰμὴ νὰ τύχῃ παρὰ τῷ κοινῷ τῆς πρεπούσης αὐτῷ ἐκτιμήσεως.

Ἀπαραίτητον τόσον εἰς τοὺς πολυμαθεῖς καὶ ἐγγραμμάτους, ὅσον καὶ εἰς τοὺς εἰδικοὺς πάσης κατηγορίας καὶ τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε χρησιμώτατον εἰς τὴν ***σχολικὴν διδασκαλίαν*** καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι πᾶς σοβαρὸς σπουδαστὴς θὰ ἐπιζητήσῃ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην του.

Ἐπιπροσθέτως λέγω, ὅτι τὸ ἐξαίρετον λεξικὸν τοῦ κ. Ἠπίτη δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις εἰς τὴν γλωσσολογικὴν ἐργασίαν, ἥντινα θὰ κληθῶσιν ἡμέραν τινὰ ν' ἀναλάβωσι τὰ μέλη τῆς μελλούσης Ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας, ἵνα διευθύνωσι τὴν βαθμιαίαν πρόοδον τῆς γλώσσης καὶ ῥυθμίσωσι τὴν χρῆσιν αὐτῆς.

EUGÈNE BRISSAUD
Professeur de langue Française et de Littérature,
Officier de l'Instruction publique.

Ἀθῆναι τῇ 28|10 Σεπτεμβρίου 1907.

ΚΡΙΤΙΚΗ

ΥΠΟ

ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

Ἐφόρου τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης.

Εὐνόητος εἶναι ἡ καταπληκτικὴ ἐργασία, ἥτις ἀπαιτεῖται, ὅπως συγκεντρωθῇ τὸ γλωσσικὸν σύνολον μιᾶς οἱασδήποτε φυλῆς. Λέξεις, ὡς εἰπεῖν, γηγενεῖς, λέξεις ἐπήλυδες, λέξεις τηρήσασαι τὴν σημασίαν τῆς ῥίζης αὐτῶν, λέξεις ἐπεκτείνασαι, ἀλλοιώσασαι, μεταβαλοῦσαι τὴν σημασίαν ταύτην, μονονοὺ καὶ μεταπεσοῦσαι εἰς τὴν ἀντίθετον, λέξεις ἀποκρυσταλλωθεῖσαι εἰς ὅρους ἐπιστημονικοὺς καὶ τεχνικούς, λέξεις ἱστορικαί, ὑπενθυμίζουσαι ποικίλα γεγονότα, λέξεις ὑποκρύπτουσαι ἐννοίας, συμβολίζουσαι ἀρχάς, σκέψεις, θεωρίας, ἔχουσαι πᾶσαι ὅσον συνοπτικῆς τόσον καὶ ἀσφαλοῦς ἑρμηνείας ἀνάγκην, λέξεις... λέξεις... λέξεις... ὡς διὰ μαγικῆς ῥάβδου περισυλλεγόμεναι καὶ περικλειόμεναι εἰς ἓν φοβερὸν βιβλίον... τὸ ***Λεξικόν.***

Εἴπομεν, ὅτι εἶναι καταπληκτικὴ ἡ συγκεντρωτικὴ τοσούτου ὑλικοῦ ἐργασία, ἀλλὰ δὲν εἶναι βεβαίως ἐπαρκὴς ἡ λέξις αὐτη, ὅταν τὸ γλωσσικὸν τοῦτο σύνολον εἶναι Ἑλληνικόν, τῆς φυλῆς δηλονότι ἐκείνης, ἥτις διὰ πάντα κλάδον τῆς λογικῆς καὶ αἰσθητικῆς ἀντιλήψεως εἶπε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ λεχθῇ, πρὶν εἴπῃ καὶ τὴν τελευταίαν αὐτῆς λέξιν, φυλῆς ἀριθμούσης ποικίλον μὲν καὶ περιπετειώδη, ἀλλὰ συνεχῆ βίον μακρᾶς σειρᾶς αἰώνων, φυλῆς διατηρούσης τὰ στοιχεῖα τῆς ἑνιαίας φύσεώς της, καὶ πρὸ πάντων τῆς ἑνιαίας γλώσσης αὐτῆς, ἅτινα ἀναμένουσι τὴν χεῖρα τοῦ μεγαλοφυοῦς λογοτέχνου, ὅστις θὰ ἀποκαθάρῃ, θὰ ἐμψυχώσῃ, θὰ συστηματοποιήσῃ, θὰ ἀφομοιώσῃ τὰ στοιχεῖα ταῦτα, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν ὄχι μόνον τὰς πρὸς τὸ παρελθόν, ἀλλὰ καὶ τὰς πρὸς τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον ὑποχρεώσεις.

Ἐπιπρόσθετος, ὡς εἶναι εὐνόητον, κόπος δέον νὰ καταβληθῇ διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης σχετικὴν ἐργασίαν, ἕνεκα τῆς ἀνεπαρκοῦς μεσαιωνικῆς λεξικογραφίας καὶ τῆς ἐλλιπεστάτης, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἀνυπάρκτου, μεταγενεστέρας. Μεγάλη πρὸς τούτοις καὶ ἄλλης φύσεως ἐφόδια ἀπαιτοῦσα εἶναι καὶ ἡ ἐργασία τῆς συσχετίσεως τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν γλωσσικὸν κόσμον ἄλλης ἐθνότητος, καὶ ὅταν ἀκόμη αὐτη, ὡς ἡ Γαλλική, ἔχῃ ἤδη συστηματοποιήσῃ τὸν γλωσσικὸν αὐτῆς πλοῦτον.

✤ ✤ ✤ ✤

Ὁ κ. Α. Ἠπίτης διὰ τὴν ἀνέκδοτον ἐργασίαν του ταύτην — ἣν ηὐτυχήσαμεν νὰ ἴδωμεν καὶ ἐν πολλοῖς νὰ ἐξετάσωμεν—καταλαβοῦσαν ὁλόκληρον διαμέρισμα τοῦ οἴκου αὐτοῦ, πλὴν τῶν δοκιμωτάτων ἑλληνικῶν καὶ γαλλικῶν λεξιλογίων καὶ λεξικῶν, ἅτινα ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, ἐμελέτησε πλεῖστα ὅσα ἑλληνικὰ λεξιλόγια, περικλείοντα τὴν ζῶσαν γλῶσσαν πόλεων, χωρίων, παραλίων, δρυμῶν καὶ ὀρέων. Ἐμελέτησε καὶ συνέλεξεν ἐπιστημονικούς, τεχνικοὺς καὶ ἐμπορικοὺς ὅρους, ὧν ἐζήτησε καὶ ἀνεῦρε τὸν εἰς τὴν γαλλικὴν ἀνάλογον, ἀντίστοιχον καὶ ***ἡρμήνευσεν*** αὐτούς, παρέθεσεν ὑποδείγματα, καὶ κατέστησεν οὕτω τὸ ἔργον αὐτοῦ προσιτόν, ἀλλὰ καὶ ***ἀπαραίτητον*** καὶ εἰς τὸν ἐπιστήμονα, καὶ εἰς τὸν καλλιτέχνην, καὶ εἰς τὸν λογοτέχνην, καὶ εἰς τὸν ἄνδρα τῶν ὅπλων, καὶ εἰς τὸν κληρικόν, καὶ εἰς τὸν διδάσκαλον, καὶ εἰς τὸν μαθητήν, καὶ εἰς τὸν ἔμπορον, καὶ εἰς τὸν τεχνίτην......

✤ ✤ ✤ ✤

Ἐλέχθη περὶ τῶν ποιητῶν, ὅτι γεννῶνται, ἀλλὰ δὲν γίνονται. Ὁ λεξικογράφος γίνεται, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ καὶ γεννᾶται.

Τοὐλάχιστον τοῦτο ἠνάγκασεν ἡμᾶς νὰ πιστεύσωμεν, ἡ χαλκέντερος, συστηματική, ἀλλὰ καὶ ἐμπνευσμένη ἐργασία τοῦ κ. Ἀντωνίου Ἠπίτη.

Αὔγουστος 1907.

ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ
Ἔφορος Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης.

ΚΡΙΤΙΚΗ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΠΑΓΑΝΕΛΗ

Τῆς ὁσημέραι προϊούσης τελειοποιήσεως τῶν ἐκπαιδευτικῶν μέσων καὶ τῶν πηγῶν ἀφ' ὧν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀρυσθῇ ἐπαρκῶς πρόχειρα βοηθήματα καὶ γνώσεις ἐγκυκλοπαιδικὰς ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων καὶ ὁ λαός, ἀπόδειξις εἶναι τὸ λεξικὸν τοῦτο ὅπερ, χειρόγραφον, μοὶ ἐπετράπη κατ' εὐμενῆ παραχώρησιν νὰ διατρέξω.

Θὰ κρίνῃ περὶ τῆς ἀξίας τοῦ λεξικοῦ ὁ μέλλων νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὸ διὰ τὰς μελέτας του. Καὶ θὰ καθορίσῃ μὲν τὴν χρησιμότητα τοῦ ἔργου τὸ σύνολον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ μέρους δύναταί τις νὰ κρίνῃ τὸ ὅλον.

Ἀρετὴ ἰδιάζουσα τοῦ λεξικοῦ τούτου εἶναι ὅτι ἐν τῇ ἑλληνογαλλικῇ συνθέσει αὐτοῦ ἅπτεται πασῶν τῶν λέξεων τῆς λαλουμένης γλώσσης, ἑρμηνεύει αὐτὰς σαφῶς καὶ συνοπτικῶς, ἀνταποδίδει πιστῶς τὴν ἀντίστοιχον Γαλλικὴν ἔννοιαν, καὶ λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Γαλλικῆς γλώσσης ἐνταυτῷ, διεπλάσθη καὶ συνεκροτήθη εἰς περιεχόμενον καὶ εἰς μορφὴν ἐγκυκλοπαιδικοῦ λεξικοῦ, ἄνευ ἱστορίας καὶ γεωγραφίας, ἐπαρκοῦντος εἰς τὰς ἀμέσους ἀξιώσεις τοῦ Ἕλληνος, τοῦ ζητοῦντος προχείρως τι, εἴτε περὶ τὰς ἐπιστήμας ἀναφέρεται οὗτος, εἴτε ἁπλῶς τὴν πολυώνυμον καὶ πολυσχιδῆ βιομηχανίαν καὶ βιοτεχνίαν, εἴτε μηχανᾶται ἐργαζόμενος εἰς τοῦ ἐμπορίου τὸ εὐρὺ στάδιον, εἴτε σχίζει τὰς θαλάσσας ὑπὸ τὸ ἑνωθὲν σύνθημα τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, εἴτε μάχεται τὸν βαρὺν ἀγῶνα τῆς ζωῆς ἀνασκάπτων τὴν γῆν καὶ ὀρύσσων τὰ ἔγκατά της.

Ἡ εὐστόχως συνδυασθεῖσα ἰδιότης αὕτη τοῦ λεξικοῦ τούτου τοῦ κ. Α. Ἠπίτη, μοὶ φαίνεται ἀξία καὶ ἐντονωτέρας ἐξάρσεως καὶ ἰδιαιτέρας προσοχῆς.

Τὰ ὁμοταγῆ τέως λεξικὰ ὑπηρέτησαν καὶ ὑπηρετοῦσι τὸν σπουδάζοντα κόσμον, καὶ τὸν ὅπως δήποτε δεόμενον τῶν φώτων τοῦ λεξικοῦ. Ἀλλ' ἦσαν καὶ τείνουσι νὰ καταστῶσιν ἢ στοιχειώδη ἁπλῶς ἢ ἀπηρχαιωμένα καὶ ἐστερημένα ἑρμηνειῶν, ἃς καθιστᾷ ἀναποδράστους ἡ τῆς γλώσσης βαθμιαία πρόοδος, ἡ τελειοποίησις τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, αἱ νέαι ἀνάγκαι τῆς βιομηχανίας ἀξιούσης νέους τεχνικοὺς ὅρους, καθόλου δ' εἰπεῖν τὸ ῥεῦμα τῆς προόδου τὸ ἐν τῇ ἀκαθέκτῳ φορᾷ αὐτοῦ δημιουργοῦν ἀδιαλείπτως ἀνάγκας, ἃς ἡ γλῶσσα καλεῖται νὰ κατατάξῃ καὶ εὐστόχως νὰ ἑρμηνεύσῃ.

Τὰς ἀπαιτήσεις ταύτας θεραπεύει ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ καὶ τῆς λαλουμένης γλώσσης τὸ λεξικὸν τοῦτο.

Καὶ ἐν τῇ προνοίᾳ τοῦ ν' ἀπαντήσῃ τὸ λεξικὸν τοῦτο εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ λογίου καὶ τοῦ ἀστοῦ, τοῦ ἐμπόρου καὶ τοῦ ναύτου, τοῦ στρατιώτου καὶ τοῦ καλλιεργητοῦ, τοῦ τεχνίτου παντὸς κλάδου καὶ πάσης σφαίρας, εἰς τῆς γλώσσης τὰς ἀνάγκας διὰ πάντα τὰ πνευματικὰ στρώματα καὶ ἐπαγγέλματα, κεῖται μία τῶν ἐξαιρετικῶν ἀρετῶν τοῦ νέου ἔργου τοῦ φιλοπόνου καὶ καρτερικοῦ συγγραφέως.

Ἐνῷ ἡ σύνταξις λεξικοῦ εἶνε τὸ δυσχερέστατον τῶν ἔργων, δύναται ν' ἀποβῇ ἐνίοτε καὶ τὸ εὐχερέστερον, ἐάν τις θελήσῃ νὰ γράψῃ ἁπλῶς λεξικὸν ἀντιγράφων ἀπὸ ἑτοίμων, ἢ ἀκόπως καὶ ἀνεξόδως ἀντλῶν ἀπὸ προχείρων βοηθημάτων χωρὶς ν' ἀκριβολογῇ.

Ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀνὰ χεῖρας λεξικοῦ ἠκολούθησεν ὀρθοτέραν τακτικήν, βαρέως ἐργώδη ἀλλ' εὐσυνείδητον, τὴν τελειοτέραν ἐξ ὅσων ἠδύνατο νὰ ἀκολουθήσῃ.

Προκειμένου περὶ ἐπιστημῶν προσέφυγεν εἰς τὰ σύγχρονα ἐπιστημονικὰ συγγράμματα· ἀνεζήτησε τοὺς προϋπάρχοντας ἢ ἄρτι δημιουργηθέντας ὅρους, κατέταξε καὶ ἡρμήνευσεν αὐτούς, καὶ τοὺς μετέφρασε γαλλιστί, παραθέσας εἶτα παραδείγματα καὶ συνώνυμα ὅπου ἡ παράθεσις ἦτο δυνατὴ ἢ ἐνεδεικνύετο, οὕτω δὲ παρουσίασεν εἰς τὸν Ἕλληνα τοὺς ὅρους ὑπὸ μορφὴν Γαλλικὴν καὶ Ἑλληνικὴν εἰς τὸν Γάλλον ἢ τὸν γαλλομαθῆ καθόλου ἀλλοδαπὸν τὸν θέλοντα προχείρως νὰ μυηθῇ εἰς τὴν εὐχέρειαν τῆς εὐστόχου συνθέσεως, εἰς τὴν ἔντονον ἐκφραστικότητα καὶ τὴν ἐλαστικότητα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Προκειμένης τῆς πολεμικῆς κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν ἐπιστήμης καὶ τέχνης, ὁ κ. Α. Ἠπίτης εἰσήγαγεν ἐν τῷ λεξικῷ του τούτῳ μετ' ἀκριβεστάτης τοῦ

θέματος γνώσεως καὶ ἐπιγνώσεως πάντας τοὺς ὅρους τῆς πολεμικῆς ὀνοματολογίας καὶ ἐπιστήμης, πάσας τὰς φράσεις καὶ ἐκφράσεις καὶ λέξεις ἐννοίας δηλωτικὰς καὶ ἐν χρήσει εἰς τὸν στρατόν, τὸν στρατῶνα, τὸν ναύσταθμον, τὸ πλοῖον, τὸ πλήρωμα, τὸ στρατοδικεῖον, τὴν ἐκστρατείαν, τὴν ναυστολίαν κτλ., πάντας τοὺς ὅρους καὶ ὀνοματολογίαν τοῦ μέρους καὶ τοῦ συνόλου τοῦ πυροβόλου καὶ ὅπλου, μεθ' ἁπασῶν τῶν λεπτομερειῶν τῶν συναπτομένων πρὸς τὴν ἀποσκευὴν καὶ ἐξάρτυσιν τοῦ ἐφίππου καὶ τοῦ πεζοῦ. Ἔτι δὲ καὶ πάσας τὰς ὀνοματολογίας τὰς καθιερωθείσας διὰ τὸν καταυλισμόν, διὰ τὸ συσσίτιον, διὰ τὴν δίαιταν ἐν γένει καὶ γενικώτερον διὰ πᾶν ὅ,τι σχετίζεται πρὸς τὴν παράστασιν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τοῦ στρατιώτου τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ξηρᾶς, εἴτε τοῦ βιβλίου τὴν γλῶσσαν μεταχειριζομένου, εἴτε τοῦ καταστρώματος καὶ τοῦ στρατῶνος.

Περὶ τοῦ ἐμπόρου καὶ τοῦ ἐμπορίου προκειμένου, ὁ κ. Α. Ἠπίτης εἰσήγαγεν εἰς τὸ λεξικόν του ἐπεξηγηματικῶς πάντας τοὺς ἐπιστημονικοὺς ἢ ἐν τῇ συνήθει χρήσει ὅρους τοῦ δασμολογίου, τῆς συναλλαγματικῆς, τῆς προμηθείας, τῆς προθεσμίας, τῆς προβλέψεως καὶ πᾶν ἐν γένει ὅ,τι εἴθισται ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν Τραπεζῶν, ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς μεσιτικῆς τέχνης, τῆς συναλλαγῆς, τῆς ἐπικαταλλαγῆς τοῦ χρήματος συλλήβδην καθ' ἁπάσας τὰς ἀνάγκας, τὰς σχέσεις, τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰς κλήσεις αὐτοῦ.

Ἀλλ' ὁ κόσμος δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐπιστήμονας μόνον ἢ λογίους, ἀπὸ ὁπλίτας ἢ βαθμούχους, ἀπὸ ἐμπόρους ἢ τραπεζίτας· ὑπάρχουσιν οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ βιομήχανοι.

Πρὸς ἐκδήλωσιν δὲ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐργασίας αὐτῶν εἶχε καὶ ἔχει ἀνάγκην λέξεων, ὅρων, ἐκφράσεων ἁπλῶν ἢ συνθέτων, ὀνοματολογίου τέλος ἡ πληθὺς αὕτη τῶν ἐργατῶν τῶν καλλιεργούντων τὴν γῆν καὶ ἀσκούντων τὴν βιομηχανίαν.

Ὁ συντάκτης τοῦ παρόντος λεξικοῦ προεῖδεν εἰδικῶς, εἰδικῶς ἐργασθεὶς πρὸς τοῦτο, καὶ περὶ τούτων.

Ἐν εὐρείᾳ κλίμακι προνοίας καὶ ἐρεύνης ἀνεζήτησε καὶ ἀνεῦρε πάντας ἢ σχεδὸν πάντας τοὺς ἐν χρήσει σήμερον σχετικοὺς ὅρους τοῦ τεχνίτου καὶ τοῦ γεωργοῦ καθ' ἁπάσας τὰς διακλαδώσεις τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τούτους μεταφράσας ἀντιστοίχως εἰς τὸ γαλλικὸν κατεχώρισε συνοπτικῶς καὶ εὐλήπτως.

Ἀξία λόγου ὅμως καινοτομία, πολλαχῶς καὶ πολυτρόπως ὠφέλιμος φαίνεταί μοι ἡ εὐτυχὴς ἔμπνευσις τοῦ κ. Α. Ἠπίτη, κοπιώδης δὲ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ, τοῦ νὰ περιλάβῃ εἰς τὸ νέον λεξικόν του τοῦτο πάσας τὰς ἐν Ἠπείρῳ καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς δούλης Ἑλλάδος ἐν χρήσει λέξεις τῆς ἐργασίας ἢ τῆς ἐκφράσεως καὶ συνεννοήσεως. Ἡ ἐνάργεια τῆς χρησιμότητος καὶ ἐπικαιρότητος ταύτης καθίστησι περιττὴν πᾶσαν σχετικὴν ἀνάπτυξιν.

Οὕτως ἐν τῷ λεξικῷ τούτῳ ἔχομεν ἄθροισμα λεξικῶν ἐν τῷ ἰδίῳ τόμῳ, λεξικῶν αὐτοτελῶν, οἷον τῆς γλώσσης (γλωσσικόν), τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, στοιχειώδους ἐγκυκλοπαιδείας κ.τ.λ., ἐν τέλει δὲ λεξιλόγιον Γαλλοελληνικὸν ἐν εἴδει εὑρετηρίου, τοῦ κυρίως Ἑλληνογαλλικοῦ λεξικοῦ.

Καθ' ὅσον ἠδυνήθην νὰ κρίνω ἐκ τῆς ἀνελίξεως τῶν χειρογράφων σελίδων τοῦ λεξικοῦ, ἡ τηρηθεῖσα μέθοδος περὶ τὴν σύνταξιν καὶ διάταξιν αὐτοῦ εἶναι ἡ ἑξῆς.

Πᾶσα λέξις δεκτικὴ ἐξηγήσεως ἐξηγεῖται συνοπτικῶς καὶ σαφῶς· μεταφράζεται εἶτα γαλλιστὶ μετὰ παραθέσεως ἑνὸς ἢ πλειόνων παραδειγμάτων εἰς ἀμφοτέρας τὰς γλώσσας μετὰ μεθόδου, ἧς τὸ εὔχρηστον θὰ κατανοήσῃ ἀμέσως ὁ χειριζόμενος τὸ λεξικόν.

Λεπτομέρειαι μείζονες παρέλκουσι.

Ὁ ἀναγνώστης θὰ κρίνῃ μετὰ τὴν πεῖραν, θὰ κρίνῃ δὲ δικαιότερον λαμβάνων ὑπ' ὄψιν του τὸ μέγεθος τοῦ ἀγῶνος καὶ τὸ βάθος τῶν πόνων τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν εὐσυνείδητον σύνταξιν λεξικοῦ οἷον τὸ παρόν, ἐνδιατρίβοντος περὶ τὴν ἄβυσσον τῆς πατρίου ἡμῶν φωνῆς ἀσυμπληρώτου ἔτι καὶ μὴ ἐπιστημονικῶς καὶ ἐγκύρως θεσμοθετηθείσης, εἴτε εἰς τὴν συνήθη τῶν βιβλίων γλῶσσαν, εἴτε εἰς τὴν δημώδη ἔκφρασιν.

Τοῦτο ἀκριβῶς ἔπραξεν ἄλλοτε ὁ φιλόπονος συγγραφεὺς τοῦ ἀνὰ χεῖρας λεξικοῦ καὶ τοῦτο ἀρτιώτερον πράττει σήμερον, εἰσφέρων φιλοτίμως καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ παρόντος λεξικοῦ του τὴν ἐν τῇ δυνάμει του μετὰ χρηστῆς προαιρέσεως εἰσφορὰν εἰς τὸ δημιουργούμενον γλωσσικὸν μνημεῖον.

Αὔγουστος 1907. **ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ**

ΚΥΡΙΑ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΜΟΥ

Λεξικὸν Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐκδότου Α. Σακελλαρίου.

» » » » Ἀν. Κωνσταντινίδου.

Dictionnaire Grec-Français (τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς) par C. Alexandre.

Dictionnaire Français-Grec, par Courtaud-Diverneresse.

Λεξικὸν Γαλλοελληνικόν, ὑπὸ Σχινᾶ καὶ Λεβαδέως.

Λεξικὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῆς διαλέκτου ὑπὸ Σκαρλάτου Βυζαντίου.

Τὰ Ἑλληνογαλλικὰ λεξικὰ Βλάχου, Κυπρίου καὶ Βαρβάτη.

Καὶ ὡς κυρία βάσις τὸ μέγα γαλλικὸν λεξικὸν **«Nouveau Larousse illustré».**

Πρὸς τούτοις διάφορα γλωσσικὰ λεξιλόγια, ἅτινα εὐμενῶς μοὶ παρεχώρησεν ὁ καθηγητὴς τῆς γλωσσολογίας κ. Γ. Ν. Χατζιδάκις, ὑποβληθέντα εἰς τὸν γλωσσικὸν σύλλογον «***Κοραῆν***» π. χ.

Περὶ τοῦ Αἰτωλικοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος.

Γλωσσικὰ μνημεῖα ἐν Ἠπείρῳ.

Γλωσσάριον τῆς ἐν Οἰνόῃ τοῦ Πόντου διαλέκτου (ἀποικίας Ἑλλήνων πλησίον Σινώπης).

Ζῶντα μνημεῖα τῆς ἐν Κοτυώροις (Ὀρδοῦ) λαλουμένης Ποντικῆς διαλέκτου ὑπὸ Ν. Παντιάδου.

Γλωσσικὸν ἰδίωμα Κύμης καὶ περιχώρων.

Φιλολογικὰ Λεντεκάδος (χωρίου τοῦ δήμου Τριπύλης τοῦ νομοῦ Τριφυλίας) καὶ ἐν τέλει

Τὰ δημώδη λεξιλόγια τοῦ «Ζωγραφείου ἀγῶνος», ἅτινα ἐδημοσίευσεν ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

ΔΙΑΣΑΦΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩι ΚΕΙΜΕΝΩι ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

adj	adjectif, ἐπίθετον.
adv	adverbe, ἐπίρρημα.
n. m. nom masculin,	ὄνομα ἀρσενικόν.
n. f. nom féminin,	ὄνομα θηλυκόν.
αἰτιολ	αἰτιολογικῶς.
Αἰτωλ. ἰδίωμα	Αἰτωλικὸν ἰδίωμα.
ἁλιευτ	ἁλιευτικὴ λέξις.
ἄλλ	ἄλλως.
ἁμαξ	ἁμαξοπηγός.
ἀμετ	ἀμεταβάτως.
ἀνάλ	ἀνάλογος.
ἀνατ	ἀνατομική.
ἀντων	ἀντωνυμία.
ἀπειλ	ἀπειλητικῶς.
ἀπολ	ἀπολύτως.
ἀπροσ	ἀπρόσωπον· ἀπροσώπως.
ἀριθ	ἀριθμός.
ἀρν	ἀρνητικῶς.
ἀρχ	ἀρχαῖον, ἀρχαία.
ἀρχαιολ	ἀρχαιολογικῶς.
ἀρχιτ	ἀρχιτεκτονική.
βλ	βλέπε.
βοτ	βοτανική.
γεφυροδ	γεφυροδοποιΐα.
γεφυροπ	γεφυροποιΐα.
γεωγρ	γεωγραφία.
γεωμ	γεωμετρία.
γλυπτ	γλυπτική.
γραμμ	γραμματικῶς.
Γρφ	λέξις ἢ ἔκφρασις τῆς Γραφῆς.
δένδ	δένδρον.
δημ	δημώδης· δημωδῶς.
διάλ	διάλεκτος.
διάλ. Νισύρου	διάλεκτος Νισύρου.
διάλ. Καρπάθου	διάλεκτος Καρπάθου.
διάλ. Οἰνόης	διάλεκτος Οἰνόης.
διάλ. Ἠπείρου	διάλεκτος Ἠπείρου.
διάλ. Λευκάδος	διάλεκτος Λευκάδος.
διάλ. Κοτυώρων	διάλεκτος Κοτυώρων.
διάλ. Κύμης	διάλεκτος Κύμης.
διάλ. Νάξου	διάλεκτος Νάξου.
διάλ. Ἰκαρ	διάλεκτος Ἰκαρίας.
διδ	διδακτικῶς.
διεθ. δίκ	διεθνὲς δίκαιον.
διοικ	διοικητικῶς.
εἰρων	εἰρωνικῶς.
ἐκκλ	ἐκκλησιαστικῶς.
ἐμπορ	ἐμπορικῶς.
ἐν	ἐνίοτε.
ἐνν	ἐννοεῖται.
ἔντ	ἔντομον.
ἐπίθ	ἐπίθετον.
ἐπίρ	ἐπίρρημα.
ἐπιφ	ἐπιφώνημα.
ἐρωτ	ἐρωτηματικῶς.
εὐφημ	εὐφημιστικῶς.
ζῳολ	ζῳολογία.
ἠλεκτρ	ἠλεκτρική.
θεατρ	θεατρικῶς.
θεολ	θεολογικῶς.
θηλ	θηλυκόν.
ἰατρ	ἰατρικῶς.
ἱππευτ	ἱππευτική.
ἱππολ	ἱππολογία.
ἱστορ	ἱστορία.
ἰχθ	ἰχθύς.
καρ	καρπός.
καταχρ	καταχρηστικῶς.
κοιν	κοινῶς.
κυρ	κυρίως.
κωμ	κωμικῶς.
λατ	λατινιστί.
λεπτουρ	λεπτουργική.
μαθημ	μαθηματικῶς.
μαρμαρ	μαρμαρουργική.
μέσ	κατὰ μέσην διάθεσιν.
μετοχ	μετοχή.
μεταβ	μεταβατικῶς.
μεταλ	μεταλλουργία.
μεταφ	μεταφορικῶς.
μετεωρ	μετεωρολογικῶς.
μετρ	μετρικῶς.
μηχαν	μηχανική.
μόρ	μόριον.
μουσ	μουσικῶς.
ναυκλασ	ὅρος ναυκλαστικός.
ναυπηγ	ὅρος ναυπηγικός.
ναυτ	ναυτικὴ λέξις.
νιτρ	νιτρουργία.
νομ	νομικὸς ὅρος.
νόσ	νόσημα.
ξεν	ξενικὴ λέξις.
ξυλουρ	ξυλουργική.
ὁδοπ	ὁδοποιΐα.
οἰκιακ	οἰκιακῶς.
οἰκοδ	λέξις οἰκοδομική.
ὁπλοπ	ὁπλοποιΐα.
ὀρυκτ	ὀρυκτολογία.
οὐδ	οὐδέτερον· οὐδετέρως.
οὐσ	οὐσιαστικῶς.
ὀχυρ	ὀχυρωτική.
παθ	παθητικῶς.
παροιμ	παροιμία.
περιφρ	περιφρονητικῶς.
ποιητ	ποιητικῶς.
πολιτ	πολιτικῶς.
πρόθ	πρόθεσις, προθετικῶς.
πυριτιδ	πυριτιδοποιΐα.
πυροβ	πυροβολική.
πυροτ	πυροτεχνική.
q'un	quelqu'un
qc	quelque chose.
ραπτ	λέξις τῆς ραπτικῆς.
σελλ	σελλοποιΐα.
σιδηροδ	λέξις σιδηροδρομική.
σιδηρουρ	σιδηρουργική.
σπ	σπανίως.
στρατ	στρατιωτικῶς.
συγκρ	συγκριτικόν.
συνεκδ	συνεκδοχικῶς.
τακτ	ὅρος τακτικῆς.
τεχν	λέξις τῶν τεχνῶν.
τηλεγρ	ὅρος τηλεγραφικός.
τριτοπρ	τριτοπρόσωπον, τριτοπροσώπως.
τοπογρ	τοπογραφία.
τορπιλ	ὅρος τορπιλλιτικός.
ὑπερθ	ὑπερθετικόν.
ὑδρ	ὑδραυλική.
φιλοσ	φιλοσοφικῶς.
φρ	φράσις.
φυσ	φυσική.
φυσιολ	φυσιολογία.
φυτ	φυτόν.
χαρτοπ	ἐν χαρτοπαιγνίῳ.
χειρουρ	χειρουργικῶς.
χημ	χημεία.
χρον	χρονικῶς.

— δηλοῖ τὴν ἐπανάληψιν τῆς κυρίας λέξεως.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ

Α

Α, α, ἄλφα, τό, alpha ; ἄκλιτον, indéclinable ; première lettre de l'alphabet grec ; πρῶτον γράμμα τοῦ ἑλλην. ἀλφαβήτου· § ὡς ἀριθμὸς α΄=1. ͵α=1000.

α, 1ον ὡς μόριον στερητικὸν (privatif, ἀντὶ τοῦ ἄνευ) δεικνύει τὴν ἔλλειψιν ἢ ἄρνησιν, ἢ τὸ ἀντίθετον πράγματός τινος, in- καὶ κατὰ τροπὴν πρὸς τὸ ἑπόμενον σύμφωνον, il-; im-; ir-; π. χ. δίκαιος, juste ; ἄ-δικος, in-juste ; ἔννομος, légal ; ἄ-νομος, il-légal : θνητός, mortel ; ἀ-θάνατος, im-mortel : ψεκτός, répréchable ; ἄ-ψογος, ir-réprochable : δῆλος, clair ; ἄ-δηλος, obscur : 2ον [παρ' ἀρχ.] ὡς συνδετικὸν (copulatif, ἀντὶ τοῦ ἅμα) ἐκφράζει τὴν ἕνωσιν, τὸν σύνδεσμον, τὴν ἰσότητα, π.χ. κοίτη, lit, n.m., ἄ-κοιτις, compagne de lit=ἡ σύζυγος, épouse, n. f ; τάλαντον, poids ; ἀ-τάλαντος, du même poids, égal.

ἆ ἢ ἅ, ah ! oh ! ἐπιφώνημα χαρᾶς, εὐχαριστήσεως ἢ θαυμασμοῦ· ἅ τί εὔμορφον, ah ! qu'il est beau ; || (ἀπορίαν) α ! ἔτσι εἶνε ; ah! c'est comme ça ? || (ὀδύνην) ἆ ! πονῶ, ah ! cela me fait mal ; || (ἀποδοκιμασίαν, ἀηδίαν ἢ ἀγανάκτησιν) α τὸν ἀχρεῖον ! fi le vilain homme ! α τὸν ἄθλιον, fi le misérable ; || (ἀνυπομονησίαν) ἆ πόσον εἶσαι ἀργοκίνητος, ah ! que vous êtes lent ; || (ἐνθάρρυνσιν) ἆ, νὰ σὲ ἰδῶ ! καὶ ἆ ειά σου (γεία σου), allons, çà, voyons, courage.

ἀαφαρὶ ἢ ἀαφαέρι [διάλ. Καρπάθ.] ἀαφαρινός=ματαίως, en vain ; μάταιος, vain, e.

ἀβαθής, ής, ές, γεν. οῦς, κοινῶς ὁ ἀνάβαθος, ἄνευ βάθους, sans profondeur ; ὀλίγον βαθύς, peu profond, e ; ἐπίπεδος, plat, e ; χαμηλός, bas, se ; || πινάκιον ἀβαθές, assiette plate; || [ναυτ.] ἀβαθές, τό, haut-fond, n.m. καὶ petit fond, μέρος καλυπτόμενον ὑπὸ ὀλιγίστου ὕδατος· βλ. ῥηχὸς καὶ βραχύς, bas, basse.

ἀβαθμίδωτος, ος, ον, ὁ μὴ ἔχων βαθμῖδας, sans degrés (marches).

ἀβαθμολόγητος, ος, ον, ὁ μὴ ἔχων βαθμόν, qui n'a pas [eu] de grade ; μὴ βαθμολογημένος, non gradué ; ἄνευ βαθμοῦ, sans grade, non gradé.

ἄβαθνον, τὸ [διάλ. Ἠπείρ.] qui n'a pas de fond, τὸ μὴ ἔχον βάθος μετρητόν, ἄπατον· «μ' ἔβαλες 'στ' ἄβαθνα τῆς γῆς»=μ' ἐκόλασες· παρ' ἄλλοις δὲ λέγεται «μ' ἔβαλες στ' ἄφαντα τῆς γῆς» καὶ παρ' ἄλλοις «ἄβαθα» βλ. ἄπατος.

ἄβαθος, βλ. ἀβαθής.

ἄβαθρος, ος, ον, ὁ μὴ ἔχων βάθρον (βάσιν), sans base, sans fondement.

ἀβάκα, ἡ, abaca, n.m. ou chanvre de Manille, κάνναβις τῆς Μανίλλης· εἶδος βανανέας Ἰνδικῆς καὶ τῶν Φιλιππίνων νήσων ἧς τινος τὰ ἐξωτερικὰ ἰνώδη περικαλύμματα χρησιμεύουσι διὰ κατασκευὴν σχοινίου.

ἀβάκιον, ου, τό, planchette, n. f. ὑποκοριστικὸν τοῦ ἄβαξ, petite planche. § [ναυτ.] ἀβάκιον, planchette, n. f. καλεῖται μικρὰ τετρυπημένη σανὶς διὰ τὴν διέλευσιν πυρεκτρίπτου διὰ τὴν βολὴν τῶν πυραύλων (fusées). § [τοπογ.] ἀβάκιον καταμετρητικὸν ἢ ἁπλῶς ἀβάκιον, planchette de lever; βλ. μετροτράπεζα. || —συνηρτισμένον, pl. montée; || —συνηρτισμένον, γονατωτόν, ἢ κυλινδρικὸν καὶ διττοκίνητον, pl. montée, à genou, ou à cylindre double mouvement. § [πυροβ.] ἀβάκιον γεμίσεως, planchette de chargement (ou de charge), σιδηρᾶ πινακὶς χρησιμεύουσα διὰ τὴν γέμισιν τῶν μεγάλης ὁλκῆς πυροβόλων.§ ἀβάκιον, (tablette d') ardoise, n. f. || γράφω εἰς τὸ ἀβάκιον, écrire sur l'ardoise. || —,table ou planche à jouer, damier, n.m. échiquier, n.m. μέρος διῃρημένον εἰς μικρὰ τετράγωνα ἢ χωρίσματα (cases); || —,case (d'un damier); compartiment, n. m ; carreau, n. m ; table ou planche à calculer. || [ἀρχιτ.]—,damier (m) ou échiquier (m), εἶνε κόσμημα ὁμοιάζον τὸν πίνακα τοῦ ζατρικίου, ὅπερ καὶ πεσσὸς καλεῖται. || [τακτ.] τάξις κατ'—, διάταξις στρατευμάτων εἰς δύο γραμμὰς ἀβακοειδῶς (en échiquier). || [τεχν.] —,bardeau, n.m, πλὰξ ξυλίνη 30—35 ἑκατοστομέτρων διὰ τὴν κατασκευὴν παρκέττων. || —,taquet, n. m;— πρὸς τρύπησιν τῶν πυροσωλήνων, taquet pour percer les fusées. || ἀβάκια πρὸς λείωσιν τῶν κυλίνδρων τοῦ πυρπολίου, taquet à ébarber les cylindres de roche à feu.

ἀβακίσκος, ου, ὁ, carreau, n. m; — ἡψημένος, carreau de terre cuite, πλὰξ τετράγωνος ἐξ ἡψημένης γῆς· || — ἐκ σιμέντου, carreau de ciment ; || —,compartiment d'un pavage, petit carreau; || — ὑποκ. τοῦ ἄβαξ, tablette, n. f.

ἀβακοειδής, ής, ές, (ἄβαξ, εἶδος) ἐν σχήματι ἄβακος, fait en forme de carreau ; en échiquier ; en damier ; βλ. καὶ ἀβάκιον. || ἀβακοειδὴς ἢ πεσσοειδὴς τάξις [τακτ.] βλ. τάξις. ἀβακοειδῶς [ἐπίρ.] κατ' ἀβάκιον. § — βλ. τάξις.

ἀβακοπλάστης, ου, ὁ, carrelier, n.m, ὁ κατασκευάζων ἀβακίσκους, πλάκας.

ἀβακόπτερις, ιδος, ἡ, abacoptéris, n. f. (ἄβαξ, damier, καὶ πτέρις, fougère); γένος πτερίδων τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Ὠκεανίας.

ἀβακοπώλης, ου, ὁ, carrelier, n. m. ὁ πωλῶν ἀβακίσκους, πλάκας.

ἀβακοστρώνω, μελ. ώσω, στρώνω μὲ πλάκαις, carreler.

ἀβακόστρωσις, εως, ἡ, [καὶ ὀρθότ. ἀβακοστρωσία] carrelage, n. m. ἐπένδυσις ἢ ἐπίστρωσις δι' ἀβάκων ἢ ἀβακίσκων (carreaux); βλ. καὶ ἐπένδυσις.

ἀβακοστρώτης, ου, ὁ, carreleur, n. m. ὁ ἐργάτης ὁ ἐκτελῶν ἀβακόστρωσιν.

ἀβακωτός, ή, όν, [ναυτ. πυρ.] à plaque.

ἄβαλτος, η, ον, [δημ.] ὁ μὴ φορεθείς, **qui n'a pas été porté, ée (mis, e)**; καινουργής, tout neuf, ve; βλ. καὶ **ἀφόρετος.** Ἀπαντᾷ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν ἱματίων, ἅτινα δὲν εἶνε φορεμένα.

ἄβαναν καὶ ἄναβαν (διάλ. Οἰνόης), ἄνευ, ἐκτός, χωρίς, sans.

ἀ(β)άνης, ὁ [διάλ. Καρπάθ.], συκοφάντης, calomniateur, trice; καὶ ἀ(β)ανjά, calomnie, n. f.

ἀβανjά, ἡ [δημ.], συκοφαντία, calomnie, n.f. διαβολή, fausse accusation; κακολογία, médisance, n.f. ἀπαντᾷ ἐν τῇ παρ' ἡμῖν δημώδη γλώσσῃ.— [διάλ. Ἠπείρου] ὡς κατάρα «κακὴ ἀβανjά» (ἐννοεῖται νὰ σὲ πάρῃ). «τὸν ἔδωκε τῆς ἀβανjᾶς καὶ τὸν 'πῆρε». «τὸν 'πῆρε ἡ ἀβανjά».

ἀβανjάρης, ὁ [δημ.], συκοφάντης, κακόγλωσσος, calomniateur, trice; médisant, e.

ἄβαξ, ακος, ὁ, σανίς, (planche) ἢ πίναξ (tableau), ἐφ' οὗ διεγράφοντο γεωμετρικὰ σχήματα (pour tracer des figures géométriques; πλὰξ (planche), ἐφ' ἧς λογαριάζουσι ψήφους (sur laquelle on compte avec des jetons pour les calculs numériques); τράπεζα, table (de jeu); ἀβάκιον, damier, n. m. ἢ πεσσός, échiquier, n. m. ἢ χώρισμα, case d'un damier, καὶ γενικῶς χώρισμα, case, n. f. compartiment, n. m. || — τὸ πινάκιον, plateau ou plat, διὰ φαγητὰ (pour servir les mets); τρύβλιον (assiette, n.f.) στρογγύλον (de forme ronde); γενικῶς δὲ ἄβαξ, πίναξ (plateau ou table), δίσκος, ἀναλόγως τοῦ πράγματος καὶ τῆς χρήσεως, ἄβακες ξύλινοι ἀπὸ πεταλείου, σιδηροῖ (ἐν τοῖς πυροτεχνείοις), plateaux en bois, en tôle, en fer; § [ἀρχιτ.] —, abaque, n. m. ou tailloir, n. m. τμῆμα ἐπίπεδον εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ κιονοκράνου (chapiteau); ἡ ὀνομασία abaque δίδεται ἰδίως εἰς τὸν δωρικὸν καὶ ἰωνικὸν ῥυθμὸν καὶ tailloir εἰς τὸν κορινθιακὸν καὶ σύνθετον ῥυθμὸν (ordre). § — [ξυλουρ.] panneau, n. m. κοινῶς καθρέπτης ἢ ταμπλᾶς. §—[ναυτ.] tableau, n.m. κοινῶς παπαδjά, καλεῖται τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς πρύμνης λέμβου· ἐπίσης ἄβαξ, tableau, κοινῶς **καθρέπτης** καλεῖται τὸ ἄνω μέρος τῆς ἀψῖδος (voûte), ἐφ' οὗ συνήθως γράφεται τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου. § — λίθινος ἢ μαρμάρινος, carreau, n.m. ἤτοι πλὰξ μεγάλων διαστάσεων πρὸς ἐδαφοστρωσίαν· ὑποκορ. **ἀβακίσκος**, petit carreau; || — γύψινος ἢ μαρμάρινος, carreau de plâtre ou de marbre, ἤτοι πλὰξ τετράγωνος. || — πυρίμαχος, carreau réfractaire, ἤτοι πλίνθος ἡψημένη ἀντέχουσα εἰς τὸ πῦρ· βλ. πλίνθος πυρίμαχος. || ἐπένδυσις δι' ἀβάκων, carrelage, n. m. [γενικῶς βλ. καὶ ἄβαξ]. || ἀβακίσκος, ὁ, tablette, n. f.

ἀβαπτισία, ας, ἡ, στέρησις τοῦ βαπτίσματος, privation du baptême.

ἀβάπτιστος, ος, ον, ὁ μὴ βαπτισθείς, qui n'est pas baptisé; non baptisé, ée; βλ. καὶ **ἀβάφτιστος.**

ἄβαπτος, ος, ον, ὁ μὴ βεβαμμένος, qui n'est pas teint, e; βλ. **ἄβαφος**· (ἐπὶ σιδήρων) ὁ μή, θερμὸς ἔτι, εἰς ψυχρὸν ὕδωρ βουτηθείς, **non trempé; βλ. βάπτω.**

ἀβάρα, [δημ. ναυτ.] βλ. **ἄπωσον.**

ἀβαράρω, [δημ. ναυτ.], pousser au large ou déborder une embarcation; βλ. **ἀπωθέω,** ῶ ἐφόλκιον. || —, éviter un danger ou parer; βλ. ἐκκλίνω κίνδυνον.

ἀβαρεσjά, ἡ, [δημ.] ἔλλειψις κόπου, manque de fatigue; προθυμία ἀκάματος, ardeur infatigable; τὸ ἀκαταπόνητον, infatigabilité, n. f. || ἀβαρεσjὰ ποῦ τὴν ἔχει! est-il infatigable!

ἀβάρεια, ας, ἡ, [φυσικ.], (κατὰ τὸν τύπον τοῦ ἀδράνεια, ἐκ τοῦ ἀδρανής), ἡ ἰδιότης τοῦ ἀβαροῦς (βλ. λέξιν), impondérabilité, n. f. ἤτοι τοῦ μὴ ἔχοντος βάρος (impondérable).

ἀβάρετος, η, ον, ὁ μὴ κουραζόμενος, qui ne se lasse pas; ἀκούραστος, infatigable; || —, ὅστις δὲν δίδει βάρος, ὁ μὴ ὀχληρός, qui n'est pas importun. || —, ὅστις δὲν βαρῆεται, ἄοκνος, ῥέκτης, φιλόπονος, ἐνεργητικός, δραστήριος, actif, ive; diligent, e. [δημ.] ὁ μὴ βαρυνόμενος, infatigable; «ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἀβάρετος 'στὴ δουλειά του» || —, qui n'est pas battu, σημαίνει ἐκεῖνον, ὅστις δὲν εἶνε βαρεμένος, κτυπημένος, δαρμένος· «ἀβάρετος κλαίεις», «ἄφησα τὸ γάλα ἀβάρετο» ἀκτύπητον, χωρὶς νὰ ἐξαχθῇ τὸ βούτυρον.

ἀβαρής, έος-οῦς, ὁ καὶ ἡ, ές, τό, ὁ μὴ βαρύς, qui n'est pas pesant; non pesant e; ἐλαφρός, léger, ère; || [φυσικ.] ἀβαρὴς ἢ ἀστάθμητος, ον, impondérable; impondéré, ée; πᾶν τὸ ἐστερημένον βάρους, καθὼς τὸ φῶς (lumière), τὸ θερμογόνον (calorique), ὁ ἠλεκτρισμὸς (électricité) καὶ ὁ μαγνητισμὸς (magnétisme); || μεταφορικῶς, ὁ μὴ δίδων βάρος, ὁ μὴ ἐπιβαρύνων τινά, qui n'est point à charge.

ἀβαρία, ἡ [δημ] καὶ βλάβη πλοίου, βλ. καὶ ναυφθορία. || —, avarie, n. f. καλεῖται οὕτω πᾶσα εἰς τὸ πλοῖον ἢ τὸ φορτίον προξενουμένη ὁλικὴ ἢ μερικὴ βλάβη, καὶ πᾶσα ἔκτακτος δαπάνη ἕνεκεν αὐτῶν ὁμοῦ ἢ ἰδίᾳ γενομένη ἀπὸ τῆς φορτώσεώς των καὶ τοῦ ἀπόπλου μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς καὶ ἐκφορτώσεως ['Εμπ. Νόμ. ἄρθ. 397]. Αἱ ἀβαρίαι διαιροῦνται εἰς κοινὰς ἢ γενικὰς [ὁλικὰς] (avarie commune ou générale [grosse] καὶ εἰς ἁπλᾶς ἢ μερικὰς (avaries simples ou partielles [particulières]); || θαλασσοβλάβεια, avarie, n. f. συνηθ. πληθ. les avaries; || γενικὴ ἀβαρία (κοινή), avaries grosses, communes; || μερικὴ ἀβαρία, avaries particulières, simples; || τὰ ἔγγραφα ἀβαρίας, les pièces d'avaries; || ἀμοιβὴ τοῦ τῆς ἀβαρίας ἐκτιμητοῦ, honoraires du régulateur; || χανονιστὴς ἀβαρίας, le régulateur des avaries ou dispacheur, (ῥίζα dispache) n. m. εἰδικὸς πράκτωρ ἐπιφορτισμένος τὸν κανονισμὸν τῶν ἀβαριῶν, agent spécial chargé de faire le règlement des pertes ou avaries des navires; || κανονισμὸς ἀβαρίας, un règlement d'avaries ou dispache (ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ dispaccio), n.m. ὅρος ναυτικῆς ἀσφαλείας, terme d'assurance maritime; ὀνομασία δοθεῖσα εἰς τὸν κανονισμὸν τῶν λογαριασμῶν μεταξὺ τῶν ἀσφαλιζομένων καὶ ἀ-

σφαλιζόντων, (γράφεται καὶ dispasche); || ἀποζημίωσις ἀβαρίας, le recouvrement des avaries; || ἡ συνεισφορὰ εἰς τὰς γενικὰς ἀβαρίας, la contribution aux avaries grosses; || προγενέστεραι ἀβαρίαι, ζημίαι, anciennes avaries.

ἀβαριάτος, η, ον· [δημ.] avarié,ée. βλ. ἀβαρία.

ἀβᾶς, ὁ, βλ. ἀββᾶς.

ἀβασάνιστος, ος, ον, ὁ μὴ ταλαιπωρηθείς, qui n'a pas été torturé, ée (βασανισθείς, tourmenté, ée); § —,ἀδοκίμαστος, non éprouvé, ée; ἀνεξέταστος, non examiné, ée; ἀσυζήτητος, non discuté, ée; ἀνεξέλεγκτος, non contrôlé, ée.

ἀβασανίστως, [ἐπίρρ.], ἄνευ ἄλγους, sans torture; ἄνευ βασάνου, sans tourment; § ἄνευ δοκιμῆς, sans épreuve; ἀνεξετάστως, sans examen; ἀσυζητητί, sans discussion; ἀνεξελέγκτως, sans contrôle; || κούφως, ἐλαφρῶς, à la legère; ἀπερισκέπτως, inconsidérément.

ἀβασίλευτος, ος, ον, ὁ μὴ ἔχων βασιλέα, qui n'a pas de roi; ἄνευ βασιλέως, sans roi; ἄνευ δυνάστου, ἀδυνάστευτος, sans souverain; || [οὐσ.] τὸ ἀβασίλευτον, (ἡ μεσοβασιλεία) interrègne, n. m; § [ἐπὶ ἡλίου, σελήνης, ἀστέρος, κ. λ.] non couché, ée.

ἀβασιλεύτως, [ἐπίρ.], ἄνευ βασιλέως, sans roi.

ἀβάσιμος, ος, ον, ἄνευ βάσεως, sans base; ἄνευ θεμελίων, qui est sans fondement; (π.χ. ἀβ. πληροφορία, ἰσχυρισμός, κλπ.)· || —,ἀθεμελίωτος, non fondé, dénué de fondement; § ἐπινοηθείς, εἶσα, έν, controuvé, ée.

ἀβασίμως, [ἐπίρ.], ἄνευ βάσεως, sans base; ἄνευ θεμελίων, sans fondement.

ἀβάσκανος, ος, ον, ὁ μὴ βάσκανος, ὁ μὴ φθονερός, qui n'est point envieux; || [μεταφ.] εἰλικρινής, franc, che,sans détour; || ὁ ἀσφαλὴς ἀπὸ γοητείαν, non ensorcelé, ée.

ἀβάσκαντος, ος, ον, ὁ φθόνῳ μὴ ὑποκείμενος, qui est à l'abri de l'envie; ἀσφαλὴς ἀπὸ τὴν κακολογίαν (à l'abri des médisances) ἢ τὴν γοητείαν τοῦ φθόνου (ou des sortilèges); || ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς βασκανίαν, qui n'est pas atteint de mauvais œil; ὁ μὴ γοητευόμενος, non fasciné, ée (charmé, ée); || [οὐσ.] τὸ ἀβάσκαντον, ὅ,τι προφυλάττει ἀπὸ τὴν βασκανείαν, préservatif contre le mauvais œil.

ἀβασκάντως, [ἐπίρ.], ἀζηλοτύπως, sans jalousie; ἄνευ κακολογίας, sans médisance; ἀσφαλὴς ἀπὸ τὴν γοητείαν τοῦ φθόνου, à l'abri des sortilèges.

ἀβασκάνως, (ἐπίρ.), ἀζηλοτύπως, sans jalousie; || μεταφ. εἰλικρινῶς, franchement, sans détour.

ἀβάσταγος, ος, ον, [δημ.] καὶ

ἀβάστακτος, ος, ον, ὁ μὴ βασταζόμενος, qu'on ne peut pas porter; || ἀφόρητος, insupportable; || ἀνυποστήρικτος, non soutenu, e; || μεταφ. ἀπειθής, indiscipliné, ée; ἰσχυρογνώμων, mutin, e.

ἀβάτευτος, ος, ον, δημ. ἐπὶ ζῴων, ὅπερ δὲν ἐβατεύθη (ἀνόχευτος), qui n'a pas été sailli, e; non accouplé, ée; βλ. βατεύω.

ἄβατος, ος, ον, ἀπεριπάτητος, ou l'on n'a pas marché, où l'on ne peut marcher, ἀπρόσιτος, où l'on ne peut s'approcher ; ἀδιάβατος, impraticable ; ἄδυτος, impénétrable ; ἀπρόσβατος, inabordable ; ἀσύχναστος, infréquenté, ée ; ἀπρόσιτος, inaccessible; || ἄβατος δρόμος, chemin impraticable ; || ἄβ. κορυφή, sommet inaccessible ; || ἄβ. δάσος, forêt impénétrable, ἐνίοτε forêt vierge ; || ἄβ. ποταμὸς (ἀδιάβατος), rivière inguéable. || [οὐδ.] τὸ ἄβατον, l'inaccessibilité, n. f. || le sanctuaire (βλ. ἄδυτον).

ἀβατόω-ῶ, καθιστῶ ἔρημον ἢ ἀκατοίκητον, rendre désert ou inhabitable.

ἀβαφής, ής, ές, βλ. ἄβαφος.

ἀβαφία καὶ ἀβαψία, ας, ἡ, ἔλλειψις βαφῆς, manque de teinture, χρώματος (de couleur), βαφῆς (de trempe); βλ. βάπτω.

ἄβαφος, ος, ον, ἄβαπτος, qui n'a pas été teint (colorié), ὁ μὴ βεβαμμένος, non teint, e, non tanné, ée, non trempé, ée (ἐπὶ σιδήρου). || —, ὠμός, écru, e; ἔριον, μαλλίον ἀβαφές, beige; || μαλλίον ἄβαφον, laine beige.

ἀβάφτιστος, [δημ.] non baptisé, ée; ὁ μὴ βαπτισθείς· «τὸ παιδὶ 'πέθανε ἀβάφτιστο». Ἐν συγκρίσει δὲ πρὸς τοὺς μὴ χριστιανούς, τοὺς μὴ βεβαπτισμένους, οἵτινές εἰσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σκληροί, ἀπάνθρωποι καὶ παράνομοι, σημαίνει καὶ τὸν σκληρὸν cruel, elle καὶ ἄδικον, injuste; «εἶνε ἀβάφτιστος, δὲν ἔχει λάδι ἐπάνω του, εἶνε ἀλάδωτος». βλ. καὶ ἀβάπτιστος.

ἀββᾶς, ὁ, abbé, n. m; (ἐκ τῆς συρικῆς λέξ. abba=père, πατήρ) κατ' ἐπέκτ. γενικῶς καλεῖται οὕτω πᾶς φέρων τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔνδυμα.

ἄβγαλτος, η, ον, [δημ.] ὁ μὴ βγαλμένος, ἐκβεβλημένος, ἐξελθών, non sorti, e; non tiré, ée, «φόρεμα ἄβγαλτο ἀπὸ πάνω του», habit qui a été porté longtemps; || —, σημαίνει ἐπίσης τὸν μὴ ἀποπατήσαντα «εἶνε ἄβγαλτος δύο ἡμέρας, il n'a pas été à la selle deux jours» ; || ἄβγαλτη, νέα κόρη μὴ παρουσιασθεῖσα εἰσέτι εἰς τὸν κόσμον, jeune fille qui n'a pas encore été dans le monde; § ἄβγαλτος, ὁ μὴ ἔχων πεῖραν, qui n'a pas d' expérience ; ἄπειρος, inexpérimenté, ée, etc. § δόντι ἄβγαλτον, dent qui n'a pas percé, τὸ μὴ ἐκφυὲν εἰσέτι.

ἀβδέλλα, ας, ἡ, [δημ.] sangsue, n. f; ἔντομον, ὅπερ μεταχειρίζονται διὰ τὰς ἀφαιμάξεις· || ἔντομον λυμαινόμενον τὸν πνεύμονα τῶν ζῴων, βωδιῶν, προβάτων, κτλ. καὶ ὁμοιάζον πρὸς φύλλον πριναρίου· || σιδηροῦν τι ἔλασμα στενόν, δι' οὗ συναρμόζουσι διερρηγμένον ἀγγεῖον κτλ. βλ. βδέλλα. || βάλλω ἀβδέλλαις, appliquer (se faire appliquer) des sangsues.

ἀβδελλᾶς, ὁ, [δημ.) βλ. βδελλοπώλης, ὁ.

ἀβδελλιάζω, [δημ.] ἀμετάβ. avoir des sangsues dans la bouche, πάσχω ἀπὸ ἀβδέλ-

λαν, «ἀβδέλλιασαν τὰ πρόβατα, τὰ βώδια» κτλ.

ἀβδέλυκτος, ος, ον, ὁ μὴ βδελυττόμενος, ἀμύσακτος, qui n'est pas détesté, ée.

ἀβδελλώνω [διάλ. Ἠπείρ.] joindre, συνενώνω, συναρμόζω διερρηγμένον ἀγγεῖον ἢ σκεῦος ξύλινον διὰ σιδηρῶν ἐλασμάτων ὁμοιαζόντων πρὸς βδέλλας. «ἀβδέλλωσα τὸ δικράνι» κτλ.

Ἀβδηρίτης, ὁ, (ἀπὸ τῆς πόλεως Ἄβδηρα) Abdéritain, e ; || ἀβδηρίτης [μεταφ.] μωρός, bête; εὐήθης stupide; ἠλίθιος, niais, e.

ἀβδηριτικός, ή, όν, d'abdéritain; || bête; stupide; βλ. ἀβδηρίτης.

ἀβδηριτισμός, ὁ, abdéritisme, n. m. βλ. ἀβδηρίτης· || [μεταφ.] εὐήθεια, stupidité, n. f. μωρία, bêtise, n. f.

ἀβδηρολόγος, ος, ον, ὁ ὁμιλῶν ἀνοήτως, qui parle sottement [comme un Abdéritain].

ἀβέβαιος, ος, ον, ὁ μὴ βέβαιος, qui n'est pas sûr, e; incertain, e; ἀμφίβολος, douteux, euse; ἐπισφαλής, pas solide, peu certain, e; ἄστατος, inconstant, e.

ἀβεβαιότης, ητος, ἡ, incertitude, n. f; ἐπισφαλής, manque de solidité; ἀστάθεια, instabilité, n.f. ἀστασία, inconstance, n.f; || ἡ ἀβεβαιότης τοῦ μέλλοντος, l'incertitude de l'avenir; || εἶμαι εἰς ἀβεβαιότητα τί νὰ κάμω, je suis en suspens de ce que je dois faire.

ἀβεβαίως, [ἐπιρ.], incertainement; ἐπισφαλῶς, peu solidement; ἀστάτως, inconstamment.

ἀβέβηλος, ος, ον, ὁ μὴ βέβηλος, qui n'est pas profane; ὁ ἀπηγορευμένος τοῖς βεβήλοις, interdit aux profanes; βλ. βέβηλος. [μεταφ.] ἱερός, sacré, ée.

ἀβεβήλωτος, ος, ον, non profané, ée.

ἀβελτερία, ας, ἡ, εὐήθεια, stupidité, n. f. ineptie, n.f. μωρία, bêtise, n. f. sottise, n. f.

ἀβελτέρειος, α, ον, βλ. ἀβέλτερος.

ἀβέλτερος, ος, ον, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων, μωρός, bête, sot, sotte; εὐήθης, stupide, inepte.

ἀβελτέρως, [ἐπίρ.]; μωρῶς, βλακωδῶς, sottement, stupidement.

ἀβελτηρία, ἡ, ἐσφαλμ., βλ. ἀβελτερία.

ἀβίαστος, ος, ον, ὁ μὴ βεβιασμένος, non violenté, ée ; qui n'a rien de violent ; non forcé, ée; qui n'a rien de forcé ; ὁ μὴ καταναγκασθείς, non contraint, e ; qui ne saurait être contraint ; || ἐλεύθερος, libre ; πρᾶος, doux, ce ; ἥσυχος, paisible ; εὔκολος, facile ; ἁπλοῦς, simple; φυσικός, naturel, elle. || ἀβίαστον ὕφος, style coulant.

ἀβιάστως, [ἐπίρ.], ἄνευ βίας, sans violence ; ἄνευ καταναγκασμοῦ, sans contrainte; φυσικῶς, naturellement ; ἁπλῶς, simplement.

ἀβίβλης, ου, ὁ, καὶ

ἄβιβλος, ος, ον, ὁ ἐστερημένος βιβλίων, manquant de livres, ὁ οὐ φιλόλογος.

ἀβιζότι, τό, [ξεν.], ἔναυσμα, amorce, n. f. (πρὸς μετάδοσιν τοῦ πυρός, pour faire prendre feu).

ἄβιος, ος, ον, (α, βία) γλυκύς, doux, ce ; εἰρηνικός, pacifique.

ἄβιος, ος, ον, ἀβίωτος, ὁ ἄνευ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, qui n'a pas ou ne procure pas de quoi vivre ; ἄπορος, pauvre, sans ressources ; ὁ καθιστῶν τὸν βίον ἀνυπόφορον, qui rend la vie insupportable ; || ἄνευ ζωῆς, sans vie ; || βίος ἄβιος, vie qui n'en est pas une (vie sans vie).

ἀβιός, (α, υἱός) [διάλ. Καρπάθ.] ὁ ἄνευ τέκνων, privé d'enfants, ἄτεκνος· ἐνταῦθα τὸ ἀρνητικὸν α σημαίνει μόνωσιν, ὡς καὶ εἰς πλείστας ἄλλας λέξεις· καὶ παρ' ἀρχαίοις ἄβιος=μοναχὸς κατ' ἐκτενεστέραν σημασίαν=ὁ ζῶν μονήρης.

ἀβίοτος, ος, ον, βλ. ἀβίωτος.

ἀβιωτοποιός, ός, όν, ὁ τὸν βίον χαλεπὸν ποιῶν (ἀνυπόφορον), qui rend la vie insupportable.

ἀβίωτος, ος, ον, ὁ μὴ βιωτὸς βίος, dont on ne peut supporter la vie; ἀνυπόφορος, ἀφόρητος, insupportable ; λυπηρός, pénible.

ἀβιώτως [ἐπίρ], κατὰ τρόπον μὴ βιώσιμον, de manière à ne pouvoir vivre ; ἀνυποφόρως, ἀφορήτως, insupportablement ; λυπηρῶς, péniblement.

ἄβλαβα, [δημ. ἐπίρ.] ἀβλαβῶς, ἄνευ βλάβης, sans dommage, sans faire le mal.

ἀβλάβεια, ας, ἡ· ἔλλειψις βλάβης, innocuité, n. f. ἰδιότης τοῦ μὴ βλαβεροῦ, τοῦ ἀβλαβοῦς, βλ. ἀβλαβής ; qualité de ce qui ne peut nuire ; ἡ ἀβλάβεια ἢ τὸ ἀβλαβὲς φυτοῦ, ποτοῦ τινος, κ.λ. l'innocuité d'un végétal, d'un breuvage; || ἀθῳότης, innocence, n. f.

ἀβλαβής, ής, ές, γεν. έος-οῦς, ἄβλαπτος, ὁ μὴ βλάπτων, qui ne nuit pas ; ἀνίκανος νὰ προξενήσῃ βλάβην, incapable de nuir ; ὁ μὴ ἐπιβλαβής, inoffensif, ive ; ὅθεν ἀθῷος, innocent, e. § ὁ μὴ βλαφθείς, non lésé (endommagé), illésé ; ἀπείρακτος, intact, e ; ὁ μὴ ὑποστὰς οὐδεμίαν βλάβην, συνεπῶς ἀκέραιος, entier, ère ; σῶος, sain, e; ἀβλαβής, sauf, ve; || σῶος καὶ ἀβλαβής, sain et sauf.

ἄβλαβος, ος, ον, ὁ μὴ βεβλαμμένος, ὑγιής, πλήρης, ὁ μὴ βλάπτων· «ἄβλαβο φαγητὸν»= ἀβλαβές. βλ. ἀβλαβής.

ἀβλαβῶς [ἐπιρ.], ἀβλάπτως, ἄνευ βλάβης, sans dommage ; sans faire (sans se faire de mal) ; || ἀκινδύνως, sans danger ; || —, ἀθῴως, innocemment.

ἄβλαπτος, ος, ον, βλ. ἀβλαβής.

ἀβλάπτως [ἐπίρ.], βλ. ἀβλαβῶς.

ἀβλαστέω-ῶ, μελ. ήσω, εἶμαι ἄβλαστος, δὲν βλαστάνω, ne pas germer ; ne pas pousser; || ἄγονος, ne pas produire ; || ἄφορος, être stérile.

ἀβλαστής, ές, καὶ

ἀβλάστητος, ον, ἄβλαστος, ὁ μὴ βλαστάνων, qui ne germe pas ou ne pousse pas; || ἄφορος, stérile.

ἀβλαστολόγιστο, [δημ.], τὸ μὴ βλαστολογηθὲν «ἀμπέλι», vigne qui n'a pas été épamprée.

ἄβλαστος, ος, ον, βλ. ἀβλάστητος.

ἀβλασφήμητος, ος, ον, ὁ μὴ βλασφημη-

θείς, non blasphémé; à l'abri des médisances ou des blasphèmes.

ἀβλάσφημος, ος, ον, ὁ μὴ βλασφημῶν, qui n'est pas médisant, qui ne blasphème pas.

ἀβλεπής, ής, ές, τὸ μὴ παρατηρούμενον, ce qu'on ne regarde pas; || περιφρονητέος, méprisable, adj.

ἀβλεπτέω-ῶ, μέλ. ήσω, δὲν βλέπω ἢ κακῶς βλέπω, ne pas regarder, ne pas voir ou mal voir; || ἀποστρέφω ἢ κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, détourner ou fermer les yeux; || τυφλοῦμαι, être aveugle.

ἀβλέπτημα, ατος, τό, λάθος, σφάλμα, faute (commise par aveuglement, par mégarde).

ἄβλεπτος, ος, ον, ἀόρατος, invisible; || ἀνυπόληπτος, inconsidéré, ée.

ἀβλέφαρος, ος, ον, ὁ ἄνευ βλεφάρων, qui n'a point de paupières ou de cils.

ἀβλεψία, ας, ἡ, στέρησις τῆς ὁράσεως, privation de la vue; || [μεταφ.] βλ. τυφλότης, cécité, n. f; aveuglement, n. f. ἀπρονοησία, imprudence, n.f. ἀπροσεξία, inattention, n.f. ἀστόχημα, λάθος ἐξ ἀγνοίας, ἐξ ἀπροσεξίας, bévue, n. f. méprise, n. f. || ἐξ ἀβλεψίας, par mégarde.

ἀβλόγητος, ὁ [δημ.], ὁ μὴ εὐλογηθείς, non béni; § ὁ μὴ συζευχθεὶς ἐκκλησιαστικῶς, non marié par l'église.

ἀβοηθησία, ας, ἡ, ἀβοήθητος, ἔλλειψις βοηθείας, manque de secours.

ἀβοηθητὶ [ἐπίρ.], ἄνευ βοηθείας, sans secours.

ἀβοήθητος, ος, ον, ὁ ἄνευ βοηθείας, privé de (laissé sans) secours; non secouru, e; indéfendu, e; || τὸν ἐγκατέλειψεν ἀβοήθητον, il l'a délaissé; || [μετάφ.] ἀνίατος, incurable, adj. ἀνεπανόρθωτος, irrémédiable;

ἀβοηθήτως, [ἐπίρ.], ἄνευ βοηθείας, sans secours.

ἀβοητί, [ἐπίρ.] ἄνευ βοῆς· ἄνευ κραυγῆς, sans cris; ἄνευ θορύβου, sans bruit; ἀμαχητί, sans combat.

ἀβόητος, ος, ον, ὁ ἄνευ βοῆς, ὁ ἄνευ κραυγῆς, qui ne crie pas; ἥσυχος, tranquille; σιωπηλός, silencieux, euse.

ἀβολάδα, ἡ [δημ. Νάξου] μέγας λίθος, grand morceau de pierre, καὶ ἐν γένει βράχος, rocher, n. m; τὸ **α** εἶνε πρόθεμα, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν ἀπαλάμη, ἀσφαντόν, ἀχεῖλι, ἀλησμονῶ κτλ., ἡ δὲ βολάδα ἐκ τοῦ βόλιον.

ἀβόλετα, [δημ. Ἠπείρου] ἀφεύκτως, sans faute, «ἀβόλετα θὰ πηγαίνῃ».

ἀβόλετος, η, ον, [δημ.] δυσχερής, incommode; δύσκολος, difficile; ἀδύνατος, impossible; ἀπραγματοποίητος, infaisable.

ἀβόλευτος, η, ον, [δημ.] ὁ μὴ διευθετηθείς, non arrangé; δυσχερής, incommode.

ἀβολίδωτος, ος, ον, ἢ ἄσφαιρος, ον, sans plomb, sans balle; φυσίγγιον ἀβολίδωτον ἢ ἄσφαιρον, cartouche sans balle ou cartouche à blanc, ou cartouche d'exercice.

ἄβολος, ος, ον, νέος ἵππος μήπω ἐκβαλὼν τοὺς γνώμονας (λεγομένους ὀδόντας), qui ne marque pas encore (en parlant d'un jeune cheval), ἤτοι ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του μέχρι τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς ἡλικίας του. § δύσκολος εἰς τὸ χειρίζεσθαι, δυσχείριστος, difficile à manier (à traiter); χαλεπός, malaisé, ée; δυσχερής, incommode.

ἀβόρβορος, ος, ον, ἄνευ βορβόρου, sans bourbe.

ἀβόσκητος, ος, ον, ὁ μὴ βοσκηθείς, qui n'est pas brouté par les troupeaux; non pâturé.

ἀβοτάνιστο, [δημ.] τὸ μὴ βοτανισθὲν «χωράφι, ἀμπέλι, κλ.» non sarclé, ée.

ἀβότανος, ος, ον, ὁ μὴ ἔχων βότανα, sans plantes, χόρτα (herbes).

ἄβοτος, ος, ον, ὁ ἄνευ βοσκῆς, qui manque de pâturage; ἐνίοτε ἄγονος, stérile.

ἀβουκᾶτος, ὁ, θηλ. ισσα [δημ.] δικηγόρος, avocat, n. m. ὁ συνήγορος.

ἀβούλευτος, ος, ον, ἀσυλλόγιστος, irréfléchi, e.

ἀβουλεύτως, [ἐπίρ.], ἄνευ σκέψεως, ἀσυλλογίστως, sans réflexion, irréfléchiment.

ἀβουλέω-ῶ, οὐ βούλομαι, ne vouloir pas.

ἀβουλής, ής, ές, qui ne veut pas; ἐνίοτε ἄβουλος, inconsidéré, ée.

ἀβουλησία, ας, ἡ, καὶ ἀβουλία, ἔλλειψις βουλήσεως (θελήσεως), défaut (manque) de volonté; || —abulie, n.f. λέγεται κυρίως ἐπὶ παθολογικῶν τινων περιπτώσεων, καθ' ἃς τὸ ἄτομον καθίσταται ἀνίκανον ὅπως ἐκδηλώσῃ πρὸς τὰ ἐκτὸς ἐπιθυμίαν τινά, ἐν ἑαυτῷ πράγματι ὑπάρχουσαν.

ἀβούλητος, ος, ον, ἀκούσιος, malgré soi, involontaire; δυσάρεστος, déplaisant, e; ὀχληρός, fâcheux, euse.

ἀβουλήτως, [ἐπίρ.], ἀκουσίως, involontairement; contre son gré; παρὰ τὴν θέλησιν, sans le vouloir; malgré soi.

ἀβουλία, ας, ἡ, ἢ ὀρθότερον ἀβουλησία, ἔλλειψις καλῆς βουλῆς (θελήσεως), manque de bonne volonté; ἀπερισκεψία, imprudence, n.f. κακὴ σκέψις, ἀσυνεσία, irréflexion, n. f. κουφότης, προπέτεια, inconsidération, n. f.

ἀβούλιακτος, η, ον, [δημ.] ὁ μὴ βυθιζόμενος, ὁ μὴ βυθισθείς, qui n'a pas coulé à fond; qui n'a pas sombré.

ἀβούλλωτος, ος, ον, ἄνευ βούλλας, ἀσφράγιστος, qui n'a pas été cacheté; non cacheté; non scellé, ée; || ἀβούλλωτον γράμμα, lettre non cachetée; || — ἔγγραφον, document non scellé.

ἄβουλος, ος, ον, ἀστόχαστος, ἀσύνετος, imprudent, e; ἀπερίσκεπτος irréfléchi, e; κοῦφος, προπετής, inconsidéré, ée.

ἀβούλως, [ἐπίρ.] sans réflexion; ἀπερισκέπτως, irréfléchiment; inconsidérément; imprudemment; βλ. ἄβουλος.

ἀβούτηκτος, η, ον, [δημ.], ἀβάπτιστος, qui n'a pas été plongé, ée; non plongé, ée; non trempé, ée; βλ. καὶ **ἀβάπτιστος.**

ἀβοῦτος, ε, ο, (δημ. Οἰνόης) = οὗτος, αὕτη, τοῦτο.

ἀβράβευτος, ος, ον, ὁ μὴ βραβευθείς, ὁ ἄνευ βραβείου, ὁ μὴ ἀνταμειφθείς, non récompensé, ée; irrécompensée, ée; ἄνευ ἀνταμοιβῆς, sans récompense.

ἀβράδιαστος, [δημ.], βλ. ἀνέσπερος.

ἀβράκωτος καὶ **ἄβρακος,** η, ον, [δημ.], ξεβράκωτος, ὁ ἄνευ βρακίου, sans culotte; non culotté.

ἀβραμηλέα, ἀβραμηλιά, ἡ, (βράβυλος,) **ἀγριοδαμασκηνιά,** ἡ, prunellier, n. m.

ἀβράμηλον, τό, **ἀγριοδαμάσκηνον,** prunelle, n. f.

ἄβραστος, η, ον, [δημ.], ὁ μὴ βρασθείς, non bouilli, e; μὴ ἡψημένος, non cuit,e; ὠμός, cru, e || μετάξι ἄβραστον (ὠμόν), soie écrue, τὸ μὴ τεθὲν ἐν τῷ ζέοντι ὕδατι· || τὸ κρέας εἶνε ἄβραστο, la viande est crue, elle n'est pas cuite.

ἄβραχος, βλ. ἄβροχος.

ἄβρεκτος, ος, ον, **ἄβρεχτος,** ὁ μὴ βραχείς, non mouillé, ée; non arrosé, ée; ὁ μὴ βρεχόμενος, qui ne se mouille pas ou ne peut se mouiller.

ἄβρεχτος, [δημ.] βλ. ἄβρεκτος, ὁ μὴ βραχείς.

ἄβρεχος, βλ. ἄβροχος.

ἁβρόβιος, ος, ον, [ἁβρὸς βίος], ὁ ζῶν ἁβρῶς, τρυφηλῶς, qui vit mollement, délicatement.

ἁβροδίαιτα, ης, ἡ, (ἁβρὰ δίαιτα), τρυφερὰ καὶ ἁπαλὴ ζωή, ἤτοι ζωὴ τρυφηλή, μαλθακή, vie molle (φιλήδονος, sensuelle; ἐκτεθηλυμμένη, efféminée, λεπτοφυής, délicate).

ἁβροδιαιτάομαι-ῶμαι, μελ. ήσομαι, ἁβρῶς διαιτάομαι, τρυφηλῶς καὶ μαλθακῶς, mener une vie molle, délicate.

ἁβροδίαιτος, ος, ον, ὁ ἁβρὸν διάγων βίον, ὁ διαιτώμενος ἁβρῶς, qui mène une vie molle (ζωὴν μαλθακήν), (efféminée, ἐκτεθηλυμμένην), ὅθεν τρυφηλός, viveur; φιλήδονος, sensuel, elle; || [οὐσ.] τὸ ἁβροδίαιτον, vie molle; régime trop délicat, sensualité, n.f. καὶ ἐν γένει τὸ μαλθακόν, la mollesse.

ἁβροδιαίτως, [ἐπίρ.], μαλθακῶς; mollement; φιληδόνως sensuellement; βλ. ἁβροδίαιτος.

ἁβροκομάω-ῶ, μελ. ήσω, (ἁβρός, κομάω), καλλωπίζω γυναικωδῶς τὴν κόμην, porter une chevelure ou une coiffure efféminée.

ἁβροκόμος, ος, ον (ἁβρός, κόμη), ὁ ἔχων μαλακὰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἔτι δὲ ὁ γυναικωδῶς καλλωπίζων τὴν κόμην, qui porte une chevelure ou une coiffure efféminée.

ἁβροκόσμητος, ος, ον (ἁβρός, κοσμέω), délicatement orné.

ἀβρόντητος, ος, ον, non foudroyé, ἀνέκπτηκτος, non étonné.

ἁβρόπλουτος, ος, ον, ὑπέρπλουτος, πολυτελής, riche et élégant.

ἁβρόπους, ους, ουν, γεν. οδος· ὁ ἔχων πόδας ἁβροὺς καὶ τρυφερούς, aux pieds délicats.

ἁβρός, ά, όν, [ἐπὶ γυναικῶν] τρυφερά, tendre; γλυκεῖα douce; λεπτοφυής, délicate: [ἐπὶ ἀνδρῶν] μαλθακός, mou; εὐγενής, poli; λεπτός, délicat; πρᾶος, doux; κομψός, élégant; φιλήδονος, sensuel; ἁβρός, mignard; ἐκτεθηλυμμένος, efféminé: [ἐπὶ πραγμάτων] λεῖος τὴν ἀφήν, tendre au toucher; ἁπαλός, mou (molle); λεπτοφυής, délicat, e. § μεγαλοπρεπής, majestueux; θαυμάσιος, superbe; ὑπερήφανος, fier, ère; || ἁβροὶ τρόποι, des manières distinguées.

ἁβρότης, ητος, ἡ, λεπτότης, délicatesse, n. f. ἁπαλότης, mollesse, n. f. τρυφερότης, tendresse, n. f. κομψότης, élégance, n. f. || ἁβρότης βίου ἤτοι βίος μαλθακός, ἐκτεθηλυμμένος, vie efféminée; || ἡ ἁβρότης τῶν τρόπων του, la distinction de ses manières.

ἀβροτονίνη, ἡ, [χημ.], ἡ σαντονίνη, santonine, f. λαμβάνεται διὰ χημικῆς κατεργασίας ἐκ τῶν ἀνθέων τοῦ ἄρρενος ἀβροτόνου.

ἁβροφρόνως, [ἐπίρ.] ἤτοι εὐγενῶς, poliment; ἐπιχαρίτως, gracieusement; κατὰ τρόπον ἁβρόν, d'une manière délicate κτλ., βλ. ἁβροφροσύνη.

ἁβροφροσύνη, ης, ἡ, λέγεται ὁ καλὸς τοῦ φέρεσθαι τρόπος, ἤτοι εὐγένεια, politesse, n.f. κοσμιότης ἠθῶν, urbanité, n. f. εὐγένεια τῶν τρόπων, civilité, n. f; προσήνεια, amabilité, n.f. φιλοφροσύνη, ὑποχρεωτικότης, obligeance, n. f. εὐγενὴς προβλεπτικότης, prévenance, n. f. φιλοφρόνησις, gracieuseté, n. f. ἡ χάρις, gentillesse, n. f.

ἁβρόφρων, ὁ, ἡ, γεν. ονος, εὐγενής, poli, e; προσηνής, aimable; χαρίεις, εσσα, gentil, ille; προβλεπτικός, prévenant, e; φιλόφρων, γεν. ονος, gracieux, euse; ὑποχρεωτικός, obligeant,e.

ἁβροφυής, ής, ές, κατὰ τρόπον λεπτόν, εὐγενικόν, d'une manière délicate, tendre.

ἀβροχία, ας, ἡ, ἔλλειψις βροχῆς, manque d'arrosement ou de pluie; ξηρασία, ἀνομβρία, sécheresse, n. f.

ἄβροχος, ος, ον, ὁ μὴ βεβρεγμένος, qui n'est point mouillé, e; ὁ μὴ βουτηχθείς που, non trempé, ée; non mouillé, ée; ὁ μὴ ὑγρανθείς, non humecté, ée; ἄνομβρος, ἐστερημένος βροχῆς, sans pluie, qui n'est mouillé par la pluie; || ἄβροχος χώρα, pays sans pluie; || κατ' ἐπέκτασιν ξηρός, sec, sèche; ἄγονος, ἄφορος, aride, stérile; || [μεταφ.] ἀβρόχοις ποσί, à pieds secs; ἀπ' εὐθείας, διὰ μιᾶς, tout d'un trait, tout d'une haleine; διὰ μιᾶς, d'emblée; ἀδιακόπως, sans débrider.

ἀβρόχως, [ἐπίρ.], à sec.

ἁβρυντής, οῦ, ὁ, κεκαλλωπισμένος, coquet, qui fait le beau.

ἀβρωνιά, ἡ [δημ.] καὶ βρουνιά, ἡ βρυωνία τῶν παλαιῶν, εἶδος χόρτου, βλ. λέξιν.

ἁβρῶς, [ἐπίρ.], μαλθακῶς, mollement; délicatement; tendrement; εὐγενῶς, poliment; βλ. ἁβρός.

ἀβρωσία, ας, ἡ, ἐγκράτεια, ἀποχὴ φαγητῶν, privation de nourriture.

ἄβρωτος, ος, ον, ὁ μὴ φαγών, qui n'a rien mangé; νῆστις, qui est à jeun; || ὁ εἰς βρῶσιν

μὴ ἐπιτήδειος, qui n'est pas mangeable; immangeable, adj., βλ. ἀφάγωτος· || ὁ μὴ βρωθείς, qui n'est pas mangé ou rongé; || ὁ μὴ ἐδώδιμος, dont on ne doit pas manger.

ἀβύζακτος, η, ον, καὶ ἀβύζαχτος, βλ. ἀβύζαστος.

ἀβυζάλιχτος, η, ον, [διάλ. Οἰνόης], ἀβύζαστος, ὁ μὴ θηλασθείς.

ἀβύζαστος, η, ον, [δημ.] ἀθήλαστος, non allaité, ée; qui n'a pas tété; βλ. καὶ ἀβύζαχτος· κατ' ἐπέκτασιν, non sucé, ée.

ἀβυζαξία, ἡ, privation de têter, impossibilité de têter ou de donner à têter.

ἀβύζαχτος, η, [δημ.] ἀθήλαστος, non allaité, ée ; ὁ μὴ βυζάσας γάλα, qui n'a pas tété; «τὸ ἀρνὶ εἶνε ἀβύζαχτο», δὲν ἐβύζασεν· «τὸ παιδὶ τ' ἄφησε ἀβύζαχτο ἡ μάννα του». || ὁ μὴ βυζασθεὶς· «ἡ γίδα, ἡ προβατίνα εἶνε ἀβύζαχτη», βλ. ἀβύζακτος.

ἀβύθιστος, ος, ον, ὁ μὴ βυθιζόμενος, qui ne plonge pas (ne sombre pas) ; ὁ μὴ βυθισμένος, non plongé, ée, non sombré, ée.

ἄβυθος, ος, ον, ἄνευ βυθοῦ, sans fond; || [μεταφ.], ἄνευ τέλους, sans fin, infini, e.

ἀβύρσευτος, ος, ον, non corroyé, ée; βλ. βυρσεύω.

ἄβυρσος, ος, ον, non garni de cuir, ἄνευ βύρσης.

ἄβυσσος, ου, ἡ, ὁ ἄνευ βυθοῦ, πολὺ βαθύς, μὴ ἔχων πάτον, sans fond ; || λίμνη ἄβυσσος, lac sans fond ; || [ἐν γένει] ἀμέτρητος, ἄπειρος, infini, e; μέγας, immense; τὸ ἄβυσσον, la profondeur infinie; || [οὐσ.] ἄβυσσος, ου, ἡ, abime (abyme). Ἐν τῇ νέᾳ διαθήκῃ σημαίνει βάραθρον, gouffre ; ἄπειρον, infini ; ἀνεξερεύνητον, ce qu'on ne peut rechercher ou approfondir ; || τὰ κρίματα Κυρίου ἄβυσσος, les jugements de Dieu sont des abimes; || ἡ ἄβυσσος τοῦ παρελθόντος (τῆς αἰωνιότητος), le gouffre du passé (de l'éternité). Ἡ ἄβυσσος παρίσταται μὲ ὁδοὺς σκοτεινάς, ἀβεβαίας καὶ ἄνευ ὡρισμένου πέρατος· ὁ ἄνθρωπος ζητῶν διέξοδον ῥίπτεται εἰς χάος ἀμφιβολιῶν καὶ ἀνησυχιῶν· τὸ ἄπειρον εἶνε ἡ ἄβυσσος τοῦ λογισμοῦ, l'infini est l'abime du raisonnement; || χάνονται ἐν τῇ ἀβύσσῳ, on se perd dans l'abime ; || ἄβυσσος δυστυχημάτων, abime de malheurs. § Ἄβυσσος! [ναυτ.], par de fond, ἐκφώνημα τοῦ βολιστοῦ (sondeur) κατὰ τὴν βόλισιν (sondage), δι' οὗ δηλοῖ ὅτι δὲν εὑρίσκει βυθὸν (πυθμένα) ἐν ὡρισμένῳ βάθει. § Ἄβυσσος [ναυτ.], puits en mer, μεταφ. καλεῖται οὕτω μέρος θαλάσσης μὲ μέγα βάθος σχετικῶς μὲ τὰ πέριξ.

ἀγαθαρχία, ας, ἡ, (ἀγαθός, ἀρχή), le principe du bien.

ἀγαθαρχικός, ή, όν, ὁ ἔχων ἀγαθὰς ἀρχάς, qui a des principes du bien.

ἀγαθεργία, ας, ἡ, βλ. ἀγαθοεργία.

ἀγαθίς, ίδος, ἡ, κουβάριον νήματος, pelote, f. ou peloton, m.(de fil); || ἀγαθὶς (ἀτρακτίου, μικρᾶς ἀτράκτου, d'un fuseau), κοινῶς ἀδρακτιά, fusée, n. f. καλεῖται τὸ περιτετυλιγμένον νῆμα ἐπὶ τῆς ἀτράκτου· || [ναυτ.], ἀγαθὶς (διστρόφου, δετηρίας ἢ μερμίθου), κοινῶς τὸ κουβάρι (νήματος, δετηρίας, ἢ σπάγγου), manoque, n. f; || [Παροιμία], ἀγαθῶν ἀγαθίδες =σωρός, πλῆθος ἀγαθῶν, abondance de biens.

ἀγαθοδαίμων, ονος ὁ ἀγαθὸς δαίμων, le bon génie, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου ἔπινον ποτήριον ἀκράτου.

ἀγαθοδοξία, ας, ἡ, ἡ αἰσιοδοξία ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, optimisme, n. m. (dans l'homme).

ἀγαθοδότης, ου, ὁ· ἀγαθοδότις, ιδος, ἡ· ὁ δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν, dispensateur de biens; qui fait le bien; bienfaiteur; ἐλευθέριος, libéral.

ἀγαθοδότως [ἐπίρ. τοῦ προηγουμένου.] ἐλευθερίως, libéralement, généreusement.

ἀγαθοδωρία, ας, ἡ, δώρησις τῶν ἀγαθῶν, μεγαλοδωρία, munificence, n. f. ἐλευθεριότης, libéralité, n. f.

ἀγαθόδωρος, ος, ον. ὁ ἀγαθὰ δωρούμενος, ὁ δίδων ἐλευθερίως, qui donne libéralement; ὁ ἐπ' ἀγαθῷ διδόμενος, donné libéralement.

ἀγαθοειδής, ής, ές, γεν. έος-οῦς· ὁ ἀγαθὸς φαινόμενος, qui ressemble au bien; ὁ ἔχων εἶδος, μορφὴν ἀγαθήν, qui est d'une bonne nature, ἤτοι πρᾶος, bénin; ἀγαθοεργός, bienfaisant, e; ἐνάρετος, vertueux, euse; τίμιος, honnête.

ἀγαθοεξία, ας, ἡ, ἀγαθὴ κατάστασις, bon état de l'âme.

ἀγαθοεργέω-ῶ, βλ. ἀγαθουργέω.

ἀγαθοέργημα, βλ. ἀγαθούργημα.

ἀγαθοεργής, ής, ές, βλ. ἀγαθοεργός.

ἀγαθοεργία, ας, ἡ, ἀγαθουργία, εἶνε ἡ αὐτοπροαίρετος τῶν ἀνθρώπων συνδρομὴ πρὸς τοὺς ὁμοίους των, πηγάζουσα ἐκ τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας· ἀγαθοεργία ἄρα εἶνε ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἀγαθοῦ, ἡ ὠφέλιμος, ἀγαθὴ πρᾶξις, bonne ou belle action; le bienfait; la bienfaisance; βλ. ἀγαθοθέλεια· || πρᾶξις ἐλεημονικὴ (ἐλεητικὴ) ἢ ἔργον ἐλεημοσύνης, bonne œuvre. || Ἀγαθὴ πρᾶξις, bonne ou belle action, λέγεται διὰ πᾶν τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖται ἔχον ὡς ἀρχὴν τὴν ἀρετὴν (la vertu), ἐνῷ ἐλεημονικὴ (ἐλεητικὴ) πρᾶξις ἢ φιλάνθρωπος πρᾶξις, bonne œuvre, εἶνε ἰδιαιτέρα τις πρᾶξις ἀποβλέπουσα εἰς τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην (charité du prochain), βλ. καὶ ἀδελφικὴ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη. Ἀγαθὴ πρᾶξις (bonne action) εἶνε τὸ νὰ κηρυχθῇ τις ἐναντίον τῆς διαφθορᾶς τῶν ἠθῶν, τὸ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν κακίαν, τὸ ν' ἀντιταχθῇ εἰς δεινὸν πειρασμὸν ἡδονῆς ἢ συμφέροντος, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον δὲν εἶνε ἡ λεγομένη φιλάνθρωπος (ἐλεημονικὴ) πρᾶξις (bonne œuvre). Ἡ ἀνακούφισις τῶν δυστυχῶν, ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἀσθενῶν, ἡ παρηγορία τῶν τεθλιμμένων, ἡ ἐκπαίδευσις τῶν ἀμαθῶν, ἡ ἐπίσκεψις τῶν φυλακῶν καὶ νοσοκομείων εἰσὶ πράξεις ἐλεημονικαὶ (φιλάνθρωποι) (bonnes œuvres), καθότι ἐκτελοῦνται ἐν τῷ πνεύματι τῆς φιλανθρωπίας, ἤτοι τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης (charité). Πᾶσα ἐλεημονικὴ (φιλάνθρωπος) πρᾶξις (bonne œuvre) εἶνε

ἀγαθὴ πρᾶξις (bonne action), ἐνῷ πᾶσα ἀγαθὴ πρᾶξις δὲν εἶνε φιλάνθρωπος.

ἀγαθοεργός, ός, όν (ἀγαθὸν ἐργάζομαι), ὁ τὸ ἀγαθὸν ἐργαζόμενος, ποιῶν, qui fait le bien, qui fait de bonnes ou de belles actions, qui fait du bien, bienfaisant, te; de bienfaisance; § ἀγαθοεργὰ καταστήματα, établissements de bienfaisance; établissements charitables, εἶνε τὰ ἱδρύματα ὅσα σκοποῦσι τὴν δωρεὰν ἢ ἀντὶ ἐλαχίστης δαπάνης περίθαλψιν ἢ θεραπείαν ἢ συντήρησιν τῶν ἐνδεῶν. Τοιαῦτα εἶνε τὰ νοσοκομεῖα, ὀρφανοτροφεῖα, νοθοτροφεῖα, γηροκομεῖα, πτωχοκομεῖα, κτλ. Τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα τὰ ἱδρυμένα καὶ συντηρούμενα ὑπὸ τῶν δήμων, διοικοῦνται ὑπὸ ἀδελφάτων, συγκειμένων ὑπὸ τοῦ δημάρχου τοῦ δήμου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ταῦτα κεῖνται, καὶ ἐκ δύο ἢ τεσσάρων δημοτῶν ἐκλεγομένων ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐπὶ τρία ἔτη. Ἐὰν ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ δήμου εὑρίσκηται ἰατρός, καθίσταται μέλος τοῦ ἀδελφάτου, εἰ δ' εὕρηνται πλείονες, ἐκλέγει ἐξ αὐτῶν τὸ δημοτικὸν συμβούλιον. Τὸ ἀδελφᾶτον ἔχει τὴν ἄμεσον διοίκησιν τοῦ ἀγαθοεργοῦ καταστήματος. Πλὴν τῶν ὑπὸ τῶν δήμων ἱδρυμένων ἀγαθοεργῶν καταστημάτων ὑφίστανται καὶ ἄλλα ἐν Ἑλλάδι διοικούμενα κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἱδρυτῶν αὐτῶν. Τοιαῦτα εἶνε ἐν Ἀθήναις τὸ ὀρφανοτροφεῖον Χατζῆ-Κώνστα, τὸ Ἀμαλίειον ὀρφανοτροφεῖον τῶν κορασίων, τὸ Δρομοκαΐτειον φρενοκομεῖον, τὸ πτωχοκομεῖον Συγγροῦ καὶ ἄλλα ἀλλαχοῦ.

ἀγαθοθέλεια, ας, ἡ, ἡ θέλησις, ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀγαθοῦ, le choix du bien; ἡ ἐπιθυμία τοῦ πράττειν τὸ καλόν, le désir de faire du bien; ἡ πρὸς τὸ καλὸν διάθεσις, la bienveillance. Ἡ ἀγαθοεργία (bienfaisance) καὶ ἡ ἀγαθοθέλεια (bienveillance) εἶνε ἀρεταὶ γεννώμεναι ἐκ τῆς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ἀγάπης.

ἀγαθοθελής, ής, ές, ὁ θέλων τὸ ἀγαθόν, qui veut le bien, bienveillant, e.

ἀγαθοκόπη, ης, ἡ, mouchette, n. f. βλ. **ῥυκάνη ῥαβδοξόος.**

ἀγαθολογέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἀγαθὸν ἢ καλὸν λέγω ὑπέρ τινος, dire du bien de; ἐπαινῶ τινα, louer.

ἀγαθόν, τό, οὐδέτερον τοῦ ἀγαθός.

ἀγαθοπάροχος, ος, ον, ὁ ἀγαθὸν παρέχων, qui rend du bien.

ἀγαθοπιστία, ας, ἡ, la bonne foi; § εὐπιστία, crédulité, n. f.

ἀγαθόπιστος, ος, ον, qui est de bonne foi; § εὔπιστος, crédule, adj.

ἀγαθοποιέω-ῶ, μέλ. ήσω (ἀγαθὸν ποιῶ), χάμνω ἀγαθόν, faire le bien; χάμνω ἀγαθὸν εἴς τινα, faire du bien à; εὐεργετῶ τινα, obliger.

ἀγαθοποιΐα, ας, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀγαθοῦ, ἡ εὐεργεσία, la bienfaisance; le bien faire.

ἀγαθοποιός, ός, όν, ὁ καλὰ ποιῶν, qui fait le bien; ὁ εὐεργετικός, le bienfaisant; || εὔνους, bénin, igne; εὐνοϊκός, favorable.

ἀγαθοποιῶ, βλ. ἀγαθοποιέω.

ἀγαθοπρεπής, ής, ές, ὁ πρέπων εἰς τοὺς ἀγαθούς, digne d'un être bon.

ἀγαθός, ή, όν, 1) **καλός, bon, bonne; [ὑφ'** ὅλας τὰς σημασίας]· || **ἀγαθὸς δαίμων, bon** génie; || — στρατιώτης, bon soldat; || — ἄνθρωπος, un homme bon, un brave homme; || — ὑπόληψις, bonne réputation; || ἀγαθῇ τύχῃ! (φρ.) à la bonne heure! 2) ἀξιοτίμητος, estimable; χρηστός, probe; τίμιος, honnête; ἁπλοῦς, simple; ἀφελής, naïf, ive, || — ἀνήρ, homme de bien; || — γυνή, femme vertueuse; οἱ ἀγαθοί, les gens de bien; || ὦ (ἀ)'γαθέ, mon cher; 3) ἀνδρεῖος, brave; γενναῖος, courageux, euse; || οἱ ἀγαθοὶ τιμήσονται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις ἀρετῆς, Θουκ. les braves recevront les récompenses dues à la valeur; 4) ἐξαίρετος, distingué; εὐγενὴς ἢ πλούσιος, noble ou riche; || οἱ ἄριστοι, les plus distingués, les plus illustres; 5) ἐπιτήδειος, habile, capable de; propre à; ἀγαθὸς τοξεύειν, habile à tirer de l'arc; 6) ἐπὶ πραγμάτων, ὠφέλιμος, utile; πλεονεκτικός, avantageux; || — τῇ πόλει, utile à la république; || — πρός τι, bon à quelque chose; 7) δραστικός, efficace, προκειμένου περὶ φαρμάκου· || ἀγαθὸν φάρμακον, remède efficace.

Τὸ οὐδέτερον ἀγαθὸν χρησιμοποιεῖται συχνάκις ὡς οὐσιαστικὸν καὶ σημαίνει τὸ καλόν, le bien; le bon; ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ τόπου, pour le bien du pays; || τὸ ἄκρον (τὸ τέλειον) ἀγαθόν, le bien suprême; φιλοσοφικῶς ἀγαθὸν (bon) εἶνε πᾶν ὅ,τι προτιμῶμεν καὶ εἰς ὃ ἀπονέμομεν ἀξίαν τινα, διότι ὀρεγόμεθα αὐτοῦ. § [οὐδ. πληθ.] 1) τὰ ἀγαθά, les biens; 2) τὰ πλούτη, les richesses; 3) αἱ κτήσεις, les possessions; αἱ ἀπολαύσεις, les jouissances; τὰ ὠφελήματα, les avantages; 4) αἱ ἀρεταί, les vertus; les belles ou bonnes qualités; les mérites; 5) τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, les bons sentiments; || ἔχει ὅλα του τὰ ἀγαθά, il a tout ce qu'il pourrait désirer; || σοῦ εὔχομαι ὅλα τὰ ἀγαθά, je vous souhaite toutes sortes de prospérités; || πολλὰ ἀγαθὰ τινὶ παρέχειν, procurer à quelqu'un beaucoup d'avantages; || παιδευθέντες ἐν τοῖς τῶν προγόνων ἀγαθοῖς, élevés parmi les beaux exemples de vos ancêtres; || ἀγαθὰ ποιεῖν τινα, faire du bien à quelqu'un. § ἀγαθὸς [οὐσ. ναυτ.] βλ. κανθός,, râblure, n. f.

ἀγαθοσύνη, ης, ἡ. ἐσφαλμ. βλ. ἀγαθωσύνη.

ἀγαθότης, ητος, ἡ, ἰδιότης τοῦ καλοῦ, βλ. καλωσύνη, bonté, n. f. χρηστότης, probité, n. f. ἁπλότης, simplicité, n. f. ἀφέλεια, naïveté, n. f.

ἀγαθότυπος, ος, ον, ὁ ἔχων τὸν τύπον τοῦ ἀγαθοῦ, qui est le type du bien.

ἀγαθουργέω-ῶ, ἀγαθὸν ἐργάζομαι, πράττω, faire du bien; faire le bien; faire de bonnes ou belles actions.

ἀγαθούργημα, ατος, τό, ἀγαθουργία, bonne ou belle action; bienfaisance, n. f.

ἀγαθουργικός, ή, όν, ὁ τὸ ἀγαθὸν ἐργαζόμενος, πράττων, qui fait le bien, qui fait de

bonnes ou de belles actions; qui fait du bien, bienfaisant, e. || Οἱ ἀγαθοεργοί, les braves, ἐλέγοντο παρὰ Σπαρτιάταις οἱ ἐκ τῶν ἱππέων ἀποστρατευόμενοι, πέντε πρῶτοι ἑκάστου ἔτους, οἱ ὡς πρεσβευταὶ ἀποστελλόμενοι.

ἀγαθουργῶς, [ἐπίρ.], avec bienfaisance.

ἀγαθοφιλής, ής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀγαθόν, qui aime le bien.

ἀγαθόφρων, ων, ον, γεν. ονος· ὁ ἀγαθὰ φρονῶν, qui pense bien.

ἀγαθοφυής, ής, ές, ὁ ἀγαθὴν ἔχων φύσιν, naturellement bon.

ἀγαθοφυΐα, ας, ἡ, φυσικὴ ἀγαθότης, bonté naturelle.

ἀγαθόω-ῶ, ἀγαθὸν ποιῶ, εὐεργετῶ, faire du bien à, bénir.

ἀγαθῶς [ἐπίρ.], avec bonté; χρησίμως, utilement; δραστικῶς, efficacement, κτλ. βλ. ἀγαθός.

ἀγαθωσύνη, ης, ἡ, καλωσύνη, bonté, n. f. χρηστότης, probité, n. f.

ἀγαλακτία, ας, ἡ, ἀγαλαξία, ἔλλειψις γάλακτος, défaut de lait; manque de lait; καλεῖται οὕτω πᾶσα ἀνωμαλία ἐπὶ τῆς ἐκκρίσεως τοῦ γάλακτος, συνισταμένη εἰς τὴν τελείαν στέρησιν ἢ ἐπίσχεσιν αὐτοῦ.

ἀγάλακτος, ος, ον, ἄνευ γάλακτος, sans lait; qui n'a point de lait; ὁ ἐστερημένος γάλακτος, privé de lait; || (ἐπὶ νηπίων) ἀποκομμένος, η, ον (τὸ μὴ θηλάζον πλέον), sévré, ée.

ἀγαλαξία, βλ. ἀγαλακτία.

ἀγάλι καὶ

ἀγάλια [δημ. ἐπίρ.], (κατ' ἐπανάληψιν ἀγάλια, ἀγάλια), ἀργὰ καὶ σιγανά, lentement; σιγά, βραδέως, doucement; || ὁμιλεῖ ἀγάλια, il parle lentement; || ἀγάλια, ἀγάλια, tout doucement; avec précaution; σιγά, σιγά, peu à peu; pas à pas; || ἀγάλια μὴ τρέχῃς, n'allez pas si vite; || ἀγάλια ἀγάλια γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλι (παροιμ.) βλ. **ἀγουρίδα.** || σιγά, à voix basse; § [ναυτ.] βλ. **ἠρέμα,** (en) douceur; § [εἰρων.], par exemple; allons donc.

ἀγαλλίασις, εως, ἡ, jubilation, f. χαρά, transport de joie; εὐθυμία, allégresse, n. f. ἀγαλλίασις, εὐφροσύνη, réjouissance, n. f.

ἀγαλλιάω-ῶ καὶ συχνότερον ἀγαλλιάομαι-ῶμαι, μελ. άσομαι, (ἀγάλλω καὶ μέσον ἀγάλλομαι), jubiler; χαίρω, être transporté de joie; εὐφραίνομαι, se réjouir.

ἀγάλλομαι, βλ. ἀγαλλιάω.

ἀγάλλω, μελ. ἀγαλῶ, καλλωπίζω, orner; κοσμῶ, parer; ἀγλαὸν ποιῶ, faire beau, brillant, magnifique; τιμῶ διὰ προσφορῶν καὶ ἱερῶν κοσμημάτων, honorer par des offrandes ou d'ornements sacrés, ἢ ἁπλῶς τιμῶ, honorer; λαμπρύνω, illustrer; [μέσον] ἀγάλλομαι, ἐκλαμβάνω ἐμαυτὸν ὡς κεκαλλωπισμένον, se croire parer; || εὐφραίνομαι, se réjouir; || ἐναβρύνομαι, s'enorgueillir; || καυχῶμαι, se vanter; || ὑπερηφανεύομαι, être fier de...

ἄγαλμα, ατος, τό, πᾶν καλλώπισμα ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει, (tout ornement pour lequel on se réjouit), ἰδίως δὲ περικαλλῆ ἀναθήματα τοῖς θεοῖς· κειμήλιον, bijou, n. m. joyau, n. m. στολισμός, ornement, n. m. parure, n. f. εἰκών, portrait, n. m. image, n. f. || ἄγαλμα = εἴδωλον ἤτοι ἀνδριάς, statue (f.) (d'un homme et surtout d'un dieu); || ἔφιππον ἄγαλμα ἢ ἀνδριὰς ἐφίππου, statue équestre; || [ἀρχιτ.], ἄγαλμα ἠκρωτηριασμένον (κολοβόν), ἤτοι ἄνευ κεφαλῆς καὶ ἄνευ βραχιόνων καὶ ποδῶν, ὁ κορμὸς τοῦ ἀγάλματος, torse, n.f.

ἀγαλματίας, ου, ὁ, ὡς ἄγαλμα ὡραῖος, beau comme une statue (image).

ἀγαλματίας, ου, ὁ (λίθος), λιθόκολλα (ciment), ἥν τινα μεταχειρίζονται οἱ ἀγαλματοποιοὶ (à l'usage des statuaires); stuc (μαρμαροκονία) fait avec de la poudre de marbre et colle de bœuf (ταυρόκολλα).

ἀγαλμάτιον, ου, τό, ἀγαλματάκι, petite statue, statuette, n.f. figurine, n. f. ὡς εἶνε τὰ μικρὰ τῶν ἀρχαίων πήλινα τοιαῦτα, βλ. καὶ κοροπλάθος· || ἀγαλματάκια γύψινα, figures (figurines) en plâtre.

ἀγαλματοειδής, ής, ές καὶ ἀγαλμοειδής, ής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα, τὴν ὄψιν ἀγάλματος, qui parait comme une statue; ὡς ἄγαλμα ὡραῖος, beau comme une statue.

ἀγαλματοποιέω-ῶ, κατασκευάζω ἀγάλματα, faire des statues.

ἀγαλματοποιεῖον, ου, τό, atelier de statuaire (de sculpteur).

ἀγαλματοποιητικὴ τέχνη ἢ

ἀγαλματοποιΐα, ας, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀγάλματα, ἡ **ἀνδριαντοποιΐα,** la statuaire; ἡ γλυπτική, sculpture, n. f.

ἀγαλματοποιός, οῦ, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἀγάλματα, statuaire, n. m. καὶ ἐν γένει ὁ γλύπτης, sculpteur, n. m.

ἀγαμία, ας, ἡ, ἡ ἀνύπανδρος κατάστασις, ἡ κατάστασις τοῦ ἀγάμου, état de celui qui n'est pas marié, état de célibataire, célibat, n. m. ἀνύμφευτος, non marié; ἄγαμος, célibataire, n.m. καὶ κατ' ἐπέκτασιν garçon, n.m. || ἄγαμος βίος, vie de garçon; célibat, n. m. || ἄγαμος κόρη, demoiselle, n.f.

ἄγαμος, ος, ον, immarié, ée, adj., ὁ μὴ νυμφευμένος, qui n'est pas marié; ὁ μὴ νυμφευθείς, célibataire, n. m. καὶ κατ' ἐπέκτασιν garçon, n. m. (ἐπὶ ἀνδρός), καὶ fille, n.f. (ἐπὶ γυναικός).

ἄγαν, [ἐπίρ.], πολύ, beaucoup; || πάρα πολύ, λίαν, trop; || ὑπερβολικά, ὑπὲρ τὸ μέτρον, σφόδρα, ὑπεράγαν, πολὺ σφοδρῶς, excessivement; || τὸ ἄγαν, τὸ πολύ, le trop; || μηδὲν ἄγαν (γνωμικόν], rien de trop; ἀνάλογον πρὸς τὸ pas trop de zèle; || οὐκ ἄγαν, pas trop, pas beaucoup.

ἀγανακτέω-ῶ, βλ. ἀγανακτῶ.

ἀγανάκτησις, εως, ἡ, αἴσθημα θυμοῦ, ὀργῆς ἢ ἀγανακτήσεως, (colère, courroux ou mépris), προερχόμενον ἐκ πρόσγενομένης ὕβρεως ἢ ἀδικίας, indignation, n.f. || ἐξαγρίωσις, exaspération, n.f. || φέρω (κινῶ) εἰς ἀγανάκτησιν, indigner; || ἀνυπομονησία, impatience, n.f.

ἀγανακτησμένος, η, ον, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ

ἀγανακτῶ, βλ. καὶ καταθυμωμένος· || ἐκφέρομαι ὑπὸ ὀργῆς, ἡ παραφορά, emportement, n.m.

ἀγανακτητικός, ή, όν, βλ. ἀγανακτικός.

ἀγανακτικός, ή, όν, ὁ ὀργίλος, irascible; ὁ εἰς ἀγανάκτησιν ἐπιρρεπής, celui qui s'indigne facilement; ἀνυπόμονος, impatient,e.

ἀγανακτικῶς, [ἐπίρ.] avec humeur.

ἀγανακτῶ-έω, βλ. ἀγανάκτησις, (εἶμαι ὠργισμένος, être courroucé) s'indigner, être indigné καὶ être outré; εἶνέ τις outré (ἠγανακτημένος) λόγῳ προσωπικῆς ὕβρεως, διὰ νὰ ἦνε ὅμως indigné ἀρκεῖ τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύτητος καὶ δικαιοσύνης νὰ ἐξανιστῇ κατὰ κακῆς τινος πράξεως γενομένης εἴτε πρὸς τὸ ἴδιον ἄτομον, εἴτε πρὸς ξένον· || ἐξαγριοῦμαι, s'exaspérer; || στενοχωροῦμαι, ἀνυπομονῶ, s'impatienter; || ὀργίζομαι, se courroucer; || παραφέρομαι, s'emporter; || ἐξανίσταμαι, se révolter; || ἀγανακτεῖ διὰ τὰς ὕβρεις σου, il s'indigne de vos injures; || μὴ ἀγανακτεῖτε, θὰ ἔλθῃ, ne vous impatientez pas, il va venir; || ἠγανάκτει διηγούμενος τὸ γεγονός, il s'exaspérait en racontant l'aventure; || ἡ πόλις ὅλη ἠγανάκτει κατὰ τῆς ἀδικίας, toute la ville s'est révoltée contre l'injustice; § [μεταβ.] ἐξαγριόω-ῶ τινά, exaspérer quelqu'un; || παροξύνω τινά, κινῶ εἰς ἀγανάκτησιν, indigner.

ἀγανάδα, [δημ.] βλ. γανάδα.

ἀγανάχτετος, η, ον, [δημ.] ἀ-ν-αγανάκτητος) = ἀκούραστος, infatigable, adj.

ἀγαναχτίζω, [δημ.], ἀποκάμνω ἀπὸ τὸν κόπον, s'épuiser de fatigue; κοπιάζω, καταπονοῦμαι, s'exténuer, etc. «ἀγανάχτισα νὰ τὸν καταπείσω», «ἀγανάχτισα, ὅσο νὰ φέρω τὰ βώδια ἀπὸ τὸ χωράφι, ὅσο νὰ τελειώσω τὸ χωράφι», «ἀγανάχτισε ἡ καρδιά μου, κτλ. βλ. κοπιάζω, καταπονῶ.

ἀγανάχτισμα, τό, [δημ.] καὶ ἀγαναχτισμός, ἡ καταπόνησις· «μ' ἀγανάχτισμα σιάζω τὸ σπίτι» harassement, n. m. surmenage, n. m. βλ. ἀναναχτίζω, καταπόνησις.

ἀγαναχτισμένος, η, ον, [δημ.], ἐξηντλημένος ἐκ κόπου, épuisé de fatigue; harassé, ée; κατάπονος· «ἦλθα ἀγαναχτισμένος», «εἶσαι ἀγαναχτισμένος, μὴν πίνῃς νερόν». βλ. καὶ κατάπονος.

ἀγαναχτισμός, οῦ, ὁ, [δημ.] βλ. ἀγανάχτισμα.

ἀγανιάζω, μελ. άσω [δημ. Θεσσαλίας](παρὰ τὸ ἄγαν), μετὰ πολλοῦ κόπου κατορθῶ τι, faire quelque chose avec effort, π. χ. «ἀγανιάσαμε ὅσον νὰ σφάξωμε τ' ἀρνί».'Εν Ἠπείρῳ καὶ παρ' ἡμῖν λέγεται «τρόμαξα, εἶδα κ' ἔπαθα».

ἄγανον, τό, [δημ.] barbe d'épi; βλ. ἀθήρ· τὸ γένειον τοῦ στάχυος τοῦ σίτου, παρὰ τοῖς Ἠπειρ. σημαίνει καὶ κατάραν.

ἀγανός, ή, όν, [δημ.] κυριολεξία εἰς πανὶ ἢ ὕφασμα, τὸ ἐναντίον τοῦ κρουστός, qui n'est pas serré; ὅθεν ἀραιός, clair (ἀρχ. ἑανός), τὸ ἀραιὸν ὕφασμα, ἑπομένως τὸ μαλακόν.

ἀγαντάρω, (διάλ. Οἰνόης), [ναυτ.] πιάνω σχοινίον, καταφθάνω, σιμώνω πλοῖον, aganter.

ἀγάνωτος, η, ον, ὁ μὴ γανωμένος, ὁ μὴ κασσιτερωμένος, non étamé; βλ. γανόω-ῶ, κασσιτερόω-ῶ.

ἀγαπάω-ῶ, βλ. ἀγαπῶ.

ἀγάπη, ης, ἡ, amour, n. m. αἴσθημα ὅπερ φέρει τὴν ψυχήν μας πρὸς ὅ,τι νομίζομεν ὡραῖον, ἀληθές, δίκαιον καὶ ὅπερ περιβάλλομεν μὲ στοργήν· || [θεολ.] ἀγάπη, amour, n. m. εἶνε μία, ἡ καὶ μεγίστη τῶν τριῶν θεολογικῶν ἀρετῶν, αἵτινες εἶνε ἡ πίστις, ἡ ἐλπὶς καὶ ἡ ἀγάπη· δὲν εἶνε ἰδία ἀρετὴ ἡ ἀγάπη, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀρετή, ἐξ ἧς αἱ λοιπαὶ πᾶσαι ἀπορρέουσι· || φιλικὴ ἀπόδειξις (ἐκδήλωσις), démonstration amicale, amour, n. m. στοργή, affection, n.f. φιλοστοργία, tendresse, n. f. || τοῦ ἔχει μεγάλην ἀγάπην, il lui porte une grande affection; || ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον, l'amour du prochain; || ἡ πρὸς τὴν φίλην της ἀγάπη, la tendresse qu'elle a pour son amie; || ἡ μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων ἀγάπη εἶνε φιλοστοργία, tendresse; **στοργή,** affection; || **πατρικὴ ἀγάπη, μητρική,** amour paternel, maternel, αἴσθημα ἀπεριορίστου φιλοστοργίας τοῦ πατρός, τῆς μητρὸς διὰ τὰ τέκνα των· || **υἱϊκὴ ἀγάπη,** amour filial, στοργὴ μετὰ σεβασμοῦ, ὅν τινα αἰσθάνονται τὰ τέκνα διὰ τοὺς γονεῖς των· || **ἀδελφικὴ ἀγάπη,** amour fraternel, ζωηρὰ καὶ ἀφωσιωμένη στοργὴ ἥν τινα αἰσθάνονται δι' ἀδελφὸν ἢ ἀδελφήν· || **συζυγικὴ ἀγάπη,** amour conjugal, στοργὴ ἀφωσιωμένη ἥν τινα οἱ σύζυγοι αἰσθάνονται ἀμοιβαίως· || ἀγάπη τῆς πατρίδος, amour de la patrie ἢ amour patriotique, αἴσθημα ὑψηλὸν ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν πατρίδα· || [ἐκκλ.] § ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη, la charité [chrétienne]; ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, charité du prochain; βλ. **ἀγαθοεργία·** || δι' ἀγάπην Θεοῦ! [φρ.] pour l'amour de Dieu! || [πληθ.] ἔπιασε ἀγάπαις μὲ . . . il est lié d'amitié avec . . . § ἀγάπη [μεταξὺ ἐθνῶν, βασιλέων, κλ.] συμφιλίωσις, réconciliation, n.f. εἰρήνη, paix, n.f. || ἔκαμαν ἀγάπη, ils se sont réconciliés [=συνεφιλιώθησαν], ils ont fait la paix; § ἀγάπη μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, amour, βλ. ἔρως. || τὸ ἀγαπώμενον ἀντικείμενον, objet aimé; προσφιλέστατος, bien aimé, ée; ἀγαπητός, cher, chéri; || ἀγάπη μου, mon amour! mon chéri! ma chérie.

ἀγαπημένα, [ἐπίρ.] en bonne amitié; μὲ ἀγάπην, μὲ εἰρήνην, «τὸ ἀνδρόγυνο αὐτὸ περνάει, ζῇ ἀγαπημένα», ἤτοι ἐν ὁμονοίᾳ.

ἀγαπημένος, η, ον, aimé, ée; ἀγαπητός, προσφιλής, πεφιλημένος, favori, ite; || πολὺ ἀγαπημένος, φίλτατος, bien-aimé, ée, chéri, e.

ἀγαπητική, ἡ καὶ

ἀγαπητικιά, ἡ, [δημ.] ἡ ἐρωμένη, maîtresse, n.f. amante, n. f. (ἡ ἀγαπημένη)· || [οἰκιακ.] bonne amie.

ἀγαπητικός, ή, όν, ὁ εἰς τὴν ἀγάπην κλίνων, affectueux, euse; || ἐραστής, ἐρωμένος, amant, n. m. amoureux, euse (ὁ ἐρῶν)· || [οἰκιακ.] bon ami.

ἀγαπητός, ή, όν, (ότερος, ότατος) ἠγαπημένος, aimé, ée; affectionné, ée; προσφιλής, cher,

chérie; εὐνοούμενος, favori, ite; ἀξιαγάπητος, aimable; || ἀγαπητὸς εἰς ὅλους, aimé de tous; || ἔγεινεν ἀγαπητός, il s'est fait aimer; || τὸ ἀγαπητόν μου χρῶμα, ma couleur favorite; || εἶνε πολὺ ἀγαπητός, il est très aimé; || [ἐν προσφω.] ἀγαπητέ! mon cher ! mon bon !

ἀγαπητῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀγαπητόν, d'une manière aimable; συχνότερον ὅμως μετ' εὐχαριστήσεως, χαρᾶς, de manière à contenter; ἀρκούντως, ἱκανῶς, suffisamment; ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ μόλις, ἢ μετὰ βίας καὶ κόπου, tout juste, à peine, tout au plus.

ἀγαπίζω, συμβιβάζω, συμφιλιώνω, réconcilier; [οὐδ.], συμφιλιοῦμαι, se réconcilier ; εἰρηνεύω, faire la paix, φιλιώνω τινάς, οἵτινες ἦσαν ἠχθρευμένοι, μαλωμένοι.

ἀγαπῶ, aimer ; chérir ; affectionner ; se plaire; περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, διάκειμαι φιλικῶς, προτιμῶ τινα ἤ τι καὶ ἐπομένως φιλῶ (φιλέω), ἤτοι ἀγαπῶ· βλ. καὶ ἀγάπη. Τὸ ἀγαπῶ εἶνε διάφορον τοῦ ἐρῶ (ἐράω), ὅπερ εἶνε ἐν χρήσει ἐπὶ ἐρωτικοῦ αἰσθήματος. Τὰ ῥήματα aimer, chérir, affectionner εἶνε συνώνυμα, σημαίνοντα ἀγαπῶ καὶ χρησιμοποιούμενα ἀναλόγως τῶν προσώπων ἢ πραγμάτων. Ἀγαπῶμεν (nous aimons) γενικῶς ὅ,τι μᾶς ἀρέσει, εἴτε πρόσωπα, εἴτε πράγματα. φιλοῦμεν δὲ (ἀγαπῶμεν τρυφερῶς, nous chérissons) μόνον πρόσωπα. Τὸ στέργω (affectionner) ἐκφράζει αἴσθημα ὀλιγώτερον τοῦ aimer καὶ chérir; αἰσθάνονται στοργὴν (on affectionne) μόνον δι' ἴσους ἢ κατωτέρους των. || προτιμῶ τινα ἤ τι, préférer=aimer mieux; || εὐχαριστοῦμαι μέ τι, se plaire à... || ἀγαπῶ εἰλικρινῶς (ἐμπαθῶς, παραφόρως), aimer sincèrement (passionnément; éperdument); || ἀγαπᾶν τινα, aimer quelqu'un; || τὸν ἠγάπησε φοβερά, il l'a aimé éperdument; || ἡ μήτηρ ἀγαπᾷ (τρυφερῶς) τὰ τέκνα της, la mère chérit ses enfants; || προσηλούμεθα εἰς τοὺς ὑφ' ἡμῶν εὐεργετουμένους, nous nous affectionnons à qui nous faisons du bien; || ἀγαπῶ (προτιμῶ) καλλίτερον τὴν οἰκογένειάν μου ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, j'aime mieux ma famille que moi-même; || ἀγαπῶ τὸ ᾆσμα τῆς ἀηδόνος, j'aime le chant du rossignol; || τί ἀγαπᾶτε ; que désirez-vous? que vous plaît-il ? || ὅπως ἀγαπᾶτε, comme il vous plaira; καὶ εἰρωνικῶς à votre aise; || ὁρίσατε ἂν ἀγαπᾶτε, entrez s'il vous plaît; || ἀγαπᾶτε ν' ἀρχίσητε ; vous plaît-il de commencer? || ἀγαπῶ τὴν ἐξοχήν, je me plais à la campagne; || ἡ ἰτέα ἀγαπᾷ τὰ ὑγρὰ μέρη, le saule s'aime (se plaît) dans les lieux humides; || τὸν ἀγαπᾷ ποῦ τρελλαίνεται, elle raffolle de lui; || [παροιμ.], ὅποιος σ' ἀγαπᾷ, σὲ κάμνει καὶ κλαῖς, qui bien aime bien châtie ; § Ἀγαπῶ (ἐρωτικῶς), devenir (tomber) amoureux de; s'éprendre de; [οἰκ.], s'amouracher de; || ἠγάπησε μίαν χορεύτριαν, il s'éprit d'une danseuse; § [ἀπολ.], ἀγαπῶ=συμφιλιώνω=συμφιλιοῦμαι, faire la paix; se réconcilier; || ἔλα, ἂς ἀγαπήσωμεν, allons, faisons la paix; || [παθ. καὶ μέσ.], ἀγαπῶμαι, être aimé; s'aimer; se faire aimer; || δὲν κατώρθωσε ν' ἀγαπηθῇ, il n'a pu se faire aimer; || Θέτουσι τὴν πρόθεσιν de μετὰ τὸ faire aimer, ὅταν τὸ aimer σημαίνῃ αἴσθημα φίλιον (affectueux) καὶ τρυφερὸν ὅπερ ἔχουσι διά τινα· τὸ αἴσθημα τοῦτο εἶνε τὸ μεταξὺ φίλων ἢ ἐραστῶν· θέτουσι τὴν πρόθεσιν à ὅταν τὸ aimer δεικνύῃ κλίσιν, πόθον ὅν τινα ἔχουσι διά τινα πράγματα, ὡς καὶ τὸ αἴσθημα τῆς εὐχαριστήσεως ἥν τινα παρέχουσι, π. χ. la politesse, la complaisance et la modestie font a i m e r un jeune homme d e tous ceux qui aperçoivent en lui ces belles qualités. La religion fait a i m e r les souffrances mêmes, à ceux dont elle a rempli l'âme et l'esprit.

ἀγαρικόν, τό, agaric, n. m. ou amadou (ἴσκα), εἶδος μύκητος λευκοειδοῦς.

ἄγαρμπος, η, ον, [δημ.] ἄχαρις, disgracieux, euse ; ἄκομψος, inélégant, e.

ἀγᾶς, ὁ [ξεν.], ag[h]a. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τουρκικῇ ἐσήμαινε τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν, ἐν δὲ τῇ σημερινῇ γλώσσῃ οὕτω προσαγορεύουσιν οὐ μόνον οἱ νεώτεροι ἀδελφοὶ τὸν πρεσβύτερον, ἀλλὰ καὶ ὁ δοῦλος τὸν κύριον αὐτοῦ, ὁ ῥαγιᾶς τὸν Τοῦρκον δεσπότην (κύριον). Ἐν γένει δὲ εἶνε τιμητικὸς τίτλος τῶν ἐν ἀξιώματι ἀγραμμάτων Τούρκων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν τίτλον ἐφένδη, ἀπονεμόμενον εἰς τοὺς γινώσκοντας τὴν γραφήν.

ἄγασις, εως, ἡ, θαυμασμός, admiration, n. f ; || φθόνος, envie, n. f

ἄγασμα, ατος, τό, ἀντικείμενον θαυμασμοῦ, objet d'admiration.

ἀγαστός, ή, όν, θαυμαστός, admirable ; || ἐπαινετός, louable ; || ἄξιος ἀγάσεως (φθόνου) digne d'envie, enviable.

ἀγγαρεία καὶ **ἀγγαρία,** ἡ, **ἀγγάρευμα,** τό· ἡ ἀσχολία, τὸ ἔργον τοῦ ἀγγάρου, le service, le travail de l'homme de corvée; || καταναγκαστικὴ ἐργασία, ἡ ἐκ βίας ἐκτελουμένη ὑπηρεσία, ἡ ὑποχρεωτικῶς ἐπιβαλλομένη, corvée, n. f. l'angarie, n. f. ἀγγαρεία εἶνε τρόπος φορολογίας, καθ' ὃν οἱ φορολογούμενοι ἀντὶ παροχῆς εἰς χρήματα ἢ εἰς εἴδη ὀφείλουσι νὰ καταβάλλωσι τὴν ἑαυτῶν προσωπικὴν ἐργασίαν ἐπὶ ὡρισμένον χρόνον δι' ἐκτέλεσιν δημοσίου τινὸς ἢ κοινωφελοῦς ἔργου. || [διεθν. δικ.] ἀγ. ἢ **ἀγγαρείας δικαίωμα,** angarie, n. f. αὕτη συνίσταται εἰς τὸ προνόμιον τοῦ ἐπιλαμβάνεσθαι ἀναγκαστικῶς, ἐπὶ ναύλῳ αὐθαιρέτως ὡρισμένῳ ὑπὸ τοῦ καταλαμβάνοντος, τῶν ἐπὶ ἐμπορίᾳ προσελθόντων τῇ ἐμπολέμῳ ἐπικρατείᾳ οὐδετέρων πλοίων, διὰ μεταφορὰν στρατοῦ καὶ ἐφοδίων πολέμου. || ἐν τῷ στρατῷ καὶ ναυτικῷ ἐκτελοῦνται διάφοροι ἀγγαρεῖαι, αἵτινές εἰσιν ὑπηρεσίαι συνήθως βαρεῖαι καὶ ἐπίπονοι· καλεῖται δὲ εἰδικώτερον ἀγγαρεία πᾶσα ὑπηρεσία ἐκτελουμένη ὑπὸ τμήματός τινος ἀνδρῶν ὑπὸ τὴν διοίκησιν ἀξιωματικοῦ ἢ ὑπαξιωματικοῦ, ὡς π. χ. ἐν τοῖς πλοίοις πᾶσα ὑπηρεσία ἐκτελουμένη ἐκτὸς τοῦ πλοίου ὑπὸ μέρους τοῦ πληρώματος· || ὕδρευσις (ἀγγαρεία), corvée d'eau ; || ξύλευσις (ἀγγαρεία), corvée de bois ; || ἀγγαρεία καθαριότητος, corvée de propreté ; || σύναξις ἀγγα-

ρειῶν (σάλπισμα ἢ τυμπανοκρουσία), corvée de quartier ; ‖ ἀξιωματικὸς (ἢ σημαιοφόρος) τῆς ἀγγαρείας, officier (ou aspirant) de corvée ; ‖ ἄνδρες τῆς ἀγγαρείας, hommes de corvée ; ‖ [μεταφ.] réquisition, εἰσφορά, βλ. λέξιν· ἠγγαρευμένα ὀχήματα, voitures de réquisition.

ἀγγάρευμα, ατος, τό, ἀγγάρευσις, βλ. ἀγγαρεία.

ἀγγαρεύσιμος, ος, ον, ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀγγαρείαν, corvéable.

ἀγγάρευσις, εως, ἡ, βλ. ἀγγάρευμα.

ἀγγαρεύω, βλ. ἀγγαρεία, faire travailler à la corvée; ‖ βιάζω εἰς ἀγγαρείας, forcer à des corvées; ‖ ὑποβάλλω εἰς ἀγγαρείαν, ἀγγαρεύω, mettre en réquisition, réquisitionner.

ἄγγαρος, ου, ὁ, homme de corvée, ὁ διὰ τῆς βίας ἄνευ πληρωμῆς ἐργαζόμενος. § —, γενικῶς ὁ ἀχθοφόρος, porte-fait, n. m.

ἀγγάστρωτος, η, ον [δημ.], ὁ μὴ ἐγγαστρωθείς, μὴ ἔγκυος· ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε ἀγγάστρωτη, qui n'est pas grosse (enceinte); βλ. ἐγγαστρώνω.

ἀγγειακός, ή, όν, [ἀνατομ.] ὁ τῶν ἀγγείων, vasculaire ἢ vasculeux, euse; ‖ σύστημα ἀγγειακόν, système vasculeux; ‖ ἱστὸς ἀγγειακός, tissu vasculeux.

ἀγγείδιον, τὸ [ἀνατομ.], μικρὸν ἀγγεῖον, vascule, n. m.

ἀγγειδιοειδής, ής, ές, vasculeux, euse.

ἀγγειό, τό, [δημ.] ἀγγεῖον, pot de chambre, τὸ καθίκι, σκεῦος ἐν ᾧ κάμνουσι τὴν ἀνάγκην των, οὐροῦσι· § — [δημ. αἰτωλικὸν ἰδίωμα] = αἰδοῖον γυναικός.

ἀγγειοκρυπτόγαμος, ος, ον [βοτ.] cryptogame vasculaire; ταῦτα καλοῦνται ἐπίσης πτεριδόφυτα ἢ πτέριδες.

ἀγγειολογέω -ῶ, ἐξετάζω ἀνατομικῶς τὰ ἀγγεῖα, φλέβας καὶ ἀρτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος (τοῦ ἵππου, κτλ.), rechercher ou étudier les vaisseaux, veines et artères du corps humain (du cheval, etc.).

ἀγγειολογία, ας, ἡ, angiologie, n. f. ἡ σπουδὴ τῶν φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν, ἀγγείων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, étude des veines et artères, vaisseaux du corps humain, καὶ ἐν γένει τὸ κεφάλαιον τῆς περιγραφικῆς ἀνατομικῆς τὸ εἰδικῶς πραγματευόμενον περὶ τῶν διαφόρων διοχετευτικῶν ἀγγείων τοῦ σώματος, αἱματοφόρων, λεμφοφόρων, κτλ.

ἀγγεῖον, τό, δοχεῖον, vase, n. m; pot, n. m. ἐν ᾧ περιέχεται καὶ φυλάσσεταί τι. ‖ — τοῦ μαγειρείου = σκεῦος, ustensile, n. m. ‖ — ἀρχαῖον, vase antique; ‖ πήλινον —, pot de terre; ‖ — ἀργυροῦν, ἀπὸ ἀμμίτου, πήλινον, vase en argent, en grès, en terre; § [ναυτ.], — φαγητοῦ βλ. μάττα, gamelle; ‖ [στρατ.], gamelle individuelle; ‖ § [ναυτ.] ἀγγεῖα ὑδροφόρα, barillage, ἤτοι τὸ σύνολον τῶν ἐπί τινος πλοίου εὑρισκομένων ὑδριῶν (bailles), κάδων (seaux), ὑδροφόρων (barils de galère) καὶ βυτίων (bariques); § [ἀνατομ.] ἀγγεῖον, vaisseau, n. m. λέγονται αἱ φλέβες, veines, αἱ ἀρτηρίαι, artères, κτλ. § [βοτ.] ἀγγεῖον, vaisseau, n.m. § pot de nuit (de chambre); § [μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπ.] κακὸν ἀγγεῖον, homme pervers (διεστραμμένος), mauvais sujet; ‖ αἰσχρὸν ἀγγεῖον, coquin, ine.

ἀγγειοπλαστεῖον, τό, poterie, n. f. μέρος ἔνθα κατασκευάζουσι πήλινα σκεύη ἐξ ἀργιλλώδους πηλοῦ· βλ. πήλινα σκεύη.

ἀγγειοπλάστης, ου, ὁ, potier, n.m. ὁ κατασκευάζων ἀγγεῖα καὶ σκεύη. βλ. πήλινα σκεύη.

ἀγγειοπλαστικά, τά, poterie, n. f. τὰ ὑπὸ τοῦ ἀγγειοπλάστου κατασκευαζόμενα ἔργα·

ἀγγειοπλαστική, ῆς, ἡ, poterie, n. f. καλεῖται ἡ τέχνη τοῦ ἀγγειοπλάστου· βλ. πήλινα σκεύη.

ἀγγειοπλύτης, ου, ὁ, ὁ κατώτερος μάγειρος, marmiton, n. m.

ἀγγειοσπέρματος, ος, ον καὶ ἀγγειόσπερμος [βοτ.], angiosperme, οὗτινος τὸ σπέρμα ἐγκλείεται ἐν ἀγγείῳ ἢ θήκῃ, ὡς ἡ φακῆ (lentille), οἱ κύαμοι (fèves), κτλ.

ἀγγειόσπερμος, ος, ον, βλ. ἀγγειοσπέρματος.

ἀγγειώδης, ης, ες, γεν. ους, ὁ ἔχων σχῆμα ἢ ὁμοιάζων μὲ ἀγγεῖον, semblable à un vase; ‖ [βοτ. καὶ ἀνατ.] vasculaire.

ἀγγείωσις, εως, ἡ [ἀνατομ.] ὕπαρξις πολλῶν ἢ ὀλίγων αἱματικῶν ἢ ἰχωρικῶν ἀγγείων, vascularité, n. f.

ἀγγελάκι, τό, petit ange, angelet, n. m. ‖ [ἐπὶ παιδίου] εἶν' ἕνα ἀγγελάκι, c'est un petit chérubin.

ἀγγελία, ας, ἡ, μέσον διὰ τοῦ ὁποίου πρᾶγμά τι καθίσταται γνωστὸν εἰς τὸ κοινὸν καὶ τὸ πλῆθος, annonce, n. f. εἴδησις, nouvelle, n. f. κομιζομένη παραγγελία, μήνυμα, message, n. m. εἰδοποίησις, avis, n. m. avertissement, n. m. ‖ αἱ ἀγγελίαι τῶν ἐφημερίδων, les annonces des journaux; ‖ affiches ἢ annonces, λέγονται αἱ τῶν ἐφημερίδων διάφοροι ἀγγελίαι· ‖ ἡ ἀγγελία τοῦ θανάτου του, la nouvelle de sa mort; § ἀγγελία ἐκδοθησομένου συγγράμματος, ἐφημερίδος ἢ συνιστωμένης ἐπιχειρήσεως, le prospectus d'un ouvrage, d'un journal, d'un nouvel établissement; δημοσιεύω, διανέμω ἀγγελίαν, publier, distribuer un prospectus; § [τακτ. ναυτ.], αἱ ἀγγελίαι, les avis, ἤτοι αἱ πρὸς τὰ πλοῖα γινόμεναι εἰδοποιήσεις.

ἀγγελιαφορέω-ῶ, μελ. ήσω, φέρω ἀγγελίαν, porter un message; εἶμαι ἀγγελιαφόρος, être messagé.

ἀγγελιαφόρος, ου, ὁ, ἀγγελιηφόρος, ὁ, ὁ φέρων ἀγγελίαν, messager, ère; ‖ [στρατ.] estafette, n. f. ὁ ἐπιπεφορτισμένος τὴν μεταφορὰν ἐγγράφων· ‖ — ἐπὶ ποδηλάτου, estafette à byciclette; ‖ ἀγγελιαφόρος ἔφιππος, ordonnance, n. f. ἐπιπεφορτισμένος τὴν μεταβίβασιν διαταγῶν καὶ ἐγγράφων· ‖ planton, n. m. ἀγγελιαφόρος πεζὸς παρὰ τῷ ἀρχηγῷ ἢ διοικητῇ τῆς ὑπηρεσίας διὰ τὴν μεταβίβασιν τῶν διαταγῶν καὶ ἐγγράφων· οὗτος δυνατὸν νὰ ἦνε ἔφιππος, ἐὰν αἱ

ὑπηρεσιακαὶ ἀνάγκαι τὸ ἀπαιτῶσιν· ὁ διαχειριστὴς τοῦ χρηματικοῦ (ὁ ταμίας, trésorier) εἰς τὰ διάφορα σώματα ἔχει ἐπίσης πεζὸν ἀγγελιαφόρον (planton); || ἀγ. συντάγματος (πεζός), planton régimentaire; || ἀγ. νοσοκομείου, planton à l'hôpital.

ἀγγελιαφόρον (πλοῖον) ἢ **ἀγγελιαφόρος** [ναυτ.], ὅπερ χαλεῖται πρόσκοπος, ἢ ἀπόστολον πλοῖον, aviso, n. m. ἐλαφρὸν πολεμικὸν πλοῖον μεγάλης ταχύτητος, προωρισμένον εἰς μεταφορὰν διαταγῶν, ἀγγελιῶν (avis), ἢ διὰ κατοπτεύσεις.

ἀγγελίζω, εἶμαι (γίνομαι) ἄγγελος, être (devenir) un ange.

ἀγγέλικα, ας, ἡ, ἀγγελική, [βοτ.], angélique, n.f. ῥίζα τις Συριακή, herbe-gérard, n. f. ἐπίσης πνευματῶδές τι ποτὸν (boisson spiritueuse) ἐξ αὐτῆς κατασκευαζόμενον.

ἀγγελικά, [δημ. ἐπίρ.], angéliquement, adv. ἀγγελικῶς· «τραγουδοῦσε ἀγγελικά».

ἀγγελικός, ή, όν, de messager ; || [ἐκκλ.], angélique, d'ange, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγγέλους· || ἀγγελικὸν πρόσωπον, visage angélique; || ἀγγελικαὶ ῥήσεις, récits des messagers (sur la scène) ; || ἀγγελικὴ ὄρχησις, danse du messager ; χορὸς ἐν καιρῷ τραπέζης καθ' ὃν κατὰ τάξιν εἷς ἀνὴρ καὶ μία γυνὴ ἐχόρευον· || ἀγγελικὸς ἀσπασμός, la salutation angélique. § — angélique, adj. ἀπαντᾷ ἐν τῇ παρ' ἡμῖν δημώδει εἴς τινας μόνον φράσεις : «ποῦ πᾷς ἀγγελικὸ κορμί, ποῦ πᾷς καμαρωμένη» [δημ. ᾆσμα]· «ἀγγελικὴ φωνὴ» voix angélique; «ἀγγελικὸς τρόπος». Τὸ δὲ περιεργότερον εἶνε, ὅτι ἀπαντᾷ λεγόμενον καὶ περὶ βωδίων, «βῶδι ἄγγελος», «ἔκαμε χωράφι σὰν ἄγγελος». Πρὸς δὲ ἀπαντᾷ καὶ «ἀγγελικὸ περιπάτημα».

ἀγγελικῶς [ἐπίρ.] angéliquement, κατὰ τρόπον ἀγγελικόν.

ἀγγελοκρούομαι [διάλ. 'Ηπείρ. καὶ Καρπάθου], πνέω τὰ λοίσθια=ἀγγελομαχῶ, ψυχορραγῶ, être à l'agonie, agoniser ; ῥέγχω, râler ; καὶ ἀγγελόκρουσμα = ἑτοιμοθάνατος.

ἀγγελοπετρά(δ)α, ἡ, [διάλ. Καρπάθου] ἡ ἐρωτοληψία, passion amoureuse ; βλ. λέξιν.

ἀγγέλλω, ἀγγελίαν, εἴδησιν φέρω ἢ δίδω, ἀναγγέλλω, annoncer ; (ἐνεστ. j'annonce, παρατ. j'annonçais, μελ. j'annoncerai, παραχ. j'ai annoncé), καθιστῶ γνωστόν, faire savoir; (ἀγγέλλω, εἰδοποιῶ, πληροφορῶ, γνωστοποιῶ, εἶνε συνώνυμα, annoncer, informer, donner avis) ; διηγοῦμαι, ἀναφέρω, rapporter; καὶ ἐνίοτε ἁπλῶς λέγω, dire ; ἀγγέλλω τί τινι ἢ πρός τινα, annoncer quelque chose à quelqu' un ; || ἀγγέλλω παραλαβὴν ἐπιστολῆς, accuser réception d'une lettre; || εὐχαρίστως ἀγγέλλω ὑμῖν ὅτι, j'ai l'avantage de vous annoncer que; || ἀγγέλλω τὴν παραλαβήν, accuser réception ; || λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναγγείλλωμεν τὴν παραλαβήν, nous avons l'honneur de vous accuser réception ; || ἀγγέλλομεν ὑμῖν παραλαβήν, nous vous accusons réception ; || κοινοποιέω-ῶ, notifier. Βλ. καὶ ἀναγγέλλω.

ἄγγελμα, ατος, τό, μήνυμα, message, n.m; εἰδοποίησις, annonce, n. f; εἴδησις, nouvelle, n. f.

ἀγγελοθωρῶ, [δημ.] βλ. ἀγγελοφοροῦμαι.

ἀγγελοκάμωτος, η, ον, βλ. ἀγγελόμορφος.

ἀγγελομάχεμα(ν), [διάλ. Οἰνόης] = τὸ ἀγγελομάχημα, τὸ ψυχορράγημα, βλ. λέξιν· ὁ ῥόγχος τοῦ θανάτου, râle, n. m.

ἀγγελοπρόσωπος, ος ἢ η, ον, ὁ ἔχων ἀγγέλου πρόσωπον, μορφήν, qui a la figure d'un ange, beau (belle) comme un ange.

ἀγγελομαχῶ, [δημ.] ἀγωνίζομαι πρὸς θάνατον, ψυχορραγῶ, ψυχομαχῶ, être à l'agonie, agoniser; βλ. ἀγγελοκρούομαι καὶ ψυχορραγῶ.

ἀγγελόμορφος, ος, ον, ὁ ἀγγέλου ὅμοιος, fait (ou beau) comme un ange.

ἄγγελος, ὁ, ἡ· ὁ μηνυτής, ὁ ἀγγελιαφόρος, ὁ φέρων ἢ ἡ φέρουσα εἴδησίν τινα (celui ou celle qui apporte une nouvelle, qui fait un rapport, qui annonce), messager, messagère; || [ἐπίθ.] ἄγγελος, ος, ον, qui annonce, μεταφορικῶς δὲ qui est un indice, un présage de... § ἄγγελος, ange, n. m.; ἄγγελος ἢ ἄγγελοι καλοῦνται ὄντα πνευματικά, ἀνώτερα μὲν τοῦ ἀνθρώπου, κατώτερα δὲ τοῦ Θεοῦ, θεωροῦνται δὲ οἱ ἐκτελεσταὶ τῶν διαταγῶν τοῦ Κυρίου· ἄγγελος φύλαξ, ange gardien; § ἄγγελος, nonce (νούντσιος), πρεσβευτὴς τοῦ Πάπα· βλ. πρεσβευτής. § — ange = ὡραῖος, εὐειδής, beau, belle, joli, e; ὅθεν καὶ 'μοιάζει σὰν ἄγγελος, il est beau comme un ange.

ἀγγελοῦδι, τό, βλ. ἀγγελάκι·

ἀγγελοφόρεμα, τό, [δημ.] transfiguration d'un agonisant.

ἀγγελοφοροῦμαι, [δημ.] se transfigurer [dans l'agonie de la mort]; agoniser.

ἀγγελτικός, ή, όν, ὁ εἰς τὸ ἀγγέλλειν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, qui annonce; [μεταφ.], ὁ προοιωνίζων, qui présage.

ἀγγεύω, [διάλ. Οἰνόης] = ἐγγίζω, toucher. § — μνείαν ποιοῦμαι, faire mention, mentionner; ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην, se ressouvenir, rappeler à la mémoire, «ἄλλου μ' ἀγγεύῃς ἄτο» = μὴ μ' ἐγγίσῃς πειά, μὴ τὸ ξαναθυμηθῇς, μὴ τὸ ἀνακαλέσῃς.

ἀγγίζω, [δημ.] βλ. ἐγγίζω.

ἄγγικτος, η, ον καὶ ἄγγιχτος, η, ον [δημ.] ἀκέραιος, entier, ère; ἀνέπαφος, intact, e; νέος, καινουργής, tout neuf.

ἀγγίνη, ης, ἡ, [ἰατρ.], angine, n. f. φλεγμονώδης πάθησις τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων καὶ τῶν ἐν τῷ φάρυγγι ὀργάνων τῆς πέψεως.

ἀγγλικός, ή, όν, anglais, e.

ἄγγον, ὁ [αἰτωλ. ἰδίωμα] = ὁ ἔγγονος.

ἀγγῶνα, ἡ, [αἰτωλ. ἰδίωμα]= ἡ ἔγγονος.

ἀγγόνι(ν) τό, [δημ.] ἀντὶ ἐγγόνι, ἔγγονος.

ἄγγουνας, ὁ, [αἰτωλ. ἰδίωμ.] ὁ ἔγγονος.

ἀγγουράκι, τό, [δημ.] (σικύδιον), cornichon, n. m, ὑποκοριστικὸν τοῦ ἀγγοῦρι.

ἀγγοῦρι, τό, [δημ.] καὶ ἀγγούριον, (ἐκ τοῦ ἄωρον αἰσθίεσθαι), σίκυς, υος, ὁ· σίκυος καὶ σικυός (ὁ ὠμός), ἄγγουρον, concombre, n. m; || [μεταφ. χυδ.] δυσχέρεια, difficulté, n.

f. σημεῖον δύσκολον, point difficile; κόμβος, nœud, n. m. ἀντίρρησις, objection, n. f. || αὐτὸ εἶνε τὸ ἀγγοῦρι, voilà le nœud de l'affaire.

ἀγγουριά, ἡ [δημ.] (σικύα), concombre (m.) (la plante qui produit les concombres).

ἀγγουροσαλάτα, ἡ, salade de concombres.

ἀγγουρόσπορος, ὁ, (σίκυον), grain de concombre.

ἀγγουρόφυλλον, τό, la pelure de concombre, ὁ φλοιὸς τοῦ ἀγγουριοῦ.

ἄγγος, εος-ους, τό, ἀγγεῖον, δοχεῖον ἐν ᾧ ἐναποτίθενται διαφόρου εἴδους πράγματα, ἤτοι οἶνος, γάλα, κ.λ. vase, n. m. || [ἀνατομ.], vaisseau, n.m. ἤτοι αἱ φλέβες, veines, αἱ ἀρτηρίαι, artères, κτλ.

ἀγγοφύλαξ, αχος, ὁ, garde-vaiselle, n. m. ὁ φυλάσσων τὰ ἀγγεῖα, σκευοφύλαξ· ἐπίσης ὡς τίτλος ἀνακτορικός.

ἀγγρίζω, ἐρεθίζω, διεγείρω, irriter; προξενῶ λύπην, causer du chagrin; ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς διαλέκτῳ ἀπαντᾷ ἡ λέξις ξαναγγρίζω.

ἀγγρίφι, τό, [δημ.] ἁρπάγη, harpon, n. m. ἄγκιστρον, croc, n. m; crochet, n. m.

ἄγγων, ωνος, ὁ, ἀκόντιον τριαιχμον τῶν Φράγκων, μὲ καμπύλας ἀκίδας, javeline à l'usage des Francs; angon, n. m. ou hang, n. m.

ἄγδαρτος, η, ον, [δημ.] ἀνέκδαρτος, non écorché, ée.

ἀγδέτσιν, (α=ε) [διάλ. Οἰνόης]=ἔκδυτον, γυμνόν, nu, nue; ἄνευ περικαλύμματος, sans couverture, «—ἀπάπλωμα»=γυμνόν, ἄνευ περιβλήματος ἐφάπλωμα· «—μωρόν·» ἔκδυτον, γυμνὸν παιδίον, un enfant nu.

ἄγδυτος, η, ον [δημ], ὁ μὴ ἐκδεδυμένος, qui n'est pas déshabillé, ée, non dépouillé, ée.

ἄγε, πληθυντ. ἄγετε (προστακτ. τοῦ ἄγω), ἐπίρρημα παρακελευσματικόν, allons! eh bien! voyons! courage! en avant! marchez! ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς διαλέκτῳ γίνεται χρῆσις τοῦ ἄϊντε! || [ναυτ.] ἄγε δή, envoyez, κέλευσμα ἐκτελεστικὸν πρὸς ἐκτέλεσιν ταυτοχρόνου ἐργασίας, ἢ κέλευσμα διδόμενον ἀντὶ πολλῶν, ἅτινα πρέπει νὰ δοθῶσι ταυτοχρόνως, ὡς εἰς τὰς ἀναστροφάς, τὴν σταύρωσιν ἢ καθαίρεσιν τῶν φωσώνων σὺν τῇ ἐπάρσει ἢ τῇ ὑποστολῇ τῆς σημαίας, κτλ.

ἀγείνωτος, η, ον, [δημ.] βλ. ἀγένωτος.

ἀγείσωτος, ος, ον, (καὶ ἀγείσσωτος) ἄνευ γείσου, sans corniche (visière, e.t.c., ἄνευ θριγκοῦ, sans entablement).

ἀγειτόνευτος, ος, ον, ὁ ἄνευ γειτονεύματος (γειτνιάσεως) sans voisinage; ὁ μεμονωμένος, isolé, ée.

ἀγείτων, ων, ον, γεν. ονος, ὁ ἄνευ γείτονος, sans voisin; ὁ μεμονωμένος, isolé, ée.

ἀγελάδα, ας, ἡ, [δημ.], ἡ θήλεια βοῦς, ἡ ἀγελάς, vache, n. f. || [ἐπὶ γυναικὸς] ἔγεινε σὰν ἀγελάδα, elle s'est avachie.

ἀγελάδι(ν) τό, [διάλ. Οἰνόης], ἡ ἀγελάς.

ἀγελαδάκι, τό, [δημ.], ἡ δάμαλις, génisse, n. f.

ἀγελαδάρης, ὁ, [δημ.], ὁ βόσκων ἀγελάδας, vacher, n. m. βουκόλος, bouvier, n. m.

ἀγελαδινός, ή, όν, ἐξ ἀγελάδος, de vache.

ἀγελαῖος, α, ον, (ἀγέλη), ὁ ἀνήκων (ζῶν) εἰς τὴν ἀγέλην, qui vit en troupe ou par troupes, κοινῶς λακινιάρικος· || [μεταφ.] χυδαῖος, commun, une; ordinaire; ποταπός, bas, basse; vil, e

ἀγελάς, άδος, ἡ, ἡ ζῶσα, διάγουσα κατ' ἀγέλην, qui vit en troupeau; || ἡ θήλεια βοῦς, vache, n. f.

ἀγελαστί, [ἐπιρ.] ἄνευ γέλωτος, sans rire.

ἀγέλαστος, ος, ον, ὁ μὴ γελῶν, ὁ μὴ πρὸς γέλωτα ἐπιτήδειος, qui ne rit pas; σοβαρός, grave; sérieux, euse; σκυθρωπός, morose; morne; || ἔχει τὸ χεῖλι· ἀγέλαστο, ses lèvres ne rient jamais; || ὁ μὴ ἄξιος γέλωτος, dont on ne rit pas; || ὁ μὴ γελώμενος, qui ne se trompe pas, non trompé, ée.

ἀγέλη, ης, ἡ, συνάθροισις, κοπάδι ζώων ἢ πτηνῶν, troupeau (m.) (d'animaux); ὁμάς, troupe, n. f. bande, n. f. καὶ ἐν γένει ὅμιλος, συνάθροισις, groupe, n. m. πληθύς, multitude; [διάλ. Καρπάθ.] λέγεται ἀ(γ)έλη.

ἀγεληδόν, [ἐπίρ.], κατὰ τὸν τρόπον ἀγέλης (κατὰ κοπάδια) en troupe; en troupeau; par bandes; σωρηδόν, en masse.

ἀγέμιστος, η, ον, ὁ μὴ γεμισμένος, qui n'est pas rempli, e (ou chargé, ée); non rempli; non chargé; κενός, vide; || δοχεῖον ἀγέμιστον, vase vide.

ἀγενεαλόγητος, ος, ον, ὁ ἄνευ γενεαλογίας, qui n'a point de généalogie; sans généalogie; ὁ ἀγνώστου γένους, d'origine inconnue.

ἀγένεια, ας, ἡ (ἀγενής), ἡ ταπεινὴ καταγωγή, bassesse de naissance; δυσγένεια, bassesse d'extraction (καταγωγή, γένος)· τὸ μὴ εὐγενὲς φρόνημα, χαμέρπεια, bassesse, n.f. βαναυσότης, grossièreté, n. f. || ἀγένεια=μὴ εὐγένεια, impolitesse, n. f. || ἀγένεια ψυχῆς, ἡ μὴ ψυχικὴ εὐγένεια, sans noblesse d'âme. || ἀνανδρία, δειλία, lâcheté, n. f.

ἀγένειος, ος, ον, ὁ ἄνευ γενείου, ὁ μὴ ἔχων γένεια, sans barbe; imberbe=ὁ ἄνευ πώγωνος, ἀπώγων, ὁ ἄνηβος· || ἀνήρ, πώγων ἀγένειος, homme, menton imberbe; || ἀγένειος, imberbe=ὁ πολὺ νέος ἀνήρ· || μειράκιον ἀγένειον, garçon imberbe; οἱ ἀγένειοι, les adolescents=οἱ νεανίαι.

ἀγενείως, (ἐπίρ.), ἄνευ γενείου, sans barbe.

ἀγενής, ής, ές, έος-οῦς, [βλ. καὶ ἀγεννής·] ὁ μὴ καταγόμενος ἐξ εὐγενῶν, μὴ εὐγενής, ignoble, adj. || —ignoble, ὁ μὴ διαγενής, ignoble, adj. || —ignoble, ὁ μὴ διακρινόμενος ἐπὶ εὐγενείᾳ· || διαγωγὴ ἀγενής, conduite ignoble; || ἀγενεῖς ἕξεις, habitudes ignobles; || [οὐδ.] τὸ ἀγενές, l'ignoble, n. m. τὸ ἐνέχον ἀγένειαν, τὸ χαμερπές, τὸ ποταπόν.

ἀγένηστον, τὸ [διάλ. Οἰνόης], τὸ μὴ γινόμενον, qui n'est pas fait, ἄωρον, qui n'est pas mûr; τὸ ἀγένωτον, vert, e; cru, e; π. χ. ἀγένηστον σῦκον.

ἀγένητος, ος, ον, [γίγνομαι), [δημ.] ὁ μὴ

γινόμενος, ὁ μὴ ποιηθείς, qui n'a pas été fait (créé) ; ἀδημιούργητος, ἄπλαστος, increé, éée; || ὁ μὴ συμβάς, ἐν γένει μὴ ὑπάρχων, qui n'a point existé, ée, non avenu, e.

ἀγέννεια, βλ. ἀγένεια.

ἀγεννής, ής, ές, (γέννα), ὁ μὴ γεννηθείς, qui n'a pas eu de naissance ; μὴ ὑπάρξας, qui n'a point existé, ée ; non avenu, e ; § ὁ ἀπὸ ἄσημον γένος, ὁ μὴ εὐγενής, qui est de basse naissance (condition, extraction) ; § ποταπός, bas, basse; vil, e ; || πρᾶξις ἀγενής, action basse, (vile) ; vilenie, n. f. § ἄνευ ψυχικῆς εὐγενείας, sans noblesse d'âme, ignoble; κοινός, commun, e;§ κακῶς ἀνατεθραμμένος, mal-élevé; mal-appris; malhonnête; βάναυσος, grossier ; ὁ μὴ εὐγενὴς τοὺς τρόπους, qui n'est pas poli = impoli, e; βλ. ἄγροικος· § ἄνανδρος, δειλός, lâche.

ἀγέννητος, ος, ον, ὁ μὴ γεννηθείς, μὴ ἔτι γεγεννημένος, qui n'est qas (encore) né, née ; non engendré, ée ; qui n'a pas eu de naissance ; ἀδημιούργητος, ἄπλαστος, incréé ; § ὁ ἄσημον ἔχων καταγωγήν, de bas naissance ; ignoble ; § ἄγενον = ἀγέννητον· ὅταν ἐγίνοντο αὐτά, ἐγὼ ἤμουν ἀγέννητος· ὅταν ἔκαμα τὰ σπίτια, εἶχα ἀγέννητο τὸ παιδί μου.

ἄγεννος [δημ.] = ὁ μὴ γεννήσας εἰσέτι, qui n'a qas encore mis bas ; λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν σφαζομένων ζῴων· «ἄγεννη ἀρνάδα» βλ. γεννῶ (ἀναλόγως τοῦ ζῴου).

ἀγεννῶς, ἀγενῶς, [ἐπίρ.] βλ. ἀγεννής· bassement ; ignoblement = κατὰ τρόπον ἀγενῆ· || ὁμιλεῖν, σκέπτεσθαι, ἐνεργεῖν, φέρεσθαι ἀγενῶς, parler, penser, agir, se conduire ignoblement; § ὡς κακῶς ἀνατεθραμμένος, malhonnêtement ; βαναύσως, grossièrement.

ἀγένωτος, η, ον, [δημ.] ὁ μὴ ὥριμος, ἄωρος, qui n'est pas mûr ; vert, e ; ὠμός, cru, e; || σταφύλι ἀγένωτο.

ἀγέρας, ὁ, [δημ.] ὁ ἀέρας, ἀήρ, vent, n. m. || —ἐν Κύμῃ λέγεται ἡ αἶρα τοῦ σίτου.

ἀγερασιά, ἡ, [δημ.] qualité (état) de celui qui ne vieillit pas; jeunesse éternelle.

ἀγέραστος, η, ον, [δημ.] ἀγήρως, ὁ μὴ γηράσκων, qui ne vieillit pas; ὁ πάντοτε νέος, toujours jeune; || αὐτὸς εἶνε ἀγέραστος ἄνθρωπος.

ἀγερίδι, τό· ἐν Κύμῃ λέγεται ὁ πολύς, σφοδρὸς ἄνεμος, un vent fort ou forte brise.

ἀγερωχία, ας, ἡ· ὑπερηφάνεια, fierté, n.f; || ἐπὶ κακοῦ, ὑψηλοφροσύνη, orgueil, n. f; ἀλαζονεία, arrogance, n. f.

ἀγέρωχος, ος, ον, ὑπερήφανος, fier, ère; μεγαλόφρων, hautain, e; ὑψηλόφρων, altier, ère; || ἐπὶ κακοῦ ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος, orgueilleux, euse; ἀλαζών, arrogant, e; [μεταφ.] αὐθάδης, insolent, e; ἀγέρωχον ἦθος, air hautain; ἀκατάδεκτος, dédaigneux, euse.

ἀγερώχως, [ἐπίρ.] τοῦ προηγουμένου, ὑπερηφάνως, fièrement; d'un air hautain; orgueilleusement; insolemment.

ἀγευμάτιστος, ος, ον, ὁ μὴ γευματίσας, qui n'a pas dîné; ἄδειπνος.

ἄγευστος, ος, ον, ὁ μὴ ὢν γευστός, qui n'est point goûté; || ὁ μὴ γευσάμενος, qui n'a pas goûté de; || ἐντεῦθεν μεταφορικῶς ἄπειρός τινος, ἄγνοιαν ἔχων, qui n'a pas d'expérience de; inexpérimenté, ée; || ὁ μὴ φαγωθείς, qui n'a pas été goûté (mangé); || ὁ μὴ γευθείς, qui n'a goûté de rien; || [μεταφ.] νηστικός, qui est à jeun; || ἄνευ γεύσεως, sans goût; § τίς ὁ λύπης ἄγευστος; qui est-ce qui n'a pas connu la douleur?

ἀγεωγράφητος, ος, ον, ὁ μὴ γνωρίζων γεωγραφίαν, qui ne connaît pas la géographie; § οὕτινος δὲν ἔκαμαν γεωγραφικὴν περιγραφήν, dont on n'a pas fait la description géographique.

ἀγεωμέτρητος, ος, ον, ὁ μὴ ἔχων γνῶσιν τῆς γεωμετρίας, étranger (ξένος) à la géométrie.

ἀγεωργησία, ας, ἡ, ἡ παραμέλησις, ἡ ἔλλειψις τῆς γεωργίας, défaut (ou manque) de culture; l'abandon sans culture; l'inculture.

ἀγεώργητος, ος, ον, (γεωργέω), ὁ μὴ γεωργηθείς, non cultivé, ée; inculte; ἀκαλλιέργητος, incultivé, ée; || γαῖαι ἀγεώργητοι, friches.

ἀγεωργία, ας, ἡ, βλ. ἀγεωργησία.

ἄγημα, ατος, τό, σῶμα στρατιωτικόν, un corps militaire; στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα, détachement; || [ναυτ.] — détachement, n.m. συνώνυμον τοῦ division, ἀριθμὸς ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος, προωρισμένος δι' εἰδικὴν ὑπηρεσίαν κατὰ δεδομένην στιγμήν· ὑπάρχουσι διάφορα ἀγήματα, ἀποβατικὸν —, compagnie de débarquement, τμῆμα ναυτικοῦ στρατοῦ ἀποβιβαζόμενον εἰς τὴν ξηράν, συντεταγμένον στρατιωτικῶς καὶ χρησιμοποιούμενον ὡς πεζικόν· || — πυρκαϊᾶς, division d'incendie; || — ἐπικουρίας, renfort de détachement; || — ἀρμένων, division de manœuvre; || — ἐμβολῆς, division d'abordage.

ἀγηρασία, ας, ἡ, ζωὴ χωρὶς γεράματα, vie exempte de vieillesse; ὁ μηδέποτε γηράσκων, βλ. ἀγήρως.

ἀγήρατος, ος, ον, καὶ

ἀγήρως, ως, ων, ὁ μηδέποτε γηράσκων, qui ne vieillit pas; παντοτινὰ νέος, toujours jeune; || μεταφ. αἰώνιος, éternel, elle; ἄφθαρτος, ἀΐδιος, impérissable.

ἄγια, τὰ [δημ.] [ἐπίρ.], ἁγίως, κατὰ τρόπον ἅγιον, saintement; § πολὺ καλῶς, fort bien; βλ. καὶ ἅγιος.

ἀγιάζι, τό [δημ], δροσιὰ τῆς ἑσπέρας ἢ πρωΐας, frais du soir ou du matin; ἄνεμος ψυχρὸς καὶ ξηρός, vent froid; bise, n. f. (du soir).

ἁγιάζω, μέλ. άσω, ἅγιον ποιῶ, ἁγιοποιῶ, sanctifier; καθιερῶ ἢ καθιερώνω, ἀφιερώνω, consacrer; ἐξαγιάζω, purifier; ἐπὶ προσώπων, ὁρίζω ἢ τάσσω εἰς ἱεράν τινα ὑπηρεσίαν· ἐπὶ πραγμάτων, ποιῶ τι ἱερὸν ἢ ἀνεπίληπτον· || ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα, le but justifie (sanc-

tifie) les moyens. § θυσιάζω, offrir sur l'autel; § — ἀντὶ εὐλογῶ, bénir; ὁ παπᾶς ἅγιασε τὸ νερό = ὁ ἱερεὺς ἡγίασε τὸ ὕδωρ, le prêtre a béni l'eau. § —, δοξολογῶ, sanctifier; || δοξολογῶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, sanctifier le nom de Dieu; § —, ῥαντίζω μὲ ἁγιασμόν, jeter de l'eau bénite, asperger; § [οὐδ.], γίνομαι ἅγιος, ἱερὸς, μετὰ θάνατον, devenir saint, se sanctifier; π. χ. ν' ἁγιάσῃ ἡ ψυχή σου = νὰ γίνῃ ἁγία ἡ ψυχή σου. § [μεταφ.], δὲν θὰ τὸν ἀφήσω ν' ἁγιάσῃ [φρ.], il ne le portera pas loin.

ἀγιάρι, τό, [δημ.], ἐξέλεγξις, vérification (contrôle) de balance; κάμνω ἀγιάρι, ἐξελέγχω, vérifier, contrôler.

ἁγίασμα, ατος, τό, πᾶν τὸ ἡγιασμένον ἢ καθιερωμένον, chose consacrée, τόπος ἡγιασμένος, lieu consacré; § πηγὴ ἱερὰ, ἁγίασμα, ἁγιαστήριον, ῥαντισμός, aspersion, n. f; || μέγα ἁγίασμα, δηλ. τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν Θεοφανείων, l'eau bénite; || ἅγιασμα, τό = τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ, l'eau bénite, hagiasme, n. m. (συνών. τοῦ ἁγιασμός) ἐν τῇ ἑλληνικῇ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ· || ὁ ἁγιασμὸς τοῦ ὕδατος, bénédiction de l'eau; || τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ, eau bénite; || ὁ ἡγιασμένος ἄρτος, pain bénit.

ἁγιασματάρι, τό, [δημ.]τὸ ἁγιαστήριον, ἀγγεῖον ὅπου γίνεται καὶ φυλάσσεται ὁ ἁγιασμός· εἶδος κόγχης ἔνθα εἰς τὰς εἰσόδους τῶν καθολικῶν ἐκκλησιῶν ὑπάρχει ἁγιασμός, bénitier, n. m.

ἁγιασμένος, η, ον, bénit, e, etc., λέγεται ὁ διὰ τελετῆς τινος θρησκευτικῆς ἡγιασμένος, οἷον ἄρτος, ἔλαιον, ὕδωρ, κλπ., 2) ὅστις ἐγένετο ἅγιος, sanctifié, ée, 3) ἅγιος «ἁγιασμένη ψυχή»· εἶνε μιὰ ἁγιασμένη ψυχὴ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος· βλ. ἁγιάζω.

ἁγιασμός, οῦ, ὁ, ἁγιοποίησις, ἡ ἐκ τῆς ἄνωθεν χάρις, sanctification, n. f. || ἡ εὐλογία, bénediction, n. f. || — (ἡ τελετὴ) aspersion, n. f. § — (ὕδωρ ἡγιασμένον), eau bénite, n.f. § —, στιγμὴ καθ' ἣν διὰ τοῦ ἁγιαστῆρος, (περιρραντηρίου, aspersoir) ὁ ἱερεὺς ῥαίνει δι' ἁγιασμοῦ τοὺς πιστούς, aspergès, n. m. ἦσαν κατὰ τὸν ἁγιασμόν, on en était à l'aspergès.

ἁγιαστήρα, ας, ἡ, ἁγιαστοῦρα, ῥάντιστρον, περιρραντήριον aspersoir, n. m. goupillon, n. m. (pour jeter de l'eau bénite).

ἁγιαστήριον, τό, ἱερὸς τόπος, ἐν ᾧ τελοῦνται τὰ ἅγια, sanctuaire, n.m; || ἁγ. = ἁγιασματάρι, bénitier; || ἁγ. = βαπτιστήριον, baptistère, n. m.

ἁγιαστοῦρα, [δημ.] βλ. ἁγιαστήρα.

ἀγιάτρευτος, η, ον, [δημ.], ἀνιάτρευτος, ὁ μὴ γιατρευθείς, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἰατρευθῇ non guéri, e, inguérissable; || ἀνίατος incurable; || ἀνίατον (ἀγιάτρευτον νόσημα), maladie incurable; || ἀθεράπευτος, irrémédiable; || σφάλμα ἀθεράπευτον, faute irrémédiable; || κακὸν ἀνίατον, mal incurable.

ἁγικόν, τό, [διάλ. Οἰνόης], lieu sacré, p. e. autel, n. m. temple, n. m. τὸ μέρος (συνήθως βωμός, ναός, ἢ ἐρείπια αὐτῶν) ὅπερ τιμᾶται διὰ τοῦ ὀνόματος ἁγίου τινός.

ἁγιοβασιλειάτικος, η, ον, [δημ.], τὸ διδόμενον τὴν πρωτοχρονιὰν φιλοδώρημα, qui se fait, e (ou est porté, ée) au premier jour de l'an; || τὰ ἁγιοβασιλειάτικα, les étrennes, βλ. καὶ ἐπινομίς.

ἁγιοβασιλόπηττα, ἡ, [δημ.] ἄρτος ἐν εἴδει πήττας πλαττόμενος (tourner le pain) κατὰ τὴν πρωτοχρονιάν, le gâteau des rois.

ἁγιογδύτης, ου, ὁ, [δημ.], ἱερόσυλος, sacrilège, n. m. voleur d'église; || κατ' ἐπέκτασιν κλέπτης, voleur; τοκογλύφος, usurier.

ἁγιογραφία, ας, ἡ, εἰκὼν παριστῶσα ἱερὰν τινα ὑπόθεσιν, ἢ ἅγιόν τινα, peinture sacrée; hagiographie, n. f. || — hagiographie, n. f. ἐν γένει ἔργον ἐπὶ τῶν ἁγίων πραγμάτων καὶ συνηθέστερον ἐπιστήμη ἀφορῶσα τὴν γραφὴν τοῦ βίου τῶν ἁγίων.

ἁγιογραφικός, ή, όν, ὁ ἀφορῶν τὰς ἁγιογραφίας, qui concerne la peinture sacrée, hagiographique, adj. ἢ ὁ ἀφορῶν τὰ ἅγια εἴδη ἢ τὴν ἁγιογραφίαν, qui concerne les choses saintes ou l'hagiographie; || ἁγιογραφικὰ ἔργα, travaux hagiographiques. § — hahiographe, adj. λέγεται περὶ τῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πλὴν τῆς Πεντατεύχου καὶ τῶν Προφητειῶν (autres que la Pentateuque et les Prophètes); || τὰ ἁγιογραφικὰ βιβλία, les livres hagiographes.

ἁγιογράφος, ὁ ζωγραφίζων ἁγιογραφίας, ζωγράφος ἐκκλησιῶν, peintre d'église ; hagiographe, n. m. § — hagiographe, n. m. συγγραφεὺς ἁγιογραφικοῦ βιβλίου, auteur d'un livre hagiographe; || ἐπίσης συγγραφεὺς γράφων τοὺς βίους τῶν ἁγίων, auteur qui raconte la vie de saints.

ἁγιοδημητριάτικον, τό, [δημ.] [ἐννοεῖται τὸ λουλοῦδι], καλοῦνται οὕτω τὰ χρυσάνθεμα, ἀκμάζοντα κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον, τοῦ ἁγίου Δημητρίου, chrysanthème, n. m.

ἁγιοκέρι, τὸ [κοιν.], κερὶ τῶν ἐκκλησιῶν, λαμπάς, cierge, n. f. καὶ κηρίον, **κερίον** (ἀπὸ κερί, cire) bougie, n. f. βλ. **κερί.**

ἁγιόκλημα, ατος, τό, [δημ.], [βοτ.] ἐκ τοῦ αἰγόκλημα, chèvre-feuille, n.m. τὰ διάφορα εἴδη τοῦ κληματώδους θάμνου Λουϊκέρας (loucera).

ἁγιολογία, ας, ἡ· hagiologie, n. f. σύγγραμμα πραγματευόμενον περὶ τῶν ἁγίων ἢ περὶ τῶν ἁγίων εἰδῶν, ouvrage qui traite des saints ou des choses saintes.

ἁγιολογικός, ή, όν· hagiologique, adj ; ὁ ἀφορῶν τοὺς ἁγίους ἢ τὰ ἅγια πράγματα.

ἁγιόξυλον, saint bois ; βλ. ἱερόξυλον.

ἁγιοπούλι, τό, glaréole, πτηνὸν μετὰ μακρῶν ταρσῶν.

ἁγιοπρεπής, ής, ές, ὁ εἰς ἅγιον ἁρμόζων, πρέπων, qui convient à un saint ; ἱερός, ἅγιος, vénérable.

ἁγιοπρεπῶς, [ἐπίρ.] τοῦ προηγ. saintement ; vénérablement.

ἁγιορείτης, ὁ, καὶ ἁγιορίτης, καλόγηρος τοῦ ἁγίου Ὄρους, religieux du mont Athos ;

hagiorite, n.m. || καλόγηροι ἁγιορεῖται, moines hagiorites.

ἅγιος, α, ον, ὁ τῷ θεῷ εὐαρεστήσας, saint, e; μάρτυς τῆς χριστιανικῆς πίστεως, οὗτινος τὴν μνήμην ἑώρταζον ἢ προέβαλλον εἰς μίμησιν· τοὺς ἁγίους ἐπικαλοῦνται ὡς μεσίτας παρὰ τῷ Θεῷ· οἱ ἅγιοι, ἐπειδὴ μετέχουσι τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ τιμῶνται, τηρουμένης τῆς διακρίσεως μεταξὺ λατρείας καὶ τιμῆς, ὡς ἡ Ζ' οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐδογμάτισεν. Ἐπὶ μακρὸν ὁ λαὸς ἀνεκήρυσσε τοὺς ἁγίους, κατόπιν ἐγένετο προνόμιον τῶν παπῶν. Ἐν τῇ δυτικῇ ἐκκλησίᾳ ὑπάρχουσιν ἀγάλματα ἁγίων, ἐνῷ ἐν τῇ ἀνατολικῇ μόνον εἰκόνες τῶν ἁγίων. Ἡ διαμαρτυρομένη ἐκκλησία ἀπέρριψε τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων, διότι ἡ ἁγία Γραφὴ δὲν λαλεῖ περὶ αὐτῆς, καὶ διότι κατ' αὐτὴν εἷς μόνον ὑπάρχει μεσίτης μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὁ Χριστός· || ἡ ἁγ. Γραφή, l'écriture Sainte ; la Bible ; || τὸ ἅγιον = τὸ ἱερόν, τὸ ἄδυτον, le lieu saint, le sanctuaire ; || τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, les Saint des Saints=ἡ θεία εὐχαριστία παρ' ἡμῖν· || οἱ ἅγιοι, les saints ; || τὸ ἁγιώτατον καὶ ἄβατον τοῦ ναοῦ μέρος, τὸ ἅγιον βῆμα, l'autel ; || ἡ ἁγία τράπεζα, la table sainte; la table du Seigneur; || τὸ ἅγιον ὄρος, le mont Athos ; || ὁ ἅγ. τάφος, le saint Sépulcre; || ἡ ἑορτὴ τῶν ἁγ. Πάντων la Tous-Saint; || τοῦ ἁγ. Ἰωάννου [ἑορτή], la Saint-Jean; || ἡ ἁγ. Τριάς, la sainte Trinité; || τὸ ἅγ. Πνεῦμα, le saint-Esprit; || οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι, les saints apôtres; || οἱ ἅγιοι μάρτυρες, les saints martyrs; || ἡ ἁγία οἰκογένεια, la sainte famille, εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, τοῦ ἁγίου Ἰωσὴφ καὶ τοῦ παιδίου Ἰησοῦ· || οἱ ἅγιοι τόποι, les saints lieux, ἔνθα ἐτελέσθησαν τὰ μεγάλα τῆς σωτηρίας ἡμῶν μυστήρια· || ἡ ἁγ. γῆ, la sainte terre, ἡ Παλαιστίνη· || ἡ ἁγ. μετάδοσις ἢ τὰ ἅγια [οὐσ.], le saint sacrement; || τὰ ἄχραντα μυστήρια, les saints sacrements; || τὰ ἅγια λείψανα, les saintes reliques; || ἡ ἁγία καὶ μεγάλη ἑβδομὰς τῶν παθῶν, la semaine sainte; || ἡ ἁγ καὶ μεγάλη Πέμπτη, le Jeudi saint; || τὰ λείψανα τῶν ἁγίων, les reliques des saints; || ὁ ἅγιος Ἀθηνῶν (μητροπολίτης), Monseigneur d'Athènes; || ἀποθνήσκειν ἐν ὑπολήψει ἁγίου, mourir en odeur de sainteté.

ἁγιόσμος, ὁ, [διάλ. Ἠπείρου], τὸ φυτὸν ὁ ἡδύοσμος.

ἁγιοταφίτης, ὁ, καλόγηρος τοῦ ἁγίου τάφου, réligieux du Saint Sépulcre.

ἁγιοταφίτικος, η, ον, ἐκ τοῦ ἁγίου τάφου, du saint sépulcre.

ἁγιότης, ητος, ἡ, ἰδιότης τοῦ ἁγίου, sainteté; ἡ ἁγιότης τῶν ἀποστόλων, la sainteté des apôtres; || πρὸς τὸν Πάπαν ἢ περὶ τοῦ Πάπα· ἡ Ὑμετέρα ἁγιότης, Votre Sainteté; ὁ ἁγιώτατος Πάπας, Sa Sainteté.

ἁγιούπας, ὁ, [δημ.] γύψ, vautour, n. f.

ἁγιωνυμία, ας, ἡ, ἀνάρρησις εἰς ἅγιον, κατάταξις ἐν τοῖς ἁγίοις ἀποθανόντος τινός, canonisation, n.f. μακαριωνυμία, béatification, n.f. Canonisation καὶ béatification εἶνε συνώνυμα, ἀλλὰ τὸ α' εἶνε αὐθεντικώτερον, κρίνοντος τοῦ Πάπα ἀπὸ καθέδρας (ex caterda), μετὰ τὴν περὶ τοῦ βίου τοῦ ὁσίου ἀνθρώπου ἔρευναν καὶ ἐπικελεύοντος ὡς καθῆκον τὴν πρὸς τοῦτον τιμήν, τὸ δὲ β', ἰδιωτικὴ μόνον ὑπάρχει τοῦ Πάπα διάγνωσις ὑπὲρ ὁσίου, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν Χριστιανῶν.

ἁγιωνυμία, ας, ἡ, hagionyme, n. m. ὄνομα ἁγίου ληφθὲν ὡς κύριον ὄνομα, nom de saint pris comme nom propre.

ἁγιωνυμημένος, η, ον, canonisé, ée; μακαριωνυμημένος, béatifié, ée; βλ. ἁγιωνυμία.

ἁγιωνυμικός, ή, όν, de canonisation; ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἁγιωνυμίαν, βλ. λέξιν· || ἁγιωνυμικὴ βοῦλλα, bulle de canonisation.

ἁγιωνυμῶ (έω), ἀναγορεύω ἅγιον μετὰ τῆς προσηκούσης τιμῆς, canoniser; βλ. ἁγιωνυμία.

ἁγίως, [ἐπίρ.], saintement; || ἔζησεν ἁγίως, il a vécu saintement.

ἁγιωσύνη, ης, ἡ, sainteté, n.f.(ἁγιότης)· ἡ λέξις ἁγιωσύνη δίδεται ὡς τίτλος τοῖς ἱερεῦσιν ἀπὸ τοὺς κοινούς.

ἀγκαθάκι, τό, [δημ.] ἀκάνθιον, ἀκανθίς, petite épine; épinette; écharde, n. f. ἀγκίδα, ἀγκάθι ἐμβαῖνον κατὰ τύχην εἰς τὸ σῶμα.

ἀγκαθένιος, α, ον, [δημ.] βλ. ἀκάνθινος.

ἀγκαθιά, ἡ, [Αἰτωλ. ἰδίωμα], φυτὸν ἀκανθῶδες, ἡ ἄκανθα, μέρος ἔνθα φύονται αἱ ἄκανθαι.

ἀγκάθι, τό, [δημ.], ἡ ἄκανθα, épine, n. f; || κάθημαι εἰς τ' ἀγκάθια [φρ.], je suis sur les épines; || τὸν ἔχω ἀγκάθι, δηλ. ἀνησυχίαν, χάρφος· § εἴδη τούτου εἶνε α') τὸ θηριάγκαθο, β') τὸ γαϊδουράγκαθο, chardon, n. m; γ') ἡ παλαμωνίδα (παλαμώνω = τύπτω διὰ τῆς παλάμης, ἀλγηδόνας προξενῶ· παλάμη, ἐξ οὗ παλαμνιά (= κτύπημα διὰ τῆς παλάμης) καὶ παλαμωνίδα), δ') χαλαγκάθι, οὕτω χαλεῖται καὶ φῦμα δριμυτάτας ἀλγηδόνας ἔχον, ὅπερ κατ' εὐφημισμὸν λέγεται χαλαγκάθι ἀντὶ χαχαγκάθι, τὸ δὲ φυτὸν χαλαγκάθι εἶνε ἀντίδοτον τοῦ φύματος· ε') τὸ νεράγκαθο, ὅπερ φύεται παρὰ πηγὴν καὶ παρὰ τόπους ἀρδευομένους· || ἀγκάθι(ν), τό, [διάλ. Οἰνόης], εἶδος ἐξανθήματος ὑπὸ τὴν γλῶσσαν ἰδίᾳ παρὰ τοῖς βρέφεσιν.

ἀγκάθινος, [δημ.] βλ. ἀκάνθινος.

ἀγκαθολάπαθον, τό, (ἀκανθολάπαθον), bardane, n. f.

ἀγκαθότοπος, ὁ, [δημ.] ἀκανθότοπος, chardonnière, n.f. βατότοπος, ronceraie, n. f. ἀκανθών, hallier, n. m.

ἀγκαθωτός, ή, όν, [δημ.] ἀκανθώδης, ἀκανθωτός, épineux, euse; || [βοτ.] ἐχινώδης, échiné.

ἀγκαλά, [σύνδ. δημ.], καίτοι, μολονότι, quoique; ἂν καί, bien que; malgré que; || ἀγκαλὰ καὶ τὸν εἶδα, quoique je l'ai vu; § [ἀπόλ.], ἀντὶ τοῦ ἀλλά, mais [en vérité]; quand j'y pense.

ἄγκαλα, [διάλ. Οἰνόης], tenir dans les bras, κρατῶ ἐν τῇ ἀγκάλῃ, εὔχρηστον μόνον διὰ παιδία τῆς πρώτης ἡλικίας· «ποῖσέ με ἄγ-

καλα» = ἀγκάλιασέ με· «φτάω, **ἐποῖκα** —» = ἀγκαλιάζω, ἀγκάλιασα.

ἀγκάλε καὶ ἀγκάλια, ἡ [διάλ. Οἰνόης] = ἡ ἀγκάλη.

ἀγκαλέα, ἡ, [διάλ. Οἰνόης], βλ. ἀγκαλιά, ἀγκάλη = ἀγκαλίς· «ἕναν ἀγκαλέαν ξύλα = μία ἀγκαλιὰ ξύλα.

ἀγκάλη, γεν, ης, ἡ, ὁ βραχίων, bras, n. m. κυρίως τὸ κατώτερον μέρος τοῦ βραχίονος κάτωθεν τοῦ ἀγκῶνος (coude), συνηθέστερον εἰς τὸν πληθυντικόν, οἱ βραχίονες, les bras, καὶ ἐκ τούτου πᾶν τὸ φερόμενον ἐπὶ τῶν βραχιόνων, περιβαλλόμενον ὑπ' αὐτῶν (embrasser), εἰς τὰς ἀγκάλας φέρεται, dans les bras; ‖ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, à bras ouverts; ‖ ἀναμένω μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, j'attends les bras ouverts; ‖ κατ' ἐπέκτασιν ἀγκάλη, τὸ στέρνον, στῆθος, sein, n.m. ἰδίως τῆς γυναικός· ‖ βρέφος ἐν ἀγκάλαις φέρω, tenir un enfant sur son sein; ‖ ἀποσπῶ βρέφος ἐκ τῶν ἀγκαλῶν τῆς μητρός, arracher un enfant du sein de sa mère; ‖ [ναυτ.] ἀγκάλη ἢ σκευόδεσμος, nœud d'anguille, δεσμὸς χρησιμεύων πρὸς δέσιν οἱουδήποτε σκεύους, οἷον σάκκων, ὑδροδοχείων, κτλ.

ἀγκαλιά, ἡ, [δημ.] ἀγκάλαι, [ὠλέναι], les bras; βλ. ἀγκάλη, sein, n. m. embrassement (ἀγκάλισμα)· ‖ ἀγκαλιὰ=ἀγκαλίς, δεσμίς, δέσμη ἢ δέμα ξύλων ἢ χόρτων, ὅσα περιλαμβάνονται μεταξὺ τῶν δύο βραχιόνων, brassée, n. f; ‖ μία ἀγκαλιὰ ξύλα, une brassée de bois; ‖ ἀγκαλιὰ (ἀγκαλὶς) (ξύλων), fagot, n. m. (de bois)=δέσμη ἐκ λεπτῶν κλάδων· ‖ ἀγκαλιὰ χόρτου, brassée de foin; ‖ ἀγκαλιὰ (ξύλων), fagot, n. m. δέμα, δεμάτι, botte, n. f; δέμα κλάδων, botte de branchage; δέμα χόρτου, botte de foin; δέμα σανοῦ, botte de paille. § ἀγκαλιὰ [ἐπίρ.], dans ses bras, dans les bras l'un de l'autre; ‖ ἦσαν ἀγκαλιά, ils se tenaient embrassés; ‖ παίρνω ἀγκαλιά, prendre dans ses bras.

ἀγκαλιάζω ἢ ἀγκαλίζομαι, περισφίγγω διὰ τῶν βραχιόνων, serrer (presser) dans ses bras; περιβάλλω, ἐναγκαλίζομαι, embrasser; περιπλέκω, enlacer.

ἀγκάλιασμα, τό, περίπτυξις, embrassement, n.m. embrassade, n.f. βλ. ἀγκαλιάζω· ‖ περίσφιγξις, étreinte, n. f.

ἀγκαλιαστός, ή, όν, embrassé, ée; bras dessus, bras dessous; les bras autour du cou.

ἀγκαλίς, ίδος, ἡ, ἀγκαλιά, βλ. λέξιν, brassée, n. f. fagot, n. m. botte n. f; § [στρατ.] ἀγκαλὶς ἐμπρηστήριος, fagot d'artifice (δέσμη ἐκ λεπτῶν κλάδων πρὸς ἐμπρησμόν· ‖ —ὀρυκτήριος, fagot de sape, δέσμη κλάδων ὀρυκτῆρος· ‖ — πισσασφαλτωμένη· fagot goudronné, δέσμη κλάδων πισσασφαλτωμένη. § [στρατ.], ἀγκαλίς, ίδος, ἡ, saucisson, n. m. δέσμη συνδεδεμένων κλάδων ἄνευ φύλλων· τὸ μῆκος τῆς ἀγκαλίδος εἶνε μεγαλείτερον τοῦ συνήθους φακέλλου, ἤτοι 6 μ. 30, τὸ δὲ πάχος της ἔχει διάμετρον 0 μ. 30· αἱ ἀγ, χρησιμοποιοῦνται ὡς οἱ φάκελλοι· ὅρα λέξιν

ἀγκαλίσκομαι, [διάλ. Οἰνόης] = ἀγκαλίζομαι, περιπτύσσομαι, περιβάλλω διὰ τῶν βραχιόνων=ἐναγκαλίζομαι, ἀγκαλιάζω.

ἀγκαλίτσα, ἡ [Αἰτωλ. ἰδίωμα] (ἥτις προφέρεται ἀγκλίτσα)=ῥάβδος ποιμενική, bâton du pasteur (berger).

ἀγκαλόδεμα, ατος, τό, καλεῖται ἡ ἕνωσις ἀγκαλίδων (fagot de bois ou saucisson), χρησιμεύουσα διὰ τὰς ἐν τῷ ὕδατι θεμελιώσεις, κ.λ. fascinage, n.m. § — ἀγκαλόδεσις, ἡ tune, n.f.

ἀγκαλόδεσις, εως, ἡ, ἢ ἀγκαλόδεμα, tune, n. f. καλεῖται οὕτω κατασκεύασμα χρησιμεῦον νὰ προφυλάξῃ καὶ στηρίξῃ τὴν βάσιν τῶν ἐν τῷ ὕδατι ἐκτελουμένων ἔργων· τοῦτο σύγκειται ἀπὸ ἀγκαλίδας (fagot de bois) στηριζομένας ἐν τῷ πιθμένι διὰ πασσάλων, τὸ σύνολον δὲ τοῦτο ἐπικαλύπτεται διὰ στρώσεως σκυροδέματος (béton) πάχους περίπου 0,20.

ἀγκιά, ἡ, [διάλ. Ἠπείρου] ἡ κορυφὴ τοῦ δένδρου, le sommet d'un arbre; συγγενὲς τῷ ἀγκὼν ποταμοῦ, φαρέτρας, δίφρου, κ.λ.

ἀγκαναίρω, (ομαι) [διάλε. Καρπάθου] s'embarrasser, être embarrassé, στενοχωροῦμαι· «δὲν σ' ἔχω ἀγκανάρεσιν» (ἄγχω) καὶ ἀγκανάρεσις=στενοχωρία, embarras, n. m.

ἀγκαργιακὸς ἀδερφὸς [διάλε. Ἠπείρου] = αὐτάδελφος, βλ. λέξιν· ὁμοπάτριος καὶ ὁμομήτριος ἀδελφός, frère du même père et mère.

ἀγκάστρι, τὸ [διάλε. Καρπάθου], ἡ ἐγγαστρία, grossesse, n. f; ἐγγάστρι, ἐγκυμόνησις καὶ ἐγγαστρόνομαι, ἴσως ἐκ τοῦ ἰων. ἐπιρ. ἐγκὰς =βαθειὰ καὶ στρώννυμι, ἢ ἴσως γραπτέον διὰ γγ (ἐν-γαστήρ)· «ἡ ἀρχαρὰ τὸ γκάστρι της χρουφὸ χαμάρι τό 'χει» βλ. καὶ ἐγγαστρία.

ἀγκίνιον, τό, [διάλε. Καρπάθου], καινούργιον, neuf, neuve; καινὸν (ἐπὶ ἀγγείων καὶ ἱματίων)· ἐν Νισύρῳ λέγεται ἀγκίνιο βλ. λέξιν.

ἀγκίδα, ἡ [διάλε. Ἠπείρου], ἡ ἀκίς, pointe, n. f. φρ. τὸν ἔχω ἀγκίδα· ἐπὶ ἐχθρῶν, βλ. καὶ ἀγκίδι.

ἀγκίδι, τό, [δημ.] ἀκίς, ίδος, ἡ, pointe(éclat) de bois; ἀγκάθι, écharde; épine, n. f. σχίζα, ἀκὶς ξύλου, picot, m. βλ. ἀγκίδα.

ἀγκιδωτός, ή, όν, αἰχμηρόν, pointu, e; ἀκανθωτός, piquant, e.

ἄγκικτος, ἄγκιχτος, (ἀνέπαφος), [δημ.] intact, e; intégral, e.

ἀγκινάρα, (καρπὸς) κινάρα, ἡ, artichaut, n. m; § [μεταφ.] πατῶ εἰς τὴν ἀγκινάραν [φρ.] échouer (ἀποτυγχάνω), ne pas venir à bout; ‖ fond (ou cul) d'artichaut, ὁ πάτος τῆς κινάρας.

ἀγκινάρι, τό, [διάλε. Καρπάθου], ἀγκύλη, croc, n. m. ἡ διὰ χαλκοῦ ἄκρα τῆς κλωστικῆς ἀτράκτου· [διάλ. Ἰκαρίας] = γάντζος (ἰδίως ὁ χρησιμεύων εἰς ἄγραν πολυπόδων), croc, n. m.

ἀγκιναριά, ᾶς, ἡ,(plante d') artichaut,n.m.

ἀγκιναρότοπος, ὁ, terrain planté d'artichauts; (ἀγ)κιναρεών, artichautière, n. f.

ἀγκιναρόφυλλον, τό, feuille d'artichaut.

ἀγκινέλι, τό, [διάλε. Νάξου] (ἐν Σικίνῳ λέγεται ἀγκινάρι καὶ ἐνταῦθα τσιγγέλι, crampon, n. m., οὕτω καλεῖται ἁρπάγη ἀποτελουμένη ἐκ τεσσάρων συνήθως ἀγκίστρων μεγά-

λων, σταυροειδῶς συνδεδεμένων, ἢ καὶ περισσοτέρων κατ' ἄλλον τρόπον διηυθετημένων καὶ στεφάνης σιδηρᾶς, δι' ἧς ἀνασύρουσι τὰ εἰς φρέατα καὶ δεξαμενὰς ἐμπίπτοντα σκεύη. Ἡ κυρία σημασία τῆς ῥίζης εἶνε ἡ τῆς καμπῆς, ὡς καὶ ἐν τῇ λέξει ἄγκιστρον, ἀγκών κτλ.

ἀγκίνιο, τό, [διάλ. Νισύρου] non porté, tout neuf, ἤτοι ἀφόρετον, καινουργές· ἀγκίνια βράκα, ἀγκίνιο χαρτί· τὸ ἀντίθετον εἶνε γκινιασμένο· (ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἐγκαινίζω).

ἀγκίσι(ν) τὸ [διαλ. Οἰνόης]=τὸ ἄγκιστρον, hameçon, n. m.

ἀγκίσσηρας, ὁ [διάλ. Νάξου] pierre ponce, n. f. οὕτω προφέρεται ἡ κίσσηρις τῶν παλαιῶν προστεθέντος α, ὡς ἀγκινάρα ἐκ τοῦ κινάρα· φαίνεται ὅτι εἰς ἄλλους τόπους λέγεται κισσάριον, ὡς ὁ Κοραῆς ἐν σημειώσει τινὶ τῶν Ηθ. Νικομ. τοῦ Ἀριστοτ. ἀναφέρει καὶ ἐν τοῖς Ἀτάκτοις. βλ. κίσσηρις.

ἀγκιστρεία, ας, ἡ, ἡ δι' ἀγκίστρου ἁλιεία (ψάρευμα), pêche à l'hameçon, ou à la ligne.

ἀγκιστεύω, [διαλ. Οἰνόης]=ψαρεύω, pêcher (ἰδίως à la ligne), ἁλιεύω μὲ ἀγκίστρι.

ἀγκιστρευτής, οῦ, ὁ, ὁ δι' ἀγκίστρου ἁλιεύων, pêcheur à l' hameçon, ou à la ligne.

ἀγκιστρευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν δι' ἀγκίστρου ἁλιείαν, qui concerne la pêche à la ligne; ἡ ἀγκιστρευτική (ἐννοεῖται τέχνη), l'art de pêcher à la ligne.

ἀγκιστρεύω, μέλ. εύσω, (ἀγκιστρόνω, ἀγκιστρόω-ῶ, πιάνω δι' ἀγκίστρου), ἁλιεύω (ὀψαρεύω) δι' ἀγκίστρου, pêcher à l'hameçon, à la ligne, prendre à l'hameçon; [μεταφ.] δελεάζω, leurrer; δολώνω, amorcer; ἀπατῶ, séduire; ἕλκω πρὸς ἑαυτόν, attirer à soi; § πιάνομαι, κρατοῦμαι ἀπὸ ἀγκίστρου, s'accrocher, être accroché.

ἀγκίστρι, τὸ [δημ.] ἐκ τοῦ ἀγκίστριον, ὑποκοριστικὸν τοῦ ἄγκιστρον, hameçon; || δένω τὸ ἀγκίστρι [ἁλιευτ], empiler l'hameçon, n.m; || πιασμένος εἰς τὸ ἀγκίστρι, ἠγκιστρωμένος, pris à l'hameçon.

ἀγκιστρίς, ίδος, ἡ, μικρὸν ἄγκιστρον, crochet, n. m. τὸ δι' οὗ αἱ γυναῖκες πλέκουσι, κοινῶς τὸ κροσσέ.

ἀγκίστριον, τό, μικρὸν ἄγκιστρον, βλ. καὶ ἀγκίστρι.

ἀγκιστρόδετος, ος, ον, attaché à l'hameçon.

ἀγκιστροειδής, ής, ές, ὁ ὡς εἰς ἄγκιστρον κυρτωμένος, qui a la forme d'un hameçon, d'un crochet, crochu, e; recourbé, ée. Ἀγκιστροειδὴς προσαρμογή, emmanchement à baionnette.

ἀγκιστρόκαρφον, τό, καρφίον κεχαμμένον κατὰ τὰ δύο ἄκρα διὰ τὸν σύνδεσμον δύο ἀντικειμένων, ἀγκυρίς, agrafe, n.f; crampon, n. m.

ἄγκιστρον, ου, τό· ἐπίκαμπτον μεταλλικὸν τεμάχιον, ὅπως εἶνε τὸ κυρτωμένον σίδηρον τῆς ἀγκύρας, καθὼς καὶ πᾶν τεμάχιον σύρματος μεταλλικοῦ, κεχαμμένον τοξοειδῶς ἢ ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν εἰς δύο μέρη (π. χ. ὅπως εἶνε ἡ κοινὴ κόπιτσα, agrafe) καὶ χρησιμεῦον πρὸς ἀπόκλισιν θυρῶν ἢ σύσφιγξιν ἐνδυμάτων, κλπ. crochet, n.m. || γενικῶς πᾶν τὸ ἀγκιστροειδῶς λελυγισμένον, croc, n. m. harpon, n. m. (ἁρπάγη, γάντζος), ἤτοι κεκυρτωμένον κατὰ τὴν μίαν ἄκραν καὶ χρησιμεῦον εἰς τὴν ἀγκύρισιν τοῦ σώματος ἐφ' οὗ εἶνε προσδεδεμένον· || ἐπίσης ἀγκίστρι, hameçon, n. m. μεταλλίνη ἀγκύλη προσδενομένη εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁρμιᾶς, διὰ τὴν δι' ἀγκίστρου ἁλιείαν· || [ναυτ.] ἄγκιστρον, ἢ γάντσος τῆς **ἁλυσίδος**, croc de chaîne, σιδηρᾶ ῥάβδος περατουμένη εἰς ἄγκιστρον χρησιμεύουσα πρὸς ἕλξιν καὶ χειρισμὸν τῶν ἁλύσεων· || ἄγκιστρον κηλωνιωτόν, crochet à bascule; || —αἰχμηρόν, crochet à pointe; || —ἑλικοφόρον, crochet à vis; || —στερεώσεως, cr. d'amarrage; || —ζευκτήριον, cr. d'attelage; || —ψαλλίου, cr. de gourmette; || —λεπάδνου, cr. de plate-longe; || —γεφυρωτικόν, de pontage; || —ῥυτηροῦχον, cr. de rêne; || —τῆς κορυφῆς τῆς σειράδος,— de tête de trait; || —τοῦ πυρεκτρίπτου,— de tire-feu; || —ἕλξεως,— de traction, ἐπὶ τῶν ἐν γένει συρομένων δι' ἕλξεως ὀχημάτων, βαγονίων, κτλ. || —σιγματοειδές,— en S; || —ὑποστηρίξεως,— de support; || —μοχλοφόρον,— porte-levier, εὑρισκόμενον ἐπὶ τῆς ἀκτηρίδος τοῦ κιλλίβαντος καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου καταβιβάζεται ὁ μοχλὸς ὅταν ὁ κιλλίβας ᾖ ἡνωμένος μετὰ τοῦ προολκαίου· || —συνδετικόν, — cheville-ouvrière, ἐπὶ τοῦ προολκαίου τῶν ὀχημάτων (πυροβ., βλητοφ., κτλ.), χρησιμεῦον διὰ τὴν ἕνωσιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἐφολκαίου· || ἄγκιστρον, crochet, n.m. ἐν τῇ χειρουργικῇ καλεῖται ἐργαλεῖον χρησιμεῦον εἰς τὴν ἀνύψωσιν ἢ συγκράτησιν ἐγχειριζομένων πεδίων τοῦ σώματος ἢ πρὸς ἀπαγωγὴν τῶν χειλέων τῶν τραυμάτων, ἵνα καταστῇ δυνατὴ ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἰατροί, ὠνόμαζον τὰ ἄγκιστρα καὶ **ἀγκτῆρας** καὶ **ἀγκύλας**· || ὀξὺ ἄγκιστρον, cr. pointu; τυφλάγκιστρον, cr. mousse; || [πυρ.] ἀγ. tenon-crochet, ὅπερ ἑνώνει πρὸς τὰ ὄπισθεν τὰς ἐπιδεσμίδας μετὰ τῶν τοίχων τοῦ κιλλίβαντος· || [ναυτ.] — vérine, n. f. ὁ γάντζος τῆς **ἁλυσσίδας**, βλ. ἀνωτέρω croc de chaîne.

ἀγκιστρόνω, βλ. ἀγκιστρεύω, πιάνω δι' ἀγκίστρου· || ἀγκιστρόνω [ναυτ.] crocher, κοιν. κοτσάρω, ἤτοι ἐνάπτω, ἁρμόζω κόρακα εἰς οἱονδήποτε μέρος· || ἀγκιστρόνω, gaffer, γαντζόνω τὸν κόρακα κοντοῦ [gaffe] εἴς τι μέρος.

ἀγκιστρότροχος, ου, ὁ, τροχὸς ἀγκιτρωτός, roue à crochet.

ἀγκιστρόω-ῶ, κάμπτω ἢ λυγίζω τι ὡς ἄγκιστρον, recourber en forme de crochet; πιάνω δι' ἀγκίστρου, prendre à l'hameçon; συλλαμβάνω δι' ἁρπάγης, prendre au crochet; accrocher; κρεμῶ τι ἔκ τινος ἀγκίστρου ἢ ἥλου, accrocher; ἁρμόζω, ἐφοδιάζω, θέτω ἄγκιστρον, garnir d'un hameçon, d'un crochet; διὰ τὰς μεταφορικὰς σημασίας ὅρα ἀγκιστρεύω.

ἀγκιστρωτός, ή, όν, ὁ ἔχων σχῆμα ἀγκίστρου, ὁ ἀγκιστροειδής, recourbé en crochet; crochu, e; recourbé, ée; ... ἔχων ἄγκιστρον,

garni d'un crochet; crochu, e; à crochet.

ἀγκλιά, ἡ, [διάλ. Νισύρου], ἀντλία, ἄντλημα, δι' οὗ λαμβάνομεν ὕδωρ ἢ οἶνον. Ἡ λέξις φαίνεται πεποιημένη· ὁ σίφων δι' οὗ ἀντλοῦσι, siphon, n. m.

ἄγκλιμα, ατος, τό, κοινῶς κουκέτα [ναυτ.] καλοῦνται ἀγκλίματα αἱ κλῖναι αἱ κατασκευαζόμεναι ἐν τοῖς θαλάμοις τῶν πλοίων πρὸς κατάκλισιν τῶν ἀξιωματικῶν ἢ ἐν τῷ ὑποφράγματι αὐτῶν καὶ παρὰ τὰς πλευράς των πρὸς κατάκλισιν τῶν ὑπαξιωματικῶν.

ἀγκοίλια, [ναυτ.] βλ. ἐγκοίλια.

ἀγκοίνη, ης, ἡ [ναυτ.], drosse, n. f. ou racage, n. m. κοινῶς ἡ τρότσα· ἡ στεφάνη δι' ἧς στηρίζεται κεραία τις ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ της καὶ περιστρέφεται κατὰ τὰς κερουλκήσεις, χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῇ αὐτοῦ· καὶ drosses μὲν καλοῦνται αἱ ἀγκοῖναι τῶν μεγάλων κεραιῶν (basses vergues), αἵτινές εἰσιν εἶδος στρόφου (estrope) περικεκαλυμμένου διὰ δέρματος ἢ σιδηρᾶς στεφάνης, racages δὲ αἱ ἀγκοῖναι τῶν ἑτέρων κεραιῶν. Αἱ ἀγκοῖναι τῶν φωσώνων καὶ σιπάρων εἰσὶν ἐκ στρόφου περικεκαλυμμένου διὰ δέρματος, αἱ δὲ τῶν δολώνων, πρὸς εὐκολίαν τῆς ἐπάρσεώς των, ἐκ στρόφου μετὰ σφονδυλίων· εἰς ταύτας διακρίνουσι α' τοὺς τροποὺς (σκουλαρίκια, batards de racage) οἵτινές εἰσι δύο τεμάχια σχοινίου εἰς ἃ διαπερῶνται τὰ σφονδύλια· β' τὰ σφονδύλια (pommes) ἅτινά εἰσι ξύλινα ἐλλειψοειδῆ τεμάχια διάτρητα πρὸς διάβασιν τῶν τροπῶν, καὶ γ' τὰ διασφόνδυλα (bigots), ἤτοι τὰ μεταξὺ τῶν σφονδύλων τιθέμενα διάτρητα ξύλα, ἐξ ὧν καλοῦνται καὶ racage à bigots (ἀγκοίνη δόλωνος).

ἀγκομάχημα, τό, καὶ

ἀγκομαχητόν, τό, [δημ.], τὸ ἆσθμα, ἡ δύσκολος ἀναπνοή, respiration difficile; respiration pénible et haletante; ἡ πνευστίασις, essoufflement, n. m. δύσπνοια, anhélation, n.f. βλ. καὶ ἆσθμα· || ῥόγχος τοῦ θανάτου, râle de la mort; τὸ ψυχορράγημα.

ἀγκομαχῶ, (έω), μέλ. ήσω, πνευστιῶ, haleter; ἀσθμαίνω, souffler [ἐπὶ κεκοπιακότων]· || râler [ἐπὶ ψυχορραγούντων].

ἀγκορτσιὰ καὶ **γκορτσιά,** [δημ.] ἡ ἀχράς, ἡ ἀγρία ἄπιος (ἀχλαδιά), poirier sauvage, n. m.

ἄγκος, εος-ους, τό, στένωμα, στενότης, rétrécissement, n.m. τὸ στένωμα τῶν ὀρέων, ἤτοι ἡ φάραγξ, vallon, n. m. ἡ κοιλάς, vallée, n. f. || ἄγκος πυραύλου (τὸ στένωμα), pot de fusée.

ἄγκου, [διάλ. Καρπάθ. καὶ ἀγκοῦ, οὗτινος γίνεται χρῆσις εἰς πολλοὺς τόπους], angou, θωπευτικὸν ἐπὶ νηπίοις· ἡ λέξις μᾶλλον λέγεται ἐπιρρηματικῶς ὑπὸ τῶν τιτθῶν πρὸς τὰ νήπια πρὸς παραγωγὴν μειδιάματος.

ἀγκουνάρ', τό, [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=γωνιαῖος λίθος, pierre d'encoignure; βλ. μασχάλη καὶ ἀγκωνάρι.

ἀγκουνή, ἡ, [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=γωνία οἰκίας, κτλ. coin, n. m.

ἄγκουρα, ἡ, [δημ.] βλ. ἄγκυρα.

ἀγκουρέτο, τό, [δημ. ναυτ.], βλ. κερκέτης.

ἀγκοῦσα, [διάλ. Ἠπείρ.], embarras gastrique, καὶ κατ' ἐπέκτ. ἀδημονία, angoisse, n. f. στενοχωρία προερχομένη ἀπὸ ὄγκωσιν τοῦ στομάχου ἢ ἀπὸ ἀσθένειαν «ἔχω ἀγκοῦσα». [Φαίνεται ὅτι ἡ λέξις αὕτη ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ ὄγκωσις ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὸ γκοῦσα (τῶν πτηνῶν), goitre, n. m.]

ἀγκουσεύω, [διάλ. Ἠπείρ.], στενοχωρῶ τινα· «μὴ μ' ἀγκουσεύῃς», κτλ. παθητ. ἀγκουσεύομαι = αἰσθάνομαι ἢ πάσχω ἀγκοῦσα (βλ. λέξιν) «χάτι ἀγκουσεύεσαι» «μὴ ἀγκουσεύεσαι» κτλ. ἔχω στενοχωρίαν, être en angoisse, en embarras gastrique.

ἄγκρη, ἡ, [διάλ. Νισύρου], ἡ διχόνοια, discorde, n. f. ἡ ἔχθρα, inimitié, n. f.

ἀγκτήρ, ῆρος, ὁ, (ἄγχω), δακτύλιος (anneau), βελόνη, (aiguille) ἢ ἐνετή, (agrafe), πρὸς ἕνωσιν ἢ συρραφὴν δύο ἄκρων, ἢ χειλέων πληγῆς ἢ ἐντομῆς, pour unir ou rapprocher deux extrémités, ou lèvres d'une plaie, d'une incision; οἱ ἀγκτῆρες, serres fines, εἶνε μικραὶ ἐξ ἀργυροῦ σύρματος εὐθεῖαι ἢ γονατοειδῶς κεκαμμέναι λαβίδες, συγκλειόμεναι ἀφ' ἑαυτῶν διὰ τοῦ εἰς τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων των εὑρισκομένου σπειροειδοῦς ἐλατηρίου· || —, τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ, le nœud de la gorge.

ἀγκτηριάζω, θέτω ἐπίδεσμον, appliquer un bandage; σφίγγω πληγὴν διὰ τοῦ ἀγκτῆρος, serrer une plaie avec une agrafe, ou rapprocher avec une agrafe, βλ. ἀγκτήρ· || [ναυτ.], ἀγκτηριάζω, κοινῶς μουρσελάρω, génoper; συνδιπλῶ τὰ ἄκρα σχοινίου καὶ περιδένω αὐτὰ διὰ μερμίθου, ὅπως μὴ διολισθαίνωσι· βλ. ἀγκτηρίασμα.

ἀγκτηρίασμα, ατος, τό, καὶ ἀγκτηριασμός, ὁ· ἡ ἕνωσις ἢ συμπλησίασις τῶν χειλέων πληγῆς, rapprochement des lèvres d'une plaie; || [ναυτ.] ἀγκτηρίασμα κοινῶς μουρσελάρισμα, génope, n.f. χαλεῖται ἡ συνδίπλωσις τῶν ἄκρων δύο ἀγομένων καὶ ἡ περίδεσις αὐτῶν διὰ δετηρίας, μερμίθου ἢ πλεκτάνης.

ἀγκύλη, ης, ἡ, (ἄγκος, στένωμα, κύρτωσις) ἡ καμπὴ τοῦ βραχίονος ἢ τῆς κνήμης, pli du bras ou de la jambe, ἡ ἰγνύα, le jarret; § ἱμὰς (προσδεδεμένος που), courroie attachée à une chose; attache, n. f. § ἀγκύλαι [γραμ.] crochets ([ ]); § ἀγκύλη χαλεῖται ὁ γλωσσοδέτης, ὁ χαλινὸς τῆς γλώσσης, le filet (de la langue) = ὑπογλωττίς· ἀγκυλοτομῶ, (κόπτω τὸν γλωσσοδέτην), couper le filet; § ἀγκύλη, érigne ou érine, n. f. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον ἐν εἴδει ἀγκίστρου χρήσιμον πρὸς ὑποκράτησιν διατεμνομένων μερῶν· ἀγ. ὀξεῖα, ἀμβλεῖα, érigne pointue, mousse; § [στρατ.] ἀγκύλη, maille, n.f. ἢ ἀγκύλιον βλ. λέξιν· § [ναυτ.] ἀγκύλη, œil, m. ou œillet, m. κοινῶς γάσα, καλεῖται οὕτω θηλεία (θηλειά) κατασκευαζομένη ἀπὸ σχοινίον διὰ τῆς ἀναδιπλώσεως αὐτοῦ καὶ κεστρωτῆς ἀμματίσεως (épissure courte) τοῦ ἄκρου της· § — τῆς ὑπουρίδος (σελλ.), culeron, n. m. τὸ στρογγύλον τμῆμα τῆς ὑπουρίδος δι'

οὗ διέρχεται ἡ οὐρά· ‖ χήλωμα τῆς ἀγκύλης, fourche du culeron.

ἀγκύλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀγκύλη, μικρὸς ἱμάς petite courroie ou petit cordon; § κρίκος (anneau) ἀλύσεως ἢ ἀγκύλιον ἀλύσεως, anneau de chaîne; anneau de chaînette; chaînon, n. m. maillon, n. m. = ἀγκύλιον, καλοῦνται οὕτω συνδεδεμένοι ἐλλειψοειδεῖς δακτύλιοι ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἄλυσίς τις· ‖ ἀγκύλιον συνεστραμμένον σχήματος 8, maille torse; § ἀγκύλιον=ἀγκύλη, maille, n.f. χαλεῖται πλαίσιον μεταλλικὸν σχήματος ᾠοειδοῦς μᾶλλον ἢ ἧττον ἐπιμήκους, τιθέμενον ἐπὶ τῆς σαγῆς, κτλ. ‖ —μοχλοῦ, maille de levier; ‖ — τοῦ ῥύματος, maille de prolonge; ‖ — τοῦ προστερνιδίου τοῦ ἐλατοφόρου (ἵππου), maille de poitrail de cheval de selle; ‖ — ἄκρου σειράδος, maille de bout de trait; ‖ — λεπαδνοφόρον, maille porte-plate-longe; ‖ — στροφιγγωτόν, maille à piton; § ἀγγύλια, mailles de bois, καλοῦνται τὰ σχηματιζόμενα σχήματα ὑπὸ τῶν ἰνῶν ξύλου τινὸς ὁπόταν τοῦτο τμηθῇ κατὰ τὸ μῆκός του· § ἀγκύλια, mailles ou macles, καλοῦνται αἱ μικραὶ ὀπαὶ τοῦ ἁλυσιδωτοῦ θώρακος, καὶ τὰ παρόμοια. § [ναυτ.] ἀγκύλιον, manille, n. f. κοινῶς κλειδί· χάριν τῆς εὐκόλου χρήσεως τῶν ἁλύσεων αὗται καταρτίζονται ἐκ τεμαχίων 15 ἕως 18 ὀργυιῶν καλουμένων ἁμμάτων (bouts de chaîne), τὸ δὲ ἀγκύλιον χρησιμεύει πρὸς συνένωσιν δύο ἁμμάτων, καὶ εἶνε τεμάχιον σιδηροῦν ἐστρογγυλευμένον, κεκυρτωμένον ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ περατούμενον κατὰ τὰ δύο του ἄκρα εἰς δύο διατετρυπημένα ἐνδυναμώματα καλούμενα ὠτία (oreilles), δι' ὧν διέρχεται περόνη (boulon), συνδέουσα τὸ ἀγκύλιον μετὰ τοῦ ἑνωτικοῦ κρίκου (maille à renfort); τὸ κεκυρτωμένον μέρος τοῦ ἀγκυλίου καλεῖται αὐχήν (collet); § ἀγκύλιον, γλωσσοδέτης, filet de la langue; βλ. ἀγκύλη.

ἀγκυλόγλωσσος, ος, ον, ὁ ἔχων γλωσσοδέτην, affligé d'une ankyloglosse; ‖ [οὐσ.] τὸ ἀγκυλόγλωσσον, κοινῶς γλωσσοδέτης, l'ankyloglosse, ἡ ἀγκύλωσις τῆς γλώσσης, vice de la langue génée par le filet; βλ. ἀγκύλη.

ἀγκυλοειδής, ής, ές, κυρτός, courbe; ἑλικοειδής, sinueux, euse.

ἀγκυλόπους, ους, ουν, γεν. οδος, ὁ κυρτοὺς ἔχων τοὺς πόδας, qui a les pieds recourbés.

ἀγκυλόνω, [δημ.], νύσσω, κεντῶ, piquer, aiguillonner.

ἀγκύλος, η, ον, κεκυρτωμένος, recourbé, ée; κυρτός, courbe; crochu, e; ‖ [οὐσ.], τὸ ἀγκύλον, τὰ ἀγκύλα=βλ. τὸ ἐγκοίλιον, τὰ ἐγκοίλια, membre; § [μεταφ.] πανοῦργος, rusé, ée, σοφιστικός, fin, e.

ἀγκυλοστρουφί(δ)α, ἡ [διάλ. Καρπάθου], συστροφὴ ἢ πλοκὴ κλωστῆς, épissure, n. f. ou texture, n. f.

ἀγκυλότης, ότης, ἡ (ἀγκύλωσις), κυρτότης, καμπυλότης, courbure, n. f.

ἀγκυλόω-ῶ, μέλ. ώσω. κυρταίνω, courber, recourber; § [ἰατρ.] nouer, ankyloser.

ἀγκύλωμα, ος, τό, νύξις, νυγμός, κέντημα, piqûre, n. f.

ἀγκύλωσις, εως, ἡ, (ἐκ τοῦ ἀγκύλος), [χειρ.] ankylose καὶ ancylose, n.f; ἡ κύρτωσις ἰδίως τῶν μελῶν τοῦ σώματος διὰ τῆς ἀρθρίτιδος (souture des articulations), ἤτοι ἡ καθόλου ἢ ἐν μέρει ἀκαμψία ἀρθρώσεώς τινος, ὡς ἐπακολούθημα ὀξείας ἢ χρονίας φλεγμονῆς τῶν ἄκρων δύο συναρμοζομένων ὀστῶν· § βλ. καὶ ἀγκυλότης.

ἀγκυλωτός, ή, όν (ἐκ τοῦ ἀγκυλόω), κυρτός, courbe; crochu, e; κεκυρτωμένος, recourbé, ée.

ἄγκυρα, ας, ἡ [οἰκοδ.] ancre, n.f. καὶ ancrure, n.f. σιδηρᾶ ῥάβδος ὁτὲ μὲν εὐθεῖα, ὁτὲ δὲ συνεστραμμένη ἐν σχήματι S, T, Y ἢ X, εἰσερχομένη ἐν τῇ ὀπῇ τοῦ συνοχέως (œil d'un tirant), ἵνα συγκρατῇ καὶ ἐμποδίζῃ τὸ ἄνοιγμα (écartement) τῶν τοίχων, θόλων, κλπ. Αἱ ἄγκυραι τίθενται ἐνίοτε ὡς διακοσμήσεις εἰς τὰς οἰκοδομάς, ὁπότε φαίνονται ἐπὶ τοῦ τοίχου.

ἄγκυρα, ας, ἡ [ναυτ.], ancre, n.f. κοινῶς ἡ ἄγκουρα ἢ τὸ σίδερο τοῦ καραβιοῦ· ἡ ἄγκυρα εἶνε σκεῦος σιδηροῦν ἔχον συνήθως δύο κεκαμμένα ἄκρα καὶ χρησιμεῦον εἰς τὴν ὅρμισιν τοῦ πλοίου· κατασκευάζονται ἐκ σφυρηλάτου σιδήρου ἀρίστης ποιότητος, ἀναλόγως δὲ τοῦ σχήματος αὐτῶν, τῆς χρήσεώς των καὶ τῆς θέσεως ἐν ᾗ τοποθετοῦνται, ἔχουσι διάφορα ὀνόματα· τὰ μεγάλα πλοῖα ἔχουσι συνήθως πέντε μεγάλας ἀγκύρας καὶ δύο ἢ τρεῖς μικροτέρας· τὰ διάφορα μέρη τῆς ἀγκύρας εἶνε τὰ ἀκόλουθα: ἡ ἄτρακτος (τὸ ἀδράχτι) (la verge ἢ la tige), ῥάβδος σιδηρᾶ ἐκ σφυρηλάτου σιδήρου ἀποτελοῦσα τὸν κορμόν· οἱ βραχίονες (les bras), τεμάχια κυρτὰ εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς ἀτράκτου· αἱ πτέρυγες ἢ οἱ ὄνυχες (αἱ λάφφαις) (les pattes), ἐπιφάνειαι τριγωνικαὶ περατοῦσαι τοὺς βραχίονας· τὰ ὠτία (τὰ αὐτιά) (les oreilles), ἡ βάσις τῶν ὀνύχων· τὸ ἀκρωνύχιον ἢ τὸ ῥάμφος (τὸ δόντι) (le bec), τὸ ἄκρον τῶν ὀνύχων· ὁ ἀγκὼν (ὁ ἄγκωνας) (le diamant), τὸ κατώτατον ἄκρον τῆς ἀτράκτου, τὸ κάτω τῶν βραχιόνων, δι' οὗ καὶ ἑνοῦνται οἱ βραχίονες· ἡ κεφαλὴ (τὸ κεφάλι) (la tête ἢ le carré), εἶνε τὸ ἄνω μέρος τῆς ἀτράκτου, τὸ περιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ στύπους (jas)· ὁ στύπος ἢ τὸ στύπος κοινῶς τὸ τσύπος (le jas ἢ le joal) (ὅπερ καὶ ἀγκυροκέραιον καλεῖται, jas d'ancre), εἶνε πρόσθετα τεμάχια ξύλου συνηρμοσμένα διὰ στεφανῶν, ἢ ἐπιμήκης παχεῖα σιδηρᾶ ῥάβδος κεκυρτωμένη κατὰ τὸ ἓν ἄκρον, προσκολλωμένη κατ' ὀρθὰς εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς ἀτράκτου καὶ καθέτως ὡς πρὸς τὸ ἐπίπεδον τῶν βραχιόνων τῆς ἀγκύρας· ὁ δακτύλιος (τὸ ἀνέλο ἢ τὸ κουλοῦρι) (la cigale ἢ l'organeau), ἰσχυρὸς κρίκος συγκρικούμενος μετὰ τῆς ὀπῆς τῆς ἀτράκτου διὰ γόμφου καὶ χρησιμεύων εἰς τὴν ἀγκυροδέτησιν τῆς ἁλύσεως· ‖ ἄγκυραι ὀρειχάλκιναι, ancres en laiton (bronze)· ‖ ῥίπτω (ἢ ποντίζω) ἄγκυραν, jeter l'ancre (ou mouiller), κοινῶς φουντάρω, ἤτοι ῥίπτω ἄγκυραν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως εἰσαχθῇ ὁ ὄνυξ αὐτῆς εἰς τὸν βυθὸν

(fond) καὶ προσδέσῃ τὸ πλοῖον· βλ. καὶ ἀγκυροβολέω-ῶ· || πόντισις ἀγκύρας, mouillage d' une ancre, ἡ πρᾶξις τοῦ ποντίζειν ἄγκυραν· || εὑρίσκομαι (εἶμαι) ἐπ' ἀγκύρᾳ, être à l'ancre, ὅταν τὸ πλοῖον ἦνε ἠγκυροβολημένον· || κρατῶ (διὰ) ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν (se tenir sur les ancres), λέγεται ὅτι πλοῖόν τι κρατεῖται ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν του, ὅταν ἦνε ἠγκυροβολημένον καὶ ὑφίσταται σφοδρὸν ἄνεμον χωρὶς νὰ σύρῃ (chasser) τὰς ἀγκύρας του· || amer, n. m. τὸ σύρειν τὰς ἀγκύρας, πλοῖον ὅπερ σύρει τὰς ἀγκύρας του· || ἀνασπῶ (ἀνάγω) τὴν ἄγκυραν, βλ. ἀνασπάω-ῶ· || ἄγ. κρεμαστὴ (ἐπικρεμής), ancre en peneau, κοινῶς χαμωμένη πινέλο. Αἱ ἐπωτίδιοι ἄγκυραι, ὅταν δὲν ὦσι πεποντισμέναι, κρέμανται ἐκ τοῦ κεφαλοδέτου των (bosse de bout) ὅπως ὦσιν ἕτοιμαι πρὸς πόντισιν· βλ. καὶ ἐπικρεμάω-ῶ· || —ἀμφίστομος, ancre à deux pattes, ἄγκουρα μὲ δύο νύχια, καλεῖται οὕτως ἡ ἔχουσα δύο βραχίονας, τοιαῦται δέ εἰσι γενικῶς αἱ συνήθους χρήσεως ἄγκυραι· || —ἑτερόστομος,—à une patte, μὲ ἕνα νύχι ἡ ἔχουσα ἕνα μόνον βραχίονα, ἢ—ναυδέτου,—de corps-mort, χρησιμεύουσα διὰ τὰ ναύδετα· βλ. λέξιν· || —ὀνυχάρθρωτος, κοινῶς τὸ καβοῦρι,—articulée ἢ à pattes mobiles; οἱ βραχίονες ἀντὶ νὰ ὦσι συγκεκολλημένοι μετὰ τῆς ἀτράκτου, εἶνε συνηρθρωμένοι μετ' αὐτῆς· κυριωδέστερα συστήματα ὀνυχαρθρωτῶν ἀγκυρῶν εἰσὶ τὸ τοῦ Martin, τὸ τοῦ Trotman-Porter καὶ τὸ τοῦ Marrel -Risbec. Αἱ ἄγκυραι αὗται παρουσιάζουσι τὸ πλεονέκτημα, ὅτι οἱ ὄνυχές των δὲν ὑπερέχουσι τοῦ βυθοῦ, ὅταν ὦσι πεποντισμέναι, ἑπομένως εἰς τὰ ἀβαθῆ ὕδατα ἢ τὰ ὑποκείμενα εἰς παλίρροιαν, ἂν τὸ πλοῖον διαβῇ ὑπὲρ αὐτάς, δὲν βλάπτεται ἡ γάστρα του· || ἐπωτίδιος—ἢ—τοῦ καπονιοῦ,—de bossoir ἢ—de poste, εἰσὶν αἱ συνήθους χρήσεως ἄγκυραι, ἐπικρεμώμεναι πρὸς πρῷραν ἐπὶ τῶν ἐπωτίδων (bossoirs); τὰ πλοῖα ἔχουσι δύο τοιαύτας ἀγκύρας ἀνὰ μίαν ἑκατέρωθεν τῆς πρῴρας, εἶνε δὲ αἱ τῆς συνήθους χρήσεως· || ἔφεδρος—, de veille, ἢ—παρεξαρτίου ἢ ὀφακλίδικες· ἄγκυραι τιθέμεναι ἐπὶ τῶν παρεξαρτίων τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ, ἀνὰ μία ἑκατέρωθεν ἵνα ἀντικαθιστῶσιν ἐν ἀνάγκῃ τὰς ἐπωτιδίους ἀγκύρας, ἢ καὶ πρὸς ἀσφαλεστέραν ὅρμισιν τοῦ πλοίου, μάλιστα ἐν κακοκαιρίᾳ· || ἱερὰ ἄγκυρα, ancre de grand panneau, καλουμένη ἄλλοτε—maîtresse ἢ—de miséricorde; ἡ ἱερὰ ἄγκυρα ἢ κοινῶς σπεράντσα καλουμένη εἶνε ἡ πέμπτη ἄγκυρα μετ' ἀφαιρετοῦ στύπους τοποθετουμένη ὀρθία ἐν τῷ κύτει παρὰ τὸν στυλίσκον τοῦ μεγάλου καθέκτου καὶ ποντιζομένη διὰ κάλω ἐκ σχοινίου καὶ ἐν ἐκτάκτῳ μόνον ἀνάγκῃ· || ἡ ἰσχὰς (ἄγκυρα), βλ. λέξιν, ancre à jet; || Ἀναλόγως τῶν θέσεών των αἱ ἄγκυραι λαμβάνουσι διαφόρους ὀνομασίας π. χ. ὑπόπρῳρος ἄγ. an. en galère ἢ an. de détroit, ἄγ. ἀρτωμένη ἐκ τοῦ προβόλου· ἡ τοιαύτη διάταξις εἶνε ἐν χρήσει εἰς τὰ στενὰ καὶ τ' ἀβαθῆ ὕδατα ἔνθα βιαζόμεθα ν' ἀγκυροβολῶμεν συχνάκις ἕνεκα τῆς γαλήνης καὶ τῶν ῥευμάτων· || ὑπόπρυμνος ἄγκυρα, ancre en croupière, ἄγκυρα τῆς ὁποίας ὁ κάλως εἰσέρχεται ἐν τῷ πλοίῳ διὰ μιᾶς τῶν πρυμναίων θυρίδων, χάριν τοῦ πλαγιασμοῦ τοῦ πλοίου κατέναντι ὡρισμένου σημείου, οἷον φρουρίου, πλοίου, κτλ. || ἄγκυρα ἀνακρεμασμένη, ancre en cravate ou bandoulière, λέγεται ἐπ' ἀγκύρας κρεμωμένης ἀνεστραμμένως ἐκ τῆς πρύμνης ἀκάτου διὰ σχοινίου διαβάλλοντος τὴν ἄτρακτον (verge) ὑπὸ τοὺς ὄνυχας (pattes), εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἀγκὼν (diamant) νὰ εὑρίσκηται ἄνωθεν εἰς τὸ ὕψος τοῦ προώστου (davier) τῆς λέμβου καὶ ὁ στύπος (jas) κάτωθεν ἐν τῷ ὕδατι. Αἱ ἄγ. ἀνακρεμῶνται τοιουτοτρόπως ἐκ τῆς πρύμνης τῶν λέμβων πρὸς χειρισμὸν αὐτῶν, ἤτοι πρὸς πόντισιν, ἀνάσπασιν, κλ. || στυπόπλεκτος ἢ ὀνυχόπλεκτος ἄγκυρα (τσιπάδα—ἢ πιασμένη ἀπὸ τὸ νύχι), ancre surjalée ἢ prise par la patte, ὅταν ἡ ἄλυσις τυγχάνῃ περιπεπλεγμένη περὶ τὸ στύπος, ὅταν ἦνε πεποντισμένη, ἢ εὑρεθῇ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ὅταν ἀνασπασθῇ, ἢ ἡ ἄλυσις τυγχάνῃ περιπεπλεγμένη περὶ τὸν ὄνυχα ὅταν ἦ πεποντισμένη ἢ εὑρεθῇ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ὅταν ἀνασπασθῇ· || ἄγ. μετὰ σιδηροῦ (ἢ ξυλίνου) στύπους, an. en jas en fer (ou en bois); || ἄγ. διχαλωτὴ ἢ δευτέρα ἄγ. an d'affourche (ἀμφιδετική)· || [γεφυρ.] ἄγ. ἀνάπλου, an. d'amont; ἄγ. κατάπλου, an. d'aval, ἢ μᾶλλον κερκέτης, βλ. λέξιν· || τετράκερως (γεν. ω, καὶ ωτος) ἄγ. aisson, n.m. τέσσαρα κέρατα ἔχουσα, βλ. κερκέτης· § ἡ μάλη (μασχάλη) τῆς ἄγ. (τὸ κενὸν τοῦ κυρτοῦ αὐτῆς μέρος), aisselle d'une ancre; § ἄγκυρα, ancre ou ancrure, n.f. κυρίως ὅμως ancrure σημαίνει, τὸ σύνολον τῆς ἀγκύρας μετὰ τοῦ δακτυλίου τῆς ἀλύσσου· § [μεταφ.] ὑποστήριγμα, soutien, appui; ἀσφάλεια, sureté; μέσον σωτηρίας, moyen de salut; ἄγκυρα ἐλπίδος (σωτηρίας), ancre de salut· § ἄγκυρα, ancrure, n. f.=ἱμάντωσις, σιδηροῦς συνοχεὺς τοίχων.

ἀγκύρειος, α, ον, καὶ ἀγκύριος, ὁ εἰς τὴν ἄγκυραν ἀνήκων, de l'ancre; d'ancre; pour ancre; ἀγκύρεια σχοινία, (πείσματα, les amarres), cordes de l'ancre; ἀγκύρειος ἄλυσις βλ. εἰς ἄλυσις, chaîne pour ancre ou câble chaîne.

ἀγκυρίδα, ἡ, [διάλ. Νάξου] (ἐν Σικίνῳ κατσουχάνι), ἁρπάγη, harpon, n. m. ἁπλῆ ἐκ κλάδου δένδρου κατεσκευασμένη δι' ἧς συλλέγοντες τὰ σῦκα καταβιβάζουσι τοὺς κλάδους τοῦ δένδρου (ἐκ τοῦ ἀγκυρίς, ἴδος· ἐνίοτε καὶ ἀγκερίδα.

ἀγκυρίδιον, ου, τό, μικρὰ ἀγκυρίς, petit crampon; cramponnet, n. m. ἀγκυρίδιον τοῦ σύρτου, cramponnet de verrou.

ἀγκυρίζω, πιάνω διὰ τοῦ ἀγκίστρου, crocher, accrocher; || [ναυτ.] ἀγ. κοινῶς κοτσάρω ἢ γαντζόνω, accrocher, ἤτοι ἐμπλέκω (aborder) πλοῖον, κτλ. μεταχειριζόμενος κερκέτην ἢ κάμακα· ἐπίσης προσαρτῶ κόρακα ἢ ἄγκιστρον ἐπὶ ἀλύσεως, κρίκου ἢ ψελλίου πρὸς ἐξάσκησιν δυνάμεως.

ἀγκύριον, ου, τό, μικρὰ ἄγκυρα, petite ancre; || ἀγκύριον ἐφ' οὗ ἀγκυρίζεταί τι, crapaud ou campon, n. m; || [ναυτ.] ἀγκύριον

προσορμίσεως, bloc d'atterrage; || [ναυχλ.] ἀγκύριον, crapaud, n.m. χυτοσιδηροῦς ὄγκος βάρους 180—250 ὀκάδων μετὰ πορπῶν ἄνωθεν, ἐξ οὗ ἀναδένονται τὰ ἀμυντικὰ ναύκλαστρα διὰ συρματοσχοίνων (fil de fer) καὶ ἀγκυροβολοῦνται συγκρατούμενα διὰ τοῦ βάρους τοῦ ἀγκυρίου εἰς σταθερὰν θέσιν. Καὶ διὰ μὲν τὰ ἠλεκτροαυτοματικὰ καὶ καθεύδοντα καθορμισμένα ναύκλαστρα εἶνε πλακοῦς χυτοσιδηροῦς σχήματος κυλινδρικοῦ ἢ ἀμανιτοειδοῦς(en champignon ou ancre-champignon) τρίπους ἢ τετράπους (à trois ou quatre pieds ou crampons), διὰ δὲ τὰ αὐτοματοηλεκτρικὰ εἶνε χυτοσιδηροῦς πλακοῦς μετὰ κυλινδρικοῦ κιβωτίου ἄνωθεν κλειομένου ἑρμητικῶς διὰ πώματος μετὰ κοχλιῶν, ἐν ᾧ ἐντίθεται ἡ πρὸς ἀνάφλεξιν τοῦ ναυκλάστρου ἠλεκτρικὴ στήλη,καλουμένη στήλη ἀγκυρίου (pile crapaud); || τὰ ἀγκύρια (ἐννοεῖται σχοινία), cordes de l'ancre; ἤτοι ἡ γούμενα. ὁ χάλως δι' οὗ δένεται ἡ ἄγκυρα· βλ. ἀγκύρειος.

ἀγκυρίς, ίδος, ἡ, μεταλλικόν τι τεμάχιον χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ ἐξαρτῶσιν ἢ ἑνῶσι μεταξύ των τὰ διάφορα μέρη συνόλου τινός, ἀγκιστρόκαρφον, agrafe, n. f. crampon,n. m; || [οἰκοδ.] ἀγκυρὶς=δεσμός ἢ ὄνυξ κοινῶς τὸ κενέσι ἢ τσινέτι, crampon, n. m., τεμάχιον σιδηροῦν ἢ ὀρειχάλκινον ἐπίκαμπτον κατὰ τὰ δύο ἄκρα αὐτοῦ χρησιμεῦον διὰ τὸν σύνδεσμον λίθων, μαρμάρων, ξύλων καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας χρήσεις· ἡ διὰ τοὺς λίθους χρησιμεύουσα ἀγκυρὶς χαλεῖται καταληπτὴρ (ῆρος, ὁ) (crampon ou crampon de scellement); || [σελλ.] — crampon, χαλεῖται σιδηροῦν τεμάχιον κεκαμένον κατὰ τὰ δύο ἄκρα καὶ προσηρμοσμένον ἐπὶ τῆς σέλλης, τοῦ σάγματος, εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς σαγῆς καὶ ἀλλαχοῦ· τὸ ἐπὶ τῆς σέλλης στερεούμενον ἀμφίκαμπτον σιδηροῦν τεμάχιον, χρησιμεῦον πρὸς στερέωσιν τῶν ἱμάντων χαλεῖται γαλλιστὶ καὶ chaperon (m) (ἀγκυρίς)· || — προσδέσεως, crampon d'attache; || —φορτωτικοῦ ἱμάντος, crampon de courroie de charge; || —ἱμάντος ἀναδέσμου σειράδων, cr. de courroie trousse-traits; || — τοῦ συνοχέως, cr. de dragonne; || —τῆς ἀκμῆς τῆς ἀψῖδος, cr. de pointe d'arcade (= chaperon, βλ. ἀνωτέρω)· || ἀγκυρὶς ἀτάρνου, crampon de boîte de roue; βλ. καὶ **ἄταρνον.**

ἀγκυροβολεύς, έως, ὁ, **ἀγκυροβόλον,** τό, καὶ **ἀγκυροβόλιον,** τὸ [ναυτ.], mouilleur, n. m. μηχάνημα χρησιμεῦον πρὸς εὐχολωτέραν πόντισιν τῆς ἀγκύρας, καὶ ἀποτελούμενον ἐκ σιδηρᾶς ῥάβδου, ἧς τὰ ἄκρα στρέφουσιν ἐλευθέρως ἐντὸς δύο πορπῶν ἐστερεωμένων εἰς τὸν τοῖχον τοῦ πλοίου ἔξωθεν· ἡ ῥάβδος αὕτη φέρει δύο ὠτία εἰς ἃ περῶνται ὁ **κεφαλοδέτης** (bosse de bout) καὶ ὁ **ὀνυχοδέτης** (sesse - bosse), καὶ μοχλὸν ἐχμαζόμενον ἐπὶ τοῦ περιτοναίου, ἀρκεῖ δὲ νὰ κοπῇ τὸ **ἔχμα** (saisine) τοῦ μοχλοῦ ὅπως στραφῇ ἡ ῥάβδος, ἀφεθῶσιν ἐλεύθεροι οἱ **ἀγκυροδέται** καὶ ποντισθῇ ἡ ἄγκυρα.

ἀγκυροβολέω-ῶ, μελ. ήσω, κοινῶς φουντάρω· ποντίζω μίαν ἢ πλείονας ἀγκύρας πρὸς ὅρμισιν τοῦ πλοίου· **ῥίπτω τὴν ἄγκυραν,** jeter l'ancre, βλ. εἰς ἄγκυραν· || ἀγ. = ῥίπτω τὴν ἄγκυραν, ancrer; ἀγκυροβολῶ πλοῖον (ἢ ἀγκυρῶ = ἀγκυρόω-ῶ), ancrer un navire; ἀντ' αὐτοῦ λέγουσι συνήθως jeter d'ancre, ἥτις εἶνε ἀπηρχαιωμένη ἔκφρασις, δι' ὃ γίνεται μᾶλλον χρῆσις τοῦ ῥήματος mouiller, faire mouiller=ἀγκυροβολέω-ῶ, **ἀγκυρόω-ῶ, καθορμίζω,** καθορμίζομαι, κοινῶς **ἀράζω** (καὶ ἄραγμα, mouillage), ἤτοι προσδένω τὸ πλοῖον ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν του· βλ. καὶ ὅρμος (rade); || ἠγκυροβολημένον πλοῖον, navire au mouillage; § [μεταφ.] ἀγ.=προσκολλῶμαι, s'accrocher; στερεοῦμαι, se fixer.

ἀγκυροβόλημα, ατος, τό, καὶ

ἀγκυροβολία, ας, ἡ, ἤτοι τὸ **ἄραγμα,** ἡ πρᾶξις τοῦ ἀγκυροβολεῖν, action d'ancrer, action de jeter l'ancre; ancrage, n.m.καὶ ἰδίως action de mouiller l'ancre, mouillage, n. m. βλ. ἀγκυροβολέω· || τέλη ἀγκυροβολίας, droit d'ancrage, εἶνε ἡ πληρωμὴ ἣν ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ πλοῖόν τι ἵνα ἀγκυροβολήσῃ εἰς ὡρισμένα μέρη· || κιβώτιον ἀγ. caisse d'ancrage, χαλεῖται κιβώτιον δυνάμενον νὰ περιλάβῃ βάρος 1000 χιλιογράμμων, προσδενόμενον μετὰ χάλω καὶ χρησιμεοῦν ἀντὶ ἀγκύρας εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν λεμβοζεύκτων ἢ σχεδιοζεύκτων γεφυρῶν (ponts de bateaux ou de radeaux).

ἀγκυροβολικός, ή, όν, d'ancrage, de mouillage; || [γεφυρ.] κάλαθος ἀγκυροβολικός, panier d'ancrage, εἶνε κάλαθος ἐκ πλέγματος (clayonnage) ἐν ᾧ θέτουσι χονδροὺς χάλικας καὶ λίθους· τοὺς μεταχειρίζονται ἀντὶ ἀγκυρῶν βυθίζοντες αὐτοὺς ἐν τῷ ὕδατι ὅταν ἡ φύσις τοῦ ῥείθρου (cours d'eau) ἦνε τοιαύτη ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ στερεωθῇ ἡ ἄγκυρα (ἰλύς, λεπτὴ ἄμμος, βράχος).

ἀγκυροβόλιον, ου, τό, ancrage, n. m. καὶ ἰδίως mouillage, n. m. (τὸ ἄραγμα) μέρος προπεφυλαγμένον ἔνθα δύνανται νὰ ῥίψωσι τὴν ἄγκυραν τὰ πλοῖα, καὶ νὰ κρατηθῶσι διὰ τῶν ἀγκυρῶν των, κοινῶς νὰ **ἀράξωσι** (τὸ **ἄραγμα**), οἱ γάλλοι δὲ λέγουσι il y a mouillage; βλ. ἀγκυροβολέω· || μεταβάλλω ἀγκυροβόλιον=ἀλλάζω ἄραγμα, changer de mouillage; || [ναυτ.] manquer le mouillage (μεταφ.) ἐπὶ ἱστιοφόρου πλοίου σημαίνει **τὸ μὴ καταφθάνειν εἰς τὸ** ἀγκυροβόλιον ἕνεκα νηνεμίας ἢ ἄλλης αἰτίας· τὸ ἀγκυροβόλιον χαλεῖται κατ' ἐπέκτασιν **ὁρμητήριον,** rade, βλ. καὶ ὅρμος· || [μεταφ.] ἀγ. =καταφύγιον, ἄσυλον, asile, n.m. || ἀγ. χαλεῖται ἐπίσης **ὁ ἀγκυροβολεύς,** mouilleur, n. m.

ἀγκυροβόλον, τό, βλ. ἀγκυροβολεύς.

ἀγκυροβολῶ, βλ. **ἀγκυροβολέω.**

ἀγκυρόδεσμος, ου, ὁ [ναυτ.]. κοινῶς κουλοῦρι, nœud de bouline; ὁ δεσμὸς οὗτος εἶνε βρόχος (nœud coulant) στερεούμενος εἰς τὸ ἄκρον διὰ μικροῦ ἐπιδέσμου καὶ χρησιμεύει πρὸς πρόσδεσιν τόνου ἐπὶ δακτυλίου ἀγκύρας, κατασκευάζεται δὲ **ἁπλοῦς** (nœud simple) ἢ βρόχος διπλοῦς (nœud double).

ἀγκυροδετέω-ῶ· [ναυτ.] étalinguer, συνδέω τὴν ἅλυσιν ἢ τὸν χάλων μετὰ **τοῦ δακτυλίου** (cigale) τῆς ἀγκύρας.

ἀγκυροδέτης, ου, ὁ [ναυτ.] κοινῶς μπότσος τῆς ἀγκύρας, bosse de l'ancre; οἱ ἀγκυροδέται εἶνε τεμάχια σχοινίου ἢ ἁλύσεως χρησιμεύοντα εἰς τὴν ἔχμασιν τῆς ἀγκύρας ὅταν αὕτη εἶνε μεμασχαλισμένη, ἤτοι ὅταν δὲν ἦνε πεποντισμένη· ἀγκυροδέται ὑπάρχουσι δύο δι' ἑκάστην ἄγκυραν, καλοῦνται δὲ ὁ μὲν κεφαλοδέτης (bosse de bout), ὁ δὲ ὀνυχοδέτης (serre bosse); βλ. λέξεις.

ἀγκυροδέτησις (ἁλύσεως ἢ κάλω), étalingure, n. f. ἡ étalingure sur l'ancre, καλεῖται οὕτως ἡ πρόσδεσις ἁλύσεως ἢ κάλω μετὰ τοῦ δακτυλίου τῆς ἀγκύρας.

ἀγκυροδετῶ, βλ, ἀγκυροδετέω.

ἀγκυροειδής, ής, ές, γεν. έος - οῦς, ὁ τὸ σχῆμα τῆς ἀγκύρας ἔχων, qui a la forme d'une ancre.

ἀγκυροειδῶς [ἐπίρ.], ἐν σχήματι ἀγκύρας, en forme d'ancre.

ἀγκυροκέραιον, τό, ἢ στύπος, jas, βλ. ἄγκυρα.

ἀγκυρόνω, βλ. ἀγκυρόω-ῶ.

ἀγκυρουχία, ας, ἡ, τὸ στερέωμα (στερέωσις) τῆς ἀγκύρας, l'affermissement de l'ancre, l'ancrage; || τὸ ἐπ' ἀγκύρας ἵστασθαι, être à l'ancre, le repos du vaisseau à l'ancre; || [μεταφ.] ἡ ἀσφάλεια, la sûreté.

ἀγκυρόω-ῶ, μέλ. ώσω, τὴν ἄγκυραν στερεώνω, ancrer (un navire), ἢ ῥίπτω τὴν ἄγκυραν, mouiller; faire mouiller; κοινῶς ἀράζω, ἤτοι ὁρμίζω τὸ πλοῖον διὰ ποντίσεως μιᾶς ἢ πλειόνων ἀγκυρῶν· βλ. ἀγκυροβολέω· || [μεταφ.] στερεώνω, affermir.

ἀγκυρωτός, ή, όν, ὁ φέρων ἄγκυραν, ancré, ée; || ὁ ὡς ἄγκυρα ἀσφαλίζων, στηρίζων, στερεώνων, qui affermit comme l'ancre.

ἀγκών, ῶνος, ὁ, καμπή, courbe, n. f. κύρτωσις, courbure, n. f. || τὸ ἐπικαμπὲς τῆς χειρός, ὁ ἄγκωνας, le coude, ἤτοι τὸ μέρος τῆς ἀρθρώσεως τοῦ βραχίονος μετὰ τοῦ ἀντιβραχίονος (avant-bras); ἀγκὼν καλεῖται ἐνίοτε τὸ ἀντιβράχιον, l'avant-bras, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ βραχίων, bras; || στηρίζω τὸν ἀγκῶνα, s'accouder; || ὠθῶ διὰ τοῦ ἀγκῶνος, coudoyer; || **κατ' ἀγκῶνα** [τακτ.], coude à coude, ζύγισις ἢ βάδισμα τῶν στρατιωτῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζυγοῦ, οὕτως ὥστε νὰ ἐφάπτωνται κατὰ τοὺς ἀγκῶνας των· || **ἐπαφὴ τῶν ἀγκώνων**, tact (n. m.) des coudes, ἤτοι θέσις ἐν ᾗ οἱ στρατιῶται εὑρίσκονται **κατ' ἀγκῶνα** (coude à coude), εἴτε κατὰ τὰς ζυγήσεις, εἴτε κατὰ τὰ βαδίσματα. § **ἀγκὼν=γωνιαία ἐξοχὴ τοίχου** [οἰκοδ.], ἤτοι **ἐξέχουσα γωνία** (angle saillant) coude, n.m. [ἡ **ἀντίθετος αὐτῆς**, ἤτοι ἡ **εἰσέχουσα γωνία** (angle rentrant) **τοίχου καλεῖται** pli]; || **ἡ γωνιαία ἐξοχὴ τοῦ τοίχου καλεῖται** καὶ encoignure (f.) (μασχάλη, ἀγκών)· || [ἀρχιτ.] γωνιαία ἐξοχὴ κορωνίδος (corniche) ἢ δακρυρρόης (larmier) καλεῖται ἀγκών, mouchette pendante; βλ. καὶ αὖλαξ· § ἀγκών, coude, καλεῖται πᾶσα κάμψις, ployage, n.m. ἤτοι ἡ γωνία coin, n.m. καθ' ἣν κάμπτεται ἀντικείμενόν τι, (π.χ. ῥάβδος, κτλ.) ἢ πᾶσα καμπή, courbure, πρὸς ἀλλαγὴν διευθύνσεως, π.χ. ὁ ἀγκὼν τῆς βαϋοννίδος, coude de la baïonnette; || ἀγκὼν κοιλάδος, coude d'une vallée, τὸ μέρος ἔνθα αὕτη μεταβάλλει διεύθυνσιν· || ἀγκὼν (γωνία κοινῶς γωνιὰ) σωλῆνος, coude, n. m. γωνιώδης πήλινος ἢ σιδηροῦς σωλήν· ὁ γωνιώδης σωλὴν τῶν ὑδραγωγείων καλεῖται équerre, n.f. (ἀγκών)· § ἀγκὼν ἐλατηρίου, cul de ressort; § ἀγκών, branche, n.f. ἤτοι διακλάδωσις ποταμοῦ, κτλ. π.χ. οἱ ἀγκῶνες τοῦ Νείλου, les branches du Nil; § ἀγκὼν τοῦ κιλλίβαντος [πυροβ.] cintre d'affût, ὁ πρῶτος αὐτοῦ ἀγκών· || ἀγκὼν τῆς ἀκτηρίδος τοῦ κιλλίβαντος, cintre de crosse, ὁ δεύτερος ἀγκὼν τοῦ κιλλίβαντος, σημαίνει ἐπίσης καὶ τὸ πέλμα τῆς ἀκτηρίδος· § ἀγκὼν ἐπωτίδος, [ναυτ.], κοινῶς μπρατσόλι τοῦ καπονιοῦ, porte-bossoir, n. m. τεμάχιον ξύλινον ἢ σιδηροῦν δι' οὗ ὑποστηρίζεται ἡ ἐπωτὶς (bossoir d'ancre). § [ναυτ.] ἀγκὼν (ὁ ἄγκωνας), le diamant, τὸ κατώτατον ἄκρον τῆς ἀτράκτου (verge) ἀγκύρας τινὸς τὸ κείμενον κάτω τῶν βραχιόνων (bras) δι' οὗ καὶ ἑνοῦνται οἱ βραχίονες (ἄγκυρα)· § [ναυτ.] ἀγκών, ὁ (τοῦ σκάφους), κοινῶς τὸ μπρατσόλι, courbe (f.) ou courbe des ponts ou cuisse; δίσκελος σύνδεσμος, οὕτινος τὰ σκέλη σχηματίζουσι γωνίαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀνοικτήν, χρησιμεύων πρὸς σύνδεσμον τῶν ζυγῶν (baux) μετὰ τῆς ἐντερονείας (vaigrage) καὶ τῶν νομέων (couples) καὶ πρὸς παρεμπόδισιν τῆς παραμορφώσεως τοῦ ὅλου συστήματος κατὰ τῆς ἐγκλίσεως τοῦ πλοίου. Οἱ ἀγκῶνες ἄλλοτε κατεσκευάζοντο ἐκ ξύλου καὶ τὸ μὲν κάθετον σκέλος των ἡλοῦτο ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ κατέληγεν εἰς τὰς ἐπιζώστρας (vaigres brettonnes), τὸ δὲ ὁριζόντιον ἡλοῦτο ἐπὶ τῆς πλαγίας ὄψεως τοῦ οἰκείου ζυγοῦ· σήμερον κατασκευάζονται ἐκ σιδήρου καὶ τὸ μὲν ἓν σκέλος ἐφηλοῦται ὑπὸ τὸ οἰκεῖον ζυγόν, τὸ δ' ἕτερον ἐπὶ τῆς ἐντερονείας κατὰ τὸ βάθος τοῦ πλοίου· || ἀγκῶνες ἐκ δρυός, courbes en chêne; || **ἀγκὼν πρυμναῖος**, courbe d'étambot, ἀγκὼν ἐνδυναμῶν ἔσωθεν τὴν συμβολὴν τῆς τρόπιδος (quille) μετὰ τοῦ ποδοστήματος (étambot) καὶ συνδέων τὴν δευτέραν τρόπιν (contre-quille) μετὰ τοῦ δευτέρου ποδοστήματος (contre-étambot)· ὅταν ὁ πρυμναῖος ἀγκὼν ἀποτελῇ συνέχειαν τῆς δευτέρας τρόπιδος, τὸ ὁριζόντιον αὐτοῦ σκέλος ἐνδυναμοῦται ὑπ' ἄλλου τεμαχίου καλουμένου πρυμναίου ἀγκωνοδέτου (massif-arrière) ὅντινά τινες συγχέουσι μετ' ἄλλου τεμαχίου καλουμένου σκορπίου (marsouin arrière).

ἀγκῶνα, ἡ, [διάλ. Οἰνόης] ὁ ἀγκών, coude, n. m. ἡ κατὰ τὴν καμπὴν τῆς μεταξὺ βραχίονος καὶ πήχεως ἀρθρώσεως σχηματιζομένη ἐξοχή, «ἐκτύπησα τὴν ἀγκῶνά μου»· 2) ῥάβδος δι' ἧς μετρεῖται τὸ ἀπὸ τὸν «ἀργαλειὸ» λαμβανόμενον ὕφασμα ἰσοδυναμοῦσα πρὸς 0,88-0,95 τοῦ μέτρου, ἢ κατὰ μέσον ὅρον πρὸς μίαν ὑάρδαν. Ἄλλοτε ὡς μέσον καταμετρήσεως τοῦ «πανίου» μετεχειρίζοντο τὴν ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῆς ἄκρας χειρὸς ἀπόστασιν ὡς τέως ποιοῦσιν ἔτι οἱ Κιρκάσιοι. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἐν χρήσει νῦν ῥάβδος ἴση πρὸς τρεῖς τοιαύτας

ἀποστάσεις, ὡς ἔγγιστα «ἀγκῶνα» ἐκλήθη.

ἀγκωνάρι, τό, [δημ.] ἡ γωνία τῆς ὁδοῦ, coin [de rue]; ἡ κώχη τοῦ σπητιοῦ, βλ. ἀγκών, coude, n. m. encoignure, n. f. § —, [οἰκοδ.], ὁ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ οἴκου τιθέμενος λίθος, pierre d'encoignure, pierre d'angle (ou angulaire), βλ. γωνιόλιθος· || —, boutisse, n.f. βλ. λίθος ἐπιμήκης· || —, écoinçon, n. m. βλ. λίθος μασχαλιαῖος.

ἄγκωνας, καὶ ἀγκῶνας, ὁ [δημ.], ἀγκών, coude, n. m.

ἀγκωνή, ἡ, [δημ.] ἡ γωνιά, ἡ κώχη, le coin, le tournant; (ἐκ τοῦ ἀγκών· τὸ ἀγκωνοειδὲς μέρος πράγματός τινος) || —, coin, n. m. πληθ. οἱ ἀγκωνές, αἱ τέσσαρες γωνίαι τῆς οἰκίας καὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς. Ἀγκών, ἄγκος, λατ. angulus. Ἐκ τοῦ ἀγκωνὴ παράγεται καὶ ἡ λέξις ἀγκωνάρι, τὰ ἀγκωνάρια = λίθοι κανονικοὶ ἐξεσμένοι κατέχοντες πάσας τὰς ἀκμὰς τῶν πλευρῶν τῆς οἰκίας καὶ τὰ ἄκρα τῶν χασμάτων· || κρυμμένος εἰς μίαν ἀγκωνήν, caché dans un coin; || εἰς τὴν ἀγκωνὴν τοῦ δρόμου, au coin (au tournant) de la rue); βλ. καὶ γωνία.

ἀγκώνιον οἴδημα [ἱππιατ.], éponge, n. f. βλ. μασχαλῖτις, ἡ.

ἀγκωνίσκος, ου, ὁ, équerre (f.) d'angle, σιδήρωμα προσηλούμενον περὶ ἀγκῶνα, ἤτοι περὶ γωνίαν ἐξέχουσαν ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω· || — ὀρθοστάτης, équerre-montant, σιδήρωμά τι ἐπὶ κιβωτίου ἢ κίστης.

ἀγκωνοδέτης, ὁ, πρυμναῖος [ναυτ.], massif-arrière, βλ. ἀγκὼν πρυμναῖος.

ἀγκωνοειδής, ής, ές, γεν. έος-οῦς· ἀγκωνωτός, γωνιώδης· ὁ ἔχων σχῆμα ἀγκῶνος ἢ ποιῶν ἀγκῶνα, qui fait le coude; coudé, ée.

ἀγκωνωτός, ή, όν, βλ. ἀγκωνοειδής.

ἀγλαΐα, ας, ἡ, τὸ ἀγλάϊσμα, βλ. ἀγλαός· ἡ λαμπρότης, l'éclat; ἡ μεγαλοπρέπεια, la magnificence; ἡ στιλπνότης, le brillant; ἡ κομψότης, l'élégance; || ὁ κόσμος (κόσμησις), la parure; ὁ στολισμός, l'ornement; || τὸ κάλλος, ἡ εὐμορφία, la beauté; || ἡ μεγαλοφροσύνη, la grandeur de l'âme; || ἡ ὑπερηφάνεια, la fierté; || ἡ ἡδονὴ καὶ δόξα, le plaisir et la gloire; || ἡ ἐνδοξότης, l'illustration; || ἡ χαρά, la joie; || ἡ τιμή, l'honneur.

ἀγλαΐζω, μέλ. ίσω, κάμνω τι εὔμορφον, enjoliver; λαμπρύνω, faire resplendir; faire briller; || στολίζω, orner; κοσμῶ, parer; καλλωπίζω, embellir; || τιμῶ, honorer ; δοξάζω, illustrer; || [μέσ.] ἀγλαΐζομαι, κοσμοῦμαι, se parer; χαίρω, se réjouir; || δοξάζομαι, s'illustrer; || καλλωπίζομαι, s'embellir, se faire beau.

ἀγλάϊσμα, ατος, τό, enjolivement, n. m. βλ. ἀγλαΐα, ἡ, ἀγλαϊσμός, ὁ, τὸ καλλώπισμα, embellissement, n.m. ὁ στολισμός, ornement, n. m. ἡ λαμπρότης, éclat, n. m. || ἡ καλλονή, ἡ εὐμορφιά, la beauté; || ἡ χάρις, le charme; || ἡ δόξα, la gloire; [μεταφ.] τὸ προσφιλὲς ἀντικείμενον, l'objet chéri.

ἀγλαϊσμός, ὁ, τὸ ἀγλάϊσμα, βλ. λέξιν.

ἀγλαόμορφος, ος, ον, (ἀγλαὸς μορφή), ὁ λαμπρὰν ἔχων μορφήν, qui a de belles formes ou une belle figure; εὐειδής, beau (de visage).

ἀγλαοποιέω-ῶ, (ἀγλαὸν ποιῶ) λαμπρὸν ποιῶ, rendre brillant; λαμπρύνω, faire resplendir.

ἀγλαός, ός, καὶ ή, όν, λαμπρός, éclatant, e; στιλπνός, brillant, e; μεγαλοπρεπής, magnifique; || εὐειδής, beau; ἀνθηρός, florissant, e; εὔθυμος, gai, e; riant, e; || ἐπιφανής, splendide; ἐπίσημος, illustre; ἐπὶ τῶν τέκνων τῶν ἡγεμόνων «ἀγλαὸς υἱός» fils illustre.

ἀγλαότιμος, ος, ον, ὁ λαμπρὸς τετιμημένος, ἄξιος λαμπρῶν τιμῶν, digne de brillants honneurs.

ἀγλαόφημος, ος, ον, ὁ λαμπρὰν ἔχων φήμην, ἔνδοξος, illustre; d'un brillant renom.

ἀγλαόφωνος, ος, ον, ὁ ὡραίαν ἔχων φωνήν, doué d'une belle voix.

ἀγλάφυρος, ος, ον, ὁ μὴ γλαφυρός (α,γλαφυρός), ὁ μὴ ἔχων χάριν, κομψότητα, dépourvu de grâce ou d'élégance, συνεπῶς ἄκομψος, πρόστυχος, grossier ère.

ἀγλαῶς, [ἐπίρ.] βλ. ἀγλαός, στιλπνῶς, brillamment; μεγαλοπρεπῶς, magnifiquement; κτλ.

ἀγλιά, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = λοβὸς σκορόδου, œil d'ail, ἕνα μάτι τοῦ σκόρδου, ἤτοι ἕνα τεμάχιον τοῦ ὁλοκλήρου.

ἀγλύκατος, [διάλ. Ἠπείρου], celui qui reste sans (avoir un) plaisir, ἀπαντᾷ ἡ λέξις αὕτη ὡς κατάρα, σημαίνουσα τὸν μὴ γλυκαθέντα, ἐκεῖνον ὅστις δὲν ἐγλυκάνθη, ἢ τοῦ ὁποίου εἴθε νὰ μὴ γλυκανθῶσι τὰ χείλη.

ἄγλυκος, ος, ον, ὁ μὴ ἀρκετὰ γλυκός, qui n'est pas assez doux; ἄνοστος, ἀνούσιος, fade.

ἀγλύτης, ὁ, [διάλ. Καρπάθου] τὸ ξύλινον καυχίον, δι' οὗ ἐξάγουσι τὸ γάλα· κυάθιον ξύλινον, godet en bois.

ἀγλωσσία, ας, ἡ, βλ. καὶ ἄγλωσσος· βωβότης (βωβός), mutisme, n. m ; || ἡσυχία, σιωπή, silence, n. m; || ἡ μὴ εὐγλωττία, défaut d'éloquence.

ἄγλωσσος, ος, ον, ὁ μὴ ἔχων γλῶσσαν, qui n'a point de langue; || ὁ μηδεμίαν ἢ ἀκατάληπτον γλῶσσαν ὁμιλῶν, qui ne parle point, ou qui parle une langue incompréhensible; βωβός, muet, ette; sans voix ; || σιωπηρός, silencieux; ἐπὶ ἀψύχων, ἄγλωσσος αὐλός, flûte sans voix; || ὁ εἰπεῖν ἀδύνατος, ὁ μὴ εὔγλωττος, qui manque d'éloquence; || ἀλλόγλωσσος, βάρβαρος barbare.

ἀγλώσσως, [ἐπίρ.], βλ. ἄγλωσσος, ἄνευ γλώσσης, sans langue; || βωβῶς, muet, sans voix; || ἄνευ εὐγλωττίας, sans éloquence.

ἀγμόνι(ν), τὸ [διαλ. Οἰνόης], ὁ ἄκμων, τὸ ἀμμόνι.

ἀγναντεύω, [δημ.] (καὶ κατὰ τὸ Αἰτωλ. ἰδίωμα, ἀγναντεύου), συναντῶ τινα, rencontrer; § θεῶμαι, βλέπω [μακρόθεν], apercevoir [de loin]; § θεῶμαι, παρατηρῶ [κατὰ πρόσωπον], regarder de face. § εὑρίσκομαι (εἶμαι) ἀπέναντι, être vis-à-vis; βλ. καὶ ἄγναντο.

ἀγνάντι, [διάλ. Κύμης], τὸ κατοπτευτήριον, observatoire, n. m. τοποθεσία τις ὑψηλὴ

ἔχουσα εὐρύτατον ὁρίζοντα· βλ. ἄγναντο, καὶ ἀγναντεύω.

ἀγνάντια [ἐπίρ.] ἀπέναντι, vis-à-vis; κατὰ πρόσωπον, en face.

ἀγνάντιον, τό, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] βλ. ἄγναντο.

ἀγνάντιος, α, ον [δημ.] ἀντικρυνός, qui est en face (vis-à-vis); ἐναντίος opposé, ée.

ἄγναντο, τὸ καὶ ῥῆμα ἀγναντεύω, (καὶ κατὰ τὸ Αἰτωλικὸν ἰδίωμα ἀγνάντιον, τὸ) [δημ.] τὸ κατοπτευτήριον, observatoire, κάθε ὑψηλὸν μέρος, ὅθεν δύναταί τις νὰ ἔχῃ ὁρίζοντα ἐλεύθερον καὶ ἐκτεταμένον· τὸ δὲ ἀγναντεύω = ἀφ' ὑψηλοῦ θεωρῶ ἢ βλέπω τι· βλ. ἀγναντεύω, apercevoir de loin, observer.

ἄγναπτος, ος, ον καὶ

ἄγναφος, ος, ον, βλ. κνάπτω, ὁ μὴ γναπτός, non cardé, ἤτοι ὁ μὴ ξανθείς· § —, ὁ μὴ λευκανθείς, non blanchi, e; ἤτοι ἀλεύκαντος.

ἁγνεία, ας, ἡ, ἡ καθαρότης (ψυχῆς καὶ σώματος), pureté, n. f. (de l'âme et du corps); καθαρότης ἠθῶν, ἁγνότης, chasteté, n. f. § ἁγιότης, sainteté, n. f. ἀθωότης, innocence, n.f. ἐγκράτεια (σαρκικῶν ἡδονῶν) continence, n. f. ἡ σωφροσύνης ἐπίτασις, continence; βλ. ἐγκράτεια. § συχνάκις ἁγνισμός, purification, n. f.

ἀγνέστικος, η, ον [διαλ. Οἰνόης] = νηστικός, νῆστις, βλ. λέξιν· καὶ ἐπιρ. ἀγνέστικα = νηστικᾶτα.

ἅγνευμα, τό, ἡ πρᾶξις τῆς ἁγνείας, acte de chasteté; ἐγκράτεια, continence, n. f. || καθαρότης, pureté, n. f.

ἁγνεύω, καθαρὸς εἰμί, être pur, διατηροῦμαι καθαρός, se conserver pur, καὶ ἰδίως τηρῶ τὴν ἁγνότητα διακείμενος δι' εὐσεβῆ πρᾶξιν, être chaste, vivre chastement; § ἐγκρατεύομαι, s'abstenir de, ἤτοι ἀπέχω τινός· § [ἐνεργ.] ἁγνίζω, καθαρίζω, purifier; ἐξιλεώνω, expier.

ἁγνίζω (ἁγνὸς) μέλ. ἴσω· καθαρίζω διὰ θυσίας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, brûler sur l'autel; θυσιάζω, sacrifier; καθαρίζω (διὰ πυρὸς ἢ ὕδατος, ἀποπλύνω), purifier (laver par le feu ou l'eau); || ἐξιλεώνω, purifier par des expiations, expier; || [παθ. καὶ μέσ. ἁγνίζομαι, ἐξαγνίζομαι, se purifier.

ἀγνόν, τὸ [διάλ. Καρπαθ.] = ἀγνὸν (pur), κυρίως ἐπὶ γεννημάτων (βλ. ἄσαλλον).

ἅγνισμα, ατος, τό, καὶ

ἁγνισμός, οῦ, ὁ, ὁ καθαρμός, purification, n. f. ὁ ἐξιλασμός, expiation, n. f. || ὁ ἁγ. τοῦ ὕδατος, τοῦ ἀέρος, la purification de l'eau, de l'air.

ἁγνιστήριον, τό, τὸ χρησιμεῦον διὰ τὸν καθαρμόν, ce qui sert aux purifications; || ἅλας ἁγνιστήριον, sel pour purifier.

ἁγνιστήριος, ὁ καὶ ἡ, καὶ

ἁγνιστικός, ή, όν, ὁ δι' ἁγνισμὸν κατάλληλος, propre à purifier; || —expiatoire, adj.

ἀγνοέω-ῶ, δὲν γνωρίζω, ignorer; ne pas savoir; ne pas connaître; εὑρίσκομαι εἰς ἄγνοιαν, être dans l'ignorance; || λησμονῶ, oublier; || ἐν πλάνῃ εἰμί, être en erreur; || τὸ ἀγνοῶ ἐντελῶς, je n'en sais rien; || δὲν ἀγνοεῖς βεβαίως, ὅτι.... vous n'êtes pas sans savoir, que; || ἀγνοῶ ἂν ἀπατῶμαι, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται, j'ignore si je m'abuse, mais il me semble; || ἀγνοεῖ τὴν γλῶσσαν, il ne connaît pas la langue; || ἀγνοῶ τί νὰ πράξω, je ne sais que faire; || ἀγνοῶ πῶς τὸ πράττω, j'agis sans le savoir; || [παθ.] ἀγνοοῦμαι, οὐδὲν περὶ ἐμοῦ γιγνώσκουσι, δὲν εἶμαι ἐγνωσμένος, être ignoré, ée καὶ être inconnu, e; || ἠγνοημένος, η, ον, inconnu, e; || ἀγνοηθείς τις = ἄγνωστός τις, un inconnu; || τὰ ἀγνοηθέντα ἢ τὰ ἠγνοημένα (τὰ σφάλματα), les erreurs, les fautes commises par ignorance; || [μετοχ. ἐπιθετική], ἀγνοῶν, οὖσα, οὖν, ignorant, e; ὁ μὴ ἔχων γνῶσιν πράγματός τινος· || ὦ θνητοὶ ἀγνοοῦντες τὸ πεπρωμένον των, ô mortels ignorants de leur destinée. § [μετοχ. ἐπιθ.] ἀγνοούμενος, η, ον, ignoré, ée; ὁ ἀπών, absent, e; || [στρ.] ἐκηρύχθη ἀγνοούμενος, il a été constaté absent; βλ. ἄγνοια..

ἀγνοητέος, α, ον, ignorable, adj. ὁ δυνάμενος ν' ἀγνοηθῇ, qui peut être ignoré.

ἀγνόημα, ατος, τό, ἄγνοια, ἀμάθεια, ignorance, n.f. || σφάλμα ἐξ ἀγνοίας, trait d'ignorance, faute commise par ignorance; || —, σφάλμα, ἁμάρτημα [ἐκκλ.] καὶ μάλιστα πληθυντικῶς, fautes; § ἀπροσεξία, inadvertance. n.f.

ἀγνοητικός, ή, όν, ὁ εἰς ἄγνοιαν προσήκων· τὸ γινόμενον ἐξ ἀγνοίας, fait par ignorance; d'ignorance; || ἄπειρος, qui n'a pas d'expérience, inexpérimenté καὶ ἰδίως ignorant, e.

ἄγνοια, ας, ἡ, βλ. ἀγνοέω· ignorance, n.f. τὸ μὴ γνωρίζειν, ne pas savoir; ne pas connaître; ἔλλειψις γνώσεως ὡρισμένου ἀντικειμένου· || ἐξ ἀγνοίας, par ignorance; || ἡ ἄγνοια τοῦ καθήκοντος, l'ignorance du devoir; || ἡ ἄγνοια τῆς ἱστορίας, l'ignorance de l'histoire; || ἡ ἄγνοια τῆς παιδικῆς ἡλικίας, l'ignorance du premier âge, ἤτοι ἡ ἁγνότης καὶ ἀθωότης τῶν παιδίων· || ἐν ἀγνοίᾳ μου, à mon insu; || προφασίζομαι ἄγνοιαν [νομ.] prétendre cause d'ignorance, ἤτοι προσποιοῦμαι ἢ προβάλλω ὡς μὴ γνωρίζων τὸ γεγονός· || ἵνα μηδεὶς προβάλλῃ ἄγνοιαν ἢ προβάλλῃ πρόφασιν ἀγνοίας, afin que nul n'en prétende, n'en puisse prétendre cause d'ignorance; § προσποιοῦμαι ἄγνοιαν, faire l'ignorant = κάμνω τὸν ἀνήξερον, προσποιοῦμαι ὅτι δὲν εἰξεύρω περὶ τινος πρόκειται· || — σφάλμα, ἁμάρτημα, erreur, faute, καὶ μάλιστα πληθυντ. fautes (f). § ἀπροσεξία, inadvertance, n. f. § ἄγνοια [στρ.] = βεβαιωμένη ἀπουσία, absence constatée; μετὰ τριήμερον ἀπουσίαν ἐκ τῶν τάξεων οἱ στρατιωτικοὶ κηρύσσονται εἰς ἄγνοιαν.

ἀγνοιάρικος, (ἄγνοια) [διάλ. Οἰνόης] = περίεργος, curieux, euse; ἢ παράξενος, singulier, ère, (ἀναλόγως τῆς ἐννοίας) 2) ὁ μὴ ἐννοῶν καλῶς, qui ne comprend pas, ὁ ἀγνοῶν, [ἐπίρ.] ἀγνοιάρικα.

ἀγνουλάρις, ισσα, ιν, [διάλ. Οἰνόης.] βλ. ἀγνοιάρικος.

ἁγνός, ή, όν. (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), chaste; ἀπονήρευτος, εἰλικρινής, βλ. ἁγνεία· ‖ ἁγνὸς (τὰ ἤθη), pudique; ‖ ἁγνεύω τὰ ἤθη, avoir des mœurs pudiques; §—,ἄμικτος ἄλλης ὕλης, ὁ καθαρός, pur, e; ‖ ἁγνὸν κρασί, du vin pur; § ἁγνὸς [διάλ. Οἰνόης] = περίεργος, ἀλλόκοτος· § ἅγιος, saint, e; ἱερός, sacré, ée; σεβαστός, respectable; § νόμιμος, légitime; ἐπιτετραμμένος permis, e; § ἐξιλεωμένος, ἐξηγνισμένος, expié, ée.

ἁγνόστομος, ος, ον, ὁ ἔχων ἁγνόν, καθαρὸν στόμα, qui a la bouche pure.

ἁγνοσύνη, ης, ἡ, καὶ

ἁγνότης, ητος, ἡ, chasteté, n. f. καθαρότης, pureté, n.f. σωφροσύνη, ἐγκράτεια, continence; βλ. ἁγνεία καὶ ἐγκράτεια, continence.

ἀγνοῶ, βλ. ἀγνοέω.

ἀγνωμονέω-ῶ, μέλ. ήσω, φέρομαι ἀλογίστως (πρός, περὶ ἢ εἴς τινα), faire preuve d'ignorance ou d'imprudence; ‖ κακῶς πράττω avoir des torts; § εἶμαι ἀγνώμων, être (ou se montrer) ingrat; εἶμαι ἀχάριστος, méconnaître un bienfait; manquer de reconnaissance, ἅτινά εἰσιν ἀντίθετα τοῦ εὐγνωμονῶ· ‖ [παθ.] ἀδίκως ἢ κακῶς πάσχω, être traité avec injustice ou ingratitude.

ἀγνωμόνως [ἐπίρ.], ἀλογίστως, ἀκρίτως, sans jugement! ἀνοήτως, sottement; ἀβούλως, ἀπερισκέπτως, imprudemment; ἀδίκως, à tort; injustement; ἄνευ εὐγνωμοσύνης, sans gratitude, ἤτοι μετ' ἀγνωμοσύνης, avec ingratitude; ingratement=ἀχαρίστως.

ἄγνωμος, ος, ον, βλ. ἀγνώμων· § ὁ μὴ ἔχων ἰδίαν γνώμην, qui n'a pas d'opinion; ὁ ἔχων ἔλλειψιν κρίσεως, qui manque de jugement; ἀλόγιστος, sans jugement; § ἀνόητος, sot, sotte; ὁ περιωρισμένος (κατὰ τὸν νοῦν, κρίσιν), borné, ée.

ἀγνωμοσύνη, ης, ἡ, ἀλογιστία, manque de jugement; ἀνοησία, ἄνοια, sottise, n. f. ἀβουλία, ἀπερισκεψία, imprudence, n. f. § ἀδικία, tort, injustice; § ἔλλειψις εὐγνωμοσύνης, ἀχαριστία, ingratitude, n. f.

ἀγνώμων, ων, ον. γεν. ονος (συγκρ. ότερος, ὑπερ. ονέστατος), ἀλόγιστος, ἄκριτος, ὁ μὴ ἔχων κρίσιν, dépourvu de jugement; ἀνόητος, sot; ἀπερίσκεπτος, imprudent; νέος καὶ ἀγνώμων, jeune et imprudent; ἄδικος, qui a des torts envers quelqu'un, injuste; § ὁ μὴ χρεωστῶν χάριν, ingrat, e; § ἐπὶ ἵππων ὁ ἄνευ γνωμόνων (ὀδόντων), λειπογνώμων ἢ ἀγνώμων ἵππος, ch. démarqué (qui ne marque plus l'âge), λέγεται ὁ ἵππος οὗτινος ἡ διὰ τῶν ὀδόντων διάγνωσις τῆς ἡλικίας καθίσταται δυσχερὴς ἢ ἀδύνατος, διότι δὲν ἔχει τοὺς γνώμονας, qui n'a pas les dents incicives; βλ. καὶ γνώμων.

ἀγνώριστος, ος, ον, ἄγνωστος, inconnu, e; ὅν τινα δὲν γνωρίζουσι, ἀγνοούμενος, ignoré; § ὁ μὴ γνωριζόμενος ἢ δυσκόλως γνωριζόμενος, difficile à reconnaître; méconnaissable; ‖ ἔγεινεν ἀγνώριστος, il est deveun méconnaissable; § ἐπὶ ἀποδημούντων ἀγνώστως ὑπὸ ξένον ὄνομα, incognito.

ἁγνῶς, [ἐπίρ.] βλ. ἁγνός, chastement; pudiquement; καθαρῶς, purement; § ἁγίως, saintement.

ἀγνωσία, ας, ἡ, ἔλλειψις γνώσεων, ἄγνοια, manque (m.) (défaut) de connaissance; ἀμάθεια, ignorance (d'une chose); § ἀφάνεια, ἀδοξία, défaut de célébrité; peu distingué; § — τὸ μὴ ἔχειν γνῶσιν, ἰδέαν, agnosie, n. f. ἡ ἄγνοια, ἀμάθεια, ignorance, n. f.

ἀγνωστικισμός, οῦ, ὁ, agnosticisme, n. m. φιλοσοφικὸν δόγμα διακηρύττον τὸ ἀπρόσιτον τοῦ ἀπολύτου εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα καὶ διδάσκον τὴν πλήρη ἄγνοιαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρχὴν καὶ αὐτὸ τὸ βάθος ὅλων τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν φαινομένων· ‖ ὁ ἀγνωστικισμός, εἶνε τὸ δόγμα τῆς ἀναγκαίας ἀγνοίας, l'agnosticisme, c'est le dogme de l'ignorance nécessaire.

ἀγνωστικιστής, οῦ, ὁ, agnosticiste, n.m. ὁ διδάσκων τὸν ἀγνωστικισμόν, qui professe l'agnosticisme.

ἄγνωστος, ος, ον, ὁ μὴ γνωστός, ἀγνώριστος τινὶ ἢ εἴς τινα, inconnu (à qn); ὅν τινα δὲν γνωρίζουσι, ἀγνοούμενος, ignoré, ée; ‖ μοὶ εἶνε ἄγνωστος, il m'est inconnu; ‖ ἔζησεν ἐκεῖ δύο ἔτη ἐντελῶς ἄγνωστος, il y vécut deux ans complètement ignoré; ‖ ἕνας κάποιος ἄγνωστος, un je ne sais qui, un inconnu; § ἀσαφής, ἀκατανόητος, qui n'est pas clair; ἀφανής, obscur; ‖ ἄγνωστος κατ' ἐπέκτασιν=ἀνυπόληπτος, inconsidéré, ée; ‖ ἄγνωστος βίος, vie obscure = ἀφάνεια, obscurité, n. f; § ἐπὶ ἀποδημοῦντος ἀγνώστως ὑπὸ ξένον ὄνομα, incognito; ‖ ταξειδεύει ἄγνωστος, il voyage incognito.

ἀγόγγυστος, ος, ον, ὁ ἄνευ γογγυσμοῦ, qui ne murmure pas, qui ne se plaint pas, etc.; βλ. γογγύζω, γογγυσμός.

ἀγογγύστως, [ἐπίρ.], sans murmurer, sans murmure; ‖ sans se plaindre, sans plainte; ‖ sans gémir, sans gémissement; ‖ sans gronder, sans grondement; βλ. γογγύζω, γογγυσμός· ‖ [κατ' ἐπέκτ.] εὐχαρίστως, εὐαρέστως, de bonne grâce.

ἀγοήτευτος, ος, ον, ὁ μὴ γοητευθείς, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ γοητευθῇ, ν' ἀπατηθῇ, qui ne se laisse point ensorceler (enchanter, charmer, fasciner, tromper), ou non ensorcelé (enchanté, charmé, fasciné, trompé); (ἀ-γοητεύω).

ἀγοητεύτως, [ἐπίρ. τοῦ προηγουμένου], ἄνευ γοητείας, sans fascination, sans se charmer; ἄνευ ἀπάτης, sans imposture.

ἀγόμενον, τό, [ναυτ.] courant, n. m. καλεῖται οὕτως ἡ ἐλευθέρα ἄκρα σχοινίου τινὸς τοῦ ἐξαρτισμοῦ, συσπάστου ἢ πολυσπάστου, ἐξ ἧς ἕλκοντες ἐνεργοῦμεν· βλ. σύσπαστον κοινῶς παλάγκο· ‖ — (συσπάστου ἢ πολυσπάστου), garant (m.) (du palan ou de la caliorne; καλεῖται οὕτω τὸ σχοινίον ὅπερ διαβαλλόμενον διὰ τροχίλων σχηματίζει τὸ σύσπαστον ἢ πολύσπα-

στον· || — (ἢ ἀκροσχοίνιον συσπάστου ἢ πολυσπάστου) κοινῶς **σερνάμενο**· καλεῖται οὕτως ἡ τελευταία ἄκρα τοῦ σχοινίου (ἀγομένου) ἐφ' οὗ ἐνεργοῦμεν, ἥτις καὶ courant ἐνίοτε καλεῖται· || — ἢ σχοινίον ἀνασταλτικὸν ἢ σχοινίον κωλυτήριον, garant de retraite; || τὰ **ἀγόμενα** (ἡ **ἐπιχειρία**), κοινῶς τὰ **σερνάμενα**· καλοῦνται οὕτως ἐκεῖνα τὰ σχοινία τοῦ ἐξαρτισμοῦ τῶν ὁποίων μόνον ἡ μία ἄκρα εἶνε δεδεμένη εἰς σημεῖον σταθερόν, ἡ δὲ ἑτέρα ἀπομένει ἐλευθέρα πρὸς χείρισιν, διερχομένη συνήθως διὰ τροχίλου· || **κάτω ἀγόμενα** (manœuvres basses), καλοῦνται τὰ ἀγόμενα **τῶν στηλῶν τῶν μεγάλων** ἱστίων· || **ἄνω ἀγόμενα** (manœuvres hautes), καλοῦνται τὰ ἀγόμενα τῶν ἐπιστηλίων, δολώνων, φωσώνων καὶ σιπάρων· || ψευδαγόμενα, fausses manœuvres, καλοῦνται ἀγόμενα τιθέμενα προσκαίρως ἐν κακοκαιρίᾳ πρὸς ἐνδυνάμωσιν ἑτέρων· || σχοινίον ἢ **ἀγόμενον ἑλκόμενον καλῶς**, cordage, manœuvre courant bien (qui court bien), σημαίνει ὅτι εἶνε καλῶς διαβεβλημένον διὰ τῶν τροχίλων του (ἢ ἄλλων μερῶν δι' ὧν διέρχεται), ὥστε δὲν παρουσιάζει δυσκολίαν εἰς τὸν χειρισμόν· || — **(κάλως, πεῖσμα) ἐκφεῦγον**, manœuvre (câble amarre) courant (qui court), σημαίνει ὅτι εἶνε κακῶς δεδεμένον καὶ **ὀλισθαίνει** (courir).

ἄγομος, ος, ον, ἀγέμιστος, non chargé (ἐπὶ πυροβόλων).

ἀγόμφιος, ος, ον, ὁ μὴ ἔχων γομφίους ὀδόντας, qui n'a pas des dents molaires; || ὁ ἄνευ ὀδόντων, sans dents; édenté. §—agomphe, adj. [ζωολ.].

ἀγόμφωτος, ος, ον (α, γομφός), ὁ μὴ γομφωμένος, non chevillé (broché, goujonné); || ὁ μὴ καρφωμένος, non cloué; ἀνάρμοστος, ὁ μὴ συνηρμοσμένος, non adapté, non assemblé.

ἀγόνατος, ος, ον, ὁ ἄνευ γόνατος, qui n'a point de genoux ἐξ οὗ μεταφ. ἄκαμπτος, roide ou raide, inflexible; || ἐπὶ φυτῶν, τὸ μὴ ἔχον κόμβους, sans nœuds, τὸ μὴ κομβῶδες, non géniculé.

ἀγονέω-ῶ, εἶμαι ἄγονος, ἄκαρπος, être stérile; δὲν γεννῶ, ne pas engendrer; δὲν παράγω, ne pas produire.

ἀγονία, ας, ἡ, βλ. ἄγονος· ἀγεννησία, στείρωσις, stérilité, n. f. infécondité, n. f. ἀκαρπία, ἀφορία, infertilité, n. f.

ἄγονος, ος, ον, (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), [παθ.] ὁ μὴ γεννηθείς, ἀγέννητος, qui n'est pas né; καὶ συχνότερον ὁ μὴ γεννῶν, qui n'engendre pas, stérile; ὁ μὴ παράγων, qui ne produit pas, improductif, ive; || ἄγονος γῆ, terre improductive (stérile); || δένδρον ἄγονον (ἄκαρπον), arbre improductif (stérile); ἄγονος, ἄκαρπος; infécond, e; || [ἐνεργ.], ἄνευ τέκνων, sans enfants; ὁ μὴ γεννῶν ἐπὶ ἄρρενος, μὴ τεκνοποιῶν, ἄγονος, stérile; στεῖρα, stérile ou inféconde, ἐπὶ θηλέων· || γυνή (femme), θῆλυ (femelle) στεῖρα stérile; on voit des femmes stériles pendant longtemps, devenir fécondes dans la suite; || [μεταφ.] ἄγονος συζήτησις, discussion oiseuse; || νοῦς ἄγονος (ἀφυής), esprit stérile (infécond); || καθιστῶ ἄγονον, rendre stérile, stériliser.

ἀγόνως [ἐπίρ.], βλ. ἄγονος, stérilement; improductivement; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀνωφελῶς sans profit.

ἀγορά, ᾶς, ἡ, 1) τόπος διὰ συνελεύσεις ὡρισμένος (ἀγορά, λατιν. forum, καὶ γαλ. foire, n. f.), δημοσία πλατεῖα, place (publique), n. f. || foire=grand marché, σημαίνει μεγάλη **δημοσία ἀγορά**, ἔνθα πωλοῦνται διαφόρων εἰδῶν ἐμπορεύματα, διαρκοῦσα ὡρισμένον χρόνον ἅπαξ ἢ πλειστάκις τοῦ ἔτους, ὅπως αἱ ἀγοραὶ αἱ κεκανονισμέναι σήμερον εἰς διαφόρους πόλεις καθ' ὡρισμένας ἑορτὰς ἢ Κυριακάς· || ἐν τῇ ἀγορᾷ, sur la place publique; || ἐν μέσῃ ἀγορᾷ, en pleine place publique; 2) ἡ συνάθροισις ἐν τῇ ἀγορᾷ, l'assemblée sur la place publique; τὸ δικαστήριον ἐν τῇ ἀγορᾷ, tribunal ou barreau, n. m. || ἀγορὰν ποιῆσαι, [Δημοσθ.] tenir ou convoquer une assemblée; || ἀγορὰν λύειν [Ὅμηρ.], dissoudre l'assemblée; 3) ὁ τόπος τῆς ἀγορᾶς (ἡ ἀγορὰ) le marché; || τὸ πωλητήριον ἢ ἡ τῶν **ὠνίων ἀγορά**, la halle=marché couvert; δημοσία πλατεῖα συνήθως κεκαλυμμένη χρησιμεύουσα ὡς συνήθης ἀγορὰ (marché) ἢ ὡς **δημοσία** τοιαύτη (foire); || σιταγορά, halle aux blés; || ἰχθυοπωλεῖον, halle aux poissons; || ἐν μέσῃ ἀγορᾷ, en pleine halle; || εἰς τὴν ἀγορὰν (εἰς τὰ πωλητήρια), aux halles; || τὸ ἐμπόριον, ἡ συναλλαγή, le trafic (qui s'y fait); || τὸ πωλούμενον ἢ ἀγοραζόμενον πρᾶγμα (τὸ ἐμπόρευμα), la marchandise; || (ἀγορὰ) τὸ κόστος τῶν πραγματειῶν, ἡ τιμή, le prix (des marchandises); || ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀγοράν, il a été au marché; || πηγαίνει μόνος του εἰς τὴν ἀγοράν, il fait son marché lui même; || τὸ ἔχω ἐξ ἀγορᾶς, je l'ai acheté; || περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς [φρ.], batteur de pavé; οὐτιδανός, φαῦλος, vaurien, n.m. || ἀγορὰ ἢ ἀπόκρυψις πραγμάτων τῆς ἐξαρτύσεως [στρ.], achat ou recel d'effets de petit équipement; || ἀγορὰ ἢ ἀπόκρυψις ἢ παραδοχὴ πρὸς ἐνέχυρον ὅπλων, πυρομαχικῶν, εἰδῶν ἱματισμοῦ, ἐξαρτύσεως ἢ ἄλλου στρατιωτικοῦ πράγματος, achat ou recel ou acceptation en gage d'armes, de munitions, d'effets d'habillement, d'équipement, ou de tout autre objet militaire; § ἀγορὰ (προμήθεια) ἵππων= **ἱππωνία καὶ ἱππωνεία**, ἡ, achat des chevaux. § συνώνυμα achat, n. m. emplette, n. f. = ἀγορά· achat = acquisition = ἀπόκτησις, σημαίνει μᾶλλον τὴν πρᾶξιν, τοῦ ἀγοράζειν (acheter), ἤτοι achat fait au marché, ἡ **ἀγορασία**, ὁ **ἀγορασμός**, ἡ **ἐξώνησις**, εως, **ἀγορά**, emplette ἐνέχει τὴν ἰδιαιτέραν ἰδέαν τοῦ ἀγορασθέντος (ἀποκτηθέντος) πράγματος, emplette faite, τὸ **ὤνημα**, τὸ **ἀγόρασμα**. Ἕνεκα τῆς ἀνωτέρω ἐννοίας τὰ ποιωτικὰ ἐπίθετα ἁρμόζουσι μᾶλλον εἰς τὴν δευτέραν λέξιν· λέγουσι π. χ. ἀγόρασμα χρήσιμον (emplette utile), ἀγόρασμα εὐάρεστον (κομψόν), (emplette de goût), ἅτινα δὲν ἁρμόζουσιν εἰς τὴν λέξιν achat; ἡ τελευταία αὕτη λέξις, achat = **ἐξώνησις**, εἶνε καταλ-

ληλοτέρα διὰ τὰ παρουσιάζοντα πληθὺν ἢ ὄγκον ἀντικείμενα, π. χ. προκειμένου περὶ κτημάτων, οἰκιῶν, κλπ., ἡ δὲ λέξις emplette = τὸ ἀγόρασμα (ὤνημα) εἶνε κατάλληλος διὰ τὰ μικροτέρας σημασίας ἀντικείμενα καὶ τῆς κοινῆς χρήσεως, π. χ. διὰ τὰ ἐνδύματα, κοσμήματα καὶ τὰ διάφορα λεπτολογήματα (menus objets); || [ἐμπορ.] ἀγορὰ ἐπὶ μελλούσῃ παραδόσει = προαγορά, achat à livrer; || ἡ ἀγορά, le marché; || ἡ — τῶν ἀποικιακῶν, le—aux denrées coloniales; || ἡ—τῶν σιτηρῶν, le—aux grains; || ἡ—τῶν ζακχάρων le—aux sucres; || σήμερον εἶνε ἡμέρα ἀγορᾶς, c'est jour de marché; || ἡ σταθερότης τῆς ἀγορᾶς, la stabilité, fermeté du marché; || ἡ ἀστασία τῆς ἀγορᾶς, l'instabilité du marché; || ἡ διακύμανσις τῆς ἀγορᾶς, la fluctuation du marché; || —σταθερά, un marché ferme, stabile; || —καλλιτερεύουσα,un —qui s'améliore; || —κλίνουσα, πίπτουσα, un —qui fléchit, tombe; || —κυμαινομένη, ἀνήσυχος, un—fluctueux, vacillant, inquiet; || ἡ —εἶνε ἥσυχος, le—est calme; || ἡ—εἶνε εἰς ὕφεσιν, le — est déprimé; || ἡ — κατέστη στερεά, le — s'est raffermi, est devenu plus ferme; || ἡ — εἶνε πολὺ ζωηρά, le — est fort animé; || ἡ — εἶνε ἀσθενής, ψυχρά, le — est faible, lourd, froid; || ἡ — εἶνε ἀκίνητος, ἄνευ ζωηρότητος, le — est inanimé sans animation; || ἡ ἡμετέρα ἀγορὰ ἀνέλαβε, ἀπέκτησε βλέψιν σταθερωτέραν, πλειοτέραν σταθερότητα, notre marché a gagné, acquis un aspect plus ferme, acquis plus de fermeté; || ἡ ἡμετέρα — διατηρεῖ τὴν καλὴν θέσιν της, τὴν σταθερότητα, ἐξακολουθεῖ σταθερά, notre — conserve sa bonne position, sa position ferme, continue avec beaucoup de fermeté; || ἡ ἐνεργητικότης, ἥτις κατίσχυσεν ἐν τῇ ἡμετέρα — ἐχαλαρώθη, ἔπαυσε, ἦτο ἐφήμερος, δὲν ἐξηκολούθησε, l'activité qui avait prévalu sur notre marché, sur notre place s'est rallentie, a cessé, n'a été qu'éphémère, n'a pas été suivie; || ἐπεκράτησε μέγας ἐρεθισμὸς εἰς τὴν — τῶν δημητριακῶν καρπῶν, il a régné une grande agitation dans le—aux blés; || αἱ γείτονες ἀγοραί, les marchés qui nous avoisinent; || ἡ — ἡμῶν ἐπηκολούθησε τὴν ἔκπτωσιν τῆς τοῦ Λονδίνου, notre — a suivi l'influence de la baisse qui a eu lieu à Londres; || ὀλίγαι λέξεις περὶ τῆς ἀγορᾶς σας ἤθελον προξενήσει ἡμῖν μεγάλην εὐχαρίστησιν, quelques mots sur le cour actuel de votre place nous feraient bien plaisir ; || ἡ ἀγορὰ ἡμῶν εἶνε ζωηρά, ἐνεργητική, notre marché est actif; || ἡ ἀγορὰ ἡμῶν δὲν εἶνε πολὺ (ἐνεργητική) ζωηρά, notre marché n'est pas très animé; || οὐδεμίαν μεταβολὴν ἔχομεν νὰ σημειώσωμεν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τοῦ Πειραιῶς, aucun changement (nous avons) à signaler sur la place du Pirée; || ἐνεργήσαμεν τὰς ἑπομένας ἀγοράς, nous avons fait les achats suivants; || θὰ σᾶς προσφέρω ταῦτα εἰς τὴν τιμὴν τῆς ἀγορᾶς, je vous les donnerai au prix d'achat; || ἡ ἀγορὰ ἡμῶν δὲν παρέχει ἀξιοσημείωτόν τι νέον, δὲν παρουσιάζει τι ἐνδιαφέρον, ἄξιον ἰδιαιτέρας μνείας, notre marché ne présente, n' offre rien de nouveau, digne de remarque, d'être cité, rapporté, ne présente rien de saillant, de marquant, d'intéressant; || ἡ — ἡμῶν, ἥτις πρό τινος εἶχεν ἐνεργητικότητά τινα, ἤδη διάκειται ἀδρανεστάτη, ἀπρακτεῖ, notre—qui avait acquis depuis quelque temps une certaine activité, souffre beaucoup maintenant; || ἡ ἡμετέρα ἀγορὰ διατελεῖ, ἐξακολουθεῖ ἔχουσα ἀπάθειαν, ἀδράνειαν, ἡσυχίαν, ἀπραξίαν, notre — se maintient, continue dans l'apathie, dans le calme, dans l'inaction, dans l'inactivité; || θὰ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, ἐὰν λάβητε τὴν καλοσύνην νὰ μᾶς γνωρίζητε καθ' ἑβδομάδα τὴν κατάστασιν τῆς ὑμετέρας ἀγορᾶς, nous vous serons obligés de vouloir bien nous faire connaître chaque semaine l'état de votre marché; || ἡ ἀγορὰ ἡμῶν ἐλαχίστην ζωηρότητα παρουσιάζει, notre marché est peu animé; || ἡ ἀγορὰ βαδίζει ἐπὶ τὸ χεῖρον, les affaires vont de mal en pis (empirent toujours); || ἡ — ἀναλαμβάνει, les affaires se raniment.

ἀγοράζω, μέλ. άσω, [ἀρχ.] συχνάζω ἢ διατρίβω ἐν τῇ ἀγορᾷ, fréquenter la place publique ou le marché; || ἐμπορεύομαι, συναλλάσσομαι, trafiquer, καὶ συνηθέστερον ἐν τῇ ἐνεργητικῇ σημασίᾳ (ὠνέομαι) προμηθεύομαί τι ἐκ τῆς ἀγορᾶς, ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀγοράζω=acheter au marché, ἢ ἁπλῶς ἀγοράζω=acheter; βλ. ἀγορά· || ἀγοράζω τοῖς μετρητοῖς, acheter [au] comptant; || σοῦ τὸ ἀγοράζω, je vous l'achète; || θὰ ἦνε δύσκολον ν' ἀγοράσῃ τις εἰς τὴν τιμὴν ταύτην, il sera difficile d'acheter à se prix; || αὐτὸς σ' ἀγοράζει καὶ σὲ πουλεῖ, [φρ.], il vous vendrait [à beaux deniers comptants]; || διὰ πόσον τὸν ἀγοράζεις; [φρ.] à combien évaluez-vous (portez-vous) sa fortune? || ἀγοράζω ψάρια στὸ γιαλὸ [παροιμ.], acheter chat en poche; § ἀγοράζομαι, se corrompre par des présents, παρέχω ἐμαυτὸν ἀγοράζεσθαι· «δὲν ἀγοράζεται»=δὲν δωροδοκεῖται, δὲν δίδει τὸν ἑαυτόν του ν' ἀγοράζηται, «ἀγοράσθηκε»= ἐδωροδοκήθη.

ἀγοραῖος, ος ἢ α, ον, (ἀγορά), ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἀγοράν, qui se trouve au marché; qui se tient sur la place publique; || ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγορὰν (παζάρι), qui appartient au marché; || σχετικὸς πρὸς τὴν ἐμπορείαν, relatif au trafic, au petit commerce; || πρόστυχος, vil; κοινός, commun; vulgaire; χυδαῖος, trivial; || οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀγορᾶς, οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι, les gens communs; || φράσεις ἀγοραῖαι, langage des halles; § ὁ τῆς ἀγορᾶς, de marché, de halle; § — [ἐπὶ τιμῶν] courant, e ; || ἀγοραία τιμή, prix de marché ; prix courant ; λέγεται ἡ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ῥυθμιζομένη τιμὴ δυνάμει τοῦ νόμου τῆς προφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως καὶ εἰς ἣν ἐκποιοῦνται τὰ ἐμπορεύματα. Ἡ τιμὴ αὕτη δυνατὸν νὰ ἦνε ἀνωτέρα τῆς φυσικῆς ἀξίας τῶν διαφόρων ἐμπορευμάτων δηλ. τοῦ συνόλου τῶν

παραγωγικῶν ἑκάστου προϊόντος δαπανῶν, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν πραγματικὴν αὐτῶν τιμήν· || [ἐμπορ.] ἀγοραία συνήθεια, usage dans le commerce.

ἀγοράκι, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀγόρι, petit garçon, garçonnet, n. m.

ἀγορανομία, ἡ, τό ἐπάγγελμα ἢ ἡ ἐπιφόρτισις τοῦ ἀγορανόμου, la charge d'agoranome, agoranomie, n. f.

ἀγορανομικά, τά, [διοιχ. δίχ.] d'agoranomie, agoranomique, adj. αἱ ἀστυνομικαὶ διατάξεις αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν τηρητέαν τάξιν, καθαριότητα, ἀκρίβειαν καὶ ἐλευθερίαν ἐν ταῖς ἀγοραῖς.

ἀγορανόμος, ὁ, ὁ ἐπιτηρῶν τὰ τῆς ἀγορᾶς (ὤνια), chargé de la police des marchés; inspecteur des marchés; agoranome, n. m.

ἀγοραπωλησία, ας, ἡ, ἀγορασία καὶ πρᾶσις=ἀγορὰ καὶ πώλησις, achat et vente; || συμβόλαιον ἀγοραπωλησίας, contrat de vente ; || [κατ' ἐπέχ.] ἀγορ.=ἐμπόριον, commerce, n. m.

ἀγορασία, ας, ἡ, καὶ

ἀγόρασις, εως, ἡ, ἡ ὤνησις, ἐξώνησις, τὸ ψώνισμα, l'achat (m); achat fait au marché; βλ. ἀγορά.

ἀγόρασμα, ατος, τό, τὸ ὤνημα, τὸ ἀγορασθέν, la chose achetée; la marchandise; l'emplette; βλ. ἀγορά.

ἀγορασμάτου [δημ.]= πρὸς ἀγοράν, à acheter; (οὕτω καὶ «πουλημάτου»= πρὸς πώλησιν, à vendre).

ἀγορασμός, ὁ,= ἀγόρασις.

ἀγορασμένος, η, ον, = ἠγορασμένος, η, ον, acheté, ée.

ἀγοραστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγοράζων, acheteur, euse; ou preneur, n. m. κοινῶς ὁ μουστερής, ὁ πελάτης, pratique, n.f. || acquéreur, euse(ἐπὶ κτημάτων)· || εἶνε πολλοὶ ἀγορασταί, il y a, il se présente beaucoup d'acheteurs (de preneurs); || οἱ — περιώρισαν ἤδη τὰς προσφοράς των, πεποιθότες ὅτι θὰ ἐπέλθῃ ὑποτίμησις, les acheteurs font peu d'offres en ce moment, dans la persuasion qu'il y aura de la baisse; || τὸ εἶδος τοῦτο μένει ἄνευ ἀγοραστοῦ, cet article reste sans acheteurs; || εἶνε ἀγορασταὶ καφφέ, il y a des acheteurs pour les cafés; || οἱ ἀγορασταὶ ἀπεσύρθησαν ἐκ τῆς ἀγορᾶς, les acheteurs se sont retirés du marché; || τοιαῦται ἀπαιτήσεις ἀπομακρύνουσι τοὺς ἀγοραστάς, ces prétentions ont fait reculer les acheteurs; || τὸ εἶδος τοῦτο δὲν εὑρίσκει ἀγοραστάς, δὲν δύναται νὰ πωληθῇ ἢ εἰς εὐτελῆ τιμήν, cet article ne trouve d'acheteurs si ce n'est à bas prix; || οἱ ἀγορασταὶ ἐγένοντο ἐπιφυλακτικώτεροι, les acheteurs sont devenus plus reservés; || οἱ — κατώρθωσαν νὰ ἐπιβάλλωσι τοὺς ὅρους των, les — ont pu dicter leurs conditions; || τὸ εἶδος τοῦτο εὑρίσκει ἤδη πλειοτέρους ἀγοραστάς, cet article trouve maintenant plus d'acheteurs; || οἱ ὀλίγοι ὑπάρχοντες — διστάζουσι νὰ πληρώσωσι τὰς ζητουμένας μεγάλας τιμάς, le peu d' — qu'il y a encore hésitent de se rendre à ces prétentions élevées; || ὁ ἀγοραστὴς δὲν παρέλαβεν ἀκόμη, l'acheteur n'a pas encore pris livraison.

ἀγοραστικός, ή, όν, ὁ εἰς τὸ ἀγοράζειν ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐμπορεύεσθαι, relatif au trafic, mercantile; qui aime à acheter; || ἀγοραστικὴ (τέχνη), le commerce; || τὸ ἀγοραστικὸν (τὸ σωματεῖον τῶν ἐμπόρων), les commerçants.

ἀγοραστός, ή, όν, (ὤνιος) ἀγορασμένος, acheté, ée; || ὁ πρὸς ἀγοράν, qui est à acheter; || ψωμὶ ἀγοραστόν, pain de boulanger, πρὸς διάκρισιν τοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ κατασκευαζομένου [οἰκιακόν, σπητικὸ ψωμὶ = pain de ménage; pain de cuisson]; § ὤνιος, α, ον, vénal, e, ἤτοι ἀργυρώνητος, ἐπὶ ἀνθρώπου, καλάμου, θέσεως, ἀξιώματος, κτλ.

ἀγορευτήριον, τό, τόπος δι' ἀγορεύσεις, ὁμιλίας; lieu d'où l'on harangue.

ἀγόρευσις, εως, ἡ, ὁμιλία, λόγος, discours, n.m. || — πρὸς τὸν λαόν, harangue, n. f. || —, ἐπὶ δικαστηρίου, plaidoyer, n.m.ἤτοι ὁμιλία ἐπ' ἀκροατηρίῳ (salle d'audience, à l'audience) διὰ τὴν ὑπεράσπισιν ὑποθέσεώς τινος· || λαμπρὰ ἀγόρευσις, un beau plaidoyer; || ὅλοι ἀπῆλθον εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς ἀγορεύσεώς του, tout le monde sortit fort content de son plaidoyer ; || ἀγόρευσις, plaidoirie, n. f., ἤτοι ὑπεράσπισις, ἀγόρευσις ὑπερασπιστοῦ (ἐν δικαστηρίῳ), plaidoirie du défenseur· βλ. καὶ ὑπεράσπισις· || ἀγόρευσις ὑπερασπίσεως, le plaidoyer; || δευτέρα ἀγόρευσις, δευτερολογία, une double réplique.

ἀγορεύω, βλ. ἀγόρευσις· ὁμιλῶ δημοσίᾳ, parler en public ; ἀπαγγέλλω λόγον, faire un discours; haranguer; || ἠγόρευσε πρὸς τὸ πλῆθος, il a parlé à (il a harangué) la foule ; || ἀγ. ἐπὶ δικαστηρίου, plaider, δικαιολογῶ τι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

ἀγόρι, τό, [δημ.] ἀρσενικὸν παιδί, garçon, n. m. παῖς, ἀγόρι, gars, n. m.

ἀ(γ)ὸς ἢ να(γ)ὸς [διάλ. Καρπάθου] conduit d'eau, ὀχετός, ὑδραγωγός· ἴσως κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀ(γω)γὸς (; κατ' ἀποβολὴν τοῦ (γ) «'ξαουρίζει τὸν ἀὸν» καὶ παραοῦι (=κλάδος, ἐξάρτημα ἀοῦ, ὅτε λέγεται καὶ «ἤνοιξε παροῦι»).

ἀγούδουρας, ὁ [διάλ. Νάξου]· φυτὸν θαμνῶδες, τὸ ὑπὸ τῶν βοτανικῶν καλούμενον κενταύριον, centaurée.

ἀγουϊάτης [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=ἀγωγεύς, ἀγωγιάτης, conducteur, n. m. (de mulet, etc).

ἀγουρίδα, [δημ.] (ἐκ τοῦ ἄωρος) (ὄμφαξ), τὸ ἄγουρο σταφύλη, raisin vert, καὶ κυρίως τὸ ζουμί της, le verjus.

ἀγουρόλαδον, τό, ὀμφάκινον (ὠμοτριβὲς) ἔλαιον, huile d'olives vertes ; huile vierge.

ἄγουρος, η, ον, [δημ.]ἄωρος, ὄμφαξ, ὠμός, qui n'est pas mûr; vert, e.

ἀγουροφάης[διάλ.'Ηπείρου] ὁ τρώγων ἄωρο, «ὁ ἀγουροφάης κερδίζει» (παροιμ.) qui mange des fruits verts (qui ne sont pas mûrs.

ἀγουροφίλημα [διάλ. 'Ηπείρου] baiser donné par un jeune homme ; τὸ ἄωρον φίλημα, ἢ τὸ ἀπὸ ἄγουρον (=νέον) φίλημα· ἀπαντᾷ

δὲ εἰς δημώδη ᾄσματα. «Μήνα ἀγουροφίλημα ἐδέχτηκες ; »

ἄγρα, ας, ἡ, τὸ κυνήγιον (ἡ πρᾶξις τοῦ κυνηγεῖν), ἡ θήρα, la chasse; || ἄγρα ἰχθύων, τὸ ψάρευμα, la pêche; || ὁ τρόπος τοῦ κυνηγεῖν, θηρᾶν, la manière de chasser; || τὸ ἀπολαμβανόμενον κατὰ τὸ κυνήγιον, ce qu'on prend à la chasse, τὸ θήραμα (le produit de la chasse), ἐπὶ ἰχθύων=τὸ ψάρευμα, la pêche ; τὸ κυνηγέσιον, le gibier; ἡ λεία, la proie, la capture; § [μεταφ.] ἄγρα ψήφων, brigue de votes.

ἀγραβανιά, ἡ, [δημ.] κερατωνία, ἡ ἀγρία κερατέα, arbre de judée; gaînier, n. m.

ἀγράμματος, η, ον, ὁ μὴ γνωρίζων τὰ πρῶτα γράμματα, τὴν ἀνάγνωσιν τουτέστι καὶ τὴν γραφήν, ἐν γένει δὲ ὁ ἐντελῶς ἀμόρφωτος καὶ ἀπολίτευτος, ὁ οὐδεμίαν παίδευσιν ἔχων, ὁ σκαιὸς καὶ ἀγροῖκος ἄνθρωπος, ὁ μὴ ἀναγινώσκειν καὶ γράφειν δυνάμενος, qui ne sait ni lire ni écrire; illéttré, ée; ἀμαθής, ignorant, e; || ὁ μὴ ἔχων γράμματα, qui n'a point de lettres; || ἄναρθρος, dont le son est inarticulé; || εἶνε ἐντελῶς ἀγράμματος, il ne sait pas lire.

ἀγραμματωσύνη, ης, ἡ, ἀμάθεια ignorance, n. f. || φοβερὰ —, ignorance crasse.

ἀγράμπελη, ἡ, [δημ.] βλ. ἀγριάμπελος.

ἄγραπτος, ος, ον, βλ. ἄγραφος.

ἀγραττᾶς, ὁ [διάλ. Καρπάθ.], grand fuseau, μεγάλη ἄτρακτος· βλ. ἀδράκτι· [μεταφ.] ὀστοῦν, os, n. m. ὡς τὸ ὀπίσθιον ὀστοῦν τοῦ λαιμοῦ.

ἄγραυλος, ὁ, ἡ, (ἀγρός, αὐλή), ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων, κατοικῶν, qui habite aux champs; ὁ ἐν ὑπαίθρῳ διανυκτερεύων ἢ κατασκηνῶν, qui passe la nuit dans les champs; qui parque; ὁ ἐν τῇ ἐξοχῇ διαιτώμενος, celui qui séjourne en campagne ou qui est en villégiature.

ἀγραυλέω-ῶ, βλ. ἄγραυλος, passer la nuit en plein champ; séjourner à la campagne; être en villégiature.

ἀγραφία, ας, ἡ, (ἀ. στερ. καὶ γράφω), agraphie, n. f. τὸ νὰ μὴ δύνηταί τις νὰ γράψῃ, ἐνῷ ὁ ἀσθενὴς ἀκούῃ, ἐννοῇ, ὁμιλῇ καὶ ἀναγινώσκῃ ὀρθῶς· || ἡ — εἶνε ἡ ἀφασία τῆς χειρός, l'agraphie est l'aphasie de la main (Charcot); εἶνε σύμπτωμα τῆς κινητικῆς ἀταξίας (ataxie locomotrice) καὶ πλείστων ἄλλων ἀσθενειῶν.

ἄγραφος, ος, ον, ὁ μὴ γεγραμμένος, qui n'est pas écrit, e; (ce qui est) en blanc; || χαρτὶ ἄγραφον, papier blanc; || ἄφησε δύο ἀράδες ἄγραφαις, il a laissé deux lignes en blanc; || ἄγραφος νόμος, loi non écrite; ἄγραφοι νόμοι εἶνε, οἱ θεῖοι νόμοι (les lois divines) ἤτοι οἱ νόμοι τῆς φύσεως, ὑπὸ φυσικὴν καὶ ἠθικὴν ἔποψιν (les lois de la nature, dans le sens physique et au sens moral); βλ. νόμος· || ἀδικήματα ἄγραφα = ἀδικήματα καθ' ὧν οὐδεὶς νόμος ὑπάρχει, délits non prévus par la loi; || τὰ ἄγραφα, ce qui est de tradition, ἤτοι τὰ ἐκ παραδόσεως ἔθιμα, habitudes traditionnelles, ἅτινα καλοῦνται ἄγραφα νόμιμα (lois non écrites); || ἄγραφοι πόλεις = αἱ οὐδέτεροι = neutres = αἱ μὴ εἰς τὰς σπονδὰς γεγραμμέναι, villes non comprises dans un traité; § [μεταφ.] αὐτὸ εἶνε χαρτὶ ἄγραφον, c'est un écrit sans valeur; || αὐτὸ εἶνε πάλιν ἀπὸ τὰ ἄγραφα [φρ.], en voilà du nouveau.

ἀγράφως [ἐπίρ.], μὴ γεγραμμένως, sans être écrit; ἄνευ γραφῆς, sans écriture.

ἄγρειφνα, ης, ἡ· ἀγρίφη, ης, ἡ· κενοδοντίς, ἴδος, ἡ· ἐργαλεῖον διχρανωτὸν φέρον 2 — 4 μακροὺς ὀδόντας (δίκρανον, fourche) δι' οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον ἢ ἀναμιγνύουσι τὸ σκυρόδεμα (béton), griffe, n. f. || ἄγρειφνα, κοινῶς τὸ χτένι καὶ τσουγκράνα, râteau, n. m. καλεῖται ἐργαλεῖον γεωργικὸν ἢ κηπουρικὸν μὲ μικροὺς ξυλίνους ἢ σιδηροῦς ὀδόντας, προσηρμοσμένον εἰς τὸ ἄκρον στειλαιοῦ δι' οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ πρὸς καθαρισμὸν τῶν ὁδῶν ἐν τοῖς κήποις, κτλ. πρὸς ἰσοπέδωσιν τῶν ἐσκαμένων χωμάτων καὶ πρὸς θραῦσιν τῶν ἐκ χώματος βωλάκων κατὰ τὰς χωματουργικὰς ἐργασίας ὑπὸ τῶν χωματουργῶν ἢ τῶν κηπουρῶν.

ἄγρευμα, ατος, τὸ (ἀγρεύω), τὸ κυνηγέσιον, le gibier, τὸ θήραμα, le produit de chasse; || ἐπὶ ἰχθύων, τὸ ψάρευμα, la pêche; βλ. ἄγρα. || τὸ δίκτυον, τὸ πλέγμα, filets; || [μεταφ.] ὅ,τι τις δύναται ν' ἀποκτήσῃ, ἢ πιάσῃ, ce qu'on peut acquérir, prendre ou attraper ; ἡ λεία, la proie, la capture.

ἀγρεύσιμος, ος, ον, ἁλώσιμος, qu'on peut pourchasser ou atteindre; ὁ εὐκόλως ἀγρευόμενος (πιανόμενος), facile à prendre [à la chasse; à la pêche].

ἄγρευσις, εως, ἡ, τὸ πιάσιμον, τὸ ἄγρευμα, ἡ ἄγρα, βλ. λέξεις, la chasse, ou la pêche; || [μεταφ.] ἀναζήτησις, la recherche; ἡ καταδίωξις, la poursuite.

ἀγρευτής, οῦ, ὁ, θηρευτής, chasseur, n. m. καὶ ἐνίοτε ψαρᾶς, pêcheur, n. m. || [μεταφ.] ὁ ἀναζητῶν, ὁ καταδιώκων, celui qui recherche, qui poursuit.

ἀγρευτικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀγρεύειν, κυνηγεῖν, κυνηγετικός, propre à la chasse; passionné pour la chasse; de chasse; κύων κυνηγετικός, chien de chasse; || ὁ καταγινόμενος εἰς τὸ νὰ συλλάβῃ ἢ ν' ἀποκτήσῃ ἀντικείμενόν τι, qui s'occupe à attraper, ou à obtenir une chose.

ἀγρευτός, ή, όν, ὁ πιασθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ πιασθῇ εἰς τὸ ἄγρευμα, pris ou qu'on peut prendre à la chasse.

ἀγρεύω, μέλ. εύσω, κυνηγῶ, θηρεύω, chasser; prendre à la chasse; ψαρεύω, pêcher; prendre à la pêche; || [μεταφ.] ἀναζητῶ, rechercher; καταδιώκω, poursuivre; συλλαμβάνω, atteindre; ἀποκτῶ, obtenir; § [ναυτ.] ἀγρεύω ἄγκυραν, κοινῶς πεσκάρω, repêcher une ancre, ἤτοι ἀναζητῶ καὶ συλλαμβάνω διὰ γρίπου ἐκ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης ἀπολεσθεῖσαν ἄγκυραν, ἢ ἐγκαταλειφθεῖσαν εἰς τὸν

βυθὸν τῆς θαλάσσης ἕνεκα θραύσεως τῆς ἀλύσεως ἢ ἄλλης αἰτίας.

ἀγριαγγουργιά, ἡ, concombre sauvage (la plante).

ἀγριάγγουρον, τό, concombre sauvage.

ἀγριάγκαθον, τό, κοινῶς γαϊδουράγκαθον, chardon, n. m. ἀκανθῶδές τι φυτὸν φυόμενον εἰς τοὺς ἀγρούς.

ἀγριαγκινάρα, ἡ, artichaut sauvage; chardonnette, n. f.

ἀγριάδα, ας, ἡ, βλ. ἄγριος, ἀγριότης, sauvagerie, n. f. θηριωδία, férocité, n. f. τραχύτης τρόπων, rudesse, n. f. âpreté. n. f. § [βοτ.] ἀγρ.=ἄγρωστις, εως, ἡ=κυνόδων, ὁ, ἢ κυνόδους ὁ δακτυλιοειδής, chiendent, n. m. ποῶδες φυτὸν φυόμενον εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ κήπους, ἔχον πολυπλόκους ῥίζας χρησιμοποιουμένας ὡς ἀφέψημα (tisane).

ἀγριαίνω, μέλ. ανῶ, ἀγριεύω, ἀγριόω-ῶ, γίνομαι ἄγριος, devenir (ou rendre) sauvage (farouche, κακός, méchant), ἀγριεύω, ἐξαγριόω, effaroucher; ἐρεθίζω, irriter, aigrir; ἐκτραχύνω, exaspérer ; || [οὐδ. καὶ παθ.], ἀγριόομαι-οῦμαι, ἐκθηριοῦμαι, s'effaroucher; ἐρεθίζομαι, s'irriter, s'aigrir ; ἐξαγριοῦμαι, ἐκτραχύνομαι, s'exaspérer ; μαίνομαι, devenir furieux; || ἡ θάλασσα ἀγριαίνει (μαίνεται), la mer est furieuse; || προκειμένου περὶ πληγῆς, ἐρεθίζω, s'aigrir ; μὴ ἀγριαίνεις τὸ τραῦμα, n'aigrissez pas la blessure.

ἀγριάμπελος, ου, ἡ, κοινῶς ἡ ἀγριαμπελιώνα, ἀγρία ἄμπελος, vigne sauvage; lambruche, n. f. ou lambrusque (λατ. labrusca).

ἀγριάνθρωπος, ου, ὁ, ὁ μὴ πεπολιτισμένος, homme sauvage; μισάνθρωπος, ἀκοινώνητος, loup-garou, n. m.

ἀγριαπιδιά, ᾶς ἡ, ἀγριαχλαδιὰ καὶ κοινῶς γκορτζιά, poirier sauvage, n. m.

ἀγριάπιδον, τό, ἀγριάχλαδο καὶ κοινῶς γκόρτζον, poire sauvage, n. f.

ἀγριάς, άδος, ἡ, βλ. ἄγρωστις.

ἀγριγιάδα, [Αἰτώλ. ἰδίωμα], πόα μὲ ῥιζώματα, ἡ ἀγριάδα, ἡ ἄγρωστις.

ἀγριγιόδου, τό, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] αἴγαγρος.

ἀγρίδι, τό, [Αἰτωλ. ἰδίωμα],=τόπος ἀκαλλιέργητος, terre inculte.

ἀγριδιάζου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα.]=στίβω ἀγουρίδαν εἰς φαγητόν, presser du verjus, exprimer en pressant, pressurer pour extaire le verjus.

ἀγριελαία, ας, ἡ, ἀγρία ἐλαία, κότινος, ὁ, olivier sauvage, n. m.

ἀγρίευμα, ατος, τό, ἐξερεθισμός, irritation, n. f. ὕφος ἄγριον, air farouche.

ἀγριεύω, βλ. ἀγριαίνω.

ἄγρικο, [διάλ. Ἠπείρου] ἐπὶ φορέματος, φόρεμα ἄγρικο, σκληρόν, ἄγριον, τραχύ, étoffe rèche.

ἀγρικῶ, βλ. ἀγροικῶ.

ἀγριλιός, [δημ.] βλ. ἀγριελαία.

ἀγριμαῖος, α, ον, ἄγριος (ἀντίθετον τοῦ ἥμερος), sauvage; ὁ μὴ ἐξημερωθείς, non apprivoisé, τὸ ἀγρίμιον, τὸ ἀγρίμι.

ἀγρίμι, ἀγρίμιον, τό, [δημ.] τὸ θηρίον, τὸ ἀγριμαῖον, bête fauve; || κατ' ἐπέκτασιν ἐν τῇ δημώδῃ γλώσσῃ ἐνίοτε τὸ ἀγριοκάτσικο, chamois, n.m. [διάλ. Καρπ.]=αἴγαγρος· || [μεταφ.] ὁ ἀγριάθρωπος, homme sauvage; καὶ [οἰκια.] sauvagon, n. m. || ἀγρίμια καλοῦνται ἐν Μήλῳ αἱ αἶγες.

ἀγριμονιά, ἡ, [δημ.] βούφθαλμον, aigremoine, n.f. (φυτόν).

ἀγριοβαλανιδιά, ἡ, [δημ,] ἀγριοβάλανος, ἡ· (τὸ τουρκιστὶ καραγάτσι), rouvre, n. m. εἶδός τι δρυὸς παρεχούσης στραβόξυλα = chène à glands sauvages, non comestibles.

ἀγριοβασιλικός, ὁ (φυτ.), κλινοπόδιον, basilique sauvage, clinopode, n. m.

ἀγριοβιολέτα, ἡ, violette sauvage; violette des champs.

ἀγριοβλάσταρα, τά, ἀγριοζούματα, [φυτ.] fausse roquette, ou roquette sauvage· οἱ τρυφεροὶ βλαστοὶ ἀπὸ τὸ εὔζωμον = ζούματον = ῥόκα.

ἀγριοβλέπω, regarder d'un air farouche = στραβοκυττάζω, regarder de travers.

ἀγριόβοριν, τό· [διάλ. Οἰνόης] = ἄγριος καὶ δυνατὸς βορρᾶς, le fort vent du nord.

ἀγριοβότανον, τό, plante sauvage.

ἀγριοβούβαλον, τὸ [δημ.] (ἀγριόβωδον) = bison, n. m. βλ. βόνασος = ἀγριόταυρος, ure (f) = auroch (m).

ἀγριοβρώμη, ἡ (ἀγρία βρώμη), folle avoine.

ἀγριόβωδον ἢ ἀγριόβοϊδο, τό, ἄγριος βοῦς, βλ. βόνασος.

ἀγριογάϊδαρος, ὁ, [δημ.], ὄναγρος, âne sauvage, onagre, n. m.

ἀγριόγαλλος, ὁ, [δημ.] πτηνόν, ἄγριος γάλλος, βλ. ὠτίς, outarde, n. f.

ἀγριόγαττος, ἀγριόγαττα, [δημ.] καὶ κατὰ τὸ Αἰτωλικὸν ἰδίωμα ἀγριόγαττους, ἤτοι ὁ αἴλουρος, chat (chatte) sauvage; || [μεταφ.] homme d'un extérieur sauvage; μισάνθρωπος, loup-garou, n. m.

ἀγριόγιδα, ἡ, [δημ.] βλ. ἀγριοκάτσικον.

ἀγριογούρουνον, τό, [δημ.] ἀγριόχοιρος, κάπρος, σύαγρος, σῦς (ὗς) ἄγριος, μονιὸς (κυρίως τὸ μονοδίαιτον καὶ ἐπομένως ἀγριώτερον), sanglier, n.m. τὸ θῆλυ κάπραινα, ἀγριογούρουνα, laie (f) καὶ τὸ μικρὸν αὐτῶν ἤτοι νέον ἀγριογούρουνον, marcassin, n. m.

ἀγριοδαμασκηνέα, ἡ, καὶ

ἀγριοδαμασκηνιά, ἡ, ἀγριοκοκκυμηλέα, [δένδ.] prunier sauvage ou prunellier, n.m.

ἀγριοδαμάσκηνον, ἀγριοκοκκύμηλον (ὁ καρπός), prune sauvage ou prunelle, n. f.

ἀγριοδάφνη, ης, ἡ, [δένδ. ἢ φυτ.], δάφνη ἀγρία, laurier sauvage, n. m. laurier-thym (ou tin); χαμαιδάφνη, lauréole, n.f. βλ. καὶ ῥοδοδάφνη.

ἀγριοδυόσμος, ὁ, [δημ. φυτ.], καλαμίνθη, μίνθη ἡ ἀγρία, calament, n. m. menthe sauvage, n. f.

ἀγριοελαία, ἡ· ἀγριοελιά, ἀγριλιά, [δένδ.] κότινος, ὁ, olivier sauvage ou franc.

ἀγριοζούματον, τό, [δημ. φυτ.], ἀγρία ῥόκα, ἄγριον ζούματον (εὔζωμον), roquette sauvage, n. f.

ἀγριοθρούμπη, ἡ, ἀγριοθρύμπη, ἡ, [δημ. φυτόν], βλ. κόνυζα (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικήν), κνύζα, conise, n. f. herbe aux punaises, n. f.

ἀγριόθυμος, ος, ον· ὁ ἔχων ἄγριον θυμόν, qui est d'un courroux furieux, καὶ κατ' ἐπέκτασιν qui a le caractère farouche.

ἀγριοθωρῶ, [δημ.], βλ. ἀγριοβλέπω.

ἀγριοκάρδαμον, τό, [δημ.], ἰβηρίς, ἡ· [φυτ.] κάρδαμον ἄγριον, cresson sauvage, n. m. passerage, n. m.

ἀγριοκαστανιά, ᾶς, ἡ· ἀγρία καστανέα, châtaignier sauvage, n. m. καὶ ὁ καρπὸς ἀγριοκάστανον, châtaigne sauvage.

ἀγριοκάτσικον, τό, [δημ.] αἴγαγρος, ὁ καὶ ἡ, chamois, n.m. chèvre sauvage, διάφορον τοῦ bouquetin βλ. πλατῶνι· || [μεταφ.] ἄνθρωπος ἄγριος, homme sauvage; ἀκοινώνητος, insociable; ἀγρίμι, sauvageon; || [μεταφ.] τὰ τρελλὰ παιδιά.

ἀρδιόκεντρο, τό, [δημ.] ἡ ἀγρία κέδρος.

ἀγριοκερασιά, ἡ, ἀγριοκερασέα, ἡ, [δένδ.] ἀγρία κερασέα, cerisier sauvage; merisier, n.m.

ἀγριοκέρασον, τό, [καρπός], κεράσιον τὸ ἄγριον, merise, n. f. μαυροκέρασον.

ἀγριοκέχρι, τό, (φυτ.), ἔλυμος ἢ μελίνη ἡ ἀγρία, panicum sauvage.

ἀγριόκλημα, τό, (φυτ.), ἀγριάμπελος, ἡ, ἄμπελος ἀγρία, vigne sauvage; lambruche, n. f; βλ. καὶ βρυωνία· κληματίς, ίδος, ἡ, clématite, n. m.

ἀγριοκόκκορας, ὁ, [δημ.] [πτην.], ἀγριοπετεινός, τσαλαπετεινός, ὁ, huppe (f.) ou huppe de bois; βλ. ἔποψ.

ἀγριόκοττα, ἡ, ἀγρία κόττα, canepetière, n. m. [πτην.] εἶδος μικρᾶς ὠτίδος, μακρόταρσον καὶ βραχύπτερον.

ἀγριοκουκουναριά, [δένδρ.] βλ· πεῦκος.

ἀγριοκοκκύμηλον, τό, [καρ.], prunelle, n. f. prune sauvage (ἄγριον δαμάσκηνον).

ἀγριοκουμαριά, ἡ [δένδρ.] εἶδος κομάρου, arbousier sauvage, n. m.

ἀγριοκρόμυδον, τό, [δημ.] oignon sauvage = βολβός.

ἀγριοκυδωνιά, ἀγρία κυδωνέα, cognassier sauvage, n. m.

ἀγριοκύμινον, τό, ἄγριον κύμινον, cumin sauvage.

ἀγριοκύτταγμα, ατος, τό, regard farouche; regard de travers.

ἀγριοκυττάζω, (ἄγριον βλέμμα), jetter des regards terribles (farouches), regarder d'un air farouche; faire les gros yeux à quelqu'un; || στραβοκυττάζω, regarder de travers; || τί μὲ ἀγριοκυττάζεις; pourquoi me fais-tu les gros yeux?

ἀγριόλευκα, ἡ, [δένδρ.] tremble, n. m.

ἀγριολάπατον, (-αθον), τό, [φυτ.] patience sauvage.

ἀγριολούλουδα, τά, καὶ κατὰ τὸ Αἰτωλικὸν ἰδίωμα ἀγριολέλουδα, ἤτοι ἄγρια ἄνθη, ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, fleurs de champs.

ἀγριομαλάχη, βλ. ἀγριομολόχα.

ἀγριομάρουλον, τό, ἄγριον μαρούλιον, laitue sauvage.

ἀγριομέλισσα, ης, ἡ, εἶνε πολλῶν εἰδῶν· κηφήν, boudon, n. m. βομβύλη, βόμβυξ, mouche bruante; μέλισσα ἀγρία, frelon, n. m.

ἀγριομηλιά, ἡ, ἀγρία μηλέα, pommier sauvage, n. m. καὶ κοινῶς boquettier, n. m.

ἀγριόμηλον, ἄγριον μῆλον, ὀρειμαλίς, ὀριμαλίς, pomme sauvage.

ἀγριομμάτης, α, ικον, [δημ.] ὁ ἔχων ἄγρια ὀμμάτια, qui a le regard farouche.

ἀγριομολόχα, ἡ, [φυτ.] ἀγριομαλάχη, mauve sauvage, μαλάχη ἡ στρογγυλόφυλλος.

ἀγριόμορφος, ος, ον, ἀγριοπρόσωπος, ὁ ἔχων ἀγρίαν μορφήν, qui a une forme (figure, visage) sauvage, τερατώδη, monstrueuse, φρικώδη, affreuse, ἀγρίαν, farouche.

ἀγριομουσμουλιά, ἡ [δένδρ.] κράταιγος, néflier franc.

ἀγριομούτσουνος, ὁ ἔχων ἄγριον μούτσουνον ἤτοι πρόσωπον ἄγριον, ἀγριοπρόσωπος, βλ. ἀγριόμορφος.

ἀγριόνω, μέλ. ώσω, [δημ.] ἀργιεύω [βλ. λέξ.) ποιῶ τινὰ να ἐξαγριωθῇ· τὸ δὲ μέσον ἀγριόνομαι = ἀγριόνω ἐμαυτόν· (ἀρχ.) ἀγριοῦμαι, ἐξαγριοῦμαι.

ἀγριοπαππαροῦνα, [δημ.] (φυτ.) μήκων ἡ ἀγρία, ῥοιὰς (κυρίως ἡ κόκκινη), coquelicot, n. m. καὶ ἀνεμώνη (ἡ ἄσπρη), anémone, n. f. βλ. καὶ παππαροῦνα.

ἀγριόπαππια, ἡ, νῆσσα (πάππια) ἀγρία, canard sauvage, n. m. ὑπάρχουσι διαφόρων εἰδῶν, π. χ. ἡ κερκιθαλλίς, sarcelle, n. f. ἡ φασχὰς ἢ βοσκάς, macreuse, n. f. κ.τ.λ.

ἀγριοπερίστερον, [πτην.] pigeon sauvage; colombe de roche; πελειάς, biset, n. m. τεφρόχρωμον περιστέριον τρεφόμενον εἰς τὰ βουνὰ καὶ τοὺς ἀγρούς· βλ. καὶ περιστερά.

ἀγριοπετεινός, ὁ, ὁ ἀγριοκόκκορας, ὁ τσαλαπετεινός, βλ. ἔποψ.

ἀγριοπήγανον, τό, ἄγριον πήγανον, rue sauvage ou rue des murailles.

ἀγριοποῦλ' τό, [Αἰτωλ. ἰδίωμα], τὸ ἀγριοποῦλι, ἄγριον πτηνόν, oiseau sauvage.

ἀγριοπρόσωπος, βλ. ἀγριόμορφος, ὁ ἔχων ἄγριον πρόσωπον ἄνθρωπος.

ἀγριόρνις, ιθος, ἡ, ἀγρία ὄρνις, poule sauvage.

ἀγριορροδῆ, ἡ (ἀγρία ῥοδέα-ῆ), τὸ κυνόρροδον, ἀγρία τριανταφυλλιά, églantier (m.), ou rosier sauvage.

ἀγριόρροδον, τὸ, (ἄγριον ῥόδον, τριαντάφυλλον), églantine (f.) ou rose sauvage.

ἀγριορρωδιά, ἡ, ἀγριοροϊδιά, ἀγριοροδιά, ἀγρία ῥοιά, [δένδρ.] (ῥοϊδιά, ῥοδιά), grenadier (m) sauvage; balaustier, n. m. τὸ ἄνθος τῆς ἀγρίας ῥοιᾶς καλεῖται βαλαύστιον (λατ. balaustium), balustre, n. m.

ἀγριόρρωδον, ἀγριόροϊδο, [καρ.] ἄγριον ῥόδι, grenade (f) sauvage; balauste, n. m.

ἄγριος, ος καὶ α, ον, (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος)· 1) ὁ εἰς τὴν ἔρημον (εἰς τὰ δάση) ὢν ἢ ζῶν, celui qui se trouve (ou vit) au désert, ὁ ἄγριος, le sauvage; τὰ δάση εἶνε μέρη ἀγεώργητα, ἀκαλλιέργητα, συνεπῶς ἐξ αὐτοῦ ἀγεώργητος, ἀκαλλιέργητος, inculte (non cultivé); ὁ μὴ ἐξημερωμένος, non apprivoisé, ἐπὶ ἀνθρώπων, φυτῶν καὶ ζώων (κατ' ἀντίθεσιν τῷ γεωργημένος, cultivé, ἥμερος, apprivoisé); τὰ ἄγρια = τὰ ἄγρια ζῶα (θηρία) = les bêtes sauvages; βλ. κατωτέρω συνώνυμα sauvage, farouche; ‖ ἄγριος λαός, peuple sauvage; ‖ ἀγρία φυλή, tribu sauvage; ‖ ἄγριαι κραυγαί, des cris sauvages; ‖ (ἐπὶ ἀνθρώπου) εἶνε ἄγριος, c'est un sauvage; ‖ ἀγρία κατάστασις [πραγμάτων], état [de choses] sauvage (barbare); débandale complète; ‖ αἱ ἔλαφοι, αἱ δορκάδες εἰσὶ ζῶα ἄγρια, les cerfs, les daims sont des animaux sauvages; ‖ ἄγριος κύων, chien sauvage; ‖ ἔζησεν ἐπὶ πολὺ ἐν μέσῳ τῶν ἀγρίων, il a vécu longtemps parmi les sauvages. 2) ἐπειδὴ τὰ ἁρπακτικὰ ἰδίως ζῶα ἐν ταύτῃ τῇ καταστάσει μένουσι, τὸ ἄγριος=σκληρός, cruel; rude; θηριώδης, féroce, farouche; ὡς εἶνε ὁ λέων (lion), ἡ τίγρις (tigre); ἐντεῦθεν 3) μεταφορικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ ἐμπαθῶν τῆς ψυχῆς καταστάσεων τὸ ἄγριος=τραχύς, dur, e, rude; ἀγριωπός, effrayant; μανιώδης, furieux; θηριώδης, féroce, farouche; σκληρός, cruel; ἀκράτητος εἰς τὰ πάθη του = ἐμπαθής, effréné dans ses passions = passioné, violent; κακός, ἀπαίσιος, sinistre; ἐνίοτε τερατώδης, monstrueux καὶ σπανιώτερον ἀγροῖκος, χυδαῖος, rustique, grossier; ‖ ὡς ἄγριον θηρίον, comme une bête féroce; ‖ ἄγριον (θηριῶδες) βλέμμα, regard (œil) farouche; ‖ ἀγρία (ἀπαισία) φυσιογνωμία, physionomie sinistre; ‖ ἀγρία (μανιώδης, μαινομένη) θάλασσα, mer furieuse; ‖ ἄγρια πάθη, passions fougueuses (effrénées); ‖ ἄγριον δέρμα, peau rude; ‖ ἀγρία φωνή, voix rude (âpre); ‖ γυνὴ ἀγρία (μὴ ὑποφέρουσα ἢ μὴ δεχομένη φιλοφρονήσεις), cette fille, cette femme est bien farouche; ‖ τρόπος ὁμιλίας ἄγριος, façon de parler sauvage; 4) παρ' ἰατροῖς ἐπὶ ἑλκῶν ἄγριος = ἀνίατος, incurable καὶ περὶ ἀσθενειῶν ἄγριος = κακῆς φύσεως, κακοήθης, malin, igne; δηλητηριώδης, envenimé, ée; 5) ἐπὶ ἀγροῦ, ἄγριος τόπος = ἀκαλλιέργητος, terre sauvage = terre inculte; ‖ ἔρημος, désert, ἤτοι ἡ ἀγρία γῆ, le désert ἢ la terre sauvage; ‖ ἄγριος τόπος, pays (contrée) sauvage (inculte); 6) τὸ οὐδέτερον **ἄγριον** καὶ ἄγρια πολλάκις ἀντὶ τοῦ ἐπιρ. ἀγρίως· ‖ τὸ ἄγριον, le sauvage, λαμβάνεται ὡς οὐσιαστικὸν· τὸ ὑποκορ. τοῦ sauvage εἶνε sauvageon (μικρὸν ἄγριον)· ἄγριον δενδρύλλιον ἢ αὐτοφυές, sauvageon, καλεῖται τὸ προερχόμενον ἐκ σπερμάτων, ἢ πυρήνων ἀγρίου δένδρου· 7) [ἐπίρ.] **ἀγρίως** = avec cruauté, cruellement; avec férocité, férocement; rudement; en sauvage; d'un air (ou d'une manière) sauvage (farouche, féroce). ‖ **Συνώνυμα**, sauvage, farouche; 1) ἄγριος=sauvage (Λατινιστί silvaticus, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ δάση, ἐκ τοῦ λατιν. silva=δάσος). Τὰ δάση εἶνε μέρη ἀγεώργητα, ἀκαλλιέργητα, καθὼς καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς παραγόμενα, συνεπῶς ἄγριος (sauvage) καλεῖται ὁ μὴ καλλιεργηθείς· φυτόν τι καλεῖται ἄγριον (sauvage), ὅταν προέρχηται ἄνευ καλλιεργείας· χώρα ἀκαλλιέργητος (inculte) καὶ ἀκατοίκητος εἶνε ἀγρία (sauvage)· ζῷόν τι εἶνε ἄγριον (sauvage) ὅταν ζῇ μονῆρες ἐπιζητοῦν τὰ δάση· οἱ λαοὶ οἵτινες δὲν εἶνε πεπολιτισμένοι καὶ συνεπῶς δὲν εἶνε προσκεκολλημένοι εἰς ὡρισμένον τῆς γῆς μέρος πλανῶνται καὶ ζῶσι κατὰ τὸν τρόπον τῶν ζώων, συνεπῶς λέγονται ἄγριοι (sauvages)· ἄτομόν τι ὅπερ ἀποφεύγει τὴν κοινωνίαν καὶ δὲν ἔχει τρόπους τοῦ φέρεσθαι, εἶνε ἄγριον (sauvage); 2) ἄγριος=farouche (ἐκ τοῦ λατ. ferus), ἐπιφέρει τὴν ἰδέαν τῆς θηριωδίας, τῆς τραχύτητος καὶ σκληρότητος, συνεπῶς ἡ λέξις farouche χρησιμοποιεῖται διὰ τὰ ζῶα, ἅτινα ἐὰν προσέβαλον, ἐὰν κατεδίωκον, ἐὰν ἐσπάρασσον (ἐξέσχιζον), ἐὰν κατέτρωγον θὰ ἦσαν θηριώδη (féroces). Οὕτω, ἀντικείμενόν τι εἶνε ἄγριον (sauvage) ἐλλείψει καλλιεργείας (défaut de culture)· ζῷόν τι εἶνε ἄγριον (θηριῶδες =farouche), ἕνεκα κακῆς ψυχικῆς διαθέσεως (χαρακτῆρος)· ὁ ἄγριος (sauvage) εἶνε θηριώδης (farouche) ὅταν εἰς τὸν χαρακτῆρά του καὶ τὰς φυσικάς του ῥοπὰς ἐνυπάρχει ἡ τραχύτης, ἡ σκληρότης, τὸ ἀπότομον, τὸ ἄκαμπτον, τὸ κτηνῶδες. Ἐξημερώσατε τὸ ἄγριον ζῷον (animal sauvage), θὰ γείνῃ κατοικίδιον· δαμάσατε (τιθασσεύσατε) τὸ θηριῶδες ζῷον (animal farouche) θὰ φανῇ ὑποτεταγμένον. Ὁ ἄγριος ἄνθρωπος (homme sauvage, ὁ ἀπαίδευτος, ὁ ἀμάθητος εἰς τοὺς τρόπους τοῦ φέρεσθαι) ἀποφεύγει τὴν κοινωνίαν, διότι τὴν φοβεῖται, ὁ ἐκ κακῆς διαθέσεως (ἐκ χαρακτῆρος) ἄγριος (θηριώδης=farouche par caractère) τὴν ἀπωθεῖ, διότι δὲν τὴν ἀγαπᾷ· ὁ τελευταῖος οὗτος δὲν εἶνε κοινωνικὸς (ὁμιλητικὸς=sociable), εἶνε ἀκοινώνητος (insociable), μισάνθρωπος (misanthrope), ἐνῷ ὁ πρῶτος δὲν ἀνήκει (δὲν ἀποτελεῖ μέρος) εἰς τὴν κοινωνίαν (n'est pas social). Χώρα τις εἶνε **ἀγρία** (sauvage), ὅταν οἱ ἄνθρωποι διατρέχωσι κίνδυνον ἀπὸ τὰ θηρία καὶ ὅπου τὰ δηλητηριώδη φυτὰ καταπνίγουσι τὸν καλὸν καρπόν, ὅπου ἡ παραγωγὴ καταστρέφεται ὑπὸ τῶν ἐντόμων, καὶ ἡ φθορὰ διαχέεται, ὡς ὁ ἀὴρ ἐξ ὅλων τῶν σημείων. Ἡ πολιτικὴ εἶνε **ἀγρία** (θηριώδης, farouche), ὅταν διαιρῇ τοὺς λαούς, ἀναγείρουσα μεταξὺ των φραγμούς, ὅταν καταστρέφῃ τὴν φυσικὴν ἀλληλοβοήθειαν, ὅταν διασπᾷ τοὺς δεσμοὺς τῆς παγκοσμίου κοινωνίας, ὅταν σᾶς ἀναγκάζῃ νὰ φέρησθε πρὸς τοὺς φίλους σας, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο ἡμέραν τινὰ νὰ καταστῶσιν ἐχθροί σας. Οἱ ἄγριοι λαοὶ (peuples sauvages) δὲν εἶνε ὅλοι θηριώδεις (farouches), ἐνῷ ὑπάρχουσι θηριώδεις λαοὶ (peuples farouches) μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων.

ἀγριοσάρωθρον, τό, ἀγριόσκουπα, gorel, n. m; σάρωθρον κατασκευαζόμενον ἐξ ἀγρίων καὶ σκληρῶν θάμνων πρὸς καθαρισμὸν τῆς γά-

στρας τῶν πλοίων, τοῦ καταστρώματος αὐτῶν, κτλ.

ἀγριοσέλινον, τό, [φυτ.] ἄγριον σέλινον, céleri (m.) sauvage; ache, n. m.

ἀγριόσκουπα, ἡ,[δημ.] βλ. ἀγριοσάρωθρον.

ἀγριοσταφίς, ίδος, ἡ, ἀγριοσταφίδα, [φυτ.] ἀγρία σταφίς, staphisaigre, n. m; herbe aux poux.

ἀγριοστάφυλον, τό, ἄγριον σταφύλιον, vigne ou raisin sauvage.

ἀγριοσυκιά, ᾶς, [δημ.] (ἀγριοσυκέα - ῆ), [δένδ.] βλ. ἐρινεός καὶ ἐρινός, ἡ ἀγρία συκῆ, figuier sauvage.

ἀγριόσυκον, τό, [δημ.] βλ. ἐρινεὸν, figue sauvage.

ἀγριοσύνη, ἡ, καὶ

ἀγριότης, ητος, ἡ, ἡ ἀγρία κατάστασις τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων, sauvagerie, n. f. θηριωδία, férocité, n. f. τραχύτης, σκληρότης, rudesse, n. f. àpreté, n. f. βλ. ἄγριος· ὠμότης, cruauté, n. f.

ἀγριότοπος, ὁ, τόπος (μέρος) ἄγριος, lieu sauvage; τόπος ἀκαλλιέργητος, ἔρημος, lieu inculte, désert.

ἀγριοτριανταφυλλιά, ἡ, églantier, n.m. (κυνόσβατος) καὶ

ἀγριοτριαντάφυλλον, τό, (κυνόρροδον), églantine, n. f. τὸ ἄνθος της.

ἀγριουβαθρακουκοίλα, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] =ἀγριολάχανον.

ἀγριουκόκκ', τό, [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=πόα ἐντὸς τοῦ ἐσπαρμένου σίτου φυομένη.

ἀγριουκόκουτους, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = ἔποψ· βλ. λέξιν.

ἀγριουλάπατου, τό, [Αἰτωλ. ἰδίωμα], ἀγριολάχανον, τὸ ἀγριολάπατον.

ἀγριουπηρίστηρου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=ἀγρία περιστερά, τὸ ἀγριοπερίστερον.

ἀγριουσέλινου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα], τὸ ἀγριοσέλινον.

ἀγριουφάσ'λου, τό, [Αἰτωλ. ἰδίωμα], τὸ ἀγριοφάσουλον, ἤτοι ἄγριος φασίολος, poix sauvage.

ἀγριόφθαλμος, ος, ον, ὁ, ἀγριωπός, ὁ ἔχων ἀγρίους ὀφθαλμούς, qui a des yeux farouches.

ἀγριοφλησκοῦνι, τό, [δημ.] [φυτ.], γλήχων ἡ ἀγρία, fraximelle, n. f. dictame, n. m.

ἀγριοφράουλα, ἡ, [καρ.] fraise sauvage.

ἀγριοφραουλιά, ἡ, [φυτ.], ἀγρία φραουλιά, fraisier sauvage.

ἀγριόφωνος, ος, ον, ὁ ἀγροῖκον (τραχεῖαν) ἢ ἀγρίαν ἔχων φωνήν, qui a une voix rude.

ἀγριόχηνα, ἡ, καὶ

ἀγριοχηνάριον, τό, (χήν), ἄγριον χηνάριον, ἀγρία χήνα, oie sauvage.

ἀγριόχοιρος, ὁ, ἄγριος χοῖρος, βλ. ἀγριογούρουνον.

ἀγριόψυχος, ος, ον, ὁ ἀγρίαν ἔχων ψυχήν, qui a l'âme farouche; θηριώδης, féroce; βλ. ἄγριος.

ἀγριόψωρα, ἡ, ἀγριοψωρία, ας, ἡ, κοινῶς γαϊδουρόψωρα, ἀγρία, δεινὴ ψώρα, rogne, n. f. gale envenimée, ou grosse gale; || ἔχει ἀγριόψωραν, il a la rogne.

ἀγριόω-ῶ, μέλ. ώσω, (ἄγριος), κάμνω τινὰ ἄγριον (rendre farouche (sauvage); faire rentrer dans l'état sauvage; καὶ μεταφορικῶς ἐρεθίζω τινά, irriter; ἐξαγριόω, exaspérer; θηριόω-ῶ, effaroucher; τὸν καθιστῶ σκληρόν, ὠμόν, le rendre dur, cruel; § συνήθ. ὡς μέσον γίνομαι ἄγριος, θυμώδης, s'effaroucher; ἐρεθίζομαι, s'irriter; παραφέρομαι, s'emporter] βλ. καὶ ἀγριαίνω.

ἀγριόφη, ης, ἡ, βλ. ἄγρειφνα.

ἀγριώδης, ης, ες, (εος-ους), ὁ ἄγριος τὴν ὄψιν, qui a l'air sauvage; qui a la mine farouche; θηριώδης, féroce, farouche.

ἀγρίωμα, ατος, τό, [δημ.] βλ. ἐξαγρίωσις· «μ'ἔκαμε ἕνα ἀγρίωμα τρομερό».

ἀγριωμένος, η, ον, [μετοχ.] βλ. ἐξαγριόω-ῶ, ἐξηγριωμένος, ὁ ἐξαγριώσας ἑαυτόν· στέκεται, κάθεται ἀγριωμένος.

ἀγριωπός, ός, όν, (ἄγριος, ὤψ), ὁ ἀγρίως βλέπων, qui regarde d'un air farouche; ὁ ἄγριον βλέμμα ἔχων, qui a le regard farouche; ὁ ἀγριόφθαλμος· βλ. λέξιν· || κατ' ἐπέκτασιν ἀγριωπός = ἀπειλητικός, menaçant, e; φοβερός, effrayant, e.

ἀγρίως, [ἐπίρ.]· βλ. ἄγριος.

ἀγρογείτων, ονος, (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων γείτονα ἀγρόν, voisin à la campagne (aux champs).

ἀγρογενής, ής, ές, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς γεννηθείς, né à la campagne (aux champs).

ἀγροδίαιτος, ος, ον, κοινῶς ὁ ἐξωτάρης, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς ζῶν ἢ διαιτώμενος, qui vit à la campagne; qui mène une vie champêtre; ὁ ἀγρότης, campagnard, e.

ἀγροδότης, ου, ὁ, ἐκμισθώνων, δίδων ὑπ' ἐνοίκιον γῆν ἢ ἀγροικίαν, bailleur (d'une terre; d'une ferme), amodiateur, trice, ὁ δίδων τὸν ἀγρὸν πρὸς καλλιέργειαν εἰς γεωργὸν ἢ καλλιεργητήν, le propriétaire de la terre; βλ. ἐπίμορτος καὶ ἀγρολήπτης.

ἀγροπλιά, ἡ; [διάλ. Νάξου], εἶδος φυτοῦ ἔχοντος μορφὴν τριφυλλίου καὶ ἄνθος κίτρινον· οἱ βοτανικοὶ τὸ ὀνομάζουσιν ὀξαλίδα, βλ. λέξιν.

ἀγροικάω, [δημ.] βλ. ἀγροικῶ.

ἀγροίκηστος, η, ον, [διάλ. Οἰνόης]=ἀγροῖκος, βλ. λέξιν· 2) ὁ μὴ ἐννοῶν, μὴ ἀντιλαμβανόμενος, celui qui ne comprend pas.

ἀγροικία, ας, ἡ, (ἄγροικος), 1) ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ βίος, vie ou séjour à la campagne; ἀγροῖκος βίος, vie rustique, ἡ κατ' ἀγρὸν διατριβή, χωρικὴ ζωή· 2) ἡ τῶν ἀγροίκων (τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικούντων ἢ χωρικῶν, rustres) οἴκησις = maison villageoise, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀγροτικὴ οἰκία, maison de campagne, ἀγροτικὸν κτῆμα, propriété rurale; ὅθεν ἀγροικία = ἀγροκήπιον, ferme (f.) ou métairie (f.), τουρκιστὶ τσιφλίκι, κοινῶς ζευγολατειό, ἤτοι ἐξοχικὴ οἰκία συγκειμένη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ μιᾶς οἰκίας πρὸς κατοικίαν μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῆς, οἷον βουστασίων, ἱπποστασίων, σιτοβολώνων, προστεγασμάτων, ἀποθηκῶν ἐν γένει καὶ λοιπῶν ἀναγκαίων πρὸς

καλλιέργειαν ἀγροτικοῦ κτήματος. Τὰς εἰς εὐπόρους χωρικοὺς ἀνηκούσας κομψὰς ἀγροτικὰς οἰκίας ἐκάλεσαν ἐν Ἀγγλίᾳ cottage (m.) (kotaj); τὰς δὲ μικρὰς πλὴν κομψὰς ἀγροτικὰς οἰκίας καλοῦσι cot; 3) ἀγροικία=ὁ τοῦ χωρικοῦ χαρακτὴρ (ἡ χωργιατιὰ=la rusticité); τὸ ἀπαίδευτον αὐτοῦ, ἡ ἀγένεια, l'impolitesse; οἱ ἄκομψοι τρόποι, les manières impolies; ἡ βαναυσότης, la grossièreté; ἡ κακὴ αὐτοῦ ἕξις, le mauvais ton; βλ. καὶ ἀγροῖκος.

ἀγροικίζομαι, εἶμαι ἢ γίνομαι ἀγροῖκος, être ou devenir tout à fait rustique; ὁμιλῶ ἢ φέρομαι ὡς ἀγροῖκος (χωρικός), parler ou agir comme un rustre; ἀγροίκως φέρομαι, se porter (ou s'exprimer) grossièrement; || être grossier, impoli, de mauvais ton.

ἀγροικικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀγροῖκον (χωριάτην) ἢ πᾶν ὅ,τι ἁρμόζει εἰς αὐτόν, qui convient à un paysan, villageois, rustique, grossier; || [ουσ.] τὸ ἀγροικικόν, σημαίνει τὸ χονδροειδές, ἄξεστον, la grossièreté; || [ἀρχ.] le rustique; ἀγροικικόν, ἢ ἀγροτικὸν ἔργον, (ouvrage rustique), εἶνε οἰκοδομὴ κατασκευασθεῖσα ἐξ ἀξέστων λίθων (pierres brutes), φυσικῶν ἢ ἀπεικονιζόντων τοιούτους. || ἀγροτικὸν ἢ ἀγροτικὸς ῥυθμός (le rustique ou ordre rustique) εἶνε ῥυθμὸς οὗτινος οἱ κίονες (στῦλοι, colonnes) εἶνε κεκοσμημένοι διὰ κυφωμάτων (bossages), σκωληκοειδῶν (vermicules) κτλ. || τὸ ὑπόβαθρον τοῦτο εἶνε ἀγροτικοῦ εἴδους, ce soubassement est d'un genre rustique; || τὸ ἀνάκτορον τοῦ Λουξεμβούργου ἐν Παρισίοις, παρέχει παράδειγμα ἀγροτικοῦ ῥυθμοῦ, le palais de Luxembourg, à Paris, offre un exemple de l'ordre rustique.

ἄγροικος καὶ **ἀγροῖκος,** ος, ον, (ἀγρός, οἰκέω), (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), 1) ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικῶν, qui demeure à la campagne; ἀγροῖκος ἀνήρ = ἀγρότης = χωρικός, campagnard, villageois, paysan; 2) ὁ ἔχων ἔλλειψιν εὐγενείας, qui manque d'urbanité (de politesse); ἀγενής, impoli; βάναυσος ἢ κακομαθημένος, grossier ou mal appris; χωριάτης, rustique; ἀπολίτευτος, χονδροειδής, rustaud; ἀγροικότατος (χονδροειδέστατος), rustre; || ἐπίσης ἀγροῖκος = ἀπολίτευτος, impolicé, ée; || ἐπίσης agreste (πρόφ. grè-st) = τραχύς, βάναυσος· manières agrestes, τρόποι ἀγροῖκοι = βάναυσοι· 3) ἐπὶ ὄρους ἀγροῖκος = τραχεῖα, ἀγρία, agreste; ἀκαλλιέργητος, inculte; || χωροθεσία (τοποθεσία) ἀγροῖκος = (ἀγρία, ἀκαλλιέργητος), site agreste; βλ. καὶ ἀγροτικός. Συνώνυμα: rustique, grossier, impoli; εἶνε μεγαλείτερον ἐλάττωμα τὸ νὰ ἦνε τις βάναυσος (grossier) ἀπὸ τὸ νὰ ἦνε ἁπλῶς ἀγενής (impoli); εἶνε δὲ ἔτι μεγαλείτερον τὸ νὰ ἦνε τις χωριάτης (rustique). L'impoli (= ἀγροῖκος = ἀγενής) ἔχει ἔλλειψιν καλῶν τρόπων (manières), συνεπῶς δὲν εὐχαριστεῖ, δὲν ἀρέσει. Le grossier (= ἀγροῖκος = βάναυσος) ἔχει τρόπους δυσαρέστους, ἤτοι ἀπαρέσκει, δυσαρεστεῖ. Le rustique (= ἀγροῖκος = χωριάτης) ἔχει τρόπους ὑβριστικούς, προσβλητικούς, συνεπῶς ἀπωθεῖ. Ἡ ἀγένεια (l'impolitesse) εἶνε ἐλάττωμα τῶν ἀνθρώπων μετρίας ἀνατροφῆς· ἡ βαναυσότης (la grossièreté) εἶνε ἐλάττωμα τῶν λαβόντων κακὴν ἀνατροφήν, ἤτοι τῶν κακῶς ἀνατεθραμμένων· καὶ ἡ χωριατιὰ (χωριατοσύνη, la rusticité) εἶνε ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἔλαβον ποσῶς τοιαύτην. Ἀνέχονται ἐν τῇ κοινωνίᾳ τὸν ἀγενῆ (impoli), ἀποφεύγουσι τὸν βάναυσον (grossier), δὲν συνδέονται ποσῶς μετὰ τοῦ χωριάτου (rustique). Συνώνυμα rustre, rustaud; καλοῦνται οὕτως οἱ λίαν ἀγροῖκοι (χωριᾶται), gens fort rustiques), οἵτινες ἔχουσι καθ' ὁλοκληρίαν τὴν χωριατιὰν (rusticité) ἢ τὴν βαναυσότητα (grossièreté) καὶ τὴν τραχύτητα (rudesse) τῶν ἀγροτῶν. Ἡ ὀνομασία rustaud (ἀγροῖκος=χονδροειδὴς=ἀπολίτευτος) ἀποδίδεται εἰς τοὺς ἀγρότας ἢ εἰς τὸν λαόν, ὅστις διετήρησε τὸ ὕφος καὶ τοὺς τρόπους τῆς ἀρχικῆς καταστάσεώς του ἄνευ ἑτέρας ἀνατροφῆς, ἐνῷ rustre (ἀγροικότατος=χονδροειδέστατος) ἀποδίδεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἐνῷ ἔλαβον ἀνατροφὴν καὶ ἔζησαν ἐντὸς καλῶς ἀνατεθραμμένου κόσμου, ἔχουσιν ἐν τούτοις τρόπους ὁμοίους τῶν χωρικῶν ἢ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν ἔλαβον οὐδεμίαν παίδευσιν. Ὁ κάτοικος χωρίου ἢ κώμης δύναται νὰ ἦνε rustaud (ἀπολίτευτος) ἢ rustre (ἀγροικότατος), ἐνῷ ὁ ἀστὸς (κάτοικος πόλεως) (bourgeois) ἢ οἱοσδήποτε ἕτερος κληθήσεται rustre (ἀγροικότατος, χονδροειδέστατος) καὶ οὐχὶ rustaud. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἕπεται ὅτι εἶνέ τις ἀπολίτευτος, χονδροειδὴς (rustaud), ἐλλείψει ἀνατροφῆς ἢ ἐλλείψει πείρας, ἐνῷ εἶνε ἀγροικότατος, χονδροειδέστατος (rustre) ἀπὸ κακὴν ἕξιν καὶ τραχὺν χαρακτῆρα. Εἰλικρινὴς χωρικὸς ἔχει ὕφος ἀπολίτευτον (l'air rustaud), τὴν ὄψιν χονδροειδῆ (la mine rustaude), ἐνῷ ἄνθρωπος κακοῦ χαρακτῆρος ἔχει ὕφος ἀγροικότατον (l'air rustre), καὶ τὴν ὄψιν ἀγροικοτάτην (la mine rustre).

ἀγροικότατος, rustre; βλ. ἄγροικος.

ἀγροικῶ (άω) [δημ.] μέλ. ήσω· ἐννοέω, ῶ, κατανοῶ, comprendre; ἀκούω, entendre; συνεννοοῦμαι, entendre; αἰσθάνομαι, sentir; ἀντιλαμβάνομαι, καταλαμβάνω (νοῶ), s'apercevoir; || δὲν μ' ἀγροικᾷς; ne m'entendez-vous pas? || ἀγροίκησες; ἠννόησας; avez-vous compris? y êtes-vous? || ἀγροικηθήκαμεν, nous nous sommes entendus = συνεννοήθημεν.

ἀγροίκως [ἐπίρ.], μὲ τρόπον ἄγροικον, χωριάτικον, incivilement, impoliment; βαναύσως, grossièrement; rustiquement. βλ. ἄγροικος.

ἀγροκάτα, ἡ, [δημ.] ἡ ἀγρία γάτα = ὁ αἴλουρος.

ἀγροκήπιον, ου, τό, κῆπος καλλιεργημένος ἐν ἐξοχῇ, jardin à la campagne, συνήθως μετὰ οἰκίας καὶ συνεπῶς ἐξοχικὴ οἰκία, maison de campagne; ἔπαυλις, villa, n. f; § κατ' ἐπέκτασιν ἀγροκήπιον=ἀγροικία, ferme, n. f. métairie, n. f. βλ. λέξιν.

ἀγροκόμος, ου, ὁ, ἐπιστάτης ἀγροῦ, ὑποστατικοῦ, fermier, ère; ἐπίσης cottager, ère,

καθὼς καὶ ὁ πλούσιος ἀγρότης ὁ κατοικῶν εἰς cottage; βλ. ἀγροικία.

ἀγρολήπτης, ου, ὁ· ὁ ἐνοικιάζων ἀγροτικὸν κτῆμα ἐπὶ χρήμασιν ἢ ἐπὶ καρποῖς· ἐνοικιαστής, κοινῶς κολλίγας, ὁ σέμπρος, amodiataire, n. m. = γαιωμισθωτής. βλ. ἐπίμορτος καὶ ἀγροδότης.

ἀγροληπτικός, ή, όν, d'amodiation.

ἀγροληψία, ας, ἡ· ἡ ἐνοικίασις ἀγροτικοῦ κτήματος ἐπὶ χρήμασιν ἢ καὶ ἐπὶ καρποῖς, amodiation (f) καὶ ῥῆμα amodier = ἐνοικιάζω.

ἀγρονομία, ας, ἡ· ἡ γεωργικὴ ἐπιστήμη, science de l'agriculture, ἤτοι ἡ ἐπιστήμη ἡ ἐρευνῶσα καὶ συναρμολογοῦσα τοὺς νόμους οἵτινες διέπουσι τὴν διὰ τῆς καλλιεργείας τῆς γῆς παραγωγὴν τῶν χρησίμων τῷ ἀνθρώπῳ ὀργανικῶν προϊόντων, φυτικῶν τε καὶ ζωϊκῶν· agronomie, n. f; § ἀγρονομία καλεῖται ἐπίσης ἡ διοίκησις τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων, l'administration de biens ruraux.

ἀγρονομικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναγόμενος εἰς τὴν ἀγρονομίαν, agronomique; ἀγρονομικὰ [διοικ. δίκ.] λέγονται αἱ διατάξεις αἱ ἀφορῶσαι τὴν προστασίαν τῆς ἀγροτικῆς ἰδιοκτησίας.

ἀγρονόμος, ου, ὁ· ὁ καταγινόμενος ἢ γνωρίζων τὴν γεωργικὴν ἐπιστήμην, versé dans la science de l'agriculture; agronome, n. m. βλ. ἀγρονομία· ‖ ὁ διοικῶν τὰ ἀγροτικὰ κτήματα, administrateur de biens ruraux; agronome, n. m.

ἀγροπόνος, ου, ὁ· ὁ εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐργαζόμενος, qui travaille aux champs; ‖ ἀγρ. =γεωπόνος, agriculteur, n. m. βλ. λέξιν.

ἀγρός, οῦ, ὁ, 1) τὸ χωράφι, γῆ καλλιεργήσιμος, champ, n. m. ἡ γῆ, τὸ χωράφι, terroir, n.m. ‖ εἰς τοὺς ἀγρούς, aux champs; ‖ τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, les fleurs des champs; ‖ ὁ βίος τῶν ἀγρῶν, la vie des champs=la vie champêtre; ‖ πληθ. οἱ ἀγροί, τὰ χωράφια =αἱ γαῖαι, les terres; 2) ὁ ἐκτὸς τῆς πόλεως τόπος, la campagne; ἐπ' ἀγροῦ=à la campagne=ἐν τόπῳ ἔνθα εἶνε ἀγρὸς καὶ οὐχὶ πόλις· ‖ εὔφοροι ἀγροί, fertile[s] campagne[s]; ‖ οἱ ἐξ ἀγρῶν=οἱ χωρικοί, les campagnards, les villageois; 3) ἐν ἀγρῷ=εἰς τὸ ἐξοχικὸν κτῆμα, à la campagne=propriété rurale=bien de campagne, etc, διότι ἀγρὸς ὀνομάζεται καὶ τὸ ὑποστατικὸν (la terre, la propriété), τὸ ἀκίνητον ἀγροτικὸν κτῆμα, τὸ γήπεδον, τὸ κτῆμα, ὁ ἀγρός, le fonds.

ἀγρότης, ου, ὁ, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτώμενος, habitant des champs ἢ homme de campagne=campagnarde; χωρικός, villageois, e, manant; ‖ πλούσιος ἀγρότης = cottager; βλ. ἀγροκόμος. Ἐν Ἑλλάδι οὐδεμία ὑφίσταται διοικητικῶς διαφορὰ μεταξὺ **ἀγρότου**=campagnard=villageois καὶ **ἀστοῦ**=bourgeois; ‖ ἀγρότης ἐνίοτε=θηρευτής, chasseur (ἄγρα).

ἀγροτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τοὺς ἀγρούς· ὁ μακρὰν τῶν πόλεων, ὁ τῶν ἀγρῶν=des champs=champêtre; ‖ ἔργα ἀγροτικά, travaux champêtres; ‖ — βίος, vie champêtre (ou rustique); ‖ οἰκία, τόπος, διαμονὴ ἀγρ. = maison, lieu, séjour champêtre; ‖ ἀγρ. = rural, ale; κτήματα ἀγροτικά, fonds ruraux=des biens ruraux=des propriétés rurales; ἀγρ. δουλεία, servitude rurale; ἀγ. οἰκονομία, économie rurale; — κῶδιξ, code rural; ἀγροτικοὶ δῆμοι (κοινότητες), communes rurales; ἀγροτικὰ ἤθη, mœurs rurales; ἀγροτικὴ τράπεζα, banque rurale; ἀγρ. πίστις, crédit rural; ἀγρ. ὁδός, chemin rural; ‖ —, rustique; — βίος, vie rustique; ἔργα ἀγροτικά, travaux rustiques; ᾆσμα ἀγροτικόν, chanson rustique; — χορός, danse rustique; ‖ [ἀρχ.] ἀγρ. = rustique; ἔργα ἀγροτικά, travaux rustiques; **ἀγροτικόν**, le rustique, βλ. ἀγροικικός· ‖ **ἀγροτικὸς** = agreste = ἄγροικος, βλ. λέξιν. **Συνώνυμα**, agreste, champêtre· χωροθεσία (τοποθεσία) ἀγροτικὴ (site agreste) (ὑπὸ τὴν σημασίαν τοῦ ἀγροῖκος), εἶνε μέρος ἄγριον (sauvage), μονῆρες (solitaire), ἔνθα ἀνθρωπίνη χεὶρ δὲν ἐπελήφθη ἐργασίας· **τοποθεσία ἀγροτικὴ** (site champêtre), δύναται νὰ ἦνε μέρος λίαν τερπνόν· ἡ λέξις agreste παρέχει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἰδέαν ἧττον εὐάρεστον ἀπὸ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως champêtre; ‖ ἀγροτικός, ή, όν, agraire; ἐκαλοῦντο οὕτω παρὰ Ρωμαίοις, οἱ νόμοι οἱ διαλαμβάνοντες τὴν εἰς τοὺς πολίτας διανομὴν τῶν ἐκ τῶν κατακτήσεων προερχομένων γαιῶν· **ἀγροτικοὶ νόμοι**, lois agraires; **ἀγροτικὴ πολιτική**, politique agraire; ὑπὸ τὴν σημασίαν ταύτην ἐννοεῖται εἰδικώτερον ἡ νομοθετικὴ διαρρύθμισις τῆς ἀγροτικῆς ἰδιοκτησίας καὶ ἐν ταυτῷ τὸ σύνολον τῶν διοικητικῶν μέτρων τῶν λαμβανομένων ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ καὶ χάριν κοινῆς εὐημερίας χώρας τινὸς ὑπὸ ἔποψιν τῆς γεωργικῆς γῆς καὶ τῆς ἀγροτικῆς ἰδιοκτησίας· ἡ ἀγροτικὴ πολιτική, ὡς τοιαύτη, ποικίλλει κατ' ἔθνη καὶ ἱστορικὰς περιόδους· ‖ **ἀγροτικὸν ζήτημα**, question agraire, εἶνε τὸ ἀναφυόμενον ζήτημα τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἀγροτικῆς ἰδιοκτησίας· βλ. **ἀγροτικὴ πολιτική**· § **ἀγροτικὸν ἐνδιαίτημα**, bastide, n. f. καλεῖται ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ μικρὸν ἐξοχικὸν οἴκημα.

ἀγροτικῶς [ἐπίρ. τοῦ προηγουμένου], κατὰ τρόπον ἀγροτικόν, d'une manière champêtre, (agreste); agrestement; rustiquement.

ἀγροτισμός, οῦ, ὁ, paganisme, n. m. (paysan=χωρικός, ἀγρότης)· ὀνομασία δοθεῖσα ὑπὸ τῶν χριστιανῶν τῶν πρώτων αἰώνων εἰς τὸν πολυθεϊσμὸν εἰς ὃν ἔμειναν ἐπὶ πολὺ πιστοὶ οἱ κάτοικοι τῶν ἀγρῶν· ἤτοι ὁ ἀγροτικὸς πληθυσμός· ὁ ἀγροτισμὸς ἦτο ἡ εἰδωλολατρεία, ἡ θρησκεία τῶν ἐθνικῶν (des païens).

ἀγροφυλακή, ῆς, ἡ, ἀστυνομία ἀγροτική, police rurale; τὸ σῶμα τῶν ἀγροφυλάκων, le corps des gardes champêtres.

ἀγροφύλαξ, ακος, ὁ, ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν προστασίαν τῶν ἀγρῶν κατὰ πάσης βλάβης ἢ φθορᾶς, le garde champêtre.

ἀγρόχαλτες, [διαλ. Οἰνόης]=ἀπολίτιστος,

χονδροειδής, grossier ère; ἀγροῖκος, rustre, n. m.

ἀγρυπνέω-ῶ, εἶμι ἄγρυπνος, οὐδεμίαν ἔχω ἡσυχίαν, veiller ; rester éveiller; δὲν κοιμοῦμαι, ne pas dormir ; εἶμαι προσεκτικός, être vigilant ; ἐπιτηρῶ, surveiller; || ἔχω ἀϋπνίαν, avoir une insomnie.

ἀγρυπνητής, ὁ· ὁ ἐν καιρῷ νυκτὸς ἄγρυπνος ὤν, veilleur, celui qui veille ; ὁ ἐγρήγορος, vigilant.

ἀγρυπνητικός, ή, όν, ὁ εἰς τὴν ἀγρυπνίαν ἀνήκων, qui veille facilement; ὁ ἄγρυπνος, éveillé, ée.

ἀγρυπνία, ας, ἡ, κοινῶς ἀγρυπνιά, 1) ἀϋπνία, la veille; la veillée; ἡ ἐγρήγορσις, la vigilance ; ἡ ἀγρυπνία=la vigile=ἡ παραμονὴ ἑορτῶν τινων· ἡ παννύχιος ἱεροτελεστία, ἡ ὁλονυκτία κοινῶς ὁλονυχτιά· βλ. παραμονή· 2) ἀϋπνία=ὁ χρόνος, καθ' ὃν τις ἀγρυπνεῖ καὶ ἀπέχει τοῦ ὕπνου, insomnie, n. f.

ἄγρυπνος, ος, ον 1) ὁ μὴ κοιμώμενος, qui ne dort pas; qui ne peut dormir; ὅστις δὲν ἐκοιμήθη, qui n'a pas dormi; ἔξυπνος, éveillé, ée; || ἔμεινα ἄγρυπνος ὅλην τὴν νύκτα, je n'ai pas dormi de la nuit; j'ai passé une nuit blanche; 2) προσεκτικός, vigilant; alerte =τὸ ἄγρυπνον, ἡ ἐγρήγορσις· || τὸ ἄγρυπνον ὄμμα τοῦ δεσπότου, l'œil vigilant du maître; || ἄγρυπνος διοίκησις, administration vigilante; || εἶχεν ἄγρυπνον τὸ οὖς, il avait l'oreille alerte; || ἄγρυπνος=alerte [στρ.τακτ.], προκειμένου περὶ στρατιώτου ἢ στρατεύματος σημαίνει ὅτι δύνανται νὰ ἐμπιστευθῶσιν ἐπὶ τῆς ἐνεργείας καὶ τὸ προσεκτικὸν τούτου· || [στρ.] ἄγρυπνος=προόπτης, vigile, n.m. στρατιώτης ῥωμαῖος ἐπιπεφορτισμένος τὴν νυκτερινὴν ἐπιτήρησιν πέριξ τοῦ στρατοπέδου.

ἀγρυπνώδης, ης, ες, ὁ φύσεως ἀγρύπνου ὤν, accompagné d'insomnie; ὁ προξενῶν ἀϋπνίαν, qui cause l'insomnie (λατιν. insomniosus)=insomniable.

ἀγρυπνῶ, βλ. ἀγρυπνέω.

ἀγρύπνως [ἐπίρ.] avec vigilance; vigilamment=μετὰ προσοχῆς· || ἄνευ ὕπνου, sans dormir; διῆλθον τὴν νύκτα ἀγρύπνως, j'ai passé la nuit sans dormir.

ἄγρωστις, ιος καὶ εως, ἡ = ἀγριάς, άδος, ἡ· βλ. ἀγριάδα, chiendent, n. m.

ἀγρωστώδης, ης, ες, graminée, n. f. ποώδης, ες· πληθ. τὰ ποώδη· καλοῦνται οὕτω ἐν τῇ βοτανικῇ οἰκογένειά τις φυτῶν εἴδους τῶν μονοκοτυληδόνων, ὧν ὁ μίσχος (tige) ἀποτελεῖται ἐκ καλάμης (chaume), ὅπως εἶνε ὁ σῖτος, ἡ κριθή, ὁ βρῶμος, ὁ ἀραβόσιτος, ἡ χλόη, κλπ. κατ' ἐπέκτασιν δὲ graminée, καλεῖται ἡ γράστις, (gramen), κοινῶς τὸ γρασίδι.

ἀγυάλιστος, ος, ο, [δημ.] ὁ μὴ γυαλισθείς, ὁ μὴ στιλβωθείς, qui n'a pas été poli ; (lustré; [ἐπὶ ὑποδημ.] ciré, ée); ἐκστιλπνομένος, dépoli, e; ἀστίλβωτος, mat, e ; ἀμαυρός, ἀλαμπής, terne.

ἀγυιά, ᾶς, ἡ, ὁδός, rue (f) (d'une ville), κατ' ἐπέκτασιν chemin, n. m. || ἄνθρωπος τῶν ἀγυιῶν, batteur de pavé; flâneur, euse.

ἀγυιόπαις, οδος, ὁ· ὁ εἰς τὰς ἀγυιὰς περιφερόμενος παῖς, gamin (de la rue); μοσχομάγκα τοῦ δρόμου, galopin, n. m.

ἀγυμνασία, ας, ἡ, ἔλλειψις γυμνάσεως, défaut d'exercice.

ἀγυμναστέω-ῶ, δὲν ἀσχολοῦμαι εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις, γυμνάσια, ne pas s'exercer.

ἀγύμναστος, ος, ον, ὁ μὴ γυμνασμένος, non exercé; inexercé, ée; || ἄπειρος, inexpérimenté; qui n'a pas l'habitude, qui n'est pas habitué; || ἀγύμναστος περὶ τοὺς λόγους, qui n'a pas l'habitude de la parole; || οἱ ἀγύμναστοι (στρατιῶται), les non-exercés.

ἀγυμνάστως [ἐπιρ.] ἄνευ γυμνάσεως, sans exercice; ἀπροετοιμάστως, sans préparation.

ἀγύρευτος, η, ον, [δημ.] ἀζήτητος, ὁ μὴ ζητούμενος, non recherché; || [ἐπὶ εὐχῆς] ἀγύρευτος νὰ ἦνε ! [π.χ. ὁ ἰατρός, κ.λ.], dieu fasse qu'on n'en ait pas besoin.

ἀγυριστιὰ [διάλ. Ἠπείρ.]=ὁ θάνατος, la mort; «πῆγε 'σ τὴν ἀγυριστιὰ»=ἐκεῖ ποῦ δὲν γυρίζουν.

ἀγύριστος, ος, ον [δημ.] ὁ μὴ ἀντεστραμμένος, non retourné; ὁ μὴ ἀνατετραμμένος, non renversé; § ὁ μὴ ἐπανελθών, non revenu; § ἐξ οὗ δὲν ἐπιστρέφουσι, d'où on ne revient pas; § ὁ μὴ διατρεχθείς, ὅντινα δὲν δύνανται νὰ διατρέξωσι, non parcouru; qu'on ne peut pas parcourir; § ὁ μὴ ἐπιστραφείς, non rendu; non restitué; ὁ μὴ γυρισμένος «'σπίτι ἀγύριστο» = τὸ μὴ γυρισμένον τὴν στέγην ἀπὸ τοὺς μαστόρους· «ἄφησες τὸ σακκὶ ἀγύριστον». 2) ὁ μὴ γυρίζων, «ἔχει κεφάλι ἀγύριστον»= ὅπερ δὲν γυρίζει, ἐστὶν ἀμετάπιστος· 3) τὸ ἀγύριστο [διάλ. Ἠπείρ.]=ὁ ᾅδης ἢ ὁ κρημνός· «ποῦ 'πῆγε ἡ μητέρα; 'πῆγε 'στ' ἀγύριστο»= «ἐκεῖ ποῦ δὲν γυρίζουν»=ἀπέθανε, elle est morte.

ἀγυρτεύω καὶ ἀγυρτέω, φέρομαι ὡς ἀγύρτης, (βλ. λέξιν), agir (se comporter) en charlatan (en jongleur); ἐνασκῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀγύρτου, faire le métier de jongleur (de charlatan); charlataner = ἀγυρτεύω=faire le charlatant.

ἀγύρτης, ου, ὁ, [θηλ. ἀγύρτρια], χαρακτηρίζεται οὕτως ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου ποινικοῦ νόμου (ἄρθρ. 664) ὁ μὴ ἔχων ὡρισμένην ἢ μόνιμον κατοικίαν οὐδὲ συγκεχωρημένην τὴν ἀσχολίαν ἢ μέσα διατροφῆς καὶ περιπλανώμενος εἰς τὴν χώραν = charlatan, n. m. (ὁ ἐξαπατῶν εἴτε διὰ πωλήσεως διαφόρων εἰδῶν, εἴτε διὰ λόγων ἐμφαντικῶν); ἀγύρτης=ἀπατεών, jongleur, n.m. imposteur, n. m. dupeur, n. m. ἀγύρτης = πανοῦργος, chevalier d'industrie ; § ἀγύρτης ἀρχικῶς = ἐπαίτης, quêteur, euse, καὶ κατ' ἐπέκτασιν mendiant, e, καὶ ὑπὸ κακὴν σημασίαν gredin, ine (ἀλιτήριος).

ἀγυρτία καὶ **ἀγυρτεία,** ας, ἡ, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀγύρτου, charlatanerie, n. f. || μετέρχεται τὴν ἀγυρτίαν, il s'adonne à la charlatanerie; || ἐπίσης ὁ τρόπος τῆς δολιότη-

τος ἢ ἀπάτης=charlatanisme (m.)=ἀγυρτία· || προσποιεῖται τὴν μετριοφροσύνην ἐξ ἀγυρτίας, il affecte la modestie par charlatanisme; || ἀγ.=ἐπιτήδευσις ἀξίας ἢ ἀρετῆς=charlatanisme, n. m. || ἀγ. = ἀπάτη, duperie, n. f. jonglerie, n. f.

ἀγυρτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀγυρτίαν, de charlatan; (τοῦ ἀπατεῶνος) de jongleur, de trompeur; || [οἰκιαχ.] charlatanesque.

ἀγυρτικῶς, [ἐπίρ.], en charlatan; avec charlatanerie.

ἄγυψος, ος, ον, ὁ μὴ ἔχων γύψον, sans plâtre; non plâtré; sans gypse; || οἶνος ἄγυψος, vin sans gypse.

ἀγχέμαχος, ος, ον, (ἀγχι, μάχομαι)· ὁ ἐκ τοῦ πλησίον πολεμῶν, qui combat de près, ou corps à corps; || ἀγχ.=ὁ ἀνδρεῖος, brave; belliqueux; || ἀγχέμαχα ὅπλα=ὅπλα πρὸς τὴν ἐκ τοῦ συστάδην ἢ ἐκ τοῦ πλησίον μάχην ἐπιτήδεια, armes qui servent pour combattre de près=armes blanches=armes à lame=ἐγχειρίδια ὅπλα=armes de main; βλ. ὅπλον, arme.

ἀγχίνοια, ας, ἡ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν βραδύνοιαν, ὀξύνοιαν (ἤτοι ὀξύτητα, λεπτότητα, εἰσδυτικότητα πνεύματος, βλ. ὀξύνοια), εἶνε ἡ ἱκανότης τοῦ εὑρίσκειν ὁμοιότητας ἐν ἀνομίαις κατὰ τὸ φαινόμενον παραστάσεσιν ἢ συνάφειαν ἐν τῇ συνδέσει αὐτῶν. Ἡ ἀγχίνοια προϋποθέτει ζωηρὰν φαντασίαν (vive imagination; ζωηρότης φαντασίας=ταχύνοια=vivacité d'imagination) καὶ εὐχολίαν ἀντιλήψεως, συνεπῶς ἀγχίνοια=παρουσία πνεύματος, ἑτοιμότης τοῦ πνεύματος, présence d'esprit, ἤτοι ταχύνοια ἢ ἡ ταχεῖα καὶ εὔκολος ἀντίληψις καὶ κρίσις (vivacité et promptitude de jugement), ἥτις ἐπιφέρει τὴν ταχεῖαν ἐκτέλεσιν ἢ τὴν ταχεῖαν καὶ κατάλληλον ἀπάντησιν, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀγχίνοια=εὐφυΐα, esprit, n.m. intelligence, n. f; || ἀγχ.=perspicacité, n. f. ἀντίληψις μετὰ βαθείας καὶ ὀρθῆς κρίσεως πραγμάτων δυσνοήτων· || ἔχει μεγάλην ἀγχίνοιαν, il a beaucoup de perspicacité; il est d'une grande perspicacité; || [μεταφ.], ἐπιδεξιότης, habileté, n. f.

ἀγχίνοος-ους, οος-ους, ουν-ουν [συγκ. ούστερος, ὑπερθ. ούστατος) ὁ παρουσίαν πνεύματος κατέχων, qui a de la présence d'esprit; (ἀντίθετον τοῦ βραδύνους)· || ἀγχ.=ὁ ταχὺς περὶ τὸ νοῆσαι, perspicace; || ἄνθρωπος ἀγχίνους, homme d'esprit, spirituel, intelligent; || [μεταφ.], ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, habile, adroit, e; βλ. ἀγχίνοια.

ἀγχινόως, [ἐπίρ. τοῦ προηγ.] avec présence d'esprit; ἐπιτηδείως, adroitement.

ἀγχιστεία, ας, ἡ, καλεῖται ἡ ἐκ πλαγίας γραμμῆς ἤτοι ἡ οὐχὶ ἐξ αἵματος συγγένεια (ἡ συμπεθεριά), [parenté] par alliance; || ἀγχιστεία=κηδεστία, affinité, n. f. ἡ ἐξ ἐπιγαμίας συγγένεια (ἡ οὐχὶ ἐξ αἵματος) (ἡ συμπεθεριά)· § ἀγχ. τὸ ἐκ συγγενείας δικαίωμα τῆς κληρονομίας, droit de succéder comme proche parent (=parent par alliance).

ἀγχιστεύς, έως, ὁ· ὁ ἐξ ἐπιγαμίας ἢ ἐκ πλαγίου συγγενής, allié, ée; parent par alliance; βλ. ἀγχιστεία.

ἀγχίστροφος, ος, ον, ὁ εὐθὺς ἢ ταχέως στρεφόμενος ἢ μεταβαλλόμενος, qui se retourne aisément, qui fait promptement volte-face; ἀγχ.=εὐμετάβολος, versatile; || [μεταφ.] ἀγχ.=μεταβλητός, changeant, e; ἄστατος, inconstant, e; || ἡ ἀγχίστροφος τύχη, la fortune inconstante (changeante); || ἀγχίστροφος (εὐμετάβολος) χαρακτήρ, caractère versatile; || ἀγχίστροφα βούλομαι, être versatile dans ses projets; || [ὡς οὐσ.] τὸ ἀγχίστροφον=τὸ εὐμετάβλητον=ἀστασία, versatilité, n. f.

ἀγχονάω-ῶ ἢ ἀγχονίζω καὶ μᾶλλον ἀπαγχονίζω, πνίγω τινὰ διὰ τῆς ἀγχόνης, étrangler; κρεμῶ, pendre.

ἀγχόνειος, α, ον, ὁ ἀπαγχονίζων, celui qui étrangle; ὁ ἀπαγχονιστής, strangulateur, n. m. ὁ πρὸς τὸ ἀπαγχονίζειν χρησιμεύων, qui sert à étrangler, à pendre.

ἀγχόνη, ης, ἡ (ἄγχω) 1) ὁ βρόχος, (la corde ou lacet pour se pendre), τὸ σχοινίον διὰ πνίξιμον ἢ κρεμάλαν, ἤτοι τὸ δι' οὗ κρεμῶσί τινα· 2) τὸ ὄργανον τοῦ ἀπαγχονισμοῦ (στραγγαλισμοῦ), l'instrument de strangulation=ἀγχόνη=κρεμάλα ἢ κρεμάστρα ἤτοι potence, n.f; καλεῖται οὕτω τὸ ὄργανον δ' οὗ ἐκτελεῖται εἴς τινα Κράτη ἡ θανατικὴ ποινή, εἶνε δὲ σύνθεσις δοκῶν κατ' ὀρθὴν γωνίαν, μιᾶς ὀρθίας καὶ ἑτέρας μικροτέρας ἐστερεωμένης ὀριζοντίως ὑπὸ ἀντηρίδος ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τῆς ὀρθίας δοκοῦ· ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ὀριζοντίου δοκοῦ προσδένεται ὁ βρόχος (corde) δι' οὗ ἀποπνίγεται ὁ κατάδικος. Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀφρικῇ διατηρεῖται ὁ τρόπος οὗτος τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως· || ἐπίσης τὸ ὄργανον τοῦτο τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως καλεῖται καὶ gibet (m)=ἀγχόνη, εἶνε δὲ κρεμάστρα (potence), ἐφ' ἧς ἀπαγχονίζονται οἱ καταδικαζόμενοι εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον· || φέρω εἰς τὴν ἀγχόνην, mener au gibet; || καθιδρύω ἀγχόνην, dresser un gibet; || καταδεδικασμένος εἰς ἀγχόνην, condamné au gibet; || στήνω ἀγχόνην, planter, dresser une potence; || φέρω εἰς τὴν ἀγχόνην, mener à la potence; || προσδένω εἰς τὴν ἀγχόνην, attacher à la potence; 3) ἀγχόνη καλεῖται ἡ κρεμάλα, ὁ πνιγετός, ὁ πνιγμός, τὸ πνίξιμον=la pendaison, ἤτοι ἡ πρόσδεσις καὶ τὸ κρέμασμα ἐπὶ τῆς ἀγχόνης (gibet), καὶ αὐτὴ ἡ ἐκτέλεσις, ἤτοι ἡ πρᾶξις τῆς κρεμάλας· || φοβεῖται τὴν ἀγχόνην, il craint la pendaison.

ἀγχονίζω, βλ. ἀγχονάω.

ἀγχονιστής, οῦ, ὁ· ὁ πνίγων, ὁ ἀπαγχονίζων, ὁ ἀπαγχονιστής, celui qui pend (qui étrangle), strangulateur, n. m.

ἄγω, μέλ. ἄξω, ἀόρ. ἤγαγον, 1ον) φέρω, mener; ὁδηγῶ τινά, ἡγοῦμαί τινος, δίδω ὡρισμένην τινὰ διεύθυνσιν, conduire; τὸ ἄγω=mener τίθεται ἐπὶ ἐμψύχων, τὸ φέρω=mener ἐπὶ ἀψύχων· α) ἄγω=mener; || ἄγειν ἵππου,

mener un cheval; ἄγω ἄνδρας εἰς πόλεμον, mener des gens à la guerre; || ἄγω εἰς τὴν μάχην, mener au combat; || ἄγω εἰς ἔφοδον, mener à l'assaut; || ἄγω τὰ κτήνη εἰς τοὺς ἀγρούς, mener les bètes aux champs; || ἄγω ἵππον εἰς τὸ ποτιστήριον, mener un cheval à l'abreuvoir; || ἄγειν κατὰ μέτωπον τρεῖς ἵππους, mener de front trois chevaux; || ἄγω διὰ τῆς χειρός, mener par la main=χειραγωγῶ· || ὁ ἄνθρωπος κινεῖται, ἀλλ' ὁ Θεὸς τὸν ἄγει, l'homme s'agite et Dieu le mène; || ἄγω εἰς βοσκὴν τὰς αἶγας, mener paître les chèvres=βόσκω τὰς αἶγας· || ἄγει καὶ φέρει τὴν Βουλήν, il mène toute la Chambre [à son gré]; || ἄγω πέριξ=περιάγω, mener autour; || τὸν ἄγει καὶ τὸν φέρει=δεσπόζει αὐτοῦ, il le domine καὶ οἰκιακ. il le mène en laisse; il le mène par le nez; || ἡ ἀσωτεία φέρει εἰς πενίαν, le débauche mène à la misère; || τοῦτο φέρει ἴσως πέραν (ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ), cela peut mener loin; || ἡ ὁδὸς αὕτη φέρει εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ce chemin mène à tel endroit; || ἄγω=ἀπάγω, φέρω διὰ τῆς βίας=mener; ἀπάγω εἰς εἱρκτὴν mener en prison; || ἄγω = εἰσάγω, παράγω, προσάγω τινὰ=mener; || εἴσαξόν με εἰς τὸν ὑπουργόν, menez-moi chez le ministre; || ἄγω=παράγω, τρέφω ἐλπίδα καὶ ἀπατῶ τινα· παράγει αὐτὸν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, il le mène de jour en jour; || ἄγω=διάγω=mener; || διάγω βίον ἤρεμον, mener une vie tranquille; || β) ἄγω (ὁδηγῶ)=conduire; || ἡ ὁδὸς ἡ ἄγουσα εἰς... la rue [route, le chemin] qui conduit à...; || ἄγω τινὰ εἰς εὐδαιμονίαν, conduire q'un au bonheur; || ἄγειν=ὁδηγεῖν στρατιάν, conduire une armée; || εἰς τὴν πόλιν ἄγω, conduire à la ville; || ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἡ ἀρετὴ ἄγει ἡμᾶς, la vertu conduit au bonheur; || ἄγω διὰ τῆς χειρὸς=χειραγωγῶ, conduire par la main; || ἄγω=προάγω, προπέμπω, συνοδεύω· θέλω ἄξει ὑμᾶς=θὰ σᾶς συνοδεύσω, je vous conduirai; 2) ἄγω=ὀχέω-ῶ, ὀχέομαι-οῦμαι, voiturer, porter en voiture=ἐπ' ὀχημάτων ἄγειν (φέρειν); || ἅμαξαι ἄγουσι τὰς γυναῖκας, les voitures portent les femmes; 3) ἄγω=(φέρω, κομίζω), amener; apporter; α') ἄγω = amener; || ἤγαγέ με ὧδε, μ' ἔφερεν ἐδῶ, il m'a amené ici; || ποία αἰτία σὲ ἄγει (φέρει) πρός με; quel sujet vous amène? β') ἄγω = apporter; || ἄγειν δῶρα, apporter des présents; || τὴν ψῆφον ἄγειν (φέρειν ἐν τῇ κάλπῃ), apporter son vote; || προσήγαγον τῷ Μωϋσῇ τὰ πολυτιμότερα αὐτῶν κοσμήματα, ils apportèrent à Moïse leurs ornements les plus précieux; 4) ἄγω = (ἀπάγω, φέρω μετ' ἐμαυτοῦ), emmener; (ἀπάγω, σηκώνω, βγάζω ἀπὸ τὴν μέση) emporter; α') ἄγω = emmener; || εἰς δουλείαν ἄγειν, emmener en servitude; || ἄγειν λείαν, emmener du butin; β') ἄγω = emporter; || ἄγω (ἀπάγω) πληγωμένον, ἀσθενῆ, emporter un homme blessé, un malade; 5) ἄγω=(προάγω, εἰσάγω) pousser; ἀπάγω, παρασύρω, entraîner; α') ἄγω=pousser; || ἄγειν τινὰ ἐπὶ τὸ βῆμα, pousser q'un à la tribune; || προάγω τινὰ ἐν τῇ κοινωνίᾳ (βοηθῶ τινα ἐν τῇ κοινωνίᾳ), pousser q'un dans le monde; || εἰσάγω τινὰ εἰς τὴν αὐλήν, pousser q'un à la cour; β') ἄγω=entraîner; || ἡ εἱμαρμένη τὸν ἤγαγε (τὸν παρέσυρε), le destin l'entraînait; || ἄγω (παρασύρω) τινὰ εἰς χαρτοπαίγνιον, entraîner q'un dans une maison de jeu; 6) ἄγω=(παράγω, κερδίζω, κατορθώνω), gagner; προάγω, séduire; α') ἄγω = gagner; || πάντας ἤγαγε δοὺς ἀμνηστίαν, il les gagna tous en accordant une amnistie; || βλέπων τὸν ὄχλον ἀγόμενον, voyant que le peuple se laissait gagner; || προήγαγον αὐτὸν μὴ ἐπανελθεῖν (κατώρθωσα νὰ τὸν πείσω νὰ μὴ ἐπανέλθῃ), j'ai gagné sur lui qu'il ne reviendrait pas; || παράγω διὰ τῶν σπερματισμῶν νέον τι ἄνθος ἢ καρπὸν=gagner, π. χ. ὁ κηπουρὸς οὗτος παρήγαγεν ἐφέτος δύο ἢ τρία γαρούφαλα, ce jardinier à gagné cette année deux ou trois œillets; || τοῦτο τὸ ἀπίδιον παρήχθη νεωστί, voilà une poire qui a été gagnée nouvellement; || β') ἄγω (προάγω, ἀποπλανῶ) = séduire; || σοφιστὴς προάγων τὴν νεολαίαν, un sophiste qui séduit le jeunesse; 7) ἄγω (ἐπάγω = κατευθύνω τινί, διευθύνω), diriger; ἄγω (τινά), κρατῶ τῆς γνώμης, ἰθύνω (διευθύνω) τὴν γνώμην αὐτοῦ, gouverner; α') ἄγω = diriger; || αἰτίαν ψευδῆ ἐπάγω τινί, diriger une fausse accusation contre q'un; β') ἄγω=gouverner; || τὸν δῆμον ἄγειν, gouverner le peuple; || ἄρχειν καὶ ἄγειν, commander et gouverner; || ἡ γυνὴ αὕτη ἄγει (διευθύνει) τὸν σύζυγόν της, cette femme gouverne son mari; || ἄγομαι ὑπό τινος (πείθομαι, ἕπομαί τινι), se laisser gouverner par quelqu' un; || ἄγομαι ὑπὸ τῶν γυναικῶν (γυναικοκρατοῦμαι), se laisser gouverner par les femmes; || ἄγομαι ὑπ' ἄλλου, se laisser gouverner; 8) ἄγω = ἀνατρέφω, éduquer; παιδαγωγῶ, ἀνατρέφω, élever; α') ἄγω=éduquer; || ἀνατρέφω παιδίον, éduquer un enfant (donner une bonne éducation); || παῖδας ἄγειν καὶ τρέφειν, élever et nourrir des enfants; || καλῶς ἀχθεὶς (ἀνατεθραμμένος, bien élevé; || ἄγω τὴν νεότητα ἐν φόβῳ Κυρίου (ἀνατρέφω ἐν φόβῳ Θεοῦ), élever la jeunesse dans la crainte de Dieu; 9) ἄγω=citer, traduire en justice; || ἄγω εἰς δίκην τινά (δίκην τινὶ προτίθημι), citer q'un en justice=κλητεύω, ἐνάγω, εἰσάγω εἰς δίκην, traduire en justice; λέγουσιν ὅμως μᾶλλον citer q'un en justice; || ἄγειν εἰς τοὺς δικαστάς, citer devant les juges; || ἄγεσθαι φόνου (εἰς τοὺς δικαστάς), être cité en justice pour un meurtre; être accusé d'un meurtre; 10) ἄγω, διάγω=mener une vie; || ἄγω, διάγω, περῶ τὸν χρόνον, τὸν βίον, passer le temps, la vie; || ἄγω ἑορτήν, célébrer une fête; || ἄγω (τελῶ) ἀγῶνας, célébrer des jeux; 11) ἄγω εἰς πλάνην, induire en (à) erreur; || ἐκ τούτου ἄγομαι νὰ πιστεύσω ὅτι...cela me porte à croire que; || [ἀπολ.] ἄγωμεν! allons! marchons

[παθ. μετοχ. ὡς οὐσ.] ἀγόμενον, [ναυτ.], βλ. λέξιν.

ἀγωγαῖος, αία, αῖον· βλ. ἀγωγιάτικος.

ἀγωγεύς, έως, ὁ· ὅστις φέρει, celui qui porte, le porteur; ὁ ὁδηγῶν, celui qui conduit, conducteur, trice; le guide; ἀγωγεὺς (ἐκ τοῦ ἄγω) καλεῖται γενικῶς πᾶς ὁ φέρων, ἄγων, ὁδηγῶν τι=conducteur; π. χ. ὁ ὁδηγῶν ὄχημά τι=ὁ ἁμαξᾶς, voiturier, n. m; ὁ ἡνίοχος, le cocher; ὁ ὁδηγῶν ἔφιππος τὸν ἵππον=ὁ ἐλάτης, le conducteur; ὁ ὁδηγῶν πεζῇ ἡμίονον=ἡμιονηγός, conducteur de mulet; || ἀγωγεὺς ἢ ἡμιονηγός, conducteur (de l'infanterie) καλεῖται ὁ ὁδηγῶν ἡμιόνους στρατιώτης· § ὁ ἐγκαλῶν εἰς τὸ κριτήριον, ὁ κατήγορος, accusateur; § ἀγωγεύς, σχοινίον ἢ λωρίον (ἱμάς) δι' οὗ ὁδηγοῦσί τι, la longe· || ἀγωγεύς, plate-longe, n. f. δεσμὸς χρησιμεύων διὰ τὴν πρόσδεσιν ἵππου· βλ. παρακατιών, ἀγωγεύς, longe; || σειραγωγεύς, plate-longe, n. f. σχοινίον ἢ λωρίον δερμάτινον δι' οὗ πεζὸς ἀνὴρ περιάγει κυκλικῶς ἵππον πρὸς ἐξάσκησιν· βλ. κατωτέρω longe; || ἀγωγεύς, longe, n. f. σχοινίον ἢ ἱμὰς χρησιμεύων διὰ τὴν πρόσδεσιν τοῦ ἵππου ἐν τῷ σταύλῳ· ὅταν ὁ δεσμὸς οὗτος χρησιμεύῃ διὰ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἵππου ἐκτὸς τοῦ σταύλου καλεῖται ἀγωγεὺς ἢ ῥυταγωγεὺς (βλ. λέξιν) ἢ καὶ δεσμὸς χειραγωγίας (longe de main ou petite longe); || ἀγωγεὺς φορβιᾶς σκύτινος, longe de licou en cuir; || ἀγωγεὺς σχοίνινος ἢ σειραγωγεύς, longe en corde (ἢ en cordage), ὅτις καλεῖται καὶ ἐπιμήκης ἀγωγεὺς ἢ δεσμὸς (grande longe ou plate-longe), οὗτος εἶνε πλατεῖα σχοινόπλεκτος ταινία χρήσιμος διὰ τὰ κυκλικὰ ἱπποδρόμια ἢ ἱππευτήρια πρὸς ἄσκησιν τοῦ ἵππου εἰς τὰ βαδίσματα καὶ τοὺς ἑλιγμούς· || ἐξάσκησις τοῦ ἵππου διὰ τοῦ σειραγωγέως, travail à la longe.

ἀγωγή, ῆς, ἡ, (ἄγω) ἡ πρᾶξις τοῦ ὁδηγεῖν ἢ κομίζειν, action de conduire; ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπάγειν, ἐκκομίζειν, action d'emmener ou d'emporter=ἡ ἀπαγωγή, enlèvement, n.m. μετακόμισις, transport, n.m. § ἀγωγή, conduit, n.m. = ὁ πόρος, canal, n. m. § [ἱππιατ.] ἀγωγὴ = conduit accidentel = συρίγγιον, fistule; βλ. λέξιν· § [μεταφ.] ἀγωγὴ = ἡ μετάβασις ἀπὸ μίαν κατάστασιν εἰς ἑτέραν, ἡ πορεία, la marche; § ἀγωγὴ = θεραπεία, traitement (n. m.) d'une maladie; § ἀγωγὴ=ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, régime, n. m. genre de vie; || ἀγωγὴ= φροντίς, καλλιέργεια, soin, n. m. culture, n.f; || ἀγ.=ἀνατροφὴ=éducation, n. f; || ἡ ἀγωγὴ τῶν παίδων, l'éducation des enfants; [ἄνθρωπος] καλῆς ἀγωγῆς, bien élevé; καλεῖται ἀγωγὴ ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἐνηλίκου ἀνθρώπου ἐπὶ τὸν ἀνήλικον (τοῦ πεπαιδευμένου ἐπὶ τὸν ἀπαίδευτον) ἵνα ἐξεγερθῇ ἐν τούτῳ καὶ μορφωθῇ αὐτοσυνείδητος πνευματικὸς βίος, ἵνα ἀναπτυχθῇ ἐν αὐτῷ ὡρισμένη, συγχρόνως δὲ καὶ μόνιμος πνευματικὴ μόρφωσις· § ἀγωγὴ (ὅρος νομικός), action, n. f. αἴτησις καταδιώξεως διὰ τῆς δικαιοσύνης (demande d'une poursuite en justice). Καλεῖται ἀγωγὴ ἡ ἐξάσκησις νομίμου δικαιώματος πρὸς ἐπιδίωξιν διὰ τῆς δικαιοσύνης τῶν ὀφειλομένων, ἢ τὴν ἐπανόρθωσιν ἐπενεχθέντος ἀδικήματος. Ἐν τῇ Γαλ. πολιτικῇ δικονομίᾳ (procédure civile) αἱ ἀγωγαὶ διαιροῦνται 1) εἰς ἀγωγὴν προσωπικὴν ἢ ἰδιωτικὴν (action personnelle, λατ. actiones in personam) ἤτοι τὴν πηγάζουσαν ἐκ προσωπικοῦ δικαιώματος καὶ καθ' ὡρισμένου προσώπου ἀπευθυνομένην, εἰς ἀγωγὴν ἐμπράγματον (action réelle, λατ. act. in rem) ἤτοι τὴν πηγάζουσαν ἐξ ἐμπραγμάτου (πραγματικοῦ) δικαιώματος καὶ ἀπευθυνομένην κατὰ παντὸς προσβάλλοντος αὐτό, καὶ εἰς ἀγωγὴν μικτὴν (action mixte, λατ. mixtae) ἤτοι τὴν διεκδικοῦσαν κατὰ βούλησιν εἴτε πραγματικὸν δικαίωμα (droit réel), εἴτε προσωπικὸν δικαίωμα (droit personnel); καὶ 2) εἰς ἀγωγὴν περὶ κινητῶν (action en mobilière) προκειμένου περὶ κινητοῦ ἀντικειμένου καὶ ἀγωγὴν περὶ ἀκινήτων (action immobilière) προκειμένου περὶ ἀκινήτου κτήματος. Αἱ ἀγωγαὶ ἔχουσι διαφόρους ἑτέρας διακρίσεις καὶ ὀνομασίας π. χ. ἀγωγὴ διεκδικητικὴ (action pétitoire, λατ. petitio) ἢ ἀγωγὴ περὶ κατοχῆς (action possessoire) ἤτοι περὶ κυριότητος ἢ κατοχῆς κτήματος· ἀγωγὴ προκριματικὴ (action préjudicielle, λατ. actio praejudicialis) ἤτοι ἀπρόσωπος ἀγωγὴ σκοποῦσα τὴν δικαστικὴν ἀναγνώρισιν καταστάσεώς τινος καὶ οὐχὶ τὴν καταδίωξιν τοῦ ἐναγομένου. Αἱ ἀγωγαὶ διακρίνονται ἐπίσης εἰς πολιτικὴν ἀγωγὴν (action civile, ἢ ἀγωγὴν ἰδιωτικήν, action personnelle) καὶ εἰς ποινικὴν ἀγωγὴν (action publique, ἥτις λέγεται καὶ action criminelle). Ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ εἶνε ἀγωγὴ εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, action au civil; καὶ ἡ ποινικὴ ἀγωγὴ εἶνε ἀγωγὴ εἰς τὰ ποινικὰ δικαστήρια, action au criminel; || δίδω ἐξουσίαν ἀγωγῆς κατά τινος (δικαίωμα νὰ κινήσῃ ἀγωγήν), donner action sur quelqu'un; || ἀγωγὴ καλεῖται κατ' ἐπέκτασιν ἡ αἴτησις, la demande, παρὰ τῇ δικαιοσύνῃ πρὸς ἀπονομὴν τοῦ δικαίου, π. χ. ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως, demande en dommages-intérêts; || ἡ ἀγωγή του ἀπερρίφθη, il a été débouté de sa demande; || ἐπίσης κατ' ἐπέκτασιν καλεῖται ἀγωγὴ ἡ κλήτευσις, assignation, n. f. citation, n. f. || ἐπίσης ἀγωγὴ καλεῖται ἡ αἴτησις (demande), δικαστικὴ καταδίωξις (poursuite en justice)=instance (δίκη), n.f. ἐπίσης ἀγωγή, requête, n. f. καλεῖται ἡ ἔγγραφος αἴτησις ἡ ὑποβαλλομένη ἁρμοδίως καὶ καθ' ὅλους τοὺς τύπους, βλ. αἴτησις. || ἡ ἀγωγὴ παρεγράφη, l'instance est périe; || κινῶ ἀγωγὴν (ἐνάγω τινά), intenter une action; intenter action en justice; agir en justice; actionner; κλητεύω, assigner; former une instance; || ἂν δὲν σὲ πληρώσῃ νὰ τοῦ κινήσῃς ἀγωγήν, s'il ne vous paie pas, il faut l'actionner (l'assigner); || ἀγωγὴ περὶ κυριότητος, ac. pétitoire; βλ. διεκδικητικός· || ἡ ἀγωγὴ ἀφορᾷ . . . l'action porte sur . . . || καλῶς, κακῶς τεθεμελιωμένη, ἐστηριγμένη ἀγωγή, une action bien, mal fondée; || ἀπορριφθείσης τῆς ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων κατεδικάσθη εἰς τὰ ἔξοδα,

le défendeur a été déchargé, ἢ acquitté de la plainte portée contre lui, et c'est à la partie adverse de supporter les frais; || ἡ ἀγωγὴ ἀπερρίφθη, la plainte a été rejetée. Ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ ἢ ἰδιωτικὴ ἀγωγὴ (action civile ou action personnelle) ἀποβλέπει τὴν ἰδιωτικὴν περιουσίαν, πηγάζει δὲ ἐκ τῶν πολιτικῶν ἐγκλημάτων, συναλλαγῶν καὶ τῶν παρομοίων. Αὕτη βασίζεται ἐπὶ τοῦ ἀξιώματος τούτου τοῦ πολιτικοῦ δικαίου, ὅτι, «πᾶσα πρᾶξις οἱαδήποτε τοῦ ἀνθρώπου ἐπιφέρουσα βλάβην εἰς ἄλλον ὑποχρεοῖ τὸν προξενήσαντα ταύτην νὰ τὴν ἐπανορθώσῃ», ἐξασκεῖται δὲ ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων (εἰρηνοδικείων, πρωτοδικείων, ἐφετείων καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, βλ. λέξ. δικαστήριον) παρὰ παντὸς θεωροῦντος ἑαυτὸν ἀδικηθέντα. Ἡ ποινικὴ ἀγωγὴ (action publique) ἀποβλέπει πρόσωπα, πηγάζει δὲ ἐκ τῶν κυρίως εἰπεῖν πταισμάτων (contraventions), πλημμελημάτων (délits) καὶ τῶν κακουργημάτων (crimes) (βλ. εἰς λέξιν πταῖσμα), καὶ βασίζεται ἐπὶ τοῦ ἀξιώματος τούτου τοῦ ποινικοῦ δικαίου, ὅτι, «ἡ κοινωνία δικαιοῦται νὰ ἐπιβάλλῃ ποινὴν εἰς τὸν προσβάλλοντα ἢ προσβαλόντα αὐτήν». Αὕτη ἐξασκεῖται ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων (πταισματοδικείων, πλημμελειοδικείων, κακουργιοδικείων, ἐφετείων, τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων, βλ. λέξ. δικαστήριον) ὑπὸ τῶν δημοσίων λειτουργῶν, εἰς οὓς ὁ Νόμος ἐμπιστεύεται τὴν ἐντολὴν ταύτην, ἤτοι ὑπὸ τῶν Εἰσαγγελέων ἐνώπιον τῶν κοινῶν δικαστηρίων καὶ τῶν Βασιλικῶν Ἐπιτρόπων, ἐνώπιον τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων. Τὰ στρατοδικεῖα δικάζουσι μόνον τὴν ποινικὴν ἀγωγήν· βλ. πολιτικὸς ἐνάγων.

ἀγῶγι, τό· βλ. ἀγώγιον.

ἀγωγιάζω, [δημ.] ἐνοικιάζω, louer [des chevaux, une voiture], δίδω μὲ ἀγώγιον τὸ ζῷόν μου· «ἀγωγιάζω τ' ἄλογό μου, τὸ ἀγώγιασα 4 δραχ.» ἀγωγιάζομαι δὲν εἶνε παθητικ. καὶ λέγεται ἐπὶ τῶν ζῴων τῶν διδομένων ἢ λαμβανομένων μὲ ἀγώγιον· «τὰ ἄλογα ἀγωγιάσθησαν ἀπὸ τὸν δεῖνα»· ἀλλὰ τὸ ἐνεργ. ἀγωγιάζω λέγεται οὐ μόνον περὶ τοῦ δίδοντος τὸ ζῷον αὐτοῦ μὲ ἀγώγιον, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ λαμβάνοντος αὐτὸ μὲ ἀγώγιον.

ἀγωγιάτης, ὁ· [δημ.] ὁ ὁδηγὸς ἵππων=ἀγωγεύς, conducteur de chevaux (μουλαριῶν, de mulets=muletier, n. m ; || Ἐμπορικῶς καλεῖται ἀγωγιάτης ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταφορὰν οἱωνδήποτε ἀντικειμένων ἢ ἐμπορευμάτων δι' οἱουδήποτε μέσου, ἀπέναντι ὁριζομένης ἀμοιβῆς· || ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος μετακομίζων πράγματα δι' ἁμάξης, ἀγωγιάτης μετακομιστής, voiturier, n. m; || ὁ ἐνοικιάζων καὶ μεταφέρων διὰ τῆς ἁμάξης του ἁμαξᾶς, ἀγωγιάτης ἁμάξης, voiturin, n. m. || ὁ ἀγωγιάτης ἁμαξᾶς φορταγωγικῆς ἁμάξης, ὁ φορτοαμαξεύς, ὁ μεταφέρων ἐμπορεύματα, roulier, n. m.

ἀγωγιάτικος, η, ον [δημ.] ἀγωγαῖος, ἐνοικιαστός, de louage ; || ἅμαξα ἀγωγιάτικη, voiture de louage; || ἄλογον ἀγωγιάτικον, cheval de louage; κατ' ἐπέκτασιν ἵππος φορτηγός, cheval de somme (de charge) ; || ὁ ἀνήκων εἰς ἀγωγιάτην, qui appartient à un voiturier (à un voiturin, à un roulier), de voiturier, de voiturin, de roulier.

ἀγωγιμόμετρον, ου, τὸ [φυσ.]· agomètre, n. m. ὄργανον χρησιμεῦον διὰ τὴν μέτρησιν τῆς ἀγωγιμότητος (conductibilité) ἢ ἠλεκτραγωγότητος τῶν ἀγωγῶν.

ἀγώγιμος, ος, ον, εὔκολος εἰς τὸ νὰ ἄγηται (ὁδηγῆται, φέρηται, μετακομίζηται) facile à conduire (à porter, à transporter); || τὸ ἀγώγιμον, ce que l'on transporte; || τὰ ἀγώγιμα =αἱ πρὸς ἐξαγωγὴν ἢ εἰσαγωγὴν πραγματεῖαι, marchandises (d'exportation ou d'importation); τὰ ἐμπορικὰ φορτία, les cargaisons; § ἀγώγιμος, ὁ ἐπιδεκτικὸς ἀγωγῆς (action) [νομ.], actionnable; § ἀγώγιμος = εὐάγωγος, facile à mener (à conduire), docile, ὁ κάμνων προθύμως ὅ,τι ζητήσει τις παρ' αὐτοῦ.

ἀγωγιμότης, ητος, ἡ, ἀναλόγως τοῦ πράγματος ἤτοι διοχετευτικότης, θερμαγωγικότης, ἠλεκτραγωγότης ἢ ἠλεκτραγωγιμότης = conductibilité, n. f. || δοκιμὴ ἀγωγιμότητος, épreuve de conductibilité [ἠλεκτ.], ἐργασία γινομένη πρὸ τῆς χρήσεως μεμονωμένου τινὸς ἀγωγοῦ (ἢ καλωδίου, conducteur), ὅπως βεβαιωθῶμεν ὅτι δὲν εἶνε διακεκομμένος. Πρὸς τοῦτο συγκοινωνοῦμεν τὰ ἄκρα τοῦ ἀγωγοῦ μετὰ εἰδικῆς ἠλεκτρικῆς δοκιμαστικῆς συσκευῆς (appareil d'essais) φερούσης γαλβανόμετρον, ἢ μετὰ στήλης καὶ γαλβανομέτρου, ἐὰν ἡ βελόνη τοῦ γαλβανομέτρου ἀποκλίνῃ ὁ ἀγωγὸς ἔχει καλῶς, ἐὰν δὲν ἀποκλίνῃ τοῦτο εἶνε σημεῖον ὅτι ὁ ἀγωγὸς εἶνε διακεκομμένος.

ἀγώγιον, τό, καλεῖται γενικῶς ἡ ὀφειλομένη τῷ ἀγωγιάτῃ ἀμοιβὴ διὰ τὴν μεταφορὰν ἐμπορευμάτων=prix de transport, le port; || ἐπίσης τὸ μίσθωμα ἁμαξηλάτου ἢ ἁμάξης, prix de voiture; le charroi ; ἢ τὸ μίσθωμα τῆς ἁμάξης, charriage, n. m. || ἀγώγιον λεωφορείου, le port par diligence, par messageries; || ἀγώγιον σιδηροδρόμου, le prix de transport par chemin de fer (par railway); || ἐπίσης ἀγῶγι (ἁμάξης) καλεῖται ἡ μεταφορὰ ἐντὸς τῆς πόλεως ἀπὸ σημείου εἰς σημεῖον, ἤτοι τὸ διάστημα τοῦ δρόμου τῆς ἁμάξης=la course; || δύο ἀγώγια (δύο δρόμους ἁμάξης), deux courses; || [ἐπὶ ἁμαξηλάτου] ἔχει ἀγῶγι, il est retenu; § ἀγώγιον καλεῖται τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἁμάξης ἤτοι αὐτὸ τὸ φορτίον=la charge, la cargaison, le port; ὁ ναῦλος=τὰ ἀγώγιμα=τὸ ἀγώγιον=le fret (ἰδ. πλοίου).

ἀγωγός, ός, όν, 1) ὁ φέρων καὶ κομίζων ἐν γένει, qui sert à conduire, à transporter, à voiturer, à entraîner, à faire καὶ ὑφ' ὅλας τὰς σημασίας τοῦ ἄγω· 2) οὐσιαστικῶς ἀγωγός, τὸ δι' οὗ ἄγεται ἢ ὁδηγεῖταί τι=véhicule, n.m. conduit, chemin, ὁδηγός, conducteur, guide; || τὸ θαλάσσιον ὕδωρ εἶνε κακὸς ἀγωγὸς τῆς θερμότητος, l'eau de mer est un mauvais conducteur de la chaleur; || ἀγωγός, conducteur de paratonnerre καὶ chaîne de paratonnerre, βλ.

ἀλεξικεραύνιον· || [ἠλεκτρ.] ἀγωγὸς = conducteur, ἢ ἠλεκτρικὸς ἀγωγὸς = ῥευματαγωγός, conducteur électrique; καλεῖται οὕτω μετάλλινον σύρμα ἢ καλώδιον (câble) (βλ. λέξιν) χρησιμεῦον ὡς ἀγωγὸς ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος, συνδέον ἠλεκτρικὴν μηχανὴν καὶ ὄργανον χρησιμοποιοῦν ἠλεκτρικήν. Τὰ διάφορα μέταλλα τὰ χρησιμοποιούμενα πρὸς κατασκευὴν τῶν ἀγωγῶν εἶνε, ὁ σίδηρος, ὁ χαλκὸς καὶ τὸ φωσφοροῦχον, πυριτιοῦχον ἢ χρωμιοῦχον κρατέρωμα (bronze phosphoreux, cilicieux ou chromé). Τὰ σιδηρᾶ σύρματα χρησιμοποιοῦνται ὡς ἀγωγοὶ διὰ τὰς ἐναερίους τηλεγραφικὰς ἢ τηλεφωνικὰς γραμμὰς ἔχουσι δὲ διάμετρον 0 μ.,003 - 0 μ.,006· δέον ὁ σίδηρος νὰ ἦνε ἀνηψημένος (recuit) καὶ ἐπιψευδαργυρωμένος διὰ νὰ μὴ ὀξειδῶται. Οἱ ἐκ κρατερώματος ἀγωγοὶ τὴν σήμερον προτιμῶνται τῶν σιδηρῶν ἕνεκα τῶν ἀκολούθων πλεονεκτημάτων· ἡ ἀγωγιμότης των εἶνε μεγαλειτέρα τῆς τῶν σιδηρῶν, ἡ ἀντίστασις αὐτῶν κατὰ τὴν ἕλξιν εἶνε μεγαλειτέρα, αἱ χρησιμοποιούμεναι διάμετροι εἶνε μικρότεραι, συνέπεια δὲ τούτου εἶνε ὅτι τὸ ὁλικὸν βάρος εἶνε μικρότερον καὶ ἡ παρουσιαζομένη εἰς τὸν ἄνεμον ἀντίστασις εἶνε μικροτέρα καὶ τέλος μετὰ τὴν ἀπόρριψίν των ὡς ἀχρήστων τὸ μέταλλον αὐτῶν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ. Αἱ χρησιμοποιούμεναι διάμετροι τῶν ἐκ κρατερώματος ἀγωγῶν εἶνε 0μ.,001 - 0μ.,011 διὰ διὰ τὰς τηλεφωνικὰς γραμμὰς καὶ 0μ.,001 - 0μ.,002 διὰ τὰς τηλεγραφικὰς (βλ. τηλεγραφικὸν σύρμα)· χρησιμοποιοῦνται ὡσαύτως διὰ τὸν ἠλεκτρικὸν φωτισμὸν σύρματα ἐκ κρατερώματος διαμέτρου 0 μ.,003 - 0 μ.,006· || μεμονωμένος ἀγωγός, conducteur isolé, οὗτος σύγκειται ἐξ ἑνὸς ἢ πλειοτέρων λεπτῶν συρμάτων καὶ περιβάλλεται δι' ἀπομονωτικῆς τινος οὐσίας· || ἀγωγὸς κωδώνων ἢ καὶ σύρμα κωδώνων, conducteur ou fil de sonnerie, λέγεται λεπτὸν χάλκινον σύρμα μεμονωμένον διὰ μετάξης, βάμβακος ἢ γουταπέρκης, χρησιμεῦον διὰ τὴν συνδεσμολογίαν ἠλεκτρικῶν κωδώνων· || ἀγωγὸς ἐμπυρίου, conducteur ou fil d'amorce, λέγεται λεπτὸν χάλκινον σύρμα μεμονωμένον διὰ δύο ἐπιστρώσεων γουταπέρκης, χρησιμεῦον εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν σκελῶν τῶν ἠλεκτρικῶν ἐμπυρίων· || στρατιωτικὸς ἀγωγὸς ἢ στρατιωτικὸν σύρμα, conducteur ou fil militaire, λέγεται οὕτω ἀγωγὸς μεμονωμένος συγκείμενος ἐκ 3 ἢ 7 λεπτῶν χαλκίνων συρμάτων σπειροειδῶς περιεστραμμένων· ὁ ἀγωγὸς οὗτος ἀπομονοῦται διὰ 3 ἐπιστρώσεων γουταπέρκης μεταξὺ τῶν ὁποίων παρεντίθεται ἡ ἀπομονωτικὴ οὐσία Τσάττερτον (Chatterton)· || τηλεγραφικὸς ἀγωγός, conducteur ou fil de ligne ou fil télégraphique; βλ. τηλεγραφικὸν σύρμα· || ἀγωγὸς ἄνευ ὁπλισμοῦ, conducteur non armé, καλεῖται ὁ μὴ φέρων προφυλακτικὸν περίβλημα ἐκ πεπλεγμένης καννάβεως, καὶ ἀγωγὸς ὡπλισμένος, conducteur armé, καλεῖται ὁ φέρων τοιοῦτον· || ἀγωγὸς μηχανῆς στατικοῦ ἠλεκτρισμοῦ, conducteur de machine électro-statique; καλοῦνται οὕτως οἱ ἐπὶ τῶν μηχανῶν τοῦ στατικοῦ ἠλεκτρισμοῦ μεμονωμένοι κυλινδρικοὶ ἀγωγοί· || ἀγωγὸς = ῥεοφόρος, rhéophore, n. m. βλ. λέξιν· 3) ἀγωγὸς [φυσ.] conduit, n. m. conducteur, n. m. || πυραγωγὸς [πυροβ.], conduit; || ἀγωγὸς πρὸς διέλευσιν ἀτμῶν ἢ ὑγροῦ [μηχ.] conduit, n. m. || ἀτμαγωγός, conduit de vapeur; || ἀγωγὸς ὕδατος=ὑδραγωγός, conduite d'eau καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὑδραγωγεῖον, aquéduc, n.m; || ἀγωγός, βλ.καὶ αὐλός, canal, n. m; || ἀγωγός,canal, conduit ;καλεῖται πᾶν μέσον ἢ ὁδὸς διοχετεύσεως τῶν ὑγρῶν, καθὼς καὶ τοῦ ἀτμοῦ εἰς τὰς ἀτμομηχανάς· || ἀγωγὸς (ἀνατομ.), canal, ἤτοι σωλὴν ἢ πόρος δι' οὗ διέρχονται διάφορα ὑγρὰ ἢ στερεὰ σώματα, π. χ. σπερματικὸς ἀγωγός, canal déférent; || στενώνειος ἀγωγὸς ἢ σιελαγωγός, canal de stenon ἢ salivaire, δι' οὗ διοχετεύεται ὁ σίελος ἐκ τῶν παρωτίων ἀδένων· || δακρυαγωγός, canal lacrymal.

ἀγωγοσφιγκτήρ, ῆρος, ὁ· serre-fil, n. m. [φυσι.] καλοῦνται οὕτω τὰ ἐπὶ τῶν ἠλεκτροδίων ἢ ἄλλων μερῶν περικόχλια καὶ κοχλίαι δι' ὧν στερεοῦται ἀγωγός τις.

ἀγών, ῶνος, ὁ· γενικῶς combat, n. m; action, n. f; πάλη, lutte, n. f; ἀγὼν=πάλη πρὸς ἐπίθεσιν ἢ ὑπεράσπισιν, καὶ συνεκδοχικῶς ἔρις, dispute, n. f; συμπλοκή, affaire, n. f; αἰτία, ὑπόθεσις, cause, n. f; la partie; || μετέχω τοῦ ἀγῶνος, prendre part au combat; || σφοδρὸς ἀγών, combat animé (obstiné); || ὑποστηρίζω τὸν ἀγῶνα, soutenir le combat; || ἀγὼν γενναιοφροσύνης,μεγαλοψυχίας combat de générosité; || ἀγών, combat=lutte ; ἡ πάλη τῶν ἀνέμων, τῶν κυμάτων, le combat des vents, des flots; || ὁ ἀγὼν τῆς ἀληθείας κατὰ τῆς ἀπάτης, le combat de la vérité contre l'erreur; || ὁ περὶ ὑπάρξεως ἀγών, la lutte (la bataille) pour la vie; || ὁ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγών, la cause de la religion; || ὁ ἀγὼν εἶνε ἄνισος (ἐπὶ παντὸς ἀνταγωνισμοῦ), la partie n'est pas égale; § combat ou lutte, ἡ προσωποποιΐα τῶν ἀγωνισμάτων· § ἀγών, ἡ πάλη ἥτις γίνεται κατὰ τὰς δημοσίας ἀσκήσεις, le combat (ou concours) qui se donne dans les jeux publics, les jeux; καθὼς καὶ ἡ προσπάθεια πρὸς ὑπερτέρησιν, πρὸς νίκην καὶ ἐν γένει ὁ συναγωνισμός, le concours pour un prix quelconque, la dispute, le débat; π. χ. || οἱ ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, les jeux olympiques ; || ἱππικὸς ἀγών, concours hippique; ἱππικοὶ ἀγῶνες= ἱπποδρομίαι, courses de chevaux ; || γυμνικοὶ ἀγῶνες, combats gymniques; || ἀγὼν ἱπποτικός, tournoi, n. m. βλ. ἱπποτικός· || ποιητικὸς ἀγών, concours poétique; || καθιστῶ ἀγῶνα, instituer un prix pour... ; fonder un concours; § ἀγὼν=τὸ μέρος ἔνθα γίνονται οἱ ἀγῶνες, le lieu ou se donnent les jeux, τὸ ἀγωνιστήριον (βλ. λέξιν), la lice ; ἡ κονίστρα, l'arène, n. f; § ἀγὼν ἡ προσπάθεια, effort, n. f; || εἰς μάτην ὁ ἀγών, c'est peine perdue (μάταιος κόπος)· βλ. ἀγωνίζομαι· § ἀγὼν=ἀγωνία (ἢ ἀδημονία), angoisse, n. f. (anxiété); συναίσθημα δυσάρεστον ἀποπνιγμοῦ ὡς ἐκ

τῆς ἐλλείψεως ἀέρος, αἰσθητὸν κατὰ τὴν στηθικὴν χώραν καὶ συνοδευόμενον ὑπό τινος ἠθικῆς δυσφορίας· § ἀγὼν = ἀγωνία, agonie, n. f. ἡ βαθμιαία μετάβασις ἀπὸ τῆς ζωῆς εἰς τὸν θάνατον, χαρακτηριζομένη ὑπὸ σημείων τινῶν, τὰ ὁποῖα ἀγγέλλουσι τὸν ἐρχόμενον θάνατον· § ἀγὼν [στρα.], action, n. f. (ἐν τῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως combat), ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ σημαίνει πᾶσαν μετὰ τῶν στρατευμάτων τοῦ ἀντιπάλου σύγκρουσιν, οἱαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ σπουδαιότης τῆς εἰρημένης συγκρούσεως· ἡ ἔκφρασις «pendant l'action» σημαίνει κατὰ τὴν μάχην (pendant la bataille), κατὰ τὸν ἀγῶνα (pendant le combat), βλ. μάχη, bataille, n. f; Αἱ τρεῖς λέξεις action, bataille καὶ combat ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ἀγῶνος χρησιμοποιοῦνται ὡς ἑξῆς: bataille=ἀγὼν μεταξὺ δύο στρατευμάτων· combat, ἀγὼν λαμβάνων χώραν μεταξὺ δύο ἢ πλειοτέρων ἀτόμων· action (ἀγών), ἡ λέξις αὕτη εἶνε καταλληλοτέρα ὅταν δὲν δύνανται νὰ προσδιορίσωσιν ἐὰν ἡ συμπλοκὴ εἶνε γενικὴ ἢ μερική· || ἀγών, combat, n. m. (βλ. μάχη, bataille, καὶ συμπλοκή, engagement) ἦνε τὸ ὑποκοριστικὸν τῆς μάχης (bataille), ἤτοι μεμονωμένη ἐνέργεια προηγουμένη ἐνίοτε τῆς μάχης· πλειστάκις ἡ λέξις combat λαμβάνεται ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐν τῇ γενικῇ της σημασίᾳ τῆς μετὰ τοῦ πολεμίου συγκρούσεως (conflit avec l'ennemi) καὶ σημαίνει αὐτὴν τὴν μάχην· || νυκτερινὸς ἀγών, combat de nuit, ἡ ἐν καιρῷ νυκτὸς πάλη μεταξὺ δύο σωμάτων· || κυρίως ἀγὼν ἢ κυρίως μάχη, combat principal; βλ. μάχη ἐκ παρατάξεως· || ἀγὼν ἀποσυνθέσεως ἢ καταπονετικός, combat d'usure, ἤτοι ἡ κυρίως μάχη μετὰ τὴν πάλην τοῦ πυροβολικοῦ, ὁπότε προσπαθοῦσιν ν' ἀποσυνθέσωσι (νὰ καταπονέσωσι) τὸν ἀντίπαλον διὰ νὰ ἐπιτύχωσι κατὰ τὴν τελικὴν ἐπίθεσιν· βλ. μάχη ἐκ παρατάξεως· || ἀγὼν πυροβολικοῦ, combat d'artillerie, βλ. πάλη τοῦ πυροβολικοῦ· || μέγας ἀγών, grand combat, ἡ καθ' ἑαυτὸ μάχη· || ἀγὼν ἐκ συναντήσεως, combat de rencontre ou imprévu; βλ. μάχη, bataille; || ἐπιθετικὸς (ἀμυντικὸς) ἀγών, combat (offensif (défensif); βλ. μάχη, bataille; || μερικὸς ἀγών, combat partiel; καλεῖται ἡ συνάντησις τμημάτων στρατοῦ, ὅλαι δὲ αἱ μεγάλαι μάχαι (grandes batailles) σύγκεινται ἐκ πολλῶν μερικῶν συμπλοκῶν (engagements partiels), αἵτινες διὰ τῆς συνενώσεως τῶν ἀποτελεσμάτων των παρέχουσι τὸ γενικὸν ἐξαγόμενον τῆς μάχης.

ἀγωνία, ας, ἡ, ἡ ἀγών, angoisse, n. f. ἀδημονία, anxiété, n. f; βλ. ἀγών· ψυχικὴ ταραχή, agitation de l'âme; ἀνυπομονησία, ἀδημονία, inquiétude, n. f. ἀμηχανία détresse, n.f. ἀγωνία, στενοχωρία, μέγας φόβος ἐπικειμένου κακοῦ, ἀδημονία, transe, n.f; § ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου (βλ. ἀγών), agonie (les affres) de la mort; § ἀγωνία, ἡ προσπάθεια, effort, n. m.

ἀγωνιάω-ῶ, ὑποστηρίζω πάλην, ἀγῶνα, soutenir une lutte, un combat; || προσπαθῶ, faire des efforts; || ἀνησυχῶ, φοβοῦμαι, εὑρίσκομαι ἐν ἀγωνίᾳ, être (toujours) en transe; être dans l'angoisse [dans l'anxiété]; || τῆς γυναικὸς ἀδημονούσης, la femme étant dans une transe; § ἀγωνιάω (πρὸς θάνατον), agoniser=πνέω τὰ λοίσθια, être aux abois.

ἀγωνίζομαι, combattre; παλαίω, lutter, engager une lutte; μάχομαι, se battre; ἀντιμάχομαι, ἀμύνομαι, se débattre; || ἀγωνίζομαι ὑπὲρ ἐλευθερίας, combattre pour la liberté; || ἀγωνίζεται κατὰ τῆς τύχης, il lutte contre la destinée; || ἠγωνίζετο πάσῃ δυνάμει, il se débattait de toutes ses forces: § συναγωνίζομαι εἰς τὰς δημοσίας ἀσκήσεις, combattre dans les jeux publics; εἰς ἀγῶνα συνέρχομαι, entrer dans la lice (τὸ ἀγωνιστήριον)· || δίδω μάχην (ἀγωνίζεσθαι μάχην), livrer un combat; || disputer le prix, διεκδικῶ τὸ βραβεῖον, ἀγωνίζομαι διὰ τὸ βραβεῖον· §ἀγωνίζομαι, διαγωνίζομαι, concourir, λαμβάνω μέρος εἰς ἀγώνισμα (concours); || θέλει ν' ἀγωνισθῇ διὰ τὸ βραβεῖον, il veut concourir pour le prix; § ἀγ.=προσπαθῶ, s'efforcer; faire des efforts; κοπιάζω, se donner de la peine; || εἰς μάτην ἠγωνίζετο ν' ἀναβῇ, il faisait des efforts impuissants pour monter.

ἀγώνισμα, ατος, τό· 1) τὸ ἀγωνίζεσθαι, ὁ ἀγών, le combat; ὁ διαγωνισμός, le concours; ἡ πάλη πρὸς ἅμιλλαν, la lutte d'émulation; ἡ προσπάθεια, l'effort; 2) τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀγῶνος, prix du combat; τὸ ἀντικείμενον τῆς ἁμίλλης, objet d'émulation, l'objet disputé; τὸ βραβεῖον, τὸ ἆθλον, τὸ ἔπαθλον, la prime (λατ. praemium).

ἀγωνισμός, οῦ, ὁ· ἡ ἅμιλλα, l'émulation, n. f; ὁ ἀγών, le combat; ἡ πάλη, la lutte.

ἀγωνιστήριον, ου, τό, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἀγωνίζονται, lieu du combat, la lice; ἡ κονίστρα, l'arène, n.f; § ἐπίσης τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀγῶνος, ἢ τὸ βραβεῖον, le prix du combat; § ἀγωνιστήριον=ἀγών, la lice; || εἰς ἀγῶνα συνέρχομαι, entrer dans la lice; || ὁ ἀγὼν ἤρξατο, la lice est ouverte; || ἄρχομαι, λήγω τοῦ ἀγῶνος, ouvrir, fermer la lice.

ἀγωνιστήριος, ος, ον, βλ. ἀγωνιστικός.

ἀγωνιστής, οῦ, ὁ· ὅστις ἀγωνίζεται εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, qui combat dans les jeux publics, le champion; ὁ ἀθλητής, l'athlète; καὶ ἐν γένει ὁ μαχητής, ὁ πολεμιστής, ἀνὴρ λαμβάνων μέρος εἰς ἀγῶνα ἢ μάχην, le combattant; ὁ ἀγωνιζόμενος διά τι ἢ ἀσκούμενος, εἴς τι, ὁ πρόμαχος, le champion; ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὁ συνήγορος, le défenseur; ὁ δικηγόρος, l'avocat; ὁ ῥήτωρ, l'orateur; καὶ τέλος ὁ ὑποκριτὴς ἐν τῷ θεάτρῳ, l'acteur, le comédien; § Ἀγωνισταὶ καλοῦνται πάντες, Ἕλληνες ἢ ξένοι, οἱ πολεμήσαντες ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸν ὑπὲρ τῆς Πολιτικῆς αὐτῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, les soldats de la lutte de l'indépendance hellénique.

ἀγωνιστικός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν τὸν ἀγῶνα, qui concerne le combat (la lutte; le concours, κτλ.)· ὁ κατάλληλος δι' ἀγῶνα, propre au combat; ὁ σχετικὸς πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἢ τὰς ἀ-

θλητικὰς ἀσκήσεις, relatif aux athlètes, athlétique.

ἀγωνιῶ, βλ. ἀγωνιάω.

ἀγωνιώδης, ης, ες, ὁ πλήρης ἀγωνίας, plein d'angoisse, ἀδημονῶν, anxieux, euse ; || ἀγωνιώδης προσδοκία, pénible attente.

ἀγωνιωδῶς [ἐπίρ.] βλ. ἀγωνία, μετ' ἀγωνίας, avec angoisse; avec anxieté.

ἀγωνοδίκης, ου, ὁ· ὁ ἐν τοῖς ἀγῶσι κριτής, juge d'un concours (d'un combat); μέλος τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς, membre d'un jury.

ἀγωνοθεσία, ας, ἡ, ἡ ἀθλοθεσία, τὸ ἔργον ἢ ἀξίωμα τοῦ ἀγωνοθέτου, fonctions d'agonothète; § ὁ προσδιορισμός, ἡ καθίδρυσις διαγωνισμοῦ (βραβείου), la fondation d'un concours (d'un prix)=ἡ ἀθλοθεσία· βλ. ἀθλοθέτης.

ἀγωνοθετέω - ῶ, μέλ. ήσω, καθιδρύω ἢ συγκροτῶ ἀγῶνα, fonder (instituer) un concours (un prix); || διατάσσω, δίδω ἀθλητικοὺς ἀγῶνας ἢ προΐσταμαι αὐτῶν, donner des jeux ou y présider ; || προτείνω ἢ ἀπονέμω βραβεῖα, proposer ou décerner des prix (des primes, ἀγωνίσματα)· || εἶμαι ἀγωνοθέτης, être fondateur d'un concours (d'un prix); || κρίνω, δικάζω ὡς ἀγωνοθέτης, juger comme agonothète (comme président des jeux).

ἀγωνοθέτης, ου, ὁ καὶ θηλ. ἀγωνοθέτις, ιδος, ἡ, (ἀγών, τίθημι), ὁ θέτων ἀγῶνα, ὁρίζων καὶ ἀπονέμων βραβεῖον τοῖς νικηταῖς, ὁ καθιδρυτὴς ἀγῶνος, ἢ ὁ συγκροτῶν ἀγῶνα, l'agonothète, ὁ ἀθλοθέτης, βλ. λέξιν, le fondateur (trice) (instituteur, trice) d'un concours (d'un prix) ; || ὁ ἐποπτεύων, ὁ προεδρεύων, le président (des jeux; du concours), καὶ γενικῶς ὁ δικαστής, le juge ; βλ. ἀθλοθέτης.

ἀγωνοθετῶ, βλ. ἀγονοθετέω.

ἀγωνοθετικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγωνοθεσίαν, ἢ τὴν διάταξιν, τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἀγώνων, relatif à ce qui concerne les fonctions d'agonothète, ou la fondation d'un concours (d'un prix).

ἀδά [διάλ. Ἠπείρ.] μόριον διστακτικὸν= τάχα, δῆθεν, βλ. τάχα, (ἐρωτη.) par hasard; 2) ποτὲ μέν, ποτὲ δέ, tantôt . . . tantôt . . .«ἀδὰ 'δῶ νὰ πέσῃ, ἀδὰ 'κεῖ νὰ πέσῃ, τοὔρχεται ἀπ' τὴ μέθη». § ἀδὰ [διαλ. Οἰνόης]=ἐδῶ, ici.

ἀδάγκαστος, η, ον, [δημ.] ὁ μὴ δαγκασθεὶς (δηχθείς), non mordu, e=ἄδηκτος.

ἀδαημοσύνη, ης, ἡ· ἀμάθεια, ignorance, n. f. ἀνεπιτηδειότης inhabileté, n. f. ἀνικανότης, incapacité, n. f. ἀπειρία, inexpérience, n. f.

ἀδαήμων, ων, ον, γεν. ονος=ἀδαής, ἀμαθής, ignorant, e; ἀνεπιτήδειος, inhabile; ἀνίκανος, incapable; ἄπειρος, inexpérimenté, ée; inexpert, erte.

ἀδαής, ής, ές, βλ. ἀδαήμων.

ἀδακρύατος, ὁ [διάλ. Οἰνόης]=ἀδάκρυτος, ἄκλαυστος, qui n'a pas été pleuré, non pleuré, ée ; ὁ ἄδακρυς, ὁ ἄνευ δακρύων ἐνταφιασθείς.

ἄδακρυς, υς, υ, γεν. υος, καὶ ἀδάκρυτος, ὁ ἄνευ δακρύων, qui est sans larmes; ὁ μὴ κλαίων, qui ne pleure pas; ὁ μὴ χύνων δάκρυα, qui ne verse point de larmes ; || ἀμέτοχος δακρύων, qui ne fait point verser de larmes; || μὲ ἄδακρυ ὄμμα, d'un œil sec; § ὁ μὴ κλαυσθείς, ὁ ἄκλαυστος, non pleuré, ée.

ἀδάκρυτος, ος, ον, βλ. ἄδακρυς.

ἀδαμαντίζω, ἀδαμαντόω, diamanter, λάμπω ἢ κάμνω νὰ λάμψῃ ὡς ὁ ἀδάμας· || αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἀδαμαντίζουσι τὰ ὑγρὰ ὑπὸ τῆς δρόσου χόρτα, les rayons de soleil diamantent l'herbe humide de rosée.

ἀδαμαντικός, ή, όν, ἡ ἀδαμαντοειδής (ἀδάμας εἶδος), diamantaire, adj. ὁ ἔχων τὴν λάμψιν τοῦ ἀδάμαντος· λίθοι ἀδαμαντοειδεῖς, pierres diamantaires.

ἀδαμάντινος, η, ον, diamantin, ine, ὁ ἔχων τὴν σκληρότητα ἢ λάμψιν τοῦ ἀδάμαντος· || ὁ κατεσκευασμένος ἐκ τοῦ σκληροτέρου μετάλλου, fait du métal le plus dur; π. χ. σιδηροῦς, de fer; χαλύβδινος, d'acier; καὶ σπανιώτερον ἐξ ἀδάμαντος, de diamant; || [μεταφ.] σκληρός, dur; στερεός, solide; ἄκαμπτος, inflexible; || ἀδαμάντινος χαρακτήρ, caractère de fer; || ἀρετὴ ἀδαμάντινος, vertu à toute épreuve; § ὁ δι' ἀδαμάντων κεκοσμημένος, orné, (enrichi) de diamants; § ἔκδοσις ἀδαμαντίνη [τυπογρ.], édition diamant; ἔκδοσις βιβλίου μὲ λεπτότατα στοιχεῖα τῶν 4 στιγμῶν.

ἀδαμαντίνη, ης, ἡ, émail, n. m. συστατικὴ τῶν ὀδόντων οὐσία, καλουμένη σμάλτο τῶν δοντιῶν· § ἀδαμαντίνη, (χημ.) diamantine, n. f. λειαντικὴ κόνις, ἔχουσα ὡς βάσιν τὸ κεκρυσταλλωμένον ὀξείδιον τοῦ ἀργιλλίου (alumine crystallisée) ἐφευρεθὲν ἐν Ἑλβετίᾳ, χρησιμοποιούμενον εἰς διαφόρους βιομηχανίας· || ἐπίσης καὶ κόνις τῶν μὴ χρησιμοποιουμένων ἀδαμάντων δι' ἧς κατεργάζονται τοὺς ἀδάμαντας· || ἀδαμάντινοι χαρακτῆρες [τυπογρ.], caractères diamant; τυπογραφικοὶ χαρακτῆρες λεπτότατοι τῶν 4 στιγμῶν.

ἀδαμαντογλύφος, ὁ· ὁ γλύφων, τέμνων ἀδάμαντας, tailleur de diamants, diamantaire, n. m. τεχνίτης λιθοπελεκητής (lapidaire), κατεργαζόμενος ἐν γένει τοὺς πολυτίμος λίθους, συνεπῶς ὁ ἀδαμαντογλύφος λέγεται καὶ lapidaire, n. m.

ἀδαμαντοειδής, ής, ές, βλ. ἀδαμαντικός.

ἀδαμαντοκόλλητος, ος, ον, ὁ δι' ἀδαμάντων ἡρμολογημένος, monté de diamants; ἐμπλουτισμένος, enrichi de diamants; βλ. καὶ ἀδαμαντοκόσμητος, diamanté.

ἀδαμαντοκοσμέω-ῶ, μέλ. ήσω, κοσμῶ δι' ἀδαμάντων, orner de diamants (ἢ diamanter, ὀλίγον εὔχρηστον)· || ἀδαμαντοκοσμοῦμαι, se diamanter, καλύπτομαι ὑπὸ στιλπνῶν ἀντικειμένων ὡς ὁ ἀδάμας· || ὁ χόρτος τὴν πρωΐαν ἀδαμαντοκοσμεῖται ὑπὸ τῆς δρόσου, l'herbe au matin se diamante de rosée.

ἀδαμαντοκόσμητος, ος, ον, diamanté, ée, κεκοσμημένος δι' ἀδαμάντων· || ἄνθη ἀδαμαντοκόσμητα ἢ ἀδαμαντοειδῆ, fleurs diamantées; τεχνητὰ ἄνθη πασπαλισμένα (πασπαλίζω διὰ πασπάλης=saupoudrer) διὰ τετριμμένης ὑάλου ἢ διὰ ψηγμάτων (ἄμμου) χάλυβος.

ἀδαμαντομεσίτης, ου, ὁ, ἔμπορος ἐκτελῶν τὴν ἐμπορείαν τῶν ἀδαμάντων, diamantaire, n. m.

ἀδαμαντοπωλεῖον, τό, τὸ κατάστημα τοῦ ἀδαμαντοπώλου, la boutique de bijoutier, καὶ κατ' ἐπέκτασιν κοσμηματοπωλεῖον, boutique de bijouterie, ἢ ἁπλῶς bijouterie, n.f.

ἀδαμαντοπώλης, ου, ὁ, bijoutier, n. m; || κατ' ἐπέκτασιν ἀδαμαντομεσίτης· βλ. λέξιν.

ἀδαμαντοστόλιστος, ος, ον, ἀδαμαντοκόσμητος, orné (enrichi) de diamants; (κεκοσμημένος, ἐμπλουτισμένος δι' ἀδαμάντων), diamanté, ée.

ἀδαμαντοφόρος, ος, ον, (ἀδάμας φέρω), ὁ περιέχων, περιλαμβάνων ἀδάμαντα, diamantifère, adj. || ἄμμος ἀδαμαντοφόρος, sable diamantifère.

ἀδαμαντωρυχεῖον, τό, ὀρυχεῖον ἀδαμάντων, mine de diamants; μέρος ἐξ οὗ ὀρύσσουσιν ἀδάμαντας· βλ. ὀρυχεῖον, mine καὶ minière.

ἀδάμας, αντος, ὁ· ὁ λευκὸς καὶ σκληρότατος πολύτιμος λίθος, κοινῶς τὸ διαμάντι, diamant, n. m; ὁ λίθος οὗτος εἶνε χημικῶς καθαρὸς κρυσταλλικὸς ἄνθραξ (carbone pur cristallisé); || ἀδάμας ἀκατέργαστος, ἄτμητος, diamant brut, οὗτινος αἱ ἕδραι δὲν ἐγλύφησαν· || ἀδάμας ἑτερότμητος (κομμένος, ἥμισυς), diamant en rose ἢ ἁπλῶς rose, ὁ ἔνθεν μὲν ἐπίπεδος, ἔνθεν δὲ πυραμιδοειδής· || ἀδ. ἀμφίτμητος (ὁλόκληρος), diamant brillant, ἢ ἁπλῶς brillant, ὁ ἔνθεν καὶ ἔνθεν γωνιότμητος, πυραμιδοειδής· || φυσικὸς —, diamant de nature, καλοῦνται οὕτως ὑπὸ τῶν ἀδαμαντογλύφων (lapidaires) οἱ ἀδάμαντες οὓς δὲν δύνανται νὰ χρησιμοποιήσωσι καὶ οἵτινες ἀφίενται διὰ τοὺς ὑαλοθέτας (vitriers) καὶ τοὺς κατοπτροποιοὺς (miroitiers); || ἀδάμας σαβόϊος, diamant savoyard, ἀδάμας κεχρωματισμένος μελανὸς ἢ φαιός· || ἀδάμας τῆς Ἀλανσῶνος, diamant d'Alençon, κρύσταλλα ὑαλοειδοῦς χαλαζίου (quartz hyalin) εὑρισκόμενα εἰς τὰ πέριξ τῆς Ἀλανσῶνος· || ἀδάμας τοῦ Καναδᾶ, diamant de Canada, μελανὸς ὑαλοειδὴς χαλαζίας (quartz hyalin noir; || ψευδαδάμαντες faux diamants καὶ ψευδοκοσμήματα καλοῦνται οἱ μὴ ἀληθεῖς ἀδάμαντες, ἀλλ' αἱ ἀπομιμήσεις αὐτῶν διὰ κρυστάλλων ὑαλίνων, ἅτινα ἐμβαπτίζονται εἰς τετηκὸς κρᾶμα μολύβδου καὶ κασσιτέρου, ἀφαιρουμένου δὲ τοῦ μετάλλου μετὰ τὴν ψῦξιν, ταῦτα παρουσιάζουσιν ἔκτακτον λάμψιν· || οἱ ἀδάμαντες τοῦ στέμματος, les diamants de la couronne; || οἱ ἀδάμαντες καὶ ἄλλα κοσμήματα τοῦ στέμματος, les joyaux de la couronne; 2) ὡς ἐκ τῆς σκληρότητος τοῦ ἀδάμαντος, ὡς σύμβολον τῆς στερεότητος, ἐκλήθη ἀδάμας ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, τὸ σκληρὸν τοῦ σιδήρου ἢ χάλυβδος, dur comme le fer ou l'acier; τὸ στερεόν, le solide; τὸ ἄκαμπτον l'inflexible; τὸ ἀκαταπόνητον, ἀδάμαστον, indomptable; § ἐξ ἀναλογίας καλεῖται ἀδάμας, diamant, πᾶν τὸ παρομοιάζον πρὸς τὸν ἀδάμαντα, ἢ ἀντικείμενον μικρὸν καὶ κομψόν· π. χ. ἡ δρόσος ἐπιθέτει ἀδάμαντας ἐπὶ τῆς χλόης, la rosée met des diamants aux brins d'herbe; § [μεταφ.] ἀντικείμενον ἀνεκτιμήτου ἀξίας: ἡ ὡραιότης εἶνε ἀδάμας, ὅστις πρέπει ν' ἁρμολογῆται καὶ νὰ πλαισιῶται ἐν τῷ χρυσῷ, la beauté est un diamant qui doit être montée et enchassée dans l'or ; || σκέψις ἀξία λόγου: ποίημα πλῆρες ἀδαμάντων, poème plein de diamants ; || ἀντικείμενον σκληρὸν (dur) ἀναίσθητον (insensible),ἀπρόσβλητον (inattaquable) καρδίαι τινὲς εἰσὶν ἀδάμαντες, ἃς τίποτε δὲν πλήσσει, certains cœurs sont des diamants que rien ne peut entamer.

ἀδάμαστος, ος, ον, ὅστις δὲν δαμάζεται, δὲν ἡμερώνεται, indompté, ée ; indomptable.

ἀδάνειστος, ος, ον, ὁ μὴ δανεισθεὶς καὶ μὴ δανεισμένος non emprunté; non prêté; || ἔχει τὰ χρήματά του ἀδάνειστα.

ἀδαπάνητος, ος, ον, ὁ μὴ δαπανηθεὶς (ἐξοδευθείς), qui n'est pas dépensé (ou consumé), non dépensé ; || ὁ μὴ δαπανώμενος qu'on ne peut pas dépenser; || ἀνεξάντλητος, inépuisable.

ἀδάπανος, ος, ον, ὁ ἄνευ δαπάνης, qui n'est pas dispendieux, non dispendieux, euse; || ὁ μηδεμίαν ἔχων τιμήν, ἀξίαν, qui n'a aucun prix; || ὁ μηδεμίαν ἀπαιτῶν δαπάνην, qui ne coûte rien, qui ne cause aucune dépense; || κατ' ἐπέκτασιν ὁ εὐθυνός, de bon marché; de bas prix; δωρεάν, gratuit, e.

ἀδαπάνως [ἐπιρ. τοῦ προηγ.], ἄνευ δαπάνης, sans aucune dépense ; ἀνεξόδως, sans frais; δωρεάν, gratuitement, gratis.

ἄδαρος, ὁ [διάλ. Νάξου] (ἀντὶ γάδαρος), âne, n. m. οὕτω λέγεται ὑπὸ τῶν τὰ βόρεια τῆς νήσου οἰκούντων ἄνευ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ' ἐνταῦθα ῥητέον καὶ περὶ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Ἠπείρῳ εὐχρήστου λέξεως ἡμόρου, ὅτι ἐκ τοῦ γήμορον προῆλθε.

ἄδαρτος, ος, ον 1) ὁ μὴ ἐγδαρμένος, ὁ ἄγδαρτος, non écorché ; 2) ὁ ἀμαστίγωτος, ὁ μὴ δαρείς, non fustigé, non battu ; «ἄδαρτος κλαίει» il pleure sans être battu; [καὶ ἐπὶ γάλακτος], ἄδαρτο γάλα, lait non baratté.

ἀδεής, ής, ές, ὁ ἄνευ δέους, ἄνευ φόβου, sans crainte ; § τολμηρός, hardi, e ; θρασύς, αὐθάδης, audacieux, euse ; ἀναίσχυντος, impudent, e ; § ὁ ἄνευ λόγου φόβος (δέος ἀδεές), crainte sans fondement.

ἄδεια, ας, ἡ, ἀφοβία, absence de toute crainte; ἀσφάλεια (ὑπέρ τινος), sécurité, n. f. sûreté, n. f. ἀτιμωρησία (διά τι), assurance de l'impunité; ἐλευθερία, liberté, n. f. ἐξουσία, ἔγκρισις, autorisation, n. f. συγχώρησις, ἤτοι ἄδεια τοῦ ποιῆσαί τι, permission (f.) ou permis (m.) de faire quelque chose ; || δίδω ἄδειαν, ἐπιτρέπω, συγχωρῶ, παρέχω ἄδειαν, permettre accorder; || χωρὶς τὴν ἄδει-

άν σας, sans votre permission; || δότε μοι τὴν ἄδειαν (ἐπιτρέψατέ μοι), permettez-moi; || μὲ τὴν ἄδειάν σας, avec votre permission; || αἰτεῖν τὴν ἄδειαν τοῦ ποιῆσαί τι, demander la permission de faire une chose; || μὲ τὴν ἄδειάν σας [φράσις], si vous le permettez, καὶ εἰρωνικῶς ἐνίοτε, ne vous en déplaise; || [στρατ.] ἄδεια ἀπουσίας, permission ou permission d'absence, ἤτοι ἄδεια τοῦ ν' ἀπουσιάσῃ τις ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν του καθ' ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα ὅπερ δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰς 30 ἡμέρας· βλ. κατωτέρω ἄδεια=congé); || ἄδεια ἡμερησία, permission de la journée, ἤτοι ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἄδεια· || ἄδεια κανονική, permission permanente; || ἄδεια διανυκτερεύσεως, permission de la nuit; || ὁ ἐν ἀδείᾳ (εὑρισκόμενος, ἤτοι κάτοχος ἀδείας) permissionnaire, n. m. ἐν τῷ ναυτικῷ καλεῖται permissionnaire, ὁ ἐν ἀδείᾳ, ἤτοι ὁ ἔχων ἄδειαν ἐξόδου ἐκ τοῦ πλοίου ἀνὴρ τοῦ πληρώματος· || δίδω ἄδειαν (εἴς τινα) νὰ ἐξασκήσῃ τέχνην τινὰ ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ, permissionner; § ἄδεια [γραπτή, διοικητική] permis, n. m; ἤτοι ἔγγραφος ἄδεια χορηγουμένη ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς ἀναλόγως τῶν περιστάσεων· || αἰτεῖν ἄδειαν, demander un permis; || ἐπιδεικνύειν τὴν ἄδειαν, montrer son permis; || κυνηγετικὴ (ἢ κυνηγεσίας) ἄδεια, un permis de chasse; || ἄδεια διαμονῆς (εἰς πόλιν, κτλ., διδομένη παρὰ τῆς ἀρχῆς), permis de séjour; § ἄδεια (νόμιμος πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου τινὸς=ἔγκρισις, ἤτοι πρᾶξις δι' ἧς ἐπιτρέπεται εἴς τινα νὰ ἐκτελέσῃ τι) autorisation, n. f; || αἰτῶ, παρέχω ἄδειαν, demander, accorder une autorisation; || τυγχάνω ἀδείας τινός, λαμβάνω ἄδειαν, obtenir une autorisation; || μὲ τὴν ἄδειαν (ἔγκρισιν) τῆς κυβερνήσεως, avec l'autorisation du gouvernement; || ἡ γυνὴ οὐ δέχεται δωρεὰν ἄνευ τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀδείας, la femme ne peut accepter une donation sans l'autorisation de son mari; || ἄδεια διαχειρήσεως κτημάτων, lettre d'autorisation, ἤτοι ἔγγραφον ἀδείας ἐκδιδόμενον παρὰ τοῦ δικαστηρίου πρὸς γυναῖκα, ὅπως διοικήσῃ τὴν περιουσίαν αὐτῆς ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἀνδρός, || ἄδεια γάμου, autorisation de mariage, διδομένη πρὸς στρατιωτικὸν παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ· || ἄδεια (ἔγκρισις) πληρωμῆς, autorisation de payement, ὑπὸ ἀρχῆς πρὸς ταμίαν· || ἔλαβε τὴν ἄδειαν νά . . . , il fut autorisé à; § οἱ γάλλοι καλοῦσι congé (m), ἄδειαν ἀπουσίας (βλ. ἀνωτέρω permission d'absence) ὑπερβαίνουσαν τὰς 30 ἡμέρας, γενικῶς δὲ καλοῦσι congé, ἄδειαν, τὴν ἐκ τῆς θέσεως ἀπουσίαν τινὸς κατόπιν ἐγκρίσεως· || ἄδεια ἀναρρωτική, congé de convalescence; || ἄδεια ἀόριστος (ἢ ἀπεριόριστος), congé illimité; || ἄδεια διὰ τὴν ἀλλοδαπήν, congé pour aller à l'étranger; || ἄδεια πρὸς χρῆσιν αὐτοφυῶν ἰαματικῶν λουτρῶν, congé pour aller faire usage des eaux; § ἄδεια μεταχομιστική, passavant, n. m. (passer, avant), ἤτοι ἄδεια μετακομίσεως ἐμπορευμάτων ὀλιγωτέρας ἀξίας τῆς τῶν ὑποκειμένων εἰς ὑπέγγυον πληρωμήν· || λαμβάνω μετακομιστικὴν ἄδειαν, se faire délivrer un passavant; § ἄδεια, licence, n. f. ἤτοι μεγάλη ἢ ἀπεριόριστος ἐλευθερία· || ἄδεια ποιητική, licence poétique; § ἄδεια σύλης (σῦλον, σύλη) [διεθν. δικ.], lettre de marque, ἄδεια συλήσεως, ἔγγραφος ἄδεια διδομένη πρὸς ἐκτέλεσιν ἐχθροπραξιῶν ἐκτὸς τῶν τοῦ κράτους ὁρίων, π. χ. καταδρομῆς πλοίων πολεμίων, κτλ. § [ἐκκλ.] ἄδεια=ἄφεσις, ἀπαλλαγή, ἀπό τινος καθήκοντος ἢ χρέους, dispense, n. f; ἄδεια τοῦ Πάπα (dispense du Pape) διὰ κρεωφαγίαν (de manger de la viande), διὰ νύμφευσιν μετὰ συγγενοῦς (d'épouser une parente); || αἰτῶ, παρέχω ἄδειαν, demander, accorder une dispense; § ἄδεια (ἄνεσις, εὐκαιρία), loisir, n. m; (ἡ εὐκαιρία, καιρός), temps, n. m; || ἔχω ἄδειαν (εὐκαιρῶ, ἀδειάζω), avoir du loisir, avoir du temps; || σήμερον δὲν ἔχω ἄδειαν, aujourd'hui je n'ai pas le temps; || δὲν ἔχω τὴν ἄδειάν σου [φρ.] je n'ai pas de temps à perdre pour vous; je ne suis pas à votre disposition. **Συνώνυμα**, permission, n. f. (ἄδεια), consentement (συναίνεσις, συγκατάθεσις), n. m. agrément (ἐπίνευσις, εὐδοκία, εὐδόκησις), n. m. οἱ τρεῖς οὗτοι ὅροι εἶνε σχετικοὶ πρὸς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ φερώμεθα κατὰ τὰς πλείστας πράξεις τοῦ βίου μας, καθ ἃς δὲν εἴμεθα καθ' ὁλοκληρίαν ἐλεύθεροι, καὶ ὅπου αὐτὸ τὸ συμβεβηκὸς ἐξαρτᾶται ἐν μέρει ἀπὸ τῆς θελήσεως τῶν ἄλλων. Ἡ **συναίνεσις (συγκατάθεσις)** consentement, ζητεῖται ἀπὸ τὰ ἐνδιαφερόμενα πρόσωπα ἐν τῇ ὑποθέσει (ἴσος πρὸς ἴσον). Ἡ **ἄδεια** (permission) δίδεται ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων ἢ προϊσταμένων, οἵτινες δικαιοῦνται νὰ κανονίζωσι τὸν τρόπον τοῦ διάγειν καὶ τὰς ἀσχολίας τῶν ὑφισταμένων (π. χ. ἀπὸ ἀνωτέρου πρὸς κατώτερον). Πρέπει νὰ ἔχῃ τις τὴν **ἐπίνευσιν** (εὐδόκησιν) agrément, ἐκείνων οἵτινες ἔχουσιν ἐξουσίαν τινά, ἢ ἐπιτήρησίν τινα ἐπὶ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἀντικειμένου (π. χ. ἄρχων πρὸς ὑποδεέστερον ἢ προστάτης πρὸς προστατευόμενον). Δὲν γίνεται συμβόλαιον ἄνευ τῆς ἀμοιβαίας **συναινέσεως** (consentement) τῶν συμβαλλομένων μερῶν. Οἱ ἐσωτερικοὶ μαθηταὶ τῶν σχολείων δὲν δύνανται νὰ ἐξέλθωσι τῆς σχολῆς ἄνευ **ἀδείας** (sans permission). Δὲν δύνανται ν' ἀναλάβωσιν ὑπηρεσίαν αὐλικὴν ἄνευ τῆς **εὐδοκίας** (agrément) τοῦ βασιλέως.

ἀδειάζω, μέλ. άσω (καὶ κατὰ τὸ Αἰτωλ. ἰδίωμα, ἀδειάζου), 1) ἔχω ἀνάπαυσιν, ὅλως ἀργῶ, prendre du repos, ἔχω καιρόν, σχολὴν ἄγω ἢ εὐκαιρῶ, εἶμαι εὔκαιρος, avoir du (de) loisir; avoir le temps; être libre; βλ. **ἄδεια**· || δὲν ἀδειάζω, ἀσχολίαν ἔχω (ἄγω), δὲν εἶμαι εὔκαιρος, je n'ai pas de temps (de loisir), je ne suis pas de loisir=être occupé, ée; || χθὲς δὲν ἄδειασα, hier j'étais occupé; 2) κενόω-ῶ, κενώνω, ἐκκενόω, vider, évacuer; ἐξαντλέω, épuiser; ἀποκενῶ (ἀδειάζω ἐν μέρει τὸ γεμᾶτον), désemplir; || ὁ λαὸς ἄδειασε τὴν πλατεῖαν, la foule évacua la place; || πρέπει νὰ ἀδειάσῃς τὸ βαρέλι, il faut désemplir (vider) le tonneau; || ἀδειάζω τὰ νερὰ [ναυτ.] = κενόω-ῶ τὸ σκάφος=ἀπαντλέω-ῶ τὸ ὕδωρ=

vider, ἤτοι ἐξάγω εἰς τὴν θάλασσαν τὰ ἐν τῷ σκάφει ἕνεκα διαρροῆς ἢ ἄλλης αἰτίας εἰσρέοντα ὕδατα· || ἀδειάζω ἢ ἐξάγω τὰ νερὰ λέμβου τινὸς [ναυτ.], agréner ; || ἀδειάζω μέρος τι (ἀφίνω ἐλευθέραν τὴν κυκλοφορίαν), dégager un endroit ; || ἡ ἀστυνομία ἄδειασε τὰ πεζοδρόμια, la police a fait dégager les trottoirs ; || ἀδειάζω ὅπλον, décharger une arme (à feu), βλ. ἀπογεμίζω· || ἄδειασέ μου τὴν γωνιὰ [φρ.δημ.], videz-moi la place (ou le camp) ; allez-vous en ; καὶ δημωδῶς fichez-moi le camp ; || ἀδειάζω, γίνομαι ἄδειος, κενοῦμαι, se vider ; ἡ αἴθουσα ἐκενώθη βραδέως, la salle se vida lentement.

ἀδειανός, ή, όν, [δημ.] (ἄδειος), ὁ μὴ γεμᾶτος, qui n'est pas plein, ὁ κενός, vide ; ὁ κενωθείς, évacué, ée; ἄδειος, κενός, vacant, e; κενός, μὴ κατειλημμένος, inoccupé, ée; || ἀδειανὸ πουγγί, bourse vide (dégarnie); || ἄφησον μίαν σελίδα ἀδειανήν, laissez une page en blanc; || ἀδειανὸ κεφάλι, tête creuse ; § ἀδειανὸς ἢ ἄδειος, ὁ εὔκαιρος, ὁ χωρὶς δουλειά, inoccupé, ée ; ὁ σχολάζων, vacant, e ; ἐλεύθερος, libre ; || αὔριον εἶμαι ἀδειανὸς ὅλην τὴν ἡμέραν, demain j'ai toute la journée à moi.

ἄδειασμα, ατος, τό, [δημ.] κένωσις, action de vider (d'évacuer), κλπ. βλ. ἀδειάζω· || ἄδειασμα, évacuation, n. f. κυρίως διὰ τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος· || — ὅπλου, κτλ. déchargement ; βλ. ἀπογέμισις· || ἄδειασμα γενικῶς = ἐκφόρτωσις, ἐκροή, ἐκκένωσις, ἀναλόγως τῷ πράγματι = déchargement, n.m; || — ἀγγείου κτλ. = ἐκκένωσις, vidange, n. m; || ἄδειασμα βόθρου, βλ. ἐκκένωσις βόθρου.

ἀδειλία, ας, ἡ, ἡ μὴ δειλία, ἀφοβία, intrépidité, n. f.

ἄδειλος, ος, ον, ὁ μὴ δειλός, qui n'est point timide; ἀπτόητος, ἄφοβος, intrépide.

ἄδειος, α, ον, βλ. **ἀδειανός.**

ἀδείπνητος, ου, ὁ [δημ.] μὴ δειπνήσας, «ἐπλάγιασα ἀδείπνητος», βλ. ἄδειπνος.

ἄδειπνος, ος, ον, ὁ μὴ δειπνήσας, qui n'a pas soupé ; ὁ μηδὲν φαγών, qui n'a rien mangé ; ὁ μὴ ἔχων νὰ φάγῃ, qui n'a rien à manger; νῆστις, νηστικός, (qui est) à jeun; || εἶνε ἄδειπνος, il n'a rien mangé, il est à jeun ; βλ. ἀδείπνητος.

ἀδέκαστος, ος, ον, (δεκάζω), ὁ μὴ δεκαζόμενος, διαφθειρόμενος, non corrompu, e ; ὅστις εἶνε ἀδιαφθόρου τιμιότητος, qui est d'une probité incorruptible ; ἀδωροδόκητος, incorruptible ; ἀδιάφθορος, ἀκέραιος, intègre ; ἀμερόληπτος, impartial, e; ἀδέκαστος δικαστής, juge intègre ; || εἶνε ἐντελῶς ἀδέκαστος, ἤτοι λίαν χρηστός, il est fort intègre ; || [οὐσ.] τὸ ἀδέκαστον, ἤτοι τὸ ἀδωροδόκητον καὶ ἀδιάφθορον τοῦ χαρακτῆρος, l'incorruptibilité, n. f; l'intégrité, n.f; τὸ ἀμερόληπτον, l'impartialité, n.f.

ἀδεκάστως [ἐπίρ. τοῦ προηγ.], χωρὶς νὰ διαφθαρῇ (νὰ ἐπηρεασθῇ), sans se laisser corrompre (influencer) ; ἀδιαφθόρως, sans corruption, incorruptiblement ; ἀμερολήπτως, sans parti pris, impartialement.

ἀδεκάτευτος, ος, ον, καὶ

ἀδεκάτιστος, ος, ον, ὁ μὴ δεκατευθείς, qui n'a pas été décimé; non décimé, ée; ὁ μὴ τὴν δεκάτην πληρώνων, qui ne paie point la dîme; ὁ ἐξαιρούμενος τῆς δεκάτης (ὁ ἀφορολόγητος), exempt de la dîme.

ἄδεκτος, ος, ον, ὁ μὴ δεκτός, qui n'a pas été reçu ou admis ; ἀπαράδεκτος, inadmissible ; ὁ μὴ δεχόμενος, qui n'admet pas ; ὁ μὴ ἐπιδεκτικός, non susceptible.

ἀδελέαστος, ὁ μὴ διαφθειρόμενος, δελεαζόμενος, ἀπατώμενος, κολακευόμενος [μὴ ἐπηρεαζόμενος ἀπὸ κολακίας], non séduit (leurré; trompé; enjôlé, etc.).

ἀδελφάκι, τό, [δημ. μικρὸς ἀδελφός, petit frère, ἢ μικρὰ ἀδελφή, petite sœur = ἀδελφοῦλα, sœurette, n. f. βλ. ἀδελφός.

ἀδελφᾶτον, τό, 1) συνεταιρισμὸς ἀνθρώπων διεπομένων ἀπὸ κοινοὺς κανονισμούς, φατρία, ἀδελφότης, confrérie, n. f ; 2) ὅμιλος ἀνθρώπων προτεθειμένων πρὸς σύσκεψιν ὑποθέσεως, συμβούλιον, comité, n. m. 3) σύνοδος ἢ σύλλογος εὐσεβῶν κοινοβίων, διαγόντων κατὰ τοὺς αὐτοὺς κανόνας, ἀδελφότης, congrégation, n. f. Τὰ ὑπὸ τῶν δήμων ἱδρυόμενα ἀγαθοεργὰ καταστήματα (établissements de bienfaisance) διοικοῦνται ὑπὸ ἀδελφάτων (confréries) συγκειμένων ὑπὸ τοῦ δημάρχου τοῦ δήμου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ταῦτα κεῖνται, καὶ ἐκ δύο ἢ τεσσάρων δημοτῶν ἐκλεγομένων ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐπὶ τρία ἔτη.

ἀδελφή, ῆς, ἡ, (θηλ. τοῦ ἀδελφός), la sœur; || ἀδελφαὶ τοῦ ἐλέους, sœurs de charité : μοναχικὸν τάγμα γυναικῶν κύριον ἔργον ἐχουσῶν τὴν εὐποιΐαν, ἤτοι τὸ νὰ βοηθῶσι τοὺς πτωχούς, νὰ νοσηλεύωσιν ἀσθενεῖς, κ.λ.

ἀδέλφι, τό, [δημ.] ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή, frère ou sœur.

ἀδελφίζω, καλῶ, λέγω τινὰ ἀδελφόν, appeler du nom de frère ou de sœur; φέρομαι πρός τινα ἀδελφικῶς, traiter fraternellement.

ἀδελφικὰ [δημ. ἐπίρ.), κατὰ τρόπον ἀδελφικὸν = ἀδελφικῶς = οἰκειότατα, fraternellement, en frère.

ἀδελφικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς ἀδελφὸν ἢ ἀδελφήν, fraternel, elle; de frère ou de sœur; || ἀδελφικὴ ἀγάπη, amour fraternel; || ἀδελφικὴ ἕνωσις, union fraternelle; || ἀδελφικὴ φιλία, amitié fraternelle ; || ἀδελφικὴ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, charité fraternelle, καλεῖται ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη, ἥντινα οἱ χριστιανοὶ ὡς τέκνα τοῦ αὐτοῦ πατρός, λόγῳ τοῦ βαπτίσματος, ὀφείλουσι νὰ ἔχωσιν οἱ μὲν πρὸς τοὺς δέ.

ἀδελφικῶς [ἐπίρ.] βλ. ἀδελφικά.

ἀδελφῖνος, ου, ὁ [διάλ. Οἰνόης] = ὁ δελφίν.

ἀδελφογαμέω -ῶ, ἔρχομαι εἰς γάμον μὲ ἀδελφὸν ἢ ἀδελφήν, épouser sa sœur ou son frère.

ἀδελφογαμία, ας, ἡ = ἀδελφομιξία, ἕνω-

σις αἱμομικτικὴ μεταξὺ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς, union incestueuse entre frère et sœur.

ἀδελφοζωΐα, ἡ· τὸ ζῆν ἀδελφικῶς, ἡ ἀδελφικὴ ζωή, vie fraternelle.

ἀδελφοκτονέω - ῶ, εἶμαι ἀδελφοκτόνος, être fratricide ; φονεύω ἀδελφὸν ἢ ἀδελφήν, tuer un frère ou une sœur ; διαπράττω ἀδελφοκτονίαν, commettre un fratricide.

ἀδελφοκτονία, ας, ἡ· τὸ φονεύειν ἀδελφὸν ἢ ἀδελφήν, tuer un frère ou une sœur ; τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀδελφοκτόνου, crime de fratricide=le fratricide ; || διέπραξεν ἀδελφοκτονίαν, il a commis un fratricide.

ἀδελφοκτόνος, ος, ον· ὁ φονεύσας τὸν ἀδελφὸν ἢ τὴν ἀδελφήν του, fratricide ; assassin d'un frère ou d'une sœur.

ἀδελφοκτονῶ, βλ. ἀδελφοκτονέω.

ἀδελφομιξία, ας, ἡ· ὁ μετ' ἀδελφῆς γάμος, βλ. ἀδελφογαμία· || αἱμομιξία μεταξὺ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς, inceste entre frère et sœur.

ἀδελφόνω, βλ. ἀδελφοποιέω-ῶ.

ἀδελφόπαις, ος, ὁ· ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς παιδίον, l'enfant du frère ou de la sœur, ἤτοι ἀνεψιὸς ἢ ἀνεψιά, neveu ou nièce.

ἀδελφοποιέω-ῶ, ἢ ἀδελφόνω, κάμνω τινὰ ἀδελφόν, παραδέχομαι ὡς ἀδελφόν, adopter pour frère ou pour sœur ; [faire] fraterniser; || ζῶ ὡς ἀδελφὸς μετά τινος, ἀδελφοῦμαι, ἀδελφοποιοῦμαι, fraterniser; ἀδελφοῦμαι μετά τινος, fraterniser avec quelqu'un.

ἀδελφοποίησις, εως, ἡ· βλ. ἀδελφοποιΐα.

ἀδελφοποιητός, οῦ, ὁ· βλ. ἀδελφοποιτός.

ἀδελφοποιΐα, ας, ἡ· ἡ παραδοχή τινος ὡς ἀδελφοῦ, adoption comme frère ou sœur ; fraternisation, n. f.

ἀδελφοποιός, βλ. ἀδελφοποιτός.

ἀδελφοποιτός, οῦ, ὁ [δημ.](ἀδελφοποιητός, ἀδελφοποιός), ὁ κάμνων τινὰ ἀδελφὸν ἢ ἀδελφήν, ὁ ἀποτελῶν μετά τινος ἀδελφικοὺς δεσμούς, qui forme des nœuds de fraternité ; frère adoptif ; || ἀδερφοποιτός, [διάλ. Ἠπείρ.], ὁ παρανύμφιος (βλ. λέξ.), ὁ οἱονεὶ ἀδελφὸς τοῦ γαμβροῦ.

ἀδελφοποιῶ, βλ. ἀδελφοποιέω.

ἀδελφοπρεπῶς, [ἐπίρ.], ὡς ἁρμόζει εἰς ἀδελφόν, fraternellement.

ἀδελφός, ὁ· frère, n.m. (κοινῶς ἀδερφός), (ὑποκορ. ἀδελφάκι, τό, petit frère; θηλ. ἡ ἀδελφή, la sœur καὶ ὑποκορ. ἡ ἀδελφοῦλα, la sœurette); καλεῖται ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός, ἢ ἐξ ἑνὸς μόνου τούτων· || πρωτότοκος ἀδελφός, frère aîné; || δευτερότοκος ἀδελφός, frère puîné (δευτερογέννητος), ὅστις ὅμως συνηθέστερον καλεῖται cadet, ette, ἂν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν λέξιν cadet τὴν μεταχειρίζονται διὰ τὸν ὑστερότοκον, τὸν τελευταῖον γεννηθέντα, τὸν ἔσχατον υἱόν, ἤτοι τὸν νεώτερον· || ὑστερότοκος ἀδελφός, frère cadet ; || εἴμεθα ἀδελφοί, nous sommes frères ; || εἶνε ἀδελφός μου, il est mon frère ; || περιποιοῦμαι τινὰ ὡς ἀδελφόν, traiter qu'un en frère ; || εἶνε δι' ἐμὲ ὡς ἀδελφός, il est pour moi comme un frère ; || ἀγαπῶνται ὡς ἀδελφοί, ils s'aiment comme deux frères ; || ζῶ ἀδελφικῶς, vivre comme (en) frère ; || οἱ βασιλεῖς τῆς χριστιανοσύνης γράφοντες πρὸς ἀλλήλους προσαγορεύονται ἀδελφοί (frères) ; § ἀδελφὸς ἀμφιθαλὴς ἢ αὐτάδελφος, frère germain, ἤτοι ἀδελφὸς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ τῆς αὐτῆς μητρὸς (frère du même père et mère); || — ὁμοπάτριος ἢ ἑτεροθαλής, frère de père ou frère consanguin (βλ. ὁμαίμων), ὁ ἐκ τοῦ πατρὸς μόνον ὢν ἀδελφός· || ἀδελφὸς ὁμομήτριος ἢ ὁμογάστωρ, frère de mère ou frère utérin (βλ. ὁμογάστωρ καὶ ὁμαίμων), ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς γεννηθεὶς ἀδελφός· αἱ γαλλικαὶ ἐκφράσεις, frère germain, frère consanguin καὶ frère utérin, χρησιμοποιοῦνται ἐν τῇ νομικῇ ἐπιστήμῃ· || ἡμιάδελφος, demi-frère, ὅστις εἶνε ἀδελφὸς μόνον ἐκ πατρὸς ἢ μόνον ἐκ μητρὸς ἤτοι ὁ ὁμοπάτριος ἢ ὁ ὁμομήτριος, γενικῶς δὲ demi-frères καλοῦνται ἑτεροθαλεῖς ἀδελφοί· || ἀδελφὸς νόθος, frère bâtard ou frère naturel, ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἢ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ νομίμου γάμου· οἰκείως, τὸν νόθον ἀδελφὸν καλοῦσιν ἐπίσης frère du côté gauche (ἀδελφὸν τῆς ἀριστερᾶς), κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ γάμου τῆς ἀριστερᾶς, mariage de la main gauche; || δίδυμοι ἀδελφοί, frères jumeaux, καλοῦνται οἱ κατὰ τὸν αὐτὸν τοκετὸν γεννηθέντες· || θετὸς ἀδελφός, frère par adoption ou frère adoptif, καλεῖται ἐκεῖνος ὅστις υἱοθετήθη ἀπὸ τὸν φυσικόν καὶ νόμιμον πατέρα ἑτέρου τέκνου· || ἀδελφοὶ ὁμογάλακτοι, frères de lait, καλοῦνται τὸ τέκνον τῆς τροφοῦ καὶ τὸ θηλασθὲν ξένον βρέφος διὰ τοῦ ἰδίου γάλακτός της· || ἀδελφοί, frères, καλοῦνται οὕτω πάντες οἱ χριστιανοὶ ὡς τέκνα Θεοῦ διὰ τοῦ βαπτίσματος· ἅπαντες οἱ χριστιανοὶ εἶσιν ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, tous les chrétiens sont frères en Jésus-Christ ; ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ οἱ ἱεροκήρυκες ὁμιλοῦντες πρὸς τοὺς ἀκροατάς των λέγουσι, **ἀδελφοί μου** (mes frères), **ἀγαπητοί μου ἀδελφοί** (mes chers frères)· || ἀδελφοί, frères, λέγονται ἐπίσης ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι ὡς προερχόμενοι ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς (τοῦ Ἀδάμ), ὡς ὄντες τοῦ αὐτοῦ εἴδους· «ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις εὑρίσκεται ἐν ἀνάγκῃ, εἶνε ἀδελφός σου, εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν βοηθήσῃς», cet homme qui est dans la nécessité, c'est votre frère, vous êtes obligé de le secourir ; || ἀδελφός, frère, τίτλος παντὸς μοναχοῦ· || ἀδελφὸς (μὴ ἱερωθεὶς εἰσέτι) ἀνιέρωτος (μοναχός), frère lai, frère convers, ou frère servant, ὁ ὑποτακτικός· § [μεταφ. ἐν προσφωνήσει] ἀδελφέ ! mon cher !

ἀδελφοσύνη, ης, ἡ· ἡ ἀδελφότης, ἡ μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν οἰκειότης, fraternité, n. f.

ἀδελφότης, ητος, ἡ· 1) βλ. ἀδελφοσύνη· 2) συνεταιρισμός, συνένωσις (σωματεῖον) ἀνθρώπων διεπομένων ἀπὸ κοινοὺς κανονισμούς, confrérie; || ἡ ἀδελφότης τῶν λεμβούχων, la confrérie des bateliers; || ἡ ἀδελφότης τῶν ἁμαξηλατῶν, la confrérie des cochers ; 3) ἀδελ-

φότης, confrérie, n. f. σύστημα ἀνθρώπων ἀδελφικῶς συζώντων· ἐπίσης κοινόβιον εὐσεβῶν· || ἀδελφότης ἢ κοινόβιον μοναχῶν, une confrérie de pénitents (τοῦ τάγματος τῶν μετανοητῶν).

ἀδελφοῦλα, ἡ· (κοινῶς ἀδερφοῦλα), μικρὰ ἀδελφή, petite sœur καὶ οἰκειότερον sœurette, n. f. ὅπερ εἶνε ὑποκορ. τοῦ sœur ; βλ. ἀδελφός.

ἀδελφούλης, ὁ· (κοινῶς ἀδερφούλης), μικρὸς ἀδελφός, petit frère ; βλ. ἀδελφός.

ἀδελφοῦμαι, βλ. ἀδελφοποιέω - ῶ.

ἄδεν, βλ. ἀδένιον.

ἀδενάκανθος, ου, ὁ· (ἀδήν, ἄκανδος) [βοτ.], adénacanthe, n. m. ἐκ τῶν ἀκανθοειδῶν φυτῶν τῆς Γερμανίας.

ἀδεναλγία, ίας, ἡ· (ἀδήν, ἄλγος), [ἰατρ.], adénalgie, n. f. πόνος ἔχων ὡς ἕδραν τοὺς ἀδένας (glandes κοινῶς ἐληές).

ἀδεναλγικός, ή, όν· [ἰατρ.], adénalgique, adj. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν ἀδεναλγίαν.

ἀδένανδρος, ου, ὁ· (ἀδὴν καὶ ἀνήρ, ἀνδρὸς [βοτ.], adénandra, n. f. καὶ adénandre, n. m. εἶδος δικοτυληδόνων φυτῶν τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς, ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς ὀργάνοις τοῦ ὁποίου ἐπίκειται ἀδήν· θάμνος ἀρωματικὸς ἐνέχων διουρητικὰς ἰδιότητας.

ἀδενανθηρός, οῦ, ὁ· (ἀδὴν καὶ ἀνθηρὸς) [βοτ.], adénantère, n. f. φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν ὀσπριοειδῶν, οὗτινος ἡ ῥίζα εἶνε ἐμετική, οἱ δὲ σπόροι (κύαμοι Ἀφρικῆς) χρησιμεύουσι πρὸς κατασκευὴν κομβολογίων.

ἄδενδρος, ος, ος· ὁ ἄνευ δένδρων, sans arbres ; γυμνὸς ἀπὸ δένδρα, dénué d'arbres ; || ἄδενδρον μέρος δάσους, clairière, n.f. καλεῖται τὸ μέρος τοῦ δάσους ἔνθα ὑπάρχουσιν ἀραιῶς ἐσπαρμένα δένδρα· τὰ ἄδενδρα μέρη καλοῦνται ἐπίσης γαλλιστὶ (parties) éclaircies, ἑλληνιστὶ δὲ καὶ ἐξαίθρια μέρη (καθαρά, ἀεριζόμενα), βλ. ἐξαίθρα.

ἀδενεκτόπισις, εως, ἡ· (ἀδὴν καὶ ἔκτοπος [ἰατρ.], adénectopie, n. f. ἐκτόπισις ἀδένος τινός, déplacement d'une glande (ἐληᾶς).

ἀδενέμφραξις, εως, ἡ· (ἀδὴν καὶ ἔμφραξις [ἰατρ.], adénemphraxie, n. f. (προφ. nan ...), ἔμφραξις (ἐξοίδησις) τῶν ἀδένων, engorgement des glandes.

ἀδένες, οἱ· (πληθ. τοῦ ἀδήν, ένος, ὁ), les glandes ; les corps glanduleux ; βλ. ἀδήν.

ἀδενικός, ή, όν, glandulaire, συνώνυμον τοῦ glanduleux, βλ. καὶ ἀδενοειδής· || ἀδενικὰ οἰδήματα, tumeurs glandulaires.

ἀδένιον, ου, τό· καὶ ἄδεν (ἐκ τῆς πόλεως τῆς Ἀραβίας Ἄδεν ἢ Ἄδανα) [βοτ.], adénium (προφ. om), n.m; δηλητηριῶδες φυτὸν τῆς Ἀραβίας· § ἀδένιον ὑποκορ. τοῦ ἀδήν, glandule, n. f. § **ἀδένιον** καὶ ἀδήν, aden καὶ adenos, n. m. τὸ παλαιὸν ὄνομα τοῦ βάμβακος.

ἀδενίνη, ης, ἡ (ἐκ τοῦ ἀδήν), adénine, n. f ; λευκοματίνη παραγομένη τῇ ἐπιδράσει τῶν μεταλλικῶν ὀξέων ἐπὶ τῆς πυρήνης (nucléine, ἥτις ἐξάγεται ἐκ τῶν πυρήνων)· ἡ ἀδενίνη εἶνε στοιχεῖον ὁμοιομερὲς (isomère) μὲ τὸ κυανυδρικὸν ὀξύ, ἤτοι ἔχει ἀνάλογον μὲ τοῦτο σύστασιν, ἀλλὰ ἰδιότητας διαφόρους.

ἀδενίς, ίδος, ἡ· adénie, n. f. [ἰατρ.], νόσος χαρακτηριζομένη διὰ τῆς ὑπερτροφίας τῶν λεμφατικῶν (ἰχωρικῶν) γαλλίων (ganglions lymphatiques).

ἀδενισμός, οῦ, ὁ· adénisation, n. f. [προφ. si] [ἰατρ.] ἀδενοειδὴς ὄψις ἣν λαμβάνει ὄργανόν τι συνεπείᾳ παθολογικῆς ἀλλοιώσεως.

ἀδενῖτις, ιδος, ἡ· adénite, n. f. (ἐκ τοῦ ἑλλ. ἀδήν·) [ἰατρ.] (=γαγγλῖτις), καλεῖται οὕτω φλεγμονὴ τῶν ἀδένων καὶ γαγγλίων (inflammation des glandes et ganglions) καὶ ἰδίως τῶν λεμφατικῶν (λεμφικῶν, ἰχωρικῶν) γαγγλίων (ganglions lymphatiques) ; || ὀξεῖα ἀδενῖτις, adénite aiguë, χαρακτηρίζεται διὰ τῆς ἐξοιδήσεως καὶ ὀδύνης τῶν γαγγλίων· || **χρονία ἀδενῖτις**, adénite chronique, δύναται νὰ ᾖ τὸ ἀποτέλεσμα ἐπανειλημμένων τοπικῶν ἐρεθισμῶν τοῦ δέρματος· || **χοιραδικὴ ἀδενῖτις**, adénite scrofuleuse, εἶνε φυματιώδους προελεύσεως, δύναται νὰ ᾖ ἐπίσης συφιλιτικῆς καταστάσεως· § —, gourme, n. f. (κοινῶς νιομπούσμπασι ἐκ τοῦ τουρκ.) καλεῖται οὕτως ἐν τῇ ἱππιατρικῇ ἰδιάζουσα πάθησις προσβάλλουσα κυρίως τοὺς νέους τὴν ἡλικίαν ἵππους (μέχρι τοῦ 4-5 ἔτους), κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐφήβου ὀδοντοφυΐας καὶ συνισταμένη εἰς ἰσχυρὰν φλεγμονὴν μετ' ἐξοιδήσεως καὶ ἐμπυήσεως τῶν κατὰ τὴν κεφαλὴν λεμφατικῶν ἀδένων (glands lymphatiques) μετὰ ὀξέος κατάρρου τῆς ῥινὸς καὶ τῶν παρ' αὐτῇ κοιλοτήτων· ἐπειδὴ τὰ συμπτώματα τῆς ἀδενίτιδος ἐν χρονίᾳ καταστάσει προσομοιάζουσι πολλάκις πρὸς τὰ τῆς μάλεως, ἡ νόσος αὕτη ἐκλήθη ψευδομᾶλις (fausse morve) ἢ ὕποπτος μᾶλις.

ἀδένογκος, ου, ὁ· (ἀδὴν καὶ ὄγκος), adénoncos (πρόφ. koss), n.f. [βοτ.] γένος ὀρχεοειδῶν, παρασίτων φυταρίων τῶν δασῶν τῆς Ἰάβας.

ἀδενόγκωσις, εως, ἡ· (ἀδὴν καὶ ὄγκωσις), adénoncose, n. f. [ἰατρ.] ἐξόγκωσις, πρήξιμον, οἴδησις τῶν ἀδένων, (tuméfaction des glandes).

ἀδενόγραμμα, ατος, τό· (ἀδὴν καὶ γράμμα), adénogramma, n. f. [βοτ.] εἶδος συκοειδῶν (ficoïdées) φυτῶν τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς.

ἀδενογραφία, ας, ἡ· (ἀδὴν καὶ γράφω, περιγράφω), adénographie, n. f. περιγραφὴ τῶν ἀδένων· σύγγραμμα πραγματευόμενον περὶ τῶν ἀδένων.

ἀδενογραφικός, ή, όν· [ἐπίθ. τοῦ προηγ.] adénographique ; τὸ ἀφορὸν τὴν ἀδενογραφίαν, qui concerne l'adénographie.

ἀδενογράφος, ου, ὁ· (ἀδὴν καὶ γράφω, περιγράφω), adénographe, n. m. ὁ περιγράφων τοὺς ἀδένας, celui qui décrit les glandes.

ἀδενοδιάστασις, εως, ἡ· (ἀδὴν καὶ διάστασις, χωρισμός), adénodiastase [πρόφ. staz'], n. f. [ἰατρ.], ἀκανόνιστος διαχωρισμὸς τῶν ἀδενοειδῶν λοβῶν (lobes glandulaires), καθὼς ἀπαντᾶται ἐνίοτε εἰς τὸν μαστόν.

ἀδενοειδής, ής, ές· (ἀδὴν καὶ εἶδος, μορ-

φή), adénoïde [ἰατρ.], ὁ παρουσιάζων τὴν σπογγώδη ὄψιν τοῦ ἀδένος· || —, glandiforme, qui a la forme de la glande, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ ἀδένος ἢ ἀδενώδης, glanduleux, euse, qui a l'aspect, la forme ou la texture des glandes, ὁ ἔχων τὴν ὄψιν, τὸ σχῆμα ἢ τὴν (σπογγώδη) ὑφὴν τοῦ ἀδένος· λέγουσιν ἐπίσης ἀδενικός, ή, όν, glandulaire (δι' ἀμφότερα τὰ γένη)· || — ἱστός, tissu (m.) adénoïde, συνώνυμον τοῦ tissu réticulé ; || οἴδημα ἀδενοειδές, tumeur (f.) adénoïde, συνώνυμον τοῦ adénome (m.) ; βλ. ἀδένωμα.

ἀδενόκαρπος, ου, ὁ· (ἀδὴν καὶ καρπός), adénocarpe, n. m. [βοτ.], φυτὰ θαμνώδη μετὰ λοβῶν ἀδενοφόρων, φυόμενα εἰς τὰ παράλια τῆς Μεσογείου, εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ εἰς τὰς Καναρίους νήσους· ὁ ἑλληνικὸς — (adenocarpus græcus), φύεται εἰς τὰ ὀρεινὰ δάση τῆς Εὐβοίας.

ἀδενόκαυλος, ου, ὁ· (ἀδὴν καὶ καυλός, μίσχος), adénocaule, n. m. [βοτ.], γένος τῶν συνθέτων ἡλιανθέμων φυτῶν.

ἀδενοκρηπίς, ίδος, ἡ, (ἀδὴν καὶ κρηπίς, βάσις), adénocrépide, n. f. [βοτ.], γένος εὐφορβιοειδῶν φυτῶν (τῆς οἰκογενείας τῶν εὐφορβίων) φυομένων ἐν Ἰάβᾳ.

ἀδενολεμφατοκήλη, ης, ἡ· adénolymphatocèle, n. f. [ἰατρ.], βλ. λεμφατοκήλη.

ἀδενολογάδες, αἱ, ἢ ἀδενολογαδίτης (ἀδὴν καὶ λογάδες, τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ=blanc de l'œil), adénologadite, n. f. ὀνομασία διδομένη εἰς τὴν φλόγωσιν τοῦ ἐπιπεφυκότος (conjonctive) τῶν νεογνῶν.

ἀδενολογία, ας, ἡ, (ἀδὴν καὶ λόγος), adénologie, n. f. τμῆμα τῆς ἀνατομικῆς πραγματευόμενον εἰδικῶς περὶ τῶν ἀδένων τοῦ σώματος.

ἀδενολογικός, ή, όν· adénologique, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀδενολογίαν.

ἀδενομαλάκυνσις, εως, ἡ· [ἰατρ.], adénomalachie, n. f. μαλάκυνσις τῶν ἀδένων, ramollissement des glandes.

ἀδενομεσεντερῖτις, ιδος, ἡ· carreau, n. m. συνώνυμον ἐντερομεσεντερῖτις.

ἀδενομηνιγγικός, ή, όν, ἢ ἀδενομηνιγγώδης, (ἀδὴν καὶ μῆνιγξ, ιγγος, ἡ, καλεῖται ἡ τὸν ἐγκέφαλον περιτυλίσσουσα μεμβράνα, ἐξ ἧς καὶ μηνιγγῖτις), [ἰατρ.], adéno-méningé, ée; || πυρετὸς ἀδενομηνιγγικὸς ἢ ἀδενομηνιγγῖτις, fièvre adéno-méningée, ἐκλήθη οὕτως ὑπὸ τοῦ Pinel ὁ τυφοειδὴς πυρετὸς (fièvre typhoïde).

ἀδενονευρώδης, ους, ὁ· ἡ

ἀδενονευρικός, ή, όν, καὶ ἀδενονευρώδης, ης, ες· (ἀδὴν καὶ νεῦρον), adéno-nerveux, euse ; || ἀδενονευρικὸς πυρετός, fièvre adéno-nerveuse ; ὀνομασία δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Pinel εἰς τὴν πανώλην (peste) τῆς Ἀνατολῆς διὰ τὸ σύγχρονον πάθος τῶν ἀδένων καὶ νεύρων.

ἀδενόνημον, ου, τό· (ἀδὴν καὶ νῆμα) [βοτ.], adénonème, n. f ; φυτὸν τοῦ γένους τῶν ἀλσινοειδῶν.

ἀδενοπάθεια, ας, ἡ· (ἀδὴν καὶ πάθος, ὀδύνη) [ἰατρ.], adénopathie. n. f ; ὀνομασία γενικὴ τῶν παθήσεων τῶν ἀδένων ἢ λεμφατικῶν γαγγλίων· || τραχεοβρογχιτικὴ ἀδενοπάθεια (adénopathie trachéo-bronchique) εἶνε ἡ ὑπερτροφία τῶν λεμφατικῶν (ἰχωρικῶν) γαγγλίων, ἅτινα εὑρίσκονται εἰς τὸν διχασμὸν τῆς τραχείας (ἀρτηρίας τοῦ λαιμοῦ) καὶ πέριξ τῶν βρόγχων.

ἀδενόπελτη, ης, ἡ· (ἀδὴν καὶ πέλτη, ης, μηνοειδὴς μικρὰ ἀσπίς) [βοτ.], adénopeltis (προφ. tiss), n. m ; γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν εὐφορβίων· ἐπὶ τοῦ ἄρρενος ἄνθους τούτων ὑπάρχει μικρὰ ἀσπὶς προφυλάττουσα τοὺς ἀδένας.

ἀδενόπους, ὁ, ἢ ἀδενόποδον, τό· (ἀδὴν καὶ πούς, ποδὸς) [βοτ.], adénopode, n.m ; φυτὸν οὗτινος οἱ μίσχοι τῶν φύλλων φέρουσιν ἀδένας.

ἀδενορόπιον, (ἀδὴν καὶ ῥοπή, δύναμις= force) [βοτ.], adénorhopium (προφ. om) n. m ; εἶδος τῆς οἰκογενείας τῶν εὐφορβίων μὲ ἀνεξάρτητα πέταλα.

ἀδενοσκλήρωσις, εως, ἡ· (ἀδὴν καὶ σκληρὸς) [ἰατρ.], adénosclérose, n. m ; ἄπονος σκλήρυνσις τῶν ἀδένων, induration des glandes.

ἀδένοσμον, ου, τό, (ἀδὴν καὶ ὀσμὴ) [βοτ.], adénosme, n. f ; φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀκανθοειδῶν, οὗτινος τὰ ἀδένια (glandule) ἀναδίδουσιν ὀσμήν.

ἀδενόστεμμα, ατος, τό· (ἀδὴν καὶ στέμμα) [βοτ.], adénostemme, n. f ; φυτὸν μετὰ λευκῶν ἀνθέων καὶ χνουδωτῶν ἀδένων.

ἀδενοστήμων, ονος, ὁ· (ἀδὴν καὶ στήμων) [βοτ.] adénostémone, adj. λέγεται ἐπὶ τῶν φυτῶν ὧν οἱ ἀνθηλοφόροι τῶν στημόνων φέρουσιν ἀδένας.

ἀδενόστομα, ατος, τό· (ἀδὴν καὶ στόμα) [βοτ.], adénostome, n. f ; φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν ῥοδοειδῶν (rosasées) τῆς Καλιφορνίας.

ἀδενόστυλος, ου, ὁ· (ἀδὴν καὶ στύλος, αἰχμὴ) [βοτ.], adénostyle, n. f ; φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν συνθέτων (ἢ πολυμερῶν, composées), χρησιμοποιούμενον ὡς ἀφέψημα κατὰ τῆς βηχὸς καὶ τῶν στηθικῶν ἀσθενειῶν.

ἀδενοσωλήν, ῆνος, ὁ· (ἀδὴν καὶ σωλὴν) [βοτ.], adénosolène, n. m ; θάμνος τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς ἐλπίδος, οὗτινος ὁ σωλὴν φέρει ἀδένας.

ἀδενοτομία, ας, ἡ· (ἀδὴν καὶ τομή, ablation) [ἰατρ.] adénotomie, n. f ; τομή, ἀνατομὴ τῶν ἀδένων, dissection des glandes.

ἀδενοτομικός, ή, όν· adénotomique ; ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀναγόμενος εἰς τὴν ἀδενοτομίαν.

ἀδένους (ὁ καὶ ἡ) ἢ ἀδένωτος (ὁ καὶ ἡ) (ἀδὴν καὶ οὖς, ὠτὸς) [ζῳολ.], adénote, n. m ; εἶδος αἰγάγρου μετὰ μικρῶν καμπυλωτῶν κεράτων.

ἀδενοφαρυγγικός, ή, όν, ἢ ἀδενοφαρύγγιος, (ἀδὴν καὶ φαρυγγικός, τοῦ φάρυγγος), adéno-pharyngien (προφ. gi-in) (n. m. et

adj) ; ὁ ἀνήκων εἰς τὸν φάρυγγα καὶ εἰς τὸν θυρεοειδῆ ἀδένα (glande thyroïde); || ὁ ἀδενοφαρυγγικὸς μῦς, muscle adéno-pharyngien, ἢ ἁπλῶς ἀδενοφαρυγγικός, adéno-pharyngien.

ἀδενοφαρυγγῖτις, ιδος, ἡ· (ἀδὴν καὶ φαρυγγῖτις), adéno-pharyngite, n. f; φλόγωσις τῶν ἀμυγδαλῶν καὶ τῆς φάρυγγος.

ἀδενοφθαλμία, ας, ἡ· (ἀδὴν καὶ ὀφθαλμός), [ἰατρ.], adénophtalmie, n. f ; φλόγωσις τῶν περὶ τὰ βλέφαρα εὑρισκομένων ἀδένων (ἀκροβλεφάρων ἀδένων).

ἀδενοφόρος, ος, ον· (ἀδὴν καὶ φέρω), adénophore, adj. λέγεται ἐπὶ τῶν φυτῶν ἢ τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος ἅτινα φέρουσιν ἀδένας· || [βοτ.] ἀδενοφόρα, adénophores, n. f; εἶνε φυτὰ τοῦ γένους τῶν καμπανουλιδῶν (campanulacées), φύονται εἰς τὰ δάση τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης καὶ ἔχουσιν ἄνθη κυανᾶ εὔοσμα· || ἀδεν. adénophores καλοῦνται ἐπίσης φυτὰ παράσιτα τῆς οἰκογενείας τῶν πτεριοειδῶν (ἢ πτερίδων, des fougères) ; § ἀδενοφόρος, glandulifère, adj. qui porte des glandes.

ἀδενόφυλλος, ος, ον· (ἀδὴν καὶ φύλλον) [βοτ.], adénophylle, adj. φυτὰ εὔοσμα τοῦ Μεξικοῦ, ὧν τὰ φύλλα φέρουσιν ῥητινώδεις ἀδένας.

ἀδενώδης, ης, ες· glanduleux, euse ; βλ. ἀδενοειδής.

ἀδένωμα, ατος, τό· [ἰατρ.], adénome, n.m. ἐκ τοῦ ἀδὴν καὶ ὁμός=ὅμοιος, semblable ; συνεπῶς adénome (ἀδένωμα)=tumeur adénoïde (οἴδημα ἀδενοειδές)· καλεῖται ἀδένωμα νεόπλασμα ὅμοιον κατὰ τὴν ὑφὴν πρὸς τοὺς γνησίους ἀδένας τοῦ σώματος· τὰ ἀδενώματα εἶνε ἐν γένει νεοπλάσματα καλοήθη, καθιστάμενα ἐπικίνδυνα μόνον διὰ τοῦ ὄγκου των· || ἀδένωμα, glandage, n. m ; καλεῖται ἐν τῇ ἱππιατρικῇ τὸ ἐξοίδημα τοῦ λεμφατικοῦ ἀδένος· κυρίως ὁ ὅρος οὗτος χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ μάλει (farcin) καὶ σημαίνει τὴν ἰδιάζουσαν ἐξοίδησιν τῶν ὑπογναθίων ἀδένων.

ἀδένωσις, εως, ἡ· [ἰατρ.], adénose, n. f ; γενικὴ ὀνομασία τῶν χρονίων παθήσεων τῶν ἀδένων (glandes).

ἀδέξιος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιδέξιος, gauche ; adj. ἀφυὴς πρός τι, μὴ προσφυὴς πρός τι, inapte ; (παλαιότερον) inepte ; ἀνεπιτήδειος, maladroit, e; inhabile; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀνίκανος (incapable), ἀνεπαρκὴς (insuffisant), βλ. συνώνυμα εἰς λέξιν ἀδεξιότης· || παρὰ τοῖς Καρπαθίοις ἐπὶ καιροῦ, «τὸν ἀ(δ)έξιο χρόνο» || δίδει ἀπάντησιν ἀδέξιον, il fait une réponse bien gauche ; || ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ἀδέξιος εἰς ὅ,τι πράττει, cet homme est gauche à tout ce qu'il fait ; || εἶνε ἄνθρωπος ἐντελῶς ἀδέξιος εἰς τὰς ἐπιστήμας, c'est un homme tout à fait inepte aux sciences ; || εἶνε ἀδέξιος εἰς ὅλα, il est inepte à tout ; || εἶνε τεχνίτης λίαν ἀδέξιος, c'est un ouvrier fort maladroit ; || ἔχειν χεῖρα ἀδέξιον (τὸ νὰ ἦνε τις ἀδέξιος), avoir la main maladroite; § τὸ ἀδέξιον (οὐσιαστικῶς) la gaucherie.

ἀδεξιότης, ητος, ἡ· πρᾶξις ἢ ἐνέργεια τοῦ ἀδεξίου ἀνθρώπου, la gaucherie; l'inaptitude; ἡ ἀνεπιτηδειότης, la maladresse; l'inhabileté; (βλ. καὶ ἀνεπιτηδειότης). Συνώνυμα ἐν τῇ γενικῇ σημασίᾳ τῆς ἀδεξιότητός εἰσι, inaptitude (ἀδεξιότης πρός τι, ἀφυΐα), incapacité (ἀνικανότης), insuffisance (ἀνεπάρκεια), inhabilité (ἀνεπιτηδειότης). Ἡ inaptitude (ἀδεξιότης πρός τι, ἀφυΐα), εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς aptitude (δεξιότητος πρός τι, εὐφυΐας)· aptitude (δεξιότης) εἶνε φυσικὴ ἢ ἰδιαιτέρα τοῦ ἀτόμου ἰδιοφυΐα (προτέρημα), καθιστῶσα αὐτὸ κατάλληλον πρὸς ἐκτέλεσιν πράξεώς τινος, συνεπῶς inaptitude εἶνε ἡ ἔλλειψις τῆς φυσικῆς ἢ ἰδιαιτέρας ταύτης τοῦ ἀτόμου ἰδιοφυΐας (προτερήματος). Ἡ incapacité (ἀνικανότης) εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς capacité (ἱκανότητος)· capacité (ἱκανότης) εἶνε ἡ φυσικὴ ἰδιότης τοῦ κατανοεῖν καὶ συγκρατεῖν τὸ ἀντικείμενον ἢ ἐπιχείρημα καὶ κατ' ἀναλογίαν τὸ φυσικὸν προτέρημα τοῦ συλλαμβάνειν τὸ σύνολον τῆς ἰδέας, τοῦ κατανοεῖν καὶ ἐκτελεῖν τὸ ἀντικείμενον ἢ ἐπιχείρημα. Εἶνε ἡ κυρία ἔννοια τοῦ λατινικοῦ capax (capable, ἱκανός). Ἡ insuffisance (ἀνεπάρκεια) εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς suffisance (ἐπαρκείας), λαμβανομένη ἐν τῇ πραγματικῇ αὐτῆς ἐννοίᾳ· suffisance (ἐπάρκεια) εἶνε ἡ ὕπαρξις τῆς ἀναλόγου δυνάμεως ἢ ἡ κατοχὴ τῶν ἀναγκαίων μέσων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Ἡ inhabileté (ἀνεπιτηδειότης) ἢ μᾶλλον ἡ ἰσχυροτέρα καὶ θετικωτέρα γαλλικὴ ἔκφρασις malhabileté εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς habileté (ἐπιτηδειότητος)· habileté (ἐπιτηδειότης) εἶνε ἡ ἰδιότης, δι' ἧς ἐνασκουμένη τις δύναμις, ἑνουμένη μετὰ τῆς διανοητικῆς ὑπεροχῆς εὐκολύνει ταύτην εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ὅπως π. χ. ἡ πεῖρα ἑνουμένη τῇ διανοητικῇ ἀναπτύξει καθιστᾷ τινα ἐπιτήδειον πρὸς ἐντελῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ πράγματος, συνεπῶς ἀνεπιτηδειότης (inhabileté) εἶνε ἡ ἔλλειψις τῆς ἀναγκαίας πείρας (ἢ δυνάμεως), καὶ ἡ ἔλλειψις τῆς ἐπιτηδειότητος πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ πράγματος. Ἡ inaptitude (ἀδεξιότης, ἀφυΐα) ἀποκλείει πᾶσαν φυσικὴν δεξιότητα =εὐφυΐαν=talent; ἡ incapacité (ἀνικανότης) ἀποκλείει πᾶσαν δυνατὴν ἐκτέλεσιν καὶ πᾶσαν ἐλπίδα, ἡ insuffisance (ἀνεπάρκεια) ἀποκλείει τὰ ἀνάλογα μέσα διὰ νὰ φερθῇ τι εἰς πέρας, καὶ ἡ inhabileté (ἀνεπιτηδειότης) ἀποκλείει πᾶσαν φυσικὴν δεξιότητα (talent) καὶ τέχνην, αἵτινες κατὰ τὰς παρουσιαζομένας δυσκολίας, ἐπιφέρουσι καλὰ καὶ ταχέα ἀποτελέσματα. Ὁ ἀδέξιος (inepte) δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρῇ εἰμὴ πράγματα εὔκολα καὶ ἁπλᾶ· ὁ ἀνίκανος (incapable) δὲν πρέπει κἂν νὰ ἐπιχειρῇ· ὁ ἀνεπαρκὴς (insuffisant), δέον νὰ σταθμίζῃ καλῶς τὰ πάντα πρὶν ἢ ἀναλάβῃ· καὶ τέλος ὁ ἀνεπιτήδειος (inhabile) δέον νὰ ἐργασθῇ καὶ ἀποκτήσῃ πεῖραν ὅπως ἐπιχειρήσῃ δύσκολα πράγματα. Εἰς τὰ ἀνωτέρω καὶ ἰδίως εἰς τὴν ἀνεπιτηδειότητα δύναται τις νὰ προσθέσῃ καὶ τὴν ἀπειρίαν (impéritie), ἥτις ἐμφαίνει τὴν ἄγνοιαν τῆς τέχνης ἥν τινα μετέρχονται, ἢ τὴν ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων γνώσεων πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἐπαγγέλματος ὅπερ ἀσκοῦσι.

ἀδεξίως, [ἐπίρ. τοῦ ἀδέξιος], gauchement, maladroitement.

ἀδέρματος, ος, ον, καὶ

ἄδερμος, ος, ον· ὁ ἄνευ δέρματος, sans peau, sans cuir.

ἀδερφομοῖρι, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] héritage d'un frère, λέγεται τὸ ἐκ κληρονομικοῦ δικαιώματος ἀπὸ ἀδελφοῦ μερίδιον· «ὁ δεῖνα ἔχει νὰ πάρῃ ἀδερφομοῖρι». Ἀνάλογοι ἄλλαι λέξεις εἶνε, ἀντρομοῖρι, γυναικομοῖρι.

ἀ(δ)ερφοπητός, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] ὁμοιόφρων, περιπόθητος, ὀπαδός· βλ. ἀδελφοποιτός.

ἀδερφός, βλ. ἀδελφός.

ἀδερφοῦλα, ἡ· [δημ.] βλ. ἀδελφοῦλα, ὑποκορ. τοῦ ἀδελφή.

ἀδερφούλης, ὁ· [δημ.] βλ. ἀδελφούλης, ὑποκορ. τοῦ ἀδελφός.

ἀδερφούτσικα, [δημ. ἐπίρ.] en frère, ἀδελφικῶς, ἀδελφῶν τρόπος, οἰκειότατα.

ἀδερφούτσικος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ami comme un frère, en frère, φιλικὸς ὡς ἀδελφός· ἀπαντᾷ ἐν τοῖς δημώδεσιν ᾄσμασι καὶ ἐπὶ τὸ ὑποκορ. ὡς οὐσ.=ἀδελφός.

ἀδερφοπτός, οῦ, ὁ [διάλ. Ἠπείρ.] frère adoptif=θέσει ἀδελφός. Οἱ ἀδερφοπτοὶ εἶνε φίλοι τοῦ γαμβροῦ παραστέκοντες ἑκατέρωθεν τῶν νυμφίων ἐν καιρῷ τοῦ στεφανώματος καὶ δι' ὅλου τοῦ γάμου συνοδεύοντες τὸν γαμβρόν. Οὗτοι εἶνε οἱ παρ' ἀρχαίοις καλούμενοι παράνυμφοι. Παρ' ἡμῖν ἔτι καλοῦνται ἐπὶ τὸ σλαυϊκώτερον μπράτιμοι· βλ. καὶ ἀδελφοποιτός.

ἀδέσμευτος, ος, ον· (ταυτὸν τῷ ἄδεσμος), ὁ μὴ δεσμευμένος, non lié, ée (enchaîné), κατ' ἐπέκτασιν ἐλεύθερος, libre.

ἀδέσμιος, ος, ον· ὁ μὴ ἐν τοῖς δεσμοῖς εὑρισκόμενος· βλ. ἄδεσμος.

ἄδεσμος, ος, ον ἢ ἀδέσμιος· ὁ ἄνευ δεσμῶν, qui n'est pas enchaîné, ée; || ὁ μὴ ἔχων δεσμούς, qui n'a pas de liens; || ἄδεσμος φυλακή=ἐλεύθερος, ἡ ἐλαφρὰ φυλακή, état d'un homme gardé à vue sans être prisonnier.

ἀδέσποτος, ος, ον· 1) ἐπὶ δούλων, ὁ ἄνευ δεσπότου, κυρίου, qui n'a point de maître; qui est sans maître; 2) γενικώτερον ἡ σημασία τοῦ ἀδέσποτος, épave, δίδεται ἐπὶ ζῴων περιπλανωμένων οὗτινος δὲν γνωρίζουσι τὸν κύριον, qui est sans maître, καὶ ἐν γένει ἐπὶ κτημάτων, τὸ μὴ ἔχον ἰδιοκτήτην, qui n'a pas de possesseur; π. χ. ἵππος (ἀγελάς, ἢ ἕτερον ζῷον) —, cheval (vache, etc) épave; || ζῷα —, bêtes épaves; || κτήματα —, biens épaves; || γαῖαι —, épaves foncières; || περιουσία —, des biens vacants; || σκάφος —, bâtiment (γενικῶς bateau, navire ou vaisseau) épave; 3) ἐπὶ συγγραμμάτων καὶ φημῶν ἄνευ γνωστοῦ συγγραφέως, ἀνώνυμος, dont l'auteur est inconnu, anonyme; 4) τὸ μὴ παρέχον αὐθεντίαν, qui manque d'autorité, d'authenticité; τὸ μὴ παρέχον βάσιν, ὑπόστασιν, dénué de fondement ou qui est sans fondement; ἀόριστον, ἀμφίβολον, vague, adj. ἀπόκρυφον, apocryphe, adj. || εἶνε φήμη ἀδέσποτος, c'est un bruit sans fondement, un bruit qui court; || ἀδέσποτος εἴδησις, nouvelle (f.) apocryphe, εἴδησις περὶ ἧς ἀμφιβάλλουσι καὶ δι' ἣν δὲν δύνανται νὰ δώσωσι πίστιν.

ἀδεσπότως [ἐπίρ. βλ. ἀδέσποτος], sans maître; sans possesseur.

ἄδετος, ος, ον· ὁ μὴ δεδεμένος, qui n'est pas lié, ée, non lié; non noué, ée; ἀδέσμιος, non enchaîné, ée; pas attaché, ée; || ἐπὶ βιβλίων ἄδετος, non relié, ée; broché, ée; || ἐπὶ πολυτίμων λίθων, non monté, ée.

ἀδέψητος, ος, ον· ὁ μὴ ὑπὸ βυρσοδέψου κατεργασθείς, non corroyé, ée; non tanné, ée; || συνεπῶς σκληρός, cru, e (λατ. crudus).

ἀδεῶς [ἐπίρ. τοῦ ἀδεής], ἄνευ φόβου, sans crainte; sans peur; § τολμηρῶς; hardiment; κτλ. βλ. ἀδεής.

ἄδηκτος, ος, ον, (ότερος, ότατος)· ὁ μὴ δαγκασμένος, qui n'est pas mordu, e, non mordu; ὁ μὴ βεβλαμμένος, ἀβλαβὴς (προκειμένου περὶ ὕλης), qui n'est pas atteint par la carie ou par les vers; qui n'est pas piqué, ée; || ὁ μὴ δαγκάνων, qui ne mord pas.

ἀδηλία, ας, ἡ· βλ. ἀδηλότης.

ἄδηλος, ος, ον· τὸ μὴ καθαρόν, μὴ φανερόν, ἀσαφής, qui n'est pas clair, e; σκοτεινός, obscur, e; ἄγνωστος, inconnu, e; ἀφανής, invisible, caché, ée; § τὸ γινόμενον ἀθέατον, μὴ φαινόμενον, ce qui devient invisible, δηλαδὴ ἄφαντον, qui disparait; κεκρυμμένον, caché; ἀβέβαιον, incertain; ἀμφίβολον, douteux; ἄγνωστον, inconnu; ἀδιόρατον, imperceptible; ἀνεπαίσθητον, insensible; || τὸ μέλλον ἄδηλον, l'avenir est incertain; || ἡ ἔννοια αὐτοῦ εἶνε ἄδηλος, le sens en est caché; || ἐπ' ἀδήλοις, dans l'incertitude, δηλ. εἰς τὴν τύχην, à l'aventure; || ἄδηλος διαπνοή, perspiration (f.), transpiration (f.) insensible, ou respiration cutanée=δερματική, ἡ ἐκ τῶν πόρων τοῦ δέρματος προερχομένη ἀναπνοή· § οἰκογενείας ἀφανοῦς, ἀνυπολήπτου, d'une famille obscure, sans réputation.

ἀδηλότης, ητος, ἡ· ἡ ἀδηλία, ἡ ἀβεβαιότης, incertitude, n. f; ἡ ἀσάφεια, τὸ μὴ καθαρόν, τὸ σκοτεινόν, obscurité, n. f; βλ. ἄδηλος.

ἀδήλως [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἄδηλον, d'une manière incertaine [secrète, déguisée ou cachée]; obscurément; βλ. ἄδηλος.

ἀδήλωτος, η, ον· ὁ μὴ δηλωθείς, qui n'est pas déclaré (notifier); non déclaré, ée (notifié).

ἀδήμευτος, η, ον· ὁ μὴ δημευθείς, qui n'est pas confisqué, ée; non confisqué.

ἀδημιούργητος, ος, ον· ὁ μὴ δημιουργηθείς, qui n'a qas été créé; non créé, incréé, increéée; ὁ μὴ κατασκευασμένος, ἀκατάσκευος, ἀκατασκεύαστος, qui n'a pas été fait, e (construit, e; travaillé, ée; formé, ée); ὁ ἀγέννητος (ἐξ ὑπαρχῆς ὑπάρχων), qui n'est pas né, ée.

ἀδημοκράτητος, ος, ον· ὁ ἀλλότριος τῆς δημοκρατίας, qui ne convient pas à la démo-

cratie ; ὁ μὴ δημοκρατικός, qui n'est pas démocratique ; ὁ μὴ δημοκρατούμενος, qui n'est pas démocratisé (δημοκρατέω).

ἀδημονέω-ῶ, μέλ. ήσω· εἶμαι λυπημένος, s'affliger, être affligé, ée ; δυσχεραίνω, ἀνυπομονῶ, s'impatienter ; στενοχωροῦμαι, se tourmenter ; κατέχομαι ὑπὸ συγκεχυμένου φόβου, être en transe; ἀνησυχῶ, s'inquiéter καὶ τέλος ἐρεθίζομαι, ἐξαγριοῦμαι κατά τινος, être exaspéré, ée.

ἀδημονία, ας, ἡ· λύπη, affliction, n. f. δυσχέρεια, ἀνυπομονησία, impatience, n. f. στενοχωρία, θλῖψις, tourment; n. m. ἀνησυχία, inquiétude, n. f. ἀγωνία, anxiété, n. f; ἀδημονία, στενοχωρία, crève-cœur, n. m. angoisse, n. f.

ἀδημονῶ, βλ. ἀδημονέω.

ἀδημοσίευτος, ος, ον· ὁ μὴ δημοσιευθείς, non publié, ée ; ὁ μὴ φανερωθεὶς (διαφημισθείς), non divulgué, ée ; || ἐπὶ νόμου, non promulgué, ée.

ἀδήν, ένος, ὁ· glande, n. f. πληθ. οἱ ἀδένες, les glandes. Γενικῶς ἀδήν, glande, καλεῖται ὄργανον χρήσιμον εἰς ἔκκρισιν ὑγρᾶς ἢ ἡμιρρεύστου οὐσίας τοῦ ζωϊκοῦ ἢ φυτικοῦ σώματος. Ἐν τῇ ἀνατομικῇ καλοῦνται ἀδένες ὄργανα σπογγιώδη ἢ ἀγγειακὰ (vasculaires) τοῦ σώματος, καλούμενα κοινῶς ἐλιὲς (ὅπως εἶνε τῆς μασχάλης, τοῦ ὀφθαλμοῦ, τοῦ μαστοῦ κτλ.), προωρισμένα διὰ τὴν ἔκκρισιν χυμῶν τινων, οἵτινες καλοῦνται ἐκκρίματα (évacuations) καὶ ἀποκρίματα (sécrétions); || οἱ ἀδένες τοῦ μαστοῦ, les glandes du sein ; || βουβωνικὸς ἀδήν, glande de l'aine ; || ἀδὴν ἐξωγκωμένος (πρησμένος), une glande enflée ; || δακρυακὸς ἀδήν, glande lacrymal ; || ἀδὴν φλεγματικός, (μυξώδης) glande pituitaire; || κυψελικοὶ ἀδένες, glandes cérumineuses, δι' ὧν ἐκκρίνεται ἡ κυψέλη (cérumen, ἡ ὕλη τῶν αὐτιῶν)· || ἀδένες (συνειλημένοι) συνεσφαιρωμένοι, glandes conglobées, μικροὶ ἀδένες τοῦ σώματος συνημμένοι εἰς ἕν· οἱ glandes conglobées λέγονται ἐπίσης λεμφατικοὶ ἀδένες, glandes lymphatiques ; || ἀδένες λιπογόνοι, glandes sébacées, ἀδενίδια κείμενα ἐντὸς τοῦ δέρματος· || κωνοειδὴς ἀδήν, glande pinéale, μέρος τοῦ ἐγκεφάλου· || σιελογόνοι ἀδένες, glandes salivaires, ἀδένες ἐκκρίνοντες τὸ σίαλον (salive), εὑρισκόμενοι ὑπὸ τὴν κάτω σιαγῶνα· || ἀδένες ἐναρθρωτικοῦ ὑγροῦ (ἢ ἀρθροσιάλου), glandes synoviales, ἀδένες, ὑποτιθέμενοι ἐν ταῖς ἀρθρώσεσι τῶν ὀστῶν, ἐκκριτικοὶ τοῦ ἀρθροσιάλου (synovie); § ἀδήν, glande, καλεῖται ἐν τῇ ἰατρικῇ τυχαῖόν τι οἴδημα (πρῆσμα) ἀδενοειδὲς (ὅπερ καὶ ἀδένωμα καλεῖται) σχηματιζόμενον ἐνιαχοῦ τοῦ σώματος· § [βοτ.] ἀδένες (glandes) τῶν φυτῶν, καλοῦνται κύτταρα μεμονωμένα ἢ ἀθροίσματα κυττάρων ἢ μεσοκύτταροι πόροι πλήρεις ἰδιαζόντων ὑγρῶν, ἅτινα καλοῦνται ἐκκρίματα.

ἀδηρφουμῆρ', τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα], τὸ ἀδελφομῆρι, ἤτοι μερίδιον τοῦ ἀδελφοῦ.

ᾅδης, ου, ὁ· 1) ὁ θεὸς τῶν κάτω, τῶν ὑπὸ γῆν, ἀντὶ τοῦ Ἀΐδης, le dieu des enfers ; ὁ ᾅδης ὡς χθονία θεότης ἐπονομάζεται: Ζεὺς χθόνιος ἢ ὑποχθόνιος καὶ Πλούτων=Pluton (le dieu des enfers), ἤτοι ὁ πάροχος τοῦ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς κρυπτομένου πλούτου· 2) —, enfer, n. m. ὁ κάτω κόσμος· καλεῖται οὕτως ἡ κατοικία τῶν νεκρῶν ἣν πάντες οἱ λαοὶ φαντάζονται ὡς οὖσαν ἐν ἰδίῳ χώρῳ ἀπροσίτῳ εἰς τοὺς ζῶντας, κειμένῳ δὲ ὑπὸ τὴν γῆν ἢ ἐν νήσῳ εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς· 3) —, σημαίνει ὁ τάφος, le tombeau ; ὁ θάνατος, la mort· 4)— καλεῖται τὸ βασίλειον τῶν νεκρῶν, le royaume des morts ; || εἰς τὸν ᾅδην, chez Pluton, dans les enfers ; || πύλαι ᾅδου, les portes de l'enfer ; § [μεταφ.] — καλεῖται τὸ βάραθρον, gouffre, n. m ; ἡ ἄβυσσος, l'abîme, n. m.

ἀδηφαγέω-ῶ, μέλ. ήσω· τρώγω κατὰ κόρον, εἶμαι ἀδηφάγος, être glouton (vorace) ; τρώγω πολὺ ἢ τρώγω ἀπλήστως, manger beaucoup ou manger avidement ; τρώγω μὲ ἀδηφαγίαν, manger avec voracité ; τρώγω ἀδηφάγως, manger voracement; βλ. ἀδηφαγῶ.

ἀδηφαγία, ας, ἡ· ἡ πολυφαγία, gloutonnerie, n. f ; καλεῖται τὸ ἐλάττωμα τοῦ ἀδηφάγου, le vice de celui qui est glouton ; || —, ἡ πολυφαγία, ogresse, n. f ; βλ. καὶ ἀδηφάγος· || ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει ἀηδῆ ἀδηφαγίαν, cet homme est d'une gloutonnerie dégoutante ; || ἐπίσης —, voracité, n. f ; καλεῖται ἡ ἀπληστία εἰς τὸ τρώγειν· || ἡ ἀδηφαγία τῶν λύκων, τῶν θηρευτικῶν πτηνῶν (τῶν σαρκοβόρων), la voracité des loups, des oiseaux de proie (des carnassiers) ; || τρώγει ἀδηφάγως, il mange avec voracité.

ἀδηφάγος, ος, ον· ὁ πολυφάγος, ὁ τρώγων μετ' ἀπληστίας καὶ κατὰ κόρον, qui mange avec avidité et avec excès ; le glouton ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀδηφάγος, ogre, n. m ; ὁ φαγᾶς, ὁ πολυφαγᾶς, ὁ λαίμαργος· || τρώγω ἀδηφάγως (λαιμάργως), manger comme un ogre=εἶμαι πολυφάγος· || ἀδηφάγος, λαίμαργος, φαγᾶς, bâfreur, euse ; || ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε λίαν ἀδηφάγος, cet homme est fort glouton ; || ὁ λύκος εἶνε ζῷον ἀδηφάγον, le loup est un animal glouton ; || ἐπίσης ἀδηφάγος, vorace, καλεῖται ὁ καταβροχθίζων, ὁ τρώγων ἀπλήστως· || ὁ ἀετὸς εἶνε ἀδηφάγον ὄρνεον, l'aigle est un oiseau vorace ; || ὁ λύκος εἶνε ἀδηφάγον ζῷον, le loup est un animal vorace ; || ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ἀδηφάγος, cet homme est vorace, ἤτοι τρώγει ὑπερβολικά, ἀπλήστως· || ἀδηφάγος στόμαχος, estomac vorace, στόμαχος ἀπαιτῶν πολλὴν τροφήν· § [μεταφ.] ὁ καταναλίσκων ἢ δαπανῶν πολλά, qui consomme ou dépense beaucoup, ἤτοι πολυδάπανος, dispendieux, euse.

ἀδηφαγῶ, μέλ. ήσω, τρώγω λαιμάργως, bâfrer ; βλ. ἀδηφαγέω.

ἀδηφάγως, [ἐπίρ.] gloutonnement ; voracement ; βλ. ἀδηφάγος.

ἀδῄωτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐρημωθείς, λεηλατηθεὶς ὑπὸ τοῦ πολεμίου, non devasté par l'ennemi.

ἀδιάβαστος, [δημ.] ὅστις δὲν ἐδιαβάσθη,

δὲν ἀνεγνώσθη, qui n'est pas lu; καὶ ἀδιάβατος.

ἀδιάβατος, ος, ον· ὁ μὴ διαβατὸς ἢ ὑπερβατός, qu'on ne peut traverser ou franchir; ἄβατος, impraticable; ἀνυπέρβατος, infrachissable; ἄδυτος impénétrable; καὶ ἐπὶ ποταμοῦ ἀδιάβατος=ἄβατος, rivière inguéable, ποταμὸς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ διαβῇ· ‖ μέρος ἀδιάβατον, endroit impraticable; δρόμος ἀδιάβατος, chemin impraticable; ‖ δάσος ἀδιάβατον (ἄδυτον), forêt impénétrable; ‖ [διαλ. Ἠπείρ.], λέγεται καὶ ἀδιάβαστος, ὁ μὴ διαπερνώμενος, ἀδιαπέραστος μετὰ παθ. σημασ. «ἡμέρα ἀδιάβατη»=ἥτις δὲν παρέρχεται εὐκόλως, ἐπομ. μεγάλη· «ὁ καιρὸς ἀδιάβατος», «ζωὴ ἀδιάβατη»· 2) ὁ μὴ διαβασμένος παρὰ τὸ διαβάζειν (ἀναγινώσκειν)· «τὸ σιτάρι εἶνε ἀδιάβαστο ἀπ' τὸν παπᾶ»· 3) ἐπειδὴ τὸ διαβάζειν σημαίνει καὶ πλύνειν τι μὲ ψυχρὸν καὶ καθαρὸν ὕδωρ, ὅπου ἀλλαχοῦ ξεβγάζω λέγουσι, τὸ ἀδιάβαστος σημαίνει ὁ μὴ πλυθεὶς διὰ ψυχροῦ καὶ καθαροῦ ὕδατος· «τὰ ὑποκάμισα τὰ ἔχω ἀκόμη ἀδιάβαστα», ἤτοι μετὰ τὴν διὰ θερμοῦ ὕδατος πλύσιν αὐτῶν δὲν διεπέρασα αὐτὰ καὶ διὰ ψυχροῦ ὕδατος, ἤτοι δὲν τὰ ἐκαθαρόπλυνα.

ἀδιαβίβαστος, ος, ον· ὅστις δὲν διαβιβάζεται, non transmis, e; ‖ οὐδ. ἀμετάβατον ἐπὶ ῥημάτων, intransitif.

ἀδιάβλητος, ος, ον· ὁ μὴ διαβεβλημένος (διαβάλλω), non calomnié, ée; ὁ ἀκατηγόρητος, non accusé, ée; ὁ μὴ συκοφαντηθείς, non blâmé, ée; ‖ ἐπίσης ὁ προπεφυλαγμένος ἀπὸ διαβολήν, συκοφαντίαν, qui est à l'abri de la calommie ou du blâme.

ἀδιάβροχος, ος, ον· ὁ μὴ διαβρεχόμενος qui ne peut se mouiller, ἢ ὅστις δὲν διαπερᾶται ὑπὸ τῆς βροχῆς, ὁ ἀδιαπέραστος imperméable; βλ. καὶ ἀδιαπέραστος (imperméable); ‖ ὀθόνη —, toile imperméable; ‖ —, humidifuge, ὁ μὴ διαβρεχόμενος ὑπὸ τῆς ὑγρασίας, νοτίας (humidité); ‖ κάλυμμα ἀδιάβροχον ἢ ἁπλῶς ἀδιάβροχον (κοινῶς ὁ μουσαμᾶς), bâche humidifuge, βλ. κάλυμμα, bâche; ‖ [οὐσ.] τὸ ἀδιάβροχον, imperméable (m.) νιτσεράδα· ἐπανοφώριον ἐξ ὑφάσματος ἀδιαβρόχου, ἤτοι ἀδιαπεράστου ὑπὸ τῆς βροχῆς· ‖ ἐπενδύτης ἀδιάβροχος ἢ ἁπλῶς ἀδιάβροχον, κοινῶς ἡ νιτσεράδα, καλεῖται ἐν τῷ ναυτικῷ ἐπενδύτης ὅντινα φέρουσιν οἱ ναῦται ἐν ταῖς λέμβοις ἐν ὥρᾳ βροχῆς ἢ ἐν κυματισμῷ ἵνα μὴ βρέχωνται· ‖ ἀδιάβροχον, κοινῶς ὁ μουσαμᾶς ἢ καὶ κατραμόπανον, braie, n. f. καλεῖται οὕτως ὀθόνη ἐπηλειμμένη διὰ κεδρίας πρὸς κάλυψιν ἀντικειμένων ἐπὶ τῶν πλοίων ἢ ἐν ὑπαίθρῳ, ἵνα μὴ προσβάλλωνται ταῦτα ὑπὸ τῆς βροχῆς ἢ τῆς ὑγρασίας· ‖ [ναυτ.] ἀδιάβροχος, βλ. ἀδιαπέραστος, étanche; ‖ ἀδιάβροχον, prélat, n. m. βλ. ἐπίχριστος.

ἀδιάγνωστος, ος, ον· ὃν δὲν δύναταί τις νὰ διαγνώσῃ, impossible (ou difficile) à reconnaitre; ἀγνώριστος, méconnaissable; ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ διακρίνῃ difficile à distinguer; ὅθεν ὁ δυσνόητος, ἀκατανόητος, δυσκατάληπτος, inintelligible.

ἀδιαγνώστως, [ἐπίρ. τοῦ προηγ.], κατὰ τρόπον ἀγνώριστον, d'une manière méconnaissable; à ne pas le reconnaitre.

ἀδιάδεκτος, ος, ον· βλ. ἀδιάδοχος.

ἀδιάδοτος, ος, ον· ὁ μὴ διαδιδόμενος, qui ne peut se communiquer (se répandre); ὁ μὴ διαδοθείς, qui n'est pas communiqué, ée (répandu, e).

ἀδιάδοχος, ος, ον· ἢ ἀδιάδεκτος· ὁ ἄνευ διαδόχου, sans successeur; ὁ ἔχων τι μέχρι τέλους, συνεπῶς διηνεκής, perpétuel, elle.

ἀδιάδυτος, ος, ον· βλ. ἀδιείσδυτος.

ἀδιάζευκτος, ος, ον· ὁ μὴ διαζευχθείς, qui n'est pas disjoint, e; ὁ μὴ διαζευγνύμενος, qu'on ne peut disjoindre; ἀχώριστος, inséparable.

ἀδιαθεσία, ας, ἡ· τὸ ἀδιάθετον, ἡ μὴ καλὴ διάθεσις, indisposition, n.f. malaise, n.m.

ἀδιάθετος, ος, ον· 1) ὁ μὴ διατεθείς, qui n'est pas disposé, ée; ὁ μὴ διατάξας τὰ ἑαυτοῦ πράγματα, qui manque d'ordre; 2) ὁ πρὸ τοῦ θανάτου του διαθήκην μὴ ποιήσας, qui est mort sans testament, qui n'a point fait son testament; intestat, e; ὁ νομικὸς οὗτος ὅρος χρησιμοποιεῖται εἰς τὰς ἑξῆς φράσεις: ἀποθνήσκειν ἀδιάθετος, mourir, décéder intestat, ἤτοι τὸ ν' ἀποθάνῃ τις χωρὶς νὰ κάμῃ διαθήκην· ‖ κληρονομεῖν ἐξ ἀδιαθέτου, hériter ab intestat, ἤτοι τὸ νὰ κληρονομήσῃ τις ἄτομον ὅπερ δὲν ἔκαμε διαθήκην· ἐπίσης ἐν ἀναλόγῳ ἐννοίᾳ λέγουσι: κληρονόμος ἐξ ἀδιαθέτου, héritier ab intestat; κληρονομία ἐξ ἀδιαθέτου, succession ab intestat; 3) ἀδιάθετος, τὸ ἀδιάθετον, ἡ μὴ διάθεσις, ὁ μὴ καλῶς διατεθειμένος, indisposé, ée; indispos, e; mal disposé, ée; ‖ εἶνε ὀλίγον ἀδιάθετος, il a une légère indisposition; 4) τὸ ἀδιάθετον, τὸ μὴ διατεθέν, dont on n'a pas disposé; ‖ ἀφῆκε τὴν περιουσίαν του ἀδιάθετον, il n'a pas disposé de ses biens; ‖ ἀδιάθετος, éclopé, βλ. κατάλυμα ἀδιαθέτων.

ἀδιαθετῶ, μέλ. ήσω, s'indisposer; εἶμαι ἀδιάθετος, être indisposé, ée.

ἀδιαθέτως, [ἐπίρ.], sans testament; ab intestat.

ἀδιάθονας, ὁ· [διάλ. Νισύρου], ὁ δοθήν, οἴδημα, σπυρί· ἡ λέξις ἴσως ἐκ τοῦ ἀδήν, ἀδένος· «ὁ ἀδιάθονάς μου πονεῖ».

ἀδιαιρεσία, ας, ἡ· τὸ ἀδιαίρετον, l'indivisibilité (f.), l'indivisible (m.); ‖ ἀδιαιρεσία· βλ. ἀδιαιρετότης.

ἀδιαίρετος, ος, ον· 1) ὁ μὴ διαιρούμενος ἢ ὁ μὴ διαιρετός, τὸ μὴ δυνάμενον νὰ διαιρεθῇ, indivisible; non divisé; ὁ ἀδιαμοίραστος, indivisé, ée; ἀχώριστος, inséparable; καὶ γραμματικῶς ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος διαίρεσιν, qui n'admet point de dièrése, n. f; ‖ σημεῖον ἀδιαίρετον, un point indivisible; ‖ [φυσ.] τὸ ἄτομον εἶνε ἀδιαίρετον, l'atome est indivisible; βλ. ἄτομον· ‖ [νομ.] ἡ ὑποθήκη εἶνε, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της, ἀδιαίρετος, l'hypothèque est, de

sa nature, indivisible ; || τὸ ζήτημα εἶνε ἀδιαίρετον, la question est indivisible; 2) ἀδιαίρετος, ὁ μὴ διαιρεθεὶς=ἀδιανέμητος, ἀμέριστος [νομ.], indivis, ise ; || τὰ κτήματά του παρέμειναν κοινὰ καὶ ἀδιαίρετα, ses biens sont demeurés communs et indivis ; || ἡ κληρονομία ἔμεινεν ἀδιαίρετος, la succession resta indivise ; || ἐξ ἀδιαιρέτου (χωρὶς νὰ διανεμηθῶσι, ἀμερίστως, ἀχωρίστως), par indivis ; βλ. ἀδιαιρετότης· || κατέχουσιν ἀμφότεροι τὴν οἰκίαν ταύτην, τὸ κτῆμα τοῦτο, (ἤτοι εἶνε συνιδιοκτῆται, συγκτήτορες, κοινοὶ τοῦ κτήματος κύριοι), ils possèdent tous deux cette maison, cette propriété par indivis ; || ἰδιοκτῆται ἐξ ἀδιαιρέτου=συνιδιοκτῆται, propriétaires indivis ; 3) [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀδιαίρετον, indivisibilité, n. f. ἰδιότης τοῦ μὴ διαιρετοῦ· || [φυσ.] τὸ ἀδιαίρετον τοῦ ἀτόμου, l'indivisibilité d'un atome; βλ. ἄτομον· || [μαθ.] τὸ ἀδιαίρετον τοῦ μαθηματικοῦ σημείου, l'indivisibilité du point mathématique ; || ἀδιαίρετος, ἀσύμμετρος, incommensurable ; ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαιρεθῇ ἀκριβῶς εἰς ἴσα μέρη καὶ μὴ μετρούμενος ἀκριβῶς διά τινος μέτρου· || [νομ.], τὸ ἀδιαίρετον τῆς ὑποθήκης, l'indivision de l'hypothèque.

ἀδιαιρετότης, ητος, ἡ· ἡ ἀδιαιρεσία, l'indivisibilité, n. f; || ἀδιαιρετότης, ἀσυμμετρία, incommensurabilité, n. f ; βλ. ἀδιαίρετος· || [νομ.] indivision, n. f ; κατάστασις ἀντικειμένου ἢ κτήματος κατεχομένου ἐξ ἀδιαιρέτου (par indivis), ἢ κατάστασις τῶν ἀτόμων τῶν κατεχόντων ἀντικείμενον ἢ κτῆμα ἐξ ἀδιαιρέτου, ἤτοι ἡ συγκτημοσύνη (l'indivision) ; || διανέμω τὸ κτῆμα, faire cesser l'indivision, ἤτοι καταργῶ ἢ παύω τὴν ἀδιαιρετότητα ἢ τὴν κατάστασιν τοῦ ἐξ ἀδιαιρέτου κτήματος· || τηρῶ τὴν ἀδιαιρετότητα, ἤτοι τηρῶ τὴν κατάστασιν τοῦ ἐξ ἀδιαιρέτου κτήματος, demeurer dans l'indivision.

ἀδιαιρέτως, [ἐπίρ.] [νομ.] ἐξ ἀδιαιρέτου (par indivis) indivisément ; || κατέχω ἀδιαιρέτως=ἐξ ἀδιαιρέτου, posséder indivisément; § ἀδιαιρέτως [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἀδιαίρετον, ἀχώριστον, ἀδιαχωρίστως, indivisiblement ; || εἶνε ἀδιαχωρίστως συνηνωμένοι, ils sont indivisiblement unis.

ἀδιάκοπα, [ἐπίρ. δημ.]· βλ, ἀδιακόπως.

ἀδιάκοπος, ος, ον· ὁ μὴ διακοπτόμενος, non interrompu, e ; ἀχώριστος, inséparable ; ἀδιαίρετος, ἀμέριστος, indivisible, ἤτοι συνεχής· (βλ. λέξιν), continu ; || βροχὴ —, pluie continue ; || ἀδιάκοπος πυρετός, fièvre continue ; § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀδιάκοπον, la continuité (ἡ συνέχεια, βλ. λέξιν).

ἀδιακόπως, [ἐπίρ. τοῦ προηγ.], ἄνευ διακοπῆς, sans interruption ; sans discontinuer (διακόπτω)· ἄνευ ἀναπαύσεως ἤτοι συνεχῶς, sans relâche, continuellement ; || ἀδιακόπως, [ἰατρ.] ἄνευ τῆς ἐλαχίστης διαλείψεως, sans la moindre intermittence ; || ἀδιακόπως κλαίει, il ne fait que pleurer ; || εἰργάσθην ὅλην τὴν ἡμέραν ἀδιακόπως, j'ai travaillé toute la journée sans débrider (συνεχῶς ἄνευ διακοπῆς).

ἀδιακόσμητος, ος, ον· ὁ μὴ διακοσμηθείς, qui n'est pas orné, ée (décoré) ; ὁ ἀσύντακτος, qui n'est pas mis en ordre, désordonné, ée.

ἀδιακρισία, ας, ἡ· πλάνη κρίσεως, erreur de jugement ; ἀκρισία, manque de jugement, irréflexion (f.), συνεπῶς σύγχυσις, confusion, n. f ; τύφλωσις ψυχῆς, aveuglement, n. m ; ἀπερισκεψία, indiscrétion, n. f ; § — εἶνε ἐπίσης ἡ ἔλλειψις διακρίσεως, manque de discrétion, ἤτοι indiscrétion, n. f ; ἐνόχλησις, importunité, n. f ; ἀσυνεσία ἢ ἔλλειψις λεπτότητος, manque de tact ; τὸ ἀπαιτητικὸν τοῦ χαρακτῆρος, exigence, n. f ; βλ. καὶ ἀδιάκριτος ; || ἔχει μεγάλην ἀδιακρισίαν, il a beaucoup d'indiscrétion ; || ἡ ἀδιακρισία του θὰ τὸν καταστρέψῃ, son indiscrétion le perdra ; || ἡ ἀδιακρισία εἶνε μέγα ἐλάττωμα, l'indiscrétion est un grand défaut ; || ἡ ἀδιακρισία του τῷ ἀφαιρεῖ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην, son indiscrétion fait qu'il ne mérite aucune confiance ; || θὰ ἦνε ἀδιακρισία μου νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἐάν..., y aurait-il de l'indiscrétion à vous demander si... § — (indiscrétion), λαμβάνεται ἐνίοτε ὡς πρᾶξις ἀδιάκριτος, ἤτοι κάμνω ἀδιακρισίαν (ἀδιακρισίας), faire (commettre) une indiscrétion (des indiscrétions) ; || εἶνε ἡ μόνη ἀδιακρισία ἥντινα ἔκαμεν ἐν τῷ βίῳ του, c'est la seule indiscrétion qu'il y ait faite en sa vie ; || [θέλει καὶ ἀμοιβήν], αὐτὸ εἶνε ἀδιακρισία, c'est trop exiger.

ἀδιάκριτος, ος, ον· ὁ μὴ διακεκριμμένος (ἢ μὴ κεχωρισμένος), qui n'a pas été ou qui ne peut être distingué, ée (ou séparé), συνεπῶς indistinct, e ; ὁ μὴ φαινόμενος, ὁ ἀδιόρατος, imperceptible ; || ἀδιάκριτος (ἀδιόρατος) διαφορά, nuance imperceptible ; || ἀμφίβολος, μὴ σαφής, douteux, équivoque ; § ἀδιάκριτος, ὁ ἔχων ἔλλειψιν διακρίσεως, qui manque de discrétion ; ὁ μὴ διακριτικός, celui qui n'est pas discret; ἐκεῖνος οὗτινος τῷ ἐλλείπει ἡ μετριότης, ἡ σύνεσις, celui à qui manque la retenue, la prudence, ἤτοι ὁ ἀπερίσκεπτος, ὁ ἀσύνετος, ὁ ἀλόγιστος, l'indiscret, e ; ἐνοχλητικός, importun, e ; ὀχληρός, gênant, e; ἀπαιτητικός, exigeant, e ; || εἶνε πολὺ ἀδιάκριτος, il est très indiscret (ἔχει ἔλλειψιν λεπτότητος, il manque de tact) ; || καταντᾷς ἀδιάκριτος, vous devenez gênant ; || ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε πολὺ ἀδιάκριτος, cet homme est trop indiscret ; || ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε λίαν ἀδιάκριτος, cette femme est fort indiscrète ; || πρέπει νὰ ἦνε τις λίαν ἀδιάκριτος ἵνα κάμῃ παρομοίαν ἐρώτησιν, il faut être bien indiscret pour faire une pareille question ; § —, indiscret λέγεται ἐπίσης δι' ἀντικείμενα ἀπάδοντα πρὸς τὴν σεμνότητα, τὴν κοσμιότητα καὶ τὴν σύνεσιν· π. χ. λόγοι ἀδιάκριτοι, des paroles indiscrètes ; || πρᾶξις ἀδιάκριτος, action indiscrète ; || ζῆλος ἀδιάκριτος, zèle indiscret;

|| αἴτησις ἀδιάκριτος, demande indiscrète ; || παράκλησις—, prière indiscrète ; || περιέργεια ἀδιάκριτος, curiosité indiscrète ; || σχέσεις ἀδιάκριτοι, rapports indiscrets ; § — indiscret, λέγεται διὰ τὰ πράγματα, ἔργα, ἢ λόγους δι' ὧν φανεροῦται (ἀποκαλύπτεται) ἐκεῖνο ὅπερ ἔδει νὰ τηρηθῇ μυστικόν, κεκαλυμμένον· || λέξις—, mot indiscret ; || βλέμματα, σχήματα ἢ κινήματα χειρῶν ἀδιάκριτα, des regards, des gestes indiscrets ; || —, λαμβάνεται ἐνίοτε ὡς οὐσιαστικὸν προκειμένου περὶ ἀτόμων· ἀπομακρύνειν, ἀποφεύγειν τοὺς ἀδιακρίτους, écarter, fuir les indiscrets ; || εἶνε ἀδιάκριτος εἰς ὃν (ἣν) δὲν δύναταί τις νὰ ἐμπιστευθῇ, c'est un indiscret (indiscrète) à qui l'on ne peut pas se fier.

ἀδιακρίτως [ἐπίρ. τοῦ προηγ.], ἤτοι κατὰ τρόπον ἀδιάκριτον, ἀσύνετον, indiscrètement ; κατὰ τρόπον ἐνοχλητικόν, d'une manière importune ; § χωρὶς διάκρισιν, sans distinction, indistinctement ; βλ. **ἀδιάκριτος.** § κατ' ἐπέκτασιν τυχαίως, au hasard ; ἀνεξετάστως, sans examen.

ἀδιαλάλητος, ος, ον· ὁ μὴ προκηρυχθείς, non proclamé; ée ; ὁ μὴ δημοσιευθείς, non publié, ée.

ἀδιάλειπτος, ος, ον· ἀδιάκοπος, non interrompu ; sans interruption ; συνεχής, continu, e ; βλ, **συνεχής**· ἀ(κατά)παυστος, incessant, ante ; βλ. **ἀδιάληπτος.**

ἀδιαλείπτως [ἐπίρ.], ἀδιακόπως, sans discontinuer ; ἄνευ διακοπῆς, sans interruption ; [ἰατρ.] ἄνευ διαλείψεως, sans intermission; ἄνευ ἀναπαύσεως, sans relâche; ἀπαύστως, sans cesse ; συνεχῶς, continuellement.

ἀδιάλεκτος, ος, ον· ὁ μὴ διαλεγόμενος μετ' ἄλλου, ὁ ἄνευ συνδιαλέξεως, sans conversation; μεμονωμένος, isolé, ée ; § **ἀδιάλεκτος,** ὁ μὴ ἐκλεχθείς, non choisi, e ; ὁ μὴ διαλεχθεὶς (καθαρισθείς), non trié, ée.

ἀδιάλεχτος, ου, ὁ· [δημ.] καὶ **ἀδιάλεκτος,** ὁ μὴ ἐκλεχθείς, ὁ μὴ διαλεγμένος· μῆλα ἀδιάλεχτα=οὐχὶ διαλεκτά, οὐχὶ ἐκλεκτά· βλ. **ἀδιάλεκτος.**

ἀδιάληπτος, ος, ον· ἐσφαλμ. ἀντὶ ἀδιάλειπτος· [ἐκκλ.] ἀμέριστος, indivisible ; ἀχώριστος, inséparable; συνεχής, continu, e.

ἀδιαλήπτως, [ἐπίρ.], ἀμερίστως, indivisiblement ; ἀχωρίστως, inséparablement; συνεχῶς, continuellement.

ἀδιάλλακτος, ος, ον· (α, στερ. καὶ διαλλαγή = réconciliation) ὅστις δὲν διαλλάσσεται, δὲν φιλιοῦται, ἀφιλίωτος, irréconciliable ; ἄσπονδος, implacable ; || ἀδιάλλακτος ἐχθρός, ennemi juré (implacable) ; || **ἀδιάλλακτοι, οἱ,** intransigeants, n. m. pl. κόμμα πολιτικὸν ἐπιδιῶκον τὴν ἄρδην ἀνατροπὴν τῶν καθεστώτων. Ἐν Γαλλίᾳ καλεῖται οὕτω μερίς τις τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς.

ἀδιαλλάκτως [ἐπίρ. προηγ.], implacablement.

ἀδιαλυτικότης, ητος, ἡ· ἡ **ἀδιαλυτότης,** ἤτοι (οὐσ.) τὸ **ἀδιάλυτον,** ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ διαλυτοῦ, indissolubilité (f.), λέγεται ἰδίως ὡς ὅρος χημικός, π. χ. ἡ ἀδιαλυτότης (ἤτοι τὸ ἀδιάλυτον) τοῦ χρυσοῦ ἐντὸς τοῦ νιτρικοῦ ὀξέος, l'indissolubilité de l'or dans l'acide nitrique ; βλ. καὶ οὐσ. **ἀδιάλυτον**· § **ἀδιαλυτικότης,** ἀδιαλυτότης ἢ ἀδιάλυτον· [διδ.], insolubilité, (f.), ἰδιότης (σώματος) τῶν ὑλῶν αἵτινες δὲν δύνανται νὰ διαλυθῶσι.

ἀδια(λ)όγιστος, η, ον· [δημ.] ὁ ἀσυλλόγιστος.

ἀδιάλυστον, τό· [διάλ. Οἰνόης]=ἀδιάλυτον, τὸ μὴ διαλελυμένον, qui n'est pas démêlé, ée ; «ἀδιάλυστον μαλλί».

ἀδιάλυτος, ος, ον· ὁ μὴ διαλυόμενος, ὅστις δὲν δύναται νὰ διαλυθῇ, qui ne se dissout pas ; ἄλυωτος, indissoluble ; ὁ μὴ ἀποσυντιθέμενος, qui ne se décompose pas ; non décomposé ; λέγεται ἰδίως ὡς ὅρος χημικός· π. χ. ὁ ἄργυρος εἶνε ἀδιάλυτος εἰς τὸ βασιλικὸν ὕδωρ, l'argent est indissoluble dans l'eau régale. § — insoluble ; ὅρος χημικός, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαλυθῇ· π. χ. ἡ ῥητίνη εἶνε ἀδιάλυτος ἐν τῷ ὕδατι, la résine est insoluble dans l'eau; || [οὐσ.] τὸ ἀδιάλυτον· βλ. **ἀδιαλυτικότης.** §—, ἀπαντᾷ ἐν τῇ δημώδει γλώσσῃ ἐπὶ τῆς σημασίας ἀνερμήνευτος, ἀνεξήγητος (inexpliqué, ée), ἄλυτος καὶ μάλιστα ἐπὶ ὀνείρων· «ὄνειρο ἀδιάλυτο».

ἀδιαλυτότης, ητος, ἡ· βλ. **ἀδιαλυτικότης.**

ἀδιαλύτως [ἐπίρ.] βλ. ἀδιάλυτος· indissolublement ; d'une manière indissoluble.

ἀδιαμέριστος, ος, ον καὶ

ἀδιαμοίραστος, ος, ον· ὁ ἀμέριστος, indivis, ise· ὁ μὴ διαιρεθείς, non divisé ; ὁ μὴ μοιρασθείς, non partagé; impartagé, ée; ἀδιαίρετος, indivisé, ée.

ἀδιαμόρφωτος, ος, ον· ὁ μὴ διαμορφωθείς, non formé (façonné) ; informe.

ἀδιανέμητος, ος, ον· ὁ μὴ διανεμηθείς, non partagé ; βλ. **ἀδιαίρετος,** indivis, ise καὶ indivisible.

ἀδιανόητος, ος, ον· ὁ μὴ διανοούμενος ἢ διανοηθείς, ἀκατανόητος, incompréhensible ; ἀκατάληπτος (qui ne peut se concevoir), inconcevable ; ἀσαφής, caché ou d'un sens qui n'est pas clair, obscur, e.

ἀδιανοίωτος, ου, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου], qui dort profondément, ὁ βαθέως κοιμώμενος καὶ μὴ ἐννοῶν τινα ἐρχόμενον, ἢ ὁ ἀμέριμνος, «κοιμᾶται ἀδιανοίωτος». Παρὰ τὸ **ἀδιανόητος** = ἀστόχαστος.

ἀδίαντον, τὸ [βοτ.] adiante, n. m. τὸ μὴ διαινόμενον, βρεχόμενον· εἶδος πτερίδων (fougères), ὧντινων τὸ λεῖον φύλλωμα εἶνε πάντοτε στεγνὸν μὴ τηροῦν τὴν ὑγρασίαν· τὸ κύριον εἶδος εἶνε τὸ **τριχοειδὲς ἀδίαντον,** adiante capillaire (adiantum capillus veneris), διὰ τὸ λεπτὸν τοῦ μίσχου, **πολύτριχον** καὶ **καλλίτριχον** κατὰ Θεόφραστον καλούμενον, κοινῶς τὸ πολυτρίχι, χρήσιμον ὡς φάρμακον· τὸ **ἀδίαντον** ἢ **πολύτριχον** καλεῖται κοινῶς γαλλιστὶ cheveux de Venus ou capillaire de Montpellier.

ἀδίαντος, ος, ον· adiantos, ἄβροχος, ἀνό-

τιστος, non mouillé, ou qui ne se mouille pas ; ξηρός, sec, sèche; aride ;

ἀδιάντροπα [ἐπίρ. δημ.], ἄνευ αἰδοῦς, sans pudeur ; sans vergogne ; ἀσέμνως, indécemment ; ἀναιδῶς, ἀναισχύντως, impudemment ; ἀναισχύντως, ἀνερυθριάστως, effrontément ;

ἀδιαντροπεύω [δημ.], χάνω τὴν αἰδῶ, perdre la pudeur ; καθίσταμαι ἀναίσχυντος, ἤτοι ἀναισχυντῶ, se dévergonder ; ἀπερυθριῶ, devenir effronté, ée.

ἀδιαντροπιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἀναίδεια, impudence, impudeur, n.f; ἀσεμνότης, indécence, impudicité, n.f ; ἀναισχυντία, διαφθορά, dévergondage, n.m ; ἀπερυθρίασις, effronterie, n. f.

ἀδιάντροπος, η, ον· ἢ ξετσιπωμένος [δημ.]· ἀναιδής, impudent, e ; ἄσεμνος, indécent, e; impudique ; ἀναίσχυντος, ἀνήθικος, διεφθαρμένος, dévergondé; ée.

ἀδιάνυτος, ον, ον· ὁ μὴ εἰς πέρας φερόμενος, ἀτελείωτος, ἀνεκτέλεστος, inexécutable ; ὁ μὴ διανυόμενος (διατρεχόμενος) ἢ διανυθείς, imparcouru, e.

ἀδιάπαυστος, ος, ον· βλ. ἀκατάπαυστος.

ἀδιάπεπτος, ος ον· ὁ μὴ διαπεπτόμενος, ὁ ἀχώνευτος, indigeste.

ἀδιαπεψία, ας, ἡ· indigestion, n. f.

ἀδιαπέραστος, ος, ον· ὁ μὴ διαπερώμενος, qui ne peut être pénétré ; διὰ μέσου τοῦ ὁποίου δὲν δύνανται νὰ διέλθωσι, νὰ εἰσδύσωσι (ἀδιείσδυτος), impénétrable ; π. χ. — θώραξ (ἀδιάτρητος), cuirasse impénétrable ; ‖ ἀδιαπέραστος (καὶ γενικώτερον ἄτρωτος) ὑπὸ τῆς βολίδος, ὑπὸ τῶν ὀβίδων τοῦ πυροβόλου κτλ., à l'épreuve de la balle, des projectiles du canon, ἢ ἁπλῶς à l'épreuve du canon ; ‖ στέγασμα, ἐπένδυσις, κτλ. (ἀναλόγως τοῦ πράγματος) ἀδιαπέραστος, ἄτρωτος, blindage à l'épreuve ; impénétrable ; ‖ — δέρμα ὑπὸ τοῦ ὕδατος (=στεγανόν, ὑδατοστεγές, ἀδιάβροχον, imperméable ἢ imperméable à l'eau ; βλ. κατωτέρω), un cuir impénétrable à l'eau ; ‖ σύσκια (σύδενδρα) μέρη ἀδιαπέραστα ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, des ombrages impénétrables aux rayons du soleil ; § ἀδιαπέραστος = στεγανός, ὑδατοστεγής, ἀδιάβροχος, imperméable ἢ imperméable à l'eau ; π. χ. ἔδαφος ἢ στρῶμα ἀδιαπέραστον, terrain ou couche imperméable, ἤτοι στρῶμα τοῦ ἐδάφους μὴ διαπερώμενον ὑπὸ τοῦ ὕδατος, ὅπως εἶνε τὰ ἐξ ἀργίλου, ψαμμολίθου, ἀσβεστολίθου καὶ λοιπὰ σώματα· ‖ ὀθόνη ἀδιάβροχος ἢ ἀδιαπέραστος, toile imperméable ; ‖ ἐπίχρισμα ἀδιαπέραστον, ἀδιάβροχον, enduit imperméable ; βλ. ἐπίχρισμα· ‖ ἀδιαπέραστος = ὑδατοστεγής, étanche, ὁ τηρῶν ἐν ἑαυτῷ τὸ ὕδωρ, ὁ μὴ ἀφήνων τοῦτο νὰ εἰσέλθῃ ἢ νὰ ἐξέλθῃ· ‖ ἀδ. = στεγανός, étanche, (βλ. στεγανός, στεγνός, στεγνότης)· ὁ καλύπτων ὥστε νὰ μὴ ἀφίνῃ νὰ διέλθῃ τι, qui ne laisse point échapper ce qu'il contient ; imperméable, impénétrable ; § [οὐσ.] ἀδιαπέραστον· βλ. ἀδιαχώρητον, impénétrable ἢ impénétrabilité (f.)=inséparable.

ἀδιαπεράστως, [ἐπίρ. προηγ.] impénétrablement (ὀλίγον εὔχρηστον), κατὰ τρόπον ἀδιαπέραστον, d'un manière impénétrable.

ἀδιάπλαστος, ος, ον· ὁ μὴ διαπλασθείς, qui n'a pas été façonné (formé) ; ἀδιαμόρφωτος, non formé (façonné), informe ; ἀτελής, imparfait ; ἄξεστος, ἀγροῖκος, rude, rustaud.

ἀδιάπνευστος, ος, ον· ὁ ἔχων ἔλλειψιν διαπνοῆς, qui manque d'air, de respiration ; ‖ ὁ μὴ διαπνέων, qui ne s'évente pas, χωρὶς νὰ λάβῃ ἐν τῷ μεταξὺ ἀναπνοήν, qui ne respire pas ; συνεπῶς ἀδιάλειπτος, non interrompu, sans relâche; συνεχής, continu, e ; ‖ ὁ ἀνεξάτμιστος, qui ne s'évapore pas, qui ne s'exhale pas.

ἀδιαπόνητος, ος, ον· ὁ ἀσκήσει μὴ διαπεπονημένος, ἐκπεπονημένος, qui n'est pas élaboré par l' exercice ; qui n'est pas entraîné ; βλ. ἐκπονέω, ἐκπόνησις.

ἀδιαπόρευτος, ος, ον· ἀδιάβατος, impraticable, κτλ. (α, διαπορεύομαι), ἀδιαπέραστος, impénétrable.

ἀδιάπταιστος, ος, ον· ὁ μὴ ὑποπίπτων εἰς πταῖσμα, σφάλμα, ὁ ἀδιάπτωτος, ἀλάνθαστος infaillible.

ἀδιαπτωσία, ας, ἡ· τὸ μὴ διαπταίειν, σφάλλειν, τὸ ἀλάνθαστον, infaillibilité, n. f.

ἀδιάπτωτος, ος, ον· ὁ εἰς σφάλματα μὴ ὑποπίπτων, qui ne commet pas de fautes ; ὁ ἄνευ σφάλματος, exempt de faute ou d'erreur ; ὁ ἀλάνθαστος, infaillible ; ‖ ἀδιάπτωτος κατ' ἐπέκτασιν ὁ σταθερός, stable, sûr ; ὁ διηνεκής, perpétuel ; ὁ ἀκαταπόνητος, infatigable.

ἀδιαπτώτως, (ἐπίρ. προηγ.) ἀλανθάστως, infailliblement ; σταθερῶς, sûrement· κτλ. βλ. ἀδιάπτωτος.

ἀδίαρθρος, ος, ον καὶ

ἀδιάρθρωτος, ος, ον· 1) ὁ μὴ διηρθρωμένος, ὁ μὴ ἔχων ἄρθρα ἢ μέλη, sans articulations ; ἄναρθρος, inarticulé, ée ; 2) ἀσαφής, συγκεχυμένος, confus, e ; ἀτελής, désordonné, ée.

ἀδιάρμιστος, ὁ [διάλ. Καρπάθ.]· ὁ ἀτημέλητος.

ἀδιάρπακτος, ος, ον (α, διαρπάζω)· ὁ μὴ διαρπαζόμενος qui n'est pas ou ne peut pas être pillé ; ἤτοι ἀλήστευτος, ἀσύλητος impillé, ée, [προφ. in-pi-ié]; οἰκία ἀδιάρπακτος, maison impillée; χωρίον ἀδιάρπακτον, village impillé.

ἀδιάρρευστος, ος, ον· ὅστις δὲν καταρρέει, qui ne peut s'écouler.

ἀδιάρρηκτος, ος, ον· ὁ μὴ διαρρηγνύμενος ἢ μὴ δυνάμενος νὰ διαρρηχθῇ, qui n'est pas (ne peut être) brisé (rompu; forcé) ; ἤτοι ἄθραυστος, ἀσύντριπτος, infrangible, adj. ‖ ἀδιάρρηκτος, βλ. ἀδιάσχιστος, indéchiré, ée ; ‖ κλεῖθρον ἀδιάρρηκτον, ἤτοι ἀσφαλείας, serrure de sûreté ; § τροπ. ἀδιάρρηκτος (ἀδιάλυτος) μόνιμος, πάγιος, ἀσφαλής indissoluble, adj. π. χ. ὁ γάμος εἶνε ἀδιάρρηκτος παρὰ τοῖς καθολικοῖς, le mariage est indissoluble parmi les catholiques ; ‖ οἱ δεσμοὶ τῆς φιλίας δέον νὰ

ὦσιν ἀδιάρρηκτοι, les liens de l'amitié doivent être indissolubles ; ‖ ἕνωσις ἀδιάρρηκτος, union indissoluble ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀδιάρρηκτον, l'indissolubilité, n. f ; π. χ. τὸ ἀδιάρρηκτον δεσμοῦ, συμβολαίου, ὑποχρεώσεως, l'indissolubilité d'un lien, d'un contrat, d'un engagement ; τὸ ἀδιάρρηκτον τοῦ γάμου, l'indissolubilité du mariage ; § — ἐνίοτε σημαίνει ἀχώριστος, inséparable ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν δεδοκιμασμένος, à toute épreuve.

ἀδιαρρήκτως, [ἐπίρ.] βλ. ἀδιάρρηκτος, indissolublement ; ἀχωρίστως, inséparablement ; δεδοκιμασμένως, à toute épreuve.

ἀδιασάφητος, ος, ον· (α, διασαφέω), ὁ μὴ διασαφηθείς, ἀνεξήγητος, non expliqué, inexpliqué, ée ; inexplicable ; non éclairci, inéclairci, e.

ἀδιάσειστος, ος, ον· ἄσειστος, ἀκλόνητος, inébranlable ; στερεός, ferme.

ἀδιασείστως, [ἐπίρ.] ἀκλονήτως, inébranlablement ; στερεῶς, fermement.

ἀδιασκέδαστος, ος, ον· (α, διασκεδάννυμι), ὁ μὴ διεσκεδασμένος, ἀσκόρπιστος, non dispersé, ée (dissippé) ; § [συνήθ.] ὁ μὴ διασκεδάζων, qui ne s'amuse pas ; qui ne s'est pas amusé (diverti).

ἀδιάσκεπτος, ος, ον· ὁ μὴ διεσκεμμένος, ἐξητασμένος, non examiné, ée ; ὁ μὴ διασκεπτόμενος, μὴ ἐξετάζων, qui n'examine pas, ἤτοι ὁ ἀσυλλόγιστος, irréfléchi, e.

ἀδιασκέπτως, [ἐπίρ.], ἀσυλλογίστως, sans réfléchir.

ἀδιάσκευος, ος, ον· ὁ ἄνευ διασκευῆς, non équipé, ée ; ἀκόσμητος, non arrangé, ée ; ἀνέτοιμος, non préparé, ée.

ἀδιάσπαστος, ος, ον· ὃν οὐ δύναταί τις διασπᾶσαι, qu'on ne peut arracher ; ὁ μὴ διεσπασμένος, qui n'est pas rompu ; ὁ μὴ διασπώμενος, διαρρηγνύμενος (διαχωριζόμενος), qu'on ne peut pas rompre (disjoindre ; séparer) ; ἀχώριστος, inséparable ; ἀδιάρρηκτος, indissoluble.

ἀδιασπάστως [ἐπιρ.], ἀχωρίστως, inséparablement; ἀδιαρρήκτως, ἀδιαλύτως, indissolublement.

ἀδιάσσητος, ος, ον· βλ. ἀκοσκίνιστος.

ἀδιάσταλτος, ος, ον· ὁ μὴ διαστελλόμενος, διακρινόμενος, indistinct, e ; συγκεχυμένος, confus, e.

ἀδιαστασία, ας, ἡ· ἡ μὴ διάστασις, nulle distance ; ὁ συνεχισμός, la continuité.

ἀδιάστατος, ος, ον· ὁ ἄνευ διαστάσεως, sans intervalle ; ὁ συνεχής, le continu ; τὸ μὴ διακεκομμένον, non interrompu ; ‖ ἄνευ διαστάσεων, sans dimensions ; ἐλαχίστως μικρὸν (ὡς τὸ σημεῖον), infiniment petit ; σημεῖον ἀδιάστατον, point sans dimensions, τὸ ἄνευ μέτρου σημεῖον.

ἀδιάστολος, ος, ον· ὁ μὴ διεσταλμένος, indistinct, e; ἀπροσδιόριστος, indéfini, e; συγκεχυμένος, confus, e.

ἀδιαστόλως [ἐπίρ.], ἄνευ διαστολῆς, indistinctement.

ἀδιάστροφος, ος, ον, (α, διαστρέφω) ὁ μὴ διεστραμμένος, qui n'est pas contourné ; qui n'est pas tordu ; ὁ μὴ στραβός, qui n'est pas de travers; ὀρθός, droit; εὐθύς, ἴσιος, qui va droit ; § [μεταφ.], ὁ μὴ ἀλλοιούμενος, non altéré; ἀναλλοίωτος, inaltéré, ée; inaltérable; αὐτὴ εἶνε ἡ ἀδιάστροφος ἀλήθεια, c'est la vérité toute pure.

ἀδιαστρόφως, [ἐπίρ. τοῦ προηγ.], sans altération, ἀναλλοιώτως.

ἀδιάσχιστος, ος, ον· (α, διασχίζω) ὁ μὴ διασχισθείς, qui n'est pas déchiré, non déchiré, indéchiré, ée ; ὁ μὴ διασχισθείς, διεσχισμένος, non fendu (percé; traversé) ; ‖ ὁ ἄσχιστος· βλ. ἄρρηκτος· ὁ μὴ σχιζόμενος, qui ne se déchire pas, indéchirable.

ἀδιάτακτος, ος, ον· ἀτακτοποίητος, qui n'est pas mis en ordre ; qui est en désordre ; ὁ οὐχὶ ἐν τάξει, non en rang ; dérangé, ée; ‖ [διάλ. Καρπάθ.], ὁ ἀποθανὼν ἄνευ διαθήκης, qui est mort sans (faire) son testament ; βλ. ἀδιάθετος.

ἀδιατάρακτος, ος, ον· ὁ μὴ ταραχθείς, non troublé ; εἰρηνικός, paisible ; ‖ ὁ ἀτάραχος, ὁ μὴ τεταραγμένος, ὁ γαλήνιος, imperturbable.

ἀδιαταράκτως, [ἐπίρ. τοῦ προηγ.], χωρὶς νὰ ταραχθῇ, sans être troublé ; εἰρηνικῶς, en paix, paisiblement ; ‖ ἀταράχως, γαληνιαίως, imperturbablement.

ἀδιατίμητος, ος, ον· (α, διατιμάω), ὁ μὴ διατιμηθείς, ἐκτιμηθείς, non évalué (taxé).

ἀδιάτμητος, ος, ον· (α, διατέμνω), ὁ μὴ διατμηθείς, qui n'est pas coupé ; ἀμέριστος, indivisible.

ἀδιάτομος, ος, ον· = ἀδιάτμητος.

ἀδιάτρητος, ος, ον· (α, δια, τιτραίνω), ὁ μὴ διάτρητος, non percé, non troué ; qui n'est pas (ne peut être) percé (troué, perforé) ; impénétrable ; βλ. ἀδιαπέραστος· ‖ ἀδιάτρητος ὑπὸ τῶν σφαιρῶν, à l'épreuve des balles ; ‖ — θώραξ, cuirasse impénétrable ; § [ἰατρ.] imperforé, ée.

ἀδιατρύπητος, η, ον· βλ. ἀδιάτρητος.

ἀδιάττητος, ος, ον· βλ. ἀκοσκίνιστος.

ἀδιατύπωτος, ος, ον· ὁ μὴ διατυπωθείς, qui n'est point formé, ou modelé; non formulé ; ἀμόρφωτος, ἀσχημάτιστος, informe ; ἀδιάρθρωτος, inarticulé, ée.

ἀδιαφάνεια, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις διαφανείας, intransparence, n. f ; ‖ ἡ σκιερότης, τὸ μὴ διαφανές, ἡ θαμβότης, opacité, n. f.

ἀδιαφανής, ής, ές· ὁ μὴ διαφανής, μὴ διαυγής, qui n'est pas transparent ; intransparent, e ; opaque ; ‖ ἀδιαφανὲς σῶμα, corps opaque ; ἀδιαφανὲς (opaque) καλεῖται ὀρυκτόν τι ὅταν δὲν ἀφίνῃ τὸ φῶς νὰ διέλθῃ δι' ἑαυτοῦ. Πολλὰ ὀρυκτὰ ἀδιαφανῆ λεπτυνόμενα καθίστανται διαφανῆ ἢ διειδῆ· πολλὰ καθίστανται ἀδιαφανῆ ἕνεκα διαλείψεως συνοχῆς (π. χ. κόνις ὑέλου), ἢ ἕνεκα ξένων παραμιγμάτων (π.χ.

ὕδωρ φέρον ἀέρα, ὁ ἀφρός). Ἀπολύτως ἀδιαφανῆ ἢ σκιερὰ εἶνε τὰ σώματα ἐκεῖνα, ἅτινα ὅσον καὶ ἂν λεπτυνθῶσι δὲν ἀφίνουσι νὰ διέλθῃ φῶς. Σκιερὰ εἶνε τὰ πλεῖστα τῶν μετάλλων καὶ αἱ μετὰ θείου καὶ ὀξυγόνου ἑνώσεις των.

ἀδιαφέντευτος, (ὁ καὶ ἡ)· [δημ.] qui est sans défense (sans protection), ὁ ἀνυπεράσπιστος.

ἀδιαφθαρσία, ας, ἡ· βλ. ἀδιαφθορία.

ἀδιάφθαρτος, ος, ον· βλ. ἀδιάφθορος.

ἀδιαφθορία, ας, ἡ· τὸ ἀδιάφθαρτον, ἰδιότης τοῦ μὴ διαφθειρομένου πράγματος, incorruptibilité, n. f; τοῦ μὴ ἀλλοιουμένου τοιούτου, inaltérabilité, n.f. (ἀναλλοιότης)· τὸ ἀκέραιον, ἡ ἀκεραιότης, intégrité, n. f.

ἀδιάφθορος, ος, ον ἢ ἀδιάφθαρτος· ὁ μὴ διαφθειρόμενος ἢ διεφθαρμένος, qui ne se corrompe pas ; qui n'est pas corrompu ; non corrompu ; incorrompu, e ; incorruptible ; τὸ μὴ βεβλαμμένον, non gâté ; § ἀδιάφθορος, ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας = ἀκέραιος, intègre, διγ. π. χ. δικαστὴς ἀδιάφθορος, juge intègre ; λέγουσιν ἐπίσης, ἀρετὴ ἀδιάφθορος, une vertu intègre ; § ἀδιάφθορος = ἀναλλοίωτος, ἀμετάβλητος, ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀλλοιωθῇ, νὰ μεταβληθῇ, qui ne peut s'altérer ou changer ; inaltérable, adj. ἐπίσης inaltéré, ée ; ‖ κατ' ἐπέκτασιν ἀδιάφθαρτος = ἄθραυστος, μὴ θραυόμενος· ἀρετὴ ἀδιάφθαρτος, vertu infragile ; § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀδιάφθαρτον, τὸ ἀδιάφθορον (τὸ μὴ διεφθαρμένον), incorruptibilité, n. f ; ‖ τὸ ἀδιάφθαρτον, ἀναλλοίωτον, inaltérabilité, n. f.

ἀδιαφθόρως, [ἐπίρ. προηγ.], incorruptiblement ; sans altération.

ἀδιαφιλονείκητος, ος, ον· ὁ μὴ διαφιλονεικούμενος, incontestable· καὶ

ἀδιαφιλονεικήτως, [ἐπίρ.]. incontestablement, ἄνευ φιλονεικίας.

ἀδιαφόρετα, [δημ. ἐπίρ.] χωρὶς διάφορο, ἄνευ κέρδους, ὠφελείας, sans profit; ματαίως, εἰς μάτην, en vain ; ἀνωφελῶς, en pure perte ; inutilement, ἀλυσιτελῶς.

ἀδιαφόρετος, ὁ, καὶ

ἀδιαφόρευτος, ὁ· [δημ.] ἀλυσιτελής, ἤτοι ἀνωφελής, inutile ; μάταιος, vain, e ; ὁ μὴ παρέχων (ἢ ἀφίνων) οὐδὲν κέρδος (ὄφελος), qui n'a (ne laisse) aucun profit ; ἤτοι ὁ ἀκερδής, improfitable, adj. ‖ ἀδιαφόρετος, η, ον [διάλ. Ἠπείρ.], ἀπαντᾷ ὡς κατάρα=ἀνηπρόκοπος, ἀπρόκοπος, ἀπρόκοπτος· ‖ [ἐν τῇ διαλέκτῳ τῆς Οἰνόης]=ἀδιάφορος, ἄχρηστος, ἀνωφελής· π. χ. ἀδιαφόρετος ἄνθρωπος, λέγεται ὁ ἐξ οὗ οὐδὲν περιμένει τις, ὁ ἀνωφελής· ἐπίσης ἀδιαφόρετον κορμὶν=σῶμα ἄχρηστον, εἰς οὐδὲν ὠφέλιμον· ‖ ἀδιαφόρετος καὶ κατὰ τὸ Αἰτ. ἰδίωμα, ἀδιαφόρετους, ὁ ἄνευ συμφέροντος φίλος· καὶ ἀδιαφόρετον ἢ ἀδιαφόρετου πρᾶγμα, τὸ χωρὶς συμφέρον, ἀνωφελές.

ἀδιαφορέω-ῶ, μέλ. ήσω, εἶμαι ἀδιάφορος, être (rester) indifférent ; δὲν διαφέρομαι, ne pas se soucier (s'inquiéter) de ; δὲν μὲ μέλλει, δὲν φροντίζω, ne tenir aucun compte de; βλ. καὶ ἀδιαφορία· ‖ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀδιαφορήσω, je ne puis rester indifférent ; ‖ ἀδιαφορῶ ἂν μ' ἀγαπᾷ, je ne me soucie pas qu'il m'aime ; ‖ ἀδιαφορῶ ἐντελῶς δι' ὅ,τι λέγει, je me moque pas mal de ce qu'il dit ; ‖ [ἀπόλ.] ἀδιαφορῶ (δὲν μὲ μέλλει) je n'y tiens pas ; ‖ μοὶ εἶνε ἀδιάφορον, cela m'est égal ; § ἀδιαφορῶ, παραμένω ἀμέτοχος, ἀμερόληπτος, être (rester) impartial ; ‖ ἀδιαφορῶ=ὀλιγωρῶ, ἀμελῶ, négliger.

ἀδιαφόρησις, εως, ἡ· βλ. ἀδιαφορία.

ἀδιαφορητικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀδιάφορον, qui appartient à l'indifférent ; ὁ φθάνων μέχρις ἀδιαφορίας ἢ ἀδιαφορῶν διά τι, qui porte jusqu'à l'indifférence ; porté à l'indifférence.

ἀδιαφόρητος, ος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαπνέηται, qui ne transpire pas ; ἀδιάφθαρτος, ἄσηπος, incorruptblie ; § ἀδιάφορος, indifférent, e.

ἀδιαφορία, ας, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ ἀδιαφόρου ἀτόμου, l'état de la personne indifférente ; ἤτοι indifférence, n, f ; ‖ ἰδοὺ μεγάλη ἀδιαφορία, voilà une grande indifférence; ‖ προσποιοῦμαι ἀδιαφορίαν διά τι, affecter de l'indifférence pour quelque chose ; ‖ εἶνε γενικῶς ἀδιάφορος διὰ τὰ κοσμικά, il est dans une indifférence générale pour les choses du monde ; ‖ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία, ἡ πρὸς τὴν θρησκείαν ἀδιαφορία, l'indifférence religieuse ou l'indifférence en matière de religion ; ‖ μεγάλη ἀδιαφορία, grande indifférence ; ‖ ὑπερβολική, ἔνοχος ἀδιαφορία, extrême, coupable indifférence ; ‖ δεικνύω, ἔχω ἀδιαφορίαν πρός τι — ἀδιαφορῶ, montrer, avoir de l'indifférence ; § κατ' ἐπέκτασιν, ἀδιαφορία = ὀλιγωρία, négligence, n. f. ἀπάθεια, impassibilité, n. f. ἀμέλεια, incurie, n. f. ἀμεροληψία, impartialité, n. f. ἀπεριέργεια, incuriosité, n. f. § **ἀναισθησία**, indifférence, λέγεται περὶ ἀτόμου, ὅστις δὲν αἰσθάνεται (qui est insensible) ποσῶς τὸ ἐρωτικὸν αἴσθημα ἤτοι εἶνε ψυχρὸς πρὸς τὸν ἔρωτα· π. χ. γυνὴ ἀναίσθητος (πρὸς ἔρωτα), femme indifférente ; **Συνώνυμα, ἀδιαφορία**, indifférence, n. f. **καὶ ἀναισθησία**, insensibilité, n. f. οἱ δύο οὗτοι ὅροι ἀπευθυνόμενοι εἰς τὴν ψυχήν, τὴν χαρακτηρίζουσιν ἀμοιβαίως ὡς μὴ συγκινουμένην ὑπὸ τῆς ἐντυπώσεως τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων ἅτινά εἰσι προωρισμένα νὰ τὴν συγκινήσωσι. Ἡ ἀδιαφορία (indifférence) εἶνε διὰ τὴν ψυχήν, ὅ,τι ἡ ἡσυχία διὰ τὸ σῶμα· καὶ ἡ ληθαργία (léthargie) εἶνε διὰ τὸ σῶμα ὅ,τι ἡ ἀναισθησία (insensibilité) διὰ τὴν ψυχήν· αἱ δύο τελευταῖαι τροποποιήσεις εἶνε ἀμφότεραι τὸ ὑπὲρ ἄγαν (ὑπέρμετρον) τῶν δύο πρώτων καὶ συνεπῶς ἐξ ἴσου ἐλαττωματικαί. Ἡ ἀδιαφορία ἀποδιώκει ἀπὸ τὴν καρδίαν τὰς βιαίας κινήσεις, τὰς φανταστικὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς τυφλὰς διαθέσεις, ἐνῷ ἡ ἀναισθησία ἀποκλείει πᾶν αἴσθημα εὐγενοῦς εὐγνωμοσύνης καὶ τέλος πᾶν αἴσθημα δίκαιον καὶ νόμιμον. Ἡ ἀδιαφορία, καταστρέφουσα τὰ πάθη, ἢ μᾶλλον γεννωμένη

ἐκ τῆς μὴ ὑπάρξεως τοιούτων, συμβάλλει ὥστε τὸ λογικὸν νὰ ὑπερισχύῃ· ἡ ἀναισθησία, καταστρέφουσα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, παρουσιάζει ὃν ἀγροῖκον καὶ μεμονωμένον, ὅπερ ἔθραυσε τὸ πλεῖστον μέρος τῶν δεσμῶν, οἵτινες τὸ συνέδεον πρὸς τὸν ἐπίλοιπον κόσμον. Ἡ ἀδιαφορία παρουσιάζει ἡμῖν τοὺς σοφούς, ἐνῷ ἡ ἀναισθησία τὰ τέρατα.

ἀδιάφορος, ος, ον· ὁ μὴ διαφερόμενος, qui n'est d'aucun intérêt, indifférent, e ; ὁ μηδεμίαν ποιῶν διαφοράν, qui ne fait aucune différence; ὁ εἰς πάντα ἀδιάφορος, qui ne prend aucun intérêt ; ὁ μὴ διαφέρων, qui ne diffère pas ; ἴσος, égal, e ; indifférent ; || — [φιλοσ.] indifférent, e, χαλεῖται ἐν τῇ ἠθικῇ πρᾶξις ἣν ἐπιτρέπεται ἐξ ἴσου νὰ πράξῃ τις ἢ νὰ παραλείπῃ, ἥτις οὔτε ἐπιτρέπεται οὔτε ἀπαγορεύεται· || εἶνε εἰς ὅλα ἀδιάφορος, il est indifférent en tout ; || εἶνε πρᾶγμα λίαν ἀδιάφορον, c'est un chose très indifférente ; || ὅλα αὐτὰ μοῦ εἶνε ἀδιάφορα, tout cela ne me touche pas (me laisse froid) ; || κάμε τὸν ἀδιάφορον, faites semblant de rien (de ne rien savoir) ; || ὁμιλοῦν περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων, ils parlaient de choses et autres ; || μοῦ εἶνε ἀδιάφορον, cela m'est égal (ne me fait rien ; ne me fait ni chaud ni froid) ; || αὐτὸ νομίζω σᾶς εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον, cela ne vous intéresse guère je crois ; || [ἀπόλ.] ἀδιάφορον (εἶνε), c'est égal ! n'importe ! peu importe ; c'est tout comme ; § κατ' ἐπέκτασιν, ἀμερόληπτος, impartial, e ; ἀκηδής, indolent, e ; ὀλίγωρος, négligent, e ; ἀπαθής, impassible ; ἀπερίεργος, incurieux, euse ; || ἔμεινα ἀδιάφορος εἰς τὴν φιλονεικίαν των, je n'ai pris aucun parti dans leur querelle; § ἀδιάφορος = ἀναίσθητος, insensible ; βλ. συνώνυμα ἀδιαφορία, ἀναισθησία.

ἀδιαφόρως [ἐπίρ.], βλ. ἀδιάφορος, ἀδιαφορία· indifféremment ; χωρὶς νὰ ἐκλέξῃ, ἄνευ ἐκλογῆς, sans choix ; ἀδιακρίτως, indistinctement ; μετ' ἀδιαφορίας, avec indifférence ; ὀλιγώρως, μετ' ὀλιγωρίας, négligemment.

ἀδιάφρακτος, ος, ον· ὁ ἄνευ διαφράγματος, (φραγμοῦ), sans séparation (cloison, clôture) ; || [ἀνατ.] ἄνευ διαφράγματος, sans diaphragme ; παρομοίως καὶ ἐπὶ φυτῶν ἅτινα δὲν χωρίζονται διὰ διαφράγματος.

ἀδιάχυτος, ος, ον· ὁ μὴ διαχεόμενος, qui ne se répand pas, qui ne s'étend pas ; ὁ μὴ διαρρέων, qui n'écoule pas.

ἀδιαχώρητος, ος, ον· ἀδιαπέραστος, impénétrable ; ἀδιαχώριστος, inséparable ; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀδιαχώρητον τῶν σωμάτων, l'impénétrabilité (f.) des corps ; ἐν τῇ φυσικῇ χαλεῖται ἀδιαχώρητον ἡ ἰδιότης, ἣν ἔχει πᾶν σῶμα τοῦ νὰ μὴ δύνηται νὰ συνυπάρχῃ ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ μετ' ἄλλου τινός· πᾶν ὅ,τι δὲν εἶνε ἀδιαχώρητον δὲν δύναται νὰ ἦνε σῶμα (corps), π. χ. ἡ σκιὰ δὲν εἶνε σῶμα, διότι ἔχει μὲν ἔκτασιν (étendue), ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ ἀδιαχώρητος, διότι ἐν τῇ σκιᾷ δύναται νὰ κεῖται πᾶν σῶμα· βλ. εἰς λέξιν σῶμα, ἰδιότητες τῶν σωμάτων. Ἡ σύμπτυξις ὅμως τοῦ ὄγκου τῶν σωμάτων ἥτις ἐπέρχεται πολλάκις, ὅπως κατὰ τὴν ἀνάμιξιν δύο ὑγρῶν ἢ κατὰ τὴν σύντηξιν (συγχώνευσιν, alliage) δύο μετάλλων ἢ κατὰ τὴν σύνθεσιν δύο ἀερίων, προέρχεται ἐκ τῆς πλησιεστέρας παραθέσεως τῶν ἀποτελούντων τὰ σώματα ἀτόμων ἢ μορίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι κενὰ διαστήματα καλούμενα φυσικοὶ πόροι.

ἀδιαχώριστος, ος ον· ὁ μὴ διαχωριζόμενος, non séparé, inséparable; || φίλοι ἀδιαχώριστοι, amis inséparables.

ἀδιαχωρίστως, [ἐπίρ.] inséparablement.

ἀδιάψευστος, ος ον· ὁ μὴ διαψευδόμενος, qu'on ne peut démentir, non démenti, e; ὁ μὴ ἀπατώμενος, qu'on ne peut tromper, non trompé ; ὁ μὴ ἀπατῶν, qui ne trompe pas ; ὁ ἀψευδής, le véridique ; καὶ συνεπῶς ἀδιάψευστος, ὁ ἀλάνθαστος, l'infaillible.

ἀδίδακτος, ος, ον· 1) ὁ μὴ διδαχθείς, non enseigné ; ὁ μὴ μαθών τι, qui n'a pas appris ; ὁ μὴ ἐκπαιδευθείς, qui n'est pas instruit, non instruit ; συνεπῶς ἀδίδακτος, ὁ ἀδαής, ὁ ἀμαθής, ignorant, e ; ὁ ἄπειρος, l'inexpérimenté, ée ; l'inexpert ; 2) πᾶν ὅ,τι ἀφ' ἑαυτοῦ μανθάνεται, ce qui s'apprend de soi-même ; τὸ μὴ διδασκόμενον, qui ne s'enseigne pas ; τὸ ἔμφυτον, le naturel ; ἀδίδακτα τῆς φύσεως δῶρα, dons naturels ; 3) ἐπὶ δραμάτων, τὸ μὴ ἐν τῷ θεάτρῳ διδαχθέν, παρασταθέν, qui n'a pas été représenté ; δρᾶμα ἀδίδακτον, pièce non représentée.

ἀδιδάκτως, [ἐπίρ.] ἄνευ διδασκαλίας, sans instruction ; sans être enseigné ou instruit ; || τὸ μὴ παρασταθέν, non représenté, ée.

ἀδιδασκάλευτος, η, ον· [δημ.] ὁ ἀδίδακτος, non instruit ; ὁ ἀσυμβούλευτος, ὅντινα δὲν συνεβούλευσαν, non conseillé; εἰς ὃν δὲν ἐγένετο διδαχή (sermon), non sermonné ; ὁ μὴ νουθετηθείς, non endoctriné.

ἀδιείσδυτος, ος, ον· ἀδιάδυτος εἰς ὃ δὲν δύναταί τις νὰ διεισδύσῃ, impénétrable.

ἀδιεκδίκητος, ος, ον· ὁ μὴ διεκδικηθείς, (ἀπαιτηθείς), non revendiqué, ée ; ὁ ἀπροστάτευτος, ἀβοήθητος, indéfendu, e ; || ὁ παραμείνας ἄνευ ἐκδικήσεως, qui n'a pas été vengé, non vengé, ée.

ἀδιέξοδος, ος, ον· ὁ μηδεμίαν ἔχων ἢ εὑρίσκων ἔξοδον, qui n'a pas d'issue ; (α, διέξοδος), ἄνευ διεξόδου, sans issue, sans passage ; || ἀδιάβατος, l'impraticable ; || ὁδὸς ἀδιέξοδος, rue sans issue, impasse, n. f; ou cul-de-sac, n. m ; || ἡ θέσις σας εἶνε ἀδιέξοδος, vous êtes dans une impasse ; || ἀδιέξοδος, πολύπλοκος, ἐμπερδευμένος, ixextricable.

ἀδιέργαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐντελῶς διεργασθείς, non travaillé ; ἀνεπεξέργαστος, non élaboré ; inélaboré, ée (λατ. inelaboratus) ; ἀνεξήγητος, inexplicable.

ἀδιερεύνητος, ος, ον· (α, διερευνάω) ὁ μὴ διερευνηθείς, qui n'a pas été (ou ne saurait être) examiné à fond ; ὁ ἀνεξέταστος, non examiné, ée.

ἀδιευκρίνητος, ος, ον· ὁ μὴ ἀκριβῶς διευκρινηθείς, qui n'a pas été éclairci ; ἀδιασάφητος, inéclairci ; || ὁ μὴ διευκρινιζόμενος, διακρινόμενος, ἀσαφήνιστος, συγκεχυμένος, ἀδιάκριτος, indistinct, e.

ἀδιήγητος, ος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διηγηθῇ (ἐξηγηθῇ ἢ περιγραφῇ, qu'on ne peut raconter (expliquer ou décrire), inénarrable; ἀνεξήγητος, inexplicable ; ἀπερίγραπτος, indescriptible ; ἀνέκφραστος, ineffable ; || ὁ μὴ διηγηθείς, ὅντινα δὲν διηγήθησαν, non raconté.

ἀδιήθητος, ος, ον· (α, διηθέω), ὁ μὴ διηθηθείς, ὁ μὴ διελθὼν διὰ τοῦ ἠθμοῦ, στραγγιστηρίου (chausse), ὁ ἀστράγγιστος, non filtré (passé à la chausse), infiltré, ée ; non égoutté.

ἄδικα, [δημ. ἐπίρ.] ἀδίκως, παρὰ τὸ δίκαιον, injustement ; à tort ; ἀδίκως, παρανόμως, iniquement ; ἄνευ λόγου, sans raison ; || ἄδικα τῶν ἀδίκων [φρ.], sans rime ni raison ;—, ματαίως, en vain ; || ἄδικα φωνάζεις, vous avez beau crier ; || ἄδικα θὰ φωνάζῃς, vous aurez beau crier; || ἄδικα παραπονεῖσαι, c'est injustement que vous vous plaignez.

ἀδικαιολόγητος, ος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ δικαιολογηθῇ, qui ne peut être justifié ou défendu ; non justifié ; injustifié, ée ; ἀναπολόγητος, inexcusable.

ἀδικαιολογήτως, [ἐπίρ.]· ἄνευ δικαιολογίας, sans justification ; ἄνευ δικαίου λόγου, sans raison.

ἀδικαιολογία, ας, ἡ· ἔλλειψις δικαιολογίας, δικαιώσεως, injustification, n. f.

ἀδικαίωτος, ος, ον· ὁ μὴ δικαιωθείς, ὁ μὴ τυχὼν δικαιοσύνης, qui n'a pas obtenu justice ; injustifié, ée; injustifiable.

ἀδίκαστος, ος, ον· ὁ μὴ δικασθείς, qui n'a pas été jugé ; non jugé ; injugé, ée.

ἀδικάστως [ἐπίρ.], χωρὶς νὰ δικασθῇ, sans jugement.

ἀδικέω - ῶ, μέλ. ήσω· 1) εἶμαι ἄδικος, être injuste ; ἔχω ἄδικον, avoir tort ; διαπράττω (κάμνω) ἀδικίαν, commettre une injustice ; καθίσταμαι ἔνοχος (ἀδικίας), se rendre coupable ; || ἀδικεῖν εἴς τινα, πρός τινα ἢ περί τινα, être injuste envers quelqu'un ; || ἔχω μέγα ἄδικον, avoir grand tort ; 2) ἀδικῶ, ζημιῶ τινα, léser ; βλάπτω τινά, nuire, préjudicier ; ἀδικῶ, κάμνω ἄδικον (πρός τινα), faire tort ; || ἀδικεῖν τινα, faire du tort à quelqu'un ; || εἰς τί σᾶς ἀδικοῦμεν ; en quoi vous faisons - nous tort par là ? || ἀδικῶ τὸν πλησίον, nuire à son prochain ; || μὲ ἀδικεῖτε, vous me faites tort ; || κάλλιον ν' ἀδικῆταί τις παρὰ ν'ἀδικῇ, mieux vaux souffrir que mal faire ; || ἀδικεῖσθαι ὑπό τινος, être lésé de quelqu'un.

ἀδίκημα, ατος, τό· πρᾶξις ἄδικος, [acte d'] injustice, n. f. κακὴ πρᾶξις, mauvaise action ; || τὸ ἄδικον, le tort ; || ἀδίκημα, βλάβη, grief, n. m ; § [νομ.], γενικῶς ἀδίκημα καλεῖται délit, n. m. ἐν τῇ εὐρυτέρᾳ δὲ τῆς λέξεως σημασίᾳ δηλοῖ πᾶσαν πρὸς τὸ δίκαιον ἀντικειμένην πρᾶξιν· || αἱ ἐξ ἀδικήματος πηγάζουσαι ἐνοχαί, les obligations qui naissent d'un délit; || Ἡ ἐπικρατοῦσα ἐν τοῖς νεωτέροις ποινικοῖς νόμοις διάκρισις τῶν ἀδικημάτων, ἣν καὶ ὁ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύων ποινικὸς νόμος ἀκολουθεῖ, εἶνε ἡ διαίρεσις αὐτῶν εἰς κακουργήματα (crimes), τοιαῦτα δὲ εἰσὶ τὰ διὰ ποινῶν ἐγκληματικῶν τιμωρούμενα, εἰς πλημμελήματα (délis;), ὅσα τιμωροῦνται δι' ἐπανορθωτικῆς ποινῆς, καὶ εἰς πταίσματα (contraventions), τιμωρούμενα δι'ἀστυνομικῆς ποινῆς· βλ. λέξιν ποινή.

ἀδικία, ας, ἡ· τὸ ἐναντίον τῇ δικαιοσύνῃ· ἀδικοπραγία, ἡ πρᾶξις ἡ παρὰ τὸν νόμον καὶ τὸ δίκαιον, injustice, n. f; iniquité, n. f ; || ἡ βλάβη, ἡ ζημία, τὸ ἄδικον, le préjudice, le tort.

ἀδικιάρης, α, ικο· [διάλ. Νάξου], ὁ πρὸς ἀδικίαν ῥέπων, qui tend à l'injustice.

ἀδικοκραίνω, [δημ,], κρίνω, κατακρίνω τινὰ ἀδίκως, juger injustement.

ἀδικοκρατέω-ῶ, μέλ. ήσω, κατακρατῶ παρανόμως, usurper ; βλ. ἀδικοκρατία.

ἀδικοκρατία, ας, ἡ· usurpation, n. f. ἡ παράνομος κατακράτησις ἀντικειμένου ἢ χώρας. Ἀδικοκρατία, ἐν πολέμῳ καλεῖται, ὅταν ὁ εἷς τῶν πολεμούντων ἀφοῦ καταλάβῃ μέρος τῆς χώρας τοῦ ἀντιπάλου, ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν θέσιν τοῦ πρώην κυριάρχου, ἀναλαμβάνων ἅπασαν τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν, μετὰ προθέσεως τοῦ ν' ἀποκλείσῃ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ καθ' ὁλοκληρίαν καὶ διὰ παντός, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἄλλον ἢ τὸν τῆς κατακτήσεως τίτλον.

ἀδικοκρίτης, ου, ὁ· [διάλ. Οἰνόης]=ὁ ἀδίκως κρίνων, qui juge injustement.

ἀδικοπραγέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἄδικον πράττω· ἀδικέω, faire des injustices.

ἀδικοπράγημα, ατος, τό· ἡ ἄδικος πρᾶξις, τὸ ἀδίκημα, action injuste ; acte d'injustice.

ἀδικοπραγής, ής, ές· ὁ ἄδικα πράττων, qui commet des injustices ; ὁ ἄδικος, l'injuste.

ἀδικοπραγία, ας, ἡ· ὁ ἄδικος τοῦ πράττειν τρόπος, ἡ ἀδικία, injustice, n. f ; iniquité, n. f.

ἀδικοπραξία, ἡ· βλ. δικαιοπραξία.

ἄδικος, ος, ον (συγ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος). ὁ μὴ δίκαιος, ὁ παράνομος, injuste ; inique ; || ἐπὶ προσ. καὶ πραγ. ἄδικοι χεῖρες=ἡ βιαία πρᾶξις, agression injuste ; ἄρχεσθαι χειρῶν ἀδίκων, être agresseur ; || ἄδικος ἐλευθερία = ψευδὴς ἐλευθερία, fausse liberté; || ἄδικος, ὁ μὴ ἐκτελῶν ἢ ἀποδίδων τὸ δίκαιον, qui ne rend pas la justice ; injuste ; || ἄδικος, ὁ παρ' ἀξίαν, ὁ ἀνάξιος πράγματός τινος, non mérité ; immérité, ée; || ἄδικος ἀξίωσις, prétention injuste ; || ἄδικος μομφή, reproche immérité ; || ἄδικος δικαστής, juge inique ; || ἄδικος προσβολή, offense gratuite ; § ἄδικος, vain, e ; || ἄδικος κόπος, peine perdue ; || [οὐδ. οὐσ.], τὸ ἄδικον, ce qui est injuste ; injustice, n. f; iniquité, n. f ; le tort ; || ἔχετε ἄδικον, vous avez tort ; || μοὶ κάμνετε ἄδικον, vous me faites tort ; || ἔχω ἄδικον, j'ai tort ; || τὸ ἄδι-

χον οὐκ εὐλογεῖται [παροιμ.], bien mal acquis ne profite guère.

ἀδικοσκότωτος, η (ος), ον [διάλ. Οἰνόης], qui se donne de la peine inutilement, sans raison, ὁ ἀνωφελῶς, ὁ ἀδίκως παιδευόμενος, σκοτονόμενος «ποῦ ἦσουν, ἀδικοσκότωτε!» (ἀρά).

ἀδικούμενος, η, ον· ἐκεῖνος εἰς ὃν κάμνουσιν ἄδικον, celui à qui l'on fait du tort; l'opprimé.

ἀδικῶ, βλ. ἀδικέω.

ἀδικῶν, οῦσα, οῦν· ὁ πράττων τὸ ἄδικον, oppresseur; agresseur.

ἀδίκως, [ἐπίρ.] βλ. ἄδικα, ἐξ ἀδίκου, injustement; à tort; iniquement; sans raison; ἀδίκως καὶ παραλόγως [φρ.], sans rime ni raison.

ἀδίμιτο πανί, τὸ [διάλ. Κύμης καὶ κατὰ τὸ Αἰτωλικὸν ἰδίωμα ἀδίμητου] διπλοΰφασμένον πανί, ὕφασμα τρίκλωνον εἰς τὸ χτένι· βλ. δίμιτον.

ἀδιοίκητος, ος, ον· ὁ μὴ εὐκόλως ἢ καλῶς διοικούμενος, qui n'est pas aisé à gouverner; ὁ μὴ διοικούμενος, ὁ ἀκυβέρνητος, non administré (gouverné); ingouverné, ée; ingouvernable; ὁ κακῶς διοικούμενος, mal gouverné; § ἀδιοίκητος, ὁ ἄτακτος, ὁ ἀτακτοποίητος, celui qui n'est pas en ordre, non mis en ordre; ὁ ἄτακτος, qui est en désordre, désordonné, ée; § ἀδιοίκητος, ὁ ἀνυπήκοος, ὁ μὴ ὑπακούων, l'indocile.

ἀδιόρατος, ος, ον· ὁ μὴ διορώμενος, qu'on n'aperçoit point; imperceptible; ὁ μὴ φαινόμενος, ὁ μὴ ὁρατός, qu'on ne voit pas; ὁ ἀόρατος, invisible; || [οὐδ. οὐσ.]· ἀδιόρατον, ἡ ἀδιορατότης, invisibilité, n.f. || ὁ μὴ διαφανής, qui n'est pas transparent, ἤτοι ὁ ἀδιαφανής, intransparent, ente, adj.

ἀδιορατότης, ητος, ἡ· τὸ ἀδιόρατον, invisibilité, n. f.

ἀδιοράτως [ἐπίρ. τοῦ προηγ.], imperceptiblement; ἀοράτως, invisiblement; ἀδιαφανῶς, sans transparence.

ἀδιοργάνιστος, ος, ον· καὶ

ἀδιοργάνωτος, ος, ον· ὁ μὴ διωργανισμένος, qui n'est pas organisé; non organisé; inorganisé, ée; κακῶς ὠργανισμένος, mal organisé; § ἀσχημάτιστος, (ἀδιαμόρφωτος, ἀκατασκεύαστος), non formé (non façonné, non construit), informe.

ἀδιόρθωτος, ος, ον· ὁ μὴ διορθωθείς, non corrigé; incorrigé, ée; || ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος διόρθωσιν, qui ne peut être corrigé; ὅν τινα δὲν δύνανται νὰ διορθώσωσι, ἢ τὸ μὴ δυνάμενον νὰ διορθωθῇ, qu'on ne peut corriger; incorrigible; λέγεται κυρίως περὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐλαττωμάτων αὐτῶν· || πνεῦμα ἀδιόρθωτον, un esprit incorrigible; || παιδίον ἀδιόρθωτον, un enfant incorrigible; || εἶνε ἀδιόρθωτος, il est incorrigible; || θὰ μείνῃ ἀδιόρθωτος, il restera incorrigible; || βιβλίον (ἀντικείμενον ἢ ἔργον) ἀδιόρθωτον (μὴ διορθωμένον), livre (objet ou ouvrage) qui n'est pas corrigé; incorrigé, ée; || [οὐσ. οὐδ.] τὸ ἀδιόρθωτον, incorrigibilité, n. f. ἐλάττωμα τοῦ ἀδιορθώτου (τοῦ μὴ διορθωσίμου)· || τὸ ἀδιόρθωτον τοῦ χαρακτῆρός του, l'incorrigibilité de son caractère; § ἀδιόρθωτος, ἀνεπανόρθωτος (λάθος, ζημία, δυστύχημα), irréparable, adj. ἐπίσης ἀθεράπευτος, irrémédiable; || ἡ προσβολὴ εἶνε ἀδιόρθωτος, l'affront est irréparable; § —, ἀνεπισκεύαστος, ὁ μὴ ἐπισκευασθείς, non réparé, irréparé, ée; ὅν τινα δὲν δύνανται νὰ ἐπισκευάσωσι, qu'on ne peut réparer, irréparable; || [οὐδ. οὐσ.], τὸ ἀδιόρθωτον (ἀνεπισκεύαστον) πράγματος, irréparabilité, n. f.

ἀδιορθώτως [ἐπίρ. προηγ.], incorrigiblement; irréparablement; irrémédiablement; βλ. ἀδιόρθωτος.

ἀδιοριστία, ας, ἡ· ἡ ἀπροσδιοριστία, indétermination, n. f. ἡ ἀοριστία, indéfinité, n. f.

ἀδιόριστος, ος, ον· ὁ ἀπροσδιόριστος, indéterminé, ée; ὁ μὴ προσδιωρισμένος, non fixé; ὁ μὴ κεχωρισμένος δι' ὁρίων, non limité, non défini; ὁ ἀόριστος, indéfini, e; § ὁ μὴ διωρισμένος εἰς θέσιν ἢ εἰδικὴν ὑπηρεσίαν, qui n'est pas nommé à une place, à un emploi.

ἀδιπλασίαστος, ος, ον· ὁ μὴ διπλασιασμένος, qui n'est pas doublé; non doublé; ἤτοι ὁ ἁπλοῦς, simple.

ἀδίπλωτος, ος, ον· (α, διπλόω), ὁ μὴ διπλωθεὶς (πτυχθείς), qui n'est qas plié; non plié (plissé).

ἀδιπόκηρος, ου, ὁ· adipocire, n. f. ὀνομασία τριῶν οὐσιῶν ἃς ἐθεώρουν ὡς ὁμοίας, ἐνῷ πράγματι διαφέρουσιν οὐσιωδῶς, τὸ λίπος (στέαρ) τοῦ κύτους (σπερματσέτο, le blanc de baleine), τὸ πάχος (ξύγγι) τῶν πτωμάτων (le gras des cadavres) καὶ ἡ χολοστεατίνη (cholestérine).

ἀδίστακτος, ος, ον· ὁ ἄνευ δισταγμοῦ, sans hésitation; qui n'hésite pas; ἀναμφίβολος, βέβαιος, indubitable (λατ. indubitatus), certain, e; ἀποφασισμένος, décidé, ée; déterminé, ée; résolu, e; || ἡ ἐπιτυχία τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἶνε ἀδίστακτος (ἀναμφίβολος), le succès de cette affaire est indubitable.

ἀδιστάκτως, [ἐπίρ. προηγ.], sans hésiter; ἀνενδοιάστως, ἀναμφιβόλως, indubitablement; || θὰ φθάσῃ ἀδιστάκτως κατὰ τὴν δεῖνα ἡμέραν, il arrivera indubitablement tel jour.

ἀδιΰλιστος, ος, ον· ὁ μὴ διυλισμένος, ἀδιήθητος, ἀστράγγιστος, non filtré (passé à la chausse); infiltré, ée; ὁ μὴ ἀπεσταγμένος, (ἀποστάζω), non distillé, (distiller).

ἀδίχαστος, ος, ον, καὶ

ἀδιχοτόμητος, ος, ον· ὁ μὴ διχαζόμενος, διχοτομούμενος, ὁ μὴ εἰς δύο διαιρούμενος, qui ne se divise pas, non divisé; indivisible; συνεπῶς ἀκέραιος, entier, ère.

ἀδίωκτος, ος, ον· ἀκαταδίωκτος, ὁ μὴ καταδιωκόμενος, qui n'est pas poursuivi; non poursuivi.

ἀδόκητος, ος, ον· ὁ ἀπροσδόκητος, ino-

piné, ée ; ἀνέλπιστος, inespéré, ée ; inattendu, e ; ἀπρόβλεπτος, imprévu, e.

ἀδοκήτως, [ἐπίρ.] ἀπροσδοκήτως, inopinément.

ἀδοκίμαστος, ος, ον· ὁ μὴ δοκιμασθείς, non éprouvé ; non essayé ; ὁ μὴ ἐξετασθείς, non examiné ; non tenté.

ἀδοκιμάστως, ἄνευ δοκιμῆς, sans épreuve; sans essai ; sans tentative.

ἀδόκιμος, ος, ον· ὁ μετὰ δοκιμασίαν μὴ γενόμενος παραδεκτός, qui n'est pas admis après l'épreuve ; ὁ ἀποδεδοκιμασμένος, reprouvé, ée (ἀποδοκιμάζω, reprouver); désapprouvé, ée ; ἀπαράδεκτος, inacceptable ; inadmissible ; § — ἢ μὴ νόμιμος (πρὸς νόμον, à loi, δοκιμότης, aloi), de mauvais aloi ; || —, ἄσημος, non considéré, inconsidéré, ée ; ἀφανής, obscur, e ; ἀνυπόληπτος, ὁ μὴ ἐκτιμώμενος, non estimé ; § —, ὁ ἐσφαλμένος, ὁ πλημμελής, incorrect, e ; § —, ἄνευ πείρας, inexpérimenté, ée ; || εἶνε ἀδόκιμος ποιητὴς (ζωγράφος, κτλ.), c'est un poète (un peintre, etc.) à la douzaine ; § —, κακὴ ποιότης, mauvaise qualité ; || — ὑλικόν, ἤτοι κακῆς ποιότητος ὑλικά, mauvais matériaux ; § — [ἐπὶ χρημ.], τὸ μὴ ἔχον ἀξίαν, sans valeur, non estimé ; ἤτοι τὸ κίβδηλον, fausse monnaie.

ἀδοκίμως, [ἐπίρ. τοῦ προηγ.) ἐσφαλμένως, πλημμελῶς, d'une manière incorrecte, incorrectement ; κακῶς, mal ; κτλ.

ἀδολεσχέω-ῶ, μέλ. ήσω· (μάταια ὁμιλῶ, parler en vain), πολυλογῶ, parler beaucoup, bavarder ; φλυαρῶ, jaser ; λογοκοπῶ (γλωσσοκοπῶ), caqueter ; πολυλαλῶ, babiller ; μακρολογῶ, être proxile.

ἀδολέσχημα, ατος, τό· ἡ ματαιολογία, vain babil, discours frivole ; ἡ φλυαρία, le bavardage.

ἀδολεσχία, ας, ἡ· πολυλογία, φλυαρία, bavardage, n. m ; jaserie, n. f ; γλωσσοκοπιά, caquetage, n. m ; πολυλαλία, babil, n. m ; babillage, n. m. καὶ ἐπὶ γυναικῶν ἰδίως cailletage, n. m. (φλυαρία, σκευωρία), commérage, n. m.

ἀδόλεσχος, ὁ καὶ ἡ, όν· ὁ μὴ παύων νὰ ὁμιλῇ περὶ τυχόντων· φλύαρος, bavard, e ; πολύλογος, babillard, e ; grand parleur ; λογοκόπος (γλωσσοκόπος), caqueteur, euse ; καὶ ἐπὶ γυναικῶν ἰδίως φλύαρος, caillette, n.f. σκευρός, λάλος γυνή, commère, n. f ; ἡ τελευταία αὕτη λέξις λέγεται ἐνίοτε καταχρηστικῶς καὶ περὶ ἀνδρῶν τοιούτων.

ἀδολεσχῶ, βλ. ἀδολεσχέω.

ἀδολίευτος, ος, ον· ὁ ἄνευ δολιότητος, ἄνευ πανουργίας, exempt de fraude, ou d'artifice ; || ὁ μὴ δολιεύων, ἢ δολιευόμενος, (ἀπατῶν), non trompé (fraudé) ; συνεπῶς ἀδολίευτος σημαίνει εἰλικρινής, franc,che ; sincère ; τίμιος, honnête.

ἀδολιεύτως, [ἐπίρ. τοῦ προηγ.], sans fraude ; sincèrement, κτλ.

ἄδολος, ος, ον· ὁ ἄνευ δόλου (ἄνευ ἀπάτης ἢ πανουργίας), exempt de fraude (de ruse ou d'artifice), ἤτοι candide (ἀγνός), συνεπῶς [ἐπὶ χαρακτῆρος] εἰλικρινής, franc, sincère ; τίμιος, loyal, e ; § — σημαίνει ἐπίσης καθαρός, pur, e ; ὁ μὴ ἀναμεμιγμένος, ἀμιγής, non mélangé, ée ; τὸ μὴ δολιευμένον (δολωμένον ὑγρόν), non frelaté (ἀδόλωτος)· || τοῦτο ἐστὶν ἄδολον (γνήσιον), cela n'est point frelaté ; || — [ἐπὶ ἐμπορευμ.], pur, e.

ἀδόλως, [ἐπίρ. τοῦ προηγ.], sans fraude ; εἰλικρινῶς, sincèrement ; τιμίως, loyalement ; ἀγνῶς, avec candeur, candidement.

ἀδόλωτος, ος, ον· ὁ ἄδολος· ἐπὶ ὑγρῶν καὶ κυρίως ἐπὶ οἴνου, non frélaté ; ἀνόθευτος, καθαρός, pur, e.

ἀδόνητος, ος, ον· ὁ μὴ δονούμενος (α, δονέω), non agité ; ὁ μὴ ταλαντευόμενος, non balancé ; ἀκλόνητος, ἀσάλευτος, inébranlable.

ἀδόξαστος, ος, ον· ὁ ἀνέλπιστος, inattendu, e ; § ὁ μὴ δοξασθείς, non glorifié, non illustré ; inglorifiié, ée ; || πόσα ἀνδραγαθήματα παρέμειναν ἀδόξαστα, combien d'actes de courage sont restés inglorifiés.

ἀδοξέω-ῶ, μέλ. ήσω, εἶμαι ἄδοξος, δὲν ἔχω δόξαν, être sans gloire ; ἔχω κακὴν δόξαν (φήμην), avoir peu de réputation ; || [ἐνεργ.] ἄδοξον νομίζω, καταφρονῶ, mépriser; οὐ τιμῶ, estimer peu.

ἀδοξία, ας, ἡ· κακὴ φήμη, mauvaise renommée (réputation), n. f. ἔλλειψις τιμῆς, ὑπολήψεως, manque de considération, de crédit ; ταπεινότης, obscurité, n. f; ἀτιμία, αἰσχύνη, ὄνειδος, ignominie, n. f. infamie, n. f ; καταφρόνησις, mépris, n. m.

ἄδοξος, ος, ον· ὁ ἄνευ δόξης, sans gloire ; inglorieux, euse ; ὁ ἔχων κακὴν φήμην, qui a une mauvaise réputation ; ὁ ἔχων ἔλλειψιν τιμῆς, ὑπολήψεως, qui manque de considération, de crédit ; ὁ ἄτιμος, le déshonoré, l'infâme ; ἀνυπόληπτος, sans réputation ; ἄσημος obscur, e ; ignoré, ée ; ἀφανής, inconnu, e ; § ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, ἀδόξαστος, inattendu, e.

ἀδόξως [ἐπίρ.] ἄνευ δόξης, sans gloire ; inglorieusement ; ἀσήμως, ἀφανῶς, obscurément.

ἀδορυφόρητος, ος, ον· ὁ ἄνευ δορυφόρων, qui est sans satellite; qui n'a point de garde; qui va sans escorte (ἄνευ συνοδείας).

ἄδοτος, ος, ον· (α, δίδωμι), ὅστις δὲν ἐδόθη (δὲν ἐδωρήθη), ἄδωρος, qui n'a pas été donné ; δὲν παρεχωρήθη, (δὲν ἐπωλήθη κτλ.), qui n'a pas été cédé, (vendu, etc.) ; εἰς ὃν οὐδὲν ἔδωκαν, à qui l'on n'a rien donné, ὅστις οὐδὲν ἔλαβε, qui n'a rien reçu.

ἀδούλευτος, ος, ον· [δημ.], ὁ μὴ δουλευθείς, ὁ μὴ κατεργασθείς, ὁ μὴ κατηργασμένος, (βλ. λέξεις) non travaillé, non ouvragé, non ouvré ; ἤτοι ἀκατέργαστος, brut, e ; [ἐπὶ ἀγροῦ] ἀκαλλιέργητος, inculte ; χέρσος, en friche ; || ἀδούλευτος (χρόνος), (temps) pas écoulé ; § [καιρὸς] ἀδούλευτος, [temps] pendant le quel on n'a pas servi ; § [ἐπὶ μισθῶ] ὁ μὴ δεδουλευμένος, ὅστις λαμβάνεται προκα-

ταδολικῶς, προπληρωμένος, anticipé, ée ; [ἐπὶ τόκου] ἀδούλευτος λέγεται ὅταν δὲν ἔληξεν ἡ προθεσμία πρὸς πληρωμήν, non échu (παθητ. μετοχ. τοῦ échoir, λήγω ἐπὶ προθεσμίας).

ἀδούλης, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] καὶ τὸ θηλ. ἀδούλισσα· λέγεται οὕτως ὁ ὀκνηρός, ὁ μὴ δουλεύων, ὁ μὴ ἐργαζόμενος, celui qui ne travaille pas, paresseux, euse ; (fainéant, e).

ἄδουλος, ὁ· ὁ ἄνευ ἐργασίας, ἀνάσχολος, désœuvré, ée ; ἀργός, oisif, oisive, πτωχός, πένης, pauvre ; indigent, e.

ἀδούλωτος, ος, ον· (α, δουλόω], ὁ μὴ δεδουλωμένος, non asservi ; inasservi, e ; ἐλεύθερος, libre ; ἀνεξάρτητος, indépendant, e ; ὅντινα δὲν δύνανται νὰ δουλώσωσι, qu'on ne peut asservir ; ἀδάμαστος, ἀκαταδάμαστος, indompté, ée ; indomptable.

ἄδραγμα, τό· [διάλ. Ἠπείρου], νόσος τις τοῦ σίτου ἐν τῷ ἀγρῷ ἔτι ὄντος, συμβαίνουσα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ βροχήν, ἣν παρακολουθεῖ μέγας καύσων τοῦ ἡλίου· τὸ κάψιμο.

ἀδράζω, μέλ. άξω, [δημ.] καὶ κατὰ τὸ Αἰτωλικὸν ἰδίωμα, ἀδράζου), ἁρπάζω, πιάνω διὰ μιᾶς, saisir ; δράττω διὰ τῆς χειρός, empoigner ; συλλαμβάνω, attraper, mettre la main dessus (ἐπιθέτω χεῖρα) ; ἁρπάζω διὰ τοῦ στόματος ἢ λαμβάνω αἰφνιδίως, happer (h. δασύ)· || ὁ ἥλιος ἄδραξε τὰ γεννήματα, καταχαίω.

ἀδράκτι καὶ **ἀδράχτι,** τό· [δημ.] fuseau, n.m. (βλ. **ἄτρακτος, τὸ καλάμι**)· || ἐπίσης broche [de rouet; de métier à filer], **ἄτρακτος** ἢ καλαμίσκος κλωστικῆς μηχανῆς περὶ ὃν τυλίσσεται τὸ νῆμα· βλ. στρόφαλος τῆς κλωστρίας· || —mèche ou fusée (du cabestan); βλ. **ἄτρακτος** (τοῦ ἐργάτου)· || τὸ ἀδράχτι τῆς ἀγκύρας· βλ. **ἄγκυρα**· || ἀδράκτι σημαίνει γενικῶς **ἄτρακτος**, ἄξων, (τροχοῦ, μηχανήματος, τόρνου, κτλ.), arbre (d'une roue ; d'une machine ; de tour, etc.).

ἀδρακτιά, ἡ. [δημ.] καλεῖται ἡ ἀγαθίς, fusée, n. f.

ἀδράνεια, ας, ἡ· (α, δράω), γενικῶς ἀκινησία, inertie, n. f. (προφ. inercie), ἤτοι ἡ κατάστασις τοῦ ἀδρανοῦς (état de ce qui est inerte) ; ἡ λέξις inertie, **ἀδράνεια**, χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ φράσει, **δύναμις ἀδρανείας**, force d'inertie, ἢ ἁπλῶς **ἀδράνεια**, ἤτοι ἡ ἀκινησία ἢ ἡ **φυσικὴ κίνησις**, δηλαδὴ ἡ ἰδιότης, ἣν ἔχουσι τὰ σώματα τοῦ νὰ μένωσιν ἐν ᾗ καταστάσει εὑρίσκονται, ἤτοι ἐν ἠρεμίᾳ ἢ ἐν κινήσει, μέχρις ὅτου ἑτέρα τις δύναμις ἐπιδράσῃ ἐπ' αὐτῶν. Οὕτω λίθος ἐμμένει ἐν τῇ ἠρεμίᾳ, ἐὰν δὲν ἐνεργήσῃ ἐπ' αὐτοῦ δύναμίς τις· σφαίρας κυλιομένης ἐπὶ ἐδάφους ἐπιπέδου ἡ κίνησις ἐπιβραδύνεται καὶ ἐπὶ τέλους παύει οὐχὶ ἐκ φυσικῆς εἰς τὴν ἠρεμίαν τάσεως, ἀλλ' ἕνεκα τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἀέρος καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τριβῆς· ῥοπὴ ἀδρανείας (μηχ.) moment d'inertie; βλ. **ῥοπή**· || μεταφορικῶς, force d'inertie, σημαίνει **ἀντίστασιν παθητικὴν** (résistance passive), συνισταμένην κυρίως εἰς τὴν μὴ ὑπακοήν· π. χ. ἀπήντησεν εἰς τὸ ἔθνος ἀντίστασιν ἐξουδετερώσασαν ὅλα τὰ μέτρα του, il rencontra dans la nation une force d'inertie qui neutralisa toutes ses mesures; || **ἀδράνεια** [ἱππευτ.] βλ. **στάσις**· || ἐν ἀδρανείᾳ [ναυτ.] βλ. **ἀνακωχὴ** (panne) ; || [τροπ.] ἀδράνεια ἐν τῇ ἠθικῇ ἐννοίᾳ σημαίνει, ἀσθένεια πρὸς τὸ δρᾶν ἢ ἔλλειψις δράσεως, manque d'activité, inactivité, n. f. ἔλλειψις ἐνεργείας, manque d'énergie ; ἀπραξία, inaction, n. f. ἀδυναμία, faiblesse, n. f. débilité, n. f. (βλ. συνών. εἰς **ἀδύνατος**)· ἀπάθεια, indolence, n. f. ἀδράνεια ἢ νωθρότης, mollesse, n.f. || ἔδειξεν ἀδράνειαν, il n'a pas déployé d'énergie ; || ἀδράνεια χαρακτῆρος, indolence de caractère ; || ψυχικὴ ἀδράνεια, débilité d'âme ; || παραμένειν ἐν πλήρει ἀδρανείᾳ, rester dans une complète inertie ; || ζῶ ἐν ἀδιαφορίᾳ καὶ ἀδρανείᾳ, vivre dans un état d'indifférence et d'inertie ; || ἀποσπάσατέ τον ἐκ τῆς ἀδρανείας (ἀπραξίας) ταύτης, tirez-le de cette inertie ; || [ἐμπορ.], ἀδράνεια ἀγορᾶς, inactivité, n. f. inertie, n. f.

ἀδρανέω, βλ. ἀδρανῶ.

ἀδρανής, ής, ές (έστερος, έστατος), **ἀκίνητος**, inerte, ἐπίθ. διγ. βλ. **ἀδράνεια**· || ἄνευ δράσεως, sans activité, inactif, ive ; ἄνευ ἐνεργείας, sans énergie ; ἀδύνατος, faible ; débile (βλ. συνών. εἰς **ἀδύνατος**), ἀπαθής, indolent, e; νωθρός, mou, molle ; ὀκνός, βαρύς, lourd, e ; ἀργός, lent, e ; || ἀδρανὴς ὕλη, matière inerte ; || ὄγκος ἀδρανής, une masse inerte ; || μέλος ἢ ἄρθρον ἀδρανές, membre inerte ; || λέγεται ἐνίοτε μεταφορικῶς, πνεῦμα ἀδρανές, un esprit inerte ; || παιδικὴ (γεροντικὴ) ἡλικία ἀδρανής, une enfance (vieillesse) inerte ; || [ἐμπορ.] ἀδρανὴς (ἀγορὰ) (marché) inactif, ive ; inerte ;

ἀδρανῶ, εἶμαι ἀδρανής, être inerte ; εἶμαι εἰς τὸ πράττειν ἄνευ ἐνεργείας (être sans énergie), ἀδύνατος (être faible, être débile), βλ. συνών. εἰς **ἀδύνατος**, ἀπαθὴς (être indolent), νωθρὸς (être mou), ὀκνός, βαρὺς (être lourd), ἀργὸς (être lent).

ἀδρανῶς [ἐπίρ.], ἄνευ ἐνεργείας, sans énergie ; νωθρῶς, mollement.

ἀδρασκελάου, (Αἰτωλ. ἰδίωμα) = **ἀδρασκελῶ**.

ἀδρασκελλιά, ἡ· [δημ.], enjambée, n. f ; βλ. διασκέλισμα, διασκελιά.

ἀδρασκελίζω, μέλ. ίσω· [δημ.] βλ. διασκελίζω.

ἀδρασκελέω-ῶ, μέλ. ήσω. [δημ.] enjamber ; βλ. διασκελίζω.

ἀδράχνω, [δημ.] βλ. ἀδράζω.

ἀδράχνη, ης, ἡ· ἡ ἀνδράχνη καὶ ἄνδραχνος, ὁ· [βοτ.] andrachne (m.) ou andrachné (πρόφ. kné), n. m. εὐχρηστότερον ὅμως τὸ δεύτερον· εἶδος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **εὐφορβιοειδῶν** (euphorbiacés), μετὰ κανονικῶν καὶ μονοίκων (monoïques) ἀνθέων· ὁ καρπὸς εἶνε σπερματοθήκη μετὰ ἓξ σπόρων· τὰ **ἀδραχνοειδῆ** (andrachnés) εἶνε λαχανώδη φυτὰ ἢ δενδρία ἄγρια (δενδρίλια) ἐξ ὧν εἴδη τινὰ χρησιμοποιοῦνται ὡς διουρητικὰ καὶ καθαρκτικά· ἡ κηπαία ἀνδράχνη, καλεῖται κοινῶς **ἀντρά-**

κλα ἢ ἀνδράκλα, pourpier (m.) (λατιν. portulaca) τὸ δὲ ἄγριον δενδρίον εἶνε ἡ **ἀγριοκουμαριὰ** (κατὰ Πλίνιον).

ἀδράχτι, τό· [δημ.] ἄτρακτος τῶν παλαιῶν· βλ. ἀδράκτι, ξυλάριον ἐξωγκωμένον κατὰ τὸ μέσον καὶ εἰς ἑκάτερον τῶν ἄκρων κατὰ μικρὸν στενούμενον, δι' οὗ νήθουσι.

ἄδραχτος, ὁ· [δημ.] ἐν γένει ὁ ἄτρακτος, βλ. καὶ ἀδράχτι, fuseau, n. m. Οὕτω καλοῦσιν εἶδος ἀτράκτου, ὃς ἐντίθεται ἐν καλαμίοις, περὶ ἃ περιελίσσεται νῆμα περιστρεφομένου τοῦ ἀτράκτου διὰ τροχοῦ καὶ χορδῆς περιβαλλούσης τόν τε τροχὸν καὶ τὸν ἄτρακτον· ἐν γένει ὅθεν σιδηρᾶ ῥάβδος διαπερῶσα τὴν καλάμην ἐφ' ἧς περιελίσσεται τὸ νῆμα.

ἀδρεπάνητος, η, ον· καὶ ἀδρέπανος, ος, ον· ὁ μὴ κοπεὶς διὰ τοῦ δρεπάνου, ὁ μὴ δρεπανηθείς, non fauché, ée.

ἄδρεπτος, ος, ον· (α, δρέπω) ὁ μὴ δρεφθείς, ἄκοπος, non cueilli,e; ὁ μὴ δυνάμενος νὰ δρεφθῇ, qui ne peut être cueilli; difficile à cueillir.

ἀδρευτέρι(ν), τό· [δημ.] ἀρδευτήριον, τὸ ποτιστῆρι, arrosoir, n. m. ἀγγεῖον δι' οὗ ἀρδεύουσι.

ἀδρεύω, μέλ. εύσω· [διάλ. Οἰνόης]=ἀρδεύω, arroser, χρ. πρωτ. «ἔδρευα, ἔδρευ-σα (πρ. ἔδρεψα)· παθ. «ἀδρεύκομαι. ἐδρευκούμουν(ε), ἐδρεῦτα, ἀδρεμμένος» «ἀδρεύω τὸ γαστρίν»=ἀρδεύω, ποτίζω τὴν γάστραν.

ἀδροδάκτυλος, ος, ον· ὁ ἔχων ἀδρούς, ἰσχυροὺς δακτύλους, qui a de gros doigts.

ἀδροκέφαλος, ος ον· ὁ ἀδρὰν ἢ μεγάλην ἔχων τὴν κεφαλήν, qui a une grosse tête.

ἀδρομερής, ής, ές· ὁ ἐξ ἀδρῶν, μεγάλων μερῶν συνιστάμενος, composé de parties grossières, ἀντίθετον τῷ λεπτομέρης (composé de minces parcelles).

ἀδρομερῶς, [ἐπίρ.] εἰς χονδρὰ μέρη, en grosses parties, καὶ γενικώτερον en gros.

ἀδρομεσοκύνιος, ὁ καὶ ἡ· [ἱππολ.] οὗτινος τὰ μεσοκύνια εἰσὶν ὑπερβαλλόντως παχέα καὶ χονδρά, championier ou chaponier (cheval).

ἀδρόμηλον, τό· [διάλ. Νάξου], εἶδος ῥοδακίνου, espèce de pêche.

ἀδρόμισθος, ος, ον· ὁ ἀπαιτῶν ἢ λαμβάνων ἀδρὸν μισθὸν (ὁ ἀδρῶς πληρωνόμενος), qui veut être ou qui est payé largement ou grassement; βλ. καὶ ἀδρός.

ἀδρός, ά, όν· (ότερος, ότατος), 1) πλήρης, plein, e; τέλειος, parfait, e; ὥριμος, mûr, e; ἀνεπτυγμένος, développé, ée (καρπὸς ἢ παιδίον fruit ou enfant); 2) πυκνὸς (ὡς χιών), épais (comme la neige); serré; ἰσχυρός, δυνατός, fort; vigoureux; robuste; παχύς, χονδρός, gros; gras; μέγας, fort, grand; 2) ἄφθονος εὔπορος, abondant, large; εὐφραδής, étoffé, προκειμένου περὶ λόγου, ἢ εὔσαρκος, étoffé, ée; ἀντίθετα πρὸς τὸ ἰσχνὸς (mince, maigre); || ἀδρὸς κλάδος, grosse branche; || μὲ ἀδρὸν μισθόν, à gros gages; || πληρώνεται ἀδρά, il est grassement payé; || ἀδρὰ δαπάνη, une forte dépense; || δι' ἀδρᾶς δαπάνης, **à grands frais**; || ἀδρὸν φυτόν, **une forte plante**; || ἀδροὶ στάχεις, épis serrés (bien garnis); || ἀδρὰ νοήματα, des idées fortes.

ἀδρόσιστος, η, ον· [διάλ. Νάξου], ὁ μὴ δροσιζόμενος ἢ δροσισθείς, ὁ ταλαιπωρούμενος, ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος, homme malheureux; femme malheureuse.

ἀδρότης, ητος, ἡ· ἡ τελεία ὡρίμανσις, maturité, n. f; || ἀδρότης=ἀνδρότης, maturité de l'âge, force de l'âge; ἰσχύς, δύναμις, ῥώμη, vigueur, n. f; || πυκνότης, épaisseur, n. f; densité, n. f; || παχύτης, χονδρότης, grosseur, n. f; || ἀφθονία, abondance, n. f;

ἀδροτράχηλος· ὁ ἔχων ἀδρὸν τράχηλον, qui a une encolure épaisse; βλ. τράχηλος.

ἀδρόω-ῶ μέλ. ώσω, βλ. ἀδρύνω.

ἀδρύνω, μέλ. υνῶ, παχαίνω, χονδραίνω, grossir; καθιστῶ πυκνόν, πυκνώνω, épaissir; ἀναπτύσσω, développer; ἐνδυναμώνω, fortifier; φέρω τι εἰς ὡρίμανσιν, ὡριμάζω, mûrir; σκληρύνω, τραχύνω, devenir rude, s'endurcir; || [παθ.] ἀναπτύσσομαι, γίνομαι ὥριμος, se développer; ἐνδυναμοῦμαι, se fortifier; μεγαλώνω, μεγαλύνω, devenir grand, grandir.

ἀδρύς, εῖα, ύ· τραχύς, rude;

ἀδρῶς, [ἐπίρ. τοῦ προηγ.], παχυλῶς, grassement; ἀφθόνως abondamment, largement; || ὁ ἀδρῶς πληρωνόμενος, qui est payé largement.

ἀδυναμία, ας, ἡ καὶ ἀδυνασία· ἡ ἔλλειψις δυνάμεως, manque de force, faiblesse, n. f. κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ δύναμις· || ἀδυναμία, faiblesse = ἀτονία [σωματική] débilité, n. f. ἤτοι ἐξασθένησις τοῦ σώματος ἕνεκα γήρατος, στερήσεως τροφῆς, πυρετοῦ, κτλ. || ἀδυναμία τοῦ λέγειν = ἔλλειψις εὐγλωττίας, défaut d'éloquence; || [μεταφ.] ἀδυναμία = ἰσχνότης, maigreur, n.f. κατάπτωσις (δυνάμεων, ἀτονία), langueur, n.f; ἐξάντλησις, défaillance, n. f. ἀδυναμία σωματικὴ (εὐπάθεια), délicatesse, n. f. || ἡ ἀδυναμία του μὲ ἀνησυχεῖ, sa faiblesse m'inquiète; || ἡ ἀδυναμία δὲν ἀποκλείει τὴν ὑγείαν, la maigreur n'exclut pas la santé; || ἡ ἀδυναμία τοῦ στομάχου του, la débilité de son estomac; § ἀδυναμία (πρὸς τὸ ποιῆσαί τι), impuissance (ἀνικανότης), π. χ. ἀδυνατῶ (εὑρίσκομαι εἰς ἀδυναμίαν) νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, je suis dans l'impuissance de vous servir; || ἀδυνατεῖ (εὑρίσκεται ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ) νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του, il est dans l'impuissance de payer ses dettes; || ἐξ ἀδυναμίας μᾶλλον ἢ ἐλλείψεως θελήσεως, c'est plutôt par impuissance que par manque de bonne volonté; § ἀδυναμία (αἴσθημα ἀγάπης), faible, n.m; affection, n.f; || τοῦ (τὸν) ἔχω ἀδυναμίαν, j'ai un faible pour lui; § ἀδυναμία, (ἐξάντλησις, κατάπτωσις δυνάμεων), [παθολ.] affaissement, n.m. μεγάλη ἀποδυνάμωσις τοῦ νοσοῦντος καὶ γενικὴ τῶν δυνάμεων κατάπτωσις· || ἐπίσης ἐν τῇ ἱππιατρικῇ ἀδυναμία, affaissement, n. m. καλεῖται ἡ ἀτονία, ἡ ἐξάντλησις

τοῦ ἵππου· || ἵππος ἀδύνατος, ἐξηντλημένος, cheval affaissé.

ἀδύναμος, ος, ον· [α, δύναμις] ἄνευ δυνάμεως, ἄνευ ἰσχύος, sans force, sans puissance, ἀδύνατος, faible; ἀνίσχυρος, impuissant, e; ἀσθενής, ἄτονος, débile; || παιδίον ἀδύναμον, un enfant débile; βλ. ἀδύνατος.

ἀδυνάμως [ἐπίρ.], ἀσθενῶς, ἀτόνως, débilement; ἀδυνάτως, faiblement.

ἀδυνάστευτος, ος, ος· (α,δυναστεύω)· ὁ ἀβασίλευτος, ὁ ἄνευ δυνάστου, qui est sans souverain; || ὁ μὴ δυναστευόμενος (καταπιεζόμενος, τυραννοκρατούμενος), non oppressé (tyrannisé);

ἀδυνατέω - ῶ· μέλ. ήσω, εἶμαι ἀδύνατος, être sans force, être faible; βλ. ἀδυνατίζω· § δὲν δύναμαι, ne pas pouvoir; βλ. ἀδυνατῶ.

ἀδυνατεία, ας, ἡ [δημ.] ἀντὶ ἀδυναμία.

ἀδυνατίζω, ἀδυνατέω - ῶ, affaiblir, ἤτοι καθιστῶ τι ἀδύνατον, ἀσθενές, ἐλαττόνω τὴν δύναμιν, rendre faible, diminuer la force; || ἀδυνατίζω παλαιστήν, affaiblir un lutteur; || ἐξασθενῶ, ἀτονῶ, débiliter; βλ. ἀδύνατος· || κάμνω ἰσχνόν, ἀχαμνόν, ἰσχναίνω, ἀχαμναίνω, amaigrir; || τὸ ὄξος ἰσχναίνει τοὺς πίνοντας αὐτό, le vinaigre amaigrit ceux qui en boivent; || amaigrir [ἀμετ.], ἡ νηστεία ἀδυνατίζει, le jeûne amaigrit; § [οὐδ.] s'affaiblir, εἶμαι ἢ καθίσταμαι ἀδύνατος, être ou devenir faible; ἐπίσης faiblir, ἰσχνοῦμαι, ἀχαμναίνω = ἀδυνατίζω, amaigrir, συνηθέστερον ὅμως μεταχειρίζονται τὸ maigrir; || τὸ κάμνει διὰ ν' ἀδυνατίσῃ, il fait cela pour maigrir; || [ἐμπορ.] ἀγορὰ ἀδύνατος, faible.

ἀδυνάτισις, εως, ἡ· ἐξασθένησις, affaiblissement, n. m. débilitation, n. f. [ἰατρ.], ἐξασθένησις τῶν νεύρων, τοῦ στομάχου, débilitation des nerfs, de l'estomac.

ἀδυνάτισμα, ατος τό· affaiblissement, n. m. ἐλάττωσις τῆς δυνάμεως, ἀτονία, ἐξασθένησις, débilitation, n. f. ἴσχνανσις, ἴσχνωσις, τὸ ἀχάμνισμα, amaigrissement, n. m.

ἀδυνατιστικός, ή, όν· κατάλληλος πρὸς ἀδυνάτισιν, ἐξασθένησιν, propre à affaiblir; affaiblissant, ante, adj. || δίαιτα, φάρμακον ἀδυνατιστικόν, régime, remède affaiblissant.

ἀδύνατος, ος, ον· ὁ μὴ δυνατός, celui qui n'est pas fort; le faible (ἀσθενὴς) κατ' ἀντίθεσιν τοῦ δυνατοῦ· ὁ ἄνευ δυνάμεως, ὁ ἀδύναμος, sans force; || ἀδύνατος (σωματικῶς), ἄτονος, débile, ὁ ἐξησθενημένος κατὰ τὸ σῶμα, ἕνεκα γήρατος, στερήσεως τροφῆς, πυρετοῦ, κτλ. Συνώνυμα faible, débile. Ἡ λέξις faible κυριολεκτικῶς καὶ μεταφορικῶς χρησιμοποιεῖται εὐρύτερον ἀπὸ τὴν λέξιν débile; π. χ. ὑποστήριγμα (soutien), ἔρεισμα (appui), μέσον (moyen), ἐλατήριον (ressort), τοῖχος (mur), δοκὸς (poutre), ἔργον (ouvrage), λόγος (discours), κρίσις (raisonnement), κτλ. εἶνε faibles καὶ οὐχὶ débiles; ποιητικῇ ἀδείᾳ μόνον ὁ Boileau λέγει, φυτὸν ἀδύνατον (ἀδύναμον), plante débile, καὶ δενδρίον ἀδύνατον, arbrisseau débile. Ἡ λέξις débile χρησιμοποιεῖται διὰ τὰ ζῶα, τὰς φυσικὰς ἰδιότητας ἢ δυνάμεις των, τὰ μέλη των, καὶ κατ' ἀναλογίαν εἰς φυσικὰς πνευματικὰς ἰδιότητας τοῦ ἀνθρώπου: π. χ. λέγουσιν ὅτι «τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐξασθενεῖ», l'esprit devient débile», καθὼς καὶ τὸ σῶμα, ἕνεκα τοῦ γήρατος. Τὸ ὑποκείμενον faible παριστᾷ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἡ σχετικὴ δύναμις· τὸ ὑποκείμενον débile παριστᾷ μεγάλην ἀδυναμίαν· τὸ πρῶτον, ἰσχυρὸν μέχρι ὁρίου τινός, δὲν ἐκπληροῖ εἰμὴ ὡρισμένην διάρκειαν, ἐνῷ τὸ δεύτερον, ὑπὸ τὴν ἔποψιν πάντοτε τοῦ ἀδυνάτου (faible), δυσκόλως ἐκπληροῖ τὴν διάρκειαν· π. χ. ἀδύνατος (ἀσθενὴς) ὅρασις δὲν ἀντέχει εἰς τὸ ἄπλετον φῶς, une vue faible ne soutient pas le grand jour; τὸ φῶς κουράζει τὴν ἐξησθενημένην ὅρασιν, le jour fatigue une vue débile; στόμαχος ἀδύνατος χωνεύει καλῶς δόσιν τινὰ τροφῶν, un estomac faible digère bien une certaine dose d'aliments; στόμαχος ἄτονος χωνεύει πάντοτε κακῶς, un estomac débile digère toujours mal; ἀδύνατον παιδίον ὁμιλεῖ· πηδᾷ, τρέχει, εὑρίσκεται διηνεκῶς ἐν δράσει (κινήσει), un faible enfant parle; il saute, il court, il est toujours en action; ἀλλ' ὁ ἀδύνατος γέρων (ἄτονος ἐκ γήρατος) εἶνε ἀργὸς καὶ ὀκνηρὸς εἰς τὰς κινήσεις του, mais le débile vieillard est lent et paresseux à se mouvoir; § [μεταφ.] ἀδύνατος = ἰσχνός, maigre; ἀδύνατος σωματικῶς (εὐπαθής), délicat, e; || φαίνεται πολὺ ἀδύνατος, il a l'air très-faible; § ἀδύνατος (πρὸς τὸ ποιῆσαί τι), ἤτοι ὁ μὴ ὢν εἰς κατάστασιν νὰ πράξῃ τι, impuissant, e (ὁ ἀνίκανος, ἀνίσχυρος)· || οἱ ἐχθροί του εἰσὶ ἀσθενεῖς καὶ ἀνίσχυροι, ses ennemis sont faibles et impuissants; || μῖσος, θυμὸς ἀνίσχυρος, une haine, une colère impuissante; § [ἱππια.] ἵππος ἀδύνατος (ἐξηντλημένος), βλ. ἀδυναμία· || ἵππος ἀδύνατος (ἰσχνός), cheval défait, ὅστις ἀπώλεσε τὴν προτέραν αὐτοῦ εὐεξίαν· § ἀδύνατος, ος, ον· ὅ,τι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γείνῃ, impossible, adj. || τὸ ἀεικίνητον καὶ ὁ τετραγωνισμὸς τοῦ κύκλου εἰσὶ προβλήματα ὧν ἡ λύσις θεωρεῖται ἀδύνατος, le mouvement perpétuel, la quadrature du cercle sont des problèmes dont la solution est regardée comme impossible; || τοῦτο εἶνε ἠθικῶς καὶ φυσικῶς ἀδύνατον, cela est moralement et physiquement impossible; || εἶνε ἀδύνατον, c'est impossible, cela ne se peut pas; || εἶνε τῶν ἀδυνάτων (ἀδύνατον) [φρ.], c'est absolument impossible; cela est de toute impossibilité; || κάμνω τὰ ἀδύνατα δυνατά, faire l'impossible; || θὰ κάμω τὰ ἀδύνατα ὑπὲρ σοῦ, je ferai l'impossible pour vous, ἤτοι θὰ ἐπιχειρήσω καὶ τὰ ἀδύνατα ὑπὲρ σοῦ· || δὲν δύναμαι νὰ πράξω τὸ ἀδύνατον (ἤτοι ἀδύνατον πρᾶγμα), je ne puis pas faire l'impossible; || ἀπαιτῶ ἀπό τινα τὰ ἀδύνατα (φέρω εἰς ἀμηχανίαν), réduire quelqu'un à l'impossible; || ἐπὶ ἀδυνάτου ὁμολογουμένως πράγματος λέγεται ἐπιρρηματικῶς par impossible; || ἐάν, ὅπερ ἀδύνατον, ἐγινόμεθα νέοι (ἐάν τις ἐπανεγίνετο

νέος), si, par impossible, quelqu'un redevenait jeune ; || ἐάν, ὅπερ ἀδύναταν, σὲ ἤκουε, si, par impossible, il vous entendait ; || εἶνε ἀδύνατον νά, il est impossible de . . . || [ἀπολ.] ἀδύνατον! impossible! [οἰκ.] pas moyen! || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀδύνατον, ἤτοι τὸ ἀνέφικτον τοῦ πράγματος, l'impossibilité, n. f ; || τοῦτο ἀποβαίνει (εἶνε) ἀδύνατον, il y a de l'impossibilité à cela ; || εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον, il est de toute impossibilité que cela soit ; || καθιστῶ ἀδύνατον τὴν ἐκτέλεσιν πράγματος παρά τινος, mettre quelqu'un dans l'impossibilité de faire quelque chose ; || πρᾶγμα ἀδύνατον, c'est une impossibilité ; || ἀπολύτως ἀδύνατον, impossibilité absolue ; || τὸ σχετικῶς ἀδύνατον, impossibilité relative.

ἀδυνατότης, ητος, ἡ· τὸ ἀδύνατον γενέσθαι, impossibilité, n. f.

ἀδυνατῶ(έω), μέλ. ήσω· δὲν δύναμαι, ne pas pouvoir· εὑρίσκομαι ἐν ἀδυναμίᾳ, être dans l'impuissance (dans l'impossibilité)· βλ. ἀδυναμία πρὸς τὸ ποιῆσαί τι· § βλ. ἀδυνατίζω.

ἀδυσώπητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐρυθριῶν, qui ne rougit pas ; ὁ μὴ ἔχων οὐδεμίαν αἰσχύνην, qui n'a honte de rien ; § ὁ ἀναίσθητος, insensible ; ὁ μὴ συγκινούμενος, ὁ μὴ μαλασσόμενος ὑπὸ παρακλήσεων, qui ne s'émeut pas (que rien n'émeut), inexorable, ἀνεξιλέωτος, ἀδιάλλακτος, implacable ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀδυσώπητος = ἀπαθής, εὐθύς, ἀκέραιος, impassible, adj. || δικαστὴς ἀδυσώπητος (ἀκέραιος), juge impassible ; ἄκαμπτος, inflexible; || ἐστάθη ἀδυσώπητος εἰς ὅλας τὰς παρακλήσεις, il fut inexorable à toutes les prières ; || αὐστηρότης ἀδυσώπητος, une inexorable sévérité; || δικαστής, αὐθέντης, χαρακτήρ, καρδία ἀδυσώπητος, juge, maître, caractère, cœur inexorable, ἤτοι αὐστηρός, ἀμάλλακτος· § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀδυσώπητον, ἡ ἀδυσωπία (τοῦ ἀνθρώπου), inexorabilité, n.f; τὸ ἀδυσώπητον τοῦ χαρακτῆρός του τὸν κατέστησε μισητόν, l'inexorabilité de son caractère l'a rendu odieux ; || ἐπίσης τὸ ἀδυσώπητον = ἡ ἀδυσωπία, ἤτοι τὸ ἀνεξιλέωτον, ἡ ἀνεξιλεότης, implacabilité, n. f.

ἀδυσωπία, ας, ἡ· βλ. τὸ ἀδυσώπητον, inexorabilité, n.f; ἡ ἀνεξιλεότης, implacabilité, n.f.

ἀδυσωπήτως [ἐπίρ.] inexorablement, ἀνεξιλεώτως, ἀδιαλλάκτως, implacablement ; ἀναισθήτως, insensiblement.

ἄδυτος, ος, ον· μέρος ἢ τόπος ἐν ᾧ δὲν δύναταί τις νὰ εἰσχωρήσῃ, ἀδιείσδυτος, impénétrable; ἀπρόσβατος, inaccessible ; || εἰς τὰ ἄδυτα τῶν ἀδύτων [φρ.] dans les profondeurs impénétrables ; || [οὐδ. οὐσ.], τὸ ἄδυτον ἢ τὸ **ἄβατον**, τὸ ἐσωτερικὸν ἱερὸν τοῦ ναοῦ, le sanctuaire ; μέρος τῶν ἀρχαιοτάτων ναῶν (temple) ἀπρόσιτον εἰς πάντα ἄλλον ἢ εἰς τοὺς ἱερεῖς εἰς τοὺς ὑφ' ὧν οἱ χρησμοὶ ἐδίδοντο· βλ. σηκός, cella, καὶ ναός.

ᾄδω, μέλ. ᾄσω, ψάλλω, τραγουδῶ, chanter ; || ᾄδω ἐν χορῷ, chanter en cœur ; || [παθ. μεταφορικῶς] ᾄδεται, ἤτοι λέγεται, être dit ; se dire ; || ᾄδεται ὅτι. . ., on dit (le bruit court) que ; || τὰ ᾀδόμενα, τὰ λεγόμενα, les bruits qui courent ; les on dit, κοινῶς τὰ λόγια.

ἀδώρητος, ος, ον· ὁ μὴ λαβὼν δῶρα, qui n'a point reçu de présents ; || ὁ μὴ δωρηθεὶς ἢ ὁ μὴ δοθείς, non donné (λατ. indonatus).

ἀδωροδόκητος, ος, ον· ὁ μὴ δωροδοκηθείς, qui ne reçoit point de présents· ὁ μὴ διὰ δώρων φθειρόμενος, qui ne se laisse pas corrompre par des présents; ἀδιάφθορος, incorruptible ; ἀδέκαστος, intègre ; || ἀδωροδόκητος χαρακτὴρ = ἀκεραιότης (χαρακτῆρος), ἡ ἀδωροδοκία, intégrité; || ἀνὴρ ἀδωροδόκητος, homme resté pur de toute vénalité ; § [οὐδ. οὐσ.], τὸ ἀδωροδόκητον, incorruptibilité, n. f.

ἀδωροδοκήτως, [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ λάβῃ δῶρα, sans avoir reçu de présents ; ἀδιαφθόρως, incorruptiblement.

ἀδωροδοκία, ας, ἡ· τὸ μὴ δωροδοκεῖσθαι (ἀδωροδόκητος χαρακτήρ), intégrité, n. f.

ἀδωρόδοκος, ος, ον· ὁ μὴ λαμβάνων ἢ δεχόμενος δῶρα, qui ne reçoit ou n'accepte pas de présents ; ὁ ἀδιάφθορος, qui ne se corrompt pas, incorruptible ; intègre.

ἄδωρος, ος, ον· 1) ἄνευ δώρου, sans présent ; α) ὁ μὴ δῶρα διδων, qui ne fait pas de présents; β) ὁ μὴ δῶρα ἢ χρήματα δεχόμενος (λαμβάνων), ἢ μὴ διὰ χρημάτων φθειρόμενος, ἀδιάφθορος, qui ne reçoit (n'accepte) point de présents ou de l'argent; qui ne se laisse pas corrompre par l'argent, incorruptible, intègre ; 2) ἄδωρος = ὀλέθριον δῶρον, présent funeste ; εὔχρηστον ἐν τῇ φράσει «ἄδωρα δῶρα», des présents funestes (perfides, ἤτοι ἅτινα δὲν εἶνε δῶρα, qui ne sont pas de présents) = βλαβερὰ καὶ οὐχὶ ὠφέλιμα, δυστυχίαν προξενοῦντα.

ἀεί, [ἐπίρ.] πάντοτε, toujours ; ἀδιάκοπος, συνεχής, continu, e ; continuel, elle ; ἀδιακόπως, διηνεκῶς, συνεχῶς, continuellement ; ἑκάστοτε, chaque fois, tour à tour ; διαδοχικῶς, successivement ; || ἡ ἀεὶ μελέτη = ἀδιάκοπος μελέτη, étude continuelle ; || ἐς ἀεί, pour toujours ; || [ἐπὶ ἀσθ.] εἰς τὸ νῦν καὶ ἀεὶ [φρ.], il est à l'extrémité.

ἀειβλαστέω-ῶ· πάντοτε βλαστάνω ἢ καρποφορῶ, toujours germer ou fructifier.

ἀειβλαστής, ής, ές· ὁ πάντοτε βλαστάνων ἢ καρποφορῶν, qui germe ou fructifie toujours.

ἀειβλάστησις, εως, ἡ· ἡ ἀδιάλειπτος βλάστησις, germination ἢ végétation continuelle.

ἀείδιος, ος, ον· καὶ μεταγ. ἀΐδιος, ος, ον· ὁ πάντοτε ὑπάρχων, παντοτεινός, éternel, elle ; διαρκής· «τὸ κατὰ πάντα χρόνον καὶ πρότερον ὂν καὶ νῦν καὶ μὴ ἐφθαρμένον» κατὰ Πλάτωνα. Τὸ ἀείδιον = ἡ αἰωνιότης, éternité.

ἀειδιότης, ητος, ἡ· ἡ αἰωνιότης, éternité, n. f.

ἀειθαλέω-ῶ· πάντοτε θάλλω, toujours fleurir.

ἀειθαλής, ής, ές· ὁ πάντοτε θάλλων, toujour florissant, e ; πάντοτε χλωρός, toujours

verdoyant (vert); ‖ δένδρα ἀειθαλῆ, arbres verts; ‖ φυτὰ ἀειθαλῆ, plantes vivaces, ἤτοι φυτὰ εὔζωα καὶ βλαστικά, τὰ διαρκοῦντα ὑπὲρ τὰ δύο ἔτη, τῶν καυλῶν ἀναθαλλόντων κατ' ἔτος.

ἀείκαρπος, ος, ον· ὁ πάντοτε καρποφόρος, ὁ ἀεὶ καρποὺς φέρων, qui donne toujours des fruits.

ἀεικινησία, ας, ἡ· ἡ παντοτεινή, ἡ ἀδιάκοπος κίνησις, mouvement continuel (perpétuel).

ἀεικίνητος, ος, ον· ὁ ἀεὶ κινούμενος, qui est toujours en mouvement; qui est en mouvement continuel; ὁ μὴ ἀναπαυόμενος, qui ne repose jamais; ἡ διηνεκὴς κίνησις, le mouvement perpétuel; ‖ εἶνε ἀεικίνητος, il est très-remuant; il ne peut rester en place; ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀεικίνητον, le mouvement perpétuel ἤτοι τὸ διηνεκῶς κινούμενον. Ἀεικίνητον εἶνε μηχανή, ἥτις δύναται νὰ κινῆται ἀδιαλείπτως παράγουσα ὠφέλιμον ἔργον χωρὶς νὰ ὑπόκειται εἰς τὴν ἐνέργειαν ἐξωτερικῶν δυνάμεων, οἷαί εἰσιν ἡ δύναμις τῶν ἐμψύχων (ἀνθρώπου, ζῴου), ἡ δύναμις τοῦ πίπτοντος ὕδατος, ἡ τοῦ ἀνέμου, ἡ τοῦ ἀτμοῦ, ἡ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς πάσας τὰς μέχρι τοῦδε γνωστὰς μηχανάς. Τουτέστιν ἀεικίνητον εἶνε μηχανὴ κινουμένη καὶ παράγουσα ἔργον ἄνευ κινητηρίου δυνάμεως. Ἀλλ' αἱ μηχαναὶ δὲν δύνανται νὰ παράγωσιν ἔργον ἀφ' ἑαυτῶν, ἀλλὰ καταναλίσκουσιν ἀνωφελῶς μέρος τῆς κινούσης δυνάμεως ἕνεκα τῆς τριβῆς, ἥτις παράγεται μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν τῆς μηχανῆς κατὰ τὴν κίνησιν, ὥστε πάντοτε τὸ ὠφέλιμον ἔργον, τὸ ὁποῖον καὶ διὰ τῆς παλαιοτέρας μηχανῆς παράγεται, εἶνε ἔλαττον τοῦ δαπανωμένου ἔργου. Ὅθεν ἡ ἰδέα τοῦ ἀεικινήτου ἅτε ἀντικειμένη εἰς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς μηχανικῆς εἶνε ἀπραγματοποίητος.

ἀεικινήτως [ἐπίρ. προηγ.], ἐν διηνεκεῖ κινήσει, dans un mouvement perpétuel.

ἀείλαμος, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] ὁ παρ' ἄλλοις σανός, foin, n. m. βλ. λέξιν.

ἀειλαμπής, ής, ές· ὁ ἀδιακόπως λάμπων, qui brille ou resplendit toujours; toujours brillant, e; resplendissant, e.

ἀειμνημόνευτος, ος, ον· ὁ πάντοτε μνημονευόμενος, à jamais mémorable.

ἀειμνήμων, ων, ον· γεν. ονος· (ἀεί, μνήμη) ὁ πάντοτε μνήμων, qui se souvient toujours.

ἀείμνηστος, ος καὶ η, ον· ὁ πάντοτε μνημονευόμενος, à jamais mémorable; ὁ [τυγχάνων ἄξιος] αἰωνίας μνήμης, d'éternelle mémoire; ὁ ἀλησμόνητος, l'inoubliable.

ἀειπάρθενος, ἡ· ἡ πάντοτε παρθένος [ἐκκλ.] toujours vierge; la Sainte Vierge.

ἀείποτε, [ἐπίρ.]· πάντοτε, toujours; ἐν παντὶ καιρῷ, de tout temps.

ἀείρροος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ πάντοτε ῥέων, qui coule toujours.

ἀειφαὴς καὶ ἀειφανής, ής, ές· (ἀεί, φαίνω)· ὁ πάντοτε φαινόμενος (ἐπὶ ἀστέρων), qui paraît toujours; ‖ ἀειφανεῖς ἀστέρες, étoiles qui paraissent toujours, καλοῦνται διά τινα τόπον οἱ ἀστέρες οἱ μηδέποτε δύοντες.

ἀειφεγγής, ής, ές· ὁ πάντοτε φέγγων (ἀεί, φέγγος), qui luit toujours.

ἀειφλεγής, ής, ές· (ἀεί, φλέγω), ὁ πάντοτε φλέγων (καίων), qui est toujours brûlant.

ἀειφρούρητος, ος, ον· ὁ πάντοτε πεφρουρημένος, qui est toujours bien gardé.

ἀειφυγία, ας, ἡ· ἡ παντοτεινὴ ἐξορία, exil perpétuel: ἡ παντοτεινὴ ἐξορία ὡς ποινὴ ἐν Γαλλίᾳ καλεῖται bannissement, n. m. εἶνε δὲ ἀτιμωτική· βλ. ποινή (peine).

ἀείφωτος, ος, ον· ὁ πάντοτε λάμπων, qui brille toujours.

ἀείχλωρος, ος, ον· ὁ πάντοτε χλωρός, toujours vert.

ἀέκος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτον, tel, telle; pareil, eille; καὶ ἐπίρ. ἀέκα.

ἀέκων, ἀντὶ τοῦ ἄκων· ὁ ἐνεργῶν παρὰ τὴν θέλησιν, qui agit malgré soi, ἤτοι ἀκουσίως, malgré soi.

ἀελιά, ἡ· [διάλ. Νισύρου] κατὰ παραφθορὰν ἀντὶ ἀγελάδα, vache, n. f. καλοῦσιν αὐτὴν καὶ ἀτσουμάδα.

ἀελλοπό(δ)ης ἢ ἀετοπό(δ)ης· [διάλ. Καρπάθ.] ὁ ὠκύπους, βλ. λέξιν.

ἀέναος καὶ **ἀένναος,** ος, ον· ὁ πάντοτε ῥέων, qui coule toujours; ὁ ἀστείρευτος (ἀκένωτος), ἀνεξάντλητος, intarissable, l'inépuisable; συνηθέστερον ὅμως ὁ μὴ ἐλλείπων διαρκῶς ἤτοι ὁ διαρκής, ὁ παντοτεινός, le durable le perpétuel; ὁ αἰώνιος, l'éternel.

ἀενάως [ἐπίρ. προηγ.], χωρὶς ποτὲ νὰ στειρεύσῃ, νὰ κενωθῇ, νὰ ἐξαντληθῇ, sans jamais tarir; ἤτοι παντοτεινῶς, perpétuellement; συνεχῶς, continuellement; αἰωνίως, éternellement.

ἀενικός, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] ὁ ἀδηφάγος, ὁ ἐσθίων ἢ πίνων ἀμέτρως καὶ ταχέως· βλ. ἀδηφάγος.

ἀεραγώγιον, τό· manche à vent; βλ. ἀνεμοδόχος.

ἀεραγωγός, οῦ, ὁ· porte-vent, n. m. συσκευὴ ἢ σωλὴν δι' οὗ φέρεταί που ὁ ἀήρ· ‖ — καλεῖται ἐπίσης ὁ **ἀεροκαθαριστὴς** (βλ. λέξιν), ventilateur; ‖ — ὀπή = ὀπὴ ἀερισμοῦ, grain d'aérage; ὀπὴ δι' ἧς εἰσέρχεται ἀήρ· ‖ — σωλήν, tuyau d'arrivée (de conduite) d'air, εἶνε ὁ σωλὴν ὁ ὁδηγῶν τὸν ἀέρα εἰς μέρος τι ἢ εἰς μηχάνημα· ‖ — σωλήνωσις, tubulure d'arrivée d'air; τὸ σύνολον τῶν σωλήνων τῶν ὁδηγούντων τὸν ἀέρα που· § **ἀεραγωγός,** ὁ· aériducte, ὄνομα καὶ ἐπίθ. (ἐκ τοῦ λατ. aer, aeris, ἀὴρ καὶ ductus, ἀγωγός)· λέγεται περὶ τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων ὑδροβίων σκωλήκων· λέγουσι κατὰ προτίμησιν **ἀεροφόρος.** aérifère.

ἀεραιμοκτονία, ας, ἡ· aérhémoctonie, n. f. (ἐκ τοῦ ἀήρ, αἷμα καὶ κτόνος = ἡ πρᾶξις τοῦ φονεύειν)· εἰσαγωγὴ ἀέρος εἰς τὰς φλέβας· [χειρουργ.] ἡ **ἀεραιμοκτονία** ἐπέρ-

γεται κατὰ τὰς χειρουργικὰς ἐγχειρήσεις τὰς ἐνεργουμένας ἐπὶ τοῦ τραχήλου ἢ τοῦ κοίλου τῆς μασχάλης· ὁ ἀσθενὴς ὑποπίπτει εἰς ἐλαφρὰν **συγκοπήν**, ἤτοι εἰς αἰφνιδίαν ἀναστολὴν τῆς λειτουργίας τῆς καρδίας. Ἡ ἰατρικὴ βοήθεια συνίσταται εἰς τεχνητὴν ἀναπνοὴν καὶ ἠλεκτρισμὸν τῆς καρδίας καὶ τοῦ διαφράγματος.

ἀεραιμοτοξία, ἡ· aérhémotoxie, n. f. (ἐκ τοῦ ἀήρ, αἷμα καὶ τοξικὸν = δηλητήριον)· ἀνακριβὴς λέξις ἀντὶ ἀεραιμοκτονία (aérhémoctonie); βλ. λέξιν.

ἀεράκι, τὸ [δημ.]· ὀλίγος ἄνεμος, λεπτὴ αὔρα, petite brise; βλ. αὔρα· || μικρά, ἐλαφρὰ πνοὴ ἀνέμου, [petit] souffle [de vent]; βλ. ἄνεμος· || —[διάλ. Νάξου] ἀντὶ ἱέραξ.

ἀεράνθη, ἡ· ἢ **ἀέρανθος,** ὁ· aéranthe ou aéranthus (προφ. tuss, ἐκ τοῦ ἀὴρ καὶ ἄνθος), n. m. [βοτ.] εἶδος φυτῶν τῆς οἰκεγενείας τῶν ὀρχεοειδῶν (orchidées), φυομένων ἐν Μαδαγασκάρῃ, ἐξ ὧν πολλὰ καλλιεργοῦνται ἕνεκα τῆς ὡραιότητος τῶν ἀνθέων των.

ἀεραντλία, ας, ἡ· [φυσ.] machine pneumatique; μηχάνημα ἀντλητικὸν δι' οὗ ἀφαιροῦσι τὸν ἀέρα καὶ παράγουσι κενὸν ἐντὸς ὑαλίνου κώδωνος, σωλῆνος, κτλ. || **ἀεραντλία** ἢ **ἀεροσίφων,** [ἀτμομηχ.] pompe à air, n. f. καλεῖται εἰδικὴ ἀντλία ἀτμομηχανῆς, προωρισμένη ὅπως εἰς μὲν τὰ ψυγεῖα ἀναμίξεως (condenseur ordinaire) καταθλίβῃ εἰς τὸ θερμοδοχεῖον (réservoir d'eau chaude) καὶ ἐξάγῃ ἐκεῖθεν εἰς τὴν θάλασσαν τὸ συνεχῶς πρὸς ψῦξιν εἰσερχόμενον ὕδωρ, τὸν ὑγροποιηθέντα ἀτμὸν καὶ τὸν ἐμπεριεχόμενον ἀέρα, εἰς δὲ τὰ **ψυγεῖα ἐπιφανείας** (condenseur à surface) ὅπως καταθλίβῃ εἰς τὸ θερμοδοχεῖον τὸν ὑγροποιηθέντα ἀτμὸν καὶ τὸν τυχὸν εἰσελθόντα ἀέρα, πρὸς τήρησιν τοῦ κενοῦ (vide) ἐν τῷ ψυγείῳ. Αἱ ἀεραντλίαι καλοῦνται ἁπλῆς ἐνεργείας (à simple effet), ὅταν ἀναρροφῶσι κατὰ μίαν διαδρομὴν καὶ καταθλίβωσι κατὰ τὴν ἑτέραν, καὶ **διπλῆς ἐνεργείας** (à double effet), ὅταν ἀναρροφῶσι καὶ καταθλίβωσι συγχρόνως κατὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν διαδρομήν· βλ. γενικῶς **ἀντλία.**

ἀεραποθήκη, ης, ἡ· ἢ **ἀεροσυναχτήρ,** ῆρος, ὁ· accumulateur d'air; καλεῖται οὕτω μέρος μηχανημάτων τινων, κτλ. ἐν ᾧ συνάζεται ὁ πεπιεσμένος ἀὴρ πρός τινα ἐνέργειαν· § ἀεραποθήκη ἢ ἀεροδόκη, réservoir d'air ἢ réservoir d'air comprimé ἢ accumulateur (m.), καλεῖται γενικῶς οὕτω δοχεῖον ἔνθα ἐναποταμιεύεται πεπιεσμένος ἀήρ. Εἰς τὰ ναύκλαστρα ἡ **ἀεραποθήκη** (ἀεροδόκη) εἶνε χαλύβδινοι αὐλοὶ (tubes) μεγάλης ἀντοχῆς, τοποθετούμενοι παραλλήλως καὶ συγκοινωνοῦντες μεταξύ των δι' **αὐλοσυνδετήρων**· εἰς τοὺς αὐλοὺς τούτους ἀποθηκεύεται ὁ πεπιεσμένος ἀὴρ χρησιμοποιούμενος κατόπιν πρὸς πλήρωσιν τῶν αὐτοκινήτων ναυκλάστρων ἢ πρὸς ἐκσφενδόνισιν αὐτῶν· || διάμεσος ἀεραποθήκη ἢ (ἀεροδόκη), réservoir intermédiaire d'air.

ἀέρας, ὁ· [δημ] ἀήρ, πνεῦμα, air; βλ. ἀήρ· (παροιμ. δημ.) «ἀέρα κοπανίζει», περὶ τῶν ἐπιχειρούντων ἀδυνάτοις πράγμασιν· «λόγια 'στὸν ἀέρα»=μάταια καὶ ἀνόητα· || —, βλ. πορδή, φῦσα· «βγάζει ἀέρα»=κλάνει· § ἄνεμος, vent, n. m; βλ. ἄνεμος· || εἶνε ἀέρας· ἔχει ἀέρα, il fait du vent; § ἀέρας, [ἰατρ.] βλ. ἀέρια, flatuosité.

ἀερατμός, βλ. ἀεροατμός.

ἀεργία, ας, ἡ· ἡ ἀργία, désœuvrement, n. m. ἡ ἀπραξία, inaction, n. f. ἡ ὀκνηρία, oisiveté, n. f. paresse, n. f. fainéantisme, n. m.

ἄεργος, ος, ον· ὁ μηδὲν πράττων, qui ne fait rien; ὁ ἀργός, désœuvré, ée; ὁ ἀπράγμων, ὁ μένων ἄπρακτος, ἀργός, inactif, ive; ὁ ὀκνηρός, oisif, paresseux, fainéant; || κατ' ἐπέκτασιν ὁ πλάνης, ἀλήτης, vagabond.

ἀερεισπνοή, ῆς, ἡ· βλ. ἀεροκατάποσις.

ἀερηθμός, οῦ, ὁ· aérethmie, n. f. (ἐκ τοῦ ἀὴρ καὶ ἠθμὸς = πλέγμα, κόσκινον)· διήθησις (εἴσδυσις) ἀέρος εἰς τὸν κυτταρώδη ἱστόν· ἐμφύσημα (emphysème).

ἀεριανός, ή, όν· aérien, enne, ἐπίθ. καὶ οὐσ. καὶ πληθ. οἱ ἀεριανοί, les aériens; δοξασία αἱρετικὴ ἥτις καθιερώθη ἐν Ἀνατολῇ ἐν ἔτει 355 μ. Χ. ὑπὸ τοῦ ἱδρυτοῦ ἱερέως **Ἀερίου** (Aérius)· οὗτος ἀντεπεξῆλθε κατὰ τῆς πρεσβευομένης ἐκκλησιαστικῆς ὑπεροχῆς τῶν ἐπισκόπων πρὸς τοὺς ἁπλοῦς ἱερεῖς καὶ ἐκηρύχθη ἐναντίον τῆς προσευχῆς ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων.

ἀεριγάστωρ, ορος, ὁ· βλ. γαστήρ.

ἀερίδιος, ος, ον· ἢ μᾶλλον ἀερίς, ίδος, ἡ· ὁ ζῶν ἐξ ἀέρος, aéride, adj. || ἀερίδια ἢ ἀερίδες, aérides, n. m. [βοτ.] καλεῖται οὕτω γένος φυτῶν ὀρχεοειδῶν τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῶν παρακειμένων νήσων, φυόντων ὡραῖα πορφυρᾶ ἢ κίτρινα ἄνθη καὶ ἐχόντων τὰς ῥίζας ἐναερίους, ἤτοι κρεμαμένας ἀπὸ τῶν δένδρων ἐφ' ὧν τὰ φυτὰ ταῦτα φύονται παρασιτικῶς.

ἀερίζω, μέλ. ίσω, aérer; παρέχω ἀέρα, donner de l'air; ἀνανεόνω τὸν ἀέρα (renouveler l'air) κεκλεισμένου χώρου, ἐξαερίζω, ἀνεμίζω, ventiler (une chambre); éventer (quelqu'un); || ἀερίζω ἐργοστάσιον, aérer un atelier; || —, ἐξαερίζω=ἐκθέτω διαφόρους ὕλας ἢ ἀντικείμενα εἰς τὸν ἀέρα πρὸς ἀερισμόν, aérer; || — ἐμπόρευμα, éventer, aérer; || — γέννημα (ἀνακινῶ διὰ τοῦ πτύου), pelleter; ἀνακινῶ, remuer; || ἐξαερίζω ὕδωρ, σῖτον, κτλ. aérer de l'eau, du blé, etc. § [ναυτ.] —, aérer, σημαίνει ἀνανεόνω τὸν ὑπάρχοντα εἰς τὰ διάφορα διαμερίσματα τοῦ πλοίου ἀέρα.

ἀερικός, ή, όν· aéré, ée, adj. ὁ ἀεριζόμενος, qui est aéré; ὁ εὑρισκόμενος ἢ ἔχων καλὸν ἀέρα, qui est à bon air; ὁ εὐάερος, bien aéré; || οἰκία ἀερική, maison aérée; || οἴκημα ἢ διαμέρισμα οἰκίας ἀερικόν, appartement aéré; || ἀερικός, aérique, [ὀρυκτ.] ἐπὶ τῶν εἰς τὸν ἀέρα ἐκτεθειμένων ὀρυκτῶν, ὡς εἶνε τὰ καύσιμα· || **ἀερικὸν καὶ ἀνεμικόν,** τὸ· [διάλ. Καρπάθ.] ἐναέριον φάντασμα, δαιμόνιον, ἡ νεράϊδα, νηρηΐς· || **ἀερικά,** τά· [διάλ. Σικίνου] αἱ ἄλλως Ἀνεράϊδες (Νηρηΐδες), τὰ κακοποιὰ πνεύματα.

ἀέρινον (χρῶμα) ἢ **ἀερόχρους,** ουν, ὁ ἔχων

τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος, qui est de la couleur de l'air ; azuré ἢ bleu céleste ἢ bleu de ciel, ἤτοι τὸ οὐρανοειδὲς ἢ οὐρανόχρουν.

ἀεριογόνον, τό· gazogène, n. m. μηχάνημα μετὰ δοχείου ἐξ ὑάλου ἢ πορσελένης, δι' οὗ κατασκευάζεται τὸ τεχνικὸν ἀνθρακοῦχον ὕδωρ· || [χημ.] —, gazogène καλεῖται ἐπίσης μίγμα οἰνοπνεύματος καὶ τερεβινθελαίου πρὸς φωτισμόν· || ἀεριογόνος (ἢ ἀερογόνος) κάμινος, four gazogène (générator=générateur) ; [μεταλ.] κάμινος φρεατώδης πρὸς παραγωγὴν καυσίμων ἀερίων· τὰ ἐκ ταύτης παραγόμενα ἀέρια ἐκ καυσίμων ὑλῶν (γαιανθράκων καὶ λιθανθράκων) διοχετεύονται εἰς τηκτικὴν κάμινον εἰς ἣν καίονται ἄνευ καπνοῦ καὶ δύναται νὰ ἀναπτυχθῇ λίαν ὑψηλὴ θερμοκρασία.

ἀεριογραφία, ἡ· aérographie, n. f. βλ. ἀερογραφία.

ἀεριογραφικός, ή, ον· aérographique ; βλ. ἀερογραφικός.

ἀεριοειδής, ής, ές· [χημ.] ὁ ὅμοιος ἀερίῳ, gazéïforme, adj. ἀεριώδης, gazeux.

ἀεριοκινητήρ, ῆρος, ὁ· moteur à gaz, ἤτοι μηχανὴ κινουμένη δι' ἀερίου, machine à gaz.

ἀεριομέτρης, ὁ· compteur à gaz ; βλ. ἀεριόμετρον.

ἀεριόμετρον, ου, τό· ἢ ἀεριομέτρης, ὁ, κοινῶς τὸ γκαζόμετρον, gazomètre, n. m. καὶ compteur [pour gaz] (μετρητής, γνώμων), ἤτοι, μηχάνημα δι' οὗ κανονίζεται ἡ τακτικὴ κατανάλωσις τοῦ φωταερίου διὰ κανονικῆς πιέσεως, συνεπῶς μετρεῖται καὶ τὸ καταναλωθὲν ποσὸν ἀερίου.

ἀέρινος, η, ον· βλ. ἀέριος.

ἀεριογραφία, ἡ· βλ. ἀερογραφία.

ἀέριον, ου, τό· gaz, n. m. καλεῖται γενικῶς πᾶν ἀερῶδες ῥευστόν· βλ. εἰς **σῶμα** (corps) [φυσ.] τὰς καταστάσεις τῶν σωμάτων· || **ἀέριον ἔμμονον,** gaz permanent, καλεῖται τὸ μένον ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἰς πᾶσαν θερμοκρασίαν, **ἀτμοὶ δέ,** vapeurs ἢ ἀέρια μὴ ἔμμονα, gaz non permanents, καλοῦνται τὰ ἀέρια, ἅτινα ὑγροποιοῦνται ὑπό τινα βαθμὸν ψύχους· || —καύσιμον, gaz combustible ; || —ἑλῶδες, gaz de marais ; || — τῶν ἀνθρακωρυχείων, gaz des mines de houilles ἢ grisou, n. m. || — ἱλαρόν, gaz hilariant ; || κροτοῦν—, gaz tonnant ἢ gaz détonant ; || φωταέριον, gaz d'éclairage ; § [ἰατρ.] **ἀέρια** (ἀέρας), flatuosité, n. f. τὰ ἐν τῷ στομάχῳ ἀναπτυσσόμενα ἄπεπτα ἀέρια· || οἱ καρποὶ παρέχουσιν (σχηματίζουσιν) ἀέρια, les fruits causent des flatuosités; || τροφαὶ σχηματίζουσαι ἀέρια (ἀερώδεις, φυσώδεις), aliments flatueux.

ἀεριοποιεῖον, ον, τό· usine à gaz, ἐν ᾧ κατασκευάζουσι τὸ καύσιμον ἀέριον, κοινῶς τὸ γκάζ.

ἀεριοποίησις, εως, ἡ· gazéification, n. f. [χημ.], ἡ μετατροπὴ σώματός τινος μὴ ἀερίου εἰς ἀέριον.

ἀεριοποιήσιμος, ος, ον· gazéifiable, adj. [χημ.] ἐπιδεκτικὸς νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀέριον.

ἀεριοποιῶ, gazéifier, [χημ.] μετατρέπω σῶμά τι μὴ ἀέριον εἰς ἀέριον· || ἀεριοποιοῦμαι, se gazéifier.

ἀέριος, ος καὶ α, ον· ἀέρινος, η, ον· ὁ ἐξ ἀέρος, qui est d'air ; aérien, enne ; ὁ τοῦ ἀέρος ἢ συγκείμενος ἐξ ἀέρος, qui en est composé (ἀεροειδής, aériforme) ; ὁ μετέχων τῆς φύσεως τοῦ ἀέρος, qui en a la nature (ἀερώδης, aérien) ; || ἀερία φύσις, nature aérienne ; || ἀέριον ζῷον, animal aérien ; || πτηνὸν ἀέριον (ἀέρινον), oiseau aérien, τὸ σπανίως κατὰ γῆς πατοῦν πτηνόν, ὅπως εἶνε ἡ χελιδών· || [βοτ.] **ἀέριοι καυλοί,** tiges aériennes, οἱ ἀναπτυσσόμενοι εἰς τὸν ἀέρα ἐκτὸς τῆς γῆς, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ὑπογεωδῶν καυλῶν (tiges souterraines) οἵτινες καλοῦνται καὶ **ῥιζώματα** (rhizomes) φυόμενα ἐν τῇ γῇ· || **ἀέρια φύλλα,** feuilles aériennes, τὰ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἀναπτυσσόμενα φύλλα κατ' ἀντίθεσιν τῶν **ὑδροβίων φύλλων** (feuilles aquatiques ἢ ὑποβρυχίων ou submergées) ; || **ἀέριος ῥίζα,** racine aérienne, ἡ μὴ ἀνήκουσα εἰς τὸ κατιὸν σύστημα ἀλλὰ παραγομένη ἐπὶ τοῦ καυλοῦ ἀκανονίστως· τὰς ῥίζας ταύτας καλοῦσιν ἐξωτικὰς **(τυχαίας)** (adventives) ; || **φυτὰ ἀέρια,** plantes aériennes; φυτὰ ζῶντα ἐν τῷ ἀέρι καὶ ἀναπνέοντα δι' ἀερίων φύλλων, κατ' ἀντίθεσιν τῶν **ὑδροβίων φυτῶν** (plantes aquatiques ἢ ὑποβρυχίων φυτῶν, plantes submergées) ἅτινα ἀναπνέουσι διὰ τῶν ὑποβρυχίων φύλλων των· || [ἀνατ.] ἀέριαι ὁδοὶ ἢ πάροδοι, voies aériennes, ἢ ἀέριοι ἀγωγοί, conduits aériens ; τὸ σύνολον τῶν ἀγωγῶν (λάρυγξ, υγγος, larynx ; τραχεῖα ἀρτηρία, trachée ; βρόγχοι, bronches) δι' ὧν ὁ ἀὴρ εἰσέρχεται καὶ διανέμεται εἰς τοὺς πνεύμονας· οἱ ἀγωγοὶ οὗτοι καλοῦνται ἀκριβέστερον ἀεροφόροι ὁδοί, voies aérifères ἢ ἀεροφόροι ἀγωγοί, conduits aérifères ; || [ζωγρ.] ἀέριαι μορφαί, figures aériennes, καλοῦνται ἐκεῖναι δι' ὧν οἱ ζωγράφοι προσπαθοῦσι νὰ παραστήσωσιν ἀερίους μορφάς, ἤτοι εἰς ἃς περιαιροῦσιν ὅσον δύνανται τὸ βάρος, τὸ στερεὸν καὶ τὸ σκιερὸν τοῦ σώματος, ὅπως κατὰ τὴν παράστασιν ἀγγέλων, συλφίδων, πνευμάτων, ψυχῶν, κτλ. βλ. ἐναέριος· || ἀερία ἄποψις, perspective aérienne, λέγεται εἰδικῶς διὰ τὰ παριστώμενα ἔργα εἰς ἃ ἐμφαίνεται ὅτι παρεμβάλλεται ἀὴρ μεταξὺ τοῦ ὁρωμένου ἀντικειμένου καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ παρατηρητοῦ· || ζωγράφημα ἀέριον, peinture aérienne, καλεῖται τὸ ζωγράφημα ἐκεῖνο ἐν ᾧ ὁ περιβάλλων ἀὴρ καὶ τὸ διαχεόμενον φῶς παρίσταται ὅσον οἷόντε ἀκριβέστερον.

ἀεριοσκόπιον, ου, τό· gazoscope, n. m. ὄργανον δι' οὗ ἐλέγχεται ἡ ὕπαρξις εὐφλέκτων ἀερίων εἰς τὰς ὑπογείους τῶν μεταλλείων στοάς.

ἀεριότης, ητος, ἡ· [χημ.] gazéité, n. f. ἡ ἰδιότης σωμάτων τινῶν τοῦ εἶναι ἀέρια· || ἡ ἀεριότης τοῦ ἀέρος, la gazéité de l'air.

ἀεριοῦχος, ος, ον· ὁ περιέχων ἀέριον, contenant du gaz, gazeux, euse ; || ἀεριοῦχον ὕδωρ, eau gazeuse.

ἀεριοφόρος, ος, ον· gazifère, adj. [χημ.]

μηχάνημα κτλ. δι' οὗ μεταφέρεται ἀέριον· || [οὐδ. οὐσ.] ἀεριοφόρον [ὄργανον], gazifère, n. m.

ἀεριοφυλάκιον, ου, τό· gazomètre, n. m. καλεῖται οὕτω δοχεῖον πρὸς ὑποδοχὴν καὶ φύλαξιν τῶν ἀερίων, εἰδικῶς δὲ τοῦ **φωταερίου** (gaz)· βλ. λέξιν.

ἀεριόφως, ωτος, τό· [lumière de] gaz· τὸ ἐκ τοῦ ἀερίου (gaz) παραγόμενον φῶς· || ἐπίσης **ἀεριόφως** καλεῖται τὸ ἐργοστάσιον ἐν ᾧ παράγεται τὸ πρὸς φωτισμὸν ἀέριον, usine de gaz.

ἀέρισμα, ατος, τό· aérage, n.m. ἡ παροχὴ ἀέρος, ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ παρέχειν που ἀέρα (action de donner de l'air); ἡ ἀνανέωσις τοῦ ἀέρος, τοῦ ἀνανεόνειν τὸν ἀέρα (renouveler l'air) κεκλεισμένου χώρου, τὸ ἐξαέρισμα, τὸ ἀνέμισμα, la ventilation (δωματίου, ὑπονόμου)· || τὸ ἀέρισμα ἐργοστασίου, l'aérage d'un atelier ; || ἀέρισμα γεννήματος, τὸ ἀνακάτωμα, ἡ ἀνακίνησις, remue, n. f. (διὰ τοῦ πτύου)· βλ. **ἀερίζω** καὶ **ἀερισμός.**

ἀερισμένος, η, ο.[δημ.] aéré, ée ; ἀνεμισμένος, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀέρα· «τὸ σιτάρι εἶνε ἀερισμένο», ὥστε δὲν ἔχει ἀκαθαρσίαν, κονιορτόν· || ἀέρισμα τοῦ σίτου (ἀερίζω), remuer, manier, pelleter les blés ; βλ. καὶ **ἀέρισμα.**

ἀερισμός, οῦ, ὁ· aération (si), n. f. καλεῖται ἡ πρᾶξις τῆς εἰσδύσεως καὶ κυκλοφορίας τοῦ ἀέρος· || ὁ ἀερισμὸς εἶνε μέσον ἐξυγιάνσεως, l'aération est un agent d'assainissement; || ἀερισμός, aérage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀερίζειν· || ὀπὴ ἀερισμοῦ, grain d'aérage ; || ὁ ἀερισμὸς τῶν ἱστίων [ναυτ.] aération des voiles ; || ἀερισμός, ventilation, n. f. ἤτοι ἡ ἀνανέωσις τοῦ ἀέρος δι' **ἀεραγωγῶν** (ventilateurs), δι' **ἀνεμιστήρων** (ventilateurs), εἴτε δι' ἄλλων μέσων· § **ἀερισμός, ἐξαερισμός**· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκθέτειν (ἡ ἔκθεσις) διαφόρους ὕλας ἢ ἀντικείμενα εἰς τὸν ἀέρα ἵνα ἐξατμισθῇ τὸ ἐν αὐταῖς ὑγρόν, ἢ ἵνα αὐται ἀπορροφήσωσιν ἀέριον, ἢ διὰ νὰ μετατραπῇ τὸ χρῶμα, ἢ νὰ ἀποβάλλωσι τὴν ἣν ἔχουσιν ὀσμήν· || ὁ ἀερισμὸς τοῦ ὕδατος, l'aération de l'eau ; || ὁ ἀερισμὸς τοῦ σίτου, l'aération du blé.

ἀεριστήρ, ῆρος, ὁ· ὁ ἀνεμιστήρ, ventilateur, n. m. συσκευὴ ἢ μηχάνημα δι' οὗ προξενεῖται ἀὴρ καὶ ἀνανεοῦται ὁ ἐφθαρμένος, ὡς εἰς τὰ νοσοκομεῖα, εἰς τὰ θέατρα, εἰς τὰς φυλακάς, εἰς τὰ πλοῖα, κ.λ. Ὁ ἀεριστὴρ εἶνε πολλάκις σωλὴν ἐν τῷ ὁποίῳ παράγεται διὰ θερμάνσεως ῥεῦμα ἀέρος.

ἀεριστήριον, τό· ἀνεμιστήρ, ventilateur, n. m; § ἀνεμιστήριον, éventail (ῥιπίδιον), n.m.

ἀεριστήριος, ος, ον· aérateur, trice, ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ νὰ ἀερίζῃ, qui sert à aérer ; || **ἀεριστήριον** πάτωμα, plancher aérateur ; πάτωμα μετ' ἀνεμιστήρων (ventilateurs), προωρισμένον νὰ ἀερίζῃ τὸν σῖτον καὶ νὰ ἐκδιώκῃ τὰ ἐν αὐτῷ ὑπάρχοντα ἔντομα.

ἀεριστικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων διὰ τὸν ἀερισμόν, διὰ νὰ παρέχῃ ἀέρα, d'aérage ; ἐξαεριστικός, de ventilation ; || ἀεριστικὴ ὀπή, grain d'aérage ; — ὀπή, ventouse, n. f. ὀπὴ σωλῆνος ἀποπάτου, καπνοδόχου, θερμάστρας, κτλ. δι' ἧς δύναται νὰ διέρχηται ὁ ἀήρ· || ἀεριστικὴ συσκευή, appareil d'aérage ; || ἀεριστικὸς σωλήν, tuyau d'aérage ; [ἐξ]αεριστικὸς σωλήν, tuyau de ventilation, σωλὴν πήλινος ἢ χυτοσιδηροῦς ἀρχόμενος ἐκ τοῦ βόθρου καὶ ἐξερχόμενος ἄνωθεν τῆς στέγης, ἵνα ἐξέρχωνται αἱ ἀναθυμιάσεις· § **ἀεριστικός,** aérant, ante, ὁ κατάλληλος πρὸς παροχὴν ἀέρος ἢ πρὸς κυκλοφορίαν τοῦ ἀέρος· ἄνοιγμα ἀεριστικόν, ouverture aérante.

ἀερίτης, ὁ· οἱ **ἀερῖται,** aérites, n. m. καλοῦνται οὕτω τὰ ζῷα ἅτινα ζῶσιν ἐν τῷ ἀέρι.

ἀεριώδης, ης, ες· gazeux, euse, adj. φύσεως ἀερίου, ἤτοι μία ἐκ τῶν τριῶν φυσικῶν καταστάσεων τῶν σωμάτων (βλ. εἰς **σῶμα).** Τὰ ἀεριώδη σώματα στεροῦνται σχήματος καὶ ὡρισμένου ὄγκου, κέκτηνται δὲ ἐλαστικότητα ἕνεκα τῆς ὁποίας τείνουσι νὰ καταλάβωσι πάντα κενὸν χῶρον· || ὁ ἀτμὸς εἶνε σῶμα ἀεριῶδες, la vapeur est un corps gazeux ; || ῥευστὸν ἀεριῶδες, fluide gazeux· § **ἀεριώδης = ἀτμώδης,** vaporeux.

ἀερίως [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἀέριον, d'une manière aérienne ; ἐν τῷ ἀέρι, ἐναερίως, dans l'air ; aériennement.

ἀεροατμός, οῦ, ὁ· ἡ **ἀερατμός,** aérovapeur, n. m. κινητὴρ (moteur), ἐνεργῶν δι' **ἀναμίξεως** (mélange) ἀέρος καὶ ἀτμοῦ.

ἀεροβασία, ας, ἡ· ἡ διὰ μέσου τοῦ ἀέρος διάβασις, voyage à travers l'espace (dans les airs), aérobatie, n.f; || [μεταφ.], ὀνειροπόλημα, rêvasserie, n. f; ῥεμβασμός, rêverie, n.f; περιπλάνησις τοῦ λογικοῦ, divagation, n. f; οὐτοπία, φαντασιοπληξία, utopie, n.f; χίμαιρα, chimère, n.f; ὅραμα, ὀπτασία, vision, n.f; φαντασία, imagination, n. f.

ἀεροβατέω - ῶ (ἀήρ, βαίνω) (= **αἰθεροβατέω - ῶ,** ἐν τῇ κυρίᾳ καὶ μεταφορικῇ σημασίᾳ), περιπατῶ εἰς τὸν ἀέρα, marcher dans les airs ; voyager (se perdre) dans les airs, dans les nuages ; || [μεταφ.] ὀνειροπολῶ, rêvasser ; ῥεμβάζω, rêver ; ὀνειροπολῶ, se repaître de chimère (d'illusions); ὀνειροπολῶ (σχέδια χιμαιρώδη), bâtir des châteaux en Espagne.

ἀεροβάτης, ου, ὁ· ὁ εἰς τὸν ἀέρα βαίνων, πορευόμενος, qui voyage, se perd dans les airs; qui va par les airs, aérobate, n. m. || μεταφ.] ὀνειροπόλος, rêvasseur, eusse; οὐτοπιστής, φαντασιόπληκτος, ὁ διὰ τῆς φαντασίας πλάττων, utopiste ; ῥεμβώδης, rêveur, euse.

ἀεροβατικός, ή, όν· ὁ εἰς τὸν ἀεροβάτην ἀνήκων, aérobatique, adj. || [μεταφ.] χειμαιρικός, chimérique ; φανταστικός, imaginaire ; || οὐτοπικός, utopique.

ἀεροβατῶ, βλ. ἀεροβατέω.

ἀερόβιος, ος, ον· aérobie (ἐκ τοῦ ἀὴρ καὶ βίος), ὁ ἔχων ἀνάγκην ἀέρος ἢ τοῦ ἐλευθέρου ὀξυγόνου τῆς ἀτμοσφαίρας διὰ νὰ ζήσῃ (λέγεται διὰ τοὺς μικροσκοπικοὺς ὀργανισμούς)· || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀερόβιον, un aérobie, n. m. || **ἀερόβια βακτηρίδια,** bactéries aérobies, καλοῦνται ἐκεῖνα διὰ τὴν ζωὴν τῶν ὁποίων εἶνε

ἀπαραίτητον τὸ ὀξυγόνον· τὰ βακτηρίδια τὰ ζῶντα ἄνευ τῆς παρουσίας τοῦ ὀξυγόνου καλοῦνται **ἀναερόβια** (anaérobies, α στερ. ν εὐφων. καὶ ἀερόβιος)· § **ἀερόβιος,** [βοτ.] aéricole, adj.(ἐκ τοῦ λατ. aer=ἀὴρ καὶ colere=οἰκεῖν)· λέγονται οὕτω τὰ φυτὰ τὰ ζῶντα ὁλόκληρα ἐν τῷ ἀέρι· || ὀρχεοειδῆ τινα εἰσὶν ἀερόβια, certaines orchidées sont aéricoles· § **ἀερόβιον,** aérobion (ἐκ τοῦ ἀὴρ καὶ βίος), n. m. εἶδος ἐναερίων φυτῶν (plantes aériennes τῆς οἰκογενείας τῶν ὀρχεοειδῶν (orchidées), βιούντων τῶν πλείστων ἐν Μαδαγασκάρῃ.

ἀεροβόρος, ος, ον ἢ **ἀεροτρόφος,** ος, ον· aérivore, adj. et n. (ἐκ τοῦ λατ. aer, ἀὴρ καὶ vorare, dévorer=κατατρώγω)· ὁ διὰ τοῦ ἀέρος ζῶν, ὁ διὰ τοῦ ἀέρος τρεφόμενος.

ἀερογόνος, βλ. ἀεριογόνος.

ἀερογνωσία, ας, ἡ· aérognosie, n. f. (ἀὴρ καὶ γνῶσις)· μέρος τῆς ἐπιστήμης τῆς πραγματευομένης τὰς ἰδιότητας τοῦ ἀέρος καὶ τὰς ἐν τῇ φύσει λειτουργίας αὐτοῦ.

ἀερογραφία, ας, ἡ· aérographie, n. f. θεωρία, περιγραφὴ τοῦ ἀέρος (de l'air) ἢ τῶν ἀερίων (des gaz); ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει ἡ λέξις **ἀεριογραφία** εἶνε προτιμητέα.

ἀερογραφικός, ή, όν, aérographique, ὁ ἀφορῶν τὴν ἀερογραφίαν, καὶ **ἀεριογραφικός,** ὁ ἀφορῶν τὴν ἀεριογραφίαν· || χάρτης ἀερογραφικός, carte aérographique.

ἀεροδόχη, ης, ἡ· sas à air· θάλαμος μετὰ πεπιεσμένου ἀέρος εἰς τὰς διὰ σωλήνων θεμελιώσεις (fondations tubulaires); || ἀερόκλειθρον (κλεῖθρον δι' ἀεροδόχης), écluse à sas; (βλ. κλεῖθρον).

ἀεροδόχος, ὁ· cheminée, n. f. ἄνοιγμα, ὀπὴ ἢ σωλὴν δι' οὗ εἰσέρχεται ἀήρ.

ἀεροδόκη, ης, ἡ· βλ. ἀεραποθήκη.

ἀεροδρόμειον, ου, τό· aérodrome, n. m. τόπος διὰ τὰ ἀερόδρομα, ἀερόπλανα, κτλ.

ἀεροδρομέω-ῶ· βλ. ἀεροδρομῶ.

ἀεροδρομία ἢ **ἀεροπορία,** ἡ· ἡ διάσχισις τῶν ἀέρων· course à travers les airs; ἐναέριον ταξείδιον, voyage aérien.

ἀεροδρομογραφία, ἡ· βλ. ἀεροποριογραφία.

ἀεροδρομογραφικός, ή, όν· βλ. ἀεροποριογραφικός.

ἀεροδρόμος, ος, ον ἢ ἀεροπόρος· ὁ τὸν ἀέρα διατρέχων ἢ διὰ τοῦ ἀέρος πορευόμενος, qui court à travers les airs; § ἀεροναύτης, aéronaute, n; ἀεροστάτης, aérostier, aérostatier.

ἀεροδρομῶ ἢ **ἀεροπορέω-ῶ,** (=αἰθεροδρομέω-ῶ), τὸν ἀέρα (αἰθέρα) διατρέχω, διὰ μέσου τοῦ ἀέρος πορεύομαι, courir à travers les airs; ταξειδεύω εἰς τὸν ἀέρα, voyager (naviguer) dans les airs.

ἀεροδυναμική, ῆς, ἡ· aérodynamique, n. f. τὸ μέρος τῆς ὑδροδυναμικῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ τῶν νόμων τῆς κινήσεως τῶν ἀερωδῶν σωμάτων· ἡ ἀεροδυναμικὴ καλεῖται ἐπίσης πνευματική, pneumatique.

ἀεροειδής, ής, ές, aériforme, adj. ὁ ὅμοιος ἀέρι, qui a l'apparence de l'air; διαφανὴς ὡς ὁ ἀήρ, transparent comme l'air; λέγεται ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀερίων τῶν ὁμοιαζόντων τῷ ἀέρι εἰς τὸ διαφανές, ἐλαστικόν, συνθλιπτικόν, κτλ., διαφερόντων δὲ κατὰ τὴν φύσιν· π. χ. τὸ ὑδρογόνον εἶνε ἀεροειδὴς οὐσία, l'hydrogène est une substance aériforme; || τὰ ἀεροειδῆ σώματα δὲν κέκτηνται ἰδιαίτερον σχῆμα, les corps aériformes ne possèdent pas de forme particulière; || **ἀεροειδής** = **ἀεριώδης,** ἀερώδης, gazeux, euse; ἐπίσης νεφελώδης, σκοτεινός, nuageux, obscur.

ἀερόηχον, τό· aéréphone, n. m. [ἐκ τοῦ ἀὴρ καὶ son, ἦχος=φωνή]· ὄργανον μετὰ πλήκτρων (touches); εἶδος φυσαρμόνικας, sorte de physarmonica.

ἀεροθεραπεία, ἡ· aérothérapie, n. f. ἐν τῇ θεραπευτικῇ γίνεται χρῆσις τοῦ ἀέρος εἴτε ἐν ἐλευθέρᾳ καταστάσει (air libre), εἴτε ἠραιωμένου (air raréfié), εἴτε συμπεπιεσμένου (air comprimé)· καλοῦσιν ὅθεν κυρίως **ἀεροθεραπείαν** τὴν ὑπὸ τὰς δύο τελευταίας καταστάσεις χρῆσιν τοῦ ἀέρος δι' εἰδικῶν ὀργάνων πρὸς τινας νόσους.

ἀεροθεραπευτικός, ή, όν· aérothérapique, adj. ὁ ἀναγόμενος ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀεροθεραπείαν· || συσκευή, μέθοδος ἀεροθεραπευτική, appareil, méthode aérothérapique.

ἀερόθερμος, ος, ον· aérotherme (ἀὴρ καὶ θερμός), adj. τὸ διὰ θερμοῦ ἀέρος θερμαινόμενον· || aérotherme, λέγεται διὰ τοὺς ἀρτοποιητικοὺς κλιβάνους, οἵτινες θερμαίνονται διὰ ῥεύματος θερμοῦ ἀέρος.

ἀεροκατάποσις, ἡ· [ἱππολ.] tic, n. m. ἢ ἀερεισπνοή· ἐπίκτητος κακὴ ἕξις ἣν ἀπολαμβάνουσι πολλοὶ ἵπποι (καὶ ἡμίονοι), συνισταμένη εἰς τὴν μετ' ἰδιάζοντος ψόφου κατάποσιν ἀέρος. Συνήθως ἡ κατάποσις αὕτη τοῦ ἀέρος γίγνεται διὰ στηρίξεως ἢ ἐπακουμβήσεως τῶν κοπτήρων ὀδόντων ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς φάτνης ἢ ἐπὶ παντὸς ἄλλου στερεοῦ ἀντικειμένου εὑρισκομένου ἐνώπιον τοῦ ἵππου, ὡς π. χ. οἱ ἵπποι ἐλάσεως ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ. Ὑπάρχουσιν ὅμως ἵπποι οἵτινες τὴν κακὴν ταύτην ἕξιν ἔχουσιν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε τὴν **ἀεροκατάποσιν** ἐνεργοῦσι καὶ χωρὶς νὰ ἐπακουμβῶσι τὴν κεφαλήν, ἀλλ' ἐναερίως, ὑψοῦντες ταύτην πρὸς τὰ ἄνω· τοὺς τοιούτους ἵππους ἡ γαλλικὴ ἱππολογία ἀποκαλεῖ tirer au renard (**ἐναερίου ἀεροκαταπόσεως,** tic en l'air) πρὸς διάκρισιν τῆς πρώτης, ἤτοι τῆς **ἐπιστηρίκτου ἀεροκαταπόσεως** (tic à l'appui).

ἀεροκαθαριστής, οῦ, ὁ· ἀεραγωγός, ventilateur, n. m. συσκευὴ ἢ μηχάνημα δι' οὗ ἀνανεοῦται ὁ ἀὴρ εἰς τὰ πλοῖα, τὰ νοσοκομεῖα, τοὺς στρατῶνας, τὰ κτίρια ἐν γένει καὶ ὅπου παρίσταται τοιαύτη ἀνάγκη· || ἀεροκαθαριστὴς μετ' ἐλατηρίου, ventilateur à ressort.

ἀερόκενον, τό· βλ. κενόν, vide.

ἀεροκινητήρ, ῆρος, ὁ· aéromoteur, trice; κινητὴρ (βλ. λέξιν) ἐνεργῶν διὰ μόνης τῆς δυνάμεως τοῦ ἀέρος.

ἀεροκλειδόχορδον, τό· aéroclavicorde,

n. f. εἶδος κλειδοκυμβάλου ἐφευρεθέντος τῷ 1790 ἐν ᾧ αἱ χορδαὶ δονοῦνται διὰ φυσητῆρος.

ἀερόκλειθρον, ου, τό· écluse à sas; βλ. ἀεροδόχη.

ἀερόκυστις, εως, ἡ· aérocyste, n. f. (ἀὴρ καὶ κύστις)· ὀνομασία δοθεῖσα εἰς τὰς κύστας (vésicules) φύκων τινῶν (θαλασσίων καὶ ὑδροβίων) (fucus et algues), αἵτινες πεπληρωμέναι ἀερίων, ἐπιτρέπουσιν εἰς τὰ φυτὰ ταῦτα νὰ τηρῶνται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος.

ἀερόληψις, εως, ἡ· (ἀήρ, λῆψις), prise d'air, καλεῖται ἡ παροχὴ ἀέρος εἰς μηχάνημα, κτλ· βλ. καὶ ἀερόληψις εἰς ναύκλαστρον Οὐάϊτχετ.

ἀεροληπτικός, ή, όν· de prise d'air; τὸ μέσον δι' οὗ παρέχεται ὁ ἀήρ, ἤτοι δι' οὗ γίνεται ἡ ἀερόληψις· σωλὴν ἀεροληπτικὸς (ἢ παροχικός), tuyau de prise d'air, σωλὴν ἐξ οὗ λαμβάνεται (παρέχεται) ὁ ἀήρ.

ἀερολιθικός, ή, όν· aérolithique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τοὺς **ἀερολίθους.**

ἀερόλιθος, ὁ· (ἀήρ, λίθος) aérolithe, n.m. λίθος καταπίπτων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, pierre qui tombe du ciel=οὐρανόλιθος· § ἀερόλιθοι καλοῦνται μᾶζαι λιθοειδεῖς ἀπὸ τῆς ἀτμοσφαίρας καταπίπτουσαι ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ οὖσαι συντρίμματα βολίδων (bolides) (βλ. λέξιν) καὶ ἔχουσαι βάρος ποικίλον μέχρι 200 χιλιογρ. οἱ ἀερόλιθοι σύγκεινται ἐκ διαφόρων μετάλλων καὶ ὀξειδίων· τινὲς ἀποτελοῦνται μόνον ἐκ σιδήρου ἔχοντες βάρος μέχρι 1000 χιλιογρ. Βλ. βολίς, bolide καὶ μετεωρόλιθος, météorolithe.

ἀερολογία, ας, ἡ· (ἀήρ, λόγος), aérologie, n. f. μέρος τῆς φυσικῆς πραγματευόμενον περὶ τοῦ ἀέρος καὶ τῶν ἰδιοτήτων αὐτοῦ.

ἀερολογικός, ή, όν· aérologique, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀερολογίαν· || λόγος, πραγματεία ἀερολογική, discours, traité aérologique.

ἀερολόγος, ὁ· aérologue, n. m. ὁ λέγων ἢ διδάσκων περὶ ἀέρος.

ἀερομαντεία, ἡ· (ἀήρ, μαντεία=προφητεία), aéromancie, n. f. τέχνη τοῦ προλέγειν τὸ μέλλον διά τινων φαινομένων ἐν τῷ ἀέρι ἢ τῷ οὐρανῷ· || ἀερομαντικὴ τέχνη=ἀερομαντεία.

ἀερομαντικός, ή, όν· (ἀήρ, μαντικὸς=προφητικός(, aéromancien, ienne (in, èn'), adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀερομαντείαν· || ἀερομαντικὴ τέχνη, art aéromancien.

ἀερομάντις, εως, ὁ καὶ ἡ· τὸ θηλ. μεταγ. ἀερομάντισσα· aéromancien, ienne (in, èn'), ὁ ἐξασκῶν τὴν ἀερομαντείαν.

ἀερομαχέω-ῶ· μάχομαι εἰς τὸν ἀέρα, combattre en l'air; || [μεταφ.] χάνω τὸν κόπον μου, perdre sa peine, se battre contre les vents.

ἀερομαχία, ας, ἡ· ἡ ἐν τῷ ἀέρι μάχη, combat en l'air; || [μεταφ.] ἄσκοπος μάχη, combat inutile; χαμένος κόπος, peine perdue. εἰς ἀέρα ἢ ἀερώδη κατάστασιν (état gazeux).

ἀερόμελι, ιτος, τό· μέλι τοῦ ἀέρος, miel aérien, aéromel (ἀήρ, μέλι), n. m. ὀνομασία δοθεῖσα εἰς τὸ μάννα (la manne).

ἀερομετρία, ας, ἡ (ἀήρ, μέτρον), aérométrie, n. f. ἐπιστήμη πραγματευομένη τὴν μελέτην τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἀέρος· ἡ ἀερομετρία ἐξετάζει τὴν μέτρησιν τοῦ ἀέρος, ἰδίως ὑπὸ μηχανικὴν ἔποψιν, ἐπομένως ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ βάρους αὐτοῦ, τῆς δασύτητος (πυκνότητος), τῆς ἐλαστικῆς αὐτοῦ δυνάμεως καὶ τὰ παρόμοια· ἐπίσης εἰς τὴν ἀερομετρίαν ὑπάγεται καὶ ἡ μέτρησις τῶν συστατικῶν τοῦ ἀέρος μερῶν.

ἀερομετρικός, ή, όν· aérométrique, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀναγόμενος εἰς τὴν **ἀερομετρίαν**· || πειράματα ἀερομετρικά, expériences aérométriques.

ἀερόμετρον, ου, τό· (ἀήρ, μέτρον), aéromètre, n. m, ὅπερ καὶ **ἀεροσκόπιον** (aéroscope) καλεῖται· ὄργανον χρησιμεῦον εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς πυκνότητος (densité) ἢ τῆς ἀραιώσεως (raréfaction) τοῦ ἀέρος· § **ἀερόμετρον** καὶ **ἀεριόμετρον**, aéromètre, καλεῖται ἐπίσης ὄργανον ἐφευρεθὲν ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ Hall διὰ τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι τὰς ἀναγκαίας διορθώσεις ὅταν θέλωσι νὰ προσδιορίσωσι τὸν μέσον ὄγκον τῶν ἀερίων.

ἀερόμορφος, ος, ον· ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τοῦ ἀέρος, qui a la forme de l'air (d'une vapeur], ὁ **ἀεροειδής**, aériforme, adj.

ἀεροναύτης, ου, ὁ· aéronaute, n. ὁ διατρέχων (ταξειδεύων) τοὺς ἀέρας δι' ἀεροστάτου· || οἱ ἀεροναῦται εἶνε πλειστάκις θύματα τῆς τόλμης των, les aéronautes sont souvent victimes de leur courage.

ἀεροναυτική, ῆς, ἡ· aéronautie, n. f. ἡ τέχνη τοῦ συγκρατεῖσθαι καὶ ταξειδεύειν εἰς τοὺς ἀέρας, art de se soutenir et de naviguer dans les airs; λέγουσιν ὅμως μᾶλλον aéronautique, n. f. || **ἀεροναυτική**, aéronautique, n. f. καλεῖται ἐπίσης ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀερόστατα· λέγουσιν ἐπίσης **ἀεροστασία**, aérostatie, n. f. aérostation, n. f. **ἀεροστατική**, aérostatique, n. f.

ἀεροναυτικός, ή, όν· aéronaval, ale, ὁ ἀναγόμενος ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐναέριον πορείαν, ἤτοι μὲ τὴν **ἀεροναυτικήν.**

ἀερονόμος, ου, ὁ· (ἀήρ, νέμω), distributeur à air, τὸ ὄργανον ἢ μηχάνημα δι' οὗ διανέμεται ὁ ἀήρ.

ἀερόπλανον, τό· (ἀήρ, πλάνος, πλανέω = περιπλανοῦμαι), aéroplane, n. m. μηχάνημα ἱκανὸν νὰ ἵπταται ἐν τῷ ἀέρι, χωρὶς νὰ ἦνε ἐλαφρότερον τούτου, ἀλλὰ μόνον τῇ ἐπενεργείᾳ τῆς πιέσεως τοῦ ἀνέμου ἐπὶ κεκλιμένων ἐπιφανειῶν.

ἀεροπλευρία, ας, ἡ· (ἀήρ, πλευρά) [ἰατρ.] aéropleurie, n. f. ἡ πλήρωσις τῶν πλευρῶν δι' ἀερίων, ἤτοι ἡ ἔκχυσις τούτου εἰς τὰ πλευρά· βλ. καὶ πνευμονοθώραξ (pneumothorax].

ἀεροποιέω-ῶ· aérifier ἢ aériser [χημ. καὶ φυσ.], μεταβάλλω, μετατρέπω εἰς ἀέρα (transformer en air); μετατρέπω εἰς ἀέριον (à l'état de gaz); || ἀεροποιῶ ὑγρόν τι σῶμα, aéri-

fier un corps liquide ; || ἀεροποιοῦμαι, s'aérifier, être aérifié ; s'aériser, être aérisé.

ἀεροποίησις, εως, ἡ· aérification (si) n. f. ἐργασία δι' ἧς μεταβάλλεται, μετατρέπεται στερεόν τι ἢ ὑγρόν· ἐπίσης τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας ταύτης· βλ. ἀεροποιέω.

ἀεροπορέω-ῶ· βλ. ἀεροδρομῶ· πορεύομαι εἰς τὸν ἀέρα, διὰ τοῦ ἀέρος πορεύομαι, traverser les airs, voyager dans les airs.

ἀεροπορία, ἡ· βλ. ἀεροδρομία.

ἀεροποριογραφία, ας, ἡ· ἢ ἀεροδρομογραφία, ἡ· (ἀήρ, πορεία, γράφω), περιγραφὴ τῆς ἐναερίου πορείας, aéronaugraphie, n. f.

ἀεροποριογραφικός, ή, όν· ἢ ἀεροδρομογραφικός, ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀναγόμενος εἰς τὴν ἀεροποριογραφίαν, aéronaugraphique, adj. || πείραμα ἀεροποριογραφικόν, expérience aéronaugraphique.

ἀεροπόρον, τό· βλ. ἀερόστατον.

ἀεροπόρος, ὁ· βλ. ἀεροδρόμος. || —σφαῖρα, ballon, n. m. βλ. **ἀερόστατον.**

ἀεροπορῶ· βλ. ἀεροδρομῶ.

ἀερορραχία, ας, ἡ· (ἀήρ καὶ ῥάχις), aérorachie, n. f. [ἰατρ.] συσσώρευσις ἀερίου εἰς τὴν ῥάχιν.

ἀεροσίφων, ωνος, ὁ [ἀτμομηχ.], pompe à air; βλ. **ἀεραντλία** καὶ ἐν γένει **ἀντλία.**

ἀερόσκαφον, ου, τό (ἀήρ, σκάφος=πλοῖον), aéroscaphe, n. m. ὀνομασία δοθεῖσα πρὸς ἔνδειξιν τῶν διὰ τοῦ ἀνέμου κινουμένων ἐν γένει σκαφῶν, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τὸ πυρόσκαφον.

ἀεροσκοπία, ας, ἡ (ἀήρ καὶ σκοπέω-ῶ= ἐξετάζω), aéroscopie, n. f. ἢ ἀνεμοσκοπία, ἡ τοῦ ἀέρος ἐπισκόπησις, παρατήρησις, observation de l'état de l'air ; μέθοδος ἢ τέχνη τοῦ μελετᾶν (παρατηρεῖν) τὴν ἀτμόσφαιραν, méthode ou art d'étudier l'atmosphère, ἤτοι **ἀεροσκοπία** εἶνε ἡ παρατήρησις τῶν βροντῶν, ἀστραπῶν καὶ τῶν ἄλλων μετεωρολογικῶν φαινομένων πρὸς διάγνωσιν τοῦ μέλλοντος.

ἀεροσκοπικός, ή, όν, aéroscopique, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀναγόμενος εἰς τὴν ἀεροσκοπίαν· || ἀεροσκοπικαὶ παρατηρήσεις, observations aéroscopiques.

ἀεροσκόπιον, ου, τό· aéroscope, n. m. βλ. ἀερόμετρον· § — (ἀήρ, σκοπῶ=ἐξετάζω), aéroscope, ὄργανον χρήσιμον πρὸς περισυλλογὴν καὶ ἐξέτασιν τῶν ἐν τῷ ἀέρι αἰωρουμένων μικροσκοπικῶν κόνεων· συνώνυμον τοῦ κονιοσκοπίου (pulviscope).

ἀεροστάθμη, ης, ἡ· niveau à bulle d'air; καλεῖται ἐπίσης χωροβάτης φυσαλλιδωτὸς (ἐκ τοῦ φυσαλλίς, ίδος καὶ φυσαλίς] ἢ πομφολυγωτὸς (ἐκ τοῦ πομφόλυξ, υγος)· ὑέλινος σωλὴν ὀλίγον κυρτὸς εἰς τὸ μέσον, κεκλεισμένος κατὰ τὰ δύο αὐτοῦ ἄκρα καὶ οὐχὶ ἐντελῶς πεπληρωμένος ὑπὸ εὐκινήτου ὑγροῦ, ἤτοι οἰνοπνεύματος ἢ αἰθέρος. Τοιουτοτρόπως μένει ἐντὸς τοῦ σωλῆνος φυσαλλὶς ἀέρος τείνουσα νὰ καταλάβῃ τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ σωλῆνος. Δύο χαράγματα ὑπάρχοντα ἐπὶ τοῦ σωλῆνος πρὸς τὸ ἀνώτατον κυρτὸν αὐτοῦ μέρος δεικνύουσι τὴν θέσιν ἣν δέον νὰ κατέχῃ ἡ φυσαλλὶς ὅταν ἡ πινακὶς ἐφ' ἧς ἐπακουμβᾷ ἡ στάθμη ἦνε ὁριζόντιος. Διὰ τῆς ἀεροστάθμης ἐξελέγχεται ἡ ὁριζόντιος θέσις εὐθείας γραμμῆς (ὡς π. χ. τοῦ ἄξονος ὀργάνου) ἢ ἐπιπέδου διὰ τῆς ὁριζοντίου θέσεως δύο ἐπ' αὐτοῦ εὐθειῶν. Ἀντὶ σωλῆνος λαμβάνεται διὰ τὰ ἐπίπεδα πυξὶς ὁμοίως πεπληρωμένη, ἔχουσα ἐπίσης φυσαλίδα· || — μετὰ κύκλου, niveau à bulle d'air avec cercle.

ἀεροστάθμιον, ου, τό· (ἀήρ, σταθμίον, ὑποκορ. τοῦ σταθμός, ζυγαριά, ζύγι), aérostathmion, n. m. ὄργανον ἐφευρεθὲν ἐν ἔτει 1765 ὑπὸ τοῦ Κάρπι, προωρισμένον νὰ σταθμίζῃ καὶ σημειώνῃ τὰς ἐλαχίστας μεταβολὰς τοῦ βάρους τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τὸν βαθμὸν τῆς θερμοκρασίας αὐτῆς.

ἀεροστασία, ας, ἡ· aérostatie, n. f. συνώνυμον τῆς ἀεροστατικῆς (aérostation καὶ aérostatique).

ἀεροστάτης, ου, ὁ· (ἀήρ καὶ ἵστημι ἤτοι κρατοῦμαί που), aérostier ἢ aérostatier, n. m. =aéronaute, βλ. ἀεροναύτης· || ἐπιδέξιος ἀεροστάτης, habile aérostier ; || aérostier ἢ aérostatier καλοῦνται ἐν Γαλλίᾳ οἱ στρατιῶται οἱ προωρισμένοι διὰ τὸν χειρισμὸν τῶν στρατιωτικῶν ἀεροστάτων· || οἱ ἀεροστάται, les aérostiers, les aérostatiers.

ἀεροστατική, ἡ· aérostatique, n. f. [φυσ.] ἡ στατικὴ τῶν ἀερίων. Τὸ μέρος τῆς φυσικῆς τὸ πραγματευόμεναν περὶ τῶν νόμων τῆς ἰσορροπίας τῶν ἀερίων· || ἀεροστατική, aérostatique, n. f. καλεῖται ἐπίσης ἡ θεωρία τῆς ἰσορροπίας τῶν ἀεροστάτων· ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀεροστατικὴ (aérostatique) εἶνε συνώνυμον τῆς ἀεροναυτικῆς (aéronautique). Ἡ **ἀεροστατικὴ** καλεῖται ἐπίσης ὑπὸ τῶν Γάλλων aérostatie (si) (ἀεροστασία), n. f. καὶ aérostation (si), n. f. ἀμφότεραι δὲ αἱ λέξεις εἶνε συνώνυμοι τῆς aéronautique βλ. **ἀεροναυτική.**

ἀεροστατικός, ή, όν· aérostatique, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀναγόμενος εἰς τὰ ἀερόστατα, ἢ εἰς τὸν τρόπον τῆς διευθύνσεως αὐτῶν· ἡ πρώτη ἰδέα τῶν ἀεροστάτων χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν 17 αἰῶνα· || ἀεροστατικός, aérostatique, λέγεται διὰ πᾶν ὅπερ δύναται νὰ ἀνέλθῃ εἰς τοὺς ἀέρας, π. χ. μηχάνημα ἀεροστατικόν, appareil ou machine aérostatique ; || ἐπίσης λέγεται διὰ τὸ λαμβάνον χώραν ἐναερίως, π. χ. ταξείδιον ἀεροστατικόν, voyage aérostatique.

ἀερόστατον, τό· ἢ ἀεροπόρον, τό· aérostat (ta) (ἀήρ καὶ ἵστημι, κρατοῦμαί που), n. m. καλεῖται οὕτω σφαιροειδὲς ἢ ἄλλου σχήματος κοῖλον σῶμα ἐκ σηρικοῦ ὑφάσματος κατασκευαζόμενον καὶ πλῆρες ἀερίου ἐλαφροτέρου τοῦ ἀέρος, τὸ ὁποῖον ἀνέρχεται, ὅταν τὸ βάρος αὐτοῦ τε καὶ τοῦ περιεχομένου ἀερίου ἦνε ἔλαττον τοῦ ἐκτοπιζομένου ἀέρος, συμφώνως τῇ ἀρχῇ τοῦ Ἀρχιμήδους· τὸ ἀερόστατον σύγκειται ἀπὸ δύο κύρια μέρη : τὴν ἐξ ὑφάσματος σφαῖραν (ballon) καὶ τὸ ἀκάτιον (nacelle)· || ἀερόστατον ὅπερ δὲν διευθύνεται εἶνε ἄθυρμα παιδικὸν (παιγνίδιον τῶν παίδων), un aérostat qu'on ne peut diriger est tout au plus un jouet d'enfant. Τὰ ἀερόστατα καλοῦν-

ται συχνάκις ἀεροπόροι σφαῖραι (ballons) ἕνεκα τοῦ σφαιρικοῦ σχήματος· αὗται δ' ἐπίσης καλοῦνται μογκολφιέροι (montgolfières) ἐκ τοῦ ὀνόματος τῶν ἐπινοησάντων αὐτὰς ἀδελφῶν Μογκολφιέρων (1783), οἵτινες κατέστησαν ἀραιότερον τὸν ἐν χαρτίνῃ σφαίρᾳ ἀέρα διὰ θερμάνσεως (air chaud); ὁ θερμὸς ἀὴρ ἀντεκατεστάθη δι' ὑδρογόνου, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐλαφρότερον τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, σήμερον δὲ γίνεται χρῆσις φωταερίου (gaz), πυκνοτέρου μὲν τοῦ ὑδρογόνου ἀλλὰ πολὺ εὐωνοτέρου.

ἀεροσυνακτήρ, ῆρος, ὁ· βλ. ἀεραποθήκη, accumulateur d'air.

ἀερόσφαιρα, ας, ἡ (ἀήρ, σφαῖρα), aérosphère, n. f. ὄγκος ἀέρος περιβάλλων τὴν γηΐνην σφαῖραν· λέγουσι συνηθέστερον ἀτμόσφαιρα, atmosphère, n. f.

ἀεροτεχνία, ας, ἡ· aérotechnie, n. f. (πρόφ. tek) (ἀήρ, τέχνη)· μελέτη τῶν ἐφαρμογῶν τοῦ ἀέρος ἐν τῇ βιομηχανίᾳ.

ἀερότηκτος, ος, ον ἢ διαρρέων, ουσα, ον· ὁ εἰς τὸν ἀέρα διαλυόμενος δι' ἀπορροφήσεως ὑγρασίας· βλ. ἅλας ἀερότηκτον.

ἀεροτονόμετρον, ου, τό· (ἀήρ, τόνος=τέντωμα=ἔντασις, μέτρον), aérotonomètre, n. m. ὄργανον προωρισμένον νὰ καταμετρᾷ τὴν ἔντασιν τοῦ ἀέρος εἰς τὰς φυσιολογικὰς παρατηρήσεις τὰς σχετιζομένας πρὸς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἠραιωμένου ἢ τοῦ συμπεπιεσμένου ἀέρος ἐπὶ τῶν ὀργανισμῶν ἢ κατὰ τὴν ἀεροθεραπείαν.

ἀερότονον, ου, τό· (ἀήρ, τόνος=ἔντασις), aérotone, n. m. μηχανὴ ἐξακοντίζουσα βέλη διὰ τῆς ὁρμῆς συμπεπιεσμένου ἀέρος, ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ μαθηματικοῦ Κτησιβίου (περὶ τὸ 120 π. Χ.)· τὸ ἀερότονον (fusil à vent), εἶνε ἐπίσης εἶδος ὅπλου μετὰ συμπεπιεσμένου ἀέρος, δυνάμενον νὰ βάλλῃ βλῆμα εἰς ἀπόστασιν 25-50 μέτρων.

ἀεροτόπι καὶ **ἀγεροτόπι,** [δημ.] τὸ μέρος ὅπου ἢ ἐξ οὗ πνέει ὁ ἄνεμος, le côté du vent; τὸ μέρος ὅπερ εἶνε ἐκτεθειμένον, ἤτοι προσβάλλεται συνήθως ὑπὸ ἀνέμων, lieu exposé au vent.

ἀεροϋδροπάθεια, ας, ἡ (ἀήρ, ὕδωρ, πάθος), aérohydropathie, n. f. θεραπευτικὴ μέθοδος ἀσθενειῶν, καθ' ἣν ὁ ἀὴρ καὶ τὸ ὕδωρ εἰσὶ τὰ κύρια θεραπευτικὰ μέσα.

ἀερόϋδρος, ος, ον· aérohydre, adj. [ὀρυκτ.] ἔγκοιλόν τι σῶμα περιέχον ὑγρόν τι καὶ πομφόλυγα.

ἀεροφαής, ής, ές, ἢ ἀεροφεγγής, ὁ φέγγων εἰς τὸν ἀέρα, ὁ ἔχων τὴν διαφάνειαν τοῦ ἀέρος, qui a la transparence de l'air, aérophane, adj. (ἀήρ, φάος).

ἀεροφεγγής, ής, ές· (ἀήρ, φέγγος)· βλ. ἀεροφαής.

ἀεροφοβία, ας, ἡ· aérophobie, n. f. ἀποστροφὴ τῆς ἐπαφῆς τοῦ ἐν κινήσει ἀέρος, ὅπερ εἶνε συχνὸν σύμπτωμα τοῦ ὑστερισμοῦ καὶ λοιπῶν νευρωδῶν παθήσεων· ἡ ἀεροφοβία δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν ὑδροφοβίαν.

ἀερόφοβος, ος, ον (ἀήρ, φόβος) καὶ ὡς οὐσιαστικόν, aérophobe, adj. ὁ τὸν ἀέρα φοβούμενος, qui a peur de l'air; ὁ φοβούμενος τὴν ἐπαφὴν τοῦ ἀέρος, qui redoute le contact de l'air; ‖ οἱ ἀερόφοβοι ἀπαντῶνται μεταξὺ τῶν νευροπαθῶν, les aérophobes se rencontrent parmi les névrosés.

ἀεροφόρος, ος, ον (ἀήρ, φέρω), aérophore, adj. ὁ φέρων, ὁ ὁδηγῶν που τὸν ἀέρα, qui porte, qui conduit l'air: ἀγγεῖα ἀεροφόρα, vaisseaux aérophores; ὡς ἐπίθετον ἀντὶ τῆς λέξεως aérophore, οἱ γάλλοι μεταχειρίζονται τὴν λέξιν aérifère, adj. ‖ ἀγωγός, σωλὴν ἀεροφόρος, conduit, tube aérifère; ‖ μύλαι ἀεροφόροι, meules aérifères, μύλαι αἵτινες κατὰ τὴν κίνησίν των ἐπιρρίπτουσιν ἀέρα εἰς τὸν ἀλεθόμενον καρπόν, ὅπως μὴ οὗτος θερμαίνηται· § ἀεροφόρος ἀγωγὸς τοῦ μυκτῆρος, courant d'air du bec; § ἀεροφόρος, aérifère, adj. [βοτ. ζωολ.] καλοῦνται τὰ ὄργανα δι' ὧν φέρεται ὁ ἀὴρ εἰς ἀγγεῖα φυτῶν τινων ἢ ζῴων χρησιμεύοντα διὰ τὴν ἀναπνοήν· π. χ. ἀεροφόροι ἀγωγοί, conduits aérifères· βλ. εἰς **ἀέριος**· ‖ ἐπίσης ἐν τῇ βοτανικῇ καλοῦνται **ἀεροφόρα ἀγγεῖα**, vaisseaux aériens, τὰ ἀγγεῖα φυτῶν τινων ἅτινα περιέχουσι συνήθως ἀέρα· ‖ [οὐσ.] ἀεροφόρον, aérifère, n. m. καλεῖται μηχάνημα κατάλληλον ἵνα διευθύνῃ ἢ φέρῃ που τὸν ἀέρα· π. χ. οἱ ἀνεμιστῆρες (ἀεραγωγοί, ἀεροκαθαρισταί, ἀναρριπιστῆρες=ventilateurs) εἶνε ἀεροφόρα, les ventilateurs sont des aérifères; § [τεχν.] ἀεροφόρος, aérifère, σημαίνει μεταγγιστικός, λέγεται δὲ διὰ τὰ κατάλληλα ὄργανα πρὸς μετάγγισιν τῶν ὑγρῶν εἰς φιάλας ἢ βυτία, π. χ. κρουνός, χώνη, σίφων μεταγγιστικός, cannelle, entonnoir, siphon aérifères; § [οὐδ. οὐσ.] ἀεροφόρον, aérophore, n. m. καλεῖται συσκευὴ ἐγκλείουσα πεπιεσμένον ἀέρα, ἣν φέρει ὁ δύτης ἐπὶ τῶν νώτων καὶ χρησιμεύει πρὸς ἀναπνοήν, ὅταν οὗτος καταδύηται ἐν τῇ θαλάσσῃ· ‖ ἐπίσης ἀεροφόρον, aérophore, n. m. καλεῖται συσκευὴ προωρισμένη νὰ ὁδηγῇ ἀέρα εἰς μέρη μὴ ἀεριζόμενα, ὅπως προστατεύῃ τὴν ζωὴν τῶν ἐκεῖ διαμενόντων ἢ ἐργαζομένων· ἀντὶ aérophore, οἱ γάλλοι μεταχειρίζονται ἐπίσης τὴν λέξιν aérifère· § ἀεροφόρος κόνις, poudre aérophore, [χημ.] καλεῖται μίγμα ἀνθρακικοῦ ὑδρονατρίου (κοινῶς διττανθρακικοῦ νατρίου καλουμένου) μετὰ τρυγικοῦ ὀξέος, ἀμφοτέρων κονιοποιουμένων· ῥιπτομένης τῆς κόνεως ἐν τῷ ὕδατι ἑνοῦται τὸ ὀξὺ μετὰ τοῦ ἀλκαλίου καὶ ἐλευθεροῦται τὸ ἀέριον ἀνθρακικὸν ὀξύ, ὅπερ προκαλεῖ τὴν ἄφρισιν· εἶνε ποτὸν δροσιστικόν.

ἀεροφράκτης, ου, ὁ· ὁ ἀποφράσσων (τὸν ἀέρα), obturateur (de l'air) ou régistre, n. m; εἰς τοὺς φάρους καλεῖται registre, ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ ὃν ἔχει, ἤτοι ἐὰν ἦνε καπνοφράκτης (fumivore), ἀεροφράκτης (obturateur de l'air) ἢ φλογορρυθμιστής (fumivore) τὸ κανονίζον τὴν φλόγα εἰς τὰς λυχνίας τῶν φάρων· π. χ. ἀεροφράκτης (τοῦ φάρου), clef de l'obturateur, ἤτοι κλεὶς τοῦ φλογορρυθμιστοῦ.

ἀεροφυσαλλίς, ίδος, ἡ· (ἢ ἀεροφυσαλίς), bulle d'air (φυσαλὶς ἐξ ἀέρος), βλ. καὶ **ἀεροστάθμη.**

ἀερόφυτον, τό· (ἀήρ, φυτόν), aérophyton, n. m. [βοτ.] γένος μυκήτων μυξωδῶν (mucorinées) φυομένων ἐν τῇ τροπικῇ Ἀμερικῇ.

ἀερόφυτος, ος, ον, (ἀήρ, φυτόν), aérophyte, adj. [βοτ.] λέγεται διὰ τὰ φυτά, ἅτινα ζῶσιν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, ἤτοι τὰ χερσαῖα φυτά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὑδρόφυτα (hydrophytes), ἅτινα ζῶσιν ἐν τῷ ὕδατι· § [οὐδ. οὐσ.] ἀερόφυτον, une aérophyte.

ἀερόφωνον, τό· (ἀήρ, φωνή), aérophone, n. m. ἢ **τρανόφωνον**· συσκευὴ μετὰ συμπεπιεσμένου ἀέρος ἥτις μεγεθύνει τὴν ἀνθρωπίνην φωνὴν καὶ καθιστᾷ ταύτην ἀκουστὴν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν. Τὸ ὑπὸ τοῦ Ἔδισων ἐφευρεθὲν ἀερόφωνον (aérophone) ἐν ἔτει 1878 εἶνε εἶδος σάλπιγγος μετὰ πεπιεσμένου ἀέρος, ἥτις μεγεθύνει τὴν ἀνθρωπίνην φωνὴν καὶ καθιστᾷ αὐτὴν ἀκουστὴν εἰς ἀπόστασιν χιλιομέτρων.

ἀερόφωνος, ος, ον, ἢ τρανόφωνος, ὁ· ὁ ἔχων ἠχηρὰν φωνήν, οὗτινος ἡ φωνὴ ἀντηχεῖ εἰς τὸν ἀέρα, dont la voix retentit dans l'air ; aérophone, adj. ‖ [οὐσ. πληθ.] τὰ **ἀερόφωνα**, les aérophones, εἶνε πατριὰ πτηνῶν μακροτάρσων (échassiers), ἅτινα ἔχει χαρακτηρίσει ὁ Vieillot ὡς ὄντα τοῦ εἴδους τῶν γερανῶν (grues).

ἀερόχροος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ ἀέρινος, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος· βλ. ἀέρινος.

ἀεροψυγεῖον, ου, τὸ (ἀήρ, ψυγεῖον), ἢ **ἀεροσυμπυκνωτήρ**, aérocondenseur, n. m. ὀνομασία δοθεῖσα εἰς ψυγεῖον ἐπιφανείας (condenseur par surface) (βλ. λέξιν), ἔνθα τὸ πρὸς ἐξυδάτωσιν τοῦ ἀτμοῦ (ἢ ἀερίου) ψυχρὸν ὕδωρ ἀντικαθίσταται διὰ ξηροῦ καὶ ψυχροῦ ἀέρος· ‖ —, ψυγεῖον ἢ **συμπυκνωτήρ** (βλ. λέξιν), condenseur ; ‖ συμπυκνωτικὴ ἢ ἀποψυκτικὴ συσκευή, un appareil condenseur.

ἀερυδρικός, ή, όν (ἀήρ, ὕδωρ), aérhydrique, adj. ὁ ἐνεργῶν δι' ἀέρος καὶ ὕδατος· ‖ φύσημα ἀερυδρικόν, soufflerie aérhydrique, ἤτοι φύσημα παραγόμενον δι' ἀτμοῦ καὶ ἀέρος εἰς τὰς ὑψικαμίνους· ‖ φυσητὴρ ἀερυδρικός, chalumeau aérhydrique, καλεῖται μικρὸς μετάλλινος σωλὴν (φυσητὴρ) δι' οὗ φυσῶντες εἰς τὴν φλόγα ἐκτελοῦσι συγκολλήσεις τῆς πλατίνης διὰ χρυσοῦ, συγκολλήσεις διὰ χαλκοῦ, καὶ ἰδίως τὰς συγκολλήσεις τοῦ μολύβδου ἄνευ συγκολλητηρίου ἐκ κασσιτέρου.

ἀερώδης, ης, ες· ὁ **ἀεροειδὴς** βλ. λέξιν, aériforme (ἀερόμορφος), συνεπῶς ἀερώδης=ἀεριώδης, gazeux, euse, καὶ μεταφορικῶς=νεφελώδης, nuageux, euse, καὶ διαφανής, transparent,e; ‖ ἐπίσης ἀερώδης ὁ μετέχων τῆς φύσεως τοῦ ἀέρος, qui a la nature de l'air, aérien (ἀέριος)· ‖ ἀερῶδες ῥευστόν, fluide aérien ; ‖ —, ὁ συμβαίνων εἰς τὸν ἀέρα, ὅστις εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦ ἀέρος, aérien, enne ; π. χ. τὰ ἀερώδη μετέωρα (μετεωρολογικὰ φαινόμενα) εἶνε ἡ βροχή, ἡ χιών, ἡ ὁμίχλη, κλ. les météores aériens sont la pluie, la neige, le brouillard, etc. ‖ —, aérien, enne [μεταφ.] ὁ παρουσιάζων τὸ ἐλαφρόν, τὸ καθαρόν, τὸ διαφανές, τὸ ἀψηλάφητον, καθὼς εἶνε ὁ ἀήρ· ‖ γάζα (λεπτὸν μετάξινον ὕφασμα) ἀερώδης, gaze aérienne (λεπτοΰφαντος).

ἀέρωσις, εως, ἡ· ἡ ἐν τῷ ἀέρι ἄρσις, enlèvement en l'air ; ‖ ἀέρωσις=ἀερισμός, ἀέρισμα, aération, n. f.

ἀέτειος, ος, ον· ἐκ τοῦ ἀετοῦ, d'aigle ; βλ. ἀετώδης, aquilin, e.

ἀετιαῖος, α, ον· ὁ εἰς τὸ ἀέτωμα ἀνήκων, du fronton ; ἐπίγραμμα ἀετιαῖον, épigramme du fronton.

ἀετιδεύς, εως, ὁ· νεοσσὸς ἀετοῦ, aiglon, n. m.

ἀετίτης, ου, ὁ· λίθος τις εἰς τὴν φωλεὰν τοῦ ἀετοῦ εὑρισκόμενος, aétite, n. m. pierre d'aigle· καλοῦνται οὕτω κοῖλαι καὶ νεφροειδεῖς ἢ στρογγύλαι μᾶζαι ἐξ ἀργιλομιγοῦς αἱματίτου (ὀξειδίου τοῦ σιδήρου) ἔχουσαι χρῶμα κίτρινον καὶ ἀπαντῶσαι ἐντὸς στρωμάτων ἀργιλλικῶν ἢ ψαμμιτικῶν γαιανθρακοφόρου διαπλάσεως, ἐγκλείουσι δὲ εὐκίνητον πυρῆνα.

ἀετοειδής, ής, ές· aquilin, e ; ῥὶς γρυπή =καμπυλόρριν, nez aquilin ; ‖ ἀετοειδῆ πτηνά, les aquilins.

ἀετόλιθος, ὁ· βλ. ἀετίτης.

ἀετομάχος, ου ὁ· lanier, n. m. μαχόμενος τῷ ἀετῷ· πτηνὸν μικρὸν ἔχον γαμψὸν ῥάμφος ὡς ὁ ἀετὸς καὶ ὄνυχας ἱκανῶς μεγάλους.

ἀετονύχι, τό· [διάλ. Νάξου] espèce de raisin à longs grains, εἶδος σταφυλῆς ἐχούσης ῥάγας τραχείας καὶ ἐλλειψοειδεῖς τὸ σχῆμα.

ἀετόπετρα, ἡ· βλ. ἀετίτης.

ἀετόπουλον, τό· ἀετιδεύς, aiglon, n. m.

ἀετός, οῦ, ὁ· aigle, n. m. πτηνὸν ἀνῆκον εἰς τὴν τάξιν τῶν ἁρπακτικῶν καὶ τὴν τούτων ὁμοιογένειαν τῶν ἱερακοειδῶν· τὸ ὄρνεον τοῦτο ἐθεωρεῖτο ἄγγελος τοῦ Διὸς καὶ προφητικὸν πτηνὸν (oiseau de présage)· § —, aigle, n. m. (ἰταλ. aquila)· τὸ ἀπεικόνισμα τοῦ πτηνοῦ ὅπερ ἐτίθετο ἐπὶ τῶν σημαιῶν, ἐξ οὗ ἐκλήθη μεταφ. καὶ αὐτὴ ἡ σημαία τῶν λεγεώνων. Ὁ ἀετὸς ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς ἔμβλημα δυνάμεως καὶ ἰσχύος, διὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν σημαιῶν αἵτινες ἔμελλον νὰ ὁδηγήσωσι τὰς λεγεῶνας εἰς τὴν νίκην. Τὸ ἔμβλημα τοῦτο εἶχον οἱ Ῥωμαῖοι αὐτοκράτορες, ὁ δὲ Κωνσταντῖνος μετέβαλεν αὐτὸν εἰς δικέφαλον ἀετόν, σύμβολον ὅπερ ἐτήρησαν κατόπιν οἱ αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου. Τὸν ἀετὸν ἔλαβεν ὡς ἔμβλημα Κάρολος ὁ μέγας (Charlemagne), ὁπόταν ἔθετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸ στέμμα τῆς Δύσεως. Κατόπιν ἐξηκολούθησαν νὰ φέρωσι τοῦτον Ναπολέων ὁ I, καὶ εἶτα Ναπολέων ὁ III. Σήμερον ὁ ἀετὸς ὑπάρχει εἰς τὰ σύμβολα μοναρχῶν τινῶν ὡς τῆς Ῥωσσίας, Γερμανίας Αὐστρίας καὶ Ἰταλίας· § —, οῦ, ὁ· **αἰετός**, οῦ, ὁ· ἢ **ἀέτωμα**, ατος, τό· fronton, n. m. pignon, n. m. ἢ gable, n. m. [ἀρχιτ.] τὸ τρίγωνον πέρας τοῦ ὀρόφου· αἱ γωνίαι αὐτοῦ εἰς τὴν Δώριον ἀρχιτεκτονικὴν εἶνε 12 $^1/_2$ μοιρῶν (καὶ ἐν γένει εἰς τὴν οἰκοδομικὴν λέγεται οὕτω τὸ τριγωνικὸν τμῆμα εἰς τὸ ἄνω μέρος τοίχου, pignon, n. m. ou gable, n. m.); τὸ **ἀέτωμα** εἶνε τριγωνικὴ ἐπίστεψις μετ' ἀμβλείας γωνίας

προστῴου τινὸς (d'un portique) ἢ προπυλαίου (porche), προνάου (pronaos), κτλ. Ἐκλήθη ἀετὸς διότι ἐν τῇ ἀρχαιότητι τὸ σχηματιζόμενον τρίγωνον κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀετοῦ ἔχοντος ἀναπεπταμένας τὰς πτέρυγας, ἴσως δὲ ὑπὸ τοιούτου ἀετοῦ ἐκοσμοῦντο οἱ ἀρχαιότεροι ναοὶ τοῦ Διός, ὡς φαίνεται καὶ ἔν τινι ἀναγλύφῳ ἐν Ῥώμῃ (villa Matei). Μετὰ ταῦτα τὰ ἀετώματα ἐκοσμοῦντο διὰ πολυτελῶν ἐγλυμμένων συμπλεγμάτων. Ἐπὶ τῶν δύο κεκλιμένων τοῦ τριγώνου πλευρῶν ὑπάρχει ἡ κορωνίς, ὁμοία τῇ τοῦ θριγκοῦ (entablement). Κατασκευάζουσιν ἐπίσης ἀετώματα ἐν σχήματι τόξου ὑπερυψωμένου ἢ καταβεβιβασμένου. Τὸ βάθος τοῦ ἀετώματος περιβαλλόμενον ἄνωθεν ὑπὸ κορωνίδος καὶ κάτωθεν ὁριζοντίως ὑπὸ τοῦ θριγκοῦ καλεῖται τύμπανον (tympan ou tambour), προώρισται δὲ νὰ δέχηται διαφόρους γλυφὰς καὶ κοσμήματα. Εἰς πολλὰ κτίρια ἡ κορυφή, ἐνίοτε δὲ καὶ αἱ τρεῖς γωνίαι τοῦ ἀετώματος, κοσμοῦνται ὑπὸ ἀκρωτηρίων (acrotères). Τὴν σήμερον μεταχειρίζονται τὸ τριγωνικὸν ἢ ἐν σχήματι τόξου ἀέτωμα, ὡς κόσμημα ἄνωθεν τῆς κυρίας εἰσόδου κτιρίου τινός, θυρῶν, παραθύρων, κτλ. σύγκειται δὲ ἐκ βάσεως καὶ δύο κεκλιμένων κορωνίδων, σχηματιζουσῶν εἰς τὸ σημεῖον τῆς συναντήσεώς των λίαν ἀμβλεῖαν γωνίαν, ἢ ἐκ μιᾶς τοξοειδοῦς κορωνίδος καὶ ἐκ τοῦ τυμπάνου. Τὸ ὕψος τοῦ ἀετώματος δέον νὰ ᾖ τὸ $^1/_5$ τῆς βάσεως· ‖ **ὑπερυψωμένον ἀέτωμα**, fronton surmonté, λέγεται ἐκεῖνο, οὗτινος τὸ ὕψος εἶνε μεγαλείτερον τοῦ $^1/_5$ τῆς βάσεως, **καταβεβιβασμένον** δὲ (surbaissé), ὅταν ἦνε μικρότερον. Κατασκευάζονται καὶ ξύλινα ἀετώματα μετὰ ἢ ἄνευ κοσμημάτων, τοποθετούμενα ἄνωθεν τῶν θυρῶν, παραθύρων, ἐπίπλων, κτλ· ‖ **τριγωνικὸν ἀέτωμα**, fronton triangulaire ; ‖ **κυκλικὸν ἢ τοξοειδὲς ἀέτωμα**, fronton sphérique ou cintré; ἀμφότερα κατασκευάζονται ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη· ‖ **ἀετωμάτιον** ἤτοι μικρὸν ἀέτωμα, petit fronton ou fronteau, n. m ; ‖ **τριγωνικὸν μέρος τοίχου (ἀετωματικόν)**, pignon, n. m. ἢ gable, n. m. ἢ mur en pointe d'un édifice, εἶνε τὸ ἀνώτερον τριγωνικὸν μέρος τοίχου τὸ ἀπολῆγον εἰς αἰχμὴν καὶ περιορίζον τὰ πλευρὰ τῶν διρρόων στεγῶν, ὅπερ παρίσταται ἐν εἴδει ὑψηλοῦ ἀετώματος· § [παιγν.] ἀετός, cerf-volant, n. m; πετῶ ἀετόν, enlever (faire voler) un cerf-volant ; § [ἰχθ.] ἀετός, aigle de mer ; espèce de raie; εἶδος βατίδος (σαλαχίου), mourine, n. f; ‖ ἀετὸς [διάλ. Νάξ.]=τὸ τριγωνικὸν σχῆμα τῶν ὄψεων τῶν οἰκιῶν ἐν Ξηροχωρίῳ [χωρ. Νάξ.], ὁ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀετὸς τῶν ναῶν.

ἀετοφόρος, ὁ· (ἀετός, φέρω), porte-aigle, n. m. ὁ φέρων τὴν σημαίαν ἀετὸν τῶν Ῥωμαίων.

ἀετώδης, ης, ες· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἀετοῦ, de la nature de l'aigle ; ἀέτειος, ὁ τοῦ ἀετοῦ, d'aigle ; ‖ ἀετώδης, aquilin, e (προφ. akilin, λατ. aquilinus, καὶ aquila ἀετός, ἡ σημαία των)· ‖ **ἀετῶδες βλέπειν**=ἀέτειον βλέμμα, regard perçant, ἤτοι ὀξέως βλέπειν ὡς ὁ ἀετός, avoir le regard perçant comme l'aigle; ‖ τὸ ἀετῶδες, la race ou le caractère des aigles.

ἀέτωμα, ατος, τό· «ἀέτωμά τι ἐστὶ τὸ εἰς ὕψος ἀνατεταμένον τῆς ὀροφῆς ὥσπερ τρίγωνον» fronton, n. m ; βλ. ἀετός· ‖ —, κορυφὴ τριγωνικὴ τοίχου, pignon d'un mur ; ‖ ἀετωμάτιον, μικρὸν ἀέτωμα, petit fronton, fronteau ; ‖ ἀετώματος βάσις [οἰκοδ.] assouchement, n. m. ἡ σειρὰ τῶν λίθων τῶν ἀποτελούντων τὴν βάσιν τοῦ τριγώνου ἀετώματός τινος· ‖ **ἀετωματικὸς τοῖχος**, mur de pignon ; καλεῖται οὕτως ὁ τοῖχος ὅστις εἰς τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ ἔχει τριγωνικὸν σχῆμα καὶ δέχεται τὸ ἄκρον τῆς στέγης· βλ. ἀετός, **τριγωνικὸν μέρος τοίχου.**

ἀέτωσις, εως, ἡ· ἡ ἀποκορύφωσις τῆς στέγης εἰς ἀέτωμα, l'élevation du faite en pointe; le faite ; le fronton.

ἄζα, ἡ· [διάλ. Κύμης], ἡ λέξις εἶνε ἀρχαιοτάτη σημαίνει δὲ τὴν **καπνιὰν** ἢ τὴν **μελανιάν**, ἥτις σχηματίζεται ἐπὶ τῶν καπνοδόχων· λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ **πικροῦ**, ἅτε ὡς γνωστὸν τῆς ἀσβόλης πικρᾶς οὔσης (Ὁμ. Ὀδυσ. Χ. 184) ἐκ τοῦ **ἀζαίνω**. Ἐν Σκύρῳ λέγεται **ἄθος**, ἐκ τοῦ **αἰθάλη**, ὅθεν suie, n. f. noir de fumée. Ἡ ἄζα παρὰ χωρικοῖς εἶνε τὸ πρόχειρον φάρμακον διὰ νὰ σταματᾷ τὸ αἷμα εἰς τὰ ἁπλᾶ τραύματα.

ἀζαλέα, ας, ἡ [βοτ.]· azalée ἢ azaléa, n. f. (κεκαυμένος, ξηρός, brulé, aride ; διότι τὰ φυτὰ ταῦτα διαιτῶνται εἰς ξηρὰ ἐδάφη), γένος τῆς οἰκογενείας τῶν ἐρεικοειδῶν, συγγενῆ τῶν ῥοδοδένδρων.

ἀζαλεΐνη, ης, ἡ [χημ.] azaléine, n.f. συνώ. τῆς ῥοδανιλίνης (rosaniline)· ἐρυθρὸν χρῶμα συνιστάμενον κυρίως ἐκ νιτρικῆς ῥοδανιλίνης καὶ λαμβανόμενον τῇ ἐπιδράσει νιτρικοῦ ὑδραργυροξειδίου ἐπὶ ἀνιλίνης.

ἄζαλο, τό· [διάλ. Κύμης]=ἴχνη, πατησιές, les traces; καὶ ζάλο-ζάλα=βήματα (ἐκ τοῦ ἀζαίνω ἢ ἐκ τοῦ σάλος - ζάλος - ζάλο).

ἀζάρωτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ζαρωμένος, ἀρυτίδωτος, non ridé, ée; ‖ non chiffonné ; ἐπὶ ἐνδυμάτων, κτλ. «εἶνε ἀζάρωτος 'στὸ πρόσωπό του ἀκόμα».

ἀζάτη, ἡ [διάλ. Ἠπείρου] ἐλευθερία, liberté, n. f. ἐλεύθερος, libre ; «ἀπόλυσε τὸ βῶδι ἀζάτη», φαίνεται δὲ μᾶλλον νὰ ἦνε τουρκικὴ λέξις, καίτοι ἀπαντᾷ εἰς τὸν Ἡσύχιον.

ἀζεμάτιστος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ζεματισμένος, non échaudé, ée ; «ὅταν ἡ ὄρνιθα ἦνε ἀζεμάτιστη, δὲν μαδίζεται».

Ἀζέμπρο, azébro, ἱππικὴ φυλὴ ἐν Αἰθιοπείᾳ.

ἀζευγάρωτος, η, ον· [δημ.] ἀσυνδύαστος, non accouplé, ée (ἰδίως ἐπὶ ζώων)· ‖ ἀνόμοιος, dépareillé, impossible à appareiller ; ‖ [ἐπὶ ἀγρῶν] ἀκαλλιέργητος, non labouré, ée.

ἄζευτος, ὁ· [δημ.] ὁ μὴ ἐζευγμένος, non attelé, ée; «ἄζευτο βῶδι» τὸ μήπω τεθειμένον εἰς ζυγὸν τοῦ ἀρότρου· βλ. ἄζευκτος.

ἄζευκτος, ος, ον· ὁ μὴ ζευχθείς, non attelé, ée, ὁ μὴ ὑπὸ ζυγὸν βαλθεὶς (ἵππος), non soumis au joug ; ‖ ἄζευκτος ποταμός, rivière

non traversée par un pont, qui n'a pas de pont· βλ. ἄζευτος.

ἀζήλευτος, η, ον· βλ. ἄζηλος.

ἀζηλία, ας, ἡ· ἔλλειψις ζήλου, défaut de zèle ; τὸ εἶναί τινα ἀπηλλαγμένον ζηλοτυπίας, absence de jalousie.

ἄζηλος, ος, ον· ἀζήλευτος, ἐλεύθερος φθόνου, qui n'est pas envié ; ἀνεπίφθονος, inenvié, ée, non enviable ; || ἄζηλος, ὁ ἄνευ ζήλου, qui n'a point de zèle.

ἀζηλοτύπητος, ος ον· ὁ μὴ ζηλοτυπηθεὶς ἢ ζηλοτυπούμενος, qui ne fait pas de jaloux.

ἀζηλότυπος, ος, ον· ὁ ἄνευ ζηλοτυπίας, qui n'est pas jaloux.

ἀζήλωτος, ος, ον· ὁ οὐχὶ ἄξιος φθόνου, non envié, ée, peu digne d'envie ; || ἀζήλωτος, ὁ ἄνευ ζήλου, qui n'a pas de zèle ; || [ἐπίρ.] ἀζηλώτως, sans zèle.

ἀζημία, ας, ἡ· ἔλλειψις ζημίας, exemption de dommage.

ἀζήμιος, ος, ον· ὁ ἄνευ ζημίας, qui est sans dommage ; ἀτιμώρητος, impuni, e ; || — (ἀζημίωτος), ὁ μὴ ζημιῶν, qui ne cause aucun dommage ; ὁ ἄμεμπτος, ὁ ἀβλαβής, inoffensif, ive.

ἀζημίως, [ἐπίρ.] ἄνευ ζημίας, sans dommage ; ἄνευ βλάβης, sans préjudice ; sans nuire.

ἀζήμιωτος, η, ὁ [δημ.] μὴ ζημιωμένος «ἐβγῆκαν ἀζήμιωτοι»· εἰς τὸ ἐμπόριόν του πάντοτε ἔμεινεν ἀζήμιωτος· βλ. ἀζημίωτος.

ἀζημίωτος, ος, ον· κοινῶς ἀζήμιωτος, ὁ μὴ ζημιωθείς, ὁ ἐλεύθερος ζημίας, qui n'a éprouvé aucun dommage (préjudice), aucune perte ; qui n'est pas lesé, non lesé, ée ; || μὲ τὸ ἀζημίωτόν σας [φρ. ἐμπορ.] sans que cela vous en coûte ; ἄνευ οὐδεμιᾶς ζημίας, sans aucune perte (sans frais) de votre part ; sans (vous porter) préjudice ; || —, βλ. ἀζήμιος, ὁ μὴ ζημιῶν.

ἀζητησία, ας, ἡ· ἔλλειψις ζητήσεως, manque de demande.

ἀζήτητος, ος, ον· ὁ μὴ ζητούμενος ἢ ζητηθείς, qui n'est pas demandé (recherché, réclamé) ; non cherché, ée ; παραμεληθείς, négligé, ée (ἰδίως ἐπὶ ἐμπορεύματος).

ἀζιμουθιακός, ή, όν, ἢ ἀζιμουθικός azimutal, ale, aux, adj. ὁ παριστάνων ἢ μετρῶν τὰ ἀζιμούθια· || κύκλος ἀζιμουθιακός, cercle azimutal, μέγιστος κύκλος τῆς οὐρανίου σφαίρας περιλαμβάνων τὸν κάθετον κύκλον τοῦ τόπου· || γνώμων ἀζιμουθιακός, cadran azimutal, ἡλιακὸν ὡρολόγιον μετὰ καθέτου δείκτου (à style vertical) ; || πυξὶς ἀζιμουθιακή, compas azimutal (ἢ παραλλακτικὴ πυξίς, compas de variation, βλ. καὶ πυξίς), μεγάλη πυξὶς (boussole) μετὰ διαστοχαστρίων (à pinnules), δι' ἧς ἐνδείκνυνται αἱ παραλλαγαὶ τῆς μαγνητικῆς βελόνης τῆς πυξίδος (variations de l'aiguille aimantée) διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ μαγνητικοῦ ἀζιμουθίου ἀστέρος τινός, ὅπερ συγκρίνουσι πρὸς τὸ ἀληθὲς ἀζιμούθιον (azimut vrai). Αἱ πυξίδες αὗται εἰσιν ὅμοιαι τῶν διοπτήρων ἢ διοπτηρίων, ἀλλ' ὁ διοπτὴρ αὐτῶν στρέφεται ὁριζοντίως καὶ καθέτως. Τὸ αὐτὸ ὄργανον χρησιμεύει εἰς διαφόρους ἄλλας ναυτικὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις· || [οὐδ. οὐσ.] ἀζιμουθιακόν, τό· azimutal, n. m. καλεῖται πυξὶς χρησιμεύουσα νὰ ἐξακριβώνῃ εἰς ποίαν διαίρεσιν τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὁρίζοντος ἀνατέλει ἢ δύει παρατηρούμενός τις ἀστήρ· || ἀζιμουθιακόν, un azimutal ; ἀζιμουθιακά, des azimutaux.

ἀζιμουθικός, ή, όν· βλ. ἀζιμουθιακός.

ἀζιμούθιον, ου, τό· ἢ ἀζιμούθ, azimut (πρ. mut'), n. m. [ἀστρ.] γωνία σχηματιζομένη μεταξὺ σταθεροῦ κατακορύφου κύκλου (καθέτου κύκλου) καὶ ἑτέρου τοιούτου διερχομένου δι' οὐρανίου τινὸς σώματος· || μαγνητικὸν ἀζιμούθιον, azimut magnétique, γωνία περιλαμβανομένη μεταξὺ τοῦ μεσημβρινοῦ τοῦ τόπου τῆς παρατηρήσεως καὶ τοῦ μαγνητικοῦ μεσημβρινοῦ μετρεῖ δὲ τὴν ἀπόκλισιν (déclinaison) τῆς μαγνητικῆς βελόνης· || [ἀστρ.] — ἀστέρος τινὸς (azimut d'un astre) καὶ γενικῶς σημείου τινὸς οἱουδήποτε τοῦ οὐρανοῦ καλεῖται ἡ δίεδρος γωνία ἡ σχηματιζομένη εἰς τὸ Ζενίθ, ἐκ τοῦ κατακορύφου κύκλου τοῦ ἀστέρος ἢ τοῦ ἀντικειμένου καὶ τοῦ μεσημβρινοῦ τοῦ τόπου τῆς παρατηρήσεως, μετρεῖται δὲ ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος ἀπὸ 0 εἰς 180° πρὸς Α ἢ Δ, ἀρχῆς γενομένης ἐκ τοῦ μέρους τοῦ κατακορύφου κύκλου τοῦ περιλαμβάνοντος τὸν ἀνώτερον πόλον· || [ἀρχιτ.] ἀζιμούθιον τοίχου, azimut d'un mur, καλεῖται ἡ γωνία καθ' ἣν οὗτος ἐκκλίνει πρὸς Ἀνατολὰς ἢ πρὸς Δυσμάς, μὲ ἄλλους λόγους ἡ γωνία ἥντινα σχηματίζει μὲ τὸν μεσημβρινὸν τοῦ τόπου.

ἀζούλιγος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης]=ἀζούλιστος, ὁ μὴ ζουλισθείς, βλ. ἀθλιβής· ἀλύγιστος, ἄκαμπτος, infléxible.

ἀζούματον, τό· [δημ.] [φυτ.] τὸ εὔζωμον ἢ καὶ ζούματον=ἡ ρόκα, la roquette ; βλ. καὶ ἀγριοζούματον.

ἀζούπητος, η, ον· [διάλ. Ἠπείρ.] καὶ ἀζούλιστος, ἀθλιβής· «σταφύλια ἀζούπητα»· ὁ μὴ ζουλισθείς, βλ. ἀθλιβής.

ἀζύγιαστος, η, ον· [δημ.] βλ. ἀζύγιστος.

ἀζύγιαχτος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης]=ἀζύγιστος, βλ. λέξιν· ἀζύγιαχτον ψωμὶν τρώγω = χαραμοφαγῶ.

ἀζύγιστος, η, ον· [δημ.] ἀστάθμητος, qui n'a pas été pesé ; non pesé, ée ; || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ζυγισθῇ, impossible à peser.

ἄζυμος, ος, ον· ὁ χωρὶς ζύμην (προζύμι) ἄρτος, fait (pétri) sans levain ; || ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων [ἐκκλ.] la fête des azymes ; ἤτοι τὰ ἄζυμα τῶν Ἑβραίων.

ἀζυμοσφραγίς, ίδος, ἡ· ἡ ὄστια, pain à cacheter ; διὰ τὴν σφράγισιν τῶν γραμμάτων, κοινῶς τὸ βουλλίνι.

ἀζύμωτος, η, ον· [δημ.] non pétri, e, ὁ μὴ ζυμωθείς=ἀκατάμακτος.

ἀζωβενζόη, ης, ἡ· azobenzide (προφ. bin), n. m. [χημ.] συνώνυμον τοῦ ἀζωβενζόλη καὶ τοῦ διαζωβενζόλη, ὅπερ εἶνε τὴν σήμερον εὐχρηστότερον· βλ. ἀζωβενζόλη.

ἀζωβενζοΐδη, ης, ἡ· azobenzoïde (πρόφ. binzoïde, ἄζωτον, καὶ βενζοΐδη=benzoïde), n. m. [χημ.] σῶμα ἀπολαμβανόμενον διὰ τῆς παρατεταμένης ἐπενεργείας τῆς ἀμμωνίας (ammoniaque) ἐπὶ ἐλαίου ἐξ ἀμυγδάλων γλυκῶν.

ἀζωβενζοϊδίνη, ης, ἡ· azobenzoïdine (πρόφ. binzoïdine, ῥίζα ἄζωτον, βενζοΐδη), n. f. [χημ.] σῶμα ἰσομερικὸν (isomérique) τῷ προηγουμένῳ ἀπολαμβανόμενον διὰ τῶν αὐτῶν μεθόδων, ἀλλ' ὅπερ διαφέρει κατὰ τὸ σχῆμα τῶν κρυστάλλων καὶ ἐκ τῆς ἰδιότητος ἣν κέκτηται τὸ νὰ διαλύηται ἐν τῷ αἰθέρι.

ἀζωβενζοϊκός, ή, όν (bin,—ῥίζα ἄζωτον, βενζοϊκόν=benzoïque) adj. λέγεται περὶ ὀξέος στερεοῦ, ἀμόρφου, ἀνοικτοκιτρίνου, παραγομένου διὰ τῆς ἐξαναλύσεως (réduction) τοῦ νιτροβενζώδους νατρίου διὰ ἀμαλγάματος νατρίου (amalgame de sodium).

ἀζωβενζόλη, ης, ἡ· azobenzol (προφ. binzol, ἄζωτον καὶ βενζόλη=bensol), n. m. σύνθεσις πηγάζουσα ἐκ τῆς βενζίνης (benzine), ἥτις παράγεται κατὰ τὴν ξηρὰν ἀπόσταξιν (distillation sèche) τῆς ἀζωξυβενζόλης καὶ περιλαμβάνει τὰ στοιχεῖα δύο μορίων βενζίνης ἔνθα δύο ἄτομα ὑδρογόνου ἀντικαθίστανται ὑπὸ δύο ἀτόμων ἀζώτου· καλεῖται ἐπίσης ἀζωβενζόη.

ἀζωβενζοΰλη, ἡ· azobenzoyle (bin-zo-il' ἄζωτον καὶ βενζοΐδη=benzoide), n. m. [χημ.] σῶμα ἀπολαμβανόμενον διὰ τῆς ἐπενεργείας τῆς ἀμμωνίας ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀμυγδάλων γλυκῶν ἐλαίου. Εἶνε κόνις λευκὴ στίλβουσα καὶ διαλυτὴ ἐν τῷ οἰνοπνεύματι.

ἀζωβενζοϋλίνη, ἡ· azobenzoylide (bin-zo-i- ῥίζα, ἀζωβενζοΰλη), n. m. [χημ.] σῶμα ἰσομερικὸν τῆς ἀζωβενζοΰλης, ἀλλ' ἀδιάλυτον ἐν τῷ οἰνοπνεύματι καὶ διαφέρον τοῦ ἰσομεροῦς του κατὰ τὸ σχῆμα τῶν κρυστάλλων.

ἀζωβενζύλη, ἡ· azobenzyle (bin- ἄζωτον καὶ βενζύλη=benzyle), n. m. σῶμα κρυσταλλώσιμον, ἀπολαμβανόμενον διὰ τῆς ἐκ νέου ἐπενεργείας τῆς ἀμμωνίας ἐπὶ διαλύσεως βενζύλης.

ἀζωβενζώδης, ης, ες· azobenzoate, n. m. ἅλας σχηματιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀζωβενζοϊκοῦ ὀξέος· ‖ ἀζωβενζῶδες ἀσβέστιον (τιτάνιον), azobenzoate de calcium.

ἀζωγράφητος, η, ον καὶ

ἀζωγράφιστος, η, ον· ὁ μὴ ζωγραφηθείς, qui n'est pas peint (dessiné); non peint, e; non dessiné, ée.

ἄζωνος, ος, ον· ὁ ἄνευ ζώνης, qui n'a point de ceinture, qui est sans ceinture.

ἀζωξυβενζίνη, ἡ· azoxybenzide (ksi-ben, ἀπὸ ἄζωτον, ὀξυγόνον καὶ βενζίνη=benzine, ἄζω(το)(ο)ξυ(γονο)βενζίνη)· [χημ.] οὐσ. ἀρσ. συνώνυμον τῆς ἀζωξυβενζόλης.

ἀζωξυβενζόλη, ἡ· azoxybenzol (ben, ἀπὸ ἄζωτον, ὀξυγόνον καὶ βενζίνη=benzine) [χημ]. n. m. σῶμα παραγόμενον διὰ τῆς ἐξαναλύσεως (réduction=ἡ ἐκ νέου ἀνάλυσις πρὸς ἀφαίρεσιν τοῦ ὀξυγόνου) τῆς νιτροβενζίνης δι' οἰνοπνευματώδους διαλύσεως καλίου· συνώνυμον τῆς ἀζωξυβενζίνης.

ἀζωξυλίνη, ης, ἡ· azoxylène (ksi-)· παράγεται διὰ τῆς ἐξαναλύσεως (réduction) τῆς νιτροξυλίνης τῇ ἐπενεργείᾳ ἀμαλγάματος νατρίου (amalgame de sodium).

ἀζώσταρος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] η, ον·=ἄζωστος.

ἄζωστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐζωσμένος, qui n'est pas ceint; non ceint, e; qui ne porte pas de ceinture; qui n'est pas entouré, ée.

ἀζωτανθρακικός, ή, όν· azocarbonique (ἄζωτον, ἄνθραξ=carbone), adj. [χημ.] συνώνυμον τοῦ πικρικὸν (ὀξὺ)=picrique (acide).

ἀζωτανθρακιτικός, ή, όν· azocarbique (ἄζωτον, ἄνθραξ=carbone), adj. [χημ.] συνώνυμον τοῦ κυανικὸς=cyanide=cyanique.

ἀζωτανθρακίτης, ὁ· azocarbide (ἄζωτον, ἄνθραξ=carbone), n. m. ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν ἔκφρασιν ἀζωτανθρακίτης ὑδρικὸς=azocarbide hydrique, ὀνομασία διδομένη ἐνίοτε εἰς τὸ κυανικὸν=cyanide=cyanique.

ἀζωτανθρακοῦχον, ου, τό· azocarbure (ἄζωτον, ἄνθραξ=carbone), n. m. ἕνωσις ἀζώτου καὶ ἄνθρακος=κυανοῦχος=cyanure.

ἀζωτίδιον, τό· azotide, n. m. ἕνωσις διγενὴς ἐν ᾗ τὸ ἄζωτον εἶνε τὸ κύριον ἠλεκτρο-αρνητικόν· ‖ ἀζωτίδια, azotides, καλοῦνται ἀζωτικὰ ὀρυκτὰ ἢ ἀζωτικαὶ γαῖαι, ἤτοι περιέχουσαι νιτρικὰ ἅλατα, ἄζωτον καὶ ἀμμωνιακόν.

ἀζωτίζω, azoter καὶ azotiser, κορέννυμι, ἐμπληρῶ δι' ἀζώτου σῶμά τι.

ἀζωτικός, ή, όν· azoté, ée, περιέχων ἄζωτον· ‖ ἀζωτικὴ οὐσία, substance azotée; § ἀζωτικός, azotique, adj. λέγεται περὶ ἀνυδρίτου (anhydride) σχηματιζομένου δι' ὀξειδώσεως τοῦ ἀζώτου, καθὼς ἐπίσης καὶ περὶ ὀξέος παραγομένου διὰ τῆς ἐνυδρώσεως (hydratation) τοῦ ἀνυδρίτου. Συνώνυμα, ἀζωτικὸς (azotique, ἀνυδρίτης (anhydride) καὶ **νιτρικὸν** ὀξὺ (acide nitrique = acide azotique, ἀζωτικὸν ὀξὺ ὅπερ καὶ ὀξυάζωτον καλεῖται· ‖ ἄνυδρον ἀζωτικὸν ὀξὺ (acide azotique anhydre) = ἀζωτικὸς ἀνυδρίτης (anhydride azotique) εἶνε κρυσταλλικὸν στερεὸν λευκὸν ἔχον τὸν τύπον $Αζ^2 O^5$. ‖ τὸ ἀζωτικὸν ὀξὺ (acide azotique = **νιτρικὸν** ὀξὺ (acide nitrique), ἔχει τὸν τύπον Ὑδρ. Αζ. O^3. § ἀζωτικός, ή, όν (azotate) = **νιτρικός**, ή, ὸν (nitrate). Τὸ ἀζωτικὸν ἅλας (azotate) ἢ **νιτρικὸν** ἅλας (nitrate), εἶνε ἅλας παραγόμενον διὰ τῆς ἑνώσεως τοῦ νιτρικοῦ ὀξέος (acide azotique) μετὰ μιᾶς βάσεως· βλ. **νιτρικός**· ‖ ἀζωτικὸς ἄργυρος (azotate d'argent) = νιτρικὸς ἄργυρος (nitrate d'argent), κοινῶς πέτρα κολάσεως· ‖ ἀζωτικὸν κάλιον (azotate de potasse) = νιτρικὸν κάλιον [nitrate de potasse] = νίτρον (nitre).

ἀζωτίνη, ης, ἡ· azotine, n. f. ἀζωτικὴ οὐσία τοῦ ἐρίου ἢ τῆς μετάξης κατασταθεῖσα διαλυτή.

ἀζωτισμένος, η, ον· ὁ κορεσθεὶς δι' ἀζώτου, azoté, ée; ἐπίσης azotisé, ée.

ἀζωτισμός, οῦ, ὁ· azotisation (ti-za-si), n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμπληροῦν σῶμά τι δι' ἀζώτου· ‖ ἐπίσης — (azotisation) καλεῖται τὸ

ἀποτέλεσμα τῆς ἐμπληρώσεως σώματός τινος δι' ἀζώτου.

ἀζωτίτης, ου, ὁ· azotite, n. m. ἅλας ἀπολαμβανόμενον διὰ τῆς ἐπενεργείας τοῦ ἀζωτικοῦ ὀξέος (acide azotique=νιτρικοῦ ὀξέος) ἐπὶ βάσεώς τινος· λέγεται ἐπίσης **νιτρίτης** (nitrite)· azotites καλοῦνται ἐν γένει τὰ νιτρώδη ἅλατα.

ἀζωτιωδικός, ή, όν· azotiodique (ἄζωτον, ἰώδιον), adj. λέγεται περὶ ὀξέος σχηματιζομένου διὰ τῆς ἑνώσεως τοῦ ἀζωτικοῦ ὀξέος (acide azotique=νιτρικοῦ ὀξέος) καὶ τοῦ ἰωδικοῦ ὀξέος (acide iodique).

ἀζωτολουϊδίνη, ης, ἡ· azotoluidine, n. f. σῶμα γνωστὸν ἐπίσης ὑπὸ τὸ ὄνομα διαζωτολουΐνη (diazotoluène), παραγόμενον διὰ τῆς ἐπενεργείας τοῦ νιτρικοῦ ὀξέος ἐπὶ τῆς τολουϊδίνης (toluidine).

ἀζωτόμετρον, τό· (ἄζωτον, μέτρον), azotimètre. n. m. ὄργανον προωρισμένον νὰ προσδιορίσῃ τὸ ποσὸν τοῦ ἀζώτου ὅπερ ἐμπεριέχεται εἰς σῶμά τι· βλ. ἄζωτον.

ἄζωτον, ου, τό· (α, στερ. ζωή), azote, n. m. [χημ.], χημ. συμβ. Αζ. σῶμα ἁπλοῦν, ἀέριον ἄχρουν, ἄοσμον καὶ ἄνευ γεύσεως. Τὸ **ἀζωτικὸν ἀέριον** (le gaz azote) καὶ τὸ **ὀξυγόνον** (oxygène) εἰσὶ τὰ δύο κύρια συστατικὰ τῆς ἀτμοσφαίρας. Τὸ ἄζωτον εἶνε συστατικὸν τῶν ὀργανικῶν καὶ φυτικῶν οὐσιῶν. Κατὰ τὰς ὀργανικὰς ἀναλύσεις ὁ **ποσοτικὸς προσδιορισμὸς τοῦ ἀζώτου** (dosage de l'azote) ἐκτελεῖται διὰ τοῦ **ἀζωτομέτρου**, προσδιορίζουσι δὲ συνήθως τὸ ἄζωτον κατ' ὄγκον, δύνανται ὅμως νὰ προσδιορίσωσιν αὐτὸ καὶ κατὰ βάρος· τὸ ἄζωτον καλεῖται ἐνίοτε καὶ νιτρογενές, nitrogène; || αἱ μετ' ὀξυγόνου **ἑνώσεις τοῦ ἀζώτου** (composés oxygénés de l'azote=ὀξυγονικαὶ ἑνώσεις τοῦ ἀζώτου). Τὸ ἄζωτον σχηματίζει μετὰ τοῦ ὀξυγόνου τὰς ἑξῆς ἑνώσεις: 1) **πρωτοξείδιον ἀζώτου** (protoxyde d'azote ἢ oxyde azoteux= $Αζ^2Ο$, ὅπερ καὶ ἀζωτομονοξείδιον καλοῦσι), 2) **διττοξείδιον ἀζώτου** (bioxyde d'azote ἢ oxyde azotique=ΑζΟ), 3) **ὑποξείδιον ἀζώτου** (acide hypoazoteux), 4) **ἀνυδρίτης ἀζωτώδης** ἢ νιτρώδης (anhydrite azoteux ou nitreux=ἀζωτῶδες ἢ **νιτρῶδες ὀξὺ**=acide azoteux), 5) **ὑπεροξείδιον ἀζώτου** (péroxyde d'azote=ὑπονιτρικὸν ὀξὺ=hypoazotide), 6) **ἀζωτικὸν ὀξὺ =νιτρῶδες ὀξὺ** (acide azotique anhydre=anhydride azotique, $Αζ^2Ο^5$=acide nitrique, καλούμενον καὶ ὀξυάζωτον). § χλωριοῦχον ἄζωτον, chlorure d'azote; || βρωμιοῦχον ἄζωτον, bromure d'azote; || ἰωδοῦχον ἄζωτον, iodure d'azote; §κορρένυμι, ἐμπληρῶ δι' ἀζώτου, azoter, azotiser, ἀζωτίζω. § ὀξείδιον ἀζώτου, oxyde d'azote.

ἀζωτοξείδιον, τό· azotoxyde (to-ksid'), n. m. ὀνομασία γενικὴ τῶν μεταλλευμάτων ἅτινα περιέχουσιν ὀξείδιον τοῦ ἀζώτου (oxyde d'azote).

ἀζωτοτένεια, ἡ· azoténène, n. f. νοσηρὰ ἐπικράτησις, ὑπεροχὴ ἀζώτου ὡς πρὸς τὰ ἄλλα στοιχεῖα ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου.

ἀζωτοϋδραργυρικός, ή, όν· azoto-mercurique, adj. ἀντιδραστικὸν (réactif) τῇ ἐπενεργείᾳ τοῦ νιτρικοῦ ὀξέος ἐπὶ τοῦ ὑδραργύρου, χρησιμεύοντος διὰ τὴν διάγνωσιν τῆς ὑπάρξεως λευκωματοειδῶν οὐσιῶν· τὸ ἀζωτοϋδραργυρικὸν ἀντιδραστικὸν καλεῖται ἐπίσης, réactif de Millon.

ἀζωτουρία, ἡ· azoturie, n. f. (ἄζωτον, οὖρον)· νοσηρὰ κατάστασις καθ' ἣν ἡ ἐν τοῖς οὔροις ἐνυπάρχουσα οὐρία εὕρηται εἰς μεγάλην ποσότητα. Συνυπάρχει ὡς σύμπτωμα ἄλλων παθήσεων, συχνάκις ὅμως εἶνε σύμπτωμα τοῦ διαβήτου ἢ τῆς πολυουρίας· ὁ **ἀζωτουρικὸς διαβήτης**, (diabète azoturique) εἶνε γενική τις ἀσθένεια· ἡ θεραπεία εἶνε ἡ τοῦ διαβήτου.

ἀζωτοῦχον (σῶμα), azoture, n. m. γενικὴ ὀνομασία πάσης ἑνώσεως ἀζώτου μετὰ βάσεως (radical).

ἀζωτοῦχος, ος, ον· ὁ περιέχων ἄζωτον, azoté, ée; || ἀζωτοῦχοι οὐσίαι, substances azotées; || τρόφιμα ἀζωτοῦχα, aliments azotés;

ἀζωτώδης, ης, ες· azoteux (eû), euse, adj. ὁ περιέχων ἄζωτον=ἀνυδρίτης ἀζωτώδης ἢ νιτρώδης (anhydride azoteux ou nitreux), ἀνυδρίτης σχηματιζόμενος διὰ τῆς ἑνώσεως δύο μερῶν ἀζώτου καὶ τριῶν μερῶν ὀξυγόνου· || ἀζωτῶδες ἢ νιτρῶδες ὀξύ, acide azoteux, ὀξὺ ἀνταποκρινόμενον μὲ τὸν ἀζωτώδη ἀνιδρύτην (anhydride azoteux); || **ἀζωτῶδες** ὀξὺ=anhydride azoteux= $Α^2ΖΟ^3$

ἀζωτοφόρος, ος, ον· ἡ ἀζωτοῦχος (ἄζωτον, φέρω, ἔχω), azotifère, adj.

ἀζωτύλη, ης, ἡ· azotyle, n. m. ὀνομασία ὀξυαζωτικῆς βάσεως (radical oxyazotique), ὑπάρχει ἐν ἐλευθέρᾳ καταστάσει· τύπος $Αζ.Ο^2$.

ἀζώτωσις, εως, ἡ· azotation (si), n. f. προσδιορισμὸς τοῦ ἐλευθέρου ἀζώτου εἰς τὰ κύτταρα τῶν φυτῶν ἢ τῶν ζώων.

ἀηδής, ής, ές, dégoûtant, e; écœurant, e (ἐπὶ ἐνεργείας φαγητῶν ἢ ποτῶν φερόντων ἀηδίαν, ἄνοστος, σιχαμερός, δυσάρεστος· || [μεταφορ.] ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες γίνονται φορτικοί, δυσάρεστος, désagréable, déplaisant, e; ἀπεχθής, odieux, euse; ἐνοχλητικός, ennuyeux; χαρακτὴρ ἀηδὴς (δυσάρεστος), caractère déplaisant; || ἐπὶ πραγμάτων ἅτινα δυσάρεστον ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων ποιοῦσιν ἐντύπωσιν, ἄνοστος, insipide; ἄχυμος, insuave; ἀνούσιος, fade; ἄχαρις, plat; || ἀηδὲς φαγητόν, mets dégoûtant; || ἀηδὴς ὀσμή, odeur écœurante; || ἀηδεῖς ἔπαινοι, louanges insipides; || ἀηδεῖς στίχοι, des vers plats.

ἀηδία, ας, ἡ· (βλ. ἀηδής), dégoût, n.m. ἀπαρέσκεια, déplaisance, n. f. δυσαρέσκεια, désagrément, n. m. ἐνόχλησις, ennui, n. m. ἡ ἀνοστία, σιχασιά, insipidité, n. f. ἀηδία= ἔλλειψις ἡδύτητος, insuavité, n. f; || ἀηδία ὀσμῆς, l'insuavité d'une odeur; || ἀηδία = τὸ ἄχαρες, la platitude; ἡ ἀνοστιά, τὸ ἀνούσιον, la fadaise; || εἶνε (μία) ἀηδία, c'est dégoûtant; || τί ἀηδία! fi! quelle horreur; || λέγειν ἀηδίας, dire des platitudes.

ἀηδιάζω, (βλ. ἀηδής)· dégoûter, προξενῶ ἀηδίαν, inspirer (causer) du dégoût; écœu-

rer, φέρω ἀηδίαν (ἀνακατόνω τὴν καρδιά), faire soulever le cœur; αἰσθάνομαι ἀηδίαν, ἀποστροφήν, δυσαρέσκειαν, σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι, répugner; || ὅλα μ' ἀηδιάζουν, tout me dégoûte; § [συνηθ. οὐδ.] se dégoûter; être dégoûté; avoir (éprouver) du dégoût; ἤτοι ἀποστρέφομαι «ἀηδίασα τὸ κρέας» «ἀηδίασα τὸν δεῖνα, ὥστε δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸν ἴδω»· || ἀπὸ τότε τὸν ἀηδίασα (τὸν ἀπεστράφην), depuis lors je l'ai pris en aversion; || ἀηδιάζω νὰ ὁμιλῶ περὶ τούτου, il me répugne d'en parler; || μ' ἔκαμε ν' ἀηδιάσω τὸ ψάρι, il m'a dégoûté du poisson; || ἀηδιάζω τὴν γλῶσσάν του, son langage m'écœure; || ἀηδίασε τὸν κόσμον, il a pris le monde en horreur.

ἀηδουνόπλου, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] νεοσσὸς ἀηδόνος, le poussin (petit) du rossignol.

ἀηδουνουφουλνά, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] φωλεὰ ἀηδόνος, le nid du rossignol.

ἀηδών, όνος, ἡ· (κοινῶς τὸ ἀηδόνι), le rossignol; μικρὸν πτηνὸν ᾆδον λαμπρῶς· || [μεταφ.] ὁ καλῶς ᾄδων, chanteur, euse; || τὸ (ᾆσμα) κελάδημα τῆς ἀηδόνος, le chant du rossignol.

ἀηδῶς, [ἐπίρ.] κατ' ἀηδῆ τρόπον, d'une manière dégoûtante, avec dégoût; ἄνευ ἀπολαύσεως, ἄνευ ἡδονῆς, μὲ δυσαρέσκειαν, désagréablement; ἀνουσίως, insipidement.

ἀήθης, ης, ες· ὁ ἀσυνήθης· ὁ μὴ συνειθισμένος, qui n'a pas l'habitude de: inusité, ée; inaccoutumé, ée; ὁ ἀσυνήθης, l'insolite; [μεταφ.] ὁ παράδοξος, étrange.

ἀήκουστος [δημ.] βλ. ἀνήκουστος.

ἀήρ, ἀέρος, ὁ· κοινῶς ὁ ἀέρας καὶ ἀγέρας, air, n. m. ῥευστὸν ἀερῶδες περιβάλλον τὴν γῆν, ὅπερ εἶνε πιεστὸν (compressible), ἐλαστικὸν (élastique) καὶ ἔχει βάρος. Εἶνε ἕνωσις κατ' ὄγκον 79,2 μερῶν ὀξυγόνου καὶ 20,8 μερῶν ἀζώτου. Ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀὴρ ἐμπεριέχει μικρὰν ποσότητα ἀνθρακικοῦ ὀξέος καὶ ὑδατμούς. Ἀὴρ λέγεται συνήθως τὸ κατώτερον περιβάλλον ἡμᾶς τοῦ ἀέρος στρῶμα, τὸ δὲ ἀνώτερον, καθαρώτερον καὶ ὑπεράνω τοῦ ἀέρος καλεῖται **ἀτμόσφαιρα** (atmosphère). Τὸ ὕψος τῆς ἀτμοσφαίρας εἶνε τουλάχιστον ἴσον πρὸς 60 χιλιόμ. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἕνεκα τοῦ βάρους αὐτῆς πιέζει τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης καὶ πάντα τὰ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς κείμενα σώματα. Ἡ πίεσις αὐτὴ εἶνε ἴση πρὸς ἓν περίπου χιλιόγραμμον κατὰ τετραγωνικὸν ὑφεκατόμετρον. Ἓν λίτρον ἀέρος ζυγίζει 1 γρ. 3 (gramme), ἡ πυκνότης αὐτοῦ εἶνε $^1/_{770}$ τῆς τοῦ ὕδατος ἢ 0,001199, εἰς βαρομετρικὴν θλῖψιν 0μ. 76. Ὁ ἀὴρ εἶνε τὸ πρώτιστον στοιχεῖον τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ὑγείαν τῶν ἀτόμων. Ἐν Γαλλίᾳ διὰ τὰ οἰκήματα τῶν στρατιωτῶν, ὑπολογίζουσι πρὸς ἐνοίκισιν αὐτῶν 12-14 κυβ. μ. ἀέρος δι' ἕκαστον ἄνδρα· τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν εἶνε ἀρκετὸν ἀλλ' ἐξασφαλίζεται εἰς τὰ εἰρημένα οἰκήματα ἡ ἀνανέωσις τοῦ ἀέρος δι' ἀεραγωγῶν. Ὁ ἀὴρ ἢ μᾶλλον τὸ περιεχόμενον ἐν αὐτῷ ὀξυγόνον εἶνε ἀναγκαῖον διὰ τὴν κατάκαυσιν (combustion)· || ἀὴρ πεπιεσμένος ἢ συμπεπιεσμένος, air comprimé; || ἀὴρ καθαρός, air pur; || ἀὴρ νοσώδης, air malsain; || ἀὴρ ἠραιωμένος, air raréfié; || ἀὴρ ἐλεύθερος (φυσικός), air libre; || ῥεῦμα ἀέρος, courant d'air; || εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα, au grand air; || ἀὴρ ἐφθαρμένος, air confiné; || ἀὴρ τῶν ἑλῶν, air des marais; || αὐτὰ εἶνε λόγια τοῦ ἀέρος [φρ.] ce sont des paroles en l'air (de vaines paroles(; || πυροβολῶ (τραβῶ) εἰς τὸν ἀέρα, tirer en l'air; || ἐπῆγε νὰ πάρῃ ὀλίγον ἀέρα, il est allé prendre l'air le (frais); || κοπανίζω ἀέρα [φρ.], battre l'air=ἀέρα δέρειν ἢ ἀέρα λαλεῖν=perdre son temps; || ἐπῆρεν ὁ νοῦς του ἀέρα [φρ.] il a la tête montée; || πέρνω τὸν ἀέρα τινὸς [φρ.], intimider quelqu'un; lui en imposer; || τώρα πάρε τὸν ἀέρα σου, maintenant décampez (allez-vous-en); || ὁμιλῶ περὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων, parler de choses hors de propos; divaguer; § ἀὴρ ἢ ἀέρας, ὁ ἄνεμος, le vent; || ἔχει ἀέρα, εἶνε ἀέρας, il fait du vent; || κάμνω ἀέρα, ἀερίζω, éventer; § ἀήρ, καλεῖται γενικῶς πᾶν ἐλαστικὸν ῥευστόν, ἤτοι τὸ ἀέριον, τὸ εἰς ἀεροειδῆ κατάστασιν εὑρισκόμενον σῶμα, le gaz, la vapeur; § — [ἐκκλ.], linge du saint calice; corporal; τὸ ὀθόνιον, ἤτοι τὸ ὕφασμα δι' οὗ ὁ ἱερουργῶν ἐπικαλύπτει μετὰ τὴν προσκομιδὴν τὸ δισκάριον καὶ τὸ ποτήριον τὰ περιέχοντα τῆς τελεσθείσης ἀναιμάκτου θυσίας τὰ τίμια δῶρα, ἤτοι τὸ ὀθόνιον δι' οὗ καλύπτεται τὸ δισκοπότηρον· § —, air (m.)=ἡ ὄψις, la mine; τὸ ἐξωτερικόν, extérieur, n. m; τὸ ἦθος, τὸ φέρσιμον, le maintien, le port; ἡ στάσις, la tenue, attitude, n. f; || ἔχει ἀέρα βασιλίσσης, elle a le port d'une reine; || [καὶ ἀπολ.] ἔχει ἀέρα, elle a un beau port; || ἐπῆρε ἕνα ἀέρα ποῦ δὲν μ' ἀρέσει, il a pris une mine qui ne me plaît pas.

ἀητόπλου, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] νεοσσὸς ἀετοῦ, le petit d'un aigle, ἀετιδεύς, aiglon, n. m.

ἀητός, ὁ· βλ. ἀετός.

ἀητουνύχ'(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] εἶδος ἀμπέλου, ἡ σταφυλὴ ἀετονύχι.

ἀητουφουλνά, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] φωλεὰ ἀετοῦ, le nid d'un aigle.

ἀήττητος, ος, ον· ὁ ἀνίκητος, non vaincu, l'invaincu; ὁ ἀκαταγώνιστος, ὁ ἀκαταμάχητος, l'invincible.

ἀθαλασσία, ἡ· [διάλ. Οἰνόης], ἡ γαλήνη, calme plat, ἠρεμία θαλάσσης, μπουνάτζα, bonace, n. f. βλ. γαλήνη.

ἀθάλασσος, ος, ον· ὁ ἄνευ θαλάσσης, qui est sans mer; ὁ μακρὰν τῆς θαλάσσης, qui est loin de la mer; ὁ μὴ σχετιζόμενος μετὰ τῆς θαλάσσης, qui est sans rapport avec la mer; § —, ὁ ξένος πρὸς τὴν θάλασσαν, ὁ ἀθαλάσσωτος, étranger à la mer; συνεπῶς ὁ μὴ ἔχων θαλασσίαν πεῖραν, ὁ μὴ ναυτικός, qui n'a aucune expérience de la mer, qui n'est pas marin.

ἀθαλάσσωτος, ος, ον· ὁ μὴ κατὰ θάλασσαν πλεύσας, qui n'a pas été sur mer; ὁ ξέ-

νος πρὸς τὴν θάλασσαν, βλ. **ἀθάλασσος.**

ἀθάμιγγας, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] πυκνόκλαδον, πυκνόφυλλος (θάμνος), touffu, e.

ἀθανασία, ας, ἡ· τὸ μὴ ἀποθνήσκειν, immortalité, n. f. ἡ αἰωνιότης, éternité, n. f; || ἀθανασία ψυχῆς [φιλοσ.], immortalité de l'âme, εἶνε ἡ μετὰ θάνατον ἐξακολούθησις τῆς ὑπάρξεως οὐ μόνον τῆς ψυχῆς ἀλλὰ καὶ τῆς προσωπότητος ἡμῶν μετὰ συνειδήσεως καὶ βουλήσεως· || [μεταφ. δημ.] μακαριότης, ἀπόλαυσις, la béatitude; || καλὸ φαγὶ καὶ ἀθανασία! bonne chair et joyeuse vie!

ἀθάνατα, [ἐπίρ. δημ.] ἤτοι ἐξαιρέτως, θαυμασίως, à merveille; πολὺ καλά, très-bien; θεῖα, ὡς «περνοῦμε ἀθάνατα», «ζῶ ἀθάνατα»= ὅπως ζῶσιν οἱ ἀθάνατοι θεοί.

ἀθανατίζω, ἀθάνατον ποιῶ, rendre immortel, immortaliser; καθιστῶ αἰώνιον, éterniser; καθιστῶ ἴσον μὲ τὸ θεῖον, θεοποιῶ, diviniser.

ἀθάνατον, τό· ἢ ἀθάνατος [φυτ.] εἶνε τὸ κοινὸν ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἀγαύης τῆς Ἀμερικανικῆς, agave, n.m. φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀμαρυλλιδοειδῶν (τὰ μεγάλα ἀγκάθια)· ἐκομίσθη ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν σταυροφόρων.

ἀθάνατος, ος, ον· ὁ ἀΐδιος, ὁ μὴ ἀποθνήσκων ποτέ, ἀντιθέτως τῷ θνητῷ, qui ne meurt jamais, immortel, elle; ὁ ἀτελεύτητος, ὁ αἰώνιος, éternel, elle; || οἱ ἀθάνατοι, les immortels=οἱ θεοί, les dieux; καὶ ἀθάνατον, immortel πᾶν τὸ εἰς τοὺς θεοὺς ἀνῆκον ἢ θεῖον· || — ἀρετή, vertu immortelle; § ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεως ἀδιάφθορος, incorruptible; inaltérable; παντοτεινός, αἰώνιος, éternel; π. χ. δόξα, μνήμη ἀθάνατος, gloire, mémoire éternelle; ἀντικείμενον ἀθάνατον (αἰώνιον), objet éternel; § [δημ.] τὸ καθιστὸν ἀθάνατον, qui rend immortel; || τὸ ἀθάνατο νερὸ [μυθολ.] l'eau de l'immortalité; l'eau de jouvence (τὸ νερὸ τῆς νεότητος)· § [μεταφ.] ἐξαίρετος, excellent, e; exquis, e; θαυμάσιος, magnifique; || ἀθάνατο κρασί, vin délicieux (fameux).

ἀθανάτως, [ἐπίρ.] (βλ. ἀθάνατος), immortellement; αἰωνίως, éternellement; παντοτεινῶς, à jamais, sans fin.

ἄθαπτος, ος, ον· ἄταφος, ὁ· ὁ μὴ θαμμένος, non enterré; ὁ μὴ ἐνταφιασθείς, ὁ μείνας ἄνευ ἐνταφιασμοῦ, resté (laissé) sans sépulture.

ἀθαρσής, ής, ές· ἄνευ θάρρους, sans courage, sans cœur; ἄτολμος, timide; || τὸ ἀθαρσὲς=ἡ ἀτολμία, la timidité.

ἀθάρρευτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ἔχων θάρρος, ἀθαρσής, ἄτολμος, timide; «εἶνε ἀθάρρευτος ἀκόμη».

ἀθαύμαστος, ος, ον· ὁ μὴ θαυμαζόμενος ἢ θαυμασθείς, qui n'est pas admiré, non admiré; || ὁ μὴ θαυμάζων, qui n'admire pas; ὁ μὴ ἐκπληττόμενος, qui ne s'étonne pas ἢ qui ne s'étonne de rien.

ἄθαφτος, η, ον· [δημ.] ὁ ἄθαπτος.

ἀθέατος, η, ον· ὁ μὴ θεώμενος, qui n'est pas vu; ὁ ἀόρατος, l'invisible; || ὅτι δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ, τὸ ἀόρατον, l'invisible.

ἀθεάτριστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐκτεθεὶς δημοσίᾳ, non exposé à la risée publique; ὁ μὴ τοιχοκολληθείς, non affiché; ὁ μὴ γελοιοποιηθείς, non ridiculisé.

ἀθεΐα, ἡ· τὸ μὴ εἰς θεὸν πιστεύειν· ἡ ἀθεότης, l'athéisme, n. m.

ἀθεϊσμός, οῦ, ὁ· ἡ ἀθεΐα, l'athéisme, n.m.

ἀθεϊστής, οῦ, ὁ· ὁ ἄθεος, l'athée; || [μεταφ.] ὁ ἀσεβής, l'impie.

ἀθέλητα, [δημ. ἐπίρ.] ἀκουσίως· «ἀθέλητα τὸν ἐχτύπησα»=ἀκουσίως, χωρὶς νὰ θέλω τὸν ἐκτύπησα· βλ. ἀθελήτως.

ἀθέλητος, ος, ον· ὁ μὴ θέλων, qui n'a pas de volonté, qui ne veut pas; ἀκούσιος, involontaire.

ἀθελήτως, [ἐπίρ.] ἄνευ θελήσεως, sans volonté; ἀκουσίως, involontairement; malgré soi; παρὰ τὴν θέλησίν του (ἀκουσίως), contre son gré; βλ. ἀθέλητα.

ἀθεμέλιος, ος, ον· ἢ ἀθεμελίωτος, ος, ον· ὁ ἄνευ θεμελίων, qui est sans fondements, qui manque de fondements; ὁ μὴ θεμελιωθείς, qui n'est pas fondé, non fondé.

ἀθεμέλιωτος, η, ο [δημ.] ὁ μὴ θεμελιωμένος· «σπίτ' ἀθεμέλιωτο, τοῖχος κτλ.» ἀντίθετον τούτου εἶνε τὸ θεμελιωμένος»· «πύργος θεμελιωμένος» βλ. ἀθεμέλιος.

ἀθέμιστος, ος, ον, καὶ

ἀθέμιτος, ος, ον· ὁ μὴ θεμιτός, illicite, adj. ὁ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπηγορευμένος, ὁ ἐναντίος τῇ κοινῇ τάξει ἢ ἐναντίος τῇ ἠθικῇ· || ἡδοναὶ ἀθέμιτοι, plaisirs illicites; || ἀθέμιτος ἐπὶ πράξεων = ἡ παρανομία ἤτοι ἄνομος, ἄδικος, ἀνόσιος, néfaste; πρᾶξις ἀθέμιτος (ἐγκληματική), action néfaste (criminelle); ἐπίσης πρᾶξις ἀθέμιτος, action illicite; || μέσα ἀθέμιτα, moyens illicites; || ἐπὶ προσώπων = ὁ τῶν νόμων καταφρονητής, ὁ ἄδικος, ὁ παράνομος, illégitime, illégal, e; ὁ ἐγκληματικός, criminel; ἀθέμιτος συνουσία, commerce illégitime; βλ. παλλακεία· || [μεταφ.] ἀθέμιτος, ὁ ἀπηγορευμένος, prohibé, ée; défendu, e; || διὰ παντὸς θεμιτοῦ καὶ ἀθεμίτου μέσου, par tous les moyens licites et illicites; || ἀθέμιτοι σχέσεις, liaison illicite ἢ relations illicites; || ἀθέμιτον ἐμπόριον, commerce criminel; || [ἐμπορ.] ἀθέμιτον (κέρδος, ἔξοδον), illicite.

ἀθεμιτουργέω -ῶ· ἀθέμιτα πράττω, commettre un acte illicite (néfaste, criminel); διαπράττω ἔγκλημα, commettre un crime.

ἀθεμιτουργία, ἡ· ἡ τοῦ ἀθεμίου πρᾶξις, l'action de l'illicite; ἡ παρανομία, acte illicite (criminel), le délit, le crime; || πρᾶξις ἢ συμπεριφορὰ ἀθέμιτος, action ou conduite coupable; βλ. καὶ ἀδίκημα.

ἀθεμιτουργός, ός, όν· ὁ ἀθεμιτουργίας πράττων, qui commet un crime (ἔγκλημα) ou une impiété (ἀσέβειαν)· ὁ ἀσεβής, ὁ ἀνόσιος, l'impie; ὁ κακοῦργος, ἀλιτήριος, le scélérat.

ἀθεμιτουργῶ, βλ. ἀθεμιτουργέω.

ἀθεμίτως [ἐπίρ.] βλ. ἀθέμιτος, κατὰ τρόπον ἀθέμιτον, d'une manière illicite; illici-

tement, adj. ἐγκληματικῶς, criminellement ; ἐνόχως, coupablement.

ἄθεος, ος, ον· (συγκ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), ὁ ἄνευ Θεοῦ, sans Dieu; ὁ μὴ ἔχων Θεόν, qui n'a point de Dieu ; ὁ μὴ παραδεχόμενος ὕπαρξιν Θεοῦ, ὁ μὴ εἰς Θεὸν πιστεύων, qui ne croit pas en Dieu ; l'athée ; ‖ κατ' ἐπέκτασιν ὁ ἀνοσίως πράττων, ὁ ἀσεβής, l'impie ; ὁ ἄνευ πίστεως, ὁ ἄπιστος, sans foi ; ὁ ἄνομος, sans loi ; ὁ ἄδικος, l'injuste ; ὁ ἐγκληματίας, le criminel.

ἀθεότης, ητος, ἡ· ἡ ἀθεΐα, athéisme, n. m ; κατ' ἐπέκτασιν ἡ ἀσέβεια, impiété, n. f.

ἀθεόφοβος, ος, ον· ὁ μὴ τὸν Θεὸν φοβούμενος, qui ne craint pas Dieu ; ὁ ἀσεβής, l'impie; ‖ συνεκδοχικῶς ὁ κακοῦργος, ἀλιτήριος, scélérat,e; φαῦλος, coquin,e; ‖ τί ἔκαμες, ἀθεόφοβε; qu'as tu fait, malheureux? ‖ [καὶ ἄνευ κακῆς σημασίας], εἶνε ἀθεόφοβος, il est terrible.

ἀθέρα, ἡ (αἰθήρ) [διάλ. Οἰνόης], ἐπίδρασις, action sur ; δύναμις, force, n. f.

ἀθεραπεία, ας, ἡ· καὶ

ἀθεραπευσία, ας, ἡ· ἔλλειψις θεραπευτικῆς περιποιήσεως, ἡ παραμέλησις, manque de soin ; ἔλλειψις θεραπείας, manque de traitement, manque de guérison ; incurabilité, n.f.

ἀθεράπευτος, ος, ον· ὁ μὴ θεραπευθείς, qui n'est pas guéri, inguérissable ; «ἀσθένεια, πληγὴ ἀθεράπευτος, ἀνίατος»· ὁ μὴ θεραπευόμενος, ὁ ἀγιάτρευτος, ἀνίατος, incurable (ὅστις δὲν δύναται νὰ ἰαθῇ) ; § κατ' ἐπέκτασιν ἀνεπανόρθωτος, irrémédiable, irréparable.

ἀθεραπεύτως, [ἐπίρ.] ἄνευ θεραπείας, sans guérison ; ἀνιάτως, incurablement, (d'une manière incurable) ; § ἀνεπανορθώτως, irrémédiablement, irréparablement.

ἀθέρας, ὁ· [δημ.] (ἐκ τοῦ αἰθήρ, ἀθήρ), τὸ λεπτότατον, τὸ αἰχμηρόν, τὸ κοπτερὸν, le tranchant, ὅπερ στόμα καλεῖται καὶ κόψη ἢ ἀθήρ, le fil, ἤτοι τὸ κοπτερὸν μέρος τμητικοῦ ὅπλου, σπάθης, μαχαίρας, ξυραφίου ἢ ἐργαλείου· ἡ ἀκμή, ἡ ἀκωκή, la pointe ; ἡ αἰχμὴ τῆς λόγχης=ἀθὴρ=la pointe de la lance ; ‖ ἐν στόματι μαχαίρας, au fil de l'épée ; § — barbe (d'épi], βλ. ἀθήρ· § [μεταφορ.] ἀθέρας καλεῖται τὸ λεπτὸν καὶ ἐκλεκτόν, τὸ ἄνθος, τὸ διαλεγμένον μέρος διαφόρων πραγμάτων, l'élite, la fleur, ce qu'il y a de meilleur (d'excellent); § ἀθέρας [χημ.] βλ. αἰθήρ, éther.

ἀθερίνα, ἡ· ἀθερίνη, ἡ· athérine, n. f. (ἐκ τοῦ ἀθήρ)· γένος μικρῶν ἀκανθοειδῶν ἰχθύων ἀνηκόντων εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν κεφάλων· τὸ κοινότερον εἶδος αὐτῶν εἶνε ἡ ἔψητος ἀθερίνα (atherina hepsetos), εὑρισκομένη ἐν τῇ Μεσογείῳ καὶ ἀφθονωτέρα ἐν Βοσπόρῳ· ἕτερον εἶδος εἶνε ἡ πρεσβύτης ἀθερίνα (atherina presbyta), εὑρισκομένη εἰς τὰ παράλια τοῦ Ὠκεανοῦ.

ἀθέριστος, ος, ον· ὁ μὴ θερισθείς, non moissonné, immoissonné, ée, adj. «τὰ χωράφια εἶνε ἀθέριστα».

ἀθέρμαντος, ος, ον· ὁ μὴ θερμανθείς, non chauffé, ée.

ἀθερμασία, ας, ἡ· (α, στερητ. καὶ θερμασία ἀντὶ θερμότης=ζέστη), athermasie, n.f. [ἰατρ.] ἔλλειψις θερμότητος, absence de chaleur.

ἀθερμικός, ή, όν· athermique καὶ athermane, [φυσ.] (α, στερητ. καὶ θερμικὸς=θερμός, ζεστός)· λέγεται περὶ σώματος μὴ διαπερωμένου ὑπὸ τῆς θερμότητος, ἤτοι τῆς θερμαντικῆς ἀκτινοβολίας.

ἀθερμικότης, ητος, ἡ· athermanéité, n. f. ἰδιότης τῶν ἀθερμικῶν σωμάτων (corps athermanes) ; ‖ ἡ ἀθερμικότης δὲν εἶνε ἀνάλογος τῆς διαφανείας, l'athermanéité n'est pas en raison de l'opacité.

ἄθερμος, ος, ον· ὁ ἄνευ θερμότητος, qui manque de chaleur, qui n'est pas chaud ; athermal, ale, aux (α, στερ. καὶ θερμὸς = thermal), adj. ‖ athermal λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν ψυχρῶν μεταλλικῶν ἰαματικῶν πηγῶν.

ἀθερμοσυσταλτικός, ή, όν· athermosystaltique (siss) (α, στερ. θερμός, συσταλτικός), adj. λέγεται κυρίως διὰ τοὺς γραμμωτοὺς μῦς (muscles striés), οἵτινες συστέλλονται ὀλιγώτερον διὰ τῆς θερμότητος ἀπὸ τοὺς λείους μῦς (muscles lisses).

ἀθεσία, ας, ἡ· καὶ οὐχὶ ἀθέτωσις (κατὰ ἰατρ. Μεν. Σακόρραφον), athétose, n. f. (ἐκ τοῦ ἄθετος, ἄνευ σταθερᾶς θέσεως, sans position fixe), φαινόμενον ἀκουσίων κινήσεων συνήθως τῆς χειρὸς καὶ τοῦ ποδός.

ἄθεσμος, ος, ον· ὁ ἄνευ θεσμοῦ, ὁ ἄνευ νόμων, qui manque de lois, qui est sans lois ; καὶ ἐνίοτε ὁ ἀντικείμενος τοῖς νόμοις, qui est contraire aux lois, ἀθέμιτος, illicite ; ἄνομος, illégal, e.

ἀθετέω - ῶ· μέλ. ήσω, ἄθετον ποιῶ, ἤτοι καταλύω, (annuler, abroger), ἀπορρίπτω (rejeter), ἀποποιοῦμαι (refuser) ; παραβαίνω (παραβιάζω νόμον), violer (une loi)· παραβαίνω (ἐντολήν), transgresser ; παραβαίνω (ἀθετῶ κανονισμόν), contrevenir ; μεταποιῶ (καταργῶ, ἀναιρῶ νόμον ὑπάρχοντα), déroger; ‖ παραβιάζω τοὺς νόμους (ἀθετῶ), violer les lois = παρανομῶ· ‖ ὁ ἀθετῶν τὰς ἐντολάς, celui qui transgresse les commandements ; ‖ ἀθετεῖ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, contrevenir aux commandements de Dieu; § [ἐμπορ.] ἀθετῶ (ὅρους, ὑπόσχεσιν, παραβαίνω = violer) δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν, fausser la promesse) ; ἀθετῶ (ἀναιρῶ) τὸν δοθέντα λόγον, manquer (à sa foi, à sa parole) ; § ἀθετέω - ῶ = βεβηλόω - ῶ, profaner.

ἀθέτημα, ατος, τό· ἡ τῶν νόμων ὑπέρβασις, la violation des lois ; ἀδίκημα, iniquité, n. f. § ἡ πρᾶξις τῆς παραβάσεως, l'acte de violation.

ἀθέτησις, εως, ἡ· (ἐκ τοῦ ἀθετέω - ῶ) λέγεται ἡ ἀκύρωσις ἢ κατάργησις ὡρισμένου τινός, συμπεφωνημένου ἢ γενικῶς πιστευομένου, ὅθεν ἀθέτησις συμφωνίας, συνθήκης ὅλης ἢ μέρους αὐτῆς, ἡ παραβίασις (νόμου), κτλ. violation (f) d'une loi, etc ; ‖ ἀθέτησις, ἡ κατάργησις, abrogation, n. f. ‖ ἀθέτησις, infraction, n. f. la contravention ; la transgression; βλ. παραβίασις· § ἀθέτησις δοθείσης ὑποσχέσεως ἢ

λόγου, manque [de foi ; de parole]; || [ἐμπορ.] ἀθέτησις ὑποσχέσεως, συμβάσεως, ἡ παραβίασις, infraction, n. f. violation, n. f. βλ. καὶ ἀθετέω.

ἀθετῶ, βλ. ἀθετέω.

ἀθέτωσις, εως, ἡ· βλ. ἀθεσία.

ἀθεώρητος, ος, ον· ἀφανής, invisible ; § ὁ μὴ θεωρητός, ὃν οὐ δύναταί τις θεωρῆσαι, qu'on ne peut regarder (contempler), non regardé, non contemplé ; § ὁ μὴ θεωρηθείς, μὴ ἐξετασθείς, non visé (ἐπὶ ἐγγράφων), non examiné; || διαβατήριον ἀθεώρητον, passe-port non visé; § ὁ ἄνευ γνώσεως, ὅστις δὲν στηρίζεται ἐπὶ τῆς θεωρίας, qui n'a point de théorie.

ἄθηκτος, ος, ον· ὁ μὴ ἠκονισμένος (ἀκονισμένος), non aiguisé, ée; βλ. θήγω.

ἀθήλαστος, ος, ον· ὁ μὴ θηλασθείς, ὁ ἄθηλος, ὁ ἀβύζαστος, non allaité, ée ; qui n'a pas tété, ée ; § ἀθήλαστος=ἄθηλος=ἄνευ θηλῆς, sans mamelles, sans lait.

ἀθηλύκωτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ τεθηλυκωμένος, non boutonné (agrafé) ; ὁ ξεκουμβωμένος, déboutonné, ée ; «ἔχεις τὸ φόρεμά σου ἀθηλύκωτο».

ἀθήρ, έρος, ὁ· τὸ κοπτερὸν μέρος τμητικοῦ ὅπλου, μαχαίρας ἢ ἐργαλείου, le tranchant, ou le fil ; βλ. ἀθέρας· § **ἀθὴρ** κοινῶς ἀθέρας «τὰ τοῦ ἀστάχυος κέντρα» τὰ κοινῶς γένεια ἢ ἄγανα τοῦ στάχυος, barbe d'épi; ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἄσταχυς, épi, n. m.

ἀθήρατος, ος, ον· ὃν οὐ δύναταί τις θηρᾶν, ὁ μὴ εὔκολος εἰς τὸ νὰ πιασθῇ, qu'on ne peut chasser, qu'on ne peut facilement saisir; μεταφορικῶς ὁ ἀνέφικτος, impossible à atteindre; hors d'atteinte.

ἀθήρευτος, ος, ον· ὁ μὴ θηρευθείς, μὴ κυνηγηθείς, non chassé, qui n'est pas chassé ; τόπος ἀθήρευτος, lieu non fréquenté (non battu) par les chasseurs ; || κυνήγιον ἀθήρευτον, gibier non chassé (auquel on n'a pas fait la chasse ; || [μεταφ.] ὁ μὴ ζητούμενος, ἀναζητούμενος, non cherché, non recherché.

ἀθηρία, ας, ἡ· ἔλλειψις κυνηγετικῆς λείας, manque de gibier.

ἀθησαύριστος, ος, ον· ὁ μὴ θησαυριζόμενος ἢ θησαυρισθείς, qu'on ne peut thésauriser (amasser); non amassé (μὴ συλλεγείς), non thésaurisé, ée ; ὁ μὴ δυνάμενος νὰ θησαυρισθῇ, qui ne peut être thésaurisé ; || ὁ μὴ θησαυρίζων, qui ne thésaurise point, qui ne met rien en réserve.

ἀθθέρα, ἡ· [διάλ. Καρπάθου] ἡ λέξις εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης τοῦ πληθ. ἀθὴρ καὶ σχεδὸν ἔχει τὰς αὐτὰς σημασίας, π. χ. ὁ φλοιὸς τοῦ σιταρίου, αἱ ἀκίδες τοῦ ψαριοῦ, épi; βλ. ἀθήρ· § — (ἐπιθ.) βλ. ἀθέρας=ἐκλεκτός, τὸ ἄνθος.

ἄθθος, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] les cendres, ἡ στάκτη (αἰθάλη).

ἀθιβολέα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] = μία διχτυά, ce qu'on prend avec le filet ; «ἕναν —ν ψάρια»=μιὰ διχτυὰ ψάρια.

ἀθιβόλεμα, τό· [διάλ. Οἰνόης]=ψάρευμα, pêche, n. f.

ἀθιβολεύω, [διάλ. Οἰνόης]=ῥίπτω τὸ ἀθίβολον=ψαρεύω, ἁλιεύω, pêcher.

ἀθιβόλι, ἐκ τοῦ ἀντιβόλιον ἢ ἐκ τοῦ ἀντιβολή· [διάλ. Νάξου], σχέδιον δεῖγμα, patron, n. m. συμφώνως πρὸς τὸ ὁποῖον κόπτει τις τὰ ἐνδύματα.

ἀθιβολιάρης, [διάλ. Οἰνόης] (ἀμφιβολεύς), ὁ ψαρᾶς pêcheur), n. m.

ἀθίβολον, τό· [διάλ. Οἰνόης]=δίκτυον, τό· filet, n. m.

ἀθίγγανος, ἀθιγγανίς, βλ. βοημὸς καὶ ἀτσίγγανος.

ἀθιγής, ής, ές· βλ. ἄθικτος.

ἀθίγκανος, ἀθιγκανίς, βλ. βοημὸς καὶ ἀτσίγκανος.

ἄθικτος, ος ον· ὁ ἀθιγής· ὅντινα δὲν ἔθιξαν, qu'on n'a pas touché· ἀνέγγικτος, ἀνέπαφος, intact, e ; ἀκέραιος, entier, ère ; ὅ,τι δὲν δύναταί τις νὰ ἐγγίσῃ, qu'on ne peut toucher, ἱερός, ἅγιος, saint, e; § ἄθικτος=ὁ ἄνευ, exempt de ; § ἄθικτος ἡγητῆρος = ἄνευ ἀρχηγοῦ, sans commandant, sans guide; § ἄθικτος = ὁ καθαρός, ὁ ἀμιγής, pur, e ; || πάσης κακίας ἄθικτος, pur de tout vice.

ἄθλαστος, ος, ον· ὁ μὴ τεθλασμένος, ὁ μὴ κομμένος, qui n'est pas cassé (brisé, rompu) ; l'infrangible, adj. (ὁ ἀσύντριπτος, ὁ μὴ συντριβόμενος).

ἀθλέω-ῶ· ἀγωνίζομαι, παλαίω (ἀγῶνα), combattre, lutter.

ἄθλημα, ατος, τό· ἀγὼν ἢ ἀγώνισμα, le combat; § ἄθλημα=ἄθλησις.

ἄθλησις, εως, ἡ· ἄθλημα· ὁ ἀγών, le combat ; ἡ ἄσκησις, l'exercice, le travail ; ἡ πάλη, la lutte.

ἀθλητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

ἀθλητής, οῦ, ὁ· athlète, n. m. (ἐκ τοῦ ἆθλος = ὁ ἀγών, combat), παλαιστὴς (lutteur) λαμβάνων μέρος εἰς δημοσίους ἀγῶνας καὶ γυμνασιακὰς ἀσκήσεις τῶν ἀρχαίων· || οἱ ἀθληταὶ συνήθως ἐπάλαιον γυμνοί, les athlètes ordinairement combattaient nus ; § ἀθλητής, athlète, κατ' ἐπέκτασιν καλεῖται ἀνὴρ ῥωμαλαῖος καὶ ἰσχυρᾶς διαπλάσεως· || ἵνα ἦνέ τις εὐτυχὴς δέον νὰ ἔχῃ τὸ σῶμα ἀθλητοῦ καὶ ψυχὴν σοφοῦ, pour être heureux il faut avoir le corps d'un athlète et l'âme d'un sage ; § ἀθλητής, athlète, καλεῖται μεταφορικῶς ὁ παλαίων (celui qui lutte=ὁ παλαιστὴς=lutteur), ὁ ἀγωνιζόμενος (celui qui combat=ὁ ἀγωνιστής, le combattant) δι' ὑπεράσπισιν ἀρχῆς τινος, γνώμης ἢ ὑποθέσεως· || ἀθλητὴς τῆς πίστεως, athlète de la foi ; || ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ ὑπῆρξεν ὁ ἀθλητὴς τῶν ῥωμαντικῶν, Victor Hugo fut l'athlète des romantiques ; § ἀθλητὴς γενικῶς καλεῖται ὁ ἀσκούμενος, qui s'exerce à, qui travaille à ; || ἀθλητὴς νικηφόρος, athlète vainqueur ; || ἀθλητὴς πολέμου, qui s'exerce aux travaux de la guerre ; || ἀθληταὶ γῆς (κατὰ Φιλόστρατον), ceux qui travaillent la terre=οἱ καλλιεργηταί, κτλ.

ἀθλητικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀθλητὴν ἢ τὴν ἄθλησιν, athlétique ; ὁ κατάλ-

ληλος διὰ τὴν ἄθλησιν (ἀγῶνα) ἢ διὰ τοὺς ἀθλητάς, propre au combat ou propre aux athlètes; || δύναμις ἀθλητική, force athlétique; || κρᾶσις ἀθλητική, tempérament athlétique, καλεῖται ἐκείνη ἐν ᾗ ὑπερισχύει τὸ μυϊκὸν σύστημα· § ἀθλητική, ἡ· [οὐσ.], athlétique, n.f. καλεῖται τὸ μέρος τῆς γυμναστικῆς τῶν ἀρχαίων τὸ σχετιζόμενον πρὸς τοὺς ἀθλητάς· || λακεδαιμόνιος ἀθλητική, athlétique lacédémonienne; § τὰ ἀθλητικὰ (ἐν γένει) sport, n. m. βλ. ἀθλητισμός.

ἀθλητικῶς, [ἐπίρ. προηγ.] ὥσπερ ἀγωνιστής, ἀθλητής, comme un combattant, comme un athlète, athlétiquement, en athlète, d'une manière athlétique.

ἀθλητισμός, οῦ, ὁ· athlétisme (tiss), n. m. τὸ ἔργον ἢ ἐπάγγελμα τοῦ ἀθλητοῦ· || ἐπίσης τὸ σύνολον τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων εἰς ἃς ἐπιδίδονται οἱ ἀθληταί· § ἀθλητισμός, οῦ, ὁ· [κατ' ἐπέκτ.] sport, n. m. (λέξ. ἀγγλ. ληφθεῖσα ἐκ τῆς ἀρχαίας γαλλικῆς desport, desporter=exercer, ἀσκοῦμαι), ὅθεν ἀθλητικὴ παιδιά, πρακτικὴ ἐξάσκησις εἰς ἐνασχολήσεις τινὰς ἐχούσας τὸν χαρακτῆρα παιδιᾶς, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀσκήσεως χρησιμευούσης εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φυσικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν διανοητικῶν ἰδιοτήτων αὐτοῦ· π. χ. ἡ ὁπλασκία, ἡ ἱππασία, ἡ ποδηλασία, τὸ κυνήγιον, ἡ πάλη, ἡ πυγμαχία, ἡ σκοποβολή, ἡ παγοδρομία, ἡ κωπηλασία, τὸ αὐτοκίνητον, κλπ.

ἄθλια [δημ. ἐπίρ.], βλ. ἀθλίως.

ἀθλιάν, [διάλ. Οἰνόης]=θλῖψις, μόνον ἐν τῇ φράσει: «ἡ ψυχή μου — ἔχει=ἡ ψυχή μου θλῖψιν, βάρος, πόνον, ἀγῶνα ἔχει», être peiné, avoir le cœur gros.

ἀθλιβής, ής, ές· ὁ μὴ θλίβων, πιέζων, qui ne presse pas, qui ne comprime pas; § ἀθλιβής, athlipte (α, στερ. καὶ θλῖψις), ὁ μὴ θλίβων, ὁ στερούμενος θλίψεως. [ἰατρ.] προκειμένου περὶ σφυγμοῦ ὅστις δὲν εἶνε καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρός· § ἀθλιβής, ὁ ἄθλιπτος, βλ. λέξιν, ὁ μὴ θλιβείς, ὁ μὴ πεπιεσμένος.

ἄθλιος, ία, ον· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος καὶ συνηθέστερον συγκρ. έστερος, ὑπερθ. έστατος), ἄθλιός ἐστι ἀντίθετος τῷ μακάριος, εὐδαίμων, ἤτοι ὁ πολύπονος, ὁ πολὺ πονῶν, le misérable, adj. ὁ ταλαίπωρος, ἀτυχής, infortuné, ée; ὁ δυστυχής, ἀτυχής, malheureux, euse; || [ἐπὶ προσ. καὶ πραγμ.] ἄθλιος=οἰκτρός, ἐλεεινός, pitoyable; piteux, euse; triste; πτωχός, ἀτυχής, pauvre; γλίσχρος, mesquin, ine; piètre; ἀπεχθής, détestable; κακός, mauvais, mal; || εἶνε ἄθλιος, c'est un misérable; || τὸν ἐλυπήθην τὸν ἄθλιον, j'ai eu pitié de ce pauvre diable; || ὁ ἀθλιέστερος τῶν ἀνθρώπων, le plus malheureux des hommes; || ὁ ἄθλιος πατήρ του, son père infortuné; son pauvre père; || ἀθλία ζωή, vie malheureuse; triste vie; || ἀθλία διαγωγὴ (οἰκτρά), conduite pitoyable; || τὸν εὗρον εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, je l'ai trouvé dans un état piteux; || ἄθλιος (κακὸς) χαρακτήρ, mauvais caractère; || ἄθλιον σκουλῆκι, chétif vermisseau; || ἐφάγαμεν ἄθλια (χακά), nous avons très mal mangé; || τραγουδεῖ ἄθλια, il chante à faire pitié; || ἔχει ἄθλιον γράψιμον, il a une écriture détestable; || ἄθλιε τί ἔκαμες; malheureux qu'avez vous fait? || [ἐμπορ.] ἄθλιος [ἐπὶ ποιότητος], misérable, adj. || ἀθλία κατάστασις (ἐμπορεύματος), état déplorable; || ἄθλιος καὶ ποταπός, ἀχρεῖος· «εἶνε ἄθλιος καὶ διαστρεμμένος».

ἀθλιότης, ητος, ἡ· misère, n. f. ἡ ταλαιπωρία, ἡ δυστυχία, ἡ ἀτυχία, infortune, n. f. ἀθλιότης καὶ ποταπότης, ἀχρειότης, «ὢ τί ἀθλιότης καὶ κακορριζικιὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ χωριό»· || [ἐπὶ πραγμ.] ἡ κακὴ ποιότης, mauvaise qualité; τὸ ἰσχνόν, τὸ γλίσχρον, ἡ γλισχρότης, la pauvreté; la mesquinerie; || αἱ ἀθλιότητες τοῦ βίου, les misères de la vie; || ἡ ἀθλιότης τοῦ θεάματος δὲν περιγράφεται, la mesquinerie de ce spectacle dépasse toute description; || τί ἀθλιότης ὕφους! quelle pauvreté de style.

ἄθλιπτος, ος, ον· καὶ ἀθλιβής, ὁ μὴ πεπιεσμένος ἢ μὴ ζουλισμένος, non pressé, ée, non compressé, incompressible, incomprimable.

ἀθλίως, [ἐπίρ.] μὲ τρόπον ἄθλιον, misérablement; pitoyablement, à faire pitié; pauvrement, mesquinement, piètrement, vilainement, adv. βλ. ἄθλιος.

ἀθλοθεσία, ας, ἡ· βλ. ἀγωνοθεσία.

ἀθλοθέτης, ὁ· ις, ἡ· (ἆθλον, τίθημι), athlothète, n. ὀνομασία διδομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων εἰς τοὺς καθιδρύοντας ἀγῶνας ἢ ὁρίζοντας καὶ ἀπονέμοντας βραβεῖα τοῖς νικηταῖς. Ἐν Ἀθήναις ὠνόμαζον ἀθλοθέτας (athlothètes) ἢ ἀγωνοθέτας (agonothètes) δέκα δικαστὰς (juges ἢ magistrats) οἵτινες εἶχον τὸ τιμητικὸν ὑπούργημα νὰ προΐστανται ἐπὶ τετραετίαν τῶν Παναθηναϊκῶν ἀγώνων, νὰ ἐπιτηρῶσι τὴν τάξιν, νὰ ἐπιβάλλωσι τὸν πρὸς τὴν θρησκείαν σεβασμόν, νὰ δικάζωσι τὰς μεταξὺ τῶν ἀγωνιζομένων διαφορὰς καὶ νὰ ἀπονέμωσι τὰ βραβεῖα· βλ. ἀγωνοθέτης.

ἆθλον, ου, τό· τὸ βραβεῖον [διαγωνισμοῦ, ἀγώνων], prix (m.) [d'un concours; de combat]; ἐν γένει δὲ ἡ ἀνταμοιβή, τὸ δῶρον, la récompense; || ἐν πληθυντικῷ ἆθλα=ἆθλος, ὁ ἀγών, combat, n.m; lutte, n. f; travail, n. m; κοπιώδης ἐπιχείρησις, entreprise laborieuse; || ἆθλα ἐπίσης ἐκαλεῖτο ὁ τόπος τῶν ἀγώνων, le lieu où se livrait le combat.

ἀθλονίκης, ου, ὁ· ὁ νικητὴς ἐν ἀγῶνι, vainqueur au combat, à la lutte, aux jeux publics;

ἀθλονικία, ας, ἡ· ἡ νίκη ἐν τοῖς ἀγῶσι, la victoire dans les combats, aux jeux publics.

ἆθλος, ου, ὁ· ὁ ἀγών, ἡ ἅμιλλα (πάλη), le combat, la lutte; || [μεταφ.] ἐπίμοχθον ἔργον, travail (entreprise) laborieux (euse); || [μυθολ.] οἱ ἆθλοι τοῦ Ἡρακλέους, les travaux d'Hercule.

ἀθλοφορέω-ῶ· φέρω ἆθλον, remporter le prix; νικῶ, vaincre; || [μεταφ.] θριαμβεύω, triompher.

ἀθλοφορικός, ή, όν· ὁ εἰς ἀθλοφόρον ἀνή-

κων, qui appartient au remporteur du prix [au triomphateur].

ἀθλοφόρος, ος, ον· ὁ τὸ βραβεῖον ἐν τοῖς ἀγῶσι λαμβάνων, remporteur de prix (dans les combats); ὁ νικήσας, ὁ νικητής, victorieux, euse; vainqueur; || ὁ διὰ τὴν νίκην στεφανωθεὶς (θριαμβεύσας), triomphateur, n. m.

ἀθλῶ, βλ. ἀθλέω.

ἄθολος, ος, ον· καὶ

ἀθόλωτος, ος, ον· ὁ ἄνευ ῥύπου (ἄνευ βορβόρου), qui n'est pas bourbeux; ὁ μὴ θολωμένος, qui n'est pas troublé; non troublé, ée; ὁ καθαρός, clair, e; διαυγής, limpide, transparent, e.

ἀθορύβητος, ος, ον· ὁ μὴ θορυβούμενος, qui ne se trouble pas; ὁ μὴ θορυβηθείς, qui n'est pas troublé; non troublé, ée; ἥσυχος, calme, tranquille.

ἀθόρυβος, ος, ον· ὁ ἄνευ θορύβου, qui ne fait pas de bruit; ὁ ἄνευ θορύβου ἢ ταραχῆς (ψυχικῆς), qui ne se dérange pas; qui ne se trouble pas; qui est sans perturbation; ἤτοι ὁ ἤρεμος, ἥσυχος, tranquille.

ἀθορύβως, [ἐπίρ.] ἄνευ θορύβου, sans bruit; ἡσύχως, tranquillement; ἠρέμως, doucement.

ἀθότυρο καὶ ἀθοτύρι, τό· [διάλ. Νάξου] τὸ φρέσκο τυρί, fromage frais (mou); ἡ τροφαλ(λ)ὶς τῶν παλαιῶν, θεωρουμένη τὸ ἄνθος τοῦ τυροῦ· (παρ' Ἡσυχίῳ ἀνθίνης).

ἄθραυστος, ος, ον· ὁ μὴ θραυσθείς, qui n'est pas cassé (rompu, brisé); ὁ μὴ δυνάμενος νὰ θραυσθῇ, ὁ μὴ θραυόμενος, qui ne peut être cassé (rompu, brisé), l'incassable, inbrisable, adj. ὁ ἀσύντριπτος, ἄθραυστος, l'infrangible, infragile; βλ. καὶ ἀδιάρρηκτος· || κατ' ἐπέκτασιν ἄθραυστος καλεῖται ὁ ἀβλαβής, qui ne peut être entamé; non entamé; ὁλόκληρος, entier, ère; || ἄτρωτος, invulnérable.

ἄθρεπτος, ος, ον· ὁ μὴ τεθραμμένος, qui n'est pas nourri, e, non nourri, innourri, e; παιδίον ἄθρεπτον, enfant innourri; || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ θρέψῃ, ἤτοι ὁ μὴ θρεπτικός, innourrissant, ante, adj. pas nourrissant.

ἀθρεψία, ας, ἡ· (α, στερ. θρέψις, threpsis =nutrition, ἡ μὴ θρέψις), athrépsie, n. f. innutrition, n.f. innourrissement, n.m. [ἰατρ.] ἡ ἀθρεψία εἶνε νόσος τῶν βρεφῶν, περιγραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Parrot καὶ χαρακτηριζομένη ἐν ἀρχῇ μὲν ὑπὸ συχνῆς διαρροίας πρασινοχρόου καὶ ἐμέτων, βραδύτερον δὲ ἐκ βραδέως προϊούσης ἀτροφίας (athrophie) (βλ. λέξιν), ἥτις φέρει τὸ σῶμα εἰς σκελετώδη κατάστασιν καὶ ἀπόλυτον ἀδυναμίαν νὰ πέψῃ οἱανδήποτε τροφήν.

ἀθρήνητος, ος, ον· ὁ μὴ θρηνηθείς, qui n'est pas pleuré, non pleuré, ée.

ἀθρησκία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις θρησκείαν, irréligion, n. f. ἡ ἀσέβεια, impiété, n. f. ἡ ἀπιστία (ὡς πρὸς τὰ θεῖα), incroyance, n. f.

ἄθρησκος, ου, ὁ· ὁ μὴ ἔχων (μὴ σεβόμενος τὴν) θρησκείαν, qui n'a pas de (qui ne respecte pas la) religion; irreligieux; ἀσεβής, impie; ἀνευλαβής, indévot, e.

ἀθρίγγωτος, ος, ον· καὶ ἀθρίγκωτος, ὁ ἄνευ θριγγοῦ, qui n'a pas de chaperon, non chaperonné, ée; sans entablement; βλ. θριγκός.

ἄθριξ, γεν. ἄτριχος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων τρίχας, qui n'a pas de cheveux (de poil); sans cheveux, sans poil; || φαλακρός, chauve; ὁ ἀποτριχωμένος, pelé, ée.

ἀθροίζω, [μαθ.] κάμνω ἄθροισιν (πρόσθεσιν), faire d'addition, additionner (προσθέτω)· || ἀθροίζειν στήλην τινά, additionner une colonne; §—assembler, συναθροίζω, rassembler; συνάγω, συσσωρεύω, ramasser; ἑνόνω ἐπὶ τῷ αὐτῷ, réunir; || [ναυτ. τακ.] ἀθροίζω, συναθροίζω ἐπὶ τῷ αὐτῷ διάφορα ἀπεσπασμένα καὶ διεκχωρισμένα πλοῖα, faire rallier.

ἄθροισις, εως, ἡ· συνάθροισις, rassemblement, n. m.; ἕνωσις, réunion, n. f. § πρόσθεσις, addition, n. f. § ἄθροισις = ἄθροισμα, la somme.

ἄθροισμα, ατος, τό· ἡ ἕνωσις πλειοτέρων ὁμοῦ ἀντικειμένων, assemblage, n. m. συνάθροισις, rassemblage, n. m. συσσώρευσις amas, n.m. || ἄθροισμα γεωμετρικόν, somme géométrique= ἄθροισμα πλειόνων εὐθυγράμμων τμημάτων· § [μαθ.] τὸ σύνολον τῆς προσθέσεως, total, n. m. totalité, n. f. somme, n. f. || ἄθροισμα (ἤτοι τὸ σύνολον) τῶν ἐπιτυχιῶν [ὅρος βολῆς], points additionnés, ἤτοι τῶν ἐπιτυχουσῶν ἐπὶ τοῦ σκοποῦ βολῶν· § ἄθροισμα μοιρῶν πυροβολικοῦ, masse d'artillerie, καλεῖται ἡ ἕνωσις πολλῶν μοιρῶν (groupes) πυροβολικοῦ· τὴν εἰρημένην ἕνωσιν τῶν μοιρῶν ἐκάλεσάν τινες καὶ μᾶζαν πυροβολικοῦ.

ἀθροιστικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀθροίζειν, qui sert ou qui est propre à rassembler, à ramasser; || [γραμμ.] collectif, ive, adj.

ἄθρονος, ος, ον· ὁ ἄνευ θρόνου, qui est sans trône.

ἀθροοποσία, ας, ἡ· τὸ πίνειν διὰ μιᾶς, action de boire tout d'un trait, d'un seul trait, d'un seul coup; (ἀθρόως πίνω).

ἀθρόος, α, ον, (συγκ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος)· ὁ εἰς ὁμάδα τινὰ συνηθροισμένος, qui est en masse; massé, ée; rassemblé, ramassé; συμπαγής, compacte; ὁ πεπυκνωμένος, qui est serré; πολυάριθμος, nombreux; || ὁ διὰ μιᾶς γινόμενος, qui se fait d'un seul coup, διὰ μιᾶς, tout d'une fois; || γενικός, général, e; ἀθροιστικός, collectif, ive; || τὸ οὐδ. ἀθρόον, ἀντὶ τοῦ ἐπιρ. ἀθρόως, en masse; tout d'un coup (διὰ μιᾶς), tout à la fois; subitement; || ἀθρόον πίνειν, boire tout d'un trait; || [ναυτ. τακτ.] ἀθρόα κίνησις ἢ ἀθρόως (ἐκτελεῖν τὴν κίνησιν), mouvement d'ensemble, ou tout à la fois; ὅρος τῆς ναυτικῆς τακτικῆς σημαίνων τὴν ταυτόχρονον ἐκτέλεσιν κινήσεώς τινος ὑφ' ὅλων τῶν πλοίων ναυτικῆς δυνάμεως, οἷον στόλου, μοίρας, κτλ· ὁ ὅρος οὗτος εἶνε ἀντίθετος τῆς διαδοχικῆς λεγομένης κινήσεως (mouvement successif); || [ναυτ.] ἀθρόα τάξις,

[colonne] en masse (ἀναλόγως, τάγματος ἢ συντάγματος) ἤτοι τάξις τῶν ταγμάτων ἀθρόως (en masse); βλ. εἰς ἀθρόως, ἀθρόον τάγμα· || **ἀθρόα τάξις**, en masse = τάσσω τὰ τάγματα ἀθρόως = masser.

ἀθρόως, [ἐπιρ.] ἀφθόνως, ἐν συνόλῳ, en foule, en masse; collectivement; || διὰ μιᾶς, ὁμοῦ, tout à la fois ; || αἰφνιδίως, ταχέως, tout d'un coup, soudain ; § [ναυτ. τακτ.] ἀθρόως (ὁμοῦ), tout à la fois ; || [τακτ.] ἀθρόως, en masse ; καλεῖται οὕτω σχηματισμὸς τῶν στρατευμάτων πεπυκνωμένων (ἐν πυκνῇ τάξει) ὅσον τὸ δυνατὸν ἵνα καταλάβωσι μικρότερον χῶρον· || **ἀθρόον τάγμα**, colonne de bataillon (serrée) en masse, ou bataillon (serré) en masse (προκειμένου περὶ τάγματος)· οἱ λόχοι, ἐν ἀνεπτυγμένῃ παρατάξει (ligne déployée) ἕκαστος, τάσσονται ὁ εἷς ὄπισθεν τοῦ ἄλλου κατ' ἀπόστασιν 6 βημάτων. Αὕτη εἶνε ἐπίσης πυκνὴ **φάλαγξ** (colonne serrée); || **Φάλαγξ ἀθρόων ταγμάτων**, colonne de bataillon en masse (προκειμένου περὶ συντάγματος)· ἐν τῇ φάλαγγι τῶν ἀθρόων ταγμάτων τὰ τάγματα, ὧν ἕκαστον ἐσχημάτισται **ἀθρόον** (bataillon en masse) τάσσονται τὸ ἓν ὄπισθεν τοῦ ἄλλου κατ' ἀπόστασιν ἴσην μετώπῳ λόχου, πλέον 12 βήματα (πυκνὴ φάλαγξ). || Εἰς τὴν παράταξιν κατ' **ἀθρόα τάγματα**, ligne de bataillons en masse, ἕκαστον τάγμα, ἔχει τοὺς τέσσαρας αὐτοῦ λόχους ἀνεπτυγμένους τὸν μὲν ὄπισθεν τοῦ δὲ μὲ ἀπόστασιν 6 βημ. (ἀθρόον τάγμα=bataillon en masse), τὰ δὲ τάγματα ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς ἀφίστανται μεταξύ των κατὰ 30 βήμ. || [διὰ ταξιαρχίαν] Ἀθρόα φάλαγξ ἢ φάλαγξ ἐν τάξει ἀθρόως=φάλαγξ ἀθρόων συνταγμάτων= en colonne de masse; || ἀθρόα παράταξις ἢ παράταξις ἀθρόως=παράταξις ἀθρόων συνταγμάτων = en ligne de masse ; || [διὰ μεραρχίαν] Παράταξις ἐν ἀθρόᾳ φάλαγγι, ligne de colonnes de masses ; || φάλαγξ ἐν ἀθρόᾳ παρατάξει, colonne de ligne de masse; || σχηματίζεσθαι **ἀθρόως** ἢ ἁπλῶς **ἀθρόως**, formez la masse, παράγγελμα πρὸς σχηματισμὸν τῆς ἀθρόας τάξεως· || ἐπὶ τὴν 1 (2, 3) πυροβολαρχίαν = ἀθρόως, sur la 1 (2, 3) batterie ; formez la masse; || ἐπὶ τὴν δεῖνα πυρβολαρχίαν· **ἀθρόως**, sur (telle) batterie ; formez la masse; || ἐπ' ἀριστερὰ (δεξιὰ) ἀθρόως, à gauche (à droite); formez la masse; || ἀριστερὰ ἐμπρὸς (δεξιὰ ἐμπρός), ἀθρόως, vers la droite (vers la gauche), formez la masse.

ἀθρωπία, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] βλ. ἀνθρωπιά· «—ν 'χ ἔχει».

ἄθρωπος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] βλ. ἄνθρωπος.

ἀθυμέω-ῶ, μέλ. ήσω· εἶμαι ἄθυμος, ἤτοι καταπεπονημένος, καταβεβλημένος (ἠθικῶς), être abattu (ἄτολμος, δειλός, découragé) ἢ χάνω τὸ θάρρος, δὲν ἔχω θάρρος, perdre courage ; ἀποθαρρύνομαι, se décourager; ὅθεν εἶμαι κατηφής, λυπημένος, être triste, s'attrister ; être affligé, s'affliger ; || μὴν ἀθυμεῖτε, ne vous laissez pas abattre.

ἀθυμία, ας, ἡ· abattement, n. m. ἡ ἀποθάρρυνσις, ἀτολμία, δειλία, découragement, n.m ; ἡ κατήφεια, λύπη, tristesse, n.f ; || ἀθυμίαν ἔχειν=εἶμαι ἄτολμος=être découragé.

ἀθυμίαστος, ος, ον· ὁ θυμιαζόμενος (διὰ θυμιάματος) non encensé, ée ; § [μεταφ.] ὁ μὴ ἐξυμνούμενος, non louangé ; ὁ μὴ κολακευόμενος (χαμερπῶς), non adulé, ée; ὁ μὴ ἐκθειαζόμενος, ἐγκωμιαζόμενος, non préconisé, ée.

ἄθυμος, ος, ον· abattu, e ; ἄτολμος, δειλός, découragé, ée ; κατηφής, μελαγχολικός, λυπημένος, triste.

ἀθυμῶ, βλ. ἀθυμέω.

ἀθύμως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἄθυμον, d'un air abattu ; δειλῶς, ἀτόλμως, sans courage ; μὲ λύπην, λυπηρῶς, tristement ; || ἀθύμως ἔχειν πρός τι=οὐδεμίαν ἔχω ἐπιθυμίαν (ὄρεξιν) πρός τι, n'avoir aucune envie=être abattu, découragé.

ἀθύμωτος, ου, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] ὅστις δὲν εἶνε θυμωμένος ἢ δὲν ἐθυμώθη, qui n'est pas fâché, ée.

ἄθυρμα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι τέρπει, παιγνίδιον τῶν παίδων, jeu d'enfant, jouet, n.m; joujou, n. m ; || ἄθυρμα=καλλώπισμα, ornement, n. m. parure, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν κοσμημάτιον, κομψοτέχνημα, μικροτέχνημα, colifichet, n. m. bibelot, n. m.

ἀθυρμάτιον, τό· μικρὸν ἄθυρμα (βλ. λέξιν), παιγνιδάκι, petit joujou; jouet; bibelot; colifichet.

ἀθυρογλωσσέω - ῶ, βλ. ἀθυροστομέω - ῶ.

ἀθυρογλωσσία, βλ. ἀθυροστομία.

ἀθυρόγλωσσος, βλ. ἀθυρόστομος.

ἄθυρος, ος, ον· καὶ ἀθύρωτος· ὁ μὴ ἔχων θύραν, qui est sans porte; οἰκία ἄθυρος, maison sans porte; || [μεταφ.] ὁ μὴ κλειόμενος, ἀχαλίνωτος, sans frein, effréné, ée, προκειμένου περὶ γλώσσης ἀδιακρίτου ἢ φλυάρου (en parlant d' une langue indiscrète ou bavarde).

ἀθυροστομέω - ῶ, μέλ. ήσω, ἀθυρογλωσσέω - ῶ· φλυαρῶ, ἰταμῶς ἢ θρασέως (ἀδιακρίτως) ὁμιλῶ, bavarder ou parler avec impertinence ou indiscrètement.

ἀθυροστομία, ας, ἡ· ἀθυρογλωσσία, καλεῖται ἡ θρασεῖα καὶ ἀσυλλόγιστος (ἄκριτος) λαλιά, l'intempérance de langue ; ἀδιάκριτος φλυαρία, bavardage indiscret ou effréné (ἀχαλίνωτος)· || κατ' ἐπέκτασιν ἀθυροστομία = ἀδιακρισία, indiscrétion, n. f.

ἀθυρόστομος, ος, ον· ἀθυρόγλωσσος· ἡ οὐδεμίαν θύραν ἔχων πρὸ τοῦ στόματος, ὁ μὴ συγκρατῶν τὴν γλῶσσάν του, qui ne peut contenir sa langue ; ὁ ἀχαλίνωτος, effréné, ée, sans frein, ὁ φλύαρος, le bavard ; ὁ ἀδιάκριτος, ἀδόλεσχος, indiscret, e ; || γλῶσσα ἀθυρόστομος, langue effréné, ée ; βλ. ἄθυρος.

ἀθύρωτος, ος, ον· ἡ ἄθυρος, βλ. λέξιν.

ἀθυσίαστος, ος, ον· βλ. ἄθυτος, ὁ μὴ θυσιασθείς.

ἄθυτος, ος, ον· ἢ ἀθυσίαστος· ὁ μὴ θυσιασθείς, non sacrifié, ée; ὁ μὴ κατάλληλος διὰ θυσίας, qui n'est pas propre aux sacrifices ; ὁ μὴ διὰ θυσίας τελούμενος, non célébré par

des sacrifices ; ὁ μὴ θυσιάσας, qui n'a pas offert de sacrifices.

ἀθύτως, [ἐπίρ.] ἄνευ θυσίας, sans sacrifice.

ἀθωόνω (καὶ -ώνω), ἀθωόω-ῶ· μέλ. ώσω, ἀπαλλάσσω τινὰ τῆς αἰτίας (τῆς κατηγορίας, τοῦ ἐγκλήματος), acquitter (quelqu'un); disculper; ἀπαλλάσσω δικαστικῶς τῆς κατηγορίας, renvoyer (décharger) d'accusation, ἀποδεικνυομένης τῆς μὴ ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου (de la non-culpabilité, ἤτοι τῆς ἀθωότητος, innocence); βλ. καὶ ἀπαλλαγή (absolution) ; || κατ' ἐπέκτασιν, ἀφήνω ἀτιμώρητον, laisser impuni ; ἐλευθερόω, libérer ; ἀπολύω, ἀπαλλάσσω, absoudre.

ἀθῶος, ου, ὁ· ὁ ἀπηλλαγμένος [τῆς κατηγορίας, τοῦ ἐγκλήματος] l'acquitté=ὁ ἀθωωθείς, ἤτοι ἐκεῖνος ὅστις ἀπεδείχθη ὡς μὴ ἔνοχος, ὡς μὴ αἴτιος ἐν τῷ δικαστηρίῳ, συνεπῶς ὁ ἀναίτιος, ὁ ἀναμάρτητος, ὅθεν γενικῶς ὁ ἠθικῶς ἀθῶος, innocent, e ; || εἶνε ἀθῶος τοῦ ἀποδιδομένου αὐτῷ ἐγκλήματος, il est innocent du crime dont on l'accuse ; || εἶνε ὡς πρὸς τοῦτο ἀθῶος, il en est innocent, e; || ἀπηλλάγη καὶ ἀνεγνωρίσθη ἀθῶος, il fut absous (te) et reconnu innocent; || νομίζεται ἀθῶος, on le croit innocent; § —, ἀφελής, ἀνυπόκριτος, naïf, ive; ἁπλοῦς, ἀφελής, simple, ingénu, e; ἁγνός, ἄδολος, candide ; || ἀθῶα καρδία, cœur candide (innocent) ; || εἶνε ὁ ἀθωότερος (ἀφελέστερος) ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, c'est l'homme du monde le plus ingénu ; || εἶνε ἀθῶος ὡς παιδίον, il est simple comme un enfant ; || ἀκίνδυνος, ἀπρόσβλητος (μὴ προσβάλλων), inoffensif ; ἀνώδυνος, anodin ; || ἀθῶα ἀστειότης, plaisanterie inoffensive ; || εἶνε ἰατρικὸν ἀθῶον, c'est un remède anodin; || [ἐμπορ.] ἀθῶος [ἐπὶ δειγμάτων] loyal (ἔντιμος).

ἀθωοσύνη, ης, ἡ· καὶ

ἀθωότης, ητος, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ μὴ ἀποδειχθέντος ἐνόχου (βλ. ἀθῶος), innocence (f.) (προφ. çance) ; || ἀνεγνώρισαν τὴν ἀθωότητά του, on a reconnu son innocence ; || ὑπερασπίζειν τὴν ἀθωότητα (τὸν ἀθῶον ἄνθρωπον), défendre la cause de l'innocence ; § —, ἡ ἀφέλεια, ἡ ἀνυποκρισία, la naïveté ; ἡ ἁπλότης, ἡ ἀφέλεια, la simplicité, ingénuité, n. f; ἡ ἁγνότης, τὸ ἄδολον, la candeur ; || τὸ εἶπον μὲ ἀθωότητα, je l'ai dit sans penser à mal ; «μὲ ἀθωότητα μεγάλην ὁμιλεῖ» § — [θεολογ.] innocence, n. f; naïveté, n. f. ἐν τῇ χριστιανικῇ διδασκαλίᾳ ἡ κατάστασις τῆς ἀθωότητος ἀντιτίθεται εἰς τὴν τῆς διαφθορᾶς· καλεῖται δ' οὕτως ἡ κατάστασις ἐκείνη ἐν ᾗ ἦσαν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι πρὸ τῆς πτώσεως. Ἀθωότης ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ εἶνε ἡ ἀρχικὴ καθαρότης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καθ' ἣν ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἦτο εἰσέτι ἐν αὐτῇ καθαρά.

ἀθωόω-ῶ, βλ. ἀθωόνω, ἀθωώνω.

ἀθώπευτος, ος, ον· ὁ μὴ διὰ θωπειῶν καταπραϋνόμενος, qui ne se laisse pas flatter (ou séduire, par des caresses ou flatteries); || ὁ μὴ θωπευόμενος, non caressé, ée; ὁ μὴ κολακευόμενος, non flatté, ée; || ὁ μὴ θωπεύων, ὁ μὴ κολακεύων, qui ne flatte pas.

ἀθωράκιστος, ος, ον· ἢ ἀθωράκωτος· ὁ μὴ τεθωρακισμένος, ὁ ἄνευ θώρακος, non cuirassé, sans cuirasse.

ἀθωράκωτος, ος, ον· βλ. ἀθωράκιστος· || πλοῖον ἀθωράκωτον, bâtiment non cuirassé ; (βλ. θώραξ, θωρηκτόν), καλεῖται ἐκεῖνο οὗ τὸ σκάφος δὲν εἶνε περιβεβλημένον διὰ θώρακος σιδηροῦ, χαλυβδίνου ἢ μικτοῦ.

ἀθώρετος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] = ἀόρατος, ἀθώρητος, ὅντινα δὲν δύναταί τις νὰ ἴδῃ, νὰ θεωρήσῃ, ὅθεν=ἀθεώρητος.

ἀθώρηκτος, ος, ον·=ἀθωράκωτος.

ἀθωῶ, βλ. ἀθωόνω.

ἀθωωθείς, εῖσα, έν· ὁ ἀθῶος, l'acquitté, ée ; βλ. ἀθῶος.

ἀθωωμένος, η, ον· ὁ ἀθωωθείς.

ἀθώως, [ἐπίρ.] innocemment; § naïvement; ingénument ; sans penser à mal ; βλ. ἀθῶος καὶ ἀθωότης.

ἀθώωσις, εως, ἡ· ἡ μὴ καταδίκη, acquittement, n. m. καλεῖται οὕτως ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, δι' ἧς βεβαιοῦται ἡ μὴ ἐνοχὴ τοῦ κατηγορουμένου. Ἡ ἀθώωσις συνεπάγει τὴν ἀπόλυσιν τοῦ κατηγορουμένου ἀπὸ τῆς φυλακῆς, ἐὰν οὗτος δὲν κρατῆται δι' ἄλλον τινὰ λόγον· βλ. καὶ ἀπαλλαγή, absolution, n.f.

ἀθωωτικός, ή, όν· d'acquittement; βλ. ἀθώωσις· || ἀπαλλακτικός, d'absolution· βλ. ἀπαλλαγή· || ἀθωωτικὴ ἐτυμηγορία (τῶν ἐνόρκων], verdict de non culpabilité.

αἰ, α) ἀντὶ τοῦ ἐάν, εἰ, si ; β) ἀντὶ τοῦ εἴθε, π. χ. plût à Dieu que=εἴθε ὁ Θεὸς νά.

αἱ, ἄρθρον· βλ. ὁ.

αἵ, lesquelles=αἵτινες, ὀνομ. πληθ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. ὅς, ἥ, ὅ.

αἴ καὶ **αἶ,** [ἐπιφών.] aïe ! ah ! θαυμασμοῦ, ὀδύνης, λύπης· || αἴ, μ' ἐπόνεσες, aïe ! vous m'avez fait mal ; ἐνίοτε διπλασιάζεται αἴ, αἴ= hélas ; || αἴ, [ἐπιφών.] hé ! eh ! oh ! ho ! || αἴ, λοιπὸν πηγαίνωμεν, eh bien, allons ; || αἴ φίλε μου ! ἔτσι εἶνε, hé, mon ami, c'est comme ça ; || αἴ, καλά, ἂς εἶνε ! hé bien ! soit ! || αἴ ! δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ ; holà ! il n'y a personne ici ? || αἴ, βαρέθηκα, oh ! j'en ai assez.

αϊβασ(ι)λάτ(ι)κου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] δῶρον τοῦ νέου ἔτους, cadeau du nouvel an.

αἴγαγρος, ὁ, ἡ· ἡ ἀγρία αἴξ, chèvre sauvage ; égagre καὶ aegagre, n. m. (capra aegagrus) ; βιοῖ εἰς πολλὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, κοινῶς τὸ ἀγριοκάτσικο, chamois, n. m.

αἴγειος, ος καὶ α, ον· κοινῶς γιδήσιος, ἐκ τῆς αἰγός, de chèvre ; de chamois ; καὶ ἰδιαιτέρως τὸ δέρμα τῆς αἰγός, peau de chèvre ou de chamois ; βλ. καὶ αἴξ.

αἰγείρινος, η, ον· ὁ ἐξ αἰγείρου (κατεσκευασμένος), de peuplier ; βλ. αἴγειρος καὶ λεύκη.

αἴγειρος, ου, ἡ· peuplier noir (λατ. populus nigra) ; ἡ μαυρόλευκα ἢ καὶ λεύκη, λεῦχος, τὸ δένδρον τοῦ Ἅδου· οἱ ἀρχαῖοι παράγουσι τὴν

αἴγειρον ἐκ τοῦ ἀγείρειν, δηλ. ἡ ταχέως εἰς τὰ ὕψη πηδῶσα· || ξύλον αἰγείρινον, bois de peuplier noir.

αἰγιάλειος, ος ἡ α, ον· βλ. αἰγιαλίτης.

αἰγιαλίτης, ου, ὁ καὶ θηλ. αἰγιαλῖτις, ιδος, ἡ· ὁ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν κατοικῶν ἢ εὑρισκόμενος, qui habite ou se trouve au bord de la mer.

αἰγιαλῖτις, ιδος, ἡ· ἡ ἄμμος, le sable ; || θὶς καὶ θίν, ινός, ὁ· ὁ αἰγιαλός, le rivage, le bord de la mer; § αἰγιαλῖτις γραμμή, ligne de respect (καὶ αἰγιαλῖτις θάλασσα), καλεῖται εἰς τὸ διεθνὲς δίκαιον τὸ θαλάσσιον ὅριον ὅπερ ἀνήκει εἰς τὴν ἐπικράτειαν καὶ ὅπερ ὁρίζεται διὰ τῆς ἀπωτάτης βολῆς τοῦ πυροβόλου.

αἰγιαλός, οῦ, ὁ· ἀντίθετος τῷ ἀκτῇ (côte), ἥτις ἐστὶ κρημνώδης τόπος, συνεπῶς αἰγιαλός, plage, n. f. = ἡ παραθαλασσία, le bord de la mer ἢ la plage ; καλεῖται οὕτως ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν (= παραθαλασσία = bord de la mer) ἀκτὴ ὅταν αὕτη ἦνε ἐπίπεδος καὶ ἀμμώδης προχωροῦσα μετ' ἐλαφρᾶς κλίσεως πρὸς τὴν θάλασσαν, ἄλλοτε καλυπτομένη καὶ ἄλλοτε ἀποκαλυπτομένη ὑπὸ τῶν θαλασσίων ὑδάτων· || τραχὺς αἰγιαλὸς = αἱ ἀπορρήξεις ἢ τραχύτητες τῆς ἀκτῆς (κατὰ Πολυδεύκην), découpures de la côte; || αἰγιαλὸς = παραθαλάσσιον, παραλία, rivage, n. m. βλ. λέξιν· νομικῶς δὲ καλεῖται οὕτως ἡ κατὰ μῆκος τῆς θαλάσσης ταινία γῆς μέχρις οὗ φθάνει τὸ χειμερινὸν μέγιστον κῦμα, ὅπερ ἀνήκει κατὰ κυριότητα τῷ δημοσίῳ (ἄρθρ. 15 νόμου περὶ διακρίσεως κτημάτων 1837)· || κατ' ἐπέκτασιν αἰγιαλὸς=grève, n. f. βλ. ἀκτὴ ψηφωτὴ ἢ πλαταμών.

αἰγιοβοσκός, βλ. αἰγοβοσκός.

αἰ(γ)ί(δ)ι, τὸ [διάλ. Καρπάθ.], ἡ αἴξ, la chèvre ; καὶ αἰ(γ)ιδέα,=δέρμα αἰγός, peau de chèvre.

αἰγίδιον, τό· μικρὰ αἴξ, γιδάκι, petite chèvre, le chevreau.

αἰγιδοπρόβατα, τά· κοινῶς γιδοπρόβατα· βλ. λέξιν.

αἰγίθαλλος ἢ αἰγίθαλος, ου, ὁ· πτηνόν τι πολέμιον τῆς μελίσσης, charbonnière, n. f. μελισσοφάγος, mésange, n. m..

αἰγίς, ίδος, ἡ· τὸ δέρμα τῆς αἰγὸς ὡς φόρεμα τῶν γυναικῶν (la peau de chèvre comme habit des femmes). ἐκ τούτου δὲ παράγεται καὶ ἡ αἰγὶς τῆς Ἀθῆνας =θώραξ ἐκ δέρματος αἰγὸς = bouclier ou cuirasse de peau de chèvre, συνεπῶς αἰγίς, égide, n. f. καλεῖται ἡ θεία ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξ οὗ αἰγὶς = ἀσπίς, bouclier = θώραξ, cuirasse, n. f. || κατ' ἐπέκτασιν δὲ ἐκ τῆς παρεχομένης ὑπὸ τῆς ἀσπίδος προστασίας, αἰγίς=προστασία, protection, n.f.

αἴγλη, ης, ἡ· ἐκ τοῦ ἀγλαός· ἡ λάμψις, éclat, n.m. vive clarté; τὸ λάμπον, le brillant; ἡ λαμπρότης, ἡ στιλπνότης, la splendeur ; || κατ' ἐπέκτασιν αἴγλη=auréole, n. f. nimbe, n. f. ἀκτινοβολῶν κύκλος, ἐν εἴδει στεφάνης, περὶ τὴν κεφαλὴν τῶν ἁγίων καὶ τῶν αὐτοκρατόρων Κωνσταντινουπόλεως κτλ. ὡς σημεῖον δόξης· || auréole καὶ nimbe εἶνε συνώνυμα καὶ τὸ μὲν πρῶτον χρησιμοποιεῖται κυρίως ἐπὶ τῶν ἁγίων, τὸ δὲ δεύτερον ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων· || αἴγλη = ἀκτινοβολία, irradiation, n. f. ὅ ἐστι κύκλος φωτεινὸς πέριξ τῶν ἀστέρων.

αἰγληφόρος, ος, ον· ὁ αἴγλην διαχέων, qui lance des rayons ; ὁ φωτεινός, lumineux, euse ; ὁ λάμπων, qui brille, brillant, e.

αἰγοβοσκός, οῦ, ὁ καὶ ἡ· ὁ βόσκων αἶγας, chevrier, ère.

αἰγόδερμα, ατος, τό· δέρμα αἰγός, peau de chèvre ; λίαν χρήσιμον εἰς τὴν βιομηχανίαν διὰ πολλὰς ἀνάγκας κατεργαζόμενον.

αἰγοθήλας καὶ **αἰγοθήλης,** ου, ὁ· (αἴξ, θηλή), ὁ ἀμέλγων τὰς αἶγας· καλεῖται ἐπίσης οὕτω πτηνόν τι νυκτερινὸν θεωρούμενον ὡς θηλάζων τὰς αἶγας, κοινῶς ὁ νυκτοπάτης καὶ λαγοβυζάστρα, engoulevent, n. m.

αἰγόκερως, ω (καὶ ωτος), ὁ· ὁ ἔχων τὰ κέρατα τοῦ τράγου, qui a des cornes de bouc; § [ζῳολ.] εἶδος ἀντιλόπης (antilope), ὑπὸ τὸ ὄνομα ἱππότραγος καὶ ἐχούσης μακρότερα κέρατα κεκυρτωμένα παρ' ἀμφοτέροις τοῖς φύλοις· § αἰγόκερως [ἀστρ.] capricorne, n. m. ἀστερισμὸς τοῦ ζῳδιακοῦ (signe du zodiaque).

αἰγοκέφαλος, ος, ον· ὁ ἔχων κεφαλὴν αἰγὸς (τράγου), qui a une tête de bouc ; || [οὐσ.] πτηνόν τι τῶν ἑλῶν, οὗτινος ἡ κεφαλὴ προσομοιάζει τῇ τοῦ κριοῦ, barge, n. f.

αἰγόκλημα, ατος, τό· [βοτ.] φυτὸν ἐν εἴδει περιπλοκάδος, chèvre-feuille, n. f.

αἰγόμανδρα, ας, ἡ· μέρος ἐν ᾧ διαιτῶνται αἱ αἶγες, chevrerie, n. f.

αἰγονόμος, ος, ον· ὁ νέμων ἢ βόσκων αἶγας, ὁ αἰγοβοσκός, chevrier, ère ; βλ. καὶ βοσκός.

αἰγοπήδημα, ατος, τό· [ἱππευτ.] capriole ou cabriole, n. f. ἡ ὑψηλοτέρα καὶ ἐντελεστέρα ἐκ τῶν ἐν τῷ ἱππασκητικῷ διστήλῳ (pilier) γινομένων ἀναπηδήσεων τοῦ ἵππου, καθ' ἣν οὗτος ταυτοχρόνως καὶ βιαίως ἀνυψούμενος διὰ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ ἄκρων πρὶν ἢ ἐπαναπέσῃ λακτίζει διὰ τῶν ὀπισθίων. Τὸ ἀναπήδημα τοῦτο δυνατὸν ὁ ἵππος νὰ ἐκτελέσῃ καὶ ἐκτὸς τοῦ διστήλου ἐλεύθερος ὤν· ἀναλόγως δὲ τῆς διευθύνσεως τοῦ σώματος ἡ ἱππευτικὴ διακρίνει εὐθὺ αἰγοπήδημα (capriole droite) ; αἰγοπήδημα προχωρητικόν, ὀπισθοχωρητικὸν καὶ πλάγιον, capriole en avant, en arrière et de côté ; οἱ Γάλλοι λέγουσιν : un cheval se présente en capriole, ἢ qu'il se met de lui même à capriole, ὁπόταν ὁ ἵππος ἀνασκιρτᾷ ἀκουσίως χωρὶς νὰ βιασθῇ πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἱππέως του.

αἰγωλιός, οῦ, ὁ· νυκτερινὸν ἁρπακτικὸν πτηνόν, effraye, n. m. τοῦ εἴδους τῆς γλαυκός.

αἰδέομαι-οῦμαι, βλ. αἰδοῦμαι.

αἰδέσιμος, ου, ὁ· σεβάσμιος, respectable ; σεπτός, ἄξιος σεβασμοῦ, τιμῆς, ἀξιοσέβαστος, vénérable (λατ. venerabilis) ; || τὸ ἱερὸν πᾶσιν αἰδέσιμον, le sacré est vénérable ; || αἰδέσιμος =σεβάσμιος, révérend, ende, adv. λέγεται τιμητικῶς περὶ ἀρχιερέων καὶ ἄλλων ἐν γένει ἐκκλησιαστικῶν· βλ. σεβάσμιος· || αἰδεσιμώτατος, ἐπὶ θεολόγων, ἱερέων, κτλ. vénérable ; ἐπὶ δὲ τῶν σεβαστοτέρων καὶ ἀρχιερέων λέγε-

ται révérendissime, n. m. βλ. σεβασμιώτατος· ‖ [ἐν προσφων.] αἰδεσιμώτατε (σεβασμιώτατε, πάτερ), très-révérend père.

αἰδεσιμότης, ητος, ἡ· ἡ σεμνότης, la modestie, ὁ σεβασμός, l'air vénérable, respectueux ; ‖ αἰδεσιμότης [κυρ. ὡς τίτλος] la révérence ; ‖ ἡ αἰδεσιμότης σας, votre Révérence ; τίτλος διδόμενος τοῖς ἱερεῦσι· παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς λέγεται ἁγιωσύνη· βλ. λέξιν.

ἀϊδ'(η)μήτρη, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τὰ ἁγιοδημητριάτικα, ἤτοι τὸ χρυσάνθεμον.

αἰδημόνως, [ἐπίρ. τοῦ αἰδήμων] σεμνῶς, κοσμίως, modestement ; ἐντροπαλῶς, δειλῶς, avec timidité, timidement ; μετ' αἰδοῦς ἢ συστολῆς, avec pudeur, pudiquement.

αἰδημοσύνη, ης, ἡ· ἡ αἰδώς, la pudeur, la pudicité ; ἡ κοσμιότης, ἡ εὐσχημοσύνη, ἡ σεμνότης, la modestie ; ἡ ἐντροπαλότης, ἡ δειλία, la timidité ; ἡ εὐκοσμία, la retenue.

αἰδήμων, ων, ον· γεν. ονος· ὁ αἰσχυντηλός, ὁ ἔχων αἰδῶ ἢ συστελλόμενος, pudique; pudibont, e ; ὁ σεμνός, ὁ κόσμιος, le modeste ; ὁ ἐντροπαλός, ὁ αἰσχυντικός (αἰσχυντηλός), ὁ δειλός, le timide.

ἀΐδιος, ος ἢ α, ον, καὶ ἀείδιος· παντοτεινός, διαρκής, perpétuel, elle ; continuel, elle ; ὁ αἰώνιος, éternel, elle; ‖ ἐς ἀΐδιον=διὰ πάντοτε =perpétuellement ; ‖ ἀΐδιον, τὸ μὴ φθειρόμενον, καταστρεφόμενον, impérissable ; ‖ ἀΐδιος οἴκησις=ὁ τάφος, la tombe ; ‖ τὸ ἀΐδιον=ἡ αἰωνιότης, éternité, n. f ; τὸ παντοτεινόν, διαρκές, la perpétuité.

ἀϊδιότης, ἡ· ἡ αἰωνιότης, éternité, n. f ; παντοτεινὴ διάρκεια, perpétuité, n. f. continuité, n. f.

ἀϊδίως, [ἐπίρ.] αἰωνίως, éternellement ; παντοτεινῶς, διαρκῶς, perpétuellement ; διὰ πάντοτε, à tout jamais ; ‖ ἀφθάρτως, impérissablement.

αἰδοῖος, ος, ον· (αἰδώς) (συγκ. ότερος ἢ έστερος, ὑπερθ. ότατος ἢ έστατος) α) ὁ αἰδήμων, αἰσχυντηλός, ἐντροπαλός, honteux, euse; ἀτιμωτικός, déshonorant, e; β) τὸ ἐναντίον τούτων, ἤτοι ἐκεῖνο περὶ οὗ ἔχει τις αἰδῶ, π.χ. σεβάσμιος, respectable ; ἄξιος ἐκτιμήσεως, honorable, digne d'égard ; ‖ αἰδοῖοι=φίλοι ἄξιοι τιμῆς, amis vénérables; § [οὐσ. οὐδ.] τὸ αἰδοῖον, le membre viril, τὸ γεννητικὸν τοῦ ἀνδρὸς μόριον ἢ ἀνδρεῖον μόριον (τὸ πέος), εὐχρηστότερον εἰς τὸν πληθ. τὰ αἰδοῖα, ἤτοι τὰ γεννητικὰ μόρια (membres sexuelles) ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, parties honteuses (sexuelles); § αἰδοῖον θαλάσσιον=πρίαπος θαλάσσιος, priape de mer ; ζωόφυτόν τι, εἶδος κογχυλίου.

αἰδοῦμαι, εἶμαι αἰδήμων, ἐντροπαλός, ἐντρέπομαι, avoir honte, être honteux ; ἐρυθριῶ, rougir de (honte) ; § σέβομαι, τιμῶ, respecter, honorer, avoir égard à ; βλ. αἰδοῖος.

αἰδώς, γεν. όος - οῦς, αἰτ. τὴν αἰδῶ, ἡ· ὁ ἠθικὸς φόβος, la peur morale ; ἡ ἠθικὴ ἐντροπή, la confusion morale ; ἤτοι τὸ αἴσθημα τῆς αἰδοῦς, τῆς αἰδημοσύνης, la pudeur; ἡ εὐκοσμία, la retenue ; § αἰδώς=τὸ αἰσχυντηλόν, ἡ αἰσχύνη, ἡ ἐντροπή, la honte ; ‖ Συνώνυμα, αἰδώς=αἰσχύνη, ἐντροπὴ=honte, n.f. καὶ αἰδώς=αἰδημοσύνη=pudeur, n. f. Αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος προξενοῦσι τὴν αἰσχύνην (honte), διότι αὕτη προέρχεται ἐκ τῆς συνειδήσεως φαύλου τινὸς ἔργου. Τὰ μετριόφρονα αἰσθήματα ἐπιφέρουσι τὴν αἰδημοσύνην (pudeur), διότι αὕτη γεννᾶται ἐκ μετριοφροσύνης καὶ κοσμιότητος. Καὶ ἡ ἐντροπὴ (honte) καὶ ἡ αἰδημοσύνη (pudeur) καθιστῶσιν ἐρυθρὸν τὸ πρόσωπον, ἀλλ' ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἐρυθριῶσιν (ἐρυθριάω-ῶ) ἐξ αἰσχύνης, on rougit de honte (γίνονται κόκκινοι ἐξ ἐντροπῆς), διὰ τοῦτο τὸ πρῶτον λαμβάνεται ἐπὶ κακοῦ, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, τὸ ἐρύθημα τοῦ προσώπου (le rouge au visage), εἶνε ἐρύθημα ἐξ αἰδοῦς (rouge par pudeur), ὅπερ λαμβάνεται ἐπὶ καλοῦ· ἂν καὶ ἡ αἰδημοσύνη ἦνε ἀρετή, ἐν τούτοις, εἰς πλείστας περιστάσεις θεωρεῖται ἀδυναμία καὶ δειλία· ‖ κωλύεται (συγκρατεῖται) ἐξ αἰδοῦς, la honte le retient ; ‖ ἐρυθριῶ ἐξ αἰδοῦς, rougir de honte ; ‖ ὑπερέβη πᾶν ὅριον αἰδοῦς, il a franchi toutes les bornes de la pudeur ; ‖ ἀπώλεσε πᾶσαν αἰδῶ, il a perdu toute honte ; il a toute honte bue ; § αἰδώς =σέβας, τιμή, ἐκτίμησις, respect ; égard ; ‖ ἐξ αἰδοῦς πρὸς τὸ γῆράς του, par respect à sa vieillesse, ἢ par (eu) égard à sa vieillesse ; ‖ σέβας καὶ αἰδὼς μὲ κατέλαβε πλησιάσας τῶν γερόντων αὐτῶν, je me sentis saisi de respect et de honte quand j'approchai ces vieillards.

αἰετός, βλ. ἀετός· ἀέτωμα.

αἰθαλέος, ος, ον· βλ. αἰθαλόεις, εσσα, εν.

αἰθάλη, ης, ἡ· suie, n.f. ἡ καὶ ἀσβόλη καλουμένη καὶ αἴθαλος, κοινῶς καπνιά, ἢ τὸ μέλαν τοῦ καπνοῦ (noir de fumée) [βλ. καπνός, fumée] καὶ μέλαν ἐξ αἰθάλης. Ἡ αἰθάλη εἶνε μέλαν προϊὸν τῆς ζώσης καύσεως (combustion vive); εἶνε λίαν λεπτῶς διαμεμοιρασμένος ἄνθραξ προερχόμενος ἐκ τῆς φλογὸς καιομένων οργανικῶν οὐσιῶν· π.χ. ὅταν καίωνται πλούσιαι οὐσίαι ἄνθρακος, οἷον ῥητίνη, λίπη, τερεβινθέλαιον, ἄσφαλτος, κτλ. παράγεται αἰθάλη, ἤτοι ἐναποτίθεται ὑπὸ τοῦ καπνοῦ (fumée) λεπτοτάτη κόνις ἐπὶ τῶν παρειῶν τῶν αὐλῶν, τῶν καπνοθαλάμων, τῶν καπνοδόχων, κτλ. ἡ αἰθάλη σύγκειται κατὰ τὸ μέγιστον μέρος ἐξ ἄνθρακος (carbone), εἶνε λίαν μελανὴ καὶ χρησιμοποιεῖται ὡς ἐκ τοῦ ἀκαταστρέπτου τοῦ χρώματος αὐτῆς ἐν τῇ χρωματοποιΐᾳ· βλ. μέλαν τῆς αἰθάλης· ‖ αἰθάλη ἢ καπνιά, fumeron, n.m. εἶνε ἡ παραγομένη καπνιὰ διὰ τῆς ἐκλύσεως τῶν ἀερίων κατὰ τὴν ἀνθράκωσιν τοῦ ξύλου· ‖ αἰθάλη, καλεῖται κατ' ἐπέκτ. τὸ ὑπόλοιπον ἐσβεσμένου πυρὸς (le reste d'un feu éteint), ἤτοι ἡ χόβολη ἢ ἀνθρακιά, la braise, ἡ στάκτη, la cendre.

αἰθαλίς, ίδος, ἡ· πλ. αἰθαλίδες· τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα ζωΰφια, rouille de blés.

αἰθαλοδοχεῖον, τό· réservoir de fumée ; τμῆμα εὑρισκόμενον εἰς τὸ ἄνω μέρος τῶν ἐκτισμένων θερμαστρῶν, δι' οὗ διέρχεται ὁ καπνὸς καὶ ἐναποτίθεται μέρος τῆς αἰθάλης· § αἰ-

θοδοχεῖον· βλ. καπνοθάλαμος, boîte à fumée.

αἰθαλόεις, εσσα, εν· ἢ αἰθαλέος· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς αἰθάλης, qui a la couleur de la suie (de la fumée), ἀσβολώδης, noir comme la fumée (ou par le feu); μέλας, noir; ἀποτεφρωμένος, cendreux; ‖ ἐνίοτε διάπυρος, φλογώδης, ardent, e, brûlant, e (ἐκ τοῦ αἴθω)· ‖ αἰθαλώδης, μελανοειδής, ὅμοιος μὲ αἰθάλην, fuligineux, euse.

αἴθαλος, ου, ὁ· βλ. αἰθάλη, ἡ καπνιὰ τῆς καμίνου καὶ καπνοδόχου, suie, n. f. οἱ ἀττικισταὶ προτιμῶσι τὸν τύπον αἴθαλος τοῦ αἰθάλη· ‖ [οὐδ. οὐσ.] αἴθαλον (ὑπονοεῖται χρῶμα, χρωματισμὸς αἰθάλη), bistre, n. m. καλεῖται οὕτως **αἰθάλη** (suie) διαλελυμένη, ἢ ὕδωρ κεχρωματισμένον ὑπὸ αἰθάλης· διὰ τοῦ χρωματισμοῦ τούτου παριστῶσιν εἰς τὰς σχεδιάσεις τὸ ἔδαφος.

αἰθαλόω-ῶ, μέλ. ώσω, μαυρίζω διὰ τῆς αἰθάλης, τῆς καπνιᾶς, noircir par la fumée; remplir de suie; κατακαίω, brûler; μετατρέπω εἰς στάκτην, ἀποτεφρόω, réduire en cendres.

αἰθαλώδης, ης, ες· ὅμοιος αἰθάλη, fuligineux, euse; ‖ ἀτμοί, φλόγες αἰθαλώδεις, vapeurs, flammes fuligineuses; ‖ ἡ κατάστασις τοῦ αἰθαλώδους, ἤτοι τὸ νὰ ἦνε ὡς αἰθάλη, la fuliginosité=τὸ αἰθαλῶδες· ‖ —, σταχτοειδής, cendreux, euse.

αἰθάλωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ καθιστᾶν τι μέλαν διὰ καπνιᾶς, action de noircir par la fumée; ‖ ἡ μετατροπὴ εἰς στάκτην, ἀποτέφρωσις, réduction en cendres.

αἰθαλωτός, ή, όν· ὁ μελανωθεὶς δι' αἰθάλης ἢ μαυρίσας διὰ τοῦ πυρός, noirci par le feu; ὁ κεκαυμένος, brûlé, ée; ‖ ὁ ἀποτεφρωμένος, réduit en cendres.

αἰθάνιον, ου, τό· [χημ.] éthane, n. m; ‖ ὀργανικὴ ῥίζα ὑδρ[ογον]άνθραξ, ἔχουσα τὸν τύπον $C_2\ H_6$.

αἰθέριος, ος καὶ α, ον· ὁ ἐν τῷ αἰθέρι, εἰς τὰ ὕψη ὤν, éthéré, ée; βλ. **αἰθήρ**· ἀέριος, aérien, enne; οὐράνιος, céleste; § αἰθέριον ἔλαιον, essence, n. f. ἢ huile éthérée; αἰθέρια ἔλαια (essences) καλοῦνται τὰ ὀδμηρὰ συστατικὰ τῶν φυτῶν· ταῦτα μετὰ τὸν ἀποχωρισμόν των εἶνε συνήθως ῥευστὰ καὶ λίαν εὐκίνητα, τινὰ ὅμως εἶνε στερεὰ καὶ καλοῦνται καμφοραί· τὰ αἰθέρια ἔλαια λαμβάνονται ἐκ τῶν ἀνθέων, τῶν καρπῶν, φύλλων, σπόρων, ῥιζῶν ἢ ξύλων καὶ χρησιμεύουσιν εἰς τὴν μυροποιΐαν, τὴν ποτοποιΐαν καὶ φαρμακευτικήν· βλ. καὶ ἀπόσταγμα, essence.

αἰθεριώδης, ης, ες· ὅμοιος τῷ αἰθέρι, qui ressemble à l'éther; ‖ αἰθεριώδης=**αἰθέριος**, βλ. λέξιν.

αἰθερίως, [ἐπίρ.] εἰς τὸν αἰθέρα, dans l'éther; εἰς τὸν ἀέρα, dans les airs.

αἰθεροβατέω-ῶ, βλ. **ἀεροβατέω-ῶ**· voyager dans les airs ou à travers l'éther.

αἰθεροδρομέω-ῶ· τὸν ἀέρα διατρέχω (βλ. **ἀεροδρομῶ**), courir dans les airs ou à travers l'éther.

αἰθεροδρόμος, ος, ον· ὁ τὸν αἰθέρα διατρέχων, qui court dans les airs ou à travers l'éther; ‖ πετεινὰ αἰθεροδρόμα, oiseaux qui traversent l'éther.

αἰθεροειδής, ής, ές· ὁ τῷ αἰθέρι ὅμοιος, éthéré, ée, adj.

αἰθερολαμπής, ής, ές· ὁ ἐν τῷ αἰθέρι λάμπων, qui brille aux cieux; ‖ αἰθερολαμπὴς οὐρανός, ciel brillant.

αἰθερολογέω-ῶ· ὁμιλῶ περὶ αἰθέρος, ἀσχολοῦμαι εἰς τὰ αἰθέρια, s'occuper des choses éthérées (d'en haut), d'astronomie.

αἰθερολόγος, ου, ὁ· ὁ τὸν αἰθέρα ἢ τοὺς ἀστέρας παρατηρῶν, qui s'occupe des choses d'en haut; ὁ ἀστρονόμος, l'astronome.

αἰθερομανία, ας, ἡ· éthéromanie, n. f. ἡ τοῦ **αἰθέρος** [éther] ἐπὶ χρόνον κατάχρησις γεννᾷ σειρὰν συμπτωμάτων καλουμένην αἰθερομανίαν, ἥτις δηλητηριάζει τὸν ὀργανισμόν, ἐπιφέρουσα κατάπτωσιν τῶν διανοητικῶν δυνάμεων, ἀπίσχνανσιν καὶ ἄλλα φαινόμενα.

αἰθεροπόρος, ος, ον· ὁ εἰς τὸν αἰθέρα τρέχων=**αἰθεροδρόμος**.

αἰθερώδης, ης, ες=**αἰθεροειδής**· ‖ ἐπίσης καθαρὸς (ὡς ὁ αἰθήρ), clair (comme l'éther).

αἴθη, ης, ἡ· éthée, n. f. ὄνομα εὐγενοῦς δρομαίας ἵππου τοῦ Ἀγαμέμνονος, κυρίως δὲ ἡ πυροειδής, πυρόχρους (de couleur de feu, roux).

αἰθήρ, έρος, ὁ· éther, n. m. ὁ καθαρὸς καὶ ὑπὲρ τὴν ἀτμόσφαιραν ὑψηλότατος καὶ λαμπρὸς ἀήρ, la plus haute région d'air; ‖ [μυθ.] αἰθὴρ ἐλέγετο ἡ προσωποποιΐα τοῦ ὑπεράνω τοῦ ἀέρος χώρου, τῆς πηγῆς τοῦ φωτός, τῆς ἕδρας τῶν θεῶν καὶ κατοικίας τῶν μακάρων, ὁ ἔμπυρος οὐρανός, l'empyrée; ‖ κατ' ἐπέκτασιν αἰθὴρ καλεῖται ὁ ἀήρ, l'air, les airs; τὸ διάστημα, l'espace; ὁ οὐρανός, le ciel, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀήρ, καὶ διότι ὁ Ὄλυμπος (ἡ κατοικία τῶν θεῶν) μέχρι τοῦ αἰθέρος φθάνει, καὶ ἐπειδὴ ὁ αἰθὴρ φυσικῶς εἶνε καθαρὸν καὶ διαυγὲς ἀβαρὲς ῥευστόν, **αἰθήρ**=**καθαρὸς ἀήρ**, air pur, clair; ‖ [φυσικ.] αἰθήρ, éther, n. m. καλεῖται ὕλη λεπτεπίλεπτος, ἤτοι ῥευστὸν ἀβαρὲς (ἀστάθμιτον), ἐλαστικόν, πληροῦν τὸ σύμπαν καὶ τὰ μεταξὺ τῶν σωμάτων κενὰ διαστήματα καὶ εἰσδῦον εἰς ὅλα τὰ σώματα, ὅπερ οἱ φυσικοὶ θεωροῦσιν ὡς μέσον διαδόσεως τοῦ φωτός, τῆς ἀκτινοβόλου θερμότητος, τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, κτλ. ‖ [χημ.] αἰθήρ, κοινῶς ὁ ἀθέρας, ὅπερ καὶ ἀπόσταγμα καλεῖται, quintessence, n. f. καλεῖται τὸ λεπτότατον ἐκχύλισμα σώματός τινος τὸ ἐνέχον τὰ συστατικὰ αὐτοῦ ἐν πυκνοτάτῃ μορφῇ, καὶ μεταφορικῶς καλεῖται οὕτω τὸ κράτιστον ἢ βέλτιστον, ἡ οὐσία τοῦ πράγματος· ‖ [χημ.] αἰθήρ, éther καὶ aether, καλεῖται ὑγρὸν λίαν πτητικόν, προερχόμενον ἐκ τῆς ἑνώσεως ὀξέος τινὸς μετὰ τοῦ ἀλκοολικοῦ (οἰνοπνεύματος)· ‖ οἱ αἰθέρες, les éthers; ‖ **αἰθὴρ** (ὁ κοινὸς ἢ συνήθης καλούμενος=éther ordinaire)=**αἰθυλικὸς αἰθήρ** (éther sulfurique=aether sulfuricus), ὁ καλούμενος καταχρηστικῶς ἑλληνιστὶ θειϊκὸς αἰθήρ, éther sulfurique; ὁ αἰθὴρ οὗτος εἶνε οὐσία ναρκωτική, χρήσιμος διὰ τοὺς κωλικούς.

Ἐκ τῶν σκευασιῶν τοῦ αἰθέρος συνηθέστατον ἐν τῇ οἰκιακῇ χρήσει ὡς πρόχειρον φάρμακον εἶνε τὸ καλούμενον **ἀνώδυνον** (anodine) ἢ **πνεῦμα αἰθεριῶδες**=esprit d'éther=λατ. spiritus aethereus, ὅπερ καλεῖται καὶ λυκουρανώδυνον κατὰ παράφρασιν τοῦ liquor anodynus =liqueur anodine. Ὁ κοινὸς οὗτος αἰθὴρ ἢ **αἰθερικὸν πνεῦμα** (αἰθεριῶδες) (éther alcoolisé καὶ λατ. aether alcoolicus) εἶνε μίγμα αἰθέρος καὶ οἰνοπνεύματος διδόμενον κατὰ 10-30 σταγόνας πολλάκις τῆς ἡμέρας, ὡς ὁ αἰθήρ, ἐπὶ σακχάρου ἢ ἐν σακχαρούχῳ ὕδατι, ἢ ἐν ἐγχύματι ἀρωματικῷ, καὶ παραγγελλόμενον ὡς ἀναληπτικόν, εὐκάρδιον καὶ ἀντισπασμῶδες. Ὁ αἰθὴρ εἶνε λίαν καυστικός, μιγνύμενος δὲ ἀέρι καὶ ἀναφλεγόμενος ἐκπυρσοκροτεῖ· || αἰθὴρ ὀξικός, éther acétique, λατ. aether aceticus, aether aethyloaceticus, acetas aethylicus; || σύνθετος αἰθήρ, éther composé; || αἰθὴρ μικτός, éther mixte; || αἰθὴρ νιτρικός, éther nitrique; || αἰθὴρ ὑδροβρωμικός, συνών. τοῦ αἰθύλιον βρωμιοῦχον, bromure d'éthyle, éther bromhydrique; || αἰθὴρ ὑδροϊωδικός, συνών. τοῦ αἰθύλιον ἰωδιοῦχον, iodure d'éthyle, éther iodhydrique; || αἰθὴρ χλωριοῦχος (μετ' οἰνοπνεύματος), éther chlorhydrique chloré τοῦ Aran, ἤτοι ἀράνιος αἰθήρ.

αἰθιοπίζω, ὁμιλῶ, πράττω, ζῶ ἢ ὁμοιάζω ὡς αἰθίοψ, parler, agir, vivre ou ressembler à un éthiopien, à un nègre.

αἰθιοπικός, ή, όν· d'éthiopie ἢ d'éthiopien, ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν αἰθιοπίαν ἢ τὸν αἰθίοπα· || λίθος αἰθιοπικός, pierre d'éthiopie; βλ. **βασάλτης**.

αἰθιοπίς, ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ αἰθίοψ· ἡ ἐκ τῆς Αἰθιοπίας καταγομένη, éthiopienne, n. f; || ἡ ἀράπισσα, ἀραπίνα, négresse, n. f; || — γλῶσσα, langue éthiopienne.

αἰθίοψ, οπος, ὁ· θηλ. αἰθιοπίς, ίδος καὶ σπανιώτερον ἡ αἰθίοψ· καλεῖται οὕτως ὁ κάτοικος τῆς Αἰθιοπίας, l'habitant d'Éthiopie, Éthiopien, enne; || κατ' ἐπέκτασιν ἐπιθετικῶς αἰθίοψ καλεῖται ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεκαυμένος, qui est brûlé, noirci par le soleil; ὁ φαιὸς τὸ πρόσωπον, ὁ μαῦρος = le nègre; θηλ. la négresse.

αἰθός, ή, όν· κεκαυμένος, brûlé,ée; ὁ διὰ τοῦ πυρὸς μαυρισθείς, noirci par le feu, ὁ μαῦρος, le noir; || **αἰθὸν** (χρῶμα), couleur de recuit, τὸ χρῶμα τοῦ ἀνοπτημένου μετάλλου· τὸ αἰθὸν τοῦ σιδήρου, τοῦ χάλυβος, couleur du fer (ou d'acier) recuit.

αἴθουσα, ης, ἡ· salle, n. f. κοινῶς ἡ σάλλα· δωμάτιον μεγάλων διαστάσεων εἰς κτίριόν τι· || οἴκημα συνιστάμενον ἐκ προθαλάμου, αἰθούσης, δωματίου καὶ γραφείου, un appartement composé d'une antichambre, d'une salle, d'une chambre et d'un cabinet; || αἴθουσα χαμηλή, ὑψηλή, salle basse, haute; || ὡραία, μεγάλη αἴθουσα, une belle, grande salle; || αἴθουσα ἀκροάσεων, αἴθουσα ὑποδοχῆς, salle d'audience, salle de réception, αἴθουσα ἐν ᾗ τὰ κατέχοντα ἀξίωμά τι πρόσωπα, οἷον ὑπουργοί, κλ. δέχονται εἰς ἀκρόασιν· || — συμβουλίου, salle de conseil ou salle du conseil, τὸ δωμάτιον ἔνθα συνεδριάζει συμβούλιόν τι· || — σφαιριστηρίου ἢ καὶ ἁπλῶς σφαιριστήριον, salle de billard; || — χοροῦ ἢ χοροδιδασκαλεῖον, salle de danse, αἴθουσα ἐν ᾗ δίδονται μαθήματα χοροῦ· || — χοροῦ, — συναυλίας, salle de bal, salle de concert, μεγάλη αἴθουσα ἔνθα δίδουσι χοροὺς ἢ συναυλίας· || — τοῦ θρόνου, salle du trône (τῶν βασιλέων)· || — στοιχηματιστῶν, betting-room (προφ. betting-roum, ἔκφρασις ἀγγλικὴ σημαίνουσα salle des courses), ἤτοι — ἐν ᾗ ὀλίγον πρὸ τῶν ἱπποδρομιῶν συνέρχονται οἱ στοιχηματίζοντες ὑπὲρ τῶν συναγωνισθησομένων ἵππων· βλ. **στοιχηματισταί**· || — ἀναμονῆς [σιδηρ.], salle d'attente, εὐρύχωρον δωμάτιον ἐν ᾧ ἀναμένουσιν οἱ ἐπιβάται τὴν εἴσοδόν των ἐν τῷ **εἱρμῷ** (train); || — διαλέξεων, salle de conférence, αἴθουσα ἐν ᾗ γίνονται **διαλέξεις** ἢ **συνδιασκέψεις**· βλ λέξεις· || — ἀπολυμάνσεως ἢ ἀπολυμαντήριον, salle de désinfection, δωμάτιον ἐν ᾧ γίνονται αἱ ἀπολυμάνσεις· || — ξιφασκίας καὶ γενικώτερον αἴθουσα ὁπλασκίας ἢ ὁπλασκητήριον, salle d'escrime, καλεῖται ἐνίοτε καὶ salle d'armes; ἤτοι — ἐν ᾗ ἀσκοῦνται εἰς τὰ ὅπλα καὶ ἔνθα ὑπάρχουσι πάντα τὰ πρὸς τοῦτο χρήσιμα· || τιμητικὴ αἴθουσα, salle d'honneur; αἴθουσα ὑπάρχουσα εἰς τοὺς στρατῶνας ἐν Γαλλίᾳ, χρησιμεύουσα διὰ τὰς συναθροίσεις τῆς ὁμάδος τῶν ἀξιωματικῶν, τῶν συνεδριάσεων τοῦ ἀνακριτικοῦ συμβουλίου, κτλ. || — ἀσθενῶν (ἐν τοῖς θεραπευτηρίοις), salle de malade; || — ἐπισκέψεως (τοῦ ἰατροῦ ἐν τοῖς στρατῶσιν ἢ νοσοκομείοις), salle de visite; § **αἴθουσα**, salle, καλεῖται ἐπίσης μέγας χῶρος κεκαλυμμένος, ἢ καὶ μέγα δωμάτιον ἐντὸς οἰκήματος προωρισμένον δι' εἰδικήν τινα χρῆσιν· || ἡ αἴθουσα ἢ ἡ μεγάλη αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων, la salle, la grande salle du palais ou la salle des pas perdus; || ἡ — τῶν συνεδριάσεων (δικαστηρίου), la salle des audiences (d'un tribunal), ἥτις λέγεται ἐπίσης καὶ parquet, n. m; || αἴθουσα συνδιασκέψεων, chambre de conseil = αἴθουσα συμβουλίου· || ἡ αἴθουσα τῆς (γαλλικῆς) κωμῳδίας, la salle de la comédie; || ἡ αἴθουσα (ἐν ᾗ κάθηνται οἱ θεαταί), la salle du spectacle; || ἡ αἴθουσα αὕτη δύναται νὰ περιλάβῃ τόσους θεατάς, cette salle peut contenir tant de spectateurs; || αἱ αἴθουσαι μουσείου τινός, les salles d'un musée; || αἱ αἴθουσαι ἐν τοῖς νοσοκομείοις, les salles dans les hôpitaux; || **αἴθουσα**, salle, καλεῖται ἐπίσης εὐρὺς χῶρος ἐντὸς σπηλαίου· § **αἴθουσα**, salle, καλεῖται εὐρὺς χῶρος μεταξὺ δένδρων ἔν τινι κήπῳ κεκαλυμμένος ἄνωθεν πυκνῶς ὑπὸ τοῦ φυλλώματος τῶν δένδρων· π. χ. αἴθουσα πτελεῶν, φιλυρῶν, une salle d'ormes, de tilleuls; || ἐχόρευσαν ἐν τῇ αἰθούσῃ καστανεῶν, φιλυρῶν (ὑπὸ τὰς καστανέας, ὑπὸ τὰς φιλύρας) on dansa dans une salle de marronniers, de tilleuls; § **αἴθουσα**, salon, n. m. κοινῶς τὸ σαλόνι καλεῖται ἔν τινι οἰκήματι, δωμάτιον ὅπερ εἶνε συνήθως μεγαλείτερον καὶ μᾶλλον

διακεκοσμημένον (ἐπιπλωμένον) τῶν ἄλλων χρησιμεῦον ἵνα δέχωνται ἐπισκέπτας· || ὡραία αἴθουσα, beau salon ; || μεγάλη αἴθουσα, grand salon ; || — καλῶς φωτιζομένη, salon bien éclairé ; || ὑπάρχουσιν ἐν τῷ οἰκήματι τούτῳ δύο αἴθουσαι, μία μεγάλη καὶ μία μικρά, il y a dans cet appartement deux salons, un grand et un petit ; || — μουσικῆς, salon de musique; || χειμερινὴ αἴθουσα, salon d'hiver ; || θερινὴ αἴθουσα, salon d'été ; § ἡ λέξις salon, χρησιμοποιεῖται μεταφορικῶς ὑπὸ τῶν Γάλλων, ἰδίως εἰς τὸν πληθυντικόν, ἵνα ὑποδείξῃ ὁμάδα ἀτόμων συχναζόντων εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ αἰθούσας (salons=τὰ σαλόνια), ἤτοι τὸν λεγόμενον κόσμον τῶν σαλονιῶν (τῶν αἰθουσῶν)· || ἀνέγνωσε τὸ ἔργον του εἰς ὅλας τὰς αἰθούσας, il a lu son ouvrage dans tous les salons; || νέα ἐκ τῶν αἰθουσῶν (τῶν σαλονιῶν), des nouvelles de salon ; || ποιητὴς τοῦ σαλονιοῦ, poëte du salon ; || συχνάζω εἰς τὸν κόσμον (τὰς αἰθούσας), fréquenter les salons; || ἄνθρωπος τοῦ σαλονιοῦ, un homme de salon, ἤτοι γνωρίζων καλῶς νὰ φέρηται.

αἴθρα, ας, ἡ (ἢ αἴθρη ης) [αἰθήρ]· ὁ καθαρὸς ἀήρ, air pur, air vif ; ἡ δρόσος τοῦ ἀέρος, la fraîcheur de l'air ; || αἴθρα = αἴθρη = αἰθρία, βλ. λέξιν.

αἰθρία, ας, ἡ καὶ αἴθρη· (ξαστεριὰ ἢ ἀστροφεγγιά, clair ou serein), ὁ καθαρὸς οὐρανὸς ἢ εὔδιος, ciel clair ou serein ; ὁ ἀνέφελος οὐρανός, ciel découvert ; ὁ εὔδιος καιρός, le temps clair ou serein ; βλ. καιρός· ὁ καθαρὸς καὶ γαλήνιος ἀήρ, l'air pur et calme; § αἰθρία=εὐδία, la sérénité; ἡ γαλήνη, νηνεμία, le calme ; || εἶνε αἰθρία [ἤτοι ὁ καιρὸς (ὁ οὐρανὸς) εἶνε καθαρός], il fait un temps clair ; il fait beau; βλ. εἰς λέξιν καιρός, κατάστασις τοῦ οὐρανοῦ (état du ciel); § αἰθρία, ὁ καθαρὸς ἀήρ, l'air pur ; ἡ δρόσος τῆς πρωΐας, la fraîcheur du matin, καὶ αὐτὴ ἡ πρωΐα, le matin.

αἰθριάζω, μέλ. άσω· κάμνω, καθιστῶ αἴθριον ἢ καθαρόν, rendre clair ou serein ; καθίσταμαι αἴθριος, devenir clair (serein); εἶμαι αἴθριος, être serein ; || καθαρίζομαι, s'éclaicir ; || —τὸν ἀέρα, γίνομαι αἴθριος, rasséréner ; || — καὶ αἰθριάω-ῶ (προκειμένου περὶ καιροῦ), se débrouiller ; || ὁ οὐρανὸς αἰθριάζει ἢ ἁπλῶς αἰθριάζει, le ciel se débrouille ἢ ἁπλῶς se débrouille, λέγεται ὅταν μετὰ συνέφειαν ἢ ὁμίχλην ὁ οὐρανὸς γίνεται αἴθριος· || ὁ ἥλιος ἀνέτειλε καὶ αἴθριασε τὸν καιρόν, le soleil parut et rasséréna le temps ; || ὁ νότος αἰθρίαν ἄγει, (ἤτοι αἰθριάζει τὸν οὐρανόν), le vent du sud rassérène le ciel ; || αἰθριοῦμαι, se rasséréner, καθιστῶ πάλιν αἴθριον· || μετὰ ταῦτα, αἰθρίας γενομένης, puis l'air se rassérénant ; || ὁ καιρὸς αἰθριάζει, le temps se rassérène.

αἰθρίασις, εως, ἡ· ἡ εὐδίασις, τὸ ξαστέρωμα, rassérénement, n. m. βλ. αἰθριάζω.

αἰθριάω-ῶ· βλ. αἰθριάζω.

αἴθρινος, ίνη, ον· ὁ αἴθριος, πρωϊνός, matinal, e.

αἴθριος, ος, ον· καθαρός, pur, e ; clair, e ; γαλήνιος, serein, e ; || —, frais, θηλ. fraîche, (ἐπὶ ἀνέμων) ἀὴρ καθαρὸς καὶ αἴθριος, air pur et frais ; || — οὐρανός, ciel pur.

αἰθριότης, ητος, ἡ· ἡ καθαρότης, la pureté, la clarté ; ἡ αἰθρία, ἡ εὐδία, la sérénité.

αἶθρος, ου, ὁ· ἡ πρωϊνὴ ψύχρα (δρόσος), la fraîcheur du matin ; ἡ πάχνη, gelée blanche.

αἴθυγμα, ατος, τό· λάμψις, clarté, n. f. φῶς, lumière, n. f. σπινθήρ, étincelle, n. f. φλόξ, jet de flamme ; || — jet, n. m. εἶδος πυροτεχνήματος.

αἴθυια, ας, ἡ· [πτην.] βλ. βουτηκτάρα.

αἰθυλένιον, ου, τό· [χημ.] éthylène, n. m. βλ. ἐλαϋλιον gaz oléfiant.

αἰθύλιον, ου, τό· [χημ.] éthyle, n. m. τύπος χημ. C_2H_5 || — βρωμιοῦχον, bromure d'éthyle ; || — ἰωδιοῦχον, iodure d'éthyle.

αἴθων, ωνος, ὁ· ὁ καίων, brûlant ; ἐπὶ χρωμάτων πυροειδής, couleur de feu; λάμπων, brillant ; || — σίδηρος, fer brûlant ; § αἴθων, éthon ou æthon, εἷς τῶν τεσσάρων ἵππων τοῦ ἡλίου.

αἰκία, ας, ἡ· ἡ ἀπρεπὴς μεταχείρισις, ἡ κακομεταχείρισις, mauvais traitement ; ὕβρις, outrage, n. m ; ἰδίως σωματικὴ ἀδικία, ἡ κάκωσις, αἱ μαστιγώσεις, les coups ; αἱ βάσανοι, αἱ βιαιοπραγίαι, les violences ; αἱ αἰκίαι, voies (f.) de fait ; || αἰκίαι, voies de fait, ἐν τῇ ποινικῇ δικονομίᾳ λέγονται αἱ ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς ὑγείας παρανόμως ἐπιφερόμεναι βλάβαι, ἢ κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Π.Ν. (ἄρ. 307), αἱ καθ' οἱονδήποτε τρόπον προξενούμεναι εἴς τινα σωματικαὶ βλάβαι· || αἰκία, voie de fait, ἰατροδικαστικῶς καλεῖται πᾶσα πρᾶξις διὰ τῆς ὁποίας ἐπιφέρει τις βλάβην εἰς τὴν ὑγείαν ἄλλου τινος· γίνεται δὲ ἢ διὰ τῶν χειρῶν (ράπισμα, γρόνθος) ἢ διὰ τῶν ποδῶν (λάκτισμα) ἢ καὶ διὰ διαφόρων ἐργαλείων. Τὴν ἐκ τῆς αἰκίας βλάβην καὶ τὰς συνεπείας αὐτῆς ὁρίζει ὁ ἰατρὸς ἐκ τῶν σημείων τὰ ὁποῖα ἀφῆκεν ἡ αἰκία ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ αἰκισθέντος.

αἰκίζω, μέλ. κακομεταχειρίζομαι, maltraiter ; μαστιγώνω, ξυλίζω, battre ; πληγώνω, blesser; βλ. αἰκία.

αἴκισμα, ατος, τό· ἡ κακὴ μεταχείρισις, κακομεταχείρισις, le mauvais traitement ; ἡ ὕβρις, outrage, n. m ; ἡ κάκωσις, ἡ μαστίγωσις, les coups ; αἱ βάσανοι, αἱ βιαιοπραγίαι, les voies de fait ; βλ. αἰκία.

αἰκισμός, οῦ, ὁ = αἰκία.

αἰκιστής, ὁ· θηλ. τρια, ὁ αἰκίζων, maltraiteur ; ὁ μαστιγώνων, celui qui donne des coups ; ὁ ὑβρίζων, celui qui outrage, l'outrageant.

αἴλέ, ἡ· [διάλ. Ἰκαρίας] ἡ ἀγελάς, vache, n. f. πληθ. ἡ αἴλαις.

αἴλουρος, ου, ὁ, ἡ· (αἰόλος-οὐρά, ἐκ τῆς κινήσεως τῆς οὐρᾶς), ὁ ἀγριόγατος, chat sauvage ; ὁ αἴλουρος εἶνε μεγαλείτερος καὶ ἰσχυρότερος τῆς οἰκιακῆς γάτας· § αἴλουρος, chat, n. m. εἶνε ἐξελεγκτικὸν ἐργαλεῖον· || αἰ-

λουρος πρὸς ἐξέλεγξιν τοῦ κοίλου τῶν πυροβόλων, chat pour vérifier l'âme des bouches à feu.

αἷμα, τό· le sang ; τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου καί τῶν θηλαστικῶν ζώων εἶνε ὁ θρεπτικὸς χυμὸς τοῦ σώματος, ὁ φορεὺς ὅλων τῶν διὰ τὴν χημικὴν λειτουργίαν τῶν ἱστῶν ἀναγκαίων οὐσιῶν, τῶν χρησίμων πρὸς διατήρησιν τῆς ἀνταλλαγῆς τῆς ὕλης· ‖ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, la circulation du sang ; ‖ μὲ κρύον αἷμα, de (ou avec) sang froid ; ‖ χαλᾷς τὸ αἷμά σου [φρ.], vous vous faites du (de) mauvais sang; ‖ δὲν ἔχει αἷμα μέσα του, il n'a pas de sang dans ses veines ; ‖ διψᾷ αἷμα, il est altéré de sang ; ‖ ἡ μύτη του ἔτρεχεν αἷμα, il saignait du nez ; le nez lui saignait ; ‖ ἔπτυεν αἷμα, il crachait du sang ; ‖ ἔπτυσεν αἷμα διὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ [φρ.], il a sué sang et eau pour en venir à bout ; ‖ θὰ χυθῇ αἷμα, il y aura du sang [répandu] ; ‖ τὸν ἐπῆραν τὰ αἵματα, il fut inondé de sang ; ‖ βράζει τὸ αἷμά του, le sang bout dans ses veines; ‖ τοῦ ἔδωκα τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου, je lui ai donné le plus pur de mon sang; ‖ [καὶ κατ' ἄλλην ἔννοιαν] μοῦ ἐπῆρε τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου, il m'a saigné à blanc ; ‖ ἔχασε τὸ αἷμά του [φρ.] il fut saisi de frayeur ; ‖ ἐπῆρε τὸ αἷμά του πίσω [φρ.], il s'est vengé (ἐξεδικήθη), il a pris sa revanche; ‖ αἷμα δρακόντειον, sang dragon; ‖ (δημ. παροιμίαι) «τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεται», σημαῖνον, ὅτι ἡ ἀγάπη τῶν συγγενῶν καὶ ψυχραινομένη ἐνίοτε διά τινα περιστατικὰ καί τινας αἰτίας, δὲν σβέννυται ὅμως παντάπασι· «εἶνε κόκκινος 'σὰν τὸ αἷμα» = αὐτόχρημα αἷμα· § αἷμα = ἀφαίμαξις, saignée, n. f. ἡ φλεβοτομία· ‖ ὁ ἰατρὸς διώρισεν αἷμα, le docteur a ordonné la saignée; ‖ παίρνω αἷμα, se faire saigner ; ‖ τοῦ ἐπῆραν αἷμα, on l'a saigné ; § αἷμα = sang = γένος, γενεά, race, n.f. οἱ δεσμοὶ τοῦ αἵματος, liens du sang ; προέλευσις, extraction ; καταγωγή, descendance; οἰκογένεια, famille; ‖ δεν εἶνε αἷμά μου, il n' est pas de mon sang ; ‖ ὁ πρὸς αἵματος = ὁ ἐξ αἵματος συγγενὴς = ἡ ἐξ αἵματος συγγένεια, consanguinité, n.f; ‖ — τῆς αὐτῆς καταγωγῆς, de la même race ; ‖ πρίγκηψ ἐκ βασιλικοῦ αἵματος, prince de sang ; ‖ τὸ αἷμα νερὸ δέν γίνεται [παροιμ.] bon sang ne peut mentir ; καὶ ἄλλως qui bien aime tard oublie· ‖ [ἱππολ.] αἷμα καθαρόν, pur sang ; βλ. καθαρὸν αἷμα· § αἷμα, sang = κεχυμένον αἷμα, χύσις τοῦ αἵματος, ὁ φόνος, le meurtre ; ἡ σφαγή, le carnage ; ‖ αἷμα φυσᾶν = πνέειν ἐπιθυμίαν αἵματος = ἐπιδιώκειν φόνον, aspirer à un meurtre ; ‖ ἐφ' αἵματι διώκεται, il est poursuivi de meurtre.

αἱμαγωγός, ός, όν· ὁ παράγων, καταβιβάζων, ἕλκων τὸ αἷμα, qui attire le sang, hémagogue, adj. λέγεται περὶ τῶν μέσων ἢ φαρμάκων τῶν προκαλούντων τὴν ἔμμηνον ῥοὴν ἢ τὴν κίνησιν τοῦ αἵματος τῶν αἱμορροΐδων· ‖ [οὐσ.] τὸ αἱμαγωγόν, un hémagogue.

αἱμακτός, ή, όν· (αἱμάσσω)· ὁ κατάπλεως αἵματος, plein de sang, καθημαγμένος ensanglanté, ée.

αἱμαλέος, α, ον· ὁ πλήρης αἵματος, plein de sang ; αἱμόρρους, sanglant, e; sanguin, e.

αἱμαθίδρωσις, εως, ἡ· hématidrose (αἷμα καὶ ἱδρώς, sueur), n. f ; πρόσκαιρος ἔκχυσις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος ῥοδώδους ἱδρῶτος, écoulement à la surface de la peau d'une sueur rosée passagère.

αἱμαλωπία, ας, ἡ· hémalopie, n. f. ἔκχυσις αἵματος εἰς τὸν ὀφθαλμόν, épanchement de sang dans l'œil ; ὅθεν κατ' ἐπέκτασιν καλεῖται οὕτω καὶ τὸ θόλωμα τῆς ὁράσεως, ἀμβλυωπία καθ' ἣν φαίνονται τὰ ὁρώμενα ὡς αἱματηρά.

αἱμάνθεμον, ου, τό· [βοτ.] hémanthe, n. m. φυτὸν τοῦ γένους τῶν ἀμαρυλλιδοειδῶν (genre d'amaryllidées).

αἷμαξις, ἡ· ἀφαίμαξις, ἡ· φλεβοτομία, ἡ· saignée, n. f.

αἱμασιά, ᾶς, ἡ· haie, n. f. ἤτοι φράκτης (clôture) ἐξ ἀκανθῶν καὶ κλάδων μετὰ γαιῶν, πέριξ κήπου, κλ. = πρόχωμα = τοῖχος μετὰ γαιῶν καὶ θάμνων· ‖ φυσικὴ αἱμασιά, haie vive, ἡ haie d'épines ; καλεῖται ὁ φράκτης ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἀκανθῶν ἢ παρομοίων φυτῶν ἐρριζωμένων ἐν τῇ γῇ· ‖ αἱμασία = φράκτης, mur de clôture ; ξηρόλιθος ἢ ξηρολιθιά, mur en pierres, sèches, τειχίον ἐκ συλλέκτων λίθων = τὸ ἐκ χαλίκων καὶ ἄνευ πηλοῦ ᾠκοδομημένον τειχίον, ἤτοι τοῖχος ἀνεγειρόμενος μόνον διὰ λίθων ἄνευ συνδετικοῦ τινος κονιάματος· ‖ αἱμασιὰ = φράκτης ἐκ ζυγιῶν (θάμνων), charmille, n. f.

αἱμασιολογέω -ῶ· συλλέγω λίθους, ramasser des pierres pour construire un mur (en pierres sèches).

αἱμασιώδης, ης, ες· ὅμοιος μὲ αἱμασιάν, φράκτην, ξηρόλιθον, qui ressemble à une haie, à un mur de clôture ou de pierres sèches.

αἱμάσσω, αἱματόω, ensanglanter ; αἱματώνω, saigner.

αἱματέμεσις, εως, ἡ· ἢ μᾶλλον αἱματεμεσία τὸ ἐκβάλλειν διὰ τοῦ στόματος (ἐμεῖν) αἷμα, ἤτοι ἐμετὸς αἵματος, vomissement de sang ; hématemèse ou hématémésie, n. f. [παθολ.] κυρίως μὲν ἡ συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἀγωνίας τοῦ ἐμέτου ἀποβολὴ αἵματος ἐκ τοῦ στόματος, καταχρηστικῶς ὅμως πᾶσα ἀπὸ τοῦ στόματος ἀποβολὴ αἵματος, οἱαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ ἕδρα τῆς αἱμορραγίας. Ἡ κυρίως αἱματέμεσις προέρχεται ἐκ ῥήξεως ἀγγείων τοῦ στομάχου (γαστρορραγία), διὰ παθήσεις αὐτοῦ (αἱμορραγικὴ γαστρῖτις, ἕλκος τοῦ στομάχου, καρκῖνος) ἢ δι' ἀλλοίωσιν τοῦ αἵματος ἐπιγιγνομένην εἰς καθολικὰς νόσους (σκορβοῦτον, δηλητηριάσεις, ἐξανθηματικοὶ ἢ τυφοειδεῖς πυρετοί, κίτρινος ἢ καὶ ἑλώδης πυρετός, βαρὺς ἴκτερος κτλ.) ἢ διὰ πάθησιν τῶν αἱματοποιητικῶν ὀργάνων. Ἄλλοτε ὅμως δυνατὸν τὸ αἷμα νὰ προέρχηται ἐκ γειτονικῶν ὀργάνων (οἰσοφάγος, ἀορτή), ἢ νὰ ἦνε σύμπτωμα ἀντιρρόπου αἱμορραγίας κατὰ τὴν ὥραν τῶν ἐμμήνων εἰς νεαρὰς ἢ ἀναιμικὰς γυναῖκας. Τὸ ἐξεμούμενον αἷμα

ἢ εἶνε ῥοῶδες καὶ ἐρυθρόν, ὅτε καὶ ἀφθονώτερον ἀποπτύεται διὰ ῥῆξιν μεγαλειτέρων ἀγγείων, ἰδίως ἀρτηρίας. ἢ τὸ συνηθέστερον εἶνε μελανωπὸν ὅμοιον τῷ κατακαθίσματι τοῦ καφέ, ὅτε καὶ τὰς ἀποπατήσεις συνηθέστατα ἀπαντῶμεν μελανὰς ἢ αἱμοφύρτους. Ὁ ἰατρὸς πρὶν ἢ προβῇ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς αἱματεμέσεως πρέπει νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν προέλευσιν τοῦ αἵματος, ἀναλόγως δὲ ταύτης νὰ διατάξῃ τὰ κατάλληλα.

αἱματεμετικός, ή, όν· hématémétique, adj. ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν αἱματέμεσιν, qui a rapport à l'hématémèse ; ‖ αἱματεμετικὴ κένωσις, évacuation hématémétique.

αἱματηρός, ά, όν· ὁ αἱμόρρους, sanglant, e ; ὁ μὲ αἷμα μεμολυσμένος, πεποτισμένος ἐξ αἵματος, ensanglanté, ée; arrosé de sang ; αἱματηρὸς = αἱματωμένος, saigneux, euse ; ‖ ὁ ἐξ αἵματος συνιστάμενος ἢ ἀπὸ αἵματος προερχόμενος, sanguin, e ; sanguinolent, ente ; ‖ κράσις αἱματηρά, tempérament sanguin ; ‖ αἱματηρὰ φλέγματα, crachats sanguinolents ; ‖ δυσεντερία αἱματηρά, dyssentérie sanguinolente.

αἱματικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ αἷμα, ὁ αἷμα περιέχων (ἀντίθετον τοῦ ἄναιμος ἤτοι αἱματώδης, sanguin, e; sanguinolent, e ; § — hémal, ale, aux, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἀγγειακὸν σύστημα (système vasculaire) ἢ εἰς τὸ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. Λέγουσιν ἐπίσης haemal, ale ; § — hématique, adj. [φυσ.] ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὸ αἷμα, qui a rapport au sang.

αἱματίνη, ης, ἡ· hématine, n. f. [χημ.] ὁμοιομερὴς οὐσία τοῦ αἵματος· χρωματικὴ ὕλη αὐτοῦ=αἱματοχροΐνη· § — hématosine, n. f. [χημ.] συνών. hématine, n. f ; αἱματικὴ χροιὰ ἢ χρωστικὴ ὕλη τοῦ αἵματος.

αἱμάτινος, η, ον· sanguinolent, e ; ὁ ἐξ αἵματος συνιστάμενος· αἱματηρός, sanglant, e; ‖ αἱματίνη στιγμή, tache sanguinolente = κηλὶς αἵματος, tache de sang ; βλ. αἱματοκηλίς

αἱμάτιον, τό· (ὑποκορ.], ὀλίγον αἷμα, un peu de sang.

αἱματίτης, ὁ καὶ θηλ. αἱματῖτις, ἡ· ὁ ὅμοιος αἵματι, ὁ αἱματώδης, hématite, n. f. sanguine, n. f. ‖ αἱματῖτις φλέψ, vaisseau sanguin=αἵματος φλέψ [Ἱπποκρατ.] ‖ αἱματῖτις χορδὴ = τὸ ἐξ αἵματος λουκάνικον, boudin ; § λίθος αἱματίτης, pierre sanguine ἢ ἁπλῶς hématite, n. m. φυσικὸν ὀξείδιον σιδήρου, oxyde naturel de fer, καλεῖται οὕτως ὁ αἱματοστάτης, εἴτε ἕνεκα τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος, εἴτε ἐκ τῆς (λεγομένης) ἰδιότητος αὐτοῦ τοῦ σταματᾶν τὸ αἷμα· ὁ αἱματίτης λίθος ἢ αἱματῖτις [sanguine, n. f. ou hématite, n. m.) εἶνε λίθος χρώματος ἐρυθροῦ ἢ φαιοῦ περιέχων ὑπεροξείδιον σιδήρου, ἤτοι εἶνε σιδηρίτης (minerai de fer) παρουσιαζόμενος ὑπὸ τὴν μορφὴν ὑπερύθρου λίθου (κοκκινωποῦ, rougeâtre) σκληροῦ, βαρέος καὶ μὲ βελονοειδῆ κρύσταλλα· χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν στίλβωσιν τῶν μετάλλων, κτλ. ‖ —ἐνάργιλος, hématite argileux.

αἱματόβαπτος, ος, ον· καὶ **αἱματοβαφής,** ής, ές, ἢ **αἱμοβαφής·** ὁ μὲ αἷμα βεβαμμένος, teint (e) de sang ; αἱματώδης, sanguinolent, e.

αἱματόβιον, τό· παράσιτον· ζῶν ἐν τῷ αἵματι, ἀναγόμενον εἰς τὴν ὁμοταξίαν τῶν σκωλήκων καὶ τὴν κλάσιν τῶν πλατελμίνθων· βλ. αἱματόζωον.

αἱματοβλαστός οῦ, ὁ· hématoblaste (αἷμα καὶ βλαστός), n. m. μικρότατον μόριον αἵματος, ὅπερ συγγραφεῖς τινες θεωροῦσιν ὡς τὸ πρῶτον στάδιον τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ αἱμοσφαιρίου.

αἱματοβόρος, ος, ον· βλ. αἱμοβόρος.

αἱματόβρεκτος, ος, ον· ὁ δι' αἵματος βεβρεγμένος, trempé (baigné) de sang ; αἱματηρός, ensanglanté, ée; αἱμόρρους, sanglant, e.

αἱματογλοβουλίνη, ης, ἡ· συνών. τοῦ αἱμογλοβίνη· βλ. αἱμοσφαιρίνη.

αἱματογόνον, ου, τό· hématogène, n. m. σιδηροῦχος οὐσία ἐξαχθεῖσα ἐκ τοῦ κρόκου τοῦ ᾠοῦ τῶν πτηνῶν ὑπὸ τοῦ Bunge.

αἱματογραφία, ας, ἡ· hématographie, n.f. περιγραφὴ τοῦ αἵματος, description du sang.

αἱματογράφος, ου, ὁ· hématographe, n. m. ὁ συγγραφεὺς αἱματογραφίας, auteur d'une hématographie.

αἱματοδόχος, βλ. αἱμοδόχος.

αἱματοδρομομετρία, ας, ἡ· hémadromométrie, n. f. hémodromométrie, n. f. ἐπιστήμη πραγματευομένη τὴν μέτρησιν τῆς ταχύτητος τῆς κινήσεως τοῦ αἵματος, science qui s'occupe de mesurer la vitesse du sang.

αἱματοδρομόμετρον, ου, τό· hémadromomètre, n. m. ou hémodromomètre, n. m. (αἷμα, sang ; δρόμος, course καὶ μέτρον, mesure), ὄργανον δι' οὗ μετρεῖται ἡ ταχύτης τῆς κινήσεως τοῦ αἵματος· βλ. καὶ αἱμοδυναμόμετρον.

αἱματοδυναμική, ῆς, ἡ· [φυσιολ.] hémadynamique ou hémodynamique, n, f. (αἷμα καὶ δύναμις, force) ; ἐπιστήμη τῶν μηχανικῶν φαινομένων τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ ἰδίᾳ τῆς ἀρτηριακῆς· ἐξετάζουσα κυρίως τὴν θλῖψιν καὶ ἔντασιν τοῦ αἵματος ἐν τοῖς ἀγγείοις ὡς καὶ τὴν ταχύτητα αὐτοῦ.

αἱματοειδής, ής, ές· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ αἵματος, qui est de la nature du sang, ὁ ὅμοιος αἵματι, semblable à du sang, sanguinolent, e; sanguin, e; ‖ αἱματοειδής, hématoïde (αἷμα καὶ εἶδος, ὄψις, aspect) adj. [ορυκτ.] ὁ ἔχων χρῶμα ἀνάλογον πρὸς τὸ αἷμα, qui a une couleur analogue à celle du sang ; ‖ —χαλαζίας, quartz hématoïde ; ποικιλία χαλαζίου ἔχοντος βαθὺ ἐρυθρὸν χρῶμα.

αἱματόζωον, ου, τό· hématozoaire (αἷμα καὶ ζῶον, animal), n. m. παράσιτον ζῶον (ζωύφιον) ζῶν ἐντὸς τῶν ἀγγείων ἑτέρου ζώου· βλ. ἐνδόζωα.

αἱματοϊδίνη, ης, ἡ· hématoïdine (αἷμα καὶ εἶδος), n. f. χρωστικὴ οὐσία κρυσταλλουμένη εἰς ῥομβόεδρα, ἔχουσα λάμψιν τοῦ πρασινωποῦ τῆς κανθαρίδος.

αἱματόκαρπος, ος, ον, hématocarpe (αἷμα καὶ καρπός, fruit), adj. [βοτ.] οὗτινος οἱ

καρποὶ φέρουσιν ἐρυθρᾶς κηλῖδας, dont les fruits portent des taches rouges ; φασίολος αἱματόκαρπος, phaséole hématocarpe.

αἱματοκαυσία, ίας, ἡ· hématocausie (kózi, αἷμα καὶ καῦσις, combustion), n. f. ; κατάκαυσις, ὀξείδωσις τοῦ αἵματος ἐν τῷ ὀργανισμῷ, combustion, oxydation du sang dans l'organisme.

αἱματοκεφαλία, ας, ἡ· hématocéphalie, n. f ; ἡ διάπλασις αἱματοκεφάλου, conformation d'un hématocéphale.

αἱματοκεφαλικός, ή, όν, hématocéphalien, enne, ou hématocéphalique, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς αἱματοκεφάλους, qui se rapporte aux hématocéphales.

αἱματοκέφαλος, ου, ὁ· hématocéphale, n. m. τέρας οὗτινος ἡ δυσμορφία προῆλθεν ἕνεκεν ἐκχύσεως αἵματος ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, monstre dont la difformité est produite par un épanchement de sang dans le cerveau.

αἱματοκήλη, ης, ἡ· hématocèle (αἷμα καὶ κήλη, tumeur), n. f ; οἴδημα προερχόμενον ἕνεκεν ἐκχύσεως αἵματος ἐντὸς τοῦ κυτταρώδους ἱστοῦ (ἰνώδους χιτῶνος) τοῦ ὀσχέου, tumeur produite par un épanchement de sang dans le tissu cellulaire de scrotum ; συνών. τοῦ αἱμάτωμα, hématome.

αἱματοκηλίς, ίδος, ἡ· αἱματοκηλῖδες, taches de sang ; βλ. καὶ αἱμάτινος· καλοῦνται αἱματοκηλῖδες αἱ ἐπὶ τῶν μαχαιρῶν, ὅπλων, ἐνδυμάτων, κτλ. ὑπάρχουσαι αἱμάτιναι στιγμαί, αἵτινες ὑποβάλλονται πολλάκις εἰς χημικὴν ἔρευναν ὑπὸ τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης πρὸς καθορισμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος.

αἱματόκολπος, ου, ὁ· hématocolpos (αἷμα καὶ κόλπος, vasin), n. m. [παθολ.] αἱματώδης κύστη τοῦ κόλπου, kyste sanguin du vasin ; ἔκχυσις ἐν γένει αἵματος ἐν τῷ κόλπῳ ἕνεκα διαφόρων αἰτίων (τρώσεων, νεοπλασμάτων, ἑλκῶν, κτλ.) ἢ ἡ συλλογὴ ἐν αὐτῷ τούτῳ τοῦ ἐκ τῆς ἐμμήνου ῥοῆς προερχομένου αἵματος.

αἱματοκρυσταλλίνη, ης, ἡ· [χημ.] hématocrystalline, n. f. συνών. τοῦ αἱμοσφαιρίνη (hémoglobine).

αἱματοκύλισμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ μιγνύεσθαι μεθ' αἵματος, l'action de se mêler avec du sang ; ‖ καὶ μεταφ. ἡ ῥοὴ αἵματος, ἡ αἱματοχυσία (σφαγή), carnage, n. m ; massacre, n. m. ἢ καὶ ἔρις αἱματηρὰ (καυγᾶς αἱματηρός), querelle sanglante.

αἱματοκυλίω, μιγνύω μεθ' αἵματος, mêler avec du sang ; αἱματόνω, ensanglanter ; ‖ καὶ μεταφ. πληγώνω τινά, blesser quelqu'un, βλ. καὶ αἱματοκύλισμα.

αἱματοκύστις, εως, ἡ· hématocyste (αἷμα καὶ κύστις, kyste), n. m. [ἰατρ.] αἱματώδης κύστις, kyste sanguin; [χειρ.] πᾶσα μὲν ἐν γένει ἐν ἀνατομικῶς, τουτέστι κανονικῶς προϋπαρχούσῃ κύστει τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος (οὐροδόχος, χολοδόχος κύστις κτλ.), καὶ ἀπὸ τῶν τοιχωμάτων ταύτης προερχομένη αἱμορραγία, συνήθως ὅμως ἡ ἐν τῇ οὐροδόχῳ κύστει συνεπείᾳ ῥήξεως ἀγγείων, ἀγγειοβριθῶν κακοήθων νεοπλασμάτων ἢ καὶ αἱμορροΐδων ταύτης, προερχομένη αἱμορραγία.

αἱματόλιθος, ου, ὁ· hématolite, n. f. [ὀρυκ.] φυσικὸν ἔνυδρον ἀρσενικοῦχον μαγγανήσιον, arséniate hydraté naturel de manganèse.

αἱματολίνη, ης, ἡ· hématoline, n. f. οὐσία μὴ σιδηροῦχος ἀπολαμβανομένη διὰ θερμάνσεως τῆς αἱμοσφαιρίνης (hémoglobine) μετὰ τοῦ χλωρυδρικοῦ ὄξεος (acide chlorhydrique).

αἱματολογία, ας, ἡ· hématologie, n. f. πραγματεία περὶ τοῦ αἵματος, traité sur le sang ; μέρος τῆς ἰατρικῆς ἀφορῶν τὸ αἷμα καὶ τὰς ἀλλοιώσεις αὐτοῦ, partie de la médecine qui concerne le sang et ses altérations.

αἱματολογικός, ή, όν· hématologique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν αἱματολογίαν, qui a rapport à l'hématologie ; ‖ αἱματολογικαὶ μελέται, études hématologiques.

αἱματολόγος, ου, ὁ· hématologue, n. m. ἐπιστήμων καταγινόμενος εἰς τὴν μελέτην τοῦ αἵματος, qui se livre à l'étude du sang.

αἱματομετρία, ας, ἡ· hématimétrie ou hématométrie, n. f. ἀπαρίθμησις τῶν αἱμοσφαιρίων, numération des globules du sang.

αἱματόμετρον, ου, τό· hématimètre, n.m. ὄργανον προωρισμένον διὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν αἱμοσφαιρίων, instrument destiné à la numération des globules sanguins.

αἱματομυελία, ας, ἡ· καὶ ὀρθότερον αἱματομυελῖτις, hématomyélie (αἷμα μυελός, moelle), n. f. αἱμορραγία τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, hémorragie de la moelle épinière. Σπανιωτάτη ἀσθένεια πρωτογενὴς ἢ ὀφειλομένη εἰς συρριγγομυελίαν. Ἡ αἱματώδης ἔκχυσις καταστρέφουσα τὴν μυελώδη ὕλην ἐπιφέρει τὴν παραπληγίαν, τὴν παραλυσίαν καὶ ταχέως τὸν θάνατον.

αἱματόμφαλον, ου, τό· hématomphale (αἷμα καὶ ὀμφαλός, nombril), n. f. ὀμφαλικὴ κήλη, περιπλεκομένη δι' ἐκχύσεως αἵματος, hernie ombilical, compliquée d'un épanchement de sang ; ‖ λέγουσιν ἐπίσης αἱματομφαλοκήλη, hématomphalocèle.

αἱματοξίνη, ης, ἡ· hématoxine, n. f. [χημ.] συνώνυμον τοῦ αἱματίνη (hématine).

αἱματόνω (-ώνω), αἱματόω-ῶ, μέλ. ώσω, ensanglanter ; tacher (ou souiller) de sang ; ‖ τὸ αἱμάτωσαν [φρ.], il y a eu du sang répandu; le sang a coulé ; ‖ —saigner ; αἱμάτωσεν ἡ μύτη του, le nez lui saigna.

αἱματοξυλίνη, ης, ἡ· hématoxyline, n. f. χρωστικὴ οὐσία τοῦ καμπεχιανοῦ ξύλου (bois de campêche) ἢ αἱματοξύλου (haematoxylon campechianum) κοινῶς μπακαμίου, ἐξαγομένη δι' αἰθέρος ἐκ τοῦ ἀγοραίου ἐκχυλίσματος τοῦ ξύλου τούτου.

αἱματόξυλον, ου, τό· hématoxyle, n. m. (αἷμα καὶ ξύλον, bois, ὡς ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος), τὸ καμπεχιανὸν (ἐκ τοῦ κόλπου Καμπεχίου), bois de campêche ἢ haematoxylon campechianum ; δένδρον τῆς οἰκογενείας τῶν ὀσπριοειδῶν καὶ σαλπινιοειδῶν ἰθαγενὲς ἐν τῷ

Μεξικῷ καὶ ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀμερικῇ, εὔχρηστον διὰ τὸ ξύλον, ὅπερ εἶνε στερεώτατον, ἰδίως δὲ τὸ ἐγκάρδιον (le cœur), ὑπόξανθον καὶ βαρύτερον τοῦ ὕδατος. Ἔχει ὀσμὴν ἴου καὶ φέρεται εἰς τὸ ἐμπόριον ὡς κυανόξυλον ἢ αἱματόξυλον, (κοινῶς μπακάμι), ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζεται καλλίστη κοκκίνη βαφή.

αἱματοποιέω-ῶ· κάμνω ἢ μεταβάλλω τι εἰς αἷμα, faire (ou former) du sang, sanguifier.

αἱματοποιηθείς, εῖσα, έν· hématosé, ée, adj. ὁ ὑποστὰς τὴν αἱμάτωσιν, qui a subi l'hématose; ‖ αἷμα αἱματοποιηθέν, sang hématosé.

αἱματοποίησις, εως, ἡ· ἡ παραγωγὴ ἢ γέννησις αἵματος. «ἡ ἐν τῇ τρίτῃ πέψει αὐτὴν τὴν σάρκα γεννῶσα», sanguification, n. f; ‖ — hématopoïèse (αἷμα καὶ ποίησις, ποιέω-ῶ, action de faire), n. f; φυσιολογικὴ ἐνέργεια δι' ἧς ἀνασυνιστᾶται τὸ αἷμα.

αἱματοποιητικός, ή, όν· ἢ αἱματοποιός ἢ αἱμοποιητικός, ή, όν· ὁ ποιῶν αἷμα, qui fait du sang, ἢ ὁ αἴτιος πρὸς παραγωγὴν αἵματος ἐν ταῖς φλεψί, propre (ou qui sert) à former le sang, ἢ ὁ εἰς αἷμα μεταβάλλων, qui forme du sang, sanguificatif, ive ἢ hémopoïétique, adj. (αἷμα, ποιῶ), hématopoïétique, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν αἱματοποίησιν, qui se rapporte à l'hématopoïèse; ‖ δύναμις αἱματοποιητική, force sanguificative; (hémopoïétique); ‖ αἱμοποιητικά (φάρμακα), médicaments hémopoïétiques, καλοῦνται τὰ εἰς πολλαπλασιασμὸν τῶν ἐρυθρῶν τοῦ αἵματος κυττάρων συντελοῦντα φάρμακα, οἷα τὰ σιδηροῦχα. τὰ ἅλατα τοῦ μαγγανίου, τὰ σιδηροῦχα μεταλλικὰ ὕδατα, τὰ μαγγανιοῦχα, κλ.

αἱματοποιός, ός, όν· ἢ αἱμοποιός, βλ. αἱματοποιητικός.

αἱματοποιῶ, βλ. αἱματοποιέω.

αἱματοπορφυρίνη, ης, ἡ· hémato-porphyrine, n. f. σύνθεσις μὴ σιδηροῦχος ἀπολαμβανομένη διὰ τῆς θερμάνσεως τῆς αἱματίνης (hématine) μετὰ τοῦ χλωρυδρικοῦ ὀξέος (acide chlorhydrique).

αἱματοποσία, βλ. αἱμοποσία.

αἱματοποτέω, βλ. αἱμοποτέω.

αἱματοπότης, ου, ὁ· θηλ. αἱματοπότις, ιδος, ἡ· βλ. αἱμοπότης· § — hématopote ἢ αἱματόποτα, hæmatopota, n. f. ἔντομα ἀπορροφῶντα αἷμα, ὅπως εἶνε ὁ τάβανος, taon; œstre.

αἱματορραχία, ας, ἡ· hématorrachis (αἷμα καὶ ῥάχις, rachis, σπονδυλικὴ στήλη), n. m. αἱμορραγία ἐνδορραχική, hémorragie intrarachidienne.

αἱματόρροια, ας, ἡ· hémathrose (αἷμα. καὶ ῥέω, couler), n. f. αἱματώδης ἔκχυσις ἐκτὸς τῶν ἀγγείων, épanchement sanguin hors des vaisseaux.

αἱματόρρυτος, ος, ον· (ῥανίδες) βλ. αἱματοσταγής.

αἱματοσάλπιγξ, ιγγος, ἡ· hématosalpinx (αἷμα καὶ σάλπιγξ, trompe), n. m; ἔκχυσις αἵματος ἐν τῇ σάλπιγγι τῆς μήτρας, épanchement de sang dans la trompe utérine.

αἱματοσκοπία, ας, ἡ· hématoscopie, n. f. ἐξέτασις τοῦ αἵματος, observation du sang.

αἱματοσταγής, ής, ές· καὶ αἱμοσταγής, ὁ αἷμα στάζων, qui dégoutte de sang; ‖ αἱμοσταγής, saignant, ante; οὗτινος στάζει αἷμα, ὁ ᾑμαγμένος, ὁ αἱματωμένος, dégouttant de sang, sanglant, e.

αἱματοσκόπιον, ου, τό· hématoscope (αἷμα καὶ σκοπέω-ῶ, ἐξετάζω, examiner) n. m. ὄργανον πρὸς μέτρησιν τῆς ποσότητος τῆς αἱμοσφαιρίνης τῆς περιλαμβανομένης ἐν τῷ αἵματι.

αἱματόσπερμα, ατος, τό· hématosperme (αἷμα καὶ σπέρμα, sperme), adj. [βοτ.] οὗτινος (τὸ σπέρμα) οἱ σπόροι ἔχουσιν ἐρυθρὸν χρῶμα.

αἱματοστάτης, ου, ὁ· λίθος βλ. αἱματῖτις, hématite.

αἱματόστομος, ος, ον· hémastome (αἷμα καὶ στόμα, bouche), adj. π. χ. εὐκάλυπτος αἱματόστομος, eucalypte hémastome, ὁ παράγων καρπὸν φέροντα κοίλωμα κυκλούμενον ὑπὸ ἐρυθροῦ χρώματος.

αἱματοσφαιρίδιον, βλ. αἱμοσφαίριον.

αἱματοσφαιρίδιον ἐρυθρόν· globule rouge, συνών. τοῦ hématie, n. f; βλ. αἱμοσφαίριον.

αἱματοσφαιρίνη, ης, ἡ· hématoglobuline, n. f. [χημ.] συνών. τοῦ αἱμοσφαιρίνη (hémoglobine).

αἱματουρία, ας, ἡ hématurie, n. f. pissement de sang; νόσος ἢ σύμπτωμα νόσου, συνιστάμενον εἰς τὴν ἀποβολὴν αἵματος ἀπὸ τῆς οὐρήθρας κατὰ τὴν οὔρησιν· ‖ — ἀπὸ τῆς οὐρήθρας, hématurie d'urètre (haematuria urethrae τῶν ἀρχαιοτέρων ἰατρῶν)· ‖ ἀπὸ τῶν οὐρητήρων αἱματουρία, hématurie urétérique ἢ des urétères (haematuria urethrica); ‖ — κύστεως, hématurie vessicale ἢ de la vessie (haematuria vesicalis = κυστορραγία· ‖ — (ἢ αἱμορραγία) τῶν νεφρῶν, hématurie des reins (haematuria renalis=νεφρορραγία).

αἱματουρικός, ή, όν· hématurique, adj. προξενῶν αἱματουρίαν, qui produit l'hématurie; ‖ αἱματουρικὸς πυρετός, fièvre hématurique; κακοήθης ἑλώδης πυρετός, παρουσιάζων ὡς σύμπτωμα τὴν αἱματουρίαν.

αἱματοφάγος, ος, ον· hématophage (αἷμα καὶ τρώγω, manger), adj. [ζωολ.], ὁ τρεφόμενος ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ζώντων ζῴων· αἱ βδέλλαι (sangsues), εἶνε τὸ καλλίτερον παράδειγμα τῶν αἱματοφάγων ζῴων.

αἱματοφοβία, ας, ἡ· καὶ αἱμοφοβία· la peur du sang, hématophobie, n. f. καὶ hémaphobie ou hémophobie, n. f. καλεῖται ἡ εἰς καθαρὰν ἰδιοσυγκρασίαν ὀφειλομένη δυσάρεστος ἐντύπωσις (ἡ καὶ εἰς λιποθυμίαν ν' ἀπολήξῃ δυναμένη, ἣν πολλοί, σθεναρᾶς ἄλλως φύσεως ἄνθρωποι, πάσχουσιν ἅμα τῇ θέᾳ ῥέοντος αἵματος ἢ καὶ ἐπὶ τῇ ἁπλῇ ἰδέᾳ ὅτι δύνανται νὰ ἴδωσιν αἷμα· εἶνε λίαν διάφορος καὶ δὲν πρέπει νὰ συγχέηται αὕτη μετὰ τοῦ αἰσθήματος τοῦ φόβου ἢ τῆς δειλίας.

αἱματοφόβος, ος, ον· hématophobe (αἷμα καὶ φόβος, crainte), adj. ὁ φρίττων, λιποθυμῶν ὅταν βλέπῃ τὸ αἷμα· ὁ ἀποστρεφόμενος τὰς αἱματώδεις ἐγχειρήσεις, qui répugne aux opéra-

tions sanglantes; λέγουσιν ἐπίσης hémaphobe ou hémophobe; || ἰατρὸς αἱματοφόβος, médecin hématophobe.

αἱματόφυλλος, ος, ον· hématophylle (αἷμα καὶ φύλλον, feuille), adj. [βοτ.] οὗτινος τὰ φύλλα ἔχουσι χρῶμα ἐρυθρὸν ὡς τὸ αἷμα, dont les feuilles sont rouge sang.

αἱματόφυρτος, ος, ον· ἢ αἱμόφυρτος· ὁ μὲ αἷμα μεμιγμένος, βεβαμμένος, μεμολυσμένος, mêlé (teint, souillé) de sang; αἱματόβρεκτος, ensanglanté, ée; αἱμόρρους, αἱματηρός, sanglant, e; αἱματωμένος, saignant; || αἱμόφυρτα κρέατα=ὠμὰ κρέατα, viandes crues; § αἱμόφυρτος ἢ αἱματηρός, sanguinolent, e; τὸν ὅρον τοῦτον μεταχειρίζονται ὅταν θέλωσι νὰ δηλώσωσι τὴν ἀνάμιξιν καὶ παρουσίαν αἵματος εἰς ἐκκρίματα ἢ ἀποκρίματα ἅτινα ὑπὸ τοὺς συνήθεις φυσιολογικοὺς ὅρους δὲν περιέχουσι τοιοῦτο· π.χ. κόπρανα αἱμόφυρτα, excréments sanguinolents; || πτύελα αἱμόφυρτα, crachats sanguinolents.

αἱματοχαρής, ής, ές, ἢ αἱμοχαρής· ὁ χαιρόμενος διὰ τὴν χύσιν αἵματος ἢ ἐν τῷ αἵματι, qui se plaît dans le sang, sanguinaire, adj.

αἱματοχροΐνη, ης, ἡ· [χημ.] hémachroïne, n. f. συνώνυμον τοῦ hématosine, n. f; || — hématochroïne, n. f. [χημ.] συνών. τοῦ αἱματίνη.

αἱματόχρους-ους, οος-ους, οον-ουν, ἢ αἱμόχροον-ουν· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ αἵματος, qui a la couleur de sang; sanguin (ἢ couleur sanguine); || [οὐδ. οὐσ.] αἱματόχρουν ἢ αἱμόχρουν (χρῶμα, αἷμα) rouge de sang, κοινῶς τὸ ῥιζαρᾶτο χρῶμα· πρὸς κατασκευὴν τούτου ἀναμιγνύεται κόκκινον (ἐρυθρόν, rouge) καὶ μέλαν, ἄρα εἶνε σκοτεινὸν κόκκινον ὡς τὸ αἷμα.

αἱματοχυσία, ας, ἡ· χύσις αἵματος, ἡ ῥοὴ αἵματος, effusion de sang; σφαγή, tuerie, n. f. carnage n. m; || ἔγεινε μεγάλη αἱματοχυσία, il y eut beaucoup de sang répandu.

αἱματόω-ῶ· μέλ. ώσω· βλ. αἱματόνω.

αἱματώδης, ης, ες· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ αἵματος, ὁ ἔχων αἷμα, ἤτοι αἱματικός, sanguin, e; sanguinolent, e; || κρᾶσις αἱματώδης, tempérament sanguin; || εἶνε αἱματώδης (ἤτοι κράσεως αἱματώδους), il est d'un tempérament sanguin; καλεῖται οὕτως ὁ ἔχων πολὺ αἷμα, καθιστάμενον καταφανὲς ἐν τῷ διηνεκεῖ ζωηρῷ χρώματι· § —, hémateux, euse; σχετικὸς μὲ τὸ αἷμα, relatif au sang; || αἱματώδης δερμάτωσις, dermatose hémateuse; § —, hématode, n. et adj. ἐξ αἵματος, de sang; || αἱματῶδες παρασάρκωμα, fongus hématode ἢ οὐσιαστικῶς, hématode, n. m. ποικιλία μαλακοῦ (μηκυτοειδοῦς) καρκίνου κληθέντος οὕτως ἕνεκα τῆς σπογγοειδοῦς μορφῆς του καὶ τῶν συχνῶν αἱμορραγιῶν.

αἱμάτωμα, ατος, τό· καὶ αἱμάτωσις, εως, ἡ· εἶνε ἡ ἐκροὴ αἵματος, écoulement de sang; saignement, n. m; || αἱμάτωμα τῆς ῥινός, saignement du nez; § αἱμάτωμα, hématome (αἷμα καὶ τομή, section), n. f; αἱματῶδες οἴδημα προερχόμενον ἕνεκα διαρρήξεως ἀγγείου, tumeur sanguine provenant d'une rupture de vaisseaux; ὀνομάζεται οὕτως ἡ ὑπὸ τὸ δέρμα καὶ ἐν χαλαροῖς κάπως ἱστοῖς μετὰ μηχανικὰς κακώσεις ἐπερχομένη αἱμορραγία σχηματίζουσα ὄγκον αἵματος.

αἱματωμένος, η, ον· καθημαγμένος, η, ον· saignant, e, οὗτινος στάζει αἷμα· || ἡ μύτη του εἶνε καταιματωμένη (τῆς στάζει αἷμα), avoir le nez tout saignant; § αἱματωμένος, saigneux, euse (αἱματηρός)· || ἡ μύτη του εἶνε αἱματωμένη, il a le nez saigneux; || μανδήλιον καταιματωμένον, καθημαγμένον, un mouchoir tout saigneux, ou ensanglanté.

αἱμάτωσις, εως, ἡ· hématose, n. f; μεταστροπή, ἐν τῷ πνεύμονι, τοῦ φλεβικοῦ αἵματος εἰς ἀρτηριακὸν αἷμα, transformation, dans le poumon, du sang veineux en sang artériel.

αἱμαχάτης, ου, ὁ· hémachate, n. f. [ὀρυκτ.] εἶδος ἀχάτου μετ' ἐρυθρῶν φλεβῶν.

αἱμοβαφής, ής, ές· βλ. αἱματοβαφής.

αἱμοβόρος, ος, ον· καὶ αἱματοβόρος, ὁ βιβρώσκων, τρώγων αἷμα, qui mange du sang, sanguinovore (λατ. sanguivorus); ὁ ἐπιθυμῶν αἵματος, qui a l'envie de sang; || [μεταφ.] ὁ σκληρός, τραχύς, ὠμὸς ἄνθρωπος, le cruel; φονικός, meurtrier, ère.

αἱμόβοτος, ος, ον· ὁ αἵματι τρεφόμενος, qui se repaît de sang.

αἱμογλοβίνη, ης, ἡ· βλ. αἱμοσφαιρίνη.

αἱμοδιψής, ής, ές καὶ

αἱμόδιψος, ος, ον· ὁ διψῶν αἷμα, qui a soif de sang, altéré de sang; || αἱμοδιψὲς μορμολύκειον, vampire, n. f. βλ. ἔμπουσα.

αἱμοδόχος, ος, ον· ὁ δεχόμενος αἷμα, αἱματοδόχος, qui sert à recevoir le sang, receveur de sang; || ἄγγος (ἀγγεῖον) αἱματοδόχον, vaisseau receveur [de sang].

αἱμοδρομομετρία, ας, ἡ· hémodromométrie, n. f; βλ. αἱματοδρομομετρία.

αἱμοδρομόμετρον, ου, τό· hémodromomètre, n. m; βλ. αἱματοδρομόμετρον.

αἱμοδυναμική, ῆς, ἡ· hémodynamique, n. f; βλ. αἱματοδυναμική.

αἱμοδυναμομετρία, ας, ἡ· hémodynamométrie, n. f; ἐπιστήμη πραγματευομένη τὴν μέτρησιν τῆς θλίσεως τοῦ αἵματος, science qui s'occupe de la pression sanguine, ἤτοι τῆς δυνάμεως τῆς φορᾶς αὐτοῦ.

αἱμοδυναμόμετρον, ου, τό· hémodynamomètre (αἷμα καὶ δυναμόμετρον), n. m. ὄργανον κατάλληλον διὰ τὴν μέτρησιν τῆς θλίψεως τοῦ αἵματος, instrument propre à mesurer la pression sanguine, ἤτοι τῆς δυνάμεως τῆς φορᾶς αὐτοῦ.

αἱμοειδής, ής, ές· hémoïde (αἷμα, εἶδος, forme), adj. ὁμοιάζων τῷ αἵματι, qui ressemble au sang.

αἱμοθώραξ, ακος, ὁ· hémothorax (αἷμα καὶ θώραξ, στῆθος, thorax, poitrine), n. m. ἔκχυσις τοῦ αἵματος εἰς τὸν θώρακα, épanchement de sang dans la poitrine; (προερχομένη ἐκ τραυμάτων).

αἱμοκρισία, ας, ἡ· hémocritie, n. f. (αἷμα καὶ κρίσις, jugement), n. m. μαντεία δι' αἱμοσκοπίας, ἐξετάσεως τοῦ αἵματος.

αἱμοκυανίνη, ης, ἡ· hémocyanine, n. f. κυανόχρους οὐσία, ἥτις τῇ ἐπενεργείᾳ τοῦ ὀξυγόνου λαμβάνει ὡραῖον κυανοῦν χρῶμα· κέκτηται τὰς ἰδιότητας τῆς αἱμοσφαιρίνης.

αἱμοκυτόμετρον, ου, τό· hémocytomètre, n. m. [ἰατρ.] συνών. τοῦ αἱματόμετρον.

αἱμομίκτης, ου, ὁ· ὁ ἀσκῶν ἢ ἔνοχος αἱμομιξίας, βλ. λέξιν, qui est coupable d'inceste, incestueux, euse, adj. ὁ δι' αἱμομιξίας κηλιδωμένος, entaché d'inceste ; ‖ ἀνὴρ αἱμομίκτης, un homme incestueux ; ‖ γυνὴ αἱμομίκτης, une femme incestueuse ; ‖ εἶνε αἱμομίκτης, c'est un incestueux ; § αἱμομίκτης, inceste, adj. περὶ ἀτόμου ἐνόχου αἱμομιξίας ; ‖ οἱ αἱμομίκται ἐτιμωροῦντο τὸ πάλαι διὰ θανάτου, autrefois les incestes étaient punis de mort.

αἱμομικτικός, ή, όν· incestueux, euse ; λέγεται περὶ τῶν ἐχόντων σχέσιν μετὰ τῆς αἱμομιξίας, des choses ou il y a inceste, ἤτοι ὁ ἐξ αἱμομιξίας γινόμενος· ‖ ἔρως αἱμομικτικός, amour incestueux ; ‖ γάμος αἱμομικτικός, mariage incestueux (ἢ consanguin = ὁμαιμόνων), ἤτοι γάμος μεταξὺ δύο προσώπων συγγενῶν καταγομένων ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, βλ. αἱμομιξία· ‖ ἕνωσις αἱμομικτική, union incestueuse ; ‖ καὶ κατ' ἐπέκτασιν λέγεται, χεῖρες αἱμομικτικαί, des mains incestueuses; ‖ βλέμματα αἱμομικτικά, des regards incestueux.

αἱμομικτικῶς, [ἐπίρ.], incestueusement, adv. μετὰ αἱμομιξίας, avec inceste ἢ ἐν τῇ αἱμομιξίᾳ, dans l'inceste ; ‖ ζῶ αἱμομικτικῶς, vivre incestueusement.

αἱμομιξία, ας, ἡ· inceste, n. m. (λατ. incestus), καλεῖται ἡ συνουσία ἢ σαρκικὴ μίξις κυρίως μεταξὺ συγγενῶν ἐξ αἵματος, ἀλλὰ τὸ κανονικὸν δίκαιον ἐπεξέτεινε τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀδικήματος καὶ καλεῖ αἱμομιξίαν τὴν συνουσίαν συγγενῶν εἴτε ἐξ αἵματος, εἴτε ἐξ ἀγχιστείας, ἐφ' ὧν δὲν συγχωρεῖται ὁ γάμος, τὸ ἀδίκημα δὲ εἶνε τοσούτῳ βαρύτερον, ὅσῳ πλησιέστεροι εἶνε οἱ εἰς αὐτὸ ὑποπίπτοντες συγγενεῖς· αἱμομιξία δὲ δὲν εἶνε μόνη ἡ συνουσία, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπηγορευμένος γάμος μεταξὺ συγγενῶν· ‖ διαπράττειν αἱμομιξίαν μετὰ τῆς ἀδελφῆς, commettre un inceste avec sa sœur ; ‖ πνευματικὴ αἱμομιξία, inceste spirituel, καλεῖται ἡ παράνομος συνουσία μεταξὺ πνευματικῶν ἀδελφῶν, π. χ. μεταξὺ ἀναδόχου καὶ ἀναδεκτῆς (ἀναδεξιμαίας), ἢ μεταξὺ δύο ἀναδεκτῶν τοῦ αὐτοῦ ἀναδόχου, καθὼς ἐπίσης καὶ μεταξὺ ἐξομολογητοῦ καὶ ἐξομολογουμένης.

αἱμοπάθεια, ας, ἡ· hémopathie (αἷμα, πάθος, maladie), n. f. ἀσθένεια τοῦ αἵματος ἐν γένει, maladie du sang en général.

αἱμοπαθητικός, ή, όν· hémophatique, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν αἱμοπάθειαν, qui se rapporte à l'hémopathie.

αἱμοπλανία, ας, ἡ· hémoplanie, n. f. ἀποπλάνησις τοῦ αἵματος, ἔκκρισις αὐτοῦ ἐξ ἀσυνήθους μέρους.

αἱμοπλαστία, ας, ἡ· hémoplastie (αἷμα καὶ πλάσσω, former), n.f. ἀποκατάστασις τοῦ αἵματος, réparation du sang.

αἱμοπλαστικός, ή, όν· hémoplastique (αἱμοπλαστία), adj. [φυσιολ.] ὁ παρέχων ταχέως καὶ ἀποτελεσματικῶς τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ αἵματος, qui fournit rapidement et efficacement les principes nécessaires à la formation du sang ; ‖ τροφαὶ αἱμοπλαστικαί, aliments hémoplastiques.

αἱμοποιέομαι-οῦμαι· s'hématoser ; ὑφίσταμαι τὴν αἱμάτωσιν, subir l'hématose.

αἱμοποίησις, εως, ἡ· hémopoïèse, n. f. συνών. τοῦ αἱματοποίησις, hématopoïèse.

αἱμοποιητικός, ή, όν· βλ. αἱματοποιητικός· hémopoïétique, adj. [φυσ.] συνών. τοῦ αἱματοποιητικός, hématopoïétique ; ‖ αἱμοποιητικὰ φάρμακα, médicaments hémopoïétiques: καλοῦνται οὕτω τὰ εἰς πολλαπλασιασμὸν τῶν ἐρυθρῶν τοῦ αἵματος κυττάρων (ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων) συντελοῦντα φάρμακα, οἷον τὰ σιδηροῦχα, τὰ ἅλατα τοῦ μαγγανίου, τὰ σιδηροῦχα μεταλλικὰ ὕδατα καὶ τὰ μαγγανιοῦχα, κλ.

αἱμοποιός, ός, όν· βλ. αἱματοποιός.

αἱμοποσία, ας, ἡ· ἡ αἱματοποσία· τὸ πίνειν αἷμα, action de boire du sang.

αἱμοποτέω-ῶ· μέλ. ήσω· ἡ αἱματοποτέω· πίνω αἷμα, boire du sang.

αἱμοπότης, ου, ὁ, ἢ αἱματοπότης· ὁ πίνων αἷμα, buveur du sang, sanguinaire, adj.

αἱμοπτοϊκός, ή, όν· [ἰατρ.] hémoptoïque adj.; συνών. τοῦ αἱμοπτυϊκός, hémoptysique.

αἱμοπτυϊκός, ή, όν· ὁ πτύων αἷμα, qui crache du sang, hémoptysique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν αἱμοπτυσίαν, qui a rapport à l'hémoptysie ; λέγουσιν ἐπίσης αἱμοπτοϊκός, hémoptoïque καὶ αἱμοπτυϊκός, hémoptyïque.

αἱμοπτυσία, ίας, ἡ (καὶ οὐχὶ αἱμόπτυσις) (κατὰ ἰατρ. Μ. Σακκόραφον)· πτύσις αἵματος, crachement de sang, hémoptysie, n.f ; (ἀπο)πτύσις αἵματος γενικῶς, crachement de sang en général ; ἰδίᾳ δὲ αἱμοπτυσία προερχομένη ἐξ αἱμορραγίας τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων (hémorragie des voies respiratoires), ἤτοι τῶν βρόγχων ἢ τῶν πνευμόνων· βλ. καὶ αἱματέμεσις. Αἱμοπτυσία καλεῖται ἀπόπτυσις αἵματος προερχομένου ἐξ αἱμορραγίας τῶν βρόγχων ἢ τῶν πνευμόνων· τὰ αἴτια τὰ προκαλοῦντα τὴν αἱμ. δύνανται νὰ ἦνε εἴτε μηχανικά, οἷον τραυματισμοί, ἐξελκώσεις, εἴτε ἐνεργητικὴ ἐξόρμησις τοῦ αἵματος διὰ βιαίας τινὸς κινήσεως ἢ ψύξεως, εἴτε ἁπλῶς ὑπεραιμία περὶ φλογιστικάς, νεοπλασματικὰς ἢ φυματιώδεις ἐπεξεργασίας, εἴτε διὰ καρδιακὰς παθήσεις, διὰ παρεμπόδισιν τῆς ῥοῆς αἱμορροΐδων, ἢ συμπληρωτικαὶ κατὰ τὴν ὥραν τῶν ἐμμήνων, τέλος πλημμελὴς κατασκευὴ τῶν τριχοειδῶν, καὶ τὰ λοιμώδη νοσήματα.

αἱμοπτυτικός, ή, όν· hémoptytique, adj. συνών. τοῦ αἱμοπτυϊκός, hémoptysique.

αἱμοπτύω, πτύω αἷμα, cracher du sang; [ἐπὶ στηθικῶν] cracher le sang; || ὁ αἱμοπτύων, hémoptysique.

αἱμόπτωσις, εως, ἡ· hémoptose (αἷμα καὶ πτῶσις, chute), n. f. [ἰατρ.] ἡ αἱμορραγία, hémorragie καὶ hémorrhagie, n. f.

αἱμορραγέω-ῶ, μέλ. ήσω· ἔχω σφοδρὰν αἱμορραγίαν, avoir une hémorragie; χάνω πολὺ αἷμα, perdre beaucoup de sang; saigner.

αἱμορραγία, ας, ἡ· hémorragie (αἷμα καὶ ῥήγνυμι, je romps, rompre), n. f; [ἡ ὀρθογραφικὴ ἐτυμολογία ἔδει νὰ ἦτο hémorrhagie, n. f.] ἔκχυσις αἵματος ὑπὸ τῶν ἀγγείων ἐκτὸς τῶν ὁποίων κινεῖται (συγκρατεῖται), écoulement de sang hors des vaisseaux destinés à le contenir; Ἡ αἱμορραγία γίνεται διὰ ῥήξεως τῶν ἀγγείων, ἀλλ' ὅμως ὑπάρχουσι καὶ αἱμορραγίαι τινές, μικραὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ αἷμα ἐξέρχεται καὶ ἄνευ ῥήξεως τῶν ἀγγείων, ταύτας δὲ ὀνομάζουσιν αἱμορραγίας κατὰ διαπίδυσιν· || —, (πᾶσα σφοδρὰ) αἵματος ἀπώλεια, perte de sang; π. χ. ἡ αἱμορραγία τῆς μύτης· || ἐγκεφαλικὴ αἱμορραγία, hémorragie cérébrale; || πνευμονικὴ αἱμορραγία, hémorragie pulmonaire; || αἱμορραγία τῆς μήτρας (μητρικὴ), hémorragie utérine; || αἱμορραγία αὐτόματος, συμπτωματική, hémorragie spontanée, symptomatique.

αἱμορραγικός, ή, όν· hémorragique (ἡ ὀρθογραφικὴ ἐτυμολογία ἔδει νὰ ἦτο hémorrhagique), adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν αἱμορραγίαν, qui a rapport à une hémorragie; || σύμπτωμα αἱμορραγικόν, accident hémorragique; § — ἐπίσης ὁ ὑπὸ αἱμορραγίας ἐπακολουθούμενος, qui s'accompagne d'hémorragie, π. χ. αἱμορραγικὴ μητρῖτις, métrite hémorragique; || ὁ εἰς αἱμορραγίαν ὑποκείμενος, sujet à l'hémorragie; || ὁ τὴν αἱμορραγίαν ἐπιφέρων ἢ προκαλῶν, qui provoque l'hémorragie, hémorragique, adj.

αἱμορραγιογενής, ής, ές· hémorragipare (αἱμορραγία καὶ ἐκ τοῦ λατ. parere=engendrer, γεννῶ, προξενῶ, παράγω), adj. λέγεται περὶ ἀγγείου ἐξ οὗ ἐξῆλθε τὸ αἷμα, π.χ. λόγῳ ἀποπληξίας, ἢ δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν παραγωγὴν (προέλευσιν) αἱμορραγίας.

αἱμορραγῶ, βλ. αἱμορραγέω.

αἱμορραχία, ας, ἡ· hémorrachis (αἷμα καὶ ῥάχις, rachis, σπονδυλικὴ στήλη), n. m; ἔκχυσις αἵματος ἐν τῷ σπονδυλικῷ ἀγωγῷ, épanchement du sang dans le canal vertébral.

αἱμόρροια, ας, ἡ· ῥεῦσις ἢ ἔκχυσις αἵματος, flux de sang, perte de sang; hémorrhée, n. f; ἡ αἱματόρροια, hémorrée (αἷμα καὶ ῥέω, couler), n. f. [παθολ.] αὐτόματος αἱμορραγία, hémorragie spontanée, προερχομένη ἐκ σωματικῆς ἀσθενείας.

αἱμορροϊδιακός, ή, όν· βλ. αἱμορροϊκός.

αἱμορροϊδικός, ή, όν, hémorroïdal, ale, plur. aux (ἡ ὀρθογραφικὴ ἐτυμολογία, ἔδει νὰ ἦνε hémorrhoïdal), adj. ὁ σχετιζόμενος (ἢ ἀναφερόμενος) εἰς τὰς αἱμορροΐδας, qui a rapport aux hémorroïdes; || ῥύσις αἱμορροϊδική, flux hémorroïdal; || ἀρτηρίαι αἱμορροϊδικαί, artères hémorroïdales; § αἱμορροϊδικὰ φάρμακα, médicaments hémorrhagogues; ὀνομάζονται οὕτω τὰ πρὸς ἐπαναφορὰν ἀποπλανηθεισῶν αἱμορροΐδων ἢ πρὸς γένεσιν τοιούτων δρῶντα φάρμακα (ἀλόη, ἐμετικὴ τρύξ, πέπερις, κτλ.) ὧν γίνεται χρῆσις ἐπὶ θεραπευτικῷ σκοπῷ· βλ. αἱμορροΐς.

αἱμορροϊδοκαύστης, ου, ὁ· (αἱμορροΐς, καίω), ὄργανον διὰ τὸν καυτηριασμὸν τῶν αἱμορροΐδων, instrument pour cautériser les hémorroïdes, hémorroïdocautère, n. m.

αἱμορροϊκός, ή, όν· ὁ ἔχων αἱμόρροιαν, sujet au flux de sang (à l'hémorrhée), ὁ αἱμορροϊδικός, hémorrhoïdal, e; ὁ ἔχων αἱμορροΐδας, hémorrhoïdaire, adj. || αἱμορροϊκὸς ἢ αἱμορροϊδικός, hémorroïdaire (ἡ ὀρθογραφικὴ ἐτυμολογία ἔδει νὰ ἦνε hémorrhoïdaire), adj. et n; ὁ πάσχων ἀπὸ αἱμορροΐδας, qui est affecté d'hémorroïdes.

αἱμορροΐς, ίδος, ἡ· ἡ αἱμόρροια, ἰδίως πληθυντικῶς παρὰ τοῖς ἰατροῖς, αἱ κοινῶς αἱμορροΐδες (ζοχάδες), hémorroïdes (αἷμα καὶ ῥέω, couler; ἡ ὀρθογραφικὴ ἐτυμολογία δέον νὰ ᾖ hémorrhoïdes), n. f. plur. || φλέβες αἱμορροΐδες (ἤτοι αἱμορροϊκαί), veines hémorroïdales; αἱμορροΐδες=φλέβες διὰ τῶν ὁποίων τρέχει κατὰ καιροὺς αἷμα (κοινῶς ζοχαδιακά). Αἱ τῶν φλεβῶν τοῦ ἀπηυθυσμένου ἀνευρύνσεις, ἐκτασίαι. «Αἱμορροΐς ἐστιν ἀνεύρυσμα τῶν καταπλεκόντων τὴν ἕδραν ἀγγείων· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ῥέοντος αἵματος δι' αὐτῆς», λέγει ὁ Γαληνός. Petites tumeurs qui se forment autour de l'anus et qui le plus souvent donnent lieu à un écoulement sanguin; ἄλλοτε ἐλέγετο mal de Saint-Fiacre.

αἱμορροοῦσα (γυνή), ἡ· hémorroïsse, n. f. ou hémorroïdesse, n. f. (αἷμα καὶ ῥέω, couler) (ἡ ὀρθογραφ. ἐτυμ. ἔδει νὰ ἦνε hémorrhoïsse, γυνὴ πάσχουσα ἐξ αἱμορραγίας, femme affectée d'un flux de sang.

αἱμορροῶ (έω), μέλ. ήσω· πάσχω ἀπὸ ῥοὴν αἵματος, avoir un flux de sang, perdre du sang; saigner; § [μετοχ. θηλ. οὐσ.] ἡ αἱμορροοῦσα (τοῦ Εὐαγγελίου) l'hémorrhoïsse.

αἱμοσκοπία, ας, ἡ· hémoscopie (αἷμα καὶ σκοπέω-ῶ, ἐξετάζω, examiner), n. f. ἡ ἐξέτασις τοῦ αἵματος, examen du sang.

αἱμοσκοπικός, ή, όν· hémoscopique, adj. ὁ ἀναφερόμενος (σχετιζόμενος) μὲ τὴν αἱμοσκοπίαν, qui a rapport à l'hémoscopie; || αἱμοσκοπικαὶ παρατηρήσεις, observations hémoscopiques.

αἱμοσπασία, ας, ἡ· hémospasie (αἷμα καὶ σπάσις, ἀπόσπασις, ἕλξις πρός τι, attraction), n. f. τὸ προσελκύειν τὸ αἷμα ἐπὶ διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος διὰ τῶν ξηρῶν σικυῶν. Θεραπευτικὴ μέθοδος τοῦ Junod πρὸς ἐπίσπασιν τοῦ αἵματος εἴς τι μέρος τοῦ σώματος διὰ μεγάλων ὑαλίνων κωδώνων (σικυῶν = ventouses de Junod).

αἱμοσταγής, ής, ές· βλ. αἱματοσταγής·

|| ψητὸν κρέας αἱμοσταγές, ἤτοι τὸ μὴ καλοψημένον, viande saignante.

αἱμοστασία, ας, ἡ· (καὶ οὐχὶ αἱμόστασις) (κατὰ ἰατρ. Μεν. Σακκόραφον), μέσον τι καταπαῦον τὸ αἷμα, moyen d'arrêter le sang; φυτόν τι, la consoude; §—hémostaze (staz'αἷμα καὶ στάσις, arrêt), n. f. χαλεῖται ἡ τῆς αἱμορραγίας κατάπαυσις, ἐπίσχεσις, εἴτε ἀφ' ἑαυτῆς, εἴτε διὰ καταλλήλων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐφαρμοζομένων μέσων ὑπὸ τῆς χειρουργικῆς (opération qui a pour but d'arrêter une hémorragie); λέγουσιν ἐπίσης hémostasie, n. f.

αἱμοστατική, ῆς, ἡ· hémostatique, n. f. μέρος τῆς φυσιολογίας πραγματευόμενον περὶ τῶν νόμων τῆς ἰσορροπίας τοῦ αἵματος ἐν τοῖς ἀγγείοις.

αἱμοστατικός, ή, όν· ὁ καταπαύων τὸ αἷμα, qui est propre à arrêter l'écoulement du sang, hémostatique, adj. || λαβὶς αἱμοστατική, pince hémostatique; || φάρμακον αἱμοστατικόν, remède hémostatique=τὰ αἱμοστατικά, les hémostatiques; || αἱμοστατικὰ (φάρμακα), (médicaments) hémostatiques, ἢ ἴσχαιμα, καλοῦνται τὰ πρὸς ἐπίσχεσιν αἱμορραγίας δρῶντα, εἴτε δι' ἀμέσου ἐφαρμογῆς ἐπὶ τῆς αἱμορραγούσης χώρας, εἴτε δι'·απορροφήσεως· τοιαῦτα δὲ εἶνε τὸ ψῦχος, τὰ δεψώδη, ὁ ὑπερχλωριοῦχος σίδηρος, τὰ ὀξέα, ἡ ἐρυσιβώδης βρίζα, ἡ ἐργοτίνη, ἡ δακτυλῖτις, τὸ οἰνόπνευμα, ὁ μόλυβδος, ἡ ματική, ἡ ἀντιπυρίνη, κτλ.

αἱμοσφαιρίνη, ης, ἡ· (ὑπό τινων αἱμογλοβίνη), hémoglobine (αἷμα καὶ σφαιρίδιον, σφαῖρα, globe), n. f; χρωστικὴ ὕλη τοῦ αἵματος, matière colorante du sang. Αὕτη ὀξυδοῦται ταχέως ἐκτιθεμένη εἰς τὸν ἀέρα (en présence de l'air), παρέχουσα τὴν ὀξυαιμοσφαιρίνην (donnant l'oxyhémoglobine), ἥτις εἶνε ὡραίου στιλπνοῦ ἐρυθροῦ χρώματος· || αἱμοσφαιρίνη ἢ **αἱματοκρυσταλλίνη,** hémoglobine, n. f. hématocrystalline, n. f; οὐσία λευκωματοειδὴς κρυσταλλώσιμος, ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τινων μόνον ζῴων (μυῶν, κυνός, ἰνδοχοίρου) ἀπαντωμένη, ἥτις παρασκευάζεται ὡς σιδηροῦχον σκεύασμα πρὸς χλωριάσεις καὶ ὀλιγαιμίας· δίδεται ἐν σχήματι καταποτίων (dragées d'hémoglobine) ἢ ἐν ἁπλῷ σιροπίῳ ἢ λευκῷ οἴνῳ.

αἱμοσφαίριον, ον, ἢ αἱματοσφαιρίδιον· τὰ σφαιρίδια τοῦ αἵματος, globule de sang; hématie, n.f.=globule rouge, ἐρυθρὸν αἱμοσφαίριον.

αἱμοσφαιρινουρία, ας, ἡ· hémoglobinurie (αἱμοσφαιρίνη καὶ οὐρέω-ῶ, uriner) n. f. παθολογικὴ κατάστασις χαρακτηριζομένη ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς χρώσεως τῶν οὔρων, χρώσεως ὀφειλομένης οὐχὶ εἰς τὸ αἷμα, ἀλλὰ εἰς τὴν ἐν αὐτοῖς ὑπάρχουσαν διαλελυμένην αἱμοσφαιρίνην, ἄνευ αἱμοσφαιρίων.

αἱμοσφαιρινουρικὸς πυρετός, fièvre hémoglobinurique; κατὰ τὸν κάλλιστα πάντων σπουδάσαντα τὸ νόσημα καθηγητὴν Καραμήτσαν τὸ ἑλῶδες μίασμα εἰς προδιατεθειμένους ὀργανισμοὺς ἰδίως εἰς φέροντας τὸ ἑλῶδες μίασμα καὶ ψυγέντας, ἐπιδρῶν ἐπὶ τὸ αἷμα συνεπάγεται μεγάλην φθορὰν τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων καὶ ἀποχωρισμὸν τῆς αἱμοσφαιρίνης.

αἱμοταχύμετρον, ου, τό· hémotachymètre (αἷμα, τάχος, ταχύτης, vitesse, καὶ μέτρον, mesure), n. m. ὄργανον ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ Vierordt πρὸς μέτρησιν τῆς ταχύτητος τοῦ αἵματος ἐν ταῖς ἀρτηρίαις (pour mesurer la vitesse du sang dans les artères).

αἱμοτηλαγγείωσις, εως, ἡ· hémotélangiose (αἷμα, τῆλε=μακράν, loin, καὶ ἀγγεῖον, vaisseau), n. f; ἀσθένεια τῶν μικροτέρων ἀγγείων, maladie des plus petits vaisseaux sanguins.

αἱμοτοξία, ας, ἡ· hémotoxie (αἷμα καὶ τοξικόν, toxique = δηλητήριον, poison), n. f; δηλητηρίασις τοῦ αἵματος, empoisonnement du sang.

αἱμουδιάζω (αἱμωδιῶ, μούδιασμα) [δημ.] = ὀδύνη, πόνος, νάρκωσις τῶν ὀδόντων (hémodie) καὶ ἄλλων μελῶν τοῦ σώματος· βλ. αἱμωδιῶ, αἱμωδίασις.

αἱμοφαιϊκός, ή, όν· hémophéique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν αἱμοφαιΐνην.

αἱμοφαιΐνη, ης, ἡ [χημ.] hémaphéine ou hémophéine (αἷμα καὶ φαιός, brun), n. f. ὕλη εὑρεθεῖσα ὑπὸ τοῦ Gubler εἰς παθολογικὰ οὖρα συνισταμένη κυρίως ἐκ χολῆς.

αἱμόφασμα, ατος, τό· hémaphéisme (αἷμα καὶ φάσμα, εἴδωλον, simulacre), n. m. φαινόμενον παρατηρούμενον εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς καταστροφῆς τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιριδίων (δηλητηριάσεις, σοβαροὶ πυρετοί, αἱμορραγίαι).

αἱμοφασμασκόπιον, ου, τό· hémospectroscope (αἷμα, φάσμα, spectre καὶ σκοπέω-ῶ, βλέπω, voir), n.m. συσκευὴ ἔχουσα ὡς κύριον ὄργανον φασματοσκόπιον δι' οὗ ἐπιτρέπεται ἡ ἀναγνώρισις ἰχνῶν αἵματος ἔν τινι ὑγρῷ.

αἱμοφθαλμία, ας, ἡ· hémophtalmie (αἷμα καὶ ὀφθαλμός, œil) [ἡ κανονικὴ ὀρθογραφία ἔδει νὰ ἦνε hémophthalmie], n. f; ἔκχυσις αἵματος ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἰδίως εἰς τὸ ἐμπρόσθιον τμῆμα τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ εὑρισκόμενον ὄπισθεν τῆς ἴριδος.

αἱμοφθισικός, ή, όν· ᾧτινι τὸ αἷμα ἀσθενείᾳ φθείρεται, phthisie causée par le sang, phthisie du sang, hémophthisique (αἷμα, φθίνω).

αἱμοφθόρος, ος, ον· ὁ διαφθείρων τὸ αἷμα, qui gâte le sang.

αἱμοφιλία, ας, ἡ· hémophilie, n. f. (αἱμόφιλος), ἡ προδιάθεσις εἰς αἱμορραγίας, prédisposition aux hémorragies. Ἡ αἱμοφιλία εἶνε πάθησις συχνάκις κληρονομικὴ προσβάλλουσα πολλάκις πολλὰ μέλη τῆς αὐτῆς οἰκογενείας.

αἱμόφιλος, ος, ον, hémophile (αἷμα καὶ φίλος, ami), adj. ὁ ὑποκείμενος ἢ προσβληθεὶς ἀπὸ αἱμοφιλίαν, sujet ou atteint d'hémophilie.

αἱμοφοβία, ας, ἡ· hémaphobie, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ αἱματοφόβου· βλ. αἱματοφοβία.

αἱμοφόβος, ος, ον· hémaphobe; adj. ὁ τὸ αἷμα φοβούμενος, qui a peur du sang; ὁ φρίττων, λιποθυμῶν ὅταν βλέπῃ τὸ αἷμα· || ἰα-

πρὸς αἱματοφόβος, médecin hémaphobe, βλ. αἱματοφόβος, αἱματοφοβία.

αἱμόφυρτος, ος, ον· ἢ αἱματηρός, plein de sang, saignant, e ; τὸν ὅρον τοῦτον μεταχειριζόμεθα ὅταν θέλωμεν νὰ δηλώσωμεν τὴν ἀνάμιξιν καὶ παρουσίαν αἵματος εἰς ἐκκρίματα ἢ ἀποκρίματα, ἅτινα ὑπὸ τοὺς συνήθεις, φυσιολογικοὺς ὅρους δὲν περιέχουσι τοιοῦτο, π. χ. κόπρανα αἱμόφυρτα, πτύελα αἱμόφυρτα, οὖρος αἱμόφυρτον, κλ. || βλ. καὶ αἱματόφυρτος.

αἱμοχαρής, ής, ές· βλ. αἱματοχαρής.

αἱμοχροΐνη, ης, ἡ [χημ.] hémochroïne, n. f. συνών. αἱματίνη.

αἱμόχροος-ους, οος-ους, οον-ουν· βλ. αἱματόχοος.

αἱμοχρωματόμετρον, ου, τό· hémochromatomètre (αἷμα, χρῶμα, couleur, καὶ μέτρον, mesure), n. m. ὄργανον ἐφευρεθὲν ὑπὸ τοῦ Hayen πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ποσότητος τῆς αἱμοσφαιρίνης καὶ συνεπῶς πρὸς μέτρησιν τῶν αἱμοσφαιρίων.

αἱμοχρωμόμετρον, ου, τό, hémochromomètre, n. m. ὄργανον ἐφευρεθὲν ὑπὸ τοῦ Malassez πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ὀξυαιμοσφαιρίνης (oxyhémoglobine) τοῦ αἵματος.

αἱμύλος, ος ἢ η, ον (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος)· ὁ ὁμιλῶν εὐαρέστως, qui parle agréablement ; ὁ ἐπίχαρις κατὰ τοὺς τρόπους, ἐπαγωγός, séduisant, e ; ὁ γλυκύς, τερπνός, charmant, e ; ὁ κόλαξ, flatteur, euse ; ὁ λεπτὸς πανοῦργος, qui trompe avec art, l'espiègle ; ὁ εὐπροσήγορος, affable, adj.

αἱμωδία καὶ

αἱμωδίασις, εως, ἡ· ἡ νάρκη κοινῶς τὸ μούδιασμα, engourdissement, n. m ; καλεῖται αἱμωδία ἢ αἱμωδίασις, διατάραξις τῆς ἁπτικῆς αἰσθήσεως, ἰδίως τοῦ δέρματος, δυσαρέστως αἰσθητή, γινομένη ὡς ἀπὸ πλήθους μυρμήκων περιτρεχόντων χώραν τινὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος, διὸ λέγεται καὶ μυρμηκίασις· || ἐπὶ ὀδόντων, ὁ πόνος αὐτῶν, agacement, n. m ; mal de dent (hémodie, n. f. οὐχὶ πολὺ ἐν χρήσει).

αἱμωδιῶ (άω), βλ. αἱμωδίασις· ναρκώνω, κοινῶς μουδιάζω, s'engourdir ; || ἐπὶ ὀδόντων, avoir mal, agacer; βλ. αἱμουδιάζω.

αἴνιγμα, ατος, τό· ἀσαφὴς καὶ ἀμφίβολος λόγος, σκοτεινός, parole ambiguë (obscure); énigme, n. f ; τὸ αἴνιγμα κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ ἀρχαίου τεχνογράφου εἶνε φράσις ἐπιτετηδευμένη εἰς ἀσάφειαν, ἀποκρύπτουσα τὸ νοούμενον ἢ ἀδύνατον καὶ ἀμήχανον παριστάνουσα αὐτό· || προτείνω (δίδω πρὸς λύσιν) αἴνιγμα, proposer une énigme; || κάμνω αἴνιγμα, faire une énigme ; || συλλογὴ αἰνιγμάτων, recueil d'énigmes ; || λύω [ἐξηγῶ] αἴνιγμα, deviner une énigme ; || ἡ λύσις (ἐξήγησις) τοῦ αἰνίγματος, le mot de l'énigme· § —, énigme μεταφορικῶς καλεῖται πᾶν τὸ δυσκόλως ἐννοούμενον ἢ δυσεξήγητον· || ὅ,τι μοὶ λέγεται εἶνε αἴνιγμα δι' ἐμέ, ce que vous me dites est une énigme pour moi ; || ἡ διαγωγή του εἶνε αἴνιγμα, sa conduite est une énigme ; || ἰδοὺ ἡ λύσις (ἐξήγησις) τοῦ αἰνίγματος ἤτοι ἡ ἐξήγησις τοῦ δυσνοήτου πράγματος, voilà le mot de l'énigme.

αἰνιγματίζομαι, δι' αἰνιγμάτων ἢ σκοτεινῶς ὁμιλῶ, parler par énigmes, énigmatiser.

αἰνιγματικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ αἴνιγμα, σκοτεινός, qui appartient à l'énigme, énigmatique, adj. obscur, e ; καὶ ἐπίρ. αἰνιγματωδῶς, ἤτοι κατὰ αἰνιγματώδη τρόπον, énigmatiquement.

αἰνιγματοειδῶς, [ἐπίρ.] βλ. αἰνιγματώδης.

αἰνιγματοποιός, ὁ αἰνίγματα ποιῶν, qui invente des énigmes.

αἰνιγματώδης, ης, ες· ὁ ἐν εἴδει αἰνίγματος ἐκπεφρασμένος, ὁ περιλαμβάνων αἰνιγματικὴν φράσιν ἢ αἴνιγμα, qui renferme une énigme ; énigmatique, adj. σκοτεινός, obscur; || ἔννοια αἰνιγματώδης, sens énigmatique ; || λόγοι αἰνιγματώδεις, paroles énigmatiques.

αἰνιγματωδῶς, [ἐπίρ.] énigmatiquement, adv. κατὰ τρόπον αἰνιγματώδη, d'une manière énigmatique ; || ὁμιλεῖ πάντοτε αἰνιγματωδῶς, il parle toujours énigmatiquement ; || ὁμιλεῖτε αἰνιγματωδῶς, vous parlez par énigmes.

αἰνίσσομαι, ὁμιλῶ δι' αἰνιγμάτων ἢ σκοτεινῶς, parler à mots couverts ἢ désigner en termes couverts; || [ἐνερ.]—, ὑπαινίσσομαι, insinuer ; ὑπονοῶ ἐμμέσως, donner à entendre ; laisser [à] deviner ; tre (ou faire entendre) ; laisser [à] deviner ; || αἰνίσσομαι, ὑπαινίσσομαι, παραδηλῶ τι, faire allusion à un fait ; || ὑπαινίσσετο ἐμέ, il faisait allusion à moi; c'est moi qu'il désignait.

αἶνος, ου, ὁ· λόγος πλήρης ἐννοίας, ἀλλὰ χρήζων ἑρμηνείας, parole pleine de sens, mais qui a besoin d'explication ; καὶ ἐν γένει λόγος, parole, discours καὶ ἰδίως ἔπαινος, éloge, n. m. ἐγκώμιον, louange, n. f; || ἐνίοτε αἶνος=μῦθος, fable, n. f ; § [ἐκκλ. πληθυντ.] οἱ αἶνοι, les laudes, n.f. pl. (οἱ ἔπαινοι), π.χ. οἱ αἶνοι πρὸ τῆς δοξολογίας, ὡς τὸ «πᾶσα πνοὴ» κτλ. || λέγω, ψάλλω τοὺς αἴνους, dire, chanter les laudes.

ἄϊντε [ἐπίρ. δημῶδες], ἄγωμεν, allons! ὕπαγε! allez! va! ἐμπρός! en avant! ὑποτίθεται ὅτι εἶνε τουρκικὴ λέξις.

αἴξ, αἰγός, αἰγί, αἶγα· ἡ κατσίκα, ἡ γίδα, la chèvre ; ὁ αἴξ=ὁ τράγος=le bouc ; ἡ ἔριφος, chèvre, n. f ; biche, n. f.

ἀϊουγδούτ(ι)ς, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα], ὁ ἱερόσυλος, sacrilége, n. m.

ἀϊουκέρι, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα], ἅγιον κηρίον, ἁγιοκέρι, cierge, n. f.

αἶρα, ας, ἡ· ἡ αἶρα τῶν ἀρχαίων εἶνε τὸ ζιζάνιον εἰς τὸν σῖτον, κοινῶς ἡ ἦρα, [βοτ.] ivraie, n. f. § αἶρα (ἐκ τοῦ αἴρω), martinet (n. m.) ἢ marteau de martinet ; ἤτοι ἡ σφῦρα ἐργοστασίου κινουμένη δι' ἀτμοῦ ἢ ὕδατος· βλ. καὶ ἀτμόσφυρα.

αἶρε! (ἐκ τοῦ αἴρω) [ναυτ.], envoyez! παράγγελμα προκειμένου περὶ ἐπάρσεως τῆς σημαίας· || [ναυτ.] αἶρε! hissez! ἐκτελεστικὸν

κέλευσμα ὅπως ἐπαρθῇ (ἀνυψωθῇ) ἀντικείμενόν τι· βλ. ἐπαίρω καὶ ἄρσις· || ἐπίσης αἶρε! (προκειμένου περὶ ἀλύσεως ἢ κάλου διὰ τοῦ ἐργάτου ἢ βαρούλκου)=στρέφε! virez!

αἱρεσιάρχης, ου, ὁ, καὶ αἱρεσίαρχος, ὁ· hérésiarque, n. m. ὁ ἀρχηγὸς αἱρέσεως, l'auteur d'une hérésie; ὁ ἀρχηγὸς μερίδος, le chef d'un parti, le chef d'une secte.

αἱρέσιμος, ος, ον· ὁ ἐκλέξιμος, éligible, adj.

αἱρεσιμότης, ητος, ἡ· τὸ αἱρέσιμον, ἤτοι ἐκλεξιμότης, éligibilité, n. f.

αἵρεσις, εως, ἡ· ἐκ τοῦ αἱρέω, ἤτοι ἡ ἀφαίρεσις, τὸ πάρσιμον, ἡ ἅλωσις, κυρίευσις, la prise, l'action de prendre (de capturer); § — (ἐκ τοῦ αἱρέομαι), ἡ ἐκλογή, le choix; 1) ἡ ἐκλογὴ ἐν γένει, le choix (en général); 2) ἡ ἐν μέρει ἐκλογή, le choix en particulier; π. χ. περὶ ἐκλογῆς τῶν ἀρχόντων, l'élection, n. f. 3) τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς ἐκ τῶν πολλῶν προκειμένων πραγμάτων ἢ συμφωνητικῶν ὅρων=αἵρεσις=συμφωνία=condition; ἐπίσης option, n. f. (ἡ λέξις αὕτη εἶνε ἐν χρήσει χρηματιστικῶς καὶ ἐμπορικῶς)· || ἔχω τὴν αἵρεσιν, avoir l'option; || αἱροῦμαι=ἐκλέγω=ἔχω τὴν αἵρεσιν (ἐκλογήν), faire option; || δὲν σοὶ ἀνήκει ἡ αἵρεσις (ἡ ἐκλογή), cela n'est pas à votre option; || σοὶ παρέχω τὴν αἵρεσιν (ἐκλογὴν) τῶν δύο τούτων πραγμάτων, je vous donne l'option entre ces deux choses; || [ἐμπορ.] αἵρεσις, ἐκλογή, option, n. f. βλ. ἀνωτέρω· ἐπίσης τὸ δικαίωμα, προνόμιον, faculté, n. f. || [νομ.] δικαίωμα αἱρέσεως, droit d'option, εἶνε δικαίωμα ἐκλογῆς ἀποδιδόμενον ἢ παραχωρούμενον πρὸς τὸν συμβαλλόμενον ἐν ταῖς συγγραφαῖς, τοῖς συμβολαίοις, κτλ. § —, τὸ αἱρετόν, ἡ γνώμη, ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι, l'opinion (f), le dogme; προσέτι ἡ μερίς, ἡ φατρία, le parti; ἡ φιλοσοφικὴ αἵρεσις, la secte; l'école; l'institution; καὶ τέλος ἐκκλησιαστικῶς αἵρεσις=hérésie, n. f. σημαίνει δὲ τὴν ἀποδοχὴν παρὰ τοῖς χριστιανοῖς δοξασιῶν καταδεδικασμένων ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, ὡς ψευδῶν καὶ ἀντικειμένων εἰς τὴν ὀρθὴν αὐτῆς πίστιν.

αἱρεσιώτης, ὁ· θηλ. ῶτις, ιδος, ἡ· ὁ ἀνήκων εἰς μερίδα, φατρίαν, partisan, n. εἰς μερίδα ἢ σύστημα (secte), le sectaire; || [ἐκκλ.] ὁ αἱρετικός, l'hérétique; ὁ ἀνήκων εἰς θρησκευτικήν τινα αἵρεσιν· βλ. λέξιν.

αἱρετικός, ή, όν· hérétique, βλ. αἱρεσιώτης· § — [διάλ. Οἰνόης] = πείσμων, opiniâtre, adj. obstiné, ée; ἀνάποδος ἄνθρωπος.

αἱρετικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον αἱρετικόν, d'une manière hérétique, ὡς αἱρετικός, en hérétique.

αἱρετοκρισία, ας, ἡ· κρίσις δι' αἱρετοκριτῶν (διαιτητῶν), jugement par arbitres, διαιτησία, arbitrage, n. m. ἐπίσης ἡ δίαιτα (ἡ διαιτησία), le compromis; || ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐδικάσθη δι' αἱρετοκρισίας, cette affaire fut jugée par arbitrage (ἢ arbitralement); βλ. καὶ διαιτησία.

αἱρετοκριτής, οῦ, ὁ· (ὁ διαιτητής, βλ. λέξιν), ὁ ἐκλελεγμένος κριτής, juge choisi, l'arbitre, n. m; ὁ διαφορὰς δικάζων κατὰ τὸν νόμον· || τρίτος αἱρετοκριτὴς=ἐπιδιαιτητής, tiers arbitre; || αἱρετοκριτὴς (διαιτητής), arbitrateur, n. m. ὁ φιλικῶς ἀναλαμβάνων τὴν διαιτησίαν.

αἱρετοκριτικός, ή, όν, (ὁ διαιτητικός)· ὁ κρινόμενος κατ' αἱρετοκρισίαν, qui est jugé par arbitrage, arbitral, ale; || καταδίκη, ἀπόφασις αἱρετοκριτική, sentence, décision arbitrale.

αἱρετοκριτικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον αἱρετοκριτικόν, arbitralement, adv.

αἱρετός, ή, όν· ὁ ἐκλεχθείς, qui est élu, ἢ ὁ ἐκλεχθησόμενος, qui doit être élu; συνεπῶς ὁ ἐκλεκτός, électif, ive; ὁ ἐκλέξιμος, éligible, adj. || αἱρετὸς πρόεδρος, président électif; || ἡ τῶν αἱρετῶν ἀντιπροσωπεία = ἡ βουλή, la chambre élective; || αἱρετὸν ἀξίωμα, emploi électif.

αἱρηλατεῖον, ου, τό· βλ. αἱροκοπεῖον.

αἱρηλάτης, ου, ὁ· βλ. αἱροκόπος.

αἱρηλάτησις, εως, ἡ· βλ. αἱροκοπία.

αἱριάρης καὶ ναιριάρης, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ὄργανον δι' οὗ καθαρίζουσι τὴν αἶραν τοῦ σίτου· βλ. αἶρα.

αἱροκοπεῖον, ου, τό· ἢ αἱρηλατεῖον, le martinet ἢ martinet de forge ἢ platinerie, n. f: τὸ μέρος ἔνθα ὑπάρχει ἡ αἶρα, martinet, n.m; || — ἢ αἱρηλατεῖον, martinet, n. m. καλεῖται κυρίως τὸ ἐξελατήριον (ἐκ τοῦ ἐξελαύνω, τείνω, ἐπιμηκύνω δι' ἐπεκτάσεως).

αἱροκοπέω-ῶ, μέλ. ήσω· martiner, σφυρηλατῶ διὰ τῆς αἴρας (martinet).

αἱροκοπία, ας, ἡ· ἡ αἱρηλάτησις, ἡ· martelage au martinet.

αἱροκόπος, ου, ὁ· αἱρηλάτης, martineur, n. m. ὁ κινῶν τὴν αἶραν ἐργάτης.

αἴρω, μέλ. ἀρῶ (παρ. ἦρον, ἀόρ. ἦρα, παρακ. ἦρκα, παθ. ἀόρ. ἤρθην), σηκώνω (lever) ὑψηλά, εἰς τὸν ἀέρα, ὑψώνω (élever), καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω (soulever); ἀποκομίζω (enlever) καὶ κατ' ἐπέκτασιν λαμβάνω (prendre); ἀφαιρῶ (ôter); καταργῶ, παύω, supprimer; || ἤρθησαν ὅλα τὰ προσκόμματα, tous les obstacles sont levés; || αἴρω κατάσχεσιν, διαμαρτυρίαν, κτλ. lever; βλ. καὶ κατάσχεσις. || αἴρω πρόσκομμα, δυσκολίας (ἀπομακρύνω), écarter; ἐξομαλύνω, aplanir; || οἱ κύριοι.... αἴρουσι τὰς ὑποχρεώσεις των πληρώνοντες ἡμῖν δρ. 6,000 τὰς ὁποίας μᾶς ὀφείλουσι, messieurs.... obtiendront leur décharge finale en nous payant les Dr. 6,000 qu'ils sont débiteurs; || ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου [φρ. Α. Γρ.], qui ôte les péchés du monde; || αἴρεται ὑπεράνω τῶν παθῶν, il s'élève au dessus des passions; || ἡ κυβέρνησις θὰ ἄρῃ τὴν ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν, le gouvernement levera le cours forcé; || ἆρον, ἆρον, à la hâte; bon gré mal gré; § [μεταφ.] ἀνυψώνω, élever, exalter; μεγεθύνω, grossir, exagérer; § λαμβάνω, prendre; δέχομαι, recevoir; § — (λύω) τὸν ἀποκλεισμόν, lever le blocus; = débloquer; ἡ ἄρσις (λύσις) τοῦ ἀποκλεισμοῦ, la levée de blocus=déblocus, m. § — (ὑψώνω)

=ἀνέλκω, guinder, ἡ δὲ πρᾶξις, action de guinder, καλεῖται ἀνέλκυσις, guindage, n.m. || [ναυτ.] — (ἐπιστήλιόν τι), βλ. ἀνάγω· || [ναυτ.] — (ἐπαίρω) κοινῶς ἰσάρω, hisser, ἤτοι ὑψῶ τι δι' ἐπάρσεως· βλ. ἐπαίρω, αἶρε! καὶ ἄρσις. || —, κοινῶς λεβάρω, enlever, συνώνυμον τοῦ hisser (ἐπαίρω, αἴρω)· || ἐπίσης αἴρω λέμβον, κοινῶς λεβάρω, κάμνω αὐτὴν νὰ προχωρήσῃ δι' ἕλξεως, haler de l'avant, καλεῖται δὲ οὕτως ἡ προέλκυσις ἐπὶ μᾶλλον πρὸς πρῷραν λέμβου παραβεβλημένης μᾶλλον πρὸς πρύμναν· || [ναυτ.] —, virer, ἤτοι ἀναβιβάζω τι διὰ στροφῆς τοῦ ἐργάτου, τοῦ βαρούλκου ἢ ἄλλου μηχανήματος· π. χ. αἴρω τὴν ἅλυσιν (ἢ τὸν κάλων), virer sur la chaîne, κοινῶς λεβάρω, ἡ πρᾶξις τοῦ ἕλκειν ἤτοι ἀναβιβάζειν ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ εἰσέλκειν τὴν ἅλυσιν ἢ τὸν κάλων διὰ στροφῆς τοῦ ἐργάτου (virage), τοῦ βαρούλκου, ἢ ἄλλου τινος μέσου.

αἰσάλων, ωνος, ὁ· æsalon, n. m. εἶδός τι μικροῦ ἱέρακος, petite espèce de faucon; ἡ ὀνομασία αἰσάλων (æsalon) ἐδόθη εἰς μικρόν τι πτηνὸν τῆς οἰκογενείας τῶν ἱεράκων (épervier ἢ émerillon, n. m.); || **αἰσάλων**, émerillon, n. m. παλαιὸν πυροβόλον μήκους περίπου 1μ. 80, βάλλον μολυβδίνην σφαῖραν βάρους μιᾶς λίτρας.

αἰσθάνομαι, διὰ τῶν αἰσθήσεων λαμβάνω γνῶσιν, sentir; αἰσθ. τινὸς ἢ τί ressentir ἢ éprouver; || αἰσθάνομαι ἤτοι καταλαμβάνω, comprendre; ἀντιλαμβάνομαι, s'apercevoir; se pénétrer; || αἰσθάνομαι τὸ ψῦχος, je sens le froid; || αἰσθ. ψῦχος, j'ai froid; || αἰσθάνεται πολὺ τὸ ψῦχος, il est très sensible au froid; il est frileux, euse; || αἰσθάνομαι πόνους, je ressens des douleurs; || αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν (συγκίνησιν), j'éprouve du plaisir (de l'émotion); || ᾐσθάνθη φόβον, il a eu peur; il fut saisi de crainte; || τὸν περιπαίζουν καὶ δὲν τὸ αἰσθάνεται, on le raille et il ne s'aperçoit pas; || βαθεῖαν αἰσθανόμενος εὐγνωμοσύνην, tout pénétré de reconnaissance; || δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου καλά, je ne me sens pas bien; || αἰσθάνομαί τι ἀλγεινῶς, je suis douloureusement affecté de quelque chose; || δὲν αἰσθάνομαι δυνάμεις, je me sens trop faible [pour, etc]; || δὲν αἰσθάνεται τὴν μουσικήν, il n'a pas le sens de la musique [il ne comprend pas la musique]; || [ἀπολυτ. μεταφ.] δὲν αἰσθάνεται, il est insensible (εἶνε ἀναίσθητος.

αἰσθαντικός, ή, όν· βλ. αἰσθητικός.

αἴσθημα, ατος, τό· sentiment, n. m. καλεῖται ἡ ἀντίληψις, ἥν τινα ἀπολαμβάνει ἡ ψυχὴ διὰ μέσου τῶν αἰσθήσεων· || — ζωηρόν, sentiment vif; || — ὀδυνηρόν, sentiment douloureux; || — εὐχάριστον, sentiment agréable; § αἴσθημα = αἴσθησις, sentiment, σημαίνει ἐπίσης, τὴν ἰδιότητα, ἥντινα ἔχει ἡ ψυχὴ ν' ἀντιλαμβάνηται τῶν ἀντικειμένων διὰ τῶν αἰσθήσεων· || ἔχειν τὴν αἴσθησιν λεπτήν, ζωηράν, ταχεῖαν, ἁβράν, avoir le sentiment exquis, vif, prompt, délicat; § αἴσθημα, sentiment, σημαίνει προσέτι, τὴν ἰδιότητα, ἥντινα ἔχομεν νὰ γνωρίζωμεν, νὰ κατανοῶμεν (καταλαμβάνωμεν) νὰ αἰσθανώμεθα καὶ ἐκτιμῶμεν πράγματά τινα ἄνευ βοηθείας τῆς κρίσεως, ἄνευ παρατηρήσεως ἢ τῆς πείρας, καὶ ὅπερ εἶνε ἐν ἡμῖν εἶδος διαγνωστικότητος ἢ φυσικοῦ ἐνστίκτου· || ὑπάρχουσι πράγματα, ἅτινα δὲν γνωρίζομεν εἰ μὴ ἐξ αἰσθήματος, [ἅτινα αἰσθανόμεθα], il y a des choses que nous ne connaissons que par sentiment; || ἔχειν τό αἴσθημα τοῦ δικαίου (τῆς δικαιοσύνης), τοῦ ἀδίκου (τῆς ἀδικίας), avoir le sentiment du juste [οὐδ. οὐσ.], de l'injuste; || ἔχειν τὸ αἴσθημα [αἰσθάνεσθαι] τοῦ καλοῦ, avoir le sentiment du bon; || δὲν ἔχει τὸ αἴσθημα τῆς μουσικῆς, τὸ αἴσθημα τῶν τεχνῶν, il n'a pas le sentiment de la musique, le sentiment des arts; || ἔχειν τὸ αἴσθημα τῶν τρόπων τοῦ φέρεσθαι, avoir le sentiment des convenances; || ἔχει τὸ αἴσθημα τῆς ἰσχύος του, τῆς ἀδυναμίας του, ἤτοι αἰσθάνεται τὴν ἰσχύν του, τὴν ἀδυναμίαν του, il a le sentiment de sa force, de sa faiblesse; || ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς εἶνε ἀλήθεια ἐξ αἰσθήματος καὶ κρίσεως, l'immortalité de l'âme est une vérité de sentiment et de raisonnement; || [ἱππικ.] αἴσθημα παραγόμενον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἱππέως, ὡς ἐκ τῆς ἐπαναπαύσεως τοῦ ἐντομίσματος ἐπὶ τῶν φορέων τοῦ στόματος, appui de la main = αἴσθημα τῆς χειρός· § — sentiment, n. m; λέγεται πρὸς τούτοις ἡ ψυχικὴ κατάστασις ἤτοι ἡ ἀγάπη (affection, n. f.), ἡ κλίσις (inclination, n. f.), ἡ ἀδυναμία, (faible, n.m.) πρός τι, καθὼς καὶ πᾶν ψυχικὸν αἴσθημα· || — εὐγενές, sentiment noble; || — ὑψηλόφρον, sentiment élevé; || — γενναιόφρον, sentiment généreux; || — εὐτελὲς (ποταπόν), sentiment bas; || — φαῦλον (χαμερπές), sentiment vil; || — τιμῆς, sentiment d'honneur; || — τιμιότητος (ἢ καλοκαγαθίας), sentiment de probité; || — ἀγάπης, sentiment d'amour; || — φιλοστοργίας, sentiment de tendresse; || — μίσους, ἀποστροφῆς, θυμοῦ, ἐκδικήσεως, sentiment de haine, d'aversion, de colère, de vengeance; || — οἴκτου, sentiment de pitié; || — εὐχαριστήσεως, sentiment de joie, de plaisir; || — ὀδύνης, sentiment de douleur; || — εὐγνωμοσύνης, ὑπολήψεως, σεβασμοῦ, sentiment de reconnaissance, d'estime, de respect; || — μεταμελείας (μετανοίας), sentiment de repentir; || ἔχει καλὰ ἢ κακὰ αἰσθήματα, il est dans de bons, dans de mauvais sentiments; || ἀπέθανε μὲ τὰ λαμπρότερα αἰσθήματα, il est mort dans les meilleurs sentiments; || εἶνε ἄνθρωπος ἐντίμων καὶ ἐναρέτων αἰσθημάτων, c'est un homme qui a des sentiments honnêtes et vertueux; || δὲν ἔχει οὐδὲν αἴσθημα εὐσπλαγχνίας, γενναιοφροσύνης, κτλ. il n'a aucun sentiment de pitié, de générosité, etc. § [ἀπόλυτον] ἔχειν αἰσθήματα, avoir des sentiments, σημαίνει ἔχειν αἰσθήματα τιμῆς, γενναιοφροσύνης, τιμιότητος (ἢ καλοκαγαθίας) κτλ. avoir des sentiments d'honneur, de générosité, de probité, etc. καὶ γενικώτερον γενναῖα φρονεῖν· § φυσικὰ

αἰσθήματα, sentiments naturels; καλοῦνται οὕτω ψυχικαί τινες διαθέσεις ἐνυπάρχουσαι ἐν τῷ ἀτόμῳ ἢ ἐμπνεόμεναι ὑπ' αὐτῆς τῆς φύσεως; || ἡ φιλοστοργία τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα των (πατρική, μητρικὴ ἀγάπη) καὶ ἡ στοργὴ τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς των (υἱϊκὴ ἀγάπη), εἶνε φυσικὰ αἰσθήματα, la tendresse des parents envers leurs enfants (amour paternel, maternel), et celle des enfants envers leurs parents (amour filial), sont des sentiments naturels; βλ. ἀγάπη. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ λέγουσιν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀπώλεσε πᾶν φυσικὸν αἴσθημα, cet homme a perdu tous les sentiments de la nature; § **αἴσθημα** [φιλοσ·] sensation, n. f. (αἴσθησις), εἶνε ἡ κατάστασις τῆς ψυχῆς ἡ ἀναπτυσσομένη ὑπ' αὐτῆς ἕνεκα νευρικῆς διεγέρσεως προκληθείσης ὑπὸ ἐξωτερικοῦ ἐρεθισμοῦ, διὰ τῶν **αἰσθήσεων** (sens) καὶ προσαχθείσης εἰς αὐτήν. Πρὸς γένεσιν αἰσθήματος ἀπαιτοῦνται τρία τινά· 1) ἐξωτερικὸς ἐρεθισμός, ὁ ὁποῖος εἶνε κίνησις ὕλης· 2) ἡ διέγερσις τῆς αἰσθητηρίου ἰνός, ἥτις εἶνε ἴδιον πάθος τοῦ νεύρου· 3) ἡ μεταβολὴ ἐν τῇ ψυχῇ· || — εὐάρεστον, sensation agréable; || — ὀδυνηρόν, sensation douloureuse; || — ζωηρὸν (ὀξύ), sensation vive; || τὸ αἴσθημα τοῦ ψύχους, τῆς θερμότητος, κτλ. la sensation du froid, de la chaleur, etc. ἢ αἴσθημα ψύχους, θερμότητος, κτλ. une sensation de froid, de chaud, etc.

αἰσθηματίας, ου, ὁ· ὁ λίαν αἰσθηματικός, qui est trop sentimental; ὁ δεικνύων αἰσθηματικότητα, qui fait preuve de sentimentalité.

αἰσθηματικός, ή, όν· sentimental, ale, adj. ὅπου ὑπάρχει **αἴσθημα** (sentiment), τὸ ἀναγγέλλον τὸ αἴσθημα· τῆς λέξεως sentimental γίνεται ἰδίως εἰρωνικὴ χρῆσις· || ὕφος αἰσθηματικόν, un air sentimental; || τόνος φωνῆς αἰσθηματικός, un ton de voix sentimental; || αἰσθηματικός, sentimental, λέγεται ἐπίσης διὰ τὰ πρόσωπα ἅτινα προσποιοῦνται ὅτι αἰσθάνονται· || ἀνὴρ αἰσθηματικός, un homme sentimental; || γυνὴ αἰσθηματική, une femme sentimentale.

αἰσθηματικότης, ἡ· sentimentalité, n. f. ἡ ἰδιότης, ὁ χαρακτὴρ τοῦ αἰσθηματικοῦ.

αἰσθηματικῶς [ἐπίρ.] sentimentalement, ἤτοι κατὰ τρόπον παρουσιάζοντα αἰσθηματικότητα.

αἰσθηματώδης, ης, ες· ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ αἰσθήματος, qui a la force du sentiment, sentimental, ale; || αἰσθηματῶδες μυθιστόρημα, roman sentimental.

αἴσθησις, εως, ἡ· sens, n. m. καλεῖται ἡ φυσικὴ ἰδιότης ἣν τινα κέκτηται ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ ζῷα δι' ἧς ἀντιλαμβάνονται τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων καὶ εὐχαριστήσεων καθὼς καὶ τῶν σωματικῶν τοιούτων. Ἡ φυσιολογία καθορίζει ὡς ἑξῆς τὴν **αἴσθησιν** (sens) «τὸ ἐν τῇ συνειδήσει ἡμῶν ἀντιληπτὸν ἀποτέλεσμα τῆς δράσεως ἐξωτερικοῦ τινος ἐρεθισμοῦ ἐπὶ ἰδίων νευρικῶν ὀργάνων, παραρτημάτων τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἤτοι ἰδιαζόντως τροποποιημένων τμημάτων τοῦ συστήματος τούτου, τῶν **αἰσθητηρίων ὀργάνων** (organes de sens, ἢ ὀργάνων τῆς αἰσθήσεως, organes de la sensation), ἅτινα δέχονται τοὺς ἐρεθισμοὺς καὶ μεταβιβάζουσιν αὐτοὺς εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ὅστις ἀντιλαμβάνεται αὐτῶν ὡς αἰσθήσεων». Αἱ αἰσθήσεις (sens) εἶνε τόσαι ὅσα καὶ τὰ **αἰσθητήρια** ὄργανα, ἤτοι πέντε: ἡ ὅρασις (la vue), ἡ ἀκοὴ (l'ouïe), ἡ ὄσφρησις (l'odorat), ἡ ἀφὴ (le toucher), καὶ ἡ γεῦσις (le goût). Ἡ αἴσθησις τῆς ὁράσεως (le sens de la vue) καλεῖται καὶ ὀπτικὴ αἴσθησις (sens visuel); ἡ τῆς ἀκοῆς (sens de l'ouïe), καλεῖται καὶ ἀκουστικὴ αἴσθησις, sens auditif ἢ sens de l'audition; ἡ τῆς ὀσφρήσεως (sens de l'odorat) καλεῖται καὶ ὀσφρητικὴ ἢ ὀσφραντικὴ αἴσθησις (sens olfactif); ἡ τῆς ἀφῆς (sens du toucher) καλεῖται καὶ ἁπτικὴ αἴσθησις (sens tactile); καὶ ἡ τῆς γεύσεως (sens du goût) καλεῖται καὶ γευστικὴ αἴσθησις (sens gustatif); || τὰ ὄργανα τῶν αἰσθήσεων (τὰ αἰσθητήρια), les organes de nos sens; || ἡ ἀπάτη, ἡ πλάνη τῶν αἰσθήσεων, les illusions des sens; || τὰ σφάλματα τῶν αἰσθήσεων les erreurs des sens; || ἡ μαρτυρία τῶν αἰσθήσεων, le témoignage des sens; || ἡ μέθη τῶν αἰσθήσεων, l'ivresse des sens; || αἴσθησις ἀμβλεῖα, ἐξημβλυμένη (διεφθαρμένη, κεχορεσμένη), sens obtus, blasé; || αἴσθησις ὀξεῖα, ζωηρά, λεπτὴ (ἀκριβής), sens fin, vif, exquis; || αἰσθήσεις ἥσυχοι, des sens calmes; τεταραγμέναι, émus; ὑποδεδουλωμέναι, captivés; προσβληθεῖσαι, προσβεβλημέναι, frappés; προκατειλημμέναι, surpris; μεθύουσαι, enivrés; ἠπατημέναι, πεπλανημέναι, égarés; ναρκωμέναι, engourdis; ἐξησθενημέναι, ἐκνευρισμέναι, énervés; κατεψυγμέναι, glacés; ἐξημβλυμέναι, émoussés; || πλήττω, ἐκπλήττω (frapper), ἐμποιῶ ἐντύπωσιν (faire impression), συγκινῶ, κάμνω αἴσθησιν (toucher), ἀφαρπάζω, κάμνω βαθεῖαν αἴσθησιν (saisir); ποιῶ (προξενῶ, κάμνω) **αἴσθησιν**, faire sensation, ἄρα ἡ ἐξ εἰδήσεώς τινος αἴσθησις, sensation, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν κινῶ ψυχικὸν θαυμασμόν, λέγεται περὶ ἀνθρώπου, ἀντικειμένου ἢ γεγονότος ὅπερ ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν εἰς τὸ κοινόν, εἰς δημοσίαν τινὰ συνάθροισιν, εἰς τὸ θέατρον, εἰς συναναστροφὴν καὶ τὰ παρόμοια· || τὸ γεγονὸς τοῦτο, τὸ βιβλίον τοῦτο ἔκαμε μεγάλην αἴσθησιν, cet événement, ce livre a fait une grande sensation; || ἡ ἄφιξις τῆς γυναικὸς ταύτης ἐπροξένησε μεγάλην αἴσθησιν, l'arrivée de cette femme fit une grande sensation; || τὸ κάλλος της μ' [ἐξ]έπληξεν (μοὶ ἐπροξένησεν αἴσθησιν), sa beauté m'a frappé; || αὐτὸ δὲν τοῦ κάμει καμμίαν αἴσθησιν, cela ne lui fait aucune impression; τίποτε δὲν τοῦ κάμει αἴσθησιν (δὲν τὸν συγκινεῖ), rien ne le touche; || ἡ εἴδησις αὐτή μοῦ ἔκαμε βαθεῖαν αἴσθησιν, cette nouvelle m'a saisi; || θέλγω τὰς αἰσθήσεις, flatter les sens; || ἀπόλλυμι (χάνω, perdre), ἀναλαμβάνω (ἀνακτῶ, reprendre) τὰς αἰσθήσεις (les sens), ἢ τὴν χρῆσιν τῶν αἰσθήσεων (l'usage des sens);

ὅπερ εἶνε ταὐτὸν μὲ τό, ἔχασε (ἀνέλαβε) τὰς αἰσθήσεις του, il perdit (reprit) connaissance; ‖ ἀπατῶ, πλανῶ τὰς αἰσθήσεις, tromper les sens; ‖ ἡ αἴσθησις τῆς ἀφῆς εὑρίσκεται ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ σώματος, le sens du toucher est répandu dans le corps entier; ‖ ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι οὐδὲν ἐν τῷ νῷ, ὃ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει, Aristote dit qu'il n'y a rien dans l'entendement qui n'ait passé par les sens; ‖ αἱ αἰσθήσεις ἀπατῶσιν ἐνίοτε, les sens trompent quelque fois; ‖ ἔχει εἰσέτι πλήρεις τὰς αἰσθήσεις του, il a encore l'usage de tous ses sens; ‖ ὅταν ἐπληγώθη εἰς τὴν κεφαλήν, ἀπώλεσε τὰς αἰσθήσεις, quand il fut blessé à la tête, il perdit l'usage de ses sens (il perdit connaissance); ‖ ὁ κύων ἔχει τὴν ὀσφραντικὴν αἴσθησιν (ἤτοι τὴν ὄσφρησιν) λεπτοτάτην, le chien a le sens de l'odorat très fin; ‖ ὑποπίπτειν εἰς τὰς αἰσθήσεις, cela tombe sous les sens ἢ ἁπλῶς sous les sens, σημαίνει ὅτι κινεῖ τὴν αἴσθησιν, ὅτι καθίσταται ἐπαισθητόν, εὐκρινές, φανερόν.

αἰσθητήριον, ου, τό· τὸ αἰσθητήριον ὄργανον, organe de sens, organe de la sensation; τὸ γνωστικόν, le sens, le jugement; πλ. τὰ αἰσθητήρια, βλ. αἴσθησις.

αἰσθητής, οῦ, ὁ· ὅστις αἰσθάνεται, κατανοεῖ, celui qui sent, qui perçoit par les sens.

αἰσθητική, ῆς, ἡ· esthétique, n.f. ἡ αἴσθησις τοῦ καλοῦ· καλεῖται φιλοσοφικῶς ἡ ἐπιστήμη, ἡ φιλοσοφία τοῦ καλοῦ, la philosophie du beau, δέον δὲ νὰ λέγηται μᾶλλον καλαισθητική· καλὸν δὲ εἶνε τὸ ἀπολύτως τοιοῦτον, δηλαδὴ τὸ γενικῶς καὶ ἀναγκαίως ἀρέσκον.

αἰσθητικός, ή, όν· καὶ αἰσθαντικός, ή, όν· ὁ αἰσθανόμενος qui sent, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ αἰσθάνεσθαι, qui a la faculté de sentir, sensitif, ive; ‖ π. χ. ὁ λέγων ζῷον, λέγει αἰσθητικόν, qui dit animal, dit sensitif; ‖ ἡ αἰσθητικὴ ψυχή, l'âme sensitive; ‖ λέγουσιν ἐπίσης τὸ αἰσθητικόν, faculté sensitive; § αἰσθητικός, ἔχων ἢ λαμβάνων αἴσθησιν, sensible; π. χ. τὰ αἰσθητικὰ ὄντα καὶ τὰ ἀναίσθητα (τὰ ἄψυχα), les êtres sensibles et les êtres inanimés; ‖ αἰσθητικὸν ζῷον, animal sensible; ‖ αἰσθητικὸς ἢ αἰσθαντικὸς καλεῖται ἐπίσης ὁ ἡδυπαθής, φιλήδονος, ὁ εἰς τὰς αἰσθητικὰς ἀπολαύσεις προσκολλώμενος, le voluptueux, qui s'attache aux jouissances des sens, sensuel, elle; ‖ εἶνε ἀνὴρ αἰσθαντικὸς (ἡδυπαθής), c'est un homme sensuel; ‖ γυνὴ αἰσθαντικὴ (φιλήδονος), une femme sensuelle; § αἰσθητικός, ὁ αἰσθανόμενος τὸ καλόν, esthétique; βλ. αἰσθητική.

αἰσθητικότης, ητος, ἡ· τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νὰ ἦνε αἰσθητικός, ἤτοι ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, la force sensitive, ὅθεν la sensibilité (ἡ εὐαισθησία)· § ἐπίσης τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νὰ ἦνε ἡδυπαθής, φιλήδονος, sensualité, n. f. (ἡ ἡδυπάθεια, ἡ φιληδονία).

αἰσθητικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον αἰσθητικόν, esthétiquement.

αἰσθητός, ή, όν· (συγκ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), ὁ ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ὑποπίπτων, qui tombe sous les sens, sensible, adj. καὶ συνεπῶς ὄντινα εὐκόλως αἰσθάνεταί τις ἢ κατανοῇ, qui peut être senti ou perçu, perceptible (ἐπαισθητός)· ‖ ἀντικείμενον αἰσθητόν, un objet sensible; ‖ τὸ φῶς καθιστᾷ τὰ ἀντικείμενα αἰσθητὰ εἰς τὴν ὅρασιν, la lumière rend les objets sensibles à la vue; ‖ τὸ ψῦχος ἦτο λίαν αἰσθητὸν (αἰσθητότατον), le froid était très sensible; ‖ τῆς λέξεως αἰσθητὸς (sensible), γίνεται χρῆσις μεταφορικῶς περὶ τῶν ἠθικῶν ἀντικειμένων, π. χ. εἶνε πολὺ αἰσθητὴ δυσαρέστησις, ἤτοι μεγάλη δυσαρέστησις (δυσαρέσκεια), c'est un déplaisir bien sensible; ‖ μοὶ ἐπροξένησεν αἰσθητὴν εὐχαρίστησιν, εὐχαρίστησιν αἰσθητοτάτην (ἤτοι μεγάλην), il m'a fait un sensible plaisir, un plaisir très sensible; ‖ ἔσχεν αἰσθητὴν εὐχαρίστησιν, il a eu une joie sensible; ‖ μοὶ εἶνε αἰσθητότατον τὸ νὰ μὲ ὑποπτεύωνται, il m'est très sensible d'être soupçonné; ‖ δι' ἐμὲ εἶνε μεγάλη λύπη (αἰσθητοτάτη), c'est pour moi un chagrin bien sensible, ὀδύνη μεγάλη (πολὺ αἰσθητή), une douleur bien sensible, τραῦμα δεινὸν (αἰσθητότατον), un coup bien sensible, τὸ νὰ στερηθῶ αὐτοῦ, que de me voir priver de lui; ‖ κίνησις αἰσθητή, mouvement sensible, ἤτοι κίνησις καθισταμένη αἰσθητή· ‖ [μεταφ.] αἰσθητὸς σημαίνει πανοῦργος, διαβολικός, fin, endiablé (satané); ‖ [φρ. δημ.] εἶνε διάβολος αἰσθητός, c'est un homme endiablé; il est le diable en personne.

αἰσθητῶς [ἐπίρ. προηγ.], κατὰ τρόπον αἰσθητόν, sensiblement; καὶ κατὰ τρόπον πασιφανῆ, ὁρατόν, visiblement; ‖ αὐξάνει αἰσθητῶς, il croît à vue d'œil; ‖ αἰσθητῶς=διαφερόντως, τὰ μάλα, κατὰ πολύ, considérablement.

αἰσιοδοξία, ας, ἡ· optimisme, n. m. (λατ. optimismus); φιλοσοφικῶς καλεῖται οὕτως ἡ δοξασία, καθ' ἣν ὁ κόσμος οὗτος εἶνε κάλλιστος, δηλ. εἶνε ἐν συνόλῳ τέλειος καὶ σκοπεῖ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἐν αὐτῷ ζώντων. Ἡ αἰσιοδοξία τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων ἔχει χαρακτῆρα μᾶλλον καλαισθητικόν, ὁ κόσμος δηλ. εἶνε τέλειος, διότι πανταχοῦ ὑπάρχουσι μέτρα καὶ τάξις καὶ ἁρμονία καὶ συμμετρία. Ἐν πρακτικῇ σημασίᾳ καλεῖται αἰσιόδοξος ὁ ἔχων τοιαύτην θυμικὴν διάθεσιν, ὥστε ν' ἀντιλαμβάνηται πάντων τῶν συμβαινόντων ἀπὸ τῆς ἀρίστης καὶ φαιδροτάτης ὄψεως καὶ παραδίδωται εἰς κολακευτικωτάτας ἐλπίδας διατηρῶν τὴν ἀταραξίαν καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς δειναῖς περιστάσεσι τοῦ βίου.

αἰσιόδοξος, ου, ὁ· optimiste, n. m. βλ. αἰσιοδοξία.

αἰσιοδοξῶ(έω), μέλ. ήσω, τὸ νὰ ἦνέ τις αἰσιόδοξος, être optimiste.

αἰσιοδόξως, [ἐπίρ.] ὡς αἰσιόδοξος, en optimiste, κατὰ τρόπον αἰσιόδοξον.

αἴσιος, ος ἢ α, ον (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος)· ὁ εὐτυχίαν προαγγέλλων, qui annonce le bonheur; ἤτοι ὁ εὐτυχής, heureux, euse; εὐνοϊκός, favorable; αἴσιος, de bon augure (ὁ προαγγέλλων καλὸν οἰωνόν), le pro-

pice (ὁ εὐμενής, ὁ δεικνύων καλόν· || αἴσιος, optimé, ée ; βλ. **αἰσιοδοξία**· || αἴσιος οἰωνὸς un augure propice ; || αἴσιον, καλὸν σημεῖον, un signe propice ; || αἰσία ἡμέρα, un jour propice ; || αἴσιον γεγονός, heureux événement ; événement de bon augure ; || εἰς αἰσιωτέρους καιρούς, dans des circonstances plus favorables ; || αἴσιος (πλοῦς), αἰσία (ἄφιξις), heureux, euse; || αἴσιος ὁ εἰς καλὴν ὥραν ἐρχόμενος, qui arrive à un moment propice ; ἐπ' αἰσίῳ ἢ ἐπ' αἰσίοις, ἤτοι ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς, ὑπὸ αἰσίους οἰωνούς, sous d'heureux auspices; || κατ' ἐπέκτασιν αἴσιος = προσήκων, ἁρμόζων, le juste, le convenable.

αἰσιόω-ῶ· καθιστῶ αἴσιον, rendre propice ; rendre favorable ; || [μέσ.] αἰσιόομαι -οῦμαι. θεωρῶ ἢ δέχομαι αἴσιον (εὐνοϊκὸν) προμήνυμα, accepter comme un présage favorable.

αἰσίως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον αἴσιον, d'une manière propice, propicement; κατ' εὐτυχῆ, εὐνοϊκὸν τρόπον, ἤτοι εὐτυχῶς, εὐνοϊκῶς, heureusement, favorablement ; || [τὸ πλοῖον ἔφθασεν] αἰσίως, heureusement.

αἴσχιστος, η, ον· ὑπερθ. τοῦ αἰσχρός.

αἶσχος, εος-ους, τό· α) ἀσχημία, ἀσχημάδα, δυσμορφία, la laideur ; l'aspect repoussant ; β') ἡ αἰσχύνη, ἡ ἐντροπή, la honte ; ἡ αἰσχύνη, τὸ ὄνειδος, l'opprobre ; ἡ ἀτιμία, l'infamie, l'ignominie, τὸ αἶσχος, ἡ αἰσχρότης, ἡ αἰσχρουργία, la turpitude ; || τὸ αἶσχος τῆς πράξεώς του, la honte (l'ignominie) de son action ; || νομίζω αἶσχος νά... je regarde comme une (je tiens à) honte de...; || πρὸς αἶσχός του, à sa honte ; || ὁποῖον αἶσχος δι' ἡμᾶς, quelle honte pour nous ; || ὅλα αὐτὰ τὰ αἴσχη, toutes ces turpitudes ; || ἀποκαλύπτω, φανερώνω (ἢ γνωστοποιῶ) τὰ αἴσχη ἀνθρώπου τινὸς ἢ οἰκογενείας, découvrir, révéler la turpitude de quelqu'un ou d'une famille ; || ἀποκρύπτω. ἀποσιωπῶ τὰ αἴσχη (τὰς ἀτιμωτικὰς πράξεις) τινός, cacher, couvrir la turpitude de quelqu'un ; || λαλῶ περὶ τῶν αἰσχῶν (αἰσχρουργιῶν) τινός, parler des turpitudes de quelqu'un ; || τί αἶσχος, quelle horreur !

αἰσχρόβιος, ος, ον· ὁ αἰσχρῶς ζῶν, qui vit honteusement (ignominieusement ; turpitudement) ; ὁ αἰσχρὸν βίον διάγων, qui mène une vie honteuse (ignominieuse) ; || κατ' ἐπέκτασιν διεφθαρμένος, ἐκδεδιῃτημένος, débauché, libertin.

αἰσχροκέρδεια, ας, ἡ· ἡ τοῦ αἰσχροῦ, ῥυπαροῦ, ἀτίμου κέρδους ἐπιθυμία, désir ou amour d'un gain sordide, sordidité, n. f ; ἄτιμος ἢ ῥυπαρὰ πλεονεξία, cupidité sale ; κερδοσκοπία αἰσχρά, spéculation honteuse ; τὸ αἰσχρὸν κέρδος, gain sale ; ὁ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν χρηματισμός, escroquerie, n. f ; || —, δωροδοκία διοικητικοῦ ὑπαλλήλου, vénalité, n. f ; || κατ' ἐπέκτασιν ἡ ἐπιθυμία τῆς ὠφελείας ἐξ αἰσχρᾶς, ἀθεμίτου, παρανόμου ἐμπορείας, ἤτοι αὐτὴ ἡ ἀθέμιτος, παράνομος ἐμπορεία (συναλλαγή), un trafic sordide (infâme ; illicite) ; || [μεταφ.] αἰσχ.=φιλαργυρία, avarice, n. f.

αἰσχροκερδέω-ῶ· βλ. αἰσχροκερδῶ.

αἰσχροκερδής, ής, ές· ὁ ζητῶν νὰ κερδίσῃ δι' αἰσχροῦ, ῥυπαροῦ καὶ ἀτίμου τρόπου, ἤτοι νὰ πορισθῇ ἄτιμον, ἀθέμιτον κέρδος, qui désire (ou cherche) avoir un gain sordide, ὅθεν sordide, adj. ὁ κατεχόμενος ὑπὸ ἀτίμου, ῥυπαρᾶς πλεονεξίας, qui est possédé d'une cupidité sale ; ὁ ἐκτελῶν αἰσχρὰν κερδοσκοπίαν, qui fait une spéculation honteuse ; ὁ ἐκτελῶν αἰσχροκέρδειαν, qui fait une escroquerie ; ὁ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν μέσων κερδαίνων, escroc, n. et adj. καὶ escroqueur, euse ; ὁ ἐκτελῶν ἀθέμιτον ἐμπορείαν (συναλλαγήν), qui s'occupe d'un trafic sordide, le trafiquant ; || [μεταφ.] φιλάργυρος, avare, adj.

αἰσχροκερδῶ (έω), μέλ. ήσω, εἶμαι αἰσχροκερδής, être trafiquant; ἐκτελῶ ἀθέμιτον ἐμπορείαν (συναλλαγήν), faire un honteux (sordide) trafic, trafiquer ; ζητῶ νὰ κερδίσω δι' ἀτίμων ἢ αἰσχρῶν μέσων, je tâche de gagner par des moyens honteux, ἢ αἰσχροκερδῶς, d'une manière honteuse ; || ἁρπάζω αἰσχροκερδῶς, κερδαίνω αἰσχρῶς, escroquer.

αἰσχροκερδῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον αἰσχροκερδῆ, d'une manière honteuse ; δι' ἀθεμίτου ἐμπορείας (συναλλαγῆς), par un trafic honteux ; d'un gain sordide ἤτοι sordidement ; || κατ' αἰσχροκερδῆ τρόπον, d'une manière escroc, avec escroquerie ; || —, vénalement, adj ; ἐκπληρῶ αἰσχροκερδῶς ἀνατεθεῖσαν ὑπηρεσίαν, exercer vénalement une charge. βλ. καὶ αἰσχροκέρδεια.

αἰσχρολογέω-ῶ, βλ. αἰσχρολογῶ.

αἰσχρολογία, ας, ἡ· ἡ αἰσχρὰ καὶ ἀναιδὴς ὁμιλία, obscénité dans les propos ἢ langage (ou propos=ὁμιλία=ὁ λόγος ἐν τῇ συνομιλίᾳ) obscène; obscénité, n. f; αἰσχρότης, turpitude, n. f ; saloperie, n. f ; βωμολοχία, saleté, n. f ; ordure, n. f ; vilenie, n. f ; || ἐπίσης αἰσχρολογία=propos trop libres, ἤτοι ὁμιλία ἐλευθεριοτάτη.

αἰσχρολόγος, ου, ὁ· ὁ αἰσχρὰ ἢ ἀναιδῆ καὶ ἀκόλαστα λέγων· ὁ λέγων αἰσχρολογίας, qui tient des propos obscènes ; βωμολόχος, ordurier, ère ; || —, qui tient des propos trop libres ; συγγραφεὺς αἰσχρολόγος, écrivain ordurier.

αἰσχρολογῶ, αἰσχρὰ λέγω, dire des saletés (des obscénités) ; λέγω αἰσχρολογίας, tenir des propos obscènes (honteux), tenir des propos trop libres.

αἰσχροποιέω-ῶ, βλ. αἰσχρουργῶ.

αἰσχροποιΐα, ας, ἡ· βλ. αἰσχρουργία.

αἰσχροποιός, οῦ, ὁ· βλ. αἰσχρουργός.

αἰσχρός, ά, όν· (συγκρ. ότερος ἢ αἰσχίων, ὑπερθετ. ότατος ἢ αἴσχιστος)· ὁ ἄσχημος, le laid, e; α) ὁ ἐξωτερικῶς δύσμορφος, le difforme, ἀντίθετος τῷ καλῷ τὴν ὄψιν, τὸ διὰ τῆς μορφῆς ἀπολύτως ἀπαρέσκον=τὸ αἰσχρόν, le laid; ἐν γένει δὲ αἰσχρὸς=ἀπρεπής, ἀχρεῖος, indécent, e; ἀνάξιος, indigne ; αἰσχρὸν πρός τι=ἄχρηστον πρός τι, inutile, qui ne sert à

rien, propre à rien ; || τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρόν, le beau et le laid=le bien et le mal ; ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κακία, la vertu et le vice ; β) ὑπὸ ἠθικὴν ἔννοιαν μιαρός, impur, e; ῥυπαρός, sale, obscène ; ἀνόσιος, βδελυκτός, abominable ; κακοήθης, malhonnête ; ἄτιμος, déshonnête ; αἰσχρός, ἐπονείδιστος, honteux, euse ; ignominieux, euse, adj. || αἰσχρὰ διαγωγὴ (πρᾶξις), conduite (action) honteuse ; || αἰσχραὶ εἰκόνες, gravures obscènes ; || εἶνε αἰσχρὸν δι' ὑμᾶς νὰ φέρησθε οὕτω, il est honteux pour vous de vous conduire ainsi ; || αἰσχρὸν διήγημα, conte indécent (licencieux καὶ δημωδῶς gras) ; || αἰσχροὶ διαλογισμοί, pensées impures; || αἰσχροὶ λόγοι (εἰκόνες, βιβλία), paroles (images, livres) sales ; || αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν [φρ. ἀρχ.], c'est honteux même d'en parler ; || [ὑπερθ.] αἴσχιστος, ἤτοι αἰσχρός, ἐπονείδιστος, ignomineux, honteux; ἀχρειέστατος, abominable ; ἀποτρόπαιος, horrible ; || θάνατος ἐπονείδιστος (αἰσχρός), mort ignomineuse ; || περὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μοὶ εἶπον τὰ αἴσχιστα, on m'a dit des horreurs de cet homme.

αἰσχροσύνη, ης, καὶ

αἰσχρότης, ητος, ἡ· α) ἡ ἀσχημάδα, la laideur ; β) ὑπὸ ἠθικὴν ἔννοιαν ἡ κακοήθεια, la malhonnêteté ; ἡ ἀσέλγεια, la débauche ; ἡ ῥυπαρότης, ἡ ἀκολασία, αἰσχρολογία, obscénité, n. f. turpitude, n. f. τὸ αἶσχος, la honte; ἡ αἰσχύνη, τὸ ὄνειδος, opprobre, n.m; ἡ ἀτιμία, infamie, n.f; indécence, n.f; ἡ ῥυπαρότης, la saleté, obscénité, n.f. κτλ. βλ. αἰσχρός.

αἰσχρουργέω-ῶ, αἰσχροποιῶ· βλ. αἰσχρουργῶ.

αἰσχρούργημα, ατος, τό.

αἰσχρουργία, ας, ἡ· αἰσχροποιΐα, ἡ· ἡ τοῦ αἰσχροῦ πρᾶξις ἢ αἰσχρὰ πρᾶξις, action honteuse (déshonnête); κακοήθης ἢ ἀτιμωτικὴ πρᾶξις, action malhonnête (déshonorante ; καὶ ἐν γένει αἰσχρουργία καλεῖται ἡ αἰσχρολογία, turpitude, n. f ; obscénité, n.f; ἡ ἀτιμία, infamie, n. f ; ignominie, n. f.

αἰσχρουργός, οῦ, ὁ· αἰσχροποιός, ὁ· ὁ αἰσχρὰ ποιῶν, πράττων· ὁ αἰσχρὰν πρᾶξιν ἤτοι αἰσχρουργίαν ποιῶν, qui fait une action honteuse, qui commet des obscénités (des turpitudes) ; συνεπῶς αἰσχρουργὸς εἶνε ὁ αἰσχρός, obscène, adj.

αἰσχρουργῶ, αἰσχροποιῶ· πράττω αἰσχρά, faire (ou commetre) des actions honteuses (obscènes) etc. βλ. αἰσχρουργός.

αἰσχρῶς, [ἐπίρ.], βλ. αἰσχρός· honteusement; vilainement; ἀτίμως, ἐπονειδίστως, ignominieusement ; turpitudement.

αἰσχύνη, ης, ἡ· (τὸ αἶσχος, βλ. λέξιν), 1) ἡ ἐντροπὴ (la honte) διὰ κακὴν καὶ ἄτιμον πρᾶξιν, ἢ διὰ τὸ πραχθὲν ἀδίκημα καὶ ἡ ἐκ τούτου προξενηθεῖσα αἰσχύνη· συνεπῶς αἰσχύνη =honte δι' ὅλας τὰς ἐννοίας. Αἰσχύνη καλεῖται ἡ ἐνδόμυχος σύγχυσις ἢ θόρυβος, ἤτοι ψυχικὸν ὀδυνηρὸν αἴσθημα προερχόμενον ἐκ τῆς ἰδέας αἴσχους ἢ ἀτιμώσεως ὅπερ ἐπῆλθεν ἢ δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ· βλ. αἰδώς· || αἰσθάνομαι αἰσχύνην, avoir honte. βλ. αἰσχύνομαι· || ἡ — τὸν συγκρατεῖ, la honte le retient ; || ἐπὶ τῇ θέᾳ των ἠσθάνθην αἰσχύνην, j'éprouvais à leur aspect une sorte de honte ; || ἐρυθριᾶν ἐξ αἰσχύνης, rougir de honte ; || κλαίειν ἐξ αἰσχύνης, pleurer de honte ; || ἔπρεπε νὰ ἀποθάνητε ἐξ αἰσχύνης, vous devriez mourir de honte ; || δὲν δύναμαι, ἄνευ αἰσχύνης τινός, νὰ σᾶς ὁμολογήσω, . . . , je ne puis, sans quelque honte, vous avouer . . . || δύναμαι νὰ τὸ ὁμολογήσω ἄνευ αἰσχύνης, je puis l'avouer sans honte ; οὐδὲν ἄλλο ἢ αἰσχύνην ἐξ αὐτοῦ λήψεται, il n'en recueillera que de la honte; 2) — (honte) =ἡ αἰδώς, ἡ πρὸς τοὺς γονεῖς παρὰ τῶν νέων ὀφειλομένη αἰσχύνη, ἡ αἰδημοσύνη, la pudeur; βλ. αἰδώς· 3) γενικῶς αἰσχύνη=ὄνειδος, τὸ αἶσχος=honte, ἡ ἀτιμία, infamie, n. f. καὶ ἰδιαιτέρως ἡ προξενηθεῖσα εἰς τὴν τιμὴν τῆς γυναικός· ἡ ὕβρις, injure, n. f. ἡ ἀτιμία, τὸ ὄνειδος, ἡ αἰσχύνη, ignominie, n. f. ἡ ἀτίμωσις, le déshonneur; || θέλει νὰ ἀποπλύνῃ τὸ αἶσχός του (τὸ ὄνειδός του) ἐν τῷ αἵματί των, il veut laver sa honte dans leur sang.

αἰσχυνίτης, ου, ὁ· aeschynite (προφ. chi), n. f. ὀρυκτὸν τοῦ βασιρρόμβου ὀρθοῦ συστήματος χρώματος σιδηρομέλανος ἢ καστανοχρόου· συνίσταται ἐξ ὀξειδίων τιτανίου (titanium), θορίου (thorium), σιδήρου (fer), ὑττρίου (yttrium), λανθανίου (lanthane), διδυμίου (didyme), ἀσβεστίου (calcium) καὶ ὕδατος· εὑρίσκεται εἰς τὸ Μίνσκ ἐπὶ τῶν Οὐραλίων ὀρέων.

αἰσχυνομένη, ης, ἡ· [βοτ.], aeshynomène (προφ. ki), n. f. γένος ποωδῶν φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν Ψυχανθῶν τῆς φυλῆς τῶν Ἡδυσαροειδῶν· || — καννναβιοειδής, aes. cannabina, τῶν Ἰνδιῶν, ἔχει ἶνας αἵτινες χρησιμοποιοῦνται ὡς κλωστικὴ ὕλη· || — λιμνόβιος, aes. paludeuse (paludosa), χρησιμοποιεῖται ἐν Κίνᾳ πρὸς κατασκευὴν ῥιζοχάρτου (papier de riz); || — ἡ τραχεῖα, aes. aspère (aspera), κοινῶς σολὰχ (solah) τῆς τροπικῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς παρέχει ἐλαφροτάτην ἐντεριώνην, ἥτις χρησιμοποιεῖται ὡς φελλὸς πρὸς κατασκευὴν πίλων, πωμάτων, κλ.

αἰσχυνόμενος, η, ον (παθητ. μετοχ. τοῦ αἰσχύνω), ὁ ἐντροπαλός, ὁ αἰδήμων, honteux, euse ; αἰσχυντηλός, confus, use (ἤτοι τεταραγμένος ἐξ αἰσχύνης).

αἰσχυνομένως, [ἐπίρ.] αἰδημόνως, μὲ ἐντροπήν, avec honte, d'un air confus.

αἰσχυντηλία, ας, ἡ· ἡ αἰδημοσύνη, τὸ ἐντροπαλόν, la pudeur; la modestie, la timidité.

αἰσχυντηλός, ή, όν ἢ αἰσχυντικός, ή, όν· α) ὁ αἰδήμων ὁ ἐντροπαλὸς (ὁ εὐκόλως συστελλόμενος, ὁ ἐρυθριῶν = qui rougit facilement). pudique ; ὁ κόσμιος, modeste ; β) ὁ προξενῶν αἰσχυντηλίαν, αἰδῶ, qui fait rougir ; ce qui fait honte, honteux, euse.

αἰσχυντηλῶς, [ἐπίρ.] ἤτοι αἰδημόνως (βλ. λέξιν), modestement, pudiquement.

αἰσχυντικός, ή, όν· βλ. αἰσχυντηλός.

αἰσχυντός, ή, όν· ὁ προξενῶν αἰσχύνην, ἐντροπήν, honteux, euse ; ὁ περὶ οὗ ἐντρέπονται, ἐρυθριῶσι, dont on doit rougir ; || ἐπίσης

ὁ ἐντροπιασμένος, συγκεχυμένος, qui est confus, couvert de confusion.

αἰσχύνω, μέλ. υνῶ, ἀόρ. ἤσχυνα· 1) ἄσχημον ποιῶ, enlaidir ; διαφθείρειν τὴν μορφήν τινός, gâter, défigurer ; παθ. παρακ. ἠσχυμμένος=δύσμορφος, défiguré, ée; || [μεταφ.] καταισχύνω, couvrir de (ἢ faire) honte, faire rougir ; ἀτιμάζω, déshonorer ; διαφθείρω, ὀνειδίζω, violer, outrager ; || [παθ. καὶ μέσ.] αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, avoir honte, être honteux de, rougir de ; || οὐδ' αἰσχύνεται κἄν, il n'en rougit même pas ; || δὲν αἰσχύνεσαι ; n'êtes vous pas honteux ?

αἰτέρι ἢ αἰτᾶρι, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] εταῖρος, σύζυγος, compagnon, n. m. compagne, n. f. (le mari ou la femme). Ἡ λέξις αὕτη φαίνεται ὅτι ἐσχημάτισται παρὰ τὸ ἑταῖρος· «ἔχασα τ' αἰτέρι μου»· «καλὸ χρυσὸ αἰτέρι μου, κἄτι θὰ σ' ἐρωτήσω» (δημ. ᾆσμα).

αἰτέω-ῶ, βλ. αἰτῶ.

αἴτημα, ατος, τό· καλεῖται τὸ ζητούμενον ἀντικείμενον, la chose demandée, la demande; || ἐν τῇ μαθηματικῇ, ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τῇ λογικῇ, αἴτημα, postulat, n. m. (λατ. postulatum). καλεῖται θεμελιώδης πρότασις ἢ ἀρχὴ ἥτις δὲν εἶνε φανερὰ ἀφ' ἑαυτῆς, ἤτοι ἀρχὴ ἥντινα προβάλλουσι χωρὶς νὰ τὴν ἀποδείξωσι· τὸ αἴτημα εἶνε ἀντίθετον τοῦ ἀξιώματος (axiome), ὅπερ εἶνε ἀρχὴ ἧς ἡ ἀλήθεια εἶνε προφανής· § αἴτημα=ἀπαίτημα, ἀξίωσις, rogation, n. f. (λατ.) rogatio).

αἰτηματικός, ή, όν· ὁ ὑποβάλλων αἴτημα, postulant, e ; § ὁ ἀπαιτῶν ἢ ὁ ἀπαίτησιν ἢ ἀξίωσιν ἔχων, rogatoire, adj. (λατ. rogatorius)·

αἰτηματώδης, ης, ες· πᾶν ὅ,τι ἀκόμη ὑπόκειται εἰς ἐρώτησιν, ἀβέβαιος, incertain,e; ὑποθετικός, supposé, ée.

αἴτησις, εως, ἡ· ἡ ζήτησις, la demande ; ἡ παράκλησις, ἡ ἱκεσία, prière, n. f ; sollicitation, n. f ; || ἔγγραφος αἴτησις, ἥτις συνήθως καλεῖται ἀναφορά, pétition, n. f ; δέησις ἢ ἔκφρασις παραπόνων ἀπευθυνομένη ἐγγράφως πρός τινα ἀρχήν· || ἐπὶ τῇ αἰτήσει του, sur sa demande ; || κατ' αἴτησιν, à la demande, ὅπερ μεταφορικῶς σημαίνει κατ' ἀνάγκην· || τῇ αἰτήσει τοῦ κοινοῦ ἡμῶν φίλου, à la demande de notre ami commun ; || αἴτησις πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον, pétition au Ministère ; || αἱ αἰτήσεις (παρακλήσεις) τῶν βουλευτῶν, les sollicitations des députés ; || —, instance, n.f. σημαίνει τὴν ἱκετευτικήν, λιπαρὰν αἴτησιν, ἢ καὶ τὴν δικαστικὴν καταδίωξιν (poursuite en justice) ; βλ. ἀγωγή. § αἴτησις=ἀπαίτησις, ἀντιποίησις πράγματος ἢ δικαιώματος, réclamation, n. f ; § αἴτησις=καταφυγή, προσφυγὴ πρός τι, recours, n. m ; π. χ. αἰτῶ ἢ προστρέχω (εἴς τινα ἢ εἴς τι), avoir recours ; || — χάριτος, recours en grâce ; || [νομ.] — ἀναθεωρήσεως (δικαστικῆς) ἀποφάσεως εἰς τὰ στρατοδικεῖα, ἢ ἀναίρεσις ἀποφάσεως, recours en révision ; || [νομ.] — ἢ ἐξαίτησις, ἡ πρᾶξις τοῦ αἰτεῖν τι, la réquisition (λατ. requisitio); ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ εἰσαγγελέως, sur la réquisition du procureur du roi ; || κατ' αἴτησιν τοῦ δεῖνος, à la réquisition d'un tel ; || ἐπὶ τῇ ἁπλῇ αἰτήσει του, sur sa simple réquisition ; || τοῦτο ἐγένετο κατ' αἴτησίν του, cela a été fait (accordé) sur sa réquisition ; § [νομ.] —, requête, n. f. (λατ. requisitio), ἔγγραφος αἴτησις ὑποβαλλομένη ἁρμοδίως καὶ καθ' ὅλους τοὺς τύπους, συνεπῶς κατ' ἐπέκτασιν requête εἶνε αὐτὴ ἡ ἀγωγή· || ὑποβάλλω αἴτησιν εἰς τοὺς δικαστὰς δικαστηρίου τινός, εἰς δικαστήριον, εἰς τὸν πρόεδρον, κτλ. présenter requête aux juges d'un tribunal, à un tribunal, au président, etc; || δώσατε, ὑποβάλλατε τὴν αἴτησίν σας, donnez, présentez votre requête ; || ὑπογράφειν αἴτησιν (ἢ ἀγωγήν), signer une requête ; || τὰ συνημμένα τῇ αἰτήσει (τῇ ἀγωγῇ) ἔγγραφα, les pièces jointes, annexées à une requête ; || κοινοποιῶ αἴτησιν (ἢ ἀγωγήν), signifier une requête ; || διὰ τῆς αἰτήσεως (ἀγωγῆς) του ζητεῖ . . . , il demande par sa requête ; || οἱ λόγοι (ἀποδείξεις) οἱ περιλαμβανόμενοι ἐν τῇ αἰτήσει (ἀγωγῇ) του, les moyens qui sont contenus dans sa requête ; || ἡ αἴτησίς (ἀγωγή) του ἔτεινε εἰς . . . , sa requête tendait à . . . || τὰ συμπεράσματα αἰτήσεώς (ἀγωγῆς) τινος, les fins ἢ les conclusions d'une requête ; || ἐδέχθησαν τὴν αἴτησίν (ἀγωγήν) του, on admit (on accorda) sa requête ; || ἀπέρριψαν τὴν αἴτησίν (ἀγωγὴν) του, on rejeta sa requête ; || ἀποποίησις αἰτήσεως, néant à la requête ; ἔκφρασις σημαίνουσα τὴν ἄρνησιν, ἀποποίησιν· || ἀποποιοῦμαι τὴν αἴτησίν τινος, mettre néant à la requête de quelqu'un ; || ἀπεποιήθησαν τὴν αἴτησίν του, on mit néant au bas de sa requête ; || ἀπεφάνθησαν ἐπὶ τῆς αἰτήσεώς (ἀγωγῆς) του, on a prononcé sur sa requête ; || ἀπόφασις ἐπὶ αἰτήσεως (ἀγωγῆς), arrêt sur requête ; || πολιτικὴ αἴτησις, requête civile, αἴτησις σπανίως ὁριζομένη ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ ἀνακλήσεως τελεσιδίκου ἀποφάσεως· || τμῆμα τῶν αἰτήσεων, section des requêtes, τὸ τμῆμα τοῦ ἀκυρωτικοῦ δικαστηρίου (à la cour de cassation) ὅπερ ἀποφαίνεται ἐπὶ τῆς παραδοχῆς ἢ ἀπορρίψεως τῶν παρὰ τῷ ἀκυρωτικῷ ὑποβαλλομένων αἰτήσεων· || κατ' αἴτησιν τοῦ δεῖνος (τύπος ἐπιδοτηρίων, κλ.), à la requête de telle personne ; || ὁ ἐπὶ τῶν αἰτήσεων ἐπιτετραμμένος δικαστής, κτλ. maître de requêtes ; § [νομ.] κατὰ τὰς ἐπιδόσεις, κτλ. (dans les exploits, etc); τὴν δεῖνα ἡμέραν, κατ' αἴτησιν τοῦ δεῖνος. . . , tel jour, à la requête de telle personne; || [νομ.] αἴτησις θεραπείας, demande en réparation [διοικ. δίκ.], ἀποτελεῖ εἶδος ἀποπείρας συμβιβασμοῦ, συνίσταται δὲ εἰς τὴν ὑποχρέωσιν παντὸς προσώπου φρονοῦντος ἑαυτὸ ζημιωθὲν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου, τοῦ δημοσίου ἢ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου ἢ τοῦ δήμου ἢ ἀγαθοεργοῦ τινὸς καταστήματος ἢ τῶν ἄλλων δημοσίων καταστημάτων καὶ σωματείων, νὰ μὴ κινήσῃ ἀγωγὴν πρὶν ἢ ἀπευθυνθὲν ἐγγράφως πρὸς τὴν προϊσταμένην ἀρχὴν ζητήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῶν δικαίων του, ἢ ἐὰν λάβῃ ἀπάντησιν ἀρνητικήν, ἢ ἐντὸς

ἐξ ἑβδομάδων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀναφορᾶς του δὲν λάβῃ μηδεμίαν ἀπάντησιν (Πολ. Δικον. ἄρ. 2. Δ. 12 Μαΐου 1835 περὶ τῆς ἐν τῷ δικαστηρίῳ παραστάσεως τοῦ δημοσίου, τῶν δήμων, κτλ.) Συνέπεια τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης εἶνε ὅτι ἡ κατὰ τοῦ δημοσίου καὶ τῶν ἄλλων μνημονευθέντων νομικῶν προσώπων κινηθεῖσα ἀγωγὴ πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς περὶ θεραπείας αἰτήσεως εἶνε ἄκυρος.

αἰτητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀπαιτητής, ὁ ζητῶν, demandeur, euse ; ὁ παρακαλῶν, ὁ ἱκετεύων, celui qui prie, solliciteur, euse.

* **αἰτητικός,** ή, όν· ὁ συνειθίζων νὰ ζητῇ, qui aime à demander ; ὁ κατάλληλος δι' αἴτησιν, propre à solliciter

αἰτητός, ή, όν· ὁ ἀπαιτητός, demandé, ée, ὅντινα δύνανται νὰ αἰτήσωσι, qu'on peut demander ; ἐπιθυμητός, δι' ὃν ἐκφράζεται εὐχή, souhaitable.

αἰτία, ας, ἡ (αἴτιος). 1) τὸ ἀρχικὸν αἴτιον ἢ ἡ ἀρχή, le principe ; ἡ πρώτη αἰτία ἢ ἀρχικὴ ἀφορμή, la cause (principale) ; τὸ αἴτιον (τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος), le sujet ; ἡ ἀφορμή, le motif ; ὁ λόγος, la raison ; ‖ ἐξ αἰτίας, pour raison ; à cause de; ‖ 2) τὸ ἔγκλημα, le délit, le crime ; τὸ ἀδίκημα, le grief ; ἡ κατηγορία, accusation, n.f; ἡ μομφὴ πρός τινα (ἡ ἀπόδοσις κακοῦ τινος εἴς τινα =(ἐπὶ)μέμψις), imputation, n.f. ‖ ἡ κυρία αἰτία, la cause principale ; ‖ διὰ ποίαν αἰτίαν ; pour quelle cause? ‖ ἡ αἰτία τούτων, la cause de ces choses ; ‖ κοινοῦ ἀγαθοῦ αἰτία, motif d'intérêt publique ; ‖ αἱ πρῶται αἰτίαι, les premières causes, les premiers principes ; ‖ ἐτρομάξατε χωρὶς αἰτίαν, vous vous êtes alarmé sans raison ; ‖ ἐξ αἰτίας του (ἀπὸ λάθος του), par sa faute ; ‖ ‖ χωρὶς αἰτίαν (χωρὶς οὐδένα λόγον), sans rime ni raison ; ‖ ὁ Θεὸς εἶνε ἡ πρώτη αἰτία (ἀρχή) τῶν ὄντων, Dieu est le principe des êtres ; ‖ ἐμάλωσαν χωρὶς αἰτίαν, ils se sont querellés sans sujet ; ‖ ἔχω αἰτίαν νὰ πιστεύω ὅτι. . . . j'ai tout lieu de croire que. . . ; ‖ μὴ τοῦ δίδῃς αἰτίαν, ne l'excitez (ne le provoquez) pas ; ‖ ἀποδίδειν αἰτίαν (μομφήν) τινός, imputer ou attribuer quelque chose à quelqu'un; ‖ αἰτίαν ὑπέχει, il est accusé ; ‖ αἰτία κλοπῆς, accusation de vol ; ‖ αἰτία = αἰτιολογία, le motif, π. χ. ἡ αἰτιολογία διὰ ποινήν, καταδίκην, κτλ. ‖ **αἰτία πολέμου** [διεθ. δίκ.], casus belli, καλεῖται τὸ γεγονός, ὅπερ ἐξηνάγκασεν ἢ θέλει ἐξαναγκάσει κράτος τι, ὅπως κηρύξῃ τὸν πόλεμον καθ' ἑτέρου· § [ἰατρ.] αἰτία = αἴτιον· βλ. λέξιν· § αἰτία, ἡ [διάλ. Οἰνόης], affection nerveuse ; ἐν τῇ φράσει «ἔφερεν αἰτίαν ἀπάν' ἀτοῦ» ἐξυπονοεῖται νόσημα νευρικῆς φύσεως, ἄνευ ἀλλοιώσεως ὀργανικῆς, οἷον ἡ ἐπιληψία, ὁ ὑστερισμός, ἡ χορεία, κτλ. βλ. λέξεις.

αἰτιάζω, μέλ. άσω, κατηγορῶ, accuser ; αἰτιάζομαί τι, être accusé de quelque chose.

αἰτίαμα, ατος, τό· τὸ ἔγκλημα, le crime ; ἡ κατηγορία, accusation, n. f.

αἰτιάομαι-ῶμαι. βλ. αἰτιῶμαι.

αἰτίασις, εως, ἡ· τὸ νὰ αἰτιᾶται τινός, récrimination, n.f; κατηγορία, accusation, n.f; μέμψις, reproche, n. m; τὸ ἀδίκημα, le grief.

αἰτιατικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν αἰτίαν (κατηγορίαν) ἀνήκων, qui concerne l'accusation ; ὁ κατηγορητικός, d'accusateur; ‖ ἡ αἰτιατική, δηλ. πτῶσις γραμ. (λατ. casus accusativus), l'accusative ; καὶ ἐπίρ. αἰτιατικῶς, en accusateur.

αἰτιατός, ή, όν· ὁ ἐξ αἰτίας τινὸς παραγόμενος ἢ προξενηθείς, causé, ée; occasioné, ée; καὶ συνηθέστερον allégué, ée. Τὸ αἰτιατόν, la cause alléguée ; τὸ προβαλλόμενον, τὸ ἀποτέλεσμα, l'effet ; παρὰ τοῖς φιλοσόφοις (λατ. causatum) ἀντίθετον τῷ αἴτιον· π. χ. τὸ αἴτιον καὶ τὸ αἰτιατόν, la cause et l'effet ; ‖ ὅλα τὰ πράγματα εἶνε αἰτιατὰ ἢ αἴτια, toutes choses sont causées ou causantes.

αἵτινες, πλ. τοῦ θηλ. ἥτις, les quelles, qui.

αἰτιολογέω-ῶ· βλ. αἰτιολογῶ.

αἰτιολόγημα, ατος, τό· βλ. αἰτιολογία· ἡ ἀναζήτησις ἢ ἐξήγησις (τῆς αἰτίας) τῶν αἰτιῶν, la recherche ou l'explication (de la cause) des causes (des motifs), étiologie, n. f. (ὅρος ἰατρικὸς καὶ ῥητορικός)· ‖ —, étiologie, n. f. παρὰ τοῖς ῥήτορσιν εἶνε ἡ ἀπόδειξις (démonstration, n. f.), ὁ ἔλεγχος (l'examen) ; ὡς τεχνικὸς ῥητορικὸς ὅρος ἀνάγεται εἰς τὰ σχήματα διανοίας· γίνεται δ' ὅταν ὁ λέγων ἐπιφέρῃ ἔπειτα αὐτὸς τὸν λόγον ὡς ἀπόκρισιν· δύναται δὲ αὖθις καὶ ἡ ἀπόκρισις νὰ ἐξενεχθῇ ἐρωτηματικῶς· οὕτω δὲ ἐπακολουθοῦσι συνεχεῖς ἐρωτήσεις. § [νομ.] αἰτιολογίαι (ἀποφάσεως), les considérants (d'un arrêt, d'une sentence), βλ. ἀπόφασις καὶ αἰτιολογικός· ‖ αἰτιολογία (ἐπιβαλλομένης ποινῆς, κλ.) le motif,

αἰτιολογία, ας, ἡ· étiologie, n. f. (αἰτία, cause καὶ λόγος, discours) [ἰατρ.] μέρος τῆς ἰατρικῆς πραγματευόμενον περὶ τῶν αἰτίων τῶν ἀσθενειῶν· ἐπίσης ἡ ἀναζήτησις τῶν αἰτίων ἀσθενείας τινος.

αἰτιολογικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν αἰτιολογίαν ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος, qui appartient (ou concerne) l'étiologie ; ὁ τὸν λόγον δίδων, ὁ δικαιολογητικὸς ἢ δικαιολογούμενος, qui donne la raison, qui motive ; ὁ ἐξηγῶν τὰ αἴτια, qui exprime (explique) les causes (les motifs), causatif, ive ; ἔκθεσις αἰτιολογική, exposé des motifs ; § [νομ.] τὸ αἰτιολογικὸν ἀποφάσεως, κλ. le(s) considérant(s) d'un arrêt, ἤτοι τὸ σκεπτικόν· § τὸ αἰτιολογικὸν μέρος νόμου, le considérant d'une loi ; § —, étiologique; βλ. αἰτιολογία.

αἰτιολογικός, ή, όν· étiologique, adj. [ἰατρ. καὶ ῥητ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν αἰτιολογίαν, qui a rapport à l'étiologie; ‖ αἰτιολογικαὶ μελέται, études étiologiques.

αἰτιολογικῶς, [ἐπίρ.] causativement ; avec étiologie ; étiologiquement, adv. κατὰ τρόπον αἰτιολογικόν· βλ. αἰτιολογία.

αἰτιολόγος, ος, ον· ὁ τὸν λόγον δίδων καὶ ἐξηγῶν τὰ αἴτια, causatif, ive; βλ. αἰτιολογικός· ‖ —, ὁ ἀποδεικνύων, qui démontre, (ἀποδεικτικός) démonstratif; ὁ ἐξετάζων τι, qui examine.

αἰτιολόγος, ου, ὁ· étiologue, n. m. [ἰατρ.] ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν αἰτιολογίαν, celui qui s'occupe d'étiologie ; ὁ ἐντριβὴς εἰς τὴν ἐπιστήμην ταύτην, qui est versé dans cette science.

αἰτιολογῶ (έω), μέλ. ήσω, ἀναζητῶ τὸ αἴτιον καὶ σημαίνω (ἐκθέτω, ἐκφράζω) τοῦτο, rechercher et expliquer (exposer ; exprimer) la cause (les causes) (le ou les motifs) ; motiver; τὸν λόγον δίδω, donner la raison ; ‖ ἠτιολόγησε τὴν ἄρνησίν του, il a motivé son refus.

αἴτιον, ου, τό· οὐσιαστικῶς τὸ οὐδέτερον τοῦ αἴτιος, ἡ αἰτία, la cause ; ἡ ἀφορμή, le motif ; ὁ λόγος, la raison ; ἡ πρώτη αἰτία ἢ πρώτη ἀφορμή, la cause principale ; ἡ ἀρχή, le principe ; τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος (τὸ αἴτιον), le sujet ; ‖ τὸ ἀρχικὸν αἴτιον ἢ ἡ ἀρχή, le principe ; ‖ τὸ ποιητικὸν αἴτιον, efficient, n. m. la cause efficiente ; ‖ τὸ τελικὸν αἴτιον, la cause finale ; § αἴτιον, sujet, n. m. ἐν τῇ γραμματικῇ καλεῖται τὸ ἐνεργοῦν πρόσωπον, ἐν δὲ τῇ ῥητορικῇ αἴτιον=la cause, εἶνε τὸ δι' ὃ ἡ κατηγορία· § [ἰατρ.] αἴτιον [ἡ αἰτία], la cause ; ἐν τῇ γενικῇ παθολογίᾳ ἡ λέξις αὕτη δηλοῖ πᾶν ὅ,τι συμβάλλεται εἰς τὴν γέννησιν οἱασδήποτε νόσου· π. χ. νοσογόνον αἴτιον, cause morbide.

αἴτιος, α, ον· (συγκ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), ὁ ὢν ἢ δίδων ἀφορμὴν ἢ αἰτίαν εἴς τι, ἡ ἀρχή, ἡ πηγή τινος (κακοῦ ἢ καλοῦ), qui est la cause (l'auteur) de ; ‖ ὁ αἴτιος ὡς οὐσιαστικὸν = ὁ ὑπεύθυνος, le responsable = ὁ ἔνοχος, le coupable ; αἴτιος = ὁ αὐτουργός, ὁ δράστης, ὁ ἐκτελῶν πρᾶξίν τινα, fauteur, trice ; ‖ ὁ κύριος αἴτιος = ὁ αἰτιώτατος, l'auteur principal ; ἐπίσης κύριος αἴτιος ἢ αὐτουργός, fauteur principal ; ‖ Θεοὶ ἀγαθῶν ἡμῖν αἴτιοι ὄντες, les Dieux qui sont pour nous la cause de tous les biens ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ αἴτιον, βλ. λέξιν.

αἰτιότης, ητος, ἡ· αἰτιολογία, causalité, n.f.

αἰτιώδης, ης, ες· τὸ πρὸς τὴν αἰτίαν σχετικόν, relatif à la cause ; ὅστις ἐν ἑαυτῷ τὴν αἰτίαν ἔχει ἢ τὸν λόγον ἐν ἑαυτῷ περιέχων, qui renferme en soi la cause (le principe) ; le causal ; ‖ οὐδ. τὸ αἰτιῶδες, la causalité, ἐκλαμβάνεται ὡς τὸ μορφοειδές, τὸ εἶδος.

αἰτιῶμαι (άομαι), θεωρῶ ὡς αἰτίαν ἢ ὡς αἴτιον, regarder comme la cause ou comme l'auteur ; ἀποδίδω τὴν αἰτίαν ἢ εἰς αἰτίαν ἢ ἀφορμὴν προβάλλομαι, attribuer la cause à ; κατηγορῶ, ἐγκαλῶ, accuser ; καθιστῶ ὑπεύθυνον, rendre responsable ; ‖ αἰτιῶμαι τινά, accuser (quelqu'un) ; ‖ αἰτιῶμαι τί, τινὸς ἢ περί τινος, accuser (ἢ rendre responsable, etc.) de quelque chose ; ‖ αἰτιᾶσθαί τι κατά τινος, reprocher quelque chose à quelqu'un ; ‖ αἰτιᾶται τὴν τύχην, il accuse le sort ; ‖ σὲ αἰτιᾶται διὰ τὰ σφάλματά του, il attribue ses torts à vous ; ‖ θὰ σὲ αἰτιῶμαι δι' ὅ,τι συμβῇ, je m'en prendrai à vous de ce qui pourra arriver ; ‖ ποῖον αἰτιᾶσθε ; à qui en avez-vous ?

αἰτῶ, (έω), μέλ. ήσω· ζητῶ τι, demander (quelque chose) ; παρακαλῶ, prier quelqu'un ; ἱκετεύω τινά, **solliciter quelque chose de quelqu'un** ; ἐπίσης παρακαλῶ (τινὰ περί τινος πράγματος) requérir (ἐκ τοῦ λατ. requirere = ζητεῖν)· ‖ [μέσ.] ζητεῖν δι' ἑαυτὸν ἢ τὸ ἑαυτοῦ, demander pour soi, αἰτεῖσθαι· ‖ τὸ αἰτούμενον, ce que l'on demande ; ‖ ὁ αἰτῶν, celui qui demande ; [νομ.] requérant, e.

αἴφνης, [ἐπίρ.] tout à coup, σημαίνει παρευθύς, sur le champ ; en un instant ; à l'instant ; ὁ αἰφνίδιος, le soudain ; αἰφνιδίως, soudainement, subitement ; ἀπροόπτως, à l'improviste ; τὸ αἴφνης συμβαῖνον, οὔτε προβλέπεται, οὔτε ἀναμένεται, ce qui se fait tout à coup n'est ni prévu, ni attendu ; ‖ ὁ Θεὸς τὸν ἔπληξεν αἴφνης διὰ ζωηροτάτου φωτός, Dieu le frappa tout à coup d'une lumière très vive.

αἰφνιδιασμός, οῦ, ὁ· ἤτοι αἰφνίδιος ἐπιβολή, la surprise ; ἡ ἐξαίφνης κατά τινος ἐπίθεσις καὶ ἁρπαγή. Αἰφνιδιασμὸς ἢ προσβολὴ δι' αἰφνιδίου ἐπιβολῆς (attaque par surprise ἢ coup de main) ἢ ἁπλῶς αἰφνίδιος ἐπιβολὴ (surprise) ; οὗτος συνίσταται εἰς τὴν ταχεῖαν καὶ ἐξαπίνης (ἀπρόοπτον, à l'improviste) ἀναρρίχησιν ἤτοι ἀνάβασιν διὰ κλιμάκων ἐπὶ τῶν τειχῶν (remparts) τοῦ φρουρίου, ὥστε ἡ πάλη νὰ συναφθῇ ἐντὸς αὐτοῦ, ἢ εἰς τὴν ἐξαπίνης ἐπίθεσιν κατὰ θέσεώς τινος ἢ στρατεύματος (poste ou troupe). Ἐν τῷ αἰφνιδιασμῷ ἐν γένει περιέχεται καὶ ἡ ἰδέα τοῦ δόλου (ruse) καὶ τῆς ἀπάτης. Ἡ ἱστορία τῶν πολέμων περιέχει πλῆθος στρατιωτικῶν πράξεων, ἐν αἷς ὁ αἰφνιδιασμὸς ὑπῆρξε τὸ κυριώτατον στοιχεῖον· οὗτος προϋποθέτει ἀπόφασιν καὶ ταχύτητα, ἀπαιτεῖ δὲ συγχρόνως ἀκριβῆ γνῶσιν τοῦ τόπου, τῶν δυνάμεων τοῦ ἐχθροῦ καὶ τῶν θέσεων ἃς κατέχει. Ἡ δι' αἰφνιδιασμοῦ ἐνέργεια ἀπαιτεῖ πολλὰς προφυλάξεις, συρροὴν προσβολῶν καλῶς διατεταγμένων, μυστικότητα τηρουμένην μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς καὶ πλήρη τοῦ πολέμου ἰδέαν· οὗτος ἐκτελεῖται ὅταν ἡ φρουρὰ τοῦ φρουρίου ἢ τῆς θέσεως δὲν ἐπαγρυπνεῖ καλῶς ἢ ὅταν ἦνε ἀνεπαρκής· ὁ πολιορκῶν ἢ σκοπεύων νὰ ἐπιτεθῇ ἐξαίφνης, πλησιάζει συντόμως καὶ νύκτωρ πρὸ τοῦ φρουρίου ἢ τῆς θέσεως καὶ ἐπιπίπτει συντόνως περὶ τὰ ἐξημερώματα· πρὸς ἐπιτυχίαν ἀπαιτεῖται μυστικότης, πειθαρχία καὶ σιγή· σήμερον ἐπιτυγχάνεται δυσκολώτερον ἕνεκα τῶν μεθόδων ἀσφαλείας ὧν ποιοῦνται χρῆσιν οἱ στρατοί, εἴτε πορευόμενοι εἴτε ἐν στάσει εὑρισκόμενοι.

αἰφνίδιος, ος ἢ α, ον· ἀπρόοπτος, ἔξαφνος [ἐξαίφνης = ἐξ αἰπεινῆς = ἐξαπίνης = προπετῶς, à l'improviste], soudain, e ; subit, e ; ‖ αἰφνίδιος θάνατος, mort soudaine (subite) ; ‖ αἰφνιδία ἀπόφασις, résolution subite ; ‖ [τακτ.] αἰφνιδία καὶ τολμηρὰ προσβολή, coup de main ; ‖ αἰφνίδιος ἐπιβολή, βλ. αἰφνιδιασμὸς καὶ προσβολή, attaque par surprise ; ‖ τὸ αἰφνίδιον [ἐπιρρηματ.] = τὸ ἀπροσδόκητον = αἰφνιδίως, subitement, soudainement.

αἰφνιδίως, [ἐπίρ.] αἴφνης, subitement ; tout à coup (παρευθύς), soudain ; soudainement.

αἰχμαλωσία, ας, ἡ· la captivité ; ἡ στέ-

ρησις τῆς ἐλευθερίας τοῦ συλλαμβανομένου, ἰδίως ἐν πολέμῳ, καὶ κατὰ τὸ διεθνὲς δίκαιον, ἡ νομικὴ κατάστασις τοῦ αἰχμαλώτου, βλ. λέξιν. ‖ αἰχμ.=σκλαβιά, ἡ δουλεία, esclavage, n.m; βλ. αἰχμάλωτος· § αἰχμαλωσία ἐν γένει ἡ δῄωσις, ἡ λαφυραγωγία, la capture, la prise, ἤτοι ἡ λεία καὶ ληϊσμὸς (λαφυραγωγία, ἁρπαγή)· τὰ ἐν πολέμῳ συλλαμβανόμενα εἴδη τοῦ πολεμίου, ἤτοι τὸ αἰχμαλώτευμα.

αἰχμαλώτευμα, ατος, τό· ἡ αἰχμαλωσία, la capture, la prise (ἡ αἰχμαλώτισις), ὅ,τι ἐν πολέμῳ ὡς λεία λαμβάνεται.

αἰχμαλωτεύω καὶ

αἰχμαλωτίζω, μέλ.ίσω, αἰχμάλωτον ἐν πολέμῳ ποιῶ, faire prisonnier [de guerre], καθιστῶ αἰχμάλωτον, rendre captif ἢ rendre prisonnier ; λαμβάνω τινὰ αἰχμάλωτον, emmener en captivité ; capturer ; prendre; ‖ αἰχμαλωτίζομαι, se faire prisonnier (de guerre ;) se rendre prisonnier, παραδίδομαι αἰχμάλωτος· ‖ ἠχμαλώτισαν πολλούς, ils ont fait beaucoup de prisonniers ; ‖ αἰχμαλωτίζω πλοῖον (κυριεύω, συλλαμβάνω), prendre (s'emparer d'un navire (d'un bâtiment) ; συνώνυμα τοῦ capturer ; ‖ αἰχμαλωτίζω, captiver, ἤτοι σαγηνεύω, θέλγω.

αἰχμαλωτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αἰχμάλωτον, de captif ; ὁ ἐν πολέμῳ ληφθείς, de prisonnier de guerre.

αἰχμαλωτίς, ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ αἰχμάλωτος· ἡ ἐν πολέμῳ συλληφθεῖσα, la captive ; καὶ ὡς ἐπίθετον «τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας», les mains captives; Σοφ. Αἴ.

αἰχμαλώτισις, εως, ἡ· βλ. αἰχμαλωτισμός· ‖ αἰχμαλώτισις ἐχθρικοῦ πλοίου καλεῖται κατ' ἐπέκτασιν ἡ ἐπάνδρωσις αὐτοῦ (amarinage).

αἰχμαλωτισμός, οῦ, ὁ· καὶ αἰχμαλώτισις· ἡ λῆψις τινὸς ὡς αἰχμαλώτου, τὸ λαμβάνειν αἰχμάλωτον, la capture d'un prisonnier ; ἡ αἰχμαλωσία, captivité, n. f.

αἰχμαλωτιστής, οῦ, ὁ· ὁ αἰχμαλωτίζων, qui fait prisonnier ; preneur, n. m; ‖ πλοῖον αἰχμαλωτιστικόν, bateau preneur, ἤτοι τὸ πλοῖον ὅπερ ἠχμαλώτισεν ἕτερον.

αἰχμάλωτος, ος, ον· (αἰχμή, ἁλίσκομαι) 1) ὁ διὰ τῆς αἰχμῆς ἐν πολέμῳ, συλληφθείς, δουλωθείς, qui est pris à la guerre, le captif, ive ; κοινῶς ὁ σκλάβος, ἡ σκλάβα (l'esclave) ; ὁ συλλαμβανόμενος ἐν πολέμῳ πολέμιος καὶ καθιστάμενος δοῦλος (esclave) ; οὗτινος ἡ ζωὴ ἐξηρτᾶτο ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ συλλαμβάνοντος, συνεπῶς καὶ ἡ δουλεία τῶν συλληφθέντων, l'esclavage. Ἐν τῷ νεωτέρῳ πολιτισμῷ ἀνεγνωρίσθη, ὅτι ὁ πόλεμος διεξάγεται μεταξὺ τῶν πολιτειῶν διὰ τῶν ὀργάνων αὐτῶν, ἤτοι τῶν στρατῶν καὶ στόλων καὶ οὐχὶ μεταξὺ τῶν λαῶν, ἐκλειπόντος ὅθεν τοῦ βαρβάρου τῆς δουλείας (esclavage) ἐθίμου, οἱ συλλαμβανόμενοι στρατιωτικοὶ καλοῦνται αἰχμάλωτοι πολέμου, prisonniers de guerre ; 2) τὸ λαφυραγωγηθέν, τὸ αἰχμαλωτισθέν, τὸ κυριευθέν, la prise.

αἰχμή, ῆς, ἡ (=ἀκμή, ἐκ τοῦ ἀκὶς καὶ ἀκή, κορυφή· βλ. ἀκίς), la pointe ; ἡ τοῦ δόρατος (λόγχης, κτλ.) κορυφή, la pointe du javelot [d'une lance, etc.] ; ‖ ἡ αἰχμή, le fer de la lance ; βλ. λόγχη ; ‖ ἐπίσης αἰχμὴ = le fer d'une pique, ἥτις καὶ ἐπιδορατὶς καλεῖται. βλ. λέξιν· γενικῶς αἰχμὴ=pointe, καλεῖται πᾶσα ὀξεῖα ἄκρα ἀντικειμένου τινός· ‖ ἡ αἰχμὴ (ἀκὶς) ξίφους, σπάθης, κτλ. la pointe d'épée, de sabre, etc. ‖ — σκόλοπος, dard pour garniture de palissade, ἡ σιδηρᾶ αἰχμή· § αἰχμή, pointe, ἡ κορυφὴ ὄρους· βλ. εἰς ὄρος· § —, épi, n. m. καλεῖται ἐν τῇ οἰκοδομικῇ πᾶσα αἰχμηρὰ κορυφὴ ἐν τῇ στέγῃ· βλ. εἰς αἰχμηρός.

αἰχμηρός, ά, όν· ὀξύς, ἀκιδωτός, pointu, e; à pointe ; ‖ αἰχμηρὸν βλῆμα, projectile à pointe ; καλεῖται οὕτω γενικῶς πᾶν τὸ ἔχον αἰχμήν· βλ. βλῆμα· ‖ αἰχμηρὸν ξύλου, κλάδου, κτλ. καλεῖται τὸ λοξοτετμημένον· βλ. λοξοτομία, flûte ; ‖ αἰχμηρὸς καλεῖται ὁ κεντητικός· βλ. λέξιν· ‖ αἰχμηρὰ στέγη, épi, n. m. καλεῖται ἕνωσις δοκῶν πέριξ ἑνὸς μόνου τεγοστάτου, οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ αἰχμηρὰ κορυφὴ ἐν τῇ στέγῃ.

αἰχμηρῶς, [ἐπίρ.] ὀξέως, en pointe, λοξοτμήτως, en flûte, en biseau ; βλ. λοξοτομία καὶ λοξότμητον.

αἰχμητήριος, α, ον· πολεμικός, propre à la guerre, [aux guerriers, aux combattants].

αἰχμητής, ου, ὁ· σπανίως ἐν τῷ πεζῷ, ὁ διὰ τοῦ δόρατος μαχόμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τοξότης, ἐν γένει δὲ πολεμικὸς ἀνήρ, ἤτοι πολεμιστής, μαχητής, guerrier, n. m ; combattant ; καὶ ὡς ἐπίθετον ἀνδρεῖος, brave (à la guerre) ; πολεμικός, belliqueux καὶ κατ' ἐπέκτασιν δεινός, violent ; φοβερός, terrible ; ἐνίοτε αἰχμητής, ὁ διὰ δόρατος, δι' αἰχμῆς ὡπλισμένος, armé d'une pointe ; βλ. βλῆμα αἰχμηρόν.

αἰχμόκαρδον, τό· [σιδηρ.], pointe de cœur, n. f. καλούμενον ὑπὸ τῶν σιδηροδρομικῶν καρδιά· σημεῖον ἔνθα ἐν διασταυρώσει σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, τὰ δύο αἰχμηρὰ ἐλάσματα (rails en angle aigu) συνενοῦνται ἐφ' ἑνὸς τεμαχίου· βλ. εἰς λέξιν διάβασις (traverse de voie).

αἰχμοφόρος, ος, ον· ὁ ἄκοντα, λόγχην ἢ δόρυ φέρων (ἰδίως ἐπὶ σωματοφυλάκων), qui porte un javelot (des javelots), un hast ; καὶ οὐσιαστικῶς ὁ σωματοφύλαξ, le garde, le satellite ; ὁ λογχοφόρος, ὁ δορυφόρος, le hastaire.

αἰών, ῶνος, ὁ· ὁ χρόνος, le temps ; ἡ διάρκεια χρόνου, la durée de temps ; ἰδίως 1) ὁ τοῦ βίου χρόνος, la durée de la vie (ἡ διάρκεια τοῦ ἀνθρωπίνου βίου)· ὁ βίος (ἐν γένει), la vie (en général); ‖ νέος ἀπ' αἰῶνος = νέος τὴν ἡλικίαν, jeune d'âge ; ‖ ὁ χρυσοῦς αἰών, l'âge d'or ; ‖ ὁ σιδηροῦς αἰών, l'âge de fer ; 2) χρόνος μακρός, la longueur du temps ; τὸ ἀπέραντον τοῦ χρόνου (τῆς αἰωνιότητος), ἤτοι τὸ ἀΐδιον, ἡ αἰωνιότης, l'éternité ; ‖ πάντα τὸν αἰῶνα (πάντοτε, συνεχῶς)=εἰς αἰῶνα τὸν ἀ-

παντα, éternellement ; || δι' αἰῶνος=διὰ παντὸς=εἰς τὸν αἰῶνα, à tout jamais ; || ἀπ' αἰώνων (ἀπὸ πολλοῦ), il y a bien longtemps ; 3) αἰών, le siècle ; ἥτις εἶνε ἡ συνήθης σημασία μιᾶς ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐντεῦθεν κατὰ τὴν ἰσχύουσαν ἀρίθμησιν τῶν ἐτῶν· ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως ἀριθμοῦνται ἀπὸ ταύτης καὶ οἱ αἰῶνες, ὁ α' (πρῶτος) μέχρι τοῦ 99 μ. Χ., ὁ β' (δεύτερος) 100-199 κτλ. ὁ ιθ' (δέκατος ἔννατος) 1800-1899, ὁ κ' (εἰκοστὸς) ἀπὸ 1900-1999. Ἐπίσης ἀριθμοῦνται καὶ οἱ π. Χ αἰῶνες· ὁ α' π. Χ μέχρι τοῦ 99 π. Χ. ὁ β' 100-199 κτλ. || ὁ δέκατος ἔννατος αἰών, le dix neuvième siècle ; || εἰκοστὸς αἰών, le vingtième siècle ; || παρῆλθεν αἰὼν ἔκτοτε, il y a un siècle que je ne l'ai vu ; || εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων [φρ. Γραφ.], aux siècles des siècles ; à tous les siècles; 4) ἔτι ὁ ῥαχίτης μυελός, la moelle épinière, ὡς ἕδρα τῆς ζωῆς.

αἰωνίζω, πολὺν χρόνον διαμένω, παρατείνω τὸν χρόνον (διαιωνίζω), éterniser ; καὶ ἐν οὐδετέρᾳ σημασίᾳ τὸ εἶνε αἰώνιον, être éternel.

αἰώνιος, ος καὶ α. ον· ὁ παντοτεινός, ὁ διαρκής, éternel, elle; perpétuel, elle; || αἰωνία ἡ μνήμη του, que sa mémoire soit éternelle ; Dieu veuille avoir son âme ! [εἰρω. ἐπὶ πραγ.] vous pouvez en faire votre deuil ; || ἡ αἰώνιος ζωή, la vie éternelle ; ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ σημαίνει τὸν ἐν οὐρανοῖς μισθὸν τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἢ τὴν μετὰ θάνατον εὐδαιμονίαν. Ἵνα γένηταί τις κληρονόμος τῆς αἰωνίου ζωῆς, πρέπει νὰ πιστεύσῃ εἰς Χριστόν, ἤτοι πρέπει νὰ ζῇ διὰ τὸν Χριστὸν καὶ ἐν Χριστῷ, νὰ ζῇ βίον πνευματικόν· || αἰώνιον ἡμερολόγιον, calendrier perpétuel, καλεῖται ἡμερολόγιον τὸ ὁποῖον διὰ μέγα χρονικὸν διάστημα παρέχει πάντα τὰ χαρακτηριστικὰ ἡμέρας τινὸς ὡρισμένης (ἡμέραν ἑβδομάδος, ἡλικίαν σελήνης, ἀντίστοιχον ἡμερομηνίαν ἐν ἑτέρῳ ἡμερολογίῳ κτλ).

αἰωνιότης, ητος, ἡ· παντοτεινὴ διαμονή, ἡ παντοτεινὴ διάρκεια, éternité, n. f ; perpétuité, n. f ; αἰωνιότης φιλοσοφικῶς σημαίνει 1) τὸ ἄχρονον, τὴν ἄρνησιν τοῦ χρόνου, τὴν ἄναρχον καὶ ἀτελεύτητον διαμονὴν ἄνευ διακρίσεως διαδοχικῶν σημείων, τὴν συνεχῆ διάρκειαν ἄνευ διακοπῆς· καὶ 2) τὴν ἄπειρον κενὴν χρονικὴν σειρὰν τὴν ὁποίαν κατασκευάζομεν ὑπερβαίνουσαν πᾶν ὅριον κατ' ἀμφοτέρας τὰς διευθύνσεις (παρελθὸν καὶ μέλλον).

αἰωνίως, [ἐπίρ.] éternellement, à perpétuité ; de toute éternité ; πάντοτε, toujours ; || αἰωνίως ζητεῖ, il ne fait que demander.

αἰώρα, ας, ἡ· πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἵνα κρατῇ σῶμά τι αἰωρούμενον, tout ce qui sert à suspendre en l'air ; γενικῶς balancière, n. f ; balançoire, n. f ; escarpolette, n. f ; π. χ. τὸ σχοινίον διὰ πνίξιμον (τῆς κρεμάλας, ὁ βρόχος), la corde pour se pendre ; || —, ἡ κούνια, ἡ παιδιὰ τῶν παίδων, ἡ διὰ σχοινίου ἐξαρτωμένη, καθὼς καὶ ἡ τῆς γυμναστικῆς, la balançoire ; ἐπίσης τὸ ἀρτώμενον διὰ σχοινίων εἶδος καθίσματος δι' οὗ αἰωροῦνται, l'escarpolette, ἥτις καὶ balançoire καλεῖται· καὶ ἐν γένει αἰώρα (escarpolette) καλεῖται πᾶν τὸ χρησιμεῦον ἵνα κρατῇ σῶμά τι αἰωρούμενον· π. χ. — πρὸς βάσανον τῶν ἀξόνων, escarpolette pour l'épreuve des essieux ; § —, ἡ κρεμαστὴ κλίνη, lit suspendu ; π. χ. ἡ — ἢ κρεμαστὴ κλίνη τοῦ ναύτου, κοινῶς ἡ μπράντα, (καὶ αἱ παρόμοιαι), branle, n. m. ou hamac, n. m ; αἱ αἰῶραι τοῦ πλοίου (τῶν ναυτῶν), les hamacs, εἶνε κλίναι κρεμασταὶ ἐξ ὀθόνης πρὸς κατάκλισιν τῶν ναυτῶν· ἐν ὥρᾳ μάχης αἱ αἰῶραι (μπράντες) συνεσκευασμέναι μετὰ τῶν στρωμνῶν ἀποτελοῦσιν εἶδος ὀχυρώματος κατὰ τῶν βολῶν τῶν ἐλαφρῶν πυροβόλων ὅπλων· § [σιδηρ.] αἰώρα, balancière, n. f. § αἰώρα, καλεῖται ἐπίσης πᾶσα μετέωρος στάσις ἢ κίνησις, tout ce qui est suspendu comme en l'air, être en suspens.

αἰωρέω-ῶ, μέλ. ήσω, σηκώνω ὑψηλά, élever en air ; κρεμῶ, suspendre ; ἀνυψώνω, enlever; ταλαντεύω, balancer; || [παθητ.] αἰωρέομαι-οῦμαι, κρέμαμαι, être suspendu : ταλαντεύομαι, être balancé, se balancer, ὅπερ εἶνε ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τῶν πλοίων· ἀνυψοῦμαι, être élevé ; || αἰωροῦμαι = ἀμφιταλαντεύομαι, être en suspens ; ἐξαρτῶμαι, dépendre ; ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος, dépendre de quelque chose ; || ἐπὶ ἀνθρώπων μεταφ. περιπλανῶμαι, errer ; καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀπορίας νοὸς ἀβέβαιος, μετέωρός εἰμι, planer.

αἰώρημα, ατος, τό· πᾶν τὸ εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενον ἢ κινούμενον, tout ce qui est suspendu ou balancé en l'air, la suspension, le balancement en l'air ; ἡ κίνησις τῆς αἰώρας, jeu de balancement ou l'escarpolette ; || αἰώρημα φόνιον = ἡ ἀγχόνη, la potence ; || αἰώρημα, suspension ; μηχάνημα ἐν τοῖς θεάτροις πρὸς ἀνακρέμασιν τῶν ἠθοποιῶν.

αἰωρημένος, η, ον· κρεμάμενος, suspendu, e ; || αἰωρημένη δοκὸς (κρεμαμένη δοκός), barre d'écurie ; χρησιμεύουσα πρὸς διαχωρισμὸν τῶν ἵππων ἐν τῷ σταύλῳ· ἡ δοκὸς αὕτη διὰ μὲν τοῦ ἑνὸς ἄκρου προσαρμόζεται στερεῶς ἐπὶ τοῦ φατνίου, διὰ δὲ τοῦ ἑτέρου κρέμαται διὰ σχοινίου ἢ δι' ἁλύσεως ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τοῦ σταύλου, (καλεῖται καὶ αἰωρητὸν χώρισμα, bat-flancs).

αἰώρησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ κρεμάσματος, τὸ κρέμασμα, ἡ ταλάντευσις, l'action de suspendre, de balancer quelque chose ; ἐπίσης τὸ κρατεῖν εἰς τὸν ἀέρα, suspendre en l'air, ou balancer en l'air; § [μηχ.] αἰώρησις, ταλάντωσις ἢ ταλάντευσις, oscillation, n. f. ἤτοι ἡ ἔνθεν κακεῖθεν κίνησις σώματός τινος· || αἰωρητικὴ ἢ ταλαντευτικὴ κίνησις, mouvement d'oscillation; § [ναυτ.] αἰώρησις! branle-bas ! κέλευσμα διδόμενον κατὰ τὴν ἑσπέραν ὅπως λάβωσιν οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος τὰς αἰώρας των καὶ ἀναρτήσωσιν αὐτὰς διὰ τὴν κατάκλισιν (branle-bas du soir) ; § ἐν αἰωρήσει [ἱππευτ.] au soutien (ἥτις καὶ ὑποστήριξις καλεῖται), φράσις ἐν τῇ ἱππευτικῇ δηλοῦσα τὸν χρόνον καθ' ὃν ἡ ὁπλὴ τοῦ ἵππου κατὰ τὴν κίνησιν εὑρίσκεται εἰς τελείαν αἰώρησιν βαίνουσα ἐκ

ταύτης πρὸς ἐπανάπτωσιν (ἢ ἐπανάθεσιν=le poser); τὸ μέσον τῆς αἰωρήσεως (τῆς ὑποστηρίξεως), milieu du soutien.

αἰωρητός, ή, όν· κρεμαστός, suspendu, e; ἀνυψωμένος, élevé, ée; μετέωρος, balancé en l'air· ‖ — σιδηρόδρομος, chemin de fer funiculaire; οὗτος σύγκειται ἐκ σύρματος λίαν χονδροῦ, ἐφ' οὗ εἰσι συνδεδεμένα ἀπὸ ἓν ἢ δύο βαγόνια καὶ ὅπερ τυλίσσεται ἢ ἐκτυλίσσεται ἐπὶ ἐξελίκτρων (treuils); ‖ αἰωρητὸν ἢ κινητὸν χώρισμα (τῶν σταύλων), bat-flanes; δοκὸς στηριζομένη ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου χείλους τῆς φάτνης (mangeoire) καὶ κρεμαμένη ἐκ τοῦ ἑτέρου ἐκ τῆς ὀροφῆς τοῦ σταύλου δι' ἁλύσεως ἢ σχοινίου πρὸς διαχώρισιν τῶν ἵππων.

αἰωροθέσιον, τό· [ναυτ.], κοινῶς τὸ φιλαρέτο, bastingage, n. m. τὸ ἄνω μέρος τοῦ δρυφάκτου τοῦ πλοίου, τὸ χρησιμεῦον διὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν ἐξ ὀθόνης κρεμαστῶν κλινῶν τῶν ναυτῶν, τῶν καλουμένων αἰωρῶν (hamacs), ἀφοῦ αὗται συσκευασθῶσι· τὸ μέρος τοῦτο ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ περιτονιαίου πέριξ ὅλου σχεδὸν τοῦ πλοίου· βλ. αἰώρα (hamac).

αἰωροῦμαι, βλ. αἰωρέω-ῶ.

ἄκα [διάλ. Ἠπείρ.]=ὄχι, non, παρὰ τὸ ἀρνητικὸν α· «πῆγες 'στὸ χορό; ἄκα».

ἀκαβαλίκευτος, η, ον· [δημ.] (ἵππος, πῶλος), ὁ μὴ ἱππευθείς, qui n'est pas monté, non monté.

ἀκαβούρδιστος, η, ον· [δημ.], ὁ μὴ καβουρδισμένος, ἄφρυκτος, non frit, e.

ἀκαδημαΐζω, μέλ. ήσω, s'académiser, ἀπομιμοῦμαι τὴν ἀκαδημίαν, συμμορφοῦμαι πρὸς τὰ ἀρέσκοντα τῇ ἀκαδημίᾳ.

ἀκαδημαϊκή, ῆς, ἡ· (οὐσιαστ.), académicienne, n. f. et adj; γυνὴ ἐκλεχθεῖσα μέλος ἀκαδημίας τινός.

ἀκαδημαϊκός, ἀκαδημιακὸς καὶ ἀκαδημικός, οῦ, ὁ· [οὐσιαστ.], académicien, n. m. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐκαλεῖτο ὁ διδάσκων τὰ δόγματα τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, τῆς ἀκαδημαϊκῆς φιλοσοφίας τῆς καλουμένης ἀκαδημίας, ἤτοι ὀπαδὸς τῆς φιλοσοφίας τῆς διδασκομένης ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ· ‖ ὁ Κικέρων ἦτο λίαν προσκεκολλημένος εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν ἀκαδημαϊκῶν, Cicéron était très attaché à la secte des académiciens (βλ. καὶ κατωτέρω ἀκαδημαϊκός, académique, adj.). Σήμερον ἀκαδημαϊκὸς ἢ ἀκαδημικός, académicien, καλεῖται ὁ ὢν μέλος ἀκαδημίας τινός, ἐν Γαλλίᾳ δὲ καλεῖται οὕτω γενικῶς καλλιτέχνης, συγγραφεὺς ἢ σοφός τις ὢν μέλος ἀκαδημίας τινὸς καὶ ἰδίως τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας (Académie française); ‖ ὁ Πασκάλ, ὁ Μολιέρος, ὁ Βαλζάκ, ὁ Δουμᾶς πατήρ, δὲν ὑπῆρξαν ἀκαδημαϊκοί, Pascal, Molière, Balzac, Dumas père ne furent pas Académiciens. § ἀκαδημαϊκός, ή, όν· académicien, enne, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀφορῶν τὴν ἀκαδημίαν ἢ τοὺς ἀκαδημαϊκούς· ‖ αἵρεσις ἀκαδημαϊκή, secte académicienne, εἶνε ἡ τοῦ Πλάτωνος καὶ τῶν Πλατωνικῶν φιλοσοφία· § ἀκαδημαϊκός, académique, adj. ὁ ἐκ τῆς ἀκαδημίας, ἰδίως ὁ ἐκ τῆς Ἀκαδημαϊκῆς φιλοσοφίας τοῦ Πλάτωνος, ἥτις Ἀκαδήμεια καὶ Ἀκαδημία ἐκαλεῖτο, ἐκ τοῦ γυμνασίου τοῦ παρὰ τὴν Ἀκαδήμειαν ἔνθα ὁ Πλάτων ἐδίδασκε, συνεπῶς ἀκαδημαϊκὸς (académique) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Πλάτωνος· ‖ ἡ ἀκαδημαϊκὴ φιλοσοφία, la philosophie académique; ‖ τὸ ἀκαδημαϊκόν, l'académique, εἶνε ἡ ἀμφιβολία περὶ παντὸς πράγματος, ὅθεν «τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἐπεπόνθει» ἐλέγετο περὶ τῶν ἀδυνατούντων νὰ ἀποφανθῶσι περί τινος· ‖ ἀκαδημαϊκὴ συζήτησις, discution académique, καλεῖται παρὰ τοῖς νεωτέροις ἡ ἤρεμος καὶ ἀπροσωπόληπτος συζήτησις, ἡ ἁπλῶς καὶ μόνον τὴν εὕρεσιν τῆς ἀληθείας ἐπιζητοῦσα· ‖ —, académique, καλεῖται σήμερον ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν ἀκαδημίαν ἢ τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς καὶ ἰδιαιτέρως τὴν Γαλλικὴν ἀκαδημίαν· ‖ ἀκαδημαϊκὴ συνεδρίασις, séance académique; ‖ — λόγος, discours académique; ‖ ἀκαδημαϊκὴ ἕδρα, fauteuil académique; ‖ —, académique, ὁ ὑπὸ τῆς ἀκαδημίας ἀπονεμόμενος, π. χ. ἀμοιβὴ ἀκαδημαϊκή, récompense académique; ‖ ἀκαδημαϊκὴ ἐκλογή, élection académique, πρὸς ἐκλογὴν ἀκαδημαϊκοῦ· ‖ ὕφος ἀκαδημαϊκόν, style académique, ἤτοι λόγος ἢ χαρακτὴρ γραφῆς μελετημένος· ‖ — φοίνιξ, palmes académiques, καλεῖται τὸ παράσημον ὅπερ φέρουσιν οἱ τιτλοφορούμενοι ἀξιωματικοὶ τῆς ἀκαδημίας καὶ ὅπερ ἀποτελεῖται ἀπὸ διπλοῦν ἀργυροῦν κλάδον φοίνικος ἐξαρτώμενον ἐπὶ ταινίας χρώματος ἰοειδοῦς (ἀλουργοῦ, violet). ‖ Εἰς τὰς ὡραίας τέχνας τὸ ἐπίθετον ἀκαδημαϊκὸς (académique) λέγεται διὰ πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἢ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων κλασσικῶν προτύπων· π. χ. σχῆμα ἀκαδημαϊκὸν (figure académique), λέγεται πρότυπον μελέτης, ἤτοι σχῆμα ἢ σῶμα γυμνὸν ἢ λεπτοσκεπὲς ζωγραφούμενον ἢ ἐκτελούμενον παρὰ μαθητοῦ χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει τὸ σύνολον τῆς εἰκόνος; ἐπίσης ἀκαδημαϊκὸς τρόπος (manière académique) λέγεται ἡ προσήλωσις τοῦ καλλιτέχνου εἰς τοὺς παραδεδεγμένους τύπους καὶ κανόνας, ἤτοι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων προτύπων, ἥτις παρακωλύει τὴν ἐλευθέραν ἀνάπτυξιν τῆς ἰδιοφυΐας τοῦ καλλιτέχνου· βλ. καὶ ἀκαδημισμός· § ἀκαδημαϊκοί, académiques, καλοῦνται οἱ ἀποτελοῦντες μέρος ἀκαδημίας τινός.

ἀκαδημαϊκότης, ητος, ἡ· ἡ ἀκαδημιακότης, académicité, n. f; τίτλος ἢ ἰδιότης τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ διδομένη ἐν Γαλλίᾳ εἰρωνικῶς· π. χ. présentez mes félicitations à l'abbé Arnaud sur son académicité=συγχαρῆτε ἐκ μέρους μου τὸν ἀββᾶν Ἀρνόδον διὰ τὴν ἀκαδημαϊκότητά του (ἀββᾶς Γαλιάνης).

ἀκαδημαϊκῶς, [ἐπίρ.] académiquement, σημαίνει κατὰ τὰ ἔθιμα, τὰς παραδόσεις ἢ τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς τρόπους· π. χ. πραγματεύεσθαι ἀκαδημαϊκῶς ὑποθέσεώς τινος, traiter un sujet académiquement; καὶ ἐπὶ κακοῦ ἀκαδημαϊκῶς (académiquement), σημαίνει διὰ τρόπου

ἐπιτετηδευμένου, μὴ φυσικοῦ, πομπώδους, ἐμφατικοῦ (emphatique).

ἀκαδημία, ας, ἡ· académie, n. f. (καὶ ἀκαδήμεια). Ἀρχαιολογικῶς οὕτως καλεῖται χωρίον ἐγγὺς τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, παρὰ τὴν νῦν ἁγίαν Τριάδα, φιλοσοφικῶς δέ, τὸ παρὰ τὸ χωρίον τοῦτο γυμνάσιον εἰς ὃ ἐφοίτα καθ' ἑκάστην ὁ Πλάτων, ὅστις ἀναπαυόμενος ἢ βαδίζων ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ἐλαιῶν καὶ τῶν πλατάνων ἐξήγει εἰς τοὺς μαθητάς του τὰς φιλοσοφικὰς αὐτοῦ θεωρίας, ἐξ οὗ καὶ ἀκαδημία κατήντησε νὰ σημαίνῃ τὸν τόπον τῆς Πλατωνικῆς διδασκαλίας, καὶ εἶτα, ὅπως καὶ σήμερον, πάντα τόπον ἐν ᾧ συνέρχονται σοφοὶ ἄνδρες, ὅπως διαλεχθῶσι περὶ φιλοσοφικῶν, ἐπιστημονικῶν ἢ καλλιτεχνικῶν ζητημάτων, κατὰ συνεκδοχὴν δὲ καὶ τὸ σύνολον τῶν ἀτόμων τῶν μετεχόντων τῶν τοιούτων συζητήσεων, ἤτοι φιλολογικόν, ἐπιστημονικὸν ἢ καλλιτεχνικὸν ὅμιλον (société littéraire, scientifique ou artistique); § ἀκαδημία (académie) ἁπλῶς λεγομένη, καλεῖται ἰδιαιτέρως ἐν Γαλλίᾳ ἡ γαλλικὴ ἀκαδημία (académie française); λεξικὸν τῆς ἀκαδημίας, dictionnaire de l'académie. Ἀκαδημία σημαίνει ἐπίσης ἐν Γαλλίᾳ τμῆμα τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γαλλίας, διὰ τοῦτο ἡ λέξις ἀκαδημία καὶ πανεπιστήμιον (université) εἶνε πλειστάκις συνώνυμα. Πέντε κύριαι ἀκαδημίαι ἐν Γαλλίᾳ ἀποτελοῦσι τὸ (γαλλικὸν) πανακαδήμιον, institut (de France) ἢ γαλλικὸν ἵδρυμα, ἑδρεῦον ἐν Παρισίοις· ἤτοι ἡ Γαλ. ἀκαδημία (l'académie française) καταγινομένη ὅλως περὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν γαλλικὸν λόγον, πεζὸν καὶ ποιητικόν, ἥτις κατήρτισε καὶ τὸ λεξικὸν τῆς ἀκαδημίας (dictionnaire de l'académie); ‖ ἀκαδημ. τῶν ἐπιστημῶν (acad. des sciences), καταγινομένη περὶ τὰς φυσικὰς καὶ μαθηματικὰς ἐπιστήμας· ‖ ἀκαδ. τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς φιλολογίας (acad. des inscriptions et belles-lettres); βλ. χρηστομάθεια· ‖ ἀκαδ. τῶν καλῶν (ὡραίων) τεχνῶν (acad. des beaux arts) καταγινομένη εἰς τὴν ἐν γένει καλλιτεχνίαν καὶ ἀναπαράστασιν τοῦ καλοῦ ἤτοι τὴν ζωγραφικήν, γλυπτικήν, ἀρχιτεκτονικήν, μουσικὴν σύνθεσιν, ἀπαγγελίαν· ‖ ἀκαδ. τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν (ἠθικοπολιτικῶν) ἐπιστημῶν (acad. des sciences morales et politiques); § Πανεπιστημιακὴ ἀκαδημία (académie universitaire); καλοῦνται οὕτως αἱ διοικητικαὶ διαιρέσεις τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γαλλίας, ἤτοι αἱ ὑπ' αὐτὸ διοικητικαὶ ἀκαδημίαι, ἐπαναλαμβανομένης τῆς λέξεως ἀκαδημία εἰς τὴν σημασίαν τοῦ διδασκαλείου, καὶ τῶν ἀκαδημιῶν τούτων ὑποδιαιρουμένων εἰς σχολάς: π. χ. académie de médecine, κτλ. § Μουσικὴ ἀκαδ. (acad. de musique) καλεῖται καταχρηστικῶς τὸ ἐν Παρισίοις θέατρον τοῦ μελοδράματος, ἤτοι μεταφορικῶς τὸ μελόδραμα ἢ ὄπερα (opéra); ‖ ἀκαδ. παιγνιδίων (académie des jeux), λέγεται βιβλίον πραγματευόμενον περὶ ὅλων τῶν παιγνιδίων (παιγνιοχάρτων, σφαιριστηρίου καὶ λοιπῶν)· § στρατιωτικὴ ἀκαδ. (académie militaire); ὀνομασία διδομένη εἴς τινα ἔθνη εἰς τὰς στρατιωτικὰς σχολάς.

ἀκαδημιακός=ἀκαδημαϊκός, ὅστις καὶ ἀκαδήμιος λέγεται.

ἀκαδημιακότης=ἀκαδημαϊκότης.

ἀκαδημικός=ἀκαδημαϊκός.

ἀκαδήμιος, académiste, n.m. ὁ ἀνήκων εἰς ἀκαδημίαν τινὰ (σχολὴν) καὶ ἰδίως ὁπλομαχητικῆς, ἱππασίας, χοροῦ· τὸ πάλαι ἡ λέξις académiste ἦτο συνώνυμος τῆς académicien=ἀκαδημαϊκός· βλ. λέξιν.

ἀκαδημισμός, οῦ, ὁ· académisme, n. m. ἡ λέξις αὕτη χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ κριτικῇ τῆς τέχνης, ἵνα ὑποδειχθῇ ἡ ὑπερακριβὴς καὶ ψυχρὰ μίμησις τῶν ἀρχαίων ἔργων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀτομικὴν τοῦ καλλιτέχνου ἰδιοφυΐαν, ἤτοι πρὸς ἐκείνην ἥντινα ἀπ' εὐθείας ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως ἐμπνέεται· βλ. καὶ ἀκαδημαϊκὸς τρόπος.

ἀκαδημοποιέω-ῶ, académifier, εἰρωνικῶς, ἀκαδημαϊκὸν ποιῶ, ὀνομάζω τινὰ μέλος ἀκαδημίας.

ἀκαζού, τό· [δημ.] βλ. ἀνάκαρδος.

ἀκαής, ής, ές· ὁ μὴ καυθείς, qui n'est pas brûlé; ὁ μὴ καίων, qui ne brûle pas; ἀκαύσιμος ἢ ἄκαυστος = ὁ μὴ καύσιμος, incombustible.

ἀκαθαίρετος, ος, ον· ὁ μὴ καθαιρούμενος ἢ καθαιρεθείς, ὁ ἀκατάλυτος=ἀκατάστρεπτος, indestructible, ὃν οὐ δύναταί τις καταστρέψαι.

ἀκαθάριστος, η, ον· ὁ μὴ καθαρισμένος, (ὁ μὴ κεκαθαρμένος, ἐκ τοῦ καθαίρω) qui n'est pas nettoyé (épuré, poli); ‖ ἀκαθάριστη ζάχαρη, sucre non raffiné=ἀκάθαρτον σάκχαρον, cassonade (f), καλεῖται τὸ ἐντὸς κιβωτίων μεταφερόμενον ἐξ Ἀμερικῆς προϊόν, πρὶν ἢ διυλισθῇ· § non pelé, διὰ τοὺς καρποὺς ὧντινων ἀφαιρεῖται ὁ φλοιός, μῆλα, ἀπίδια, κτλ. ‖ non épluché, διὰ τὰ ὄσπρια ὧν ἀφαιρεῖται τὸ ἐξωτερικὸν μὴ φαγώσιμον περίβλημα, καὶ non mondé; § — (ἐπὶ ὅλων)=ἐκκαθάριστος (μικτὸς)=brut, e; ‖ — πρόσοδος, produit brut; ‖ ἀκαθάριστον βάρος, poids brut; ‖ λογαριασμὸς ἀκαθάριστος, ἤτοι ὁ μὴ ἐκκαθαρισθείς, compte non appuré; ‖ ἀκαθάριστον κέρδος, bénéfice brut.

ἀκαθαρσία, ας, ἡ· ἡ μὴ καθαριότης, ἀπαστριά, λέρα, la saleté; ἡ ῥυπαρότης, la malpropreté; ἡ μὴ καθαρότης, impureté, n.f; «ἔχει μεγάλη ἀκαθαρσία 'ς τὰ φορέματά του, 'στὸ σπίτι του» κτλ. ‖ ὁποία ἀκαθαρσία εἰς τὰς ὁδούς, quelle saleté dans les rues; ‖ —οἱαδήποτε, ῥύπος, ordure (f); ‖ αἱ ἀκαθαρσίαι, τὰ σκουπίδια, les ordures; ‖ —, immondice (f), σημαίνει ἐν γένει τὰ εἰς τὰς οἰκίας καὶ ὁδοὺς συνηγμένα σκουπίδια (ordures entassées), ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει λέγουσι emporter, enlever les immondices, ἀποκομίζειν τὰς ἀκαθαρσίας· ‖ αἱ ὁδοὶ γέμουσιν ἀκαθαρσιῶν, les rues sont pleines d'immondices.

ἀκάθαρτος, ος, ον· ὁ μὴ καθαρός, sale; λερωμένος, ῥυπαρός, malpropre; ὁ μὴ καθαρὸς (καὶ μιαρὸς ἐπὶ ψυχῆς), impur, e; ‖ —, immonde; salope; ‖ ἀκάθαρτον δωμάτιον, une

chambre sale; ‖ ἀκάθαρτα ὕδατα, des eaux impures ; ‖ εἶνε πολὺ ἀκάθαρτος, il est très malpropre ; ‖ [Γραφ.] πνεῦμα ἀκάθαρτον, esprit immonde.

ἀκάθεκτος, ος, ον· ὁ μὴ συγκρατούμενος, qui ne peut être contenu (arrêté ; retenu) ; ὁ ἀκατάσχετος, l'impétueux, l'irrésistible ; ὁ ἀκράτητος, l'impétueux ; ὁ ὁρμητικός, l'emporté ; ὁ ἀχαλίνωτος, l'effréné ; ‖ ἀκάθεκτος ὁρμή, élan irrésistible.

ἀκαθέκτως, [ἐπίρ. τοῦ προηγ.] ἀκατασχέτως, impétueusement ; ἀκρατήτως, βιαίως, irrésistiblement.

ἀκάθιστος, ος, ον· ὁ μὴ εὐσταθής, qui n'est pas stable ; ὁ ἄστατος, instable ; ‖ ὁ μὴ καθήμενος, qui n'est pas assis ; ὁ ὄρθιος, qui est debout ; συνεπῶς ὁ κινούμενος, remuant ; § [ἐκκλ.] ὁ ἀκάθιστος ὕμνος, l'acathiste ; ὕμνος πρὸς τὴν Θεοτόκον, ψαλλόμενος εἰς τέσσαρα τμήματα καθ' ἑκάστην Παρασκευὴν τῶν 4 πρώτων ἑβδομάδων τῆς τεσσαρακοστῆς, ἐν ὅλῳ δὲ κατὰ τὴν Παρασκευὴν τῆς 5 ἑβδομάδος· καλοῦνται δὲ ἀκάθιστοι, διότι κατὰ τὴν ψαλμῳδίαν τούτων δὲν ἐπιτρέπεται τοῖς ἐκκλησιαζομένοις νὰ κάθηνται.

ἄκαιρα, [δημ. ἐπίρ.] ἀκαίρως.

ἀκαιρία, ας, ἡ· καιρὸς ἀνεπιτήδειος, ἡ μὴ εὐνοϊκὴ περίστασις, contre-temps, revers ; τὸ παράκαιρον, ἀκατάλληλον, mal à propos; ‖ —, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀκαίρου, τὸ ἄκαιρον· καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀναποδιά, ἀπροσδόκητον κώλυμα.

ἀκαιρολογία, ας, ἡ· τὸ ἀκαίρως λέγειν, parler mal à propos ; λόγος (ὁμιλία) ἄκαιρος, discours (propos) (ἢ bavardage) intempestif.

ἀκαιρολόγος, ος, ον· ὁ ἀκαίρως λέγων, qui parle mal à propos (ou à contre-temps).

ἀκαιρολογῶ, ἀκαίρως καὶ οὐχὶ ἐν καιρῷ λέγω, parler mal à propos.

ἄκαιρος, ος, ον, (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος)· ὁ μὴ ἐν δέοντι γιγνόμενος, ὁ μὴ ἐν καιρῷ, qui n'est pas à temps, intempestif, ive; ἡ μὴ εὐνοϊκὴ περίστασις, inopportun (λατ. tempus inopportunum) ; παράκαιρος, qui est fait (ou dit) hors de saison (ou mal à propos) ; ἀνεπιτήδειος, ἀδέξιος, maladroit, e, gauche ; ὁ μὴ εὔθετος, ἀπρεπής, ἄτοπος, παράλογος, indu, e καὶ inepte (μὴ προσφυής, λατ. ineptus) ; ‖ ὅλα αὐτὰ εἶνε ἄκαιρα, tout cela est hors de saison ; ‖ εἰς ἄκαιρον ὥραν, à une heure indue ; ‖ [ἐμπορ.] ἄκαιρος [πρᾶξις, παρατήρησις, ἀποστολὴ] mal à propos ; ‖ ἄκαιρον παιδίον=τὸ μὴ γεννώμενον εἰς τὸν καιρόν του.

ἀκαίρως, [ἐπίρ.] intempestivement ; ἀκαταλλήλως, mal à propos ; ἀπρεπῶς, παραλόγως, indûment ; παρακαίρως, hors de saison ; ἐν μὴ εὐνοϊκῇ περιστάσει, à contre-temps.

ἀκακία, ας, ἡ· [βοτ.] acacia, n. m. ἀκανθῶδες δένδρον παρέχον καλὸν ξύλον διὰ τὴν λεπτουργικὴν καὶ ξυλουργικήν· ‖ ξύλον ἀκακίας, bois d'acacia ; ‖ δενδροστοιχία (τῶν) ἀκακιῶν, allée des acacias ; § ἀκακία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις κακίας, le manque de (ou l'absence de toute) malice; ἡ ἀθωότης, l'innocence, n.f; ἡ ἁγνότης, la candeur ; ἡ ἁπλότης, ἡ ἀφέλεια, la simplicité, ingénuité, n. f.

ἄκακος, ος, ον· ὁ μὴ ὢν παντάπασι κακός, qui n'est point méchant ; ὁ μὴ ἔχων παντάπασι κακίαν, qui n'a point de malice ; ὁ ἄνευ κακίας, sans malice ; συνεπῶς ὁ ἀθῶος, innocent, e ; ὁ ἁγνός, le candide ; ὁ ἁπλοῦς, ὁ ἁπλοϊκός, le simple ; ὁ ἀφελής, naïf, ive ; ingénu, e; ὁ ἀγαθὸς μέχρις ὑπερβολῆς, le débonnaire ; ‖ [ἐπὶ πραγμάτων] ἄκακος = ἀνώδυνος, anodin, e ; παρὰ τοῖς Ψαριανοῖς σημαίνει τὸν εὐήθη, bon homme.

ἀκάκως, [ἐπίρ. τοῦ προηγ.] ἄνευ κακίας, sans malice ; ἀθώως, innocemment ; ἄνευ σκέψεως κακοῦ, sans penser à mal ; μετὰ καλωσύνης, bonnement ; ἀφελῶς, ingénument, naïvement ;

ἀκαλαίσθητος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων καλαισθησίαν, φιλοκαλίαν, καλαισθητικήν, qui n'a pas de goût ; de mauvais goût ; ὁ μὴ ἔχων αἰσθητικὴν (βλ. λέξιν), peu esthétique ; καὶ μεταφορικῶς, ὁ χονδροειδής, grossier, ère.

ἀκαλαισθήτως [ἐπίρ. προηγ.], de mauvais goût, χωρὶς φιλοκαλίαν, καλαισθησίαν.

ἀκάλεστος, η, ον· [δημ.] ὁ ἄκλητος, ὁ ἀπροσκάλεστος, ὁ ἀπρόσκλητος, ὁ μὴ καλεσμένος (κεκλημένος), qui n'est pas invité (convié) non invité, ée ; ὁ ἀπαράκλητος, qui n'est pas prié (d'assister) ; ‖ [κατ' ἐπέκτ.] ἀκάλεστος=ὁ παρείσακτος, ὁ λαθραίως εἰσχωρήσας, intrus, e.

ἀκαλήφη, ης, ἡ· ἡ οὐ καλὴν ἀφὴν ἔχουσα, βοτάνη τις, ἡ κνίδη, κοινῶς ἡ τσουκνίδα, ortie, n. f.

ἀκαλλίγωτος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.], ὁ μὴ καλλιγωμένος, «ἄλογο ἀκαλλίγωτο», ὁ μὴ πεταλωμένος, ἀπετάλωτος, qui n'est pas ferré.

ἀκαλλιέργητος, ος, ον· ὁ μὴ καλλιεργηθείς, non cultivé ; inculte ; ὁ χέρσος, qui est en friche ; ‖ γαῖαι ἀκαλλιέργητοι, terres en friche, terres incultes.

ἀκαλλώπιστος, ος, ον· ὁ μὴ καλλωπισμένος, ὁ ἀστόλιστος, non paré (orné, ajusté) ; inorné, ée ; ὁ μὴ περατώσας τὸν καλλωπισμὸν τῆς ἐνδυμασίας του, qui est sans toilette, négligé, ée ; ὁ μὴ ἐπιτετηδευμένος, sans recherche.

ἀκάλυπτος, ος, ον· ὁ ἄνευ καλύμματος, non voilé, dévoilé, qui n'est pas couvert ; ὁ ἀσκέπαστος, découvert, e ; ὁ γυμνός, nu, e.

ἀκαλωσύνευτος, ὁ, [διάλ. Ἰκαρίας], ὁ μὴ πράττων οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀγαθοεργίαν, ὁ μηδεμίαν παρέχων βοήθειαν ἄλλοις (Κρήνη), qui ne vient en aide de personne.

ἀκαμασιά, ἡ, [δημ.] καὶ ἀκαματωσύνη· ἡ τεμπελιά, ἡ ὀκνηρία, la paresse; ἡ ῥαθυμία, l'oisiveté, le fainéantisme, καὶ οἰκ. ῥαθυμία, ἀργία, la cagnardise ; βλ. φυγοπονία.

ἀκαματεύω, ῥῆμ. [δημ.] οὐδ. ὀκνέω, ἀμελέω, ῥαθυμέω, mener une vie fainéante, fainéanter (βλ. καὶ φυγοπονῶ), s'accagnarder.

ἀκαμάτης, ὁ (ὁ τεμπέλης), ισσα, ικον· [δημ.]

ἄνευ καμάτου, ὁ ὀκνηρός, paresseux, euse; ὁ ῥάθυμος, l'oisif, le fainéant (βλ. καὶ φυγόπονος)· ὁ ὀκνός, ἀργός, ἄεργος, cagnard, e. § τὸ ἐναντίον τοῦ ἀκαμάτης=ἀκάματος=ἀκούραστος, infatigable, adj.

ἀκαμάτικος, η, ον· [δημ.] de paresseux; de fainéant; ὁ ἀκαμάτης, paresseux.

ἀκάματος, ος, ον· ἀκούραστος, ἀκαταπόνητος, infatigable; || ὁ ἄνευ διακοπῆς, ὁ συνεχής, ὁ ἀδιάλειπτος, assidu, e; || ἄνθρωπος ἀκάματος, un homme infatigable.

ἀκαμάτρα, ας, ἡ· [δημ.] la paresseuse; [οἰκιακ.] la cagnarde, ἡ ὀκνηρά.

ἀκαμάτως [ἐπίρ.], ἀκουράστως, sans se lasser, ἀκαταπονήτως, infatigablement; συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, assidûment, sans interruption.

ἄκαμπτος, ος, ον (συγκρ. ότερος, ὑπερθετ. ότατος), ὁ μὴ καμπτόμενος, qui ne peut être plié, ployé, fléchi); ὁ μὴ καμφθείς, qui n'est pas plié (ployé fléchi); ἀλύγιστος, imployable, inflexible; || ἔμεινεν ἄκαμπτος, il ne s'est pas laissé fléchir; ἄκαμπτος=σκληρὸς, δύσκαμπτος (ὁ ἐντεταμένος) raide, roide; σταθερός, rigide, ferme; ἀκατάπειστος, ἀδυσώπητος, inexorable, inflexible; || χαρακτὴρ ἄκαμπτος, caractère raide (inflexible); || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἄκαμπτον, τὸ μὴ λυγίζον εὐκόλως, la raideur, la roideur; || ἐπίσης τὸ ἄκαμπτον = ἡ εὐστάθεια, ἡ ἐγκαρτέρησις, πρὸς τοὺς πόνους κτλ. la constance, la fermeté; || σύστημα ἄκαμπτον [μηχ.], système rigide; || ἄκαμπτος ἄξων, essieu rigide [σιδηρ.], καλεῖται ὁ ἐστερεωμένος ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς ἁμάξης καὶ μὴ ἔχων κίνησιν ἀκτινοειδῆ (jeu radial); || ἄκαμπτος σκευὴ [σιδηρ.] matériel rigide· βλ. ὄχημα (véhicule); || καθιστῶ τι ἄκαμπτον, σκληρὸν (σκληραίνω), raidir; || καθιστῶ ἀντέρεισμα ἄκαμπτον, raidir un étai, σημαίνει τοποθετῶ ἀντέρεισμα οὕτως ὥστε νὰ ἐπιφέρηται ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἀπαιτουμένη πίεσις διὰ τὴν ὑποστήριξιν τοίχου τινός.

ἀκάμπτως [ἐπίρ. τοῦ προηγ.], χωρὶς νὰ πτυχθῇ, νὰ καμφθῇ, sans plier (fléchir), ἀλυγίστως, inflexiblement; ἀκαταπείστως, ἀδυσωπήτως, inexorablement, inflexiblement; σκληρῶς, δυσκάμπτως (ἐντεταμένως), raidement, rigidement.

ἀκαμψία, ας· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀκάμπτου, le caractère de ce (ou celui) qui est inflexible (rigide, raide, ferme, constant βλ. ἄκαμπτος), συνεπῶς ἀκαμψία, (ἀλυγισία), inflexibilité, n. f. la rigidité, la raideur (roideur), la fermeté, la constance; || ἡ ἀκαμψία τῶν σχοινίων, la roideur des cordes.

ἀκαμωσιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ φυγοπονία.

ἀκάμωτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ καμωμένος (κάμνω) (γινομένος), qui n'est pas fait (fini, achevé); ἀτελείωτος, inachevé, ée; § ἀγέννωτος, ἀγένωτος, ὁ μὴ ὥριμος, ἄωρος, qui n'est pas mûr; vert, e; || χωράφια ἀκάμωτα=ἀγροὶ ἀνήροτοι, ἤτοι μὴ ὠργωμένοι, ἀκαλλιέργητοι.

ἀκανάκευτος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης]=ὁ ἀθώπευτος (βλ. λέξιν), ἀχαΐδευτος.

ἄκανθα, ης, ἡ· τὸ κέντρον, τὸ **ἀγκάθι**· ἐν τῇ βοτανικῇ καλεῖται πᾶν ὀξὺ καὶ νυγματῶδες πρόσφυμα εὑρισκόμενον ἐπὶ διαφόρων φυτῶν, épine, n. f; § **ἄκανθα,** βλ. **ἄκανθος** (acanthe); **ἄκανθαι** κοινῶς **ἀγκάθια** ὀνομάζονται καὶ πάντα τὰ ἀκανθώδη φυτά, ἰδίως τὰ κυναροειδῆ (cynarées) κοινῶς **γαϊδουράγκαθα,** γαλλιστὶ chardons; βλ. ἄκανθος· § ἄκανθα καλεῖται τὸ εἰς ὀξὺ τελευτῶν τῆς ῥάχεως ὀστοῦν, καὶ ἐν γένει αἱ ὀξεῖαι ἀποφύσεις τῶν ὀστῶν, esquille (παρασχίς, ὀξὺ τμῆμα) d'un os, καὶ αὐτὴ ἡ ῥάχις, ἰδίως τῶν ἰχθύων, arête [de poisson]; § ἄκανθαι, épines (ζῳολ.) λέγονται αἱ ποικίλαι προεκτάσεις τοῦ ὀστράκου τῶν ἐχίνων, κλ. § ἄκανθα, τὸ κέντρον, le piquant (la pointe), aiguillon, n.m; § [μεταφ.] ἄκανθαι καλοῦνται αἱ δυσκολίαι (difficultés), αἱ δυσχέρειαι, στενοχωρίαι (embarras)· § ἄκανθα, βλ. ἐξοχὴ τροχοῦ, rebord, n. m; § ἄκανθα [ναυτ.], cornière, n. f. ἢ estain, n. m. κοινῶς ἡ ἀρέτα· τεμάχιον τοῦ σκάφους κείμενον παρὰ τὸ ποδόστημα ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ὄψεως τοῦ ὁποίου ἐφαρμόζονται τὰ πρόσθια ἄκρα τῶν δικράνων (barres d'arcasse). Τῆς ἀκάνθης ἥ τε προσθία καὶ ἡ ὀπισθία ἐπιφάνειαι εἰσι κάθετοι ἐπὶ τῆς τρόπιδος καὶ πλάγιαι ὡς πρὸς τὸ διάμηκες τοῦ πλοίου ἐπίπεδον.

ἀκανθακτινοειδές, τὸ (ἄκανθα, ἀκτίς), acanthactinelle, n. f; σπόγγος ἑξακτινοειδὴς ὀρυκτὸς (fossile) ἀνθρακοφόρων στρωμάτων.

ἀκανθαστήρ, έρος, ὁ (ἄκανθα, ἀστήρ)· εἶδος θαλασσίου ἀστέρος φέρων μακρὰς αἰχμὰς ἐν εἴδει ἀκανθῶν.

ἀκανθερποειδῆ, τὰ (ἄκανθα καὶ ἕρπω), acantherpestes, n. m; γένος ὀρυκτῶν (fossiles) μυριαπόδων τῆς τάξεως τῶν ἀρχιπολυπόδων ἀκαλυφθέντων τὸ 1868 ὑπὸ τοῦ Meck καὶ Worthen.

ἀκανθές, τό· ἀντὶ ἀκανθῶδες, épineux, euse.

ἀκανθεφίππιον, τὸ (ἄκανθα, ἐφίππιον), acanthéphippie, n. f. ἢ acanthophippium· γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ὀρχεοειδῶν, ἀξιοθαυμάστων διὰ τὴν ὡραιότητα τῶν ἀνθέων των.

ἀκανθεών, ῶνος, ὁ· ἢ ἀκανθών, τόπος πλήρης ἀκανθῶν, lieu plein d'épines; ὁ ἀγκαθότοπος, chardonnière, n. f; hallier, n. m; || — (θαμνώδης), de broussailles.

ἀκανθήεις, εσσα, εν=ἀκανθηρός.

ἀκανθηρός, ά, όν, ἀκανθωτός, ή, όν· épineux, euse; ὁ πλήρης ἀκανθῶν, qui est plein d'épines ἢ qui a des épines ou des arêtes (ἐπὶ ἰχθύων).

ἀκανθηφόρος, ος, ον· βλ. ἀκανθοφόρος.

ἀκάνθια, τά· βλ. ἀκάνθινα, acanthées, adj. καὶ n. f; τμῆμα τῶν ἀκανθοειδῶν φυτῶν.

ἀκανθίας, ου, ὁ· ὁ ἀκάνθας ἔχων, épineux, euse; § ἀκανθῶδες φυτόν, εἶδος ἀσπαράγγου, σμίλαξ ἀκανθώδης, smilax épineux; § ἀκανθίας, acanthias (πρόφ. ti-àss), n. m. ἰχθὺς μετ' ἀκανθῶν, εἶδος καρχαρίου (σκυλοψάρου), ἤτοι ἰχθὺς ἀνήκων εἰς τὸ γένος τῶν

σελαχοειδῶν (sélaciens); § ἀκανθίας, acanthie, n. f. καλεῖται ἐπίσης εἶδος ἐντόμου τῆς τάξεως τῶν ἡμιπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀκανθιωδῶν (acanthidées), ἐξ ὧν τὸ γνωστότερον εἶδος εἶνε οἱ κόρεις (κορέοι) τῶν κλινῶν (les punaises des lits).

ἀκανθίδες, (πληθ.) αἱ· acanthides, n. f. pl. πατριὰ ἐντόμων ἡμιπτέρων (ἀκανθίς, ίδος).

ἀκανθικός, ή, όν. acanthique, adj. ὁ ἀκανθηρός. βλ. λέξιν· § ἀκανθικόν, τό· acanthikon (πρόφ. kon') ἢ acanthikone, n. m. ζῷον ἀκανθῶδες· εἶδος ἐπιδότου (épidote) εὑρισκομένου ἐν Σκανδιναυΐᾳ.

ἀκάνθινα ἢ **ἀκάνθια** (πληθ.), acanthées, n. f. pl. ὀνομασία πατριᾶς τινος τῆς οἰκογενείας τῶν ἀκανθοειδῶν (acanthacées).

ἀκάνθινα, ίνης, ἡ· acanthine ou acanthina, n. f; ὀνομασία γενικὴ δοθεῖσα εἰς δίπτερα βραχύκερα (brachycères) ἔντομα τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ εἰς μαλάκιά τινα παραπλήσια τῆς κάλχης (pourpre).

ἀκανθίνη, ης, ἡ· acanthine, n. f; ὀργανικὴ οὐσία ἀνάλογος πρὸς τὴν **κιτίνην**, chitine: ἡ τελευταία αὕτη εἶνε ὀργανικὴ οὐσία ἀποτελοῦσα τὸ στερεὸν μέρος τοῦ σκελετοῦ τῶν ἐναρθρων ζῴων.

ἀκανθίνιον, τό· acanthinion, n. m. (ἄκανθα, ἰνίον=σβέρκος)· γένος ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν **σκομβροειδῶν** (scombridés). βιούντων ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.

ἀκάνθινος, η, ον· ὁ ἐξ ἀκάνθης ὢν ἢ ἐξ ἀκανθῶν, d'épines ἢ fait d'épines; ἐνίοτε épineux (ὁ πλήρης ἀκανθῶν), semé d'épines; ‖ ὁ ἐξ ἀκανθῶν πεπλεγμένος στέφανος, couronne d'épines.

ἀκάνθιον, ου, τό· ὑποκ. τοῦ ἄκανθα, petite épine; petit aiguillon; ‖ ἀκάνθιον, acanthion, n. m. [ζῳολ.] γένος μαστοφόρων τρωκτικῶν (rongeurs) περιλαμβάνον τοὺς ἀκανθοχοίρους (porcs-épics) τῶν Ἰνδιῶν· ‖ ἀκάνθιον, σχίζα, écharde, n. f.

ἀκανθίουρος, ος, ον· (ἄκανθα, οὐρά), acanthiure, adj. ὁ ἔχων τὴν οὐρὰν πλήρη ἀκανθῶν· βλ. ἀκάνθουρος.

ἀκανθίς, ίδος, ἡ· καὶ **ἀκανθυλ(λ)ίς**· [ζῳολ.] κοινῶς **καρδερίνα**, chardonneret, n. m. (ἐκ τοῦ λατ. carduelis), πτηνὸν ἀνῆκον εἰς τὸ γένος τῶν σπίνων, τρεφόμενον κυρίως ἐκ τῶν καρπῶν τῶν ἀγριοκυναρῶν· εἶνε ἄνωθεν φαιόν, κάτωθι ὑπόλευκον, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει ὡραῖον ἐρυθρὸν χρῶμα καὶ ὡραῖον στίγμα κίτρινον ἐπὶ τῶν πτερύγων.

ἀκανθίτις, ιδος, ἡ· acanthite, n. f. βομβικὸς θειϊκὸς ἄργυρος (Ag^2S) ὅντινα εὑρίσκουσιν εἰς Freiberg.

ἀκανθιχθύωσις, εως, ἡ· acanthichtyose (προφ. kti) n. f. (ἄκανθα καὶ ἰχθύωσις), ἀκανθώδης **ἰχθύωσις** (ichtyose).

ἀκανθιῶδη, τά· πληθ. acanthidées ἢ κάλλιον acanthiadées, n. m. pl; γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων ἑτεροπτέρων περιλαμβανόντων τοὺς κόρεις (κορέους) τῆς γῆς· κύριον γένος εἶνε ὁ ἀκανθίας (acanthie).

ἀκανθίων, ωνος, ὁ· ὁ ἀκανθόχοιρος, hérisson ou porc-épic.

ἀκανθοβάτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. ἀκανθοβάτις, ιδος· ὁ περιπατῶν εἰς τὰς ἀκάνθας, qui marche dans les épines.

ἀκανθοβδέλλα, ης, ἡ, (ἄκανθα, βδέλλα), acanthobdella, n. f. βδέλλα ὀλίγον πεπλατυσμένη ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀγκιστροειδεῖς τρίχας.

ἀκανθοβόθρον, ον. τὸ (ἄκανθα καὶ βοθρεύω = ἀνοίγω βόθρον, τρύπαν)· acanthobothrie, n. m. γένος σκωλήκων φερόντων ἐφ' ἑκάστου ἐκμυζητηρίου (suçoir) δύο ἄγκιστρα ἡνωμένα εἰς τὴν βάσιν καὶ κεκαμμένα εἰς τὴν κορυφήν· ζῶσιν ἐν τῷ στομάχῳ τῶν θαλασσίων σκύλλων (squale).

ἀκανθοβόλος, ος, ον (ἄκανθαι, ἐκβάλλω)· acanthobole ἢ acanthabole, n. m. ὁ παράγων ἢ φύων ἀκάνθας, qui produit des épines; § [οὐδ. οὐσ.] ἀκανθοβόλον, acanthobole ἢ acanthabole, n. m. ἐργαλεῖον χειρουργικὸν πρὸς ἐξαγωγὴν ἀκανθῶν ἢ ὀστῶν ἐκ τοῦ σώματος.

ἀκανθοβότρυς, υος, ἡ (ἄκανθα, βότρυς), [βοταν.], acanthobotrya, n. f. γένος τῶν ὀσπριωδῶν φυτῶν.

ἀκανθόγλωσσον, τὸ (ἄκανθα, γλῶσσα), acanthoglosse, n. m. γένος τῶν ὀρεσιβίων ἐχιδνῶν (échidnés) τῆς Νέας Γουϊνέας.

ἀκανθοδάκτυλον, τὸ (ἄκανθα, δάκτυλον), acanthodactyle, n.m. γένος ἑρπετῶν περιλαμβάνον τὰς σαύρας τῆς Ἀφρικῆς.

ἀκανθόδερη, ἡ· ἢ ἀκανθόδειρη, ἡ (ἄκανθα, δέρη = λαιμός) [ζῳολ.], acanthodère, n. m. τὸ φέρον ἀκάνθας περὶ τὸν λαιμόν.

ἀκανθόδερμον, τὸ (ἄκανθα, δέρμα), (παλαιοντολογία)· acanthoderme, n. m. ἰχθὺς ἀπολελιθωμένος ἢ ὀρυκτὸς φέρων ἐπὶ τοῦ δέρματος ἀκάνθας τῆς τριτογενοῦς περιόδου.

ἀκανθ-οδοντο-ειδῆ, τά· acanthodidées (ἀκανθόδους καὶ εἶδος) n. f. pl. (παλαιοντολογία)· ὁμὰς ἀπολελιθωμένων ἢ ὀρυκτῶν ἰχθύων.

ἀκανθόδους, οντος, ὁ (ἄκανθα, καὶ ὀδούς, όντος), acanthode, n. m. καὶ acanthodon, n.m. (παλαιοντολ.), γένος ἀπολελιθωμένων ἰχθύων εὑρισκομένων εἰς ἀνθρακοφόρα στρώματα.

ἀκανθοδορίς, ίδος, ἡ (ἄκανθα καὶ δορίς= μαχαίριον), acanthodoris (προφ. riss), n. m. μαλάκιον γαστερόποδον μετὰ πεπλατυσμένης κεφαλῆς τοῦ Βορ. Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ.

ἀκανθόδριλος, ὁ (ἄκανθα καὶ δρῖλος = ὑετοσκώληξ), acanthodrile, n. m. γένος γαιοσκωλήκων.

ἀκανθοειδῆ, τὰ [βοτ.], acanthacées, n. f. pl. οἰκογένεια φυτῶν δικοτυληδόνων, μονοπετάλων, τῶν ὁποίων κύριος τύπος εἶνε ὁ ἄκανθος (acanthe).

ἀκανθοειδής, ής, ὲς (ἄκανθα, εἶδος), acanthoïde, adj. spinoforme.

ἀκανθοθήκη, ης, ἡ (ἄκανθα, θήκη), acanthothèque, n. f. γενεὰ συνθέτων φυτῶν τῆς νοτίου Ἀφρικῆς.

ἀκανθοθυρίς, ίδος, ἡ (ἄκανθα, θυρίς, valvule) (παλαιοντολ.), acanthothyris (προφ.

riss), βραχύποδον ἀπολελιθωμένον (όρυκτὸν) τῆς οἰκογενείας τῶν ῥυγχοφόρων.

ἀκανθοθώραξ, ακος, ὁ (ἄκανθα, θώραξ), acanthothorax, n. m. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ἐχόντων μικρὰς ἀκάνθας εἰς τὸν θώρακα.

ἀκανθόκαρπος, ος, ον (ἄκανθα, καρπός), acanthocarpe, adj. || ἀκανθόκαρπον, acanthocarpe, n. m. καλεῖται τὸ φυτόν, οὗτινος ὁ καρπὸς φέρει ἀκάνθας.

ἀκανθοκερκίς, ίδος, ἡ (ἄκανθα, κερκίς), acanthocercus, n. m. γένος μαλακοστράκων.

ἀκανθόκερως, ω, ὁ (ἄκανθα, κέρας), acanthocéras, n. m. (παλαιοντολ.) γένος μαλακίων κεφαλοπόδων τῶν κρητιδωδῶν στρωμάτων.

ἀκανθοκέφαλος ἢ **ἀκανθοκέφαλον** (ἄκανθα, κεφαλή), ὁ φέρων εἰς τὴν κεφαλὴν ἀκάνθας, acanthocephale, n. m. γένος ἐντόμων φερόντων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀκάνθας.

ἀκανθοκλαδοειδῆ, τὰ (ἀκανθόκλαδον, εἶδος), acanthocladidées, n. f. pl.

ἀκανθόκλαδος, ος, ον (ἄκανθα, κλάδος), [βοτ.] acanthoclade, adj. καλοῦνται οὕτω τὰ φυτὰ ὧν οἱ κλάδοι ἔχουσιν ἀκάνθας.

ἀκανθόκλαδον, τὸ (ἄκανθα, κλάδος), acanthocladus, n. m. γενεὰ τῶν πολυγαλαδοειδῶν μετ' ἀκανονίστων ἀνθέων· μικρὰ ἀκανθώδη δενδρία τῆς Βραζιλίας.

ἀκανθόκρινον, τό· acanthocrine, n. m. (ἄκανθα καὶ κρίνον)· [βοτ.] γένος τῶν κρινοειδῶν.

ἀκανθοκύαθος, ὁ· (ἄκανθα, κύαθος), acanthocyathuss, n. m. [παλαιοντολ.] γένος ἀπολελιθωμένων πολυπόδων.

ἀκανθόκυκλος, ὁ (ἄκανθα, κύκλος), acanthocycle, n. m. [παναιοντολ.] γένος ἀπολελιθωμένων πολυπόδων.

ἀκανθόλαβρος, ὁ (ἄκανθα, λάβρος=ἀδήφαγος, vorace), acantholabrus (προφ. bruss), n. m. γένος ἰχθύων ἀκανθοπτερυγιοειδῶν μετὰ δύο σειρῶν ὀδόντων.

ἀκανθολάπαθον, τὸ (ἄκανθα, λάπαθον), bardane, n. f. ἢ ἄρκειον, γένος συνανθηλωτῶν φυτῶν οὗτινος αἱ ῥίζαι τρώγονται βρασταί.

ἀκανθολείμων, ωνος, ὁ (ἄκανθα, λειμών), acantholimon, n. m. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν μολυβδαινοειδῶν (plombaginées). Οἱ ἀκανθ. εἶνε δενδρία τῶν ὀρεινῶν μερῶν τῆς Ἀνατολῆς· ἔχουσιν ἄνθη ἐρυθρὰ ἢ λευκὰ εἰς μικρὰ σταχύδια· τὸ εἶδος acantholimon venustum μετὰ ἐρυθρῶν ἀνθέων καλλιεργεῖται ἐν τοῖς κήποις.

ἀκανθόλεπις, ιδος, ἡ (ἄκανθα, λεπὶς ὑποκορ. τοῦ λέπος=λέπιον ἰχθύος), acantholépis (πρ. piss), n. m. ἰχθὺς μετ' ἀκανθωτῶν λεπίων· § [βοτ.] acantholépis, n. m. φυτὸν ἐκ τοῦ γένους τῶν συνθέτων, τῆς φυλῆς τῶν κιναροειδῶν, ἐτήσιον, ἰσχνόν, μὲ φύλλον λῆγον εἰς μικρὸν ἀκάνθιον.

ἀκανθολογία, ἡ (ἄκανθα, λέγω), acanthologie, n. f. καλεῖται ἡ συλλογὴ ἐπιγραμμάτων (recueil d'épigrammes); || ἐπίσης καὶ τὸ συλλέγειν ἀκάνθας, collection épineuse.

ἀκανθολόγος, ὁ· ὁ συλλέγων ἀκάνθας, qui collecte des épines, καὶ μεταφ. ὁ ζητῶν δυσκολίας, qui cherche des difficultés.

ἀκανθόλοφον, ου, τό· acantholophe, n. m, (ἄκανθα, λόφος)· ἔντομον τῆς οἰκογ. τῶν κολεοπτέρων φέρον τριχωτὸν λόφον.

ἀκανθόμετρα, τὰ (ἄκανθα, μέτρον)· acanthomètres, n. m. pl. πρωτόζῳα τῆς κλάσεως τῶν ῥιζοποδῶν καὶ τῆς τάξεως τῶν ἀκτινοειδῶν.

ἀκανθομετρίδαι, αἱ· acanthomédrides, n. f. pl. οἰκογένεια πρωτοζῴων (protozoaires) τῆς κλάσεως τῶν ἀκτινοθαλάμων (ἀκτινοειδῶν, radiolaires) καὶ ὑποδιαιρέσεως τῶν ῥιζοποδῶν (rhizopodes).

ἀκανθόμηρον, τὸ (ἄκανθα, μηρός), acanthomère, n. m. γένος ἐντόμων διπτέρων βραχυκέρων.

ἀκανθόνημα, ατος, τό· (ἄκανθα, νῆμα) (παλαιοντ.), acanthonème, n. m; γένος ἰχθύων ἀπολελιθωμένων (ὀρυκτῶν) ἀκανθοπτερυγοειδῶν τῶν τριτογενῶν στρωμάτων.

ἀκανθόνυξ, υχος, ὁ (ἄκανθα, ὄνυξ), acanthonyx, n. m; γένος ὀστρακοδέρμων δεκαπόδων μακροούρων.

ἀκανθόνωτος, ος, ον· acanthonote, ὁ ἀκανθώδη νῶτον ἔχων (ὡς ἐπίθετον τοῦ ἀκανθοχοίρου), qui a le dos hérissé de piquants.

ἀκανθοπάναξ, ακος, ὁ· acanthopanax, n. m. (ἄκανθα, πάναξ) [βοτ.], γένος τῶν ἀραλιοειδῶν (araliacées) περιλαμβάνον ὀκτὼ εἴδη βιοῦντα ἐν Κίνᾳ· εἶνε δενδρία μετ' ἀνθέων πολυγάμων καὶ ἑρμαφροδίτων.

ἀκανθόπλευρα, τὰ (ἄκανθα, πλευρά), acanthopleura, n. f; γένος μαλακίων γαστροπόδων φερόντων πρὸς τὰς πλευρὰς τιτανώδεις ἀκάνθας.

ἀκανθόπους, οδος, ὁ (ἄκανθα, πούς), acanthopode, n. m; γένος ἰχθύων ἀκανθοπτερυγοειδῶν, φερόντων δύο κέντρα (ἀκάνθας) ἐν τῇ θέσει τῶν θωρακικῶν πτερυγίων (nageoires).

ἀκανθόπτερον, ου, τὸ (ἄκανθα, πτερόν), acanthoptère, n. m; γένος ἐντόμων κολεοπτέρων φερόντων ἀκάνθας εἰς τὰ πτερά· || ἐπίσης ἐκλήθησαν acanthoptères γένος ὀστρακοδέρμων φερόντων πρὸς τὸ πλατὺ αὐτῶν ἄκρον (πτερὸν=aile) ἀκανθοειδεῖς αἰχμάς.

ἀκανθοπτερυγιοειδῆ, τὰ (ἄκανθα καὶ πτερύγιον=nageoire), acanthoptérygiens, n. m. pl. τάξις ἰχθύων χαρακτηριζομένων δι' ἀκτίνων σκληρῶν καὶ ἀκανθωδῶν τοῦ νωτιαίου πτερυγίου, ὅπως εἶνε ἡ πέρκα (perche), τὸ μπαρμποῦνι (rouget), τὸ λυθρίνι (pagel), ὁ τόννος (θύννος, thon), κτλ.

ἀκανθόπωμα, τὰ (ἄκανθα, πῶμα=ἐπίπτυγμα, opercule), γένος ἰχθύων χαρακτηριζομένων δι' ἐπιπτυγμάτων τῶν βραγχίων (ἤτοι τῶν πωμάτων=opercules) φερόντων ἀκανθοειδεῖς αἰχμάς.

ἀκανθόρρινα, τὰ (ἄκανθα, ῥίς), acanthorines, n. f. pl. οἰκογένεια ἰχθύων ἐχόντων μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπίφυσιν σαρκώδη φέρουσαν ἀκανθώδεις αἰχμάς.

ἀκανθόρρυγχον, τό (ἄκανθα, ῥύγχος), a-

canthorhynque, n. m. γένος πτηνῶν μελιτοφάγων.

ἄκανθος, ου, ὁ· acanthe, n.f. καὶ ἄκανθα ἡ αἰγυπτία, acanthus, n. m. γένος φυτῶν δικοτυλιδόνων ἐξ οὗ ἐδόθη τὸ ὄνομα εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ἀκανθοειδῶν (acanthacées)· ὁ ἄκανθος χαρακτηρίζεται διὰ τὰ ὡραῖα αὐτοῦ φύλλα τὰ ὁποῖα ἐμιμοῦντο οἱ ἀρχαῖοι εἰς τὰ κορινθιακὰ κιονόκρανα. Τὰ φυτὰ ταῦτα εἶνε ποώδη καὶ πολυτελῆ· τὰ ἐπέτεια αὐτῶν φύλλα εἶνε μεγάλα, τὰ δὲ ἄνθη εἰς στάχεις πυκνοὺς καὶ μακρούς. Ὑπάρχουσι διαφόρων εἰδῶν ἄκανθοι, π. χ. ἄγριος ἄκανθος (acanthe sauvage), εἶνε τὸ ἀκανθῶδες φυτὸν το καλούμενον κοινῶς ἀγκάθι καὶ γαϊδουράγκαθον, γαλλιστὶ chardon (aux ânes) ἢ ὀνόπορδον (onoporde à feuille d'acanthe); ἀκανθώδης ἄκανθος (acanthe épineuse), εἶνε τὸ κοινότερον ἐν Ἑλλάδι εἶδος καὶ κατὰ Διοσκορίδην αὐτὸς ὁ ἄγριος ἄκανθος· ἕτερον εἶδος εἶνε ἄκανθος ὁ ἁπαλὸς ἢ ἀνάκανθος καλούμενος (acanthe molle), φυόμενος ἐν ταῖς περὶ τὴν Μεσόγειον χώραις πλὴν τῆς Ἑλλάδος. Παραπλήσιος τούτου καὶ ὡσαύτως ἀνάκανθος εἶνε ὁ ἄκανθος ὁ μακρόφυλλος (acanthe à longue feuilles); § ἄκανθος, ὁ [ἀρχιτ.], acanthe, n. f. τὸ ἀκανθῶδες τοῦτο μετὰ πλατέων φύλλων (ἁπαλὸς ἄκανθος) φυτόν, μεταχειρίζονται ὡς κόσμημα τῶν κιονοκράνων καὶ ζῳοφόρων (frises) τῶν κτιρίων καὶ κιόνων τῶν κατεσκευασμένων κατὰ τὸν κορινθιακὸν καὶ σύνθετον ῥυθμόν. Ὁ ἀρχιτέκτων Καλλίμαχος κατὰ τὸν V π. Χ. αἰῶνα κατεσκεύασε τὸ κορινθιακὸν κιονόκρανον παρατηρήσας ἐν Κορίνθῳ κάλαθον ἐπὶ τάφου νέας περιειλιγμένον ὑπὸ κλώνων καὶ φύλλων ἀκάνθου (ἀγρίου) τυχαίως ἐκβλαστήσαντος· || φύλλα ἀκάνθου, feuilles d'acanthe [ἀρχιτ.], κόσμημα ἀρχιτεκτονικὸν ἐπὶ τῶν κιόνων ἢ ἀλλαχοῦ.

ἀκανθοσίκυος, ου, ὁ (ἄκανθα, σίκυος = ἀγγούριον), acanthosicyos (προφ. si-oss), n. m. γένος φυτῶν μετ' ἀνθέων ἑτεροφύλλων (dioïques) τῆς οἰκογενείας τῶν κολοκυνθοειδῶν.

ἀκανθόσκελον, τὸ (ἄκανθα, σκέλος), acanthoscèle, n. m. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων φερόντων τρίχωμα ἀκανθῶδες εἰς τὰ σκέλη.

ἀκανθόσπερμα, τὸ (ἄκανθα, σπέρμα), acanthosperme, n. m. φυτὸν τῆς νοτίου Ἀμερικῆς, συνώνυμον τοῦ ἀκίκαρφος.

ἀκανθοσπόγγια, τὰ (ἄκανθα, σπόγγος), acanthospongia, n. f; γένος ὀρυκτῶν σπόγγων τοῦ εἴδους τῶν ἑξακτινοειδῶν.

ἀκανθόσταυρος, ου, ὁ (ἄκανθα, σταυρός), acanthostaurus (πρόφ. russ); [ζῳολ.], γένος τῶν ἀκτινοειδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀκανθομετριδῶν.

ἀκανθόσταχυς, υος, ὁ (ἄκανθα στάχυς), acanthostachys, n. m; γένος φυτῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν βρωμελιωδῶν broméliacées).

ἀκανθόστομα, ατος, τὸ (ἄκανθα, στόμα), acanthostome, n. m; γένος βατραχοειδῶν (batraciens) ὀρυκτῶν τῆς ὁμάδος τῶν ἀκανθοστοματοειδῶν,

ἀκανθοστοματοειδῆ, τὰ (ἀκανθόστομα εἶδος), acanthostomidées, n. f. pl. γένος ἀμφιβιακῶν (amphibiens) στεγοκεφάλων, χαρακτηριζομένων διὰ κοιλότητος ῥινικῆς καὶ ὀδοντοφυΐας ἐν τῷ οὐρανίσκῳ λίαν ἀνεπτυγμένης.

ἀκανθόσωμα, ατος, τὸ (ἄκανθα, σῶμα), acanthosoma, n. m. γένος ἐντόμων ὑδροβίων ἡμιπτέρων ὑπαρχόντων ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς τριτογενοῦς ἐποχῆς.

ἀκανθότελσον, ου, τὸ (ἄκανθα, τέλσον= ὅριον), acanthotelson, n. m. μαλακόστρακον ἀμφίποδον ὀρυκτὸν ἀνθρακοφόρων μερῶν (Illinois).

ἀκάνθουρος, ου, ὁ· acanthure, n. m. ἢ ἀκανθίουρος (acanthiure) (ἄκανθα, οὐρά)· γένος ἰχθύων τῆς τάξεως τῶν ἀκανθοπτερυγιοειδῶν φερόντων ἑκατέρωθεν τῆς οὐρᾶς των ἰσχυρὰν κοπτερὰν ἀκάνθην, καλοῦνται κοινῶς γαλλ. (acanthure) chirurgien.

ἀκανθοφαγέω-ῶ, τρώγω ἀκάνθας, manger des chardons.

ἀκανθοφάγος, ος, ον· acanthophage, adj. λέγεται περὶ τῶν ζῴων καὶ πτηνῶν ἅτινα τρέφονται δι' ἀκανθῶν (chardons).

ἀκανθόφιλος, ος, ον· acanthophile, adj. λέγεται περὶ τῶν ἐντόμων ἅτινα εὐχαριστοῦνται ἐπὶ τῶν ἀκανθωδῶν φυτῶν.

ἀκάνθοφις, εως, ὁ (ἄκανθα, ὄφις), acanthophis (προφ. fiss), n. m; [ζῳολ.] γένος ὀφιοειδῶν ἑρπετῶν, περιλαμβάνον μεγάλους, ἰσχυροὺς καὶ δηλητηριώδεις ὄφεις· § [βοτ.] acanthophis, γένος φύκων χρώματος ὑποχλώρου τῆς τάξεως τῶν χλωρειδῶν περιλαμβάνον εἴδη τινὰ μὲ ἀκανθώδεις βολβοειδεῖς ῥίζας.

ἀκανθόφολις, ιδος, ἡ (ἄκανθα καὶ φολὶς= λέπιον), acanthopholis, n. m. [παλαιοντ.] γένος ἑρπετῶν ὀρυκτῶν τῶν κρητιδωδῶν στρωμάτων.

ἀκανθοφόρος, ος, ον· ὁ φέρων ἢ ἔχων ἀκάνθας, qui porte des épines, acanthophore, adj; || acanthophore, n. m. γένος κολεοπτέρων τετραμερῶν μακροκέρων· || ἀκανθοφόρος, ος, ον, acanthophoré, ée, adj. λέγεται ἐπὶ ἐντόμων φερόντων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ἔμβολόν τι μετ' ἀγκίστρων.

ἀκανθόφυλλος, ος, ον· ὁ ἀκανθωτὰ φύλλα ἔχων, qui a des feuilles épineuses, spinifolié, ée; || [οὐδ. οὐσ.] ἀκανθόφυλλον, acanthophillum (προφ. llom) (ἄκανθα, φύλλον)· γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν καρυοφυλλοειδῶν, πατριᾶς τῶν διανθῶν· || [παλαιοντ.] acanthophillum, γένος ὀρυκτῶν πολυπόδων.

ἀκανθοχίασμα, ατος, τὸ (ἄκανθα καὶ χίασμα=σταυροειδὴς διάταξις), acanthochiasma, n. f. γένος τῶν ἀκτινοειδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀκανθομετριδῶν.

ἀκανθοχιτών, ῶνος, ὁ· (ἄκανθα, χιτὼν= περίβλημα), acanthochiton, n. m. εἶδος μαλακίου γαστεροπόδου τῆς οἰκογενείας τῶν χιτονοειδῶν (chitonidae).

ἀκανθόχιλος, ὁ· (ἄκανθα, χιλὸς=fourrage, χλωρὰ τροφὴ τῶν ἵππων), acanthochila,

n. f. εἶδος μαλακίου γαστεροπόδου τῆς οἰκογενείας τῶν δωριδῶν (doridae).

ἀκανθόχοιρος, ου, ὁ, κοινῶς ὁ σκαντζόχοιρος, hérisson, n. m. (λατ. ericaneus)· μαστοφόρον (θηλαστικὸν ζῷον) τῆς τάξεως τῶν σαρκοφάγων καὶ οἰκογενείας τῶν ἐντομοφάγων· ἀντὶ τριχῶν ἐπὶ τοῦ δέρματός του φέρει τιτανώδεις ἀκανθώδεις αἰχμάς· τὸ μικρὸν τοῦτο ζῷον πτύσσεται σχηματιζόμενον ἐν σφαίρᾳ καὶ παρουσιάζει οὕτω πανταχοῦ τὰς ἀκάνθας του· ‖ ἀκανθόχοιρος, καλεῖται ἐπίσης ὁ ὕστριξ (porc-épic), βλ. λέξιν.

ἀκανθυλ(λ)ίς, ίδος, ἡ· βλ. ἀκανθίς· § — εἶνε ἐπίσης εἶδός τι αἰγιθάλλου (espèce de mésange), remiz, n. m.

ἀκανθώδης, ης, ες· épineux, euse; ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς ἀκάνθης ἢ ὁ πλήρης ἀκανθῶν, qui est plein d'épines ou de chardons; ὁ ἐξ ἀκανθῶν, d'épines; ‖ ὁ φέρων ἀκάνθας, qui porte (ou muni) de pointes, de piquants, d'aiguillons, ou d'arêtes; hérissé d'épines; § [μεταφ.] ἀκανθώδης, épineux=plein ou hérissé de difficultés; ‖ ἀκανθώδη ζητήματα, des questions ardues (épineuses).

ἀκανθών, ῶνος, ὁ· βλ. ἀκανθεών.

ἀκανθωτός, ή, όν, ὁ· ἀκανθώδης, d'épines, épineux; ‖ ἀκανθωτὸς=ἐχινωτός, échiné.

ἀκάνθωψ, οπος, ὁ καὶ ἡ· acanthope καὶ acanthops, adj. (ἄκανθα καὶ ὤψ, ὠπὸς=ὀφθαλμός)· ὁ φέρων πέριξ τῶν ὀφθαλμῶν ἀκάνθας ἢ ὀξείας αἰχμάς· καλεῖται οὕτω γενεὰ ἰχθύων φερόντων αἰχμὰς περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπίσης καὶ γένος ὀρθοπτέρων τῆς νοτίου Ἀμερικῆς.

ἀκανόνιστος, ος, ον· ὁ μὴ κανονικός, ὁ παρὰ τοὺς κανόνας, non régulier; ὁ μὴ κανονισθείς, non réglé, non réglementé; ‖ — διάταξις, [ἀρχιτ.] appareil irrégulier. βλ. ἔμπλεκτον· ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀκανόνιστον, irrégularité, n. f. ἡ ἀνωμαλία, ἀταξία. § [ἐκκλ.] ὁ παρὰ τὸν ἐκκλησιαστικὸν κανόνα, non reçu dans le canon.

ἀκανονίστως, [ἐπίρ.] ἄνευ κανονικότητος, irrégulièrement; χωρὶς κανόνα, sans règle; χωρὶς κανονισμόν, χωρὶς νὰ κανονισθῇ, sans règlement.

ἄκαντος, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] ἄτακτος, irrégulier, ère; ἀπειθής, désobéissant, e.

ἄκαος, ος, ον· [δημ.] ἄκαυτος, ὁ μὴ καείς, non brûlé, ée.

ἀκαπήλευτος, ος, ον καὶ ἀκάπηλος· ὁ μὴ καπηλευθείς, ὁ ἄδολος, ὁ ἀνόθευτος, non falsifié, non frelaté, non trafiqué; καὶ συνεπῶς ὁ ἀληθής, le vrai; ὁ καθαρός (ἄδολος), le pur; ὁ εἰλικρινής, le sincère; ὁ ἀδιάφθορος, l'intègre.

ἀκάπηλος, ος, ον· βλ. ἀκαπήλευτος.

ἀκαπηλεύτως, [ἐπίρ.] τοῦ ἀκαπήλευτος.

ἀκαπίστρωτος, ος ον· [δημ.] ὁ χωρὶς καπίστρι (φορβιά), qui est sans licou (ἢ licol), délicoté (ἐκφορβισμένος), «μουλάρι ἀκαπίστρωτο δὲν πιάνεται» «τ' ἀπόλυσεν ἔξω ἀκαπίστρωτο»· 2) μεταφ. [διάλ. Ἠπείρ.] ἀχαλίνωτος, ἄσωτος, ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονάς, οἱονεὶ ἀπολελυμένος ὡς τὸ ἀπολελυμένον ζῷον.

ἀκάπνιστος, ος, ον· ὁ μὴ καπνισθείς, qui n'est pas fumé ou enfumé, ἤτοι non fumé, non enfumé; ‖ ἀκάπνιστον μέλι, miel vierge ou miel de goutte=ἄπυρον, τὸ μὴ διὰ καπνίσματος (πυρᾶς) τρυγηθέν, qui n'a pas été fumé (chauffé) pour être récolté.

ἄκαπνος, ος, ον· ὁ ἄνευ καπνοῦ, sans fumée, qui est sans (qui ne produit pas de) fumée; ‖ — πυρῖτις, poudre sans fumée; ‖ ἄκαπνον μέλι, βλ. ἀκάπνιστος.

ἀκάρδιος, ος, ον καὶ ἄκαρδος· ὁ ἄνευ καρδίας, qui est sans cœur; ὁ ἀναίσθητος, insensible; § ξύλον ἀκάρδιον, bois sans cœur (ξύλον χωρὶς καρδιά)· § — καλεῖται ἐπίσης ὁ δειλός, le poltron, le lâche, ὁ μὴ ἔχων θάρρος, qui est sans courage.

ἄκαρδος, ον, ον· βλ. ἀκάρδιος, qui est sans cœur, ὁ μὴ ἔχων καρδίαν (=γενναιότητα, ἀνδρείαν), ἄνανδρος, qui n'est pas brave, ὅθεν δειλός, lâche; «εἶνε ἄκαρδος ἄνθρωπος».

ἀκαρεὶ ἢ **ἀκαρῆ** (ἐπίρ. τοῦ ἀκαρής) εὔχρηστον μετὰ προθέσεως, ἐν ἀκαρεῖ, ἤτοι ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, en un clin d'œil; en un instant; en un moment.

ἀκαρής, ής, ές, καὶ ἀκαριαῖος, α, ον· ὁ πολὺ μικρός, trop petit, βραχύς, trop court; καὶ μεταφ. ἀπείρως μικρόν, infiniment petit; στιγμιαῖον, instantané, momentané; ‖ ἐν ἀκαρεῖ, en un instant; aussitôt; ‖ οὐδ' ἐν ἀκαρεῖ, pas un seul instant; ‖ παρ' ἀκαρεῖ, à un rien près; peu s'en faut; presque.

ἄκαρι, εως, τό· μικρότατόν τι ζωΰφιον τυροῦ ἢ ἀλεύρου, acare, n. m. (λατ. acarus) καὶ ciron, n. m. ἡ γαλλικὴ αὕτη λέξις δίδεται δι' ὅλα τὰ μικρὰ ζωΰφια ἅτινα ζῶσιν ἐντὸς τῶν διαφόρων τροφῶν καὶ καταστρέφουσι ταύτας, καθὼς εἶνε τὰ ἀκαροειδῆ (acarides); § ἄκαρι, acare ou ciron de la gale, ζωϊκὸν δερματικὸν παράσιτον, ὅπερ θεωρεῖται τὸ κύριον παραγωγὸν αἴτιον τῆς ψώρας παρ' ἵππῳ. βλ. ψωρα.

ἀκαριαῖος, α, ον, καὶ ἀκαρίδιος, α, ον· ἀκαρής, μικρός, βραχύς, trop petit, trop court, infiniment petit, καὶ συνεπῶς στιγμιαῖος (χρόνος) instantané; momentané; § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀκαριαῖον, instantanéité, n. f.

ἀκαριαίως [ἐπίρ.], ἐν μιᾷ στιγμῇ, στιγμιαίως, instantanément; ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, en un clin d'œil.

ἀκαρίδιον, τό· βλ. ἀκαριοειδῆ.

ἀκαριοειδῆ (ἢ ἀκάρεις) (ἄκαρι, εἶδος), acarides, acariens (πρ. ri-in) (ἢ acarina) (ἄκαρι=σής, mite καὶ εἶδος), n. m. pl. ὀνομασία δοθεῖσα εἰς τάξιν μικροσκοπικῶν ἀραχνοειδῶν (arachnides), λαμβανόντων κοινῶς τὴν γαλλικὴν ὀνομασίαν mites (σής, σέος, οἱ σέες, σέων, σέας=ὁ σητός, ὁ μικρὸς σκώληξ ὁ κατατρώγων διάφορα ἀντικείμενα)· ‖ ἀκαρίδιον ἢ ἀκαρίς, un acaride ou un acarien· βλ. καὶ ἄκαρι.

ἀκαρπέω-ῶ, εἶμαι ἄκαρπος, ne point don-

ner de fruit ; εἶμαι ἄφορος, être stérile.

ἀκαρπία, ας, ἡ· ἡ ἀφορία, la stérilité, infécondité, n. f ; ἡ ἀγονία, infertilité, n. f. ἡ μὴ καρποφορία, infructuosité, n. f.

ἀκάρπιστος, ος, ον καὶ ἀκάρπωτος· ὁ μὴ παραγαγὼν καρπούς, qui n'a pas porté de fruits; ‖ ἀκάρπιστα πεδία=ἄφορα, sans récolte, ἄγονα, infertiles, stériles=des plaines (ou terrains) infertiles (stériles) ; § [ἐπὶ σίτου], mal fourni.

ἄκαρπος, ος, ον· ὁ μὴ κάμνων καρπόν, qui ne produit pas de fruit ; ἄνευ καρποῦ, sans fruit, infructueux, stérile; ἄφορος, infécond; ἄγονος, infertile ; § [μεταφ.] ἀνωφελής, inutile, infructueux ; (π. χ. προσπάθεια)· ‖ πληθ. ἄκαρπα [ἐπίρ.], sans fruit, en vain (ματαίως).

ἀκάρπως [ἐπίρ.], ἄνευ καρποῦ, infructueusement ; ‖ ἄνευ ἀποτελέσματος, ματαίως, en vain, inutilement ; ἀσκόπως, sans profit.

ἀκάρπωτος, ος, ον· ἄκαρπος, dont on ne recueille aucun fruit ; οὗτινος δὲν καρποῦνται, δὲν ἀπολαμβάνουσι, dont on ne jouit pas, συνεπῶς ὁ ἄχρηστος, inutile.

ἀκαρτέρητος, ος, ον· ἀνυπόφορος, qui ne peut être supporté, insupportable, ὁ μὴ καρτερῶν, ὑποφέρων· ‖ ὁ ἀνυπόμονος, qui manque de patience, impatient, e ; ‖ ὅντινα δὲν ἀναμένουσι, non attendu, inattendu, e.

ἀκαρύκευτος, ος ον· ὁ ἄνευ καρυκεύματος, ἀρτύματος, qui est sans assaisonnement, sans sauce, non assaisonné, ée ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν tout cru.

ἀκάρρωτος, ος, ον· ὁ μὴ καρρωμένος, qui n'est pas cloué, non cloué, ée.

ἀκατάβλητος, ος, ον· ὁ μὴ καταβαλλόμενος, non abattu ; difficile à abattre (à terrasser); ἀδάμαστος, indomptable ; ἀκούραστος, infatigable ; ἀκίνητος, σταθερός, ferme.

ἀκατάβρεκτος, ος, ον· ὁ μὴ καταβρεχθείς, non arrosé, ée.

ἀκατάγγελτος, ος, ον· ὁ μὴ καταγγελθείς, qui n'est pas dénoncé ; ἀπροσδόκητος, inopiné, ée ; inattendu, e ; ἀκήρυκτος (πόλεμος), non déclaré, ée.

ἀκαταγέλαστος, ος, ον· ὁ μὴ καταγέλαστος, dont on ne s'est pas moqué ; ὁ ἀπεριγέλαστος, non raillé (persiflé, bonni).

ἀκαταγώνιστος, ος, ον· ὁ μὴ καταγωνιζόμενος, ὁ ἀνίκητος, ὁ ἀκαταμάχητος, invincible ; ὁ ἀκατανίκητος, irrésistible ; ὁ ἀκαταπόνητος, infatigable.

ἀκαταδάμαστος, ος, ον· ὁ μὴ καταδαμαζόμενος, indomptable ; ὁ ἀκαταπόνητος, infatigable.

ἀκατάδεκτος, ος, ον· ἀπαράδεκτος, ὁ μὴ ἀποδεκτός, inadmissible ; ‖ ἐπίσης ὁ μὴ καταδεχόμενος, ὁ καταφρονῶν, dédaigneux, euse ; ὁ ὑπερήφανος, fier, ère.

ἀκαταδεξία, ας, ἡ· ἡ καταφρόνησις, dédain, n. m ; ἡ ὑπεροψία, fierté, n. f.

ἀκαταδίωκτος, ος, ον· ἀδίωκτος, ὁ μὴ καταδιωκόμενος, qui n'est pas poursuivi.

ἀκαταζήτητος, ος, ον· ὁ μὴ καταζητούμενος, qui n'est pas (ne pourrait être) recherché (réquis, poursuivi).

ἀκαταίβατα, [δημ. ἐπίρ.] χωρὶς νὰ ἐκπέσῃ ἐκ τῆς ἀξίας (τιμῆς), sans rien rabattre du prix; sans aucune remise; ἐπὶ ὡρισμένῃ τιμῇ, à prix fixe; ‖ πωλεῖ ἀκαταίβατα, il vend à prix fixe ; ‖ ἑκατὸν δραχμὰς ἀκαταίβατα, cent drachmes, pas un centime de moins.

ἀκαταίβατον, τό· [δημ.] καὶ

ἀκαταίβατος, ὁ· [δημ.] ἐπὶ τιμῆς, (ἀξίας), ὡρισμένος, σταθερός, fixe ; ἡ τελευταια τιμή· βλ. καὶ ἀκαταίβατα.

ἀκατάκαυστος, ος, ον· ὁ μὴ κατακαυθεὶς ἢ κατακαιόμενος, qu'on ne peut brûler.

ἀκατάκριτος, ος, ον· ὁ μὴ κατακριθεὶς [καταδικασθείς], qui n'est pas (ne peut être) blâmé [condamné] ; non blâmé,ée ; irréprochable.

ἀκατακρίτως, [ἐπίρ.] ἄνευ κατακρίσεως, sans blâme, sans reproche.

ἀκατάληκτος, ος, ον· ὁ μὴ καταλήγων, ὁ μὴ ἔχων τέλος, qui ne finit pas, qui ne cesse pas ; ἐν τῇ προσῳδίᾳ (ἐπὶ τῶν στίχων), ἀκατάληκτος, acatalectique, ἤτοι στίχος ἔχων πλήρη τὸν τελευταῖον πόδα (μέτρον), vers dont le dernier pied (mètre) est entier ; ἀκατάληκτος στίχος, vers acatalectique ou entier ; λέγουσιν ἐπίσης acatalecte.

ἀκατάληπτος, ος, ον· ὃν οὐ δύναταί τις καταλαβεῖν, qu'on ne peut saisir ou atteindre, ὁ ἄπιαστος, insaisissable ; ‖ ὁ μὴ καταλαμβανόμενος, ὁ ἄφθαστος, inaccessible ; ‖ ὁ μὴ κατανοούμενος, ὁ ἀκατανόητος, incompréhensible, inconcevable ; ὁ δυσνόητος, inintelligible ; καὶ ἰδ. ἐπὶ ἐμπορικῆς ἐπιστολῆς, ἢ τηλεγραφήματος, incompréhensible.

ἀκαταλήπτως, [ἐπίρ. προηγ.] κατὰ τρόπον ἀκατανόητον, d'une manière incompréhensible ; ἀκατανοήτως, incompréhensiblement.

ἀκαταληψία, ας, ἡ· τὸ ἀκατάληπτον, ἀκατανόητον, incompréhensibilité, n. f.

ἀκατάλληλος, ος, ον· ὁ ἀνάρμοστος, mal (ou non) approprié, impropre, ὁ μὴ εὔθετος, ἄκαιρος, mal à propos, indu,e ; ἀπρεπής, inconvenant ; ἄτοπος, déplacé, ée ; ἀσύμφωνος, discordant, e ; ἄκαιρος, inopportun, e ; ‖ εἰς ἀκατάλληλον ὥραν, à une heure indue ; ‖ ἀκατάλληλος παρατήρησις, observation déplacée; ‖ ἀκατάλληλος λέξις, mot impropre ; ‖ ἀκατάλληλος δι' ὑπηρεσίαν, impropre au service.

ἀκαταλληλότης, ἡ· τὸ ἀνάρμοστον, impropriété, n. f. τὸ ἀσύμφωνον, ἡ ἀσυμφωνία, la discordance ; τὸ ἀπρεπές, ἡ ἀπρέπεια, inconvenance, n. f.

ἀκαταλλήλως [ἐπίρ.], μὴ καταλλήλως, mal à propos ; ἀπρεπῶς, ἀτόπως, inconvenablement ; παραλόγως, indûment.

ἀκαταλόγιστος, ος, ον· ὁ ἀνυπολόγιστος, incalculable ; ‖ ζημία ἀκαταλόγιστος, perte incalculable ; § [νομ.], εἰς ὃν δὲν ἀποδίδεταί τι, ὅστις δὲν ἐνοχοποιεῖται, non imputable ; ‖ [μεταφ.], εἶνε ἀκαταλόγιστος, il est fou ; §

[οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀκαταλόγιστον, la non imputabilité.

ἀκατάλυτος, ος, ον· ὁ μὴ καταλυόμενος, non détruit, e; indestructible; ὁ ἀτελείωτος, interminable; ὁ ἄφθαρτος, inusable (π. χ. ἐπὶ ἐνδυμάτων, κλ.)· ὁ διαρκής, durable.

ἀκαταμάχητος, ος, ον· ὁ ἀκατανίκητος, ἀήττητος, ἀνίκητος, invincible; ὁ ἀκατάβλητος, indomptable; ὁ ἀπόρθητος, ὁ ἀκαταπολέμητος, inexpugnable; § ὁ ἀνυπέρβλητος, insurmontable; § ὁ μὴ ἀναιρετός, ὁ ἀνασκεύαστος, ὁ ἀναίρετος, irréfutable; || ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα, des arguments péremptoires; § ὁ ἀναντίστατος, irrésistible, εἰς ὃν δὲν δύναταί τις ν' ἀντιστῇ.

ἀκαταμαχήτως [ἐπίρ. προηγ.], invinciblement; κατὰ τρόπον μὴ ἀναιρετόν, ἀνασκευάσιμον, d'une manière irréfutable; ἀναντιστάτως, irrésistiblement.

ἀκαταμέτρητος, ος, ον· ὁ μὴ καταμετρούμενος ἢ καταμετρηθείς, ὃν οὐ δύναταί τις καταμετρῆσαι, non mésuré (arpenté, toisé); ὁ ἀμέτρητος, l'incommensurable, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ ἀπέραντος, ἀπεριόριστος, l'immense;

ἀκαταμήνυτος, ος, ον· ὁ μὴ καταμηνυθείς, non dénoncé (à la justice).

ἀκατανίκητος, ος, ον· ὁ μὴ κατανικώμενος, ἀνίκητος, invincible; ὁ ἀναντίστατος, irrésistible; ὁ ἀκατάβλητος, indomptable; ἀνυπέρβλητος, insurmontable.

ἀκατανικήτως [ἐπίρ. προηγ.], invinciblement; irrésistiblement.

ἀκατάνιφτος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] βλ. ἄνιπτος, ὁ μὴ νιφθείς, πλυθείς.

ἀκατανόητος, ος, ον· ὃν οὐ δύναταί τις κατανοῆσαι, incompréhensible; ἀκατάληπτος, inconcevable; δυσνόητος, ἀσαφής, inintelligible; ἀνεξήγητος, inexplicable.

ἀκατανοήτως [ἐπίρ. προηγ.], incompréhensiblement, inconcevablement.

ἀκατάντιαχτος, η, ον [διάλ. Οἰνόης]=ἀκατάστατος, désordonné, ée; χωρὶς καταντιά, ὁ μὴ καταντῶν εἴς τι «ἄνοστος κι'—» ἐπὶ τῶν ἀδεξίως καὶ ἐπισφαλῶς ἐνεργούντων.

ἀκαταπάτητος, η, ον· ὁ μὴ καταπατηθείς, non empiété, ée.

ἀκατάπαυστα, [ἐπίρ.] = ἀκαταπαύστως, ἀδιακόπως.

ἀκατάπαυστος, ος, ον· ἄπαυστος, ὁ· ὁ μὴ εἰς τέλος φερθείς, ὁ μὴ παύων, qui ne cesse pas, qui est sans relâche, incessant,e; συνεπῶς ὁ μὴ ἔχων τέλος, sans fin; ὁ ἀδιάλειπτος, le continu; ὁ διηνεκής, le continuel; ὁ παντοτεινός; le perpétuel; || [adj.], τὸ ἀκατάπαυστον = τὸ ἄπειρον, l'infini; τὸ ἀπέραντον, l'immense; || ἐπίσης ἀκατάπαυστος = ἀδιάκοπος.

ἀκαταπαύστως, [ἐπίρ. τοῦ προηγ.]=ἀδιακόπως, sans cesse, sans relâche; ἄνευ διακοπῆς, sans interruption, sans discontinuer; συνεχῶς, continuellement.

ἀκατάπειστος, ος, ον· ὁ μὴ καταπειθόμενος, non persuadé, ée; ὁ δυσκόλως καταπειθόμενος, difficile à persuader (à convaincre); impersuasible; ἐπίμονος, obstiné, ée.

ἀκαταπόνητος, ος, ον· ὁ μὴ καταπονούμενος ἢ καταπονηθείς, ὁ ἀκούραστος, infatigable; ὁ ἀκατάβλητος, indomptable.

ἀκαταπονήτως, [ἐπίρ.] infatigablement; indomptablement.

ἀκαταπόντιστος, ος, ον· ὁ μὴ καταποντιζόμενος ἢ καταποντισθείς, ἀκατάκλυστος, qui ne peut être submergé (inondé), insubmersible; ὁ μὴ βυθιζόμενος, qui ne s'enfonce pas, qui ne peut sombrer (s'enfoncer, couler bas, couler à fond; || ἀκαταπόντιστος, ον, insubmersible, εἶνε ἡ ἰδιότης ἣν ἡ ναυπηγία ἐπενόησε διὰ τὰ πολεμικὰ πλοῖα καὶ τὰ νέου τύπου ἐμπορικὰ τοιαῦτα, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μὴ βυθίζωνται ἐκ τῆς εἰσροῆς ἐν τῷ κύτει θαλασσίου ὕδατος, ἐν περιπτώσει ἐμβολῆς, προσαράξεως μετὰ ῥήγματος ἢ ῥήγματος ἐξ ὀδίδος, Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διῄρεσαν τὸ κῦτος (cale) τοῦ πλοίου εἰς πλεῖστα ὅσα στεγανὰ χωρίσματα (compartiments étanches) διὰ φραχτῶν στεγανῶν (cloisons étanches), χωρητικότητος ἐλαχίστης σχετικῶς πρὸς τὴν χωρητικότητα τοῦ πλοίου, ὥστε ἐν περιπτώσει ῥήγματος τὸ εἰσρέον ὕδωρ νὰ περιορίζηται εἴς τινα ἐκ τῶν χωρισμάτων τούτων, χωρὶς νὰ παραβλάπτῃ τὴν πλευστικότητα τοῦ πλοίου. Κατὰ τὸ αὐτὸ σύστημα ναυπηγοῦνται καὶ αἱ σωστικαὶ λέμβοι (canots de sauvetage).

ἀκατάποτος, ος, ον· ὁ μὴ καταπινόμενος ἢ καταποθείς, qui n'est pas ou qui ne peut pas être avalé (absorbé).

ἀκαταπράϋντος, ος, ον· ὁ μὴ καταπραϋνόμενος ἢ καταπραϋνθείς, qu'on ne peut adoucir (apaisé, calmé); ὁ ἀνεξιλέωτος, implacable; || ἀκαταπράϋντος, ὁ ἀνάρκωτος, non assoupi, inassoupi, e, adj.

ἀκαταπτόητος, ος, ον· ὁ μὴ καταπτοούμενος ἢ καταπτοηθείς, qui ne s'épouvante pas; ὁ ἄτρομος, l'intrépide.

ἀκαταπτοήτως, [ἐπίρ.] ἀτρομήτως, intrépidement.

ἀκατάργητος, ος, ον· ὁ μὴ καταργούμενος ἢ καταργηθείς, non aboli, inaboli, e; non supprimé, ée.

ἀκατάρτιστος, ος, ον· ὁ μὴ καταρτισθείς, qui n'est pas formé, informe; non formé, non constitué; ὁ ἀνοργάνιστος, non organisé, inorganisé, ée.

ἀκατάσβεστος, ος, ον· ὁ μὴ κατασβεννύμενος ἢ κατασβεσθείς, non éteint, e; ὁ ἄσβεστος, inextinguible; || ἀκατάσβεστος τίτανος, chaux non éteinte, ἤτοι ἄσβεστος μὴ δι' ὕδατος κατασβεσθεῖσα, δηλαδὴ ἄνυδρον ὀξείδιον ἀσβεστίου ἐξαγόμενον ἐκ καμίνων ἐν αἷς ἐπυρώθησαν ἀσβεστόλιθοι.

ἀκατάσειστος, ος, ον· ὁ μὴ κατασειόμενος ἢ κατασεισθείς, qui ne peut être ou qui n'est pas ébranlé; ὁ ἀκλόνητος, inébranlable.

ἀκατασκεύαστος, ος, ον· ὁ μὴ κατεσκευασμένος, non construit, e; non formé, informe;

ὁ ἀκατάσκευος, non fait, qui n'a pas été fait; ὁ μὴ εἰργασμένος, ὁ ἀδούλευτος, ὁ ἀκατέργαστος, non travaillé (ouvré) intravaillé, ée ; ὁ μὴ κατειργασμένος, non élaboré, ée.

ἀκατάσκευος, ος, ον = ἀκατασκεύαστος, informe ; ἐπίσης ἄτεχνος, qui est fait sans art; χονδροειδής, grossier, ère; ἁπλοῦς, simple.

ἀκαταστασία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις τάξεως, manque d'ordre, le désordre ; || ἡ σύγχυσις, confusion, n. f ; pêle-mêle, n. m ; ἡ ταραχή, ἡ ἀνησυχία, trouble, n. m ; ἡ ἀταξία, ἡ ταραχή, désarroi, n. m ; § **ἀκαταστασία**=ἀστασία, τὸ μὴ σταθερόν, τὸ ἄστατον, inconstance, n. f ; instabilité, n. f ; τὸ εὐμετάβλητον, variabilité, n. f; ἡ ἀβεβαιότης, incertitude, n. f ; ἐπὶ καιροῦ δὲ ἀστασία λέγεται τὸ εὐμετάβολον, variabilité, n. f.

ἀκατάστατος, ος, ον· ὁ ἐν κακῇ τάξει ὤν, qui est en mauvais ordre (mal en ordre), désordonné, ée ; ἐν ἀταξίᾳ, en désordre ; ἀνώμαλος, irrégulier, ère ; || ἀκατάστατος (ἄνθρωπος), κοινῶς τσαπατσούλης, brouillon, onne ; ἀκατάστατος, ἄστατος, ὁ μὴ σταθερός, l'inconstant, l'instable ; ὁ ἀβέβαιος, l'incertain ; ὁ εὐμετάβλητος, le variable ; ἐπὶ καιροῦ δὲ ἀκατάστατος, λέγεται ὁ ἄστατος, ὁ εὐμετάβλητος, variable, changeant.

ἀκατάστρεπτος, ος, ον· ὁ μὴ καταστρεφόμενος, indestructible, adj. καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸ ἄφθαρτον· || [οὐσ. οὐδ.] τὸ ἀκατάστρεπτον =τὸ ἄφθαρτον, indestructible, n. m.

ἀκατασχεσία, ας, ἡ· ἡ μὴ κράτησις, ἡ ἀκράτεια, incontinence, n. f. (λατ. incontinentia).

ἀκατάσχετος, ος, ον· ὁ μὴ κρατούμενος, qui ne peut être contenu (arrêté), ὁ ἀκράτητος, incontinent, ente ; ἀκάθεκτος, irrésistible ; σφοδρὸς ὁρμητικός, impétueux, euse ; § [νομ.] ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατασχεθῇ, qui ne peut être saisi, insaisissable.

ἀκατασχέτως, [ἐπίρ.], ἀκρατήτως, ἀσταματίστως, sans pouvoir être arrêté, sans s'arrêter ; ἀκαθέκτως, irrésistiblement ; σφοδρῶς, ὁρμητικῶς, impétueusement.

ἀκατάτακτος, ος, ον· ὁ μὴ καταταχθείς, ὁ μὴ τακτοποιηθείς, non rangé, non classé ; ὁ μὴ ἐν τάξει ταχθείς, non mis en ordre ; || ὁ μὴ καταταχθεὶς (εἰς τὸν στρατόν, κτλ.), non enrolé (engagé).

ἀκατάφλεκτος, ος, ον· ὁ μὴ καταφλεγόμενος, non brûlable ; ὁ μὴ καταφλεχθείς, ὁ ἄκαυστος, non brûlé, incombustible.

ἀκαταφρόνητος, ος, ον· ὁ μὴ περιφρονούμενος ἢ καταπεφρονημένος, non méprisé, ée ; non méprisable.

ἀκαταχώριστος, ος, ον· ὁ μὴ κατακεχωρισμένος, non inséré, ée ; ὁ ἀδιάτακτος, non classé, non rangé.

ἀκατέργαστος, ος, ον· ὁ μὴ κατειργασμένος ἢ μὴ κατεργασθείς, ὁ ἀδούλευτος, non travaillé, non ouvré, intravaillé, ée, ἢ ὅστις καὶ μετὰ τὴν κατεργασίαν μένει ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτοῦ καταστάσει, brut, e; ὁ ὠμός, cru, e ; ὁ τραχύς, rude ; || σίδηρος ἀκατέργαστος, fer écru, ἤτοι σίδηρος ὅστις ἐπυρακτώθη, ἀλλὰ δὲν κατειργάσθη διὰ τῆς σφύρας ἀρκούντως· || μάρμαρον ἀκατέργαστον (ἢ ἀνέργαστον, ἀλάξευτον, ἄξεστον=non taillé), marbre brut, ἤτοι τεμάχια μαρμάρου ὅπως ἐξήχθησαν ἐκ τοῦ λατομείου· || λίθος ἀκατέργαστος, pierre brute ; βλ. λίθος· § — [ἐπὶ δερμάτων], en croûte; en poil.

ἀκατεύναστος, ος, ον· ὁ μὴ κατευναζόμενος, ὁ μὴ κατευνασθείς, qui n'est pas (ne pourrait être) apaisé (calmé); ἀνήσυχος, troublé,ée; agité,ée; || ὁ μὴ κατακοιμισθείς, qui ne s'endort pas ; ἐγρήγορος, ἔξυπνος, éveillé,ée.

ἀκατηγόρητος, ος, ον· ὁ μὴ κατηγορηθεὶς (ἢ μεμφθείς), qui n'est pas ou ne saurait être accusé (blâmé); non accusé,ée; non blâmé, ée ; inaccusable ; ἄμεμπτος, imblâmable ; ἄμεμπτος, ἀνεπίληπτος, irréprochable, irrépréhensible ; ἄμεμπτος, ἀνεπίψογος, irréprouvé, ée.

ἀκατηγορήτως, [ἐπίρ. προηγ.] ἀμέμπτως, ἀνεπιλήπτως, irréprochablement.

ἀκατήχητος, ος, ον· ὁ μὴ ἔτι κατηχηθείς, διδαχθεὶς τὰ τῆς θρησκείας, qui n'a pas été catéchisé, non catéchisé, ée.

ἄκατια! [διάλ. Οἰνόης]=ὁ βραδέως ἐνεργῶν=ἀδέξιος, gauche ; maladroit, e ; βραδυκίνητος, lent, e ; lourd, e.

ἀκάτιον, ου, τό· (ὑποκορ. τοῦ ἄκατος)· 1) σκαφίς, ίδος, ἡ·=μικρὸν πορθμεῖον, esquif, n. m. μικρὸν πλοιάριον ἢ μικρὰ λέμβος, petite barque ἢ ἁπλῶς barque, barquerolle, n. f. ἢ barcarolle, n. f. ἤτοι λέμβος ἄνευ ἱστίων· || — πειρατικόν, petit brigantin ; || ἀκάτιον, κοινῶς μπιαντές, biadé, n.m. λέμβος μὲ ὀξεῖαν πρῷραν καὶ πρύμνην, ἐλαφρὰ καὶ ταχεῖα, μήκους 9 περίπου μέτρων, μὲ τὰς κώπας κατὰ ζεύγη ὥστε νὰ χειρίζωνται ὑφ' ἑνὸς κωπηλάτου, ἐν χρήσει ἐν Κωνσταντινουπόλει· || —τῶν ἀεροστάτων (κύμβη), nacelle, n. f. καλεῖται τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀεροστάτου ἔνθα τὸ ἕρμα κλπ. || — nacelle, βλ. κύμβη· 2) ἀκάτιον καλεῖται τὸ ἱστίον, διάφορον ἀπὸ «τὰ μεγάλα ἱστία» κυρίως σημαίνει τὰ μικρὰ ἱστία, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ μεγάλων καὶ ἐντεῦθεν λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ μεγάλου ἱστίου (la grande voile d'un vaisseau), συνεπῶς **ἀκάτιον** κοινῶς **ὁ τρίγκος**, misaine, n. f. καλεῖται τὸ κατώτατον καὶ τὸ μέγιστον σταυρωτὸν ἱστίον τοῦ πρώτου πρὸς πρῷραν μετὰ τὸν πρόβολον ἱστοῦ τῶν πλοίων (τοῦ καλουμένου **ἀκατίου ἱστοῦ**=mât de misaine), τὸ ἀναδενόμενον ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἀκατίου (vergue de misaine) ; || **ἡμιόλιον ἀκατίου**, misaine goëlette, n. f. κοινῶς **γκλίζα τουρκέτου**· τραπεζοειδὲς ἱστίον προσδενόμενον πρύμνηθεν τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ (mât de misaine) ἐπ' αὐτοῦ τε καὶ τοῦ κέρατος (corne) ; || **ἀφαιρετὸν ἀκάτιον**, κοινῶς **ἐγρετίδικος τρίγκος**, misaine de fortune, καλεῖται οὕτω τὸ ἀκάτιον τῶν ἡμιολιῶν καὶ τῶν κερκούρων, ὅπερ δὲν εἶνε μονίμως προσδεδεμένον ἐπὶ τῆς κεραίας, ἀλλ' ἐπαίρεται δι' ἐπαρτῶν καὶ ἐκφόρων· 3) **ἀκάτιον**, εἶδος ποτηρίου καὶ ἀγγείου, coupe,

n. f. ou vase, n. f. σχήματος λέμβου· 4) ἀκάτιον ἢ κύμβη, γυναικεῖον μικρὸν σανδάλιον, petit soulier de femme, nacelle (λατ. cymba).

ἀκάτιος, ὁ (ἱστός), mât de misaine, κοινῶς τουρκέτο, ὁ πρῶτος πρὸς πρῷραν μετὰ τὸν πρόβολον ἱστὸς τῶν πλοίων· βλ. καὶ ἱστὸς (mât); ‖ ὁ ἀκάτιος ἱστὸς τῶν μετὰ τριγωνικῶν ἱστίων (λατινίων=voiles latines) πλοιαρίων καλεῖται γαλλιστὶ trinquet, n. m.

ἀκατίτης, ου, ὁ· chaloupier, n. m. ναύτης τοῦ πληρώματος τῆς ἀκάτου (chaloupe).

ἀκατοίκητος, ος, ον· ὁ μὴ κατοικηθεὶς ἢ κατοικούμενος, qui n'est pas habité, inhabité, ée ; ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατοικηθῇ, inhabitable ; ὁ ἔρημος, désert, e.

ἀκατονόμαστος, ος, ον· ὁ μὴ κατονομαζόμενος, ὃν οὐ δύναταί τις κατονομάσαι, qui n'est pas nommé; que l'on ne peut nommer, innommé, ée, innominé, ée; § ἄγνωστος, inconnu, e; ἄσημος, insignifiant, e ; § ἀνέκφραστος, inexprimable; ἀνεκδιήγητος, ἄρρητος, ἀνέκφραστος, indicible ; § ἀχαρακτήριστος, inqualifiable.

ἀκατονομάστως, [ἐπίρ. τοῦ προηγ.] ἀνεκδιηγήτως, ἀνεκφράστως, indiciblement ; κατὰ τρόπον ἀνέκφραστον, ἀνεκφράστως, d'une manière inexprimable, inexprimablement ; ἀχαρακτηρίστως, d'une manière inqualifiable, inqualifiablement.

ἀκατόρθωτος, ος, ον· ὁ μὴ κατορθούμενος, ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων, qui ne réussit pas, irréussi, e ; ὁ μὴ γινόμενος, qui ne se fait pas, l'infaisable, l'impraticable ; ὁ ἀδύνατος, l'impossible ; § ὁ μὴ ἐκτελούμενος, ὁ ἀνεκτέλεστος, inexécutable ; § ὁ ἀδιόρθωτος, incorrigible, irréparable.

ἄκατος, ου, ἡ· chaloupe, n. f ; καλεῖται οὕτως ἡ μεγαλειτέρα καὶ ἰσχυροτέρα τῶν διπλοκώπων λέμβων πλοίου τινός, κινουμένη δι' ἱστίων ἢ κωπῶν καὶ προωρισμένη διὰ μεταφορὰν ἐφοδίων ἢ βαρέων ἀντικειμένων, δι' ἀνάσπασιν ἢ πόντισιν ἀγκυρῶν, καὶ διὰ πολεμικὰς ἐργασίας ὅτε καὶ ἐξοπλίζεται διὰ πυροβόλου τοποθετουμένου πρῴραθεν· βλ. ἐφόλκια· ‖ ἄκατος κανονιοφόρος, chaloupe canonnière; ἄκατος μετὰ καταστρώματος φέρουσα ἐπ' αὐτοῦ πυροβόλα, συνήθως 2, καὶ κινουμένη διὰ κωπῶν.

ἀκατράμωτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ κατραμωμένος, ὁ ἀπίσσωτος, ὁ ἀκώνιστος, non goudronné, ée ; βλ. ἀκέδρωτος.

ἄκαυλος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων καυλόν, qui n'a pas de tige, sans queue ; [βοτ.], acaule.

ἀκαύσιμος, ος, ον· ὁ μὴ καύσιμος, βλ. ἄκαυστος, incombustible, ὁ μὴ καιόμενος, imbrûlable, adj.

ἄκαυστος, ος, ον· καὶ ἄκαυτος (τὸ ἐναντίον τοῦ καύσιμος)· ὁ μὴ καυθείς, non brûlé; ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καῇ, ὁ μὴ καύσιμος, qui ne peut être brûlé, incombustible ; ‖ ἄκαυστος, ἄπρηστος, ὁ μὴ καιόμενος, imbrûlable, adj. ὁ δυσκόλως ἢ οὐδόλως καιόμενος.

ἀκαυτηρίαστος, ος, ον· ὁ μὴ καυτηριασθείς, non cautérisé, ée; ὁ μὴ ἔχων κεκαυμένα σημεῖα (ἐπὶ ἵππων, κλ.), non signé, non marqué d'un fer rouge ; ‖ [μεταφ.], ὁ μὴ στιγματισθεὶς (ὑπὸ ἐπονειδίστου πράξεως), non flétri, e ; non stigmatisé, ée.

ἄκαυτος, ος, ον· βλ. ἄκαυστος.

ἀκατούνευτος, η, ο· [διάλ. Νισύρου], ἀκατάστατος, désordonné, ée ; ἀκατανόητος ἄνθρωπος, incompréhensible.

ἀκαυχησία, ας, ἡ· ἡ μὴ καύχησις, absence de toute (ἢ manque de) jactance ; ἡ μετριοφροσύνη, la modestie.

ἀκαψάλιστος, ος, ον· [δημ.] ὁ μὴ καψαλισμένος, ἄφρυκτος, non grillé, ée.

ἀκέδρωτος, ος, ον· ὁ ἄνευ κεδρίας, κοινῶς ὁ ἀκατράμωτος, non goudronné, ée; ὁ ἐν τῇ φυσικῇ καταστάσει εὑρισκόμενος, franc, franche ; ‖ ἀκέδρωτον ἢ ἀκατράμωτον λέγεται συνήθως περὶ τῶν σχοινίων ὧν τὰ κλώσματα, ἤτοι τὰ στοιχεῖα ἐξ ὧν ταῦτα ἀποτελοῦνται, δὲν εἶνε περικεχρισμένα ἢ ἐμβεβαμμένα ἐν κεδρίᾳ· ἀκέδρωτα ἢ λευκὰ (ἀκατράμωτα) σχοινία, ἀκέδρωτον σχοινίον κοινῶς τὸ ἀκατράμωτο, franc -filin ; βλ. καὶ σχοινίον.

ἀκεῖνος, η, ο· [διάλ. Οἰν.] = ἐκεῖνος.

ἀκέλευστος, ος, ον· ὁ μὴ κελευθεὶς (διαταχθείς), ὁ ἀπρόστακτος, qui n'a pas été commandé, ée ; ὁ ἀπρόσκλητος, non invité, ée.

ἀκέλυφος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων κέλυφος (φλοῦδαν), sans écorce ; ἄνευ περικαλύμματος, sans enveloppe.

ἀκενοδοξία, ας, ἡ· τὸ εἶναί τινα ἀκενόδοξον, exemption de vaine gloire (de vanité) ; ἡ μετριότης, μετριοφροσύνη, la modestie ; ἡ σωφροσύνη, ἡ μετριότης, la modération.

ἀκενόδοξος, ος, ον· ὁ ἐλεύθερος κενοδοξίας, οἰήσεως, exempt de vanité ; ὁ μετριόφρων, modeste ; ὁ σώφρων, ὁ μέτριος, modéré, ée.

ἄκενος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων κενόν, sans vide.

ἀκέντητος, ος, ον· ὁ μὴ κεντηθείς, διὰ μετάξης ἢ ἄλλης κλωστῆς, non brodé, ée; non piqué, ée ; ‖ ὕφασμα ἀκέντητον, étoffe non brodé, ée ; «ἀκέντητο 'ποκάμισο, φλοκάτα, μαντίλι, κτλ.

ἄκεντρος, ον· acentre (προφ. san), n. m; ὁ μὴ ἔχων κέντρον (aiguillon), γένος κολεοπτέρων πενταμερῶν.

ἀκένωτος, ος, ον· ὁ μὴ κενωθεὶς ἢ κενούμενος, qu'on ne peut vider ; qui ne peut être vidé; non vidé, ée; non évacué, ée; ‖ —, ἀνεξάντλητος, intari, e ; ‖ ἀνεξάντλητος inépuisable (ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας) καὶ intarissable (ἐπὶ πηγῶν)· ‖ πηγὴ ἀκένωτος, source intarissable; § [ἐπὶ φαγητοῦ] ὁ μὴ παρατεθείς, non servi.

ἀκενώτως, [ἐπίρ.] ἀνεξαντλήτως, intarissablement.

ἀκέραιος, α ἢ ος, ον (καὶ ἀκέρηος) (α, κεράννυμι) (συγκ. ότερος, ὑπερθ. ότατος)· ἰδίως ἄκρατος, ἄδολος, καθαρός, pur, e ; μὴ μεμιγμένος, ἀμιγής, non mélangé, ée ; ‖ [μεταφ.] ὅλος, ὁλόκληρος, ὁλομελής, entier, ère ; qui est en son entier, tout entier ; πλήρης, complet, ète ; ἀπείρακτος, non entamé, ée ; ἀνέπαφος, intact, e ; σῶος καὶ ἀβλαβής, sain et sauf ; εἰ-

λικρινής, franc-che, sincère; || τὸ μνημεῖον αὐτὸ διετηρήθη σχεδὸν ἀκέραιον, ce monument s'est conservé presque en son entier; || [μαθ.] ἀκέραιος ἀριθμός, nombre entier, εἶνε ἡ ἔννοια ἡ ὁρίζουσα τὴν σχέσιν πλήθους τινὸς πραγμάτων πρός τι ἐξ αὐτῶν, θεωρούμενον ὡς μονάδα· || ἀκεραία συνάρτησις, fonction entière; || ἀκέραιον μονώνυμον, πολυώνυμον, monôme, polynôme entier; § ἀκέραιος, ἀδέκαστος, ἀδιάφθορος, τίμιος, intègre, probe; ἀδιάφθορος, incorruptible; || ἀκέραιος δικαστής, juge intègre; || χαρακτὴρ ἀκέραιος, caractère intègre.

ἀκεραιότης, ητος, ἡ· α) ἡ ἀβλαβὴς κατάστασις, conservation dans un état intact; βλ. ἀκέραιος· β) ἡ καθαρότης, pureté, n. f; ἡ γνησιότης, καθαρότης, légitimité, n. f; ἡ εἰλικρίνεια, franchise, n. f; sincérité, n. f; || ἀκεραιότης=τὸ ἀδέκαστον, τὸ ἀδιάφθορον, intégrité, n.f; incorruptibilité, n.f; || ἀκεραιότης χώρας τινός, l'intégrité d'un pays=ἡ διατήρησις τῆς χώρας ἐν ἀνεξαρτήτῳ, ἀβλαβεῖ καὶ ἀκεραίᾳ καταστάσει.

ἀκεραίως, [ἐπίρ.] ὁλοκλήρως, en entier, entièrement; ἀβλαβῶς, intactement; καθαρῶς, purement; ἀμιγῶς, sans mélange; εἰλικρινῶς, franchement; ἀδεκάστως, intègrement, avec intégrité.

ἀκέραστος, ος, ον· ἄκρατος, qui n'est point mêlé; ἀμιγής, non mélangé; ὁ μὴ μιγνυόμενος, qui ne se mêle point; || ὁ ἀπηλλαγμένος, ὁ ἐλεύθερος ἀπό τινος, exempt de; || [δημ.] ἀκέραστος, εἰς ὃν δὲν προσεφέρθη οἶνος ἢ χρήματα, non regalé, ée [de vin, etc.]; «ἡ νύφη εἶνε ἀκέραστη».

ἀκέρατος, ος, ον καὶ ἄκερος· ὁ μὴ ἔχων κέρατα, sans cornes.

ἀκέρδεια, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις κέρδους, manque de gain; καὶ ἐντεῦθεν ζημία, perte, n. f; βλάβη, dommage, n. m.

ἀκέρδετος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] βλ. ἀκέρδευτος, ὁ μὴ κερδαινόμενος, qui ne peut être gagné; ἀπαντᾷ καὶ ὡς κατάρα· «μωρ' ἀκέρδετο».

ἀκέρδευτος, η, ον· [δημ.] ὁ μηδὲν κερδίσας, qui n'a rien gagné (profité); non gagné.

ἀκερδής (έος-οῦς), ής, ές· α) ὁ ἄνευ κέρδους (ἄνευ ὠφελείας), ὁ μηδὲν κέρδος φέρων, qui est sans gain (sans profit, sans bénéfice); ὁ ἀδιαφόρευτος, improfitable; || —, ὁ ὀλίγον (ἢ μὴ) ἐπικερδής, peu (ou non) lucratif.

ἀκέρδιστος, η, ον, ὁ· ἀκέρδευτος, non gagné, ée.

ἀκερδῶς, [ἐπίρ.] ἄνευ κέρδους, sans gain; ἄνευ ὠφελείας, sans profit, sans bénéfice; ἄνευ συμφέροντος (ὠφελείας), sans avantage.

ἀκέριος, α, ον· [δημ.] βλ. ἀκέραιος.

ἄκερκος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων οὐράν, sans queue; ὁ ἄουρος, écaudé, ée.

ἀκερματία, ας, ἡ· τὸ μὴ ἔχειν κέρματα, manque de monnaie; ἡ ἀχρηματία, manque d'argent.

ἄκερος, ος, ον· βλ. ἀκέρατος· § **ἄκερος** (α, στερ. κέρας, corne) acère, n.m. et adj. ἄνευ κεράτων, κεραιῶν, προσακτρίδων (κερατίων), privé de cornes, d'antennes, de tentacules; || —n.m. εἶδος ἐντόμων κολεοπτέρων, πενταμερῶν, λεπιδοκέρων· || ἄκερα, acères, n.m. pl. μαλάκια ἄνευ προσακτρίδων (tentacules); || ἄκερα, acères, n. m. pl. ἄπτερα ἔντομα ἔχοντα σφήκωμα εἰς τὴν κεφαλήν, ἐν οἷς τάσσονται αἱ ἀράχναι, οἱ σκορπιοί, κλ.

ἀκέρωτος, η, ον· ὁ μὴ διὰ κηροῦ ἐπηλειμμένος (ἐπικεχρισμένος), non enduit de cire; «τὸ ῥάμμα βάνει ἀκέρωτο».

ἀκεστήρ, ῆρος, ὁ· ὁ θεραπεύων, qui guérit; ὁ πραΰνων, qui adoucit, qui calme; || ἀκεστὴρ χαλινός, siguette, n. f. ἢ mors à la siguette, στομίς τις ἢ χαλινὸς ὁ τὴν ἀγριότητα τοῦ ἵππου θεραπεύων, σωφρονίζων, δαμάζων (frein dompteur). Σοφοκ. Οἰδίπους ἐν Κολωνῷ 718 καὶ 840).

ἀκεστής, οῦ, ὁ· ὁ ῥαφεὺς ἢ ῥάπτης, tailleur, n. m.

ἀκέστρα, ας, ἡ· ἐκ τοῦ ἀκίς· ἡ ῥαπτικὴ βελόνη, (λατ. acus), ἡ ῥαφίς, aiguille à coudre, n. f. καὶ ἀκεστής=ὁ ῥαφεύς· κυρίως ὅμως ἀκέστρα, carrelet, n.m. ἢ φορμορραφίς, ίδος, ἡ, κοινῶς ἡ σακκορράφα καλεῖται μεγάλη τις βελόνη, ἐν δὲ τῷ ναυτικῷ καλεῖται καὶ ἱστιορραφίς· βλ. ῥαφίς· § ἀκέστρα, carrelet, n. m. καλεῖται ἐπίσης ξίφος οὗτινος τὸ ἔλασμα εἶνε εὐθύ, τριγωνικὸν καὶ λίαν λεπτόν.

ἀκέστρια, ας, ἡ· ἡ ῥάπτρια, la couturière.

ἀκεφαλία, ας, ἡ· [ἀνατ.], acéphalie, n.f. τελεία ἔλλειψις τῆς κεφαλῆς.

ἀκεφαλικός, ή, όν· acéphalique, adj. συνώνυμον τοῦ ἀκέφαλος, acéphale.

ἀκεφάλιος, ος, ον· acéphalien, ienne; πλ. ἀκεφάλια, acéphaliens, n. m. πατριὰ τεράτων μονοκόπων (unitaires) ἄνευ κεφαλῆς.

ἀκεφαλοβραχία, ας, ἡ· acéphalobrachie, n. f. (ki), τέρας ἀκέφαλον ἄνευ κεφαλῆς καὶ βραχιόνων.

ἀκεφαλοβραχίων, ων, ον γεν. ονος, acéphalobrache, n. et adj. (ἀκέφαλος, βραχίων), ὁ ἄνευ κεφαλῆς καὶ βραχιόνων.

ἀκεφαλογαστρία, ας, ἡ· acéphalogastrie, n. f. τερατογονία χαρακτηριζομένη διὰ τῆς ἐλλείψεως κεφαλῆς καὶ θώρακος.

ἀκεφαλογάστωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ (ἀκέφαλος, γαστήρ, ventre), acéphalogastre, n. et adj. ἔμβρυον ἐστερημένον κεφαλῆς καὶ τοῦ ἀνωτέρου μέρους τῆς κοιλίας.

ἀκεφαλοθωρακία, ας, ἡ· acéphalothoracie ἢ acéphalothorie, n. f. κατάστασις ἐμβρύου ἐστερημένου κεφαλῆς καὶ θώρακος.

ἀκεφαλοθώραξ, ος, ὁ καὶ ἡ (ἀκέφαλος, θώραξ, poitrine) [ἀνατ.], acéphalothore, adj. μὴ ἔχων κεφαλὴν καὶ θώρακα.

ἀκεφαλοκαρδία, ἡ· acéphalocardie, n. f. τερατογονία χαρακτηριζομένη διὰ τῆς ἐλλείψεως κεφαλῆς καὶ καρδίας.

ἀκεφαλόκαρδος, ος, ον· acéphalocarde, n. et adj. (ἀκέφαλος καὶ καρδία, cœur) [ἀνατομ.] λέγεται περὶ ἐμβρύου μὴ ἔχοντος κε-

φαλὴν καὶ οὔτε καρδίαν· ἐλλείπουσιν ἐπίσης οἱ πνεύμονες.

ἀκεφαλοκύστης, ὁ καὶ ἡ [ζῳολ.] (ἀκέφαλος, κύστη, vessie), acéphalocyste, n. γένος ὑδατίδων (hydatides) γεννωμένων εἴς τινα μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

ἀκεφαλοκυστικός, ή, όν· acéphalocystique, adj. ὁ περιέχων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὰς ἀκεφαλοκύστας· || οἴδημα ἀκεφαλοκυστικόν, tumeur acéphalocystique.

ἀκεφαλοποδία, ας, ἡ· acéphalopodie, n. f. τερατογονία χαρακτηριζομένη διὰ τῆς ἐλλείψεως κεφαλῆς καὶ ποδῶν.

ἀκεφαλόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ (ἀκέφαλος, ἄπους), acéphalopode, n. et adj. ἔμβρυον ἄνευ κεφαλῆς καὶ ποδῶν.

ἀκεφαλορραχία, ας, ἡ· acéphalorachie, (chi) n. f. [ἀνατ.], ἔλλειψις κεφαλῆς καὶ ῥαχοκοκκάλου (épine dorsale) εἰς ἔμβρυον.

ἀκεφαλόρραχις, ὁ καὶ ἡ (ἀκέφαλος, ῥάχις, épine du dos), acéphalorache, adj. [ἀνατομ.] ὁ μὴ ἔχων κεφαλὴν καὶ σπονδυλικὴν στήλην.

ἀκέφαλος, ος, ον· acéphalé, ée, συνώνυμον τοῦ acéphale.

ἀκέφαλος, ος, ον· ὁ ἄνευ κεφαλῆς, sans tête, qui manque de tête; acéphale ou acéphalien, ienne, adj. || τέρας ἀκέφαλον, un monstre acéphale; || [μεταφ.] ἄνευ ἀρχηγοῦ, ἤτοι ἄνευ τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς, sans chef; || ἀκέφαλος σύνοδος, concile acéphale, ἡ ἄνευ προέδρου· § [παθολ.] ἀκέφαλος, acéphale, n.m. τὸ μὴ ἔχον κεφαλήν· βρέφος γεννώμενον ἄνευ κεφαλῆς ἢ καὶ μέρους κορμοῦ ἢ μετὰ κολοβῆς κεφαλῆς· § ἄνευ ἀρχῆς, sans commencement, ἢ ἄνευ προοιμίου, sans préambule, προκειμένου περὶ βιβλίου· || ἀκέφαλος, tronqué au commencement, προκειμένου περὶ λέξεως, στίχου κτλ. || αἵρεσις ἀκέφαλος, secte sans chef; || ἀκέφαλος, ὁ κατὰ τὴν κεφαλὴν κεκομμένος, ὁ ἀκρότμητος, étêté; || ἧλος ἀκέφαλος, un clou étêté; || [μεταφ.] ἀκέφαλος, acéphale, ὁ μὴ ἔξυπνος, ὁ ἄμυαλος, sans cervelle, écervelé, ée; ὁ ἄφρων, ονος, insensé, ée.

ἀκεφαλοστομία, ας, ἡ· acéphalostomie, n. f. ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἀκεφαλοστόμου ἐμβρύου.

ἀκεφαλόστομος, ος, ον (ἀκέφαλος, στόμα, bouche)· [ἀνατ.]. acéphalostome, adj. μὴ ἔχων κεφαλήν, ἀλλ' οὗτινος, τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος ἔχει ὀπὴν ἐν εἴδει στόματος.

ἀκεφαλόχειρ, ειρ, ὁ καὶ ἡ· acéphalochire (ki), n. et adj. (ἀκέφαλος καὶ χείρ, main); ἔμβρυον ἄνευ κεφαλῆς καὶ χειρῶν.

ἀκεφαλοχειρία, ας, ἡ· acéphalochirie (ki) n. f. [ἀνατ.] ἔλλειψις κεφαλῆς καὶ χειρῶν εἰς ἔμβρυον.

ἀκή, ῆς, ἡ· βλ. ἀκίς, ίδος, ἡ.

ἀκήδεια, ἡ· βλ. ἀκηδία.

ἀκηδεμόνευτος, ος, ον· α') ὁ παρημελημένος, mal gardé, négligé, ée; β') ὁ ἄνευ κηδεμονίας ἢ κηδεμόνος, qui n'a pas de curateur, sans protection, sans curatelle.

ἀκήδεστος, ος, ον· α') ἀφρόντιστος, ἠμελημένος, négligé, ée; ἐγκαταλελειμένος, abandonné, ée, καὶ ἰδίως ἄταφος, non enterré; β') ἀκηδής, ὁ μὴ φροντίζων τινὸς=περί τινος, ὁ ἀμελής, négligent, e; ὁ περὶ οὐδενὸς φροντίζων, ὁ ἄφροντις, l'insouciant, l'incurant.

ἀκηδέστως, [ἐπίρ.] ἀμελῶς, négligemment; ἀδιαφόρως, avec indifférence; ἄνευ φροντίδων, insoucieminent.

ἀκήδευτος, ος, ον· ὁ μὴ κηδευθείς, non enterré, ée; ὁ μείνας ἄταφος (ἄνευ ταφῆς), laissé sans sépulture, privé de sépulture; || [διάλ. Καρπάθ.] ἀκή(δ)ευτος=ἀνυπόφορος.

ἀκηδέω-ῶ· ἀμελῶ τινος, négliger; δὲν φροντίζω τινός, ne pas s' occuper de.

ἀκηδής, (έος-οῦς), ής, ές· α') ὁ μὴ φροντίζων τινὸς=περί τινος, ὁ ἀμελής, négligent, e; ὁ περὶ οὐδενὸς φροντίζων, ὁ ἄφροντις, insouciant, e; incurant, e; ὁ ῥᾴθυμος, indolent, e; β') ὁ παρημελημένος, négligé, ée; καὶ ἰδίως ὁ ἄταφος, ὁ ἀκήδευτος, non enterré, ée.

ἀκηδία, ας, ἡ καὶ ἀκήδεια· ἡ ἔλλειψις φροντίδος, défaut de soin; ἡ ἀφροντισία, insouciance, n. f; incurie, n. f; ἡ ἀδιαφορία, indifférence, n. f; ἡ παραμέλησις, négligence, n. f; ἡ ῥᾳθυμία, indolence, n. f; § ἐνίοτε λύπη, μελαγχολία, ἀποθάρρυνσις, découragement, abattement, n. m.

ἀκηδῶς [ἐπίρ. τοῦ ἀκηδής], μετ' ἀμελείας, avec négligence; ἀμελῶς, négligemment; ἄνευ φροντίδος, ἀφροντίστως, insoucieniment; μετὰ ῥᾳθυμίας, avec indolence; ῥαθύμως, indolemment.

ἀκηλίδωτος, ος, ον· ὁ μὴ κηλιδωθεὶς ἢ ὁ μὴ ἔχων κηλῖδα, qui est sans tache (sans souillure), sans macule; ὁ καθαρός, non sali, e; ὁ ἀνεπίληπτος, irréprochable; || βίος ἀκηλίδωτος, vie sans tache ἢ vie irréprochable; § καθαρός, μὴ φέρων κηλῖδας, ἢ σημεῖα ἐπὶ τοῦ δέρματος, immaculé, ée; || ζῷον, πτηνόν, ἰχθὺς ἀκηλίδωτος, animal, oiseau, poisson immaculé.

ἀκηλιδώτως [ἐπίρ.], ἄνευ κηλῖδος, sans tache; ἀνεπιλήπτως, irréprochablement.

ἀκήπευτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐν τῷ κήπῳ καλλιεργούμενος, qui n'est pas cultivé en jardin; ὁ μὴ καλλιεργούμενος, non cultivé, ée; συνεπῶς ὁ ἄγριος, sauvage; || φυτὸν ἀκήπευτον, plante sauvage.

ἄκηπος, ος, ον· ἄνευ κήπου, sans jardin; || κῆπος ἄκηπος (ὅστις δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ κῆπος), un jardin qui n'en est pas un.

ἀκήρατος, ος, ον· ἀκέραιος, entier, ère; καθαρός, pur, e; clair, e; ἀμιγής, sans mélange ἢ sans alliage; ὁ μὴ μεμολυσμένος, ὁ μὴ διεφθαρμένος, non altéré, ée;

ἀκηρυκτεὶ καὶ ἀκηρυκτὶ [ἐπίρ.] βλ. ἀκήρυκτος· ἄνευ προηγηθείσης ἀγγελίας, χωρὶς ν' ἀναγγελθῇ προηγουμένως ὑπὸ κήρυκος, sans proclamation, sans déclaration préalable.

ἀκήρυκτος, ος, ον· ὁ μὴ ὑπὸ κήρυκος κεκηρυγμένος πόλεμος, ὁ μὴ κεκηρυγμένος, non proclamé, ée; non déclaré, ée; ὁ ἀκήρυκτος, ὁ αἰφνίδιος πόλεμος, qui n'a pas été déclarée (en

parlant d'une guerre) ἤ non précédée de déclaration (οὔτινος δὲν προηγήθη διακήρυξις· || — λέγεται ὁ πόλεμος ἐν ᾧ οὐδεὶς κῆρυξ γίνεται δεκτὸς φέρων προτάσεις περὶ εἰρήνης, συνεπῶς ἀδιάλλακτος, implacable, irréconciliable; || — ἐπίσης σημαίνει ἄγνωστος, inconnu, e; κεκρυμμένος, κρυπτός, caché, ée; || σῶμα ἀκήρυκτον, corps inconnu=ἄγνωστον.

ἀκηρύκτως, [ἐπίρ.] ἤ ἀκηρυκτεί.

ἀκήρωτος, ος, ον· ὁ μὴ μὲ κηρὸν ἠλειμμένος, non enduit de cire, non ciré, ée.

ἀκίβδηλος, ος, ον· ὁ μὴ κίβδηλος, non falsifié (ἐπὶ νομισμάτων)· ὁ ἀνόθευτος, non altéré, ée; non falsifié, ée; ὁ καθαρός, ὁ ἄδολος, pur, e; sincère; ὁ ἀληθής, véritable; ὁ δόκιμος (ὁ καλός, ὁ ἁρμόδιος), de bon aloi (ἐπὶ ἐμπορευμάτων, κτλ.).

ἀκιβδηλία, ας, ἡ· τὸ δόκιμον, bon aloi.

ἀκιβδήλως, [ἐπίρ.] ἀνοθεύτως, sans falsification, sans altération; εἰλικρινῶς, ἀδόλως, sincèrement, franchement.

ἀκί(δ)α, ἀκι(δ)ίζω, [διάλ. Καρπάθ.] τὸ κατὰ τὴν ἀφὴν ἀκιδωτόν, ἡ ἀκὶς (τοῦ ἰχθύος, κτλ.), βλ. ἀκίς.

ἀκίδιον, ου, τό· μικρὰ ἀκίς, petite pointe; || ἀκίδιον τοῦ ἀγκίστρου, la pointe de l'hameçon, ὅπερ γαλλιστὶ barbillon καὶ dardillon καλεῖται, ἐφ' οὗ κατέχεται ὁ ἀγρευθεὶς ἰχθύς.

ἀκιδοφόρος, ος, ον· ὁ φέρων ἀκίδας, acuminifère, adj. [ζωολ.].

ἀκιδόφυλλος, ος, ον· acuminofolié, ée; βλ. βελονοφόρα [βοτ.].

ἀκιδώδης, ης, ες· ὁ ἀγκιδωτός, ὁ ἀκίδας ἔχων, σουβλερός, pointu, e.

ἀκιδωτός, ή, όν· ὁ ἀκίδαν ἔχων, garni d'une pointe; ὀξύς, σουβλερός, à pointe; pointu, e; barbillonné, ée; βλ. ἀκίδιον· || ἐπὶ ὅπλου, βελονωτός, à aiguille.

ἀκινάκης, ου, ὁ· cimeterre, n. m. (λατ. acinace)· ἀκινάκης εἶνε λέξις Περσική, ἣν παρέλαβον εἰς τὴν γλῶσσάν των οἱ Ἕλληνες, ἐσήμαινε δὲ μικρὰν εὐθεῖαν μάχαιραν, ἤτοι βραχὺ εὐθὺ ξίφος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Πέρσαις καὶ τοῖς ἀνατολικοῖς ἔθνεσιν, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Σκύθαις· τὸ ξίφος τοῦτο ἦτο ἐξηρτημένον ἀπὸ ζώνης δερματίνης κατὰ τὸν δεξιὸν μηρόν.

ἀκίνδυνος, ος, ον (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος)· ὁ ἄνευ κινδύνου, qui est sans danger; exempt de danger; ὁ μὴ κινδυνώδης, qui n'est pas dangereux, non dangereux; συνεπῶς ἀκίνδυνος=ἀσφαλής, sûr, e; § [οὐδ. οὐσ.], τὸ ἀκίνδυνον = ἡ ἀσφάλεια, la sécurité = ἡ ἔλλειψις κινδύνου, l'absence de danger; || ἐκ τοῦ ἀκινδύνου = ἄνευ κινδύνου, sans danger, ἰδίως ἐκ τῆς ἀκινδύνου θέσεως· || ἐν ἀκινδύνῳ καταστάσει, hors de danger.

ἀκινδυνότης, ητος, ἡ· ἔλλειψις κινδύνου, absence de danger; ἡ ἀσφάλεια, la sécurité.

ἀκινδύνως [ἐπίρ.], ἄνευ κινδύνου, sans danger, sans risque; συνεπῶς ἀσφαλῶς, en [toute] sûreté.

ἀκινησία, ας, ἡ· τὸ μὴ κινεῖσθαι, immobilité, n. f; ἡ ἀδράνεια, inertie, n. f. || ἡ ἀκινησία τῶν ὑδάτων, la stagnation (στάσις) des eaux (καὶ ἐν γένει τῶν ὑγρῶν)· || ἀκινησία ἔργων = ἀπραξία, ἀπρασία, ἡ ἔλλειψις ἔργων, la stagnation des affaires, ἤτοι διακοπὴ ἐργασιῶν χρηματιστικῶν, ληψοδοσίας, ἐμπορίας· || τὸ ἐμπόριον εὑρίσκεται ἐν ἀκινησίᾳ (ἀπραξίᾳ), le commerce est dans un état de stagnation; § ἐν ἀκινησίᾳ, ἐν ἀδρανείᾳ, en panne=ἐν ἀνακωχῇ· βλ. λέξιν· || τηρῶ ἐν ἀκινησίᾳ τὸ στράτευμα ἐκτεθειμένον εἰς τὸ ἐχθρικὸν πῦρ= σταματῶ τὸ στράτευμα, laisser une troupe en panne; || ἀκινησία (ἐν τῷ στρατῷ), ἡ ἐν προσοχῇ στάσις, immobilité sous les armes; || ἵσταμαι σταθερῶς ἐν ἀκινησίᾳ (ἠρεμίᾳ) être de pied ferme.

ἀκινητέω-ῶ· βλ. ἀκινητῶ.

ἀκίνητα, τά, les immeubles, n.m. καλοῦνται τὰ πράγματα τὰ φύσει τοιαῦτα ὡς, οἰκίαι, ἀγροί, κτλ. ἢ τὰ ἀποτελοῦντα παρακολούθημα ἀκινήτου. Παρακολούθημα δὲ ἀκινήτου εἶνε πᾶν τὸ μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένον· τοιοῦτον εἶνε τὸ προσαύξημα αὐτοῦ πρὶν ἢ ἀποχωρισθῇ, οἷον φυτά, δένδρα, ὀπῶραι, δημητριακοὶ καρποὶ καὶ ὅσα ἡ γῆ παράγει, καὶ πᾶν παράρτημα ἀκινήτου, οὗ ἄνευ δὲν δύναται νὰ γείνῃ χρῆσις αὐτοῦ, ἢ ὁ νόμος ἢ ὁ ἰδιοκτήτης προσδιώρισεν εἰς διαρκῆ χρῆσιν αὐτοῦ, οἷον γεωργικὰ ἐργαλεῖα, μηχαναί, σπόρος, ζῷα κλπ.

ἀκίνητος, ος, ον· ὁ μὴ κινηθεὶς ἢ κινούμενος, qui ne se meut pas, qui ne bouge pas; ἀμετακίνητος, immobile; ἀμετάβλητος, immuable; στερεός, ἀκλόνητος, fixe, inébranlable; ἀδρανής, inerte; || ὅ,τι δὲν δύναται νὰ μετακινηθῇ τῆς θέσεώς του, qui ne peut bouger (être remué) de sa place, ὁ ἀμετάβλητος, immuable; || —, qui ne bouge pas; «ἐκίνησε ὁ ταξειδιώτης ἢ ἀκόμη»; «ὄχι, εἶνε ἀκίνητος ἀκόμη»· «μύλος ἀκίνητος» «ἀγέλη ἀκίνητη»· «ψίκι ἀκίνητο»· || τὰ κτήματα, οἰκίαι, ἄμπελοι, ἀγροί, κτλ. «κινητὰ καὶ ἀκίνητα» καὶ «ἀκίνητος περιουσία=ἡ μὴ κινουμένη»· «τὰ μὴ κινούμενα πράγματα»· βλ. ἀκίνητα, les immeubles; || νερὰ ἀκίνητα, ἅτινα καὶ στεκάμενα ἢ στεκούμενα λέγονται, εἶνε ὅταν δὲν τρέχωσι, τὰ λιμνάζοντα ὕδατα, les eaux stagnantes; || ἡ γῆ ἐνομίζετο ἀκίνητος, on croyait que la terre était immobile; || μέλος [σώματος] ἀκίνητον (ἀδρανές), membre inerte; || —, immobilier, ère, ἐξ ἀκινήτων πραγμάτων ἢ κτημάτων συγκείμενος· || κληρονομία ἀκινήτων, succession immobilière, ὡς τῶν ἀγρῶν, οἰκιῶν, κτλ. || ἀκίνητα κτήματα, (ἀντικείμενα), effets immobiliers; || [νομ.] πώλησις, κατάσχεσις ἀκινήτου, vente, saisie immobilière; || ἀγωγὴ περὶ ἀκινήτων κτημάτων, action immobilière; || κληρονόμος ἀκινήτων κτημάτων, héritier immobilier; || ἐκληρονόμησε τὰ ἀκίνητα, il hérita de tout l'immobilier; § [οὐσ. ἀρσ.] τὸ ἀκίνητον, immeuble, n. m; || τὰ ἀκίνητα (κτήματα), les immeubles, ἤτοι τὰ ἔγγεια ὑπάρχοντα ἢ κτήματα· βλ. ἀκίνητα· || κατέσχεσαν ὅλα τὰ ἀκίνητα κτήματά του, on a

saisi tous ses immeubles; || ἐτοποθέτησεν ὅλα τὰ χρήματά του εἰς **ἀκίνητα** (κτήματα), il a placé tout son argent en biens-fonds; || ἡ πώλησις ἀκινήτου, la vente d'un immeuble; || τὰ γήπεδα καὶ αἱ οἰκοδομαὶ εἰσὶν ἐκ φύσεως ἀκίνητα (κτήματα), les fonds de terre et les bâtiments sont immeubles par nature; § — θάλασσα, βλ. **στάσιμος**, étale; § ἀκίνητος, ος, ον ἢ **στάσιμος**, ος, ον· dormant, e, λέγεται ἐν ταῖς τέχναις πᾶν ἔργον ἢ μέρος αὐτοῦ ὅπερ εἶνε ἐστερεωμένον καὶ δὲν κινεῖται· || ουσ.] ἀκίνητον μέρος ἢ ἀρχή, dormant, n. m. καλεῖται ἐν τῷ ναυτικῷ τὸ σημεῖον ἐξ οὗ εἶνε ἀναδεδεμένον σχοινίον τι.

ἀκινητῶ(έω), μέλ. ήσω, εἶμαι ἀκίνητος, être (rester) immobile; ἡσυχάζω, être (rester) en repos ou en place; || ἀκινητέω-ῶ, τὸ νὰ μὴ δύναταί τις νὰ κινηθῇ, être en panne. σημαίνει δὲ κυρίως ἐν τῇ στρατιωτ. γλώσσῃ εὑρίσκομαι ἐκτεθειμένος εἰς τὰς ἐχθρικὰς βολὰς χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ βάλλω· βλ. ἐν ἀκινησίᾳ· § ἀκινητῶ, étaler βλ. καὶ **στάσιμος**· § [ναυτ.] ἀκινητῶ, amortir, μένω ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, μένω στάσιμος· || πλοῖόν τι μένει στάσιμον (ἀκινητεῖ) (un navire est amorti), ὅταν ἐξοκεῖλαν ἕνεκα τῶν ῥηχῶν τῆς ἀμπώτιδος ἢ σταθὲν κάπου ἕνεκα ταύτης, ἐπέρχονται αἱ μικραὶ παλίρροιαι (mortes-eaux) αἵτινες τὸ ἀναγκάζουσι ν' ἀναμείνῃ τὰς μεγάλας παλιρροίας (fortes marées), ἵνα δυνηθῇ νὰ πλεύσῃ.

ἀκινήτως, [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ κινηθῇ, sans se mouvoir; ἄνευ κινήσεως, sans mouvement; immobilement.

ἀκίς, ίδος, ἡ· ἢ ἀκή, ῆς, ἡ· pointe n. f. καλεῖται οὕτω πᾶν σουβλερὸν ἢ ἀγκαθωτόν, ἡ ἄκρα κορυφῆς, γενικώτερον δὲ **ἀκίς, ἀκή, αἰχμή**, ἀκμή, ἀκωκὴ καὶ κοινῶς **μύτη**=pointe, n.f. ἀναλόγως τοῦ πράγματος, καλεῖται ὀξεῖα ἄκρα ἀντικειμένου τινός· || ἀκίς, le piquant (κέντρον, l'aiguillon, σιδηρᾶ τις ἄκρα ἢ μύτη πρὸς κέντισιν· || ἀκὶς μικρὰ ἢ ἀκίδιον, barbillon, n. m; || ἡ ἀκὴ τῆς βελόνης (τὸ ἄκρον τῆς βελόνης), la pointe de l'aiguille; || ἀνασταλτικὴ ἀκίς, pointe d'arrêt; || ἀκὶς τοῦ ναυκλάστρου, pointe de torpille, μεταφ. ἡ ῥὶς αὐτοῦ (ἡ μύτη=le nez); || — ἀλεξικεραύνου, pointe de paratonnerre; || ἀκὶς λιθοξόου (λιθοτόμου), pointe de tailleur de pierre; αἱ ἀκίδες αὗται τῶν λιθοξόων οὖσαι διαφόρου πάχους καλοῦνται κοινῶς βελόνια· || ἀκὴ ἢ κορυφὴ τοῦ στοχάστρου, pointe ou sommet du guidon; || ἀκίδες κοινῶς ἡ βελόνες (ἢ ἧλοι καρφιδοειδεῖς), pointes de Paris; || ἀκίδες Σμύρνης, pointes de Smyrne; || ἀκίδες ἐπίχρυσοι, pointes dorées; || ἀκίδες ἐπίπλων, pointes de meubles; || ἀκίδες ὀρειχάλκιναι, pointes ἢ clous d'épingle; || ἀκίδες ἐπιχαλκώσεως (ἢ ἧλοι ἐπιχαλκώσεως) [ναυτ.], pointes ou clous de doublage; μικροὶ χάλκινοι ἧλοι (πρόκες) δι' ὧν ἡλοῦται ἡ ἐπιχάλκωσις ἐπὶ τῆς γάστρας πλοίου· || ἀκὶς τρίγωνος, pointe, n. f. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ διὰ νύξεως διαίρεσις τῶν ἱστῶν, συγχρόνως δὲ καὶ ἡ ἐκροὴ ῥευστῶν (ἐξιδρωμάτων, κτλ.)

ἀκκαπαρκάζω, accaparer, δίδω καπάρο· βλ. **καπάρον** (ἀρραβών).

ἀκκαπάρκασμα, ατος, τό· accaparement, n. m. τὸ λαμβάνειν ἢ δίδειν καπάρο, accaparer; βλ. καπάρον.

ἀκκαπαρκαστής, οῦ, ὁ· ὁ δίδων καπάρο accapareur, euse.

ἀκκίζομαι, προσποιοῦμαι ὅτι δῆθεν δὲν θέλω τι ὅπερ ὅμως πολὺ ἐπιθυμῶ, ἰδ. ἐπὶ γυναικῶν, minauder, ἐπιτηδεύομαι τρόπους φιλαρέσκους· βλ. καὶ ἀκκισμός.

ἄκκισμα, τό, καὶ

ἀκκισμός, οῦ, ὁ· ἡ προσποίησις, simulation, n. f; προσποίησις ἢ ἐπιτήδευσις, simagrée, n. f; ἐπιτετηδευμένος τρόπος, manière affectée, καὶ συνήθως εἰς τὸν πληθυντικόν, ἐπιτετηδευμένοι τρόποι, façons, n. f. ou minauderies, n. f.

ἀκκιστής, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἀκκιζόμενος, minaudier, ère; βλ. ἀκκίζομαι.

ἀκκουμβάω-ῶ, [δημ.] βλ. ἀκουμβάω-ῶ.

ἀκκούμπισμα, [δημ.] βλ. ἀκούμβισμα.

ἀκκουμπιστῆρι, [δημ.] βλ. ἀκουμβιστῆρι.

ἀκκουμπάω-ῶ, [δημ.] βλ. ἀκουμβάω-ῶ.

ἀκλάδευτος, ος, ον· ὁ μὴ κλαδευθείς, qui n'a pas été ébranché (élagué); non taillé (ébranché, élagué); || κλῆμα ἀκλάδευτον, vigne qui n'a pas été taillée; || ἀμπέλι ἀκλάδευτο, δένδρο ἀκλάδευτο.

ἄκλαυστος, ος, ον καὶ

ἄκλαυτος, ος, ον· (α, κλαίω)· ὁ μὴ κλαυσθείς, qui n'est pas pleuré; ἀθρήνητος, non pleuré, impleuré, ée; ὁ μὴ κλαίων, qui ne pleure pas; ὁ μὴ κλαύσας, qui n'a pas pleuré; «πῆγε ἄκλαυτος»· «τὸν ἔθαψαν ἄκλαυτον».

ἀκλεής, (έος-οῦς), ής, ές· ὁ ἄνευ κλέους, sans gloire, privé de gloire; ὁ ἄδοξος, l'inglorieux; ὁ ἀφανής, l'inconnu; ὁ ἄσημος, l'obscur.

ἀκλείδωτος, η, ον· ὁ μὴ κλειδωμένος, ὁ μὴ κλεισμένος διὰ κλειδός, non fermé à clef; non mis sous clef; π. χ. σεντοῦκι ἀκλείδωτο.

ἀκλέϊστος, ος, ον· ὁ μὴ κλεϊσθείς, non loué, ée; ὁ μὴ δοξασθείς, non illustré (glorifié).

ἄκλειστος, ος, ον· καὶ ἄκληστος· ὁ μὴ κεκλεισμένος, non fermé, ée; ὁ ἀνοικτός, ouvert, e; || ὅλα τὰ παράθυρα ἦσαν ἄκλειστα, toutes les fenêtres étaient ouvertes.

ἄκλεφτος, ου, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.], qui n'a pas été volé; «ὁ μὴ κεκλεμμένος· ἄκλεφτο σπίτι=ὅπερ δὲν ἐκλέφθη» «αὐτὸς δὲν ἄφησε κανένα ἀμπέλι ἄκλεφτο, καμμιὰ μηλιὰ ἄκλεφτη».

ἀκλεῶς [ἐπίρ.], ἀδόξως, sans gloire, inglorieusement; ἀσήμως, obscurement; ἀφανῶς, ἀγνώστως, inconnument.

ἀκληρία, ας, ἡ· στέρησις κλήρου (κληρονομίας), privation de la part qu'on devait avoir (de l'héritage); κατ' ἐπέκτασιν καὶ γενικῶς δυστυχία, malheur; πενία, pauvreté; § **ἀκληρία**, ἡ ἔλλειψις κληρονόμων (τέκνων), manque d'héritiers (d'enfants).

ἀκληρονόμητος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων κλη-

ρονόμον, ἑπομένως ἄτεκνος, sans héritier; ὁ μὴ ἔχων νὰ κληρονομήσῃ, sans héritage; ὁ μὴ κληρονομηθείς, non hérité, ée.

ἄκληρος, ος, ον· ὁ ἄνευ κλήρου, qui n'a point de lot dans un tirage; ὁ ἄνευ μέρους, qui n'a point de part à; ὁ ἄνευ κληρονομίας, qui est sans héritage, sans patrimoine; καὶ ἐντεῦθεν ὁ πτωχός, ὁ ἐνδεής, ὁ ἄπορος, le pauvre, ὁ δυστυχής, le malheureux. § ἄκληρος, ὁ μὴ ἔχων κληρονόμους (τέκνα), qui n'a pas d'héritiers (d'enfants); sans héritiers, sans enfants; || ἄκλερος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] ἄκληρος (βλ. λέξιν), ὁ πτωχός, ὁ ἄνευ κληρονομίας· «ἄκλερος καὶ ἀμανίκωτος» ἐπὶ τῶν πενιχρῶς διαγόντων ἢ ἀτελεσφόρως ἐργαζομένων.

ἀκλήρωτος, ος, ον· ὁ μὴ κληρωθείς, non tiré (au sort); ὁ μὴ ἐξαχθεὶς ἐκ τῆς κληρωτίδος, non sorti, non désigné (par le sort); || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κληρωθῇ, qui ne peut être tiré au sort.

ἀκλήσιαστος, ὁ [διάλ. Ἠπείρου], ὁ μὴ πηγαίνων εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀντὶ ἀνεκκλησίαστος, qui ne va pas à l'église.

ἀκλήτευτος, ος, ον (α, κλητεύω)· ὁ μὴ κλητευθείς, non cité, ée; non assigné, ée.

ἄκλητος, ος, ον (α, καλέω)· ὁ μὴ κληθείς, non appelé; ὁ ἀπροσκάλεστος, ὁ ἀκάλεστος, non invité; ὁ μὴ κλητευθείς, non assigné.

ἀκλινὴς (εος-οῦς), ής, ές, (α, κλίνω), ὁ μὴ κλίνων, qui ne penche pas; ὁ ἐν ἰσορροπίᾳ, qui est en équilibre; ὁ εὐσταθής, fixe, ferme; καὶ μεταφ. ὁ μὴ καμπτόμενος, ὁ ἀνένδοτος, inflexible; ὁ μὴ κλονιζόμενος, inébranlable.

ἄκλιτος, ος, ον· ὁ μὴ κλινόμενος, ὁ μὴ κλιτὸς (γραμματικῶς), indéclinable; ὁ ἀμετάβλητος, invariable, immuable.

ἀκλόνητος, ος, ον· ὁ μὴ κλονούμενος, ὁ ἀδιάσειστος, inébranlable; ὁ στερεός, ferme.

ἀκλονήτως [ἐπίρ.], ἀδιασείστως, inébranlablement; στερεῶς, fermement; χωρὶς νὰ κλονίζηται, sans chanceler.

ἀκλουθάου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἀκολουθῶ, suivre; (παράγωγον) ἀκολούθ(η)μα.

ἄκλουθον, τό [δημ.]· βλ. ἀκόλουθον.

ἄκλουστρος, ὁ [διάλ. Καρπάθου]· καὶ ἄκλωστρος, βλ. ἀγριάδα.

ἀκλυδώνιστος, ος, ον· (α, κλυδωνίζομαι), ὁ μὴ ὑπὸ τῶν κυμάτων ταρασσόμενος (ὑπὸ τῆς τρικυμίας), qui n'est pas agité par les flots (par la tempête); || ὁ μὴ ταρασσόμενος, non agité, ée.

ἄκλωστος, ος, ον· (α, κλώθω) ὁ μὴ κλωσθείς, qui n'est pas filé, non filé, ée; ὁ μὴ συστραφείς, qui n'est pas tors, ἢ qui n'a pas été tordu (en filant), non tordu, e.

ἄκλωστρος, ου, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] φυτὸν (ἴσως ἡ ἄγρωστις καὶ ἄλλως καλαμάγρα), ἀγριάδα, chiendent, n. m.

ἀκμάζω, μέλ. άσω· (βλ. καὶ ἀκμή), εὑρίσκομαι ἐν τῇ ἀκμῇ ἢ εἶμαι εἰς τὸ ὕψιστον (ἀνώτατον) σημεῖον ἢ τὸν ὕψιστον βαθμόν, être au plus haut point; εἶμαι ἐν πλήρει ἰσχύει, être dans la vigueur, être dans toute la force (ἐν τῇ ἀκμῇ του)· ἐν τῇ ἀκμαζούσῃ ὥρᾳ του, dans toute sa fraîcheur; ἐν τῇ νεότητί του, dans sa jeunesse; ἐν ὡριμάνσει, être mûr; ἐν τῇ ἀνθήσει, dans la floraison (=fleuraison), συνεπῶς ἀνθῶ, fleurir, être florissant, e; || —, εὐημερῶ, prospérer; || ἡ ἀκμάζουσα ἡλικία, la jeunesse; || τοῦ σίτου ἀκμάζοντος, les blés étant mûrs; || τὸ ἐμπόριον ἀκμάζει εἰς τὸν τόπον αὐτόν, le commerce prospère dans ce pays; || ἡ μᾶλλον ἀκμάζουσα βιομηχανία, l'industrie qui fleurit le plus (la plus florissante); || αἱ Ἀθῆναι ἤκμαζον ἐπὶ Περικλέους, Athènes florissait sous Périclès; || τότε ἤκμαζον τὰ γράμματα, c'est alors que les lettres florissaient; || ὁ συγγραφεὺς αὐτὸς ἤκμασε τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα, cet écrivain florissait au seizième siècle.

ἀκμάζων, ουσα, ον· (ὁ ἀνθίζων), florissant, ante, adj. βλ. καὶ ἀνθίζων.

ἀκμαῖος, αία, ον· (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος) (βλ. καὶ ἀκμή)· ὁ ἐν πλήρει ἰσχύει ὤν, qui est dans toute sa force, dans toute sa vigueur; ἐν πλήρει ἄνθει, dans toute sa fleur; ἐν τῇ ἀκμῇ του, dans sa fraîcheur; ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του, dans la vigueur de son âge; || ἀνθηρός, florissant, e; τέλειος, ὥριμος, mûr, e; ῥωμαλέος, vigoureux, euse; || ὁ ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ γινόμενος, qui se fait dans le moment décisif, dans la propre saison, εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρόν, qui vient à temps; || τὸ ἀκμαῖον τοῦ χειμῶνος=ἡ καρδία τοῦ χειμῶνος = τὸ δριμύτατον μέρος τοῦ χειμῶνος, le plus fort de l'hiver; || — τὴν ὀργὴν=ἐν τῇ μεγίστῃ ὀργῇ, étant dans le plus fort de sa colère; || — τὴν ἡλικίαν=εἰς ἀκμαίαν ἡλικίαν=εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, dans la force (la vigueur) de son âge, dans la fleur de son âge; || [ἐπὶ γέροντος] εἶνε ἀκόμη ἀκμαῖος, il est encore vert; || [μεταφ.] ἀκμαῖος=εὐήμερος, prospère; ἀνθηρός, florissant, e; λαμπρός, brillant, e; || ἀκμαῖον ἐμπόριον, commerce florissant; || ἦτο τότε εἰς ἀκμαίαν κατάστασιν, il était alors dans un état florissant (brillant); || — πρὸς ἔρωτα (εἰς τὸν καιρόν του), qui est dans la saison des amours; || ἀκμαία παρθένος=ὥριμος εἰς γάμον, fille déjà nubile.

ἀκμαίως [ἐπιρ. προηγ.], ἐν πλήρει ἰσχύει, dans la plus grande force; ἐν ὡριμάνσει, dans la maturité=ἐν τελείᾳ, ἐν ὡρίμῳ καταστάσει, ἐν ὡριμότητι.

ἀκμή, ῆς, ἡ· (ἐκ τοῦ ἀκίς)· 1) ἡ κορυφή, ἡ ἀκωκή, τὸ ἄκρον, la pointe; ἡ ὀξεῖα ἄκρα ἀντικειμένου τινός, βλ. καὶ **ἀκίς**· || — τῆς ἀψῖδος, pointe d'arcade, βλ. σέλλα· || αἱ ἀκμαὶ τοῦ διάπηγος τῆς ἀστράβης, pointe de bande d'arçon, βλ. σέλλα· || —, ὁ ἀθέρας, ἤτοι τὸ κοπτερὸν μέρος τμητικοῦ ὅπλου, le tranchant; ἡ κόψη, ὁ ἀθήρ, le fil, la pointe, βλ. ἀθέρας· || ἡ ὀξύτης, π. χ. τῶν ὀφθαλμῶν=ἡ ὀξυδέρκεια, le tranchant, le perçant=vue perçante ἢ le tranchant de la vue; || ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵστασθαι, sur le tranchant d'un rasoir=ἵστα-

σθαι ἐπὶ τοῦ κοπτεροῦ μέρους τοῦ ξυραφίου, δηλαδὴ ἵσταμαι εἰς τὸ σημεῖον τῆς κρίσεως, être dans une situation ou moment critique =εἰς τὸ ἄκρον, à l'extrémité, ἤτοι εἶμαι ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ. 2) [μεταφ.] τὸ ἀνώτατον ἢ ὕψιστον σημεῖον, le plus haut degré, δηλαδὴ α) ἡ ἄνθησις, la floraison ou fleuraison ; τὸ ἄνθος, la fleur ; ἡ ἀνθηρὰ κατάστασις, état florissant ; ἡ τελειότης, ἡ ὡρίμανσις, la maturité ; ἡ νεότης, la jeunesse ; ἡ ρωμαλεότης, la vigueur ; ἡ ἰσχύς, la force ; ἡ ἀκμή, ἡ εὐημερία, la prospérité ; ἡ μεγίστη δύναμις, la plus grande force ; καὶ ἐπὶ παντὸς εἴδους ἀντικειμένου, σώματος ἢ ἄνθους, ὁ ὕψιστος βαθμὸς ἢ τὸ ἐξέχον σημεῖον, le point culminant, le comble, le fort, ἢ ἡ περίοδος τῆς ἀναπτύξεως τῆς δυνάμεως παντὸς ἀντικειμένου, π. χ. δόξης, μάχης, πάθους καὶ β) ὁ ἁρμόδιος καιρός, le temps favorable ; ἡ κατάλληλος στιγμή, l'instant ou le moment décisif ; || — τοῦ ἀγῶνος, le plus fort du combat ; || — τοῦ λόγου, vigueur du discours ; || —τῆς ἡλικίας, la force de l'âge ; || οἱ ἐν ἀκμῇ, ceux qui sont dans la force de l'âge=οἱ νέοι, les jeunes gens ; || εἰς ὅλην τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του, dans toute la vigueur de son âge ; || τὸ κάλλος της εἶνε εἰς τὴν ἀκμήν του, sa beauté est dans toute sa fleur ; || εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς δόξης του, au comble de sa gloire ; || ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ τρυγητοῦ, en pleine vendange ; || ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ θέρους, au plus fort de l'été ; || εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ χειμῶνος, au cœur de l'hiver ; || εἰς τὴν ἀκμήν, τὸν κολοφῶνα τῆς εὐτυχίας, au faîte du bonheur ; || — καιροῦ=εἶνε καιρὸς=ἁρμόδιος καιρός, moment décisif ; || — ἔργων=καιρὸς τοῦ πράττειν, le moment d'agir ; || εἰς ἀκμὴν=ἐγκαίρως, à temps, à propos ; εἰς τὴν στιγμὴν= εὐθύς, en un instant ; || εἶνε εἰς τὴν ἀκμὴν νά . . . , il est sur le point de . . .

ἀκμοθέτης, ου, ὁ· βλ. ἀκμόθετον.

ἀκμόθετον, ου, τὸ (ἄκμων, τίθημι), ἢ ἀκμονόθετον ἢ ἀκμοθέτης, ὁ τόπος (ἡ βάσις) ἐφ' οὗ τίθεται ὁ ἄκμων, le billot de l'enclume, ἢ le bloc d'enclume, ἢ le stock, συνήθως δὲ εἶνε τεμάχιον ξύλου χονδροῦ (ἀκμονόξυλον) ἐφ' οὗ στηρίζεται ὁ ἄκμων (enclume) ; || —τοῦ κεράκμονος, bloc de bigorne ; βλ. **κεράκμων.**

ἀκμοθήκη, ης, ἡ· ἢ ἀκμονοθήκη (ἄκμων, θήκη), chabotte, n. f. ἢ chavotte ἢ sabotte.

ἀκμόνιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ ἄκμων· γενικῶς μικρὸς ἄκμων, petite enclume, enclumette, n. f. καὶ enclumeau, n. m ; || —, tas, n. m ; καλεῖται ἐπίσης τετράγωνος ἄκμων (enclume) ἄνευ κεράκμονος (sans bigorne) ἢ μικρὸς καὶ πρόχειρος ἄκμων· || — ἐναυσματικόν (ἐπὶ τῆς μυδραλιοβόλου), tas à amorcer ; || — ἀπιθυντικόν, tas à dresser (ἐκ τοῦ ἀπιθύνω, dresser) ; || — ὠστήριον (ἢ ὠστικόν, ἐπὶ τῆς μυδραλιοβόλου), tas à pousser ; || — ἐπικροτητικόν, tas à rabattre (ἐκ τοῦ ἐπικροτέω, rabattre) ; || — γυρωτικόν, tas à river (ἐκ τοῦ γυρόω, river) ; || — ἡλοκόπου, tas de cloutier ; || παρακμόνιον, τό, tas d'enclume (παρά, ἄκμων)· τὸ παρὰ τὸν κυρίως ἄκμονα (enclume), ἀκμόνιον· || — τηλίας, tas d'établi.

ἀκμονόθετον, τό· βλ. ἀκμόθετον.

ἀκμονοθήκη, ης, ἡ· βλ. ἀκμοθήκη·

ἀκμονόξυλον, ου, τό· ἢ ἀκμόθετον, billot d'enclume.

ἀκ'(μ)πάου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] appuyer, ἀκουμβῶ, βλ. λέξιν· (παράγωγον) ἀκούμπ(η)μα, τό.

ἄκμων, ονος, ὁ· enclume, n. f. κοινῶς τὸ ἀμμόνι καὶ ἀμόνι τῶν χαλκέων, σιδηρουργῶν, κτλ. καλεῖται οὕτω σιδηροῦν τι τεμάχιον ὅπερ εἰς τὰ σιδηρουργεῖα χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ἐπακουμβῶσι τὰ σφυρηλατούμενα καὶ ἐπεξεργαζόμενα μέταλλα. Οἱ ἄκμονες ἔχουσι διάφορον σχῆμα καὶ μέγεθος, συνήθως σχῆμα ὀρθογωνίου πρίσματος μετὰ παρεκτάματος ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν· τὸ ἓν τούτων εἶνε πυραμιδοειδὲς καὶ ἡ ἀνωτέρα αὐτοῦ ἕδρα εὑρίσκεται εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀνωτέρας ἐπιφανείας τοῦ ἄκμονος, τὸ δὲ ἕτερον εἶνε κωνικόν (τὸ κέρας τοῦ ἄκμονος=κεράκμων=bigorne de l'enclume).

Ἅπασα ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἄκμονος εἶνε κεχαλυβωμένη, ὅπερ τὸν καθιστᾷ σκληρότερον, ὁ δὲ σιδηροῦς οὗτος ὄγκος στερεοῦται ἐπὶ κορμοῦ ξύλου καλουμένου ἀκμοθέτου (billot d'enclume) ; || ἡ τράπεζα τοῦ ἄκμονος, talon de l'enclume, τὸ ἄνω ἐπίπεδον μέρος τοῦ ἄκμονος· || — κολαπτικὸς ἢ ἐκτυπωτικός, enclume à étamper ; βλ. **κολάπτω·** || — ῥινοχαρακτικός, enclume à tailler les limes ; || — ἡλοκοπικός, enclume de cloutier ; || — σφυρηλατικός, enclume de forgeron ; || — δοκιμαστικός, enclume pour l'épreuve ; || — τοῦ σιδηροκοπείου ἢ ἰδίως τοῦ ἐξελατηρίου, enclume à l'usage du martinet ; § μεταξὺ σφύρας καὶ ἄκμονος [φράσις ἥτις λέγεται ὅταν ἀγνοῇ τις τί νὰ πράξῃ ἢ τί νὰ προτιμήσῃ], entre l'enclume et le marteau ; § ἄκμων (ἐν τῇ ἐγκαθίσει τοῦ ἐμπυρεύματος τοῦ φυσιγγίου), téton de la chapelle.

ἄκνημος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων κνήμας, sans jambes.

ἀκνί(δ)α, ἡ· [διάλ. Καρπάθου] τὸ φυτὸν τσουκνίδα, ἡ κνίδη, ortie, n. f.

ἄκνιο, τό· [διάλ. Νισύρου] = ὥριμος, mûr, e ; ἄκνια σῦκα, ἄκνια σταφύλια· ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα ἀκνιάζω = ὡριμάζω, mûrir ; καὶ μὲ τὴν παρά, παρακνιάζω· «παράκνιασαν τὰ σῦκα, παρακνιασμένα σταφύλια, ἤτοι πολὺ ὡριμασμένα.

ἀκοή, ῆς, ἡ· ouie, n. f. αἴσθησις, δι' ἧς τὰ ζῷα ἐν γένει ἀντιλαμβάνονται ἐκείνων τῶν κινήσεων καὶ δονήσεων τοῦ ἀέρος, ἃς καλοῦμεν ἦχον (son) ἢ τόνον καὶ ἑπομένως ἡ αἴσθησις δι' ἧς λαμβάνομεν γνῶσιν τῶν κινήσεων τῶν ἠχητικῶν σωμάτων καὶ διὰ τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς τῶν ἐνδομύχων λειτουργιῶν τοῦ ἐγκεφάλου· ἐντεῦθεν ἡ ἀκοὴ λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ ὀργάνου τῆς ἀκοῆς καὶ σημαίνει τὸ οὖς, oreille, n. f. καὶ ἰδίως εἰς τὸν πληθ. αἱ ἀκοαί. || διεφθαρμένος τὴν ἀκοὴν = κωφός, sourd, e ;

|| πλήττω ἢ προσβάλλω τὴν ἀκοὴν (τὰς ἀκοάς), frapper l'oreille ; || τὸ ᾆσμα τοῦτο θέλγει τὴν ἀκοήν, ce chant charme (flatte) l'oreille ; § ἀκοή=τὸ ἀκούειν=ἡ πρᾶξις τοῦ ἀκούειν, action d'entendre, ἤτοι ἡ ἀκρόασις, audition, f ; || εἶνε δύσκολον τὸ νὰ κρίνῃ τις δρᾶμα (ἔργόν τι) ἐξ ἁπλῆς μόνον ἀκροάσεως (ἤτοι τὸ νὰ τὸ ἀκούσῃ τις ἅπαξ μόνον), il est difficile de juger d'une pièce de théâtre à une simple audition ; || ἀκοή = τὸ ἄκουσμα, ἐκεῖνο ὅπερ ἀκούουσι, ce qu'on entend ; ὁ ἐξ ἀκοῆς λόγος, ce que l'on entend dire, l'ouï-dire ; ἡ φήμη, la nouvelle, le bruit (qui court) ; || ἔχω ἐξ ἀκοῆς, j'ai ouï-dire ἢ je me suis laissé dire; || τὸ γνωρίζω μόνον ἐξ ἀκοῆς, je ne le sais que par ouï-dire.

ἀκοιμησία, ας, ἡ· ἡ ἀϋπνία, insomnie, n. f ; ἡ ἀγρυπνία, la veille.

ἀκοίμητος, ος, ον· ὁ ἄϋπνος, ὁ μὴ κοιμηθείς, qui n'a pas dormi ; ὁ ἄνευ ὕπνου, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῇ, qui ne peut dormir ; ὁ ἀγρυπνῶν, celui qui veille ; ὁ ἄγρυπνος=ὁ μὴ κοιμώμενος, éveillé, ée, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ προσεκτικός, le vigilant ; || [ἐπὶ πυρός, φωτὸς] ἀκοίμητος, = ἄσβεστος, ὁ μὴ σβεννύμενος, inextinguible ; || κατ' ἐπέκτασιν ἀκοίμητος=ἄπαυστος, διηνεκής, incessant, e ; || — λυχνία, lampe sacrée (toujours allumée); || — πόνος, douleur obstinée (inassoupie= ἀκατάπαυστος, ἀκαταπράϋντος)· || ἀκοίμητος καντῆλα = ἄσβεστον κανδῆλι, feu sacré, feu inextinguible ; ὅθεν καὶ τὸ «κοιμοῦμαι=σβύνομαι, θνήσκω», ἐπὶ ἱερῶν προσώπων ἢ πραγμάτων «ὁ Δεσπότης ἐκοιμήθη»=ἀπέθανε.

ἀκοίμιστος, ος, ον· ὁ μὴ ἀποκοιμιζόμενος, qu'on n'endort pas facilement, qu'on n'a pas endormi, non endormi, e.

ἀκοινοποίητος, ος, ον· ὁ μὴ κοινοποιηθείς, qui n'a pas été ἢ non notifié (communiqué ; signifié) ; βλ. καὶ κοινοποιῶ.

ἀκοινωνησία, ας, ἡ· τὸ μὴ κοινόν, la non-communauté ; ἡ μὴ συμμετοχή, τὸ ἀμέτοχον, la non-participation ; συνεπῶς ἀκοινωνησία ἤτοι τὸ ἀκοινώνητον, εἶνε ἡ μὴ κοινωνικὴ συναναστροφὴ τοῦ ἀτόμου, insociabilité, n. f ; ἡ ἀγριότης τῶν ἠθῶν αὐτοῦ, la sauvagerie ; ἡ μακρὰν τῆς κοινωνίας βίωσις τοῦ ἀτόμου, la vie retirée.

ἀκοινώνητος, ος, ον· α') ὁ μὴ κοινός, qui n'est pas en commun ; β') ὁ μὴ ἔχων κοινωνίαν μετ' ἄλλου, ὁ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς συναναστροφήν, μὴ συμμετέχων, qui ne communique pas avec un autre, qui ne participe pas, qui est étranger à ; ὁ διάγων βίον μονήρη, qui mène une vie retirée ; συνεπῶς ἀκοινώνητος, insociable, adj. insocial, e; ὁ ἄγριος τὰ ἤθη, le sauvage ; ὁ μισάνθρωπος, le misanthrope; ὁ δυσπρόσιτος, l'inabordable ; § ἀκοινώνητος, ὁ· [ἐκκλ.) (μὴ κοινωνὸς τῶν ἀχράντων μυστηρίων), ὁ μὴ λαβὼν κοινωνίαν, qui n'a pas communié.

ἀκοινωνήτως, [ἐπίρ.προηγ.] ἄνευ κοινωνίας, insociablement ; sans communier; sans communiquer ; sans participation; βλ. κοινωνῶ.

ἀκολάκευτος, ος, ον· ὁ μὴ κολακευθείς, non flatté, ée; ὁ μὴ κολακευόμενος, qui n'est pas flatté (adulé) ; ὁ διὰ κολακειῶν ἀδιάφθαρτος, qui ne se laisse pas flatter; ὁ μὴ ἐνδίδων, ἀναίσθητος εἰς τὰς κολακείας, insensible à la flatterie ; qui est sans flatteries ; || ὁ μὴ κολακεύων, qui ne flatte pss.

ἀκολακεύτως, [ἐπίρ.] ἄνευ κολακείας, sans flatterie.

ἀκολασία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις κολασμοῦ, manque de répression, ἡ ἀτιμωρησία, impunité, n. f ; τὸ ἀχαλίνωτον, qui est sans frein ; ἡ ἐλευθεριότης, la licence ; ἡ ἀκολασία ἀντιτίθεται τῇ σωφροσύνῃ (continence), συνεπῶς ἀκολασία = ἀκοσμία, indécence, n. f; ἀταξία, déréglement, n. m ; ἐν γένει δὲ ἀσέλγεια, débauche, n. f; λαγνεία, lascivité, n. f; ἡ ἐκδιαίτησις τῶν ἠθῶν ἢ ἀκολασία, le libertinage ; ἀκρασία ἢ ἀκράτεια ἢ ἀκολασία, incontinence (f.) (ἡ μὴ ἐγκράτεια); || ἡ ἀκολασία τοῦ τύπου, la licence de la presse ; || ὁ ἀκόλαστος βίος, la vie déréglée ; || ἀκολασία, ἀσωτία, dissolution, n. f ; || ἀκολασία ἢ διαφθορὰ ἠθῶν, le débordement ; || ἡ ἀκολασία ἐκορυφώθη, les débordements allèrent à l'excès.

ἀκολασταίνω, ἢ ἀκολαστέω-ῶ· μέλ. ήσω· ζῶ ἀκολάστως, vivre d'une manière déréglée ; ζῶ ἐν ἀταξίᾳ (ἐν ἐκδιαιτήσει ἠθῶν, ἐν διαφθορᾷ ἠθῶν), vivre dans le désordre (le libertinage ; le débordement) ; διάγω βίον ἀκόλαστον (ἄτακτον, ἄσωτον), mener une vie déréglée (dissolue) ; εἶμαι ἀκόλαστος, être incontinent (déréglé) ; διαπράττω ἀκολασίας, commettre des excès ; χρῶμαι ἐλευθεριότητων, user de licence ; εἶμαι ἐκδεδιαιτημένος, παραλυμένος, être libertin.

ἀκόλαστος, ος, ον· βλ. ἀκολασία· ὁ ἀτιμώρητος, non puni, impuni, e; non réprimé; || ἀτιμώρητα ἁμαρτήματα, crimes impunis ; || μεταφορικῶς ὁ ἀχαλίνωτος, qui est sans frein ; § ἀκόλαστός ἐστιν ὁ μὴ σώφρων, ὁ ἄκοσμος, indécent, e ; ὁ ἀκρατής, ὁ μὴ ἐγκρατής, incontinent, e ; ὁ ἄσωτος, le dissolu ; ὁ ἐκδεδιαιτημένος, παραλυμένος, libertin, e ; licentieux, euse; ou relâché, ée; ὁ ἀσελγής, le débauché, le lascif ; || ἔκφρασις ἀκόλαστος (ἤτοι ἐλευθερία τολμηρά), expression grivoise ; || ἀκόλαστος βίος, vie déréglée, vie de débauche ; || ἀκόλαστος γυνή, femme de mauvaise vie ; § ἀκόλαστος [δημ.] ἀναμάρτητος, ὁ μὴ ἄξιος τῆς κολάσεως, ὁ μὴ κολασμένος, ὅθεν δίκαιος, καλοκάγαθος.

ἀκολάστως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀκόλαστον (ἄσωτον), d'une manière déréglée (dissolue) ; ἀσελγῶς, lascivement, impudiquement ; || ἀκολάστως, ἐκδεδιαιτημένως, licencieusement ; || ἀκολάστως ζῶ, vivre licencieusement ; ἤτοι βίον ἀκόλαστον ἄγω, mener une vie licencieuse.

ἀκόλλητος, ος, ον· ὁ μὴ κολλούμενος ἢ κολληθείς, qui ne peut être collé (soudé),

non collé (soudé) ; ἀσύναπτος, ὁ μὴ συναπτόμενος (μὴ ἑνούμενος) non réuni.

ἀκολόβωτος, ος, ον· ὁ μὴ κολοβωθείς, non mutilé (tronqué) ; ὁ ἀρτιμελής, ὁ σῶα ἔχων τὰ μέλη, qui a tous ses membres ; ὁ ἀκέραιος, entier, ère; || ἄγαλμα ἀκολόβωτον, statue entière.

ἀκολουθέω-ῶ· βλ. ἀκολουθῶ.

ἀκολούθημα, ατος, τό· ἡ συνέπεια, la suite; τὸ πόρισμα, la conséquence ; § τὸ γεγονός, événement, n.m; τὸ συμβάν, accident, n.m.

ἀκολούθησις, εως, ἡ· τὸ ἀκολουθεῖν, action d'accompagner [de suivre] ; ἡ ἀκολουθία, ἡ συνοδεία, la suite, l'escorte (f), le cortège ; § ἡ συνέπεια, la suite ; τὸ πόρισμα, la conséquence ; § ἡ εὐπείθεια, ἡ ὑπακοή, obéissance, n.f.

ἀκολουθητικός, ή, όν· ὁ εὐχαρίστως (ἢ εὐκόλως) ἀκολουθῶν, qui accompagne volontiers ; ὁ συνήθως ἀκολουθῶν, suivi, e; ὁ συνεπής, conséquent, e ; ὁ συνεχής, continuel, elle ; ὁ καλῶς συνηρμοσμένος, bien lié (προκειμένου περὶ συλλογισμοῦ ἢ λόγου).

ἀκολουθητικῶς [ἐπίρ.]· συνεχῶς, continuellement ; ἄνευ διακοπῆς, sans interruption.

ἀκολουθία, ας, ἡ· α) ἡ συνοδεία, la suite, l'escorte, n. f. le cortège ; ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς ἀκολουθίας του, le roi avec sa suite ; || πολυάριθμος ἀκολουθία, cortège nombreux ; β) ἀκολουθία = οἱ ἀκόλουθοι, = τὰ σκευοφόρα, le train, l'équipage, n. m. (τὰ ἀκολουθοῦντα στράτευμά τι μὲ ζωοτροφίας, κτλ.) = συνοδεία θεραπόντων, ἵππων, ὀχημάτων, κλ. γ) τὸ ἀκολουθεῖν, action d'accompagner (de suivre) ; || ἡ φυσικὴ συνέχεια, la suite naturelle des choses ou du discours ; τὸ συμπέρασμα, τὸ πόρισμα, la conséquence ; || κατ' ἀκολουθίαν, par conséquent ; conséquemment ; ἔκτοτε, dès lors ; οὕτω, ainsi ; δ) [ἐκκλ.] τελετή, ἱεροτελεστία, service, n. m. office, n. m. cérémonie, n. f. ἤτοι ἡ κατὰ τὰς τυπικὰς διατάξεις γινομένη παντοία ἱεροτελεστία, οἷον ἀκολουθία τῆς θείας λειτουργίας, office [divin] de la messe ἢ ἁπλῶς, la messe ; || ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία, l'office des morts ἢ le service funèbre ; || ἡ ἀκολουθία τοῦ γάμου, la cérémonie du mariage ; || ἡ ἀκολουθία τοῦ βαπτίσματος, la cérémonie du baptême; || ἀκολουθία, λέγεται ἐπίσης ἡ **ἱερὰ** σύνοψις, le bréviaire ; βιβλίον περιλαμβάνον τὰς διαφόρους ἱερὰς ἀκολουθίας· || ἐκτελῶ ἀκολουθίαν, remplir l'office, le service ;

ἀκόλουθον, τό· κοινῶς ἄκλουθον· τὸ ὕστερον τῆς γυναικὸς καὶ ἐν γένει τῶν τικτόντων θηλέων, τὸ χόριον (chorion), arrière-fait, n. m. délivre, n. m. ἤτοι τὸ δερματῶδες περικάλυμμα τὸ περιβάλλον τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς καὶ ἐν τῷ τοκετῷ ἀμέσως μετὰ τὸ ἔμβρυον ἐξερχόμενον· βλ. καὶ ἄμνιον· || ἀκόλουθον, ὁ πλακοῦς, placenta; βλ. καὶ κύτταρος, κυττάρι.

ἀκόλουθος, ος, ον· τὴν αὐτὴν ὁδὸν μέ τινα ἔχω, avoir le même chemin avec quelqu'un; καὶ ἐντεῦθεν ὁ καὶ ἡ σύντροφος, le compagnon, la compagne, celui ou celle qui accompagne; κατόπιν πορευόμενος, ce ou celui qui suit ; ὁ ἑπόμενος, le suivant ; || μοῦ εἶπε τὰ ἀκόλουθα, il m'a dit ce qui suit ; || τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, le jour suivant = le lendemain (τὴν ἐπομένην)· || μὲ τὸ ἀκόλουθον ταχυδρομεῖον (πλοῖον), par le courrier (par le bateau) prochain ; ὁ ἀποτελῶν τὴν συνοδίαν, celui qui fait la suite; καὶ ὡς οὐσιαστικὸν (substantivement), ὁ καὶ ἡ ἀκόλουθος, le suivant, la suivante ; ὁ ὑπηρέτης, le serviteur, le domestique, le laquais; ἡ ὑπηρέτις, la servante, la domestique ; || οἱ ἀκόλουθοι = ἡ ἀκολουθία, ἡ συνοδεία, la suite; escorte, n.m. le cortège ; || οἱ ἀκόλουθοί του, sa suite ; § ἀκόλουθος, ὁ· page, n. m. νέος εὐπατρίδης ἀρχίζων τὴν στρατιωτικὴν αὐτοῦ ἀνατροφὴν πλησίον ἱππότου, μεγιστᾶνος, πρίγκηπος ἢ βασιλέως· βλ. καὶ ἀσπιδοφόρος· || οἱ ἀκόλουθοι τῆς βασιλίσσης, les pages de la reine; § οἱ ἀκόλουθοι, le train, l'équipage, βλ. β) ἀκολουθία· § ἀκόλουθος [μεταγεν.] = ὁ βοηθός, aide ; ὁ μαθητής, l'assistant, le disciple ; § μεταφορικῶς, ἀκόλουθος (μετὰ δοτ. ἢ γεν. ἤτοι τινὶ καὶ τινός), ὁ προσήκων, le conforme à ; ὁ ὅμοιος, ὁ ἀνάλογος, l'analogue ; ὁ συνεπής, le conséquent,e; § ἀκόλουθος, aldionnaire, n. m. νέος εὐπατρίδης ἀρχόμενος τοῦ στρατιωτικοῦ του σταδίου καὶ ἔχων βαθμὸν κατώτερον τοῦ ἀσπιδοφόρου ἱππότου (βλ. λέξιν)· § ἀκόλουθος στρατιωτικὸς ἢ ναυτικός, attaché militaire ou naval ; ἀξιωματικὸς ὅντινα ἡ κυβέρνησις προσκολλᾷ εἴς τινα πρεσβείαν, ἵνα τῇ παρέχῃ τὰς στρατιωτικὰς ἢ ναυτικὰς πληροφορίας τοῦ ἔθνους παρ' ᾧ εὑρίσκεται· || ἀκόλουθος πρεσβείας, attaché de légation ; ἐπειδὴ πᾶσα πρεσβεία δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς σχολὴ πραγματικὴ πρὸς ἐξοικείωσιν εἰς τὰ διπλωματικὰ καθήκοντα, διορίζονται παρ' ἑκάστη εἷς ἢ καὶ πλείονες ἀκόλουθοι.

ἀκολουθῶ (έω), μέλ. ήσω· κάμνω τὸν αὐτὸν δρόμον μέ τινα, faire le même chemin avec quelqu'un ; συνοδεύω τινά, venir avec; accompagner, suivre; (ἐνεστ. je suis, tu suis, il suit, nous suivons, vous suivez, ils suivent ; παρατ. je suivais, μέλ. je suivrai, παρακ. j'ai suivi, ἐνεργ. μετοχ. suivant); τὸ ἀκολουθῶ τίθεται εἴτε ἀπολύτως εἴτε μετὰ τοῦ, τινὶ καὶ μετά τινος (δηλ. μετὰ δοτ. ἢ γεν.)· || ἔρχομαι ὄπισθέν τινος, πορεύομαι κατόπιν, suivre ; || πήγαινε ἐμπρὸς καὶ σὲ ἀκολουθῶ, allez devant, je vous suis ; || — τὴν σειρὰν τοῦ λόγου (τὸ νῆμα τοῦ λόγου), suivre le fil d'un discours, d'un raisonnement ; || — (κυρίως καὶ μεταφ.), suivre, π. χ. — τὰς ὁδηγίας κλ. se tenir aux indications, etc. καὶ ἀπολύτως ἀκολουθεῖ [εἰς ἐφημ. βιβλ. κλ. ἀντὶ τοῦ ἕπεται **συνέχεια**), à suivre, à continuer. § —, ἐξακολουθῶ, continuer, ἔρχομαι ὕστερον, κατόπιν, ὡς συνέχεια. § ἐπίσης ἀκολουθῶ = καταδιώκω τὸν ἐχθρόν, κτλ. poursuivre ; || ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον = ἐξακολουθεῖ νὰ βαδίζῃ τὸν δρόμον του, il poursuit son chemin ; § — (suivre) = μιμοῦμαι (imiter); || ἀκολούθησε τὸ παράδειγμά του, suivez (imitez) son exem-

ple ; || ἀκολουθεῖτε τοὺς γονεῖς σας, imitez vos parents ; § — (suivre)=συχνάζω (fréquenter); ἀκολουθῶ μάθημά τι κτλ. suivre (fréquenter) un cours, etc. § ἀκολουθῶ=εἶμαι ἀκόλουθος, ὀπαδός τινος, εἶμαι μαθητής του, être disciple ou partisan de ; § [τριτοπροσώπως] ἀκολουθεῖ = συμβαίνει, arriver, se passer ; λαμβάνει χώραν, avoir lieu ; ἐπισυμβαίνει, survenir, advenir ; || ὕστερον τί ἠκολούθησε ; qu'arriva-t-il après ? || τί ἀκολουθεῖ ; qu'y a-t-il ? qu'est-ce qu'il arrive ? qu'est-ce qu'il se passe ? || εἰπέ μου τί ἠκολούθησε, dites-moi ce qui s'est passé ; || καὶ ὅσα ἄλλα ἠκολούθησαν, et tout ce qui s'ensuivit.

ἀκολούθως [ἐπίρ.], συμφώνως, conformément à; § συνεπῶς, conséquemment, par conséquent ἢ κατὰ συνέπειαν, en conséquence ; § μετέπειτα, ensuite ; κατόπιν, après ; || ὡς θὰ ἴδωμεν ἀκολούθως, comme nous verrons dans la suite ; || ὡς ἀκολούθως, comme ci-après, comme il suit.

ἀκόμα [δημ.] καὶ

ἀκόμη [ἐπίρ. χρονικόν], ἔτι, εἰσέτι, encore; προσέτι, de plus ; εἰσέτι, ἐπίσης, aussi, même; ἐκτός, outre, en outre ; ἄλλως τε, d'ailleurs; || δὲν ἦλθεν ἀκόμη, il n'est pas encore arrivé ; || ὄχι ἀκόμη, pas encore ; || ἠμπορεῖ ἀκόμη νὰ σὲ βλάψῃ, il peut aussi vous nuire ; || μάθε ἀκόμη καὶ τοῦτο, de plus, apprenez ceci ; || — νὰ τὸ γράψῃ (θέλει), il est encore à l'écrire ; || εἶνε ἀκόμη ἀσθενής, il est encore malade ; || δὲν ἠμπορῶ ἀκόμη νὰ ἐννοήσω, je ne peux encore comprendre ; je suis encore à comprendre ; || αὐτὸ ἀκόμη ἔλειπε, il ne manquerait plus que cela ; || — δὲν ἦλθε καὶ θέλει νὰ φύγῃ, à peine (μόλις) arrivé il veut partir ; || καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμη ! [φρ.], et ce n'est pas tout; || — καὶ ὅταν κοιμᾶται, même quand il dort ; || καὶ ἐὰν ἀκόμη τὸ θέλῃ, quand même il le voudrait ; || καὶ δυνατώτερος ἀκόμη ἂν ἦνε, fût-il le plus fort ; || — (ἄλλως τε), ἔχω καὶ αὐτὸν τὸν λόγον, d'ailleurs, j'ai encore cette raison.

ἀκόμβωτος, βλ. ἀκούμβωτος.

ἀκομμάτιαστος, η, ον· βλ. ἄτμητος.

ἀκόμπαστος, ος, ον· ὁ μὴ κομπάζων, qui ne se vante pas, qui ne se donne pas des airs ; ὁ μὴ κομπαστικός, qui n'est pas vaniteux ; συνεπῶς ὁ μετριόφρων, le modeste.

ἀκόμψευτος, ος, ον· ὁ μὴ κομψευόμενος, qui ne fait pas l'élégant ; ὁ ἀκαλλώπιστος, qui n'est point paré ; || ὁ ἀφελής, ὁ ἁπλοῦς, simple ; ὁ φυσικός, naturel, elle ; ἤτοι ὁ ἀνεπιτήδειος (ἐπὶ ὕφους τρόπων), qui n'a rien de recherché ; qui n'est pas affecté, inaffecté, ée.

ἀκομψία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις κομψότητος, manque d'élégance, inélégance, n. f.

ἄκομψος, ος, ον (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος)· ὁ ἀκαλλώπιστος, qui n'est point paré ; qui est sans ornements ; || ὁ ἀπέριττος, qui n'a rien de superflu ; ὁ ἁπλοῦς, simple ; || ὁ ἔχων ἔλλειψιν κομψότητος, qui manque d'élégance, inélégant, e ; ὁ μὴ ἔχων οὐδὲν κομψόν, qui n'a rien de gracieux (d'élégant); συνεπῶς ὁ ἄχαρις, disgracieux, euse ; ὁ ἀσχήμος, laid, e ; ὁ χονδροειδής, χυδαῖος, grossier, ère.

ἀκόμψως, [ἐπίρ.] ἄνευ κομψότητος, sans élégance.

ἀκονάστρα, ας, ἡ· [διάλ. Οἰνόης]=τὸ ἀκόνι.

ἀκονάω-ῶ, μέλ. ήσω· βλ. ἀκονίζω.

ἀκόνη, ης, ἡ· τὸ ἀκόνι, ἡ πέτρα τοῦ ἀκονίσματος, pierre à aiguiser καὶ pierre à affiler ; καλεῖται οὕτω λίθος λίαν σκληρὸς καὶ λεῖος, συνιστάμενος ἐκ χαλαζίου, Λυδίας λίθου ἢ σκληροῦ σχιστολίθου χρησιμεύων πρὸς ἀκόνισιν ἢ θῆξιν (εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι ὀξὺ) ἢ λέανσιν μαχαιρῶν καὶ ἐν γένει κοπτερῶν ὀργάνων· || —, queue ἢ queux, n. f. εἶδος ἀκονόπετρας· ἀκονοδρέπανον, queue à faux ; **ἐλαιακόνη** (τὸ λαδάκονο), queue à l'huile ; π. χ. il faut repasser (ἀκονίζω) ce rasoir sur la queue ; § γενικώτερον ἀκόνη καὶ ἀκόνι, affiloir, n. m ; καλεῖται ἐργαλεῖον χαλύβδινον ἢ τεμάχιον σκληροῦ λίθου δι' οὗ θήγουσι διάφορα τμητικὰ ἐργαλεῖα, ὅπερ καλεῖται καὶ θήγανον· ἐπίσης ἀκόνη, affiloir, n. m. (ἢ καὶ fusil), καλεῖται κυλινδρικὸν τεμάχιον χάλυβος, ἐφ' οὗ θήγουσι τὰ μαχαίρια· || ἀκόνη, ἡ· ἐλαιακόνη ἢ λαδάκονο, affiloire, n. f. καλεῖται τὸ ἐντὸς ξυλίνου πλαισίου τιθέμενον ἀκόνι τῶν ξυλουργῶν καὶ λεπτουργῶν δι' οὗ ἀκονίζουσι τὰ διάφορα κοπτικὰ αὐτῶν ἐργαλεῖα.

ἀκόνημα, ατος, τό· τὸ παρόρμημα, ἡ παρακίνησις, excitation, n. f ; ἡ ἐνθάρρυνσις, encouragement, n. m ; ἐπίσης ἀκόνημα=ἀκόνησις.

ἀκόνησις, εως, ἡ· τὸ ἀκόνημα, τὸ ἀκόνισμα (τὸ ὀξύνειν τι), ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ ἀκονίζειν, action d'aiguiser, aiguisage, n. m ; aiguisement [προφ. é-gu-i-sement), n. m; ἡ θῆξις, εως, affûtage, n. m ; l'action d'affiler, affilage, n. m. ἤτοι τὸ ἀκόνισμα (ἡ θῆξις) ἐργαλείου· βλ. ἀκονίζω.

ἀκονητής, οῦ, ὁ· καὶ ἀκονιστής, ὁ ἀκονίζων τι, aiguiseur, euse (προφ. é-gu-i-seur) ; ὁ θήγων (τὰ ἐργαλεῖα), affûteur, euse ; ὁ ἀκονίζων διὰ τοῦ θηκτικοῦ τροχοῦ (**τροχιστής**), émouleur, euse.

ἀκόνι, τό· [δημ.] βλ. ἀκόνη, ἡ· κοινῶς τὸ ἀκονιστῆρι.

ἀκονίατος, ος, ον· ὁ μὴ ἀλειμμένος (διὰ κονίας), ὁ μὴ ἀσβεστωμένος, non enduit de ciment (de chaux), non cimenté, ée; non plâtré, ée ; non badigeonné, ée.

ἀκονίζω ἢ **ἀκονάω**-ῶ, ὀξύνω, καθιστῶ τι ὀξύ, aiguiser (προφ. é-gu-i-ser) ; θήγω, affiler (=donner ou rendre le fil à un rasoir, etc. ἤτοι λεπτύνω τὸ στόμα, τὸν ἀθέρα, βλ. λέξιν, ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα στομόω-ῶ)· || ἐπίσης ἀκονίζω, passer καὶ repasser ; π. χ. passer les rasoirs sur le cuir=ἀκονίζω τὰ ξυράφια, ἤτοι περνῶ αὐτὰ ἐπὶ τοῦ πρὸς ἀκόνησιν δέρματος· || θήγω ἐργαλεῖον, affûter un outil ; || — διὰ τοῦ τροχοῦ=**τροχίζω**, émoudre καὶ passer

sur la meule ; § [μεταφ.] —, σημαίνει παρορμῶ, παρακινῶ, παροξύνω, ἐμψυχῶ, provoquer, exciter, animer ; π. χ. ἀκονίζω τὴν ὄρεξιν (ἢ τὰ δόντια μου)=exciter (aiguiser) l'appétit.

ἀκονίζων, ὁ· βλ. ἀκονητής.

ἀκόνισμα, ατος, τό· βλ. ἀκόνησις.

ἀκονισμένος, η, ον· ἠκονημένος, aiguisé, ée ; ἐστομωμένος, τεθηγμένος, affilé, ée; ἐπίσης passé ou repassé ; affûté, ée ; τροχισμένος, émoulu, e ; βλ. ἀκονίζω.

ἀκονιστῆρι, τό· καλεῖται τὸ ἀκόνι βλ. λέξιν.

ἀκονιστήριον, ου, τό· τὸ μέρος ἢ κατάστημα εἰς ὃ ἀκονίζουσι, usine où l'on aiguise, aiguiserie, n. f.

ἀκονιστής, οῦ, ὁ· βλ. ἀκονητής.

ἀκόνιστος, η, ον· ὁ μὴ ἀκονισμένος, μὴ ἠκονημένος, non aiguisé ; non affilé ; non repassé, non émoulu ; βλ. ἀκονίζω καὶ ἀκονισμένος.

ἀκόνιτον, ου, τό· aconit, n. m. (λατ. aconitum); φυτὸν τοῦ γένους τῶν ποωδῶν καὶ πολυετῶν τῆς οἰκογενείας τῶν Βατραχοειδῶν καὶ τῆς φυλῆς τῶν Ἑλλεβόρων· τὰ φύλλα εἶνε παλαμοσχιδῆ, ἡ ῥίζα φυματώδης καὶ δηλητηριώδης.

ἀκονιστικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων δι' ἀκόνισμα, qui sert à aiguiser, etc. || ἀκονιστικὸς τροχός (ἢ θηκτικός), meule à aiguiser ; καλεῖται οὕτω τροχὸς ἐκ συμπαγοῦς ψαμμίτου, ὅστις περιστρεφόμενος διὰ λαβῆς ταχέως δύναται ν' ἀκονᾷ εὐκόλως διάφορα σιδηρᾶ ἐργαλεῖα.

ἀκοντίζω, μέλ. ίσω· ῥίπτω τὸ ἀκόντιον, lancer le dard, darder ; καὶ ἐν γένει ἀφίημι, ἀφήνω, ῥίπτω, βάλλω = tirer ; ἐξακοντίζω, ἐξαποστέλλω διὰ τῆς χειρός, βέλος, ἀκόντιον, ἢ ἄκοντα, lancer un trait ou des traits (un dard, un javelot) ; ἐκτοξεύω, décocher ; βλ. βέλος, trait, καὶ βολή, tir ; || ἐκ τούτων ἀκοντίζω σημαίνει πλήττω ἢ ἐπιτυγχάνω τι ἤ τινα δι' ἀκοντίου, δι' ἄκοντος, διὰ βέλους, διὰ δόρατος, frapper (atteindre) d'un dard, d'un javelot, (d'un trait), d'une pique; || κατ' ἐπέκτασιν ἀκοντίζω = εἰσδύω, διαπερῶ, percer, πληγώνω, blesser ; || πρὸς δὲ ἀκοντίζω=ἀκτινοβολῶ, ἀναλάμπω, λάμψιν διαχέω, jaillir.

ἀκόντιον, ου, τό· (ὅπερ καὶ παλτὸν καλεῖται), ὑποκοριστικὸν τοῦ ἄκων, μικρὸς ἄκων = petit javelot = dard ou dart, n. m ; ξύλινον ἐπίμηκες τεμάχιον ἤτοι κοντάρι μήκους πέντε ἕως ἓξ ποδῶν φέρον σιδηρᾶν αἰχμήν, ὅπερ δι' ἑνὸς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ξυστοῦ (hampe) προσδεδεμένου δερματίνου ἱμάντος (καλουμένου ἀγκύλης, attache) ἐρρίπτετο κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀπεσύρετο πάλιν· || ἀκόντιον γενικώτερον σημαίνει τὸ χειρόβλητον ἢ ἐκτοξευτικὸν αἰχμηρὸν βλῆμα (projectile à pointe) διὰ τὰ ἐξακοντιστικὰ ὅπλα (armes dardelles), ἤτοι τὸ βαλλόμενον = ὁ ὀϊστὸς = τὸ βέλος = le trait (βλ. λέξιν)· || ἀκόντιον σημαίνει ἐπίσης τὸ τόξευμα, τὴν φοράν, τὴν ἀκοντίου βολήν, ἤτοι le jet du trait ; ἐντὸς ἀκοντίου, à la portée du trait ; βλ. βολή, tir ; || ἀκοντίου βολὴ=ἀκόντισμα, coup de dard ; || — πυρφόρον, dard, à feu ou enflammé ; εἶνε ἀκόντιον φλεγόμενον τὸ ὁποῖον ἔβαλον συνήθως διὰ μηχανήματός τινος κατὰ τῶν ὠχυρωμένων στρατευμάτων, ἀλλ' ἰδίως κατὰ τῶν πλοίων· ἐν τῷ ναυτικῷ, μετεχειρίζοντο πυροτέχνημά τι, ὅπερ ἔρριπτον κατὰ τῶν ἱστιοφόρων ὅπως μεταδώσωσιν εἰς ταῦτα τὸ πῦρ· || μεταφορικῶς ἀκόντιον καλεῖται πᾶν ἐπίμηκες ἐν εἴδει ξυστοῦ ξύλινον τεμάχιον συνεπῶς ἀκόντ. =ξυστόν, hampe (f.) καὶ λόγχη, lance (f) ; || — δικρανωτόν, lance à fourche, εἶνε ξύλινον ἀκόντιον φέρον εἰς τὸ ἄκρον σιδηροῦν δίκρανον· || κρεμαστὸν ἀκόντιον, barre de suspension, εἶνε ἐπίμηκες τεμάχιον κυλινδρικοῦ ξύλου ὅπερ κρέμαται ἐκ τοῦ ἑνὸς ἄκρου καὶ ὅπερ χρησιμεύει διὰ τοὺς γυμναζομένους ἵν' ἀναρριχῶνται ἐπ' αὐτοῦ· § ἀκόντιον, jalon, n. m. (ὅπερ καλεῖται καὶ σῆμα εἰς τὰς καταμετρήσεις καὶ συνηθέστερον ἡ σημαία), εἶνε ἀκόντιον φέρον εἰς τὸ ἄκρον τεμάχιον ὑφάσματος, λευκοῦ καὶ ἐρυθροῦ καὶ χρησιμεῦον διὰ τὰς εὐθυγραμμίας (alignements) ; || — ἀκροσίδηρον, jalon à bout ferré ; || ἐπίσης ἀκόντιον κοινῶς κοντάρι=piquet, n. m. λέγεται λεπτὸν καὶ ἐπίμηκες τεμάχιον ξύλου φέρον σιδηρᾶν αἰχμὴν καὶ ἐμπηγόμενον ἐν τῇ γῇ ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα διὰ τὰς εὐθυγραμμίας, χωροσταθμήσεις, χαράξεις ὁδῶν, ὀχυρωμάτων, κτλ. || ἔμπηξις ἀκοντίων, jalonnage (m), piquetage(m); || ἐμπήγω ἀκόντια, jalonner, piqueter ; § [ναυτ.) ἀκόντιον, (τὸ κοντάρι), livarde, n. f. ou baleston, n. m. ξύλινον ἐπίμηκες τεμάχιον χρησιμεῦον ὡς κεραία ἱστίου.

ἀκόντισις, εως, ἡ· καὶ ἀκοντισμός, ἡ πρᾶξις τοῦ ῥίπτειν, τοῦ βάλλειν ἀκόντιον (βέλη), action de lancer le dard (des traits) ; ἡ πρᾶξις τοῦ ἀκοντίζειν, action de darder ; ἡ βολή, ἡ ἔκριψις, le jet ; βλ. καὶ ἐξακόντισις· || [παρὰ τοῖς ἀρχαίοις] jaculation, n. f ; ἄσκησις εἰς τὸ ῥίπτειν ἀκόντιον διὰ τῆς χειρός, ἢ βέλος διὰ τόξου ἢ βελοστάσεως.

ἀκόντισμα, ατος, τό· τὸ ῥίψιμον διὰ τοῦ δόρατος, jet ou portée d'un javelot, d'un trait ; ἡ ἀκοντίου βολή, coup de dard (de javelot) ; τὸ ἐκτόξευμα, le décochement.

ἀκοντισμός, οῦ, ὁ· καὶ ἀκόντισις, lancement du javelot.

ἀκοντιστής, οῦ, ὁ· acontiste, n. m ; ὁ δι' ἀκοντίου ἢ ἄκοντος ὡπλισμένος στρατιώτης τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, soldat armé d'un dard (d'un javelot); || ἐπίσης ὁ ῥίπτων ἀκόντια, lanceur de javelots, celui qui lance des dards, le dardaire ou l'acontiste ; || [παρ' ἀρχ.] jaculateur n. m. (ἐκ τοῦ λατ. jaculari= lancer un javelot), στρατιώτης τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς φέρων ὅπλα δυνάμενα νὰ βάλλωσι βέλη (ἀκόντια).

ἀκοντιστικὴ (τέχνη), βλ. ἐξακοντιστική.

ἀκοντιστικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ῥίπτειν ἀκόντια, qui appartient ou qui sert à lancer des javelots ; βλ. καὶ ἐξακοντιστικός.

ἀκόντως, [ἐπίρ.] ἢ ἄκων, οντος, ἀκουσίως, malgré soi, à contre-cœur.

ἀκονῶ, βλ. ἀκονάω-ῶ.

ἄκοπα, [ἐπίρ.] [διάλ. Ἠπείρ.] ἀδιακόπως, ἀδιαλείπτως, sans cesse; «ἔρχεται ἄκοπα 'στὸ σπίτι μου».

ἀκοπάνιστος, η, ον· ὁ μὴ κοπανισμένος, qui n'a pas été pilé, non pilé, ée; ‖ ἀμύγδαλα ἀκοπάνιστα, des amandes non pilées.

ἀκοπίαστος, ος, ον· ὁ μὴ κοπιώδης, qui n'est pas fatigant; ὁ μὴ προξενῶν κάματον, qui ne fatigue pas; ἤτοι ὁ ἀκούραστος, ὁ ἀκαταπόνητος, non fatigué, infatigable; μεταφορ. ὁ εὔκολος, le facile; ἄπονος, aisé, ée.

ἀκοπιάστως, [ἐπίρ.] sans fatigue; εὐκόλως, facilement.

ἄκοπος, ος, ον· ὁ μὴ κοπιώδης, qui n'est pas fatigant; καὶ ἐνίοτε ὁ ξεκουράζων, qui délasse; ὁ ἀναπαύων, qui repose; ὁ ἀκούραστος, non fatigué, l'infatigable; ὁ μὴ προξενῶν κόπον (λύπας), qui ne fatigue pas, qui ne cause point de peines, de chagrins; ‖ [μεταφ.] ὁ εὔκολος, le facile; ὁ ἄπονος, aisé, ée; § ἄκοπος, ἄτμητος, ὁ μὴ κοπεὶς (μὴ τμηθείς), qui n'a pas été coupé, etc, non coupé, non taillé, non haché; ‖ ἐπίσης ὁ μὴ κοπτόμενος, qui ne peut être coupé (taillé).

ἀκόπριστος, ος, ον· [δημ.] ὁ μὴ κοπρισμένος, qui n'a pas été fumé; non fumé, ée; ‖ ἄνευ λιπάσματος, sans engrais; non engraissé, ée =λελιπασμένος· ἄνευ κόπρου, sans fumier; «ἔχω τὰ χωράφια μου ἀκόπριστα».

ἄκοπτος, η, ον· ὁ μὴ κοπεὶς ἢ ὁ μὴ κοπτόμενος· βλ. ἄκοπος.

ἀκόπως, [ἐπίρ.] ἄνευ κόπου, sans peine, sans fatigue; ἄνευ λύπης, sans chagrin; ‖ [μεταφ.] εὐκόλως, facilement; ἀπόνως, aisément.

ἀκορεσία, ας, ἡ=τὸ ἀκόρεστον, τὸ νὰ μὴ χορεσθῇ τι, insatiabilité, n. f; χαλεῖται ἡ ἀπληστία (avidité, n. f.) εἰς τὸ τρώγειν, εἰς τὸ μὴ χορταίνειν· ‖ ἔχει βουλιμίαν, ἀκορεστίαν, ἥντινα οὐδὲν δύναται νὰ κορέσῃ, il a une faim canine, une insatiabilité que rien ne peut contenter (assouvir); βλ. καὶ **ἀκόρεστος.**

ἀκόρεστος, ος, ον· insatiable, adj. ὁ ἄπληστος, inassouvi, e; ὁ μὴ χορταίνων, qui ne peut être rassasié; ‖ ἀπληστία, γαστριμαργία ἀκόρεστος, avidité, gourmandise insatiable; ‖ ἔχει πεῖναν (δεῖψαν) ἀκόρεστον, il a une faim (soif) insatiable; ‖ [μεταφ.] φιλαργυρία ἀκόρεστος, avarice insatiable; ‖ δὲν εὐχαριστεῖται μὲ τίποτε, εἶνε ἀκόρεστος (ἄπληστος, avide), il ne se contente de rien, il est insatiable; ‖ — (ὅστις δὲν ἀρκεῖται) δόξης, τιμῶν, πλούτου, ἐπαίνων, insatiable de gloire, d'honneurs, de richesses, de louanges; § — ἀτμός, vapeur dessaturée, ὁ μὴ κεκορεσμένος· βλ. **κόρεσις, κορέννυμι·** § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀκόρεστον· βλ. **ἀκορεσία.**

ἀκορέστως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀκόρεστον, d'une manière insatiable, insatiablement; ἀπλήστως, avidement.

ἀκόρυφος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων κορυφήν, qui n'a pas de sommet (de cime), écimé, ée; ὁ ἄνευ κεφαλῆς, sans tête; ἀκέφαλος, étêté, ée; ἄνευ ἀρχῆς, sans commencement.

ἀκορύφωτος, ος, ον· ὁ μὴ κορυφούμενος ἢ κορυφωθείς, non terminé en pointe; non comblé, ée; ἀτέλεστος, non complété, ée.

ἀκοσκίνητος, η, ον· καὶ ἀκοσκίνιστος, η, ον· ὁ μὴ κοσκινισθείς, ὁ μὴ διασεσησμένος, non criblé, non bluté, imbluté, ée; ἀκρησάριστος, non tamisé, non sassé, non passé à la claie; π. χ. ἀλεῦρι ἀκοσκίνιστο, βλ. κοσκινίζω· ‖ [μεταφ.] ὁ μὴ ἐξετασθεὶς λεπτομερῶς, non examiné minutieusement.

ἀκοσμέω-ῶ, πρὸς τὴν τάξιν προσκρούω, ἀπρεπῶς φέρομαι, se conduire indécemment (inconvenablement); ἀπρεπῶς πράττω, agir mal.

ἀκόσμητος, ος, ον· ὁ ἄνευ κόσμου, ὁ μὴ κεκοσμημένος, non orné, ée; βλ. **ἀστόλιστος,** ἀκαλλώπιστος, non paré, ée; ‖ ὁ μὴ εἰς τάξιν βαλμένος, non mis en ordre; ὁ ἄτακτος, ἀτακτοποίητος, non arrangé, ée; ὁ ἀκανόνιστος, déréglé, ée.

ἀκοσμήτως, [ἐπίρ.] ἄνευ κόσμου, κοσμήσεως, sans ornement; ἀτάκτως, ἄνευ τάξεως, sans ordre.

ἀκοσμία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις κόσμου, εὐκοσμίας, immodestie, n. f; ἡ ἔλλειψις εὐπρεπείας, ἡ ἀπρέπεια, inconvenance, n. f; τὸ ἄσεμνον, ἡ ἀναίδεια, indécence, n. f; § ἡ ἀταξία, désordre, n. m; ἡ σύγχυσις, confusion, n. f.

ἀκόσμιος καὶ **ἄκοσμος,** ου, ὁ· ὁ ἄνευ τάξεως, ὁ ἄτακτος, désordonné, ée; ὁ ἀκανόνιστος, déréglé, ée; § ὁ μὴ κόσμιος, immodeste, adj; ὁ ἀπρεπής, inconvenant, e; ὁ ἀναιδής, indécent, e; § ὁ μὴ κεκοσμημένος, βλ. **ἀκόσμητος.**

ἀκόσμως [ἐπίρ.], χωρὶς τάξιν, ἀτάκτως, sans ordre; ἀκοσμήτως, ἄνευ κοσμήσεως, sans ornement; ‖ ἀκόσμως, ἄνευ κοσμιότηνος, immodestement; ἀπρεπῶς, inconvenablement; ‖ ἀναιδῶς, indécemment.

ἀκόσσιστος, ὁ [διάλ. Ἠπείρ.], ὁ μὴ κοσσισμένος, ὁ μὴ διὰ τοῦ ἐργαλείου κόσσος κομμένος· «ἀκόσσιστο χορτάρι». ὁ μὴ κοπείς, διὰ τῆς κόσσης (δρεπάνου), qui n'est pas coupé avec la faux, qui n'est pas fauché (κοσσίζω.

ἀκοτυλήδονος, ος, ον [βοτ.] ὁ ἄνευ κοτυληδόνος, acotylédone.

ἄκου [δημ.], κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἄκουε, βλ. ἀκούω.

ἀκουαρέλα [ξεν.], ἡ ὑδατογραφία, aquarelle, n. f. βλ. **ἐπιτέγγω, ἐπίτεγξις.**

ἀκουβάλητος, η, ον [δημ.] ὁ μὴ μεταφερθείς, non transporté; § ὁ μὴ μεταχομισθείς, qui n'a pas [encore] transporté ses meubles; non déménagé, non emménagé; ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κουβαληθῇ, νὰ μεταφερθῇ, «ἡ πέτρα αὐτὴ εἶνε ἀκουβάλητη».

ἀκουή, ἡ [διάλ. Οἰνόης], 1) ἡ ἀκοή, ouïe,

n. f. 2) οἱ κρόταφοι, les tempes ; αἱ ἀκοαί. «αἱ ἀκουαίς μου πονοῦνε».

ἀκούλουμπος, ὁ [διάλ. Καρπάθ.], ἄπειρος τοῦ κολυμβᾶν, qui ne sait pas nager.

ἀκουμβάω-ῶ· βλ. ἀκουμβῶ.

ἀκούμβημα, τό· καὶ

ἀκούμβισμα, τό· [δημ.] ἡ πρᾶξις τοῦ ν' ἀκουμβᾷ (νὰ ἐρείδηται), action d'appuyer ; action de s'appuyer. § τὸ ἀκουμβιστῆρι, l'appui (ἀκούμπισμα).

ἀκουμβιστῆρι, τό· [δημ.] γενικῶς τὸ ἔρεισμα, appui, n. m. τὸ ὑπαγκώνιον, accoudoir, n. m. βλ. καὶ πρόσκλιντρον καὶ ἐπακουμβητήριον. § τὸ ἔρεισμα τῆς χειρός, ἤτοι γενικῶς τὸ ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ χείρ, appui-main, n. m ; § — ἢ ἀκούμβισμα ἤτοι τὸ **ἐρεισίνωτον**, le dossier βλ. λέξιν.

ἀκουμβῶ (άω), μέλ. ήσω [δημ.] στηρίζω, appuyer ; ἐπακουμβῶ, ἐπερείδω, ἐρείδω, ἤτοι στηρίζω ἀντικείμενόν τι ἐπὶ ἑτέρου, adosser ; π. χ. ἐπακουμβῶ καπνοδόχον ἐπί τινος τοίχου, adosser une cheminée contre un mur ; ‖ κατ' ἐπέκτασιν ἀκουμβῶ = θέτω πού, τοποθετῶ, mettre, placer ; ‖ ἀκούμβησε τὴν σκάλαν εἰς τὸν τοῖχον, il appuya l'échelle contre le mur ; ‖ κάπου τὸ ἀκούμβησα, je l'ai mis quelque part ; ‖ ποῦ ἀκούμβησες τὰ πράγματά σου, où avez-vous déposé vos effets ? § [οὐδ.] ἀκουμβῶ = στηρίζομαι, s'appuyer; ἐρείδομαι (διὰ τῆς ῥάχεως), s'adosser ; ‖ ἀκουμβοῦσεν εἰς τὸν τοῖχον, il était adossé au mur ; ‖ ἀκουμβημένος εἰς τὸ τραπέζι, accoudé sur la table. § ἀκουμβῶ = ἐγγίζω που, toucher ; ‖ τὰ πόδια του δὲν ἀκουμβοῦσαν εἰς τὴν γῆν, ses pieds ne touchaient pas la terre ; ‖ [τόσον ὑψηλὸς εἶνε, ὥστε] ἡ κεφαλή του ἀκουμβᾷ εἰς τὴν ὀροφήν, sa tête touche au plafond ; § ἀκουμβῶ = ἐγκαθίσταμαι προσκαίρως, loger provisoirement; descendre [à l'hôtel ; chez un ami] ; prendre un pied à terre.

ἀκούμβωτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ κουμβωμένος, non boutonné, ée ; ‖ [διάλ. Ἠπείρου] ὁ μὴ ἔχων κόμβους, qui est sans nœuds ; «ἡ τριχιὰ εἶνε ἀκούμβωτη»· ‖ ὁ ξεκουμβωμένος, déboutonné, ée ; ὁ μὴ θηλυκωμένος «ἔχει τὸ γελέκι του, τὸ φόρεμά του ἀκούμπωτο», κτλ. ‖ ἀκούμβωτον, τὸ μὴ κομβονώμενον, qui ne peut se boutonner.

ἀκούμπιαστον, τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ μὴ ἔχον κομβία, qui est sans boutons.

ἀκούνητος, η, ον· [δημ.] βλ. **ἀκούνιστος.**

ἀκουνιά, ἡ [Αἰτωλ. ἰδίωμα], λίθος ὑπομέλας σκληρὸς χρήσιμος δι' ἀκόνας, pierre à aiguiser ; βλ. ἀκόνη.

ἀκούνιστος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ κινούμενος, ἀτάραχος, ἀκλόνητος, inébranlable ; ἀμετακίνητος, inamovible ; ἀμετάσειστος, ὁ μὴ σειόμενος, non secoué, non cahoté ; βλ. ἀσάλευτος· ‖ ὁ μὴ κουνισμένος, ναναρισμένος, non bercé, «τὸ παιδὶ κοιμήθηκε ἀκούνιστο».

ἀκουρασιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] τὸ νὰ ἦνέ τις ἀκούραστος, infatigabilité, n.f. = ὁρμὴ ἀκάματος, ardeur infatigable

ἀκούραστος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ κουραζόμενος, ἀκάματος, infatigable ; ὁ μὴ κουρασθείς, non fatigué.

ἀκουράστως, [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ κουρασθῇ, infatigablement.

ἀκούρδιστος, η, ον [δημ.], ὁ ἀχόρδιστος, ὁ μὴ κουρδισμένος [ἐπὶ ὡρολογίων, μηχανημάτων, κτλ.], non monté, ée ; [ἐπὶ μουσ. ὀργάνων], non accordé, ée.

ἀκούρευτος, ος, ον· [δημ.] ἄκαρτος, οὗτινος δὲν ἔκοψαν τὰ μαλλιά, dont on n'a pas coupé les cheveux ; ὅστις δὲν ἐκουρεύθη, ὁ μὴ κουρευθείς, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων, qui n'a pas été tondu, non tondu, e ; ἄκαρτος, ἄκουρος, intondu, e ; (α καὶ κείρω), non tonsuré, intonsuré, ée.

ἀκουρμένουμαι, [διάλ. Ἠπείρου] = ἀκροάζομαι, ἀκούω.

ἄκουρος, ος, ον (α καὶ κείρω), ὁ μὴ κουρευθεὶς (κουρά), ἀκούρευτος, intondu, e ; non tonsuré, intonsuré, ée.

ἀκούσιμος, ος καὶ η, ον· ὁ δυνάμενος ν' ἀκουσθῇ, qu'on peut entendre.

ἀκούσιος, ος καὶ α, ον· ὁ μὴ ἑκούσιος, ὁ μὴ θεληματικός, involontaire ; ὁ ἐνεργούμενος μετὰ δυσαρεσκείας (ἄνευ τῆς θελήσεως = ἀκουσίως), qui agit à contre-cœur ; ‖ τὸ ἀκούσιον = τὸ παρὰ τὴν διάνοιαν ἀποτελούμενον, τὸ μὴ ἀπὸ σκοποῦ γινόμενον, ce qu'on fait malgré soi.

ἄκουσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀκούειν, τὸ ἀκούειν, action d'entendre, l'audition (λατ. auditio), n. f.

ἀκουσίως [ἐπίρ. τοῦ ἀκούσιος], involontairement ; παρὰ τὴν θέλησιν, malgré soi ; à contre son gré.

ἄκουσμα, ατος, τό· α) ἐν γένει τὸ ἀκουσθέν, ce qu'on entend [π. χ., φωνή, ἦχος, κλ. comme une voix, un son, etc.], συνεπῶς τὸ νέον (ὅπερ μανθάνουσι), la nouvelle (qu'on apprend) ; τὸ θρύλλημα, τὸ θρυλλούμενον, la rumeur ; τὸ λεγόμενον, τὸ ἐξ ἀκοῆς, ouï-dire, n. m; ἡ φήμη, le bruit (qui court) ; ‖ ἄκουσμα = ἀκρόαμα, audition, n. f. τὸ δημοσίως ἀκροώμενον, ἡ διδασκαλία, ce qu'on entend en public, la conférence, l'audition.

ἀκουστὰ [δημ. ἐπίρ.] τὸ ἔχω ἀπὸ πολλοὺς ἀκουστὰ [ἔχω ἐξ ἀκοῆς], je l'ai ouï-dire à plusieurs ; je le sais par ouï-dire.

ἀκουστείομαι [διάλ. Οἰνόης] = ἀκούομαι, se faire entendre, γίνομαι ἀκουστός· «ἡ λαλιά του ἴσα μ' ἀδᾶ 'κεῖ ἀκουσκᾶται = ἡ φωνή του ἕως ἐδῶ ἀκούεται.

ἀκουστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀκροατής, auditeur, trice; ὁ ἀκούων, celui qui entend, qui écoute; ‖ ἀκουστής, écouteur, euse, καὶ ὠτακουστής· καλεῖται οὕτως ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ ὁ εἰς τὰ ὠτακουστήρια εὑρισκόμενος καὶ προσπαθῶν ν' ἀνακαλύψῃ ἐὰν οἱ πολέμιοι ὑπονομοποιοὶ ἐργάζωνται πλησίον τῶν στοῶν· βλ. ὠτακουστήριον, écoute, καὶ **ἀνθυπόνομος**, contre-mine.

ἀκουστική, ἡ· acoustique, n. f. καλεῖται οὕτω τὸ μέρος τῆς φυσικῆς τὸ πραγμα-

τευόμενον περὶ τῶν ἤχων καὶ γενικῶς ἡ σπουδὴ τῶν ἐν περιοδικῇ κινήσει ἀερίων. Οἱ νόμοι τῆς ἀκουστικῆς δέον νὰ ἐφαρμόζωνται εἰς τὰς ἀνοικοδομήσεις τῶν θεάτρων, τῶν αἰθουσῶν διὰ συναυλίας καὶ ἐν γένει τῶν ἀμφιθεατρικῶν μεγάλων θαλάμων, π. χ. εἰς τὰς αἰθούσας τῶν παραδόσεων, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, κτλ.

ἀκουστικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀκοὴν ἀνήκων (ἀφορῶν), qui appartient à (concerne) l'ouïe ; ὁ τῆς ἀκοῆς, de l'ouïe ; auditif, ive; acoustique ; ὁ εὐχαρίστως ἀκούων, qui aime à entendre, capable d'entendre ; ἐπίσης πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ὄργανον τῆς ἀκοῆς, organe de l'ouïe, συνεπῶς **ἀκουστικὸς**=auditif, ive, acoustique ; || ἀκουστικὸν σύστημα(=συσκευή, ἢ σύνολον ὀργάνων), appareil auditif ; || ἐξωτερικὸς ἀκουστικὸς πόρος, conduit (ou canal) auditif externe, (συνώνυμον τοῦ conduit auriculaire), ἤτοι πόρος (canal) ἐκτεινόμενος ἐκ τοῦ βάθους τῆς κόγχης τοῦ ὠτὸς μέχρι τοῦ τυμπάνου· || ἐσωτερικὸς ἀκουστικὸς πόρος, conduit auditif interne ; || ἐξωτερικὴ ἀκουστικὴ ὀπή, trou auditif externe ; || ἐσωτερικὴ ἀκουστικὴ ὀπή, trou auditif interne ; || αἴσθησις ἀκουστική, sens auditif ; || τὸ ἀκουστικὸν νεῦρον, le nerf auditif ἢ nerf acoustique ; || ἀκουστικὴ συσκευή, appareil acoustique (ou auditif); || ἀκουστικὸς σωλήν, tube acoustique, βλ. σωλήν.

ἀκουστός, ή, όν· entendu, e ; ὁ ἀκουσθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἀκουσθῇ, qui a été ou qui peut être entendu ; || τὸ ἔχω ἀκουστὰ [φρ.] j'en ai entendu parler ; § ἀκουστός, ξακουστός, φημισμένος, renommé, ée;

ἀκούω, μέλ. ἀκούσω· 1) διὰ τῶν ὤτων ἀκούω, entendre, écouter, ouïr ; || δὲν ἀκούει καλά, il n'entend pas bien clair ; || δὲν ἀκούει, il est sourd=εἶνε κωφός· || δὲν ἀκούει διόλου, il n'entend pas du tout=εἶνε ἐντελῶς κωφός, il est complètement sourd ; || ἀκούειν τοὺς λόγους τινός, entendre les paroles de qu'un ; || ἂς ἀκούσωμεν τί θὰ εἰπῇ, écoutons ce qu'il dira; 2) ἀκούω, ἐννοῶ, entendre, comprendre; || κάμνει πῶς δὲν ἀκούει, il fait la sourde oreille ; || δὲν ἀκούω τίποτε [φρ.] je n'en veux rien entendre=μὴ μοὶ ὁμιλεῖτε περὶ τούτου, ne m'en parlez pas ; 3) ἀκούω νὰ λέγωσι, entendre dire ; μανθάνω, apprendre, savoir ; πληροφοροῦμαι, être informé ; || ἀκούω ὅτι ἀναχωρεῖτε, j'apprends que vous partez ; || ἀκούω ὅτι ἡ ἀδελφή σας ὑπανδρεύεται, j'apprends que votre sœur se marie ; || ἀκούω πανταχόθεν ὅτι, j'apprends [il me revient] de toutes parts que ; || ἀκοῦς ἐκεῖ! [φρ.] a-t-on jamais vu ! || ἀκοῦς ἐκεῖ αὐθάδειαν ! a-t-on jamais vu pareille impertinence ! || ἂν τὸ ἀκούσῃ (πιστεύσῃ) κανείς, εἴμεθα χαμένοι, à l'en croire, nous sommes perdus ; || ἤκουσα νὰ λέγουν ὅτι, je me suis laissé dire que ; || ἄκου ! (ἀντὶ ἄκουσον), écoutes ἢ écoutez ! fais ἢ faites attention (πρόσεχε) ! || ἄκου (ἄκουσον) ἀνοησίαν ! écoutez une bêtise ! || ἄκου ἀνοησίαν, ἤτοι τί ἀνοησία, est-ce bête ! || ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω [φρ. ἀρχ.], à bon entendeur salut ; || δὲν τ' ἀκούω αὐτὰ [φρ.], je n'entends pas de cette oreille=δὲν θέλω τίποτε νὰ μάθω, je n'en veux rien savoir ; 4) ἀκούω μαθήματα, suivre les leçons de ; εἶμαι μαθητής, être disciple de ; || ἀκούω μαθήματα (διδασκαλίαν), suivre un cours ; || ἀκούω, ἀκροῶμαι μαθήματος χημείας, κτλ. suivre un cours de chimie, etc ; || ἀκούω=παρὼν τυγχάνω=παρίσταμαι, π. χ. ἤκουσα τὴν λειτουργίαν, τὸν λόγον, τὰ μαθήματα, κτλ. j'ai assisté à la messe, au sermon, aux cours, etc ; 5) **ἀκούω**=écouter=δίδω προσοχήν, δίδω ἀκρόασιν, prêter l'oreille à... καὶ κατ' ἐπέκτασιν εἰσακούω, exaucer ; ὑπακούω (γίνομαι, εἶμαι ὑπήκοος), obéir (être docile) ; ἀκολουθῶ (γνώμην, συμβουλήν), suivre ; ἀκολουθῶ, ἤτοι πείθομαι, se rendre ; || ἄκουσον (ἄκουσε) τὴν συμβουλήν του, suivez son conseil ; || ἄκουε τοὺς μεγαλειτέρους σου, obéis à vos supérieurs ; || τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν ἀκούει, cet enfant n'obéit pas (n'est pas docile) ; || ἀκολουθῶ=ἀκούω=πείθομαι εἰς τὰς συμβουλάς σας, je me rends à vos conseils ; || ἤκουσε (ἐπείσθη εἰς) τὰς παρακλήσεις μου, il s'est rendu à mes prières ; 6) ἀκούω=αἰσθάνομαι, sentir ; ἐπίσης ὀσφραίνομαι, flairer ; || ἀκούω μίαν ἄσχημον μυρωδιάν, je sens une mauvaise odeur ; || πῶς ἀκούεσαι; = πῶς αἰσθάνεσαι; comment vous sentez-vous ? 7) ἀκούω = ἀκούω νὰ μοὶ λέγωσι, s'entendre dire ; ἡ ἀκούω δι' ἐμαυτόν (ἤτοι νὰ μοὶ λέγωσι), [καλὸν ἢ κακόν, κτλ.] entendre dire de soi [du bien, du mal, etc.] π. χ. ἀκούειν ὕβρεις, s'entendre dire des injures ; [παθητ.] ἀκούομαι, se faire entendre ; ὀνομάζομαι, s'entendre, être appelé ; ἔχω φήμην, φημίζομαι, avoir tel ou tel nom, telle ou telle réputation ; faire parler de soi ; être renommé ; || ἠκούσθη μία φωνή, une voix se fit entendre ; || ἀκούονται κραυγαί, des cris se font entendre ; || ἠκούσθη τρομερὰ κεραυνοβολία, un effroyable coup de tonnerre se fit entendre ; || ἀκούονται ἀσθένειαι, on parle de maladies qui courent ; || τί ἀκούεται; qu'est-ce qu'on dit de nouveau ? || ἠκούσθη λόγος, ὅτι, le bruit a couru que ; || [ἐπὶ ἀνθρ.] δὲν ἀκούεται πλέον, on n'entend plus parler de lui ; || ὁ λόγος του ἀκούεται, sa parole est écoutée (a du poids) ; || τὸ ὄνομά του ἀκούεται παντοῦ, son nom est dans toutes les bouches ; || περὶ τῆς κυρίας αὐτῆς πολλὰ ἠκούσθησαν, cette dame a fait beaucoup parler d'elle ; || ἀκουσμένος, ξακουσμένος, φημισμένος, renommé, ée ; ἔνδοξος, célèbre.

ἄκοφτος, βλ. ἄκοπτος.

ἄκρα, ας, ἡ καὶ ἄκρη, ης, ἡ· τὸ ἔσχατον μέρος, ἰδίως πρὸ τὰ ἄνω, ὡς ἡ κορυφή, συνεπῶς **ἄκρα**=le bout=τὸ ἄκρον, τὸ πέρας, ἡ ἐσχατιά, extrémité, n. f ; ἡ αἰχμή, la pointe ; ἡ κορυφή, sommet, n. m ; || κάθεται εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου, il est logé au bout du monde ; || τὸ ἔρριψεν εἰς μίαν ἄκραν, il le jeta

dans un coin ; || [ναυτ.] ἡ ἄκρα τοῦ συσπάστου ἢ τοῦ πολυσπάστου. κοινῶς ὁ κάβος, bout du palan ou de la caliorne ; § ἄκρα, ας, ἡ· pointe, n. f ; καλεῖται ἀκρωτήριον (cap) μικρὸν καὶ μᾶλλον ἐπίπεδον, καὶ γενικώτερον ἄκρα = ἀκρωτήριον, cap, n. m ; promontoire, n.m ; || ἄκρα προτενής, pointe tendue en avant ; § ἄκρα ὀφρὺς ἢ τὸ χεῖλος, le bord; βλ. καὶ ἄκρη.

ἀκράδαντος, ος, ον· ὁ μὴ κραδαινόμενος, ὁ μὴ κλονούμενος, ἄσειστος, ἀκλόνητος ἀσάλευτος, inébranlable, adj.

ἀκραδάντως, [ἐπίρ. προηγ.] ἀκλονήτως, inébranlablement.

ἀκραῖος, αία, αῖον, extrême ; ὁ εἰς τὴν ἄκραν εὑρισκόμενος, situé aux extrémités ; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀκραῖον, τὸ ἄκρον σώματός τινος, le bout ; τὰ ἀκραῖα=τὰ τοῦ σώματος ἄκρα, βλ. εἰς ἄκρον τὰ ἄκρα, les extrémités ; || — ψέλλιον (ὅπλου), embouchoir (d'un fusil), n. m. μετάλλινον ψέλλιον χρησιμεῦον πρὸς στερέωσιν τῆς κάννης μετὰ τοῦ κοντακίου πλησίον τοῦ στομίου, καὶ πρὸς τήρησιν τῆς ῥάβδου ἐν τῷ διαξύσματι αὐτῆς· βλ. **καταρτίσματα**· || ἀκραῖοι διχαστῆρες (ὀδόντες), coins (dents), n. m. καλοῦνται οὕτως οἱ ἀκραῖοι ἢ γωνιαῖοι ἐκ τῶν τομέων ὀδόντων· || — λίθος, boutisse, n. f. ἐπιμήκεις λίθοι τιθέμενοι εἰς τὰ ἄκρα τοῦ λιθοστρώτου· ἀκραῖοι λίθοι καὶ κυβόλιθοι, boutisses et pavés, ἐπιμήκεις λίθοι καὶ κοινοὶ κυβόλιθοι, ἀποτελοῦντες τὰ ἄκρα τοῦ λιθοστρώτου· || — ἢ ἄκρος σταθμὸς (σταθμὸς κεφαλῆς), station tête (de ligne), καλεῖται ὁ εἰς τὸ ἄκρον σιδηροδρομικῆς τινος γραμμῆς εὑρισκόμενος σταθμός· || ἀκραῖος σιδηροδρομικὸς πολεμικὸς σταθμὸς (βλ. **σταθμός**), station de tête d'étapes de guerre, καλεῖται ὁ εἰς τὸ τελευταῖον ἄκρον εὑρισκόμενος σιδηροδρομικὸς σταθμός· || ἀκραῖος ὁδοιπορικὸς σταθμός, station tête d'étapes de route, καλεῖται ὁ εἰς τὸ τελευταῖον ἄκρον εὑρισκόμενος ὁδοιπορικὸς σταθμός· βλ. **σταθμός**, étape.

ἀκραιφνής, ής, ές (συγκεκομ. ἐκ τοῦ ἀκεραιο-φανὴς=ἀκέραιος)· 1) ὁ μὴ μεμιγμένος, qui n'est pas mélangé ; ἀμιγής, sans mélange, συνεπῶς καθαρός, pur, e ; ἄδολος, εἰλικρινής, sincère, franc, che ; || — φιλία, amitié sincère ; 2) ἀκμαῖος, ἀβλαβής, frais, che ; florissant, e; qui n'est point fané; ὁ μὴ ἀλλοιωθείς, μὴ φθαρείς, non altéré, ée ; ἀκμαῖος, ζωηρός, μὴ κεκμηκώς, frais, qui n'est point fatigué (προκειμένου μάλιστα περὶ ἀτόμων ἢ στρατευμάτων).

ἀκραιφνῶς, [ἐπίρ. προηγ.] καθαρῶς, purement ; ἀδόλως, εἰλικρινῶς, sincèrement ; ἀβλαβῶς ἢ ἀναλλοιώτως, sans altération.

ἀκρακτηρίδιον, τό (τοῦ κιλλίβαντος), bout de crosse (d'affût), ἤτοι τὸ ἄκρον τῆς ἀκτηρίδος.

ἀκρακτηρίς, ίδος, ἡ· semelle de crosse, τὸ πέλμα τῆς ἀκτηρίδος, ἤτοι τὸ κάτω μέρος τῆς ἀκρακτηρίδος· βλ. καὶ ἀκτηρίς.

ἀκράνης, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] σύντροφος, ἑταῖρος, compagnon, n. m. (τουρκ. ἀρκατάσης), καὶ συνήλικος, συνηλικιώτης, camarade, n. ἴσως ἐκ τοῦ ἀκραῆς.

ἀκράνι, τό· [δημ. βοτ.] κράνιον καὶ κράνειον (βλ. λέξιν), cornouille, n. f ; corniole, n. f. ὁ καρπὸς τῆς κρανείας.

ἀκρανιά, ᾶς, ἡ· [δημ. βοτ.] cornouiller, n. m. τὸ δένδρον κρανεία ἢ κράνη.

ἀκραξόνιον, τό· τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, le bout d'essieu ; βλ. ἄξων, essieu.

ἀκράπι, (τὸ) [δημ. ναυτ.] τῆς καρένας ἢ δευτέρα τρόπις, contre-quille, n. f ; πρόσθετος τρόπις ἐπιτιθεμένη ἔνδοθεν τῆς κυρίας τρόπιδος πρὸς ἐνδυνάμωσιν αὐτῆς· ἐπὶ τῆς δευτέρας ταύτης τρόπιδος συμβάλλονται (ῥῆμα συμβάλλω = assembler) αἱ ἕδραι τῶν νομέων (talons ou culs de varangues), ὅπως μὴ ἐξασθενῇ ἡ κυρία τρόπις ἐκ τῶν ἐντομῶν· || — τοῦ κορακιοῦ ἢ **δευτέρα στεῖρα**, contre-étrave, n. f; ἐσωτερικὴ στεῖρα ἐπιτιθεμένη τῆς κυρίας στείρας ἔνδοθεν πρὸς ἐνδυνάμωσιν αὐτῆς· || — τοῦ ποδοστάμου ἢ **δεύτερον ποδόστημα**, contre-étambot, n. m; ποδόστημα ἐπιτιθέμενον τοῦ κυρίου ποδοστήματος πρὸς ἐνδυνάμωσιν, ἐφ' οὗ γομφοῦνται αἱ ἐπηγκενίδες (bordages) τοῦ περιβλήματος.

ἀκρασία, ας, ἡ· α') ὁ μὴ συγκερασμὸς (τοῦ ἀέρος, τῶν ἐποχῶν) intempérie, n. f. (de l'air, des saisons) ; β') ἀκρασία = ἀκράτεια, ἀντίθετον εἰς τὸ σωφροσύνη καὶ ἐγκράτεια, ἤτοι ἡ ἔλλειψις ἐγκρατείας, manque de tempérance (ἐγκρατείας, σωφροσύνης, de continence) ; intempérance, n. f ; incontinence, n. f ; || ἡ τοῦ βίου ἀκρασία = ἐν τῇ ἀπολαύσει τοῦ βίου = ἡ **ἀσωτεία** ἢ ὁ ἔκρυθμος βίος, le déréglement ; ἀκολασία, la dissolution ; ἀσέλγεια, la débauche.

ἀκράτεια, ας, ἡ· ἀντὶ ἀκρασία, βλ. λέξιν· || ἀκράτεια = τὸ ἀκατάσχετον, incontinence, n. f ; τὸ νὰ μὴ δύναταί τις νὰ συγκρατήσῃ τι· π. χ. ἀκράτεια οὔρων, incontinence (de l'urine), καλεῖται ἡ ἀκούσια ἔξοδος τῶν οὔρων ἀπὸ τῆς κύστεως· βλ. καὶ ἐπουρέω.

ἀκρατής, (έος-οῦς), ής, ές· α') ὁ μὴ κύριος ἑαυτοῦ, ὁ ἀκράτητος, ὑπερβολικός, qui n'est pas maître de ; incontinent, e ; ὁ βίαιος, ὁ ὁρμητικός, violent, e ; ἀκρατὴς ὀργή, colère violente ; β') ὁ ἔχων ἔλλειψιν ἐγκρατείας, intempérant, e ; γ') ὁ ἄνευ δυνάμεως, ὁ ἀσθενής, ὁ ἀδύνατος, qui est sans force, ὁ ἀδύνατος, débile ; δ') ὁ ἔκρυθμος, ὁ ἀκόλαστος, ὁ ἀσελγής, le déréglé ; le dissolu ; || ἀκρατὴς χειρός, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ τὴν χεῖρα = ὁ ἄπληστος, avide; || βίος ἀκρατὴς = βίος ἔκρυθμος, ἀκόλαστος, vie déréglée; || στόμα (ἀντὶ τοῦ γλῶσσα) ἀκρατές (ἀχαλίνωτον, ἀπύλωτον, ὅπερ δὲν δύναταί τις νὰ συγκρατήσῃ), langue effrénée.

ἀκράτητος, ος, ον· ὁ μὴ κρατούμενος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ, qu'on ne peut pas contenir (arrêter) ; incontinent, e ; ὁ ἀκατάσχετος, impétueux, euse ; ὁ παραφερόμενος, emporté, ée; ὁ βίαιος, ὁρμητικός, violent, e; ὁ ἀχαλίνωτος effréné, ée ; ὁ ἀδάμαστος, l'indomptable ; ὁ ἀκατακίνητος, l'invincible.

ἀκρατήτως, βλ. ἀκατασχέτως.

ἀκρατίζομαι, προγευματίζω, προγεύομαι, déjeuner ; τὸ ἑλλ. ῥῆμα χρησιμοποιεῖται ἐν τῷ ναυτικῷ.

ἀκράτισμα, ατος, τό· déjeuner ἢ déjeuné, n. m. τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα τῶν ναυτῶν τὸ γινόμενον μετὰ τὴν ἔγερσιν καὶ γενικῶς τὸ πρόγευμα.

ἄκρατος, ος, ον· α) ὁ μὴ μεμιγμένος, qui n'est pas mélangé ; sans mélange ; ὁ ἄδολος, ὁ καθαρός, pur, e; καὶ ἐν γένει ἐπὶ καταστάσεως ὁ ἀμιγής, ὁ ἀκραιφνής, sans mélange ; ὁ καθαρός, pur ; ὁ ἀκέραιος, intact, e ; β) ἐπειδὴ ἄκρατος οἶνος εἶνε δυνατός, ἐντεῦθεν ἄκρατος = ἰσχυρός, fort ; σφοδρός, impétueux ; ὑπερβολικός, ἄμετρος, excessif, immodéré ; ‖ ἄκρατος οἶνος, vin pur, sans eau ; ‖ ἄκρατος = ἀκράτητος, ἀχαλίνωτος, ὁρμητικός, π. χ. ἄκρατος ἐλευθερία, liberté sans frein ; ‖ ἄκρατος, (ὁρμητικός), ἐνθουσιασμός, enthousiasme fougueux (aveugle, τυφλός).

ἀκράτος, ὁ· [διαλ. Καρπάθου] ami intime, ἄκρος, ἀκραιφνὴς (φίλος).

ἀκραφετήρ, ῆρος, ὁ· ἢ συγκρικωτήρ, étalingure, n. f. (de la cale) [ναυτ.]· μηχάνημά τι τιθέμενον ἔξωθεν τοῦ φρεατίου (puits), δι' οὗ τὸ ἄκρον τῆς ἁλύσεως (ἢ χάλω) στερεοῦται ἐν τῷ πλοίῳ εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύνηται ν' ἀκραφετηθῇ (ν' ἀφεθῇ τὸ ἄκρον αὐτῆς) τάχιστα ὡς ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ.

ἀκραφέτησις, εως, ἡ· le filage par le bout ; ἡ ἐργασία τοῦ παρεᾶν (action de filer) τὴν ἄλυσιν ἢ τὸν χάλων διὰ τοῦ ἀκραφετῆρος· βλ. **ἀκραφετῶ.**

ἀκραφετῶ (έω), μελ. ήσω [ναυτ.] (ἄλυσιν, τόνον, ἢ χάλων), filer par le bout, κοινῶς **μολάρω περ' ὄκιο·** ἀφίνω τὴν ἄκραν αὐτῶν νὰ διέλθῃ ἐλευθέρως τοῦ ὀφθαλμοῦ (écubier) τοῦ πλοίου καὶ καταλείπω αὐτὴν ἐν τῇ θαλάσσῃ μετὰ σημαντῆρος ὅπως ᾖ εὔκολος ἡ ἀνεύρεσις καὶ ἀνολκὴ αὐτῆς· ἡ **ἀκραφέτησις** γίνεται ὅταν ἕνεκα τοῦ κλύδωνος ἢ δι' ἄλλην στιγμιαίαν αἰτίαν ἦνε ἀδύνατος ἡ ἄπαρσις, ἢ κατεπείγουσα ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ πλοίου ἀπὸ τῶν ὁρμίσεών του.

ἀκρέμαστος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ κρεμασθείς, qui n'est pas pendu (accroché), non pendu ; non accroché, ée.

ἀκρέμιστος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ κρημνισμένος· «ἡ μηλιὰ ἔχει ἀκόμη πολλὰ μῆλα ἀκρέμιστα».

ἄκρη, ης, ἡ· βλ. ἄκρα· τὸ ἄκρον, τὸ πέρας, τὰ ἔσχατα, ἡ ἐσχατία, le bout, extrémité, n. f. ἡ ἄκρη, τὸ χεῖλος, le bord ; ‖ εἰς τὴν ἄκρην τοῦ τραπεζιοῦ, au bout de la table ; ‖ ἕως τὴν ἄκρην, jusqu'au bout ; ‖ εἰς τὴν ἄκρην τοῦ γιαλοῦ, au bord de la mer ; ‖ κάθηται εἰς μίαν ἄκρην καὶ κλαίει, il est à pleurer dans un coin ; ‖ δὲν εὑρίσκω ἄκρην μαζύ του [φρ.], je ne finirai jamais avec lui ; ‖ ἄκρη ἄκρη, [φρ.] tout au bout; καὶ ἄλλως (κατὰ μῆκος), le long de ; au long; tout le long de; ‖ ὅ,τι βγάλῃ ἡ ἄκρη [φρ.] (εἰς τὴν τύχην), au hasard; au petit bonheur; advienne que pourra.

ἀκρήμνιστος, ος, ον· ὁ μὴ κρημνισθείς, non démoli, e.

ἀκρησάριστος, ος, ον· ὁ μὴ διελθὼν διὰ τῆς κρησάρας, non bluté (non sassé, non tamisé), imbluté, ée.

ἀκριανός, ή, όν· βλ. ἀκρινός.

ἀκριβά, [ἐπίρ.] cher ; μεγάλης τιμῆς (ἀξίας), à haut prix ; ἀκριβώτερος, plus cher ; ἀκριβώτατα, très cher ; ‖ εἶνε πολὺ ἀκριβά, c'est trop cher ; ‖ [μεταφ.] θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς (= θὰ σοῦ κοστίσῃ) ἀκριβά, cela vous coûtera ; ἐπίσης vous me le payerez cher.

ἀκριβαίνω, ὑψώνω τὴν τιμὴν (ἐνεργητ.) hausser (élever, augmenter) le prix ; enchérir ; renchérir ; ‖ ὁ ἔμπορος αὐτὸς ἀκρίβηνε τὰ ἐμπορεύματά του, ce marchand a enchéri ses articles ; § [συνήθ. οὐδ.] hausser le prix; s'élever ; augmenter (de prix); être enchéri, enchérir ; renchérir ; monter ; ‖ τὸ σιτάρι (ὁ σῖτος) ἀκριβαίνει, le blé monte (augmente de prix), le blé est en hausse ἢ le prix en a haussé = ἡ τιμὴ ὑψώθη· ‖ ὅλα ἀκρίβηναν, tout a renchéri.

ἀκρίβεια, ας, ἡ· ἀκριβὴς ἐπιμέλεια (soin diligent) καὶ ἐξακρίβωσις εἰς πᾶσαν πρᾶξιν, ἢ ἀκριβὴς εἰς τὴν περιγραφήν, exactitude, n. f ; précision, n. f. ἡ λέξις αὕτη προϋποθέτει ἀπομάκρυνσιν παντὸς περιττοῦ· ‖ ἀκρίβεια = ἡ εὐθύτης, ὀρθότης, justesse, n. f. συνεπάγεται τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἐσφαλμένου· ‖ ἀκρίβεια βολῆς = εὐστοχία, εὐθυβολία, justesse de tir ; ‖ — ὅπλου, justesse d'une arme, εἶνε ἡ ἰδιότης αὐτοῦ ἡ ἐπιτρέπουσα τῷ καλῷ σκοπευτῇ τὴν συγκέντρωσιν τῶν βολίδων πέριξ τοῦ σκοπευομένου σημείου· ‖ [ἡ χρονικὴ] —, ponctualité, n. f. ἤτοι ἡ ἀκρίβεια περὶ τὴν ἔγκαιρον (ἐμπρόθεσμον) ἢ κατὰ τὰ ὑπεσχημένα ἐκτέλεσιν πράγματος· π. χ. ἀκριβὴς (ἄνθρωπος) λίαν ἐστί, c'est un homme (ἢ il est) d'une ponctualité extrême ; ‖ ἐκπληρῶ παραγγελίαν τινὰ (ἀκριβῶς) καθ' ὅλην τὴν ἀκρίβειαν, exécuter une commision avec ponctualité ; ‖ [ἐμπορ.] — [εἰς τὰς πληρωμάς], ponctualité, n. f. τὸ νὰ ἦνε τις ἀκριβὴς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πληρωμῶν του· ‖ [ἡ λεκτικὴ] ἀκρίβεια = ἡ ὀρθότης, ἡ κανονικότης, la correction, εἰς τὴν τήρησιν τῶν γραμματικῶν κανόνων· ‖ ἐπίσης ἡ ἀκρίβεια = φροντίς, le soin ; ἡ ἐπιμέλεια, la diligence ; ἡ ὀρθότης, la correction ; ἡ ὀρθότης τῆς γραφῆς, τῆς ἰχνογραφίας, la correction de l'écriture, du dessin ; ‖ ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ, avec toute la précision possible ; ‖ γράφει τὰ πάντα μὲ ἀκρίβειαν, il écrit tout avec correction ; ‖ μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας, avec une précision mathématique ; ‖ ἡ ἀκρίβεια ὑπολογισμοῦ, l'exactitude d'un calcul ; ‖ [ἐμπορ.]—(λογαριασμῶν, ἐκτελέσεως παραγγελιῶν) exactitude, n. f. ‖ ἡ — τοῦ ὕφους του, la précision (ἢ la sévérité = ἡ σοβαρότης, de son style ; ‖ **ὅπλα ἀκριβείας,** armes de précision, **ὅπλα ἀκριβείας** καλοῦνται ἐκ τῶν ἐκηβόλων (πυροβόλων) ὅπλων τὰ κατασκευαζόμενα μᾶλλον ἐπιμελημένως, ἵνα χρησιμεύωσιν ὡς ὑποδείγματα καὶ

διὰ τὰ πειράματα· διὰ τούτων δὲ κανονίζονται πᾶσαι αἱ εἰς τὴν βολὴν τῶν ὅπλων σχετικαὶ λεπτομέρειαι· || ἀκρίβεια = ἡ φειδωλία, αὐστηρὰ οἰκονομία, économie rigide; || ἄκρα ἀκρίβεια = αὐστηρότης, la rigidité ; || — (ἡ μεγάλη τιμὴ ἐμπορευμάτων), la cherté ; || ἡ — τῶν τροφίμων (ἐμπορευμάτων), κτλ., la cherté des vivres (des marchandises), etc. || ἐδῶ εἶνε μεγάλη ἀκρίβεια, la vie est ici très chère.

ἀκριβής, ής, ές· βλ. ἀκρίβεια· ὁ εἰς τὸ ἄκρον προσεκτικός, ἐπιμελής, exact, e; précis, e; || ὁ εὐθύς, ὀρθός, juste; || — [χρονικῶς] ponctuel, elle ; || εἶνε πολὺ ἀκριβὴς εἰς τὰς πληρωμάς του, il est très-exact dans ses paiements ; || — πληρωτής, un payeur exact, ponctuel; || — ἀπάντησις, réponse précise ; || ἀκριβεῖς πληροφορίαι, renseignements exacts (précis) ; || ἀκριβὲς μέτρον, juste mesure ; || δὲν εἶσαι ἀκριβὴς [εἰς τὴν ὥραν], vous n'êtes pas ponctuel; || ἡ μετάφρασίς του δὲν ἦτο ἀκριβὴς [πιστή], sa traduction n'est pas fidèle ! || μὴ εἶσθε τόσον ἀκριβὴς (ἀκριβολόγος, λεπτομερὴς παρατηρητής), ne soyez pas si regardant ; n'y regardez pas de si près ; || σωστὸν καὶ ἀκριβὲς [φρ.], c'est juste ; || διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς [φρ.], pour copie conforme ; || —, ἐπιμελής, soigneux, euse ; diligent, e ; ὀρθός, κανονικός, correct, e ; ὀρθογραφία ἀκριβής, écriture correcte ; || —, αὐστηρός, strict, e ; rigoureux, euse ; || τὸ ἀκριβὲς δίκαιον, droit strict, τὸ ἀκριβοδίκαιον· || ἡ — ἐκτέλεσις τῶν νόμων, la stricte exécution des lois ; || — (ἐπιμελὴς) εἰς τὰ χρέη του (καθήκοντα), assidu,e ; || κατ' ἀκριβῆ ἔννοιαν τῆς λέξεως, au sens rigoureux du mot ; || —, ἀκριβολόγος, scrupuleux, euse ; || —, ἀκριβός, φειδωλός, économe, chiche.

ἀκριβοδίκαιος, ος, ον· ὁ ἀκριβῶς ἢ αὐστηρῶς (εἰς τὸ ἄκρον) δίκαιος, rigoureusement juste ; || [οὐδ. οὐσ.], τὸ ἀκριβοδίκαιον le droit strict; la stricte (l'exacte) justice.

ἀκριβοθώρητος, ος, ον· [δημ.] ὁ σπανίως βλεπόμενος, ὅντινα (ἢ ὅ,τι) σπανίως βλέπουσι, qu'on voit rarement ; ὁ σπάνιος, rare ; ὁ δυσπρόσιτος, ὁ δυσέντευκτος, ὁ ἀόρατος, l'invisible ; || ἐγείνατε ἀκριβοθώρητος, vous ne vous faites plus voir ; vous devenez rare.

ἀκριβολογέω·ῶ· ἢ ἀκριβολογέομαι, βλ. ἀκριβολογῶ.

ἀκριβολογία, ας, ἡ· acribologie, n. f. ἡ κατάλληλος ἐκλογὴ τῆς λέξεως, choix rigoureux du mot ; ἡ ἀκριβὴς ἔρευνα, recherche exacte ; soin minutieux ; examen scrupuleux (minutieux), ἤτοι ἡ περὶ τὸ λέγειν, διηγεῖσθαι, ἐρευνᾶν, κτλ. ἀκριβὴς χρῆσις, ἀκρίβεια ἐν τῇ ἐκφράσει ἢ τῇ γραφῇ, la précision dans le discours, le style ; ἤτοι αὐτὴ ἡ ἀκρίβεια, la précision ; || κατ' ἀκριβολογίαν = ἀκριβῶς ἢ καθαρῶς εἰπεῖν, à proprement parler ; strictement parlant ; ἐπ' ἀκριβῶς, à la rigueur ;

ἀκριβολόγος, ος, ον· acribologue, n. m. ὁ ἀκριβολογῶν· βλ. ἀκριβολογία· ὁ ἀκριβῶς λέγων, διηγούμενος, ἐξετάζων, λογίζων, κτλ. qui parle, discute, examine, compte, etc. avec un soin scrupuleux (ἢ soin minutieux) ; minutieux, euse; ἀκριβής, précis, e; παρατηρητικός, regardant ; || ἀκριβολόγος, ἀκριβὴς εἰς τὰς ἐκτιμήσεις του, exact dans ses appréciations ; ἔτι δὲ ὁ φειδωλός, économe, chiche.

ἀκριβολογῶ (έω), μέλ. ήσω, εἶμαι ἀκριβὴς ἐν τῷ λέγειν, ἐν τῇ διηγήσει, ἐξετάζω τι, λογίζω ἐπιμελῶς, parler (discuter, examiner, compter, etc) avec soin (minutieusement) ; παρατηρῶ ἐκ τοῦ πλησίον, y regarder de près; ἐξακριβώνω, préciser ; || εἶμαι φειδωλός, être économe (chiche) ; || ἀκριβολογῶ σύγγραμμα, κτλ. examiner minutieusement un ouvrage, etc.

ἀκριβολόγως, [ἐπίρ.] μετ' ἀκριβολογίας, minutieusement, scrupuleusement ; βλ. **ἀκριβολογία.**

ἀκριβόμετρον, τό· ἢ ἐξακριβόμετρον· βλ. διακριβωτήρ· ἐπίσης acribomètre, n. m. ἐκ τοῦ ἑλλ. ἀκριβής (exact) καὶ μέτρον (mesure), σημαίνει δὲ ἐν γένει ὄργανον προωρισμένον νὰ μετρᾷ μικρὰ ἀντικείμενα μετ' ἀκριβείας, instrument destiné à mesurer les très petits objets.

ἀκριβοπληρόνω, payer cher, πληρόνω τι ἀκριβά.

ἀκριβοπουλῶ, [δημ.] καὶ

ἀκριβοπωλῶ, vendre cher, πωλῶ τι ἀκριβά.

ἀκριβός, ή, όν· (πρᾶγμα) μεγάλης τιμῆς (ἀξίας), ὑπέρτιμος, d'un prix élevé ; cher, chère ; στοιχίζων, δαπανηρός, coûteux, euse ; πολυτελής, πολύτιμος, précieux, euse ; ἀκριβώτερος, plus cher ; ἀκριβώτατος, très cher ; βλ. καὶ **ἀκρίβεια** ; || τὰ ταξείδια εἶνε ἀκριβά, les voyages sont coûteux ; || ἡ ζωή του εἶνε ἀκριβή, sa vie est précieuse ; || ἐμπόρευμα πολὺ ἀκριβόν, marchandise trop chère ; || οἱ καφέδες ἐκρατήθησαν ἀκριβώτερα, les cafés sont tenus plus haut ; || τὰ βαμβάκια εἶνε ἀκριβώτερα, les cotons sont plus chers ; || τὰ βαμβάκια εἶνε ἀκριβά, les cotons sont chers ; § ἀκριβός, cher, ὁ πωλῶν ἀκριβά, qui vend cher ; || ὁ ἔμπορος αὐτὸς εἶνε πολὺ ἀκριβός, ce marchand est trop cher ; § ἀκριβός, ἀγαπητός, chéri, e; cher ; aimé ; || ἀκριβή μου κόρη, ma fille bien-aimée ; § ἀκριβὸς ἢ ἀκριβοχέρης (ἐπὶ προσώπων) = φιλάργυρος, φειδωλός, chiche ; γλίσχρος, μικροοικονόμος, parcimonieux, euse, καὶ συνεπῶς φιλάργυρος, avare, adj ; || εἶνε πολὺ ἀκριβός, il est dur à la détente ; || τοῦ ἀκριβοῦ τὸ ἔχει σὲ χαροκόπου χέρια [παροιμ.], à père avare enfant prodigue ἢ à père avare, galant escroc ; βλ. καὶ χαροκόπος· || ἀκριβὸς στ' ἀλάτι καὶ φτηνὸς στ' ἀλεῦρι [παροιμ. ἀνάλογος τῇ] autant dépense chiche que large ; || ἀκριβὸς θαρρεῖ κερδαίνει, χάνει (φυρᾷ = φυραίνει) καὶ δὲν τὸ νοιώθει [παροιμία], il n'est pas riche qui est chiche.

ἀκριβοτσίγγανος, ὁ· [διάλ. Νάξ.] ὁ ἄγαν φιλάργυρος, très avare.

ἀκριβοχέρης, α, ικο· [δημ.] φειδωλός, chiche; φιλάργυρος avare ; γλίσχρος, μικροοικονό-

μος, parcimonieux, euse ; dur à la détente (à la desserre).

ἀκριβῶς, [ἐπίρ.] βλ. ἐν γένει ἀκριβής, ἀκρίβεια· exactement; précisément; justement; au juste; ἀκριβῶς εἰς τὴν ὡρισμένην ὥραν, ponctuellement ; || ἀκριβῶς εἰς τὰς τρεῖς (ὥρας), à trois heures précises (sonnantes); || εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἴδιον, c'est exactement la même chose ; || ἀκριβῶς τοῦτο θέλω, c'est cela même que je veux ; || αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε, c'est justement cela ; § ἀκριβῶς = ἐντελῶς, κάλλιστα, parfaitement, très-bien ; || ἀκριβῶς γινώσκω, connaître parfaitement ; || τὸν γνωρίζω ἀκριβῶς, je le connais parfaitement (ἢ à fond, κατὰ βάθος)· § ἀκριβῶς = ἐπιμελῶς, soigneusement ; ὀρθῶς, κανονικῶς, correctement, sans fautes ; § ἀκριβῶς = αὐστηρῶς, strictement ; rigoureusement ; εὐσυνειδήτως, scrupuleusement; [ὑπερ]ακριβῶς, à la rigueur; || ἀκριβῶς δὲν δύναταί τις νὰ ἰσχυρισθῇ, strictement parlant, on ne saurait prétendre.

ἀκρίβωσις, εως, ἡ· ἡ ἐν τῷ πράττειν ἀκρίβεια, ἐν τῷ ἐρευνᾶν, διοικεῖν, κτλ. ἤτοι ἡ ἐργασία πρὸς διόρθωσιν ἢ τελειοποίησιν, le travail pour corriger ou parfaire ; ἡ τελειοποίησις, le perfectionnement ; ἡ ἀκριβὴς ἔρευνα, la recherche exacte ; ἡ βαθεῖα ἢ ἐπιμεμελημένη μελέτη, l'étude approfondie, καὶ ἰδίως ἐν ἐπιστημονικῇ ἐργασίᾳ ἡ βασιμότης, la certitude; ἡ ἐξακρίβωσις, la vérification· βλ. λέξιν.

ἀκριβωτικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων διὰ τὴν ἀκρίβωσιν (ἐξακρίβωσιν), de vérification.

ἀκρίδα, ἡ· [δημ.] βλ. ἀκρίς.

ἀκρίδιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ ἀκρίς· petite sauterelle ; criquet, n. m.

ἀκριδογένεσις, εως, ἡ· acridogénose (ἀκρίς, sauterelle καὶ γένεσις, naissance), n. f. ἀσθένεια τῶν φυτῶν προξενουμένη ἐκ τῶν ἀκρίδων, maladie des végétaux, occasionnée par les criquets (δημ. sauterelles).

ἀκριδογενής, ής, ές· acridogène, adj. ὁ προξενούμενος ὑπὸ τῶν ἀκριδοειδῶν, qui est occasionné par les acridiens.

ἀκριδοειδής, ής, ές, acridien, enne, adj. ὅμοιος ἀκρίδι, qui ressemble au criquet; || τὰ ἀκριδοειδῆ, les acridiens, n.m. pl. acridites, n. m. pl. || — locustaire, n. m. ou acridé, n.m.

ἀκριδόκαρπον, ου, τό· [βοτ.] acridocarpe (ἀκρίς, sauterelle καὶ καρπός, fruit), εἶδος φυτοῦ, οὗτινος ὁ καρπὸς εἶνε ὅμοιος ἀκρίδι· εὑρίσκεται ἐν Ἀφρικῇ, Μαδαγασκάρ, Ἀραβίᾳ καὶ Νέᾳ Καληδονίᾳ.

ἀκριδοφαγία, ας, ἡ· acridophagie, n. f ; ἡ ἕξις τοῦ τρώγειν ἀκρίδας, habitude de manger des criquets.

ἀκριδοφάγος, ος, ον· ὁ ἀκρίδας τρώγων, qui mange des sauterelles ; || — acridophage, adj. λέγεται περὶ τῶν λαῶν τῶν τρεφομένων δι' ἀκρίδων· || ὁ ἀκριδοφάγος, un acridophage ; || ὑπάρχουσιν ἐν Ἀφρικῇ λαοὶ ἀκριδοφάγων, il y a en Afrique des peuples d'acridophages·

ἀκριμάτιστος, ον, ὁ· [δημ.] ὁ μὴ κριματισμένος, ὁ ἀναμάρτητος.

ἄκριος, ος, ον ἢ ἀκραῖος, καὶ

ἀκρινός, ή, όν· ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἄκραν, qui est au bout (à l'extrémité) ; ὁ ἔσχατος, ὁ τελευταῖος, le dernier.

ἀκρίς, ίδος, ἡ· (λατ. locusta), criquet, n. m. (ἰδίως αἱ μικραὶ φαιοῦ χρώματος), καὶ sauterelle, n. f. (αἱ χλοεροῦ χρώματος ἢ πρασιναι)· ἔντομον ὀρθόπτερον, ἔχον σῶμα ἐπιμήκες, κεφαλὴν ὀγκώδη κάθετον καὶ ὀφθαλμοὺς μεγάλους.

ἀκρισέριστος, η, ον· [δημ.] ὁ ἀκοσκίνιστος, imbluté, ée; βλ. ἀκρησάριστος.

ἀκρισία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις ὀρθῆς κρίσεως, manque [ou défaut] de jugement [de discernement] ; ἡ ἀπερισκεψία, inconsidération, n. f. ἡ ἐλαφρότης εἰς τὰς κρίσεις, la légéreté ; || ἡ ἀναποφάσιστος κατάστασις, ἡ σύγχυσις, ἡ ἀταξία, la confusion, le désordre ; || παρ' ἰατροῖς δὲ ἡ βραδύτης ἐν τῇ κρίσει τῆς ἀσθενείας, acrisie, n. f. absence de crise dans la guérison d'une maladie.

ἀκρίσχιον, ου, τὸ (ἄκρος, ἰσχίον), τὸ ἄκρον τοῦ ἰσχίου, l'extrémité de la hanche.

ἀκριτὶ [ἐπίρ.] βλ. ἀκρίτως.

ἀκριτόβουλος, ος, ον· ὁ· ὁ ἀκρίτως βουλευόμενος (ὁ μὴ γνωρίζων τί θέλει), qui ne sait ce qu'il veut ; ὁ ἄσκεπτος, ὁ ἀστόχαστος, irréfléchi, e ; inconsidéré, ée ; ὁ ἀλόγιστος, ὁ ἀπερίσκεπτος, imprudent, e; ὁ ἄφρων, insensé, ée.

ἀκριτομυθία, ας, ἡ· ἡ ἐν τοῖς λόγοις ἀκρισία (ἀπερισκεψία), la légéreté des paroles (au langage) ; ἀταξία ἐν τοῖς λόγοις, langage à tort et à travers ; ἡ συγκεχυμένη ὁμιλία, le langage confus ; συνεπῶς ἡ ἀπεραντολογία =φλυαρία, le bavardage; καὶ τέλος ἡ ἀδιακρισία, indiscrétion, n. f.

ἀκριτόμυθος, ος, ον, ὁ· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τηρήσῃ μυστικόν, ὁ ἀπερίσκεπτος ἐν τοῖς λόγοις, le léger au langage ; ὁ συγκεχυμένα λαλῶν, dont le langage est confus ; ὁ ἀτάκτως ὁμιλῶν, qui parle à tort et à travers ; συνεπῶς ὁ φλύαρος, bavard, e; καὶ τέλος ὁ ἀδιάκριτος ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τηρήσῃ μυστικόν, indiscret, ète ; ὁ μὴ ὡρισμένος, ὁ μὴ σαφής, ὁ δυσεξήγητος, le confus, l'inintelligible.

ἄκριτος, ος, ον· 1) παθ. α) ὁ μὴ διακριθείς, qui n'est pas distingué ; ἄνευ διακρίσεως, sans distinction ; συγκεχυμένος, confus e ; ὁ ἄνω κάτω, ἄτακτος, sans ordre, désordonné, ée ; déréglé, ée ; β) ἀδιάκριτος, indiscret, ète; ἀμφίβολος, indécis, e; douteux, euse; γ) ἀδίκαστος, qui n'a pas été jugé ; ὁ μὴ εἰσέτι κριθεὶς (ἀποφασισθείς), qui n'est pas encore décidé ; ἀναποφάσιστος, ἀβέβαιος, indécis, e ; 2) ἐνεργ. ὁ ἔχων ἔλλειψιν κρίσεως, dépourvu (dénué) de jugement (de discernement) ; ὁ οὐδεμίαν διαφορὰν ποιῶν, ὁ μὴ διαγιγνώσκων (διακρίνων τι ἀπ' ἄλλου), qui ne discerne pas ; ὁ ἀπερίσκεπτος, inconsidéré, ée = ὁ ἀλόγιστος, irréfléchi, e=ὁ μὴ

κρίνων (μὴ ἀποφασίζων), qui ne peut juger (ou décider), συνεπῶς ὁ ἀβέβαιος, indécis, e; ὁ ἀμαθής, ignorant, e; καὶ ἰδίως ὁ ἐλαφρὸς (εἰς τὰς σκέψεις), le léger.

ἀκρίτως, (ἐπίρ. τοῦ προηγ.), καὶ ἀκριτί, ἄνευ κρίσεως (δίκης), sans jugement; ἄνευ διαγνώσεως, διακρίσεως, sans discernement; ἀπερισκέπτως, inconsidérément; ἀλογίστως, irréfléchiment; ἐλαφρῶς, légèrement.

ἀκροάζομαι, βλ. ἀκροάωμαι-ῶμαι.

ἀκρόαμα, ατος, τό· acroama, n. m; τὸ ἄκουσμα, audition, n. f; καὶ ἰδίως ὅ,τι τις εὐχαρίστως καὶ μετὰ προσοχῆς ἀκούει, ce que l'on écoute (ou ce qu'on entend) avec plaisir et avec attention; καθὼς π. χ. ἀνάγνωσις, μάθημα, διάλεξις, ᾆσμα, δρᾶμα, κτλ. comme p. ex. lecture, leçon, conférence, chant, pièce de théâtre, etc. || τὰ μουσικὰ ἀκροάματα, les auditions musicales=αἱ συναυλίαι, les concerts; § ἀκρόαμα, acroama, n.m. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐκαλεῖτο μουσικὴ ἐκτέλεσις λαμβάνουσα χώραν κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν δημοσίων ἀγώνων, παρὰ δὲ τοῖς Ῥωμαίοις ἀκρόαμα=acroama, ἐλέγετο δραματικὴ ἢ μουσικὴ ἐκτέλεσις ἐν συναναστροφαῖς οἰκιακαῖς ἢ ἀνάγνωσις ἐκτελουμένη ὑπὸ δούλου.

ἀκροαματικός, ή, όν· acroamatique, adj. ἢ ἀκροατικός, acroatique, ὁ πρὸς ἀκρόασιν ἁρμόδιος ἢ ἀνήκων, qui concerne l'audition, d'audition; ἀκουστικός, auditif, ἤτοι ὁ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν ἀκοήν, qui s'adresse à l'oreille; ἢ ὁ πλήττων τὴν ἀκοήν, qui frappe le sens de l'ouïe; || ἀκροαματικὸς ἢ ἀκροατικὸς λέγεται διὰ διδασκαλίαν γινομένην προφορικῶς καὶ ἰδίως δι' ἰδιαιτέρας διδασκαλίας τοῦ Ἀριστοτέλους πρὸς τοὺς μαθητάς του, ἡ λέξις αὕτη εἶνε συνώνυμος τῆς ἐσωτερικῆς διδασκαλίας [enseignement ésotérique (intérieur) de l'école] εἶνε δὲ τὸ ἀντίθετον τῆς ἐξωτερικῆς ἤτοι τῆς δημοσίᾳ γινομένης.

ἀκροάομαι, βλ. ἀκροῶμαι.

ἀκρόασις, εως, ἡ· τὸ ἀκροᾶσθαι, τὸ ἀκούειν, action d'entendre (d'écouter), audition, n. f. || —, ἤτοι ἡ αἴσθησις τῆς ἀκοῆς, l'audition; || —, audience, n.f. προσοχὴ διδομένη εἰς τὸν ὁμιλοῦντα· || —, audience, χρόνος ὅντινα παρέχει πρόσωπον κατέχον θέσιν, εἰς ἐκείνους οἵτινες ζητοῦσι νὰ τῷ ὁμιλήσωσι, π.χ. ζητεῖν ἀκρόασιν, solliciter une audience; λαμβάνειν ἀκρόασιν, obtenir une audience; || ἐπὶ δικαστηρίων, ἀρχῶν, ἡγεμόνων, κλπ., audience, n.f; || ἐν τῷ διοικητικῷ δικαίῳ ἀκρόασις (audience) καλεῖται ἡ ὑπὸ τῶν δημοσίων ἀρχῶν παρεχομένη ἄδεια εἰς τοὺς πολίτας τοῦ νὰ ἐκθέσωσι προφορικῶς πρὸς αὐτὰς τὰ ἑαυτῶν παράπονα ἢ νὰ ὑποβάλλωσι τὰς αἰτήσεις των· || ἡ — μελοδράματος, l'audition d'un opéra; || ἡ — τῶν μαρτύρων, l'audition des témoins =ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων· ἐν τῇ ποινικῇ δικαιοσύνῃ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων γίνεται ἀμέσως μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ κατηγορουμένου, ἄρχεται δὲ ἀπὸ τοὺς μάρτυρας τῆς κατηγορίας (témoins à charges) καὶ περατοῦται μὲ τοὺς μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως (témoins à décharge); || δίδω ἀκρόασιν εἰς, prêter l'oreille à; prêter (accorder) une audience; || σήμερον εἶνε ἡμέρα ἀκροάσεων [παρὰ τῷ ὑπουργῷ, κτλ.], c'est jour d'audience; || —γενικώτερον καλεῖται αὐτὸ τὸ μάθημα, la leçon même, le cours, ἢ τὸ δημόσιον ἀνάγνωσμα, la lecture publique ou conférence (διάλεξις)· § [ἰατρ.] auscultation, n. f. ἀκρόασις καλεῖται ἡ διὰ τῆς αἰσθήσεως τῆς ἀκοῆς ἐξέτασις τῶν διαφόρων κοιλοτήτων τοῦ σώματος πρὸς διάγνωσιν οἱασδήποτε ἐν αὐταῖς ἑδρευούσης παθήσεως· ἐν τῇ ἱππιατρικῇ ἡ ἀκρόασις μεγίστην φέρει ἐπισημότητα ὡς πρὸς τὴν διάγνωσιν τῶν κοιλιακῶν καὶ ἀναπνευστικῶν ὀργάνων.

ἀκροατήριον, ου, τό· τὸ μέρος ἔνθα συνέρχονται πρὸς ἀκρόασιν, salle d'audience ἢ auditoire, n. m. || —, auditoire, κατὰ τὴν πολιτ. δικονομίαν καλεῖται ὁ τόπος ἐν ᾧ συνεδριάζει τὸ δικαστήριον, l'endroit où se font les plaidoiries; || οἱ μάρτυρες καλοῦνται ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον ἐπ' ἀκροατηρίῳ, les témoins sont appellés un à un dans l'auditoire; || — καλεῖται καὶ αὐτὴ ἡ συνεδρίασις, audience, n. f. || ἐπ' ἀκροατηρίου, à l'audience; || ἐπ' ἀκροατηρίῳ = ἐν συνεδριάσει, en audience; || — auditoire, καλοῦνται ἐπίσης δικονομικῶς καὶ οἱ παριστάμενοι ἀκροαταὶ ἔν τινι δίκῃ κτλ. ἤτοι τὸ σύνολον τῶν ἀκροατῶν, l'ensemble des auditeurs; || κλητὴρ ἀκροατηρίου, huissier audiencier, ὁ κλητὴρ ὁ ἐκτελῶν ὑπηρεσίαν κατὰ τὰς συνεδριάσεις τοῦ δικαστηρίου.

ἀκροατής, οῦ, ὁ· ὅστις ἀκροάζεται, ἀκούει ἕτερον ὁμιλοῦντα, auditeur, trice; || ἀκροατὴς =μαθητής, disciple; καλεῖται ὁ παρευρισκόμενος συνήθως εἰς τὰς διαλέξεις ὁμιλοῦντος ἢ διδασκάλου τινός· || [πληθ.] ἀκροαταί, καλοῦνται τὸ ἀκροατήριον, auditoire (n. m.), ἤτοι τὸ σύνολον τῶν προσώπων οἵτινες ἀκροῶνται ὁμιλίας τινός, διαλέξεως, συναυλίας, κτλ. καὶ ἐνίοτε ἀκροαταὶ=auditeur (ἀθροιστικῶς καὶ εἰς τὸν ἑνικὸν ἀριθμόν).

ἀκροατικός, ή, όν· βλ. ἀκροαματικός.

ἀκρόβαθρον, ου, τό· culée, n. f. ou butée (d'un pont), n. f; καλεῖται οὕτω τὸ ἀκραῖον ἀντερειστικὸν βάθρον πολυτόξου γεφύρας, ἤτοι τὸ εἰς τὴν ὄχθην ἐπακουμβῶν καὶ δεχόμενον τὴν ἄντωσιν (poussée) τοῦ πρώτου ἢ τοῦ τελευταίου τόξου τῆς γεφύρας. Τὸ εἰρημένον ἀκραῖον βάθρον καλεῖται ἔποχθος (ὁ), ὅταν ἐρείδηται εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ καὶ ἀκρόβαθρον (τὸ) ἢ ἀκρόπους (ὁ), γαλλιστὶ δὲ culée de tête (d'un pont) ὅταν ἔχῃ ἀνεγερθῇ ἐπὶ στερεᾶς γῆς· βλ. γέφυρα καὶ ἀψίς.

ἀκροβαλιστής, οῦ, ὁ· acrobaliste, n. m. ὁ μακρόθεν ῥίπτων· βλ. ἀκροβολιστής.

ἀκροβάμων, ων, ον, γεν. ονος (ἄκρος, βαίνω)· βλ. ἀκροβάτης, acrobate.

ἀκροβασία καὶ **ἀκροβατική,** ἡ· acrobatie (προφ. si), n. f; γύμνασμα ἢ ἄσκησις τοῦ ἀκροβάτου.

ἀκροβατέω-ῶ, βλ. ἀκροβατῶ.

ἀκροβάτης, ου, ὁ (και ἀκροβάμων), θηλ. ἡ

ἀκροβάτις, ιδος, acrobate, n ; ὁ ἐπὶ τῶν ἄκρων βαίνων, ὁ ἀκροποδητὶ περιπατῶν, qui marche sur la pointe des pieds ; || καλεῖται ἀκροβάτης, acrobate, n. ἀνήρ, γυνὴ ἢ παιδίον, ὅστις ἐκτελεῖ ἐναερίους ἀσκήσεις γυμναστικῆς καὶ ἰσορροπίας καὶ ἰδίως ὁ ἐπὶ τεταμένου σχοινίου ἢ σύρματος ἀσκούμενος. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα οἱ ἀκροβάται διῃροῦντο εἰς τέσσαρας κατηγορίας· α) εἰς τοὺς κυρίως ἀκροβάτας, les acrobates ; β) τοὺς σχοινοβάτας, les schœnobates ; γ) τοὺς ὀρειβάτας, les oribates ; καὶ δ) τοὺς νευροβάτας, les neurobates ; οἱ πρῶτοι ἔχοντες τεταμένους τοὺς βραχίονας καὶ τὰς κνήμας ὠλίσθαινον κατὰ μῆκος τεταμένου σχοινίου ἐφ' οὗ ἐστήριζον τὸ στῆθός των· οἱ δεύτεροι ἐστρέφοντο περὶ τὸ σχοινίον ἐρειδόμενοι ἐφ' οἱουδήποτε μέρους τοῦ σώματος· οἱ τρίτοι καὶ τέταρτοι ἐξετέλουν ἐπὶ ὁριζοντίως τεταμένου σχοινίου χορευτικὰ βήματα, πηδήματα, κτλ. Τὴν σήμερον ἀκροβάται, καλοῦνται οἱ σχοινοβάται, schœnobates ou danseurs de corde ; οἱ ἰσορροπισταί, les équilibristes ; οἱ γυμνιππευταί, les voltigeurs ; καὶ ἐν γένει ὅσοι ἀσκοῦσι δημοσίᾳ διάφορα γυμνάσματα ἐπιτηδειότητος ἢ τέχνης καλούμενοι γενικώτερον, saltimbanque (ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ saltare in banco, πηδᾶν ἐπὶ σέλματος ἤτοι μπάγκου), ὅπερ ἀντιστοιχεῖ μὲ τοὺς κοινῶς καλουμένους σχοινοβάτας ἢ γελωτοποιούς· § [μεταφ.] ἀκροβάτης, acrobate, καλεῖται ἐν τῇ φιλολογίᾳ, τῇ πολιτικῇ κτλ. ὁ προσπαθῶν νὰ ἐκπλήξῃ δι' ἐκτάκτων μεθόδων ἢ μέσων. § ἀκροβάτης ἢ ἀκροβάμων ἵππος, cheval pincard, καλεῖται ἐκεῖνος ὅστις βαδίζων ἀντὶ νὰ στηρίζηται ἐφ' ὅλης τῆς κατωτέρας ἐπιφανείας τῆς ὁπλῆς τῆς πρὸς τὸ ἔδαφος, ῥίπτει τὸ βάρος τοῦ σώματος μόνον ἐπὶ τοῦ προσθίου τμήματος αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ προσοπλίου (ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου τῆς ὁπλῆς)· ἡ ἀνώμαλος αὕτη εὐστάθεια τοῦ ποδὸς προέρχεται ἐκ συσπάσεως τῶν καμπτήρων τενόντων τοῦ ἄκρου, ὅτε ἕνεκα τῆς βραχύτητος αὐτῶν τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς ὁπλῆς ὑψοῦται καὶ ἀπομακρύνεται τῆς γῆς, ὁλόκληρος δὲ ὁ πούς φέρεται πρὸς τὰ πρόσω. Οἱ ἀκροβάται ἵπποι κέκτηνται τὴν προδιάθεσιν πρὸς πρόσκοψιν (action de broncher)· || ἀκροβάτις ὁπλή, pied pincard ou rampin ; ἀνωμαλία τῆς διαπλάσεως τῆς ὁπλῆς, καθ' ἣν αὕτη ἀντὶ νὰ ἅπτηται τοῦ ἐδάφους διὰ πάντων τῶν περιφερικῶν αὐτῆς σημείων, μόνον ἐπὶ τοῦ προσοπλίου στηρίζεται, τὰ δὲ λοιπὰ αὐτῆς τμήματα, τὰ παρόπλια καὶ τὰ μεθόπλια, ἐλάχιστον μόνον τὴν γῆν ἐγγίζουσι. Τοιαύτας ὁπλὰς ἀποκτῶσι συνηθέστερον οἱ ἡμίονοι ὡς καὶ οἱ ζευκτήριοι ἵπποι κατὰ τοὺς ὀπισθίους πόδας ὡς ἐπακολούθημα κοπιώδους καὶ ἰσχυρᾶς ἕλξεως.

ἀκροβατική, ῆς, ἡ· καὶ ἀκροβασία, ἡ· acrobatie (προφ. si), n. f. γύμνασμα ἢ ἄσκησις τοῦ ἀκροβάτου· || [μεταφ.] τέχνασμα ἀκροβατικόν, tour d'acrobatie, ἤτοι τέχνασμα (πονήρευμα) τῆς πολιτικῆς, κτλ.

ἀκροβατικός, ή, όν· acrobatique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τοὺς ἀκροβάτας ἢ ὁ ἐκτελούμενος κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀκροβατῶν· || γύμνασμα ἀκροβατικὸν ἢ ἀκροβατικὴ ἄσκησις, exercice acrobatique.

ἀκροβατισμός, οῦ, ὁ· acrobatisme, n. m. τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀκροβάτου· || ὁ ἀκροβατισμὸς ἀπαιτεῖ μακρὰν παίδευσιν, l'acrobatisme exige une longue éducation.

ἀκροβατῶ (έω) μέλ. ήσω· περιπατῶ ἐπὶ τῶν δακτύλων, ἤτοι ἄκροις τοῖς ποσὶ βαδίζω, marcher sur la pointe des pieds; || ἐκτελῶ γυμνάσματα (κτλ.) ἀκροβάτου (βλ. λέξιν) [σχοινοβάτου, γελωτοποιῶ], faire des tours d'acrobate [de saltimbanque] ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀκροβατῶ = γυμνιππεύω, voltiger.

ἀκροβολέω-ῶ βλ. ἀκροβολίζομαι.

ἀκροβολία, ας, ἡ· ἡ ἀκροβόλισις· τὸ ῥίπτειν ἀπὸ μακράν, ἡ ἀψιμαχία, escarmouche, n.f; βλ. καὶ ἀκροβολισμός.

ἀκροβολίζομαι (μέσον), ἰδίως ῥίπτω (βέλη) ἀπὸ μακράν, lancer (des traits) de loin, εἶτα ἀψιμαχῶ (τινὶ = μετά τινος), escarmoucher ; || [τακτ.] ἀκροβολίζομαι, tirailler (ἐξ οὗ καὶ ἀκροβολισμός, ἀκροβόλισις), σημαίνει βάλλω δι' ἀκανονίστου καὶ κατὰ θέλησιν πυρὸς δι' οὗ συνήθως ἄρχονται τῆς ἐπιθέσεως· βλ. ἀκροβολιστής· || [μεταφ.] ἀκροβολίζομαι = φιλονικῶ, se disputer, discuter ; μαλώνω, se quereller ; τὸ ἐνεργ. ἀκροβολίζω ἀπαντᾷ μόνον ἐν ἐπιγραφαῖς.

ἀκροβόλισις εως, ἡ· βλ. ἀκροβολία.

ἀκροβόλισμα, ατος, τὸ = ἡ ἀκροβόλισις.

ἀκροβολισμός, οῦ, ὁ· ἡ ἀκροβόλισις, escarmouche, n. f ; λέγεται ἡ συμπλοκὴ τῶν ἀκροβολιστῶν, l'engagement de (ἢ en) tirailleurs ; || εἰς ἀκροβολισμόν, (παράγγελμα), en tirailleurs ; βλ. ἀκροβολίζομαι καὶ ἀκροβολιστής· || ἐπίσης εἰς ἀκροβολισμόν, par file ouverte, ἤτοι προκειμένου ἡ ἐνωμοτία νὰ παραταθῇ εἰς ἀκροβολισμὸν ὁ στοῖχος τῆς βάσεως ἀκολουθεῖ τὸν δεκανέα κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν κατεύθυνσιν, οἱ λοιποὶ στοῖχοι λοξεύουσι καὶ ἀραιοῦνται λαμβάνοντες μεταξύ των τὸ διὰ τοῦ παραγγέλματος διάστημα· ἕκαστος στοῖχος ἅμα λάβῃ τὸ διάστημα βαδίζει κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, ὁ δὲ ἀνὴρ τοῦ δευτέρου ζυγοῦ βαδίζει ἀριστερόθεν τοῦ πρωτοστάτου του ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διαστήματος.

ἀκροβολιστής, οῦ, ὁ καὶ ἀκροβαλιστής· acroboliste, n. m. ὁ μακρόθεν ῥίπτων· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν καὶ τοῖς ἀρχαιοτέροις στρατοῖς, ἐκαλοῦντο οὕτως οἱ τῶν πεζῶν ἢ ἱππέων ἀνήκοντες εἰς τοὺς ψιλοὺς ἢ γυμνῆτας στρατιώτας, πόρωθεν βάλλοντες βέλη διὰ τῆς χειρὸς ἢ τοῦ τόξου καὶ ἀρχόμενοι τῆς μάχης, ἤτοι οἱ ἀψιμάχοι, les escarmoucheurs ; μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς πυρίτιδος ἐκαλοῦντο ἀκροβολισταί (escarmoucheurs ou tirailleurs) οἱ πρὸ τῶν φαλάγγων καὶ πρὸς τὰ ἄκρα αὐτῶν βάλλοντες τυφεκισταί· || ἀκροβολιστής, σήμερον ἐν τῇ νεωτέρᾳ τακτικῇ λέγεται tirailleur, n.m. καλοῦνται δὲ οὕτως οἱ πρὸς τὰ ἐμπρὸς τῶν φαλάγγων τασσόμενοι στρατιῶται ἐν ἀραιᾷ τάξει (ordre dispersé) πρὸς ἔναρξιν τῆς μάχης. Ἡ χρῆσις τῶν ἀκροβολιστῶν εἰσήχθη ἐν Γαλ-

λία ἀπὸ τοῦ 16 αἰῶνος. ἐχρησιμοποίησε δὲ τούτους ἐπιτυχῶς ὁ Coligny. Ἐν τούτοις, μέχρι τοῦ 1871, ἐθεώρουν τοὺς ἀκροβολιστὰς ὡς προωρισμένους μόνον νὰ προετοιμάσωσι τὴν ἐπίθεσιν, ἥτις κατὰ τὸν κανονισμὸν ἔπρεπε νὰ ἐκτελῆται πάντοτε «ὑπὸ φαλάγγων ὑποχειρίων τοῖς διοικηταῖς αὐτῶν». Τὴν σήμερον ἡ ἐπικρατοῦσα σπουδαιότης τοῦ πυρὸς ὡς μέσου ἐνεργείας τοῦ πεζικοῦ, καὶ τὸ ἀδύνατον διὰ στράτευμα μικρᾶς δυνάμεως τοῦ νὰ μάχηται ἐν πυκνῇ τάξει ἐντὸς τῆς ζώνης τοῦ ἀποτελεσματικοῦ πυρὸς τοῦ πολεμίου, ἠνάγκασαν νὰ μεταφέρωσι τὴν μάχην ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῶν ἀκροβολιστῶν· || ἀντικατάστασις καὶ ἐνίσχυσις τῶν ἀκροβολιστῶν, relever et renforcer les tirailleurs = ἀντικαθιστᾶν καὶ ἐνισχύειν τοὺς ἀκροβολιστάς.

ἀκροβολιστικός, ή, όν· d'escarmouche ; de tirailleur ; ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἀκροβολιστὴν ἢ ἀκροβολισμόν, βλ. λέξεις· || ἀκροβολιστικῶς, en tirailleurs ; || ἀκροβολιστικὴ τάξις, formation en tirailleurs ἢ μᾶλλον ordre dispersé, καλεῖται ἡ ἄλλως ἀραιὰ ἢ ἐσπαρμένη λεγομένη τάξις, κατ' ἀντίθεσιν τῆς πυκνῆς τάξεως, καθ' ἣν τὰ στρατεύματα ἐμάχοντο εἰς πυκνὰς φάλαγγας· βλ. σχηματισμὸς μάχης.

ἀκροβραχιόνιον, τό (τοῦ πετάλου)· éponge, n. f. ἢ μᾶλλον talon (n. m.) de fer à cheval ; καλοῦνται οὕτω τὰ τελικὰ ἄκρα τῶν βραχιόνων τοῦ πετάλου, ἤτοι le bout de branche de fer à cheval.

ἀκροβυστέω-ῶ, εἶμαι ἀπερίτμητος (ἀκρόβυστος), n'être pas circoncis, être incirconcis.

ἀκροβυστία, ας, ἡ· ἡ ἄκρα τῆς πόσθης (= ἀκροποσθία), prépuce, n.m. τὸ δέρμα τὸ σκεπάζον τὴν ἄκραν, ἤτοι ἡ ἄκρα τοῦ δέρματος ἡ σκεπάζουσα τὴν βάλανον τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου· || ἐπίσης ἀκροβυστία, ας, ἡ· acrobystie, n. f. ou acrobystite, n. f. φλόγωσις τοῦ κολεοῦ τῶν ζῴων, inflammation du fourreau chez les animaux ; || —, ἐπίσης ἡ κατάστασις τοῦ μὴ περιτετμημένου, τὸ ἀπερίτμητον (incirconcision, n. f.) μέρος τοῦ γεννητικοῦ μορίου τῶν ἀρρένων.

ἀκροβυστιακός, ή, όν· βλ. ἀκροβύστιος.

ἀκροβύστιος, ος, ον καὶ ἀκροβυστιακός, ὁ τῆς ἀκροβυστίας, prépucial, ale ; || — μεμβράνη (ἢ δέρμα), membrane prépuciale.

ἀκρόβυστος, ος, ον· ὁ κατὰ τὸ ἄκρον κεκαλυμμένος, ὁ ἀπερίτμητος, incirconcis, ἤτοι ὁ μὴ περιτετμημένος.

ἀκρογείσιον, ου, τὸ (ἄκρον, γεῖσωμα), couronnement de corniche καὶ mouchette, n. f. καλεῖται οὕτως ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ τὸ προέχον ἄκρον τοῦ γεισώματος (larmier) ; βλ. λέξιν.

ἀκρογεφύρωμα, ατος, τὸ (ἄκρον, γεφύρωμα), ἀκρότοιχος ἢ τοῖχος ἀντεπιστροφῆς, mur en retour ; καλοῦνται οὕτω τοῖχοι παράλληλοι πρὸς τὰς κεφαλὰς τῶν γεφυρῶν· οὗτοι ἔχουσι τὴν ἄνω αὐτῶν ἐπιφάνειαν εἰς τὸ ὕψος (au niveau) τοῦ καταστρώματος τῆς ὁδοῦ καὶ εἶνε τοῖχοι ὑποστηρίξεως (murs de soutènement ou murs de terrasse).

ἀκρογιάλι, τό· [δημ.]=περιγιάλι, τό, καὶ

ἀκρογιαλιά, ᾶς, ἡ (ἄκρον, αἰγιαλός), τὸ ἄκρον τοῦ αἰγιαλοῦ ἢ τὸ ἄκρον τῆς θαλάσσης, le bord ἢ le bord de la mer ; ἤτοι ἡ παραθαλασσία ἢ ἀκροθαλασσιά, la plage ; ἡ παραλία, le rivage ; ἐπίσης τὸ περιγιάλι, ἡ ἀκτή, la côte, le plein; βλ. παραθαλασσία καὶ ἀκροθαλασσία.

ἀκρογωνιαῖος, α, ον· (ἄκρος, γωνία), ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν κορυφὴν τῆς γωνίας, qui est au sommet de l'angle, angulaire; || ἀκρογωνιαῖος λίθος, pierre d'encoignure ou pierre d'angle, ἤτοι ὁ γωνιόλιθος (βλ. λέξιν), ὁ ἐν τῇ ἐσχάτῃ γωνίᾳ τεθειμένος λίθος, ὁ ἀκρόγωνος λίθος, κοινῶς τὸ ἀγκωνάρι, pierre angulaire.

ἀκρόγωνος, ος, ον· ὁ εἰς τὸ ἄκρον ἢ τὴν γωνίαν τιθέμενος λίθος, κοινῶς τὸ ἀγκωνάρι, pierre d'angle ἢ pierre angulaire, ἢ pierre d'encoignure, βλ. γωνιόλιθος.

ἀκροδακτύλιον, ου, τὸ καὶ ἀκροδάκτυλον· τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου, le bout du doigt.

ἀκροδέα, ας, ἡ [ναυτ.] (ἄκρον, δέω)· κοινῶς ἡ ἀμορόζα, raban (m) d'empointure (raban = δέτης, λεπτὸν σχοινίον δι' οὗ δένεταί τι· empointure = ἡ ἄνω γωνία ἱστίου, ἥτις μεταφορικῶς καλεῖται ἀκροδέα, ἐκ τούτου ἡ ἀκροδέα, ἤτοι τὸ λεπτὸν σχοινίον, καλεῖται καὶ δέτης ἀκροδέας = δέτης τῆς γωνίας τοῦ ἱστίου = raban d'empointure)· καλεῖται οὕτω τεμάχιον λεπτοῦ σχοινίου δι' οὗ προσδέεται ἡ ἄνω γωνία σταυρωτοῦ ἱστίου ἐπὶ τοῦ ἀκροκεραίου τῆς κεραίας, ἤτοι διὰ τὴν ἀκροδέτησιν τοῦ ἱστίου· τοιαύτας ἀκροδέας ἔχουσι δύο, ἀνὰ μίαν ἑκατέρωθεν τὰ σταυρωτὰ ἱστία, καλοῦνται δὲ εἰδικώτερον ἀναδετικαὶ ἀκροδέαι rabans d'empointures ; ἐπίσης καλοῦνται ἀκροδέαι τὰ σχοινία τὰ χρησιμεύοντα εἰς τὴν πρόσδεσιν τῶν πλευρῶν σειροδετουμένου σταυρωτοῦ ἱστίου ἐπὶ τῆς κεραίας, ἤτοι διὰ τὴν ἀκροδέτησιν τῶν σειρῶν, ὅτε καὶ σειροδετικαὶ ἀκροδέαι (rabans d'empointures de ris) εἰδικώτερον καλοῦνται.

ἀκροδέκτης, ου, ὁ· borne, n. m. λέγονται οἱ σφιγκτῆρες ἢ κοχλίαι συσκευῆς τινος, ἐφ' ὧν προσαρμόζονται οἱ ἀγωγοί.

ἀκροδετέω-ῶ, prendre l'empointure, κοινῶς δένω τὴν ἀμορόζα, ἤτοι δένω τὰς ἀκροδέας (les rabans d'empointures) ἱστίου τινὸς κατὰ τὴν ἀκροδέτησιν ἢ σειροδέτησιν.

ἀκροδετικὸς τύλος [ναυτ.], taquet de tournage; βλ. τύλος.

ἀκρόδετος, ος, ον· ὁ εἰς τὸ ἄκρον δεμένος, lié par le bout, ἢ ὁ εἰς τὸ ἄνωθι μέρος δεμένος, lié par le haut.

ἀκροδυνία, ας, ἡ· acrodynie (ἄκρον, sommet καὶ ὀδύνη, douleur), n. f: ἐπιδημικὴ ἀσθένεια ἧς τὰ συμπτώματα εἶνε ὀδυνηρὰ μυρμηκίασις τῶν χειρῶν καὶ συνηθέστερον τῶν ποδῶν, μετὰ ὑπεραισθήσεως καὶ ἄλλοτε παραλύσεων, μετὰ πεπτικῶν διαταραχῶν, ἀλγεινῶν κεντημάτων τοῦ ἐπιπεφυκότος, κτλ.

ἀκροθαλασσιά, ᾶς, ἡ· καὶ ἀκροθαλασσία·

1) τὸ ἄκρον τῆς θαλάσσης, le bord [de la mer]; βλ. ἀκρογιαλιά· 2) ἡ παραλία, τὸ παράλιον=ἡ ἀκτή, côte, n. f; rivage, n. m; βλ. λέξεις· 3) τὸ περιγιάλι=ἡ ἀκτή, plein, n. m; καλεῖται οὕτω τὸ μέρος τῆς ἀκτῆς τὸ βρεχόμενον ὑπὸ τῶν ὑδάτων καὶ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τῆς γραμμῆς τῆς ἀναπώσεως (basse-mer) καὶ τῆς γραμμῆς τῆς πλήμμης· π. χ. πλοῖον ἐξώκειλαν παρὰ τὴν ἀκτήν, un navire est au plein.

ἀκροθαλάσσιος, α, ον· ὁ παρὰ τῇ ἀκτῇ εὑρισκόμενος ἢ κείμενος, situé au bord de la mer; βλ. καὶ παραθαλάσσιος.

ἀκρόθερμος, ος, ον· ὁ καθ' ὑπερβολὴν θερμός, extrêmement chaud.

ἀκροθήκη, ης, ἡ (ἄκρον, θήκη)· ἢ τὸ ὑπόδημα τοῦ κολεοῦ, bout de fourreau.

ἀκροθιγής, ής, ές· ὁ κατὰ τὸ ἄκρον ἢ ἐλαφρῶς, ὀλίγον ἐγγίσας, qui a touché ou qui touche légèrement; ὁ διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων ἐγγίζων, qui touche du bout des doigts; ὁ ἐπιπολαίως μόνον ἅπτων, qui effleure; || ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ὁ ἐπιπόλαιος, superficiel, elle; ὁ ἐλαφρός, léger, ère.

ἀκροθιγῶς [ἐπίρ. προηγ.], ὁ διὰ τοῦ ἄκρου ἢ ἐλαφρῶς ἐγγίζων, touchant légèrement; διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων, du bout des doigts; ἐπιπολαίως ἤτοι ἐπὶ μόνον τῆς ἐπιφανείας, superficiellement; ἐλαφρῶς, légèrement, à la légère; ἀκροθιγῶς, en effleurant; || ἀκροθιγῶς μόνον ἤγγισε τὸ ζήτημα, il ne fit qu'effleurer la question.

ἀκρόκαρπος, ος, ου· ὁ ἔχων εἰς τὰ ἄκρα ἢ εἰς τὴν κορυφὴν τοὺς καρπούς, qui porte ses fruits au haut (bout) de la tige.

ἀκροκέραιον, τό· κοινῶς τὸ πινὸ [ναυτ.] καὶ πληθ. τὰ ἀκροκέραια, ἤτοι αἱ ἄκραι τῆς κεραίας, le bout de vergue, ou la fusée de la vergue, ou bois-mort; καλεῖται οὕτω τὸ ἄκρον ἑκάστης σταυρωτῆς κεραίας ἀπὸ τοῦ τραχηλώματος τῶν ὁλκῶν καὶ τῶν κεροιάκων πρὸς τὰ ἔξω, ὅπερ εἶνε λεπτότερον τῆς ἄλλης κεραίας καὶ ἐφ' οὗ ἀναδένεται ἡ κορυφαία ἱστίου· διακρίνουσι δὲ δύο ἀκροκέραια ἐν ἑκάστῃ κεραίᾳ, τὸ δεξιὸν καὶ τὸ ἀριστερόν.

ἀκροκέραμος, ὁ· antéfixe, n. m. βλ. ἀκρωτήριος κεραμίς· || πληθ. ἀκροκέραμοι, οἱ, καλοῦνται ἐν τῇ οἰκοδομικῇ ἡ πρώτη σειρὰ τῶν κεράμων, la pointe.

ἀκροκιόνιον, τό· ἡ ἄκρα, ἡ κορυφὴ τοῦ κίονος, le haut d'une colonne, ἤτοι τὸ κιονόκρανον, le chapiteau.

ἀκροκόρυφος, ος, ον (ἄκρον, κορυφή)· τὸ ἀνώτατον μέρος, le plus haut point; ὁ εἰς τὴν κορυφὴν (ἢ τὸ ἀνώτατον μέρος) τοποθετημένος, qui est placé au sommet; || τῆς τέχνης τὸ ἀκροκόρυφον, le plus haut degré de l'art; § [οὐσ.] τὸ ἀκροκόρυφον, le dessus de tête, εἶνε τμῆμα τῆς κορυφαίας τοῦ χαλινοῦ διερχόμενον διὰ τοῦ ἰνίου τῆς κεφαλῆς· βλ. χαλινὸς ἐλατοφόρου.

ἀκροκόσμημα, ατος, τό· τὸ ἄκρον ἢ τὸ τέλος τῆς διακοσμήσεως, le bout ou la fin de la décoration (de l'ornementation) καὶ ἐν γένει τὸ τέλος τοῦ ἔργου, ἡ κατάληξις, amortissement, n. m. Καλεῖται ἀκροκόσμημα, amortissement, n. m. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ ὁ σχηματισμὸς ἔργου ἐπιστέφοντος κτίριόν τι ἢ οἱονδήποτε ἀρχιτεκτονικὸν τμῆμα, καθὼς καὶ τὰ διάφορα κοσμήματα τὰ περατοῦντα τὰ ἀρχιτεκτονικὰ ἔργα· π. χ. τὸ κιονόκρανον (chapiteau) εἶνε τὸ ἀκροκόσμημα (amortissement) τοῦ κίονος, τῆς παραστάδος (pilastre) καὶ τοῦ τετραγωνικοῦ στύλου (pilier)· ἀντεστραμμένα κοιλώματα (cavets), τιθέμενα ἄνωθεν τῶν κορωνίδων τῶν ὑελοστασίων καὶ τῶν ἐξωτερικῶν θυρῶν, ὅπως προφυλάξωσι ταύτας ἀπὸ τοὺς ὑετοὺς καλοῦνται «ἀκροκοσμήματα, amortissements». Τὸ ἀέτωμα (fronton) εἶνε τὸ ἀκροκόσμημα τῆς προόψεως, τὰ δὲ ἀγάλματα, ἀγγεῖα, κτλ. τὰ φερόμενα ὑπὸ τῶν ἀκρωτηρίων (acrotères), εἶνε τὰ ἀκροκοσμήματα τοῦ ἀετώματος. Ἡ τοξοειδὴς ἢ ἐπίπεδος ἀψίς, εἶνε τὸ ἀκροκόσμημα (ἢ ἡ κατάληξις) χάσματος (baie), θύρας, παραθύρου ἢ διαστυλίου (entrecolonnement) ὅπερ ἐπιστέφει. Πυραμιδοειδὴς ἢ ὀξεῖα στέγη (flèche) ἢ τροῦλλος (coupole) εἶνε τὰ ἀκροκοσμήματα τοῦ ὑποβαστάζοντος αὐτὰ πύργου (tour). Αἱ ἀκρωτήριοι κεραμίδες (antéfixes) εἶνε ἐπίσης ἀκροκοσμήματα.

ἀκροκρηπίς, ῖδος, ἡ· couronnement (m.) d'un quai, ἤτοι τὸ ἄκρον κρηπιδώματος.

ἀκροκυβόλιθος, ου, ὁ· pavé de bordure ἢ ἁπλῶς bordure, n.f. ἢ bordure d'échantillon, καὶ γενικώτερον περίζωμα=bordure, καλοῦνται ἐν τῇ ὁδοποιΐᾳ μεγάλα τεμάχια λίθων ἅτινα σχηματίζουσι τὴν σκάφην (encaissement) ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τοῦ ὁδοστρώματος.

ἀκρόλιθος, ου, ὁ· [οἰκοδ.] clausoir, n.m. καλεῖται οὕτως ὁ τελευταῖος λαξευτὸς λίθος ὁ ἀποπερατῶν δόμον (assise) εἰς συνεχῆ τινα τοῖχον μεταξὺ δύο ὀρθοστατῶν (pieds-droits), ἢ ὁ τελευταῖος λίθος ὅντινα θέτουσιν εἴς τινα θόλον, ἵνα πληρωθῇ τὸ ὑπολειπόμενον τελευταῖον κενόν, ἤτοι ἡ κλεὶς τοῦ θόλου (clef) ἢ τὸ ἀκροσφήνιον.

ἀκρολογία, ας, ἡ· acrologie, n.f. ζήτησις τῶν πρώτων ἀρχῶν ἢ τοῦ ἀπολύτου, recherche des premiers principes ou de l'absolu.

ἀκρολογικός, ή, όν· acrologique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀκρολογίαν, qui a rapport à l'acrologie; || ἀρχὴ ἀκρολογική, principe acrologique.

ἀκρολοφία, ας, ἡ· ἡ κορυφὴ λόφου, la pointe, la cime ou le sommet d'une colline.

ἀκρολυποῦμαι, [διάλ. Καρπάθ.], être très peiné, λυποῦμαι πολύ, πενθῶ, être en deuil.

ἀκρομεγαλία, ἡ· καὶ κατὰ ἰατρ. Σαχόρραφον μεγαλακρία· βλ. λέξιν.

ἀκρόμφαλον, ου, τό· acromphale, n. m. (ἄκρον, bout καὶ ὀμφαλός, ombilic), τὸ ἄκρον τοῦ ὀμφαλίου νεύρου (λώρου) συνδεόμενον μὲ τὸ ἔμβρυον μετὰ τὴν γένναν.

ἄκρον, τό· βλ. ἄκρος, ἄκρη καὶ ἄκρα· || ὡς οὐσιαστικὸν ἄκρον, τὸ=le bout σημαίνει

τὸ ἄκρον σώματός τινος· || κατ' ἄκρον, bout à bout, λέγεται οὕτως ὅταν δύο τεμάχια (ξύλων, λίθων, σχοινίων, κτλ.) ἐφάπτωνται διὰ τῶν ἄκρων των· || — τοῦ συσπάστου [ναυτ.] βλ. ἄκρα· || — κεχωσμένον ἢ κεκρυμμένον, à bout perdu; π.χ. γόμφος, ἧλος, κτλ. μετὰ κεχωσμένου ἄκρου, cheville, clou, etc. à bout perdu; οὗτινος δηλαδὴ τὸ ἄκρον δὲν ἐξέρχεται πρὸς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ ἀντικειμένου εἰς ὃ καθηλοῦται· || τὸ —, extrémité, n. f. τὸ ἄκρον τῆς ὕννεως, l'extrémité supérieure du soc de la charrue, ὅπερ νύμφη καλεῖται, εἶνε τὸ ὑπερέχον μέρος τῆς ὕννεως (κοινῶς τοῦ ὑνιοῦ τοῦ ἀλετριοῦ, soc de la charrue); || τὰ ἄκρα, les extrémités; π. χ. τὰ ἄκρα συνώνυμον τοῦ membres=αἱ χεῖρες, les mains, αἵτινες ὀνομάζονται καὶ ἄνω ἢ ἀνώτερα ἢ θωρακικὰ ἄκρα= extrémités supérieures; καὶ οἱ πόδες, οἵτινες κάτω, κατώτερα ἢ κοιλιακὰ ἄκρα καλοῦνται= extrémités inférieures; || ἐπίσης τὰ ἄκρα ἢ οἱ πόδες τοῦ ἵππου ἢ ζῴου τινὸς=les extrémités, συνώνυμον τοῦ membres; πρόσθια ἢ θωρακικὰ ἄκρα, extrémités antérieures; ὀπίσθια ἢ οὐραῖα ἄκρα, extrémités postérieures; || — τοῦ ὁδοστρώμανος [γεφ. ὁδοπ.], le débord; καλεῖται οὕτω τὸ μέρος τῶν προσερεισμάτων [accotements] ὁδοῦ τινος, τὸ ἑνούμενον μετὰ τοῦ ὁδοστρώματος· τὸ μέρος τοῦτο πληροῦσιν ἐνίοτε μὲ χάλικας μέχρι τοῦ ὕψους τῶν ἀκροκυβολίθων (ἢ περιζωμάτων, bordures). § κατ' ἐπέκτασιν=ἡ κεφαλὴ πράγματός τινος ἐν γένει, la tête; ἐπίσης ἄκρον=ἡ παρυφή, la lisière; || ἐπίσης ἄκρον=ἡ οὐρά, la queue, καλοῦνται δὲ ἄκρον ἢ οὐρά, queue, διάφορα μέρη διαφόρων ἐργαλείων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων ἔχοντα ὁμοιότητα οὐρᾶς· || — χοιράδος [ναυτ.], queue d'un banc; || — τοῦ πρανοῦς [ὀχυρ.]=ποῦς τοῦ πρανοῦς, queue du glacis, τὸ ἄκρον τοῦ πρανοῦς τὸ ἑνούμενον μετὰ τοῦ φυσικοῦ ἐδάφους· βλ. **πρανές**· || τὸ **λεπτὸν ἄκρον** σφύρας τινός, καὶ τῶν παρομοίων ἐργαλείων, la panne du marteau = ἡ γένυς τῆς σφύρας (γεν. γένυος, αἰτ. πληθ. γένυας, συνηρ. γένυς), ἤτοι τὸ ἀντίθετον τοῦ κροτάφου μέρος· || τὸ — σχοινίου, le bout d'un cordage.

ἀκρόνηον, τὸ [ναυτ.], τὸ τῆς νεὼς ἄκρον, l'extrémité d'un vaisseau ἢ le cap du navire, ἡ κεφαλὴ τοῦ πλοίου, ἤτοι ἡ **πρῷρα** (avant, n. m.) τοῦ πλοίου· || τὰ **ἀκρόνηα**, κοινῶς τὰ **κεφάλια**, les caps ἢ les têtes du navire ἢ les têtes de l'étrave et de l'étambot, ἅτινα καὶ capion λέγονται· καλεῖται οὕτω τὸ ἀνώτατον ἄκρον τῆς **στείρας** (étrave) καὶ τοῦ ποδοστήματος (étambot) τῶν πλοίων· διὰ τῆς λέξεως **ἀκρόνηον** ἐννοοῦσι τὸ ἔσω μέρος τοῦ ἄκρου τῆς πρῴρας· || πρωραῖον ἀκρόνηον, capion de proue; || πρυμναῖον ἀκρόνηον, capion de poupe; || ἀπὸ τῆς στείρας μέχρι τοῦ ποδοστήματος, de capion à capion=de l'étrave à l'étambot, ἤτοι ἀπὸ τὸ ἓν μέχρι τοῦ ἑτέρου ἄκρου τοῦ πλοίου.

ἀκρονύκτιος, ος, ον· acronyque (ἄκρον καὶ νύξ, nuit) adj. λέγεται ἐπὶ ἀστέρος ἢ πλανήτου ἀντικειμένου ἐν τῷ οὐρανῷ πρὸς τὸν ἥλιον· ἄστρον τι λέγεται ἀκρονύκτιον (un astre à le lever ou le coucher acronyque) ὅταν ἀνατέλλῃ ἅμα τῇ δύσει τοῦ ἡλίου ἢ δύῃ ἅμα τῇ ἀνατολῇ αὐτοῦ· τὸ ἀντίθετον τοῦ acronyque εἶνε cosmique.

ἀκροπαγής, ής, ές· ὁ ἐστερεωμένος (προσηλωμένος) ἢ δεδεμένος διὰ τοῦ ἄκρου, fixé ou attaché par le bout; || ἐπίσης ὁ κατὰ τὸ ἄκρον ὀγκώδης (χονδρός), gros par le bout.

ἀκροπάθεια, ας, ἡ· acropathie, n. f. πάθος εἰς τὰ ἄκρα τοῦ σώματος, douleur à l'extrémité d'une partie du corps.

ἀκροπαθικός, ή, όν· acropathique, adj. ἀφορῶν τὴν ἀκροπάθειαν, qui concerne l'acropathie.

ἀκρόπλιον, ου, τό· [ἱππολ.] τὸ ἄκρον τῆς ὁπλῆς, pince, n. f. βλ. καὶ **προσόπλιον**.

ἀκροποδητί, [ἐπίρ.] ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν (βαδίζειν), sur la pointe des pieds (marcher).

ἀκροπόδιον, τό· τὸ ἄκρον τοῦ ποδός, la pointe du pied. § ἀκροπόδιον, ου, τό· acropodium, n. m. ὑπόβαθρον ἢ χαμηλὴ τετράγωνος πλίνθος ἀνέχουσα ἀνδριάντα συνεχόμενον συχνάκις μετὰ τούτου, piédestal ou plinthe basse et carrée supportant une statue et faisant souvent corps avec elle.

ἀκρόποδον, ου, τό· acropode (ἄκρον καὶ πούς, pied) τὸ ἀνώτερον ἄκρον τοῦ ποδὸς τῶν πτηνῶν.

ἀκροποίκιλμα, ατος, τό· τὸ ἄκρον τοῦ κεντήματος, le feston (d'une broderie), κοινῶς τὸ φεστόνι. || [ἀρχιτ.] ἀκροποικίλματα, festons, βλ. ἔγκαρπος.

ἀκρόπολις, εως, ἡ· acropole, n. f. ἐκαλεῖτο οὕτω παρὰ τοῖς ἀρχαίοις φρούριον (forteresse) κείμενον ἐφ' ὑψηλοῦ μέρους, ὑπερκείμενον πόλεως καὶ πρὸς ὀχύρωσιν αὐτῆς καὶ γενικώτερον τὸ ὠχυρωμένον καὶ ὑψηλότερον μέρος τῆς πόλεως· παρ' ἀττικοῖς ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν (Acropole d'Athènes), τὸ μέρος δὲ τοῦτο τῆς πόλεως ἦτο τοῖς θεοῖς καθιερωμένον καὶ μετ' ἀγαλμάτων καὶ μνημείων κατακεκοσμημένον· ἐνταῦθα ἐφυλάσσοντο καὶ τὰ δημόσια χρήματα καὶ νεκρὸν θάπτειν ἐν αὐτῇ ἦν ἀπηγορευμένον. Παρὰ τοῖς νεωτέροις **ἀκρόπολις**, citadelle, n. f. εἶνε φρουρίδιον (petite forteresse) κείμενον εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως ἢ ἐντὸς αὐτῆς, ἢ ἐπακουμβῶν ἐπὶ τῶν τειχῶν της ἐὰν ᾖ τετειχισμένη· ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ἀκροπόλεως δὲν ἦτο μόνον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς καταφύγιον (refuge) εἰς τὴν φρουράν, ἀλλὰ καὶ νὰ δυνηθῇ ν' ἀνθέξῃ εἰς νέαν πολιορκίαν μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς πόλεως, τούτου ἕνεκεν ἡ ἀκρόπολις εἶνε ἀληθὲς φρουρίδιον, πράγματι ἀνεξάρτητον καὶ ἐφωδιασμένον διὰ πάντων τῶν ἀναγκαίων.

ἀκροποσθία, ἡ· βλ. ἀκροπόσθιον.

ἀκρόπορπον, ου, τό· boucleteau, n. m. ἱμὰς διαφέρων τῆς γλωχῖνος (contre-sanglon), καθότι τὸ ἀκρόπορπον εἶνε ἐστερεωμένον εἰς τὸ ἓν τῶν ἄκρων του, ἐλεύθερον δὲ πρὸς τὸ ἕτερον

εἰς ὃ φέρει πόρπην· βλ. καὶ γλωχίν· || — ἐπαυχενίου (σαγῆς), boucleteau de dessus du cou; βλ. ἐκλυστήρ· || — μασχαλιστῆρος, boucleteau de sous ventrière ; || — ἐξαρτήσεως, boucleteau de support ; || — κατανωτιαίας, boucleteau de surdos ; || — σειραδοφόρον ἢ σειραδοφόριον, boucleteau porte-traits.

ἀκροπόσθιον, ου, τό· ἡ ἄκρα τῆς πόσθης (τοῦ περὶ τὸ αἰδοῖον δέρματος), τὸ ἐπ' οὐρήθρᾳ δέρμα, le prépuce (=ἀκροβυστία).

ἀκρόπους, οδος, ὁ· βλ. ἀκρόβαθρον· § — (ἄκρον, πούς), ἡ ἄκρα τοῦ ποδός, la partie extrême du pied ; τὸ τέλος τοῦ ποδός, le bout du pied ; § — ἢ αἱ φάλαγγες τοῦ ποδός, [ἱππολ.] digitale, n. f. (=τῶν δακτύλων, δακτυλικός, τῶν ἄκρων) ἢ la partie du pied; καλεῖται οὕτω τὸ κατώτατον καὶ τελευταῖον τμῆμα τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου· ὁ ἀκρόπους εἰς τὰ μώνυχα ζῷα περιλαμβάνει κυρίως τὰς τρεῖς φάλαγγας τοῦ ἄκρου ἤτοι τὸ μεσοκύνιον ἢ τὴν πρώτην φάλαγγα, τὴν στεφάνην ἢ τὴν μεσοφάλαγγα καὶ τὴν ὁπλὴν ἢ τὴν ἀκροφάλαγγα.

ἀκροπρεπίδια, τά· agréments, n. m. pl. καλοῦνται τὰ προσραπτόμενα παντὸς εἴδους ἐπικοσμήματα τὰ χρησιμεύοντα διὰ τὸν στολισμὸν εἰς τὰ φορέματα τῶν ἀνδρῶν καὶ ἰδίως τῶν γυναικῶν, ἤτοι τὸ περίαπτον=ἡ γαρνιτοῦρα, la garniture, ὁ φαλμπαλᾶς, le falbalas, καὶ ἐν γένει τὰ στολίσματα φορέματος, les ornements d'une robe.

ἀκρόπρωρον, τὸ [ναυτ.] τὸ ἄκρον τῆς πρῴρας, l'extrémité de la proue ; || ἐπίσης ἀκρόπρωρον ἢ ξόανον καὶ κοινῶς ἡ φιγοῦρα, la figure, καλεῖται προτομὴ ἀνθρώπου ἢ ζῴου συνήθως τιθεμένη εἰς τὴν πρῷραν τῶν πλοίων ἐν τῇ θέσει, ἐν ᾗ συνέρχονται αἱ λεγόμεναι κερκίδες καὶ οἱ δελφῖνες, πρὸς παράστασιν τοῦ ἐμψύχου ἢ προσωποποίησιν τοῦ ἀψύχου ἐνίοτε ὄντος, οὗ τὸ ὄνομα φέρει τὸ πλοῖον· τὸ ἀκρόπρωρον εἶνε, ὡς δῆλον, ἔμβλημα καὶ κόσμημα συνάμα τοῦ σκάφους.

ἀκροπύγια, τά· τὰ ἄκρα, τὸ κράσπεδον φορέματος (βλ. λέξιν)=τὰ κράσπεδα εἴδους γυναικείου ἐπενδύτου φθάνοντος μέχρι πυγῆς.

ἀκρόπυργος, ου, ὁ· donjon, n. m. (dongum, doignon, dongon. Dongier ou doingier δηλοῖ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γαλλικῇ γλώσσῃ, ἐπικράτησιν, δύναμιν ἢ ἰσχύν)· καλεῖται οὕτως ἰσχυρὸς στρογγύλος ἢ τετράγωνος πύργος μετ' ἐπάλξεων, εὑρισκόμενος ἐπὶ τῶν τιμαριωτικῶν τύρσεων (château-fort). Ὁ ἀκρόπυργος ἦτο τὸ κυριώτερον καὶ ὑψηλότερον μέρος τῆς τύρσεως, ἐπεκράτει δὲ ταύτης καὶ ἐχρησίμευε διὰ νὰ ἐπιβλέπωσι τὴν πεδιάδα, ἐν περιπτώσει δὲ πολιορκίας ἀπετέλει τὸ τελευταῖον καταφύγιον, ἤτοι ἦτο ἡ ἀκρόπολις (citadelle) τῶν ἀμυνομένων. Δὲν ὑπάρχει τιμαριωτικὴ τύρσις ἄνευ ἀκροπύργου, καθὼς δὲν ὑπάρχει καὶ πόλις ὀχυρὰ ἄνευ ἀκροπόλεως.

ἀκρορρύμιον, ου, τό· τὸ ἄκρον τοῦ ρυμοῦ, le bout du timon, ἰδίως ὅμως ἡ ἐμπροσθία ἄκρα (l'extrémité antérieure).

ἀκρορρίνιον, ου, τό· τὸ ἄκρον τῆς ῥινός, le bout du nez ; || ἐν τῇ ἱππολογίᾳ καλεῖται ἀκρορρίνιον, bout du nez, τὸ κατώτερον, τὸ μεταξὺ τῶν δύο μυκτήρων τελικὸν ἄκρον σημεῖον τῆς ῥάχεως τῆς ῥινός, ἀπολῆγον μετὰ τοῦ ἀνωτέρου χείλους· § ἀκρορρίνιον, βλ. πρόβολος, éperon.

ἄκρος, α, ον· βλ. ἄκρα καὶ ἄκρον· || ὁ ἔσχατος, le dernier, l'extrême ; ὁ εἰς τὸ τέλος εὑρισκόμενος, qui est au bout, le bout ; ὁ εἰς ὃν καταλήγει, le terminus ; ὁ εἰς τὸ ἄκρον εὑρισκόμενος, qui est à l'extrémité ; || τὸ ἄκρον ὅριον, l'extrême limite ; || οἱ ἄκροι δάκτυλοι, ὄνυχες, κτλ. le bout des doigts, des ongles, etc ; || ἄκρα φιλία, extrême amitié ; || τὸ ἀνώτατον σημεῖον = le plus haut, point, ἡ κορυφὴ = le sommet ; π. χ. ἡ ἄκρα κορυφή, le sommet le plus haut ; || ἄκρῳ δακτύλῳ, du bout des doigts ; || ἀκροτάτη κορυφή, la plus haute cime ; || τὸ ἄκρον ἄωτον [φρ. ἀρχ.] la [fine]fleur = la crême = le comble =le non plus ultra ; || τὰ δύο ἄκρα ἐναντία, les deux extrêmes; || ἄκρος σταθμός, gare terminus ou gare extrême ; βλ. σταθμός· ἐπίσης ἄκρος ἢ ἀκραῖος σταθμός. βλ. ἀκραῖος· § ἄκρος κατ' ἐπέκτασιν, μέγιστος, très grand ; ἔξοχος, éminent, e ; ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός, démesuré, ée, excessif, ive ; ὑπέρτατος, souverain, e ; ἀνώτατος, suprême ; τέλειος complet, ète ; parfait, e ; || εἶνε ἄκρος φίλος μου, il est mon ami intime ; || εἴμεθα ἄκροι φίλοι, nous sommes des grands amis ; || μετ' ἄκρας προσοχῆς, avec une grande attention=avec une attention soutenue ; || ἡ ἄκρα του ἀγαθότης, son extrême bonté ; || ὁ Θεὸς εἶνε ἡ ἄκρα ἀγαθότης, Dieu est la bonté souveraine (la bonté suprême) ; || ἡ ἄκρα σου εὐμένεια, votre bienveillance sans bornes ; || ἄκρα σιωπή, silence profond ; || ἄκρα γαλήνη, calme plat ; § [οὐδ. οὐσ.] βλ. καὶ ἄκρον· τὸ ἄκρον, bout, n. m ; extrémité, n. f ; τὸ ἀνώτατον σημεῖον, le plus haut point ; ὁ ἀνώτατος βαθμός, le plus haut dégré ; τὸ ἐξέχον σημεῖον, le point culminant ; τὸ μέγιστον, le maximum ; τὸ ἀκρότατον, τὸ ἀνώτατον, ὁ ὑπέρτατος βαθμός, τὸ ἐπίμετρον, le comble ; || τὰ ἄκρα, les extrémités ; || τὰ ἄκρα [τοῦ σώματος], les extrémités, ἤτοι αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες, les mains et les pieds ; βλ. ἄκρον· || ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, d'un bout à l'autre ; || τὰ ἄκρα συναντῶνται (συμπίπτουσι), les extrêmes se touchent ; || τὸ ἄκρον τῆς φιλαργυρίας, le comble de l'avarice ; || εἶνε ἄνθρωπος τῶν ἄκρων, c'est un homme extrême [en toutes choses]=il porte tout à l'extrême; || μὴν ὠθῇς τὰ πράγματα εἰς τὸ ἄκρον, ne poussez pas les choses à l'extrême; || εἰς τὸ ἄκρον· εἰς ἄκρον [φρ. ἐπιρρηματική], à l'extrême; extrêmement; ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως, démesurément, excessivement; || σᾶς εἶμαι εἰς ἄκρον ὑπόχρεως, je vous suis extrêmement (ἢ ἀπείρως, infiniment) obligé ; || ἐξεπλάγην εἰς ἄκρον, je fus étrangement surpris ; || εἶνε εἰς ἄκρον δυστυχής, il est excessivement malheureux ; || εἶμαι εἰς

ἄκρον εὐχαριστημένος, je suis on ne peut plus content.

ἀκροσειράδιον, τό· τὸ ἄκρον τῆς σειράδος, bout de trait.

ἀκροσιδήρεον, τό· ἄκρον τεμάχιον σιδήρου, la drogue.

ἀκροσίδηρος, ος, ον· ὁ καταλήγων εἰς σίδηρον, bout en fer ; ὁ ἔχων σιδηρᾶν αἰχμὴν (ἀκίδα), pointe en fer.

ἀκροσιφώνιον, τό· la lance du boyau, τὸ ἄκρον τοῦ κατασβεστικοῦ σωλῆνος τοῦ σίφωνος (boyau ou tuyau).

ἀκροσμίγω, (ἄκρον, σμίγω=ἑνώνω, réunir), anter, ἐν τῇ ξυλουργικῇ σημαίνει ἑνώνω κατ' ἄκρον δύο τεμάχια ξύλων, ἐν δὲ τῇ οἰκοδομικῇ λέγουσιν οὕτω διὰ τοὺς θολίτας, ὅταν ἀναγκάζωνται νὰ ἐπεκτείνωσι τούτους, ἑνοῦντες αὐτοὺς ἀνὰ δύο ἵνα τοῖς δώσωσι τὸ ἀνάλογον μῆκος.

ἀκροσοφία, ας, ἡ· acrosophie (ἄκρον, σοφία, sagesse), n. f. ὑπερτάτη σοφία τοῦ Θεοῦ, sagesse suprême, celle qui n'appartient qu'à Dieu.

ἀκρόσπειρον, τό· acrospire, n. f. [βοτ]. αἱ κλωσταὶ τῆς ἐν βλαστήσει κριθῆς, filaments que pousse l'orge en germination.

ἀκροστήριγμα, ατος· τὸ (ἄκρον στήριγμα), buttoir ἢ butoir, n. m. τὸ μέρος ἔνθα ἀπολήγει τι καὶ στηρίζεται.

ἀκροστιχίς, ίδος, ἡ· καὶ **ἀκρόστιχον,** τό· acrostiche, n. m. εἶδος ποιηματίου οὗ τὰ ἀρχικὰ ἑκάστου στίχου γράμματα συνδυαζόμενα καὶ ἀναγιγνωσκόμενα καθέτως σχηματίζουσι μίαν ἢ πλείονας λέξεις· || [ὡς ἐπίθετ.] ἀκρόστιχος, ος, ον, π. χ.— ποίησις, poésie acrostiche.

ἀκροστόλιον, ου, τό· [ναυτ.] acrostole, n. m ; pavois de poulaine, κοινῶς τὰ **στολίσματα πρώρας**, ἤτοι τὰ ἐπικοσμήματα τῆς πρώρας πλοίου τινὸς (κάτωθεν τοῦ ἀκροπρώρου), (les ornements ou sculptures qui couronnent la proue d'un vaisseau) (βλ. **ἄφλαστον**), καλεῖται οὕτω σανίδωμα ἐφ' οὗ ὑπάρχουσιν ἐγλυμμένα κοσμήματα, περικλεῖον τὴν ῥινωτηρίαν (poulaine), ὅπως μὴ εἰσορμῶσι τὰ κύματα καὶ χρησιμεῦον συνάμα πρὸς στολισμὸν τῆς πρώρας διὰ τῶν κοσμημάτων του· βλ. καὶ **ἄφλαστον.**

ἀκροστόμιον, ου, τό· (ἄκρον στόμα), ἡ ἄκρα τοῦ στόματος, l'extrémité de la bouche καὶ ἐν γένει ἡ ἄκρα ἀνοίγματος ἢ ὀπῆς, l'extrémité (ou le bout) d'une ouverture, d'un trou ou orifice ; § **ἀκροστόμιον**, bec du soufflet (=bec de buse, ἀκροφύσιον)· καλοῦνται οὕτως ἐν τῇ μεταλλουργικῇ τὰ μέρη τῶν φυσῶν τὰ ἐν τοῖς χοάνοις ἐμβαλλόμενα ἢ τὰ ἄκρα τῶν ἀσκῶν ἐν οἷς οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ ἐκφυσῶσι.

ἀκρόστροφος, ος, ον· contourné, ée ; ὁ κατὰ τὰ ἄκρα ἐστραμμένος.

ἀκροσυνάπτω, (ἄκρον, συνάπτω), rabouter, ἤτοι συνάπτω ἄκρον πρὸς ἄκρον δύο τεμάχια ξύλου, μετάλλου, κτλ.

ἀκροσύρτης, ου, ὁ· [ναυτ.] κοινῶς ὁ καβοσύρτης, palan (n. m.) renversé ἢ καὶ palan sur garant ; καλεῖται οὕτω σύσπαστον ἢ πολύσπαστον, οὗ ὁ μετακινητὸς τρόχιλος προσαρτᾶται εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἀγομένου ἄλλου συσπάστου πρὸς μείζονα ἐπαύξησιν τῆς ἀσκουμένης δυνάμεως. Μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς τριβῆς, διὰ τῆς διατάξεως ταύτης πολλαπλασιάζεται ἡ ἀσκουμένη εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἀγομένου τοῦ τελευταίου συσπάστου ἢ πολυσπάστου δύναμις ἐπὶ τὸ γινόμενον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν στημόνων τῶν διερχομένων διὰ τῶν μετακινητῶν τροχίλων τῶν οὕτω συνεζευγμένων συσπάστων ἢ πολυσπάστων.

ἀκροσφαλής, ής, ές· ὁ μὴ ἀσφαλής, qui n'est pas sûr (solide, ferme) ; mal assuré ; συνεπῶς ὁ ὑποκείμενος εἰς πτῶσιν, ὀλίσθησιν, qui est sujet à tomber, à glisser, τουτέστιν ὁ ὀλισθηρός, glissant, e ; ὁ προκλινής, proclive ; ἐν κυρίᾳ δὲ καὶ μεταφορικῇ σημασίᾳ ἀκροσφαλὴς λέγεται ὁ κλονούμενος, chancelant, e ; ὁ κλονούμενος ἢ ταλαντευόμενος, vacillant, e ; ὁ ἐπικίνδυνος, dangereux, euse ; ὁ κρίσιμος, critique ; ὁ ἀσταθὴς ἢ ἀβέβαιος, précaire ; ὁ ἀδύνατος, faible ; ὁ εὔθραυστος, fragile ; προκειμένου δὲ περὶ οὐχὶ καλῆς ὑγείας, ὁ ἀδύνατος, le faible ; ὁ εὐπαθής, ὁ ἐπισφαλής, délicat, e ; || τὸ ἀκροσφαλὲς ἔδαφος τῆς αὐλῆς, le terrain glissant de la cour ; || ἡ κατάστασις [τῶν πραγμάτων] εἶνε λίαν ἀκροσφαλής, la situation est très précaire ; || ἀκροσφαλὴς ὑγεία, santé faible (=κλονιζομένη, chancelante ; ἐπισφαλὴς ἢ εὐπαθής, délicate).

ἀκροσφαλῶς, [ἐπίρ.] βλ. ἀκροσφαλής, ἤτοι μὴ ἀσφαλῶς, sans sûreté ; ἐπικινδύνως, dangereusement ; ἀβεβαίως, ἀσταθῶς, précairement.

ἀκροσφήνιον, ου, τό· [οἰκοδ.] ἡ κλείς, κλειδός, κοινῶς τὸ κλειδί (θόλου, ἀψῖδος), clef ou clé, n. f. [de voûte d'un arc] ; ἐπίσης ἀκροσφήνιον, la fermeture [d'un arc] ; καλεῖται οὕτως ὁ **σφηνόλιθος** (claveau ou voussoir) τοῦ μέσου, ὅστις κλείει ἀψῖδά τινα ἢ ἐπίπεδον ἀψῖδα ἢ θόλον καὶ ὅστις πλειστάκις εἶνε γεγλυμμένος ἢ ἐξέχει ἐν εἴδει **ὠτίδος** (console); || — κοιτοειδοῦς θόλου, clef de voûte ἢ clef de voûte en berceau ἢ mensole, εἶνε τὸ σύνολον τῶν ἀκροσφηνίων λίθων τῶν κατεχόντων τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ θόλου, ἤτοι τὸ μέσον τοῦ θόλου καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτοῦ· || ἀκροσφήνια (ἢ κλεῖδες) τῶν σταυροθολίων, clefs des voûtes d'arêtes, εἶνε σταυροειδεῖς ἢ ἀστεροειδεῖς σφηνόλιθοι, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κυλινδρικῶν θόλων τῶν ἑνουμένων εἰς τὴν κορυφήν· || — ἐξέχον, clef en bossage, καλεῖται τὸ ἐξέχον ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῶν λοιπῶν σφηνολίθων ὅπερ συνήθως κοσμεῖται διά τινων γλυφῶν· || — ἐπικρεμὲς καὶ ἐξέχον, clef pendante et saillante, εἶνε ὁ τελευταῖος λίθος ὁ κλείων τὴν κοιτίδα θόλου, ὅστις ἐξέχει κατὰ τὸ μῆκός του ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἄντυγος· || τὸ ἀκροσφήνιον ἐπὶ τῶν γοτθικῶν θόλων εἶνε εἶδος ἐνωτίου (pendentif), καλεῖται δὲ cul de lampe.

ἀκροσχιδής, ής, ές· ὁ κατὰ τὸ ἄκρον ἐσχισμένος, fendu par le bout.

ἀκροσχοίνιον, τό· [ναυτ.] βλ. ἀγόμενον.

ἀκροταινία, ας, ἡ· cordon littoral; χαλεῖται οὕτως ἀνάχωμα συνεχὲς σχηματιζόμενον ἀπέναντι τῆς ἀκτῆς ἐξ ἄμμου καὶ χροκαλῶν· βλ. προσχωματικὸν βέλος.

ἀκροτάρσιον, ου, τό· pointe (n.f.) de jarret; χαλεῖται τὸ ὀπίσθιον ἐξέχον καὶ ἀνώτερον μέρος τῆς ἀρθρογωνίας τοῦ ταρσοῦ· § — acrotarse, n. m. τὸ ἐσωτερικὸν ἄκρον τοῦ ποδὸς τῶν πτηνῶν, face intérieure du pied d'un oiseau.

ἀκροτελεύτιος, ος, ον· ὁ τελευταῖος, ὁ ἔσχατος, dernier, ère; τὸ ἔσχατον τέλος, le final; τὸ τέλος, la fin; π. χ. τὸ τέλος στίχου, ποιήματος, βιβλίου, ἐπιστολῆς, λόγου, la fin d'un vers, d'un poëme, d'un livre, d'une lettre, d'un discours.

ἀκρότης, ητος, ἡ· τὸ ἄκρον, l'extrême; le bout; ἡ ἄκρα, l'extrémité; ἡ κορυφή, le sommet; ἡ ἐξοχή, la sommité; ἡ αἰχμή, la pointe.

ἀκρότμητος, ος, ον· καὶ **ἀκρότομος**· ὁ κατὰ τὸ ἄκρον τετμημένος, (ξύλον, λίθος, κτλ.) coupé par le bout, ébouté, ée; écorné, ée; recépé, ée; écourté, ée; βλ. **ἀκροτομέω**· || κατ' ἐπέκτασιν, ὁ ἀπότομος, ὁ ἀπόκρημνος, coupé à pic, escarpé, ée; ὁ ὀξέως κεκομμένος, coupé en pointe; § ἐπίσης ὁ **ἀκέφαλος** (βλ. λέξιν), étêté, ée.

ἀκρότοιχος, ου, ὁ· mur en retour· βλ. ἀκρογεφύρωμα.

ἀκροτομέω-ῶ· ἄκρον κόπτω, couper le bout; ébouter; || ἀκροτ. ébouter, σημαίνει ἐπίσης κόπτω διὰ πρίονος τὴν ἄκραν ξύλου ὅπως βεβαιωθῶ περὶ τῆς ποιότητός του, κτλ. || ἀκροτ.=ἀποκολούω, écorner; || **ἀκροτομέω**, recéper (ἢ receper), ἀποκόπτω τὰ ἄκρα τῶν πασσάλων, καταπήγων, κλτ. δι' ἀκροτμητῆρος πρίονος (scie à recéper), ἐνίοτε δὲ μετὰ τὴν ἀποκοπὴν ἐπιπροσθέτουσιν ἕτερον τεμάχιον ἵνα ἐπαναφέρωσι τὸν πάσσαλον εἰς τὸ ὡρισμένον αὐτοῦ μῆκος· || ἀκροτ.= βραχύνω τι, écourter; ἀκροτομέω, ἐπὶ ζώων κολοβόνω, ἀποκόπτω τὴν οὐράν, écourter; βλ. λέξιν.

ἀκροτομία, ας, ἡ· ἡ ἀποκοπὴ τῶν ἄκρων, le recépage; éboutage, n. m. βλ. **ἀκροτομέω**.

ἀκρότομος, ος, ον· βλ. **ἀκρότμητος**.

ἀκρούραιον, ου, τό· ἄκρον τοῦ οὐραίου (ἐπὶ τῶν ὅπλων), queue de culasse.

ἀκροφάλαγξ, αγγος, ἡ· dernière ou troisième articulation· [ἱππολ.] ἡ **τρίτη φάλαγξ** ἢ ὁπλή, le pied καὶ γενικώτερον, le sabot (βλ. εἰς ὀνοματολογίαν ἵππου ἀρ. 59)· εἰς τὰ μόνοπλα ζῷα καλεῖται οὕτω τὸ κατώτατον καὶ τελευταῖον ὀστοῦν τοῦ **ἀκρόποδος** (βλ. λέξιν) προσθίου ἢ ὀπισθίου, τὸ ἐντὸς τῆς ὁπλῆς ἐγκεκλεισμένον. Τὸ ὀστοῦν τοῦτο, **τρίτη φάλαγξ** καὶ ὀστοῦν τῆς ὁπλῆς καλεῖται. Ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας ταύτης τοῦ ὀστοῦ ὀνομασίας καὶ ὁλόκληρον τὸ κατώτατον τμῆμα τοῦ ποδὸς τῶν μονόπλων ζῴων, τὸ ὑπὸ τοῦ ὄνυχος ἀποτελούμενον, ἡ ὁπλὴ δηλονότι, καλεῖται καὶ ἀκροφάλαγξ, (dernière ou troisième articulation).

ἀκροφύλαξ, ακος, ὁ· καλεῖται ὁ τῶν ἄκρων ἢ ἐξωτερικῶν μερῶν τῶν πόλεων φύλαξ, ἤτοι ὁ φύλαξ τῶν περιχώρων (ἢ τοῦ προαστείου), le garde de la banlieue.

ἀκροφύσιον, ου, τό· buse, n. f. ἡ buse de soufflet = ὁ **φυσεροσωλήν**, ἢ ὁ σωλὴν τῆς φύσης· ἀκροφύσιον χαλκοῦν, buse de cuivre; || ἀκροφύσιον (buse), ἐν τῇ καμινευτικῇ καλεῖται ἡ ὀπή, ἐξ ἧς ὁ ἀὴρ ἐκρέει ἐκ φυσητῆρος ἢ ἀνεμιστῆρος καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν κάμινον, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὡς ἐκ τῆς γινομένης καύσεως τῆς καυσίμου ὕλης ἀναπτύσεται μεγίστη θερμοκρασία.

ἀκροχήλιον, ου, τό· musoir, n. m. τὸ ἄκρον χηλῆς (jetée) διὰ τὴν ἀνακοπὴν τῶν κυμάτων (κατὰ τὸ ἀκροκιόνιον, le haut d'une colonne).

ἀκροχορδών, όνος, ὁ· ἡ μυρμηκία, la verrue; la myrmécie; εἶδος ἐκφύματος ἔχον τὸ πρὸς τὴν ῥίζαν μέρος λεπτὸν (κρεατοελήά)· «στενὴν ἔχει βάσιν ὡς δοκεῖνἐκκεκρεμάσθαι ἄκρῳ χορδῆς ὡμοιωμένη» Πλούτ. (λατιν. verruca).

ἀκροῶμαι (άομαι), écouter; ἀκούω μετὰ προσοχῆς, entendre avec attention; βλ. **ἀκρόασις, ἀκρόαμα**· || ἀκροῶμαι προσεκτικῶς, prêter une oreille attentive; || ὁ ὑπουργὸς θὰ σᾶς ἀκροασθῇ αὔριον, le ministre vous recevra demain en audience; § ἀκροῶμαι=ἀκολουθῶ μάθημα (ἢ ἀκρόασίν τινα), suivre un cours, une leçon; βλ. **ἀκρόασις**· § [ἰατρ.] ausculter; βλ. **ἀκρόασις**.

ἄκρυπτος, ος, ον· ὁ μὴ κεκρυμμένος, qui n'est pas caché; non caché; ὁ δῆλος, évident, e; ὁ καταφανής, patent, e.

ἀκρύσταλλος, ος ον· καὶ ἀκρυστάλλωτος. ὁ ἄνευ κρυστάλλου, πάγου, qui est sans crystal, sans glace; ἤτοι ὁ μὴ κρυσταλλωμένος, non crystallisé, ée; ὁ μὴ παγωμένος, non glacé, ée.

ἀκρυστάλλωτος, η, ον· βλ. **ἀκρύσταλλος**.

ἀκρωλένιον, τό· ἡ ἄκρα τῆς ὠλένης (τοῦ ἀγκῶνος, l'extrémité du coude.

ἀκρωμία, ας, ἡ· ἀκρωμὶς καὶ **ἀκρώμιον**· τὸ ἐξέχον ἄκρον τῆς ὠμοπλάτης, la pointe de l'épaule; ὡς ὅρος ἀνατομικὸς καλεῖται acromium ou acromion, n. m. ἢ la crête saillante de l' omoplate; ἡ ἀπόφυσις τῆς ὠμοπλάτης, apophyse de l'épine de l'omoplate; || [ἱππολ.] **ἀκρώμιον** ἢ **ἀκρωμία**, garrot, n. m. καλεῖται μέρος τοῦ σώματος τοῦ ἵππου ἐπεκτεινόμενον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς (τοῦ ἄκρου) τῶν ὠμοπλατῶν (épaules) μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ τραχήλου (cou), ἀποτελεῖ δὲ τὸ ἀνώτατον καὶ ὑψηλότατον σημεῖον τῆς σπονδυλικῆς στήλης· ὑψηλὸν ἀκρώμιον, garrot bien sorti; || μυῶδες ἀκρώμιον, garrot empaté ou gras; || ἡ ἐλευθερία (τὸ κενὸν) τοῦ ἀκρωμίου, la liberté du garrot, ἤτοι τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τῆς σέλλης ὅπερ δέον νὰ μὴν ἐπακουμβᾷ ἐπὶ τοῦ ἀκρωμίου· βλ. καὶ κενόν.

ἀκρωμιαῖος, αία, αῖον, acromial, ale.

aux, adj. ἀνήκων εἰς τὸ ἀκρώμιον, qui appartient à l'acromion ; ‖ ἡ ἀκρωμιακὴ ἀρτηρία, l'artère acromiale.

ἀκρωμιοθωρακικός, ή, ον, acromio-thoracique, λέγεται περὶ ἀρτηρίας καὶ φλεβός· ‖ — ἀρτηρία, artère acromio-thoracique.

ἀκρώμιον, βλ. ἀκρωμία.

ἀκρωμιόπληγμα, τό· mal de garrot ; τραυματισμός τοῦ ἀκρωμίου ἐκ συνθλάσεως ἀπὸ τῆς σέλλης προερχομένης.

ἀκρωμίς, ίδος, ἡ· 1) βλ. ἀκρωμία· 2) ἀκρωμίς, [ὀχυρ.] épaule d'un bastion = γωνία ὤμου, angle d'épaule ; βλ. γωνία ὤμου.

ἀκρωνύχιον, τό· [ναυτ.] ἡ τὸ ῥάμφος, κοινῶς τὸ δόντι (τῆς ἀγκύρας), le bec (d'une ancre) ; καλεῖται οὕτω τὸ ἄκρον τῶν ὀνύχων τῆς ἀγκύρας, ὅπερ εἶνε σχήματος ὀξέος, χρησιμεῦον διὰ τὴν εἴσδυσιν τῶν ὀνύχων ἐν τῷ βυθῷ· βλ. ἄγκυρα.

ἀκρώρεια, ας, ἡ· la cime ; ἡ ἄκρα τοῦ ὄρους, le sommet d'une montagne ; τὸ ὑπέρτατον σημεῖον τῆς κορυφῆς, le plus haut point; ἡ κορυφή, la sommité.

ἄκρως, ἐπίρ. τοῦ ἄκρος· extrêmement, à l'extrême ; εἰς τὸν ὑπέρτατον (ἀνώτατον) βαθμόν, au plus haut dégré ἢ au suprême dégré.

ἀκρωτηριάζω, μέλ. άσω, mutiler ; τέμνω ἢ κόπτω τὰ ἀκρότατα μέρη ἀντικειμένου ἢ σώματός τινος, π. χ. τὰς ῥῖνας (les nez), τὰ ἄκρα τῶν μελῶν (les extrémités des membres) ; ἐπὶ πλοίων τέμνω ἢ κόπτω τὸ ἐμπρόσθιον μέρος μετὰ τῶν κοσμημάτων του· ἐπὶ ἀγαλμάτων, κόπτω τὸ πρόσωπον κτλ. ἐν γένει δὲ ἀκρωτηριάζω σημαίνει κολοβώνω, tronquer, μεταφ. δὲ φθείρω, καταστρέφω, ruiner, détruire ; § [ναυτ.] ἀκρωτηριάζω ἢ παραλύω πλοῖον, désemparer ; ‖ ἠκρωτηριασμένον (ἢ παράλυτον) πλοῖον, bâtiment désemparé, εἶνε ἐκεῖνο εἰς ὃ τὰ ἐχθρικὰ βλήματα, σύγκρουσίς τις ἢ κακοκαιρία προξενοῦσι τοιαύτας σημαντικὰς βλάβας εἰς τὸν ἐξαρτισμόν, τὸ σκάφος ἢ τὸ πλήρωμα, ὥστε δὲν δύναται πλέον νὰ χειρισθῇ καὶ πλεύσῃ ἀσφαλῶς· § [χειρουργ.] ἀκρωτηριάζω=amputer (ἐκ τοῦ λατ. amputare=τέμνω, κόπτω, couper), σημαίνει ἀφαιρῶ τῇ βοηθείᾳ κοπτικῶν ἐργαλείων ὄργανόν τι ἢ μέλος· ‖ ἀκρωτηριάζω βραχίονα, amputer un bras ; ‖ εἶνε οὐσιῶδες ἵνα πρὸ τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ προσδιορισθῇ ἀκριβῶς ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς, il importe, avant d'amputer, de bien déterminer la position du malade ; ‖ ἀκρωτηριάζω πληγωμένον, amputer un blessé, σημαίνει ὑποβάλλω αὐτὸν εἰς ἀκρωτηριασμόν· ‖ [μεταφ.] σημαίνει ἐλαττώνω, diminuer ; ἀφαιρῶ μέρος, supprimer une partie ; § ἐν τῇ κηπουρικῇ ἀκρωτηριάζω, amputer, σημαίνει κόπτω βλαστόν, κλάδον.

ἀκρωτηρίασις, εως, ἡ=ἀκρωτηριασμός, mutilation, n. f. τὸ ἀποτέμνειν ἢ ἀποκόπτειν τὰ ἀκρότατα μέλη, βλ. ἀκρωτηριάζω· καὶ ἐν γένει ἡ κολόβωσις, l'action de tronquer ; μεταφορικῶς δὲ ἡ φθορά, ἡ καταστροφή, ruine, n. f ; destruction, n. f ; § [χειρουρ.] — καὶ ἀκρωτηριασμός, acrotériasme, n. m. ou amputation, n. f. (λατ. amputatio) d'un membre =ἀποκοπὴ μέλους τινός· λέγεται μὲν ἐν γένει ἡ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης δι' ἰδίων ἐργαλείων ἐξαίρεσις αὐτοτελοῦς τινος μέρους τοῦ σώματος (μαστοῦ, ὠτός, κτλ.), εἰδικώτερον ὅμως ἡ τῶν ἄκρων ἢ μοιρῶν τούτων καθαίρεσις· ‖ ἐν τῇ ἱππιατρικῇ ἀκρωτηριασμός, εἶνε ἐγχείρησις τὸ πλεῖστον μόνον κατὰ τὴν οὐρὰν εὔχρηστος, σκοποῦσα τὴν ἀφαίρεσιν τμήματος ἐκ τοῦ στελέχους αὐτῆς· ‖ — τῆς οὐρᾶς, amputation de la queue.

ἀκρωτηρίασμα, ατος, τό· τὸ ἀποκοπὲν μέλος, τὸ ἀποχωρισθὲν μέρος, la partie (ou reste) mutilée ; tronçon, n. m.

ἀκρωτηριασμός, οῦ, ὁ=ἀκρωτηρίασις, βλ. λέξιν.

ἀκρωτήριον, τό· γενικῶς σημαίνει πᾶσαν ἐξέχουσαν ἄκραν, toute pointe en saillie ; τὸ ἐξώτατον μέρος, extrémité, n. f ; ἡ κορυφὴ ὄρους, ἡ ἄκρα, pointe, n. f ; § — [ναυτ.] κοινῶς ὁ κάβος, cap, n. m. καλεῖται οὕτω μεγάλη ἐξοχὴ τῆς ἀκτῆς ἐντὸς τῆς θαλάσσης, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπότομος· τὸ — λέγεται ἐνίοτε ὑπὸ τῶν Γάλλων bec, n. m. σημαίνει δὲ ἄκραν γῆς (pointe de terre ; βλ. ἄκρα) ἀπολήγουσαν σχεδὸν εἰς ὀξύ, ὅπως εἶνε τὸ bec du Ras καὶ τὸ bec d'Ambès ; ‖ — λέγεται ἐπίσης ἡ προβολή, promontoire, n. m. βλ. λέξιν· § — [ἀρχ.] (ἐκ τοῦ ἄκρος), acrotère, n. m. εἶδος μικρῶν βάθρων, συχνάκις ἄνευ βάσεως καὶ ἄνευ κορωνίδος, ἐνίοτε ἁπλοῦς τις κύβος, ἅτινα τίθενται ἐπὶ τῆς στέγης καὶ εἰς τὰ ἄκρα ἀετώματός τινος ἢ ἄνωθεν ἑτέρων ὑψηλῶν μερῶν κτιρίου τινός, ἵνα βαστάξωσιν ἀγάλματα Νικῶν, Σφιγγῶν, ἀετῶν, κτλ. ἐν Ἀθήναις συχνάκις γλαυκῶν (Ἀκαδημία, κτλ.), ἀγγεῖα (vases), ἀνθέμια (fleurons) ἢ ἕτερα ἀντικείμενα, ἐνίοτε δὲ καὶ τίποτε. Ἀέτωμά τι φέρει συνήθως τρία ἀκρωτήρια εἰς τὰς τρεῖς αὐτοῦ γωνίας· τὸ μεσαῖον εἶνε πάντοτε κατά τι μεγαλείτερον τῶν ἄκρων τοιούτων καὶ ἵσταται κατὰ μέτωπον, συχνάκις δὲ ἀποτελεῖ σύμπλεγμα. Τὰ ἐπάκρια (angularia, angulaires) εἶνε μικρότερα, συνήθως δὲ κατά τι χαμηλότερα τῆς ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀετώματος ὁριζοντίας γραμμῆς ἢ τὸ πολὺ ἰσοϋψῆ πρὸς ταύτην, ἱστάμενα κατὰ πλευράν. Συχνάκις τὰ μικρὰ ταῦτα βάθρα ἀντικαθίστανται ὑπὸ ἀκρωτηρίων κεραμίδων (antéfixes) ; ‖ ἀκρωτήρια, acrotères, καλοῦνται ἐπίσης τὰ πλήρη τμήματα, συνήθως τετραγωνικοὶ στῦλοι, τὰ διανεμημένα ἔν τινι κιγκλιδώματι (ἢ βαλαυστιοσειρᾷ=balustrade) ; ‖ ἐπίσης —, acrotère, καλεῖται μικρὸς τις τοῖχος εἰς τὰ ἄνω ἄκρα κτιρίου τινός.

ἀκρωτήριος κεραμὶς ἢ ἡγεμὼν κεραμίς, ἡ ἀκροκέραμος, antéfixe, n. m. (βλ. καὶ ἀκρωτήριον)· λίθος ἢ ὀπτόπλινθος τοποθετούμενος κατακορύφως καὶ ἔχων σχῆμα βαΐδων (palmettes) ἢ φέρων ἑτέρας διακοσμήσεις, ἀντικαθιστῶν ἐνίοτε τὸ ἀκρωτήριον κατὰ τὴν διακόσμησιν τῶν γωνιῶν ἀετώματός τινος ἢ τιθέμενος εἰς τὰ ἄκρα τῆς στέγης· ‖ ἀκρωτήριαι ἢ

κολοφώνιαι κεραμίδες. (tuiles) arêtières, n.f. καλοῦνται οὕτως οἱ κτιστοὶ κέραμοι (tuiles) οἱ καλύπτοντες τὸν κολοφῶνα (arêtier), ὡς καὶ τὰς διαφόρους κόψεις τῆς στέγης, ἤτοι τὰ ἐξέχοντα ἄκρα.

ἀκρωτηρίωσις, εως, ἡ [χειρουρ.], acrotériose, n. f. γεροντικὴ γάγγραινα τῶν ἄκρων τῶν μελῶν, gangrène sénile des extrémités des membres.

ἀκτάζω, (ἀκτὴ) μέλ. άσω· παρὰ τὴν ἀκτὴν δειπνῶ, εὐωχοῦμαι, ξεφαντώνω, dîner ou faire des parties de plaisir sur le bord de la mer.

ἀκταῖος, α, ον· ἢ παράκτιος, α, ον· côtier, ère ; ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀκτήν, du rivage; ὁ πλησίον τῶν ἀκτῶν κείμενος ἢ ὁ παρὰ τὴν ὄχθην κείμενος, qui se trouve au bord de la mer (ou sur le rivage); ὁ παραθαλάσσιος (βλ. λέξιν), littoral, ale.

ἀκταιωρέω-ῶ· εἶμαι ἀκταίωρος, ἀκτὰς φυλάττειν, garder le rivage (la côte).

ἀκταιωρία, ας, ἡ· la garde des rivages (côtes), τὸ ἔργον τοῦ ἀκταιώρου, ἡ φυλακὴ τῶν παραθαλασσίων.

ἀκταιώριον, ου, τό· ὁ τόπος ἐν ᾧ μένουσιν οἱ ἀκταίωροι, l'endroit où restent les gardes-côtes, ou les gardes du rivage.

ἀκταίωρος, ὁ· 1) βλ. ἀκταιωρός· 2) ὁ φύλαξ τῶν ἀκτῶν, qui garde la côte; gardien de côte.

ἀκταιωρός, οῦ, ὁ· ἀκτωρίς, ίδος, ἡ· καὶ ἀκτωρόν, οῦ, τό· κοινῶς ὁ μπραμπάχτης, garde-côte, n.m. πολεμικὸν πλοῖον ἐπιπεφορτισμένον ἐν πολέμῳ τὴν ἐπιτήρησιν καὶ τὴν φύλαξιν τῶν ἀκτῶν, τὴν προστασίαν τοῦ ἐθνικοῦ ἐμπορίου κατὰ τῶν ἐχθρικῶν καταδρομικῶν ἢ περιπόλων, καὶ ἐν εἰρήνῃ τὴν ἀστυνομίαν ἐν γένει τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας.

ἀκτέα, ας, ἡ· ἀκταία, ας, ἡ· καὶ ἀκτῆ, ῆς, ἡ· κουφοξυλέα ἢ καὶ σαμποῦχος λεγομένη, sureau, n. m. (λατ. sambucus)· τὰ ἄνθη της ὡς ἀφέψημα χρησιμεύουσιν ὡς φάρμακον.

ἀκτένιστος, η, ον· ὁ μὴ κτενισμένος ἢ κτενισθείς, non peigné; impeigné, ée; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ μὴ κεχομμημένος, non coiffé.

ἀκτή, ῆς, ἡ· côte, n. f. τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς ἔνθα θραύεται ἡ θάλασσα, ὅπερ εἶνε ἀπότομον καὶ κρημνῶδες, ἐντεῦθεν ὄχθη ἀπότομος (bord escarpé), ἀντίθετος τῷ λιμὴν καὶ αἰγιαλός, ἡ παραλία, ἡ παραθαλασσία, τὸ ἄκρον τῆς θαλάσσης, le bord de la mer ; ἐκ τούτων ἕπεται ὅτι ἀκτὴ (côte) μὲν λέγεται ὁ κρημνώδης ἐν θαλάσσῃ τόπος, αἰγιαλὸς δὲ (bord de la mer) ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός. Ὁ βυθὸς ὁ παρακείμενος τῇ ἀκτῇ εἶνε βαθύς, ἐνῷ ὁ παρακείμενος τῷ αἰγιαλῷ εἶνε ἀβαθής. Αἱ ἀκταὶ εἶσιν ὑψηλαὶ ἢ χαμηλαὶ (hautes ou basses); ἀκτὴ ὑψηλὴ καλεῖται ἀπορρὼξ (escarpée), ὅταν ἦνε ἀπότομος καὶ σχεδὸν τετμημένη καθέτως. Αἱ ἀπορρῶγες ἔχουσι συνήθως ῥαβδώσεις ἢ αὐλακώσεις (rainures), αὐλακίσκους (valleuses) ἢ χαράδρας (ravins), ῥήγματα (brèches) ἢ κοιλώματα (cavités) ; ‖ ἀπόκρημνος ἀκτὴ ἢ κρεμαστὴ ἀκτή, côte accore (ou falaise, n. f.) ou côte à pic, καλεῖται ἡ προχωροῦσα σχεδὸν καθέτως πρὸς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης· ἀκτὴ κρημνώδης ἢ ἁπλῶς κρημνὸς παρὰ τὴν ἀκτήν, accore, n. f. ἢ côte accore, précipice ou fondrière ; ‖ χθαμαλὴ ἢ πλαταμώδης ἀκτή, côte basse, ὀνομάζεται οὕτως ἡ παραθαλασσία (plage), ὅταν ἦνε ἐπίπεδος καὶ ἀμμώδης (ὁπότε καλεῖται καὶ ἀκτὴ ὁμαλὴ = plage) καὶ προχωρεῖ μὲ ὁμαλὴν κλίσιν πρὸς τὴν θάλασσαν, γενικῶς δὲ χαμηλαὶ ἀκταὶ (côtes basses) καλοῦνται αἱ ὀλίγον ὑψωμέναι ἄνωθεν τῆς θαλάσσης ἀκταί· ‖ ἀκτὴ εὐπέλαστος ἢ εὐπροσόρμιστος ἢ προσπελάσιμος, côte saine, ἤτοι ἀκτὴ εὐκόλως καὶ ἀκινδύνως προσιτὴ εἰς τὰ πλοῖα· ‖ ἀκτὴ δυσπέλαστος ἢ δυσπροσόρμιστος, côte malsaine, ἤτοι ἀκτὴ ἐσπαρμένη διὰ συρτίδων, σπιλάδων, σκοπέλων ἢ ὑφάλων, παρέχουσα δυσχερῆ ἀγκυροβολίαν ἢ καὶ μὴ δυναμένη νὰ προσεγγισθῇ, ὁπότε καλεῖται ἀπροσπέλαστος· ‖ ἡ ἀκτὴ διευθύνεται πρὸς βορρᾶν, la côte court au nord, σημαίνει ὅτι ἡ γενικὴ διεύθυνσις τῆς ἀκτῆς εἶνε ἀπὸ Νότου πρὸς Βορρᾶν· ‖ παραπλέω τὴν ἀκτήν, ranger la côte, ἤτοι πλέω κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς· ‖ ἀνάγομαι τῆς ἀκτῆς, s'élever d'une côte, ἤτοι ἀπομακρύνομαι τῆς ἀκτῆς· ‖ ὠθοῦμαι πρὸς τὴν ἀκτήν, aller à la côte, ἀκουσία ὤθησις τοῦ πλοίου ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἢ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ἀκτήν. § ἀκτὴ = περιγιάλι = le plein, βλ. ἀκροθαλασσιά· § ἀκτὴ ψηφωτή, grève, n. f. ἢ πλαταμών, ῶνος, ὁ· ἤτοι ἀκτὴ ἥτις ἀντὶ νὰ ἦνε ἀμμώδης, σύγκειται ἐκ λίαν χονδρῆς ἄμμου μετὰ πετραδίων· καὶ κατ' ἐπέκτασιν αἰγιαλός, grève; ‖ ἀκτὴ ὀδοντοειδής, βλ. ὀδοντοειδής.

ἀκτή, ῆς, ἡ· βλ. ἀκτέα.

ἀκτημοσύνη, ης, ἡ· ἡ ἔλλειψις κτημάτων, manque de biens (ou de biens-fonds=ὑποστατικὰ=ἔγγεια κτήματα), ἤτοι τὸ νὰ ἦνέ τις ἀκτήμων, qui est sans bien, συνεπῶς ἡ πενία, la pauvreté.

ἀκτήμων, ονος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ἔχων κτῆμα, ὁ ἄνευ κτημάτων, qui n'a pas de biens (de propriétés, de terres) ἤτοι sans biens, sans propriétés ; συνεπῶς ὁ πτωχός, ὁ πένης, le pauvre ; § [ἱστορ.] Ἰωάννης ὁ Ἀκτήμων, Jean sans Terre.

ἀκτηρίς, ίδος, ἡ· crosse (n. f.) d'affût ; ἐπὶ τοῦ κιλλίβαντος, καλεῖται οὕτω τὸ μέρος τοῦ σταθμίου (flèche) ὅπερ ἐπακουμβᾷ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὅταν τὸ πυροβόλον εὑρίσκηται πρὸς πυροβόλησιν, ἤτοι τὸ ἄκρον τοῦ σταθμίου, εἶνε δὲ τὸ ἐστρογγυλευμένον ὀπίσθιον μέρος τοῦ σταθμίου τοῦ κιλλίβαντος, ὅπερ ἀκτηρὶς καλεῖται, γαλλιστὶ δὲ καὶ dessous des flasques =crosse de l'affût ; ἡ ἀκτηρὶς καὶ οἱ δύο τροχοὶ ἀποτελοῦσι τὰ τρία σημεῖα, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὁ κιλλίβας· βλ. ἀκρακτηρίς, ἀκρακτηρίδιον.

ἀκτιναίσθησις, εως, ἡ (ἀκτίς, αἴσθησις, tact), actinotactisme, n. m. ἰδιότης ἣν τινα ἔχουσι φυτά τινα, ἤτοι τὸ νὰ ἦνε εὐαίσθητα καὶ νὰ στρέφωσιν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἀκτινοβολίας (radiation), ἤτοι σώματος ἐκπέμποντος φωτεινὰς ἀκτῖνας.

ἀκτιναύξησις, εως, ἡ· (ἀκτίς, αὐξάνω, αὔξησις), actinauxisme, n. m. λέγεται ἡ ἐπενέργεια τῆς ἀκτινοβολίας (radiation) ἐπὶ τῆς αὐξήσεως τῆς βλαστήσεως τῶν φυτῶν.

ἀκτινέγχυμον, τό· (ἀκτὶς καὶ ἔγχυμος, ὁ ἔχων χυμόν, suc), actinenchyme, n.m. (προφ. nan-)· ὀνομασία δοθεῖσα εἰς τὸν κυτταρώδη ἱστόν (tissu cellulaire) τῶν φυτῶν, ὁπόταν οὗτος εἶνε διατεθειμένος ἀκτινηδόν.

ἀκτινηδόν, [ἐπίρ.] ἐν εἴδει ἀκτίνων, en forme de rayons ἢ en rayons.

ἀκτινήκτης, ου, ὁ· (ἀκτίς, νήκτης=κολυμβητής, nageur) n. m. actinecte, n. m. γένος πολυπόδων συγγενῶν τῆς τάξεως τῶν ἀκτινωτῶν (actinies).

ἀκτινικός, ή, όν· actinique, adj. (ἐκ τοῦ ἀκτινισμοῦ)· λέγεται οὕτω περὶ τῶν ἀκτίνων δι' ὧν τὸ ἡλιακὸν φῶς ἐπιδρᾷ χημικῶς ἐπὶ διαφόρων οὐσιῶν. Αἱ ἀκτῖνες αὗται καλοῦνται συνήθως χημικαὶ ἀκτῖνες (rayons chimiques).

ἀκτινισμός, οῦ, ὁ· actinisme, n. m. κινητήριος ἐνέργεια ἀποδιδομένη εἰς τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας.

ἀκτινίτης, ου, ὁ· [ζῳολ.] actinie, n. f. γένος πολυπόδων, τῆς οἰκογενείας τῶν ζωανθοειδῶν (zoanthaires), ἀσπονδύλων, σαρκωδῶν καὶ ἀκτινοσχήμων μὲ λαμπρὰ ἐνίοτε χρώματα καὶ μακρὰς προσακτρίδας ἀνοιγούσας ὡς ἄνθη καὶ τραχείας τὴν ἁφήν, καλουμένων ἐνίοτε **θαλασσίων κνιδῶν** (orties de mer) ἕνεκα τῆς κνιστικῆς αὐτῶν ἰδιότητος, ἢ **θαλασσίων ἀνεμώνων** (anémones de mer) ἕνεκα τῶν λαμπρῶν χρωματισμῶν των. Τοὺς **ἀκτινίτας** καλοῦσι γενικῶς ἐν τῇ ζῳολογίᾳ **ἀκτινωτὰ** (rayonnés), ὅπως εἶνε αἱ μέδουσαι, τὰ κοράλλια κτλ.

ἀκτινιτοειδής, ής, ές, βλ. ἀκτινοειδής, actinoïde, adj.

ἀκτινοβολέω-ῶ, βλ. ἀκτινοβολῶ.

ἀκτινοβόλημα, ατος, τό· καὶ

ἀκτινοβολία, ας, ἡ· τὸ ῥίπτειν ἢ ἐκπέμπειν ἀκτῖνας, l'action de lancer (ou produire) des rayons, le rayonnement ; || ἡ ἀκτιν. τῶν ἀστέρων, le rayonnement, des astres ; || ἡ ἀκτιν. τοῦ πυρός, τῆς φλογός, τοῦ φωτός, le rayonnement du feu, de la flamme, de la lumière ; || [φυσ.] ἀκτιν. rayonnement, εἶνε ἡ ἔκτασις, ἡ ἀκτινοειδὴς πρόοδος τοῦ φωτός, τῆς θερμότητος, τοῦ ἤχου ἀπὸ τῆς ἑστίας, τοῦ κέντρου ὅθεν ὁρμῶνται εἰς τὰ πέριξ· βλ. ἀκτινοβόλος, rayonnant ; || **ἀκτινοβολία,** ας, ἡ· radiation, n. f. (λατ. radiation, rayonnement, n. m.); [φυσ.] τὸ σύνολον τῶν κραδασμῶν οὓς μεταδίδει σῶμά τι εἰς τὸν αἰθέρα, ensemble de l'ébranlement que communique un corps à l'éther ; || — radio-activité, n.f. ἡ ἀκτινοβόλος δύναμις σωμάτων τινῶν, puissance radio-active de certains corps ; || **ἀκτινοβολία,** radiation, n. f. εἶνε ἡ ἐνέργεια σώματος ἐμπέμποντος ἀκτῖνας φωτεινὰς καὶ ἡ ἔντασις τῶν ἀκτίνων· βλ. **ἀκτινοβόλος=ἀκτινολαμπής,** radieux ; || **ἀκτιν.** θερμαντική, radiation calorique ; || ἡλιακὴ ἀκτινοβολία, radiation solaire ; || — radiance (ἐκ τοῦ radiant), n. f ; = rayonnement, n. m ; || ἀκτιν. irradiation, n. f ; ἐκπομπὴ ἀκτίνων ἐκ φωτεινοῦ σώματος· λέγεται κυρίως περὶ τῆς διαχύσεως τοῦ φωτισμοῦ (effusion de la lumière) ὡς πρὸς τὰς εἰκόνας τῶν φωτεινῶν σωμάτων, δι' ἧς ἡ διάμετρός των φαίνεται μεγαλειτέρα τοῦ φυσικοῦ.

ἀκτινοβολισμός, οῦ, ὁ· actinobolisme, n. m. καλεῖται οὕτω τὸ παραγόμενον εἰς τὸν ἀλέκτορα φαινόμενον, ὅταν τὸν ἐξαναγκάσωσι νὰ προσβλέψῃ λάμπον ἀντικείμενον.

ἀκτινοβόλος, ου, ὁ (ἀκτίς, βάλλω)· actinobole, n. m; || ἀκτινοβόλος, ος, ον· ὁ ἐκπέμπων ἢ ῥίπτων ἀκτῖνας, qui rayonne, ἤτοι rayonnant, e ; ἐπίσης ἀκτινοβόλος=ἀκτινολαμπής, radieux, euse (ἐκ τοῦ λατ. radius, rayon), adj ; ὁ ῥίπτων (ἐκπέμπων) φωτεινὰς ἀκτῖνας, qui jette des rayons de lumière ; || — ἥλιος, soleil radieux ; || — radio-actif, tive, adj λέγεται περὶ σώματος ἱκανοῦ ν' ἀποδώσῃ ἀκτινοβολίαν, se dit d'un corps capable d'émettre des radiations ; || ἀκτινοβόλος θερμότης [φυσ.], le calorique rayonnant, ἤτοι τὸ ἀκτινοβόλον θερμαντικόν· καλεῖται οὕτως ἡ θερμότης ἡ μεταδιδομένη ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα ἐξ ἀποστάσεως καὶ διερχομένη διὰ τοῦ κενοῦ, διὰ τοῦ ἀέρος καὶ οὐχὶ δι' ἐπαφῆς· π.χ. ὅπως μεταδίδεται ἡ θερμότης ἡ ἐκπεμπομένη ἐκ τοῦ ἡλίου, ἐκ διαπύρων ἀνθράκων, ἐκ θερμαστρῶν, κτλ. || τὸ ἀκτινολαμπὲς σῶμα (le corps radieux) ἀκτινοβολεῖ ἐκ φωτός (est tout rayonnant de lumière ; Ἡ ἄφθονος διάχυσις (effusion) τοῦ φωτὸς καθιστᾷ τὸ σῶμα ἀκτινολαμπές (radieux), ἡ δὲ ἐκπομπὴ (émission) πλειοτέρων φωτεινῶν γραμμῶν τὸ καθιστᾷ ἀκτινοβόλον (rayonnant). **Εἰς τὸ ἀκτινοβόλον σῶμα** (corps rayonnant) διακρίνουσι τὰς ἀκτῖνας, ἐνῷ εἰς τὸ ἀκτινολαμπὲς (radieux) εἶνε συγκεχυμέναι. Ὁ ἥλιος εἶνε ἀκτινολαμπὴς (radieux) τὴν μεσημβρίαν καὶ ἀκτινοβόλος (rayonnant) κατὰ τὴν δύσιν. Ἡ ἀκτινοβόλος ἠὼς (aurore rayonnante) ἄρχεται ἐκπέμπουσα τὸ φῶς, ἐνῷ ἡ ἀκτινολαμπὴς ἠὼς (aurore radieuse) εὑρίσκεται ἐν πληρεστάτῃ λάμψει. Ἡ λάμψις προϋποθέτει τὴν αἰθρίαν (εὐδίαν, la sérénité), ἐνῷ αἱ σποραδικαὶ ἀκτῖνες δὲν ἀπαιτοῦσι τοιαύτην· οὕτω τὸ ἀκτινοβολοῦν ἢ ἀκτινοβόλον ἀντικείμενον (objet rayonnant) δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἦνε γαλήνιον, καθαρὸν ἢ αἴθριον, ὅπως δέον νὰ ἦνε τὸ ἀκτινολαμπές (le corps radieux) ; μεταφορικῶς δὲ ἡ αἰθρία ἢ γαλήνη αὕτη, ἥτις εἶνε σημεῖον εὐχαριστήσεως, εὐαρεσκείας καὶ χαρᾶς, χαρακτηρίζεται ἐν τῷ προσώπῳ διὰ τῆς λέξεως **radieux, euse,** ἥτις σημαίνει **τὴν φαιδρότητα.** Κυρίως εἰπεῖν αἱ ἀκτῖνες ἐκπέμπονται ἐκ τοῦ **ἀκτινολαμποῦς** σώματος (corps radieux), περιβάλλουσι δὲ τὸ ἀκτινοβολοῦν σῶμα (corps rayonnant). Ἐν τῇ ὀπτικῇ ἀκτινοβόλον = ἀκτινολαμπὲς σημεῖον (point radieux) ἐκπέμπει ἐκ τοῦ κέντρου του ἀπειρίαν ἀκτίνων, ἐνῷ ὁ κρύσταλλος φωτιζόμενος ζωηρῶς, καθίσταται ἀκτινοβόλος (rayonnant) ; || —, radiant, e ; (λατ. radians, antis, ἐκ τοῦ radiare, rayonner), adj; [φυσ.] ὁ ἀκτινο-

βολῶν, qui rayonne ; ὁ ἐκβάλλων (ῥίπτων) ἀκτῖνας, qui émet des rayons ; || — θερμότης, chaleur radiante ; || — σημεῖον, point radiant.

ἀκτινοβολῶ (έω), μέλ. ήσω, rayonner ; || ἀκτ.=ἀκτινολάμπω, radier ; || —, irradier; βλ. ἀκτινοβολία, ἀκτινοβόλος.

ἀκτινόγραμμα, ατος, τό· radiogramme, (ἐκ τοῦ λατ. radius, rayon καὶ γράμμα, caractère), n. m. δοκίμιον ἐπὶ χάρτου ἀρνητικοῦ ἀκτινογραφικοῦ, épreuve sur papier d'un négatif radiographique.

ἀκτινογραφία, ας, ἡ· ἡ περὶ τῶν ἀκτίνων ἢ τῆς ἀκτινοβολίας διδασκαλία ἢ ἐξήγησις, l'explication du rayonnement ; § — radiographie, n. f. (ἀκτίς, rayon, λατ. radius, περιγραφή, description), n. f. φωτογραφία διὰ τῶν ἀκτίνων X. Ἡ ἀκτινογραφία διαφέρει τῆς ἀκτινοσκοπίας καθότι παρέχει διαρκέστερα τεκμήρια διὰ τῶν ὁποίων δύνανται νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς λεπτομερεῖς μελέτας.

ἀκτινογράφος, ου, ὁ· actinographe, n. m. εἶδος χημικοῦ ἀκτινομέτρου (sorte d'actinomètre chimique), ἤτοι ὄργανον εἰς τὸ ὁποῖον διὰ τῆς μείζονος ἢ ἐλάσσονος χημικῆς ἐπιδράσεως ἣν ἐπιφέρουσιν αἱ ἀκτῖνες διαφόρων φωτιστικῶν πηγῶν ἐπὶ εὐαισθήτου χημικοῦ χάρτου, οἷος ὁ φωτογραφικός, συγκρίνονται αἱ χημικαὶ δράσεις τῶν πηγῶν τούτων. Διὰ τοιούτων συσκευῶν ὁ Herschel καὶ ὁ Becquerel ἐμελέτησαν τὴν χημικὴν δρᾶσιν τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου κατὰ τὰς διαφόρους αὐτοῦ θέσεις ὑπεράνω τοῦ ὁρίζοντος.

ἀκτινοδάφνη, ης, ἡ· actinodaphne, n.m. (ἀκτίς, δάφνη), [βοτ.] γένος τῶν δαφνοειδῶν φυτῶν εὑρισκομένων ἐν εἴδει δενδρίου ἐν τῇ τροπικῇ Ἀσίᾳ.

ἀκτινόδοντον, ου, τό· (ἀκτίς, ὀδούς), actinodonte, n.m. [βοτ.] γένος βρύων πλευροκάρπων, ἑνὸς μόνον εἴδους εὑρισκομένου ἐν Ἰάβᾳ.

ἀκτινόδους, οντος, ὁ (ἀκτίς, ὀδούς), actinodon, n. m. [παλαιοντ.] ἀμφίβιον τοῦ εἴδους τῶν ἀρχηγοσαυρῶν.

ἀκτινοειδές, τό· πληθ. τὰ ἀκτινοειδῆ· [βοτ.] actinée ἢ actinelle, n. f. καὶ actinellides· γένος τῶν συνανθηλωτῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

ἀκτινοειδής, ής, ές· (ἀκτίς, εἶδος) ἢ ἀκτινιτοειδής· actinoïde, adj. ὁ ὁμοιάζων μὲ τοὺς ἀκτινίτας ἤτοι μὲ τὰ ἀκτινωτὰ (actinies). § ἀκτινοειδής, rayonné, ée, adj. ὁ ὁμοιάζων μὲ ἀκτῖνας, qui ressemble à des rayons ; ὁ διατεθειμένος ἐν σχήματι ἀκτίνων, disposé en forme de rayons, ἤτοι ὁ ἀκτινωτός, rayonné; || — [βοταν.], radié καὶ rayonné, ὧν τὰ ἄνθη ἢ οἱ καρποὶ εἶνε διατεθειμένοι ἀκτινοειδῶς· || — στέφανος, couronne radiée ; βλ. καὶ ἀκτινωτός· || — βλ. ἀκτινοβόλον, radieux,euse ; § — διεύθυνσις, direction radiale ; || — κίνησις τῶν ἀξόνων [σιδηρ.], jeu radial des essieux ; καλεῖται οὕτως ἡ κίνησις τῶν ἀξόνων τῶν σιδηροδρομικῶν ἁμαξῶν ὅπως αὗται δύνωνται νὰ διέρχωνται τὰς καμπύλας· ἡ ἀκτινοειδὴς κίνησις τοῦ ἄξονος θεωρεῖται ὡς πρὸς τὴν ἀκτῖνα τῆς καμπύλης τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἥντινα διέρχεται ἡ ἅμαξα· βλ. ἀπόστασις ἀξόνων, écartement des essieux ; § ἀκτινοειδὴς μέθοδος, méthode par (de) rayonnement, καλεῖται ἡ μέθοδος τοῦ καταρτίζειν τοπογραφικόν τι σχεδιάγραμμα διὰ τοῦ προσδιορισμοῦ ἐξ ἑνὸς σημείου τῆς στάσεως διαφόρων σκοπεύσεων, ἐπὶ τῶν προβολῶν τῶν ὁποίων εὑρίσκομεν τὰ ζητούμενα σημεῖα, ἐκτελοῦντες νέας σκοπεύσεις ἐξ ἑτέρου σημείου στάσεως. Οὕτως αἱ τομαὶ τῶν σκοπεύσεων δίδουσιν ἡμῖν τὰ ζητούμενα σημεῖα.

ἀκτινοειδῶς, [ἐπίρ.] ἐν σχήματι ἀκτίνων, en forme de rayons ; || —, radialement, (ῥίζα radial), κατὰ τρόπον ἀκτινωτόν, ἐν εἴδει ἀκτίνων, en manière de rayons.

ἀκτινόζωα, τὸ (ἀκτίς, ζῷον), actinozoaires, n. m. pl. συνώνυμον τῶν κοραλλιωδῶν ἢ τῶν ἀνθοζῴων· μία τῶν διαιρέσεων τῶν κοιλεντέρων· λέγεται ἐπὶ τῶν ἀσπονδύλων ἀκτινωτῶν (rayonnés).

ἀκτινοηλεκτρισμός, ὁ· βλ. φωτοηλεκτρισμός.

ἀκτινοθυρεός, ὁ (ἀκτίς, θυρεός), actinothyrium, n. m. [βοτ.] γένος μυκήτων παρασίτων τῶν ποωδῶν.

ἀκτινοκάμαξ, ακος, ὁ· (ἀκτίς, κάμαξ) [παλαιοντ.] actinocamax, n. m. γένος μαλακίων κεφαλοπόδων.

ἀκτινόκαρπος, ου, ὁ· (ἀκτίς, καρπὸς) [βοτ.] actinocarpe, n. m. ὁ ἔχων ἀκτινοειδεῖς καρπούς.

ἀκτινόκερας, ατος, τό· (ἀκτίς, κέρας) [παλαιοντ.] actinocéras, n. m. (προφ. rass), γένος μαλακίων κεφαλοπόδων ἀκινητοσώμων μὲ ἕνα μόνον στίχον προσακτρίδων.

ἀκτινοκέφαλος, ου, ὁ· (ἀκτίς, κεφαλή), actinocéphale, n. m. μαλάκιον ἔχον σῶμα ᾠοειδὲς ἢ ἐπίμηκες ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν κυρίως μερῶν : τὸ ἐπιμερίδιον (épiméride=τὸ ἔμπροσθεν μέρος ὅπερ φέρει στεφανοειδῶς ὀδόντας), τὸ πρωτομερίδιον (protoméride) καὶ τὸ δευτερομερίδιον (deutéroméride).

ἀκτινοκρινοειδῆ, τά (ἀκτίς, κρίνον), actinocrinidés, n. m. pl. [παλαιοντ.] οἰκογένεια ὀρυκτῶν κρινοειδῶν ἐχινοδέρμων.

ἀκτινοκρινίτης, ου, ὁ (ἀκτίς, κρῖνον), actinocrinus, n. m. ἢ actinocrinite, n. m. [παλαιοντ.] γένος τῶν κρινοειδῶν εὑρισκόμενον ἐντὸς λιθανθρακοφόρου ἀσβεστολίθου τῆς Ἀγγλίας. Χαρακτηριστικὸν τούτων εἶνε ὅτι αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν ἀποτελοῦνται ἐκ πλακῶν συνηνωμένων μετ' ἀλλήλων ἀκτινοειδῶς.

ἀκτινόκυκλος, ου, ὁ (ἀκτίς, κύκλος), actinocycle, n. m. [παλαιοντ.]. ἐγχυματικὸν ζωΰφιον εὑρισκόμενον ἐντὸς μάργης τῆς Ὀράν. Τὸ ζωΰφιον τοῦτο ἔχει σχῆμα κύκλου, φέροντος πέντε ἀκτῖνας.

ἀκτινολάμπω=ἀκτινοβολῶ.

ἀκτινόλεπις, ιδος, ἡ (ἀκτὶς λεπὶς=λέπιον, écaille), actinolepis, n. m. (προφ. piss), μικρὸν φυτὸν τῆς Καλιφορνίας, τῆς οἰκογενείας τῶν συνθέτων (ἡ πολυμερῶν).

ἀκτινολιθικός, ή, όν· actinolithique, adj. καλεῖται οὕτως ὁ ἀκτινοσχίστης (actinoschiste, n. m.); ὁ ἀκτινολιθικὸς σχιστόλιθος, (schiste actinolithique), ὅστις καὶ ἀκτινοσχίστης (actinoschiste) καλεῖται, εἶνε παραλλαγὴ τοῦ κεροστιλβικοῦ σχιστολίθου ἀποτελούμενος ἐξ ἀκτινωτοῦ (actinote).

ἀκτινόλιθος, ου, ὁ· (ἀκτίς, λίθος), actinolithe, n. m. μία τῶν ὀνομασιῶν τοῦ ἀκτινωτοῦ (actinote).

ἀκτινολογία, ας, ἡ· (ἀκτίς, λόγος), actinologie, n. f. Ἱστορία, περιγραφὴ τῶν ἀκτινωτῶν, ζῴων (animaux rayonnés); § ἀκτινολογία, ας, ἡ, radiologie (λατ. radius, rayon, καὶ λόγος, discours), n. f; [φυσ.] ἐφαρμογὴ τῆς ἠλεκτρικῆς, φωτιστικῆς ἢ θερμαντικῆς ἀκτινοβολίας εἰς τὴν θεραπευτικήν, application des radiations électriques, lumineuses, caloriques à la thérapeutique.

ἀκτινολογικός, ή, όν· radiologique, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀκτινολογίαν, qui se rapporte à la radiologie.

ἀκτινομαντεία, ας, ἡ (ἀκτίς, μαντεία), actinomancie, n. f; μαντεία (divination) ἥντινα ἐξήσκουν διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων.

ἀκτινόμερον, ου, τό (ἀκτίς, μέρος), actinomère, n. f. φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν συνθέτων οὗτινος ὁ τύπος εὑρίσκεται ἐν τῇ Μεσημβρινῇ Ἀμερικῇ καὶ ἐν τῷ Μεξικῷ.

ἀκτινομετρία, ας, ἡ· actinométrie, n. f. μέτρησις τῆς ἐντάσεως τῆς ἀκτινοβολίας (radiation), καὶ ἰδίως τῆς ἡλιακῆς ἀκτινοβολίας (radiation solaire); § —, radiométrie, n. f; μελέτη τῆς μηχανικῆς δυνάμεως τῶν φωτεινῶν κυμάτων διὰ τοῦ ἀκτινομέτρου, étude de la force mécanique des ondes lumineuses, au moyen du radiomètre.

ἀκτινομετρικός, ή, όν· actinométrique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ ἀκτινόμετρον ἢ μὲ τὴν ἀκτινομετρίαν· ‖ ἡ ἀκτινομετρικὴ μέθοδος εἶνε κατάλληλος διὰ τὴν ἔρευναν τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, la méthode actinométrique se prête à la recherche de la température du soleil; ‖ στήλη ἀκτινομετρική, pile actinométrique, ἡ διὰ τὸ ἀκτινόμετρον χρησιμεύουσα· § —, radiométrique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἀκτινομετρίαν, qui concerne la radiométrie.

ἀκτινόμετρον, ου, τό (ἀκτίς, μέτρον)· actinomètre, n. m. τὸ ἀκτινόμετρον εἶνε συσκευὴ προωρισμένη νὰ καταμετρᾷ τὴν ἔντασιν τῆς ἀκτινοβολίας (radiation), καὶ ἰδιαιτέρως τὴν ἡλιακὴν ἀκτινοβολίαν (radiation solaire), ἤτοι τὴν ἔντασιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων κατὰ τὰς διαφόρους ὥρας τῆς ἡμέρας, ἤτοι διὰ διάφορα ὕψη τοῦ ἡλίου ἄνωθεν τοῦ ὁρίζοντος· τοιοῦτον εἶνε τὸ ἀκτινόμετρον τοῦ Herschel (Ἐρσχέλου). Ἡ κατασκευὴ τῶν ἀκτινομέτρων βασίζεται συνήθως ἐπὶ τῶν διαφόρων ἀντιστάσεων ἃς παρουσιάζει τὸ σελίνιον (sélénium) εἰς τὴν διάβασιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων· γαλβανόμετρόν τι δεικνύει τὴν ἔντασιν ῥεύματος παραγομένου ἐκ θερμοηλεκτρικοῦ στοιχείου τῇ ἐπιδράσει τῆς θερμότητος τοῦ ἡλιακοῦ φωτός· τὸ ἀκτινόμετρον τοῦ Pouillet χρησιμεύει πρὸς καταμέτρησιν τῆς τοῦ ἐδάφους νυκτερινῆς ἀκτινοβολίας. Ἡ διὰ τὴν καταμέτρησιν τῆς ἡλιακῆς ἀκτινοβολίας συσκευὴ καλεῖται καὶ radiomètre, τὸ πάλαι δὲ ἐκαλεῖτο pyrhéliomètre; § —, radiomètre (λατ. radius, rayon, καὶ μέτρον, mesure), n. m. ὅπερ λέγεται ἐπίσης arbalestrille, n. m. ou arbalète, n. f; ὄργανον ὅπερ ἐχρῶντο ἄλλοτε ἐν τῷ ναυτικῷ καὶ δι' οὗ εὕρισκον τὸ ὕψος τοῦ ἡλίου ἢ ἀστέρος τινός· § — [φυσ.] radiomètre, n. m. ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς μέτρησιν τῆς ἐντάσεως τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων.

ἀκτινομικρόμετρον, ου, τό· radiomicromètre, n. m. [φυσ.] ὄργανον θερμοηλεκτρικόν, προωρισμένον διὰ τὴν καταμέτρησιν τῆς λίαν ἀσθενοῦς θερμαντικῆς ἀκτινοβολίας.

ἀκτινόμορφος, ος, ον (ἀκτίς, μορφή)· actinomorphe, adj. ἐπίθετον διδόμενον εἴς τινα ἀκτινωτὰ ζῷα (animaux rayonnés); ἐν γένει δὲ ἀκτινόμορφα καλοῦνται τὰ ἀσπόνδυλα καὶ περιακτινοειδῆ ζῷα.

ἀκτινομυκήτωσις, εως, ἡ (καὶ οὐχὶ ἀκτινομύκωσις) (κατὰ ἰατρὸν Μ. Σακόρραφον), actinomycose, n. f. (ἀκτὶς καὶ μύκης, champignon) [παθολ.] ἀσθένεια λοιμώδης, παρασιτική, κοινὴ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις καὶ ζῴοις, προξενουμένη διὰ τῆς εἰσδύσεως τοῦ μικροβίου τοῦ ἀκτινομύκητος (actinomyces) ἐπὶ τῶν ἱστῶν. Τὸ φυτικὸν παράσιτον τὸ προξενοῦν τὴν ἀκτινομυκήτωσιν ἐπιφέρει τὸν σχηματισμὸν οἰδημάτων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον σπογγωδῶν.

ἀκτινομύκωσις, βλ. ἀκτινομυκήτωσις.

ἀκτινόνημον, ου, τὸ (ἀκτίς, νῆμα, fil) actinonème, n. m. γένος μύκητος παραγόμενον ἐπὶ τῶν φύλλων τῆς μηλέας, τῆς τριανταφυλλέας, κτλ.

ἀκτινόπορος, ον, ὁ (ἀκτίς, πόρος) actinopora, n. m. [Παλαιοντ.] γένος ὀρυκτῶν βρυοζῴων εὑρισκομένων εἰς τὰ κρητιδοειδῆ ἐδάφη.

ἀκτινόπους, οδος, ὁ (ἀκτίς, πούς) actinope, n. m. γένος ἀραχνοειδῶν τῆς Βραζιλίας.

ἀκτινόσαυρα, ας, ἡ (ἀκτίς, σαῦρα, lézard) actinosaure, n. m. [Παλαιοντ.] γένος ὀρυκτῶν ἑρπετῶν.

ἀκτινοστεόφυτον, ον, τὸ (ἀκτίς, ὀστεόφυτον) actinostéophyte, n. m. ὀστεόφυτον σχήματος ἀκτινωτοῦ, ostéophyte de forme rayonnée.

ἀκτινόστομα, ατος, τὸ (ἀκτίς, στόμα) actinostoma, n. m. [Παλαιοντ.] ὀρυκτὸν βρυόζωον τῶν ἀνθρακωδῶν ἐδαφῶν, ἔχον τὸ στόμα ἀκτινῶδες.

ἀκτινόσφαιρα, ας, ἡ (ἀκτίς, σφαῖρα) actinosphaerium, n. m. (προφ. om') γένος τῶν ἀκτινοειδῶν (ἀκτινοθαλάμων = radiolaires) ἡλιοζῴων (héliozoaires) τῆς οἰκογενείας τῶν ἀκτινοφρυδῶν (actinophryidés).

ἀκτινοσφίγκτης, ου, ὁ, καὶ κνημιοσφίγ-

κτης, serre-rais, n. m. ἐργαλεῖον τῶν ἁμαξοπηγῶν δι' οὗ συσφίγγονται αἱ ἀκτῖνες τῶν τροχῶν.

ἀκτινοσχίστης, ου, ὁ· actinoschiste, n. m. (actinote=ἀκτινωτὸς καὶ schiste, σχίστης)· βλ. ἀκτινολιθικός.

ἀκτινοτροπαῖος, α, ον (ἀκτὶς καὶ τροπαῖος, changeant), actinotropisme, n.m. ἰδιότης ἥν τινα ἔχουσι τὰ σώματα ἢ φυτὰ ἐν τῇ αὐξήσει ἢ βλαστήσει των νὰ κάμπτωνται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἀκτινοβολίας προερχομένης ἐκ τοῦ ἑνὸς μόνον μέρους.

ἀκτίνουρος, ου, ὁ (ἀκτίς, οὐρά), actinure, n. m. γένος πολυπόδων ἐχόντων οὐρὰν πενταβελῆ.

ἀκτινόφθαλμος, ος, ον· [ἐπίθ. καὶ οὐσ.] (ἀκτίς, ὀφθαλμός), actinophtalme, adj. et n.m. λέγεται περὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῶν ζῴων.

ἀκτινοφόρος, ος, ον· ὁ φέρων ἀκτῖνας, qui porte une couronne de rayons; καὶ οὐδ. οὐσ. τὸ ἀκτινοφόρον (ἀκτίς, φέρω), actinophore, n. m. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κοπροσμιωδῶν.

ἀκτίνοφρυς, ύος, ἡ (ἀκτίς, ὀφρύς), actinophrys, n. f. (προφ. friss), [ζῳολ.] γένος ἡλιοζῴων, τύπος τῆς οἰκογενείας τῶν ἀκτινοφρυδῶν (actinophrydés), ἤτοι ζῳυφίων μὲ λεπτοτάτας καὶ μικρὰς βλεφαρίδας.

ἀκτινόφυλλον, ου, τὸ (ἀκτίς, φύλλον), actinophylle, n. m. γένος φυτῶν, θάμνων ἢ δενδρίων κομμιωδῶν τῆς Περουβίας.

ἀκτινόφυτον, ου, τὸ (ἀκτίς, φυτόν), actinophyte, n. m. γενικὴ ὀνομασία διδομένη εἰς τὰ ἀκτινανθῆ φυτά.

ἀκτινοχλόη, ης, ἡ (ἀκτίς, χλόη, verdure), actinochloé, n. m. (προφ. kloé) γένος ποωδῶν φυτῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἰδίως τοῦ Μεξικοῦ, συνώνυμον τοῦ **χονδροσίου.**

ἀκτινῶδες, τὸ (ἀκτίς, εἶδος), actinode, n. m. γένος οἰκογενείας τῶν μυρτοειδῶν.

ἀκτινωτός, ή, όν· ὁ ἐν εἴδει ἀκτίνων διατεθειμένος, rayonné, ée ; || **ἀκτινωτός,** ή, όν· radial, ale, aux, adj. διατεθειμένος κατ' ἀκτῖνας, disposé en rayon ; ἀκτινοειδοῦς μορφῆς, en forme rayonné ; || **ἀκτινωτός,** ή, όν, ἀκτινοειδής, radié, ée (ἐκ τοῦ λατ. radius, rayon), ὁ παρουσιάζων πλειοτέρας γραμμάς, ἢ φύλλα, κτλ. ἐν εἴδει ἀκτίνων· || **ἀκτινωτός,** ή, όν (ἐν τῇ βοτανικῇ), radié, ée, λέγεται περὶ τῶν ἀνθέων, ὧν ὁ δίσκος συνίσταται ἐξ ἀνθεμίων καὶ ἡ περιφέρεια ἐξ ἡμιανθεμίων ἀποτελούντων ἀκτῖνας, καθὼς εἶνε τὸ ἡλιοτρόπιον· || ἄνθος ἀκτινωτόν, fleur radiée ; || ἀκτινωτὸς χρησιμοποιεῖται ἐπίσης ὡς οὐσιαστικὸν διὰ τὰ φυτὰ μετ' ἀκτινωτῶν ἀνθέων (des plantes à fleurs radiées) ; π. χ. τὸ λευκάνθεμον εἶνε ἀκτινωτόν, la pâquerette est une radiée; || **ἀκτινωτά, rayonnés,** ἐκλήθησαν τὰ ζῷα ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα τὰ ὄργανα τοῦ σώματος δὲν εὑρίσκονται διατεθειμένα συμμετρικῶς ἑκατέρωθεν τοῦ ἄξονος τοῦ σώματος, ἀλλ' ἀκτινοειδῶς πέριξ κέντρου τινός· τὰ ἀκτινωτά, καλούμενα ἐπίσης γαλλιστὶ radiaires (adj) εἶνε τάξις ἀσπονδύλων καὶ γενικῶς ζῳόφυτα· βλ. καὶ ἀκτινίτης, actinie ; || ἀκτινωτός, οῦ, ὁ· actinote, n. m. (ὅστις καὶ **ἀκτινόλιθος,** actinolithe, καλεῖται)· ὁ ἀκτινωτὸς ἢ ἀκτινόλιθος εἶνε παραλλαγὴ τοῦ ὀρυκτοῦ κεροστίλβης· ἔχει χρῶμα ἐλαιόχρουν ἢ πρασινομέλαν, ἀνήκει εἰς τὴν ὁμάδα τῶν **ἀμφιβολιτῶν** (amphiboles), οἱ κρύσταλλοι αὐτοῦ εἶνε συσσωματωμένοι κατ' ἀδένας ἀκτινοειδῶς· μορφὴ λεπτοϊνώδης τούτου εἶνε ὁ **ἀμίαντος.**

ἀκτινωτώδης, η, ες· ὁ περιέχων ἀκτινωτόν, qui renferme de l'actinote ; actinoteux, euse ἢ actinotique, adj. || βράχος ἀκτινωτώδης, roche actinoteuse.

ἀκτίς, ῖνος, ἡ· actine, n. f. ἔντομον τῆς γενεᾶς τῶν διπτέρων βραχυκέρων τῆς οἰκογενείας τῶν ξυλοφαγωδῶν. § **ἀκτίς,** ῖνος, ῖνι, ῖνα, πληθ. ῖνες, δοτ. πληθ. ἀκτῖνεσι καὶ ἀκτῖσι, ἀκτῖνας, [γεωμ.] rayon, n. m. καλεῖται οὕτως ἔν τινι κύκλῳ (cercle) πᾶσα εὐθεῖα ἀναχωροῦσα ἐκ τοῦ κέντρου καὶ καταλήγουσα εἰς τὴν περιφέρειαν (circonférence). Οἱ Γάλλοι τεχνῖται καλοῦσι τὴν **ἀκτῖνα** (rayon) δι' ἧς εἶνε κεχαραγμένη ἁψίς τις (arc) ἢ θόλος (voûte), ὕψος τοῦ θόλου (montée du cintre ἢ montée de la voûte), τὸ δὲ τόξον (arc, ἁψίς) καλοῦσι cintre. Ἐὰν θόλος τις ἦνε τόξον κεχαραγμένον δι' ἑνὸς μόνου σημείου ὡς κέντρου καὶ ἐὰν ἡ ἀκτὶς ἢ τὸ ὕψος τοῦ θόλου (montée de la voûte, ὅπερ καλεῖται καὶ βέλος) ἰσῶται μὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ἀνοίγματος (ouverture) μετρουμένου τούτου εἰς τὴν γέννησιν τοῦ θόλου (naissance de la voûte), λέγουσιν ὅτι ἡ ἁψὶς ἢ ὁ θόλος εἶνε ἡμικυκλικός, ἤτοι πλήρης ἁψὶς ἢ πλήρης θόλος (plein cintre). Ἐὰν τὸ βέλος ἦνε μικρότερον τοῦ ἡμίσεος τοῦ ἀνοίγματος (χορδῆς, corde), λέγουσιν ὅτι ἡ ἁψὶς εἶνε καταβεβιβασμένη ἢ χαμηλωμένη (en cintre surbaissé)· ἐὰν τοὐναντίον τὸ βέλος ἦνε μεγαλείτερον τοῦ ἡμίσεος τοῦ ἀνοίγματος, λέγουσιν ὅτι ἡ ἁψὶς εἶνε ἀναβεβιβασμένη (en cintre surhaussé ou surmonté) ; || ἀκτὶς καμπυλότητος, rayon de courbure ; π. χ. ἡ ἀκτὶς τῶν καμπυλῶν τῶν σιδηροδρόμων, ὁδῶν, κτλ. ἐπίσης ἀκτὶς τῆς καμπύλης ἢ ἀκτὶς καμπυλότητος, rayon d'une courbe ou rayon de courbure, κατὰ τὴν χάραξιν τῶν ὁδῶν καὶ σιδηροδρομικῶν γραμμῶν· || ἀκτὶς ἐκκεντρικότητος ἢ ἐκκεντρότητος, rayon d'excentrique, (μηχ.) βλ. ἔκκεντρον· || ἀκτὶς μεταβατικὴ [μαθημ.] rayon vecteur ; βλ. ἔλλειψις, ellipse ; || [ὀχυρ.] ἀκτὶς φρουρίου ἢ πόλεως, rayon d'une place de guerre (ἢ place forte ἢ ville de guerre), σημαίνει τὴν πραγματικὴν δουλείαν τοῦ μὴ ποιῆσαί τι, ἢ συνηθέστερον τοῦ μὴ ἐγεῖραι οἰκοδομὴν ἐντὸς ὡρισμένης ἀποστάσεως ἀπὸ φρουρίου ἢ πόλεως· ἡ ζώνη αὕτη πέριξ τοῦ φρουρίου ἢ τῆς πολεμικῆς θέσεως εἶνε ἀπὸ 100-1000 μέτρων· || ἀκτὶς ἢ ἀκτὶς ἐνεργείας, rayon ou rayon d'action, ἤτοι ἀκτὶς τῆς περιμέτρου καθ' ἣν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ στράτευμά τι, ὅπλον, φρούριον, κτλ. || ἀκτὶς ἀμύνης καὶ μεταφορικῶς ἀκτὶς προσβολῆς, rayon de défense, καλεῖται ἡ ἀκτὶς τῆς περιμέτρου καθ' ἣν ἡ φρουρὰ φρουρίου τινὸς ἢ ὀχυ-

ρώματος δύναται νὰ ἐνεργήσῃ· ‖ μεγάλη ἀκτὶς [ὀχυρ.], rayon majeur, ἤτοι ἡ ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ φρουρίου μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ προμαχῶνος· ‖ μικρὰ ἀκτὶς [ὀχυρ.], rayon mineur, ἤτοι ἡ ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ φρουρίου μέχρι τοῦ αὐχένος (gorge) τοῦ προμαχῶνος· ‖ ἀκτὶς διαρρήξεως, rayon de rupture; βλ. **ἑστία ὑπονόμου** καὶ **διάρρηξις**. § ἀκτὶς κοινῶς ἀχτίδα, ἡ λάμψις ἰδίως τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ φωτὸς = φωτεινὴ γραμμή, trait de lumière, rayon; φωτεινὴ ἀκτίς, rayon de lumière; συνεπῶς ἀκτὶς = ἡ λάμψις, le vif éclat, ἡ αἴγλη, la splendeur; ‖ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, les rayons du soleil; ‖ [μεταφ.] ἀκτὶς ἐλπίδος, un rayon d'espérance; ‖ ἦτο ἀκτίς, ἥτις διέλυσε πάντα μου δισταγμόν, ce fut un trait de lumière, qui dissipa tous mes doutes; § χημικαὶ ἀκτῖνες, βλ. **ἀκτινικός**· § **ἀκτὶς τροχοῦ**, le rais = ἡ κνημία ἢ κνήμη τοῦ τροχοῦ, le rayon d'une roue; ἡ ἀκτὶς τοῦ τροχοῦ (ὀχήματος) (le rais = rayon d'une roue) περιλαμβάνει τὸν συνδετῆρα (patte), τὸν κορμὸν (corps) καὶ τὸν σωτρότορμον (broche); βλ. καὶ **κνημία**. § ἀκτὶς ὀδοντωτοῦ τροχοῦ, croisillon, ἡ λέξις αὕτη σημαίνει ἐν γένει τὰς ἀκτῖνας τῶν ὀδοντωτῶν τροχῶν τὰς διερχομένας διὰ τῶν ὀδόντων, οὕτω π. χ. λέγοντες roue à six croisillons, ἐννοοῦσιν οἱ Γάλλοι ἑξάκτινον ὀδοντωτὸν τροχόν, ἤτοι μὲ ἓξ ὀδόντας.

ἄκτιστος, ος, ον· ὁ μὴ κτισθείς, non bâti; ὁ ἀκατασκεύαστος, non construit; ὁ ἀτελείωτος, non achevé, inachevé, ée; ‖ ὁ ἄπλαστος ὁ ἀδημιούργητος, non créé, incréé, éée, adj.

ἀκτίτης, ου, ὁ· ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν κείμενος, εὑρισκόμενος ἢ κατοικῶν, qui se tient, se trouve ou habite au bord de la mer=ὁ **ἀκταῖος**, littoral, ale; ‖ ἀκτίτης λίθος, [γεωλ.], actite, n. m. ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν κείμενος ἢ ἐξορυσσσόμενος λίθος, ὅστις ἐγκλείει διάφορα κογχύλια καὶ ἀνήκει εἰς τὴν τριτογενῆ ἐποχήν, ὅπως εἶνε ὁ τοῦ Πειραιῶς.

ἀκτοπλεύστης, ου, ὁ καὶ

ἀκτοπλοεύς, έως, ὁ· caboteur, n. m. ὁ παραπλέων τὰς ἀκτάς· πλοῖον παραπλέον τὰς ἀκτάς· βλ. καὶ **ἀκτοπλοϊκός**.

ἀκτοπλοέω, βλ. **ἀκτοπλοῶ**.

ἀκτοπλοηγία, ας, ἡ [ναυτ.]· lamanage, n. m. ἡ παρὰ τὴν ἀκτήν, ὅρμοις, λιμένας καὶ λοιπὰ δυσπρόσιτα μέρη πλοηγία (pilotage).

ἀκτοπλοηγός, οῦ, ὁ [ναυτ.]· lamaneur, n. m. ou pilote lamaneur, ὅπερ ἐστὶ συνώνυμον τοῦ pilote-côtier. Πλοηγὸς προωρισμένος νὰ ὁδηγῇ τὰ πλοῖα παρὰ τὴν ἀκτήν, εἰς ὅρμους, λιμένας καὶ λοιπὰ δυσπρόσιτα μέρη.

ἀκτοπλοΐα, ας, ἡ· cabotage, n. m. [διεθ. δίκ.]· ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν πλοῦς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν πλοῦν τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης· σημαίνει ἰδίως τὸν πλοῦν πρὸς μεταφορὰν ἐμπορευμάτων καὶ ἐπιβατῶν ἀπὸ λιμένος εἰς λιμένα τῆς αὐτῆς πολιτείας· ‖ [ἐμπορ.] ἀκτοπ. cabotage, χαλεῖται ἡ παρὰ τὰς ἀκτάς, εἰς οὐχὶ μεγάλην ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν καὶ ἀπὸ λιμένος εἰς λιμένα τῆς αὐτῆς ἠπείρου ἢ χερσονήσου εἴτε τῶν πλησιεστέρων νήσων ἐξασκουμένη ναυτιλία· ἡ ἀκτοπλ. εἶνε ἐσωτερικὴ ἐφ' ὅσον περιλαμβάνει τοὺς λιμένας τῆς αὐτῆς χώρας, καὶ ἐξωτερικὴ ἢ διεθνὴς ὅταν ἐπεκτείνηται εἰς ξένους λιμένας.

ἀκτοπλοϊκός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀκτοπλοΐαν, de cabotage; ‖ — λιμήν, port de cabotage, ἤτοι μικρὸς λιμὴν προσιτὸς εἰς τὰ ἁλιευτικὰ πλοιάρια· ‖ [οὐδ. οὐσ.] — ἢ ἐπάκτιον, cabotier, n. m. χαλεῖται μικρὸν ἐμπορικὸν πλοῖον ἀσχολούμενον εἰς τὴν ἀκτοπλοΐαν· χαλεῖται ἐπίσης ἀκτοπλοϊκὸν σκάφος, [navire] caboteur, n. m.

ἀκτοπλοῶ, (έω)· ἐκτελῶ τὴν ἀκτοπλοΐαν, faire le cabotage, ἤτοι παραπλέω τὰς ἀκτάς, caboter; ‖ ἐπίσης tenir la côte, πλέω παρὰ τὴν ἀκτήν.

ἀκτύπητος, ος, ον· ὁ μὴ κτυπηθείς, non battu, e; non frappé, ée; § [ἐπὶ ὥρας] qui n'a pas sonné.

ἀκτωρίς, ίδος, ἡ καὶ

ἀκτωρόν, τό (πλοῖον), βλ. **ἀκταιωρός**.

ἀκυβερνησία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις κυβερνήτου ἢ κυβερνήσεως, manque de gouverneur ou de gouvernement.

ἀκυβέρνητος, ος, ον· ὁ ἄνευ κυβερνήτου, qui est sans gouverneur; ὁ ἄνευ πηδαλιούχου, qui est sans timonnier, συνεπῶς ὁ μὴ κυβερνώμενος, non gouverné, ingouverné, ée; ingouvernable; ὁ μὴ κυβερνημένος, «σπίτι ἀκυβέρνητο» 2) [δημ.] ὁ μὴ ἔχων τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, qui manque du nécessaire.

ἀκύκλωτος, ος, ον· ὁ μὴ κυκλωθείς, qui n'est pas entouré (enveloppé; tourné); βλ. κυκλόω· ‖ ἐπίσης ὁ ἀπεριτείχιστος ἢ **ἀτείχιστος**· βλ. λέξιν.

ἀκύλιστος, ος, ον· ὁ μὴ κυλισθεὶς ἢ κυλιόμενος, non roulé, ée; ὅντινα δὲν δύνανται νὰ κυλίσωσι, qu'on ne peut rouler; συνεπῶς ἀκίνητος, immobile; εὐσταθής, ferme.

ἀκύμαντος, ος, ον· ὁ μὴ ὑπὸ κυμάτων κατακλυζόμενος ἢ ταραττόμενος, non agité par les flots; συνεπῶς ὁ μὴ ταρασσόμενος, ὁ ἀτάραχος, non agité,ée; ὁ ἄνευ κυμάτων, sans flots; ἔτι δὲ ὁ γαληνιαῖος, le calme; ὁ ἥσυχος, tranquille; εἰρηνικός, paisible.

ἀκυμάντως [ἐπίρ. προηγ.], sans flots; ἡσύχως, tranquillement.

ἀκυρία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις κύρους, ἀκυρολεξία ἢ ἀκυρολογία (βλ. λέξιν), ἤτοι ἡ μὴ κυριολεκτικὴ ἔκφρασις, impropriété, n. f. (λατ. improprietas).

ἀκυρίευτος, ος, ον· ὁ μὴ κυριευθεὶς ἢ κυριευόμενος, qui n'est pas pris, non pris; imprenable; ὁ ἀπόρθητος, inexpugnable.

ἀκυρολεκτέω-ῶ ‖ ἀκυρολογέω-ῶ· βλ. ἀκυρολογῶ.

ἀκυρολεξία, ας, ἡ καὶ

ἀκυρολογία, ας, ἡ· ἡ ἀκυρολεξία ἢ ἀκυρία εἶνε ἡ ἔλλειψις κυριολογίας, impropriété [de terme], n. f; § — εἶνε λέξις ἢ ἔκφρασις ἀκατάλληλος, mot [terme, expression] impropre; ἡ ἀκυρολογία ἀντίκειται τῇ κυριολογίᾳ,

καὶ ἡ μὲν κυριολογία ἥτις καὶ **ὀρθοέπεια** λέγεται, εἶνε ἡ ὀρθὴ χρῆσις τῶν κοινῶν καὶ κυρίων λέξεων, τοὐναντίον δὲ ἡ **ἀκυρολογία** εἶνε ἡ ἄτοπος χρῆσις τροπικῶν φράσεων καὶ λέξεων. Παράδειγμα τῆς τοιαύτης ἀκυρολογίας φέρουσιν οἱ τεχνογράφοι τὸ τοῦ Αἰσχύλου «ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς». Ἐν τῇ ἀκυρολογίᾳ τάσσεται καὶ ἡ περίφρασις, π. χ. ὅταν λέγῃ τις : «ἡ εἱμαρμένη πορεία» ἀντὶ ὁ θάνατος.

ἀκυρολόγος, ὁ· ὁ ἀκυρολογῶν, ὁ ἀκυρολογίας μεταχειριζόμενος, qui emploie (ou se sert) des mots (termes, expressions) impropres ; qui parle improprement ; βλ. ἀκυρολογία.

ἀκυρολογῶ, μεταχειρίζομαι ἀκυρολογίας, se servir de termes (d'expressions) impropres ; ὁμιλῶ ἢ γράφω μετ' ἀκυρολογίας, parler ou écrire improprement.

ἀκυρόνω, καὶ ἀκυρώνω, ἀκυρῶ, ποιῶ τι ἢ θεωρῶ ἄκυρον, rendre ou déclarer nul, annuler ; [νομ.] ἀκυρῶ συμβόλαιον, διαλύω συμφωνίαν, κτλ. résilier ; τὸ ῥῆμα annuler χρησιμοποιεῖται διὰ πᾶσαν κανονιστικὴν μεταξὺ ἀτόμων πρᾶξιν εἴτε νομικὴν (acte législatif), εἴτε συμφωνητικὴν (acte conventionnel); ‖ — συμφωνίαν annuler un marché (une convention); ‖ [ἐμπορ.] ἀκυρόνω (ἐντολήν, παραγγελίαν, ἀγοράν), annuler; δίδω τὴν ἐναντίαν, ἀφ' ὅ,τι ἔδωκα, διαταγήν, contremander ; ‖ — ὁλικῶς ἢ μερικῶς ἀσφαλιστικὴν ἀπόδειξιν, ristourner; ‖ — διαθήκην, annuler un testament ; ‖ [ναυτ.] ἀκυρόνω (ἀκυρῶ) παράγγελμα ἢ σῆμα annuler un ordre ou signal, σημαίνει ἀνακαλῶ παράγγελμα ἢ σῆμα δοθὲν πρότερον δι' ἑτέρου παραγγέλματος ἢ σήματος· ‖ —, σημαίνει ἐπίσης καταργῶ, καταλύω, abolir ; ἀκυρῶ, ἀναιρῶ, abroger, infirmer ; ἀκυρῶ, ἀθετῶ, casser ; ἀκυρῶ, ἀνακαλῶ, révoquer ; ‖ τὰ ῥήματα abolir καὶ abroger, ἐκφράζουσι κοινὴν ἰδέαν καὶ σημαίνουσι γενικῶς καθιστῶ τι ἄχρηστον, ἀχρησιμοποίητον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ abroger χρησιμοποιεῖται προκειμένου περὶ νόμων, διαταγμάτων, κτλ. π.χ. καταργῶ (ἀκυρῶ) νόμον, abroger une loi ; ὁ νόμος ἠκυρώθη ἀφ' ἑαυτοῦ ἐξ ἀχρηστίας, cette loi s'est abrogée d'elle même par désuétude ; τὸ δὲ abolir ἀνάγεται εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ ἤθη, τὰ ἔθιμα, τὰς θρησκείας, τὰ καθιδρύματα, π.χ. καταργῶ (ἀκυρῶ) συνήθειαν, abolir un usage; ἀκυρῶ φόρον, abolir une taxe ; ‖ τὸ révoquer (ἀκυρῶ, ἀνακαλῶ), λέγεται ἵνα ἐπανέλθωσιν εἰς ὅ,τι προηγουμένως εἶχε παραχωρηθῇ, π.χ. ἀνακαλῶ (ἀποδοκιμάζω) τὰ λεχθέντα, révoquer ce qu'on a dit; ‖ ἀκυρῶ ἢ ἀνακαλῶ δωρεάν, πληρεξουσιότητα, διαταγήν, révoquer une donation, un pouvoir, un ordre; ‖ ἀναιρῶ ἢ ἀνακαλῶ ὑπόσχεσιν, révoquer une promesse; ‖ τὸ casser ἀκυρῶ, ἀθετῶ, σημαίνει ἀναιρῶ ὅ,τι ἑτέρα ἀρχὴ καθίδρυσεν ἤτοι πρᾶξιν τινὰ ἔγγραφον, π. χ. ἀναιρῶ δικαστικὴν ἀπόφασιν, casser un arrêt ἢ casser un acte, un jugement ; ‖ τὸ infirmer (ἀκυρῶ, ἀναιρῶ) λέγεται διὰ τὰ Ἐφετεῖα, ἅτινα ἀκυροῦσι (ἀναιροῦσι) τὰς ἀποφάσεις τῶν κατωτέρων δικαστηρίων, π. χ. τὸ Ἐφετεῖον ἠκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, la cour d'appel a infirmé le jugement du tribunal de première instance; ‖ ἀκυρῶ (καθιστῶ ἀνίσχυρον) invalider, π. χ. ἡ ἐκλογή του ἠκυρώθη, son élection a été invalidée ; ‖ ἡ δευτέρα διαθήκη του ἠκύρωσε τὴν πρώτην, son second testament a invalidé le premier.

ἄκυρος, ος, ον· ὁ ἄνευ κύρους, ἄνευ ἀποτελέσματος, sans effet, ὁ μηδόλως ἰσχύων, nul, nulle; annulé, ée· ὁ μὴ ἰσχύων, non valable, invalide, ἤτοι πρᾶξις μὴ ἔχουσα κῦρος· ἡ ἀκατάλληλος, impropre ; ‖ ἡ διαθήκη αὐτὴ εἶνε ἄκυρος, ce testament est nul ; ‖ ὁ γάμος των ἐκηρύχθη ἄκυρος, leur mariage a été déclaré nul ; ‖ ἄκυρος δωρεά, donation invalide; ‖ ἄκυρον καὶ μὴ ὑπάρχον [φρ.] nul et non avenu; ‖ κληροδότημα ἄκυρον [νομικῶς], legs caduc; διάταξις, κληρονομία ἄκυρος, disposition, succession caduque ; ‖ [ἐμπορ.] ἄκυρος (φορτωτική, ἔγγραφον, ἐντολή), nul, nulle ; invalide; ‖ [ἐμπορ.] θεωρήσατε τὴν παραγγελίαν μου ὡς ἄκυρον, regardez mon ordre comme nul.

ἀκυρότης, ητος, ἡ· τὸ **ἄκυρον**, la nullité ; invalidité, n. f; ‖ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, sous peine de nullité ; ‖ — περὶ τὴν οὐσίαν (περὶ τοὺς τύπους), nullité de fond (de forme).

ἀκυρῶ, βλ. ἀκυρόνω.

ἀκύρως [ἐπίρ.] invalidement, adv. ἄνευ κύρους, ἄνευ ἰσχύος, improprement, ἄνευ κυριολεξίας.

ἀκυρώσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος ν' ἀκυρωθῇ, annulable, invalidable ; νομικῶς ἀκυρώσιμος (ἢ διαρρηκτὴ) εἶνε ἡ δικαιοπραξία ἡ νομικῶς μὲν ἰσχυρὰ πλὴν ἐλαττωματικὴ καὶ διὰ τοῦτο δυναμένη ν' ἀκυρωθῇ· ‖ —, révocable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ ἀκυρωθῇ δι' ἀναιρέσεως, ἤτοι ἀναιρέσιμος· ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀκυρώσιμον, annulabilité, n. f.

ἀκύρωσις, εως, ἡ (βλ. καὶ ἀκυρόνω) annulation, n. f. annulement, n. m. invalidation [d'une élection] ; ‖ —, abrogation, n. f. (νόμου, d'une loi ; θεσπίσματος ἢ διατάγματος, d'un édit), ἤτοι πρᾶξις δι' ἧς καταργεῖται νόμος, διάταγμα, κτλ. ‖ abolition, n. f. (d'un usage), κατάργησις ἐθίμου, κτλ. ‖ cassation, n. f. casse, n. f. ou infirmation (d'un arrêt, d'un jugement) ; ἀκύρωσις (δίκης) ἢ ἀναίρεσις (ὅρος νομικός), cassation ; ‖ αἴτησις περὶ ἀκυρώσεως, demande en nullité ; ‖ ἀκύρωσις, ἀναίρεσις, révocation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀκυροῦν, τοῦ ἐκμηδενίζειν τι, π. χ. ἀκύρωσις διαθήκης, révocation d'un testament ; ‖ [ἐμπορ.] — παραγγελίας, annulation, n. f. ‖ — ὁλικὴ ἢ μερικὴ ἀσφαλιστικῆς ἀποδείξεως, ristorne ἢ ristourne, n. f. ‖ — [νομ.] συμβολαίου, διάλυσις συμφωνίας, résiliation, n. f.

ἀκυρωτέος, α, ον· ὅστις δέον ν' ἀκυρωθῇ ἢ εἶνε ἀκυρώσιμος, qui doit être invalidé (annulé) ; invalidable ; annulable ; révocable ; βλ. **ἀκυρόνω, ἀκύρωσις.**

ἀκυρωτικόν, τὸ (δικαστήριον), cour de

cassation; καλεῖται οὕτω τὸ ἀνώτατον ἐν Γαλλίᾳ δικαστήριον, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸν παρ' ἡμῖν Ἄρειον Πάγον κατὰ τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν δικαιοδοσίαν· βλ. καὶ **δικαστήριον**.

ἀκυρωτικός, ή, όν· ὁ προκαλῶν τὴν ἀκύρωσιν, annulatif, ive; infirmatif, ive; abrogatoire; || — ὅρος, ἀκυρωτικὴ ῥήτρα, condition (clause) dérogatoire.

ἀκύρωτος, ος, ον· ὁ μὴ κεκυρωμένος, non confirmé; ἐπὶ νόμου ἰδίως, non sanctionné, βλ. κυρόνω.

ἀκύττακτος, η, ον [δημ.] ὁ μὴ κυτταχθείς, non regardé, ée; ὅντινα δὲν ἐπεσκέφθησαν, non soigné ἢ mal soigné (traité).

ἀκωκή, ῆς, ἡ· ἡ κορυφή, le sommet; ὀξύτης, la pointe· βλ. καὶ **ἀκίς**.

ἀκώλυτος, ος, ον· ὁ ἀνεμπόδιστος, non empêché, non entravé; ὁ μὴ ἀπηγορευμένος non prohibé, non défendu; συνεπῶς ὁ ἐλεύθερος, libre.

ἀκωλύτως [ἐπίρ.] ἄνευ ἐμποδίου, sans empêchement; ἄνευ κωλύματος, sans entrave; ἐλευθέρως, librement.

ἀκωμῴδητος, ος, ον· ὁ μὴ κωμῳδηθείς, qui n'a qas été joué (ridiculisé ou tourné en ridicule); ὁ μὴ περιγελασθείς, qui n'a pas été raillé; ἀσατύριστος, non satirisé, ée; καὶ ἐπιρ. ἀκωμῳδήτως, sans être ridiculisé, raillé.

ἄκων, οντος, ὁ· javelot, n. m. ἀκόντιον μικρὸν καὶ ἐλαφρὸν πρὸς βολὴν ἢ πρὸς κέντησιν· ἀκοντίζω, ἐξακοντίζω, lancer un javelot; ὁ ἄκων ἦτο ὅπλον βαλλόμενον ἔκ τινος ἀποστάσεως ἐν χρήσει μέχρι τοῦ τέλους τοῦ μεσαιῶνος· τὸ ξυστὸν αὐτοῦ (hampe) ἦτο βραχύτερον, τὸ πρὸς τὴν ἄκραν σιδήριον πλατύτερον, καὶ ἡ αἰχμὴ αὐτοῦ μᾶλλον κεχαλυβωμένη ἀπὸ τὴν τοῦ δόρατος (pique) καὶ τὴν τῆς λόγχης (lance).

ἄκων, ουσα, ἆκον [γεν. οντος, ούσης, οντος]· α-εκούσιος καὶ ἐκ τούτου ὁ ἀκούσιος, ἀκουσίως, involontairement; ὁ βεβιασμένος, forcé, ée, contraint, ainte; ὁ ἐνεργῶν ἐναντίον τῆς θελήσεώς του, qui agit malgré soi [à contre-cœur, contre son (ἢ le) gré]; || ἄκοντος ἐμοῦ, malgré moi; || τὸ ἔπραξεν ἄκων, il l'a fait malgré lui; || τὸν ἠκολούθουν ἄκων, je le suivais malgré moi; || ἑκὼν ἄκων, bon gré mal gré; || νὰ τὸν φέρῃς ἑκόντα ἄκοντα, vous l'amènerez de gré ou de force; || ἐνυμφεύθη ἄκοντος τοῦ πατρός του, il se maria contre le gré de son père.

ἀκώνητος, ος, ον καὶ

ἀκώνιστος, ος, ον· ὁ μὴ κεκονισμένος, ὁ μὴ διὰ πίσσης ἠλειμμένος, qui n'est pas enduit de poix (de goudron), ὁ ἀπίσσωτος, non goudronné, ée; βλ. καὶ **πίσσα**.

ἀκώπητος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων κώπας (λέμβος, κτλ), qui n'a point de rames; sans rames; ὁ ἀπαρασκεύαστος, qui n'est pas équipé, non équipé, ée.

ἄκωπος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων κώπην (ναύτης), sans rame.

ἄλα, τὸ [διάλ. Νάξου]· τὸ γάλα, lait, n.m. οὕτω λέγεται ὑπὸ τῶν τὰ βόρεια τῆς νήσου οἰκούντων ἄνευ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ.

ἀλάβαστος, ὁ ἢ ἀλάβαστρος.

ἀλαβάστρινος, ίνη, ον· ὁ ἐξ ἀλαβάστρου κατεσκευασμένος, fait d'albâtre ἢ ἁπλῶς d'albâtre; || ἄγαλμα, δοχεῖον ἀλαβάστρινον, statue, vase d'albâtre; || τὰ ἀλαβάστρινα στήθη (— τὰ ἀλαβαστροειδῆ), l'albâtre de son sein.

ἀλαβαστρίτης, ου, ὁ καὶ θηλ. ἀλαβαστρῖτις, ιδος, ἡ (ἐννοεῖται λίθος), pierre d'albâtre.

ἀλαβαστροειδής, ής, ές· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἀλαβάστρου, semblable à l'albâtre; ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸν ἀλάβαστρον, ressemblant à l'albâtre; ὁ λευκὸς ὡς ὁ ἀλάβαστρος, blanc comme l'albâtre.

ἀλάβαστρον, τό· καὶ

ἀλάβαστρος, ὁ· albâtre, n. m. καλεῖται οὕτως ἡ λεπτοϊνώδης καὶ διαφώτιστος ἡμιδιαφανὴς τῆς γύψου (plâtre) παραλλαγή, ἔχουσα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χρῶμα χιονόλευκον καὶ μικρὰν σκληρότητα ὥστε χαράσσεται διὰ τοῦ ὄνυχος· ἐκλήθη οὕτως ἐκ τῆς ἐν τῇ Ἄνω Αἰγύπτῳ πόλεως Ἀλαβάστρου, ἔνθα τὸ πρῶτον εὑρέθη, ἀπαντᾷ δὲ καὶ ἀλλαχοῦ, ἰδίως ἐν Ἰταλίᾳ, Γερμανίᾳ, Ἀγγλίᾳ, ἔνθα ὑπάρχουσι μεγάλα ἐργοστάσια πρὸς κατασκευὴν ἀγγείων, ἀγαλμάτων, ψευδῶν μαργαριτῶν, κτλ. ὁ ἡμιδιαφανὴς οὗτος λίθος ἔχει λεπτὴν καὶ συμπαγῆ ὑφήν, εἶνε δὲ ἐπιδεκτικὸς ἐξαισίας λειάνσεως. Ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν ἀλάβαστροι, ὁ εἷς εἶνε ὁ τιτανώδης **ἀλάβαστρος** (albâtre calcaire), ὅστις εἶνε **ἀνθρακικὴ τίτανος** (carbonate de chaux), ἤτοι μάρμαρον, καὶ ὁ ἕτερος εἶνε ὁ γυψώδης **ἀλάβαστρος** (albâtre gypseux), ὅστις εἶνε **θειϊκὴ τίτανος** (sulfate de chaux); βλ. καὶ γύψος· § **ἀλάβαστρος**, ὁ, ἢ **ἀλάβαστρον**, ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ καλεῖται ἀγγεῖον χρησιμεῦον εἰς φύλαξιν μύρων καὶ εὐόσμων ἐλαίων (vase à mettre les parfums), ὅπερ κατεσκευάζετο ἐκ τοῦ ἀλαβάστρου λίθου ὅστις κυρίως ἐκαλεῖτο ὄνυξ (onyx).

ἀλάβη, ης, ἡ· μέλαν ἐξ **αἰθάλης**, noir de fumée, κοινῶς ἡ μαύρη μπογιὰ ἀπὸ καπνιὰ ἢ φοῦμος. Ἐντὸς δωματίου οὗτινος ἅπαντες οἱ τοῖχοι εἶνε κεκαλυμμένοι δι' ἀραιοῦ χονδροῦφοῦς ὑφάσματος κατακαίουσιν ἐντὸς ἀγγείων πηλίνων ἢ μεταλλίνων διαφόρους ῥητινώδεις καὶ ἐλαιώδεις ὕλας· ἐκ τῆς ἀτελοῦς ταύτης κατακαύσεως, παράγεται πυκνὸς καπνὸς ὅστις διερχόμενος διὰ τῶν βρόχων (mailles) τοῦ ὑφάσματος ἐναποθέτει ἐπ' αὐτῶν τὴν **αἰθάλην** (suie), ἥτις συναζομένη καλεῖται μέλαν τῆς **αἰθάλης** (noir de fumée) καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ χημικῶς ὡς καθαρὸν ἀνθρακικόν, τὸ δὲ κατασκευαζόμενον ἐξ αὐτῆς χρῶμα καλεῖται **μέλασμα τῆς αἰθάλης** (noir de fumée)· τὸ **μέλασμα** τοῦτο χρησιμεύει διὰ τὴν βαφὴν σιδηρῶν μερῶν.

ἀλάβωτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ λαβωμένος, πληγωμένος, non blessé, ée; ὁ ἄτρωτος, invulnérable.

ἀλαγάριστος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ λαγαρισμένος, non raffiné, ée; ὁ μὴ καθαρισμένος,

θολός, ἀκαθάριστος, non purifié ; ὁ ἀκατέργαστος, brut, e; ὁ μὴ ἀπεσταγμένος, non distillé, ée ; λέγεται δὲ περὶ ὑγρῶν καὶ μετάλλων· «ἀλαγάριστο κρασί, μάλαμμα, ἀσῆμι», κτλ.

ἀλαγμός, οῦ, ὁ· [δημ.] βλ. ἀλαλαγμός.

ἀλάδωτος, η, ον· [δημ.] non huilé, ée; ὁ μὴ ἐπικεχρισμένος δι' ἐλαίου, non enduit (taché) d'huile; § κατ' ἐπέκτασιν ὁ ἀμύρωτος, ὁ ἀβάπτιστος, non baptisé, ée, ὅθεν καὶ ἄσπλαχνος· καλοῦνται δὲ συνήθως ἀλάδωτοι οἱ ἑβραῖοι, les juifs.

ἀλαζονεία, ας, ἡ (ἀλαζών)· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀλαζόνος, le caractère de l'arrogant, arrogance, n.f; ἡ μεγαλληγορία, la fanfaronnerie, n.f; ἡ μεγαλαυχία, ὁ κόμπος, la jactance ; ἡ ματαιότης, la vanité ; ἡ οἴησις, la présomption; ἡ ὑπερηφάνεια, orgueil, n. m ; ἡ ἔπαρσις (ἡ ἀνόητος ὑπερηφάνεια), la suffisance.

ἀλαζόνευμα, ατος, ὁ· ἡ ἔπαρσις, morgue, n. f ; ἀλαζονικὸς λόγος, propos plein de jactance ; τὰ μεγάλα λόγια, la fanfaronnade.

ἀλαζονεύομαι, μέλ. εύσομαι· εἶμαι ἢ πράττω ὡς ἀλαζών, être (ou faire) l'arrogant (le fanfaron); εἶμαι μάταιος (ματαιόδοξος) être vain ; εἶμαι οἰηματίας, être présomptueux ; κομπάζω ἐπαίρομαι, se vanter de ; se jacter ; μεγαλαυχῶ, hâbler ; καυχῶμαι, se glorifier ; ἐπαίρομαι, se gonfler ; || ἀλαζονεύεται λίαν=καυχᾶται, il a bien de la jactance ; || ἔλεγε τοῦτο ἀλαζονευόμενος (καυχώμενος), il disait cela par jactance ; || ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀλαζονεύεται (μεγαλαυχεῖ), cet homme ne fait que hâbler ; || ἀλαζονεύομαι, trancher du grand seigneur, κοινῶς κάμνω τὸν μεγάλο.

ἀλαζονίας, ὁ· ὁ καυχηματίας, fanfaron, onne ; κομπαστής, jactancieux, euse καὶ jactateur, trice.

ἀλαζονικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀλαζονείαν, d'arrogance ; καυχηματικός, de fanfaron ; κομπαστικός, jactatif, ive ; ὁ μὲ ἀλαζονείαν φερόμενος, qui se comporte avec arrogance ; ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀλαζονεύηται (νὰ καυχᾶται), qui aime à se vanter, vantard, e ; πλήρης ἀλαζονείας, plein de jactance ; ὁ ἀλαζονικός, ὁ οἰηματικός, arrogant, e ; ὁ ὑπερόπτης, hautain, e.

ἀλαζονικῶς [ἐπίρ.], arrogamment; ὑπεροπτικῶς, hautainement ; μὲ ἀλαζονείαν, avec arrogance ; μὲ ὕφος ἀλαζονικόν, d'un air arrogant ; ὥσπερ καυχηματίας, en fanfaron ; ὥσπερ ἀλαζών (μεγάλαυχος), en hâbleur, euse.

ἀλαζών, όνος, ὁ καὶ ἡ· πᾶς ὁ πλάνην ἑαυτοῦ ἀφηγούμενος, arrogant, e ; fanfaron, onne ; ὁ κομπαστής, jactancieux, euse ; ὁ ἐπηρμένος, avantageux, euse ; ὁ ὑπερόπτης, hautain, e ; ὁ οἰηματίας, présomptueux, euse ; ὁ ἀλαζὼν ἢ καυχηματίας, φαντασμένος, glorieux, euse ; ὁ μάταιος, vain, e ; ὁ μεγαλαυχῶν, hâbleur, euse ; ἐπηρμένος, ὠγκωμένος, enflé, ée, κοινῶς φουσκωμένος· ἐπηρμένος ὠγκωμένος καὶ κυρίως ὁ γαῦρος, rogue, adj ; [οὐσ.] ὁ γαῦρος, rogue, n; ἀλαζών, ὑπερήφανος, fier, ère; κενόδοξος, orgueilleux, euse ; ὁ ἀγαπῶν νὰ καυχᾶται, qui aime à se vanter ; ὁ καυχηματίας, vantard, e, καὶ συνεπῶς μεταφορικῶς ὁ ψεύστης, menteur, euse ; ὁ ἀγύρτης, imposteur, n. m ; le charlatan ; ἤτοι γενικῶς ὁ περισσότερα λέγων ἢ ὅ,τι γνωρίζει καὶ περισσότερα ὑπισχνούμενος νὰ πράττῃ παρ' ὅ,τι ἀληθῶς γινώσκει καὶ πράττει· ὁ ἀλαζών, καυχηματίας (glorieux), δὲν εἶνε καθ' ἑαυτὸ οὔτε ὁ ὑπερήφανος (fier), οὔτε ὁ ἐπηρμένος (avantageux), οὔτε ὁ κενόδοξος (orgueilleux)· ὁ ὑπερήφανος (fier) εἶνε ἀλαζὼν (arrogant) καὶ ἀκατάδεκτος (dédaigneux) καὶ ὀλίγον μεταδοτικός· ὁ ἐπηρμένος (avantageux) καταχρᾶται καὶ τῆς ἐλαχίστης δι' αὐτὸν συγκαταβάσεως· ὁ κενόδοξος (orgueilleux) ἐπιδεικνύει τὴν ὑπερβολὴν τῆς καλῆς ἰδέας ἥντινα περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του ἔχει·ὁ καυχηματίας (glorieux) εἶνε ἔμπλεος ματαιότητος, ἐπιζητεῖ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὴν γνώμην τῶν ἀνθρώπων καὶ θέλει νὰ ἀναπληρώσῃ διὰ τῶν φαινομένων ὅ,τι πραγματικῶς τῷ ἐλλείπει. Ὁ καυχηματίας θέλει νὰ φανῇ κάτι· ὁ κενόδοξος νομίζει ὅτι εἶνε κάτι· ὁ ἐπηρμένος ἐνεργεῖ ὡς ἐὰν ἦτο κάτι· ὁ ὑπερήφανος (fier) νομίζει ὅτι αὐτὸς μόνος εἶνε κάτι, οἱ δὲ ἄλλοι μηδέν.

ἀλάθευτο [δημ.] χωρὶς λάθος = ἀσφαλῶς.

ἀλάθευτος, η, ον [δημ.] ὁ μὴ λαθευμένος, ὁ μὴ ἐσφαλμένος, «λογαριασμὸς ἀλάθευτος», ἐπίσης ὁ μὴ σφάλλων, ἀναμάρτητος, ὁ **ἀλάθητος.**

ἀλάθητος, ος, ον· α) ὁ μὴ λησμονούμενος, qu'on ne peut oublier ; ὁ ἀλησμόνητος, non oublié, inoubliable ; β) ὅντινα τίποτε δὲν λανθάνει, συνεπῶς ὁ μὴ σφάλλων ἢ σφαλλόμενος (α-σφαλής), ὁ ἀλάνθαστος, infaillible ; ὁ βέβαιος, sûr, e ; ὁ ἀκριβής, juste, correct, e ; ὁ ἀσφαλής, ὁ ἄφευκτος, immanquable ; βλ. καὶ ἀλάνθαστος· || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀλάθητον, infaillibilité, n. f. || τὸ ἀλάθητον = τὸ ἀναμάρτητον.

ἀλάθοστος [διάλ. Ἠπείρ.] = ἀλάθητος.

ἀλαίμαργος, ὁ, ἡ· [διάλ. Νάξ.] = λαίμαργος.

ἀλάκερος, ὁ [δημ.] ὁλάκερος, ὁλόκληρος.

ἀλακόπετρα, ἡ [διάλ. Κύμης] = πέτρα στρογγύλη τῆς θαλάσσης λεία τὴν ἐπιφάνειαν δι' ἧς τρίβουσι τὸ ἅλας, pierre ronde à broyer le sel.

ἀλαλά· πολεμικὴ κραυγή, cri de guerre, καὶ ἐν γένει κραυγὴ χαρᾶς ἢ ὀδύνης, cri de joie ou de douleur; βλ. ἀλαλαγμός.

ἀλαλαγή, ῆς, ἡ· καὶ

ἀλάλαγμα, ατος, τό· καὶ

ἀλαλαγμός, οῦ, ὁ· κραυγὴ ἐν πολέμῳ ἢ πολεμικὴ κραυγή, cri de guerre (ἐκ τοῦ ἀλαλάζω), ἤτοι φωναὶ πρὸς ἐμψύχωσιν τῶν στρατιωτῶν ἐν τῇ μάχῃ καὶ ἐν γένει κραυγὴ χαρᾶς, θριάμβου, νίκης, cri (ou cris) de joie (de triomphe, de victoire), καὶ κατ' ἐπέκτασιν κραυγὴ ὀδύνης, cri de douleur, οἰμωγή, lamentation, n. f. βλ. καὶ **ἀλαλά.**

ἀλαλάζω, μέλ. άξω· φωνάζω ἀλαλά ἢ ἀφήνω κραυγὴν τρανήν, ἤτοι ὀξεῖαν φωνὴν ἀρχόμενος τῆς μάχης μετὰ τὴν ἐπῳδὴν τοῦ παιᾶ-

νος ἢ κατὰ τὴν νίκην, pousser des cris de guerre ou des cris de joie (au moment de l'attaque ou de la victoire); καὶ ἐν γένει κραυγάζω, βοῶ, pousser des cris; ‖ Νίκην ἀλαλάζειν, chanter victoire.

ἀλάλητος, ος, ον· ὁ μὴ ὁμιλῶν, qui ne parle pas; ὁ μὴ ὁμιλήσας, qui n'a pas encore parlé; βλ. καὶ ἀμίλητος· ἐπίσης ὁ ἀνέκφραστος, ὁ ἄρρητος, l'inexprimable. Λέγεται ἐπίσης ἐπὶ τῶν πετειναρίων, ἅτινα οὔπω ἤρξαντο νὰ λαλῶσι· μεταφ. δὲ λέγεται καὶ διὰ τὰ παιδία, ἅτινα δὲν ἔφθασαν εἰς ἡλικίαν νὰ ἐννοῶσι καὶ νὰ κρίνωσι· προστίθεται δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ ἡ λέξις πουλί, «εἶνε ἀλάλητο ἀκόμα πουλί». Οὕτως ἀπαντᾷ ἐν τῷ δημώδει ᾄσματι «ἤμουν ἀλάλητο πουλί, δέκα χρονῶν ἀγόρι».

ἀλαλία, ας, ἡ, καὶ κοινῶς ἀλαλιά, ᾶς, ἡ· στέρησις τῆς λαλιᾶς, privation de la parole, ἤτοι στέρησις τῆς ἐνάρθρου φωνῆς, ὅθεν ἡ ἀφωνία, ἡ βωβότης, mutisme, n. m; ‖ ἐν τῇ ἰατρικῇ ἡ ἀλαλία καλεῖται καὶ alalie, n. f. καὶ λαμβάνεται ἐνίοτε ἀντὶ τῆς λέξεως ἀφασία· ‖ ἀλαλιὰ λέγεται συνήθως κοινῶς ἀντὶ τοῦ σιωπή, silence, n. m.

ἀλαλιάζω, [δημ.] καθιστῶ ἄφωνον, rendre muet; ἐκπλήσσω, stupéfier; παραζαλίζω τινά, ahurir.

ἀλαλόνω, [διάλ. Ἠπείρ.] καθιστῶ τινὰ διὰ τῶν λόγων μου ἄλαλον, ἀποστομόνω, confondre, faire taire qu'un.

ἄλαλος, ος, ον· ὁ βωβός, ἄφωνος, muet, ette; ἤτοι ὁ ἐστερημένος τῆς φωνῆς, privé de la voix; ‖ ὁ ἔκπληκτος, interdit, e; ἔμεινεν ἄλαλος, il demeura tout muet (ἢ tout interdit); ἐπίσης ἄλαλος=ἐκπεπληγμένος, stupéfié, ée; interloqué, ée; παραζαλισμένος, ahuri, e; ἐν Σικίνῳ καὶ Μήλῳ μεταφ. σημαίνει τὸν λαίμαργον, ἀδηφάγον, gourmand, e; ὅστις τρώγων δὲν ὁμιλεῖ.

ἀλαλούκης, θηλ. α· [διάλ. Οἰνόης]=κωφάλαλος, sourd-muet, sourde-muette.

ἀλαμπής, ής, ές· ὁ ἄνευ λάμψεως, qui n'a pas d'éclat; ὁ ἀμαυρός, ὁ θαμβός, mat, e ἢ terne, adj. ὁ σκοτεινός, l'obscur; ‖ ἀλαμπὲς φῶς, lumière faible (pâle, blafarde)=φῶς ἀσθενές, ὠχρόν, θαμβόν· ‖ — ὕαλος, verre dépoli ou terne.

ἀλαμπίκος, ὁ· [δημ.] βλ. ἄμβιξ, λαμπίκος.

ἀλανάριστος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] ὁ μὴ λαναρισμένος, «μαλλὶ ἀλανάριστο» non cardé, ée; βλ. λαναρίζω.

ἀλάνθαστος, η, ον, ὁ ἀλάθητος· ὁ μὴ λανθανόμενος ἢ σφαλλόμενος, ὁ ἀναμάρτητος, infaillible, adj; συνεπῶς ὁ βέβαιος, sûr, e; π.χ. μνημονικὸν ἀλάνθαστον, mémoire sûre; ‖ ἀλάνθαστον=ἄφευκτον, immanquable, ὅπερ ἐξ ἀνάγκης, ἀφεύκτως θὰ συμβῇ· ἀλάνθαστον δὲ= ἀλάθητον, infaillible, λέγεται τὸ μὴ λανθανόμενον, ὅπερ δὲν δύναται νὰ σφάλλῃ, ν' ἀπατήσῃ ἢ ν' ἀπατηθῇ (errer, se tromper ou être trompé); ἡ λέξις immanquable λέγεται περὶ πραγμάτων· π. χ. γεγονός τι εἶνε ἄφευκτον, un événement est immanquable; ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεως εἶνε ἄφευκτος, le succès de l'entreprise est immanquable; ἡ λέξις ἀλάνθαστος (infaillible), λέγεται ἐπὶ προσώπων, περὶ τῆς ἐπιστήμης καὶ ἐν γένει.

ἀλανθάστως, [ἐπίρ. προηγ.] infailliblement; βεβαίως, sûrement.

ἀλάξευτος, ος, ον· ὁ μὴ λαξευθείς, πελεκηθείς, non taillé, ée; ὁ ἀδούλευτος, ὁ ἀκατέργαστος, brut, e; (λίθος ἢ) μάρμαρον ἀλάξευτον, (pierre ou) marbre brut ou non taillé.

ἀλαουθράκη, ἡ· [δημ.] καλοῦσιν οὕτω τὸ κοῖλον μέρος τοῦ κλιβάνου· ἐν ᾧ συναθροίζουσι τὴν στάκτην καὶ ὅπερ συνήθως εὑρίσκεται εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ κλιβάνου· ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ ἀλαόω-ῶ (τυφλόνω, σκοτεινιάζω) καὶ θρακιά, διότι τὸ μέρος τοῦτο τοῦ κλιβάνου χρησιμεύει διὰ νὰ σβεννύωσι τοὺς ἄνθρακας· τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ κλιβάνου καλοῦσιν ἀνετή.

ἀλάργα [ἐπίρ. ξενικόν], μακράν, loin, adv. καὶ ὡς ναυτικὸς ὅρος, μακράν, au large; βλ. ἀλαργάρω· ‖ ἀλάργα καὶ ἀλάργου [διάλεκτος Οἰνόης]=μακράν, loin; «ἀλάργα στᾶ», μακρὰν στάσου· «ἀπ' ἀλάργου ἐντράνηνα»=μακρόθεν ἐνετράνιζον, ἐκύτταζα, je regardais de loin.

ἀλαργάρω [δημ. ναυτ.], alarguer=ἀνάγομαι, prendre le large=ἀπομακρύνομαι, s'éloigner ἢ se retirer, ἤτοι μακρύνομαι τῆς ξηρᾶς, s'éloigner de la terre; ‖ — alarguer, σημαίνει ἐπίσης ὅτι πλέων ἀπομακρύνομαι χοιράδος, s'éloigner d'un danger.

ἀλάρμη, ης, ἡ· [διάλ. Καρπάθου]=ἅλμη, saumure, n. f.

ἀλάρω, [δημ. ναυτ.] haler, ἕλκω, τραβῶ.

ἀλᾶς, ἄντος, ὁ· κοινῶς τὸ σαλτσισότο, saucisson, n. m. καὶ τὰ λουκάνικα.

ἅλας, ατος, τό· μαγειρικὸν ἢ κοινόν, le sel; τὸ κοινῶς ἐν χρήσει ἁλάτι (βλ. λέξιν), συνιστάμενον χημικῶς ἐκ νατρίου καὶ χλωρίου καὶ καλούμενον χλωριοῦχον νάτριον (chlorhydrate de soude); εὑρίσκεται ἀφθονώτατον ἐν τῇ φύσει, ἰδίως ἐν τῷ θαλασσίῳ ὕδατι ὅπερ περιέχει καθαρὸν τοιοῦτον καὶ καλεῖται θαλάσσιον ἅλας, sel marin; ὑπάρχει ἐπίσης τὸ ὀρυκτὸν ἅλας, sel gemme, εἰς ἐκτεταμένα κοιτάσματα τῆς γῆς· ‖ — αὐτόπηκτον, faux sel ou sel sur gravier; § μεταφορικῶς ἅλας (sel), σημαίνει τὴν εὐφυΐαν, τὴν λεπτότητα, τὴν χάριν (τοῦ πνεύματος ἢ τοῦ λόγου), la finesse (de l'esprit) ἢ αὐτὸ τὸ πνεῦμα l'esprit; ὡς καὶ τὸ ὀξὺ ἢ δριμύ, le piquant, le sel; ‖ ἀττικὸν ἅλας, sel attique=ἀττικὸν πνεῦμα· § ἐν τῇ χημείᾳ ἅλατα (sels) καλοῦνται τὰ προϊόντα τῆς ἑνώσεως τῶν βάσεων μετὰ τῶν ὀξέων, ἢ ὀρθότερον τὰ κράματα ἅτινα παράγονται δι' ἀντικαταστάσεως τοῦ ὑδρογόνου τῶν ὀξέων ὑπὸ μετάλλων· ‖ — ἀμμωνιακόν, sel ammoniac; ‖ — νιτρικόν, sel de nitre, ἤτοι τὸ νίτρον· ‖ — ὀξικόν, acétate, n. m; βλ. ὀξικόν· ‖ — τρυγικὸν ἢ ταρταρικόν, ἤτοι ἅλας τρυγικοῦ ὄξεος, ὅπερ καλεῖται καὶ τρυγικὸν ὀξύ· ‖ — τοίχιον, sel mural, τὸ ἐπὶ τῶν τοίχων ἐξανθούμενον, ἤτοι τὸ νίτρον, salpêtre; βλ. λέξιν· ‖ ἅλας σόδας, sel de soude, καλεῖται ἐν τῷ

ἐμπορίῳ τὸ **ἀνθρακικὸν νάτριον** ἢ ἡ **ἀνθρακικὴ σόδα** (carbonate de soude) κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον καθαρὰ ἀπολαμβανομένη συνήθως εἴτε διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Leblanc, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ **θειϊκοῦ νατρίου** (sulfure de sodium) διὰ τοῦ ἀνθρακικοῦ ἀσβεστίου (carbonate de chaux), εἴτε διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Solvay συνισταμένη εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ χλωριούχου νατρίου (chlorure de sodium, ἤτοι τοῦ θαλασσίου ἅλατος, sel marin) διὰ τοῦ ὀξύνου ἀνθρακικοῦ ἀμμωνίου (bicarbonate d'ammoniaque). Ἐν τῷ ἐμπορίῳ διακρίνουσι, α) τὸ ἅλας τῆς καυστικῆς σόδας (sel de soude caustique) περιλαμβανούσης 6—18 % **καυστικὴν σόδαν** (soude caustique), ἥτις εἶνε ἄνυδρος (anhydre), τοὐτέστι δὲν περιλαμβάνει ὕδωρ, β) τὸ ἅλας τοῦ ἀνθρακικοῦ νατρίου (sel de soude carbonaté) ἤτοι τὴν κοινῶς καλουμένην σόδαν (soude), καὶ γ) τὸ **κρυσταλλωμένον ἀνθρακικὸν νάτριον** (carbonate de soude cristalisé) περιλαμβάνον 62,8 % ὕδωρ κρυσταλλώσεως. || **ἅλατα ἀερότηκτα** ἢ **διαρρέοντα**, sels déliquescents, καλοῦνται τὰ ἀπορροφῶντα τὴν ὑγρασίαν ἐκ τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ διαλυόμενα ἐντελῶς ἐντὸς αὐτῆς, ὡς εἶνε τὸ ἀνθρακικὸν κάλιον, τὸ χλωριοῦχον ἀσβέστιον, κλτ. || — ἀνθρακικόν, carbonate, βλ. **ἀνθρακικόν**· || — χλωρικόν, chlorate, βλ. **χλωρικόν**· || — νιτρικόν, azotate, n. m. nitrate, n. m. βλ. **νιτρικόν**· || — θειϊκόν, sulfate, n. m. βλ. **θειϊκόν**· || — ἀγγλικὸν ἢ θειϊκὴ μαγνησία, sulfate de magnésie καὶ sel d'epsom; || — ἀμμωνιακὸν (κοινῶς νισαντίρι), sel ammoniac ἢ muriate d'ammoniaque.

ἅλατα (πληθυντ.) tartre, n. m. καλοῦνται αἱ σχηματιζόμεναι ἀποθέσεις ἐντὸς ἀτμολέβητος ἐκ τῆς ἀτμοποιήσεως τοῦ κοινοῦ ἢ τοῦ θαλασσίου ὕδατος.

ἁλαταποθηκάριος, ου, ὁ· ὁ φύλαξ ἢ ἐπιμελητὴς ἁλαταποθήκης, garde ou intendant d'un dépôt de sel; γενικώτερον δὲ ὁ ἀποθηκάριος, le magasinier. Μετὰ τὴν σύμβασιν περὶ μονοπωλίων κατηργήθη παρ' ἡμῖν ἡ θέσις τῶν ἁλαταποθηκαρίων ὡς περιττὴ καὶ ἀντ' αὐτῆς συνεστήθη διὰ νόμου ἡ θέσις ἐπιστάτου ἁλυκῆς, intendant de saline.

ἁλαταποθήκη, ης, ἡ· dépôt de sel; ἢ grenier à sel.

ἁλατένιος, [δημ.] βλ. ἁλάτινος.

ἁλατερή, ἡ [διάλ. Οἰνόης] = **ἁλατοδοχεῖον** = δοχεῖον τοῦ ἅλατος, salière, n. f. βλ. καὶ ἁλατερόν.

ἁλατερόν, οῦ, τό· [δημ.] ἢ ἁλατοδοχεῖον (τῆς τραπέζης), la salière, n. f. ἡ ἁλατιέρα, saleron, n. m. τοῦ δὲ μαγειρίου καλεῖται saloir ἢ boîte au sel, ἤτοι τὸ κουτὶ ἔνθα τίθεται τὸ ἅλας.

ἁλάτι, τό· [δημ.] (ἐκ τοῦ ἁλάτιον, τό, ὑποκ. τοῦ ἅλας, ατος)· le sel; βλ. καὶ ἅλας· || — μαῦρον (ἀκάθαρτον), sel noir; pousset; || ἐφάγαμε ψωμὶ καὶ ἁλάτι μαζὺ [φρ.], nous avons bien des fois cassé la croûte ensemble; || τὸ φαγὶ αὐτὸ εἶνε εἰς τὸ ἁλάτι του, ce mets est de bon sel; || τὸν ἔκαμε τοῦ ἁλατιοῦ [φρ.] = τὸν ἔδειρε ἀνηλεῶς, ἤτοι τὸν ἐξυλοκόπησε, il l'a assommé; || — πάω στὴν ἁλυκὴ καὶ ξύλα πάω στὸ λόγγο [παροιμ.], porter l'eau à la rivière.

ἁλατιέρα, ας, ἡ· [δημ.] τὸ ἁλατοδοχεῖον, saleron, n. m. μικρὸν ὑάλινον δοχεῖον ἐν ᾧ τίθεται ἅλας καὶ παρατίθεται ἐπὶ τῆς τραπέζης.

ἁλατίζω καὶ **ἁλίζω,** ἀρτύω, πασπαλίζω ἢ ἐπιπάσσω δι' ἅλατος, saupoudrer de sel = saler; καὶ ἐνίοτε μεταφορ. πασπαλίζω ἢ ἐπιπάσσω δι' ἀλεύρου = **ἀλευρόνω**, saupoudrer.

ἁλάτινος, ος ἢ ίνη, ον· καὶ ἁλατένιος, έννια, ένιο· ὁ ἐκ τοῦ ἅλατος κατασκευασμένος, ὁ ἐξ ἅλατος συνιστάμενος, de sel, qui est fait de sel.

ἁλατίσκομαι [διάλ. Οἰνόης] = ἁλατίζομαι.

ἁλάτισμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ἁλατίζειν, action de saler; ὁ ἁλισμός, salage, n. m. καὶ salure, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ ταριχεία, κυρίως τὸ πάστωμα (ἐπὶ κρεάτων), la salaison.

ἁλάτισμαν, τό· [διάλ. Οἰνόης] = **ἁλάτισμα.**

ἁλατιστής, οῦ, ὁ· ὁ ἁλατίζων, le saleur, ἤτοι ὁ ἁλατίζων ἰχθῦς, κρέατα, κλπ.

ἁλατισμένος, η, ον, καὶ

ἁλατιστός, ή, όν· ὁ ἁλίπαστος, ὁ ἁλιστός, ὁ δι' ἅλατος ἐπιπασμένος, salé, ée; ὁ δὲ ἐντὸς ἅλμης τεθειμένος λέγεται saumuré, ée.

ἁλατογόνος, ος, ον· [χημ.] ὁ παράγων ἅλας, halogène.

ἁλατοδοχεῖον, ου, τό· salière, n. f. βλ. ἁλατερόν, ἁλατιέρα· || ἁλατοδοχεῖον ἀργυροῦν, salière d'argent.

ἁλατοζύγιον, ου, τό· pèse-sel, n. m. καλεῖται οὕτω γενικῶς ὄργανον δεικνύον τὴν πυκνότητα τῶν ἁλατούχων διαλύσεων.

ἁλατόμετρον, βλ. ἁλατοζύγιον.

ἁλατοειδής, ής, ές· (ἅλας, εἶδος), salin, ine, ὁ ὅμοιος τῷ ἅλατι, qui ressemble au sel; ὁ τῆς φύσεως τοῦ ἅλατος, qui est de la nature du sel.

ἁλατοπηγεῖον, ου, τό· ἢ ἁλατοπήγιον, τό· ἡ ἁλυκὴ καὶ ἁλική, la saline ἢ marais salant; βλ. ἁλυκή.

ἁλατοπηγία, ας, ἡ· saunage, n. m. ἡ πῆξις, κατασκευὴ τοῦ ἅλατος· c'est le saunage qui fait vivre les habitants de cette ville.

ἁλατοπηγός, ός, όν, καὶ ἁλατοποιός· saunier, n. ὁ πηγνύων ἢ κατασκευάζων ἅλας.

ἁλατοποιέω-ῶ, sauner, πήγνυμι, κατασκευάζω ἅλας· || [χημ.] ἁλατοποιούμενος, salifiable.

ἁλατοποίησις, εως, καὶ

ἁλατοποιΐα, ας, ἡ· salification, n. f. § [ἡ ἐν ταῖς ἁλυκαῖς], salinage, n. m.

ἁλατοποιός, ος, ον· βλ. ἁλατοπηγός.

ἁλατοπωλεῖον, ου, τό· regrat, n. m. τόπος ἐν ᾧ πωλεῖται λιανικῶς τὸ ἅλας.

ἁλατοπώλης, ου, ὁ· ὁ πωλῶν ἅλας, ὁ μεταπράτης ἅλατος, vendeur de sel ἢ trafiqueur de sel ἢ regrattier, ère (= ὁ λιανοπωλητής), ἐπίσης salinier, ère.

ἁλατοπωλία, ας, ἡ· ἁλατεμπόριον, τό,

saunage, n. m. action de faire le saunage; ἡ πώλησις τοῦ ἅλατος, le trafic du sel ἢ la vente du sel, καθὼς καὶ ἡ πρὸς τοῦτο ἄδεια, la permission ou le droit de vendre du sel; || ἐπιδίδομαι τῇ ἁλατοπωλείᾳ, s'adonner au saunage.

ἁλατόμετρον, ου, τὸ (ἢ ἁλμυρόμετρον, τό), pèse-sel, n. m. (ἢ salinomètre, n. m.) ὄργανον παρόμοιον τῷ ἀραιομέτρῳ χρησιμεῦον εἰδικῶς διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀραιότητος τοῦ ἐν τοῖς λέβησι περιεχομένου καὶ πεπυκνωμένου ὡς ἐκ τοῦ ἅλατος θαλασσίου ὕδατος.

ἁλατουλόους, ὁ [Αἰτωλ. ἰδίωμα], ὁ ἁλατολόγος, ἡ ἁλατοθήκη, τὸ ἁλατερόν, salière, n.f.

ἁλατοῦχος, ος, ον (ἅλας, ἔχω), ὁ περιέχων ἅλας, salifère; ἁλατοειδής, salin, ine; ἁλατίζων, salant, e; βλ. καὶ ἁλυκή.

ἀλάτρευτος, ος, ον· ὁ μὴ λατρευόμενος ἢ λατρευθείς, non adoré, ée.

ἁλατώδης, ης, ες· ὁ ἁλατοειδής, ὁ ἔχων τὴν γεῦσιν τοῦ ἅλατος, salin, ine; || γεῦσις ἁλατώδης, goût salin.

ἁλατωρυχεῖον, ου, τό· mine ἢ minière de sel; μέρος ἐν ᾧ ὀρύσσουσι τὸ ὀρυκτὸν ἅλας (sel gemme), ὅπερ εὑρίσκεται ἐν τοῖς σπλάγχνοις τῆς γῆς εἰς κοιτάσματα, εἴτε ἀναμεμιγμένον μετὰ γύψου, ἀργιλικοῦ σχιστολίθου καὶ ἁλατομιγοῦς πηλοῦ, εἴτε καθαρόν, ἤγουν ἀμιγὲς ξένων οὐσιῶν, ἐξορύσσεται δὲ δι' ὑπαιθρίων ἐργασιῶν ἢ διὰ κανονικῶν φρεάτων καὶ στοῶν· βλ. ὀρυχεῖον.

ἀλαφιάζω, μέλ. άσω· [δημ.] φοβίζω, effrayer; παραζαλίζω τινά, ahurir; étourdir; faire perdre la tête.

ἀλαφρόνω, [δημ.] βλ. ἐλαφρόνω.

ἀλαφρός, [δημ.] βλ. ἐλαφρός.

ἀλαφυραγώγητος, ος, ον· ὁ μὴ λαφυραγωγηθείς, non pillé (saccagé, κτλ.).

ἀλαχτόριν, τὸ [διάλ. Οἰνόης]= ὁ ἀλέκτωρ.

ἄλβατρος, ου, ὁ· mouton de cap (albatros)· μέγα θαλάσσιον πτηνὸν ἀπαντώμενον παρὰ τὸ Εὔελπι ἀκρωτήριον (cap de bonne-espérance) εἰς μεγάλας ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἀποστάσεις.

ἄλβυρνος, ὁ [ἰχθ.] ablette, n. f. ἰχθὺς τῶν γλυκέων ὑδάτων χρώματος ἀργυροειδοῦς.

ἄλγεβρα, ας, ἡ· algèbre, n. f. παράγεται ἐκ λέξεων ἀραβικῶν σημαινουσῶν τὴν τέχνην τῶν ἀνακαινισμῶν (art des restaurations), τῶν ἐπανορθώσεων (art des rétablissements) καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὴν τέχνην τῶν λύσεων (art des solutions); || ἄλγεβρα, algèbre, καλεῖται τὸ βιβλίον τὸ πραγματευόμενον τὴν ἀλγεβρικὴν ἐπιστήμην ἥτις εἶνε τὸ μέρος τῶν καθαρῶν μαθηματικῶν, τὸ ἀσχολούμενον ἰδίως εἰς τὰς ἐξισώσεις.

ἀλγεβρικός, ή, όν· algébrique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἄλγεβραν· || τύπος, ἐξίσωσις ἀλγεβρική, formule, équation algébrique; || συνάρτησις ἀλγεβρική, fonction algébrique; || ἀλγεβρικὴ ἀκρίβεια, exactitude algébrique, σημαίνει μεγάλη ἀκρίβεια.

ἀλγεβρικῶς [ἐπίρ.] algébriquement, κατὰ τρόπον ἀλγεβρικόν, ἤτοι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀλγέβρας.

ἀλγεβρίζω, μέλ. ίσω, algébriser, καταγίνομαι εἰς τὴν ἄλγεβραν, παραδίδω ἄλγεβραν· || οἰκείως δὲ καὶ εἰρωνικῶς ἀλγεβρίζω, algébriser, σημαίνει μεταχειρίζομαι τύπους σοφοὺς καὶ πραγματεύομαι λίαν ἐπιστημονικῶς ἀντικείμενόν τι· π. χ. συγγραφεῖς τινες ἔχουσι μεγάλην κλίσιν εἰς τὸ ἀλγεβρίζειν, certains écrivains ont un grand penchant à algébriser.

ἀλγεβριστής, οῦ, ὁ· algébriste, n. m. ὁ γνωρίζων τὴν ἄλγεβραν καὶ ἐκτελῶν ἀλγεβρικὰς πράξεις.

ἀλγεινός, ή, όν (συγκρ. ότερος, ὑπερθετ. ότατος καὶ ποιητ. ἀλγίων, ἄλγιστος) (ἀπὸ τὸ ἄλγος)· 1) ὁ πρόξενος ἄλγους, ὀδύνης, qui cause la douleur; ὀδυνηρός, douloureux, euse; ὁ προξενῶν λύπην, λυπηρός, pénible, affligeant, e; ἀνιαρός, δυσχερής, difficile; πικρός, δριμύς, ὀξύς, cuisant, e; ἀλγεινός, δριμύς, ὀξύς, poignant, e; τὰ ἀλγεινὰ=τὸ κακόν, le mal; 2) ὁ πόνον αἰσθανόμενος, qui sent la douleur; ἐπώδυνος, endolori, e; douloureux, euse; ὁ ὑποφέρων, souffrant, e; ὁ λύπην αἰσθανόμενος, qui sent la peine; ὁ λυπημένος, peiné, ée; affligé, ée; || ἀλγεινότατος, λυπηρότατος, navrant, e.

ἀλγεινῶς, [ἐπίρ. προηγ.] μετ' ὀδύνης, πόνου, ὀδυνηρῶς, douloureusement; μετὰ λύπης, péniblement.

ἀλγέω-ῶ (βλ. ἄλγος), μέλ. ήσω· 1) σωματικῶς αἰσθάνομαι πόνον, éprouver ou sentir de la douleur; endolorer; ὑποφέρω, souffrir; εἶμαι ἀσθενής, être malade ἢ avoir mal; || ἀλγεῖν τὴν κεφαλήν, τὸν δάκτυλον, avoir mal à la tête, au doigt; || ἀλγεῖν ἐξ ὄγκου γαστρός, souffrir d'une enflure du bas-ventre; || ὁ ἀλγῶν, ὁ πονῶν, endolori, e; 2) πνευματικῶς, εἶμαι δύσθυμος, être triste (chagriné); λυποῦμαι, s'affliger; être peiné; être affligé; être douloureusement affecté; αἰσθάνομαι λύπην, avoir du chagrin; || ἀλγεῖν ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων δυστυχήμασι, s'affliger des malheurs de ses amis; || γυναικὸς ἀλγεῖν θάνατον, pleurer la mort d'une femme; || τοὺς ἀκούοντας ἀλγεῖν ποιεῖ = ἐμποιεῖ λύπην, λυπεῖ, il remplit les auditeurs de tristesse; || τὸ ἀλγοῦν=τὸ ἄλγος, ce qui fait mal; ἡ ὀδύνη, la douleur; ἡ λύπη, la peine.

ἀλγηδών, όνος, ἡ (ἀλγέω)· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθ. ἐπὶ αἰσθήματος πόνου (ψυχικοῦ ἢ ἠθικοῦ, moral); συνεπῶς ὁ πόνος, ἡ ὀδύνη, la douleur; ἡ λύπη, la peine; ἡ βάσανος, ἡ ταλαιπωρία, la souffrance; ἡ συμφορά, ἡ δυστυχία, le malheur; ἡ ἀνία, λύπη, la tristesse, affliction, n. f.

ἄλγημα, ατος, τό· ὁ πόνος ἢ τὸ αἴσθημα τοῦ πόνου, douleur ressentie ἢ peine éprouvée.

ἀλγηρός, ά, όν· ὁ πρόξενος πόνου, douloureux, euse.

ἄλγησις, εως, ἡ· τὸ αἴσθημα τοῦ πόνου, la sensation de la douleur.

ἄλγος, εος-ους. τό· 1) πόνος ἐν γένει σώματος καὶ πνεύματος, ἡ ὀδύνη, la douleur ; ἡ λύπη, la peine, le chagrin, la tristesse ; ὁ πόνος, le mal ; 2) ἡ δυστυχία, ἡ συμφορά, le malheur ; ἡ ταλαιπωρία, ἡ βάσανος, la souffrance ; || ἄλγος κεφαλῆς, mal de tête ; § ἄλγος=πόνος, la douleur ; ἐν τῇ χειρουργικῇ καλεῖται τὸ αἴσθημα τοῦ πόνου (sensation de la douleur) τὸ ἐπακολουθοῦν κακώσεις ἢ τραύματα τυχαίως ἢ σκοπίμως (ἐγχείρησις) ἐπενεχθέντα εἰς ἱστοὺς ἢ ὄργανα εὐμοιροῦντα νεύρων.

ἀλγῶ, βλ. ἀλγέω.

ἀλγῶν, οῦσα, οῦν, [μετχ.] ὁ ἔχων ἢ αἰσθανόμενός που ἄλγος, ὁ πονῶν, endolori, e ; βλ. ἀλγέω.

ἀλδεῦδαι, βλ. ἀλδεΰδια.

ἀλδεΰδη, βλ. ἀλδεΰδιον.

ἀλδεΰδια ἢ ἀλδεῦδαι, [χημ.] aldéhydes : καλοῦνται οὕτως ὀργανικαὶ ἑνώσεις σχηματιζόμεναι διὰ μερικῆς ὀξειδιώσεως πρωτοτελῶν πνευμάτων (alcools primaires).

ἀλδεϋδικός, ή, όν· [χημ.] aldéhydique, adj. ἀλδεϋδικὸν καλεῖται κατά τινας χημικοὺς ὀξὺ ἐνδιάμεσον μεταξὺ ὀξικοῦ ὀξέος (acide acétique) καὶ τοῦ ἀλδεϋδίου (aldéhyde). Τὸ ἐπονομασθὲν ἀλδεϋδικὸν ὀξὺ (acide aldéhydique) εἶνε κατὰ τὸν Gerhardt μίγμα ἀλδεϋδίου, ὀξικοῦ ὀξέος καὶ ἄλλων τινῶν ἑνώσεων τῆς ὀξειδιώσεως τοῦ οἰνοπνεύματος.

ἀλδεϋδῖναι, αἱ· aldéhydines, n. f. pl. [χημ.] ἐκλήθη οὕτως ὑπὸ τοῦ Ladenburg σειρὰ βάσεων ἀπολαμβανομένη τῇ ἐπενεργείᾳ τῶν ἀρωματικῶν ἀλδεϋδίων aldéhydes aromatiques ἐπὶ τῶν διαμιακῶν, diamines.

ἀλδεΰδιον ἢ ἀλδεΰδη, aldéhyde, n. f. ὑγρὸν πτητικόν, διαπεραστικῆς καὶ πνιγηρᾶς ὀσμῆς, παραγόμενον δι' ὀξειδιώσεως τοῦ οἰνοπνεύματος· || ὀξικὴ ἀλδεΰδη, aldéhyde acétique; || βενζοϊκὴ ἀλδεΰδη, aldéhyde benzoïque; || μυρμηκικὴ ἀλδεΰδη, aldéhyde formique.

ἀλδεϋδῶδες, τό· aldehydade, n. m. σῶμα σύνθετον παραγόμενον ἐκ τῆς ἐπενεργείας τῆς ἀλδεΰδης ἐπὶ βάσεώς τινος.

ἀλέθω, ἀλήθω, ἀλευροποιέω, réduire en farine, moudre ; βλ. ἄλεσις· || ἀλέθω σῖτον, moudre du blé ; (παρ. δημ.) «ἀλέθη ὁ μύλος του» ἔχει ὀδόντας καὶ στόμαχον ὑγιῆ.

ἀλείβω, [δημ.] βλ. ἀλείφω.

ἀλείαντος, ος, ον· ὁ μὴ λειανθείς, στιλβωθείς, non lissé, ée ; non poli, e (α, λειαίνω), etc. qu'on ne peut lisser ou polir.

ἄλειμμα, ατος, τό· (ἀλείφω)· 1) τὸ ἀλείφειν (ἢ ἄλειψις) ἢ χρίειν (χρίσις) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν ἢ χρίειν, l'action d'oindre (d'enduire; de graisser), ἤτοι ἡ ἄλειψις, ἡ χρίσις, l'onction ; || ἄλειμμα τοίχου (τὸ σουβάδισμα), ravalement d'un mur ; βλ. ἐπίχρισις· || ἄλειμμα τροχῶν ἁμάξης, κτλ. διὰ λίπους, ἤτοι λίπανσις, graissage, n.m; 2) ἄλειμμα (τὸ πρᾶγμα)= ἡ ἀλοιφή, l'onguent, n. m ; τὸ ἐπάλειμμα, l'enduit ; ἐν τῷ ναυτικῷ, galipot, n. m ; ἡ ἀλοιφή, τὸ ἐκ πίσσης χρίσμα τῶν πλοίων· βλ. ἐπάλειμμα· ἐπίσης στέαρ ἢ ἄλειμμα τῶν πλοίων καλεῖται flore, n. m. Ἀλείμματα λέγονται γενικῶς ἐλαιώδεις λιπαραὶ οὐσίαι, χρησιμεύουσαι πρὸς ἄλειψιν τροχῶν, μηχανῶν κτλ. ἵνα ἐλαττώσωσι τὴν ἐκ τῆς τριβῆς ἀπώλειαν καὶ τὴν ἐκ τῆς θερμάνσεως βλάβην, ζωϊκῆς καὶ φυτικῆς καταγωγῆς ὡς εἶνε τὰ διάφορα ἔλαια, huiles ; τὸ λίπος, la graisse ; τὸ στέαρ, le suif ; τὸ ὀξύγγιον, l'axonge ou sain-doux ; (βλ. λέξεις)· ἅτινα καλοῦνται ἀλείμματα· || ἄλειμμα κίτρινον διὰ λαμπάδας, suif jaune à chandelles ; || ἄλειμμα λευκὸν διὰ λαμπάδας, suif blanc à chandelles ; || ἄλειμμα διὰ σάπωνα, suif à savon.

ἀλειμματένιος, [δημ.] στεάτινος, fait de suif.

ἀλειμματιάρις, ρα (καὶ ρισσα), ιν· [διάλ. Οἰνόης] = λιπαρός, λιπώδης, παχύς, gras, grasse ; «-ιν κρέας», «-ρις ἄνθρωπος»=gros.

ἀλειμματοδοχεῖον, τό· godet (m) à graisse, ἤτοι δοχεῖον ἐν ᾧ τίθεται ἄλειμμα· ἐπίσης boîte à graisse, ἤτοι πυξὶς ἐν ᾗ τίθεται ἄλειμμα· βλ. καὶ ἄλειπτρον.

ἀλειμματοδόχη, ης, ἡ· εἰς τὰ σιδηροδρομικὰ ὀχήματα καὶ ἐν γένει τὰς μηχανὰς καλεῖται οὕτως ἡ πυξὶς ἢ τὸ μέρος ἔνθα τίθεται τὸ ἄλειμμα, porte-boîte à graisse ἢ boîte à graisse.

ἀλειμματοθέτης, ὁ· graisseur, n. m ; λιπαντής.

ἀλειμματοκέρι, τό· καὶ ξυγγοκέρι· καὶ ἀλειμματοκήριον· κερὶ ἀπὸ ἄλειμμα, chandelle de suif, ἤτοι λαμπὰς στεατίνη, πεποιημένη ἐκ στέατος· βλ. λαμπὰς καὶ κηρίον· τὰ ἀλειμματοκήρια κατασκευάζονται ἐκ διαφόρων λιπαρῶν οὐσιῶν ἀποκαθαιρομένης τῆς στεαρίνης αὐτῶν ἀπὸ τῆς μὴ εὐφλέκτου γλυκερίνης διὰ διαφόρων χημικῶν ἐργασιῶν· αἱ κοινότεραι τοιαῦται οὐσίαι εἶνε τὸ στέαρ τῶν οἰκοσίτων ζώων, διάφορα ἔλαια, τὸ λίπος τῆς φαλαίνης (spermaceti =σπέρμα κήτους ἐξ οὗ καὶ τὸ κοινὸν παρ' ἡμῖν σπερματσέτα= ἀλειμματοκήρια).

ἀλειπτήρ, ῆρος, ὁ· τὸ δι' οὗ ἀλείφουσι· ἐκ τούτου ἀλειπτὴρ = brosse à coller, ἐκ τοῦ ἀλείφω, δι' οὗ ἀλείφουσί τι διὰ κολλητικοῦ ἐπαλείμματος ἢ ἐπιχρίσματος· βλ. καὶ χριστήρ.

ἀλείπτης, ου, ὁ· graisseur, n. m. βλ. λιπαντής.

ἄλειπτρον, ου, τό· brosse (f) à graisse ; ψήκτρα δι' ἧς ἀλείφουσί τι, ἤτοι ἡ στεατοψήκτρα, π. χ. ἡ διὰ τὸν ὁπλισμὸν ἐν γένει χρησιμεύουσα· § ἄλειπτρον, τὸ διὰ τὰς ἀλοιφὰς ἐν γένει σκεῦος, boîte à graisse, ἢ boîte à suif, ὅπερ συνήθως ἀλειμματοδοχεῖον καλεῖται· § παρὰ τοῖς σιδηροδρομικοῖς ἄλειπτρον, boîte à graisse ἢ boîte à suif, καλεῖται λιπαντικὸν δοχεῖον ἢ θήκη λιπαντική, εὑρισκομένη κάτωθεν τῶν σιδηροδρομικῶν ὀχημάτων· βλ. καὶ πλὰξ προφυλακτήριος· || ἄλειπτρον εὐθυντηρίας εἰς τὰ σιδηροδρομικὰ ὀχήματα, boîte de glissière.

ἀλειτούργητος, ος, ον· ὁ μὴ μεταβὰς εἰς τὴν λειτουργίαν (τῆς ἐκκλησίας), qui n'a pas été à la messe ; || ἐπὶ [νεκροῦ] δι' ὅντινα δὲν

ἔκαμον ἐκκλησιαστικὴν λειτουργίαν, pour le quel on n'a pas fait dire une messe.

ἀλείφκομαι [διάλ. Οἰν.] = ἀλείφομαι, χρίομαι, βλ. **ἀλείφω**.

ἀλείφω, μέλ. ἀλείψω, ἀόρ. ἤλειψα, παραχ. ἐνερ. ἤλοιφα καὶ ἀλήλιφα, παθ. ἀλήλιμμαι καὶ ἀλλήλειμμαι, μετοχ. ἠλειμμένος, ἀόρ. ἠλείφθην· χρίω μὲ ἄλειμμα, μὲ ἐπάλειμμα, enduire ἤτοι couvrir d'un enduit quelconque ; κονιάω-ῶ, crépir ; γυψόω-ῶ, plâtrer ἢ enduire de plâtre ; ψιμμυθιῶ, farder, κτλ. συνηθέστερον ὅμως χρίω (ἰδίως δι' ἐλαίου) oindre ; λιπάζω, graisser; || χρίω μύροις, parfumer d'essences ; || — μεταφορικῶς παρορμῶ, διεγείρω, exciter, encourager ; || χρίω ἢ ἀλείφω (ἐπαλείφω) τοῖχον [διὰ κονιάματος, ἐπιχρίσματος], ravaler (crépir, plâtrer) un mur ; βλ. ἐπίχρισις, ἐπάλειψις, ravalement ; || ἀλείφω ψωμὶ μὲ βούτυρον, étendre du beurre sur le pain; || ἀλείφω μὲ ξύγγι, graisser, βλ. καὶ λιπάζω· || ἀλείφω, χρίω διὰ λίπους πλοῖον, suager un vaisseau, καὶ παθ. se suager, π. χ. πλοῖον ὅπερ δέον νὰ ἀλειφθῇ, vaisseau qui doit se suager ; ἐπίσης ἀλείφω πλοῖον, donner le flore; βλ. ἄλειμμα· || ἀλείφω τὸ ψητόν, arroser le rôti ; || αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἀλείφεται, cette femme se farde ; § ἀλείφομαι, se graisser ; μύροις χρίομαι, se parfumer; ψιμμυθιοῦμαι, se farder.

ἄλειψις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν, χρίειν, action d'enduire, de graisser ou d'oindre, ἤτοι le graissage, onction, n. f. βλ. καὶ **ἄλειμμα**.

ἀλεκατέα, ἡ [διάλ. Καρπάθ.] = ἡ ἠλακάτη.

ἀλεκτοριδώδης, ὁ καὶ ἡ [ζῳολ.], gallinacé ; alectoride.

ἀλεκτορίς, ίδος, ἡ· νέα ὄρνιθα, νέα κόττα· jeune poule ; poulette, n. f.

ἀλεκτορίσκος, ου, ὁ· πετειναράκι, jeune coq.

ἀλεκτοροειδής, ής, ές· ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἀλέκτορα, qui ressemble à un coq ; galliforme. Ἐν τῇ ζῳολογίᾳ **ἀλεκτοροειδῆ** (galliformes) καλοῦνται πτηνὰ χερσαῖα μεγέθους μεγίστου ἢ μέσου, ὧν τὸ σῶμα εἶνε συνεσταλμένον, αἱ πτέρυγες βραχεῖαι καὶ κυκλοτερεῖς, τὸ ῥάμφος ἰσχυρόν, κεκαμμένον ὀλίγον πρὸς τὸ ἄκρον, αἱ κνῆμαι πτερωταί, οἱ ἐμπρόσθιοι δάκτυλοι συνηνωμένοι διὰ μεμβράνης καὶ ἡ οὐρὰ λίαν ἀνεπτυγμένη φέρουσα πολλὰ πηδαλιώδη πτερά.

ἀλεκτορομαχία, ας, ἡ· combat de coqs.

ἀλεκτοροφωνία, ας, ἡ ἢ ἀλεκτροφωνία· τὸ φώνημα ἢ λάλημα τοῦ ἀλέκτορος (πετεινοῦ), le chant du coq.

ἀλέκτορος βάδισμα, tic, n.m. marche du coq; ὑπάρχουσιν ἵπποι οἵτινες κατὰ τὴν κίνησίν των ὑψοῦσι καὶ καταβιβάζουσι τὸν ἕνα ἢ καὶ ἀμφοτέρους τοὺς ὀπισθίους πόδας σπασμωδικῶς καὶ μετά τινος ταχύτητος, βαδίζοντες ὡς ὁ ἀλέκτωρ. Τὸ τοιοῦτον βάδισμα εἶνε ἐλάττωμα, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ ἵππος φαίνεται διαρκῶς χωλαίνων, ἀφ' ἑτέρου δὲ παρακωλύεται ἀπὸ τοῦ νὰ βαδίζῃ ταχέως· τὸ ἐλάττωμα τοῦτο συνίσταται εἰς νευρικήν τινα ἀνίατον πάθησιν τῶν καμπτήρων τενόντων τοῦ ποδός· βλ. **σπασμοποδίζειν.**

ἀλεκτρύαινα, ης, ἡ (θηλ. τοῦ ἀλεκτρυών)· ἡ ὄρνις, la poule (λατ. gallina).

ἀλεκτρυών, όνος, ὁ· καὶ μεταγεν. ἀλέκτωρ, ορος, ὁ· ὁ πετεινός, le coq.

ἀλέκτωρ, βλ. ἀλεκτρυών.

ἀλέμ, alem, n. m. αὐτοκρατορικὴ σημαία τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας.

ἀλεξάνεμος, ος, ον καὶ ἀλεξήνεμος, ος, ον· ὁ τὸν ἀέρα ἀπωθῶν, qui chasse le vent ; ὁ ἀπὸ τὸν ἄνεμον προφυλάσσων, qui préserve du vent ; paravent, n. m. καὶ contrevent, n. m ; || [οὐσ. οὐδ.] ἀλεξήνεμον, τό, abat-vent, n. m. καλεῖται προστέγασμα προφυλάσσον ἀπὸ τὸν ἄνεμον· ἐπίσης **ἀλεξήνεμον**, paravent, n.m. κοινῶς τὸ παραβάνι, καλεῖται ἔπιπλον ἀποτελούμενον ἐκ πλαισίων πτυσσομένων ἐφ' ὧν εἶνε τεταμένον ὕφασμα ἢ χάρτης· τίθεται πρὸ τῶν θυρῶν, παραθύρων, κλινῶν, κτλ. πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου.

ἀλεξήνεμος, βλ. ἀλεξάνεμος.

ἀλεξήλιον, τό· ἀντικείμενον τῆς ἐξωτερικῆς περιβολῆς τοῦ ἀνθρώπου χρήσιμον πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, κοινῶς ἡ ὀμπρέλλα, ombrelle, n.m. καὶ ἰδίως le parasol. Τὸ ἀπὸ τῆς βροχῆς προφυλάσσον παρόμοιον ἀντικείμενον καλεῖται **ἀλεξιβρόχιον** καὶ **ἀλεξίβροχον** parapluie, n. m. Ἐν τῷ ἐμπορίῳ κατασκευάζονται τὰ λεγόμενα γαλλιστὶ en-tout-cas (διὰ πᾶσαν περίστασιν), ὧν ἡ χρῆσις εἶνε διττή, ἤτοι διὰ τὸν ἥλιον καὶ διὰ τὴν βροχήν.

ἀλεξητήριος, ος καὶ α, ον καὶ ἀλεξιτήριος· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀπώθησιν ἢ πρὸς ὑπεράσπισιν, qui sert à repousser ou à défendre ; συνεπῶς ὁ **ὑπερασπίζων** (ἢ ὑπερασπιστής, le défenseur), ὁ προστατεύων, προστάτης (protecteur, trice), ἢ ὁ προφυλάσσων, προφυλακτικὸς (préservateur, trice) ; || [οὐδ. οὐσ.] **ἀλεξητήριον**, τό· καλεῖται τὸ προκάλυμμα, abri, n. m. ἡ ὑπεράσπισις, la défense; τὸ προφυλακτικόν, préservatif, ive ; τὸ φυλακτὸν (ἀβάσκαντον), amulette, n. f ; || ἐπὶ ἰατρικῶν (φαρμάκων), ἀλεξητήριον=préservatif; ἐπίσης καὶ αὐτὸ τὸ φάρμακον=remède ; || — φάρμακον, remède préservatif.

ἀλεξιβόλιον, τό· [ὀχυρ.] pare-balles, n. m. ὅπερ καὶ **ἀλεξίθραυσμα** = θραυσματοδόχη (pare-éclats) καλεῖται, εἶνε εἶδος διαχώματος (traverse) προωρισμένου ἁπλῶς νὰ προφυλάττῃ ἀπὸ τὰ ἐκ τῶν βλημάτων θραύσματα. Ἐν τῇ χαρακωτικῇ τοῦ πεδίου (fortification de campagne) κατασκευάζονται ὑπὸ κοφίνων (gabions), ἐκ βυτίων (tonneaux) ἢ καὶ ἐκ γαιῶν μόνον. Ἐν τῇ τειχιστικῇ (fortification permanente) αἱ θραυσματοδόχαι εἶνε διαχώματα (traverses) μὴ ὑπερβαίνοντα τὰς ὑπερασπιστρίας.

ἀλεξιβόρβορον, τό· garde-crotte, n. m. καλοῦνται οὕτω τεμάχια δέρματος ἢ ἐλάσματος τιθέμενα ἄνωθεν τῶν τροχῶν ἁμαξῶν, ποδηλάτων, κτλ. ἵνα προφυλάσσωσι τὰ ἄτομα ἀπὸ

τὴν συμπαρασυρομένην καὶ ἐκσφενδονιζομένην ὑπὸ τῶν τροχῶν λάσπην· τὰ τῶν ἁμαξῶν καλοῦνται κοινῶς πτερά.

ἀλεξιβρόχιον, τό· βλ. ἀλεξίβροχον.

ἀλεξίβροχος, ος, ον· imbrifuge, adj. ὁ μὴ ὑπὸ τῆς βροχῆς διαπερώμενος, impénétrable à la pluie=ἀδιάβροχος· ‖ ὕφασμα ἀλεξίβροχον (ἀδιάβροχον), toile imbrifuge.

ἀλεξίβροχον, τό· parapluie, n. m. βλ. ἀλεξήλιον.

ἀλεξίκακος, ος, ον· ὁ τὸ κακὸν ἀποκρούων ἢ ἀποτρέπων, qui éloigne (repousse, ἢ ἐξορκίζων=conjure) le mal; ὑπερασπιστής, défenseur; προφυλακτικός, préservatif, ive; ὁ προστάτης, ὁ ἀρωγός, tutelaire, adj. ‖ οἱ ἀλεξίκακοι=οἱ καλοὶ δαίμονες=τὰ καλὰ πνεύματα, les bons génies. Ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἐν Ἀθήναις ἐτιμᾶτο ὡς ἀλεξίκακος ὁ Ἀπόλλων, διότι ἔπαυσεν ἐκ Δελφῶν κατὰ μαντείαν τὸν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου λοιμόν.

ἀλεξικεραύνιον, τό· ἢ ἀντικεραύνιον, συνηθέστερον ἀλεξικέραυνον, paratonnerre.

ἀλεξικέραυνον, ου, τό· paratonnerre. n. m. ὄργανον ἐφευρεθὲν περὶ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ 18ου αἰῶνος, προωρισμένον νὰ προφυλάσσῃ τὰ κτίρια ἀπὸ τὸν κεραυνόν. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ῥάβδον (tige du paratonnerre), ἥτις φέρει τὴν ἀκίδα (cône ou pointe du paratonnerre, τὸ αἰχμηρὸν μέρος), καὶ τὸν κεραυναγωγὸν (conducteur de paratonnerre ou barre de conduit ou chaine de paratonnerre) ἢ ἁπλῶς ἀγωγός· βλ. καὶ κεραυναγωγός. Τὸ ὕψος τῆς ῥάβδου κανονίζεται ἐκ τοῦ νόμου τῆς φυσικῆς ὅτι «ἓν ἀλεξικέραυνον καλύπτει κυκλοτερῆ τινα ἐπιφάνειαν ἀκτῖνος ἴσης πρὸς τὸ διπλάσιον τοῦ ὕψους του». Ἡ φυσικὴ μᾶς διδάσκει ὅτι εἶνε προτιμότερον διὰ τὴν προφύλαξιν δοθείσης ἐπιφανείας νὰ μεταχειρισθῶμεν πολλὰ μικρὰ ἀλεξικέραυνα ἢ ὀλίγα μεγάλα, τούτου ἕνεκα δὲν ὑπερβαίνουσιν ἐν τῇ πράξει τὸ ὕψος τῶν 5 καὶ 6 μέτρων. Τὸ ὕψος τοῦτο ἐπιτρέπει 20 μέτρων ἀπόστασιν μεταξὺ δύο ἀλεξικεραύνων. Αἱ ῥάβδοι (tiges) εἶνε σιδηραῖ, ἔχουσαι εἰς μὲν τὴν βάσιν αὐτῶν διάμετρον ἢ πλευρὰν 0 μ. 05-0 μ. 06, εἰς δὲ τὸ ἄνω μέρος 0 μ. 023· οὕτως ἡ διατομὴ τῶν ῥάβδων δύναται νὰ ἦνε κυκλικὴ ἢ τετράγωνος. Τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου φέρει ἀκίδα (pointe), ἥτις ἂν ἦτο ἐκ σιδήρου θὰ κατεστρέφετο ταχέως, τούτου ἕνεκα πρὸ ἐτῶν κατεσκεύαζον ταύτην ἐκ λευκοχρύσου, ἀλλ' ἀνεγνώρισαν κατόπιν, ὅτι ὁ κεχρυσωμένος χαλκὸς εἶνε ἐπίσης καλὸς καὶ λίαν οἰκονομικώτερος, διὰ τοῦτο ἡ χρῆσις αὐτοῦ κατέστη σήμερον γενική. Ὁ ἀγωγὸς (conducteur) προσκολλᾶται εἰς τὸ κατώτερον μέρος τῆς ῥάβδου, οὕτω δὲ ὁ κεραυνὸς ἀκολουθεῖ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀγωγοῦ καὶ οὐχὶ τὴν τῆς στέγης. Προτιμότερον πάντων τῶν μετάλλων διὰ τοὺς ἀγωγοὺς εἶνε ὁ χαλκός, ἀλλ' εἶνε δαπανηρός, τούτου ἕνεκα γίνεται πάντοτε χρῆσις τοῦ σιδήρου. Ἡ πρώτη συνθήκη ἣν πρέπει νὰ ἐκπληροῖ πᾶς ἀγωγός, εἶνε νὰ μὴ παρουσιάζῃ διακοπὴν συνεχείας. Διὰ τὰς ἁπλᾶς οἰκοδομάς, ὁ ἀγωγὸς δύναται νὰ γείνῃ ἐξ ἑνὸς μόνον τεμαχίου, ἀλλ' ὅταν πρέπει νὰ διέλθῃ διαφόρους γωνίας, εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ θέσωμεν πολλὰ τεμάχια, ἐκτὸς ἐὰν κάμωμεν χρῆσιν καλῶν συναρμολογημάτων. Τὸ προτιμότερον τούτων εἶνε κύλινδρός τις κοχλιοφόρος δεχόμενος ἐσωτερικῶς τὰ ἄκρα τῶν πρὸς ἕνωσιν τεμαχίων τοῦ ἀγωγοῦ· πρὸς μεγαλειτέραν ἐπιβεβαίωσιν τῆς ἐπαφῆς δύναταί τις νὰ παρεμβάλλῃ μικρὸν παράκυκλον (rondelle, στρογγύλην πλάκα) ἐκ κρατερώματος (bronze). Ὁ ἀγωγὸς κρατεῖται εἰς ἀπόστασιν 0 μ. 15 ἕως 0 μ. 20 ἀπὸ τῆς οἰκοδομῆς διὰ μικρῶν δικράνων (fourches) ἀπεχόντων κατὰ 3 μέτρα, φθάνων δὲ εἰς τὸ ἔδαφος εἰσέρχεται ἐντὸς μικροῦ ὀχετίσκου σχηματιζομένου ὑπὸ πλίνθων καὶ πεπληρωμένου ἀνθρακιᾶς (braise) εἰς βάθος 6 ἕως 7 μέτρων καὶ 0 μ. 50 ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους· ἀφοῦ ὁ ἀγωγὸς διέλθῃ τὸν εἰρημένον ὀχετίσκον κατέρχεται κατακορύφως ἐντὸς τοῦ ἐδάφους μέχρις ὅτου ἓν μέτρον τοὐλάχιστον αὐτοῦ νὰ εὑρίσκηται ἐν διαρκεῖ ὑγρασίᾳ καὶ ἐκεῖ διακλαδοῦται ἐπὶ τοσούτῳ μεγαλείτερον ἀριθμὸν κλάδων, ὅσῳ σκληρότερον εἶνε τὸ ἔδαφος. Ἂν τυχὸν ὑπάρχῃ φρέαρ, εἶνε προτιμότερον νὰ καταβιβάσωμεν ἐν αὐτῷ τὸν ἀγωγόν· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀρκεῖ μία διακλάδωσις ἐκ 4 μόνων κλάδων. Αἱ ἀλλαγαὶ τῶν διευθύνσεων τοῦ ἀγωγοῦ γίνονται διὰ καμπυλότητος, καθότι ἂν ὁ σιδηρουργὸς διπλώσῃ τὸν ἀγωγὸν πρὸς σχηματισμὸν γωνιῶν θέλουσι παραχθῇ ῥήγματα σχεδὸν ἀόρατα. Τὸ ἀλεξικέραυνον τίθεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς στέγης, ἂν δὲ ὑπάρχωσι πολλὰ κατὰ μῆκος τῆς κορυφῆς, συνδέονται μεταξύ των δι' ἑνὸς ἀγωγοῦ, οὗτος δὲ συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ ἐδάφους δι' ἄλλων ἀγωγῶν, 2 τοὐλάχιστον διὰ 3 ἀλεξικέραυνα. Ὅλα τὰ μεταλλικὰ μέρη τῆς οἰκοδομῆς πρέπει νὰ συγκοινωνῶσι μετὰ τῶν διαφόρων τούτων ἀγωγῶν. Τὸ ἀλεξικέραυνον, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμόν του πρέπει νὰ διατηρῆται ἐν καλῇ καταστάσει. Πρὸς τοῦτο χρωματίζουσιν αὐτὸ διὰ τριῶν στρωμάτων χρώματος καὶ ἐξετάζονται συχνάκις, ἰδίως μετὰ τὰς βροχάς, τὰ συναρμολογήματα καὶ λοιπὰ μέρη ἵνα μή τι τούτων ὀξειδωθῇ. Διὰ κακῶς διατηρουμένου ἀλεξικεραύνου προκαλοῦσι τὸν κίνδυνον τοῦ κτιρίου, διότι τοῦτο ἑλκύει τὸν κεραυνὸν καὶ δὲν ὁδηγεῖ κατόπιν αὐτὸν εἰς τὸ κοινὸν δοχεῖον, τὴν γῆν. Ἂν ἡ οἰκοδομὴ ἡ ὡπλισμένη δι' ἀλεξικεραύνου περιλαμβάνῃ πολλὰ μεταλλικὰ τεμάχια, ὡς πλάκας μολύβδου ἢ ἄλλων μετάλλων ἐν τῇ κορυφῇ τῆς στέγης, ὑδρορρόας μεταλλικὰς ὑπὸ τὸ γεῖσον (gouttières sous corniche), μακρὰ ἐλάσματα σιδηρᾶ ἐξασφαλίζοντα τὴν στερεότητα τοῦ τοίχου ἤτοι συνοχεῖς (tirants) φέροντας εἰς τὸ ἄκρον ἀγκύρας (ancres), κτλ. εἶνε ἀναγκαῖον νὰ συγκοινωνῶσιν ὅλα ταῦτα μετὰ τοῦ ἀγωγοῦ τοῦ ἀλεξικεραύνου, ἀρκοῦσι δὲ διὰ τὴν συγκοινωνίαν αὐτῶν ῥάβδοι σιδηραῖ, 8-10 χιλιοστομέτρων πλευρᾶς ἢ διαμέτρου. Ἂν ἡ ῥηθεῖσα συγκοινωνία δὲν λάβῃ χώραν καὶ εἰς τὸν ἀγωγὸν ὑπάρξῃ ἔστω καὶ ἡ ἐλαχίστη διακοπὴ συνε-

χείας, ἢ δὲν συγκοινωνῇ ἐλευθέρως μετὰ τοῦ ἐδάφους, ὁ κεραυνὸς φθάσας μέχρι σημείου τινὸς διὰ τοῦ ἀγωγοῦ, ἐγκαταλείπει αὐτὸν καὶ λαμβάνει τὴν διεύθυνσιν τῶν ῥηθέντων μεταλλικῶν τεμαχίων· ἕνεκα τῆς εἰρημένης αἰτίας πλεῖστα δυστυχήματα ἔχουσι συμβῇ, διὰ τοῦτο δέον νὰ καταβάλληται μεγίστη προσοχὴ καὶ ἔλεγχος διὰ τὴν τήρησιν τῆς καλῆς συνεχείας καὶ τῆς ἐλευθέρας μετὰ τοῦ ἐδάφους συγκοινωνίας. Κατόπιν πολλῶν παρατηρήσεων ἐξάγεται ὅτι, ἓν ἀλεξικέραυνον καλῶς ἐγκατεστημένον μεθ' ἑνὸς ἀγωγοῦ 4 μόνον χιλιοστομέτρων διαμέτρου, συγκοινωνοῦν καταλλήλως μετὰ τοῦ ἐδάφους, ἀρκεῖ διὰ τὴν ἐκροὴν τῶν ἠλεκτρικῶν νεφῶν, χωρὶς νὰ τακῇ, ὅταν δὲ ἡ οἰκοδομὴ καταστρέφηται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον τοῦτο δεικνύει ὅτι ὑπάρχει ἔλλειψις συνεχείας τοῦ ἀγωγοῦ ἢ ἔλλειψις συγκοινωνίας μετὰ τοῦ ἐδάφους. Χάριν μεγαλειτέρας ἀσφαλείας δίδουσι συνήθως εἰς μὲν τοὺς σιδηροῦς ἀγωγοὺς διάμετρον 2 ἑκατοστομέτρων, εἰς δὲ τοὺς χαλκίνους 1 ἑκατοστομέτρου. Ὁ διὰ τὰ ἀλεξικέραυνα εἰδικὸς Ἄγγλος Presce, δέχεται ὅτι ἓν σύρμα 6 μόνον χιλιοστομέτρων διαμέτρου ἀρκεῖ πρὸς προφύλαξιν μιᾶς κοινῆς οἰκοδομῆς. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ἀλεξικεραύνων οὐδεμία δυσκολία παρουσιάζεται· εἷς ἁπλοῦς ἐργάτης δύναται νὰ ἐγκαταστήσῃ ἓν ἀλεξικέραυνον, ἡ διατήρησις ὅμως αὐτοῦ δέον νὰ ἐπιβλέπηται μετὰ προσοχῆς. Ἐν Παρισίοις ἐδέχθησαν κατ' ἀρχὴν τὸ σύστημα ὅτι δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ διοχετεύηται ὁ ἀγωγὸς ἐντὸς φρέατος, ἀρκεῖ νὰ δύνηταί τις εὐκόλως νὰ προσκολλήσῃ τὸν ἀγωγὸν εἰς ἕνα ὑδραγωγὸν σωλῆνα τῆς πόλεως, ἡ δὲ προσκόλλησις νὰ γίνῃ μετὰ μεγίστης προσοχῆς κεκαλυμμένης ὑπὸ ὄγκου μολύβδου. Ἐν Βρυξέλλαις εἰς πολλὰς κοινὰς οἰκίας συνεκοινώνησαν τοὺς ἀγωγοὺς μετὰ τῶν κοινῶν σωλήνων τοῦ ὑδραγωγείου. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὑπάρχει φρέαρ τι μετὰ σωλῆνος ἀντλίας, δυνάμεθα νὰ προσκολλήσωμεν τὸν ἀγωγὸν ἐπὶ τοῦ σωλῆνος τούτου. Εἰς τὰς πυριτιδαποθήκας, εἴτε κατασκευασθῶσιν αὗται ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, εἴτε ἄνωθεν αὐτοῦ ἡ τοποθέτησις ἀλεξικεραύνων εἶνε ἀναγκαιοτάτη· ἂν τεθῇ μεταλλικὴ στέγη μετὰ μεταλλικῶν ζευκτῶν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπάρχωσι καὶ μεταλλικὰ τεμάχια, ὡς στῦλοι λ. χ. δι' ὧν νὰ συγκοινωνῇ ἡ στέγη μετὰ τοῦ ἐδάφους· ‖ ἐν τοῖς πλοίοις τὸ ἀλεξικέραυνον (paratonnerre) εἶνε μεταλλικὴ ῥάβδος ἀπολήγουσα εἰς ἀκίδα, ἰδίως ἐκ πλατίνης, τοποθετουμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ἱστῶν πρὸς προφύλαξιν τοῦ πλοίου ἀπὸ τῶν ἀποτελεσμάτων κεραυνοῦ, καὶ συγκοινωνοῦσα μετὰ τῆς θαλάσσης διὰ **κεραυναγωγοῦ** (chaîne de paratonnerre)· βλ. κεραυναγωγός.

ἀλεξίπτωτον, ου, τό· parachute, n. m. συσκευὴ τῇ βοηθείᾳ τῆς ὁποίας ὁ ἀεροναύτης δύναται νὰ καταβαίνῃ ἀσφαλῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐγκαταλείπων τὸ ἀερόστατόν του· εἶνε εἶδος μεγάλου ἀλεξιβρόχου, ἄνευ λαβῆς, ἀπὸ τῆς περιφερείας τοῦ ὁποίου κατέρχονται σχοινία καὶ ἐξ ὧν κρέμαται μικρὸς κάλαθος ἐκ λύγου, ἐν ᾧ ἐμβαίνει ὁ ἀεροναύτης.

ἀλεξιπύρετον, ου, τό· τὸ ἀποδιῶκον τὸν πυρετόν, τὴν θέρμην, fébrifuge, n. m.

ἀλεξίπυρον, τὸ καὶ ἀλεξίφλογον, τό· écran, n. m. τεμάχιον ὀρθογωνίου χαρτονίου ἢ πλαίσιον μετὰ τεταμένου ὑφάσματος, χρησιμεῦον ὅπως προστατεύῃ κατὰ τῆς θερμότητος τῆς πυρᾶς ἢ τῆς φλογός· ‖ ἐπίσης —, écran. καλεῖται μεταλλικὴ πλάξ, τιθεμένη πρὸ φανοῦ πλοίου ἢ φάρου, πρὸς περιορισμὸν τῆς ἐντάσεως τοῦ φωτός· § —, garde-feu, n. m. καλεῖται μέρος τοῦ **πυρεκβολίου**, (batterie) (βλ. λέξιν) τῶν παλαιοτέρων ὅπλων.

ἀλεξίπυρος, ος, ον· ὁ πυρίμαχος, réfractaire, adj.

ἀλεξιτήριος, τό· βλ. ἀλεξητήριος.

ἀλεξιτρόχιον, τό· heurtoir, n. m. δοκὸς τιθεμένη ἔμπροσθεν τῆς κλίνης (plate-forme) τοῦ πυροβόλου, περιορίζουσα τοὺς τροχοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ προχωρήσωσι καὶ συνεπῶς νὰ φθείρωσι τὸ προπέτασμα τοῦ πυροβολείου.

ἀλεξιφάρμακον, τό· τὸ χρησιμεῦον ὡς ἀντιφάρμακον ἢ ὡς ἀντίδοτον κατὰ τοῦ δηλητηρίου, qui sert de contre-poison ; τὸ ἀντιφάρμακον, contre-poison, n. m ; τὸ ἀντίδοτον, antidote, n. m ; τὸ ἐπικούρημα, τὸ φυλακτήριον (ἐν γένει), préservatif, ive ; καὶ ἐν γένει τὸ φάρμακον, remède, n. m ; ‖ δυνάμεις ἀλεξιφάρμακοι, des forces préservatives.

ἀλεξίφλογον, τό· βλ. ἀλεξίπυρον, écran, n. m.

ἀλεπίδωτος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων λέπια, qui n'a point d'écailles, non écailleux, inécailleux.

ἀλεποτόμαρον, τό· [δημ.] δέρμα τῆς ἀλεποῦς, peau de renard.

ἀλεποῦ, ἡ· [δημ.] renard, n. m. καὶ ἀλωποῦ, ἀλεποὺ ἢ ἀλπού, βλ. ἀλώπηξ· [μεταφ.] ὀνομάζεται ὁ πονηρὸς καὶ πανοῦργος ἄνθρωπος· παροιμίαι : «Ἡ πονηρὴ ἡ ἀλπού πιάνεται κι' ἀπ' τὰ τέσσαρα», σημαίνουσα, ὅτι οἱ πονηροὶ δυστυχοῦσι περισσότερον τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων. «Ἡ ἀλπού περιμένοντας νὰ πέσουν τοῦ κριαριοῦ τ' ἀρχίδια ἐψόφησ' ἀπ' τὴν πεῖνα»· σημαίνουσα, ὅτι οἱ περιμένοντες ἀνεπίτευκτα ἀγαθὰ δικαίως δυστυχοῦσι. «Ἡ ἀλπού εἶχ' ἀργατιά, κι' αὐτὴ 'τσακνολογοῦσε» σημαίνουσα, ὅτι οἱ πανοῦργοι τοὺς μὲν ἄλλους βάλλουσιν εἰς τὰς βαρείας ἐργασίας, αὐτοὶ δὲ ἀναλαμβάνουσι τὰς εὐκόλους.

ἀλεποφωλιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ φωλεὰ τῆς ἀλωποῦς, terrier de renard ; ἢ renardière, n. f.

ἄλεσις, εως, ἡ· ἢ καὶ ἄλεσμα, le moulage. πρᾶξις τοῦ ἀλέθειν, action de moudre ; ‖ ἄλεσις σίτου, ὀρύζης, καφέ, moulage de blé, du riz, du café ;

ἀλέσκομαι [διάλ. Οἰν.] = ἀλέθομαι, ἀλέθω.

ἄλεσμα, ατος, τό· 1) ἡ ἄλεσις, σίτου ἢ ἄλλου τινός, le moulage ; 2) τὸ ἀλεσθέν, ce qui a été moulu, la mouture; π. χ. ὁ ἀλεσθεὶς σῖτος (κριθή), κτλ. le blé (orge) moulu ; ‖ μύ-

λος ἀλέθων καλλίτερα ἄλλου (= ὅστις κάμει καλλίτερον ἄλεσμα), moulin qui fait une meilleure mouture qu'un autre; || ἄλεσμα, λέγεται ἐπίσης ὁ χρόνος πρὸς ἄλεσιν, temps de moudre; || ἄλεσμα τοῦ μύλου = τὸ ἄλευρον· ἐπίσης ὁ εἰς τὸν μύλον φερόμενος σῖτος ἵνα γένηται ἄλευρον. Παρ' ἀρχαίοις ὑπῆρχον δύο ῥήματα ἀλήθω καὶ τὸ ἀττικὸν ἀλῶ, οὗτινος ἀόριστος ἤλεσα. Ἐκ τοῦ ἤλεσα δὲ τούτου καὶ τοῦ ἀλήλεσται ἐλέχθη ἀναλογικῶς καὶ ἐνεστὼς ἀλέθω ἀντὶ ἀλήθω. Ἐκ δὲ τοῦ οὕτω σχηματισθέντος ἀλέθω ἐγένετο καὶ ἄλεσμα διὰ τοῦ ε. Τὸ ἄλεσμα πολλάκις σημαίνει καὶ τὴν πρᾶξιν, τὸ ἀλεῖν.

ἀλεσμός, οῦ, ὁ· ἡ ἄλεσις, le moulage.

ἀλεστέος, α, ον, ὁ μέλλων ν' ἀλεσθῇ, qui doit être moulu.

ἀλεστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀλέθων, celui qui moud le grain (blé, orge, etc), ἤτοι ὁ μυλωνᾶς, le meunier.

ἀλεστικόν, τό· καὶ πληθ. τὰ ἀλεστικά, ὁ μισθὸς τοῦ μυλωνᾶ, ἡ γινομένη πληρωμὴ διὰ τὸ ἄλεσμα, prix de moulage ἢ prix de mouture, ἢ ἁπλῶς la mouture, ἰδίως ἡ μερὶς τοῦ ἀλέσματος ἡ λαμβανομένη ὑπὸ τοῦ ἀλεστοῦ εἰς πληρωμήν. (Παροιμ. δημ.) «'μπᾶτε σκυλ' ἀλέστε κι' ἀλεστικὰ μὴ δόστε», λεγομένη περὶ τῶν προκειμένων παντὶ τῷ τυχόντι πρὸς διαρπαγήν.

ἄλεστος, ὁ· ὁ μὴ ἀλεσθείς, non moulu, e.

ἀλετρᾶς, ὁ [διάλ. Ἠπείρου] ὁ ἀροτροποιός, ὁ κατασκευάζων ἄροτρα.

ἀλετρεύω, [δημ.] ἀλέθω, moudre; κατακομματιάζω ἐν γένει· περιστρέφω τὴν μύλην, tourner la meule.

ἀλέτρι, τὸ [δημ.] βλ. ἄροτρον, τό· charrue, n. f. [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἀλέτρ' [!].

ἀλετριά, ἡ [διάλ. Ἠπείρ.] τὸ αὐλάκι ὅπερ κάμνει τὸ ἄροτρον.

ἀλετρίζω [δημ.] βλ. ἀροτριάω-ῶ, labourer.

ἀλέτρισμα, τὸ [δημ.] βλ. ἀροτρίωσις, labourage, n. m.

ἀλετροπόδι, τὸ [δημ.] βλ. ἀροτρόπους· τὸ ξύλον, ἐφ' οὗ στηρίζεται τὸ ἄροτρον, soc de la charrue.

ἀλευθέρωτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ἐλευθερωθείς, non délivré, ée; ὁ μὴ ἀφεθεὶς ἐλεύθερος, non relâché; non mis en liberté; συνεπῶς ὁ ἐς ἀεὶ δοῦλος, esclave à perpétuité· || ἐπίσης ἡ μὴ τεκοῦσα εἰσέτι γυνή, femme qui n'a pas encore accouché.

ἀλεύκαντος, ος, ον· καὶ ἀλεύκαστος, ος, ον· ὁ μὴ λευκανθεὶς ἢ λευκαινόμενος, non blanchi, e; ἤτοι ἄγναπτος, qui n'a pas été passé par les mains de foulon; || κατ' ἐπέκτασιν ὁ μὴ βρασθείς, ὁ ὠμός, écru; || πανίον ἀλεύκαστον, toile écrue.

ἀλευρᾶς, ὁ [δημ.] ὁ ἀλφιτοπώλης, ἀλευροπώλης, ὁ πωλῶν ἄλευρα, [marchand] farinier, n.m.

ἀλεῦρι, τό· [δημ.] καὶ ἀλεύριον, βλ. ἄλευρον, farine, n. f. [διάλ. Οἰν.] τὸ ἀλεῦριν.

ἀλευρό(γ)αλη, [διάλ. Καρπ.] τὸ φαγητὸν ὅπερ κάμνουσι δι' ἀλεύρου καὶ γάλακτος, farine au lait, farine lactée.

ἀλευροειδής, ής, ές· βλ. ἀλευρώδης· farineux, euse; § farinacé, ée.

ἀλευροθήκη, ης, ἡ [δημ.] τοῦ μύλου, ἡ ξυλίνη θήκη ἡ ὑποδεχομένη τὸν ἀλεθόμενον σῖτον.

ἀλευρόκολλα, ας, ἡ· colle (f.) de farine, ἢ ἀμυλόκολλα, colle d'amidon; ἐπίσης colle de pâte; κατασκευάζεται δι' ἀλεύρου βραζομένου ἐπί τινα χρόνον μεθ' ὕδατος καὶ χρησιμεύει μόνον διὰ τὴν κόλλησιν χαρτίων· || κατ' ἐπέκτασιν ἀλευρόκολλα καλεῖται ἡ γλουτίνη, γλοιΐνη, gluten; βλ. λέξιν.

ἀλευρόμετρον, τό· aleuromètre, n. m. ὄργανον χρησιμεῦον εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἀρτοποιητικῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἀλεύρου διὰ τῆς διαστολῆς τῆς γλουτίνης (gluten). Σύγκειται ἐξ ἑνὸς μικροῦ κυλίνδρου ἐξ ὀρειχάλκου φέροντος ἐγκοχλιωμένην εἰς τὸ κάτω αὐτοῦ μέρος μικρὰν λεκάνην, εἰς δὲ τὸ ἄνω πωμαστήριον (couvercle) ὁμοίως ἐγκοχλιωμένον καὶ διαπερώμενον ὑπὸ καυλοῦ (tige) κενοῦ βεβαθμονομημένου ἀπὸ 25 μέχρι 50 βαθμῶν, οὗτινος τὸ κάτω μέρος φέρει δίσκον τινά. Ἡ χρῆσις τοῦ ὀργάνου τούτου εἶνε λίαν ἁπλῆ· ἐναποθέτουσι τὴν γλουτίνην ἐντὸς τῆς λεκάνης καὶ θέτουσι τὸ ἀλευρόμετρον εἴτε ἐντὸς κλιβάνου ἔχοντος θερμοκρασίαν 150 βαθμῶν, εἴτε ἐντὸς ὑποκαύστρας θερμανθείσης μέχρι 150 - 200 βαθμῶν. Ἡ γλουτίνη ἐξογκουμένη ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς θερμότητος πιέζει τὸν δίσκον καὶ ὁ βεβαθμονομημένος καυλὸς ἀνέρχεται καὶ κατέρχεται. Ὁ καυλὸς οὗτος δεικνύων οὕτω τὴν δύναμιν τῆς ἐκτατικότητος τῆς γλουτίνης, δίδει τὸ μέτρον τῆς ποιότητος αὐτῆς καὶ συνεπῶς τοῦ ἀλεύρου.

ἀλευρόμυλος, ὁ· μύλος ἐν ᾧ ἀλέθηται τὸ ἄλευρον, moulin à farine.

ἄλευρον, τό· farine, n. f. κόνις προερχομένη ἐκ τοῦ ἀλέσματος τοῦ σίτου (καὶ λοιπῶν δημητριακῶν, céréales) μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ φλοιοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ τὰ πίτυρα (sons)· τὸ σιτάλευρον ἔχει χρῶμα λευκὸν ὑποκιτρινίζον, εἶνε ἁπαλὸν εἰς τὴν ἁφήν, ξηρὸν καὶ βαρύ. Ἔχει ὅλως ἰδιαιτέραν ὀσμὴν καὶ γεῦσιν αἵτινες ἐν οὐδεμιᾷ ἄλλῃ οὐσίᾳ ἀπαντῶνται. Ζυμούμενον μεθ' ὕδατος ἀποτελεῖ φύραμα ἐλαστικώτατον δυνάμενον νὰ ἐπεκταθῇ μεγάλως. Εἶνε οὐσία πολυσύνθετος· τὰ κυριώτερα στοιχεῖα· τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἄχνην τοῦ ἀλεύρου (fleur de farine) εἶνε τὸ ἄμυλον (amidon) καὶ ἡ γλουτίνη (gluten), καθ' ὅσον εἰς 100 μέρη βάρους ἄχνης ὑπάρχουσιν 63,04 ἀμύλου καὶ 10,76 γλουτίνης, ὧν 9,69 ἀδιάλυτα ἐν οἰνοπνεύματι, ἐνῷ τὸ κόμμι (gomme) μετὰ τῆς δεξιτερίνης (dextrine) εἶνε 6,25 καὶ τὸ σάκχαρον 2,33. Πλὴν τούτων ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα στοιχεῖα, οἷον λεύκωμα καὶ λίπος, προσέτι καὶ ὀρυκτὰ στοιχεῖα· τὸ ἄμυλον εἶνε τροφὴ θερμογόνος, ἡ δὲ γλουτίνη, ἡ καὶ ζωϊκὴ κόλλα καλουμένη, ἥτις εἶνε ἄθροισμα ἀζωτούχων οὐσιῶν, εἶδός τι φυτικοῦ κρέατος, εἶνε τὸ πράγματι θρεπτικὸν μέρος τοῦ ἄρτου. Ἡ καθαρὰ γλουτίνη ἔχει ὄψιν ὑπολευκοφαίου φυράματος λίαν ἐλα-

στικοῦ, ὅσῳ δὲ περισσότερα εἶνε ἡ γλουτίνη, τόσῳ θρεπτικώτερον εἶνε τὸ ἄλευρον. Τὸ σιτάλευρον χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν ἄρτου καὶ διπυρίτου, κόλλας (empois) καὶ ἐν γένει τῶν ζυμαρικῶν. § ἄλευρον, (farine) καλεῖται ἐπίσης καὶ ἡ λευκὴ κόνις ἡ προερχομένη ἐκ τοῦ ἀλέσματος τῶν λοιπῶν δημητριακῶν καρπῶν (céréales), τὰ τοιαῦτα ὅμως ἄλευρα εἶνε κατωτέρας ποιότητος τῶν σιταλεύρων· ὁ δι' ἀλεύρου σηκάλεως κατασκευαζόμενος ἄρτος εἶνε φαιὸς καὶ λίαν δύσπεπτος, εἶνε ὅμως εὔγεστος καὶ διατηρεῖται ἐπὶ μακρὸν ἁπαλός. Τὸ κριθάλευρον εἶνε ὑπέρυθρον, ὁ δὲ δι' αὐτοῦ κατασκευαζόμενος ἄρτος δὲν ἔχει ἐλαστικότητα, εἶνε δὲ βαρὺς καὶ λίαν δύσπεπτος· ‖ ἄλευρον σίτου, σιτάλευρον, farine de froment ; ‖ ἄλευρον σηκάλεως, (βρίζης) farine de seigle. § **Νοθεία ἀλεύρων** (falsification de la farine). Πλὴν τῶν ἀλλοιώσεων (altérations) ἃς ἡ ἀτμόσφαιρα ἐπιφέρει εἰς τὰ ἄλευρα, καὶ οἱ ἔμποροι πολλάκις νοθεύουσιν αὐτὰ ἀναμιγνύοντες εἴτε μετ' ἄλλων ἀλεύρων κατωτέρας ποιότητος, εἴτε καὶ μετὰ κόνεως οὐσιῶν λευκαργίλου καὶ κρητῖδος, ἤτοι ὑλῶν αἵτινες εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν ὑγείαν. Ἀποτέλεσμα τῆς νοθείας ταύτης εἶνε ἡ ἐλάττωσις τῆς γλουτίνης, μόνον δὲ ἡ ἐξαγωγὴ ταύτης εἶνε τὸ ἁπλούστερον μέσον, δι' οὗ δύναταί τις νὰ πεισθῇ περὶ τῆς καθαρότητος τοῦ ἀλεύρου. Πρὸς τοῦτο λαμβάνουσι 25 γραμμάρια ἀλεύρου, τὸ ὁποῖον συμφύρεται διὰ 10 ἢ 15 γραμ. ὕδατος, ἄχρις οὗ καταστῇ φύραμα συμπαγές· τὸ φύραμα τοῦτο ἀφίνεται ἐπὶ 40 ἢ 60 λεπτὰ τὸν χειμῶνα καὶ 25 ἢ 30 τὸ θέρος. Εἶτα μαλάσσεται ὑπὸ ῥέον ὕδωρ, ἄχρις οὗ παρασυρθῇ τὸ ἄμυλον καὶ μείνῃ ἐν τῇ χειρὶ ἡ γλουτίνη εἰς μᾶζαν, ἥτις βυθίζεται καὶ μαλάσσεται ἐν ψυχρῷ ὕδατι, χωρὶς τὸ χρῶμα αὐτῆς νὰ ὑποστῇ τὴν ἐλαχίστην ἀλλοίωσιν· 25 γρ. καλοῦ σιταλεύρου παρέχουσιν 6 ἢ 7 γραμ. γλουτίνης ἀνοικτοῦ κιτρίνου χρώματος· τὰ μετρίας ποιότητος ἄλευρα δὲν δίδουσιν ἢ 5 γραμ. γλουτίνης καὶ χρώματος τεφρώδους. Ἡ ἀναλογία αὐτῆς ἐλαττοῦται καθ' ὅσον καὶ ἡ ποιότης τοῦ ἀλεύρου χειροτερεύει, ἄχρις οὗ καὶ ὅλως ἐκλείπῃ. Δύναται δέ τις νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὰ ἄλευρα περιέχωσι γεώδεις ὕλας, λαμβάνων δράκα ἐκ τοῦ πυθμένος τοῦ σάκκου, ἣν ζυγίσας ῥίπτει ἐντὸς ποτηρίου πλήρους ὕδατος· ἀναταράσσει ὀλίγον τὸ ὕδωρ τοῦτο καὶ εἶτα τὸ ἀφίνει νὰ κατακαθίσῃ, μεθ' ὃ μεταγγίζει αὐτὸ καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν αὐτὴν ἐργασίαν, ἄχρις οὗ τὸ ὕδωρ ἐξέλθῃ καθαρόν. Ἂν τὸ ἐν τῷ ποτηρίῳ κατακρήμνισμα ὑπερβαίνῃ κατὰ τὸ βάρος τὸ $^{1}/_{100}$ τοῦ ῥιφθέντος ἀλεύρου, ἡ νοθεία τούτου εἶνε ἀποδεδειγμένη.

ἀλευρόνω, enfariner, ἤτοι πασπαλίζω μὲ ἄλευρον, saupoudrer de farine; ‖ ἀλευρωμένος, enfariné ; blanc de farine ; ὁ ἀλευρώδης, farineux ; § [μεσ. μεταφ.] s'enfariner ; se frotter ; avoir une (quelque) teinture de ; ‖ ἀλευρωμένος μὲ ἱστορίαν, enfariné d'histoire ; ‖ ἀλευρώθη μὲ ὀλίγα λατινικά, il s'est frotté de latin; ‖ [μετφ. ἀπολ.] ἀλευρωμένος, demi savant, ἤτοι ὁ ἡμιμαθής.

ἀλευροποιεῖον, τό, fabrique de farine ; ἀτμόμυλος, minoterie, n. f.

ἀλευροποιέω-ῶ, κάμνω ἄλευρον, faire de la farine.

ἀλευροποιός, ὁ, fabricant de farine ; minotier, ère.

ἀλευροπωλεῖον, τό, débit de farine, μέρος ἔνθα πωλοῦνται τὰ ἄλευρα.

ἀλευροπώλης, ου, ὁ· ὁ πωλῶν ἄλευρα ἔμπορος, marchand de farine ; ἀλευρᾶς, [marchand] farinier.

ἀλευροφάγος, ὁ [ἐντομ.], ténébrion, n. f. § καὶ ἐπίθετον, farinal, ale, aux.

ἀλευρώδης, ης, ες, καὶ **ἀλευροειδής**, ὁ ἔχων εἶδος ἀλεύρου ἢ τῆς φύσεως τοῦ ἀλεύρου, farineux, euse ; § farinacé.

ἀλεύρωμα, ώματος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλευρόνειν, action d'enfariner ; saupoudration, n. f. § [μεταφ.] ἀτελὴς ἐκπαίδευσις, instruction imparfaite ; légère teinture [de quelque science, etc] ; βλ. **ἀλευρόνω**.

ἀλεωρή, ῆς, ἡ· πρᾶξις ἢ μέσον ὑπεκφυγῆς, action ou moyen d'éviter ; ὑποχώρησις, ἀποφυγή, ὑπεκφυγή, échappement, n. m.

ἀλεώριον, ου, τό· balise, n. f. σημεῖον ὁρατὸν ἐνδεικνύον τὸν κίνδυνον (γενικῶς ἀλεώριον σημαίνει ἀποφυγή, προφύλαξις). Ἐν τῷ ναυτικῷ καλεῖται οὕτω ῥάβδος σιδηρᾶ ἢ ξυλίνη μετ' εὐδιακρίτου ὀγκώδους κεφαλῆς ἐμπηγνυομένη ἐπὶ σκοπέλων, ἐμποδίων καὶ ἐν γένει ἀβαθῶν μερῶν, πρὸς ἔνδειξιν αὐτῶν κατὰ τὴν διέλευσιν πλοίων. Ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐπὶ τῶν ὑφάλων καλεῖται **ὑφαλοδείκτης** (balise), διὰ δὲ τὴν ἔνδειξιν τῶν διωρύγων καὶ διαβάσεων ὅταν πήγνυται **πάσσαλος** εἰς τὰ **ἀβαθῆ μέρη** καὶ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν καὶ διωρύγων, καλεῖται **διωρυγόσημον** ἢ **διωρυγοδείκτης** (balise) ; γενικώτερον τὸ **ἀλεώριον** (balise) καλεῖται καὶ **σημαντὴρ** κοινῶς **σημαδοῦρα** (bouée); ‖ **πλωτὸν-ἀλεώριον**, bouée-balise, n. f. ἀλεώριον τιθεμένον ἐπὶ σημαντῆρος (bouée).

ἀλεφάντης, ὁ [διάλ. Καρπ.] ἡ εἴσοδος τοῦ ἀχυρῶνος, l'entrée de la grange ; ἡ φεγγίτης, lucarne, n. f.

ἀλή, τό· [διάλ. Νισύρ.], τὸ ἁλουργόν, κόκκινον, πορφυροῦν, ἐξ οὗ καὶ **ἅλικον**· ἅλικον φουστάνι, ἅλικη τριανταφυλλιά· ἐκ τοῦ ἅλς, ἁλός.

ἀληγής, ής, ές· ὁ μὴ λήγων [παύων], qui ne cesse pas.

ἁληγός, οῦ, ὁ· φέρων ἢ μετακομίζων ἅλας, qui est chargé ou qui transporte du sel ; ‖ ἁληγὸς (ἄνεμος), alizé (vent) ἢ vent de mer, καλεῖται ὁ πνέων ἐκ θαλάσσης καὶ συμπαρασύρων ἅλας κατὰ τὴν πνοήν του· βλ. καὶ **ἐτησίαι**.

ἀλήθεια, ας, ἡ· α) τὸ ἐναντίον τοῦ ψεύδους, le contraire du faux ; ἤτοι τὸ ἀληθές, le vrai ; β) ἡ ἀληθὴς ἢ φυσικὴ τοῦ πράγματος κατάστασις, l'état réel ou naturel d'une chose ; ἤτοι ἡ πραγματικότης, la réalité ; γ) ἡ πιστότης, ἡ ἀψεύδεια, la vérité ; ‖ λέγω (ὁ-

μιλῶ) τὴν ἀλήθειαν=ἀληθεύω, parler vrai ; dire la vérité ; ‖ σύμφωνος πρὸς τὴν ἀλήθειαν, conforme à la vérité ; ‖ λέγω τὴν ἀλήθειαν, je dis la vérité ; ‖ νὰ σᾶς εἴπω τὴν ἀλήθειαν, à vous dire vrai ; ‖ κρύπτω τὴν ἀλήθειαν, je cache, je déguise, je tais la vérité ; ‖ αὐτὴ εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια, c'est la pure vérité ; ‖ ἀνακαλύπτω τὴν ἀλήθειαν, je découvre la vérité; ‖ εἶνε ἐντὸς τῆς ἀληθείας, il est dans le vrai; ‖ νὰ εἰποῦμεν τὴν ἀλήθειαν [φρ.] à vrai dire ; ‖ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι, le fait est que...; ‖ τῇ ἀληθείᾳ, en vérité, en réalité, à vrai dire, à parler vrai ; ἀληθῶς vraiment ; βεβαίως, certes ; ‖ μὰ τὴν ἀλήθειαν, en vérité, [par] ma foi ; ‖ θὰ ἔλθῃ, δὲν εἶνε ἀλήθεια ; il viendra n'est-ce pas ? § ἀλήθεια (ἐπίρ.), vraiment ; en vérité ; καὶ ἐρωτηματικῶς en effet ? est-ce vrai ? ‖ μοῦ τὸ εἶπες, ἀλήθεια; vous m'avez dit cela, vrai ? § [ἐμπροθέτως] εἰς τ' ἀλήθεια, sérieusement ; tout de bon ; ‖ ἐθύμωσε [στ'] ἀλήθεια, il se fâcha tout de bon; § à propos; ‖ εἰπέ μου, ἀλήθεια, à propos dites-moi, ἢ dites moi un peu ; § ἀλήθεια κι' ἀλήθεια· ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια [φρ. ἀγανακτήσεως, ἐν εἴδει βλασφημίας], nom de nom.

ἀλήθευσις, εως, ἡ· τὸ ἀληθεύειν ἢ πιστότης, τὸ λέγειν τὴν ἀλήθειαν, l'action de dire vrai, ἡ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀγάπη, ἤτοι la véracité ; ‖ ἡ θεία ἀλήθευσις, la véracité de Dieu.

ἀληθευτής, οῦ, ὁ· ὁ ἀεὶ ἀλήθειαν λέγων, qui dit la vérité ; qui justifie.

ἀληθευτικός, ή, όν· ὁ ἀψευδής, ὁ ἀλήθειαν λέγων, ὁ ἀληθινός, véridique.

ἀληθεύω, μέλ. εύσω, εἶμαι ἀληθὴς ἢ ἀληθινός, être vrai ou véridique ; λέγω τὴν ἀλήθειαν (ἀντίθετον τῷ ψεύδομαι), dire vrai ; συμφώνως τῇ ἀληθείᾳ λέγω (ἐκπληρῶ, ὑπισχνοῦμαι, κρατῶ τὸν λόγον μου), confirmer la vérité, ou être conforme à la vérité ; ‖ ἀληθεύει ὅτι ἀνεχώρησε; est-il vrai qu'il est parti ? § ἐπαληθεύω, ἀληθεύομαι (κυρίως εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον μόνον), s'accomplir, s'effectuer ; ἐξακριβοῦμαι, se vérifier ; πραγματοποιοῦμαι, se réaliser ; ‖ ‖ ἡ πρόρρησίς του ἠλήθευσε, sa prédiction s'est réalisée (accomplie, vérifiée); ‖ ἐνίοτε τὰ ὄνειρα ἀληθεύουν, quelquefois les songes se réalisent ; ‖ νὰ ἰδοῦμεν ἂν θ' ἀληθεύσῃς, nous verrons si vous avez deviné juste.

ἀληθής, ής, έος-οῦς, ές, οῦς· vrai, e ; ὁ μὴ ἀποκρύπτων, qui ne cache pas, ὁ ἀληθινός, ὁ ἀψευδής, le véritable, ὁ πραγματικός, le réel καὶ τέλος ὁ εἰλικρινής, ὁ εὐθύς, ὁ ὀρθός, le franc, le sincère ; ‖ ἡ εἴδησις αὕτη δὲν εἶνε ἀληθής, cette nouvelle n'est pas vraie ; ‖ ἡ ἀληθὴς ἀξία, le vrai mérite ; ‖ ὁ ἀληθὴς φίλος, un véritable ami ; ‖ δὲν εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἀνεχώρησε, il n'est pas vrai qu'il soit parti ; ‖ εἶνε οὐχ' ἧττον ἀληθές, il n'en est (il n'en reste) pas moins vrai ; ‖ δυστυχῶς εἶνε ἀληθέστατον, ce n'est malheureusement que trop vrai ; ‖ τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι, le fait est que ; ‖ ὁπωσδήποτε, τὸ ἀληθὲς εἶνε, quoi qu'il en soit, toujours est-il que ; ‖ φήμη ἀληθής, bruit vrai ; ‖ αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθές, cela n'est pas vrai ; ‖ ἀληθὴς ποινή, une réelle peine ; ‖ ἀληθὴς βάσανος, un réel supplice ; ‖ τὸ ἀληθές, le vrai, la vérité ; ἰδοὺ τὸ ἀληθές, voici la vérité; § ἀληθής = ὁ ἀληθινός, véridique.

ἀληθινός, ή, όν· ἀψευδής, véritable; vrai; βλ. καὶ ἀληθής· § γνήσιος, σωστός, pur, e ; fin, e ; ‖ ἀληθινὸ χρυσάφι, de l'or pur ; ‖ ἀληθινὰ μαργαριτάρια, des perles fines ; § φιλαλήθης, véridique ; εἰλικρινής, sincère ; ‖ ἐβγῆκεν ἀληθινός, sa prédiction s'est vérifiée ; ses paroles sont confirmées.

ἀληθινῶς, [ἐπίρ.] βλ. ἀληθῶς.

ἀληθιτικά, [ἐπίρ.] [διάλ. Οἰνόης]=οἱονεὶ ἀληθῶς, vraiment, ἤτοι μὲ τὰ σωστὰ «— μ' ἐπίστεψες ;»

ἀληθοποιέω-ῶ, ἀληθὲς ποιῶ, ἤτοι ἐλέγχω, vérifier ; πραγματοποιῶ, réaliser.

ἀληθότης, ητος, ἡ· βλ. ἀλήθεια, vérité, n. f.

ἀληθοφανής, ής, ές· πιθανός, vraissemblable ; εὔλογος plausible.

ἀλήθω, βλ. ἀλέθω.

ἀλήθωρος, ος, ον· [δημ.] ὁ παραβλώψ, louche, adj. βλ. καὶ ἑτερόφθαλμος.

ἀληθῶς, [ἐπίρ.] vraiment ; ἀληθινῶς, véritablement, adv. πραγματικῶς, effectivement, réellement ; πράγματι, en effet, de fait ; ‖ — (ἐρωτημ.); vraiment ? est-il vrai ? ‖ — εἰπεῖν, à vrai dire ; βλ. καὶ ἀλήθεια.

ἄληκτος, ος, ον· ὁ μὴ λήξας, qui n'a pas fini ἢ qui ne finit pas ; qui n'a pas cessé ἢ qui ne cesse pas ; ‖ [οὐδ.] ἄληκτον [ἐπίρ.] ἀντὶ τοῦ ἀλήκτως, διηνεκῶς, sans cesse.

ἀλημέρευτος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] βλ. ἀνημέρευτος.

ἄληπτος, ος, ον· ὁ μὴ λαμβανόμενος ἢ μὴ ληφθείς, qui n'a pas été pris ; imprenable ; ἄπιαστος, insaisissable.

ἄλησμα, ατος, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τὸ ἀλεθόμενον, τὸ ἄλεσμα, mouture, n. f.

ἀλησμόνετος, η, ον· [δημ.] καὶ

ἀλησμόνητος, ος, ον· ὁ μὴ λησμονούμενος, qu'on ne saurait oublier ; non oublié, ée ; inoubliable, adj.

ἀλησμονῶ, [δημ.] βλ. λησμονῶ.

ἀλήστευτος, ος, ον· ὁ μὴ ληστευθείς, qui n'a pas été volé ; non volé, ée (par les brigands); non dévalisé, ée ; non dépouillé, ée ; βλ. καὶ ἀδιάρπακτος.

ἄληστος, ος, ον· ὁ μὴ λησμονῶν, qui n'oublie pas ; ὁ ἐν τῇ μνήμῃ πάντοτε μένων, ὁ ἀλησμόνητος, inoubliable, adj.

ἀλητεία, ας, ἡ· ἡ [περι]πλάνησις, πλανητικὸς βίος, vie errante ; ἡ ζωὴ ἀλήτου (ἀγύρτου=vagabond), la vie du vagabond, ἤτοι vagabondage, n. m ; ‖ (ἐπὶ ἐπαιτῶν) ἀλητεία =ἐπαιτεία, mendicité, n. f.

ἀλητεύω, μέλ. εύσω, περιπλανῶμαι, ζῶ ὡς ἀλήτης, mener une vie errante ; —, διά-

γω βίον πλάνητος, περιφέρομαι ἀργὸς ὧδε κακεῖσε, vagabonder; || (ἐπὶ ἐπαιτῶν) ἀλητεύω=ἐπαιτῶ, mendier.

ἀλητήριος, ος, ον· ἢ ἀλήτης, errant, e; vagabond, e.

ἀλήτης, ου, ὁ· ὁ πλάνης, ὁ περιπλανώμενος, errant, e; ὁ ἐπαίτης, le mendiant; καὶ ἐν κακῇ σημασίᾳ ὁ ἀγύρτης, ὁ πλανώμενος τὰς ὁδούς, le vagabond; § [καὶ ἐπιθετικῶς] ἀλήτης βίος, vie errante ἢ vie vagabonde; || ἀλήτου βίος, vagabondage, n. m.= **ἀλητεία.**

ἀλητικός, ή, όν· ὁ τοῦ ἀλήτου, ἀγύρτου, τοῦ περιπλανωμένου, τοῦ πλάνητος, de vagabond, de l'errant; βλ. **ἀλήτης**· || βίος ἀλητικός, vie errante ἢ vie vagabonde.

ἀλητικῶς, [ἐπίρ.] en vagabond.

ἀλπυρουθήκ' (η), [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἢ ἀλευροθήκη, τὸ ξύλινον ἐκεῖνο δοχεῖον εἰς ὃ πίπτει τὸ ἄλευρον ἀπὸ τὸν μύλον boite à farine.

ἀλθαία, ας, ἡ· ἀγρία μολόχα, guimauve, n. f; ἐπίσης althaea ἢ althée, ὅπερ εἶνε τὸ ἐπιστημονικὸν ὄνομα τῆς μολόχης.

ἀλιάδα, ἡ· [δημ.] ἡ **σκορδαλιά,** aillade, n.f.

ἀλιαετός, ὁ· ἀετὸς τῆς θαλάσσης, aigle de mer.

ἀλιβάνιστος, η, ον καὶ ἀλιβάνωτος, ος, ον· ὁ ἄνευ λιβανωτοῦ, ὁ **ἀθυμίαστος,** non encensé, ée; καὶ κοινῶς **ἀθύμιαστος.**

ἁλιεία, ας, ἡ· ἢ **ἁλιευτική,** ἡ ψαρευτικὴ (τέχνη), la pêche, ἤτοι ἡ τέχνη τοῦ ἁλιέως (ψαρᾶ), le métier (ou l'art) du pêcheur.

ἁλίευμα, ατος, τό· α) ἡ ἁλιεία, τὸ ψάρευμα, la pêche; β) ὁ συλλαμβανόμενος ἰχθύς, le poisson qu'on prend.

ἁλιεύς, έως, ὁ· ὁ ψαρᾶς, le pêcheur; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐνίοτε ἁλιεὺς=ναύτης, matelot, n. m.

ἁλίευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἁλιεύειν (ψαρεύειν), l'action de pêcher (de repêcher); pêche, n. f.

ἁλιευτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων (ἢ ἀφορῶν) εἰς τὴν ἁλιείαν (ἢ τοὺς ἁλιεῖς), qui concerne la pêche (ou les pêcheurs); || ὁ τοῦ ἁλιέως, de pêcheur; ὁ τῆς ἁλιείας, de pêche; καὶ διδ. ἁλιευτικός, piscatoire (λατ. piscatorius); || πλοῖον —, bateau de pêche; || — λιμήν, port de pêche, εἶνε ὁ συχναζόμενος ὑπὸ ἁλιευτικῶν πλοίων. § **ἁλιευτική,** ῆς, ἡ [ουσ.], ἡ τέχνη τοῦ ἁλιέως· βλ. **ἁλιεία.**

ἁλιεύω, μέλ. εύσω· ψαρεύω, pêcher; repêcher=ἁλιεύω ἐκ νέου ἢ ἐξάγω πάλιν ἐκ τοῦ ὕδατος· || — διὰ γαγγάμης, pêcher à la drague, draguer; βλ. γαγγάμη· || — μὲ τὸ ἀρμίδι, pêcher à la ligne; || — μὲ τὸ ἄγγιστρον, pêcher à l'hameçon; || — μὲ τὸ δίκτυον, pêcher au filet;

ἁλίζω, μελ. ίσω· ἁλατίζω, saler, assaisonner de sel. Ἐν Οἰνόῃ τοῦ Πόντου χρῶνται τοῦ ῥήματος ἁλίζω ἀντὶ τοῦ ἁλατίζω=κάμνω ἁλμυρόν· ἥλισα τὰ ψάρια=ἁλάτισα τὰ ψάρια.

ἀλιθοβόλητος, ος, ον· ὁ μὴ λιθοβοληθεὶς ἢ λιθοβολημένος, non lapidé, ée.

ἄλιθος, ὁ καὶ ἀλύθος, [διάλ. Σύμης]=ὁ ἐρινεὸς ἢ ἐρινός.

ἁλική, ῆς, ἡ (καὶ **ἁλυκή**)· ἐκ τοῦ ἁλυκίς (κυρίως εἰς τὸν πληθ. **ἁλυκαί**), τὸ ἁλοπήγιον (πληθ.), saline, n. f. τὸ μέρος ἔνθα γίγνεται τὸ ἅλας, ὅπερ καὶ **ἁλατοπηγεῖον** (marais salant) καλεῖται· || **ἁλυκὴ** ἢ **ἁλατοπηγεῖον τεχνητόν** (saline ἢ marais salant artificiel), **καλοῦνται ἀβαθεῖς λίμναι ἢ παράλιοι δεξαμεναί,** ἐν ταῖς ὁποίαις τὸ θαλάσσιον ὕδωρ εἰσερχόμενον ἐξατμίζεται ἀφῖνον ὡς κατακάθισμα τὸ ἐν αὐτῷ ἅλας κρυσταλλωμένον, ἂν ἡ χώρα ἦνε θερμή· ἂν ἡ χώρα ἦνε ψυχρά, τὸ καθαρὸν ὕδωρ πήγνυται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τὸ δὲ ἅλας μένει εἰς τὸν πυθμένα ἀναμεμιγμένον μετ' ἄλλων οὐσιῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀποχωρίζεται διὰ τῆς θερμάνσεως· || **ἁλυκὴ αὐτόπηκτος** (marais salant naturel), καλεῖται λιμνοθάλασσα (lagune) ἧς τὰ ὕδατα ἐξατμιζόμενα ἀφίνουσιν ἐν αὐτῇ φλοιὸν ἅλατος, ὅντινα συλλέγουσι.

ἁλίκιν, τὸ [διάλ. Οἰνόης] = τὸ ἔντερον τῶν ἰχθύων ἡλισμένον, ἁλατισμένον.

ἀλίκμηστος, η, ον· ἀλίχνιστος (ἐπὶ γεννημάτων), non vanné.

ἁλικόν, τὸ [διάλ. Οἰνόης], τὸ ἁλμυρόν, τὸ παστόν, τὸ ἁλίπαστον, la salaison.

ἁλικόνω [διάλ. Οἰνόης] = δίδω τινὶ νὰ φάγῃ ἁλικά, ἤτοι παστά, donner à manger des salaisons.

ἅλικος, ἅλικο, τὸ (χρωματισμός), τὸ φοινικοῦν, rouge carmin, ὅπερ εἶνε καθαρώτατον ἐρυθρόν· || ἅλικον φωτιᾶς = τὸ κόκκινον φωτιᾶς, rouge écarlate (ponceau), ἀνάμιξις ζωηροῦ ἐρυθροῦ μετ' ὀλίγου καθαροῦ κιτρίνου, ὁ βαθὺς κόκκινος 'σὰν τῆς ῥοδιᾶς τὰ ἄνθη.

ἁλικοσιά, ἡ [διάλ. Οἰνόης] = ἁλμύρα, ἁλυκότης, «τήν—ἀν πολλὰ ἀγαπῶ».

ἁλικοῦμαι [διάλ. Οἰνόης] = τρώγω πολλὰ ἁλικά, manger des salaisons.

ἀλιμέβω [διάλ. Οἰνόης] 1) ἀλμέγω, ἀμέλγω, traire (χρόν, πρωτ. ἐλίμεβα, ἐλίμεψα), 2) ὑπεξαιρῶ, soustraire; στερῶ τι παρά τινος, ἀπομυζῶ, «καλὰ καλὰ ἐλίμεψαν ἀτόνα».

ἀλίμενος, ος, ον· ὁ ἄνευ λιμένος, sans port ἢ qui n'a pas de port.

ἀλιμέβκομαι, παθητ. τοῦ ἀλιμέβω [διάλ. Οἰνόης] = ἀμέλγομαι, se faire traire; 2) γυμνόνομαι, ὑποκλέπτομαι, être dépouillé (volé), ἀπομυζῶμαι.

ἀλιμεβτέριν, τὸ [διάλ. Οἰνόης] = τὸ ἀμελγόμενον, ὡς ἐπίθ. τῶν ἀμελγομένων ζῴων καὶ μεταφορικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων ὑποβαλλομένων εἰς ἀναντаποδότους ὑπὲρ ἄλλων δαπάνας.

ἁλιομαρί, τὸ [διάλ. Νισύρ.] ἄνθος ὁμοιάζον μὲ τὸ δενδρολίβανον.

ἁλιοσυφερί, τὸ [διάλ. Νισύρ.] = κυρίως καλοῦσιν οὕτω τὸ ἀγγεῖον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θέτουσιν ὕδωρ θερμὸν διὰ νὰ λουσθῶσι.

ἁλιόφως, ωτος, τὸ (ἅλιος = θαλάσσιος καὶ φῶς), κοινῶς τὸ **πυροφάνι,** pharillon, n. m. φῶς φερόμενον ἐκ λέμβου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης κατὰ τὴν νύκτα πρὸς ἁλιείαν.

ἁλίπαστος, ος, ον· ὁ **ἁλατισμένος,** salé,

ée ; ὁ δι' ἅλατος πεπασμένος, saupoudré (ἢ assaisonné) de sel ; || [οὐδ. οὐσ.] **ἁλίπαστον**, τό· la salaison ; ἤτοι τὸ ἁλατισμένον εἶδος ἢ πρᾶγμα, la chose salée.

ἁλιπάστωσις, εως, ἡ καὶ πάστωσις, salaison, n. f. εἶνε ἡ πρᾶξις τοῦ καθιστᾶν τι ἁλίπαστον.

ἁλίπεδον, ου, τό· ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν πεδιάς, ἤτοι πεδιὰς συνεχομένη τῇ θαλάσσῃ, plaine contiguë à la mer, ἢ plaine alluviale (= πεδιὰς προσκεχωσμένη ὑπὸ ἄμμου τῆς θαλάσσης) καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ αἰγιαλός, la plage; || τὸ Φαληρικὸν ἁλίπεδον, la plaine du Phalère.

ἁλιπηγή, ῆς, ἡ· πηγὴ ἁλμυρὰ (ἁλμώδης), source saline.

ἀλισβερίσι, τὸ [δημ.] ἡ ἐμπορεία, le commerce, καὶ ἐν γένει αἱ ἐργασίαι, les affaires.

ἀλισίβα, ἡ· ἢ ἀλυσσίβα [δημ.] βλ. **ἀλυσσία**, ἤτοι τὸ **σταχτόνερον**, νερὸν μεμιγμένον μὲ στάκτην, δι' οὗ πλύνουσι τὰ λευκὰ πανικὰ ἢ ἀσπρόρρουχα.

ἁλίσκομαι, καταλαμβάνομαι, κυριεύομαι, être pris ; συλλαμβάνομαι αἰχμάλωτος, être fait prisonnier ; || τὸ φρούριον ἡλώθη, la place fut prise.

ἀλιτζές, ὁ [δημ.], alezan, n. m. βλ. ξανθότριχος.

ἀλιτήριος, ος, ον, ἢ ἀλιτήμων, ἤτοι ἄδικος, ἔνοχος, coupable ; ἐγκληματίας, criminel ; ἐκ τούτων δὲ οὐσιαστικῶς, κακοῦργος, scélérat; ἀνόσιος, impie; ἐναγής, exécrable; φαῦλος, coquin, ine; ἀγύρτης, ἀχρεῖος, gredin, ine.

ἀλίτουργος, ὁ [δημ.], ὁ ἀσεβής, impie, adj. ὁ ἀνόσιος, ὁ ἀθεόφοβος. Ἡ λέξις εἶνε ἡ **ἀλιτρὸς** ἧς ὁ Ὅμηρος ἐποιήσατο χρῆσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

ἀλιφασκιά, ᾶς, ἡ [δημ.], τὸ φυτὸν σφάκος ὅπερ καλεῖται καὶ ἐλελίφασκος (κυρ. ἡ ἀγρία), la sauge ; [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἀλίφαστους.

ἀλίχνιστος, ος, ον· [δημ.] ὁ μὴ λιχνισθεὶς λιχμισθείς), qui n'a pas été vanné (λιχμίζω).

ἀλκαλαμίδης, ὁ (ἄλκαλι, alcali καὶ ἀμίδης, amide) [χημ.], alcalamide, n. f. Οἱ ἀλκαλαμίδαι εἰσὶ σώματα παραγόμενα ἐκ τῆς ἀμμωνίας διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ ὑδρογόνου ταύτης διὰ πολλῶν βάσεων, ὧν τινές εἰσι θετικαὶ καὶ ἕτεραι ἀρνητικαί.

ἄλκαλι, τό· βλ. ἀλκάλιον, alcali, n. m.

ἀλκαλιάζων, ουσα, ον· ἀλκαλιαίνων, **ουσα**, ον· ἢ **ἀλκαλιώσιμος**, ος, ον· alcalescent, ente, adj. λέγεται ἐπὶ τῶν οὐσιῶν ὅσαι ἐπιδέχονται ἢ ἀπέκτησαν ἤδη ἀλκαλικὰς ἰδιότητας, ἤτοι γεῦσιν δριμεῖαν καὶ καυστικήν· || ἅπαντα τὰ σώματα τὰ περιέχοντα ἄζωτον ἀλκαλιάζουσι (ἢ εἶνε ἀλκαλιώσιμα), tous les corps qui contiennent de gaz azote peuvent devenir alcalescents.

ἀλκαλιαίνων, βλ. ἀλκαλιάζων.

ἀλκαλίανσις, εως, ἡ· ἀλκαλιασμός, ὁ· ἢ ἀλκαλιωσιμότης, alcalescence, n. f. κατάστασις τῶν ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν οὐσιῶν ἐν αἷς ἐσχηματίσθη ἀμμωνία δι' ἑνώσεως ὑδρογόνου καὶ ἀζώτου· || ἀλκαλίανσις τῶν χυμῶν, alcalescence des humeurs ; καλεῖται οὕτως ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἰατρικῇ ἡ ἁπλῆ διάθεσις τῶν σωμάτων πρὸς ἀλκαλικὴν καὶ σηπτικὴν ζύμωσιν.

ἀλκαλιασμός, οῦ, ὁ· βλ. **ἀλκαλίανσις.**

ἀλκαλιγόνος, ον· alcaligène, adj. (ἄλκαλι, γεννῶ), τὸ παρέχον γένεσιν εἰς τὰ ἀλκάλια, ὅπως π. χ. τὸ ἄζωτον, ὅπερ εἶνε ἡ βάσις τῆς συνθέσεως τῶν πλείστων ἀλκαλίων καὶ ἰδίᾳ τῆς ἀμμωνίας.

ἀλκαλικός, ή, όν· alcalin, ine, adj. ὁ ἔχων σχέσιν πρὸς τὰ ἀλκάλια ἢ ἔχων τὰς ἰδιότητας αὐτοῦ· || ἀλκαλικαὶ ἰδιότητες, propriétés alcalines ; || ἀλκαλικὴ ἀντίδρασις, réaction alcaline, βλ. **ἀλκάλιον**· § [χημ.] ἀλκαλικὰ μέταλλα, métaux alcalins, καλοῦνται ἐκεῖνα ἅτινα ἑνούμενα μετὰ τοῦ ὀξυγόνου, παρέχουσι τὰ καθεαυτὸ ἀλκάλια· || ἀλκαλικὰ ἅλατα, sels alcalins, καλοῦνται τὰ παραγόμενα ἅλατα διὰ τῆς ἑνώσεως τοῦ καλίου καὶ νατρίου μετά τινος ὀξέος ἢ γενικώτερον τὰ παραγόμενα ἅλατα διὰ τῆς ἐπενεργείας ὀξέος ἐπί τινος ἀλκαλίου· § [παθολ.] ἀλκαλικὴ καχεξία, cachexie alcaline, ὀνομασία διδομένη εἰς καχεξίαν προερχομένην ἐκ τῆς ἀλλοιώσεως τοῦ αἵματος διὰ καταχρήσεως ἀλκαλίων, π. χ. τῶν ὑδάτων τοῦ Vichy κτλ. § ἀλκαλικὰ φάρμακα, médicaments alcalins ; || ἀλκαλικὰ ὕδατα, eaux alcalines ; || ἀλκαλικὴ οὐσία, substance alcaline ; || ἀλκαλικαὶ γαῖαι, terres alcalines.

ἀλκαλικότης, ητος, ἡ· alcalicité, n. f. ἰδιότης τῶν ἀλκαλικῶν οὐσιῶν· λέγουσιν ὅμως μᾶλλον τὸ ἀλκαλιῶδες, alcalinité, n. f.

ἀλκαλιμετρία, ας, ἡ· [χημ.] alcalimétrie, n. f. μέθοδος δι' ἧς δοκιμάζονται αἱ ἐν τῷ ἐμπορίῳ φερόμεναι **σόδαι** (soudes) καὶ **πότασσαι** (potasses) ; βλ. **ἀλκαλίμετρον.** Πρὸς τοῦτο ζυγίζονται 100 γραμμ. θειϊκοῦ ὀξέος συμπεπυκνωμένου δεικνύοντος 66⁰ ἐν τῷ ἀραιομέτρῳ καὶ προστίθεται ὕδωρ ἐν ἀρκούσῃ ποσότητι ὅπως τὸ μίγμα ψυχρανθὲν ἀπομείνῃ μία λίτρα. Εἶτα ἐν τῷ ἀλκαλιμέτρῳ χύνονται 50 ὑφεκατόλιτρα μίγματος ἐξ ὕδατος καθαροῦ καὶ τῆς οὐσίας ἥτις πρόκειται νὰ δοκιμασθῇ, χρωματίζεται δὲ τὸ μίγμα τοῦτο διὰ κυανῆς διαλύσεως ἡλιοτροπίου, εἶτα χύνεται ἐν αὐτῷ κατὰ σταγόνας τὸ ὀξύ, ἄχρις οὗ τὸ κυανοῦν χρῶμα καταστῇ ἐρυθρόν· ἂν τὸ δοκιμαζόμενον ἄλκαλι ἦνε καθαρόν, θὰ χρειασθῇ πρὸς τοῦτο ὅλον τὸ ὀξύ, ἂν ὅμως τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα ἐπιτευχθῇ χυθεισῶν μόνον 50 ἢ 60 διαιρέσεων τοῦ ἀλκαλιμέτρου, τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ δοκιμασθὲν ἄλκαλι περιέχει μόνον 50 ἢ 60 τοῖς ἑκατὸν καθαρὰν οὐσίαν· βλ. **ἀλκαλίμετρον.**

ἀλκαλιμετρικός, ή, όν· alcalimétrique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀλκαλιμετρίαν· || ἀλκαλιμετρικὴ μέθοδος, procédé alcalimétrique.

ἀλκαλίμετρον, τό· alcalimètre, n.m. ὄργανον χρήσιμον πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἐν τῷ ἀγοραίῳ ἀνθρακικῷ νατρίῳ (carbonate de soude) καὶ ἀνθρακικῷ καλίῳ (carbonate de potasse) ὑπάρχοντος καθαροῦ ποσοῦ αὐτῶν. Εἶνε ἀγγεῖον

διῃρημένον κατὰ βαθμούς· βλ. καὶ ἀλκαλιμετρία.

ἀλκαλιογαιώδης, ης, ες· alcalino-terreux, euse, adj. καλεῖται οὕτως ὁμὰς μετάλλων περιλαμβάνουσα τὸ βάρυον, τὸ στρόντιον, καὶ τὸ τιτάνιον.

ἀλκαλιολεύκωμα, ατος, τό· alcalio-albumine, n. f. λευκωματώδης οὐσία παρασκευαζομένη τῇ ἐνεργείᾳ τῆς ἀνθρακικῆς σόδας ἐπὶ τοῦ λευκώματος ᾠοῦ.

ἀλκαλιομολυβδοῦχος, ος, ον· alcalino-plompifère, adj. καλεῖται οὕτως ἀλκαλικὴ οὐσία ἐνέχουσα μόλυβδον.

ἀλκάλιον, ου, τό· καὶ ἄλκαλι, τό· [χημ.] alcali, n. m. (ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ al = le καὶ kali); ὀνομασία δοθεῖσα τὸ πρῶτον εἰς τὸ παράγον τὴν **σόδαν** (soude) θαλάσσιον φυτὸν τὸ λεγόμενον salsola, soda. Καλοῦνται οὕτως ὁμάς τις συνθέσεων ἐχουσῶν τὴν ἰδιότητα νὰ πρασινίζωσι τὸ σιρόπιον τῶν ἴων, νὰ καθιστῶσιν ἐρυθρὸν τὸ κίτρινον χρῶμα, νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν κυανὴν χροιὰν τοῦ ὑπὸ τῶν ὀξέων ἐρυθροῦ γινομένου ἡλιοτροπίου καὶ ν' ἀποτελῶσιν ἅλατα ἑνούμενα μετὰ τῶν ὀξέων. Τὰ **ἀνθρακικὰ ἀλκάλια,** (carbonates alcalins) ἐκαλοῦντο ἄλλοτε γαλλιστὶ alcalis aérés, ἤτοι (ἀλ)κάλια διάβρεκτα ὑπ' ἀνθρακικοῦ ὀξέος, διότι τότε τὸ ὀξὺ τοῦτο ἐκαλεῖτο ἀέριον (acide aérien = acide carbonique). Τὰ ἐκάλουν ἐπίσης alcalis doux διότι δὲν ἦσαν καυστικὰ ὅπως τὰ καθαρὰ ἀλκάλια, ὅπως ἐπίσης τὰ ἐκάλουν ἀναβράζοντα ἀλκάλια (alcalis effervescents), διότι ἀναβράζουσι τῇ ἐνεργείᾳ τῶν ὀξέων. Σήμερον διακρίνουσι δύο κλάσεις ἀλκαλίων: 1) Τὰ **ἀνόργανα** ἢ **μεταλλικὰ ἀλκάλια** (alcalis inorganiques ou minéraux), καλούμενα ἄλλοτε ἁπλᾶ σώματα καὶ διαιρούμενα εἰς **κυρίως ἀλκάλια** (**ἀμμωνία,** ammoniaque; **λίθιον,** lithine ou lithium; **σόδα** ἢ **νάτριον,** soude ou natrium; **πότασσα** ἢ **κάλιον,** potasse ou kalium), εἰς **ἀλκαλικὰς γαίας** (terres alcalines), ἤτοι **βαρύτιδα** (baryte), **στροντιανὴν** (strontiane), **τίτανον** (chaux), **μαγνησίαν** (magnésie), καὶ εἰς **ἁπλᾶς γαίας,** (terres), οἷα ἡ **λευκάργιλλος** (alumine), κτλ. Ἡ **ἀμμωνία** καλεῖται καὶ **πτητικὸν ἄλκαλι** (alcali volatil), τὰ δὲ τρία ἕτερα κυρίως ἀλκάλια καλοῦνται **ἔμμονα ἀλκάλια,** (alcalis fixes). Τὰ ἀλκάλια καὶ αἱ ἀλκαλικαὶ γαῖαι ἔχουσι γεῦσιν καυστικὴν καὶ σαπωνοειδῆ. Τὸ πλεῖστον τῶν ἀνοργάνων ἀλκαλίων ἀποτελοῦσι σάπωνας διὰ τῆς ἑνώσεώς των μετὰ λιπαρῶν σωμάτων· ἡ ἐνέργεια τῶν ἀλκαλίων ἐπὶ τινων φυτικῶν χρωματισμῶν καλεῖται **ἀλκαλικὴ ἀντίδρασις** (réaction alcaline). 2) **Ὀργανικὰ ἀλκάλια** (alcalis organique καλοῦνται τὰ **ἀλκαλοειδῆ** (alcaloïdes).

ἀλκαλιοποιημένος, η, ον· alcalinisé, ée; παθ. μετοχ. καὶ ἐπίθ. τοῦ ἀλκαλιοποιῶ.

ἀλκαλιοποιήσιμος, ος, ον· alcalifiable, adj. ὁ ἐπιδεκτικὸς τοῦ μεταβληθῆναι εἰς ἄλκαλι ἢ ἀποκτῆσαι τὰς ἀλκαλικὰς ἰδιότητας.

ἀλκαλιοποιητικός, ή, όν καὶ ἀλκαλιοποιός, ός, όν· alcalifiant, ante, adj. et n. m. λέγεται περὶ οὐσίας ἱκανῆς νὰ μεταβάλλῃ σῶμά τι εἰς ἀλκάλιον ἢ νὰ ἀναπτύξῃ ἐν αὐτῷ ἀλκαλικὰς ἰδιότητας· ‖ χημικοί τινες ἐθεώρησαν τὸ ἄζωτον ὡς βάσιν **ἀλκαλιοποιητικὴν** (principe alcalifiant).

ἀλκαλιοποιῶ, alcaliniser, δίδω εἰς οὐσίαν τινὰ ἀλκαλικὰς ἰδιότητας· ‖ ἀλκαλιοποιοῦσι τὸ γάλα προσθέτοντες ἐν αὐτῷ ὕδωρ ἀλκαλικόν, on alcalinise le lait en le coupant d'eau alcaline; ‖ — ἀσθενῆ, alcaliniser un malade, παρέχω αὐτῷ ἀλκαλικὰ φάρμακα.

ἀλκαλιοσιδηροῦχος, ος, ον· alcalino-ferrugineux, euse, adj. ὁ περιέχων ἀλκάλια καὶ σιδηρούχους οὐσίας.

ἀλκαλιόω-ῶ, alcaliser, ῥ. ἐνερ. προσθέτω που ἀλκάλιον, ἤτοι δίδω εἴς τι οὐσίαν ἢ ἀλκαλικὰς ἰδιότητας· ‖ ἐπίσης ἐκλύω (ἀποχωρίζω) διὰ πυρώσεως ἀπὸ οὐδέτερόν τι ἅλας τὸ ἐν τῷ ἄλκαλι ὀξύ.

ἀλκαλιώδης, ης, ες· alcalinité, n. f. κατάστασις ἢ ἰδιότης οὐσίας κεκτημένης τὰς ἰδιότητας τῶν ἀλκαλίων· ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀλκαλιῶδες, l'alcalinité.

ἀλκαλιώσιμος, βλ. ἀλκαλιάζων.

ἀλκαλιωσιμότης, βλ. ἀλκαλίανσις.

ἀλκαλίωσις, εως, ἡ· alcalisation (si) n. f. τὸ ἀλκαλιοῦν· τὸ ἐκλύειν διὰ πυρώσεως ἀπὸ οὐδέτερόν τι ἅλας, τὸ ἐν τῷ ἄλκαλι ὀξὺ (ἡ πρᾶξις)· βλ. ἀλκαλιόω.

ἀλκαλοειδής, ής, ές (ἄλκαλι καὶ εἶδος)· alcaloïde, adj. et n. m. Τὰ **ἀλκαλοειδῆ** εἶνε ἀζωτοῦτος ὀργανικὴ οὐσία παρομοιάζουσα διὰ τῶν ἰδιοτήτων της πρὸς τὰ ἀλκάλια καὶ ἔχουσα τὴν ἰδιότητα νὰ ἑνῶται μετὰ τῶν ὀξέων πρὸς σχηματισμὸν ἁλάτων. Τὰ ἀλκαλοειδῆ διαιροῦνται εἰς δύο κατηγορίας, εἰς **φυσικὰ ἀλκαλοειδῆ** alcaloïdes naturels) καὶ εἰς **τεχνικὰ ἀλκαλοειδῆ** (alcaloïdes artificiels). Τὰ **φυσικὰ ἀλκαλοειδῆ** καλοῦνται ἐπίσης καὶ **ὀργανικὰ ἀλκάλια** (alcalis organiques) ἢ **φυτικὰ ἀλκάλια** (alcalis végétaux).

ἀλκαλοειδομετρία, ας, ἡ· alcaloïdométrie, n. f. μέθοδος πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ ἀλκαλοειδοῦς τῶν φυτῶν.

ἄλκη, ης, ἡ· élan, n. m; τὸ μεγαλείτερον καὶ δυσειδέστερον τῶν ἐλαφοειδῶν εἶνε ἡ ἄλκη, βιοῦσα ἐν Εὐρώπῃ σήμερον εἰς τὴν Σκανδιναυϊκὴν χερσόνησον καὶ ἐν Ἀμερικῇ εἰς τὸν Καναδᾶν.

ἀλκή, ῆς, ἡ· δύναμις, force, n. f. puissance n. f; ἰσχύς, vigueur, n. f; εὐψυχία, τὸ θάρρος, courage, n. m; θαρραλεότης, ἀνδρία, vaillance, n. f; ‖ ἀλκὴ τῶν μυῶν, force des muscles.

ἄλκιμος, ος καὶ η, ον· δυνατός, ἰσχυρός, fort, e; puissant, e; ἀνδρεῖος, vaillant, e; εὔψυχος, θαρραλέος, courageux, euse.

ἀλκοολικοζυγία, ας, ἡ· βλ. (οἰνο)πνευματομετρία, ἡ.

ἀλκοολικοζύγιον, τό· βλ. (οἰνο)πνευματόμετρον, τό.

ἀλκοολικόν, τό· βλ. (οἰνό)πνευμα, τό.

ἀλκοολισμός, οῦ, ὁ ἢ ἀλκοολικὴ δηλητηρίασις, alcoolisme (προφ. liss), n. m. ou into-

xication alcoolique, ἀσθένεια προερχομένη ἐκ τῆς καταχρήσεως τῶν πνευματωδῶν ποτῶν· βλ. **ἀλκοολικός**· διακρίνουσι τὸν **ὀξὺν ἀλκοολισμὸν** (alcoolisme aigu), καὶ τὸν **χρόνιον ἀλκοολισμὸν** (alcoolisme chronique).

ἀλκοολικός, ή, όν ἢ (οἰνο)πνευματώδης, ης, ες· alcoolique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ ἀλκοολικὸν (οἰνόπνευμα) ἢ περιέχων τοιοῦτον· || ὁ οἶνος καὶ πάντα τὰ ἐπιτραπέζια ὑγρὰ εἰσὶν (οἰνο)πνευματώδη, le vin et toutes les liqueurs de table sont des liqueurs alcooliques; || πνευματώδη ποτά, boissons alcooliques; || ἀλκοολικός, alcoolique, καλεῖται ἐπίσης ὁ ὑπὸ τοῦ ἀλκοολισμοῦ κατεχόμενος· || ἄτομον ἀλκοολικόν, individu alcoolique; || ἀλκοολικὴ ζύμωσις, fermentation alcoolique, ζύμωσις δι' ἧς τὸ γλύκωμα (glycose) διαχωρίζεται εἰς ἀνθρακικὸν ὀξὺ καὶ εἰς οἰνόπνευμα· || ἀλκοολικὰ βάμματα, teintures alcooliques, ἀλκοολικαὶ διαλύσεις φαρμακευτικῶν τινων οὐσιῶν. § ἀλκοολικὸς (alcoolique, n.m.) ὡς οὐσιαστικὸν χρησιμοποιεῖται πρὸς ἔνδειξιν, 1) τῶν πνευματωδῶν ὑγρῶν (ποτῶν) (liqueurs alcooliques), π. χ. δὲν πρέπει νὰ καταχρᾶταί τις τῶν πνευματωδῶν ποτῶν, il ne faut pas abuser des alcooliques); 2) προσώπου κατεχομένου ὑπὸ ἀλκολισμοῦ, π. χ. δύναταί τις νὰ ᾖ ἀλκοολικός, χωρὶς νὰ ᾖ μέθυσος, on peut bien être un alcoolique, sans être un ivrogne.

ἀλκυών, όνος, ἡ· κοινῶς ψαροποῦλι, τό· alcyon, n. f. martin-pêcheur, n. m; τὸ θῆλυ θαλασσίου πτηνοῦ, ὅπερ ἐκ τοῦ ἄρρενος χωρισθὲν ἢ μετὰ τὸν θάνατόν του ἀπαύστως ἀποπέμπει θρηνώδεις ὀξείας φωνάς [μυθολ.]· ἔχει χροιὰν ἀναμὶξ χλωράν, κυανῆν καὶ ὑποπόρφυρον, ῥάμφος δὲ πρασινωπὸν μακρότερον τῆς κεφαλῆς· ἐνδιαιτᾶται εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν καὶ τὰς ἀκτὰς τῶν θαλασσῶν.

ἀλλά, σύνδεσμος, κυρίως ὅμως οὐδ. πληθ. τοῦ ἄλλος κατὰ μεταβολὴν τοῦ τόνου, ἐκφράζων διαφοράν· ἀλλὰ = mais; seulement; || ὄχι μόνον... .ἀλλὰ καί, non seulement..., mais encore (ἢ mais aussi); || ἀλλ' ἄρα, mais bien; mais plutôt; || εἶνε εὐγενής, ἀλλὰ κίβδηλος, il est poli, mais il est faut; || ἀλλά. . . . δὲν ἔχει ἀλλά . . . ., il n'y a pas de mais; || ἀλλὰ μὴ λησμονήσῃς ὅτι. . . .• seulement n'oubliez pas que; || ἀλλ' οὐχ ἧττον, mais du moins ἢ néanmoins; || ἀλλ' ἐπίσης, mais aussi; || ἀλλὰ τῷ ὄντι, mais en effet; || ἀλλὰ καί, mais encore; || ἀλλ' ἐν τούτοις, mais toutefois, mais cependant, mais pourtant; || ἀλλ' οὐδὲ κἂν τὸν βλέπω, mais je ne le vois pas même.

ἀλλαγή, ἡ, changement, n. m. ἤτοι ἡ μεταβολὴ (mutation), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλλάσσειν ἢ μεταβάλλειν τι· || ἐπίσης ἡ ἀνταλλαγή, échange, n.m; || ἀλλαγὴ βίου, changement de vie; || ἀλλαγὴ νομισμάτων, le change; || κάμνωμεν ἀλλαγήν, changeons? || ἀγαπᾷ τὴν ἀλλαγήν, il aime le changement; || ἐκέρδισεν (ἔχασεν) ἐκ τῆς ἀλλαγῆς, il a gagné (perdu) au change; || ἀλλαγὴ τῶν πτερῶν πτηνοῦ ἢ τῶν τριχῶν, δέρματος, κεράτων, κτλ. παρὰ τοῖς ζῴοις κατά τινας ἐποχὰς τοῦ ἔτους ἢ τῆς ζωῆς αὐτῶν, la mue; || αἱ ἀλλαγαὶ τοῦ καιροῦ, les variations du temps; § ἀμοιβαία ἀλλαγή, ἀνταλλαγή, la permutation; § ἀλλαγὴ = ἀνταλλαγή, ἀντάλλαγμα πραγμάτων, le troc; || τὸ ἔκαμεν ἀλλαγὴν μὲ τὸν ἀδελφόν του, il en fit le troc avec son frère; § [στρατ.] **ἀλλαγὴ** (τοποθέτησις), la pose, καλεῖται οὕτως ἡ ἐργασία τῆς τοποθετήσεως (ἀνταλλαγῆς) τῶν σκοπῶν ἢ τῶν προφυλακῶν· || δεκανεὺς τῆς ἀλλαγῆς, caporal de pose, καλεῖται ὁ ἐπιπεφορτισμένος τὴν τοποθέτησιν ἢ ἀντικατάστασιν (ἀλλαγὴν) τῶν σκοπῶν ὅταν ἦνε τῆς ὑπηρεσίας τῆς φρουρᾶς· || ἀλλαγὴ ἐγκαταστάσεως, changement de domicile; || — διαμονῆς, changement de résidence; || — κατευθύνσεως, changement de direction (οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται ἐπίσης τὴν λέξιν flexion, n. f. ὡς συνώνυμον τῆς changement de direction); αἱ ἀλλαγαὶ κατευθύνσεως στρατεύματος εἶνε **στροφαὶ** (conversions) ἐκτελούμεναι ὑπὸ τμήματός τινος εἴτε ἀνεπτυγμένου, εἴτε βαδίζοντος κατὰ τετράδας· || — κατευθύνσεως ἐπὶ δεξιὰ (ἀριστερά), changement de direction à droite (gauche), σημαίνει ὅτι τὸ στράτευμα δέον νὰ ἐκτελέσῃ στροφὴν πρὸς τὸ δεξιὸν (ἀριστερὸν) αὐτοῦ, χρησιμεύοντος τούτου ὡς **στροφέως** (pivot); || — διευθύνσεως [ἱππευτ.], changement de direction; || — διευθύνσεως κατὰ πλάτος [ἱππ.], changement de direction large; || — διευθύνσεως κατὰ μῆκος [ἱππ.], changement de direction étroite; || — ἱππασίας (εἰς τὰς ἱππικὰς ἀσκήσεις), contre-changement; βλ. καὶ ἐπαναλλαγή· || **ἀλλαγὴ στίβου**, doublement, n. m. [ἱππ.], (ἀλλάσσω στίβον, doubler), σημαίνει ἀφίνω τὸν στίβον διὰ καθέτου ἀλλαγῆς, ἤτοι ἐκτελῶ κλίσιν ἐπ' ἀριστερὰ ἢ ἐπὶ δεξιά, ὅταν δὲ φθάσω ἐπὶ τοῦ ἔναντι στίβου, ἐκτελῶ ἐκ νέου κλίσιν ἐπ' ἀριστερὰ ἢ ἐπὶ δεξιὰ χωρὶς νὰ μεταβάλλω τὴν ἱππασίαν (sans changer de main), (βλ. καὶ κάμπτειν, **κάμψις**, doubler, doublement); || — στίβου ἀτομικῶς (παράγγελμα), doublez individuellement; || — στίβου διαδοχικῶς (παράγγελμα), doublez successivement; || — **διευθύνσεως** ἢ **ὁδοῦ** (σιδηρ.), changement de voie, καλεῖται οὕτως ἡ διάθεσις τοῦ μηχανήματος τοῦ καλουμένου **κλεὶς** (aiguille) (βλ. λέξιν), οὕτως ὥστε ὁ εἱρμὸς νὰ μεταβιβασθῇ ἐκ τῆς μιᾶς γραμμῆς εἰς ἑτέραν· || — τοῦ ποδός, ἀλλαγὴ καλπασμοῦ [ἱππευτ.], changement de pied, δηλοῖ τὴν κατὰ τὸν καλπασμὸν τῇ βοηθείᾳ τῆς χειρὸς καὶ τῆς κνήμης τοῦ ἱππέως ἀλλαγὴν τοῦ ποδὸς ἐφ' οὗ καλπάζει ὁ ἵππος· || — διευθύνσεως, retour en tête ἢ changement de direction, καλεῖται ὅταν ἡ ἀρχικὴ ὑπόνομος κάμπτηται ἀλλάσσουσα διεύθυνσιν· || — τῶν σκοπῶν (**ἀντικατάστασις**), relèvement des sentinelles; || —(ἢ **ἀντικατάστασις**) ἁλύσεως ἀκροβολιστῶν, σταθμοῦ, ἀποσπάσματος, ἐργατῶν, κτλ., relèvement (n. m.) d'une chaîne de tirailleurs, d'un poste, d'un détachement, des travailleurs,

etc. || — τῶν φυλάκων, garde montante, καλεῖται ἡ πρᾶξις ἢ ἡ ὥρα καθ' ἣν ἀλλάσει ἡ φρουρὰ (οἱ φύλακες)· || — στόχου (εἴς τινας περιστάσεις, ἀλλαγὴ στόχου ἀπὸ τόσων μέτρων) (παράγγελμα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν βολῆς), changement d'objectif (éventuellement, à tant de mètres); || — μετώπου, changement de front; || — θέσεως (παράγγελμα ἀσκήσεων πυροβολικοῦ), changer d'un homme; || πρὸς ἀλλαγὴν θέσεως (ἢ τόσων θέσεων), pour changer de poste (ἢ de tant de postes); || — πορείας ἱστιοδρομοῦντος πλοίου, βλ. ἀναστροφή, virement; || **ἀλλαγὴ** [ναυτ.], κοινοβαρβαρικῶς **σκάντζα**, changement, n. m. ἡ λέξις αὕτη εἶνε ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν πλοίων εἰς πολλὰς ὑπηρεσίας ἢ ἐργασίας ἐπιτασσομένης πάντοτε μετ' αὐτὴν τῆς λέξεως τῆς σημαντικῆς τοῦ εἴδους τῆς ὑπηρεσίας ἢ ἐργασίας· π. χ. ἀλλαγὴ φυλακῆς, changement de quart, σημαίνει τὴν ἀντικατάστασιν τῶν φυλασσόντων ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος διὰ τῶν ἀμέσως ἐπομένων εἰς τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην· || εἰς ἀλλαγὴν δολώνων, à changer les huniers, προειδοποιητικὸν κέλευσμα ἀφορῶν τὴν ἀλλαγὴν τῶν ἱστίων καὶ δολώνων· || εἰς ἀλλαγὴν μεγάλων ἱστίων, à changer les basses voiles, προειδοποιητικὸν κέλευσμα ἀφορῶν τὴν ἀλλαγὴν τῶν μεγάλων ἱστίων· || εἰς ἀλλαγὴν κεραιῶν δολώνων, à changer les vergues de hune, προειδοποιητικὸν κέλευσμα ἀφορῶν τὴν ἀλλαγὴν τῶν κεραιῶν τῶν δολώνων· || — ἐνδυμασίας (ἢ στολῆς), changement de tenue, τοῦ πληρώματος πλοίου τινός, κτλ.

ἄλλαγμα, ατος, τό· α) ἡ ἀλλαγή, le changement; ἡ ἀνταλλαγή, l'échange; contr'échange; le troc; β) τὸ ἀλλαχθὲν (εἶδος) τὸ ἀντάλλαγμα, la chose échangée; l'objet d'échange; || ἡ τιμὴ διά τι ἤτοι τὸ ἰσότιμον, l'équivalent; § ἄλλαγμα, changement d'habits (de linge), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλλάσειν ἐνδύματα, κτλ.

ἀλλαγμένος, η, ον· βλ. ἀλλάζω· =ὁ ἀλλάξας, τὰ ἐνδύματά του· «εἶμαι ἀλλαγμένος»· 2) ὁ ἀλλαχθεὶς μὲ ἄλλον· 3) πρᾶγμα ἀντηλλαγμένον μὲ ἄλλο πρᾶγμα (en échange); «καρύδια ἀλλαγμένα μὲ σιτάρι».

ἀλλάζω, καὶ ἀλλάσσω, ἤτοι μεταβάλλω (τὴν κατάστασιν ἀντικειμένου τινός), μεταποιῶ, μεταλλάζω changer, δηλ. λαμβάνω ἢ ἀντικαθιστῶ τι ἀντ' ἄλλου, ἀλλοιῶ, μετατρέπω, déguiser; || — θέσιν (σχῆμα φύσιν, ἔνδυμα, ἰδέας), changer de place (de forme; de nature; d'habit; d'idées); || τὰ πουλιὰ ἀλλάζουν τὰ πτερά των, les oiseaux muent; || τὰ φείδια ἀλλάζουν δέρμα κάθε χρόνον, les serpents se dépouillent tous les ans; || — (ἀλλάσσω) θέσιν, changer de position; || ἤλλαξε τὴν φωνήν του, il déguisa sa voix; || τὸ ταχυδρομεῖον ἤλλαξεν ἄλογα, la poste a relayé (de chevaux); || — ἀμοιβαίως, permuter; || ἤλλαξαν ἀμοιβαίως τὰς θέσεις των, ils ont permuté; || τὸ παιδὶ ἀλλάζει δόντια, l'enfant fait de nouvelles dents; || — νόμισμα, changer (faire changer) une pièce de monnaie; || — κατοικίαν (μετοικῶ). changer d'habitation; || μὴν ἀλλάζῃς τὸ ζήτημα, ne déplacez pas la question; || ἤλλαξε τὸ γράψιμόν του (διὰ νὰ μὴ γνωρισθῇ), il a contrefait son écriture; || — γνώμην, changer d'avis; se raviser; || ἀλλάζω (ἀλλάσσω=ἀντικαθιστῶ) τὴν φρουράν, τὸν σταθμόν, τὸ ἀπόσπασμα, τὸν σκοπόν, τοὺς ἀκροβολιστάς, τοὺς ἐργάτας, κτλ. relever la garde, un poste, un détachement, une sentinelle, des tirailleurs, des travailleurs, etc. || ἡ ἀλλασσομένη (ἢ ἀλλαγεῖσα) φρουρά, ἤτοι ἡ ἀπερχομένη καλεῖται garde descendante, ἡ δὲ ἀλλάσσουσα, garde montante, καθὼς ἐπίσης καλεῖται οὕτως ἡ ἀλλαγὴ τῶν φυλάκων· βλ. **φρουρά**, garde; || — στίβον, doubler; βλ. **ἀλλαγὴ στίβου**· || — **ὁδὸν εἰς εἱρμόν** [σιδηρ.], aiguiller (προφ. é-gu-i-ié) un train, ἤτοι διατίθημι τὴν κλεῖδα τοῦ σιδηροδρόμου οὕτω πως, ὥστε ὁ εἱρμὸς νὰ ἐκτελέσῃ ἀλλαγὴν ὁδοῦ (changement de voie); βλ. **κλείς** (σιδηρ.), aiguille; || ἤλλαξα γνώμην περὶ αὐτοῦ, je suis bien revenu sur son compte; || ἤλλαξεν ὅλους του τοὺς ὑπηρέτας, il a renouvelé sa maison (son service); || ἀλλάζω τὴν πίστιν (τινός), convertir; faire changer de croyance; [καὶ μεταφ. δημ.] βασανίζω, tourmenter; ἐνοχλῶ, παραζαλίζω, tracasser; ἐνοχλῶ, πειράζω, vexer; § [ἐμπορ.] —, ἀνταλλάσσω, échanger; ἀλλάσσω πρᾶγμά τι δι' ἄλλου, troquer; || ἀλλάζω γράμματα [ἐπιστολάς], échanger des lettres; || ἄλλαξαν δακτυλίδια [ἀρραβωνισθέντες], ils se sont fiancés; || — λόγια, échanger des paroles=ἐρίζειν, φιλονικεῖν, se disputer; || ἤλλαξαν τὰ ὡρολόγιά των, ils ont échangé [troqué] leurs montres; || [ἀπολ.] ἀλλάζομεν; changeons? || [ἐμπορ.] χάμνω ἀλλαγήν, ἀλλάζω συνάλλαγμα, ἤτοι παρατείνω τὴν προθεσμίαν, prolonger; ἀνανεόνω, renouveler; || ἀλλάσσειν νομίσματα (νομισματαλλαγή), changer, échanger une espèce de monnaie contre une autre; § [ἀπολ.] — ἀσπρόρρουχα (ἐνδύματα), changer de linge (d'habits) ἢ ἁπλῶς changer; || ἀλλάζει κάθε κυριακήν, il change [de linge] tous les dimanches; || εἶσαι βρεγμένος, πήγαινε ν' ἀλλάξῃς, tu es mouillé. va te changer; || [καὶ μεταβ] — ἄρρωστον, changer un malade; || ἀλλαγμένος, fraîchement habillé; [μὲ καινούργια ῥοῦχα], habillé tout neuf, κοινῶς ὁ λεγόμενος κυριακάτικος, endimanché; § [οὐδ.] ἀλλάζω, μεταλλάζω, changer, se changer; μεταβάλλω, ἀλλοιῶ, ποικίλλω, χάμνω διάφορον, μεταλλάσσω, varier; || ὁ καιρὸς ἀλλάζει συχνὰ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, le temps varie souvent dans ce pays; || ἤλλαξεν ἡ ὄψις του, il a changé de couleur; || τὰ πράγματα ἤλλαξαν, la situation a changé; § [οὐδ.] μένω ἀδιάφορος, être indifférent; διαφέρω, différer; || αὐτὸ ἀλλάζει, c'est différent; c'est autre chose; c'est une autre affaire;

ἀλλάϊ, [διάλ. Καρπάθου], ἓν ἀλλάϊ ξυλαὶς (προβλ. ἀλλακτὸν) «πατήσατε, κάμετε ἕνα ἀλλάϊ»· (τουρκ. νεπέτ).

ἀλλαισθησία, ας, ἡ· allesthésie (-zi, ἀλ-

λος. autre καὶ αἴσθησις. sensation) n. f; παθολογικὴ κατάστασις καθ' ἣν ἡ ἁπτικὴ αἴσθησις μεταδίδεται οὐχὶ εἰς τὸ ἁπτόμενον σημεῖον, ἀλλ' ἀκριβῶς εἰς τὸ συμμετρικὸν αὐτοῦ σημεῖον, εἰς τὸ ἀνταποκρινόμενον καὶ κείμενον εἰς τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ σώματος· συνών. τοῦ **ἀλλοχειρία**, allochirie, n. f.

ἀλλαντοειδής, ής, ές· ὅμοιος μὲ ἀλλᾶντα, semblable à un saucisson; ‖ καὶ ὡς ὅρος ἰατρικός, ἀλλαντοΐς, allantoïde, n. m; ‖ — χιτών, allantoïde, λέγεται εἷς ἐκ τῶν ἐπικαλυμμάτων τοῦ ἐμβρύου.

ἀλλαντοΐς, ΐδος, ἡ· allantoïde, n. m.

ἀλλαντοποιεῖον, τό· τὸ κατάστημα ἔνθα κατασκευάζονται οἱ ἀλλᾶντες, magasin de charcuterie, ἢ ἁπλῶς la charcuterie.

ἀλλαντοποιέω-ῶ, κάμνω ἀλλᾶντας, faire des saucissons.

ἀλλαντοποιός, οῦ, ὁ· ὁ ἀλλᾶντας κατασκευάζων, charcutier, ère.

ἀλλαντοπώλης, ου, ὁ· ὁ πωλῶν ἀλλᾶντας, marchand de saucissons; charcutier, ère.

ἀλλαξιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ ἀλλαγή, τὸ ἄλλαγμα, échange, n. m. κοινῶς le troc; ‖ κάμνω ἀλλαξιάν, échanger; κοινῶς troquer; § ἀλλαξιὰ=ἀνταλλαγὴ ἐνδυμασίας=τὸ ἄλλαγμα, une rechange [de vêtements]; (ἐπίσης αὐτὴ ἡ πλήρης) ἐνδυμασία, μία φορεσιά, l'habillement (entier), ἤτοι ἐπενδύτης, πανταλόνι καὶ γελέκι.

ἀλλαξοκαιρία, ας, ἡ· ἡ τοῦ ἀέρος (τοῦ καιροῦ) μεταβολή, le changement (la variation) du temps.

ἀλλαξοπιστία, ας, ἡ· τὸ νὰ μεταβάλλῃ τις τὴν πίστιν του ἢ τὴν θρησκείαν του, changement de croyance (de religion); ἡ μεταβολὴ θρησκείας, ἡ προσηλύτησις, la conversion; ἀποστασία [ἐκ τῆς ἐκκλησίας], apostasie, n. f.

ἀλλαξόπιστος, ὁ, ἡ· ὁ μεταβάλλων ἢ ἀρνούμενος τὴν πίστιν του ἤτοι τὴν θρησκείαν του, qui a renié sa religion; ὁ **ἀρνησίθρησκος**, le renégat; ὁ ἀποστάτης (ἐκ τῆς ἐκκλησίας), l'apostat.

ἀλλαξοπιστῶ (έω), μέλ. ήσω, ἀρνοῦμαι τὴν θρησκείαν μου, renier sa religion; προσηλυτίζομαι, se convertir; γίνομαι ἀποστάτης ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ἀποστατῶ, apostasier; ‖ ἀλλαξοπιστῶ τινα = ἀλλάζω (μεταβάλλω) τὴν πίστιν τινός, faire changer de croyance; προσηλυτίζω, convertir.

ἀλλαξοφοριάζω [διάλ. Ἠπείρ.] ἀλλάσσω φορέματα, changer de vêtements.

ἀλλᾶς, ᾶντος, ὁ· κοινῶς τὸ λουκάνικον, le saucisson, ἤτοι ἔντερον πεπληρωμένον κρέατος, κλτ. boyau farci.

ἀλλάσσω, βλ. **ἀλλάζω**· ‖ ἀλλασσομένη ἢ ἀλλάσσουσα φρουρά, βλ. **ἀλλάζω** καὶ **φρουρά**· ‖ ἀλλάσσω κατοικίαν, déloger.

ἀλλαχόθεν (ἐπίρ.) ἀπὸ ἄλλο μέρος, d'un autre côté; d'une autre part; d'ailleurs.

ἀλλαχοῦ (ἐπίρ.) ἀλλαχῇ, εἰς ἄλλο μέρος; ἀλλοῦ ποῦ, ailleurs; autre part.

ἀλλέα, (ἐπίρ.) [διάλ. Οἰνόης] = ἀλλέως, ἄλλως.

ἀλλεξά, ἡ· [διάλ. Νισύρ.] = συκοφαντία, calomnie, n. f. κατηγορία ψευδής· ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἐλέγχω· «τῆς βγάλανε ἀλλεξά».

ἀλλεπαλληλία, ας, ἡ· ἡ ἐπισώρευσις τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, l'un sur (après) l'autre, συνεπῶς ἡ συνέχεια, la continuité; ἡ διαδοχὴ τῶν πραγμάτων, la succession; τὸ ἐναλλὰξ ἢ ἡ ἐναλλαγὴ αὐτῶν, alternative, n. f. ἢ ἐπανάληψις, itérative.

ἀλλεπάλληλος, ος, ον· ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου σωρευμένος, l'un sur (après) l'autre, ὁ ὑπερεπίθετος, le superposé, συνεπῶς ὁ συνεχής, le continuel; ὁ συνακόλουθος, le consécutif; ὁ διαδοχικός, le successif; ὁ ἐναλλάξ, l'alternatif; ὁ ἐπαναληπτικός, itératif, ive; ὁ ἐπανειλημμένος, réitéré, ée; ‖ αἱ ἐρωτήσεις ἐγίνοντο (ἐπήρχοντο) ἀλλεπάλληλοι, les questions se succédaient; ‖ ἀλλεπάλληλα κύματα, vagues consécutives; ‖ ἀλλεπάλληλοι ἀστραπαὶ καὶ βρονταί, éclairs et coups de tonnerre consécutives; ‖ τὰ ἀλλεπάλληλα δυστυχήματά του, ses malheurs successifs (ἐπανειλημμένα, réitérés); ‖ ζημίαι ἀλλεπάλληλοι, des pertes successsives (réitérés).

ἀλλεπαλλήλως, (ἐπίρ.), συνεχῶς, continuellement; διαδοχικῶς successivement; συνακολούθως, consécutivement; ἐναλλάξ, alternativement; ἐπανειλημμένως, ἐπαναληπτικῶς, itérativement; τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, coup sur coup; βλ. καὶ **ἀλλεπάλληλος**.

ἀλλέως, [ἐπίρ.] ἄλλως, autrement; κατ' ἄλλον τρόπον, d'une autre manière; βλ. **ἄλλως**.

ἀλληγορέω-ῶ· ἐκφράζομαι ἀλληγορικῶς, s'exprimer allégoriquement; ἄλλως τι σημαίνω, ἐκφράζομαι ἢ ὁμιλῶ, s'exprimer ou s'expliquer au sens figuré (allégorique).

ἀλληγόρημα, ατος, τό· ἀλληγορικὴ ἔκφρασις (ἔννοια), sens allégorique; ἐξήγησις, ἢ διερμήνευσις ἀλληγορική, explication ou interprétation allégorique.

ἀλληγορητής, οῦ, ὁ· ὁ μετ' ἀλληγορίας ὁμιλῶν ἢ ἐκφραζόμενος, qui parle ou qui s'exprime avec allégorie (au figuré), ὅστις καὶ auteur allégorique καλεῖται· ὁ μετ' ἀλληγορίας ἐξηγῶν ἢ ἑρμηνεύων, interprète d'une allégorie.

ἀλληγορία, ας, ἡ· allégorie, n. f. ἤτοι λόγος ἢ ἔκφρασις ὅστις κυρίως μὲν ἕτερόν τι δηλοῖ, ἑτέρου δ' ἔννοιαν παριστάνων καθ' ὁμοίωσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἢ ὅτι, ἄλλο λέγον τὸ γράμμα καὶ ἄλλο τὸ νόημα, συνεπῶς ἐξήγησις εἰκονικὴ (μεταφορική), sens au figuré ou détourné; ἀλληγορικὴ ἔννοια, sans allégorique; § [κατ' ἐπέκτασιν] ὑπαινιγμός, allusion, n. f.

ἀλληγορικός, ή, όν· ὁ περιέχων ἀλληγορίαν, allégorique; εἰκονικός, μεταφορικός, figuré, ée.

ἀλληγορικῶς, [ἐπίρ.] ἐν ἀλληγορικῇ ἐκφράσει, μὲ ἀλληγορικὸν τρόπον, allégorique-

ment; εἰκονικῶς, μεταφορικῶς, au figuré ἢ figurement..

ἀλληθωριά, ᾶς, ἡ καὶ **ἀλλοιθωριά,** ἡ· τὸ ἀλλήθωρον βλέμμα, regard louche (bigle); τὸ λοξὸν βλέμμα τοῦ παράβλωπος, ὁ στραβισμός, strabisme, n. m.

ἀλληθωρίζω καὶ ἀλλοιθωρίζω, ἔχω στραβοὺς ὀφθαλμούς, στραβίζω, λοξοβλέπω, être louche, loucher; être bigle, bigler; βλ. ἀλλήθωρος· «οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ διάστροφοί εἰσι καὶ εἰς ἀλλήλους ὁρῶσι»· ‖ ἡ ἀρχαία παροιμία «εἰ χωλῷ παροικήσεις, ὑποσκάζειν μαθήσῃ» ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν «μὲ τυφλὸν ἂν συγκατοικήσῃς, τὸ πουρνὸ θ' ἀλληθωρίσῃς» ἢ ὅποιος καθίσῃ μὲ στραβὸ τὸ πρωῒ ἀλληθωρίζει», qui suit les poules apprend à gratter; ‖ —, avoir les yeux louches (le regard louche).

ἀλληθώρισμα, ατος, τό, καὶ ἀλλοιθώρισμα· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλληθωρίζειν, action de loucher (de bigler); ὁ στραβισμός, strabisme, n. m; ἡ ἀλληθωριὰ ἢ τὸ ἀλλήθωρον βλέμμα, le regard louche (bigle); ἀλληθώρισμα=ἀλληθωρισμός, louchement, n. m; loucherie, n. f.

ἀλλήθωρος, η, ον· καὶ **ἀλλοίθωρος,** η, ον· ὁ παραβλώψ, louche; bigle (ἐκ τοῦ λατ. bis oculus, δὶς ὀφθαλμός), ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ πλαγίως, λοξὰ βλέπων, qui regarde de travers; ὁ στραβίζων, ὁ στραβός, loucheur, bigleur.

ἀλληθωρῶ, βλ. ἀλληθωρίζω.

ἀλληλασφάλεια, ας, ἡ· δι' ἀμοιβαίας ἀσφαλείας, assurance réciproque (mutuelle); ἀσφάλεια καθ' ἣν αὐτοὶ οἱ ἀσφαλιζόμενοί εἰσι συγχρόνως καὶ ἀσφαλισταὶ ἀλλήλων.

ἀλληλεγγύη, ης, ἡ· ἀλληλεγγυότης, la solidarité, βλ. ἀλληλέγγυος.

ἀλληλέγγυος, ος, ον· ὁ ἀλληλεγγύως ὑποχρεωμένος, qui est engagé (obligé) solidairement, solidaire, adj. ἤτοι ὁ ἀμοιβαίως ἐγγυώμενος διὰ τὸν ἕτερον, engagé ou garanti réciproquement; ‖ [οὐσ.] τὸ ἀλληλέγγυον =ἡ ἀμοιβαία ἐγγύησις, ἡ ἀλληλεγγύη, garantie réciproque, responsabilité mutuelle; la solidarité.

ἀλληλεγγυότης, ητος, ἡ· βλ. ἀλληλεγγύη.

ἀλληλεγγύως [ἐπίρ.], solidairement; ἤτοι κατὰ τρόπον ἀλληλέγγυον, βλ. ἀλληλέγγυος· δι' ἀμοιβαίων ἀσφαλειῶν, en se donnant des sûretés réciproques.

ἀλληλεθνής, ής, ές, international, ale, aux; βλ. διεθνής· ‖ ἀλληλεθνὲς δίκαιον, βλ. διεθνὲς δίκαιον.

ἀλληλένδετος, ος, ον· ὁ ἀμοιβαίως συνδεδεμένος ὥστε ὁ εἷς νὰ συνέχηται ἀπὸ τὸν ἕτερον, lié l'un à l'autre; entrelacé, ée; ‖ ὁ περιπλεγμένος, ὁ ἐμπλεγμένος, enchevêtré, ée; ‖ ὁ ἡνωμένος, uni,e; ὁ συνημμένος, connexé, ée; ὁ προσκεκολλημένος, προσπεφυκώς, adhérant, e; ‖ ἔχομεν συμφέροντα ἀλληλένδετα (κοινά), nous sommes liés par des intérêts communs.

ἀλληλεπίκουρος, ὁ, ἡ· ὁ τῆς ἀμοιβαίας βοηθείας, de secours mutuel.

ἀλληλοβοήθεια, ας, ἡ· ἡ ἀμοιβαία βοήθεια, secours mutuel.

ἀλληλογραφία, ας, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως γράφειν, ἡ **ἀνταπόκρισις,** la correspondance, ἤτοι αἱ ἀνταλλασσόμεναι μεταξὺ ἀτόμων ἐπιστολαί· οἱ ἐμπορικῶς ἀλληλογραφοῦντες καλοῦνται καὶ ἀνταποκριταί, correspondants; ‖ ἔχω ἀλληλογρ. je suis en correspondance avec.... [ἐμπορ.] ‖ θὰ ἤμεθα λίαν εὐτυχεῖς, ἐὰν ἡ πρώτη αὕτη ἐργασία ἀναπτύξῃ μεταξὺ ἡμῶν ἀλληλογραφίαν διαρκῆ, εὐχάριστον καὶ ἀμοιβαίως ἐπωφελῆ, nous serons bien heureux, si cette première affaire amène entre nous une correspondance permanente, agréable et mutuellement avantageuse. § Ἐμπορικὴ ἀλληλογραφία, correspondance commerciale, καλεῖται ἡ δι' ἐπιστολῶν σύναψις καὶ διεξαγωγὴ ἐμπορικῶν συναλλαγῶν. Εἰς τὴν ἐμπορικὴν ἐπιστολὴν τίθεται: 1) Ἡ χρονολογία. 2) Ἡ διεύθυνσις τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται. 3) Ἡ βεβαίωσις τῆς προηγουμένης ἐπιστολῆς. 4) Ἡ βεβαίωσις τῶν ληφθεισῶν ἐπιστολῶν. 5) Τὸ κείμενον, καὶ 6) Τὸ κλείσιμον τῆς ἐπιστολῆς δι' ἑνὸς φιλοφρονητικοῦ τύπου, λ. χ. Διατελῶ πρόθυμος ἢ μεθ' ὑπολήψεως, κτλ. Ἕκαστον θέμα ὀφείλει ν' ἀποτελῇ ἰδιαιτέραν παράγραφον. Οἱ ἔχοντες σημασίαν ἀριθμοὶ πρέπει νὰ ὑπογραμμίζωνται. Ὅταν ἀπευθύνωνται εἰς ἀνώνυμον ἑταιρείαν, μετὰ τὴν διεύθυνσιν γράφουσι τὴν λέξιν Κύριοι. Ἡ ἀλληλογραφία ἀποτελεῖ μέσον ἀποδεικτικὸν μεταξὺ ἐμπόρων καὶ διὰ τοῦτο ὁ νόμος ἐπιβάλλει τὴν τήρησιν εἰδικοῦ βιβλίου «Ἀντιγράφου ἐπιστολῶν» (κόπια, copie de lettres) καλουμένου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀντιγράφεται (κοπιάρεται) πᾶσα στελλομένη ἐπιστολή. Ὁμοίως ὁ νόμος ὑποχρεοῖ τὸν ἔμπορον νὰ τηρῇ πάσας τὰς λαμβανομένας ἐπιστολάς. Διὰ τὰ ἀποστελλόμενα τηλεγραφήματα ἐπίσης τηροῦσιν οἱ ἔμποροι ἓν βιβλίον ὅμοιον μὲ τὸ προηγούμενον ἐν τῷ ὁποίῳ ἀντιγράφουσι πᾶν τηλεγράφημα προτοῦ ἀποσταλῇ. Ἡ ἐπιστολὴ γράφεται μὲ εἰδικὴν μεταδοτικὴν μελάνην (τῆς κόπιας), ἀναγινώσκεται καὶ ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ ἐμπόρου καὶ κατόπιν ἀντιγράφεται ὡς ἑξῆς: Ὑγραίνουσιν ἓν φύλλον τοῦ βιβλίου τῶν ἐπιστολῶν (κόπιας) ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέτουσι τὴν ἐπιστολὴν καὶ πιέζουσι τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς μηχανήματος (πρέσσας). Μετὰ τοῦτο ἡ ἐπιστολὴ ἐκτυποῦται ἐπὶ τοῦ φύλλου τῆς κόπιας καὶ τοιουτοτρόπως ὑπάρχει πιστότης ἀπόλυτος τῆς ἀντιγραφῆς. Συνειθίζουσι τινὲς νὰ θέτωσιν αὔξοντα ἀριθμὸν εἰς τὰς ἀποστελλομένας ἐπιστολὰς καὶ τότε ἀντὶ πάσης ἄλλης μνείας ἀναφέρουσι μόνον τὸν ἀριθμὸν τῆς ἐπιστολῆς. Τοῦτο γίνεται κυρίως εἰς τὰς μεταξὺ κεντρικοῦ καταστήματος καὶ τῶν ὑποκαταστημάτων ἀνταλλασσομένας ἐπιστολάς. Ἑκάστην λαμβανομένην ἐπιστολὴν διπλώνουσιν εἰς δύο κατὰ μῆκος, ἢ εἰς τέσσαρα κατὰ πλάτος καὶ σημειώνουσιν εἰς τὸ ἄκρον τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως, τὸν τόπον προελεύσεως, τὴν χρονολογίαν ἣν φέρει ἡ ἐπιστολὴ καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς παραλαβῆς καὶ ἀπαντήσεως, μεθ' ὃ θέτουσιν αὐτὴν εἰς εἰδικὴν θυ-

ρίδα ἢ φάκελλον, κατὰ τριμηνίαν δέ, ἑξαμηνίαν ἢ ἔτος, ἀναλόγως τῆς ποσότητος τῶν ἐπιστολῶν, συναθροίζουσι ταύτας εἰς δέματα κατὰ τόπους προελεύσεως ἢ ἄλλως καὶ τὰς ταξινομοῦσι εἰς τὸ ἀρχεῖον.

ἀλληλογραφῶν, οῦσα, οῦν· correspondant, e.

ἀλληλογραφῶ· εὑρίσκομαι εἰς ἀλληλογραφίαν, être en correspondance; correspondre, ἢ s'écrire (ἀμοιβαίως γράφειν).

ἀλληλόδεσμος, ὁ· [ναυτ.] serpenteau, n. m. καλεῖται λεπτότερον σχοινίον χρησιμεῦον πρὸς στερέωσιν δύο μερῶν τοῦ ἐξαρτισμοῦ ἤτοι δύο ἐξαρτίων, π. χ. προτόνων, ἐπιτόνων, παρατόνων· || ἀλληλόδεσμος, serpenteau, καλεῖται ἐπίσης τὸ εἶδος τῆς πρὸς ἄλληλα συνδέσεως τῶν δύο ὡς ἀνωτέρω ἐκτίθεται μερῶν, γίνεται δὲ ἐν καιρῷ μάχης, ὅπως ἐὰν τὸ ἓν σχοινίον ἀποκοπῇ ὑπὸ βλήματος, κρατῆται ἐν τῇ θέσει του ὑπὸ τοῦ ἑτέρου καὶ μὴ καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

ἀλληλοδετέω-ῶ, serpenter, στερεώνω ἢ συνδέω δι' ἀλληλοδέσμου· βλ. λέξιν.

ἀλληλοδιαδοχή, ῆς, ἡ· τὸ διαδέχεσθαι ἀλλήλους, alternance, n. f.

ἀλληλοδιάδοχος, ος, ον (κυρίως εἰς τὸν πληθ. οἱ ἀλληλοδιάδοχοι), ὁ διαδεχόμενος ἄλλον, οἱ ἀλλήλοις διαδεχόμενοι, ὁ διαδοχικός, successif, ive; συνεχής, συνακόλουθος, consécutif, ive; καὶ ἀδιάκοπος, continuel, elle; ὁ ἐπαναληπτικός, itératif, ive; βλ. καὶ ἀλλεπάλληλος.

ἀλληλοδιαδόχως [ἐπίρ.] ἐν ἀδιακόπῳ διαδοχῇ, διαδοχικῶς, successivement; συνεχῶς, συνακολούθως, consécutivement; κατὰ σειράν; ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, l'un après l'autre; tour à tour; à tour de rôle.

ἀλληλοδιδακτικός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν τὴν ἀλληλοδιδακτικὴν μέθοδον (διδασκαλίαν), qui concerne l'enseignement mutuel; || — μέθοδος (διδασκαλία), l'enseignement mutuel, εἶνε ὁ τρόπος ἐκεῖνος τῆς διδασκαλίας τῶν φοιτούντων εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα, καθ' ὃν ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν ἐποπτείαν ἑνὸς διδασκάλου, μαθηταὶ ὁπωσοῦν ἐν τοῖς γράμμασι προηγμένοι διδάσκουσιν ἄλλους μαθητὰς ἀμαθεστέρους αὐτῶν, διαιρούμενοι εἰς τάξεις διαφόρους ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ, ἑκάστη δὲ τάξις εἰς πολλὰ τμήματα, εἰς ἕκαστον δὲ τῶν τμημάτων τούτων μαθητὴς τῆς ἀνωτέρας τάξεως, διδάσκει καὶ ἀσκεῖ τοὺς μικροτέρους εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν, τὴν ἀρίθμησιν καὶ τὴν ἀποστήθισιν· ὁ διδάσκαλος διδάσκει μόνον τοὺς διδασκαλίσκους τούτους καὶ διευθύνει, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐφ' ὑψηλοῦ καθίσματος καθήμενος, τὸν μηχανισμὸν τῆς ὅλης διδασκαλίας, συνεπικούρους καὶ ἐν τούτῳ λαμβάνων καί τινας τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν σχετικῶς μᾶλλον πεπαιδευμένων μαθητῶν· || — σχολεῖον, école mutuelle.

ἀλληλοκτονία, ας, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως φονεύειν, τὸ νὰ φονεύσωσιν ὁ εἷς τὸν ἄλλον, action de s'entretuer.

ἀλληλοκτονῶ (έω), s'entretuer, ἤτοι ἀμοιβαίως φονεύεσθαι, δηλαδὴ φονεύω τὸν φονεύοντά με.

ἀλληλομαχία, ας, ἡ· ἡ ἀμοιβαία μάχη, combat mutuel; ὁ πρὸς ἀλλήλους πόλεμος, combat (ou lutte) des uns contre les autres; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, guerre civile.

ἀλληλόμαχος, ὁ, ἡ· ὁ πρὸς τὸν οἰκεῖον ἢ φίλον ἢ ὁμόφυλον μαχόμενος, qui combat son ami; se combattant; s'entre-battant; || ἀλληλόμαχα στοιχεῖα, des éléments ennemis.

ἀλληλομαχῶ, (έω) μέλ. ήσω· ἀμοιβαίως μάχομαι, ἀλλήλοις μάχεσθαι, s'entre-battre; se combattre; se battre l'un l'autre.

ἀλληλοπάθεια, ας, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως πάσχειν, souffrir réciproquement, ἤτοι ἀμοιβαία ἐπήρεια, influence, réciproque; [γραμμ.] ἡ ἀμοιβαιότης, réciprocité, n. f. § [ἀστρον.], interférence, n. f; βλ. ἀλληλοτυπία.

ἀλληλοπαθής, ής, ές· ὁ ἀμοιβαίως πάσχων, qui souffre réciproquement; [γραμμ.] ὁ ἀμοιβαῖος, réciproque; mutuel, elle.

ἀλληλοσφαγία, ἡ· ἡ ἀμοιβαία σφαγή, égorgement mutuel; ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλληλοσφάζεσθαι, action de s'entr'égorger.

ἀλληλοσφαγῶ (έω), ἀλληλοσφάζω, s'entr'égorger.

ἀλληλοτυπία, ας, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως τύπτειν, κτυπᾶν, choc mutuel; || [φυσ.], interférence, n. f. ἡ ἀντικυμάτωσις τοῦ φωτός. Τὸ φαινόμενον καθ' ὃ δύο ἀκτῖνες φωτὸς προσπίπτουσαι ὑπό τινας περιστάσεις εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ἐξουδετεροῦνται ἀμοιβαίως, οὕτως ὥστε ἐὰν εἰς φῶς προστεθῇ φῶς, παράγεται σκότος. Τοῦτο συμβαίνει ὅταν αἱ κυμάνσεις τοῦ αἰθέρος συμβάλλωσιν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον μετ' ἐναντίας φάσεως· || — ἡ ἀντικυμάτωσις τοῦ ἤχου γίνεται ὅταν δύο ἠχητικὰ κύματα, συμβάλλοντα εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον μετ' ἐναντίας φάσεως καταργῶνται ἀμοιβαίως· || — ἡ ἀντικυμάτωσις ὑδατηρῶν κυμάτων γίνεται ὅταν ἐπὶ τῆς ἠρεμούσης ἐπιφανείας ὑγροῦ τινος διενεργῶσι κυμάνσεις εἰς δύο διάφορα σημεῖα.

ἀλληλούϊα (ἄκλιτον), alléluïa, n. m. Ἑβραϊκὴ λέξις=εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

ἀλληλουχία, ας, ἡ· ἡ ἀμοιβαία συγκράτησις, ἕνωσις, connexion mutuelle; ἡ συγκράτησις, enchaînement, n. m; ἡ συνέχεια, la suite; ἡ ἕνωσις, la liaison; ἡ συνάφεια, la cohérence; || ἡ — τῶν ἀποδείξεων, l'enchaînement des preuves; || αἱ ἰδέαι του δὲν ἔχουν ἀλληλουχίαν, il n'y a pas de suite dans ses idées.

ἀλληλουχοῦμαι, ἔχω ἀλληλουχίαν (βλ. λέξιν), s'enchaîner; être cohérent.

ἀλληλοφαγία, ας, ἡ· τὸ ἀλληλοφάγωμα· τὸ ἀμοιβαίως τρώγεσθαι, action de s'entre-manger (de s'entre-dévorer); καὶ μεταφ. ἀμοιβαίως καταστρέφεσθαι, de se ruiner réciproquement.

ἀλληλοφθονία, ας, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως φθονεῖσθαι, τὸ νὰ φθονῇ ὁ εἷς τὸν ἄλλον, jalousie mutuelle; envie réciproque.

ἀλληλοφθονῶ (έω), μέλ. ήσω, être mu-

tuellement jaloux ; se porter mutuellement envie.

ἀλληλόχρεος, ος, ον· ὁ ἀμοιβαίῳ καθήκοντι μετά τινος ἡνωμένος, entre-obligé ; || [ἐμπορ.] [ἐπὶ λογαριασμοῦ] (compte) courant ; κοινῶς ὁ τρεχούμενος (λογαριασμός)· βλ. λέξιν·

ἀλλήλων, [ἀντων.] (γεν. πληθ. ἄνευ ὀνομ.), δοτ. ἀλλήλοις, αις, οις· αἰτ. ἀλλήλους, ας, α· δυϊκ. ἀλλήλοιν, ἀλλήλω· (ἐξ ἀναδιπλ. τοῦ ἄλλος)· ὁ εἷς τοῦ ἄλλου, l'un l'autre, ou les uns les autres) (ἢ des autres ; ἢ aux autres) ; δηλαδὴ μεταξύ των (ἀνάμεσά των), ἡ δήλωσις ἀμοιβαίας ἐνεργείας πολλῶν προσώπων· ἐνίοτε ἁπλῶς, se ; || ἔχουσιν ἀνάγκην ἀλλήλων, ils ont besoin l'un de l'autre, ou les uns des autres ; || ἔλεγον ἀλλήλοις, il se disaient les uns aux autres ; || σὺν ἀλλήλοις, les uns avec les autres ; || ἀγαπῶσιν ἀλλήλους, ils s'aiment réciproquement ; || κακολογοῦσιν ἀλλήλας, elles médisent l'une de l'autre ; || οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ βοηθῶσιν ἀλλήλους, les hommes doivent s'entr'aider ; || κατηγοροῦσιν ἀλλήλους, ils s'accusent réciproquement ; || δὲν φέρονται καλὰ πρὸς ἀλλήλους, ils ne se comportent pas bien l'un vis-à-vis de l'autre ; || πρὸς ἀλλήλους, les uns envers les autres ; || τὰ πρὸς ἄλληλα, les choses relatives ou considérées relativement ; || ἡ πρὸς ἀλλήλους θέσις των, leur position respective ; || ἡ ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασις τῶν δύο πόλεων, la distance qui il y a entre les deux villes; || ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, aimez vous les uns les autres (ou réciproquement).

ἀλληνῶς, [δημ. ἐπίρ.], ἄλλως autrement ; κατ' ἄλλον τρόπον, d'une autre manière ; § εἰ δὲ μή, sinon ; sans cela ; βλ. ἄλλως.

ἀλληνώτικα, [δημ. ἐπίρ.] ἀλλήως ἢ ἀλλοιώτικα.

ἀλληνώτικος, η, ον· [δημ.] καὶ ἀλλοιώτικος· ἀλλοῖος, διάφορος, différent, e; divers,e; κάθε ἄλλος, tout autre ; || [μεταφ.] εἶνε ἕνας ἀλληώτικος ἄνθρωπος, c'est un homme étrange (original, περίεργος, ἰδιόρρυθμος), c'est un drôle d'homme.

ἀλλογενής, ής, ές, allogène, adj· (ἄλλος, γένος, race), ὁ ἐξ ἄλλου γένους (γενεᾶς), d'une autre race ; || ἀλλογενεῖς πληθυσμοί, populations allogènes ; || ὁ γεννηθεὶς ἀλλοῦ, né ailleurs ; ἐξ ἄλλου ἔθνους, d'un autre pays ; ἐξ ἄλλης οἰκογενείας, d'une autre famille ; συνεπῶς ὁ ξένος, étranger, ère· || οἱ Σλαῦοι βιοῦσιν ἁρμονικῶς μετὰ τῶν ἀλλογενῶν λαῶν (avec les populations allogènes), τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐκτενῆ Ῥωσσικὴν αὐτοκρατορίαν.

ἀλλογλωσσία, ας, ἡ· ἡ διαφορὰ γλώσσης, diversité de langage ; ξένη γλῶσσα, langue étrangère.

ἀλλόγλωσσος, ος, ον· ὁ ἄλλην ὁμιλῶν γλῶσσαν, qui parle un autre langage ou une autre langue ; ὁ ὁμιλῶν ξένην γλῶσσαν, qui parle une langue étrangère ; συνεπῶς ὁ ξένος, étranger, ère.

ἀλλογονίτης, ους, ὁ· [ὀρυκτ.] allogonite, n. f. εἶνε ἕνωσις ὀξυφωσφορικῆς ἀργίλου καὶ ὀξυφωσφορικοῦ ἀσβεστίου μετὰ ὀλίγου φθορίου· συνώνυμον τοῦ χερδερίτης (herdérite).

ἀλλοδαπή, ἡ· ἡ ξένη γῆ, terre étrangère; ξένος τόπος, pays étranger ; || ζῇ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, il vit à l'étranger. Κατὰ τὸ διεθνὲς δίκαιον ἀλλοδαπὴ εἶνε ἡ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς πολιτείας ὑδρόγειος σφαῖρα· ἰδίως αἱ ὑπὸ ἀλλοτρίαν κυριαρχίαν χῶραι· συνεπείᾳ νομικοῦ πλάσματος τὰ καταστρώματα τῶν ἰθαγενῶν πλοίων ἐκτὸς τῆς χώρας τυγχάνοντα λογίζονται ὡς ἡμεδαπή (le pays).

ἀλλοδαπός, ή, όν· ὁ ἐρχόμενος ἢ ὢν ἐξ ἄλλου μέρους, qui vient ou qui est d'un autre pays ; συνεπῶς ὁ ξένος, ἡ ξένη, ὁ καὶ ἡ ἀλλοεθνής, étranger, ère. Κατὰ τὸ ἀστυκὸν δίκαιον ἀλλοδαπὸς καλεῖται ὁ κατοικῶν ἢ διαμένων ἔν τινι κράτει χωρὶς νὰ ἦνε ὑπήκοος αὐτοῦ.

ἀλλοδοξέω-ῶ, βλ. ἀλλοδοξῶ.

ἀλλοδοξία, ας, ἡ· ψευδὴς δόξα, γνώμη= opinion (πίστις=croyance), διάφορος (différente) ἢ ψευδής (fausse), ἤτοι ψευδὴς γνώμη, fausse opinion ; συνεπῶς ἡ πλάνη, erreur, n. f ; || ἐπίσης ἀλλοδοξία=ἑτεροδοξία, hétérodoxie, n. f. τὸ δοξάζειν, πρεσβεύειν ἕτερον θρήσκευμα (πίστιν).

ἀλλόδοξος, ος, ον, ὁ ἑτέραν δόξαν (πίστιν, γνώμην) ἔχων, qui a une croyance (opinion) différente ; § ὁ ἄλλην ἔχων περὶ θρησκείας ἰδέαν, qui a une croyance (opinion) religieuse différente ; συνεπῶς ὁ ἀλλόδοξος=ἑτερόδοξος, hétérodoxe ἢ ἀλλόθρησκος, d'une autre religion.

ἀλλοδοξῶ, δοξάζω ἄλλως ἢ ἐσφαλμένως (παρὰ τὸ ἀληθές), penser autrement ou faussement; συνεπῶς πλανῶμαι, être en erreur; || ἔχω δόξαν (πίστιν) διάφορον, avoir (être d') une croyance (opinion) différente; § εἶμαι ἀλλόδοξος, ἑτερόδοξος, être hétérodoxe; βλ. ἀλλόδοξος.

ἀλλοεθνής, ής, ές· ὁ ἐκ ξένου ἔθνους, d'une nation étrangère ; ὁ ἀνήκων εἰς ἕτερον ἔθνος (λαόν), qui appartient à une autre nation (ou à un autre peuple), συνεπῶς, ὁ ξένος, ὁ ἀλλοδαπός, étranger, ère.

ἀλλοειδής, ής, ές· βλ. ἀλλοιόμορφος.

ἄλλοθεν [ἐπίρ.] (σημαίνει κίνησιν) ἐξ ἄλλου μέρους, d'un autre côté (endroit), ἢ ἐξ ἄλλου τινὸς μέρους, d'une autre part; d'autre part ; ἀλλαχόθεν, d'ailleurs.

ἄλλοθι [ἐπίρ.] 1) σημαίνει τὴν ἐν τόπῳ στάσιν, ἐν ἄλλῳ μέρει (τόπῳ), ἐν ἄλλῃ τινὶ θέσει, dans un autre lieu ; ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος, autre part ; ailleurs ; 2) κατ' ἄλλον τρόπον, d'une autre manière ;

ἀλλόθρησκος, ος, ον· ἄλλης θρησκείας, d'une autre religion, βλ. ἀλλόδοξος.

ἀλλοί [ἐπιφ.], ἀντὶ ἀλλοίμονον· hélas ! ha ! ah ! || ἀλλοί σου ! malheur à toi; || [διάλ. Οἰνόης], ἀλλοὶ ἐμὲν=ἀλλοίμονόν μου, malheur à moi; βλ. καὶ ἀλλοίμονον.

ἀλλοιθωριά, βλ. ἀλληθωριά.

ἀλλοιθῶρις, ὁ· θηλ. ἀλλοιθῶρα, [διάλ. Οἰνόης] = ἀλλοίθωρος.

ἀλλοιθώρισμα, βλ. ἀλληθώρισμα.

ἀλλοιθωρισμός, βλ. ἀλληθώρισμα.

ἀλλοίθωρος, βλ. ἀλλήθωρος = ἀμβλωωπός, ἴλλὸς καὶ (ἰλλαίνω, ἰλλώπτω)=ἀλλοιθωρίζω· [Αἰτωλ. ἰδίωμα], ἀλλοίθουρους.

ἀλλοιθωρῶ (έω), βλ. ἀλλοιθωρίζω.

ἀλλοίμονον [ἐπίρ.] hélas ! ha ! ah ! || ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ, malheureux que je suis ! malheur à moi (δυστυχία μου).

ἀλλοιόμορφος, ος, ον (ἀλλοῖος, μορφή)· ὁ διαφόρως μεμορφωμένος, ὁ ἀλλοειδής, de forme différente.

ἀλλοιόνω, ἀλλοιώνω καὶ ἀλλοιόω-ῶ· (βλ. λέξιν)· altérer ; μεταβάλλω, changer ; transformer ; παραποιῶ, modifier ; || ὁ ἥλιος ἀλλοιόνει τὰ χρώματα, le soleil altère les couleurs ; § ἀλλοιῶ (χαλῶ, μεταβάλλω), défaire ; ἀποσυνθέτω, décomposer ; || ἀλλοιόνω (μετακινῶ) τὴν σκόπευσιν (τοῦ ὅπλου), déranger (l'arme) ; || ὁ φόβος εἶχεν ἀλλοιώσει τὴν ὄψιν του, la peur l'avait défait.

ἀλλοῖος, οία, οῖον· ὁ ἄλλως ἔχων, διάφορος (συγκρινόμενος πρὸς ἄλλον), différent, e ; divers, e ; tout autre=κάθε ἄλλο, ἤτοι διαφορετικός· || ἀλλοῖος (διαφορετικὰ) πρὸς ἄλλους, autrement que les autres.

ἀλλοιότης, ητος, ἡ· ἡ διαφορά, la différence, la diversité; βλ. ἀλλοῖος.

ἀλλοιότροπος, ος, ον· ὁ ἀλλοῖον ἔχων τρόπον, ὁ εὐμετάβλητος, changeant à son gré de forme ou de mœurs ; le bizarre ; ὁ εὐμετάβλητος κατὰ τοὺς τρόπους, souple ; καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ ἀλλόκοτος l'étrange ; le bizarre.

ἀλλοιούμενος, η, ον· ἐπιθετ. μετοχὴ τοῦ ἀλλοιόω.

ἀλλοιόχροος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ διάφορον χρῶμα ἔχων, de couleurs différentes ; ἤτοι nuancé, ée ; changeant, e ; (ἀλλοῖος καὶ χρόα).

ἀλλοιόω-ῶ· βλ. ἀλλοιόνω (μέλ. ώσω· ἠλλοιωμένος)· μεταβάλλω, changer ; μεταποιῶ, παραποιῶ (καὶ μάλιστα πρὸς τὸ χεῖρον), transformer, modifier ; συνεπῶς ἐνίοτε **ἀλλοιῶ** = φθείρω, διαφθείρω, altérer ; gâter ; χαλῶ, μεταβάλλω, défaire ; ἀποσυνθέτω, décomposer ; || [παθολ.] ἀλλοιόομαι-οῦμαι, (μεταβάλλομαι κτλ.) s'altérer ; se changer ; se transformer ; se modifier ; se gâter; || ἀλλοιῶ (μεταβάλλω) τὴν σκόπευσιν, dépointer ; καὶ ἀλλοίωσις (ἡ μεταβολὴ) τῆς σκοπεύσεως, dépointage, n. m.

ἀλλοιώδης, ης, ες· ὁ ἄλλο ἔχων εἶδος, μεταβλητός, changeant, e; mutable ; ἀλλοῖος, divers, e ; βλ. καὶ **ἀλλοίωσις**· || **ἀλλοιούμενος**, η, ον (ἐπιθ. μετοχή), ἢ ἀλλοιώσιμος, achronizoïque, adj. (α καὶ χρονίζω, durer) [ἰατρ.] ὁ μὴ ζῶν χρονίως, ὁ μὴ διαρκῶν πολύ, ὁ μὴ διατηρούμενος χωρὶς ν' ἀλλοιωθῇ, λέγεται ἰδίως διὰ τὰ φάρμακα τὰ μὴ ἀντέχοντα πρὸς τὸν χρόνον, des médicaments achronizoïques.

ἀλλοιῶν, οῦσα, οῦν· μετοχὴ (ἐνεστ.) τοῦ ἀλλοιόω-ῶ, altérant, e.

ἀλλοίωμα, ατος, τό· βλ. **ἀλλοίωσις**, μεταλλαγή.

ἀλλοιώνω, ἀλλοιόνω, βλ. **ἀλλοιόω.**

ἀλλοίως [ἐπίρ.], ἀλλοιώτικα, différemment; κατὰ διάφορον τρόπον, d'une manière différente ; ἄλλως, autrement ; diversement, βλ. ἀλλοῖος.

ἀλλοιώσιμος, ος, ον· βλ. ἀλλοιωτός· || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀλλοιώσιμον, altérabilité, n. f. ἡ ἐπιδεκτικότης τοῦ ἀλλοιοῦσθαι· § **ἀλλοιώσιμος**, βλ. **ἀλλοιούμενος.**

ἀλλοίωσις, εως, ἡ, ἢ ἀλλοίωμα· βλ. ἀλλοιόω· ἡ πρᾶξις τοῦ μεταβάλλειν τι, action de changer ; ἡ μεταβολή, le changement ; π. χ. ἡ συγκίνησις προδίδεται συχνάκις διὰ τῆς ἀλλοιώσεως (μεταβολῆς) τῆς φωνῆς, l'émotion se trahit souvent par l'altération de la voix; ἡ μεταποίησις, la transformation ; ἡ παραποίησις, la modification ; συνεπῶς **ἀλλοίωσις**=φθορά, διαφθορά, altération, n. f. ἤτοι μεταβολὴ τῆς φυσικῆς καταστάσεως· || ἡ — τῆς ὑγείας, χρώματός τινος, ποτοῦ, κτλ., l'altération de la santé, d'une couleur, d'une liqueur, etc. || — (μετακίνησις) τῆς σκοπεύσεως τοῦ ὅπλου, le déranger (οὐσιαστικ.) de l'arme ; βλ. καὶ **ἀλλοιόω**· || [μεταφ.] — (μεταβολὴ) ἠθῶν, χαρακτῆρος, κτλ. altération, de mœurs, de caractère, etc. || ἡ —(μεταβολὴ) τοῦ χαρακτῆρος προέρχεται συχνάκις ἀπὸ μεγάλας θλίψεις, l'altération du caractère vient souvent de longs chagrins ; || —, μεταβολή, mutation, n. f. τὰ μεγάλα πλούτη, δὲν εἶνε τὸ τέλος, ἀλλ' ἀλλοίωσις (μεταβολὴ) τῶν κακῶν, les grandes richesses ne sont pas une fin, mais une mutation de misères ; § mutation καὶ changement, τὸ μὲν β' σημαίνει ἀλλοίωσιν ἐνεργουμένην, τὸ δὲ α' μεταβολὴν τετελεσμένην.

ἀλλοιωτής, οῦ, ὁ· altérateur, trice, n. et adj. ὁ ἀλλοιώνων, ὁ μεταβάλλων τι.

ἀλλοιωτικός, ή, όν· ὁ πρὸς τὸ ἀλλοιοῦν ἱκανὸς ἢ ἐπιτήδειος, qui a la vertu de changer (de transformer, de modifier, d'altérer), βλ. ἀλλοιόω· || —, μεταβλητικός, altératif, ive ; || δύναμις ἀλλοιωτική, force altérative, ἢ φύσις (nature), ἤτοι ἡ δύναμις τοῦ μεταβάλλειν εἰς χυλὸν τὰ φαγητά· || —, altératif, ive ; ὁ πρὸς τὸ ἀλλοιοῦν δύναμιν ἔχων, qui a la force d'altérer, ἤτοι τὸ ἀλλοιοῦν τὰς ἰδιότητας τῶν σωμάτων· || [ἰατρ.] φάρμακον ἀλλοιωτικὸν (μεταβλητικόν), un remède altérant, τὸ ὠφελοῦν τὸ αἷμα καὶ τοὺς χυμοὺς ἄνευ κενώσεως· || πλεῖστοι ἰατροὶ διαιροῦσι τὰ φάρμακα εἰς ἀλλοιωτικὰ καὶ κενωτικά, plusieurs médecins divisent les médicaments en altérants et évacuants ; || [οὐδ. οὐσ.] [ἰατρ.] τὸ ἀλλοιωτικόν, un altérant, ἤτοι ἀλλοιωτικὸν φάρμακον.

ἀλλοιώτικος, η, ον [δημ.] βλ. ἀλληώτικος, ἀλλοῖος, διάφορος, différent, e ; divers, e ; tout autre.

ἀλλοιωτός, ή, όν, ἢ ἀλλοιώσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος ν' ἀλλοιωθῇ, ὁ ἐπιδεκτικὸς ἀλλοιώσεως, sujet à changer, changeable ; ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀλλοίωσιν, sujet à s'altérer,

ἀλλοιωτὸς ἢ ἀλλοιώσιμος, altérable, adj. ‖ ἡ αἴσθησις τοῦ καλοῦ εἶνε δύναμις τελειοποιήσιμος, ἀλλ' ἀλλοιώσιμος, le goût est une faculté naturelle perfectible, mais altérable ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀλλοιωτὸν ἢ τὸ ἀλλοιώσιμον, ἡ ἐπιδεκτικότης τοῦ ἀλλοιοῦσθαι, altérabilité, n. f.

ἀλλοκοτιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] παραξενιά, étrangeté, n. f. bizarrerie, n. f. ἰδιοτροπία, originalité, singularité, n. f. ἰδιορρυθμία (παραξενιά), extravagance, n. f. παραλογισμός, ἀλογία, ἀτοπία, absurdité, n. f. βλ. ἀλλόκοτος.

ἀλλόκοτος, ος, ον· ὁ ἄλλως ἔχων, ὁ ἀντίθετος α) μεταβεβλημένος ἤτοι διάφορος (ἀπὸ τὰ πρότερον), différent de, étranger à, divers, e; β) ἄλλως παρὰ τὸ σύνηθες, ἀσυνήθης, ἀήθης, ὡς μετριωτέρα ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ πονηρός, συνεπῶς παράδοξος, étrange, bizarre ; ἰδιότροπος, (παράδοξος) original, singulier, drôle ; ἰδιόρρυθμος, παράξενος, extravagant, extraordinaire ; καὶ τέλος παράλογος, ἄτοπος, ἔκφυλος, ὁ παρὰ φύσιν, ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου, absurde, adj. monstrueux ; ἐπίσης ἀλλόκοτος, παράξενος, baroque ; ‖ ἀλλόκοτον πρᾶγμα, cela est étrange ; ‖ ἔχει ἀλλοκότους ἰδέας, il a des idées bizarres ; ‖ λέγει ἀλλόκοτα πράγματα, il dit des choses bizarres ; ‖ τί ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, quel homme original ; ‖ ἀλλόκοτος ἐνδυμασία, accoutrement baroque ; ‖ τί ἀλλόκοτον δρᾶμα, [κωμ.] quel drame hétéroclite ; ‖ ἀλλόκοτον ὕφος, [οἰκοδ.] quel style bicornu.

ἀλλοκότως [ἐπίρ.], ἰδιοτρόπως, παραδόξως, étrangement ; bizarrement ; originalement ; singulièrement ; βλ. καὶ ἀλλόκοτος.

ἀλλομορφία, ας, ἡ· allomorphie (ἄλλος, μορφή, forme), n. f. μεταμόρφωσις ἐξ ἑνὸς σχήματος εἰς ἄλλο ἐντελῶς διάφορον, passage d'une forme à une autre toute différente.

ἀλλομορφίτης, ου, ὁ· allomorphite, n. f. ποικιλία τοῦ βαρυτίτου (βαρυτίνης), variété de barytine; ὀρυκτὸν ἀπαντῶν κατὰ φλοιοπαγῆ συσσωματώματα καὶ ἔχον τὴν αὐτὴν τῷ βαρυτίτῃ χημικὴν σύστασιν.

ἀλλοπάθεια, ας, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ ἀλλοπαθοῦς, l'état de celui qui souffre d'un autre ; τὸ πάσχειν ὑπ' ἄλλου, souffrir d'un autre ; ἤτοι ἡ εὐαισθησία ὡς πρὸς ἕτερον, la sensibilité à l'égard d'autrui ; συνεπῶς ἀλλοπάθεια, ἡ μεταβίβασις, transmission, n. f.

ἀλλοπαθής, ής, ές· ὁ ὑπ' ἄλλου πάσχων, celui qui souffre d'un autre ; ‖ παρὰ τοῖς γραμματικοῖς ῥῆμα ἀλλοπαθές, verbe transitif, καλεῖται τὸ μεταβιβάζων τὴν ἐνέργειάν του, ἤτοι τὸ μεταβατικὸν ἢ ἐνεργητικόν (transitif ou actif) ; ‖ — καὶ ἀλλοπαθητικός, ή, όν· allopathe ou allopathiste, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀλλοπαθητικήν· ‖ φάρμακον, μέθοδος ἀλλοπαθής (ἢ ἀλλοπαθητική), remède, méthode allopathe (ou allopathiste) ; § [οὐσ.]—, έος-οῦς, ὁ, καὶ ἀλλοπαθητικός, allopathe ou allopathiste (thi προφ. ti), n. m. ἰατρὸς ἀσκῶν τὴν ἀλλοπαθητικὴν μέθοδον.

ἀλλοπαθητική, ῆς, ἡ. καὶ ἀλλοπαθική, ῆς, ἡ· allopathie (thi προφ. ti), n. f ; ὀνομασία δοθεῖσα ὑπὸ τῶν ὁμοιοπαθητικῶν (homéopathes) ἰατρῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῶν θεραπευτικὸν σύστημα, εἰς τὴν θεραπευτικὴν μέθοδον καθ' ἣν μεταχειρίζονται φάρμακα, ὧν ἡ ἐνέργεια προκαλεῖ εἰς τὸν ὑγιῆ ἄνθρωπον «ἄλλο πάθημα», ἤτοι συμπτώματα διάφορα ἐκείνων ἅτινα παρουσιάζει ἡ νόσος, ἥντινα πρόκειται νὰ καταπολεμήσωσι, ἐνῷ κατὰ τὴν ὁμοιοπαθητικὴν μέθοδον πρεσβεύεται ὅτι, ὅπως ἐπιτυχῶς πολεμηθῇ νόσος τις πρέπει νὰ γίνηται χρῆσις φαρμάκων τὰ ὁποῖα διδόμενα εἰς ὑγιῆ ἄνθρωπον ἐπιφέρουσιν «ὅμοιον πάθημα» τῆς νόσου ἐκείνης· ‖ θεραπεύω διὰ τῆς ἀλλοπαθικῆς, traiter un malade d'après la méthode allopathique=allopathiser.

ἀλλοπαθητικός, ή, όν, καὶ ἀλλοπαθικός, ή, όν· allopathique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀλλοπαθητικὴν ἰατρικήν, qui appartient, qui a rapport à l'allopathie ; ‖ θεραπεία, μέθοδος, δίαιτα ἀλλοπαθητική, traitement, méthode, régime allopathique, n.m ; ‖ [οὐσ.] ἀλλοπαθητικὸς ἢ ἀλλοπαθικός, ὁ= ἀλλοπαθὴς ἰατρός, allopathe, n. m. καὶ allopathiste, n. m ; ‖ ἰατρὸς θεραπεύων διὰ τῆς ἀλλοπαθητικῆς, médecin qui traite par l'allopathie ; ‖ φάρμακον ἢ μέθοδος ἀλλοπαθητική (ἀλλοπαθική), remède, méthode allopathe (ou allopathique).

ἀλλοπαθητικῶς, ἀλλοπαθικῶς, [ἐπίρ.] allopathiquement, adv; κατὰ τὴν ἀλλοπαθητικὴν μέθοδον, d'après la méthode allopathique ; ‖ θεραπεύω ἀλλοπαθητικῶς, allopathiser, ἤτοι θεραπεύω ἀσθενῆ τινὰ μεταχειριζόμενος τὴν ἀλλοπαθητικὴν μέθοδον.

ἀλλοπαθική, βλ. ἀλλοπαθητική.

ἀλλοπαθικός, βλ. ἀλλοπαθητικός.

ἀλλοπαθικῶς, βλ. ἀλλοπαθητικῶς.

ἀλλοπαθῶς, [ἐπίρ.] γραμματικῶς σημαίνει μεταβατικῶς, transitivement ; βλ. καὶ ἀλλοπαθής.

ἀλλοπαλλάδιον, ου, τό· allopalladium, n. m ; [ὀρυκτ.] μικραὶ ἑξαγωνικαὶ τράπεζαι ἔχουσαι ἰσχυρὰν μεταλλικὴν λάμψιν.

ἀλλοπαρμένος, ὁ· ἡ νεραοπαρμένος, [διάλ. Καρπάθου] μανιακός, φρενοβλαβής, fou, folle; aliéné, ée ; ὑποχονδριακός· (κυρίως ὁ ἐκ ψυχικοῦ πάθους αἰφνης προσβληθείς)· (νεράϊδα).

ἀλλόπιστος, ος, ον· ὁ ἔχων ἄλλην πίστιν, θρησκείαν, d'une autre croyance, religion.

ἀλλοπρόσαλλος, ος, ον (ἄλλος. πρός, ἄλλος), ὁ ἐξ ἑνὸς εἰς ἕτερον στρέφων, ὁ ὁτὲ μὲν εἰς ἕνα, ὁτὲ δὲ εἰς ἕτερον τρέχων, ὁ μεταβάλλων συχνὰ μέρος, γνώμην (ἀπόφασιν), qui change souvent d'opinion (de parti), συνεπῶς ὁ εὐμετάβολος changeant, e ; variable ; ὁ ἄστατος, inconstant, e ; ὁ ἄστατος, εὐμετάβλητος, volage.

ἄλλος, η, ον· autre, adj. ἄλλος τις, un (une) autre; πᾶς ἄλλος ἢ κάθε ἄλλος, tout autre ; οἱ ἄλλοι, les autres; ἄλλοι, d'autres; ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, nous autres ; ‖ εἰς ἄλλον, à un

autre ; || εἰς ἄλλους, à d'autres ; || εἶνε ἄλλος, c'est un autre ; || εἶνε ἄλλος ἄνθρωπος, c'est tout un autre homme ; || — ἄνθρωπος, un autre homme ; || θὰ πάρω ἄλλο, j'en prendrai un autre ; || οὐδεὶς ἄλλος, aucun autre (nul autre); || οὐδεὶς ἄλλος ἢ σύ, aucun autre que toi ; || οὔτε ἄλλο, ni autre ; || οὐδὲ ἄλλος, pas même un autre ; nul autre=κανεὶς ἄλλος· || οὔτε ὁ εἷς, οὔτε ὁ ἄλλος, ni l'un, ni l'autre ; || — ἢ ἐγώ, autre que moi; || — μέν . . . , ἄλλος δέ, l'un . . . , l'autre ; || τίς ἄλλος ἢ αὐτός, quel autre que celui-ci ? || τίς ἄλλος θὰ τὸ ἐφαντάζετο, quel autre s'en serait avisé (ἢ l'aurait cru); || σοῦ λέγει ὁ ἄλλος [φρ.], dit-on ; comme on dit ; comme dit l'autre ; || τίποτε ἄλλο, rien de plus ; pas autre chose ; || κάποιος ἄλλος ἢ ἄλλος τις, quelque autre personne ; || ἦτον ἄλλος ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὸν θυμόν του, il ne se possédait plus de colère=δὲν ἐκρατεῖτο ἀπὸ τὸν θυμόν του· || αὐτὸ τὸν ἔκαμεν ἄλλον ἐξ ἄλλου, cela le mit hors de lui ; || μεταξὺ ἄλλων, entre autres ; || αὐτὰ εἰπέ τα εἰς ἄλλους, dites cela à d'autres ; || φορῶ (βάζω) ἄλλο φόρεμα, porter un autre habit ἢ changer d'habit ; || τὸ ἄλλο, le reste ; || τὰ ἄλλα ἢ τὰ ἄλλα πράγματα, les autres choses ἢ le reste ; || διὰ τὰ ἄλλα ὀλίγον ἐνδιαφέρομαι, peu m'importe le reste ; || ἡ ἄλλη (λοιπὴ) Ἑλλάς, le reste de la Grèce ; || κατὰ τὰ ἄλλα, au reste ; || εἴπαμε τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο, nous parlâmes de choses et autres ; || θὰ φύγῃ τὸν ἄλλο μῆνα, il partira le mois prochain, τὴν ἄλλην ἡμέραν, le lendemain, le jour suivant ; || κρίνει τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, il juge d'autrui par lui même ; il mesure les autres à son aune ; || εἴπερ τις καὶ ἄλλος· ὑπὲρ πάντα ἄλλον, plus que personne ; || ἄλλο ἡ ὑπόσχεσις καὶ ἄλλο ἡ ἐκτέλεσις, promettre et tenir sont deux ; || κατηγορεῖ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον, il médit du tiers et du quart ; || ἄλλα λέγει καὶ ἄλλα κάμνει, il agit autrement qu'il ne parle ; || ὁ εἷς τὸν ἄλλον (ἡ μία τὴν ἄλλην), l'un l'autre ; βλ. ἀλλήλων· || εἰς ἄλλον νὰ τὰ πῇς αὐτά, [φρ.] à d'autres ; || ἄλλα λόγια [φρ.], parlons d'autre chose ; ne m'en parlez pas ; laissons cela; || ἄλλο νὰ σοῦ τὸ λέγω καὶ ἄλλο νὰ τὸ ἰδῇς, vous ne sauriez vous en faire une idée sur ce que je vous dis; il faut voir cela ; || τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο [φρ.], l'un dans l'autre ; l'un portant l'autre ; || δὲν κάμνει ἄλλο παρά . . .il ne fait que. . . ; || κατὰ τὰ ἄλλα εἶνε ἐξαίρετος ἄνθρωπος, du reste (hors cela = ἐκτὸς τούτου) c'est un excellent homme ; || ἄλλ' ἀντ' ἄλλων [δημ. ἄλλα τῶν ἀλλῶν], des propos décousus ; des coq-à l'àne ; des bêtises ; || λέγει ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, il parle à tort et à travers; il parle de travers; il bat la campagne = il divague = παραλογίζει· || ἄλλο τοῦτο πάλιν, en voici bien d'une autre; voilà du nouveau ; || ἄλλο τίποτε, plus qu'il ne faut; plus que vous ne croyez ; || ἀπὸ χρήματα, ἄλλο τίποτε, de l'argent, plus qu'il ne faut ; || ὄχι ἄλλο [φρ.], Dieu nous garde du pire = ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάττῃ ἀπὸ χειρότερα· || ἂν ὄχι ἄλλο, tout au moins ; à tout le moins ; || χωρὶς ἄλλο· δίχως ἄλλο [φρ.], sans faute ; pour sûr = ἀφεύκτως, infailliblement ; immanquablement ; || δὲν κάμνει ἄλλο ἢ. . .il ne fait que . . .

ἄλλοτε [ἐπίρ.], [ὁτὲ] ἄλλην φοράν, une autre fois, autrefois ; εἰς ἄλλον καιρόν, dans le temps ; jadis ; || ὁτὲ μὲν (ἢ ποτὲ μέν). . . ἄλλοτε δέ, tantôt. . . tantôt ; || ἄλλοτε κακός, ἄλλοτε καλός, tantôt méchant, tantôt bon ; || ἄλλοτε ὁ εἷς, ἄλλοτε ὁ ἕτερος, tantôt l'un, tantôt l'autre ; || ἦτο ἄλλοτε συνήθεια, c'était autrefois la coutume ; || ἂς μείνῃ δι' ἄλλοτε, ce sera pour une autre fois ; || μὴ τὸ κάμῃς ἄλλοτε, ne le faites plus ; || ἡ πόλις αὕτη ἡ τόσον ἄλλοτε ἀκμάζουσα, cette ville jadis si florissante ; || ἄλλοτε κλαίει, ἄλλοτε γελᾷ, tantôt il rit, tantôt il pleure.

ἄλλοτες [ἐπίρ. δημ.], ἄλλην φοράν, βλ. ἄλλοτε.

ἀλλοτινός, [διάλ. Ἠπείρ.] παρὰ τὸ ἄλλοτες· ὁ εἰς ἄλλην ἐποχήν, καιρὸν ἀνήκων= ἄλλοτε, βλ. λέξιν.

ἀλλοτριάζω, μέλ. άσω, παραφρονῶ, avoir l'esprit aliéné.

ἀλλοτριοδοντία, ας, ἡ, allotriodontie (ἀλλότριος, étranger καὶ ὀδούς, dent), n. f. ἀκανόνιστος ἔκφυσις τῶν ὀδόντων, implantation anormale des dents.

ἀλλοτριολογία, ας, ἡ· allotriologie, n.f. (ἀλλότριος, λόγος), ἐλάττωμα συνιστάμενον εἰς τὸ εἰσάγειν ἔν τινι λόγῳ ἢ θεωρίᾳ σκέψεις ἢ ἰδέας μὴ ἀναφερομένας εἰς τὸ κύριον ζήτημα.

ἀλλότριος, α, ον· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθετ. ώτατος), ξένος, étranger, ère ; δηλ. α) ἄλλοις ἀνήκων, qui appartient à un autre ; τοῖς ἄλλοις, d'autrui ; οὐχὶ ἡμῖν, ἀντίθετον τῷ ἴδιος· τὰ ἀλλότρια (d'autrui)=ξένη περιουσία, ξένα συμφέροντα, le bien d'autrui ; || μὴ ἐπιθυμῇς ἀλλότρια, ne désirez pas le bien d'autrui ; || καταγίνεται εἰς ἀλλότρια, il s'occupe d'autres choses; β) ἀλλοδαπός, ξενικός, étranger, ère (καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς ἐννοίας), ἀντίθετον τῷ οἰκεῖος, ἐντεῦθεν καὶ ἐχθρικὸς (hostile, ennemi)· ἡ ἀλλοτρία (ἐννοεῖται χώρα) =ἐχθρικὴ χώρα, terre étrangère ou terre ennemie ; ἔπειτα καὶ ἀντίθετος πρὸς τοὺς συγγενεῖς, ξένος (étranger), καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει ἀπηλλοτριωμένος, aliéné ; désapproprié ; δυσμενής, mal disposé, aigri contre qu'un; || — (ξένος) τῆς πολιτικῆς, étranger à la politique. § ἀλλότριος μετὰ δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς=διάφορος, διαφόρου φύσεως, différent, e ; qui est d'une nature différente; γ) ἀνάρμοστος, ἀνόμοιος, ἀσύμφωνος, incompatible ; ἀνόμοιος, disparate.

ἀλλοτριότης, ητος, ἡ· ἰδιότης τοῦ εἶναί τι ξένον (ἀσυνάρμοστον) ἢ ἀνόμοιον, qualité de ce qui est étranger, incompatible ou disparate, ἤτοι ἡ ἀποξένωσις, étrangeté, n.f. ἀπαλλο-

τρίωσις, aliénation, n. f. désappropriation, n. f. τὸ ἀσυνάρμοστον, incompatibilité, n. f. ἡ ἀνομοιότης, la disparité ; ἡ ψυχρότης, refroidissement, n. m ; ἡ ἀπέχθεια, aversion, n. f; βλ. καὶ ἀλλότριος.

ἀλλοτριοφαγία, ας, ἡ· allotriophagie, n. f. (ἀλλότριος, τρώγω, manger), διαφθορὰ ἢ διαστροφὴ τῆς ὀρέξεως (dépravation de l'appétit) καθ' ἣν ὁ πάσχων τρώγει οὐσίας μὴ ἀφομοιωσίμους ἐν τῷ ὀργανισμῷ, ἀλλὰ μᾶλλον βλαπτικάς, οἷον ὕελον, χῶμα, ἄνθρακα, κτλ. Ἡ διαστροφὴ αὐτὴ ἀπαντᾷ συνήθως παρὰ ταῖς ὑστερικαῖς, ἕνεκα δὲ τῆς ἀναισθησίας τοῦ ὀργάνου τῆς γεύσεως καὶ τῆς διανοητικῆς διαταράξεως καὶ φρενοβλαβεῖς τινες εἰσάγουσιν ἐνίοτε εἰς τὸν στόμαχον τοιαῦτα ἀλλότρια εἰς τὴν θρέψιν τοῦ ὀργανισμοῦ σώματα, ἀλλὰ παρὰ ταῖς ὑστερικαῖς ἰδίως συνυπάρχει ἐν ταυτῷ καὶ παθολογική τις ἀκατάσχετος ἐπιθυμία περὶ τὸ τρώγειν τοιαύτας οὐσίας,

ἀλλοτριοφαγικός, ή, όν, allotriophagique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀλλοτριοφαγίαν, qui a rapport à l'allotriophagie ; ‖ πάθησις ἀλλοτριοφαγική, affection allotriophagique.

ἀλλοτριοφάγος, ος, ον· allotriophage, n. ὁ κατεχόμενος ὑπὸ ἀλλοτριοφαγίας, qui est atteint de l'allotriophagie.

ἀλλοτριόω-ῶ μέλ. ώσω (βλ. ἀλλότριος), ἀλλότριον καθιστῶ, rendre étranger ; ἀποξενώνω τί τινος, séparer (détacher) une chose d'une autre; συνεπῶς ἀπαλλοτριῶ, aliéner, désapproprier=μεταφέρω εἰς ἄλλον τὴν ἰδιοκτησίαν μου· ‖ τὸ ἀλλοτριοῦν ἐστι διδόναι ἢ πωλεῖν, aliéner c'est donner ou vendre ; ‖ ἀλλοτριῶ=ἀποξενῶ, ἀπεκδύομαι, παραιτῶ, ἀλλοτριῶ τὸ φυσικόν μου δικαίωμα, aliéner mon droit naturel ; ‖ ἀλλοτριῶ=ψυχραίνω, ἀφαιρῶ, ἀλλοτριῶ τὴν ἀγάπην, τὴν εὔνοιαν, τὴν ὑπόληψιν, alliéner l'affection, la bienveillance, l'estime ; ‖ ἀλλοτριοῦμαι, ἀπαλλοτριοῦμαι, s'aliéner, se désapproprier.

ἀλλοτρίωσις, εως, ἡ· ἡ στέρησις, la privation; ἡ ἀποξένωσις, la séparation; aliénation, n. f. (ἐπὶ ἰδιοκτησίας)· ἡ ψύχρανσις, ἡ δυσμένεια, le refroidissement, la brouillerie; ἡ ἀπαλλοτρίωσις, la désappropriation ; βλ. ἀλλότριος, ἀλλοτριότης, ἀλλοτριόω.

ἀλλοτριώσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος ν' ἀλλοτριωθῇ, aliénable.

ἀλλοτροπέω-ῶ· μέλ. ήσω· ἀλλοιοῦμαι, μεταβάλλομαι, se changer ; être inconstant ; être mutable ; βλ. καὶ ἀλλοιόω.

ἀλλοτροπία, ας, ἡ· allotropie, n. f. (προφ. pi) (ἄλλος καὶ τρέπω = μεταβάλλω, changer). Ἰδιότης στοιχείων τινῶν νὰ παρουσιάζωνται ὑπὸ δύο ἢ τρεῖς διαφόρους μορφὰς μὲ διαφορετικὰς ἰδιότητας, ἃς καλοῦσιν ἀλλοτροπικὰς (allotropiques); οὕτως ὁ ἄνθραξ παρίσταται ὡς ἄμορφος, ὡς γραφίτης καὶ ὡς ἀδάμας· ἀνάλογα φαινόμενα δείκνυσι τὸ βόριον, τὸ φωσφόρον, τὸ θεῖον, τὸ σελήνιον, τὸ πυρίτιον, κτλ. Εἰς τὰ σύνθετα σώματα ἡ ἰσομέρεια (l'isomérie) εἶνε ἀντίστοιχος τῆς ἀλλοτροπίας τῶν στοιχείων· ‖ μεταξὺ ἀλλοτροπίας καὶ ἰσομερείας ὑπάρχει παρομοία διαφορὰ τῆς ἐν τῇ φυσικῇ ἱστορίᾳ ὑπαρχούσης μεταξὺ γενεᾶς καὶ εἴδους, entre l'allotropie et l'isomérie, il y a, une différence semblable à celle qui existe, en histoire naturelle, entre la race et l'espèce (Naquet).

ἀλλοτροπικός, ή, όν· allotropique, adj. ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς ἀλλοτροπίας, qui résulte de l'allotropie ; ‖ ἀλλοτροπικὴ κατάστασις, état allotropique ; ‖ ἀλλοτροπικὸς μετασχηματισμός, transformation allotropique ; ‖ Ὁ Φάραδαι καὶ ὁ Βερζέλιος εὕρισκον ἁπλῆν μοριακὴν μεταβολήν, ἤτοι κατάστασιν ἰσομερικὴν ἢ ἀλλοτροπικὴν (un état isomérique ou allotropique.

ἀλλοτροπισμός, οῦ, ὁ· allotropisme, n. m. (προφ. piss) ; ἰδιότης τῶν σωμάτων ἅτινα ἔχουσι πλειοτέρας ἀλλοτροπικὰς καταστάσεις, qualité des corps qui ont plusieurs états allotropiques ; βλ. ἀλλοτροπία.

ἀλλότροπος, ος ον· διαφορετικός, différent, e ; εὐμετάβλητος, mutable, changeant, e ; βλ. καὶ ἀλλοιώδης.

ἄλλου, [διάλ. Οἰνόης] ἀντὶ πλέον, ἄλλην φοράν, plus, une autre fois ; «ἄλλουκι φταγ' ἀτό», δὲν τὸ κάμνω πλέον.

ἀλλοῦ, [ἐπίρ.] καὶ ἄλλου· εἰς ἄλλο μέρος, autre part=ἐπ' ἄλλου τόπου, ἀλλοῦ που= ailleurs=ἀλλαχοῦ· ‖ ἤμην —, j'étais ailleurs; ‖ διατί δὲν πηγαίνει — ; pourquoi ne va-t-il pas ailleurs ? ‖ βάλλε το κάπου—(ἀλλοῦ πουθενά), mettez-le quelque autre part ; ‖ — [νὰ τὰ εἰπῇς αὐτὰ] [ἢ εἰς ἄλλους] [φρ.], à d'autres ; ‖ [ἀον.] πούπετα —· πουθενὰ —, nulle part ; ailleurs.

ἀλλοῦθε, [δημ.] ἀλλαχόθεν· ἀπαντᾷ καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως : ἀπ' ἀλλοῦθε.

ἀλλοφανής, ής, ές· ὁ ἄλλως ἐμφανιζόμενος, ὁ διαφορετικός, qui paraît différemment, qui a une autre apparence.

ἀλλοφθαλμία, ας, ἡ· allophtalmie, n. f. ἡ πάθησις τοῦ ἔχειν δύο διαφόρους ὀφθαλμούς.

ἀλλόφθαλμος, ος, ον· allopthalme, adj. et n. allophtalme, n. m. ἄτομον ἔχον δύο διαφορετικοὺς ὀφθαλμούς.

ἀλλοφρονέω-ῶ· ἄλλως φρονῶ ἢ σκέπτομαι, penser autrement (différemment) ; ἐντεῦθεν α) εἴς τι ἄλλως σκέπτομαι, ἄλλα φρονῶ, penser à quelque chose autrement ; ἄλλο σκέπτομαι, penser à autre chose ; ἔχω ἑτέραν γνώμην, être d'un autre avis ; ἀλλοφρονῶ ἢ εἶμαι ἀφῃρημένος être ditsrait, e, ἢ être ailleurs ; β) εἶμαι συγκεχυμένος, être; troublé; εἰμὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ, être hors de soi-même παραφρονῶ, être aliéné, délirer ; παραληρῶ, extravaguer ; ‖ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀλλοφρονεῖ (παραφρονεῖ), la tête de cet homme s'aliène de plus en plus.

ἀλλοφροσύνη, ης, ἡ· ἡ ἔλλειψις ὀρθῆς συνειδήσεως, τὸ φρονεῖν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, ἀλλοφρονεῖν· βλ. ἀλλοφρονέω· ἡ ἀπόσπασις, ἀφαι-

ρεσις, ἀφῃρημάδα, la distraction ; ἡ ἀποπλάνησις τοῦ νοός, l'absence de l'esprit ; ἤτοι ἡ ἀφῃρημάδα, abstraction, n. f ; συνεπῶς ἀπερισκεψία, imprudence, n.f; étourderie, n.f; ἔτι δὲ ἀλλοφροσύνη = παραφροσύνη, aliénation mentale.

ἀλλόφρων, ων, ον, γεν. ονος· ὁ ἄλλως σκεπτόμενος, qui pense autrement ; ὁ ἀφῃρημένος, distrait, e ; ὁ ἀπερίσκεπτος, imprudent, e; étourdi, e; ἔτι δὲ ἀλλόφρων, ὁ παράφρων, insensé, ée ; βλ. καὶ **ἀλλοφρονέω.**

ἀλλοφυής, ής, ές· ὁ ἄλλης φύσεως ἢ ἰδιότητος, qui est d'une autre nature.

ἀλλόφυλος, ος, ον· ὁ ἐκ ξένης φυλῆς, γενεᾶς, (χώρας, εἴδους, φύσεως), qui est d'une autre tribu, race, (d'un autre pays, d'une autre espèce, d'une autre nature), συνεπῶς ἀλλοεθνής, ξένος, ἀλλοδαπός, étranger, ère; || πόλεμος ἀλλόφυλλος = πόλεμος μὲ ξένους, guerre étrangère, avec un peuple étranger.

ἀλλοχειρία, βλ. ἀλλαισθησία.

ἀλλοχεσία, ας, ἡ allochézie (ἀλλοῦ καὶ χέζειν, aller à la selle), n. f ; ἀποπάτησις ἐκ τεχνικοῦ δακτυλίου (ὀπῆς), ἡ ἐξ ἀνοίγματός τινος ἀκανονίστου τοῦ ἐντέρου.

ἀλλόχροος-ους, οος-ους, οον-ουν, allochroé, ée, (ἄλλος καὶ χρῶμα, couleur), adj. ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ χρώματος, qui est sujet à changer de couleur ; ἢ ὁ ἔχων ποικίλον χρῶμα, qui est de couleur variée.

ἀλλοχροϊκός, ή, όν, allochroïsme, n. m. βαθμιαία μεταβολὴ τοῦ χρώματος, changement graduel de couleur ; ποικιλία χρώματος, diversité de couleur.

ἀλλοχρωμασία, ας, ἡ, allochromasie, n. f. (ἄλλος καὶ χῶμα), συνών. τοῦ δυσχρωματοψία (dyschromatopsie).

ἀλλώνυμος, ος, ον, ἢ ἑτερώνυμος, allonyme (ἄλλος, ὄνομα, nom), λέγεται περὶ ἔργου δημοσιευθέντος ὑπὸ ἄλλον ὄνομα· || [οὐσ.] allonyme, ὁ δημοσιεύων βιβλίον ὑπὸ ἄλλο ὄνομα.

ἄλλως (ἐπίρ. τοῦ ἄλλος), κατ' ἄλλον τρόπον, d'une autre manière ; autrement ; || σκέπτεται ἄλλως, il pense autrement ; || οὐκ ἔςιν ἄλλως γενέσθαι = δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γείνῃ ἄλλως, impossible de faire autrement ; || ἄλλως πῶς, de quelque autre manière ; || μηδαμῶς ἄλλως, d'aucune autre manière ; || οὕτως ἢ ἄλλως [φρ.], de manière (de façon) ou d'autre ; § ἄλλως = εἰδὲ μή, faute de quoi, sans quoi, sans cela, sinon, autrement ; || ἄφες με ἥσυχον, ἄλλως θὰ μετανοήσῃς, laissez moi tranquille, simon vous vous en repentirez ; || ἄλλως δὲν θὰ τὸ ἔκαμνε, autrement il ne l'eût pas fait ; || πρέπει νὰ τὸ ποτίσῃς, ἄλλως θὰ μαρανθῇ, il faut l'arroser, faute de quoi il se fanera ; || θὰ τὸ κάμῃς, ἄλλως θὰ τιμωρηθῇς, vous le ferez (ἢ ferez cela), sans quoi, vous serez puni ; § ἄλλως, ἐκτὸς τούτου, κατὰ τὰ ἄλλα, du reste ; ἄλλως ὅμως, mais du reste ; ἄλλως τε καὶ = μάλιστα, κατ' ἐξοχήν, πρὸ πάντων, d'ailleurs ; || —, φυσικὸν ἄριστον, d'ailleurs, d'un naturel excellent ; || — (κατὰ τ' ἄλλα) ὅμως εἶνε ἐξαίρετος ἄνθρωπος, du reste, c'est un homme excellent; || — δὲ εἶμαι πολὺ κουρασμένος, d'ailleurs je suis très fatigué; || —, ἰδίως, surtout; || ἄλλως ἐὰν ἦνε φίλος σου, surtout si c'est votre ami.

ἅλμα, ατος, τό· κοινῶς τὸ πήδημα, saut, n. m. κίνησις ἀπότομος δι' ἧς τὸ σῶμα προβάλλεται ὑψηλὰ καὶ πρὸς τὰ ἐμπρός· || — τριπλοῦν, saut triple ; || — ἐπὶ κοντῷ, saut à la perche ; || — εἰς ὕψος ἄνευ φορᾶς, saut en hauteur sans élan ; || — εἰς ὕψος μετὰ φορᾶς, saut en hauteur avec élan ; || — ἁπλοῦν ἄνευ φορᾶς, saut simple sans élan ; || — ἁπλοῦν μετὰ φορᾶς, saut simple avec élan ; || — εἰς μῆκος μετὰ καὶ ἄνευ φορᾶς, saut en longueur avec et sans élan ; || δι' [ἑνὸς] ἅλματος, d'un saut ; de plein saut ; § —, τὸ ἀναπήδημα, bond, n. m. ἐν τῇ μηχανικῇ καλεῖται οὕτω κίνησις σώματος ἀναπηδῶντος κατὰ τὴν συνάντησίν του μεθ' ἑτέρου σώματος· || δι' ἁλμάτων, par bonds ; || διαδοχικὰ ἅλματα [τακτ.] bonds successifs ; διαλεῖπον πρὸς τὰ πρόσω βάδισμα διακοπτόμενον ἀκανονίστως ὑπὸ στάσεων. Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ βαδίσματος χρησιμεύει διὰ τὰς πρὸς τὰ ἐμπρὸς κινήσεις τῆς ἁλύσεως των ἀκροβολιστῶν. Τὸ μῆκος τῶν ἁλμάτων (bonds) ποικίλλει ἀπὸ 50-100 μέτρα, ἀναλόγως τῆς ἀπὸ τοῦ ἀντιπάλου ἀποστάσεως· § — προβάτειον, saut de mouton ; ἐν τῇ ἱππευτικῇ καλεῖται οὕτως ἰδιότροπον ἅλμα ὅπερ κάμνει ὁ ἵππος χαμηλῶν τὴν κεφαλήν, κυρτῶν τὴν σπονδυλικὴν αὐτοῦ στήλην καὶ ῥιπτόμενος πρὸς τὰ πλευρὰ ἵνα ἀνατρέψῃ τὸν ἱππέα· βλ. καὶ σκίρτημα· || προβάτειον — μετὰ λακτίσματος τοῦ ἵππου, saut de mouton avec ruades = estrapade, n. f.

ἀλμέγω, βλ. ἀμέλγω, traire.

ἁλμεύω, βλ. ἁλμίζω· || — βλ. ἁλμηρίζω, saumurer ; || ἁλμευτός, ή, όν, saumuré, ée.

ἅλμη, ης, ἡ κοινῶς ἅρμη· ὁ γάρος, ἁλμυρὸν ὕδωρ, eau salée ; θαλάσσιον ὕδωρ, eau de mer; βλ. καὶ **ὕδωρ θαλάσσιον·** || **ἅλμη**, eau salée, eau de mer, ou saumure, **καλεῖται** τὸ ἐντὸς τῶν ἁλυκῶν συμπεπυκνωμένον (θαλάσσιον) ὕδωρ ἐξ οὗ ἀποχωρίζεται τὸ ἅλας· ἅλμη κοινῶς ἡ **σαλαμοῦρα**, saumure, n. f. διάλυσις μαγειρικοῦ ἅλατος ἐν τῷ ὕδατι, ἤτοι ἁλμυρὸν ὕδωρ, eau salée ; || βάλλω εἰς τὴν ἅλμην, ἁλμεύω, saler, conserver dans la saumure ; || ἅλμη ταριχεύω = ἁλμεύω, faire de la saumure, saumurer = θέτω ἐν τῇ ἅλμῃ· || κρέας ἐν ἅλμῃ, viande saumurée ; || **ἅλμη, ἡ ἁλμύρα** ἢ **ἁλμυρία**, la salinité ; ἡ ἁλμυρὰ γεῦσις, le goût salé ; ἤτοι la salure ; || **ἅλμη μητρικὴ** ἢ **ἁλμόλοιπον**, eau mère, n. f. (πληθ. eaux-mères), (διὰ τὸ νίτρον **καλεῖται ἐκνίτρωμα** ἢ **καὶ ὕδατα ῥύμματος** [πᾶν ὅ,τι ἐξέρχεται ἐκ πλυσίματός τινος, τὸ καθαρτικὸν μέσον, ὡς τὸ σταχτόνερον (ἀλυσσία), νίτρον, κτλ.]· καλεῖται οὕτω γενικῶς τὸ ὕδωρ, τὸ περιέχον ἐν διαλύσει ἅλας τι οὗτινος μέρος ἐκρυσταλλώθη· τὸ ὕδωρ τοῦτο περιέχει εἰσέτι μεγάλην ποσότητα ἐκ τοῦ ἅλατος τούτου, ὅπερ δὲν δύναται νὰ κρυσταλλωθῇ.

ἁλμηρίζω, μέλ. ίσω, ἁλμεύω, saumurer;

θέτω ἐν τῇ ἅλμῃ, mettre dans la saumure; ἐμβρέχω ἐν τῇ ἅλμῃ, trempé dans la saumure, ταριχεύω· || κρέας ταριχευτόν, viande saumurée.

ἁλμίζω ἢ ἁλμεύω· βάλλω (ἢ διατηρῶ) εἰς τὴν ἅλμην, mettre ou conserver dans la saumure; ἤτοι ἁλατίζω, saler.

ἁλμόλοιπον, ου, τό· βλ. ἅλμη μητρική.

ἁλμοῦρα καὶ ἁλμουρίζω [δημ.]=λεηλατῶ, διαρπάζω.

ἁλμπαγᾶς, [ξέν.] βλ. ἀλπαγᾶς.

ἁλμπάνης, ὁ· [δημ.] βλ. πεταλωτής. || ἁλμπάνης καλεῖται κοινῶς καὶ ὁ κτηνίατρος, médecin vétérinaire.

ἁλμύρα, ας, ἡ· ἡ ἁλμυρότης, ἡ ἁλμυρὰ γεῦσις, goût salé, la salure; ἡ πικράδα, amertume, n. f. βλ. καὶ ἅλμη· || ἡ ἁλμύρα (ἁλμυρότης τῆς θαλάσσης, la salure de la mer; || ἡ ἁλμυρότης κρέατός τινος, la salure de quelque viande; § ἁλμύρα (ἐν τῇ ἀτμομηχανικῇ) καλεῖται saumure, n. f. ἤτοι τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ.

ἁλμυρά, τά· la salaison, τὰ ἁλατισμένα εἴδη τοῦ ἐμπορίου, les (choses) salées, τὰ ἁλίπαστα· βλ. καὶ ἁλμυρός.

ἁλμυρήθρα, ας, ἡ· salicorne, salicot, n. m. (ἀπὸ τὴν στάκτην του γίνεται τὸ κάλι)· ἀνδράχνη ἡ θαλασσία, pourpier (roquette) de mer.

ἁλμυρία, ας, ἡ· ἡ ἁλμύρα.

ἁλμυρίζω, μέλ. ίσω· εἶμαι ἁλμυρός, être salé; ἔχω γεῦσιν ἁλμυράν, avoir le goût salé (saumâtre).

ἁλμυρίκη, ἡ· tamaris, n. m. φυτὸν φυόμενον εἰς τὰ παραθαλάσσια· βλ. μυρίκη.

ἁλμυρίς, ίδος, ἡ· ἡ ἁλμύρα, ἁλμυρότης, la salure; τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ, l'eau salée; || ἁλμυρίς, ίδος, ἡ· καλεῖται τόπος ἁλυκός, terre pleine de sel et stérile; || ἁλμυρίς, chotts, n. m. ἐν τῇ βορείῳ Ἀφρικῇ καλεῖται ἔκτασις ἐν ᾗ συνάγονται κατὰ τὴν χειμερινὴν ἐποχὴν ὄμβρια ὕδατα, ἅτινα ἐξατμιζόμενα κατὰ τὸ θέρος ἀφίνουσι λεπτὴν ἁλατώδη διάστρωσιν.

ἁλμυρόμετρον, τό· salinomètre, n. m; βλ. ἁλατόμετρον.

ἁλμυρός, ά, όν· ἁρμυρός, salé, ée; ἁλμυρώδης, salin, e; ὁ ἔχων γεῦσιν ἅλατος· || ἁλμυρὸν ὕδωρ, eau salée; || τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης εἶνε ἁλμυρόν, l'eau de mer est salée; βλ. καὶ ὕδωρ θαλάσσιον· || [αὐτὸ τὸ φαγὶ] εἶνε ἁλμυρόν, θάλασσα, est salée comme mer; || ἁλμυρὰ γεῦσις, goût salin; || ἁλμυρὸς=πικρός, amer; δριμύς, piquant; || [οὐσ.] τὰ ἁλμυρὰ [κρέατα, ἰχθῦς, κτλ.] les salaisons, n. f;=τὰ ἁλίπαστα· § [μεταφ.] ἁλμυρὸς=ἀκριβός, trop cher; salé; || ἑκατὸν δραχμὰς εἶνε κάπως ἁλμυρόν, cent drachmes, c'est un peu salé.

ἁλμυρότης, ητος, ἡ· ἁλμυρὰ γεῦσις, goût salé, la salure=ἡ ἁλμύρα.

ἁλμυρούτσικος, η, ον· [δημ.] ὑφάλμυρος, ἁλμυρίζων, qui a un goût saumâtre.

ἁλμυρώδης, ης, ες καὶ ἁλμώδης· ὁ γεῦσιν ἅλατος ἔχων ἢ ἅλμης, ἁλμυρίζων, qui a un goût de sel ou de saumure; salin, e; ὑφάλμυρος, saumâtre, adj. || ὕδωρ ὑφάλμυρον, ἁλμυρῶδες, eau saumâtre.

ἁλμώδης, ης, ες· βλ. ἁλμυρώδης· || ἁλμώδης ἐξάνθησις, efflorescence saline; ἐξάνθημα ἁλατούχων οὐσιῶν παρουσιαζομένων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς τοιχοποιΐας ὅταν τὸ κονίαμα κατασκευάζηται μὲ ὑφάλμυρον ὕδωρ (eau saumâtre) ἢ θαλάσσιον.

ἀλνάδερφος, ὁ [διάλ. Ἠπείρου] ὁ ἐξ ἄλλης μητρὸς ἢ ἐξ ἄλλου πατρὸς ἀδελφός, βλ. ἑτεροθαλής.

ἀλογάκι, τό· [δημ.] ἱππάριον, petit cheval; poulain, n.m. βλ. πῶλος· § ἱππόκαμπος, hippocampe, n. m.

ἀλογάριαστος, η, ον [δημ.] ὁ μὴ λογαριασθείς, μετρηθείς (ὑπολογισθείς), non compté (calculé); ὅντινα δὲν δύνανται νὰ λογαριάσωσι, que l'on ne peut compter, incomptable, adj. ἀλόγιστος, ἀναρίθμητος, incalculable, adj. ἀμέτρητος, innombrable; π. χ. χρήματα ἀλογάριαστα, περιουσία ἀλογάριαστη· || ἀλογάριαστος, ὅστις δὲν ἐλογαριάσθη, dont le compte n'a pas été fait; «εἶνε ἀλογάριαστος ἀκόμη μὲ τὸν δεῖνα».

ἀλογᾶς, ὁ [διάλ. Οἰνόης], ὁ ἔχων ἢ τρέφων ἵππους, qui élève des chevaux, ἤτοι ἱπποφορβός, ἱπποτρόφος.

ἀλογήσιος, ια, ιο· [δημ.] ὁ ἀνήκων εἰς ἄλογον, de cheval; chevalin, ine; βλ. καὶ ἵππειος· || πέταλον ἀλογήσιο, fer à cheval.

ἀλογία, ας, ἡ· βλ. ἄλογος, ος, ον· alogie, n. f. (ἐκ τοῦ στερ. α καὶ λόγος), λέξις τῶν ἀρχαίων σχολαστικῶν σημαίνουσα ἀτοπίαν (ἀλογίαν) absurdité, f. αὐθάδειαν, impertinence, f. μωρίαν, sottise, f. 1) ἀμέλεια, ὀλιγωρία, négligence, n. f. 2) ἔλλειψις λογισμοῦ, manque de raison, ἤτοι παραλογία, déraison, n. f. παραλογισμός, déraisonnement, n. m. ἀπερισκεψία, irréflexion, n. f. ἀπρονοησία, imprudence, n.f. ἀβουλία (διανοίας), ἀπερισκεψία, ἀπρονοησία, προπέτεια, témérité, n.f. ἀλογία, ἀτοπία, absurdité, n.f. 3) ἀταξία, σύγχυσις, désorde, confusion; 4) ἔλλειψις λόγου, privation ou manque de la parole; ἀφωνία, σιωπή, silence, n.m. 5) —, ἡ παραλογία, ἡ μὴ λογικότης, illogicité, n. f. κατάστασις τοῦ ἐστερημένου τὸ λογικόν, ἤτοι τῆς λογικῆς (τῆς ὀρθῆς κρίσεως· || ἐπίσης —, illogicité, ὁ χαρακτὴρ τοῦ μὴ λογικοῦ (τοῦ παραλόγου, illogique), ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει εἶνε συνώνυμον τῇ ἀσυλλογισίᾳ, illogisme, n. m.

ἀλογίζω καὶ ἀλογίζομαι, εἶμαι ἄλογος, être sans raison, déraisonner; ἐνεργῶ ἄνευ σκέψεως, agir sans réflexion.

ἀλογινός, ὁ· [δημ.] βλ. ἀλογήσιος.

ἀλογισμός, ὁ· ἡ ἀλογία, πρᾶξις ἄλογος, action irréfléchie, irréflexion, n. f; ἀσυνεσία, ἀπερισκεψία, imprudence, inconsidération; τὸ πράττειν τι ἀλογίστως, ἀπερισκέπτως, faire quelque chose par inconsidération; || δὲν εἶνε τοῦτο κακία, ἀλλ' ἀπερισκεψία, ce n'est pas une méchanceté, c'est une inconsidération.

ἀλογιστία, ας, ἡ· ἀπερισκεψία, ἀσυλλο-

γιστία, ἀστοχασιά, inconsidération, n. f; irréflexion, n. f; ἀπρονοησία, imprudence; étourderie, n. f. ἤτοι ἀπερισκεψία.

ἀλόγιστος, ος, ον, 1) ἄσκεπτος, irréfléchi, e; ἀπερίσκεπτος, ἀπρονόητος, imprudent; ἀνόητος, ἄβουλος, téméraire, étourdi; ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος, inconsidéré; ἀλόγιστος, (παρ) ἄλογος, irrationnel; βλ. ἄλογος· 2) ἀμέτρητος, innombrable; ἀλογάριαστος, ἀναρίθμητος, incalculable; καὶ τέλος ἀνεξήγητος, inexplicable.

ἀλογίστως, [ἐπίρ.] ἄνευ σκέψεως, sans réflexion; ἀσκέπτως, irréflechiment, ἄνευ λόγου, sans raison, ἀλόγως, irraisonnablement; ἀλόγως ἀτόπως, absurdement; ἀπερισκέπτως, ἀπρονοήτως, imprudemment; ἀνοήτως, ἀβούλως, étourdiment; ἀσυλλογίστως, inconsidérement; ἀλογίστως, (παρ) ἀλόγως, irrationellement; ἀμετρήτως, innombrablement; ἀλογαριάστως, ἀναριθμήτως, sans calculer, incalculablement.

ἄλογοι, alogues, n. m. pl. καὶ alogiens, n. m. pl. Αἱρετικοὶ ἀρνούμενοι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

ἀλογόμυιγα, ἡ· mouche ἁπλῶς ἢ mouche à chien; || ἐπίσης ἀλογόμυιγα, καλεῖται ὁ οἶστρος, ὁ ντάβανος, τὸ νταβάνι, le taon (προφ. tan).

ἀλογόμυλος, ὁ· moulin à cheval, μύλος κινούμενος δι' ἵππου.

ἄλογον, τό· [δημ.] βλ. ἐν γένει ἵππος, ὁ· le cheval· || πληθ. ἄλογα, les chevaux; || ἄλογον ἄσπρον (μαῦρο, ψαρό, κτλ.), cheval blanc (noir, gris, etc.), βλ. τρίχωσις τοῦ ἵππου· || ἄλογον ἱππασίας, ἁμάξης, cheval de selle, de trait; || τὸ ἄλογόν του τὸν ἐπῆρε, son cheval a pris le mors aux dents (c'est emporté; l'a emballé); || τὸ ἄλογον τὸν ἔρριψε, le cheval l'a démonté (l'a jeté par terre); || ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ἄλογον, il est tombé du cheval; || ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον, à cheval; || τὸ ἄλογον (τοῦ ζατρικίου, εἰς τὸ σκάκι), le cavalier.

ἀλογοουρά, ἡ· [δημ.] ἱπποουρά, queue de cheval.

ἀλογόπετρα, ἡ· [δημ.] θειϊκὸς χαλκός, sulfate de cuivre; vitriol bleu; βλ. βιτριόλιον.

ἄλογος, ος, ον· 1) ὁ ἄνευ λόγου, λογικοῦ, privé de raison, irraisonnable, adj. ἀσύνετος, imprudent, e; ἀντίθετον τοῦ ἔλλογος (logique), ἄρα ἄλογος, ὁ μὴ λογικός, illogique, ὁ παράλογος, irraisonnable; || ἄλογον συμπέρασμα, une conclusion illogique; || τὰ ἄλογα ζῷα, les animaux irraisonnables; προκειμένου ὅθεν περὶ ζῴων, ἄλογον=ζῷον, bête brute ἢ ἁπλῶς bête, animal; τὰ ἄλογα (ζῷα), les animaux; 2) ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου, τὸ μὴ λογικόν, qui n'est pas rationnel, non rationnel; συνεπῶς παράλογος, absurde; ἀλλόκοτος, étrange; ἀντίθετος τῷ λόγον ἔχοντι (ἤτοι τοῦ λογικοῦ, rationnel); ἄρα ἄλογος, ἀλόγιστος=irrationnel, elle; συνεπῶς ἄλογος=ἀντικανονικός, anormal, e; 3) ἐναντίον τοῦ λογισμοῦ, τῆς σκέψεως, contre le raisonnement, la pensée; τὸ μὴ στηριζόμενον ἐπὶ τῆς λογικῆς σκέψεως, qui ne s'appuie pas sur le raisonnement; qui ne raisonne pas, qui n'est pas raisonné, ée; συνεπῶς déraisonnable, absurde (προκειμένου περὶ ἀνθρώπων ἢ πραγμάτων)· 4) ἄλογος=ἄφωνος, ἄλαλος, ὁ ἐστερημένος λόγου ἢ φωνῆς, privé de la parole; qui ne parle pas; βωβός, muet, ette.

ἀλογότριχα, ας, ἡ [δημ.], crin, n. m. τρίχα ἀλόγου καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν οὐρὰν αὐτοῦ· βλ. θρὶξ ἱππεία, ἱππότριχα.

ἀλογοτροφεῖον, τό· [δημ.] τὸ κτηνοτροφεῖον, ὁ σταῦλος, écurie, n. f. καὶ ἐν γένει τὸ ἱπποτροφεῖον, ἱπποφορβεῖον.

ἀλογοτροφία, ας, ἡ (ἄλογος τροφή), alogotrophie, n. f. θρέψις ἀκανόνιστος παρέχουσα ἀντικανονικὴν αὔξησιν εἴς τινα μέρη τοῦ σώματος.

ἀλογοφόρτι, τό· [δημ]., ὁ ἐπὶ ἀλόγου (κτήνους) τιθέμενος φόρτος, la charge (de cheval); τὸ φορτίον ἑνὸς ἀλόγου· [διάλ. Οἰνόης] ἕναν ἀλογοφόρτιν ξύλα.

ἀλογόχορτο, τό· [δημ.], foin, n. m.= χόρτος προσφιλὴς τοῖς ἵπποις. Τὸ ἀλογόχορτο δὲ τοῦτο ταυτισθείσης τῆς γενικῆς ἐννοίας τῇ μερικῇ λέγεται κατ' ἐξοχὴν καὶ χορτάρι (=ἀλογόχορτο).

ἀλόγως, [ἐπίρ. τοῦ ἄλογος] ἄνευ λόγου, sans raison; ἄνευ αἰτίας, sans motif; ἀδίκως, à tort; irraisonnablement; ἀσυνέτως, imprudemment; || ἀλόγως, illogiquement; κατὰ τρόπον ἄλογον (παράλογον), d'une manière illogique; absurdement; irrationnellement; déraisonnablement; βλ. ἄλογος.

ἀλόη, ης, ἡ· καὶ ἀλοή· aloès, n. f. φυτὸν τῆς οἰκογ. τῶν Λειριωδῶν (liriacées), τοῦ γένους τῶν ἀλοϊνηδῶν (aloïnées); τοῦ φυτοῦ τούτου λαμβάνεται ὁ χυμός, ὅστις εἶνε ῥητινώδης οὐσία εὐχρηστοτάτη ἐν τῇ φαρμακευτικῇ· εἶνε ἐκ τῶν κατ' ἐξοχὴν δραστηρίων καθαρτικῶν φαρμάκων. Ἐκ τῆς κοινῆς ἀλόης (aloès vulgaire), λαμβάνονται ἡ ἀλόη ἡ Βαρβαδινὴ (l'aloès des Barbades, λατ, aloë Barbados), ἡ ἀλόη ἡ ὑπατικὴ (l'aloès hépatique, λατ. aloë hepatica), ἡ ἀλόη ἡ σοκοτοριανὴ (l'aloès succotrin, λατ. aloë socotrina), ἡ ἀλόη ἡ ἱππεία (l'aloès chevaline, λατ. aloë caballina), εὔχρηστος μόνον ἐν τῇ κτηνιατρικῇ· || βάμμα ἀλόης, teinture d'aloès, βαλσαμικὸν εὔχρηστον πρὸς ἐπίβρεξιν τῶν τραυμάτων· || — ἀκραία, aloès de cap.

ἀλοήξυλον, ου, τό, ἢ ἀγάλλοχον [βοτ.], bois d'aloès ἢ aloéxylon, n. m. δένδρον ἐξ οὗ λαμβάνεται τὸ πραγματικὸν τῆς ἀλόης ξύλον.

ἀλοητικός, ή, όν· aloétique, n. et adj. ὁ περιέχων ἀλόην· || ἀλοητικὸν [οὐδ. οὐσ.], un aloétique; || καταπότια ἀλοητικά, pilules aloétiques.

ἀλοητίνη, ης, ἡ· aloétine, n. f. κεκαθαρμένος χυμὸς τῆς ἀλόης, ἥτις εἶνε οὐσία χρωστικὴ κιτρινόχρους ἀκρυστάλλωτος.

ἀλοητῶδες, τό· aloétate, n. m. ἅλας σχηματιζόμενον τῇ ἐπενεργείᾳ τοῦ ἀλοητικοῦ ὀξέος (acide aloétique) ἐπὶ μιᾶς βάσεως.

ἀλοιδόρητος, ος, ον· ὁ μὴ λοιδορηθεὶς (προσβληθεὶς, ὑβρισθεὶς), qui n'est pas outragé (injurié); non outragé (injurié); ‖ ὁ μὴ λοιδορῶν, qui n'outrage pas, qui n'injure pas.

ἀλοϊζικός, ή, όν· aloïsique, βλ. ἀλοϊζόλη.

ἀλοϊζόλη, ης, ἡ· aloïsol, n. m. ἔλαιον ἄχρουν, ἀδιάλυτον ἐν τῷ ὕδατι, διαλυτὸν ἐν τῷ οἰνοπνεύματι καὶ τῷ αἰθέρι, ἀπολαμβανόμενον διϋλίζοντες τὴν ἀλόην, μετ' ἡμίσεος τοῦ βάρους τῆς ἀνύδρου ἢ καυστικῆς ἀσβέστου (chaux vive). Τὸ ῥευστὸν τοῦτο ὀξειδούμενον (ὀξειδόω-ῶ, oxyder, μεταβάλλω τι εἰς ὀξείδιον), παρέχει τὸ ἀλοϊζικὸν ὀξὺ (acide aloïsique).

ἀλοϊκός, ή, όν· aloïque, adj. λέγεται ὀξύ τι ἀπολαμβανόμενον τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ θειϊκοῦ ὀξέος ἐπὶ τῆς ἀλόης.

ἀλοΐνη, ης, ἡ· aloïne, m. f. οὐσία κρυσταλλώσιμος ἀπολαμβανομένη ἐκ τῆς ἀλόης ἀποτελοῦσα τὸ κυρίως καθαρτικόν.

ἀλοϊνηδές, τό· τὰ ἀλοϊνηδῆ, aloïnées, n. f. pl. γένος τῆς οἰκογενείας τῶν Λειριωδῶν, ὧν ὁ τύπος εἶνε ἡ ἀλόη.

ἀλοιφή, ῆς, ἡ· 1) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν ἢ χρίειν, τὸ ἄλειμμα (βλ. λέξιν), action d'oindre (d'enduire; de graisser); συνεπῶς onction, n. f; graissage, n. m; 2) ἡ ἀλοιφή (τὸ πρᾶγμα), onguent (l'enduit; la graisse), n. m; καὶ ἐν γένει τὰ ἔλαια (huiles) καὶ μῦρα (parfums) πρὸς τὸ ἀλείφειν καὶ χρίειν· § ἐν τῇ οἰκοδομικῇ ἀλοιφὴ τοῦ θόλου, κτλ. καλεῖται τὸ ἐπικάλυμμα (τοῦ θόλου), chape (d'une voûte, etc.); βλ. ἐπικάλυμμα· § ἐν τῇ φαρμακολογίᾳ καλοῦνται ἀλοιφαὶ (onguents), φάρμακα ἐξωτερικῆς χρήσεως, ἀποτελούμενα ἐκ παχείας οὐσίας ἢ καὶ ῥητινώδους, ἐντὸς τῶν ὁποίων προστίθενται διάφοροι φαρμακευτικαὶ ὗλαι ἀναλόγως τῆς ἐπιδιωκομένης ἐνεργείας. Αἱ ἀλοιφαὶ διαιροῦνται εἰς τρεῖς κατηγορίας· α) τὰς κηρωτὰς ἢ ἐλαιοκηρωτὰς ἀλοιφάς· β) τὰς μηλίνας ἀλοιφὰς καὶ γ) τὰς ῥητινωτὰς ἀλοιφάς· 1) αἱ κηρωταὶ ἢ ἐλαιοκηρωταὶ ἀλοιφαὶ (γαλλιστὶ cérat, oléocérolés, élaeo-cérolés, cérolés, liparolés, καὶ λατινιστὶ ceratum, ceroleum, oleoceratum) εἰσὶ σκευασίαι ἔχουσαι ὡς βάσιν τὸ ἔλαιον καὶ τὸν κηρόν· ‖ ἁπλῆ κηρωτὴ (κοινῶς κηραλοιφή), cérat simple (λατ. unguentum cereum); ‖ ἀπαλυντικὴ ἀλοιφή, cérat cosmétique, ἢ crème froide, λατ. ceratum leniens καὶ ἀγγλ. cold-cream; ‖ ἡ ἔνυδρος κηρωτὴ ἢ λευκὴ κηρωτὴ (τοῦ Γαληνοῦ) cérat blanc (de Galien); ‖ ἡ ῥοδόχρους κηρωτή, cérat à la rose (λατ. unguentum rosatum) διὰ τὰ χείλη· 2) μήλιναι ἀλοιφαί, pommades (λατ. pommata) εἰσὶ μίξεις λιπαρῶν σωμάτων (χοιρείου στέατος, λίπους, βαζελίνης, γλυκερινωτῆς ἀλοιφῆς, κτλ.) μετὰ φαρμακευτικῶν στοιχείων· καὶ 3) αἱ ῥητινωταὶ ἀλοιφαὶ (onguents, rétinolés, oléo-cérolés résineux, καὶ λατ. unguenta) εἰσὶ σκευασίαι ἐκ ῥητινῶν καὶ λιπαροῦ τινος σώματος μετὰ ἁλάτων, μεταλλικῶν ὀξειδίων, πτητικῶν ἐλαίων, κτλ.

ἄλοο, τό· [διάλ. Νάξου], καὶ ὑποκορ. ἀλοάκι καὶ ἀλοάτσι· 1) = τὸ ἄλογον, ὁ ἵππος, cheval, n. m; 2) εἶδος ἀκρίδος μεγάλα πηδήματα πηδώσης, criquet, n. m.

ἀλοόμυια, [διάλ. Νάξου], βλ. ἀλογόμυιγα· 1) ἡ τοῦ ἵππου μυῖα· 2) ὁ μύωψ, οἶστρος κοινῶς ντάβανος.

ἀλοπήγιον, ου. τό· saline, n. f. marais salant; βλ. ἁλική.

ἀλοπηγός, οῦ, ὁ· καλεῖται ὁ ἐργάτης εἰς τὰ ἀλοπήγια (εἰς τὰς ἁλικάς), ouvrier des salines.

ἀλορτοκέρα, ἡ, [διάλ. Κύμης] = ἡ αἶξ ἡ ἔχουσα τὰ κέρατα ὀρθά.

ἀλόρτος, [διάλ. Κύμης], = ὁλόρθιος, ὁλόρθος, βλ. ὄρθιος.

ἀλοστεύω, [δημ.] πλανῶμαι ἄνω κάτω, errer.

ἀλουγόκουμπους, ὁ, [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] = κόμβος ἐπὶ σχοινίου κρατοῦντος τὸν ἵππον ἀπὸ τὸν πόδα.

ἀλουγόμ(νι)γης, [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] = μυῖα ἵππου· βλ. ἀλογόμυιγα.

ἀλουγουθλιά, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] = κόμβος τοῦ σχοινίου τῶν ἀλωνιζόντων ἵππων.

ἀλουγουσύρτ(η)ς, [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] = κλέπτης ἵππων, qui vole des chevaux.

ἀλουγουφόρτ((ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = φορτίον ἵππου, τὸ ἀλογοφόρτι, charge de cheval.

ἀλουή, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = ἰαματικὸν βότανον, ἡ ἀλόη, aloès, n. m.

ἀλουμίνιον, τό· aluminium, n. m. βλ. ἀργίλλιον.

ἀλουνιάρ'(η)ς, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = ὁ ἀλωνίζων, ἀλωνιστής, dépiqueur, n. m.

ἀλοῦπ', [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = δέρμα ἀλώπεκος, peau de renard.

ἀλουποῦ, οῦς, ἡ· [δημ.] = ἡ ἀλώπηξ, renard, n. m; γεν. τῆς ἀλουποῦς, πληθ. οἱ ἀλουποῦδες, ἀρσ. ὁ ἄλουπος καὶ ὁ ἄλουπας.

ἀλουπώπουλον, τό· [δημ.] βλ. ἀλωπεκιδεύς.

ἀλουργής, ής, ές· καὶ ἀλουργὶς καὶ ἀλουργός· κυρίως ὁ μὲ θαλασσίαν πορφύραν βεβαμμένος, ὁ γνησίᾳ πορφύρᾳ βαμμένος, teint en (vraie) pourpre; ‖ [οὐσιαστικῶς] τὰ ἀλουργῆ, ὧν· πορφυρᾶ ὑφάσματα, πορφυροῖ τάπητες ἢ ἱμάτια, étoffes, tapis ou vêtements de pourpre.

ἀλουργίς, ίδος, ἡ· τὸ μὲ πορφύραν βεβαμμένον, τὸ καθ' αὑτὸ πορφυροῦν φόρεμα, ἐσθὴς πορφυρᾶ, robe de pourpre.

ἀλουργόν, τὸ (χρῶμα), λέγεται ἐπίσης τὸ ἰοειδές, violet, n.m. ὅπερ εἶνε χρῶμα σύνθετον ἐξ 1 μέρους ἐρυθροῦ καὶ 1 κυανοῦ· ‖ βαθὺ ἀλουργὸν ἢ μελιτσανόχρουν, violet foncé; ‖ ἀλουργὸν σιδήρου, violet de fer; ‖ ἀλουργὸν τεφροειδές, violet teinte grise; ‖ ἀλουργὸν τοῦ χρυσοῦ (ἀνοικτόν), violet d'or (clair).

ἀλουργός, ή, όν· βλ. ἀλουργής· ‖ [οὐσιαστικῶς] τὸ ἀλουργόν, οῦ· ἔνδυμα (ἢ ὕφασμα) πορφυροῦν, vêtement (ou étoffe) de pourpre.

ἀλουσία, ας, ἡ· κατάστασις τοῦ μὴ λουομένου (πλυνομένου), état de celui qui n'est pas baigné (lavé); ἀκαθαρσία, ἀπλυσία, mal-propreté, saleté, n.f; ῥυπαρότης, ἀπλυσία, saleté.

ἀλουσιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] lessive, n. f. βλ. ἀλυσσία.

ἄλουστος, η, ον· ὁ ἄλουτος, ὁ μὴ λουσμένος, non baigné, ée ; ὁ μὴ πλυμένος, non lavé, ée ; συνήθως ἄλουστος λέγεται ὁ μὴ λούσας (πλύνας) τὴν κεφαλήν του, qui n'a pas lavé sa tête.

ἀλοχεύω, [διάλ.'Ηπείρου]=φαρμακεύω, envenimer; πικραίνω, remplir d'amertume; λυπῶ τινὰ ὑπερβολικά, peiner; βλ. ἀλόχη=φαρμάκι.

ἀλόχη, ης, ἡ· [διάλ. 'Ηπείρ.] τὸ φαρμάκι, poison, n.m ; ἰός, venin, n.m. λέξις ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ ἀρᾷ : «κακὴ ἀλόχη», ἰδίως λεγομένη κατὰ τῶν λαιμάργως ἐσθιόντων καὶ ἀκορέστων.

ἀλπαγᾶς, ὁ· [ξεν.] (ὕφασμα) alpaga, n. m. παραγόμενον ἐκ τῶν λεπτοτάτων μαλλίων τῶν ὁμωνύμων προβάτων ἀλπάκα.

ἀλπάκα, ἡ· alpaca ou alpaga, n. ζῷον ἄκερων μυρηκαστικὸν τῆς 'Αμερικῆς τρεφόμενον κατ' ἀγέλας, εἶνε εἶδος προβάτου· ἐκ τοῦ λεπτοτάτου μακροῦ ἐρίου του κατασκευάζουσι τὸ ὕφασμα ἀλπαγᾶν.

ἄλπεις, εων, αἱ· τὰ ἄλπεια ὄρη, les Alpes.

ἄλπεινος, ος, ον· ὁ εἰς τὰς ἄλπεις ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος, alpin, ine ; ‖ ἄλπεινα στρατεύματα, troupes alpines, καλοῦνται τὰ ἐν Γαλλίᾳ καὶ 'Ιταλίᾳ προωρισμένα εἰδικῶς διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν Ἄλπεων, ἅτινα φρουροῦσι τὴν εἰρημένην χώραν.

ἄλπειος (βοσκή), ἡ· alpage, n. m. βοσκὴ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων· βλ. εἰς ὄρος, ὑψηλὰ ὄρη.

ἀλπήσιος, ὁ· [διάλ. 'Ηπείρ.] ἀλωπέκειος, de renard ; «ἀλπήσιο τομάρι».

ἀλπότρυπα, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὀπὴ ἐν ᾗ εἰσέρχεται ἀλώπηξ, le trou de renard=ἡ φωλεὰ τῆς ἀλώπεκος· βλ. ἀλεποφωλιά.

ἄλπουρο, τό (ρ=λ) [διάλ. Οἰνόης]=τὸ κατάρτι, ὁ ἱστός, mât, n. m. κοινῶς τὸ ἄρπορο.

ἀλποῦ, ἡ [Αἰτ. ἰδίωμ.] βλ. ἀλεποῦ, ἀλώπηξ.

ἀλπουνουρά, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] οὐρὰ ἀλώπεκος, la queue de renard.

ἀλπουντουρόν, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ ντορὸς τῆς ἀλώπεκος· ἀλώπεκος ἴχνη, les traces (les pas, ou la piste) du renard.

ἀλπουτόμαρον, τό [Αἰτωλ. ἰδίωμα] δέρμα ἀλώπεκος, la peau de renard.

ἀλπουφουλιά, ᾶς, ἡ· [διάλ. 'Ηπείρ. καὶ Αἰτ. ἰδίωμ.] φωλεὰ ἀλώπεκος· βλ. ἀλεποφωλιά.

ἀλπώγουνα, ἡ· [διάλ. 'Ηπείρ.] γοῦνα ἀπὸ δέρμα ἀλώπεχος, pelisse (f) (fourrure, f.) en peau de renard.

ἀλπόπλου, τό· [ἰδίωμα Αἰτωλ.] τὸ νεογνὸν ἀλώπεκος, τὸ ἀλωπούδι, petit renard, renardeau, n. m.

ἀλσοκόμος, ου, ὁ, καὶ ἀλσοφύλαξ· ὁ φύλαξ ἢ ἐπιμελητὴς ἄλσους, gardien d'un bosquet (d'un bocage).

ἀλσοποιΐα, ας, ἡ· δάσους φύτευσις, formation (ou plantation) d'un bois (d'un bosquet, d'un bocage.)

ἄλσος, εος-ους, τό· μικρὸν δάσος, bosquet, n. m. ou bocage, n. m. μικρὰ συστὰς ὑψιπρέμνων δένδρων, bouquet de bois.

ἀλσοφύλαξ, ακος, ὁ· βλ. ἀλσοκόμος.

ἄλτ ! halte ! παράγγελμα ὅπως σταθῇ τὸ βαδίζον στράτευμα· βλ. καὶ στῆτε !

ἀλταία, ας, ἡ· βλ. ἀλθαία.

ἁλτῆρες, ων, οἱ· haltères, n. m. pl. ζεῦγος σφαιρῶν λιθίνων ἢ μολυβδίνων (παρὰ τοῖς ἀρχαίοις), ἃς μετεχειρίζοντο ἐν τοῖς γυμνασίοις, ἰδίως εἰς τὸ ἅλμα· τὴν σήμερον κατασκευάζουσι τούτους διὰ τὰ γυμναστήρια χυτοσιδηροῦς, ἔχοντας σχῆμα ῥάβδου συναπτούσης δύο σφαίρας, πρὸς ἐξάσκησιν εἰς τὴν ἄρσιν βαρῶν, κτλ.

ἀλτρουϊσμός, οῦ, ὁ [ξεν.] altruisme, n.m. (ἐκ τοῦ λατ. alter, ἄλλος). Ὅρος χρησιμοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου Κόντε πρὸς ὑπόδειξιν αἰσθήματος ἀντιθέτου τοῦ ἐγωϊσμοῦ. Ἕκαστος δι' ἑαυτόν, εἶνε τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐγωϊσμοῦ· τὸ ζῆν ὑπὲρ ἄλλου, εἶνε τὸ τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ, chacun pour soi est la maxime de l'égoïsme ; vivre pour autrui, est celle de l'altruisme (F. Pillon). Ἡ θετικὴ φιλοσοφία διὰ τῆς λέξεως ἀλτρουϊσμὸς ἐννοεῖ τὸ σύνολον τῶν τάσεων ἢ αἰσθηματικῶν ἐνστίκτων οἷα ἡ στοργή, ἡ εὐλάβεια, ἡ καλοσύνη, ἅτινα θεωρεῖ ἔμφυτα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὡς εἶνε ἐπίσης καὶ αἱ ἐγωϊστικαὶ τάσεις.

ἀλτρουϊστής, οῦ, ὁ· altruiste, n. ὁ ἔχων ἀλτρουϊστικὰ ἔνστικτα, qui a des instincts altruistes ; βλ. ἀλτρουϊσμός.

ἀλτρουϊστικός, ή, όν [ξεν.] altruiste, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν ἀλτρουϊσμόν· βλ. λέξιν· ‖ ἠθικὴ ἀλτρουϊστική, morale altruiste; ‖ ἔνστικτα ἀλτρουϊστικά, instincts altruistes.

ἀλυγαριά ἢ ἀλυαριά, ἡ [δημ.] καὶ λυγαριά, ὁ λύγος τῶν παλαιῶν, osier, n. m.

ἀλυγισία, ας, ἡ, βλ. ἀκαμψία, inflexibilité; n. f. raideur, n. f.

ἀλύγιστος, ος, ον· ὁ μὴ λυγίζων, ὁ μὴ καμπτόμενος, non ployé (plié) ; imployable ; inflexible ; καὶ συνεπῶς σκληρὸς δύσκαμπτος, raide ; βλ. ἄκαμπτος.

ἀλυκή, ῆς, ἡ· βλ. ἁλική, ἁλατοπήγιον.

ἀλύμαντος, ος, ον· ὁ ἄβλαπτος, ὁ μὴ βλαφθείς, illésé, ée; ἀκέραιος, entier, ère; sain et sauf; βλ. ἀβλαβής· ὁ ἄφθαρτος, qui n'est pas corrompu, incorruptible; ‖ ἀλύμαντος [κυρίως ἐπὶ σφραγῖδος], plein et entier ; ‖ ἡ βεβαίωσις τοῦ ἀλυμάντου τῶν σφραγίδων, la reconnaissance des scellés.

ἀλυμιῶνα, ἡ [διάλ. Οἰνόης] = πανουργία, κατεργαριά, ruse, n. f; «μὲ τ' ἀλυμιῶνές ἄτου ἐγέλαξέ με». ('Εκ τοῦ ἀρχ. λυμεών, λύμη).

ἀλύπητα, [δημ. ἐπίρ.] ἀπηνῶς, ἀνηλεῶς, ἀσπλάχνως, ὠμῶς, sans pitié, impitoyablement ; sans merci ; ‖ ἀλύπητα = ἀφειδῶς, sans ménager [sa dépense ; sa bourse] ; ‖ ἐξοδεύει ἀλύπητα, il dépense follement ; il dépense énormement d'argent.

ἀλύπητος, η, ον· [δημ.] ὁ ἄλυπος, ὁ ἀπαθής, ὁ ἥσυχος, impassible, le calme ; ὁ μὴ

λυπηρός, qui ne cause point de chagrin; ὁ μὴ λυπηθείς, qui n'est point chagriné, non chagriné; qui n'est pas attristé, non attristé; || non regretté; ὄντινα δὲν λυποῦνται, qu'on ne plaint pas; § ἀπηνής, ἀνηλεής, ἄσπλαχνος, ὠμός, sans pitié, impitoyable; § ἀφειδής, non épargné, non ménagé.

ἄλυπος, ος, ον· ὁ ἄνευ λύπης, θλίψεως, qui est sans chagrin, affliction, inaffligé; ὁ ἄνευ πόνου, φροντίδος, exempt de douleur (de soucis, d'ennuis), συνεπῶς ὁ ἀπαθής, ὁ ἥσυχος, le calme, le tranquille.

ἀλύπως, [ἐπίρ.], ἄνευ λύπης, πόνου, sans chagrin (douleur); ἄνευ μερίμνης, φροντίδος, sans soucis (ennuis).

ἀλυσέλικτρον, ου, τό· [ναυτ.], couronne, n. f. (ὅπερ ἐπίσης καλεῖται καὶ barbotin, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐφευρέτου ἀξιωματ. τοῦ Γαλ. Ναυτικοῦ). Καλεῖται οὕτω σιδηρᾶ στεφάνη ἐφηρμοσμένη ἐπὶ τῆς βάσεως ἐργάτου (cabestan), φέρουσα κατὰ τὴν περίμετρον τύπους τῶν κρίκων τῆς ἀλύσεως, ἐφ' ὧν ἐφαρμοζομένη ἡ ἄλυσις παρασύρεται κατὰ τὴν περιστροφὴν τοῦ ἐργάτου,

ἄλυσα, ἡ [διάλ. Οἰν.] ἡ ἄλυσις.

ἀλυσίδα, ας, ἡ· [δημ.] βλ. ἄλυσις, εως, ἡ· chaine, n. f; || τὸν ἔβαλαν σ' ταῖς ἀλυσίδες, on l'a mis aux (jeté dans les) fers; || ἀλυσίδα ὡρολογίου, chaine de montre.

ἀλυσιδάκι, τό· ἀλυσιδίτσα, ὑποκορ. τοῦ ἄλυσις, μικρὰ ἄλυσις, petite chaine, chainette, n. f; βλ. ἄλυσις· || ἐπίσης μικρὰ ἄλυσις cadenette, ὑποκορ. τοῦ cadène (λατ. catena).

ἀλυσίδετος, ος, ον· ὁ ἀλυσοδεμένος, ὁ δεμένος μὲ ἄλυσιν, enchainé, ée.

ἀλυσιδίτσα, ἡ, βλ. ἀλυσιδάκι.

ἀλυσίδιον, τό, ἀλυσιδάκι ὑποχ. τοῦ ἄλυσις.

ἀλυσιδόνω, μέλ. ώσω, δένω τινὰ δι' ἀλύσεως· ἀλυσιδόω.

ἀλυσιδόω - ῶ, δένω τινὰ μὲ ἄλυσιν, ἀλυσοδένω, enchainer; § ἑνώνω διαδοχικῶς ἀγκύλια ἢ κρίκους, joindre des mailles ou des chainons.

ἀλυσιδωτός, ή, όν· ἐν σχήματι ἀλύσεως, en forme de chaine; ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ἀγκυλίων (ἢ κρίκων), fait de mailles (ou de chainons); || — θώραξ, cotte de mailles; || ἀλυσιδωτὴ σκελέα, chausse de mailles; βλ. κνημὶς (chausse).

ἀλύσιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ ἄλυσις, la chainette, κοινῶς ἀλυσιδίτσα καὶ ἀλυσιδάκι· || — μεθ' ἡμισταύρου, chainette à T, βλ. ὑποστόμιον (τῆς παραχαλινίδος)· κοινῶς ἀλυσιδίτσα καὶ ἀλυσιδάκι· || ἀλύσιον τοῦ ἐμπυρέως, chainette de platine; βλ. περίστροφον·

ἄλυσις, εως, ἡ (ἐκ τοῦ α καὶ λύω, ὁ πνευματισμὸς ἄλυσις εἶνε κατὰ τοὺς νεωτέρους, κατὰ δὲ τοὺς γραμματικοὺς ἅλυσις, συνεπῶς καὶ τὰ ἐκ ταύτης παράγωγα), κοινῶς ἡ ἄλυσος, ου, καὶ ἡ ἀλυσίδα, la chaine ἢ καὶ cadène, n. f. (λατ. catena); ἐν τῷ ναυτικῷ εἶνε συνώνυμον τοῦ chaine, σημαίνει δὲ ἄλυσις χρησημεύουσα ὡς ἐπίτονος (hauban); ἀλύσιον καὶ ἀλυσίδιον ὑποκοριστικὰ τοῦ ἄλυσις, κοινῶς ἀλυσιδάκι καὶ ἀλυσιδίτσα, ἤτοι μικρὰ ἄλυσις, la chainette ἢ καὶ cadenette, ὑποκορ. τοῦ cadène. Ἄλυσις εἶνε εἶδος δεσμοῦ σχηματιζομένου διὰ τῆς διαδοχικῆς ἑνώσεως μεταλλικῶν δακτυλίων (anneaux), ἢ κρίκων (ἀγκυλίων), mailles (chainons); τὰ τεμάχια ταῦτα εἶνε ἐκ διαφόρων μετάλλων καὶ οὐσιῶν ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ τῆς ἀλύσεως, π. χ. ἐκ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου ὡς κόσμημα· ἐκ σιδήρου διὰ τὰ διάφορα μηχανήματα καὶ τὴν ναυτιλίαν· || — ἀγκιστρωτή, chaine à crochet; || — μετὰ διπλῶν ἀγκυλίων, chaine à doubles chainons; || — ἡμισταυροῦχος (ἐκ τοῦ ἡμίσταυρος, ἔχω), chaine à T; || — συναπτική, chaine d'alliance; || — χωρομετρικὴ (διὰ τὰς καταμετρήσεις), chaine d'arpenteur; || — ἀνασταλτική, chaine d'arrêt ou de retraite; || — ἀκροσειραδίου (ἄκρον, σειράς), chaine de bout de trait; || — καταδετική, chaine de chèvre; || — προσαρμοστική, chaine d'embrellage; || —τροχοπεδωτική, chaine d'enrayage (τροχοπέδωσις)· || — γεγανωμένη, chaine étamée; || — συναπτικὴ ζεύγματος, chaine de jonction d'estacade; || — ἀνατροχαστική, chaine de reculement; || —ἀσφαλείας ἢ ἀσφαλιστική, chaine de sûreté ou de sécurité, πρὸς ἐξασφάλισιν ἀντικειμένου τινὸς ἢ διόδου, κτλ. ὅπως ἐπίσης ὑπάρχει τοιαύτη καὶ εἰς τὰ σιδηροδρομικὰ ὀχήματα· || — ἐξαρτητική, chaine de suspension; || — ῥυμοῦ, chaine de timon; || ἀλύσεις ἀκροῤῥυμίου, chaines du bout de timon; || — κλείστρου (ἢ ἀνασταλτικὴ ἄλυσις), chaine de fermeture (ou chaine d'arrêt), καλεῖται ἄλυσις περιορίζουσα τὴν πρὸς τὰ ἔξω κίνησιν τοῦ ἀνοιγομένου κλείστρου· || —λιμένος, chaine d'un port (ou chaine de fermeture), ἥτις ζεύγλη καλεῖται, εἶνε δὲ ἄλυσις κλείουσα διὰ τῆς ἐντάσεώς της τὴν εἴσοδον λιμένος· § [οἰκοδ.] ἄλυσις λίθων, chaine de pierre, εἶνε κατακόρυφος σειρὰ λελαξευμένων ἢ ἁπλῶς ἐξυσμένων μεγάλων λίθων, τιθεμένων εἰς τὰς γωνίας οἰκοδομῆς τινος ἢ ἐντὸς τοῦ ἐκ λογάδων ἢ ὀπτοπλίνθων τοίχου ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα πρὸς ἐνίσχυσιν αὐτοῦ. Ἐπειδὴ εἰς τὰς κοινὰς ἐκ λογάδων ἢ ἐξ ὀπτοπλίνθων τοιχοποιΐας, ἡ κατακάθισις δὲν εἶνε ὁμοιόμορφος εἰς ὁλόκληρον τὸν τοῖχον, διὰ τοῦτο ἐνισχύουσι δι' ἀλύσεων ἐκ λίθων τὰ μᾶλλον ἐπιβαρυνόμενα αὐτοῦ μέρη. Τοιουτοτρόπως αἱ κατακορύφως ἀνεγειρόμεναι ἀλύσεις ὑποβαστάζουσι τὰς κυρίας δοκοὺς τῶν πατωμάτων ἢ τὰ ζευκτὰ τῶν στεγῶν, δέχονται τὰ τόξα τῶν σταυροθολίων καὶ τῶν κυλινδρικῶν θόλων, τοποθετοῦνται εἰς τὰς γωνίας τῶν τοίχων ὅπως συνδέουσι τούτους κάλλιον, ἐνίοτε δὲ αὗται ἀπαρτίζουσι τὸν σκελετὸν τῆς οἰκοδομῆς, ὅπερ συντελεῖ μεγάλως εἰς τὴν στερεότητα, ἡ δὲ ὑπόλοιπος μεταξὺ τῶν ἀλύσεων τοιχοποιΐα χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ συνδέῃ τὰς μὲν μετὰ τῶν δὲ καὶ νὰ κλείῃ τὰ διαστήματα τὰ χωρίζοντα τὰς ἀλύσεις· || [οἰκοδ.] μασχαλιαία ἄλυσις, chaine d'encoignure, καλεῖται ἡ εἰς γωνίαν τινὰ ἀνεγειρομένη ἄλυσις· || [ἀρχιτ]. συνδετικὴ ἄλυσις,

chaine en liaison; χαλοῦνται οὕτως λελαξευμένοι ἢ ἁπλῶς ἐξυσμένοι μεγάλων διαστάσεων λίθοι, τοποθετούμενοι **δρομικῶς** καὶ **ἐγκαρσίως** (carreaux et boutisses) ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα ἐντὸς τῶν τοίχων, ἢ εἰς τὰς γωνίας κτιρίου τινός· § [τακτ.] ἄλυσις (ἀκροβολιστῶν), chaine (de tirailleurs) ἢ ἀκροβολιστικὴ ἄλυσις· αὕτη εἶνε ὁ πρῶτος κλιμακτὴρ τῆς μάχης, περιλαμβάνει δὲ κατὰ μέσον ὅρον ἕνα οὐλαμὸν διὰ τὸ μέτωπον μάχης ἑνὸς λόχου, ἤτοι δι' 150 περίπου μέτρα τοποθετοῦνται 2 ἄνδρες ἀνὰ 3 μέτρα. Ἡ ἄλυσις αὐτὴ εἶνε τοιουτοτρόπως εἶδος συνεχοῦς γραμμῆς, ἐν ᾗ οἱ ἄνδρές εἰσιν ἐσχηματισμένοι ἐφ' ἑνὸς ζυγοῦ μετὰ διαστήματος μεταξὺ ἑκάστης ὁμάδος ἐκ δύο ἀνδρῶν. Ἡ ἄλυσις ἄρχεται τῆς μάχης διὰ τοῦ πυρός της, ἐξακολουθεῖ δ' αὐτὸ μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τῇ ἦνε ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ, ὁπότε ἐνισχύεται ὑπὸ τοῦ στηρίγματος (soutien); βλ. λέξιν· § [ναυτ.] ἄλυσις, chaine, n. f; σιδηροῦς κάλως ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν δακτυλίων συγκεκρικωμένων. Ἐν τῷ ναυτικῷ ἡ λέξις ἄλυσις ἔχει πλείστας ὅσας σημασίας ἐνδεικνυομένας ὑπὸ τῆς ἀκολουθούσης λέξεως· || **ἐμπλεκτήριος ἄλυσις**, chaine-galle, εἶνε ἄλυσις ἀποτελουμένη ἐκ μικρῶν ἐλασματωδῶν τεμαχίων συνηνωμένων δι' ἀξονίσκων, περιβάλλουσα ὀδοντωτοὺς τροχοὺς πρὸς μετάδοσιν κινήσεως, διὰ τῆς εἰς τοὺς ὀδόντας ἐμπλέξεώς της· || — **ἀγκύρας** ἢ **ἀγκύρειος ἄλυσις**, chaine pour ancre ou câble chaine; ἄλυσις χρήσιμος πρὸς πόντισιν τῶν ἀγκυρῶν καὶ ὅρμισιν τῶν πλοίων· αὕτη χάριν τοῦ εὐκόλου χειρισμοῦ ἀποτελεῖται ἐκ τεμαχίων 15 ὀργυιῶν ἢ 30 μέτρων καλουμένων ἁμμάτων (bout de chaine ou maillons) συνδεομένων κατὰ τὰ ἄκρα των· βλ. ἅμμα· || **ἀλύσεις πηδαλίου**, chaines de gouvernail; τεμάχια ἀλύσεως στερεωμένα διὰ τοῦ ἑνὸς ἄκρου των ἑκατέρωθεν ἐπὶ τοῦ πλατέος τοῦ πηδαλίου μέρους, καὶ διὰ τοῦ ἑτέρου ἐπὶ τοῦ σκάφους, ὅπως ἐξασφαλίζωσι τὸ πηδάλιον ἐν καιρῷ ἐξαρμογῆς ἢ ὅπως εὐθετῶσιν αὐτό· || **προσδετήριος ἄλυσις** (πρυμνήσιος ἄλυσις), chaine d'amarrage, χρήσιμος διὰ τὴν πρυμνοδέτησιν πλοίου ἐν λιμένι· § [στρατ.] ἄλυσις **στρατευμάτων** ἢ ἄλυσις **φυλακείων**, cordon de troupe ou cordon de poste, ἥτις καλεῖται ἐπίσης **στρατιωτικὴ ζώνη** (cordon militaire)· αὕτη σύγκειται ἀπὸ σειρὰν μικρῶν ἀποσπασμάτων διὰ νὰ διακόψωσι τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ δύο μερῶν, διὰ νὰ ἐπιτηρήσωσι θέσιν τινά, κτλ. § **ἄλυσις ῥηξιπύλων**, βλ. ῥηξίπυλον· § [ναυτ.] ἄλυσις **βουτίων**, chapelet de barriques, βαρέλια πλήρη ὕδατος βυθιζόμενα καὶ ἀναδενόμενα ἰσχυρῶς παρὰ τὰς πλευρὰς βυθισθέντος ἢ προσαράξαντος σκάφους, οὕτως ὥστε νὰ σχηματίζωσιν ἄλυσιν· τῆς ἀλύσεως ταύτης γίνεται χρῆσις πρὸς ἀνέλκυσιν σκαφῶν, ἀφαιρουμένου δι' ἀντλιῶν τοῦ ἐν τοῖς βαρελίοις ὕδατος· διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ ὕδατος τὰ κενὰ βουτία τείνουσιν ν' ἀνέλθωσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης συμπαρασύροντα οὕτω τὸ ἐπ' αὐτῶν προσδεδεμένον σκάφος· || ἐπίσης ἄλυσις βουτίων καλεῖται drôme, n. f. (καὶ δέσμη ξύλων = drôme)· αὕτη εἶνε δέσμη ἢ ἄλυσις ἀποτελουμένη ἐκ ξύλων ἢ βουτίων δεδεμένων ὁμοῦ, ἅτινα ῥιπτόμενα εἰς τὴν θάλασσαν μεταφέρονται ἐπιπλέοντα καὶ ῥυμουλκούμενα· § **ἄλυσις ναυκλάστρων**, chapelet, n. m. ou chapelet de torpilles ou chapelet électrique. Αὕτη ἀποτελεῖται ἐξ ἀριθμοῦ τινος ἀμυντικῶν ναυκλάστρων μικρῶν διαστάσεων, ἐξαρτωμένων κατ' ἴσα μικρὰ διαστήματα διὰ πεισματίων καὶ σημαντήρων (bouées), ἐκ σχοινίου (cordage) καλουμένου **ῥυμουλκίου τῆς ἀλύσεως** (remorque de chapelet) καὶ ἐκρηγνυμένων συγχρόνως ἠλεκτρικῶς διὰ τοῦ αὐτοῦ κυκλώματος τῇ βουλήσει τοῦ χειριστοῦ· ἡ εἰρημένη ἄλυσις δὲν εἶνε γνωστὴ παρ' ἡμῖν· αὕτη χρησιμοποιεῖται πρὸς καταστροφὴν παρακτίων ἐμποδίων (barrages) ἢ ἀποβαθρῶν (estacade) ἐκτάσεώς τινος, πρὸς ἀποκλεισμὸν διόδων (passe), πρὸς ἄμυναν ἠγκυροβολημένων πλοίων, κλ. ῥυμουλκεῖται δὲ καταλλήλως πλησίον τοῦ καταστραφησομένου ἀντικειμένου ἢ ἀφίεται νὰ παρεκκλίνῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ὅτε καὶ καλεῖται **παρεκκλίνουσα ἄλυσις** (chapelet-dérivant)· || ἀνάφλεξις ἀλύσεως ναυκλάστρων, explosion de chapelet; § ἄλυσις ὡς ἰατρικὸς ὅρος σημαίνει ταραχή, agitation; στενοχωρία, inquiétude.

ἀλυσιτέλεια, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις ὠφελείας, ἡ ἀνωφέλεια, καὶ οὐδ. οὐσ. τὸ ἀνωφελές, inutilité, n. f. ἐπίσης ἡ μὴ ἀποτελεσματικότης, τὸ ἀτελεσφόρητον, inefficacité, n. f. συχνάκις δὲ ἡ μειονεκτικότης, désavantage, n. m.

ἀλυσιτελής, ής, ές· ὁ μὴ ὠφέλιμος, ἀνωφελής, περιττός, inutile, adj. ὁ μὴ ἐπιφέρων ἀποτέλεσμα, ὁ μὴ τελεσφορῶν, ἀτελέσφορος, inefficace, adj. ὁ ἄνευ κέρδους, ὁ ἀκερδής, improfitable, adj. συχνάκις δὲ ἐπιβλαβής, nuisible; μειονεκτικός, désavantageux, euse.

ἀλυσιτελῶς, [ἐπίρ.] ἀνωφελῶς, inutilement; μειονεκτικῶς, désavantageusement; ἀτελεσφόρως, inefficacement.

ἀλυσοδένω, ἀλυσιδόω-ῶ, enchainer; § θέτω εἰς τὰς ἀλύσεις, charger de (mettre dans les) fers.

ἀλυσόδετος, βλ. ἀλυσίδετος.

ἀλυσοδεμένος, η, ον· βλ. ἀλυσίδετος.

ἀλυσοειδής, ής, ές, γεν. οῦς, βλ. **ἀλυσοῖς.**

ἀλυσοῖς, ΐδος, ἡ, καὶ ἀλυσοειδής, οῦς, ἡ· [γεωμ.] chaînette, n. f. καλεῖται οὕτως ἡ καμπύλη ἣν σχηματίζει ἄλυσίς τις ἀποτελουμένη ἐξ ἀγκυλίων (chainons) ἴσων κρεμαμένη ἐκ τῶν δύο ἄκρων της εἰς δύο σημεῖα, ὧν ἡ ἀπόστασις εἶνε μικροτέρα τοῦ μήκους τῆς ἀλύσεως.

ἄλυσος, ου, ὁ· βλ. ἄλυσις ἡ· chaine, n. f.

ἄλυσους, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἄλυσος φέρουσα κοσμήματα, chainette pour parure.

ἀλυσοφορεύς, έως, ὁ· τὸ φέρον (κρατοῦν) τὰς ἀλύσεις, porte-chaine.

ἀλυσσία, ας, ἡ· [χημ.] lessive, n. f. καλεῖται ἐν γένει διάλυσις ἀλκαλικὴ τὸ πλεῖστον λαμβανομένη δι' ἐπιχύσεως ὕδατος εἰς διαφόρους οὐσίας, ὧν μέρος μόνον διαλύεται ἐν αὐτῷ. χρησιμοποιεῖται δὲ μόνον ἡ διάλυσις. Ἐν τῇ βιομηχανίᾳ καλοῦνται πολ-

λάκις οὕτως **αἱ ἀλκαλικαὶ διαλύσεις** καὶ ἰδίως αἱ τῶν μὴ πτητικῶν ἀλκαλίων ἤτοι τοῦ κάλεως καὶ τοῦ νάτρου (καυστικαὶ ἀλυσσίαι)· ἡ διάλυσις αὕτη καλεῖται ἐν τῇ χημείᾳ καὶ eau seconde=**ἀλυσσία.** § —, ἡ· κοινῶς ἀλυσσίβα, ἁλισίβα καὶ ἀλουσιά, ἡ καλουμένη στακτόνερον καὶ ἐνιαχοῦ θολόστακτη καὶ κατασταλακτή, εἶνε τὸ ὕδωρ ἐν ᾧ διαλύονται τὰ ἐν τῇ στάκτῃ (ὅθεν καὶ στακτή) ὑπάρχοντα ἀλκαλικὰ ἅλατα, ὡς αἱ διαλύσεις τοῦ κάλεως, ἤτοι διάλυσις καυστικοῦ κάλεως (καυστικῆς ποτάσσης), καλεῖται δὲ γαλλιστὶ lessive, n. f. Ἡ διάλυσις τῶν ἐκκλυζομένων τεφρῶν (cendres lessivées), ἤτοι ἡ ἀλυσσία (=ἁλισίβα=στακτὴ=στακτόνερον=θολόστακτη) καλεῖται ἐν τῇ γεωπονίᾳ γαλλιστὶ charrée, n. f. ἐπίσης καλεῖται charrée, n. f. καὶ αὐτὴ ἡ στάκτη (cendres=σποδὸς) τῶν ξύλων ἥντινα μεταχειρίζονται διὰ τὴν ἀλυσσίβαν τοῦ πλυσίματος τῶν ἀσπρορρούχων. Κατ' ἐπέκτασιν ἡ κοινῶς καλουμένη ἀλυσσίβα (lessive) εἶνε ἴσον μὲ τὴν λέξιν μπογάδα (lessive), ἥτις εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πλύσεως διὰ τοῦ στακτονέρου, ἤτοι ἡ ἔκκλυσις, ἥτις καλεῖται καὶ lessivage ; || — κατακεκαθισμένη, lessive reposée.

ἀλυσσίβα, ας, ἡ [δημ.] ἁλισίβα· βλ. ἀλυσσία.

ἀλυτάρχης, ου, ὁ, le directeur général, καθὼς καὶ οἱ ἐπίτιμοι ἀλυτάρχαι ἐκ περιτροπῆς ἐφορεύουσι καὶ διευθύνουσι τὰ τῆς τελέσεως τῶν ἀγώνων τῶν τε ἐντὸς καὶ τῶν ἐκτὸς τοῦ Σταδίου τελεσθησομένων. Ὁ τακτικὸς ἀλυτάρχης ἔχει ἀπόλυτον ἐξουσίαν διὰ τὴν ἐντὸς τοῦ χώρου τῶν ἀγώνων τάξιν. || —λέγεται ὁ τῶν ἀγώνων διευθυντής, ὁ ἄρχων τῶν ἀλυτῶν, ἤτοι τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν τήρησιν τῆς εὐκοσμίας κατὰ τοὺς ἀγῶνας.

ἄλυτος, ος, ον· ὁ μὴ λυθεὶς ἢ μὴ λυόμενος, non delié, ée ; ὁ μὴ ἀποσπώμενος, non détaché ; συνεπῶς ὁ στερεός, le solide; ὁ ἀδιάρρηκτος, l'infrangible ; ἤτοι ὁ ἀδιάλυτος, indissoluble ; ὁ μὴ χωριζόμενος, ὁ ἀδιαχώριστος, l'inséparable ; || μεταφορικῶς ἄλυτος = ἄνευ λύσεως, sans solution, insoluble ; ἀνεξήγητος, inexplicable, ἤτοι ὁ μὴ λυθεὶς ἢ ἐξηγηθεὶς εἰσέτι, qui n'a pas encore été résolu ou expliqué ; || πρόβλημα ἄλυτον, problème insoluble; || αὐτὸ εἶνε πρόβλημα ἄλυτον, c'est un problème à résoudre (qui attend sa solution) ; || [ἐπὶ αἰνίγματος] ἄλυτος=ἀμάντευτος, non déviné, indevinable ; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἄλυτον, insolubilité, n. f.

ἀλύτρωτος, ος, ον· ὁ μὴ λυτρωθεὶς (ἐλευθερωθείς, non délivré, ée.

ἀλύτως, [ἐπίρ. τοῦ ἄλυτος], ἄνευ λύσεως, sans solution ; indissolublement.

ἀλυφαντής, ὁ· τὸ ἔντομον ἀράχνη, araignée, n. f ; βλ. καὶ ἀνυφαντής.

ἀλύχτημα, τό· [διάλ. Ἠπείρου] καὶ ἀλύχτισμα· τὸ γαύγισμα, ἡ ὑλακή, aboi[e]ment, n.m.

ἀλυχτῶ (άω)· [διάλ. Ἠπείρου] γαυγίζω, γίνεται παρὰ τὸ ἀρχ. ὑλακτῶ, aboyer ; (βλ. λέξιν), οὐ μόνον ἐπὶ κυνῶν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ὑβριστικῶς· «ἀλυχτᾷ 'σὰν τὸ σκυλί».

ἄλυωτος, η, ον· ὁ μὴ διαλυόμενος, non dissous, oute; ὁ μὴ λυώνων, qui n'est pas soluble, insoluble ; ὁ μὴ τηκόμενος, ἄτηκτος, non fondu ; infusible ; βλ. ἄτηκτος· ὁ μὴ διαλυόμενος ἐν ὑγρῷ, non délayé ; § ὁ μὴ ἀποσυντιθέμενος, non décomposé.

ἄλφα, τό· alpha ; τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, le nom de la première lettre de l'alphabet Grec ; || δὲν εἰξεύρει ἀπὸ τὸ α ἕως τὸ β [φρ.], il ne sait ni a ni b ; § [μεταφ.] ἡ ἀρχή, le commencement ; le principe des choses ; || πρέπει ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, il faut commencer par le commencement = il faut recommencer, ἢ c'est à refaire.

ἀλφαβητάριον, τό· abécédaire, n. m ; alphabet, n. m ; τὸ πρῶτον βιβλίον ὅπερ χρησιμοποιεῖ ὁ εἰς τὸ σχολεῖον φοιτῶν παῖς καὶ ὅπερ ἀπεργάζεται τὴν πρόοδον τῆς εὐκόλου ἀναγνώσεως τῶν ἄλλων βιβλίων.

ἀλφαβητικός, ή, όν· alphabétique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀλφάβητον.

ἀλφαβητικῶς, [ἐπίρ.] κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν, par ordre alphabétique, ἢ κατὰ τὸ ἀλφάβητον, d'après l'alphabet ; alphabétiquement.

ἀλφάβητον, ου, τό· alphabet, n.m. abc ; || κατ' ἀλφάβητον, par ordre alphabétique.

ἀλφάδι, βλ. ἀλφάδιον.

ἀλφάδιον, τό· γωνιάμετρον, ὁ γνώμων, équerre, n. f. (διὰ τὸ σχῆμά του ὡς ἄλφα), le niveau du maçon ἢ niveau ordinaire ἢ niveau du poseur ; τὸ ἀλφάδιον καλεῖται κοινῶς ἀλφάδι, ἡ γωνιά, ἢ ἡ στάφνη τῶν τεκτόνων καὶ κτιστῶν· ἰσοσκελὲς τρίγωνον ἀποτελούμενον ἐκ δύο κανόνων σχηματιζόντων ὀρθὴν γωνίαν καὶ ἑνουμένων διὰ διάπηγος (traverse), τούτου ἕνεκα δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς γωνιάμετρον καὶ καλεῖται γνώμων (équerre). Τὰ ἄκρα τῶν κανόνων τὰ ὑπερβαίνοντα τὸν διάπηγα, ἤτοι οἱ πόδες τοῦ ἀλφαδίου (pieds du niveau), εἰσὶ τετμημένα παραλλήλως τοῦ διάπηγος, ἔχει ὅθεν τὸ σχῆμα τοῦ ἄλφα. Ἐκ τῆς κορυφῆς τῆς ὀρθῆς γωνίας ἀρτᾶται σταφύλη (fil à plomb) αἰωρουμένη ἐλευθέρως κάτωθεν τοῦ διάπηγος, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ὑπάρχει κεχαραγμένη ἐξακριβωτικὴ γραμμὴ (ligne de foi), ἥντινα τὸ νῆμα τῆς σταφύλης δέον νὰ καλύψῃ ἀκριβῶς, ὁπόταν οἱ πόδες εἰσὶ τοποθετημένοι ἐπὶ ὁριζοντίου ἐπιπέδου· || τὸ — τῶν ξυλουργῶν, niveau de charpentier et de menuisier ἢ niveau carré, διαφέρει μόνον ἀπὸ τὸ προηγούμενον εἰς τὸ ὅτι, ἀντὶ νὰ ἦνε τρίγωνον, εἶνε τετράγωνον, καὶ ὅτι ἡ σταφύλη διέρχεται διὰ τοῦ μέσου τῶν ὁριζοντίων διαπήγων· τὸ τοιοῦτον ἀλφάδιον ἔχει γενικωτέραν χρῆσιν, καθότι πλὴν τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ὁριζοντιότητος ἀντικειμένου τινὸς δύναται νὰ προσδιορίσῃ καὶ τὸ κατακόρυφον, ἐὰν ἡ μικροτέρα τοῦ ἀλφαδίου πλευρὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, ὁπότε δέον ἡ σταφύλη νὰ διέρχηται διὰ τῆς ἐξακριβωτικῆς γραμμῆς τοῦ κάτω διαπή-

γος· || ἀλφάδιον τοῦ λιθοστρώτου, niveau du paveur, τοῦτο σύγκειται ἀπὸ μακρόν τινα ξύλινον κανόνα, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ὑψοῦται καθέτως ἕτερος μικρότερος κανών, χρησιμεύων ὡς λαβή, εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ καθέτου τούτου κανόνος ἀρτᾶται σταφύλη, ἧς τὸ νῆμα δέον νὰ συμπίπτῃ μετὰ τῆς κατακορύφου γραμμῆς τῆς κεχαραγμένης ἐπὶ τοῦ μικροῦ τούτου κανόνος, ὅταν ὁ μέγας κανὼν ἦνε ὁριζόντιος.

ἀλφαδιάζω, μετρῶ διὰ τοῦ ἀλφαδίου, mesurer au niveau (du maçon, du charpentier, du paveur), συνεπῶς σταθμίζω, niveler.

ἀλφάδιασμα, ατος, τό· ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλφαδιάζειν (σταθμίζειν, σταθμᾶν), στάθμισις, le nivellement.

ἄλφιτον, τό· gruau, n. m. ἡ σεμίδαλις· παρ' Ὁμήρῳ τὰ ἐκ κριθῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἐκ πυρῶν (σίτου) κατασκευαζόμενα ἄλευρα.

ἀλφός, ή, ον· γενικῶς ὁ λευκός, blanc, blanche ; ἔτι δὲ ὁ λευκὰς κηλῖδας ἢ στίγματα ἐπὶ τοῦ δέρματος ἔχων, qui a des dartres blanches.

ἀλφόπιττα, ἡ· [δημ.], λέξις ἰδίως λεγομένη περὶ γυναικῶν ὑποκρινομένων ἠθικήν· πρὸς δὲ καὶ περὶ τῶν λίαν γλίστρων· ὡς ἡ φράσις : «τί ἀλφόπηττα εἶνε». Ἴσως ἦτο ἀλφιτόπηττα δηλ. ἀλευρόπηττα (gâteau de gruau), ἥτις ἐπίδειξιν ἔχει καὶ μηδὲν πλέον· δὲν εἶνε παράδοξον νὰ ἦνε καὶ ἀλειφόπηττα, δηλ. πήττα, ἔξωθεν ἠλειμμένη καὶ μὴ ἔχουσα ἐντὸς λίπος.

ἀλφοπρόσωπος, ος, ον· ὁ λευκὸν πρόσωπον ἔχων, qui a le visage blanc ; || [ἱππολ.] βλ. ὀλοφλυκτίς.

ἀλφόρυγχος, ος, ον· ὁ ἔχων λευκὸν ῥύγχος, qui a le museau blanc ; || [ἱππολ.] βλ. γαλαξίας ἵππος.

ἀλχημεία, ας, ἡ· ἡ ἀλχυμεία (ἀραβ. ἀλ-κεμί), alchimie, n. f. Ὀνομασία διδομένη εἰς τὴν χημείαν κατὰ τὸν μεσαίωνα· ἀφ' ὅτου ὅμως ἡ χημεία ἔλαβεν ἐπιστημονικὴν βάσιν καὶ μορφήν, τὸ ὄνομα ἀλχημεία χρησιμεύει πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς φανταστικῆς (ἢ χιμαιρικῆς) τέχνης (art chimérique), ἥτις συνίστατο εἰς τὴν ἀναζήτησιν φαρμάκου καταλλήλου, ἵνα θεραπεύῃ πάσας τὰς νόσους, ν' ἀνανεώνῃ τὸ γῆρας καὶ νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ζωήν, καὶ τὴν μεταβολὴν τῶν ἀγενῶν μετάλλων εἰς πολύτιμα μέταλλα, ἤτοι τὴν μετατροπὴν τῶν μετάλλων εἰς φιλοσοφικὸν λίθον (pierre philosophale) ; || ἀλχημεία, alchimie, λέγεται σήμερον κατ' ἐπέκτασιν περὶ συστημάτων ἢ θεωριῶν ἀσυμβιβάστων μὴ καταληγουσῶν εἰς οὐδένα θετικὸν ἀποτέλεσμα.

ἀλχημικός, ή, όν· ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀλχημείαν, alchimique, adj. || βιβλίον ἀλχημικόν, livre alchimique ; || ἀλχημικαὶ ἔρευναι, recherches alchimiques ; || [οὐσ.] ἀλχημικός, alchimiste, n. m. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἀλχημείαν· || οἱ σύγχρονοι ἀλχημικοί, les alchimistes contemporains ; || || [μεταφ.] ἀλχημικός, alchimiste, σημαίνει χιμαιρικός, φανταστικός, chimérique.

ἀλώβητος, ος, ον· ὁ ἄβλαπτος, ἤτοι ὁ μὴ βλαφθείς, non lésé ; non endommagé ; συνεπῶς, illésé, ée ; ἀπείρακτος, intact, e ; ἀκέραιος, entier, ère ; σῶος, sain, e ; σῶος καὶ ἀβλαβής, sain et sauf ; καὶ μεταγενέστ. ὁ ἄψογος, non blâmable.

ἀλωνάρης, ὁ (ἀλοητός), ὁ μὴν ὅπου ἀλωνίζουν (τοῦ ἀλωνίσματος), le mois du battage, ὅστις εἶνε ὁ Ἰούλιος, le mois de Juillet.

ἀλωνεύω, [διάλ. Νάξου] βλ. ἀλωνίζω· || περιστρέφομαι πέριξ τινός, tourner autour de.

ἀλῶνι, τό· ἀλώνιον, τό· ἡ ἅλων, ωνος· ὁ ἅλως, ω· καὶ ἀλωή, καὶ κατὰ διάλ. Οἰνόης ἀλῶνι (ν)· ἐπίπεδον μέρος ἔνθα ἀλωνίζουν τὰ γεννήματα, ἢ ξηραίνουν τοὺς καρποὺς ἰδίως σταφίδας καὶ σῦκα, lieu où l'on bat le grain, ou où l'on sèche le raisin, les figues, etc, ἐκλεγόμενος κατὰ προτίμησιν εἰς ἔδαφος ὑψηλόν, ἀργιλῶδες, συμπαγὲς καὶ ξηρόν, aire, n. f. || ἀλῶνι, βλ. ἅλως, ὁ· halo.

ἀλωνιάτ'κου, τὸ [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = τὸ μίσθωμα (μισθὸς) τοῦ ἀλωνίζοντος, le salaire du dépiqueur.

ἀλωνίζω, ἀλοῶ ἢ ἀλωνεύομαι, ἐργάζομαι εἰς τὸ ἀλώνιον, broyer le grain (ou les épis) sur l'aire ; battre [le grain] ; ἢ battre en grange ; ἀλωνίζω μὲ τ' ἄλογα ἢ μὲ τὰ μουλάρια· ἐπίσης ἀποσταχύζω, dépiquer, ἤτοι χωρίζω ἐκ τῶν σταχύων τὸν σῖτον· || σῖτος (ἀλοητὸς) ἀλωνισμένος, blé (froment) dépiqué ; || ἀλωνίζω [μεταφ.], ἐνεργῶ ἢ φέρομαι κατὰ βούλησιν, agir à sa guise ; faire ce qu'on veut.

ἀλώνιον, τό· τὸ ἀλῶνι.

ἀλώνισμα, ατος, τό· ἡ ἀλόησις, καὶ ἀλωνισμός· battage, n. m. [des grains], βλ. ἀλωνίζω· [τὸ παρ' ἡμῖν κυρίως] dépiquage καὶ dépicape, n. m. ἀλόησις τοῦ σίτου, ἀλωνισμός. Ἀλώνισμα λέγεται ἡ ἐργασία δι' ἧς ἀποχωρίζονται τῶν σταχύων οἱ σπόροι τῶν σιτηρῶν, ἢ ἀπὸ τοῦ ξηροῦ περικαρπίου αὐτῶν οἱ σπόροι διαφόρων ὀσπριοειδῶν καὶ ἄλλων φυτῶν.

ἀλωνιστής, οῦ, ὁ· le batteur [du blé ἢ batteur des grains] (εἰς τὸν σιτοβολῶνα ἢ εἰς τὸ ἀλώνιον = en grange ou dans l'aire); ἐπίσης le dépiqueur ; βλ. ἀλωνίζω.

ἀλωνιστικόν, τό· ἢ ἀλώνιστρον, τὸ (συνηθ. πληθ. τὰ ἀλωνιστικά), τὰ ἔξοδα τοῦ ἀλωνίσματος, les frais de battage.

ἀλωνιστικός, ή, όν· de battage ; de dépiquage ; || ἀλωνιστικὴ μηχανή, batteuse, n. f. μηχανὴ δι' ἧς ἀποσταχύζουσι τὰ γεννήματα· βλ. ἀλώνισμα.

ἀλώνιστος, ὁ [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ μὴ ἀλωνισμένος.

ἀλωπεκῆ, ῆς, ἡ· ἡ δορὰ τῆς ἀλώπεκος, la peau de renard ; εἶνε περιζήτητος ἐν τῇ βιομηχανίᾳ καὶ τῷ ἐμπορίῳ τῶν μηλωτῶν διὰ τὸ πλούσιον καὶ τὸ ἁπαλὸν τοῦ τριχώματος, χρώματος βαθυκιτρίνου μετὰ μαύρων στιγμάτων.

ἀλωπεκία, ας, ἡ, ἡ ἀλωπεκίασις· ἀσθένεια ἢ πάθησις τῆς πτώσεως τῶν τριχῶν, alopecie, n. f. πτῶσις τῶν τριχῶν, τριχόρροια,

chute des cheveux (ou des poils) ; συνώνυμον αὐτοῦ εἶνε dépilation, n. f. || [ἱππολ.] alopécie, n. f. εἰδικὴ νόσος τοῦ δέρματος συνεπάγουσα τὴν ἀπόπτωσιν τῆς τριχώσεως αὐτοῦ (du poil).

ἀλωπεκίασις, εως, ἡ· βλ. ἀλωπεκία.

ἀλωπεκιάω-ῶ, ἀλωπεκιάζω· πάσχω ἀλωπεκίαν, perdre ses cheveux ; μαδῶ, se peler; καθίσταμαι φαλακρός, devenir chauve.

ἀλωπεκιδεύς, έως, ὁ· τὸ νεογνὸν τῆς ἀλώπεκος, τὸ ἀλουπώπουλον, ἀλωποῦδι, renardeau, n. m.

ἀλωπεκίζω, μέλ. ίσω· φέρομαι ὡς ἀλώπηξ, se comporter comme le renard, ἢ faire le renard ; εἶμαι δόλιος, πανοῦργος, être rusé ; user de finesse ; ἔτι δὲ ἀπατῶ, tromper.

ἀλωπεκίς, ίδος, ἡ· ἀλωπεκῆ, δέρμα ἀλώπεκος, peau de renard ; || ἀλωπεκιδεύς, renardeau, n. m. ou jeune renard.

ἀλωπεκικός, ή, όν· alopécique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀλωπεκίαν· || πάθησις ἀλωπεκική, affection alopécique ; || —, alopécique (ὡς οὐσιαστικόν), τὸ ὑπὸ ἀλωπεκίας προσβεβλημένον ἄτομον.

ἀλωπέκουρος, ου, ἡ· ἡ ἀλουπωνουρά, la queue de renard, alopécure, n. m ; || ἀλωπέκουρος, ἡ· alopécure, n. m. καλεῖται οὕτως ἐν τῇ βοτανικῇ φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν ποωδῶν (ἀγρωστωδῶν, graminée), γνωστὸν ὑπὸ τὸ γαλλικὸν ὄνομα vulpin (des prés) ; || —, queue de renard ou vulpin, n. m. καλοῦνται οὕτω λεπταὶ καὶ μακραὶ ῥίζαι ὑδροβίου τινὸς φυτοῦ φυόμεναι ἐντὸς τῶν ὑδραγωγῶν σωλήνων, ἐμφράτουσαι αὐτοὺς καὶ παρακωλύουσαι οὕτω τὴν ῥοὴν τοῦ ὕδατος.

ἀλωπεκώδης, ης, ες· ὁ μὲ ἀλώπεκα ὅμοιος, semblable au renard ; || [μεταφ.] πανοῦργος, δόλιος, fourbe; rusé, ée.

ἀλώπηξ, εκος, ἡ, κοινῶς ἡ ἀλουποῦ ἢ ἀλεποῦ, renard, n. m. ζῷον σαρκοφάγον μετὰ μακρᾶς καὶ θυσσανώδους οὐρᾶς, δακτυλοβάμον ἀνῆκον εἰς τὸ γένος τῶν κυνῶν καὶ διακρινόμενον τῶν λοιπῶν εἰδῶν τοῦ γένους τούτου ἐκ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ οὔσης ἐπιμήκους ἀντὶ κυκλικῆς ὡς παρὰ τοῖς λοιποῖς· || ὅσα δὲν φθάνει ἡ ἀλεποῦ τὰ κάμει κρεμαστάρια [παροιμ.] il fait comme le renard des mûres (des raisins) ; § [μεταφ.] ἄνθρωπος πανοῦργος, δόλιος, δολοπλόκος, homme rusé, fourbe ; βλ. ἀλεποῦ.

ἀλωποῦ, [δημ.] ἀλεποῦ, βλ. ἀλώπηξ· καὶ [διάλ. Ἠπείρ.]=ἀλποῦ, ἔν τισι δὲ χωρίοις τῆς Ἠπείρου λέγεται καὶ μάρω.

ἀλωποῦδι, τό· [δημ. βλ. ἀλωπεκιδεύς.

ἅλως, ω, ὁ· 1) βλ. ἀλώνιον, τὸ ἀλῶνι, aire, n. f. 2) [μεταφ.] ἅλως, κοινῶς ἀλῶνι, halo, n. m. ἤτοι ὁ φωτεινὸς κύκλος ὁ περὶ τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ἐνίοτε παρατηρούμενος ἐν εἴδει φωτεινοῦ μετεώρου καὶ τὰ χρώματα τῆς ἴριδος συχνάκις ἔχων· 3) ἡ μεταξὺ τῆς σφενδόνης καὶ τῆς ἴριδος τοῦ ὀφθαλμοῦ στρογγύλη κηλίς, tache circulaire (dans les yeux).

ἁλώσιμος, ος, ον (ἁλίσκομαι) prenable, adj. 1) ὁ δυνάμενος νὰ κυριευθῇ, qui peut être pris ; **εὐάλωτος, εὐπόρθητος,** facile à prendre, ἢ νὰ προκαταληφθῇ, ou à surprendre, prenable ; [μεταφ.] α) εὔκολος εἰς τὸ νὰ κερδισθῇ, facile à gagner ; ὁ εὐκόλως καταπειθόμενος, facile à convaincre ; β) εὔκολος νὰ ληφθῇ, facile à prendre ; εὔληπτος, prenable ; ὁ εὐάλωτος (τόπος), expugnable, adj. ὁ ἐξ ἐφόδου κυριευόμενος· || φρούριον ἁλώσιμον (εὐκόλως ἐξ ἐφόδου), forteresse expugnable ; 2) τὸ ἀφορῶν τὴν ἅλωσιν, ce qui concerne la prise ; τὸ ἀνῆκον εἰς τὴν ἅλωσιν, qui appartient à la prise.

ἅλωσις, εως, ἡ· (ἁλίσκομαι) ἡ κυρίευσις, prise, n. f ; ἡ πρᾶξις τοῦ ἁλίσκειν, κυριεύειν καὶ ἐν γένει ἡ αἰχμαλωσία, captivité, n. f ; ἡ σύλληψις, κυρίευσις, capture, n. f ; καὶ αὐτὸ τὸ συλληφθέν, ἡ λεία, capture, n. f ; || ἡ κυρίευσις (ἅλωσις) πόλεως, φρουρίου, κτλ. la prise d'une ville, d'un fort, etc. βλ. καὶ ἐκπόρθησις.

ἁλωτός, ή, όν· pris, e ; (καὶ συνηθέστερον ἐπίθ. ῥηματικὸν τοῦ ἁλίσκομαι), ὁ δυνάμενος ἢ εὔκολος νὰ κυριευθῇ, ὁ ἁλώσιμος, prenable, expugnable.

ἅμα, [ἐπίρ.] εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, ἐν ταὐτῷ, en même temps ; μόλις.... καὶ εὐθύς, περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον καθ' ὅν, aussitôt que ; sitôt que ; dès que ; || ἅμα (μόλις) ἦλθε καὶ ἔφυγε, aussitôt arrivé, il repartit ; || ἅμα τὸ ἔλαβεν, ἐσίγησε, aussitôt qu'il l'a reçu, il se tût ; || ἅμα λαβὼν τὴν ἐπιστολήν σου, aussitôt votre lettre reçue; || ἅμα τῇ παραλαβῇ, au reçu de ; || ἅμα λάβετε τὸ παρόν, aussitôt la présente reçue ; || — φύγῃ, dès qu'il sera parti ; || τὸ πρωΐ ἅμα ἐξῆλθε, le matin dès qu'il sortit ; || ἅμα λέγων=ἐνῷ ἔλεγε, tout en parlant ; || [ὡς πρόθεσις ἀρχ.], μετὰ δοτ. = μαζύ, μέ· α) ἐπὶ χρόνου || ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, dès le jour ; || ἅμα τῇ αὐγῇ, dès l'aurore ; 6) ὁμοῦ, ἐν συνοδίᾳ, avec ; || ἅμα τοῖς φίλοις, avec les amis ; || ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον [φρ. ἀρχ.] aussitôt dit, aussitôt fait ; || ἐν τῷ ἅμα=εὐθύς, ἀμέσως, sur le champ ; à l'instant ; aussitôt.

ἀμά, [δημ.] σύνδ. = ἀλλά, mais ; γίνεται καὶ ἀποκοπή, «ἀμ' τοῦτο τί θὰ εἰπῇ;» «ἀμ' δὲν κάνεις καλά».

ἀμαγάριστος, ος, ον· [δημ.], ὁ μὴ μαγαρισμένος, μὴ ῥυπανθείς, qui n'a pas été crotté (sali ; souillé) ; non sali, e ; ἰδίως ἐπὶ νηπίων· «γιὰ ἰδὲ μὴ μαγαρίστικε τό παιδί ; ὄχι εἶνε ἀμαγάριστο»· καὶ ἐν γένει σημαίνει καθαρός, propre.

ἀμάγευτος, ος, ον· ὁ μὴ μαγευθεὶς ἢ μαγευόμενος, non ensorcelé, ée ; non enchanté, ée ; non fasciné, ée.

ἀμάδα, ας, ἡ· [δημ.], χαμάδα, ὡς ῥιπτομένη προσγείως (χαμηλά), μικρὸς λίθινος δίσκος, χερμάς, palet, n. m ; le petit palet ; || παίζω τὰς ἀμάδας, jouer au petit palet ; || ῥίπτω τὴν ἀμάδαν (χερμάζω), paleter ; || ἀμάδα λέγεται καὶ ὁ δίσκος τῶν ἀρχαίων, disque, n. m. ὁ στρογγύλος λίθος ὁ ῥιπτόμενος ὁριζον-

τίως εἴς τι σημεῖον, ὅπερ καλοῦσι κοινῶς μοῦσσον.

ἀμάδητος, η, ον· ὅστις δὲν ἐμαδήθη, non plumé; non effeuillé, etc; βλ. μαδῶ.

ἀμάζευτος, ὁ· [δημ.] καὶ

ἀμάζωκτος, η, ον· [δημ.] (ἀσύλλεκτος), non ramassé, ée; non cueilli, e; non receuilli, e; § (ἀσυνάθροιστος), non assemblé; non rassemblé.

ἀμαζών, όνος, ἡ· amazone, n. f. ἡ ἱππικὴ ἱστορία ὑπὸ τὴν ἔκφρασιν ταύτην ἐννοεῖ πολεμικὰς γυναῖκας, ἐφίππους, ὡπλισμένας καὶ ἕνα μόνον ἐχούσας μαστὸν (femme à une mamelle), διότι κατέκαιον τὸν δεξιὸν ἵνα δύνωνται νὰ χειρίζωνται τὸ τόξον. Τὴν σήμερον ὀνομάζονται ἀμαζόνες αἱ ἔφιπποι γυναῖκες (=ἔφιππος κυρία, cavalière; βλ. ἱππεύς, cavalier), ἡ δὲ ὀνομασία ἀμαζὼν προέρχεται ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μακροῦ ποδήρους φορέματος ὅπερ φέρουσιν αὗται ἱππεύουσαι, ὅπερ καλεῖται ἐπίσης ἀμαζών, amazone n. f.

ἀμαζόνιος, ος, ον καὶ

ἀμαζονικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀμαζόνα, d'amazone.

ἀμάθεια, ας, ἡ· ignorance, n. f; γενικὴ ἔλλειψις γνώσεων, μαθήσεως, παιδείας, défaut général de connaissances, de savoir, d'instruction; || ὁ δεσποτισμὸς διαιωνίζει τὴν ἀμάθειαν, καὶ ἡ ἀμάθεια διαιωνίζει τὸν δεσποτισμόν, le despotisme perpétue l'ignorance, et l'ignorance perpétue le despotisme; || παχυλὴ ἀμάθεια, ignorance profonde ou ignorance crasse = πλήρης ἀμάθεια· || ἦτο αἰὼν ἀμαθείας, c'était un siècle d'ignorance; βλ. καὶ ἀμαθής.

ἀμαθειοποιέω-ῶ· ignorantifier, καθιστῶ ἀμαθῆ· || [αὐτοπ.] γίνομαι ἀμαθής, s'ignorantifier.

ἀμαθειοποιός, ός, όν· ignorantifiant, ante, adj. ὁ προξενῶν, κάμνων ἀμαθεῖς, ὁ πρόξενος ἀμαθείας.

ἀμαθέστατος, άτη, ον· ὑπερθ. τοῦ ἀμαθής, ignorantissime, adj. (superlatif de ignorant); ἤτοι ἀμαθὴς εἰς τὸν ὕπατον βαθμόν.

ἀμάθευτος, η, ον· [δημ.] ὁ ἀμάθητος, ὁ ἀμαθής.

ἀμαθής, ής, ές, (ἀμάθητος) (έστερος, έστατος), ὁ μὴ μαθών, qui n'a pas appris, non appris; || ὁ μὴ ἔχων μάθησιν, qui n'a pas d'instruction, συνεπῶς **ἀπαίδευτος**, ἀδίδακτος, non instruit, e; ἤτοι ignorant, e; ὁ ἐστερημένος γνώσεων, μαθήσεως, παιδείας, qui est dépourvu de connaissances, de savoir, d'instruction; || [ὡς οὐσιαστ.] ἅπαντες εἴμεθα ἀμαθεῖς (ἀπαίδευτοι), nous sommes tous des ignorants; § γίνομαι ἀμαθής, s'ignorantifier; || ἀνήρ, γυνὴ ἀμαθής, homme, femme ignorante; || εἶνε εἰς ἄκρον ἀμαθής, il est extrêmement ignorant ἢ au dernier point ignorant; || εἶνε ἐντελῶς ἀμαθής, c'est un franc ignorant = ἐντελῶς ἀγράμματος. Συνώνυμα τοῦ ignorant, εἰσὶ âne, balourd, bête, buse; || ἀμαθής, âne (γαίδαρος, χονδροκέφαλος), εἶνέ τις ἐξ αὐτῆς τῆς καταστάσεως τοῦ πνεύματός του, ἐνῷ ἀμαθής, ignorant, εἶνε ἐλλείψει ἐκπαιδεύσεως· ὁ πρῶτος δὲν γνωρίζει, διότι δὲν δύναται νὰ μάθῃ, ὁ δεύτερος διότι δὲν ἔμαθε· ὁ πρῶτος κατέγεινεν ἀνωφελῶς, ὁ δεύτερος δὲν ἔλαβε τὸν κόπον νὰ μάθῃ. Ἡ ἀμάθεια (χονδροκεφαλιά), ânerie, n. f. εἶνε ἐλάττωμα τῆς φύσεως τοῦ ὑποκειμένου, ἐνῷ ἡ ἀμάθεια, ignorance, n. f. εἶνε ἐλάττωμα προερχόμενον ἐξ ὀκνηρίας· || εἶνε ἀμαθέστατος (βλ. λέξιν), c'est un grand ignorant; c'est un ignorantissime; § ἀμαθής, ignorantin, ine, adj. || un ignorantin, εἰς ἀμαθής.

ἀμαθήτευτος, ος, ον· ὁ μὴ μαθητεύσας, συνεπῶς πρωτόπειρος, novice, adj. ἄπειρος, inexpérimenté, ée; ἀγύμναστος, inexercé, ée.

ἀμάθητος, ος, ον· **ἀμάθετος** [δημ.] βλ. ἀμαθής, ὁ ἀπαίδευτος, ἀδίδακτος, non instruit; || ἀμάθητος = ἄπειρος, inexpérimenté, ée; πρωτόπειρος, novice, adj. μαθητευόμενος apprenti, e; || ἀμάθητος, ὁ μὴ ἔχων τὴν ἕξιν, τὴν συνήθειαν, inaccoutumé, ée.

ἄμαθος [δημ.] = ἀμάθητος.

ἀμαθῶς [ἐπίρ.], μετ' ἀμαθείας, avec ignorance, ignoramment, ἤτοι χωρὶς νὰ ἔχῃ μάθησιν, ἄνευ μαθήσεως, sans savoir; || ἐπραγματεύθη ἀμαθῶς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, il a traité ignoramment ce sujet; || ὁμιλεῖ, γράφει ἀμαθῶς, il parle, il écrit ignoramment; || συγχέειν ἀμαθῶς τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ ψευδές, confondre ignoramment le vrai et le faux.

ἀμάκα, ἡ [δημ.], ἡ κλοπή, le vol; κλεψιὰ κρυφή, κρυφοκλεψιά, le larcin.

ἀμακατζῆς, ὁ [δημ.], ὁ κρυφοκλέπτης, le larron, la larronnesse.

ἀμάλακτος, ος, ον· ὁ μὴ μαλαχθείς, ἢ μαλαττόμενος, non amolli, e; qu'on ne peut amollir; συνεπῶς ἄκαμπτος, inflexible; σκληρός, dur, e; || ἀμάλακτος, non pétri, e; βλ. μαλάσσω· || ὁ μὴ συγκινούμενος, non attendri, e; ὁ ἀναίσθητος, insensible; ὁ σκληρός, dur, e; ὁ ἔχων σκληρὰν ἢ σιδηρᾶν καρδίαν, cœur de fer.

ἀμάλαχτος, η, ον· [δημ.] βλ. **ἀμάλακτος**, ὡς καὶ ἐν τῇ διαλέκτῳ τῆς Οἰνόης.

ἀμάλγαμα, ατος, τό· amalgame, n. m; γενικὴ ὀνομασία διδομένη εἰς τὰς ἑνώσεις τοῦ ὑδραργύρου μεθ' ἑνὸς ἢ πλειοτέρων μετάλλων. Αἱ μετὰ τοῦ χρυσοῦ, τοῦ ἀργύρου, τοῦ χαλκοῦ, κτλ. ἑνώσεις τοῦ ὑδραργύρου καλοῦνται ἀμάλγαμα χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ. Τὰ ἀμαλγάματα ἀποσυντίθενται διὰ τῆς θερμότητος ἐξατμιζομένου τοῦ ὑδραργύρου. Πολλὰ ἀμαλγ. εἰσὶ ῥευστὰ εἰς τὴν συνήθη θερμοκρασίαν. Τὰ ἀμαλγ. τοῦ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ χρησιμεύουσι διὰ τὴν **ἐπαργύρωσιν** (argenture) καὶ τὴν **ἐπιχρύσωσιν** (dorure) ἑτέρων μετάλλων. Τὸ μετὰ κασσιτέρου ἀμάλγαμα (amalgame d'étain) χρησιμεύει διὰ τὴν ἐφυδραργύρωσιν τῶν κατόπτρων, ἢ διὰ τὴν **ἐπικασσιτέρωσιν** (étamage) ἑτέρων μετάλλων. Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι τὸ ῥῆμα **ἀμαλγαματόω-ῶ** (amalgamer), ἀναλόγως τοῦ ἀμαλγάματος καὶ τῆς χρήσεως τούτου σημαίνει ἐπαργυρόω, ἐπιχρυσόω, **ἐφυδραργυρόω**, **κασσι-**

τερόω, ψευδαργυρόω (ἐκ τοῦ amalgame de zinc), κτλ.

ἀμαλγαματὴρ ἠλεκτρικός, amalgamateur électrique, ὁ ἐπιμεταλλωτὴρ ἠλεκτρικὸς· ὄργανον τοῦ James Manes χρησιμοποιούμενον δι' ἀμαλγαματώσεις ἢ ἐπιμεταλλώσεις.

ἀμαλγαματόω-ῶ· amalgamer, βλ. ἀμάλγαμα.

ἀμαλγαμάτωσις, εως, ἡ· amalgamation, n. f ; ὀνομασία διδομένη εἰς μίαν τῶν ἀκολουθητέων μεθόδων πρὸς χωρισμὸν τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἔκ τινων μεταλλευμάτων αὐτῶν. Ἡ μέθοδος αὕτη στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἰδιότητος ἣν κέκτηται ὁ ὑδράργυρος νὰ διαλύῃ καὶ νὰ ἑνῶται μετὰ τῶν δύο τούτων μετάλλων· § ἀμαλγαμάτωσις, amalgamation, καλεῖται ἐπίσης γενικῶς καὶ πᾶσα ἕνωσις ὑδραργύρου μεθ' ἑνὸς ἢ πλειοτέρων μετάλλων, καθὼς καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιθέτειν λεπτὸν στρῶμα μετάλλου ἐπὶ ἑτέρου μετάλλου (γενικῶς ἐπιμετάλλωσις), ἥτις μερικώτερον καλεῖται ἐπαργύρωσις, ἐπιχρύσωσις, ἐφυδραργύρωσις, κασσιτέρωσις, ψευδαργύρωσις, κτλ. ἀναλόγως τοῦ ἐπιτιθεμένου μετάλλου· βλ. καὶ ἀμάλγαμα.

ἀμάλθεια, ας, ἡ· ἡ αἲξ ἀμάλθεια, ἥτις ἐθήλασε τὸν Δία, la chèvre Amalthée ; ἀμάλθεια = ἀφθονία, abondance, n. f ; ἐκ τῶν κεράτων αὐτῆς ἔρρευσε νέκταρ καὶ ἀμβροσία, καὶ ἐντεῦθεν κέρας τῆς ἀμαλθείας, corne d'abondance.

ἄμαλλα, ης, ἡ· καὶ ἀμάλλη, ης, ἡ ἢ ἀμάλη· τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτά, les bottes des blés ; ἢ τὸ ἐξ ἀσταχύων δέμα, une botte de blé ou d'épis ; ἤτοι δεμάτιον θερισθέντων σταχύων, ὅθεν ἐκ τούτων ἀμάλλη σημαίνει γενικῶς ἡ δέσμη, gerbe, n.f; τὸ δέμα, τὸ δεμάτι, botte n. f ; ἡ δέσμη, τὸ δεμάτι, le faisceau ; τὸ δράγμα, τὸ δεματάκι, javelle, n.f. (ὑποκ. τοῦ λατ. gerbela = gerbe); βλ. καὶ ἀμαλλεύω· || ἀμάλλη σημαίνει ἐπίσης τὸ σχοινίον, τὸν δεσμὸν δι' οὗ δένονται τὰ δέματα, ἤτοι le lien (pour lier les gerbes, etc).

ἀμάλλευσις, εως, ἡ· δεμάτωσις, engerbage (προφ. jer-baj), n. m. καὶ engerbement, n. m ; ἡ πρᾶξις τοῦ δένειν εἰς ἀμάλλας (εἰς δέματα)· βλ. ἀμαλλεύω.

ἀμαλλεύω καὶ ἀμαλλίζω, δένω ἀμάλλας, δέματα, lier en gerbes, engerber ; || —, συσσωρεύω, entasser ; π. χ. ἀμαλλεύω βίκους (συσσωρεύω), engerber des tonneaux ; || ἐπίσης enjaveler (ἐκ τοῦ en καὶ javelle ; διπλασιάζεται τὸ σύμφωνον l πρὸ ἀφώνου συλλαβῆς : j'enjavelle, il enjavellera) ; δένω εἰς δέματα, lier en javelle ; σχηματίζω εἰς δέματα, mettre en javelle ; faire des javelles = δραγματεύω· || — κριθήν, βρώμην, enjaveler des orges, des avoines; || ἀμαλλεύω σημαίνει γενικῶς δένω, lier.

ἀμαλλίζω, βλ. ἀμαλλεύω.

ἀμαλλοδέτης, ου, ὁ· ὁ δεματοποιός, ὁ περιδένων δράγματα (δέματα) θερισθέντων σταχύων (χόρτου κτλ.) πρὸς κατασκευὴν δεματίων, lieur (euse) de gerbes ; καὶ συνεπῶς ὁ θεριστής, moissonneur, euse ; (γυνὴ) ἀμαλλοδέτις, ιδος, ἡ, lieuse, n. f ; θερίστρια, moissonneuse ; προκειμένου περὶ σταχύων (épis) καλεῖται μᾶλλον σταχυοδέτης, γαλλιστὶ δὲ botteleur, n. m.

ἀμάλωτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ μαλωμένος, ὁ μὴ ἐπιπληχθείς, qui n'a pas été grondé (réprimandé) ; 2) ἐνεργ. ὁ μὴ μαλώσας μέ τινα, qui n'est pas brouillé avec quelqu'un ; ὅθεν φίλος, ami, e ; «εἴμαστε ἀμάλωτοι» = δὲν ἐμαλώσαμεν, εἴμεθα φίλοι.

ἀμανάτι καὶ ἀμανέτι καὶ ἐμανέτι [ξεν.], τὸ ἐνέχυρον, gage, n. m. δίδω (βάζω) ἀμανάτι, donner en gage ; engager.

ἀμανίκωτος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] = ὁ χωρὶς μανίκια, qui est sans manche ; ὁ πτωχός, pauvre ; μίζερος, ἄθλιος, misérable.

ἀμανιτάρι, τό· [δημ.] καὶ

ἀμανίτης, ου, ὁ· κοινῶς μανίτης, τὸ μανιτάρι, champignon, n. m ; οἱ ἀμανῖται, les champignons.

ἀμάντευτος, η, ον· ὁ μὴ (προρρηθείς), μαντευθείς, qui n'a pas été prédit ; non prédit, e; qui n'a pas été deviné; indeviné, ée; ὁ μὴ μαντευόμενος, indevinable, adj. || ἐπίσης ὁ μὴ μαντεύων, qui ne devine pas.

ἄμαξα, ης, ἡ· καὶ ἀμάξιον· βλ. καὶ ὄχημα, voiture, n. f. καλεῖται οὕτω γενικῶς ὄργανον φερόμενον ἐπὶ τροχῶν καὶ συρόμενον ὑπὸ ἵππων, χρησιμεῦον εἴτε διὰ μεταφορὰν ἀνθρώπων εἴτε ὡς φορτηγόν. Αἱ φορτηγοὶ ἅμαξαι (chariots) κατασκευάζονται διάφοροι τὸ σχῆμα καὶ τὰς διαστάσεις, ἤτοι δίτροχοι, τὸ κάρρο, ἡ ἀπήνη (charrette, n. f.), ἢ τετράτροχοι = chariot (à quatre roues) à ridelles = κλιμάμαξα καὶ συνήθως ἁμάξι μακρύ· || — ἢ ἀμάξιον (φορτηγόν), camion, n. m. βλ. ἀμάξιον. Αἱ πρὸς ἐπόχησιν χρησιμοποιούμεναι ἅμαξαι εἶνε ἐπίσης διαφόρων εἰδῶν· || — τετράτροχος πολυτελὴς αἰωρημένη ἐπὶ ἐλατηρίων καὶ κεκαλυμμένη, le carrosse ; ἐπίσης carrosse λέγεται καὶ διὰ τὰς ἀγοραίας ἁμάξας· || — τελετῶν, voiture de gala ; || — δίτροχος, cabriolet, n. m ; || κλειστὴ μὲ δύο θέσεις, τὸ κουπέ, coupé, n. m. καὶ ἀνοικτὴ ἡ βικτώρια, victoria, n. f. || — ἰδιωτική, voiture de maître ; || — ἀγοραία, fiacre, n. m. || — πολυτελής, équipage, n. m. || — ταχυδρομική, chaise de poste ἢ diligence ; § [σιδηροδ.] ἅμαξα, ἡ· ὄχημα, τό· car, n. m. (ἀρχαῖος τύπος τῆς λέξεως char). Car, εἶνε ὀνομασία διδομένη εἰς τὰς ἁμάξας ἐπιβατῶν (wagons à voyageurs) εἰς τοὺς σιδηροδρόμους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, χρησιμοποιουμένη ἐπίσης ἐν Γαλλίᾳ εἴς τινας ἁμάξας ἐπιβατῶν, π. χ. εἰς τὰ ὑπνωτήρια (sleeping-car), τὸ ἑστιατόριον, dining-car ; || cars, καλοῦνται ἐπίσης αἱ ἅμαξαι τῶν τροχιοδρόμων, βλ. τροχιόδρομος (γραμμή). § [σιδηρ.] κατ' ἐπέκτασιν ἐδόθη τὸ ὄνομα ἅμαξα (voiture) εἰς τὰ σιδηροδρομικὰ βαγόνια (wagons) ἅτινα χρησιμεύουσι διὰ τὴν μεταφορὰν ἐπιβατῶν (βλ. κατωτέρω)· || ἀρθρωτὴ — [σιδηρ.], voiture à train articulé ; || ἄκαμπος — [σιδηρ.], voiture rigide, καλεῖται οὕτως ἡ ἔχουσα ἀκάμπτους ἄξονας· βλ. ἀπόστασις ἄκαμπος (écartement ri-

gide). § — φορτηγός, chariot, n. m. ἤτοι ὄχημα τετράτροχον διὰ τὴν μεταφορὰν φορτίων· || ἅμαξα πυροβολαρχιακή, βλ. σκευοφόρος πυροβολαρχιακή, chariot de batterie ; || ἀχθοφόρος —, chariot porte-corps, βλ. ἀχθοφόρος· || τηλεβολοφόρος —, chariot à canon ; βλ. τηλεβολοφόρος· || — πυρομαχικῶν, voiture (ou chariot) à munition ; || — ὑποτρόχιλος ἢ ὀλισθαίνουσα, chariot à roulettes ou glissant ; || — γεωργική, chariot agricole ; || — θαιρωτή, βλ. κλιμάμαξα· § —, véhicule, n. m. καλεῖται γενικῶς πᾶν ὄχημα ὡς μέσον μεταφορᾶς. § — (σιδηροδρομική), κοινῶς βαγόνιον, wagon, n.m. (ἡ σκευοφόρος ἢ σκευαγωγὸς ἅμαξα ἢ ἅμαξα ἀποσκευῶν, wagon à bagages = σκευοφόρον, σκευαγωγὸν ἢ ἅμαξα ἀποσκευῶν, fourgon, n. m. ἥτις καλεῖται συνήθως ὑπὸ τῶν σιδηροδρομικῶν ἀποθήκη. Ἡ σιδηροδρομικὴ ἅμαξα (wagon), κοινῶς τὸ βαγόνιον, εἶνε εἶδος ἁμάξης (voiture) φερούσης σιδηροῦς τροχοὺς μετὰ κυκλικοῦ ἐξογκώματος (boudin), ὅπερ ἐπιτρέπει τὴν κυλίνδυσιν ἐπὶ σιδηροδρομικῶν ἐλασμάτων (ἤτοι ῥάβδων, rails), καὶ χρησιμευούσης διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ προσωπικοῦ καὶ τοῦ ὑλικοῦ ἐπὶ τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν. Ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ οἱ Γάλλοι καλοῦσιν ἁμάξας (voitures) τὰ ὀχήματα (véhicules), ἤτοι σιδηροδρομικὰς ἁμάξας (wagons) προωρισμένας διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ προσωπικοῦ, καὶ φορτηγὰ (wagons) τὰ ὀχήματα τὰ προωρισμένα διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν κτηνῶν καὶ τοῦ ὑλικοῦ· βλ. σιδηροδρομικαὶ μεταφοραί. Αἱ σιδηροδρομικαὶ ἅμαξαι (wagons) σύγκεινται ἐξ ἑνὸς πήγματος (caisse ou corps de wagon) διαφόρου προτύπου καὶ ὄχου ἁμάξης (train de voiture) κατασκευῆς σχεδὸν ὁμοίας δι' ἁπάσας. Ὁ ὄχος οὗτος περιλαμβάνει 1) τὸ πλαίσιον (châssis) ὅπερ εἶνε συνήθως ξύλινον, ἐνίοτε δὲ μεταλλικόν, ἐπακουμβῶν ἐπὶ τῶν ἐλατηρίων ἐξαρτήσεως (ressorts de suspension)· 2 συσκευὰς ἐξαρτήσεως καὶ ἕλξεως (appareils de suspension et de traction), περιλαμβανούσας τὰ ἐλατήρια (ressorts), τοὺς ἀποκρουστῆρας (tampons), τὰς ἀσφαλιστικὰς ἁλύσεις (chaînes de sûreté), τὰ χαλινωτήρια (freins) ; 3) τὰ ὑποβαστακτικὰ (les supports), ἤτοι τοὺς ἄξονας (essieux) μετὰ τῶν τροχῶν οἵτινες φέρουσιν ἐπίσωτρα (bandages) κολοκωνικὰ μετὰ ὄνυχος (mentonnet, boudin ou rebord πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν μέρος)· || — ἐπιβατῶν, wagons des (à) voyageurs ; || ἄκαμπτος — ἢ ἄκαμπτον φορτηγόν, wagon rigide, ἅμαξα ἔχουσα ἀκάμπτους ἄξονας (essieux rigides) ; || ἀρθρωτὴ —, wagon articulé ; || — ταχυδρόμος [σιδηροδ.], malle-poste, n. f. καλεῖται οὕτως ἐν τοῖς σιδηροδρόμοις τὸ ὄχημα τὸ μεταφέρον τοὺς ταχυδρομικοὺς σάκκους· ἐπὶ τοῦ εἰρημένου ὀχήματος ὑπάρχει γραμματοκιβώτιον καὶ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος. § [στρατ.] — ἀποσκευῶν ἢ σκευοφόρον, fourgon à bagages (ὄχημά τι τοῦ στρατοῦ)· || — τροφῶν, fourgon à vivre ἢ τροφάμαξα (ὄχημα τοῦ στρατοῦ)· || — κιβωτοφόρος ἢ ἁπλῶς κιβωτοφόρος, caisson, n. m. ἅμαξα φέρουσα μεγάλην τινὰ κιβωτὸν δι' ἧς μετακομίζονται διάφορα εἴδη· τοιαύτας κιβωτοφόρους ἔχει τὸ μηχανικὸν καὶ τὸ πυροβολικὸν (ἡ κιβωτάμαξα)· || — φορτηγός, fardier, n. m. ἁμάξιον χαμηλὸν ἄνευ πλευρῶν δι' οὗ μεταφέρονται βάρη καὶ ὑλικὰ εἰς τὰς οἰκοδομάς· || — φορταγωγική, charrette de roulier ; || — ἠλεκτροκίνητος, locomotive électrique, ἤτοι ἡ δι' ἠλεκτρισμοῦ κινουμένη· || μεταφέρω δι' ἁμάξης, charrier ἢ charroyer καὶ voiturer; || (ἀστρ.) ἅμαξα, le chariot, ὁ ἀστερισμός, ἡ μεγάλη ἄρκτος· || εἶπε τὰ ἐξ ἁμάξης ἐναντίον σου [φρ.], il a dit le diable contre vous.

ἁμαξαγώγιον, τό· βλ. ἀγώγιον, ἤτοι τὰ ἔξοδα διὰ τὴν πληρωμὴν τῆς μεταφορᾶς, frais de voiture; frais du roulage; § ἡ ἀξία (τιμὴ) τοῦ ἀγωγίου, prix de course ἢ la course.

ἁμαξαγωγός, οῦ, ὁ· ἁμαξοδηγός, ὁ· κοινῶς ὁ ἁμαξᾶς· ὁ ὁδηγῶν ἁμάξας φορτηγάς, ὁ καρραγωγεύς, charretier, ère; βλ. ἁμαξηλάτης.

ἁμαξάδικον, τό· [δημ.] ἁμαξοπηγεῖον, α) ἐργοστάσιον ἁμαξῶν, fabrique de voitures; β) ἁμαξοστάσιον, la remise.

ἁμαξάδικος, η, ον· [δημ.] ἁμαξιαῖος, ὁ εἰς ἅμαξαν ἀνήκων, de voiture ; || ἵππος ἁμάξης, cheval carrossier ; || ἄλογα ἁμαξάδικα, chevaux d'attelage (ou de voiture), ἢ καὶ carrossier, ère (ἁμαξιαῖος), λέγεται διὰ τὰ ἰσχυρᾶς διαπλάσεως ἄλογα τὰ ἕλκοντα μεγάλα τετράτροχα ὀχήματα· || ὡραῖος ἵππος ἁμάξης, ἢ ὡραῖος ἁμαξαῖος ἵππος, un beau carrossier ; || ἐλαφρὸς ἁμαξαῖος, carrossier léger, λεπτότερος ἵππος ἁμάξης.

ἁμαξαῖος, α, ον· βλ. ἁμαξιαῖος.

ἁμαξάκι, τό· μικρὰ ἅμαξα, petite voiture; cabriolet, n. m ; phaéton, m. (φαέθων) ; tilbury, n. m.

ἁμαξᾶς, ὁ· [δημ.], βλ. ἁμαξηλάτης.

ἁμαξεία, ας, ἡ· κοινῶς ἁμαξιά, ᾶς ἡ· α) τὸ ταξειδεύειν ἢ μεταφέρειν (κουβαλεῖν) μὲ φορτηγὸν ἅμαξαν, voyage ou transport en voiture, le voiturage ; ἢ (διὰ charrette), charriage, n. m. β) —, τὸ ἐντὸς τῆς ἁμάξης φόρτωμα la charge d'une voiture, d'un chariot, d'une charrette, la charretée ; || μία ἁμαξιὰ ξύλων, χόρτου, ἀνθρώπων, une charretée de bois, de foin, de gens; || ἐπίσης ἁμαξιὰ λέγεται carrossée, n. f. σημαίνει δὲ ἅμαξαν (carrosse) πλήρη ἀνθρώπων, ἢ τὸ σύνολον τῶν ἐπιβατῶν.

ἁμαξεύς, έως, ὁ· ὁ ἁμαξᾶς· ὁ ἁμαξηλάτης.

ἁμαξεύω, ὁδηγῶ ἅμαξαν (γενικῶς), conduire une voiture, un chariot, voiturer ; ἐπίσης μεταφέρω δι' ἁμάξης (carrosse), carrosser, μεταφέρω δι' ἁμάξης (voiture), voiturer.

ἁμαξηγός, ὁ· ὁ τὴν ἅμαξαν ἄγων, ὁδηγῶν, conducteur d'une voiture, d'un chariot, etc. βλ. ἁμαξηλάτης.

ἁμαξηλάτης, ου, ὁ· ἁμαξεύς, ὁ· ἁμαξηγός, ὁ· ἁμαξᾶς, ὁ· ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τῶν ἐπιβατῶν λέγεται κυρίως cocher, n.m. κοινῶς ὁ καρροτσιέρης, ἐπὶ δὲ τῶν φορτηγῶν (charrette ou chariot) λέγεται charretier, ère (καρραγωγεύς) (παλαιότερον ἐλέγετο charreton) ; καὶ voiturier, ère.

ἁμαξήλατος, ος, ον· ἁμαξητὸς καὶ ἁμαξιτός.

ἁμαξητός, ή, όν· ἁμαξήλατος (ἐνν. ὁδός), ἡ ὑπὸ ἁμαξῶν πατουμένη, (route) praticable aux voitures, carrossable; ἡ ἁμαξητὴ ὁδός, la grande route; la grande rue ἢ chemin carrossable; βλ. καὶ ἁμαξιτός.

ἁμάξι, τό· [δημ.] βλ. ἅμαξα· συνήθως ἁμάξι (μακρὺ) λέγουν κοινῶς τὰς φορτηγοὺς κλιμαμάξας, chariot (à quatres roues) à ridelles.

ἁμαξιά, ᾶς, ἡ· βλ. ἁμαξοτροχιά· § [δημ.] ἁμαξιά, ᾶς, ἡ· τὸ ἁμαξοφόρτωμα, charretée, n. f. βλ. ἁμαξεία.

ἁμαξιαῖος, α, ον· ἁμαξαῖος· ὁ τῆς ἁμάξης, de chariot; ὁ πληρῶν φορτηγὸν ἅμαξαν, qui remplit un chariot (une voiture), δηλ. τόσῳ μέγας ὥστε πρὸς φόρτον (μετακόμισιν) χρειάζεται ἅμαξα, συνεπῶς μέγας, grand, énorme, qui ferait la charge d'un chariot; ‖ ἁμαξιαῖος, α, ον· charretier, ère, adj. καὶ παλαιότερον charrier, ère; τὸ μέρος δι' οὗ ἅμαξα, δίτροχον ἢ φορτηγὸν δύναται νὰ διέλθῃ· ‖ ὁδὸς ἁμαξιαία (φορτηγός), chemin charretier, ἢ route charrière (ou charretière), βλ. ὁδός· ‖ θύρα ἁμαξιαία, porte charretière; βλ. εἰς θύραν.

ἁμαξιάτικα, τά· [δημ.] βλ. ἁμαξαγώγιον, τό·

ἁμαξίδιον, τό (ὑποκορ. τοῦ ἅμαξα)· μικρὸν σιδηροδρομικὸν βαγόνιον, wagonnet, n.m.

ἁμάξιον, ου, τό· καὶ ἁμαξίς, ὑποκορ. τοῦ ἅμαξα, μικρὸν ἁμάξι, petite voiture; petit chariot; ‖ ἁμάξιον τροχιοδρομικόν, wagon de transport; βλ. καὶ ἅμαξα, wagon; ‖ ἁμάξιον, camion, n. m. ὄχημα τετράτροχον χαμηλὸν ἄνευ πλευρῶν (ἄφρακτον), συρόμενον ὑπ' ἀνδρῶν ἢ ἵππων· ‖ ἁμαξὶς ὑπονόμου, chariot de mine.

ἁμαξιτός, ός, όν, ἢ ἁμαξωτός· carrossable, adj. ὁδὸς ἁμάξῃ πορεύσιμος, route praticable aux voitures; ἐντεῦθεν μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ «ὁδός»· «ἡ ἁμαξιτὸς»=ὁδὸς δι' ἧς δύναται νὰ πορευθῇ ἅμαξα = route (chemin) carrossable ἢ chemin à char ἢ grande route= μεγάλη ὁδός· βλ. ἁμαξητὸς καὶ ὁδός.

ἁμαξοδηγός, οῦ, ὁ· βλ. ἁμαξαγωγός, le charretier; καὶ γενικώτερον ὁ ὁδηγὸς ἁμαξῶν, conducteur de voitures ἢ ἁπλῶς conducteur (ὁδηγός), ὅπως χαλεῖται καὶ ὁ ὁδηγὸς (τῶν σιδηροδρομικῶν ἁμαξῶν) εἰς τοὺς εἱρμοὺς (trains).

ἁμαξοπηγεῖον, τό· ἁμαξουργεῖον, ἁμαξοποιεῖον· ἐργοστάσιον ἁμαξῶν, fabrique de voitures (charriots).

ἁμαξοπηγέω-ῶ· κατασκευάζω ἁμάξας, fabriquer des voitures; ἢ ἐνασκῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἁμαξοπηγοῦ, faire le métier du carrossier (du charron).

ἁμαξοπηγία, ας, ἡ· ἡ ἁμαξουργία· ἁμαξοποιΐα· carrosserie, n. f. τὸ ἐπάγγελμα (profession), ἡ βιομηχανία (l'industrie) τοῦ ἁμαξοπηγοῦ (du carrossier), τοῦ κατασκευάζοντος ἁμάξας (voitures, carrosses); ‖ ἐπίσης ἐν γένει τὰ ἁμαξοπηγικὰ ἢ ἁμαξουργικὰ ἔργα (de carrosserie), ἤτοι τὰ ἔργα τοῦ ἁμαξοπηγοῦ (ouvrages du carrossier); ‖ πλουτίζειν ἐν τῇ ἁμαξοπηγίᾳ, faire fortune dans la carrosserie; § — ἐπίσης charronnage, n. m. ἡ τέχνη (art), ἡ ἐργασία τοῦ ἁμαξοπηγοῦ (charron), τοῦ κατασκευάζοντος φορτηγοὺς ἁμάξας (κάρρα = chariots, charrettes); ‖ μανθάνειν τὴν ἁμαξοπηγίαν, apprendre le charronnage; ξύλα ἁμαξοπηγίας, bois de charronnage, ἤτοι κατάλληλα διὰ τὰ ἔργα τοῦ ἁμαξοπηγοῦ (carrossier ou charron); τὰ ξύλα ταῦτα εἰσὶν ἡ πτελέα, ἡ μελία, ἡ δρῦς, ὁ σφένδαμνος, ἡ ὀξύα, ἡ ὀστρύα· § ἁμαξοπηγικὴ ἢ ἁμαξουργικὴ ἢ ἁμαξοποιϊκὴ βιομηχανία, charronnerie, n. f. ἤτοι ἡ βιομηχανία τῆς ἁμαξοποιΐας· ἡ λέξις charronnerie (f) διαφέρει τῆς charronnage (m) εἰς τὸ ὅτι ἡ πρώτη δὲν δηλοῖ ποτὲ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἁμαξοπηγοῦ (charron), ἀλλὰ μόνον τὴν βιομηχανίαν (l'industrie) ἐν γένει.

ἁμαξοπηγός, οῦ, ὁ· ἁμαξουργός, ὁ· ἁμαξοποιός, ὁ· βλ. ἁμαξοπηγία· α) carrossier, ère, ὁ κατασκευάζων, πωλῶν ἢ ἐπισκευάζων ἁμάξια (voitures, carrosses); ‖ οἱ ἁμαξοποιοί, carrosserie, n. f.=τὸ σωματεῖον τῶν ἁμαξοποιῶν, le corps des carrossiers, ὅπερ σημαίνει τὴν γενικὴν ἕνωσιν ὅλων τῶν ἁμαξοποιῶν· β) charron, (προφ. cha-ron), n. m. ἐργάτης κατασκευάζων ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν σκελετὸν τῶν φορτηγῶν ἁμαξῶν διτρόχων καὶ τετρατρόχων (des charrettes, des chariots); ‖ ouvrier charron, ἐργάτης ἁμαξοπηγός (ἁμαξοποιὸς); ‖ ἀρχιεργάτης ἁμαξοποιός, maître-ouvrier charron.

ἁμαξοποιεῖον, τό· βλ. ἁμαξοπηγεῖον.

ἁμαξοποιΐα, ας, ἡ· βλ. ἁμαξοπηγία.

ἁμαξοποιός, οῦ. ὁ· βλ. ἁμαξοπηγός.

ἁμαξοπομπή, ῆς, ἡ (γενικῶς)· [σιδηροδρ.] convoi (de voiture), n. m. (κατὰ τὸ ἐφοδιοπομπή, παραπομπὴ καὶ πρὸς διάκρισιν ἐκ τῆς σιδηροδρομικῆς λέξεως train, ἥτις ἑρμηνεύεται ἁμαξοστοιχία, εἱρμός)· εἰς τοὺς σιδηροδρόμους καλεῖται ἁμαξοπομπὴ=convoi, σειρὰ σιδηροδρομικῶν ἁμαξῶν ἀποτελουσῶν εἱρμὸν (formant un train) ἐπὶ τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, διὰ τὴν μεταφορὰν ἐπιβατῶν καὶ ἐμπορευμάτων.

ἁμαξοπώλης, ου, ὁ· carrossier, n. m. ὁ πωλῶν ἁμάξας· βλ. ἁμαξοπηγός.

ἁμαξοστάσιον, ου, τό· ἡ ἀποθήκη τῶν ἁμαξῶν, ὁ σταῦλος ἔνθα μένουσιν οἱ ἵπποι καὶ αἱ ἅμαξαι, τὸ ἁμαξάδικον, remise, n. f; ‖ [σιδηρ.] ἀποθήκη ἁμαξῶν, remise de voitures.

ἁμαξοστοιχία, ας, ἡ [σιδηρ.], train, n. m. βλ. εἱρμός.

ἁμαξοτροχιά, ᾶς, ἡ, καὶ ἁμαξιά, ᾶς, ἡ· ornière, n. f. τὸ ἴχνος ὅπερ ἀφίνει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὁ κυλινδούμενος τροχὸς τῆς ἁμάξης, ἤτοι ὁ αὔλαξ ὃν σχηματίζει ὁ τροχὸς τῆς ἁμάξης.

ἁμαξοτροχός, οῦ, ὁ· ὁ τροχὸς τῆς ἁμάξης, roue d'une voiture.

ἁμαξουργεῖον, τό· βλ. ἁμαξοπηγεῖον.

ἁμαξουργία, ας, ἡ· βλ. ἁμαξοπηγία.

ἁμαξουργός, οῦ, ὁ· βλ. ἁμαξοπηγός.

ἁμαξοφόρτωμα, τό, ἢ ἁμαξιά, charre-

tée, n. f. ἤτοι τὸ φορτίον ὅπερ περιλαμβάνει μία ἅμαξα.

ἁμαξοφύλαξ, ακος, ὁ [σιδηρ.], ὁ ἐπιπεφορτισμένος τὴν φύλαξιν καὶ συντήρησιν τῶν ἁμαξῶν εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν σιδηροδρομικῶν σταθμῶν, garde-wagon, n. m.

ἁμαξωτός, ή, όν· βλ. ἁμαξιτός, carrossable.

ἀμάρα, ας, ἡ· στενὸς χάνδαξ ἢ διῶρυξ (canal), ὀχετὸς (égout ou cloaque) κυρίως πρὸς ἄρδευσιν τῶν ἀγρῶν, ἤτοι αὔλαξ, rigole, n. f. (dans un pré); ἡ ἀμάρα καλεῖται ἐπίσης αὔλαξ παροχετεύσεως ἢ ἀρδευτικὸς αὔλαξ, canal de dérivation ou canal d'irrigation, εἶνε δὲ ὀχετὸς (égout), διῶρυξ (canal) ἢ αὐλάκι (rigole) δι' οὗ μεταφέρονται τὰ ὕδατα ἀπὸ ἓν σημεῖον εἰς ἕτερον κυρίως πρὸς ἄρδευσιν τῶν ἀγρῶν· βλ. καὶ αὔλαξ, rigole; ‖ —, douve, n. f. cunette, n. f. στενὸς χάνδαξ, ὀχετὸς διὰ τὴν ἐκροὴν τῶν ὑδάτων ἐντὸς τῶν σηράγγων (tunnels); ‖ — [ὀχυρ.], cunette, n. f. ἐντὸς τῶν κυριωτέρων τάφρων τῶν ὀχυρωμάτων τῆς τειχιστικῆς σκάπτουσι περὶ τὸ μέσον μικρὰν αὔλακα (rigole) καλουμένην ἀμάραν (cunette), ἔχουσαν συνήθως 0, μ. 50 εἰς 1 μέτρον βάθος καὶ 1 μ. 50 πλάτος εἰς τὸ ἄνω μέρος διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς ῥοῆς τῶν ὑδάτων. Εἰς τὰς δι' ὕδατος πληρουμένας τάφρους τῶν ὀχυρωμάτων, ἡ ἀμάρα εἶνε πλατυτέρα τῆς ἀνωτέρω καὶ βαθεῖα, ἵνα ἐπιτρέπῃ τὴν κάθαρσιν τῶν τάφρων καὶ ἵνα ἐπαυξάνῃ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἐμποδίου· ‖ ἀμάρα (στέγης) ἢ ὑδρορρόη, noue, n.f; αὕτη ἀποτελεῖται ὑπὸ λωρίδος μολύβδου τιθεμένης ἐν τῇ εἰσεχούσῃ κόψει ἤτοι τῇ ἑνώσει δύο ἐπιφανειῶν τῆς στέγης· § [ζῳολ.] κοινὸς ὁδηγὸς ἢ ὀχετός, canal ou vestibule commun; ἐπίσης conduit (de l'oreille).

ἀμαράγκιαστος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου]· ὁ μὴ μαραγκιασμένος, qui n'a pas été flétri (séché); «τ' ἀραβοσῖτι εἶνε ἀμαράγκιαστο»· βλ. μαραγκιάζω.

ἀμάρακον, τό, καὶ ἀμάρακος, ου, ὁ· εὐῶδες φυτὸν (plante odoriférante), ἡ λεγομένη κοινῶς μαντσουράνα, marjolaine, n. f.

ἀμαράντινος, ος, ον· α) ὁ ἐξ ἀμαράντου (ἢ ἀθανάτου) κατεσκευασμένος, fait d'amarante ou d'immortelle; ‖ ὁ μὴ μαραινόμενος, qui ne se flétrit (ne se fane) pas, συνεπῶς ὁ ἄφθαρτος, l'impérissable; ὁ ἀδιάφθορος (ἀμάραντος), immarcessible; ‖ ὁ ἀμαράντινος τῆς δόξης στέφανος, la couronne immarcessible de la gloire; β) ἀμάραντος, amarante, n. f. ἢ ἀθάνατος, immortelle, n. f.

ἀμάραντος, ος, ον· ὁ μὴ μαραινόμενος, qui ne se flétrit (ne se fane) pas, ὁ ἀειανθής, toujours florissant, e; ὁ ἄφθαρτος, l'impérissable; ἐντεῦθεν καὶ ἄνθος τὸ μὴ μαραινόμενον τὸ καὶ νῦν καλούμενον ἀμάραντος, ὁ, ἢ ἀμάραντον, τό· [καὶ κατὰ τὸ Αἰτωλ. ἰδίωμα ἀμάραντου], immortelle, n. f. ἢ amarante, n. f. ὅπερ ἐστὶν εἶδος ἄνθους κιτρίνου μὲ βαμβακώδη κλωνάρια· ‖ παρὰ τοῖς Ναξίοις σημαίνει εἶδος πτηνοῦ ἐκ τῶν στρουθοειδῶν, χρώματος πρασίνου· εἰς ἄλλους τόπους τὸ ᾠδικὸν τοῦτο πτηνὸν λέγεται λούβαρο· ‖ ἀμάραντος, immarcessible, adj. ὁ μὴ μαραινόμενος, qui ne peut se flétrir, ὁ ἀδιάφθορος, qui est incorruptible; ‖ δόξα ἀμάραντος, gloire immarcessible.

ἀμαρκάλιστος, ὁ [διάλ. Ἠπείρ.]=ἀνόχευτος, ἀβάτευτος, qui n'a pas été sailli; χυριολεκτεῖται ἐπὶ προβατινῶν.

ἁμαρτάνω, μέλ. ἁμαρτήσω ἢ μᾶλλον ἁμαρτήσομαι, ἀόρ. ἥμαρτον, μετὰ γενικῆς, ἀπομακρύνομαί τινος, s'écarter de quelqu'un, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐλλείπω, ἀποτυγχάνω, manquer; δὲν εὑρίσκω δὲν ἐπιτυγχάνω, ne pas atteindre, προκειμένου περὶ σκοποῦ (en parlant d'un but); ‖ ἁμαρτάνω τοῦ σκοποῦ, manquer le but; § [ἄνευ γενικῆς] ἀπατῶμαι, se tromper; ἀποπλανῶμαι, s'égarer; σφάλλω, faillir; προκειμένου περὶ διαπράξεως σφάλματος, en parlant d'une faute, commettre ou être commis; διαπράττω σφάλμα (ἁμάρτημα), faire (commettre) une faute, συνεπῶς ἁμαρτάνω, ὑποπίπτω εἰς παράπτωμα, pécher; ‖ τὸ ἁμαρτάνειν εἶνε ἀνθρώπινον, tout homme est sujet à faillir; ‖ μὴ πλέον ἁμάρτανε, ne péchez plus; ‖ ἥμαρτον, j'avoue ma faute; ‖ ἥμαρτον (Κύριε) [λατ.] peccavi; § [μετοχὴ] ἡμαρτημένος, η, ον, erroné, ée; ‖ τὰ ἡμαρτημένα, les fautes commises; ‖ ἡμαρτημέναι γραφαί, écritures erronées; ‖ τὰ ἡμαρτημένα [τυπογραφ.] errata.

ἁμάρτημα, ατος, τό· λάθος, σφάλμα, la faute; ἡ πλάνη, erreur, n. f; τὸ παράπτωμα, παράβασις, le péché; βλ. ἁμαρτία· ‖ τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, le péché originel; ‖ τὰ ἑπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα, les sept péchés capitaux; ‖ δὲν εἶνε ἰδικόν μου τὸ ἁμάρτημα (σφάλμα), ce n'est pas ma faute; ‖ ἁμάρτημα μικρόν, peccadille, n. f.

ἁμαρτία, ας, ἡ· ἧττον εὔχρηστον ἢ ἁμάρτημα, παράπτωμα, le péché; πλημμέλημα, le délit, ἀδίκημα, = κρῖμα, le crime; ἁμαρτία καλεῖται κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἐκκλησίας, ἡ παράβασις τοῦ τε ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου ἐγκεχαραγμένου καὶ τοῦ γραπτοῦ θείου νόμου. Ἡ ἁμαρτία ἐστὶν ἀνομία. Α' Ἰωάνν. γ'. ‖ ἐξομολογοῦμαι τὰς ἁμαρτίας μου, je confesse mes péchés (crimes); ‖ ἄφεσις ἁμαρτιῶν, remission des péchés; ‖ ἐλαφρὰ (ἀσήμαντος) ἁμαρτία, péché véniel; peccadille, n. f. ‖ κλίνων εἰς ἁμαρτίαν = ἁμαρτωλός, peccant, e; ‖ ἁμαρτία ἐξωμολογημένη, péché confessé; faute avouée; [καὶ ἀπολ. ὡς φρ.] j'avoue ma faute=ὁμολογῶ τὸ σφάλμα μου, καὶ ἀναγνωρίζω τὸ ἄδικόν μου, je reconnais mes torts; ‖ [ἐγὼ] λέγω τὴν ἁμαρτίαν μου [φρ.], je ne m'en cache pas=κατηγορῶ ἐμαυτόν, je m'en accuse; ‖ ἂς ἔχω ἐγὼ τὴν ἁμαρτίαν, que la faute retombe sur moi; je prends le péché sur mon compte; § λάθος, σφάλμα, faute, n. f; ἡ πλάνη, erreur, n. f, ἢ τὸ ἀδίκημα· § ἁμαρτία=κρῖμα=βλάβη, dommage, n. m; ‖ τί ἁμαρτία νὰ ἦνε τόσον ἄσχημος, quel dommage qu'il soit si laid.

ἀμαρτύρητος, ος, ον· ὁ μὴ μαρτυρηθείς, qui n'a pas été dénoncé ; non dénoncé, ée ; § ὁ ἀμάρτυρος, ὁ μὴ βεβαιωθείς (μαρτυρημένος), non attesté, ée ; non certifié, ée ; || γεγονὸς (πρᾶξις) ἀμαρτύρητος, fait non attesté ; § —, ὁ μὴ ὑποστὰς μαρτύρια, non martyrisé, ée.

ἀμάρτυρος, ος, ον· ὁ ἄνευ μαρτυρίας, qui est sans témoignage ; ὁ μὴ μεμαρτυρημένος, non attesté, ée ; ὁ μὴ διὰ μαρτύρων ἀποδεικνυόμενος, qu'on ne peut prouver par témoins ; ὁ ἄνευ μαρτύρων, sans témoins ; καὶ ἐπίρ. ἀμαρτύρως, ἄνευ μαρτυρίας=sans témoignage, ἢ ἄνευ μαρτύρων, sans témoins.

ἀμαρτωλός, ός καὶ ή, όν· ὁ πράττων ἢ καὶ ὁ ὑποκείμενος εἰς ἁμαρτίας, le pécheur, θηλ. la pécheresse ; || ἐπίσης ὁ ἔνοχος, coupable, adj. || ὁ κλίνων εἰς ἁμαρτίαν, ἁμαρτωλός, peccant, e.

ἀμάσετος, η, ον· [δημ.] καὶ

ἀμάσητος, ος καὶ ή, ον· (α καὶ μασῶ ἢ μασσῶ), ὁ μὴ μασηθείς, qui n'a pas été mâché; ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μασηθῇ ἢ φαγωθῇ, qui ne peut être mâché ou mangé ; non mâché, ée ; ἀφάγωτος, non mangé, ée.

ἀμαστίγωτος, ος, ον· ὁ μὴ μαστιγωθείς, ὁ μὴ μὲ μάστιγα δαρείς, qui n'a pas été fouetté, non fouetté, ée; μὴ δαρείς, non battu, e ; μὴ μαστιγωθείς, non fustigé, ée ; || ἵππος ἀμαστίγωτος, cheval non fouetté; βλ. καὶ μαστίγωσις.

ἀμασχάλη, ης, ή· βλ. μασχάλη, aisselle, n. f.

ἀμασχαλῖτις, ιδος, ή· βλ. μασχαλῖτις, ιδος, ή.

ἀμάτωτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ματωθείς, qui n'a pas saigné, ἀναίμακτος.

ἀμαυρόβιος, ος, ον· ὁ ἐν σκοτίᾳ ἢ ἀφανείᾳ ζῶν, qui vit dans l'obscurité (ἀμαυρὸς βίος)· || [οὐσ.] **ἀμαυρόβιος,** ὁ· amaurobius (προφ. uss), n. m. ἔντομον τῆς οἰκογενείας τῶν ἀραχνοειδῶν.

ἀμαυρόνω, βλ. ἀμαυρόω-ῶ.

ἀμαυρός, ά, όν (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), ὁ ἀμυδρός, ὁ σκοτεινός, obscur, e, κυριολεκτικῶς καὶ μεταφορικῶς, ἤτοι ὁ μὴ λάμπων, qui ne luit pas ; σκοτεινός, sombre ; θαμβός, ἄστιλπνος, terne ; ἀδιαφανής, opaque ; μόλις φαινόμενος, peu visible, peu éclatant ; θαμβός, ἀφαὴς (ἐπὶ φωτός), blafard, arde ; ἀδύνατος, faible, καὶ τέλος ἀσήμαντος obscur; nul ; || ἀμαυρὰ λάμψις, lueur faible ; || ἀμαυρὸν (ἀμυδρὸν) φῶς, lumière blafarde; || ἀμαυρὰ χρώματα, des couleurs éteintes = ξεθωριασμένα = des teintes blafardes ; || ἀμαυρὸν συνοικέσιον [μεταφ.], union blafarde.

ἀμαυρότης, ητος, ή· ἡ ἰδιότης τοῦ ἀμαυροῦ· βλ. **ἀμαυρός**· τὸ σκοτεινόν, obscurité, n.f; ἡ ἔλλειψις φωτὸς (διαφανείας), manque de lumière (de clarté) ; ἡ θαμβότης, ἡ ἀδιαφάνεια, opacité, n. f ; ἔτι δὲ ἡ ὠχρότης, la pâleur ; ἡ ἀδυναμία, la faiblesse.

ἀμαυρόω-ῶ· καὶ ἀμαυρόνω· (ἀμυδρόω-ῶ) βλ. ἀμαυρός· κάμνω τι ἀμαυρὸν σκοτεινόν, σκοτίζω, ἐπισκοτίζω, obscurcir ; ἀστιλπνόω-ῶ, κάμνω θολερόν, ἀμαυρόν, ternir ; faire mat, matir ; καὶ ἐν γένει μεταφ. ἐξασθενίζω (-ενέω) ἀδυνατίζω, affaiblir; ἐξαλείφω, effacer, faire disparaître; ἐπισκοτίζω, σκιάζω, éclipser=σβέννυμι, ἀμαυροῦμαι (ἐπὶ ἄστρου)· μελανόω, noircir ; διαφθείρω, ἀλλοιῶ, flétrir ; || τοῦτο θ' ἀμαυρώσῃ τὴν ὑπόληψίν του (τὴν μνήμην του), cela ternira sa renommée (sa mémoire); || ἠθέλησε ν' ἀμαυρώσῃ τὴν ὑπόληψίν μου, il a voulu me noircir ; || τοῦτο δὲν δύναται ν' ἀμαυρώσῃ τὴν δόξαν του, cela ne peut éclipser (obscurcir) sa gloire.

ἀμαύρωμα, ατος, τό· ἡ ἐπισκότισις, obscurcissement, n. m. καὶ ἐν γένει ἰατρικῶς ἡ ἐξασθένησις τῶν ὀφθαλμῶν (τῆς ὁράσεως), l'affaiblissement de la vue ; || ἐπίσης ἀμαύρωμα=**ἀμαύρωσις.**

ἀμαυρῶς [ἐπίρ. τοῦ ἀμαυρός], σκοτεινῶς, obscurément ; συγκεχυμένως, confusément.

ἀμαύρωσις, εως, ή· α) ἡ ἐπισκότισις, obscurcissement, n. m. τὸ θάμβωμα, la ternissure, n. f. ἡ ἐξασθένησις, affaiblissement, n. m. || ἡ ἀμαύρωσις τῶν ἀσιμικῶν, la ternissure de l'argenterie ; || ἡ ἀμαύρωσις (θάμβωμα) καθρέπτου, la ternissure d'un miroir. § — [ὀφθαλ.], amaurose, n. f. ἥτις ἐκαλεῖτο πρότερον goutte sereine ; ὀνομάζεται οὕτως ἡ παντελὴς ἀναισθησία τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὸ φῶς. Εἶνε σύμπτωμα διαφόρων παθῶν, πολλὰ τῶν ὁποίων εἶνε τὴν σήμερον διαγνωστὰ διὰ τοῦ ὀφθαλμοσκοπίου. Ἡ ἀμαύρωσις εἶνε ἐντελὴς ἢ ἀτελὴς (complète ou incomplète), ἐνίοτε δὲ εἶνε παροδική· § [κτηνιατ.] —, amaurose ἢ goutte sereine, καλεῖται ἀνίατος ὀφθαλμικὴ πάθησις, ἅπαντα τὰ ζῷα προσβάλλουσα καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸν ἵππον, συνισταμένη εἰς τὴν διατάραξιν καὶ τελείαν παράλυσιν τῶν ἀκρεμόνων τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς δηλονότι χιτῶνος τοῦ βολβοῦ καὶ συνεπάγουσα τελείαν τύφλωσιν. Τὴν ἀμαύρωσιν ἡ κτηνιατροδικαστικὴ συγκαταλέγει μεταξὺ τῶν κεκρυμμένων ἢ καὶ ὑποτροπιαζόντων ἐλαττωμάτων ἢ νοσημάτων τῶν ζῴων(vices rédhibitoires) τῶν ἐξουδετερούντων τὰς τῆς ἀγοραπωλησίας συμφωνίας· ὁ σχετικὸς νόμος δίδει ὡς χρόνον διαμαρτυρήσεως καὶ καταγγελίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀγορᾶς, ἀπὸ 8 μέχρι 30 ἡμερῶν, καθ' ὃ διάστημα διαγινωσκομένης τῆς παθήσεως ὁ πωλητὴς ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ καταβληθέντος τιμήματος. § [μεταλ.] ἀμαύρωσις, action de matir, ternissure, καλεῖται ἡ ἀμαυρὰ ὄψις τὴν ὁποίαν δίδουσιν εἰς διάφορα μέταλλα, ἰσχυρῶς λάμποντα, π.χ. εἰς ἄργυρον, κλ. § ἀμαύρωσις, ternissure, ἐν τῇ ὀρυκτολογίᾳ καλεῖται ἡ ἀπώλεια τῆς λάμψεως καὶ τοῦ χρώματος τῶν ὀρυκτῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν μεταλλικὴν λάμψιν ἐχόντων.

ἀμαυρωτικός, ή, όν· ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ σκοτίζῃ ἢ νὰ ἐξασθενίζῃ, qui a la propriété d'obscurcir, d'affaiblir ; || ἀμαυρωτικός, amaurotique, adj. ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν ἀμαύρωσιν, ἢ πάσχων ὑπὸ ἀμαυρώσεως· βλ. λέξιν.

ἀμαχεύω, [διάλ. Ἠπείρου] ἐχθρεύω τινάς, κάμνω τινὰς ἀλλήλοις ἐχθρούς· ὅθεν **ἀπεχθάνομαι,** ἐχθρεύομαί τινα· βλ. λέξεις.

ἀμάχη, ης, ἡ· [δημ.] ἀπέχθεια, ἔχθρα, inimitié, n. f; διένεξις, διαφωνία, discorde, n. f; (γίνεται παρὰ τὸ μάχη, ὡς βδέλλα, ἀβδέλλα)· || ἔχουν ἀμάχη [μεταξύ των], ils sont brouillés.

ἀμαχητί, [ἐπίρ. τοῦ ἀμάχητος]· ἀμάχως, ἄνευ μάχης, sans combat; καὶ **ἀναιμωτί,** ἄνευ ἐναντιότητος, sans coup férir, ἤτοι χωρὶς νὰ συμπλακῶσι.

ἀμάχητος, ος, ον καὶ ἄμαχος· 1) ἐνεργ. ὁ μείνας ἀμέτοχος τῆς μάχης, ὁ μὴ πολεμήσας, qui n'a pas combattu; ὁ μὴ πολεμῶν, qui ne combat pas; 2) ὁ μὴ πολεμηθείς, qui n'est pas combattu; ὄντινα δὲν δύνανται νὰ πολεμήσωσι, qu'on ne peut combattre; ἀκαταμάχητος, ἀήττητος, invincible; ἀναντίστατος (πρός τι), irrésistible.

ἄμαχος, ος, ον· ὁ μὴ μαχόμενος, qui ne combat pas; ὅστις δὲν δύναται νὰ πολεμήσῃ, qui ne peut combattre; || εἴκοσιν ἄνδρες κατέστησαν ἄμαχοι, vingt hommes ont été mis hors combat; || ἀήττητος, ἀνίκητος, invincible; ἀκαταπόνητος, ἀκατάβλητος, indomptable; ἀναντίστατος (πρός τι), irrésistible. § [ναυτ.] ἄμαχοι, les civils, οἱ μὴ μαχόμενοι, οἱ μὴ μάχιμοι, les non combattants; καλοῦνται οὕτως ἐν τῷ ναυτικῷ οἱ ἀξιωματικοὶ ἢ οἱ ἐξομοιούμενοι μὲ ἀξιωματικοὺς οἱ μὴ ἀνήκοντες εἰς τὸν μάχιμον κλάδον· βλ. βαθμός, ναυτικόν, καὶ πλήρωμα (équipage); || [ναυτ.] ἄμαχοι ὑπαξιωματικοὶ ἢ ἐπαγγελματίαι, maitres (n. m.) de profession, καλοῦνται οὕτως οἱ μὴ ἀνήκοντες εἰς τοὺς μαχίμους κλάδους ὑπαξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ (βλ. καὶ πλήρωμα) οἵτινες εἶνε οἱ: α) κελευστὴς ὁπλοποιὸς ἢ ὁπλοποιός, maitre-armurier; β) κελευστὴς διανάκτης ἢ διανάκτης, maitre-calfat; γ) κελευστὴς ξυλουργὸς ἢ ξυλουργός, maitre charpentier; δ) κελευστὴς τροφοδότης ἢ διανομεύς, ἢ ἁπλῶς τροφοδότης ἢ διανομεύς, maitre commis aux vivres ou distributeur; ε) κελευστὴς νοσοκόμος ἢ νοσοκόμος, maitre-infirmier; ς) κελευστὴς ἀποθηκοφύλαξ ἢ ἀποθηκάριος, ἢ ἁπλῶς ἀποθηκοφύλαξ ἢ ἀποθηκάριος, maitre-magasinier; ζ) κελευστὴς μηχανικὸς ἢ μηχανικός, maitre-mécanicien; η) κελευστὴς μουσικὸς ἢ μουσικός, maitre-musicien; θ) κελευστὴς ἱστιοποιὸς ἢ ἱστιοποιός, maitre-voilier,

ἄμβικος καὶ ἀμβῖκος, ου, ὁ· ὁ ἄμβιξ.

ἄμβιξ, ικος, ὁ καὶ ἄμβυξ, υκος, ὁ καὶ **ἀποστάκτης,** alambic, n. m. ὁ διυλιστήρ, κοινῶς ὁ λαμπίκος· ἀποστακτικὴ συσκευή, appareil distillatoire; βλ. καὶ ἀποστακτήρ· ὁ ἄμβυξ εἶνε συσκευὴ χρησιμεύουσα πρὸς ἀπόσταξιν (λαμπικάρισμα) οὐσιῶν, συνίσταται δὲ ἐκ λέβητος, ἐν ᾧ τίθεται ἡ πρὸς ἀπόσταξιν οὐσία, ἐκ τοῦ ἐπικαλύμματος αὐτοῦ, ὅπερ καταλήγει εἰς ὀξὺ καὶ καλεῖται κυρίως ἄμβιξ, καὶ ἐκ τοῦ ὀφιοειδοῦς σωλῆνος καλουμένου δίνου (serpentin), ὅστις ἐμβαπτίζεται ἐντὸς κάδου πλήρους ὕδατος καλουμένου ψυκτῆρος· βλ. καὶ δῖνος· || —χαλκοῦς, ἐκ λευκοχρύσου, alambic en cuivre, en platine.

ἀμβλεῖα γωνία, angle obtus ἢ du gras; βλ. γωνία.

ἀμβλίσκω, μέλ. ἀμβλώσω· βλ. ἀμβλώσκω.

ἀμβλυγώνιος, ος, ον· ὁ ἔχων ἀμβλεῖαν γωνίαν, obtusangle, adj. et n. = τὸ ἀμβλυγώνιον, τὸ ἔχον ἀμβλεῖαν γωνίαν (angle obtus); || τρίγωνον ἀμβλυγώνιον, triangle obtusangle; || [βοτ.] τὸ **ἀμβλυγώνιον,** obtusanglé, ée; || φύλλα ἀμβλυγώνια, feuilles obtusanglées.

ἀμβλύνοια, ας, ἡ· ἀμβλύτης τοῦ νοῦ, faiblesse d'esprit; δυσκολία περὶ τὴν ἀντίληψιν, intelligence obtuse; ἐν τῇ ἰατρικῇ ὁ ὅρος ἀμβλύνοια (intelligence obtuse ou stupidité) ἐκφράζει γενικήν τινα διανοητικὴν κατάστασιν χαρακτηριζομένην διὰ τῆς ἐξασθενήσεως τῆς διανοίας καὶ προερχομένην ἐκ ποικίλων αἰτίων. Οὕτως ἡ ἀμβλύνοια δύναται νὰ ᾖ σύμφυτος, ὡς εἰς τοὺς βλάκας (idiots) καὶ μωροὺς (imbéciles), ἤτοι εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐκφύλων, ἢ ἐπίκτητος, συνεπείᾳ παθήσεων τοῦ ἐγκεφάλου ἐκ διαφόρων νόσων.

ἀμβλύνω, μέλ. υνῶ· βλ. ἀμβλύς· κάμνω τι ἀμβλύ, rendre obtus; ἀφαιρῶ τὴν δραστηριότητα, τὴν ὀξύτητα, émousser; ἐπίσης ἐπὶ ὀξέων ἀντικειμένων· || ἐξασθενῶ (ἢ ἐξασθενίζω τὴν διάνοιαν), affaiblir (l'intelligence); || ἐπὶ ὀφθαλμῶν ἀμβλύνω = ἀδυνατίζω, affaiblir; || ἀπομωραίνω, hébéter; || ἀπομαραίνω, ἐξαμβλύνω, ἐξασθενῶ τὴν γεῦσιν, blaser (le goût).

ἀμβλύς, εῖα, ύ (συγκρ. ύτερος, ὑπερθ. ύτατος), ὁ μὴ ἔχων ὀξύτητα, δραστηριότητα, ἀντίθετος τῷ ὀξύς, obtus, e; (γωνία ἀμβλεῖα, angle obtus); mousse, adj. (ὁ μὴ ἔχων ὀξύτητα), émoussé, ée; καὶ μεταφορικῶς ἁπαλὸς = μαλακός, ἀδρανής, χλιαρός, χαῦνος, mou, mol, molle; || —τὴν φύσιν, nature lente = μὴ εὐφυής, l'esprit lent = stupide; || — τὸν δρόμον = ὀκνηρός, pareusseux, euse; βραδύς, lent, e; ἀδύνατος, ἄτονος, faible; || [γεωμ.] ἀμβλεῖα γωνία, angle obtus; || ἀμβλεῖα αἴσθησις, sens émoussé; || εἶνε ἀμβλὺς τὴν διάνοιαν, il a l'intelligence obtuse (l'esprit lent); || — τὴν ὅρασιν, avoir la vue faible.

ἀμβλυσμός, οῦ, ὁ· [ναυτ.πυρ.] τὸ ἐκκόκισμα = ἡ φθορά, égrènement, n. m. βλ. **ἐκκόκισμα.**

ἀμβλύτης, ητος, ἡ· ἔλλειψις ὀξύτητος, ἰδιότης τοῦ ἀμβλέος, qualité d'une chose obtuse, émoussé; obtusion, n. f; || ἀμβλύτης = ἀμβλυωπία (amblyopie); χαλαρότης, ἐξασθένησις affaiblissement, n. m; ἀδυναμία, ἀτονία, faiblesse, n. f; ὀκνηρία paresse, n. f; βραδύτης, lenteur, n. f; ἀφυΐα, stupidité, n. f; βλ. καὶ ἀμβλύς.

ἀμβλυωπέω, βλ. ἀμβλυωπῶ, être amblyope.

ἀμβλυωπής, ής, ές· ὁ ἀμβλυωπός, ὁ ἀμβλύωψ, amblyope, adj. ὁ κοντόφθαλμος· ὁ ἀσθενῆ ἔχων ὅρασιν, qui a la vue faible (basse, courte), ὁ μύωψ, myope.

ἀμβλυωπητικός, ή, όν· ὁ πάσχων ἀπὸ ἀμβλυωπίαν, amblyope, n. m. καὶ ὁ ὑποκεί-

μενος εἰς ἀμβλυωπίαν, sujet à l'amblyopie.

ἀμβλυωπία, ας, ἡ· ἡ ἀδυναμία (ἐξασθένησις τῆς ὁράσεως, faiblesse (affaiblissement) de la vue=ἡ ἀμβλύτης=amblyopie, n.f; ‖ ἡ ἀμβλυωπία εἶνε ὁ πρῶτος βαθμὸς τῆς ἀμαυρώσεως, l'amblyopie est le premier degré de l'amaurose; ὁ ἀσθενὴς βλέπει εἰσέτι, ἀλλ' ἀμυδρῶς, ἢ βλέπει μόνον τὴν ἡμέραν, τὴν δὲ νύκτα χρήζει χειραγωγίας (νυκταλωπία), κλπ. § [μεταφ. καὶ κατὰ Ἱπποκρ.] ἀμβλυωπία=τύφλωσις, aveuglement, n. m.

ἀμβλυωπός, ός, όν· καὶ ἀμβλύωπος· ὁ ἀμβλυωπής, amblyope, adj. βλ. λέξιν· ‖ —, amblyope, ἐν τῇ ζωολογίᾳ λέγονται τὰ ζῷα ἅτινα ἔχουσι μικροτάτους ὀφθαλμούς.

ἀμβλυωπῶ(έω), εἶμαι ἀμβλύωψ, être amblyope; ἔχω ἀσθενῆ τὴν ὅρασιν, avoir la vue faible; καὶ κατὰ Ἱπποκρ. τυφλώττω, être aveugle; ‖ [μεταφ.] δὲν διευκρινίζω, ne voir pas clair dans q. c. ‖ οἱ ἀμβλυωποῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ceux qui ferment les yeux à la vérité.

ἀμβλυώσσω, ἀμβλυώττω, βλ. ἀμβλυωπῶ· εἶμαι ἀμβλύωψ.

ἀμβλύωψ, οπος, ὁ βλ. ἀμβλυωπός, ἀμβλυωπής.

ἄμβλωμα, ατος, τό· ἡ ἀποβολὴ (γυναικὸς ἐγγύου) ἤτοι τὸ ἀποβληθὲν ἔμβρυον, fœtus avorté=τὸ ἔκτρωτον, avorton, n. m. ἤτοι παιδίον ἢ ζῷον γεννώμενον πρὸ τῆς ὡρισμένης ἐποχῆς.

ἀμβλωθρίδιον, τό· avorton, n. m. τὸ ἐξαμβλωμένον (σκοτωμένον) ἔμβρυον, fœtus avorté; § φάρμακον=ἰατρικὸν πρὸς ἐξάμβλωσιν, médicament pour avorter.

ἀμβλώσιμος, ος, ον· avorté, ée, adj. ὁ εἰς τὴν (ἐξ)ἄμβλωσιν ἀνήκων ἢ πρὸς τοῦτο χρήσιμος, qui concerne l'avortement.

ἄμβλωσις, εως, ἡ· ἀποβολὴ (ἐμβρύου), fausse couche, n. f. avortement, n. m; καλεῖται οὕτως ἐν τῇ μαιευτικῇ ἡ ἐξώθησις τοῦ ἐμβρύου πρὶν ἢ ἀποκατασταθῇ τοῦτο βιώσιμον, καὶ κατὰ τὸ Ποιν. Δίκ. ὁ ἐκ προθέσεως δι' ἐσωτερικῶν ἢ ἐξωτερικῶν μέσων πρόωρος τοκετὸς (Ποιν. Νομ. ἄρθρ. 303-306).

ἀμβλώσκω (ἀμβλίσκω), μέλ. ώσω, ἐξαμβλώνω, ἐκτιτρώσκω, ἀποβάλλω (ἔμβρυον), avorter; καὶ ἐνεργ. κάμνω νὰ ἀποβαλθῇ, faire avorter, ἢ ἀποβάλλω ἔμβρυον, ἤτοι νὰ γεννηθῇ πρὸ τῆς ὡρισμένης ἐποχῆς καὶ ἐκ προθέσεως=φονεύω τὸ ἔμβρυον.

ἄμβολα, τά· [ναυτ.] jumelles; βλ.ἄμβολον.

ἀμβολάς, άδος, ἡ· (ἐνν. γῆ), τὸ ἐξηγμένον χῶμα ἀπὸ τάφρον ἢ λάκκον καὶ πέριξ αὐτοῦ ἐπισεσωρευμένον, terre rejetée sur les bords d'un fossé; ἐκ τούτου αὐτὸς ὁ χάνδαξ ἢ αὖλαξ, rigole, n.f. ἢ τάφρος, tranchée, n.f. ἥτις κοινῶς καλεῖται **ἀμβολή, ἀμπολή,** σημαίνει δὲ τὴν αὔλακα ἐν ᾗ ῥέει τὸ ὕδωρ· ‖ ἐπίσης **ἀμβολὴ** καλεῖται ὀχετὸς δι' οὗ ἐκρέουσιν ὕδατα, déversoir n. m.

ἀμβολή, ῆς, ἡ· βλ. ἀμβολάς.

ἀμβολίζω, [ναυτ.] κοινῶς **λαπατσόνω,** jumeler, ἤτοι ἐνδυναμώνω ἱστόν, κεραίαν, κτλ. δι' ἀμβόλων (jumelles).

ἄμβολον, τό· [ναυτ.] κοινῶς **λαπάτσα,** jumelle, n. f; ἐπίμηκες τεμάχιον ξύλου κατειργασμένου καταλλήλως ὥστε νὰ ἐφαρμόζηται ἐπ' ἀκριβῶς κατὰ μῆκος κεραίας ἱστοῦ ἢ ἄλλου ἀντικειμένου ἔχοντος ἀνάγκην ἐνδυναμώσεως· τὰ ἄμβολα (jumelles) ἐφαρμόζονται διὰ στεφανῶν ἢ συμβλημάτων (rousture)· ‖ **ἄμβολον στήλης,** κοινῶς **λαπάτσα τῆς κολόμπας,** jumelle de racage ou du bas-mât, εἶνε ἐπίμηκες τεμάχιον ξύλου προσηρμοσμένου ἐπὶ τῆς προσθίας ἐπιφανείας ἑκάστης στήλης ἱσοῦ, ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ἕως μικρὸν ὑπὲρ τὸ κατάστρωμα καὶ χρησιμεῦον πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ἐπὶ τῆς στήλης τριβῆς τῶν ἐπιστηλίων τῶν δολώνων καὶ τῶν μεγάλων κεραιῶν κατὰ τὴν ἀναγωγὴν ἢ καταγωγὴν αὐτῶν· ‖ **ἄμβολον κερουλκήσεως,** jumelle de brasseyage, καλεῖται τὸ ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ἐπιφανείας κεραίας τινὸς εὑρισκόμενον ἄμβολον, ὅπερ χρησιμεύει πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῆς κεραίας κατά τι ἐκ τοῦ ἱσοῦ της, ὅπως ἀποφεύγηται ἡ τριβὴ αὐτῆς καὶ διευκολύνηται ἡ κερούλκησις.

ἀμβροσία, ας, ἡ· ambroisie, n. f. καὶ σπανιώτερον ambrosie, n. f; α) ἰδίως ἀθανασία, immortalité, n. f; ἐντεῦθεν ἡ τροφὴ τῶν θεοτήτων τοῦ Ὀλύμπου ἥτις κατὰ τὴν μυθολογίαν ἦτο «ἐννεάκις γλυκυτέρα τοῦ μέλιτος ἑνοῦσα ἐν τῇ ἐξαιρέτῳ γεύσει της ἡδυτάτην ὀσμήν», παρέχουσα τὴν ἀθανασίαν· ἀμβροσία μὲν ἡ τροφή, νέκταρ δὲ (nectar) τὸ ποτόν, κατά τινας ὅμως ποιητὰς καλεῖται τἀνάπαλιν, νέκταρ μὲν ἡ στερεὰ τροφή, ἀμβροσία δὲ τὸ ποτόν· β) τὸ χρῖσμα ἢ τὸ εὐῶδες μύρον τῶν θεῶν, parfum des dieux; ‖ [μεταφ.] ἡδέα ἐδέσματα (φαγητὰ) καὶ ἡδύποτα, mets délicieux et liqueurs (boissons) agréables; § **ἀμβροσία** [βοτ.], ambrosie, n. f. ἀρωματῶδες φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν συνθέτων· ‖ τὰ ἀμβροσιοειδῆ (φυτά), ambrosioïdes.

ἀμβροσίοδμος, ος, ον· ambroisien, enne, adj. ὁ ἀμβροσίας ὀσμὴν ἔχων ἢ ἀναδίδων· ὁ ἀρωματισμένος δι' ἀμβροσίας· ‖ ἡ ἀμβροσίοδμος χόμη, la chevelure ambroisienne.

ἀμβρόσιος, ος καὶ α, ον· 1) ἀθάνατος, immortel, elle; οὐράνιος, céleste; θεῖος, divin, e; φύσις ὑπεράνθρωπος, surnaturel, elle; (ἐπὶ προσώπου) θαυμάσιος, ὡραῖος, d'une beauté admirable.

ἀμβροσιώδης, ης, ες· ambrosiaque, adj. ὁ ἀναδίδων εὐάρεστον ὀσμὴν ὁμοίαν τῇ ἀμβροσίᾳ· § [βοτ.] τὰ **ἀμβροσιώδη,** ambrosiacées, n. f. pl. οἰκογένεια τῶν συνθέτων (composées), ὧν ὁ τύπος εἶνε ἡ **ἀμβροσία.**

ἄμβυξ, υκος, ὁ· βλ. ἄμβιξ.

ἄμβων, ωνος, ὁ· καὶ κοινῶς ὁ ἄμβωνας· ἱερὸν βῆμα (tribune sacrée) ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔνθα ἀνέρχεται ὁ ἱεροκήρυξ ἵνα κηρύξῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἢ ὁ διάκονος ἵνα ἀναγνώσῃ τὸ Εὐαγγέλιον, chaire, n. f; ambon, n. m. (ἐκ τοῦ ἑλλ. ἄμβων); ἐπίσης jubé, n. f. ὅπερ ἐστὶ βῆμα (tribune) κείμενον μεταξὺ τοῦ **ἐσωνάρ-**

θηκος (nef) καὶ τοῦ χοροῦ (chœur) ἐν ταῖς ἀρχαίαις ἐκκλησίαις· ‖ κηρύττω ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος, prêcher ; ‖ ἡ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ῥητορικὴ (εὐγλωττία), l'éloquence de la chaire ; ‖ ἀναβαίνω εἰς τὸν ἄμβωνα, monter en chaire.

ἄμε! καὶ ἄμμε ! [δημ.] πήγαινε ! allez ; va ; φύγε ! va-t'en ; allez-vous en.

ἀμὲ καὶ ἀμμέ ; [ἐπίρ. ἐρωτ.] (δημ. ἰδίως Σμυρναϊκόν), διατί ὄχι; pourquoi pas ? πῶς λοιπόν ; comment donc ? βλ. καὶ ἀμή.

ἀμέθεκτος, ος, ον· βλ. ἀμέτοχος.

ἀμεθοδία, ας, ἡ· ἡ μὴ ὕπαρξις μεθόδου «τὸ ἀμέθοδον» manque de méthode ; ἡ σύγχυσις, confusion, n. f.

ἀμέθοδος, ος, ον· ὁ ἔχων ἔλλειψιν μεθόδου, qui manque de méthode ; ὁ στερούμενος μεθόδου (σχεδίου ἢ τέχνης), privé, ée (dépourvu, e) de méthode (de plan ou d'art) ; imméthodique, adj. συνεπῶς ἄτεχνος, sans art.

ἀμεθόδως [ἐπίρ.], ἄνευ μεθόδου, sans méthode, imméthodiquement.

ἀμέθυσος, ος, ον· ἀντὶ ἀμέθυστος.

ἀμεθύστινος, η, ον· améthystin, ine ; ὁ ἐξ ἀμεθύστου λίθου, qui est fait d'améthyste ; ἐπίσης ὁ ἔχων χρῶμα ἰῶδες, qui est de couleur violette (ὡς ὁ ἀμέθυστος)· § [ούσ.] ἀμεθυστίνη, ης, ἡ· améthystine, n. f. (χημ.), σῶμά τι ἔχον τὸ ἰῶδες τοῦ ἀμεθύστου, ὅπερ τῇ ἐπενεργείᾳ τῶν ἀλκαλίων μετατρέπεται εἰς πράσινον.

ἀμέθυστος, ος, ον· καὶ ἀμέθυσος, ὁ· α) μὴ μεθυσμένος, qui n'est pas ivre (gris, e), non enivré, ée ; non grisé, ée ; β) ὁ εἰς τὴν μέθην ἀνθιστάμενος (qui chasse l'ivresse) καὶ ἐντεῦθεν ἀμέθυστος, (ἀμέθυσος), améthyste (προφ. tiss), n. f ; ὄνομα πολυτίμου λίθου, ὅστις εἶνε παραλλαγὴ τοῦ χαλαζίου μὲ χρῶμα ἰῶδες διαφόρων βαθμῶν (variété violette de quartz), κληθεὶς οὕτως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καθότι τοῦ ἀπέδιδον τὴν ἰδιότητα ὅτι προεφύλαττεν ἀπὸ τὴν μέθην.

ἀμείβω, μέλ. ἀμείψω, ἤμειψα=ἀνταμείβω, récompenser; ἀποζημιόνω, indemniser; ἀνταποδίδω τι εἴς τινα, rétribuer ; ἀμείβω, ἱκανοποιῶ, rémunérer; βλ. καὶ ἀμοιβή.

ἀμείβων, οντος, ὁ· [οἰκοδ.] κοινῶς μαρκάσι, arbalétrier, n. m. ou cabalétrier (ξυλουρ.), πληθυν. «οἱ ἀμείβοντες», (μετοχὴ τοῦ ἀμείβω λαμβανομένη ὡς οὐσιαστικὸν)=οἱ ἀμοιβαῖοι, δηλ. αἱ σταυροειδῶς ἐπ' ἀλλήλας διήκουσαι τῆς στέγης δοκοί, τὰ διασταυρούμενα ἐρείσματα (=poutres ou solives croisées), les arbalétriers, n. m. ou cabalétriers ; οἱ ἀμείβοντες καλοῦνται καὶ συστάται (δοκοὶ μεγάλαι ἀλλήλας προσπίπτουσαι, ὥστε βαστάζειν τὴν ὀροφήν), ὁ δ' Εὐστάθιος λέγει ὅτι κοινῶς ἐκαλοῦντο προσφιλοῦντες ἐκ τοῦ λατινικοῦ canterii, κοινῶς φιλιάζω. Οἱ ἀμείβοντες ἀπαρτίζουσι τὴν στέγην οἰκοδομῆς τινος, τιθέμενοι κεκλιμένως, οὕτως ὥστε νὰ συνδεθῶσι διὰ μὲν τοῦ ἀνωτέρου αὐτῶν ἄκρου μεθ' ἑτέρου τεμαχίου, ὅπερ καλεῖται τεγοστάτης (aiguille ou poinçon, κοινῶς λεγόμενος μπαμπᾶς), διὰ δὲ τοῦ κατωτέρου ἄκρου εἰς τὴν ὁριζοντίαν δοκόν, ἥτις καλεῖται ἑλκυστὴρ ἢ στρωτὴρ (entrait ou tirant); βλ. στέγη καὶ ζευκτὸν (ferme) ; § [ναυτ.] ἀμείβων ἢ συγκύπτης, κοινῶς γάβρια, aiguille ἢ bigue, n.f. ὡς καὶ πληθ. ἀμείβοντες ἢ συγκύπται, αἱ γάβριαις, aiguilles ἢ bigues, λέγονται ἐν τῷ ναυτικῷ διάφορα ξύλα χρησιμεύοντα πρὸς ὑποστήριξιν ἑτέρων.

ἀμείλικτος, ος, ον· ἀδιάλλακτος implacable, adj. ἀδυσώπητος, inexorable ; ἀμάλακτος, ἄκαμπτος, inflexible, adj. σκληρός, τραχύς, dur, e.

ἀμειλίκτως [ἐπίρ.] ἀδιαλλάκτως, implacablement ; ἀδυσωπήτως, inexorablement.

ἀμειψισπορία, ας, ἡ [γεωπον.]· assolement, n. m. ἡ ἐπὶ τῆς αὐτῆς γῆς διαδοχικὴ καλλιέργεια διαφόρων φυτῶν, ὧν ἡ ἐκλογὴ καὶ ἡ τάξις τῆς διαδοχῆς ὁρίζεται οὕτως ὥστε νὰ χρησιμοποιῶνται καταλλήλως ὅλα τὰ γονιμοποιητικὰ στοιχεῖα τοῦ ἐδάφους, νὰ καταλείπηται δὲ τοῦτο ὑφ' ἑκάστου καλλιεργουμένου φυτοῦ ἐν καλῇ καταστάσει γονιμότητος διὰ τὸ διαδεξόμενον.

ἀμείωτος, ος, ον· ὁ μὴ μειωθείς, qui n'est pas diminué ; non diminué, ée ; συνεπῶς ἀκέραιος, entier, ère ; ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος μείωσιν (ἐλάττωσιν), qui ne saurait être amoindri ; ‖ ὅθεν ὁ μὴ ἐλαττωθείς, ὁ ἀνελάττωτος, ἀσμίκρυντος, ἀπαραμείωτος, irréduit, e ; π. χ. τιμὴ ἀμείωτος, prix irréduit ; ‖ ὁ μὴ ἐλαττούμενος, ἀνελάττωτος, ἀσμίκρυντος, irréductible, adj.

ἀμέλγω, μέλ. ἀμέλξω, ἀόρ. ἤμελξα, κοινῶς ἀλμέγω καὶ ἀρμέγω· δι' ἐκθλίψεως ἐκ τῶν μαστῶν λαμβάνω τὸ γάλα, traire ; ἢ δι' ἐκμυζήσεως ῥευστόν τι, ἐκμυζῶ, sucer ; βλ. καὶ ἄμελξις.

ἀμέλεια, ας, ἡ (ἀμελής)· ἔλλειψις προσοχῆς, ἐπιμελείας ἢ φροντίδος διά τινα, ὀλιγωρία, négligence, n. f ; ἡ ἀφροντισία, insouciance, n. f ; ‖ ἡ ῥᾳθυμία, indolence, n. f; ‖ —, ἀφροντισία, incurie, n. f ; ‖ διετάραξε τὰς ὑποθέσεις του ἐξ ἀμελείας, il a dérangé ses affaires par incurie ; ‖ —, ἀπροσεξία, inapplication, n. f ; ‖ ἡ ἀμέλειά του εἶνε ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ, son inapplication est la cause du mal; ‖ ἡ— τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ, la négligence de cet écolier ; § —, négligence (=ἀπρονοησία, imprudence), ἐν τῇ νομικῇ τῆς λέξεως σημασίᾳ δηλοῖ τὴν παρὰ παντὸς ἐχέφρονος προσώπου παράλειψιν τῆς προσηκούσης προνοίας καὶ προσοχῆς, ἧς ἕνεκα προῆλθεν οἱαδήποτε βλάβη. Τὴν εὐθύνην ταύτην φέρει ὁ ἀμελήσας, ὡς ἐμμέσως ἐκ τῆς βουλήσεως αὐτοῦ πηγαζούσης· ‖ φόνος ἐξ ἀμελείας, homicide par imprudence.

ἀμελέτητον, τό· ὅπερ δὲν μελετᾶται, δὲν λέγεται, chose qui ne se dit pas ; ἀνέκφραστον, indicible, adj. § [πληθ.] ἀμελέτητα δημωδῶς καλοῦνται γενικῶς οἱ ὄρχεις, testicules; τοῦ ἀλέκτορος καλοῦνται (νεφρά), rognons = les testicules du coq ; τὰ τοῦ μόσχου καλοῦνται εὐσχήμως ris de veau = οἱ ἀδένες, τὰ γλυκάδια.

ἀμελέτητος, ος, ον· ὁ μὴ μελετήσας (ἢ μελετηθείς), qui n'a pas (qui n'est pas) étudié ; inétudié, ée ; ἀπαράσκευος, non préparé; || ἄνευ μελέτης (σκέψεως), non médité, ée; § ὁ μὴ λεγόμενος, qui ne se dit pas; ἀνέκφραστος, indicible, adj.

ἀμελετήτως, [ἐπίρ.] ἄνευ μελέτης, sans être étudié, sans étude ; sans méditation ; ἀπαρασκεύως, sans préparation.

ἀμελέω, βλ. ἀμελῶ.

ἀμελής, ής, ές· γεν. έος-οῦς (συγκρ. έστερος, ὑπερθ. έστατος), βλ. ἀμέλεια· ὁ μὴ δίδων προσοχήν, ὁ μὴ φροντίζων, qui ne s'occupe pas de ; ὀλίγωρος, négligent, e ; ὁ ῥάθυμος, indolent, ente ; ὁ ἄνευ φροντίδος, ἄφροντις, insouciant, e ; ὁ ἀπρόσεκτος, inappliqué, ée ; || ὁ ἀμελέστερος μαθητὴς τῆς τάξεώς του, l'écolier le plus négligent de sa classe.

ἀμελησία, ας, ἡ· ἀμέλησις, εως, ἡ· βλ. ἀμέλεια.

ἀμελλητὶ [ἐπίρ.], ἄνευ ἀναβολῆς, sans retard ; sans délai ; ἀμέσως, sur le champ.

ἄμελξις, εως, ἡ· τὸ ἄλμεγμα, κοινῶς ἄρμεγμα, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀμέλγειν, action de traire, la traite ; τὸ ἄρμεγμα τῶν γαλακτοφόρων ζώων, mulsion, n. f. || ἐπίσης ἡ ἐκμύζησις, la succion.

ἀμελῶ(έω), εἶμαι ἀμελής, être négligent; ne pas s'occuper de ; ὀλιγωρῶ, négliger ; || ἠμέλησεν ὅλας του τὰς ὑποθέσεις, il a négligé toutes ses affaires ; § ἀμελῶ=παραλείπω, λησμονῶ νὰ πράξω τι, manquer ; || δὲν θὰ ἀμελήσω νὰ πράξω ὅ,τι θέλεις, je ne manquerai pas de faire ce que vous voulez ; || μὴν ἀμελήσῃς νά ... ne manquez pas de.

ἀμελῴδητος, ος, ον· τὸ μὴ μελῳδημένον, qui n'est pas mélodié, ée; ὁ ἄνευ μελῳδίας, sans mélodie, qui n'est pas mélodieux, immélodieux, euse.

ἀμελῶς [ἐπίρ. τοῦ ἀμελής], ἄνευ φροντίδος, sans soin, négligemment.

ἄμεμπτος, ος, ον· ὁ ἄνευ μομφῆς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος μομφήν, ὁ μὴ μεμπτός, qui est sans reproche ἢ exempt de reproche, ἤτοι ἀνεπίληπτος, irréprochable, adj. irrépréhensible ; ἀνήρ, πρᾶξις ἄμεμπτος, homme, action irrépréhensible ; || διαγωγή, βίος ἄμεμπτος, conduite, vie irréprochable ; || —, irréproché, ée ; || διαγωγὴ ἄμεμπτος, conduite irréprochée ; || ἄμεμπτος = ἀκατηγόρητος, ἀνεπίψογος, irréprouvé, ée ; || —, ἄμωμος, ἀμώμητος, imblâmable, adj. || —, ὁ περὶ οὗ δὲν παραπονοῦνται, dont on ne se plaint pas ; συνεπῶς ὁ ἄφθονος, copieux ; abondant ; ὁ εὐχαριστῶν, ὁ ἐξαίρετος· π. χ. δεῖπνον ἄμεμπτον, repas copieux, splendide ; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἄμεμπτον (ἀνεπίληπτον), ἡ ποιότης, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμέμπτου, irrépréhensibilité, n. f. || τὸ ἄμεμπτον (ἀνεπίληπτον) ἀνθρώπου ἢ πράγματος, irréprochabilité, n. f.

ἀμέμπτως [ἐπίρ.] ἄνευ μομφῆς, sans reproche ; κατὰ τρόπον ἄμεμπτον, d'une manière irréprochable ; ἀμέμπτως, ἀνεπιλήπτως, irréprochablement ; || διάγειν ἀμέμπτως, se conduire irréprochablement.

ἀμερεμέτιστος, η, ο, [δημ.] ἀνεπισκεύαστος, non raccommodé, non réparé, ée.

ἀμερής, ής, ές· ἀδιαίρετος, indivisible.

ἀμερικανικὴ πίτυς ἡ ἀμερικανικὴ ξυλεία, piche-pin.

ἀμεριμνησία, ας, ἡ· καὶ ἀμεριμνία· ἔλλειψις μερίμνης, φροντίδος, le manque de souci ; ἀφροντισία, insouciance, n. f. incurie, n. f. || [μεταφ.] ἡ ἀσφάλεια, la sécurité ; ἡ ἀπάθεια, le sang froid.

ἀμεριμνία, ας, ἡ· βλ. ἀμεριμνησία· || ἀμεριμνία (ἀποχή, ἀποληπτικὴ ὁμολογία, ἐξόφλησις, λατ. apocha, securitas) καὶ γαλ. sécurité, n. f. κατὰ τὸ ῥωμ. δίκαιον ἔγγραφος ἀπόδειξις ἐξοφλήσεως χρέους.

ἀμεριμνομέριμνον, τό· ἢ ἀμεριμνομέριμνα, sinécure, n. f. (ἐκ τοῦ λατ. sine, ἄνευ, καὶ cura, φροντίς = ἄνευ μερίμνης)· οὕτως ἐξηλλήνισεν ὁ Κοραῆς τὴν λέξιν ταύτην ἥτις σημαίνει ἀνάσχολον ἀρχήν, ἥτις δηλοῖ θέσιν δημοσίαν ἢ ἐκκλησιαστικὴν οὐδεμίαν ἐπαγομένην ὑποχρέωσιν ἢ φροντίδα εἰς τὸν διωρισμένον εἰς αὐτήν, ἄνευ δ' ἀνάγκης πλασθεῖσα ἁπλῶς καὶ μόνον πρὸς δικαιολογίαν τοῦ παρεχομένου μισθοῦ.

ἀμέριμνος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων μέριμναν (φροντίδα, ἀνησυχίαν), qui est sans souci ; sans inquiétude : ἄφροντις, κοινῶς ξένοιαστος, sans souci ; insouciant, e ; || χαρακτὴρ ἀμέριμνος (ἄφροντις), un caractère insouciant ; || ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶνε ἀμέριμνος διὰ τὴν ἐπομένην, cette femme est insouciante du lendemain ; || [οὐσ.] εἷς ἀμέριμνος (ἄφροντις), un insouciant ; insoucieux, euse ; ἀμέριμνος διὰ τὴν ἐπομένην, insoucieux du lendemain ; συνεπῶς ἥσυχος, tranquille ; || ἐπίσης ἀμέριμνος = ἄφροντις, ἀμελής, le négligent : || νὰ ἦσθε περὶ τούτου ἀμέριμνος, ne vous en préoccupez (inquiétez) pas ; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀμέριμνον, ἡ ἀμεριμνησία, ἀφροντισία, l'insouciance καὶ ἡ ἀμέλεια (ἀφροντισία), la négligence.

ἀμεριμνάω-ῶ, μέλ. ήσω, βλ. κοινῶς ξενοιάζω.

ἀμερίμνως [ἐπίρ. τοῦ ἀμέριμνος], ἄνευ μερίμνης, φροντίδος, sans souci ; ἄνευ ἀνησυχίας, sans inquiétude ; ἀφροντίστως, insoucieusement ; insouciamment ; ἡσύχως, tranquillement ; avec insouciance.

ἀμέριστος, ος, ον· ὁ μὴ μερισμὸν ἐπιδεχόμενος, qui ne peut être partagé, sans partage ; non partagé, ée ; ἤτοι ἀδιαίρετος, indivisible ; || —, ἀδιανέμητος, indivis, e, συνεπῶς κατ' ἐπέκτασιν ὁλόκληρος, entier, ère ; || περιουσία — (ἀδιανέμητος), fortune indivise ; || κτήματα ἀμέριστα (ἀδιανέμητα), des biens restés indivis ; || ἡ — ἀγάπη του, son amour sans partage ; || ἡ — ἐπιδοκιμασία τοῦ ἔθνους, l'approbation unanime de la nation.

ἀμερίστως [ἐπίρ. τοῦ ἀμέριστος], ἄνευ μερισμοῦ, sans partage ; ἀδιακρίτως, indivisiblement ; indivisément ; βλ. ἀδιαίρετος-

ἀμερόληπτος, ος, ον· ὁ ἀπροσωπόληπτος, ὁ μὴ κλίνων πρὸς οὐδέτερον ἐκ τῶν μερῶν, ὁ μηδενὶ χαριζόμενος, ὁ δίκαιος, impartial, ale ; πλ. aux ; || — παραχώρησις, concession impartiale ; || — ἄρνησις, refus impartial ; || — δικαστής, juge impartial ; || ἱστορικὸς —, historien impartial ; || διαιτηταὶ ἀμερόληπτοι, arbitres impartiaux.

ἀμεροληπτέω-ῶ, ἢ ἀπροσωποληπτέω-ῶ, εἶμαι ἀμερόληπτος, être impartial ; δεικνύω ἀμεροληψίαν, faire preuve d'impartialité ; || ἀμεροληπτῶ=ἀπροσωποληπτῶ, δείκνυμαι ἀμερόληπτος, se montrer impartial, ἤτοι ἴσον ἢ κοινὸν ἐμαυτὸν παρέχω.

ἀμεροληπτως [ἐπίρ.], ἀπροσωπολήπτως, ἤτοι κατὰ τρόπον ἀμερόληπτον (ἐξ ἴσου, δικαίως), μὲ ἀμεροληψίαν, avec impartialité ; impartialement ; || συζητῶ ἀμεροληπτως ὑπόθεσιν, ζήτημα, κτλ. discuter impartialement une affaire, une question, etc ; || δικάζω (κρίνω) ἀμερολήπτως, juger impartialement ἢ juger avec impartialité.

ἀμεροληψία, ας, ἡ· ἀπροσωποληψία, impartialité, n. f ; δικαιοσύνη, ἰσότης ὡς πρὸς τοὺς διαφερομένους· || κρίνω μὲ ἀμεροληψίαν (ἀμερολήπτως), juger avec impartialité ; || ἐξ ἴσου ἀμφότερα τὰ μέρη ἀκούω, écouter avec impartialité les deux parties; || ἀμεροληψία, ἡ ἀπροσωποληψία περὶ τὴν ἐπιβολὴν ποινῶν, impartialité dans les punitions.

ἀμέρωτος, η, ον· [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ ἀνημέρευτος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἡμερωθῇ, νὰ πραϋνθῇ, qui ne peut être apprivoisé (calmé), «τὸ παιδὶ εἶνε ἀμέρωτο»=δὲν ἡμερώνη, δὲν παύει κλαῖον.

ἀμεσίτευτος, ος, ον· ὁ μὴ μεσίτην λαβών, qui n'a pas de médiateur (trice) ; ἄνευ μεσίτου, sans médiateur ; ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος μεσιτείαν, qui n'admet pas de médiation ; ἄνευ μεσιτείας, sans médiation.

ἄμεσος, ος, ον· ὁ εὐθὺς γινόμενος, immédiat, e ; ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος μεσολάβησιν, **εὐθύς,** εῖα, ύ· ἴσος, η, ον· ὁ κατ' εὐθεῖαν ἢ ἀπ' εὐθείας γινόμενος, direct (προφ. directe), e, adj. || τὸ ἄμεσον ἀποτέλεσμα, l'effet immédiat ; || οἱ ἄμεσοι φόροι, les impots directs ; || ἄμεσος ἐκλογή, élection directe (à un seul dégré) ; § ἄμεσος στάσις τοῦ ἵππου, parade ; βλ. στάσις.

ἄμεστος, καὶ

ἀμέστωτος, η, ον· ὁ μὴ μεστός, ὁ μὴ ὥριμος, qui n'est pas mûr ; ἄγουρος, ἄωρος, vert, e.

ἀμέσως, [ἐπίρ. τοῦ **ἄμεσος**], ὡς τάχιστα, immédiatement ; εὐθέως, directement ; || δὲν ἐνδιαφέρομαι ἀμέσως, je ne suis pas directement intéressé ; || ἀμέσως μετ' αὐτόν, immédiatement après lui ; § ἐν τῷ ἅμα, εἰς τὴν στιγμήν, à l'instant; εὐθύς, tout de suite; παρευθύς, aussitôt; tout à l'heure; ἀμέσως, sur le champ ; ὡς τάχιστα, immédiatement ; παραχρῆμα, παραυτίκα (ἐπίρ. χρόνου), incontinent ; || ἔλαβε διαταγὴν ν' ἀναχωρήσῃ παραχρῆμα (ἄνευ ἀναβολῆς), il reçut un ordre de partir incontinent ; || παραχρῆμα, παρευθύς, ὡς τάχιστα, incessamment (λέγεται περὶ μελλούσης πράξεως)· || δέον νὰ πράξῃ τοῦτο παρευθύς, il doit faire cela incessamment ; || ἡ ὑπόθεσις περατωθήσεται παραχρῆμα, l'affaire sera finie incessamment; || τώρα ἀμέσως, à l'instant même ; || πηγαίνω ἀμέσως, j'y vais de suite= j'y vais de ce pas ; || ἀμέσως σήμερον, aujourd'hui même ; || ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, aussitôt après son départ ; || θ' ἀναχωρήσῃς ἀμέσως, vous partirez immédiatement ; || ἀμέσως ἀπὸ αὔριον, dès demain ; || τὸ εἶπα ἀμέσως, je l'ai dit aussitôt ; || θὰ τὸν ἰδῆτε ἀμέσως, vous le verrez tout à l'heure ; vous allez le voir ; || ἀπολύτως ὡς ἀπάντησις καλουμένου ὑπηρέτου, κτλ. ἀμέσως, on y va ; Monsieur ! Madame !

ἀμετάβατος, ος, ον· α) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μεταβῇ, νὰ μεταβιβασθῇ, qui ne peut passer d'un lieu à un autre ; συνεπῶς σταθερός, constant, e ; διηνεκής, perpétuel, elle ; β) [γραμμ.] intransitif, ive; ῥῆμα ἀμετάβατον, verbe intransitif ; τὰ ἐνεργητικὰ ῥήματα διαιροῦνται εἰς μεταβατικὰ καὶ ἀμετάβατα· λέγονται δὲ ἀμετάβατα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ἡ ἐνέργεια δὲν μεταβιβάζεται εἰς ἄλλο πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, οἷον βοᾶν, οἰμώζειν, κιθαρίζειν, ἑλληνίζειν, βαδίζειν, πηδᾶν, κτλ.

ἀμεταβάτως, [ἐπίρ. τοῦ ἀμετάβατος]· α) σταθερῶς, constamment ; διηνεκῶς, perpétuellement ; β) [γραμ.] intransitivement.

ἀμεταβίβαστος, η, ον· ὁ μὴ μεταβιβαζόμενος εἰς ἄλλον (π. χ. δικαίωμα, εἰσιτήριον, κτλ.), non transférable.

ἀμεταβλησία, ας, ἡ· ἡ ἀμεταβλητότης, ἡ ἰδιότης ἢ ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμεταβλήτου, immutabilité, n. f. ἡ παγιότης τοῦ πράγματος· || ἡ ἀμεταβλησία τῶν θείων βουλήσεων, l'immutabilité des décrets de Dieu ; § τὸ ἀμετάβλητον, invariabilité, n. f. βλ. **ἀμετάβλητος.**

ἀμετάβλητος, ος, ον· ὁ μὴ μεταβαλλόμενος ἢ μεταβληθείς, qui ne change pas, qui n'a pas changé ; inchangé ; ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μεταβληθῇ, qui ne peut changer ; ἀμετάτρεπτος, ἀναλλοίωτος, immuable (τὸ πάγιον τοῦ πράγματος)· || ὁ Θεὸς μόνος εἶνε ἀμετάβλητος (ἀμετάτρεπτος), Dieu seul est immuable ; || ἀμετάβλητος (ἀμετάτρεπτος) ἀπόφασις, une immuable volonté; § —, στερεός, ἀμετακίνητος, stable; ἀμετάβλητος, invariable, adj. || ὁ ἀναλλοίωτος, inaltérable, adj. ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀλλοιωθῇ, νὰ μεταβληθῇ· § **ἀμετάβλητος, ὁ σταθερός,** fait, e (μετοχὴ τοῦ faire), ἐπὶ καιροῦ καὶ ἀνέμου, π. χ. ἄνεμος σταθερὸς (ἀμετάβλητος), vent fait, καιρὸς ἀμετάβλητος, temps fait, ὅταν δὲν δεικνύωσι σημεῖα προσεχοῦς μεταλλαγῆς· § [ἐμπορ.] ἀμετάβλητος (ἀγορά, τιμή), invariable ; § [οὐδ. οὐσ.] τὸ **ἀμετάβλητον,** invariabilité, n. f. ἡ σταθερότης πράγματος· || τὸ ἀμετάβλητον τῶν ἀρχῶν του, l'invariabilité de ses principes ; || [γραμ.] τὸ **ἀμετάβλητον,**

(ἀμετάτρεπτον = ἄκλιτον) ὀνόματος, ἐπιθέτου, l'invariabilité d'un nom, d'un adjectif.

ἀμεταβλήτως, [ἐπίρ. τοῦ ἀμετάβλητος], κατὰ τρόπον ἀμετάβλητον (πάγιον)· ἢ παγίως, ἀμεταβλήτως, immuablement; || ἄτομα ἡνωμένα παγίως καὶ ἀδιαρρήκτως διὰ τοῦ γάμου, personnes immuablement et indissolublement unies par le mariage ; || ἀμεταβλήτως=χωρὶς νὰ μεταβληθῇ, sans changer (varier), invariablement.

ἀμετάγγιστος, ος, ον· ὁ μὴ μεταγγισθεὶς (μεταγγίζω), non transvasé (soutiré); μεταχυθεὶς ἀπὸ ἀγγείου εἰς ἀγγεῖον.

ἀμετάδοτος, ος, ον· ὁ μὴ μεταδίδων, qui ne communique pas (ce qu'il possède), συνεπῶς ὁ γλίσχρος, parcimonieux, euse ; serré, ée ; ὁ φιλάργυρος, l'avare; § ὁ μὴ μεταδόσιμος, qui ne peut être communiqué ou partagé : non communiqué ; incommunicable.

ἀμετάθετος, ος, ον· ὁ μὴ μετατιθέμενος ἢ μετατεθείς, συνεπῶς ὁ ἀμετάβλητος, immuable; ὁ ἀμετακίνητος, inamovible ou irrémuable ; ὁ ἀκλόνητος, inébranlable ; || τὸ ἀμετάθετον, ἀμετακίνητον, inamovibilité, n.f. § [ἐπὶ ὑπαλλήλων], qui ne peut être déplacé, ἀμετατόπιστος, indéplacé, ée.

ἀμετακινησία, ας, ἡ· στερεότης, ἡ εὐστάθεια, la stabilité ; ἡ ἰδιότης τοῦ ἀμετακινήτου, τοῦ εὐσταθοῦς.

ἀμετακίνητος, ος, ον· ὁ μὴ μετακινούμενος ἢ μετακινηθείς, qui ne peut être bougé ; irrémuable ; ἔπιπλον ἀμετακίνητον, meuble irrémuable ; ὁ μένων ἀκίνητος, immobile ; κτῆμα ἀμετακίνητον, propriété incommutable ; ἀκλόνητος, inébranlable ; ἀμετατόπιστος, indéplacé, ée ; συνεπῶς ὁ εὐσταθής, stable ; ὁ στερεός, fixe.

ἀμετακινήτως, [ἐπίρ.] irrémuablement ; immuablement ; à demeure ; σταθερῶς, fixement.

ἀμετάκλητος, ος, ον· ὁ μὴ μετακαλούμενος ἢ μετακληθείς, qu'on ne peut rappeler, irrévocable ; || δωρεὰ ἀμετάκλητος, donation irrévocable.

ἀμετακλήτως, [ἐπίρ.] irrévocablement, κατὰ τρόπον ἀμετάκλητον.

ἀμετακόμιστος, ος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μετακομισθῇ, νὰ μεταφερθῇ, qui ne peut être transporté ; intransportable ; ὁ μὴ μετακομισθείς, non transporté ; § [προκειμένου περὶ μετακομίσεως ἐπίπλων ἀπὸ οἰκίας εἰς ἑτέραν], non déménagé.

ἀμετάλαβος, η, ον· [δημ]· ὁ μὴ μεταλαβὼν τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ὁ ἀκοινώνητος, qui n'a pas communié.

ἀμέταλλος, ος, ον· [χημ.] ὁ μὴ περιέχων μεταλλικὸν σῶμα, métalloïde, n. m. Τὰ νῦν καλούμενα ἐν τῇ χημείᾳ ἀμέταλλα (metalloïdes) ἐκαλοῦντο προηγουμένως μεταλλοειδῆ, εἶνε δὲ ταῦτα τὰ ἁπλᾶ μὴ μεταλλικὰ σώματα.

ἀμεταμέλητος, ος, ον· ὁ μὴ μεταμεληθείς, qui ne s'est pas repenti ; non repenti.

ἀμετανοησία, ας, ἡ· impénitence, n.f. τὸ νὰ μὴ μετανοήσῃ τις, τὸ νὰ μὴ μεταμεληθῇ διά τι.

ἀμετανόητος, ος, ον· ἀμεταμέλητος, non repenti, e ; impénitent, e.

ἀμετάνοιωτος, [δημ.] ὁ μὴ μετανοήσας, βλ. ἀμετανόητος.

ἀμετάπειστος, ος, ον· ὁ μὴ μεταπειθόμενος, qu'on ne peut pas dissuader (μεταπείθω), ἀκατάπειστος, impersuasible ; συνεπῶς ἰσχυρογνώμων, opiniâtre ; ἀνένδοτος, obstiné.

ἀμεταπείστως, [ἐπίρ.] ἰσχυρογνωμόνως, obstinément ; avec obstination.

ἀμετάπλαστος, ος, ον· ὁ μὴ μεταπλασσόμενος, ὁ μὴ μεταβάλλων σχῆμα, impossible à transformer ; non transformé, ée.

ἀμεταποίητος, ος, ον· ὁ μὴ μεταποιηθεὶς ἢ μεταποιούμενος, non changé (transformé) ; qu'on ne peut changer (transformer) ; incommutable (ἀμετακίνητος).

ἀμεταπτωσία, ας, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἀμεταπτώτου (ἀμεταβλήτου), ἡ ἀμεταβλησία, immutabilité, n. f.

ἀμετάπτωτος, ος, ον· ὁ ἀμετάβλητος, ἀμετάστροφος, immuable ; στερεός, fixe ; ἀκλόνητος, inébranlable.

ἀμετάστατος, ος, ον· stable; βλ. εὐσταθής· || τὸ ἀμετάστατον=ἡ εὐστάθεια, la stabilité.

ἀμετατόπιστος, ος, ον· ὁ μὴ μετατοπισμένος, indéplacé, ée.

ἀμετάτρεπτος, ος, ον· ὁ μὴ μετατρεπόμενος, invariable ; ἀμεταποίητος, ἀμετακίνητος, μεταφ. immuable ; εὐσταθής, ferme, stable ; || ἀμετάτρεπτος [ἀπόφασις], ἀκλόνητος, inébranlable ; ἀμετάβλητος, immutable, adj. || τὸ ἀμετάτρεπτον, immutabilité, n.f ; || [μηχ.] σύστημα ἀμετάτρεπτον, système invariable.

ἀμετατρέπτως, [ἐπίρ. τοῦ ἀμετάτρεπτος]· sans varier; invariablement; immuablement; fermement, ἤτοι σταθερῶς, ἀποφασιστικῶς.

ἀμετάφραστος, ος, ον· ὁ μὴ μεταφρασθείς, non traduit, intraduit, e ; ὁ μὴ μεταφραζόμενος, intraduisible.

ἀμεταχείριστος, ος, ον· ὁ μὴ μεταχειρισθείς, non employé, ée; ὁ μὴ χρησιμοποιηθείς, qui n'a pas servi ; καινουργής, νέος, neuf, tout neuf; § ὁ μὴ χειρισθείς, immaniable; intraitable.

ἀμέτι-μουhαμέτι [δημ.] ἐκ προμελέτης, avec préméditation, ἦρθε ἀμέτι μουhαμέτι νὰ μαλώσῃ = ἦλθεν ἐκ προμελέτης ἵνα ἐρίσῃ.

ἀμέτοχος, ος, ον· ὁ μὴ μετέχων (ὁ μὴ ἔχων μέρος), qui ne participe pas ; ὁ μὴ μετασχών, qui n'a pas participé ; ὁ μὴ ἐνδιαφερόμενος, non intéressé ; ὁ ξένος, étranger, ère ; ὁ ἐξαιρετέος, exempt, e.

ἀμέτρητος, ος, ον· ὁ μὴ μετρηθείς, qui n'a pas été mesuré ; qui n'est pas mesuré (ou compté) ; ὁ μὴ μετρούμενος, qu'on ne peut mesurer (ou compter), non mesuré, immesuré, ée ; non compté ; ἀναρίθμητος, innombrable ; ἄπειρος, immense, infini, e, || ἔχει ἀμετρήτους φίλους, ses amis ne se comptent pas.

ἀμετρία, ας, ἡ (ἄμετρος), α) amétrie, n.

f. ἔλλειψις μέτρου, défaut de mesure; ἀνωμαλία, irrégularité, n. f. 6) ἀμετρία, immodération, n. f. πλεονεξία, ἐπιθυμία ὑπερβολική· || ἐπίσης ὑπερβολή, excès; ἀπειρία (τὸ ἄπειρον), immensité, n. f. infinité, n. f. ἄπειρος πλῆθύς, grand nombre, grande foule.

ἄμετρος, ος, ον· ἄνευ μέτρου, sans mesure, démesuré, ée; καὶ ὑπερβολικός, immodéré, ée; ἀπέραντος, ἄπειρος, immense; ὑπερβολικός, excessif, ive; ἀναρίθμητος, innombrable; ἀντίθετον εἰς τὸ μετρητός· || ἄμετρος, ος, ον· immesurable, adj. ὅντινα δὲν δύνανται νὰ μετρήσωσι, qu'on ne peut mesurer. § ἄμετρα [ἐπίρ.] = ἀμέτρως.

ἀμετρωπία, ας, ἡ (ἀμετρωπός), amétropie, n. f. τὸ σύνολον τῶν ἀτελειῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ θεωρουμένου ὡς διοπτρικοῦ συστήματος καὶ περιλαμβάνοντος τὴν ὑπερμετρωπίαν (hypermétropie), τὴν μυωπίαν (myopie) καὶ τὸν ἀστιγματισμὸν (astigmatisme).

ἀμετρωπός, ος, ον· καὶ ἀμέτρωπος, amétrope, adj. (ἀ στερ. μέτρον, καὶ ὄψ, ὀπὸς = ὀφθαλμός), λέγεται περὶ ἐκείνων ὧν ἡ ὅρασις δὲν ἔχει τὸ σύνηθες ὅριον τῆς εὐκρινοῦς ὁράσεως.

ἀμέτρως [ἐπίρ.] κοινῶς ἄμετρα, παρὰ τὸ μέτρον, sans (hors) mesure; démesurément; καθ' ὑπερβολήν, ὑπερβολικῶς, immodérément, excessivement; ἀπείρως, immensément; || εὐφραίνομαι ἀμέτρως, se réjouir immodérement.

ἄμη, ης, ἡ· σκαφευτικὸν ἐργαλεῖον, γενικῶς bêche, n. f. ἡ μάκελλα κοινῶς ἡ τσάπα, houe, n. f; ἐργαλεῖον πλατὺ ὅπερ σκάπτει καὶ ἕλκει συνάμα πολλά. § ἄμη (βυθοκόρου) ἢ ὁ βορβορολόγος, drague, n. f. τουτέστι πτυάριον κυρτὸν πρὸς καθαρισμὸν τῶν διωρύγων, αὐλακίων, λιμένων, κλπ.

ἀμὴ (σύνδεσμ.), mais. § [συνηθ. ἐρωτημ.]= διατί ὄχι; pourquoi pas? πῶς; λοιπόν; comment? donc? βέβαια, certes; || ἔχω ἕνα φόβον! ἀμὴ ἐγώ; j'ai une peur! et moi donc? || ἀμὴ [διάλ. Οἰνόης]=ἔτσι βέβαια, ἔτσι εἶνε, c'est ainsi; βέβαια, certes; βλ. καὶ ἀμέ.

ἀμὴν [ἐπιφών.], amen! λέξις Ἑβραϊκὴ σημαίνουσα βεβαίωσιν (=ναί, ἀληθῶς), ἢ εὐχὴν (=γένοιτο), ainsi soit-il. Ἐν τῇ παλαιᾷ Διαθήκῃ σημαίνει ἢ παραδοχὴν τῶν λεγομένων ἢ ἐπικύρωσιν ὅρκου, χρησιμεύει δὲ καὶ ὡς κατακλεὶς τῶν εὐχῶν καὶ δεήσεων. Σήμερον τὸ ἀμὴν σημαίνει ἐπικύρωσιν, παραδοχὴν καὶ εὐχὴν ὑπὲρ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς αἰτήσεως.

ἀμηνολόγητος, ος, ον, ἢ ἀχρονολόγητος· ὁ μὴ φέρων χρονολογίαν, ἡμερομηνίαν, qui n'a (ne porte) pas de date; non daté, ée; ἄνευ χρονολογίας, sans date.

ἀμηνολογήτως [ἐπίρ.] sans date; || γράφει ἄνευ ἡμερομηνίας (ἀμηνολογήτως), il écrit sans date.

ἀμηνόρροια, ας, ἡ· aménorrhée, n. f. ἔλλειψις τῆς ἐμμήνου ῥοῆς.

ἀμήνυτος, ος, ον· ὁ μὴ μηνυθείς, non dénoncé, ée.

ἄμητρος, ἡ· amétrie, n. f. ἡ οὖσα ἄνευ μήτρας,, sans matrice; ἢ absence d'utérus.

ἀμήτωρ, ὁ καὶ ἡ, γεν. ορος· ὁ ἄνευ μητρός, qui n'a point de mère; privé de mère; sans mère; || ἀμήτωρ ἢ ἀπάτωρ, orphelin de mère et de père.

ἀμηχανέω-ῶ (ἀμήχανος), εἶμαι εἰς ἀπορίαν (ἀμηχανίαν), être dans l'embarras; εἶμαι ἀμήχανος, être embarrassé, ἢ être à bout=εἶμαι ἄνευ συμβουλῆς καὶ βοηθείας· ἀμηχανέω = ἀπορῶ, je suis dans l'embarras; || —, ἐν ἀπορίᾳ, ἀμηχανίᾳ εἰμί, se trouver dans un cas perplexe=être perplexe=εἶμαι ἀμήχανος, ἄπορος· βλ. καὶ ἀμηχανία· || —, διαπορούμαι, être en perplexité (dans la perplexité); || —, ἀδημονῶ, être dans la détresse; || ἀγνοῶ τί νὰ πράξω, ne savoir quel parti prendre; συνεπῶς διστάζω, hésiter; ἀμφιταλαντεύομαι, se balancer; || ἐπίσης ἀπορῶ=ἐλλείπω (τῶν μέσων), manquer de ressources; εἶμαι στενοχωρημένος, être gêné, ée.

ἀμηχανία, ας, ἡ· ἡ ἀπορία, στενοχωρία, embarras, n. m; perplexité, n. f. (ἄπορος, ἀμήχανος, περιπλεκὴς=perplexe, adj. καὶ ἀπορία, ἀμηχανία,=perplexité, λέγεται κυρίως περὶ τῶν πραγμάτων· τὸ δὲ embarras, être embarrassé, περὶ ἀνθρώπων)· || ἐμβάλλω τινὰ εἰς ἀμηχανίαν, interdire; || εἶμαι ἀμήχανος, être interdit; ἔλλειψις βοηθείας, manque de secours, de ressources; ἀπορία, στενοχωρία ἐξόδων, gêne, n. f; ἡ ἀνάγκη, ἡ ταλαιπωρία, contrainte, n. f; || ἀμηχανία, ἀπορία, détresse, n. f; || εἶμαι εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν, je suis très embarrassé; || αὐτὸ μὲ φέρει εἰς ἀμηχανίαν, cela me met dans (me cause de) l'embarras; cela me gêne; || ἐξάγω τῆς ἀμηχανίας, tirer d'embarras; || εἶνε εἰς χρηματικὴν ἀμηχανίαν, il est en peine d'argent; il est très gêné; || μεγάλη, δεινὴ ἀμηχανία, grande, cruelle perplexité; || ἄκρα ἀμηχανία =ἀπεγνωσμένη κατάστασις, abois, n. m. pl. || φέρω εἰς ἀμηχανίαν, pousser à bout, à l'extrémité.

ἀμήχανος, ος, ον· ὁ ἄνευ συμβουλῆς, ὁ εὑρισκόμενος ἐν ἀνάγκῃ ἢ ἀπορίᾳ (ἐν ἀμηχανίᾳ), embarrassé, ée (κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων), interdit, e; || δυσχερής, ἀμήχανος, ἐνοχλητικός, embarrassant, ante, π. χ. affaire embarrassante; || ἀμήχανος = ἄπορος, περιπλεκής, perplexe, adj. (λέγεται κυρίως περὶ τῶν πραγμάτων); || κατάστασις ἀμήχανος, situation (position), perplexe; βλ. καὶ ἀμηχανία.

ἀμηχανῶ, βλ. ἀμηχανέω.

ἀμιάντινος, η, ον· amiantine, adj. ὁ ἐξ ἀμιάντου κατεσκευασμένος ἢ ἔχων τὰς ἰδιότητας αὐτοῦ· || ὕφασμα ἀμιάντινον, toile amiantine; διὰ τὰ σακκίδια τῶν γεμισμάτων τῶν πυροβόλων.

ἀμίαντος, ος, ον (μιαίνω)· α) ὁ μὴ μιαινόμενος, ὁ μὴ μεμιασμένος, qui ne se corrompt pas; qui n'est pas corruptible; ἀμόλυντος, incorruptible; ἀκηλίδωτος, sans tache, sans souillure; immaculé, ée; ἄσπιλος, ἀμόλυντος, immaculé, ée; καθαρός, pur, e; β) ἀμίαντος (λίθος), amianthe, n. m. ὀρυκτὸν

ἄφθαρτον καὶ ἄκαυστον, χρώματος λευκοφαίου ἢ ὑποπρασίνου, παρασκευαζόμενον εἰς φύλλα, ὕφασμα ἢ κόνιν καὶ χρησιμεῦον εἰς διαφόρους τῆς βιομηχανίας κλάδους. Δι' ἀμιάντου ἐπικαλύπτονται θερμαινόμενα μέρη, τεμάχια ἀτμομηχανῶν, κτλ. εἴτε πρὸς ἑρμητικὴν ἔμφραξιν, εἴτε πρὸς διατήρησιν τῆς θερμότητος· || ἀμίαντος μεταξοφυής, amianthe soyeux ; ὑπάρχει τοιοῦτος παρὰ τῷ χωρίῳ Καστροβαλᾶ τῆς Καρυστίας.

ἀμιαντώδης, ης, ες· amianthacé, ée, adj. ὁ ἔχων ὁμοιότητά τινα μὲ τὸν ἀμίαντον.

ἀμιγής, ής, ές· καὶ ἄμικτος· ὁ μὴ μιχθείς, non mélangé ; sans mélange ; συνεπῶς καθαρὸς (τινός), pur ; exempt de ; || ἀμιγής, ής, ές· immélangé, ée ; ὁ μὴ μεμιγμένος, qui est exempt de mélange ; || οὐδὲν καλὸν ἀμιγὲς κακοῦ [παρ. ἀρχ.], nul bien sans peine=point de roses sans épines.

ἀμιγῶς, [ἐπίρ.], sans mélange ; καθαρῶς, purement.

ἀμίδιον, [χημ.], amides, n. m. ἐκαλεῖτο ῥίζα συνισταμένη ἐξ ἑνὸς ἀτόμου ἀζώτου καὶ δύο ἀτόμων ὑδρογόνου (NH_2), νῦν δὲ καλοῦσιν **ἀμίδια**, amides, σώματα παραγόμενα ἐκ τῶν ὀξέων δι' ἀντικαταστάσεως τῶν ὑδροξυλίων τούτων ὑπὸ τῆς ὁμάδος NH_2.

ἄμικτος ος, ον· βλ. ἀμιγής.

ἀμίλητος, η, ον· ὁ μὴ ὁμιλῶν, qui ne parle pas ; σιωπηλός, silencieux, euse ; ἀκοινώνητος, insociable.

ἅμιλλα, ης, ἡ· émulation, n. f. σημαίνει τὸν συναγωνισμὸν (la concurrence), τὸ περὶ οὗ τις ἁμιλλᾶται ἀντικείμενον, ἡ σύντονος ἅμιλλα, l'objet de dispute ; ἐνῷ **ἅμιλλα** (ἀντιζηλία), rivalité, n.f. σημαίνει τὴν φιλονεικίαν, ἔριν (le conflit, la dispute), τὸ κοινῶς **συνέρισμα** λεγόμενον, τίς νὰ φανῇ ἀνώτερος τοῦ ἑτέρου, καὶ ἐν γένει ἀγὼν (lutte ou combat) ; ὑπάρχει émulation, ὅταν ἀκολουθῶσι τὸ αὐτὸ στάδιον, καὶ rivalité (ἀντιζηλία), ὅταν συγκρούωνται τὰ συμφέροντα· δύο **συναμιλλόμενοι** (émules) βαίνουσιν ὁμοῦ, ἐνῷ δύο **ἀντίζηλοι** (rivaux) ὁ εἷς βαίνει ἐναντίον τοῦ ἄλλου· || κινῶ τὴν ἅμιλλαν, exciter (donner de) l'émulation ; || κινῶ εἰς ἅμιλλαν, piquer d'honneur; stimuler; § ἅμιλλα λόγων, contestation, n. f.

ἁμιλλάομαι-ῶμαι, βλ. ἅμιλλα· δια(συν)αγωνίζομαι, concourir (avec qu'un); συνερίζομαι, διεκδικῶ, disputer de; || — rivaliser; s'efforcer à l'envi ; || — πρός τινα, rivaliser (lutter) avec qu'un ; || — περί τινος, rivaliser (lutter) pour quelque chose ; || ἁμιλλῶνται περὶ τοῦ βραβείου, ils se disputent le prix.

ἀμίμητος, ος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μιμηθῇ, ὁ μὴ μιμούμενος ἢ μιμηθείς, inimitable, adj. || ἀμιμήτου καλλονῆς, d'une beauté sans pareille.

ἀμιμήτως [ἐπίρ.], inimitablement ; κατὰ τρόπον ἀμίμητον, d'une manière inimitable.

ἀμιξία, ας, ἡ· α) (κατάστασις] ἡ καθαρότης τοῦ ἀμίκτου, (état) pureté d'une chose sans mélange ; ἡ ἀσυμφωνία, τὸ ἀσυνάρμοστον, incompatibilité, n. f ; ἐν γένει ἔλλειψις συγκοινωνίας, ἐπιμιξίας, défaut de communication, de commerce (d'affaires); ἡ ἀκοινωνησία, insociabilité, n.f. β) τὸ ἄδολον, ἡ καθαρότης, la pureté.

ἀμίσητος, η, ον· ὁ μὴ μισούμενος ἢ μισηθείς, non haï (détesté).

ἀμισθεὶ καὶ ἀμισθὶ [ἐπίρ.], ἄνευ μισθοῦ, sans salaire; sans paie (ἢ paye); sans gages ; sans appointements ; ἀμίσθως, δωρεάν, gratuitement ; gratis.

ἀμισθία, ας, ἡ· τὸ μὴ λαμβάνειν μισθόν, ὑπηρεσία ἄμισθος, service gratuit.

ἀμισθίως [ἐπίρ.], δωρεάν, gratis.

ἄμισθος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων (λαμβάνων) μισθόν, qui ne reçoit pas de gages (d'appointements) ; ὁ μὴ πληρωνόμενος, non payé ; ὁ μὴ μισθοδοτούμενος, non salarié ; ὁ δωρεάν, gratuit,e; || ἄμισθον προσωπικόν,personnel non payé ; || ἄμισθοι παραδόσεις, leçons gratuites.

ἀμίσθως [ἐπίρ.] = ἀμισθεί.

ἀμίσθωτος, ος, ον· ὁ μὴ μισθωθείς, qui n'est pas loué ; non loué ; ὁ μὴ μισθούμενος, non salarié.

ἄμισχος, ος, ον· [βοτ.] ὁ μὴ ἔχων μίσχον, καυλὸν ἢ οὐράν, sessile, adj. ἄνευ μίσχου, sans pétiole ; ἄνευ καυλοῦ, sans tige ; ἄνευ οὐρᾶς (ποδίου), sans pédicule ; || φύλλα ἄμισχα, feuilles sessiles.

ἅμμα, ατος, τό· τὸ κάθαμμα· τὸ ἔναμμα· τὸ σύναμμα, ἤτοι ὁ σύνδεσμος, ὁ δεσμὸς τῶν βρόγχων· ὁ κόμπος καὶ κόμβος, nœud, βλ. λέξιν· § [ναυτ.] ἅμμα, bout, n. m. (de chaîne) ἢ maillon, n. m. πληθυν. τὰ ἅμματα τῆς ἁλύσεως, κοινῶς τὰ κλειδιά· τεμάχιον ἁλύσεως ἐκ 15 ὀργυιῶν (toises) ἢ 30 μέτρων. Ἕκαστον ἅμμα περατοῦται κατὰ μὲν τὸ ἓν ἄκρον του εἰς κρίκον ἄδετον, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον εἰς κρίκον ἑνωτικόν, χάριν τῆς εὐκολωτέρας συγκριχώσεως τῶν ἀγκυλίων. Ἡ τάξις τῶν ἁμμάτων διακρίνεται καθ' ἃ ἐξηγεῖται ἐν τῇ λέξει **κάθεμα** (touée).

ἀμμὰ [διάλ. Καρπάθου] ἀντὶ μαμμά, προσφώνημα νηπίων πρὸς μητέρας = μητέρα, maman, n. f.

ἁμματίζω [ναυτ.] = **συμπλέκω, συστρέφω,** épisser [un cordage, etc], κοινῶς ματίζω ἤτοι ἑνώνω δύο σχοινία κατ' ἄκρον· βλ. **συστρέφω** καὶ **συστροφή** = ἁμμάτισις, épissure· § —, συνδένω (διὰ κόμβου), nouer; περιδένω διὰ κόμβου, attacher avec un nœud.

ἄμμε [διάλ. Καρπάθου] ἀποφατικόν, ἰσοδύναμον τῷ ὄχι, non ; || ἄμμε [διάλ. Οἰνόης] = πήγαινε, βλ. ἄμε.

ἀμμέ, βλ. ἀμέ.

ἀμμή, [διάλ. Ἠπείρ.] = ἀλλά, mais; «τἆλλα καλά, ἀμμὴ τοῦτο ;

ἀμμίασις, εως, ἡ (ἐν τῷ χυτοσιδήρῳ), gravelure, n. f ; ἡ συγκόλλησις ἄμμου ἐπὶ τοῦ χωνεύματος.

ἄμμινος, ὁ· ἀμμώδης, sablonneux, euse.

ἄμμιον, ου, τό· τὸ φυσικὸν κιννάβαρι, ὅπερ ἐν τῇ χημείᾳ καλεῖται cinabre, n. m. (λατ. δὲ minium). Τὸ ἄμμιον κοινῶς καλούμενον **μίνιον** γαλλ. minium, n. m., δὲν πρέπει

νὰ θεωρῆται ὡς ἰδιαίτερον ὀξείδιον τοῦ μολύβδου, ἀλλ' ὡς ἕνωσις δύο μερῶν πρωτοξειδίου καὶ ἑνὸς μέρους διττοξειδίου (bi-oxyde) τοῦ εἰρημένου μετάλλου, ἤτοι εἶνε ὑπεροξείδιον μολύβδου (péroxyde de plomb) εἰς κόνιν χρώματος ἐρυθροκιτρίνου (orange) λίαν ζωηροῦ, λαμβανόμενον διὰ παρατεταμένης πυρώσεως τοῦ πρωτοξειδίου τοῦ μολύβδου. Ἐν τῷ ἐμπορίῳ νοθεύουσιν ἐνίοτε αὐτὸ ἀναμιγνύοντες μετὰ κόνεως ἐξ ὀπτοπλίνθων, διὰ νὰ γνωρίσωμεν δὲ ἐὰν ἦνε νοθευμένον, θέτομεν αὐτὸ ἐπὶ σιδηρᾶς πλακὸς καὶ θερμαίνομεν μέχρις οὗ ἡ πλὰξ γείνῃ ἐρυθρά· ἐὰν τὸ ἄμμιον ἦνε καθαρὸν μετατρέπεται εἰς ὁμογενῆ τινα κιτρινωπὴν ὕλην, ἄλλως μένει ἐρυθρόχρουν. Γίνεται μεγάλη χρῆσις τοῦ ἀμμίου εἰς διαφόρους βαφὰς καὶ ἰδίως εἰς τὴν ἐπάλειψιν, διὰ τῆς ἐκ τούτου παραγομένης βαφῆς, διαφόρων σιδηρῶν μερῶν, ἵνα τὰ προφυλάξωσιν ἀπὸ τὴν ὀξείδωσιν· ‖ ἐρυθρὸν ὀξείδιον σιδήρου, minium de fer, οὗτινος γίνεται μεγάλη χρῆσις ἐν τῇ χρωματιστικῇ.

ἀμμίτης, ου, ὁ (ἐννοεῖται λίθος), ὁ ἀμμόλιθος, κοινῶς ἡ **ἀμμόπετρα**, grès, n. m. ὁ λίθος οὗτος παράγεται ἐκ τῆς συμπήξεως καὶ στερεοποιήσεως τῶν κόκκων τῆς ἄμμου· ὑπάρχουσιν ἀμμῖται (ἀμμόλιθοι) διαφόρων εἰδῶν καὶ χρωμάτων, συνηθέστεροι δὲ εἰσὶν οἱ φαιοί, οἱ ὑπέρυθροι καὶ οἱ ὑποπράσινοι. Ἀμμῖται τινὲς δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς δόμησιν, πλὴν παρουσιάζουσι τὸ ἐλάττωμα τοῦ νὰ συγκολλῶνται ὀλιγώτερον μεταξύ των διὰ τοῦ κονιάματος ἢ οἱ λοιποὶ λίθοι. Οἱ λίθοι οὗτοι δὲν χρησιμεύουσιν εἰς τὴν γλυπτικήν, καθ' ὅσον αἱ κόψεις αὐτῶν θλῶνται εὐκολώτερον τῶν ἄλλων. Ἐκ τῶν στερεοτέρων ἀμμολίθων, κατασκευάζουσι λιθόστρωτα, ἄλλοι δὲ χρησιμεύουσιν ὡς τροχοὶ ἀκονίσματος· Λειότριπτος ὁ ἀμμόλιθος χρησιμοποιεῖται πρὸς καθαρισμὸν καὶ στίλβωσιν διαφόρων μετάλλων. Ἐκ τοῦ πορώδους ἀμμίτου (ψαμμίτου = psammite) κατασκευάζουσι διυλιστῆρας· ‖ **ἀμμίτης λίθος**, pierre de grès; ‖ **ἀμ. θηκτικός**, grès pour affûter.

ἀμμόγης, [διάλ. Κύμης] = γῆ ἐξ ἄμμου, ἀμμώδης, terre sablonneuse.

ἀμμοδοχεῖον, τό· **ἀμμοδόχη**, ἡ· τὸ ἀμμουδερό, poudrier, n. m. ou sablier, n. m; μικρὸν δοχεῖον ἐκ μετάλλου ἢ ἑτέρας ὕλης, τετρυπημένον ἄνωθεν ἐν ᾧ τίθεται ἄμμος [poudre, sable], χρησιμεύουσα ὅπως ἐπιρρίπτηται ἐπὶ τοῦ νωποῦ γραψίματος.

ἀμμοθήκη, ἡ· βλ. ἀμμοδοχεῖον, sablier.

ἀμμοκονία, ας, ἡ· ἕνωσις ἄμμου μετ' ἀσβέστου [χρησιμοποιουμένη ἐν ταῖς λιθοδομίαις], mélange de sable et de chaux = **κονίαμα**, mortier (de chaux et de sable); καὶ enduit = **ἀμμοκονία**· βλ. ἐπάλειμμα, ἄσβεστος καὶ κονίαμα.

ἀμμοκονίαμα, ατος, τό· α) ἡ **ἀμμοκονία**, enduit, n. m; mortier, n. m; ἡ λάσπη, ἡ ἕνωσις ἄμμου μετ' ἀσβέστου· β) **ἀμμοκονίαμα**, crépissure, n. f; ἡ λάσπη, τὸ πεταχτὸ δι' οὗ γίνεται ἡ κονίασις· γ) **ἀμμοκονίαμα**, le crépissage = ἡ **ἀμμοκονίασις** ἢ **κονίασις**, ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ ἀμμοκονιᾷν, κονιᾷν τοῖχον = crépir un mur; ἥτις λέγεται ἐνίοτε καὶ crépissement, n. m.

ἀμμοκονίασις, εως, ἡ, ἢ **ἀμμοκονίαμα**, ἢ κονίασις, crépissage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀμμοκονιᾷν, κονιᾷν τοῖχον, crépir un mur; ἥτις λέγεται ἐνίοτε καὶ crépissement, n. m; ‖ ἀμμοκονίασις ἢ κονίασις, crépissure, n. f. ἡ κατάστασις τοῦ ἀμμοκονιασθέντος τοίχου.

ἀμμοκροκάλη, ης, ἡ· gravier, n. m. ἡ ψῆφος, ου, καὶ ψηφίς, ίδος, ἡ· ἤτοι χονδρὴ ἄμμος ἢ μικρὸν λεῖον χαλίκι τοῦ ποταμοῦ πάχους 0μ, 01 ἕως 0μ, 015.

ἀμμόλιθος, ου, ὁ· βλ. ἀμμίτης.

ἀμμόλουτρον, ου, τό· ἢ ψαμμισμός, arénation, n. f. καλεῖται οὕτως ἐν τῇ θεραπευτικῇ ἡ χρῆσις θερμῆς ἄμμου ἐντὸς σακκιδίων, ἐν εἴδει τοπικῶν ἢ καθολικῶν λουτρῶν.

ἀμμόλουτρον, ου, τό· bain de sable; συνίσταται ἔκ τινος πεπλατυσμένου σκεύους, κατὰ προτίμησιν μεταλλίνου, πλήρους ἄμμου, θερμαινομένου διὰ λύχνου, χρησιμεῦον πρὸς θέρμανσιν δοχείων ἅτινα δὲν θέλουσι νὰ ἐκθέσωσιν εἰς ἀπ' εὐθείας θέρμανσιν.

ἀμμόμικτος, ος, ον· graveleux, euse; ὁ μετ' ἄμμου μεμιγμένος· ‖ ἀμμόμικτον χώνευμα, fonte graveleuse, ἡ ἀνάμιξις ἢ συγκόλλησις ἄμμου ἐπί τινος χωνεύματος.

ἀμμόνι, τό· [δημ.] ἢ ἀμόνι· βλ. ἄκμων.

ἀμμόνω, βλ. ἀμμόω· § ἀμμόνω (δημ.), πλησιάζω που, s'approcher de; ‖ ἐγγίζω εἰς, toucher à.

ἀμμόπετρα, ας, ἡ· βλ. ἀμμίτης.

ἄμμος, ου, ἡ· sable, n. m. ψηφίς, βλ. ἀμμοκροκάλη, gravier, n. m; ἐπίσης χονδρὴ ἄμμος, ἤτοι χονδρόκοκκος, grève, n. f. εὑρισκομένη εἰς τὸν πυθμένα καὶ τὰ ἄκρα τῶν ποταμῶν· ἄμμος λεπτή, sablon, n. m; βλ. καὶ κατωτέρω· § ἄμμος, poudre [pour sécher l'écriture, πρὸς ἀποστέγνωσιν τοῦ γραψίματος], βλ. ἀμμοδοχεῖον· § ἄμμος τυποποιϊκή, sable à mouler, ἤτοι ἄμμος διὰ τοὺς τύπους· ἡ χύσις (coulage) τῶν μετάλλων γίνεται ἐπὶ τῶν ἑξῆς ἄμμων· 1) χλωρὰ ἄμμος (sable vert); 2) ἄμμος κλιβανισθεῖσα (sable étuvé); καὶ 3) ἡψημένη ἄμμος (sable grillé). § χρυσοφόρος ἄμμος, sable aurifère; § ἄμμοι ἡφαίστειοι, sables volcaniques = γαῖαι ἡφαίστειοι, terres, volcaniques, βλ. πουζολάναι. Ἡ ἄμμος (sable) συνίσταται ἐκ κόκκων προερχομένων ἐκ τῆς διαθρύψεως βράχων διαφόρου συνθέσεως· οἱ **βράχοι** οὗτοι ἢ **πετρώματα** (roches) ἀποσυντίθενται διὰ μηχανικῆς ἢ χημικῆς ἐνεργείας, καὶ διὰ μὲν τῆς μηχανικῆς ἐνεργείας, ἥτις προέρχεται ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν λίθων τῶν παρασυρομένων ὑπὸ τῶν χειμάρρων, ποταμῶν καὶ ῥυάκων, οἱ λίθοι οὗτοι συντριβόμενοι, ὑποδιαιροῦνται καὶ μετασχηματίζονται εἰς **χάλικας** (cailloux), ψηφῖδας (graviers) καὶ εἰς ἄμμον (sable) κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον λεπτήν, διὰ δὲ τῆς χημικῆς ἐνεργείας ἀποσυντίθενται εἰς πετρώματα σχηματίζοντα πουζολάνας ἡφαιστείου παραγωγῆς (pouzzolanes ou sables volcaniques, **ἡφαίστιοι ἄμμοι**· βλ. πουζολάναι). Αἱ ἄμμοι εἶνε οὐσίαι

χημικῶς ἀδρανεῖς ἀναμιγνυόμεναι μετὰ τῆς ἀσβέστου (mêlés avec de la chaux), παράγονται δὲ συνήθως ἐκ πυριτιωδῶν (πυριτικῶν) πετρωμάτων (roches siliceuses) ἅτινα εἶνε σκληρά, καθότι ἐὰν ἡ ἄμμος δὲν προέρχηται ἐκ σκληρῶν πετρωμάτων, μεταβάλλεται εὐκόλως εἰς κόνιν διὰ τῆς τριβῆς, ἀπόλλυται δὲ ἀναμιγνυομένη μετ' ἀσβέστου ἢ ὕδατος μεταβαλλομένη εἰς ἰλύν, τούτου ἕνεκα σπανίως ἀπαντᾶται ἄμμος ἀσβεστώδης ἢ ἀργιλώδης. Προτιμοτέρα ἄμμος εἶνε ἡ γωνιώδης, ἡ τραχεῖα τὴν ἁφὴν καὶ καθαρά, ἤτοι ἡ μὴ ἀναμεμιγμένη μὲ ξένας οὐσίας γαιώδεις ἢ ζωϊκάς, καθότι ὡς γωνιώδης συνδέεται καλλίτερον μετὰ τῆς ἀσβέστου. Τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἄμμου ἀναγνωρίζονται διὰ τῆς πλύσεως αὐτῆς καὶ τῆς συσφίγξεώς της ἐντὸς τῆς χειρός. Ἡ καθαρὰ ἄμμος ἀναμιγνυομένη καλῶς μεθ' ὕδατος ἀφίνει τοῦτο καθαρὸν καὶ οὐχὶ λασπῶδες, τριβομένη δὲ ἐντὸς τῆς χειρὸς παράγει τριγμὸν καθαρὸν καὶ εὐκρινῆ, χωρὶς ν' ἀφίνῃ εἰς τὰς χεῖρας ἴχνος γαιῶδες ἢ κόνεως· ἡ ἄμμος εἶνε διαφόρων χρωμάτων ἀναλόγως τῶν μεταλλικῶν ὀξειδίων ἅτινα ἐμπεριέχει. Ἡ ἄμμος λέγεται λεπτὴ (sable fin) (κοινῶς ψιλή), ὅταν τὸ πάχος της δὲν ὑπερβαίνῃ τὸ 0μ, 001· μεσαίου πάχου, (sable moyen) ὅταν τὸ πάχος της ἦνε 0μ, 001 ἕως 0μ, 002· καὶ χονδρόκοκκος (gros sable) (κοινῶς χονδρή), ὅταν τὸ πάχος αὐτῆς ἦνε 0μ, 002 ἕως 0μ, 003· ὅταν τὸ πάχος αὐτῆς ἦνε 0μ, 01 ἕως 0μ, 015 τότε λέγεται ψηφὶς (gravier), καὶ ὅταν ἦνε 0μ, 03 ἕως 0μ, 05 λέγεται χάλιξ (cailloux). Ἡ ἄμμος χρησιμεύει πρὸς τούτοις καὶ διὰ τὰ ἐκ κυβολίθων λιθόστρωτα τῶν ὁδῶν (pavés), δέον δὲ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ ᾖ πυριτικὴ (siliceuse) καὶ στρογγύλη καὶ νὰ παρουσιάζῃ τὰς ἑξῆς ἰδιότητας· α) νὰ μὴ σχηματίζῃ ζύμην μετὰ τοῦ ὕδατος, ἀφοῦ πρότερον καθαρισθῇ ἀπὸ πάσης ξένης ὕλης· β) νὰ ἦνε ἀπίεστος ὡς ἔγγιστα, ἀφοῦ προηγουμένως κατακαθίσῃ κατόπιν ἀρκετῆς πιέσεως· γ) νὰ ἦνε εὐκίνητος· ἡ ἰδιότης αὕτη παρουσιάζει τὴν τῶν ὑγρῶν ἰδιότητα, καθότι διὰ τῆς εὐκινησίας τῆς ἄμμου, ὁπόταν αὕτη ἦνε καθαρά, πληροῦνται τὰ μεταξὺ τῶν λίθων κενὰ τοῦ λιθοστρώτου καὶ οὐδόλως κλονίζονται οὗτοι, κατὰ τὴν ἐπ' αὐτῶν κυλίνδησιν τῶν τροχῶν τῶν ἁμαξῶν· δ) ν' ἀντέχῃ εἰς τὴν πίεσιν, χωρὶς νὰ μεταβάλληται εἰς κόνιν, καὶ ε) νὰ μεταδίδῃ τὴν πίεσιν κατὰ γωνίας 45° καὶ οὐχὶ ὁριζοντίως ὡς τὰ ὑγρά· βλ. χρῆσις τῆς ἄμμου. Ὑπάρχουσι τέσσαρα εἴδη ἄμμου ἀναλόγως τῆς προελεύσεως ἑκάστης τούτων, ἤτοι ἡ ὀρυκτὴ (sable de terrain ou de carrière), ἡ παρθένος (ἢ χαράδρας) (sable de ravin), ἡ ποταμία (sable de rivière), καὶ ἡ θαλασσία (sable de mer). Ὀρυκτὴ ἄμμος (sable de terrain ou de carrière), καλεῖται ἡ προελθοῦσα ἐξ ἀρχαίων τῆς γῆς μεταβολῶν καὶ εὑρισκομένη κατὰ μεγάλας ἀποθέσεις εἰς διάφορα ὑπόγεια μέρη, ἔνθα τὰ ὕδατα μετέφερον αὐτὴν καὶ ἅτινα ἐκαλύφθησαν κατόπιν. Ἡ ὀρυκτὴ ἄμμος εἶνε μᾶλλον γωνιώδης καὶ τραχεῖα τὴν ἁφήν, καθότι δὲν ὑποβάλλεται εἰς συνεχῆ τριβὴν ὡς ἡ ποταμία, οὐχ ἧττον εὑρισκομένη ἐντὸς ἄλλων διαστρώσεων δὲν εἶνε πάντοτε ἐντελῶς καθαρά· ἡ ἄμμος αὕτη συνδέεται καλῶς μετὰ τῆς ἀσβέστου, δίδει δὲ πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα ὁπόταν εὑρεθῇ καθαρὰ καὶ οἱ κόκκοι αὐτῆς δὲν ὦσι πολὺ λεπτοί. Ἄμμος παρθένος ἢ ἄμμος χαράδρας (sable vierge ou sable de ravin) ἢ ἀμιγὴς ξένων οὐσιῶν καλεῖται ἡ ἀπαντωμένη πλησίον τῶν βράχων ἐξ ὧν προκύπτει. Ποταμία ἄμμος (sable de rivière)· αὕτη εὑρίσκεται εἰς τὰς κοίτας τῶν ποταμῶν καὶ εἰς τὰς σχηματιζομένας ὑπὸ τῶν βροχῶν αὔλακας. Οἱ κόκκοι αὐτῆς εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λεῖοι καὶ στρογγύλοι καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν συνεκτικὴν δύναμιν μετὰ τῆς ἀσβέστου ὡς ἡ γωνιώδης καὶ τραχεῖα τὴν ἁφήν, εἶνε ὅμως συνήθως καθαρά, σκληρὰ καὶ δὲν μεταβάλλεται εἰς κόνιν, συνεπῶς εἶνε προτιμοτέρα καὶ ἰδίως ὅταν προέρχηται ἐκ χειμάρρου. Θαλασσία ἄμμος (sable de mer, ou sable marin, ou sable de grève)· αὕτη εἶνε ἀκατάλληλος δι' οἰκοδομὰς διότι εἶνε ὑγροσκοπικὴ ἕνεκα τῶν διαλυτικῶν ἁλάτων ἅτινα ἐμπεριέχει, συνεπῶς δὲν τὴν μεταχειρίζονται διὰ τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν ἂν προηγουμένως δὲν τὴν πλύνωσι καλῶς ἐντὸς γλυκέος ὕδατος· ἐν τούτοις ἡ πεῖρα ἀπέδειξεν ὅτι διὰ τὰς χονδροειδεῖς ἐργασίας καθὼς καὶ ἐντὸς τῆς θαλάσσης δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐπιτυχῶς. § Χρῆσις τῆς ἄμμου. Τῆς ἐκ χαλαζίου (quartz) ἄμμου (πυριτικῆς, siliceuse) γίνεται χρῆσις· α) εἰς τὰ ἀμμονιοκονιάματα (κονιάματα, mortiers), β) εἰς τὰ λιθόστρωτα (pavés), γ) εἰς τὰς θεμελιώσεις (fondations). Αἱ οὐσιωδέστεραι ἰδιότητες αὐτῆς εἶνε νὰ μὴ σχηματίζῃ ζύμην μετὰ τοῦ ὕδατος, νὰ μεταδίδῃ τὴν πίεσιν κατὰ ἐπίπεδα σχηματίζοντα 45° γωνίαν μετὰ τῆς πιεζομένης ἐπιφανείας καὶ οὐχὶ ὁριζοντίως ὡς τὰ ὑγρὰ ὅπερ μηχανικοί τινες παρεδέχθησαν. Ἡ χρῆσις τῆς ἄμμου ἐν τῷ κονιάματι ἐλαττώνει οὐσιωδῶς τὴν κατανάλωσιν τῆς ἀσβέστου καὶ συνεπῶς τὴν δαπάνην τῆς οἰκοδομῆς, πρὸς δὲ ἡ παρουσία τῆς ἄμμου ἐλαττώνει τὴν ἕνεκα τῆς ἀποξηράνσεως προερχομένην συστολὴν καὶ συνεπῶς αἱ σχισμάδες εἶνε ὀλιγώτεραι καὶ ἡ φθορὰ τῶν ἁρμῶν μικροτέρα. Ὅταν δὲν ἔχωμεν καθαρὰν ἄμμον δέον νὰ ὑποβάλλωμεν αὐτὴν πρὸ τῆς χρήσεώς της εἰς συνεχῆ πλύσιν. πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν γαιωδῶν οὐσιῶν, καὶ ἰδίως τῶν ζωϊκῶν, αἵτινες σχηματίζουσι μετὰ τῆς ἀσβέστου εἶδός τι σάπωνος διαλυτοῦ, βλαβεροῦ εἰς τὴν ἀποξήρανσιν καὶ στερεότητα. § Ἐπήρεια τῆς ἄμμου ἐν τῷ φυράματι. Ἡ ἄσβεστος τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἐν τῷ ἀτμοσφαιρικῷ ἀέρι ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἐπανακτᾷ τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς ἀνθρακικὴν ἰδιότητα (βλ. ἄσβεστος)· τὰ μόρια τῆς ἀσβέστου ἔχουσι περισσοτέραν συνοχὴν (cohésion) πρὸς ἄλληλα, παρὰ πρόσφυσιν (adhérence) μετὰ τῆς ἄμμου θὰ ἠδύνατό τις ὅθεν νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ἄμμος τείνει πρὸς ἐλάττωσιν τῆς σκληρότητος, ἣν μόνη εὑρισκομένη ἡ ἄσβεστος ἤθελεν ἀποκτήσει. Τὸ μειονέκτημα τοῦτο δὲν εἶνε οὐσιῶ-

δες ἀπέναντι τοῦ πλεονεκτήματος, ὅπερ παρέχει ἡ ἄμμος εὐκολύνουσα τὴν εἴσδυσιν τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἐντὸς τοῦ φυράματος, ὅπερ συντελεῖ εἰς τὴν ἀποξήρανσιν αὐτοῦ. Ἕνεκα τούτου οἱ **οἰκοδόμοι** (constructeurs d'édifices) ὁσάκις κάμνουσι χρῆσιν παχείας ἀσβέστου προτιμῶσι τὴν ὀρυκτὴν ἄμμον ὡς ἔχουσαν κόκκους γωνιώδεις, καθὼς καὶ τὴν χονδρόκοκκον τὴν ἔχουσαν διάμετρον 2 περίπου χιλιοστομέτρων. Εἰς τὸ φύραμα ὑδραυλικῆς **ἀσβέστου** (chaux hydraulique) ἡ ἄμμος δὲν ἔχει μεγάλην ἐπιρροήν, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἦνε καθαρά, σκληρά, ἐστερημένη παντὸς ἴχνους ἰλύος καὶ ἔχουσα κόκκους μεσαίου πάχους. Ἡ ἄμμος τῶν ποταμῶν ἔχει ἐν γένει τὰς ἰδιότητας ταύτας. Ἐκ πείρας ἐδείχθη ὅτι ἂν παραστήσωμεν διʼ 100 τὴν **πρόσφυσιν** (adhérence) ὑδραυλικοῦ τινος φυράματος μετʼ ἄμμου μεσαίου πάχους, αὐτὴ θὰ κατέλθῃ εἰς 70 μετὰ χονδροκόκκου ἄμμου καὶ εἰς 50 μετὰ λεπτῶν χαλίκων. Αἱ ὀπτόπλινθοι μεταβαλλόμεναι εἰς κόνιν σχηματίζουσιν εἶδος ἄμμου, ἥτις ἀναμιγνυομένη μετὰ παχείας ἀσβέστου παρέχει κονίαμα ὑδραυλικὸν καλούμενον κοινῶς **κουρασάνι** (ὀστρακοκονία, βλ. **κονία**, ciment). Ἄργιλος καταλλήλως ἑνουμένη μετʼ ἀσβέστου δύναται νὰ παραγάγῃ μίγμα στερεοποιούμενον διὰ τῆς χημικῆς ἑνώσεως τοῦ πυριτίου τῆς ἀργίλου μετὰ τῆς ἀσβέστου, ἀλλʼ ἡ χημικὴ αὐτὴ ἕνωσις ἐνεργεῖται καλλίτερον, ὅταν ἡ ἄργιλος ἦνε ἡψημένη· βλ. ἄσβεστος **ὑδραυλική**· ‖ πωλητὴς λεπτῆς ἄμμου, sablonnier, n. m.

ἀμμοσίνιον, ου, τό· masque en fil de fer, ἐκ σιδηρᾶς μέρμιθος (ἄμμος καὶ σινίον=κόσκινον)· συρμάτινον κόσκινον διʼ οὗ περᾶται ἡ ἄμμος ἵνα χωρισθῇ ἀπὸ τῶν χαλίκων, κοινῶς ἡ **κοσκινίστρα**.

ἀμμοσύρτις, ιδος, ἡ· banc de sable, n.m. σωρὸς ἄμμου σκεπασμένος ὑπὸ τοῦ θαλασσίου ὕδατος· βλ. (μικρὰ) σύρτις (basse).

ἀμμουδάρα, ἡ· [διάλ. Νάξου]=τόπος (γῆ) ἀμμώδης καλλιεργημένος, lieu (terre) sablonneux cultivé.

ἀμμουδερόν, τό· [δημ.] βλ. ἀμμοδοχεῖον.

ἀμμουδιά, ιᾶς, ἡ· [δημ.] τόπος ἀμμώδης, βλ. **ἀμμωδία**.

ἀμμόχρουν, τό (χρῶμα), couleur de sable; ‖ **ἀμμόχρουν** βαθύ, ἤτοι χρῶμα βεβρεγμένης ἄμμου, couleur de sable mouillé.

ἀμμοχώνω, ensabler, χώνω τι ἐν τῇ ἄμμῳ.

ἀμμοχωσία, ας, ἡ· ensablement, n. m. ἡ χῶσις ἢ τὸ παράχωμα ἐν τῇ ἄμμῳ.

ἀμμόχωστος, η, ον· ensablé, ée ; ὁ ἐν τῇ ἄμμῳ κεχωσμένος.

ἀμμόω-ῶ, ἀμμόνω· ἐπαμμόω-ῶ, sablonner; ἤτοι ἐπιρρίπτω λεπτὴν ἄμμον ἐπὶ τοῦ πεπυρακτωμένου σιδήρου, κτλ. ‖ **προσαμμόω-ῶ**, sabler, διασπείρω ἢ καλύπτω τι διʼ ἄμμου.

ἀμμώδης, ης, ες· ὁ πλήρης ἄμμου ἢ ὅμοιος μὲ ἄμμον, sablonneux, euse ; ‖ ἀμμῶδης βράχος ἢ ἀμμοσύρτις, banc de sable ; βλ. ἀμμοσύρτις· ‖ ἀμμῶδες παράχωμα, blouse, n.f. καλεῖται οὕτως εἰς τὰς ἀκτὰς στρῶμα λεπτὸν ἐξ ἄμμου σχηματιζόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ἐγγὺς τῶν θινῶν (dunes) τελμάτων, ὅπερ καλύπτει αὐτά.

ἀμμωδία, ας, ἡ· κοινῶς ἡ **ἀμμουδιά**, plage de sable ; καλεῖται ὁ ὑπὸ ἄμμου καλυπτόμενος **αἰγιαλός**· βλ. **αἰγιαλός**· ‖ γενικὸς δὲ **ἀμμωδία** σημαίνει ἀμμώδη τόπον, lieu sablonneux.

ἀμμών, ῶνος, ὁ· καὶ **ἀμμωρυχεῖον**, ου, τό· sablière, n. f. ou sablonnière, n. f. καλοῦνται οὕτω λάκκοι ἢ κοιλώματα ἐξ ὧν λαμβάνεται ἡ ἄμμος· καὶ γενικῶς **ἀμμωρυχεῖον**, carrière de sable, καλεῖται τὸ μέρος ἐξ οὗ ἀνορύσσουσιν ἄμμον.

ἀμμωνία, ας, ἡ [χημ.] ammoniaque, n. f. (συνών. τοῦ azoture d'hydrogène)· ἀέριον εὑρισκόμενον ἐν ἑνώσει κατὰ μικρὰ ποσὰ ἐν τῷ ἀέρι, ἐν τοῖς ὕδασι καὶ ἐν τῷ ἐδάφει, γνωστὸν ἄλλοτε ὑπὸ τὸ ὄνομα πτητικὸν ἄλκαλι ἢ ἀλκαλικὸν ἀέριον (alcali volatil, alcali fluor, esprit de sel ammoniac), νῦν καλεῖται καὶ ἀμμωνιακὸν ἀέριον ἢ πτητικὴ ἀμμωνία (gaz ammoniac). Εἶνε ἕνωσις 1 ἀτόμου ἀζώτου καὶ 3 ἀτόμων ὑδρογόνου (NH_3 ἢ AzH_3), παρασκευάζεται δὲ ἐκ μίγματος ἀμμωνιακοῦ ἅλατος (sel d'ammoniaque = sel ammoniac = χλωριούχου ἀμμωνίου ἢ χλωριαμμωνίου, κοινῶς νισαντηρίου) καὶ ἐσβεσμένης ἀσβέστου (ὑδροξειδίου τοῦ ἀσβεστίου) θερμαινομένου ἐντὸς ὑελίνης σφαίρας. Ἡ ἀμμωνία εἶνε λίαν εὐδιάλυτος ἐν τῷ ὕδατι καὶ παρέχει διαπεραστικωτάτην ὀσμὴν προκαλοῦσαν δακρύρροιαν καὶ ἀποπνιγμόν. Ἡ ἀερώδης ἢ πτητικὴ ἀμμωνία χρησιμεύει ὡς ὀσφράδιον διεγερτικὸν κατὰ συγκοπῶν, λιποθυμιῶν καὶ ἀσφυξίας· ‖ ὑδαρὴς (ὑγρὰ) ἢ καυστικὴ ἀμμωνία, ammoniaque liquide (caustique), εἶνε ἕνωσις ἀμμωνίας μεθʼ ὕδατος· ὑγρὸν λίαν εὔχρηστον ἐν τῇ ἱππιατρικῇ πρὸς ἐντρίψεις· ‖ — ναρδικὴ [φαρ.], valérianate d'ammoniaque, ἢ ναρδικὸν ἀμμώνιον· ‖ — βορική, ammoniaque boratée ἢ βορικὸν ἀμμώνιον· ‖ — ἀνθρακική, carbonate d'ammoniaque, ἀνθρακικὸν ἀμμώνιον.

ἀμμωνιαιμία, ας, ἡ· ammoniémie, n. f. ἢ ammonianémie, n. f. τοξικὴ κατάστασις τοῦ αἵματος ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς προερχομένη ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ μετατροπῆς τῆς οὐρίας εἰς ἀνθρακικὴν ἀμμωνίαν. Τὴν σήμερον ἡ ἀμμωνιαιμία δὲν εἶνε παραδεκτή.

ἀμμωνιακὴ στυπτηρία, ammonalun, n. m. (ammoniaque καὶ alun) ἢ alun ammoniacal.

ἀμμωνιακό, ammoniaco (ῥίζα ἀμμωνιακός, ammoniac) [χημ.] λέξις τιθεμένη ἐν ἀρχῇ ἄλλων ὅπως σχηματίσῃ σύνθετα ἐπίθετα, δηλοῦσα συνδυασμὸν περιέχοντα ἀμμωνιακὸν ἅλας· ‖ ἀμμωνιακο-χαλκικός, ammoniaco-cuivreux ; ἕνωσις ἀμμωνιακοῦ καὶ χαλκοῦ.

ἀμμωνιακός, ή, όν· ammoniac, -aque, adj. (ἐκ τοῦ Ἄμμων, ωνος, ἑνὸς τῶν ὀνομάτων τοῦ Διός, καθότι τὸ ἀμμωνιακὸν ἅλας ἐγίνετο ἄλλοτε πλησίον τοῦ ἐν Λιβύῃ ναοῦ τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, ἐξ οὗ καὶ ὁ τόπος Ἀμμωνία).

Ἡ γαλλικὴ αὕτη λέξις χρησιμοποιεῖται εἰς τὸ ἀρσενικὸν εἰς τὰς ἑξῆς δύο ἐκφράσεις· 1) **ἅλας ἀμμωνιακόν**, sel ammoniac (βλ. καὶ λέξ. **ἀμμωνία**), ὅπερ δὲν εἶνε ἄλλο εἰμὴ ἡ ὑδροχλωρικὴ (ἢ χλωρυδρικὴ) ἀμμωνία (chlorhydrate d'ammoniaque) ἢ χλωριοῦχον ἀμμώνιον (chlorure d'ammonium) ἢ χλωριαμμώνιον, κοινῶς **νισαντῆρι**, ἅλας αὐτοφυὲς ἀπαντώμενον ἐντὸς ῥηγμάτων κρατήρων καὶ ῥυάκων διαφόρων ἡφαιστείων· παράγεται ἐπίσης κατὰ μεγάλα ποσὰ ὡς δευτερεῦον προϊὸν ἐν τῇ παρασκευῇ τοῦ φωταερίου καὶ χρησιμεύει πρὸς παρασκευὴν ἀμμωνίας, ἐν δὲ ταῖς τέχναις χρησιμοποιεῖται κατὰ τὴν συγκόλλησιν τῶν μετάλλων, π. χ. τοῦ λευκοσιδήρου (τενεκὲ) πρὸς καθαρισμὸν τῆς ἐπιφανείας καὶ καθιστᾷ εὐτηκτότερα τὰ συγκολλήματα· καὶ 2) **ἀμμωνιακὸν ἀέριον**, gaz ammoniac, ὅπερ ἐστὶν ἡ ἀμμωνία, ammoniaque. || Ἀμμωνιακὸν κόμμι, gomme ammoniaque, ὀπὸς γαλακτώδης λαμβανόμενος ἐκ τοῦ φυτοῦ dorème ammoniac, φυομένου ἐν Περσίᾳ, ὅστις ἀποξηραίνεται εἰς τὸν ἀέρα καὶ χρησιμεύει ὡς φάρμακον.

ἀμμωνιακώδης, ης, ες, ammoniacal, ale, adj. [χημ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀμμωνίαν (ammoniaque), ὁ ἔχων τὴν ὀσμὴν καὶ τὰς ἰδιότητας αὐτῆς· || ἅλας ἀμμωνιακῶδες, sel ammoniacal; || σάπων ἀμμωνιακώδης, savon ammoniacal; || ἀτμός, ὀσμὴ ἀμμωνιακώδης, vapeur, odeur ammoniacale; || ἅλατα ἀμμωνιακώδη, sels ammoniacaux=ἀμμωνιακὰ **ἅλατα**, sels d'ammonium.

ἀμμωνιαλδεΰδη, ης, ἡ· ammonialdéhyde, n. m. ἕνωσις ἀλδεΰδης καὶ ἀμμωνίας.

ἀμμωνιάμετρον, ου, τό· ammonimètre, n. m. ὄργανον προωρισμένον νὰ προσδιορίζῃ ὑπὸ μορφὴν ἀμμωνίας τὸ ἄζωτον τὸ ἐμπεριεχόμενον εἰς διαφόρους οὐσίας.

ἀμμωνικό, τό· ammonico, ὅρος χρησιμοποιούμενος εἰς σύνθετα ἐπίθετα ἵνα ἐκφράσῃ ἕνωσίν τινα ἐν ᾗ ὑπάρχει ἀμμωνιακὸν ἅλας· || ἀμμωνικο-ἀργυρικός, ammonico-argentique, λέγεται ἀργυροῦχόν τι ἅλας ἡνωμένον μετ' ἀμμωνικοῦ· || ἀμμωνικο-μαγνησιακός, ammonico-magnésique, λέγεται ἀμμωνικὸν ἅλας (sel ammonique) ἡνωμένον μετὰ μαγνησιακοῦ κτλ.

ἀμμωνικός, ή, όν· ammonique, adj. λέγεται δι' ὅλα τὰ ἅλατα τὰ σχηματιζόμενα τῇ ἐπενεργείᾳ ἐπὶ τῆς ἀμμωνίας, ὀξέων περιεχόντων ὕδωρ· || ἀμμωνικὸν ὀξύ, oxyde ammonique = ὀξικὴ ἀμμωνία, ἤτοι ἀμμωνία θεωρουμένη ὡς ὀξείδιον τοῦ ἀμμωνίου (oxyde d'ammonium).

ἀμμώνιο, ammonio, ὅρος ἑνούμενος μετ' ἄλλων λέξεων ἵνα σχηματίσῃ ἐπίθετα· || ἀμμωνιο-ἀζωτοῦχον, ammonio-azoture, σύνθεσις πηγάζουσα ἐκ τῆς ἑνώσεως ἀζωτούχου τινὸς οὐσίας μετὰ τῆς πτητικῆς ἀμμωνίας (gaz ammoniac).

ἀμμώνιον, ου, τό· (χημ.) ammonium. n. m. (προφ. om') (ῥίζα **ἀμμωνία**)=τέσσαρα ἄτομα ἀζώτου καὶ ἓν ἄτομον ὑδρογόνου (NH_4 ἢ AzH_4). Ὀνομασία δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βερζελίου εἰς τὴν ὑποθετικὴν ῥίζαν, ἥτις κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Ἀμπερίου ἐνεργεῖ ὡς ἀλκαλικὸν μέταλλον εἰς **τὰ ἀμμωνιακώδη ἅλατα** (sels ammoniacaux); || ἑνώσεις ἀμμωνίου ἢ ἅλατα ἀμμωνίας, sels d'ammonium; τὰ ἅλατα τοῦ ἀμμωνίου ἔχουσι δριμεῖαν γεῦσιν καὶ εἰσὶ πτητικὰ ἢ ἀλλοιοῦνται διὰ τῆς θερμότητος· αἱ χημικαὶ των ἰδιότητες τὰ πλησιάζουσι πρὸς τὰ ἀλκαλικὰ ἅλατα, ὧντινων εἰσὶ ἰσόμορφα· κατακρημνίζουσι τὸν χλωριοῦχον λευκόχρυσον καθὼς τὰ ἅλατα τοῦ κάλεως· ἀναγνωρίζονται δὲ καθότι τῇ ἐπαφῇ βάσεως σταθερᾶς, ὥσπερ τὸ κάλι, ἐκλύουσιν ἀμμωνίαν· || χλωριοῦχον ἢ ἐγχλώριον ἀμμώνιον, chlorure d'ammonium=ὑδροχλωρικὴ ἀμμωνία, chlorhydrate d'ammoniaque = ἀμμωνιακὸν ἅλας (νισαντῆρι)=ammoniac; || θειοῦχον ἀμμώνιον, sulfure d'ammonium; || θειϊκὸν ἀμμώνιον, ἢ ὀξυθειϊκόν, sulfate d'ammonium; || ἀνθρακικὸν ἀμμώνιον, carbonate d'ammonium ἢ ὀξυανθρακικὸν ἢ πτητικὸν ἅλας τῆς Ἀγγλίας, sel volatil d'Angleterre; || νιτρικὸν ἀμμώνιον ἢ ὀξυαζωτικόν, nitrate d'ammonium; || φωσφορικὸν ἀμμώνιον, phosphate d'ammonium.

ἀμμωνιουρία, ας, ἡ· ammoniurie, n. f; σύμπτωμα παθήσεών τινων, καθ' ἃς τὸ οὖρον, ἐξερχόμενον τῆς κύστεως, ἔχει ἀντίδρασιν ἀλκαλικήν, ἕνεκα τῆς ἐν αὐτῷ παρουσίας ἀνθρακικῆς ἀμμωνίας· τὸ τοιοῦτον παρατηρεῖται ἐπὶ παθήσεων τῆς κύστεως ἢ τῶν οὐροποιητικῶν ἐν γένει ὀργάνων, ὅπως καὶ ἐπὶ οὐραιμίας.

ἀμμωνιοῦχος, ος, ον· ammoniacé, ée; ὁ περιέχων ἀμμωνίαν.

ἀμμωνίτης, ου, ὁ· ammonite, n. m; εἶδος μαλακίων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ἀμμωνιτῶν** (ammonitidés); οἱ **ἀμμωνῖται** (ammonitidés) (παλαιοντ.) ἀποτελοῦσιν ἐκλείψασαν ὁμοιογένειαν κεφαλοπόδων, ἅτινα ἔφερον καὶ πολυθάλαμον κέλυφος.

ἀμμωνιχολικός, ή, όν· ammonifellique, adj. λέγεται περὶ ὀξέος σχηματιζομένου ἐν τῇ χολῇ εὑρισκομένῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἀέρος ἐπί τινα χρονικὸν διάστημα.

ἀμμωνιώδης, ης, ες· (πλ. τὰ ἀμμωνιώδη), ammoniure, n. m. ὀνομασία δοθεῖσα εἰς τὰς συνθέσεις τὰς προκυπτούσας ἐκ τῆς ἑνώσεως τῆς ἀμμωνίας μετὰ διαφόρων μεταλλικῶν ὀξειδίων· λέγουσιν ἐπίσης ammoniate; || τὰ ἀμμωνιώδη ἅλατα τοῦ χρυσοῦ, τοῦ ἀργύρου καὶ τοῦ λευκοχρύσου εἶνε κροτικά, les ammoniures d'or, d'argent et de platine sont fulminants; || ἀμμωνιώδη (ammoniures) γενικῶς λέγονται ἐν τῇ φαρμακολογίᾳ τὰ βάσιν ἔχοντα τὴν ἀμμωνίαν φάρμακα.

ἀμμωνιωτός, ή, όν· ammoniate, n. m.= ἀμμωνιώδης, ammoniure.

ἀμμωρυχεῖον, ου, τό· βλ. ἀμμών.

ἀμμωτόν, τό· ampoulette, n. f. sablier, n. m. ou horloge marine (de 30″ ou de 15″), [ναυτ.] τὸ **ἀμμωτὸν** (**ἡμίλεπτον ἢ τεταρτόλεπτον**), κοινῶς τὸ μινοῦτο (κατὰ δὲ Χαντζερῆν ἡ κλεψίαμμος, κατ' ἀναλογίαν τοῦ κλεψύδρα). Ἐργαλεῖον ὑάλινον ἀποτελούμενον ἐκ δύο μικρῶν ὑαλίνων κωνίσκων κενῶν συνηνωμένων διὰ λεπτοῦ λαιμοῦ· ὁ εἷς τῶν κωνίσκων περιέχει λεπτὴν ἄμμον, ἥτις ἀναστρε-

φομένου τοῦ ἐργαλείου χρειάζεται 30'' ἢ 15'' ὅπως διέλθῃ διὰ τοῦ λαιμοῦ εἰς τὸν ἕτερον κωνίσκον, χρησιμεύει δὲ πρὸς μέτρησιν τοῦ χρόνου. Εἷς κόμβος (nœud) τοῦ δρομομέτρου (loch) εἶνε τὸ $^{1}/_{120}$ τοῦ μιλλίου (48 Ἀγγλικοὶ πόδες), τὸ δὲ ἀμμωτὸν εἶνε τὸ $^{1}/_{120}$ μέρους τῆς ὥρας προκειμένου περὶ ἀμμωτῶν τῶν 30'' προκειμένου ὅμως περὶ ἀμμωτῶν τῶν 15'', ὅπερ εἶνε τὸ $^{1}/_{240}$ τῆς ὥρας, καὶ οἱ κόμβοι τοῦ δρομομέτρου ἐλαττοῦνται εἰς τὸ ἥμισυ, διὰ νὰ ἀντιστοιχῶσιν εἰς τὸ $^{1}/_{240}$ τοῦ μιλλίου· ἐὰν συνεπῶς καθ' ἣν στιγμὴν ῥίπτομεν τὸ δρομόμετρον εἰς τὴν θάλασσαν ἀναστρέψωμεν τὸ ἀμμωτόν, ἐξακολουθήσωμεν δὲ παρεῶντες (filer, ἐκτυλίσσω) τὸ σχοινίδιον τοῦ δρομομέτρου, ἐν ᾧ ἡ ἄμμος διέρχεται εἰς τὸν ἕτερον κωνίσκον, κρατήσωμεν δὲ τὸ σχοινίδιον ὅταν αὕτη ἐντελῶς διέλθῃ τοῦ λαιμοῦ, ὁ ἀριθμὸς τῶν παρεαθέντων (ἐκτυλιχθέντων) κόμβων καὶ δεκάτων τοῦ κόμβου ἐν 30'' (δευτερολέπτοις) θὰ δηλοῖ τὸν ἀριθμὸν τῶν διατρεχομένων ὑπὸ τοῦ πλοίου μιλλίων καὶ δεκάτων αὐτοῦ ἐν μιᾷ ὥρᾳ.

ἀμνάς, άδος, ἡ, καὶ ἀμνή, ῆς, ἡ· (καὶ κατὰ τὸ Αἰτωλ. ἰδίωμα ἀμνάδα) ἀντὶ τοῦ ἀμνίς, ίδος, θηλ. τοῦ ἀμνός, agneau femelle, ἤτοι μικρὰ προβατίνα, jeune brebis; ἡ ἀρνάδα, brebis, n. f.

ἀμνεῖος, α, ον· ὁ εἰς τὸν ἀμνὸν ἀνήκων, ὁ ἐκ τοῦ ἀμνοῦ, ὁ ἀρνήσιος, d'agneau.

ἀμνή, ῆς, ἡ· βλ. ἀμνάς.

ἀμνημόνευτος, η, ον· ὁ μὴ μνημονευόμενος, dont on ne fait pas mention; non mentionné, ée; λησμονημένος, dont on ne se souvient pas, oublié, ée; ‖ ἐπίσης ἀμ.=πανάρχαιος, immémorial(ale), aux, adj. καὶ immémorable, adj. ‖ ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων, de temps immémorial; πανάρχαιος, de toute antiquité; ‖ ἀμνημόνευτος, ος, ον· immémoré, ée, adj. οὕτινος δὲν διετήρησαν τὴν μνήμην, dont on n'a pas conservé la mémoire.

ἀμνημονέω-ῶ· εἶμαι ἀμνήμων, être oublieux, euse; λησμονῶ, oublier=δὲν ἐνθυμοῦμαι, ne pas se rappeler (se souvenir).

ἀμνημόνως [ἐπίρ. τοῦ ἀμνήμων], ἄνευ μνήμης, sans mémoire; sans aucun souvenir.

ἀμνημοσύνη, ης, ἡ· ἡ λήθη, τὸ λησμόνημα, oubli, n. m; ἡ ἔλλειψις μνήμης, manque de mémoire; κοινῶς βλ. ξεχασμάρα.

ἀμνήμων, ων, ον, γεν. ονος· ὁ μὴ ἐνθυμούμενος, qui ne se souvient pas; ὁ μὴ ἔχων μνήμην, qui n'a pas de mémoire; ὁ ἐπιλήσμων, oublieux, euse, κοινῶς ξεχασμένος· ‖ ἀμνήμων, ων, ον· immémorant, ante; ὁ χάνων ἢ χάσας τὴν μνήμην, τὸ μνημονικόν, qui perd ou qui a perdu le souvenir.

ἀμνησία, ας, ἡ (α, στερ. καὶ μνήμη), amnésie, n. f. ἐλάττωσις ἢ ἐξασθένησις αἰσθητὴ ἢ ἐντελὴς ἀπώλεια τῆς μνήμης, ἥτις εἶνε γενικὴ ἢ μερική· ‖ ἄτομά τινα καταλαμβάνονται ὑπὸ τοιαύτης ἀμνησίας, ὥστε λησμονοῦσι τὸ ἴδιον ἑαυτῶν ὄνομα, certaines personnes sont frappées d'une amnésie telle, qu'elles oublient jusqu'à leur nom.

ἀμνησιακός, ή, όν (ῥίζα ἀμνησία), amnésique, adj. λέγεται περὶ ἀτόμου ὅπερ ἀπώλεσεν ἐντελῶς ἢ μερικῶς τὴν μνήμην· ‖ οὐσιαστικῶς εἷς (μία) ἀμνησιακός, un, une amnésique.

ἀμνησικακέω, βλ. ἀμνησικακῶ.

ἀμνησικακία, ας, ἡ· ἡ λήθη τοῦ διαπραχθέντος ἀδικήματος (τῆς ὕβρεως, τῆς προσβολῆς), oubli du tort (de l'injure, de l'offense); ἔλλειψις μνησικακίας (πάθους), absence (ou manque) de rancune; συνεπῶς ἡ λήθη, oubli, n. m; pardon, n. m.

ἀμνησίκακος, ος, ον· ὁ μὴ ἐνθυμούμενος τὸ διαπραχθὲν εἰς ἑαυτὸν ἀδίκημα, ὁ μὴ φυλάττων πάθος, ὁ μὴ φιλέκδικος· qui n'a point de rancune; qui n'est pas rancunier (rancuneux, euse).

ἀμνησικακῶ (έω), εἶμαι ἀμνησίκακος, être sans rancune; λησμονῶ τὸ ἀδίκημα, τὴν προσβολήν, τὴν ὕβριν, oublier le tort, l'offense, l'injure; δὲν φυλάττω πάθος, δὲν εἶμαι φιλέκδικος, ne pas garder rancune.

ἀμνησικάκως [ἐπίρ.], sans rancune, ἄνευ μνησικακίας.

ἀμνηστευθείς, εῖσα, έν· amnistié, ée; ὁ λαβὼν ἀμνηστίαν.

ἀμνηστεύσιμος, ος, ον· amnistiable, adj. ὁ δυνάμενος ν' ἀμνηστευθῇ, ὁ ἄξιος ἀμνηστίας· ‖ φυλακισμένοι ἀμνηστεύσιμοι, prisonniers amnistiables.

ἀμνήστευτος, ος, ον· ὁ μὴ μνηστευθείς, non fiancé, ée.

ἀμνηστεύω καὶ ἀμνηστέω, παρέχω τινὶ ἀμνηστίαν, accorder une amnistie; περιλαμβάνω τινὰ εἰς ἀμνηστίαν, amnistier (nous amnistiions, que vous amnistiiez); ‖ κατ' ἐπέκτασιν λησμονῶ, oublier; συγχωρῶ, excuser, pardonner.

ἀμνηστία, ας, ἡ· amnistie, n. f. (προφ. niss-ti); τρόπος ἀποσβέσεως τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς, δι' οὗ ἡ ἀνωτάτη ἐν τῷ κράτει ἐξουσία παραδίδει εἰς λήθην ἐκτελεσθέν τι ἀδίκημα καὶ ἀπαγορεύει πᾶσαν ἀνάκρισιν ἢ ποινικὴν καταδίωξιν κατὰ τῶν ὑποτιθεμένων ἐνόχων τοῦ ἀδικήματος τούτου. Ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἀμνηστία (amnistie) ἐλέγετο ἡ λήθη καὶ ἀμνημοσύνη πράξεων κολασίμων κατὰ νόμον, ὧν ἡ ἀνάμνησις καὶ καταδίωξις ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἐπιβλαβὴς καθίστατο τῇ δημοσίᾳ τάξει· ἐντεῦθεν ἀμνηστία amnistie, σημαίνει λήθη τοῦ παρελθόντος, oubli du passé; συγχώρησις, pardon, excuse.

ἀμνηστικός, ή, όν· amnestique, adj. λέγεται περὶ τῶν δηλητηριωδῶν οὐσιῶν ἢ τῶν ἐγκεφαλικῶν διαταράξεων αἵτινες προξενοῦσιν ἀμνησίαν ἤτοι ἀπώλειαν τῆς μνήμης.

ἀμνικός, ή, όν· amnique, adj. ὀνομασία δοθεῖσα ὑπό τινων χημικῶν εἰς τὸ ἀμνιοτικὸν ὀξύ, acide amniotique.

ἄμνιον, τὸ καὶ ἄμνιος, ὁ· amnion, n. m. ou amnios [ἀνατ.], ἡ ἐνδοτάτη τῶν περιβαλλουσῶν τὸ ἔμβρυον μεμβρανῶν (la plus interne des membranes qui enveloppent le

fœtus), ἥτις λεπτὴ οὖσα καὶ διαφανὴς ἀποτελεῖται καθ' ὁλοκληρίαν ἐξ ἐπιθηλιακῶν κυττάρων καὶ διὰ τῆς ἀλλαντοΐδος ἢ ἀλλαντοειδοῦς χιτῶνος συνενοῦται πρὸς τὸ χόριον (chorion) διὰ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ ἐπιφανείας· ἡ δὲ ἐσωτερικὴ αὐτοῦ ἐπιφάνεια λεία οὖσα καὶ στίλβουσα χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἐμβρύου διὰ τοῦ ἐναμνίου ὑγροῦ (liquide amniotique). || Τὸ ἄμνιον ὑπάρχει μόνον εἰς τὰ μαστοφόρα, τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ἑρπετά, l'amnios existe seulement chez les mammifères, les oiseaux et les reptiles.

ἀμνιοτικός, όν, amniotique, adj. [ἀνατ.] ἢ καὶ ἐνάμνιος, ἐνάμνιον· ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὸ ἄμνιον· || ἀμνιοτικὸν ἢ ἐνάμνιον ὑγρόν, liquide amniotique, τὸ ἐντὸς τοῦ ἀμνίου ὑπάρχον ὑγρόν· § [χημ.] ἀμνιοτικός, amniotique, συνώνυμον τοῦ ἀλλαντοϊκός, allantoïque.

ἀμνίς, ίδος, ἡ· βλ. ἀμνάς, ἀμνός.

ἀμνός, οῦ, ὁ καὶ ἡ (ἐπίσης θηλ. ἀμνάς, ἀμνὶς καὶ ἀμνῆ), τὸ **ἀρνίον**, agneau, n. m. (ἐκ τοῦ λατ. agnus, ἁγνὸς) βλ. καὶ **ἀρνίον**· καλεῖται οὕτω τὸ προβατάκι, ἤτοι τὸ μικρὸν πρόβατον μέχρι μονοετίας· || τὸ δέρμα τοῦ ἀρνίου χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν χειροκτίων, la peau d'agneau sert à faire des gants; || πασχάλιος ἀμνός, agneau pascal, ὃν ἔτρωγον οἱ Ἑβραῖοι, ἄρρενα, ἄμωμον, μονοετῆ, μετ' ἀζύμων καὶ λαχάνων, ἑορτάζοντες τὸ Πάσχα, ἤτοι τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ λύτρωσιν αὐτῶν ἐξ Αἰγύπτου· || ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, agneau de Dieu, λέγεται ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ πλύνας διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· || ἀμνὸς=ἀρνίον, agneau, μεταφ. χαρακτὴρ ἤπιος καὶ ἄκακος· || εἶνε ἄκακος ὡς ἀρνίον, il est doux comme un agneau.

ἀμοιβαῖος, ος καὶ αία, αῖον· ὁ εἰς ἐναλλαγὴν ὡρισμένος, ὁ ἐναλλὰξ γινόμενος, alternatif, ive; ἀμοιβαῖος, mutuel, elle; ἡ λέξις mutuel σημαίνει τὴν ἐναλλαγὴν (échange), ἤτοι ἐκφράζει τὴν πρᾶξιν τοῦ διδειν καὶ λαμβάνειν π. χ. ἀμοιβαῖα γράμματα=lettres mutuelles=αἱ διαλλαττόμεναι ἐπιστολαί, lettres échangées; 2) ἀμοιβαῖος, réciproque; ὁ ἀνταποδίδων τὸ ὅμοιον, ἤτοι τὴν πρᾶξιν τοῦ ἀποδίδειν ἐφ' ὅσον λαμβάνει τις, ἤτοι τὴν ἀνταπόδοσιν (le retour), ἀνταμοιβήν. Ἡ ἀνταλλαγή, ἐναλλαγὴ εἶνε ἐλευθέρα καὶ ἑκουσία, δίδουσιν ὡς ἀντάλλαγμα (on donne en échange), ἡ δὲ πρᾶξις αὕτη εἶνε **ἀμοιβαία**=mutuelle. Ἡ ἀνταπόδοσις (ἀνταμοιβή, le retour) ἐπιβάλλεται, πληρώνει τις ἀνταποδίδων (on paie de retour), καὶ ἡ πρᾶξις αὕτη εἶνε ἀμοιβαία =réciproque (ἀνταπόδοσις). Τὰ ἀνταλλασσόμενα πράγματα εἶνε ἀμοιβαῖα (mutuelles); τὰ ἀντισταθμιζόμενα (ἀνταποδιδόμενα) εἶνε réciproques. Οἱ φίλοι ἀποδίδουσιν ἀλλήλοις ἀμοιβαίας ὑπηρεσίας, les amis se rendent des services mutuels; οἱ κύριοι καὶ οἱ ὑπηρέται των ἀνταποδίδουσι μεταξύ των ὑπηρεσίας réciproques (ἀμοιβαίας)· || φιλία, ὑποχρέωσις ἀμοιβαία, amitié, obligation mutuelle; ἀμοιβαῖαι παραχωρήσεις, **dons mutuels** (ἐπικαρπίας κτημάτων ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς μετὰ θάνατον)· || ἡ ἀμοιβαία ἐπήρεια τῶν νόμων ἐπὶ τῶν ἠθῶν, καὶ τῶν ἠθῶν ἐπὶ τῶν νόμων, l'influence réciproque des lois sur les mœurs, et des mœurs sur les lois; || ἐφονεύθησαν ἀμοιβαίως, ils s'entretuèrent; § [οὐδ. οὐσ.] τὸ **ἀμοιβαῖον**, mutualité, n. f. réciprocité, n. f.

ἀμοιβαιότης, ητος, ἡ· βλ. ἀμοιβαῖος· mutualité, n. f. (τὸ ἀμοιβαῖον)· réciprocité, n. f. (ἐναλλαγὴ πράξεως, ἀνταμοιβή)· || ἐπὶ ὅρῳ ἀμοιβαιότητος, à charge de réciprocité.

ἀμοιβαίως [ἐπίρ.]. mutuellement; réciproquement; βλ. ἀμοιβαῖος.

ἀμοιβή, ῆς, ἡ· ἡ ἀνταπόδοσις (χάριτος, κτλ.) ἀνταμοιβή, récompense, n. f; (ἠθικῶς) ἀντίδοσις, (ἀντ)απόδοσις, rétribution, n. f. ἀντάμειψις, ἤτοι ἐπανόρθωσις κακοῦ δι' ἀγαθοῦ, βλάβης διὰ κέρδους, κτλ. compensation, n. f; || —, ἀνταμοιβή (ἄμεσος ἀποζημίωσις), rémunération, n. f; || δικαία ἀνταμοιβή, juste rémunération; || (συνεκδοχικῶς) ἀξία, prix, n. m; ἀντιμισθία, salaire, n. m; φιλοδώρημα, gratification, n. f; || δικαία ἀμοιβή, juste récompense; || αὐτὸ θὰ ἦνε ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἐκδουλεύσεών σας, ce sera le prix de vos services; || τοῦ ἔδωκε μίαν μικρὰν ἀμοιβήν, il lui donna une petite gratification; || ἀμοιβαὶ τῆς βολῆς, récompenses de tir; § **ἀμοιβή**, prime, n. f. ἤτοι βραβεῖον χρηματικὸν πρὸς ἐμψύχωσιν ἐμπορικὴν ἢ ἄλλην τινά· π. χ. ἀμοιβὴ ἐργασίας, prime de travail; || — ἀνακατατάξεως (ἐν τῷ στρατῷ, κτλ.), prime de rengagement; || [ἐμπορ.] ἀμοιβή [ἀσφαλείας, ναυτοδανείου], prime, n. f; || εἰς ἀμοιβὴν ἐξαγωγῆς, prime de sortie; || ἀμοιβαὶ ἐπαναεξαγωγῆς, prime de réexportation.

ἀμοιβός, ή, όν· 1) ὁ ἀμοιβαῖος, mutuel, elle; réciproque; respectif, ive; 2) ὁ χρησιμεύων δι' ἀνταλλαγὴν ἢ ἀντικατάστασιν, ὁ ἀνταλλακτικός (βλ. λέξιν), qui sert d'échange; de rechange; || [ναυτ.] **ἀμοιβός**, ή, όν, κοινῶς **ῥεσπέτο**, de rechange, λέγεται οὕτω πᾶν ἀντικείμενον εὑρισκόμενον ἐν ἀποθέσει καὶ προωρισμένον πρὸς ἀντικατάστασιν ὁμοίου ἀπωλεσθέντος ἢ καταστάντος ἀχρήστου. Ἐν τῷ στρατῷ τῆς ξηρᾶς τὰ εἴδη ταῦτα λέγονται **ἀνταλλακτικά**.

ἀμοίραστος, ος, ον· ἀδιανέμητος, ὁ μὴ μοιρασθείς, non partagé; impartagé, ée; ὁ μὴ μοιραζόμενος, non partageable, impartageable.

ἀμοιρέω-ῶ, βλ. ἀμοιρῶ.

ἀμοίρημα, ατος, τό· κοινῶς ἡ ἀμοιριά. βλ. λέξιν.

ἀμοιριά, ᾶς, ἡ (κοινῶς), ἡ κακοτυχία, ἡ δυστυχία, mauvaise fortune; ἡ ἀτυχία, l'infortune, la malchance; mauvaise étoile.

ἄμοιρος, ος καὶ η, ον· 1) ὁ ἄνευ μέρους εἴς τι καλὸν ἢ κακόν, qui n'a point de part; ἀμέτοχος, ἐστερημένος, privé (ée) de; dénué, ée; dépourvu, e; 2) [μετὰ γενικῆς], ἄνευ μοίρας, τύχης, βλ. καὶ ἄτυχος, πτωχός, pauvre; δυ-

στυχής, infortuné, ée ; malheureux, euse.

ἀμοιρῶ (έω), εἶμαι ἄνευ μέρους, n'avoir point de part à ; στεροῦμαι, être privé (dépourvu) de ; manquer de.

ἀμολάω-ῶ· [δημ.] βλ. ἀμολῶ.

ἀμολόγητον, τό· [διάλ. Οἰνόης], τὸ ἀνομολόγητον, ἤτοι τὸ μὴ ὡμολογημένον, τὸ μὴ ὁμολογηθέν, ce qui n'est pas avoué.

ἀμόλυντος, ος, ον· ὁ μὴ μολυνθείς, qui n'est pas souillé, non souillé, ée ; (taché ée ; συνεπῶς ὁ καθαρός, pur, e ; ἀμόλυντος=ὁ ἀδιάφθορος, ὁ ἀδιάφθαρτος, incorrompu, e ; incorruptible ; || ἄσπιλος, ἀμόλυντος, ἄνευ ἠθικοῦ τινος ῥύπου, immaculé, ée.

ἀμολῶ, [δημ.] χαλαρῶ, ἀφίνω νὰ ἐκφύγη, ἀπολῶ, lâcher.

ἀμόνι, τό· βλ. ἀμμόνι, enclume καὶ κεράκμων, bigorne.

ἀμόνοιαστος, η. ον· [δημ.[ὁ ἀσυμβίβαστος, inconciliable ; ὁ ἀσυμβίβαστος, ἀντίθετος, incompatible ; ὁ ἀσύμφωνος, innaccordable.

ἀμόνω, βλ. ἀμμόνω=πλησιάζω, ἐγγίζω.

ἀμόνω, [δημ.] ὁρκίζομαι, jurer ; κάμνω ὅρκον, faire serment.

ἀμόργη, ης, ἡ· καὶ ἀμοῦργα ἢ τρύξ· κοινῶς ἡ μοῦργα, la lie d'huile=τὸ κατακάθισμα ἢ ἀπόθεμα τοῦ ἐλαίου, τὸ καταπάτι τοῦ λαδιοῦ, le marc (les fèces, f.) d'huile ; ὡς καὶ τοῦ οἴνου τὸ ἀπόθεμα, ἡ τρυγία, la lie.

ἀμορφία, ας, ἡ· τὸ ἄνευ μορφῆς ἐξωτερικὸν ἀντικείμενον, apparence informe ; informité, n. f ; συνεπῶς ἡ ἀσχημία, la laideur ; ἢ κυρίως ἡ δυσμορφία, la difformité.

ἄμορφος, ος, ον· ὁ ἄνευ μορφῆς, qui n'a pas de forme ; informe ; ὁ ἄσχημος, hideux, euse ; laid, e ; ἤτοι δύσμορφος, difforme ; || ἐπίσης ἄμορφος, amorphe, adj. ὁ μὴ ἔχων ὡρισμένον σχῆμα.

ἀμορφόω-ῶ, μέλ. ώσω, μετασχηματίζω, καθιστῶ τι ἄμορφον, δύσμορφον, rendre informe ou difforme.

ἀμόρφως, [ἐπίρ.] sans forme ; d'une manière informe ou hideuse; δυσμόρφως, difformement.

ἀμόρφωτος, ος καὶ η, ον· ὁ μὴ μορφωθείς, ἀδιατύπωτος, ἀσχημάτιστος, qui n'est pas formé ; non formé, informe; ὁ μὴ κατεργασθείς (σχηματισθεὶς), non façonné ; § ὁ μὴ μορφωθείς, ἐκπαιδευθείς, qui manque d'instruction ; ἀμαθής, ἀπαίδευτος, inculte, adj.

ἄμος, ὁ· [διάλ. Νάξου], οὕτω καλεῖται ὁ γάμος (mariage, n. m.) ὑπὸ τῶν ὀρεινῶν τῆς Νάξου. Εἰς πολλοὺς τόπους τῆς Ἑλλάδος ἀποβάλλεται τὸ γ εὑρισκόμενον ἐν μέσῳ λέξεως ὡς ’πάω, φάε, κτλ. ἰδίως ὅμως ἡ τῶν Ναξίων διάλεκτος σφόδρα ἀποφεύγει τὸ γ ἐν μέσῳ λέξεως, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν ἀρχῇ αὐτῆς, ὡς ἐν τῇ προκειμένῃ καὶ ἄλλαις.

ἀμούδιαστος, η, ον· [δημ.], qui n'est pas engourdi (agacé) ; ὁ μὴ μουδιασμένος· «δόντια ἀμούδιαστα, πόδια», κτλ. βλ. καὶ μουδιάζω.

ἀμουνούχιστος, ου· [δημ.], non châtré, ὁ μὴ εὐνουχισμένος, ὀρχεοτομημένος· || ἐπὶ ἵππου, ὁ μὴ ἐκτομίας, ὁ κήλων [cheval] entier, κοινῶς τὸ ἄτι· βλ. καὶ ἐκτομίας, ἐκτόμησις (castration).

ἀμούντανος, ὁ· [διάλ. Νάξου], σπανιωτέρα ὀνομασία τοῦ σπίνου [βλ. λέξιν], ὅστις ἀλλαχοῦ λέγεται χιονάρι καὶ σπύζα.

ἀμοῦρα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης], (ναυτ.) ὁ πρόπους, amure, n. f ; βλ. λέξιν.

ἀμοῦργα, [δημ.], βλ. ἀμόργη.

ἀμουρμούριστος, ος, ον· [διάλ. Ἠπείρ.], (α, μουρμουρίζω), ὁ μὴ μουρμουρίζων, qui ne grogne (ne murmure) pas.

ἄμουρος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου καὶ Κύμης], ἄφαντος, invisible ; φροῦδος, vain, e ; futile.

ἀμουσία, ας, ἡ· (ἄμουσος) ἔλλειψις μορφώσεως (ἐκπαιδεύσεως), manque d'instruction; ἄγνοια περὶ τὰς καλὰς τέχνας ἢ τὴν μουσικήν, ignorance des beaux arts ou de musique ; ἔλλειψις φιλοκαλίας, manque de bon goût, ἤτοι ἀπειροκαλία, mauvais goût; ἀκομψία, ἀτεχνία, τὸ ἄχαρι, inélégance, n. f. ἢ grossiereté, n.f.

ἀμούσκευτος, η, ον [δημ.] ἤτοι ὁ μὴ μουσκευμένος, βεβρεγμένος, ὁ ἀδιάβροχος, non mouillé, ée ; non trempé, ée ; intrempé, ée.

ἄμουσος, ος, ον· (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), ὁ ταῖς μούσαις ξένος, étranger aux Muses ; ἤτοι ἄπειρος τῶν καλῶν τεχνῶν ἢ τῆς μουσικῆς, étranger aux beaux arts, à la musique (ἀντίθετον εἰς τὸ μουσικός) ; καὶ ἐν γένει ἀπειρόκαλος, qui a un mauvais goût ; ἀπαίδευτος, inculte, ἄκομψος, inélégant, e, ἢ ἄτεχνος, grossier, ère.

ἀμουστάκιαστος, ὁ [διάλ. Ἠπείρου] ἀμούστακος, ἀγένειος, βλ. ἀμύστακος.

ἀμούστακος, ον· [δημ.] βλ. ἀμύστακος· καὶ ἀμουστάκιαστος.

ἀμούχλιαστος, [δημ.] ὁ μὴ μουχλιασμένος, μὴ εὐρωτιῶν, non moisi, e.

ἄμοχθος, ος, ον· ὁ ἄνευ μόχθου, κόπου, ἄκοπος· ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων ἅτινα οὐδένα πόνον (κόπον) προξενοῦσιν ἢ ἔχουσιν, qui ne se fatigue pas ἢ qui ne cause aucune fatigue, συνεπῶς ὁ εὔκολος, facile ἢ aisé (ἄπονος)· βλ. εὔκολος.

ἀμόχθως [ἐπίρ.] ἀκόπως, sans fatigue ; εὐκόλως, facilement, aisément.

ἀμπά, ἐπίρ. ἐρωτημ. [διάλ. Νισύρου] = μήπως, est-ce que ; «ἀμπὰ φύγῃ ;» «ἀμπὰ δὲν ἔφαγε ;» βλ. καὶ μήπως.

ἀμπάλι (ν), τὸ [διάλ. Οἰνόης] τὸ ἐμβάλλωμα, pièce, n. f. ou morceau, n. m. pour ravauder (raccommoder), ἐμβόλιον, τὸ δι' οὗ ἐμβαλλόνουσι τεμάχιον ὑφάσματος.

ἀμπαλόνω [διάλ. Οἰνόης] βλ. ἐμβαλλόνω.

ἀμπάλωμα [διάλ. Οἰνόης] βλ. ἐμβάλλωμα.

ἀμπάλωτος, ὁ [δημ.] non raccommodé, ée, non ravaudé, ée, ὁ μὴ ἐμβαλλωθείς.

ἀμπανόζι, τὸ [δημ.] ἡ ἔβενος, ébène, n. f. ébénier, n. m. βλ. ξύλον, bois ; καὶ ἔβενος.

ἀμπάρα, ας, ἡ [δημ.] βλ. καὶ ζυγόθυρον,

fléau, n. m. ἢ barre, n. f. (derrière la porte), ἤτοι κανὼν τετράγωνος καὶ παχύς, δι᾽ οὗ δίκην ὀχέως Ὁμηρικοῦ κλείεται ἡ θύρα. Αὕτη ἡ ἀμπάρα εἶνε παρὰ τὸ μέσον τῆς θύρας ὁριζόντιος καὶ παρὰ τὰς παραστάδας, δυναμένη νὰ εἰσέλθῃ ἅπασα ἐν θήκῃ ἐνεκτισμένῃ ἐν τῷ τοίχῳ, συρομένη δὲ πάλιν ἐξάγεται καὶ διήκει εἰς τὸ ἔναντι ἀκριβῶς μέρος τῆς ἀπέναντι παραστάδος, ὅπου ἑτέρα θήκη ὑποδέχεται αὐτήν. Οὕτως, ὅταν θέλωσι νὰ κλείσωσι τὴν θύραν, κλείουσι τὰς δικλίδας καὶ σύρουσιν ὄπισθεν τὴν ἀμπάραν, ὅταν δὲ θέλωσι νὰ ἀνοίξωσιν, ἀνασύρουσι τὴν ἀμπάραν, εἰσάγουσιν εἰς τὴν θήκην καὶ ἀνοίγεται ἡ θύρα.

ἀμπάρι, τὸ [δημ.], ἀποθήκη, grenier, n. m. grange, n. f. καὶ ἐν γένει μέγα κιβώτιον ἐν ᾧ φυλάσσονται γεννήματα, ἢ καὶ τὸ ὑπόγειον, cave, n. f. § [ναυτ.] ἀμπάρι, cale, n.f. βλ. κύτος.

ἀμπαριάζω [δημ.], ἀποθηκεύω, mettre en grange, engranger ; mettre dans la cave ; § [ναυτ.] mettre à fond de cale ἢ descendre dans la cale = τοποθετῶ εἰς τὸ κύτος.

ἀμπάριζα [δημ.], [jeu des] barres.

ἀμπαρόνω, μέλ. ώσω· ζυγωθρίζω, mettre (tirer la barre), barrer, barricader ; (συνεκδοχικῶς), mettre (fermer) au verrou, verrouiller ; βλ. ἀμπάρα.

ἀμπαρτζῆς, ὁ· [δημ. ναυτ.] βλ. κυτωρός.

ἀμπάρωμα, ατος, τό· action de barrer (de barricader) ; βλ. ἀμπάρα.

ἀμπάς, ὁ· serge, n. f. οὕτω καλοῦνται μάλλινά τινα ὑφάσματα χονδρὰ καὶ συνήθως κίτρινα τὸ χρῶμα, τὰ ὁποῖα αἱ ἄποροι τάξεις χρησιμοποιοῦσι πρὸς κατασκευὴν χειμερινῶν ἐνδυμασιῶν.

ἀμπελάκι, τό· μικρὸν ἀμπέλιον, petite vigne.

ἀμπελήσιος, α, ον· [δημ.] ἀμπελικός, de vigne ; de vignoble.

ἀμπέλι, ἀπὸ τοῦ ἀμπέλιον, α) ἡ ἄμπελος (τὸ φυτὸν)=τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου, vigne, n. f ; || ἐπίσης ἀμπέλι=la vigne, σημαίνει τὸ σύνολον τῶν κλημάτων, ἤτοι τὸν ἀμπελῶνα· [διάλ. Οἰνόης] τὸ ἀμπέλιν=ἡ ἄμπελος· β) ὁ ἀμπελών, τὸ μέρος ἔνθα εἰσὶ πεφυτευμέναι αἱ ἄμπελοι, le vignoble.

ἀμπελιάτικον, τό· [δημ.] ὁ φόρος ἐπὶ τῶν ἀμπέλων, impôt sur les vignes.

ἀμπελικός, ή, όν· ὁ ἐκ τῆς ἀμπέλου, ἀμπελήσιος, de vigne ; de vignoble ; βλ. ἄμπελος.

ἀμπέλινος, ος καὶ η, ον· ὁ ἐκ τῆς ἀμπέλου, de vigne ; de vignoble ; | — οἶνος=ὁ ἐκ σταφυλῶν οἶνος, vin de raisins.

ἀμπέλιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ ἄμπελος, μικρὰ ἄμπελος, petite vigne ἢ petit vignoble; βλ. ἀμπέλι.

ἀμπελίς, ίδος, ἡ· bruant, n. m. γένος πτηνῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν μυϊοθηριδῶν (μυγοχαυτῶν).

ἀμπελογραφία, ας, ἡ· ambélographie, n. f. περιγραφὴ ἢ πραγματεία περὶ τῆς ἀμπέλου.

ἀμπελοκομία, ας, ἡ· βλ. ἀμπελουργία.

ἀμπελοκόμος, ος, ον· βλ. ἀμπελουργός.

ἀμπελοκτήμων, ονος, ὁ· ὁ ἰδιοκτήτης ἀμπέλων, propriétaire de vignes.

ἄμπελος, ἡ· 1) la vigne ; τὸ ἀμπέλι=τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου· τὸ πρότυπον γένος τῆς οἰκογενείας τῶν ἀμπελωδῶν· κληματοειδὲς δενδρίον φυόμενον ἐν πάσαις ταῖς τροπικαῖς καὶ εὐκράτοις χώραις· ἄμπελος ἡ οἰνοφόρος (λατ. vitis vinifera) ; || ἐπίσης ἀμπέλι=la vigne, σημαίνει τὸ σύνολον τῶν κλημάτων, ἤτοι τὸν ἀμπελῶνα· 2) ὁ ἀμπελών, ὁ ἀμπελότοπος, κοινῶς τὸ ἀμπέλι, le vignoble ; ὁ τόπος, τὸ μέρος ἔνθα εἶνε φυτευμέναι αἱ ἄμπελοι· || ἄμπελος ἀγρία, vigne sauvage.

ἀμπελοστατέω-ῶ· ἀμπελοφυτεύω· φυτεύω (ἢ στυλώνω) ἄμπελον, planter la vigne.

ἀμπελοστάτης, ου, ὁ· ἀμπελοφυτευτής· ὁ φυτεύων (στυλώνων) ἄμπελον, planteur (n. m.) de vigne.

ἀμπελότοπος, ου, ὁ· τὸ ἀμπελοχωράφιον· τόπος κατάλληλος διὰ φυτείαν ἀμπέλων, champ propre à planter de la vigne, ἢ lieu, champ, pays vignoble.

ἀμπελουργέω-ῶ· εἶμαι ἀμπελουργός, être vigneron ; être viticulteur ; καλλιεργῶ τὴν ἄμπελον, cultiver la vigne.

ἀμπελουργία, ας, ἡ· ἡ καλλιέργεια τῆς ἀμπέλου, la culture de la vigne ; la viticulture.

ἀμπελουργική, ῆς, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ καλλιεργεῖν τὴν ἄμπελον, l'art de cultiver la vigne ; la viticulture.

ἀμπελουργικός, ή, όν· ὁ σχετικὸς μὲ τοὺς ἀμπελουργούς, relatif aux vignerons, viticole ; ἢ σχετικὸς μὲ τὴν ἀμπελουργικὴν τέχνην, relatif à la culture de la vigne, vinicole.

ἀμπελουργός, οῦ, ὁ· ὁ τὴν ἄμπελον ἐργαζόμενος, ὁ καλλιεργῶν ἀμπέλια, qui travaille à la culture de la vigne; le viticulteur ; le vigneron, n. m. ὡς καὶ ὁ ἔχων ἄμπελον.

ἀμπελουρίδα, [δημ.] βλ. βρυωνία.

ἀμπελοφάσουλον, τό, haricot des vignes.

ἀμπελοφόρος, ος, ον· ἡ φέρουσα ἄμπελον γῆ=γῆ ἐπιτηδεία δι᾽ ἄμπελον, fertile en vignes (en vignobles)=(terre) viticole; || αἱ ἀμπελοφόροι ἐπαρχίαι, les provinces viticoles (vignobles).

ἀμπελοφύλαξ, ακος, ὁ· ὁ φυλάττων τὰς ἀμπέλους, garde-vigne ἢ messier, n. m.

ἀμπελόφυλλον, τό· τὸ φύλλον τῆς ἀμπέλου, la feuille de vigne.

ἀμπελοφυτεία, ας, ἡ· τὸ φύτευμα τῶν ἀμπέλων, plantation (plant) de vignes ; || [περιληπτικῶς] αἱ ἀμπελοφυτεῖαι τῆς Ἑλλάδος (=οἱ ἀμπελῶνες), les vignobles de la Grèce.

ἀμπελοφυτεύω, φυτεύω ἄμπελον, planter la vigne.

ἀμπελοφυτευτής, οῦ, ὁ, καὶ

ἀμπελοφύτης, ου, ὁ· ὁ φυτεύων ἄμπελον, planteur de vigne.

ἀμπελόφυτος, ος, ον· ὁ μὲ ἀμπέλους πεφυτευμένος, planté de vignes.

ἀμπελοχώραφα, τά· χωράφια καὶ ἀμπέλια, champs et vignobles.

ἀμπελώδης, ης, ες· α) ὁ πλήρης ἀμπέλων, abondant en vignes ; β) ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς ἀμπέλου, semblable à la vigne.

ἀμπελών, ῶνος, ὁ· τὸ ἀμπέλι, le vignoble.

ἄμπερ, τό (ἄκλιτον), βλ. ἄμπερον.

ἀμπεριοστροφαί, ampères-tours ; ὅρος χρήσιμος εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἠλεκτρομαγνητῶν· ὁ ὅρος οὗτος παρίσταται ὑπὸ τοῦ γινομένου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν σπειρῶν περιελίξεως τινὸς ἐπὶ τὴν ἔντασιν τοῦ διαρρέοντος τὰς σπείρας ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος. Οὕτω λ. χ. ἂν ἠλεκτρομαγνήτης τις κέκτηται 500 σπείρας καὶ διαρρέονται αὗται ὑπὸ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος ἐντάσεως 2 ἀμπέρ, τὸ γινόμενον 500×2 =1000 παριστᾷ τὰς ἀμπεριοστροφάς.

ἀμπερόμετρον, ου, τό [φυσ.] ampèremètre, n.m. (ἢ ampères-mètre) ; εἰδικὸν γαλβανόμετρον χρησιμεῦον πρὸς καταμέτρησιν τῆς ἐντάσεως (intensité) ἠλεκτρικοῦ τινος ῥεύματος. Τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν τοιούτων ὀργάνων εἶνε τὸ ἀπεριόδον (apériodicité) αὐτῶν· || αὐτογραφικὸν —, ampèremètre enrégistreur ; || θερμικὸν —, ampèremètre thermique ; εἰδικῆς κατασκευῆς θερμικὸν γαλβανόμετρον χρήσιμον πρὸς μέτρησιν τῆς ἐντάσεως ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος.

ἄμπερον, ου, τό καὶ ἀμπέρ, τό (ἄκλιτον) [φυσ.] ampère, n. m. (ou Weber), ἐκ τοῦ κυρίου ὀνόματος Ampère) ; ὀνομασία δοθεῖσα ὑπὸ τῶν ἠλεκτρολόγων εἰς τὴν ἔντασιν ῥεύματος διερχομένου δι' ἀγωγοῦ ἀντιστάσεως 1ὢμ (ὠμίου, Ohm), μετὰ ἠλεκτρεγερτικῆς δυνάμεως 1 βόλτ (βολτίου, Volt). Τὸ ἀμπὲρ ὅθεν εἶνε ἡ πρακτικὴ μονὰς τῆς ἐντάσεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος. Ἓν ἀμπὲρ ἰσοδυναμεῖ πρὸς 0,1 τῆς ἠλεκτρομαγνητικῆς μονάδος Ε. Γ. Δ. (S. G. S.) καὶ παρίσταται ἐπαρκῶς διὰ τὰς ἐφαρμογὰς ὑπὸ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος διαρρέοντος διάλυσιν νιτρικοῦ ἀργύρου καὶ ἀποθέτοντος κατὰ δευτερόλεπτον 0, γραμμ. 0011181 ἀργύρου· βλ. εἰς ἠλεκτρομετρίαν τὴν μονάδα ἐντάσεως (unité d'intensité); ἐπίσης ἐν τῇ αὐτῇ λέξει βλ. διὰ τὰ πολλαπλάσια καὶ ὑποπολλαπλάσια τοῦ ἀμπέρ, π. χ. χιλιοστοαμπέρ(ιον), ἑκατομμυριοστοαμπέρ(ιον), κτλ. || ἀμπὲρ-ὡριαῖον, ampère-heure, καλεῖται ποσότης ἠλεκτρικῆς διαρρέουσα διά τινος ἀγωγοῦ ἐπὶ μίαν ὥραν, τῆς ἐντάσεως τοῦ ῥεύματος οὔσης ἴσης πρὸς 1 ἀμπέρ· || διακριβωτικὸν ἀμπέρ, ampère étalon, ἠλεκτροδυναμόμετρον εἰδικῆς κατασκευῆς χρήσιμον πρὸς μέτρησιν τῆς ἐντάσεως ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος.

ἀμπέχονον, ου, τό· veste, n.f. ἡ μικρὰ τῶν στρατιωτῶν στολή, κοινῶς ἡ γιακέτα, ἥτις καλεῖται καὶ jaquette, n. f.

ἀμπῆς, [διάλ. Νισύρ.]=ἀφ' οὗ, depuis que; λέγεται καὶ ἄνευ τοῦ μ, ἀπῆς· «ἀπῆς ἦλθες, δὲν σὲ εἶδα».

ἄμπλας, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] πηγὴ μικρά, petite source.

ἀμπολὴ καὶ ἐμπολή, ῆς, ἡ· [δημ.], βλ. ἀμβολάς· ὀχετός, αὐλάκι δι' οὗ διέρχεται τὸ ὕδωρ πρὸς ποτισμὸν κήπου, rigole, n. f. χάνδαξ, tranchée, n. f.

ἀμποδεμένος καὶ μποδεμένος, ἐπίθ. [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ μαγευμένος, ensorcelé ; ὁ διὰ μαγείας καταδεδεμένος νεόγαμβρος, ὁ ὀρχοπεδημένος· «λύκος ἀμποδεμένος» λέγεται ὁ μεμαγευμένος, ἵνα μὴ φάγῃ τὰ πρόβατα.

ἀμπόλι, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] καὶ παρ' ἡμῖν μπόλι, ente, n.f; greffe, n.f; παρὰ τὸ ἀρχ. ἐμβόλιον, ὅπερ παρὰ τὸ ἔμβολος ἢ ἔμβολον=σφήνα (σφήν), σημαίνει δὲ τὸ ἐγκεντριζόμενον κλωνάριον· 2) τὸ κλωναράκι ὅπερ ἐμβάλλουσιν εἰς τὸ ἐγκεντριζόμενον δένδρον=ἔμβλημα, ἐμβολάς, βλ. ὀφθαλμὸς (écusson d'ente), καὶ ῥῆμα ἀμπολιάζω=ἐνοφθαλμίζω· βλ. λέξιν.

ἀμπολιάζω, [διάλ. Ἠπείρ.] (κυρ. δένδρα καὶ μεταφορ. ἄνθρωπον) ῥῆμα μεταβ. ἐγκεντρίζω, ἐνοφθαλμίζω.

ἀμπόλιασμα, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] (κυρίως μὲν δένδρα, μεταφ. δὲ ἄνθρωπον), βλ. ἐγκέντρισις, ἐνοφθαλμισμός· «τὸ ἀμπόλιασμα θέλει καλὸ καιρό».

ἀμπόλιαστος, η, ον· [δημ.] ἀνεμβολίαστος, η, ον· ὁ μὴ ἐμβολιασθείς, non greffé (ἐπὶ φυτῶν), non vacciné (ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων).

ἄμποτε, [δημ.] ὅμοιον τῷ ἀρχαίῳ εἴποτε, ἐπίρρημα εὐχτικόν, εἴθε ! plût à Dieu ! Dieu veuille (νὰ δώσῃ ὁ Θεός)· || ἄμποτε νὰ ἔλθῃ, puisse-t-il venir ; || ἄμποτε νὰ ἦτον οὕτω (καθὼς λέγεις), plût à Dieu que cela fût ainsi.

ἀμπουδίζουμη, [Αἰτωλ. ἰδίωμ.]=ἀμύνομαι, se défendre.

ἀμπουριάζω, [διάλ. Ἠπείρ.] ἀναδίδω ἀτμούς, ἀτμίζω· «ἀμπουριάζουν τὰ 'ποκάμισα» κτλ. exhaler (de la vapeur).

ἀμπουρκοῦνα, ἡ· [δημ.], σῦκον τῆς ἀνοίξεως, figue de printemps.

ἀμπουρῶ, [διάλ. Ἠπείρ.]=κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων τινά, frapper avec les cornes, κερατίζω· κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν κερασφόρων ζῴων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων κτυπούντων τινὰς διὰ τῆς κεφαλῆς.

ἀμπράζικος (ἵππος), βλ. γαλαξίας ἵππος, λεπρώδεις κηλῖδες καὶ λεπρός.

ἄμπρος, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] ἀτμός, vapeur, n. f. ἀναθυμίασις, exhalaison, n. f.

ἄμπυξ, υκος, ὁ. 1) ὁ δεσμὸς πρὸς ἀνάδεσιν τῶν τριχῶν τοῦ μετώπου παρὰ ταῖς γυναιξί, ταινίδιον, petite corde, cordelette, n. f. ou bandeau, n. m. (ἀναλόγως τοῦ εἴδους· 2) τὸ στρογγύλον ἢ πᾶν τὸ ἐπιστρόγγυλον, couronne ; cercle (d'une roue) ; 3) τὸ προμετωπίδιον (frontal) τοῦ χαλινοῦ τοῦ ἵππου· βλ. λέξιν.

ἀμποτίζω, μέλ. ἴσω (βλ. ἄμπωτις), ὀπισθοχωρῶ (ἐπὶ τῆς θαλάσσης) πρὸς τὸ πέλαγος, refluer ; déchaler ; || ἡ θάλασσα ἀμποτίζει, la

mer déchale, ἤτοι πλησιάζει πρὸς τὴν ἄμπωτιν.

ἄμπωτις, ιδος, ἡ, reflux, n. m. (προφ. reflû) ou refoulement des eaux ; jusant, n. m. καὶ déchalement ; marée basse ἢ marée descendante ; σημαίνει τὴν ὑποχώρησιν τῆς θαλάσσης κατὰ τὰς παλιρροίας ἥτις ὑπὸ τοῦ Στράβωνος καλεῖται ἀναχώρησις (εως, ἡ) τῆς θαλάσσης (abaissement de la mer) ; τὸ ἀντίθετον τῆς ἀναχωρήσεως εἶνε ἡ ὕψωσις τῆς θαλάσσης, ἥτις καλεῖται ἐπίβασις ἢ ἀνάβασις (élévation). Ἄμπωτις ἢ ἀνάπωσις, reflux, λέγεται ἡ ἐπὶ 6 ὥρας ἀναχώρησις ἢ κατάβασις (abaissement) τῆς θαλάσσης, εἶνε δὲ κίνησις ἀντίθετος τῆς πλημμυρίδος, ἤτοι κανονικὴ κίνησις τῆς θαλάσσης ἀπομακρυνομένης ἐκ τῆς ἀκτῆς πρὸς τὸ πέλαγος μετὰ τὴν πλημμυρίδα (flux). Αἱ παλίρροιαι (ῶν), le flux et le reflux, ἢ ἡ αὐξομείωσις, εἶνε ἡ πλημμυρὶς καὶ ἡ ἄμπωτις· βλ. παλίρροια, mareé.

ἄμπωχμα, τὸ [διάλ. Ἠπείρου], ἡ ἄπωσις, répulsion, n. f. τὸ σπρώξιμον, poussée, n. f. ou bousculade, n. f..

ἀμπώχνω, [διάλ. Ἠπείρου], σπρώχνω, ὠθῶ τινά, pousser, bousculer.

ἀμπωχτωκέφαλα, καὶ ἀμπωχτωκεφαλιάζω [διάλ. Ἠπείρου], σπρώχνω τινὰ μὲ τὸ κεφάλι κάτω, καταδιώκω, pousser à coups de tête.

ἄμυαλος, η, ον [δημ.], ἤτοι ὁ ἔκφρων, ὁ ἄφρων, ὁ ἀνόητος, ὁ ξεμυαλισμένος· α) κοῦφος, κουφόνους, ξεμυαλισμένος, écervelé, ée, καλεῖται ἐκεῖνος οὗτινος ἡ ὁρμὴ ἢ παραφορὰ τοῦ χαρακτῆρος, τῶν παθῶν καὶ τέρψεων καταστρέφουσι τὴν κρίσιν· || — κεφαλὴ (κούφη), une tête écervelée, ἢ une tête vide ; || — παιδὶ (=ἄνουν παιδάριον), un petit écervelé ; || μία ἄμυαλη (=ξεμυαλισμένη), une écervelée ; β) ἀπερίσκεπτος, étourdi, e, λέγεται ἐκεῖνος εἰς ὃν ἡ ζωηρότης τοῦ χαρακτῆρος ἐπιδρᾷ βλαβερῶς ἐπὶ τῆς σκέψεως· || παιδίον ἄμυαλον (ἀπερίσκεπτον), enfant étourdi ; || γυνὴ ἄμυαλος (ἀπερίσκεπτος), femme étourdie.

ἀμυατροφία, ἡ βλ. μυατροφία.

ἀμύγδαλα, τά· βλ. ἀμύγδαλον, amande, n. f.

ἀμυγδαλᾶτον, τό· γλύκυσμα ἐξ ἀμυγδάλων, gâteau fait d'amandes ; || —, nougat, n. m. = τὸ μαντολᾶτο.

ἀμυγαλᾶτος, η, ον, κατεσκευασμένος ἐξ ἀμυγδάλων, fait d'amandes ; § ἐν σχήματι ἀμυγδάλου, en amande, ἤτοι en forme d'amande ; || μάτια ἀμυγδαλᾶτα, des yeux (fendus) en amande.

ἀμυγδαλέα, ἡ (τὸ δένδρον)· amandier, n. m ; βλ. ἀμυγδαλιά.

ἀμυγδαλέλαιον, τό· huile d'amandes καὶ πικραμυγδαλέλαιον ἢ ἀμυγδαλέλαιον αἰθέριον, huiles d'amandes amères ; τὸ ἀμυγδαλέλαιον λαμβάνεται διὰ θλίψεως ἀλεσμένων γλυκέων ἢ πικρῶν ἀμυγδάλων, καθαρίζεται δὲ διηθούμενον ἢ διὰ καταχαθίσεως.

ἀμυγδάλη, ης, ἡ· βλ. ἀμύγδαλον, τό.

ἀμυγδαλῆ, ῆς, ἡ· α) βλ. ἀμυγδαλιά, amandier, n. m. λατ. amygdalus ; β) [ἀνατ.] amygdale, n. f ; (πληθ. αἱ ἀμυγδαλαῖ)· ἀδὴν (glande) σχήματος ἀμυγδάλου εὑρισκόμενος δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τοῦ λαιμοῦ· ἡ ἐπιστημονικὴ ὀνομασία εἶνε tonsille, n. f ; || ἔχει τὰς ἀμυγδαλὰς πρησμένας, il a les amygdales enflammées.

ἀμυγδαληφόρος, ος, ον· amygdalifère, adj. λέγεται φυτόν τι φέρον ἀμύγδαλα (amandes).

ἀμυγδαλιά, ιᾶς, ἡ· ἀμυγδαλέα καὶ ἀμυγδαλῆ, amandier, n. m. καὶ λατ. amygdalus; ὀπωροφόρον δένδρον τῆς τάξεως τῶν ῥοδανθῶν καὶ τῆς οἰκογενείας τῶν ἀμυγδαλωδῶν ἔχον ὡς διακριτικὸν χαρακτηριστικὸν τὸν ὥριμον καρπὸν ξηρόν, ἤτοι τὰ ἀμύγδαλα (amandes).

ἀμυγδαλίνη, ης, ἡ· amygdaline, n. f ; συστατικὸν τῶν πυρήνων πολλῶν ὀπωρῶν ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν ἀμυγδαλοειδῶν, οἷον ἀμυγδάλων, ῥοδακίνων, βερυκόκκων, κερασίων, κτλ. § ἀμυγδαλίνη, amandine, n. f ; πηκτή, (gelée) παρασκευαζομένη διὰ τοῦ ἀμυγδαλελαίου.

ἀμυγδαλινικός, ή, όν· amygdalique, adj. || — ὀξύ, acide amygdalique, ὀξὺ παραγόμενον ἐκ τῆς ἀμυγδαλίνης, εἶνε δὲ μᾶζα λίαν ὑγροσκοπική, λευκὴ καὶ κρυσταλλώδης, ἀδιάλυτος ἐν τῷ αἰθέρι καὶ τῷ ἀνύδρῳ οἰνοπνεύματι.

ἀμυγδάλινος, η, ον· amygdalin, ine, adj. λέγεται διὰ τὰς ἐν γένει σκευασίας, εἰς ἃς χρησιμοποιοῦνται ἀμύγδαλα, ἢ τὰ ἐκ τούτων παρασκευάσματα, π. χ. ἀμυγδάλινος σάπων=ἀμυγδαλοσάπων, savon amygdalin.

ἀμυγδαλίς, ίδος, ἡ· βλ. ἀμύγδαλον.

ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ· ἢ ἀμυγδαλόπετρα (γεωλ.) brèche, n. f ; (βλ. καὶ μάρμαρα ἀμυγδαλωτά)· πέτρωμα πυριγενές, οὗτινος αἱ πομφολυγογενεῖς κοιλότητες ἐπληρώθησαν βραδύτερον ὑπὸ ἄλλων ὀρυκτῶν, π. χ. χαλαζίου, ἀσβεστίου, ζωολίθων, κτλ. Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ πετρολογικοῦ ἱστοῦ καλεῖται ἀμυγδαλωτός, amygdaloïde.

ἀμυγδαλιτικός, ή, όν· amygdalaire, adj. (γεωλ.) καλεῖται ὁ ἱστὸς τῶν πετρωμάτων ὅταν αἱ φλυκταινώδεις αὐτῶν κοιλότητες εὑρίσκωνται πλήρεις ξένων οὐσιῶν.

ἀμυγδαλῖτις, ιδος, ἡ· (παθολ.) amygdalite, n. f ; καλεῖται ἡ φλεγμονὴ τῶν ἀμυγδαλῶν (amygdales) ; ἥτις καλεῖται ἐπιστημονικῶς angine tonsillaire ἢ esquinancie.

ἀμυγδαλόγαλα, τό· ἢ ἐκχείλισμα ἀμυγδάλων, amandé, n. m. βλ. καὶ ἀμύγδαλον.

ἀμυγδαλόγλωσσος, ον (ἀμυγδαλῆ, γλῶσσα), amygdaloglosse, adj. Ὁ Broca ὠνόμασεν οὕτω δύο συμμετρικοὺς τῆς γλώσσης μῦς, ἀρχομένους ἀπὸ τῆς βάσεως τῆς γλώσσης, ἑκατέρωθεν ταύτης, καὶ ἀπολήγοντας ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως τῆς πρὸς τὸ μέρος των ἀμυγδαλῆς, εἰς τὴν φαρυγγικὴν ἀπονεύρωσιν.

ἀμυγδαλοειδής, ής, ές· ὁ ὅμοιος μὲ ἀμύγδαλον, en forme d'amande ; en amande ; || ἀμ.=ἀμυγδαλωτός, amygdaloïde, βλ. ἀμυγδαλίτης.

ἀμυγδαλόζυμον, τό· biscotin, n. m. κοινῶς τὸ μπισκότο ἐξ ἀμυγδάλων.

ἀμυγδαλόλαδον, τό· [δημ.] βλ. ἀμυγδαλέλαιον.

ἀμύγδαλον, ου, τό, ἀμυγδαλίς, ἡ, καὶ ἀμυγδάλη, ης, ἡ, amande, n. f. πληθ. τὰ ἀμύγδαλα, les amandes; ὁ καρπὸς τῆς ἀμυγδαλῆς, fruit de l'amandier; || — γλυκέα, amandes douces; || — πικρά, amandes amères; || γάλα τῶν ἀμυγδάλων=ἀμυγδαλόγαλα, lait d'amandes, ἐξ οὗ γίνεται καὶ ἡ **σουμάδα**, orgeat ἢ sirop d'amandes (douces); || ἐκχύλισμα ἀμυγδάλων=ἀμυγδαλωτὸν ποτόν, émulsion d'amandes=amandé, n. m. prendre un amandé; || τὸ ἐξ ἀμυγδάλων ποτὸν=ἀμυγδαλωτὸν ποτόν, boisson amandée; || ἔλαιον ἀμυγδάλων, huile d'amandes; || ἀμύγδαλα εὔθραυστα, amandes en coques tendres; || —ἐξαίσια, — à la princesse; || — σχεδὸν καλά, — à la dame; || — δύσθραυστα, σκληρά, — en coques dures; || — ἄφλοια (ἄνευ φλοιοῦ), — cassées, ἤτοι τὰ σπασμένα, παστρεμμένα· || — ἀνάμικτα, — en sortes; || — κατ' εἴδη, — triées (διαλεκτά)· || — ἐκλεκτά, — à la main.

ἀμυγδαλόπετρα, ας, ἡ· βλ. ἀμυγδαλίτης.

ἀμυγδαλόπηκτον, τό· τὸ ἀμυγδαλᾶτον, μαντολᾶτο, nougat, n. m.

ἀμυγδαλοσάπων, ωνος, ὁ· savon d'amande ἢ savon amygdalin; βλ. καὶ ἀμυγδαλωτός.

ἀμυγδαλόπομα, ατος, τό· κοινῶς ἡ σουμάδα, orgeat, n. m. βλ. θιάσον, καὶ ἀμύγδαλον.

ἀμυγδαλοτόμος, ου, ὁ (ἀμυγδαλῆ, τέμνω), amygdalotome, n. m. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον χρήσιμον διὰ τὴν τομὴν τῶν ἀμυγδαλῶν· καλεῖται ἐπίσης tonsillitome, n. m.

ἀμυγδαλοφόρον, τό· amygdalofore, n.m. τμῆμα τοῦ γένους τῆς ἀμυγδαλῆς (λατ. amygdalus).

ἀμυγδαλόφυλλον, τό· τὸ ἀμυγδαλόφλουδο (τὸ ξηρόν), la coque d'amande; τὸ δὲ πράσινον, la brou d'amande.

ἀμυγδαλώδης, ης, ες· amygdalé, ée; ἢ amygdaliné, ée; adj. ὁ ὁμοιάζων μὲ ἀμύγδαλον ἢ ἀμυγδαλῆν (amandier)· || τὰ ἀμυγδαλώδη [βοτ.], amygdalé, ée ἢ amygdaliné, ée; καλεῖται οὕτως οἰκογένεια φυτῶν τῆς τάξεως τῶν ῥοδανθῶν, κυριώτερα γένει τῶν ὁποίων εἶνε ἡ κέρασος (κερασιά), ἡ ἀμύγδαλος (ἀμυγδαλιά), ἡ ῥοδακινὴ (ῥοδακινιά), ἡ προύνη (λατ. prunus, γαλ. prunier, δαμασκηνιά)· || ἓν ἀμυγδαλῶδες, une amygdalée; τὰ ἀμυγδαλώδη, les amygdalées.

ἀμυγδαλωτός, ή, όν· α) ὁ ἀμυγδαλᾶτος, ὁ ἀμυγδαλοειδής, en amande καὶ amygdaloïde; β) amygdalin, ine, adj. λέγεται διὰ τὰ ἐξ ἀμυγδάλου παρασκευάσματα· || σάπων ἀμυγδαλωτός, savon amygdalin; || ἀμυγδαλωτὸν ποτόν, un amandé; || ἀμυγδαλωτὰ μάρμαρα, βλ. ἀμυγδαλίτης.

ἄμυγμα, ατος, τό· ἡ ἀμυχή, τὸ ξέσχισμα, déchirure, n. f. τὸ τζουγγράνισμα καὶ τσουγκράνισμα, égratignure, n. f.

ἀμυδρός, ά, όν· (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), βλ. καὶ **ἀμαυρὸς** ὁ σκοτεινός, obscur, e, κυριολεκτικῶς καὶ μεταφορικῶς, ἤτοι ὁ μόλις φαινόμενος, peu visible ἢ μόλις αἰσθητός, peu sensible; ἢ σχεδὸν ἐξηλειμμένος (σβυσμένος), presque effacé; καὶ ἐν γένει ἀσθενής, ὁ ἀδύνατος, ἐξησθενισμένος, faible, π. χ. προκειμένου περὶ σφυγμοῦ, περὶ ὁράσεως, κτλ. καὶ τέλος ὁ ἀμφίβολος, le douteux; ὁ μὴ καθαρός, ὁ ἀδιάκριτος, ἀδιαφανής, imperceptible; indistinct, e; || ἀμυδρὸν φῶς, lumière faible (douteuse); || ἀμυδρὰ ἴχνη, traces légères (presque effacées); || ἀμυδρὰ ἐλπίς, faible espoir, lueur d'espérance.

ἀμυδρότης, ητος, ἡ· ἡ ἀσάφεια, τὸ σκοτεινόν, obscurité, n.f; ἡ ἀδυναμία, la faiblesse ἰδίως ἐν τῷ ὁρᾶν)· (φωτός, de lumière); βλ. καὶ ἀμυδρός.

ἀμυδρόω-ῶ· κάμνω τι ἀμυδρὸν (ἀμαυρόν), ἀμαυρόω-ῶ, συνεπῶς σκοτινιάζω, obscurcir; ἀδυνατίζω, affaiblir; βλ. καὶ ἀμαυρόω.

ἀμυδρῶς, [ἐπίρ.] σκοτεινῶς, obscurément; ἀδυνάτως, ἐξησθενημένως, faiblement; ἀδιακρίτως, ἀδιαφανῶς, imperceptiblement; indistinctement; συγκεχυμένως, comfusément; || κἄτι ἐνθυμοῦμαι ἀμυδρῶς, il m'en reste un souvenir confus.

ἀμύδρωσις, εως, ἡ· ἡ ἀμαύρωσις, τὸ σκοτίνιασμα, ἡ ἐπισκότησις, obscurcissement, n. m; ἡ ἐξασθένησις, affaiblissement, n. m.

ἀμύελος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων μυελόν, sans moelle; écervellé, ée; § ἀμύελος=ἄμυαλος, βλ. λέξιν.

ἀμύητος, ος, ον· non initié, ée, ὁ μὴ μεμυημένος (μὴ εἰσαχθείς), qui n'a pas été initié (εἰς τὰ μυστήρια, aux mystères), ἤτοι ὁ ξένος πρός τι étranger (ère) à; ignorant de; καὶ συνεπῶς προκειμένου περὶ ἱερῶν, ὁ βέβηλος, le profane.

ἀμύθητος, ος, ον· ὁ ἄρρητος, inénarrable· ὁ ἀνέκφραστος, inexprimable; ineffable; κατ' ἐπέκτ. πλῆθος, innombrable; ὁ ἄπειρος, immense; ἀτελεύτητος, infini, e; || ἀμύθητα πλούτη, des richesses immenses.

ἄμυθος, ος, ον· ὁ ἄνευ μύθων, sans fables; ἄνευ ποιήσεως (παραδόσεων), sans traditions poétiques.

ἀμυκτικός, ή, όν (ἀμύσσω)· ὁ πρὸς τὸ ἀμύσσειν (ξεσχίζειν) ἐπιτήδειος ἢ ὁ ἀμύσσων, qui déchire; qui égratigne (ὁ τσουγκρανίζων).

ἀμυκτικῶς [ἐπίρ.], en déchirant.

ἀμυλάλευρον, τό· farine d'amidon ἢ ἄμυλον (ἐννοεῖται ἄλευρον), (ἐκ τοῦ α, στερ. καὶ μύλη, μύλος), sans meule, qui n'est pas moulu; ἤτοι ἄλευρον ληφθὲν ἄνευ τῆς βοηθείας τῆς μύλης· «ἄμυλον λέγεται τὸ κοινῶς λεγόμενον καταστατὸν (ὁ νισεστές), ὅπερ εἶνε τὸ γαλακτῶδες τοῦ σίτου, βεβρεγμένου καὶ σεσημένου καὶ πεπιεσμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον» Σχολ. Θεοκρ. λατ. amylum, γαλ. amidon (χημ.), οὐδέτερον σῶμα ἀπαντώμενον ἀφθόνως ἐν τῷ φυτικῷ βασιλείῳ καὶ εἶνε οὐσία λευκὴ καὶ ἄοσμος, συνηθέστερον δὲ ἐν τοῖς δημητριακοῖς σπέρμασι τοῖς προσφερομένοις πρὸς τροφὴν τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἵππου, κτλ. ἀφ' ἧς καὶ ἐξαρτᾶται ἡ θρεπτικὴ ἰδιότης τῶν σπερμάτων τούτων· τὸ **ἄμυλον**

(amidon) εὑρίσκεται εἰς πλῆθος φυτῶν, ἰδίως δὲ εἰς τοὺς σπόρους τῶν ἀγρωστωδῶν (ἢ ποωδῶν=graminées), τῶν **σιτηρῶν** (céréales) (σῖτος, σίκαλις, κριθή, βρώμη, ὄρυζα, ἀραβόσιτος), εἰς τὰ κάστανα, τὰ γεώμηλα, τοὺς καρποὺς καὶ τὰς ῥίζας πολλῶν φοινίκων· τὸ ἄμυλον τῶν γεωμήλων, τῶν φοινίκων καὶ τῶν ῥιζῶν αὐτῶν καλεῖται γαλλ. fécule, n. f. (ὑπόστημα=κατακάθισμα=sédiment); || τὸ ἄμυλον τοῦ φοίνικος, palmier-sagoutin, καλεῖται σάγος=sagou, n. m; || τὸ ἄμυλον τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρου manioc καλεῖται **ταπιόκα** (tapioca), κτλ. Ἐκ τοῦ ἀμύλου κατασκευάζεται ἡ ἀμυλόκολλα ἢ κόλλα (τῶν ὑποκαμίσων), empois, n. m. Αἱ διάφοροι οὐσίαι ἐνέχουσιν ἄνισα ποσὰ ἀμύλου· τὸ σιτάλευρον ἐνέχει 56-57 %· ἡ ὄρυζα85-86 % τὰ γεώμηλα 10-23 %. Ἐὰν θερμάνωμεν τὸ ἄμυλον μέχρις οὗ καταστῇ φαιοκίτρινον μεταβάλλεται εἰς εἶδος κόμμεως, τὴν **δεξτρίνην** (=ἀμυλόκομμι=dextrine), χρησιμοποιουμένην πολλάκις ἀντὶ τοῦ ἀραβικοῦ κόμμεως. Ἐκ τοῦ λίαν λεπτοκοσκινισμένου ἀμύλου τῆς ὀρύζης κατασκευάζουσι τὴν ποῦδραν.

ἀμυλόκολλα, ης, ἡ· κόλλα κατασκευαζομένη ἐξ ἀμύλου, colle d'amidon, ἤτοι ἡ κόλλα τῶν ὑποκαμίσων, empois, βλ. κόλλα.

ἀμυλόκομμι, τό· gomme d'amidon ; βλ. ἀμυλάλευρον καὶ δεξτρίνη.

ἄμυλον, ου, τό· τὸ καταστατόν, κοινῶς νισεστές, amidon, n. m. καὶ fécule, n. f. βλ. ἀμυλάλευρον· || — ῥυζίου (ὀρύζης=ποῦδρα), fécule de riz (poudre). § — [χημ.] amyle.

ἀμυλόνω, ἐπιχρίω δι' ἀμύλου ἢ ἐμβαπτίζω εἰς ἄμυλον, amidonner ; **ἀμυλόνομαι**= ἀλευρόνομαι, s'amidonner, ῥίπτω ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ τῆς κόμης ἄμυλον, ἄλευρον, πασπάλην (ποῦδραν), πασπαλίζομαι, πουδράρομαι. § ἀμυλόνω=κολλαρίζω=amidonner ἢ empeser; || amidonner le linge=κολλαρίζω τὰ ἀσπρόρρουχα.

ἀμυλοποιεῖον, τό· amidonnerie, n. f. ἐργοστάσιον ἐν ᾧ κατασκευάζουσι τὸ ἄμυλον, ὅπερ καλεῖται ἐπίσης amidonnière, n. f.

ἀμυλοποιέω-ῶ, μεταβάλλω εἰς ἄμυλον, amidonniser.

ἀμυλοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ· ὁ κατασκευάζων ἄμυλον, amidonnier, ère. § **ἀμυλοποιός**, οῦ, ἡ· amidonnière, n. f. σκάφη ἐπιμήκης, ἔνθα προετοιμάζουσι τὸ ἄμυλον.

ἀμυλοπώλης, ου, ὁ καὶ ἡ· ὁ πωλῶν ἄμυλον, amidonnier, ère.

ἀμυλοσάκχαρον, τό· sucre d'amidon.

ἀμυλώδης, ης, ες· ἀλευρώδης, farineux, euse. § [χημ.] amylacé, ée ; ὁ συνιστάμενος ἐξ ἀμύλου ἢ περιέχων ἄμυλον· || τὰ ἀμυλώδη σπέρματα, les grains amylacés.

ἀμύλωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀμυλόνειν, action d'amidonner ἤτοι amidonnage, n. m. § **ἀμύλ.=κολλάρισμα.**

ἄμυνα, ης, ἡ· ὑπεράσπισις, défense, n. f; **ἀντίστασις**, résistance, n. f; (ἡ ἀπόκρουσις, repoussement, refoulement, n. m.); || **ἄμυνα**, défense, λέγεται ἡ πρᾶξις τοῦ ἀμύνειν, φυλάττειν τι, κτλ. ἢ τοῦ ἀμύνεσθαι, ὑπερασπίζεσθαι· || ἄνευ ἀμύνης, sans défense; || ἐν τῷ ποινικῷ δικαίῳ **ἄμυνα** (défense) καλεῖται ἡ ἐνέργεια πρὸς ἀπόκρουσιν βιαίας ἢ παρανόμου ἐπιθέσεως πρὸς ἰδίαν ἢ ἀλλοτρίου προσώπου ὑπεράσπισιν· || ἐν περιπτώσει νομίμου ἀμύνης, [νομ.] en cas de légitime défense ; || καθ' ὑπέρβασιν τῆς νομίμου ἀμύνης, en dépassant les bornes de la légitime défense ; § — τοῦ ἵππου défense d'un cheval, λέγεται ὅταν ὁ ἵππος ἀμύνηται ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἄλλων ζῴων· τὰ μέσα δι' ὧν ὁ ἵππος ἀμύνηται, εἰσὶν ὡς γνωστὸν τὸ λάκτισμα, τὸ δῆγμα, κτλ. || **πρόσθιος ἄμυνα** τοῦ ἵππου, défense en avant, εἶνε ἡ διὰ τῶν ἐμπροσθίων τοῦ ἵππου ἐκτελουμένη, π. χ. διὰ τῆς ἐπεκτάσεως καὶ καταβιβάσεως τῆς κεφαλῆς του· § [τακτ.] **ἐνεργὸς ἄμυνα**, défense active, καλεῖται ἡ μετ' ἐπιθέσεως ἄμυνα στρατευμάτων καταλαβόντων ἀμυντικήν τινα θέσιν· βλ. **ἀμυντικὴ στάσις = ἄμυνα**, défensive ; || **ἐνεργὸς ἄμυνα**, défense active, καλοῦνται ἐπίσης τὰ τῆς **ἐξόδου στρατεύματα**, τοῦ φρουρίου· || Θέσις ἐν καταστάσει ἀμύνης, βλ. **ἀμυντικὴ θέσις**· || **ἄμυνα τῶν φρουρίων** ἢ **θέσεων**, défense des places, καλεῖται τὸ σύνολον τῶν προετοιμασιῶν καὶ ἔργων τῶν ἐκτελουμένων ἵν' ἀνθέξωσιν εἰς τὴν τακτικὴν πολιορκίαν· || **ἀποφασιστικὴ ἄμυνα**, défense décisive, καλεῖται ἡ σκοποῦσα τὴν διατήρησιν τῆς θέσεως, καὶ **παθητικὴ ἄμυνα**, défense passive, καλεῖται ἡ ἁπλῶς εἰς τὴν ἄμυναν ἀποβλέπουσα, βλ. **ἄμυνα τοποθεσιῶν** καὶ **ὑπόγειος πόλεμος**· § **ἄμυνα δάσους**, défense d'un bois, αὕτη σύγκειται εἰς τὴν ἄμυναν τῆς **παρυφῆς** (lisière) αὐτοῦ. Ἡ ἀμυντικὴ ὅθεν ὀργάνωσις περιορίζεται εἰς τὴν καταστροφὴν ἢ πυρπόλησιν πάντων τῶν εἰς τὰ πέριξ εὑρισκομένων καλυμμάτων (ὅσα δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ ὁ πολέμιος), καὶ εἶτα εἰς τὴν ὀχύρωσιν τῆς παρυφῆς· βλ. καὶ δάσος. Ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως τοῦ δάσους τοῦτο διαιρεῖται εἰς διαφόρους τομεῖς καὶ διανέμονται εἰς τούτους τὰ τάγματα καὶ οἱ λόχοι, οὕτως ὥστε ἕκαστος τούτων νὰ ἔχῃ ὡρισμένον τμῆμα πρὸς ὑπεράσπισιν· αἱ ὑπάρχουσαι ὁδοὶ δὲν πρέπει ν' ἀποτελῶσι τὰ ὅρια τῶν τομέων, ἀλλὰ μᾶλλον αὗται νὰ εὑρίσκωνται εἰ δυνατὸν περὶ τὸ μέσον τῶν εἰς τοὺς λόχους διανεμομένων τμημάτων. **Τὰ ἐξέχοντα τμήματα** (les saillants) τῆς παρυφῆς τοῦ δάσους καταλαμβάνονται ἰσχυρότερον, αἱ δὲ **εἰσέχουσαι γωνίαι** αὐτῆς δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ καταληφθῶσιν ἀμέσως· βλ. καὶ ἄμυνα· § **ἄμυνα κατῳκημένων τόπων**, défense des lieux habités ; οὗτοι δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς σημεῖα στηρίξεως καὶ ἀμύνης, ἐν τοιαύτῃ ὅθεν περιπτώσει ὀργανίζουσιν αὐτοὺς ἀμυντικῶς ὡς ἑξῆς: 1) Κατασκευάζουσιν ἐξωτερικὴν ἀμυντικὴν γραμμὴν διὰ φρακτῶν, τοίχων, κτλ, ἑνοῦντες τὰ ἄκρα τούτων διὰ ταχυσκάπτων οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ συνεχὴς περίβολος. 2) Διοργανίζουσι δευτέραν ἀμυντικὴν γραμμὴν διὰ τῆς καταλήψεως ὑπὸ στρατευμάτων τῶν ἐξωτερικῶν οἰκιῶν, συνδέοντες ταύτας ἐν ἀνάγκῃ μεταξύ των διὰ χαρα-

χωμάτων καὶ ὁδοφραγμάτων. 3) Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ σπουδαιότερον μέρος διοργανοῦσι καταφύγιον (réduit) ἐξ ὁμάδος οἰκιῶν, τοῦ νεκροταφείου, κτλ. δυνάμενοι ἐκ τούτου νὰ βάλλωσι τὰς εἰς αὐτὸ ἀγούσας ὁδοὺς καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἔχωσιν ἐξησφαλισμένην τὴν ὑποχώρησιν. Ἡ κατάληψις τῶν χωρίων γίνεται ὡς διὰ τὴν ἄμυναν δάσους εἴπομεν. Ἡ φρουρὰ διαιρεῖται εἰς τρία, α) φρουρὰν τῆς παρυφῆς, β) τὴν ἐσωτερικὴν ἐφεδρίαν, καὶ γ) τὴν φρουρὰν τοῦ καταφυγίου· § ἄμυνα στενωποῦ, défense d'un défilé; βλ. στενωπός· αὕτη δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ διὰ τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἀμυνομένου ἔμπροσθεν, ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, ἢ ὄπισθεν ταύτης. Ἡ πρὸς τὰ ὄπισθεν ἄμυνα τῆς στενωποῦ εἶνε λίαν πλεονεκτική, ἐπιτρέπουσα εἰς τὰ στρατεύματα νὰ ἀναπτυχθῶσι κυκλωτικῶς ὡς πρὸς τὸν ἐξερχόμενον ἐκ τῆς στενωποῦ ἀντίπαλον. Ἡ τοποθέτησις τοῦ ἀμυνομένου ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς στενωποῦ εἶνε σπανιωτάτη, γίνεται δὲ χρῆσις ταύτης μόνον ἐὰν ἡ στενωπὸς ἦνε μακροτάτη, καὶ παρουσιάζῃ διακλάδωσίν τινα διακοπτομένην ὑπὸ εὐρείας ἐκτάσεως, ἢ ἐὰν δύνανται νὰ καταλάβωσι τὰ περιορίζοντα τὴν στενωπὸν ὑψώματα. Τέλος, ὁ ἀμυνόμενος τοποθετεῖται ἔμπροσθεν τῆς στενωποῦ ὅταν ἦνε ἀπαραίτητον νὰ ὦσι κύριοι καὶ τῶν δύο ἐξόδων αὐτῆς καὶ ὅταν τὸ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἔδαφος ἐπικρατῇ τοῦ πρὸς τὰ ὄπισθεν· § ἄμυνα τοποθεσιῶν, défense des positions; αὕτη περιλαμβάνει: α) ἀναγνώρισιν τῶν προσβάσεων (abords), β) διανομὴν τῶν στρατευμάτων κατὰ τομεῖς ἀμυντικούς· βλ. ἄμυνα δάσους· γ) ἀμυντικὴν ὀργάνωσιν τοῦ μετώπου, ἢ τοὐλάχιστον σημείων τινῶν χρησιμευόντων ὡς στηριγμάτων (points d'appui). Οἱ ὅροι οὓς δέον νὰ πληροῖ ἀμυντική τις τοποθεσία ἐξαρτῶνται ἐν πρώτοις ἀπὸ τὸν τακτικὸν τῆς ἀμύνης σκοπόν. Προκειμένου περὶ παθητικῆς ἀμύνης (défense passive), ἀναζητοῦσι τοποθεσίαν ἧς τὸ μέτωπον νὰ καλύπτηται ὑπὸ ἐμποδίων, ἤτοι τάφρων, ῥυάκων, ποταμῶν, τελμάτων, κλ. καὶ ἰδίως τὰ πλευρά της νὰ ὦσιν **ἄβατα** ἢ νὰ στηρίζωνται ἐπὶ ἰσχυρῶν σημείων στηρίξεως, ὡς εἰς χωρία, κώμας, δάση, ὀχυρώματα, λόφους, κτλ. ἅτινα καταλαμβάνονται συμφώνως πρὸς τὴν φύσιν αὐτῶν, διὰ νὰ καταστῶσι δυσχερεῖς αἱ κυκλωτικαὶ κινήσεις τοῦ ἀντιπάλου καὶ συνεπῶς νὰ δύνωνται νὰ ὑπερασπισθῶσι τὴν τοποθεσίαν σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμήν. Ἐὰν τοὐναντίον πρόκειται περὶ **ἀποφασιστικῆς ἀμύνης** (défense décisive), ἡ τοποθεσία πρέπει νὰ πληροῖ τοὺς ὅρους τῆς παθητικῆς ἀμύνης καὶ νὰ ἦ κατάλληλος δι' ἐκτέλεσιν ἰσχυρῶν κατὰ τοῦ ἀντιπάλου ἀντεπιθέσεων (retours offensifs), ἤτοι πλὴν τοῦ **ἀμυντικοῦ πεδίου** (champ défensif) ὅπερ δέον νὰ ᾖ ἰσχυρῶς ὠργανισμένον, δέον νὰ κέκτηται καὶ **ἐπιθετικὸν πεδίον** (champ offensif), ἐκτεταμένον, ἐλεύθερον καὶ κατάλληλον διὰ τὴν κίνησιν πολλῶν στρατευμάτων, οὕτως ὥστε νὰ δύνωνται ἐν τῇ δεδομένῃ στιγμῇ νὰ μεταβαίνωσιν εὐκόλως ἐκ τῆς ἀμύνης εἰς τὴν ἐπίθεσιν, συνεπῶς ἐμπόδιον κατέχον ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ μετώπου τῆς τοποθεσίας ὡς καὶ ἄβατον ἔδαφος πρὸς τὰ πλευρὰ δὲν εἶνε κατάλληλα διὰ τὴν ἀντεπίθεσιν· βλ. καὶ **τοποθεσία**· § ἐπιβοηθητικὰ μέσα ἀμύνης, βλ. **ἀμυντήρια ἐπιβοηθητικά**· || διοργάνωσις ἀμύνης, βλ. **ἀμυντικὴ διοργάνωσις**· § [ναυτ.] **ὑποβρύχιος ἄμυνα,** défense sous-aquatique, καλεῖται ἡ διὰ ναυκλάστρων ἄμυνα τῶν παραλίων καὶ πλοίων, ὑποδιαιρεῖται δὲ εἰς **ἄμυναν ἀπὸ σταθμοῦ** (défense fixe) καὶ εἰς **κινητὴν ἄμυναν** (défense mobile); 1) **ἄμυνα ἀπὸ σταθμοῦ** (défense fixe) καλεῖται ἡ δι' **ἀμυντικῶν ναυκλάστρων** (torpilles défensives ou fixes) γινομένη ἄμυνα τῶν παραλίων, ἥτις συνίσταται εἰς τὸν δι' ἀμυντικῶν γραμμῶν (lignes de défense) ἀποκλεισμὸν αὐτῶν· βλ. καὶ **ἀμυντικὴ γραμμή**· 2) **κινητὴ ἄμυνα** (défense mobile) καλεῖται ἡ δι' ἐπιθετικῶν ναυκλάστρων (torpilles offensives ou mobiles) γινομένη ἄμυνα τῶν παραλίων καὶ πλοίων, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν κατ' ἐχθρικῶν σκαφῶν ἐκσφενδόνησιν (lancement) τῶν ναυκλάστρων ἐξ ἀκτῶν, πλοίων καὶ ναυκλαστρικῶν σκαφῶν· βλ. καὶ **ἀμυντικὴ γραμμή,** ligne de défense.

ἀμύνομαι, βλ. ἀμύνω.

ἀμυνόμενος, η, ον· défenseur, n. m. καλεῖται οὕτω τὸ στράτευμα τὸ ἐπιπεφορτισμένον τὴν ἄμυναν θέσεως, φρουρίου, ὀχυρώματος, κτλ. || οἱ ἀμυνόμενοι, les défenseurs.

ἀμυντήρ, ῆρος, ὁ· ὁ ἀπομακρύνων (celui qui écarte), ὁ ἀπωθῶν (qui repousse), συνεπῶς ὁ ὑπερασπιστής, défenseur; protecteur; || ἀμυντῆρες καλοῦνται οἱ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἐστραμμένοι κλάδοι τῶν κεράτων τῆς ἐλάφου, ἤτοι τὰ κεράτια τῆς ἐλάφου, andouillers, n. m. || οἱ ἀμυντῆρες (ὀδόντες) ἢ ἀμυντήριοι, ἤτοι οἱ προέχοντες ὀδόντες τοῦ ἐλέφαντος, ἀγριοχοίρου, κτλ., les défenses, n. f. ὁ ἀμυντὴρ ὀδούς, la défense.

ἀμυντήριος, ος καὶ α, ον· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀπώθησιν, ἀπομάκρυνσιν, qui sert à repousser, à écarter, ἢ ὁ πρὸς ἄμυναν ἢ ὑπεράσπισιν ἐπιτήδειος, capable pour la défense, ἤτοι défensif, ive; [οὐσ.] **ἀμυντήριον,** ου, τό· (τὸ μέσον) πρὸς ἄμυναν, (moyen) de défense; || ὅπλον —, arme défensive; βλ. **ὅπλον,** (arme)· || ἀμυντήριον=προφυλακτικόν, préservatif, n. m; || ὀδόντες ἀμυντήριοι (τοῦ ἀγριοχοίρου, κτλ.) βλ. εἰς λέξιν **ἀμυντήρ**· § [ὀχυρ.] **ἀμυντήριον μέσον** (moyen de défense) καὶ γενικώτερον **ἐμπόδιον,** καλεῖται chicane, n. f. εἶνε δὲ οἱονδήποτε μηχάνημα, ἔργον, ὑπόνομος, κλπ. ἅτινα μεταχειρίζεται ὁ πολιορκούμενος ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν πρόοδον τοῦ πολιορκητοῦ· || τὰ ἀμυντήρια τοῦ πολέμου, les chicanes de la guerre, ἤτοι τὰ μέσα ἅτινα ὁ πολιορκούμενος μεταχειρίζεται ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν πρόοδον τοῦ πολιορκητοῦ· || ὁ δι' ἀμυντηρίων μέσων **πόλεμος,** guerre de chicanes; § ἐπίσης ἐν τῇ ὀχυρωτικῇ **ἀμυντήρια** καλοῦνται défenses; **ἀμυντήρια ἐπιβοηθητικά,** défenses accessoires, ἢ ἁπλῶς défenses=**ἐπιβοηθητικὰ μέσα ἀμύ-**

νης ἢ ἁπλῶς **ἀμυντικὰ μέσα**· καλοῦνται οὕτω τὰ διάφορα κωλύματα (ἐμπόδια=chicanes) ἅτινα τοποθετοῦσιν ἔμπροσθεν τῶν διαφόρων ὀχυρωτικῶν ἔργων ὅπως καταστήσωσι δυσκολωτέραν τὴν προσέγγισιν τοῦ πολεμίου. Τὰ κωλύματα ταῦτα τίθενται ἐντὸς τῶν τάφρων ἵνα παρεμποδίσωσι τὴν κατάβασιν τοῦ πολεμίου καὶ ἐξαφανίσωσι τὴν νεκρὰν γωνίαν· ἐπίσης τίθενται εἰς τὸν **αὐχένα** (gorge) τῶν **ἀφράκτων ὀχυρωμάτων** (ouvrages ouverts) ἢ τῶν ἡμιφράκτων, ἵνα τὰ προφυλάξωσιν ἀπὸ τοὺς αἰφνιδιασμοὺς (surprises) καὶ τέλος εἰς τὰς εἰσόδους ἢ διόδους καὶ τὰ μέρη εἰς ἃ θέλουσι νὰ ἐμποδίσωσι τὸν πολέμιον νὰ εἰσέλθῃ. Τὰ μᾶλλον ἐν χρήσει ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἀξίας καὶ τῆς εὐκόλου κατασκευῆς ἐπιβοηθητικὰ ἀμυντικά εἰσίν, αἱ **δενδροτομίαι** (abatis), τὰ **συρμάτινα δίκτυα** (les réseaux de fil de fer) καὶ οἱ **σκόλοπες**, (palissades)· τὰ δὲ ὀλιγώτερον ἐν χρήσει ἀμυντικὰ μέσα εἰσί, **προβλῆτες** (fraises), **ἐχῖνοι** (chevaux de frise), **πασσαλίσκοι** (petits piquets), **τρίβολοι** (chausses trapes), **βόθροι** (trous de loup), **ὑπονομίσκοι** (fougasses), **ἡλοφόροι σανίδες** (planches armées de clous), κτλ. βλ. καὶ ἐμπόδιον (obstacle). § **ἀμυντικὰ δίκτυα**, filets de protection, τεμάχια μεταλλικῶν δικτύων ἀποτελουμένων ἐκ γαλβανισμένων σιδηρῶν **δακτυλίων** (anneaux) διαμέτρου 18 ἑκατοστομ., συνενουμένων δι' ἑτέρων **μικρῶν δακτυλιων** (bagues) διαμέτρου 2 ἑκατοστ. Διὰ τῶν δικτύων τούτων περιβάλλουσι τὸ σκάφος τοῦ πλοίου πρὸς ἄμυναν ἀπὸ τῶν αὐτοκινήτων καὶ διευθυντῶν ναυκλάστρων διὰ τῆς ἀνακοπῆς τῆς πορείας των. Τὰ δίκτυα ταῦτα συστήματος Bullivan (filets Bullivan), περιβάλλουσι τὸ σκάφος εἰς ἀπόστασιν 7 περίπου μέτρων ἀπὸ τῶν πλευρῶν καὶ συγκρατοῦνται εἰς τὴν ἀπόστασιν ταύτην τεταμένα δι' **ἀπωστῶν** (tangon ou bras) εὑρισκομένων ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου ὀλίγον ἄνωθεν τῆς ἰσάλου γραμμῆς, διὰ **συρματίνων δικτυούχων** (filières d'envergure) διερχομένων δι' ἐντρόχου τῶν ἀπωστῶν καὶ δι' **ὀρθωτήρων** (balancines) διερχομένων διὰ τῶν θωρακίων ἢ κεραιῶν, βυθίζονται δὲ περὶ τὰ 6 μέτρα ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Τὰ δίκτυα ταῦτα **ἀνοίγονται** (ἀναπετάσσω, croiser) πρὸς ἄμυναν καὶ **κλείονται** (πτύσσονται, rentrer) πτυσσόμενα ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου.

ἀμυντικὰ μέσα, défenses accessoires, βλ. **ἀμυντήριος**.

ἀμυντικὴ διοργάνωσις, ἡ διοργάνωσις ἀμύνης, mise en état de défense ; τὰ στρατεύματα τοῦ πεζικοῦ καὶ ἱππικοῦ εἰσιν ἐπιπεφορτισμένα τὴν ἀμυντικὴν ὀργάνωσιν τῶν φυσικῶν ἐμποδίων, οἷον **τοίχων** (murs), **αἱμασιῶν** (haies), **σκολοπωμάτων** (palissades), **οἰκιῶν**, **ἀγροικιῶν** καὶ **χωρίων**, **ὁδῶν**, **δασῶν**, **ῥείθρων ὕδατος**, κλ. βλ. καὶ **κατάστασις ἀμύνης**.

ἀμυντικὴ γραμμή, [ναυτ.], ligne de défense, καλεῖται ἡ ἐκ πολλῶν κατὰ σειρὰν καταλλήλως πρὸς ἀνάφλεξιν τοποθετημένων ἀμυντικῶν ναυκλάστρων σχηματιζομένη γραμμὴ πρὸς ἀποκλεισμὸν καὶ **ἄμυναν στενοῦ** (διόδου, défense de passe) ἢ ἀκτῆς τινος. Ἑκάστη ἀμυντικὴ γραμμὴ περιλαμβάνει: α) τὴν γραμμὴν τῶν ναυκλάστρων, la ligne des torpilles; β) τοὺς σταθμούς, les postes; γ) τὸ μόνιμον δίκτυον (τῶν ἀγωγῶν), le réseau permanent (βλ. εἰς δίκτυον)· δ) τὸ κινητὸν δίκτυον, le réseau mobile (βλ. εἰς δίκτυον). α) **Γραμμὴ ναυκλάστρων**, ligne des torpilles ἢ **ναυκλαστρικὴ γραμμή**, ligne torpédique ; καλεῖται οὕτως ἡ ἐκ τῶν καταδυομένων ἀμυντικῶν ναυκλάστρων πρὸς σύστασιν ἀμυντικῆς γραμμῆς ἀποτελουμένη γραμμή. Ἡ ναυκλαστρικὴ γραμμὴ εἶνε **ἁπλῆ** (simple), ὅταν τὰ ναύκλαστρα ἦνε τοποθετημένα ἐπὶ μιᾶς γραμμῆς (une seule ligne) ; εἶνε **διπλῆ** (double), ὅταν τὰ ναύκλαστρα ἦνε τοποθετημένα εἰς δύο παραλλήλους γραμμάς, τῶν τῆς δευτέρας ἔναντι τῶν κενῶν τῆς πρώτης γραμμῆς, ἤτοι **πριονοειδῶς** (en endentement)· **τριπλῆ** (triple), ὅταν τὰ ναύκλαστρα ἦνε τοποθετημένα εἰς τρεῖς παραλλήλους γραμμὰς κλιμακοειδῶς (en échiquier), ἤτοι τὰ τῆς δευτέρας γραμμῆς ἀπέναντι τῶν κενῶν τῆς πρώτης καὶ τὰ τῆς τρίτης ἀπέναντι τῶν κενῶν τῆς δευτέρας. Τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης **βάθος** (profondeur) τῆς ναυκλαστρικῆς γραμμῆς, τὸ ἀπ' ἀλλήλων **διάστημα** τῶν ναυκλάστρων μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς, καὶ ἡ ἀπόστασις τῶν ναυκλαστρικῶν γραμμῶν μεταξύ των, κανονίζονται ἀναλόγως τῆς ἀκτῖνος ἐνεργείας (rayon d'action) τῶν ναυκλάστρων, τὸ δὲ εἶδος τῆς γραμμῆς (ἁπλῆ, διπλῆ, κτλ.), ἀναλόγως τοῦ ἀμυνθησομένου μέρους καὶ τοῦ εἴδους τῶν ναυκλάστρων. **Διάμεσος γραμμὴ** (ligne médiane); νοητὴ γραμμὴ διερχομένη ἐπακριβῶς καὶ παραλλήλως διὰ τοῦ μέσου δύο ναυκλαστρικῶν γραμμῶν. 6) **Σταθμὸς** (ναυκλαστρικὸς σταθμὸς) (poste)· οἰκίσκος, παράπηγμα ἢ κρύπτη ἐπὶ τῆς ξηρᾶς παρὰ τὴν ναυκλαστρικὴν γραμμὴν συνδεόμενος δι' ἀγωγῶν μετ' αὐτῆς· ἐν τῷ σταθμῷ τοποθετοῦνται πάντα τὰ πρὸς ἀνάφλεξιν ἠλεκτρικῶν ἀμυντικῶν (défensives) ναυκλάστρων ἀναγκαιοῦντα ὄργανα καὶ ἐγκαθίσταται τὸ προσωπικὸν τῆς ἀμύνης. Οἱ σταθμοὶ πρέπει γενικῶς νὰ ὦσι κεκαλυμμένοι ἀπὸ τὰς ἐχθρικὰς ὄψεις ἢ ὅταν τοῦτο ἦνε ἀδύνατον νὰ τοποθετῶνται οὕτως ὥστε νὰ φαίνωνται ἐξωτερικῶς ὡς φυσικοὶ βράχοι ὅπως μὴ ἐφελκύωσι τὴν προσοχὴν τοῦ ἐχθροῦ, νὰ τοποθετῶνται δὲ εἰς μέρος ὅσον ἔνεστιν ὀχυρὸν καὶ νὰ ἦνε δυνατὴ ἡ ἐξ αὐτῶν ἐπισκόπησις τῆς πέριξ θαλάσσης καὶ ἡ διόπτευσις τῶν ναυκλαστρικῶν γραμμῶν. Οἱ σταθμοὶ διακρίνονται εἰς : **Σταθμοὺς παρατηρήσεως** (observatoires ou postes d'observation), καὶ εἰς **σταθμοὺς ἀναφλέξεως** (postes d'inflammation). **Σταθμὸς παρατηρήσεως** (observatoire ou poste d'observation). Ὁ σταθμὸς οὗτος εἶνε προωρισμένος διὰ τὴν ἀνάφλεξιν **καθευδόντων ναυκλάστρων** (torpilles dormantes ou torpilles d'observation), ὅταν παρατηρήσωσι διὰ διοπτεύσεων (visées) ὅτι σκάφος τι διέρχηται ἄνωθεν αὐτῶν ἢ εὑρίσκεται ἐν τῇ ἀκτῖνι τῆς ἐνεργείας των· οὗτος σύγκει-

ται κυρίως ἐκ δύο σταθμῶν, τοῦ **ἐξωτερικοῦ** (poste extérieur), καὶ τοῦ **ἐσωτερικοῦ** (poste intérieur), ἀφισταμένων ἀλλήλων καὶ συνδεομένων τηλεφωνικῶς πρὸς συνεννόησιν, καθότι πρὸς προσδιορισμὸν τῆς θέσεως τοῦ σκάφους καὶ τοῦ ἀναφλεχθησομένου ναυκλάστρου, ἔχομεν ἀνάγκην δύο συγχρόνων **διοπτεύσεων** (relèvement), ἐκ δύο διαφόρων σημείων ὧν ἡ τομὴ προσδιορίζει τὴν σχετικὴν θέσιν τοῦ σκάφους πρὸς ναύκλαστρόν τι. Ὁ ἐξωτερικὸς σταθμὸς χρησιμεύει διὰ τὴν κατὰ βούλησιν ἀνάφλεξιν τῶν ναυκλάστρων [δι' ὃ καὶ **σταθμὸς ἀναφλέξεως** (poste d'inflammation) συνήθως καλεῖται] καὶ τὴν κατὰ μῆκος διόπτευσιν τῆς ναυκλαστρικῆς γραμμῆς, ἱδρύεται δὲ γενικῶς ἐπὶ τῆς προεκτάσεως ταύτης, ὅπως ᾖ δυνατὴ ἡ διόπτευσις τῆς ὅλης γραμμῆς. Ὁ σταθμὸς οὗτος περιλαμβάνει μίαν **στοχαστικὴν συσκευὴν** (γραμμοδείκτην, appareil de visée) τοποθετημένην ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς προεκτάσεως τῆς ναυκλαστρικῆς γραμμῆς, τὰς **ἀναφλεκτικὰς στήλας** (piles d'inflammation), συνδεομένας δι' ἀγωγῶν καὶ καλωδίων μετὰ τῶν ναυκλάστρων, τοὺς **πυροδότας** (conjoncteurs) καὶ τὰ πρὸς συνεννόησιν μετὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ σταθμοῦ ἀπαιτούμενα ὄργανα. Ὁ ἐσωτερικὸς (poste intérieur) χρησιμεύει διὰ τὴν διόπτευσιν τῆς θέσεως ἑκάστου ναυκλάστρου ἰδίᾳ, ὅπως προσδιορίζηται ἡ στιγμὴ καθ' ἣν σκάφος τι διέρχηται ἄνωθεν αὐτοῦ· οὗτος ἱδρύεται γενικῶς ἐπὶ τῆς καθέτου τῆς ἀγομένης ἐπὶ τῆς ναυκλαστρικῆς γραμμῆς τῆς μᾶλλον προσεγγιζούσης πρὸς τὸ μέσον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ἐξ οὗ θὰ ἐμφανισθῇ ὁ ἐχθρός, περιλαμβάνει δὲ μίαν στοχαστικὴν συσκευὴν (appareil de visée) καὶ τὰ πρὸς συνεννόησιν μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ σταθμοῦ ἀπαιτούμενα ὄργανα. **Σταθμὸς ἀναφλέξεως** (poste d'inflammation, ἠλεκτροαυτοματικὸς σταθμός). Ὁ σταθμὸς οὗτος προωρισμένος διὰ τὴν ἀνάφλεξιν τῶν ἠλεκτροαυτοματικῶν ἀμυντικῶν **ἐγρηγορούντων ναυκλάστρων** (torpilles vigilantes), ἱδρύεται εἴς τι παρὰ τὴν ναυκλαστρικὴν γραμμὴν μέρος τῆς ἀκτῆς, περιλαμβάνει δὲ τὰς ἀναγκαιούσας στήλας (piles vigilantes), τὰς χειριστηρίους τραπέζας (tables de manipulation) καὶ πάντα τὰ ἀναγκαιοῦντα ὄργανα διὰ τὴν κατὰ βούλησιν εἰς τὰ ναύκλαστρα διοχέτευσιν ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος, ὅπως ἀναφλεχθῶσιν αὐτομάτως ἅμα σκάφος τι προσκρούσῃ ἐπ' αὐτῶν. γ) Μόνιμον δίκτυον, réseau permanent, βλ. **δίκτυον**. δ) Κινητὸν δίκτυον, réseau mobile, βλ. **δίκτυον**. Αἱ ναυκλαστρικαὶ γραμμαὶ ἔχουσαι προορισμὸν τὴν ἄμυναν παραλίων, καλοῦνται καὶ **ὑποβρύχια ὀχυρώματα**, fortifications sous-aquatiques.

ἀμυντικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἄμυναν ἀνήκων ἢ κατάλληλος διὰ τὴν ἄμυναν, qui sert à défendre ; défensif, ive ; ‖ ἦτο εἰς ἀμυντικὴν θέσιν, il était sur la défensive ; ‖ τίθεμαι εἰς ἀμυντικὴν θέσιν, je me tiens, ἢ je suis sur la défensive ; ‖ ἀμυντικὸς ἀγών, combat défensif ; βλ. ἀγών, combat, καὶ μάχη bataille ; ‖ ἀμυντικὸς πόλεμος, guerre défensive ou guerre de défense, καλεῖται ἐκεῖνος ὅντινα ἐπιχειροῦσι, ἀποδεχόμενοι τὴν μάχην, μετὰ δυνάμεων σχετικῶς ὀλιγωτέρων ἀπὸ τὰς τοῦ πολεμίου, ἀλλ' ὑπὸ εὐνοϊκωτέρας συνθήκας· γενικώτερον ὅμως **ἀμυντικὸς πόλεμος**, καλεῖται ὁ πρὸς ἄμυναν τῆς χώρας πόλεμος. Ἡ **ἀμυντικὴ στάσις** ἢ **ἄμυνα**, défensive, n. f. εἶνε ἡ κατάστασις στρατεύματος εὑρεθέντος εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀμύνηται ἕνεκα τῆς ἀριθμητικῆς αὐτοῦ μειονότητος, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ ἐκτελέσῃ ἀντεπίθεσιν. Ἡ τοιαύτη ἄμυνα βασίζεται κυρίως ἐπὶ τῶν πυρῶν καὶ τῆς καταλλήλου χρησιμοποιήσεως τοῦ ἐδάφους. Κατ' ἀρχὴν δέον ν' ἀποκρούηται πᾶσα σκέψις τῆς ἐξ ὑπαρχῆς **παθητικῆς ἀμύνης** (défense passive). Ἡ ἐνεργὸς ἄμυνα (défense active), ἥντινα καὶ μόνην δέον νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψει, δὲν πρέπει νὰ ἐπιζητῇ ἐκ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἀναμονῆς της, εἰμὴ ἐπαύξησιν τῆς ἰσχύος της καὶ τὸ μέσον τοῦ νὰ προκαλέσῃ τὴν μάχην ἐπὶ ἐδάφους ὅπερ γνωρίζῃ, ἵνα δυνηθῇ νὰ καταπολεμήσῃ τὸν ἀντίπαλον ὑπὸ εὐνοϊκωτέρας συνθήκας· ‖ ἀμυντικὴ θέσις, place de défense ; ἢ θέσις ἐν καταστάσει ἀμύνης, place en état de défense, καλεῖται ἡ ὠχυρωμένη, ὡπλισμένη, ἐφοδιασμένη δι' ὑλικοῦ καὶ προσωπικοῦ, ὅπως ἀνθέξῃ εἰς πολιορκίαν· βλ. καὶ **κατάστασις ἀμύνης**· ‖ ἀμυντικὴ γραμμή, ligne de défense, αὕτη ἀποτελεῖται ὑπὸ ἐκτεταμένης θέσεως, διωργανωμένης οὕτω πῶς ὥστε νὰ δύνηται ὁ κατέχων ταύτην στρατὸς ν' ἀντέχῃ εἰς μεγαλειτέρας δυνάμεως στρατεύματα τοῦ ἀντιπάλου· ‖ ἀμυντικὴ καμπή, [τακτ.] βλ. καμπή.

ἀμυντικῶς, [ἐπίρ.], défensivement ; ἐν καταστάσει ἀμύνης, en état de défense; ‖ ἀμυνόμενος ἢ ὑπερασπίζων ἑαυτόν, en se défendant.

ἀμύνω, 1) ἐνεργητικῶς σημαίνει ἀπωθῶ (repousser), ἀπομακρύνω, ἀπελαύνω (écarter), ἀποτρέπω, κρατῶ μακράν «τι ἀπό τινος», détourner (de quelqu'un un mal, une attaque, etc) ; ἀμύνω, défendre, σημαίνει ἐπίσης φυλάττω (garder), ἀπαγορεύω (interdire), ἤτοι ἐμποδίζω τὸν πολέμιον ἀπὸ τοῦ νὰ καταλάβῃ θέσιν τινά· 2) (ὡς μέσον) ἀμύνομαι, μέλ. ἀμυνοῦμαι, σημαίνει **ἀνθίσταμαι**, résister, ἤτοι ἀντιτάσσω δύναμιν ἢ βίαν ἐν τῇ δυνάμει ἢ βίᾳ, ἢ προτάσσω ἀντίστασιν εἰς τὰς ἐπιθέσεις τοῦ πολεμίου, συνεπῶς **ὑπερασπίζομαι**, se défendre ; ‖ **ἀμύνεσθαι**, se tenir, ou rester sur la défensive) ; σημαίνει τὸ ἀνθίστασθαι, ὅπερ εἶνε τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀναλαμβάνειν τὴν ἐπίθεσιν· ‖ ἀμυνόμενος πάσῃ δυνάμει, à son corps défendant ; § ἀμύνομαι περί.... ὑπέρ.... combattre pour....

ἄμυξις, εως, ἡ· ἡ ἀμυχή.

ἀμύριστος, ος, ον· ὁ μὴ μυρισθεὶς καὶ ὁ μὴ μυρίζων, non flairé, ée ; non senti, e ; § ὁ ἄνευ ὀσμῆς, ἄνευ μυρωδιᾶς, sans odeur, inodoré, ée ; sans parfum, non parfumé, ée ; «ἀμύριστο βούτυρο, τυρί, κτλ.».

ἄμυρος, η, ον [δημ.], ὁ ἀμύρωτος· ‖ —, ὁ ἀμύριστος.

ἀμύρωτος, ος, ον· ὁ ἄνευ μύρου, ὁ μὴ μυρωθείς, non confirmé, ée; ὁ μὴ χρισθείς (μυρωθείς, ἀλειφθεὶς μὲ χρίσμα, μύρον τῆς ἐκκλησίας), qui n'a pas reçu le chrême ; sans onction.

ἀμύσσω ἢ ἀμύττω, μέλ. ύξω, ἐκδέρω, τσουγκρανίζω, égratigner ; κατακόπτω διαρρηγνύω, σχίζω, déchirer, ἢ ἐγχαράττω ἐλαφρῶς, écorcher légèrement, ἢ effleurer à peine, ἢ ξεγδέρνω, érafler ; καὶ ὡς ἰατρ. ὅρος scarifier ; μεταφορικῶς δὲ κεντῶ, piquer ; πληγώνω, blesser ; λυπῶ, peiner, chagriner; προσβάλλω, offenser.

ἀμύττω, βλ. ἀμύσσω.

ἀμυχή, ῆς, ἡ· ἡ ἄμυξις, βλ. ἀμύσσω· ἐκδορά, τὸ τσουγκράνισμα, égratignure, n. f; τὸ σχίσιμον, τὸ ξέσχισμα, ἡ διαρραγή, déchirure, n. f ; écorchure, n. f; τὸ ξέγδαρμα, (ἡ φθορά), éraflement, n. m ; || ἐλαφρὰ ἀμυχή, τὸ ξέγδαρμα, éraflure, n. f; || —, ἡ πληγή, blessure, n. f; meurtrissure, n. f; καὶ ὡς ἰατρ. ὅρος ἀμυχή, scarification, n. f ; || — πυροβόλου, éraflement d'une bouche à feu ; καλεῖται σχίσιμον (σχίσις), déchirement, n. m. παραγόμενον ἐντὸς τοῦ κοίλου ὑπὸ διαρρηγνυομένου ἐντὸς αὐτοῦ βλήματος.

ἄμφια ἱερά, τά, (τὸ ἄμφιον), ἡ στολὴ ἱερατική, les vêtements (habits ou objets) du culte ; αἱ στολαὶ τῶν ἱερέων κατὰ τὰς ἱεροτελεστίας, vêtements (habits) sacerdotaux ; καὶ ἐν γένει ἄμφια=στολίσματα, ornements.

ἀμφίασις, εως· α) τὸ περιβάλλεειν, περιτιθέναι (φέρειν) ἱμάτιόν τι, action de vêtir ; ἡ ἔνδυσις, le vêtement ; β) τὸ ἔνδυμα (ἡ στολή, τὸ φόρεμα), le vêtement.

ἀμφιβάλλω, μέλ. βαλῶ, ἀπορῶ, δὲν εἶμαι βέβαιος περί τινος, ne pas être certain, douter ἢ être en [dans le] doute ; || — ἂν ἦνε αὐτός, je doute si c'est lui ; || — ἂν θὰ τὸ κάμῃ, je doute qu'il le fasse ; || δὲν ἀμφιβάλλω [περὶ τούτου], je n'en doute pas ; || δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἔλθῃ, je ne doute pas qu'il ne vienne ; || ἀκόμη ἀμφιβάλλετε ; en doutez-vous encore ? § ἀμφιβάλλω = ἐνδοιάζω, διστάζω, hésiter ; ἐπίσης, ἀμφιβάλλω=ἀμφιταλαντεύομαι ἢ ταλαντεύομαι τὴν γνώμην, balancer. Ὅταν ἔχητε νὰ σκεφθῆτε ἐπὶ ἀντικειμένων, νὰ ἐκτιμήσητε τὴν ἀξίαν (βαρύτητα) αὐτῶν, ἀμφιταλαντεύεσθε (vous balancez) κλίνοντες ὁτὲ πρὸς τὴν μίαν σκέψιν, ὁτὲ πρὸς τὴν ἑτέραν, διχονοεῖτε, διχογνωμεῖτε· ὅταν ἔχητε νὰ ὑπερνικήσητε ἐμπόδια, διστάζετε (vous hésitez), εὑρίσκεσθε ἐν ἐκκρεμότητι (vous êtes en suspens); ἐφ' ὅσον ἀμφιταλαντεύεσθε (tant que vous balancez) δὲν γνωρίζετε (ἀγνοεῖτε) τί πρέπει νὰ πράξητε, τίποτε δὲν σᾶς κάμει ν' ἀποφασίσητε· ὅταν διστάζητε (quand vous hésitez) κάτι τί σᾶς σταματᾷ. Παύετε ἀμφιταλαντευόμενος (vous ne balancez plus), ἕπεται ὅτι ἐλάβατε τὴν ἀπόφασίν σας, ἀλλὰ προχειμένου νὰ τὴν ἐκτελέσητε, διστάζητε (vous hésiter), σᾶς ἐλλείπει ἡ ἀπόφασις, τὸ θάρρος. Ἡ ἀμφιβολία (doute), ἡ ἀβεβαιότης (incertitude), σᾶς κάμνουν νὰ ἀμφιταλαντεύησθε (vous font balancer). Ὁ φόβος, ἡ ἀδυναμία σᾶς κάμνουν νὰ ἐνδοιάζητε (διστάζητε). Οἱ συνετοί, ἐχέφρονες, προσεκτικοί, ἐμβριθεῖς ἢ πρᾶοι ἀμφιταλαντεύονται (balancent) ; οἱ ὀκνηροί, μαλθακοί, δειλοί, βραδεῖς, δύσπιστοι, διστάζουν (hésitent). Ἀπὸ μακράν, ὁ κίνδυνος φαίνεται μικρός, ἐλαφρὸς δὲν ἀμφιταλαντεύονται (on ne balance pas) ; ἐκ τοῦ πλησίον ὁ κίνδυνος φαίνεται σπουδαῖος, διστάζουν (on hésite). Ὁ ἀμαθὴς δὲν ἀμφιταλαντεύεται ποσῶς (ne balance guerre), δὲν ἀμιβάλλει διὰ τίποτε· ὁ παράτολμος ἢ ἀπερίσκεπτος δὲν διστάζει (n'hésite pas), δὲν φοβεῖται τίποτε. Ὁ λαμβάνων ἀπόφασιν χωρὶς νὰ ἀμφιταλαντευθῇ (sans balancer), δὲν εἶνε πάντοτε ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἐκτελεῖ ταύτην χωρὶς νὰ διστάσῃ (sans hésiter). Ἀμφιταλαντεύθητι (balancez) προκειμένου νὰ (συ)σκεφθῇς, νὰ συζητήσῃς· προκειμένου ὅμως περὶ ἐκτελέσεως, μὴ δίσταζε (n'hésitez pas).

ἀμφιβιακός, [ζωολ.], amphibien, enne ; ὁ διὰ βίου ἢ ἐπὶ μέρους τοῦ βίου ἀναπνέων ἀέρα καὶ ὕδωρ· || [ουσ.] τὰ ἀμφιβιακά, les amphibiens (un amphibien), εἶνε τὰ ἄλεπα ἢ βατραχοειδῆ ἑρπετά, ὡς δυνάμενα νὰ ζῶσιν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς στοιχείοις.

ἀμφιβιογραφία, ας, ἡ [ζωολ.]· amphibiographie, n. f ; ἡ περὶ ἀμφιβίων συγγραφή.

ἀμφιβιογραφικός, ή, όν· amphibiographique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀμφιβιογραφίαν.

ἀμφιβιόλιθος, ου, ὁ· amphibiolithe, n. m. [γεωλογ.] ἀπολίθωμα ἀμφιβίων ζώων.

ἀμφιβιολογία, ας, ἡ [ζωολ.]· amphibiologie, n. f. μέρος τῆς ζωολογίας πραγματευόμενον περὶ τῶν ἀμφιβίων ἑρπετῶν.

ἀμφιβιολογικός, ή, όν [ζωολ.]· amphibiologique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀμφιβιολογίαν.

ἀμφιβιολόγος, ου, ὁ· amphibiologue, n. m. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἀμφιβιολογίαν.

ἀμφίβιος, ος, ον (ἀμφὶ=διττῶς καὶ βίος=ζωή)· ὁ διττῶς ζῶν, ὁ ζῶν ἐν γῇ τε καὶ θαλάσσῃ ἢ εἰς δύο διάφορα στοιχεῖα, qui vit dans deux élements divers, amphibie, adj. ὅπως εἶνε οἱ κάστορες (castors), οἱ κροκόδειλοι, κτλ. || —, λέγεται καὶ στενώτερον ἐπὶ τῶν ζώων ὅσα δύνανται ν' ἀναπνέωσιν ἐναλλὰξ ἐν τῷ ἀτμοσφαιρικῷ ἀέρι καὶ ἐν τῷ ὕδατι, ἔχοντα πνεύμονας καὶ βράγχια ὁμοῦ· || ἐπὶ ἑρπετῶν λέγονται ἀμφίβια τὰ ἔχοντα ἐρυθρὸν ἢ ψυχρὸν αἷμα, ἁπλὴν δὲ τὴν κυκλοφορίαν καὶ δυνάμενα νὰ μένωσιν ἐπὶ πολὺ ἄνευ ἀναπνοῆς, δι' ὃ καὶ ἐνδιαιτῶνται ἐν τῷ ὕδατι· || τὰ ἀμφίβια σαρκοφάγα, les carnivores amphibies ; πατριὰ μαστοφόρων ζώων βιούντων ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ ὕδατι, περιέχουσα δύο μόνον γένη, τὰς φώκας καὶ τοὺς θαλασσίους ἵππους· || [οὐσ.] τὸ ἀμφίβιον (ζῶον), un amphibie ; || φυτὰ ἀμφίβια, plantes amphibies, τὰ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τοῖς ὕδασι φυόμενα· || [ουσιαστικῶς καὶ μεταφορικῶς] ἀμφίβιος (ἄνθρωπος), c'est un amphibie=homme amphi-

bie, ὁ ἔχων δύο ἀσυμβίβαστα ἐπαγγέλματα· λέγεται ἐπίσης καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου ἐπαμφοτερίζοντος (équivoque), ἤτοι ἐναλλὰξ ἀποδεχομένου δύο ἐναντίας γνώμας ἢ ἀνήκοντος εἰς δύο ἀντίθετα κόμματα· || ὕπαρξις ἀμφίβιος, existence équivoque.

ἀμφιβληστροειδής, ής, ές· ὁ τὸ εἶδος τοῦ ἀμφιβλήστου ἔχων, qui a la forme d'un filet ; amphiblestroïde, adj. ἐπίθετον συνώνυμον τῆς λέξεως δικτυόμορφος, rétiforme, ὅπερ προσθέτουσιν εἰς τὴν λέξιν membrane (μεμβράνη, ὑμήν, χιτών, membrane amphiblestroïde) ἵνα σημάνωσι τὸν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα τοῦ ὀφθαλμοῦ=la rétine=ὑμὴν εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ ὃν σχηματίζει ἡ εἰς πλάτος ἐξάπλωσις τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου, καθότι ὁμοιάζει πρὸς ἀμφίβληστρον =δίκτυον, filet ἢ rétine, n. f ; || φλόγωσις τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος, inflammation de la rétine ou membrane amphiblestroïde = amphiblestroïdite, n. f ; ἀμφιβληστρῖτις ἢ μᾶλλον ἀμφιβληστροοίδησις, συνώνυμον τῆς λέξεως rétinite, n. f.

ἀμφιβληστρῖτις, ιδος, ἡ·=ἀμφιβληστροοίδησις, εως, ἡ· rétinite, n. f ; βλ. ἀμφιβληστροειδής.

ἀμφιβληστρομαλάκυνσις, εως, ἡ· amphiblestroïdomalacie, n. f ; μαλάκυνσις τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος, ramollissement de la rétine ou membrane amphiblestroïde.

ἀμφίβληστρον, ου, τό· δεσμὸς ἢ πᾶν τὸ περιβάλλον, τὸ περικλεῖον, lien dont on entoure, dont on enveloppe quelque chose ; καὶ ἐντεῦθεν συνήθως τὸ δίκτυον ἢ ἡ σαγήνη τῶν ἁλιέων, le filet de pêcheur ; ἢ ὁ πεζόβολος (τῶν ἁλιέων), l'épervier=ἀμφίβληστρον ἢ δίκτυον κωνικόν, καὶ ἐν γένει ἀμφίβληστρον= δίκτυον, filet, n. m. rétine, n. f.

ἀμφιβολία, ας, ἡ· ἀμφίβολος κατάστασις τοῦ πνεύματος διστάζοντος μεταξὺ καταφάσεως καὶ ἀρνήσεως, καὶ γενικώτερον τὸ νὰ μὴ ἦνέ τις βέβαιος, ἡ ἀπορία, le doute ; ἡ ἀβεβαιότης, incertitude, n.f; ἡ ἀμφιβολία ἐπιφέρει τὴν ἐξέτασιν· || ἔχειν ἀμφιβολίας, avoir des doutes ; || ἡ ἀμφιλογία, ambiguïté, n. f. || εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν, être dans le doute ; || οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι, nul doute que ; || χωρὶς ἀμφιβολίαν, sans doute ; à n'en pouvoir douter ; indubitablement ; || [ῥητορ.], ἀμφιβολία dubitation, n.f; || [φιλοσ.] ἀμφιβολία, amphibolie, n. f. τὸ διπλοῦν νόημα προτάσεώς τινος (double sens) ; § ἐπίσης ἀμφιβολία, ὁ ἐνδοιασμός, δισταγμός, hésitation, n. f ; τὸ ἀναποφάσιστον, irrésolution, n.f. indécision, n.f. Αἱ λέξεις doute, incertitude καὶ irrésolution, εἰσὶ συνώνυμοι, σημαίνουσαι τὴν ἀμφιβολίαν · ἡ ἀβεβαιότης (incertitude) προέρχεται ἐκ τῆς ἀγνοίας τῶν γεγονότων· ἡ ἀπορία (doute) προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ πνεῦμα δὲν γνωρίζει νὰ ἐκλέξῃ· τὸ ἀναποφάσιστον (irrésolution) προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ θέλησις δυσκολεύεται νὰ καθορισθῇ. Εὑρίσκονται ἐν ἀβεβαιότητι (on est dans l'incertitude) περὶ τῆς ἐκβάσεως τῶν διαβημάτων τῶν· ἐν ἀπορίᾳ (dans le doute) ἐπὶ τοῦ τί δέον νὰ πράξωσι· καὶ εἰς τὸ ἀναποφάσιστον (dans l'irrésolution) ἐπὶ τοῦ ὅπερ θέλουσι νὰ πράξωσι.

ἀμφιβολογία, ας, ἡ· ἀμφίβολος λόγος, amphibologie, n. f. (ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀμφίβολος, ambigu, douteux καὶ λόγος), εἶνε τὸ γραμματικῶς διφορούμενον ἤτοι ἡ γραμματικῶς διφορουμένη ἔννοια, sens équivoque, τουτέστι τακτοποίησις λέξεων παρουσιάζουσα δύο διαφόρους ἐννοίας· || ὅπως ἀποφύγωσι τὴν ἀμφιβολογίαν, δέον νὰ προσέχωσι κυρίως εἰς τὸν καταρτισμὸν τῶν φράσεων, pour éviter l'amphibologie, il faut s'attacher surtout à la construction des phrases ; || ἐπίσης ἀμφιλογία, ambiguïté, n. f. εἶνε τὸ ἐλάττωμα τοῦ παρουσιάζοντος διπλῆν ἔννοιαν, ὅπερ ἔχει γενικῶς ἔννοιαν ἐπιδεκτικὴν πλειοτέρων (δι)ερμηνειῶν· || δέον νὰ ὁμιλῇ τις ἄνευ ἀμφιλογίας, il faut parler sans ambiguïté, ἤτοι δέον νὰ ὁμιλῇ τις καθαρῶς καὶ οὐχὶ διφορουμένως, il faut parler net et sans ambiguïté ; || ἡ ἀμφιλογία, ambiguïté(ἀμφιβολία) ἐν τῇ ῥητορικῇ συνίσταται εἰς τὸ ν' ἀφεθῇ τὸ πνεῦμα ἀβέβαιον ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας ἐκφράσεώς τινος. || Ἡ διπλόη (διπλῆ ἔννοια), double sens, ἔχει δύο σημασίας, τὴν μὲν εὐνόητον ὑπὸ πάντων, τὴν δὲ ἐνέχουσαν ὑπαινιγμὸν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον νοητόν. Τὸ διφορούμενον, équivoque (διφορουμένη ἔννοια) ἔχει δύο ἐννοίας, τὴν μὲν φυσικήν, τὴν δὲ διεστραμμένην, ἥτις ἐνυπάρχει μόνον ἐν τῇ σκέψει τοῦ ὁμιλοῦντος. Ἡ ἀμφιβολογία, amphibologie, εἶνε τὸ γραμματικῶς διφορούμενον· βλ. ἀνωτέρω.

ἀμφιβολογούμενος, η, ον· ὁ μὴ σαφής, ἀσαφής, louche ; τὸ καθιστὸν φρᾶσίν τινα ἀσαφῆ (louche), προέρχεται ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας διατάξεως τῶν λέξεων αἵτινες τὴν συνιστῶσιν, ὅταν αἱ λέξεις φαίνωνται ἐκ πρώτης ὄψεως ἔχουσαι ὡρισμένην τινὰ σχέσιν, ἐνῷ πράγματι ἔχουσιν ἑτέραν, ὅπως π. χ. οἱ ἀλλήθωροι (παραβλῶπες, louches) φαίνωνται παρατηροῦντες πρός τι μέρος, ἐν ᾧ πράγματι παρατηροῦσιν ἀλλαχοῦ. Τὸ καθιστᾶν φρᾶσίν τινα διφορουμένην, équivoque, προέρχεται ἐκ τοῦ μὴ ἀκριβοῦς προσδιορισμοῦ λέξεών τινων· πᾶσα φράσις ἀσαφὴς ἢ διφορουμένη (louche ou équivoque) εἶνε ἀμφιβολογουμένη, amphibologique, adj. ἡ ἔκφρασις δὲ αὕτη εἶνε γενικωτέρα περιλαμβάνουσα ἐν ἑαυτῇ τὰς δύο πρώτας, συνεπῶς πᾶσα ἔκφρασις ἐπιδεκτικὴ δύο διαφόρων ἐννοιῶν εἶνε ἀμφιβολογουμένη.

ἀμφίβολος, ος, ον (ἀμφιβάλλω, βλ. ἀμφιβολία, ἀμφιβολογία), ὁ ἄπορος, ὁ εἰς ἀπορίαν εὑρισκόμενος, douteux, euse ; ὁ ἀβέβαιος, incertain, e ; ὁ ἀμφίλογος, ambigu, e ; ὁ διφορούμενος, équivoque ; || [διδακτ.] τὸ ἀμφίβολον, δισταχτικόν, dubitatif, ive ; adj. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἀμφιβολίας, τοῦ δισταγμοῦ· || εἶνε ἀμφίβολον, c'est douteux ; c'est une question (= εἶνε ζήτημα) ; || ἀμφιβόλου τιμιότητος, d'une honnêteté douteuse ; || φράσις (ἔννοια) ἀμφίβολος, phrase (sens) équivoque ; § ὁ ἀναποφάσιστος, irrésolu, e ;

indécis, e; βλ. **ἀμφιβολία**· || ἡ ἐπιτυχία εἶνε ἀκόμη ἀμφίβολος, le succès est encore indécis.

ἀμφιβόλως [ἐπίρ.] τοῦ ἀμφίβολος, douteusement; κατὰ τρόπον ἀμφίβολον, d'une manière douteuse; κατὰ τρόπον διφορούμενον (ἀναποφάσιστον), d'une manière équivoque (indécise).

ἀμφιγαστρωτὸς ὀνυχοκόπτης, feuille de sauge, n. f. ἐργαλεῖον χειρουργικὸν πρὸς ἀποκοπὴν τοῦ ὄνυχος τῆς ὁπλῆς τῶν ἵππων.

ἀμφίγειος, ος, ον· γείτων, voisin, ine; πλησιόχωρος, ὁ κατοικῶν γειτονικὴν γῆν, qui habite une terre voisine; § —, ὁ ἔχων πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη γῆν, ἀμφίγειος θάλασσα, bras de mer, καλεῖται εἶδός τι κόλπου ἐπιμήκους μὲ διεξόδους εἰς ἀμφότερα τὰ ἄκρα.

ἀμφίγνωμος, ος, ον, καὶ ἀμφιγνώμων, ὁ δίγνωμος, ὁ ἔχων δύο γνώμας, qui a deux opinions; συνεπῶς ὁ ἀβέβαιος, incertain, e; ὁ ἀναποφάσιστος, irrésolu, e.

ἀμφιδέα, ας, ἡ· (πληθ. αἱ ἀμφιδέαι) καὶ ἀμφίδεον, τό· ὁ περίδεσμος, collier, n. m. (π. χ. τῶν κτηνῶν)· ἡ πόρπη, boucle, n. f. τὸ δακτύλιον, anneau, καὶ ἐν γένει πᾶν δι' οὗ προσδένονται δύο μέρη ἢ ἀντικείμενα, π. χ. τὸ ἀγγύλιον, manille, n. f; § ἐπίσης ἀμφιδέαι ἢ τὰ ἀμφίδεα, κοινῶς οἱ ῥεζέδες, les pentures et gonds; βλ. γίγγλυμος.

ἀμφίδεον, τό· βλ. ἀμφιδέα.

ἀμφιδέξιος, ος, ον· ὁ χρώμενος τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχολίας καὶ ἐπιτηδειότητος ὅπως καὶ τῇ δεξιᾷ, qui se sert également des deux mains; ambidextre, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ δεξιός, ὁ ἐπιτήδειος, adroit, e; habile.

ἀμφιδεξίως, (ἐπιρ.)—δεξιῶς, ἐπιτηδείως, adroitement, habilement.

ἀμφίδεον, ου, τό· βλ. ἀμφιδέα.

ἀμφιδέται, οἱ· (ἀμφιδέτης), βλ. ζυγόν, moise, n. f.

ἀμφιδετέω-ῶ, καὶ ἀμφιδέω=περιδένω, ὁλόγυρα δένω, lier tout autour; || ἀμφιδετέω [ναυτ.], κοινῶς δένω μουστάκι, affourcher; ἀγκυροβολῶ διὰ δύο ἀγκυρῶν πρωραίων ἀνὰ μιᾶς ἑκατέρωθεν.

ἀμφιδέτης, ου, ὁ· α) λωρίον κτλ. courroie, n. f. δι' οὗ δένονται δύο μέρη· β) ἀμφ. ζευκτὴρ ἢ ζυγόν, βλ. ἀμφιδέται, moises; γ) ἀμφ. ἢ **σύνδεσμος**, lierne, n. f; ὁριζόντιος δοκὸς συνδέουσα ἕτερα ξύλα, ἥτις καλεῖται ἐπίσης moise, βλ. ἀμφιδέται· γενικὸς ὅθεν ἀμφιδέτης, lierne, καλεῖται σύνδεσμος σιδηροῦς ἢ ξύλινος· δ) ἀμφ. [σιδ.], éclisse, n. f. ὁ ἑνώνων δύο μέρη· || [σιδηροδ.] ἀμφ. ἢ **συγκρατητήρ**, ῆρος, ὁ· éclisse, n. f. καλεῖται μικρὰ σιδηρᾶ πλὰξ φέρουσα 4 ὀπὰς δι' ὧν διέρχονται **βλῆτρα** (boulons) πρὸς σύνδεσμον σιδηροδρομικῶν ῥάβδων· || [σιδηροδ.] ἀμφιδέτης (ἢ **συγκρατητὴρ μετὰ γωνιῶν**, éclisse à cornières; κατὰ τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως πάσης ἀνωφερείας ὡς καὶ πρὸ τῶν σταθμῶν, ἵνα προλαμβάνηται ἡ κίνησις τῶν ῥάβδων, προστίθενται ἀμφιδέται μετὰ γωνιῶν, ὧν αἱ πτέρυγες ἐπακουμβῶσιν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν **κοχλιωτῶν ἥλων** (tire fonds); § [ναυτ.] **ἀμφιδέτης**, émerillon d'affourche ἢ maillon d'affourche; βλ. **ἀμφιδετικὸς στρεπτήρ.**

ἀμφιδέτησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀμφιδετεῖν δι' ἀμφιδέτου, action de lier avec une courroie (moise, lierne, éclisse, etc)· § [ναυτ.] ἀμφιδέτησις, affourchage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀμφιδετεῖν (βλ. ἀμφιδετέω), ἤτοι τοῦ ἀγκυροβολεῖν διὰ δύο ἀγκυρῶν. Ἐπίσης καλεῖται **ἀμφιδέτησις**, affourchage, ἡ ἕνωσις τῶν ἁλύσεων δύο ἀγκυρῶν δι' **ἀμφιδέτου** (maillon d'affourche) πρὸς ἀποφυγὴν τῆς περιπλοκῆς αὐτῶν κατὰ τὰς στροφὰς τοῦ πλοίου.

ἀμφιδετικός, ή, όν· [ναυτ.] τὸ δι' οὗ ἀμφιδένουσι, d'affourche; βλ. ἀμφιδετέω, ἀμφιδέτης· || χάλως, ἄγκυρα, κρίκος (ἀγκύλιον) ἀμφιδεχτικόν, câble, ancre, maillon d'affourche; βλ. καὶ κρίκος· || **ἀμφιδετικὸς στρεπτὴρ** ἢ **ἀμφιδέτης**, ου, ὁ· κοινῶς **καραμουσέλι** [ναυτ·] émerillon d'affourche; ἤτοι στρεπτὴρ (émerillon) μετὰ διπλῶν τεμαχίων ἁλύσεων διατεταγμένων εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀποφεύγηται ἡ συστροφὴ τῶν ἀγκυρίων ἁλύσεων ὅταν τὸ πλοῖον ἦνε **ἀμφιδετημένον** (affourché) καὶ φέρει τοιοῦτον στρεπτῆρα συγκεκρικωμένον μετὰ τῶν ἁλύσεών του.

ἀμφίδετος, ος, ον (ἀμφί, δέω), ἀμφοτέρωθεν, ἑκατέρωθεν δεμένος, lié des deux côtés, ἤτοι στερεὰ δεμένος· ὁ δι' ἀμφιδέτου δεμένος, lié avec courroie (moises, liernes, éclisse, etc.); § **ἀμφίδετον πλοῖον** [ναυτ.] δεμένο μουστάκι, bâtiment ou navire affourché, ἤτοι ἠγκυροβολημένον διὰ δύο ἀγκυρῶν ἐκ πρῴρας, ἀνὰ μιᾶς ἑκατέρωθεν.

ἀμφιδετῶ, βλ. ἀμφιδέω.

ἀμφιδέω, μέλ. ήσω, βλ. ἀμφιδετέω-ῶ· ἤτοι περιδένω, ὁλόγυρα δένω, lier tout autour.

ἀμφίεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνδύειν, action d'habiller, de vêtir; habillement, n.m; le vêtement; ὁ καλλωπισμός, ὁ στολισμός, la toilette; καθὼς καὶ αὐτὴ ἡ ἐνδυμασία, τὸ ἔνδυμα, habillement; vêtement;

ἀμφίεσμα, ατος, τό· τὸ ἔνδυμα, le vêtement.

ἀμφιετηρίς, ίδος, ἡ· ἡ κατ' ἔτος τελουμένη ἑορτή, fête annuelle; ἡ ἐπέτειος, anniversaire, n. f.

ἀμφίζευκτος, ος, ον· ὁ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἐζευγμένος, joint des deux côtés, ἢ ὁ διὰ μιᾶς γεφύρας συνδεδεμένος, joint d'un pont. § ἀμφίζευκτος (ἵππος ἢ ἡμίονος), ὁ ἐν τῇ ἀμφιζυγίδι ζευγνύμενος, limonier, n. m.

ἀμφιζύγιος σαγή, harnais de limonière, σαγὴ τῶν ἵππων τῶν διρρύμων ὀχημάτων, ἤτοι τῶν ἐχόντων δύο ῥυμούς (ἀμφιζυγίς, limonière).

ἀμφιζυγίς, ίδος, ἡ· limonière, n. f. διπλοῦς ῥυμός, ἤτοι δύο ἀντίρρυμοι ἡνωμένοι εἰς τὸ ἓν ἄκρον των διὰ διάπηγος (entretoise), χρησιμεύοντος διὰ τὴν ζεῦξιν τοῦ ἵππου ἢ ἡμιόνου· βλ. **ἀντίρρυμος**, limon; || — κιλλίβαντος ὀρειβατικοῦ, limonière d'affût de montagne.

ἀμφίζυγος ἡ ἀμφίρρυμος ἵππος, cheval qui va aux deux mains, ὅστις εὐχερῶς ζευγνύεται καὶ δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τοῦ ῥυμοῦ.

ἀμφιθεατρικός, ή, όν· amphithéâtral, ale, adj. ἐν σχήματι ἀμφιθεάτρου· τοῦ ἀμφιθεάτρου, d'amphithéâtre ; ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὸ ἀμφιθέατρον· ‖ ἀμφιθεατρικὴ διάταξις, disposition amphithéâtrale ; ‖ ἀμφιθεατρικὸς ἱππόδρομος, βλ. **κίρκος**, cirque ; ‖ ἀμφιθεατρικὴ κοιλάς, βλ. **κίρκος**, cirque.

ἀμφιθεατρικῶς, [ἐπίρ.] διατεθειμένος ὡς ἐν ἀμφιθεάτρῳ, disposé en amphithéâtre ; en amphithéâtre ; ‖ τοπεῖον (τοποθεσία) ἀμφιθεατρική, paysage en amphithéâtre ; ‖ πόλις οἰκοδομηθεῖσα ἀμφιθεατρικῶς, ville bâtie en amphithéâtre.

ἀμφιθεατροειδής, ής, ές· βλ. **ἀμφιθεατρικός.**

ἀμφιθεατροειδῶς, βλ. ἀμφιθεατρικῶς.

ἀμφιθέατρον, ον, τό· (ἀμφί, πέριξ, autour καὶ θέατρον)· amphithéâtre, n. m. Ἐκαλεῖτο οὕτως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μέγα κυκλικὸν ἢ ᾠοειδὲς οἰκοδόμημα, φέρον βαθμίδας, ἐφ' ὧν ἐκάθηντο οἱ θεαταὶ παριστάμενοι κατὰ τὰς θηριομαχίας καὶ τοὺς αἱματηροὺς τῶν μονομάχων ἀγῶνας· εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἀμφιθεάτρου ἦτο ἡ **κονίστρα** (γαλ. arène καὶ λατ. arena) περιστοιχουμένη ὑπὸ πλατέος τοίχου 12-16 ποδῶν ὕψους καλουμένου **κρηπιδώματος** (γαλ. καὶ λατ. podium). Αἱ βαθμίδες (gradins) ἐχωρίζοντο ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα ὑπὸ μικρῶν κλιμάκων συγκοινωνίας (escaliers de communication), τὰ δὲ διάφορα ταῦτα τμήματα ἐκάλουν **κερκίδας** (γαλ. coins, καὶ λατ. cunei); ‖ ἀμφιθεατρικὸς ἱππόδρομος, βλ. κίρκος. cirque ; ‖ [μεταφ.] ὁ κόσμος εἶνε ἓν εὐρὺ (μέγα) ἀμφιθέατρον, le monde est un vaste amphithéâtre ; ‖ κατ' ἐπέκτασιν **ἀμφιθέατρον**, amphithéâtre, καλεῖται τὸ σύνολον τῶν θεατῶν τῶν εὑρισκομένων ἔν τινι ἀμφιθεάτρῳ· π. χ. ἀμφιθέατρον χειροκροτοῦν, amphithéâtre qui applaudit ; ‖ ἀμφιθέατρον, amphithéâtre, καλεῖται ἐπίσης μέρος ἀμφιθεατρικὸν ἐν τοῖς θεάτροις ὑπερκείμενον τῆς πλατείας καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον εἰς τὸ ὕψος τῆς πρώτης ἢ τῆς δευτέρας σειρᾶς θεωρείων· π. χ. amphithéâtre des premières, des deuxièmes loges; ‖ **ἀμφιθέατρον**, amphithéâtre, μέρος ἀμφιθεατρικὸν ἔνθα οἱ καθηγηταὶ τῆς φυσικῆς, τῆς χημείας, τῆς ἀνατομίας, κτλ. παραδίδουν τὰ μαθήματά των· π. χ. τὸ ἀμφιθέατρον τῆς ἰατρικῆς σχολῆς, amphithéâtre de l'école de médecine.

ἀμφικάλυμμα, ατος, τό· chape, n. f. καλεῖται οὕτω τὸ περικάλυμμα (enveloppe), τὸ ἐντύλιγμα (enchapure), ἤτοι ἀντικείμενον ἐφαρμοζόμενον ἐφ' ἑτέρου, χρησιμεῦον ἵνα τὸ καλύψῃ ἢ τὸ περιβάλλῃ· ‖ **ἀμφικάλυμμα** τροχαλίας, ἡ τροχαλιοθήκη, chape de poulie ἢ caisse ἢ cage ; ‖ **ἀμφικάλυμμα** τροχίλου, ἡ τροχιλοθήκη, chape de roulette.

ἀμφικαλύπτω, ὁλόγυρα καλύπτω, couvrir tout autour ; ‖ γενικῶς περικαλύπτω, περισκεπάζω, envelopper ; ‖ καλύπτω δι' ἀμφικαλύμματος, couvrir d'une chape, enchaper; ‖ ἀμφικαλύπτω τὴν τροχαλίαν, τρόχιλον, enchaper une poulie, une roulette.

ἀμφίκαμπτον ἄγκιστρον (ψαλίου), κτλ. τὸ εἰς ἀμφότερα τὰ ἄκρα κεκαμμένον ἐν εἴδει S, ἐκ τούτου δὲ ἐκλήθη esse, n. f. (de gourmette), βλ. καὶ **ψάλιον**.

ἀμφικεκαλυμμένος, η, ον· κεκαλυμμένος δι' ἀμφικαλύμματος, enchapé, ée ; ‖ τροχαλία ἀμφικεκαλυμμένη, poulie enchapée ; ‖ τρόχιλος ἀμφικεκαλυμμένος, roulette enchapée.

ἀμφικέφαλος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο κεφαλὰς (δύο ἄκρα), ὁ δικέφαλος, qui a deux têtes ἢ à double tête ; à deux bouts ; ‖ ἀμφικέφαλος ἧλος, βλ. **δικέφαλος**, rivet ; ‖ ἀμφικέφαλος ῥάβδος (σιδηροδρόμου), rail à double champignon ; βλ. **ἔλασμα δικέφαλον**.

ἀμφικίνητος, ος, ον, [ναυτ. ἐπὶ ἀτμοπλοίου], ὁ κινούμενος δι' ἀτμοῦ καὶ ἱστίων, mixte, n. m ; ‖ — ἀτμόπλοιον ἢ **ἀμφίπλουν**, bateau mixte ; βλ. **πλοῖον**, bâtiment.

ἀμφικλινής, ής, ές· ὁ ἑκατέρωθεν κλίνων, qui penche ou qui incline des deux côtés ; à double penchant ou à double inclinaison, ἢ dos d'âne, n. m ; ἢ bahut, n. m ; τὸ κύρτωμα ἑκατέρωθεν ὡς ἡ ῥάχις τοῦ ὄνου, ἤτοι σχῆμα κεκλιμένον κατὰ τὰς δύο αὐτοῦ πλευρὰς ἐκ τοῦ μέσου πρὸς τὰ ἄκρα· καὶ ἐπίρ. ἀμφικλινῶς, en dos d'âne, en bahut ; ‖ [οἰκοδ.] ἀμφικλινής, bahut, n. m. ou dos d'âne λέγεται τοῖχος σχηματίζων τὴν ἄνω αὐτοῦ ἐπιφάνειαν ἐκ δύο κεκλιμένων ἐπιπέδων· τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀμφικλινοῦς εἶνε μεσοκλινής, βλ. λέξιν.

ἀμφίκοιλος, ος, ον· ὁ ἀμφοτέρωθεν κοῖλος, concave des deux côtés ; biconcave, adj. ‖ τὰ δίοπτρα τῶν μυώπων σύγκεινται ἐξ ὑάλων (ἢ φακῶν) ἀμφικοίλων (verres ou lentilles biconcaves) ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ **ἀμφίκοιλον**=ἡ **ἀμφικοιλότης**, biconcavité, n. f.

ἀμφίκοπος, ος, ον· ἀμφοτέρωθεν κοπτερός, δίκοπος, à deux tranchants ; βλ. **ἀμφίστομος**.

ἀμφίκυρτος, ος, ον· ὁ ἀμφοτέρωθεν κυρτός, convexe des deux côtés opposés ; biconvexe, adj. (προφ. vèkss) ; ‖ οἱ ὕαλοι (φακοί), τῶν πρεσβυτῶν (πρεσβυώπων) εἰσὶν **ἀμφίκυρτοι** (verres ou lentilles biconvexes).

ἀμφιλέγω, ἀμφισβητῶ, contester ; φιλονεικῶ, disputer (διὰ λόγων).

ἀμφιλογία, ας, ἡ· βλ. **ἀμφιβολογία**· § ἐπίσης **ἀμφιλογία**, ἡ φιλονεικία διὰ λόγων, ἡ ἀμφισβήτησις, contestation, n. f.

ἀμφιμασχάλια, τά· aiguillettes, n. f. pl. σειρίδες ἐπίχρυσοι ἢ ἐπάργυροι, ἀρτώμεναι ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου, εἰς ἔνδειξιν τοῦ ἐκτελοῦντος καθήκοντα ὑπασπιστοῦ ἀξιωματικοῦ. Ἐπίχρυσα **ἀμφ.** φέρουσιν οἱ ὑπασπισταὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου [καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν Γενικῶν Ἐπιτελῶν], ἐπάργυρα δὲ οἱ ἐκτελοῦντες καθήκοντα ὑπασπιστοῦ ἀξιωματικοί. Ἐπίσης ἐπάργυρα **ἀμφ.** φέρουσιν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς χωροφυλακῆς, οἱ δὲ ὑπαξιωματικοὶ καὶ

ὁπλῖται αὐτῆς φέρουσι βαμβακερὰ τοιαῦτα.

ἄμφιον, τό· συνήθως πληθ. βλ. ἄμφια.

ἀμφίπλουν πλοῖον, βλ. ἀμφικίνητος.

ἀμφιπρόστυλος, ος, ον· [ἀρχιτ.] amphiprostyle, n. m. ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν πρόστυλος· βλ. πρόστυλος καὶ ναός.

ἀμφίπρυμνος, ος, ον· ναῦς ἔχουσα δύο πρύμνας, qui a deux proues.

ἀμφίπρῳρος, ος, ον· ὁ ἀμφοτέροθεν ἔχων πρῷραν, qui a deux poupes.

ἀμφίπυρος, ος, ον· ἀμφοτερόμαχος, ὁ ἐν μέσῳ δύο πυρῶν εὑρισκόμενος, qui est entre deux feux.

ἀμφιρρεπής, ής, ές· ὁ ἀμφίρροπος· ὁ κλίνων ἐξ ἴσου ἐκ τῶν δύο μερῶν, qui penche également des deux côtés ; ὁ ταλαντευόμενος, qui balance ; καὶ συνεπῶς ὁ ἀναποφάσιστος, indécis, e ; καὶ ἐκ τούτου ὁ ἀβέβαιος, incertain, e; ὁ διστάζων, hésitant, e; ὁ κυμαινόμενος, flottant, e; ‖ νίκη ἀμφιρρεπής, victoire indécise.

ἀμφιρρέπω, κλίνω πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη, pencher des deux côtés ; ἀμφιταλαντεύω, balancer ; εἶμαι ἀναποφάσιστος, être indécis ; διστάζω, hésiter ; κυμαίνομαι, flotter ; ‖ [ἱππολ.] ἀμφιρρέπω ἢ ἀμφιρρέπειν, ταλαντεύειν, balancer, ἐν τῇ ἱππολογίᾳ σημαίνει ἀνωμαλίαν βαδίσματος, καθ' ὃ εἴτε τὸ πρόσθιον, εἴτε τὸ ὀπίσθιον τμῆμα τοῦ ἵππου, τῇδε κἀκεῖσε κινεῖται, ταλαντεύεται, ἀμφιρρέπει· βλ. ταλάντευμα καὶ ἀμφιταλαντεύω.

ἀμφίρροπος, ος, ον· βλ. ἀμφιρρεπής.

ἀμφίρρυμος ἵππος, βλ. ἀμφίζυγος.

ἀμφισβητέω-ῶ· βλ. ἀμφισβητῶ.

ἀμφισβήτημα, ατος, τό· τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀμφισβητήσεως, le sujet de dispute ; τὸ ἀντικείμενον τῆς ἔριδος (τῆς φιλονεικίας, le sujet de controverse, n. f. συνεπῶς τὸ ζήτημα, ἡ ὑπόθεσις, la question καὶ ἡ ἀμφιβολία, le doute.

ἀμφισβητήσιμος, ος, ον· ὁ ἀμφισβήτητος (βλ. ἀμφιβάλλω) ὁ εἰς ἀμφισβήτησιν (ἔριδα) ὑποκείμενος, sujet à être contesté (disputé), ἤτοι contestable, adj. ἢ contesté, ée ; disputable, adj. συζητήσιμος, discutable ; συνεπῶς ὁ ἀμφίβολος, douteux, euse ; [θεολ.] ὁ ἀμφιλογικὸς (ἀμφισβητήσιμος), controversable, adj. ἢ controversé, ée ; ‖ —, ἀμφισβήτητος, contentieux, euse ; ‖ ἀμφισβήτητοι ὑποθέσεις, affaires contentieuses ; ‖ —, litigieux, euse.

ἀμφισβήτησις, εως, ἡ· la contestation ; ἡ διαφορά, ἡ ἔρις, la dispute ; ἔρις, ἀμφισβήτησις, ἡ συζήτησις, la discussion, le débat ; ‖ — (ἐπὶ κληρονομίας), revendication, n. f. ‖ δικαστικὴ —, le litige=contestation en justice ; ‖ [θεολογ.] controverse, n. f. ‖ [ἐπιστημονικῶς ἐνίοτε] la polémique=ἡ λογομαχία ἡ ἀφορῶσα κυρίως θεολογικὴν ἀμφισβήτησιν, καταχρηστικῶς δὲ πᾶσαν ἄλλην· ‖ τοῦτο δὲν ὑπόκειται εἰς —, c'est hors de doute=ἐκτὸς πάσης ἀμφισβητήσεως=εἶνε ἀναμφισβήτητον, c'est incontestable.

ἀμφισβητητικός, ή, όν, καὶ ἀμφισβητικός, ὁ ζητῶν, ὁ κατάλληλος ἢ ἀγαπῶν τὰς ἀμφισβητήσεις (τὰς ἔριδας, συζητήσεις, qui est propre ou qui aime a disputer ; φίλερις, φιλόνικος, disputeur, euse ; (propre aux discussions), συζητητικός, discuteur, euse.

ἀμφισβήτητος, ος, ον· βλ. ἀμφισβητήσιμος.

ἀμφισβητικός, ή, όν. βλ. ἀμφισβητητικός.

ἀμφισβητούμενος, η, ον· ὁ ἀμφισβητήσιμος, contentieux, euse ; ‖ [οὐσ.] ἀμφισβητούμενον δίκαιον, droit contentieux ; ‖ τμῆμα τοῦ ἀμφισβητητικοῦ [-τουμένου] δικαίου, commité du contentieux ; ‖ ἀμφισβητούμενον διοικητικὸν (διοικ. δίκαιον), contentieux administratif; καλοῦνται συλλήβδην αἱ πράξεις τῆς διοικήσεως, δι' ὧν προσβάλλονται κεκτημένα τῶν πολιτῶν δίκαια, πρὸς ἀνόρθωσιν τῶν ὁποίων ὁ νόμος παρέχει αὐτοῖς δικαίωμα ἀγωγῆς ἐνώπιον τῶν δικαστικῶν ἢ διοικητικῶν ἀρχῶν.

ἀμφισβητῶ (έω), μέλ. ήσω· ἐν ἀντιλογίᾳ εἶμὶ μετά τινος, διϊσχυρίζομαι τοὐναντίον (ἀντίθετον τῷ ὁμολογῶ), contester; καὶ ἐντεῦθεν ἀμφιβάλλω, douter, avoir des doutes ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐρίζω, φιλονεικῶ, disputer ; ‖ ἀμφισβητῶ κληρονομίαν, revendiquer un héritage, y prétendre ; ‖ τὰ ἠμφισβητημένα, les points controversés ; ‖ δὲν ἀμφισβητῶ, je ne le conteste pas=δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, je ne dis pas le contraire=δὲν ἀντιλέγω, je ne contredis pas ; ‖ περὶ τίνος ἀμφισβητεῖτε ; de quoi (sur quoi) disputez-vous ? quel est le sujet de votre dispute ? ‖ ἀμφισβητῶ τὴν ἀλήθειαν (εἰδήσεως, ἰσχυρισμοῦ, κτλ.), révoquer en doute ; § τὸ ἀμφισβητούμενον διοικητικόν, βλ. ἀμφισβητούμενος.

ἀμφίσκιος, ος, ον· ὁλόγυρα ἢ ἑκατέρωθεν σύσκιος, ombragé tout autour ἢ ombragé des deux côtés.

ἀμφιστήθιος, ος, ον· [ζωολ.] pectoral.

ἀμφίστολος, ον (πλοῖον)· καλεῖται τὸ καθωπλισμένον πλοῖον ὅπερ χρησιμεύει καὶ ὡς ἐμπορικὸν (bateau ou bâtiment) armé en guerre et marchandise.

ἀμφίστομος, ος, ον· α) μὲ διπλοῦν στόμα, à deux bouches ; μὲ διπλοῦν ἄνοιγμα, ouvert des deux côtés ; § ἀμφίστομος=δίκοπος, ἀμφίκοπος, ἀμφοτέρωθεν κοπτερός, à double tranchant ἢ à deux tranchants ; βλ. στόμα, ἀθέρας· § ἄγκυρα ἀμφίστομος, ancre à deux pattes.

ἀμφίστυλον, ου, τό· [ἀρχ.] nef, n. f. χῶρος περιλαμβανόμενος μεταξὺ δύο σειρῶν στύλων ὑποστηριζόντων θόλον· τὸ ἀμφίστυλον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καλεῖται ἐσωνάρθηξ· βλ. λέξιν.

ἀμφιταλαντεύω, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ταλαντεύω, balancer des deux côtés ; ζυγίζω, peser ; ἀμφιταλαντεύομαι, se balancer, ἤτοι εἶμαι ἀναποφάσιστος, être indécis (irrésolu) ; διστάζω, ἐνδοιάζω, hésiter ; κυμαίνομαι, flotter ; βλ. καὶ ἀμφιβάλλω.

ἀμφιταλάντευσις, εως, ἡ· ἡ ταλάντευσις, balancement, n. m ; συνεπῶς ὁ δισταγμός, ἐνδοιασμός, hésitation, n. f ; τὸ ἀναπο-

φάσιστον, indécision, n. f; irrésolution, n.f; βλ. καὶ ἀμφιβολία.

ἀμφιτελεῖς, οἱ· [ναυτ.] ναῦται ἐκτελοῦντες διττὴν ὑπηρεσίαν συνήθως ἐν κινήσει, servants mobiles.

ἀμφιτρύων, ωνος, ὁ· ὁ θνητὸς πατὴρ τοῦ Ἡρακλέους, Amphitryon; || ἀμφιτρύων, amphitryon, n. m. λέγεται ὁ προσφέρων συμπόσιον, qui donne à dîner, ἢ ὁ οἰκοδεσπότης ὁ ὁποῖος προσφέρει τὸ γεῦμα, le maître de la maison où l'on dîne; προῆλθε δ' ἡ ὀνομασία ἐκ στίχου τινὸς τῆς ὁμωνύμου κωμῳδίας τοῦ Μολιέρου, λέγοντος ὅτι, ὁ ἀληθινὸς **ἀμφιτρύων** εἶνε ἐκεῖνος ὅπου κάμνει τὸ τραπέζι.

ἀμφιωπία, ας, ἡ· ambiopie, n. f. (ἰατρ.) διπλῆ ὅρασις.

ἀμφορεύς, έως, ὁ· amphore, n. m. [ἀρχ.] ἀγγεῖον πήλινον μὲ δύο λαβάς, vase antique en poterie à deux anses; τὸ σχῆμα τοῦ ἀμφορέως εἶνε ᾠοειδὲς ἀπολῆγον εἰς αἰχμὴν εἰς τὸ κάτω μέρος· τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἐχρησιμοποίουν οἱ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι πρὸς διατήρησιν καὶ μεταφορὰν ὑγρῶν· || κατ' ἐπέκτασιν ἀμφορεύς, amphore, καλεῖται πᾶν δοχεῖον δεχόμενον ὑγρόν τι, ἐξ οὗ ἐν τῷ ναυτικῷ καλοῦσιν ἀμφορέα, τὸν πίθον, τὸ πιθάρι, τὸ κιοῦπι, jarre, n. f. ἤτοι μέγα πήλινον ἀγγεῖον ἐν ᾧ τίθεται ὕδωρ· || ἀμφορεὺς παναθηναϊκός, amphore panathénaïque, ἀγγεῖον μεγάλης ἀξίας λόγῳ τέχνης ὅστις ἐδίδετο ὡς ἔπαθλον κατὰ τὰ Παναθήναια. § Ἕνεκα τῆς γενικῆς τῶν ἀμφορέων χρήσεως ὡς ἀγγείων περιεκτικότητος ὑγρῶν, ἡ λέξις ἀμφορεύς, amphore n. m.= μετρητής, καθιερώθη ὡς ὡρισμένον μέτρον ὑγροῦ ἴσου μὲ 38 λίτρας καὶ κάτι ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, καὶ μὲ 25 λίτρας καὶ 9 ἐν Ῥώμῃ. Ὁ διακριβωτὴρ (étalon) ἀμφορεὺς εὑρίσκετο εἰς τὸ Καπιτώλιον.

ἀμφοτεροβαρής, ής, ές· ὁ ἐπιβαρύνων ἀμφοτέρους (νομ.), bilatéral, e; καὶ συνεπῶς ὁ συναλλαγματικός, synallagmatique; || —, σύμβασις [ἀστ. δίκ.] (λατ. conventio bilateralis) καὶ γαλ. convention bilatérale; κατὰ τὸ ἀστικὸν δίκαιον καλεῖται οὕτως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἑτεροβαρῆ, ἡ σύμβασις ἡ παρ' ἑκατέρῳ τῶν συμβαλλομένων πάντοτε καὶ ἀπ' ἀρχῆς τίκτουσα δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις ἢ ἀκριβέστερον ἐν ᾗ ἑκάτερος τῶν συμβαλλομένων ὀφείλει νὰ παράσχῃ τι ὡς ἀντάλλαγμα τῆς παροχῆς τοῦ ἑτέρου.

ἀμφοτεροβαρῶς [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἀμφοτεροβαρῆ, ἤτοι συναλλαγματικόν, d'une manière synallagmatique; bilatéralement.

ἀμφότεροι, αι, α· (πληθ. τοῦ ἀμφότερος, α, ον), ἤτοι καὶ οἱ δύο, tous les deux; tous deux; ὁ εἷς καὶ ὁ ἕτερος, l'un et l'autre; οἱ μὲν καὶ οἱ δέ, les uns et les autres; || ἀμφότεραι αἱ χεῖρες, les deux mains; || ἀμφότερα τὰ μέρη, les deux partis; ἀμφότεροι ἐχάθησαν, tous deux périrent; || δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, des deux mains ἢ à deux mains; || ἡμεῖς ἀμφότεροι, nous deux; || μεταξὺ ἀμφοτέρων, entre les deux; || οὐδεὶς ἐξ ἀμφοτέρων, aucun des deux; ni l'un ni l'autre; || ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, de part et d'autre.

ἀμφοτερόμαχος, βλ. ἀμφίπυρος.

ἀμφοτερόπλους, ὁ· aller et retour, ὁ πηγαιμὸς καὶ ἡ ἐπιστροφή.

ἀμφότερος, α, ον· ἤτοι ὅτι εἶνε δύο συνήθως, ἄρα ἐν χρήσει εἰς τὸν πληθυν. βλ. **ἀμφότεροι**· τὸ οὐδέτερον **ἀμφότερον,** εἶνε ἐν χρήσει ἐπιρρηματικῶς, σημαῖνον ὁμοῦ, συνάμα, ensemble; ὁμοίως, de même, συνάμα, tout à la fois; en même temps.

ἀμφοτερότοιχος, ος, ον· [ναυτ.] ἐξ ἀμφοτέρων τῶν τοίχων, des deux bords; || ἀμφοτερότοιχον **πῦρ,** feu des deux bords, ἤτοι βάλλω ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν (τοίχων τοῦ πλοίου), tirer des deux bords; καλεῖται οὕτως ὁ κανονοβολισμὸς τοῦ πλοίου διὰ τῶν πυροβόλων τῶν εὑρισκομένων εἰς ἀμφοτέρας τὰς πλευράς του· || ἑτερότοιχον πῦρ, tirer d'un bord.

ἀμφοτέρωθεν, [ἐπίρ.] ἐκ δύο μερῶν, des deux côtés; ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, de part et d'autre; || μισοῦνται ἀμφοτέρωθεν, ils se haïssent réciproquement.

ἀμφοτέρωθι, [ἐπίρ.], εἰς δύο μέρη, dans l'un et l'autre endroit.

ἀμφοτέρως, [ἐπίρ.], κατὰ δύο τρόπους, des deux manières.

ἀμώμητος, ος, ον· ὁ ἄμωμος (εὐχρηστότερον), ἤτοι ὁ ἄμεμπτος, irrépréhensible; ἄνευ μομφῆς, sans reproche; ἀνεπίληπτος, irréprochable; συνεπῶς ὁ ἁπλοῦς καὶ φυσικός, simple et naturel, προκειμένου περὶ ὕφους ἢ γραφῆς (style); || ἄμωμος, ἄμεμπτος, ἄψογος, imblâmable, adj.

ἀμωμήτως [ἐπίρ.]=ἀμέμπτως.

ἄμωμος, ος, ον· βλ. ἀμώμητος.

ἀμωμότης, ητος, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις ἄμωμος, ἤτοι τὸ ἄμεμπτον (βλ. λέξιν) τὸ ἀνεπίληπτον.

ἄν, σύνδεσμος ἀναφερόμενος πάντοτε εἰς ὑπόθεσιν, εἴτε οὖσαν, εἴτε ἐκ τῆς συνεχείας νοουμένην καὶ σημαίνει τὸ δυνατὸν ἐκ περιστάσεων ἐξαρτώμενον· (εἰ), ἐάν, si; ἐν ᾗ περιπτώσει=ἂν τυχόν, en cas que; au cas que; εἰς περίπτωσιν καθ' ἥν, dans le cas où; || — ἔλθῃ, s'il vient; au cas qu'il vienne; || — τις ἔλθῃ, si quelqu'un vient; || — ἦνε δυνατόν, s'il est possible; || δὲν ἠξεύρω ἂν θὰ ἔλθῃ, je ne sais pas s'il viendra; || — κερδίσῃ τὴν δίκην του καὶ ἀναχωρήσῃ, s'il gagne son procès et qu'il parte; || — δὲν εὕρῃ κανένα, s'il ne trouve personne; || — τυχὸν αὐτὸ σαφηνισθῇ, en cas que cela s'eclaircisse; || —τὸν ἀκούσῃ κανείς, θὰ νομίσῃ ὅτι, à l'entendre, on croirait que; || — παραδεχθῇ τις, ὅτι εἶνε ὅπως λέγεις, si tant est que la chose soit comme vous dites, ἢ ἂν ἦνε ὅπως ἐσὺ λέγεις, si c'est comme vous dites; || — δὲν ἦτον αὐτός, θὰ ἤμην πτωχός, sans lui je serais pauvre; || δὲν σὲ ἀφίνω, ἂν δὲν μοῦ τὸ ὑποσχεθῇς, je ne vous quitte point que vous ne me l'ayez promis; || — ἠμποροῦσα, θὰ τὸ ἔκαμνα, si je pouvais, je le ferais; || — τὸν ἐγνώριζα, θὰ τὸν προσεκάλουν, si je le con-

naissais, je l'aurais invité ; ‖ — μοῦ τὸ εἶχεν εἰπεῖ, θὰ ἠρχόμην, s'il me l'eût dit, je serais venu ; ‖ — τυχὸν τολμήσῃ νὰ παρουσιασθῇ, s'il osait se présenter ; § κἂν=καὶ ἂν=καὶ ἐάν, même si ; quand même ; lors même que; que; fût-il; fût-ce; ‖ καὶ — ὑποτεθῇ ὅτι, même en supposant que ; ‖ ὅτι καὶ — ἦνε, quoiqu'il en soit ; ‖ καὶ ἄρρωστος — ἦνε, fût-il malade ; ‖ καὶ ἐὰν ἦνε ἢ ὄχι χρήσιμον, qu'il soit utile ou non ; ‖ καὶ ἐὰν τις λέγῃ, quand même on dirait ; ‖ καὶ ἐὰν ἤθελα, même si j'aurais voulu; ‖ ὅποιος καὶ ἂν ἦνε, quel qu'il soit; qui que ce soit; ‖ ὅσον καὶ ἂν φωνάζῃς, κανεὶς δὲν σ' ἀκούει, vous avez beau crier, personne ne vous entend.; ‖ καὶ ἐὰν ἐσὺ θέλῃς, quand même vous le voudriez ; ‖ ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ζητήσῃς, quelque peu que vous en demandiez ; ‖ [ἐνίοτε ἐπὶ εὐχῆς], ὦ, καὶ ἂν ἤρχετο ! ah ! s'il pouvait venir ; § ἂν καὶ=μολονότι, quoique ; bien que ; malgré que ; tout en ; ‖ ἂν καὶ πολὺ τὸν παρεκάλεσα, quoique je l'aie beaucoup prié, ἢ malgré toutes mes prières =μ' ὅλας μου τὰς παρακλήσεις· ‖ ἂν καὶ πλούσιος, quoique étant riche ; ‖ ἂν καὶ κατακρίνει τὴν διαγωγήν του, tout en condamnant sa conduite; ‖ ἂν καὶ ἦνε βασιλεύς, tout roi qu'il est ; ‖ ἂν καὶ πλούσιος εἶνε δυστυχής, pour être riche, il n'en est pas moins malheureux.

ἀνὰ (πρόθεσις), à ; par ; ἐπί, sur ; διὰ μέσου, à travers ; μεταξύ, ἐν μέσῳ, parmi ; par ; au milieu de ; en ; ‖ ἀνὰ δύο, deux à deux ; à deux ; par deux ; ‖ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, sur toute la Grèce ; ἀνὰ χεῖρας, en mains ; entre les mains ; ‖ [ἐμπορ.] ἀνὰ χεῖρας ἔχω τήν, j'ai sous mes yeux, ἤτοι ἔχω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἔμπροσθέν μου· ‖ ἀνὰ πᾶν ἔτος, tous les ans ; ‖ ἀνὰ τὰ ὄρη, par les montagnes.

ἄνα ἢ ἀνά, [ἐπίρ.] [διάλ. Καρπάθου] (κυρίως ἐπὶ ὄψεως), ἀνὰ ἀνὰ τὸ θωρῶ, φαίνεται, θυμοῦμαι.

ἀνάβαθα, τά· [διάλ. Νάξου] τὰ ἀβαθῆ νερά, κυρίως τῆς θαλάσσης, ὅτε λέγεται πληθυντικῶς· τὰ παρὰ τῶν Ἰώνων **ῥηχία**, ῥηχὰ παρ' ἡμῖν· βλ. λέξεις.

ἀναβαθμίς, ίδος, ἡ· ἡ βαθμίς, τὸ σκαλοπάτι, gradin, n. m. ‖ ἀναβαθμὶς=βαθμὶς κλίμακος, τὸ σκαλοπάτι τῆς κλίμακος, gradin d'un escalier, βλ. βαθμίς· ‖ ἀναβαθμίς, βαθμὶς ἢ **ἀναβάθρα**, γενικῶς marche-pied (de voiture); § ἀναβαθμὶς ἢ βαθμίς, marche-pied, n. m. τῶν σιδηροδρομικῶν ἁμαξῶν καὶ ὀχημάτων ἐν γένει ἐφ' οὗ θέτουσι τὸν πόδα ἵνα ἀνέλθωσιν ἐπὶ τῆς ἁμάξης· § ἀναβαθμίς, μικρὰ φορητὴ κλῖμαξ, marche-pied, n. m ; § ἀναβαθμίς, ressaut, n. m. κοινῶς **σκαλοπάτι**, ἤτοι ἀπότομος μετάβασις ἐξ ἑνὸς ἐπιπέδου εἰς ἕτερον· § ἐν τῇ ὀχυρωτικῇ ἀπότομος ἀναβαθμίς, ressaut, n. m. καλεῖται ἡ ἀπότομος μετάβασις ἐξ ἑνὸς ἐπιπέδου εἰς ἕτερον, ὅπως ἔν τισι τάφροις τῶν ὀχυρωμάτων· ἐπίσης κατὰ τὰς ἀλλαγὰς τῶν διευθύνσεων τῶν **ὑπονομοστοῶν** (galeries) καλοῦσιν **ἀναβαθμίδα**, ressaut, τὴν ἀπότομον μετάβασιν ἐξ ἑνὸς ἐπιπέδου εἰς ἕτερον· ‖ διὰ διαδοχικῶν ἀναβαθμίδων, par ressauts.

ἀναβαθμός, οῦ, ὁ· ἡ ἄνοδος, ἡ ἀνάβασις, la montée ; § ἀναβαθμὸς ἢ καταβαθμός, rampe, n. f ; κεκλιμένον ἐπίπεδον δι' οὗ ἀνέρχονται ἢ κατέρχονται, ὅπερ χρησιμεύει ἀντὶ κλίμακος εἰς τοὺς κήπους, ὀχυρώματα, τείχη φρουρίων, κτλ. ‖ [ὀχυρ.] ἀνάβασις ἢ κατάβασις, rampe, n. f. πρὸς ἀνάβασιν ἐπὶ τοῦ **τειχίσματος** (rempart) καὶ κατάβασιν ἀπ' αὐτοῦ. Καλεῖται οὕτως **ὑπαιθρία συγκοινωνία** (communication à ciel ouvert) τῆς τειχιστικῆς πρὸς ἄνοδον ἐκ τοῦ δαπέδου ἢ ἐκ χαμηλοτέρου πρὸς ὑψηλότερον σημεῖον τοῦ **τειχίσματος** (rempart). Οἱ ὄντες προωρισμένοι διὰ τὴν ἄνοδον ὀχημάτων τοῦ πυροβολικοῦ ἀναβαθμοὶ δέον νὰ ἔχωσι πλάτος τοὐλάχιστον 4 μέτρων καὶ κλίσιν $^1/_4$ κατ' ἀνώτατον ὅρον, ἵνα τὰ πυροβόλα δύνωνται ν' ἀνέρχωνται· § [σιδηρ.] κινητὸς **ἀναβαθμός**, rampe mobile, n. f. κεκλιμένον ἐπίπεδον ξύλινον ἢ σιδηροῦν μετὰ τροχίσκων καὶ περιαιρετοῦ μέρους διὰ τὴν ἕνωσιν τῶν ὀχημάτων μετὰ τῆς **ἐπιβάθρας** (embarcadère) εἰς τοὺς σιδηροδρόμους· ‖ — προσεγγίσεως, rampe d'accès ; § **ἀναβαθμοί** [ἐκκλ.], psaumes graduels ; καλοῦνται οὕτω μικρά τινα τροπάρια τῆς ὀκτωήχου, εἰς δοξολογίαν τῆς τριαδικῆς θεότητος, ψαλλόμενα ἐν τῷ ὄρθρῳ ἑκάστης κυριακῆς πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου.

ἀνάβαθος, ος, ον· βλ. [δημ.] ἀβαθής.

ἀναβάθρα, ας, ἡ· βλ. ἀναβαθμίς, marche-pied ; § **ἀναβάθρα**, γενικῶς ἡ κλῖμαξ, escalier, n. m. κοινῶς ἡ σκάλα· εἰδικώτερον ὅμως **ἀναβάθρα** καλεῖται ἡ σκάλα τῶν πλοίων, échelle, n. f ; ‖ **ἀναβάθρα** ἢ κλῖμαξ κυβερνήτου, échelle de commandant, ἤτοι ἡ δεξιὰ τοῦ πλοίου κλῖμαξ. Ἡ **ἀναβάθρα** κοινῶς **ἀνεμόσκαλα** (échelle) σύγκειται ἀπὸ δύο **σκέλη** (montants), μεταξὺ τῶν ὁποίων τίθενται εἰς ἴσας ἀποστάσεις **πηχίσκοι** (linteaux), καλούμενοι **κλιμακτῆρες** (échelons) δι' ὧν συνδέονται τὰ δύο σκέλη· ‖ — **βιβλιοθήκης**, échelle de bibliothèque ; ‖ — **σχοίνινος**, échelle de (en) corde, ἧς τὰ σκέλη καὶ οἱ κλιμακτῆρες εἰσὶν ἐκ σχοινίου· § **ἀναβάθρα** (**μυλωθροῦ**), échelle (de meunier), n. f. σύγκειται ἀπὸ παχεῖαν σανίδα ἐφ' ἧς καθηλοῦσι πηχίσκους, ἵνα μὴ ὀλισθαίνωσιν οἱ πόδες τῶν εἰς ταύτας ἀνερχομένων, τοποθετεῖται δὲ κεκλιμένως ἑνοῦσα δύο διαφορούψῆ ἐπίπεδα· § [ναυτ.] **ἀναβάθρα**, échelle de revers ; ὀνομάζονται οὕτως αἱ ἐξ ὁριζοντίων δοκίδων διατεθειμέναι κλίμακες, δι' ὧν ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἀνερχόμεθα εἰς τὰ αἰωροθέσια, τοὺς ἐπιτόνους, ἢ καὶ διὰ τῶν ῥιζῶν τῶν θωρακίων εἰς τὰ θωράκια· ‖ [ναυτ.] ἐπίσης **ἀναβάθρα**, κοινῶς **ἀνεμόσκαλα**, échelle de revers, καλεῖται **κρεμαστὴ κλῖμαξ**, ἧς τὰ σκέλη (montants) εἰσὶ σχοίνινα, καὶ αἱ **βαθμίδες** (marches) μικροὶ ξύλινοι **ἔμβολοι** (ranches) διαβεβλημένοι διὰ τῶν σκελῶν· διὰ τῆς κρεμωμένης ταύτης κλίμακος ἀνέρχονται οἱ ἄνδρες εἰς τὰς **ἀτράκτους** τῶν **ἐπιστηλίων** (flèche du mât), εἰς

τοὺς λεμβούχους (tangons) ἢ εἰς τὸ πλοῖον ἐκ τῆς πρῴρας ἢ πρύμνης. Πρὸς διάκρισιν ὅμως αἱ ἀναβάθραι αὗται συνήθως καλοῦνται καὶ διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς θέσεως ἐξ ἧς κρέμανται : λ. χ. **πρυμναία ἀναβάθρα**, échelle de poupe ; **ἀναβάθρα λεμβούχου**, échelle de tangon ; ‖ ὁ κλιμακτὴρ τῆς ἀναβάθρας. κοινῶς τὸ σκαλοπάτι, échelon d'une échelle ; βλ. **κλιμακτήρ.**

ἀνάβαθρον, ου, τό· 1) ἀναβαθμίς, τὸ σκαλοπάτι, le gradin ; ‖ ἐπίσης **ἀνάβαθρον**, montoir, n. m. τὸ μέρος ἐφ' οὗ πατεῖ τις ἵνα ἀναβῇ που· 2) **ἀνάβαθρον**, estrade, n. f. δάπεδον ἀνεγειρόμενον ἄνωθεν ἑτέρου, φέρον βαθμίδας· ‖ ἀνάβαθρον τοῦ δαπέδου τῆς φωτιστικῆς συσκευῆς (προκειμένου περὶ φάρων), estrade de la table de l'armature ; 3) [ἀρχιτ.] **ἀνάβαθρον**, perron, n. m. καλεῖται ἐξωτερικὴ κλῖμαξ ἀποκεκαλυμμένη, ἔμπροσθεν ναοῦ ἢ ἑτέρου κτιρίου συνισταμένη ἀπὸ ὀλίγας εὐθυγράμμους ἢ κυκλικῶς ἀνερχομένας βαθμίδας, εἰς τὸ ἄνω μέρος τῶν ὁποίων ὑπάρχει δάπεδόν τι (plate-forme), ἤτοι πλατύσκαλον (palier) ; ‖ ἀνάβαθρον τετμημένον, perron à pans, καλεῖται ὅταν ἐκ τῶν πλευρῶν αὐτῶν φαίνεται ὁ σχηματισμὸς τῶν βαθμίδων· ‖ κυκλοειδὲς ἀνάβαθρον, perron cintré, εἶνε ἐκεῖνο οὗτινος αἱ βαθμίδες ἀνέρχονται κυκλικῶς ἢ ᾠοειδῶς· ‖ διπλοῦν ἀνάβαθρον, double perron, εἶνε ἐκεῖνο ὅπερ φέρει δύο ἴσας κλίμακας αἵτινες φθάνουσιν εἰς τὸ αὐτὸ πλατύσκαλον, ἢ τέλος μετὰ δύο ἀντιθέτων κλιμάκων ἀποληγουσῶν εἰς δύο χωριζόμενα πλατύσκαλα.

ἀναβαίνω, βαίνω πρὸς τὰ ἄνω, ἀνέρχομαι, monter ; ἀνυψοῦμαι, s'élever ; ‖ ἀναβαίνω εἰς τὸ ὄρος, gravir la montagne ἢ monter sur la montagne; ‖ ἀναβαίνω τὴν κλίμακα, monter l'escalier ; ‖ ἀναβαίνω εἰς τὸν ἄμβωνα, monter en chaire ; ‖ **ἀναβ.** εἰς τὸ βῆμα, monter à la tribune ; ‖ **ἀναβ.** εἰς δένδρον, monter sur un arbre ; ‖ **ἀναβ.** ἐπὶ τοῦ ἵππου=ἱππεύω, monter à cheval ; ‖ ἀναβ. ἐπὶ γυμνοῦ ἵππου (ἄνευ σέλλης=ἀσέλλωτος), monter un cheval à cru; § **ἀναβαίνω=ἀναπλέω**, remonter ; π. χ. ἀναβαίνω τὸν ποταμόν, remonter la rivière ; ἤτοι πλέω ἐναντίον τοῦ ῥεύματος ἢ πλέω ποταμὸν ἐκ τῶν ἐκβολῶν πρὸς τὰς πηγάς· § ἀναβ. = ἀνυψοῦμαι, s'élever ; monter ; ‖ τὸ θερμόμετρον ἀνέβη 18 βαθμούς, le thermomètre s'est élevé à dix huit dégrés ; ‖ καθ' ὅσον ἀναβαίνει τις, ὁ ὁρίζων εὐρύνεται, à mesure qu'on s'élève, l'orizon s'agrandit ; ‖ ὁ λογαριασμὸς ἀναβαίνει εἰς 100 φρ. le compte s'élève (monte) à cent francs ; ‖ ὁ μισθός του ἀναβαίνει εἰς τριάκοντα χιλιάδας δραχμάς, son traitement s'élève à trente mille drachmes; ‖ τὸ αἷμα τοῦ ἀνέβη εἰς τὸ κεφάλι, le sang lui monta à la tête ; § ἀναβαίνω [ἐπὶ φυτῶν, φύομαι], pousser, croître ; ‖ ἡ ἄμπελος ἀναβαίνει ἐπὶ τῶν δένδρων, la vigne pousse en grimpant (ἀναρριχομένη) le long des arbres; § **ἀναβαίνω** (ἐπὶ ζύμης), lever, fermenter ; π. χ. τὸ ψωμὶ (ζύμη) ἀρχίζει ν' ἀναβαίνῃ, la pâte commence à lever (à fermenter); § **ἀναβ.** ἐπὶ τιμῆς σίτου καὶ παρομοίων = αὐξάνω, hausser, rehausser, augmenter ; ὁ σῖτος ἀνέβη, le prix du blé est rehaussé ; ἢ le blé a monté ; ‖ τὰ ἐνοίκια ἀνέβησαν, les loyers sont augmentés ; ‖ ἀναβαίνω, être en hausse ἢ rehausser, ἐπὶ δημοσίων χρεωγράφων, μετοχῶν, κτλ. ‖ τὰ χρεώγραφα ἀναβαίνουν, les fonds (les papiers) montent (ἢ sont en hausse), ἢ le cours des action a haussé ; ‖ [μεταβατ.], ἀναβαίνω, faire monter ; π. χ. ἀνέβασα τὸ παιδίον ἐπὶ τοῦ ἵππου, je fis monter l'enfant sur le cheval ; § ἀναβαίνω, βλ. ὀχεύω, saillir, monter, couvrir.

ἀναβαλλόμενος, ὁ· [εὔχρηστον ἐν τῇ δημώδει] ψάλλω τὸν ἀναβαλλόμενον, chanter sa gamme (chanter goguettes) à qu'un.

ἀνα(6)άλλουσα, ἡ οὐσ. [διάλ. Καρπάθ.] ἀναβρύουσα, ἀναδίδουσα· (πρβλ. σύγγουνας), jaillissante ; βλ. καὶ ἀναβρύω, ἀναδίδω.

ἀναβάλλω, μέλ. βαλῶ, παρατείνω διὰ μετέπειτα χρόνον, traîner en longueur, ἤτοι remettre à un autre temps ; remettre ; καὶ κυρίως différer (= καθυστερῶ, βραδύνω, retarder); παραπέμπω διὰ τὴν ἐπομένην, renvoyer au lendemain, ajourner ; ἀφίνω ἐκκρεμές, suspendre; ‖ **ἀναβάλλω=καθυστερῶ**, arriérer; π. χ. ἀναβ. πληρωμήν τινα, κτλ. arriérer le payement, etc.; ‖ ἀναβ. διάβημά τι, ὑπόθεσιν, κτλ. différer une démarche, une affaire, etc. τὴν ἀναβάλλω ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν,, la différer de jour en jour ; ‖ — πληρωμήν, différer un payement ; ‖ αὐτὸ δὲν δύναται πλέον ν' ἀναβληθῇ, cela ne peut se différer, ἢ ne peut être différé plus longtemps ; ‖ — τὴν πληρωμὴν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, remettre (traîner, différer, suspendre) le payement de jour en jour ; ‖ ἀναβάλλειν τὴν πληρωμὴν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, différer, arriérer, reculer le payement d'un jour à l'autre ; ‖ παρατηρῶ, ὅτι ἀναβάλλετε τὸ ἔμβασμα τοῦ τελευταίου τιμολογίου μου, je remarque que vous avez différé la remise de ma dernière facture ; ‖ ἂς τὸ ἀναβάλλωμεν δι' αὔριον, remettons cela à demain ; ‖ κάμε το, χωρὶς ν' ἀναβάλλῃς, faites le sans différer ; ‖ ἀνέβαλε τὸν γάμον του, il a ajourné son mariage ; ‖ ἀναβάλλω τὴν ἐκτέλεσιν ὑποσχέσεως, reculer l'exécution d'une promesse ; ‖ ἀναβάλλω τὴν περί τινος κρίσιν μου, suspendre son jugement sur quelqu'un ; ‖ δὲν πρέπει τις ν' ἀναβάλλῃ εἰς αὔριον ὅ,τι δύναται νὰ κάμῃ αὐθημερόν, il ne faut pas renvoyer au lendemain ce qu'on doit faire dans le jour ; § —, ajourner, ἤτοι παραπέμπω, ὑπερτίθεμαι, παρέλκω (συζήτησιν, διάσκεψιν, ὑπόθεσιν, διασκέδασιν, κτλ.) εἰς ἄλλην ὡρισμένην ἢ ἀόριστον ἡμέραν· ‖ τὸ δικαστήριον ἀναβάλλει, le tribunal ajourne ; ‖ ἀναβάλλομαι, s'ajourner (εἰς ἄλλην ἡμέραν, ἐπὶ πραγμάτων) ; ‖ τὸ δικαστήριον ἀνέβαλεν εἰς δεκαπενθήμερον τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως, le tribunal a ajourné à quinzaine pour le prononcé du jugement ; § [νομ.] ἀναβάλλω (διακόπτω), surseoir ἢ faire surseoir; (je sursois,

nous sursoyons; je sursoyais, nous sursoyons; je sursis, nous sursîmes; je surseoirai, nous surseoirons; je surseoirais, nous surseoirions; sursois, sursoyons; que je sursoie, que nous sursoyions; que je sursisse, que nous sursissions; sursoyant; sursis); || — τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, surseoir l'exécution de l'arrêt; || ἤθελε ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, il voulait faire surseoir le jugement du procès; || — ὑπόθεσίν τινα, surseoir une affaire; || ἐνεργῶ τὴν ἀναβολὴν (ἀναβάλλω) τῆς ἐκδικάσεως, faire surseoir le jugement du procès; || — τὴν ἐκδίκασιν (συνηθέστερον μετὰ τῆς προθέσεως ἀ), surseoir au jugement; || **ἀναβληθείς, εἶσα, έν**, surcis, ise, παθ. μετοχ. τοῦ surseoir; || ὑπόθεσις ἀναβληθεῖσα, affaire sursise; || ἐζήτησε ν' ἀναβληθῇ ἡ ἐκτέλεσις, il demanda qu'il fût sursis à l'exécution; § [ἐπὶ συνόδων] proroger; π.χ. ὁ βασιλεὺς ἀνέβαλε τὴν ἔναρξιν τῆς βουλευτικῆς συνόδου, le roi a prorogé la cession de la chambre; § ἀναβάλλομαι = περιτίθεμαι = περιβάλλομαι, s'entourer; se revêtir (ἀρχ. ἐνδύομαι)· [ἐκκλησ.] ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, s'entourant de lumière comme d'un vêtement; βλ. καὶ **ἀναβαλλόμενος**.

ἀναβαλοῦδα, ἡ [διάλ. Οἰνόης], ἴσως εἶνε ὁ τυφλοπόντικος (taupe), εἶδος ζώου τρωγλοδιαίτου, διακρινομένου διὰ τὴν ταχύτητά του, ὅθεν καὶ ἡ φράσις «— μοιάζεις» ἐπὶ τῶν ταχύτατα καὶ ἐπιδεξίως ἐργαζομένων.

ἀνάβαλτος, ὁ [διάλ. Ἠπείρ.], celui dont on ne fait pas mention, ὁ μὴ ἀναβαλλόμενος, ὁμιλούμενος, ὁ περὶ οὗ δὲν ὁμιλοῦσι· «ὁ ἀνάβαλτος» (ὑπονοεῖται δαίμων, démon) οὗ δὲν ἀναβάνουσι τὸ ὄνομα κατὰ δεισιδαιμονίαν· 2) ὁ γνωστὸς μέν, ἀλλὰ μὴ ἀναφερόμενος ἐπὶ τὸ μυστικώτερον καὶ εὐσχημότερον. «Ἦρθε 'στὸ σπίτι μας ὁ ἀνάβαλτος ὁ Ζαγορήσιος».

ἀναβάνω, [διάλ. Ἠπείρ.] parler de quelqu'un, ὁμιλῶ· «σένα ἀναβάναμε κ' ἐμεῖς» λέγουσι περὶ τοῦ παρουσιαζομένου καθ' ἣν στιγμὴν ὁμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ. Ἀπαντᾷ καὶ παροιμία· «ἀνάβανες τὸ φίλο, 'τοίμασε καὶ τὸ ξύλο» λεγομένη περὶ τῶν παρουσιαζομένων καθ' ἣν στιγμὴν ἐπὶ κακῷ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα αὐτῶν. Ἀνάλογος ταύτῃ εἶνε «'στὴ φωνὴ κι' ὁ γαΐδαρος».

ἀναβαπτίζω, μέλ. ίσω· πάλιν βαπτίζω, ξαναβαπτίζω, rebaptiser; ὁ ἀναβαπτίζων, rebaptisant.

ἀναβάπτισις, εως, ἡ· ἀνάβάπτισμα καὶ ἀναβαπτισμός, τὸ πάλιν βαπτίζειν, ξαναβάπτισις, rebaptisation, n. f. anabaptisme (προφ. ba-tiss), n. m; καλεῖται οὕτω τὸ δεύτερον βάπτισμα (second baptême) ἤτοι ἡ ἐπανάληψις τοῦ βαπτίσματος ἐπὶ ἤδη βεβαπτισμένου. Ἡ ἐνέργεια τοῦ μυστηρίου τούτου ἐγκύρως τελουμένου, θεωρεῖται ἀνεξίτηλος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαγορευούσης διὰ τοῦτο τὴν ἐπανάληψιν αὐτοῦ· βλ. **ἀναβαπτιστής**.

ἀναβαπτιστής, οῦ, ὁ καὶ ἡ· ὁ πάλιν βαπτίζων, ξαναβαπτίζων, rebaptisateur, trice; anabaptiste, (προφ. ba-tiss), n. et adj. ἐκλήθησαν ἀναβαπτισταὶ χριστιανικὴ αἵρεσις, ἧς οἱ ὀπαδοὶ μὴ ἀναγνωρίζοντες ὡς ἔγκυρον τὸ βάπτισμα τῶν νηπίων ἀναβαπτίζουσι τοὺς εἰς τὴν ἐκκλησίαν αὐτῶν προσερχομένους.

ἀναβάπτω, μέλ. άψω, βάπτω πάλιν, ἀναβάφω, ξαναβάφω, reteindre ἤτοι teindre de nouveau ἢ repasser à la teinture; ἀναχρωματίζω, ξαναχρωματίζω, repeindre, καὶ τεχνουργικῶς biser, ἐπαναλαμβάνω τὴν βαφήν, τὸ βάψιμον, τὸν χρωματισμόν. § —, tremper de nouveau; retremper; βλ. **βαφὴ** (trempe). § —, βλ. **ἀναστομόω**, repasser.

ἀναβάσιμος, ος, ον· ὃν δύναταί τις ν' ἀναβῇ, où l'on peut monter; εὔκολος εἰς ἀνάβασιν, facile à monter (à escalader); montable, adj.

ἀνάβασις, εως, ἡ· **ἀναβίβασις** καὶ **ἀναβιβασμός**, καλεῖται γενικῶς ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναβαίνειν, l'action de monter ἢ de faire monter; ἡ ἄνοδος, la montée; ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναβαίνειν καλεῖται λατ. ascensus καὶ γαλ. ascension, n. f. ἐπίσης ἀνάβασις=ἀνύψωσις, élévation, n. f; || ἀνάβασις (ἀνύψωσις ἀεροστάτου), l'ascension d'un ballon; || ἀνάβασις ἐπὶ τὸν ἵππον = ἡ ἱππασία, équitation, n.f; || ἀνάβασις διὰ κλιμάκων, βλ. ἀναρρίχησις, escalade; || [νομ.] κλοπὴ δι' ἀναβάσεως, vol par escalade; || ἀνάβασις ὄρους, l'ascension d'une montagne; || ἀνάβασις εἰς τὸν θρόνον, avénement, n. m. [d'un roi, d'un pape]; || ἡ τοῦ Κύρου ἀνάβασις, l'expédition de Cyrus; ἤτοι ἡ ἐκστρατεία τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, ἥντινα περιέγραψεν ὁ Ξενοφῶν· § [ἀστρ.] ὀρθὴ ἀνάβασις (ἡ ἀναφορά), ascension droite, ἀστέρος τινὸς εἶνε τὸ τόξον τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τοῦ ἐαρινοῦ Ἰσημερινοῦ σημείου ἤτοι τοῦ σημείου τοῦ Κριοῦ καὶ τοῦ κύκλου τῆς κλίσεως τοῦ ἀστέρος. Μετρεῖται ἀπὸ τοῦ σημείου τοῦ Κριοῦ μέχρι 360° ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς. Ἡ ὀρθὴ ἀνάβασις εἶνε διὰ τοὺς ἀστέρας, ὅ,τι εἶνε τὸ μῆκος διὰ τοὺς γηΐνους τόπους διαφέρουσα μόνον κατὰ τὴν μέθοδον τῆς μετρήσεως· § ἀνάβασις ἢ **ὀχεία**, κοινῶς τὸ βάτευμα, συνουσιασμὸς πρὸς γονιμοποίησιν, accouplement, n.m. καὶ κυρίως la monte ἢ remonte, n. f. ἢ saillie, n. f. ὅρος ἐν τῇ ἱπποπαραγωγῇ σημαίνων τὴν ἐπὶ τῆς φορβάδος **ἀνάβασιν** (monte) τοῦ ἐπιβήτορος (κήλωνος), ἤτοι τοῦ ἀναβάτου ἵππου (étalon); π. χ. ἡ φορβὰς αὕτη ἔσχε τρεῖς ἀναβάσεις, cette jument a eu trois remontes; βλ. καὶ **ὀχεία**· § **ἀνάβασις**, ἡ· ἡ ἐκχείλισις ἢ πλημμύρα ποταμοῦ, βλ. **προσανάβασις**, crue, n. f.

ἀναβάτης, ου, ὁ· ὁ ἐπί τινος ἀναβαίνων, ὅστις ἀναβαίνει που, celui qui monte: π. χ. ὁ ἐπὶ ἵππου ἀναβαίνων, ἄρα ἀναβάτης ἵππου = ἱππεύς, cavalier; n. m. § [ἱππολ.] ὁ ὀχευτής, ὁ βατεύων (ἀρσενικὸς ἵππος), ὁ καὶ κήλων καλούμενος = **ἀναβάτης ἵππος**, étalon, n. m. ὁ ἐπιβήτωρ, ορος· ὁ ἱπποβάτης, κοινῶς τὸ ἄτι τὸ χρησιμεῦον διὰ τὴν παραγωγὴν πώλων (βλ. καὶ ἄτι)· || δοκιμαστικὸς ἐπιβήτωρ (ἀναβάτης), étalon d'essai ἢ essayeur ἢ but-en-train, κα-

λεῖται ὁ χρησιμεύων ἁπλῶς ὅπως ἐξεγείρῃ τὸν ὀργασμὸν εἰς τὰς φορβάδας, ἢ ὅπως ἐξακριβωθῇ ἐὰν αὗται ὀργάζωσι· || προνομιοῦχος ἐπιβήτωρ, étalon approuvé ou autorisé, εἶνε ὁ ὑπὸ τοῦ κράτους κριθεὶς κατάλληλος πρὸς μεταφύτευσιν τῆς γενεᾶς του. § ἀναβάτης, ὁ [διάλ. Κύμης] = τὸ ὄργανον τοῦ ὑδρομύλου δι' οὗ ἀναβιβάζεται ἡ ἄνω πέτρα τοῦ μύλου.

ἀναβατικός, ή, όν· ὁ κατάλληλος δι' ἀνάβασιν, propre à monter ; καὶ ἐκ τούτου ὁ ἐπιτήδειος ἱππεύς, bon cavalier ; § ἀναβατικός, ὁ ἀνερχόμενος, ὁ ἀναβαίνων, ascendant, ante; adj. κίνησις ἀναβατική, mouvement ascendant.

ἀνάβατον, τό· λειπανάβατον, ὁ ἄζυμος ἄρτος· (ζύμη) ψωμὶ ἀνάβατον, (pâte) pain qui n'est pas fermenté, ée (levé, ée).

ἀναβατός, ὸς καὶ ή, όν· εὐκολοανάβατος, ὃν δύναταί τις ν' ἀναβῇ, aisé ou facile à monter ; où l'on peut monter ; § ἀναβατός, βλ. ἀναιβατός.

ἀναβάφω ὑφάσματα, βλ. ἀναβάπτω, biser, βάφω ἐκ νέου.

ἀναβεβιβασμένος, η, ον· ἡ ὑπερυψωμένος, surhaussé, ée ; βλ. ἀκτίς, ἁψὶς ἀναβεβιβασμένη.

ἀναβεβλημένως [ἐπίρ.] παρακείμενος παθ. μετοχῆς τοῦ ἀναβάλλω, μετ' ἀναβολῆς, ἤτοι μετὰ ῥαθυμίας, indolemment; σιγανά, βραδέως, lentement.

ἀναβιβάζω, μέλ. βιβάσω, κάμνω ν' ἀναβῇ τις, ἀναβιβάζω τινὰ εἰς ὕψωμά τι, faire monter ; monter ; συνεπῶς ἀνυψώνω, élever ; αὐξάνω (τὰς τιμάς, κτλ.), augmenter; || — τὴν τιμὴν (τὸ ἐνοίκιον, κτλ.] augmenter le prix (le loyer); βλ. καὶ ἀναβαίνω· § — εἰς ἀξίωμά τι = ἀνυψώνω κατὰ βαθμόν, élever ἢ faire monter en grade; || [μεταφ.] — τι εἰς ἀξίωμα, ériger en axiome (en maxime) ; || αὐτὸς τὸν ἀνεβίβασεν εἰς τὸν θρόνον, c'est lui qui le mit sur le trône.

ἀναβίβασις, εως, ἡ· βλ. ἀνάβασις. § [οἰκοδομ.] —, τὸ ἀναίβασμα, montage, n. m. ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς λίθων, ξύλων καὶ ἐν γένει τῶν ὑλικῶν.

ἀναβιβασμός, οῦ, ὁ, ἡ ἀναιβασμός· (βλ. ἀναβίβασις καὶ ἀνάβασις), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναβαίνειν, action de faire monter ; τὸ ἀναίβασμα, le montage; ἐπίσης ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνυψώνειν, action d'élever ; ἡ ἀνύψωσις, élévation, n. f. ascension, n. f. § ἡ αὔξησις [τῆς τιμῆς], la hausse (du prix) ; βλ. καὶ ἀναβιβάζω.

ἀναβιβαστήρ, ῆρος, ὁ· ascenseur, n. m. τὸ μέσον δι' οὗ ἀναβιβάζεταί τι. Ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναβαίνειν ἤτοι ἡ ἀνάβασις, ἀναβίβασις, καλεῖται λατ. ascensus καὶ γαλ. ascension. Ἡ ἐνέργεια τοῦ ὀργάνου ascenseur ἥτις γαλλιστὶ καλεῖται ascension, κληθήσεται ἑλληνιστὶ ἀναβιβασμὸς ἢ ἀναβίβασις (λατ. ascensus, τὸ ἀναίβασμα) σκοπεῖ δὲ αὕτη τὴν ἀναβίβασιν ἀτόμων ἢ ὑλικῶν εἰς τὰ ἄνω πατώματα τῶν οἰκιῶν, τὸ δὲ ὄργανον ἢ μέσον κληθήσεται ἀναβιβαστήρ, ascenseur, n. m. ἤτοι τὸ δι' οὗ ἀναβιβάζεταί τι, καὶ τοῦτο πρὸς διάκρισιν μεταξὺ τοῦ ἀναβιβάστρου (chevrette), τοῦ ἀνολκέως ἢ ἀνυψωτῆρος (chèvre) καὶ τοῦ ἀνελκυστῆρος (écoperche) ; γενικῶς ὅθεν καλεῖται ἀναβιβαστήρ, ascenseur, τὸ ὄργανον δι' οὗ ἀναβιβάζεταί τι, μερικώτερον δὲ εἰς τὰς οἰκοδομὰς καλεῖται ἀναβιβαστήρ, θαλαμίδιόν τι ἐν εἴδει κιβωτίου, δι' οὗ ἀνέρχονται διὰ μηχανισμοῦ εἰς τοὺς διαφόρους τῆς οἰκίας ὀρόφους, ἢ κιβώτιον ἁπλοῦν διὰ τὴν ἀναβίβασιν (ἀναίβασμα, montage) τῶν ὑλικῶν εἰς τὰς οἰκοδομουμένας οἰκίας.

ἀναβίβαστρον, ου, τό· ἡ ἀνολκίσκος, ου, ὁ· μικρὸς ἀνολκεύς, chevrette, n. f. μικρὸς τρίπους χρησιμεύων διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῶν τροχῶν τῶν ὀχημάτων πρὸς κάθαρσιν τούτων.

ἀναβιβρώσκω, βλ. διαβιβρώσκω.

ἀναβιόω-ῶ, μέλ. ώσω, πάλιν ἀναζῶ, vivre de nouveau, revivre ; ἤτοι ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωήν, revenir à la vie ; ἐπίσης ζωοποιῶ, vivifier ; ἀνακαλῶ (ἐπαναφέρω) τινὰ εἰς τὴν ζωήν, rappeler à la vie ; ἀνασταίνω, ressusciter = ἐγείρω ἐκ νεκρῶν· || [μεταφ.] ἀναβιῶ ἢ ἀναζῶ σημαίνει ἀναγεννῶμαι, renaître ; διάγω καλλίτερον βίον (ζωήν), mener une meilleure vie.

ἀναβίωσις, εως, ἡ· τὸ ἀναζῆν, l'action de revivre ; ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν ζωήν, le retour à la vie ; τὸ ζωντάνευμα, vivification, n. f ; || ἐπίσης ἀναβίωσις, ἡ ἀνάστασις, résurrection, n. f.

ἀναβλαστάνω, μέλ. στήσω, βλαστάνω πάλιν, regermer ; ἢ φυτρώνω πάλιν, ξαναφυτρώνω, repousser ἢ reverdir ; § [μεταφ.] ἀναγεννῶμαι, renaitre καὶ ἀναπαράγω, reproduire.

ἀναβλάστησις, εως, ἡ· ἡ ἐκ νέου βλάστησις, nouvelle germination, regermination, n. f ; τὸ ξαναφύτρωμα, action de repousser, repoussement, n. m ; action de reverdir, reverdissement, n. m ; || ἐπίσης ἡ ἀναπαραγωγή, reproduction, n. f; καὶ μεταφορικῶς ἡ ἀναγέννησις, renaissance, n. f.

ἀναβλέπω, μέλ. βλέψομαι, παρατ. ἔβλεπον, ἀόρ. ἔβλεψα· ξαναβλέπω, revoir ; βλέπω ἐκ νέου, voir de nouveau ; λαμβάνω πάλιν (ἀνακτῶ) τὴν ὅρασίν μου, recouvrer la vue ; ἀνοίγω πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς μου (ἐνῷ πρότερον ἦσαν κεκλεισμένοι), rouvrir les yeux ; || ἀνέβλεψε, il a recouvré la vue ; || ἀναβλεπώμεθα ἢ ξαναβλεπώμεθα [φρ.], au revoir ; § ἄνω βλέπω, regarder en haut ; ὑψῶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ ἄνω, lever les yeux.

ἀνάβλεψις, εως, ἡ· ἀνάκτησις τῆς ὁράσεως, le recouvrement (ἢ le recouvrer) de la vue.

ἀναβληθείς, εῖσα, έν· ajourné, ée ; βλ. ἀναβάλλω, ajourner ; ἐπίσης ὁ τυχὼν ἀναβολῆς κατατάξεως ἐν τῷ στρατῷ καλεῖται ajourné, n. m ; βλ. **ἀναβολή,** ajournement ; § ἀναβληθείς, εῖσα, έν, sursis ise, παθητ. μετχ. τοῦ surseoir ; βλ. ἀναβάλλω· ἑπομένως ὁ τυχὼν ἀναβολῆς ἢ λαβὼν ἀναβολὴν κλήσεως ἢ προσελεύσεως ἐν τῷ στρατῷ καλεῖται sursis, n. m ; βλ. ἀναβολή.

ἀναβλητέος, α, ον· ὁ δυνάμενος ν' ἀναβληθῇ, ajournable, adj.

ἀναβλητικός, ή, όν· ὁ δυνάμενος ν' ἀναβληθῇ, ὁ τῆς ἀναβολῆς, d'ajournement ; || [νομ. ἰδίως] ἀνακοπτικός, suspensif, ive ; ὁ ἀναβλητικός, ἀναβόλιμος, dilatoire, adj. || ὅρος ἀναβλητικός, condition suspensive ; || ἔνστασις ἀναβλητική, exception dilatoire, λέγεται ἐπὶ αἰτήσεως ἀναβολῆς ἐκδικάσεως, καὶ exception déclinatoire, ἐπὶ αἰτήσεως παραπομπῆς εἰς ἕτερον δικαστήριον· || μέσα ἀναβλητικὰ = ἀναβολαί, moyens dilatoires ; § [ἐπὶ ἀνθρ.] ὁ παρελκύων ὑπόθεσίν τινα, qui temporise ; ὁ ἀγαπῶν νὰ παρελκύῃ, νὰ χρονοτριβῇ, νὰ τραβᾷ τὸν καιρόν, qui aime à temporiser ; le temporiseur ; ἐπίσης ὁ καιροσκόπος, le temporisateur.

ἀναβλητικῶς, [ἐπίρ.], dilatoirement ; κατὰ τρόπον ἀναβλητικόν, d'une manière dilatoire ; § ἀναλ. = ἀναβάλλων βραδέως, qui va lentement ; ἀργοπορικῶς, en retardant.

ἀναβλύζω, ἀναβρύω, ἀναδίζω, πηδύω (ἔκ τινος πηγῆς) (πηδῶ ὑψηλά), jaillir ou faire jaillir ; πηγάζω, sourdre ; || τὸ ὕδωρ ἀναβλύζει ἐκ τῆς γῆς, ἔκ τινος βράχου, l'eau sourd de la terre, d'un rocher ; || εἶνε τόπος λίαν ὑδροφόρος, τὸ ὕδωρ ἀναβλύζει παντοῦ, c'est un pays fort aquatique, l'eau y sourd partout ; || τὸ αἷμα ἀναβλύζει μετὰ δυνάμεως, le sang jaillit avec force ; || ἀναβλύζων, ουσα, ον, jaillissant, e.

ἀνάβλυσις, εως, ἡ· ἀνάβρυσις, ἀνάδοσις, jaillissement, n. m ; τὸ ἀναπήδημα, le jet ; § ἐπίσης ἡ πηγή, la source.

ἀναβοάω-ῶ· μέλ. ήσω φωνάζω δυνατὰ μετὰ κραυγῆς, ἀνακράζω, crier fort ; s'écrier ; καλῶ μεγαλοφώνως, appeler à haute voix ; ἐκφωνῶ ἀναφωνῶ, exclamer ἢἐκβάλλω κραυγάς, jetter (pousser) des grands (de hauts) cris ; || ἀνεβόησαν ἐκ θαυμασμοῦ, ils se récrièrent (récrier) d'admiration.

ἀναβόησις, εως, ἡ· τὸ δυνατὰ φωνάζειν, ἡ ἐκφώνησις, ἀναφώνησις χαρᾶς, θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως, ἀγανακτήσεως, exclamation, n. f ; κραυγή, cri, n. m. βοή, κραυγή, clameur, n. f.

ἀναβοκαταβαίνω, ἢ ἀναιβοκαταιβαίνω, monter et descendre ; ἢ πηγαινοέρχομαι, aller et venir.

ἀναβοκαταίβασμα, ατος, τό· (συνηθ. πληθ.) va-et-vient, n.m; ἡ ἀδιάκοπος κίνησις.

ἀναβολέοι, [διάλ. Κύμης] βλ. **ἀσπάλαξ.**

ἀναβόλες, οἱ· ἡ **ἀναβόλα,** χαλεῖται τὸ ἑξῆς : ἐπὶ τῶν κατωφερῶν μερῶν τῶν σπαρσίμων γαιῶν ἵνα μὴ τὸ ὄμβριον ὕδωρ παρασύρῃ τὸ χῶμα καὶ οὕτω ποιῇ τὴν γῆν ἀνίκανον πρὸς σποράν, κτίζουσι τοίχους ἄνευ πηλοῦ ὁριζοντίους καὶ παραλλήλους, οἵτινες συγκρατοῦσι τὸ καταφερόμενον χῶμα, ὅπερ πληροῖ τὸ μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ τοῦ ἐδάφους κενόν. Οὕτω μετὰ χρόνον πληρουμένου τελείως τοῦ κενοῦ τὸ κατωφερὲς μεταβάλλεται εἰς πολλὰ μικρὰ ἰσοπεδώματα, ἅτινα τῷ πόρρωθεν βλέποντι φαίνονται ὡς μεγάλαι **ἀναβαθμίδες** (ressauts) κλίμακος ἐπικλινῶς κειμένης. Αἱ ἐκ τοιούτων ἰσοπεδωμάτων ἀναβαθμίδες καλοῦνται ἀναβόλες ἐν τῷ γλωσσικῷ ἰδιώματι τῆς Λεντεκάδος· βλ. καὶ βαθμίς [γεωλ.] gradin.

ἀναβολεύς, έως, ὁ· δημωδῶς τὸ ζεγκί, ἢ ἡ σκάλα τῆς σέλλης, étrier, n. m. Εἶδος μεταλλικοῦ δακτυλίου ἀρτωμένου ἐκ τῆς σέλλης διὰ τῆς **ἀρτάνης** (étrivière), χρησιμεύοντος ἵνα ὁ ἱππεὺς στηρίζῃ τὸν πόδα του κατά τε τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου ἀνάβασιν, καθὼς καὶ κατὰ τὸν βηματισμὸν τοῦ τελευταίου. Ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως διακρίνουσι τὸ **κύαρ** (œil), ἤτοι τὴν ὀπὴν δι' ἧς περᾶται ἡ ἀρτάνη· τὸ **ὑπέρεισμα** (plancher ou planche ou grille) ἐφ' οὗ στηρίζεται ὁ πούς, καὶ τὰ δύο **σκέλη** ἢ **κορμὸν** (les deux branches ou corps) ἅτινα ἑνοῦσι τὸ κύαρ μετὰ τοῦ ὑπερείσματος. Φαίνεται ὅτι τοῦ ἀναβολέως δὲν ἐγένετο χρῆσις πρὸ τοῦ πέμπτου αἰῶνος· || **ἀναβολεῖς ἀσκητικοί,** chapelet, n. m. ἐν τῇ ἱππευτικῇ ὀνομάζονται οὕτως ἀναβολεῖς μετὰ τῶν ἀρτανῶν αὐτῶν, οἵτινες ἐξαρτῶνται ἀπὸ τοῦ σφαιρώματος τῆς σέλλης καὶ οὐχὶ ὡς συνήθως ἀπὸ τῆς ἀστράβης· τοὺς ἀναβολεῖς τούτους ὁ μαθητὴς ἱππεὺς φέρει μεθ' ἑαυτοῦ κατὰ πᾶσαν ἀλλαγὴν ἵππου· § [ναυτ.] ἀναβολεῖς, οἱ κοινῶς ποδάρια τῶν πασαδούρων, étriers, n.m. καλοῦνται σχοινία χρησιμεύοντα πρὸς στερέωσιν τῶν **διαβαθρῶν** (marches pieds des vergues) κάτωθεν τῆς κεραίας των, πρὸς τοῦτο δὲ ἡ ἄνω ἄκρα των στερεοῦται ἐπὶ τῆς κεραίας, ἡ δὲ κάτω φέρει τετροπωμένον ψέλλιον δι' οὗ διέρχεται ἡ διαβάθρα.

ἀναβολή, ῆς, ἡ· (βλ. καὶ **ἀναβάλλω**) ἡ ἀργοπορία, ἡ βραδύτης, ἡ καθυστέρησις, retard, n. m. (ἐκ τοῦ retarder), ἡ **προθεσμία,** le délai ; ἡ παράτασις διὰ τὸν μετέπειτα χρόνον, ajournement, n. m. (ἐκ τοῦ ajourner), ἤτοι ἡ παραπομπὴ ἐκτελέσεως πράξεώς τινος δι' ἄλλην τινὰ ἡμέραν· || ἐπίσης ἀναβολή, remise, n. f. (ἐκ τοῦ remettre), ἡ παραπομπὴ εἰς ἄλλον καιρόν· π. χ. προτείνω πάντοτε ἀναβολάς, user toujours des remises ; || θὰ πράξω τοῦτο ἄνευ ἀναβολῆς, je le ferai sans remise (sans retard), ἢ sans aucune remise ; || ἀναβολὴ συνεδριάσεως (ἢ ἀκροάσεως), ὑποθέσεως, δίκης, δημοπρασίας, la remise d'une audience, d'une affaire, d'une cause, d'une adjudication ; || παραχωρῶ δέκα μόνον ἡμέρας ἀντὶ πάσης ἀναβολῆς, accorder dix jours pour toute remise; || ἀναβολὴ [μεταφ.], la suspension, ἡ παῦσις, ἐκκρεμότης· || ἀναβολή, le répit, n. m. = ἡ ἀνάπαυλα· || [ἐμπορ.] γραμμάτιον ἀναβολῆς, une lettre de répit ; || ἡ κατὰ προθεσμίας ἀναβολὴ πληρωμῆς, atermoiement ou atermoîment, n.m. || ἀναβολή, le retardement = ἡ βραδύτης, ἀργοπορία· || ἀναβολή, la temporisation, ἡ χρονοτριβή, παρέλκυσις, ἐπίσης le temporissement, ἡ χρονοτριβή, ἀναβολή· || ἀναβολὴ (ἐπὶ συνόδων), la prorogation ; || ἄνευ ἀναβολῆς, sans remise, sans retard, sans délai ; ἤτοι παρευθύς, incontinent ; || τοῦτο δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολήν, cela ne peut se différer ; || [στρατ.] ἀναβολὴ κατατάξεως ἢ προσκλήσεως

(ὑπὸ τὰ ὅπλα), ajournement, n. m; ἀναβολὴ κατατάξεως εἰς τὸν στρατὸν παρέχεται μόνον ἐν εἰρήνῃ καὶ ὅταν ἐξαιτήσωσι ταύτην πρὸ τῆς κληρώσεως, συμφώνως μὲ τὸν στρατιωτικὸν νόμον, οἱ τελειόφοιτοι τοῦ Πανεπιστημίου, οἱ δημοδιδάσκαλοι καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ μαθηταὶ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ στρατιωτικῶν ἢ τεχνικῶν σχολῶν· || ἡ ἀναβολὴ τοῦ γάμου του, l'ajournement de son mariage; || ἀναβολὴ πληρωμῆς, remise de payement; || τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολήν, la chose ne souffre point de retard; § [νομ.] **ἀναβολή**, sursis, n. m. (βλ. ἀναβάλλω, surseoir); || διετάχθη ἀναβολή, on a ordonné un sursis; || ἔλαβεν ἀναβολήν, il a obtenu un sursis; || ἐπίσης **ἀναβολὴ** = ἀναστολή, surséance, n. f. || ἐζήτησεν ἑνὸς μηνὸς ἀναβολήν, il demanda un sursis d'un mois; || ἀναβολὴ = ὑπέρθεσις, παραπομπή, renvoi, n. m. || ἡ εἰς ὀκταήμερον ἀναβολὴ τῆς δίκης, le renvoi de la cause à huitaine (= ἀναβολὴ τῆς δίκης ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας); || ζητῶ τὴν ἀναβολὴν (παραπομπὴν) τῆς συζητήσεως εἰς ἄλλην ἡμέραν, demander le renvoi d'une discussion à un autre jour; βλ. καὶ **ἀναβλητικός**· || **ἀναβολὴ κλήσεως**, sursis d'appel; ἐν τῷ γαλ. στρατῷ ἀναβολὴν κλήσεως ὑπὸ τὰς σημαίας λαμβάνουσι σήμερον μόνον οἱ ἔφεδροι καὶ οἱ ἐθνοφρουροί, χορηγουμένης ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ διοικητοῦ τοῦ διαμερίσματος λόγῳ ἀσθενείας ἢ οἰκιακῶν ὑποθέσεων· ἡ πρόσκλησις αὐτῶν ἀναβάλλεται διὰ τὴν προσεχῆ ἐαρινὴν κλῆσιν· ὁ τοιαύτης ἀναβολῆς τυχών, καλεῖται γαλλιστὶ sursis, n. m; ὁ ἀριθμὸς δὲ τούτων δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ 10 τοῖς %· || **ἀναβολὴ προσελεύσεως** ἢ **προθεσμία προσελεύσεως**, sursis d'arrivée, καλεῖται ἐν Γαλλίᾳ ἡ παρεχομένη **προθεσμία** (délai) εἰς στρατιωτικὸν ὅπως οὗτος ἑνωθῇ μετὰ τοῦ σώματος ἢ ὑπηρεσίας του λόγῳ ἀλλαγῆς διαμονῆς.

ἀναβολικῶς, [ἐπίρ.] μετ' ἀναβολῆς, en différant; en temporisant.

ἀναβοῶ, βλ. ἀναβοάω.

ἀνάβρα, ἡ· [διάλεκτος Ἠπείρου] ἡ πηγή, source, n. f.

ἀναβράζω, κάμνω τι νὰ κοχλάσῃ (ν' ἀναδώσῃ πομφόλυγας), faire bouillir; bouillonner; εὑρίσκομαι εἰς βρασμὸν (ἀνάβρασιν), être en ébullition; βλ. **ἀναβρασμός**· || [μεταφ.] ὑφίσταμαι ζύμωσιν, ζυμοῦμαι, fermenter; (βλ. ἀναβρασμὸς)· παραφέρομαι, s'emporter; ἐκρήγνυμι, faire éruption.

ἀνάβρασις, εως, ἡ· τὸ βράσιμον, ἡ βράσις, τὸ κόχλασμα, bouillonnement, n. m; κίνησις ἢ ταραχὴ ὑγροῦ βράζοντος; ὁ ἀναβρασμός, ébullition, n. f; βλ **ἀναβρασμός**. § [μεταφ.] ταραχή, agitation, n. f; παραφορά, emportement, n. m; ἀνησυχία πνεύματος, inquiétude d'esprit; § **ἀνάβρασις**, ébullition, n.f. [ὅρος ἀτμομηχανικῆς] τὸ ἐν κεκλεισμένῳ ἀγγείῳ ἢ ἀτμολέβητι πρὸς ἀτμοποίησιν θερμαινόμενον ὕδωρ, ἀτμοποιεῖται κανονικῶς χωρὶς νὰ λαμβάνῃ χώραν τὸ φαινόμενον τοῦ **βρασμοῦ** (ébullition), ἕνεκα τῆς πιέσεως τῆς ἐξασκουμένης ἐπὶ τῆς στάθμης τοῦ ὕδατος ὑπὸ τῶν ἄνωθεν ἐναποταμιευμένων ἀτμῶν. Ἐνίοτε ἐν τοῖς ἀτμολέβησι, εἴτε ἕνεκα ἀποτόμου ἐλαττώσεως τῆς ἐπὶ τῆς στάθμης τοῦ ὕδατος ὑπὸ τοῦ ἀτμοῦ ἐξασκουμένης πιέσεως, προερχομένης ἐξ ἀποτόμου ἀνοίγματος τῶν ἀσφαλιστικῶν ἐπιστομίων ἢ ἀποτόμου αὐξήσεως τῆς ταχύτητος τῆς μηχανῆς, εἴτε ἐκ τῆς ταχείας αὐξήσεως τῆς ἀτμοποιήσεως, συνεπείᾳ λίαν δραστικῶν πυρῶν, εἴτε ἐκ κακῆς ἀναλογίας τῶν ἐσωτερικῶν διαμερισμάτων τοῦ ἀτμολέβητος, εἴτε ἐκ χρήσεως τελματωδῶν ἢ πολὺ ὑφαλμύρων ὑδάτων, συμβαίνει νὰ λάβῃ χώραν τὸ φαινόμενον τοῦ ἀποτόμου βρασμοῦ, ὅπερ καλεῖται **ἀνάβρασις** (ébullition) καὶ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν **προβολὴν ὕδατος** (projection d'eau).

ἀναβρασμός, οῦ, ὁ· α) ἡ ἀνάβρασις, τὸ βράσιμον, ἡ βράσις, τὸ κόχλασμα, bouillonnement, n. m. ἤτοι ἡ κίνησις ἢ ταραχὴ ὑγροῦ βράζοντος, π. χ. ἡ βράσις τοῦ ὕδατος, bouillonnement de l'eau; συνεπῶς μεταφορικῶς ἡ ταραχή, agitation, n. f. ἡ παραφορά, emportement; ἡ ἀνησυχία τοῦ πνεύματος, l'inquiétude d'esprit; β) ὁ **βρασμός**, ébullition, n. f. (βλ. λέξιν), εἶνε ἡ κίνησις ἥντινα λαμβάνει ὑγρόν τι βράζον ἐπὶ τοῦ πυρός, καὶ λέγεται ἐν τῇ χημείᾳ περὶ δύο οὐσιῶν αἵτινες ἀλληλοεισδύουσαι, ἀναδίδουσι φυσσαλίδας· || —, effervescence, n. f. εἶνε ἡ παραγομένη κίνησις ἔν τινι ὑγρῷ (ἢ διὰ τῆς ἐπαφῆς στερεοῦ μετὰ ὑγροῦ) ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπέρχεται ἕνωσις οὐσιῶν, ὅπως κατὰ τὴν ἀνάμιξιν ὀξέων ἢ τὴν ἐπαφὴν ὀξέων μετὰ στερεῶν (λίθοι, μέταλλα) καθ' ἣν ἀναπτύσσεται θερμότης· || — μεταφορικῶς καλεῖται ἡ ζύμωσις, fermentation, n. f. εἶνε δὲ ἡ ἐσωτερικὴ κίνησις ἡ παραγομένη ἀφ' ἑαυτῆς ἔν τινι ὑγρῷ (ἢ στερεῷ) δι' ἧς τὰ μέρη ἀποσυντίθενται ἵνα σχηματίσωσιν ἕτερόν τι σῶμα· τὸ βράζον ὕδωρ εὑρίσκεται εἰς **ἀναβρασμὸν** (ébullition); ὁ σίδηρος, ὁ ἀσβεστόλιθος, κτλ. δι' ἐπαφῆς μετὰ τοῦ νιτρικοῦ ὀξέος προξενοῦσιν **ἀναβρασμὸν** (effervescence); ὁ ζῦθος ἢ αἱ σηπόμεναι οὐσίαι εὑρίσκονται εἰς ζύμωσιν (fermentation); § ἀναβρασμὸς τοῦ αἵματος (ἰατρ.), ébullition du sang; § **ἀναβρασμὸς παλιρροίας** ἢ **βρασμὸς ὑδάτων**, le ras de marée, καλεῖται μικτὸς **πίτυλος** (clapotis) προερχόμενος εἴς τινα μέρη τῆς θαλάσσης ἐκ τῆς συναντήσεως δύο παλιρροιῶν, δύο ῥευμάτων, ἢ ῥεύματός τινος μετὰ παλιρροίας.

ἀναβροχιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ ἀνυδρία, ἡ ἀνομβρία, ἤτοι ἔλλειψις βροχῆς, manque de pluie, συνεπῶς ἡ **ξηρασία**, la sécheresse; || στὴν ἀναβροχιὰ καλὸ εἶνε καὶ τὸ χαλάζι, παροιμία ἀνάλογος τῇ faute de chapon (=χαπόνι), pain et oignon, ἥτις ἰσοδυναμεῖ ἐπίσης μὲ τὸ faute de mieux.

ἀναβρύζω, βλ. ἀναβλύζω.

ἀνάβρυση, ἡ· [δημ.] ἡ ἀνάβρυσις, jaillissement, n. m. ἀναπήδησις ὕδατος ἐκ τῆς γῆς, ἀναπίδυσις. Ὀνομάζουσι δὲ εἰς πολλὰ μέρη καὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἔνθα ἀναβλύζει τὸ ὕδωρ.

ἀνάβρυσις, εως, ἡ· ἡ ἀνάβλυσις, κοινῶς ἀνάβρυση, βλ. λέξιν.

ἀναβρυστικός, ή, όν· ὁ ἀναβλύζων, ἀναβρύων, jaillissant, e; νερὸν (ὕδωρ) ἀναβρυστικὸν (ἢ πηγαῖον), eau vive ἢ eau de fontaine.

ἀναβρυτήρ, ῆρος, ὁ· τὸ ἀνάβρυτον, τὸ ἀναβρυτήριον, ὁ πίδαξ, κοινῶς τὸ **συντριβάνι,** jet d'eau, n. m; πηγὴ ἐκ σωλήνων ἀναβλύζουσα ὕδωρ· || κατ' ἐπέκτασιν ἀναβρυτὴρ ἢ ἀναβρυτήριον καλεῖται ἡ κρήνη, fontaine.

ἀναβρυχάομαι-ῶμαι, φωνάζω δυνατά, βλ. βρυχῶμαι· ὠρύομαι, rugir κοινῶς οὐρλιάζω (ἐπὶ λέοντος, τίγρεως, πάνθηρος καὶ ἄλλων ἀγρίων θηρίων)· || ἐπίσης ὠρύομαι, mugir; λέων ἀναβρυχόμενος (ὠρυόμενος), lion mugissant.

ἀναβρύω, βλ. ἀναβλύζω, jaillir; πηγάζω, sourdre; || ἀναβρύω ἐπὶ ἀνθέων ἢ φυτῶν, φυτρώνω, pousser.

ἀνάβρωσις, εως, ἡ· ἡ διάβρωσις, corrosion, n. f.

ἀναβρωτικός, ή, όν· ὁ καταβρωτικός, διαβρωτικός, corrosif, ive.

ἀναβυθίζω, μέλ. ίσω· βυθίζω ἐκ νέου, βλ. κοινῶς ξαναβουτῶ, réplonger.

ἀνάβω, [δημ.] βλ. ἀνάπτω.

ἀναγαλλιάζω=ἀγαλλιάζω, εὐφραίνομαι, se réjouir; s'épanouir; ἀγαλλιῶμαι, εὑρίσκομαι ἐν ἀγαλλιάσει, jubiler.

ἀναγαλλίς, ίδος, ἡ· (βοτ.) anagallis, φυτὰ ποώδη ἔχοντα στεφάνην τροχοειδῆ καὶ καρπὸν πυξίδιον πολύσπερμον.

ἀναγγελία, ας, ἡ· ἡ γνωστοποίησις, annonce, n. f; || τὸ ἀναγγελτήριον (γράμμα), (lettre de) faire-part, n. m; || ἡ δήλωσις, διακήρυξις, déclaration, n. f; κοινοποίησις, notification, n. f; κοινολόγησις, communication, n. f; § ἀναγγελία (κοινοποίησις) δικονομικῶς καλεῖται ἡ πρᾶξις, δι' ἧς δανεισταὶ μὴ κατασχόντες περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου, εἰδοποιοῦσι τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον περὶ τῶν ἀπαιτήσεών των καὶ ζητοῦσι νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸ προϊὸν τῆς κατασχέσεως.

ἀναγγελτήριοι ἐπιστολαί, lettres de notification; βλ. ἐπιστολή· || ἀναγγελτήριον (γράμμα), (lettre de) faire-part ἢ ἁπλῶς faire -part, n. m.

ἀναγγέλλω, γνωστοποιῶ, annoncer; δίδω εἴδησιν ἢ γνωρίζω εἴς τινα, faire savoir ἢ faire connaître ἢ faire part de quiconque; κοινοποιῶ, notifier; κοινολογῶ, communiquer; δηλῶ, καθιστῶ γνωστόν, déclarer; || ἀναγγέλλει διὰ τῶν ἐφημερίδων τὴν ἀναχώρησίν του, il fait annoncer dans les journaux son départ; || λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναγγείλω ὅτι, j'ai l'honneur de vous faire savoir que; || ἀναγγέλλω τὴν παραλαβήν, accuser réception; || σᾶς ἀναγγέλλω τὴν παραλαβὴν τῆς ἐπιστολῆς σας, je vous accuse réception de votre lettre; || μοῦ ἀνήγγειλε τὸν γάμον του, il m'a fait part de son mariage; || ἀναγγέλλω γεγονός τι, annoncer un fait; || [ἐμπορ.] λαμβάνομεν τὴν εὐχαρίστησιν (τὴν τιμὴν) ν' ἀναγγείλωμεν ὑμῖν, ὅτι..., nous avons le plaisir (l'honneur) de vous annoncer que...

ἄναγε! guindez! ἐκτελεστικὸν κέλευσμα πρὸς ἀναγωγὴν ἐπιστηλίου τινός· βλ. ἀνάγω.

ἀναγέλασμα, ατος, τό· τὸ περιγέλασμα, ἡ χλεύη, raillerie, n. f. moquerie, n. f. ὁ περίγελως, la risée (du monde); ἡ χλεύη, le persiflage.

ἀναγελῶ, περιγελῶ, χλευάζω, railler; se moquer; persifler.

ἀναγεμίζω, μέλ. ίσω, γεμίζω ἐκ νέου, remplir de nouveau.

ἀναγένεσις, ἡ· ἡ ξαναγέννησις, βλ. ἀναγέννησις.

ἀναγεννάω-ῶ· βλ. ἀναγεννῶ.

ἀναγέννησις, εως, ἡ· renaissance, n. f. régénération, n. f. ἀμφότεραι αἱ λέξεις σημαίνουσι νέαν ὕπαρξιν, ἀλλὰ ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις. Ἡ λέξις renaissance χρησιμοποιεῖται μεταφορικῶς καὶ λέγεται προκειμένου περὶ ἀνανεώσεως ἀντικειμένου τινός, ἤτοι ὡς ἐὰν ἐγεννᾶτο ἐκ δευτέρου, ἀφοῦ ἔπαυσε προηγουμένως ὑπάρχον. Ἡ λέξις régénération χρησιμοποιεῖται κυρίως καὶ μεταφορικῶς· ἐν τῇ πρώτῃ σημασίᾳ χρησιμοποιεῖται εἰς τὰ συγγράμματα τῆς χειρουργικῆς, προκειμένου περὶ ἀναπαραγωγῆς τῆς ἀπωλεσθείσης ὕλης· μεταφορικῶς δέ, θεωρεῖται ὡς ὅρος θρησκευτικός, ἢ σημαίνει νέαν ζωὴν (une nouvelle vie). Ἐν τῇ θρησκευτικῇ ἐννοίᾳ ἀναγέννησις, régénération, n. f. σημαίνει τὴν πνευματικὴν γέννησιν (naissance spirituelle) ἥν τινα λαμβάνομεν διὰ τοῦ βαπτίσματος, ὡς ἐπίσης τὴν νέαν ζωὴν ἥντινα θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ γενικὴ ἀνάστασις· || ἀναγέννησις, renaissance, n. f. ἐκλήθη ἡ ὑπὸ τοῦ 14ου μ. Χ. αἰῶνος ἀρξαμένη καλλιέργεια καὶ προαγωγὴ τῶν τεχνῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ, πρὶν ἢ δὲ ἡ τέχνη ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀκριβῆ ἀπομίμησιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς καὶ Ῥωμαϊκῆς τέχνης, ὑπέστη ταλάντευσίν τινα διορωμένην εὐκόλως, διὰ παραδόξου ἀναμίξεως καὶ συχνάκις λίαν καλλιτεχνικῆς τοῦ γοτθικοῦ χαρακτῆρος μετὰ τοῦ ἀρχαίου ῥυθμοῦ· ἡ πολυποίκιλλος αὕτη ἀνάμιξις ἐξήρτητο ἐντελῶς ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας τοῦ καλλιτέχνου· βλ. ἐποχαί, époques.

ἀναγεννητικός, ή, όν· ὁ ἀναγεννῶν, régénérateur, trice; ὁ ἀναπαραγωγός, ἀναπαράγων, reproducteur, trice; || ἀναγεννητικὸς **διαθερμαντήρ,** régénérateur, καλεῖται ἐν τῇ καμινείᾳ ἡ ὑπὸ τοῦ Siemens τὸ πρῶτον ἐπινοηθεῖσα συσκευή, δι' ἧς εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπερθερμανθῇ ὁ εἰς τὰς καμίνους εἰσερχόμενος ἀὴρ ἀπὸ 600° μέχρι 1000° Κελσίου· αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο παρακειμένους θαλάμους, ὧν τὸ ἐσωτερικόν, πλῆρες πλίνθων πυριμάχων τεταγμένων κιγκλιοειδῶς, οὕτως ὥστε νὰ σχηματίζωνται στεναὶ λαβυρινθοειδεῖς δίοδοι.

ἀναγεννῶ, μέλ. ήσω, πάλιν γεννῶ, πάλιν γεννῶμαι, régénérer; ἀναπαράγω, reproduire; χάμνω ν' ἀναγεννηθῇ, faire renaître; § [μέσον] ἀναγεννῶμαι, renaître; ἀναζῶ, revivre.

ἀναγιγνώσκω καὶ ἀναγινώσκω, διαβάζω, lire; κάμνω ἀνάγνωσιν, donner lecture ἢ faire la lecture; || τί ἀναγιγνώσκετε, que

lisez-vous ? || — μεγαλοφώνως, lire à haute voix ; || μᾶς ἀναγινώσκει καθ' ἑσπέραν, il nous fait la lecture chaque soir ; || ἔλαβε ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσεν εἰς τὸν ὑπουργόν, il reçut un office, dont il a donné lecture au ministre ; || ἀναγνωσθέντων τῶν ἄρθρων, ὑπέγραψαν, lecture faite des articles, on signa ; || ἀνεγνώσθη εἰς τὸν κατάδικον ἡ κατ' αὐτοῦ ἀπόφασις, on prononça au criminel son arrêt; || ἀναγ. μουσικήν, déchiffrer de la musique ; || — κρυπτογραφικὸν τηλεγράφημα, déchiffrer une dépêche télégraphique ; || τὸ γράψιμόν του δὲν ἀναγινώσκεται, son écriture est indéchiffrable (illisible).

ἀναγκάζω, μέλ. άσω, εἰς ἀνάγκην φέρω τινά, porter qu'un dans la nécessité; [ἐκ]βιάζω, forcer; ὑποχρεώνω, obliger; καταναγκάζω, (ὑποχρεώνω τινὰ διὰ τῆς βίας), contraindre. Τὰ τρία ταῦτα ῥήματα σημαίνουσι γενικῶς πρᾶξιν ἥντινα ἐκτελοῦσιν ἀκουσίως· || ὁ σεβασμὸς μὲ βιάζει νὰ σιωπήσω, le respect me force à me taire; || ἡ εὐγνωμοσύνη μὲ ὑποχρεοῖ, la reconnaissance m'y oblige; || ἡ ἐξουσία μὲ καταναγκάζει, l'autorité m'y contraint; || ἑορτὴ ὑποχρεωτική, fête d'obligation (obligatoire); || συγκατάθεσις βεβιασμένη, un consentement forcé ; || στάσις καταναγκαστική, une attitude contrainte ; || καταναγκάζουσι (στενοχωροῦσι) τὸν ἑαυτόν των, on se contraint soi-même; || (ἐκ)βιάζουσι σταθμόν τινα (ἢ θέσιν), on force un poste ; || ὑποχρεώνουσι τὸν πολέμιον ν' ἀποστρατοπεδεύσῃ, on oblige l'ennemi d'en décamper ; || τί σὲ ἀναγκάζει νὰ ἀναχωρήσῃς ; quelle raison vous oblige à partir ? || ἠναγκάσθη νὰ σιωπήσῃ, il fut obligé (ἢ force lui fut) de se taire; || τὸν ἀναγκάζετε νὰ ὑπερασπισθῇ, vous l'obligez à se défendre ; || τὸν ἠνάγκασαν διὰ τῆς βίας, on l'y a contraint par force ; || ἀναγκάζομαι νά, se voir forcé à . . . , force m'est de . . . § ἀναγ.=καταναγκάζω, nécessiter ; ἐμβάλλω (φέρω) εἰς ἀνάγκην, engager; ὑποχρεώνω, réduire ; || τὸ συμφέρον αὐτὸ μὲ ἀναγκάζει νά..., cet intérêt m'engage à...; || αὐτὴ ἡ ἀσθένεια τὸν ἀναγκάζει νὰ ζῇ μὲ δίαιταν, cette incommodité le réduit à vivre de régime ; || ἠναγκάσθην νὰ ὑποχωρήσω, j'ai dû céder ; || θὰ ἀναγκασθῇς νὰ κάμῃς αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, il vous faudra faire ce voyage ; || ἀναγκάζω φρούριον εἰς παράδοσιν, réduire une place ; βλ. παράδοσις φρουρίου.

ἀναγκαιοκαθαριστής, οῦ, ὁ [δημ.] ἢ ἐκκενωτὴς τῶν βόθρων, vidangeur, n. m.

ἀναγκαῖον, ου, τό [δημ.] ἐπίσης ὁ ἀναγκαῖος, ἤτοι ὁ ἀπόπατος· βλ. λέξιν.

ἀναγκαῖος, αία, αῖον (συγκ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), ἤτοι χρειώδης, ἀπαραίτητος, nécessaire, adj ; ὁ βεβιασμένος, ἠναγκασμένος, forcé, ée ; ὁ καταναγκαστικός, obtenu par contrainte ; ὁ ὑποχρεωμένος, obligé, ée ; ὁ ὑποχρεωτικός, obligatoire, adj ; || — χρῆσις, usage nécessaire ; || εἶνε ἀναγκαῖον, il est nécessaire (πρέπει) ; || τὸ ἀναγκαῖον=τὸ ἀναγκαιοῦν, le nécessaire=ἡ ἀνάγκη, nécessité, n. f ; || τὰ ἀναγκαῖα τοῦ (βίου), les choses nécessaires, ἢ ἁπλῶς le nécessaire, ὅ,τι δὲν δύναταί τις νὰ στερηθῇ καὶ ἐκ τούτου αἱ ζωοτροφίαι, les provisions, les vivres ; || τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον ἢ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, le strict nécessaire ; || δὲν ἔχει τὰ ἀναγκαῖα, il manque du nécessaire ; || εἶνε ἀναγκαῖον κακόν, c'est un mal nécessaire ; || ἀναγκαῖαι φιλοφρονήσεις, compliments obligés ; || καθιστῶ τι ἀναγκαῖον, rendre nécessaire ; nécessiter ; || δὲν μοὶ εἶνε πλέον ἀναγκαῖον, je n'en ai plus besoin ; || εἶπεν ὅ,τι ἦτο ἀναγκαῖον, il a dit tout ce qu'il fallait ; || τὸ ἀναγκαιότερον, le plus pressé ; || τὸ ὁριστικῶς ἀναγκαιοῦν, nécessaire à titre définitif ; || τὸ προσκαίρως ἀναγκαιοῦν, π. χ. ἡ προσωρινὴ κατάληψις (γηπέδων, κτλ.), nécessaire à titre temporaire (ou provisoire).

ἀναγκαίως, [ἐπίρ.] κατ' ἀνάγκην, nécessairement ; βεβιασμένως, forcément.

ἀναγκάσκομαι [διάλ. Οἰνόης] = ἀναγκάζομαι· 2) στενοχωροῦμαι μετὰ πολυφαγίαν· χρ. πρωτ. ἐναγκασκούμουν (ε), ἐναγκάστα, ἀναγκασμένος, avoir de l'embarras gastrique.

ἀναγκασμός, οῦ, ὁ· τὸ ἀνάγκασμα, ἡ βία, la contrainte, τὸ ἀναγκαστικὸν μέσον, ἡ βία, la force.

ἀναγκαστικός, ή, όν· ὁ ἀναγκάζων ἢ βιάζων, forcé, ée ; ὑποχρεωμένος, obligé, ée ; ὑποχρεωτικός, obligatoire, adj. ὁ ἀναγκαιῶν, qui nécessite ; || ἀναγκαστικὰ μέσα, moyens forcés ; || ἀναγκαστικὴ κυκλοφορία, cours forcé ; βλ. καταναγκαστικὴ καὶ κυκλοφορία.

ἀναγκαστός, ή, όν· ὁ βεβιασμένος, forcé, ée ; contraint, e ; βλ. ἀνάγκη.

ἀναγκαστικῶς [ἐπίρ.] βεβιασμένως, forcément ; ὑποχρεωτικῶς, obligatoirement.

ἀνάγκαστρον, ου, τὸ [ναυτ.], marguerite, n. f. [de cabestan], κοινῶς ἡ παρέλα τοῦ ἐργάτου· σύσκευον ὅπερ μεταχειρίζονται πρὸς ἐπαύξησιν τῆς δυνάμεως, ὅταν ὁ ἐργάτης ἦνε ἀνεπαρκὴς πρὸς ἀνάσπασιν τῆς ἀγκύρας· τὸ ἀνάγκαστρον διατίθεται ὡς ἑξῆς· δένουσι τρόχιλον ἀναγούσης μεγάλου ἐπιστηλίου ἐπὶ τῆς ἁλύσεως πρὸ τοῦ κίονος (bitte), ἀγκυρίζουσι δὲ ὅμοιον τρόχιλον εἰς κρίκον τοῦ καταστρώματος, ὄπισθεν τοῦ μεγάλου καθέκτου, κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἁλύσεως καὶ διαπερῶσιν ἀνάγουσαν διὰ τοῦ πρώτου τροχίλου ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω, κατόπιν δὲ διαπερῶσιν αὐτὴν διὰ τοῦ ἑτέρου τροχίλου καθ' ὅμοιον τρόπον, καὶ τέλος τὴν οὐροδετοῦσιν ἐπὶ τῆς ἁλύσεως ὀλίγον πρὸ τοῦ πρώτου τροχίλου διὰ τοῦ ἑνὸς ἄκρου, περιτυλίσσοντες τὸ ἕτερον ἄκρον αὐτῆς εἰς τὸν ἐργάτην· τὸ τοιοῦτον ἀνάγκαστρον καλεῖται ἁπλοῦν, ὅταν δ' ἔχωσιν ἀνάγκην μείζονος δυνάμεως, διπλασιάζουσι τοὺς τροχίλους καὶ τότε καλεῖται ἀνάγκαστρον διπλοῦν, marguerite double.

ἀνάγκε, ἡ [διάλ. Οἰνόης] = ἀνάγκη· «ἐξ ἀνάγκες» = ἐξ ἀνάγκης· βλ. ἀνάγκη.

ἀναγκεύω [διάλ. Ἠπείρου] ἐνοχλῶ τινα, βασανίζω, tourmenter ; «ἀπόψε μ' ἀνάγκεψ' ὁ

πόνος καὶ δὲν μ' ἄφηκε νὰ κοιμηθῶ»· τὸ δὲ ἀναγκεύομαι σημαίνει εὑρίσκομαι εἰς ἀνάγκην, δυσκολίαν.

ἀνάγκη, ης, ἡ· ἡ φυσικὴ ἀνάγκη, τὸ ἀπαραίτητον, la nécessité ; le besoin ; ‖ ἡ βία, ὁ περιορισμὸς τῆς θελήσεως, ὁ καταναγκασμός, la contrainte ; ‖ εἶνε πᾶσα ἀνάγκη νά, il est de toute nécessité de; ‖ ἐξ ἀνάγκης, par (ἢ de) nécessité, nécessairement; ‖ εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νά, il se vit dans la nécessité de ; ‖ δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην, je n'en vois pas la nécessité ; ‖ ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην τροφῆς, l'homme a besoin de nourriture ; ‖ μὴ δημιουργῆς ψευδεῖς ἀνάγκας, ne vous créez point de besoins factices ; ‖ εἶνε ἀνάγκη, il est nécessaire ; ‖ ἂν ἦνε ἀνάγκη, s'il le faut ; s'il y a lieu ; ‖ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κλαίῃς, vous n'avez que faire de pleurer; ‖ ἐν ἀνάγκῃ, au besoin; en cas de nécessité ; ‖ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, à la dernière extrémité; à la rigueur ; au pis aller ; ‖ ἐξ ἀνάγκης, de nécesssité ; ‖ [ἐπὶ συναλλαγμ.] ὅπου ἐν ἀνάγκῃ, où au besoin ; chez qui au besoin ; ‖ εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην, je me vois obligé de ; ‖ τίς ἡ ἀνάγκη νά, qu'est-il besoin de ? [καὶ ἀπολύτως] à quoi bon ? ‖ δὲν τὸν ἔχω ἀνάγκην, je n'ai que faire de lui ; je me passerais bien de lui; ‖ ἔχω ἀνάγκην ἀκόμη 100 δραχμῶν, il me faut encore cent drachmes; ‖ εὑρίσκομαι εἰς ἀνάγκας, je suis dans la gêne ; je suis gêné ; ‖ ἐπαρκῶ εἰς τὰς ἀνάγκας μου, subvenir à ses besoins ; se suffire ; ‖ θεραπεύω τὰς ἀνάγκας μου, satisfaire ses besoins ; ‖ ὑπείκω εἰς τὴν ἀνάγκην, je cède à la nécessité ; ‖ ἄνθρωπος τῆς ἀνάγκης, homme nécessiteux (besoigneux); ‖ πράγματα πρώτης ἀνάγκης, choses de première nécessité ; ‖ ἐπῆγε πρὸς ἀνάγκην του, il est allé à ses nécessités; il est sorti pour un besoin ; ‖ βοηθῶ τινὰ εἰς τὴν ἀνάγκην του, j'assite qu'un dans son besoin ; ‖ κάμνω τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, faire la nécessité vertu ; faire bonne mine à mauvais jeu ; ‖ ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθεσις [παροιμ.], nécessité n'a point loi (contraint la loi); § ἀνάγκη δημοσία, nécessité publique ; ἡ κατάστασις καθ' ἣν ἡ ἐκτελεστικὴ τοῦ Κράτους ἐξουσία βιάζεται νὰ ἐκτελέσῃ τι, π. χ. πόλεμος, στάσις, οἰκονομικὴ κρίσις, κτλ. ‖ ἀνάγκη πολέμου, raison de guerre ; § κατ' ἀνάγκην (μεταφορικῶς) = κατ' αἴτησιν, à la demande ; ‖ [ναυτ.] παρεῶ κατ' ἀνάγκην (μεταφορ.), demander ; ‖ πλοῖόν τι ἠγκυροβολημένον παρεᾷ ἀναγκαστικῶς ἄλυσιν ὅταν ἀνακρούηται, un navire qui mouille demande du câble lorsqu'il cule ; ‖ [ναυτ.] παρεῶ σχοινίον τι ἐλευθέρως (κατ' ἀνάγκην), filer à la demande un cordage, ἤτοι ἀφίνω ἐντεταμένον σχοινίον τι νὰ παρεᾷ ἀφ' ἑαυτοῦ ὅσον εἶνε ἀναγκαῖον, δυνάμει τῆς ἐντάσεώς του, ἄνευ παρεμβολῆς ἀντιστάσεώς τινος.

ἀνάγλειμμα, τό· [διάλ. Καρπ.], λέγεται τὸ ἀναγλειφὲν ὑπὸ γαλεώτου ὄφεως ἤ τινος τοιούτου καὶ (ἐκ τούτου βλάπτον τὰ χείλη ἢ τὴν γλῶσσαν τοῦ φαγόντος ἐκ τούτου· ὅθεν ἐβγαίνει ἀνάγλειμμα (= πικρόν, ὄξυνον) 'πού τὴν μύτη του.

ἀναγλιάου, [Αἰτωλ. ἰδίωμ.]=μοῦ ἔρχεται νὰ κάμω ἐμετόν· παραγεται ἐκ τοῦ ἀναγούλα, βλ. ἀναγουλιάζω.

ἀνάγλυπτος, ος, ον, καὶ ἀνάγλυφος, ος, ον· γενικῶς ὁ γεγλυμμένος (σκαλισμένος) οὕτως ὥστε αἱ γλυφαὶ νὰ ἦνε ἡμιεξέχουσαι ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν, ciselé (sculpté) en relief ἢ taillé en relief ἢ relevé en bosse ; [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀνάγλυπτον=τὸ ἀνάγλυφον=ἡ **ἀναγλυφή**, le relief ou la sculpture en relief ; τὰ ἀνάγλυφα, les reliefs ἢ les ouvrages en relief ; τὸ ἀνάγλυφον (relief) καλεῖται καὶ **τύπος**, εἶνε δὲ γενικῶς ἔργον γλυπτικῆς· τὸ ἀνάγλυφον ὅθεν εἶνε προεξοχὴ κοσμήματός τινος ἢ γλυφῆς ἐπὶ ἐπιπέδου ἐμβαδοῦ (champ), ἤτοι πᾶν τὸ ἐξέχον ἔκ τινος ἐπιφανείας, τὸ ἔκτυπον (haut-relief, βλ. λέξιν) ἢ τὸ **πρόστυπον** (bas-relief, βλ. λέξιν)· βλ. ἐπίσης **πασιφανὲς ἔργον** ἢ **περιφανὲς ἔργον**, ronde-bosse ; **Κοιλανάγλυφον**, bas-relief en creux (βλ. λέξιν) καλεῖται τὸ ἐπὶ κεχοιλωμένου ἐμβαδοῦ (champ) ἀνάγλυφον. Πολλάκις τὸ ἀνάγλυφον (relief) ἐκφράζεται διὰ τοῦ ῥήματος ἐπεργάζομαι, ἐπειργασμένον ἢ ἐκτετυπωμένον εἶναι. § **κυκλοειδὲς** ἢ **ᾠοειδὲς** ἀνάγλυπτον, médaillon, n. m. ἤτοι πλαίσιον κυκλοειδὲς ἢ ᾠοειδὲς ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἀνάγλυφον κεφαλῆς τινος, ἰδίως ἐν προστύπῳ (bas-relief).

ἀναγλυφή, ῆς, ἡ· γλυφὴ (τὸ σκάλισμα) ἐξέχουσα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν, sculpture en relief; ciselure relevée en bosse ; βλ. καὶ **τόρευμα**· ‖ ἐπίσης **ἀναγλυφή**, βλ. εἰς ἀνάγλυπτος, le relief.

ἀνάγλυφος, ος, ον· βλ. ἀνάγλυπτος.

ἀναγλυφοτυπία, ας, ἡ· ἡ ἐκτύπωσις ἀναγλύφων, reproduction des reliefs.

ἀναγλύφω, γλύφω (σκαλίζω) οὕτως ὥστε αἱ γλυφαὶ νὰ ἦνε ἡμιεξέχουσαι, κτλ. κάμνω ἀνάγλυφα, graver en relief ; relever en bosse; κοσμῶ δι' ἀναγλύφων, orner de reliefs ; καὶ γενικῶς γλύφω, ciseler ; σκαλίζω, sculpter ; ‖ — ἔπιπλον, ciseler un meuble ; ‖ ἀνεγλυμμένος, η, ον· gravé (ée) en relief ; relevé (ée) en bosse.

ἀναγνώθω καὶ ἀναγνώνω, [διάλ. Ἠπείρου καὶ Οἰνόης]=**ἀναγινώσκω.**

ἀναγνωρίζω, πάλιν γνωρίζω, reconnaître ; βλ. καὶ **ἀναγνώρισις**· ‖ — τὴν ὑπογραφήν μου, je reconnais ma signature ; ‖ ἀνεγνώρισε τὸ χρέος του, il reconnut sa dette ; ‖ τὸν ἀνεγνώρισα ἀπὸ τὴν φωνήν του, je l'ai reconnu à sa voix ; ‖ ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀθωότης του, son innocence fut reconnue ; ‖ δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε ; vous ne me reconnaissez pas ; (remettez pas ?) ; ‖ δὲν ἀναγνωρίζω, ne pas reconnaître ἢ méconnaître ; ‖ δέν ἀναγνωρίζεται, il n'est pas reconnaissable, ἢ il est méconnaissable ; ‖ δὲν σὲ ἀναγνωρίζω ὡς συγγενῆ μου, je vous renie pour un parent ; ‖ δὲν ἀναγνωρίζει τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου,

il décline la compétence du tribunal ; § ἀναγνωρίζω=ὁμολογῶ, avouer, confesser ; || ἀνεγνώρισε τὴν ἐνοχήν του, il s'avoua coupable ; || ἀναγνωρίζω τέκνον ὡς ἴδιον, avouer un enfant ; || δὲν ἀναγνωρίζω, désavouer ; || δὲν ἀναγνωρίζω υἱόν, κτλ., désavouer un fils, etc ; || δὲν ἀναγνωρίζει τὴν ὑπογραφήν του, il désavoue sa signature ; || ἀναγνωρίζει τὰ σφάλματά του, il convient de ses torts, ἢ il avoue ses torts ; § **ἀναγνωρίζω** = λαμβάνω γνῶσιν, prendre connaissance ; || [ναυτ.] **ἀναγνωρίζω** ξηράν, πλοῖον, κτλ. prendre connaissance d'une terre, d'un navire, etc· σημαίνει ὅτι πλησιάζω εἰς τρόπον ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ προσδιορίσω τὴν θέσιν, φύσιν, σχηματισμόν, κτλ. τῆς ξηρᾶς ἢ τοῦ πλοίου· || [ναυτ.] **ἀναγνωρίζω τὴν θέσιν μου** (σχετικῶς πρὸς τὰ πέριξ ἀντικείμενα ἢ ὡς πρὸς τὸν ὁρίζοντα), σημαίνει **προσανατολίζομαι**, s'orienter, ἤτοι στρέφω πρὸς ἀνατολάς· § [τακτ.] **ἀναγνωρίζω**, reconnaître, ἢ κατοπτεύω (τὸν πολέμιον), βλ. **ἀναγνώρισις**, reconnaissance, n. f. Ἐν τῷ ναυτικῷ **ἀναγνωρίζω** μέρος τι ἢ πλοῖον, σημαίνει **κατοπτεύω**, reconnaître ; || ἀναγνωρίζειν τὰς περιπόλους ἢ ἀναγνώρισις τῶν περιπόλων, reconnaître les patrouilles ; ὁ τρόπος καθ' ὃν ἀναγνωρίζονται μεταξύ των ἢ ὑπό τινος σκοποῦ· || ἀναγνωρίζειν τὰς ἐφόδους ἢ ἀναγνώρισις ἐφόδων, reconnaître les rondes.

ἀναγνώριμος, ὁ· [δημ.] ὁ ἀναγνώριστος, ὁ δυσκόλως ἀναγνωριζόμενος, qui se reconnaît difficilement.

ἀναγνώρισις, εως, ἡ· καὶ ἀναγνωρισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναγνωρίζειν, action de reconnaître ; ἤτοι reconnaissance, n. f ; ἐπίσης ἡ ὁμολογία, aveu, n. m ; § [διεθ. δίκ.] **ἀναγνώρισις**, reconnaissance, καλεῖται ἡ πρᾶξις δι' ἧς ἡ πολιτεία ἀποδέχεται ἑτέραν νεοσύστατον τοιαύτην, ὡς μέλος τῆς ὁμάδος τῶν διεθνῶν προσώπων· || 1) **ἀναγνώρισις** ἢ **ἔγγραφος ὁμολογία**, reconnaissance, n. f. ἤτοι ἔγγραφος πρᾶξις δι' ἧς ἀναγνωρίζουσιν ὅτι ἔλαβόν τι ἢ ὅτι ἀναδέχονται ὑποχρέωσίν τινα· || ἀναγνώρισις (τῆς ἀκριβείας) λογαριασμοῦ, l'accuser de bien-être d'un compte ; accuser le bien-être d'un compte = **ἀναγνωρίζω**· § [τακτ.) **ἀναγνώρισις**, reconnaissance, n. f. (ὅταν γίγνηται ἐκ τοῦ πλησίον, ἐπιτοπίως), καὶ **κατόπτευσις** (ὅταν συνήθως γίγνηται ἀπὸ μακράν). Ἵνα ἐννοήσῃ τις καλῶς τὴν διαμόρφωσιν χώρας τινὸς δέον νὰ διέλθῃ αὐτὴν κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν καὶ νὰ μεταβῇ ἀλληλοδιαδόχως εἰς ὅλα τὰ ὑψηλὰ μέρη, ἐξ ὧν ὁ ὀφθαλμός του νὰ δύνηται νὰ περιλαμβάνῃ ἐκτεταμένην περιοχὴν τῆς χώρας. Ἡ ἐξέτασις αὕτη τῆς χώρας καλεῖται **ἀναγνώρισις** ἢ **κατόπτευσις**. Ἀναγνώρισις τοῦ ἐδάφους, reconnaissance du terrain. § **ἀναγνώρισις** ἢ **κατόπτευσις** μέρους τινὸς ἢ πλοίων [ναυτ.], reconnaissance, n. f. § **ἀναγνώρισις** ἢ **κατόπτευσις στρατιωτική**, reconnaissance militaire, καλεῖται οὕτω πᾶσα κίνησις στρατευμάτων σκοποῦσα τὴν ἐξακρίβωσιν ἢ τὴν ἀποκάλυψιν ἑνὸς ἢ περισσοτέρων σημείων σχετικῶν πρός τινα θέσιν ἢ τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν κινήσεων τοῦ ἐχθροῦ ἢ τὴν τοπογραφίαν τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου. Διακρίνουσι τριῶν εἰδῶν **κατοπτεύσεις**, τὰς συνήθεις (ordinaires), τὰς **εἰδικὰς** (spéciales) καὶ τὰς **ἐπιθετικὰς** (offensives). Αἱ κατοπτεύσεις σκοποῦσι νὰ προετοιμάσωσι τὴν πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω πορείαν ἢ τὴν στάθμευσιν τοῦ στρατεύματος, ἢ ἀκόμη νὰ πληροφορήσωσι τοῦτο περὶ τῆς στρατιωτικῆς ἀξίας ἐδάφους τινός, περὶ τῆς τοπογραφίας αὐτοῦ, τῆς στατιστικῆς του, ἢ τέλος νὰ προετοιμάσωσιν ὡρισμένην τινὰ ἐπιχείρησιν. Τὰ κύρια σημεῖα ἐφ' ὧν δέον νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχήν τωνο ἱ κατοπτεύοντές εἰσι τὰ ἐξῆς· **δάση** (bois) ἤτοι τοποθεσία, σχέσις αὐτῶν πρὸς τὸ πέριξ ἔδαφος, φύσις, σχῆμα, πλάτος, βάθος, **προσβάσεις** (abords). **Μέτωπον** (front) (φύσις τῆς **παρυφῆς**, lisière). **Πλευρὰ** (flancs) (ἐὰν τὸ δάσος δύνηται νὰ κυκλωθῇ). **Ἐσωτερικὸν** (ἐξαίθραι, clairières, **ὑδροστάσια**, mares· **φάραγγες**, **χαράδραι**, ravins, **ῥυάκια**). **Νῶτα** (derrières) (εὐκολία ὑποχωρήσεως). **Συγκοινωνίαι**, σπουδαιότης, διεύθυνσις καὶ διασταύρωσις αὐτῶν. § **Σιδηρόδρομοι** (chemins de fer). Διεύθυνσις καὶ σπουδαιότης αὐτῶν. Τεχνικὰ ἐπ' αὐτῶν ἔργα (ἐν ἀνάγκῃ τρόπος τῆς καταστροφῆς). Σημεῖα ἅτινα ἐν ἀνάγκῃ δύνανται νὰ καταστραφῶσι. Διάρκεια τῆς διακοπῆς τῆς συγκοινωνίας· μέσα πρὸς ἀποκατάστασιν αὐτῆς. Μέτρα προφυλάξεως τῶν γραμμῶν καὶ ἀμυντικὴ διάταξις τῶν σταθμῶν· βλ. καὶ παρακατιὸν ligne ferrée. § **Ῥεῖθρα** (cours d'eau). Πηγαί. Γενικὴ διεύθυνσις τοῦ ῥείθρου, πλάτος, βάθος, **τυχύτης** (rapidité), ποιότης τῶν ὑδάτων, μορφὴ τῶν ὄχθων· ἐὰν τὸ ποτάμιον (rivière) παγώνῃ κατὰ τὸν χειμῶνα. Πλωϊμότος αὐτοῦ, νῆσοι. Προσβάσεις, φύσις τῶν παροχθίων ἐδαφῶν· μέσα συγκοινωνίας· τεχνικὰ ἐπὶ τῶν ῥείθρων ἔργα [πόλεις, φρούρια, χωρία, μύλοι, ἀγροικίαι, **ἀναχώματα** (digues), **ὑδροφραγμοὶ** (écluses), κτλ.]. Σημεῖα διαβάσεων ὑπάρχοντα ἢ πρὸς ὀργάνωσιν· γέφυραι, εἶδος αὐτῶν, **βάριδες** (bacs), **πορθμεῖα** (trailles), κτλ. κατάλληλα σημεῖα πρὸς διάβασιν καὶ ἐγκατάστασιν στρατιωτικῶν γεφυρῶν· ὑλικὰ χρήσιμα διὰ τὰς διαβάσεις τῶν ποταμῶν (passages). Προσβάσεις τῶν γεφυρῶν. **Πόροι** (gués), βάθος, πλάτος, **ποιότης βυθοῦ** (fond) καὶ εἶδος ὄχθων. § **Στενωποὶ** (défilés). Διεύθυνσις εὐθεῖα ἢ ἑλικοειδὴς (sinueuse)· μῆκος, πλάτος, χρονικὸν διάστημα πρὸς διάβασιν· φύσις τοῦ κατὰ τὴν εἴσοδον καὶ ἔξοδον ἐδάφους· τὰ πλευρὰ ταύτης εἶνε προσιτά ; ἐὰν ἦνε, τότε νὰ σημειωθῶσιν αἱ συγκοινωνίαι. Διατάξεις διὰ τὴν πρὸς τὰ ἔμπρὸς διάβασιν ἢ δι' ὑποχώρησιν· ἐπίσης διὰ προσβολὴν ἢ δι' ἄμυναν ταύτης. § **Τὸ σύνολον τοῦ ἐδάφους** (ensemble du terrain). Ἐὰν τὸ ἔδαφος ἦνε **λοφοειδὲς** (mamelonné), **ἀνώμαλον** (accidenté), εὔχολον διὰ διαβάσεις ἢ δύσκολον, κεκαλυμμένον ἢ ἀσκεπές. Ἐὰν ἔχῃ ἐκτεταμένας φυτείας ἢ τμηματικάς. Τὰ δεσπόζοντα σημεῖα ἐξ ὧν δύνανται νὰ κατοπτεύσωσι τὰ πέ-

ριξ. Ὁδοὶ ἃς θὰ ἀκολουθήσωσιν αἱ φάλαγγες. Ἐμπόδια κωλύοντα τὴν πορείαν ἢ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν στρατευμάτων. § **Σταθμοὶ** (gares). Σπουδαιότης· διεύθυνσις τῶν γραμμῶν· ἀριθμὸς τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ τῆς ἕλξεως. Κτίρια, χωρητικότης αὐτῶν. Προαύλια ἐμπορευμάτων καὶ ἐπιβατῶν. Ἐὰν ἦνε ἢ οὐ δυνατὸν νὰ ἐγκαταστήσωσι φορητὰ νοσοκομεῖα καὶ ἀποθήκας· τηλέγραφος, τηλέφωνον καὶ ἐν γένει πάσας τὰς ἐν τοῖς σταθμοῖς καὶ τῇ περιοχῇ αὐτῶν ὑπαρχούσας λεπτομερείας ὡς καὶ τὰς ἁμάξας, φορτηγά, ἀτμομηχανάς, κτλ. § **Ὑψώματα** (hauteurs). Φύσις αὐτῶν, ὕψος, διεύθυνσις, κορυφή, κορυφογραμμή, ὀφρῦς (crêtes), κλίσεις βαταὶ εἰς τὰ διάφορα ὅπλα (βλ. κλίσις). Πρόποδες. Κοιλάδες (πλάτος καὶ μῆκος αὐτῶν). Συγκοινωνία (ὁδοί, ἀτραποί, αὐχένες (cols) ἢ φυσικὰ σημεῖα διαβάσεως). Ἐξέχοντα σημεῖα, χαράδραι, προσβάσεις, ἐπικράτησις (commandement) τῶν ὑψωμάτων ἐπὶ τῶν προσβάσεων. § **Κατῳκημένοι τόποι** (lieux habités). Σχέσις τοῦ μέρους πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ πρὸς τὸ πέριξ ἔδαφος. Εὐκολία προσελεύσεως εἰς ταῦτα· σκοπὸς τῆς ἐπιθέσεως ἢ ἀμύνης τοῦ μέρους. Ἐπικράτησις σχετικὴ ἐπὶ τοῦ παρακειμένου ἐδάφους· ἀποτελεσματικότης τῆς ἀμύνης. Προσβάσεις (abords) (κεκαλυμμέναι ἢ μή, εὔκολοι ἢ δυσχερεῖς). § Λεπτομέρειαι· αἱμασιαὶ (haies), συστάδες δένδρων (bouquets d'arbres), ῥυάκια, τοῖχοι, φρέατα, κτλ. Ὁδοὶ καὶ συγκοινωνίαι διὰ τὴν ἐπίθεσιν. Ἐξωτερικοὶ φράκται (clôtures), κῆποι, ἀγροικίαι, κύριαι οἰκοδομαί. Προσβάσεις (φύσις, ἐπικράτησις). Μέτωπον, συνέχεια τοῦ ἐξωτερικοῦ περιβόλου, ἐκτελεσθησόμενα ἔργα. Διάταξις τῶν οἰκιῶν, ὀργανισμὸς καταφυγίων καὶ γραμμῶν ὑποχωρήσεως. Τρόπος τοῦ κυκλῶσαι τὴν τοποθεσίαν, μέσα ἀντιστάσεως. Διάφοροι πόροι εἰς ὑλικά, κτλ. Ἐπιβοηθητικὰ μέσα ἀμύνης (défenses accessoires)· Πλημμῦραι· καταστραφησόμεναι γέφυραι· οἰκίαι καὶ τοῖχοι ὀργανισθησόμενοι ἀμυντικῶς, κτλ. Στερεότης τῶν οἰκοδομῶν, κίνδυνοι ἐκ πυρκαϊᾶς· προστεθήτωσαν αἱ πληροφορίαι περὶ τοῦ πολεμίου καὶ ἡ στατιστικὴ τοῦ μέρους (βλ. παρακατιὸν statistique). Συμπέρασμα· ληφθησόμεναι στρατιωτικαὶ διατάξεις· διανομὴ τῶν στρατευμάτων· ἐνδείξεις ἐπιτρέπουσαι τὴν ἀπὸ μακρὰν ἀναγνώρισιν τῶν διαφόρων κατῳκημένων τόπων, σχηματισμὸς τῶν κωδωνοστασίων, πύργων, ἐπαύλεων, κτλ. § **Σιδηροδρομικὴ γραμμὴ** (ligne ferrée). Ἀριθμὸς γραμμῶν (voies), χάραξις (tracé) καὶ κατὰ μῆκος διατομὴ (βλ. κατατομή, profil des voies ferrées)· μῆκος τῶν εὐθέων μερῶν τῆς γραμμῆς, καμπύλαι, πλατύσματα (paliers), ἀκτῖνες καμπυλότητος· μῆκος καὶ τομὴ κατωφερειῶν καὶ ἀνωφερειῶν (pentes et rampes), ἐπιχωματώσεις καὶ ἐκχωματώσεις (remblais et déblais), ποιότης τοῦ ὑλικοῦ των. Σήραγγες (tunnels), μῆκος, ὕψος, τρόπος κατασκευῆς αὐτῶν. Τεχνικὰ ἔργα, γέφυραι, διαβάσεις (passages). Διακλαδώσεις (bifurcations), κατατομαί, μῆκος ἐλασμάτων. Τηλεγραφικοὶ σταθμοὶ καὶ σήματα ἐκτὸς τῶν σταθμῶν (gares). § **Στρατιωτικὴ τοποθεσία** ἢ **θέσις** (position militaire). Χρησιμότης τῆς καταλήψεως· σπουδαιότης αὐτῆς· γενικαὶ διαστάσεις καὶ ἔκτασις· προσβάσεις (abords), μέτωπον, πλευρά, ἐσωτερικόν, νῶτα. Ὑπάρχουσαι ζωοτροφίαι, ὕδωρ, ξυλεία. Κλεὶς τῆς θέσεως (clef de la position). § **Στατιστικὴ τῶν κατῳκημένων τόπων** (statistique des lieux habités). Ἐὰν ὁ τόπος ἦνε γεωργικὸς (agricol), ἀμπελουργικὸς (viticol), βιομηχανικὸς (industriel) ἢ δασονομικὸς (forestier)· διάφοροι πόροι καὶ προϊόντα. Πληθυσμός, ἀριθμὸς οἰκογενειῶν, οἰκίαι, σταῦλοι, ἀποθῆκαι, πλινθουργεῖα, κτλ. Φρέατα, κρῆναι, πηγαί, ποτιστήρια κτηνῶν. Ζωοτροφίαι, νομή. Κλίβανοι. Ἐμπορομεσῖται. Εὔποροι ἰδιοκτῆται. Χρησιμοποιήσιμος βιομηχανία καὶ ἐμπόριον. Ἐργάται πρὸς χρησιμοποίησιν. Εἰσφοραὶ πολέμου. Μέρη κατάλληλα διὰ μόνιμα ἢ φορητὰ νοσοκομεῖα. Μέσα μεταφορᾶς, ὀχήματα, κτήνη, κλπ. § **Μέσα συγκοινωνίας** (ὁδοί, σιδηρόδρομοι) (voies de communication). Σημεῖον ἀναχωρήσεως. Ταξινόμησις (classification, βλ. καὶ ὁδός, route)· γενικὴ διεύθυνσις αὐτῶν. Πόθεν ἄρχονται καὶ ποῦ καταλήγουσι. Χάραξις, κατατομή. Ἐὰν ὦσι βαταὶ εἰς ὅλα τὰ ὅπλα· ὁσάκις ἡ γενικὴ ἄποψις καὶ ἡ στρατιωτικὴ ἀξία μέρους τινὸς μεταβάλλονται, νὰ γίγνηται μνεία περὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν στρατευμάτων πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἢ πρὸς τὰ πλευρά. Εὐκολία ἀναπτύξεως τῶν στρατευμάτων. Θέσεις καταληφθησόμεναι πρὸς τὰ πλευρὰ κατὰ τὴν πορείαν τῶν στρατευμάτων. Πόλεις, χωρία, κατῳκημένοι τόποι, γέφυραι καὶ στενωποὶ (εἶδος καὶ διαστάσεις)· παράπλευροι καὶ ἐγκάρσιαι συγκοινωνίαι· Διακλαδώσεις· ἡ διεύθυνσις αὐτῶν, ὁ προορισμός των. Πληροφορίαι ἐπὶ τῶν διαφόρων μερῶν· ἀνωφέρειαι καὶ κατωφέρειαι· στρατιωτικὴ ἀξία τῆς ὁδοῦ. Θέσεις δι' ἐνέδραν· τρόπος τοῦ διακόπτειν καὶ ἀποκαθιστᾶν τὴν συγκοινωνίαν. Διάφοροι ἀποστάσεις καὶ πληροφορίαι. Ὕπαρξις ἢ μὴ τηλεγραφικῆς γραμμῆς. § **Ὁδήγησις ἀναγνωρίσεως** (conduite d'une reconnaissance). **Πληροφορίαι** (renseignements). Πρὶν ἢ ἐκκινήσῃ ὁ ὁδηγῶν τὴν ἀναγνώρισιν λαμβάνει τὰς σχετικὰς περὶ ταύτης διαταγὰς καὶ ἐν ἀνάγκῃ ζητεῖ λεπτομερεῖς **ὁδηγίας** (instructions). Ζητεῖ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν **τῶν πληροφοριῶν** (service des renseignements) τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου τὰς τυχὸν ὑπαρχούσας παρ' αὐτῷ πληροφορίας προηγουμένων ἀναγνωρίσεων διά τε τὰς ἀναγνωρισθείσας θέσεις, τὰς πιθανὰς θέσεις τοῦ πολεμίου, τὰς στολὰς αὐτοῦ, κτλ. **Αὐτοσχέδιον** (croquis)· δέον νὰ ἔχωσιν ἀκριβῆ χάρτην ἐν ᾧ νὰ ἐμφαίνωνται αἱ ὁδοὶ καὶ ἐν ἀνάγκῃ ν' ἀναγράψωσι (calquer) τὸν χάρτην τοῦ ἀποστέλλοντος τὴν ἀναγνώρισιν ἀρχηγοῦ. Νὰ ἐξετάσωσι τοὺς ἐπιτοπίους ὑπαλλήλους. Νὰ ἑτοιμάσωσι τὸ δρομολόγιόν των, ἐκλέγοντες καὶ τὴν ὁδὸν τῆς ὑποχωρήσεσεως ἐνώπιον ἀνωτέρων δυνάμεων. Νὰ ἀναζητήσωσιν ἐπὶ τοῦ χάρτου διάφορα σημεῖα ἅτινα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἀφετηρίαν,

ἤτοι κωδωνοστάσια, ἐπαύλεις, μεμονωμένους λόφους, γεφύρας, ῥυάκια, κτλ. Ὁδηγοὶ (ὅρα guide)· νὰ λαμβάνωσιν ὁδηγοὺς καὶ νὰ φροντίζωσι νὰ συνεννοῶνται μετὰ μυστικῶν ὑπαλλήλων ἢ κατασκόπων (espions) μετὰ μεγάλης προφυλάξεως. Νὰ ῥυθμίζωσι τὸ ὡρολόγιόν των μὲ τὸ τοῦ ἀρχηγοῦ των. Νὰ ἐφοδιάζωνται μετὰ διόπτρων, σημειωματαρίου, ἰχνογραφικοῦ χάρτου, μαχαιριδίου, μολυβδοκονδύλων, μικρᾶς πυξίδος, χάρτου, φακέλλων. Τὸν τοπογραφικὸν ἢ χωρογραφικὸν χάρτην φυλάττουσιν ἐντὸς θήκης ἢ καλύπτουσιν αὐτὸν δι' ἀδιαβρόχου ὀθόνης πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς βροχῆς. Δὲν λαμβάνουσι μεθ' ἑαυτῶν οὐδὲν ἔγγραφον ἢ ἀντικείμενον ὅπερ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν πολέμιον. Συνεννοοῦνται μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των περὶ τοῦ τρόπου τῆς μυστικῆς ἀνταποκρίσεως· τηροῦσιν τὴν ἀποστολήν των ἐντελῶς μυστικήν. Ἵνα ἐξαπατήσωσι τοὺς κατασκόπους, ἀναχωροῦσι, ἐνίοτε μεμονωμένως, ἐκ τῶν νώτων τῆς ἐπισταθμίας, λαμβάνοντες διὰ περικαμπῆς τὴν ἀληθῆ των διεύθυνσιν. Βραδύνουσι τὴν πορείαν των εἰς τὰ κεκαλυμμένα μέρη, ἐπιταχύνουσι δ' αὐτὴν ἐν ἀνοικτῷ τόπῳ· ἀποφεύγουσι τὰ χωρία, βαδίζουσιν ἐν σιωπῇ χωρὶς νὰ καπνίζωσι, ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν νύκτα. Ἐξαπατῶσι τὸν πολέμιον μεταβαλλόντες διεύθυνσιν καὶ περικάμπτοντες αὐτόν. Παρατηροῦσι μετὰ προσοχῆς τὰς ἑξῆς ἐνδείξεις ἤτοι, τὸ βαδίζον πεζικὸν ἀνεγείρει πυκνὰ νέφη κονιορτοῦ οὐχὶ ὑψηλά, τὸ ἱππικὸν ἧττον πυκνὰ, ἀλλ' ὑψηλότερα, τὸ πυροβολικόν, αἱ ἐφοδιοπομπαὶ καὶ οἱ ὄρχοι λίαν ὑψηλὰ καὶ λίαν πυκνά. Νὰ προσέχωσι νὰ ἐξετάζωσι τὰ ἴχνη τῶν ὑποδημάτων τοῦ πολεμίου καὶ τῶν πετάλων τῶν ἵππων αὐτοῦ, καθὼς καὶ τὴν ἀπόστασιν τῶν τροχῶν τοῦ ὑλικοῦ του. Νὰ προσδιορίζωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν ἀκριβέστερον τὴν δύναμιν τῶν φαλάγγων. Τέλος νὰ σημειώνωσι τὰς πληροφορίας μόλις συλλέξωσι ταύτας. § Συνήθεις ἀναγνωρίσεις, reconnaissances ordinaires. Τὸ ἀντικείμενον τῶν συνήθων ἀναγνωρίσεων εἶνε ἡ ἐξακρίβωσις ἐὰν τῇ βοηθείᾳ τῶν κεκαλυμμένων διακεκομμένων ἢ ὀρεινῶν ἐδαφῶν, ἢ ἄλλων περιστάσεων καταλλήλων νὰ εὐκολύνωσιν ἐπιθετικὴν κίνησιν ἢ ἐνέδραν, ὁ ἐχθρὸς δύναται νὰ προπαρασκευάσῃ αἰφνίδιον ἐπιβολήν (surprise)· ἂν αἱ προφυλακαὶ αὐτοῦ ηὐξήθησαν ἢ κινῶνται· ἂν εἰς τὰς ἐπισταθμίας ἢ καταυλισμοὺς αὐτοῦ συμβαίνῃ τι, ὅπερ ἀγγέλλει προπαρασκευὰς πορείας ἢ ἐνεργείας. Εἶνε ἐπίσης προωρισμέναι νὰ καταστήσωσι γνωστὸν τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἐδάφους, τὰς συγκοινωνίας καὶ τὰς πηγὰς τῆς χώρας. Ὅταν τὸ ἱππικὸν τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἐρεύνης (service d'exploration) ὀπισθοχωρῇ, καὶ τὸ στράτευμα μικρὸν ἀπέχῃ ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ἀσφάλεια τῶν ἐπισταθμιῶν, καταυλισμῶν καὶ προφυλακῶν ἀπαιτεῖ τὰς συνήθεις ἀναγνωρίσεις. Διὰ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὴν σύνθεσιν τῶν συνήθων ἀναγνωρίσεων (service et composition des reconnaissances ordinaires), διὰ τὰς τηρητέας προφυλάξεις (précautions à observer), καὶ διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν κατὰ τὴν μετὰ τοῦ ἐχθροῦ συνάντησιν (rencontre avec l'ennemi), βλ. τὸν κανονισμὸν τῆς ἐν ἐκστρατείᾳ ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ. § Εἰδικαὶ ἀναγνωρίσεις, reconnaissances spéciales. Αἱ εἰδικαὶ ἀναγνωρίσεις γενικῶς σκοποῦσι· 1) τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποστάσεων, τὴν κατάστασιν τῶν ὑπαρχουσῶν ὁδῶν καὶ ἔργων, τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἐδάφους καὶ τὰς εὐκολίας ἢ τὰ ἐμπόδια ἅτινα παρουσιάζουσι, τέλος, συνεπείᾳ τούτων, τὸν κανονισμὸν τῆς πορείας τῶν φαλάγγων καὶ τῶν διαφόρων ὅπλων· 2) τὴν **ἔρευναν** (exploration), καθ' ὅλα αὐτῶν **τὰ μέρη**, τῶν διαδοχικῶς **καταληφθησομένων** τοποθεσιῶν, εἴτε πρὸς ὑποστήριξιν τῶν προσβολῶν, εἴτε πρὸς ἀντοχὴν ἐπὶ τούτων ἐν περιπτώσει ἀντιστάσεως ἢ ἐπιθέσεως τοῦ ἐχθροῦ, εἴτε πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὑποχωρήσεως· 3) τὴν ἀναγνώρισιν τῆς τοποθετήσεως καὶ τῆς δυνάμεως τῶν κυρίων φυλακῶν ἢ χαρακωμάτων τοῦ ἐχθροῦ, τὸν σχηματισμὸν τῶν θέσεων αὐτοῦ, τὰ ἀμυντικὰ μέσα ἅτινα δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἐγκαταστήσῃ εἰς αὐτάς, τὴν δυσκολίαν ἢ τὰ μέσα τῆς προσπελάσεως αὐτῶν, καὶ 4) τέλος, τὸν ὑπολογισμόν, ὅσον τὸ δυνατὸν ἀκριβέστερον, τῶν δυνάμεων τοῦ ἐχθροῦ ἐφ' ἑκάστου τῶν ἀνωτέρω. Πᾶσα εἰδικὴ ἀναγνώρισις εἶνε ἀντικείμενον εἰδικῆς ὁδηγίας τοῦ στρατηγοῦ ὅστις διατάσσει αὐτήν. Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν εἰδικῶν ἀναγνωρίσεων (exécution des reconnaissances spéciales) βλ. καὶ τὸν κανονισμὸν τῆς ἐν ἐκστρατείᾳ ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ. § Ἐπιθετικαὶ ἀναγνωρίσεις, reconnaissances offensives. Αὗται ὁρίζονται ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ ν' ἀναγνωρισθῇ μετὰ μεγαλειτέρας ἀκριβείας ἡ γενικὴ θέσις ἢ σημεῖά τινα τῆς θέσεως τοῦ ἐχθροῦ καὶ ὁ ἀκριβὴς προσδιορισμὸς τῶν δυνάμεων καὶ ὑλικῶν μέσων ἀμύνης αὐτοῦ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προηγοῦνται τῶν πραγματικῶν ἐπιθέσεων καὶ τῶν μαχῶν, ἢ μᾶλλον αὗται σκοποῦσιν ἐπιδείξεις (démonstrations). Εἰς ἁπάσας τὰς περιστάσεις ἀπαιτοῦσι νὰ ἀναγκάσωσιν εἰς ὑποχώρησιν τὰς ἐχθρικὰς φυλακάς, καὶ ἐνίοτε συμπλέκονται μετὰ σωμάτων τῆς γραμμῆς αὐτοῦ, πρὸ πάντων ὅταν ἐνδιαφέρῃ νὰ ἀναγκάσωσιν αὐτὸν νὰ ἀναπτύξῃ ἁπάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις. Αἱ ἐπιθετικαὶ ἀναγνωρίσεις ἀνήκουσιν εἰς τοὺς συνδυασμοὺς καὶ τὰς γενικὰς ἐπιχειρήσεις (opérations générales)· δύνανται δὲ νὰ ἔχωσιν ἀποτελέσματα σπουδαῖα καὶ διάφορα μάλιστα τῶν προτιθεμένων, τούτου ἕνεκα μόνον ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς δύναται νὰ διατάξῃ αὐτάς. Ἐπιτρέπεται νὰ διατάξωσι τοιαύτας οἱ ἀνώτατοι ἀξιωματικοὶ μόνον, καθ' ἃς περιστάσεις ἐνεργοῦσι μεμονωμένως καὶ ἐκτὸς πάσης συνδρομῆς, ἢ τέλος εἰς τὰς ἐπειγούσας περιστάσεις, καθ' ἃς δέον νὰ μὴ διστάζωσι ν' ἀναλάβωσιν εὐθύνην.

ἀναγνώρισμα, ατος, τό· τὸ τῆς ἀναγνωρίσεως σημεῖον ἢ σύμβολον, marque à laquelle on reconnait, ἤτοι marque de reconnaissance.

ἀναγνωριστικός, ή, όν· de reconnais-

sauce, ὁ ποιῶν ἢ χρησιμεύων δι' ἀναγνώρισιν· || — σύμβολον=marque de reconnaissance= ἀναγνώρισμα.

ἀνάγνωσις, εως, ἡ, κοινῶς τὸ διάβασμα· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναγινώσκειν χαμηλοφώνως ἢ μεγαλοφώνως, action de lire tout bas ou à haute voix, ἤτοι lecture, n. f; σημαίνει δὲ τὴν μετὰ φωνῆς καὶ ἄνευ φωνῆς ἀπρόσκοπτον καὶ ταχεῖαν συνένωσιν τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου τῶν ἀποτελούντων τὰς λέξεις· || γνωρίζει ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν, il sait lire et écrire ; || ἀνάγνωσις (ἀπαγγελία) ἀποφάσεως (δικαστικῆς), lecture de jugement ; || ἀνάγνωσις τοῦ χάρτου, lecture de la carte.

ἀνάγνωσμα, ατος, τό· τὸ ἀναγινωσκόμενον, ce qu'on lit ; morceau de lecture ; τὸ ἀναγινώσκειν, ἡ ἀνάγνωσις, lecture, n. f ; || ἀνάγνωσμα σημαίνει ἐπίσης τὸ ἀκρόαμα, τὸ μάθημα διδασκάλου, κτλ. ἡ διάλεξις, conférence, n. f; || δημόσιον ἀνάγνωσμα, conférence (publique) ; || ἱστορικὰ ἀναγνώσματα, lectures historiques ἢ conférences historiques.

ἀναγνωσματάριον, ου, τό· βιβλίον εἰς ὃ ἀναγινώσκουσιν οἱ νεαροὶ μαθηταὶ ἐν τοῖς σχολείοις μετὰ τὸ ἀλφαβητάριον, livre de lecture; ὅπερ ἐστὶ συλλογὴ ἱστοριῶν, γνωμικῶν, μύθων, στίχων, ἠθικῶν διηγημάτων, κτλ., ὠφελιμωτάτων διὰ τοὺς νέους, ἤτοι συλλογὴ ἐκλεκτῶν τεμαχίων, recueil de morceaux choisis.

ἀναγνωστήριον, ου, τό· τόπος ἐν ᾧ γίνεται ἀνάγνωσις, lieu où l'on fait la lecture ; ἀναν. λέγεται αἴθουσα ἐν ᾗ ὑπάρχουσι διάφορα βιβλία, βιβλιοθῆκαι, ἕδραι, τράπεζαι, κτλ. ἔνθα μεταβαίνουσιν οἱ βουλόμενοι ν' ἀναγνώσωσι, ἤτοι cabinet (ἢ salle) de lecture ; § ἀναγ. ἐν τοῖς δημοτικοῖς σχολείοις λέγεται ξύλινός τις πίναξ ἐφ' οὗ τοποθετοῦνται μεγάλα κινητὰ γράμματα πρὸς ἐκμάθησιν τοῦ ἀλφαβήτου, συλλαβῶν καὶ λέξεων ὑπὸ τῶν μαθητῶν, ἤτοι ἀναλογεῖον ἐν ᾧ τίθενται γράμματα, συνεπῶς pupitre pour lire.

ἀναγνώστης, ου, ὁ· θηλ. **ἀναγνώστρια,** ὁ ἀναγινώσκων, celui qui lit, ἤτοι lecteur, trice ; § [ἐκκλ.] **ἀναγνώστης,** lecteur, n. m. ἐλέγετο ἄλλοτε ὁ κατώτερος βαθμὸς τοῦ κλήρου προωρισμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν γραφῶν, σήμερον προχειρίζεται μόνον κατὰ τύπον ἀναγνώστης ὁ μέλλων νὰ προαχθῇ εἴς τινα τῶν πραγματικῶν ἱερατικῶν βαθμῶν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ. Κυρίως ἀναγνώστης λέγεται ὁ δι' ἀρχιερατικῆς χειροτονίας, γινόμενος ἀναγνώστης ἐν ἐκκλησίᾳ, ὅπως βοηθῇ τὸν ψάλτην καὶ ἱερέα· || [δημ.] ἀναγνώστης παρὰ τοῖς χωρικοῖς λέγεται ὁ γνωρίζων γράμματα, ἐγγράμματος.

ἀναγνωστικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἀνήκων, de lecture ; ἢ ὁ ἐπιτήδιος πρὸς ἀνάγνωσιν, propre à la lecture ; ἢ propre à lire ; ὁ ἀναγινώσκων καλῶς ἢ ἀγαπῶν ν' ἀναγινώσκῃ, qui lit bien ou qui aime à lire.

ἀναγνώστρια, ας, ἡ· θηλ. τοῦ ἀναγνώστης, la lectrice.

ἀνάγομαι, (μέσ.) [ναυτ.], μακρύνομαι τῆς ξηρᾶς κοινῶς **ἀλαργάρω,** alarguer. ὅπερ σημαίνει ἐπίσης ὅτι, πλέων **ἀπομακρύνομαι** κινδύνου· § [ναυτ.] ἀνάγομαι (ἀνοίγομαι) s'élever au large καὶ prendre le large, σημαίνει ἀπομακρύνομαι τῆς ξηρᾶς διευθυνόμενος πρὸς τὸ πέλαγος, βλ. καὶ **μετεωρίζομαι,** prendre la mer ; || ἀνάγομαι τῇ ἀκτῇ, s'élever d'une côte = ἀπομακρύνομαι τῆς ἀκτῆς· βλ. καὶ ἀνάγω.

ἀναγόρευσις, εως, ἡ· proclamation, n. f; ἀνακήρυξις δημοσίᾳ διὰ τοῦ κήρυκος ἢ ἐν ψηφίσματι, proclamation ou déclaration publique ou à haute voix : || ἐπίσημος ἀνακήρυξις, ἤτοι διορισμός, ὀνομασία εἰς ὑπούργημά τι, ἤτοι θέσιν ἢ ἀξίωμα, nomination solennelle ; || γνωστοποίησις γνώμης ἢ κρίσεως, ἤτοι δημοσίευσις, publication, n.f ; || ἀναγόρευσις [ἐπὶ διδακτορίᾳ]=παραδοχή (ἐπὶ διδακτορίᾳ), réception (d'un docteur), n. f.

ἀναγορεύω, μέλ. εύσω, γνωστοποιῶ δημοσίως γνώμην, κρίσιν, κτλ., déclarer publiquement = δημοσιεύω, publier ; || ἀναγγέλλω διὰ προκηρύξεως, annoncer par une proclamation=ἀνακηρύττω, proclamer ; || ὀνομάζω, διορίζω (εἰς ὑπούργημά τι), nommer ; || ἀνηγορεύθη ἢ ἀνερρήθη βασιλεύς, il fut proclamé roi ; || ἀναγορεύω νικητήν, αὐτοκράτορα, proclamer (παρὰ Ῥωμαίοις, saluer) vainqueur, empereur ; || ἀνηγορεύθη διδάκτωρ, il fut reçu docteur ; || τὸ ἀναγορεύω σημαίνει [διάλ. Ἠπείρου] **κακολογῶ τινα,** médire.

ἀναγοριά, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] κακολογία, médisance, n. f ; διαβολή, βλ. καὶ **καταλαλιά.**

ἀναγοριάρης, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] ὁ κακολόγος, médisant, e, καὶ θηλ. **ἀναγοριάρα,** ἡ κακὴ γλῶσσα, mauvaise langue ; cancanier, ère.

ἀναγοῦλα, ἡ· [δημ.] τὸ ἀνακάτωμα (τοῦ στομάχου), ἤτοι ἡ ναυτία, nausée, n. f ; le mal de cœur ; soulèvement de cœur, ἤτοι τάσις πρὸς ἔμετον, envie de vomir; || καὶ συνεκδοχικῶς ἀηδία, dégoût, n. m ; || [μεταφ.] τί ἀναγοῦλα ! fi ! l'horreur ! c'est écœurant.

ἀναγούλια, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] τὸ ἀνακάτωμα τοῦ στομάχου πρὸς ξέρασμα (ἔμετον), ἡ **ἀναγοῦλα.**

ἀναγουλιάζω, ἀναγουλίζω, ἀνακατώνομαι (δημ.), [καὶ κατὰ τὸ Αἰτ. ἰδίωμα **ἀναγλιάου**] ἤτοι **ναυτιάω-ῶ,** **ἐμεσείω,** ἐμετιῶ, avoir des nausées ; avoir mal au cœur ; avoir envie de vomir ; || ἀηδιάζω, éprouver du dégoût ; ἤτοι ἀποστρέφομαί τι ἐξ ἀηδίας· || —, le cœur me soulève, ἢ j'ai envie de vomir.

ἀναγούλιασμα, τό· [δημ.] ἡ **ἀναγοῦλα,** nausée, n. f ; écœurement, n. m ; ἡ ἀηδία, dégoût, n. m.

ἀναγουλίζω, μέλ. ίσω· [διάλ. Οἰνόης] βλ. ἀναγουλιάζω.

ἀνάγουσα, ης, ἡ· [ναυτ.] κοινῶς τὸ μπατικοῦλο, la guinderesse ; χαλεῖται οὕτω τὸ

σχοινίον δι' οὗ ἀνάγεται καὶ κατάγεται ἐπιστήλιόν τι (mât d'hune, mât de perroquet); βλ. ἀνάγω.

ἀνάγραμμα, ατος, τό· anagramme, n. f. ὁ συνηθέστερον λεγόμενος **ἀναγραμματισμός**· λέγεται οὕτως ὁ διὰ μεταθέσεως πάντων τῶν γραμμάτων λέξεως ἢ φράσεώς τινος σχηματισμὸς ἄλλης λέξεως ἢ φράσεως ἐχούσης διάφορον νόημα.

ἀναγραμματίζω, anagrammatiser (ῥημ. ἐνερ.) κάμνω ἀνάγραμμα, faire l'anagramme; δηλ. μεταθέτω οὕτω τὰ γράμματα λέξεως, ὥστε νὰ σχηματίζω ἄλλην λέξιν, π. χ. Πτολεμαῖος ('Από μέλιτος), 'Αρσινόη ("Ιον "Ηρας). Λέγουσιν ἐπίσης anagrammer; ‖ ἀναγραμματίζομαι, s'anagrammatiser; λέξεις τινὲς ἀναγραμματίζονται κατὰ πολλοὺς τρόπους, certains mots s'anagrammatisent de plusieurs manières.

ἀναγραμματικός, ή, όν· anagrammatique, adj. ὁ ἀπορρέων ἐξ ἀναγράμματος ἢ σχηματιζόμενος πρὸς τὸ ἀνάγραμμα.

ἀναγραμματικῶς, [ἐπίρ.] anagrammatiquement, adv. κατὰ τρόπον ἀναγραμματικόν, ἤτοι δι' ἀναγράμματος (δι' ἀναγραμματισμοῦ).

ἀναγραμματισμός, οῦ, ὁ· anagrammatisme, n. m. ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν ἀναγράμματα· συνήθως ὅμως **ἀναγραμματισμὸς** λέγεται τὸ **ἀνάγραμμα**, anagramme καὶ σημαίνει τὴν μετάθεσιν τῶν γραμμάτων μιᾶς λέξεως πρὸς σχηματισμὸν ἑτέρας.

ἀναγραμματιστής, οῦ, ὁ· anagrammatiste, n. m. λέγεται ὁ κάμνων ἀναγράμματα (ἀναγραμματισμούς).

ἀναγραφεύς, έως, ὁ· greffier, n. m. ὁ ἀναγράφων τι, celui qui inscrit; ὁ μεταγραφεύς, qui enregistre, ὁ ὑπάλληλος ὁ καταχωρίζων εἰς τὰ βιβλία, ὁ φροντίζων διὰ τὴν ἀναγραφὴν (μεταγραφήν).

ἀναγραφή, ῆς, ἡ· τὸ ἀναγράφειν ἢ μεταγράφειν καὶ ἐν γένει ἡ **ἐγγραφή**, ἡ **ἐπιγραφή**, inscription, n. f; ἡ καταγραφὴ ἢ καταχώρισις ἐν τοῖς βιβλίοις, enregistrement, n. m. ἢ insertion, n. f; ἡ περιληπτικὴ περιγραφή, description sommaire ἢ σημείωσις, notation, n. f. καὶ ἐν γένει ἔγγραφος δημοσία πρᾶξις, acte publique ἢ acte par écrit, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ **μεταγραφή**, ὁ **τίτλος**, le titre. § [ἰατρ.] la prescription, ἡ θεραπευτικὴ **παραγγελία** τοῦ ἰατροῦ. § **ἀναγραφὴ**=**ἀντιγραφή**, relevé, n. m. ‖ — τῶν βολῶν, relevé des coups; ἡ ἐπὶ χάρτου σημείωσις ἢ ἀναπαράστασις τῶν ἐπί τινος σκοποῦ βληθεισῶν βολῶν.

ἀναγράφω, μεταγράφω ἢ γράφω (ἀντιγράφω, περνῶ εἰς βιβλίον ἢ κατάλογον), ἤτοι ἐγγράφω, inscrire; καταχωρῶ ἐν βιβλίοις ὑπηρεσίας (registres), enregistrer; insérer; ἀναγράφω ἐπὶ στήλης, inscrire; **περιγράφω** περιληπτικῶς, décrire sommairement; ἀναγράφω λεπτομερῶς, détailler; καὶ ἐν γένει ἐγγράφω δημοσίαν πρᾶξιν, mettre par écrit ou inscrire; ἀναγράφω, σημειόω-ῶ, consigner, noter (ἐμπορεύματα, κτλ. ἐν βιβλίοις)· § ἀναγράφω=ἀπαριθμῶ, λογαριάζω, compter; mettre au nombre de; ‖ — μεταξὺ τῶν φίλων, compter au nombre des amis. § ἀναγράφειν (=ἐπαναγράφειν, ξαναγράφειν) λογαριασμόν, récrire un compte=γράφειν ἐκ νέου. § [ἰατρ.] — (ἢ παραγγέλω) θεραπείαν, prescrire. § — ἢ ἀντιγράφω (βλ. ἀναγραφή), relever; π. χ. — τὴν συγκέντρωσιν, relever le groupement des coups; ‖ ἀναγράφω = ἀντιγράφω σχέδιον ἐπὶ διαφανοῦς χάρτου, ὀθόνης, κτλ. calquer.

ἀναγυμνόω-ῶ, ξεγυμνώνω, mettre à nu; ἀπογυμνόω, dépouiller; ἐπίσης ἀπογυμνόω, ἀποκαλύπτω, dénuder; βλ. **ἀπογύμνωσις**, dénudation.

ἀνάγυρις, εως, ἡ· καὶ ἀνάγυρος, ὁ καὶ ἡ (δυσώδης) κοινῶς **ἀναγύρη** καὶ **βρωμολυγαριά**, anagyre, n. m. ou bois puant; θάμνος δυσώδης (ὅμοιος τῇ λυγαριᾷ)· ὁ δὲ καρπὸς ἐσθιόμενος ἔμετον συντόνως κινεῖ (Διοσκορ. καὶ Σουΐδ). 'Ανάγυρον κινεῖν, remuer l'anagyre, παροιμία ἐπὶ τῶν προκαλούντων εἰς ἑαυτοὺς τὰ κακά, ἢ ἐπὶ τῶν ἐπανερχομένων ἐπὶ δυσαρέστων ἀντικειμένων, ὅπερ προέρχεται ἐκ τοῦ ὅ,τι τὰ φύλλα τῆς ἀναγύρου τριβόμενα ὄζουσι· ‖ μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον = ne remuez pas la boue (les ordures) = n'éveillez pas le chat qui dort.

ἀνάγω, μέλ. ἀνάξω, ἀόρ. ἀνήγαγον· ὁδηγῶ ἢ φέρω ἄνω, conduire de bas en haut; tirer ou pousser en haut; ἀναβιβάζω, faire monter; ὑψώνω, élever; καὶ μεταφ. ἀνυψώνω εἰς βαθμὸν ἢ ἀξίωμα, élever en dignité; ἐπαναφέρω ὑψηλότερον, faire remonter, ἢ reporter plus haut; φέρω τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸ πέλαγος, faire avancer en pleine mer = ἀνάγω ναῦν, τὸ ἀντίθετον τοῦ κατάγω ναῦν· βλ. καὶ ἀνάγομαι· § ἀνάγω = μεταφέρω, rapporter; ταξινομῶ, τοποθετῶ, classer; § ἀνάγω = σχεδιάζω, σημειῶ ἐπὶ τοῦ χάρτου συντετμημένα μέτρα, ὅσα ἔλαβον ἐπὶ τῆς γῆς, μεταφέρω, rapporter; π. χ. ἀνάγω γωνίας, rapporter des angles (βλ. καὶ **ἀναγωγή**); ἡ δὲ πρᾶξις (action de rapporter) καλεῖται **ἀναγωγή** = rapport = **μεταφορά**· βλ. καὶ **ἀναγωγεύς**· § **ἀνάγω** = **μετατρέπω**, réduire; π. χ. ἀνάγω ἢ μετατρέπω ἀριθμόν τινα εἰς ἰσοδύναμον [μαθ.], ἡ δὲ **ἀναγωγή** = **τροπή** = réduction, n. f. ‖ ἀνάγω νόμισμα εἰς ἄλλο ἰσοδύναμον, ἤτοι λογίζω, μεταφέρω τὸ ποσὸν **αὐτοῦ** εἰς τὸ ποσὸν τούτου, réduire; π. χ. ἀνάγω δραχμὰς εἰς λεπτὰ ἢ λεπτὰ εἰς δραχμάς, réduire les drachmes en centimes, ou les centimes en drachmes; § [χημ.] **ἀνάγω** ἢ **ἐξαναλύω**, réduire; π. χ. ἀνάγω τὸ ἔλκυσμα, réduire les crasses; βλ. **ἀναγωγή**, réduction; § **ἀνάγομαι** = **μεταφέρομαι**, **σχετίζομαι**, se rapporter; **ἀνήκω**, appartenir; ἀποτελῶ μέρος, faire partie; ἀνήκω εἰς τὴν δεῖνα κλάσιν, être dans la classe de; ὑπεισέρχομαι, rentrer; ‖ **αὐτὸ ἀνάγεται** εἰς τὴν φυσικήν, cela est du ressort (entre dans la domaine) de la physique; ‖ **αὐτὸ ἀνάγεται** εἰς τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας σας (εἰς τὰ **καθήκοντά σας**), cela rentre

dans vos attributions ; § [ναυτ.] ἀνάγω ἢ αἴρω ἐπιστήλιόν τι (σηκόνω τσιμποῦκι), guinder, σημαίνει ἀνυψῶ εἰς τὴν θέσιν του καταβεβιβασμένον τι ἐπιστήλιον διὰ τῆς ἀναγούσης (guinderesse)· βλ. καὶ ἄναγε ! § ἀνάγω τὴν ἄγκυραν, κοινῶς σαλπάρω, βλ. ἀνασπῶ τὴν ἄγκυραν, déraper.

ἀναγωγεύς, έως, ὁ· ὁ ἀνάγων ἢ ἀναβιβάζων, celui ou ce qui sert à faire monter : le montant ; ἐπίσης σχοινίον, κτλ. δι' οὗ ἀνάγεταί τι, π. χ. la corde d'un puit. § ἀναγωγεὺς réducteur, n. m.= κλῖμαξ ἀναγωγική, échelle de réduction ; § ἀναγωγεύς, réducteur, n. m. βλ. μετρήσεις ἠλεκτρικαί· § ἀναγωγεύς, rapporteur, n. m. ἢ μοιρογνωμόνιον καὶ γωνιομέτρης, ἀλλὰ συνηθέστερον ἀναγωγεύς· καλεῖται οὕτως ὄργανον ἡμικυκλικὸν ἢ ὀρθογώνιον ἀποτελούμενον ἐκ μεταλλικῆς πλακός, ἢ ἐκ κερατίνης (en corne), ἢ ἐκ χάρτονος φέρον βαθμολογίαν εἰς μοίρας (180^0) καὶ ἡμισείας μοίρας καὶ χρησιμεῦον διὰ τὴν καταμέτρησιν τῶν τόξων καὶ τῶν γωνιῶν. Τὸ ὄργανον τοῦτο καλοῦσιν οἱ Γερμανοὶ γαλλιστὶ οὐχὶ rapporteur, ἀλλὰ transporteur, n. m.

ἀναγωγή, ῆς, ἡ· (βλ. ἀνάγω)· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνάγειν, l'action d'élever, élévation, n. f ; § ἐπὶ πλοίου, ὁ ἔκπλους καὶ ἡ ἀναγωγὴ αὐτοῦ εἰς τὸ πέλαγος, ἤτοι ἡ ἔξοδος ἐκ τοῦ λιμένος, la sortie du port, ὁ ἔκπλους, ἡ ἀναχώρησις, le départ ; § [ναυτ.] ἀναγωγὴ ἐπιστηλίου τινὸς=ἡ ἄρσις, le guindage ; γενικώτερον ὅμως guindage ou action de guinder καλεῖται ἀνέλκυσις. § ἀναγωγή=ἐπαναφορά, le rapport, ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνάγειν, βλ. ἀνάγω· § ἀναγωγή, τροπή, μετατροπή, la réduction, π. χ. ἡ τροπὴ ἀριθμοῦ τινος ἢ ποσοῦ εἰς ἄλλον ἰσοδύναμον αὐτοῦ· βλ. ἀνάγω· ‖ [μαθημ.] ἀναγωγὴ (réduction) κλάσματος εἰς ἁπλουστέρους ὅρους, ἡ ἄλλως καλουμένη ἁπλοποίησις κλάσματος· § ἀναγωγὴ σχήματος (réduction), καλεῖται ἡ κατασκευὴ σχήματος ὁμοίου πρὸς δοθὲν ἀλλὰ διαστάσεων μικροτέρων· ὄργανα χρησιμεύοντα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶνε ὁ ἀναγωγικὸς διαβήτης (compas de réduction), καὶ ἡ ἀναγωγικὴ κλῖμαξ (échelle de réduction) ; § ἀναγωγὴ εἰς τὸν ὁρίζοντα, réduction à l'horizon ; πρὸς καταμέτρησιν κεκλιμένων εὐθειῶν ἢ ἐπιφανειῶν ἐπαναφέρουσιν αὐτὰς ἐν ὁριζοντίῳ θέσει· § ἀναγωγὴ τῆς ἀσβέστου εἰς ζύμην, réduction de la chaux en pâte ; ἡ εἰς κατάστασιν κόνεως ὑδραυλικὴ ἄσβεστος ἀνάγεται (μετατρέπεται) εἰς ζύμην ἐντὸς στεγανῶν δεξαμενῶν (bassins imperméables) ἐπενδεδυμένων διὰ σανίδων καὶ τεθειμένων ὑπὸ στεγάσματα καλῶς προπεφυλαγμένα διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν κονιαμάτων (mortiers) καὶ σκυροδεμάτων (bétons). Ἡ ἄσβεστος ἐξαπλοῦται κατὰ στρώματα πάχους 0,10 ἕως 0,15 ἅτινα ὑγραίνομεν διὰ πολυτρήτων ψεκαστήρων (arrosoirs à pomme), οἵτινες διανέμουσι τὸ ὕδωρ πανταχοῦ κατ' ἴσην ποσότητα, κατόπιν διὰ τοῦ σιδηροῦ κηκάθρου (rabot) σχηματίζεται ἡ ζύμη· § —, recours, n. m. (λατ. regressus), καλεῖται τὸ δικαίωμα ὅπερ κέκτηται ὁ ὑποστὰς θυσίαν τινὰ ἐν τῇ περιουσίᾳ του τοῦ νὰ στραφῇ καθ' ἑτέρου, εἴτε ὑποχρέου πρὸς ἀποζημίωσιν, π. χ. λόγῳ ἐκνικήσεως, ἐγγυήσεως, ἐντολῆς, ὀπισθογραφήσεως, κτλ., εἴτε συνυποχρέου αὐτῷ, π. χ. ἐπὶ παθητικῆς συνενοχῆς. Ἐπίσης ἀναγωγὴ (ἢ ἀναγωγῆς δίκη), rédhibition, n. f. (λατ. redhibitio), εἶνε ἡ διάρρηξις συμβάσεως ἢ ἀκύρωσις ἀγοραπωλησίας καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ τιμήματος καὶ ἡ ἀπόδοσις τοῦ πωληθέντος· παρὰ Ῥωμαίοις ἡ ἀναγωγὴ ἐκαλεῖτο actio redhibitoria (γαλλιστί, action rédhibitoire) ; βλ. καὶ κεκρυμμένα νοσήματα ἢ ἐλαττώματα· § [χημ.] —, réduction, n. f. ἥτις καὶ ἐξανάλυσις καλεῖται, δηλαδὴ ἀναλύω ἐκ νέου πρὸς ἀφαίρεσιν τοῦ ὀξυγόνου ἔκ τινος μεταλλικοῦ ὀξειδίου (καὶ ῥῆμα ἐξαναλύω = réduire). Ἐν τῇ χημείᾳ καὶ μεταλλουργίᾳ καλεῖται οὕτως ἡ ἐξαγωγὴ μετάλλου ἐξ ἑνώσεώς τινος αὐτοῦ ἢ ἡ μεταβολὴ ἀνωτέρου ὀξειδίου εἰς κατώτερον· οὕτως ἀνάγεται ὁ μόλυβδος ἐκ τῶν ἑνώσεων αὐτοῦ τῇ διαπυρώσει μετ' ἄνθρακος· κύρια ἀναγωγικὰ μέσα εἶνε ἡ ἐρυθροπύρωσις, τὸ γαλβανικὸν ῥεῦμα, τὸ φῶς (φωτογραφία), κτλ. Ἡ ἀναγωγὴ τῶν μετάλλων ἐκ τῶν ὀρυκτῶν αὐτῶν γίνεται δι' ἀναγωγῆς (ἀποξειδώσεως) καὶ δὴ τήξεως μίγματος αὐτῶν μετ' ἄνθρακος καὶ ἄλλων ἀναγωγικῶν οὐσιῶν· ‖ — ἡ ἐξανάλυσις τῶν ἑλκυσμάτων, κτλ. réduire les crasses, etc.

ἀναγωγικός, ή, όν· ὁ ἀνυψῶν, ὁ ἀναβιβάζων, qui élève, qui porte en haut ; καὶ ἐκκλ. ὁ εἰς πνευματικὰς θεωρίας ἀπάγων, qui élève l'âme à la connaissance des choses spirituelles ; ἔτι δὲ ὁ μυστικός, mystique, adj. τὸ τῶν ἁγίων γραφῶν μυστικὸν νόημα, le sens mystique de l'Écriture Sainte ; συνεπῶς κατ' ἐπέκτασιν ὁ ἀφῃρημένος, abstrait, e; ὁ μεταφυσικός, métaphysique ; ‖ ἀναγωγικὴ ἑρμηνεία, sens mystique, λέγεται ἡ ἑρμηνεία καθ' ἣν πολλάκις εἰς λέξεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς πλὴν τῆς κατὰ γράμμα ἐννοίας, ἀποδίδεται καὶ ἔννοια πνευματικὴ ἀναφερομένη εἰς τὰ πνευματικὰ καὶ οὐράνια· § ἀναγωγικὴ κλῖμαξ, échelle de réduction, εἶνε ἡ γραφικὴ κλῖμαξ, ἤτοι ἡ ἀναλογία καθ' ἣν γραφική τις εἰκὼν ἐγένετο ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐν σχέσει πρὸς τὰς φυσικὰς διαστάσεις τοῦ εἰκονιζομένου ἀντικειμένου· § ἀναγωγικὸς διαβήτης, compas de réduction, εἶνε ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς σμίκρυνσιν ἐν δεδομένῳ λόγῳ πασῶν τῶν γραμμῶν σχεδίου.

ἀναγωγικῶς, (ἐπίρ. τοῦ προηγουμένου), μυστικῶς, mystiquement ; κατὰ τρόπον ἀφῃρημένον ἢ μεταφυσικόν, d'une manière abstraite ou métaphysique.

ἀνάγωγος, ος, ον· (ἀγωγή, α)· ὁ μὴ ἔχων τὴν προσήκουσαν ἀγωγήν, ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀγωγῆς (καὶ ὑπερθ. ἀναγωγότατος), qui manque d'éducation ou de conduite ; ὁ κακοανατεθραμμένος, mal élevé ; κακομαθημένος, mal appris ; ἀγενής, impoli, e; ὁ χυδαῖος, grossier, ère ; ἀπειθής, indiscipliné, ée ; ὁ

ἀμαθής, sans instruction; καὶ ἐπὶ ζώων, mal dressé; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀνάγωγον, ἡ ἔλλειψις ἀνατροφῆς, manque d'éducation; ἡ ἀγένεια, impolitesse, n. f. ἡ χυδαιότης, grossièreté, n.f; || τὸ ἀνάγωγον μαθητοῦ, στρατιώτου, κτλ. l'indiscipliné d'un écolier, d'un soldat, etc. τὸ ἀπειθές.

ἀναγώγως [ἐπίρ.], ἄνευ ἀγωγῆς, sans conduite; ὡς ἄνθρωπος κακοανατεθραμμένος, en homme mal élevé; ἀγενῶς, impoliment ἢ d'une manière impolie; χυδαίως, grossièrement.

ἀναδαμαλίζω, δαμαλίζω ἐκ νέου, faire vacciner de nouveau; revacciner.

ἀναδαμαλισμός, οῦ, ὁ· ὁ ἐκ νέου δαμαλισμός, revaccination, n. f.

ἀναδασόω-ῶ, reboiser; σπείρω καὶ φυτεύω ἐκ νέου δένδρα εἰς μέρος ἔνθα ἦτο δάσος ὅπερ κατεστράφη.

ἀναδασῶ, ἀναδασόω.

ἀναδάσωσις, εως, ἡ· reboisement, n. m. βλ. ἀναδασόω.

ἀναδείκνυμι καὶ

ἀναδεικνύω, σηκόνω τι ὑψηλὰ ἵνα τὸ δείξω, élever une chose pour la faire voir; δεικνύω, montrer; κάμνω νὰ γνωσθῇ (νὰ φανῇ, νὰ παρατηρηθῇ), faire connaître (paraître; remarquer); νὰ ἀναφανῇ ἡ ἀξία του, faire valoir; ἀνυψόνω, relever; ἀποδίδω, rendre; δίδω νὰ ἐννοήσῃ τις, φανερώνω, démontrer; || ἡ ἁπλότης τῆς ἐνδυμασίας της ἀνεδείκνυε τὸ κάλλος της, la simplicité de sa mise relevait sa beauté; || τὸ φῶς ἀναδεικνύει τὴν δύναμιν τοῦ χρωματισμοῦ, la lumière met en évidence la force du coloris; || αὐτὸς τὸν ἀνέδειξεν ἐν τῇ αὐλῇ, c'est lui qui l'a poussé à la cour; || ἡ καλὴ χρῆσις ἀναδεικνύει τὸν πλοῦτον, le bon emploi fait valoir les richesses; || αἱ περιστάσεις τὸν ἀνέδειξαν, les circonstances le firent avancer. § [μέσ.] ἀναδεικνύομαι, διακρίνομαι, se distinguer; δεικνύω τὴν ἀξίαν μου, se faire valoir; se signaler; δεικνύομαι, se montrer; || ἀνεδείχθη ἐν πάσῃ περιπτώσει, il se signala dans toutes les occasions; || ἀνεδείχθη ἀνώτερος τοῦ ἀδελφοῦ του, il se montra supérieur à son frère. § ἀναγορεύομαι, ὀνομάζομαι, être nommé, ée; ἐκλέγομαι, être élu, e; προβιβάζομαι, être promu, e.

ἀνάδειξις, εως, ἡ (βλ. ἀναδεικνύω), ἡ ἀνύψωσις, élévation, n. f. συνεπῶς τὸ δείξιμον, ἡ φανέρωσις, la démonstration; καὶ ἐκ τούτων ἡ πρόοδος, προαγωγή, avancement, n.m; ἡ προαγωγή, ὁ προβιβασμός, la promotion; ἡ ἀναγόρευσις, ἡ ὀνομασία, la nomination.

ἀναδεκτικός, ή, όν· ὁ δυνάμενος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀναδεχθῇ, ὁ ἀναδεχόμενος, propre à recevoir.

ἀναδεκτός, κτή· βλ. ἀναδεξιμαῖος.

ἀνάδεμα, ατος, τό· βλ. ἀνάδημα.

ἀναδεμμὴ ἀντὶ ἀναδομὴ [διάλ. Ἠπείρου], (ἐκ τοῦ ἀναδεύω), παρ' ἄλλοις λέγεται ἀνάδεμμα· καλεῖται δὲ οὕτω τὸ ἀνακατωθὲν ἄλευρον.

ἀναδενδράς, άδος, ἡ· καλεῖται πᾶν ἀναρριχητικὸν ἢ κληματῶδες φυτὸν ἀνελισσόμενον ἐπὶ ἄλλων δένδρων, ὡς εἶνε ἡ ἀγρία ἄμπελος (vigne sauvage), καὶ τὰ τοιούτου εἴδους φυτά, ἅτινα δύνανται περιπλεκόμενα εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων ἢ ἐπὶ ξυλίνων ἰκριωμάτων νὰ παρέχωσιν εὐάρεστον καὶ σύσκιον τόπον· συνεπῶς ἀναδενδρὰς καλεῖται τὸ ἀναρριχώμενον κλῆμα τῆς ἀμπέλου, κοινῶς ἡ κληματαριὰ καὶ δράνα, treille, n. f; ἐκ τούτου δὲ ἀναδενδρὰς καλεῖται πᾶσα σκιὰς ἐν τοῖς κήποις, treille, n. f. ἢ τὸ κιόσκι, tonnelle, n. f.

ἀναδενδρόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἀναφυτεύω, κοινῶς ξαναφυτεύω (δάσος) reboiser.

ἀναδένδρωσις, εως, ἡ (δάσους), κοινῶς ξαναφύτευμα, ἀναφύτευσις, reboisement, n.m.

ἀναδένω, ἀναδέω, δένω (ἀνυψόνων), lier ἢ attacher (en relevant); προσδένω ἢ ἐπιδένω, ligaturer, δι' ἐπιδέσμου (ligature); § [ναυτ.] rabanter, ἤτοι δένω ἢ ἐπιδένω σκεῦος ἢ ἀντικείμενόν τι διὰ δέτου, ἀναδέτου (raban). § [ναυτ.] ἀναδένω ἱστίον, enverguer (une voile), ἤτοι δένω σχοινίον τι ἐπὶ τῆς κεραίας, κέρατος ἢ ἀναδρόμου του· || εἰς ἀνάδεσιν!..., à enverguer!...' προειδοποιητικὸν κέλευσμα διὰ τὴν ἀνάδεσιν τῶν ἱστίων· τὸ δὲ ἐκτελεστικὸν εἶνε δέσον! enverguez! § ἀναδένω πρὸς ῥυμούλκησιν πλοῖον ἢ ἄλλο πλωτὸν κατασκεύασμα, prendre à la remorque.

ἀναδεξιμαῖος, αῖος, αῖον καὶ ἀναδέξιμος, ἀναδεκτός (θηλ. κτή), καὶ κοινῶς ἀναδεξιμιός, ἀναδεξιμιά, ὁ βαπτιστικὸς καὶ βαπτισιμιός, ἡ βαπτιστικιά, filleul, e; || εἶνε ὁ (ἡ) ἀναδέξιμός μου, c'est mon filleul (ma filleule).

ἀνάδεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναδένειν, action d'attacher, de lier; ἐπίσης ὁ δεσμός, ἐπίδεσμος, ligature, n. f; || εἰς ἀνάδεσιν! βλ. ἀναδένω,

ἀνάδεσμος, ου, ὁ (ἄνω, δέσμος), attache, n. m. τὸ δι' οὗ ἀναδένεται ἢ ἀνυψοῦταί τι, la trousse; || ἐπίσης κεφαλόδεσμος, bandeau ou ornement de tête; § — σειράδων, (courroie) trousse-traits, n. m. ἱμὰς δι' οὗ ἀναδένονται αἱ σειράδες τῆς σαγῆς τῶν ἵππων, βλ. ὑπουρίς· || — ἀναβολέως, trousse-étrier, n. m. ἱμὰς ἐπὶ τῆς σέλλης, δι' οὗ ἀναδένεται ὁ ἀναβολεύς, βλ. σέλλα· || — τῆς σαγῆς, trousse harnais, n. m.

ἀναδέτης, ου, ὁ· (βλ. καὶ ἀναδένω), ὁ δέτης, ὁ διαδέτης, ὁ ἐπιδέτης, ὁ παραδέτης κοινῶς σάγουλα ἢ κάβος σχοινίου, διὰ μποτσάρισμα [ναυτ.], aiguillette, m. f. ὀνομάζονται οὕτως ἀναλόγως τῆς χρήσεως αὐτῶν βραχέα τεμάχια δετηρίας παχείας, πλεκτῆς, βαθμιδοσχίνου ἢ οἱουδήποτε ἄλλου λεπτοῦ σχοινίου, χρησιμεύοντα πρὸς δέσιν ἢ ἔχμασιν οἱουδήποτε ἀντικειμένου. Οὕτω λέγονται, ἀναδέται τοῦ ἱστίου (τὰ δεσίματα τοῦ πανιοῦ), τὰ σχοινία τὰ χρησιμεύοντα πρὸς ἀνάδεσιν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἱστιούχου τῆς κεραίας· ἀναδέται (τὰ δεσίματα) τῶν σκηνῶν, τὰ σχοινία τὰ χρησιμεύοντα πρὸς ἀνά-

τασιν αὐτῶν· ἐπίσης τὰ σχοινία διὰ τὴν πρόσδεσιν τῶν πυροβόλων· || ἀναδέται, οἱ· rabans d'envergure, καλοῦνται τεμάχια μερμίθου, κλώσματος ἢ πλεκτῆς, χρησιμεύοντα πρὸς ἀνάδεσιν ἱστίου ἐπὶ κεραίας, ἢ ἱστιούχου.

ἀνάδευσις, εως, ἡ· (βλ. ἀναδεύω)· ὕγρανσις, ὁ ποτισμός, arrosage, n. m; || ἡ ἀνάδευσις τῆς μαρίλης (τῆς πυρίτιδος), arrosage des poussiers; || —, μούσκευμα, διάβρεξις, διάβρεγμα, διαβροχή, imbibition, n. f; § ἀνάδευσις, corroyage, n. m; τὸ ζύμωμα, pétrissage, n. m; ἤτοι ἡ ἀνάμιξις le mélange; || — τῶν γαιῶν, corroyage des terres; βλ. **ἀναδεύω**· || ἀνάδευσις, ἀνάμιξις, gâchage, n. m; § **ἀνάδευσις, διάβρεξις** ἢ **ἐμβροχή**, macération, n. f; καλεῖται ἐν τῇ χημείᾳ ἡ βάσανος (ἢ διάλυσις) στερεᾶς τινος οὐσίας ἐντὸς ῥευστοῦ (συνήθως ὕδατος, οἰνοπεύματος, αἰθέρος ἢ ὀξέος) οὕτως ὥστε νὰ χύνηται τὸ ὑγρὸν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου σώματος ἄνευ ὑψώσεως τῆς θερμοκρασίας, ὅσον τὸ δυνατὸν μακρότερον χρόνον μένον εἰς ἐπαφὴν μετ' αὐτοῦ, συνεχῶς ἀνακυκώμενον, ἐνίοτε δὲ καὶ ὑπὸ πίεσιν· || ἀνάδευσις, macération, n. f. καλεῖται ἡ ἐξαγωγὴ τῶν μύρων ἀπὸ τῶν ἀνθέων δι' ἁπλῆς θερμάνσεως αὐτῶν.

ἀναδευτής, οῦ, ὁ· gâcheur, n. m; ἐργάτης ἀναδεύων, πηλόν, κτλ. || [διάλ. Ἠπείρ.], ἀναδευτής=ταραξίας, ἀνακατωσούρης.

ἀνάδευτρον, ου, τό· τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ ἀναδεύεταί τι· π. χ. ἀνάδευτρον, gâche, n. f. καλεῖται τὸ ἐργαλεῖον τῶν **οἰκοδόμων** (maçons) τὸ χρησιμεῦον διὰ τὴν ἀνάμιξιν (gâchage).

ἀναδεύω, ἤτοι ὑγραίνω, ποτίζω, arroser; || ἀναδεύω τὴν μαρίλην (τῆς πυρίτιδος), arroser le poussier; ἐπίσης διαβρέχω, μουσκεύω, imbiber; ἐν δὲ τῇ χημείᾳ λέγεται διαβρέχω, ἐμβρέχω, macérer, βλ. **ἀνάδευσις**· § **ἀναδεύω** σημαίνει ἐπίσης ἀναμιγνύω, mélanger; ζυμόω, pétrir; corroyer; || [οἰδομ.] ἀναδεύω (τὸν πηλόν), corroyer, σημαίνει δουλεύω τὴν λάσπην, ἤτοι ἀναμιγνύω καλῶς τὴν ἄσβεστον μετ' ἄμμου καὶ ὕδατος διὰ τῆς κυκήθρας (rabot, τάρακτρον, κοινῶς τὸ τσαπί), πρὸς κατασκευὴν ἀμμοκονιάματος· || ἐπίσης ἐν τῇ οἰκοδομικῇ ἀναδεύω, gâcher, σημαίνει ἀναλύω, ἀναμιγνύω, mélanger, ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο, brouiller; π. χ. ἀναμιγνύω μεθ' ὕδατος πηλόν, ἄσβεστον, γύψον, κτλ. ὅπερ καὶ **φυράω-ῶ** ἢ φύρω λέγεται βλ. λέξιν· || «ἀναδεύω τὸ προζύμι, τὴν πήττα».

ἀναδεύων, ουσα, ον· gâcheur, euse; καλεῖται ὁ ἀναδεύων, ἀνακατόνων πηλόν.

ἀναδέχομαι, μέλ. δέξομαι· δέχομαι ἢ λαμβάνω ἐπάνω μου, recevoir ἢ prendre sur soi; ἀναδέχομαι (ὑποχρέωσιν, βάρος), ἐπιφορτίζομαι, se charger de; ὑπόσχομαι νὰ κάμω, répondre de, prendre la responsabilité; καὶ ἐντεῦθεν ἐγγυῶμαι (περὶ χρημάτων), garantir; ἐν ἐμοὶ δέχομαι, recevoir chez soi; ἐξ οὗ κατ' ἐπέκτασιν ἀναλαμβάνω τὴν ὑπεράσπισιν protéger, défendre; || [ἐμπορ.] ἀναδέχομαι (τὸν κίνδυνον), ἀναλαμβάνω, prendre sur soi; || ἀναδέχομαι (χρέος τινός), se charger (d'une dette); καὶ ἡ ἀναδοχή, charge, n. f; || ἀναδέχομαι αἰτίαν (βάρος, ὑποχρέωσιν) = ἀναλαμβάνω, s'engager; s'assumer; || ἀναδέχομαι νὰ τὸν πείσω, je prends sur moi de le convaincre; || ἀφοῦ θέλετε ν' ἀναδεχθῆτε τὸ βάρος, puisque vous voulez bien vous en charger; || ἀναδέχεται τὴν εὐθύνην, il en assume la responsabilité; il en répond; § ἀναδέχομαι (ἐν βαπτίσματι) tenir sur les fonds; γίνομαι ἀνάδοχος (νουνός), être le parrain (la marraine d'un enfant).

ἀναδεχτός, ὁ [διάλ. Ἠπείρου] = ἀναδεξιμαῖος· ὁ ἀναδεχθεὶς ὑπό τινος εἰς τὸν κόλπον του ἢ εἰς τὸ περίζωμά του, ὁ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰσποιηθεὶς ἢ υἱοθετηθείς. Ὁ δὲ υἱοθετῶν διὰ τοῦ βαπτίσματος λέγεται νουνός· βλ. ἀναδεξιμαῖος.

ἀναδεχτοῦρι, τὸ [διάλ. Ἠπείρου] ὑποκοριστικὸν τοῦ ἀναδεχτός, καὶ θηλ. ἀναδεχτοῦρα· βλ. ἀναδεξιμαῖος.

ἀναδέω, βλ. ἀναδένω.

ἀνάδημα, ατος, τό· τὸ περιδεδομένον, ἰδίως ἡ ταινία, le bandeau, τὸ μετώπιον διάδημα, le diadème.

ἀναδίδω, ἀναδίδωμι, κάμνω νὰ ἀναδώσῃ ἐκ τῆς γῆς, faire naître, ἢ ν' ἀναβλύσῃ, faire jaillir; συνεπῶς παράγω, produire; δίδω, donner; βλαστάνω, pousser; ἀναβλαστάνω, rejeter; || ἡ κοιλὰς αὕτη ἀναδίδει ὕδωρ πανταχοῦ, l'eau sourd partout dans cette vallée; || ἀναδίδω [ἐπὶ ὀσμῶν] = παράγω, produire; || ὁ κλάδος αὐτὸς θὰ ἀναδώσῃ ἄλλους μικροτέρους, cette branche en poussera de plus petites; § [ἐπὶ ὀσμῆς, ἀναθυμιάσεως, κτλ.], exhaler; ἀποδίδω, rendre.

ἀναδικάζω, μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, ἤτοι πάλιν δικάζω δεδικασμένα, juger de nouveau; rejuger; || δικάζω κατ' ἔφεσιν, plaider en appel, se faire appelant.

ἀναδικία, ας, ἡ· ἡ ἐκ νέου δίκη, second jugement.

ἀνάδικος δίκη· δίκη ἐκ νέου πρὸ τοῦ δικαστηρίου εἰσαγομένη, remis en jugement.

ἀναδιοργανίζω, διοργανίζω ἐκ νέου, réorganiser.

ἀναδιοργανισμός, οῦ, ὁ· ὁ ἐκ νέου διοργανισμός, réorganisation, n. f.

ἀναδιοργανόω-ῶ, βλ. ἀναδιοργανίζω.

ἀναδιοργάνωσις, ἡ· βλ. ἀναδιοργανισμός.

ἀναδιορθόω-ῶ, μέλ. ώσω, διορθόνω ἐκ νέου, βλ. κοινῶς ξαναδιορθόνω, recorriger.

ἀναδιορίζω, διορίζω ἐκ νέου, nommer de nouveau; renommer; τοποθετῶ ἐκ νέου, replacer.

ἀναδιορισμός, ὁ· νέος διορισμός, nouvelle nomination; ἡ ἐκ νέου τοποθέτησις, replacement, n. m.

ἀναδιπλασιάζω, ξαναδιπλασιάζω, ἐκ νέου ἢ καὶ δεύτερον διπλασιάζω, doubler de nouveau, redoubler.

ἀναδιπλασιασμός, οῦ, ὁ· ἀναδίπλωσις, réduplication, n. f. γραμματικῶς καλεῖται οὕτως ἡ ἐπανάληψις τοῦ ἀρκτικοῦ συμφώνου ἢ

ἀρκτικῆς συλλαβῆς πρὸ τοῦ παρακειμένου· || —, λέγεται ὁ ἐκ νέου διπλασιασμός, redoublement, n. m. || [τακτ.] — μετώπου, redoublement de front.

ἀναδιπλασιαστικός, ή, όν· réduplicatif, ive ; ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀναδιπλασιασμόν, ἐπανάληψιν, ἤτοι ἐπαναληπτικός.

ἀναδιπλόω-ῶ, ξαναδιπλόνω, redoubler ; διπλασιάζω καὶ πάλιν τὸ διπλασιασμένον, faire une réduplication, ἤτοι ἐκτελῶ ἀναδίπλωσιν· § διπλῶ ἐκ νέου, replier.

ἀναδίπλωσις, εως, ἡ· ξαναδίπλωσις, ὁ διπλασιασμὸς τοῦ διπλασιασμένου, réduplication, n. f. || —, réduplication, n. f. ἥτις καὶ ἀναδιπλασιασμὸς ἢ ἁπλῶς διπλασιασμὸς λέγεται, εἶνε ἡ ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς συλλαβῆς τῆς ῥίζης ἢ τοῦ θέματος λέξεώς τινος ἢ τῆς αὐτῆς λέξεως ἐν τῇ προτάσει. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εἶδος τῆς ἀναδιπλώσεως ἀνήκει εἰς τὴν γραμματικήν, τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὴν ῥητορικήν.

ἀναδιυλίζω, κοινῶς ξαναλαμπικάρω, rectifier ; διυλίζω διὰ δευτέραν φοράν, distiller de nouveau ; βλ. ἀναδιύλισις.

ἀναδιύλισις, εως, ἡ· κοινῶς τὸ ξαναλαμπικάρισμα, rectification, n. f. ἐργασία συνισταμένη εἰς τὴν ἐκ νέου διύλισιν (distiller de nouveau) οἰνοπνεύματος, κτλ. ἵνα ληφθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν καθαρώτερον.

ἀναδιφάω-ῶ, βλ. ἀναδιφῶ = ἀναζητῶ, ἐρευνῶ.

ἀναδίφησις, εως, ἡ· ἀναζήτησις, ἔρευνα, recherche, n. f.

ἀναδιφῶ, ἀναζητῶ, ἐρευνῶ, rechercher ; chercher ; διερευνῶ, scruter ; ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς, examiner avec soin.

ἀναδόνω, [διάλ. Ἠπείρου] φυτρόνω, βλαστάνω, pousser; 2) νοτίζω, se moitir ; λέγεται περὶ ἄρτου, ὅταν μένῃ πολὺ κεκαλυμμένος θερμὸς ὤν· «ἀνάδωκε τὸ ψωμί».

ἀνάδοσις, εως, ἡ· τὸ εἰς τὰ ἄνω δίδειν, ἡ ἀναβλάστησις, reverdissement, n. m ; ἡ παραγωγή, la production, ἐπὶ τῆς καρποὺς παραγούσης γῆς· ἡ ἀνάβλυσις, la lance, ἐπὶ πηγῶν καὶ ἐπὶ ἀνέμων ὁρμητικῶν· ἐπίσης ἐπὶ τῶν πηγῶν, érogation, n. f. ὅπερ σημαίνει τὴν ἀνάβλυσιν, jet ἢ jaillissement d'une source.

ἀναδοχή, ῆς, ἡ· τὸ ἀναδέχεσθαι, ἡ ὑπόσχεσις, engagement, n. m ; ἡ παραδοχή (l'acceptation) τινὸς παρ' ἄλλου, l'action de prendre sur soi ; ἡ ἀνάληψις ὑποχρεώσεώς τινος, charge, n. f ; π. χ. ἡ ἀναδοχὴ χρέους, charge d'une dette ; || νομικῶς ἡ παρέμβασις, intervention, n. f ; ἡ ἀνάληψις ἀλλοτρίας ὑποχρεώσεως· συνεπῶς ἡ ἐγγύησις, garantie, n. f. caution, n. f ; βλ. καὶ ἐγγύησις.

ἀνάδοχος, ου, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἀναδεχόμενός τι καὶ ὑποσχόμενος τὴν ἐκτέλεσίν τινος, ὁ ἐγγυητής, répondant, e ; garant, e ; caution, n. f ; || — χαλεῖται καὶ ὁ εἰς ὃν παραχωρεῖται ἡ ἐκτέλεσις ἐπιχειρήσεώς τινος, le concessionnaire [d'une entreprise] ; § — λέγεται ἐπίσης ὁ ἀναδεχόμενος ἐν βαπτίσει τὸν βαπτιζόμενον παῖδα, κοινῶς ὁ νουνὸς καὶ νοννός, le parrain καὶ θηλ. ἡ νοννά, la marraine ;

ἀναδριμνιάζου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = ῥιγῶ, frissonner.

ἀναδρομεύς, έως, ὁ· (ἢ χελώνιον), curseur, n. m ; βλ. κλισιοσκόπιον.

ἀναδρομή, ῆς, ἡ· τὸ πρὸς τὰ ἄνω τρέχειν ἢ ἀναβαίνειν, course de bas en haut ; ἡ ταχεῖα ἄνοδος, l'ascension rapide ; § τὸ ὀπίσω τρέχειν, ἡ ὀπισθοχώρησις, ἡ ὀπισθοδρόμησις, rétrogradation, n. f ; ἡ ὀπισθοενέργεια, rétroaction, n. f ; § ἡ ἐπιστροφή, retour, n. m. καὶ ἐπὶ ὑδάτων ἡ ἄμπωτις, reflux, n. m.

ἀναδρομικός, ή, όν· ὁ ὀπισθοχωρῶν, rétrograde, adj. || ἀναδρομικὴ κίνησις, mouvement rétrograde, ἤτοι ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω κίνησις· || ἐπίσης ὀπισθενεργός, rétrogressif, ive; ὁ πρὸς τ' ἄνω τρέχων ἢ ἀναβαίνων, remontant ; || ἀναδρομικὴ ἐπιθεώρησις, revue rétrospective ; § [νομ.] ἀναδρομικὴ (ἐνέργεια ἢ δύναμις νόμων), κτλ.) ἡ ὀπισθενεργός, rétroactif (action ou force), τουτέστιν ὅτι ὁ νεώτερος νόμος δὲν θίγει κεκτημένα δικαιώματα· § [ναυτ.] ἀναδρομικὰ ἱστία, voiles à drailles ; βλ. ἀνάδρομος.

ἀναδρομικότης, ητος, ἡ· (ἰδ. νομ.) ἡ ὀπισθενέργεια, la rétroactivité.

ἀναδρομικῶς, (ἐπίρ.), rétroactivement ; § rétrospectivement ; || ἐξετάζω ἀναδρομικῶς, examiner rétrospectivement.

ἀνάδρομος, ος, ον· ὁ ἀνερχόμενος τρέχων, qui monte en courant ; ὁ ἐπανερχόμενος, qui remonte; || ἀνάδρομοι ἰχθύες, poissons qui remontent les fleuves, οἱ ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τοὺς ποταμοὺς ἀνατρέχοντες ἰχθῦς· § ἀνάδρομος, ου, ὁ· κοινῶς **στράλιο** [ναυτ.] draille, n. f. ἢ faux étai ; καλεῖται οὕτω σχοινίον ἢ συρματόσχοινον ἐφ' οὗ ἀναδένεται ἱστίον τι, διὰ μέσου δακτυλίων ἢ ῥαφιδώματος εὑρισκομένων ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ ἱστίου καὶ διαβαλλομένων διὰ τοῦ ἀναδρόμου. Οἱ ἀνάδρομοι χρησιμεύοντες διὰ τὴν ἀναδρομὴν τῶν ἐπ' αὐτοὺς ἀναδεδεμένων ἱστίων, ἐξ ὧν καὶ **ἀναδρομικὰ ἱστία** (voiles à drailles) ταῦτα καλοῦνται, διευθύνονται σχεδὸν πλαγίως ὡς οἱ πρότονοι, συντείνοντες ἐν μέρει καὶ εἰς τὴν πρὸς τὴν πρῷραν στερέωσιν τῶν ἱστῶν ἐξ ὧν ἀρτῶνται· οὗτοι διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀναδενομένου ἱστίου, π. χ. ἀνάδρομος τοῦ προθόου, draille de clin-foc; ἀνάδρομος τοῦ ἀρτέμωνος, draille de foc ; ἀνάδρομος τῆς ἀρτεμωνίδος, draille de petit-foc ; κτλ.

ἀναδυμή, ἡ· [διάλ. Ἠπείρ.] = ἀνάδευσις καὶ ῥημ. ἀναδεύω· ἀνακατόνω καὶ διαταράσσω, φέρω τὰ κάτω ἐπάνω καὶ τἀνάπαλιν, βλ. λέξεις·

ἀνὰ δύο εἰς τὰς κώπας! [ναυτ.] doublez les avirons! σημαίνει ὅτι ἑκάστη κώπη λέμβου πρέπει νὰ κωπηλατῆται ὑπὸ δύο ἀνδρῶν.

ἀναδύομαι, βλ. ἀναδύω.

ἀναδυόμενος, η, ον (μετοχ. τοῦ ἀναδύομαι), émergent, e.

ἀνάδυσις, εως, ἡ· τὸ προέρχεσθαι, τὸ ἐκ βάθους τινὸς ὕδατος ἢ ὑπογείου, κτλ. ἐξέρχεσθαι, action de sortir de l'eau, d'un souter-

rain, etc : émersion, n. f ; ἡ ἔξοδος, sortie, n. f ; ἡ ἐμφάνισις, apparition, n. f ; § ἀνάδυσις [ἀστρ.] apparition, n. f. ἡ ἐκ νέου ἐμφάνισις ἀστέρος τινὸς εἴτε μετ' ἀπόκρυψιν, εἴτε μετὰ ἔκλειψιν, ἥτις καλεῖται καὶ ἔκδυσις, émersion, n. f. § [ὑδρ.] ἀνάδυσις, émersion, n. f. καλεῖται ἡ κατάστασις ἢ κίνησις σώματος ἐξερχομένου ἔκ τινος ὑγροῦ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦτο βεβαπτισμένον.

ἀναδύω καὶ μέσ. ἀναδύομαι, émerger, ἤτοι ἐξέρχομαι πρὸς τὰ ἄνω, π. χ. ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης, λίμνης, κρήνης, συνεπῶς ἐξέρχομαι, sortir ; ἀνυψοῦμαι s'élever, ἀνέρχομαι, monter ; ἐμφαίνομαι, apparaître ; ‖ ἡ νῆσος αὕτη ἀνέδυσε πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν, cette île a émergé il y a vingt ans ; ‖ ἡ ἀναδυομένη Ἀφροδίτη, Vénus anadyomène (Vénus émergeante), εἰκών τις τοῦ Ἀπελλοῦ παριστῶσα τὴν Ἀφροδίτην ἀναβαίνουσαν (ἐξερχομένην) ἐκ τῆς θαλάσσης

ἀναζάω-ῶ· πάλιν ζῶ, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωήν, ζωντανεύω, revivre ; καὶ συνεπῶς ἀναγεννῶμαι, renaître ; ‖ μοῦ ἐφάνη ὅτι ἀνέζησα, je me sentis renaître.

ἀνάζεμα, ατος, τὸ καὶ

ἀνάζεσις, εως, ἡ· τὸ βράσιμον, ὁ βρασμός, τὸ κόχλασμα. ébullition, n. f. βλ. βρασμός, ἤτοι action de faire bouillir : le bouillonnement ; βλ. καὶ ἀναβρασμός.

ἀναζέω, μελ. έσω, ἀναβράζω, bouillir ; faire bouillir ; entrer en ébullition, bouillonner; βλ. καὶ ἀναβράζω.

ἀνάζησις, εως, ἡ· τὸ ἐκ νέου ζῆν, ἡ ἀνάστασις, résurrection, n. f.

ἀναζητέω-ῶ, βλ. ἀναζητῶ.

ἀναζήτησις, εως, ἡ· recherche, ἤτοι ἡ ἀκριβὴς πρὸς εὕρεσίν τινος ἐξέτασις, ἢ ἀκριβὴς ἔρευνα, la perquisition ; § [νομ.] ἡ ἐπανάληψις, la répétition.

ἀναζητῶ (έω), rechercher ; être à la recherche, ἤτοι ἐρευνῶ, ἐξετάζω (examiner) μετ' ἀκριβείας νὰ εὕρω τι· § [νομ.] ἐπαναλαμβάνω, répéter.

ἀναζοῦλι, τό· [διάλ. Καρπάθου] φόρος πληρωνόμενος τῇ Κυβερνήσει.

ἀναζυμόω-ῶ· βλ. ἀναζυμῶ.

ἀναζυμῶ, ἀνακατώνω μὲ προζύμι καὶ κάμω νὰ ἀνάβῃ, faire (lever ou) fermenter une seconde fois ; pétrir de nouveau ; καὶ ἐν γένει ἀνακατώνω, mêler, mélanger.

ἀναζύμωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναζυμῶ, fermentation, n. f. § nouveau pétrissage.

ἀναζῶ, βλ. ἀναζάω.

ἀναζωογόνησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακαλεῖν ἢ ἐπαναφέρειν εἰς τὴν ζωήν, action de ranimer (de raviver ; de rappeler à la vie) ; vivification, n. f.

ἀναζωογονητικός, ή, όν· vivifiant, e.

ἀναζωογονῶ, ἀνακαλῶ ἢ ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωήν, rappeler à la vie ; ranimer ; raviver ; vivifier (donner de la vie) ; revivifier ; ἀναγεννῶ, faire renaître ; ‖ [ζωγ.] ἀναζωογονῶ χρῶμά τι, raviver une couleur, ἤτοι ἀφαιρῶ τὰς ἐπ' αὐτοῦ ἀκαθαρσίας τῶν ζωϋφίων, μυιῶν, ὡς καὶ τὸν κονιορτόν· § ἀναζωογονῶ, rafraîchir=καθαρίζω· § [ζωγ.] ἀναζωογονῶ, faire revivre, χρωματίζω καὶ ἀναχρίω εἰκόνα ὅπως κατασταθῶσι ζωηρότεροι οἱ χρωματισμοί της.

ἀναζωπυρέω-ῶ, βλ. ἀναζωπυρῶ.

ἀναζωπυρῶ, πάλιν ἀναρριπίζω, πάλιν ἀνάπτω, rallumer ; ἀναζωογονῶ, ranimer ; ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωήν, raviver.

ἀναζωπύρωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναρριπίζειν, ἀνάπτειν, action de rallumer ; τοῦ ζωογονεῖν (ἐμψυχώνειν), de ranimer, ranimation, n. f. (de raviver, revivification, n. f.).

ἀναθάλλω, ἀναβλαστάνω, repousser ; ξανανθίζω, refleurir ; πρασινίζω πάλιν, reverdir ; καὶ μεταφορικῶς ἀναγεννῶμαι, renaître ; ἀναζωογονοῦμαι, se ranimer.

ἀναθάλπω, ξαναζεσταίνω ἢ ζεσταίνω, réchauffer ; ἀναζωογονῶ, ranimer.

ἀναθαρρέω-ῶ, βλ. ἀναθαρρῶ.

ἀναθάρρησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ αναλαμβάνειν θάρρος, action de reprendre courage; ἡ ἐμψύχωσις πάλιν, retour de courage; ἡ ἐγκαρδίωσις, encouragement, n. m.

ἀναθαρρύνω, πάλιν ἐνθαρρύνω, encourager ; κάμνω τινὰ νὰ λάβῃ θάρρος, ranimer (le courage de quelqu'un) ; λαμβάνω πάλιν θάρρος, s'encourager.

ἀναθαρρῶ, πάλιν θαρρῶ, λαμβάνω θάρρος, reprendre courage ; ἐμψυχοῦμαι, ἐγκαρδιώνομαι, se ranimer.

ἀνάθεμα, τό· ἀντὶ ἐπιθέτου, ὁ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν κεχωρισμένος ἄνθρωπος, ἐπάρατος, maudit, e ; καὶ οὐσιαστικ. anathème, n. m ; ‖ ἀνάθεμα εἰς τὴν ἡμέραν ποῦ τὸν ἐγνώρισα, maudit soit le jour où je l'ai connu ; ‖ σὺ τὸ ἔκαμες, [ποῦ] ἀνάθεμά σε, c'est toi qui l'as fait, malheureux ; ‖ ἀνάθεμά τον τὸν ἀνόητον, peste soit de l'imbécile ; ‖ ὅλα πῆγαν εἰς τ' ἀνάθεμα, tout s'en est allé au diable ; ‖ ἀνάθεμά με ἐὰν ἠννόησα τίποτε, le diable m'emporte si j'en ai rien compris ;

ἀναθεματίζω, μέλ. ίσω, ἀφορίζω, καταρῶμαι, anathématiser ; maudire ; frapper d'anathème.

ἀναθεματίσκομαι [διάλ. Οἰν.]=ἀναθεματίζω.

ἀναθεμάτισμα, ατος, τό· τὸ ἀνάθεμα.

ἀναθεματισμένος, η, ον· ἐπάρατος, κατάρατος, maudit, e ; excommunié, ée.

ἀναθεματισμός, οῦ, ὁ· ἡ κατάρα, la malédiction ; τὸ ἀναθεμάτισμα, l'anathème ; excommunication, n. f.

ἀναθερμαίνω, πάλιν θερμαίνω, réchauffer.

ἀναθερμασία, ας, ἡ· τὸ πάλιν θερμαίνειν, réchauffement, n. m.

ἀναθέσατε ἅρμ (παράγγελμα στρατιωτικόν), replacez arme ; τοῦ στρατιώτου ὄντος ἐν τῇ θέσει τῆς σκοπεύσεως (position de joue), ἐὰν ὁ προγυμναστὴς δὲν θέλῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ πῦρ, παραγγέλλει ἀναθέσατε ἅρμ· διὰ τοῦ παραγ-

γέλματος τούτου ὁ στρατιώτης λαμβάνει τὴν στάσιν τοῦ τελευταίου χρόνου τῆς γεμίσεως.

ἀνάθεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιφορτίζειν τινὰ περί τινος, action de charger quelqu'un de qu. ch: charge, n. f. τοῦ δίδειν τι εἴς τινα, de remettre ; τοῦ ἐμπιστεύεσθαι, de confier. § —, ἡ ἀφιέρωσις, la dédicace ; ἡ προσφορά, offre, n.f. offrande, n.f. § —, ἐπανάθεσις, ἡ ἐπαναφορὰ ἀντικειμένου τινὸς εἰς τὴν θέσιν του, la remise.

ἀναθέτω, ἐπιφορτίζω τινὰ περί τινος, charger quelqu'un de qu.ch: remettre; ἐμπιστεύομαι, confier ; ‖ τὸ ἀναθέτω εἰς τὴν φροντίδα σας, je m'en remets à vous (à vos soins) ; § [ἐμπορ.] ἀϑαθέτω = δίδω παραγγελίαν, faire une commande ; παραγγέλλω, commander ; δίδω ἐντολήν, commetre ; ‖ ἐλπίζομεν, ὅτι αἱ τιμαὶ αὗται θὰ πείσωσιν ὑμᾶς νὰ μᾶς ἀναθέσητε μεγάλην παραγγελίαν, nous espérons que ces prix vous engageront à nous faire une forte commande ; ‖ ἅπασαι αἱ παραγγελίαι τὰς ὁποίας θὰ εὐαρεστηθῆτε ν' ἀναθέσητε ἡμῖν, tous les ordres que vous voudrez bien nous commettre ; § ἀφιερώνω, dédier ; προσφέρω, offrir ; § ἀναθέτω ἢ ἀνατίθημι ἢ ἐπαναθέτω, remettre, ἤτοι θέτω τι ἐκ νέου εἰς τὴν θέσιν του.

ἀναθεώρησις, εως, ἡ· ἡ ἐκ νέου ἀκριβὴς θεώρησις, παρατήρησις, ἐξέτασις, nouveau examen, révision, n. f. καὶ συνεπῶς ἐξέτασις, examen, n. m ; ‖ ἀναθεώρησις λογαριασμοῦ, révision d'un compte ; ‖ ἀναθεώρησις δίκης, révision, d'un jugement ; ἡ ἀναθεώρησις ἀποφάσεως στρατοδικείου κτλ. attaque d'un jugement ; ἐν τῇ νομικῇ γλώσσῃ καλεῖται ἰδίως ἡ ἔφεσις, ἡ ἔκκλησις, appel, n. m. ἢ attaque ; σημαίνει δὲ τὴν προσφυγὴν εἰς ἀνώτερον δικαστήριον κατ' ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ὑπὸ δικαστηρίου κατωτέρας τάξεως. Εἰς τὴν στρατιωτικὴν δικαιοσύνην ἡ ἀναθεώρησις τῆς δίκης καλεῖται appel, n. m. ἥτις γίνεται ἐνώπιον τοῦ ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου (conseil de révision).

ἀναθεωρητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀναθεωρῶν, ὁ ἐξετάζων, réviseur, n. m. ἀναθεωρητὴς ὅπλων, réviseur d'armes, ὁ ἐξετάζων μετὰ προσοχῆς τὰ ὅπλα.

ἀναθεωρητικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν ἀναθεώρησιν, de révision ; ‖ ἀναθεωρητικὴ ἐπιτροπὴ ἢ συμβούλιον, conseil de révision, καλεῖται γενικῶς οὕτως ἐπιτροπὴ ἐπιπεφορτισμένη τὴν ἀναθεώρησιν ἢ ἐξέτασιν πράξεων· βλ. καὶ **στρατιωτικὸν συμβούλιον**, conseil de révision ; § **ἀναθεωρητικόν**, ἢ **ἀναθεωρητικὸν δικαστήριον**, conseil de révision ou conseil d'appel, καλεῖται τὸ ἀνώτατον στρατιωτικὸν δικαστήριον ὅπερ ἀναθεωρεῖ τὰς ἀποφάσεις τῶν στρατοδικείων· βλ. καὶ **δικαστήριον**.

ἀναθεωρῶ, πάλιν ἀκριβῶς θεωρῶ, ξαναβλέπω, revoir; παρατηρῶ, ἐξετάζω, ἤτοι ἐξετάζω τι ἐκ νέου, examiner de nouveau, reviser ; καὶ συνεπῶς ἐξετάζω, examiner ; ‖ — λογαριασμόν, ὑπόθεσιν, δίκην, κτλ., réviser (ou revoir) un compte, une affaire, un procès.

ἀνάθημα, ατος, τό· πᾶν τὸ ἀφιερωμένον ἢ προσφερόμενον, chose dédiée ou consacrée ; ἡ προσφορά, offrande, n. f ; καὶ ἐκκλησιαστικῶς, ex-voto (διάφορον τοῦ ἀνάθεμα).

ἀναθηματικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς ἀνάθεσιν, εἰς ἀφιέρωσιν, qui est relatif aux offrandes, aux dédicaces : dédicatoire ; votif, ive (δηλαδὴ ὁ κατόπιν εὐχῆς ἀνατεθεὶς εἰς τὸν Θεὸν ἢ εἰς ἅγιον, τὸ τάξιμο) ; ‖ στήλη ἀναθηματική, colonne dédicatoire ; ‖ εἰκὼν ἀναθηματική, image votive.

ἀναθινός, ὁ (ἀνά, θίν)· [διάλ. Καρπάθου] =ἡ χερσαία ἄκρα ἡ μὴ ἀροτριουμένη ἀλλὰ σκαπτομένη.

ἀνάθρεμμα, ατος, τό· τὸ ἀνατραφέν, τὸ θρέμμα, nourrisson, n. m ; § ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνατρέφειν τι, action de nourrir, ἤτοι nourriture (d'un enfant), n. f.

ἀναθρέφκομαι, [διάλ. Οἰνόης]=ἀνατρέφομαι=γίνομαι εὐτραφής, λαμβάνω ἀνατροφήν.

ἀναθρέφτω, [διάλ. Οἰνόης] βλ. ἀνατρέφω.

ἀναθυμίασις, εως, ἡ· ἡ ἀνάδοσις ὀσμῆς, ἀπορροά, exhalaison, n. f ; émanation, n. f ; ἡ ἀναθυμίασις εἶνε διάφορος τοῦ ἀτμίς (vapeur), διότι ἡ πρώτη εἶνε ξηρά. Καλοῦνται ἀναθυμιάσεις (exhalaisons) ἀόρατα μόρια, τὰ ὁποῖα ἀποβαλλόμενα ἀπὸ διαφόρων σωμάτων καὶ διαχεόμενα ἀνὰ τὴν ἀτμόσφαιραν, ἀναγνωρίζονται εἴτε ἐκ τῆς δράσεως, ἣν ἐπιφέρουσιν ἐπὶ ἄλλων σωμάτων ἢ ἐκ τοῦ τρόπου δι' οὗ προσβάλλουσι τὰ αἰσθητήρια. Ἐν τῇ ἰατρικῇ θεωροῦνται τοιαῦτα κυρίως, ὅσα μόρια δρῶντα ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, προκαλοῦσι τὴν γένεσιν νόσων. Ἡ λέξις ἀναθυμίασις εἶνε ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ἀναθυμιάσεων αἵτινες ἐξέρχονται ἐκ τῶν τελμάτων καὶ ἑλῶν, π. χ. δηλητηριώδης ἀναθυμίασις, vapeur empestée ; ‖ —, mofette ou moufette, n. f. καλεῖται ἀέριον ἀναδιδόμενον ἐκ τῶν σπηλαίων, μεταλλείων ἢ τῶν ἀποπάτων ἐνέχον θειῶδες ὀξύ, ἀμμωνίαν ἢ ἀνθρακικόν· τὴν ἀναθυμίασιν ταύτην, ἰδίως ὅμως τὴν ἐκ τῶν ἀποπάτων, οἱ Γάλλοι καλοῦσι plomb, n. m.

ἀναιβάζω, μέλ. άσω, [δημ.] φέρω ἄνω, ἀνάγω, ἀναβιβάζω, faire monter; ἢ ἁπλῶς monter; βλ. ἀναβιβάζω· § φέρω ὑψηλά, porter en haut ; ‖ τὸν ἀναίβασαν εἰς τοὺς οὐρανούς, on l'a porté aux nues ; § ἀναιβάζω = αὐξάνω, augmenter ; ‖ τοῦ ἀναίβασε τὸ ἐνοίκιον, il lui a augmenté le loyer ; § [ναυτ.] ἀναιβάζω ἢ **ἀνεβάζω στὸν τόπο** = **μετεωρίζω** ἐπιστήλιον, mettre en clef, ἤτοι ἀναβιβάζω καὶ τοποθετῶ αὐτὸ ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει.

ἀναιβαίνω, βλ. ἀναβαίνω· ‖ — [δημ.] σημαίνει **αὐξάνω**, φουσκόνω διὰ τῆς ζυμώσεως· κυριολεκτεῖται περὶ τοῦ ἄρτου· τὸ τοιοῦτον ψωμὶ λέγεται **ἀναβατό**.

ἀναίβασμα, ατος, τό βλ. [δημ.] καὶ ἀναβίβασις, ἡ ἄνοδος, ἡ ἀνάβασις, le montage, la montée; βλ. καὶ ἀναβιβασμός· § τὸ ἀναίβασμα τοῦ ζυμαριοῦ, ἡ ζύμωσις, la fermentation.

ἀναιβασμός, οῦ, ὁ· βλ. ἀναβιβασμός.

ἀναιβατός, ὁ· βλ. ἀνάβατον· κυρίως ἐπὶ ζυμαρικῶν. fermenté, ée ; levé, ée ; § ἀναιβατὸν (ἐπὶ κεντήματος), plumetis, n. m.

ἀναιβοκαταβαίνω, monter et descendre; πηγαινοέρχομαι, aller et venir ; κηλωνειεύω, basculer.

ἀναιβοκαταίβασμα, τό· (συνήθως πληθ.), va-et-vient ; § αἱ μεταβολαί. variations, n. f. αἱ (δια)κυμάνσεις, fluctuations, n. f.

ἀναίδεια, ας, ἡ· ἔλλειψις αἰδοῦς, manque de pudeur : impudence, n. f; impudeur, n. f; ἀναισχυντία, effronterie, n. f ; αἰσχρότης, ἀσέλγεια, dévergondage, n. m ; § ἐπίσης θράσος, toupet, n. m.

ἀναιδής, ής, ές· ὁ μὴ ἔχων αἰδῶ, ἐντροπήν, qui est sans pudeur : impudent, e ; ἀδιάντροπος, ἀναίσχυντος, effronté, ée ; éhonté, ée ; ἀδιάκριτος, αὐθάδης, impertinent, e ; αἰσχρός, ἀσελγής, dévergondé, ée ; || ἀναιδὴς ψεύστης, effronté menteur ; || ἀναιδεῖς λόγοι, des paroles impudentes.

ἀναιδῶς [ἐπίρ.] ἄνευ αἰδοῦς sans pudeur: impudemment ; ἀναισχύντως, effrontément.

ἀναικατεύω, [δημ.] βλ. ἀνακατεύω.

ἀναιμακτὶ [ἐπίρ.] βλ. ἀναιμωτεί.

ἀναίμακτος, ος, ον· ὁ μὴ αἱματωμένος, non sanglant ; non ensanglanté ; ὁ γινόμενος ἄνευ χύσεως αἵματος, qui se fait sans effusion de sang.

ἀναιμάκτως [ἐπίρ.] βλ. ἀναιμωτεί.

ἀναιμία, ας, ἡ (ὀρθότερον ὀλιγαιμία, κατὰ ἰατρὸν Μενέλ. Σακόρραφον)· ἡ ἔλλειψις αἵματος, manque (privation) de sang ; πτωχεία εἰς αἷμα, pauvreté (appauvrissement) de sang, anémie, n. f. καλεῖται οὕτως ἐν τῇ παθολογίᾳ νοσηρὰ κατάστασις, χαρακτηριζομένη ἐκ τῆς ἀνεπαρκείας τῆς ποσότητος ἢ τῆς σχετικῆς ἀλλοιώσεως τῶν συστατικῶν τοῦ αἵματος.

ἀναιμικός, ή, όν· ὁ πάσχων ἀπὸ ἀναιμίαν, anémique, adj.

ἄναιμος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων αἷμα, qui n'a pas de sang : exsangue, adj. μεῖνας μὲ ὀλίγον αἷμα.

ἀναιμωτεί, ἀναιμωτί ἢ ἀναιμακτὶ [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ χυθῇ αἷμα, sans effusion (verser) de sang ; ἀμαχητί, sans coup férir, χωρὶς νὰ συμπλακῶσι, χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ πλῆγμα.

ἀναιπατῶ [διάλ. Καρπάθου] = κάμνω ἐμπαικτικῶς ὅ,τι κάμνει ὁ ἄλλος, μιμοῦμαι, imiter.

ἀναιρεσείων, ὁ [νομ.] ὁ ζητῶν τὴν ἀναίρεσιν ἀποφάσεώς τινος, demandeur en cassation ; θηλ. demanderesse.

ἀναιρεσίβλητος, ὁ, ἡ [νομ.] ὁ ἀποκρούων τὴν ἀναίρεσιν τοῦ ἄλλου, défendeur en cassation ; θηλ. défenderesse.

ἀναιρέσιμος, ὁ, ἡ, ὁ δυνάμενος ν' ἀναιρεθῇ, ν' ἀνασκευασθῇ ὑπὸ δικαστηρίου, κτλ. réfutable ἢ qui peut être cassé ; || ἀναιρέσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος ν' ἀναιρεθῇ (ἀκυρωθῇ), révocable, adj. || πληρεξουσιότης ἀναιρέσιμος, une procuration révocable ; || αἱ δωρεαὶ αἰτίᾳ θανάτου εἶνε ἀναιρέσιμοι, les donations à cause de mort sont révocables.

ἀναίρεσις, εως, ἡ· ἡ ἀνασκευή, réfutation, n. f ; βλ. ἀναιρῶ· || — δοθέντος λόγου, ὑποσχέσεως, dédit, n. m. § ἐπίσης ἡ κατάργησις (νόμου, κτλ.) dérogation, n. f. βλ. καὶ παραβίασις. § [νομ.] cassation, n. f. = ἀκύρωσις (ἀποφάσεως, δίκης, κτλ)· ἀναίρεσις κατὰ τὴν Πολ. Δικον. καλεῖται ἔκτακτον ἔνδικον μέσον σκοποῦν τὸν ἔλεγχον τοῦ νομικοῦ τῆς ἀποφάσεως μέρους καὶ ἐπιτρεπόμενον κατὰ κανόνα μόνον κατ' ἀποφάσεως ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου παντὸς δικαστηρίου πλὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἰς ὃν ἡ ἀναίρεσις ἀπευθύνεται· || κάμνω (ζητῶ) ἀναίρεσιν, se pourvoir en cassation ; || αἴτησις ἀναιρέσεως, recours (pourvoi; demande) en cassation ; βλ. καὶ αἴτησις ἀναθεωρήσεως· || τμῆμα Ἀρείου Πάγου αἰτήσεων ἢ ἀναιρέσεων, section de requêtes; § [ποινικ. νομ.] —, meurtre, n. m. καλεῖται ἀνθρωποκτονία προερχομένη ἐξ ἐπενεχθέντων εἴς τινα πληγμάτων, ἄνευ προμελέτης. § [μουσ.] —, bécarre ; σημεῖόν τι δι' οὗ ἀποκαθίσταται ὁ διὰ διέσεως (dièse) ἢ ὑφέσεως (bémole) μεταβληθεὶς τόνος εἰς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ὀξύτητα.

ἀναιρετήριον, τό· τὸ ἔγγραφον δι' οὗ προσφεύγουσιν εἰς ἀναίρεσιν, requête en cassation.

ἀναιρέτης, ου, ὁ, ἡ· [ποιν. νομ.] ὁ ἐκτελῶν ἀναίρεσιν, ὁ φονεύς, meurtrier, ère ; καὶ γενικῶς ὁ καταστροφεύς, destructeur, trice.

ἀναιρετικός, ή, όν· ὁ καταστρέφων, ὁ ἐξαφανίζων, destructif, ive ; ἐνίοτε σημαίνει ἀρνητικός, negatif, ive ; § ἐπίσης ἀνασκευαστικός, réfutatoire.

ἀναίρετος, ος, ον· ὁ μὴ ἀναιρετός, qui n'est pas réfutable ; irréfutable.

ἀναιρέω - ῶ καὶ

ἀναιρῶ, μέλ. αιρήσω (μεταγ. έσω), ἀόρ. ἀνεῖλον, 1) ἀνασκευάζω, réfuter; || θὰ ἀναιρέσω ὅλας του τὰς συκοφαντίας, je réfuterai toutes ses calomnies; 2) σηκώνω ὑψηλά, enlever, lever; συνάζω, ramasser ; || ἀναιρεῖν τοὺς νεκρούς, enlever les morts ; || ἀναιρεῖν τι ἀπὸ γῆς, ramasser quelque chose à terre ; 3) ἀφαιρῶ, ôter ; ἐξαφανίζω. faire disparaître ; ἐκμηδενίζω, mettre à néant ; réduire au néant ; καταστρέφω, anéantir, détruire ; καταργῶ, abolir ; || ἡ ἀλήθεια ἀναιρεῖ τὸ ψεῦδος, la vérité détruit le mensoge : || αἱ ψευδεῖς φῆμαι ἀναιροῦνται ἀφ' ἑαυτῶν, les faux bruits se détruisent d'eux-mêmes ; || ἀνήρεσα ἐντελῶς πᾶσάν του ἀντίρρησιν, j'ai anéanti toutes ses objections ; § ἀναιρῶ, ἀκυρῶ, ἀποδοκιμάζω (ὅσα ἔπραξα, εἶπον ἢ ἔγραψα πρότερον), rétracter ; || ἀναιρῶ τοὺς λόγους μου, se dédire; || ἀνήρεσε τὸ ὅ,τι εἶπε, il a rétracté tout ce qu'il a dit ; || ἀναιρεῖ, ὅσα εἶπεν, il se rétracte ; il se dédit ; || ἀνήρεσε τὴν ὑπόσχεσίν του, il a démenti sa promesse ; § [νομ.] ἀναιρῶ ἀπόφασιν (ἀκυρῶ), casser (un arrêt) ; § ἀναιρῶ μίαν συμφωνίαν δι' ἄλλης, déroger une convention par une autre ; βλ. καὶ ἀθετῶ· §

ἀναιρῶ, καταργῶ, abroger ; ‖ καταργῶ νόμον, abroger une loi ; § [ποιν. νόμ.] ἀναιρῶ, φονεύω, tuer ; commettre un meurtre ; βλ. ἀναίρεσις.

ἀναισθησία, ας, ἡ· ἔλλειψις αἰσθήσεως, manque de sensation ou de sensibilité : insensibilité, n. f ; βλ. καὶ ἀδιαφορία· ‖ νωθρότης, ἀπάθεια, impassibilité, n.f; apathie, n.f; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀμβλύτης τοῦ νοός, ἀνοησία, stupidité, f; bêtise, f; § [ἰατρ.] ἀναισθησία, ἀπώλεια γενικὴ ἢ μερικὴ τῆς ἰδιότητος τοῦ αἰσθάνεσθαι, privation générale ou partielle de la faculté de sentir ; perte de connaissance : anesthésie, n. f ; βλ. καὶ ἡμιαναισθησία· ‖ εἶνε εἰς ἀναισθησίαν, il est sans connaissance ; il n'a aucune connaissance ; il a perdu connaissance ; ‖ παθολογικὴ ἀναισθησία, anesthésie pathologique ; ‖ [ἰατρ.] ἀναισθησία ἢ κόμμα, τό, collapsus, n. m. κατάπτωσις τῶν ζωτικῶν δυνάμεων.

ἀναισθησίμετρον, τό· anesthésimètre, n. m ; ὄργανον προωρισμένον νὰ προσδιορίζῃ τοὺς διαφόρους βαθμοὺς τῆς ἀναισθησίας, ἀναλόγως τῆς εὐαισθησίας τοῦ ἀτόμου· ‖ ἐπίσης ὄργανον δι' οὗ δύνανται νὰ προσδιορίσωσι τὸ χορηγηθὲν ἀναισθητικὸν φάρμακον εἰς τινα ἀναισθητικόν.

ἀναισθητίασις, εως ἡ· anesthésiation, n. f ; ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναισθητεῖν τινα ἢ τὸ μέλος τινός· ‖ ἐπίσης τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως ταύτης.

ἀναισθητικός, ή, όν· [ἰατρ.] anesthésique, adj. καὶ συνώνυμον anesthétique, ὅπερ εἶνε ὀλίγον εὔχρηστον· τὸ ἐπιφέρον ἀναισθησίαν· οὐσίαι (φάρμακα), εἰσπνοαὶ ἀναισθητικαί, substances (médicaments), inhalations anesthésiques ; ‖ ἀναισθ. anesthésique, τὸ ἀφορῶν τὴν ἀναισθησίαν· ‖ ὕπνος ἀναισθητικός, sommeil anesthésique, ὁ παραγόμενος διὰ τῆς εἰσπνοῆς ἀναισθητικοῦ τινος φαρμάκου· § [οὐδέτερον] ἀναισθητικόν, τό· anesthésique, n.m. οὐσία (φάρμακον) ἐπιφέρουσα τὴν ἀναισθησίαν.

ἀναίσθητος, ος, ον· ὁ μὴ αἰσθανόμενος, ὁ μὴ ἔχων αἴσθησιν, qui n'éprouve aucune sensation : insensible ; ‖ νωθρός, ἀπαθής, impassible, apathique καὶ ἀνόητος, νωθρός, stupide, hébété ; § ὁ μὴ αἰσθητός, ὁ μὴ αἴσθησιν παρέχων, insensible, qu'on ne sent pas ou qui ne tombe pas sous les sens ; § ὁ ἀπωλέσας τὰς αἰσθήσεις του, privé de connaissance (de sens); ‖ ἔμεινε τρεῖς ὥρας ἀναίσθητος, il fut trois heures sans connaissance; ‖ καθιστῶ ἀναίσθητον=ἀναισθητῶ τινὰ [ἰατρ.] anesthésier, v. a. καὶ anesthétiser, ὅπερ εἶνε ὀλιγώτερον ἐν χρήσει· στερῶ τινὰ ἐν μέρει ἢ καθ' ὁλοκληρίαν τῆς αἰσθητικότητος διὰ χρήσεως ἀναισθητικῶν φαρμάκων· § [ἱππολ.] ἀναίσθητος κατὰ τὸ δέρμα, βλ. παχύδερμος, dur à cuire.

ἀναισθητῶ, ἀναισθητέω, εἶμαι ἀναίσθητος, être insensible (impassible); ‖ être apathique (stupide); être sans connaissance ; § anesthésier, βλ. ἀναίσθητος.

ἀναισθήτως, [ἐπίρ.] ἄνευ αἰσθήσεως, sans aucune sensibilité ; insensiblement ; ἀδιαφόρως, indifféremment, ἀπαθῶς, avec apathie ; ἀνοήτως, stupidement.

ἀναισχυντία, ας, ἡ· ἀναίδεια, impudence, n. f. impudeur, n. f ; ἀδιαντροπία, effronterie, n. f; αἰσχρότης, ἀσέλγεια, dévergondage, n. m ; ‖ εἶχε τὴν ἀναισχυντίαν νά... il a eu le toupet de...

ἀναίσχυντος, ος, ον· ὁ μὴ αἰσχυνόμενος, ὁ χωρὶς ἐντροπήν, qui n'a point de honte, impudent, e ; éhonté, ée ; ἀδιάντροπος, effronté, ée; αἰσχρός, ἀσελγής, dévergondé, ée; βλ. κοινῶς ξετσίπωτος.

ἀναισχυντῶ (έω-ῶ)· κοινῶς βλ. ξετσιπόνομαι, εἶμαι ἀναίσχυντος, être sans pudeur (sans vergogne) ; φέρομαι ἀναισχύντως, se conduire (se comporter) avec impudence (ou impudemment) ; se dévergonder ; χάνω πᾶσαν ἐντροπήν, ἤτοι δὲν ἔχω ἐντροπήν, perdre toute honte ou n'avoir pas honte.

ἀναισχύντως, [ἐπίρ.] χωρὶς ἐντροπήν, ἄνευ αἰδοῦς, sans pudeur, ἄνευ αἰδοῦς, sans vergogne, ἀναιδῶς, impudemment ; ἀδιαντρόπως, effrontément.

ἀναιτιολόγητος, ος, ον· ὁ μὴ αἰτιολογηθείς, non motivé (justifié), ἢ ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος αἰτιολογίαν, qui ne peut être motivé (justifié), injustifiable.

ἀναιτιολογήτως, [ἐπίρ.] ἄνευ αἰτιολογίας, sans justification ; ἄνευ αἰτίου, ἀφορμῆς, sans motif.

ἀναίτιος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων αἰτίαν, qui n'a point de cause ; ὁ μὴ ὢν αἴτιος, qui n'est point cause de ; ὁ ἀθῶος, innocent, e; ὁ μὴ ὑπεύθυνος, ὁ ἀνεύθυνος, non responsable.

ἀναιτίως, [ἐπίρ.] ἄνευ αἰτίας, sans cause ; sans raison ; ἄνευ ἀφορμῆς, sans motif ; ἄνευ εὐθύνης, sans responsabilité ; sans être responsable ; ἀθώως, innocemment.

ἀναίτριχα, ἐπίρ. [διάλ. Ἰκαρίας] s'arracher les cheveux, τραβῶ τὰ μαλλιά μου ἀναίτριχα =τίλλω τὴν κόμην (ἐπὶ τῷ θανάτῳ συγγενοῦς ἢ φίλου).

ἀνακαγχάζω, μέλ. άσω, δυνατὰ καγχάζω, éclater de rire; partir d'un éclat de rire.

ἀνακαθαίρω, μέλ. αρῶ, καὶ ἀνακαθαρίζω, ξεκαθαρίζω, πάλιν καθαρίζω, purger de nouveau ; purifier ; παστρεύω, nettoyer ; § [χημ.] ἐκ νέου ἀποστάζω, rectifier; § διαλέγω, trier.

ἀνακαθαρίζω, βλ. ἀνακαθαίρω.

ἀνακαθαριστικὴ μηχανή [χημ. τεχν.], rectification apsarate, συσκευὴ χρησιμεύουσα πρὸς ἀνακάθαρσιν τῶν ῥευστῶν καὶ ἰδίως τοῦ οἰνοπνεύματος διὰ νέας ἀποστάξεως.

ἀνακάθαρσις, εως, ἡ· τὸ ξεκαθάρισμα, τὸ πάστρεμμα, nettoyage, purification, n. f ; τὸ πάστρεμμα, nettoyage, n. m. § ἀνακάθαρσις, [χημ.] ἡ ἐκ νέου ἀπόσταξις, rectification, n. f ; καλεῖται οὕτως ἐν τῇ χημείᾳ καὶ τῇ χημικῇ τεχνολογίᾳ ἡ ἐκ νέου ἀπόσταξις ῥευστῶν, ἵνα καθαρισθῶσιν ἀπὸ προσμιγμάτων καὶ καταστῶσιν ἰσχυρότερα· § διαλογή, triage, n. m.

ἀνακάθημαι, ἴσα κάθημαι (οὐχὶ πλαγίως], se mettre ἢ être sur son séant.

ἀνακαθίζω, μέλ. ίσω· ὀρθοῦμαι ἐν τῷ καθίζειν, ἴσα κάθημαι, se mettre sur son séant; ‖ ἐγείρω τινά, καθίζω ἴσα τινά, soulever quelqu'un, le mettre sur son séant.

ἀνακαθιστῶ, ἀντικαθιστῶ, ἀποκαθιστῶ, rétablir ; ‖ [ἐμπορ.] — ἄρθρον τι, rétablir un article.

ἀνακαινίζω, μέλ. ίσω· ἀνανεώνω, renouveler ; καθιστῶ τι νέον, remettre à neuf ; ‖ ἀνεκαίνισε τὰ ἔπιπλά του, il a renouvelé son mobilier ; § ἀποκαθιστῶ τι ἐκ νέου, rétablir ; ἐπισκευάζω ἐκ νέου, refaire ; ἐπιδιορθόνω, ἀνακαινίζω, restaurer ; βλέπε ἐπισκευή, ἐπισκευασία· § [οἰκοδ.] ἀνακαινίζω, poser en recherche, ἤτοι ἀντικαθιστῶ τοὺς ἐφθαρμένους λίθους ἢ πλάκας λιθοστρώτου, ἢ κεράμους δι' ἑτέρων χωρὶς νὰ μετακινήσω τοὺς παρακειμένους· § [ναυτ.] ἀνακαινίζω (πλοῖον), refondre un navire, ἤτοι ἐπισκευάζω αὐτὸ καθ' ὁλοκληρίαν καθιστῶν αὐτὸ σχεδὸν νέον· § ἀνακαινίζω = ἀνανεώνω, rénover, ξανανεώνω.

ἀνακαίνισις καὶ

ἀνακαινισμός, οῦ, ὁ· ἀνανέωσις, renouvellement, n. m. βλ. καὶ ἐπισκευασία, ἀνακαίνισις, restauration, n. f ; ἡ ἐκ νέου ἀποκατάστασις, rétablissement, n. m. ἡ ἀνανέωσις, τὸ ξανανέωμα, rénovation, n. f.

ἀνακαινιστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀνανεωτής, restaurateur, trice ; rénovateur, trice.

ἀνακαινιστικός, ή, όν· ἐπισκευαστικός, de restauration ; rénovatif, ive ; rénovateur.

ἀνακαλέω-ῶ, βλ. ἀνακαλῶ.

ἀνακαλιοῦμαι [διάλ. Ἠπείρου] κατηγορῶ καὶ καταρῶμαι «ἀνακαληέται 'σ τοὺς δρόμους γιὰ σένα», τοιαύτην σημασίαν τοῦ ἀνακαλεῖν εὑρίσκομεν σχεδὸν καὶ παρ' ἀρχαίοις.

ἀνακαλύπτω, μέλ. ύψω· ξεσκεπάζω, φανερώνω, découvrir ; ἀποκαλύπτω, dévoiler ; ἀποκαλύπτω, φανερόνω, révéler ; ‖ ἀνεκάλυψε νέον πλανήτην, il a découvert une nouvelle planète ; § [ναυτ.] ἀνακαλύπτω γῆν, νῆσον, κτλ. découvrir la terre, une île, etc. § ἀνακαλύπτω κεκρυμμένον τι, éventer ; ‖ αὐτὸς ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸν (τὴν συνωμοσίαν, κτλ.), c'est lui qui a découvert (éventé) le secret (la conspiration, etc) ; ‖ [τακτ.] ἀνακαλύπτειν τὴν ὑπόνομον, éventer la mèche ; σημαίνει ἀνακαλύπτειν τὴν ὑπόνομον (mine) τοῦ ἀντιπάλου καὶ ἀφαιρεῖν ἐγκαίρως τὴν θρυαλλίδα· ‖ ἀνεκάλυψε τὸ μέσον νά, il a trouvé le moyen de ; ‖ θὰ ἀνακαλύψω αὐτὸ τὸ μυστήριον, je percerai ce mystère ; ‖ δὲν κατώρθωσα ν' ἀνακαλύψω τὰς προθέσεις του, je n'ai pu pénétrer ses intentions.

ἀνακάλυψις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακαλύπτειν, action de découvrir, de dévoiler; τὸ ξεσκέπασμα, ἡ φανέρωσις, la découverte ; ἡ ἀποκάλυψις, le dévoilement ; ἡ ἀποκάλυψις, ἡ φανέρωσις, la révélation ; § [ναυτ.] — γῆς ἀγνώστου εἰς τοὺς θαλασσοπόρους, découverte, n. f. ‖ ἀνακαλυπτικὸς ἢ ἐξερευνητικὸς πλοῦς, voyage en découverte, πλοῦς ἔχων ὡς σκοπὸν τὴν ἀνακάλυψιν καὶ ἐξερεύνησιν νέων τόπων. § [τακτ.] — βλ. ἀνίχνευσις. § —, découverte, n. f. καταχρηστικῶς σημαίνει ἐφεύρεσιν, invention, n. f.

ἀνακαλῶ (έω), μέλ. έσω, πρὸς ἑαυτὸν καλῶ, καλῶ ὀπίσω, rappeler; ἀποσύρω, retirer; ἀναιρῶ, retracter; ‖ ὁ πρεσβευτὴς ἀνεκλήθη, l'ambassadeur a été rappelé; ‖ δὲν πρέπει τις ν' ἀνακαλῇ τοὺς λόγους του, il ne faut pas se rétracter (se dédire) ; ‖ ἀνεκάλεσε τὸν λόγον του, il a retiré sa parole ; ‖ ἀνακαλῶ δωρεὰν (διαθήκην, διαταγήν), révoquer une donation (un testament, un ordre) ; βλ. καὶ ἀκυρῶ, annuler ; ‖ — διαταγήν, παραγγελίαν, décommander καὶ contremander ; διατάσσω νὰ μὴ ἐκτελεσθῇ διαταγὴ διαταχθεῖσα προηγουμένως· ‖ [ἐμπορ. — παραγγελίαν (ἀναιρῶ, ἀκυρῶ), révoquer ; ‖ — διάταγμα, rapporter une ordonnance ; ‖ — λέξιν [κατὰ λάθος ἢ ἀτόπως ῥηθεῖσαν], se reprendre ; ‖ — πρόσκλησιν [εἰς γεῦμα, κλπ.], contremander ; ξεπαρακαλῶ, déprier ; ξεπροσκαλῶ, désinviter ; ‖ [νομ.] — ἐρήμην ἀπόφασιν, rabattre un défaut.

ἀνακαμπή, ῆς, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω καμπὴ (λύγισμα), courbure en remontant, ou courbure à rebours ; ἤτοι ἡ ἐπιστροφή, réflexion, n. f ; rebroussement, n. m. ‖ [φυσ.] réflexion ; ‖ ἀνακαμπὴ = ἑλιγμός, sinuosité, n. f. βλ. καὶ ἑλικοειδής.

ἀνακαμπτικός, ή, όν· ὁ ἀνακάμπτων, de réflexion ; de rebroussement.

ἀνάκαμψις, εως, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω καμπὴ (λύγισμα), courbure en remontant ou courbure à rebours, la réflexion, le rebroussement ; ‖ σημεῖον ἀνακάμψεως, point de rebroussement ; ‖ [μαθ.] ἀνάκαμψις ἢ ὑποστροφή, rebroussement, n. m. καλεῖται τὸ μέρος εἰς ὃ δύο κλάδοι τῆς αὐτῆς καμπύλης ἀπολήγουσιν ἀποτόμως· ἡ ἐφαπτομένη τοῦ σημείου τούτου εἶνε κοινὴ εἰς ἀμφοτέρους τοὺς κλάδους· § [φυσ.] réflexion, n.f; ἐπιστροφή, καὶ ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ rétrogradation, παλινδρόμησις.

ἀνακαμψίφλογος ἢ ἀναστρεψίφλογος κάμινος, four à réverbère ; βλ. καὶ ὑπεξανθράκισις.

ἄνακανθος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἀκάνθας ἢ ῥαχοκόκκαλον, qui est sans épines.

ἀνά-καρα, [διάλ. Ἠπείρου] παρὰ τὴν ἀνὰ πρόθεσιν καὶ τὸ κάρα, ἤτοι ἡ κεφαλὴ (la tête) ἐν τῷ ἀπεύχεσθαι «ἀνάκαρα νὰ μὴν ἔχῃ (ὁ διάβολος)».

ἀνακαράδες, [διάλ. Ἠπείρου] τὰ μουσικὰ ὄργανα. Οὕτως ἀπαντᾷ εἰς δημῶδες ᾆσμα· «μὲ τ' ἄργανα βραχνὰ βραχνά, μὲ τοὺς ἀνακαράδες».

ἀνακάρδιον, τό· ὁ καρπὸς τῆς ἀνακάρδου, ἐπίσης τὸ δένδρον, anacarde, n. m.

ἀνάκαρδος, ου, ἡ· acajou, n. m. δένδρον τῶν Ἰνδιῶν καὶ Ἀμερικῆς παρέχον ξύλον στε-

ρεὸν καὶ ἀναλλοίωτον, ὅπερ μεταχειρίζονται ἰδίως εἰς τὴν ἐπιπλοποιΐαν· ξύλον ἀνακάρδου, κοινῶς τὸ ἀκαζοὺ ἢ τὸ μαόνι, bois d'acajou ; βλ. καὶ μαώνιον.

ἀνάκατα [δημ. ἐπίρ.] ἀναμίξ, φύρδην, μίγδην, pêle-mêle.

ἀνακατάταξις, εως, ἡ [στρατ.] rengagement, n. m. καλεῖται ἡ ἑκουσία ἀνάληψις νέας ἐν τῷ στρατῷ ὑποχρεώσεως μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προηγουμένης θητείας.

ἀνακατατάσσω [στρατ.] rengager ; ἀνακατατάσσομαι, se rengager ; ὁ ἀνακατααχθείς, rengagé.

ἀνακατευψιάρης, ὁ [διάλ. Ἠπείρου] ὁ ἀναδευτής, ὁ ἀνακατεύων (κυρίως καὶ μεταφ.)· ὁ ἀναμιγνυόμενος εἰς ξένας ὑποθέσεις καὶ διαστρέφων αὐτάς· ἀνακατωσιάρης, intrigant, e ; ταραξίας, tripotier, ère ; βλ. καὶ ἀνακατόνω.

ἀνακατεύω [δημ.] βλ. ἀνακατόνω.

ἀνακατόνω [δημ.] μιγνύω, mêler ; mélanger ; ἀναμιγνύω, entremêler ; § ταράσσω, brouiller ; συνταράσσω, embrouiller ; ἀνακινέω-ῶ, ἀνασκαλεύω, remuer, bouleverser ; § κυκάω, (συμ) φύρω, ἀναδεύω, gâcher ; § συγχέω, confondre ; ‖ ἀνακατόνω τὰ χαρτιὰ (παιγνιόχαρτα), mêler (battre) les cartes; ‖ ἀνακατόνω χρώματα, mélanger des couleurs ; ‖ μοῦ ἀνακάτωσεν ὅλα μου τὰ χαρτιὰ (τὰ ἔγγραφα), il a brouillé tous mes papiers ; ‖ ἀνακατόνω τὸ σιτάρι, remuer le blé ; ‖ ἄλλο τὸ ἓν καὶ ἄλλο τὸ ἄλλο, μὴ τ' ἀνακατόνῃς, ce sont deux choses bien différentes, ne les confondez pas ; ‖ [μέσ.] ἀνακατόνομαι [εἰς ξένας ὑποθέσεις, κλπ.], se mêler ; s'immiscer ; s'ingérer ; ‖ ἀνεκατώθη, διότι τὸν παρεκάλεσαν, il s'en est entremis, parce qu'on l'avait prié; ‖ [καὶ ἀπολ.] τί ἀνακατόνεσαι ; de quoi vous mêlez-vous ? § ἀνακατόνω, ἀηδιάζω, causer du dégoût ; ἐπιφέρω ἔμετον (ναυτίαν), causer des nausées ; ἀηδιάζω, dégoûter ; écœurer ; ‖ ἀνακατόνομαι (νὰ ξεράσω), ἐμεσείω, j'ai mal au cœur ; le cœur me soulève.

ἀνάκατος, ὁ· [δημ.], mêlé, ée ; ἀναμεμιγμένος, mélangé, ée; συγκεχυμένος, confus, e; τεταραγμένος, brouillé, ée.

ἀνακατοσοῦρα καὶ ἀνακατωσοῦρα, ας, ἡ· [δημ.], ἡ θύελλα, temps orageux ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν σύγχυσις, ἀνακάτωμα, mêlée, n, f.

ἀνακάτωμα, ατος, τό· [δημ.] ἡ μῖξις, mixtion, n. f ; ἡ ἀνάμιξις, mélange, n. m ; ἡ σύγχυσις, confusion, n. f ; τὸ ἀνασκάλεμα, bouleversement, n. f ; τὸ ἀναμίξ, le pêle -mêle ; mêlée, n. f ; ‖ ἡ φύρασις, ἡ ἀνάδευσις, gâchage, n.m. βλ. ἀναδεύω· ‖ τὸ ἀνακάτωμα τῶν χαρτιῶν, le mélange des cartes ; ‖ ἔγεινε μεγάλο ἀνακάτωμα, il se fit une grande confusion ; ‖ εἰς τὸ ἀνακάτωμα ἔχασε τὸ καπέλλο του, il perdit son chapeau dans la mêlée ; § [πληθ.] ἀνακατώματα, σκάνδαλα, [petites] intrigues ; scandales ; tripotages ; commérages ; ‖ ἀγαπᾷ τὰ ἀνακατώματα, il aime à tripoter ; § ἀνακάτωμα τοῦ στομάχου, soulèvement du cœur ; mal de cœur ; ναυτία, nausée[s] ; § σημαίνει ἐπίσης [διάλ. Ἠπείρ.] ἐπανάστασις, «ἐφέτος θὰ ἔχουμε ἀνακατώματα» (ἐπανάστασιν).

ἀνακατωμένος, η, ον· [δημ.[σύμμικτος, ἀνάμικτος, mêlé, ée ; mélangé, ée.

ἀνακατωμός, ὁ· [δημ.] σύγχυσις, confusion, n. f ; mêlée, n. f.

ἀνακατωσιά, ἡ· βλ. ἀνακάτωμα.

ἀνακατωσιάρης, ὁ· [δημ.], intrigant, e; ταραξίας, tripotier, ère ; βλ. καὶ ἀνακατεψιάρης.

ἀνακάτωσις, ἡ· [δημ.] σύγχυσις, confusion, n. f; ἀνάμιξις, mêlée; bouleversement; βλ. ἀνακάτωμα· § ἀνακάτωσις τοῦ στομάχου, soulèvement du cœur ; mal de cœur ; ναυτία, nausée[s].

ἀνακατωσοῦρα, [δημ.] βλ. ἀνακατοσοῦρα, ἐπίσης ὁ ἀνακατωμός.

ἀνακατωσούρης, ὁ· [δημ.] βλ. ἀνακατωσιάρης.

ἀνακάτωτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ἀνακατωμένος, qui n'est pas mêlé, ée ; 2) ὁ μὴ ἀναμιχθεὶς εἴς τινα ὑπόθεσιν, qui ne s'est pas mêlé dans l'affaire.

ἀνακεφαλαιόνω καὶ

ἀνακεφαλαιόω-ῶ, μέλ. ώσω, συμπεριλαμβάνω τὰ κυριώτερα μέρη, ἐπαναλαμβάνω ταῦτα, récapituler ; συνοψίζω, résumer ; § εἰς ἓν ὅλον ἑνόνω, προσθέτω, additionner.

ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ· ἡ ἐπανάληψις τῶν κυριωτέρων μερῶν, récapitulation, n. f ; ἡ σύνοψις, τὸ συμπέρασμα, résumé, n. m ; § ἡ ἕνωσις εἰς ἓν ὅλον, ἡ πρόσθεσις, addition, n. f. ‖ ἡ ἀνακεφαλαίωσις τοῦ δικαστοῦ, le résumé, les conclusions du juge.

ἀνακεφαλαιωτικός, ή, όν· récapitulant, e; ὁ ἀνακεφαλαιῶν, récapitulateur, trice.

ἀνακεφαλαιωτκῶς, [ἐπίρ.] en récapitulant.

ἀνακήρυξις, εως, ἡ· ἥτις καὶ προκήρυξις καλεῖται, εἶνε ἡ δημοσία γνωστοποίησις διὰ τοῦ κήρυκος, proclamation, n. f ; § [διεθνὲς δίκ.] —, proclamation, καλεῖται ἔγγραφον διπλωματικὸν ἀπευθυνόμενον πρὸς τοὺς ἰδίους ὑπηκόους ἢ πρὸς τὸ δημόσιον ἢ πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς κηριευθείσης χώρας· γενικῶς δὲ δημοσίευσις, publication, n. f.

ἀνακηρύσσω, μέλ. ύξω, γνωστοποιῶ δημοσίᾳ διὰ τοῦ κήρυκος, proclamer ; βλ. ἀνακήρυξις· § —, δημοσιεύω, publier.

ἀνακινέω-ῶ· βλ. ἀνακινῶ.

ἀνακίνησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ κινεῖν τι, action de remuer; remuage, n. m; § ἐπίσης ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνυψεῖν, action de soulever (τοῦ ταράσσειν, d'agiter ; τοῦ ἐπαναφέρειν ἐπὶ τοῦ τάπητος, de remettre sur le tapis), π. χ. ζήτημα, ὁμιλίαν, κτλ., une question, une conversation, etc. ‖ ἀνακίνησις τῆς στομίδος, mâcher le mors=ἡ διὰ τῆς γλώσσης ἐντὸς τοῦ στόματος κίνησις τῆς στομίδος ὑπὸ τοῦ ἵππου· τὴν ἕξιν ταύτην ἔχουσι κυρίως οἱ ἁπαλόγναθοι ἢ ἐλαφρόστομοι ἵπποι.

ἀνακινῶ, μέλ. ήσω, remuer ; § κινῶ τι

πρὸς τ' ἄνω, ὑψώνω, soulever ; ἀνταράσσω, agiter ; ἐπαναφέρω, remettre ; βλ. ἀνακίνησις· ‖ αὐτὸς ἀνεκίνησε τὸ ζήτημα, c'est lui qui a remis la question sur le tapis ; § [σιδηρ.] ἀνακινῶ τὸν κεχωνευμένον σίδηρον διὰ τοῦ κυκήθρου, brasser la fonte avec le brassoir.

ἀνακλαδοῦμαι, ἀναπτύσσω κλάδους, pousser des branches ; ἀναπτύσσομαι πρὸς τὰ ἄνω, pousser vers le haut ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀνυψοῦμαι, s'élever ; ἀναπτύσσομαι, μεγαλόνω, grandir ; ἀνορθοῦμαι, se dresser ;

ἀνάκλασις, εως, ἡ· 1) τὸ πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ ὀπίσω τσάκισμα ἢ λύγισμα, action de briser, de replier ; réfraction, n. f. 2) ἡ ἀντανάκλασις (τοῦ φωτός), réflexion, n. f. ἡ τοῦ ἤχου, ἡ ἀντήχησις, répercussion, n. f.

ἀνακλάστης, ὁ· βλ. ἀντανάκλαστρον, réflecteur, n. m. ‖ — καννῶν, réflecteur pour les canons, διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιθεώρησιν τῶν καννῶν τῶν ὅπλων.

ἀνακλαστικός, ή, όν· réflexe ; ὁ ἀντανακλαστικός, réflecteur, adj. ὁ ἀντανακλῶν.

ἀνάκλημα, ατος, τό· βλ. ἀνακλητήριον.

ἀνάκλησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακαλεῖν, rappel ; βλ. γενικῶς ἀνακαλῶ· ‖ — ἐξορίστων, rappel d'exilés; ‖ — μισθοῦ, rappel de solde. § — ἢ ἀνακλητήριον (σάλπισμα ἢ τυμπανοκρουσία), κοινῶς πρόσκλησις ἢ προσκλητήριον, appel, n.m; ἤχημα ἵνα οἱ ἄνδρες ἐπανέλθωσιν ἀμέσως εἰς τὸν στρατῶνα ἢ τὴν ἐπισταθμίαν. § — εἰς τὴν τάξιν, rappel à l'ordre; εἶδος πειθαρχικῆς ἐξουσίας, ἣν ὁ πρόεδρος πολυμελῶν σωματείων ἀσκεῖ ἐπὶ τῶν μελῶν, ὅσα παραβαίνουσι τὰ κεκανονισμένα ἢ τὴν ἀπαιτουμένην εὐπρέπειαν κατὰ τὰς συνεδριάσεις. § — ἢ παῦσις (ἐκ τοῦ βαθμοῦ) ἢ ἀναίρεσις, révocation, n.f; § — ἢ ἀναίρεσις, rétractation, n. f. ἀκύρωσις, ἀποδοκιμασία τῶν ἰδίων λόγων ἢ φρονημάτων.

ἀνακλητήριον, τό· rappel, n. m. βλ. ἀνάκλησις· ‖ σαλπίζω τὸ ἀνακλητήριον, sonner le rappel ; § [ναυτ.] pavillon de ralliement, σῆμα σημαῖνον τὴν ἀνάκλησιν πλοίου πρὸς σύναξιν· § τὰ ἀνακλητήρια (πρεσβευτοῦ), les lettres de rappel (κατὰ Σαρίπολον τὸ ἀνάκλημα), τὸ ἔγγραφον δι' οὗ ἀναγγέλλεται τῷ ξένῳ ἡγεμόνι ἢ προέδρῳ δημοκρατίας ἡ ἀνάκλησις τοῦ διπλωματικοῦ ἀπεσταλμένου.

ἀνακλητήριος, ος, ον· καὶ

ἀνακλητικός, ή, όν· ὁ ἀνακαλῶν, ὁ προσκαλῶν ὀπίσω· de rappel ; ὁ ἀναιρῶν, révocatoire; révocatif, ive; βλ. ἀνάκλησις, ἀνακαλῶ· § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀνακλητικὸν [τακτ.] (ὅπερ κακῶς ἐπεκράτησε νὰ καλῆται ὑποχώρησις καὶ ἀποχώρησις, la retraite ; καλεῖται οὕτως ἤχημα δι' οὗ εἰδοποιοῦνται οἱ στρατιωτικοὶ ὅτι δέον νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τοὺς στρατῶνας ἢ τὴν ἐπισταθμίαν των τὸ ἑσπέρας· § [ναυτ.] ἀνακλητικόν, τό· la retraite ; νυκτερινὸν σάλπισμα σημαῖνον τὴν ἐπὶ τῶν πλοίων ἔναρξιν τῆς νυκτερινῆς ὑπηρεσίας καὶ τὴν ὥραν καθ' ἣν δέον νὰ κοιμηθῶσιν οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος.

ἀνακλιντήριον, τό· καὶ

ἀνάκλιντρον, τό· κάθισμα ἐν ᾧ δύναταί τις ν' ἀνακλίνηται ἢ ἕδρα ἐπιμήκης μετ' ἀνακλίσεως καὶ ἐρεισμάτων τῶν βραχιόνων κατ' ἀμφότερα τὰ ἄκρα, κοινῶς ὁ καναπές, canapé, n. m ; ὁ σοφᾶς, sopha, n. m ; τὸ ντιβάνι, divan, n. m ; ἔτι δὲ ἀνάκλιντρον καλεῖται καὶ ἡ chaise longue, ἥτις ἐστὶν ἐπίμηκες κάθισμα ἐφ' οὗ ἀνακλίνονται· ‖ μικρὸν ἀνάκλιντρον διὰ δύο πρόσωπα, causeuse, n. f.

ἀνακλίνω, μέλ. ινῶ, incliner, κλίνω πρὸς τὰ ὀπίσω, pencher en arrière ; ἐξαπλοῦμαι ἐπὶ τῆς ῥάχεως, étendre sur le dos ; θέτω τι πλαγίως ἢ κλίνω πλαγίως, pencher sur ; ἀκουμβῶ που, appuyer sur ; θέτω ἐπὶ τῆς κλίνης ἢ ἀνακλίντρου, coucher ou mettre au lit ; καὶ συνήθως ὡς μέσον ἀνακλίνομαι ἤτοι ἐξαπλοῦμαι, s'étendre (sur un canapé) ; se coucher ; § [ναυτ.] ἀνακλίνω = ἀνορθόω, relever, redresser, πλοῖόν τι, ἤτοι ἐπαναφέρω εἰς τὴν ὁριζόντιον θέσιν του κατακεκλιμένον πλοῖον· βλ. κατάκλισις πλοίου.

ἀνάκλισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακλίνεσθαι, τοῦ ἐξαπλοῦσθαι, action de se coucher ; de s'étendre sur le dos ; de se pencher sur ; de s'appuyer ; βλ. ἀνακλίνω.

ἀνάκλιτον, τὸ [ναυτ.], κοινῶς ὁ καθρέπτης, dossier (de canot), ἡ ἐν τῷ θαλάμῳ λέμβου καθέτως καὶ ἐγκαρσίως πρύμνηθεν τεθειμένη σανίς, ἡ διαχωρίζουσα τὰ ἑδώλια ἀπὸ τῆς θέσεως ἐν ᾗ ἵσταται ὁ λέμβαρχος.

ἀνακοχχυλιάζω, βλ. γαργαρίζω.

ἀνακοινόω-ῶ καὶ

ἀνακοινῶ, κάμνω τι κοινὸν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἄλλου, communiquer ; faire part de ; κοινοποιῶ, notifier ; ἀναγγέλλω, annoncer ; καθιστῶ γνωστόν, porter à la connaissance, faire savoir.

ἀνακοινωθέν, τό· communiqué, n. m. πᾶσα ἐπίσημος ἀναίρεσις ἢ ἐπανόρθωσίς τινος διὰ τοῦ τύπου.

ἀνακοίνωσις, εως, ἡ· communication, n. f. ἡ κοινοποίησις, notification, n. f. βλ. ἀνακοινῶ.

ἀνακολλάω-ῶ· ἀνακολλῶ, συγκολλῶ τι καλῶς, coller ou souder (fortement) ; ressouder, βλ. κολλάω-ῶ· ‖ ἀνακολλῶ ἢ ἐπισκευάζω τὰ μέρη σωλῆνός τινος, rafraichir un tuyau.

ἀνακόλλημα, τό· soudure, n. f ; τὸ ἀνακεκολλημένον ἢ τὸ δι' οὗ ἀνακολλᾶταί τι διαλυόμενον ἢ διαχεόμενον, ὅπερ ὡς διὰ κόλλας κρατεῖται καὶ συνδέεται· βλ. καὶ κόλλησις.

ἀνακόλλησις, εως, ἡ· στερεὰ κόλλησις ἢ ἡ ξανακόλλησις ἢ ἡ διὰ κόλλας γιγνομένη σύνδεσις, la soudure ; ἐπίσης ἡ πρᾶξις τοῦ κολλᾶν, action de coller ou de souder.

ἀνακόλλι, [διάλ. Καρπάθ.] τὸ ἀνακόλλημα· ἐπίσης τὸ ἔμπλαστρον.

ἀνακολουθία, ας, ἡ· ἔλλειψις ἀκολουθίας ἢ συνεχείας, manque de suite; inconséquence, f; ἔλλειψις συναφείας, manque de cohérence, incohérence, f; § παρὰ γραμμ. ἀνακολουθία, τὸ ἀνακόλουθον, λέγεται ὅταν ἡ πλοκὴ τῶν προη-

γουμένων δὲν ἦνε σύμφωνος πρὸς τὴν τῶν ἑπομένων, anacoluthe.

ἀνακόλουθος, ος, ον· inconséquent, e; ὁ μὴ ἔχων συνέχειαν, sans suite; ἀσυνάρτητος, ἀσυναφής, incohérent, e; βλ. **ἀνακολουθία.**

ἀνακολούθως, [ἐπίρ.] inconséquemment; ἄνευ συνεχείας, sans suite; ἄνευ συναφείας, d'une manière incohérente.

ἀνακομβόνω, μέλ. ώσω· βλ. κοινῶς ξανακομβόνω, reboutonner.

ἀνακομιδή, ῆς, ἡ· τὸ φέρειν ἄνω ἢ ὀπίσω, action de rapporter, ἤτοι ἡ ἐπάνοδος, le retour; § ἡ μεταφορὰ (σώματος, λειψάνων, κτλ.), la translation (d'un corps mort).

ἀνακομίζω, μέλ. ίσω· φέρω πρὸς τ' ἄνω, ἀναφέρω, ἀποκομίζω, emporter, enlever, μεταφέρω, transporter; § ἐνεργῶ τὴν μεταφορὰν σώματος, faire la translation d'un corps mort.

ἀνακοπανίζω, κοπανίζω ἐκ νέου, rebattre; ἀνακοπανίζω τὴν πυρίτιδα, rebattre la poudre.

ἀνακοπή, ῆς, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὤθησις, ἡ ἀνάκρουσις, repoussement en arrière; le contre-coup; τὸ ἐμπόδισμα, empêchement, n. m; τὸ σταμάτισμα, arrêt, n. m; § ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἡ κροῦσις καὶ ἀπόκρουσις, le ressac (ou reflux des vagues ou brisement de mer ou barre qui brise), λέγεται ἀνακοπὴ ἢ καὶ κυματωγή, κοινῶς ἀντιμάμαλον καὶ ῥεστία, εἶνε δὲ ἡ ἰσχυρὰ ἐπιστροφὴ τῶν κυμάτων πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐξ ἧς ἤρχοντο, ὅταν προσκρούσωσιν ἐπί τινος ἐμποδίου, ἤτοι ἡ δύναμις ἡ προερχομένη ἐκ τῆς ἀνυψώσεως καὶ ἐπιστροφῆς τῶν κυμάτων κατόπιν προσκρούσεως ἐπί τινος ἐμποδίου· ‖ — λέγεται ἐπίσης τὸ ὕδωρ τὸ μετὰ τὴν πλημμύραν ἀπολειπόμενον, le reflux de la mer; βλ. καὶ ἄμπωτις· § ἀνακοπή [νομ.], opposition, n. f. [juridique]; κατὰ τὴν Πολ. Δικον. εἶνε τακτικὸν ἔνδικον μέσον κατὰ πάσης ἐρήμην ἀποφάσεως παντὸς δικαστηρίου, πλὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅταν δικάζῃ ὡς ἀκυρωτικόν, καὶ τῶν διαιτητῶν· ‖ κατὰ τὴν ποινικὴν δικονομίαν ἀνακοπὴ λέγεται appel, n. m.

ἀνακόπτω, ἀπωθῶ, ἀποκρούω, σπρώχνω (πρὸς τὰ ὀπίσω), repousser (en arrière); § κρατῶ, retenir; ἐμποδίζω, empêcher; σταματῶ, arrêter; § [νομ.] revenir par opposition (contre un jugement), ἢ attaquer par voie d'opposition; βλ.ἀνακοπή· ‖ ἐπὶ ποινικῶν, appeler ἢ interjeter appel, ἤτοι ἐκκαλῶ τὴν δίκην=ποιῶ ἔκκλησιν, ἐφεσιβάλλω.

ἀνακόπτων, ουσα, ον· [νομ.] partie opposante; (ἐπὶ ποινικῶν) appelant, e.

ἀνακουνιοῦμαι [διάλ. Ἠπείρου] = **σείομαι,** ταράσσομαι «ἀνακνήστικε τὸ χωριὸ ἀπ' τὰ τουφέκια».

ἀνακουνῶ καὶ ἀνακνῶ [διάλ. Ἠπείρου) = ἀναταράσσω, ἀνακινῶ τι.

ἀνάκουστος, ος, ον· βλ. ἀνήκουστος.

ἀνακουφίζω, μέλ. ίσω, ἀνασηκώνω, soulever; αἴρω, lever; § ἐλαφρύνω. παθ. ἐλαφρύνομαι, αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἐλαφρόν, soulager de; ἀνακουφίζω, κουφίζω, ἐλαφρύνω, κοινῶς ξαλαφρόνω, allégir ou alléger; ἐπίσης ἀφαιρῶ βάρος, ἀνακουφίζω, ἐλαφρύνω, alester; ἐπίσης ἐκφορτόνω, décharger; ἐλαφρύνομαι, ἀφαιρῶ βάρος ὅπερ μὲ κατέχει, π. χ. τὰ εἶπον ὅλα καὶ ἀνεκουφίσθην, j'ai déchargé mon cœur; ‖ συνεκδοχικῶς, μετριάζω, καταπραΰνω, adoucir; ‖ ἀνακουφίζω τοὺς δυστυχεῖς, soulager les malheureux; ‖ ὁ καιρὸς ἀνακουφίζει πολλὰς λύπας, le temps allège bien des douleurs; § ἀνακουφίζω ἢ κουφίζω πλοῖον, alléger un navire, σημαίνει καθιστῶ αὐτὸ ἐλαφρύτερον διὰ τῆς ἀφαιρέσεως μέρους τοῦ φορτίου του· τοιουτοτρόπως ἐλαττοῦσι τὸ βύθισμα (tirant d'eau) τοῦ πλοίου καὶ δύναται τοῦτο νὰ πλεύσῃ εἰς ἀβαθῆ ὕδατα· § ἀνακουφίζειν τὸν ἵππον [ἱππευτ.], alléger un cheval; σημαίνει κυρίως τὴν ἐλάφρυνσιν τοῦ προσθίου τμήματος διὰ τῆς ἀνυψώσεως τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ τραχήλου· § ἀνακουφίζω, poser en décharge; βλ. ἀντερείδω· § ἀνακουφίζω, ἐλαττῶ τὰ βάρη, τοὺς φόρους, dégréver.

ἀνακούφισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνασηκώνειν, τοῦ ἐλαφρύνειν, action de soulever, ou d'alléger; ἡ ἐλάφρυνσις, le soulagement; allégement, n. m; μετριασμός, καταπραΰνσις, adoucissement; βλ. **ἀνακουφίζω**· ‖ αἰσθάνομαι ὀλίγην ἀνακούφισιν, je me sens un peu soulagé; § ἀνακούφισις, ἐκφόρτωσις, décharge, n. f. ‖ ἀνακούφισις, ἀνακουφισμός, ἐλάττωσις βαρῶν, φόρων, dégrèvement, n. m.

ἀνακουφιστικός, ή, όν· ὁ ἀνακουφίζων, soulageant, e; adoucissant, e; § — en décharge; βλ. ἀψὶς ἀνακουφιστική· ‖ ἀνακουφιστικὰ ζυγά, moises de décharge, βλ. ζυγά.

ἀνάκουφος, ὁ, [δημ.] καὶ ἀνάλαφρος, ἤτοι μόλις κρατούμενος, σχεδὸν μετέωρος, βλ. λέξιν.

ἀνακούφωμα, ατος, τό· βλ. ἀνακύρτωσις, bombement, n. m.

ἀνακουφωτός, ή, όν· βλ. ἀνάκυρτος, bombé, ée.

ἀνακράζω καὶ ἀνακραυγάζω, κράζω δυνατά, φωνάζω, s'écrier, crier, jeter des hauts cris.

ἀνάκρατος, ὁ [διάλ, Ἠπείρ.] λέγεται οὕτω κατ' εὐφημισμὸν ὁ διάβολος.

ἀνακρεμάννυμι, βλ. ἀνακρεμάω.

ἀνακρεμασμένη ἄγκυρα, ancre en cravate· βλ. ἄγκυρα.

ἀνακρεμαστικὴ δοκός, fauconneau, n. m. ὁριζόντιος δοκὸς τιθεμένη εἰς τὸ ἄνω μέρος βαρυολκοῦ· βλ. λέξιν.

ἀνακρεμάω, ἀνακρεμῶ, κρεμῶ τι ἄνω, ἔκ τινος ἐξαρτῶ, suspendre (en l'air); καὶ μεταφορικῶς τηρῶ ἐν ἐκκρεμότητι, tenir en suspens; ἐξαρτῶ τι ἔκ τινος, faire dépendre de; § [ναυτ.] ἀνακρεμῶ, ἀναρτῶ ἐφόλκιόν τι, κοινῶς ἰσάρω βάρκα, hisser ἢ caponner (un canot); ἤτοι ἀνυψῶ αὐτὴν ἐκ τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῶν ἐπωτίδων της.

ἀνακρίβεια, ας, ἡ· ἔλλειψις ἀκριβείας, manque de précision (d'exactitude), inexac-

titude, n. f ; || ἀνακρίβεια λογαριασμοῦ, inexactitude d'un compte.

ἀνακριβής, ής, ές· ὁ μὴ ἀκριβής, inexact,e.

ἀνακριβῶς [ἐπίρ.], inexactement, e.

ἀνακρίνω, μέλ. ινῶ· μὲ ἀκρίβειαν ἐξετάζω (ἐρωτῶ τινα ἐπανειλημμένως), interroger (une personne) ; instruire (un procès), προκειμένου περὶ δίκης· ἐκτελῶ ἀνάκρισιν, faire une enquête ; ἐξετάζω, examiner ; (προ) ἀνακρίνω, informer quelqu'un, περί τινος ἐρευνῶ, ζητῶ πληροφορίας· || (προ)ἀνακρίνω διὰ φόνον, informer d'un assassinat ; || θὰ ἀνακριθῇ αὔριον, il sera interrogé demain ; || ἀνακρίνω ἔγκλημά τι (γεγονός, κτλ.), informer d'un crime (sur un fait, etc ; || [παθ.] ἀνακρίνομαι, être interrogé, jugé.

ἀνάκρισις, εως, ἡ· ἡ ἀκριβὴς ἔρευνα καὶ ἐξέτασις, ἐν δὲ ταῖς δικαστικαῖς πράξεσιν ἡ προανάκρισις, ἢ πρότερον ἐξέτασις περί τινος κατηγορίας, interrogatoire, n. m ; § instruction (d'un procès), καλεῖται ἡ ἰδιαιτέρα ἐξέτασις πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν τεκμηρίων τῶν κακουργημάτων, πλημμελημάτων καὶ πταισμάτων· βλ. ἀνακριτής· καὶ γενικώτερον ἀνάκρισις καλεῖται ἡ ἐξέτασις, examen, n. m ; information, n. f ; βλ. ἀνακρίνω· ἐπίσης ἡ ἐξέτασις μαρτύρων, enquête, n. f. ἤτοι ἡ ἔρευνα δι' ἐξετάσεως μαρτύρων πρὸς ἐξακρίβωσιν πράξεώς τινος· || ἐκλήθη εἰς ἀνάκρισιν, il a été cité devant le juge d'instruction.

ἀνακριτής, οῦ, ὁ (Ποιν. Δικον.) ὁ ἐκ τῶν δικαστῶν τοῦ Πρωτοδικείου διοριζόμενος παρ' ἑκάστῳ δικαστηρίῳ Πλημμελειοδικῶν διὰ Β. Διατ. πρὸς ἐνέργειαν τῆς προανακρίσεως τῶν πλημμελημάτων καὶ τῶν κακουργημάτων, juge d'instruction, ἢ (juge) instructeur, n. m ; || ἐν τῇ Στρ. Ποιν. Νομ. καλεῖται εἰσηγητής, rapporteur, n. m ; εἶνε δὲ ὁ ἀξιωματικὸς ὁ ἐκτελῶν εἰς τὴν στρατιωτικὴν δικαιοσύνην τὰ αὐτὰ καθήκοντα, οἷα ὁ ἀνακριτὴς (juge d'instruction) εἰς τὴν πολιτικὴν δικαιοσύνην.

ἀνακριτικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἀνήκων, d'instruction ; d'enquête ; de police judiciaire ; || ἀνακριτικὴ ἐπιτροπή, commission d'enquête ; ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος, officier de police judiciaire (ordinaire), λέγεται ὁ τῆς πολιτικῆς ἀνακρίσεως, καὶ officier de police judiciaire (militaire), λέγεται ὁ ἐπὶ τῆς προανακρίσεως ἀξιωματικὸς (στρατιωτικός)· || ἀνακριτικὸν συμβούλιον, conseil d'enquête, καλεῖται τὸ στρατιωτικὸν συμβούλιον, οὗ τὴν γνώμην ὀφείλει νὰ λάβῃ ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν πρὶν ἢ μεταθέσῃ ἀξιωματικόν τινα εἰς ἀργίαν, ἀπόταξιν, ἀποστρατείαν, κτλ.

ἀνάκρουσις, εως, ἡ· ἐν τῇ μουσικῇ ἡ προανάκρουσις, prélude, n.m; λέγεται ὁ ἐν ἀρχῇ μουσικοῦ τεμαχίου ἢ μουσικῆς φράσεως ἀτελὴς ῥυθμικὸς πούς, ἤτοι ἡ πρώτη κροῦσις ὀργάνου, καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸ προοίμιον ᾄσματος, ὕμνου ἢ ποιήματος, le début d'un chant, d'un poëme ; §ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀπόκρουσις, action de repousser en arrière ; § [ναυτ.] ἐπὶ νηῶν, ἐπὶ τοῦ τὴν πρύμναν κρούειν, τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω κωπηλάτημα, ἡ διὰ τῆς πρύμνης ὀπισθοδρόμησις, action de nager à culer, ἢ de laisser culer ; βλ. ἀνακρούω· || κερουλκέω πρὸς ἀνάκρουσιν (ναυτ.) brasser à culer, κερουλκέω τὰς κεραίας εἰς τρόπον ὥστε τὰ ἱστία δεχόμενα τὸν ἄνεμον ἐκ τῶν ἔμπροσθεν ν' ἀνακρούσωσι τὸ πλοῖον· § ἀνάκρουσις (πυροβόλου), recul, n. m ; βλ. ὀπισθοδρόμησις· § ἀνάκρουσις, semonce, n. f. ou canon d'assurance, λέγεται ἄσφαιρος βολὴ τηλεβόλου προσκαλοῦσα τὸ διερχόμενον πλοῖον νὰ ὑψώσῃ τὴν σημαίαν τῆς ἐθνικότητός του.

ἀνακρούω, [μουσ.] préluder ; βλ. ἀνάκρουσις ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν, chanter ; exécuter (ἐκτελῶ) ; § ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀπόκρουσις, repousser en arrière ; ὀπισθοδρομέω-ῶ, reculer ; § [ναυτ.] ἀνακρούω (λέμβον), κοινῶς λάμνω ἀνάποδα, nager à culer ou laisser culer, ἤτοι κωπηλατῶ οὕτως ὥστε νὰ ὀπισθοχωρῇ ἡ λέμβος, βλ. ἀνάκρουσις· || [μέσ.] ἀνακρούομαι, κοινῶς κολόνω, culer ou aller de l'arrière ; πλοῖόν τι ἀνακρούεται ὅταν ὀπισθοχωρῇ· § ἐπὶ πυροβόλου, reculer, βλ. ὀπισθοδρομέω-ῶ· § —, semoncer (ναυτ.) ἤτοι ἀναγκάζω πλοῖον ὅπερ συναντῶ κατὰ τὸν πλοῦν νὰ ἐπάρῃ τὴν σημαίαν του ἢ ἀνακωχεύσῃ ὅπως ἐπιθεωρηθῇ· βλ. ἀνάκρουσις· § [μεταφ.] ἀνακρούω πρύμνην, virer de bord (βλ. ἀναστρέφω), ἢ tourner bride, ἤτοι στρέφω καὶ ἀναχωρῶ.

ἀνακτάομαι-ῶμαι (ἀνακτῶ), πάλιν ἀποκτῶ, recouvrer ; λαμβάνω πάλιν, reprendre ; κυριεύω ἐκ νέου, reconquérir ; ἐπανέρχομαι εἰς τὴν κατοχήν τινος, rentrer en possession ; ἀνακτῶμαί τι, ἔχω πάλιν, ξαναπέρνω, ravoir; κερδίζω πάλιν, ξανακερδίζω, regagner ; ἡ πάλιν ἀπόκτησις τῶν δυνάμεων, se remettre, reprendre ses forces ; || ἀνέκτησε τὴν ὅρασιν, τὴν ὑγείαν, κτλ., il a recouvré la vue, la santé, etc. || ἀνέκτησε τὴν θέσιν του, il a repris sa place ; || [ἐμπορ.] ἀνακτῶ τὰ χρήματά μου, κοινῶς πιάνω τὰ χρήματά μου, recouvrer (son argent) ; || θέλει ν' ἀνακτήσῃ ὅσα χρήματα ἔχασε, il veut regagner son argent ; || δικάζεται ὅπως ἀνακτήσῃ τὴν περιουσίαν του, il plaide pour ravoir ses biens; || ἀνέκτησε τὴν ζωήν, il est rendu à la vie ; || ἀνέκτησε τὰς δυνάμεις του, il s'est remis, il a repris ses forces; || ἀνακτῶμαι διὰ πολέμου, reconquérir=κατακτῶ ἐκ νέου.

ἀνάκτησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακτᾶσθαι, τὸ νὰ πάρῃ τις ὀπίσω τι, action de recouvrer, le recouvrement (π. χ. ἡ ἀνάκτησις χρημάτων), action de reprendre, de reconquérir, de rentrer en possession, de ravoir, de regagner ; || λογαριασμὸς ἀνακτήσεως, compte de recouvrement des assureurs ; || ἡ πάλιν ἀπόκτησις τῶν δυνάμεων, ranimation, n. f; la reprise des forces ; § ἀνάκτησις [διεθ. δικ.] récupération, n. f. ἡ ἀπόληψις.

ἀνακτητέος, α, ον· ὅστις δύναται ἢ πρέπει νὰ ἀνακτηθῇ, recouvré, ée.

ἀνακτητικός, ή, όν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀνακτᾶται, propre à recouvrer, à reparer, à ranimer ; § ἀνακτητικός, ὁ ἀνακτῶν ἢ συντελῶν εἰς ἀνάκτησιν, [νομ.] récupérateur, n. m. δικαστὴς διαιτητής, ἢ δικάζων εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἀποζημιώσεων καὶ τῶν αἰτήσεων τῶν ἀπολήψεων ἢ ἐπανακτήσεων περιουσιῶν κτλ.

ἀνακτοβούλιον, τό· cabinet, n. m. γραφεῖον τοῦ ἄνακτος ἔνθα συσκέπτονται περὶ τῶν πραγμάτων τῆς πολιτείας, καὶ καθὼς καὶ αὐτοὶ οἱ σύμβουλοι τοῦ βασιλέως, ἤτοι le conseil du roi, οἵτινες εἶνε οἱ ὑπουργοί.

ἀνακτομισθία, ας, ἡ· ὁ ἐτήσιος μισθὸς τοῦ ἄνακτος, la liste civile.

ἀνακτορικός, ή, όν· ὁ τῶν ἀνακτόρων, du palais ; ὁ τῆς αὐλῆς, de la cour ; ὁ βασιλικός, royal, e.

ἀνάκτορον, τό· ἡ κατοικία τοῦ ἄνακτος, l'habitation du roi ; le palais du roi ; συνήθως πληθυντ. τ' ἀνάκτορα, le palais royal.

ἀνακτῶ, καὶ μέσον ἀνακτάομαι-ῶμαι βλ. λέξιν.

ἀνακυκάω-ῶ· ἀνακατώνω (φάρμακα, κτλ.), remuer ; ἀναταράσσω, brouiller ; ἀνατρέπω, bouleverser.

ἀνακύλισμα, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] εἴς τινα μέρη τῆς Ἠπείρου ἀπαντᾷ μὲ τὴν σημασίαν τοῦ ὀπισωγύρισμα τῆς ἀρρωστίας, ξαναρρώστημα, ὑποτροπίασις, τὸ ξανακύλισμα.

ἀνακυλῶ, [διάλ. Ἠπείρ.] ἀνατρέπω τι, renverser ; «ἀνακύλα ταῖς πέτραις»· 2) ξαναρρωστῶ· πίπτω πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν ἀσθένειαν, ὑποτροπιάζω, ξανακυλῶ.

ἀνακύπτω, μέλ. ύψω· α) τὴν κεφαλὴν ἀνορθώνω, σηκώνω ὑψηλά, lever la tête ; παρατηρῶ ὑψηλά, regarder en haut (ὡς ποιοῦσι τὰ πτηνὰ πίνοντα)· ἀνορθοῦμαι, se relever, se redresser ; § μεταφ. ἀνυψοῦμαι, δεικνύουμαι, ἀναφαίνομαι, s'élever, se montrer, paraitre ; § ἀπαλλάσσομαι ὑποθέσεώς τινος ἢ κινδύνου, se tirer d'affaire ou de danger.

ἀνάκυρτος, ος, ον· ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ ἄνω κεκυρτωμένος, courbé en arrière, ἢ ἁπλῶς κυρτός, courbe, convexe ; ‖ ἀνάκυρτος, ὁ ἀνακουφωτός, bombé, ée ou courbé, ée, [οἰκοδ.], φουσκωμένος, η, ον, λέγεται διὰ πᾶσαν κυρτὴν ἐπιφάνειαν· ‖ ἀνάκυρτος ὁδός, chaussée bombée, ὁδὸς ἐφ' ἧς τὰ ὑέτια ὕδατα ῥέουσι πρὸς ἀμφότερα τὰ ἄκρα τοῦ καταστρώματος ἅτινά εἰσι χαμηλότερα· ‖ ἀνάκυρτον, τό· τὸ ἀνεστραμμένον, retroussis, n. m.

ἀνακυρτόω-ῶ· [οἰκοδ.] πρὸς τὰ ἄνω κυρτώνω, bomber, κάμνω τι ἀνάκυρτον, ἀνακουφωτόν, φουσκόνω· § ἀνακυρτόω, ἀναστρέφω, retrousser.

ἀνακύρτωσις, εως, ἡ· τὸ ἀνακούφωμα, ἡ κυρτότης (γεφυροδοπ.) bombement, n. m ; τὸ πρὸς τὸν ἄξονα τῆς ὁδοῦ ἀνακύρτωμα τοῦ καταστρώματος διὰ τὴν ἐκροὴν τῶν ὑδάτων· ‖ ἀνακύρτωσις ἢ κυρτότης ὁδοστρώματος, bombement d'une chaussée ; βλ. κατατομὴ τῶν ὁδῶν, καὶ ὁδός· § ἀνακύρτωσις, ἡ ἀναστροφὴ ἀντικειμένου τινός, retroussement, n. m ;

ἀνακωχεύω, μέλ. εύσω, α) μεταβ. κρατῶ, retenir ; σταματῶ, arrêter ; ἀναβάλλω, ἀναστέλλω, suspendre ; κυρίως ἐπὶ πλοίων ἅτινα ἐν τῷ πελάγει προσορμίζονται (ἵστανται ὀρτσαλαπάντα), [ναυτ.] mettre en panne, κοινῶς στέκω ἀλὰ κάπα· ἵσταμαι ἐν ἀνακωχῇ· βλ. ἀνακωχὴ (panne) ; ‖ ἀνακωχεύω, ἀκινητῶ τὸ πλοῖον, mettre un vaisseau en panne ; § ἀμετάβ. κρατοῦμαι ὀπίσω, se retenir en arrière; δὲν προχωρῶ, σταματῶ, s'arrêter ; § [στρατ.] ἀνακωχεύω ἤτοι ἀναστέλλω (διακόπτω) τὰς ἐχθροπραξίας, suspendre les hostilités ; συνομολογῶ ἀνακωχήν, convenir d'un armistice, βλ. ἀνακωχὴ (trève).

ἀνακωχή, ῆς, ἡ· τὸ κράτημα, τὸ σταμάτισμα, l'action de retenir, d'arrêter ; ἡ διακοπή, la suspension ; § ἀνακωχὴ [ναυτ.] panne, n. f. ἡ κατάστασις τοῦ ἱστιοδρομοῦντος πλοίου ὅπερ ἔχει τὰ ἱστία ἑνὸς ἱστοῦ κερουλκημένα εἰς τὴν ἐγγυτάτην (au plus près), ἑτέρου δὲ ἱστοῦ ἀντιμεθελκυσμένα (brasser à contre) ὅπως ἐξουδετερώσῃ ἢ μετριάσῃ τὸν δρόμον του ὅταν πρόκειται ν' ἀναμείνῃ ἐν τῷ πελάγει· ‖ ἀνακωχεύω ἢ ἀκινητέω-ῶ, être en panne, τὸ νὰ μὴ δύναταί τις νὰ κινηθῇ· ‖ οἰακίζω ἢ κυβερνῶ ἐν ἀνακωχῇ, gouverner en panne, βλ. οἰακίζω· § [στρα.] ἀνακωχὴ ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ λέγεται ἡ ἀνάπαυλα, ἡ ἀναβολή, répit, n. m. § ἀνακωχὴ [στρατ. καὶ διεθ. δίκαιον] trève, n. f. καλεῖται οὕτω γενικῶς ἡ ἀνακωχὴ ἢ ἡ ἀνακωχὴ ὅπλων (suspension d'armes), εἶνε δὲ ἡ πρόσκαιρος παῦσις πάσης ἐχθροπραξίας δι' ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα. Ἀνακωχὴ ἐπέρχεται εἴτε διὰ συμβάσεως μεταξὺ τῶν δύο κρατῶν, εἴτε μεταξὺ δύο ἀντιμετώπων στρατευμάτων· βλ. κατωτέρω· ‖ — ὅπλων (suspension d'armes) εἶνε σύμβασις οὐσιώδης στρατιωτική, ἥτις συνομολογεῖται μεταξὺ ἀρχηγῶν καὶ ἀντιμετώπων σωμάτων ἢ ἀποσπασμάτων, καὶ ἧς ἡ διάρκεια εἶνε ὅλως πρόσκαιρος, ἡ δὲ ἰσχὺς δὲν ἐκτείνεται πέραν ὡρισμένων σημείων τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου. Ἡ ἀνακωχὴ ὅπλων ἐπὶ τινὰς ὥρας χρησιμεύει εἴτε δι' ἐνταφιασμὸν νεκρῶν μετά τινα μάχην, εἴτε δι' ἀνταλλαγὴν αἰχμαλώτων, εἴτε διὰ συνέντευξιν τῶν ἀρχηγῶν τῶν στρατευμάτων. Ἡ ἐκεχειρία (armistice, n. m.) τοὐναντίον εἶνε σύμβασις γενικωτέρα, χαρακτῆρος στρατιωτικοῦ τε καὶ πολιτικοῦ, δι' ἧς οἱ ἀντίπαλοι συμφωνοῦσι τὴν διακοπὴν τῶν ἐχθροπραξιῶν μεταξὺ σωμάτων ἀντιμαχομένων. Συνομολογεῖται δὲ συνήθως μεταξὺ τῶν διοικητῶν τῶν ἀντιμετώπων δυνάμεων τῇ ἐξουσιοδοτήσει τῶν σχετικῶν Κυβερνήσεων. Οὐσιώδης διαφορὰ μεταξὺ ἀνακωχῆς (trève) καὶ ἐκεχειρίας (armistice) εἶνε καὶ τὸ ὅτι εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν τὰ ἀντίπαλα στρατεύματα μένουσι κατέχοντα τὰς θέσεις των, ἐνῷ εἰς τὴν δευτέραν ὁρίζεται συνήθως οὐδετέρα ζώνη μεταξὺ αὐτῶν. Γενικῶς ἡ λέξις armistice ση-

μαίνει ἀνακωχήν, καθὼς ἐπίσης ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ ἡ λέξις répit, n. m. (ἀνάπαυλα, ἀναβολή) σημαίνει ἐνίοτε τὴν ἀνακωχήν. Ἡ **ἐκεχειρία**, armistice, εἶνε ὡς εἴπομεν διακοπὴ τῶν ἐχθροπραξιῶν διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, ὑπάρχουσιν ὅμως τριῶν εἰδῶν τοιαῦται, διαφέρουσαι ἀλλήλων κατὰ τὸν χρόνον, καλοῦνται δὲ ἀνακωχὴ (trêve), ἐκεχειρία (armistice) καὶ ἀνοχὴ (induciae) ἡ καθ' Ὅμηρον συνημμοσύνη, Ἰλιὰς Χ στ. 261. Καὶ ἡ μὲν ἀνακωχὴ ἔχει μακροτέραν διάρκειαν, ἡ ἐκεχειρία βραχυτέραν, ὡς ἀνοχὴν δὲ ἐχαρακτήριζον τὸ πάλαι τὴν ἀβεβαίαν εἰρήνην, ἤτοι τὴν ἀνακωχὴν ὅπλων (suspension d'armes). Ἡ ἀνακωχὴ δὲν εἶνε ἐπάνοδος τῆς εἰρήνης, διότι ὑφίσταται κατ' αὐτὴν ἡ ἐξακολούθησις τοῦ πολέμου, τούτου ἕνεκα συμβαίνει ὁ ἀπορρίπτων τὰς προτάσεις τῆς εἰρήνης νὰ δεχθῇ τὰς περὶ ἀνακωχῆς. Ἡ ἀνακωχὴ εἶνε γενικὴ ἢ μερική· καὶ γενικὴ μὲν λέγεται ὅταν μεταξὺ τῶν ἐμπολέμων διακόπτωνται αἱ ἐχθροπραξίαι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ τόπου, μερικὴ δὲ ὅταν γίνηται εἴς τινας μόνον τόπους καὶ μεταξὺ μέρους μόνον τῶν πολεμίων στρατευμάτων προερχομένη συνήθως ὡς ἐκ τῶν τοῦ πολέμου κακώσεων. Καὶ γενικὴν μὲν ἀνακωχὴν μόνον ὁ ἄρχων τοῦ Κράτους ἢ ὁ νόμιμος αὐτοῦ πληρεξούσιος καὶ γενικὸς στρατάρχης δύναται νὰ διομολογήσῃ, τούτου ἕνεκεν ἐπιφυλάσσονται πολλάκις τὴν ἔγκρισιν τῆς προϊσταμένης κυβερνήσεως, ὑποχρεοῖ δὲ αὕτη τόν τε διομολογησάμενον καὶ τοὺς συμμαχοῦντας αὐτῷ, μερικὴν δὲ δύναται νὰ διομολογήσῃ ἕκαστος ἀρχηγὸς στρατεύματος ἀναλόγως τῆς ἀνατεθειμένης αὐτῷ ἐξουσίας. Ἡ ἀνακωχὴ ἀναστέλλει, ἀλλὰ δὲν καταλύει τὸν πόλεμον, συνεπῶς δύνανται κατ' αὐτὴν νὰ ἐκτελῶσι πολεμικὰς παρασκευάς· κατὰ τὴν ἀνακωχὴν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐπισκευὴ τῶν ὀχυρωμάτων ἢ ἡ ἀνέγερσις νέων τοιούτων, ἐπιτρέπεται ὅμως τὸ καταστρατηγῆσαι τὸν πολέμιον, δέξασθαι ἐπικουρίαν ἢ ἐξελθεῖν δυσχεροῦς τινος καὶ ἀδιεξόδου θέσεως, κτλ. «Ἤτοι πᾶν μὲν τεχνητὸν ἔργον ἐπιχειρῆσαι οὐ θέμις, ὅτι δ' ἄλλο πρὸς βελτίωσιν τῆς ἐπικαίρου καταστάσεως συντελεῖ οὐχ ἀνόσιον, εἰ κατὰ τὴν ἀνακωχὴν ὁ πολέμιος ὀλιγωρήσει φυλάττεσθαι». Ἡ ἀνακωχὴ λογίζεται ἀπὸ τῆς συνομολογήσεως μέχρι πλήρους τῆς τελευταίας ἡμέρας καθ' ἣν λήγει. Δέον ὅμως νὰ ὁρισθῇ ὁποίου εἴδους ἡμέρα συνεφωνήθη, διότι ἡ μὲν στρατιωτικὴ (jour militaire) διαρκεῖ ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἡ δὲ πολιτικὴ ἢ φυσικὴ (jour politique ou naturel), ἀπὸ ἀνατολῆς εἰς ἀνατολήν. § **καταγγέλλειν τὴν ἀνακωχήν**, dénoncer l'armistice, σημαίνει γνωστοποιεῖν πρὸς τὸν πολέμιον τὸν χρόνον καθ' ὃν γενήσεται ἐπανάληψις τῶν διακοπεισῶν ἐχθροπραξιῶν· ἡ ἀνακωχὴ συμφωνεῖται ὑπὸ ποικίλους ὅρους ἀφορῶντας εἰς περιορισμὸν τῶν στρατιωτικῶν κινήσεων, εἰς προμήθειαν τροφῶν, κτλ. ἡ ἀθέτησις τῆς ἀνακωχῆς ἢ τῶν ὅρων αὐτῆς ἀποτελεῖ παράβασιν τοῦ διεθνοῦς δικαίου τοῦ πολέμου καὶ δίδωσι δικαίωμα ὅπως θεωρηθῇ ἡ ἀνακωχὴ καταργηθεῖσα.

ἀνάλαβε ! [ναυτ.] à reprendre, κέλευσμα ἐκτελεστικόν.

ἀναλάβετε ἄρμ, rompez (les) faisceaux, παράγγελμα πρὸς λύσιν τῶν πυραμίδων τῶν ὅπλων.

ἀναλάβετε τὰ ἡνία, reprenez les rênes, παράγγελμα ἱππικῶν ἀσκήσεων.

ἀνά-λαιμα, [διάλ. Ἠπείρου] παρὰ τὴν ἀνὰ πρόθεσιν καὶ τὸ λαιμός, λέγεται ὅταν ἐκ πολυποσίας ἢ σπουδῆς ἐν τῷ ἐσθίειν ἢ πίνειν ἄνω τοῦ λαιμοῦ ἀνέρχωνται τὰ καταποθέντα, monter à la gorge, ἐπάνω εἰς τὸν λαιμόν, οἷον: «μοῦ ἦλθε τὸ φαγὶ ἀνάλαιμα», «μοῦ τὸ ἔβγαλες ἀνάλαιμα τὸ φαγί»· 2) ἐπὶ ἀρᾶς κατὰ τῶν ἀτάκτως ἐσθιόντων, ὡς «ἀνάλαιμα νὰ σοῦ γένῃ· 3) καὶ ἐπὶ δυσαρεσκείας μεταφορικῶς, μοῦ τό 'βγαλε ἀνάλαιμα»=ὅπερ ἐνόμιζον ἀγαθὸν ἀπέβη μοι εἰς κακόν, καὶ οὕτω δυσηρέστησέ μοι, ὅθεν **δυσαρεστῶ**, mécontenter, contrarier (quelqu'un).

ἀναλαμβάνω, μέλ. λήψομαι, παθ. παρακ. ἀνείλημμαι· πάλιν λαμβάνω, πάλιν ἀποκτῶ, reprendre ; ἀνακτῶ, recouvrer ; ἐπαναλαμβάνω, recommencer ; συμφωνῶ, συμβάλλομαι, contracter ; ἀνακτῶ, ἀναλαμβάνω, rattraper. ‖ θὰ ἀναλάβῃ τὴν θέσιν του, il reprendra sa place ; ‖ ἀνέλαβε τὰς δυνάμεις του, il a recouvré (repris) ses forces ; ‖ ἀνέλαβε τὴν ἐργασίαν του, il a recommencé (repris) son travail ; ‖ [ἐμπορ.] ἀναλαμβάνω (ἐπὶ τιμῶν ἀγορᾶς χαλαρᾶς), reprendre ; se réanimer ; ‖ [ἐμπορ.] ἀναλαμβάνω ἀπὸ ζημίαν, se relever ; § ἐπιχειρέω-ῶ, entreprendre ; ἐπιφορτίζομαι, se charger ; ἀναδέχομαι, λαμβάνω ἐπάνω μου, prendre sur soi ; ἀναδέχομαι (εὐθύνην) assumer ; ‖ ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὴν ὑπόθεσιν, je me charge de (je prends sur moi) cette affaire ; ‖ ἀνέλαβε τὴν οἰκοδομὴν τοῦ θεάτρου, il a entrepris la construction du théâtre ; ‖ ἀναλαμβάνει τὴν εὐθύνην, il en assume la responsabilité ; ‖ ἀνέλαβε (μόνος του) τὴν ὑπεράσπισίν μας, il a pris notre défence; ‖ αὔριον ἀναλαμβάνει ὑπηρεσίαν, il entre demain en fonction ; ‖ ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν, il a pris l'engagement ; il s'est engagé; ‖ ἀναλαμβάνω νὰ τον πείσω, je m'engage à le convaincre ; ‖ ἀναλαμβάνω ὑποχρέωσιν, contracter un engagement ; ‖ ἀναλαμβάνω εὐθύνην, ἀναδέχομαι, assumer ; § [οὐδ.] ἀνακτῶ τὰς δυνάμεις, reprendre ses forces ; ἀναρρωνύω, ἀναλαμβάνω, ἀνακύπτω, se relever ; ἀποκαθίσταμαι (εἰς τὴν ὑγείαν μου κτλ.) se rétablir ; ἐπανέρχομαι, revenir ; ‖ δυσκόλως θ' ἀναλάβῃ μετ' αὐτὴν τὴν ἀπώλειαν, il se relèvera difficilement de cette perte ; ‖ ἔκαμε πολὺν καιρὸν νὰ ἀναλάβῃ (μετὰ τὴν ἀσθένειάν του, κτλ.), il a été longtemps à se remettre; ‖ ἀνέλαβε πλέον ἐντελῶς, il est déjà complètement retabli ; ‖ πιστεύετε ν' ἀναλάβῃ; croyez-vous qu'il en revienne ? § [ναυτ. ἀ-

πολ.] reprendre ; § [μεσ.] ἐξαφανίζομαι, disparaître ; ἐκλείπω, γίνομαι ἄφαντος, s'éclipser ; || αἴφνης ἀνελήφθη, tout à coup il disparut ; § [ναυτ.] ἀναλαμβάνω, κοινῶς μιντάρω, reprendre, ἤτοι ἐκ νέου ἕλκω πρὸς ἔντασιν σχοινίον τι ἢ μέρος τοῦ ἐξαρτισμοῦ· § ἀναλαμβάνω ἢ διορίζομαι εἰς φρουρὰν ἢ εἰς ὑπηρεσίαν τῆς ἑβδομάδος, prendre la garde, la semaine.

ἀναλαμπή, ῆς, ἡ· ἡ **ἀνάλαμψις**, πρᾶξις τοῦ ἀναλάμπειν, λάμψις (φωτὸς αἰφνιδίος), éclat, n. m. (subit) ; || ἦτο ἡ ἐσχάτη ἀναλαμπὴ τῆς μεγαλοφυΐας, c'était le dernier éclair du génie.

ἀναλάμπω, μέλ. λάμψω, ἀναδίδω ἢ ἐκβάλλω λάμψιν αἰφνίδιον (ἢ νέαν), luire d'un éclat subit (nouveau), reluire ; resplendir ; ἀστράπτω, λάμπω, éclater, briller ; ἀνακτῶ τὴν λάμψιν, recouvrer son éclat ; ἐξ οὗ μεταφορικῶς ἀνακτῶ τὰς δυνάμεις, recouvrer ses forces.

ἀνάλαμψις, εως, ἡ· βλ. ἀναλαμπή.

ἀναλάξευμα, ατος, τό· τὸ ἐκ νέου λαξεύειν λίθον, retailler une pierre, la retaille ; rafraîchir une pierre, le rafraîchissement.

ἀναλαξεύω, λαξεύω ἐκ νέου, retailler, ἤτοι καθαρίζω τὸν λίθον, rafraîchir (une pierre).

ἀναλατιά, ιᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ ἔλλειψις ἅλατος, manque de sel, non salé ; μεταφ. ἡ ἀνοστιά, fadaise, n. f. ἀνουσιότης, ἀνοστιά, insipidité, n. f.

ἀνάλατος, η, ον· [δημ.] ἄναλος, ὁ ἄνευ ἅλατος, non salé, ée; sans sel; μεταφ. ἄνοστος, ἀνούσιος, fade, insipide ; ἀηδής, dégoûtant.

ἀναλγής, ής, ές· ὁ **ἀνάλγητος**, βλ. λέξιν.

ἀναλγησία, ας, ἡ· ἡ πρὸς τὸν πόνον ἀναισθησία, absence de toute douleur ; ἡ ἀναισθησία, insensibilité, n. f ; ἐν γένει ἡ ἀπάθεια, indolence, n. f ; impassibilité, n. f ; ἡ σκληρότης, dureté, n. f ; ἀπάθεια, apathie, n. f ; ἀδιαφορία, indifférence, n. f ; § (ἰατρ.) analgie, n. f ; analgésie, n. f ; ἀπώλεια τῆς αἰσθήσεως τοῦ ἄλγους, ἤτοι ὁλικὴ ἢ μερικὴ κατάργησις ἐπὶ τοῦ δέρματος καὶ τῶν μυώνων, τῶν αἰσθητικῶν πόνων τῶν προκαλουμένων ἐπὶ τούτων, ὑπὸ ἐξωτερικῶν ὀργάνων· βλ. καὶ **ἀναισθησία**.

ἀνάλγητος, ος, ον, καὶ **ἀναλγής**, ὁ ἄνευ πόνου, exempt de toute douleur ; ἤτοι ὁ μὴ αἰσθανόμενος πόνον, qui ne sent aucune douleur ; ὁ ἀναίσθητος, insensible ; ἐν γένει ὁ ἀπαθής, indolent, e; impassible; σκληρός, dur, cruel, elle; ἀπαθής, apathique ; ἀδιάφορος, indifférent, e.

ἀναλγητικός, ή, όν· ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀναλγησίαν, analgésique, adj. καὶ analgique, adj.

ἀναλγήτως, [ἐπίρ.], ἄνευ ἄλγους, πόνου, αἰσθήσεως, avec insensibilité; insensiblement; indolemment ; sans aucune douleur, ἄνευ οὐδενὸς πόνου.

ἀνάλεκτα, τά· τὰ ἀνάμικτα, mélanges ; § συνειλεγμένα, διαφόρου εἴδους ἐκλεκτὰ ποιημάτια ἢ διατριβῶν καὶ παντοίων θεμάτων, fragments recueillis ἢ analectes.

ἀνάλεστος, ος, ον· ὁ μὴ ἀλεσθείς, non moulu, e.

ἀναλήθεια, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις ἀληθείας, manque de vérité ; τὸ ψεῦδος, la fausseté ; le mensonge ; § ἀναλήθεια, contre-vérité, n. f. ἢ **εἰρωνεία**, ὡς τὸ λέγειν ἀνδρεῖον τὸν ἄνανδρον καὶ σώφρονα τὸν ἀσελγῆ.

ἀναλήθης, ης, ες· ὁ μὴ ἀληθής, qui n'est pas vrai ; non vrai, e ; ψευδής, faux, fausse, mensonger, ère.

ἀνάλημμα, ατος, τό· ὕψωσις, ἀνόρθωσις, élévation, n. f. ἢ hauteur d'un mur, d'un édifice, ἤτοι τὸ ὕψος τοίχου ἢ κτιρίου· § ἀνάλημμα καλεῖ ὁ Βιτρούβιος τὸ βάθρον ἐφ' οὗ τίθεται τὸ σκιαθηρικὸν ὡρολόγιον (ἡλιακὸν), base carrée qui supporte un cadran solaire ; § ἀνάλημμα [ἀρχιτ.], substruction, n.f. τοῖχος πρὸς ὑποστήρηξιν καὶ στερέωσιν οἰκοδομῆς τινος· ἀναλήμματά εἰσι τείχη ὑπωκοδομημένα χρησιμεύοντα ὡς στηρίγματα καὶ βάσεις· || κτίριον ἀνεγερθὲν (οἰκοδομηθὲν) ἐπὶ ἀναλήμματος, édifice élevé sur des substructions.

ἀναλημμάτιον σκοπευτικόν, masse de mire ; ἐπὶ τῶν παλαιῶν ηὐλακισμένων πυροβόλων τῶν 4 λιτρῶν· || ἐπίσης μικρὸν ἀνάλημμα, ἤτοι μικρὸν βάθρον σκιαθηρικοῦ ὡρολογίου.

ἀναληπτικός, ή, όν· ὁ ἀναψύχων, ὁ δυναμώνων, ὁ ἀνακτητικός, propre à recouvrer, à fortifier ; conformatif, ive ; réconfortant, e ; καὶ ἐπίρ. ἀναληπτικῶς· § ἀναληπτικὰ φάρμακα, réparateurs, analéptiques, καλοῦνται αἱ παρέχουσαι τὸ ἀναγκαῖον εἰς εὐεξίαν τοῦ ὀργανισμοῦ ὑλικὸν οὐσίαι ἢ αἱ ἐπανορθοῦσαι τὰς ἐκ τῆς καταναλώσεως ἀπωλείας.

ἀναληπτικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀναληπτικόν, de manière à rendre les forces, à restaurer, à ranimer.

ἀναλήπτωρ, ορος, ὁ· concessionnaire, n. m. ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἐργασίας τινός, ἤτοι ὁ πρὸς ὃν γίνεται ἐκχώρησίς τις (concession), ἤτοι ὁ ἀνάδοχος.

ἀναλήφω, [διάλ. Ἠπείρ.) χάμνω τι ἄφαντον, faire disparaître quelque chose ; τοῦτο δ' ἐγένετο παρὰ τὸν παθ. ἀόριστον τοῦ ἀναλαμβάνομαι, ἀνελήφθην· ἀπαντᾷ δὲ εἰς τὰς φράσεις : «ὁ διάβολος τὸ ἀναλήφει, τὸ ἀνάληψε, ἀναλήφθηκε τὸ πρᾶγμα ἀπ' ἐμπρός μου».

ἀνάληψις, εως, ἡ· τὸ λαμβάνειν ἐκ νέου, τὸ πάρσιμον ὀπίσω, ἡ ἀνάκτησις, reprise, n.f; § ἀνάληψις ἐργασίας, ἡ **ἐργολαβία**, entreprise, n.f; || ἐργολαβία κατ' ἀποκοπήν, entreprise générale; || ἀνάληψις, ἡ ἐπανόρθωσις, ἀποκατάστασις, restauration, n. f. ἡ ἀνακούφισις, soulagement, n. m. ἡ ἀνάρρωσις, la convalescence ; || [διεθ. δίκ.] ἀνάληψις, la reprise (τῆς θαλασσίας λείας)· § ἀνάληψις, assomption, ascension, n. f. ἡ εἰς τοὺς οὐρανοὺς τοῦ Χριστοῦ ἀνάβασις τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀναστάσεως.

ἀναλικμάω-ῶ, μέλ. ήσω, ἀνατινάσσω, ξαναλιχνίζω, ξανεμίζω ἐπὶ σίτου, vanner ; καὶ

κατ' ἐπέκτασιν κινῶ σείω, ταράσσω, agiter ; || ταλαντεύω, balancer, osciller.

ἀναλικνάω-ῶ, βλ. ἀναλικμάω καὶ ἀναλικνίζω.

ἀναλικνίζω, ἀναλικμάω, ξαναλιχνίζω, vanner ; ταλαντεύω, balancer ; καὶ μέσον ταλαντεύομαι, se balancer, osciller.

ἀναλίκνισις, εως, ἡ· καὶ ἀναλικνισμός, ἡ ταλάντευσις, balancement, n.m. oscillation, n.f. || [μηχ.] ἀναλίκνισις, βλ. παράνευσις, oscillation, n. f. ἐπίσης, balancement. n. m.

ἀνάλιν [διάλ. Οἰνόης], ἀνάλιος, ἄναλος, χωρὶς ἁλάτι, sans sel ; βλ. ἀνάλατος.

ἀναλίσκω, καταναλόνω, consommer ; δαπανῶ, dépenser ; φθείρω, καταναλίσκω, consumer, user.

ἀνάλλαγος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ἀλλάξας, ὁ μὴ ἐνδεδυμένος, non habillé, ée ; ἀτημέλητος, en négligé.

ἀναλλάζω, [δημ.] φορῶ ἄλλα καλλίτερα ἐνδύματα, changer d'habit (de robe) ; στολίζομαι, se parer ; «σήκου Κυρὰ κι' ἀνάλλαξε κι' ἄμμε στὴν Ἐκκλησιά».

ἀνάλλακτος, ος, ον· ὁ μὴ μεταβλητός, ἀμετάβλητος, ἀμετάτρεπτος, immuable, adj.

ἀναλλοίωτος, ος, ον· ὁ μὴ παθών, ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀλλοιωθῇ, νὰ μεταβληθῇ, qui ne peut s'altérer ou changer, ἀδιάφθορος, inaltérable, adj. ἀμετάβλητος, invariable ; ἀμετάτρεπτος, immuable ; ἀδιάφθορος, incorruptible ; § [μαθ.] ἀναλλοίωτοι, invariants, καλοῦνται ἐν τῇ ἀλγέβρᾳ παραστάσεις τινὲς μὴ μεταβαλλόμεναι· || θεωρία τῶν ἀναλλοιώτων, invariants en théorie.

ἀναλλοιώτως, [ἐπίρ.] βλ. ἀναλλοίωτος, inaltérablement ; invariablement ; immuablement ; incorruptiblement.

ἀναλογεῖον, ου, τό· βλ. ἀναλόγιον.

ἀναλογέω-ῶ, βλ. ἀναλογίζω.

ἀναλόγι, τό· [δημ.] βλ. ἀναλόγιον.

ἀναλογία, ας, ἡ· ἡ ἀνάλογος σχέσις, ἡ μεταξὺ δύο ποσῶν ὁμοιότης (κατὰ σύγκρισιν ἐξεταζομένων), proportion, n. f ; ἡ σχέσις rapport, n. m ; ἡ ὁμοιότης, ἀνταπόκρισις, correspondance, n. f ; || analogie, ἡ συμμετρία· || κατ' ἀναλογίαν, en (à) proportion ; en raison ; toute proportion gardée ; || αἱ δαπάναι του δὲν εἶνε εἰς ἀναλογίαν μὲ τὴν περιουσίαν του, ses dépenses ne sont pas en rapport avec sa fortune ; || ἡ διανομὴ (μετοχῶν, ὁμολογιῶν, κτλ.) θὰ γείνῃ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐγγραφῶν, la distribution se fera au prorata des souscriptions ; § [μαθ.] ἀναλογία, ἤτοι ἡ ἰσότης δύο λόγων, proportion, n. f ; § [ιππολ.] ἀναλογίαι, proportions, ἡ σχέσις, ἡ ἁρμονία καὶ ἡ συμμετρία, ἥτις δέον νὰ ὑφίσταται μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν τοῦ σώματος τοῦ ἵππου συστατικῶν μερῶν πρός τε ἄλληλα καὶ πρὸς τὸ σύνολον, ἤτοι αἱ **σωματικαὶ ἀναλογίαι** τοῦ ἵππου, proportions d'un cheval.

ἀναλογίζομαι, μέλ. ίσομαι· (ἀναλογίζω), κατ' ἐμαυτὸν λογίζομαι, raisonner en soi-même ; λογαριάζω, calculer ; λογίζομαι, ἐξετάζω, considérer, prendre en considération ; διαλογίζομαι, κάμνω ὑποθέσεις, conjecturer ; λογίζομαι κατ' ἀναλογίαν, raisonner par analogie, ἤτοι συγκρίνω τι πρὸς ἕτερον, κρίνω περὶ τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς ἄλληλα· συλλογίζομαι, réfléchir ; σκέπτομαι, penser, songer ; || δὲν ἀνελογίσθη πόσας ὑπηρεσίας τοῦ προσέφερα, il n'a pas considéré les services que je lui ai rendus ; || ἀναλογίσου τὰς συνεπείας, songez aux conséquences.

ἀναλογίζω, ὡς μέσον, βλ. ἀναλογίζομαι· § ἀναλογίζω ἢ ἀναλογέω-ῶ, βλ· καὶ ἀναλογῶ· λόγον ἢ ἀναλογίαν πρός τι ἢ ὁμοιότητα ἔχω, être en proportion ; proportionner ; εἶμαι ἀνάλογος, ἢ ὁμοιάζω, être analogue ou être proportionné, avoir ressemblance ; σχηματίζω ἀναλογίαν, καθιστῶ ἀνάλογον ὡς πρὸς τὴν ὁμοιότητα ἢ τὴν σχέσιν, mettre en rapport ; ἢ être en rapport ; μετρῶ ἢ διανέμω κατ' ἀναλογίαν, mesurer ou partager en proportion ; ῥυθμίζω, κανονίζω, régler ; ἀνταποκρίνομαί τινι ἢ πρός τι, répondre ἢ correspondre (à quelque chose); || ἀναλογίζω, doser, (προσδι)ορίζω τὴν δόσιν, τὸ ποσόν τινος· || — τὸ μίγμα, doser une composition, ἤτοι προσδιορίζω τὰς ἀναλογίας (proportions) τοῦ μίγματος· || πρέπει τις ν' ἀναλογίζῃ τὰς δαπάνας του πρὸς τὸ εἰσόδημά του, il faut régler (mesurer) ses dépenses sur son revenu ; || [ἐμπορ.] ἀναλογίζω [ἀβαρίαν] proportionner.

ἀναλογικός, ή, όν· ὁ κατ' ἀναλογίαν, proportionel, elle; ἀνάλογος, analogique.

ἀναλογικῶς, [ἐπίρ.] κατ' ἀναλογίαν, proportionnellement.

ἀναλόγιον, ου, τό· καὶ ἀναλογεῖον, ου, τό· κοινῶς ἀναλόγι· lutrin, n. m. ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ καλοῦνται οὕτω τὰ ἐν τοῖς ναοῖς ἑκατέρωθεν τοῦ τῶν ψαλτῶν χοροῦ ἱστάμενα ξύλινα σκεύη πρὸς ἐναπόθεσιν καὶ φυλακὴν τῶν κατὰ τὰς ἱεροτελεστίας χρησιμευόντων βιβλίων. Εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν δυτικῶν συνήθως τὸ ἔπιπλον τοῦτο τοῦ χοροῦ ἔχει σχῆμα σφαίρας ὑποβασταζούσης ἀετὸν μὲ ἀναπεπταμμένας πτέρυγας, ἵνα ἐπιτίθηνται τὰ βιβλία τοῦ χοροῦ· εἰς τὰς ἐκκλησίας ἡ λέξις pupitre, n. m. εἶνε συνώνυμος τῆς λέξεως lutrin. § ἐπίσης ἀναλόγιον, pupitre, n. m. καλεῖται ὑπέρεισμα μεταλλικὸν ἢ ξύλινον ἐφ' οὗ ἐπακουμβῶνται τὰ βιβλία τῶν μουσικῶν.

ἀναλογισμός, οῦ, ὁ· ἡ συλλογισμός, la reflexion ; ἡ σκέψις, la pensée ; καὶ ἡ ἐν τούτῳ βασιζομένη γνώμη ἢ ἀπόφασις· σκέψις ἐξ ἀναλογίας ἢ ἐκ συγκρίσεως raisonnement par analogie ou par comparaison. § —, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναλογίζειν, μετρᾶν ἢ διανέμειν κατ' ἀναλογίαν, action de proportionner (de mesurer, de partager en proportion) ; ἀνάλογος διανομή, répartition par analogie ; βλ. ποσοτικὸς προσδιορισμός, dosage, n. m.

ἀνάλογος, ος, ον· ὁ ἔχων ἀναλογίαν ἢ ὁμοιότητα, ἢ σχέσιν πρὸς ἄλλο τι, qui est en proportion en correspondance ou en rapport

à . . . , proportionné, ée; proportionnel, elle; correspondant, e; σχετικός, relatif, ive; σύμφωνος, conforme ; σύμμετρος, analogue ; ‖ ὁ φόρος πρέπει νὰ ἦνε ἀνάλογος πρὸς τὰ μέσα τῆς παραγωγῆς, l'impôt doit être proportionné aux moyens de la production ; ‖ [μαθημ.] ποσότητες ἀνάλογοι, des quantités proportionnelles ; ‖ νόμος ἀνάλογος πρὸς τὰς περιστάσεις, une loi relative aux circonstances ; ‖ διάγει βίον ἀνάλογον πρὸς τὸ ἐπάγγελμά του, il mène une vie conforme à sa profession ; ‖ ἀντιστρόφως ἀνάλογος, inversement proportionnel. § [οὐσ. οὐδ.] τὸ ἀνάλογον, ἡ ἀναλογία, ce qui revient à chacun ; ἡ μερίς, portion, n. f ; quote-part, n. m ; ἡ ἀναλογία ἑκάστου εἰς κοινὴν δαπάνην, κοινῶς ὁ ῥεφενές, écot, n. m ; ‖ ἕκαστος ἐπλήρωσε τὸ ἀνάλογόν του, chacun a payé son écot ; ‖ λάβε τὸ ἀνάλογόν σου, prenez-en votre part ; ‖ τὸ ἀνάλογον, pendant. βλ. **πάρισον.**

ἀναλογῶ (έω), μέλ. ήσω, λόγον ἢ ἀναλογίαν πρός τι ἢ ὁμοιότητα ἔχω, être en proportion (en rapport), proportionner ; εἶμαι ἀνάλογος, être proportionné (analogue) ; ἀνταποκρίνομαι τινὶ ἢ πρός τι, répondre ἢ correspondre (à quelque chose) ; ‖ αἱ δυνάμεις του δὲν ἀναλογοῦσι πρὸς τὸν ζῆλόν του, ses forces ne répondent pas à son zèle; ‖ τὰ σχόλια δὲν ἀναλογοῦσι πρὸς τὸ κείμενον, les notes ne correspondent pas avec le texte ; ‖ τὸ ὕφος του δὲν ἀναλογεῖ πρὸς τὸ θέμα, son style n'est pas en rapport avec le sujet ; ‖ ἡ δεξιὰ πτέρυξ τῆς οἰκοδομῆς ἀναλογεῖ πρὸς τὴν ἀριστεράν, l'aile droite de l'édifice correspond avec l'aile gauche ; § —, ἀνήκω, appartenir, revenir ; ‖ ἂς λάβωμεν ἕκαστος ὅ,τι μᾶς ἀναλογεῖ (μᾶς ἀνήκει), prenons chacun ce que nous revient ; ‖ μοὶ ἀναλογεῖ τόσον κέρδος, il me revient tant de bénéfice ; βλ. **ἀνάλογον, ἀνάλογος.**

ἀναλόγως, [ἐπίρ.] κατ' ἀναλογίαν, en proportion; μετ' ἀναλογίας, ἐν ἀναλογίᾳ, proportionnellement, adv. en raison ; à l'avenant ; à raison de ; ‖ τὰ λοιπὰ κατ' ἀναλογίαν, le reste à l'avenant ; ‖ ἀναλόγως πρός, proportionnellement à ; § ἀναλόγως, συμμέτρως (ἤτοι κατὰ λόγον, κατὰ τὸ μέτρον ἢ κατ' ἀξίαν), proportionnément.

ἄναλον, τό· [διάλ. Οἰνόης] βλ. ἀνάλιν.

ἀνάλυμα, τό [διάλ. 'Ηπεί.] ἀνάλυσις, διάλυσις, τὸ λυώσιμον· «τὸ βούτυρο θέλει ἀνάλυμα».

ἀναλύσιμος, ος, ον· ὁ ἀναλυόμενος, ὁ δυνάμενος ν' ἀναλυθῇ, qui peut se décomposer.

ἀνάλυσις, εως, ἡ· décomposition, n. f; [χημ.] ἤτοι ἀποσύνθεσις τῶν συστατικῶν μερῶν οἱουδήποτε σώματος· § ἡ λύσις δυσκολίας τινος, résolution, n. f; § analyse, n. f; διάλυσις συνόλου τινὸς εἰς τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὸ μέρη ἢ εἰς τὰ ἀρχικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα· § analyse, μέθοδος δι' ἧς ἀνευρίσκουσιν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τὰ αἴτια· § analyse, ἀκριβὴς καὶ μεθοδικὴ ἐξέτασις ἐπιστημονικοῦ ἢ φιλολογικοῦ ἔργου· ‖ χημικὴ ἀνάλυσις, analyse chimique ; ‖ ἀνάλυσις δι' ὑγρᾶς ὁδοῦ, analyse par la voie humide, ἤτοι ἡ δι' ὑγρῶν ἀνάλυσις· ‖ ἀνάλυσις διὰ ξηρᾶς ὁδοῦ, analyse par la voie sèche, ἤτοι ἡ διὰ τοῦ πυρὸς ἀνάλυσις· ‖ ἀνάλυσις τῶν τιμῶν, analyse des prix ; ‖ ἀνάλυσις στοιχειώδης, analyse élémentaire ἢ élémentaranalyse ; ‖ ἀνάλυσις εὐδειομετρική, analyse eudiométrique ; ‖ ἀνάλυσις ὀργανική, analyse organique ; ‖ ἀνάλυσις φασματοσκοπική, analyse spectrale ; ‖ ἀνάλυσις ὀγκομετρική, analyse volumétrique ἢ volumétrie, n.f. ‖ ἀνάλυσις τῆς χιόνος, la résolution de la neige en eau ; ‖ ἀνάλυσις δράματος, analyse d'une pièce de théâtre ; ‖ ἀνάλυσις ζητήματος, développement (ἀνάπτυξις) d'une question, etc ; § ἀνάλυσις χρωμάτων, détrempe, n. f ; βλ. καὶ χρῶμα, (peinture); § [μεταφ.] ἀνάλυσις, ἡ αὐτοψία, autopsie, n. f ; π. χ. ἀνάλυσις βιβλίου, φράσεως, l'autopsie d'un livre, d'une phrase.

ἀναλύτης, ὁ· ὁ ἀναλύων, analyseur, n.m.

ἀναλυτικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀνάλυσιν ἀνήκων, ἢ ὁ πρὸς τοῦτο ἐπιτήδειος, propre à décomposer, à dissoudre, à résoudre, résolutif, ive ; à analyser ; analytique ; § detaillé, ée.

ἀναλυτικῶς, [ἐπίρ.] par analyse ; analytiquement ; § λεπτομερῶς, en detail.

ἀναλυτός, ή, όν· ὁ μὴ ἐσφιγμένος desserré, ée ; χαλαρός, relâché, ée ; lâche ; § (ἐπὶ ὑγρῶν), ὁ ἔχων μικρὰν πυκνότητα, non épais ; ὁ ἀραιός, clair, e.

ἀνάλυτος, η, ον· ὁ μὴ ἀναλελυμένος, ὁ μὴ λυωμένος, qui n'est pas fondu ; ‖ — [διάλ. 'Ηπείρ.] χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς κατάρα, ὁ ἀνάλυτος = ὁ ἀδιάλυτος νεκρός, ὁ μὴ λυώσας, μὴ ἀποσυντεθείς.

ἀναλύω, μέλ. ύσω· [χημ.] ἀποσυνθέτω, διαλύω, décomposer, dissoudre ; εἰς τὰ συστατικά του στοιχεῖα· § ἀναλύω τι ἐντὸς ὑγροῦ, détremper, délayer ; § [ἐπὶ μετάλ.] χωνεύω, [faire] fondre ; § ἀναλύω, βλ. ἀναδεύω, φυράω, gâcher ; § [διδ.] analyser ; ‖ — χρώματα, détremper (délayer) des couleurs ; ‖ — κηρόν, fondre de la cire ; ‖ ὁ καθηγητὴς ἀνέλυσε τὰ ὕδατα τῆς πόλεως, le professeur a analysé les (a fait l'analyse des) eaux de la ville ; § ἐκσφίγγω, desserrer [un nœud ; une ceinture, etc.] ; χαλαρόω-ῶ, relâcher; § ἀναπτύσσω ζήτημά τι, développer [une question]; analyser ; § détailler ; § [οὐδ. καὶ μέσ.], se fondre ; ‖ [μεταφ.] ἀνελύθη εἰς δάκρυα, il fondit en larmes ; ἀναλύω εἰς δάκρυα, fondre en larmes = δακρυρροέω-ῶ· ‖ — [διάλ. 'Ηπείρ.], λυώνω, fondre «θ' ἀναλύσῃ τὸ βούτυρο» ‖ —, décomposer «δὲν ἀνέλυσεν ὁ πεθαμμένος» = δὲν ἀποσυνετέθη.

ἀναλφάβητος, ος, ον· ὁ μήτε τὸ ἀλφάβητον γινώσκων, qui ne sait ni a ni b ; ὁ ὅλως διόλου ἀμαθής ; ignorant, e ; ἀγράμματος, illetré, ée;

ἀνάλωμα, ατος, τό· τὸ ἔξοδον, dépense, n. f ; ἡ δαπάνη, frais, n. m. τὸ δαπανηθὲν ἢ

καταναλωθέν, ce qui est dépensé ou consommé ; || ἰδίοις ἀναλώμασι, à ses propres frais.

ἀναλώσιμος, ος, ον· καταναλώσιμος, ὁ δυνάμενος νὰ καταναλωθῇ, consommable, adj.

ἀνάλωσις, εως, ἡ· la consommation, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναλίσκειν, action de dépenser ; de consommer ; de consumer ; ἡ δαπάνη, la dépense ; || εἰς ἀνάλωσιν, en consommation ; βλ. καὶ κατανάλωσις.

ἀναλωτής, οῦ, ὁ· ὁ καταναλίσκων, ὁ καταναλωτής, celui qui dépense, qui consume, consommateur, trice.

ἀνάλωτος, ος, ον· ὁ μὴ ἁλωθεὶς ἢ ἁλισκόμενος, ἀκυρίευτος, ἀπόρθητος, imprenable, adj. (οἷον πόλις, φρούριον, θέσις, κτλ.) ; § ἀκατανίκητος, invincible, adj. ὁ μὴ εὐκόλως κυριευόμενος, inexpugnable, βλ. ἁλώσιμος.

ἀνᾶμα, τὸ [διάλ. Ἠπείρου] καὶ παρ' ἡμῖν ἄναμμα, λέγεται οὕτως ὁ οἶνος ὁ προσφερόμενος διὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ὁ οἶνος τῆς Ἁγίας μεταλήψεως, vin de la sainte communion ; γίνεται παρὰ τὸ ἅγιον νᾶμα.

ἀναμαλλιάζω, mettre les cheveux en désordre; écheveler, ἔχω ἀκατάστατον τὴν κόμην.

ἀναμαλλιάρης, ὁ· [δημ.] ὁ λυσίκομος, ὁ ἔχων ἀκατάστατον τὴν κόμην, qui a les cheveux en désordre, échevelé, ée.

ἀναμαρτησία, ας, τὸ ἀναμάρτητον· ἡ ἔλλειψις ἁμαρτίας, impeccabilité, n. f. τὸ ἀλάνθαστον, infaillibilité, n. f.

ἀναμάρτητος, ος, ον· ὁ μὴ ἁμαρτήσας, qui n'a pas péché, ὁ ἀλάνθαστος ὁ ἀλάθητος, infaillible ; καὶ ἰδίως θρησκευτ. ἀκηλίδωτος, impeccable, adj. || οὐδεὶς ἀναμάρτητος, nul n'est infaillible ; || ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω [φρ. Γραφ.], que celui qui est sans péché jette le premier la pierre ; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀναμάρτητον, βλ. ἀναμαρτησία.

ἀναμαρτήτως [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ σφάλλῃ, ἀλανθάστως, sans faillir, infailliblement ; ἄνευ ἁμαρτίας, sans péché.

ἀναμασάομαι-ῶμαι, βλ. ἀναμασῶ.

ἀναμάσημα, ατος, τό· ἡ ἐκ νέου μάσησις, ἀναμηρύκησις, rumination, n. f. § [μεταφ.] περιττολογία, ταυτολογία, rabâchage, n. m. ἐπανάληψις τῶν ἰδίων λόγων, choses redites.

ἀναμασῶ, πάλιν μασῶ, ξαναμασῶ, remâcher ; ἀναμηρυκάομαι-ῶμαι, ruminer. § [μεταφ.] περιττολογῶ, ἐπαναλαμβάνω τὰ ἴδια, rabâcher.

ἀναμέλπω, μέλ. μέλψω· ψάλλω ὑψηλοφώνως, chanter à haute voix ; entonner (une chanson).

ἀναμεμιγμένως [ἐπίρ.], ἀνάμικτα, ἀναμίξ, mêlé ; pêle-mêle ; συγκεχυμένως, confusément.

ἀναμένω, μέλ. μενῶ· α) περιμένω, προσμένω, être dans l'attente, attendre ; s'attendre [à qu. ch.) β) ἐγκαρτερῶ, ὑπομένω, supporter patiemment; || σᾶς ἀναμένει εἰς τὴν θύραν, il vous attend à la porte ; || αὐτὸ δὲν τὸ ἀνέμενον, je ne m'attendais pas à cela ; je n'y comptais pas ; || τί ἀναμένετε (βραδύνετε); que tardez-vous ? || — (ἀντιμετωπίζω) τὸν πολέμιον, faire tête à l'ennemi ; || — ἐπιστολὴν (ἀπάντησιν), attendre une lettre (une réponse) ; || ἀναμένων (θηλ. ουσα), en attendant (ἐπὶ τούτοις)· || ἀναμένομεν ἀπάντησιν εἰς τὸ τηλεγράφημα ἡμῶν, nous attendons réponse à notre dépêche ; || ἀναμένοντες ταχεῖαν ἀπάντησιν, dans l'attente d'une prompte réponse; || εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀπὸ 4 τρέχοντος τιμίας σας, en réponse à votre honorée (lettre) du 4 courant. § [ἐμπορ.] δὲν θὰ δυνηθῶμεν ν' ἀναμείνωμεν περισσότερον (χρόνον), nous ne pourrons attendre plus longtemps ; || ἀναμένοντες νεωτέρας σας εἰδήσεις, dans l'attente de vos nouveaux avis ; || ἐπὶ τούτοις (ἀναμένοντες) λαμβάνομεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ εἰδοποιήσωμεν ὑμᾶς, ὅτι. . . . . en attendant nous avons le plaisir de vous informer que . . . .

ἀνάμερα [ἐπίρ.] [διάλ. Ἠπείρ.] κατὰ μέρος, de côté ; «τὸ ἔβαλα ἀνάμερα, je l'ai mis de côté ; βλ. καὶ παράμερα, à l'écart, à part.

ἀναμεράω-ῶ [διάλ. Ἠπείρ.], μέλ. ήσω, =ἀναμερίζω, se tenir (se mettre) de côte, s'écarter, στέκομαι κατὰ μέρος, παραμερῶ, ἐκχωρῶ τῆς ὁδοῦ· 2) θέτω τι κατὰ μέρος. «δὲν ἀναμερᾷς αὐτὴ τὴν πέτρα». βλ. καὶ παραμερίζω.

ἀναματερό, τὸ [διάλ. Ἠπείρ.], fiole, n.f. τὸ φιαλίδιον ἢ τὸ μικρὸν λαγήνιον εἰς ὃ βάλλουσι τὸ ἀνᾶμα [ἀνάλογα τούτου εἶνε τά : λαδερό, ἁλατερό.]

ἀναμερίζω, [δημ.] βλ. παραμερίζω, θέτω τι κατὰ μέρος.

ἀνάμεσα, βλ. ἀνάμεσος.

ἀνάμεσος, ος, ον (καὶ σπανιώτ. ἀναμέσον), ὁ ἐν τῷ μέσῳ εὑρισκόμενος (καὶ ἰδίως τὸ οὐδ. ἐπιρρηματικῶς), au milieu ; ἐντός, dans ; μεταξύ, parmi ; entre ; διὰ μέσου, à (au travers); || ἀνάμεσα εἰς τοὺς δύο, entre les deux ; || ἀνάμεσα εἰς τὸ πλῆθος, dans la foule ; || ἀνάμεσα εἰς τὰ βιβλία του, parmi ses livres ; || ἀνάμεσα εἰς ὅλα (φρ.), en outre ; comme si ce n'était pas assez ; pour comble ; || τὰ ἐμοίρασαν ἀνάμεσόν των, il se les partagèrent entre eux ; || ἐπέρασεν ἀνάμεσον τῶν ἐχθρῶν, il se fit jour à travers les ennemis.

ἀνάμεστος, ος, ον· πεπληρωμένος, γεμᾶτος, rempli, e ; tout plein ; || βιβλίον ἀνάμεστον σφαλμάτων, un livre qui fourmille de fautes.

ἀναμεταξύ, [ἐπίρ.] ἐν τῷ μεταξύ, entre (ἐπὶ δύο) ; parmi (ἐπὶ πολλῶν) ; ἐν τῷ μέσῳ, au milieu ; || [ἂς μείνῃ] ἀναμεταξύ μας (τὸ μυστικὸν), entre nous (soit dit) ; || εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ἐν τούτῳ, τούτων πραττομένων, sur ces entrefaites ; dans l'entrefaite ; en attendant ; βλ. καὶ μεταξύ.

ἀναμετρέω-ῶ, ἀκόμη ἄλλην μίαν φορὰν μετρῶ, κοινῶς ξαναμετρῶ, ξαναλογαριάζω, mesurer de nouveau ἢ ἁπλῶς mesurer ; compter de nouveau, recompter ; βλ. ξαναμετρῶ· ὑπολογίζω, calculer ; ὑπολογίζω, λογαριάζω, supputer ; χωρομετρῶ (ἀκριβῶς), arpenter (partager des terres) ; ἐξετάζω, σταθμίζω, considérer ; || δὲν εἶχεν ἀναμετρήσει τὰς συνε-

πείας, il n'avait pas calculé les conséquences [§ [ναυτ.] estimer, ὑπολογίζω τὸ στίγμα (point) δι' ἀναμετρήσεως· βλ. λέξιν· || ἀναμεμετρημένος, η, ον, estimé, ée ; || ἀναμετρηθὲν πλάτος, latitude estimée ; βλ. πλάτος· || ἀναμετρηθὲν μῆκος, longitude estimée ; βλ. μῆκος.

ἀναμέτρησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ μετρεῖν (βλ. ἀναμετρέω), action de mesurer ; ἡ μέτρησις, mesurage, n. m; τοῦ ὑπολογίζειν, de calculer, ὁ ὑπολογισμός, calcul, n. m ; τοῦ ἐξετάζειν, σταθμίζειν, de considérer, ἡ ἐξέτασις, στάθμισις, considération, n.f; τοῦ χωρομετρεῖν, d'arpenter, ἡ χωρομετρία, arpentage, n. m ; τοῦ ὑπολογίζειν, λογαριάζειν, de supputer, ὁ λογαριασμός, supputation, n. f ; ἀναμέτρησις, βλ. ξαναμέτρημα· § [ναυτ.] estime, n. m. χαλεῖται ἀναμέτρησις ἡ μέθοδος τοῦ ὑπολογισμοῦ τοῦ στίγματος (point) διὰ γραφικῶν, ἀριθμητικῶν ἢ τριγωνομετρικῶν μεθόδων, τῇ βοηθείᾳ τῶν διατρεχθεισῶν πορειῶν καὶ διαστημάτων· || ἀναμέτρησισις τοῦ πλοῦ [ναυτ.] l'estime de la route, χαλεῖται ὁ προσδιορισμὸς τοῦ στίγματος διὰ τῆς ἐξ ἀναμετρήσεως μεθόδου.

ἀναμηρυκάομαι-ῶμαι, πάλιν μασῶ (ἀναμασῶ), ruminer ; τὰ ἀναμηρυκώμενα ζῷα, les [animaux] ruminants.

ἀναμηρύκησις, εως, ἡ· ἡ ἀναμάσησις, la rumination.

ἀναμηρυστικός, ή, όν· ὁ ἀναμασῶν, τὰ ἀναμηρυστικὰ ζῷα=τὰ ἀναμηρυκώμενα, les [animaux] ruminants.

ἀνάμιγμα, ατος, τό· dragée ou dravée, n.f; χαλεῖται οὕτως ἀνάμιξις ξηρῶν οὐσιῶν ἐκ τριφυλλίου, πίσσων καὶ κυάμων ὅπερ προσφέρεται τῷ ἵππῳ εἰς χώρας εἰς ἃς δὲν ἀπαντᾶται φυσικὴ νωπὴ φορβή· || ἀνάμιγμα ἐν τῇ φαρμακευτικῇ λέγεται mélange, n. m. ἡ μῖξις, mixtion, n.f ;

ἀναμίγνυμι καὶ

ἀναμιγνύω, ἀνακατόνω, mêler ; mélanger ; ἑνόνω μεταξύ των, entremêler ; [μεταφ.] confondre ; || ἀναμιγνύω ἢ συμφύρω, amalgamer ; || ἀναμιγνύω [οἰκοδ.] βλ. ἀναδεύω, corroyer ; || ἀναμιγνύω φάρμακα, mêler des drogues ; || μὴ μὲ ἀναμίξετε εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ne me mêlez pas dans cette affaire ; || [μεταφ.] ἂς ἀναμίξωμεν τὰ δάκρυά μας, confondons nos pleurs ; § [μεσ.] ἀναμιγνύομαι, se mêler ; πολυπραγμονῶ (ἀνακατόνομαι εἰς τὰς ξένας ὑποθέσεις), s'immiscer ; ἐπεμβαίνω (ἀπρόσκλητος), παρεισδύω, s'ingérer ; ὑπεισέρχομαι, entrer dans, καὶ ἐπὶ κακοῦ tremper dans ; || μὴ ἀναμιγνύεσαι εἰς τὰς ὑποθέσεις μου, ne vous immiscez pas dans (ne vous mêlez pas de) mes affaires ; || δὲν ἀνεμίχθην διόλου [εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν], je n'y suis pour rien ; || ἀναμιγνύομαι εἰς συνωμοσίαν, entrer (tremper) dans un complot; || διατὶ ν' ἀναμιγνύεσαι εἰς ὅ,τι δὲν σὲ ἐνδιαφέρει ; pourquoi vous ingérer de ce qui ne vous regarde pas ?

ἀνάμικτα, τά· ἀναμεμιγμένα, mélanges ; § ἀνάμικτα [ἐπίρ.], βλ. ἀναμίξ.

ἀνάμικτος, ος, ον· ἀναμεμιγμένος, mêlé, ée; entremêlé, ée; mélangé, ée; βλ. ἀναμιγνύω· || παγωτὸν ἀνάμικτον, glace panachée ; || ἀνάμικτον κονίαμα, mortier bâtard, βλ. κονίαμα.

ἀναμιμνήσκω, μέλ. μνήσω, ἐνθυμίζω εἴς τινά τι, rappeler ; εἰς τὴν μνήμην τινὸς φέρω, remettre en mémoire, faire penser quelqu'un ; § [μέσ. ἢ παθ.] ἀναμιμνήσκομαι, ἐνθυμοῦμαι, εἰς τὴν μνήμην μου ἐπαναφέρω, se rappeler ; se souvenir ; συλλογίζομαι, penser à ; se remettre de.

ἀναμίξ [ἐπίρ.] ἀνάμικτα, pêle-mêle ; συγκεχυμένως, confusément.

ἀνάμιξις, εως, ἡ· τὸ ἀνακάτωμα, ἢ πρᾶξις τοῦ ἀναμιγνύειν, action de mêler ; mélange, n. m; ἡ μῖξις, mixtion, n. f; ἡ σύγχυσις, confusion, n. f; § ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναμιγνύεσθαι (ἐπεμβαίνειν) εἰς ξένας ὑποθέσεις, action de s'immiscer, de s'ingérer ; παρέμβασις, intervention, n. f. ingérence, n. f ; ἐνίοτε καὶ ἰδίως νομικῶς ἀνάμιξις, immixtion, n. f. || δὲν ἐννοῶ τὴν ἀνάμιξιν τῆς κυβερνήσεως, je n'explique pas l'ingérence du gouvernement ; || ἡ ἀνάμιξίς σας ὠφέλησε πολύ, votre intervention a beaucoup servi ; || [νομ.] ἀνάμιξις εἰς κληρονομίαν, immixtion dans une succession; § ἀνάμιξις, μῖξις, μίγμα, alliance, n. f. χαλεῖται ἡ ἕνωσις διαφόρων ἀντικειμένων, § ἀνάμιξις, σύμφυρσις, συμφυρμός, amalgame, n. m ; βλ. καὶ συμφυρμός, amalgame ; § ἀν. ἡ ἀνάδευσις, corroyage, n. m ; § ἀν. ἡ φύρασις, gâchage, n. m.

ἀναμισθόνω, καὶ

ἀναμισθόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἐκ νέου μισθόνω, ξανανοικιάζω, relouer ; ἀνανεώνω τὸ συμβόλαιον, renouveler le bail.

ἀναμίσθωσις, εως, ἡ· ἡ ἐκ νέου μίσθωσις, relocation, n. f ; ἡ ἀνανέωσις τοῦ συμβολαίου, renouvellement du bail; χαλεῖται οὕτως ἡ ἐκ νέου ῥητὴ ἢ σιωπηρὰ συνομολόγησις ληξάσης μισθώσεως, εἰς ἧς τοὺς κανόνας ὑπάγεται· || [νομ.] σιωπηρὰ ἀναμίσθωσις, réconduction (relocation) tacite (λατ. relocatio tacita).

ἄναμμα, ατος, τό· (ἐκ τοῦ ἀνάπτω) ὅ,τι εἶνε ἀνημμενον, toute chose allumée, ce qu'on allume ; ἡ δᾴς, la torche ; § ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνάπτειν, τοῦ μεταδίδειν τὸ πῦρ, action d'allumer, ἡ ἄναψις, allumage, n. m ; || τὸ ἄναμμα τῶν πυρῶν (ἐντὸς τῶν ἑστιῶν) (ἀτμομηχ.), allumage des feux ; || τὸ ἄναμμα τῶν φανῶν [ναυτ.], allumage des feux ; || τὸ ἄναμμα, ἡ ἀνάφλεξις τῶν ὑπονόμων, allumage des mines ; § ἄναμμα, ὁ οἶνος τῆς ἁγίας μεταλήψεως, le vin de la sainte communion ; βλ. ἄνᾶμα· § ἄναμμα (ἐκ τοῦ ἀνάπτω, μεταδίδω τὸ φῶς), inflammation, n. f; ἤτοι ἡ ἀνάφλεξις· § ἄναμμα, ἡ πύρωσις (γεννημάτων) échauffement, n. m ; καὶ ἐν γένει ἡ ζύμωσις, fermentation, n. f.

ἀναμμένος, ἀντὶ ἀνημμένος, παραχ. τοῦ ἀνάπτω· || — (ἐπὶ γεννημάτων, échauffé, ée.

ἀνάμνησις, εως, ἡ· ἡ ἐπαναφορὰ εἰς τὴν μνήμην, rappel à la mémoire ; ἐνθύμησις,

souvenir, n. m. ξανα(ε)νθύμησις, réminiscence, n. f; ressouvenir, n. m. ἡ μνεία, mention, n. f; ἀνάμνησίς (réminiscence) ἐστι μνήμης ἀπολομένης ὑπὸ λήθης ἀνάκλησις· δι' αὐτῆς ἐμφανίζονται εἰς ἡμᾶς αἱ παραστάσεις ὡς γνωσταί· || νεανικαὶ ἀναμνήσεις, souvenirs de jeunesse; || αἱ περισσότεραι τῶν ἰδεῶν του εἶνε ἀναμνήσεις, la plupart de ses idées sont des réminiscences. § ἀνάμνησις, commémoration, n. f. πρᾶξις ἢ τελετὴ ἀφιερωμένη εἰς τὸ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν μνήμην ἐνθύμησίν τινα· || εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, en mémoire (en commémoration) de cet événement. § [ῥητορ.] ἀνακεφαλαίωσις, récapitulation, n. f.

ἀναμνηστήριον, ου, τό· τὸ δι' ἀνάμνησιν διδόμενον· || —, médaille commémorative; νομισματόσημον διδόμενον πρὸς ἀνάμνησιν ἐκστρατείας, κτλ.

ἀναμνηστικός, ή, όν· ὁ πρὸς ἀνάμνησιν, ὁ ἐπαναφέρων τὴν ἐνθύμησιν, qui rappelle le souvenir, remémoratif, commémoratif, ive. § [ἰατρικ.]. anamnestique, adj.

ἀναμονή, ῆς, ἡ· τὸ ἀναμένειν, τὸ νὰ προσμένῃ τις, attente, n. f. ἡ προσδοκία, ἡ ἐγκαρτέρησις, persévérance, n. f. ἡ ὑπομονή, patience, n. f. || περίοδος ἀναμονῆς [τακτ.], période d'attente, εἶνε ὁ χρόνος καθ' ὃν τὰ στρατεύματα μένουσί που (ἐντὸς ὀχυρώματος ἢ ἀλλαχοῦ) ἀναμένοντα τὴν κατάλληλον στιγμὴν ἵνα ἐνεργήσωσι· || θέσις ἀναμονῆς [τακτ.], position d'attente, εἶνε ἡ θέσις ἐν ᾗ τὰ στρατεύματα παραμένουσι κεκαλλυμμένα ὅπως ἐνεργήσωσιν ἐν καταλλήλῳ στιγμῇ· βλ. καὶ θέσις.

ἀναμορφόνω (-ώνω) καὶ

ἀναμορφόω-ῶ, μέλ. ώσω, μορφώνω ἐκ νέου, νέαν μορφὴν δίδω, donner une nouvelle forme, réformer; ἐπανακάμω, refaire; μετασκευάζω, refondre καὶ remanier; || ἠθέλησε ν' ἀναμορφώσῃ ὅλην τὴν νομοθεσίαν, il a voulu refondre toute la législation; || θέλει νὰ ἀναμορφώσῃ τὴν κοινωνίαν, il veut réformer la société.

ἀναμόρφωσις, εως, ἡ· ἐκ νέου μόρφωσις, ὁ μετασχηματισμός, réforme, n. f. réformation, n. f. ἡ μετασκευή, refonte, n. f. remaniement, n. m.

ἀναμορφωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἀναμορφώνων, réformateur, n. m.

ἀναμορφωτικός, ή, όν· de réforme; réformatif, ive; réformateur, trice.

ἀναμοχλεύω, μὲ τὸν μοχλὸν διαρρηγνύω, ἀνοίγω, ὑψώνω, briser ou fracturer, ouvrir, soulever avec un levier; συνεπῶς ἀνασηκώνω, soulever; παραβιάζω, forcer; κινῶ, remuer; ταράσσω, agiter; κάμνω κεκρυμμένον τι νὰ ἀναφανῇ, faire ressortir.

ἀναμόχλευσις, εως, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναμοχλεύειν, ἀνασήκωσις, action de soulever, de forcer, etc; βλ. ἀνασηκώνω.

ἀναμπαμποῦλα, ἡ· [δημ.] σύγχυσις, confusion, n. f. θόρυβος, ταραχή, bagarre, n. f. τὸ ἀνακάτωμα, mêlée, n. f.

ἀναμπάμπουλο, τὸ [δημ. ναυτ.] ὁ πίτυλος, clapotis, n. m. βλ. πίτυλος.

ἀνάμπλα [διάλ. Ἠπείρου] ἡ λέξις αὕτη ἀπαντᾷ ἐν Ἠπείρῳ παρὰ ταῖς γυναιξὶ = ἀνάπαυλα, βλ. λέξιν.

ἀναμυζητήρ, ῆρος, ὁ· aspirateur, n. m. ὄργανον ἐν τοῖς χημείοις χρησιμεῦον πρὸς διοχέτευσιν ῥεύματος ἢ πρὸς σχηματισμὸν σχετικοῦ κενοῦ ἐν δοχείῳ.

ἀναμύσσου [διάλ. Κύμης], κουνήσου (μύσσω, μύζω) = κινῶ, bouger, mouvoir, etc, ἀνακατώνω.

ἀναμφήριστος, ος, ον· ἀναμφισβήτητος, incontestable, adj. ἀναμφίβολος, indubitable.

ἀναμφηρίστως [ἐπίρ.] ἀναμφισβητήτως, incontestablement; ἄνευ ἀντιρρήσεως, ἀναντιρρήτως, sans conteste, sans contredit; ἀναμφιβόλως, indubitablement.

ἀναμφίβολος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων (ἐπιδεχόμενος) ἀμφιβολίαν, qui est hors de doute, indubitable, adj. βέβαιος, certain, e; ἀλάνθαστος, infaillible, adj. || εἶνε ἀναμφίβολον, c'est indubitable; ἤτοι εἶνε ἀληθὲς μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφιβολίαν, c'est vrai à n'en pouvoir douter; || ἡ ἐπιτυχία εἶνε ἀναμφίβολος, le succès est infaillible.

ἀναμφιβόλως, [ἐπίρ.] ἄνευ ἀμφιβολίας, sans doute, indubitablement; βεβαίως, certainement; ἀλανθάστως, infailliblement.

ἀναμφίλεκτος, ος, ον· ὁ ἀναμφήριστος, incontestable, adj.

ἀναμφιλέκτως, [ἐπίρρημα] incontestablement; ἄνευ ἀντιρρήσεως, sans contredit.

ἀναμφισβήτητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος συζήτησιν, ἀσυζήτητος, indiscutable; ἀφιλονείκητος, indisputable; ἀναμφίβολος, indubitable.

ἀναμφισβητήτως, [ἐπίρ.] ἀναμφιβόλως, indubitablement; ἀναμφιλέκτως, incontestablement.

ἀνανδρεία, ας, ἡ, καὶ

ἀνανδρία, ας, ἡ· ἔλλειψις ἀνδρίας, manque de courage; ἡ δειλία, lâcheté, n. f; poltronnerie, n. f.

ἄνανδρος, ος, ον· ὁ δειλός, lâche, n; poltron, onne, n; βλ. δειλός.

ἀνάνδρως, [ἐπίρ.] δειλῶς, lâchement.

ἀνανεάζω, μέλ. άσω· α) πάλιν νέον κάμνω [ἐνεργητ.] rajeunir; ἀνανεώνω, renouveler; ἀνακαινίζω, restaurer; β) πάλιν γίνομαι νέος, rajeunir; βλ. ἀνανεώνω.

ἀνανεόνω καὶ

ἀνανεόω-ῶ· **ἀνανεόνω, ἀνανεώνω,** μέλ. ἀνανεώσω· κάμω τι πάλιν νέον, renouveler; || ἀνανεάζω, rajeunir; || ἀνακαινίζω, restaurer; || ἀνενεώσαμεν τὴν γνωριμίαν μας, (σχέσεις, ἀλληλογραφίαν), nous avons renouvelé (renoué) connaissance; (correspondance); || ἀνανεόνω συνάλλαγμα, renouveler, prolonger, παρατείνω τὴν προθεσμίαν· || ἀνενέωσα ὅλον τὸ πρῶτον πάτωμα, j'ai fait restaurer tout le premier étage; || ἐκλάδευσε τὸ δένδρον διὰ νὰ ἀνανεώσῃ, il a taillé l'arbre pour le rajeunir;

|| ἐπείγοντος τοῦ χρόνου περαίνω τὴν παροῦσαν ἀνανεῶν τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου ὑμῖν ὑπολήψεώς μου, l'heure me presse et je n'ai que le temps de vous réitérer l'assurance de mon parfait attachement. § —, retoucher, καλεῖται ἡ ἀνανέωσις τῆς χροιᾶς εἰκόνων ὠχρῶν διὰ τοῦ χρόνου καταστασῶν.

ἀνάνευσις, εως, ἡ· ἡ νεῦσις τῆς κεφαλῆς πρός τ' ἄνω πρὸς ἄρνησιν, signe de tête comme pour refuser ; ἡ ἄρνησις, ἀποποίησις, le refus ; || ἀνύψωσις τῆς κεφαλῆς, action de lever (hocher) la tête.

ἀνανεύω, μέλ. εύσω, βλ. ἀνάνευσις· ἀρνοῦμαι, nier ; ἀποποιοῦμαι, refuser ; ἀνυψῶ τὴν κεφαλήν, hocher la tête, ὡς σημεῖον ἀρνήσεως· || [ναυτ.πυρ.] ὑψῶ τὴν κεφαλὴν τοῦ πυροβόλου, élever la pièce en abaissant la culasse (διὰ τῆς καταβιβάσεως τοῦ πυγαίου).

ἀνανεῶ, ἀνανεώνω, βλ. ἀνανεόω.

ἀνανέωμα, ατος, τό· τὸ ξανανέωμα, τὸ ἀνανεωθέν, la chose renouvelée.

ἀνανέωσις, εως, ἡ· ἡ ξανανέωσις, βλ. ἀνανεόω, le renouvellement ; rajeunissement, n. m ; ἡ ἀνακαίνισις, restauration, n. f. § [διδ.] rénovation, n. f. τὸ ποιεῖν τι ἐκ νέου. § [νομ.] —, ἀνακαινισμός, novation, n. f. μεταβολὴ συνθήκης εἰς ἄλλην νεωτέραν· ἐπίσης ἡ κατάργησις ὑπαρχούσης ἐνοχῆς διὰ τῆς ἱδρύσεως νέας· || —, renouvellement, n. m. ἡ παράτασις, prolongation, n. f. καλεῖται οὕτως ἡ ἀνανέωσις συναλλαγματικῆς (διὰ παρατάσεως τοῦ χρόνου τῆς πληρωμῆς)· || ἀνανεώσεως τοῦ πρώτου συμβολαίου, novation au premier contrat ; || ἄνευ ἀνανεώσεως τῆς ὑποθήκης, sans novation d'hypothèque.

ἀνανῆβιν, [διάλ. Οἰνόης]=τὸ μὴ ἀναβάν· μόνον ἐν τῇ φράσει : «ἀνανῆβιν ζυμάρι»=ζυμάρι ποῦ δὲν ἀνέβηκε, δὲν ἐφούσκωσε, pâte qui ne se lève (ne fermente) pas ; βλ. ἀναβαίνω, lever, fermenter.

ἀνανήφω, μέλ. νήψω· πάλιν γίνομαι νηφάλιος, sortir de l'ivresse ; κοινῶς βλ. ξεμεθῶ, se désenivrer, se dégriser, καὶ μεταφ. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, revenir à soi ; ἀφυπνίζομαι, se réveiller ; || ἀνένηψεν ἐκ τοῦ ληθάργου, il se réveilla de son assoupissement ; || ἀνανήφω ἀπὸ τῆς πλάνης, revenir de son erreur, se désabuser.

ἀνάνηψις, εως, ἡ· τὸ πάλιν νηφάλιον γίνεσθαι, κοινῶς βλ. ξεμέθυσμα, désenivrement, n. m ; ἀφύπνισις, réveil, n. m.

ἄναντα, [ἐπίρ.] ἀνηφορικά, amont, en amont ἢ en remontant le cours (ὁ ἀνάπλους), vers la montagne. Τὰ ἄναντα (ἢ ὁ ἀνάπλους) καλεῖται γενικῶς τὸ πρὸς τὰ ἄνω μέρος, π. χ. ἡ πρὸς τὰ ἄνω κοιλάς, ἢ τὸ πρὸς τὰ ἄνω τμῆμα ῥείθρου τὸ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τὸν παρατηρητὴν μέχρι τῶν πηγῶν αὐτοῦ, ἤτοι τὸ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ ῥεύματος. Τὸ ἀντίθετον τούτου μέρος καλεῖται κάταντα ἢ κατάπλους (aval) ; || ἄναντα, κάταντα, ἤτοι πανταχοῦ, ἄνω κάτω (φράσις), par monts et par vaux ; || [ὑδραυλ.] πρόβολος πρὸς τ' ἄναντα, bec d'amont ; βλ. πρόβολος.

ἀναντапόδοτος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἀπόδοσιν· πρότασις χωρὶς ἀπόδοσιν· [γραμμ.] qui est sans corrélatif (sans conclusion).

ἀνάντης, (εος-ους), ης, ες· οἱ ἀνάντεες-εις· ἀνηφορικός, montant, e ; ἀπόκρημνος, raide, escarpé, ée ; δυσχερής, δύσκολος (ἀνάβασις), pénible ; καὶ ἐντεῦθεν ὑψηλά, τὸ ἀκρότατον, l'extrême ; || ἀνάντεις ἄνεμοι, vents d'amont; καλεῖται οὕτως ὁ ἐκ τῶν ἀκροτάτων ἐρχόμενος, ὁ ἐκ τῆς ξηρᾶς πνέων. Ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ καλοῦνται οὕτως οἱ πνέοντες ἄνεμοι μεταξὺ τοῦ Ἀπηλιώτου (Est) καὶ τοῦ Μέση (Nort-Est).

ἀναντικατάστατος, ος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀντικατασταθῇ, qu'on ne peut pas remplacer ; irremplaçable, adj. καὶ συνεπῶς ἀπαραίτητος, indispensable.

ἀναντίρρητος, ος, ον· ἐκεῖνος πρὸς ὃν δὲν δύναταί τις ν' ἀντείπῃ, à qui on ne peut contredire (contester) ; incontestable, irréplicable.

ἀναντιρρήτως, [ἐπίρ.], ἄνευ ἀντιρρήσεως, incontestablement ; sans contredit ; sans réplique.

ἀναντίστατος, ος, ον· εἰς ὃν δὲν δύναταί τις ν' ἀντισταθῇ, irrésistible, adj.

ἀνάντολος, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] (ἴσ. ἄτονος)=νωθής, νωθρός, lent, e ; ἀδρανής, μαλθακός, mou, molle ; ὀκνηρός, paresseux, euse; (ἐπομ.) ἀδέξιος, gauche, maladroit, e.

ἄναξ, ακτος, ὁ· θηλ. ἄνασσα, ἐν χρήσει μᾶλλον εἰς τὸν ἔμμετρον λόγον, παρὰ εἰς τὸν πεζόν, ὁ ἀνώτατος, ὁ ἀρχηγός, le chef ; ὁ κύριος, ὁ κυρίαρχος, ὁ ἄρχων, souverain, aine; καὶ ἰδίως τανῦν ὁ βασιλεύς, le roi ; ἄνασσα= βασίλισσα, la reine.

ἀναξαίνω, μέλ. ξανῶ· πάλιν ξαίνω, ξέω ἢ σχίζω, carder, gratter ou déchirer de nouveau καὶ μεταφ. ἀνανεώνω, ἀνοίγω πληγήν, rouvrir une plaie (une blessure) ; ἀνανεώνω πάλιν διαφοράν, réveiller une querelle ; ἐπαναφέρω πόνον τινά, renouveler [une douleur].

ἀναξηραίνω, μέλ. ξενῶ, ξηραίνω πάλιν, καταξηραίνω, dessécher.

ἀναξήρανσις, εως, ἡ· ἡ ἐκ δευτέρου, ἡ ἐντελὴς ξήρανσις, desséchement, n. m ; ἀποξήρανσις, dessication, n. f.

ἀναξηραντικός, ή, όν· ὁ ἀποξηραίνων, dessicatif, ive ; ὁ ἔχων δύναμιν ν' ἀποξηραίνῃ.

ἀναξιοπαθής, ής, ές· ὁ ὑποφέρων ἀδίκως, qui souffre injustement (χωρὶς νὰ ἦνε ἄξιος, sans l'avoir mérité).

ἀναξιοπαθέω-ῶ, ὑποφέρω ἀδίκως, souffrir injustement (sans l'avoir mérité).

ἀναξιόπιστος, ος, ον· ὁ ἀνάξιος πίστεως, ὁ μὴ ἀξιόπιστος, indigne de foi (de confiance) ; peu sûr ; ἐφ' οὗ δὲν δύναταί τις νὰ βασισθῇ, sur qui on ne peut compter.

ἀναξιοπρέπεια, ας, ἡ· ἡ ἀναξιότης, indignité, n. f. τὸ ἀναξιοπρεπῶς φέρεσθαι.

ἀναξιοπρεπής, ής, ές· ὁ φερόμενος ἀναξίως, ὁ ἀνάξιος, indigne, adj.

ἀναξιοπρεπῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀναξιοπρεπῆ, ἀνάξιον, ἀναξίως, indignement.

ἀνάξιος, ος καὶ α, ον· ὁ μὴ ἄξιος· ὁ μὴ ἀξίζων, indigne de, adj. ὁ μὴ ἔχων ἀξίαν, qui n'a pas de mérite; || εἶνε ἀνάξιος τῆς φιλίας σου, il est indigne de (il ne mérite pas) votre amitié ; || ἐφάνη ἀνάξιος τῆς πατρίδος, il a démérité de la patrie ; || εἶνε ἀνάξιος τοῦ γένους του, il dément sa naissance ; § ἀνάξιος, ἀνίκανος, incapable; ἀνεπιτήδειος, maladroit, e; ὁ μὴ πρακτικός, qui n'est pas pratique ; || εἶνε ἐντελῶς ἀνάξιος, il est tout à fait incapable; || τί ἀνάξιος ἄνθρωπος, quel propre à rien.

ἀναξιότης, ητος, ἡ· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀναξίου, indignité, n. f. ἔλλειψις ἀξίας, manque de mérite ; § [νομ.] ἀναξιότης, ἀνάξιος, indignité, n. f. εἶνε ἡ νόμιμος λόγῳ ποινῆς ἀνικανότης τινὸς πρὸς ἀπόκτησιν κληρονομικῆς περιουσίας· § ἀνικανότης, incapacité, n. f. ἀνεπιτηδειότης, maladresse, n. f. inaptitude, n. f; ἔλλειψις ἱκανότητος, manque de savoir-faire.

ἀναξιόχρεως, ως, ων· ὁ μὴ ἀξιόχρεως, qui n'est pas solvable : insolvable, adj. || καθίσταται ἀναξιόχρεως, devenir insolvable ; § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀναξιόχρεων, insolvabilité, n. f. ἡ ἀνεπάρκεια πληρωμῆς, insuffisance de payer.

ἀναξίως, [ἐπίρ.] βλ. ἀνάξιος, indignement ; sans l'avoir mérité ; § ἀνικάνως, incapablement ; ἀνεπιτηδείως, maladroitement.

ἀναξυρίς, ίδος, ἡ· εἰς τὸν πληθ. ἀναξυρίδες, ων· αἱ μακραὶ καὶ πλατεῖαι περισκελίδες (βρακιὰ) τῶν Περσῶν καὶ ἄλλων λαῶν, pantalon large; caleçon, n. m. βλ. καὶ **βράκαι**, braies.

ἀναξύω, βλ. ἀναξαίνω.

ἀναοῦλι, τό· [διάλ. Καρπάθ.] τὸ ἀνα(β)όλι, ὃ βάλλει (ἀναβάλλεται) τις εἰς τὸν τάφον, τὸ **σάβανον**, linceul, n. m.

ἀναουνίϊ, τό· πληθ. ἀναουνίδια, [διάλ. Καρπάθ.] balai de branches, ἡ ἐκ φυλλωτῶν κλάδων δέσμη, ἧ περιπείρεται τὸ κοντάρι τοῦ φούρνου πρὸς τὸ σαροῦν (ἀναουνίζειν τὰ καυτὰ πρὸς τὰ ῥοῦα).

ἀνάπαλιν, [ἐπίρ.] συνήθως ἐνάρθρως· τὸ **ἀνάπαλιν, τἀνάπαλιν**, ἀντιστρόφως, en sens inverse (contraire); τοὐναντίον, au contraire ; ἀνάποδα, ἀνάστροφα, à l'envers ; || καὶ τἀνάπαλιν [φρ.], et réciproquement ; et vice -versa (ἀντιστρόφως).

ἀναπαλλοτρίωτος, ος, ον· ὁ μὴ ἀπαλλοτριούμενος, inaliénable ; βλ. **ἀπαλλοτριῶ**· || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀναπαλλοτρίωτον, inaliénabilité, n. f.

ἀναπάλλω, μέλ. παλῶ, κινῶ ἢ σείω πρὸς τὰ ἄνω (**ἀνασείω**) εἰς τὸν ἀέρα, agiter ou secouer en haut ἢ en l'air ; || [παθ.] τινάσσομαι ὑψηλά, ἀναπηδῶ, sauter en l'air, rebondir ; || πάλλω, δονοῦμαι, vibrer ; || πάλλω, ταράσσω, palpiter ; § [ἱππευτ.] ἀναπάλλω, ἀνασείω, **ἐκτείνω τὴν κεφαλήν**, battre à la main ; συνώνυμά εἰσι bégayer καὶ encenser ; ἡ ἱππευτικὴ διὰ τῆς φράσεως ταύτης ἐννοεῖ κακὴν ἕξιν τοῦ ἵππου εἰς τὸ νὰ ἀνακαταβιβάζῃ τὴν κεφαλήν του ἢ νὰ ἐκτείνῃ ταύτην πρὸς τὰ πρόσω, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν πίεσιν τοῦ ἐνστομίσματος· ἡ ἕξις αὐτὴ θεωρεῖται ὡς ἀληθὲς ἐλάττωμα διὰ κέλητα ἵππον, καθόσον δυνατὸν διὰ ταύτης νὰ κτυπηθῇ ὑπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ὁ ἱππεύς· || ἵππος ἀναπάλλων, cheval encensé ἢ cheval qui bat à la main.

ἀναπαλμός, οῦ, ὁ· καὶ ἀνάπαλσις, εως, ἡ· ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀναπάλλειν, τὸ κούνημα πρὸς τ' ἄνω, agitation ou secousse en haut ἢ en l'air ; τὸ ἀνατίναγμα, le bond ; ἡ δόνησις, vibration, n. f ; ὁ παλμός, palpitation, n. f ; § [ἱππευτ.] ἀναπαλμός, ἀνάσεισις, ἀνατίναγμα, à coup, συνώνυμά εἰσι saccade, secousse ; || ἀνάσεισις τῶν πυγμῶν, des à coups des mains ; ἡ βιαία αὐτὴ κίνησις τῶν χειρῶν μεταδίδεται διὰ τῶν ἡνίων καὶ τοῦ ἐνστομίσματος πρὸς τοὺς φορεῖς τοῦ στόματος, ἐφ' ὧν λίαν ἐπιζημίως ἐπιδρᾷ· cheval qui marche par à coups, λέγεται ἵππος ὅστις διὰ νὰ βαδίζῃ ἔχει ἀνάγκην συχνῶν ἀνασεισμῶν τῶν ἡνίων, ὡς ὁ νωθρὸς καὶ κεκμηκώς· || [ἱππευτ.] ἀναπαλμὸς ἢ ἀνασεισμὸς τοῦ κημοῦ διὰ τοῦ ῥυτῆρος, écaveçade, n. f. ἢ coup de caveçon, καλεῖται ἡ πρὸς τὰ κάτω ἰσχυρὰ ἕλξις τοῦ ῥυτῆρος τοῦ κημοῦ τοῦ ἐξαρτωμένου ἀπὸ τοῦ ἐπιρρινίου, ὀδυνηρῶς ἀμέσως ἐπιδρῶσα ἐπὶ τῆς ῥάχεως τῆς ῥινὸς (chanfrein).

ἀνάπαλσις, εως, ἡ· βλ. ἀναπαλμός.

ἀνάπαμα, τό, καὶ ἀναπάματα (ἐκ τοῦ ἀναπαύομαι) [διάλ. Κύμης]. Ἐπειδὴ ἡ γῆ δὲν εἶνε παχεῖα καὶ εὔφορος, οἱ γεωργοὶ δὲν καλλιεργοῦσι συνεχῶς κατ' ἔτος τοὺς αὐτοὺς ἀγρούς, ἀλλ' ἀφήνουσιν ἀκαλλιεργήτους ἐπὶ ἓν ἢ δύο ἔτη διὰ ν' ἀναπαυθῶσι· ὀργώνουσιν ὅμως αὐτοὺς ἐν τῷ μεταξὺ ἅπαξ, δὶς (διβόλισμα), τρὶς (τριβόλισμα), ὅθεν καὶ ῥήματα διβολίζω, τριβολίζω.

ἀναπάομαι, [διάλ. Οἰνόης] βλ. ἀναπαύομαι.

ἀναπαποῦλα, [δημ.] ἄνω κάτω, ἤτοι ταραχή, θόρυβος, σύγχυσις, βλ. ἀναμπαμπoῦλα.

ἀναπαράγω, παράγω ἐκ νέου, reproduire.

ἀναπαραγωγή, ῆς, ἡ· ἡ ἐκ νέου παραγωγή, reproduction, n. f.

ἀναπαραγωγικός, ή, όν· ὁ πρὸς ἀναπαραγωγὴν χρήσιμος, reproductif, ive.

ἀναπαραγωγός, ός, όν· ὁ ἀναπαράγων, reproducteur, trice; § récupérateur, n. m. ἀναπαραγωγὸς κινήσεως, κτλ. (ὅστις ἐκλήθη ἐπανατάκτης), π. χ. μηχάνημα δι' οὗ τὸ πυροβόλον ἐπαναφέρεται αὐτομάτως εἰς τὴν πρὸς πυροβόλησιν θέσιν του μετὰ τὴν πυροβόλησιν· || récupérateur à air, ἐπανατάκτης μετὰ πεπιεσμένου ἀέρος.

ἀναπαραδιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἔλλειψις (ἀπορία) χρήματος, manque (pénurie) d'argent ; ἡ ἀχρηματία, pénurie, n. f.

ἀναπαράστασις, εως, ἡ· ἡ ἐκ νέου παράστασις (παραγωγή), représentation, n. f ; ἀναπαραγωγή, reproduction, n. f.

ἀναπαριστῶ, παριστῶ ἐκ νέου, représenter ; ἀναπαράγω, reproduire.

ἀνάπαυλα, ης, ἡ· ἡ ἀνάπαυσις, repos, n. m ; τὸ ξεκούρασμα, délassement, n. m ; ἡ διακοπή, παῦσις, relâche, n. m ; ἡ ἡσυχία, tranquillité, n. f ; § —, ἀναβολή, répit, n.m. ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ σημαίνει ἐνίοτε τὴν ἀνακωχήν, βλ. λέξιν· § —, séjour, n. m. διαμονὴ (résidence) κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μακροχρόνιος εἴς τινα τόπον· || στρατόπεδον ἀναπαύλης ἢ ἀναπαύσεως, camp de séjour.

ἀναπαύομαι, βλ. ἀναπαύω.

ἀνάπαυσις, εως, ἡ· τὸ ἀναπαύεσθαι, ὁ χρόνος τῆς ἀπραξίας, τῆς ἡσυχίας, le repos ; τὸ ξεκούρασμα, le délassement ; καὶ ἐν γένει ἡ διακοπή, ἡ παῦσις, le relâche ; || εἶνε ἡμέρα ἀναπαύσεως, c'est jour de repos ; || ὁδὸς ἀναπαύσεως, chemin de repos ; || τὸ πνεῦμα ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως, l'esprit a besoin de délassement (de repos) ; || δὲν ἔχω ἡσυχίαν οὐδὲ ἀνάπαυσιν, je n'ai ni trêve ni repos ; || δὲν μοῦ ἀφίνει στιγμὴν ἀναπαύσεως, il ne me laisse pas un moment de relâche ; || τὸ ἔκαμα πρὸς ἀνάπαυσιν τῆς συνειδήσεώς μου, je l'ai fait par acquit de conscience. § [πληθ.] ἄνεσις, αἱ ἀνέσεις, αἱ ἀναπαύσεις τοῦ βίου, aise[s], n. f ; ἐπίσης les conforts καὶ les commodités ; || θέλει νὰ ἔχῃ τὰς ἀναπαύσεις του, il aime ses aises. § [ναυτ.] ἀνάπαυσις, débauche, n. f. αἱ ὧραι καθ' ἃς πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ἐργατῶν διακόπτονται αἱ ἐργασίαι ἐν τοῖς ναυστάθμοις. § — ἐν τῇ ῥητορικῇ καλεῖται τὸ καταληκτικὸν μέρος περιόδου τινός, τὸ τέλος, la fin, ἢ τὸ συμπέρασμα, ou la conclusion d'un discours. § [στρατ.] — ἢ παῦλα, repos, n. m. || μακρὰ ἀνάπαυσις, long repos, ὅταν δι' οἱανδήποτε αἰτίαν φάλαγξ τις δεον νὰ ἐκτελέσῃ συνεχῶς μεγάλην πορείαν, π. χ. 40-50 χιλιομέτρων, δέον νὰ ἐκτελεσθῇ ἐν τῷ μεταξὺ μακρὰ ἀνάπαυσις 3 ἢ 4 ὡρῶν. § [στρ.] — repos, n. m. παράγγελμα κατὰ τὰς ἀσκήσεις δι' οὗ ὁ στρατιώτης μένει μὲν εἰς τὴν θέσιν του (reste en place), ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῦται νὰ τηρῇ τὴν στάσιν (la position), οὔτε τὴν ἀκινησίαν.

ἀναπαυστήριον, ου, τό· μέρος ἔνθα ἀναπαύεταί τις ἤ τι, ὑπόθημα, ὑπόθεμα, coussin, n. m ; πᾶν ἀντικείμενον ἐφ' οὗ ἐπακουμβᾷ τι, ἤτοι πᾶν τὸ τιθέμενον ὑπ' ἄλλο πρὸς προφύλαξιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς τριβῆς ἢ κτυπημάτων· ἐπίσης τὸ ἀναπαυστήριον λέγεται καὶ ὑπέρεισμα, coussinet, n. m ; || ἀναπ. αὐλαχίου κιλλίβαντος, coussinet d'auget d'affût ; || ἀναπ. ζυγοφόρον (ζυγός, φέρω), coussinet porte volée ; βλ. καὶ ζυγὸς ὀχήματος (volée); || ἀναπ. τόρνων, coussinets pour tours ; || κύκλια ἀναπαυστήρια, coussinets-lunettes ; || [μηχ.] ἀναπ. μηχανήματός τινος, coussinet d'une machine, βλ. **τριβεύς**.

ἀναπαυτήριον, ου, τό· μέρος ἀναπαύσεως, lieu de repos ; τὸ καταφύγιον, la retraite ; § [οἰκοδ.] ἀναπαυτήριον, τό· palier de repos ἢ ἁπλῶς, palier, n.m. ἢ repos, n.m. διὰ τὴν ἄνεσιν τῶν ἀνερχομένων τὴν κλίμακα ἀφίνονται πλατύβαθμα ἀνὰ 2,50 ἕως 3 μέτρα τοῦ ὕψους αὐτῆς, ἅτινα χρησιμεύουσι δι' ἀνάπαυσιν. Τὸ πλατύβαθμον εἶνε πλατεῖα βαθμὶς χρησιμεύουσα ὡς ἀναπαυτήριον κατὰ τὴν ἀνέλιξιν κλίμακός τινος (révolution d'escalier), τοποθετουμένη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς γωνίας τοῦ κτιρίου ἔνθα ἡ κλῖμαξ ἀλλάσσει διεύθυνσιν· βλ. **πλατύβαθμον** καὶ ἡμιαναπαυτήριον.

ἀναπαυτήριος, βαθμίς, marche palière ; βλ. βαθμίς.

ἀναπαυτικά, [δημ. ἐπίρ.] ἀναπαυτικῶς [ἐπίρ.] πρὸς ἀνάπαυσιν, ἐν ἀνέσει, à l'aise, aisément, commodément, confortablement ; εὐκόλως, εὐθέτως, facilement; χωρὶς νὰ κουρασθῇ, sans se fatiguer.

ἀναπαυτικός, ή, όν· ὁ παρέχων ἀνάπαυσιν, ὁ πρὸς ἀνάπαυσιν χρησιμεύων, εὔθετος, ἄνετος, commode, aisé, ée ; confortable.

ἀνάπαψι, ἡ [δημ.] = ἀνάπαυσις.

ἀναπάψιμο, τὸ [διάλ. Ἠπείρου] ὁ ἄρτος ἢ τὰ παξιμάδια, τῶν κολλύβων ὁ διδόμενος τοῖς ἀνθρώποις πρὸς ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς τοῦ νεκροῦ· «σήμερα ἔχομε ἀναπαψίματα».

ἀναπαύω, κάμνω ὥστε νὰ παύσῃ τις [faire] reposer ; καταπαύω, ξεκουράζω, délasser ; || διὰ νὰ ἀναπαύσω τὴν κεφαλήν μου, pour reposer ma tête ; || [συνεκδ.] ἀναπαύω τὴν συνείδησίν μου (ἡμερῶ, ἡσυχάσω, tranquilliser; πραΰνω, acquitter), tranquilliser (acquitter) sa conscience ; || ὁ Θεὸς νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχήν του, ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀναπαύσῃ, Dieu lui fasse paix ; Dieu veuille avoir son âme ; || [μέσ.] ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, [se] reposer ; prendre du repos ; ξεκουράζομαι, se délasser ; καταπραΰνομαι, se tranquilliser ; ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω (ἐπὶ τῆς κλίνης), se coucher; (ἐπὶ ὕπνου) κοιμοῦμαι, s'endormir ; || δὲν κοιμᾶται, ἀναπαύεται, il ne dort pas, il repose ; § εὐχαριστοῦμαι, se contenter ; || ὁ ἐν ὀλίγῳ ἀναπαυόμενος, qui se contente de peu; § καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀποθνήσκω, mourir ; décéder; || ἀνεπαύθη [ἐν Κυρίῳ], il mourut; Dieu l'a rappelé à lui ; § [ἱππευτ.] ἀναπαύειν, ἠρεμεῖν τὸν ἵππον κατὰ τὰς μακρὰς ἀσκήσεις ἢ τὰς πορείας, donner haleine à un cheval.

ἀναπείθω, πείθω εἴς τι ἄλλο, persuader ; παρορμῶ, παρασύρω, entraîner.

ἀναπειστικός, ή, όν· ὁ πείθων, ὁ καταπείθων, ὁ καταπειστικός, persuasif, ive.

ἀναπέμπω, μέλ. πέμψω, πέμπω ἢ στέλλω ἐπάνω, envoyer en haut ; faire monter ; κάμνω νὰ ἀναπέμψῃ, νὰ ἀποδώσῃ, produire, rendre ; νὰ ἐκβάλλῃ, exhaler ; καὶ ἐνίοτε ὀπίσω στέλλω, ἀποστέλλω, renvoyer ; || τὸ τέλμα αὐτὸ ἀναπέμπει κινδυνώδεις ἀναθυμιάσεις, ce marais exhale des vapeurs dangereuses ; || ἀναπέμπω εὐχαριστίας εἰς τὸν Θεόν, rendre grâces à Dieu.

ἀναπεπταμένος, η, ον· (παθ. παρακ. μετοχῆς τοῦ ἀναπετάννυμι, ἀναπεταννύω), ξεδιπλωμένος, ἀνεπτυγμένος, déployé, ée; ἀνοικτός, ouvert, e; ἀκάλυπτος, découvert, e; || ἐπίσης, ἀνοικτός, ἀναπεπταμένος, forain, e, adj. || ἀναπεπταμένη σημαία, drapeau déployé ; || ἀναπεπταμένη χώρα, pays découvert, ἤτοι μὴ

κεκαλυμμένη ὑπὸ ὀρέων καὶ δασῶν· ‖ [ναυτ.] ἀναπεπταμένος ὅρμος, rade ouverte, καλεῖται ὁ μὴ προφυλασσόμενος ἐκ τῶν ἀνέμων καὶ κυμάτων τοῦ πελάγους· βλ. καὶ ὅρμος ἀνοικτός, foraine ou rade foraine : ‖ [ναυτ.] ἀναπεπταμένον ἱστίον, voile en bannière, κοινῶς ἁπλωμένο πανί, ἤτοι ἠνεῳγμένον· βλ. καὶ ἀναπετάννυμι.

ἀναπετάννυμι, μέλ. ἀναπετῶ (ἀναπεταννύω, ἀναπετάσω), ξεδιπλώνω, ἀναπτύσω, déployer ; ἐκτείνω, étendre ; ἀνοίγω, ouvrir ; ἀνοίγω, ἐξαπλώνω ἱστία, déployer καὶ ἰδίως larguer; § [ναυτ.] ἀναπετάννυμι ἢ ἁπλώνω ἱστίον, κοινῶς ἁπλώνω πανὶ μὲ ταῖς μπουρίναις, ἤτοι ἀνοίγω αὐτό, larguer une voile en bannière ; § ἀναπετάσσω σημαίαν, ἤτοι ἐπαίρω, arborer [le pavillon, etc.] ‖ ἀνεπέτασσε τὴν σημαίαν τῆς στάσεως, il arbora l'étendard de la révolte ; § [παθ. μετοχ.] βλ. ἀναπεπταμένος.

ἀναπεταννύω, βλ. ἀναπετάννυμι.

ἀναπέτασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπεταννύειν, action de déployer ; déploiement ἢ déploîment ; ‖ εἰς **ἀναπέτασιν ἱστίων**! à larguer les voiles en bannière ! προειδοποιητικὸν κέλευσμα διδόμενον διὰ τὴν ἀναπέτασιν (ἄνοιγμα) τῶν ἱστίων· βλ. καὶ ἔα (larguez).

ἀναπετάσω, βλ. καὶ ἀναπετάννυμι· § ἀνοίγω, ξεδιπλώνω τὰ δίκτυα, croiser les filets; βλ. **ἀμυντικὰ δίκτυα.**

ἀναπετής, ής, ές· ὁ πολὺ ἀνοικτός, ὁ ἀναπεπταμένος, déployé, ée ; ouvert, e.

ἀναπηδάω-ῶ· βλ. ἀναπηδῶ.

ἀναπήγνυμι, βλ. κοινῶς ξαναπαγόνω.

ἀναπήδημα, ατος, τό· τὸ πήδημα, le bond ; βλ. καὶ ἅλμα· § [ἱππευτ.] ballottade, n. f ; εἰδικὴ ἄσκησις τοῦ ἵππου ἐν τῷ ἱππαστητικῷ διστήλῳ (pilier) γινομένη· ἡ κίνησις αὕτη συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ὁ ἵππος διὰ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ ἄκρων συγχρόνως καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος ἀναπηδᾷ, κάμπτει τὰ ὀπίσθια πρὸς τὸν κυνήποδα, χωρὶς νὰ λακτίσῃ, ἐπιδεικνύων τὴν πελματικὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὀπισθίων ὁπλῶν καὶ εἶτα ἐπαναπίπτει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀφ' ἧς καὶ ἀνυψώθη θέσεως· § [ἱππευτ.] foulée, n. f. σημαίνει τὴν ἀπὸ τῆς σέλλης ἀκουσίαν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἱππέως, ἕνεκα τῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἰσχυρᾶς πλήξεως τῶν ὁπλῶν τοῦ ἵππου κατὰ τὸν τροχασμόν.

ἀναπήδησις, εως, ἡ· ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀναπηδᾶν, action de sauter, le saut ; τὸ ἅλμα, τὸ πήδημα, le bond ; τὸ ἀναπήδημα, le bondissement. § ὁ τιναγμός, le cahotage (τῶν ἁμαξῶν), κοινῶς τὸ τράνταγμα. § ἡ ἔκ τινος πηγῆς ἐξόρμησις, ἀνάβρυσις, jaillissement. § ἐπίσης τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω πήδημα, saut en arrière ; ἡ ταχεῖα ὀπισθοχώρησις, le recul. § [πυρ.] ἀναπηδήσεις, πηδήματα κιλλίβαντος κατὰ τὴν βολήν, fouettements ou sauts d'affût.

ἀναπηδητικός, ή, όν· ὁ ἀναπηδῶν, rebondissant, e. § ὁ ἀναβρύων, jaillissant, e.

ἀναπηδῶ (άω), πηδῶ, ἐπάνω πηδῶ, sauter en l'air, bondir ; ‖ —, πηδῶ ἐκ νέου, rebondir, κοινῶς ξαναπηδῶ, βλ. λέξιν. § ἀναβλύζω, jaillir, soudre. § πηδῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, sauter en arrière, ὀπισθοχωρῶ, reculer. § ἀνατινάσσομαι (ἐντὸς ἁμάξης, κτλ.), se cahoter.

ἀναπηνίζω, ἐξελίσσω, ξεκουβαριάζω, τυλιγαδιάζω, dévider, καὶ γενικῶς filer.

ἀναπήνησις καὶ

ἀναπηνισμός, ὁ· ἡ ἐξέλιξις, τὸ ξεκουβάριασμα, τὸ τυλιγάδιασμα, dévidage, n. m.

ἀναπηνιστήριον, τό· ὁ τυλικτήρ, τὸ τυλιγάδι, dévidoir, βλ. **τυλικτήρ.**

ἀναπηνιστής, οῦ, ὁ· ὁ τυλιγαδιαστής, dévideur, euse.

ἀναπηνιστικός, ή, όν· de dévidage.

ἀναπηρία, ας, ἡ· ἡ κατάστασις μέλους ἢ σώματος ἀναπήρου, infirmité d'un corps estropié, συνεπῶς ἀτέλεια, ἀδυναμία, infirmité, n.f. ἀδυναμία, ἀναπηρία, impotence, n.f; ἡ κολόβωσις, ἡ ἀκρωτηρίασις, mutilation, n. f.

ἀνάπηρος, ος, ον· κοινῶς **σακάτης**, estropié, ée ; ὁ μὴ ἔχων ἄρτιον μέλος τι, privé d'un membre (d'un sens) ; ὁ κολοβωμένος, ἀκρωτηριασμένος, mutilé, ée ; § ἀδύνατος, ἀτελής, infirme ; ἀνάπηρος, κοινῶς **σακάτης**, impotent, e.

ἀναπιάνω [διάλ. Ἠπείρ.]=ὀνειδίζω· βλ. λέξιν· 2) = ἐγχειρῶ, ἐπιχειρίζομαι, χειραπτάζω, manipuler; βάλλω χέρι εἴς τινα ἤ τι· «ἀναπιάνω τὸ προζύμι, τὸ ψωμί» «ἀνάπιασέ το», κ.τ.λ.

ἀνάπιασι, ἡ [διάλ. Ἠπείρ.]=ὀνειδισμός.

ἀνάπιασμα, τό, [διάλ. Ἠπείρ.]=ὀνειδισμός, ὄνειδος, βλ. λέξιν· «εἶσαι ἀνάπιασμα τῶν ἀνθρώπων»· 2) ἡ ἐγχείρησις εἰς τὸ προζύμι, manipulation, n. f.=χείραψις.

ἀνάπιαστος, η, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ μὴ ὀνειδιζόμενος ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὀνειδισθῇ, qui ne peut être reproché (insulté, etc.) βλ. καὶ ὀνειδίζω· 2) ἀνάπιαστο προζύμι, τὸ μὴ καμωμένο, κτλ. «τὸ προζύμι εἶνε ἀνάπιαστο».

ἀναπιέζω, πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ τὰ ἄνω πιέζω, ὠθῶ, κάμνω τι ν' ἀνατιναχθῇ πιέζων, faire jaillir par la pression ; ἀπωθῶ, repousser, refouler.

ἀναπίεσις, εως, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω πίεσις, ὤθησις, repoussement, n. m ; refoulement, n. m ; § **ἀναπίεσις**, refoulement, n. m; καλεῖται ἡ βλάβη τῶν ἀπὸ κρατερώματος πυροβόλων ἐπερχομένη ἐν τῷ κοίλῳ αὐτῶν καὶ συνισταμένη εἰς τὴν ἐπαύξησιν τῆς διαμέτρου κατὰ τὸ μέρος εἰς ὃ τοποθετεῖται ἡ γέμισις.

ἀναπιπράσκω, κοινῶς ξαναπουλῶ, πωλῶ ἐκ νέου, vendre de nouveau, revendre ; βλ. καὶ **μεταπωλῶ.**

ἀνάπλασις, εως, ἡ· μετασχημάτισις, ἡ ἐκ νέου πλάσις τὸ ξαναφτιάσιμον, action de refaire, κτλ. βλ. **ἀναπλάττω**, συνεπῶς ὁ ἀνασχηματισμός, la reformation ; ἡ ἀνάχυσις, la refonte ; ἡ ἀνασκεύασις, le remaniement ou remanîment ; ὁ μετασχηματισμός, la transformation ; ἡ μεταμόρφωσις, la métamorphose ; ἡ ἀναγέννησις, la régénération ; ‖ — τῶν ἠθῶν, régénération des mœurs ; § ἡ ἀναπαράστασις, la représentation ; ἡ ἀναπαραγωγή, la reproduction ; τὸ γέννημα τῆς φαντασίας, ἡ

ἐπινόησις, invention, n. f; || ἡ ἀνάπλασις τῶν παραστάσεων [φιλοσ.], reproduction des représentations.

ἀνάπλασμα, τό· ὅ,τι ἀνεπλάσθη (ἔλαβε νέαν μορφήν), tout ce qui a été refait (a pris une nouvelle forme); ἔργον ἢ κατασκεύασμα, ouvrage ou construction; πλάσμα, γέννημα τῆς φαντασίας, ἐπινόησις, invention, n. f; πλάσμα, μῦθος, fiction, n. f.

ἀναπλαστικός, ή, όν· ὁ ἀναπλασσόμενος, ὁ μετασχηματιζόμενος, μετασχηματιστικός, réformateur; réformatif; ἀναγεννητικός, régénérateur; § [χειρουρ.] anaplastique; § φανταστικός, imaginatif, ive; βλ. ἀνάπλασμα.

ἀναπλάστης, ου, ὁ· remanieur, n. ὁ ἐργάτης ὁ μετασχηματίζων, ἀναπλάττων τι.

ἀναπλάττω, πλάττω ἐκ νέου, κοινῶς ξαναφτιάνω, πάλιν ἐπανορθώνω, κατασκευάζω, refaire; ἀνασχηματίζω, réformer; μεταβάλλω, changer; μετασχηματίζω, transformer; ἀνασκευάζω, remanier; § ἐπινοῶ, πλάττω διὰ τῆς φαντασίας, inventer; φαντάζομαι, imaginer; ἀναπαράγω, reproduire.

ἀναπλειστηριάζω, ἐπαναλαμβάνω τὸν πλειστηριασμόν, revendre sur folle enchère; remettre à l'enchère; βλ. ἀναπλειστηριασμός.

ἀναπλειστηριασμός, οῦ, ὁ· la revente sur folle enchère; nouvelle enchère (= νέος πλειστηριασμός), κατὰ τὴν Πολ. Δικον., εἶνε ἡ ἕνεκα τῆς μὴ ἐμπροθέσμου ἐκτελέσεως τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ἐπανάληψις τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐπί τε κινητῶν καὶ ἀκινήτων πραγμάτων.

ἀνάπλευσις, εως, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω πλεῦσις, ἀνὰ τὸν ποταμὸν πλέω, ἐναντίον τοῦ ῥεύματος πλέω, κατὰ Στράβωνα ὁ ἀνάπλους (βλ. λέξιν), navigation en amont (ἤτοι contre le cours d'eau); § ἀνάπλευσις καὶ ἀναπλέω, ἡ ἐκ τῶν ἀκτῶν πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος ἀπομάκρυνσις, s'éloigner du rivage et gagner la haute mer; ἡ ἀναχώρησις, ἡ ἀπόπλευσις, le départ; ἡ ἔξοδος ἐκ τοῦ λιμένος, la sortie du port.

ἀναπλέω, πρὸς τὰ ἄνω πλέω, κοινῶς ἀναβαίνω, ἤτοι πλέω ἐναντίον ῥεύματος, ἢ πλέω ποταμὸν ἐκ τῶν ἐκβολῶν πρὸς τὰς πηγάς, remonter (un fleuve), aller ou naviguer en amont (contre le cours d'eau); βλ. ἀνάπλευσις καὶ ἀνάπλους.

ἀνάπλεως, ως, ων· πλήρης, plein, e; rempli, e; γεμᾶτος ἕως ἐπάνω, tout plein; ἐκχειλισμένος, regorgeant, e; § ἐπὶ κακοῦ (ἰδίως κολλητικοῦ νοσήματος) ὁ μεμιασμένος, ὁ μεμολυσμένος, infecté de.

ἀναπλημμυρέω-ῶ, μέλ. ήσω, πλημμυρίζω ἕως ἐπάνω, ξεχειλίζω, regorger; ὑπερχειλίζω, déborder.

ἀναπληρόνω, καὶ

ἀναπληρόω-ῶ· γεμίζω ἕως ἐπάνω (τὸ κενωθέν), remplir, combler; ἀναπληρῶ τὸ ἐλλεῖπον, suppléer; τέλειον κάμνω, συμπληρόνω, συμπληρῶ, compléter; || ἀνεπλήρωσε τὸ ἔλλειμμα (τοῦ ταμείου), il a suppléé le déficit; || ἡ ἀξία ἀναπληροῖ τὸν ἀριθμόν, la valeur supplée au nombre; § ἀντικαθιστῶ (ἀναπληρῶ ἐργάτην, ὑπάλληλον, κτλ.), remplacer; || τίς σᾶς ἀναπληροῖ ἀπόντα; qui vous remplace en votre abscence? || ἀναπληρόνω ζημίαν, réparer.

ἀναπλήρωμα, τό· τὸ πρὸς συμπλήρωσιν χρησιμεῦον, supplément, n. m; τὸ συμπλήρωσις, complément, n. m.

ἀναπληρωματικός, ή, όν· ἢ ἀναπληρωτικός· ὁ ἀναπληρῶν, ὁ εἰς τὴν ἀναπλήρωσιν ἀνήκων, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀναπλήρωσιν, supplémentaire; ὁ ἀναπληρῶν, suppléant, e; ὁ ἀντικαθιστῶν, remplaçant, e; συμπληρωματικός, complémentaire; || [νομ.] supplétoire; || ἀναπληρωτικὴ πίστωσις, crédit supplémentaire; || ἀναπληρωτικὸς ὅρκος, serment supplétoire; || ἀναπληρωτικὸς ἔνορκος, juré supplementaire.

ἀναπληρωματικῶς, [ἐπίρ.] supplémentairement; συμπληρωματικῶς, complémentairement.

ἀναπλήρωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπληροῦν, συμπληροῦν, ἀντικαθιστᾶν, action de suppléer de compléter. (de combler, de remplacer), supplément, n. m; συμπλήρωσις, complément, m; τὸ γέμισμα, comblement, m; ἀντικατάστασις, remplacement, n.m; || ἀναπλήρωσις (ἀνθρώπου), substitution, n. f; remplacement, n. m.

ἀναπληρωτής, ὁ· ὁ ἀναπληρῶν, suppléant, e; ὁ ἀντικαθιστῶν, remplaçant, e.

ἀναπληρωτικός, ή, όν· βλ. ἀναπληρωματικός.

ἀνάπλοος, συνηρ. ἀνάπλους, ὁ· α) τὸ ἀνὰ τὸν ποταμὸν (ἐναντίον τοῦ ῥεύματος τοῦ ποταμοῦ) πλεύσιμον, navigation (trajet, voyage) en amont; βλ. καὶ ἄναντα, amont; β) ὁ ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος πλοῦς, ἡ ἀπόπλευσις, le départ; ἡ ἐκ τοῦ λιμένος ἔξοδος, la sortie du port; βλ. καὶ ἀνάπλευσις.

ἀναπλωρίζω, βλ. ἀναπρῳρέω-ῶ.

ἀναπλώρησις, βλ. ἀναπρῴρησις, ἡ·

ἀνάπλωρος, βλ. ἀνάπρῳρος, ὁ·

ἀναπνευστήρ, ῆρος, ὁ· τὸ δι' οὗ ἀναπνέουσι, respirateur, n. m.

ἀναπνευστικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀναπνοήν, relatif à la respiration: respiratoire; ὁ τῆς ἀναπνοῆς, de respiration; || ἀναπνευστικαὶ κινήσεις, mouvements respiratoires; || ἀναπνευστικὰ ὄργανα, organes respiratoires.

ἀναπνέω, λαμβάνω ἢ πέρνω τὴν ἀναπνοήν μου (ἀντίθετον τῶν ἐκπνέω), prendre (son) haleine: respirer; || ἀναπνέω ἐλευθέρως (δυσκόλως), avoir la respiration libre (pénible); || ἐπῆγα ν' ἀναπνεύσω ὀλίγον, j'ai été prendre l'air; || ἀπέθανε, δὲν ἀναπνέει πλέον, il est mort, il ne respire (il ne souffle) plus; § κατ' ἐπέκτασιν, ἐμψυχοῦμαι, se ranimer, λαμβάνω νέας δυνάμεις, prendre de nouvelles forces; ἀναλαμβάνω, se remettre; ἀναπαύομαι, se reposer; ξεκουράζο-

μαι, se délasser ; ἀναλαμβάνω ἀναπνοήν, reprendre haleine ; || [μετὰ τόσην ἀνησυχίαν] ἀνέπνευσε κάπως, il se remit un peu ; il respira ; || ἀνέπνεον μετὰ τὴν ἐπίπονον ἐργασίαν των, ils se délassaient de leur pénible travail ; || ἄφησέ τον ν' ἀναπνεύσῃ μίαν στιγμήν, laissez-le respirer (souffler) un peu.

ἀναπνοή, ῆς, ἡ· καλεῖται ἡ ἀλληλοδιάδοχος εἰσπνοὴ τοῦ ὀξυγόνου τῆς ἀτμοσφαίρας πρὸς ὕπαρξιν τῆς ζωῆς (ἀντίθετος τῷ ἐκπνοῇ), respiration, n. f. ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπνέειν, τὸ λαμβάνειν ἀναπνοήν, action de respirer ; ἡ πνοή, haleine, n. f ; τὸ φύσημα, souffle, n. m ; || — ἐλευθέρα (εὔκολος, δύσκολος), respiration libre (facile, gênée) ; || πιάνεται ἡ ἀναπνοή του, il a l'haleine courte ; || ἐπιάσθη ἡ ἀναπνοή του, il perdit haleine ; il est hors d'haleine ; || δὲν μ' ἀφίνει νὰ πάρω ἀναπνοήν, il ne me laisse pas respirer; || δὲν ἀκούω τὴν ἀναπνοήν του, je n'entends pas son souffle ; || ἡ τελευταία (ἐσχάτη) ἀναπνοή, le dernier soupir ; § ἀνάπαυσις, ἄνεσις, ξεκούρασμα, délassement, n. m ; repos, n. m ; § ἀνάπαυσις, ἄνεσις, relâchement, n. m ; || [μετὰ τόσην ἐργασίαν] πρέπει νὰ πάρῃς ὀλίγην ἀναπνοήν, il faut vous relâcher un peu l'esprit ; § ἀναπνοή (ἵππου), respiration, n. f ; haleine, n. f ; εὔπνους ἵππος, cheval qui a de l'haleine ; δύσπνους ἵππος, gros ou court d'haleine ; || [ἱππολογικῶς] κοιλιακὴ ἀναπνοὴ ἢ διπλῆ ἐκπνοή, coup de fouet ; ἰδιόρρυθμος κίνησις τῶν λαγώνων ἐκ τῆς κοιλίας φαινομένη κατὰ τὴν ἐκπνοὴν εἰς τοὺς ἀσθματικοὺς ἢ πνευμονιῶντας ἵππους. § ἡ πνοή, τὸ φύσημα (ἀπὸ τῆς θαλάσσης), le souffle. § —, ἡ **διεκπνοή**, évent, n. m. ἢ avent, ὀπή τις ἢ συρίγγιον δι' ὧν εἰσέρχεται που ἢ ἐξέρχεται ἀήρ, ἀέρια, ἢ δι' ἧς ἀναπνέει τι. § —, avent, n. m. ἢ évent ; ὀπή τις ἢ συρίγγιον, π. χ. εἰς τὰ ὑπόγεια ὕδατα ὑπάρχουσιν ὀπαὶ ἐν εἴδει βαράθρου δι' ὧν ἐξαφανίζονται τὰ ὕδατα.

ἀνάπνοια, ἡ· ἡ ἀναπνοή.

ἀνάποδα [δημ. ἐπίρ.], ἀνάπαλιν, à l'envers; ἀνάστροφα, ἀντίστροφα, à rebours ; κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, à contre-sens, ἀντιστρόφως, en sens inverse ; de travers ; sens devant -derrière ; || ἔβαλε τὸ φόρεμά του ἀνάποδα, il a mis son habit à l'envers ; φορεῖ τὸ καπέλλον του —, il porte son chapeau sens devant-derrière ; || σκουπίζω τὴν τσόχαν — (ἀνάτριχα), nettoyer (brosser) le drap à contre -poil ; || τὰ κάμνει ὅλα —, il fait tout à (au) rebours ; || τοῦ ἔρχονται ὅλα —, tout lui vient de travers ; || τὸ ἐπῆρεν — [φρ.], il le prit de travers (du mauvais côté ; à l'envers ; à rebours); il l'a pris mal. § [ἀπολ. ἐπὶ ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως] πώποτε, jamais de la vie ; § [ναυτ. μηχ.] —, en arrière, ὀπίσω (κινεῖν) (καὶ ῥῆμα **ἀναποδίζω**)· παράγγελμα διδόμενον ὅπως ἡ ἀτμομηχανὴ κινηθῇ πρὸς τὰ ὀπίσω πρὸς ἀνάκρουσιν τοῦ πλοίου· || **λάμνω** —, nager à culer, βλ. **ἀνακρούω.**

ἀναπόδεικτος, ος, ον· ὁ μὴ ἀποδειχθείς, ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀποδειχθῇ, non prouvé ; non démontré ; improuvable.

ἀναποδείκτως, [ἐπίρ.] ἄνευ ἀποδείξεων, sans preuves.

ἀναπόδεκτος, ος, ον· ὁ μὴ ἄξιος ἀποδοχῆς, ἀπαράδεκτος, non accepté, ée (non admis) ; inacceptable ; inadmissible ; || [ἐμπορ.] ἀναπόδεκτος (συναλλαγματική, κλ.) non acceptée.

ἀναποδέω-ῶ, βλ. ἀναποδίζω.

ἀνάποδη, ἡ· [δημ.] τὸ ὄπισθεν, ἡ ἐναντία ὄψις ὑφάσματος, τὸ ἀνάποδον, l'envers; τὸ ἀντίθετον, τὸ κακὸν μέρος, le mauvais côté ; le mauvais sens ; ἀπὸ τὴν ἀνάποδην, à l'envers; § —, τὸ ἀνάποδον, τὸ ἀντίθετον μέρος ἢ ἡ ὄπισθεν ὄψις (ἢ μέρος) ἀντικειμένου τινός, le revers; § τυχαῖόν τι δυστύχημα, accident, m; || ἂν σοῦ ἔλθῃ καμμία ἀνάποδη, si vous essuyez quelque revers ; si malheur vous arrive.

ἀναπόδησις, εως, ἡ· βλ. ἀναποδισμός.

ἀναποδιά, ἡ· [δημ.] ἡ παραξενιά, ἡ δυσκολία τρόπων, σκαιότης, ἀνεπιτηδειότης, τὸ δύσκολον, ἡ ἰδιοτροπία, travers d'esprit ; bizarrerie, n. f : caprice, n. m ; lubie, n. f ; § ἀναποδιὰ ἡ ἐναντιότης εἴς τι, adversité, n. f, revers, n. m ; βλ. καὶ δυστυχία.

ἀναποδιάζω, μέλ. ποδιάσω, [δημ.] παραξενιάζω, γίνομαι ἀνάποδος, παράξενος, devenir bizarre (capricieux); βλ. **ἀναπουδιάζω.**

ἀναποδίζω, τὸν πόδα θέτω ὀπίσω, ἀνάποδα περιπατῶ, aller en arrière ; marcher à contre ; ὀπισθοχωρῶ, reculer ; παλινδρομῶ, rétrograder ; § [ναυτ. ἐπὶ ἀτμομ.] faire marcher à contre ; κινῶ τὴν μηχανὴν ἀνάποδα πρὸς ἀνάκρουσιν τοῦ πλοίου· βλ. καὶ **ἀνακρούω.**

ἀναποδισμός, ὁ· ἡ ἀναπόδησις· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναποδίζειν, (βλ. ἀναποδίζω), action de rétrograder, de reculer ; ἡ παλινδρόμησις, rétrogradation, n. f ; ἡ ὀπισθοχώρησις, recul, n. m; § [ναυτ. ἀτμ.], la marche à contre.

ἀναποδογυρίζω, [δημ.] ἀνατρέπω, renverser, bouleverser ; κάμνω ἄνω κάτω, tourner sens dessus dessous ; ἀνατρέπω βιαίως, culbuter ; ἀναστρέφω, ἀνατρέπω, verser (en cage) ; || ἡ ἅμαξα ἀναποδογυρίσθη, la voiture a versé.

ἀναποδογύρισμα, ατος, τό· [δημ.] ἡ ἀνατροπή, le renversement ; le bouleversement ; la culbute.

ἀνάποδος, η, ον· [δημ.] γενικῶς σημαίνει τὸ ἐναντίον τῆς κανονικῆς φορᾶς ἀντικειμένου τινός, qui est à l'envers (à rebours, à contre -sens) ἤτοι ὁ ἀνεστραμμένος, renversé, ée; retourné, ée ; || τὸ ἀνάποδον [ὑφάσματος] le revers, βλ. **ἀνάποδη**· || **ἀνάποδον**, rebours, n.m; ἡ ἀντίστροφος φορὰ τῶν ἰνῶν ξύλου τινός· βλ. καὶ **σύστροφον**· § [τυπογρ.] γράμμα ἀνάποδον, lettre bloquée : blocage, n. m ; § ἀνάποδος, παράξενος, bizarre ; δύστροπος, ἰδιότροπος, capricieux, euse ; || τί ἀνάποδον πνεῦμα, quel esprit biscornu (rebours) ! § βλ. **ἀνάποδη.**

ἀναπόδοτος, ος, ον· ὁ μὴ ἀποδοθεὶς (ὀπίσω δοθεὶς ἢ πωληθείς), ἔτι ὁ μὴ ἀποδοτέος, non rendu, e; § παρὰ γραμμ. τὸ ἀνανταπόδοτον,

(λατ. non reditus) qui est sans rapport (sans conclusion, sans suite).

ἀναπόδραστος, ος, ον· ὁ ἄφευκτος, ἀναπόφευκτος, ὅντινα δὲν δύναταί τις ν' ἀποφύγῃ, inévitable, adj. ἄφευκτος, inéluctable, adj.

ἀναποδράστως, [ἐπίρ.] ἀφεύκτως, ἀναποφεύκτως, inévitablement.

ἀναπόκριτος, ος, ον· ὁ ἄνευ ἀποκρίσεως, qui reste (est) sans réponse ; ὁ μὴ δίδων ἀπόκρισιν, qui ne répond pas.

ἀναπολέω, βλ. ἀναπολῶ.

ἀναπόλησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπολεῖν, τοῦ ἐπαναφέρειν εἰς τὴν μνήμην, action de se ressouvenir (de se rappeler), ἡ ξαναενθύμησις, la réminiscence ; ἡ ἐπανάληψις τῶν σκέψεων, ἡ ἐπανάσκεψις, la méditation.

ἀναπολόγητος, ος, ον· ὁ μὴ ἀπολογηθείς, ἢ ἀπολογούμενος, ἢ ὁ μὴ ἀποδεχόμενος ἀπολογίαν, καὶ ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀπολογηθῇ, qui ne peut se justifier, ἀδικαιολόγητος, injustifiable ; ὁ ἀνεπίδεκτος εἰς τὸ νὰ ὑπερασπισθῇ, ἀνυπεράσπιστος, non défendu, sans défence, indéfendable ; § κατ' ἐπέκτ. ὁ συγκεχυμένος, confondu,e; ὁ ἀμήχανος, interdit,e; ‖ τὸν ἄφησεν (τὸν ἔκαμεν) ἀναπολόγητον, il le confondit; ‖ ἔμεινεν —, il demeura sans replique (confondu), χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, συγκεχυμένος.

ἀναπολῶ (έω), μέλ. ήσω, ἀναλογίζομαι, ἀναμιμνήσκομαι, ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην μου, se ressouvenir, se rappeler, repasser dans son esprit ; § ἐπανασκέπτομαι, méditer.

ἀναπόσβεστος, ος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀποσβεσθῇ, ἄσβεστος, inextinguible, adj. (-gu-i-).

ἀναπόσπαστος, ος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀποσπασθῇ, ν' ἀποχωρισθῇ, qu'on ne peut arracher (séparer) ; ἀδιάρρηκτος, ἀχώριστος, inséparable ; ἀδιάλυτος, indissoluble ; ἀναπόσπαστος, intégrant, e, μέρος ἀπαραίτητον πρὸς ἀποτέλεσιν συνόλου τινός.

ἀναποσπάστως, [ἐπίρ.] ἀδιαρρήκτως, ἀχωρίστως, inséparablement ; ἀδιαλύτως, indissolublement.

ἀναποτάνω τὸ προζύμι, [διάλ. Ἠπείρου] ποιῶ τὴν ζύμην, ἀναποιῶ (Γραφ.) ὡς «ἄρτους ἀναπεποιημένους ἐν ἐλαίῳ»· ὅθεν **ἀναποιῶ**, προετοιμάζω, préparer ; ἐκ τούτου δῆλον ὅτι τὸ ἁπλοῦν φκοιάνω διὰ τοῦ οι γραπτέον παρὰ τὸ ποιῶ.

ἀναπουδιάζου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=γίνομαι ἰδιότροπος, devenir capricieux, euse ; (ἀναποδιὰ καὶ ἀναπόδιασμα=ἰδιοτροπία, caprice, n. m. βλ. ἀναποδιάζω.

ἀναπουδουγυρίζου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἀνατρέπω, ἀναστρέφω, renverser ; ἀναπουδουγύρισμα=ἡ ἀνατροπή, renversement, n. m. βλ. ἀναποδογυρίζω.

ἀνάπους, οδος, ὁ· [ναυτ.] ἢ **ἀνάτονος** τοῦ παρακατίου, κοινῶς ὁ **ποριώτης**, drisse d'en dedans (de bonnette basse) ; σχοινίον χρησιμεῦον πρὸς ἀνάτασιν τοῦ ἔσω **μυόμματος** τῆς ἄνω πλευρᾶς τοῦ παρακατίου.

ἀναποφάσιστος, ος, ον· ὁ μὴ ἀποφασίζων, qui ne prend pas une décision (résolution), indécis, e ; irrésolu, e ; § ἀναποφάσιστος λέγεται μεταφ. ὁ **κυμαινόμενος**, flottant, e, adj. π.χ. πνεῦμα —, esprit flottant ; § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀναποφάσιστον, indécision, n. f ; irrésolution, n. f ; βλ. **ἀμφιβολία**.

ἀναπόφευκτος, ος, ον· ὅντινα δὲν δύναταί τις ν' ἀποφύγῃ, qu'on ne peut éviter, inévitable, adj. ἄφευκτος, inéluctable ; ἀπαραίτητος, indispensable, adj.

ἀναποφεύκτως, [ἐπίρ.] inévitablement ; ἀπαραιτήτως, indispensablement, adv.

ἀνάπρασις, εως, ἡ· ἡ ἐκ νέου πώλησις, nouvelle vente, κοινῶς τὸ ξαναπούλημα, revente, n. f ; βλ. καὶ **μεταπώλησις**.

ἀνάπρισις, εως, ἡ· ἡ διὰ τοῦ πρίονος κατὰ μῆκος διάσχισις, συνήθως δὲ ἡ ἐπὶ τῶν ξύλων, sciage en long ; βλ. καὶ **πρῖσις**.

ἀναπρίστης, ου, ὁ· καὶ ξυλοπρίστης, scieur de long ; καλεῖται ὁ διασχίζων ξύλα διὰ τοῦ πρίονος, ἰδίως κατὰ τὸ μῆκός των, εἰς σανίδας κτλ. διὰ τοῦ **καταρράκτου**· γενικώτερον δὲ ἀναπρίστης καλεῖται ὁ **ἀνασχίστης**, refendeur, n.m; ἤτοι ὁ ἐργάτης ὁ σχίζων ξύλα.

ἀναπρίω, ἀνασχίζω, διαχωρίζω, σχίζω ἐκ νέου, refendre ἢ scier ; τέμνω διὰ τοῦ πρίονος ξύλον, λίθον, κτλ. ἕκαστον ἀναλόγως τοῦ πράγματος· ‖ —, débiter le bois, βλ. **καταμερίζω τὴν ξυλείαν**.

ἀνάπρῳρα [ἐπίρ.] κοινῶς **ἀνάπλωρα**, ἤτοι ὀρθίως, καθέτως, debout ; βλ. **ἀνάπρῳρος**.

ἀναπρῳρέω-ῶ, ἀναπρῳρίζω κοινῶς **ἀναπλωρίζω**, [ναυτ.], éviter ; πλοιόν τι εὑρισκόμενον ἐπ' ἀγκύρᾳ ἀναπρῳρεῖ, ὅταν ἡ πρῷρά του μεταβάλλῃ θέσιν, στρεφομένη πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου, ῥεύματος ἢ κύματος, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τούτων· ‖ — **τῷ ἀνέμῳ**, éviter debout au vent ἢ éviter au vent ; βλ. **ἀνάπρῳρος**· ‖ **ἀναπρῳρίζω τῷ κύματι**, prendre la mer debout, ἤτοι στρέφω τὴν πρῷραν τοιουτοτρόπως, ὥστε τὸ κῦμα νὰ πλήττῃ αὐτὴν καθέτως (ὀρθίως, debout).

ἀναπρῴρησις, εως, ἡ· κοινῶς ἀναπλώρησις, [ναυτ.], évitage; n. m. καλεῖται ἡ περιστροφικὴ κίνησις ἣν ἀκολουθεῖ τὸ ἐπ' ἀγκύρας πλοῖον ὅπως στρέψῃ τὴν πρῷράν του πρὸς τὸν ἄνεμον, πρὸς τὸ ῥεῦμα ἢ πρὸς τὸ κῦμα, εὑρισκόμενον ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τούτων· § **ἀναπρῴρησις**, évitage, n. m ; καλεῖται ἐπίσης ἡ διεύθυνσις ἣν ἔχει τὸ ἐπ' ἀγκύρας πλοῖον τὸ στρέψαν τὴν πρῷράν του πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου, κύματος ἢ ῥεύματος· § **ἀναπρῴρησις**, évitage, n. m ; καλεῖται ἐπίσης τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ἀπαιτούμενον ὅπως ἡ πρῷρα τοῦ πλοίου μεταβάλλῃ διεύθυνσιν συνεπείᾳ ἀνέμου, κύματος ἢ ῥεύματος. § —, évitée, n. f. καλεῖται ἐπίσης ἡ γινομένη τῇ βοηθείᾳ ῥευμάτων.

ἀνάπρῳρος, ος, ον· κοινῶς ἀνάπλωρος, ἤτοι ὀρθίως, καθέτως, debout ; [ναυτ.] πλοῖόν τι εὑρίσκεται ἀνάπρῳρον τῷ ἀνέμῳ, τῷ κύματι ἢ τῷ ῥεύματι, ὅταν ἔχῃ τὴν πρῷράν του ἐστραμμένην πρὸς τὸν ἄνεμον, τὸ κῦμα ἢ τὸ ῥεῦμα· ‖ ἀνάπρῳρον τῷ ἀνέμῳ, debout au

vent ; || ἀνάπρῳρον τῷ κύματι, debout à la lame ; || ἀνάπρῳρον τῷ ῥεύματι, debout au courant ; βλ. καὶ ἀναπρῴρησις.

ἀναπρῳρῶ, βλ. ἀναπρῳρέω.

ἀναπτερόω-ῶ· μέλ. ώσω, δίδω πτερὰ εἴς τινα (ἵνα πετάξῃ), munir d'ailes; ἀναπτύσσω τὰς πτέρυγας, développer les ailes ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν δίδω νέαν δύναμιν, νέαν ὤθησιν, ὁρμήν, donner un nouvel essor ; καὶ ἀνυψῶ, ἀνορθώνω, relever, ἰδίως δὲ παροξύνω, διεγείρω, exciter ; ἐμψυχώνω, ἀναψυχῶ, ranimer, ἐπὶ ψυχικῶν παθήσεων· || ἀναπτερῶ τὸ θάρρος, τὰς ἐλπίδας, κτλ., relever de courage, les espérances, etc. § [μεσ. ἐπὶ πτην.] se replumer, κάμνω νέα πτερά.

ἀναπτέρωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπτερόω· ἡ νέα ὤθησις, ὁρμή, nouvel essor ; action de relever, d'exciter, de ranimer ; ἤτοι ἀνύψωσις, παρόξυνσις, διέγερσις, ἐμψύχωσις, ἀναψύχωσις.

ἄναπτος, ος, ον· ὁ μὴ ἀναφθείς, non allumé, inallumé, ée.

ἀναπτύξατε ἢ πρὸς δεξιὰ ἀναπτύξατε, ligne déployée ou à droite ligne déployée ; παράγγελμα μεταβάσεως ἀπὸ τῆς φάλαγγος λόχου (colonne de compagnie) εἰς ἀνεπτυγμένην παράταξιν (ligne déployée).

ἀνάπτυξις, εως, ἡ· ξεδίπλωσις, déploiement, n. m. ἐκτύλιξις, ἐξέλιξις, développement, n. m. διευκρίνισις, éclaircissement ; ἐξήγησις, explication, n. f ; || ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ζητήματος, le développement de la question ; || εἶνε ἄνθρωπος χωρὶς ἀνάπτυξιν, c'est un esprit borné (inculte), ἤτοι πνεῦμα περιωρισμένον· § ἀνάπτυξις, ἡ μεγάλωσις, la croissance ; || πρόωρος ἀνάπτυξις, croissance hative ; || —, ἐξέλιξις, développement, n. m ; || || — καμπύλης, développement d'une courbe, εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμὰς καλεῖται οὕτω τὸ μῆκος ὅπερ καταλαμβάνει ἡ καμπύλη· || — ῥείθρου, βλ. μῆκος ῥείθρου, longueur d'un cours d'eau ; § ἀνάπτυξις [ἱππ.] βλ. ἀναπτύσσω τὸν κορμὸν τοῦ ἵππου, se camper ; § ἀνάπτυξις [τακτ.] déploiement, n. m. ἡ κίνησις δι' ἧς στράτευμά τι εὑρισκόμενον ἐν φάλαγγι (en colonne), ἢ κατὰ παραγωγὴν (par le flanc) τάσσεται ἐν ἀνεπτυγμένῃ παρατάξει (ligne déployée)· βλ. καὶ ἀναπτύξατε· || στρατηγικὴ ἀνάπτυξις, déploiement stratégique, στρατεύματός τινος καλεῖται ἡ συγκέντρωσις μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν σωμάτων ἐκ τῶν ἐν εἰρήνῃ ἑδρῶν των, καὶ τοποθέτησις αὐτοῦ εἰς διαφόρους θέσεις ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἐκστρατείας· || — εἰς ἀκροβολισμόν, βλ. παράτασις· § [μαθ.] ἀνάπτυξις συναρτήσεως εἰς σειράν, développement d'une fonction en série, λέγεται ἡ εὕρεσις σειρᾶς παραστατικῆς δοθείσης συναρτήσεως.

ἀναπτύσσω, ξεδιπλώνω, ἐκπτύσσω, ἀνελίττω πᾶν τυλιγμένον ἢ διπλωμένον, déployer; ἀνελίσσω, ἐκτυλίσσω, ἐξελίσσω, développer ; διευκρινίζω, éclaircir; ἐξηγῶ, expliquer; ἐκτίθημι, exposer ; || — τὰς πτέρυγας, déployer les ailes ; || — τὴν φάλαγγα, déployer la colonne ; || [ναυτ.] ἀναπτύσσω ἱστίον, déployer une voile ; ἐπίσης ἀνίημι, κοινῶς μολάρω πανί, ἤτοι ἡμιανοίγω αὐτό, larguer une voile; ἐπίσης ἐκχύνω (ἱστίον), déferler ἢ laisser tomber; || ἀνέπτυξεν ὅλην τὴν εὐγλωττίαν του, il déploya toute son éloquence ; || ἄφησέ τον ν'ἀναπτύξῃ τὴν ὑπόθεσιν, laissez-le développer l'affaire ; || ἀνέπτυξε τὴν θεωρίαν του, il a exposé (développé) sa théorie ; || θὰ σᾶς ἀναπτύξω τοὺς λόγους, je vous expliquerai les raisons ; || [ἐμπορ.] ἀναπτύσσομαι (εἰς δραστηριότητα, συναγωνισμόν), se déployer; § [μέσ.] ἀναπτύσσομαι, se développer; φύομαι, croitre; αὐξάνω, venir bien ; εὐτυχῶ, εὐημερῶ, prospérer ; || τὸ δένδρον (τὸ παιδίον) αὐτὸ ἀναπτύσσεται καλά, cet arbre (cet enfant) vient bien ; || ἀνεπτυγμένος ἄνθρωπος, un homme instruit (éclairé ; cultivé) ; § [ἱππευτ.] — τὸν κορμὸν τοῦ ἵππου, se camper, ἢ faire camper le cheval ; ἢ μᾶλλον ἀνάπτυξις τοῦ κορμοῦ τοῦ ἵππου καλεῖται ἡ στάσις τοῦ ἵππου καθ' ἣν οἱ πόδες ἀπομακρύνονται τῆς βάσεως, ἥτις ὡς ἐκ τούτου κατὰ πολὺ ἐπιμηκύνεται· ὁ ἵππος κατὰ φύσιν ἀναπτύσσεται ὁπόταν θέλῃ νὰ οὐρήσῃ, παρὰ φύσιν δὲ ὁπόταν πονῇ τὴν κοιλίαν κατὰ τὸν κωλικόν· τέλος ἡ ἀνάπτυξις τοῦ κορμοῦ διδάσκεται καὶ παρὰ τῆς ἱππευτικῆς καὶ θεωρεῖται ὡς μέσον εὐκαμψίας αὐτοῦ.

ἀνάπτω, μέλ. ἀνάψω (φῶς), allumer ; θέτω πῦρ, mettre le feu ; πυρπολῶ, mettre en feu; ἀναφλέγω, φλογίζω, enflammer ; φλέγω, ἀνάπτω, embraser ; || [ναυτ.] ἀνάπτω τὰ πυρὰ (τῆς ἀτμομ.) allumer les feux ; ἤτοι θέτω πῦρ εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἑστίαις ἄνθρακας· || ἄναψε τὰ κεριά, allumez les bougies ; || ἀνάπτω φωτιά, faire (allumer) le feu ; || ἀνάπτω κλίβανον (φοῦρνον), chauffer le four ; || [μεταφ.] ἐξάπτω, ἐρεθίζω, exciter, irriter; || τὰ λόγια του μὲ ἄναψαν, ses paroles m'ont échauffé (excité ; irrité) ; § ἀνάπτομαι, ἐξάπτομαι, s'allumer ; κοινῶς πέρνω φωτιά, prendre feu ; s'enflammer ; s'échauffer ; ἐρεθίζομαι, s'exciter, s'irriter ; || ἄναψεν ἡ καπνοδόχη, le feu à pris à la cheminée ; || [μεταφ.] ἄναψε τὸ στόμα μου, j'ai la bouche en feu ; || [παθ. μετοχ.] ἀνημμένος, allumé, ée; φλογισμένος, enflammé, ée ; embrasé, ée; θερμός, πεπυρακτωμένος, ardent, e ; || ἀνημμένα κάρβουνα, des charbons ardents.

ἀναπυρσεύω, [ναυτ.] ἐπαναλαμβάνω διὰ πυρσῶν νυκτερινὸν σῆμα, reprendre (recommencer) un signal de nuit.

ἀναπωμάζω, (ἀπο) ἐκφράττω, déboucher; ἤτοι ἐκβάλλω τὸ πῶμα· ἀνοίγω τὸ σκέπασμα, κοινῶς ξεταπώνω, ξεστουπώνω· || ἀναπωμάζω [μεταγ.] βλ. δημ. ξαναφράσσω (-ττω), ξαναβουλλόνω, reboucher.

ἀναπωμαστήρ, ῆρος, ὁ· ὁ ἐκφρακτήρ, débouchoir, n. m ; ἐκ τοῦ ἀναπωμάζω, ἀποφράττω (déboucher), τὸ δι' οὗ ἀναπωμάζεται ἢ ἐκφράσσεταί τι· || ἀναπωμαστὴρ τῶν πυροτωλήνων, débouchoir pour les fusées.

ἀναπωματίζω, μέλ. ίσω [μεταγεν.] κοινῶς ξαναβουλλόνω, reboucher.

ἀνάπωσις, εως, ἡ· γενικῶς ἡ ἄμπωτις, reflux, βλ. λέξιν, μερικώτερον ὅμως ἀνάπωσις, basse-mer ἢ mer basse, λέγεται τὸ κατώτατον ἐπίπεδον τῶν ὑδάτων εἰς ὃ φθάνει ἡ ἄμπωτις, οὐχὶ δὲ **ῥηχία** ἢ **ῥαχία** (ὅπερ σημαίνει flux), διότι αἱ λέξεις αὗται σημαίνουσι τὸ ἐναντίον τῆς ἀμπώτιδος, εἶνε δὲ ταὐτόσημοι τῇ λέξει πλημμύρα (ὅρα λεξικὸν Ἑλλ. Σακελλαρίου, σελ. 1184)· ὅταν ὑπάρχῃ ἀνάπωσις (basse-mer) λέγουσιν ὅτι τὰ ὕδατα εἶνε **βραχέα** (les eaux sont basses). Διὰ τὰ **βραχέα** (les basses eaux) ἤτοι τὰ ῥηχὰ νερά, βλ. καὶ **σύρτις** (basse).

ἀνάργαστος, ὁ [διάλ. Ἠπείρ.]=ὁ **ἀκατέργαστος**· κυριολεκτεῖται ἐπὶ δερμάτων, **ἀδέψητος**, non corroyé.

ἀναργυρία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις χρήματος, manque d'argent ; ἡ ἔνδεια, ἡ πενία, pénurie, n. f.

ἀνάργυρος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἀργύριον, (χρήματα), qui manque d'argent ; ὁ ἐνδεής, ὁ πένης, pauvre.

ἀναρδάλης, ὁ, [διάλ. Καρπ.]=ῥυπαρός, βλ. λέξιν· πιθανῶς τὸ ἐπίθετον συντίθεται ἐκ τῆς ἀνὰ προθέσεως καὶ τοῦ ἀρχαίου ἄρδαλος=ῥυπαρός, sale.

ἀνάρηος, ἀνάρηα, ἀνάρηο, [δημ.] ὁ ἀραιός, ὁ ὀλίγον πυκνός, peu serré, ée ; εἰς ἀραιὰ διαστήματα, ὁ ἀραιός, clair, e; clairsemé; σπάνιος, rare ; ‖ πανὶ ἀνάρηο, toile à claire-voie. § [οὐδ. πληθ. ἐπίρ.], ἀνάρηα [ἀνάρηα], loin à loin ; de loin à [en] loin ; «ἀνάρηα, ἀνάρηα τὸ φιλί, γιὰ νάχῃ νοστιμάδα»· παροιμία σημαίνουσα ὅτι, πᾶν τὸ σπάνιον εἶνε ἐπιθυμητόν.

ἀνάρης, ὁ, [διάλ. Καρπ.]=ἡ ἄνω πέτρα τοῦ μύλου.

ἄναρθρος, ος, ον· α) [γραμμ.] ὁ μὴ ἔχων ἄρθρον, qui n'a pas d'article ; sans article ; β) ὁ μὴ ἔχων ἄρθρα, ἀρθρώσεις, qui n'a point d'articulation ; inarticulé, ée.

ἀνάρθρως [ἐπίρ.] ἄνευ ἄρθρου, sans article; ἄνευ ἀρθρώσεων, d'une manière inarticulée,

ἀνάρια, [διάλ. Οἰνόης] εὔχρηστον μόνον ἐν τῇ φράσει: «— καὶ κατσάρια»=ἀνήφορα, κατήφορα [ἀναίρω-καταίρω (;)].

ἀναρίθμητος, ος, ον· ἀμέτρητος, innombrable ; ἄνευ ἀριθμοῦ, sans nombre ; ἀνυπολόγιστος, ἀλογάριαστος, incalculable ; ἄπειρος, immense ; infini, e; ‖ ἀναρίθμητον πλῆθος, multitude innombrable ; ‖ ἀναρίθμητα δεινά, des maux incalculables ; ‖ ἀναρίθμητα παραδείγματα, des exemples infinis (sans nombre); ‖ ἀναρίθμητα πλούτη, des richesses immenses : § ὁ μὴ ἔχων ἀριθμόν, qui n'a pas de nombre; ὁ μὴ ἀριθμηθείς, non dénombré ; non numéroté.

ἀναριθμήτως, (ἐπίρ.) ἄνευ ἀριθμοῦ, sans nombre; ἀνυπολογίστως, incalculablement.

ἀναρίος, ὁ· [διάλ, Οἰνόης] = ἑορτή, fête, n. f; **ἀργία**, jour férié ; βλ. λέξιν.

ἀναρμόδιος, ος, ον· ὁ μὴ ἁρμόδιος, qui n'est pas compétent, incompétent, e ; ‖ τὸ δικαστήριον ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον, le tribunal se déclara incompétent.

ἀναρμοδιότης, ητος, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις ἀναρμόδιος, incompétence, n. f ; ‖ [νομ.] ἔνστασις ἀναρμοδιότητος, exception déclinatoire.

ἀναρμοδίως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀναρμόδιον, d'une manière incompétente, incompétemment.

ἀναρμοστία, ας, ἡ· τὸ ἀνάρμοστον, inconvenance, n. f ; ‖ τὸ μὴ ἁρμοστόν, ἡ ἀσυμφωνία, désaccord, n. m ; βλ. καὶ **ἀρρυθμία**.

ἀνάρμοστος, ος, ον· inconvenable, adj. ὁ μὴ ἁρμόζων, ὁ μὴ ἁρμόδιος (κατάλληλος, εὔθετος), qui n'est pas approprié (convenable), impropre, (ἀνάρμοστος τὸ ὕφος), inconvenant, e ; ὁ ὀλίγον κατάλληλος, peu convenable; ὁ μὴ εἰς τὴν θέσιν του εὑρισκόμενος, déplacé, ée ; ὁ ἄκοσμος, ἀπρεπής, incongru, e; ὁ μὴ συνηρμοσμένος, ὁ μὴ ἁρμοζόμενος, non adapté ; ‖ ὅρος ἀνάρμοστος, terme inconvenable ; ἀνάρμοστοι τρόποι, des manières peu convenables ; ‖ ἀνάρμοστος παρατήρησις, observation déplacée ; ‖ γλῶσσα ἀνάρμοστος εἰς τὰς περιστάσεις, langage mal approprié aux circonstances; ‖ ἀνάρμοστος λέξις, terme impropre ; ‖ ἀνάρμοστος ἐρώτησις, demande incongrue. Συνώνυμ. inconvenable, inconvenant ; τὸ δεύτερον εἶνε ἰσχυρότερον, ἐπιτακτικώτερον τοῦ πρώτου, inconvenable, σημαίνει δὲν ἁρμόζει καὶ οὐδὲν πλέον, ἐνῷ inconvenant, ἐνδεικνύει ὅ,τι προσβάλλει, ἐγγίζει τὴν φιλοτιμίαν, τὸ ἀπρεπές.

ἀναρμόστως [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀνάρμοστον, d'une manière inconvenable, inconvenablement ; improprement.

ἀναρπαγή, ῆς, ἡ· ἡ ἀφαρπαγή, τὸ ἅρπαγμα (πρὸς τὰ ἐπάνω), enlèvement, n. m.

ἀναρπάζω, πρὸς τὰ ἐπάνω ἁρπάζω, enlever ; emporter ; ‖ τὸν ἀνήρπασεν ἡ ἀσθένεια, la maladie l'emporta.

ἀνάρπαστος, ος, ον· ὁ ἀφαρπασθείς, ὁ ἁρπασθεὶς βιαίως, ταχέως, enlevé, emporté (rapidement).

ἀναρρεχοῦμαι [δημ.] = **μηρυκάζω**, ruminer (βλ. λέξιν) = ἀναδίδω τὸ καταποθὲν ἔδεσμα.

ἀναρρηγνύω, μέλ. ἀναρρήξω, θραύω, κάμνω νὰ διαρραγῇ, rompre ; σχίζω, déchirer ; § καταστρέφω, détruire ; ‖ ἀναρρηγνύω, pétarder, καταστρέφω ἢ ἀνατινάσσω ἐμπόδιον ἢ ἀντικείμενόν τι διὰ ῥηξιπύλου (pétard).

ἀνάρρησις, εως, ἡ· ἰδίως ἡ ἄνοδος εἰς τὸν θρόνον, εἰς τὴν ἀρχήν, κτλ. avénement, n. m.

ἀναρριπίζω, πάλιν ζωογονῶ, raviver (ἰδίως τὸ πῦρ, le feu); φυσῶ, souffler; ζωογονῶ, ἐμψυχῶ, ranimer; διεγείρω, réveiller; ἐρεθίζω, παροξύνω, exciter ; ‖ ἀναρριπίζω, ἐπαναδίδω τὴν φλόγα φυσῶν, rallumer en soufflant ; ἀνάπτω, φλογίζω, enflammer ; ‖ ἀναρριπίζω τὴν διχόνοιαν, souffler (le feu) de la discorde ; ‖

ἀναρριπίζω τὸ μῖσος, exciter (réveiller) la haine.

ἀναρρίπισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναρριπίζειν, action de raviver (de ranimer, etc); ὁ ἐρεθισμός, ἡ παρότρυνσις, excitation, n. f.

ἀναρριπιστήρ, ῆρος, ὁ· ventilateur, n.m. (ἐκ τοῦ ἀναρριπίζω, φυσῶ)· μηχάνημα πρὸς τὸ ἀναρριπίζειν τὸ πῦρ ἐν τοῖς χωνευτηρίοις, κτλ. κοινῶς τὸ φυσερό.

ἀναρρίπτω, πρὸς τὰ ἄνω ῥίπτω, jeter en l'air (en haut); ἐκσφενδονίζω, lancer; ῥιψοκινδυνεύω, hasarder, risquer; ‖ ἀνερρίφθω κύβος (ὁ κύβος ἐρρίφθη), (προκειμένου περὶ τῶν ῥιψοκινδυνευόντων εἴς τι), le dé (le sort) en est jeté; τὴν φράσιν ταύτην (λατ. alea jacta est) εἶπεν ὁ Καῖσαρ ὅτε τέλος μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς ἀπεφάσισε νὰ διαβῇ παρὰ τὰ νόμιμα τὸν Ρουβίκωνα ποταμόν, ὅστις ἦτο τὸ ὅριον ὅπερ ἐχώριζε τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλατίας.

ἀναρριχάομαι-ῶμαι, μὲ χεῖρας καὶ πόδα ἀναβαίνω (σκαλώνω, κατσαρώνω), χωρῶ πρὸς τὰ ἄνω, grimper; gravir; se hisser; § [ὀχυρ.] **ἀναρριχῶμαι**, ἀναβαίνω διὰ κλιμάκων (ἐπὶ φρουρίου, κτλ.), escalader.

ἀναρρίχησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναρριχᾶσθαι, action de grimper (de gravir); § [ὀχυρ.] ἀναρρίχησις, escalade, n. f; ἡ ἐπὶ τῶν τειχῶν τοῦ φρουρίου διὰ κλιμάκων ἄνοδος ἢ ἀνάβασις καὶ ἐν γένει ἡ διὰ κλιμάκων ἄνοδος· § [γυμν.] — ἐπὶ ἱστόν (ἐπὶ χάλω), exercice du mât (sur câble); action de se hisser sur un mât; ‖ — ἐπὶ χάλω, corde lisse en traction des bras.

ἀναρριχητικός, ή, όν· ὁ ἀναρριχόμενος, grimpeur, n.m; ‖ ἀναρριχητικὰ πτηνά, oiseaux grimpeurs ou scansores, καλοῦνται ὅσα ἔχουσι πόδας ἀναρριχητικούς, ἤτοι ἐκεῖνα ὧν οἱ δύο δάκτυλοι εἶνε ἐστραμμένοι πρὸς τὰ πρόσω, δύο δε (ὁ ἐξώτατος καὶ ὁ ἐσώτατος) πρὸς τὰ ὀπίσω· ‖ — φυτά, plantes grimpantes; [βοτ.] πλῆθος φυτῶν ἐχόντων ἀσθενῆ βλαστόν, ὅπως ἐκτείνωσι τὰ φύλλα των εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὀρθοῦνται στηριζόμενα δι' ὡρισμένων ἀναρριχητικῶν ὀργάνων ἐπὶ ἄλλων φυτῶν ἢ ἐπὶ ἄλλων στερεῶν ἀντικειμένων, στύλων, τοίχων, κτλ.

ἀναρριχῶμαι, βλ. **ἀναρριχάομαι.**

ἀνάρριψις, εως, ἡ· τὸ πρὸς τὰ ἐπάνω ῥίψιμον, action de jeter en l'air; τὸ ῥίψιμον, le jet; τὸ νὰ ῥίπτηται ἢ ἐξέρχηταί τι πρὸς τὰ ἄνω, ἡ ἔκριψις τοῦ ὕδατος ἐκ πηγῆς, le jet.

ἀνάρροια, ας, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ῥοή, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀπόσυρσις τῆς θαλάσσης (ἐπὶ παλιρροιῶν), ἡ ἄμπωτις, le reflux.

ἀνάρρους, ους, ὁ· ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ῥοή, ἡ **ἀνάρροια** le reflux; τὴν λέξιν **ἀνάρροιαν** καὶ **ἀνάρρους** κακῶς μεταφράζουσί τινες διὰ τῆς γαλλικῆς λέξεως amont (τὰ ἄναντα, ὁ ἀνάπλους), ἀφοῦ ἀνάρρους ἢ ἀνάρροια σημαίνει τὸ ἐναντίον τῆς σημασίας τοῦ amont; βλ. **ἄναντα.**

ἀναρροφάω-ῶ· **ἀναρροφέω**-ῶ· βλ. **ἀναρροφῶ.**

ἀναρρόφησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναρροφῶ, τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ τὸ ἐκ δευτέρου ῥόφημα, action d'absorber, ἡ ἀπορρόφησις, absorption, n. f; ἡ ῥόφησις (τῶν χυμῶν, des humeurs), action de humer; ἡ πρὸς τὰ ἄνω ῥόφησις, ἀπορρόφησις, εἰσπνοή, aspiration, n. f.

ἀναρροφητικός, ή, όν· ὁ πρὸς ἀναρρόφησιν χρησιμεύων, ἰδίως ἐπὶ ἀντλίας, aspirant, e, adj.

ἀναρροφῶ (άω), μέλ. ήσω, ῥοφῶ πρὸς τὰ ἄνω, εἰσπνέω, aspirer; ἀπορροφῶ, absorber; ῥοφῶ χυμὸν (ὑγρόν), humer.

ἀναρρωνύω, πάλιν δυναμώνω, se fortifier; ἀναλαμβάνω δυνάμεις, reprendre des forces; ἀποκαθίσταμαι (εἰς τὴν ὑγείαν μου), se rétablir; se remettre; εἰσέρχομαι εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως, entrer (être) en convalescence; ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου, relever de maladie; revenir d'une maladie; ‖ ἀνέρρωσεν ἐντελῶς, il est complètement remis (rétabli).

ἀνάρρωσις, εως, ἡ· convalescence, n. f; ἡ ἐκ νέου ἐνδυνάμωσις, ἡ ἀνάληψις ἐκ νόσου, ἤτοι ἡ ἐξαφάνισις τῶν νοσηρῶν σημείων παρὰ τῷ ἀσθενεῖ καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς πλήρους αὐτοῦ ὑγείας.

ἀναρρωτήριον, ου, τό· salle des convalescents; αἴθουσα ἐν τοῖς θεραπευτηρίοις, στρατῶσι, κτλ., ἐν ᾗ διαμένουσιν οἱ πρὸς ἀνάρρωσιν ἢ οἱ ἐλαφρῶς πάσχοντες· ‖ **ἀναρρωτήριον,** dépôt de convalescents; οἴκημα ἐν ᾧ γίνονται δεκτοὶ οἱ ἐκ τοῦ νοσοκομείου ἐξερχόμενοι ἄνδρες, ἵνα παραμείνωσιν ἡμέρας τινὰς πρὸς ἐντελῆ θεραπείαν ἢ ἀνάπαυσιν.

ἀναρρωτικός, ή, όν· ὁ πρὸς ἀνάρρωσιν χρησιμεύων, de convalescence.

ἀναρτάω-ῶ, βλ. ἀναρτῶ.

ἀναρτήσατε ἄρμ, arme à la bretelle; παράγγελμα δι' οὗ τὸ ὅπλον ἐξαρτᾶται διὰ τοῦ ἀορτῆρος ἐκ τοῦ δεξιοῦ ὤμου· (βλ. καὶ **ἀορτὴρ** ὅπλου).

ἄναρσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἄνω αἴρειν, ἐπαίρειν, action de hisser, hissage, n. f.

ἀνάρτησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναρτᾶν, action de suspendre; ἤτοι ἡ ἐξάρτησις, τὸ κρέμασμα, suspension, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ κρατεῖν τι μετέωρον οὕτως ὥστε νὰ κρέμαται (suspendre); μεταφορ. ἡ προσήλωσις, ἡ ἀγγίστρωσίς που, accrochement, n. m. βλ. **ἀναρτῶ.**

ἀναρτικός, ή· όν· ὁ πρὸς ἀνάρτησιν χρησιμεύων ἢ κατάλληλος, propre à suspendre; de suspension.

ἀνάρτυν [διάλ. Οἰνοης] = **ἀνάρτυτος,** βλ. λέξιν = ὁ μὴ ἠρτυμενος «— φαγίν».

ἀνάρτυτος, ος, ον (ἀρτύνω), ὁ μὴ ἠρτυμένος, κυρίως ἐπὶ φαγητοῦ, ὁ ἀκαρύκευτος, non assaisonné, ée; ‖ — ἡ μὴ ἠρτυμένος, ὅθεν ὁ σαρακοστι[α]νός, βλ. λέξιν.

ἀναρτῶ (άω) μέλ. ήσω, κρεμῶ τι, προσκολῶ τι εἰς ἄλλο ἢ ἐξαρτῶ ἔκ τινος, suspendre; κρατῶ μετέωρον, tenir en suspens; ‖ **ἀναρτῶ ἢ ἀγγιστρῶ,** accrocher, κρεμῶ τι ἔκ τινος ἀγ-

γίστρου ἢ ἥλου· || ἀναρτῶ ἐφόλκιόν τι [ναυτ.], hisser, βλ. **ἀνακρεμάω**· || ἀναρτῶ εἰκόνα εἰς τὸν τοῖχον, accrocher un tableau ; || ἀναρτήσατε ἄρμ, l'arme à la bretelle ; τὸ ὅπλον ἐξαρτᾶται διὰ τοῦ ἀορτῆρος ἐκ τοῦ δεξιοῦ ὤμου· § [ναυτ.] ἀναρτάω-ῶ (φώσωνα, σίπαρον, κτλ.), κοινῶς βάζω ἐπάνω, gréer (un perroquet, un cacatois), ἤτοι ἀνυψῶ εἰς θέσιν τινὰ ἐν ᾗ θὰ σταυρωθῇ (croiser) ὁ φώσων ἢ ὁ σίπαρος· § ἀνηρτημένος, η, ον· suspendu, e ; ὁ κρεμάμενος ἐξ ἑτέρου· ὁ εὑρισκόμενος μετέωρος· || ὄχημα ἀνηρτημένον, voiture suspendue ; || τὰ εἰς τὰς εἰκόνας ἀνηρτημένα ἀναθήματα, les offrandes appendues aux images.

ἀναρυκανίζω, ῥυκανίζω ἐκ νέου, replaner ; βλ. **ῥυκανίζω.**

ἀναρχία, ας, ἡ· anarchie, n. f ; ἔλλειψις οἱασδήποτε κυβερνήσεως ἢ ἀνωτάτης πολιτικῆς ἀρχῆς ἔν τινι λαῷ, manque de gouvernement ou de chef.

ἀναρχικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀναρχίαν ὑπαγόμενος, anarchique adj. § [οὐσ.] ἀναρχικός, θηλ. ἡ, anarchiste, n. καλεῖται ὁ ἐπιδιώκων τὴν ἀνατροπὴν τῆς νῦν πολιτικῆς, οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῆς ἀνίδρυσιν νέας ἰδανικῆς κοινωνικῆς καταστάσεως ἄνευ πολιτείας, ἄνευ οἱασδήποτε ἀρχῆς, ἄνευ νόμων καὶ δικαστηρίων, καταστάσεως καθ' ἣν θὰ κατηργεῖτο ἡ νῦν ἀνισότης τῶν ἀτόμων, θὰ ἐξέλιπεν ἰδίᾳ πᾶσα ἔμμισθος ἐξάρτησις πᾶσα σχέσις μεταξὺ κεφαλαιούχων καὶ ἐργατῶν, καὶ θὰ καθιεροῦτο εὐρυτάτη αὐτονομία τῶν ἀτόμων, συνδεομένων πρὸς ἄλληλα διὰ συμβάσεων, ἃς θὰ ἦσαν ἐλεύθερα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ διαλύσωσι.

ἄναρχος, ὁ· ὁ ἄνευ ἀρχῆς (ὡς ὁ Θεός), qui n'a pas de commencement ; τὸ ἄπειρον, l'infini.

ἀνάσα, ἡ· [δημ.] βλ. ἀναπνοή, [διάλ. Ἠπείρου] «πάρε τὴν ἀνάσα σου», «ἔπιε τὸ κρασὶ σὲ μιὰ ἀνάσα», «χωρὶς νὰ πάρῃ τὴν ἀνάσα του» (ἀπνευστί, ἀμυστί).

ἀνασαίνου, [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] ἀντὶ ἀνασαίνω, ἀναπνέω, respirer ; ἐξ οὗ παράγωγα, ἀνάσα, ἀνασασμὸς = ἀναπνοή, respiration, n. f.

ἀνασαίνω, [δημ.] βλ. ἀναπνέω.

ἀνάσασμα, τό· [δημ.] καὶ

ἀνασασμός, ὁ· [δημ.] βλ. ἀναπνοή.

ἀνάσαρκα ἡ ὕδρωψ ὑποδόρειος, [ἱππολ.] anasarque, n. m ; διάχυσις ὑγροῦ ὑπὸ τὸ δέρμα ἐν τῷ ὑποδορείῳ κυψελώδει ἱστῷ.

ἀνασβολιά, ἡ· [διάλ. Ἠπείρ.] ἡ ὀπισθοδρόμησις, ἡ μὴ προχώρησις τῶν πραγμάτων. Ἴσως παρὰ τὸ ἀναβολὴ προσθέσει τοῦ σ.

ἀνάσειρον, τὸ [ναυτ.] (ἄνω σείρω)· brecin, n. m. ou bressin ou bercin ; τεμάχιον σχοινίου ἔχον κόρακα εἰς τὴν μίαν ἄκραν, ἐφωδιασμένον διὰ κόμβων καθ' ὅλον τὸ μῆκός του, ὅπως μὴ ὀλισθαίνῃ ἐν ταῖς χερσί, χρησιμεῦον εἰς τὴν ἐκ τοῦ κύτους τοῦ πλοίου ἐξαγωγὴν ἐλαφρῶν σκευῶν. Τὸ ἀνάσειρον δὲν συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν συσπάστων καὶ πολυσπάστων.

ἀνάσεισις, εως ἡ· βλ. ἀναπαλμός.

ἀνασεισμός, οὗ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνασείειν, ἀνακινεῖν, action d'ébranler (de secouer ; d'agiter) ; ébranlement, n. m ; la secousse ; || — [ἱππευτ.] écaveçade, n. f. βλ. ἀναπαλμός· || — μονομερὴς τῶν ῥυτήρων [ἱππευτ.], ébrillade ou ésbrillade ; κίνησις σεισμικὴ τῶν ῥυτήρων μονομερὴς γινομένη παρὰ τοῦ ἱππέως εἰς ἑτεροστρόφους ἵππους ἐπὶ τοῦ ῥυτῆρος τοῦ εὑρισκομένου πρὸς τὴν πλευρὰν πρὸς ἣν ἀρνεῖται νὰ στραφῇ ὁ ἵππος, δηλ. ὁτὲ μὲν τοῦ δεξιοῦ, ὁτὲ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ ῥυτῆρος.

ἀνασείω, πρὸς τὰ ἄνω σείω (κινῶ), ἀνακινῶ, ébranler ; secouer ; agiter ; = [ἱππευτ.] —, βλ. **ἀναπάλλω**· || ἀνασείω ἐλαφρῶς τὰ ἡνία τοῦ χαλινοῦ (ἱππευτ.], badiner les rênes ; ἐν τῇ ἱππευτικῇ διὰ τῆς φράσεως ταύτης ἐννοεῖται ἡ ἐλαφρὰ διὰ τῶν ἡνίων ψαῦσις τῶν παρειῶν τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου, ὅπερ συντείνει εἴς τε τὴν εὐκαμψίαν αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν εὐαισθησίαν τῶν φορέων τοῦ στόματος.

ἀνασηκόνω καὶ ἀνασηκώνω, σηκόνω ὑψηλά, ὑπεγείρω, soulever ; ἀνυψῶ, relever ; βλ. καὶ κοινῶς ξανασηκόνω· || — τὴν ἐσθῆτα, relever la robe, ἢ ἀνασηκόνω τὰ φορέματά μου, (τὰ μαζεύω ἐπάνω), trousser ; || — τὰς χειρίδας (σηκόνω τὰ μανίκια), κοινῶς ἀνασκουμπόνω, retrousser les manches ; § ἀνέλκω ἐκ τῆς θέσεώς του, ἐξαρμόζω, démonter. § [μέσ.] ἀνασηκόνομαι, ὑπεγείρομαι, se soulever ; ἀνυψοῦμαι, se relever ; ἀνακαθίζω, ἀνακάθημαι, se mettre sur son séant.

ἀνασήκωμα, τό· ἡ ἀνύψωσις, relèvement, n. m ; τὸ ἀνασκούμπωμα, retroussement, n. m ; || —, τό· κοινῶς τὸ ξανασήκωμα (ἡ ἀνύψωσις), relèvement, n. m.

ἀνασηκώνω, βλ. ἀνασηκόνω.

ἀνασηκωτός, ή, όν· ὁ ἀνυψωμένος, relevé, ée ; soulevé ; retroussé. § ὁ ἀνακουφωτός, relevé en bosse ; bombé, ée.

ἀνασημαίνω [ναυτ.], reprendre (recommencer) un signal ; ἤτοι σημαίνω ἐκ νέου σῆμά τι (signal).

ἄνασι, ἡ [διάλ. Οἰνόης] = ἄνεσις, βλ. λέξιν· || —, ἡ ἐλευθέρα, πλήρης ἀναπνοή, la respiration ; «παίρω ἄνασιν» = ἀναπνέω, respirer.

ἀνασκαλεύω, [δημ.] ἀνακινῶ ἀνασκάπτων, remuer (en fouillant ; ἐκζητῶ τι, ἀνερευνῶ, fouiller ; || — τὴν πυράν, ratisser le feu ; σκαλίζω, fureter.

ἀνασκάπτω, ἐκσκάπτω, διορύσσω, excaver ; ἐκβάλλω ἐκ τῆς γῆς, ξεχώνω, déterrer ; ἀνασκάπτω, ἐρευνῶ, fouiller (χάριν ἐρευνῶν) ἢ faire des fouilles ; ἐξερευνῶ, ἐξανασκάπτω, σκάπτω ἐκ νέου, refouiller ; ἀνασκάπτω τὴν γῆν, remuer la terre ; (ἐν τῇ γεωργίᾳ), défoncer (la terre) ; || — βαθέως, effondrer ; || ἀνέσκαψε θησαυρόν, il a déterré un tresor ; || — τὰ θεμέλια οἰκίας, creuser les fondements d'une maison ; || οἱ ἀρχαιολόγοι ἀνασκάπτουν παντοῦ, les archéologues font des fouilles partout ; || — τὴν γῆν, remuer la terre, ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ σημαίνει κατασκευάζω χαρακώματα διὰ τοῦ πτύου καὶ τῆς σκαπάνης (saper, enlever avec la sape),

ἤτοι **ἀποταφρεύω** (μέσ. ἀποταφρεύομαι), ὀχυρώνω διὰ τάφρου.

ἀνασκαφή, ῆς, ἡ· ἡ ἐκσκαφή, ἡ ἀνόρυξις, excavation, n. f; ἡ ἐκσκαφὴ πρὸς ἀνερεύνησιν [ἀρχαιολ.], les fouilles ; || ἡ ἀνασκαφὴ τῶν θεμελίων [οἰκίας], le creusement des fondements ; || — (ἐν τῇ γεωργίᾳ), défoncement, n. m ; || — τῆς γῆς μέχρι βάθους τινός, effondrement, n. m; τὸ ξαναχύλισμα, βλ. κύλισμα.

ἀνάσκελα, [δημ. ἐπίρ.] (καὶ κατὰ τὸ Αἰτωλ. ἰδίωμα **ἀνασκέλουμα**), ὕπτιος, sur le dos ; ἀντεστραμμένως, à la renverse ; καὶ δημωδῶς les quatre fers en l'air ; || ἔπεσεν ἀνάσκελα, il tomba à la renverse ; || κολυμβῶ ἀνάσκελα, nager sur le dos ; faire la planche ; βλ. καὶ ὑπτιάζω.

ἀνασκελίζω, καὶ

ἀνασκελόνω, [δημ.] ῥίπτω ἀνάσκελα, faire tomber à la renverse ; ἀνατρέπω, renverser ; [μέσ.] ἀνασκελόνομαι καὶ κατὰ τὸ Αἰτωλ. ἰδίωμα **ἀνασκηλόνουμη**, se renverser=πίπτω ὕπτιος, tomber sur le dos, à la renverse (ἀνάσκελα)· βλ. καὶ ὑπτιάζω.

ἀνάσκελος, ὁ· [δημ.] ὁ πεσὼν ἀνάσκελα, tombé à la renverse.

ἀνασκευάζω, πάλιν κατασκευάζω, πάλιν ποιῶ, refaire ; πάλιν ἐπανορθώνω, ἐπισκευάζω, réfectionner ; ἀνασκευαστικός, ή, όν, réfectionné, ée ; ἐκ νέου χειρίζομαί τι (ξανακάμω), remanier ; ἀνοικοδομῶ ἐκ νέου, refondre ; ἐπανορθώνω πρᾶξιν, ἀδίκημα, κτλ., redresser ; ἀναιρῶ, ἐλέγχω ἢ ἐξελέγχω τι, réfuter ; διορθώνω, racheter ou corriger ; || ἠναγκάσθην νὰ ἀνασκευάσω τὴν τελευταίαν πρᾶξιν, j'en ai dû refaire (remanier) le dernier acte ; || ἀνεσκεύασεν ὅλα σου τὰ ἐπιχειρήματα, il a réfuté tous vos arguments ; || ἀνασκευάζω, μετασκευάζω, radouber ; βλ. μετασκευή.

ἀνασκεύασις, εως, ἡ· ὁ μετασχηματισμός, ἡ ἀνάπλασις, remaniement, n. m. ou remanîment.

ἀνασκευαστής, οῦ, ὁ· réfutateur, n. m. n. m. ὁ ἀνασκευάζων, ἀναιρῶν, ἐλέγχων· βλ. ἀνασκευάζω· § remanieur, n. m. ὁ ἐργάτης ὁ ἀνασκευάζων τι.

ἀνασκευαστικός, ή, όν· ὁ ἀνασκευάζων, ἀναιρῶν ἢ ἀνατρέπων, réfutatoire. § βλ. ἀνασκευάζω.

ἀνασκευή, ῆς, ἡ (λόγων, κτλ.), réfutation, n.f. § ἡ ἐπανόρθωσις, réparation, n. f; ἡ ἐκ νέου κατασκευή, reconstruction, n. f; remaniement, n. m. || ἀνασκευὴ τῆς πυρίτιδος, βλ. ἐνδυνάμωσις. § ἀνασκευὴ ἐλασμάτων, redressement des rails ; ἤτοι εὔθυνσις τῶν καμφθέντων τοιούτων.

ἀνασκηλόνουμη [Αἰτωλ. ἰδίωμα] βλ. ἀνασκελόνω.

ἀνάσκητος, ος, ον· ὁ μὴ ἠσκημένος, ἀγύμναστος, non exercé, inexercé, ée.

ἀνασκιρτάω, βλ. ἀνασκιρτῶ.

ἀνασκίρτημα, τό· καὶ

ἀνασκίρτησις, εως, ἡ· σκίρτησις (ἀναπήδησις ἐκ χαρᾶς ἢ φόβου, tressaillement (de joie ou de peur) ; τὸ πήδημα, saut, n. m. bond, n. m.

ἀνασκιρτῶ (άω), πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὰ ὀπίσω πηδῶ, sauter ; bondir ; || σκιρτῶ ἐκ χαρᾶς ἢ φόβου, tressaillir (de joie ou de peur).

ἀνασκολοπίζω, παλουκώνω, empaler, ἀνασταυρώνω, mettre sur une croix, crucifier.

ἀνασκολόπισις, εως, καὶ

ἀνασκολόπισμα, ατος, τό, καὶ

ἀνασκολοπισμός, οῦ, ὁ· τὸ παλούκωμα, action d'empaler ; empalement, n. m ; τὸ σταύρωμα, le crucifiement.

ἀνασκοπέω-ῶ, 1) ἀκριβῶς ἐρευνῶ, examiner avec soin ; ὀπίσω παρατηρῶ τι, regarder en arrière ; στρέφω πρὸς παρατήρησιν, se retourner pour regarder; 2) παρατηρῶ, remarquer ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν φέρω τὴν μνήμην εἰς τὰ ὀπίσω, ἀναμιμνήσκομαι, se souvenir de; 3) σκέπτομαι, considérer ; φροντίζω, ἀποβλέπω εἴς τι, avoir égard à ; σκέπτομαι εἰς, réfléchir, songer à.

ἀνασκοπή, ῆς, ἡ· ἡ ἀκριβὴς παρατήρησις, ἡ ἐξέτασις, ἡ ἔρευνα, examen, n. m ; ἡ ἐνθύμησις, souvenir, n. m ; ἡ σκέψις, considération, n. f.

ἀνασκουμπόνω, [δημ.] relever (retrousser) les manches ; βλ. ἀνασηκόνω· συνήθως δὲ ὡς μέσον ἀνασκουμπόνομαι, relever ses manches, se retrousser ; § [μεταφ.] ἑτοιμάζομαι διά τι, se préparer (se disposer ; être prêt) à faire.

ἀνασκούμπωμα, τό· [δημ.] τὸ ἀνασήκωμα, retroussement, n. m; § προετοιμασία, préparation, n. f ; les préparatifs.

ἀνασκουμπωμένος, ὁ· [δημ.] μετοχὴ τοῦ ἀνασκουμπόνω, ἀναχεχομβωμένος, ἔχων τὰς ἄκρας τῶν φορεμάτων του ἀνασηκωμένας ἵνα μὴ σύρωνται.

ἀνασκυράω, [δημ.] βάλλω ἕκαστον πρᾶγμα εἰς τὴν θέσιν του, διευθετῶ, βλ. λέξιν.

ἀνασμονή, [διάλ. Οἰνόης] βλ. ἄνασι.

ἀνασόνιν, τό [διάλ. Οἰνόης]=ἄνισον, γλυκάνισον, anis, n. m.

ἀνάσπα! [ναυτ.] dérapez ! κέλευσμα ὅπως ἀνασπασθῇ ἡ ἄγκυρα· βλ. ἀνασπάω-ῶ.

ἀνασπάζομαι, φιλῶ ἱεράν τινα εἰκόνα, baiser une image (sainte).

ἀνάσπασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνασπᾶν, τὸ πρὸς τὰ ἄνω τράβηγμα, τὸ βγάλσιμο, action de tirer ; d'arracher ; de dégaîner ; de déraper l'ancre, etc. βλ. ἀνασπάω· § —, ἡ σύσπασις, συστολή (τῶν μυῶν, τῶν νεύρων), contraction, n. f.

ἀνασπαστήρ, ῆρος, ὁ· τὸ δι' οὗ ἀνασπᾶταί τι, σηκώνεται ἐπάνω, κρατεῖται, μαζεύεται, suspensoir, n. m.

ἀνασπαστήριον, τό· drisse, n. f. σχοινίον δι' οὗ ἀνασπᾶταί τι, ὅπως εἶνε ἡ ὑπέρα ἐν τῷ ναυτικῷ.

ἀνάσπαστρον τοῦ προστερνιδίου [σελ.], montant de poitrail, βλ. προστερνίδιον.

ἀνασπάω-ῶ· ἐπάνω τραβῶ, tirer (en haut); σηκώνω ἐπάνω, ἀνυψῶ, enlever ; ἀποσπῶ, ar-

racher. § σηκώνω ἐπάνω, μαζώνω, σουφρώνω, **συσπάω-ῶ** (τὰς ὀφρῦς, τὸ μέτωπον), contracter, froncer (les sourcils, le front, les traits du visage. § ἀνασπῶ τὸ ξίφος, ἤτοι ξιφουλκῶ, dégainer. § — (τὴν ἄγκυραν), déraper (l'ancre), ou lever l'ancre ; ἢ ἀνάγω τὴν ἄγκυραν, κοινῶς σαλπάρω· πλοῖόν τι ἀνασπᾷ, ὅταν ἀποσπάσῃ τοῦ βυθοῦ διὰ τῆς ἄρσεως τῆς ἀλύσεως τὴν τελευταίαν του ἄγκυραν καὶ εἶνε ἕτοιμον πρὸς προχώρησιν ὡς μὴ κρατούμενον πλέον οὐδαμοῦ· || — ἄγκυραν, déraper une ancre ; || ἄγκυρα ἀνεσπασμένη, ancre dérapée; λέγεται ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπεσπάσθη ἐκ τοῦ βυθοῦ εἰς ὃν εἶχεν εἰσχωρήσει διὰ τῶν ὀνύχων της, καὶ κρέμαται ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐκ τῆς ἀλύσσεώς της,

ἄνασσα, ης, ἡ· θηλ. **τοῦ ἄναξ**· ἡ κυρία, ἡ δέσποινα, la souveraine καὶ ἰδίως **ἡ βασίλισσα,** la reine.

ἀνάσσω, εἶμαι ἄναξ, être roi ; βασιλεύω, régner ; κυριαρχῶ, ἐξουσιάζω, dominer

ἀνασταίνω, [δημ.] βλ. ἀναστήνω.

ἀνάσταλμα, ατος, τό· ὁ ἀναστολεύς, έως, arrêt, n. m. πᾶν τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἀναστολὴν τῆς κινήσεως ἀντικειμένου τινός· || ἀνάσταλμα ἢ ἀνασταλτικὸν τεμάχιον, pièce d'arrêt ; § [ναυτ.] ἀνάσταλμα ἢ ἡμίκομβος, demi-nœud, n. m. καλεῖται δεσμὸς κατασκευαζόμενος εἰς τὴν ἄκραν σχοινίου πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ἐκχύσεως αὐτοῦ.

ἀνασταλτικός, ή, όν· ὁ ἀναστέλλων, ἀναχαιτίζων ἢ ἐμποδίζων, d'arrêt ; βλ. ἀνάσταλμα· || ἀνασταλτικὴ ἐφηλίς, goupille d'arrêt; || ἀνασταλτικὸς τορμίσκος, criquet, n. m. κοράκιον, τό· ἐν τῇ μηχανικῇ καλεῖται οὕτως ἀνασταλτικόν τι τεμάχιον τοῦ ἐπισχέστρου, ἤτοι pièce d'arrêt dans un encliquetage, ἀνασταλτικὸς τορμίσκος ἐπισχέστρου· μικρόν τι τεμάχιον ἀγκιστρωτὸν ἢ μὴ ἐμποδίζον τὴν περιστροφὴν τροχοῦ τινος (κοράκιον).

ἀναστάσιμος, ος, ον· ὁ εἰς τὴν ἀνάστασιν ἀνήκων, ἀφορῶν (ἐκκλησ.), qui concerne la résurrection [de Jésus Christ] ; || τὰ ἀναστάσιμα προηγοῦνται [φράσ. παροιμ.], à tout seigneur tout honneur.

ἀνάστασις, εως, ἡ· ἡ ἀνόρθωσις, ἀνέγερσις, τὸ σήκωμα ἐπάνω, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνίστασθαι, ἐγείρεσθαι, action de se lever, de se relever καὶ ἐκκλησιαστικῶς résurrection, n.f. || ψηφοφορῶ δι' ἀναστάσεως, voter par assis et levé ; || ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, la résurrection de Jésus Christ ; ὁ Χριστὸς ἀποθανὼν καὶ ταφεὶς ἀνέστη τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ· || ἀνάστασις νεκρῶν, la résurrection des morts, τὸ δόγμα τοῦ Χριστιανισμοῦ καθ' ὃ οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθῶσιν ἐν τῇ μελλούσῃ κρίσει.

ἀναστατόνω, βλ. ἀναστατόω-ῶ.

ἀναστάτορας, ὁ· [διάλ. Νάξου], οὕτω καλεῖται ὁ δραστήριος καὶ ἐπιμελὴς κτηματίας, ὅστις τὰ παρημελημένα κτήματά του κατώρθωσε νὰ βελτιώσῃ καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀναστήσῃ, ὅθεν κτηματίας φίλεργος (ἐπιμελής), propriétaire assidu (laborieux).

ἀνάστατος, ος, ον· ὅστις ἔγεινεν ἄνω κάτω, ὁ ἀνατραπείς, bouleversé, ée ; renversé, ée; ὁ ἐρημωθείς, καταστραφείς, détruit, e ; || ἡ πόλις ἔγεινεν ἀνάστατος, toute la ville fut en émoi (ἐν ταραχῇ, ἀνεστατώθη).

ἀναστατόω-ῶ, καὶ

ἀναστατῶ, ἀναστατόνω ἢ ἀναστατώνω· κάμνω ἄνω κάτω, mettre sens dessus dessous; ἀνατρέπω, bouleverser ; ἐξεγείρω, στασιάζω, soulever ; συνταράσσω, agiter ; ἐπαναστατῶ, révolutionner.

ἀναστάτωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναστατῶ, ἀνατροπή. bouleversement, n. m ; ἐξέγερσις, στάσις, στασιασμός, soulèvement, n.m ; [οἰκ.] remue-ménage, n. m.

ἀνασταυρόω-ῶ, σταυρώνω, παλουκώνω, ἀνασκολοπίζω, empaler ; élever en croix ; crucifier.

ἀνασταύρωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνασταυροῦν, crucifiement.

ἀναστέλλω, μέλ. στελῶ· ὀπίσω στέλλω, καταστέλλω, ἐμποδίζω, réprimer ; κρατῶ, ἀναχαιτίζω, contenir ; σταματῶ, arrêter ; ἀναβάλλω, διακόπτω (παύω ἐπί τινα χρόνον), suspendre ; || [ἐμπορ.] ἀναστέλλω (τὰς πληρωμάς), suspendre les paiements; || [ἐμπορ.] διαδίδεται, ὅτι οἱ . . . ἀνέστειλαν τὰς πληρωμάς των, le bruit court que . . . ont suspendu leurs paiements ; || ἀναστέλλω τὴν ἐκτέλεσιν (ἀποφάσεως), suspendre l'exécution ; || ἀνέστειλε τὴν ὁρμήν του, il reprima son impétuosité ; || ἀναστέλλω τὴν ἀναπνοήν, retenir la respiration ; || ἀναστέλλω ῥοήν, étancher, ἤτοι σταματῶ τὸν ῥοῦν ὑγροῦ· § ἀναστέλλω (ἄνω στέλλω), retrousser, ἐναποθέτω γαίας εἰς ὑψηλότερον σημεῖον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἐξαγωγῆς· § [τακτ.] ἀναστέλλω τὸ μέτωπον, τὴν πτέρυγα, τὸ κέντρον, refuser le front, l'aile, le centre ; καλεῖται ἡ ὀπισθοχώρησις ἢ τὸ νὰ παραμείνῃ πρὸς τὰ ὀπίσω μέρος τῆς γραμμῆς τῆς παρατάξεως· βλ. πτέρυξ, aile.

ἀναστέναγμα, ατος, τὸ καὶ ἀναστεναγμός, οῦ, ὁ· gémissement, n. m. ἢ ἁπλῶς στεναγμός, soupir, n. m.

ἀναστενάζω, δυνατὰ στενάζω, βαρέως στενάζω, κυρίως gémir ; καὶ ἁπλῶς στενάζω, soupirer ; || — ἐκ λύπης (ἐξ ἔρωτος, ἐκ βαρυθυμίας, soupirer de douleur (d'amour, de tristesse) ; || — ὑπὸ τὸν ζυγόν (ὑπὸ τὴν τυραννίαν), gémir sous le joug (sous la tyrannie).

ἀνάστερος, ος, ον· ὁ ἄνευ ἀστέρων, sans étoiles.

ἀναστηλόνω, καὶ

ἀναστηλόω-ῶ, στήλην ἢ μνημεῖόν τι ἐγείρω; ériger ; ἀνεγείρω, élever ; § ἀποκαθιστῶ τι, rétablir ; ἀνορθόω-ῶ, ἀναστηλόνω, redresser.

ἀναστήλωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναστηλοῦν, τὸ στήσιμον στήλης ἢ μνημείου, action d'ériger ; érection, n. f (d'un monument, d'une colonne, etc.) ; § ἀποκατάστασις, rétablissement ; § ἀνόρθωσις, redressement.

ἀνάστημα, ατος, τό· τὸ ὕψωμα, τὸ ἐξέ-

χον μέρος, élévation, n. f; καὶ συνεπῶς τὸ ὕψος, hauteur, n. f; τὸ μέγεθος, grandeur, n. f; || —, relief=ὕψωσις ἢ ἀνύψωσις γῆς· || τὸ ἀνάστημα (τοῦ σώματος), taille, n. f; ἡ κορμοστασία, stature, n. f; τὸ παράστημα, port, n. m; || ἔχει εὔμορφον ἀνάστημα, elle a la taille bien prise; elle a une belle taille; || — κολοσσιαῖον (μέτριον), stature colossale (ordinaire); || — (παράστημα) βασιλίσσης, port de reine; || ἡ κατ' ἀνάστημα τάξις, rang de taille, ἤτοι ἡ τοποθέτησις τῶν ἀνδρῶν ἐν τῷ ζυγῷ κατ' ἀνάστημα.

ἀναστήνω καὶ **ἀνασταίνω**, πάλιν ἀναζῶ, faire revivre; ἀνακαλῶ (ἐπαναφέρω) τινὰ εἰς τὴν ζωήν, rappeler à la vie; ressusciter; ζωογονῶ, ranimer; ἀναγεννῶμαι, faire renaître; βλ· καὶ **ἀναβιόω-ῶ.**

ἀναστολεύς, έως, ὁ· arrêt, n. m; βλ. ἀνάσταλμα· || — φυσιγγίου, arrêt de cartouche, τεμάχιον τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ὅπλου· § [ναυτ.] **ἀναστολεύς**, lève-nez, n. m. κοινῶς ὁ καπουτσῖνος· χαλώδιον ἐπιδρόμου ἢ ἡμιολίου χρησιμεῦον πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ ποδίσκου (amure); || — (παρακατίου), lève-nez de bonnette basse; κοινῶς ὁ **στίγκος** τῆς σκουπαμάρας, καλεῖται οὕτως ὁ συστολεὺς (cargue) τοῦ παρακατίου·

ἀναστολή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναστέλλειν (βλ. **ἀναστέλλω**) action de réprimer: répression, n. f; de retenir; d'arrêter: arrêt, n. m; de contenir; de suspendre: suspension, n. f. || ἀναστολὴ πληρωμῶν, suspension de paiements; || ἀναστολὴ ἐκτελέσεως, [ἐν.] défenses; || ἐναπόθεσις γαιῶν εἰς τὸ ὑψηλότερον σημεῖον, ἀναστολή, retroussement, n. m; || ἀναστολὴ ῥοῆς, étanchement, n. m. § [νομ. ἰδίως], sursis, n. m; || ἔλαβεν ἀναστολήν, il a obtenu un sursis ἢ surséance, n. f; § [τακτ.] ἀναστολὴ τοῦ μετώπου, κτλ. βλ. **ἀναστέλλω.**

ἀναστομόω, **ἀναστομῶ**, ἀνοίγω τὸ στόμα, ouvrir la bouche, le débouché; καὶ ἐν γένει ἀνοίγω (τὰ στόμια, τάφρους), ouvrir; πλατύνω, élargir, évaser; § **ἀναστομόω**, aléser καὶ alléser; ἀνοίγω τὸ στόμιον (πλατύνω, élargir), διανοίγω ὀπὴν διὰ τόρνου· καθιστῶ τι κυλινδρικόν· λειαίνω τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν πυροβόλου, σωλῆνος ἢ ὀπῆς τινος κατεσκευασμένης ἐντὸς μεταλλικοῦ ὄγκου· βλ. καὶ **ἀναστομωτήριον**· § ἀναστομόω, ἐπαναβάπτω, répasser, ἤτοι δίδω εἰς τὸ μέταλλον ἢ τὸ ἔλασμα δεύτερον **στόμωμα** (trempe) ἰσχυρότερον, ἐξ οὗ καὶ retremper; βλ. **στόμωσις**, βαφή· § **ἀκονίζω**, repasser; § —, déboucher.

ἀναστόμωμα, ατος, τό, ἡ ἀναστόμωσις, repassage, n. m. ἡ ἐπανάβαψις, retrempe, n. f. || τὸ ἀκόνισμα, repassage.

ἀναστόμωσις, εως, ἡ· τὸ ἀναστόμωμα, βλ. ἀναστομόω, ἡ εὔρυνσις, τὸ ἄνοιγμα, τὸ πλάτυσμα, élargissement, n. m; évasement, n. m. § alésage, n. m. ou alisage; ἐργασία συνισταμένη εἰς τὴν μεγέθυνσιν καὶ ἰδίως εἰς τὴν λείανσιν τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας κυλινδρικοῦ τινος τμήματος ἢ σωλῆνος, καθὼς π.χ. τοῦ κοίλου τοῦ πυροβόλου ἢ ὅπλου, ἵνα δοθῇ εἰς αὐτὸ τελικὸν διαμέτρημα (cabibre). § — τῶν ὀρυγμάτων [στρ.], ouverture de la tranchée, καλεῖται ἡ ἐγκατάστασις τῆς 1ης παραλλήλου (βλ. **προσβολὴ τῶν φρουρίων**, attaque des places). Ἡ ἐπιτυχία τοῦ διοιγμοῦ (ouverture) τῆς 1ης παραλλήλου, καλουμένη ἀναστόμωσις τῶν ὀρυγμάτων, ἔχει μεγίστην σπουδαιότητα, διότι ἐκ ταύτης ἄρχονται τὰ **προσοδεύματα** (travaux d'approche). Τὴν πρώτην παράλληλον προσπαθοῦσι ν' ἀνορύξωσιν ἐξαπίνης ἐν μιᾷ μόνῃ νυκτὶ καὶ ἰδίως ἐν σκοτεινῇ τοιαύτῃ, τηροῦντες ἐχεμύθειαν καὶ λαμβάνοντες ἅπαντα τὰ πρὸς τοῦτο κατάλληλα μέτρα. § [ἀνατομ.] —, anastomose, n. f. καλεῖται ἡ συνένωσις τῶν ἐκφορητικῶν πόρων δύο αἱματοφόρων ἀγγείων μετ' ἀλλήλων· συγκοινωνία ὁμωνύμων ἀρτηριῶν ἢ τριχοειδῶν μετὰ φλεβῶν. § —, τὸ **ἀναστόμωμα**, repassage, n. m. ἤτοι ἡ ἐπανάβαψις, retrempe, n. f. ἡ δευτέρα βάψις, βαφή· βλ. ἀναστομόω, στόμωσις, βαφή, trempe; § —, débouchement, n. m.

ἀναστομωτικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων δι' ἀναστόμωσιν, d'alésage; || ἀναστομωτικὴ ῥάβδος, barre d'alésage, διὰ τὴν ἀναστόμωσιν τοῦ κοίλου τοῦ ὅπλου, κλπ.

ἀναστομωτήριος, ος, ον· ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἀναστόμωσιν, qui sert à ouvrir, à déboucher; à élargir, à évaser; à repasser; à retremper; à aléser; βλ. ἀναστομόω· || **ἀναστομωτήριον**, τό, alésoir, n. m. ἐν τῷ ἐμπορίῳ καλεῖται **περικοπτήρ**, ῆρος, ὁ. ἐργαλεῖον χρησιμεῦον διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν ἢ λείανσιν τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας κυλινδρικοῦ τινος τμήματος ἢ σωλῆνος, ἤτοι εἰς τὸ νὰ δοθῇ σχῆμα μαθηματικῶς ὅμοιον· || — σιδηρουργικόν, alésoir de forge; || — ἀτάρνου (ἢ γάρνου ἢ δέστρου), alésoir pour boite de roue.

ἀναστρεπτικαὶ ἐπιστολαί, lettres réversales; βλ. **ἐπιστολή.**

ἀναστρέθω, [διάλ. Οἰνόης] = ἐμῶ, ξερνῶ.

ἀνάστρεφε, [ναυτ.], dévirez! κέλευσμα διὰ τὴν ἀναστροφὴν τοῦ ἐργάτου, πρὸς ἐκπεριέλιξιν τῆς ἐπ' αὐτοῦ περιτυλιγμένης ἁλύσεως, ἢ σχοινίου.

ἀναστρέφω, στρέφω τι ἀνάποδα, retourner sens dessus dessous (à l' envers): renverser, ἤτοι ἀναποδογυρίζω, ἀνατρέπω· § κάμνω τι νὰ ἐπιστρέψῃ, ἐπανάγω, στρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπιστρέφω, retourner; § ἀνακυρτόω, ἀνασηκόνω, retrousser; § ἀναστρέφω τοὺς ὅρους (συμμέτρως), invertir les conditions; [φιλοσ.], ἀναστρέφω τοὺς ὅρους προτάσεως, renverser les termes d'une proposition; § [χημ. καὶ φυσ.] ἀναστρέφω, μετάγω, inverser; βλ. ἀναστροφή, inversion; ἐν τῇ φυσικῇ λέγεται περὶ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος λαμβάνοντος ἀντίθετον φοράν· § [ναυτ.] **ἀναστρέφω**, ὑποστρέφω, virer ou virer de bord; ἤτοι ἀλλάσσω πορείαν ἱστιοδρομοῦντος πλοίου εἴτε δι' ἀναστροφῆς (virement vent devant), ὅτε λέγομεν **ἀναστρέφω** (κατὰ πρῷραν) ἢ **ἀνάπρῳρα**

ἀναστρέφω (virer vent devant), εἴτε δι' ὑποστροφῆς (virement vent arrière), ὅτε λέγομεν ὑποστρέφω ἢ κατὰ πρύμναν ἀναστρέφω (virer vent arrière ou virer lof-pour-lof); βλ. ἀναστροφὴ (virement); ‖ τὸ ἀναστρέφω, virer de bord, ἔχει καὶ ὡς συνώνυμον ἐν τῷ ναυτικῷ τὸ renvoyer de bord; § virer cap pour cap; **στρέφω κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν**, ἤτοι ἐκτελῶ ἀναστροφὴν τοῦ πλοίου μέχρις ὅτου ἡ πρῷρα αὐτοῦ εὑρεθῇ εἰς διεύθυνσιν διαμετρικῶς ἀντίθετον· le vent a changé cap pour cap; ὁ ἄνεμος πνέει ἐντελῶς ἀντιθέτως· § [ναυτ.] στρέφω ἀντιθέτως, dévirer; ‖ ἀναστρέφω τὸν ἐργάτην, κοινῶς **ξεβιράρω**, dévirer ou dévirer le cabestan; § [μέσ.] ἀναστρέφομαι ἢ **συναναστρέφομαι**· συχνάζω που, fréquenter; εὑρίσκομαι εἰς σχέσεις, σχετίζομαι, être en relations; συμπεριφέρομαι, se comporter; βλ. **συναναστρέφομαι.**

ἀναστρεψίφλογος (ὁ, ἡ) [κυρίως κάμινος, four] à réverbère; βλ. καὶ ὑπερανθράκισις.

ἄναστρος, ος, ον· ὁ ἄνευ ἄστρων, sans astres, sans étoiles; non étoilé; inétoilé, ée, adj. τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ εἶνε ἠστρωμένος, étoilé, ée, adj.

ἀνάστροφα [ἐπίρ.] βλ. ἀνάποδα, à la renverse; à l'envers; à rebours; de travers.

ἀναστροφεὺς (ρεύματος) [ἠλεκτ.], inverseur, n. m; ‖ ἀναστροφεὺς ὑδραργυρικός, inverseur à mercure; ‖ ἀναστροφεὺς περιστροφικός, inverseur tournant.

ἀναστροφή, ῆς, ἡ· ἡ ἀνατροπή, τὸ ἀναποδογύρισμα, renversement, n. m. π. χ. τῶν ἁμαξῶν, τοῦ ἵππου, κτλ. ‖ ἡ ἐπιστροφή, ἡ ἐπάνοδός που, le retour; ‖ ἡ ἐνασχόλησις περί τι, occupation, n. f. ‖ τὸ συναναστρέφεσθαι, τὸ συχνάζειν που, la fréquentation; ‖ αἱ σχέσεις, les relations; ‖ [γραμ.] μετάθεσις, ἀντιστροφή, inversion, n. f. § [ἱππευτ.] ἀναστροφὴ ἵππου, demi-volte, n. f. βλ. ἡμικύκλιον· § [χημ.] **ἀναστροφή**, inversion, n. f. χαλεῖται ἡ μεταβολὴ οὐσίας δεξιοτρεποῦς εἰς ἀριστεροτρεπῆ τῇ ἐπιδράσει ὀξέων, κτλ. § [μηχ.] ἀναστροφή, inversion; § [ναυτ.] **ἀναστροφή, ὑποστροφή**, virement ou virement de bord; κοινῶς τὸ **ξεβιράρισμα**, action de dévirer; χαλεῖται ἡ ἀλλαγὴ τῆς πορείας ἱστιοδρομοῦντος πλοίου ἡ γινομένη διὰ τῆς μεταβολῆς τῶν ἱστίων του εἰς τρόπον ὥστε νὰ δέχωνται τὸν ἄνεμον ἐκ τῆς ἀντικειμένης πλευρᾶς. Ἡ ἀλλαγὴ τῆς πορείας γίνεται κατὰ δύο τρόπους, εἴτε διὰ προσαγωγῆς (auloffée) καὶ ὑπερβάσεως τῆς εὐθείας τοῦ ἀνέμου (lit du vent), μέχρις ὅτου τὰ ἱστία δεχθῶσι τὸν ἄνεμον ἐκ τῆς ἀντικειμένης πλευρᾶς, ὅτε καὶ ὁ χειρισμὸς χαλεῖται ἀναστροφὴ ἢ **ἀνάπρωρος** ἀναστροφὴ (virement vent devant), κοινῶς **βόλτα** ἢ **γύρισμα ὄρτσα λαμπάντα**, εἴτε δι' ἐπιδόσεως (arrivée) μέχρις οὗ τὰ ἱστία μεταβληθῶσι καταλλήλως πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἀνέμου ἐκ τῆς ἀντικειμένης πλευρᾶς, ὅτε καὶ ὁ χειρισμὸς λέγεται ὑποστροφὴ ἢ κατὰ πρύμναν ἀναστροφὴ (virement vent arrière ou virement lof-pour-lof), κοινῶς **γύριστα πόντσα λαμπάντα** ἢ **ποδιστά**· ‖ εἰς **ἀναστροφήν**! pare à virer! προειδοποιητικὸν κέλευσμα διὰ τὴν ἀναστροφήν· § [τακτ.] ἀναστροφή, βλ. ἐξελιγμός.

ἀνάστροφη, ἡ· [δημ.] βλ. ἀνάποδη· § πλῆξις διὰ τοῦ ὀπισθίου τῆς παλάμης, coup du revers de la main; ‖ τοῦ ἔδωκε μίαν ἀνάστροφη, il lui flanqua un revers (un coup de revers; un revers de la main).

ἀνάστροφος, ος, ον, ὁ ἀναποδογυρισμένος, renversé, ée; ὁ ἐστραμμένος κατ' ἀντίθετον ἔννοιαν, retourné en sens inverse; qui est à l'envers.

ἀνασυζήτησις, εως, ἡ· νέα συζήτησις, nouvelle discussion (délibération); nouveau débat.

ἀνασυζητῶ, συζητῶ ἐκ νέου, discuter (débattre) de nouveau; délibérer; § [νομ.] plaider de nouveau.

ἀνασυνιστῶ, συνιστῶ ἐκ νέου, reconstituer; ἀποκαθιστῶ, rétablir.

ἀνασύνταξις, εως, ἡ· ἡ ἐκ νέου σύνταξις (ἡ ἀναθεώρησις), καταγραφή (ἀπογραφή), nouveau recensement,

ἀνασυντάσσω, ἐκ νέου συντάσσω (ἀναθεωρῶ καταστάσεις, κτλ.), καταγράφω, faire un nouveau recensement.

ἀνάσυρσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνασύρειν, action de tirer (de l'eau, etc.), de puiser, de hisser; βλ. ἀνασύρω· ‖ **ἀνάσυρσις** (ἐπιστεγάσεως), manier à bout (une couverture), ἤτοι ἐπισκευὴ τῆς ἐπιστεγάσεως ἐκ κεράμων, σχιστολίθων, ψευδαργύρου, κτλ. remaniement, n. m. ou remaniment, n. m; βλ. **ἀνασύρω.**

ἀνασύρω, πρὸς τὰ ἐπάνω σύρω ἢ τραβῶ, tirer (de l'eau, etc); ἀντλῶ, puiser; ἀποσύρω τι, retirer; αἴρω, ἐπαίρω, ἀνυψόω, hisser; ‖ —, remanier, βλ. **ἀνάσυρσις**· ‖ — manier à bout, οἱ λιθοστρῶται (paveurs) μεταχειρίζονται τὴν ἔκφρασιν ταύτην διὰ τὴν ἐπισκευὴν τοῦ λιθοστρώματος. § [ναυτ.] — ἄγκυραν, relever une ancre; ‖ — χερχέτην (grappin) πεποντισμένον, dégrappiner; ‖ — διὰ τοῦ συσπάστου, palanquer ἢ palanguer, ἤτοι ἕλκω, ἀνυψῶ.

ἀνασύστασις, εως, ἡ· ἡ ἐκ νέου σύστασις, reconstitution, n. f. ἡ ἐκ νέου ἀποκατάστασις, rétablissement, n. m.

ἀνασφαγή, ἡ, [διάλ. Κύμης]=μικρὰ σχισμὴ ἐπὶ τῆς θύρας, παραθύρου ἢ ἐπὶ πατώματος· ἡ σχισμή, fente, n. f.

ἀνασφάλιστος, ος, ον· ὁ μὴ ἠσφαλισμένος, non assuré, ée.

ἀνασφαράζει τὸ 'μάτι μου [διάλ. Κύμης] =νευρικὴ κίνησις τῶν ὀφρύων τῶν ὀφθαλμῶν, ἥτις θεωρεῖται καλὸς ἢ κακὸς οἰωνός· σπαράζω σπαίρω· ‖ «— ἀκόμα», ἐπὶ τοῦ νεωστὶ σφαγέντος ζῴου οὗτινος οἱ μύες συστέλλονται ἢ διαστέλλονται = σφαδάζω, σπαίρω, βλ. λέξιν.

ἀνασφραγίζω, μελ. ίσω· κοινῶς ξανασφραγίζω, ξαναβουλλόνω, recacheter.

ἀνασχηματίζω, σχηματίζω ἐκ νέου, former (manier) de nouveau ; reformer ; μετασχηματίζω, remanier ; ἀνασυνιστῶ, reconstituer; § [τακτ.] — στρατεύματα, refaire des troupes, ἤτοι ἀναδιοργανίζω καὶ παρέχω εἰς ταῦτα ὅ,τι τοῖς ἐλλείπει. § [μέσ, καὶ παθ.] ἀνασχηματίζομαι, se reformer ; ἀναπαράγομαι, se reproduire ; || τὸ ὑπουργεῖον θὰ ἀνασχηματισθῇ, le ministère sera remanié.

ἀνασχηματισμός, οῦ, ὁ· νέος σχηματισμός, formation nouvelle ; reformation, n. f. remaniement, n. m ; § ἀναπαραγωγή, reproduction, n. f. ἀποκατάστασις, rétablissement, n. m.

ἀνασχίζω, σχίζω κατὰ μῆκος, fendre en long ; ἢ ἁπλῶς σχίζω, déchirer ; § διαπρίω κατὰ μῆκος, refendre ou scier en long ; § ἀνασχίζω, σχίζω ἐκ νέου, refendre ou scier, ἤτοι τέμνω λίθον, ξύλον κτλ. ἕκαστον ἀναλόγως τοῦ πράγματος· || ξύλον ἀνασχισθέν, bois de refend ou bois scié en long.

ἀνασχίστης, ὁ· refendeur, n. m. ἐργάτης σχίζων ξύλα· βλ. **ἀναπρίστης.**

ἀνασχολία, ας, ἡ· ἡ μὴ ἀσχολία, désoccupation, n. f.

ἀνάσχολος, ος, ον· ὁ μὴ ἀσχολούμενος, désoccupé ; ὁ ἀργός, désœuvré, ée.

ἀνάταξις, εως, ἡ· [χειρουργ.] ἡ συνάρθρωσις, réduction, n. f. βλ. **ἀνατάσσω.**

ἀναταράσσω, μέλ. άξω· εἰς ταραχὴν βάλλω, troubler ; κινῶ, remuer, ἀνακατόνω, ταράσσω, agiter.

ἀνάτασις, εως, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω τάσις, τὸ τέντωμα, extension, n.f; ἡ ἔκτασις ἢ ἐξάπλωσις, allongement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ τείνειν (ἐκτείνειν) ἢ ὑψώνειν τὴν χεῖρα, κτλ. l'action de tendre ou de lever la main, etc ; § [ναυτ.] ἀνάτασις σκηνῶν ! à faire les tentes ! κέλευσμα πρὸς ἀνάτασιν τῶν σκηνῶν πλοίου· βλ. **ἀνατείνω.**

ἀνατάσσω, μέλ. άξω [χειρουρ.] συναρθρῶ, réduire, ἐναρθρῶ τὰ ἐξηρθρωμένα ἢ συναρμόζω τὰ συντετριμμένα ὀστᾶ.

ἀνατείνω, μέλ. τενῶ, σηκώνω ἢ τείνω τι πρὸς τὰ ἄνω, τεντώνω, étendre ; ἐκτείνω, ἐξαπλώνω, allonger ; ὑψώνω (τὴν χεῖρα κτλ.), lever, élever (la main). § [ναυτ.] ἀνατείνω ἢ ὑπερτείνω τὰς σκηνάς, κοινῶς χάμνω ταῖς τένταις, faires les tentes ; ἤτοι ἐκτείνω τὰς σκηνὰς ἄνωθεν τοῦ καταστρώματος πλοίου τινός, πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἢ τῆς βροχῆς· || ἀνατείνω χειμερινὴν σκηνήν, tauder; βλ. καὶ **σκηνή,** (tente)· § [ναυτ.] ἀνατείνω ἱστίον, κοινῶς τεζάρω ἱστίον, étarquer, ἤτοι ἐντείνω ὅσον τὸ δυνατὸν τὸ ἱστίον· || ἀνατεταμένον ἱστίον (τεζαρισμένον), étarque, adj. τὸ ἐντεταμένον ὅσον εἶνε δυνατὸν ἱστίον.

ἀνατειχίζω, μέλ. ίσω, ἐπιδιορθόνω, ἀνανεώνω (ξανακτίζω) τὰ τείχη πόλεως, rebâtir, relever les murailles (remparts) d'une ville.

ἀνατειχισμός, οῦ, ὁ· ἡ ἀνανέωσις, ἡ ἐπανόρθωσις, τὸ ξανακτίσιμον τείχους, réparation des murailles (remparts).

ἀνατέλλω, μέλ. τελῶ· χάμνω ν' ἀνατείλῃ (νὰ ἐξέλθῃ), συνεπῶς ὑψοῦμαι, s'élever ; γεννῶμαι, faire naitre ; δεικνύομαι, se montrer ; φαίνομαι, paraitre ; λάμπω, luire ; § [μεταφ.] ἐξέρχομαι, ἐβγαίνω ἐπάνω ἐπὶ τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης καὶ τῶν ἀστέρων ἐν γένει, se lever ; || ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου, au lever du soleil; || νέα ἡμέρα ἀνατέλλει δι' ἡμᾶς, un nouveau jour nous luit (se lève pour nous).

ἀνατέμνω, μέλ. τεμνῶ· disséquer ; κόπτω κατὰ μῆκος, couper en long ; χάμνω ἐντομήν, ἐντέμνω, inciser ; καὶ μεταφ. ἀνατέμνω, anatomiser, ἀναλύω ἐπιστημονικῶς· § [ἀνατομ.] disséquer, κυρίως σημαίνει τὴν ἐπὶ πτωμάτων γενομένην ἀνατομικὴν ἐργασίαν, τὴν νεκροψίαν εἰδικώτερον καλουμένην· βλ. καὶ ἀνατομέω-ῶ, anatomiser.

ἀνατέμνων, ουσα, ον· anatomisant, ante, adj. ὁ ἀνατέμων τι, κυρίως καὶ μεταφορικῶς.

ἀνατεταμένον ἱστίον, βλ. ἀνατείνω.

ἀνατήκω, μέλ. τήξω, χάμνω τι νὰ λυώσῃ ἐκ νέου, κοινῶς ξαναχύνω. mettre en fusion ; refondre ; βλ. τήκω, χωνεύω, fondre ; συνεπῶς ῥευστοποιῶ, ὑγροποιῶ, ἀναλύω τι, liquéfier, καὶ μεταφ. ἁπαλύνω, μαλακώνω, amollir.

ἀνάτηξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνατήκειν, action de refondre ; la refonte ; κοινῶς τὸ ξαναχύσιμον· ἡ ἀνάλυσις, τὸ λυώσιμον, ἡ ἐκ νέου τῆξις, ἢ ἁπλῶς ἡ τῆξις, la fusion, ἤτοι ἡ ῥευστοποίησις, ὑγροποίησις, liquéfaction, n, f. βλ. καὶ τῆξις.

ἀνατίθημι, ἐπαναθέτω, remettre, θέτω τι ἐκ νέου εἰς τὴν θέσιν του· βλ. καὶ ἀναθέτω.

ἀνατιμάω-ῶ· βλ. ἀνατιμῶ.

ἀνατίμησις, εως, ἡ· ἀναβίβασις τῆς τιμῆς, ἐπαύξησις τῆς τιμῆς, augmentation (élévation) du prix ; enchérissement καὶ renchérissement, n. m. ἀνατίμησις, ὕψωσις τῆς τιμῆς, la hausse (du prix); βλ. καὶ **ὑπερτίμησις.**

ἀνατιμῶ (άω), ἀναβιβάζω, επαυξάνω, ὑψώνω τὴν τιμήν, augmenter (élever, hausser) le prix ; renchérir ; βλ. καὶ **ὑπερτιμῶ.**

ἀνατίναγμα, ατος, τό· καὶ ἀνατιναγμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνατινάσσω· τὸ πρὸς τὰ ἄνω τίναγμα, τὸ κλόνισμα, κλόνησις, secousse, n. f. ébranlement ; || —, à coup, βλ. ἀναπαλμός· || —, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνατινάσσω, l'action de faire sauter (de faire jouer) une mine ; || ἡ ἀναπήδησις (τῶν ἁμαξῶν), ὁ ἀνατιναγμὸς καὶ τιναγμός, κοινῶς τὸ τράνταγμα, le cahotage.

ἀνατινάσσω, τινάζω δυνατὰ πρὸς τὰ ἐπάνω, ῥίπτω πρὸς τὰ ἄνω, κλονῶ, κλονίζω, secouer, ébranler ; faire sauter ; || — ὑπόνομον, faire jouer [ἢ faire sauter] une mine, ἀναφλέγω καὶ ἐκτινάσσω τὴν ὑπόνομον. § [μέσον] ἀνατινάσσομαι (ἐντὸς ἁμάξης, κτλ.) ἀναπηδῶ, se cahoter ; || ἀναπηδῶ, bondir, rebondir ; ἀνασκιρτῶ, tressaillir ; || ἀνατινάσσομαι εἰς τὸν ὕπνον μου, s'éveiller en sursaut.

ἀνατιτραίνω καὶ
ἀνατιτράω-ῶ, μέλ. ἀνατρήσω, ἀόρ. ἀνέτρησα· πρὸς τὰ ἄνω ἢ πέρα πέρα τρυπῶ, percer ἢ trouer ; διατρυπῶ, perforer ; || ἐπίσης ἀνατιτράω κατ' ἐπέκτασιν· σημαίνει ἐντέμνω, ἐντορμέω-ῶ, mortaiser ; βλ. καὶ ἀνάτρησις.

ἀνατμητής, οῦ, ὁ· recoupeur, n. m ; βλ. ἀποτμητής.

ἀνατοκίζω, ἐκ τοῦ τόκου λαμβάνω (λογαριάζω) τόκον, τὸν τόκον κάμνω κεφάλαιον (κεφαλαιοποιῶ), prendre (compter) les intérêts des intérêts ; capitaliser les intérêts.

ἀνατοκισμός, οῦ, ὁ· ὁ τόκος τῶν τόκων, intérêt des intérêts ; intérêt composé ; || μετατροπὴ τῶν τόκων εἰς κεφάλαιον, conversion des intérêts en capital ; || κεφαλαιοποίησις τῶν τόκων, capitalisation des intérêts ; || [νομ.] anatocisme, n. m. ὁ εἰς τὸν ὀφειλέτην καταλογισμὸς τόκων δι' ὀφειλομένους παρ' αὐτοῦ τόκους.

ἀνατολή, ῆς, ἡ· ἀστέρος τινός, καλεῖται ἡ ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα ἐμφάνισις αὐτοῦ, lever (n. m.) (d'un astre), καὶ ἰδίως τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, le lever du soleil, de la lune ; καὶ συνεκδοχικῶς ἡ ἐμφάνισις, apparition, n. f ; § ἀνατολή, τὸ μέρος ὅθεν ἀνατέλλει, orient (ἡ ἕως) ; levant, n. m ; est, n. m ; (καὶ τὰ τρία εἶνε συνώνυμα) § ἀνατολή, l'orient ou le levant ; ἡ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μεσογείου κειμένη ἤπειρος· ὠνομάσθησαν 'Ανατολή, ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς δυτικῆς καὶ τῆς βορείου Εὐρώπης, πᾶσαι αἱ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Εὐρώπης κείμεναι χῶραι, ἰδίως ἡ 'Ασία, ἐν δὲ τῇ Εὐρώπῃ αἱ 'Ελληνικαὶ χῶραι, ἤτοι αἱ χῶραι τοῦ ἀνατολικοῦ καλουμένου ρωμαϊκοῦ κράτους· ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ ἀνατολικὴ ὀρθόδοξος ἐκκλησία (église orthodoxe) ὠνομάσθη ἡ 'Ελληνική, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν δυτικήν, τὴν τῶν λαῶν τῆς δυτικῆς Εὐρώπης· || οἱ λαοὶ τῆς ἀνατολῆς, les peuples de l'orient ; ἢ οἱ ἀνατολῖται, levantin, e; || τὸ ἐμπόριον τῆς ἀνατολῆς, le commerce du levant. § [γεωγρ.], πρὸς ἀνατολὰς τοῦ. . .à l'est de ; || οἱ ἄνεμοι πνέουσιν ἐξ ἀνατολῶν, les vents sont à l'est.

ἀνατολικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνατολήν, de l'orient ; oriental ; de l'est ; || ἀνατολικὸς ἄνεμος, vent de l'est (ὁ καλούμενος ἀπηλιώτης· βλ. καὶ **ἀνέμου διεύθυνσις**· || ἀνατολικαὶ γλῶσσαι (καὶ φιλολογίαι), langues orientaux ; καλοῦνται σήμερον ὑπὸ τὴν στενωτέραν ἔννοιαν αἱ γλῶσσαι τῶν ἀνατολικῶν λαῶν (βλ. **ἀνατολή**) ἤτοι γλῶσσαι 'Ασιατικαὶ μετὰ τῶν συγγενῶν γλωσσῶν τῆς βορείου καὶ ἀνατολικῆς 'Αφρικῆς, ὑπὸ εὐρυτέραν δ' ἔννοιαν πᾶσαι αἱ μὴ εὐρωπαϊκαὶ γλῶσσαι· § [ἀστρ.] ἀνατολικός, ή, όν, ortive, adj. || ἀνατολικὸν εὖρος, amplitude ortive ; βλ. **εὖρος**· || ἀνατολικὸν μῆκος, longitude est ; βλ. **μῆκος** (γεωγραφικόν)· § ἀνατολικὴ ὀρθόδοξος ἐκκλησία, église orthodoxe orientale ; § ἀνατολικὸν ζήτημα, question orientale, καλεῖται τὸ μέγα πολιτικὸν ζήτημα, τὸ προκύψαν ἐκ τῆς ἐν τῇ 'Ανατολικῇ Εὐρώπῃ ἱδρύσεως μεγάλου 'Ασιατικοῦ Μωαμεθανικοῦ κράτους τοῦ καλουμένου 'Οθωμανικοῦ καὶ τῶν σχέσεων τούτου πρὸς τοὺς ἐν τῇ 'Ανατολῇ οἰκοῦντας Χριστιανικοὺς λαούς.

ἀνατολικῶς [ἐπίρ.] πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς, du côté de l'orient ; πρὸς τὴν ἀνατολήν, vers (à) l'orient ; εἰς τὴν ἀνατολήν, à l'est ; au levant.

ἀνατολίτης, ου, ὁ· levantin, ine, n. et adj. κοινῶς ὁ λεβαντῖνος καὶ γυνὴ **ἀνατολῖτις**, ιδος, ἢ· κοινῶς ἀνατολίτισσα ἢ λεβαντίνα· ὁ καταγόμενος ἐξ 'Ανατολῆς, εἰδικώτερον δὲ λεβαντῖνος καὶ λεβαντίνα, levantin, ine, καλοῦνται οἱ καθολικοὶ οἱ γεννηθέντες, οἰκοῦντες καὶ ἔχοντες τὰ συμφέροντά των ἐν τῇ ἀνατολῇ καὶ ἰδίως ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ εἰς τὰ παράλια τῆς μικρᾶς 'Ασίας, ἤτοι ἐν Σμύρνῃ, κτλ.

ἀνατολίτικος, ή, ον· ὁ ἐξ ἀνατολῆς, de l'orient; du levant; ἀνατολίτης, levantin, ine.

ἀνατομεῖον, ου, τό· τὸ μέρος ἔνθα γίνονται συνήθως αἱ νεκροψίαι εἰς τὰ νοσοκομεῖα, salle de nécropsie ; || ἀνατομεῖον λέγεται ἐπίσης ἡ ἀμφιθεατρικὴ αἴθουσα (τὸ ἀμφιθέατρον) εἰς ἣν παραδίδονται τὰ μαθήματα τῆς ἀνατομίας, amphithéâtre d'anatomie.

ἀνατομέω-ῶ, anatomiser, ἐκτελῶ τὴν ἀνατομίαν, ἀνατέμνω· συνηθέστερον δὲ γίνεται χρῆσις τοῦ ῥήματος disséquer.

ἀνατομή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνατέμνειν, action de disséquer ; τὸ κόψιμον, ἡ διαμέλισις, dissection, n. f ; || ἡ ἐντομή, incision, n. f ; τὸ σχίσμα ἢ ἡ χαραγματιά, fente, n.f; ἡ ἐγκοπή, rainure ; || ἀνατομὴ καλεῖται ἐπίσης ἡ ἐντομὴ ἐπί τινος ἀντικειμένου ἢ ἡ ἀνάτρησις, mortaise, n. f ; || ὀπισθία ἀνατομὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ μαρσυπίου, mortaise postérieure de courroie d'intérieur de sacoche ; βλ. **μαρσύπιον** καὶ **σέλλα**· || ἀνατομὴ σφηνός, rainure (n. f.) de coin=**ἐντομή**.

ἀνατομία ἢ ἀνατομική, ἡ· anatomie, f. διαίρεσις, dissection, f. ἐπιστήμη ἐξετάζουσα τὴν κατασκευὴν τῶν ἐνοργάνων ὄντων, ζῴων καὶ φυτῶν, καὶ τῶν σχέσεων τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὰ ὀργάνων· || — τοῦ ἀνθρώπου, anatomie humaine ; || — φυτική, anatomie végétale ; § —, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνατέμνειν, action de disséquer ; || ἀνατέμνω ἄνθρωπον ἢ φυτόν, ἤτοι ἐκτελῶ τὴν ἀνατομίαν ἀνθρώπου ἢ φυτοῦ, faire l'anatomie d'un homme, d'une plante ; τὴν σήμερον γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως dissection, n. f ; || **ἀνατομία** γενική, συγκριτική, χειρουργική, παθολογική, anatomie générale, comparée, chirurgicale, pathologique; § κατ' ἐπέκτασιν ἀνατομία, anatomie, καλεῖται ἡ λεπτομερὴς ἢ μεθοδικὴ ἀνάλυσις· || ἀνατέμνω ποίημα, ἔργον, κτλ. faire l'anatomie d'un poème, d'un ouvrage, etc.

ἀνατομικο-ζωολογικός, [ἐπίθ.] anatomico-zoologique, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ ζῷα ὑπὸ ἀνατομικὴν ἔποψιν.

ἀνατομικο-παθολογικός, [ἐπίθ.], ana-

tomico-pathologique, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παθολογικὴν ἀνατομίαν.

ἀνατομικός, ή, όν· anatomique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀνατομίαν· ‖ ἐπίσης, anatomisant, ante, adj. ὁ ἀνατέμνων· ‖ ἀνατομικὴ φιλολογία, littérature anatomisante.

ἀνατομισμός, οῦ, ὁ· anatomisme, n. m. τάσις ὑπέρμετρος πρὸς ἐξερεύνησιν τῶν φυσιολογικῶν φαινομένων, ἅτινα παρουσιάζουσι τὰ ὄργανα, ὡς ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου σχήματος καὶ κατασκευῆς των· ‖ ὁ ἀνατομισμὸς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ἀληθῆ φυσιολογικὴν μέθοδον, τὸν πειραματισμόν, l'anatomisme éloigne de la véritable méthode physiologique, l'expérimentation ; § —, anatomisme, κατ' ἐπέκτασιν σημαίνει μελέτην ἢ ἐξέτασιν λίαν λεπτομερῆ· ‖ κριτικοί τινες ἐκτελοῦσι φιλολογικὸν ἀνατομισμόν, certains critiques font de l'anatomisme littéraire.

ἀνατομικο-φυσιολογικός, [ἐπίθ.] anatomico-physiologique, adj. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἀνατομίαν καὶ φυσιολογίαν· ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰς δύο ταύτας ἐπιστήμας.

ἀνατομικο-χειρουργικός, [ἐπίθ.] anatomico-chirurgical, ale, adj. ὁ ἀναφερόμενος ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀνατομίαν καὶ χειρουργικήν.

ἀνατομικῶς, [ἐπίρ.] anatomiquement, κατὰ τρόπον ἀνατομικόν· ‖ ὡς ἀνατόμος, en anatomiste.

ἀνατόμος, ου, ὁ· anatomiste, n. m ; ὁ μελετῶν τὴν ἀνατομίαν· ὁ καταγινόμενος εἰδικῶς εἰς τὴν ἐπιστήμην ταύτην· ‖ ἐν πτῶμα δὲν ἔχει οὐδὲν τὸ ἀπωθητικὸν διὰ τὸν ἀνατόμον, ὅστις διαβλέπει μόνον ἀντικείμενον μελέτης, un cadavre n'a rien de repoussant pour l'anatomiste, qui y voit un sujet d'étude ; § [μεταφ.] ἀνατόμος, anatomiste, χαλεῖται ὁ ὑποβάλλων εἰς ἀνάλυσιν τὰς αἰσθήσεις, τὰ αἰσθήματα, τὰ πάθη· ‖ ὁ Βαλζὰκ εἶνε ὁ μεγαλείτερος φιλολογικὸς ἀνατόμος, Balzac est le plus grand anatomiste littéraire.

ἀνάτονος, ος, ον· ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἐκτεινόμενος ἢ ἐκτεταμένος, qui tend à s'élever ; ‖ [ναυτ.] βλ. ἀνάπους.

ἀνατούρχα, καὶ ῥῆμα ἀνατουρχιάζω [δημ.] =ἀνατριχίλα, ἀνατριχιάζω.

ἀνατρεπτικός, ή, όν· ὁ πρὸς τὸ ἀνατρέπειν ἐπιτήδειος, subversif, ive ; ὁ ἀφανίζων, καταστρέφων, destructif, ive ; ἐπαναστατικός, révolutionnaire ; § [νομ.] péremptoire. adj.

ἀνατρεπτικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀνατρεπτικὸν (καταστρεπτικόν), d'une manière subversive (destructive) ; § [νομ.] péremptoirement ; βλ. **ἀνατροπή**.

ἀνατρέπω, μέλ. έψω, renverser, ἤτοι ἀναποδογυρίζω, φέρω ἄνω κάτω, bouleverser ; subvertir ; ἀνατρέπω βιαίως, culbuter ; καταστρέφω, détruire ; ‖ ἀνέτρεψε τὴν τράπεζαν, il a renversé la table ; ‖ ἔτρεχεν ἀνατρέπων πᾶν τὸ προστυχόν, il courait en culbutant tout devant lui ; ‖ ἡ θύελλα ἀνέτρεψε τὴν καλύβην του, l'ouragan a bouleversé sa cabane ; ‖ θὰ μοῦ ἀνατρέψητε ὅλα τὰ σχέδιά μου, vous dérangerez (détruirez) tous mes projets ; ‖ ἀνέτρεψε τὰς ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς, il a subverti les principes de la morale ; ‖ ἀνατρέπω τὴν τάξιν (κληρονόμων, πιστωτῶν), intervertir l'ordre [d'une succession, des créanciers] ; ‖ ἀνέτρεψεν ὅλα του τὰ ἐπιχειρήματα (ἀνεσκεύασε), il a réfuté tous ses arguments ; ‖ ἤθελε ν' ἀνατρέψῃ τὴν κυβέρνησιν, il voulait renverser le gouvernement ; § [μεσ.] ἀνατρέπομαι, se renverser ; ‖ [ἐπὶ ἁμάξης] verser ; ‖ [ἐπὶ πλοίου, λέμβου], chavirer ; βλ. **περιτρέπομαι** καὶ εἰδικώτερον ἐπὶ λέμβου ἀνατρέπομαι κοινῶς **σοβερτάρω**, capoter ; ‖ ἀνατροπὴ λέμβου, faire capot ; § [νομ. ἐπὶ δίκης], périmer.

ἀνατρέφω, μέλ. θρέψω· nourrir ; διὰ τροφῆς πάλιν ἐνδυναμόνω, rétablir par une bonne nourriture; καὶ ἐν γένει ἐνδυναμόνω, ἐνισχύω, ranimer; § —, ἐκπαιδεύω, élever; ἐκτελῶ τὴν ἀνατροφήν τινος, faire l'éducation.

ἀνάτρεχα [διάλ. Καρπ.], ἀναδρομικῶς «ἀνάτρεχά 'πιασε τὸ χωριὸν» = ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, de bas en haut ; d'un côté à l'autre.

ἀνατρέχω, μέλ. ἀναδραμοῦμαι· πρὸς τὰ ἄνω τρέχω, ἀναπηδῶ, courir en haut ou en montant, sauter ; § — πρὸς τὰ ὀπίσω, πρὸς τὴν ἀρχήν, avoir recours, remonter (à l'origine) ; ‖ πρέπει ν' ἀνατρέξωμεν ὑψηλότερα, il faut prendre de plus haut.

ἀνάτρησις, εως, ἡ· ἡ διατρύπησις (τὸ τρύπημα πέρα πέρα), action de percer, perforation, n f. [ἰδίως χειρουργ.], προκειμένου δὲ περὶ τοῦ κρανίου (opération du trépan), trépanation, n. f. § **ἀνάτρησις**, mortaise, n. f. γενικῶς χαλεῖται κοιλότης ἀνοιγομένη εἰς τεμάχιον λίθου, μετάλλου ἢ ξύλου εἰς ἣν ἐμβάλλεται ὁ τόρμος (tenon) ἑτέρου τεμαχίου· ἐν τῇ ξυλουργικῇ ἡ ἀνάτρησις χαλεῖται κοινῶς τρῦπα· § [ναυτ.] **ἀνάτρησις** ἢ **ἐντορμία**, κοινῶς **σκάτσα**, mortaise, n. f. τετραγωνικὸν ἢ ὀρθογώνιον κοίλωμα ἀνοιγόμενον ἐπὶ ξύλου τινὸς πρὸς ἐντόρμωσιν ἑτέρου ξύλου, βλ. καὶ συμβολὴ (assemblage)· § **ἀνάτρησις**, mortaise, n. f. χαλεῖται τὸ ἐν τῇ βαλανοδόχῃ (gâche) ἄνοιγμα, ἐν ᾧ εἰσέρχεται ἡ βάλανος τοῦ κλείθρου (pène de serrure) ; ‖ ἀνάτρησις τῆς κατοχῆς, mortaise pour la pièce d'arrêt, ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ κιχίρρου (corps du chien) τοῦ βελονωτοῦ ὅπλου Σασσεπῶ· § ἀνάτρησις ἢ ὀπή, mortaise ; ‖ ὀπαὶ τοῦ μάσθλητος τῆς ὑπουρίδος, mortaises de la longe de croupière; § ἀνάτρησις, mortaise ou ouverture du coin, εἶνε τὸ μέρος τοῦ σωλῆνος τοῦ πυροβόλου εἰς ὃ ἐμβάλλεται τὸ κλεῖστρον· τὸ μέρος τοῦτο χαλεῖται ἐπίσης écrou de culasse ou mortaise, ὅταν ἦνε κοχλιωτόν.

ἀνάτριχα, [ἐπίρ.] κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν (πρὸς τὴν κλίσιν τῶν τριχῶν), à contre-poil; § ἐν τῇ ἱπποκομίᾳ ἀνάτριχα, à rebours, κυρίως σημαίνει τὴν ἐναντίαν τῆς φορᾶς τῆς τριχώσεως καθαριότητα τοῦ δέρματος τοῦ ἵππου διὰ τῶν συνήθων ἐργαλείων δερματοκομίας ἐργαζομένων, π.χ. στελγίζω (ξυστρίζω) ἀνάτριχα,

étriller à rebours (διὰ τῆς στελγίδος); ἐκκονίζω —, épousseter à rebours (διὰ τῆς ψήκτρας).

ἀνατριχιάγματα, [διάλ. Οἰνόης]=βδελύγματα, des horreurs; φρικώδη ἢ βρωμερὰ πράγματα ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ὁποίων ἀνατριχιάζει τις (φρικιᾷ).

ἀνατριχιάζω, μέλ.άσω, φρίσσω, frissonner; frémir; || — ὅπαν τὸ συλλογίζωμαι, la seule pensée me fait frissonner; je frissonne rien qu'à y penser; ἐπίσης [οἰκ.] avoir la chair de poule.

ἀνατριχίασις, εως, ἡ, τὸ ἀνατρίχιασμα· § —, poil piqué ou planté, ὅταν ἡ τρίχωσις τοῦ ἵππου ἦνε ἀνυψωμένη.

ἀνατρίχιασμα, ατος, τό, καὶ ἡ ἀνατρίχωσις, le contre-poil, ἡ ἐναντία τῆς διευθύνσεως τῶν τριχῶν φορά· § —, ἡ φρικίασις, ἡ ἀνατριχίλα.

ἀνατριχίλα, ας, ἡ· καὶ ἀνατρίχιασμα· ῥῖγος, φρικίασις, frisson, n. m; frissonnement, n. m; frémissement, n. m; || [οἰκ.] chair de poule; || ἔχει ἀνατριχίλαις, il a le frisson.

ἀνάτριχον, ου, τό· épi, n. m. épis ou épie romaine; ἐν τῇ ἱππολογίᾳ διὰ τοῦ ὅρου τούτου σημαίνονται μέρη τινὰ τοῦ σώματος τοῦ ἵππου ὡς κατὰ τὸ μέτωπον, τὸ στῆθος, τὴν μασχάλην, τοὺς λαγῶνας κτλ. εἰς ἃ αἱ τρίχες τοῦ δέρματος δὲν ἀκολουθοῦσι τὴν φορὰν τῆς γενικῆς τριχώσεως αὐτοῦ, ἀλλ' αὗται φέρονται πρὸς ἐναντίαν διεύθυνσιν, πλαγίαν ἢ κυκλικήν.

ἀνατρίχωσις, εως, ἡ· βλ. ἀνατριχίασις· § —, ἡ ἐκ νέου τρίχωσις, faire du nouveau poil; pousser des cheveux.

ἀνατριψιθεραπεία, ας, ἡ· καὶ καθ' Ἱπποκρ. ἀνάτριψις, massage, n. m; βλ. τρίψις.

ἀνάτριψις, εως, ἡ· τὸ τρίψιμον, friction, n. f; συνίσταται εἰς προστριβὰς μᾶλλον ἢ ἧττον ἰσχυρὰς καὶ μᾶλλον ἢ ἧττον παρατεταμένας οἱουδήποτε τοῦ δέρματος μέρους· βλ. ἀνατριψιθεραπεία.

ἀνατροπεύς, έως, ὁ· ὁ ἀνατρέπων, celui qui renverse, renverseur, n. m; συνεπῶς ὁ ἀφανίζων ἢ καταστρέφων, destructeur, trice.

ἀνατροπή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνατρέπειν (βλ. ἀνατρέπω), action de renverser, renversement, n. m; de bouleverser, bouleversement, n. m; de subvertir, subversion, n. f; de culbuter, culbute, n. f; de détruire, destruction, n. f; d'intervertir, interversion, n. f; ἡ μεταβολὴ τῆς τάξεως. || [στρατ.] — συνθήματος καὶ παρασυνθήματος, interversion du mot d'ordre et de ralliement, καλεῖται ἡ μεταβολὴ τῆς σειρᾶς τοῦ συνθήματος ἐν περιπτώσει ἀπωλείας αὐτοῦ· || [τακτ.] — (τῆς τάξεως], inversion, n.f. ou interversion, n. f; || [ἱππευτ.]—, inversion, τῆς τάξεως τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου κατὰ τὰς ἀλλαγὰς τοῦ ποδός· || [ναυτ. τακτ.] — (τῆς τάξεως) ἢ ἀντιστροφή, inversion, n. f. ἡ κατὰ τοὺς ἑλιγμοὺς τῆς ναυτικῆς τακτικῆς μεταλλαγὴ τῆς τάξεως, καθ' ἣν ὁ πρωτόπλους γίνεται οὐραγὸς καὶ ἀντιθέτως, ἤτοι ἡ ἐκ τῆς φυσικῆς τάξεως (ordre naturel) μετάβασις εἰς τὴν ἀντίστροφον (ordre renversé)· || — πλοίου, λέμβου, chavirement, n. m. καὶ ἐπὶ λέμβου ἰδίως, faire capot. § [νομ.] —, péremption, n. f. κατὰ τὴν Πολ. Δικον. καλεῖται ἡ διὰ τῆς ἐφ' ὡρισμένον χρόνον ἀπραξίας τῶν διαδίκων κατάργησις τῆς δίκης.

ἀνατροφεύς, έως, ὁ· ὁ ἀνατρέφων, ὅστις ἀνατρέφει ζῷα, celui qui élève, qui nourrit, ὁ κτηνοτρόφος, ὁ μελισσοτρόφος, κτλ. éleveur, euse; § ὁ παιδεύων, ἐκπαιδεύων, éducateur, n. m; ὁ παιδαγωγός, précepteur, n. m.

ἀνατροφή, ῆς, ἡ· ἡ ἀνάθρεψις, ἡ θρέψις, nourriture, n. f. ἡ συντήρησις, entretien, n. m. ἡ ἀγωγή, ἡ παιδαγώγησις, éducation, n.f; || ἄνθρωπος χωρὶς ἀνατροφήν, homme mal élevé; κακομαθημένος, mal-appris.

ἀνατροχάζω, μέλ. άσω· τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω τρέχειν, courir à reculons; ὀπισθοδρομέω-ῶ, reculer; βλ. ἀνατροχασμός,

ἀνατροχασμός, οῦ, ὁ· τὸ τρέξιμον πρὸς τὰ ὀπίσω, la course à reculons, recul, n. m. ἡ ὀπισθοδρόμησις, βλ. λέξιν.

ἀνατυλίσσω, μέλ. ίξω, πάλιν τυλίσσω, rouler ou pelotonner de nouveau; ἐπίσης ἀνελίσσω, ξετυλίσσω, dérouler.

ἀνατυπόω-ῶ, ἀνατυπόνω, τυπώνω ἐκ νέου, réimprimer, κοινῶς ξανατυπόνω.

ἀνατύπωσις, εως, ἡ· ἡ ἐκ νέου τύπωσις, réimpression, n. f. κοινῶς τὸ ξανατύπωμα.

ἀναυδής, ής, ές· ὁ ἄναυδος.

ἀναυδία, ας, ἡ· ἔλλειψις (αὐδῆς) φωνῆς, ἀφωνία, mutisme, n. m; ἡ σιωπή, silence, n. m. § —, anaudie, n. f. συνώνυμον τοῦ ἀφασία, aphasie, n. f.

ἄναυδος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων (αὐδὴν) φωνήν, sans voix; ὁ μὴ ὁμιλῶν, qui ne parle pas; συνεπῶς ὁ βωβός, muet, ette; || [συνεκδοχικῶς] —, ὁ ἀμήχανος, ὁ περιελθὼν εἰς ἀμηχανίαν, interdit, e; ὁ ἔκπληκτος, confondu, e.

ἄναυλα, [ἐπίρ.] ἀνεξόδως, sans fret; χωρὶς νὰ πληρώσῃ [τὸν ναῦλόν του], sans payer [son passage]; || [μεταφ.] τὸν ἔφεραν ἄναυλα, on l'a amené malgré lui (de vive force), ἤτοι ἀκουσίως, διὰ τῆς βίας.

ἀναυλάκιστος, ος, ον· ὁ μὴ ηὐλακισμένος, non rayé, ée; συνεπῶς ὁ λεῖος, lisse; || κάννα λεία ἢ ἀναυλάκιστος, canon lisse ἢ non rayé.

ἄναυλος, ὁ καὶ ἡ· ὁ μὴ πληρώσας ναῦλον, qui n'a pas payé de fret, non frété.

ἀναύλωτος, ος, ον· ὁ μὴ ναυλωθείς, non frété.

ἀναύξητος, ος, ον· ὁ μὴ αὐξηθείς, non augmenté; § [γραμμ.] ὁ μὴ λαβὼν αὔξησιν, sans augment.

ἀναυξήτως, [ἐπίρ.] [γραμ.] ἄνευ αὐξήσεως, sans augment.

ἀναυχετισμός, οῦ, ὁ· [ἱππευτ.] pointe, n. f. καλεῖται ἡ ἀνύψωσις τοῦ ἵππου καθ' ἣν οὗτος μετεωριζόμενος διὰ τῶν προσθίων καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων λαμβάνει τέλος κάθετον στάσιν ὡς ὁ κύων.

ἀναύω, μέλ. ἀναύσω, [δημ.] βλ. ἀνάπτω.

ἀναφαιδρύνω, φαιδρὸν πάλιν ποιῶ, re-

blanchir ; στιλπνόω, στιλπνώνω, repolir ; βλ. καὶ φαιδρύνω.

ἀναφαίνω, φωτίζω, φέρω εἰς φῶς, φανερώνω, faire paraître ; ἀνακαλύπτω, découvrir ; δεικνύω, montrer ; || ἀναφαίνω γῆν (εὔχρηστον παρὰ τοῖς ναυτικοῖς) découvrir la terre, ἐπαναβλέπω, ἀναγνωρίζω γνωστὴν γῆν ἐκ τοῦ πελάγους· || ἀναφαίνομαι, φαίνομαι ἐκ νέου, se montrer de nouveau ; βλ. κοινῶς ξαναφαίνομαι, reparaître ; ἀναπαράγομαι, se reproduire ; || ὁ ἥλιος ἀνεφάνη,, le soleil reparut ; || τὰ αὐτὰ γεγονότα ἀναφαίνονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, les mêmes événements se reproduisent dans l'histoire ; § ἀναφαίνομαι, ἐμφανίζομαι, apparaître ; φαίνομαι, se montrer ; παράγομαι, se produire ; ἀναδεικνύομαι, διακρίνομαι, se faire distinguer ; ἐκδηλοῦμαι, se manifester ; || μεγάλοι ἄνδρες σπανίως ἀναφαίνονται, il n'apparait que rarement de grands hommes ; || ἡ εὐφυΐα εὐκόλως ἀναφαίνεται, le talent se produit facilement ; || προσπάθησον ν' ἀναφανῇς, tâchez de vous faire distinguer.

ἀναφαίρετος, ος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀφαιρεθῇ, qu'on ne peut enlever ; qui n'est pas ravissable, inarrachable ; || [νομ.] κτῆμα (ἰδιοκτησία) ἀναφαίρετον, proprieté incommutable (ἀμετακίνητον, ἀμεταποίητον).

ἀναφαιρέτως [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ δύνηται ν' ἀφαιρεθῇ ἢ νὰ μεταβάλλῃ κυριότητα, sans en [pouvoir] être dépossedé (privé).

ἀναφανδὸν [ἐπίρ.] φανερά, ὁλοφάνερα, ouvertement; à découvert; au grand jour; παρρησίᾳ, θαρραλέως, hautement; || ἐκηρύχθη ἀναφανδὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, il s'est déclaré ouvertement (hautement) pour lui ; || τὸ διηγεῖται ἀναφανδόν, il le raconte hautement (à qui veut l'entendre).

ἀναφέρω, φέρω ὀπίσω, reporter, rapporter ; ἐκθέτω τι, ἔκθεσιν ποιοῦμαι, faire un rapport, rapporter ; μνείαν ποιοῦμαι διά τι, mentionner ; μνημονεύω (χωρία συγγραφέων), citer ; καὶ προβάλλω πρὸς ὑποστήριξιν, alléguer ; ἀποδίδω τι εἴς τινα, attribuer ; διηγοῦμαι, raconter ; ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην, rappeler à la mémoire, rapporter ; ἀφηγοῦμαι, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, relater ; ἐκθέτω, ἀναφέρω (περί τινος) (en) référer ; || τὸ παράδειγμα τὸ ὁποῖον ἀναφέρετε οὐδὲν ἀποδεικνύει, l'exemple que vous rapportez (que vous citez) ne prouve rien; || μὴ ἀναφέρῃς τὸ ὄνομά μου, ne me citez pas ἢ ne me nommez pas (μὴ μὲ ὀνομάζῃς) ; || ἐπεφυλάχθη νὰ ἀναφέρῃ περὶ τούτου εἰς τὸ ὑπουργεῖον, il se réserva d'en référer au ministère ; || ἡ ἐφημερὶς ἀναφέρει ὅλας τὰς λεπτομερείας, le journal en donne tous les détails; || εἰς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του ἀνέφερε χωρία πολλῶν συγγραφέων, à l'appui de son opinion, il allégua (cita) des passages de plusieurs auteurs; || περὶ τούτου πολλὰ ἀναφέρονται, on raconte bien des choses sur cette affaire; || ἡ ἀνωτέρω ἀναφερομένη περίπτωσις, le cas susmentionné; || τὸ ἀναφερόμενον πρόσωπον, la personne susnommée; la personne en question (ἢ dont il est question) ; || [ἐμπορ.] ἀναφέρω (τιμὰς ἀγοραπωλησίας), citer, signaler (des prix) ; § [μεσ.] ἀναφέρομαι, avoir rapport ; se rapporter ; s'en rapporter ; se référer ; || τοῦτο ἀναφέρεται εἰς ἄλλην περίπτωσιν, cela se rapporte à un autre cas ; || πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐμπόριον, τὸν ἐνδιαφέρει, tout ce qui a trait (se rapporte) au commerce, l'intéresse ; || [ὡς πρὸς τοῦτο] ἀναφέρομαι εἰς τὴν γνώμην σας, je m'en rapporte (je m'en tiens) à votre opinion ; || [ἐπὶ ἐμπορ. ἐπιστολ.] ἀναφέρομαι (εἰς τὴν προλαβοῦσάν μου, κτλ.), se référer ; je m'en réfère ; || ἀναφερόμενος εἰς τὴν τελευταίαν μου τῆς 5 τρέχοντος, ἥτις σᾶς ἔφερε . . . , me référant à ma dernière du 5 courant qui vous portait ; || ἀναφερόμεθα εἰς τὴν ἐσώκλειστον ἐγκύκλιον, nous nous référons à la circulaire ci-joint ; § ἀναφέρομαι, κάμνω ἀναφορὰν (αἴτησιν), faire une pétition, (une requête); pétitionner; βλ.**αἴτησις**· || ἀπευθύνομαι, s'adresser ; || ἀναφέρομαι πρὸς ὑμᾶς, παρακαλῶν νά, je m'adresse à vous, avec la prière de ; || ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ὑποβάλλων αἴτησιν, ὁ δίδων ἀναφορὰν ἔγγραφον, le pétitionnaire.

ἀναφλέγω, πάλιν φλέγω, allumer de nouveau, rallumer, ἢ ἁπλῶς ἀνάπτω, allumer ; φλέγω, ἀνάπτω, embraser ; φλογίζω, enflammer, ἤτοι μεταδίδω τὸ πῦρ· καὶ μεταφ. πάλιν ἐρεθίζω ἢ ἐξάπτω, exciter ; irriter ; ἀναζωογονῶ, ranimer; § [μέσ.] ἀναφλέγομαι, prendre feu; φλογίζομαι, s'enflammer; φλέγομαι, s'embraser.

ἀναφλεκτήρ, ῆρος, ὁ· inflammateur, n. m. τὸ δι' οὗ ἀνάπτεταί τι, ἤτοι μεταδίδεται τὸ πῦρ, συνεπῶς μεταφορικῶς, ὁ **πυροδότης.**

ἀναφλεκτικός, ή, όν· d'inflammation ; ὁ διὰ τὴν ἀνάφλεξιν χρησιμεύων.

ἀνάφλεξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναφλέγειν (τοῦ ἀναφλέγεσθαι), action d'enflammer (de s'enflammer, d'embraser), inflammation, n. f. καὶ ἐμπρησμός, embrassement, n. m. ἐκ τοῦ ἀναφλέγω, μεταδίδω τὸ πῦρ· τὸ ἄναμμα, ἐκ τοῦ ἀνάπτω, μεταδίδω τὸ φῶς· || ἀναφλεκτικὴ στήλη ἢ στήλη πυρός, pile d'inflammation, ἡ διὰ τὴν ἀνάφλεξιν τῶν ναυκλάστρων καὶ ὑπονόμων στήλη· § ἐπίσης ἡ κατάφλεξις, [χημ.] déflagration, n, f ; κατάφλεξις, πυρπόλησις, ἐμπρησμὸς καθολικός, conflagration, n. f ; § ἀνάφλεξις, ignition, n. f. ἤτοι ἡ καῦσις, τὸ ἄναμμα· || σημεῖον ἀναφλέξεως, point d'ignition ; § ἀνάφλεξις ἢ αὐτόματος καῦσις, combustion spontanée ; || αὐτόματος ἀνάφλεξις τῆς πυρίτιδος, combustion spontanée de la poudre ; § ἀνάφλεξις χαλεῖται μεταφορικῶς ἡ ἔκρηξις, explosion; βλ. λέξιν· || ἀνάφλεξις πυρίτιδος, explosion de la poudre, καὶ inflammation de la poudre ; || ἀνάφλεξις ἁλύσεως ναυκλάστρων, explosion des chapelets ; || ἀνάφλεξις τοῦ γεμίσματος, explosion de la charge; || ἀνάφλεξις τῶν ὑπονόμων (τὸ ἄναμμα), allumage des mines ; || πρόωρος ἀνάφλεξις, départ

prématuré (φυσιγγίου ὅπλου), ἤτοι κυριολεκτικῶς πρόωρος ἀναχώρησις, ἐκκίνησις.

ἀναφλογίζω, φλογίζω ἐκ νέου, renflammer, ἢ ἁπλῶς φλογίζω, enflammer.

ἀναφορά, ᾶς, ἡ· τὸ ὀπίσω φέρειν, le rapport ; ἐπίσης τὸ ἀναφέρειν περί τινος ἀντικειμένου, τὸ ἐκθέτειν τι ἐγγράφως ἢ προφορικῶς, le rapport ; || ἡμερησία ἀναφορά, rapport journalier ; || ἐτησία —, rapport annuel. § ἐν γένει ἡ σχέσις (πρός τινα), relation, n. f. || κατ' ἀναφορὰν (ἐν ἀναφορᾷ) πρός, par rapport à ; ἢ σχετικῶς πρός, relativement à ; § — ἢ αἴτησις (ἔγγραφος), pétition, n. f ; δέησις ἢ ἔκφρασις παραπόνων ἀπευθυνομένη ἐγγράφως πρός τινα ἀρχήν· || αἴτησις ἔγγραφος ἐπὶ δικαστηρίου, κοινῶς ἀναφορά, requête, n. f. || αἴτησις, ἱκεσία, κοινῶς ἀναφορά, supplique, n. f. || — πρὸς τὸν βασιλέα (πρὸς τὴν βουλήν), pétition au roi (à la chambre) ; || κάμε τὴν ἀναφοράν σου [φρ. κωμ.], faites votre requête ; || δίδω ἢ ὑποβάλλω ἀναφοράν, présenter une pétition. § [νομ.] διαδικασία ἐπ' ἀναφορᾷ, procédure en référé ; § [φιλοσ.] σημαίνει ἐν γένει τὴν σχέσιν, le rapport ; § [ἀστρ.] —, ascension-droite, n. f. βλ. **ἀνάβασις ὀρθή**· § — ἢ μᾶλλον **ἀναφέρατε!** rendez l'appel ; κέλευσμα διατάσσον τὴν ἀναφορὰν κατόπιν κλήσεως. § — συντάγματος, rapport du régiment, ἡ ὥρα καθ' ἣν δίδονται εἰς τὸν διοικητὴν τοῦ συντάγματος αἱ ἀναφοραὶ τῶν πυρβολαρχιῶν, λόχων ἢ ἰλῶν.

ἀναφορεῖον, ου, τό· salle de rapports ; τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ ἐκτελεῖται ἡ ἀναφορὰ εἰς τοὺς στρατῶνας.

ἀναφορέος (ἀναφορεύς, ἄνω, φέρω) [διάλ. Κύμης], ἡ καπνοδόχος, [tuyau de] cheminée, n. f. ἡ ἄλλως λεγομένη καὶ φυγουλάρης.

ἀναφορεύς, έως, ὁ· πᾶν εἰς ὃ ἀναρτᾶταί τι καὶ φέρεται ἢ σηκώνεται· π. χ. τὸ φέρετρον ἢ φορεῖον, civière, n. f. καὶ brancard; n. m. § ἀναφορεύς, έως, ὁ· τὸ **ἀνάφορον**· rancher ou ranchet, n. m. τμῆμα σιδηροῦν ἁμάξης ἐκ πεπλατυσμένου σιδήρου, χρησιμεῦον ἵνα θέτωσι τὸν πόδα καὶ ἀναβαίνωσιν ἐπὶ τῆς ἕδρας (siège). § [σιδηρ.] —, ὁ· rancher. n. m. σιδηρᾶ βαθμὶς πρὸς ἀναβίβασιν βαρέων πραγμάτων· ὑπάρχουσι μεγάλοι ἀναφορεῖς (grands ranchers), μέσοι ἀναφορεῖς (ranchers moyens) καὶ τετράγωνοι ἀναφορεῖς (ranchers carrés).

ἀναφορικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀναφορὰν ἀνήκων, qui appartient au rapport ; ὁ εἴς τι ἀναφερόμενος, se rapportant à, ἢ ayant trait à ; γενικῶς δὲ ὁ σχετικός, relatif, ive ; § [γραμμ.] ὁ εἴς τι ἀναφερόμενος (ὡς αἱ ἀναφορικαὶ ἀντωνυμίαι) se rapportant à, ἤτοι ὁ σχετικός, relatif, ive.

ἀναφορικῶς, [ἐπίρ.] σχετικῶς, relativement, adv. ἐν σχέσει πρός, par rapport à ; ὅσον ἀφορᾷ, quant à.

ἀναφόριν, τό (ναυτ.) [διάλ. Οἰνόης]=μέρος μὴ προσβαλλόμενον ὑπὸ ἀνέμου ἰδίᾳ παρὰ τὴν παραλίαν· ἡ ἐπιωγή, darse, n. f.

ἀναφρακτήριον, ον, τό· βλ. διαστομωτήριον.

ἀναφροδισιακὰ φάρμακα, anaphrodisiaques ; οὕτω καλοῦνται τὰ τὴν γενετήσιον ὁρμὴν ἀπαμβλύνοντα φάρμακα· τοιαῦτα δὲ εἶνε ἡ καφφουρά, ἡ δακτυλῖτις, τὸ βρωμιοῦχον κάλιον, κτλ.

ἀνάφτω, [δημ.] βλ. ἀνάπτω.

ἀναφυράω-ῶ, μέλ. ήσω, φυρῶ ἐκ νέου, ζυμόνω ἄλευρον, κλ. κοινῶς ξαναζυμόνω, repétrir.

ἀναφυσάω-ῶ· φυσῶ τι, souffler. § [οὐδ.] πνευστιῶ, s'essouffler; ἀσθμαίνω, haleter.

ἀναφύτευσις, εως, ἡ· ἡ ἐκ νέου φύτευσις, κοινῶς τὸ ξαναφύτευμα, replantation, n.f. ἀναφύτευσις δάσους, ἡ ἀναδάσωσις, reboisement, n. m.

ἀναφυτεύω, φυτεύω ἐκ νέου, βλ. καὶ ξαναφυτεύω, replanter ; σπείρω ἐκ νεου ; ressemer ; ἀναδασόω, reboiser.

ἀναφύω, μέλ. φύσω, κάμνω νὰ φυτρώσῃ, ἐκ νέου ξαναφυτρώνω, repousser; ἀναπαράγω, reproduire; § [συνηθ. μέσ.] ἀναφύομαι, ἀναγεννῶμαι, renaître ; γεννῶ, naître ; ἀναπαράγομαι, se produire ; προκύπτω, πηγάζω, surgir ; ἐπέρχομαι, survenir ; παρουσιάζομαι, se présenter ; || νέον ζήτημα ἀναφύεται, une nouvelle question se présente ; || νέαι δυσκολίαι ἀνεφύησαν, de nouvelles difficultés surgirent ; || ἐκ νέου ἀνεφύησαν ὑποψίαι, cela fit naître des soupçons.

ἀναφωνέω, βλ. ἀναφωνῶ.

ἀναφώνησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναφωνῶ, exclamation, n. f. ἡ κραυγή, cri, n. m.

ἀναφωνῶ (έω), δυνατὰ φωνάζω, ἀνακράζω, s'écrier; ἀναβοῶ (ἐκπλησσόμενος), s'exclamer; κραυγάζω, crier.

ἀναφωτίδιον, ου, τό· [ἀρχ.] lanterneau, n. m. μικρὰ ἀναφωτίς· βλ. λέξιν.

ἀναφωτίς, ίδος, ἡ· lanterne, n. f. ἡ ἀναφωτὶς κυκλική, tourelle de dôme [οἰκοδ.] μικρὸς περιφερὴς θόλος ἢ τετραγωνικοῦ σχήματος κατασκεύασμα, μετὰ ὑελωμάτων, ἐν σχήματι φανοῦ, ἀνεγειρόμενος ἄνωθεν τῆς στέγης ὅπως παρέχῃ φῶς ἐν τῷ οἴκῳ ἢ ἐν προαυλίῳ· § —, κοινῶς φεγγίτης ἢ φανέστρα, lucarne (jour tiré d'en haut, ἢ ἁπλῶς jour d'en haut) ; ἄνοιγμα εὑρισκόμενον ἐπὶ τῆς στέγης ἐξ οὗ εἰσέρχεται τὸ φῶς· § —, ἤτοι φεγγίτης ἐπιστέγιος, lucarne faîtière ; § [ναυτ.] —, κοινῶς **γυαλὶ** τῆς κουβέρτας, verre du pont) (πληθ. αἱ ἀναφωτίδες, les verres du pont), κρυστάλλινος φακὸς πάχους 2-3 καὶ διαμέτρου 20-25 ἑκατοστομέτρων ἐφαρμοζόμενος στεγανῶς εἰς ὀπὴν κατασκευαζομένην ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ χρησιμεύων πρὸς φωτισμὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ πλοίου· — λέγεται καὶ ἡ κυκλικὴ ὀπὴ (trou circulaire) ἐφ' ἧς ὁ φακὸς ἐφαρμόζεται.

ἀναχαιτίζω, σταματῶ τὸν δρόμον (τὴν φορὰν), arrêter le cours (l'élan) ; κρατῶ, retenir ; ἀνακόπτω, ἐμποδίζω, empêcher ; ἀναστέλλω, contenir ; χαλιναγωγῶ, refréner ; ἐπιβραδύνω, ralentir ; || [τακτ.] ἀναχαιτίζω τὸν πολέμιον, contenir l'ennemi, σημαίνει σταματῶ τὰς κινήσεις του καὶ τὸν ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ

νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐπιχειρήσεις του· || ἀναχαιτίζω [ἐμπορ.] (ὑποτίμησιν, ἀγοραστάς), arrêter.

ἀναχαίτισις, εως, ἡ· τὸ σταμάτισμα, τὸ ἐμπόδισμα, empêchement, n.m; ἡ χαλιναγώγησις, la refrénation; ἡ ἐπιβράδυνσις, le ralentissement.

ἀναχαράσσω, ἀναχαράζω, χαράσσω ἐκ νέου, graver de nouveau en tous sens; graver; γλύφω, σκαλίζω, sculpter.

ἀναχασμιοῦμαι, [διάλ. Ἠπείρου] χασμῶμαι, bâiller.

ἀναχεντρόνομαι, [διάλ. Νάξου] se lever d'un air menaçant, ἐγείρομαι ἀπειλητικῶς ὡς ἡ ἔχιδνα (ὄχεντρα).

ἀνάχλια, [ἐπίρ.] [διάλ. Καρπάθου] ἐλαφρά, doucement, adv; μαλακά, mollement, adv; || ἀνάγλυ, ἀνάγλυα (τρίβειν)=ἐπιτρίβειν ἐλαφρά, γλυκά, frotter doucement.

ἀναχορηγέω, ἀναχορηγῶ, χορηγῶ ἐκ νέου, ἀνεφοδιάζω, ravitailler; réapprovisionner; βλ. ἀναχορηγία.

ἀναχορηγία, ας, ἡ· ἡ ἀνεφοδίασις, ὁ ἀνεφοδιασμός, [τακτ.] ravitaillement, n. m. καλεῖται οὕτως ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναχορηγεῖν, ἀνεφοδιάζειν (ravitailler, χορηγεῖν ἐκ νέου) τροφὰς (vivres), πυρομαχικὰ (munitions) κτλ. εἰς στράτευμα, φρούριον, στρατόπεδον ἢ πλοῖον· || ἐπίσης ἀναχορηγία, ἀνεφοδίασις, réapprovisionnement, n. m. καλεῖται ἡ πρᾶξις τοῦ χορηγεῖν, ἐφοδιάζειν ἐκ νέου· || ἀναχορηγία ἢ ἀνεφοδίασις τῶν ἐφοδιοπομπῶν, ravitaillement des convois; αἱ οἰκονομικαὶ ἐφοδιοπομπαὶ (convois administratifs) ἐφοδιάζονται ὑπὸ τῶν ἀποθηκῶν τοῦ στρατοῦ, τῶν εἰσφορῶν (réquisitions) καὶ τῶν λειῶν (prises) τοῦ ἐχθροῦ. Αἱ τῶν συνταγμάτων παραπομπαὶ (convois régimentaires) ἐφοδιάζονται ὑπὸ γινομένων ἀγορῶν, ἢ ὑπὸ τῶν ἐκτελεσθεισῶν εἰσφορῶν ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τῶν χορηγιῶν· || ἀναχορηγία τροφῶν, ravitaillement en vivres; || ἀναχορηγία πυρομαχικῶν, ravitaillement en munitions; || [τακτ.] γραμμαὶ ἀναχορηγιῶν, lignes de ravitaillements, ἤτοι αἱ γραμμαὶ ἐξ ὧν παρέχονται αἱ ἀναχορηγίαι.

ἀναχρονίζω, παραβαίνω τὴν χρονολογικὴν ἀκρίβειαν, μεταλλάσσω τοὺς χρόνους, renverser l'ordre des temps; || κάμω ἀναχρονισμὸν (ἀναχρονισμούς), faire un anachronisme (des anachronismes).

ἀναχρονισμός, οῦ, ὁ· τὸ λάθος εἰς τὴν χρονολογίαν· σφάλμα εἰς τὴν ἡμερομηνίαν τῶν γεγονότων, anachronisme, n.m; ἡ μεταλλαγὴ τοῦ χρόνου, le renversement de l'ordre des temps.

ἀναχτρέφκομαι, [διάλ. Οἰνόης]=ἀνεκτρέπομαι, **ἀνατρέπομαι**, se renverser; χρ. πρωτ. ἐνεχτρεφκούμουν, ἐνέχτρεφτα, ἀναχτρεμμένος.

ἀνάχυσις, εως, ἡ· τὸ πρὸς τὰ ἐπάνω χύσιμον, épanchement, n. m; διάχυσις, expansion, n. f; ἐχείλισις, débordement, n. m; || — ἀτμοῦ, expansion de vapeur; § —, mascaret, n. m. ἡ ἀνακοπὴ (ressac, prorora ἢ bora), ἥτις καὶ barre d'eau (φραγμὸς ὕδατος) καλεῖται, εἶνε τὸ φαινόμενον καθ' ὃ τὸ κῦμα τῆς παλιρροίας ὁρμᾷ πρὸς συνάντησιν τοῦ ποταμοῦ καὶ ἀναγκάζῃ τὰ ὕδατα αὐτοῦ νὰ παλινδρομήσωσι.

ἀνάχωμα, ατος, τό· levée de terre, n. f. ὁ σωρὸς ἐκβαλλομένου χώματος ἀπό τινα λάκκον ἢ ὄρυγμα καὶ τὸ δι' αὐτοῦ σχηματιζόμενον πρόχωμα· τὸ ἀνάχωμα καλεῖται ἐπίχωσις, **ἐπίχωμα** ἢ **παράχωμα**, levée (de terre), εἶνε δὲ ὕψωμα γαιῶν ἐφ' οὗ κατασκευάζουσιν ὁδὸν (ἐπίχωσις ἢ ἐπιχωμάτωσις) ἢ ὅπερ χρησιμεύει ὡς πρόχωμα (digue) κατὰ τῶν πλημμυρῶν καὶ ὅπερ προασπίζεται ὑπὸ τοιχοποιΐας· ἐπίσης τὸ ἀνάχωμα καλεῖται ἐπίχωμα ἢ ἐπιχωμάτωσις, terrasse, n. f; εἶνε δὲ ἔργον ἐκ γαιῶν ὑποστηριζόμενον ἐνίοτε ὑπὸ τοίχων, πρὸς πλήρωσιν ἀνωμαλίας τινὸς τοῦ ἐδάφους, κτλ. § [ἱππευτ.] —, banquette, n. f. καλεῖται οὕτως ἐν τῇ ἱππευτικῇ φυσικὸν ἐμπόδιον μετρίου ὕψους, συνιστάμενον ἐκ σωροῦ γῆς καὶ συνοδευόμενον μετὰ τάφρου· § [ὑδρ.] ἀνάχωμα, digue, n. f; (βλ. καὶ **ὑδροφραγμός**, écluse); ἤτοι πρόχωμα χρησιμεῦον ὡς φραγμός· καλοῦνται οὕτως ἔργα κατασκευαζόμενα ἐπὶ ποταμοῦ ἢ θαλάσσης πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ἐπεκτάσεως τῶν ὑδάτων· ὅταν ἀποτελῆται μόνον ἐκ γαιῶν καλεῖται γήγετρον, levée de terre; || ποταμιαῖον ἢ χειμαρρῶδες ἀνάχωμα καὶ ἀνάχωσμα (ἢ φραγμός), digue de torrent; εἶνε φυσικαὶ συσσωρεύσεις λίθων καὶ ἄμμου, ἃς ὁ χείμαρρος σχηματίζει ἑκατέρωθεν τοῦ ῥείθρου αὐτοῦ, ὅταν ἐκβάλλῃ εἰς τὴν κοιλάδα· || παραθαλάσσιον ἀνάχωμα (ἢ φραγμός), digue littoral, καλεῖται ἐκεῖνο ὅπερ ἀποτελεῖ εἶδος προτειχίου μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ὄπισθεν αὐτοῦ κειμένων γαιῶν· || ἐγκάρσιον ἀνάχωμα, digue transversale; βλ. **λεκάνη ἐπισχέσεως**· § [ὀχυρ.]—ἢ πρόχωμα, digue, βλ. ἀνωτέρω [ὑδρ.]· τὸ ἀνάχωμα τοῦτο σημαίνει ἐνίοτε καὶ **διάφραγμα**, π. χ. digue d'inondation, διάφραγμα πλημμύρας.

ἀναχώνευσις, εως, ἡ, refonte, n. f. ὑπὸ τῶν μεταλλουργῶν καλεῖται ἡ ἐντὸς χωνίων ἢ μεταλλουργικῶν χαμίνων ἐκ δευτέρου τῆξις ἢ χώνευσις διαφόρων χαμινευτικῶν προϊόντων, καὶ ἰδίως μετάλλων.

ἀναχωνεύω, refondre, χωνεύω ἢ λυώνω (ἐν χωνευτηρίῳ) ἀκόμη μίαν φοράν· βλ. ἀναχώνευσις.

ἀναχωρέω -ῶ· βλ. ἀναχωρῶ.

ἀναχώρημα, ατος, τό· τόπος παράμερος, lieu retiré; τὸ μέρος ἔνθα ἀποσύρεταί τις, lieu de retraite; ἢ ἁπλῶς retraite, n. f. || ἐπίσης ἡ ἀποχώρησις, ἡ ἀπόσυρσις, la retraite, π. χ. τῆς θαλάσσης, κτλ.

ἀναχώρησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναχωρεῖν (ἐκκινεῖν), ὑποχωρεῖν, ἐξέρχεσθαι, action de partir, de reculer, de sortir; le départ (καθ' ὅλας τὰς ἐννοίας) || — πλοίου, partance, n. f.=ὁ ἀπόπλους. § βλ. **ἄμπωτις**.

ἀναχωρητήριον, τό· μέρος ἔνθα ἀποσύρεταί τις, lieu de retraite.

ἀναχωρητής, ὁ· ὁ ἐκ τοῦ κόσμου ἀπο-

συρθεὶς, ἀναχωρήσας [ἐκκλ.], anachorète, n. m. ὁ ζῶν ἐν τῇ ἐρημίᾳ, ὁ ἀσκητής, ascète, n. m. ὁ ἐρημίτης, ermite, n. m.

ἀναχωρητικός, ή, όν· d'anachorète ; anachorétique, ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὸν ἀναχωρητήν.

ἀναχωρῶ (έω), μέλ. ήσω· [ἐπὶ ξηρᾶς] partir; ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ, s'en aller ; ὀπίσω χωρῶ, ἀποσύρομαι, se retirer ; ἐκκινέω-ῶ, se mettre en route, partir ; βλ. καὶ [ἱππ.] ἐκκινῶ· ‖ ἀναχωρεῖ αὔριον, il part demain ; ‖ — κρυφίως, ἀποχωρῶ ἀπαρατήρητος, ὑπεκφεύγω, s'esquiver ; ‖ ἀνεχώρησα [ἀπὸ τὴν συναναστροφήν, κτλ.] εἰς τὰς ἕνδεκα, je me suis retiré à onze heures ; ‖ μετ' ὀλίγον ἀναχωροῦμεν, nous allons partir ; nous nous en allons bientôt ; ‖ θ' ἀναχωρήσωμεν πολὺ πρωΐ, nous nous mettrons en route de grand matin; ‖ — [ἐπὶ πλοίων], ἀποπλέω, partir, appareiller ; prendre la mer ; [ἐπὶ ἱστιοφόρου], faire voile, mettre à la voile ; ‖ [ἐμπορ.] τὸ πλοῖον εἶνε ἕτοιμον ν' ἀναχωρήσῃ κατὰ τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος, le navire est prêt à partir à la fin de cette semaine ; ‖ [ἐμπορ.], ἐλπίζομεν ὅτι θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἑτοιμάσωμεν αὐτὸν ν' ἀναχωρήσῃ ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, nous espérons pouvoir le faire partir dans le courant de la semaine prochaine.

ἀνάχωσις, εως, ἡ· ὁ χωματισμός, ἡ ἐπίχωσις, terrassement, n. m.

ἀνάχωσμα, ατος, τό· τὸ ἀνάχωμα.

ἀναχωστικός, ή, όν· de terrassement ; ‖ ἀναχωστικὰ ἔργα [ὀχυρ.], travaux de terrassement ; καλεῖται οὕτω πᾶν ἐκ γαιῶν ἔργον, ἤτοι πᾶς χωματισμὸς ἐκτελούμενος εἰς τὰ ὀχυρωτικὰ ἔργα, κτλ.

ἀναψηλαφάω-ῶ· βλ. ἀναψηλαφῶ.

ἀναψηλάφησις, εως, ἡ· ἡ ἐκ νέου ἐξέτασις, ἔρευνα, nouvelle recherche (examen) ; § [νομ.] ἀναψηλάφησις δίκης, requête civile, n. f. κατὰ τὴν Πολ. Δικον. ἔκτακτον ἔνδικον μέσον κατὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἢ ἀνεκκλήτως ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ νόμου ἀπαγγελθείσης ἀποφάσεως παντὸς δικαστηρίου καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀρ. Πάγ. δικάζοντος τὴν οὐσίαν, δυνάμενον νὰ κινηθῇ εἴτε ὡς κυρία εἴτε ὡς παρεμπίπτουσα δίκη.

ἀναψηλαφῶ (άω), ἐξετάζω ἐκ νέου, ἐρευνῶ, examiner (de nouveau); ἐρευνῶ, ἀναζητῶ, rechercher ; βλ. καὶ ἀναψηλάφησις.

ἀναψηφίζω, ἐκ νέου καθυποβάλλω τι ἀποφασισθὲν εἰς ψηφοφορίαν, ψηφίζω ἐκ νέου, voter de nouveau.

ἀναψήφισις, εως, ἡ· ἡ ἐκ δευτέρου περί τινος ψηφοφορία, nouveau votement.

ἄναψις, εως, ἡ· (ἀνάπτω), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνάπτειν, action d'allumer ; τὸ ἄναμμα, allumage, n. m ; τὸ καύσιμον, ἡ ἀναφλόγισις, embrasement, n. m ; ἡ θέρμανσις (ἀντικειμένου τινός, π. χ. τροχῶν κτλ.) échauffement, n. m.

ἀναψυκτήρ, ῆρος, ὁ· ὁ ἀναψύχων, δροσίζων, ἢ ἀναψυχὴν προξενῶν, qui rafraîchit ; ὁ καταψυκτικός, δροσιστικός, réfrigérant, e ; ὁ ἀναπαύων, ξεκουράζων, qui délasse.

ἀναψυκτήριον, τό· τόπος ἀναψυχῆς, ἀναψύξεως, lieu où on se délasse (ou on se rafraîchit).

ἀναψυκτικός, ή, όν· ὁ δροσιστικός, rafraîchissant,e;καταψυκτικός, réfrigératif , ive; ὁ παρέχων ἀνάπαυσιν, ἀναπαυστικός, propre à délasser ; § [οὐδ. πλ. οὐσ.] ἀναψυκτικὰ τὰ δροσιστικὰ ἐν γένει ἡδύποτα, rafraîchissements; § ἐν τῇ θεραπευτ. ἀναψυκτικά, rafraîchissants, καλοῦνται διάφορα ἁπλᾶ ἢ σύνθετα ποτά, ἔχοντα τὴν ἰδιότητα νὰ πραΰνωσι τὴν δίψαν, οἷα τὰ ὀξύποτα, αἱ λεμονάδαι, τὰ ἐκ κριθῆς ἀφεψήματα, κτλ.

ἀνάψυξις, εως, ἡ· τὸ δρόσισμα, rafraîchissement, n. m. ἡ κατάψυξις, réfrigération, n. f ; ἡ ἀναψυχή, τὸ ξεκούρασμα, le délassement ; ἡ ζωογόνησις, ἄνεσις τοῦ σώματος ἢ πνεύματος, repos ou soulagement du corps ou de l'esprit.

ἀναψυχή, ῆς, ἡ· τὸ δρόσισμα, rafraîchissement, n. m. ἡ ἄνεσις, ξεκούρασμα, délassement, n. m. ἀνάπαυσις, relâche, n. m. ἡ ψυχαγωγία, διασκέδασις (τέρψις), distraction, n. f. récréation, n. f ; ‖ [μετὰ πολλὴν ἐργασίαν] εἶνε ὠφέλιμος μικρά τις ἀναψυχή, il est bon de se récréer un peu ; ‖ ταξειδεύει πρὸς ἀναψυχήν, il voyage pour son agrément.

ἀναψύχω, δροσίζω, rafraîchir ; ψυχαγωγῶ, διασκεδάζω, distraire, récréer ; ἐνδυναμόνω, κάμνω νὰ ἀναλάβῃ διά τινος πνοῆς, animer, rafraîchir par un souffle ; ξεκουράζω, délasser ; ἀνακουφίζω, soulager ; ‖ ἡ δρόσος ἀναψύχει τὴν φύσιν, la rosée désaltère la nature.

ἀνβατίζω, [διάλ. Ἠπείρου] ἀπαντᾷ μόνον ἐπὶ ζύμης καὶ ἄρτου, κάμνω τὴν ζύμην νὰ αὐξήσῃ, νὰ φουσκώσῃ διὰ τῆς ζυμώσεως=ἀναβαίνω, lever, fermenter.

ἄνδηρας, ὁ· [διάλ. Κύμης]=ὀχθώδης τόπος, lieu escarpé, τὸ ἄχρον τοῦ κήπου.

ἄνδηρον, ου, τό· ἐπίπεδος ἐπιχωματισμός, terrasse, n. f ; ἐκ τούτου κατ' ἐπέκτασιν ἄνδηρον καλεῖται ἐν τῇ οἰκοδομικῇ τὸ δῶμα, terrasse, κοινῶς ἡ ταράτσα ἤτοι ἐπίπεδος στέγασις κτιρίου τινὸς εἴτε καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν, εἴτε εἴς τινα μόνον μέρη. Ἡ στέγασις ἐνεργεῖται διὰ φύλλων μολύβδου, ἀσφάλτου (bitume) ἢ πλακῶν· παρ' ἡμῖν γίνεται συνήθως χρῆσις πλακῶν (μαλτέζικες πλάκες)· ‖ ἐπίσης τὸ ἄνδηρον ἢ δῶμα λέγεται καὶ plate-forme, n. f, εἶνε δὲ ἐπίπεδος στέγη οἰκίας· ‖ στεγάζω δι' ἀνδήρου, couvrir d'une plate-forme ; § [γεωλ]. ἄνδηρον ἢ δῶμα, terrasse, n. f. καλεῖται ἐπίπεδον μέρος τοῦ ἐδάφους εὐρύτερον τοῦ ἰκρίου ἢ δαπέδου (plate-forme) ; ‖ παραποτάμιον δῶμα (ἢ ἄνδηρον), terrasse fluviale.

ἀνδραγαθέω-ῶ, βλ. ἀνδραγαθῶ.

ἀνδραγάθημα, ατος, τό, καὶ ἀνδραγαθία· τὸ γενναῖον ἔργον, belle action, ἢ action brave ἢ courageuse, ἢ acte (trait) de bravoure (de courage) ; ἡ ἀνδρεία, ἡ παλληκαριά, bravoure, n.f; εἰδικώτερον ἀνδραγάθημα, action d'éclat, καλεῖται τόλμημα (acte de courage) ἢ πρᾶξις ἀξιοσημείωτος διαπραττομένη

ἐν ὥρᾳ μάχης, πολιορκίας ἢ προφανοῦς κινδύνου· τὸ **ἀνδραγάθημα** στρατιωτικῶς καλεῖται fait d'armes καὶ exploit (guerrier), n. m ; ‖ [πληθ.] αἱ **ἀνδραγαθίαι**, τὰ **ἀνδραγαθήματα**, les hauts faits (les actions d'éclat) ; τὰ τολμήματα, actes de courage, les bravoures.

ἀνδραγαθῶ(έω), μέλ. ήσω, κάμνω γενναίαν τινὰ πρᾶξιν, τόλμημα, se signaler par un acte de bravoure (de courage); par un fait d'arme; par un exploit ἢ par un haut fait ; βλ. ἀνδραγάθημα.

ἀνδραδέλφη, ης, ἡ· ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀνδρός (συζύγου), la sœur du mari, la belle-sœur.

ἀνδράδελφος, ου, ὁ· ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀνδρός (συζύγου), le frère du mari, le beau-frère.

ἀνδράκλα, ας, ἡ· [δημ.] χόρτον κηπαῖον, κοινῶς ἡ γλιστρίδα, ἡ **ἀνδράχνη** τῶν ἀρχαίων, pourpier, n. m.

ἀνδράκλιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] ἡ ἀνδράκλα.

ἀνδραποδίζω, κάμνω τινὰ ἀνδράποδον, λαμβάνω ὡς αἰχμάλωτον, faire esclave ; réduire en esclavage, συνεπῶς ὑποδουλῶ, asservir.

ἀνδραπόδισις καὶ

ἀνδραποδισμός, οῦ, ὁ· ἡ καθυπόταξις καὶ ὑποδούλωσις τῶν αἰχμαλώτων ἐχθρῶν, action de faire esclave (de réduire en esclavage); ἡ ὑποδούλωσις, asservissement, n. m. esclavage, n. m.

ἀνδραποδιστικός, ή, όν· ὁ ὑποδουλωτικός, asservissant, e.

ἀνδράποδον, ου, τὸ (ἀπὸ τοῦ ποδός, ὃν ὁ κύριος θέτει ἐπὶ τοῦ δούλου, ἵνα δείξῃ τὴν κυριότητά του), ὁ δοῦλος, ὁ μὴ ἐλεύθερος, esclave, n. § μεταφορικῶς ἄνθρωπος δουλοπρεπής, homme servile (χαμερπής, ποταπός, bas, vil).

ἀνδραποδώδης, ης, ες· ὁ ἔχων χαρακτῆρα ἢ ἰδιώματα ἀνδραπόδου, d'esclave ; δουλοπρεπής, servile ; χαμερπής, ποταπός, bas, basse ; vil, e.

ἀνδράριον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἀνήρ, μικρὸς ἄνθρωπος, petit homme ; petit bonhomme ; § ἄνθρωπος χαμερπὴς (ποταπός), homme vil (bas).

ἄνδρας, ὁ· ὁ ἀνήρ, homme ; ‖ συνεκδοχικῶς, ἀνὴρ ἰσχυρὸς (γενναῖος), homme fort (brave, courageux) ; § σύζυγος, époux ; mari, n. m. ‖ δὲν εὗρεν ἀκόμη ἄνδραν, elle n'a pas encore trouvé de mari ; ‖ γίνομαι ἄνδρας (μεγαλόνω), devenir homme, grandir.

ἀνδράχνη, ης, ἡ· βλ. ἀνδράκλα.

ἀνδρεία, ας, ἡ· ἀντὶ τοῦ ἀνδρία, ὅπερ εἶνε ὀρθότερον· τὸ πρῶτον εἶνε μᾶλλον θηλυκὸν τοῦ ἀνδρεῖος, βλ. **ἀνδρία.**

ἀνδρείκελος, ος, ον· ὁ ὅμοιος μὲ ἄνδρα ἢ ἄνθρωπον, semblable à un homme ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] **ἀνδρείκελον,** τό· εἴδωλον ἀνθρώπου (πρόσωπον ἢ ὁλόκληρον σῶμα), figure d'homme (ἐκ ξύλου, en bois ; ἐκ κηροῦ, en cire ; ἐκ γύψου, en plâtre, κτλ.). mannequin, n. m.

ἀνδρειόνω, (ἀνδρειόω-ῶ), καὶ μέσ. ἀνδρειόνομαι· γίνομαι δυνατὸς (ἀνδρεῖος, ἰσχυρός), devenir fort ; ἐνδυναμοῦμαι, se fortifier ; ἀναλαμβάνω δυνάμεις, reprendre des forces ; ‖ [μετ.] ἀνδρειόνω, δίδω δύναμιν, donner de la force ; ἐνισχύω ἐνδυναμόνω, fortifier ; ἐμπνέω θάρρος, inspirer du courage ; § [μετοχ. παθ.] ἀνδρειωμένος, η, ον· ἰσχυρός, fort, e ; ῥωμαλαῖος, vigoureux ; ἀνδρεῖος, valeureux ; γενναῖος, brave.

ἀνδρεῖος, ος (καὶ ἀνδρεία), ον· (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), ὁ ἀνήκων εἰς ἄνδρα. ἀνδρικός, d'homme ; ἀνδρικός, viril ; ἄρρην. mâle ; συνεπῶς ἀνδρεῖος. ὁ γενναῖος, ὁ τολμηρός, brave, valeureux, euse ; θαρραλέος, courageux; ὁ εὔψυχος, vaillant, e; ἀνδρεῖος, ἰσχυρός, mâle; καὶ μεταφορικῶς ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ, sabreur, n. m ; βλ. σπαθιστής.

ἀνδρειότης, βλ. ἀνδρία.

ἀνδρειωμένος, βλ. ἀνδρειόνω.

ἀνδρείως [ἐπίρ.] τοῦ ἀνδρεῖος, γενναίως, bravement ; valeuresement ; ἐμψύχως, vaillamment ; θαρραλέως, courageusement.

ἀνδρήσιος, [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ ἀνήκων εἰς ἄνδρα, βλ. ἀνδρεῖος καὶ ἀνδρικός, viril.

ἀνδρία, ας, ἡ· (βλ. καὶ ἀνδρεία)· καλεῖται ἡ ἰσχὺς τῆς βουλήσεως ἥτις ἐκδηλοῦται ἐν μεγάλοις κινδύνοις, λύπαις καὶ δυσκολίαις· **ἀνδρία** ὅθεν εἶνε ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνδρείου, ἤτοι ἡ γενναιότης, la bravoure ; τὸ θάρρος, ἡ ἀφοβία, le courage ; ἡ εὐψυχία (ἀνδρία), la valeur, ἥτις εἶνε ἀρετὴ συνισταμένη εἰς τὸ νὰ ἐκτίθηταί τις μετὰ θάρρους εἰς τοὺς κινδύνους. § — καλεῖται ἐνίοτε ἡ ἰσχύς, la force ; ἡ δύναμις, ἡ ῥώμη, la vigueur.

ἀνδριαντίσκος, ου, ὁ· ὁ μικρὸς ἀνδριάς, petite statue, statuette, n. f. ‖ —, terme, n. m. καλεῖται ἐπίσης τὸ ἄγαλμα τὸ ἔχον μόνον ἀνθρωπίνην κεφαλὴν καὶ καταλῆγον εἰς ἐπίπεδον βάσιν.

ἀνδριαντογλύφος, ου, ὁ· ὁ γλύπτης ἀνδριάντων, statuaire, n. m. βλ. καὶ γλυπτική.

ἀνδριαντοειδής, ής, ές· ὁ ὅμοιος μὲ ἀνδριάντα, semblable à une statue.

ἀνδριαντοεργάτης, ου, ὁ· ὁ ἀνδριαντοποιός, sculpteur statuaire, n. m. βλ. καὶ γλυπτικὴ (sculpture).

ἀνδριαντοπλάστης, ου, ὁ· ὁ κατασκευάζων ἀνδριάντας ἐκ πηλοῦ, γύψου ἢ κηροῦ, modeleur en plâtre ou en cire.

ἀνδριαντοπλαστική, ῆς, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ἀνδριαντοπλάστου, l'art de modeler.

ἀνδριαντοποιέω-ῶ, κάμνω ἢ κατασκευάζω ἀνδριάντας, faire des statues.

ἀνδριαντοποιητική, ῆς, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀνδριάντας, statuaire, n. f ; ἡ γλυπτικὴ τέχνη, sculpture, n. f ;

ἀνδριαντοποιΐα, ας, ἡ· ἡ ἀνδριαντοποιητική, la statuaire ; καλεῖται ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀγάλματα, ἥτις ἀνέρχεται εἰς τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα. Ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ τέχνη παρήγαγεν ἀριστουργήματα ἀνδριάντων.

ἀνδριαντοποιός, οῦ, ὁ· le statuaire ; καλεῖται ὁ γλύπτης (sculpteur) ὁ κατασκευάζων ἀγάλματα, βλ. καὶ γλυπτική, sculpture.

ἀνδριάς, άντος, ὁ· ὁμοίωμα ἀνθρώπου, τὸ ἄγαλμα, statue (d'homme), n. f ; ‖ —, ἔφιππου, statue équestre.

ἀνδρίευμα, ατος, τό· ἐπίδειξις δυνάμεως, ἰσχύος, ostentation de force;

ἀνδριεύω, γίνομαι δυνατὸς (ἰσχυρός), devenir fort; ἐνδυναμοῦμαι, se fortifier; ἀναλαμβάνω δυνάμεις, reprendre des forces; § [μέσ.] ἀνδριεύομαι, θαρρῶ, ἔχω πεποίθησιν εἰς τὰς δυνάμεις μου, se fier à ses forces; ἐπιδεικνύω τὰς δυνάμεις μου, faire preuve des forces; κάμνω τὸν ἀνδρεῖον (τὸν παληκαρᾶν), faire le brave.

ἀνδρίζω, κάμνω τινὰ ἄνδρα, καθιστῶ τινα ἰσχυρόν, rendre fort (courageux).

ἀνδρίκιος, ὁ· [δημ.] ἀνδρικός, d'homme; pour homme.

ἀνδρικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς ἄνδρα, ὁ συνιστάμενος ἐξ ἀνδρῶν, ἤτοι τοῦ ἀνδρός, d'homme; δι' ἄνδρας, pour hommes; ‖ —, ἄρρην, ἀρρενωπός, viril, mâle, adj. ἀντίθετον πρὸς τὸ θῆλυς· ‖ — φορέματα, habits d'homme; ‖ — θάρρος, courage mâle; ‖ ἀνδρικὴ ἡλικία, âge viril.

ἀνδρικῶς, [ἐπίρ.] ὡς ἀνήρ, en homme; ἀρρενωπῶς, virilement; καὶ κατ' ἐπέκτασιν μετὰ τόλμης, θαρραλέως, avec vigueur, courageusement.

ἀνδρογυναῖκα καὶ

ἀνδρογύναικον, τό· γυνὴ ἀρρενωπός, femme hommasse, ἢ ἁπλῶς hommasse, n. f; une gendarme; ‖ εἶνε σωστὸν ἀνδρογύναικον, c'est un vrai gendarme.

ἀνδρογύνης, συνηρ. συνήθως ἀνδρόγυνος, ου, ὁ· ὁ φύσιν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἔχων, ὁ ἀρσενικοθήλυκος, androgyne, n.m. ὁ ἑρμαφρόδιτος, hermaphrodite, n.m. «εἶδος καὶ ὄνομα, ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄρρενος καὶ θήλεος».

ἀνδρόγυνον, ου, τό· ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι, mari et femme; τὸ ζεῦγος, le couple; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ οἰκογένεια (ἐξ ἀνδρὸς καὶ γυναικός), le ménage.

ἀδρόγυνος, ὁ· βλ. ἀνδρογύνης.

ἀνδρογυνοχωριστής, ὁ, ἢ ἀνδρογυναικοχωριστής (θηλ. ἀνδρογυνοχωρίστρα), ὁ γινόμενος αἴτιος χωρισμοῦ ἀνδρὸς καὶ γυναικός; celui qui est la cause de la séparation du mari de sa femme.

ἀνδροκοίτης, ου, ὁ· ὁ μετ' ἀνδρὸς κοιμώμενος, celui qui couche avec un homme.

ἀνδροκοιτέω-ῶ, κοιμοῦμαι μετ' ἀνδρός coucher avec un homme.

ἀνδρολογέω-ῶ, συνάζω ἄνδρας, ναυτολογέω [στρατολογέω], κατατάσσω ναύτας (στρατιώτας), faire une levée d'hommes, enrôler; § ἐπίσης ἐκμισθῶ ἄνδρας τεχνηέντως, embaucher (ἀποπλανῶν αὐτούς).

ἀνδρολογία, ας, ἡ· ἀνδρολόγησις, ἡ σύναξις ἀνδρῶν, ἡ ναυτολογία, στρατολογία, levée d'hommes; κατάταξις, enrôlement; § ἐπίσης ἐκμίσθωσις, στρατολογία τεχνηέντως παρασκευαζομένη, embauchage, n. m.

ἀνδρολόγος, ου, ὁ· ὁ ἄνδρας συλλέγων πρὸς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, qui fait une levée d'hommes; § ὁ ἐκμισθωτής, ὁ ἐκμισθῶν ἢ στρατολογῶν τεχνηέντως, embaucheur, n. m.

ἀνδρομανής, ής, ές, ὁ, ἡ, δι' ἄνδρας μαινόμενος (ἐξ ἔρωτος), passionné (ée) pour les hommes: andromane, adj. νυμφομανής, nymphomane, adj.

ἀνδρομανία, ἡ· ἡ μανία δι' ἄνδρας, ἢ ἡ δι' ἄνδρας μαινομένη (ἀγάπη), folle passion pour les hommes, andromanie, n.f; νυμφομανία, nymphomanie, n. f.

ἀνδρομίδα, ἡ· [δημ.] καλεῖται οὕτω κοινῶς σκέπασμα (τῆς κλίνης) μάλλινον, couverture de laine; τὸ κλινοσκέπασμα, couverture de lit; § ἔτι δὲ μικρὸς τάπης μάλλινος, εἶδος μαλλίνου παρδαλοῦ ὑφάσματος, petit tapis.

ἀνδροπρεπής, ής, ές· ὁ εἰς ἄνδρα πρέπων, viril; ἀρρενωπός, mâle.

ἀνδροπρεπῶς [ἐπίρ.] ὅπως ἐμπρέπει εἰς ἄνδρα, en homme, virilement.

ἀνδρότης, ητος, ἡ· ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία, virilité, n. f.

ἀνδροῦμαι (ἀνδρόω-ῶ) γίνομαι ἀνὴρ (ἄνδρας), devenir homme; φθάνω τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, atteindre l'âge viril.

ἀνδροχωρίστρα, ας, ἡ· γυνὴ ἥτις σπείρει ζιζάνια, ἔριδας μεταξὺ ἑνὸς ἀνδρογύνου, femme qui brouille le ménage; brouillonne, n. f.

ἀνδρόω-ῶ· βλ. ἀνδροῦμαι.

ἀνδρώδης, ης, ες, ἀνδρικός, viril; ἀρρενωπός, mâle.

ἀνδρὼν καὶ

ἀνδρωνῖτις, καὶ ἀνδρωνίτης, ου, ὁ· τὸ διαμέρισμα ἔνθα συνάζονται μόνον οἱ ἄνδρες, τὸ ἐνδιαίτημα τῶν ἀνδρῶν, appartement des hommes, βλ. καὶ γυναικωνίτης.

ἄνδυτος, ὁ· [δημ.] βλ. ἀνένδυτος.

ἀνεβάζω, [δημ.] βλ. ἀναιβάζω.

ἀνεβαίνω, [δημ.] βλ. ἀναβαίνω.

ἀνε(β)ασιά, [διάλ. Καρπάθου] ἀδυναμία στομάχου, δυσπεψία, difficulté de digestion; βλ. δυσπεψία· ‖ —, δύσπνοια στηθική, νόσος, βλ. δύσπνοια, difficulté de respirer.

ἀνέβασμα, τὸ [δημ.] βλ. δύσπνοια καὶ ἀνεβασιά.

ἀνεβοκατεβαίνω, βλ. ἀναβοκαταβαίνω.

ἀνέβγαλτος, η, ον· [δημ.] βλ. ἄβγαλτος, ὁ πλὴν τῆς πατρίδος του οὐδένα ἄλλον τόπον ἰδών, ὁ ἄπειρος καθόλου, inexpérimenté, ée.

ἀνε(β)όλτασμα, τό· [διάλ. Καρπάθ.]=ἀνάντης δρόμος, ἀνήφορος, montée, n. f.

ἀνε(β)όστιον, τό· [διάλ. Καρπάθου] = [ὑπο]βοήθημα, assistance. n. f; ἡ συνδρομή, secours, n. m; ἡ ἀρωγή, assistance, n. f; aide, n. m.

ἀνεγάριν, τό· [διάλ. Οἰνόης]=ἡ κλείς, la clef.

ἀνε(γ)εμόνω, [διάλ. Καρπάθ.] = πληρῶ, remplir; «κυρ. ἐνεεμῶσαν τὰ 'μμάτια μου»= ἐπληρώθησαν δακρύων.

ἀνεβροχιά, ἡ· [διάλ. Ἠπείρ.] ἡ ἀναβροχιά, ἔλλειψις ὕδατος, ἡ ἀνομβρία, manque de pluie, sécheresse, n. f. «'στὴν ἀνεβροχιὰ καλό 'ν καὶ τὸ χαλάζι» βλ. καὶ ἀναβροχιά.

ἀνέγγικτος, ος, ον· ὁ ἄθικτος, intact, e;

ὁλόκληρος, entier, ère; νέος, **καινουργής**, neuf, neuve.

ἀνεγείρω, σηκώνω, ἀνυψώνω, élever ἢ ἁπλῶς ἐγείρω, lever; || κτίζω, οἰκοδομῶ, [faire] bâtir; construire; || στήνω, ἀνορθόω, ériger; σηκώνω τι καθέτως, dresser; π. χ. στήλην, ὀβελίσκον, κτλ. || — οἰκίαν, faire bâtir une maison; || — μνημεῖον (ἄγαλμα), ériger (élever) un monument (une statue); || ἀνήγειραν ἀνδριάντα (τρόπαιον, βωμούς, κτλ.], on a dressé une statue (un trophée, des autels, etc). § ἀνοικοδομῶ, ξανακτίζω, κτίζω ἐκ νέου, reconstruire, rebâtir; ἀνυψώνω, relever; || πρέπει νὰ ἀνεγείρωμεν τὰ τείχη, il faut relever les murailles; || ἀνήγειρεν ἐκ θεμελίων τὴν οἰκίαν του, il a fait rebâtir sa maison de fond (en comble); || — τοῖχον ἄνευ θεμελίων (ἐπὶ τοῦ ἐδάφους), poser à cru. § porter;— ἐπὶ ψιλοῦ, porter à cru; βλ. ἀνιδρύω. § —, ἐγείρω, lever, τὸ νὰ σηκωθῇ τις ὄρθιος· || [στρ.] ἀνεγέρθητε, levez-vous, ἤχημα πρὸς τοὺς σημειωτὰς τοὺς εὑρισκομένους εἰς τὴν κρύπτην κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πυρῶν.

ἀνέγερσις, εως, ἡ· ἡ ἀνόρθωσις, τὸ στήσιμον, érection, n. f. ἡ οἰκοδόμησις, τὸ κτίσιμον, construction, n. f; ἡ ἀνοικοδόμησις, τὸ ξανακτίσιμο, reconstruction, n. f. § ἡ ἀνύψωσις, relèvement. § —, ἡ ὕψωσις [γῆς], relief; § —, [ὀχυρ.], relief des ouvrages, καλεῖται ἡ ὕψωσις τῶν χωμάτων ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους· βλ. καὶ ὕψος τοῦ προπετάσματος εἰς προπέτασμα.

ἀνέγκλητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐγκαλούμενος ἢ ἐγκαλεσθείς, ὁ μὴ ἐνοχοποιούμενος, non inculpé, ée; ὁ μὴ καταγγελθείς, non dénoncé, ée; ἀκατηγόρετος, non accusé; ἄμεμπτος, irréprochable.

ἀνεγκλήτως, [ἐπίρ.] ἄνευ ἐγκλήσεως, ἄνευ καταγγελίας, sans dénonciation; ἄνευ ἐνοχοποιήσεως, sans inculpation; ἀμέμπτως, irréprochablement.

ἀνεγκωμίαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐγκωμιασθείς, non loué (vanté).

ἀνεγλυμμένος, η, ον, gravé (ée) en relief; βλ. ἀναγλύφω.

ἀνέγνοιαστος, η, ον· [δημ.] ὁ ἄφροντις, ἀμέριμνος (βλ. λέξιν), qui est sans souci; insouciant, e; insoucieux, euse; ἤρεμος, ἥσυχος, tranquille; βέβαιος, rassuré, ée.

ἀνεγορεύω, [διάλ. Καρπάθ.) = **ἀναμιμνήσκομαι**, se rappeler, etc. βλ. λέξιν.

ἀνεγνωμιά, ἡ· [διάλ. Ἠπείρ.] ἀνοησία, μωρία, sottise, n. f; bêtise, n. f; οὕτως ἀπαντᾷ καὶ εἰς δημῶδες ᾆσμα: «ἀγάπη ποὔχα κ' ἔχασα ἀπ' τὴν ἀνεγνωμιά μου, τώρα γυρίζω καὶ τηρῶ καὶ καίετ' ἡ καρδιά μου».

ἀνέγνωμος, ὁ [διάλ. Ἠπείρ.] μωρός, ἀνόητος, sot, sotte; bête.

ἀνεγνωρισμένος, η, ον. reconnu, e; βλ. ἀναγνωρίζω.

ἀνέδην, [ἐπίρ.] ἀνέτως, ἀνεμποδίστως, sans retenue; § ἐπίσης ἀναιδῶς, sans pudeur, impudemment.

ἀνε(γ)ωνιάζω, [διάλ. Καρπάθ.]=τὸ διαγωνίως ὀργόνειν ἢ αὐλακίζειν τὸν ἀγρόν, ἄλλως τε καὶ διὰ νὰ διακόπτωνται οἱ αὔλακες εἰς τὴν δευτέραν ὄργωσιν.

ἀνεζίς, (ἱππι.) anezys, n. m. ἰδία ἱππικὴ φυλὴ ἐν Συρίᾳ λίαν πεφημισμένη καὶ εὐγενεστάτη, καθαρᾶς ἀραβικῆς καταγωγῆς.

ἀνεθόλιον, [χημ.] ἢ ἀνηθόλιον, anethol, n. m. τὸ κύριον συστατικὸν τοῦ ἀνηθελαίου, τοῦ μαραθρελαίου, κτλ.

ἀνείξερος, η, ον· [δημ.] ὁ ἀγνοῶν, ignorant, e, adj. ὁ προσποιούμενος ὅτι δὲν γνωρίζει τι.

ἀνείσακτος, ος, ον· ὁ μὴ εἰσαχθείς, non introduit, e; ὁ μὴ μυηθείς, ἀμύητος, non initié, ée.

ἀνείσπρακτος, ος, ον· ὁ μὴ εἰσπραχθείς, non perçu (recouvré; encaissé): irrécouvrable.

ἀνέκαθεν [ἐπίρ.], ἀπὸ παλαιοῦ, ἀπὸ τῶν προγόνων, ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, dès l'origine; ἀπ' ἀρχῆς, dès le commencement; ἀπὸ παλαιοῦ χρόνου, ἔκπαλαι, d'en haut; de tout temps.

ἀνεκαπνέα, ἡ, [διάλ. Καρπάθου] καὶ ἀνακαπνά, κάπνη, καπνοπόρος, καπνοδόχη, (tuyau de) cheminée, n. f.

ἀνεκαρόνω, [διάλ. Νάξου] καίω, brûler; συνήθως ἐν τῇ φράσει: «ἡ φωτιὰ νὰ σὲ κάψῃ καὶ νὰ σ' ἀνεκαρώσῃ» (ἀνὰ-καρόω).

ἀνεκατοσοῦρα, ἡ, [δημ.] (ἄνω κάτω) = φύρδην μίγδην pêle-mêle; συγκεχυμένως, confusément.

ἀνεκβίαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐκβιαζόμενος ἢ ἐκβιασθείς, ἀπαραβίαστος, non forcé, ée; non contraint, e.

ἀνέκδαρτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐκδαρμένος, non écorché, ée; ὁ ἄγδαρτος.

ἀνεκδιήγητος, ος, ον· ὁ ἀνεκλάλητος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ διηγηθῇ, qu'on ne saurait raconter, inénarrable; qu'on ne peut exprimer, inexprimable; ἀπερίγραπτος, indescriptible; καὶ ἰδίως ἄρρητος, ἄφατος, ἀνέκφραστος, ineffable.

ἀνεκδίκητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐκδίκησιν λαβών, non vengé, ée, invengeable, adj.

ἀνεκδοτικός, ή, όν· κατὰ τρόπον ἀνέκδοτον, anecdotique, adj.

ἀνεκδοτικῶς [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἀνεκδοτικόν, d'une manière anecdotique; ὡς ἀνέκδοτον, en forme d'anecdote.

ἀνέκδοτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐκδοθείς, inédit; μὴ γνωστοποιηθείς, ἢ δημοσιευθείς, non publié, ée; || [οὐδ. οὐσ.] ἀνέκδοτον, τό· τὸ μὴ ἐκδοθὲν λεχθέν, anecdote, n. m. μικρὰ ἱστορία, historiette, n. f. μὴ λεχθεῖσα ἢ μὴ δημοσιευθεῖσα.

ἀνεκεφαλίζω [διάλ. Καρπάθου] βλ. ἀνεγωνιάζω.

ἀνεκζήτητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐκζητηθείς, qui n'est pas demandé.

ἀνεκκαθάριστος, ος, ον· κυρίως ἐπὶ λογαριασμοῦ, non liquidé; || ὁ μὴ καθαρισθείς, non appuré.

ἀνέκκλητος, ος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ

ἐκκληθῇ, rendu en dernier ressort; ἄνευ ἐφέσεως, sans appel.

ἀνεκκλήτως, [ἐπίρ. τοῦ προηγουμένου] en dernier ressort; || [νομ.] ἄνευ ἐφέσεως, sans appel; ἐπὶ δίκης ἢ ἀποφάσεως.

ἀνεκλάλητος, ος, ον· βλ. ἀνεκδιήγητος, ἀνέκφραστος, ineffable, adj.

ἀνεκμετάλλευτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐκμεταλλευθείς, qui n'est pas exploité, inexploité, ée; βλ. ἐκμετάλλευσις.

ἀνεκπλήρωτος, ος, ον· ὁ μὴ γεμιζόμενος ἢ γεμισθείς, non rempli, e; ὁ μὴ πραγματοποιηθείς, non réalisé, ée; ὁ ἀπραγματοποίητος, irréalisable.

ἀνέκπλυτος, ος, ον· indélébile; ὁ μὴ ἐκπλυνόμενος, qui ne peut se laver; ὁ μὴ πλυμένος, non lavé, ée; ὁ ἀνεξάλειπτος, ineffaçable.

ἀνεκποίητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐκποιούμενος ἢ ἐκποιηθείς, non vendu; ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποξενωθῇ, ἀναπαλλοτρίωτος, inaliéné, ée; ὁ μὴ ἀπαλλοτριούμενος, inaliénable.

ἀνεκρηκτικός, ή, όν· ὁ μὴ ἐκρηκτικός, inexplosible, adj. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκραγῇ· οὐσίαι ἢ πυρίτιδες ἀνεκρηκτικαί, substances ou poudres inexplosibles, καλοῦνται ἐκεῖναι αἵτινες δύνανται ν' ἀναπτύξωσι τὴν δύναμιν αὐτῶν μόνον ἐν ἀγγείῳ κεκλεισμένῳ καὶ ἀδιαστάλτῳ.

ἀνεκρίζωτος, ος, ον, ὁ μὴ ἐκριζωθεὶς ἢ ἐκριζούμενος, ὁ ἀξερρίζωτος, non déraciné, qui ne peut être déraciné; § ἀνεκρίζωτος, ἀναπόσπαστος πράγματός τινος, inextirpé, ée, adj. inextirpable; [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀνεκρίζωτον, inextirpabilité, n.f.

ἀνεκριζώτως, [ἐπίρ.] ἀναποσπάστως, inextirpablement.

ἀνεκρούω, [διάλ. Καρπάθ.] βυζαίνω τὰ μικρὰ ἢ ὀρφανὰ ἐρίφια καὶ ἀρνιά, faire téter (ou nourrir) les petites brebis.

ἀνέκτατος, ος, ον· ὁ μὴ ἐκτεινόμενος, ὁ μὴ ἐκτατός, inextensible, adj. ἀντίθετον τῷ ἐκτατός, ὁ ἀνέλατος, ὁ μὴ ἐλατός.

ἀνεκτέλεστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐκτελεσθεὶς [π.χ. ἐπὶ παραγελίας], non exécuté, ée, inexécuté, ée; ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ, inexécutable; ἀπραγματοποίητος, irréalisable.

ἀνέκτης, ου, ὁ· [ναυτ.] manchette de bras ἢ araignée de tente, n. f. συνηθέστερον εἰς τὸν πληθ. οἱ **ἀνέκται** (σκηνῶν ἢ ὁλκῶν), araignées de tentes ou manchettes de bras, χοινῶς τὰ γουρδέλια, σχοινία χρησιμεύοντα ὅπως ἀναβαστάζωσι τὰς σκηνὰς ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν, καθὼς καὶ τοὺς ὁλκοὺς τῆς μεγίστης.

ἀνεκτικός, ή, όν· tolérant, e (ἐκ τοῦ ἀνέχομαι, tolérer; βλ. καὶ **ἀνοχή**); || ὁ ὑπομονητικός, patient, e; καρτερικός, endurant, e, ἐν χρήσει ἰδίως ἐπὶ ἀρνήσεως, δὲν εἶνε ἀνεκτικός, il n'est pas endurant, ἤτοι ὁ μὴ καρτερικός, ὁ ἀνυπόμονος.

ἀνεκτικότης, ητος, ἡ· tolérance, n. f; βλ. **ἀνεκτικός**· || ἡ ὑπομονή, patience, n. f; καὶ συνεπῶς ἡ καρτερικότης, endurance, n. f; ἡ καρτερία (μακροθυμία), longanimité, n. f.

ἀνεκτικῶς, [ἐπίρ.] ὑπομονητικῶς, avec patience, patiemment; μετ' ἀνοχῆς, avec tolérance; ἀνεκτῶς, tolérablement.

ἀνεκτίμητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐκτιμηθεὶς ἢ μὴ ἐκτιμώμενος, non taxé (ὁ μὴ διατιμώμενος), οὗτινος ἡ τιμὴ δὲν προσδιορίζεται, non estimé; δὲν ἐκτιμᾶται, non apprécié, ἤτοι inestimable; inappréciable; ἀπλήρωτος, impayable, adj.

ἀνεκτός, ή, όν· ἄξιος ἀνοχῆς, toléré, ée; ὁ ὑποφερτός, supporté, ée; § ὅντινα δύναταί τις ν' ἀνεχθῇ (νὰ ὑποφέρῃ), tolérable, adj. supportable, adj. || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀνεκτόν, βλ. **ἀνοχή**, tolérance, n. f.

ἀνεκτῶς, [ἐπίρ.], supportablement; κατ' ἀνοχήν, tolérablement.

ἀνέκφραστος, ος, ον· ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ἐκφράσῃ, qu'on ne peut exprimer; non exprimé; ἀνεκδιήγητος, inexprimable; ἀνεξήγητος, inexpressible; ἀνεκλάλητος, indicible; ἄφατος ἄρρητος, ἀνεκλάλητος, ineffable; || — εὐγνωμοσύνη, reconnaissance inexpressible; || — ὀδύνη, χαρά, θέλγητρον, douleur, joie, charme inexprimable.

ἀνεκφράστως, [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἀνέκφραστον, d'une manière inexprimable; ἀφάτως, ineffablement.

ἀνεκφώνητος, ος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκφωνηθῇ, non prononcé, ée; καὶ ἐπὶ δίκης, non appelé, ée.

ἀνέλατος, ος, ον· (ἐκ τοῦ ἐλαύνω)· ὁ μὴ ἐλατός, ὁ ἀνέκτατος, inextensible; non malléable; ἐπίσης ὁ μὴ σφυρηλατούμενος, ὁ ἀσφυροκόπητος, ὁ ἀσφυρηλάτητος, qui ne peut être forgé (martelé); βλ. καὶ **σφυρήλατος**.

ἀνελάττωτος, ος, ον· βλ. **ἀμείωτος**.

ἀνέλεγκτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐλεγχθεὶς ἢ ἐλεγχόμενος, ὁ ἀνεξέλεγκτος, βλ. λέξιν.

ἀνελεημόνως, [ἐπίρ. τοῦ ἀνελεήμων], ἄνευ οἴκτου, ἐλέους, sans pitié, impitoyablement; ἄνευ ἐλέους, sans miséricorde, immiséricordieusement, adv.

ἀνελεημοσύνη, ης, ἡ· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνελεήμονος, ἔλλειψις ἐλεημοσύνης (οἴκτου), manque (défaut) de pitié (de miséricorde): immiséricorde, n. f.

ἀνελεήμων, ων, ον, (γεν. ονος), ἄπονος, ὁ μὴ ἐλεήμων, immiséricordieux, euse, adj. ὁ ἄσπλαχνος, impitoyable.

ἀνελεής, ής, ές· βλ. **ἀνηλεής**.

ἀνελέητος, ος, η, ον· **ἀνηλέητος**, ὁ μὴ ἄξιος ἐλέους, qui ne mérite pas de pitié; ὁ μὴ ἐλεούμενος, qui n'a reçu l'aumône.

ἀνελευθερία, ας, ἡ· καὶ

ἀνελευθεριότης, ητος, ἡ· illibéralité, n. f. ἔλλειψις ἐλευθεριότητος, défaut de libéralité; ἐπίσης ἡ μισελευθερία, illibéralisme, n. m. αἴσθημα, φρόνημα ἀντίθετον πρὸς τὴν ἐλευθεριότητα, ἤτοι ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνελευθέρου, ὁ εἰς ἐλεύθερον ἄνδρα ἀνάρμοστος τοῦ σκέπτεσθαι καὶ πράττειν τρόπος (ἀντίθετον τῷ ὑπερηφάνεια), συνεπῶς τὸ δουλικὸν φρόνημα, la servilité; ἡ χαμέρπεια, bassesse, n. f. μικροπρέ-

πεια, petitesse, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ φειδωλία, mesquinerie, n. f. γλισχρότης, lésinerie (ῥυπαρὰ φιλαργυρία), n. f.

ἀνελεύθερος, ος, ον· καὶ ἀνελευθέριος, illibéral, ale, aux, adj. ὁ μὴ ἐλεύθερος, ὁ πράττων ἀναξίως εἰς ἐλεύθερον ἄνδρα, ὅθεν δουλοπρεπής, servile; χαμερπής, bas, basse; μικροπρεπής, petit, e; καὶ κατ' ἐπέκτασιν φειδωλός, mesquin, ine; γλίσχρος, lésineur, euse; § ἀνελευθέριος, illibéral, ὁ ἀντικείμενος εἰς τὰς ἐλευθερίους ἰδέας· π. χ. βουλευταὶ ἀνελευθέριοι, députés illibéraux.

ἀνελευθέρως [ἐπίρ.], illibéralement, adj. ἄνευ ἐλευθερίας, ἐλευθεριότητος, sans libéralité; || ἐπίσης μισελευθέρως, βλ. ἀνελευθεριότης. § δουλοπρεπῶς, servilement; χαμερπῶς, bassement; § φειδωλῶς, γλίσχρως, mesquinement.

ἀνέλευσις, εως, ἡ· ἡ ἄνοδος, ascension, n. f. || — ἢ ἄνοδος [εἰς τὸν θρόνον], ἡ ἀναγόρευσις, avénement, n. m.

ἀνελίζω, [διάλ. Καρπαθ.] ἀντὶ ἀνελίσσω, βλ. λέξιν.

ἀνελικτής, οῦ, ὁ· ὁ ἀνελίσσων, ξετυλίσσων, dérouleur, euse.

ἀνέλιξις, ἡ· ἡ ἐκτύλιξις, déploiement, n. m. ἡ ἀνάπτυξις, développement; ἀνέλιξις, ἐκτύλιξις, τὸ ξετύλιγμα, déroulement, n. m. ἡ ἐξέλιξις, ἐξελιγμός, évolution, n. f; § — κλίμακος, révolution d'escalier, ἤτοι ἡ ἀνάπτυξις τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος· βλ. καὶ κλιμακτήρ, rampe.

ἀνελίσσω, μέλ. ίξω [καὶ κατὰ διάλ. Καρπάθου ἀνελίζω]· ἐκτυλίσσω, déployer; ξετυλίσσω, dérouler; [συνεκδ.] ἀναπτύσσω, développer. § [μέσ. μεταφ.] ἀνελίσσομαι, ἐξελίσσομαι, évoluer.

ἀνέλκυσις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνέλκειν, ὑψώνειν ἐπάνω, action de tirer en haut; de hisser, etc. § [ναυτ.] —, guindage, n. m. ἡ ἄρσις ἢ ἀναγωγὴ ἐπιστηλίου τινός, συνεπῶς action de guinder. § [ναυτ.] —, halage, βλ. νεώλκησις. § —, afflouage, n. m. πλοίου ἐξοκείλαντος (ἐκ τοῦ ἀνελκύω), ἤτοι ἀνέλκυσις πλοίου ὅπερ ἐναυάγησεν, ἐβυθίσθη ἢ προσήραξεν (ἔπεσεν ἔξω)· ἐπίσης λέγεται καὶ raflouage, n. m. ἡ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκ νέου καθολκὴ προσαράξαντος σκάφους, ἤτοι ἡ ἐκκάθισις· βλ. καὶ ἐκκαθίζω, déséchouer.

ἀνελκυστήρ, ῆρος, ὁ· cravate, n. f; [ναυτ.] ἰσχυρὸς ἐπάρτης χρησιμεύων κατὰ τὴν ἱστοθέτησιν ἢ ἀφίστωσιν πλοίου τινὸς πρὸς ἀνέλκυσιν ἱστῶν, καθαπτόμενος πρὸς τοῦτο διὰ μὲν τοῦ ἑνὸς τροχίλου ἐπὶ ἀμείβοντος (bigue), ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ἐπὶ τοῦ πρὸς ἀνέλκυσιν ἱστοῦ· § ἀνελκυστήρ, ὁ· écoperche, n. f. (ἐκ τοῦ ἀνέλκω)· μηχάνημα χρησιμεῦον διὰ τὴν καθ' ὕψος μεταφορὰν γαιῶν ἢ ἑτέρων φορτίων· || ἁπλοῦς ἀνελκυστήρ, écoperche simple; οὗτος συνίσταται ἔκ τινος δοκοῦ ὕψους 10-15 μέτρ. καὶ πάχους 0,23-0,25 τοποθετουμένης σχεδὸν καταχορύφως εἰς τοὺς πόδας τῆς πλευρᾶς τῆς τάφρου ἢ τοῦ μέρους ἐξ οὗ θὰ ἀνυψώσωσι τὰς γαίας ἢ τὸ φορτίον καὶ στηριζομένης ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἐκ τῆς κορυφῆς της διὰ χονδρῶν σχοινίων. Εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς δοκοῦ ἐντὸς ἀνατομῆς ὑπάρχει μεγάλη τροχαλία, διὰ ταύτης δὲ διέρχεται τὸ σχοινίον ἢ ἡ ἅλυσις δι' ἧς ἀνυψοῦται ἑλκόμενον διὰ τῆς ἑτέρας ἄκρας τὸ προσδενόμενον φορτίον· || διπλοῦς ἀνελκυστήρ, écoperche double, συνιστάμενος ἐκ δύο ἁπλῶν ἀνελκυστήρων ἀποκεχωρισμένων κατὰ 20-24 μέτρα καὶ ἐνεργούντων διὰ δύο μεγάλων τροχῶν καὶ δύο μικροτέρων χρησιμοποιουμένων ὡς τροχαλιῶν· βλ. καὶ ἀναβιβαστήρ.

ἀνελκύω, ἐνεστ. ἐξ οὗ σχηματίζονται οἱ χρόνοι τοῦ ἀνέλκω, afflouer, πλοῖον ναυαγῆσαν, βυθισθέν, βλ. ἀνέλκυσις· || raflouer, καὶ renflouer, ἀνελκύω, ἤτοι καθέλκω ἐκ νέου εἰς τὴν θάλασσαν προσαράξαν σκάφος· βλ. καὶ ἐκκαθίζω, déséchouer· || ἀνελκύω λέμβον ἐπὶ ἀμμώδους ἀκτῆς (τραβῶ ἔξω), ensabler.

ἀνέλκω, μόνον ἐνεστ. παρατ. καὶ μέλλ. (ἐκ τοῦ ἀνελκύω) ἀνελκύσω, σύρω ἢ τραβῶ πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, tirer en haut; hisser; || —, haler, προσδένω διὰ σχοινίου καὶ σύρω πρὸς τὰ ἄνω· § ὑψώνω, guinder; ἀνέλκυσις, action de guinder, guindage, n. m; § —, τραβῶ εἰς τὴν ξηρὰν πλοῖα, βλ. νεωλκέω, haler à terre.

ἀνελληρίζω, (τινὰ) [διάλ. Καρπάθ.], ἀντιλέγω, ἀναλέγω χλευαστικῶς, (πρβλ. ἀναιπατῶ), répondre d'un ton (d'un air) railleur.

ἀνελλιπής, ής, ές· ὁ μηδενὸς στερούμενος, à qui rien ne manque; ὁ πλήρης, complet, ète; ὁ τέλειος, parfait, e; ὁ ἀκριβής, juste; || ὁ μὴ ἐλλείπων εἴς τι, qui ne manque (ne fait faute) à; ὁ ἀκριβής, exact, e; || εἶνε ἀνελλιπὴς εἰς τὸ καθῆκόν του, il ne manque jamais à son devoir.

ἀνελλιπῶς, [ἐπίρ.], ἄνευ ἐλλείψεως, sans manquer; ἄνευ σφάλματος, sans faire faute; ἀκριβῶς, justement; ἐπ' ἀκριβῶς, au juste; exactement.

ἀνέλο, τό· [δημ.] ὁ δακτύλιος, (τῆς ἀγκύρας), cigale (d'ancre), n. f. ἢ organeau; βλ. ἄγκυρα.

ἄνελπις, ιδος, ὁ, ἡ· ὁ ἄνευ ἐλπίδος, ὁ μὴ ἐλπίδα ἔχων σωτηρίας, désespéré, ée.

ἀνέλπιστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐλπιζόμενος ἢ ἐλπισθείς, inespéré, ée; ὁ μὴ ἀναμενόμενος, inattendu, e; ὁ ἀπροσδόκητος, inopiné, ée.

ἀνελπίστως, [ἐπίρ.] ἐναντίον πάσης ἐλπίδος, contre toute espérance; ἀπροσδοκήτως, inopinément.

ἀνελυγγυῶ, [διάλ. Καρπάθ.] = ἀναλύζω, ἀναλύω.

ἀνελυδιῶ, ὑπὸ ὑγρασίας [διάλ. Καρπάθ.) = (ἀναλύον) ἐκκρίνομαι (πρβλ. σουγκάζω), λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν διὰ τῶν πόρων πηλίνων ἀγγείων ἐξερχομένων ὑγρῶν.

ἀνεμαλαγιά, ἡ· [διάλ. Καρπάθ.] κυρίως ἐπὶ τῶν ζώων, ὅταν ἐνδιαιτῶνται εἰς βοσκὴν ἄθικτον· μεταφ. πρόσφατος περίστασις, récent, e.

ἀνεμβολίαστος, η, ον· βλ. ἀμπόλιαστος.

ἀνέμη, ης, ἡ· dévidoir, n. m. ἥτις καλεῖται καὶ ἀνεμοδοῦρα, ὄργανον ἐκ καλάμου,

περὶ ὃ περιτίθεται νῆμα, ὅπερ κατὰ τὴν περιστροφικὴν κίνησιν τοῦ τροχοῦ τοῦ ἀδράχτου καὶ τῆς ἀνέμης ἐκτυλισσόμενον ἐκ ταύτης περιελίσσεται περὶ τὰ περὶ τὸν ἄδραχτο(ν) καλάμια· βλ. καὶ στρόφαλος τῆς κλωστρίας, rouet de la fileuse ; γενικώτερον δὲ ἀνέμη καλεῖται τὸ ἐξέλικτρον, dévidoir, n. m. περίακτον, στροφεῖον, tournette, n. f. ὅπερ στρεφόμενον ἐκτυλίσσει τι· § [ναυτ.] touret, n. m. βλ. στροφεῖον.

ἀνέμελος, ὁ [διάλ. Νάξου] ἐκεῖνος ὅστις οὐ μέλει περὶ οὐδενός, **ἄφροντις** (insouciant, e) καὶ ὀκνηρὸς (paresseux, euse) ἄνθρωπος· (ἀ-μελής).

ἀνεμίδιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] = ἀνεμίδα, ἡ ἀνέμη, dévidoir, n. m. ὄργανον, δι' οὗ στρεφομένου, ἐκτυλίσσονται καὶ κουβαριάζονται τὰ νήματα.

ἀνεμίζω, μέλ. ίσω, κινῶ τι διὰ τοῦ ἀνέμου, agiter par le vent; ἀερίζω, éventer; ventiler; § κυματίζω τι, faire flotter ; § [οὐδ.] flotter (au vent)· || ἀνεμίζω, ἐκθέτω εἰς τὸν ἀέρα, γυρίζω σῖτον, κτλ. éventer.

ἀνεμικά, τὰ [διάλ. Οἰνόης] = ῥευματισμοί, les rhumatismes, n. m.

ἀνεμικό, τὸ [διάλ. Ἠπείρου] ὀνομάζουσιν οὕτως οἱ ἁπλοῖ τὸ δαιμόνιον, ἄλλως καὶ ἀερικὸν ἢ καὶ ἐξωτικόν, esprit, n. m. τὸ φάντασμα, revenant, n. m.

ἀνεμιλλαόνω [διάλ. Καρπάθου], ἀναβλαστάνω, ξαναφυτρώνω, repousser, ἀνεβλάστησεν «ἀνεμιλλάωσε τὸ σπαρμένο».

ἀνεμίσκομαι [διάλ. Οἰνόης] πάσχω ἀνεμικὰ = ῥευματισμούς, souffrir de rhumatismes.

ἀνεμιστήρ, ῆρος, ὁ· ventilateur, n. m. ὁ ἀεριστήρ, συσκευὴ ἢ μηχάνημα δι' οὗ προξενεῖται ἀήρ· || ἀνεμιστὴρ χόρτου, ventilateur de foin ; § [μηχ.] **ἀνεμιστήρ**, ventilateur ; συσκευὴ ἀποτελουμένη ἐκ σωλῆνος καὶ τροχοῦ μετὰ πτερυγίων (roue à palettes) περιστρεφομένη ταχύτατα ὑπὸ μικρᾶς τινος μηχανῆς παράγουσα ἰσχυρὸν ῥεῦμα ἀέρος. Αἱ συσκευαὶ αὗται τοποθετούμεναι ἐν τοῖς πλοίοις εἰς τὰ λεβητοστάσια (chambres de chauffe) καὶ μηχανοστάσια (chambres des machines) χρησιμεύουσι πρὸς ἐπαύξησιν τοῦ ἑλκυσμοῦ (tirage) τῶν ἑστιῶν καὶ ἀερισμὸν τῶν ὑπερθερμαινομένων διαμερισμάτων· § — ἠλεκτρικός, ventilateur électrique, τροχὸς μετὰ πτερυγίων ἐν εἴδει ἕλικος στρεφόμενος δι' ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος καὶ παράγων ῥεῦμα ἀέρος.

ἀνεμιστήριον, τό· τὸ δι' οὗ ἀερίζεταί τις, τὸ ῥιπίδιον, éventail, n. m.

ἀνεμοβλογιά, ᾶς, ἡ· petite vérole (volante) ; § varicelle, n. f.

ἀνεμοβροχὴ καὶ

ἀνεμόβροχον, ου, τό· βροχὴ μετ' ἀνέμου, pluie accompagnée de vent.

ἀνεμογάμης, ὁ· [δημ.] εἶδος ἱέραχος, ἡ κεγχρίς, bateleur, n. m ; crécerelle, n. f; τὸ **κιρκινέζι**, πτηνὸν ὅπερ ἱπτάμενον εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον πλήττει τὰς πτέρυγας· ὁ ἰκτῖνος, milan, n.m; || μεταφορικῶς καλεῖται οὕτως ὁ ἐλαφρὸς ἄνθρωπος, ὁ κοῦφος, homme léger.

ἀνεμογγάστρι, τό· [δημ.] ψευδοεγγυμοσύνη, fausse grossesse, n. f.

ἀνεμογνώμων, ονος, ὁ· ventimètre, n.m. anémomètre, n. m ; βλ. **ἀνεμόμετρον.**

ἀνεμογραφία, ας, ἡ· anémographie, n.f. περιγραφὴ τῶν ἀνέμων, description des vents.

ἀνεμογραφικός, ή, όν· anémographique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀνεμογραφίαν· || || ἀνεμογραφικαὶ παρατηρήσεις, observations anémographiques.

ἀνεμόγραφον, ου, τό· καὶ **ἀνεμογράφος**, ὁ· anémographe, n. m. ἢ anémométrographe, n. m. ἐργαλεῖον χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ σημειοῖ αὐτομάτως τὰς μεταβολὰς τοῦ ἀνέμου εἰς κάθε στιγμήν. Τὸ ἐργαλεῖον δύναται νὰ ἦνε μηχανικὸν ἢ ἠλεκτρικόν.

ἀνεμοδαρμένος, ὁ· [δημ.] ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀέρα, exposé au vent ; ὁ κτυπημένος, δαρμένος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· λέγεται καὶ ὡς κατάρα : «στέκα αὐτοῦ μωρ' ἀνεμοδαρμένο»· βλ. ἀνεμόδαρτος.

ἀνεμό(δ)αρτος, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] exposé au vent = τόπος ἢ δένδρον ὑπ' ἀνέμου δερόμενον, ἐκτεθειμένον· βλ. **ἀνεμοδαρμένος.**

ἀνεμοδείκτης, ου, ὁ· [ναυτ.] κοιν. **παντεῤόλι**, penon, n.m. μικρὸν **ἀνεμούριον** (girouette) ἀποτελούμενον ἐκ τεμαχίου σακχελίδος δενομένης ἐπὶ ἐξαρτίου· § —, girouette, n. f. σιδηροῦν βέλος περιστρεφόμενον ὁριζοντίως πέριξ ἄξονος καὶ τιθέμενον εἰς τὰς οἰκοδομάς, ἵνα δεικνύῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου· εἰς τὸ ναυτικὸν καλεῖται ἀνεμούριον· βλ. λέξιν

ἀνεμοδέρνει, être battu par le vent ; κτυπεῖ, δέρει· ἐπὶ ἀνέμου λέγεται μόνον «ὁ ἀέρας τ' ἀνεμοδέρνει τὸ σπίτι».

ἀνεμοδοῦρα, ἡ· [δημ.] ἀνεμόστροφος, βλ. **ἀνέμη**· μεταφορικῶς δὲ ἐπὶ ἀνθρώπου, girouette, n. f ; ἄνθρωπος ὅστις γυρίζει, στριφογυρίζει διηνεκῶς· || **ἀνεμοδοῦρα**, ἡ· μηχανή, δι' ἧς περιστρεφομένων δύο κυλίνδρων αὐτῆς ἐφαπτομένων, ἀποκρίνουσι τοὺς κόκκους ἀπὸ τοῦ βάμβακος.

ἀνεμοδοῦρι, τό· [διάλ. Νισύρου] (qui est) battu par le vent, μέρος τὸ ὁποῖον δέρει ὁ ἄνεμος· (ἐκ τοῦ ἄνεμος καὶ δέρω), ἀνεμοδούρικο χωράφι, ἀνεμοδούρικο σπίτι.

ἀνεμοδόχος, ου, ὁ· manche à vent, n. f. **ἀεραγωγός**· [ναυτ.] κυλινδρικὸς ἐξ ὀθόνης (en toile) σωλὴν διαμέτρου 0μ 60 περίπου, φέρων κατὰ διαστήματα στεφάνας παραλλήλους καὶ ἄνοιγμα ἐν εἴδει χώνης, χρησιμεύων πρὸς ἀερισμὸν τοῦ ὑποφράγματος, τοῦ κύτους καὶ τῶν λοιπῶν τοῦ πλοίου μερῶν ὅπου δὲν εἰσδύει ἀήρ. Ὑπάρχουσι προσέτι ἀνεμοδόχοι ἐκ πεταλείου (tôle).

ἀνεμοζάλη, ης, ἡ· ἡ ταραχώδης κίνησις τῆς θαλάσσης, ὁ λαῖλαψ, ouragan, n. m ; βλ. καὶ καταιγίς, μπόρα, bourrasque, n. f.

ἀνεμοκινητήρ, ῆρος, ὁ· anémotrope, n. m. εἰδικὸς κινητὴρ ἐνεργῶν τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἀνέμου.

ἀνεμοκοῦνι(ν), τό, καὶ **ἀνεμοκούνια,**

[δημ.]=αἰώρα διὰ τὰ μικρὰ παιδιά, κρέμαστὴ κούνια, balançoire, n. f.

ἀνεμοκυκλίζομαι, [διάλ. Καρπάθ.] ἐπὶ τοῦ ἀνέμου πνέοντος ἀκανονίστως· μεταφ. ἐπὶ τῶν ἀστάτων καὶ παρασυρομένων.

ἀνεμοκυκλοπό(δ)ης, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] =ἀελλοπόδης, ταχύπους, prompt ou léger à la course; «μαῦρέ μου γοργοόνατε κι' ἀνεμοκυκλοπό(δ)η»· βλ. καὶ ταχύπους.

ἀνεμολογία, ας, ἡ· anémologie, n. f. πραγματεία ἐπὶ τῶν ἀνέμων, traité sur les vents.

ἀνεμολογικός, ή, όν, anémologique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνεμολογίαν, qui appartient à l'anémologie.

ἀνεμολόγιον, ου, τό· [ναυτ.] πυξίδος, κοινῶς τὸ χαρτὶ τοῦ μπούσουλα, la rose des vents; χάρτινος κύκλος προσκεκολλημένος ὁριζοντίως ἐπὶ τῆς μαγνητικῆς βελόνης (aiguille aimantée) τῆς πυξίδος (compas) διηρημένος εἰς 360° μοίρας. Ἡ εἰς 16 ἴσα μέρη διαιρουμένη περιφέρεια τοῦ κύκλου ἀνταποκρινομένου ἑκάστου εἰς ἕνα τῶν πρωτευόντων ἀνέμων διαιρεῖται εἰς 32 ἴσα μέρη καλούμενα ῥόμβους ἢ ἀνεμορρόμβους (βλ. λέξ.) ἤτοι αἱ 32 κάρταις (rhumbs ἢ quarts ἢ pointes de vent), εἰς τὰς ὁποίας διαιρεῖται ὁ ὁρίζων. Οἱ ῥόμβοι διαιροῦνται εἰς ἡμιρρόμβια ἢ ἡμίση, τὸ μετζοκάρτο ἢ μέντζο (demi-quart, demi rhumb), τὰ δὲ ἡμιρρόμβια διαιροῦνται εἰς δύο καλούμενα τεταρτορρόμβια ἢ τέταρτα, τὸ μισὸ μέντζο (quart de rhumb). Τοὺς ῥόμβους, τὰ ἡμιρρόμβια καὶ τεταρτορρόμβια ὀνοματολογοῦμεν παρεμβάλλοντες τὰς λέξεις, ἕνα (ῥόμβον δηλ.), ἥμισυ, τέταρτον, τρία τέταρτα, μεταξὺ τῶν ὀνομάτων μόνον τῶν πρωτευόντων ἀνέμων καὶ ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ πλησιεστέρου, οἷον Βορρᾶς τέταρτον πρὸς Μέσην, γράφομεν δὲ Β 1/4 Μ. Βορρᾶς ἥμισυ πρὸς Μέσην, Β 1/2 Μ. Βορρᾶς τρία τέταρτα πρὸς Μέσην, Β 3/4 Μ. κτλ. Τὸ ἀνεμολόγιον χρησιμεύει διὰ νὰ δεικνύῃ τὴν πορείαν (route) ἣν δέον ν' ἀκολουθήσωμεν ὅπως διευθυνθῶμεν πρὸς ὡρισμένον τοῦ ὁρίζοντος σημεῖον, ἢ διὰ νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν διεύθυνσιν τοῦ πνέοντος ἀνέμου· βλ. ἀνέμου διεύθυνσις (aire de vent), πυξὶς (compas), ῥόμβος (rhumb)· § ἀνεμολόγιον, rose des vents; καλεῖται ἐπίσης ὁ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν χαρτῶν (cartes marines) ἐκτυπούμενος ὑποδιῃρημένος ὡς ἀνωτέρω κύκλος ὁ χρησιμεύων πρὸς ὁρισμὸν τῶν πορειῶν (routes).

ἀνεμομαζώματα, τὰ [δημ.], ce qu'on gagne (qu'on obtient) sordidement, τὰ αἰσχροκερδῶς ἀποκτώμενα· «ἀνεμομαζώματα, διαβολο - ἢ δαιμονο - σκορπίσματα».

ἀνεμομετρία, ας, ἡ· anémométrie, n. f. μέτρησις τῆς ταχύτητος καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνέμου, mesure de la vitesse et de la force du vent.

ἀνεμομετρικός, ή, όν· anémométrique, adj. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν ἀνεμομετρίαν, qui est relatif à l'anémométrie; ‖ ἀνεμομετρικαὶ παρατηρήσεις, observations anémométriques.

ἀνεμομετρογραφία, ας, ἡ· anémométrographie. n. f. ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἀνεμομετρογράφου, science de l'anémométrographe; τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀνεμομετρογραφικῶν παρατηρήσεων, résultat des observations anémométrographiques.

ἀνεμομετρογραφικός, ή, όν· anémométrographique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνεμομετρογραφίαν, qui appartient à l'anémométrographie.

ἀνεμομετρόγραφον, τό· anémométrographe, n. m. ἢ anémographe, n. m. ἐργαλεῖον μετ' αὐτομάτου διαγραμματογράφου ἐπιτρέπον τὴν καταμέτρησιν τῆς διαρκείας καὶ τῆς ταχύτητος τοῦ ἀνέμου διὰ διαγράμματος.

ἀνεμόμετρον, ου, τό· anémomètre, n. m. καὶ ventimètre, n. m. ὅπερ καὶ ἀνεμογνώμων καλεῖται, εἶνε δὲ ὄργανον προωρισμένον νὰ καταμετρῇ τὴν δύναμιν ἢ τὴν ταχύτητα τοῦ ἀνέμου.

ἀνεμόμυλος, ὁ· moulin à vent; μύλος (moulin, βλ. λέξιν) οὗτινος αἱ πτέρυγες κινοῦνται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

ἀνεμοοῦρι, τό, [διάλ. Καρπ.] σφοδρὸς ἄνεμος, ἀνεμοστρόβιλος, tourbillon de vent.

ἀνεμοπύρωμα, ατος, τὸ [δημ.] τὸ ἐρυσίπελας, érysipèle, n. m. ou feu sacré, n. m. ἡ γνωστὴ ἐκείνη ἀσθένεια ἡ αἰφνιδίως ἐπερχομένη καὶ τὴν κεφαλὴν κυρίως προσβάλλουσα καὶ τῷ προσώπῳ ἐρυθρότητα καὶ θερμότητα ἐπιφέρουσα. Διὰ δὲ τὸ αἰφνίδιον, ὅπερ ἴδιον τοῦ ἀνέμου, τὸ ἐρυθρὸν καὶ τὴν θερμότητα καλοῦσιν ἀνεμοπύρωμα. Εἶτα δὲ καὶ τὸ ἀντιδοτικὸν φυτὸν καλοῦσιν ἀνεμοπύρωμα.

ἀνεμόρρομβος, ὁ· [ναυτ.] rhumb, n. m. quart, n. m. ἢ quart de vent; ὁ ῥόμβος, κοινῶς ὁ καιρὸς ἢ κάρτο· καλεῖται οὕτως ἑκάστη τῶν 32 διαιρέσεων εἰς ἃς διαιρεῖται ἡ περιφέρεια τοῦ κύκλου τοῦ ἀνεμολογίου· Ἑκάστη τῶν διαιρέσεων τούτων περιλαμβάνει γωνίαν 11°, 15′ καὶ χρησιμεύει πρὸς διάκρισιν τῶν 32 διευθύνσεων τοῦ ἀνέμου εἰς ἃς διαιρεῖται τὸ ἀνεμολόγιον, ὑποδιαιρεῖται δὲ εἰς ἡμιρρόμβια (demi quart) ἤτοι εἰς γωνίας 5°, 37′, 30″ καὶ τεταρτορρόμβια (quart de rhumb) ἤτοι γωνίας 2°, 48′, 45″, βλ. ἀνεμολόγιον.

ἀνεμορρούφουλας, ὁ· [δημ.] ὁ ἀνεμοστρόβιλος.

ἄνεμος, vent, n. m. κοινῶς ὁ ἀ[γ]έρας, ἡ πνοὴ τοῦ ἀέρος (le souffle de l'air); στήλη ἀέρος ὁριζοντίως κινουμένη· ἡ ταραχὴ τοῦ ἀέρος (agitation de l'air); ‖ φυσᾷ ἄνεμος, εἶνε ἄνεμος, il fait du vent; ‖ δυνατὸς ἄνεμος, grand vent; ‖ ὁ ἄνεμος ἔπεσε, le vent est tombé (s'est abattu). § Ἐν τῇ μετεωρολογίᾳ καλεῖται ἄνεμος, συνεχὲς καὶ ἰσχυρὸν ἀέριον ῥεῦμα ἀποκαθιστάμενον ἐκ σημείου τινὸς τοῦ ὁρίζοντος πρὸς τὸ ἀντίθετον συνεπείᾳ τῆς ἀνίσου θερμοκρασίας τῶν διαφόρων ἀτμοσφαιρικῶν στρωμάτων. Οἱ ἄνεμοι, διακρίνονται εἰς ὀκτὼ πρωτεύοντας (vents principaux) καὶ ὀκτὼ δευτερεύοντας (vents secondaires). Διεύθυνσις ἀνέμου, aire de vent, n. f. καλεῖται ἡ προερ-

χομένη ἐξ οἱουδήποτε σημείου τοῦ ὁρίζοντος. Ὀκτὼ διευθύνσεις πνοῆς ἀνέμου λαμβάνουσι διαφορετικὰς ὀνομασίας καὶ ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν τῆς ὀνοματολογίας τῶν καιρῶν (temps). Ἡ περιφέρεια τοῦ κύκλου διαιρεῖται εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη διὰ τῶν διευθύνσεων Β — Ν (Βορρᾶ, Nord — Νότου, Sud) καὶ Α — Ζ (Ἀπηλιώτου, Est — Ζεφύρου, Ouest), εἶτα ἕκαστον τεταρτοκύκλιον διαιρεῖται εἰς ὀκτὼ ἴσα μέρη ἀνταποκρινομένου ἑκάστου εἰς γωνίαν 11° 15′ ὅπερ καλεῖται ῥόμβος (quart, rhumb); βλ. **ἀνεμολόγιον**. Οἱ ὀκτὼ **πρωτεύοντες ἄνεμοι**, κοινῶς οἱ ὀκτὼ **καιροὶ** (les huit aires de vent ἢ temps), εἰσὶν οἱ ἑξῆς κατὰ σειράν, 1) ὁ **βορρᾶς** ἢ **τραμουντάνα**, le nord; 2) ὁ **μέσης** ἢ **γραῖγος**, le nord-est; 3) ὁ **ἀπηλιώτης** ἢ **λεβάντες**, l'est; 4) ὁ **εὖρος** ἢ **σορόκος**, le sud-est; 5) ὁ **νότος** ἢ **ὄστρια**, le sud; 6) ὁ **λὶψ** ἢ **γαρμπῆς**, le sud-est; 7) ὁ **ζέφυρος** ἢ **πουνέντες**, l'ouest; καὶ 8) ὁ **σκίρων** ἢ **μαΐστρος**, le nord-ouest. Οἱ ὀκτὼ **δευτερεύοντες ἄνεμοι** κοινῶς οἱ **μισοὶ καιροί**, παρεμπίπτοντες μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω, εἰσὶ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς: 1) ὁ **μεσοβορρᾶς** ἢ **γραικοτραμουντάνα**, le nord-nord-est; 2) ὁ **μεσαπηλιώτης** ἢ **γραικολεβάντες**, l'est-nord-est; 3) ὁ **εὐραπηλιώτης** ἢ **σοροκολεβάντες**, l'est-sud-est; 4) ὁ **εὐρόνοτος** ἢ **ὀστριασορόκος**, le sud-sud-est; 5) ὁ **λιβόνοτος** ἢ **ὀστριαγάρμπης**, le sud-sud-ouest; 6) ὁ **λιβοζέφυρος** ἢ **πουνεντογάρμπης**, l'ouest-sud-ouest; 7) ὁ **σκιρωνοζέφυρος** ἢ **πουνεντομαΐστρος**, l'ouest-nord-ouest; καὶ 8) ὁ **σκιρωνοβορρᾶς** ἢ **μαϊστροτραμουντάνα**, le nord-nord-ouest. Οἱ ἀνωτέρω δέκα ἓξ ἄνεμοι ὀνοματολογοῦνται ἐκ τῶν σημείων τοῦ ὁρίζοντος ἐξ ὧν πνέουσι, ἔχουσι δὲ διαφόρους **δυνάμεις** (force du vent), διεύθυνσιν πνοῆς ὁριζόντιον, ἐκτὸς τῶν καταιγίδων καὶ τυφώνων καθ' οὓς δυνατὸν νὰ πνέωσιν ὑπὸ κλίσιν 8° ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, καὶ διαιροῦνται εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας, ἤτοι εἰς τοὺς **κανονικοὺς ἀνέμους** (vents réguliers) καὶ τοὺς **ἀκανονίστους ἀνέμους** (vents irréguliers). Καὶ ἡ μὲν κατηγορία τῶν κανονικῶν ἀνέμων περιλαμβάνει τοὺς **σταθεροὺς** (vents constants), ἤτοι τοὺς **ἐτησίους** (alizés) καὶ τοὺς **περιοδικοὺς** (vents périodiques ou moussons), ἡ δὲ κατηγορία τῶν **ἀκανονίστων ἀνέμων** περιλαμβάνει τοὺς κατὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς τὰ διάφορα μέρη καὶ ἐκ παντοίων διευθύνσεων ἄνευ σταθεροῦ τινος νόμου πνέοντας ἀνέμους. Ἡ τοῦ ἀνέμου δύναμις (force du vent) ποικίλλει μεταξὺ πολὺ ἀφισταμένων ὁρίων, δι' ὃ παραδεκτὸν ἐγένετο ἐν τοῖς ναυτικοῖς τῶν διαφόρων κρατῶν, πρὸς ἐκτίμησιν τῆς δυνάμεως ταύτης, ἡ ὑποδιαίρεσις αὐτῆς εἰς δέκα κατηγορίας ὀνοματολογουμένας διαφοροτρόπως καὶ διακρινομένας ἀπ' ἀλλήλων διὰ τῆς φυσικῆς σειρᾶς τῶν μονοψηφίων ἀριθμῶν δι' ὧν καὶ δηλοῦνται ἐν τῷ μετεωρολογικῷ δελτίῳ **ἡμερολογίου πλοίου** (journal de bord). Ἡ ὀνοματολογία τῆς ὑποδιαιρέσεως τῆς τοῦ ἀνέμου δυνάμεως μετὰ τοῦ διακριτικοῦ ἀριθμοῦ ἑκάστης, ἤτοι τοῦ μετεωρολογικοῦ συμβόλου δι' οὗ ἡ δύναμις αὕτη ἐκφράζεται, καὶ τῆς ἀνταποκρινομένης καθ' ὥραν εἰς χιλιόμετρα ταχύτητος τοῦ ἀνέμου, ὡς καὶ τῆς εἰς χιλιόγραμμα ἐπὶ ἐπιφανείας ἑνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου ἐπιφερομένης ὑπ' αὐτοῦ πιέσεως ἀναφέρεται εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα· ‖ — **ἀποπνέων** ἢ **παλίμπνοια**, vent tombant, λέγεται περὶ ἀνέμου καταπαύοντος πρὸς στιγμὴν καὶ πνέοντος ἐκ νέου· ‖ — **οὔριος**, vent arrière, **πρύμα**, ἤτοι πλέω τοῦ ἀνέμου πνέοντος κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς τρόπιδος ἐκ τῆς πρύμνης πρὸς τὴν πρῷραν· ‖ — **καυστικὸς** ἢ μᾶλλον ὁ **καύσων**, κοινῶς **χαμψίνι**, vent brûlant, ὁ ἐκ τῆς διακεκαυμένης ζώνης πνέων καυστικὸς ἄνεμος, ἀπαντώμενος κυρίως ἐν Ἀφρικῇ ‖ (ἄνεμος) **ὑποπνέων**, κοινῶς ἄνεμος ποῦ πέρνει, vent commençant ἢ vent se levant ἢ presque calme; ‖ **ἐναντίος** καὶ **ἐνάντιος ἄνεμος**, vent debout ἢ vent contraire; ‖ **πελάγιος** (ἄνεμος), ὁ **μπάτης** (**τοῦ πελάγους**), vent de large ἢ brise de mer ἢ brise du large; καλεῖται οὕτως κυρίως ὁ πνέων ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηρὰν ἐν καιρῷ ἡμέρας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν περιοδικῶν ἀνέ-

ΑΝΕΜΟΥ ΔΥΝΑΜΙΣ (FORCE DU VENT)

Διακριτικὸς ἀριθμ. ἢ μετεωρολογικ. σύμβολον.	*ὀνοματολογία* (nomenclature)	Ταχύτης καθ' ὥραν εἰς χιλιόμετρα.	Πίεσις εἰς χιλιόγραμμα κατὰ ἐπιφάνειαν ἑνὸς □ μ.
0	Ἄπνοια (calme)	0	0
1	Ὑποπνέων ἄνεμος (presque calme)	4	0,14
2	Λεπτὸς ἄνεμος (légère ou faible brise)	7	0,54
3	Ὀλίγος ἄνεμος (petite brise ou petit-frais)	9	1,00
4	Μέτριος ἄνεμος (jolie brise ou joli-frais)	14	2,17
5	Λαμπρὸς ἄνεμος (φρέσκος) (belle ou bonne brise ou bon frais)	22	4,87
6	Σφοδρὸς ἄνεμος (φόρτσος) (vent frais ou forte brise)	36	13,54
7	Σκληρὸς ἄνεμος (grand-frais ou grande brise)	54	30,47
8	Καταιγὶς (coup de vent)	72	52,16
9	Τυφὼν (tempête, ouragan)	144	230,00

μων ἐν τῇ διακεκαυμένῃ ζώνῃ. Ὁ πελάγιος εἶνε σφοδρότερος τοῦ ἀπογαίου· || ἀπόγαιος (ἄνεμος), κοινῶς ἄνεμος τῆς στεριᾶς, vent de terre ἢ brise de terre, καλεῖται κυρίως ὁ πνέων ἐκ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν ἐν καιρῷ νυκτὸς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν περιοδικῶν ἀνέμων ἐν τῇ διακεκαυμένῃ ζώνῃ· || ἐγκολπίας (ἄνεμος), κοινῶς ἄνεμος τοῦ κόρφου, vent du golfe, ὁ ἐκ κόλπου πνέων ἄνεμος· || πλάγιος ἄνεμος, κοινῶς ἄνεμος στὴν μπάντα, traversier, adj. ou vent du travers, καλεῖται ὁ πνέων καθέτως ἢ σχεδὸν καθέτως ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ πλοίου· || εὐνοϊκὸς ἄνεμος, traversier, καλεῖται ὁ κατάλληλος ἄνεμος διὰ τὴν μετάβασιν ἢ καὶ ἐπάνοδον ἀπὸ μέρος τι εἰς ἕτερον ἄνευ μεταλλαγῆς τῶν προπόδων, τὸ κοινῶς καλούμενον μονομπράτσο· || ὁ ἄνεμος πνέει ἐντελῶς ἀντιθέτως, le vent a changé cap pour cap ; || καταιγίζων ἄνεμος, κοινῶς ἄνεμος ποῦ φορτσάρει, vent forçant ; || ἐπακμάζων ἄνεμος, κοινῶς ἄνεμος ποῦ σουρώνει, vent fraîchissant ; || ἐπίφορος (ἄνεμος), κοινῶς ἄνεμος τῆς φούσκας,grand largue (n. m.) ἢ vent grand largue ; καλεῖται οὕτω, σχετικῶς πρὸς πλοῖόν τι, ὁ ἄνεμος ὁ πνέων πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰσχίου (hanche) αὐτοῦ, ἢ ὅπερ ταὐτό, ἐκεῖνος οὗτινος ἡ διεύθυνσις σχηματίζει γωνίαν 12 ἀνεμορρόμβων ἤτοι 135° περίπου μὲ τὴν πλεῦσιν τοῦ πλοίου· βλ. ἱστιοδρομία ἐπίφορος· || φορὸς ἄνεμος, κοινῶς λασκάδα, χυτά, largue (n. m.) ἢ vent largue, καλεῖται ὁ ἄνεμος ὅταν ἡ διεύθυνσίς του ἦνε κάθετος πρὸς τὴν πορείαν τοῦ πλοίου, ἢ ὅπερ ταὐτό, πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς τρόπιδος τοῦ πλοίου· βλ. καὶ ἱστιοδρομία φορός· || κατάλληλος ἄνεμος, vent maniable, ὁ εὐνοϊκὸς πρὸς ναυτικόν τινα χειρισμόν· || κοπάζων ἄνεμος, κοινῶς ἄνεμος ποῦ μαϊνάρει, vent mollissant; || ῥιπαῖος (ἄνεμος), κοινῶς ἄνεμος κομματιαστός, vent rafale ou vent à grains ; βλ. καὶ ῥιπὴ (grain); || ἀποπνέων (ἄνεμος), κοινῶς ἄνεμος ποῦ μπουνατσάρει, vent tombant ; || μεταβλητὸς καλεῖται ὁ μεταπίπτων ἄνεμος, κοινῶς ἄστατος ἄνεμος, vent variable ; || ἄνεμος περιοδικός, mousson, n. f ; καλοῦνται ἄνεμοι περιοδικοὶ οἱ πνέοντες ἐτησίως εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν καὶ τὰς παρακειμένας θαλάσσας ἐπὶ ἑξάμηνον μὲν ἤτοι ἀπὸ τὰς 15 Ὀκτωβρίου ἕως 15 Ἀπριλίου (νέας χρονολογίας) ἐκ Μέση, ἐπὶ ἑξάμηνον δὲ ἤτοι ἀπὸ 15 Ἀπριλίου ἕως 15 Ὀκτωβρίου (ν. χρ.) ἐκ Λιβὸς καὶ προερχόμενος ὁ μὲν ἐκ Μέση ἐκ τοῦ ἀερίου ῥεύματος τοῦ σχηματιζομένου κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον ἐκ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν ἕνεκα τῆς ἀνίσου θερμοκρασίας, καθότι ἡ θάλασσα διατηρεῖ θερμότητά τινα καὶ ἀποψύχεται λίαν βραδέως καὶ πολὺ ἀργότερα τῆς ἀντικειμένης Ἀσιατικῆς ἀκτῆς καὶ τῶν Ἰμαλαΐων ὀρέων, ὁ δὲ ἐκ Λιβὸς ἐκ τοῦ ἀερίου ῥεύματος τοῦ σχηματιζομένου κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηρὰν ἕνεκα τῆς ἀνίσου θερμοκρασίας, καθότι ἡ ἀντικειμένη Ἀσιατικὴ ἀκτὴ καὶ τὰ Ἰμαλάϊα ὄρη θερμαίνονται πολὺ ταχύτερον ἢ ἡ θάλασσα. Ἡ ἀλλαγὴ τῆς πνοῆς τῶν περιοδικῶν ἀνέμων καλουμένη ἀντιστροφὴ (renversement) συνοδεύεται πάντοτε ὑπὸ τρικυμιῶν καὶ θυελλῶν· || ἐτήσιος ἄνεμος, κοινῶς μελτέμι, mousson étésien, ἤτοι οἱ βόρειοι ἄνεμοι οἱ πνέοντες κατὰ τὸ θέρος εἰς τὴν ἀνατολικὴν Μεσόγειον· || ἐτήσιοι ἄνεμοι ἢ ἐτησίαι, alisés ou alizés (vents), εἰσὶ κανονικοὶ ἄνεμοι πνέοντες ὅλον τὸ ἔτος ὅπως συμβαίνει εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν (βλ. ἀνωτέρω ἄνεμος περιοδικός. Εἰς τὸ Βόρειον ἡμισφαίριον μεταξὺ του τροπικοῦ καὶ τοῦ ἰσημερινοῦ, οἱ εἰρημένοι ἄνεμοι πνέουσιν ἀπὸ τὸν Μέσην (nord-est) πρὸς τὸν Λίβα (sud-ouest), εἰς δὲ τὸ νότιον ἡμισφαίριον, ἐν τῇ ἀνταποκρινομένῃ ζώνῃ πνέουσιν ἀπὸ τὸν Εὖρον (sud-est) πρὸς τὸν Σκίρωνα (nord-ouest). Οἱ ἄνεμοι οὗτοι προέρχονται διὰ τῆς συνεχοῦς θερμάνσεως τοῦ ἀέρος ἐν τῇ μεταξὺ τῶν τροπικῶν ζώνῃ καὶ διὰ τῆς περιφορᾶς τῆς γῆς· || βόρειος —, ξηρὸς καὶ ψυχρός. bise, n. f ; § συνώνυμον τοῦ ἀνέμου (vent) εἶνε ἡ αὔρα, brise, n. f. (βλ. λέξιν) ἥτις εἶνε ἐλαφρὸς ἄνεμος· ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν δύναμιν τοῦ ἀέρος μεταχειρίζονται τὰς ἑξῆς ἐκφράσεις : || λεπτὸς —, légère ou faible brise; || ὀλίγος —, petite-brise ; || μέτριος —, jolie brise ; || λαμπρὸς — (φρέσκος), belle ou bonne brise ; || σφοδρὸς — (φόρτσος), forte brise ou vent frais ; || σκληρὸς ἄνεμος, grand-frais ou grande brise ; || σκληρὸς-λεῖος — (σκληρὸς καὶ στρωτὸς), brise carabinée ; || λεῖος (στρωτὸς) —, brise ou mer unie ou ronde de brise ; || μάψαυρα (ψευτάνεμος), εἶδος ἀνέμου, brise-folle ; || ὁ ἄνεμος ἐπουρίζει, le vent cule, ἤτοι πλησιάζει νὰ καταστῇ οὔριος· || ὁ ἄνεμος μεταπίπτει πρὸς βορρᾶν, le vent hale le Nord, ἤτοι ἀλλάσσει διεύθυνσιν πνοῆς πλησιάζων πρὸς βορρᾶν, καὶ ἐπίσης ὁ ἄνεμος μεταπίπτει, le vent descend, ὅταν ἡ διεύθυνσίς του μεταλλάσσῃ βαθμηδὸν διεύθυνσιν ἀπὸ Β. πρὸς Ν. || || σταθερὸς ἄνεμος. nuaison, n.f. ἄνεμος πνέων ἐπὶ ἑβδομάδας διαρκῶς πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν· § κατ' ἐπέκτασιν ἡ λέξις temps (καιρὸς) χρησιμοποιεῖται ἐν τῷ ναυτικῷ ἀντὶ τῆς λέξεως ἄνεμος (vent), σημαίνει δὲ τὴν κατάστασιν τῆς θαλάσσης καὶ ἐν γένει τὴν μετεωρολογικὴν κατάστασιν, π. χ. κατάλληλος καιρὸς ἢ ἄνεμος, temps maniable, ἤτοι εὐνοϊκὸς πρὸς ναυτικόν τινα χειρισμόν· || διαρκὴς καιρὸς ἢ ἄνεμος, temps nourri, ἤτοι ὁ ἐκ τῶν νεφῶν τοῦ ὁρίζοντος φαινόμενος ὅτι θὰ ἔχῃ διάρκειαν· || σταθερὸς καιρὸς ἢ ἄνεμος, temps fait, ἤτοι ὁ φαινόμενος ὅτι δὲν θὰ μεταβληθῇ ἀποτόμως· || vent d'aval, οἱ Γάλλοι ναυτικοὶ ἐν τῷ ὠκεανῷ καλοῦσιν οὕτω τοὺς νοτιοδυτικοὺς ἀνέμους (vents S-O), ὡς πνέοντας ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ ὅστις εἶνε χαμηλότερος τῆς ξηρᾶς· § — [διάλ. Οἰν.] =ῥευματισμός, rhumatisme, n. m ; § — [φράσεις διαλ. Ἠπείρου] «πήγαινε 'στὸν ἄνεμο» ἀντὶ 'στ' ἀνάθεμα· «ἄνεμος νὰ πᾶς καὶ νάρθης»· «'στ' ἀνέμ' τὴ μάννα»='στ' ἀνάθεμα·

«δὲν πᾶς κατ' ἀνέμ' μάννα»· «τί ἄνεμο χάμετε ἔτσι ;»

ἀνεμόσκαλα, ας, ἡ· échelle volante, n. f. (αὐτοσχέδιος κλῖμαξ) καλεῖται ἀναβάθρα ἀποτελουμένη ἐκ δύο δοκίδων ἤτοι σκελῶν (montants) μεταξὺ τῶν ὁποίων τίθενται εἰς ἴσας ἀποστάσεις πηχίσκοι (lintaux) καλούμενοι κλιμακτῆρες (échelons) δι' ὧν συνδέονται τὰ δύο σκέλη· || ἐπίσης ἀνεμόσκαλα καλεῖται ἡ σχοινοκλῖμαξ, échelle de (en) corde, ἤτοι ἀναβάθρα ἧς τὰ σκέλη καὶ οἱ κλιμακτῆρές εἰσιν ἐκ σχοινίου· § [ναυτ.] ἀνεμόσκαλα, échelle de revers, βλ. **ἀναβάθρα.**

ἀνεμοσκεπής, ής, ές· ὁ ἀπὸ τὸν ἄνεμον προφυλάσσων, ὁ ἀποτρέπων τὸν ἄνεμον, qui abrite du vent ; ὁ **ἀλεξήνεμος**, abat-vent ; || ἀνεμοσκεπές, τὸ **ἀλεξήνεμον**, paravent, n. m. abat-vent, n. m. προστέγασμα κτλ. προφυλάσσον ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

ἀνεμοσκοπία, ας, ἡ· βλ. **ἀεροσκοπία.**

ἀνεμοσκόπιον, ου, τό· anémoscope, n. m. ὄργανον προωρισμένον νὰ δεικνύῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου, ὅπερ καλεῖται καὶ **ἀνεμοδείκτης**, ὅστις σημειοῖ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου· || ἀνεμοσκόπιον ἠλεκτρικόν, anémoscope électrique, καλεῖται ὄργανον ἠλεκτρικὸν σημειοῦν διαρκῶς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου.

ἀνεμοσκορπίζω, διασπείρω τῆδε κακεῖσε, disperser (aux quatre vents) ; διασκορπίζω, dissiper ; σπαταλῶ, gaspiller.

ἀνεμοσκόρπισμα, τό· ἡ διασπορὰ (τῆδε κακεῖσε), dispersion, n. f. διασκόρπισις, dissipation, n. f. ἡ σπατάλη, gaspillage, n.m.

ἀνεμοσοῦρι, τὸ [διάλ. Ἠπείρ.], neige avec du vent, λέγεται τὸ μετ' ἀνέμου χιόνισμα, ὡς καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συσσωρευθεῖσα χιών.

ἀνεμοσούρισμα, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] τὸ σώρευμα τῆς χιόνος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἰς βαθέα μέρη· βλ. καὶ ἀνεμοσοῦρι.

ἀνεμοστρίφουλας, ὁ [διάλ. Κύθνου]=ἀνεμοστρόβιλος, tourbillon de vent.

ἀνεμοστρόβιλος, ου, ὁ· tourbillon (m.) de vent, συστρεφομένη ῥιπὴ ἀνέμου· βλ. καὶ δίνη· (ἐν Λεπενοῦ λέγεται [ἀνεμορ]ρούφουλας).

ἀνεμοστρόφυλλος, ου, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ἡ θύελλα, tempête, n. f. βλ. καὶ ἀνεμοστρόβιλος.

ἀνεμότρατα, ας, ἡ· [ἁλιευτ.] chalut, n.m. ὅπερ εἶνε μᾶλλον τὸ δίκτυον τὸ συρόμενον ὑπὸ τῆς τράτας, ἤτοι τοῦ ἁλιευτικοῦ πλοιαρίου τοῦ πλέοντος δι' ἱστίων· || ψαρεύω μὲ τὴν ἀνεμότρατα, pêche aux bœufs ; βλ. καὶ γρῖπος, alignole, n. f.

ἀνεμούριον, τό· [ναυτ.] κοινῶς τὸ ἀνεμοῦρι, ὁ **ἀνεμοδείκτης**, girouette, n. f. τεμάχιον ἐπίπλατυ λευκοσιδήρου ἢ ὀρειχάλκου μετὰ τεμαχίου σακχελίδος εἰς τὸ ἄκρον, ὅπερ τιθέμενον ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ἀλεξικεραύνων τῶν ἱστῶν πλοίου τινὸς ἢ ἐπὶ ἀξονίσκου τῶν ἐπιμήλων των, στρέφεται ἐλευθέρως ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, δεικνύον τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ.

ἀνεμόφιλος, ος, ον· anémophile, adj. λέγεται περὶ τῶν φυτῶν ἅτινα ὀφείλουσι τὴν γονιμοποίησίν των εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀνέμου, ὅπως εἶνε τὰ κωνοφόρα δένδρα (conifères).

ἀνεμοφλογισμένος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.], brûlé, séché par le vent, ὁ φλογισμένος, ὁ καϋμένος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Ἀπαντᾷ ὡς κατάρα· «βρὲ ἀνεμοφλογισμένε».

ἀνεμοφύλλι, τό· [δημ.] τὸ ἀνεμόχορτον, βλ. λέξιν· βοτάνη θεραπευτικὴ τοῦ λαιμοῦ πάσχοντος. Ἔχει λίαν λεπτὰ καὶ ἐλαφρὰ φύλλα, ὥστε ὁ ἄνεμος τὰ συμπαρασύρει καὶ τ' ἀνυψοῖ εὐκόλως, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ ὀνομασία **ἀνεμοφύλλι.**

ἀνεμόχορτον, τό· [δημ.] ἡ ἑλξίνη, pariétaire, n. f. (βοτ.), κοινὴ ὀνομασία τῆς ἐπὶ πέτραις καὶ τοίχοις φυομένης κοινοτάτης ἑλξίνης τῆς λεγομένης καὶ ἀνεμοφύλλι, βλ. λέξιν.

ἀνεμπλητός, ή, ό· [διάλ. Καρπάθ.], ὁ πλουσιοπάροχος, large, libéral, e ; τὸ ἐναντίον τοῦ φειδωλός.

ἀνεμπόδιστος, ή, ον· ὁ μὴ ἐμποδισθεὶς ἢ ἐμποδιζόμενος, non empêché (entravé) ; συνεπῶς ὁ ἐλεύθερος, libre ; ὁ **ἀκώλυτος.**

ἀνεμποδίστως, [ἐπίρ.] ἄνευ κωλύματος, ἐμποδίου, sans empêchement ; sans obstacle ; ἤτοι ἐλευθέρως, librement.

ἀνέμπυαστος, ος, ον· [δημ.] βλ. ἄπυος.

ἀνεμώδης, ης, ες· ὁ πλήρης ἀνέμων, ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀέρας, exposé aux vents; venteux, euse.

ἀνεμώνη, ης, ἡ· [βοτ.] ἄνθος τι τῶν ἀγρῶν, ὅπερ καὶ ἐξημερώθη καλλιεργούμενον, anémone, n. f. βλ. καὶ ἀγριοπαπαροῦνα.

ἀνενδοίαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐνδοιαζόμενος, ὁ μὴ ἐνδοιάζων, qui n'hésite pas ; συνεπῶς ἀναμφίβολος, indubitable.

ἀνενδοιάστως [ἐπίρ.] ἄνευ ἐνδοιασμοῦ, sans hésiter ; ἀδιστάκτως, resolûment ; συνεπῶς ἀναμφιβόλως, indubitablement.

ἀνένδοτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐνδίδων, qui ne cède pas ; ὁ μὴ κάμπτων, qui ne fléchit point ; συνεπῶς ὁ ἄκαμπτος, inflexible ; ὁ ἐπίμονος, obstiné, ée ; § ἀκατάπαυστος, incessant; ὁ ἀδιάκοπος, ὁ συνεχής, continuel; ὁ σταθερός, constant ; || ἀνένδοτος [δανειστής], inflexible.

ἀνενδότως [ἐπίρ.], χωρὶς νὰ ἐνδώσῃ, sans céder ; χωρὶς νὰ καμφθῇ, sans fléchir ; συνεπῶς ἀκάμπτως, inflexiblement ; ἐπιμόνως, obstinément ; § ἀκαταπαύστως, incessament ; ἀδιακόπως, συνεχῶς, continuellement ; σταθερῶς, constamment.

ἀνένδυτος, ος, ον· ἢ ἄνδυτος· ὁ μὴ ἐνδεδυμένος, non habillé (vêtu), inhabillé, ée.

ἀνενέργητος, ος καὶ η, ον· ὁ μὴ ἐνεργηθείς, ἐκτελεσθείς, non exécuté, inexécuté, ée; ὁ μὴ κατεργασθείς, non élaboré ; ὁ μὴ ἐξετασθείς, non examiné, inexaminé, ée ; καὶ τέλος ὁ μὴ ὑποστὰς ἀφόδευσιν, κένωσιν, qui n'a pas eu d'évacuation ; || ἡ ὑπόθεσις αὕτη μένει ἀκόμη ἀνενέργητος, cette affaire est encore en souffrance.

ἀνενθουσίαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐνθουσιασθείς, ὁ ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, non enthousiasmé,

sans enthousiasme, συνεπῶς ὁ ψυχρός, froid, e; ὁ ἀτάραχος, ὁ ἀπαθής, impassible.

ἀνεννόητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐννοούμενος, ἀκατανόητος, incompréhensible.

ἀνεννοήτως [ἐπίρ.] ἀκατανοήτως, incompréhensiblement.

ἀνέννοιαστος, ὁ· [δημ.] ὁ ἄνευ μερίμνης, φροντίδων, ὁ ἀμέριμνος, ἄφροντις, qui est sans souci ; insouciant, e ; ἀμέριμνος, ἥσυχος, insoucieux, tranquille.

ἀνενοικίαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐνοικιασθείς, non loué, ée, ὁ μὴ ἐκμισθωθείς, non affermé,ée.

ἀνενόχλητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐνοχλούμενος, non incommodé ; non importuné ; ὅντινα δὲν ἐτάραξαν, non derangé ; ὁ μὴ ἐνοχληθείς non gêné ; non inquiété ; συνεπῶς ὁ ἐν ἀνέσει, à son aise ; ὁ ἥσυχος, tranquille.

ἀνενοχλήτως [ἐπίρ.], ἄνευ ἐνοχλήσεως, sans être dérangé ; sans gêne ; ἡσύχως, tranquillement ; ἐλευθέρως, librement ; ἀνέτως, à son aise.

ἀνενταφίαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐνταφιασθείς, non enseveli, e; ἤτοι ὁ ἄταφος, non enterré, ée.

ἀνέντροπος, η, ον· [διάλ. Οἰν.] ἄνευ ἐντροπῆς, éhonté, ée = ἀναίσχυντος, ἀναιδής, βλ. λέξεις.

ἀνεξαγόρευτος, ος, ον· ἀνεξομολόγητος, ὁ μὴ ἐξομολογηθείς, non confessé ; inconfessé, ée.

ἀνεξαγόραστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐξαγορασθείς, non racheté.

ἀνεξαίρετος, ος, ον· ὁ μὴ ἐξαιρούμενος, non excepté ; non exclus ; § non exempté ; [ἐπὶ δικαστῶν ἢ μαρτύρων] non récusé ; irrécusable.

ἀνεξαιρέτως [ἐπίρ.] ἄνευ ἐξαιρέσεως, sans exception.

ἀνεξάλειπτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐξαλειφόμενος, qui n'est point effacé; ineffaçable ; ἀνεξίτηλος, indélébile.

ἀνεξαλείπτως [ἐπίρ.], ineffaçablement.

ἀνεξάντλητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐξαντλούμενος, inépuisable ; ὁ ἀστείρευτος, intarissable;

ἀνεξαντλήτως [ἐπίρ.], inépuisablement ; χωρὶς νὰ ἐξαντληθῇ.

ἀνεξαρτησία, ας, ἡ· indépendance, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνεξαρτήτου.

ἀνεξάρτητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐξαρτώμενος ἀπό τινος ἤ τι, indépendant, e.

ἀνεξαρτήτως [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀνεξάρτητον, indépendamment ; § abstraction faite de ; ἐκτός, hors.

ἀνεξέλεγκτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐξελεγχθείς, non contrôlé, incontrôlé, ée ; ὁ μὴ ἐξελεγχόμενος, incontrôlable ; ὁ μὴ ἐξακριβωθείς, non vérifié ; ὁ μὴ ἐξετασθείς, non examiné , βλ. ἀνεξέταστος· ὁ μὴ ἀνασκευασθείς, non réfuté, irréfuté, ée.

ἀνεξελέγκτως [ἐπίρ.] ἄνευ ἐλέγχου, sans contrôle ; ἀνεξετάστως, sans examen.

ἀνεξέρασμα(ν), τό, [διάλ. Οἰνόης] τὸ ξερατό, ξέρασμα, ἡ ἔμεσις, βλ. λέξιν.

ἀνεξερεύνητος, ος, ον, ὁ μὴ ἔρευναν ἐπιδεχόμενος, qu'on ne peut rechercher ou approfondir ; ὁ ἀνεξιχνίαστος. inscrutable ; εἰς ὃν δὲν δύναται νὰ εἰσδύσῃ, ὁ κεκρυμμένος, ἀκατανόητος, impénétrable ; ἀκαταμέτρητος (τὸ βάθος), insondable ; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀνεξερεύνητον τῶν θείων βουλῶν, inscrutabilité des desseins de Dieu ; § ὁ μὴ ἐξερευνηθείς, μὴ ἐρευνηθείς, inexploré, ée.

ἀνεξερευνήτως, [ἐπίρρημ.] ἀνεξιχνιάστως, inscrutablement, adv.

ἀνεξερῶ, [διάλ.Οἰνόης]=ἐμῶ,ξερνῶ,vomir.

ἀνεξέταστος, ος, ον· inexaminé, ée, adj. ὁ μὴ ἐξετασθείς, qui n'est pas, qui n'a pas été examiné ; || —, inexaminable, adj. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξετασθῇ, qui ne peut être examiné, ée ; || —, ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς ἐξέτασιν προφορικήν, non interrogé, ée.

ἀνεξετάστως, [ἐπίρ.] ἄνευ ἐξετάσεως, sans examen; ἄνευ πληροφοριῶν, sans informations; χωρὶς νὰ ἐξετασθῇ τι, sans rien examiner ; συνεπῶς τυφλῶς, aveuglement, adv.

ἀνεξεύρετος, ος, ον· ὃν δὲν δύναταί τις νὰ εὕρῃ, introuvable, adj.

ἀνεξήγητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐξήγησιν, non expliqué, inexplicable ; ὁ μὴ ἐξηγηθείς, inexpliqué, ée ; ἀνέκφραστος, inexpressible, adj. βλ. ἀνέκφραστος.

ἀνεξηγήτως, [ἐπίρ.] ἄνευ ἐξηγήσεως, sans explication ; κατὰ τρόπον ἀνεξήγητον, d'une manière inexplicable, inexplicablement, adv.

ἀνεξιθρησκεία, ας, ἡ· tolérance religieuse ; καλεῖται ἡ ἀνοχὴ (tolérance, n. f.) κράτους τινὸς τοῦ ν' ἀσκῆται ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐπικρατείᾳ θρησκεία τις διάφορος τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀναγνωριζομένης.

ἀνεξίθρησκος, ος, ον· tolérant, e, adj. ὁ ἀνεχόμενος ἑτέραν θρησκείαν ἄνευ τινος κατ' αὐτῆς μίσους.

ἀνεξικακέω-ῶ, μέλ. ήσω, εἶμαι ἀνεξίκακος, δηλαδὴ ὑποφέρω κακὸν ἄλλου μὲ μακροθυμίαν, supporter ses maux; ἀνέχομαι, être tolérant, e ; ὑπομένω, être patient, e ; ἐγκαρτερῶ, être résigné, ée.

ἀνεξικακία, ας, ἡ· ἡ μακροθυμία τοῦ νὰ ὑποφέρῃ τις τὰ κακὰ (—πόνων), ἤτοι ἡ ἀνοχή, tolérance, n. f ; ἡ ὑπομονή, patience, n. f ; ἡ ἐγκαρτέρησις, résignation, n. f.

ἀνεξίκακος, ος, ον· ὁ μακρόθυμος, ὁ τὰ κακὰ ἀνεχόμενος, tolérant, e; ὁ ὑπομονητικός, patient, e; ὁ καρτερικὸς ἐν δυστυχίᾳ, résigné, ée.

ἀνεξικακῶ, βλ. ἀνεξικακέω.

ἀνεξικάκως, [ἐπίρ.] μετ' ἀνοχῆς, avec tolérance; μετ' ἐγκαρτερήσεως, avec résignation.

ἀνεξιλέωτος, ος ον· ὁ μὴ ἐξιλεούμενος, καμπτόμενος, non fléchi, e ; implacable; ἀδυσώπητος, inexorable, adj.

ἀνεξίτηλος, ος, ον· ἐπὶ χρώματος ἰδ. ὁ μὴ χάνων τὴν βαφήν του, indélébile ; ἀντίθ. τῷ ἐξίτηλος· ὁ ἀνεξάλειπτος, ineffaçable.

ἀνεξιτήλως, [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ χάνῃ τὴν βαφήν του, indélébilement ; ἀνεξαλείπτως, ineffaçablement.

ἀνεξιχνίαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐξιχνιαζόμενος, ὁ μὴ ἐξιχνιασθείς, inscrutable ; ἀδιείσδυτος, impénétrable ; ὁ ἀκαταμέτρητος (τὸ βάθος), insondable.

ἀνεξόδιαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐξοδευόμενος, non dépensé ; ὁ μὴ καταναλωθείς, non consommé.

ἀνέξοδος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον, qui n'a pas d'issue : sans issue ; ὅθεν δὲν δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ, d'où on ne peut sortir ; § ὁ ἄνευ ἐξόδων, ὁ ἀδάπανος, ἄνευ δαπάνης, qui ne coûte rien : sans frais ; δωρεὰν (διδόμενος) gratuit, e ; || [ἐμπορ.] franc, che ;

ἀνεξόδως, [ἐπίρ.] ἄνευ ἐξόδων, sans frais; δωρεάν, gratuitement, gratis; βλ. καὶ **ἀνέξοδος.**

ἀνεξομολόγητος, ος, ον· ὁ ἀνεξαγόρευτος, ὁ μὴ ἐξομολογηθείς, non confessé, inconfessé, ée.

ἀνεξόφλητος (λογαριασμός), ὁ μὴ ἐξοφληθείς, non quittancé.

ἀνεορά, ἡ· [διάλ. Νάξου] ἡ ὑπόμνησις, βλ. λέξιν.

ἀνεορεύγω, [διάλ. Νάξου] (ἐκ τοῦ ἀναγορεύω)=ἀναφέρω ἢ ὑπενθυμίζω τινί τι (ὑπομιμνήσκω), ὅπερ τὸν δυσαρεστεῖ· ἐὰν φέρ' εἰπεῖν κάμω καλόν τι εἴς τινα καὶ τοῦ τὸ ἀναφέρω ἐνώπιον μάλιστα καὶ ἄλλου, τοῦτο σημαίνεται διὰ τοῦ ἀνεορεύγω. Λέγεται δὲ καὶ ἐν Θήρᾳ· βλ. ὑπενθυμίζω, ὑπομιμνήσκω.

ἀνεόρταστος, ος, ον· ὁ μὴ ἑορτασθεὶς ἢ ἑορταζόμενος, non fêté, ée ; non célébré, ée.

ἀνεπαίσθητος, ος, ον· ὃν δὲν αἰσθάνεταί τις, qu'on ne sent pas ; ὁ μὴ ἐπαισθητός, insensible ; ὅντινα δὲν δύνανται νὰ παρατηρήσωσι, dont on ne s'aperçoit pas, imperceptible.

ἀνεπαισθήτως, [ἐπίρ.] insensiblement ; imperceptiblement ; § ἀνεπαισθήτως χωλαίνειν (περὶ ἵππου), cheval qui feint (feindre= ὑποσκάζειν).

ἀνεπαίσχυντος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπαισχυνόμενος, αἰσχυνόμενος, qui ne rougit pas ; ἀναιδής, ὁ μὴ σεβόμενός τι, ἀσεβής, irrespectueux, euse ; ἀναιδής, ἀδιάντροπος, impudent, e; ἀναιδής, ἀναίσχυντος, effronté, ée.

ἀνεπαισχύντως, [ἐπίρ.] ἀναιδῶς, ἀδιάντροπα, impudemment ; ἀναιδῶς, ἀναισχύντως, effrontément.

ἀνεπάλλακτος, ος, ον· ὁ μὴ ἀμοιβαῖος, ὁ μὴ ἐναλλὰξ κείμενος, qui n'alterne point ; non alterne ; || ζῷον ἀνεπάλλακτον, animal non alterne ; οὗτινος οἱ ἄνω ὀδόντες κεχλεισμένων τῶν σιαγόνων δὲν ἐμβαίνουσιν εἰς τὰ κενὰ διαστήματα τῶν κάτω, ἀλλ' ἀκουμβῶσιν ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου. || Ἐν τῇ ἱππολογίᾳ ἵππος ἀνεπάλλακτος ἢ **βραχυγναθισμός,** brachygnathisme, n. m. λέγεται ὁ ἔχων ἐλαττωματικὴν διάπλασιν τῆς κάτω σιαγόνος, ταύτης οὔσης ἐπιμηκεστέρας σχετικῶς πρὸς τὴν ἀνωτέραν· ὡς ἐκ τούτου δὲν συνάπτονται ἀμοιβαίως οἱ κοπτῆρες ὀδόντες ἀμφοτέρων τῶν σιαγόνων.

ἀνεπανόρθωτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπανορθούμενος, ἀδιόρθωτος, irréparable ; ὁ μὴ θεραπευόμενος, ἀθεράπευτος, irrémédiable.

ἀνεπανορθώτως [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀνεπανόρθωτον, irréparablement ; ἀθεραπεύτως, irrémédiablement.

ἀνεπάρκεια, ας, ἡ· ἡ μὴ ἐπάρκεια, insuffisance, n. f.

ἀνεπαρκής, ής, ές· ὁ μὴ ἐπαρκής, insuffisant, e.

ἀνεπαρκῶς [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀνεπαρκῆ, insuffisamment.

ἀνέπαφος, ος, ον· ὁ μὴ ἀπτόμενος, ἤτοι ὁ ἀνέγγιχτος, intact, e ; ὁ ἀβλαβής, ὁ σῶος, entier, ère.

ἀνεπεξέργαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπεξεργασθείς, non élaboré, ée.

ἀνεπηρέαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπηρεασθείς, non influencé, ée.

ἀνεπηρεάστως [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῇ, sans être influencé.

ἀνεπίβλεπτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιβλεπόμενος, non surveillé, ée; ὁ μὴ ὁρώμενος· § —, défilé, ée ; βλ. καὶ ἀντεπισκοπευμένος· || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀνεπίβλεπτον, τὸ μὴ ὁρώμενον, ce qui ne parait pas, défilement, n. m; βλ. καὶ **ἀντεπισκόπευσις.**

ἀνεπιβλεπτόω - ῶ· καθιστῶ τι ἀνεπίβλεπτον, μὴ ὁρώμενον, masquer ; βλ. καὶ **προκαλύπτω,** masquer ; ἐπίσης **ἀντεπισκοπεύω.**

ἀνεπιβούλευτος, ος, ον· ὁ εἰς οὐδεμίαν ἐπιβουλὴν ἐκτιθέμενος, non attenté,ée; qui n'est pas exposé à des embûches ; συνεπῶς ὁ ἀσφαλής, ὁ ἐλεύθερος ἀπὸ κρυφίαν καταδίωξιν.

ἀνεπίγνωστος, ος, ον· ὁ μὴ γνωσθείς, ὁ ἄγνωστος, inconnu, e ; ὁ μὴ καθαρῶς καὶ σαφῶς γνωρισθείς, ὁ μὴ ἀναγνωρισθεὶς (παραγνωρισθείς, ἐκ τοῦ παραγνωρίζω), méconnu, e ; § ὁ πράττων τι χωρὶς νὰ ἔχῃ συνείδησιν τοῦ τί πράττει, ἀσυνείδητος, inconscient, e.

ἀνεπιγνώστως, [ἐπίρ.] ἀσυνειδήτως, inconsciencieusement, βλ. **ἀσυνειδήτως.**

ἀνεπίγραφος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἐπιγραφήν, sans inscription ou sans suscription (ἐπιγραφὴ πρὸς ἀποστολήν, κτλ.) ; || ἐπὶ ἐπιστολῆς, sans adresse (ἄνευ διευθύνσεως) ; || ἐπὶ βιβλίου, τὸ μὴ φέρον τὸν τίτλον, sans titre.

ἀνεπίδεκτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιδεκτικός, non susceptible ; insusceptible, adj. **συνεπῶς** κατ' ἐπέκτασιν, ἀπρόσβατος, inaccessible ; ἀνίκανος, incapable ; || — **ἔρωτος,** inaccessible (rebelle) à l'amour ; || — **ἀμφιβολίας,** hors de doute ; || — **μαθήσεως,** incapable de s'instruire ; καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου=ξύλον ἀπελέκητον =χούτσουρο, c'est une buse ; || — **συζητήσεως** (ἀσυζήτητος), indiscutable, adj. || [ἱππευτ.]— ἐκγυμνάσεως, bête-bleu,n.f. ἵππος ἀκατάλληλος διὰ τὰς τοῦ ἱππευτηρίου ἰδιαιτέρας ἀσκήσεις.

ἀνεπίδοτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιδοθείς, non remis, e; || [νομ. ἰδ.] non signifié, ée, ὁ μὴ κοινοποιηθείς.

ἀνεπιείκια, ας, ἡ· ἡ μὴ ἐπιείκια, manque d'indulgence (de clémence) inclémence, n. f; συνεπῶς ἡ ἄκρα αὐστηρότης, sevérité, n.f ; ri-

gueur, n. f; σκληρότης, dureté, n. f; ἀδικία, παρανομία, injustice, iniquité, n. f.

ἀνεπιεικής, ής, ές· ὁ μὴ ἐπιεικής, inclément, e; αὐστηρός, sévère; rigoureux, euse; σκληρός, dur, e; ἄδικος, παράνομος, injuste, inique; || —, ὁ ἔχων ἔλλειψιν ἐπιεικείας, ἀνοχῆς, ὁ μὴ ἀνεκτικός, intolérant, ante.

ἀνεπιεικῶς, [ἐπίρ.] ἄνευ ἐπιεικίας, sans clémence; sans indulgence; αὐστηρῶς, sévèrement; rigoureusement; σκληρῶς, durement; ἀδίκως παρανόμως, injustement; iniquement.

ἀνεπιζήτητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιζητούμενος, non recherché, ée.

ἀνεπιθεώρητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιθεωρηθείς, non revu; non revisé; non visé.

ἀνεπιθύμητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιθυμητός, non désiré.

ἀνεπίκριτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπικριθείς, ἢ ἐπιδεχόμενος ἐπίκρισιν, non critiqué.

ἀνεπικύρωτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπικυρωθείς, non sanctionné, ée; ὁ μὴ ἐπιβεβαιωθείς, non confirmé, ée; [ἐπὶ ἐγγράφου] non légalisé, ée.

ἀνεπίληπτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιλήψιμος, ὁ οὐδεμίαν διὰ τῆς διαγωγῆς του λαβὴν δίδων, ὁ ἄμεμπτος, τέλειος, irréprochable; || [διδαχ.] irrépréhensible, adj. π. χ. ἀνήρ, πρᾶξις ἀνεπίληπτος, homme, action, irrépréhensible.

ἀνεπιλήπτως [ἐπίρ.], ἀμέμπτως, irréprochablement.

ἀνεπίλυτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιλυθείς, non résolu, e; ἄλυτος, insoluble.

ἀνεπιμέλητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιμελούμενος, non soigné, ée; ὁ ἀμελούμενος ἢ ἠμελημένος, ὁ ἀτημέλητος, négligé, ée.

ἀνεπίμικτος, ος, ον· ὁ μὴ ἀναμεμιγμένος, ἀνακατωμένος, non mêlé, non mélangé; § ὁ μὴ ἔχων ἐπιμιξίαν, ὁ μὴ συναναστρεφόμενος ἀνθρώπους, ὁ μὴ ἔχων σχέσεις (μετ' αὐτῶν), qui n'a pas de relations; ὁ ἀκοινώνητος, insociable.

ἀνεπιμιξία, ας, ἡ· ἔλλειψις ἐπιμιξίας, σχέσεων, manque de relations; ἡ ἀκοινωνησία, insociabilité, n. f.

ἀνεπίπλαστος, ος, ον· ὁ μὴ πλαστός, ὁ μὴ προσποιούμενος, non feint, e; non affecté; ὁ ἀνυπόκριτος, non dissimulé; συνεπῶς ὁ φυσικός, naturel; ὁ εἰλικρινής, franc; ὁ ἁπλοῦς, simple.

ἀνεπιπλάστως [ἐπίρ.] ἄνευ πλαστότητος, προσποιήσεως, sans affectation; ἤτοι φυσικῶς, naturellement; εἰλικρινῶς, franchement.

ἀνεπίπληκτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιπληχθείς, qui n'a pas été reproché ou puni.

ἀνεπίπλιστον, τὸ [δημ.] = ἀπροσδόκητον, ἀνέλπιστον, βλ. λέξιν.

ἀνεπίσημος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπίσημος, non officiel; ὁ μὴ ἔχων χαρακτῆρα ἐπίσημον, qui n'a pas de caractère officiel; ἐνίοτε, officieux=λίαν φιλόφρων, πρόθυμος.

ἀνεπισήμως [ἐπίρ.] ἄνευ χαρακτῆρος ἐπισήμου, non officiellement, ἤτοι sans caractère officiel; ἐνίοτε, officieusement = λίαν προθύμως, φιλοφρόνως.

ἀνεπισκεύαστος, ος, ον· ὁ μὴ πάλιν ἐπισκευασμένος ἢ ὁ μὴ ἐπισκευασθείς, non réparé (raccommodé, arrangé); ὁ μὴ ἐπισκευαζόμενος, irréparable.

ἀνεπισκίαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπισκιαζόμενος, non ombragé, qui n'est pas ombragé.

ἀνεπιστημόνως [ἐπίρ.] ἄνευ ἐπιστήμης, sans science; ἄνευ παιδείας, πολυμαθείας, sans érudition; συνεπῶς ἀμεθόδως, sans méthode; ἀμαθῶς, en ignorant, ignoramment.

ἀνεπιστημοσύνη, ης, ἡ· ἡ ἔλλειψις ἐπιστήμης, manque de science; inscience, n. f. συνεπῶς ἡ ἀμάθεια, ignorance, n. f; ἡ ἀπειρία, inexpérience, n. f.

ἀνεπιστήμων (ονος), ων, ον· ὁ ἐπιστήμης ἐστερημένος, qui manque de science; ὁ μὴ γνωρίζων, ὁ ἀμαθής, ignorant, e; ἀντίθετον τοῦ ἔμπειρος) ἤτοι ἄπειρος, inexpérimenté, ée; ἀδέξιος, inhabile

ἀνεπιστρεπτεὶ [ἐπίρ.], χωρὶς νὰ ἐπιστρέψῃ, sans retour; ἀνεπιστρέπτως, ἤτοι ἀμεταχλήτως, irrévocablement; ἐς ἀεί, διὰ παντός, à jamais.

ἀνεπίτεγκτος, ος, ον· βλ. ἄχρωστος.

ἀνεπίτευκτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων ἢ μὴ ἐπιτυχών, qui n'est pas atteint (obtenu); non atteint (obtenu); ὁ ἀποτυχών, manqué, ée; || ὁ ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ (νὰ ἐπιτευχθῇ), impossible à atteindre (à obtenir); ἀπρόσιτος, inaccesible.

ἀνεπιτήδειος, ος (καὶ ἀνεπιτηδεία), ον· maladroit,e, ὁ μὴ ἔχων ἐπιτηδειότητα, qui n'est point propre à, ἀδέξιος, inhabile; gauche; ἀφυής, ἀνίκανος, inepte; inapte; ἀφυής, malhabile; ἀκατάλληλος, impropre; ἀνίκανος διά, incapable à.

ἀνεπιτηδειότης, ητος, ἡ· maladresse, n. f; ἀδεξιότης, inhabilité, n. f; ἀνικανότης (ἀφυΐα), inaptitude, n. f. ineptie (-ci); ἀφυΐα, malhabileté, n. f; ἀδεξιότης, gaucherie, n. f. ἀνικανότης διά, incapacité à.

ἀνεπιτηδείως [ἐπίρ.], maladroitement; ἄνευ ἐπιτηδειότητος, sans adresse; ἀδεξίως, gauchement.

ἀνεπιτήδευτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιτετηδευμένος, ὁ μὴ προσπεποιημένος, non affecté, inaffecté, ée; ὁ μὴ διὰ τῆς τέχνης δυνάμενος νὰ κατορθωθῇ, ὁ μὴ ἐπιζητούμενος, non recherché, ἤτοι ὁ φυσικός, naturel; ὁ εἰλικρινής, franc. § [οὐδ. οὐσ.] ἀνεπιτήδευτον, τό· ἡ ἔλλειψις προσποιήσεως, manque d'affectation, ἤτοι τὸ φυσικόν, le naturel.

ἀνεπιτηδεύτως [ἐπίρ.] ἄνευ προσποιήσεως, sans affectation, n.f; ἄνευ ἐπιζητήσεως, sans recherche; ἤτοι εἰλικρινῶς, franchement; φυσικῶς, naturellement.

ἀνεπιτήρητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιτηρούμενος, non surveillé, ée.

ἀνεπιτηρήτως [ἐπίρ.] ἄνευ ἐπιτηρήσεως, sans surveillance.

ἀνεπιτίμητος, ος, ον· ὁ οὐδεμίαν ἐπιτίμησιν λαμβάνων, non reprimandé, ée; ὁ ἀτιμώρητος, impuni, e.

ἀνεπιτρόπευτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιτροπευόμενος, ὁ ἄνευ ἐπιτρόπου (κηδεμόνος)· ὁ ἄνευ

ἐπιτροπείας (κηδεμονίας), qui est sans tuteur ; qui est sans tutelle.

ἀνεπιτυχής, ής, ές· ὁ μὴ ἐπιτυχής, non réussi, e; ἀποτυχών, manqué (échoué = ἀποτυγχάνω).

ἀνεπιτυχῶς [ἐπίρ.] ἄνευ ἐπιτυχίας, sans succès.

ἀνεπιφανής, ής, ές· ὁ μὴ ἐπιφανής, non apparent, e ; ὁ μὴ διάσημος, non notable ; ὁ μὴ ἔνδοξος, ἔξοχος, non illustre ; ὁ μὴ διακεκριμμένος, διαπρέπων, non marquant, e ; συνεπῶς ὁ ἄσημος, obscur, e ; ὁ ἀγενής, ἄγνωστος, ignoble.

ἀνεπίφθονος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπίφθονος, ὅστις δὲν κινεῖ (δὲν ὑπόκειται, δὲν εἶνε ἄξιος εἰς) τὸν φθόνον, qui n'excite (ne mérite) pas l'envie : non envié : inenvié, ée ; non enviable.

ἀνεπίφοβος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπίφοβος, qui n'est pas redouté, non redouté, ée ; irrédoutable.

ἀνεπίφρακτος, ος, ον· ὁ μὴ πεφραγμένος, ὁ ἀκάλυπτος, découvert, e ; || [ναυτ.] — πυροβολεῖον, batterie découverte, καλεῖται εἰς τὰ πλοῖα τὸ ἀπαρτιζόμενον ἐκ τοῦ ἀνωτέρου καταστρώματος (pont supérieur), ἐφ' οὗ τοποθετοῦνται πυροβόλα, ἐξ οὗ καὶ **ἀνεπίφρακτον** πλοῖον (bâtiment à batterie découverte).

ἀνεπιφύλακτος, ος, ον· ὁ ἄνευ ἐπιφυλάξεως, qui se fait (se dit, etc.) sans réserve ; non réservé ; irréservé, ée.

ἀνεπιφυλάκτως, [ἐπίρ.] ἄνευ ἐπιφυλάξεώς τινος, sans réserve.

ἀνεπιχείρητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιχειρισθείς, non entrepris, e.

ἀνεπίχριστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπικεχρισμένος, non verni, e; (παθ.μετοχ. τοῦ vernir, **ἐπιχρίω**).

ἀνεπνοιά, ἡ· [διάλ. Νάξου] 1) ἡ ἀναπνοή, respiration, n. f; 2) ἡ τῶν κολυμβητῶν κατάδυσις καὶ ἡ ὑπὸ τὸ ὕδωρ παραμονή, τό παρ' ἄλλοις μακροβοῦτι, plongeon, n. m.

ἀνεπούμπουλος, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] ἀτημέλητος, négligé, ée ; ἀκατάστατος, désordonné, ée.

ἀνεπρόκοπος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ μὴ προκόπτων, «μωρὲ ἀνεπρόκοπο», qui n'avance pas, qui ne fait pas des progrès.

ἀνεπτυγμένος, η, ον· déployé, ée, etc ; βλ. ἀναπτύσσω· || — ἵππος, cheval adulte; βλ. ἔφηβος (ἵππος)· || — **παράταξις** ἢ ἁπλῶς **παράταξις**, ligne déployée ; βλ. **παράταξις** καὶ **σχηματισμοὶ τακτικοί.**

ἀνεπτυγμένως, [ἐπίρ.], πλατέως εὐρέως, largement; amplement; λεπτομερῶς, en détail.

ἀνεράδος ἢ ἀνερράδος, ὁ· [διάλ. Νισύρ.] ὁ νεροχύτης, (ἐκ τοῦ ἀναρρέω), évier, n. m.

ἀνέραστος, ος, ον· ὁ μὴ ἀγαπηθείς, qui n'a pas été aimé ; ὁ μὴ ἀγαπῶν, qui n'a pas aimé, qui n'aime pas, non amoureux, inamoureux, euse ; ἄνευ ἀγάπης, sans amour καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ ἀδιάφορος, indifférent, e.

ἀνέργαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐργασθείς, ἀδούλευτος, qui n'a pas été travaillé, non travaillé, ée; ὁ μὴ (προ)κατεργασθείς, non élaboré, inélaboré, ée; συνεπῶς ὁ ἀμόρφωτος, ἀσχημάτιστος, informe ; τραχύς, ἀκατέργαστος, brut, e (λίθος κτλ.), ὁ μὴ ἐξειργασμένος, ὁ μὴ ὑπὸ ἀνθρωπίνων χειρῶν ποιηθείς· || ἀνέργαστος λίθος, moellon bourru ou brut, ὁ τιθέμενος ἐν τῇ τοιχοδομίᾳ ἄνευ κατεργασίας ἀλλ' ὡς ἐξήχθη ἐκ τοῦ λατομείου, διὰ τοιούτων δὲ λίθων τοιχοδομοῦνται ἐνταῦθα πᾶσαι σχεδὸν αἱ οἰκοδομαί· || ἀνέργαστον μάρμαρον, βλ. **ἀκατέργαστον**· § [οἰκοδ.] **ἀνέργαστος τοῖχος** (ἢ γυμνός), mur brut (ou nu), καλεῖται ἡ ἀνέργαστος ἐπιφάνεια αὐτοῦ, ἤτοι ἡ ὄψις τοῦ τοίχου ὅπως αὕτη εὑρίσκεται πρὶν ἢ ἐπαλειφθῇ διὰ τοῦ πεταχτοῦ (crépi) ; ἐπίσης καλεῖται οὕτως ὁ μὴ ἡρμολογημένος τοῖχος (ni-jointoyé); || ἐπίσης ἡ ἀνέργαστος, ἐπιφάνεια ἐσωτερικοῦ τοίχου εἰς οἰκοδομήν τινα καλεῖται rez-mur (c'est le nu d'un mur dans l'œuvre) ; || ἀνέργαστος **ἐπιφάνεια** τοῦ **τοίχου**, nu du mur ; καλεῖται οὕτως ἡ ἀνέργαστος ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ τοίχου, ἐξ ἧς προσδιορίζονται αἱ ἐξοχαὶ εἴς τινα οἰκοδομήν· λέγοντες ἡ ἀνέργαστος ἐπιφάνεια **τοίχου** (le nu d'un mur), ἐννοοῦσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ, ἥτις λαμβάνεται ὡς βάσις διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἐξοχῶν· βλ. ἀνωτέρω **ἀνέργαστος τοῖχος**, mur brut (ou nu). § **ἀνέργαστος ἐπιφάνεια** ἢ **γυμνή**, nu, e, adj. διὰ τῆς ἐκφράσεως ταύτης οἱ γάλλοι ξυλουργοὶ ἐννοοῦσι τὸ ἐξωτερικὸν οἱουδήποτε μέρους, π. χ. λέγουσιν ὅτι τὸ τάδε μῆκος ἐλήφθη ἀπὸ τὴν ἀνέργαστον ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τοίχου, telle longueur est prise du nu du mur.

ἀν(=ἐν)εργῶ [διάλ. Καρπάθου] καταγίνομαι συντόνως, s'occuper assidûment ; βλ. καὶ **καταγίνομαι.**

ἀνερευνάω-ῶ· βλ. **ἀνερευνῶ.**

ἀνερεύνησις, εως, ἡ· ἡ δι' ἀκριβοῦς ἐξετάσεως εὕρεσις, ἡ ἀνίχνευσις, ἡ ἀναζήτησις, la recherche ; ἡ ἀνακάλυψις, la découverte ; § ἡ ἐξερεύνησις, ἡ ἔρευνα, exploration, n. f.

ἀνερεύνητος, ος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀναζητηθῇ (ἢ ἐρευνηθῇ), qu'on ne peut rechercher ou examiner) : non recherché, ée; non examiné, ée; § ὁ μὴ ἐρευνηθείς, ἐξερευνηθείς, non exploré: inexploré, ée; **βλ. ἔρευνα, ἐξερεύνησις.**

ἀνερευνῶ, μέλ. ήσω, δι' ἀκριβοῦς ἐξετάσεως εὑρίσκω, ἤτοι ἐξετάζων ἐπιμόνως ἀνευρίσκω, ἀναζητῶ, rechercher ; ἐξετάζω, examiner ; πληροφοροῦμαι, s'informer ; διερευνῶ, scruter ; § ἐξερευνῶ, ἐρευνῶ, explorer, βλ. ἔρευνα, ἐξερεύνησις.

ἀνερμάτιστος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἕρμα (σαβοῦραν), ὁ μὴ ἑρματισθείς (ἐπὶ πλοίου), illesté, ée ; ἄνευ ἕρματος, sans lest ; || [μεταφ.] ὁ ἄνευ πείρας, qui manque d'expérience ; ὁ ἄνευ στηρίγματος, qui manque d'appui; ὁ μετέωρος, indécis, e ; ὁ ἄστατος, inconstant, e.

ἀνερμήνευτος, ος, ον· ὁ μὴ ἑρμηνευθείς ἢ ὁ ἀνεπίδεκτος ἑρμηνείας, non expliqué, ée; ὁ μὴ διερμηνευθείς, non interprété, ée; **συνεπῶς** ὁ ἀνεξήγητος, inexplicable, adj.

ἀνέροξα, [ἐπίρ.] [διάλ. Νάξου] χωρὶς ὄρε-

ξιν, sans appétit; τρώγω ἀνέροξα (ἀ-ὄρεξις).

ἀνερούφα, ἡ· [διάλ. Νισύρ.] δίνη τῆς θαλάσσης, tournant [d'eau] ἢ καὶ παλίρροια, marée, n. f.

ἀνέρπω, (μόνον ἐνεστώς), ἀνέρχομαι ἕρπων, monter en rampant : grimper.

ἀννερρούσα, ἡ· [διάλ. Νάξου] βλ. ἀνερούφα.

ἀνερυθρίαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐρυθριῶν, μὴ κοκκινίζων (κυρίως ἀπὸ ἐντροπήν), qui ne rougit pas ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ ἀναιδής, effronté, ée ; impudent, e ; ὁ ἀναίσχυντος, éhonté, ée ; ὁ αἰσχρός, ἀναίσχυντος, dévergondé, ée.

ἀνερυθριάστως, [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ ἐρυθριάσῃ, sans rougir ; effrontément.

ἀνέρχομαι, ἔρχομαι πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀναβαίνω που, monter ; ἀναβαίνω πάλιν ἢ ὀπίσω ἔρχομαι, remonter ; ἀνυψοῦμαι, s'élever ; βλ. ἀναβαίνω· || [ἐπὶ χρηματ. τοσοῦ] ἀνέρχομαι, s'élever.

ἀνερωτάω-ῶ, βλ. ἀνερωτῶ.

ἀνερώτημα, ατος, τό· ἡ ἐρώτησις, demande, n. f ; ἡ ἐρώτησις, ἐξέτασις, question, n. f ; τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος θέμα· ἡ ἐπερώτησις, interpellation, n. f.

ἀνερώτητα ἢ ἀνερώτηγα, [δημ.] χωρὶς ἐρώτησιν, χωρὶς ἄδειαν, sans demande, sans permission.

ἀνερώτητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐρωτηθείς, ἐξετασθείς, non interrogé, ée (questionné, ée).

ἀνέρωτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ μεθ' ὕδατος (νεροῦ) ἀναμεμιγμένος, ἄκρατος, non mélangé d'eau ; [ἐπὶ οἴνου ἰδ.] non coupé ; ὁ καθαρός, ἀμιγής, ἄδολος, pur, e; λέγεται ἐπὶ ποτῶν πνευματωδῶν «κρασὶ ἀνέρωτο»=οἶνος ἄκρατος.

ἀνερωτῶ (άω) μέλ. ήσω· ἐπανειλημμένως ἐρωτῶ, questionner ; διερωτῶ, interroger ; ἐπερωτῶ, interpeller.

ἀνέσιμος, ος, ον· ὁ πρὸς ἄνεσιν ἢ ἀνάπαυσιν χρήσιμος, qui délasse ; qui repose ; qui relâche ; ἡ ἀναπαύσιμος ἡμέρα, jour de repos.

ἄνεσις, εως, ἡ· ἡ ξεκούρασις, ἀνάπαυσις, délassement, n. m. ἡ ἡσυχία, ἀνάπαυσις, repos, n. m ; ἡ διακοπή, παῦσις, ἀνάπαυσις, relâche, n. m ; ἡ ἀνάπαυσις, relâchement, n. m ; ἡ τέρψις. ψυχαγωγία, διασκέδασις, récréation, n. f. || δὲν ἔχει στιγμὴν ἄνεσιν, il n'a pas un moment de repos ; || τὸ σῶμα ἔχει ἀνάγκην ἀνέσεως, le corps a besoin de délassement ; || δὲν μὲ ἀφίνει νὰ πάρω ἄνεσιν, il ne me laisse pas respirer ; || δώσατε ὀλίγην ἄνεσιν εἰς τὸ πνεῦμά σας, donnez un peu de récréation à votre esprit. § —, aise καὶ ἰδίως πληθ. les aises, αἱ ἀναπαύσεις τοῦ βίου, le confort ; ἄνεσις, αἱ ἀναπαύσεις, αἱ τέρψεις, les commodités ; ἡ ἀργία, le loisir ; || ἐν ἀνέσει, à loisir, à l'aise, à son aise ; commodément ; || μὲ τὴν ἄνεσίν σας, à votre aise, à votre loisir ; || θέλω νὰ ἔχω τὴν ἄνεσίν μου, je veux avoir mes aises (mon confort) ; || ἡ ἐργασία αὐτὴ θέλει ἄνεσιν, ce travail demande du loisir ; || ἐξετάσατέ το ἐν ἀνέσει, examinez-le à (votre) loisir ; || χάμετέ το ἐν ἀνέσει, prenez votre temps ; || εἰς τὴν ἄμαξαν αὐτὴν χωροῦσιν ἐν ἀνέσει ἓξ ἄνθρωποι, il tient six personnes à l'aise dans cette voiture. § —, εὐκολία, aisance, n. f. || ἄνεσις τῶν ἀγκώνων, aisance des coudes, καλεῖται ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ ἡ κατ' ἀγκῶνα ἀπόστασις τῶν ἀνδρῶν ἐφ' ἑκάστου ζυγοῦ διὰ τὴν εὐχερῆ ἐκτέλεσιν τῶν κινήσεων καὶ τῆς ὁπλασκίας. § ἄνεσις τοῦ μετάλλου (ἐκ τοῦ ἀνίημι), retrait du métal, καλεῖται οὕτως ἡ διὰ τῆς ψυχράνσεως ἐπανέλευσις τοῦ ἐν χωνείᾳ διακειμένου μετάλλου εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κατάστασιν. § [ναυτ.] εἰς ἄνεσιν ἱστίων, à larguer les voiles sur les cargues ; προειδοποιητικὸν κέλευσμα διὰ τὴν ἄνεσιν (ἡμιάνοιγμα) τῶν ἱστίων.

ἀνεσκουμπόνομαι, [διάλ. Καρπάθου] ἀνασκουμπόνομαι, relever ses manches, etc. μεταφ. προετοιμάζομαι, se préparer ; βλ. ἀνασκουμπόνομαι.

ἀνέσπερος, ος, ον· ὁ ἄνευ ἑσπέρας, ὁ ἀβράδιαστος, qui n'a pas de soir ; pour qui le jour ne finit pas ; || [μεταφ.] ἀνέσπερον φῶς, lumière éternelle ; || ἀνέσπερος δόξα, gloire immortelle.

ἀνεσπῶ (ἀντὶ ἀνασπῶ), (τὸ ἀνέσπασμα= ἀνάσπασις) [διάλ. Καρπάθου] ἡ ἐκρίζωσις τῶν χόρτων· βλ. λέξιν.

ἀνέστιος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἑστίαν (οἰκίαν), qui n'a pas de foyer ; ὁ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πλανώμενος ὡς φυγάς, qui n'a ni feu ni lieu, συνεπῶς ὁ περιπλανώμενος, errant, e ; ὁ ἄπατρις, qui est sans patrie ; ὁ ἄοικος, qui est sans maison καὶ τέλος ὁ περιπλανώμενος, ὁ ἀλήτης, vagabond, e.

ἀνεστραμμένος, η, ον· βλ. ἀναστρέφω· || ἀνεστραμμένον, retroussis, n. m. τὸ ἀνάκυρτον.

ἀνεστραμμένως, [ἐπίρ.] ἀνάστροφα, ἀνάποδα, à l'envers ; à rebours.

ἀνέσωστος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ μὴ σώσας, ἀρχέσας, φθάσας πρός τι (διότι τὸ σώνειν ἐν τῇ παρ' ἡμῖν δημώδει σημαίνει τὸ φθάνειν· «σώνει, μὴ βάνεις ἄλλο»)· «ὁ ἀνέσωστος» (ὅστις νὰ μὴ φθάσῃ σῶος εἰς τὸν τόπον ὅπου μελετᾷ νὰ ὑπάγῃ) ὡς κατάρα· 2) ἐπὶ τῶν ἀώρως γεννηθέντων· «τὸ παιδὶ εἶνε ἀνέσωστο».

ἀνέτζιγο, [διάλ. Κύμης]=καινουργές, neuf, ve ; (αν στερ. καὶ ἐγγίζω).

ἀνετή, ἡ· [διάλ. Νισύρ.] ἄδεια, εὐκαιρία, ἄνεσις, aise, loisir ; ἡ λέξις φαίνεται ἐκ τοῦ ἀνίεμαι.

ἀνέτοιμος, ος, ον· ὁ μὴ ἕτοιμος, qui n'est pas prêt ; ὁ μὴ παρεσκευασμένος, non préparé, ée ; || εὑρέθην ἀνέτοιμος, j'ai été pris au dépourvu.

ἄνετος, ος, ον· εὐχερής, ἀναπαυτικός, commode ; aisé, ée ; ἢ confortable ; || τοῦ καθιστᾷ τὸν βίον ἄνετον, il lui rend la vie commode; || ἄνετος κατοικία, habitation confortable ; § [ναυτ.] ἄνετον ἱστίον, voile sur les cargues.

ἀνετρομαλλίζομαι, [διάλ. Καρπάθου], τρέμω ὑπὸ ψύχους ἢ καταβάλλομαι ὑπὸ ῥίγους, trembler de froid, ῥιγῶ, frissonner.

ἀνετυμολόγητος, ος, ον· οὗτινος δὲν ἐδόθη ἡ ἐτυμολογία, dont l'étymologie n'a pas été donnée : non étymologisée.

ἀνέτως, [ἐπίρ.] εὐχερῶς, ἀναπαυτικῶς, commodément ; confortablement ; ἐν ἀνέσει, à l'aise ; à loisir ; ἄνευ (ἐν)οχλήσεως, στενοχωρίας, sans gêne ; βλ. ἄνεσις, ἄνετος· § [στρατ.] ἀνέτως σπάθην (παράγγελμα πυροβλ.), ἀνέτως σπαθὶ (παράγγελ. ἱππικοῦ), reposez sabre, κατ' ἐπέκτασιν δὲ παῦσις.

ἄνευ, [ἐπίρ.] χωρίς, sans ; || — τῆς συναινέσεώς μου, sans mon consentement ; ἢ malgré moi ; || ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ [φρ.] (condition) sine qua non ; || — εἰδοποιήσεως [ἐπὶ συναλλάγμ.], sans avis ; || [ἐμπορ.] ἄνευ ἐπιστολῆς σας πρὸς ἀπάντησιν, privé de votre lettre à répondre, ἢ (je suis) sans aucune lettre à vous répondre ; || — ἑτέρου, sans autre (à vous dire) ; || ἄνευ διακοπῆς ἢ συνεχῶς, sans débrider (μεταφορικῶς).

ἀνεύγαλτος, ος, ον· βλ. ἀνέβγαλτος.

ἀνεύθυνος, ος, ον· ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνας, ὁ μὴ ὑποχρεωμένος νὰ δώσῃ λόγον, qui n'est pas obligé de rendre compte ; ὁ μὴ ὑπεύθυνος, qui n'est pas responsable : irresponsable ; || [οὐδ. οὐσ.], τὸ ἀνεύθυνον, irresponsabilité, n. f; πᾶς ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς εὐθύνας πρὸς τὴν πολιτείαν διὰ τὰς πράξεις του πλὴν τοῦ προσώπου τοῦ βασιλέως, ὅπερ εἶνε ἀνεύθυνον καὶ ἀπαραβίαστον συμφώνως τῷ 29 ἄρθρῳ τοῦ Συντάγματος ὡς πρὸς τὰς προνομίας τοῦ στέμματος· || τὸ ἀνεύθυνον τοῦ βασιλέως, l'irresponsabilité du roi.

ἀνευθύνως [ἐπίρ.] ἄνευ εὐθύνης, sans responsabilité, irresponsablement.

ἀνευλάβεια, ας, ἡ· ἔλλειψις εὐλαβείας πρὸς τὰ θεῖα, manque de dévotion, indévotion, n.f. ἀσέβεια, ἀθεΐα, impiété n.f; § ἔλλειψις σεβασμοῦ, manque de respect ; ἐπίσης manque d'égards, συνεπῶς ἀνευλάβεια, irrévérence (ἀναίδεια), n. f.

ἀνευλαβής, ής, ές· ὁ μὴ τὰ θεῖα εὐλαβούμενος, qui n'est pas dévot : indévot, e; ὁ ἀσεβής, ἄθεος, impie. § ὁ ἄνευ εὐλαβείας, ἀπρόσεκτος, ἀσεβής, ὁ ἔχων ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρός τινα, irrespectueux, euse ; ἀνευλαβής, ἀσεβής, irrévérent, e; ἀναιδής, ὁ μὴ ἔχων τὸ ὀφειλόμενον σέβας, irrévérencieux, euse.

ἀνευλαβῶς [ἐπίρ.] ὁ ἄνευ εὐλαβείας, sans dévotion : indévotement ; § ἄνευ σεβασμοῦ, sans respect ; irrespectueusement ; ἀσεβῶς, irrévéremment ; ἀναιδῶς, irrévérencieusement.

ἀνευλόγετος, η, ον [δημ.] βλ. ἀνευλόγητος.

ἀνευλόγητος, ος, ον· ὁ μὴ εὐλογηθείς, ὁ μὴ εὐλογημένος, non béni ; imbéni, e, adj. || ἕνωσις (γάμος) ἀνευλόγητος, union (mariage) imbéni, e; γάμος μὴ εὐλογηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἱερέως.

ἀνεύρεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνευρίσκειν τι, action de retrouver ; ἡ εὕρεσις πράγματος χαμένου, retrouvaille, n.f; ἡ ἀνακάλυψις, découverte, n. f. § ἐπίσης ἡ ἐφεύρεσις, ἀνακάλυψις, invention, n. f. || [ἐκκλ.], ἡ ἀνεύρεσις τοῦ τιμίου σταυροῦ, l'invention de la Sainte Croix.

ἀνεύρετος, ος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εὑρεθῇ, non trouvé, introuvé, eé ; ὁ μὴ ἀνευρεθείς, μὴ ἀνευρισκόμενος, introuvable, adj.

ἀνευρίσκω, ἐρευνῶν εὑρίσκω ἢ ἐξευρίσκω τι, retrouver ; εὑρίσκω, trouver ; ἀνακαλύπτω, découvrir ; || δὲν ὑπῆρξε δυνατὸν ν' ἀνευρεθῇ, on n'a pu le retrouver ; || ἀνευρίσκω τὴν ἀλήθειαν, découvrir la vérité.

ἀνεύρυνσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνευρύνειν, ἡ εὔρυνσις, ἡ πλάτυνσις, élargissement, n. m ; ἡ διαστολή, πλάτυνσις, dilatation, n. f. τὸ ἄνοιγμα, ἡ εὔρυνσις ἀνοίγματός τινος, πλάτυσμα, évasement, n. m.

ἀνευρυντήρ, ῆρος, ὁ· [ναυτ.] dudgeon, n. m. ἐκτωνοτικὸν ἐργαλεῖον, ἤτοι ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς ἀνεύρυνσιν τῶν χειλέων τῶν αὐλῶν (tubes), λόγῳ συσφίγξεως ἐπὶ τῶν καθρεπτῶν (plaques de tête) κατὰ τὴν τοποθέτησίν των.

ἀνευρύνω, κάμνω τι εὐρύτερον, πλατύνω, élargir; ἀνοίγω, πλατύνω, διαστέλλω, dilater; εὐρύνω, πλατύνω ἄνοιγμά τι, évaser.

ἀνεύρυσμα, ατος, τό· ἡ πλάτυνσις, dilatation, n. f. καὶ κυρίως ἰατρικῶς οἴδημα ἀρτηρίας, anévrisme, n. m. χαλεῖται οὕτω πᾶσα διαγεγραμμένη εὔρυνσις τῆς διαμέτρου ἀρτηρίας τινός· ἐπίσης ἐν τῇ κτηνιατρικῇ ἀνεύρυσμα, anévrisme, n. m. χαλεῖται πᾶσα διαγεγραμμένη εὔρυνσις τῆς φυσιολογικῆς διαμέτρου οἱουδήποτε ἀρτηριακοῦ ἀγγείου.

ἀνευρυσμός, οῦ, ὁ· τὸ ἀνεύρυσμα, dilatation, n. f. καὶ anévrisme ἢ anévrysme, n.m.

ἀνευφημέω, βλ. ἀνευφημῶ.

ἀνευφήμησις, εως, ἡ· βλ. ἀνευφημία.

ἀνευφημητής, οῦ, ὁ· θηλ. ἀνευφημήτρια, ας· ὁ ἀνευφημῶν, acclamateur, trice.

ἀνευφημία, ας, ἡ· ἡ ἐπευφημία, acclamation, n. f ; τὸ χειροκρότημα, applaudissement, n. m ; βλ. ἀνευφημῶ.

ἀνευφημίζω, βλ. ἀνευφημῶ.

ἀνευφημισμός, οῦ, ὁ· βλ. ἀνευφημία.

ἀνευφημῶ (έω), μέλ. ήσω, φωνάζω δυνατά, εὐφημῶ, ἐπαινῶ τινα μεγαλοφώνως, χειροκροτῶ τινα, applaudir.

ἀνευχαριστησία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ εὐχαριστῆταί τις, insatisfaction, n. f ; ἡ δυσαρέσκεια, mécontentement, n. m. καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ ἀχαριστία, ingratitude, n. f.

ἀνευχαρίστητος, η, ον· ὁ μὴ εὐχαριστηθείς, εὐχαριστούμενος, non satisfait : insatisfait, e ; δυσηρεστημένος, mécontent, e ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀχάριστος, ingrat, e.

ἀνευχαριστία, ας, ἡ· βλ. ἀνευχαριστησία.

ἀνευχάριστος, η, ον· βλ. ἀνευχαρίστητος· ἐπίσης ὁ μὴ εὐχάριστος, dont on n'est pas content ; qui n'est pas agréable ; συνεπῶς ὁ δυσάρεστος, désagréable, adj.

ἀνεφάρμοστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐφαρμοζόμενος, ἐφαρμοσθεὶς ἢ ἐφαρμοστέος, inapplicable, adj. ὁ μὴ εἰς τὴν θέσιν του εὑρισκόμενος, déplacé, ée; § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀνεφάρμοστον τοῦ νόμου, l'inapplicabilité de la loi.

ἀνέφελος, ος, ον, ὁ μὴ ἔχων νεφέλας, qui est sans nuages; non nuagé, ée; ὁ αἴθριος, serein, e; ὁ καθαρός, clair, e; ἤτοι ὁ ξάστερος· καὶ μεταφ. ὁ μὴ κεκαλυμμένος, φανερός, ἀνοικτός, ouvert, e; διαυγής, clair, e.

ἀνέφικτος, ος, ον· ὅντινα δὲν δύναταί τις νὰ φθάσῃ, impossible d'atteindre; (qui est) hors d'atteinte; ἤτοι ὁ ἀπρόσβατος, inaccessible; ὅστις δὲν φθάνει, qui n'arrive pas; ὁ ἄφθαστος, inarrivable, adj. καὶ μεταφ. ὁ ἀκατόρθωτος, inexécutable, impraticable, adj; ὁ ἀδύνατος, impossible, adj.

ἀνεφοδιάζω, ravitailler; βλ. ἀναχορηγία, ravitaillement, n. m; || —, ἐφοδιάζω ἐκ νέου φρούριον, rafraîchir une place.

ἀνεφοδίασις, εως, ἡ· καὶ ἀνεφοδιασμός, ὁ· ἡ ἐκ νέου ἐφοδίασις, ravitaillement, n. m; βλ. ἀναχορηγία.

ἀνεφόκαυμα, τό· [διάλ. Καρπάθου] καύσων ἐν νεφελώδει ἡμέρᾳ, chaleur pendant un jour nuageux.

ἀνέχεια, ας, ἡ· τὸ μὴ ἔχειν, ἡ ἄκρα πενία, ἡ ἔνδεια, indigence, n. f. (κοινῶς πτώχεια ἢ φτώχεια), συνεπῶς ἡ στενοχωρία, gêne, n. m; ἡ ἀνάγκη, nécessité, n. f. besoin, n. m; || εἶνε εἰς ἀνέχειαν, il est gêné.

ἀνέχειν καὶ **ἐνδιδόναι**· βλ. arrêter.

ἀνεχίτωμα, τό· [διάλ. Καρπάθου] ἡ ἀρχὴ τῆς αἰσθήσεως τοῦ ψύχους, τὸ ἀνατρίχιασμα, τὸ ῥῖγος, frisson, n. m.

ἀνέχομαι, ἐπιτρέπω, παραβλέπω, παραδέχομαι, tolérer; ὑποφέρω, ὑπομένω, endurer; ὑποφέρω, supporter, souffrir; || πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἀνέχεσθε τοιαύτας καταχρήσεις, comment pouvez-vous tolérer de pareils abus? || διατὶ τὸ ἀνέχεσθε; pourquoi souffrez-vous cela? || ἀνέχομαι τὰς ἰδιοτροπίας του, je supporte ses caprices; || μὴ ἀνέχεσθε τοιαύτας οἰκειότητας, n'endurez (ne permettez) pas de pareilles familiarités.

ἀνεχόρταγος, ὁ [δημ.] καὶ

ἀνεχόρταστος, ὁ· [δημ.] ὁ μὴ χορταίνων, ἀχόρταγος, insatiable, adj. ἀκόρεστος, ἄπληστος, avide.

ἀνέψησις, εως, ἡ· κοινῶς βλ. ξαναψήσιμον, recuit, n. m. ἡ ἐκ νέου ἕψησις.

ἀνέψητος, ος, ον· ὁ δύσκολος εἰς τὸ βράζειν, difficile à cuire; ὁ μὴ ἐψημένος, non cuit, e; ὁ ἄβραστος, ὠμός, cru, e.

ἀνεψιά, ᾶς, ἡ· ἡ θυγάτηρ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, nièce, n. f.

ἀνέψια, τά, [δημ.] ἢ ἀνίψια, οἱ ἀνεψιοὶ καὶ ἀνεψιαί, neveux et nièces.

ἀνεψίδι, τὸ [δημ.] neveu, n. m. ὑποκορ. τοῦ ἀνεψιός.

ἀνέψιν, τὸ [διάλ. Οἰνόης] 1) ἀνέψητος, ἄψητος, μὴ ἑψηθείς, βλ. λέξεις· 2) (εἰρωνικῶς) ὁ ἀνεψιός, neveu, n m.

ἀνεψιαδῆ, ῆς, ἡ· ἡ θυγάτηρ τέκνου ἀδελφοῦ, μικρὰ ἀνεψιά, petite-nièce ἢ arrière-nièce.

ἀνεψιάδης, ὁ καὶ ἀνεψιαδοῦς, οῦ, ὁ· ὁ υἱὸς τέκνου ἀδελφῶν, μικρὸς ἀνεψιός, petit neneu ἢ arrière neveu.

ἀνεψιός, οῦ, ὁ· ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, neveu, n. m.

ἀνέψω, μέλ. ήσω, (ἀν ἕψω) κοινῶς βλ. ξαναψήνω, recuire, ψήνω ἐκ νέου.

ἀνηβαίνω [διάλ. Οἰνόης] ἀναβαίνω· 2) ἐπὶ ζύμης «ἀνηβαίνει τὸ ζυμάρι»· βλ. καὶ ἀναβαίνω.

ἀνηβατίζου [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = ζυμώνω.

ἀνηβατὸ [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = ἄρτος μὲ ζύμην· ἀναιβατό.

ἀνη(β)ολιάζω [διάλ, Καρπάθου] ἀναβαίνω ἀνηόλισμα ἤτοι ἀνήφορον, monter une montée, (τὸ ἐναντίον τοῦ κατη(β)ολιάζω).

ἄνηβος, ος, ον· ὁ μὴ φθάσας εἰς τὴν ἡβικὴν ἡλικίαν, impubère, adj. βλ. καὶ ἥβη· ὁ ἀνήλικος, mineur, e; || ἄνηβος, ὁ ἀγένειος, imberbe.

ἀνη(β)οστάρια, τὰ [διάλ. Καρπάθου] ἀργυροῦν ἀλύσιον κόσμημα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς, οὗ ἐξηρτῶντο ἑκατέρωθεν τὰ (χρυσᾶ) τρυπητήρια.

ἀνη(β)όστιον, τό· καὶ ῥῆμα ἀνη(β)οστῶ [διάλ. Καρπάθου] ἀναβαστῶ, porter sur; καὶ μεταφορ. ἀρήγω, ἐπαρκῶ τινι (ἀποροῦντι), βοηθῶ τινι, assister qu'un.

ἀνηβουλιός, ὁ [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὕψωμα χώματος ὅπερ κάμνει ὁ ἀσπάλαξ σκάπτων.

ἀνηβῶ, ἀνανεοῦμαι, rajeunir, κοινῶς ξανανε(ι)ώνω.

ἀνηθέλαιον, τό· ἔλαιον ἀνήθου, huile d'aneth.

ἀνήθικος, η, ον· ὁ μὴ ἠθικός, ὁ ἄνευ ἠθικῆς, immoral, e.

ἀνηθικότης, ητος, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνηθίκου, κακὴ πρᾶξις ἀντιβαίνουσα εἰς τὴν ἠθικήν, immoralité, n. f.

ἀνηθίκως [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀνήθικον, immoralement.

ἄνηθον, τὸ [λατ. anethum], anet[h], n. m. φυτόν τι ὁ ἄνηθος, ἢ τὸ ἄνησον καὶ ἤδη λεγόμενον.

ἀνήκεστος, η, ον· ἀνίατος, ἀθεράπευτος, irrémédiable; ἀδιόρθωτος, irréparable; πάθος κτλ. δι' ὃ οὐδὲν θεραπευτικὸν μέσον ὑπάρχει.

ἀνηκόντως [ἐπίρ.], ὁ εἰς ὃν πρέπει (ἀνήκει), à qui de droit; συνεπῶς ἁρμοδίως, καταλλήλως, convenablement; δεόντως, πρεπόντως, dûment.

ἀνήκουστος, ος, ον· ὁ μὴ ἀκουσθείς, qui n'a pas été (ἢ qui n'est pas) entendu, e; ὁ μὴ ἄξιος ἀκοῆς, qui ne doit pas être entendu; ὁ τόσον φοβερὸς ὥστε δὲν δύναταί τις νὰ τὸν ἀκούσῃ, inouï, e.

ἀνηκούστως [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἀνήκουστον, d'une manière inouïe.

ἀνήκω, εἶμαι εἴς τινα, être à quelqu'un; appartenir; || τὸ βιβλίον τοῦτο ἀνήκει εἰς ἐμέ, ce livre est à moi; || τὸ δικαίωμα τῆς χάριτος ἀνήκει εἰς τὸν βασιλέα, le droit de faire grâce appartient au roi; || αὐτὸ δὲν ἀνήκει ἐδῶ, ce

n'est pas sa place ici ; || δὲν σοῦ ἀνήκει νὰ ὁμιλῇς, il ne vous convient pas de parler ; || [νομ.] εἰς ὄντινα (εἰς οὓς) ἀνήκει, à qui de droit ; à qui il appartient ; à qui il appartiendra ; || διὰ νὰ κοινοποιηθῇ εἰς ὄντινα ἀνήκει, pour être notifié à qui il appartient ; || διὰ νὰ ληφθῶσι τὰ ἀνήκοντα μέτρα, pour être prises telles mesures qu'il appartiendra ; || [ἐμπορ.] (διὰ λογαριασμὸν καὶ κίνδυνον) οὔτινος ἀνήκει, de qu'il appartiendra ; || δὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ, δὲν εἶνε ἔργον ἰδικόν μου νὰ πράξω οὕτω, il n'appartient pas à moi d'agir ainsi.

ἄνηλα, [ἐπίρ.] [διάλ. Νάξ.] ἡ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ὥρα, avant le lever du soleil ; «ἐσηκωθήκαμεν ἄνηλα καὶ ἐπήγαμεν εἰς Μέλαναις».

ἀνηλεής, ής, ές· ἀντὶ τοῦ ἀνελεής, ὁ μὴ ἔχων ἔλεος (εὐσπλαγχνίαν), qui est sans pitié (sans miséricorde) ; ὁ ἄσπλαγχνος, impitoyable ; immiséricordieux, euse ; ὁ ἀδιάλλακτος, implacable, adj.

ἀνηλεκτρικός, ή, όν, anélectrique, adj. καλεῖται ἡ κατάστασις ἢ τὸ σῶμα τὸ μὴ δυνάμενον νὰ ἠλεκτρισθῇ (εὐηλεκτραγωγὰ σώματα), βλ. ἠλεκτρισμός.

ἀνηλεῶς, [ἐπίρ. τοῦ ἀνηλεής] ἄνευ ἐλέους, sans pitié ; sans merci ; ἀσπλάγχνως, impitoyablement, adv ; ἀνηλεῶς, ἀδιαλλάκτως, implacablement ; σκληρῶς, cruellement, adv.

ἀνηλίαστος, ος, ον· κοινῶς ἀνήλιαστος, ὁ ἐν τῷ ἡλίῳ μὴ ἐκτεθειμένος, qui n'a pas été exposé au soleil.

ἀνηλικιότης, ητος, ἡ· ἡ μὴ ἐνηλικιότης, minorité, n. f.

ἀνήλικος, ος, ον· mineur, e ; ὁ μὴ φθάσας εἰς τὴν ἠθικὴν ἡλικίαν, ὁ ἄνηβος, impubère ; || [συνεκδ.] ἄφησε τρία παιδιὰ ἀνήλικα, il a laissé trois enfants en bas âge.

ἀνῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ· βλ. ἀνήλικος.

ἀνήλιος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἥλιον, privé de soleil ; ὁ μὴ φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, non éclairé par le soleil ; συνεπῶς ὁ σκοτεινός, obscur. e ; ὁ σκιερός, ombrageux, euse ; || ἀνήλιον σκότος, ténèbres épaisses ; nuit (obscurité) profonde.

ἀνήμερα, [ἐπίρ.] κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν, τὴν ἰδίαν ἡμέραν, le jour même ; le jour de ; || ἐγεννήθη ἀνήμερα τὸ Πάσχα, il naquit le jour de Pâques ; § — ἢ ἀνημέρως, ἀντὶ ἀνηλεῶς, ἀδιαλλάκτως, implacablement ; ἀσπλάγχνως, impitoyablement ; σκληρῶς, cruellement.

ἀνημέρευτος, η, ον· κοινῶς ἀμέρωτος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξημερωθῇ, νὰ δαμασθῇ, non apprivoisé, ée (dompté, ée) ; ὁ μὴ καταπραϋνθείς, non apaisé (calmé).

ἀνήμερος, ος, ον· ὁ μὴ ἥμερος, ὁ ἄγριος, (ἐπὶ ζώων), sauvage, farouche, féroce; καὶ ἐντεῦθεν (ἐπὶ ἀνθρώπων) ὁ σκληρός, dur, e; ὠμός, σκληρός, cruel, elle ; τραχύς, rude ; ἄσπλαχνος, ἀνηλεής, impitoyable ; ἐπὶ δὲ τῶν φυτῶν, ὁ ἀγρίως φυόμενος, ὁ μὴ ἥμερος ἄγριος, sauvage, ὁ ἀκαλλιέργητος, non cultivé, ée; || θηρίον ἀνήμερον, bête fauve; || [μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων] εἶνε θηρίον ἀνήμερον, il'est féroce ; (εἶνε τίγρις), c'est un tigre. Βλ. γενικῶς ἄγριος.

ἀνημερότης, κτλ. ἡ· ἡ ἀγριότης, naturel sauvage ; ἡ σκληρότης, la cruauté.

ἀνημέρως, [ἐπίρ.] κοινῶς ἀνήμερα, σκληρῶς, τραχέως, cruellement ; durement ; ἀπανθρώπως, inhumainement; βλ. καὶ ἀνήμερα.

ἀνημίδ'(ι), [Αἰτώλ. ἰδίωμα] μηχάνημα δι' οὗ περιελίσσουσι τὸ νῆμα εἰς μασούρια· ἡ ἀνέμη.

ἀνημπορεύω, [δημ.] εἶμαι ἀνήμπορος, ἀδιάθετος, s'indisposer ; avoir une indisposition.

ἀνημπορία, ας, ἡ· [δημ.] ἡ ἐλαφρὰ ἀδιαθεσία, κακοδιαθεσία, indisposition, n. f.

ἀνήμπορος, ος ον· [δημ.] ὁ ἀδιάθετος, κακοδιάθετος, indisposé, ée; ἀσθενής, malade ; ὁ ὑποφέρων ἀπό τι, souffrant, e.

ἄνημους, ὁ· [Αἰτώλ. ἰδίωμα], βλ. ἄνεμος, vent, n. m. § —, anneau en fer, κρίκος σιδηροῦς ὃν θέτουσιν εἰς τὸν πάσσαλον τοῦ ἀλωνιοῦ, ἐξ οὗ ἀναρτᾶται τὸ τοὺς ἵππους συγκρατοῦν σχοινίον.

ἀνημουσιουράει, [Αἰτωλ. ἰδίωμα], ὁ ἄνεμος συρίζει, le vent siffle.

ἀνημουσιούρ'(ι)σμα, [Αἰτωλ. ἰδίωμα], ἀνέμου σύρισμα (ἐνίοτε μετὰ χιόνος), le sifflement de vent.

ἀνημουστίβασμα, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σχηματισθεῖσα χιονοστιβάς, ἐξ οὗ ἀνημουστ'[ι]βάζ'[ει].

ἀνημουστοῦρ'(ι), τό· [Αἰτώλ. ἰδίωμα] ἄνεμος χιονώδης, neige qui tombe avec du vent.

ἀνημουστρόφλας, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ ἀνεμοστρόβιλος.

ἀνήξε(υ)ρος, ὁ· [δημ.] ὁ μὴ γνωρίζων τι, qui ne sait pas quelque chose ; ὁ ἐν ἀγνοίᾳ διατελῶν διά τι, ignorant de ; ὁ μὴ πληροφορημένος, non informé (προειδοποιημένος, prévenu) ; || κάμνει τὸν ἀνήξευρον, il fait semblant de ne rien savoir, ἤτοι προσποιεῖται ὅτι οὐδὲν γνωρίζει· 2) ἄπειρος ἀδαής, βλ. λέξιν.

ἀνηπάνταχος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] ὁ ἀνέλπιστος, inattendu, e ; ἀπροσδόκητος, inopiné, ée ; ἀπρόβλεπτος, imprévu, e.

ἀνήρ, ὁ· ἀνδρός· ὁ ἄνδρας, homme, n. m. ἀνθρώπινον ἄτομον πεπροικισμένον μὲ ἰδιότητας αἵτινες τιμῶσι καὶ διακρίνουσι τὴν φύσιν του, ἄξιον τοῦ ὀνόματος ἀνήρ· || κάμετε ἄνδρας καὶ τὰ πάντα θὰ βαίνωσι καλῶς, faites des hommes et tout ira bien ; || ἀνήρ, τὸ ἄτομον, la personne ; || ἀνήρ, homme, ὁ ἄρρην ὑπὸ ἔποψιν γένους (ἀντίθετον τῷ θῆλυ, τῆς γυναικός): ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή, l'homme et la femme ; || ἰσάριθμοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες, autant d'hommes que de femmes ; || ἀνήρ, homme, ἄτομον ἄρρεν φθάσαν τὴν ἔφηβον ἡλικίαν ἢ φερόμενον οὕτως ὡς ἐὰν εἶχε φθάσει : ἡ δυστυχία, ὁ κίνδυνος, μετατρέπουσιν ἀποτόμως ἓν παιδίον εἰς ἄνδρα, le malheur, le danger, transforment brusquement un enfant en homme ; || ἀνὴρ

ὥριμος, τέλειος ἀνήρ, homme fait, homme mûr ; || ἔσο ἀνήρ, sois un homme ; § βλ. καὶ ἄνθρωπος· || ἀνήρ, σημαίνει ἰσχυρὸς (γενναῖος), homme fort (brave, courageux) ; || ἀνὴρ τέλειος, homme fait ; || καλὸς ἀνήρ, homme bon, ἤπιος, ὑποχρεωτικός· || ἀγαθὸς ἀνὴρ (ἁπλοῦς), bon homme ; || ἔνδοξος ἀνήρ, homme fameux (illustre, célèbre) ; || ἀξιοθαύμαστος ἀνὴρ (εἰς τὸ εἶδός του), fameux homme ; || ἀνὴρ ἀγαθός, un brave homme ; || ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι, si tu veux connaître quel est l'homme donne lui office (charge); || τοιούτου χρήζω ἀνδρός (ὁ ἁρμόδιος ἄνθρωπος), τοιοῦτος ἀνὴρ μοὶ πρέπει, c'est mon homme, l'homme qu'il me faut; || μέγας ἀνὴρ (μεγαλόφρων), un grand homme ; βλ. καὶ ἄνθρωπος· § ἀνήρ, homme, δηλοῖ τὸν στρατιώτην ἢ τὸν ναύτην· || τέσσαρες ἄνδρες καὶ εἷς δεκανεύς, quatre hommes et un caporal ; || λόχος ἐξ ἑκατὸν ἀνδρῶν, une compagnie de cent hommes ; || — τοῦ στρατεύματος, ὁπλίτης, homme de troupe ; καλοῦνται γενικῶς οὕτως οἱ ὑπαξιωματικοὶ (sous-officiers), οἱ δεκανεῖς (caporaux ou brigadiers) καὶ οἱ στρατιῶται (soldats), ἤτοι πάντες οἱ στρατιωτικοὶ οἱ μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀξιωματικῶν· || — τῆς φρουρᾶς ἢ φρουρός, homme de garde, n. m. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φρουρὰν (garde) ; || ἄνδρες τῆς φρουρᾶς, οἱ φρουροί, οἱ φρουροῦντες, hommes de garde ; || [ναυτ.] — τοῦ πληρώμασος, homme de l'équipage ; || — τῆς φυλακῆς ἢ φύλαξ [ναυτ.] homme de quart, ἀνὴρ τοῦ πληρώματος ἀποτελῶν μέρος τοῦ τμήματος τῆς φυλακῆς (quart); || ἄνδρες τῶν ὅπλων, gens d'armes, ἐκαλοῦντο οὕτω τὸ πάλαι γενικῶς οἱ στρατιωτικοί· παρεφθαρμένως ἐγένετο gendarme ὅπερ σημαίνει τὴν σήμερον τὸν χωροφύλακα· || ἄνδρες τοῦ τάγματος ἢ λόχου, βλ. **στράτευμα** (troupe). § —, ὁ σύζυγος, ὁ ἄνδρας, époux, n.m ; mari, n. m ; || μὲ τὸν ἄνδρα της, avec son mari ; || τὸν ἐπῆρε ἄνδρα, elle l'épousa.

ἀνηρτημένος, η, ον· suspendu, e ; adj. βλ. ἀναρτῶ.

ἄνησον, τό· ἀντὶ ἄνηθον· ὀρθότ. ἄνησσον.

ἀνησυχαστικός, ή, όν, καὶ

ἀνησυχητικός, ή, όν· ὁ ἐπιφέρων ἢ κινῶν τὴν ἀνησυχίαν, inquiétant, e.

ἀνησυχία, ας, ἡ· inquiétude, n. f. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νὰ μὴ ἦνε τις ἥσυχος καὶ ἐν γένει ἡ ταραχή, trouble, n. m. agitation, n.f; || προξενῶ ἀνησυχίαν, causer de l'inquiétude; || καθιστῶ ἀνήσυχον, rendre inquiet ; ἀνησυχῶ, inquiéter ; || εἶμαι εἰς ἄκραν ἀνησυχίαν, je suis dans un trouble inexprimable; || ἡ ἀνησυχία μου δὲν μὲ ἀφίνει νὰ κοιμηθῶ, mon inquiétude ne me laisse pas dormir (m'ôte le sommeil). § ἀνησυχία σημαίνει τὸν φόβον, alarmes (εἰς τὸν πληθυντικόν).

ἀνήσυχος, ος καὶ η, ον· τὸ νὰ μὴ ἦνε τις ἥσυχος, inquiet, e; ὁ τεταραγμένος, τεθορυβημένος, troublé, ée; agité, ée; || εἶνε πολὺ ἀνήσυχος ἐπὶ τῆς ὑποθέσεώς του, il est très-inquiet sur son affaire ; || φαίνεται κάπως ἀνήσυχος, il a l'air préoccupé (troublé) ; || ἐπέρασε πολὺ ἀνήσυχος τὴν νύκτα, il a passé une nuit très agitée ; || εἶνε πολὺ ἀνήσυχος περὶ τῆς ὑγείας σας, il est en peine (il est très inquiet) de votre santé. § ἀνήσυχος, η, ον· ὅστις δὲν ἀφίνη ἄλλον νὰ ἡσυχάζη, θορυβοποιός, turbulent, e; ταραξίας, tapageur, euse ; ἀεικίνητος, remuant, e; || ἀνήσυχον παιδίον, enfant turbulent ; || ἀνήσυχον πνεῦμα, esprit remuant (inquiet).

ἀνησυχῶ (έω), φέρω ἀνησυχίαν, προξενῶ ἀνησυχίαν, mettre en inquiétude ; causer de l'inquiétude ; λυπῶ τινα, mettre en peine ; ἀνησυχῶ τινα, déranger quelqu'un ; || ἡ ἀσθένειά του μὲ ἀνησυχεῖ, sa maladie m'inquiète ; || ἡ σκέψις αὕτη μὲ ἀνησυχεῖ, cette pensée me trouble ; || ὅλα τὸν ἀνησυχοῦσι, tout lui fait ombrage ; || δὲν θὰ σᾶς ἀνησυχήσω πλέον, je ne vous dérangerai plus ; || τοῦ εἶπα μερικὰ πράγματα ἅτινα τὸν ἀνησύχησαν, je lui ai dit certaines choses qui l'ont troublé ; § [οὐδ.] ἀνησυχῶ=εἶμαι, καθίσταμαι ἀνήσυχος, être (devenir) inquiet ; s'inquiéter ; λυποῦμαι, être en peine ; ἀπασχολοῦμαι être préoccupé ; || μὴν ἀνησυχῆτε περὶ τούτου, ne vous en inquiétez pas ; || ἀνησυχῶ περὶ τῶν ἐνδεχομένων, se mettre en peine de ce qui peut arriver.

ἀνησύχως, [ἐπίρ.] μετ' ἀνησυχίας, avec inquiétude ; inquiètement.

ἀνηφορίζω, ἀνέρχομαι τὸν ἀνήφορον, βαίνω πρὸς τ' ἄναντα, suivre (prendre) la montée ; πηγαίνω πρὸς τὰ ἄνω, aller en haut ; ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω, monter.

ἀνηφορικός, ή, όν· καὶ ἀνωφερειακός, ή, όν· καὶ ἀνωφερής, ής, ές· ὁ βαίνων, ὁ ἀνερχόμενος (πρὸς τ' ἄνω), ὁ πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος ἢ ἀναβαίνων, qui va en montant ἢ montant, n. m ; τόπος ἀνηφορικός, ὁδὸς ἀνηφορική, ἀπόκρημνος, escarpé, ée ; δυσανάβατος, raide, adj. || δρόμος ἀνηφορικός, chemin escarpé.

ἀνηφοριστός, ή, όν· [διάλ. Ἠπείρ.] ἀνάντης, βλ. ἀνωφερής.

ἀνήφορος, ου, ὁ καὶ ἀνωφέρεια, ἡ πρὸς τὰ ἄνω φορά, τὸ ἄναντες, ἡ ἀνωφέρεια, montée, n.f; ἡ κλίσις, pente, n.f; ἐπίπεδον κεκλιμένον, plan incliné ; ἀνωφέρεια ἢ κλίσις πρὸς τὰ ἄνω, rampe, n. f. || μεγάλος ἀνήφορος, montée raide ; || παίρνω τὸν ἀνήφορον, prendre (suivre) la montée ; || [συνεκδ.] monter ; || αἱ μετοχαὶ πέρνουν τὸν ἀνήφορον, les actions remontent (haussent) ; || διὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀνάβασις, πρέπει νὰ ἐλαττωθῇ ὁ ἀνήφορος, pour rendre l'ascension possible, il faut adoucir la rampe.

ἀνηφορῶ (έω) μέλ. ήσω [διάλ. Ἠπείρου] ἀναβαίνω ἀνήφορον· βλ. ἀνηφορίζω.

ἀνήφουρους, ὁ [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἀνωφέρεια, montée, n. f.

ἀνηψιός, ὁ· [δημ.] βλ. ἀνεψιός, κτλ.

ἀνθαλατώδης, ης, ες, antitartrique, adj. καλοῦνται ἀνθαλατώδη, antitartriques, αἱ οὐσίαι αἱ χρησιμοποιούμεναι εἰς τοὺς ἀτμολέ-

βητας πρὸς παρεμπόδισιν τῆς προσκολλήσεως καὶ ἀποσκληρύνσεως ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν ἐπιφανείας τῶν ἁλατούχων ἐναποθέσεων (dépôts-tartreux).

ἀνθαμιλλάομαι-ῶμαι, ἀνταγωνίζομαι, συνερίζομαι, rivaliser ; βλ. καὶ **ἁμιλλῶμαι.**

ἀνθεκτικός, ή, όν· ὁ ἀντέχων, tenace, adj. || ἀνθεκτικὸς ἵππος, βλ. ἀντοχή.

ἀνθεκτικότης, ητος, ἡ· ἡ ἀντοχή, ténacité, n, f, καλεῖται τὸ ποιὸν τῆς **συνεκτικότητος,** δηλαδὴ ὁ τρόπος καθ' ὃν αὕτη ἐξωτερικεύεται, ἰδίως ὅταν θέλωμεν ν' ἀποκόψωμεν ἔκ τινος ὀρυκτοῦ μόρια διὰ μαχαιρίου ἢ ῥινίου. Οὕτω τὸ ὀρυκτὸν (π. χ. τὸ μάρμαρον) καλεῖται 1) **δύσξεστον** (difficile à gratter), ὅταν τὰ ἐξ αὐτοῦ διὰ μαχαιρίου ἢ ῥινίου ἀποκοπτόμενα μόρια ἦνε θρυμμάτια ἢ κόνις, ἀποπίπτωσι δὲ μακρὰν τοῦ μαχαιρίου, ἀφίνοντα ἦχόν τινα ὀξύν· 2) **εὔξεστον** (facile à gratter), ὅταν τὰ ἀποκοπτόμενα μόρια ἐκ τοῦ ὀρυκτοῦ (γύψος, στεατίτης) ἦνε κονιώδη καὶ ἀποκόπτωνται ἡσύχως ἐπικαθήμενα ἐπὶ τοῦ μαχαιρίου· 3) **εὔπλαστον** (facile à façonner) ὅταν τὰ ἀποκοπτόμενα μόρια (μόλυβδος, ἀργυρίτης), δὲν ἦνε θρυμμάτια ἢ κόνις, ἀλλὰ μικρὰ λωρία περιεστραμμένα· τοιαῦτα ὀρυκτὰ καὶ μέταλλα λέγονται καὶ **ἐλατὰ** (ἐκτατά) ἢ **σφυρήλατα** (malléables), ὅταν κρουόμενα διὰ σφύρας μεταβάλλωνται εἰς πλάκας ἢ ἐλάσματα· 4) **εὐλύγιστον** (fléxible) (ἀμίαντος), ὅταν λεπτὰ πέταλα τοῦ ὀρυκτοῦ κάμπτωνται, καὶ 5) **ἐλαστικὰ** (élastiques) (μαρμαρυγίας, ἁλατερίτης), ὅταν πέταλα αὐτοῦ καμφθέντα δύνανται νὰ λάβωσι τὴν προτέραν αὐτῶν μορφήν.

ἀνθελιγμός, οῦ, ὁ· ἡ ἐξ ἐναντίας περιστροφή, ὁ ἀντελιγμός, contre-manœuvre ; || [ναυτ. ταχ.] **ἀντελιγμός,** contre-manœuvre, n. f. καλεῖται τακτικὴ διάταξις, ἤτοι ἑλιγμὸς ὅντινα ὑποχρεοῦνται νὰ ἐκτελέσωσιν ἐνώπιον τοῦ ἀντιπάλου ἵνα μεταβάλλωσι τὴν ἀρχικήν των διάταξιν.

ἀνθελμιντικός, ή, όν· anthelmintique, adj. || ἀνθελμιντικὰ ἢ **ἑλμινθοκτόνα,** anthelmintique ou vermifuge, n.m. καλεῖται πᾶσα φαρμακευτικὴ οὐσία χρήσιμος πρὸς καταστροφὴν τῶν ἐν τῷ γαστροεντερικῷ σωλῆνι ἐμφωλευόντων ἑλμίνθων ἢ σκωλήκων.

ἀνθέμιον, ου, τό· fleuron, n. m. ἢ καὶ **ἄνθεμον,** ἤτοι **ἄνθος·** καλοῦνται οὕτως ἰδίως ἐν τῇ τέχνῃ κοσμήματα ἔχοντα σχῆμα φύλλων φοίνικος ἢ ἑλικοειδεῖς ὡς ὁ **μαίανδρος** γραμμὰς ἢ συμπλεγμάτων γραμμικῶν ἢ καὶ παραστάσεις ἀνθέων, καὶ τῶν ὁποίων ἡ χρῆσις εἶνε γενικὴ ἔν τε τῇ ἀρχιτεκτονικῇ καὶ τῇ κοσμηματογραφίᾳ. § ἀνθ. fleuron, καλεῖται ἐπίσης κόσμημα ἐν σχήματι ἄνθους ὅπερ ἔθετον ἄλλοτε ἐπὶ τοῦ στέμματος τῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν ἀρχόντων, οἵων τῶν δουκῶν, μαρκησίων, κομήτων, βαρώνων. § ἀνθ. fleuron, καλεῖται τὸ ᾠοειδὲς ἐκ χαλκοῦ κόσμημα τὸ τιθέμενον ἐπὶ τῶν χαλινῶν καὶ τῆς σαγῆς τῶν ἵππων, ἐφ' οὗ τίθεται ὁ ἀριθ. τοῦ συντάγματος καὶ τοῦ σκεύους· || **ἡμιανθέμιον,** demi-fleuron, ἥμισυ ἀνθέμιον.

ἀνθεμίς, ίδος, ἡ· anthémide, n. f. φυτόν τι χαμολούλουδον ὡς τὸ **εὐάνθεμον** ἢ **χαμόμηλον,** camomille (-miye), n. f. ἐπίσης marguerite, n. f. κοινῶς ἡ **μαργαρίταις.**

ἄνθεμον, τό· fleuron, n. m ; βλ. **ἀνθέμιον·** τὸ ἄνθος, la fleur.

ἄνθεν-κάνθεν, [διάλ. Κύμης] = ἄνωθεν -κάτωθεν, d'en haut en bas.

ἀνθενωτικός, ή, όν· ὁ μὴ ἑνωτικός, qui est contre l'union ; contre-unioniste ; || ἀνθενωτικὸς πόλεμος, guerre de la sécession, ἐκλήθη εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ὁ πόλεμος καθ' ὃν κράτη τινὰ δὲν ἐπεθύμουν τὴν μεταξύ των ἕνωσιν.

ἀνθέω-ῶ, βλ. **ἀνθῶ.**

ἀνθεστήρια, ων, τά· παρ' ἀρχαίοις ἑορτὴ τῶν ἀνθέων, les anthestéries ou fêtes florales, ἀγομένη ἐν Ἀττικῇ πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου· || —, τά (μεταγενέστερον), μέρος ἔνθα ὑπάρχουσι ἢ πωλοῦσι ἄνθη, lieu où l'on vend des fleurs; anthestéries, n. f. pl.

ἀνθηγεμονεία, ας, ἡ· βλ. **ἀντιβασιλεία.**

ἀνθηγεμονεύω, βλ. **ἀντιβασιλεύω.**

ἀνθηγεμών, όνος, ὁ· βλ. **ἀντιβασιλεύς.**

ἀνθηδών, όνος, ἡ· ἡ τρώγουσα τὸ ἄνθος, συνήθως ὁ βομβύλιος, bourdon, n. m. ἡ μέλισσα, abeille, n. f.

ἀνθήλη, ης, ἡ· ἡ ἄνθησις ἰδίως τοῦ καλαμίου, ἡ σταχυοειδὴς φοῦντα, aigrette (f.) plumeuse, καὶ γενικῶς ἡ φοῦντα φυτῶν τινῶν, panicule, n. f.

ἄνθημα, ατος, τό· ἡ ἄνθησις.

ἀνθήρ, ἔρος ὁ· [βοτ.] anthère, n. f. μικρὸς θύλαξ ἢ ἀσκὸς περιλαμβάνων τὴν γονιμοποιὸν κόνιν τοῦ ἄνθους.

ἀνθηρόκοκκος, ου, ὁ· kermès, n. m. κοινῶς τὸ κρεμέζι· βλ. **πρῖνος.**

ἀνθηρός, ά, όν (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος)· ὁ ἔχων ἄνθη ἢ ἀνθίζων, fleuri, e, ou florissant, e ; βλ. καὶ **ἀνθίζων·** || ἀνθηρός, ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ζωηρὰν καὶ νεανικὴν χάριν, jeune, adj ; frais, fraîche ; || εὔχαρις, χαρίεις, gracieux, euse ; || — χρῶμα (πρόσωπον, ὕφος), teint (visage, style) fleuri ; || — ὑγεία, santé florissante (brillante) ; || — ἐμπόριον, commerce florissant.

ἀνθηρότης, ητος, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ ἀνθηροῦ, état florissant ; ἡ ζωηρότης, ἡ λαμπρότης, τὸ δροσερόν, la fraîcheur ; ἡ χάρις, la grâce καὶ μεταφορικῶς τὸ ἄνθος, la fleur ; || ἀνθηρότης χρώματος (ὑγείας), la fleur du teint (de la santé) ; ἡ ἀνθηρότης τοῦ ὕφους, la fraîcheur du style.

ἀνθηρῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀνθηρόν, d'une manière fleurie (florissante).

ἄνθησις, εως, ἡ· τὸ **ἄνθημα,** τὸ **ἄνθισμα·** τὸ ἀποδίδειν ἄνθη (ἐκ τοῦ ἀνθέω-ῶ), floraison, n. f ; || ἐπίσης τὸ ἄνοιγμα τῶν ἀνθέων, épanouissement, n. m.

ἀνθιδρωτικός, ή, όν· ἐν τῇ θεραπευτικῇ καλοῦνται **ἀνθιδρωτικὰ** (φάρμακα), (médicaments) antidrotiques (ἢ antisudorifiques), τὰ ἔχοντα τὴν ἰδιότητα νὰ ἐλαττῶσι τοὺς

ἱδρῶτας φάρμακα, οἷα ὁ ὀξικὸς μόλυβδος, ἡ δεψίνη καὶ τὰ δεψώδη ἐν γένει, τὸ ὀξείδιον τοῦ ψευδαργύρου, ἡ κινίνη, τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, ἡ ῥακὴ καὶ ἄλλα ἅτινα παρέχονται πρὸς τοὺς τηκτικοὺς τῶν φθισικῶν ἱδρῶτας καὶ ἄλλας ἄλλοτε καταστάσεις.

ἀνθίζω, μὲ ἄνθη στολίζω, orner de fleurs; καλλωπίζω, κοσμῶ, orner ; broder. § ἀνθίζω, βλ. ἀνθῶ.

ἄνθινος, ος, ον· ὁ ἐξ ἀνθέων, ὁ ἀνθηρός, [fait, orné, brodé] de fleurs; ‖ ἄνθινος στέφανος, couronne de fleurs.

ἄνθισμα, ατος, τό· βλ. ἄνθησις.

ἀνθίζων, ουσα, ον· fleurissant, ante, adj. οὕτινος τὰ ἄνθη ἀνοίγουσι (s'épanouir), προκειμένου περὶ φυτῶν· ὁ καλυπτόμενος ἢ κεκαλυμμένος με ἄνθη, προκειμένου περὶ ἐδάφους, π. χ. τριανταφυλλέα ἀνθίζουσα, rosier fleurissant ; λειμῶνες ἀνθίζοντες, prés fleurissants. § τὴν σήμερον τῆς λέξεως florissante (=ἀνθίζων, ἀκμάζων), κάμνουσι χρῆσιν μόνον μεταφορικῶς, ἐνῷ προκειμένου περὶ ἀνθήσεως (floraison) μεταχειρίζονται τὴν λέξιν fleurissant, βλ. καὶ ἀκμάζω.

ἀνθίστημι, μέλ. ἀντιστήσω, ἀόρ. ἀντέστησα, ἐναντίον (τι τινὶ) στήνω (κυρ. ἐν ἀγῶνι), opposer (une chose à une autre); ‖ [μέσ.] ἀνθίσταμαι, μέλ. ἀντιστήσομαι, ἀόρ. ἀντέστην καὶ ἀντεστάθην, στέκομαι ἔναντι, se placer en face ; ἐκ τούτου προβάλλω ἀντίστασιν, s'opposer à, résister à ἢ opposer de la résistance; ‖ ἀντέστη εἰς τὴν ἐκλογήν σου, il s'opposa à votre élection; ‖ δὲν θὰ δυνηθῇ ν'ἀντιστῇ εἰς τὸν πειρασμόν, il ne pourra pas résister à la tentation ; ‖ ὅταν τοῦ ἀντισταθῶσι, καταπραΰνεται ἀμέσως, il s'adoucit aussitôt qu'on lui tient tête ; ‖ τίς θὰ ἠδύνατο ν' ἀντισταθῇ εἰς τὰ δάκρυά του ; qui pourrait tenir contre ses pleurs ; § ἀνθίσταμαι, résister=ἀμύνομαι (se défendre), ἤτοι ἀντιτάσσω δύναμιν ἢ βίαν ἐν τῇ δυνάμει ἢ βίᾳ· ‖ ἀνθίσταμαι εἰς τὴν δημοσίαν δύναμιν, résister à la force publique ; § ἀνθίσταμαι, βλ. ἀντέχω, résister ; ‖ [ταχ.] ἀνθίσταμαι=ἀντέχω, tenir, ἤτοι διατηροῦμαι ἐν τῇ κατεχομένῃ τοποθεσίᾳ· ‖ ἀνθίσταμαι μέχρις ἐσχάτων, tenir à outrance, ἤτοι διαμάχομαι ὑπερρωμένως· ‖ ἀνθίσταμαι τῷ πολεμίῳ, tenir tête, ἤτοι καταφθάνω τὸν πολέμιον καὶ δέχομαι τὴν μάχην· ‖ τὸ φρούριον αὐτὸ δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀντιστῇ πολὺν καιρόν, cette place ne pourra tenir longtemps ; § **ἀνθίστασθαι** ἢ ἀπειθεῖν εἰς τὸν ἱππέα, [ἱππευτ.] braver le cavalier, κυρίως σημαίνει τὸν ἵππον ὅστις δὲν ὑπακούει εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν ἱππευτικῶν βοηθημάτων· § [ναυτ.] ἀνθίσταμαι=ἰσορροπῶ, ἰσοταχῶ, étaler ; π. χ. ἱστιοδρομοῦν τι πλοῖον ἀνθίσταται εἰς τὸ ῥεῦμα, ὅταν πλέον ἀντιθέτως ῥεύματος ἵσταται ἀκίνητον ὡς ἐκ τῆς ἰσορροπίας τῶν δυνάμεων τοῦ ῥεύματος καὶ τῆς ταχύτητος.

ἀνθοβολέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἄνθη ῥίπτω ἢ ῥαίνω μὲ ἄνθη, jeter des fleurs ; § ἐπὶ δένδρων, ἀμετ. ῥίπτω τὰ ἄνθη μου, ἀπανθῶ, ἀπανθίζω, défleurir.

ἀνθοβόλησις, εως, ἡ· (γεωπονικῶς), τὸ πέσιμον τῶν ἀνθέων, ἡ ἀπάνθησις, défleuraison, n. f. ἐπίσης ἡ ἀνθοβολία.

ἀνθοβολία, ας, ἡ· καὶ ἀνθοβόλησις, τὸ νὰ ῥίπτῃ τις ἢ ῥαίνῃ μὲ ἄνθη, action de jeter des fleurs ; ‖ ἡ ἐκ τῶν δένδρων πτῶσις τῶν ἀνθέων, ἡ ἀπάνθησις, défleuraison, n. f ; § —, ὁ καιρὸς τῆς πτώσεως τῶν ἀνθέων, défloraison, n. f.

ἀνθοβόλος, ος, ον· ὁ ῥίπτων ἄνθη, qui jette des fleurs.

ἀνθόγαλα, τό· τὸ ἄνθος τοῦ γάλακτος, crème, n. f.

ἀνθογαλακτόχρουν, τό· couleur crème; χρῶμα ὡς τὸ ἀνθόγαλα, ὅπερ εἶνε ἐλαφρὸν κίτρινον κλῖνον πρὸς τὸ λευκόν.

ἀνθοδέσμη, ης, ἡ· δέσμη ἀνθέων, τὸ μπουκέτο, bouquet (de fleurs), n. m.

ἀνθοδόκος, ος, ον· ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ νὰ δέχηται (περιλαμβάνῃ) ἄνθη, qui sert à contenir des fleurs ; δοχεῖον ἀνθέων ἢ ἀνθοδοχεῖον, récipient de fleurs ; ὅπερ δύναται νὰ ἦνε δοχεῖόν τι (vase) ἢ κατασκεύασμα οἱονδήποτε ὥστε νὰ περιλαμβάνωνται ἄνθη ἢ γλάστραι, ἡ ἀνθοφόρος, jardinière, n. f. βλ. λέξιν.

ἀνθοδοχεῖον, τό· δοχεῖον ἀνθέων, vase à fleurs ; porte-bouquet, n. m.

ἀνθοκομεῖον, τό· μέρος ἢ κῆπος ἔνθα καλλιεργοῦνται ἢ περιποιοῦνται ἄνθη, lieu ou jardin où l'on cultive des fleurs ; ‖ ἐπίσης τὸ ἀνθοπωλεῖον.

ἀνθοκομέω, βλ. ἀνθοκομῶ.

ἀνθοκομία, ας, ἡ· ἡ καλλιέργεια, περιποίησις τῶν ἀνθέων, floriculture, n. f.

ἀνθοκόμος, ὁ καὶ ἡ· (ἄνθος, κομέω), ὁ τρέφων, καλλιεργῶν, ἢ περιποιούμενος ἄνθη, cultivateur de fleurs καὶ fleuriste, adj.

ἀνθοκομῶ (έω), περιποιοῦμαι ἢ καλλιεργῶ ἄνθη, cultiver des fleurs.

ἀνθοκράμβη, ης, ἡ· κοινῶς τὸ κουνουπίδι, chou-fleur, n. m.

ἀνθολογέω-ῶ, βλ. ἀνθολογῶ.

ἀνθολογία, ας, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνθολογεῖν, τοῦ συνάζειν ἄνθη, anthologie, n. f. ἢ καὶ florilège, n. m ; § ἡ συλλογὴ ἐκλεκτῶν τεμαχίων καὶ ἰδίως ποιημάτων ἢ καὶ ἐπιγραμμάτων, recueil de morceaux choisis ; anthologie, n. f.

ἀνθολογικός, ή, όν· anthologique, adj. ὁ εἰς τὴν ἀνθολογίαν ἀνήκων· ‖ ἀνθολογικά=βιβλία περὶ ἀνθολογίας πραγματευόμενα, traité anthologique, ou traité sur la manière de cueillir les fleurs.

ἀνθολόγιον, ου, τό· anthologe, n. m. βιβλίον ἐκκλησιαστικὸν κληθὲν οὕτως ὡς περιέχον ἐν συνόψει ἠνθολογημένας τὰς ἀκολουθίας πασῶν τῶν ἑορτῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ.

ἀνθολογῶ (έω), μέλ. ήσω, συλλέγω ἄνθη, cueillir des fleurs καὶ ἐνεργ. ἐν γένει συναθροίζω, συνάζω, recueillir ; ‖ ἀνθολογῶ=ἐκλέ-

γω, choisir ; faire un choix ; ἐκτελῶ συλλογὴν ἐκλεκτῶν τεμαχίων, ποιημάτων ἢ ἐπιγραμμάτων, recueilllir (des morceaux choisis).

ἀνθομολογέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἀμοιβαίως συμφωνῶ (πρός τινα), ἐλευθέρως καὶ σαφῶς ὁμολογῶ, avouer ; συγκατανεύω, consentir ; συγκατατίθεμαι διά τι, convenir d'une chose ; δέχομαι τὴν ὁμολογίαν, τὴν σύμβασιν, accepter une convention.

ἀνθομολόγησις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ὁμολογία, promesse mutuelle ou réciproque ; συμφωνία, ὑπόσχεσις, σύμβασις, convention, n. f.

ἀνθομολογία, ας, ἡ· ἡ ἀνθομολόγησις.

ἀνθόνερον, τό· ὕδωρ ἀποσταχθὲν μετ' εὐόσμων ἀνθέων, ἰδίως δὲ τὸ τῶν ἑσπεριδοειδῶν, eau de fleurs d'oranger ; καὶ néroli, n. m. (τὸ ἀπόσταγμα τῶν ἀνθέων τῆς πορτοκαλέας ἢ νεραντζέας).

ἀνθοποίκιλτος, ος, ον· ὁ πεποικιλμένος, ὁ στολισμένος μὲ ἄνθη, orné de fleurs (ὁ ἀνθοστόλιστος).

ἀνθοπόλεμος, ου, ὁ· bataille aux fleurs.

ἀνθοπωλεῖον, ου, τό· τὸ μέρος ἢ κατάστημα ἔνθα πωλοῦνται ἄνθη, boutique de fleuriste.

ἀνθοπωλέω-ῶ, μέλ. ήσω, πωλῶ ἄνθη, vendre des fleurs.

ἀνθοπώλης, ου, ὁ· καὶ θηλ. ἀνθοπῶλις, ιδος· ὁ πωλητὴς ἀνθέων, marchand (marchande) de fleurs ; fleuriste, n.

ἀνθός, οῦ, ὁ· τὸ ἄνθος (κυρίως τῶν μὴ καρπίμων δένδρων), la fleur (des arbres).

ἄνθος, ους, τό· [βοτ.] καλεῖται τμῆμα βλαστοῦ, ἔχοντος περιωρισμένην αὔξησιν, φέρον κατὰ τὸ ἄκρον αὐτοῦ φύλλα μεταβεβλημένα ἰδιαζόντως εἰς ὄργανα γεννητικὰ πρὸς καρποτοκίαν, fleur, n.f. ἤτοι τὸ ἄνθος τῶν φυτῶν, ἐπίσης καὶ τὸ ἄνθος τῶν καρπίμων δένδρων (ἀνθός), π. χ. τὸ ἄνθος τῆς ῥοδιᾶς, la fleur de grenadier ; || — τεχνητά, fleurs artificielles ; || — τεχνητὰ εἰς γιρλάντας, fleurs en guirlandes ; || — τεχνητὰ εἰς δέσμας, fleurs en bouquets. Ἐπειδὴ τὸ ἄνθος, ὅπερ ἐνίοτε εἶνε εὔοσμον, εἶνε τὸ ὡραιότερον μέρος τοῦ φυτοῦ, διὰ τοῦτο μεταφορικῶς ἄνθος σημαίνει τὸ ὡραιότατον (le plus beau), τὸ κάλλιστον (le meilleur), τὸ λαμπρότερον μέρος ἀντικειμένου τινός, la partie la plus belle (la plus distinguée) d'une chose; ὡς ἐπίσης ἄνθος σημαίνει τὴν ἀνθηρότητα, la fraîcheur, τὴν χάριν, la grâce, τὴν ἀκμάζουσαν ἡλικίαν ἢ νεότητα, la jeunesse, τὴν ὡραιότητα, la beauté, τὴν λάμψιν ἢ λαμπρότητα τοῦ χρώματος, l'éclat, τὸ ἐκλεκτόν, l'élite, ἤτοι τὸ διαλεγμένον μέρος, τὸ ἄνθος κάθε πράγματος, la fleur (βλ. καὶ **ἀθέρας**), la crème ; || ἄνθη μονὰ (διπλὰ), fleurs simples (doubles) ; || [συνεκδ.] ἄνθος τοῦ θείου (θειαφιοῦ), fleur de soufre ; || ἄνθος τῆς ἡλικίας (τῆς νεότητος), la fleur de l'âge (de la jeunesse) ; || τὸ ἄνθος τοῦ στρατοῦ, l'élite de l'armée.

ἀνθοσμίας, ου, ὁ· ὁ ὀσμὴν ἀνθέων ἔχων (ἀναδίδων), qui exhale une odeur de fleur, parfumé, ée ; qui a un bouquet délicieux (προκειμένου περὶ οἴνου)· || —, ὁ **εὐώδης οἶνος**, ὁ μοσχάτος, vin muscat.

ἀνθόσπαρτος, ος, ον· ὁ ἐσπαρμένος μὲ ἄνθη, semé, ée (parsemé) de fleurs ; || ἀνθόσπαρτος ὁδός, chemin parsemé de fleurs.

ἀνθοστεφής, ής, ές· ὁ δι' ἀνθέων στεφανωμένος, couronné de fleurs.

ἀνθοστόλιστος, ος, ον· ὁ στολισμένος δι' ἀνθέων, orné, ée (décoré) de fleurs.

ἀνθόστρωμα, ατος, τό· ἢ **φυλλόστρωμα**, τῶν ὁδῶν κλπ. ἐν ἑορτῇ ἢ τελετῇ, jonchée, n. f.

ἀνθοστρώνω, μέλ. ώσω, ἢ **φυλλοστρώνω**, joncher, διαστρώνω, διαχύνω, σκορπίζω τῆδε κἀκεῖσε φύλλα καὶ ἄνθη.

ἀνθόστρωτος, ος, ον· ὁ στρωμένος δι' ἀνθέων, tapissé, ée (jonché=διαχύνω, διαστρώνω τῆδε κἀκεῖσε φύλλα καὶ ἄνθη) de fleurs.

ἀνθοφορέω-ῶ· βλ. ἀνθοφορῶ.

ἀνθοφόρος, ος, ον· ὁ φέρων ἄνθη, qui porte des fleurs ; ὁ ἀνθίζων, ὁ παράγων ἄνθη, qui produit des fleurs : florifère, adj. || φυτὸν ἀνθοφόρον, plante florifère ; τὸ παρέχον πολλὰ ἄνθη· || —, floripare, adj. λέγεται διὰ τοὺς βλαστούς, οἵτινες παράγουσι μόνον ἄνθη· || ἀνθοφόρος, fleuronné, ée, adj. ὁ κεκοσμημένος δι' ἀνθέων ἢ ἀνθέμων (fleurons); || γράμματα (τοῦ ἀλφαβήτου) ἀνθοφόρα, lettres fleuronnées, ἤτοι τὰ δι' ἀνθέων κεκοσμημένα· || διάδημα ἀνθοφόρον, diadème fleuronné ; || δένδρον ἀνθοφόρον, arbre à fleurs ; || ἀνθοφόρον κάνιστρον, corbeille à (de) fleurs; § ἀνθοφόρος, ἡ· ἡ ἀνθοδόχος, jardinière, n. f. ὀνομάζονται οὕτως ἔπιπλα ποικίλων σχημάτων, ξύλινα, μετάλλινα, ἐκ λύγων, εἴτε ἐξ ἄλλης τινὸς ὕλης ὑποβαστάζοντα ἢ ἀνέχοντα δοχεῖα, ἐν οἷς εἴτε φύονται ἄνθη φυσικὰ ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον τίθενται γλάστραι πρὸς κόσμησιν τῶν δωματίων· ὑπάρχουσι καὶ αἰωρηταὶ ἀνθοφόροι.

ἀνθοφορῶ (έω), μέλ. ήσω, ἄνθη φέρω ἢ παράγω, porter (produire) des fleurs.

ἀνθρακαποθήκη, ης, ἡ· καὶ **ἀνθρακοθήκη**· ἀποθήκη ἀνθράκων, dépôt de charbon ; magasin de charbon ; charbonnerie, n. f ; || [ναυτ.] ἀνθρακαποθῆκαι τῶν πλοίων, cales (ἢ soutes) à (aux) charbons.

ἀνθρακάσφαλτος, ου, ἡ· coaltar, n. m. ἢ colthar (λέξις ἀγγλική), σημαίνει ἄσφαλτον ἐκ γαιανθράκων (houille), κοινῶς **κατράμι**· διὰ ταύτης ἐπαλείφουσι τὰ σιδηρᾶ μέρη ἵνα μὴ ὀξειδῶνται· || ἀνθρακ. ῥευστή, coaltar liquide ; βλ. καὶ **πίσσα**, goudron.

ἀνθρακεία, ας, ἡ· ἡ κατασκευὴ ἀνθράκων, la préparation du charbon ; καλεῖται οὕτως ἡ **ἀνθράκωσις** (carbonisation = ξηρὰ ἀπόσταξις), ἤτοι ἡ ἐντὸς κεκλεισμένου χώρου πύρωσις καυσίμων ὑλῶν πρὸς μετατροπὴν τούτων εἰς ἄνθρακα· § — λέγεται ἐπίσης ἡ τέχνη, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀνθρακέως, le métier du charbonnier ; charbonnage, n. m ; § **ἀνθρακεία**, charbonnette, n.f; ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει τῶν δα-

σῶν, ὀνομασία τῶν ἐκκοπέντων ξύλων διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ξυλανθράκων, nom des bois débités pour fabriquer du charbon de bois; λέγουσιν ἐνίοτε charbonnage, n. m. § ἀνθρακεία ἢ ἀνθράκευσις, charbonnage, n. m. ἐκμετάλλευσις ἀνθρακωρυχείου· || δικαίωμα ἀνθρακεύσεως, droit de charbonnage.

ἀνθρακεῖον, τό, καὶ ἀνθρακωτήριον, κοινῶς τὸ καμίνι· τὸ μέρος ἔνθα κατασκευάζουσι τὸν ξυλάνθρακα, charbonnerie, n. f; || ὅταν τοὺς ξυλάνθρακας τοὺς κατασκευάζωσιν ἐντὸς λάκκων, τότε τὸ ἀνθρακεῖον λέγεται fosse à charbon, κοινῶς καμίνι.

ἀνθρακεύς, έως, ὁ· ὁ κατασκευάζων ἄνθρακας (ξυλάνθρακας), charbonnier, ère; § [ναυτ.] ἀνθρακεὺς ἀτμοπλοίου, βλ. ἀνθρακίτης, soutier.

ἀνθράκευσις, εως, ἡ· [ναυτ.] ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνθρακεύειν, τοῦ προμηθεύεσθαι ἄνθρακας, action de faire du charbon; § — βλ. ἀνθρακεία, charbonnage.

ἀνθρακεύω, κατασκευάζω ἄνθρακας, faire du charbon; § [ναυτ.] προμηθεύομαι ἄνθρακας (ἐντὸς τοῦ πλοίου), s'approvisionner de charbon, ἢ faire du charbon.

ἀνθρακιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ ἀνθρακία, braise, n. f; || ἄνθρακες μισοεσβεσμένοι, ἡ χόβολη· βλ. λέξιν.

ἀνθρακία, ας, ἡ· κόνις ἀνθράκων, ἡ μαρίλη, braise, n.f. ἐπίσης τὸ ἀνθρακῶδες κατάλοιπον τὸ μένον μετὰ τὴν καῦσιν ξύλου· ἡ κόνις αὕτη λέγεται γαλλιστὶ καὶ cément (ἀνθρακία), χρησιμεύει δὲ εἰς τὸ νὰ περιβάλλωσι μεταλλικόν τι σῶμα ἵνα τὸ ἀνθρακιάσωσι (cémenter).

ἀνθρακιάζω, cémenter, περιβάλλω μέταλλόν τι δι' ἀνθρακίας (cément) ἵνα τὸ ἐκθέσω εἰς τὸ πῦρ.

ἀνθρακίασις, εως, ἡ· cémentation, n. f. ἡ πρᾶξις τῆς ἀνθρακώσεως μετάλλου τινός· || ἡ ἀνθρακίασις σιδήρου, la cémentation du fer; βλ. χάλυψ καὶ ἀνθρακίζω.

ἀνθρακιαστής, οῦ, ὁ· cémentier, n. m; ὁ ἐργάτης ὁ ἐκτελῶν τὴν ἀνθρακίασιν.

ἀνθρακίζω, κάμνω ἢ μεταβάλλω εἰς κάρβουνα, réduire en charbon; § [χημ.] μεταβάλλω εἰς ἀνθρακικὸν (ἅλας), carbonater.

ἀνθρακικὴ ὕλη ἢ ἀνθρακικὸν στοιχεῖον· καθαρὸς ἄνθραξ, βλ. ἄνθραξ, carbone καὶ ἅλας σόδας.

ἀνθρακικός, ή, όν· carbonique, adj. καλεῖται οὕτως ὀξὺ προκύπτον ἐκ τῆς ἑνώσεως τοῦ ἄνθρακος μετὰ τοῦ ὀξυγόνου· || ἀνθρακικὰ ἅλατα, carbonates; βλ. καὶ ἀνθρακικὸν ἅλας· || ἀνθρακικὸν ὀξύ acide carbonique; § ἀνθρακικὸν ἅλας, [χημ.] carbonate, n. m. γενικὴ ὀνομασία τῶν παραγομένων ἁλάτων διὰ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος (acide carbonique) μετὰ μιᾶς βάσεως· || — νάτριον, carbonate de soude; βλ. ἅλας σόδας· || — μόλυβδος, carbonate de plomb ἢ ψιμμύθιον, céruse, n. f; βλ. εἰς μόλυβδον· || — ἀμμώνιον, carbonate d'ammoniaque; || — ἀσβέστιον, carbonate de calcium; || ἀνθρακικὴ τίτανος ἢ ἀνθρακικὸν ἀσβέστιον, carbonate de chaux ou calcaire; || — χαλκός, carbonate de cuivre; || — ὑποξείδιον σιδήρου, carbonate de fer; || — μαγνήσιον, carbonate de magnesium; || — κάλιον, κοινῶς ἡ πότασσα, carbonate de potasse, ἢ carbonate de potassium, βλ. κάλιον· || — νάτριον, κοινῶς ἡ σόδα, carbonate de soude; βλ. σόδα· || — ψευδάργυρος, carbonate de zinc; || ὑπανθρακικὸς μόλυβδος, sous-carbonate de plomb.

ἀνθρακικὸν στοιχεῖον ἢ ἀνθρακικὴ ὕλη, ὁ καθαρὸς ἄνθραξ [χημ.] carbone; βλ. λέξιν.

ἀνθράκιον, τό· κοινῶς καρμποῦνι, grenat, n. m. ὀρυκτὸν ὀξυπυριτιακὸν τοῦ κυβικοῦ συστήματος· || — μέλασμα, noir de charbon, ἐκ λειοτετριμμένης κόνεως ἀνθράκων· τὸ μέλασμα τοῦτο ὡς ἐλαιοχρωματισμὸς δυσκόλως ἀποξηραίνεται ἐὰν δὲν ἦνε ἀναμεμιγμένον μετ' ἄλλου χρώματος.

ἀνθρακίτης, ου, ὁ· anthracite, n. m. ou houille antracite, ou charbon de terre incombustible, ἤτοι ἄκαυστος γαιάνθραξ· φυσικὴ καύσιμος ὕλη (ἤτοι ὀρυκτὸς ἄνθραξ) ἐξωρυσσομένη ἐκ παναρχαίων ὑπογείων στρωμάτων (ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ), συμπαγής, ἔχουσα χρῶμα σιδηρομέλαν στίλβον, δυσκόλως ἀνάπτουσα, καὶ προσομοιάζουσα τὸν γαιάνθρακα (houille), ὅντινα ὑπερτερεῖ κατὰ τὸ ποσὸν τοῦ ἐμπεριεχομένου ἄνθρακος καὶ τὴν θερμαντικὴν δύναμιν. Εἶνε τὸ παλαιότερον εἶδος τῶν ὀρυκτῶν ἀνθράκων (γαιανθράκων), περιλαμβάνον 95 % περίπου ἄνθρακα. Καίεται εἰς λίαν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν σχεδὸν ἄνευ καπνοῦ καὶ μετὰ βραχυτάτης ἐρυθρᾶς καὶ λαμπροτάτης φλογὸς χρησιμοποιούμενος κυρίως εἰς ἐργοστάσια (χυτήρια) ἔχοντα ἀνάγκην βιαίας καὶ ἐντατικῆς θερμότητος· ἡ πυρωτική του δύναμις εἶνε 2350° Κ. περίπου· || — ἰνώδης, anthracite fibreux; § ἀνθρακίτης, ὁ· [ναυτ.] soutier, n. m. ἀνὴρ τοῦ πληρώματος (homme de l'équipage) ἀπεσπασμένος εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν γαιανθρακαποθηκῶν τοῦ πλοίου.

ἀνθρακοειδής, ής, ές· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἄνθρακος, ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸν ἄνθρακα, qui ressemble à du charbon: charbonneux, euse; γαιανθρακώδης, houilleux, euse.

ἀνθρακοθήκη, ης, ἡ· βλ. ἀνθρακαποθήκη.

ἀνθρακοθυρίς, ίδος, ἡ· [ναυτ.], trou à charbon, n. m. κυκλικὴ ὀπὴ ἐπὶ καταστρώματος πλοίου χρησιμεύουσα πρὸς εἰσαγωγὴν γαιανθράκων ἐν τῇ γαιανθρακαποθήκῃ.

ἀνθρακόπλινθος, ου, ὁ· βλ. γαιανθρακόπλινθος, ὁ· briquette, n. f.

ἀνθρακοπωλεῖον, τό· μέρος ἢ ἀποθήκη ἐν ᾗ πωλοῦσι κάρβουνα, dépôt, magasin de charbon; charbonnerie, n. f.

ἀνθρακοπώλης, ου, ὁ· ὁ καρβουνιάρης, ὁ πωλῶν ἄνθρακας, marchand de charbon; charbonnier, n. m. θηλ. ἀνθρακοπῶλις, charbonnière, n. f.

ἀνθρακοῦχος, ος, ον· ὁ ἀνθρακοφόρος, ὁ φέρων ἄνθρακας, carbonifère, adj. || ἀνθρακοῦχα στρώματα, des couches carbonifères; §

[χημ.] carburé, ée ; adj. ὁ περιέχων ἄνθρακα, qui contient de carbone ; ‖ ἀνθραχ. ὑδρογόνον, hydrogène carburé ; ‖ λέγουσιν ἐνίοτε carbonné, ée, τὸ ἀνθρακοῦχον, ἤτοι τὸ περιέχον ἄνθρακα.

ἀνθρακοφόρος, ος, ον· carbonifère, adj. ὁ περιέχων ἄνθρακας· ‖ — ἔδαφος, terrain carbonifère ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] ἀνθρακοφόρον, ου, τό· charbonnier (bàtiment), n. m ; πλοῖον (γενικῶς ἱστιοφόρον ἢ ἀτμόπλοιον) προωρισμένον διὰ μεταφορὰν γαιανθράκων· ‖ — (ἀτμόπλοιον), charbonnier à vapeur, ἀτμόπλοιον μετὰ μεγάλων ἀποθηκῶν προωρισμένον διὰ τὴν μεταφορὰν γαιανθράκων.

ἀνθρακόχρουν, τό, (χρωμ)· noir franc ou noir mat, ἤτοι μέλας χρωματισμὸς ἀμαυρός (ἄστιλπνος, μουντός, θαμβός).

ἀνθρακῶ (όω), μέλ. ώσω, (ἐπανθρακῶ, κατανθρακῶ) carboniser, μεταβάλλω τι εἰς ἄνθρακα, réduire en charbon ; βλ. ἀπανθράκωσις· ‖ (ἀπ)ἀνθρακῶ ὀστᾶ, carboniser des os ; ‖ λέβης ἀνθρακωτικός, chaudière à carboniser ; ‖ ἠνθρακωμένος, (ἀπ)ανθρακωθείς, ὁ μεταβληθεὶς εἰς ἄνθρακα, carbonisé, ée ; ‖ πτῶμα (ἀπ)ηνθρακωμένον, cadavre carbonisé ; § κάμνω ἢ μεταβάλλω τι εἰς ἄνθρακας, réduire en charbon ; charbonner ; ‖ ἀνθρακόω ξύλα, charbonner du bois ; ‖ ἠνθρακωμένος, η, ον· charbonné, ée ; ‖ κρέας ἠνθρακωμένον, viande charbonnée, τὸ πολὺ ψημένο, καμμένο· § [παθ.] ἀνθρακόομαι-οῦμαι, se charbonner, μεταβάλλομαι εἰς ἄνθρακα· ἐπίσης μελανόω-ῶ, μαυρίζω, noircir ; ‖ ξύλον ἀνθρακούμενον, bois qui se charbonne.

ἀνθρακώδης, ης, ες· [χημ.] ὁ περιέχων ἄνθρακα, qui contient du charbon, ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἄνθρακα, qui ressemble à du charbon : charbonneux, euse, adj. houilleux, euse, adj. (γαιανθρακώδης)· § [ἰατρ.] charbonneux, euse, adj. ὁ ὢν τῆς φύσεως τοῦ ἄνθρακος, qui est de la nature du charbon ; ‖ τύφος ἀνθρακώδης, typhus charbonneux ; ‖ παθήσεις ἀνθρακώδεις, affections charbonneuses.

ἀνθρακωτικός, ή, όν· ὁ πρὸς ἀνθράκωσιν χρησιμεύων, de carbonisation ; ‖ κύλινδρος ἀνθρακωτικός, cylindre de carbonisation ; ‖ λέβης ἀνθρακωτικός, chaudière à carboniser.

ἀνθρακωρυχεῖον, τό· μέρος ἐξ οὗ ἐξορύσσονται οἱ γαιάνθρακες, houillère, n. f. ἤτοι ὀρυχεῖον (γαι)ανθράκων, mine de houille; βλ. ὀρυχεῖον.

ἀνθρακωρυχία, ας, ἡ· ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν ἀνθρακωρυχείων, exploitation houillère.

ἀνθρακωρύχος, ὁ· ἐργάτης ἀνθρακωρυχείου, houilleur, n. m.

ἀνθράκωσις, εως, ἡ· carbonisation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνθρακοῦν, ἤτοι ἡ μετατροπὴ σώματός τινος εἰς ἄνθρακα (ἢ ἐνανθράκωσις, κατανθράκωσις]· βλ. ἀπανθράκωσις· ‖ ὁ φυτικὸς ἄνθραξ προετοιμάζεται διὰ τῆς ἀνθρακώσεως τοῦ ξύλου, le charbon végétal se prépare par la carbonisation du bois ; § ἀνθράκωσις, carbonisation, n. f. τὸ πολὺ ψήσιμον· § [τεχν.] —, carbonisation, n.f. ἐργασία εἰς ἣν ὑποβάλλονται αἱ ζωϊκαὶ καὶ φυτικαὶ ὗλαι, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ παραχθῶσιν εἰδικοὶ ἄνθρακες· ‖ ἀνθράκωσις ὀστέων, carbonisation des os ; ‖ ἀνθράκωσις ξύλων, carbonisation du bois ; βλ. ξυλάνθραξ καὶ ἄνθραξ· ‖ ἀνθράκωσις πόας, carbonisation de tourbe ; βλ. ποάνθραξ· ‖ ἀνθράκωσις γαιάνθρακος, carbonisation de la houille, ἐξ ἧς παράγεται ὁ ὀπτάνθραξ (κόκ, coke).

ἀνθρακωτήριον, τό· βλ. ἀνθρακεῖον.

ἄνθραξ, ακος, ὁ· charbon, n. m. ἡ ξυλάνθραξ, charbon de bois ; κοινῶς τὸ κάρβουνο· τεχνητὸν καύσιμον ἀπολαμβανόμενον διὰ τῆς ἀτελοῦς καύσεως ξύλων, παρασκευαζομένων καὶ φλεγομένων εἰς σωροὺς κεκαλυμμένους διὰ χλόης καὶ γῆς, ἀποκλειομένου οὕτω τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, καὶ εἰς θερμοκρασίαν 350° περίπου· τὸ καύσιμον τοῦτο περιέχει 9 % περίπου καθαρὸν χημικὸν ἄνθρακα (carbone), ἔχει μεγίστην θερμαντικὴν δύναμιν, δασύτητα 0,25 περίπου καὶ βάρος 180 ἕως 230 χιλιόγραμμα κατὰ κυβικὸν μέτρον ἀναλόγως τοῦ ξύλου τῆς παρασκευῆς. Ἕνεκα τῆς ὑψηλῆς τιμῆς του δὲν χρησιμοποιεῖται ὡς ἀτμομηχανικὸν καύσιμον, ἐπειδὴ δὲ ἀπορροφᾷ εὐκόλως τὰ ἀέρια καὶ τοὺς ἀτμοὺς χρησιμοποιεῖται ὡς ἀπολυμαντικόν· ‖ ὀρυκτὸς ἄνθραξ, charbon minéral, ἤτοι ὁ γαιάνθραξ, charbon de terre ἢ houille ; ‖ ζωϊκὸς ἄνθραξ, charbon animal, προερχόμενος διὰ τῆς ἀνθρακώσεως τῶν ὀστέων, ὁ ὀστεάνθραξ, βλ. εἰς μέλας· ‖ ἄνθραξ ἄκαυστος, charbon incombustible, βλ. ἀνθρακίτης· ‖ — διακεκαυμένος, charbon de bois calciné ; ‖ — πυρρός, charbon roux ; ‖ — πυρίτιδος, charbon à poudre; ‖ — διὰ σχεδιάσματα, crayon de charbon ; § —, charbon, ἀσθένεια τῶν δημητριακῶν καρπῶν· § [παθολ.] ἄνθραξ, charbon, n. m. νόσος κολλητικὴ παρουσιαζομένη εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ κτήνη συνισταμένη εἰς τὴν ἐμφάνισιν φλογιστικῶν καὶ γαγγραινωδῶν οἰδημάτων· ἐν τῇ ἱππολογίᾳ καλεῖται καὶ mal noir ; ‖ συμπτωματικὸς ἢ οἰδηματώδης ἄνθραξ, charbon symptomatique ; ‖ ἀνθρακώδης πυρετός, fièvre charbonneuse ; ‖ γλωσσάνθραξ, charbon de la langue ἢ chancre volant ; § [ἠλεκ.] ἄνθραξ ἠλεκτρικοῦ φωτός, charbon à lumière ; οἱ διὰ τὸν ἠλεκτρικὸν φωτισμὸν χρησιμοποιούμενοι ἄνθρακες κατεσκευάζοντο κατὰ πρῶτον ἐκ ξύλου, κατόπιν ἐκ κεράτων (cornes) ὄντες συμπαγέστεροι καὶ σήμερον κατασκευάζονται ἐκ κόνεως ὀπτάνθρακος (coke), ἀναμεμιγμένης μετὰ ὑγροπίσσης (goudron de gaz) ; ὁ τοιοῦτος ἄνθραξ καλεῖται γαλλιστὶ καὶ charbon aggloméré (ἀνθρακοφύραμα)· § [χημ.] ἄνθραξ, carbone, n. m. ἢ ἀνθρακικὸν στοιχεῖον ἢ ἀνθρακικὴ ὕλη, ὁ καθαρὸς ἄνθραξ· ἁπλοῦν χημικὸν στοιχεῖον ἀπαντώμενον ἐν τῇ φύσει ἀναμεμιγμένον μετ' ἄλλων οὐσιῶν, σπανίως δὲ ἐν καθαρᾷ καταστάσει ὅπως τοῦτο εὑρίσκεται ἐν τῷ ἀδάμαντι(diamant).

ἀνθρήνη, ης, ἡ· ἡ ἀγριομέλισσα, frelon, n. m.

ἀνθρουπάκ'(η)ς, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=ἀνθρωπάριον.

ἄνθρουπους, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα]· ‖ ἄνθρωπος, πληθ. οἱ ἀνθρῶποι.

ἀνθρωπάκι, τό, καὶ

ἀνθρωπάκος, ὁ· (ὑποκορ.) μικρὸς ἄνθρωπος, petit homme, petit bonhomme, hommelet, n. m. ζαρωμένος, νάνος, gringalet, n.m.

ἀνθρωπαρέσκεια, ας, ἡ· ἡ στάσις ἢ σπουδὴ εἰς τὸ ν' ἀρέσῃ τις εἰς τοὺς ἀνθρώπους, désir de plaire aux hommes ; ἡ ὑποχρεωτικότης (πρὸς τοὺς ἄλλους) complaisance (excessive).

ἀνθρωπάρεσκος, ος, ον· ὁ προσπαθῶν ἢ ζητῶν ν' ἀρέσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, qui veut plaire aux hommes ; λίαν ὑποχρεωτικός, trop complaisant, e.

ἀνθρωπάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἄνθρωπος, βλ. ἀνθρωπάκος.

ἀνθρώπειος, α, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄνθρωπον, βλ. ἀνθρώπινος.

ἀνθρωπιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ νὰ ἦνέ τις καθὼς πρέπει, être comme il faut ; ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων, ὁ πολιτισμός, la civilisation ; οἱ καλοὶ τρόποι, les bonnes manières ; ἡ καλὴ συμπεριφορά, οἱ εὐγενεῖς τρόποι, bon ton, savoir vivre; βλ. ἀνθρωπισμός· § δὲν εἶνε τῆς ἀνθρωπιᾶς, il n'est pas comme il faut (προκειμένου περὶ ἀτόμου), il n'est pas bon (προκειμένου περὶ πράγματος).

ἀνθρωπίζω, ὡς ἄνθρωπος φέρομαι ἢ πολιτεύομαι, vivre ou agir en homme, comme un homme ; § [ἐνεργ.] κάμνω τινὰ νὰ γείνῃ ἄνθρωπος, rendre homme, λαμβάνω τὴν ἀνθρώπινον φύσιν, revêtir ou prendre la nature humaine ; § καθιστῶ φιλάνθρωπον, ἀνθρωπινώτερον, συνεπῶς ἀνθρωπίζω=ἐξανθρωπίζω, humaniser ; ἐκπολιτίζω, civiliser ; § ἀνθρωπίζομαι, s'humaniser, πολιτίζομαι, ἐξημεροῦμαι.

ἀνθρωπικός, ή, όν· humanitaire, adj. ὁ ἐνδιαφέρων τὴν ἀνθρωπότητα.

ἀνθρωπινά, [ἐπίρ.] βλ. ἀνθρωπίνως, ὡς ἄνθρωπος, en homme; φιλανθρώπως, humainement.

ἀνθρώπινος, ος καὶ η, ον· (συγκ. ώτερος, ὑπερ. ώτατος) καὶ ἀνθρώπειος· humain, aine, adj. ὁ ἀνήκων, ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν ἄνθρωπον, π. χ. τὸ δέρμα, ἡ φωνή, κτλ., ἐκεῖνο ὅπερ ἔγκειται εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου (conforme à la nature humaine ; § ἀνθρώπινος κυρίως ἐκφράζει τὸ ἀβέβαιον καὶ ἀσθενὲς τοῦ ἀνθρώπου· πᾶν τὸ ἀνθρώπινον, tout ce qui appartient à la nature humaine ; συνεπῶς τὸ ἀνθρώπινον, la nature humaine ; τὸ ἀνθρώπινον γένος, le genre humain ; ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, la nature humaine ; καὶ ἐν γένει ἀντίθετον τῷ θεῖος· ‖ ἀνθρώπινον εἶδος, espèce humaine ; ‖ — σῶμα, corps humain ; ‖ — φωνή, voix humaine ; ‖ — πίστις, foi humaine, ἡ πίστις πρὸς τὴν θεῖαν ἀποκάλυψιν· ‖ — πράξεις, actes humains, πράξεις ἐκτελούμεναι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐν ἐπιγνώσει καὶ ἐλευθέρᾳ βουλήσει· ‖ — βουλαί, voies humaines, καὶ — μέσα, moyens humains, λέγονται κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ θείας βουλάς (voies divines, moyens divins), πρὸς ἔνδειξιν τῶν βουλῶν καὶ μέσων ἅτινά εἰσι προσιτὰ τῷ ἀνθρώπῳ· ‖ — σέβας, respect humain, καταναγκασμὸς ἐξασκούμενος ἐφ' ἡμῶν ἕνεκα τῆς γνώμης τῶν ἄλλων, ὁ φόβος τοῦ τί θὰ εἴπωσι· ‖ τὰ ἀνθρώπινα =αἱ ἀνθρώπινοι πράξεις, les affaires humaines ; τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, les choses humaines, πᾶν τὸ ἀφορῶν τὸν ἄνθρωπον· ἐπίσης αἱ ἀνθρώπινοι συμφοραί, τὰ ἀτυχήματα ἢ αἱ πλάναι ἢ τὰ ἁμαρτήματα, les fautes naturelles à la faiblesse humaine ; ‖ τὰ ἀνθρώπινα =τὰ τοῦ παρόντος κόσμου, τὰ ἐγκόσμια, les choses de ce monde ; ‖ τοιαῦτα τὰ ἀνθρώπινα, ainsi va le monde.

ἀνθρωπινός, ή, όν· (συγκ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος) κατάλληλος, ἁρμόδιος, convenable ; καθὼς πρέπει, comme il faut ; παρουσιάσιμος, présentable ; καὶ τέλος ἀνεκτός, ὁπωσοῦν καλός, passable.

ἀνθρωπίνως, [ἐπίρ. τοῦ ἀνθρώπινος] humainement, ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν ἄνθρωπον, τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, κατ' ἀνθρώπινον τρόπον· ‖ πράττειν ὅ,τι εἶνε ἀνθρωπίνως δυνατόν, faire tout ce qui est humainement possible,

ἀνθρώπισις, εως, ἡ· humanisation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνθρωπίζειν, ἐξανθρωπίζειν τινά, καθὼς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως (ἐπίσης ἡ ἐξανθρώπισις), ἡ ἐκπολίτισις, βλ. ἀνθρωπίζω.

ἀνθρωπίσκος, ου, ὁ· ὑποκορ. τοῦ ἄνθρωπος, μικρὸς ἄνθρωπος, ἀνθρωπάκι, βλ. ἀνθρωπάκος.

ἀνθρωπισμός, οῦ, ὁ· κοινῶς ἀνθρωπιά· ἡ ἀνθρωπίνη μόρφωσις, τὸ νὰ παιδευθῇ τις ὡς ἄνθρωπος, éducation humaine; humanisme, n. m. διὰ τῆς λέξεως ταύτης ἐν τῇ παιδαγωγίᾳ σημαίνεται κυρίως ἡ διάπλασις καὶ διακόσμησις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, civilisation ἢ culture de l'esprit et de l'âme ; συνεπῶς ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων, ὁ πολιτισμός, la civilisation ; ἡ καλὴ συμπεριφορά, οἱ εὐγενεῖς τρόποι, bon ton, savoir-vivre ; οἱ καλοὶ τρόποι, les bonnes manières; § ἀνθρωπισμός, humanisme, n.m. καλεῖται τὸ δόγμα τῶν ἀνθρωπιστῶν τῆς Ἀναγεννήσεως, doctrine des humanistes de la Renaissance; § [φιλοσ.) humanisme, ἡ λατρεία, ἡ θεοποίησις τῆς ἀνθρωπότητος. § [ἐκκλ.] ἀνθρωπισμός, ἡ ἐξανθρώπισις, τὸ νὰ γείνῃ ἀνθρώπινος, devenir humain ; ἡ ἐνσάρκωσις, incarnation, n. f.

ἀνθρωπιστής, οῦ, ὁ· humaniste, n. m. θιασώτης τῶν ἀρχαίων γλωσσῶν· ἀνὴρ ἐγκύπτων εἰς τὴν γνῶσιν τῶν εἰρημένων γλωσσῶν· ‖ σοφὸς ἀνθρωπιστής, un savant humaniste ; § [φιλοσ.] ἀνθρ. humaniste, n. m. ὀπαδὸς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

ἀνθρωπογέννεσις, εως, ἡ· anthropogénésie, n. f ; βλ. ἀνθρωπογονία.

ἀνθρωπογεννητικός, ή, όν· anthropogénésique, adj. βλ. ἀνθρωπογονικός.

ἀνθρωπόγλωσσος, ος, ον· anthropoglosse, adj. ὁ μιμούμενος τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν.

ἀνθρωπογνωσία, ας, ἡ· anthropognosie, n. f. αἱ περὶ τοῦ ἀνθρώπου γνώσεις· συνώνυμον τοῦ ἀνθρωπολογία, anthropologie.

ἀνθρωπογνωσικός, ή, όν· anthropognosique, adj. συνώνυμον τοῦ ἀνθρωπολογικός, anthropologique.

ἀνθρωπογονία, ας, ἡ· anthropogonie, n. f. (συνώνυμα ἀνθρωπογένεσις, anthropogénésie καὶ anthropogénie); ἐπιστήμη περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου, science de la génération de l'homme; || —, anthropogénie, ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπίνης ἐξελίξεως, histoire de l'évolution humaine.

ἀνθρωπογονικός, ή, όν· anthropogénique, adj. συνώνυμ. τοῦ ἀνθρωπογεννητικός, anthropogénésique; ὁ ἀφορῶν ἢ ἀνήκων (προσήκων) εἰς τὴν γέννησιν τοῦ ἀνθρώπου.

ἀνθρωπογράφος, ου, ὁ· anthropographe, n. m. ὁ περιγράφων τὸν ἄνθρωπον ὑπὸ φυσικὴν ἔποψιν, ἢ ὁ γράφων τὴν φυσικὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· || ἐπίσης anthropographe, καλεῖται ὁ γλύπτης, ζωγράφος ἢ ἰχνογράφος, ὁ ἀναπαριστῶν ἢ ζωγραφίζων τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν.

ἀνθρωπογραφία, ας, ἡ· anthropographie, n.f. ἀνατομικὴ περιγραφὴ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. || ἐπίσης ἀναπαράστασις τῆς μορφῆς τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου διὰ τῆς γλυπτικῆς, ζωγραφικῆς, ἰχνογραφίας, βλ. ἀνθρωπογράφος.

ἀνθρωπογραφικός, ή, όν· anthropographique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀνθρωπογραφίαν.

ἀνθρωπογραφικῶς, [ἐπίρ.] anthropographiquement; κατὰ τρόπον ἀνθρωπογραφικόν.

ἀνθρωποδίκη, ης, ἡ· anthropodicée, n. f. ἐπιστήμη πραγματευομένη τὸν ἠθικὸν ἄνθρωπον· || —, ἐκλήθη οὕτως τὸ μέρος τῆς θεολογίας τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ προορισμοῦ (τῆς τύχης) τοῦ ἀνθρώπου.

ἀνθρωποειδής, ής, ές· ὁ τῷ ἀνθρώπῳ ὅμοιος, qui ressemble à l'homme; anthropoïde, adj. οὗτινος ἡ φυσιογνωμία ὑπενθυμίζει τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν· || ἀνθρωποειδεῖς πίθηκες, anthropoïdes (singes), ὀνομασία δοθεῖσα εἰς τοὺς πίθηκας οἵτινες πλησιάζουσι πρὸς τὸν ἄνθρωπον· βλ. ἀνθρωπόμορφος καὶ ἀνθρωποπίθηξ· || [οὐδέτ. οὐσ.] τὰ ἀνθρωποειδῆ, les anthropoïdes, n. m. γένος πτηνῶν μακροσκελῶν καὶ ὑδροβίων, τῆς οἰκογενείας τῶν ἐρωδιῶν (hérodiidés), εἰς ἃ συμπεριλαμβάνονται οἱ Ἀφρικανοὶ γέρανοι (grues) ὧν ὁ κοινότερος εἶνε ἡ ἀνθρωποειδὴς παρθένος, anthropoïde virgo ἢ demoiselle de Numidi=παρθένος τῆς Νουμηδίας.

ἀνθρωποθεϊσμός, οῦ, ὁ· anthropothéisme, n. m. θεοποίησις τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ ἀνθρώπου ἐξεταζομένου ὑπὸ γενικὴν ἔποψιν· ὁ ἀνθρωποθεϊσμὸς ἐνδείκνυται συχνάκις ὑπὸ τὸ ὄνομα ἀνθρωπισμός (humanisme).

ἀνθρωποθεϊστής, ὁ καὶ ἡ· anthropothéiste, n. ἐκεῖνος ἢ ἐκείνη ὅστις θεοποιεῖ τὴν ἀνθρωπότητα, ὁ ἄνθρωπος ἐξεταζόμενος ὑπὸ γενικὴν ἔποψιν.

ἀνθρωποθεραπεία, ας, ἡ· anthropothérapie, n. f. θεραπευτικὴ τῶν νόσων τοῦ ἀνθρώπου.

ἀνθρωποθυρίς, ίδος, ἡ· trou d'homme; [ναυτ.] ἡ θυρὶς τοῦ λέβητος, trou de la chaudière; ἐλλειψοειδὲς ἄνοιγμα ἀτμολέβητος δι' οὗ ὁ θερμαστὴς εἰσέρχεται ἐντὸς αὐτοῦ πρὸς ἐπιθεώρησιν ἢ καθαρισμόν, κλειόμενον ἑρμητικῶς δι' αὐτοκλείστου θυρίδος (autoclave); § [ναυτ.] ἀνθρωποθυρίς, trou d'homme, καλεῖται ἐπίσης ἡ τρῦπα τοῦ κουβουσιοῦ, τὸ θυρίδιον, écoutillon, n. m. βλ. λέξιν.

ἀνθρωποθυσία, ας, ἡ· τὸ νὰ θυσιάζῃ τις ἀνθρώπους, ἀνθρωπίνη θυσία, sacrifice humain.

ἀνθρωποθυτέω, θυσιάζω ἀνθρώπους, sacrifier des hommes.

ἀνθρωποϊστογραφία, ας, ἡ· anthropohistographie, n. f. μέρος τῆς ἀνθρωπίνης ἀνατομικῆς ἢ ἀνθρωποτομίας ἥτις πραγματεύεται τοὺς στοιχειώδεις ἱστοὺς (tissus), ἐξ ὧν συνίσταται τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.

ἀνθρωποκτονέω-ῶ· βλ. ἀνθρωποκτονῶ.

ἀνθρωποκτονία, ας, ἡ· ἐν γένει ὁ φόνος, homicide, n. m. ἡ ἀναίρεσις, meurtre, n. m. ἰατροδικαστικῶς ἀνθρωποκτονία καλεῖται ὁ ἐκ προμελέτης (φόνος, homicide), ἢ κατὰ τύχην φόνος ἀνθρώπου (ἡ ἀναίρεσις, meurtre), βλ. λέξεις.

ἀνθρωποκτόνος, ος, ον· ὁ φονεὺς ἀνθρώπου, homicide, n. et adj. καὶ meurtrier, ère, ἤτοι ὁ φονεύς, κοινῶς ὁ φονιᾶς.

ἀνθρωποκτονῶ (έω)· φονεύω ἀνθρώπους, διαπράττω ἀνθρωποκτονίαν, commettre un homicide (un meurtre).

ἀνθρωπολατρεία, ας, ἡ· τὸ νὰ λατρεύῃ τις ἀνθρώπους ὡς θεούς, adorer des créatures humaines, ἡ λατρεία πρὸς ἄνθρωπον, adoration d'un homme, ἤτοι ἀπόδοσις θείων τιμῶν εἰς ἄνθρωπον, anthropolâtrie, n. f. δηλαδὴ ἡ λατρεία τοῦ ἀνθρώπου θεοποιουμένου, ἢ ἡ λατρεία θεοῦ ἐννοουμένου ὑπὸ ἀνθρωπίνην μορφήν· (ἡ λέξις αὕτη εἶνε συνέπεια τοῦ ἀνθρωπομορφισμός)· || —, κατ' ἐπέκτασιν καλεῖται οὕτως ἡ εἰδωλολατρεία, fétichisme, n. m.

ἀνθρωπολατρέω-ῶ· λατρεύω ἀνθρώπους ὡς θεούς, adorer un homme (des hommes); || θεοποιῶ καὶ λατρεύω ἄνθρωπον, diviniser et adorer un homme; βλ. ἀνθρωπολατρεία.

ἀνθρωπολάτρης, ου, ὁ· ὅστις θεοποιεῖ καὶ λατρεύει ἄνθρωπον ὡς θεόν, qui divinise et adore un homme; anthropolâtre, n. ἐπίσης ὁ λατρεύων θεὸν ὑπὸ ἀνθρωπίνην μορφήν· || κατ' ἐπέκτασιν καλεῖται οὕτως ὁ εἰδωλολάτρης, fétichiste n.

ἀνθρωπολατρικός, ή, όν· anthropolâtrique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀνθρωπολατρείαν.

ἀνθρωπολατρικῶς, [ἐπίρ.] anthropolâtriquement, κατὰ τρόπον ἀνθρωπολατρικόν.

ἀνθρωπολογία, ας, ἡ· anthropologie, n. f. πραγματεία περὶ τοῦ ἀνθρώπου, μελέτη τοῦ ἀνθρώπου ἐξεταζομένου ἐν τῇ ζωϊκῇ σειρᾷ· φυσικὴ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν σήμερον ἡ λέξις ἀνθρωπολογία χρησιμοποιεῖται μόνον πρὸς ἔνδειξιν ἐπιστήμης ἥντινα ὁ Jains Hunt καθώρισεν ὡς ἑξῆς: «ἡ ἐπιστήμη τῆς ἀνθρωπότητος, la science de l'humanité». Ὁ Broca λέ-

γει, ἡ ἀνθρωπολογία εἶνε, «ἡ μελέτη τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐξεταζομένου ἐν τῷ συνόλῳ του, ἐν ταῖς λεπτομερείαις καὶ ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτοῦ μετὰ τῆς λοιπῆς φύσεως» ἢ ἐπίσης «ἡ φυσικὴ ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους». § Ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἀνθρωπολογία, anthropologie, καλεῖται σχῆμα (τρόπος τοῦ λέγειν) δι' οὗ παριστῶσιν ὡς ἄνθρωπον, πρᾶγμα ἢ ἀφῃρημένην ἔννοιαν, οὐδὲν κοινὸν ἔχουσαν μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος· || ἐπειδὴ ἡ γραφὴ ἐγένετο διὰ τοὺς ἁπλοϊκοὺς (ἀνθρώπους), καθὼς καὶ διὰ τοὺς πολυμαθεῖς, εἶνε μεστὴ ἀνθρωπολογιῶν, comme l'écriture est faite pour les simples, comme pour les savants, elle est pleine d'anthropologies; (λέγουσιν ἐπίσης, ἀνθρωποπάθεια, anthropopathie).

ἀνθρωπολογικός, ή, όν· anthropologique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἀνθρωπολογίαν· ἡ ἀνατομική, ἡ φυσιολογία καὶ ἡ παθολογία εἰσὶν ἐπιστῆμαι ἀνθρωπολογικαί, l'anatomie, la physiologie et la pathologie sont des sciences anthropologiques.

ἀνθρωπολογικῶς, [ἐπίρ.] anthropologiquement, κατὰ τρόπον ἀνθρωπολογικόν.

ἀνθρωπολόγος, ου, ὁ· anthropologiste, n. καὶ anthropologue, n. ὁ ἐντριβὴς (ἐγκρατής) ἐν τῇ ἀνθρωπολογικῇ ἐπιστήμῃ.

ἀνθρωπομαγνητικός, ή, όν· anthropomagnétique, adj. ὁ ἔχων σχέσιν πρὸς τὸν ἀνθρωπομαγνητισμόν· || ὁ μεσμερισμὸς ἀνέπτυξε πληθὺν συστημάτων ἀνθρωπομαγνητικῶν, le mesmérisme a fait éclore une foule de systèmes anthropomagnétiques.

ἀνθρωπομαγνητισμός, οῦ, ὁ· anthropomagnétisme, n. m. ζωϊκὸς μαγνητισμὸς ἐξεταζόμενος ὑπὸ ἔποψιν στενῆς σχέσεως ὑπαρχούσης μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅλων τῶν λοιπῶν σωμάτων τῆς φύσεως.

ἀνθρωπομαντεία, ας, ἡ· anthropomancie, n. f. μαντεία ἐνεργουμένη κατὰ τὴν ἀπωτέρω ἀρχαιότητα καὶ βασιζομένη ἐπὶ τῆς παρατηρήσεως τῶν σπλάγχνων παιδὸς ἢ ἀνδρὸς προσφάτως σφαγέντος.

ἀνθρωπομάντις, εως (καὶ ιος), ὁ καὶ ἡ· anthropomancien, enne; ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἀνθρωπομαντείαν.

ἀνθρωπομεταλλισμός, ὁ· anthropométallisme, n. m. εἶδος ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ.

ἀνθρωπομετρία, ας, ἡ· anthropométrie, n. f. τέχνη τοῦ καταμετρεῖν τὰ διάφορα μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

ἀνθρωπόμετρον, τό· anthropomètre, n. m. ὄργανον προωρισμένον διὰ τὴν καταμέτρησιν τῶν ἀναλογιῶν τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

ἀνθρωπόμορφα, τά· βλ. ἀνθρωπόμορφος.

ἀνθρωπομορφία, ἡ· anthropomorphie, n. f. ὁ ἔχων σχέσιν πρὸς τὴν ὁμοιότητα τοῦ ἀνθρώπου· φυσικὴ ὁμοιότης μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τινων ζῴων.

ἀνθρωπομορφικός, ή, όν· [ζωολ.] anthropomorphique, adj. ὁ ἔχων σχέσιν πρὸς τὴν ἀνθρωπομορφίαν ἢ πρὸς τὰ ἀνθρωπόμορφα· || [καλλιγ.] γράμματα (στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου), γραφή, χαρακτῆρες ἀνθρωπομορφικοί, lettres, écriture, caractères anthropomorphiques, συνώνυμον τοῦ ἀνθρωπόμορφος, anthropomorphe.

ἀνθρωπομορφικῶς, [ἐπίρ.] anthropomorphiquement; ἤτοι κατὰ τρόπον ἀνθρωπομορφικόν.

ἀνθρωπομορφισμός, ὁ· anthropomorphisme, n. m. τοιοῦτον ἐδόθη ἐν ἀρχῇ ὄνομα εἰς τὴν ὑπὸ ἀνθρωπίνην μορφὴν παράστασιν τοῦ θείου, τὴν πηγάσασαν ἐκ τῆς ἀνυπερβλήτου ῥοπῆς τοῦ πνεύματος ἡμῶν εἰς τὸ νὰ περιβάλῃ δι' εἰκόνος καὶ αὐτὰς τὰς μᾶλλον ἀφῃρημένας ἐννοίας, ἐξ ἧς ὡρμήθη ὁ Ἀριστοτέλης νὰ δογματίσῃ ὅτι «οὐδὲν νοητὸν ἄνευ φαντασίας»· ἀνθρωπομορφισμὸς ἄρα ἐστὶν ἡ πίστις εἰς τὴν ὕπαρξιν θεῶν ἐχόντων ἀνθρωπίνην μορφήν· || ὁ ἀνθρωπομορφισμὸς εἶνε ἀνώτερος τῶν φυσικῶν θρησκειῶν, l'anthropomorphisme est supérieur aux religions de la nature; || [ἐκκλ. ἱστορ.] καλεῖται οὕτως αἵρεσις θρησκευτική, ἧς τὰ μέλη βασιζόμενα ἐπὶ τοῦ ῥήματος τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὅτι ὁ Θεὸς «ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν», ὑπεστήριζον ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει σῶμα ἀνθρωπίνης μορφῆς· || [φιλοσ.] ὁ φιλοσοφικὸς ἀνθρωπομορφισμός, ὁ ἀκμάζων εἰσέτι ἐν Γαλλίᾳ παρὰ τοῖς λεγομένοις πνευματισταῖς (spiritualistes), συνίσταται εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῷ Θεῷ ἠθικῶν ἀνθρωπίνων ἰδιοτήτων, οἷον βουλήσεως, σοφίας, δικαιοσύνης καὶ τῶν τοιούτων· || ὁ ἀνθρωπομορφισμὸς ἀνευρίσκεται ἐν τῷ βάθει ὅλων τῶν πίστεων, l'anthropomorphisme se retrouve au fond de toutes les croyances.

ἀνθρωπομορφιστής, ὁ· anthropomorphiste, n. et adj. καὶ

ἀνθρωπομορφίτης, ὁ· anthropomorphite, n. et adj. οἱ ἀνθρωπομορφῖται ἦσαν αἵρεσις θρησκευτικὴ ἀπονέμουσα εἰς τὸν Θεὸν ἀνθρωπίνην μορφήν, αἰσθήματα καὶ ἠθικὰς ἰδιότητας ἀνηκούσας εἰς τὸν ἄνθρωπον· || ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς ἀρχαιότητος ἦσαν ἀνθρωπομορφῖται, tous les peuples de l'antiquité étaient anthropomorphites.

ἀνθρωπομορφογραφία, ἡ· anthropomorphographie, n. f. ἢ ἀνθρωπομορφολογία, ἡ· anthropomorphologie, n. f. καλεῖται ἡ ἐπιστήμη ἡ πραγματευομένη περὶ τοῦ σχήματος καὶ τῆς κατασκευῆς τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

ἀνθρωπομορφογραφικός, ή, όν· anthropomorphographique, adj. ἢ ἀνθρωπομορφολογικός, ή, όν· anthropomorphologique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἀνθρωπομορφογραφίαν, τὴν ἀνθρωπομορφολογίαν.

ἀνθρωπόμορφον, τό· anthropomorphon, n. m. ὀνομασία διδομένη ἐνίοτε εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ μανδραγόρα, ἥτις παρίσταται συχνάκις ἐν σχήματι ἀνθρώπου.

ἀνθρωπόμορφος, ος, ον· ὁ ἔχων μορφὴν ἀνθρώπου, à face humaine; § anthropomorphe, adj. [ζωολ.] ὁ ἔχων τὸ σχῆμα, τὴν ὄψιν τοῦ ἀνθρώπου· || ὁ ὀραγκουτάγκος εἶνε ἀνθρω-

πόμορφον, l'orang-outang est un anthropomorphe; § γράμμα ἀνθρωπόμορφον, lettre anthropomorphe, λέγεται στοιχεῖόν τι τοῦ ἀλφαβήτου ὅπερ παρίσταται δι' ἀνθρωπίνων σωμάτων· || [βοτ.] ἀνθρωπόμορφον, anthropomorphe, καλεῖται τὸ κατώτερον πέταλον ὀρχεοειδῶν τινων ἕνεκα τοῦ σχήματος, παριστῶντος ἄνθρωπον μὲ ἀνοικτὰ σκέλη καὶ τεταμένους βραχίονας· || [οὐδ. οὐσ.] ἀνθρωπόμορφον, τό· anthropomorphe, n. m. ὀνομασία διδομένη εἰς τὸν μανδραγόραν· βλ. ἀνθρωπόμορφον· § ἀνθρωπόμορφα, τά· [ζῳολ.] anthropomorphes, n. m. pl. ὀνομασία διδομένη εἰς τοὺς μεγάλους πιθήκας (πίθηξ) τοὺς προσομοιάζοντας πρὸς τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ προσώπου των, τοῦ σχήματός των, τῆς εὐφυΐας των, τῆς κατασκευῆς τοῦ σκελετοῦ αὐτῶν καὶ τῆς ἐλλείψεως οὐρᾶς. Τὰ εἴδη ταῦτα τῶν πιθήκων εἶνε ὁ ὀραγκουτάγγος (σάτυρος), (orang-outang), ὁ γορίλλας (gorille) καὶ ὁ χιμπαντζῆς (chimpanzé).

ἀνθρωπομορφόω -ῶ· ἀνθρωπομορφώνω, anthropomorphiser; δίδω εἴς τινα ἀνθρωπίνην μορφήν, τὸν μορφώνω ἄνθρωπον, donner une forme humaine; || οἱ ἀνδριαντογλύφαι (ἀνδριαντοποιοὶ) ἀνθρωπομόρφωσαν τὰς θεότητας τοῦ Ὀλύμπου, les statuaires ont anthropomorphisé les divinités de l'Olympe.

ἀνθρωπονομία, ας, ἡ· (ἄνθρωπος καὶ νόμος), anthroponomie, n. f. γνῶσις τῶν νόμων οἵτινες προΐστανται εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς τὰ φαινόμενα τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ.

ἀνθρωπονοσολογία, ας, ἡ· (ἄνθρωπος, νόσος, λόγος), anthroponosologie, n. f. ἐπιστήμη, πραγματεία τῶν ἀνθρωπίνων ἀσθενειῶν· || ἡ ἀνθρωπονοσολογία ἐνδείκνυσι τὰς ἀσθενείας ἃς ἡ ἰατρικὴ δέον νὰ θεραπεύσῃ, l'anthroponosologie signale les maladies que la médecine doit guérir.

ἀνθρωπόραμα, ατος, τό· ἄνθρωπος, ὅραμα), anthroporama, n. m. μέρος ἔνθα βλέπουσι συνηγμένα ἀνθρώπινα ὄντα· || νηρηὶς δύσμορφος, ἡ ῥαιβόπους (στραβοκάνα) νηρηΐς, φαίνεται ὅτι προΐστατο εἰς τὴν γέννεσιν μυριάδων ὄντων ἅτινα διασπείρονται εἰς τὸ ἀνθρωπόραμα, τῶν Παρισίων, une fée difforme, la fée bancroche, semble avoir présidé à la naissance des myriades d'êtres qui parsèment l'anthroporama de Paris.

ἀνθρωποπάθεια, ἡ· τὸ νὰ πάσχῃ τις ὡς ἄνθρωπος, ἡ κατάστασις τοῦ ἀνθρωποπαθοῦς, τὸ νὰ ἔχῃ τις ἀνθρώπινα παθήματα ἢ ἀνθρώπινα αἰσθήματα, souffrance ou affection humaine; § ἀνθρ. anthropopathie, n. f. ou anthropopathisme, n. m. (ἄνθρωπος, πάθος = αἴσθημα), πλάνη συνισταμένη εἰς τὸ νὰ ἀποδώσῃ τις εἰς ἄτομόν τι, καὶ ἰδίως εἰς τὴν θεότητα, τὰ αἰσθήματα ἢ τὰς ἰδιαιτέρας ὀρέξεις τῆς ἀνθρωπότητος· || πᾶσα ἀνθρωποπάθεια εἶνε ἁμαρτία πρὸς τὸν Θεόν, toute anthropopathie est une offense envers Dieu; § [ῥητορ.] βλ. **ἀνθρωπολογία.**

ἀνθρωποπαθέω-ῶ, ἔχω ἀνθρώπινα πάθη ἢ αἰσθήματα, πάσχω ὡς ἄνθρωπος, ressentir des souffrances ou des affections humaines.

ἀνθρωποπαθής, ής, ές· ὁ ἔχων ἀνθρώπινα πάθη ἢ ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰ παθήματα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, qui est sujet (-ette) aux souffrances ou aux affections humaines.

ἀνθρωποπαθικός, ή, όν· anthropopathique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀνθρωποπάθειαν.

ἀνθρωποπίθηκος, ου, ὁ· anthropopithèque, n. m. (ἄνθρωπος, πίθηκος), γένος ὑποθετικὸν ἀπολελιθωμένων ζώων.

ἄνθρωπος, ου, ὁ· homme, n. m. ἡ ἄνθρωπος = ἡ γυνή, la femme; ζῷον λογικόν, ἢ κατ' ἀκριβέστερον ὅρον, μαστοφόρον, δίχειρον, τελείως ὀρθοστατικόν, πεπροικισμένον δι' εὐφυΐας καὶ ἐνάρθρου λόγου· || ὁ — δὲν εἶνε οὔτε ἄγγελος, οὔτε ζῷον, l'homme n'est ni ange, ni bête; || —, homme, τὸ ἄτομον, la personne, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος· || εἶνε δύσκολον νὰ γνωρίσῃ τις τὸν ἄνθρωπον, il est malaisé de connaître l'homme; || —, ὁ ἀνήρ, l'homme, βλ. λέξιν· || καλὸς —, homme bon, ἀνὴρ ἤπιος καὶ ὑποχρεωτικός. § [ἐκκλ.] ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, le fils de l'homme, ἤτοι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, Jésus-Christ; || ὁ πρῶτος —, le premier homme; ὁ Ἀδάμ· || ὁ ἀθῷος —, l'homme innocent, ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα πρὸ τοῦ ἁμαρτήματος· || νέος —, nouvel homme ἢ nouveau homme, χριστιανὸς ἀναγεννηθεὶς διὰ τῆς θείας χάριτος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός· || παλαιὸς ἄνθρωπος, le vieil homme, αἱ κακίαι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· || ἀπεκδύθητι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, dépouille-toi le vieil homme = ἐγκατάλειψον τὴν ἁμαρτίαν, τὰς παλαιὰς διεφθαρμένας ἕξεις· § ἀγαθὸς — (ἀξιότιμος), homme de bien; || εἶνε ἀγαθὸς (ἄκακος) —, c'est une bonne pâte d'homme; || εἶνε — τοῦ Θεοῦ, c'est un homme de bon Dieu; || τί περίεργος —, quel drôle d'homme; || ἄκουσε ἄνθρωπε τοῦ θεοῦ, écoutez mon bon; || ὡς τίμιος —, en homme d'honneur; || — τοῦ κόσμου (γνωρίζων τὸν κόσμον), τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, homme du monde; || — συνεπής, homme de conséquence; || αὐτὸ εἶνε ὑπὲρ ἄνθρωπον, c'est plus qu'humain; || ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει, l'homme propose et Dieu dispose; || οὐτιδανὸς ἄνθρωπος, c'est le dernier des hommes; || — ὑψηλός, homme grand; || μέγας, μεγαλόφρων ἄνθρωπος, un grand homme (personnage); || — πτωχός, πένης, ἐνδεής, un homme pauvre; || — ἀνδρεῖος, un homme brave; || τίμιος, ἀγαθὸς ἄνθρωπος, un brave homme; καὶ πληθυν. de braves gens; || — πρὸς πάντα δεξιός, c'est un homme à tout; || — ἀνίκανος, ἀδρανής, καλεῖται μεταφ. mâchoir, n. f. καὶ ganache, n. f. (= γνάθος, σιαγών, ἤτοι μόνον διὰ νὰ τρώγῃ)· || — ἄξιος πνιγμοῦ, ἀγχόνης, περιποιήσεως, c'est un homme à noyer, à pendre, à ménager; || νομίζει τὸν ἑαυτόν του σπουδαῖον (μεγάλον) ἄνθρωπον, il se croit un person-

nage ; || εἶνε ὁ ἄνθρωπος περὶ οὗ σᾶς ὡμίλησα, c'est la personne dont je vous ai parlé ; || εἶνε ἡ τιμιότης καμωμένη ἄνθρωπος (προσωποποιημένη), c'est l'honnêteté en personne (personnifiée) ; || ὁ ἄνθρωπός μου [ὁ ἁρμόδιος (κατάλληλος) ἄνθρ.], mon homme ; || ἔστειλα τὸν ἄνθρωπόν μου, j'ai envoyé mon domestique (καὶ ἄλλως mon homme ; mon homme d'affaire) ; || εἶνε ἰδικός μου ἄνθρωπος, c'est un homme à moi ; || δὲν εἶνε ἄνθρωπος νὰ μὲ γελάσῃ, il est incapable de me tromper, il n'est pas homme à me tromper ; || δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὸν κάμω ἄνθρωπον, je n'ai pu le former ; || δὲν βλέπεις ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον, on ne voit personne dans la rue ; || τί νὰ κάμῃ ὁ ἄνθρωπος ; que pouvait-il faire le pauvre homme ? || νὰ μὴ μὲ λέγουν ἄνθρωπον, [φρ.] βλ. λέγω· § [πληθ.] ἄνθρωποι, hommes καὶ gens, f; ἄτομα, personnes, f; ὁ κόσμος (πλῆθος ἀνθρώπων), monde ; || ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, [ὅρκος] devant Dieu et devant les hommes ; || ἄνθρωποι ἐνάρετοι, gens de bien ; || εἶνε πνευματώδεις ἄνθρωποι, ce sont des gens d'esprit ; || καλοὶ (μικροὶ) ἄνθρωποι, bonnes (petites) gens ; || ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, tous ces gens-là ? || τί ἄνθρωποι εἶνε αὐτοί ; quels sont ces gens là ? || δὲν ἔχω νὰ κάμω μὲ τοιούτους ἀνθρώπους, je n'ai rien à faire avec de telles gens ; || ἦσαν δέκα ἄνθρωποι, il y avait dix personnes ; || πέντε ἄνθρωποι ἐφονεύθησαν, cinq hommes ont été tués ; || οἱ ἄνθρωποι τῆς οἰκίας=οἱ ὑπηρέται, les gens de la maison ; || ἐφώναξεν ὅλους του τοὺς ἀνθρώπους, il appella tous ses gens ; || ἦσαν πολλοὶ ἄνθρωποι ; il y avait beaucoup de monde ; || τοιουτοτρόπως μεταχειρίζονται τοὺς ἀνθρώπους; est-ce comme cela qu'on traite les gens (ἢ qu'il faut traiter le monde)?

ἀνθρωποσκοπία, ἡ· anthroposcopie, n.f. (ἄνθρωπος καὶ σκοπεύω=παρατηρῶ, ἐξετάζω, examiner;) φυσιογνωμοσύνη, physiognomonie, n. f ; τέχνη τοῦ κρίνειν τὰς κλίσεις ἀτόμου διὰ τῆς ἀκριβοῦς παρατηρήσεως καὶ ἐξετάσεως τοῦ προσώπου του.

ἀνθρωποσοφία, ἡ (ἄνθρωπος καὶ σοφία=ἐπιστήμη), anthroposophie, n. f. ἐπιστήμη τῆς ἀνθρωπότητος, γνῶσις τοῦ ἀνθρώπου ἐξεταζομένου ἠθικῶς· ἡ ἀνθρωποσοφία εἶνε κυρίως εἰπεῖν τὸ συμπλήρωμα τῆς ἀνθρωπολογίας, l'anthroposophie est à proprement parler le complément de l'anthropologie.

ἀνθρωποσοφικός, ή, όν· anthroposophique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἀνθρωποσοφίαν· σχόλια, σκέψεις ἀνθρωποσοφικαί, commentaires, considérations anthroposophiques.

ἀνθρωποσωματολογία, ἡ· (ἄνθρωπος, σῶμα καὶ λόγος), anthroposomatologie, n. f. λόγος (ὁμιλία, discours), ἡ πραγματεία ἐπὶ τῆς κατασκευῆς (ὀργανισμοῦ) τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἤτοι τῆς διευθετήσεως τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος.

ἀνθρωποσωματολογικός, ή, όν· anthroposomatologique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἀνθρωποσωματολογίαν, ἤτοι τὴν ἐπιστήμην τῆς κατασκευῆς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

ἀνθρωπότης, ητος, ἡ· humanité, n. f. ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, la nature humaine ; || ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς περιεβλήθη τὴν ἀνθρωπότητα, Jésus-Christ s'est revêtu de notre humanité; || πληρώνειν τὸν φόρον τῆς ἀνθρωπότητος, payer le tribut à l'humanité=ὑποκύπτειν ὡς ἄνθρωπος εἰς πάθος τι ἢ ἀποθνήσκειν· § ἀνθρωπότης, humanité, n.f. οἱ ἄνθρωποι ἐν γένει, τὸ ἀνθρώπινον γένος, genre humain ; || ἅπασα ἡ ἀνθρωπότης ἔσεται μία οἰκογένεια, toute l'humanité ne sera qu'une famille (Ἅγ. Ἰωάν.).

ἀνθρωποτομία, ας, ἡ· (ἄνθρωπος, τομή), anthropotomie, n. f. ἀνατομή (dissection), ἀνατομικὴ (anatomie) τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

ἀνθρωποτομικός, ή, όν, anthropotomique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἀνθρωποτομίαν.

ἀνθρωποτόμος, ου, ὁ· anthropotomiste, n. m. ὁ ἀνατέμνων (celui qui dissèque) τὰ ἀνθρώπινα σώματα· || ὁ ἀνατόμος, l'anatomiste.

ἀνθρωποφαγία, ας, ἡ· anthropophagie, n. f. ἕξις τοῦ τρέφεσθαι μὲ ἀνθρώπινον κρέας· || ὁ λιμὸς (πεῖνα) ἤγαγε πλειστάκις εἰς τὴν ἀνθρωποφαγίαν, la famine a conduit plus d'une fois à l'anthropophagie ; || —, cannibalisme, n. m., καννιβαλισμός, βλ. λέξιν, καθὼς καὶ **ἀνθρωποφάγος.**

ἀνθρωποφάγος, ος, ον· anthropophage, adj. ὁ τρώγων ἀνθρώπινον κρέας (σάρκας)· || δὲν ὑπάρχουσιν εἰμὴ ὀλίγισται φυλαὶ ἀνθρωποφάγων εἰς τὰς χώρας ἔνθα ὁ Εὐρωπαῖος εἰσέδυσε, il n'existe plus que quelques peuplades anthropophages, dans les régions où l'Européen a pénétré ; || [οὐσιαστικῶς] ὁ βόας εἶνε φοβερὸς ἀνθρωποφάγος, le boa est un terrible anthropophage ; || [μεταφ.] οἱ ἀνθρωποφάγοι τοῦ λαοῦ εἶνε ἐκεῖνοι οἵτινες ζῶσιν εἰς βάρος του, les anthropophages du peuple sont ceux qui vivent à ses dépens ; || [συνώνυ.] ἀνθρωποφάγος, anthropophage ; καννίβαλος, cannibale ; βλ. λέξιν· ἀρχικῶς αἱ δύο αὗται λέξεις εἶχον τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἔννοιαν· σήμερον ὅμως ἀνθρωποφάγος σημαίνει ἁπλῶς τὸν τρεφόμενον δι' ἀνθρωπίνων σαρκῶν, τὸν ἀποκτήσαντα οὕτως εἰπεῖν αὐτὴν τὴν ἕξιν, ἐνῷ **καννίβαλος,** cannibale, n. m. ἐπιπροσθέτει ἐν τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ τὴν τῆς ὠμότητος, ἀπανθρωπίας, θηριωδίας.

ἀνθρωποφοβία, ἡ· anthropophobie, n. f. ὁ φόβος ὅντινα ἔχει τις πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, συνώνυμον, καθ' ὑπερβολήν, τοῦ μισανθρωπία, misanthropie, n. f.

ἀνθρωπόφοβος, ος, ον· anthropophobe, n. ὁ βδελυττόμενος, ἀποστρεφόμενος τοὺς ἀνθρώπους· || συνώνυμον, καθ' ὑπερβολήν, τοῦ μισάνθρωπος, misanthrope, n. m.

ἀνθρωποχημεία, ἡ· anthropochimie, n.f. ὀνομασία διδομένη ἐνίοτε εἰς τὸ μέρος τῆς χημείας τὸ σχετιζόμενον πρὸς τὴν ἀνατομικήν, καὶ ὅπερ, διὰ τῆς ἀναλύσεως τῶν ἱστῶν ἡμῶν καὶ τῶν σωματικῶν ὑγρῶν, προσδιορίζει τὰς ἀμέσους πηγὰς τοῦ ἡμετέρου ὀργανισμοῦ.

ἀνθρωποχημικός, ή, όν· anthropochimique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἀνθρωποχημείαν.

ἀνθυβρίζω, ἀποδίδω ὕβριν ἀντὶ ὕβρεως, rendre injure pour injure ; ὑβρίζω τὸν ὑβρίζοντα, insulter à son tour ; ἀνταποδίδω ὕβριν, récriminer ; || [μέσ.] ἀνθυβρίζομαι, s'injurier ; s'insulter.

ἀνθύβρισις, εως, ἡ· ἡ ἀπόδοσις τῆς ὕβρεως, ἡ ἀμοιβαία ὕβρις, injure (invective) réciproque ; récrimination, n. f.

ἀνθυγιεινός, ή, όν· ὁ μὴ ὑγιεινός, malsain, e ; ὁ νοσώδης, νοσηρός, insalubre ; βλαβερὸς εἰς τὴν ὑγείαν, nuisible à la santé.

ἀνθυγιεινότης, ητος, ἡ· ἡ κατάστασις, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνθυγιεινοῦ, état, caractère de ce qui est malsain ; τὸ βλαβερόν, nuisible ; τὸ νοσῶδες, βλαβερὸν εἰς τὴν ὑγείαν, insalubrité, n. f.

ἀνθυδρίασις, εως, ἡ (ἀντὶ καὶ ὕδωρ)· anthydriase, n. f. ὀνομασία δοθεῖσα εἰς τὸ διαιτητικὸν σύστημα (système diététique) ἥτις θεωρεῖ ὡς βλαβερὰν καὶ ἐπικίνδυνον τὴν διὰ θερμοῦ ὕδατος θεραπείαν.

ἀνθυδρωπικός, ή, όν· anthydropique, n. m. et adj. καλοῦνται οὕτω τὰ κατὰ τῆς ὑδρωπικίας χρησιμοποιούμενα μέσα.

ἀνθύλλιον, ου, τό· μικρὸν ἄνθος, petite fleur.

ἀνθυλλίς, ίδος, ἡ· [βοτ.] cresse, n. f. μικρὸν παραθαλάσσιον φυτόν· § anthyllis, συνών. τοῦ πολύκαρπον, polycarpon ; § [ἱππολ.] pelote ἢ pelotte, n. f. καὶ flocon de neige, n. m. μικρὰ περιωρισμένη λευκὴ ἐκ τριχῶν κηλὶς ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἵππου εὑρισκομένη· ἐπίσης ἡ ἐλαφρὰ μήνη, en-tête légèrement ; χρησιμεύει πρὸς χαρακτηρισμὸν τοῦ ἵππου κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ φύλλου μητρῴου.

ἀνθυπασπιστής, οῦ, ὁ· adjudant, n. m. καὶ adjudant sous-officier ; ὁ ἐν τῇ στρατιωτικῇ ἱεραρχίᾳ ἀμέσως ἀνώτερος τῶν ὑπαξιωματικῶν, εἷς τῶν ὁποίων τὴν τάξιν καὶ ἀνήκει· ἀνώτερος ὑπαξιωματικός, βαθμὸς περιλαμβανόμενος μεταξὺ τοῦ ἐπιλοχίου καὶ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ· || — ἢ — τάγματος, adjudant de bataillon ; || — φρουραρχείου, adjudant de la garnison.

ἀνθυπατεία, ας, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνθυπάτου, proconsulat, n. m.

ἀνθύπατος, ου, ὁ· proconsul, n. m. ὁ διωρισμένος ἀντὶ τοῦ ὑπάτου· ἄρχων Ῥωμαῖος ἔχων τὴν ὑπατικὴν ἐξουσίαν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις· || ἐπίσης πολιτικὸν ἀξίωμα παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς παραληφθὲν ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἀποδιδόμενον μετέπειτα εἰς τοὺς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποσυρομένους τιμῆς δὲ μόνον ἕνεκα.

ἀνθυπατικός, ή, όν· proconsulaire, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὸν ἀνθύπατον.

ἀνθυπίατρος, ου, ὁ· γενικῶς καλεῖται ὁ βοηθὸς τοῦ ἰατροῦ, médecin-adjoint ἢ aide médecin ; || ἐν τῷ στρατῷ ὅμως καλεῖται médecin aide-major de 2e classe, ἰσοδυναμεῖ δὲ πρὸς τὸν ἀνθυπολοχαγόν· βλ. βαθμός.

ἀνθυπίλαρχος, ου, ὁ· sous-lieutenant de cavalerie, ὁ κατώτερος βαθμὸς τοῦ ἀξιωματικοῦ=ἀνθυπολοχαγός· βλ. βαθμός.

ἀνθυπνωτικός, ή, όν· ὁ ἀποβάλλων (ἀποδιώκων) τὸν ὕπνον, qui combat, (qui chasse) le sommeil ; anthypnotique, n. m. et adj. καὶ anthiypnotique, n. m. et adj || — (φάρμακον), antisomnifère, n. et adj. λέγεται περὶ τῶν ἀντιδότων κατὰ τῶν ὑπνωτικῶν φαρμάκων.

ἀνθυποβάλλω, κάμνω, ποιῶ, ὑποβάλλω ἐνστάσεις ἢ ἀντιλογίας, soumettre à son tour des objections ; ἀντιτείνω, objecter.

ἀνθυποκτηνίατρος, ου, ὁ· aide-vétérinaire, καλεῖται οὕτως ἐν Γαλλίᾳ ὁ πρῶτος καὶ κατώτατος βαθμὸς τοῦ κτηνιατρικοῦ ἀξιωματικοῦ, ὃν λαμβάνουσιν οἱ ἐν διαγωνισμῷ ἐπιτυχόντες πτυχιοῦχοι κτηνίατροι· βλ. βαθμός.

ἀνθυπολοχαγός, ὁ· sous-lieutenant, n. m. ὁ κατώτερος βαθμὸς τοῦ ἀξιωματικοῦ κατὰ τὴν στρατιωτικὴν ἱεραρχίαν, βλ. βαθμός.

ἀνθυπόμνημα, ατος, τό· contre-mémoire, n. m. ὑπόμνημα ὑποβαλλόμενον πρὸς ἀντίκρουσιν ἑτέρου ὑπομνήματος.

ἀνθυπομοίραρχος, ὁ· sous-lieutenant de gendarmerie, ὁ κατώτερος βαθμὸς τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς χωροφυλακῆς ἰσοδυναμῶν μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ· βλ. βαθμός.

ἀνθυποναυπηγός, ὁ· aide-constructeur (de la marine); ὁ κατώτερος βαθμὸς τοῦ ναυπηγικοῦ κλάδου.

ἀνθυπονομευτής, ὁ· contre-mineur, n.m. ὁ κατασκευάζων ἢ ὑπερασπιζόμενος σύστημά τι ὑπονόμων (contre-mines).

ἀνθυπονομεύω, ἀνθυπορύσσω καὶ ἀντιδιορύσσω (βλ. λέξιν), contre-miner, ὀρύσσω ἀνθυπονόμους.

ἀνθυπόνομος, ου, ἡ· γενικῶς contre-mine, n. f. (βλ. καὶ ὑπόνομος στρατιωτική)· || [στρ.] καλοῦνται οὕτως ὑπονομευτικὰ ἔργα ἐκτελούμενα ἐκ τῶν προτέρων, ὑπὸ τὰ πρανῆ (glacis) τῶν ἔργων τῶν ἐκτεθειμένων εἰς κανονικὰς πολιορκίας ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ ν' ἀντιταχθῶσι κατὰ τῶν ὑπονόμων τοῦ πολιορκητοῦ ἢ νὰ ἐμποδίσωσι τὴν πρόοδόν του. Αἱ μόνιμοι ἀνθυπόνομοι συμπληροῦνται κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐνεργείας ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν. Σύστημά τι ἀνθυπονόμων (système de contre-mines) δέον νὰ πληροῖ τὰς ἑξῆς συνθήκας· 1ον νὰ δύνηται ν' ἀνατρέψῃ ἅπαν τὸ ἐπ' αὐτοῦ ἔδαφος χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ βλάβην εἰς τὰς ἰδίας ἑαυτοῦ στοὰς (galeries). 2ον αἱ στοαὶ νὰ ὦσιν εἰς τοιοῦτον βάθος, ὥστε ὁ ἀμυνόμενος νὰ κατέχῃ εἰ δυνατὸν πάντοτε τὸ ὑπὸ τοῦ ἐπιτιθεμένου ἔδαφος. 3ον νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν ἐποπτείαν ἅπαντος τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἐδάφους δι' ἀκουστῶν (écouteurs) τοποθετημένων ἐντὸς τῶν στοῶν καὶ κλάδων (rameaux). 4ον νὰ ἐπιτρέπῃ τὰς ἀντεπιθέσεις (retours offensifs), τὴν χρῆσιν τῶν διατρήσεων (forages), καὶ τὴν δι' ἀμυντηρίων μέσων (chicanes) παρακώλυσιν τῆς προόδου τοῦ ἀντιπάλου. 5ον ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ μὴ διακινδυνεύῃ ἡ ἀσφάλεια τοῦ φρουρίου, καὶ 6ον ἡ καταστροφὴ αὐτῶν νὰ ᾖ εὔκολος ὥστε νὰ μὴ δύνηται ὁ ἀντίπαλος νὰ ποιήσῃ χρῆσιν

τῶν ἀνθυπονόμων, βλ. καὶ πόλεμος ὑπόγειος.

ἀνθυποπλοίαρχος, ὁ· enseigne, n. m. (ἢ enseigne de vaisseau καὶ παλαιότερον lieutenant de frégate) ; ἐν τῷ γαλλικῷ πολεμικῷ ναυτικῷ καλεῖται οὕτω μάχιμος ἀξιωματικὸς ἔχων βαθμὸν ἀντίστοιχον μὲ τὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ ἐν τῷ στρατῷ τῆς ξηρᾶς, συνεπῶς enseigne εἶνε ὁ παρ' ἡμῖν καλούμενος ἀνθυποπλοίαρχος· βλ. καὶ ναυτικόν.

ἀνθυπορύσσω, βλ. ἀνθυπονομεύω, ἀντιδιορύσσω.

ἀνθυπόσχεσις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ὑπόσχεσις, promesse réciproque ; [νομ. ἰδ.] contre-promesse, n. f.

ἀνθυπουργικός, ή, όν· ὁ ἐναντίος τοῦ Ὑπουργείου, ὁ μὴ ὑπουργικός, antiministériel, elle ; ὁ ἀντιπολιτευόμενος, oppositionnel, elle.

ἀνθυποφαρμακοποιός, οὔ, ὁ· γενικῶς ὁ βοηθὸς τοῦ φαρμακοποιοῦ, aide-pharmacien ; || [στρατ.] pharmacien aide-major de 2e classe ; βλ. φαρμακοποιὸς στρατιωτικός.

ἀνθυποφροντιστής, ὁ· aide-commissaire, n. m. ἀντιστοιχῶν πρὸς ἀνθυποπλοίαρχον· βλ. οἰκονομικὸς ἀξιωματικός (τοῦ ναυτικοῦ).

ἀνθυφοπλονόμος, ου, ὁ· [ναυτ.] caporal d'armes, n. m. ἤτοι δίοπος ὁπλίτης.

ἀνθῶ (έω), μέλ. ήσω, παράγω ἄνθη, εἶμαι εἰς ἄνθος, être en fleur, fleurir; ἀναδίδω, ἀνοίγω τ' ἄνθη, s'épanouir ; || [μεταφ.] εὐημερῶ, prospérer; εἶμαι εἰς ἀνθηρὰν (ἀκμάζουσαν) κατάστασιν, être florissant ; || παράγω ἄνθη, être fleuronné ; || ἡ ἀμυγδαλέα ἀνθεῖ ἐνίοτε τὸν Ἰανουάριον, l'amandier fleurit quelquefois en Janvier ; || ὅταν ἀνθίσωσιν αἱ πορτοκαλλέαι, quand les orangers seront en fleurs ; || τὸ ἐμπόριον ἤνθει, le commerce était florissant.

ἀνθώδης, ης, ες· ὁ πλήρης ἀνθέων, plein de fleurs ; ἠνθισμένος, fleuri, e.

ἀνθών, ῶνος, ὁ· μέρος ἔνθα εἰσὶ πεφυτευμένα ἄνθη, parterre de fleurs.

ἀνία, ας, ἡ· ὅ,τι εἶνε δυσάρεστον, ὅ,τι ἐνοχλεῖ, ἡ στενοχωρία, ἡ ἐνόχλησις, ennui, n. m; ἡ δυσαρέστησις, ἐνόχλησις, contrariété, n. f ; ἡ λύπη, chagrin, n. m ; tristesse, n. f; ἡ θλῖψις affliction, n. f.

ἀνιαρός, ά, όν (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος)· δυσάρεστος, ἐνοχλητικός, ennuyeux, euse ; ὀχληρός, βαρετός, ennuyant, e ; ὁ φορτικός, ὀχληρός, fastidieux, euse ; ὁ λυπηρός, triste ; θλιβερός, affligeant, e.

ἀνιαρότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνιαροῦ, qualité de ce qui est ennuyeux ; ὀχληρότης, importunité, n. f ; ἡ ἀνία, l'ennui ; ἡ λύπη, la tristesse ; ἡ θλῖψις, le chagrin.

ἀνιαρῶς, [ἐπίρ.] δυσαρέστως, ἐνοχλητικῶς, ennuyeusement ; φορτικῶς, ὀχληρῶς, fastidieusement ; λυπηρῶς, μετὰ λύπης, tristement.

ἀνίατος, ος, ον· incurable ; ἀθεράπευτος, ὁ μὴ θεραπευόμενος, δι' ὃν τινα δὲν ὑπάρχει θεραπεία, φάρμακον, irrémédiable.

ἀνιάτως [ἐπίρ.] incurablement ; κατὰ τρόπον ἀνίατον, ἄνευ θεραπείας, ἄνευ φαρμάκων, irrémédiablement.

ἀνιάτρευτος, ος, ον· ὁ ἀνίατος· κοινῶς ὁ ἀγιάτρευτος.

ἀνιάω-ῶ· προξενῶ ἀνίαν, λύπην, θλῖψιν, ἐνόχλησιν, ἐνοχλῶ, ennuyer ; ἐνοχλῶ, ἀνιῶ, importuner, ἤτοι καθίσταμαι ὀχληρός, φορτόνομαί τινα, λυπῶ, chagriner, θλίβω τινά, affliger ; § [παθ.] δυσθυμῶ, ἀθυμῶ, λυποῦμαι, ἐνοχλοῦμαι, s'affliger ; s'ennuyer.

ἀνίδεος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων οὐδεμίαν (σαφῆ) ἰδέαν (γνῶσιν, ὁ μὴ γνωρίζων τι), qui n'a aucune idée (connaissance) de ; συνεπῶς ὁ ἄπειρος, inexpert, e; inexpérimenté, ée; ὁ ἀμαθής, ignorant, e.

ἀνίδιο, τό, [διάλ. Νισύρ.] κατὰ παραφθορὰν ἀντὶ ὄνειδος· «μωρὴ μὴ κάμνῃς τίποτε καὶ μοῦ 'βγάλουν ἀνίδιο».

ἄνιδρος, ος, ον· ὁ ἄνευ ἱδρῶτος, qui est sans sueur ; ὁ μὴ ἱδρώνων, qui ne sue pas.

ἀνίδρυσις, εως, ἡ· βλ. ἀνέγερσις, érection, n. f. ἡ ἐκ θεμελίων οἰκοδόμησις, construction, n.f; ἡ ἀνοικοδόμησις, reconstruction, n.f. ἡ ἀποκατάστασίς τινος, rétablissement; || ἀνίδρυσις (ἀνέγερσις) ἀγάλματος, ναοῦ, κτλ. érection d'une statue, d'un temple.

ἀνίδρυτος, ος, ον· ὁ μὴ ἱδρυμένος, ὁ μὴ (στερεὰ) στημένος, non érigé ; ὁ μὴ ἀνοικοδομημένος, non construit.

ἀνιδρύω, στήνω, σηκώνω, ἀνορθόω, ériger; σηκώνω τι καθέτως, dresser; θεμελιώνω, κτίζω, οἰκοδομῶ (faire) bâtir; construire; ξανακτίζω, reconstruire ; ἀποκαθιστῶ, rétablir ; βλ. καὶ ἀνεγείρω· || [ναυτ.] ἀνιδρύω τοὺς νομεῖς, τὴν στεῖραν (σηκώνω), ἤτοι ὑψῶ διὰ τῆς τοποθετήσεως, ériger les couples, l'étrave ; § [οἰκοδ.] ἀνιδρύω, ἐνιδρύω, ἀνεγείρω, porter = reposer sur une base, ἐπὶ βάσεως κεῖμαι, ἢ ἁπλῶς κεῖμαι· || ἀνιδρύω ἐπὶ ψιλοῦ, [οἰκοδ.] porter à cru, ἤτοι ἄνευ ὑπερβάσεως (sans empattement) ἢ ἐσοχῆς (retraite) ; || τοῖχος κτλ. ἀνεγείρεται ἐπὶ ψιλοῦ, un corps (mur, etc) porte à cru, ὁπόταν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ δὲν ὑπάρχουσιν ἐσοχαὶ ἢ ἐξοχαί· || ἀνιδρύω μετ' ἐξοχῶν, porter à faux, ἤτοι ἀνεγείρω τι ἐξέχον μετὰ κλιμακοειδῶν προεξοχῶν (encorbellement), σχετικῶς πρὸς κατακόρυφόν τι ἐπίπεδον· π. χ. ἐξώστην τινὰ, κτλ. || ἀνιδρύω (ἢ ἀνεγείρω) καταkατακορύφως μεθ' ὑπερβάσεως (avec empattement) ἀπὸ τοῦ ἰσογαίου, porter de fond.

ἀνίδρωσις, εως, ἡ· τὸ ἵδρωμα, ἢ ξαναΐδρωμα, transpiration, n. f ; ἡ ἔκχυσις ἱδρῶτος, ἡ πρᾶξις τοῦ ἱδρώνειν, action de suer, sudation, n. f ; ἀνίδρωσις εἶνε μᾶλλον ἢ ἧττον καταφανὴς ἐλάττωσις τῆς ἐκκρίσεως τοῦ ἱδρῶτος, ἐπερχομένη ἢ ὡς σύμπτωμα ἐσωτερικῶν νόσων, ἢ ἕνεκα νοσημάτων τοῦ δέρματος.

ἀνίδρωτος, ος, ον· ὁ μὴ ἱδρώσας, qui n'a pas sué, ée; καὶ κατ' ἐπέκτ. ὁ ληφθεὶς ἄνευ ἱδρῶτος, ἄνευ κόπου, ἄνευ ἐργασίας, obtenu sans peine, sans travail.

ἀνίερος, ος, ον· profane, n. m ; ὁ μὴ ἱερός, qui n'est pas sacré, ée; ἀνόσιος ὁ ἀσεβής, impie.

ἀνιερόω-ῶ· καθιερώνω, consacrer; ἀφιερώνω, dévouer.

ἀνιέρωσις, ἡ· καθιέρωσις, ἐγκαινίασις ναοῦ, consécration, n. f.

ἀνίημι, ἀναπέμπω, πρὸς τ' ἄνω πέμπω, pousser en haut; ἀναδίδω, faire jaillir; ἀναγεννῶ, παράγω, faire naître, produire; || [ναυτ.] ἀνίημι ἱστίον, larguer une voile; βλ. ἀναπτύσσω ἱστίον.

ἀνίκανος, ος, ον· ὁ μὴ ἱκανὸς διά τι, incapable, adj. ὁ ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος, inhabile; ὁ ἀφυής, inepte, adj. ὁ εἰς ὅντινα οὐδὲν εἶνε ἀρκετόν, (οὐδὲν ἐπαρκεῖ), à qui rien ne suffit, insuffisant; || εἶνε ἀνίκανος νὰ κυβερνήσῃ, il est incapable de gouverner; || εἶνε ἀποδεδειγμένος ἀνίκανος, il est d'une incapacité reconnue; || ἀνίκανος ὑπουργός, ministre inepte; || ἀνίκανος, ἀσθενής, infirme; || ἀνίκανος δι' ὑπηρεσίαν (ἀκατάλληλος), impropre au service; || ἀνίκανος, ἄχρηστος, réformé, ée, adj. || ἵππος ἀνίκανος, cheval de réforme καὶ cheval réformé, καλεῖται ὁ ἀνίκανος ἵππος ὁ ἐκποιηθεὶς παρὰ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας· [τὸ ἐναντίον τοῦ ἀνικάνου, ἀχρήστου, réformé, εἶνε remonte, ἤτοι νεόλεκτος, ὅπερ σημαίνει καὶ εὔχρηστος, βλ. καὶ ἱππωνία]. || ἀνίκανος εἰς (σωματικὴν) ἐργασίαν, invalide; || [ἰατρ.] ἀνίκανος (εἰς τεκνοποιΐαν), impuissant, e; || [νομ.] ἀνίκανος (εἰς κληρονομίαν, εἰς σύναψιν συμβολαίου, κτλ.), inhabile (à hériter; à contracter, etc).

ἀνικανότης, ητος, ἡ· ἡ μὴ ἱκανότης, τὸ νὰ μὴ ἦνέ τις ἱκανὸς διά τι, incapacité, n.f; ἡ ἀδεξιότης, ἀνεπιτηδειότης, inhabilité, n. f. ἡ ἀφυΐα, ineptie, n. f. ἡ ἀνεπάρκεια, insuffisance, n.f; || ἡ ἀνικανότης του δὲν ἔχει ὅρια, son incapacité n'a point de bornes; || ἀνικανότης, ἀσθένεια, infirmité, n. f; || ἀνικανότης πρὸς (σωματικὴν) ἐργασίαν, invalideté, n.f; || ἡ κακολογία εἶνε τὸ πάθος τῆς ἀνικανότητος, le dénigrement est la passion de l'insuffisance; || [ἰατρ.] ἀνικανότης (εἰς τεκνοποιΐαν), impuissance, n.f; || [νομ.] ἀνικανότης (εἰς σύναψιν συμβολαίου, κτλ.) inhabileté (à contracter, etc). || ἀνικανότης, incapacité, καλεῖται ἐν τῷ κανονικῷ δικαίῳ ἡ ἰδιότης ἐκείνη, ἥτις καθιστᾷ ἀνεπίδεκτον χειροτονίας· || ἀνικανότης, réforme, n. f. βλ. ἀχρηστία· || ἀνικανότης τῶν ἀνδρῶν (διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν πρὸ τῆς κατατάξεως), réforme des hommes de troupe; μετὰ τὴν κατάταξιν ὁ ἀνίκανος ὁπλίτης τίθεται εἰς ἀπόταξιν, ἀποστρατείαν, réforme, ἐὰν ἔπαθεν ἢ ἐγήρασεν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ἡ κατάστασις δὲ αὕτη καλεῖται ἀποστράτευσις, congé de réforme; || ἀνικανότης ἵππων (ἡ ἀχρηστία), réforme de chevaux, καλεῖται ἡ ἐκποίησις τῶν κτηνῶν τοῦ στρατοῦ τῶν καταστάντων δι' οἱανδήποτε αἰτίαν ἀχρήστων καὶ ἀνικάνων διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν.

ἀνικάνως [ἐπίρ.], ἄνευ ἱκανότητος, sans capacité; incapablement; ἀδεξίως, ἀνεπιτηδείως, inhabilement; ἀφυῶς, ineptement.

ἀνίκητος, ος, ον. ὁ μὴ νικηθείς, non vaincu; invaincu, e; ὁ ἀήττητος, invincible, βλ. λέξιν.

ἀνιλίνη, ης, ἡ (χημ.) aniline. n.f. ὀργανικὴ βάσις καὶ δὴ ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων σωμάτων τῆς τεχνουργικῆς χημείας ὡς ἀφετηρία τῶν χρωμάτων τῆς ἀνιλίνης· || ἀνιλίνης χρώματα, couleurs d'aniline, ἢ πισσοχρώματα· ἐν τῇ πίσσῃ τῶν λιθανθράκων εὑρίσκονται τὸ βενζόλιον (βενζίνη), φαινόλιον, ναφθαλίνη καὶ ἀνθρακένιον, ἅτινα χρησιμεύουσι πρὸς παραγωγὴν τῶν χρωμάτων τῆς ἀνιλίνης.

ἀνιόντα, anions, n. m. τὰ ἰόντα, τὰ φερόμενα πρὸς τὸ θετικὸν ἠλεκτρόδιον.

ἀνιοῦσα, θηλ. τοῦ ἀνιών· βλ. λέξιν.

ἄνιππος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἵππον, qui n'a point de cheval; συνεπῶς ὁ πεζός, qui est à pied; || — ἱππεύς, cavalier démonté; οὗτινος ἀπωλέσθη ἢ ἀφῃρέθη ἢ ἁπλῶς ἐλλείπει ὁ ἵππος του· || — ὑπηρεσία, service à pied; ἡ πεζῇ ἐκτελουμένη ὑπηρεσία, ἡ μὴ ἔφιππος ὑπηρεσία.

ἀνίπταμαι, λαμβάνω πτῆσιν (πέταμα) πρὸς τ' ἄνω, prendre sa volée (son vol); ἢ prendre l'essor; s'envoler (πετῶ).

ἄνιπτος, ος, ον· ὁ μὴ νιφθεὶς ἢ νιπτόμενος, ὁ ἄπλυτος, non lavé, ée, συνεπῶς ὁ ἀκάθαρτος, malpropre; sale.

ἀνισάκις, [ἐπίρ.] ἀνίσως, κατὰ τρόπον ἄνισον, d'une manière inégale; inégalement.

ἀνισάριθμος, ος, ον· ὁ ἄνισος τὸν ἀριθμόν, qui n'est pas égal en nombre.

ἀνισοβαρής, ής, ές· ὁ μὴ ἔχων τὸ αὐτὸ βάρος, ὁ ἄνισος κατὰ βάρος, d'un poids inégal; διαφόρου βάρους, d'un poids divers.

ἀνισοβύθιστος, ος, ον (ἐπὶ λέμβου, πλοίου), ὁ μὴ βυθιζόμενος ἐξ ἴσου, qui est en différence de tirant-d'eau, ἢ διαφορὰ βυθίσματος, différence de tirant-d'eau, ἢ ἁπλῶς différence, n. f. καλεῖται οὕτως ἡ μεταξὺ τοῦ πρωραίου καὶ πρυμναίου βυθίσματος πλοίου τινὸς διαφορά, μετρουμένη ἀπὸ τοῦ χελύσματος ἐπὶ τῆς στείρας διὰ τὴν πρῶραν, καὶ ἀπὸ τοῦ χελύσματος ἐπὶ τοῦ ποδοστήματος διὰ τὴν πρύμνην· || — πλοῖον, bâtiment en différence, καλεῖται ἐκεῖνο οὗτινος τὸ πρωραῖον βύθισμα διαφέρει τοῦ πρυμναίου· τὸ τοιοῦτον συμβαίνει εἰς ὅλα τὰ σκάφη, τοῦ πρυμναίου βυθίσματος ὄντος πάντοτε μεγαλειτέρου τοῦ πρωραίου.

ἀνισογαμία, ας, ἡ· βλ. γάμος ἀριστερᾶς χειρός, mariage de la main gauche=mariage morganatique. γάμος ἡγεμόνος ἢ ἡγεμονόπαιδος μετὰ κατωτέρας γυναικός, καθ' ὃν ὁ ἀνὴρ ἐπὶ τῆς τελετῆς προσφέρει τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἀντὶ τῆς δεξιᾶς, ὥστε τὰ τέκνα δὲν κληρονομοῦσι τὴν ἀρχὴν καὶ ἀξίαν (τίτλον) τοῦ πατρός.

ἀνισογώνιος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἴσας γωνίας, inéquiangle, adj.

ἀνισόκυκλος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἴσους κύκλους, anisocycle; || [οὐδ. οὐσ.] ἀνισόκυκλον, τό· anisocycle, n. m. καλεῖται πολεμικὸν μηχάνημα τῶν Βυζαντίνων, ἐν εἴδει ἑλικοειδοῦς ἐλατηρίου, δι' οὗ ἐξετοξεύοντο βέλη.

ἀνισομερής, ής, ές· οὗτινος τὰ μέρη δὲν εἶνε ἴσα, ὁ σχηματισμένος ἀπὸ ἄνισα μέρη, formé de parties inégales.

ἀνισόμετρος, ος, ον· ὁ μὴ ἰσόμετρος, ὁ μὴ ἔχων τὸ αὐτὸ μέτρον, d'une mesure inégale ; § [ὀρυκτ.] anisométrique.

ἀνισομήκης, ης, ες· ὁ ἔχων ἄνισον μῆκος, inégal en longueur ; ἢ d'inégale longueur.

ἄνισον, τό· [βοτ.], anis, n. m. σπέρμα ἀνίσου, τὸ γλυκάνισον· || ἄνισον ἀστέρειον, anis étoilé.

ἀνισοπαχής, ής, ές· ὁ ἄνισος κατὰ τὸ πάχος, de grosseur (d'épaisseur) inégale.

ἀνισοπεδόω-ῶ· désaffleurer ; βλ. ἀνισοπέδωσις καὶ ἐξέχω.

ἀνισοπέδωσις, εως, ἡ· désaffleurement, n. m. τὸ μὴ ἰσοπεδωμένον τὸ μὴ εὑρισκόμενον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου· βλ. ἀπισόω-ῶ· ἀπίσωσις, affleurer.

ἀνισοπέταλος, ος, ον· [βοτ.] ἔχων ἄνισα πέταλα, anisopétal, e.

ἀνισοπλατής, ής, ές· βλ. **ἀνισόπλατος.**

ἀνισόπλατος, ος, ον· ὁ ἔχων ἄνισον πλάτος, d'une largeur inégale ; || ἀνισόπλατος σανίς, [λεπτουρ.] queue de morue, σανὶς ἔχουσα διάφορον πλάτος εἰς ἀμφότερα τὰ ἄκρα· τοιαῦται σανίδες δέον ν' ἀποφεύγηται νὰ τίθηνται εἰς ὁρατὰ τῆς ξυλουργικῆς ἔργα (τύμπανα, κτλ. panneaux), καθότι οἱ λοξοὶ ἁρμοὶ ἀνοίγουσι περισσότερον διὰ τῆς συστολῆς τοῦ ξύλου ἀπὸ τοὺς εὐθεῖς, ἤτοι τοὺς παραλλήλους ἁρμούς.

ἀνισόπλευρος, ος, ον· ὁ ἔχων τὰς πλευρὰς ἀνίσους, à cotés inégaux ; inéquilatère ; inéquilatéral, e.

ἀνισόρροπος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἴσην (ὁ ἄνισος) πρός τινα ῥοπήν, de penchant (tendance) inégale, ἐκ τούτου ὁ ἀνεπιεικής, inclément, e; ὁ ἄδικος, injuste, inique ; § ἀνισόρροπος, ὁ μὴ ἐν ἰσορροπίᾳ εὑρισκόμενος, qui n'est pas en (état) équilibre : déséquilibré, ée, n. et adj. καλοῦνται οὕτως οἱ ἄνθρωποι ὧν τινων αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις εἰσὶν τεταραγμέναι δι' οἱανδήποτε αἰτίαν· || ὁ ἀλκοολισμὸς αὐξάνει καθημερινῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνισορρόπων, l'alcoolisme augmente journellement le nombre des déséquilibrés (ἢ des personnes déséquilibrées).

ἀνισορροπέω-ῶ, μέλ. ήσω, déséquilibrer, κάμνω ὥστε ν' ἀπωλεσθῇ ἡ ἰσορροπία, ἐκβάλλω (ἀποβάλλω) τι ἀπὸ τὴν ἰσόρροπον κατάστασιν (κυρίως καὶ μεταφορ.)· || ἀνισορροπῶ ἰκρίωμά τι, déséquilibrer un échafaudage ; || ἀνισορροπῶ τὰς (διανοητικὰς) δυνάμεις, déséquilibrer les facultés.

ἄνισος, ος, ον· ὁ μὴ ἴσος, qui n'est pas égal : inégal, e, καὶ μεταφορικῶς ὁ ἀνεπιεικής, inclément, e; ὁ ἄδικος, injuste, inique ; ὁ ἀνώμαλος, accidenté, ée.

ἀνισοσκελής, ής, ές· ὁ ἔχων σκέλη ἄνισα, à jambes inégales.

ἀνισοταχύς, ύς, ές· ὁ ἔχων ἄνισον ταχύτητα, à vitesse inégale.

ἀνισότης, ητος, ἡ· ἡ κατάστασις καὶ ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνίσου, inégalité, n. f. καὶ μεταφορικῶς ἡ ἀδικία, injustice, f. iniquité. f; || ἐπίσης ἡ ἀνωμαλία inégalité καὶ ἐπὶ ἐδάφους accidenté ; || ἀνισότης ἡ ἀνωμαλία τῆς ἐπιφανείας μετάλλου, κτλ. προελθοῦσα κατὰ τὴν χύσιν ἐκ τῶν τύπων, barbes, barbures, bavures ou laisses, βλ. ἀνωμαλία· || ἀνισότης ἡ ἀνομοιότης, disparité, n. f.

ἀνισοϋψής, ής, ές· ἔχων ὕψος ἄνισον, à hauteur inégale.

ἀνισόφυλλος, ος, ον· [βοτ.] anisophylle. adj. ὁ ἔχων φύλλα διαφόρου μεγέθους.

ἀνισοψηφία, ας, ἡ· τὸ μὴ ἔχειν ἴσους ψήφους, inégalité de voix.

ἀνίστημι, μέλ. ἀναστήσω, ἀόρ. ἀνέστησα, κάμνω νὰ σηκωθῇ, σηκώνω ἀπὸ τῆς ἕδρας, faire lever, relever ; ἐγείρω ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐξυπνῶ, réveiller ; νεκροὺς ἐξεγείρω, σηκώνω, ζωντανεύω, ressusciter ; εἰς ἔργον τινὰ παρορμῶ, παρακινῶ, ἐξεγείρω, exciter ; εἰς στάσιν ἐμβάλλω, κάμνω νὰ ἐπαναστατήσῃ, ἐξεγείρω, soulever, faire révolter ; βλ. καὶ **ἀνιστῶ·** || μεσ. καὶ παθ. **ἀνίσταμαι,** μέλ. ἀνασταθήσομαι, ἀορ. ἀνέστην, παρακ. ἀνέστηκα, σηκώνομαι, ἐγείρομαι, se lever ; se relever ; ἵσταμαι ὄρθιος, ἀνορθοῦμαι, se dresser ; se redresser ; || ἀνέστη ὅπως διαμαρτυρηθῇ, il se leva pour protester ; § ζωντανεύω, ressusciter ; || Χριστὸς ἀνέστη, Christ est ressuscité ; || κάμνω Χριστὸς ἀνέστη, s'embrasser (le jour de Pâques).

ἀνιστόρητος, ος, ον· ὁ μὴ ἐν τῇ ἱστορίᾳ μνημονευόμενος, non raconté (exposé) dans l'histoire, ὁ μὴ ἱστορηθείς, non historié, ée ; συνεπῶς ἄγνωστος, inconnu, e; οὗτινος ἡ ἱστορία δὲν ἐγένετο, dont l'histoire n'a pas été faite ; ὁ μὴ γινώσκων ἱστορίαν, qui n'a pas étudié (appris l'histoire).

ἀνιστῶ τὸν ἵππον, [ἱππ.] ramener un cheval, ἀναγκάζω τὸν ἵππον νὰ λάβῃ καλὴν στάσιν τοῦ σώματος καὶ τῆς κεφαλῆς.

ἀνίσχυρος, ος, ον· ὁ μὴ ἰσχυρός, ὁ μὴ ἔχων ἰσχύν, impuissant, e; συνεπῶς ὁ ἀδύνατος, faible, ὁ ἄνευ δυνάμεως, sans force ; § ὁ ἄκυρος (ἀνίσχυρος), invalide ; ὁ ἄνευ ἀποτελέσματος (ἄνευ κύρους), qui est sans effet=ἀνίσχυρος δωρεὰ (ἡ μὴ ἰσχύουσα), ἄκυρος, donation invalide.

ἀνίσως [ἐπίρ.] μὲ τρόπον ἄνισον, inégalement, d'une manière inégale. § **ἀνίσως** [σύνδεσμ.], ἄν, εἰ, ἐάν, si (ἂν καὶ ἴσως) ἐκ τύχης, si par hasard ; ἐν ᾗ περιπτώσει, en cas que ; dans le cas où ; || — (καὶ) θέλῃ, ἂς ἔλθῃ, qu'il vienne, s'il le veut ; || — καὶ ἦνε [φρ. ἂν ἦνε ἔτσι], si c'est comme ça; si c'est vrai.

ἄνιφτος, [δημ.] βλ. ἄνιπτος.

ἀνίχνευσις, εως, ἡ· ἡ ἐξιχνίασις, investigation, n. f ἡ δι' ἰχνηλασίας ἀνεύρεσις, ἡ ἔρευνα, ἀναζήτησις, la recherche ; ἡ διερεύνησις, scrutation, n. f. || [τακτ.] —, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνιχνεύειν, action d'éclairer, συνεπῶς ἀνίχνευσις (ἡ εὕρεσις, ἀνακάλυψις), découverte, n. f. (τοῦ πολεμίου), οἱ δὲ ἐκτελοῦντες τὴν ἀνίχνευσιν καλοῦνται **ἀνιχνευταὶ** (éclaireurs) ; || ἀποστέλλω πρὸς ἀνίχνευσιν, envoyer à la découverte ; καὶ **ἀνιχνεύω** (πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ πολεμίου), aller à la découverte ;

§ [ναυτ.] —, observation, n. f. καλεῖται ἡ προφύλαξις, ἐπιτήρησις, ἡ διὰ προφυλακίδων [bâtiment en observation) ἢ ἀνιχνευτικῶν (bateau-éclaireurs) πλοίων ἐπιτήρησις μέρους θαλάσσης· § —, action de suivre la piste de q'un. ἐπὶ τὰ ἴχνη τινὸς βαίνειν, βλ. καὶ ἀνιχνεύω.

ἀνιχνευτής, οῦ, ὁ· ὁ ἀνιχνεύων, ἐξιχνιάζων, investigateur, n.m. ὁ διερευνητής, scrutateur, n. m. || [στρατ.] —, ὁ ἐρευνητής, batteur d'estrade, n. m. κατὰ τὸν μεσαίωνα ἐκάλουν οὕτω τοὺς ἐλαφροὺς ἱππεῖς τοὺς ἐκτελοῦντας τὰς ἀνιχνεύσεις, τοὺς σήμερον καλουμένους éclaireurs ; ὅθεν ἀνιχνευτής, éclaireur ἢ éclaireur du terrain ; καλοῦνται οὕτως ἄνδρες ἱππεῖς ἢ πεζοί, οἵτινες προπορεύονται στρατεύματός τινος πορευομένου ἢ ἐσχηματισμένου πρὸς μάχην διὰ νὰ ἐρευνῶσι τὸ ἔδαφος καὶ προλαμβάνωσι πᾶν αἰφνίδιον. Αἱ πρωτοφυλακαὶ (grand'gardes) χρησιμεύουσι διὰ τὴν προφύλαξιν στρατεύματος εὑρισκομένου ἐν στρατοπέδῳ, ἐπισταθμίᾳ ἢ καταυλισμῷ, οἱ δὲ σκοποὶ καὶ οἱ περίπολοι οἵτινες ἐκτελοῦσι τὴν ἀνίχνευσιν τοῦ πέριξ ἐδάφους, καλοῦνται προόπται (éclaireurs)· || ἀνιχνευταὶ θέσεως, éclaireurs de position, καλοῦνται ὁμάδες ἀποτελούμεναι ἐκ 2 ἢ 3 ἱππέων οἵτινες καταλαμβάνουσι ταχέως τὰ ὑψηλὰ σημεῖα πέριξ τῆς ὁδοῦ ἣν ἀκολουθεῖ στράτευμά τι, παραμένουσι δὲ εἰς τὰς θέσεις των μέχρις ὅτου τὸ στράτευμα διέλθῃ ἢ ἀντικατασταθῶσιν ὑφ' ἑτέρων.

ἀνιχνευτικὸν (πλοῖον), τό· éclaireur d'escadre, καὶ ἀγγλιστί. scouts. Μεγάλης ταχύτητος πολεμικὸν πλοῖον μὲ ἐλαφρὸν ταχυβόλον πυροβολικόν, χρησιμεῦον πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου· βλ. καὶ ἀνίχνευσις.

ἀνιχνευτικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀνίχνευσιν, ἐξιχνίασιν ἀνήκων, d'investigation ; διερευνητικός, investigateur καὶ scrutatif ; ἐρευνητικός, de recherche ; || ὁ εἰς τὸν ἀνιχνευτὴν ἀνήκων, d'éclaireur ; || [ναυτ.] πλοῖον ἀνιχνευτικόν, bateau éclaireur ἢ ἁπλῶς éclaireur, n. m. καλεῖται τὸ ὡς πρόσκοπος χρησιμεῦον πλοῖον, ἢ τὸ πρόσκοπον πλοῖον.

ἀνίχνευτος, ος, ον· ὁ μὴ ἀνιχνευθείς, ὁ μὴ ἀνιχνευόμενος, qui n'est pas éclairé, ée; ὁ μὴ ἀνακαλυφθείς, qui n'est pas découvert ; ὁ μὴ διερευνηθείς, non scruté ; μὴ ἐρευνηθείς, non recherché.

ἀνιχνεύω, ἐξιχνιάζω, εὑρίσκω τινὰ ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη του, dépister, π. χ. ἐπὶ κυνηγετικῶν σκύλων· διερευνῶ, scruter ; ἐρευνῶ, ἀναζητῶ, rechercher ; βολιδοσκοπῶ, sonder ; ἀνακαλύπτω, découvrir ; ἐμβαθύνω, approfondir ; || διὰ ν' ἀνιχνεύσωσι τοὺς κλέπτας, pour dépister les voleurs ; || ἠθέλησα ν' ἀνιχνεύσω τοὺς σκοπούς του, j'ai voulu scruter (pénétrer) ses intentions ; || [ναυτ.]— (μέρος τι θαλάσσης) ἢ παρατηρῶ, ἐπιτηρῶ, observer ; βλ. ἀνίχνευσις· || —, ἰχνηλατέω-ῶ, être à la piste ἢ suivre la piste, καὶ ἡ πρᾶξις ἀνίχνευσις, ἰχνηλασία· || [τακτ.] — τὸ ἔδαφος, fouiller le terrain ; || [ἐπίσης τακτ.] —, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, περιπολῶ τὴν χώραν, battre l'estrade ou battre la campagne ; || [ἐπίσης τακτ.] —, éclairer ; ἀνιχνεύειν στράτευμα κατὰ τὰς διαφόρους τοποθεσίας σημαίνει ἀναγνωρίζειν (reconnaître) καὶ ἐπιτηρεῖν δι' ἀνιχνευτῶν (προοπτῶν, éclaireurs) τὸ πέριξ αὐτοῦ ἐπικίνδυνον ἔδαφος. Ἡ ὑπηρεσία αὕτη ἀνατίθεται εἰδικώτερον εἰς ἱππεῖς, οἵτινες καλοῦνται ἀνιχνευταί, βλ. λέξιν· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνιχνεύειν καλεῖται ἀνίχνευσις, action d'éclairer.

ἀνιῶ, βλ. ἀνιάω-ῶ, ἐνοχλῶ, incommoder.

ἀνιών, οῦσα, όν· ὁ πρὸς τ' ἄνω βαίνων, ὁ ἀνερχόμενος, ὁ ἀναβατικός, ascendant, ante ; || ἀνιοῦσα καὶ κατιοῦσα στοά, galerie en amont et en aval. Οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται τὰς λέξεις amont καὶ aval διὰ τὰς μεταλλευτικὰς ἐργασίας, π. χ. τῶν στοῶν, φρεάτων, κτλ. § οἱ ἀνιόντες (συγγενεῖς), les ascendants, ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ εἶνε ἀνιόντες πρώτου βαθμοῦ· § [μαθ.] ἀνιοῦσα πρόοδος, progression ascendante.

ἀννέφελος, βλ. ἀνέφελος.

ἀνόδιον, τό· anode, n. m. τὸ θετικὸν ἠλεκτρόδιον· βλ. ἠλεκτρόδιον.

ἄνοδμος, ος, ον· ὁ ἄνευ ὀσμῆς, sans odeur ; ὁ ἄοσμος, inodore.

ἀνόδοντος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας, qui est sans dents ; édenté, ée.

ἄνοδος, ου, ἡ· ἡ πρὸς τ' ἄνω ὁδός, chemin qui monte (pour monter), chemin montant ; ἡ ἀνάβασις, τὸ ἀναίβασμα, la montée, συνεπῶς ὁ ἀνήφορος, la montée ; || —, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναβαίνειν, l'action de monter ; avénement, n. m. ἰδίως ἄνοδος εἰς τὸν θρόνον, au throne ; εἰς τὴν ἐξουσίαν, au pouvoir ; || — (ὁ πηγαιμός), voyage pour aller (ἢ voyage d'aller) ; || κατὰ τὴν ἄνοδον, en allant· βλ. καὶ κάθοδος· || — καὶ ἐπάνοδος (κάθοδος), [voyage d'] aller et retour ; § [φυσ.] ἄνοδος, ἡ· anode, n. f. εἰς τὸν ἠλεκτρισμὸν καλεῖται ὁ ῥευματοφόρος ὁ συγκοινωνῶν μὲ τὸν θετικὸν πόλον ἠλεκτρικῆς στήλης, δι' οὗ διοχετεύεται τὸ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα εἰς ὑγρὸν πρὸς ἠλεκτρόλυσιν αὐτοῦ, ἤτοι πρὸς ἀνάλυσιν ὑγροῦ, οἷον τοῦ ὕδατος εἰς τὰ στοιχεῖα αὐτοῦ ὀξυγόνον καὶ ὑδρογόνον.

ἀνόδους, οντος. ὁ (ζωολ.) anodonte, n. m. μαλάκιον ἐλασμαβράγχιον δίθυρον τῶν γλυκέων ὑδάτων ἔχον ὄστρακον λεπτὸν ἄνευ ὀδόντων, ἐπενδυόμενον ἐσωτερικῶς ὑπὸ στρώματος μαργάρου.

ἀνοησία, ας, ἡ· (ἀνόητος), ἡ ἔλλειψις νοήσεως (ἤτοι σκέψεως νοημοσύνης), défaut de réflexion (de pensée, d'intelligence) : sottise, n. f ; bêtise. n. f. τὸ νὰ ἦνέ τις ἀνόητος, d'être sot ; ἡ μωρία, βλακία, imbécilité, n. f. || bêtise μὲν σημαίνει ἀνοησίαν προερχομένην ἐξ ἀγνοίας ἢ μικρᾶς γνώσεως τῶν πραγμάτων, sottise δὲ ἀνοησίαν ἐκ πλημμελοῦς καὶ διαστρόφου κρίσεως· ἐπίσης ἀνοησία=παραλογισμός, déraison, n. f. ἀσυνεσία, ἀπερισκεψία, imprudence, n. f ; εὐήθεια, ineptie, n. f ; ἀλογία (παραλογισμὸς) absurdité, n. f ; παραφροσύνη, insanité, n. f ; ἠλιθιότης, stupidité, n. f ; || ἡ ἀνοησία

του εἶνε παροιμιώδης (δὲν ἔχει ταίρι), sa sottise est proverbiale (est sans égale); || ἡ διαγωγή του εἶνε σειρὰ ἀνοησιῶν, sa conduite est une série d'insanités; || δὲν λέγει ἄλλο παρὰ ἀνοησίαις, il ne dit que des bêtises; || αὐτὸ εἶνε καθαρὰ ἀνοησία, cela n'a pas le sens commun; cela est absurde; || τί ἀνοησία! quelle bêtise; que c'est bête! || ἔλα μὴ κάμνης ἀνοησίας, allons, pas de bêtises.

ἀνοηταίνω, εἶμαι ἀνόητος, être sot; λέγω ἢ κάμνω (πράττω) ἀνοησίας, dire (faire) des sottises (des bêtises); ἐνεργεῖν ἀνοήτως, agir sottement; || —, γίνομαι εὐήθης, εὐηθεύομαι, nigauder.

ἀνόητος, ος καὶ η, ον· (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος)· ἀντίθ. πρὸς τὸ νοητός, ὁ μὴ νοῶν, sot, sotte; bête, n. βλ. ἀνοησία· ὁ μὴ κατανοῶν, ἄνους, ἄφρων, insensé, ée; ἀσύνετος, imprudent, e; εὐήθης, inepte; ἄλογος, absurde; ἠλίθιος, stupide; —, ὁ μωρός, βλάξ, imbécile, adj. || — διαγωγή, conduite insensée; || εἶνε φοβερὰ ἀνόητος, il est bête comme tout; || δὲν εἶνε ἀνόητος, il n'est pas bête; || δὲν ἤμην τόσον ἀνόητος, pas si bête; || δὲν εἶνε τόσον ἀνόητος ὅσον φαίνεται, il n'est pas si bête qu'il en a l'air; || εἶνε ἀνόητον ψεῦδος, c'est un mensonge absurde.

ἀνοήτως, [ἐπίρ.] sottement; bêtement; ἠλιθίως, ineptement; μωρῶς, ἠλιθίως, imbécilement.

ἀνόθευτος, ος, ον· ὁ μὴ νοθευόμενος ἢ νοθευθείς, non falsifié, ée; ὁ μὴ ἀλλοιωθείς, non altéré; ἀναλλοίωτος, inaltéré, ée; inaltérable; ἐκ τούτου ὁ γνήσιος, ὁ ἄδολος, pur, e; καὶ ἐπὶ οἴνου κυρίως ὁ ἀδόλωτος, non frelaté; ὁ ἀμιγής, pur.

ἄνοια, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις νοός, ἀνοησία, sottise, f; ἀφροσύνη, παραφροσύνη, insanité, f; ἀλογία ἢ παραλογισμός, absurdité, n. f; || ἄνοια, ἡ, anoïe, n. f; μωρία, βλακεία, ἠλιθιότης, imbécilité, n. f.. idiotie, n. f; βλ. ἀνοησία· || ἄνοια, démence, n. f. ἐξασθένησις, κατάπτωσις τῶν διανοητικῶν δυνάμεων· παθολογικῶς ἡ ἄνοια, démence, χαρακτηρίζεται διὰ τῆς βαθμιαίας καταπτώσεως τῶν διανοητικῶν δυνάμεων καὶ τοῦ ἠθικοῦ, ἅτινα ἐπακολουθοῦνται ὑπὸ φυσικῆς καταπτώσεως.

ἄνοιγμα, ατος, τό· μέρος τοίχου, οἴκου, κτλ. ἀνοικτόν, ouverture, n. f. συνεπῶς ἄνοιγμα καλεῖται ἡ ὀπή, trou, n. m; ἡ χαραμάδα, fente, n. f. ἡ διάτρησις, percement, n. m. ἡ διέξοδος, δίοδος, issue, n. f. ἡ εὔρυνσις, élargissement, n. m; ἐπίσης ἡ ἐκπωμάτισις, ἀναστόμωσις, débouchement, n. m; || [ἐμπορ.] ἄνοιγμα χρηματιστηρίου, ἀγορᾶς, βιβλίων, κλ. ouverture, n. f; || ἄνοιγμα, ouverture, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνοίγειν, action d'ouvrir; βλ. καὶ ἀνοίγω· || ἄνοιγμα, bade, n. f. καλεῖται ἡ ἀπόστασις τῶν σκελῶν τοῦ διαβήτου μετροῦντος τὸ ὑπάρχον διάστημα μεταξὺ δύο τεμαχίων ξύλων, κτλ. ἅτινα ἔδει νὰ ἐφάπτωνται. || [οἰκοδ.] ἄνοιγμα, τὸ χάσμα, baie n. f. βλ. λέξιν· || ἄνοιγμα, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνοίγειν, ἀποφράσσειν, π. χ. τὸ ἄνοιγμα, ἡ ἐκκένωσις τοῦ λιμένος, débâclage ἢ débâclement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ débâcler καὶ ἐπὶ πάγου καλεῖται παγόλυσις· || [οἰκοδ.] ἄνοιγμα, ἡ ἀπόσπασις τοίχου, θόλου, κτλ. écartement d'un mur, d'une voûte, etc; || ἄνοιγμα, entrée, n. f. ὀπή, εἴσοδος ἢ ἔξοδος σπηλαίου· || ἄνοιγμα, évasement, τὸ πλάτυσμα, ἡ πλατυστομία· || ἄνοιγμα, fenêtre ἢ ouverture, n.f. καλοῦνται ἀνοίγματα ὀπαὶ εὑρισκόμεναι εἰς σπήλαια ἐξ ὧν παρέχεται ἐν αὐτοῖς φῶς· || ἄνοιγμα ἢ χάσμα, gueule, n. f. πλάτος τοῦ ἀνοίγματος (χάσματος), largeur en gueule; || [οἰκοδ.] ἄνοιγμα ἢ χάσμα ἐπὶ τοίχου, haha, n. m; || [γεφ.] ἄνοιγμα, travée, n. f. βλ. σύζευγμα (μεσοβάθριον)· || [στρ.] ἄνοιγμα, trouée, n. f. διάβασις (passage) ἢ διάσπασις (percée) προξενουμένη βιαίως διὰ μέσου τῶν ἐχθρικῶν τάξεων. || ἄνοιγμα, pertuis, n. m. τρῆμα· || [οἰκοδ. καὶ γεφυροδοπ.] ἄνοιγμα, portée, n. f. συνώνυμον τοῦ ouverture (βλ. καὶ κατωτέρω)· καλεῖται οὕτως ἡ ἀπόστασις μεταξὺ δύο στηριγμάτων (points d'appui) ἢ ὑπερεισμάτων (supports), ἢ ἡ κενὴ ἔκτασις ἡ ἀφιεμένη μεταξὺ δύο βάθρων γεφύρας, μεταξὺ δύο κιόνων (colonnes), δύο ὀρθοστατῶν, ἢ τὸ κενὸν διάστημα τὸ εὑρισκόμενον κάτωθεν ὁριζοντίου ξυλίνης ἢ σιδηρᾶς δοκοῦ· γενικώτερον δὲ καλεῖται οὕτως ἡ ἔκτασις (étendue), τὸ διάστημα, ἡ ἀπόστασις (distance), π. χ. τὸ ἄνοιγμα τῆς ἀψῖδος τῆς γεφύρας, la portée d'un arc de pont; τὸ ἄνοιγμα τῆς μεταξὺ δύο τοίχων, κτλ. ἀποστάσεως, la portée d'une travée; || [ναυτ.] —, ouvert, n. m. καλεῖται ὁ εἴσπλους (entrée) λιμένος τινὸς ἢ αἱ ἐκβολαὶ (embouchure) ποταμοῦ τινος· || [οἰκοδ.] —, ouverture, n.f. ἤτοι τὸ χάσμα (baie)· ὁ εἰς τὸν τοῖχον ἀφιέμενος ἀνοικτὸς χῶρος διὰ τὴν τοποθέτησιν θύρας ἢ παραθύρου· || τὸ ἄνοιγμα τοῦ θόλου, ouverture d'une voûte, ἤτοι ἡ ἀπόστασις τῶν βάθρων κατὰ τὴν γέννησιν (naissance) τοῦ θόλου· || [ὀχυρ.] ἄνοιγμα τοῦ φατνώματος, ouverture d'une embrasure; ἡ ἐκτελουμένη ἐκτομὴ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ κλίσει τοῦ παραπετάσματος διὰ τὴν δίοδον φατνώματος καλεῖται ἐξωτερικὸν ἄνοιγμα (ouverture extérieure); τὸ πλάτος αὐτοῦ, ὅπερ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς περιοχῆς τῆς βολῆς ἥντινα θέλουσι νὰ δώσωσιν εἰς τὸ πυροβόλον, ἰσοῦται συνήθως μὲ τὸ ἥμισυ τῆς μεταξὺ τῶν δύο ἀνοιγμάτων κατευθυντηρίας. Τὸ ἐσωτερικὸν ἄνοιγμα (ouverture intérieure) ἐκτελεῖται ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς κλίσεως καὶ εἶνε ὅσον τὸ δυνατὸν μικρότερον· βλ. φάτνωμα· || — τοῦ κώνου τῶν θραυσμάτων, ouverture du cône renfermant les éclats; ἓν ἐκ τῶν τριῶν στοιχείων ἐξ ὧν ἐξαρτᾶται ἡ θέσις καὶ τὸ σχῆμα τῆς δέσμης (gerbe) κατὰ τὴν κρουσιφλεγῆ βολήν (tir percutant)· τὸ ἄνοιγμα τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς μενούσης ταχύτητος καὶ ἐκ τῆς ταχύτητος τῆς περιστροφῆς τοῦ βλήματος κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως, καθὼς καὶ ἐκ τῆς μεταδοθείσης ταχύ-

τητος ὑπὸ τοῦ ἐκρηκτικοῦ γεμίσματος τοῦ βλήματος εἰς ἕκαστον τῶν στοιχείων αὐτοῦ· || [ναυτ.] **ἄνοιγμα** (ἀγκύρας), croisée (d'une ancre) καλεῖται ἡ μεταξὺ τῶν ἀκρωνυχίων (becs) τῶν δύο ὀνύχων (pattes) ἀπόστασις· || [γεφ. ὁδ.] τὸ **ἄνοιγμα** γεφύρας ἢ ὀδάγωγοῦ, le débouché d'un pont ou viaduc ; || ἀνοίγματα τῶν ἁρμῶν (ξύλων ἢ λίθων), faire bâiller les joints, bâillement, m. κοινῶς χάσκω, bâiller.

ἀνοιγοκλείσιμον, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνοίγειν καὶ κλείειν διαδοχικῶς, action d'ouvrir et de fermer successivement ; § [ἐπὶ ὀφθαλμῶν] clignotement, n. m.

ἀνοιγοκλείω, ἀνοίγω καὶ κλείω διαδοχικῶς, ouvrir et fermer successivement ; § [ἐπὶ ὀφθ.] clignoter ; || ὡς ποῦ ν' ἀνοιγοκλείσῃς τὰ μάτια σου [φράσις] = ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, en un clin d'œil.

ἀνοιγοσφάλισμα, τό· βλ. ἀνοιγοκλείσιμον.

ἀνοιγοσφαλῶ, βλ. ἀνοιγοκλείω.

ἀνοίγομαι ἢ ἀνάγομαι [ναυτ.], s'élever au large ; ἀπομακρύνομαι τῆς ξηρᾶς διευθυνόμενος πρὸς τὸ πέλαγος.

ἀνοίγω, μέλ. ἀνοίξω, ἀνέῳξα καὶ μεταγενέ. ἤνοιξα· ἀνοίγω ὅ,τι εἶνε κεκλεισμένον, ouvrir (καθ' ὅλας τὰς σημασίας)· ἀνοίγω (δωμάτιον, θύραν, παράθυρον, κλεῖθρον, κιβώτιον, ἐπιστολήν, διαθήκην, κτλ.), ouvrir (une chambre ; une porte ; une fenêtre ; une serrure ; un coffre ; une lettre ; un testament ; etc. || [ἐμπορ.] ἀνοίγω [ἡ ἀγορὰ ἤνοιξε μὲ ὑψηλὰς τιμάς]·— [μερίδα εἰς βιβλίον]·— [πίστωσιν], ouvrir ; βλ. καὶ πίστωσις· || ἀνοίγειν λογαριασμὸν μετά τινος, ouvrir un compte avec quelqu'un ; || ἀνοίγειν ἐπιστολήν, ouvrir une lettre ; || —, ἐκπωματίζω, déboucher ; ἀναπτύσσω, ξεδιπλώνω, déployer, étaler ; πλατύνω, élargir ; εὐρύνω, διαστέλλω, dilater ; διανοίγω, percer ; ἀποκαλύπτω, découvrir ; || — (ἄρχομαι κάμνω ἔναρξιν), ouvrir ; || [ναυτ.] — πυροβολεῖον, ouvrir une batterie, ἤτοι ἀνοίγω τὰς κλισιάδας (mantelets) τῶν θυρίδων του· || —, ouvrir les bras (ἀνοίγω τοὺς δλκοὺς) (τὰ πρωραῖα ἢ πρυμναῖα ἱστία) ἤτοι κεφουλκῶ αὐτὰ μᾶλλον ὑπηνέμως· || [ναυτ.] ἀνοίγω δύο σημεῖα, ouvrir deux amers, ἤτοι προχωρῶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαίνωνται ἀπομακρυνόμενα δύο σημεῖα ἅτινα εὑρίσκονται ἐν εὐθυγραμμίᾳ (alignement) ; || ἀνοίγω λιμένα, ouvrir un port, ἤτοι αἴρω τὸν εἰργμὸν (embargo) λιμένος τινὸς ἢ ἐλευθερόνω τὸν εἴσπλουν (entrée) του ἐκ ζεύγματος (estacade) ἢ **ἀποφράξεως** (bâclage) ; || —, débâcler, ἤτοι ἐκκενόω, ἀπαλάσσω, κοινῶς ξεφορτώνω ἀπό τι, καὶ ἐπὶ πάγου παγολύω, **διαρρηγνύω**, βλ. καὶ **ἄνοιγμα**· || — (τὸν βηματισμὸν τοῦ ἵππου), allonger, βλ. **ἐπιμηκύνω**· || — δίοδον, déboucher, ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ στενοῦ, βλ. καὶ **διεξελαύνω**· || [οἰκοδ. καὶ ξυλ.] —, κοινῶς χάσκω, bâiller ; τὰ ἀνοίγματα τῶν ἁρμῶν, faire bâiller les joints ; || — ῥωγμήν, faire brèche, ἤτοι καταρρήγνυμι (τοῖχον)· || — ὀπὴν διὰ τοῦ τερέτρου (tarière) ἢ τρυπάνου, [ξυλ.] tortiller ; || — δρόμον (διανοίγω), percer une rue ; καὶ ἄλλως, se frayer une route (un chemin ; un passage) ; || — δρόμον διὰ μέσου τῶν ἐχθρῶν, se faire jour à travers les ennemis ; || αὐτὸν τὸν δρόμον θὰ τὸν ἀνοίξωσι (θὰ τὸν πλατύνωσι), on élargira cette rue ; || — γαίας (χωράφι) (ἐκχερσῶ γῆν), défricher des terres (un champ) ; || — βαρέλι (κρασί) (πίθον, βαρέλι οἴνου), percer du vin ; || ἀνοίγειν, ξεφουντώνειν βαρέλιον, défoncer une futaille ; || ἀνοίγειν δέματα, déballer, décaisser, défutailler ; || — φύλλα (ζύμης), abaisser (feuilleter) de la pâte ; || — ὑποδήματα (στενά), élargir des bottines ; || — στρείδια, écailler (ouvrir) des huitres ; || — τὰ σκέλη, écarter les jambes ; || — τὰ πανιὰ πλοίου, déferler (déployer) les voiles ; βλ. [ναυτ.] **ἐκχύνω** (ἱστίον) καὶ **ἀναπτύσσω**· || ὁ κύκνος ἤνοιξε τὰ πτερά του, le cygne déploya ses ailes ; || — ἐργαστήρι, ouvrir (lever) boutique ; || — σπῆτι, se mettre en ménage ; lever ménage (maison) ; || — διὰ τῆς βίας (θύραν, οἰκίαν, κτλ.), forcer (une porte, une maison, etc. || — πηγάδι, creuser un puits ; || ὁ ἥλιος ἀνοίγει τὰ ἄνθη, le soleil fait épanouir (éclore) les fleurs ; (il éclot, ils éclosent ; il éclora, ils écloront ; il éclorait, ils écloraient ; qu'il éclose, qu'ils éclosent) ; || τὸ φῶς ἀνοίγει τὰ χρώματα, la lumière éclaircit les couleurs ; || — τὴν ὄρεξιν, ouvrir (κεντῶ, ἐρεθίζω, προκαλῶ, exciter aiguiser, provoquer) l'appétit ; || — ἀπόστημα, percer (ouvrir) un abcès ; || τοῦ ἄνοιξαν τὸ κεφάλι, on lui a cassé (on l'a blessé à) la tête ; || — βαύκαλιν (μποτίλια), déboucher (ἐκπωματίζω) une bouteille ; || — τὰ μάτια τινός, ouvrir (dessiller) les yeux à q'un ; || εἶδα καὶ ἔπαθα νὰ τοῦ ἀνοίξω τὰ μάτια, j'ai eu beaucoup de peine à le détromper ; || πρέπει νὰ ἀνοίξῃς τὰ μάτια σου, vous devez y regarder deux fois (y faire attention) ; || ἄνοιξε τὰ μάτια σου, faites attention, ἢ πρόσεξε, prenez garde ; || [ἀπολ.] ἀνοίξατε, ouvrez ! δὲν ἀνοίγω, je n'ouvre pas. § [οὐδ.] ἀνοίγομαι, s'ouvrir ; ouvrir ; πλατύνομαι, s'élargir ; [μεταφορ.] εὐφραίνομαι, se dilater ; s'épanouir ; || τὸ πλῆθος ἤνοιξε διὰ νὰ περάσωσι, la foule s'ouvrit (s'écarta, παραμέρισε) pour les laisser passer ; || — δρόμον, διέρχομαι, se frayer un passage ; || —ἐκ νέου, πάλιν, rouvrir ; || ἄνοιξαν τὰ λουλούδια, les fleurs sont écloses (épanouies) ; || αὐτὰ τὰ λουλούδια ἀνοίγουσι τὸ βράδυ, ces fleurs s'ouvrent le soir ; || τὰ παράθυρά του ἀνοίγουν εἰς τὸν δρόμον, ses fenêtres ouvrent (donnent) sur la rue ; || ἡ σκηνὴ ἀνοίγει εἰς τὰς ὀκτώ, le rideau se lève à huit heures ; || ἀνοίγει ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου (εὐφραίνεται), [μεταφ.] le cœur se dilate (s'épanouit) ; || αὐτὸ τὸ χρῶμα ἀνοίγει, cette couleur ne tient pas (passe) ; || αἱ κάλτσαι ἀνοίγουν, les bas prêtent (s'élargissent) ; || ἄνοιξεν ἡ μύτη του, il saigne du nez ; le nez

lui saigne ; || ἄνοιξεν ἡ ὄρεξίς μου, l'appétit me vient (me revient) ; || ὁ οὐρανὸς (ὁ καιρὸς) ἄνοιξε (αἰθριάζεται), le ciel (le temps s'est éclairci ; || ὁ καιρὸς ἀνοίγει, le temps se lève ; || ὁ ποταμὸς ἄνοιξε (μετὰ τοὺς πάγους), le fleuve a débâclé ; || ἄνοιξεν ἡ ῥαφή, la couture s'est échappée (est partie) ; || ἄνοιξεν ἡ μέση μου, j'ai les reins rompus ; || ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀνοίξῃ μία θέσις εἰς τὴν νομαρχίαν, une place à la préfecture vaquera bientôt ; || τὸ ἀπόστημα θ' ἀνοίξῃ, l'abcès percera (aboutira ; s'ouvrira) ; || ἀνοίγομαι=ἀνάγομαι [ναυτ.] s'élever au large ; || ἐπίσης ἐπεκτείνομαι, s'étendre ; || ἠθέλησε ν' ἀνοιχθῇ, il a voulu étendre (élargir=εὐρύνω) le cercle de ses opérations=ἠθέλησε νὰ ἐπεκτείνῃ (νὰ εὐρύνῃ) τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν του.

ἀνοίκειος, ος καὶ α, ον· ὁ μὴ οἰκεῖος, ὁ μὴ καλὸς τρόπος, ἀνάρμοστος, inconvenant, e ; ὁ μὴ ἁρμοζόμενος, inconvenable ; ἀπρεπής, malséant, e ; ἀκατάλληλος, impropre.

ἀνοικειότης, ητος, ἡ· ἡ κατάστασις ἢ ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνοικείου, inconvenance, n. f.

ἀνοικείως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀνοίκειον (ἀνάρμοστον), d'une manière inconvenante ; inconvenablement ; ἀκαταλλήλως, improprement.

ἀνοίκιαστος, ος, ον· [δημ.] ἀνενοικίαστος, ὁ μὴ ἐνοικιασθείς, non loué, ée ; non affermé, ée ; συνεπῶς ὁ κενός, ἄδειος, vacant, e.

ἀνοικοδομέω - ῶ· βλ. ἀνοικοδομῶ.

ἀνοικοδόμησις, ἡ· ἡ ἐκ νέου οἰκοδόμησις, τὸ ξαναχτίσιμο, réédification, n. f. ἡ ἀνακατασκευή, reconstruction, n. f. καὶ ἐν γένει τὸ κτίσιμον, ἡ οἰκοδόμησις, ἡ κατασκευή.

ἀνοικοδόμητος, ος, ον· ὁ μὴ οἰκοδομηθείς, ἄκτιστος, non construit, e ; non bâti, e.

ἀνοικοδομῶ (έω), πάλιν οἰκοδομῶ, ἀνεγείρω, ξαναχτίζω (τείχη, κτλ.), réédifier ; ἀνακατασκευάζω, reconstruire, καὶ ἐν γένει κτίζω, οἰκοδομῶ, κατασκευάζω· βλ. καὶ ξαναχτίζω.

ἀνοικονόμητος, ος, ον· ὁ μὴ καλῶς διατεταγμένος, ὁ μὴ τακτοποιημένος, qui n'est pas administré, ée; réglé, ée; ὁ μὴ οἰκονομῶν τὰ πράγματά του, qui manque d'ordre ; ἐξ οὗ ὁ μὴ οἰκονομούμενος εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ὁ δυσκόλως ἀγόμενος, ὁ δυσάγωγος, intraitable ; ὁ δύστροπος, δύσκολος χαρακτήρ, difficile ; impossible; || [οὐδ. οὐσ.] ἐν τῇ ῥητορικῇ ἀνοικονόμητον, mal ordonné, ée ; εἶνε ἡ κακὴ τοῦ λόγου οἰκονομία, δηλαδὴ ἡ μὴ ὀρθὴ διαίρεσις αὐτοῦ καὶ διάθεσις τῶν μερῶν.

ἀνοικτά, [δημ. ἐπίρ.] à porte ouverte ; ouvertement (ἀναπεπταμένως). § [ναυτ.] ἀνοικτά ! (ἢ μακράν), au large ! παράγγελμα πρὸς λέμβον ὅπως ἀπομακρυνθῇ ἢ μὴ πλησιάσῃ εἰς πλοῖον, ἀποβάθραν, κτλ.=n'approchez pas, μὴ πλησιάσῃς.

ἀνοικτικιά, τά· [διάλ. Καρπάθ.]=τὸ δῶρον ὅπερ δίδοται τῷ νυμφίῳ ὑπὸ τῆς πενθερᾶς τὴν ἐπιοῦσαν τοῦ γάμου, ἂν τῇ ἀνοίξῃ τὸν νυμφικὸν θάλαμον.

ἀνοικτίρμων, ων, ον, γεν. ονος· ὁ μὴ οἰκτίρμων, immiséricordieux, euse ; ὁ ἀνηλεής, ὁ ἄσπλαγχνος, impitoyable, adj ; ὁ ἀδυσώπητος, inexorable ; ὁ σκληρός, cruel, elle ; dur, e.

ἀνοικτιρμόνως, [ἐπίρ. τοῦ προηγ.] ἀνελεημόνως, immiséricordieusement, adv.

ἀνοικτόκαρδος, η, ον· [δημ.] προσχαρής, ἄνθρωπος εὔθυμος, gai, e; φιλόγελως, jovial, e; διαχυτικός (εἰς τὰς ἐκφράσεις του), expansif, ive; qui a le cœur ouvert, ἢ ἁπλῶς ouvert, e.

ἀνοικτοκαστάνινος, η, ον· brun clair ; βλ. καὶ ὀρφνός.

ἀνοικτομμάτης, ισσα καὶ α, ικον· [δημ.] ὁ διορατικός, clairvoyant, e ; καὶ μεταφ. ὁ ἔξυπνος, éveillé, ée ; ὁ εὐφυής, intelligent, e.

ἀνοικτοπορτογάλλινον (χρῶμα), πορτογάλλινον ἀνοικτόν, orange clair ; βλ. πορτογάλλινον καὶ ἐρυθροπύρωσις.

ἀνοικτός, ή, όν· κοινῶς ἀνοιχτὸς καὶ ἀνεχτός, ὁ δυνάμενος ν' ἀνοιχθῇ, qu'on peut ouvrir ; ὁ ἀνοιγμένος, ἀνεῳγμένος, ouvert, e ; (ἀνοίγω)· || ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτή, la porte était ouverte; || ἔμεινε μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα, il resta bouche béante; || — ἄνθρωπος, homme ouvert, (ἀνοικτόκαρδος) (εἰλικρινής, franc; διαχυτικός, expansif, ive) ; || ἀνοικτὰ χρώματα, couleurs claires (voyantes); || ἀνοικτόν (χρῶμα) (ἐναντίος τῷ βαθύς), clair (παρ' ἀρχαίοις ἔκλευκον, ὑδαρές· || — πράσινον, vert clair ; || ἀνοικτὴ θάλασσα, la haute mer, ἤτοι τὸ πέλαγος, le large, ἡ μακρὰν τῶν ἀκτῶν θάλασσα· || ἀνοικτός, ras, rase, ὁ γυμνός, ὁ ἄνευ ἐμποδίων· || ἀνοικτὴ πεδιάς, ἢ ἀνοικτὸν πεδίον, ἢ ἀνοικτὸς τόπος, la rase campagne, ἤτοι τόπος ἄδενδρος καὶ ἄνευ ὑψωμάτων μὴ παρέχων συνεπῶς οὐδὲν φυσικὸν ἢ τεχνικὸν κάλυμμα· || ἀνοικτός, ὁ ἀναπεπταμένος, forain, e, adj. || ἀνοικτὸς ὅρμος ἢ ἀνοικτὸν ὅρμισμα, rade foraine ἢ rade ouverte, καλεῖται ἐκεῖνος ὅστις προφυλάσσει τὰ πλοῖα μόνον κατά τινων ἀνέμων, εἶνε δὲ ἀνοικτὸς πρὸς τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα τὰ ἐρχόμενα ἐξ ἄλλης διευθύνσεως· || [παίζω] μ' ἀνοικτὰ χαρτιά, à jeu découvert; cartes sur table ; || ἔχει ἀνοικτὸ τὸ σπῆτί του, il tient maison ; il reçoit ; || [ἐμπορ.] εἶνε ἀνοικτός, il est découvert ; μεταξὺ δύο ἐμπόρων συναλλασσομένων δι' ἀνοικτοῦ ἢ τρέχοντος λογαριασμοῦ, ἀνοικτὸς λέγεται ὁ ἐκ τοῦ λογαριασμοῦ τούτου προκύπτων πιστωτής· || [ἐμπορ.] ἀνοικτὸς λογαριασμός, compte courant ; λέγεται ὁ λογαριασμὸς εἰς ὃν συχνὰ προστίθενται νέα κονδύλια εἰς πίστωσιν ἢ χρέωσιν, σκοπεῖ δὲ τὴν εὐχερῆ καὶ εὔληπτον κατάδειξιν τῶν ἀμοιβαίων πράξεων μεταξὺ δύο συναλλασσομένων ἐμπόρων· βλ. καὶ λογαριασμός· || ἡ θέσις μένει ἀνοικτὴ (κενή), la place est vacante ; || ἀνοικτὸν ἁμάξι, voiture découverte ; || κοιμοῦμαι μ' ἀνοικτὰ τὰ μάτια, [φρ.] dormir en lièvre ; || ἀνοικτὸς (ἐπὶ πιστώσεων), κοινῶς ἀνοιχτός, à découvert ; εἶμαι ἀνοικτὸς διὰ φρ. 1000, être à découvert pour 1000 fr. || εἰς τ' ἀνοικτὰ [φρ. ἐπίρ.] βλ. ἀνοικτὰ καὶ ἀνοιχτός·

ἀνοικτότεφρον (χρῶμα), gris clair, βλ. καὶ **τεφρόν**.

ἀνοικτοχέρης, α, ικον· [δημ.] ὁ ἐλευθέριος (εἰς τὸ νὰ δίδῃ, νὰ ἐξοδεύῃ), libéral, e; γενναιόδωρος, large; || [οἰκ.] [ἐπὶ κακοῦ], panier percé.

ἄνοιμα, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τόπος ἐκχερσωθείς, champ défriché.

ἄνοιξη, ἡ [δημ.] καὶ κατὰ τὸ Αἰτωλ. ἰδίωμα ἄξοιξ᾽[η] = ἡ ἄνοιξις, τὸ ἔαρ.

ἀνοιξιάτικος, η, ον· [δημ.] ἀνήκων εἰς τὴν ἄνοιξιν, εἰς τὸ ἔαρ, ἐαρινός, de printemps; printanier, ère; || ἡμέρα ἀνοιξιάτικη, jour de printemps (printanier).

ἄνοιξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνοίγειν, action d'ouvrir; τὸ ἄνοιγμα, ouverture, n. f; || ἄνοιξις φρέατος, ouverture d'un puits; || ἄνοιξις (μεταλλικῆς τινος κοίτης), ouverture (d'une mine, etc); § ἄνοιξις, διότι τότε ἀνοίγουσι τὰ ἄνθη, εἰσαγομένου τοῦ Ἡλίου εἰς τὸν Ταῦρον, ὅθεν καὶ ὁ μὴν Ἀπρίλιος, τὸ ἔαρ (ἔαρος), ἡ ὥρα τοῦ ἔτους, le printemps, la belle saison; || τὴν ἄνοιξιν [ἐπιρ.], au printemps; || ὁ τῆς ἀνοίξεως (λουλοῦδι, κτλ.) printanier (ἐαρινός), βλ. λέξιν.

ἀνοιχτός, ή, όν· [δημ.] (καὶ κατὰ τὸ Αἰτωλ. ἰδίωμα ἀν'[οι]χτός), βλ. **ἀνοικτός**· 1) πρὸς τοῖς ἄλλοις σημαίνει σπάταλος, prodigue; καὶ πολυδάπανος, dispendieux, euse; 2) [ἐπὶ λογαριασμοῦ] compte courant, ὁ μὴ κεκλεισμένος «λογαριασμὸς ἀνοιχτός»· 3) ὁ ἔχων ἔλλειμμα εἰς τοὺς λογαριασμούς του, à découvert; «ἐβγῆκεν ἀνοιχτὸς» «εἶνε ἀνοιχτὸς πολὺ» = ὀφείλει πολλά· 4) [ἐπὶ ὀφθαλμῶν] ἔξυπνος. βλ. καὶ ἀνοικτός.

ἀνοιῶ [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = ἀνοίγω.

ἀνολκεύς, έως, ὁ· chèvre, n. f. ἐκ τοῦ ἀνέλκω· μηχάνημα ὅπερ ἐστὶν εἶδος τρίποδος, ὅστις διά τινος ἐξελίκτρας (treuil) καὶ ἀριθμοῦ τινος τροχαλιῶν (poulies), χρησιμεύει διὰ τὴν ἀνύψωσιν βαρῶν. Ὁ ἀνολκεὺς ἔχει κυρίως δύο μόνον **σκέλη** (les banches de la chèvre, τὰ σκέλη τοῦ ἀνολκέως)· ἓν δὲ τρίτον πολλῷ λεπτότερον (ὅπερ ἐνίοτε ἐστὶ καὶ διπλοῦν), εἰς οὐδὲν ἄλλο χρησιμεύει, εἰμὴ εἰς τὸ ἀντιστηρῖξαι ἐκεῖνα· ὅθεν τὸ λεπτὸν τοῦτο (ἢ διπλοῦν σκέλος καλεῖται **ἀντιστήριγμα** (pied de la chèvre); || — καταχλειδωτός, chèvre à déclic; βλ. καὶ **κατακλείς**· || — ἠρθρωμένος, πεδινός, chèvre brisé, de campagne; || — φρουριακός, chèvre de place; || ἀνολκεὺς φρουριακὸς καὶ πεδινός, chèvre de place et de campagne; § **ἀνολκεύς,** ὁ· chèvre, n. f. (ἐκ τοῦ ἀνέλκω) (ὅστις καλεῖται καὶ **ἀνυψωτήρ,** ῆρος, ὁ· ἢ καὶ **βαροῦλκον,** τό), μηχάνημα διὰ τὴν ἀνύψωσιν δοκῶν, **βαρῶν,** κτλ. τοποθετούμενον συνήθως εἰς τὰς **προκυμαίας** διὰ τὴν ἐκφόρτωσιν βαρῶν ἐκ τῶν πλοίων· τοῦτο σύγκειται ἀπὸ 2 ἰσχυρὰς δοκοὺς ἐφαπτομένας κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον καὶ συνδεομένας μεταξύ των δι' ὁριζοντίων ζυγωμάτων· οἱ πόδες τῶν δύο τούτων δοκῶν στερεοῦνται ἰσχυρῶς ἐν τῷ ἐδάφει, τὸ ὅλον δὲ σύστημα κλίνει ὀλίγον πρὸς τὰ ἔμπρὸς στηριζόμενον ἐκ τῶν ὄπισθεν δι' ἰσχυρῶν κάλων· εἰς **τὸ ἄνω μέρος καὶ κάτωθεν τῆς ἑνώσεως τῶν** δοκῶν ὑπάρχει ἰσχυρὰ τροχαλία δι' ἧς διέρχεται ἄλυσις ἥτις ἕλκεται δι' **ἐξελίκτρας** (treuil) πρὸς ἀνέλκυσιν τοῦ βάρους.

ἀνολκή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνέλκειν (διὰ τοῦ ἀνολκέως κτλ.), action de tirer en haut; τὸ πρὸς τὰ ἐπάνω τράβηγμα, ἰδίως ἐπὶ τῶν πλοίων· § **ἀνολκὴ** [ναυτ.] rallouement, n. m. καὶ renfloument, n. m. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνελκύσεως (raflouage); βλ· λέξιν.

ἀνολκίσκος, ου, ὁ· μικρὸς ἀνολκεύς, chevrette, n. f. μικρός τις τρίπους, χρησιμεύων διὰ τὴν ἀναβίβασιν βαρῶν· § ἐπίσης ἀνολκίσκος τὸ **ἀναβίβαστρον,** chevrette, n. f. βλ. λέξιν.

ἀνομβρία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις βροχῆς, manque de pluie; συνεπῶς ἡ ξηρασία, sécheresse, n. f.

ἄνομβρος, ος, ον· ὁ ἐστερημένος βροχῆς, qui manque de pluie; χώρα ἄνομβρος, pays où il ne pleut pas; συνεπῶς, ξηρός, sec, sèche.

ἀνόμημα, ατος, τό· τὸ παράνομον ἔργον, πρᾶξις παράνομος, action illégale; ἡ παρανομία, iniquité, n. f; illégalité, n. f.

ἀνομία, ας, ἡ [ἄνομος]· ἔλλειψις νόμων, absence (manque) de toutes lois; ὁ παράνομος τοῦ πράττειν τρόπος, ἀντίθετον πρὸς τὸ δικαιοσύνη, συνεπῶς παρανομία, illégalité, n.f; iniquité, n. f; ἀδικία, injustice, n. f; πρᾶξις ἢ διαγωγὴ παράνομος, ἄδικος, action ou conduite illégale, injuste; τὸ ἁμάρτημα, crime, n. m; péché, n. m; ἡ κακὴ πρᾶξις (τὸ ἀνοσιούργημα), méfait, n. m.

ἀνομίλητος, ος, ον· ὁ μὴ συναναστρεφόμενος μὲ ἄλλους, ὁ ἀκοινώνητος, insociable, adj.

ἀνόμματος, ος, ον· ὁ ἄνευ ὀφθαλμῶν, qui n'a point d'yeux; ὁ ἀόμματος, aveugle; ὁ ἐστερημένος τῆς ὁράσεως, privé de la vue.

ἀνομογενής, ής, ές· ὁ μὴ ὁμογενής, ἀνόμοιος τὸ γένος (τὴν φύσιν), qui n'est pas homogène ou qui n'est pas de la même nature.

ἀνομοειδής, ής, ές· ὁ ἀνόμοιος τὸ εἶδος, qui n'est pas de la même espèce.

ἀνομοθέτητος, ος, ον· ὁ μὴ νομοθετηθείς, ὁ μὴ κατασταθεὶς νόμος, non passé en loi; || ὁ μὴ καθιερωθεὶς ἢ ἀποκτηθεὶς (διαταχθείς, προβλεφθεὶς) ὑπὸ νόμου, non prescrit (ordonné, prévu) par une loi.

ἀνομοιογενής, ής, ές· ὁ διαφόρου γένους ὤν, ὁ ἔχων διαφορετικὸν γένος, de genre différent.

ἀνομοιοκατάληκτος, ος, ον· ὁ μὴ συμπίπτων εἰς τὴν κατάληξιν, qui ne rime pas; βλ. ὁμοιοκατάληκτος· || στίχοι ἀνομοιοκατάληκτοι, vers blancs; vers déliés.

ἀνόμοιος, ος καὶ α, ον· (συγκρ. ότερος, ότατος), ὁ μὴ ὅμοιος, διαφορετικός, dissemblable, adj. ἀσυνάρτητος, ἀνόμοιος, disparate, adj. ἄνισος, inégal, e; ὁ διάφορος, différent, e.

ἀνομοιότης, ητος, ἡ· ἡ ἔλλειψις ὁμοιότητος, dissemblance, n. f. ἀσυναρτησία, ἀνομοιότης, disparité, n. f. ἀνισότης, inégalité, n. f. διαφορά, différence, n. f.

ἀνομοιόω-ῶ, κάμνω δύο πράγματα νὰ ὦσι διαφορετικά, ξεταιριάζω, dépareiller.

ἀνομοίως [ἐπίρ.], οὐχὶ ὁμοίως, διαφορετικά, d'une manière dissemblable, dissemblablement ; ἀνίσως, inégalement.

ἀνομολογέω-ῶ, μέλ. ήσω, συμφωνῶ ἢ συγκατατίθεμαι περί τινος, convenir de; συναινῶ, consentir ; πάλιν ὁμολογῶ ἢ ἁπλῶς ὁμολογῶ, avouer ; ἀναγνωρίζω, reconnaître ; ἐπιδοκιμάζω, approuver.

ἀνομολόγημα, ατος, τό· συμφωνία, convention, n.f. συγκατάθεσις, συναίνεσις, consentement, n. m.

ἀνομολόγητον, τό· τὸ μὴ ὡμολογημένον, τὸ μὴ ὁμολογηθέν, ce qui n'est pas avoué (reconnu ; approuvé).

ἄνομος, ος, ον· ὁ μὴ κατὰ νόμους, contraire aux lois; παράνομος, illégal, e; inique; ὁ μὴ νόμιμος, illégitime ; ὁ ἄδικος, injuste ; ὁ ἔνοχος, coupable ; ἐγκληματικός, criminel, elle ; βλ. καὶ ἀνομία.

ἀνόμως, [ἐπίρ.] ἐναντίον τῶν νόμων, contrairement aux lois ; παρανόμως, illégalement ; iniquement ; ἀδίκως, injustement; ἐγκληματικῶς, criminellement.

ἀνοπτάω-ῶ, μέλ. ἀνοπτήσω, ἐκ νέου ὀπτῶ, ψήνω ἐκ νέου, cuire de nouveau ; recuire ; βλ. ἕψω· || ἀνοπτῶ τοὺς τύπους, recuire les moules.

ἀνόπτησις, εως, ἡ· ἡ ἐκ νέου ὄπτησις (μετάλλων, κτλ.) ἤτοι ἡ ἕψησις, recuit, n.m.

ἄνοπτος, ος, ον· incuit, ite, adj. ὁ μὴ καλῶς ἡψημένος ἢ καὶ ὁ μὴ ἡψημένος· || ἄσβεστος ἄνοπτος, chaux incuite.

ἀνοργάνιστος, ος, ον· ὁ μὴ ὀργανισθείς, non organisé, ée.

ἀνόργανος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ὄργανα, qui est sans instruments ; § ὁ μὴ ὀργανικός, inorganique ; καλοῦνται ἀνόργανα ἐν γένει ἅπαντα τὰ σώματα τὰ καλούμενα κυρίως ὀρυκτὰ ἢ τὰ παραγόμενα ἀμέσως ἐξ ὀρυκτῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὀργανικὰ (organiques), ἤτοι τὰ παραγόμενα ἐξ ἐνοργάνων σωμάτων, δηλ. φυτῶν καὶ ζῴων.

ἀνορεκτικά, anorexiques ; anorectiques; ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦτον νοοῦνται τὰ ἐλαττοῦντα τὴν πρὸς τὰ σιτία ὄρεξιν μέσα, οἷα τὸ ὄπιον, ἡ ἰπεκακουάνα, εἰς δόσεις μικράς.

ἀνόρεκτος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ὄρεξιν, qui n'a pas (qui manque) d'appétit.

ἀνορεξία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὀρέξεως, manque d'appétit ; inappétence, n. f ; anorexie, n. f.

ἀνόρεχτα, [διάλ. 'Ηπείρ.] ἀνορέκτως, χωρὶς ὄρεξιν, μ' ἀνορεξίαν, sans appétit.

ἀνορθογραφία, ας, ἡ· ὀρθογραφικὸν σφάλμα, faute d'orthographe ; ἐσφαλμένη (κακὴ) ὀρθογραφία, orthographie vicieuse.

ἀνορθόγραφος, ος, ον· ὁ μὴ ὀρθογράφων, μὴ γράφων ὀρθῶς, qui fait des fautes d'orthographe ; || τὸ μὴ ὀρθογεγραμμένον, mal orthographié.

ἀνορθογραφῶ (έω), μέλ. ήσω, κάμνω ὀρθογραφικὰ σφάλματα, faire des fautes d'orthographe ; κακῶς ὀρθογράφω, mal orthographier.

ἀνορθογράφως, [ἐπίρ.] μετ' ὀρθογραφικῶν σφαλμάτων, avec (en faisant) des fautes d'orthographe ; ἐσφαλμένως, incorrectement.

ἀνορθόνω καὶ

ἀνορθόω-ῶ, ἀνορθώνω, σηκώνω τι ὀρθόν, καθέτως, ἀναστηλόνω, redresser ; στήνω, π.χ. στήλην, ὀβελίσκον, κτλ. dresser ; ἀνεγείρω σῶμα, relever (βλ. καὶ **ἀνεγείρω**) ; ἐπισκευάζω, ἐπιδιορθώνω, restaurer ; ἀποκαθιστῶ τι, rétablir ; || ἤθελε ν' ἀνορθώσῃ τὸν ἀνατραπέντα θρόνον, il voulait redresser le trône renversé ; || τὸν ἐβοήθησε ν' ἀνορθωθῇ il l'aida à se relever ; || ἐπηγγέλετο ν' ἀνορθώσῃ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ κράτους, il se faisait fort de restaurer (de relever) les finances de l'état ; || διὰ ν' ἀνορθώσῃ τὴν ὑπόληψίν του, pour rétablir sa réputation ; || [ναυτ.] **ἀνορθόω** ἢ **ἀνακλίνω** πλοῖόν τι, redresser ou relever, ἤτοι ἐπαναφέρω εἰς τὴν ὁριζόντιον θέσιν του καταχεκλιμένον πλοῖον· βλ. **κατάκλισις**, abattage ; || [ἱππευτ.] ἀνορθώνειν τὸ πρόσθιον τμῆμα τοῦ ἵππου, enlever un cheval, λέγεται ὁπόταν ὁ ἱππεὺς τῇ βοηθείᾳ τῶν ἱππευτικῶν του βοηθημάτων ἀνυψοῖ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν τράχηλον τοῦ ἵππου, ὅπως ἐλαφρύνῃ τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ σώματος· § [μέσ.] ἀνορθοῦμαι, se dresser; ἀνυψοῦμαι, s'élever ; σηκόνομαι, se relever ; || αἱ τρίχες μου ἀνορθοῦνται, mes cheveux se dressent sur ma tête ; ἢ les cheveux me dressent sur la tête ; || [ἱππευτ.] ἀνορθοῦμαι ἢ μετεωρίζομαι (κυρίως ἐπὶ ἵππου), se cabrer; ὅταν ὁ ἵππος ἐγείρηται στηριζόμενος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν του, κοινῶς κάμνει σοῦζα· βλ. καὶ ἀνόρθωσις.

ἀνορθώσατε-πιστόλιον (παράγγελμα στρ.) haut pistolet.

ἀνόρθωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνορθοῦν, redressement, n. m ; ἡ ἀνέγερσις, ἀνύψωσις, relèvement, n. m ; ἡ ἐπισκευή, ἐπιδιόρθωσις, restauration, n. f ; ἡ ἀποκατάστασις, rétablissement, n. m ; || —, εὔθυνσις πατώματός τινος ἢ παντὸς καμφθέντος ἀντικειμένου, redressement, n.m; || —, ἡ ἐπανόρθωσις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνορθοῦν, ἐπανορθοῦν ἀδίκημά τι κτλ. redressement, n. m; || [ἱππευτ.]— ἢ μετεώρισις, κοινῶς ἡ σοῦζα, cabrade, n. f. καλεῖται ἡ κίνησις τοῦ σώματος τοῦ ἵππου ἐπὶ τόπου ἐνεργουμένη καὶ ἥτις συνίσταται εἰς τὴν ἐν μέρει ἀνόρθωσιν ὁλοκλήρου τοῦ προσθίου τμήματος τοῦ σώματος, τοῦ ἵππου στηριζομένου μόνον ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ἄκρων· βλ. **ἀπογειασμὸς τῶν προσθίων** καὶ **ἀναυχετισμός**.

ἀνορθωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἀνορθῶν τι, redresseur, n. m. ὁ ἐπισκευάζων, ἐπιδιορθώνων, restaurateur, n.m.

ἀνορθωτικός, ή, όν· ὁ πρὸς ἀνόρθωσιν χρησιμεύων, τῆς ἀνορθώσεως, de redressement.

ἀνόρμητος, ὁ· [διάλ. 'Ηπείρ.] ὁ κατερρυπωμένος, καταλασπωμένος «ἔγεινεν ἀνόρμητος» λέγεται δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς περιστάσεως

«δὲν ἔχει ὁρμὴ καὶ παντοχή». Πιθανῶς νὰ ἦνε παρὰ τὸ ὅρμος, ἑπομένως=ἄνορμος, ὁ μὴ ἔχων λιμένα εἰς ὃν νὰ καταφύγῃ· τὸ δὲ «δὲν ἔχει ὁρμὴ καὶ παντοχή»=δὲν ἔχει καταφύγιον καὶ ἐλπίδα, διότι ὡς εἶνε, οὐδεὶς δέχεται αὐτόν.

ἀνόροφος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ὀροφήν, ὁ ἄνευ ὀροφῆς, qui est sans toit (sans faite).

ἀνόρυξις, εως, ἡ· καλεῖται ἡ ἐκσκαφή, ἀνασκαφή, déterrement, n. m. ἡ σκαφή, τὸ σκάψιμον, ἡ κοίλανσις, creusement, n. m. ἡ ἀνασκαφή, excavation (τῶν θεμελίων οἰκίας, des fondements d'une maison); ἡ διατρύπησις (διάνοιξις), percement (διώρυγος, d'un canal); || ἀνόρυξις (θεμελίων, κτλ.), ἡ ἐκσκαφή, fouille, n. f. (des fondations, etc); || ἀνόρυξις (θεμελίων, κτλ.) ἐν ξηρῷ, fouille à sec, κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἐκτελουμένης δι' ἐξαντλήσεως ὑδάτων (épuisement).

ἀνορύσσω, ἐκσκάπτω, ἀνασκάπτω, ξεχώνω, déterrer καὶ fouiller; σκάπτω, κοιλαίνω, creuser; ἀνασκάπτω, excaver; διατρυπῶ, διανοίγω, percer.

ἀνοσία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ ἀσθενῇ τις, exemption de maladie, immunité, n. f; || ἡ ἔλλειψις (ἀσθενείας), absence de maladie, anosie, f.

ἀνόσιος, ος καὶ α, ον· ὁ μὴ ὅσιος, ἀντίθετος τῶν θείων νόμων, ὁ ἀσεβής, impie, ὁ ἀνίερος, profane, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων· || [συνεχδ.] ὁ ἄδικος, παράνομος, inique; ὁ κακοῦργος, scélérat, e; βδελυρός, ἀποτρόπαιος, abominable; || οὐδ. οὐσ.] τὸ **ἀνόσιον,** ἡ ἀνοσιότης, impiété, n. f. ἡ κακουργία, scélératesse, n.f; τὸ ἔγκλημα, le crime.

ἀνοσιότης, ητος, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ ἀνοσίου, ἡ ἀσέβεια, impiété, n. f. [συνεχδ.] ἀδικία, παρανομία, iniquité, n. f. ἡ κακουργία, scélératesse, n.f; ἡ βδελυγμία, ἡ βδελυρότης, τὸ ἀποτρόπαιον, abomination, n. f.

ἀνοσιουργέω, βλ. **ἀνοσιουργῶ.**

ἀνοσιούργημα, ατος, τό· ἔργον ἀνόσιον, action impie ou criminelle, τὸ ἔγκλημα, le crime.

ἀνοσιουργία, ας, ἡ· ἡ ἀνόσιος πρᾶξις, action impie; ἡ ἀσέβεια, impiété; [συνεχδ.] ἡ ἀδικία, παρανομία, iniquité, n. f. ἡ κακουργία, scélératesse, n. f. ἡ βδελυρότης, τὸ ἀποτρόπαιον, abomination, n. f.

ἀνοσιουργός, οῦ, ὁ, ἡ· ὁ πράττων ἀνόσια ἔργα, ὁ ἀνόσιος, ἀσεβής, impie; || [συνεχδ.] ἄδικος, παράνομος, inique; ὁ κακοῦργος, scélérat, n. m.

ἀνοσιουργῶ (έω), πράττω ἀνόσια ἔργα, commettre des actions impies (παράνομα, iniques); πράττω κακουργίας, commettre des scélératesses (βδελυγμίας, ἀποτροπαιότητας, des abominations).

ἀνοσίως, [ἐπίρ.] κατ' ἀνόσιον τρόπον, d'une manière impie; μετ' ἀνοσιότητος, avec impiété; ἀσεβῶς, impiement; [συνεχδ.] ἀδίκως, παρανόμως, iniquement; μετὰ κακουργίας, avec scélératesse.

ἀνοσμία, ας, ἡ· ἄνευ ὀσμῆς, sans odeur, τὸ ἄνοσμον, l'inodore; § —, ἐλάττωσις ἢ ἀπώλεια τῆς ὀσφρήσεως, τὸ μὴ ἔχειν ὄσφρησιν, anosmie, n. f. ἢ ἀνοσφρησία, anosphrésie, n.f.

ἄνοσμος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ὀσμήν, qui n'a pas d'odeur; ὁ ἄοσμος, inodore.

ἄνοσος, ος, ον· ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς νόσον, exempt de maladie.

ἀνοστάδα, ας, ἡ· [δημ.] βλ. **ἀνοστιά.**

ἀνοσταίνω καὶ

ἀνοστεύω, καθιστῶ ἀηδῆ, ἄνοστον, rendre fade (ἀνούσιον, insipide); affadir; || [οὐδ.] καθίσταμαι ἀηδής, ἄνοστος, devenir fade (insipide); s'affadir.

ἀνοστιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ ἔλλειψις οὐσίας, γεύσεως, manque de saveur; ἀηδία, fadeur, n.f; τὸ ἀνούσιον, insipidité, n. f; § [μεταφ.] λόγος ἄχαρις, ἄνοστος, ἀνοστιαῖς, fadaises, n. f; platitudes, n. f.

ἀνοστίζω, βλ. ἀνοστεύω.

ἄνοστος, ος καὶ η, ον (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος)· ὁ μὴ ἔχων νοστιμάδα, ὁ ἄνευ γεύσεως, sans goût; ὁ ἀνούσιος, insipide; ὁ ἀηδής (ἄγευστος), fade; ἀνοστότατος, η, ον, fadasse; ὁ μὴ εὐχαριστῶν (ἄνοστος), ἀηδής, δυσάρεστος, maussade; || [μεταφ.] ἀηδής, ἄχαρις, ψυχρός, froid, e; δυσάρεστος, désagréable; || — φαγητόν, mets insipide; || — χόρτα, des herbes fades; || ἄνοστη εὐμορφιά, une beauté fade; || ἄνοστη κωμῳδία, une comédie maussade; || ἄνοστον χωρατόν, plaisanterie de mauvais goût, ἢ mauvaise plaisanterie; || τί ἄνοστον πρᾶγμα! [οἰκ.], que c'est vilain! que c'est laid! || ἄνοστον πρᾶγμα νὰ γηράσῃ κανείς, vieillir c'est fort ennuyeux.

ἀνοστοσιά, ἡ [διάλ. Οἰνόης] ἀντὶ **ἀνοστιά.**

ἀνοσφρησία, ἡ· τὸ μὴ ἔχειν ὄσφρησιν, anosphrésie, n.f. συνώνυμον τοῦ ἀνοσμία, anosmie.

ἀνότιστος, ος καὶ η, ον· ὁ μὴ ἔχων ὑγρασίαν, ὁ μὴ νοτιζόμενος (ὑγραινόμενος), non humecté, ée; ὁ μὴ ὑγρός, non humide; ὁ στεγνός, sec.

ἀνουθέτητος, ος, ον· ὁ μὴ νουθετηθείς, ὁ μὴ δεχόμενος νουθεσίαν, non admonesté, ée; ὁ μείνας ἄνευ συμβουλῆς, non conseillé, ée.

ἄνους (ἄνοος-ἄνους), ἄνους, ἄνουν· ὁ μὴ κατανοῶν, ὁ ἄφρων, insensé, ée; ὁ μὴ νοῶν, ἀνόητος, sot, sotte; βλ. καὶ ἀνόητος.

ἀνούσιος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων οὐσίαν, νοστιμάδα, ὁ ἄνευ γεύσεως, sans goût, insipide; fade; maussade; βλ. ἄνοστος.

ἀνουσιότης, ητος, ἡ· ἡ ἀηδία, **ἀνοστιά,** fadeur, n. f.

ἀνουσίως [ἐπίρ.], χωρὶς οὐσίαν, χωρὶς γεῦσιν, insipidement; fadement.

ἀνούσους καὶ ἄνους (=ἀν-ἴσως) σύνδ. [διάλ. Οἰνόης] ἀνίσως, si par hasard, etc, βλ. καὶ **ἀνίσως**· «ἀνίσως καὶ πᾶς»=ἀνίσως καὶ ὑπάγῃς.

ἀνουρητικὰ (φάρμακα), anurétiques, λέγονται τὰ ἐλαττοῦντα τὴν ἔκκρισιν τῶν οὔρων μέσα.

ἀνουρία, ας, ἡ· anurie, n. f. καλεῖται ἡ ἐντελὴς ἐπίσχεσις τῆς ἐκκρίσεως τῶν οὔρων, ἥτις ἐπισυμβαίνει εἴτε ὡς σύμπτωμα νεφρίτιδος, ἢ καθολικῶν τινων νόσων καὶ νευρικῶν παθήσεων, εἴτε δι' οἱονδήποτε ἕτερον κώλυμ-

ἀνόφθαλμος, ος, ον· ἀόφθαλμος, ὁ μὴ ἔχων ὀφθαλμούς, sans yeux.

ἀνοχεύς, έως, ὁ· ὁ κρατῶν, ἀνέχων, ὑποστηρίζων, ce qui retient.

ἀνόχευτος, ος, ον· ὁ μὴ ὀχευθείς, βατευθείς, qui ne s'accouple pas.

ἀνοχή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνέχειν (κρατεῖν), σταματᾶν, action de retenir, d'arrêter; τὸ σταμάτισμα, τὸ ἐμπόδισμα, suspension, n. f. ἡ διακοπή, interruption, n. f. ἐκ τούτων ἀνοχὴ=ἡ ἀνακωχή, induciæ, βλ. **ἐκεχειρία**. § ἀνοχή, ἡ ὑπομονή, la patience; ἐπίσης ἐνίοτε τὸ ἀβέβαιον, τὸ ἄστατον, le précaire. § ἀνοχή, tolérance, n. f. καλεῖται τὸ ἀνεκτόν, ἤτοι ἐπιείκεια (indulgence), συγκατάβασις (condescendance), ἄδεια (permission) ῥητὴ ἢ ὑπονοουμένη διά τινα ἀντικείμενα μεταξὺ ὁρίων τινῶν· || ὅριον **ἀνοχῆς**, limite ou délai de tolérance, ἤτοι τὸ ὅριον μέχρι τοῦ ὁποίου δύναταί τι νὰ ἐπιτραπῇ ἢ νὰ ἦνε ἀνεκτόν· || ὁ κατ' ἀνοχὴν (παραδεκτὸς) γινόμενος, toléré, ée, (ἐκ τοῦ ἀνέχομαι, παραδέχομαι, tolérer).

ἀνοχλεύς, έως, ὁ (ἐκ τοῦ ἀνοχλέω, ἀνοχλίζω), levier d'abatage, ἤτοι μοχλὸς καταχλίσεως.

ἀνοχλέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἀνοχλίζω, σηκώνω τι διὰ τοῦ μοχλοῦ, ἀναμοχλεύω, soulever avec un levier καὶ ἐν γένει soulever.

ἀνοχύρωτος, η, ον· ὁ ἀνόχυρος, ἢ ὀρθότ. ἀνώχυρος, ὁ μὴ ὠχυρωμένος, non fortifié, infortifié, ée ; infortifiable ; ἐπίσης ὁ ἄνευ ἀμύνης, qui est sans défense, βλ. καὶ ἄμυνα.

ἄντα καὶ γάντα [διάλ. Κύμης]=ἰδέ, παρατήρησον (voyez, regardez) ἤτοι προστακτ. τῶν ῥημ. ἀνταίνου καὶ ξανταίνου.

ἀνταγαπάω-ῶ, μέλ. ήσω, ἀγαπῶ ἀμοιβαίως, aimer reciproquement ; ἀνταποδίδω τὴν ἀγάπην, rendre (répondre à) l'amour (τὴν στοργήν, τὸ φίλτρον, l'affection) de q'un; || ἀγαπᾷ ἀλλὰ δὲν ἀνταγαπᾶται, il aime, mais il n'est pas aimé (ἢ il n'est pas payé de retour).

ἀνταγωγή, ῆς, ἡ· [νομ.] reconvention, n. f; ἡ κατὰ τοῦ ἐνάγοντος ἀγωγὴ τοῦ ἐναγομένου, ἡ εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον καὶ εἰς τὴν αὐτὴν δίκην εἰσαγομένη καθ' ἣν καὶ ἡ ἀγωγή, ἵνα συνδικασθῇ αὐτῇ, κυρίως χάριν τῆς εὐρυτέρας ὑπερασπίσεως τοῦ ἐναγομένου, βλ. καὶ **ἀντεναγωγή**.

ἀνταγωγικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνταγωγήν, reconventionnel, elle.

ἀνταγωγικῶς, [ἐπίρ.] κατ' ἀνταγωγήν, reconventionnellement.

ἀνταγωνίζομαι, μέλ. ίσομαι, ἐναντίον τινὸς ἀγωνίζομαι, μάχομαι, lutter (contre) ; être antagoniste ou adversaire = εἶμαι ἀνταγωνιστὴς ἢ ἀντίπαλος· ὅθεν ἀνταγωνίζομαι = ἁμιλλῶμαι μετά τινος, rivaliser (ἀντιπαλαίω, ἔχω τινὰ ἀντίπαλον), καὶ κάμνω ἀνταγωνισμόν, faire concurrence.

ἀνταγώνισμα, ατος, τό· ἡ ἐναντίωσις, ἀντίστασις, résistance, n. f; ἡ ἔρις, ἡ φιλονεικία, dispute, n. f; ἡ πάλη, lutte, n. f; ἡ μάχη, combat, n. m.

ἀνταγωνιστέω-ῶ, εἶμαι ἀνταγωνιστής, être antagoniste (concurrent, rival).

ἀνταγωνισμός, οῦ, ὁ· ἡ ἅμιλλα, concurrence, n. f ; ἡ ἀντιζηλία, ὁ ἀνταγωνισμός, rivalité, n. f ; ἡ πάλη, lutte, n. f. καὶ antagonisme, n. m.

ἀνταγωνιστής, ὁ· ὁ ἀνταγωνιζόμενος πρός τινα, concurrent, e; ὁ ἀντίπαλος (ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ βίου), rival ; ὁ ἀντίζηλος, compétiteur, émule ; ὁ ἐχθρὸς ἐν πολέμῳ, ennemi ; ἀντίπαλος, adversaire ; ὁ ἀντίδικος ἐν δικαστηρίῳ, partie adverse ; καὶ τέλος ἀνταγωνιστής, antagoniste, n. || [ἐμπορ.] ὁ ἀνταγωνιστὴς ὑμῶν προσέφερεν ἡμῖν ταῦτα πρὸς φρ.... votre concurrent nous les a offert à fr....

ἀνταγωνιστικός, ή, όν· κατάλληλος διὰ τὸν ἀνταγωνισμόν, διὰ τὴν πάλην, propre au combat.

ἀνταδικέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἀμοιβαίως ἀδικῶ, πραχθὲν ἀδίκημα ἐκδικοῦμαι, ἤτοι καθίσταμαι ἐπίσης ἄδικος, être injuste à son tour ; ἀνταποδίδω ἄδικον (ὕβριν) ἀντὶ ἀδίκου (ἀνθ' ὕβρεως), rendre injure pour injure ; reprendre ; βλ. **ἀνταδίκημα**.

ἀνταδίκημα, ατος, τό· τὸ ἀντίποινον, ἡ ἀντεκδίκησις, représaille, n. f (ἐκ τοῦ reprendre) ; τῆς λέξεως γίνεται συνήθως χρῆσις εἰς τὸν πληθ. **ἀνταδικήματα**, représailles, (ἅτινα ὁ Σαρίπολος, ἐκάλεσε καὶ **ἀντεκδικήσεις**). Καλοῦνται οὕτω τὰ βίαια μέτρα ὅπως ἐπιτύχωσι τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ παρανοηθέντος ἢ παραβιασθέντος δικαίου. Ὅταν ἔθνος τι ἢ ὁ εἷς ἐκ τῶν διαμαχομένων νομίσῃ ὅτι δύναται νὰ παραπονεθῇ διὰ παραβάσεις τῶν κανόνων τοῦ διεθνοῦς δικαίου ἢ διὰ παραβάσεις τῶν νόμων τοῦ πολέμου κτλ. ὀφείλει νὰ καταγγείλῃ τὰς παραβάσεις ταύτας εἰς τὸν ἀντίπαλόν του καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνόρθωσιν καὶ λῆψιν μέτρων πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐπαναλήψεως τούτων. Ἐν ἢ περιπτώσει, βασίμων ὄντων τῶν παραπόνων, αἱ προτάσεις του ἀπορριφθῶσι, δικαιοῦται νὰ καταφύγῃ εἰς ἀνταδικήματα, τουτέστιν εἰς βίαια μέτρα ὅπως ἀναγκάσῃ τὸν ἀντίπαλον νὰ ὑποχωρήσῃ ἢ ν' ἀποδώσῃ τὴν ὀφειλομένην ἱκανοποίησιν. ἐν ἐσχάτῃ δὲ ἀνάγκῃ ὅπως ὁ ἀδικηθεὶς λάβῃ αὐτοδυνάμως τὸ ἑαυτοῦ δίκαιον.

ἀνταίνου καὶ βλανταίνου [διάλ. Κύμης]= ἐπιτυγχάνω εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ ῥίπτω, atteindre le but.

ἀντακιδεύς, έως, ὁ· [ἰχθ.] (σολομός), saumon, n. m. || ἀντακιδεὺς ἁλατισμένος (καπνισμένος), saumon salé (fumé).

ἀντακίς, ίδος, ἡ· (ἐκ τοῦ ἀντὶ καὶ ἀκίς), contre-pointe, n. f. τὸ ἀντίθετον ἄκρον τῆς ἀκίδος μοχλοῦ ἢ αἰχμηροῦ ἀντικειμένου· || ἀντακὶς μοχλοῦ, contre-pointe du levier de manœuvre [εἰς τὸ μηχάνημα τῶν βελονῶν (aiguilles) τῶν σιδηροδρόμων], ἤτοι ἡ ἀντίθετος ἄκρα τοῦ (χειριστικοῦ) μοχλοῦ· || ἀντακίς, contre-pointe, καλεῖται τὸ κοπτερὸν μέρος τῆς ῥάχεως (dos) τοῦ ἐλάσματος τῆς σπάθης τὸ εὑρισκόμενον παρὰ τῇ ἀκίδι (pointe) ; || ἀντακὶς τόρνου, contre-pointe d'un tour, ἀκὶς ἐφ' ἧς

στερεοῦται τὸ πρὸς τόρνευσιν ἀντικείμενον.

ἀνταλλαγή, ῆς, ἡ· ἡ ἀμοιβαία ἀλλαγή, ἡ ἀλλαγή τινος ἀντ' ἄλλου, γενικῶς ἡ ἀλλαξιά, échange, m;— εἴδους πρὸς εἶδος, le troc ; ἡ ἁπλῶς ἀλλαγή, ἡ μεταλλαγή, le change ; la permutation ; || — ἐπικυρώσεων συνθήκης, échange des ratifications d'un traité ; || ἔκαμαν ἀνταλλαγήν, il ont changé (troqué)· βλ. **ἀλλαξία, ἀλλαγή, ἀλλάζω**· || — ἰδεῶν, échange de pensées ; || — χαιρετισμοῦ, échange de saluts, ὁ ἀμοιβαῖος χαιρετισμός· || — (τοῦ μίγματος τῆς πυρίτιδος), rechange, n. m. (de la composition de la poudre ; || — (ἐπαγγέλματος ἢ βαθμοῦ), permutation, n. f. ἤτοι ἀνταλλαγὴ θέσεως ἢ καθηκόντων (emploi) δι' ἑτέρας, εἴτε ἐν τῷ αὐτῷ σώματι, εἴτε ἐν τῷ αὐτῷ ὅπλῳ ἢ γενικῶς ἐν ὑπηρεσίᾳ.

ἀντάλλαγμα, ατος, τό· τὸ ἀνταλλαχθέν, τὸ ἀντικείμενον ὅπερ ἀντὶ ἄλλου ἀνταλλάσσεται, chose échangée ἢ objet d'échange ; ἢ ἐκεῖνο ὅπερ εἰς ἀντάλλαγμα δίδουσι, ce qu'on donne en échange ; || εἰς ἀντάλλαγμα, en échange ; || **ἀντάλλαγμα**, rechange, n. m. ἢ ἀνταλλακτικὸν τεμάχιον (ἢ εἶδος), pièce de rechange ; βλ. **ἀνταλλακτικός**· § —, τὸ ἰσοδύναμον, τὸ ἰσότιμον, équivalent, m. ἤτοι ἡ ἀξία τοῦ ἀνταλλασσομένου ἢ ἀγοραζομένου πράγματος, prix d'une chose achetée.

ἀνταλλακτέος, α, ον· ὁ ἀνταλλάξιμος, ὁ δυνάμενος ν' ἀνταλλαχθῇ, échangeable.

ἀνταλλάκτης, ου, ὁ· θηλ. ἀνταλλάκτρια, ὁ ἀνταλλάσσων, troqueur, euse.

ἀνταλλακτικός, ή, όν· ὁ εἰς ἀντάλλαγμα διδόμενος, d'échange; || ἀνταλλακτικὴ ἀξία, valeur en échange ; || ὁ πρὸς ἀνταλλαγὴν χρησιμεύων, de rechange ; || **ἀνταλλακτικός, τὸ ἀντάλλαγμα**, rechange, n.m. ἢ **ἀνταλλακτικὸν τεμάχιον** (ἢ εἶδος), pièce de rechange (ἐν τῷ ναυτικῷ καλεῖται ἀμοιβὸν τεμάχιον, βλ. **ἀμοιβός**)· καλοῦνται οὕτω διάφορα ἀντικείμενα ἢ τεμάχια ἅτινα θεωροῦσιν ὡς ἔφεδρα ὅπως ἀνταλλάξωσιν ἐν ἀνάγκῃ παρόμοια εἴδη· π. χ. ἀνταλ. ῥυμός, timon de rechange ; || ἀνταλ. τροχοί, roues de rechange ; || τ' ἀνταλλάγματα τοῦ ὅπλου, pièces d'armes de rechange, ἤτοι τὰ ἀνταλλακτικὰ εἴδη τῶν ὅπλων· || **ἀνταλλακτικὰ εἴδη**, pièces de rechange, (βλ. καὶ **ἀμοιβός**), καλοῦνται ἐν γένει ἐν τῷ ὑλικῷ τοῦ στρατοῦ, τὰ διάφορα **τεμάχια** ἢ ἀναγκαῖα συναρτίσματα (accessoires) τὰ χρησιμεύοντα διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας (χρήσεως) ἐφθαρμένων μερῶν εἰς τὸ ὑλικὸν ἐν γένει τῶν στρατιωτικῶν σωμάτων καὶ δὴ τοῦ ὑλικοῦ τοῦ πυροβολικοῦ, συμπεριλαμβανομένων καὶ αὐτῶν τῶν **ἀνταλλακτικῶν πυροβόλων** (bouches à feu de rechange ; || ἀνταλλακτικὰ εἴδη τοῦ πυροβόλου, nécessaires de bouche à feu, λέγονται τὸ σύνολον τῶν ἀνταλλακτικῶν (εἰδῶν, pièces de réchange) τοῦ πυροβόλου διὰ τὰς πρώτας αὐτοῦ ἀνάγκας εἴτε ἐν ἐκστρατείᾳ, εἴτε ἐν πορείᾳ· || ἀνταλλακτικὴ ἀτμομηχανή, locomotive en réserve (ἔφεδρος), βλ. ἀτμάμαξα.

ἀνταλλάξιμος, ος, ον· βλ. ἀνταλλακτέος.

ἀνταλλάσσω, άττω, μέλ. άξω· ἀλλάσσω τι δι' ἄλλου, échanger ; δίδω εἰς ἀντάλλαγμα, donner en échange ; λαμβάνω ἢ δέχομαι ὡς ἀντάλλαγμα, prendre ou recevoir en échange; καὶ ἐν γένει ἀλλάσσω, μεταβάλλω τι, changer; ἀλλάσσω εἶδος πρὸς ἕτερον εἶδος, tronquer ; || ἀντηλλάξαμεν τοὺς ἵππους μας, nous avons échangé nos chevaux; || ἂν δὲν σᾶς ἀρέσῃ, σᾶς τὸ ἀνταλλάσσομεν εὐχαρίστως, si cela ne vous plaît pas, nous vous le changerons volontiers; || ἀντήλλαξαν ἀρραβῶνα, ils se sont fiancés; || δὲν ἀνταλλάσσει τὴν θέσιν του μὲ βασίλειον [φρ.], il ne donnerait pas sa place pour un empire ; || οἱ δύο αὐτοὶ ὑπάλληλοι ἀντήλλαξαν τὰς θέσεις των, ces deux employés ont permuté ; βλ. καὶ **ἀνταλλαγή**.

ἀντάμα, [δημ. ἐπίρ.] ὁμοῦ, ensemble ; || ὅλοι ἀντάμα, tous ensemble ; || ζῶσιν ἀντάμα, ils vivent ensemble.

ἀνταμείβω, μέλ. ἀμείψω, ἀνταλλάσσω πρᾶγμά τι δι' ἄλλου, échanger (une chose avec une autre) ; ἀντισηκώνω, δίδω ὡς ἀντισήκωμα, compenser ; ἀντισταθμίζω, balancer; || [μέσ.] ἀνταμείβομαι, λαμβάνω ὡς ἀντάλλαγμα, recevoir en échange, ὡς ἀμοιβήν, comme récompense, se récompenser ; § ἀνταμείβω (κυρίως) παρέχω τινὶ ἀνταμοιβήν (βραβεύω), récompenser ; ἀποδίδω τινὶ τὸν προσήκοντα μισθόν, rétribuer; ἀνταποδίδω τινί τι, rémunérer ; || θὰ σᾶς ἀνταμείψω διὰ τὰς ὑπηρεσίας σας, je vous récompenserai de vos services ; || ὁ Θεὸς ἀνταμείβει τὴν ἀρετήν, Dieu rémunère (récompense) la vertu ; || [ἀπολ.] τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ δὲν ἀνταμείβει, ce métier ne rend pas ; c'est un métier ingrat; || ἀνταμείβω διὰ δώρου=φιλοδωρῶ, gratifier.

ἀνταμείβων, (οντος), ουσα, ον· ὁ βραβεύων, ὁ ἀνταποδίδων τι, rémunérateur, trice; || [οὐσ.] **ἀνταμείβων**, οντος, ὁ· [ξυλουρ.] coier ἢ coyer, n. m, τεμάχιον δοκοῦ εὑρισκόμενον ἐπὶ τῆς στέγης ὁριζοντίως ἢ διαγωνίως, διὰ τοῦ ὁποίου ἑνοῦται ὁ τεγοστάτης (poinçon) μετὰ τοῦ ἀμείβοντος (arbalétrier) ; || **ἀνταμείβων**, contre-fiche (d'une ferme) ἢ décharge ; βλ. **ἀντηρίς**· οἱ **συγκύπται**, βλέπε **συγκύπτης**· καλοῦνται οὕτως ἐν τῷ ζευκτῷ τῆς στέγης ἀντηρίδες στηριζόμεναι ἐπὶ τοῦ τεγοστάτου (poinçon) καὶ ὑποστηρίζουσαι κάτωθεν τοὺς ἀμείβοντας (arbalétriers).

ἀνταμειπτικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀνταμοιβήν, rémunératoire, adj.

ἀντάμειψις, εως, ἡ· ἡ ἀνταλλαγή, échange, n. m; ἡ ἀνταπόδοσις, τὸ ἀντισήκωμα, compensation, n. f. ἡ **ἀνταμοιβὴ** ἐν γένει, βλ. λέξιν.

ἀνταμοιβή, ῆς, ἡ· ἡ παροχὴ ἀμοιβῆς, βραβείου (καὶ παρομοίων), récompense, n. f. ἡ ἀπόδοσις μισθοῦ, rétribution, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ ἀνταπόδοσις εἴς τινα, rémunération, n. f. || εἰς ἀνταμοιβήν, en récompense ; || δὲν ἐζήτησεν ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων του, il n'exigea aucun prix de ses peines.

ἀνταμόνω, [δημ.] συναντῶ, ἐντυγχάνω, joindre; rejoindre; συναντῶ, rencontrer ; ἐπα-

ναβλέπω, revoir ; || ἂν κατορθώσω νὰ τὸν ἀνταμώσω, θὰ τοῦ τὸ εἰπῶ, si je puis le joindre, je le lui dirai ; || τὸν ἀντάμωσα χθὲς (κατὰ τύχην), je l'ai rencontré hier ; || ἀπὸ τότε δὲν τὸν ἀντάμωσα πλέον, je ne l'ai plus revu depuis. § [οὐδ. καὶ μέσ.] se [re] trouver ; se réunir ; se rejoindre ; se rencontrer, se revoir ; || δὲν ἀνταμονόμεθα ποτὲ ὅταν ζητῶμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον, nous ne nous trouvons jamais, quand nous nous cherchons ; || ὅταν ἐσχάτως ἀνταμώσαμεν (συνηντήθημεν), à notre dernière entrevue ; || ποῦ ἀνταμόνεσθε τὸ ἑσπέρας ; où vous réunissez - vous le soir ? || ἀνταμόνωμεν εἰς τὴν θύραν τοῦ θεάτρου, nous nous retrouverons à la porte du théâtre ; || ὅταν ἀνταμωθῶμεν, lorsque nous nous reverrons.

ἀνταμοῦμαι [διάλ. Οἰν.] = ἀνταμόνομαι.

ἀντάμωσι, ἡ καὶ

ἀντάμωσις, εως, ἡ· [δημ.] συνάντησις, rencontre, n.f. ἔντευξις, συνέντευξις, entrevue, n. f. καὶ tête-à-tête, n. m. || καλὴν ἀντάμωσιν, καλαῖς ἀντάμωσαις [φρ.], à revoir ; à vous revoir ; au revoir.

ἀντανάκλασις, εως, ἡ· καὶ ἀντανακλασμός, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἐπιστροφή, π. χ. ἡ ἀνάκλασις, réflexion, n. f ; reflet, n. m ; ἡ δι' ἀνταυγαστῆρος ἀνάκλασις, ὁ ἀνταυγασμός, réverbération, n. f. || ἐπίσης, réfraction, βλ. ἀνάκλασις || (ἐπὶ ἤχου) ἡ ἀντήχησις, répercussion, n. f. § [ῥητορ.] antanaclase, n. f. τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τις τὴν αὐτὴν τοῦ ἀντιδίκου λέξιν κατ' ἄλλην σημασίαν· § ricochet, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντανακλᾶν· || ἐξ ἀντανακλάσεως, par ricochet; βλ. ἀντανάκλασμα.

ἀντανάκλασμα, ατος, τό· ricochet, n.m. ἐκεῖνο ὅπερ ἔπληξέ που καὶ ἀνεπήδησεν ἢ ἤλλαξε διεύθυνσιν· τὸ ἐποστράκισμα, βλ. ἐποστρακίζω· || ἀντανακλαστικῶς, par ricochet, ἤτοι ἐποστρακιστικῶς καὶ μεταφορικῶς ἐμμέσως, indirectement.

ἀντανακλασμός, οῦ, ὁ· βλ. ἀντανάκλασις.

ἀντανακλαστήρ, ῆρος, ὁ· réflecteur, n. m. βλ. ἀντανάκλαστρον.

ἀντανακλάστης, ου, ὁ· ὁ ἀνακλάστης, réflecteur, n. m. ὁ ἀποδίδων δι' ἀντανακλάσεως τὸν ἦχον ἢ τὸ φῶς.

ἀντανακλαστικός, ή, όν· ὁ ἐπιδεκτικὸς ἀντανακλάσεως, ὁ ἀντανακλῶν (βλ. ἀντανάκλασις καὶ ἀντανακλῶ), qui réfléchit (reflète ; répercute) ; ὁ ἀνακλαστικός, réflecteur, adj. à réflexion ; ὁ ἀνταυγής, réflecteur, adj. ὁ ἀντανακλαστικός, réverbérant, e ; || κάτοπτρον ἀντανακλαστικόν, miroir réflecteur ; || ὁ ἀντανακλαστικός, qui réfracte ; || [γραμμ.] ὁ πρὸς ἑαυτὸν ἀναφερόμενος, αἱ αὐτοπαθεῖς ἀντωνυμίαι, réfléchi, e ; || ἀντανακλαστικὴ πλάξ, contre - cœur, n. m. ἡ ἐπὶ τοῦ μυχοῦ τῆς ἑστίας (fond de la cheminée ou contre-cœur) ἐφαρμοζομένη σιδηρᾶ πλὰξ ἵνα ἀναπέμπῃ τὴν θερμότητα.

ἀντανακλαστικῶς [ἐπίρ.], ἐξ ἀντανακλάσεως, par réflexion ; ἐξ ἀνταυγασμοῦ, par réverbération ; par répercussion ; βλ. ἀντανάκλασις. § par ricochet, βλ. ἀντανάκλασμα.

ἀντανάκλαστρον, τό· ἀντανακλαστήρ, ἀντανακλάστης καὶ ἀνακλάστης, réflecteur, n. m. καλεῖται ὁ ἀποδίδων δι' ἀντανακλάσεως τὸν ἦχον ἢ τὸ φῶς· || ἀντανάκλαστρον (ἢ ἀνακλάστης) λευκοσιδηροῦν, réflecteur en fer - blanc.

ἀντανακλάω-ῶ, ἀποδίδω δι' ἀντανακλάσεως [τὸν ἦχον ἢ τὸ φῶς] (κυρίως καὶ μεταφ.), réfléchir, refléter ; ἀνταυγάζω, réverbérer ; ἀνακλῶ, réfracter ; ἐπὶ ἤχου ἰδίως ἀντηχῶ, répercuter ; βλ. καὶ ἀντανάκλασις. § ἀντανακλῶ, ricocher ; πλήττω που καὶ ἐπανακάμπτω· βλ. ἀντανάκλασμα· || [οὐδ. καὶ μέσ.] ἀντανακλῶμαι, ἀνταποδίδομαι, παρὰ γραμμ. ἀναφέρομαι, εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρω, se réfléchir; se refléter ; || τὰ δένδρα ἀντανακλῶνται εἰς τὴν λίμνην, les arbres se réfléchissent dans le lac ; || [μεταφ.] ἡ δόξα του ἀντανακλᾷ εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν, sa gloire se reflète sur toute sa famille.

ἀνταναφορεύς, έως, ὁ· faux-ranchet, n. m ; βλ. καὶ ἀναφορεύς.

ἀντανακοπή, ῆς, ἡ· ἡ ἀμοιβαία ἀντίκρουσις, ἡ ἀνακοπὴ τῶν κυμάτων, répercussion, n. f.

ἀντανακόπτω, ἀμοιβαίως ἀντικρούω, répercuter.

ἀντάξιος, ία, ον· ὁ ἴσος μὲ ἄλλον κατὰ τὴν ἀξίαν, égal en valeur ; ἰσότιμος équivalent (e) à ; ἄξιος ἑτέρου..., digne de...

ἀνταπαίτησις, εως, ἡ· τὸ προτάσσειν ἀπαίτησιν πρὸς αἰτουμένην τοιαύτην, ἤτοι αἴτησις (ἀπαίτησις) καθ' ἑτέρας τοιαύτης, demande (réclamation) opposée à une autre ; || αἴτησις ἀνταγωγική, demande reconventionnelle ; ἀντίθετος ἀπαίτησις, prétention contraire.

ἀνταπαιτέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἀπαιτῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης ὡς χρεωστουμένην ἀνταπόδοσιν, réclamer (demander ou exiger) à son tour (ἢ de sa part).

ἀνταπάντησις, εως, ἡ· ἡ ἀπάντησις ἐπὶ ἀπαντήσεως, réplique, n. f.

ἀνταπαντῶ (άω), μέλ. ήσω· ἀπαντῶ ἐπὶ ἀπαντήσεως, répliquer.

ἀνταπειλέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἀπειλῶ κἀγὼ τὸν ἀπειλοῦντα, menacer à son tour, ἢ répondre à une menace par une autre = ἀπαντῶ δι' ἀπειλῆς εἰς ἀπειλήν.

ἀνταποδεικνύω, τοὐναντίον ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἀποδεικνύω, ἤτοι παρέχω τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου ἀπόδειξιν, fournir (donner) la preuve du contraire (λατ. reprobo), ἤτοι prouver le contraire = ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον, contre -prouver; βλ. καὶ ἀνταπόδειξις.

ἀνταπόδειξις, εως, ἡ· ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἀπόδειξις, (la) preuve (du) contraire, ἐναντία ἀπόδειξις, contre-preuve. f; ἀνταπόδειξις λατ. reprobatio, καλεῖται ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου παρ' ὅ,τι χρεωστεῖ νὰ ἐκθέσῃ ὁ ὑποχρεωθεὶς εἰς ἀπόδειξιν, φερομένη παρὰ τοῦ καθ'

οὗ διεξάγεται ἡ ἀπόδειξις· || παραδέχεσθαί τινα κατ' ἀνταπόδειξιν, admettre quelqu'un à la preuve contraire.

ἀνταποδίδω(μι), τοὐναντίον καὶ ἐγὼ ἀποδίδω, δίδω ὀπίσω (ἰδίως ὅ,τι ἔλαβον), donner en retour, ἢ payer de retour, ἀποδίδω, rendre; ἀνταποδίδω τὸ ὅμοιον=ἀποδίδω εἴς τινα τὰ ἴσα, rendre la pareille; || —, ἐν γένει ἀνταμείβω, δίδω τι εἴς τινα, rétribuer; || ἀνταποδίδω = ἀνταναχλῶ, ἐπὶ φωτὸς καὶ ἤχου, refléter; βλ. ἀνταναχλῶ· || — χαιρετισμόν, rendre un salut (διὰ χανονοβολισμῶν κτλ.)· || δὲν τοῦ ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμόν, il n'a pas répondu à (rendu) son salut; || (μ' ἐζημίωσεν) ἀλλὰ τοῦ τὸ ἀνταπέδωκα, je lui ai rendu la pareille; || ὁ Θεὸς νὰ σᾶς τὸ ἀποδώσῃ, Dieu vous le rende; || ἀνταποδίδω (ἐπὶ χαχοῦ) = ἀντεκδικοῦμαι, se revancher.

ἀνταπόδομα, ατος, τό· τὸ πρὸς ἀνταμοιβὴν γινόμενον, compensation, n. f. (τιμωρία ἢ ἀνταμοιβή, peine ou recompense); || ἐπίσης ἡ ἀνταπόδοσις, βλ. λέξιν.

ἀνταπόδοσις, εως, ἡ· ἡ πάλιν ἀπόδοσις, action de rendre (la pareille), ἡ ἐπιστροφή, ἡ ἀπόδοσις, le retour, ἢ ἀπόδοσις, la restitution (restituer, ἀποδίδω, ἐπιστρέφω τι), συνήθως ἡ ἀνταμοιβή, βλ. λέξιν, récompense, n. f. rétribution, n. f. ἡ ἀνταπόδοσις εἴς τινα, rémunération, ἀναλόγως τῆς περιστάσεως, καὶ τέλος ἡ ἀνταπόδοσις (συνήθως ἐπὶ χαχοῦ), la revanche (ἡ ἀντεκδίκησις). § — ὑπηρεσιῶν, réciprocité, n. f. || εἰς ἀνταπόδοσιν [τῶν εὐχολιῶν σας], en revanche. Ἐν τῇ ἠθικῇ ἀνταπόδοσις, ἀναλόγως τῶν ἀνωτέρω ἐννοιῶν, χαλεῖται ἡ ἐπάνοδος ἴσου ποσοῦ ἡδονῆς ἢ λύπης εἰς ἐκεῖνον, ὅστις δι' ἐπίτηδες ἐκτελεσθείσης πράξεως περιεποίησεν εἰς ἕτερον εὐεργεσίαν ἢ χαχοποιίαν· || πρέπει τις νὰ χάμῃ τὸ χαλὸν χωρὶς νὰ ἐλπίζῃ ἀνταπόδοσιν, il faut faire le bien sans espoir de retour. § [γραμμ.] πρότασις ἀνταποδοτική, proposition corrélative, ὅθεν ἡ ἀνταπόδοσις, corrélation, n. f. ἡ ἀντίθεσις, opposition; § [διεθν. δίχ.] —, rétorsion, n. f. μέτρον κυβερνητικὸν (νομοθετικόν, διοικητικὸν) λαμβανόμενον ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐντὸς μὲν τῶν ὁρίων τῆς ἐπὶ τῆς ἰδίας χώρας κυριαρχίας αὐτῆς, ἀλλ' ἐπὶ σκοπῷ βλάβης ἢ ζημίας πολιτείας ἄλλης ἢ τῶν ταύτης ἰθαγενῶν, πρὸς ἀπόδοσιν τῆς ἐπαχθείσης ὑπὸ ταύτης τῷ πρώτῳ ζημίας ἢ βλάβης δι' ὁμοίου ἢ ἄλλου κυβερνητικοῦ μέτρου· τὰ μέτρα ταῦτα εἰσὶ ποικίλα, π. χ. ὕψωσις τελωνιακοῦ δασμοῦ, ἐξάρτησις τῆς διαμονῆς τῶν ἀλλοδαπῶν ἐξ ὅρων ἀστυνομικῶν ἐπαχθῶν, κτλ.

ἀνταποδότης, ὁ· ὁ ἀνταποδίδων, rémunérateur, trice; βλ. ἀνταπόδοσις.

ἀνταποδοτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς ἀνταπόδοσιν, ὁ ἀνταποδίδων, rémunératoire; || παρὰ γραμμ. ὁ ἀναφερόμενος εἴς τι, corrélatif, ive; ὁ δειχνύων ἀντίθεσιν, opposé, ée; || ἀνταποδοτικαὶ ἀντωνυμίαι, pronoms corrélatifs; || —, ἀνταποδόσιμος, rétorquable.

ἀνταποδοτικῶς, [ἐπίρ.] rémunérativement; || [γραμμ.] corrélativement; κατ' ἀντίθεσιν, par opposition.

ἀνταποκρίνομαι, τοὐναντίον ἢ ἀμοιβαίως ἀποχρίνομαι, répondre à son tour ἢ répondre à; ἤτοι ἀνταπαντῶ, répliquer; || —, εἶμαι ὅμοιος ἢ σχετίζομαι πρός τι, ἢ ἀναλόγως ἀνταποκρίνομαι πρός τι, être en rapport avec; ἢ συμφωνῶ πρός τι, cadrer; || δὲν ἀνταπεχρίθη εἰς τὰς προσδοχίας τοῦ χοινοῦ, il n'a pas répondu à l'attente publique; || ἡ ἐπιτυχία δὲν ἀνταποχρίνεται εἰς τὰς ἐλπίδας του, le succès ne répond pas à ses espérances; || ὁ νόμος αὐτὸς δὲν ἀνταποχρίνεται εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ, cette loi ne cadre pas avec les besoins du peuple; || [ἐμπορ.] ἀνταποχρίνομαι (εἰς τὰ ἔξοδα, τὰς προσδοχίας), répondre, faire face à; § correspondre=ἀλληλογραφέω-ῶ, ἤτοι εὑρίσκομαι εἰς ἀνταπόκρισιν (ἀλληλογραφίαν), être en correspondance; εὑρίσκομαι εἰς σχέσεις πρός τινα, être en relations; ἐκ τούτων γενικώτερον, ἀνταποχρίνομαι πρός τι, εἰς ὁμοιότητα ἢ σχέσιν=correspondre.

ἀνταπόκρισις, εως, ἡ· ἡ ἀμοιβαίως γινομένη ἀπόκρισις, ἡ ἀνταπάντησις, réplique, n. f. ἤτοι ἀπόκρισις πρὸς ἀπόκρισιν· ἡ ὁμοιότης, ἡ σχέσις, ἡ ἀναλογία, rapport, n. m; καὶ γενικῶς ἡ σχέσις, relation (s); καὶ τέλος ἡ ἀνταπόκρισις, correspondance, n. f. ὅπερ σημαίνει καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν· βλ. γενικῶς ἀνταποκρίνομαι· || — ἐμπορική, correspondance commerciale.

ἀνταποκριτής, οῦ, ὁ· ὁ ἔχων ἀνταπόκρισιν, ὁ ἀνταποκρινόμενος ἢ ὁ πρὸς ὅντινά τις ἀλληλογραφεῖ, le correspondant; || — ἐπιτετραμμένος τὴν ἀνταπόκρισιν, le commis chargé de la correspondance; || — φίλος, un ami correspondant.

ἀνταπολογία, ας, ἡ· ἡ ἀπολογία ἐπὶ ἀπολογίας, s'excuser (se défendre, se justifier) à son tour; καὶ ἰδίως ἡ ἀνταπάντησις, réplique, n. f.

ἀνταπολογοῦμαι, ἐπίσης καὶ ἐγὼ ἀπολογοῦμαι, s'excuser (se défendre, se justifier) contre quelqu'un; ἀνταπαντῶ, répliquer.

ἀνταποστέλλω, μέλ. στελῶ, θὰ στείλω, ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἀποστέλλω, στέλλω εἰς τὸν τόπον τινός, renvoyer ἢ envoyer à son tour ou réciproquement.

ἀνταποστολή, ῆς, ἡ· τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἀνταποστέλλειν, renvoi, n. m. ἡ ἀμοιβαία ἀποστολή, envoi réciproque; ἡ ἀνταλλαγή, échange, n.m.

ἀνταπωθέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἐξ ἐναντίας ἀπωθῶ, σπρώχνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, repousser à son tour.

ἀνταπώθησις, εως, ἡ, καὶ ἀντάπωσις.

ἀντάπωσις, εως, ἡ· τὸ ἀμοιβαῖον πρὸς τὰ ὀπίσω σπρώξιμον, action de repousser; ἡ ἀπόχρουσις, répulsion, n.f; ἡ ἀντίστασις, résistance, n. f.

ἀντάρα, ας, ἡ· [δημ.] ἡ ταραχή, ὁ θόρυβος, bruit, n. m. ἢ tapage, n.m; ἡ βοή, ὁ θόρυβος, vacarme, n.m; § —, ἡ ὁμίχλη, γνόφος, σκότος·

2) ὡς ἐπίρ.=καλῶς, «τὸ ψάλσιμο σήμερα πῆγ' ἀντάρα».

ἀντάραις, αἱ· [διάλ.Νισύρ.]=σύνεφα,νέφη, ἐξ οὗ καὶ ἀνταριασμένος καιρὸς=συννεφώδης.

ἀνταρεύομαι, [δημ.]θορυβῶ, faire du bruit (du tapage); ταράσσομαι, être agité; ἀνησυχῶ, s'inquiéter.

ἀνταρεύω, [διάλ. Ἠπείρ.] περιπλέκω τινά, impliquer; «θὰ τὸν ἀνταρέψω» «ἀνταρεύτηκαν 'ς τὴν προξενιὰ πολλοὶ ἄνθρωποι».

ἀνταριάζω, [διάλ. Ἠπείρ.] devenir brumeux, γίνομαι ὁμιχλώδης, πληροῦμαι ὁμίχλης, πρὸς τούτοις δὲ καὶ καπνοῦ· «ἀντάριασε τὸ βουνό» «ἀντάριασε τὸ σπίτι»=ἐπληρώθη καπνοῦ· 2) μεταβ. «θὰ τ'ἀνταριάσῃ τὸ σπίτι ὁ καπνός».

ἀνταρκτικός, ή, όν· ὁ ἀντικρὺ τῆς ἄρκτου, τοῦ βορρᾶ, opposé au nord, antarctique, adj. ἤτοι ὁ μεσημβρινός, ὁ νότιος, austral, e; || ἀνταρκτικὸς πόλος, pôle sud, austral ou antarctique; βλ. καὶ πόλος.

ἀνταρσία, ας, ἡ· rébellion, n. f. γενικῶς καλεῖται οὕτως στάσις (révolte) ἢ ἀντίστασις (résistance) βιαία πρὸς τοὺς ἀνωτέρους ἢ πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἀρχῆς, ἐνῷ οὗτοι ἐνεργοῦσι τὰ καθήκοντά των. Ἡ ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν γινομένη ἀντίστασις (rébellion) ἡ μὴ παρουσιάζουσα τὸν χαρακτῆρα τῆς στάσεως (révolte) προβλέπεται καὶ τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 214 τῆς Στρατ. Ποιν. Νομοθ. βλ. καὶ στάσις (révolte); § ἐπίσης ἀνταρσία, λέγεται ἡ ἐπανάστασις, insurrection, n. f. révolution, n. f.

ἀντάρτης, ου, ὁ· βλ. **ἀνταρσία**, ὁ στασιαστής, ὁ ἀνθιστάμενος, rebelle, n. m. ὁ στασιάζων, révolté; || ἐπίσης ὁ ἀποστάτης, ἐπαναστάτης, insurgé, n. m. révolutionnaire, n. m.

ἀνταρτικός, ή, όν· de rébellion; de révolte; ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀντάρτας ἢ τὴν ἀνταρσίαν, βλ. λέξιν.

ἀνταρτικῶς, [ἐπίρ.], en rebelle; κατὰ τρόπον ἀνταρτικόν, βλ. **ἀντάρτης**.

ἀντασπάζομαι, ἀμοιβαίως ἀσπάζομαι, ἀποδίδω τὸν χαιρετισμὸν ἢ τὸν ἀσπασμόν, rendre le salut à (ou le baiser), saluer ou embrasser à son tour.

ἀντασφάλεια, ας, ἡ· τὸ ἀντὶ τῆς ἀσφαλείας διδόμενον ἢ λαμβανόμενον, ἡ ἐκ νέου ἀσφάλεια, contre-assurance, n. f. réassurance, n. f. δευτέρα ἀσφάλεια καθ' ἣν ὁ μὲν ἠσφαλισμένος εὑρίσκει ἕτερον ἀσφαλιστὴν ἀσφαλίζοντα τὴν φερεγγυότητα τοῦ πρώτου ἀσφαλιστοῦ του, οὗτος δὲ ὁ ἀσφαλιστὴς δύναται ἐπίσης νὰ εὕρῃ ἕτερον ἀσφαλιστὴν ἀσφαλίζοντα αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἐνδεχομένων ζημιῶν.

ἀντασφαλίζω, μέλ. ίσω· ἐκ νέου ἀσφαλίζω, réassurer; βλ. **ἀντασφάλεια**.

ἀνταυγάζω, μέλ. άσω· réverbérer; τὴν λάμψιν ῥίπτω ὀπίσω, renvoyer la lumière; ἀντανακλῶ αὐτήν, réfléchir; βλ. λέξιν· ἐπίσης ἐκλάμπω, resplendir, ἤτοι faire briller.

ἀνταυγασία, ας, ἡ· ἡ ἀντανάκλασις τῆς λάμψεως, la lumière réfléchie, ἢ le reflet =ἡ ἀντανάκλασις, ἡ **ἀνταύγεια**.

ἀνταυγασμός, οῦ, ὁ· ἡ ἀντανάκλασις, ἡ ἀνταύγεια, la réverbération.

ἀνταυγαστήρ, ῆρος, ὁ· réverbère, n. m. καλοῦσιν οὕτω τὸν φανὸν τὸν φέροντα στιλπνὸν μεταλλικὸν φύλλον (ἀνταύγαστρον) πρὸς φωτισμὸν τῶν ὁδῶν, κτλ. ἐπίσης ἀνταυγαστὴρ= ἀνταύγαστρον.

ἀνταυγαστηροφόρος, ος, ον (ἀνταυγαστῆρα, φέρω), porte-réverbère, n. m.

ἀνταυγαστικός, ή, όν· μὲ ἀνταύγαστρον, à réverbère: || λύχνος —, lampe à réverbère; || φανὸς —, lanterne à réverbère.

ἀνταυγάστρια, ίας, ἡ· τὸ φέρον ἀνταύγαστρον, porte-réverbère, n. m.

ἀνταύγαστρον, ου, τό· réverbère, n. m. καλεῖται οὕτω μεταλλικὴ πλὰξ ἢ μεταλλικὸν φύλλον προσκολλώμενον εἰς λύχνον (lampe) ἢ φανὸν (lanterne) ἵνα συγκεντροῖ τὸ φῶς ἐπί τινων σημείων· γενικώτερον δὲ ἀνταύγαστρον καλεῖται τὸ ἀντανάκλαστρον, réflecteur, n. m.

ἀνταύγεια, ας, ἡ. réverbération, n. f; ἡ ἀνταυγασία, ἡ ἀντανάκλασις τῆς λάμψεως, reflet, n. m; ἐπίσης ἡ ἔκλαμψις, τὸ ἀπαύγασμα, resplendissement, n. m.

ἀνταυγέω-ῶ, βλ. ἀνταυγάζω.

ἀνταυγής, ής, ές· ὁ ἄντικρυ φωτίζων, ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω στρέφων τὴν λάμψιν, ὁ ἀντανακλῶν αὐτήν, qui renvoie la lumière; ὁ ἀντανακλάστης, réflecteur, n. m. ὁ ἐκλάμπων, ἀπαυγάζων, resplendissant, e.

ἀν-τάχια [διάλ. Οἰνόης] (=ἐν τάχει), ταχύτατα, bien vite; rapidement; «ἀντάχια, ἀντάχια ἐπάγωνεν».

ἀντέγγραφον, ου, τό· contre-lettre, n. f. (ἄρ. 404 Πολ. Δικον.) νομικῶς καλεῖται οὕτω τὸ ἔγγραφον, δι' οὗ δηλοῦται ἡ μετατροπὴ ἢ ἡ κατάργησις τοῦ περιεχομένου εἰς ἕτερον ἔγγραφον καὶ ὅπερ δύναται νὰ συνταχθῇ εἴτε συγχρόνως τῷ ἑτέρῳ τούτῳ ἐγγράφῳ, εἴτε κατ' ἄλλον χρόνον· βλ. **ἀντεπιστολή**.

ἀντεγγύησις, εως, ἡ· contre-caution, n. f. ἐγγύησις διδομένη πρὸς ἐξασφάλισιν ἑτέρας ἐγγυήσεως (βλ. λέξιν), λέγουσιν ὅμως μᾶλλον certificateur de caution; || [πληθ.] ἀντεγγυήσεις, des contre-cautions.

ἀντεγκαλέω-ῶ, μέλ.έσω, ἐξ ἐναντίας κατηγορῶ, ἐγκαλῶ τὸν ἐγκαλέσαντά με, contre-accuser, ἢ μᾶλλον récriminer, ἤτοι ἀντεγκληματῶ = ἀπαντῶ εἰς κατηγορίας, εἰς ἐπιτιμήσεις, ὕβρεις καὶ δι' ἑτέρων κατηγοριῶν, ἐπιτιμήσεων, ὕβρεων· || διηνεκῶς ἀντεγκάλει, il n'a fait que récriminer; || ὑπερησπίσθη ἑαυτὸν ἀντεγκαλῶν, il ne s'est défendu qu'en récriminant; || ἀπαντῶ ἀντεγκαλῶν, répondre en récriminant; || ἀντεγκαλῶ τὸν κατήγορόν μου, récriminer son accusateur; βλ. ἀντέγκλησις καὶ **ἀντέγκλημα**.

ἀντέγκλημα, ατος, τό·σχέσις ἐγκληματική, relation criminelle, ἢ récrimination, n. f; ὡς τεχνικὸς ὅρος ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Ἑρμογένους ὡς ἑξῆς «γίνεται ἀντέγκλημα ὁπόταν ὁμολογῶν ὁ φεύγων πεποιηκέναι τι ὡς ἀδίκημα, ἀντεγκαλῇ τῷ πεπονθότι ὡς ἀξίῳ παθεῖν ἃ πέ-

πονθεν» τουτέστιν ἡ κατηγορία κατὰ τοῦ κατηγόρου, ἡ ἀντέγκλησις, contre-accusation, n. f. ἡ κατηγορία, ἐπιτίμησις, ὕβρις σκοποῦσα τὴν ἀπόκρουσιν ἑτέρας κατηγορίας, ἐπιτιμήσεως ἢ ὕβρεως· || ὅ,τι λέγει κατ' ἐμοῦ εἶνε ἀντέγκλημα, tout ce qu'il dit contre moi n'est qu'une récrimination ; || αὐτὰ εἶνε ἀντεγκλήσεις (ἀντεγκλήματα), ce ne sont là que des récriminations.

ἀντεγκληματέω-ῶ, μελ. ήσω, ἐγκληματῶ κατ' ἐγκλήματος, récriminer ; ἐκτελῶ ἀντέγκλημα.

ἀντεγκληματικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ περιλαμβάνων ἀντέγκλημα, ἀντέγκλησιν, récriminatoire, adj. ἢ ὁ γινόμενος δι' ἀντεγκλήματος· || μέτρον ἀντεγκληματικὸν (ἀντεγκλητικόν), mesure récriminatoire.

ἀντέγκλησις, εως, ἡ· καὶ ἀντέγκλημα, contre-accusation, n. f. κατηγορία γιγνομένη κατὰ κατηγόρου· αἱ ἀντεγκλήσεις, les contre-accusations, βλ. ἀντέγκλημα.

ἀντεγκλητικός, ή, όν· βλ. ἀντεγκληματικός, récriminatoire, adj.

ἀντεθνικός, ή, όν· antinational, e, aux ; ὁ ἐναντίον τῶν συμφερόντων τοῦ ἔθνους, qui est contraire aux intérêts de la nation.

ἀντεθνικῶς [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀντεθνικόν, d'une manière antinationale, ἢ contrairement aux intérêts de la nation.

ἀντεισαγγελεύς, έως, ὁ· ὁ ἀναπληρῶν, ἀντικαθιστῶν τὸν εἰσαγγελέα, substitut du procureur (du roi); βλ. καὶ εἰσαγγελεύς· || ἀντεισαγγελεὺς ἐφετῶν, substitut de procureur général.

ἀντεισηγητής, οῦ, ὁ· ἀντικαθιστῶν τὸν εἰσηγητήν, substitut du rapporteur, n. m. βλ. εἰσηγητής.

ἀντεισιτήριον, ου, τό· contre-marque, n. f. μικρὸν σῆμα διδόμενον εἰς τοὺς ἐκ τοῦ θεάτρου, κτλ. ἐξερχομένους προσωρινῶς, ἵνα δυνηθῶσι νὰ εἰσέλθωσιν ἐκ νέου.

ἀντεκδίκησις, εως, ἡ· ἡ πρὸς ἐκδίκησιν γινομένη ἐκδίκησις, γενικῶς la contre-vengeance ; καὶ συνεπῶς ἡ ἀνταπόδοσις κακοῦ, la revanche ; || [διεθ. δίκ.] τὸ ἀνταδίκημα, τὰ ἀνταδικήματα, représailles ; βλ. λέξιν.

ἀντεκδικοῦμαι, ἐκδικοῦμαι ὁμοίως, se venger à son tour; ἀνταποδίδω κακόν, prendre sa revanche ; || [διεθ. δίκ.] κάμνω (μεταχειρίζομαι) ἀνταδικήματα, user de représailles.

ἀντεκκρεμές, τό· contre pendule, n. f. βλ. καὶ ἐκκρεμές.

ἀντέλασμα, ατος, τό· [σιδηροδ.], contre-rail, n. m. τεμάχιον ἐλάσματος ὅπερ τίθεται παραπλεύρως ἑτέρου ἐλάσματος καὶ τὸ ὁποῖον ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ ὄνυχος τοῦ συνεζευγμένου τροχοῦ (boudin de la roue conjuguée), ἐμποδίζον οὕτω τὸν τροχὸν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξέλθῃ τῆς γραμμῆς· βλ. διάβασις (traversée de voie).

ἀντελατήριον, ου, τό· ressort à fouillot ; τεμάχιον σιδηροῦν χρήσιμον διὰ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐνεργείας ἐλατηρίου.

ἀντεμετικός, ή, όν· antémétique, adj. καλοῦνται ἀντεμετικὰ φάρμακα, τὰ πραΰνοντα τὴν μυϊκὴν τοῦ στομάχου ἐρεθιστικότητα καὶ παύοντα τοὺς ἐμετούς. Τοιαῦτα δὲ εἶνε ὁ αἰθήρ, τὸ οἰνόπνευμα, τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ (ὕδωρ seltz, ποτὸν ῥιβέρειον), τὰ σκευάσματα τοῦ ὀπίου, τὰ παγετώδη ἢ ὑπέρθερμα ποτά, ἡ ἀκινησία, ἡ χθαμαλὴ τῆς κεφαλῆς θέσις, κτλ.

ἀντελλογίζω, μέλ. ίσω [ἐμπορ.] (ἄρθρον ἡμερολογίου, ποσότητα), contrepasser (un article); βλ. ἀντελλόγισις.

ἀντελλόγισις, εως, ἡ· [ἐμπορ.] contre-passe, n. f. contre-écriture, n. f. λογιστικὴ πρᾶξις, δι' ἧς τὸ κατὰ λάθος ἐν λογαριασμῷ τινὶ καταχωρισθὲν ἄρθρον ἐκμηδενίζεται ἢ ἐξισοῦται διὰ τῆς ἀντιθέτου καταχωρίσεως ἰσοδυνάμου ἄρθρου. Γίνεται χρῆσις ταύτης εἰς τὰ βιβλία εἰς ἃ δὲν ἐπιτρέπονται διαγραφαὶ ἢ ἀλλοιώσεις τῶν ἅπαξ γραφέντων ἀριθμῶν.

ἀντένα, βλ. ἀντέννα.

ἀνταναγωγή, ῆς, ἡ· ἡ κατὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου γινομένη ἀγωγή, action que l'on s'intente réciproquement ; ἡ ἀντίστροφος ἀγωγή, action contraire, (λατ. contraria actio); reconvention, n. f ; βλ. καὶ ἀνταγωγή.

ἀντενδεικνύω, ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον, φέρω ἐναντίας ἐνδείξεις, fournir un indice contraire : contre-indiquer ; || [ἰατρ.] παρουσιάζω ἐναντίας ἐνδείξεις, contre-indiquer.

ἀντένδειξις, εως, ἡ· ἡ ἐναντία ἀπόδειξις, preuve contraire ; contre-indication, n. f. || [ἰατρ.] ἡ παρουσίασις ἐναντίου φαινομένου, contre-indication ; ὁ ὅρος οὗτος ἀπαντᾶται συνήθως ἐν τῇ θεραπευτικῇ, σημαίνει δὲ πρὸς τούτοις τὴν χρῆσιν θεραπευτικῆς τινος ἀγωγῆς μὴ συναινούσης πρὸς τὴν ὑφισταμένην πάθησιν, ὡς ἡ ἀφαίμαξις ἐν τῇ ἀνατομικῇ.

ἀντένεδρα, ας, ἡ· ἡ κατὰ τοῦ ἐνεδρεύοντος ἐνέδρα, ἡ ἀμοιβαία ἐνέδρα, embûche opposée à une autre embûche ; contre-ruse, n. f.

ἀντενεδρεύω, ἐνεδρεύω τὸν ἐνεδρεύοντά με, opposer embûche à embûche, ruse à ruse.

ἀντενέργεια, ας, ἡ· ἡ ἐναντία ἐνέργεια, action (effort) contraire ; ἀντίδρασις, réaction, n. f. ἀντίστασις, ἐναντίωσις, opposition, n.f.

ἀντενεργέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἐναντίον τινὸς ἐνεργῶ, agir contre ; τίθεμαι ἐναντίος, ἀντιτίθεμαι, se mettre en travers ; ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, s'opposer ; ἐναντιοῦμαι, ἀνθίσταμαι, ἀντιπράττω, contre-carrer ; κάμνω ἐναντίωσιν, faire de l'opposition.

ἀντέννα, ας, ἡ, καὶ ἀντένα [δημ. ναυτ.], γενικῶς ἡ κεραία, vergue, n.f ; βλ. λέξιν· || ἀντέννες τῶν τρέγων, basses vergues=αἱ μεγάλαι κεραῖαι· § —, antenne, n. f. λέγεται ἡ κεραία τῶν τριγώνων ἱστίων (voiles latines).

ἀντενοκάταρτον, τό· [δημ. ναυτ.] βλ. σφηκίσκος, épars, n. m. ou mâtereau, n. m.

ἀντένστασις, εως, ἡ· [νομ.] ἡ ἀπάντησις εἰς ἔνστασιν, réponse à une exception ; ἔνστασις ἐναντία (ἀντίθετος), objection (ou ex-

ception) contraire, (λατ. replicatio=ἀνταπάντησις) la réplique (παρὰ Βυζαντινοῖς ἀντιπαραγραφή), χαλεῖται νομικῶς ἡ κατὰ τῆς ἐνστάσεως τοῦ ἐναγομένου προτεινομένη ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἄλλη ἔνστασις, ἐφ' ὅσον δὲν περιέχεται ἐν αὐτῇ τῇ ἀντενστάσει, ἁπλῆ ἄρνησις τῆς ἐνστάσεως, π. χ. ὁ ἐναγόμενος προτείνει τὴν ἔνστασιν τῆς ἀφέσεως τοῦ χρέους, ὁ δ' ἐνάγων τὴν ἀντένστασιν κατ' αὐτῆς περὶ ἐκβιάσεώς του πρὸς ἄφεσιν.

ἀντέξοδος, ου, ἡ· contre-sortie, n. f. ἔξοδος τῆς φρουρᾶς τοῦ ὀρύγματος (garde de la tranchée) ἵν' ἀντιταχθῇ κατὰ τῶν ἐκ τοῦ φρουρίου ἐξόδων τοῦ πολιορκουμένου.

ἀντεπάγω, ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐπάγω, mener contre ; || [νομ.] — (ὅρκον), ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐπάγω ὅρκον εἰς τὸν ἀντίδικον, référer (un serment); || ἀντεπάγω ὅρκον εἰς τὸν ἐναγόμενον, référer le serment au défendeur.

ἀντεπαγωγή, ῆς, ἡ (ὅρκου)· [νομ.] action de référer (le serment).

ἀντεπαινέω-ῶ, μέλ. έσω, ἐπαινῶ τὸν ἐπαινετήν μου, ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐπαινῶ, rendre éloges pour éloges ; louer à son tour.

ἀντεπανάστασις, ἡ· ἐπανάστασις πρὸς κατευνασμὸν ἑτέρας, contre-révolution, n. f.

ἀντεπαναστάτης, ὁ· ὁ ἐναντίον τῆς ἐπαναστάσεως, contre-révolutionnaire ; antirévolutionnaire, n. m.

ἀντεπαναστατικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀντεπανάστασιν ἢ τοὺς ἀντεπαναστάτας ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος, contre-révolutionnaire, adj. antirévolutionnaire, adj.

ἀντεπαναστατικῶς [ἐπίρ.], contre-révolutionnairement, antirévolutionnairement.

ἀντεπαναστατῶ (έω), contre-révolutionner ; κάμνω ἀντεπανάστασιν, faire une contre-révolution.

ἀντεπανέρχομαι, μέλ. ελεύσομαι· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ἐπανέρχομαι, retourner de nouveau.

ἀντεπεμβαίνω, μέλ. βήσομαι· ἐκ νέου ἐπεμβαίνω, ἀντιτίθεμαι, s'avancer contre ; s'opposer à.

ἀντεπεξάγω, μέλ. άξω· κατὰ ἐχθροῦ ἐπερχομένου ἐξάγω καὶ ἐγὼ τοὺς στρατιώτας μου, faire sortir à la rencontre ; mener à l'ennemi, au combat, καὶ ἐν οὐδετέρᾳ ἐννοίᾳ, βαδίζω (προχωρῶ) ἐναντίον, marcher contre, βλ. καὶ ἀντεπεξέρχομαι.

ἀντεπεξέρχομαι, μέλ. ελεύσομαι, ἀόρ. ἀντεπεξῆλθον, (τὸ αὐτὸ ὅπως ἀντεπεξάγω)· βαδίζω (προχωρῶ) ἐναντίον, marcher (s'avancer) contre ; ἀντεπιτίθεμαι, attaquer à son tour, καὶ συνεκδ. ἀνταπαντῶ, répondre (répliquer), μετὰ παρρησίας (σταθερῶς), vertement.

ἀντεπερωτάω-ῶ, μέλ. ήσω, τὸν ἐρωτῶντά με ἐπερωτῶ, interpeller, interroger à son tour ; [νομ.] restipuler, ἀκυρῶ ὁμολογίαν δι' ἑτέρας τοιαύτης.

ἀντεπερώτησις, εως, ἡ· ἡ ἀμοιβαία ἐπερώτησις, interpellation réciproque ; [νομ.] restipulation, n. f. ἀκύρωσις ὁμολογίας δι' ἑτέρας τοιαύτης.

ἀντεπιβολεύς, έως, ὁ· contre-étampe, n. f ; βλ. καὶ ἐπιβολεύς.

ἀντεπιδεικνύω, ἀπο(ἐπι)δεικνύω καὶ ἐγὼ ἐπίσης, montrer ou démontrer à son tour ; ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον, montrer le contraire.

ἀντεπιζυγίς, ίδος, ἡ· faux-guindage, n. m ; βλ. καὶ ἐπιζυγίς.

ἀντεπίθεσις, εως, ἡ· ἐπίθεσις ἥντινα διευθύνουσι κατὰ τοῦ ἐπιτιθεμένου, attaque opposée à une autre attaque : contre-attaque, n. f ; αἱ ἀντεπιθέσεις, les contre-attaques, ἐν τῇ τακτικῇ ἡ ἀντεπίθεσις τῶν στρατευμάτων λέγεται ἐπίσης καὶ contre-approche, n. f ; || [τακτ.] contre-attaque, χαλεῖται οὕτως ἡ ὑπὸ ἀμυνομένων στρατευμάτων γινομένη ἐπίθεσις· πᾶσα ἀποφασιστικὴ ἄμυνα (défense décisive) δέον νὰ καταλήξῃ πάντοτε εἰς ἀντεπίθεσιν· αὕτη ἐνεργεῖται διττῶς· 1) ἀναμένεται ἡ κατάλληλος στιγμὴ καθ' ἣν ὁ ἀντίπαλος, ὑποστὰς ὀφθαλμοφανῶς σπουδαίας ἀπωλείας, φθάσῃ εἰς ἀπόστασίν τινα ἀπὸ τὸ μέρος ἐξ οὗ προσπαθεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν τοποθεσίαν, ὁπότε ὁ ἀμυνόμενος ἐπιπίπτει κατ' αὐτοῦ ἐξαπίνης δι' ἀκμαίων δυνάμεων· 2) ὁ ἀμυνόμενος μεταχειρίζεται τὴν τοποθεσίαν του ὅπως ἐξαναγκάσῃ τὸν ἀντίπαλον νὰ ἐκτελέσῃ κινήσεις ὥστε νὰ διαιρέσῃ τὰς δυνάμεις του, μετὰ ταῦτα δὲ ἐπιτίθεται κατ' αὐτοῦ μετὰ τοῦ κυρίου σώματος τῶν δυνάμεών του πρὸς τ' ἀσθενέστερα σημεῖά του, ὅπως ἀναγκάσῃ τὸν ἐπιτιθέμενον νὰ ὑπερασπισθῇ ἑαυτὸν ἐπὶ μὴ εὐνοικοῦ ἐδάφους. Ἡ ἀντεπίθεσις αὕτη ἐκτελεῖται πρὶν ἢ ἐκτελεσθῇ μάχη διὰ τῶν πυρῶν ἢ καὶ μετὰ βραχεῖαν διάρκειαν ταύτης.

ἀντεπιθετικὰ ἔργα, [ὀχυρ.], contre-attaques, χαλοῦνται οὕτως ἔργα ἐκτελεσθέντα ἐκ τῶν προτέρων εἰς ἀπόστασίν τινα ἐκ τοῦ φρουρίου ὑπὸ τῆς φρουρᾶς τούτου, ὅπως πλευροκοπήσωσι καὶ ὀπισθοβολήσωσι, τὰ ὀρύγματα ἢ τὰς πυρβολαρχίας τοῦ πολιορκητοῦ. Τὰ ἀντεπιθετικὰ ἔργα δύνανται νὰ περιληφθῶσιν εἰς τὰ ἀντιπροσιτήρια (ἀντορύγματα, contre-approches), ὧν ἡ χρῆσις ἐπεξετάθη λίαν μετὰ τῆς ἐνεργείας τῶν στρατευμάτων τῆς ἐξόδου.

ἀντεπικρίνω, ἀνταπαντῶ εἰς [ἢ (ἐπὶ)κρίνω] κριτικήν τινα, répliquer à (critiquer) une critique ; (ἐπι)κρίνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, critiquer à son tour.

ἀντεπίκρισις, εως, ἡ· ἀνταπάντησις [ἢ (ἐπί)κρίσις] εἰς κριτικήν τινα, réplique à (critique d')une critique : anticritique, n. f.

ἀντεπικριτής, οῦ, ὁ· ὁ ἀνταπαντῶν εἰς [ἢ (ἐπι)κρίνων] κριτικήν τινα, qui réplique à (qui critique) une critique.

ἀντεπισκέπτομαι, ἀποδίδω ἐπίσκεψίν τινα, rendre une visite.

ἀντεπίσκεψις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπισκέπτεσθαί τινα, action de rendre une visite; ἡ ἐπιστραφεῖσα ἐπίσκεψις, visite rendue; || [πληθ.] αἱ ἀντεπισκέψεις=ἀμοιβαῖαι ἐπισκέψεις, visites réciproques ; || ἀντεπίσκεψις,

contre-visite, n. f. καλεῖται δευτέρα ἰατρικὴ ἐπίσκεψις εἰς ἣν ὑπάγονται οἱ νεοσύλλεκτοι καὶ ἀσθενεῖς ὅπως ἐπιβεβαιωθῇ ἡ ἀκριβὴς παρατήρησις τῆς πρώτης ἐπισκέψεως.

ἀντεπισκοπευμένος, η, ον· ὁ ἀνεπίβλεπτος, ος, ον· défilé, ée ; ὁ κατασταθεὶς ἀόρατος ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἐχθροῦ· βλ. **ἀντεπισκόπευσις.**

ἀντεπισκόπευσις, εως, ἡ· [ὀχυρ.] défilement, n. m. ἡ τέχνη τοῦ ἀντεπισκοπεύειν, art de défiler = ἡ **ἀντισκοπευτική** (τέχνη). Ἀντεπισκοπεύειν ὀχύρωμα (défiler un ouvrage) σημαίνει διατάσσειν αὐτὸ οὕτω πως ὥστε τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ νὰ καλύπτηται ὑπὸ τῶν κορυφῶν τοῦ προπετάσματος ἢ ὑπὸ τῶν πρὸς τοῦτο ἀνεγερθέντων ὄγκων γαιῶν, κτλ. ἀπὸ τὰς ἐξωτερικὰς ὄψεις ἐν δεδομένῃ τινὶ ἀκτῖνι. Ἅπασαι αἱ γραμμαὶ ὀχυρώματός τινος ἢ τοὐλάχιστον αἱ κυριώτεραι δέον νὰ καλυφθῶσιν ἀπὸ τὰς πλευροκοπικὰς βολὰς (coups d'enfilade) (ν' ἀντεπισκοπευθῶσιν ὁριζοντίως) ὁλοκλήρου τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐδάφους, ὅπερ ὁ ἀντίπαλος δύναται νὰ καταλάβῃ. Τὸ τοιοῦτον ἐκτελεῖται διὰ τῶν ἀντεπισκοπευτικῶν ἐπιπέδων (plans de défilement) ἅτινα διέρχονται ἄνωθεν τῶν ἐδαφῶν, ἐκ τῶν ὄψεων τῶν ὁποίων θέλομεν νὰ ἀποκρύψωμεν τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ὀχυρωμάτων εἰς ὕψος 2 τοὐλάχιστον μέτρων. Δέον ἰδίως νὰ ἀντεπισκοπευθῶσιν ἐκ τοῦ σημείου ἢ τοῦ ἐδάφους ὅπερ δεσπόζει περισσότερον τὸ ὀχύρωμα καὶ ὅπερ καλεῖται σημεῖον ἢ ἔδαφος ἐπικίνδυνον (point ou terrain dangereux). Τὴν ἐκ τούτων ἀντεπισκόπευσιν δὲν δύνανται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ ἐκτελέσωσι πέραν τῶν 4500 -5000 μέτρων. Ἡ ἀντεπισκόπευσις ἐκτελεῖται α) διὰ τῆς ἀνυψώσεως τῶν ὑπερασπιστριῶν, ἤτοι ἀνυψοῦται τὸ προπέτασμα μέχρις ὅτου ἡ ὑπερασπίστρια αὐτοῦ φθάσῃ τὸ ἀντεπισκοπευτικὸν ἐπίπεδον. Ἡ μέθοδος αὕτη δὲν εἶνε πάντοτε ἐφικτὴ εἰς τὴν χαρακωτικήν, διότι τὸ ὕψος τῶν ὑπερασπιστριῶν δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ 4 μέτρα, ὁπότε καταφεύγουσιν εἰς τὴν καταβίβασιν τοῦ δαπέδου (abaissement du terre-plein) ἢ εἰς τὴν ἀνέγερσιν ἀναχωμάτων· β) διὰ τῆς καταβιβάσεως τοῦ δαπέδου· ἤτοι προσδιορίζεται τὸ ὕψος τῶν ὑπερασπιστριῶν μέχρι 4 μέτρων, εἰς δὲ τὰ μέρη εἰς τὰ ὁποῖα τὸ προπέτασμα ἔδει νὰ ἔχῃ ὕψος μεγαλείτερον, ἵνα ἡ ὑπερασπίστριά του φθάσῃ τὸ ἀντεπισκοπευτικὸν ἐπίπεδον, σκάπτεται τὸ δάπεδον ὄπισθεν τοῦ προπετάσματος, οὕτως ὥστε πάντα τὰ σημεῖα αὐτοῦ νὰ κεῖνται 2 μ. κάτωθεν τοῦ ἀντεπισκοπευτικοῦ ἐπιπέδου. Ἐνίοτε ἐκτελεῖται ἀντεπισκόπευσις διὰ διαχωμάτων (traverses), ἤτοι ἀφοῦ προσδιορισθῇ τὸ προπέτασμα, ἐγείρεται εἰς τὸ σημεῖον ἔνθα τὸ δάπεδον δέον νὰ ἦνε πλέον ἀντεπισκοπευμένον, διάχωμα, οὗτινος προσδιορίζεται τὸ ὕψος ὡς προσδιωρίσθη τὸ τοῦ προπετάσματος, ὥστε ν' ἀντεπισκοπεύηται τὸ ἐπίλοιπον τοῦ δαπέδου ἢ μέρος αὐτοῦ ὁπότε ἀνεγείρεται καὶ ἕτερον διάχωμα, ἡ δὲ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ προπετάσματος νὰ ἦνε τοιαύτη ὥστε τὰ ψαύοντα τὸ προπέτασμα βλήματα νὰ πίπτωσιν εἰς τὸ διάχωμα εἰς ὕψος 2 μ. Ἡ λύσις αὕτη εἶνε πλεονεκτικωτέρα τῆς προηγουμένης, διότι τὸ παράλληλον τοῦτο τοῦ μετώπου διάχωμα προφυλάσσει καὶ τὰ νῶτα τοῦ αὐχένος. Τῆς αὐτῆς μεθόδου γίνεται χρῆσις καὶ ὅταν τὸ ἐπικρατοῦν σημεῖον κεῖται πλαγίως ὡς πρὸς τὸ ὀχύρωμα, ἐγείρονται δηλαδὴ ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα διαχώματα καὶ οὕτως εὑρίσκεται ἀντεπισκοπευμένος (défilé) εἰς ὕψος 2 μέτρων ὁ ἐντὸς τῶν χαρακωμάτων χῶρος.

ἀντεπισκοπευτική (τέχνη), ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ἀντεπισκοπεύειν, art de défiler ; βλ. ἀντε**πισκόπευσις.**

ἀντεπισκοπεύω, ἢ ἀνεπιβλεπτόω-ῶ, défiler (un ouvrage), [ὀχυρ.] καθιστῶ τι ἀόρατον ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἐχθροῦ· βλ. ἀντεπισκό**πευσις.**

ἀντεπιστέλλω, μέλ. είλω, ἐγγράφως ἢ δι' ἐπιστολῆς ἀποκρίνομαι, répondre par écrit (par lettre) ; ἀνταποκρίνομαι, ἀλληλογραφῶ, correspondre ; ‖ μέλος ἀντεπιστέλλον (ἑταιρείας, σωματείου, κτλ.), membre correspondant.

ἀντεπιστημονικός, ή, όν· ὁ ἐναντίος τῆς ἐπιστήμης, qui est contraire à la science.

ἀντεπιστολή, ῆς, ἡ· contre-lettre, n. f. ἡ εἰς ἀπάντησιν ἐπιστολῆς τινος διδομένη ἐπιστολή· βλ. ἀντέγγραφον.

ἀντεπιστρέφω, μέλ. έψω, ὀπίσω (πάλιν) ἐπιστρέφω, renvoyer de nouveau ; ἢ ἐπιστρέφω τι, retourner καὶ ἰδίως ἀστεϊσμὸν ὃν ἔχαμεν ἄλλος· ἤτοι ἀνταποδίδω, βλ. λέξιν.

ἀντεπιστροφή, ῆς, ἡ· ἡ νέα ἐπιστροφή, nouveau renvoi ; ‖ ἐπίσης ἡ ἀνταπόδοσις (βλ. λέξιν) ἀστεϊσμοῦ, κτλ.

ἀντεπιταγή, ῆς, ἡ· ἡ ἀντεπίταξις, ἡ ἀντιδιαταγή, contre-ordre, n. m. δευτέρα διαταγὴ (ἐπίταξις), διατάσσουσα τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῆς πρώτης.

ἀντεπίταξις, εως, ἡ· βλ. ἀντεπιταγή.

ἀντεπιτάσσω, άττω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἐπιτάσσω τὸν προστάξαντά με, δίδω ἀντεπιταγὴν (ἀντεπίταξιν), donner contre-ordre.

ἀντεπιτίθημι, καὶ ἐγὼ ἐπιθέτω, poser sur ἢ imposer à son tour ; δίδω παραγγελίαν, ἐντολὴν εἴς τινα, donner à son tour une commission ou un message à quelqu'un ; ἐγχειρίζω ἐπιστολήν, donner une lettre ; ‖ [μέσ.] ἀντεπιτίθεμαι, χάμνω ἀντεπίθεσιν, contre -attaquer, faire une contre-attaque ; προσβάλλω καὶ ἐγὼ τὸν ἐπιτιθέμενον κατ' ἐμοῦ, attaquer à son tour ; ἀπωθῶ ἐπίθεσιν δι' ἑτέρας, repousser une attaque par une autre.

ἀντεπίτροπος, ὁ· ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν ἐπίτροπον, substitut, n. m. (du commissaire) ; ‖ βασιλικὸς —, substitut du commissaire (du roi) ; βλ. καὶ ἐπίτροπος.

ἀντεπιχειρέω-ῶ, μέλ. ήσω· ἐπιχειρῶ καὶ ἐγώ, προσβάλλω καὶ ἐγώ, attaquer ou entreprendre à son tour ; ἀντεπιτίθεμαι, contre -attaquer ; ‖ ἀναιρῶ τὸ ἐπιχείρημα τοῦ ἀντιδίκου, argumenter contre.

ἀντεπιχείρημα, ατος, τό, **καὶ ἀντεπιχείρησις,** εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπιχειρεῖν, action d'entreprendre l'attaque à son tour ; ἡ ἀντεπίθεσις, la contre-attaque ; || ἐπίσης τὸ ἐναντίον ἐπιχείρημα, argument contraire.

ἀντεπωμίς, ίδος, ἡ· contre-épaulette, n. f. ἐπωμὶς ἄνευ χροσσῶν (franges).

ἀντεραστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀντίζηλος εἰς ἔρωτα, rival (en amour).

ἀντεράστρια, ας, ἡ· τὸ θηλ. τοῦ ἀντεραστής, la rivale (en amour).

ἀντεράω-ῶ· α) ἀνταγαπῶ, ἀγαπῶ καὶ ἀγαπῶμαι, rendre amour pour amour, payer de retour (en amour) ; β) εἶμαι ἀντεραστὴς (τινί, τινός), être rival (en amour).

ἀντέριν, τό· [διάλ. Οἰνόης]=ἔντερον.

ἀντεργολαβέω-ῶ· εἶμαι ἀντίπαλος εἴς τινα ἐπιχείρησιν, συναγωνίζομαι πρός τινα διά τινα ἐργολαβίαν, être le concurrent de q'un pour une entreprise à adjuger ; βλ. **ἐργολαβία.**

ἀντερείδω, ἐναντίον (ἄντικρυ) στηρίζω, appuyer contre; accoter=appuyer le côté= ἐρείδω τὸ πλευρόν· || —, buter ; ἐρείδω, ἀντιστηρίζω, στερεώνω, consolider ; ὑποστηρίζω, soutenir, τοῖχον κτλ. δι' ἐρεισμάτων ἐν γένει· || —, ἀντιστηρίζω, contre-bouter, στηρίζω τοῖχον κτλ. δι' ἑτέρου καθέτως· || —, ἀντιστηρίζω, arc-bouter ou contre bouter ; στηρίζω δι' ἀντιστηρίγματος· || —, poser en décharge, τοποθετῶ τεμάχιον ξύλου, λίθου ἢ μετάλλου πλαγίως πρὸς ὑποστήριξιν ἑτέρου τμήματος ἢ τοίχου· || — μεταφ. σημαίνει ἀνακουφίζω, poser en décharge ; || ἀντερείδομαι, ἐρείδομαι ἰσχυρῶς, s'appuyer fortement = s'arc-bouter ; || ἐναντιοῦμαι ἀνθίσταμαι πρός τι, resister.

ἀντέρεισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντερείδειν τι, action d'appuyer contre (de butter, de contre-bouter, d'arc-bouter), ἤτοι τὸ ἀμοιβαῖον ἔρεισμα δύο ἀντικειμένων, appui mutuel de deux choses arc-boutées ensemble ; ἐπίσης la pose en décharge ; βλ. **ἀντερείδω·** καὶ κατ' ἐπέκτασιν, ἀντέρεισις ἡ ἀντίστασις, la résistance.

ἀντέρεισμα, ατος, τό· étai, n. m. πληθ. des étais ou étaiement ; βλ. καὶ ὑποστήριγμα, chevalement ; δοκοὶ δι' ὧν ὑποστηρίζουσι τοὺς ἑτοιμορρόπους τοίχους καὶ οἰκοδομὰς ἃς πρόκειται νὰ ἐπισκευάσωσι· ἀντέρεισμα, ὑπέρεισμα, ὑποστήριγμα, étançon, n. m. δοκὸς πρὸς ὑποστήριξιν ἑτοιμορρόπου ἢ ἐπισκευαζομένης οἰκοδομῆς, καθὼς καὶ πρὸς ὑποστήριξιν κλίσεων γαιῶν· étais καλοῦνται τὰ κεκλιμένα πρὸς ὑποστήριξιν τοίχων **ἀντερείσματα,** étançons δὲ εἶνε τὰ κάθετα ὑποστηρίγματα ἢ ἐλαφρῶς κεκλιμένα· || θέτειν ἀντερείσματα εἴς τινα τοῖχον, mettre des étais à une muraille; || [ναυτ.] ἀντέρεισμα ἢ διάπηγμα, étai de maillon ; βλ. **κρίκος,** maille ; § ἀντέρεισμα, bielle, n. f. βλ. **ἀντηρίς·** § ἀντέρεισμα, épi, n. m. ἐξωτερικὸς τοῖχος πρὸς ὑποστήριξιν ἑτέρου τοίχου· || ἀντέρεισμα, ἀντιστήριγμα, contre-fort, contrefort, n. m. ἢ éperon (βλ. καὶ ἔμβολον)· καλεῖται οὕτως ὀρθογώνιος ἐκ τοιχοποιΐας στήλη, ἐξέχουσα τοίχου τινὸς καὶ ἀνεγειρομένη ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα ἐπὶ τούτου, ἵνα τὸν ἐνδυναμώσῃ καὶ ἀνθέξῃ εἰς τὴν ἄντωσιν τῶν γαιῶν, κτλ. Τὸ ἔρεισμα τοῦτο εἰσέρχεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐντὸς τοῦ τοίχου ἢ εἶνε ἐντελῶς ἀπομεμονωμένον. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει εἶνε ἡ τετραγωνικὴ στήλη τῆς ἡμιαψιδοειδοῦς ἀντηρίδος (βλ. **ἀντηρίς,** arc-boutant) καὶ καλεῖται ἐρεισματικὴ στήλη (pilier buttant) ; § ἀντέρεισμα ἢ ἀντηρίς, contre-fort, καλεῖται ἐν τῇ γεωλογίᾳ σειρὰ ὀρέων δευτερεύουσα, μικρᾶς ἐκτάσεως στηριζομένη ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς κυριωτέρας σειρᾶς (chaîne principale) κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον καθέτως ταύτης· || ἐπίσης ἀντέρεισμα ἢ **προσέρεισμα,** épaule, n. f. ou épaulement, n. m. καλεῖται μικρά τις ῥάχις ἐπακουμβῶσα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον καθέτως ἐπὶ τοῦ ὄρους· § **ἀντέρεισμα** [σιδηρ.] contre-cœur, n. m. καλεῖται κεκαμμένον κατὰ τὰ ἄκρα ἔλασμα (rail coudé), ὅπερ κατὰ τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν (croisements de voies) ὑποστηρίζει τὸ ἐπίσωτρον τοῦ τροχοῦ (bandage de la roue) καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος διαβαίνει τὸ διακεκομμένον μέρος τοῦ ἐλάσματος.

ἀντερί, τό· [ξεν.] μακρὸν τουρκικὸν ἔνδυμα, long habit (turc), tunique, n. f.

ἄντερον, τό· [δημ.] boyau, n. m ; τὸ ἐντόσθιον, intestin, n. m ; πληθ. τὰ ἔντερα, τὰ ἐντόσθια, les intestins, les entrailles ; βλ. καὶ **ἔντερον.**

ἀντέρως, ωτος, ὁ· ὁ ἀμοιβαῖος ἔρως, amour réciproque (partagé).

ἀντερώτησις, ήσεως, ἡ· ἡ ἀμοιβαία ἐρώτησις, interrogation mutuelle ; ἐρώτησις ἐν ἀπαντήσει, question (demande) en réponse.

ἀντερωτῶ (άω), μέλ. ήσω, ἀμοιβαίως ἐρωτῶ, demander à son tour ; ἀπαντᾶν δι' ἐρωτήσεως εἰς ἐρώτησιν, répondre par une question (par une demande).

ἀντεστραμμένως, [ἐπίρ.] τὸ ἐναντίον ἢ ἀντιστρόφως, contrairement à ; κατ' ἐναντίαν ἔννοιαν, en sens inverse, inversement, ἀνάποδα.

ἀντευεργετέω-ῶ, ἀποδίδω εὐεργεσίαν ἀντὶ εὐεργεσίας, rendre un bienfait ; obliger à son tour.

ἀντευεργέτημα, ατος, τό· τὸ ἀμοιβαίως ἀποδιδόμενον εὐεργέτημα, bienfait ou service rendu en échange d'un autre, ἢ bienfait réciproque.

ἀντευεργέτης, ου, ὁ· ὁ ἀποδίδων εὐεργεσίαν ἀντὶ εὐεργεσίας, bienfaiteur (trice) par reconnaissance ; qui rend le bienfait.

ἀντευεργετικός, ή, όν· ὁ πρόθυμος ἢ διάθεσιν ἔχων εἰς τὸ ἀντευεργετεῖν, qui rend bienfait pour bienfait ; εὐγνώμων, reconnaissant, e.

ἀντευχαριστέω-ῶ, ἀμοιβαίως εὐχαριστῶ, ἀποδίδω εὐχαριστίαν ἀντὶ εὐχαριστίας, rendre remercîment pour remercîment.

ἀντέφεσις, εως, ἡ· appel incident, n. m.

δικονομικῶς καλεῖται ἡ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου γινομένη κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἔφεσις καὶ ἀναφερομένη εἰς τὰ τῆς ἐφέσεως κεφάλαια, ὡς πρὸς ἃ δηλ. ὁ ἐφεσιβαλὼν τὴν ἀπόφασιν καταφεύγει εἰς τὸ ἀνώτερον κατὰ βαθμὸν δικαστήριον, π. χ. παραπονεῖται ὁ ἐφεσιβαλὼν διὰ τοὺς τόκους, περὶ τούτου κινεῖ ἀντέφεσιν καὶ ὁ ἀντίδικος.

ἀντεφοδεία, ας, ἡ· contre-ronde, n. f; ἔκτακτος ἐφοδεία (ronde) πρὸς βεβαίωσιν ὅτι αἱ κεκανονισμέναι ἐφοδεῖαι ἐξετελέσθησαν καὶ ὅτι οἱ σκοποὶ εἶνε ἄγρυπνοι.

ἀντεφορμάω-ῶ, ἐφορμῶ καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ἐφορμοῦντος ἐναντίον μου, assaillir à son tour; contre-assaillir.

ἀντέχω, μέλ. θέξω, ἀόρ. ἀντέσχον· ἀνθίσταμαι, résister; κρατῶ ἰσχυρῶς, tenir tête; tenir contre; βλ. καὶ **ἀνθίσταμαι**· ἐγκαρτερῶ, ὑπομένω, supporter; ὑποφέρω, ὑπομένω, endurer; διαρκῶ, βαστῶ, durer; ἀνθίσταμαι, ἀντέχω, soutenir; || [ναυτ.] —, ἀνθίσταμαι, étaler (ἀκινητῶ, ἰσορροπῶ), βλ. **ἀνθίσταμαι**· || —, résister, τὸ νὰ μὴ ὑποχωρῇ τι, π. χ. εἰς τὴν κροῦσιν (σύγκρουσιν) μεθ' ἑτέρου σώματος· ὁ ψυχρὸς σίδηρος **ἀντέχει** (résiste) εἰς τὴν σφυρηλάτησιν· || ἡ δοκὸς αὕτη δὲν ἀντέχει εἰς μέγα βάρος, cette poutre ne résiste pas à une forte charge; || ἀντέχει εἰς τοὺς κόπους, εἰς τὴν λύπην, il résiste aux fatigues (à la douleur); || — εἰς τὸ ψῦχος, εἰς τὸν καύσωνα, supporter le froid, la chaleur; || ἀντέσχεν εἰς τὰ βασανιστήρια, il a soutenu la torture; || — εἰς τὴν πεῖναν καὶ τὴν δίψαν, endurer la faim et la soif; || χάμνει τόσην ζέστην ἐδῶ, ὥστε δὲν ἀντέχω, il fait si chaud ici, que je n'y puis durer (résister); || τὸ ἀγγεῖον αὐτὸ ἀντέχει εἰς τὸ πῦρ, ce vase va [résiste] au feu; || δὲν ἠμπόρεσα ν' ἀνθέξω εἰς τὰ δάκρυά του, je n'ai pu tenir contre (résister à) ses pleurs; || τὸ φρούριον δὲν ἀντέχει πλέον, la place ne peut plus tenir; || δὲν — εἰς τὰς δαπάνας, je ne puis pas suffire aux dépenses; || [ἀπολ.] δὲν — πλέον, je n'y tiens plus; je n'en puis plus; je suis à bout de force; || ποῖος ἀντέχει εἰς τὰς ἰδιοτροπίας του; qui pourrait supporter ses caprices? || δὲν ἀντέχει εἰς τὴν θάλασσαν, il ne peut pas souffrir la mer; || [ἐμπορ.] — [εἰς ἀλλεπαλλήλους ζημίας], tenir contre.

ἄντζα, ἡ [δημ.], ἡ γαστροκνήμη, le mollet.

ἀντζάνεμος, καὶ ῥήμ. ἀντζανεμίζει [διάλ. Κύμης] (ἐκ τοῦ ἀντὶ — ἄνεμος)=μέρος ὑπήνεμον, τὸ ὁποῖον δὲν προσβάλλει ἄνεμος.

ἀντζίδα [διάλ. Κύμης]=αἱ ἶνες τῶν ξύλων.

ἀντηλιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἀντὶ **ἀνθηλιά**, ἡλίου ἀνταύγεια, τὸ ἀπαύγασμα τῶν ἀκτίνων καὶ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, réverbération des rayons du soleil=ὁ ἀντήλιος=**ἀνθήλιος**, **ἀνθηλιά**, **ἀντηλιά**, anhélie, n. f.

ἀντήμερα [διάλ. Ἠπείρ.]=αὐθημερόν, βλ. **ἀνήμερα**.

ἀντήνεμον, τό· masque, n. m. [ναυτ.] **καλεῖται μικρὸν ἱστίον τιθέμενον καθέτως εἰς** οἱονδήποτε μέρος πρὸς παρεμπόδισιν τοῦ ἀνέμου. Συνήθως **ἀντήνεμον**, κοινῶς **πανὶ τοῦ** **μαγεριοῦ** τίθεται πρὸ τῆς καπνοδόχου τοῦ μαγειρείου ὅπως μὴ παρασύρηται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἡ αἰθάλη.

ἀντηνεμόω-ῶ, μέλ. ώσω· [ναυτ.] masquer; ἐμποδίζω τὸν ἄνεμον, συνώνυμον τοῦ coiffer; || ἔχω ἀντηνεμωμένα τὰ ἱστία (σοπραρισμένα), avoir le vent dessus (συνώνυμον τοῦ masquer καὶ coiffer)); ἢ ἐπίσης être vent devant ἢ avoir les voiles masquées ou coiffées.

ἀντηργοῦμαι, [διάλ. Κύμης] (ἐν-τηρῶ=μετὰ προσοχῆς φυλάττω), ὅθεν συστέλλομαι, ἐντρέπομαι, avoir honte.

ἀντηρίδια καὶ βοτρίδια (ἐκ τοῦ βότρυς), [δημ.] τὰ μένοντα μετὰ τὸν τρυγητὸν ἄγουρα σταφύλια, αἱ ἀγουρίδες· πρὸς δὲ καὶ οἱ ξηρανθέντες καρποὶ ἀρτίως φυτευθέντων δένδρων· λέξεις συνήθεις παρὰ τοῖς Τσουμερκιώταις· || ὑποκορ. τοῦ ἀντηρίς=στήλη, φοῦρκα. Τὰ δὲ ἀπὸ στηλῶν αἰωρούμενα σταφύλια εἶνε συνήθως ἄγουρα.

ἀντηρίς, ίδος, ἡ· πᾶν ἀντέρεισμα, étai, n. m; étançon, n. m. (βλ. **ἀντέρεισμα**)· πᾶν (ὑπο)στήλωμα ἢ ἀκούμβισμα, soutien, n. m; appui, n. m. καὶ ἐν γένει τὰ ὑποστηρίγματα, τὰ ἀντερείδοντα ξύλινα, σιδηρᾶ ἢ λίθινα κατασκευάσματα· § —, bielle, n. f; βλ. ζευκτὰ μεταλλικά· § —, arc-boutant, n. m. καλεῖται γενικῶς τεμάχιόν τι ξύλινον, σιδηροῦν ἢ λίθινον χρησιμεῦον πρὸς ὑποστήριξιν ἀντικειμένου τινος· || —, arc-boutant, n. m. τὸ ἀντιστήριγμα, καλεῖται οὕτω τεμάχιον ξύλου ἢ σιδήρου χρησιμεῦον πρὸς ὑποστήριξιν θόλου ἢ τοίχου ἢ ἑτέρου ἀντικειμένου τιθέμενον κεκλιμένως· || — ἢ ἀντιστήριγμα, contre-fiche, n. f. ou décharge, n. f. καλεῖται ξυλίνη δοκὸς τιθεμένη πλαγίως καὶ χρησιμεύουσα πρὸς ὑποστήριξιν σανιδώματος, τοίχου ἢ δοκῶν· § [σιδηρουργ.] —, décharge, n. f. καλεῖται οὕτως σιδηρᾶ ῥάβδος τιθεμένη πλαγίως πρὸς ὑποστήριξιν κιγκλιδώματος, κτλ. § [ἀρχιτ.] —, **ἀντιστήριγμα, ἡμιαψιοειδὴς ἀντηρίς**, arc-boutant (προφ. ar-boutan), ἢ arc-buttant; πληθ. des arcs-boutants, τετραγωνικὴ στήλη (pilier) ἀπολήγουσα εἰς ἡμιαψῖδα, τιθεμένη καθέτως εἰς τὸ ἐξωτερικὸν οἰκοδομῆς διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῶν τοίχων καὶ κατὰ τῆς ἀντώσεως τῶν θόλων (poussée des voûtes). Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς οἰκοδομῆς ἀνήκει εἰς τὸν μεσαίωνα, ἰδίως ἀπὸ τοῦ XII αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν, δὲν ὑπάρχει δὲ γοτθικὸς ναὸς ἄνευ τοιούτων ἀντηρίδων· || ἀντηρίς=ἀντέρεισμα (βλ. λέξιν), contre-fort, n. m; || ἀντηρίς, τὸ ἔρεισμα, étrésillon, n. m. βλ. λέξιν· § [ναυτ.] poulain ἢ poulin, n. m. κοινῶς γκιοστέκι, ἰσχυρὸς τύλος ἀντερείδων τὸ ποδόστημα πλοίου ἐπὶ τῆς κοιτίδος (ber), ἐξαγόμενος τελευταῖος κατὰ τὴν καθολκὴν τοῦ πλοίου.

ἀντηρώνουμη [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = τανύω τὸ σῶμά μου, ἀποκορδίζομαι, τανύομαι, s'étendre.

ἀντηχέω-ῶ· βλ. **ἀντηχῶ.**

ἀντήχησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντηχεῖν, retentissement, n. m. καὶ γενικῶς ἡ ἀπήχησις, ἡ ἠχώ, écho, n. m. ἤτοι ἦχος ἀντανακλώμενος, son répercuté ; || [φυσ.] résonnance, n. f. καλεῖται ἡ ἐνίσχυσις τοῦ ἤχου, ἥτις ἐπέρχεται ὅταν ἡ ἀπόστασις τῆς ἀνακλώσης ἐπιφανείας ἦνε μικροτέρα τῶν 16 μέτρων, ὅτε ὁ ἀνακλώμενος ἦχος συγχέεται μετὰ τοῦ ἀμέσως ἐπερχομένου, διότι μεταξὺ τῶν δύο ἤχων παρέρχεται χρονικὸν διάστημα ἔλασσον ἑνὸς δεκάτου δευτερολέπτου.

ἀντηχητικός, ή, όν· ὁ ἀντηχῶν, retentissant, e ; résonnant, e.

ἀντηχῶ (έω), μέλ. ήσω, πάλιν ἠχῶ, retentir ; résonner ; ἀποπέμπω ἢ ἀνακλῶ τὸν ἦχον, résonner.

ἀντί, τό, [δημ.] βλ. ἀντίον, ensuple, n.m; || ἀντί, [διάλ. Κύμης καὶ Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ κύλινδρος τοῦ ἐργαλειοῦ περὶ ὃν τυλίσσεται τὸ ὕφασμα καθ' ὅσον τὸ ἔργον προχωρεῖ· βλ. ἀντίον.

ἀντὶ (πρόθεσις)· (συντάσσ. μετὰ γενικῆς)· α) ἐναντίον, contre ; ἔναντι, ἀντικρύ, πρὸ (πρὸ ὀφθαλμῶν), en face de ; ἡ γαλλικὴ πρόθεσις contre προτασσομένη λέξεώς τινος σημαίνει τὸ ἐναντίον ἢ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν· β) ἐπὶ τοῦ θέτειν τι παραλλήλως εἰς ἄλλο πρὸς σύγκρισιν, ἐν συγκρίσει πρός, en comparaison de ; γ) εἰς ἀντικατάστασιν, τὸ εἰσέρχεσθαι εἰς τὸν τόπον ἄλλου, τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου, au lieu de ; εἰς τὴν θέσιν του, à la place de ; διά, pour ; εἰς ἀντικατάστασιν, ἀνταλλαγήν, en échange ; || ἦλθεν ὁ ἀδελφός μου, ἀντὶ τοῦ θείου μου, c'est mon frère qui est venu, au lieu de mon oncle ; || ἠμπορεῖτε νὰ ἔλθητε σεῖς ἀντ' αὐτοῦ, vous pouvez venir à sa place; || ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως τὸν ἐδίωξε, pour toute réponse il le mit à la porte ; || πήγαινε σὺ ἀντ' ἐμοῦ, allez-y pour moi ; || διωρίσθη ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, il a été nommé à la place de mon frère ; || διασκεδάζει ἀντὶ νὰ μελετᾷ, il s'amuse au lieu d'étudier ; || ἔδωσε τὸ ὡρολόγιόν του ἀντὶ ἑνὸς ἐπενδύτου, il donna sa montre en échange d'un pardessus ; || ἐπώλησε τὴν οἰκίαν του ἀντὶ δέκα χιλιάδων δραχμῶν, il vendit sa maison pour dix mille drachmes ; || [ἐλλειπτ.] ἀντὶ τοῦ, ἐν ἐλλείψει, au (à) défaut de ; || ἀντὶ τούτου=ἐν ἐλλείψει τούτου, à défaut de cela ; || ἀντὶ σταφύλια ἔφερε σῦκα, au lieu de raisins il apporta des figues; || [ἐμπορ.] ἀντὶ τῆς ἀποδείξεως, contre le reçu; § ἀντί ; [διάλ. Οἰνόης]=δὲν εἶνε ἔτσι ; (μόριον ἐρωτημ.) n'est-ce pas ? π. χ. ὁ ἀδελφός σου ἤρτεν ἀντί ;=ὁ ἀδελφός σου ἦλθεν, δὲν εἶνε ἔτσι ;

ἀντιβαθμίς, ίδος, ἡ· contre marche (f.) d'un escalier ; ἥτις καλεῖται καὶ ὑπέρεισμα· τὰ κατακόρυφα τεμάχια ξύλων ἢ πεταλείου τὰ εὑρισκόμενα εἰς τὴν βαθμίδα κλίμακός τινος, ἡ ποδιὰ τοῦ σκαλοπατιοῦ· βλ. βαθμίς.

ἀντίβακτρον, ου, τό· contre-tige, n. f. βάκτρον τοποθετημένον ἀντικειμένως ἑτέρου· βλ. καὶ **βάκτρον.**

ἀντιβαίνω, μέλ. βήσομαι, πορεύομαι ἐναντίον, εἶμαι ἐναντίος, être contraire ; συνήθως δὲ ἐναντιοῦμαι, ἀντιτάσσομαι, s'opposer à ; ἐπιφέρω ἐμπόδιον, faire obstacle ; ἀνθίσταμαι, ἀντιστέκομαι, résister à ; [συνεκδ.] προσκρούω που, choquer ; ἀντίκειμαι, répugner ; || τοῦτο ἀντιβαίνει εἰς τὴν κοσμιότητα, cela est contraire à (contre) la bienséance; || οἱ λόγοι του ἀντιβαίνουσιν εἰς τὴν ἀλήθειαν, ses paroles sont contraires à la vérité ; || αὐτὸ ἀντιβαίνει εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, cela choque (répugne à) la raison ; || αὐτὸ ἀντιβαίνει εἰς τὰ συμφέροντά μου, cela froisse mes intérêts ; || [ἐμπορ.] ἀντιβαίνω [εἰς σύστημα καταστήματος, κτλ.], être contraire.

ἀντιβάλλω, ἐναντίον ῥίπτω, βάλλω, ἢ ῥίπτω καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ῥίπτοντος, jeter, lancer à son tour ; συχνότερον ἀντιτάσσομαι, s'opposer ; § παραβάλλω, συγκρίνω (ἔγγραφα, χειρόγραφα), collationner (une copie) ; παραβάλλω, συγκρίνω τί τινι ἢ πρός τι, comparer, confronter une chose à une autre ; § [ναυτ.] —, contre-brasser ; κερουλκῶ τὰς κεραίας ἢ τὰ ἱστία πρὸς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν ἐκείνης εἰς ἣν ἦσαν· || κεραῖαι ἀντιβεβλημέναι, vergues contre-brassées, ἤτοι κερουλκημέναι αἱ μὲν πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ πλοίου, αἱ δὲ πρὸς τὴν ἑτέραν· § [ναυτ.] —, border ou traverser, κοινῶς **τραβερσάρω·** π. χ. — ἱστίον, traverser une voile, ἤτοι μεταβάλλω τοὺς πρόποδας ἀναδρομικοῦ τινος ἱστίου, οἷον ἀρτέμωνος (foc) κατὰ τὰς ἀναστροφάς· || τὴν κέρκον ἀντίβαλλε, bordez le gui, κέλευσμα πρὸς ἀντιβολὴν τῆς κέρκου κατὰ τὰς ἀναστροφάς.

ἀντιβάρημα, ατος, τό· καὶ **ἀντίβαρον,** τό ἢ **ἀντισήκωμα,** τό· contre-poids; n. m ; βλ λέξιν.

ἀντιβασιλεία, ας, ἡ· vice-royauté, n. f ; régence, n. f. ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ πλειόνων προσώπων προσωρινῶς ἀσκουμένη βασιλικὴ ἐξουσία ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος ἢ κωλυομένου ἢ ἀποδημοῦντος βασιλέως.

ἀντιβασιλεύς, έως, ὁ· vice-roi, n. m ; régent, n. m ; ὁ ἐπέχων τόπον βασιλέως, ὁ ἀντὶ τοῦ βασιλέως διοικῶν· § — ἢ **Πίττ,** régent, n.m. καλεῖται μέγας ἀδάμας (μπριλιάντι) τοῦ γαλλικοῦ θησαυροφυλακίου ἔχων βάρος 136 $^1/_4$ καρατίων καὶ ἀξίαν κατά τινας 12 ἑκατομμυρίων φράγκων.

ἀντιβασιλεύω, εἶμαι ἀντιβασιλεύς, être vice-roi ; être (gouverneur en) régent.

ἀντιβασιλικός, ή, όν· ὁ ἐναντίος τοῦ βασιλέως, contraire au roi ; ὁ ἐναντίον τῆς βασιλείας, contraire à la royauté ; antiroyaliste ; §. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀντιβασιλείαν (τὸν ἀντιβασιλέα), de régent; de vice-roi.

ἀντιβασίλισσα, ίσσης, ἡ· ἡ βασίλισσα ἡ ἀναπληροῦσα τὸν βασιλέα, la régente ; la vice-reine ; ἡ σύζυγος τοῦ ἀντιβασιλέως, la vice-reine.

ἀντιβοηθέω-ῶ, ἀμοιβαίως βοηθῶ, aider

(secourir) à son tour; § [μέσ.] ἀντιβοηθοῦμαι, ἀλληλοβοηθοῦμαι, s'aider mutuellement; s'entr'aider.

ἀντιβολή, ῆς, ἡ· τὸ ἀντίχρυσμα, ἡ παραβολή (ἀντιγράφων, ἐγγράφων), collation, n. f. χαλεῖται οὕτως ἡ ἐπιμελὴς ἀντιπαράθεσις τῶν ὑπὸ τῶν βιβλιογράφων γραφομένων χωδίχων ἢ τῶν ἑτοίμων ἤδη ἡμῖν προχειμένων, ἐπὶ τῷ σχοπῷ εὑρέσεως τῶν ὑπαρχουσῶν διαφωνιῶν ἢ διαφορῶν χάριν διορθώσεως τῶν παρεισφρυσάντων πταισμάτων καὶ ἀποχαταστάσεως τοῦ ἀρχῆθεν γεγραμμένου· § ἐπίσης —, ἡ παραβολή, ἡ σύγχρισίς τινος πρός τι, comparaison, n. f; confrontation d'une chose à une autre; βλ. καὶ ἀντιβάλλω· § [ναυτ.] ἀντιβολὴ τῶν πρωραίων ἱστίων, χοινῶς ῥουμπί, contre-brasser devant; βλ. **ἀντιβάλλω.**

ἀντιβομβέω-ῶ, μέλ. ήσω, θορυβῶ, παταγῶ, faire du bruit; ἀντηχῶ, retentir; résonner.

ἀντιβρασία, ἡ· [διάλ. Καρπάθ.] ἀντιβρασμένον φαγητόν· τὸ ξανάβρασμα, τὸ ἐκ νέου βρασθέν.

ἀντιβράχιον, ου, τό· καὶ **ἀντιβραχίων,** ονος· avant-bras, n. m; ὁ πῆχυς (τοῦ βραχίονος), εως, γεν. πληθ. πήχεων-ῶν· χαλεῖται οὕτω τὸ μέρος τῆς χειρὸς τὸ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος (coude) μέχρι τοῦ καρποῦ (poignet), χοινῶς τὸ καλάμι τῆς χειρός· βλ. καὶ **βραχίων·** || [ἱππολ.] ἀντιβραχίων καὶ ἀντιβράχιον, avant-bras, n. m. (βλ. ἵππος 49)· τοῦτο ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος (coude) καὶ λήγει κατ' εὐθεῖαν καὶ καθέτως εἰς τὸ πρόσθιον γόνυ.

ἀντιβροντῶ (άω), μέλ. ήσω· ἀντηχῶ, retentir; [ἐπὶ χεραυνοῦ, τηλεβόλου] βροντῶ, tonner; gronder.

ἀντιγαγγραινώδης, ης, ες· antigangréneux, euse, n. m. et adj. ὁ κατάλληλος πρὸς θεραπείαν τῆς γαγγραίνης ἢ πρὸς παρεμπόδισιν τῆς προόδου αὐτῆς· || [οὐσ.] ἀντιγαγγραινῶδες, un antigangréneux; || πλύσις (ἢ ῥευστὸν) ἀντιγαγγραινώδης, lotion antigangréneuse.

ἀντιγαλακτικός, ή, όν· antigalactique, n. m. et edj. ἢ antilaiteux, euse, adj. χατάλληλος πρὸς ἐλάττωσιν ἢ πρὸς παῦσιν τῆς ἐχχρίσεως τοῦ γάλακτος. Τὰ μέσα ταῦτα εἶνε ἡ πόσις διουρητικῶν, ἐφιδρωτικῶν, καθαρκτικῶν, ποδολούτρων θερμῶν, καὶ συνεχὴς πίεσις ἐπὶ τῶν μαστῶν δι' ἐπιδέσμου.

ἀντιγόριον, ου, τό· antigorium, n. m. τὸ χρίσμα δι' οὗ οἱ κεραμεῖς ἀλείφουσι τὰ πήλινα ἀγγεῖα.

ἀντίγραμμα, ατος, τό· τὸ ἀμοιβαίως διδόμενον ὑποσχετικόν, τὸ ἀντέγγραφον, contre-lettre; προσέτι δὲ καὶ τὸ ἀντίγραφον, copie, n. f. (d'un écrit).

ἀντιγραφεύς, έως, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἀντιγράφων (celui qui copie) ἐκ τῶν γεγραμμένων, copiste, n. [ἀρχ.] antigraphe, n. m.

ἀντιγραφή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιγράφειν (γενιχῶς), action de copier, etc. la copie; ἡ μεταγραφή, transcription, n. f; || διὰ τὸ ἀχριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς, pour copie conforme.

ἀντιγραφικός, ή, όν· ὁ τοῦ ἀντιγραφέως, de copiste; ὁ τοῦ ἀντιγράφου, de copie, ὁ χρησιμεύων δι' ἀντιγραφήν· || ἀντιγραφικά (ἐννοεῖται ἔξοδα ἢ δικαιώματα), frais (droits) de copie; || ἀντιγραφικὴ μελάνη, encre de copie; || ἀντιγραφικὸν πιεστήριον, la presse.

ἀντίγραφον, ου, τό· τὸ ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου ἀντιγραφέν, copie, n. f. || — ἐπίσημον, copie authentique; || — ἐγγράφου ἢ σχεδίου, expédition, n.f; || — εἰς διπλοῦν (ἤτοι εἰς δύο ἀντίγραφα), en double expédition; || —, τὸ σχεδιάγραμμα, rélevé, n. m. (ἐκ τοῦ **σχεδιαγράφω,** relever); || [ἐμπορ.] — [ἐπιστολῆς, κτλ.], copie, n. f. || βιβλίον ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν, la copie de lettres; || — [τρέχοντος λογαριασμοῦ, περίληψις, ἀπόσπασμα], extrait, n.m. (de compte), rélevé, n. m. || — συμβολαίου, (copie, n. f;) double, n. m; duplication, n. f. βλ. καὶ ἀντίγραφον συναλλαγματικῆς· || — ἐπιστολῆς ἐξαχθὲν διὰ τῆς μηχανῆς, une copie d'une lettre au moyen de la machine; || — σύμφωνον, διὰ τὸ ἀχριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς, pour copie conforme; || — αὐθεντιχόν, une copie authentique; || καὶ θὰ ἔχωμεν αὐθεντικὸν ἀντίγραφον αὐτοῦ, et nous en aurons une copie authentique; || — παραδεδλημένον, κεχυρωμένον, une copie légalisée; || λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ διαβιβάσωμεν ὑμῖν ἐγκλείστως ἀντίγραφον, nous avons l'honneur de vous remettre ci-joint copie de...; || εὐαρεστηθῆτε νὰ πέμψητε ἡμῖν — τοῦ ναυλοσυμφωνητικοῦ, veuillez nous envoyer copie de la charte-partie. § ἀντίγραφον, ου, τό· antigraphe, n. m. τὸ ἀντιγεγραμμένον ἐκ πρωτοτύπου τινὸς χειρόγραφον.

ἀντιγράφω, μέλ. ψω, γράφω ἢ περιγράφω ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, copier; μεταγράφω τι, transcrire. § [μεταφ.] ἀντιγράφω=μιμοῦμαι, ἀπομιμοῦμαι, imiter, singer, copier. § σχεδιαγράφω, relever; || — σχέδιον ἐπὶ διαφανοῦς χάρτου, ὀθόνης, κτλ. calquer καὶ décalquer; § [ἐμπορ.] copier.

ἀντιδάκτυλος, ου, ὁ· antidactyle, n. m. ἐν τῇ προσῳδίᾳ λέγεται ἀνάπαιστος πούς.

ἀντίδετος χρίκος, maille à étai; βλ. **κρίκος.**

ἀντιδημοκράτης, ὁ, καὶ

ἀντιδημοκρατικός, ή, όν· ὁ ἐναντίος τῆς δημοκρατίας ἢ τῶν δημοκρατικῶν, antirépublicain (προφ. kèn), aine, adj. opposé à la république ou aux républicains.

ἀντιδημοτικός, ή, όν· ὁ μὴ δημοτικός, ὁ μὴ ἀρεστὸς εἰς τοὺς δημότας, εἰς τὸ κοινόν, impopulaire, adj. || κυβέρνησις ἀντιδημοτική, un gouvernement impopulaire; § ἐπίσης ὁ ἐναντίον τῶν δημοτικῶν, ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τὰς ἐπιθυμίας, τὰς εὐχὰς τοῦ λαοῦ, π.χ. νόμοι ἀντιδημοτικοί, des lois impopulaires; || καθιστῶ ἀντιδημοτικόν, rendre impopulaire; impopulariser.

ἀντιδημοτικότης, ητος, ἡ· impopula-

rité, n. f. ἔλλειψις δημοτικότητος· ἐπίσης ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀντικειμένου ἢ ἐν γένει ἐκείνου ὅστις εἶνε ἀντιδημοτικός· ‖ ἡ ἀντιδημοτικότης ταμιευτικῶν τινων μέτρων, l'impopularité de certaines mesures fiscales.

ἀντιδημοτικῶς [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἀντιδημοτικόν, d'une manière impopulaire; impopulairement, adv.

ἀντίδι(ον), τό· χόρτον φαγώσιμον, chicorée blanche (frisée), τὰ ἀντίδια, endives, n. f. κιχώριον κηπευτικόν, σέρις ἥμερος, βλ. καὶ κιχώριον.

ἀντιδιαδήλωσις, εως, ἡ· ἔγγραφον εἰς ἐπίσημον διαδήλωσιν, contre-déclaration, n.f. βλ. διαδήλωσις· § ἐπίσης διαδήλωσις γινομένη ὑπὸ τῶν ἀντιφρονούντων, εὐθὺς μετὰ τὴν πάνδημον δήλωσιν τοῦ φρονήματος ὁμάδος πολιτῶν, contre-démonstration, n. f.

ἀντιδιαμετρητήρ, ῆρος, ὁ (ἐλεγκτικός), contre-calibre (vérificateur), n. m. ἐργαλεῖον πρὸς ἔλεγχον τῶν διαστάσεων τῶν παραμετρητήρων (rapporteurs).

ἀντιδιαπίστευμα, ατος, τό· ἢ τὰ ἀντιπιστευτήρια, lettres de recréance, βλ. λέξιν.

ἀντιδιαστέλλω, πρὸς ἄλληλα ἀντιθέτω καὶ διὰ τούτου διαχωρίζω, διακρίνω, distinguer; κάμνω τὴν διάκρισιν, faire la distinction.

ἀντιδιαστολή, ῆς, ἡ· ἡ διὰ τῆς ἀντιθέσεως διαστολή, διάκρισις, distinction, n. f; διαφορά, différence, n. f. ἀντίθεσις, opposition, n. f. ‖ [γραμμ.] —, différence, καλεῖται ἡ παράθεσις δύο λέξεων τἀναντία σημαινουσῶν πρὸς ἀκριβῆ διάκρισιν ἀμφοτέρων, ἥτις προέρχεται ἐκ τῆς τοιαύτης ἀντιθέσεως· ‖ [νομ.] ἐπιχείρημα ἐξ ἀντιδιαστολῆς (λατ. argumentum a contrario) argument contraire (ou opposé), εἶδος ἑρμηνείας, δι' ἧς ἀνευρίσκεται ὅτι ὁ νομοθέτης σκοπεῖ ν' ἀποκλείσῃ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἑρμηνευομένου νόμου ἀπὸ πάσης περιπτώσεως, μὴ φερούσης ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τὰ περιεχόμενα ἐν τῷ νόμῳ, καὶ ὅπερ ῥυθμίζεται κατὰ τοὺς κοινοὺς τῆς ἑρμηνείας κανόνας, ἤτοι εἶνε τὸ ἄκρως ἀντίθετον τῆς καλουμένης διασταλτικῆς ἑρμηνείας καὶ τῆς ἀναλογίας.

ἀντιδιατάσσω, τάσσω τὰ ἐναντία, disposer contre; ἀποφασίζω τὰ ἐναντία, décider contrairement; διατάσσω τὰ ἐναντία, contre-ordonner.

ἀντιδιαταγή, ῆς, ἡ· contre-ordre, n. m; ἡ ἀντεπιταγὴ καὶ ἀντεπίταξις, ἡ δευτέρα διαταγή (ἐπίταξις) διατάσσουσα τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῆς πρώτης· § [ἐμπορ.] ἀντιδιαταγή, ἐναντία διαταγή, un contre-ordre, ordre contraire; ‖ ἡ ἀντιδιαταγὴ ὑμῶν ἦλθεν ἡμῖν ἀργά, votre contre-ordre est arrivé (nous est parvenu) trop tard.

ἀντιδιάταξις, εως, ἡ· διάταξις ἐναντία, disposition contraire.

ἀντιδίδω ἢ ἀντιδίδωμι, antidoter, ῥ. ἐνεργ. προσφέρω ἐν γένει ἀντίδοτον, δίδω ἀντιφάρμακον· ἐν χρήσει μεταφορικῶς εἰς τὴν παθ. μετοχὴν λαμβανομένην ἐπιθετικῶς, π. χ. διδαχαὶ ἀντίδοτοι, sermons antidotés.

ἀντιδιήγησις, εως, ἡ· contre-narration, n. f. narration opposée à celle de l'adversaire, ἡ κατὰ τῆς διηγήσεως τοῦ ἀντιπάλου γινομένη ὑπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν ἀντιδίκων διήγησις, ἥτις σκοπὸν ἔχει ν' ἀνασκευάσῃ εἴτε τὸ ὅλον εἴτε μέρη ἢ μέρος τῆς ἐκείνου διηγήσεως.

ἀντιδικάζομαι, εὑρίσκομαι εἰς δίκην μετά τινος, être en procès avec.

ἀντιδικασία, ας, ἡ· ἡ ἐναντίον τινὸς διαφορά, ἔρις, contestation (n. f.) en justice.

ἀντιδικέω-ῶ, κατά τινος ἔχω δίκην, ἢ ἔχω διαφορὰν (ἀντιδικίαν) πρός τινα, être en procès, ou être en contestation avec quelqu'un.

ἀντιδικία, ας, ἡ· ἡ ἔρις, ἡ ἀντιλογία πρὸ τοῦ δικαστηρίου, contestation, n. f. (en justice); ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιδίκου, qualité de partie adverse; ἡ δίκη, le procès.

ἀντίδικος, ος, ον· ὁ ἐναντίος ἐν δικαστηρίῳ, qui est opposé en justice; ‖ [οὐσ.] la partie adverse, καὶ γενικῶς παρὰ τοῖς ῥήτορ. ὁ ἐχθρός, ὁ ἀντίπαλος, adversaire, rival; ‖ τῶν ἀντιδίκων ἑκάτερος = ἀμφότερα τὰ δικαζόμενα μέρη, les parties adverses, ἢ ἁπλῶς οἱ ἀντίδικοι, les parties; ‖ ποῖος εἶνε ὁ ἀντίδικός σας; qui est votre partie? ‖ ἔχω νὰ κάμω μὲ ἰσχυρὸν ἀντίδικον, j'ai affaire à forte partie; ‖ ἀντίδικο νἄχω τὸ Χριστό, [διάλ. Ἰκάρ.] ὅρκος «Ἂν κάμω τὸ τάδε πρᾶγμα, ἀντίδικο νἄχω τὸ Χριστό».

ἀντίδιον, τό· [φυτ.] βλ. ἀντίδι.

ἀντιδιορύσσω, ύττω, μέλ. ὀρύξω· ἐξ ἐναντίας διορύσσω, κάμνω καὶ ἐγὼ ὑπόνομον ἐναντίον τοῦ ὑπονόμου τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἐν γένει διορύσσω κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν, contre-miner.

ἀντιδιόρυξις, εως, ἡ· contre-mine (ἡ ἀνθυπόνομος), ἐργασία μεταλλευτική, ὑπόνομος γινομένη κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν, ὅπως συναντηθῇ ἑτέρα τις ὑπόνομος· ‖ ἐπίσης ὑπόνομος γινομένη ἐναντίον τῆς ὑπονόμου τῶν ἐχθρῶν.

ἀντιδογματίζω τινί, ἀντίθετα δόγματα πρεσβεύω καὶ διδάσκω, dogmatiser contre, prêcher une doctrine contraire.

ἀντιδογματικός, ή, όν· ὁ πρὸς τὸ δόγμα ἀντίθετος, contraire au dogme, ἢ ὁ ὢν ἢ ἔχων ἀντίθετον δόγμα, qui est contraire au dogme.

ἀντιδοκέω-ῶ, μέλ. δόξω· εἶμαι ἀντιθέτου γνώμης, être d'opinion contraire.

ἀντιδοκίς, ίδος, ἡ· fausse poutrelle, n. f. βλ. καὶ δοκίς.

ἀντιδοξάζω μέλ. άσω, καὶ

ἀντιδοξέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἔχω ἀντίθετον γνώμην (πίστιν), avoir (ou être d') une opinion (croyance) contraire; ἢ être d'un avis different.

ἀντίδοξος, ος, ον· ὁ ἔχων ἐναντίαν γνώμην (πίστιν) qui est d'opinion, d'avis (de croyance) contraire; ‖ ὁ τὰ ἐναντία δοξάζων,

πρεσβεύων, adversaire (ἀντίθετος κατὰ τὰς σκέψεις).

ἀντίδοσις, εως, ἡ· ἡ ἀμοιβαία δόσις, ce qu'on donne en échange, ἡ ἀνταλλαγή, l'échange (m.) (de fortune) etc; ἡ ἀνταπόδοσις, rétribution, n.f; § [νομ.] ἀντίδοσις=ἡ ἐντολή, délégation, n. f. ἡ εὐρεῖα ἀντίδοσις περιλαμβάνει πᾶσαν οἱανδήποτε ἐντολὴν πρός τινα περὶ συνομολογήσεως ἰδίας ἐνοχῆς πρὸς ἄλλον, π. χ. λόγῳ προικός, δωρεᾶς, πληρωμῆς χρέους, κτλ. ἡ δὲ στενὴ ἀντίδοσις περιέχει ἀνανέωσιν δι' ἐντολῆς, novation par délégation.

ἀντίδοτος, ος, ον· ὁ ἐναντίον διδόμενος, donné contre; ‖ [οὐσ.] ἀντίδοτον, φάρμακον διὰ (ἐναντίον), remède pour (contre), antidote, n. m. ἀντίδοτον, συνών. τοῦ ἀντιφάρμακον, contre-poison, τὸ ἐξουδετεροῦν τὴν δρᾶσιν δηλητηρίου τινός· ὅταν δύο οὐσίαι ἐξουδετεροῦνται δι' ἀμοιβαίας χημικῆς δράσεως, ὅπως εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν δηλητηρίων, ἑκατέρα τούτων καλεῖται ἀντίδοτον (antidote) ἢ ἀντιφάρμακον (contre-poison) τῆς ἑτέρας· οὕτω τὰ ὀξέα εἶνε ἀντίδοτον τῶν εἰς τὸν στόμαχον εἰσαχθέντων ἀλκαλίων· ‖ δίδω ἀντίδοτον=ἀντιδίδω, antidoter; § [μεταφ.] ἀντίδοτον, antidote, n.m. καλεῖται τὸ μέσον θεραπείας ἢ τὸ δι' οὗ καταπολεμεῖται ἠθικόν τι πάθος ἢ ὀλεθρία ἐπήρεια· § ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ ἀντίδοτον, antidote, λέγεται τίτλος βιβλίων ἐναντίον ἄλλων ἐκδοθέντων καὶ θεωρουμένων ὡς ἐπικινδύνων καὶ φαρμακευόντων τὰ ἤθη.

ἀντιδραματικός, ή, όν· antidramatique, adj. ὁ ἐναντίος τῆς δραματικῆς τέχνης, ἢ ἐν γένει τῆς θεατρικῆς τέχνης.

ἀντίδρασις, εως, ἡ· réaction, n. f. [μηχ. φυσ.] καλεῖται γενικῶς ἡ ἀντενέργεια ἥτις ἀναφαίνεται εἰς πᾶσαν μηχανικὴν δρᾶσιν· π. χ. φερόμενον βάρος ἐξηρτημένον διὰ σχοινίου· τὸ σχοινίον τείνεται καὶ αἴρει τὸ βάρος ὡς δρᾶσις, ἕλκει δὲ τὴν χεῖρα ἡμῶν δι' ἴσης δυνάμεως, ἥτις καλεῖται ἀντίδρασις. Πιέζομεν ἐλατήριον ἐπὶ ἀκλονήτου ὑποστηρίγματος, ἀμέσως τοῦτο ἀναπτύσσει δύο δυνάμεις ἴσας καὶ ἀντιθέτους, τὴν δρᾶσιν ἐπὶ τοῦ ὑποστηρίγματος καὶ τὴν ἀντίδρασιν ἐπὶ τῆς χειρός μας· ‖ — ὀξέος, [χημ.] réaction acide; ‖ — ἀλκαλική, réaction alcaline.

ἀντιδραστήριον, τὸ [χημ.] τὸ ἐπιφέρον ἀντίδρασιν, réactif, n. m. τὸ διαλυτικὸν ὅπερ καὶ ἀντιδραστικὸν καλεῖται· ‖ τὰ ἀντιδραστήρια, les réactifs.

ἀντιδραστικός, ή, όν· ὁ ἀντιδρῶν, réactif, ive; adj. [φυσ. καὶ χημ.] ὁ περιλαμβάνων στοιχεῖόν τι ὅπερ ἐπιφέρει ἀντίδρασιν· ‖ ἀντιδραστικὴ δύναμις, force réactive; ‖ στοιχεῖον ἀντιδραστικόν, élément réactif; § [πολιτ. ἰδ.] réactionnaire, adj. ὁ παρέχων τὴν συνδρομήν του εἰς πολιτικήν τινα ἀντίδρασιν· ‖ ἀντιδραστικὴ μερίς, parti réactionnaire; ‖ [οὐσ.] οἱ ἀντιδραστικοί, les réactionnaires; § [ἰατρ.] réactionnel, elle, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀντίδρασιν, π. χ. ἡ ἀντιδραστικὴ δύναμις (ἐνέργεια) θεραπευτικοῦ τινὸς μέσου, le pouvoir réactionnel d'un agent thérapeutique.

ἀντιδραστικῶς, [ἐπίρ.] réactionnairement, adv. κατὰ τρόπον ἀντιδραστικόν, d'une façon réactionnaire; ὑπὸ πνεῦμα ἀντιδράσεως (ἀντιδραστικόν), dans un esprit de réaction.

ἀντιδράω-ῶ, μέλ. δράσω, réagir (βλ. ἀντίδρασις), ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ κάμνω, faire à son tour; ἀνταποδίδω (πρὸς τὰς πράξεις), πράττω κακὸν εἴς τινα εἰς ἀνταπόδοσιν κακοῦ, rendre à quelqu'un le mal pour le mal; § ἀντενεργῶ, ἐνεργῶ ἐναντίον, agir contre; ἀντιτάσσομαι, ἀνθίσταμαι, s'opposer, contrarier.

ἀντιδυναστικός, ή, όν· antidynastique, adj. ὁ ἐναντίος τῆς δυναστείας.

ἀντιδυσεντερικός, ή, όν· antidysentérique (πραφ. zan), n. m. et adj. κατάλληλος πρὸς καταπολέμησιν τῆς δυσεντερίας· ‖ τὸ ὄπιον λαμβανόμενον κατὰ μικρὰς δόσεις, εἶνε ἰσχυρὸν ἀντιδυσεντερικόν, l'opium, pris à faible dose, est un antidysentérique puissant; ‖ πόσις (ποτὸν ἢ φάρμακον) ἀντιδυσεντερική, potion (n. f.) antidysentérique.

ἀντιδωρεά, ᾶς, ἡ· δωρεὰ διδομένη ἀντὶ δωρεᾶς ληφθείσης, don fait en retour d'un autre; τὸ ἀμοιβαῖον δῶρον, présent réciproque; ἡ ἀνταπόδοσις, rémunération, n. f.

ἀντιδωρέομαι-οῦμαι, ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ δωροῦμαι, gratifier à son tour; ἀνταποδίδω, rémunérer.

ἀντίδωρον, ου, τό· τὸ διδόμενον πρὸς ἀνταμοιβὴν δῶρον, don fait comme récompense; § [ἐκκλ.] ὁ ἀντὶ τῶν θείων δώρων (θείας μεταλήψεως) διανεμόμενος εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ἡγιασμένος ἄρτος, [chanteau de] pain bénit; antidore, n. m. ἤτοι ὁ λειτουργηθεὶς καὶ διανεμόμενος εἰς μικρὰ τεμάχια ἄρτος εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν, τὸ πρόσφορον.

ἀντιεδρία, ας, ἡ· antiédrie, n. f. (ἀντὶ καὶ ἕδρα = base) κατάστασις κρυσταλλώσεών τινων ὧν τὰ πολύεδρα ἔχουσι τὰς βάσεις αὐτῶν ἐστραμμένας κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν.

ἀντιεδρικός, ή, όν· antiédrique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀντιεδρίαν, qui appartient à l'antiédrie.

ἀντιεθνικός, ή, όν· καὶ ἀντεθνικός, antinational, ale, aux; ὁ ἐναντίος εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὰς ἕξεις, εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους του, qui est contraire à l'esprit, aux usages, aux intérêts de la nation; ‖ συνθήκη ἀντεθνική, traité antinational; ‖ πολιτικὴ ἀντεθνική, politique antinationale.

ἀντιεκτικός, ή, όν· antihectique, n. m. et adj. ὠφέλιμος κατὰ τοῦ ἑκτικοῦ πυρετοῦ.

ἀντιεμετικός, ή, όν· antiémétique, n. m. et adj. κατάλληλος πρὸς καταπολέμησιν τοῦ ἐμέτου, propre à combattre le vomissement; ‖ τὸ ἀεριῶδες ἀνθρακικὸν ὀξὺ εἶνε ἀντιεμετικόν, le gaz acide carbonique est un antiémétique; ‖ παρασκευάσματα ἀντιεμετικά, préparations antiémétiques; συνώνυμον τοῦ antémétique.

ἀντιεπαναστατικός, ή, όν, καὶ **ἀντεπαναστατικός,** antirévolutionnaire, adj. ἐναντίος εἰς τὴν ἐπανάστασιν ἢ εἰς τοὺς ἐπαναστάτας.

ἀντιεπιληπτικός, ή, όν· antiépileptique, n. m. et adj. λέγεται διʼ ὅλα τὰ φάρμακα, ἅτινα συντελοῦσι πρὸς καταπολέμησιν τῶν ἐπιληπτικῶν παροξυσμῶν, remèdes propres à combattre les crises épileptiques.

ἀντιερπητικός, ή, όν· καὶ **ἀνθερπητικός,** antidartreux, euse, n. m. et adj. κατάλληλος πρὸς θεραπείαν τοῦ ἕρπητος· || [οὐσ.] un antidartreux ; || παχύμυρον ἀνθερπητικόν, pommade antidartreuse ; || ἀντιερπητικός, ή, όν· καὶ ἀνθερπητικός, antiherpétique, n. m. et adj. κατάλληλος πρὸς καταπολέμησιν τοῦ ἕρπητος, remède contre les dartres ; || [οὐσ. οὐδ.] ἀντιερπητικόν, un antiherpétique.

ἀντιευαγγελικός, ή, όν· antiévangélique, n. m. et adj. ἐναντίον τοῦ εὐαγγελίου, ἐναντίος τοῦ πνεύματος αὐτοῦ· || δόγμα ἀντιευαγγελικόν, doctrine antiévangélique,

ἀντιεφιαλτικός, ή, όν· antiéphialtique, n. m. et adj. ὠφέλιμος, καταπολεμῶν τὸν ἐφιάλτην, qui combat le cauchemar ; συνώνυμον τοῦ antéphialtique.

ἀντιζηλία, ας, ἡ· rivalité, n. f. ὁ ἀνταγωνισμός, τὸ ἀντερᾶν καὶ ἐν γένει ἡ ζηλοτυπία.

ἀντίζηλος, ος, ον· ὁ ἀνταγωνιστής, ἀντεραστής, rival, e ; || —, compétiteur, trice ; || —, ἀντίπαλος, ἀνταγωνιστής, émule.

ἀντιζυγία, ας, ἡ· haie, n. f. ἡ **κατʼ ἀντιζυγίαν** τάξις· τάξις στρατεύματος ἐπὶ ζυγῶν ἐστραμμένων ἀντιμετώπως· || τοποθετεῖν κατʼ ἀντιζυγίαν, border la haie=ἑκατέρωθεν παρίσταμαι, λέγεται δὲ μᾶλλον former la haie, σημαίνει δὲ τοποθετῶ ἄνδρας ἐπί τινος ὁδοῦ, κτλ. κατʼ ἀντιζυγίαν, ἤτοι ἡ **κατʼ ἀντιζυγίαν τάξις.**

ἀντιζυγίζω, μέλ. ίσω· contre-balancer; balancer ; || [συνεκδοχ.] ἀντισταθμίζω, ἀντισηκόνω, compenser.

ἀντιζύγιον, τό· τὸ ἀντισήκωμα, contre-poids ; βλ. **ἀντισήκωμα** καὶ **βάρος**· || [συνεκδοχ.] τὸ ἀντιστάθμισμα, τὸ ἀντισήκωμα, compensation, n. f.

ἀντίζυγον, τό· contre-moise ; βλ. καὶ **ζυγόν.**

ἀντιθάλαμος, ὁ· antichambre, n. f. ὁ πρῶτος θάλαμος οἰκήματός τινος, ὅντινά εἰσι ὑπόχρεοι νὰ διέλθωσιν ἵνα εἰσέλθωσιν εἰς τοὺς λοιπούς· || πλεῖστοι ἀντιθάλαμοι εἶνε σκοτεινοί, beaucoup d'antichambres sont obscures ; βλ. καὶ **ἀντικάμαρα.**

ἀντίθεος, ος, ον· ὁ ἀντίθετος (ὁ ἐχθρός) τῷ Θεῷ, contraire à (ennemi de) Dieu ; § [συνεκδ. οὐσ.] ὁ διάβολος, diable.

ἀντίθεσις, εως, ἡ· contraste, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιτιθέναι, ἡ ἐναντίωσις, opposition, n. f. || [ῥητορ.] τὸ ἀντίθετον σχῆμα, antithèse, n. f. τὸ νὰ ἀντιθέτῃ τίς τι εἰς ἄλλο, ἢ ἡ σχέσις νοημάτων ἀποκλειόντων ἄλληλα.

ἀντιθετικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς ἀντιθέσεις, antithétique, adj.

ἀντίθετος, ος, ον· ὁ κατέχων τὴν ἐναντίαν θέσιν, placé en face, opposé, ée; ὁ κείμενος ἐναντίον, contraire ; ἢ ἀντικείμενος, opposé, ée ; ὁ ἀντίστροφος, inverse ; || ἀντίθετα συμφέροντα, des intérêts opposés ; || κατʼ ἀντίθετον διεύθυνσιν, en sens inverse ; en sens contraire ; || τὸ ἀντίθετον μέρος, le revers, n. m. ἢ ἡ ὄπισθεν ὄψις (ἢ μέρος) ἀντικειμένου τινός, κοινῶς ἡ ἀνάποδη· || — πλῆξις, coup de revers, κτύπημα ἀντίθετον συνήθους· || ἀντίθετον βῆμα [ἱππευτ.] contre-pied, ἤτοι ὅταν ἐπανατίθηται ἡ μία ὀπισθία ὁπλή, ἀνυψοῦται ἡ ἑτέρα ἐμπροσθία τῆς αὐτῆς πλευρᾶς· || [χημ.] — ἀτμός, contre-vapeur, ὁ ἐξ ἀντιθέτου ἐρχόμενος ἀτμός· || [μηχ.] πορεία διʼ ἀντιθέτου ἀτμοῦ, marche à contre-vapeur ; || [οὐσ.] οἱ ἀντίθετοι, le parti contraire ; le parti opposé ; § [βοτ. ἐπὶ φύλλων] opposé, ée; χιαστός, décussé, ée ; λέγεται περὶ τῶν ἀντικειμένων φύλλων τῶν ὁποίων τὰ διαδοχικὰ ζεύγη αὐξάνουσι κατʼ ὀρθὴν γωνίαν, καθὼς εἶνε τὰ φύλλα τῶν καρυοφυλλοειδῶν, τοῦ πύξου (buis), κτλ. § [φιλολ. ἐν.] ἀντικείμενος, ἀντιβαίνων, répugnant, e.

ἀντιθέτω, ἀντιτίθημι, θέτω ἔναντι, ἐναντίον, placer contre ; ἀντιτάσσω, opposer.

ἀντιθέτως [ἐπίρ.] κατʼ ἀντίθετον ἔννοιαν, en sens contraire (opposé ἢ inverse, ἀντίστροφον) ; τοὐναντίον, au contraire ; contrairement.

ἀντιθηλυκισμός, οῦ, ὁ· antiféminisme, n. m. δόγμα ἐναντίον τοῦ θηλυκισμοῦ· || ὁ ἀντιθηλυκισμὸς τοῦ Strindberg εἶνε δηκτικὸς (πικρὸς) καὶ σκληρός, l'antiféminisme de Strindberg est mordant et cruel.

ἀντιθηλυκιστής, οῦ, ὁ· (ἀντὶ καὶ θηλυκισμός, féminisme) antiféministe, n. et adj. ὁ ἐναντίος, ἀντικείμενος εἰς τὸν θηλυκισμόν, qui est contraire, opposé au féminisme ; || ἐν Γαλλίᾳ οἱ ἀντιθηλυκισταὶ εἰσι πολυαριθμότεροι ἀπὸ τοὺς θηλυκιστάς, en France les antiféministes sont plus nombreux que les féministes.

ἀντίθημα, ατος, τό· τὸ ἔναντι τιθέμενον, (pierre faisant) contre-parement, n.m.

ἀντίθλιψις, εως, ἡ· contre-pression, n.f. δύναμις ἐνεργοῦσα ἀντιθέτως καὶ ἐπὶ τῆς ἀντικειμένης ὄψεως ἐκείνης, ἐφʼ ἧς ἀντικείμενον δέχεται θλῖψίν τινα. Τοιαύτη ἀντίθλιψις ἐπέρχεται ἐπὶ τῶν ἐμβόλων (pistons) συνεπείᾳ συνθλίψεως (compression).

ἀντιθρησκευτικός, ή, όν· ὁ ἐναντίον τῆς θρησκείας, antireligieux, euse ; ἄθρησκος, irréligieux, euse ; βλ. **ἀντίθρησκος·**

ἀντιθρησκευτικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀντιθρησκευτικόν, irréligieusement.

ἀντίθρησκος, ος, ον· antireligieux, euse, adj. ἐχθρικὸς πρὸς τὴν θρησκείαν, hostile à la religion, (εἰς τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας, aux opinions religieuses) ; antireligieux εἶνε συνώνυμον τοῦ **ἄθρησκος,** irréligieux, euse, ἀλλὰ μετὰ πλειοτέρας ἐντάσεως. Ἄθρησκος (irréligieux) εἶνε ὁ περιοριζόμενος εἰς τὸ νὰ

μὴ πιστεύῃ. ἐνῷ ὁ ἀντίθρησκος ἄνθρωπος θεωρεῖ τὴν πίστιν τῶν ἄλλων ὡς κακήν.

ἀντικαθίστημι, μέλ. ἀντικαταστήσω, ἤτοι ἀντικαθιστῶ, α) ἀντὶ τοῦ ἀφαιρεθέντος πράγματος ἀντικαθιστῶ ἢ θέτω ἄλλο, remplacer, π. χ. ὑπάλληλόν τινα εἰς τὴν θέσιν ἄλλου ἀπελθόντος διορίζω· ‖ ἀντικαθιστῶ, subroger ; β) ἀντικρὺ ἢ ἐχθρικῶς ἀντιτάσσω τι, établir contre ou en face, opposer ; γ) φέρω τι εἰς θέσιν ἢ κατάστασιν ἀντίθετον, ἀντικαθιστῶ, substituer ; ‖ [στρατ.] **ἀντικαθιστῶ** ἢ **ἀλλάσσω** (τὴν φρουρὰν) κτλ. relever ; βλ. ἀλλάζω· ‖ [παθ.] ἀντικαθίσταμαι, α) τινὸς ἢ ἀντί τινος τοποθετοῦμαι ἢ εἰσέρχομαι εἰς τὴν θέσιν τινός, prendre la place de quelqu'un, se remplacer ; β) τίθεμαι ἀντικρύ τινος, ἐχθρικῶς, ἀνθίσταμαι, s'opposer ; ‖ [ναυτ.] ἀντικαθιστῶ τὴν φυλακήν, τὸν οἰακιστήν, κτλ. relever le quart, le timonier, etc.

ἀντικαθιστῶ, βλ. ἀντικαθίστημι καὶ ἀλλάζω· ‖ [οἰκοδ.] ἀντικαθιστῶ ἐφθαρμένα μέρη εἰς τοῖχον τινά, πλακόστρωσιν, στέγην, κτλ. faire une réparation en recherche.

ἀντικαθολικός, ή, όν· anticatholique, n. et adj. ἐχθρὸς τῶν καθολικῶν καὶ τοῦ καθολικισμοῦ.

ἀντικαθολικισμός, οῦ, ὁ· anticatholicisme, n. m. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντικαθολικοῦ.

ἀντίκαιρου, [ἐπίρ.] [διάλ. Οἰνόης]=μετὰ δύο ἔτη.

ἀντικακοχυμικός, ή, όν· anticacochymique, n. m. et adj. λέγεται περὶ τῶν καταλλήλων οὐσιῶν πρὸς καταπολέμησιν τῆς κακοχυμίας· ‖ ἓν ἀντικακοχυμικόν, un anticacochymique ; ‖ φάρμακα ἀντικακοχυμικά, médicaments anticacochymiques.

ἀντικάμαρα, ἡ· [ξεν.], ὁ πρόδρομος, ὁ προθάλαμος, ὁ ἀντιθάλαμος, antichambre, n. f; ‖ κάμνω ἀντικάμαραν, faire antichambre, ἀφήνω τινὰ νὰ ἀναμένῃ εἰς τὸν προθάλαμον ἢ τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ εἰσήχθη· ‖ μοῦ ἔκαμεν ἀντικάμαρα [φρ.], il m'a fait attendre ; il m'a fait poser. Βλ. **ἀντιθάλαμος**.

ἀντικανονικός, ή, όν· ὁ μὴ κανονικός, ὁ μὴ κατὰ φύσιν ὤν, anormal, ale, aux.

ἀντικανονικότης, ητος, ἡ· ἡ μὴ κανονικότης, ἡ ἔλλειψις κανονικότητος, irrégularité, n. f. ἐπίσης anormalité, n. f. καὶ παρὰ φύσιν, irrégularité, n. f. καλεῖται ἐν τῷ κανονικῷ δικαίῳ ἡ ἰδιότης, ἡ σχέσις τοῦ μέλλοντος χειροτονηθῆναι, ἥτις ἀντίκειται εἰς τοὺς κανόνας τῆς ἐκκλησίας.

ἀντικάρδιον, ου, τό· anticarde ou anticardium, n. m. τὸ κενὸν τοῦ στομάχου ἢ τὸ ἐπιγαστρικὸν κενόν, τὸ ἐπιγάστριον.

ἀντικαρκινικός, ή, όν· (ἀντί, καρκῖνος), anticancéreux, euse, n. m. et adj. ὁ κατάλληλος πρὸς θεραπείαν τοῦ καρκίνου, qui est propre à guérir le cancer ; ‖ [οὐσ.] ἀντικαρκινικόν, un anticancéreux; ‖ δὲν εὑρέθη εἰσέτι τὸ πραγματικῶς ἀντικαρκινικὸν φάρμακον, on n'a pas encore trouvé un véritable remède anticancéreux ; ‖ λέγουσιν ἐπίσης ἀντικαρκινωματώδης, anticarcinomateux, euse.

ἀντικαρκινώδης, ης, ες· ὁ **ἀντικαρκινικός**.

ἀντικαταβολή, ῆς, ἡ· prime, n. f. λέγεται ἐπὶ συναλλαγῶν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ· πρᾶξις ἐπὶ ἀντικαταβολῇ, marché à prime, εἶνε ἐκείνη ἐν ᾗ ἐκ τῶν προτέρων καθορίζεται σταθερόν τι ὅριον ἐν τῇ ὑψώσει ἢ τῇ ἐκπτώσει τῶν ἀξιῶν, τῆς ἀποδοτέας διαφορᾶς κανονιζομένης ἐντὸς τοῦ ὁρίου αὐτοῦ καὶ ἂν ἔτι ὑπερβάλλῃ τοῦτο ἡ διακύμανσις τῶν ἀξιῶν· κατὰ διαστολὴν τῶν ἐπὶ ἀντικαταβολῇ χρηματιστικῶν συναλλαγῶν, καλοῦνται πάγιαι συναλλαγαί (πράξεις), marché ferme, αἱ ἄνευ περιορισμοῦ τινος κατὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας, κανονιζόμεναι ἐπὶ τῆς ἰσχυούσης τῶν ἀξιῶν διατιμήσεως.

ἀντικαταπέμπω, μέλ. έμψω, καταπέμπω ὡς χάριν, ἀντί τινος, καταπέμπω, envoyer.

ἀντικαταρροϊκός, ή, όν· anticatarrhal, ale, aux, n. m. et adj. λέγεται περὶ τῶν χρησιμοποιουμένων φαρμάκων ἐναντίον τοῦ κατάρρου· ‖ [οὐσ.] un anticatarrhal ; ‖ [φάρμακον] ἀντιδραστικὸν τοῦ κατάρρου, révulsif anticatarrhal.

ἀντικατάστασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντικαθιστάναι (βλ. **ἀντικαθίστημι**), remplacement, n. m ; substitution, n. f ; ‖ —, subrogation, n. f ; ‖ [στρατ.] ἡ **ἀλλαγή**, relèvement, n.m. βλ. λέξιν· ‖ — στρατευσίμου=ἐξαγορά, rachat, n. m.

ἀντικαταστάτης, ου, ὁ· remplaçant, e ; ὁ ἀντικαθιστῶν ἕτερον εἰς ὑπηρεσίαν τινά. ‖ —, substitut, n. m. ὁ ἀντικαθιστῶν ἕτερον εἰς τὴν θέσιν του· ‖ — κηδεμόνος, subrogé tuteur, n. m.=ὑποκηδεμών.

ἀντικαταστατός, ή, όν· ἢ ἀντικαταστάσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος ν' ἀντικατασταθῇ, remplaçable, adj.

ἀντικατατάσσω, κατατάσσω τι ἀντὶ ἄλλου, ἀντικαθιστῶ. remplacer.

ἀντικατηγορέω-ῶ, βλ. ἀντικατηγορῶ.

ἀντικατηγορία, ας, ἡ· ἡ ἀμοιβαία κατηγορία, ἡ ἀντέγκλησις, contre-accusation, n. f. ὅταν οἱ ἀντίπαλοι ἀντικατηγορῶσιν ἀλλήλων τὸ αὐτὸ ἁμάρτημα ἢ ἄλλος ἄλλο· ‖ ἐπίσης τὸ ἀντέγκλημα, récrimination, n. f.

ἀντικατηγορῶ (έω), μέλ. ήσω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ κατηγορῶ τινα, accuser à son tour; ἀντεγκαλῶ, récriminer; ‖ [μετ. παθ. φιλοσοφ.] προτάσεις ἀντικατηγορούμεναι, propositions réciproques.

ἀντικατοπτρίζω, ἀντανακλῶ, refléter ; réfléchir ; ‖ [μεσ.] ἀντικατοπτρίζομαι, se refléter, se mirer.

ἀντικατοπτρισμός, οῦ, ὁ· [φυσ.] mirage, n. m. ἰδιαίτερον φαινόμενον τῶν θερμῶν χωρῶν, συνιστάμενον εἰς τὸ ὅτι, ἀντικείμενα μεμακρυσμένα παράγουσιν εἰκόνα φαινομένην κάτωθεν συμμετρικῶς πρὸς ταῦτα, οὕτως ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι ἡ ἀντανάκλασις γίνεται ἐντὸς ὕδατος, ἐνῷ δὲν ὑπάρχει τοιοῦτον.

ἀντικαυστικός, ή, όν· anticaustique, n.

m. et adj. κατάλληλος πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν καυστικῶν ἀποτελεσμάτων· || [οὐσ.] un anticaustique ; || παχύμυρον ἀντικαυστικόν, pommade anticaustique.

ἀντικαχεκτικός, ή, όν· anticachectique, n. m. et adj. λέγεται περὶ τῶν καταλλήλων φαρμάκων πρὸς καταπολέμησιν τῆς καχεξίας.

ἀντίκειμαι, ἀντικρὺ κεῖμαι, être placé en face ; ἢ être opposé l'un à l'autre ; εἶμαι ἀντικείμενος, être contraire (contre). συνεπῶς ἀντίκειμαι = ἐναντιοῦμαι, s'opposer ; || [καὶ συνεκδοχ.] ἀντίκειμαι, impliquer ; ἀντιβαίνω, choquer ; [φιλοσ.] répugner ; froisser ; || [ἐμπορ.] —, ἀντιβαίνω, être contraire ; || τοῦτο ἀντίκειται εἰς τοὺς νόμους, cela est contraire aux lois ; || τὸ μέτρον αὐτὸ ἀντίκειται εἰς τὰ συμφέροντά μου, cette mesure froisse mes intérêts ; || ἀντικείμενος, η, ον· opposé, ée ; || ὁ ἀντικείμενος=ὁ ἀντίπαλος, l'adversaire ; || [φιλοσ.] ὁ ἀντικείμενος, ὁ ἀντιβαίνων, répugnant, e; § [ῥητορ.] ἀντικείμενα κῶλα, membres opposés, καλοῦνται τῶν περιόδων τὰ κῶλα, ὧν αἱ λέξεις ἢ ἡ ἔννοια ἢ καὶ ἀμφότερα ἀντίκεινται πρὸς ἄλληλα, ἤτοι ἀμφότερα τὰ κῶλα μιᾶς ἀντιθέσεως (antithèse).

ἀντικειμενικός, ή, όν· objectif, ive, adj. ὁ ἔχων σχέσιν πρὸς τὸ ἀντικείμενον, qui a rapport à l'objet ; ὁ ἐν τῷ ἀντικειμένῳ ἐνυπάρχων, qui est dans l'objet ; ὁ ἐκ τοῦ ἀντικειμένου προερχόμενος, qui vient de l'objet ; || [τακτ.] — σκοπός, objectif d'opération ; βλ. σκοπός· || ἀντικειμενικὴ πραγματικότης, réalité objective ; § [ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Descartes] ὁ σχετικὸς πρὸς τὴν ἰδέαν θεωρουμένην ὡς ἐσωτερικόν τι ἀντικείμενον· [ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Kant] ὁ σχετικὸς πρὸς τὸ ἐν αὐτῷ· θεωρεῖν τι ἀντικειμενικῶς σημαίνει γινώσκειν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ κατὰ τὴν φύσιν καὶ ποιότητα αὐτοῦ· ὑποκειμενικῶς δὲ θεωρεῖν αὐτὸ σημαίνει τὴν γνῶσιν καὶ παράστασιν τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς. Ἀντικειμενικὴ γνῶσις καὶ ἔκθεσις εἶνε ἡ σύμφωνος τῇ ἀληθεῖ ποιότητι τοῦ ἀντικειμένου, ὑποκειμενικὴ δὲ ἡ σύμφωνος τῇ παραστάσει, ἣν ἐσχημάτισε περὶ αὐτοῦ τὸ ὑποκείμενον· § ἀντικειμενικὴ τράπεζα μικροσκοπίου, platine de microscope (μικροβιολογία ἰατρ. Σάββα).

ἀντικειμενικότης, ητος, ἡ· objectivité, n. f. [φιλοσ.] χαρακτήρ, ἰδιότης τοῦ ἀντικειμενικοῦ, ὕπαρξις τοῦ ἀντικειμένου ἐκτὸς τοῦ «ἐγώ»· § [φιλολ. καὶ ὡραῖαι τέχναι] τελειοποίησις τοῦ ὕφους, τῆς σχεδιάσεως, τῆς ἐκτελέσεως, δι' ἧς τὸ ἔργον ἀποσπᾶται οὕτως εἰπεῖν τοῦ συγγραφέως ἢ ἐκτελεστοῦ καὶ λαμβάνει πραγματικὸν χαρακτῆρα ἀνεξάρτητον τῶν ἰδεῶν του καὶ τῆς ἰδιοφυΐας του.

ἀντικειμενικῶς [ἐπίρ.] objectivement, adj. κατὰ τρόπον ἀντικειμενικόν, σχετικὸν εἰς τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα· || πρᾶγμα γνωστὸν ἀντικειμενικῶς, chose connue objectivement.

ἀντικείμενος, ος, ον· ὁ ἔναντι εὑρισκόμενος, qui est contre (contraire), ἀντικρὺ κείμενος, opposé, ée; || [φιλοσ.] ὁ ἀντιβαίνων, répugnant ; βλ. καὶ **ἀντίκειμαι**· || ἀντικειμένη παραστάς, ἡ ἀντιπαραστὰς contre-pilastre, n. m. παραστὰς ἥτις κεῖται ἀντικρὺ ἢ συμμετρικῶς ἑτέρας.

ἀντικείμενον, τὸ [οὐσ.], πρᾶγμά τι οἱονδήποτε, σκεῦος, εἶδος, objet, n. m. ἢ ἔργον τι, ouvrage, n. m. || — στρατιωτικόν, chose militaire, καλεῖται πᾶν τὸ ἔχον σχέσιν μὲ τὴν στρατιωτικὴν ἐπιστήμην ἢ τὴν πολεμικὴν τέχνην· || ἀντικείμενα χυτά, ὀρειχάλκινα, ouvrages en (de) fonte, en cuivre ; || —, objectif, n. m. ὁ σκοπός, τὸ εἰς ὃ τείνει τις. Ὡς ὅρος βολῆς ἡ λέξις objectif, σημαίνει τὸ ἀντικείμενον καθ' οὗ βάλλουσι διὰ πραγματικῶν πυρῶν, ἰδίως ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὡς στράτευμα, κτλ. χρησιμεῦον ὡς **στόχος** (but), ἤτοι τὸ μέρος καθ' οὗ διευθύνουσι τὰς βολάς· || ἀντικείμενον καταχρηστικῶς σημαίνει ἐνίοτε τὸ ὑποκείμενον, sujet, n. m. τὴν ὑπόθεσιν· || τὰ χρώματα εἶνε τὰ ἀντικείμενα τῆς ὁράσεως, les couleurs sont les objets de la vue ; || τὸ ἀντικείμενον τοῦ λόγου του (τῆς συνομιλίας, κτλ.), le sujet de son discours (de l'entretien, etc) ; || γίνομαι — περιφρονήσεως [γέλωτος, κλπ.], devenir l'objet de mépris (de raillerie, etc). § [γραμμ.] complément, n. m. λέγεται τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα τὸ κείμενον μὲν ἔξω τῆς τοῦ προσώπου ἐνεργείας, τῆς διὰ τῆς προτάσεως τοῦ ῥήματος ἐκφραζομένης, δεχόμενον ὅμως αὐτὴν ἢ ἄλλως πως ὑπ' αὐτοῦ διατιθέμενον· || —λέγεται ἐπίσης régime, n. m.=συμπλήρωμα, ἢ καὶ objet.

ἀντικειμενοφόρος πλάξ, porte-objet, n. m. (μικροβιολογία ἰατρ. Σάββα).

ἀντικειμένως [ἐπίρ.] κατ' ἀντίθεσιν, κατ' ἀντίθετον τρόπον, ἐξ ἐναντίας, en opposition ; || ἀντικειμένως, contre-à-contre, λέγεται περὶ πλοίων ἢ πραγμάτων εὑρισκομένων πλησιέστατα ἀλλήλων καὶ παραλλήλως τοῦ μήκους των ἢ κατὰ πλευρὰν χωρὶς ὅμως νὰ ἐφάπτωνται.

ἀντικεντρικός, ή, όν· anticentrique, adj. ὁ ἀντικείμενος εἰς τὸ κέντρον, ὁ κρατούμενος, στηριζόμενος εἰς τὰ ἄκρα, qui se tient aux extrémités.

ἀντικεραύνιον, τό· βλ. ἀλεξικεραύνιον.

ἀντικλεῖδι, τό· [δημ.] καὶ κατὰ διάλεκ. Οἰνόης, ἀντικλεῖδιν, τό·=**ἀντίκλειθρον.**

ἀντίκλειδον, τό· καὶ

ἀντίκλειθρον, τό· καὶ ἀντίκλεις, ειδος, ἡ· fausse-clef, n. f. καὶ συνηθέστερον passe-partout, n. m. κλεὶς δι' ἧς δύνανται ν' ἀνοίξωσιν ἅπαντα τὰ κλεῖθρα οἰκίας τινός· || —, rossignol, n. m. μικρὸν ἄγκιστρον τῶν σιδηρουργῶν δι' οὗ ἀνοίγουσι τὰ κλεῖθρα.

ἀντίκλητος, ου, ὁ· [νομ.], avoué (constitué) ; διορισμὸς ἀντικλήτου, constitution d'avoué ; κατὰ τὴν Πολ. Δικ. καλεῖται ἀντίκλητος ὁ εἰδικὸς ἐν τῇ δίκῃ ἀντιπρόσωπος τοῦ διαδίκου, ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκην νὰ κέκτηται τὰς ἰδιότητας τοῦ πληρεξουσίου· || τὸν διώρισα ἀντίκλητόν μου, je l'ai constitué mon avoué.

ἀντικλίνω, ἐξ ἐναντίας ἢ πρὸς τὸ ἄλλο

μέρος κλίνω, γέρνω, incliner en sens contraire ; contre-pencher.

ἀντίκλισις, εως, ἡ· βλ. ἀντίπρανες.

ἀντικνήμιον, ου, τό· τὸ ἄντικρυ τῆς κνήμης, τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ποδὸς τὸ ἀντιθέτως τῇ κνήμῃ, τὸ πρόσθιον μέρος τῆς κνήμης, τὸ καλάμι τοῦ ποδός, os de la jambe ; tibia, n. m.

ἀντικοινοβουλευτικός, ή, όν· ὁ μὴ κοινοβουλευτικός, ὁ ἐναντίος τῶν κοινοβουλευτικῶν τρόπων ἢ μέσων, imparlementaire, adj. antiparlementaire, adj. ἤτοι ἀντίθετος, ἀντικείμενος εἰς τὰ ἔθιμα κοινοβουλίου, opposé aux usages d'un parlement ; || πρότασις ἀντικοινοβουλευτική, une proposition imparlementaire ; || πρᾶξις, ἔκφρασις ἀντικοινοβουλευτική, acte, expression antiparlementaire.

ἀντικοινοβουλευτικῶς, [ἐπίρρημ.] κατὰ τρόπον ἀντικοινοβουλευτικόν, imparlementairement, adv. antiparlementairement, adv.

ἀντικοινωνικός, ή, όν· ὁ μὴ κοινωνικός, ὁ ἐναντίος εἰς τὴν κοινωνικὴν τάξιν καὶ ὕπαρξιν, εἰς τὰ συμφέροντα τῆς κοινωνίας, antisocial, ale, aux, adj ; || δόγμα ἀντικοινωνικόν, doctrine antisociale ; || ἀρχαὶ ἀντικοινωνικαί, principes antisociaux.

ἀντικοινωνικῶς, [ἐπίρ.] antisocialement, ἤτοι κατὰ τρόπον ἀντικοινωνικόν.

ἀντικοινωνισμός, οῦ, ὁ· antisocialisme, n. m. πολιτικὸν σύστημα ἀντικείμενον εἰς τὸν κοινωνισμὸν système politique opposé au socialisme (**ἀντισοσιαλισμός**).

ἀντικοινωνιστής, οῦ, ὁ· antisocialiste, n. m. ἀντικείμενος εἰς τὸν κοινωνισμόν, opposé au socialisme.

ἀντικοινωνιστικός, ή, όν· antisocialiste, adj. ὁ ἐναντίος (ἀντίθετος) τῶν κοινωνιστῶν, adversaire des socialistes (**ἀντισοσιαλιστής**).

ἀντικοπή, ῆς, ἡ· ἡ ἀντίκρουσις, répercussion, n. f ; τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω σπρώξιμον, répulsion, n. f ; τὸ ἐμπόδισμα, empêchement, n. m ; τὸ ἀναμεταξύ των σπρώξιμον, ἡ σύγκρουσις, le choc, ἢ μᾶλλον le contre-coup.

ἀντικόπτω, ἀντικρούω, répercuter ; ἀπωθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, repousser ; ἐμποδίζω empêcher; ἐναντιοῦμαι (ἐπὶ ἀνέμου), contre-carrer ; ἀνθίσταμαι, s'opposer ; § συγκρούω, contre-choquer ; § ἐπίσης διακόπτω (τὴν συνέχειαν ὁμιλίας κλπ.), interrompre ; ἀντιλέγω, contredire.

ἀντικοτῶ, [διάλ. Καρπάθ.] = ὁ εἷς τοῦ ἄλλ' ἀντικοτᾷ, ἤτοι προσαφορμίζεται = αἰτιᾶται ὁ εἷς τὸν ἄλλον· βλ. **αἰτιῶμαι.**

ἀντίκρημνος, ου, ὁ [ὀχυρ.] contrescarpe, n f. καλεῖται τὸ ἀπέναντι τοῦ κρημνοῦ (escarpe) τμῆμα τῆς τάφρου, ὅπερ ἔχει κλίσιν ἀντίθετον τούτου. Εἰς τὴν χαρακωτικὴν ὁ ἀντίκρημνος, ὅστις σύγκειται ἁπλῶς ἐκ γαιῶν, ἔχει ὅσον τὸ δυνατὸν μικροτέραν κλίσιν ἢ 3/1 ἕως 2/1, διὰ νὰ μὴ δύνηται ὁ ἀντίπαλος νὰ κατέρχηται λίαν εὐκόλως ἐντὸς τῆς τάφρου. Εἰς τὴν τειχιστικήν, ὁ ἀντίκρημνος δέον νὰ ἔχῃ ὕψος τοὐλάχιστον 6 μ. ἵνα ἀποτελέσῃ σπουδαῖον ἐμπόδιον. Τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ἀντικρήμνου καλεῖται, ποῦς τοῦ ἀντικρήμνου (pied de la contrescarpe), τὸ δὲ ὑψηλότερον, κορυφὴ τοῦ ἀντικρήμνου (crête ou sommet de la contrescarpe) ἢ ἐξωτερικὸν χεῖλος τῆς τάφρου (bord extérieur du fossé; βλ. **κατατομή.**

ἀντικρία, ἡ, καὶ ῥῆμα ἀντικραίνω [δημ.] ἡ ἀντιλογία, ἀνταπάντησις, réplique, n.f. καὶ ἀντιλέγω, ἀνταπαντῶ, répliquer.

ἀντικριτικός, ή, όν· anticritique, n. m. et adj. ὁ ἀντίθετος τῆς κριτικῆς· || [οὐσ.] un anticritique.

ἀντίκρουσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντικρούειν, ἡ ὤθησις, τὸ σπρώξιμον, répulsion, n. f ; τὸ ἀπόκρουσμα, repoussement ; τὸ ἐμπόδισμα, ἡ κώλυσις, empêchement, n. m ; ἡ ἀπόκρουσις, ἀντίστασις, opposition, n. f ; ἡ ἀντίστασις, résistance, n. f ; § ἡ ἀναίρεσις, ἀνασκευὴ (λόγων), réfutation, n. f ; ἡ ἀνταπάντησις, réplique, n. f.

ἀντικρούω, ὀπίσω σπρώχνω, ἀπωθῶ, repousser ; εἶμαι ἐναντίον, ἐμποδίζω, empêcher; ἀποκρούω, ἀνθίσταμαι, s'opposer ; ἀποκρούω, ἀνθίσταμαι, résister ; || ἀντικρούω = ἀντανακλῶ, ἀποπέμπω, répercuter ; § ἀναιρῶ, ἀνασκευάζω (λόγον κτλ.), réfuter ; δίδω τὴν ἀνταπάντησιν, donner la réplique ; ἀνταπαντῶ, répliquer ; § ἀντικρούω, ἀποκρούω (διὰ τοῦ ξίφους, κτλ.) parer.

ἀντίκρυ, καὶ

ἄντικρυ, καὶ

ἀντικρὺ [ἐπίρ.] καὶ πρὸ φωνήεντος ἀντικρύς· ἀκριβῶς εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος, vis-à-vis ; ἐξ ἐναντίας κατὰ πρόσωπον, en face ; πρὸς τὰ ἐμπρός, en avant ; κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, droit devant soi ; κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, directement en ligne droite ; || ἀντικρὺ εἰς τὸ θέατρον, en face (vis-à-vis) du théâtre ; || κάθηται (κατοικεῖ) ἀντίκρυ, il demeure vis-à-vis ; || μετάφρασις μὲ τὸ κείμενον ἀντικρύ, traduction avec le texte en regard ; || [ἐμπ.] ἀντικρὺ (εὑρίσκεται λογαριασμόν], ci-contre ἢ en l autre part.

ἀντικρύζω, εἶμαι (τοποθετημένος, κεῖμαι) ἀντικρὺ (ἔναντι, ἀπέναντι), être (placé, situé) en face (vis-à-vis) ; || ἀντικρύζω = συναντῶ τινα, rencontrer ; || δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ τὸν ἀντικρύσω, je ne puis plus le regarder en face ; || ἐφοβεῖτο νὰ μὲ ἀντικρύσῃ, il craignait de rencontrer mes yeux ; || ὅταν ἀντικρύσῃς τὸν ἐχθρόν, quand vous rencontrerez l'ennemi ; || τὰ δύο αὐτὰ σημεῖα δὲν ἀντικρύζουσι, ces deux points ne sont pas sur la même ligne. § ἀντικρύζω [διάλ. Οἰνόης] = ἐναντιοῦμαί τινι ὁμιλοῦντι, ἀνταπαντῶ, répliquer.

ἀντικρυνός, ή, όν· ὁ κατέναντι, ὁ ἀπέναντι, qui est en face ; ὁ ἀντικρὺ κείμενος, le vis-à-vis ; ὁ ἀντικείμενος, opposé, ée ; ὁ ἀντίος, face, n. f. βλ. καὶ **ἀντίος**· || ποῖος εἶνε ὁ ἀντικρυνός σου ; qui est votre vis-à-vis ? || ἦλθεν ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος, il est venu du côté opposé (de l'autre côté) ; || ὁ ἀντικρυνὸς ῥάπτης, le tailleur d'en face.

ἄντικρυς, [ἐπίρ.] α) ἄντικρυ καὶ ἀντικρύ· βλ. λέξιν· ἢ κατ' εὐθεῖαν, en ligne droite ; β) [μεταφ.] φανερῶς, σαφῶς, ἀκριβῶς, clairement ; nettement ; ἐντελῶς, tout à fait ; καθ' ὁλοκληρίαν, entièrement ; || ἄντικρυς ἐνάντιος ἤτοι κατ' εὐθεῖαν ἐνάντιος = διαμετρικῶς ἐνάντιος, diamétralement opposé.

ἀντίκρυσμα, ατος, τό· συνάντησις κατὰ πρόσωπον, rencontre face à face ; § τὸ διδόμενον εἰς ἀσφάλειαν, ἐγγύησιν, ce qu'on donne comme garantie ; ἡ ἀσφάλεια, ἐγγύησις, garantie, n. f.

ἀντίκρυσμα, [διάλ. Οἰνόης] = ἀνταπάντησις, réplique.

ἀντικτερικός, ή, όν· antictérique, n. m. et adj. ὠφέλιμος κατὰ τοῦ ἰκτέρου· || [οὐσ.] un antictérique.

ἀντικτυπέω-ῶ· βλ. ἀντικτυπῶ.

ἀντίκτυπος, ὁ· ἡ ἀντήχησις, le retentissement ; κυρίως ὅμως le contre-coup.

ἀντικτυπῶ (έω), ἀντιβροντῶ, ἀντηχῶ, retentir, ἐπαναλαμβάνω ἢ ἀνταποδίδω τὸν ἦχον, τὸν κρότον, répéter ou renvoyer le bruit (le son).

ἀντικυβερνητικός, ή, όν· ὁ ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως, contraire au gouvernement ; antigouvernemental, ale, aux.

ἀντίκυκλος, ὁ· κύκλος (volte) ἀντίθετος τοῦ πρώτου· βλ. καὶ κύκλος.

ἀντικυμάτωσις τοῦ φωτός, interférence, n. f. βλ. ἀλληλοτυπία.

ἀντιλαβεύς, έως, ὁ· καὶ ἀντιλαβή, ῆς, ἡ· anse, n. f. ou mentonnet, n. m. τὸ χεροῦλι, τὸ πιάσιμον, ἡ λαβὴ εἰς τὸ κρατεῖν, τοῦ πυροβόλου, ἀγγείου, καλάθου, κτλ.

ἀντιλαϊκός, ή, όν· antipopulaire, adj. ἐναντίος εἰς τὸν λαόν, contraire au peuple ; ἀντίθετος εἰς τὰ συμφέροντα του λαοῦ, opposé aux intérêts du peuple; || πολιτικὴ ἀντιλαϊκή, politique antipopulaire.

ἀντιλακτίζω, λακτίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως (διὰ τῶν ποδῶν), rendre un coup de pied ; ruer contre ; récalcitrer, ἤτοι ἀπολακτίζω, ἀπειθῶ πεισματωδῶς, δυστροπῶ.

ἀντιλαλιά, ᾶς, ἡ· καὶ

ἀντίλαλος, ου, ὁ· ἡ ἀντήχησις, retentissement, n. m ; ἡ ἠχώ, écho, n. m.

ἀντιλαλῶ (έω), μέλ. ήσω, ἀντηχῶ, retentir ; τὸν ἦχον ἀνταποδίδω, renvoyer (répéter) le son ; καὶ συνεπῶς ἐπαναλαμβάνω τι, répéter ; [ᾆσμα διάλ. Καρπάθου] «ἐντιλαλοῦσα(ν) τὰ (β)ουνιά, καὶ τὰ' ρη'ντιλαχιοῦσαν».

ἀντιλαμβάνω, [ναυτ.] κοινῶς πέρνω ἀπ' τὸ φύλλο, mettre sur le mât ἢ prendre à contre, ἢ ἀντινεμόω, masquer.

ἀντιλαμβάνομαι, μέλ. λήψομαι, ἀόρ. ἀντελήφθην, διὰ τῶν αἰσθήσεων ἐν γένει ἀντιλαμβάνομαι, percevoir ; καταλαμβάνω, comprendre ; ἐννοῶ, καταλαμβάνω, concevoir ou saisir ; καὶ ἐν γένει αἰσθάνομαι, παρατηρῶ, συλλαμβάνω τι ἐν νῷ· || — τοῦ ἦχου (τῶν χρωμάτων, κτλ.), percevoir le son (les couleurs, etc.) || δὲν ἀντιλαμβάνεται εὐκόλως, il ne conçoit (saisit) pas facilement ; || δὲν ἀντελήφθην καλῶς, je n'ai pas bien compris ; || προσπάθησον νὰ ἀντιληφθῇς τὸ νόημα, tâchez de saisir le sens ; || ἀντιληπτός, βλ. λέξιν. § ἀντιλαμβάνομαι=ἐπιχειρῶ, τείνω πρός τι (χεῖρα βοηθείας), tendre la main ; ἤτοι βοηθῶ, secourir, aider, assister.

ἀντιλάμβδα, τό· antilambda, n. m. τὸ τυπογραφικὸν στοιχεῖον Λ τιθέμενον ὁριζοντίως <.

ἀντιλάμπω, μέλ. ψω, ἀπ' ἀντικρὺ λάμπω, τὴν λάμψιν ἀντανακλῶ, réfléchir la lumière : resplendir ; reluire ; || ὁ ἥλιος ἀντιλάμπει τινὶ = κατὰ πρόσωπόν τινος λάμπει, le soleil resplendit sur la figure.

ἀντίλαμψις, εως, ἡ· ἡ ἀντανάκλασις τῆς λάμψεως, réfléchissement de la lumière ; ἡ ἔκλαμψις, resplendissement, n. m.

ἀντιλέγω, μέλ. λέξω, ἀόρ. ἀντέλεξα, ἀντεῖπον· λέγω ἢ ὁμιλῶ ἐναντίον, ἢ λέγω τὸ ἐνάντιον, dire (parler) le contraire : contredire, ἢ φιλονικῶ ἐναντίον, disputer contre ; ἀντιστέκομαι, s'opposer : contrarier ; (ἀμφισβητῶ), παρατηρῶ, objecter ; ἀνταπαντῶ, répliquer ; || [ἐμπορ.] ἀντιλέγω, contredire; διαφιλονικῶ, ἀμφισβητῶ, contester· || ἂν τὸ ἐπιθυμῆτε δὲν ἀντιλέγω, si vous le désirez, je ne dis pas non ; || ὡς πρὸς τοῦτο δὲν ἀντιλέγω, quant à cela je n'ai rien à dire (je vous l'accorde) ; || αἰωνίως ἀντιλέγει, il contredit éternellement ; || θέλει πάντοτε νὰ μοῦ ἀντιλέγῃ, il veut toujours me contredire (me contrarier) ; || ὁ ῥήτωρ ἀντέλεξεν ὅτι, l'orateur objecta (répliqua) que ; || ὁ ἀντιλέγων, ἡ ἀντιλέγουσα, contradicteur, n. celui ou celle qui contredit ; || κατὰ τῆς γνώμης του ἦσαν πολλοὶ οἱ ἀντιλέγοντες, son avis eut beaucoup de contradicteurs (d'opposants).

ἀντιληπτικόν, τό· ἡ δύναμις τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι διὰ τῶν αἰσθήσεων, la faculté de percevoir = ἡ αἴσθησις τῆς ἀντιλήψεως, ἤτοι ἡ ἀντίληψις, perception, n. f ; § ἐπίσης ἡ δύναμις τοῦ ἐννοεῖν, καταλαμβάνειν τι, la faculté de concevoir ἢ faculté conceptive = ἡ κατανοητικὴ (ἀντιληπτικὴ) δύναμις, ἡ κατανόησις, ἀντίληψις, conception, n. f; || ἔχει πολὺ ἀντιληπτικόν, ἀντιλαμβάνεται εὐκόλως, il saisit (conçoit) facilement = ἔχει εὔκολον ἀντίληψιν, il a la conception facile.

ἀντιληπτικός, ή, όν· ὁ ἐπιτήδειος πρὸς ἀντίληψιν, propre à saisir ἢ ὁ δυνάμενος νὰ ἀντιληφθῇ, prompt à percevoir ou à concevoir, perceptif, ive ; conceptif, ive.

ἀντιληπτός, ή, όν· (ἀντιλαμβάνομαι) ὁ δυνάμενος ἀντιληφθῆναι, qui peut être saisi (conçu), etc.

ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ· ὁ χρησιμεύων ὡς βοηθός, ὑπερασπιστής, protecteur; défenseur; καὶ ἐν γένει ὁ σύμβουλος, conseiller; § [νομ.] ὁ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διοριζόμενος ἀντιλήπτωρ, ἤτοι διὰ νὰ ἐνεργῇ ἐν γένει τὰς πράξεις ἀπηγορευμένου τινός, conseil judiciaire, n. m.

ἀντίληψις, εως, ἡ· ἡ κατάστασις ἢ πρᾶ-

ξις καθ' ἣν πιάνει τις, κρατεῖται τις ἀπό τι, λαμβάνει τίς τι, action de saisir ou de s'emparer; ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἢ διὰ τοῦ γνωστικοῦ σύλληψις, conception par les sens ou par l'esprit; συνεπῶς **ἀντίληψις**, conception, n.f; ‖ τὸ παιδίον αὐτὸ δὲν ἔχει ἀντίληψιν, cet enfant n'a pas de conception; § [φιλοσ. ἰδ.] perception, n. f. καλεῖται ἡ προβεβλημένη ἐποπτεία, ἡ ἐποπτεία ἡ συνοδευομένη ὑπὸ τῆς παραστάσεως ὅτι τὸ ἐποπτευθὲν εἶνε ἐξωτερικὸν πρᾶγμα, ἀντικείμενον, ἤτοι ἡ νόησις διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἢ ἡ αἴσθησις τῆς ἀντιλήψεως, perception; ‖ — τῶν ἤχων, τῶν χρωμάτων, κτλ. perception des sons, des couleurs, etc; § τὸ νὰ ἐνδιαφέρηταί τις διά τι, ἐντεῦθεν ἡ **βοήθεια**, secours, n.m; assistance, n. f; protection, n. f; ‖ ἡ θεία ἀντίληψις, la protection (la main) de Dieu. § [σχῆμα ῥητορ.], antilepse, n. f.

ἀντιλιθικός, ή, όν· antilithique, n. m. et adj. κατάλληλος πρὸς διάλυσιν τῶν λίθων τῆς κύστεως, propre à dissoudre les calculs de la vessie; ‖ [οὐσ. οὐδ.] ἀντιλιθικόν, un antilithique; ‖ τὰ ὀξέα εἶνε ἀντιλιθικά, les acides sont antilithiques.

ἀντίλοβος, ου, ὁ· (ἀντί, λοβὸς) antilobe, n. m. μέρος τοῦ ὠτός, συνώνυμον τοῦ ἀντίτραγος, antitragus.

ἀντιλογάριθμος, ου, ὁ· antilogarithme, n. m. τὸ συμπλήρωμα τοῦ λογαρίθμου, complément du logarithme; λέγουσι κατὰ προτίμησιν cologarithme.

ἀντιλογία, ας, ἡ· contradiction, n. f. ἡ διὰ τῶν λόγων ἐναντίωσις εἰς τοὺς λόγους ἄλλου καὶ ἐν γένει ἡ ἐναντιολογία, ἡ ἐναντίωσις, ἡ διὰ τῶν λόγων **φιλονικεία** (ἀντίρρησις), contestation, n. f. ἔρις, dispute, n. f; ‖ εἶνε πνεῦμα ἀντιλογίας, c'est un esprit de contradiction; ‖ ὑπακούω χωρὶς ἀντιλογίαν, obéir sans faire des objections (ἄνευ ἀντιλογίας). § **ἀντιλογία,** ας, ἡ· antilogie, n. f. (ἀντί, λόγος), ἀντίθεσις μεταξὺ δύο φιλοσοφικῶν ἰδεῶν· ἐπίσης ἡ ἀντίθεσις εἰς τὰς ἰδέας καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ συγγραφέως εἴτε ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ εἴτε εἰς δύο διάφορα βιβλία.

ἀντιλογικός, ή, όν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀντιλέγειν, φιλονικεῖν, ὁ σοφιστικός, de contradiction; ὁ ἀντιλέγων, contredisant; contradictoire. § ἀντιλογικὴ (ἐννοεῖται τέχνη)= ἡ σοφιστική, ἡ διαλεκτική, la dialectique; l'art de discuter, ἡ τέχνη τοῦ συζητεῖν. § **ἀντιλογικός,** ή, όν· antiraisonnable, adj. ἀντίθετος εἰς τὴν λογικήν, contraire à la raison. § **ἀντιλογικός,** ή, όν· (ἀντί, λογικὴ) antilogique, ἄλογος, παράλογος, illogique, irrationnel; ὁ ἐναντίος τῆς λογικῆς, contraire à la logique. § [οὐσ.] antilogicien, enne, n. σοφιστὴς ἐξασκούμενος εἰς τὴν διαλεκτικήν.

ἀντιλοιμικός, ή, όν· antiloïmique καὶ antilœmique, n. m. et adj. ὠφέλιμος κατὰ τοῦ λοιμοῦ· βλ. καὶ **ἀντιπανωλικός.**

ἀντίλογος, ὁ [διάλ. Οἰνόης]=ἀπάντησις, ἀπόκρισις. § ἀντίλογος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] λόγος ἐναντίος, **ἀντίρρησις**· ὡς εἰς τὴν φράσιν «χάθε λόγος ἔχει καὶ τὸν ἀντίλογό του» «λόγος καὶ ἀντίλογος» «Γυρίζ' ὁ γέρος καὶ τοὺς λέει καὶ τοὺς ἀντιλογήθη» (δημ. ᾆσμα).

ἀντιλοήτικος, η, ον· [διάλ. Νάξ.] (ἐν Σικίνῳ καὶ ἀλλαχοῦ δίλοος)· (ἀντιλογήτικος)· συνήθως κατὰ πληθ. ἀριθ. ἐπὶ πραγμάτων ἀσυμφώνων, **αταιριάστων** (mal assorti, inassorti) μάλιστα ζευγαρωτῶν· ὡς «αὐτὰ τὰ 'ποδήματα, αὐτὰ τὰ χειρόκτια εἶνε ἀντιλοήτικα», ἤτοι δύο δεξιὰ ἢ δύο ἀριστερά· Ἐν Σίφνῳ γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως **ἀνιλοήτικος** μὲ τὴν σημασίαν ταύτην· ἐν δὲ τῇ Θήρᾳ τῆς λέξεως **ἀντίλοος.**

ἀντιλόπη, ης, ἡ· antilope [ζῳολ.], γένος τῶν ἀρτιοδακτύλων ζῴων χαρακτηριζομένων ἐκ τοῦ ῥαδινοῦ αὐτῶν σώματος, τῶν κωνικῶν ἢ κυλινδρικῶν κεράτων καὶ τοῦ ὀξέος ῥύγχους τοῦ προσώπου σχετικῶς πρὸς ἄλλα ζῷα τῆς αὐτῆς οἰκογενείας· παρ' ἡμῖν εἰς τὰ ὑψηλὰ ὄρη εὑρίσκεται ἡ αἴγαγρος (antilope rupicapra) (égagre) ἢ ὀρεινὴ αἶξ ἢ ἀντιλόπη ὀρεσίβιος, chamois, κοινῶς **ἀγριοκάτσικο**· ἀντιλόπη ἡ ἀραβική, antilope arabica; ἀντιλόπη ἡ δορκάς, antilope dorcas, ὀνομάζεται κοινῶς **ζαρκάδιον**· ἀντιλόπη ἡ στρεψίκερως, antilope strepsiceros (cervicapra).

ἀντιλυσσικός, ή, όν· antirabique, n. m. et adj. λέγεται περὶ τῶν φαρμάκων τῶν χρησιμοποιουμένων κατὰ τῆς λύσσης (des remèdes employés contre la rage); συνώνυμα antilysse καὶ antilyssique, ὠφέλιμος κατὰ τῆς λύσσης.

ἀντιμαλικός, ή, όν· antimorveux, n. et adj. φάρμακον ἐναντίον τῆς μάλεος τῶν ζῴων.

ἀντιμάμαλον, τό, ressac (des vagues); βλ. **ἀνακοπή.**

ἀντιμαρτυρία, ας, ἡ· ἡ ἐναντία μαρτυρία, témoignage contraire.

ἀντιμαρτυρῶ (έω), ἐξ ἐναντίας μαρτυρῶ, δίδω ἐναντίαν μαρτυρίαν, témoigner du contraire; ἐπιμαρτυρῶ τὸ ἐναντίον, attester le contraire.

ἀντιμαχητής, οῦ, ὁ· ὁ ἐναντίον μαχόμενος, ὁ **ἀντίμαχος,** βλ. λέξιν· ‖ ἐπίσης ὁ ἀνταγωνιστής, antagoniste.

ἀντιμάχομαι, ἐναντίον μάχομαι, ἀντιπολεμῶ, combattre (lutter) contre; ‖ εἶμαι ἐναντίον τινός, être contraire; être opposé; ἀντιστέχομαι, s'opposer; βλ. καὶ **ἀντίκειμαι.**

ἀντίμαχος, ος, ον· ὁ ἀντιμαχόμενος, adversaire; ὁ ἐναντίος, opposé, contraire; ὁ ἀντίπαλος, ὁ πολέμιος, ὁ ἐχθρός, ennemi, e.

ἀντιμεθαύριον, [ἐπίρ.] ἡ μετὰ τὴν αὔριον ἡμέρα, l'autre après-demain, ἤτοι dans trois jours.

ἀντιμεθέλκω, μέλ. ἕλξω, κατ' ἀντίθετον μέρος τραβῶ, tirer en sens contraire; σύρω τι ποτὲ ἀπὸ τὸ ἕν, ποτὲ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· ‖ [ναυτ.] ἀντιμεθέλκω τὰ ἱστία, brasser à contre, κοινῶς **μπρατσάρω κόντρα.**

ἀντιμεθυστικός, ή, όν· ὁ ἐνεργῶν κατὰ

τῆς μέθης, qui agit contre l'ivresse ; dégrisant, e ; désenivrant, e.

ἀντιμέμφομαι, ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ μέμφομαι, blâmer (reprocher) à son tour.

ἀντιμένω, μέλ. μενῶ, ἀντέχω, διαρκῶ, résister ou tenir bon ; ‖ [ναυτ.] ἀντιμένω, κοινῶς στήνω τραβέρσα, capéyer ἢ tenir la cape ἢ mettre en cape, ἢ mettre à la cape, ἵσταμαι ἐν ἀντιμονῇ, ἤτοι ἱστιόω-ῶ (στήνω) ἢ πλάγιον στρέφω (mettre en travers), κοινῶς τραβερσόνω τὸ πλοῖον ἐν κακοκαιρίᾳ καὶ κυματισμῷ· βλ. καὶ ἀντιμονή.

ἀντίμερα [ἐπίρ.] [διάλ. Οἰνόης] = προχθές.

ἀντιμεταβολή, ῆς, ἡ· [ῥητορ.] antimétabole, n. f. ἐναλλαγὴ λέξεων πρὸς παραλλαγὴν ἐννοίας.

ἀντιμετάθεσις, εως, ἡ· ἡ ἀμοιβαία μετάθεσις, déplacement réciproque: ἡ μετάθεσις ἑνὸς προσώπου εἰς τὸν τόπον τοῦ ἄλλου, permutation, n. f ; § [γραμμ.] ἡ κατὰ τόπον καὶ οὐχὶ κατὰ τύπον ἐναλλαγὴ τῶν λέξεων πρὸς ἀλλήλας, antimétathèse, n. f. (permutation).

ἀντιμεταθέτω, μεταθέτω ἀμοιβαίως, déplacer réciproquement ; faire permuter ; βλ. ἀντιμετάθεσις.

ἀντιμετάληψις, εως, ἡ· [ῥητορ.] antimétalepse, n. f. ῥητορικὸν σχῆμα.

ἀντιμεταρρύθμισις, εως, ἡ· antiréformisme, n. m.

ἀντιμεταρρυθμιστής, οῦ, ὁ· antiréformiste, n. m. et adj. ὁ ἀντικείμενος εἰς τὴν μεταρρύθμισιν ἢ εἰς τοὺς μεταρρυθμιστάς.

ἀντιμετάταξις, ἡ· ἡ ἀμοιβαία μετατόπισις, rechangement, n. m. ἡ μεταλλαγὴ στρατιωτικῆς θέσεως, changement de position militaire.

ἀντιμετατάσσω, ἀλλάσσω καὶ ἐγὼ ὡς ὁ ἐχθρὸς τὴν θέσιν μου, changer de position comme l'ennemi.

ἀντιμετρέω-ῶ· ἀντιμετρῶ.

ἀντιμέτρησις, ἡ· ἀμοιβαία μέτρησις, mesure réciproque ; ἡ διὰ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἀνταπόδοσις, rendre avec la même mesure ; ἡ ἀνταπόδοσις, rétribution, n. f. ἀνταμοιβή, compensation, n. f.

ἀντιμετρῶ (έω), μέλ. ήσω, ἐξ ἐναντίας μετρῶ, mesurer à son tour ; μετρῶ τι μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον, rendre la mesure ; ἀποδίδω, rétribuer ; ἀνταμείβω, compenser.

ἀντιμετωπίζω, τίθεμαι κατὰ μέτωπόν τινος, faire face ; εὑρίσκομαι ἀντιμέτωπος, se trouver face à face; παρατηρῶ κατὰ μέτωπον, regarder en face ; ἀντιμετωπίζω = τάσσομαι ὀρθῶς, faire front, κατὰ μέτωπον· ‖ ἀντιμετωπίζω ἀτρομήτως, affronter ; ‖ — εὐτόλμως τὸν ἐχθρόν, affronter l'ennemi.

ἀντιμετώπισις, εως, ἡ· συνάντησις κατὰ πρόσωπον, rencontre face à face ; τάξις κατὰ μέτωπον, action de faire face.

ἀντιμέτωπος, ος, ον· ὁ ἔχων τὸ μέτωπον κατάντικρυ τινὸς ἐστραμμένον, qui est placé en face : qui est en face ἢ qui est face à face.

ἀντιμεύγου, [διάλ. Κύμης] (ἐκ τοῦ ἀνταμείβω)=ἀνταποδίδω.

ἀντιμήνσιον, ου, τό· antimense (ἀντὶ=à la place de, καὶ ἐκ τοῦ λατ. mensa = table, τράπεζα), n. f ; § [ἐκκλ.] λέγεται ἐν τῇ ἀνατολικῇ ἐκκλησίᾳ τραπεζοκάλυμμα χρησιμεῦον πρὸς κάλυψιν τραπέζης ἢ μέρους καταλλήλου, πρὸς σχηματισμὸν οὕτως ἁγίας τραπέζης (βωμοῦ), εἰς μέρη ἔνθα δὲν ὑπάρχει τοιαύτη, ἵνα ἐνεργηθῇ ἡ θεία λειτουργία.

ἀντιμηνύω, μέλ. μηνύσω· ἐναντίον μηνύω.

ἀντιμιασματικός, ή, όν· antimiasmatique, n. m. et adj. κατάλληλος πρὸς ἀποδίωξιν τῶν μιασμάτων, propre à chasser les miasmes ; κατάλληλος πρὸς ἀπολύμανσιν τοῦ ἀέρος, propre à désinfecter l'air ; ‖ ὄξος ἀντιμιασματικόν, vinaigre antimiasmatique ; ‖ φαινικὸν εἶνε ἐξαίρετον ἀντιμιασματικόν, le phenol est un excellent antimiasmatique; βλ. καὶ συνώνυμον ἀντιμολυσματικός, antiméphitique.

ἀντιμισθία, ἡ· ὁ μισθός, ἡ πληρωμή, salaire, n. m ; paie ἢ paye, n. f ; ἀντιμισθία ἢ πληρωμὴ (paye ou payement), εἶνε ὁ μισθὸς ὁ ἀναλογῶν ἐπὶ ἐργασίας, ἧς ἡ διάρκεια εἶνε ὡρισμένη· π. χ. ἡ ἀμοιβὴ ἡ διδομένη πρὸς τὸν ἐργάτην, εἶνε ἡ ἀντιμισθία αὐτοῦ, τὸ ἡμερομίσθιον· ‖ ἀντιμισθία πλοηγοῦ (διὰ νὰ ὁδηγήσῃ πλοῖόν τι), pilotage, n. m. καὶ lamanage, n. m. ἀναλόγως τῆς ὁδηγήσεως· βλ. πλοηγεσία καὶ ἀκτοπλοηγία· ‖ ἡ κατὰ τὴν διατίμησιν ἀντιμισθία τοῦ δικηγόρου, les honoraires de l'avoué d'après le tarif ; § ὁ μισθός, appointement, n. m ; gage, n. m; βλ. μισθός· § ἐπίσης ἡ ἀνταμοιβή, récompense, n. f ; ἡ ἀνταπόδοσις, rétribution, n. f.

ἀντιμολυσματικός, ή, όν· antiméphitique, n. m. et adj. κατάλληλος πρὸς ἀπορρόφησιν, πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν μιασμάτων, propre à absorber, à neutraliser les miasmes; ‖ [οὐδ. οὐσ.] ἀντιμολυσματικόν, un antiméphitique ; ‖ τὸ χλώριον εἶνε ἀντιμολυσματικόν, le chlore est antiméphitique ; βλ. καὶ συνώνυμον ἀντιμιασματικός, antimiasmatique.

ἀντιμοναρχικός, ή, όν· antimonarchique; adj. ἀντίθετος τοῦ μοναρχικοῦ πολιτεύματος· ‖ ἐφημερὶς ἀντιμοναρχική, journal antimonarchique ; ‖ — antimonarchiste, n. et adj. σύστημα ἐνάντιον τοῦ μοναρχικοῦ πολιτεύματος· ‖ αἱ ἀντιμοναρχικαὶ τάσεις, les tendances de l'antimonarchisme ; ‖ [οὐσ.] — antimonarchiste, n. ὀπαδὸς τοῦ συστήματος τοῦ ἐντελῶς ἀντιθέτου εἰς τὸ μοναρχικὸν πολίτευμα.

ἀντιμοναχικός, ή, όν· antimonacal, ale, aux, adj. ὁ ἀντικείμενος (ἐναντίος) εἰς τοὺς μοναχούς, εἰς τὰ θρησκευτικὰ ἐν γένει κοινόβια· ‖ πνεῦμα ἀντιμοναχικόν, esprit antimonacal.

ἀντιμονή, ῆς, ἡ· [ναυτ.] κοινῶς τραβέρσα, cape, n. f. καλεῖται οὕτως ἡ κατάστασις καθ' ἣν ἐν σφοδρῷ ἀνέμῳ καὶ κυματισμῷ ἱστιοδρομοῦν τι πλοῖον διαθέτει τὰ ἱστία του διὰ νὰ κοπιάζῃ ὀλιγώτερον καὶ νὰ ἵστῆται κάλλιον ἐπὶ τοῦ κύματος, τοιουτοτρόπως δὲ χάνει ὀλι-

γώτερον δρόμον· βλ. καὶ **οἰακίζω ἐν ἀντιμονῇ**, gouverner à la cape ; ‖ ἀντιμονὴ οἰακιστή, cape courante ou gouvernante, λέγεται ὅταν τὸ πλοῖον ἔχῃ ἀρκοῦσαν ταχύτητα ὅπως κυβερνᾶται· ‖ βεβιασμένη —, cape forcée, ὅπως ἡ προηγουμένη· ‖ **ἱστία** ἀντιμονῆς, voiles de cape, καλοῦνται οὕτω τὰ χρησιμεύοντα ὅπως πλοῖόν τι τεθῇ ἐν ἀντιμονῇ, τοιαῦτα δὲ εἶνε ἡ ἀρτεμωνὶς (petit foc), ἡ προτονὶς (tourmentin), τὸ ἀκάτιον, (misaine), τὸ ἡμιόλιον τοῦ ἀκατίου (misaine-goëlette), ὁ δόλων (grand -hunier), ἡ προτονὶς τοῦ ἐπιδρόμου (foc d'artimon) καὶ ὁ ἐπίδρομος (artimon). Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἱστίων τούτων συνάγονται τὰ διάφορα εἴδη τῆς ἀντιμονῆς.

ἀντιμονικός, ή, όν· antimonial, ale, aux, adj. ὁ ἔχων τὴν ὄψιν, τὰς ἰδιότητας ἢ τὴν σύνθεσιν τοῦ ἀντιμονίου· ‖ παρασκεύασμα ἀντιμονικόν, préparation antimoniale ; § [οὐδ. οὐσ.] ἀντιμονικόν, antimoniate, n. m. ἅλας προκύπτον τῇ ἐπενεργείᾳ ἀντιμονικοῦ ὀξέος ἐπὶ τῶν βάσεων· ‖ ἀντιμονικὴ κινίνη, antimoniate de quinine ; § ἀντιμονικός, ή, όν, antimonique, adj. λέγεται περὶ ὀξέος συνισταμένου ἐξ ἑνὸς ἀτόμου ἀντιμονίου, τριῶν ἀτόμων ὀξυγόνου καὶ ἑνὸς ἀτόμου ὑδρογόνου.

ἀντιμόνιον, τό· antimoine, n. m. (τὸ ἄλλοτε **στίμμι** καλούμενον) (λατινιστὶ stibium) μέταλλον συνθέσεως λεπτῆς καὶ κοκκώδους, χρώματος ὑποκυάνου, ὡς ὁ ἄργυρος· ὅταν ἦνε καθαρὸν εἶνε εὔθραυστον, ἔχει εἰδικὸν βάρος 6,715 καὶ τήκεται εἰς 425°· ἐξάγεται κυρίως ἐκ τοῦ ὀρυκτοῦ ἀντιμονίου καὶ συνοδεύει τὸν μόλυβδον εἰς τὰ ὀρυκτὰ αὐτοῦ, καθὼς π.χ. εἰς τὸν γρανίτην τοῦ Λαυρίου. Τὸ ἀντιμόνιον συντηκόμενον μετὰ τῶν μετάλλων παράγει συγχωνεύματα, χρησιμεύοντα μεγάλως ἐν ταῖς τέχναις. Τὸ μεταχειρίζονται ἐπίσης διὰ τὴν σκλήρυνσιν τῶν **βολίδων** τῶν ὅπλων, προσθέτοντες τοιοῦτον εἰς τὸν μόλυβδον ἐν ἀναλογίᾳ $^1/_{10}$ μέχρις $^1/_{20}$· ἐπίσης χρησιμοποιεῖται πρὸς παραγωγὴν λευκοτάτης φλογὸς καὶ λίαν ἀνακλαστικῆς, καθὼς καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ **πυροπολίου** (roche à feu) ; ‖ ὀξείδιον ἀντιμονίου, oxyde d'antimoine ; ‖ πρωτοξείδιον ἀντιμονίου, protoxyde d'antimoine ; ‖ ἀντιμονικὸν ὀξύ, acide antimonique; ‖ θειοῦχον ἀντιμόνιον, sulfure d'antimoine; ‖ χλωριοῦχον ἀντιμόνιον, chlorure d'antimoine.

ἀντιμονιοῦχος, ος, ον· antimonide, n. m. et adj. λέγεται περὶ οἰκογενείας μεταλλικῶν ἀλάτων περιλαμβανόντων ἀντιμόνιον· ‖ ἀντιμονιοῦχον, un antimonide ; ‖ παρασκεύασμα ἀντιμονιοῦχον, préparation antimonide ; § —, antimonié, ée, adj. ὁ περιέχων ἀντιμόνιον, ὁ συνδυασμὸς μετ' ἀντιμονίου· ‖ ἀντιμονιοῦχον νικέλιον, βλ. **ἀντιμονονικέλιον**· ‖ — οἶνος, vin antimonié ; ‖ — ἄργυρος, argent antimonié ; ‖ — ὑδρογόνον, hydrogène antimonié ; § —, antimoniure, n.m. ἕνωσις τοῦ ἀντιμονίου μετά τινος μετάλλου· ‖ — ἄργυρος, antimoniure d'argent.

ἀντιμονιοφόρος, ος, ον· antimonifère, adj. (ἀντιμόνιον φέρω), ὁ περιέχων ἀντιμόνιον, qui contient de l'antimoine.

ἀντιμονιώδης, ης, ες, antimonieux (eu), adj. λέγεται περὶ ἑνὸς ὀξέος (ἀντιμονιῶδες ὀξύ, acide antimonieux) ὅπερ εἶνε τὸ ἔνυδρον ὀξείδιον ἀντιμονίου (oxyde d'antimoine hydraté); ‖ ἀντιμονιῶδες ἅλας, antimonite, n. m. ἅλας παραγόμενον τῇ ἐπενεργείᾳ τοῦ ἀντιμονιώδους ὀξέος ἐπί τινος βάσεως.

ἀντιμονονικέλιον, τό· antimonnickel, n. m. ὀνομασία δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Bendant εἰς τὸ ἀντιμονιοῦχον νικέλιον (nickel antimonié).

ἀντιμωλία, ας, ἡ· [νομ. ἐν τῇ φρ.] κατ' ἀντιμωλίαν, contradictoirement ; ἤτοι ὅταν ἀμφότερα τὰ δικαζόμενα μέρη παρίστανται κατὰ τὴν δίκην· ‖ δίκη κατ' ἀντιμωλίαν, procès (jugement) contradictoire ; ‖ ἀπόφασις κατ' ἀντιμωλίαν, jugement contradictoire.

ἀντιμώλιον, τό· contre-môle, n. m. βλ. μῶλος.

ἀντιναυαρχία, ας, ἡ· vice-amirauté, n.f. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀντιναυάρχου.

ἀντιναυαρχικός, ή, όν· τοῦ ἀντιναυάρχου, de vice-amiral ; τῆς ἀντιναυαρχίας, de vice -amirauté.

ἀντιναυαρχίς, ίδος, ἡ· τὸ πλοῖον τοῦ στόλου ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει ὁ ἀντιναύαρχος, vaisseau vice-amiral.

ἀντιναύαρχος, ὁ· vice-amiral, n. m. ἀνώτατος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ἀνώτερος τοῦ ὑποναυάρχου (contre-amiral) καὶ κατώτερος τοῦ ναυάρχου (amiral), ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀντιστράτηγον· βλ. καὶ βαθμός.

ἀντιναυκλαστρικόν, τό· contre-torpilleur, n. m. σκάφος μεγάλης ταχύτητος ἐξωπλισμένον διὰ ταχυβόλων (canons à tir rapide) καὶ ἐπιθετικῶν ναυκλάστρων, κύριον προορισμὸν ἔχον τὴν καταδίωξιν ναυκλαστρικῶν σκαφῶν.

ἀντινευραλγικός, ή, όν· antinévralgique, n. m. et adj. λέγεται περὶ πάσης θεραπείας, περὶ παντὸς φαρμάκου καταλλήλου πρὸς καταπολέμησιν τῆς νευραλγίας, se dit de toute médication, de tout remède propre à combattre la névralgie ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] ἀντινευραλγικόν, un antinévralgique ; ‖ καπνισμὸς ἀντινευραλγικός, fumigation antinévralgique.

ἀντινευρωτικός, ή, όν· antinévrotique, n. m. et adj. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ θεραπεύῃ τὰς νευρώσεις, qui a la propriété de guérir les névroses ; ‖ ‖ [οὐδ. οὐσ.] ἀντινευρωτικόν, un antinévrotique ; ‖ θεραπεία ἀντινευρωτική, médication antinévrotique.

ἀντινεφριτικός, ή, όν· antinéphrétique, n. m. et adj. λέγεται περὶ παντὸς μέσου ἢ φαρμάκου ὠφελίμου κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τῶν νεφρῶν (maladies des reins) καὶ τῶν νεφριτικῶν πόνων (douleurs néphrétiques) ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] ἀντινεφριτικόν un antinéphrétique ; ‖ ἔντριψις ἀντινεφριτική, friction antinéphrétique.

ἀντινομία, ἡ· antinomie, n. f. ἡ ἐναντιότης τοῦ νόμου πρὸς ἑαυτόν· ἡ **ἀντίφασις**

(μεταξὺ δύο ἢ πλειοτέρων νόμων), contradiction, n.f. (entre deux ou plusieurs lois), ἡ ἀντίφασις (ἐναντιότης) μεταξὺ δύο διατάξεων ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ νόμου, contradiction entre deux dispositions d'une même loi. § —, ἀντινομισμός, antinomisme.

ἀντινομικός, ή, όν· antinomique, adj. ὁ ἀποτελῶν ἀντινομίαν, qui forme antinomie; ὅστις εἶνε ἀντιφατικός, qui est contradictoire; ὁ ἀντιφατικός, contradictoire, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀποβλέπων εἰς τὴν ἀντίφασιν τοῦ νόμου.

ἀντινομικῶς [ἐπίρ.] antinomiquement; κατ' ἀντινομίαν, par antinomie; ἀντιφατικῶς, contradictoirement.

ἀντινομισμός, οῦ, ὁ· antinomisme, n.m. ἡ ἀντινομία, ἡ ἀντίθεσις εἰς τὸν νόμον, opposition à la loi, καὶ ἰδιαιτέρως τὸ δόγμα τῶν ἀντινόμων, doctrine des antinomiens.

ἀντινομοθετέω-ῶ, μέλ. ήσω· φέρω νόμον ἀντίθετον (πρὸς ὑπάρχοντα), porter une loi contraire.

ἀντίνομοι, οἱ· antinomiens, n. m. pl. αἱρετικὸς κηρυττόμενος ἐχθρὸς τῶν νόμων.

ἀντινουθετέω-ῶ, ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ νουθετῶ, συμβουλεύω, admonéter à son tour; ἢ συμβουλεύω διαφορετικά, conseiller différemment

ἀντίνωτος, ος, ον· ὁ ἔχων ἀντιθέτως ἐστραμμένα τὰ νῶτα, opposé dos à dos.

ἀντινώτως [ἐπίρ.] dos à dos, πλάτη μὲ πλάτη.

ἀντινύμφιον, ου, τό· contre-poupée, n. f. μέρος μηχανῆς· βλ. καὶ νύμφη, poupée de tour.

ἀντιοικία, ας, ἡ· almugée, n. m. δύο πλανητῶν προσβλεπόντων ἀλλήλους· || ὁ Ζεὺς καὶ ὁ ἥλιος εἶνε **ἀντίοικοι,** Jupiter et le soleil sont en almugée.

ἀντίοικος, ος, ον· (ἀντί, εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, à l'opposite, καὶ οἶκος, κατοικία, habitation), antécien ou antœcien, n. m. et adj. λέγεται περὶ τῶν λαῶν τῶν κατοικούντων τοὺς τόπους τοὺς κειμένους ὑπὸ τὸν αὐτὸν μεσημβρινὸν καὶ εἰς ἴσα γεωγραφικὰ πλάτη, ἀλλὰ τὸν μὲν νότιον τὸν δὲ βόρειον.

ἀντίον, τό· εἶνε μέρος τι τοῦ ἱστοῦ (τοῦ κοινῶς ἀργαλειοῦ ἢ (ἐργαλειοῦ), ἤτοι τὸ ξύλον ὅπου τυλίσσεται τὸ ὑφασμένον πανὶ καὶ ὅπερ κοινῶς μὲν παρ' ἡμῖν **ἀντὶ** (τὸ) λέγεται, παρ' Ὁμήρῳ δὲ **κανὼν** καὶ γαλλιστὶ ensuple ou ensouple, n. f.

ἀντίον [ἐπίρ.] οὐδέτερον τοῦ **ἀντίος,** ἀντιθέτως, κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, en sens contraire, à l'opposite.

ἀντίος, α, ον· ὁ ἀντίθετος, opposé, ée; ὁ ἀντικρυνός, ὁ ἀντικρὺ κείμενος (ἐπὶ ἐχθρῶν), adverse; || ἐπὶ φιλικῆς συναντήσεως καὶ παντὸς ἀντικρὺ ὄντος, opposé, ée; qui est en face; ὁ κατὰ πρόσωπον, de face.

ἀντιπάθεια, ας, ἡ· antipathie, n. f. (διὰ πρόσωπα) ἤτοι ἡ ἐναντία πρός τι διάθεσις, ἡ ἀποστροφή, aversion, n. f. ἡ ἀπέχθεια, répugnance, n. f. (ἰδίως διὰ πράγματα)· || —, antipathie, n. f. κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συμπάθειαν καλεῖται τὸ (πολλάκις ἀνεξήγητον) δυσάρεστον συναίσθημα, τὸ ὁποῖον συνοδεύει τὴν παράστασιν ἀντικειμένων τινῶν, (τύπων, προσώπων, πραγμάτων, κτλ.) καὶ ἡ ἀποστροφὴ ἀπ' αὐτά· || τοῦ ἔχω ἀντιπάθειαν, il m'est antipathique = δὲν δύναμαι νὰ τὸν ὑποφέρω, je ne puis le souffrir; μοὶ ἐμπνέει ἀπέχθειαν, il me répugne; || ἔχω ἀντιπάθειαν πρός τινα, avoir de l'antipathie pour quelqu'un.

ἀντιπαθέω-ῶ· βλ. ἀντιπαθῶ.

ἀντιπαθής, ής, ές, καὶ

ἀντιπαθητικός, ή, όν· ὁ προξενῶν ἀντιπάθειαν, antipathique, adj. ὁ ἐπιφέρων ἀποστροφήν, ἀπέχθειαν, répugnant, e; ὁ ἐπιφέρων ἀηδίαν, φρίκην, rébutant, e; || ἡ μορφή του μοὶ εἶνε ἀντιπαθής, sa figure m'est antipathique (me répugne, me rébute); || ὁ ἄνθρωπος οὗτος μοὶ εἶνε ἀντιπαθητικός, cet homme m'est antipathique; || ἀντιπαθητικὸν συναίσθημα, sentiment antipathique, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ συμπαθητικόν, καλεῖται τὸ συναίσθημα τὸ ὁποῖον γεννᾶται ἐκ τῆς ἀντιλήψεως ἀλλοτρίου συναισθήματος καὶ εἶνε ἀντίθετον πρὸς αὐτό· π. χ. τὸ χαίρειν ἐπὶ ἀλλοτρίοις κακοῖς καὶ ἡ λύπη ἐπὶ ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς (ἤτοι ἡ χαιρεκακία καὶ ὁ φθόνος)· || ἀντιπαθητικὰ χρώματα, couleurs antipathiques, [ζωγρ.] τὰ μὴ συνταυτιζόμενα χρώματα.

ἀντιπαθῶ (έω), μέλ. ήσω, ἔχω ἀντιπάθειαν, ἀποστρέφομαι, avoir en aversion; || ἔχω ἀντιπάθειαν, avoir de l'antipathie (διὰ πρόσωπα), avoir de la répugnance (διὰ τὰ πράγματα).

ἀντιπαλαίω, παλαίω κατά τινος, lutter; μάχομαι, combattre; ἀνθίσταμαι, résister, tenir-tête.

ἀντίπαλος, ος, ον· ὁ ἀντικείμενός τινι ἐφ' οὗ θέλουσι νὰ ἐπικρατήσωσι, ὁ ἐναντίος (εἰς τὴν πάλην), ὁ ἐναντίον παλαίων, adversaire, n.m. ὁ ἐναντίος, opposé, ée; contraire; ὁ ἀνταγωνιστής, antagoniste, n. ὁ ἀντίζηλος, rival; || ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ **ἀντίπαλος,** adversaire, σημαίνει τὸν πολέμιον, τὸν ἐχθρόν, ennemi, ἐν τῇ κοινῇ ὅμως δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν, καθότι **ἀντιπάλους** (adversaires) ἐπί τινος ζητήματος ἢ ἀντικειμένου δύνανται νὰ ἔχωσι μεταξὺ τῶν φίλων των καὶ ὀπαδοὺς μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν των· || οἱ ἀντίπαλοι, les ennemis; || ἀντίπαλοι γνῶμαι (πρὸς ἀλλήλας), avis contraires; || ἡ ἀντίπαλος μερίς, le parti opposé; § ὁ ἰσοπαλής, ἰσόπαλος, ἰσοδύναμος, égal; équivalent; d'égale force; ἀντίπαλα στρατεύματα, armées à forces égales.

ἀντιπανωλικός, ή, όν· antipestilentiel, elle, n. m. et adj. λέγεται περὶ τῶν μέσων πρὸς καταπολέμησιν τῆς πανώλους· εἶνε συνώνυμον τοῦ **ἀντιλοιμικός,** antiloïmique.

ἀντιπαπισμός, οῦ, ὁ· antipapisme, n. m. γνώμη ἐκείνων οἵτινες δὲν ἀναγνωρίζουσι τὴν πνευματικὴν ὑπεροχὴν τοῦ Πάπα, opinion de ceux qui ne reconnaissent pas la suprématie spirituelle du Pape.

ἀντιπαπιστής, οῦ, ὁ· antipapiste, n. m. et adj. ὁ ἀντίθετος πρὸς τοὺς παπιστάς, πρὸς τοὺς ὀπαδοὺς τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς τοῦ Πάπα, πρὸς τὸν παπισμόν, qui est opposé aux papistes, aux partisans de la suprématie spirituelle du Pape, au papisme.

ἀντιπαραβάλλω, μέλ. βαλῶ, ἐξ ἐναντίας παραβάλλω, ἀντιπαραθέτω, confronter ; συγκρίνω τινὰ πρὸς ἄλληλα, comparer ; § [ἀντίγραφον, χειρόγραφον, ἐμπορ. βιβλίον], collationner ; || — τὰ κατάστιχα, collationner les livres.

ἀντιπαραβολή, ῆς, ἡ· ἡ ἀντιπαράθεσις, confrontation, n. f ; ἡ σύγκρισις, comparaison, n. f ; § [ἀντιγράφου, χειρογράφου, ἐμπορ. βιβλίου] collation, n. f.

ἀντιπαραγγελία, ας, ἡ· τὸ ἀντιπαραγγέλλειν, ἡ ἐναντία παραγγελία, προσταγή, διαταγή, contre-ordre, n. m.

ἀντιπαραγγέλλω, μέλ. ἀγγελῶ, δίδω ἐναντίαν παραγγελίαν, προσταγήν, διαταγήν, donner contre-ordre.

ἀντιπαραγραφή, ῆς, ἡ· [νομ.] ἡ ἀπολογία εἰς τὴν περὶ παραγραφῆς αἴτησιν τοῦ ἀντιδίκου, ἔνστασις ἢ ἀντίταξις παραγραφῆς εἰς παραγραφήν, exception par laquelle on en repousse une autre ; ἡ ἀντένστασις, βλ. λέξιν.

ἀντιπαραγράφω, [νομ.] ἐνίσταμαι ἢ ἀναιρῶ τὰς περὶ παραγραφῆς ἐνστάσεις τοῦ ἀντιδίκου, opposer une exception à une autre ; βλ. **ἐνίσταμαι.**

ἀντιπαραδίδω, μέλ. δώσω, ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ παραδίδω, livrer à son tour ; donner à son tour.

ἀντιπαράθεσις, εως, ἡ· ἡ ἀντιπαραβολή, confrontation, n. f ; τὸ νὰ θέσῃ τίς τι ἔναντι (ὑπ' ὄψει τοῦ ἄλλου, mise en regard ; ἡ σύγκρισις, la comparaison, n. f.

ἀντιπαραθέτω, μέλ. θέσω, ἀντιπαραβάλλω, confronter ; θέτω ἔναντι, opposer ; θέτω ὑπ' ὄψιν, mettre en regard ; συγκρίνω, comparer.

ἀντιπαραινέω-ῶ· βλ. **ἀντινουθετῶ**· || ἐπίσης καὶ ἐγὼ ἐνθαρρύνω, encourager à son tour.

ἀντιπαραλληλίζω, contre-jauger ou contre-ligner ; σύρω δύο παραλλήλους γραμμὰς ἐπὶ δύο διαφορετικὰς ὄψεις ἀντικειμένου τινός, οὕτως ὥστε αἱ γραμμαὶ αὗται νὰ εὑρίσκωνται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου· π. χ. ἵνα τμήσωσιν ἁρμούς, τόρμους (tenons), κτλ. ἐπὶ ξύλων, εἶνε ἀνάγκη νὰ σύρωσι μίαν γραμμὴν εἰς ἕκαστον τεμάχιον ξύλου, ἐπειδὴ ὅμως ἡ εἰρημένη γραμμὴ φαίνεται μόνον ἐκ τοῦ μέρους ἐξ οὗ ἤχθη, δέον ν' ἀχθῇ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους τοῦ ξύλου δευτέρα γραμμὴ παράλληλος τῆς πρώτης, τοῦτο καλεῖται **ἀντιπαραλληλίζω**· βλ. καὶ **διαγραμμίζω,** ligner.

ἀντιπαραλληλισμός, ὁ· contre-lignage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαραλληλίζειν.

ἀντιπαράλληλος, ος, ον· antiparallèle, adj. [γεωμ.] λέγεται περὶ δύο εὐθειῶν αἵτινες χωρὶς νὰ ὦσι παράλληλοι, σχηματίζουσι, τεμνόμεναι ὑπὸ μιᾶς τρίτης, γωνίας ἴσας· § ῥητορικὸν σχῆμα συνιστάμενον εἰς τὴν ἐπανάληψιν τῶν αὐτῶν λέξεων κατ' ἀντίστροφον τάξιν.

ἀντιπαραλυτικός, ή, όν· antiparalytique, n. m. et adj. λέγεται διὰ τὰ φάρμακα τὰ χρησιμοποιούμενα ἐναντίον τῶν παραλυσιῶν (contre les paralysies).

ἀντιπαραστάς, άδος, ἡ· βλ. **ἀντικείμενος.**

ἀντιπαράστασις, εως, ἡ· confrontation, n. f ; [νομ.] ἐξέτασις τοῦ κατηγορουμένου ἢ μάρτυρός τινος ἐνώπιον ἑτέρων μαρτύρων· || φέρω εἰς ἀντιπαράστασιν, mettre en confrontation, ἢ mettre en face l'un de l'autre = confronter ; || ἐξέτασις κατ' ἀντιπαράστασιν, examen par confrontation.

ἀντιπαράστασις, εως, ἡ· antiparastase, n. f. ῥητορικὸν σχῆμα συνιστάμενον εἰς τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἡ πρᾶξις ἡ ἀποδιδομένη εἰς τὸν κατηγορούμενον εἶνε ἀξία ἐπαίνων καὶ οὐχὶ καταδίκης.

ἀντιπαράταξις, εως, ἡ· ἡ ἐναντία τινὸς παράταξις τοῦ στρατοῦ, disposition [en ordre de bataille] opposée (contraire)· ἡ ἐκ παρατάξεως ἀντίστασις, ἢ διάταξις ἐναντία, disposition opposée (contraire).

ἀντιπαρατάσσω, βάλλω εἰς παράταξιν ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ τὸν στρατόν, opposer en ordre de bataille ; **ἀντιπαρατάσσομαι,** contre-carrer, ἤτοι παρατάσσομαι ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς σχηματισμοὺς καὶ κινήσεις τοῦ ἀντιπάλου.

ἀντιπαραχωρέω-ῶ, ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ὑποχωρῶ, παραχωρῶ, céder à son tour ; céder la place à.

ἀντιπαραχώρησις, εως, ἡ· ἡ ἀμοιβαία παραχώρησις, cession mutuelle.

ἀντιπαρέρχομαι, ἀντικρύ τινος παρέρχομαι, περνῶ ἀπὸ ἄλλον δρόμον, passer son chemin ; περνῶ πρὸς τὰ πλάγια καὶ ἀντικρὺ ἄλλου παρέρχομαι, ἤτοι περνῶ παρακάτω, passer outre.

ἀντιπαρέχω, ἐξ ἐναντίας ἢ πρὸς ἀνταπόδοσιν καὶ ἐγὼ παρέχω, fournir de son côté, rendre en échange ; (en retour), ἀνταποδίδω, rétribuer (ἀνταμοίβω).

ἀντιπαρωπίς, ίδος, ἡ· lunette de manège (ἐκ τῶν ἀντί, παρωπίς)· αἱ ἀντιπαρωπίδες χρησιμεύουσιν ἐν τοῖς ἱππευτηρίοις, ἵνα κωλύηται ἡ πρὸς τὰ πλάγια ὄψις τῶν δαμαζομένων ἵππων ἢ πώλων.

ἀντιπατριώτης, ου, ὁ· antipatriote, n. m. ὁ ἔχων ἔλλειψιν πατριωτισμοῦ, qui manque de patriotisme.

ἀντιπατριωτικός, ή, όν· antipatriotique, adj. ὁ ἀντικείμενος εἰς τὸν πατριωτισμόν, opposé au patriotisme ; λέγεται περὶ τῶν αἰσθημάτων, τῶν πράξεων, τῶν ἀρχῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ περὶ τῶν ἀτόμων.

ἀντιπατριωτικῶς [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀντιπατριωτικόν, d'une manière antipatriotique.

ἀντιπατριωτισμός, οῦ, ὁ· antipatriotisme, n. m. αἴσθημα ἀντικείμενον εἰς τὸν πα-

τριωτισμόν, sentiment opposé au patriotisme.

ἀντιπειθαρχικός, ή, όν· ὁ ἐναντίος τῆς πειθαρχίας, contraire à la discipline; ὁ ἀπειθαρχικός, indiscipliné; ὁ ἀπειθής, ἀνυπότακτος, insubordonné, ée; ὁ τῆς ἀπειθαρχίας, d'indiscipline; ὁ τῆς ἀνυποταξίας, d'insubordination.

ἀντιπειθαρχικῶς [ἐπίρ.] κατὰ τῆς πειθαρχίας, contre la discipline.

ἀντιπείθω, μέλ. πείσω· καταπείθω καὶ ἐγώ τινα ἀμοιβαίως, persuader à son tour, ἢ πείθω περὶ τοῦ ἐναντίου, persuader le contraire; μεταπείθω, dissuader.

ἀντιπειστικός, ή, όν· κατάλληλος εἰς τὸ μεταπείθειν, propre à dissuader.

ἀντιπέμπω, μέλ. πέμψω· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ στέλλω (εἰς ἀπάντησιν ἢ εἰς ἀνταμοιβήν), envoyer à son tour; ἀνταμείβω, récompenser; rémunérer; ἐναντίον τινὸς στέλλω, envoyer contre; ὀπίσω στέλλω, renvoyer; remettre.

ἀντιπέρα καὶ ἀντιπέραν καὶ μεταγεν. ἀντίπεραν, ἐκεῖθεν, au delà; εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, de l'autre côté; πέρα, ἀντικρύ, vis-à-vis; ὁ ἀντικείμενος, opposé, ée; ‖ ἡ ἀντίπεραν ἤπειρος, le continent opposé.

ἀντιπερικόχλιον, τό· contre-écrou, n.m.

ἀντιπεριοδικός, ή, όν· antipériodique, n. m. et adj. λέγεται περὶ τῶν φαρμάκων ἅτινα διακόπτουσι τὴν περιοδικὴν ἐπαναφορὰν ἀσθενείας τινός.

ἀντιπερισπασμός, ὁ· ὁ περισπασμὸς κατ' ἄλλην ἀντίθετον διεύθυνσιν, ἡ ἀπόσπασις (ἀφαίρεσις) τῆς προσοχῆς τινος ἀπὸ τοῦ σκοποῦ, ἡ εἰς ἕτερον ἀπασχόλησις, autre occupation, la distraction, καὶ ἰδίως diversion, n. f. (ἐκ τοῦ ἀποπλανῶ (divertir); § [τακτ.] ἀντιπερισπασμός, diversion, n. f. ἐστὶν οὗτος ἐπιχείρησις πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ πολεμίου καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κυρίας προσβολῆς, συνίσταται δὲ εἰς τὸ νὰ διευθύνωσι στρατεύματα κατά τινος σημείου τῆς ἐχθρικῆς τοποθεσίας, εἰς ὃ ὁ πολέμιος δὲν ἔχει πολλὰς δυνάμεις, ἵνα τὸν ἀναγκάσωσι ν' ἀποσύρῃ στρατεύματα ἐκ τοῦ σημείου εἰς ὃ ἐνεργηθήσεται ἡ κυρία προσβολή· § [ἰατρ.] révulsion, n. f. χαλεῖται ἡ ἐπὶ θεραπευτικῷ σκοπῷ δι' ἀντιπερισπαστικῶν (révulsifs) γένεσις τοπικοῦ ἐρεθισμοῦ, ἢ ἄλλης νοσηρᾶς καταστάσεως ἐπὶ γειτνιαζούσης ἢ μεμακρυσμένης τῆς ἕδρας τοῦ ἀρχικοῦ πάθους χώρας πρὸς ἴασιν ἢ βελτίωσιν τούτου.

ἀντιπερισπαστικός, ή, όν· [ἰατρ.] révulsif, ive; ἀντιπερισπαστικὰ (μέσα), (moyens) révulsifs; χαλοῦνται οὕτω τὰ ὑγιεινά, φαρμακευτικὰ ἢ χειρουργικὰ μέσα δι' ὧν προκαλεῖται ἀντιπερισπασμὸς (révulsion)· τοιαῦτά εἰσι οἱ σιναπισμοί, διάφορα ἔμπλαστρα, τὸ βάμμα τοῦ ἰωδίου, τὸ ἔλαιον κρότωνος (κροτωνικόν), ἡ ἐμετικὴ τρύξ, τὰ ἐκδόρια, τὰ διάσυρτα, τὰ καυτήρια, ἡ ἀφαίμαξις, αἱ βδέλλαι, αἱ σικύαι, κτλ.

ἀντιπερισπάω-ῶ, μέλ. άσω, περισπῶ τινα ἢ τὴν προσοχήν τινος ἀλλαχοῦ, attirer l'attention de q'un ailleurs; ἀπασχολῶ, distraire (l'esprit); § [τακτ.] περισπῶ τὸν ἐχθρὸν ἀπὸ τὸ σχέδιόν του καὶ τὸν προσελκύω ἀλλαχοῦ, attirer les ennemis ailleurs, ἀντιπερισπασμὸν ποιῶ, faire diversion.

ἀντιπερισταλτικός, ή, όν· antipéristaltique, adj. λέγεται περὶ τῶν συστολῶν τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων (contractions de l'estomac et des intestins), τῶν παραγομένων ἀντιθέτως τῶν περισταλτικῶν κινήσεων αὐτῶν (en sens inverse des contractions péristaltiques).

ἀντιπερίστασις, εως, ἡ· antipéristase, n. f. ἐνέργεια δύο ἀντιθέτων ἰδιοτήτων ἐξ ὧν ἡ μία χρησιμεύει νὰ καθιστᾷ τὴν ἑτέραν ἰσχυροτέραν, π. χ. ὁ χειμὼν αὐξάνει τὴν θερμότητα τοῦ σώματος κατ' ἀντιπερίστασιν, l'hiver augmente la chaleur du corps par antipéristase, ἤτοι ἐξ ἀντιδράσεως ὡς πρὸς τὸν περιβάλλοντα ἀέρα.

ἀντιπερῶ, [διάλ. Οἰνόης] διαβαίνω, traverser; 2) ξαναπερνῶ διὰ τῆς ἰδίας ὁδοῦ.

ἀντίπηξ, ηγος, ἡ· ξύλινον κιβώτιον ἢ καλάθιον (τὸ συνηρμοσμένον ἢ δι' ἥλων συμπεπηγμένον), caisse, n. f. coffre, n. m. Ἐν τοῖς πυριτιδοποιείοις καὶ τοῖς πυροτεχνείοις χαλεῖται ἀντίπηξ, layette, n. f. εἶδος συρταρίου ἢ ἀνοικτοῦ κιβωτίου, ἄνευ πωμαστηρίου (καπακίου) χρησιμεύοντος εἰς τὸ μεταφέρειν τὴν πυρίτιδα ἢ τὰ μίγματα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐκτὸς τοῦ καταστήματος· ‖ — μύλου (τοῦ πυριτιδοποιείου), layette de moulin.

ἀντιπιέζω, ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον τινὸς καὶ ἐγὼ πιέζω, contre-presser; réagir contre la pression = ἐνεργῶ κατὰ τῆς πιέσεως.

ἀντιπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι, ἀόρ. ἔπεσον· ἐναντίον πίπτω, tomber sur ou contre, ἢ ἐναντίον τινὸς ἐπιπίπτω, se heurter contre.

ἀντιπιστευτήρια, τά· lettres de recréances (κατὰ Σαρίπολον τὸ **ἀντιδιαπίστευμα**)· ἐπιστολὴ (ἔγγραφον) ἣν λαμβάνουσι παρὰ τοῦ ξένου ἡγεμόνος ἢ προέδρου Δημοκρατίας, οἱ ἀνακαλούμενοι ὑπὸ τῆς κυβερνήσεώς των διπλωματικοὶ ἀπεσταλμένοι, λόγῳ ἐγκρίσεως τῆς ἣν ἐτήρησαν παρ' αὐτοῖς διαγωγῆς.

ἀντίπλαξ, αχος, ἡ· contre-plaque, n. f; ‖ χαλεῖται **ἀντίπλαξ** (contre-plaque) χαλυβδίνη πλὰξ (plaque en acier) ἐπὶ τοῦ κλείστρου τῶν πυροβόλων χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἔμφραξιν, τούτου ἕνεκα χαλεῖται καὶ ἐμφραγματικὴ πλάξ. Ἡ ἐπὶ τῶν πυροβόλων **ἀντίπλαξ** δέον νὰ ἦνε ἄνευ ἀνατομῶν (sans fentes) καὶ ἄνευ καυμάτων (sans brûlures), νὰ ὑπερβαίνῃ δὲ ὀλίγον τὴν προσθίαν ἕδραν τοῦ σφηνός. Ἡ θέσις αὐτῆς εἶνε ἠσφαλισμένη διὰ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ περονίου (goupille d'arrêt).

ἀντιπλέκω, μέλ. ξω [διάλ. Οἰνόης] ἐκπλέκω, ξεπλέκω τὸ πλεχθέν, défaire; détresser.

ἀντίπλευρος, ος, ον· ὁ ἔχων πλευρὰν ἀντικειμένην, dont le flanc est opposé; ὁ κείμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀντικειμένην πλευράν, situé du côté opposé.

ἀντιπλέω, μέλ. πλεύσομαι, ἐναντίον πλέω, naviguer contre; εἴτε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, εἴτε κατὰ τοῦ ἀνέμου, κτλ., soit contre l'ennemi, soit contre le vent, etc. || —, naviguer à contre bord ἢ naviguer à bord contre, ἢ naviguer à bord opposé, λέγεται γενικῶς ἐπὶ πλοίων πλεόντων ἀντιθέτως, ἤτοι μὲ διαφορετικοὺς πρόποδας (amures différentes); || ἀντιπλέω=πλέω ἐναντίον ῥεύματος, refouler=naviguer contre le courant.

ἀντιπλοίαρχος, ου, ὁ· capitaine de frégate; βαθμὸς ἐν τῷ ναυτικῷ ἀντίστοιχος μὲ τὸν τοῦ ἀντισυνταγματάρχου· βλ. καί **βαθμός.**

ἀντιπνέω, μέλ. πνεύσομαι, ἐναντίον πνέω, souffler en sens contraire ἢ souffler contre; καὶ ἐντεῦθεν γενικῶς, ἐναντιοῦμαι, devenir contraire (ἐπὶ τῆς τύχης κτλ. εἶμαι ἐναντίον, en parlant de la fortune, etc.); || [ναυτ.] ἀντιπνέω (ἐπὶ ἀνέμου), refuser; ὁ ἄνεμος ἀντιπνέει, κοινῶς φατσάρει, le vent refuse, ὅταν ἡ διεύθυνσίς του μεταλλάσσῃ καὶ γίγνηται ἐναντία εἰς τὴν πορείαν τοῦ πλοίου.

ἀντιπνοή, ῆς, ἡ, καὶ

ἀντίπνοια, ας, ἡ· ἡ ἐναντία πνοή, souffle contraire; ὁ ἐναντίος ἄνεμος, le vent contraire; καὶ μεταφορικῶς ἐπὶ τῆς τύχης, le revers de la fortune, κοινῶς ἡ ἀνάποδη τῆς τύχης.

ἀντίπνοος-ους, οος-ους, οον-ουν, ὁ ἐναντίον πνέων ἢ φυσῶν, qui souffle en sens contraire; ὁ ἐναντίος, le contraire.

ἀντιποδαλγικός, ή, όν· antigoutteux, euse, n. m. et adj. κατάλληλος πρὸς καταπολέμησιν τῆς ποδαλγίας (ποδάγρας), propre à combattre la goutte; συνώνυμον τοῦ **ἀντιαρθριτικός,** antiarthrique.

ἀντίποδες, ων, οἱ· antipodes, les; βλ. **ἀντίπους**· || [ἄστρον.] **ἀνδιπόδες,** antipodes, τόπου τινὸς καλοῦνται οἱ κάτοικοι τοῦ ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτου ἐπὶ τῆς γῆς τόπου, οἵτινες ἔχουσι καὶ ἀντίθετον ὥραν τοῦ ἔτους καὶ ὥραν τῆς ἡμέρας κατὰ 12 ὥρας διάφορον.

ἀντιποδικός, ή, όν· antipodal, ale, aux; ὁ κείμενος εἰς τοὺς ἀντίποδας, qui est situé aux antipodes; || χῶραι ἀντιποδικαί, régions antipodales; § —, antipodien, enne, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀντίποδας, qui appartient aux antipodes; ὁ κατοικῶν εἰς τοὺς ἀντίποδας, qui habite les antipodes.

ἀντιποιέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἀμοιβαίως κάμνω καὶ ἐγὼ κακὸν ἢ καλόν, faire à son tour ou par représailles, ou par reconnaissance de bien à quelqu'un, ἤτοι ἀνταποδίδω (ὅ,τι μοὶ ἔκαμον), rendre la pareille, καὶ ἐπὶ κακοῦ, se revancher; || [μέσ.] ἀντιποιέομαι-οῦμαι, ἀντιποιοῦμαί τινος ἢ ἀξιῶ, prétendre, ἤτοι διεκδικῶ τι ἀπό τινα (βλ. καὶ **ἀντιποίησις**), se piquer de, π. χ. ἀντιποιεῖται εὐγενείας, il se pique de noblesse (de naissance); § ἀντιποιοῦμαι, προσπαθῶ νὰ οἰκειοποιηθῶ τι, s'arroger; s'approprier; || ἀντιποιοῦμαι δικαίωμα ἢ ἀρχήν τινα, s'ériger, ἤτοι αὐτοχειροτονοῦμαι, ἐγκαθίσταμαι αὐθαιρέτως, μόνος μου, ἄνευ ἀδείας· || ἀντιποιεῖται τὴν ἐκ τούτου δόξαν, il s'en arroge la gloire; || ἀντιποιέω=ἀποδίδωμι ἐμαυτῷ τι, s'attribuer; || ἀντιποιοῦμαι δικαιώματα, προνόμια, s'attribuer des droits, des privilèges; || ἀντιποιεῖσθε ὑπεροχῆς, vous vous attribuez une supériorité; || σφετερίζομαι, καταλαμβάνω διὰ τῆς βίας, usurper; empiéter sur; || ἀντιποιούμενος τὰ δικαιώματά μου, en empiétant sur mes droits. Βλ. καὶ ἀντιποίησις.

ἀντιποίησις, εως, ἡ· ἡ ἀξίωσις, prétention, n. f. [π. χ. ἐπὶ ἐμπορίου] γενικῶς δὲ ἡ διεκδίκησις ἀντικειμένου τινός· § [συνηθ.] ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιποιεῖσθαί τι, action de s'arroger; ἡ οἰκειοποίησις, appropriation, n. f; ὁ σφετερισμός, usurpation, n. f. empiètement, n. m. ἐν γένει δὲ ἡ παράνομος κατακράτησις ἢ ἡ ἰδιοποίησις ἀλλοτρίων ἔργων ἢ προνομίων· || ἀντιποίησις στολῆς, ἐνδυμάτων, διακριτικῶν σημείων, παρασήμων καὶ νομισματοσήμων, usurpation d'uniforme, costumes, insignes, décorations et médailles; ἤτοι τὸ νὰ φέρῃ τις τοιαῦτα χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα ἢ χωρὶς προηγουμένως νὰ λάβῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν τῆς Κυβερνήσεως. Ἄρθρ. 255 Στ. Ποιν. Νομοθ. καὶ Ἄρθρ. 228 Κοινοῦ Ποιν. Νόμου. || ἀντιποίησις [ξένων] δικαιωμάτων (τίτλου κ.τ.λ.), usurpation de droits (d'un titre, etc).

ἀντιποιητικός, ή, όν· antipoétique, adj. ἐναντίος εἰς τὴν ποίησιν, contraire à la poésie; || γλῶσσα ἀντιποιητική, langue antipoétique.

ἀντίποινον, τό· γενικῶς τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἀνταμοιβήν, le prix, la récompence; ἢ ὁ ἀντὶ ποινῆς ζητούμενος ἢ διδόμενος, ἡ τιμωρία, la punition; § ἀντίποινον, τὸ ἀνταδίκημα, représaille, n. f. βλ. λέξιν.

ἀντιποιοῦμαι, βλ. ἀντιποιέω.

ἀντιπολεμῶ [έω], μέλ. ήσω· ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ πολεμῶ ἢ καὶ λαμβάνω τὰ ὅπλα, faire la guerre; ἐναντίον τινὸς πόλεμον φέρω, combattre contre, ἤτοι ἀντιμάχομαι, contrebattre; ἀνθίσταμαι κατά τινος, s'opposer

ἀντιπολιτεία, ας, ἡ· ἡ ἐναντία πολιτική, politique contraire; μερὶς ἐναντία εἰς τὴν κυβερνῶσαν ἢ ἀντίθετος πολιτικὴ μερίς, fraction contraire à celle qui gouverne; ἤτοι ἡ ἀντιπολίτευσις, opposition, n. f.

ἀντιπολιτεία, ας, ἡ· anticivisme, n. m. αἴσθημα ἀντίθετον τῆς φιλοπολιτείας, sentiment contraire au civisme, ὅπερ εἶνε ἴσον μὲ τὸν ἀντιπατριωτισμόν· || ἡ — (ἀντιπατριωτισμὸς) εἶνε τὸ πρῶτον σύμπτωμα τῆς παρακμῆς (καταπτώσεως) τῶν ἰσχυρῶν ἐθνῶν, l'anticivisme est le premier symptôme de décadence chez les nations puissantes.

ἀντιπολιτειακός, ή, όν· ἀντιαστικὸς καὶ ἀντιπολίτης, anticivique, adj. ἐναντίος εἰς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν πόλιν, τὸ ἄστυ καὶ ἐν γένει τὴν πολιτείαν· || ἀντιπολιτειακὰ αἰσθήματα, sentiments anticiviques.

ἀντιπολιτεύομαι, ἔχω ἐναντίον πολιτικὸν

φρόνημα ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας, εἶμαι ἐναντίας πολιτικῆς, être du parti contraire, ἤτοι ἀνήκω εἰς τὴν ἀντίθετον πολιτικὴν μερίδα· ἀνήκω εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν, être (faire) de l'opposition ; || οἱ ἀντιπολιτευόμενοι βουλευταί, les députés de l'opposition.

ἀντιπολιτευόμενος, η, ον· ὁ εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν ἀνήκων, qui est de l'opposition ; oppositionnel, elle.

ἀντιπολίτευσις, εως, ἡ· opposition, n.f. καλεῖται οὕτως ἐν συνόλῳ τὸ μειονοψηφοῦν ἐν τῇ χώρᾳ ἢ τῷ κοινοβουλίῳ κόμμα, τὸ ἀγωνιζόμενον διὰ τῶν δημοσίων συζητήσεων καὶ τοῦ τύπου ὑπὲρ τῆς ὑπερισχύσεως αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνόδου εἰς τὴν ἀρχήν· || συστηματικὴ —, opposition quand même ; [νεοελλ.] oppositionnisme, n.m.

ἀντιπολιτευτικός, ή, όν· ὁ ἀντιπολιτευόμενος, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν, de l'opposition ; oppositionnel, elle.

ἀντιπολιτικός, ή, όν· impolitique, adj. καὶ antipolitique, adj. ὁ ἀντικείμενος εἰς τοὺς κανόνας τῆς ὑγειοῦς πολιτικῆς, contraire à la saine politique ; || — μέτρα, des mesures impolitiques (ou antipolitiques); || [κατ' ἐπέκτ.] ὁ οὐχὶ φρόνιμος, ὁ μὴ ἐπιτήδειος, ὁ ὀλίγον κατάλληλος ὅπως ἐπιφέρῃ ἐπιθυμητὸν ἀποτέλεσμα, π.χ. κακολογεῖν ἐκείνους οὓς ἔχουσιν ἀνάγκην εἶνε τοὐλάχιστον ἀντιπολιτικόν, médire de ceux dont on a besoin est au moins impolitique ; || [οὐσ. θηλ.] impolitique, n. f. ἡ ψευδὴς πολιτική, fausse politique ; ἢ ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀντιπολιτικοῦ.

ἀντιπολιτικῶς, [ἐπίρ.] impolitiquement, adv. κατὰ τρόπον ἀντιπολιτικόν, d'une manière impolitique.

ἀντίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἀντιθέτως πρὸς ἄλλον ἐστραμμένους, antipode, adj. || [γεωγρ.] ὁ εὑρισκόμενος ὑπὸ τὸν αὐτὸν μὲν ἀλλ' ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενον μεσημβρινόν, antipodes; βλ. **ἀντίποδες**· || [μεταφορ.] στέλλω τινὰ εἰς τοὺς ἀντίποδας (δηλ. πολὺ μακράν), envoyer quelqu'un aux antipodes.

ἀντιπραγματικότης, ητος, ἡ· antiréalisme, n. m. δόγμα ἀντικείμενον εἰς τὴν πραγματικότητα, doctrine opposée au réalisme.

ἀντιπρακτικός, ή, όν· ὁ ἀντιπράττων, ὁ ἀντενεργῶν, qui agit en sens contraire ἢ ὁ ἐχθρικῶς ἀνθιστάμενος, adverse ; ἐχθρικός, hostile, adj.

ἀντίπρανες, τό· καὶ **ἀντίπρηνες,** τό· contre-pente, n. f. ἡ ἀντίθετος κλίσις· πρανὲς εὑρισκόμενον ἀντιθέτως ἑτέρας κλίσεως· βλ. καὶ **ἀντίκλισις.**

ἀντίπραξις, εως, ἡ· ἡ ἀντίστασις, résistance, n. f ; ἡ ἀντενέργεια (action contraire), réaction, n. f ; § **ἀντίπραξις,** εως, ἡ· antipraxie, n. f. ἀσυμφωνία τῶν φαινομένων τῶν διαφόρων ὀργάνων τοῦ σώματος. § [ἐμπορ.] —, opposition, n. f ; § ἡ ἐχθρικὴ ἀντίστασις, résistance, opposition, n.f ; || τὰ ἐχθρικὰ μέτρα, les mesures hostiles.

ἀντιπράττω, μέλ. πράξω, ἀντενεργῶ, ἐναντιοῦμαι, agir contre ; contrarier ; ἐναντιοῦμαι, ἀνθίσταμαι, contrecarrer ; [ἐμπορ.] s'opposer.

ἀντιπρεσβευτής, οῦ, ὁ· ὁ ἀντὶ πρεσβευτοῦ ὢν [λατ. prolegatus = prolégat, suppléant d'un légat] ; [μεταγ.], ministre résident = πρόσεδρος ὑπουργός.

ἀντιπροεδρεύω, εἶμαι ἀντιπρόεδρος, être vice-président ; ἀντικαθιστῶ τὸν πρόεδρον, remplacer le président.

ἀντιπροεδρία, ας, ἡ· vice-présidence, n. f. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀντιπροέδρου.

ἀντιπροεδρικός, ή, όν· τὸ ἀνῆκον εἰς τὴν ἀντιπροεδρίαν ἢ τὸν ἀντιπρόεδρον, de vice-présidence ou de vice-président.

ἀντιπρόεδρος, ὁ, ἡ· vice-président, e, ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν πρόεδρον.

ἀντιπροβάλλω, προτείνω τινὰ ἀντὶ ἄλλου (εἴς τινα ἀρχήν, κτλ.), proposer ou présenter à la place d'un autre.

ἀντίπροικα [ἐπίρ.] σχεδὸν δωρεάν, à vil prix, σχεδὸν διὰ τίποτε, presque pour rien, χάρισμα.

ἀντιπροίκι, τό· [δημ.] τὰ **ἀντίφερνα,** biens antiphernaux· βλ. λέξιν· ἡ δωρεά, donation, n. f.

ἀντιπροκαλῶ, προκαλῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης, provoquer à son tour ; συμφωνῶ, συμβάλλομαι, διομολογῶ συμφωνίας, stipuler de son côté.

ἀντιπρόκλησις, εως, ἡ· ἀμοιβαία πρόκλησις, provocation réciproque ; ἡ ἀμοιβαία διομολογία, συμφωνία, stipulation réciproque.

ἀντιπροοδευτικός, ή, όν· ἐναντίος τῆς προόδου, contraire au progrès ; antiprogressif, ive ; ἀντιδραστικός, réactionnaire, adj.

ἀντιπρόπερσι [δημ.] καὶ

ἀντιπροπέρυσι [ἐπίρ.], τὸ ἔτος τὸ προηγούμενον τοῦ προπερυσινοῦ, l'autre avant dernière année ; il y a trois ans.

ἀντιπροπίνω, προπίνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ὑπὲρ τοῦ ὑπὲρ ἐμοῦ προπίοντος, boire à son tour à la santé de.

ἀντιπροσαγορεύω, ἀμοιβαίως προσαγορεύω, ἀντιχαιρετῶ, saluer à son tour ; rendre le salut à.

ἀντιπροσιτήριον, τό· contre-approche, n. f. βλ. **ἀντόρυγμα.**

ἀντιπροσκυνέω-ῶ, ἀντιχαιρετῶ, rendre le salut.

ἀντιπροσφέρω, προσφέρω καὶ ἐγώ, offrir à son tour ; προσφέρω ὡς ἀντάλλαγμα, offrir en échange.

ἀντιπροσωπεία, ας, ἡ· τὸ νὰ παρασταθῇ τίς που ἢ νὰ ἐνεργήσῃ πρᾶξίν τινα κτλ. ἀντὶ ἄλλου, représentation, n. f. || ἡ πρεσβεία, ἡ ἀποστολή τινός που ὅπως τὸν ἀντιπροσωπεύσῃ, députation, n. f. || τὸ ἀντιπροσωπεύειν τινὰ δυνάμει πληρεξουσίου, pouvoir, n. m.

ἀντιπροσωπευτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀντιπροσωπείαν ἢ τὸν ἀντιπρόσωπον, représentatif, ive ; || ἀντιπροσωπευτικὸν σύστημα, système représentatif, καθ' ὃ λαός τις συμμε-

τέχει ἐμμέσως εἰς τὴν κατάρτισιν τῶν νόμων καὶ τὴν κυβέρνησιν τοῦ κράτους διὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν βουλευτῶν.

ἀντιπροσωπεύω, μέλ. εύσω, παρίσταμαι ἢ ἐνεργῶ κατ' ἐντολὴν ἄλλου, représenter; || ἀντιπροσωπεύομαι ὑπ' ἄλλου, être représenté ; || εὐαρεστηθῆτε ν'ἀντιπροσωπευθῆτε (ὑφ' ἑνὸς ἄλλου), veuillez vous y faire représenter ; || ἀντιπροσωπεύεσθαι εἰς τὴν ὁμάδα, être représenté à la masse.

ἀντιπρόσωπος, ος, ον· ὁ ὢν κατὰ πρόσωπον ἄλλου, ὁ ἀντικείμενος, opposé face à face; § [ὀνομ. οὐσ.] ὁ παριστάμενος ἢ ἐνεργῶν κατὰ παραγγελίαν ἄλλου, représentant, n m. || — ἑνὸς ἐμπορικοῦ οἴκου, le représentant d'une maison ; § —, ὁ ἀπεσταλμένος πού ὡς πληρεξούσιος, délégué, n. m. καθὼς καὶ ὁ ἐκλεχθεὶς ὡς βουλευτής, député, n.m; || οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς γερουσίας καὶ τῶν πολιτῶν (ἀστῶν) παρὰ τῇ τραπέζῃ τοῦ Ἀμβούργου, les délégués du sénat et de la bourgeoisie de la banque de Hambourg.

ἀντιπρότασις, εως, ἡ· ἡ ἐναντίον τῆς προτάσεως ἄλλου γινομένη πρότασις, contre proposition, n. f. ἢ proposition contraire (ἤτοι ἔνστασις, ἀντίρρησις, objection) ; || ἐν τῇ ῥητορικῇ καλεῖται οὕτως ἡ ἀνασκευὴ ἢ λύσις τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ διϊσχυρισμῶν τοῦ ἀντιπάλου, ἢ ἐρώτησις ἥντινα θέτωσιν ἵνα ἀνταπαντήσωσι, question que l'on se fait pour y répondre.

ἀντιπροτείνω, ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ προτείνω, proposer réciproquement ; ἢ ἐναντίον προτείνω, proposer contre ; χάμνω ἀντιπρότασιν, faire une contre-proposition.

ἀντιπροχθές, [ἐπίρ.] πρὸ τριῶν ἡμερῶν, l'autre avant-hier ; il y a trois jours ; [διάλ. Ἠπείρ.] ἡ ἀντί, μετέπεσεν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ πρότερον = πρὸ τῆς προχθὲς ἡμέρας, τετάρτην ταύτην ἡμέραν. Ὁμοίως καὶ ἀντιπροπέρυσι = τέταρτον τοῦτο ἔτος.

ἀντιπροχθεσινός, ή, όν· ὅστις εἶνε πρὸ τριῶν ἡμερῶν, d'il y a trois jours ; de l'autre avant-hier.

ἀντίπρυμνα [ἐπίρ.] à bord opposé (πλέω, naviguer), σημαίνει ὅτι δύο πλοῖα πλέοντα διῆλθον ἤδη παραπλεύρως καὶ διοπτεύονται ἐκ τῆς πρύμνης (poupe, arrière).

ἀντίπρυμνος, ος, ον· ὁ ἔχων ἀντικρύ τινος ἐστραμμένην τὴν πρύμνην, qui présente la poupe en avant ; || ὁ πρὸς τὸ μέρος τῆς πρύμνης, du côté de la poupe ; || ἄνεμος ἀντίπρυμνος = ἄνεμος οὔριος, βλ. οὔριος.

ἀντιπρύτανις, εως, ὁ· ὁ ἀντιπροσωπεύων τὸν πρύτανιν, ἢ ὁ δεύτερος μετὰ τὸν πρύτανιν (τοῦ Πανεπιστημίου), prorecteur, n. m.

ἀντίπρῳρα [ἐπίρ.] à bord contre ἢ à contre bord ; τὰ πλοῖα τὰ πλέοντα ἀντιθέτως (κόντρα) πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἤτοι ὅτι δὲν ἔχουσιν εἰσέτι διέλθει παραπλεύρως καὶ ὅτι διοπτεύονται ἐκ τῆς πρῴρας (proue, avant).

ἀντίπρῳρος, ος, ον· ὁ ἔχων ἀντικρύ τινος ἐστραμμένην τὴν πρῷραν, qui présente la proue en avant ; ὁ πρὸς τὸ μέρος τῆς πρῴρας, du côté de la proue (de l'avant) ; || [ἐπὶ ἀνέμου] ἐναντίος, contraire ; avoir de vent contraire (debout)· βλ. καὶ ἀνάπρῳρος· || πλοῖα ἀντίπρῳρα, bâtiments à contre-bord·βλ. ἀντίπρῳρα.

ἀντίπτωσις, εως, ἡ· antiptose, n. f. [γραμμ.] ἡ ἐναλλαγὴ τῶν πτώσεων, ἡ χρῆσις μιᾶς πτώσεως ἀντ' ἄλλης.

ἀντιπτωτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀντίπτωσιν ἢ χρησιμοποιούμενος κατ' ἐναλλαγὴν τῆς πτώσεως, employé par forme d'antiptose; d'antiptose.

ἀντιπτωτικῶς [ἐπίρ.] κατ' ἐναλλαγὴν τῶν πτώσεων, par antiptose.

ἀντιπυϊκός, ή, όν· antipyique, n. m. et adj. ὁ παρεμποδίζων καὶ θεραπεύων τὴν ἐμπύησιν.

ἀντιπυρετικός, ή, όν· antifébrile, n. m. et adj. συνώνυμον τοῦ fébrifuge, ὁ ἀποδιώκων, θεραπεύων τὸν πυρετόν, ἐπίσης antipyrétique, adj. || (φάρμακα) ἀντιπυρετικά, [οὐσ.] antipyrétiques καὶ fébrifuges (médicaments ἢ οὐσίαι, substances), τὰ πρὸς καταπολέμησιν τῆς πυρετικῆς θερμασίας κατάλληλα μέσα, οἷα ἡ κινίνη, ἡ ἀντιπυρίνη, ἡ ἀφαίμαξις ἢ αἱ βδέλλαι, τὰ ψυχρὰ λουτρά, ἡ ἀντιπυρετίνη, κτλ.

ἀντιπυρετίνη, ης, ἡ· antifébrine, n. f ; φάρμακον ἀντιπυρετικόν, καλούμενον ὑπό τινων καὶ ἀντιφεβρίνη, ἵνα μὴ συγχέηται μετὰ τῆς ἀντιπυρίνης.

ἀντιπυρίνη, ης, ἡ· antipyrine, n. f. φάρμακον πρὸς καταπολέμησιν τοῦ πυρετοῦ.

ἀντιπυροβολεῖον, ου, τό· contre batterie, n. f, καλεῖται οὕτως εὐθύβολον πυροβολεῖον τῆς 2ας θέσεως προωρισμένον νὰ καταπολεμήσῃ τὰ ἐπὶ τῶν προπυργίων τῆς ἀμύνης πυροβόλα ἅτινα θὰ ἠδύναντο νὰ βάλλωσι πλευροκοπικῶς κατά τινος πυροβολείου τοῦ πολιορκητοῦ.

ἀντιπυροβολῶ (έω], μέλ. ήσω· πυροβολῶ κατὰ τῶν πυροβολούντων, faire feu de son côté ; ἀνταπαντῶ εἰς τοὺς πυροβολισμούς, riposter ; καὶ γενικώτερον ἀντιτάσσω πυρὰ ἢ πυροβολεῖα εἰς τὰ τοῦ ἀντιπάλου, contre-battre.

ἀντιπυρσεύω, ἐξ ἐναντίας ἢ ἀντικρὺ ἄλλου ὑψώνω καὶ ἐγὼ πυρσὸν οὕτως ἀνταποκρινόμενος, ἤτοι ἀπαντῶ εἰς σῆμα, répondre à un signal.

ἀντιρραπίζω, ἀποδίδω ληφθὲν ῥάπισμα, rendre un soufflet.

ἀντιρραχιτικός, ή, όν· antirachitique, n. m. et adj. λέγεται περὶ τῶν φαρμάκων ἅτινα ἐμποδίζουσι τὴν πρόοδον τοῦ ῥαχιτισμοῦ (rachitisme).

ἀντιρρέπω, κλίνω πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τῆς πλάστιγγος, pencher du côté opposé ; contre-balancer ; κρατῶ τὴν ἰσορροπίαν.

ἀντίρρευμα, ατος, τό· contre-courant, n. m. ῥεῦμα (ὕδατος, courant) παράλληλον ἑτέρου εἰς μικρὰν ἀπὸ τούτου ἀπόστασιν καὶ ἀντιθέτου φορᾶς.

ἀντιρρευματικός, ή, όν· antirhumatis-

mal, ale, aux, n. m. et adj. λέγεται διὰ φάρμακον χρήσιμον κατὰ τῶν ῥευματισμῶν.

ἀντίρρησις, εως, ἡ· ἡ ἐναντιολογία, contradiction, n. f. ἡ ἔνστασις, ἡ ἀντίρρησις, objection, n. f. || δὲν ἔχω ἀντίρρησιν, je n'ai rien à objecter (à dire); je ne dis pas non; ἡ ἀναίρεσις τοῦ λόγου ἄλλων, réfutation, n. f. ἡ ἀνασκευή.

ἀντιρρητικός, ή, όν· ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀντιλέγειν, qui sert à contredire; de contradiction; contradictoire; ἀναιρετικός, réfutatoire; || ἀντιρρητικός, ή, όν· antirrhétique, adj. ὁ χρησιμεύων δι' ἀντίρρησιν, εἰς τὸ ἀντιλέγειν.

ἀντίρροια, ας, ἡ· ἡ ἐναντία πρὸς τὰ ὀπίσω ῥοή, courant contraire; συνεπῶς καὶ ἡ ἄμπωτις, reflux, n. m.

ἀντιρροπία, ας, ἡ· ἡ τάσις τοῦ νὰ κλίνῃ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, tendance à incliner du côté opposé, ἤτοι ἡ κλίσις πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, συνεπῶς καὶ ἡ ἰσορροπία, équilibre, n. m.

ἀντίρροπος, ος, ον· ὁ κλίνων πρὸς τὸ ἄλλο μέρος καὶ οὕτω διατηρῶν τὴν ἰσορροπίαν, qui penche du côté opposé et tient l'équilibre; ὁ χρησιμεύων ὡς ἀντίρροπον βάρος, qui sert de contre-poids; ὁ ἰσόσταθμος, ὁ ἰσόζυγος, équivalent; ἤτοι ὁ ταλαντευόμενος, balancé, ée; ὁ ἀμφιταλαντευόμενος, contre-balançant; ὁ τηρούμενος ἐν ἰσορροπίᾳ, maintenu en équilibre; || — στρόφαλος [μηχ.] manivelle équilibrée, n. f. καλοῦνται οὕτως οἱ μεγάλοι στρόφαλοι χάριν τῶν ὁποίων ἡ ἄτρακτος, ἀντιθέτως αὐτῶν, φέρει ἀντίρροπα βάρη (contre-poids) λόγῳ ἰσορροπίας· || [οὐσ.] τὸ ἀντίρροπον, τὸ βάρος τὸ τηροῦν τὴν ἰσορροπίαν, le contre-poids, n. m. τὸ ἀντισήκωμα, compensateur, n. m; || ἀντίρροπον βάρος, contre-poids, καλεῖται εἰς τὰς ἀτμομηχανὰς χυτοσιδηροῦς ὄγκος ἐξαρτώμενος ἐκ τοῦ ἄκρου μοχλοῦ ἀσφαλιστικοῦ ἐπιστομίου πρὸς φόρτισιν αὐτοῦ· || ἀντίρροπον ἐλατήριον, balance, n. f. καλεῖται ἑλικοειδὲς ἐλατήριον χρησιμεῦον ἀντὶ ἀντιρρόπου βάρους (contre-poids) εἰς τὰ ἀσφαλιστικὰ ἐπιστόμια (soupapes de sûreté) τῶν μικρῶν λεβήτων ὑψηλῆς πιέσεως· § [ἱππευτ.] ἀντίρροπον, contre-poids, n. m. ἐν τῇ ἱππευτικῇ ἐννοεῖται ἡ ἐλευθερία τοῦ καθίσματος τοῦ σώματος, ἣν διατηρεῖ ὁ ἱππεὺς ὅπως διαμείνῃ διαρκῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς σέλλης, χωρὶς νὰ μετακινῆται.

ἀντίρρυμος, ου, ὁ· limon, n. m. ὁ βραχίων τῆς ἀμφιζυγίδος, bras de limonière.

ἀντίς, [δημ. πρόθ.] βλ. ἀντί.

ἀντισεισμικός, ή, όν· ὁ χρησιμοποιούμενος κατὰ τῶν σεισμῶν, antisismique, adj. βλ. εἰς σεισμικός.

ἀντισηκόω-ῶ· μέλ. ώσω ἢ ἀντισηκόνω, κυρίως δι' ἀντιστάθμου (ἀντιζυγίου) τινὸς ἐπὶ τῆς πλάστιγγος ἀποκαθιστῶ τὴν ἰσορροπίαν, faire contre-poids à, ἤτοι ζυγοστατέω-ῶ, balancer, φέρω τὴν ἰσορροπίαν, tenir en équilibre, συνεπῶς ἀντισταθμίζω, contre-balancer, ἢ compenser (ἀνταποδίδω).

ἀντισηκόνω, καὶ ἀντισηκώνω, βλ. ἀντισηκόω.

ἀντισήκωμα, ατος, τό· contre-poids, n m. (ἰδίως ἐπὶ τῶν σταθμῶν)· τὸ ἀντιβάρημα καὶ ἀντίβαρον ἢ καὶ ἀντιζύγιον, τὸ ἀντίρροπον (βάρος), ἤτοι τὸ κλῖνον πρὸς τὸ ἕτερον μέρος καὶ διατηροῦν τοιουτοτρόπως τὴν ἰσορροπίαν· γενικῶς δὲ καλεῖται οὕτω πᾶσα δύναμις, τείνουσα νὰ ἐλαττώσῃ τὸ ἀποτέλεσμα ἐναντίας τινὸς δυνάμεως καὶ ἐν γένει τὸ ἀντιστάθμισμα, ἀντιστάθμησις, compensation, n. f. ἐπίσης ἡ ἀνταπόδοσις, compensation, n.f. καὶ ἐν γένει ἡ ἀνταμοιβή, rémunération, n. f; || ἀντισήκωμα, compensation, καλεῖται ἐπίσης τὸ ἀπέναντί τινος διδόμενον πρᾶγμα ἢ χρῆμα· π. χ. ἡ καταβολὴ χρηματικοῦ τινος τιμήματος πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐξαιρεθέντος ἢ ἀπαλλαγέντος ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας· || — ἢ ἀντιβάρημα τοῦ φυσητῆρος, contre-poids de soufflet.

ἀντισήκωσις, εως, ἡ· ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἰσοσταθμίας, ἡ ζυγοστάτησις, balancement, n. m; ἡ ἰσορροπία, équilibre, n. m; ἡ ἀντιστάθμησις, compensation, n. f; ἡ ἀνταπόδοσις, compensation, n. f; καὶ ἐν γένει ἡ ἀνταμοιβή, rémunération, n. f.

ἀντισηκωτήρ, ῆρος, ὁ· balancier, n. m. [μηχ.] καλεῖται οὕτω γενικῶς τμῆμά τι μηχανῆς ἔχον ταλαντευτικὴν κίνησιν (mouvement d'oscillation) καὶ χρησιμεῦον εἰς τὴν μετάδοσιν τῆς κινήσεως εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς μηχανῆς· κατὰ γενικὸν ὅθεν τρόπον le balancier δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μοχλὸς ἐπιφέρων τὴν ἰσορροπίαν καὶ συνεπῶς ἐκλήθη ἀντισηκωτήρ, ἐκ τοῦ ἀντισηκόω-ῶ· (τὸν ἀντισηκωτῆρα τοῦτον καλοῦσι τινὲς καὶ ζυγόν)· || ἀντισηκωτὴρ ἁμαξοπηγοῦ (μοχλός), balancier de charron; || ἀντισηκωτὴρ (ἀτμομηχανῆς) (ὅντινα καὶ ζυγὸν καλοῦσι), balancier d'une machine à vapeur; καλεῖται οὕτως ἐν ταῖς ἀτμομηχαναῖς μοχλός τις, ἤτοι ἐπίμηκες, ἄκαμπτον καὶ ἰσχυρὸν σιδηροῦν τεμάχιον, συνδεόμενον κατ' ἄκρον μετὰ τοῦ βάκτρου τοῦ ἐμβόλου (piston) εἰς ὃ μεταδίδεται ἡ κίνησις· διὰ τοῦ μοχλοῦ τούτου ἡ εὐθύγραμμος παλινδρομικὴ κίνησις μετατρέπεται εἰς κυκλικὴν παλινδρομικήν· || ἀντισηκωτὴρ ἀντλίας, balancier d'une pompe, μοχλὸς μεταδίδων τὴν κίνησιν εἰς τὸ ἔμβολον (piston).

ἀντισημαίνω, μέλ. ἀνῶ· κάμνω σημεῖον ἐναντίον, faire un signal contraire, ἤτοι σημαίνω, δηλῶ τὸ ἐναντίον, signifier le contraire, ἢ καὶ ἔχω ἐναντίαν σημασίαν· || [ναυτ.] ἀντισημαίνω, répondre (à un signal), ἤτοι ἀπαντῶ διὰ τοῦ ἀντισήμου (aperçu) εἰς ἐκτελούμενον σῆμα (signal).

ἀντισημεῖον, τό· τὸ ἀντίσημον, contre-marque, n. f. βλ. λέξιν.

ἀντισημίτης, ου, ὁ· antisémite, n. m. ὀπαδὸς τοῦ ἀντισημιτισμοῦ, partisan de l'antisémitisme; || οἱ ἀντισημῖται, les antisémites.

ἀντισημιτικός, ή, όν· antisémitique,

adj. ὁ ἐναντίος, ὁ ἐχθρικὸς πρὸς τὸ Σημιτικὸν ἔθνος, τοὺς Σημίτας, ἤτοι τοὺς Ἑβραίους.

ἀντισημιτισμός, οῦ, ὁ· antisémitisme, n. m. πολιτικὴ καὶ θρησκευτικὴ μερὶς ἢ γνώμη ἀναπτυχθεῖσα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἴς τινα κράτη καὶ ἰδίως ἐν Γερμανίᾳ, Αὐστρίᾳ καὶ Ῥωσσίᾳ πρὸς καταπολέμησιν τῆς μεγάλης δυνάμεως καὶ ἐπιρροῆς τῶν Ἰουδαίων, ἥτις ὁσημέραι κρατυνομένη θεωρεῖται ὡς ἐμβάλλουσα εἰς κίνδυνον τὰ συμφέροντα τῶν χριστιανικῶν λαῶν καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

ἀντίσημον, τό· [ναυτ.] aperçu, n. m. τὸ «εἶδον»· σῆμα (pavillon) ἀνυψούμενον πρὸς ἔνδειξιν ὅτι ὤφθη καὶ ἠννοήθη ἐκτελεσθέν τι σῆμα (signal). Τὸ τοῦ σηματολογίου τοῦ ἡμετέρου Πολ. Ναυτ. ἀποτελεῖται ἀπὸ τραπεζοειδές τι σχῆμα, χρώματος κατὰ τὸ ἥμισυ κυανοῦ καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἐρυθροῦ· τὸ δὲ τοῦ διεθνοῦς σηματολογίου ἐξ ἐπισείονος τριγωνικοῦ (flamme) φέροντος ἐναλλὰξ ταινίας ἐρυθρὰς καὶ λευκάς· § ἀντίσημον, τό· [στρατ.] fanion, n.m. μικρά τις σημαία, ἤτοι τεμάχιον ὑφάσματος προσηλούμενον ἐπὶ ἄκρου κοντοῦ, χρησιμεύουσα διὰ τὴν ζύγησιν τῶν στρατευμάτων τοῦ πεζικοῦ· § ἀντίσημον, τό· [στρατ.] contre-signal ἢ contre-signe, n. m. σῆμα ἀναγνωρίσεως (signe de reconnaissance) ὅπερ μετεχειρίζοντο ἄλλοτε κατὰ τὰς πολιορκίας πρὸς ἀναγνώρισιν· ἦτο ἀνάλογον τοῦ παρασυνθήματος (contre-mot)· βλ. καὶ σημεῖον συστάσεως· § ἀντίσημον, contre-marque, n. f. κοινῶς ἡ μάρκα, μικρόν τι σῆμα διδόμενον πρὸς ἀναγνώρισιν, ὅπως τὸ ἀντεισιτήριον θεάτρου διὰ τοὺς προσωρινῶς ἐξερχομένους.

ἀντισηπτικός, ή, όν· antiseptique, adj. καλοῦνται τὰ μέσα τὰ δυνάμενα νὰ παρακωλύσωσι τὴν σῆψιν τῶν ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν οὐσιῶν καὶ καταστρέψωσι τὸ κάκοσμον, τὰ μιάσματα, τοὺς ἰούς, τὰ μολύσματα· ‖ ἀντισηπτικός, ή, όν· antiputride, n. m, et adj. λέγεται εἰς τὴν ἰατρικὴν διὰ πᾶν τὸ ἀντικείμενον εἰς τὴν σηπεδόνα, de ce qui s'oppose à la putridité ; ‖ ἀντισηπτικόν, καλεῖται τὸ ἀντιδραστικόν, réactif, ive ; χημικῶς καλεῖται οὕτως πᾶσα ἀντισηπτικὴ ἔγχυσις· π. χ. διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ξύλων κτλ. ‖ ἀντισηπτικὴ ἔγχυσις ἢ συντηρητικὸν διὰ τοὺς στρωτῆρας τῶν σιδηροδρόμων, réactif pour les traverses.

ἀντισηψία, ας, ἡ· antisepsie, n. f. ; γράφουσιν ἐπίσης antiseptie, n. f ; (ἐκ τοῦ ἀντὶ καὶ σῆψις)· καλεῖται τὸ σύνολον τῶν χρησιμοποιουμένων μέσων πρὸς καταστροφὴν τῶν νοσογόνων σπερμάτων ἢ πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ἀναπτύξεως τῶν μικροβίων, ἅτινά εἰσιν οἱ ἀγωγοὶ τῶν μολυσματικῶν ἀσθενειῶν, τῶν σήψεων (putréfactions), τῶν ζυμώσεων καὶ τῶν διαφόρων ἀλλοιώσεων τῶν ζωϊκῶν ὄντων καὶ ἐν γένει τῶν ζωϊκῶν ἢ φυτικῶν οὐσιῶν.

ἀντίσιγμα, ατος, τό· antisigma, n. m. ἀντίθετον c ἤτοι ɔ ἀντεστραμμένον δι' οὗ ἐσημειοῦντο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἀντιγραφέων οἱ πρὸς μετάθεσιν στίχοι.

ἀντίσκηνον, ου, τό· sac tente-abri, n. m. σκιάς, εἶδος, ἡ· τεμάχιον ὀρθογωνίου πανίου πλευρᾶς 1 μ. 80, φέροντος κομβία καὶ κομβιοδόχας, δι' ὧν δύνανται τὰ εἰρημένα τεμάχια νὰ ἑνωθῶσιν ἀνὰ δύο ἢ περισσότερα καὶ οὕτω ν' ἀποτελέσωσιν ἀντίσκηνον ἐκ δύο πλευρῶν, οὗτινος ἡ κορυφὴ στηρίζεται δι' ἀναλόγου ὕψους ὀρθοστατῶν.

ἀντισκορβουτικά (φάρμακα), antiscorbutiques,, τὰ δυνάμενα νὰ καταπολεμήσωσι τὴν σκορβουτικὴν διάθεσιν μέσα, ἀνεξαρτήτως τῶν τοπικῶν βλαβῶν, ἃς τὸ σκορβοῦτον ἐπάγεται.

ἀντίσπασις, εως, ἡ· τὸ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τράβηγμα, action de tirer en sens contraire ; ἡ ἀντίστασις, la résistance ; ἡ ἀντιστάθμησις [μηχαν.], compensation, n. f. § [ἰατρ.] ἡ διεύθυνσις τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, révulsion, n. f.

ἀντισοσιαλισμός, οῦ, ὁ· antisocialisme, n. m. πολιτικὸν σύστημα ἀντίθετον τοῦ σοσιαλισμοῦ· βλ. ἀντικοινωνισμός.

ἀντισοσιαλιστής, οῦ, ὁ· antisocialiste, n. et adj. ὁ ἀντίθετος εἰς τὸν σοσιαλισμόν· ὁ ἐναντίος τῶν σοσιαλιστῶν· βλ. ἀντικοινωνιστής.

ἀντισπασμός, οῦ, ὁ· α) [ἰατρ.] ἡ ἀντίστασις, ἡ ἀντίδρασις ἐπὶ φαρμάκου, révulsion, n. f. β) ὁ σπασμὸς κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, convulsion, n. f.

ἀντισπασμωδικός, ή, όν· antispasmodique, adj. ‖ ἀντισπασμωδικὰ φάρμακα, antispasmodiques, καλοῦνται τὰ δυνάμενα νὰ πραΰνωσι διαταραχὰς τοῦ νευρικοῦ συστήματος φάρμακα, πρὸ πάντων ὅταν αὗται δὲν ἐξαρτῶνται ἐκ προφανοῦς ὀργανικῆς βλάβης· ‖ ἀντισπασμωδικός, ή, όν, ἀντισπασμώδης, anticonvulsif, ive ; n. m. et adj. λέγεται περὶ φαρμάκου καταλλήλου πρὸς κατάπαυσιν τῶν σπασμῶν.

ἀντισπαστικός, ή, όν· ὁ ἀντενεργῶν εἰς τοὺς σπασμούς, antispastique ; ὁ μεταβάλλων τὴν διεύθυνσιν τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, révulsif, ive ; ‖ —, ἀντιστατικός, ἀντιδραστικός, φέρων ἀντίδρασιν εἴς τι (φάρμακα, κτλ.) révulsif, ive ; ‖ ὁ συντελῶν πρὸς ἀντίσπασιν, [μηχ.] à compensation ; ὁ ἀντισταθμιστής, compensateur.

ἀντίσπαστος, ος, ον· ὁ τραβῶν ἢ τραβούμενος πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, [μηχ.] compensé, ée ; ‖ ἀντίσπαστος τρόχιλος, poulie de vache ἢ poulie à olive ; βλ. τρόχιλος.

ἀντισπάω-ῶ· μέλ. σπάσω, τραβῶ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, tirer en sens contraire, tirailler ; [μηχ.] compenser.

ἀντισταθμέω-ῶ· ἀντισηκόνω, βλ. καὶ ἀντισταθμίζω.

ἀντιστάθμησις, εως, ἡ· ἀντιστάθμισις καὶ ἀντιστάθμισμα· ἡ ἀντισήκωσις, ἀντισήκωμα, compensation, n. f. βλ. λέξιν· ‖ μαγνητικὴ —, compensation magnétique ; ὁ σίδηρος ὁ χρησιμοποιούμενος διὰ τὴν ναυπήγησιν σκάφους τινὸς ἢ διὰ τὴν κατασκευὴν ἀντικειμένων πλοίου, ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῆς μαγνητικῆς βελόνης τῆς πυξίδος, παρεκτρέπων αὐτὴν τοῦ μαγνητικοῦ μεσημβρινοῦ (méridien magnétique) κατὰ γωνίαν καλουμένην ἀπόκλισιν

(déclinaison) ἢ παρέκκλισιν (déviation ἢ attraction locale), μεταβαλλομένην ἀναλόγως τοῦ προσανατολισμοῦ (orientation) τοῦ πλοίου· ὁ σκοπὸς ὅθεν τῆς μαγνητικῆς ἀντισταθμήσεως εἶνε ἡ ἐξουδετέρωσις ἢ ἐλάττωσις τῆς παρεκκλίσεως, διὰ τῆς καταλλήλου πέριξ τῆς πυξίδος τοποθετήσεως μαγνητικῶν ἀντισταθμιστῶν (compensateur magnétique). βλ. ἀντισταθμιστήρ.

ἀντισταθμίζω, ἀντισταθμέω, βλ. ἀντισηκόνω, ἀντισηκόω· contre-balancer, ἢ balancer ἢ compenser ; ἰσορροπῶ, être en équilibre, équilibrer.

ἀντιστάθμισμα, ατος, τό· ἡ ἀναπλήρωσις, compensation, n. f. § ἀντιστάθμισμα, [ἱππολ.] compensation, n. f. ἡ ἀναπλήρωσις τῶν σωματικῶν ἐλλείψεων τοῦ ἵππου.

ἀντισταθμιστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ ἀντισταθμιστής, ὁ· compensateur, n. m. ὁ ἀντισταθμίζων τι. § [ἀτμομηχ.] —, compensateur, καλεῖται ὀρθογώνιον χυτοσιδηροῦν ἢ ὀρειχάλκινον πλαίσιον (couronne) προσαρμοζόμενον καὶ ὀλισθαῖνον ἐπὶ τοῦ κιβωτίου τοῦ ἀτμονομέως (boîte à tiroir), διακόπτον τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ τοῦ εἰσερχομένου καὶ ἐξερχομένου ἀτμοῦ. § ἀντισταθμιστὴς μαγνητικὸς ἢ ἀντισταθμιστὴς μαγνήτης, compensateur magnétique ἢ aimant compensateur, καλεῖται μαγνητισμένη ῥάβδος ἐκ μαλακοῦ σιδήρου χρησιμοποιουμένη διὰ τὴν μαγνητικὴν ἀντιστάθμησιν· βλ. ἀντιστάθμησις μαγνητική· || — φακός, oculaire compensateur (μικροβιολογ. ἰατρ. Σάββα).

ἀντίστασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνθίστασθαι, résistance, n. f. ἔτι δὲ ἡ ἀντοχή· ἐπίσης ἡ ἐναντίωσις, opposition, n. f ; § [ῥητορ.] τὸ ἀντικρὺ θέτειν, τὸ παραβάλλειν, ἡ σύγκρισις, comparaison, n. f. ἢ ἀντιστάθμησις, compensation, n. f. ἤτοι μεταβολὴ ἐντελὴς τοῦ ζητήματος· § ἀντίστασις κατὰ τῆς ἀρχῆς (ἡ ἐναντίωσις), résistance contre l'autorité publique ; § ἀντίστασις ῥυθμιστική, rhéostate, n. m. ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου καθίσταται σταθερὰ ἡ ἔντασις ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος· συνήθως τοῦτο χρησιμοποιεῖται εἰς τὸν ἠλεκτρικὸν φωτισμὸν ἐν εἴδει ῥυθμιστοῦ, εἶνε δὲ σειρὰ μεταβλητῶν ἀντιστάσεων ἐκ νικελιοχάλτου (maillechort); || κρίσιμος ἀντίστασις, résistance critique, εἶνε ἡ ἀντίστασις δι' ἣν ἐπὶ τῶν γαλβανομέτρων ἐπιτυγχάνεται ἡ κρίσιμος ἀπόσβεσις (amortissement critique); || **μαγνητικὴ ἀντίστασις,** réluctance ou résistance, n. f ; οὕτω καλεῖται ἡ ἐν μαγνητικῷ κυκλώματι ἀντίστασις εἰς τὴν δυναμικὴν ῥύσιν καὶ ἔχει ὡς πρακτικὴν μονάδα τὴν ἔρστεδ (œrsted); || εἰδικὴ μαγνητικὴ ἀντίστασις, réluctance spécifique ; καλεῖται οὕτω ὁ λόγος τῆς μονάδος πρὸς τὴν μαγνητικὴν διακεραιότητα ἢ διαπερατικότητα μ, παρίσταται δὲ διὰ τοῦ συμβόλου ν

$$\text{ἤτοι} \quad \nu = \frac{\iota}{\mu}$$

|| κιβώτιον ἀντιστάσεως, caisse (ou boîte) de résistance ; || διακριβωτικὴ ἀντίστασις, étalon de résistance; || ὑγρὰ ἀντίστασις, rhéostate liquide ; § μέτρησις ἀντιστάσεως, mesure de résistance ; βλ. μετρήσεις ἠλεκτρικαί· || — ἠλεκτρική, résistance électrique, βλ. ἠλεκτρομετρία· § ἀντίστασις τοῦ ἀέρος, résistance de l'air ; ἀντίστασις ἀντικειμένη (opposée) ὑπὸ τοῦ ἀέρος εἰς τὰ ἐν τῷ χώρῳ τούτου ὑπάρχοντα σώματα. Ἡ ἀντίστασις αὕτη εἶνε δύναμις ἥτις δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψει κατὰ τὴν σπουδὴν τῆς ὑπὸ τῶν βλημάτων διαγραφομένης τροχιᾶς (trajectoire)· τὸ βλῆμα διασχίζει τὴν ἀτμοσφαῖραν μετατοπίζον αὐτήν, πρὸς τοῦτο δὲ εἰς ἑκάστην στιγμὴν καταναλίσκει τὴν ὠθητικὴν δύναμιν, δι' ἧς κινεῖται καὶ ἀπόλλυσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ταχύτητά του. Οἱ νόμοι οἱ ἐφαρμοζόμενοι εἰς τὴν ἀντίστασιν τοῦ ἀέρος κατὰ τὴν πορείαν τῶν βλημάτων εἶνε οἱ ἑξῆς· 1) διὰ τὰς συνήθεις ταχύτητας ἡ ἀντίστασις τοῦ ἀέρος εἶνε ἀνάλογος τοῦ τετραγώνου τῆς ταχύτητος, διὰ δὲ τὰς μεγάλας, ἀνάλογος τοῦ κύβου αὐτῆς· 2) ἐν ἴσῃ ταχύτητι, ἡ ἀντίστασις τοῦ ἀέρος ἐπὶ ὁμοίων βλημάτων, εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ὀρθὴν (κάθετον) τομὴν ἐφ' ἧς ἀσκεῖται, ἤτοι εἰς τὴν προβολὴν τοῦ βλήματος ἐπὶ ἐπιπέδου καθέτου πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς κινήσεως· § ἀντίστασις ἢ ἀντοχή (ῆς, ἡ) (τῆς ὕλης, τῶν ὑλῶν, ὑλικῶν), résistance, n. f. (des matériaux); ἰδιότης τῶν διαφόρων ὑλῶν (matériaux) τοῦ ν' ἀνθίστανται εἰς διαφόρους ἐνεργείας δυνάμεων εἰς ἃς ὑποβάλλονται. Αἱ δυνάμεις αὗται δύνανται νὰ ἐνεργήσωσιν ἐπὶ τῶν ὑλῶν διαφοροτρόπως, 1) διὰ τῆς τοποθετήσεως τῶν ὑλῶν ὁριζοντίως ἐπὶ στηριγμάτων ἀπεχόντων μεταξύ των καὶ τοποθετήσεως βάρους ἐπ' αὐτῶν, 2) διὰ τῆς τοποθετήσεως αὐτῶν κατακορύφως καὶ ἐπιθέσεως βάρους ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου μέρους των, 3) διὰ τῆς κατακορύφου κρεμάσεως αὐτῶν καὶ προσθήκης βάρους εἰς τὸ κατώτερον μέρος των καὶ 4) διὰ τῆς ὑποβολῆς εἰς δύναμιν τείνουσαν νὰ συστρέψῃ τὰς ἶνας. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω τεσσάρων δοκιμασιῶν συνεπάγεται ἡ μελέτη τῆς ἀντοχῆς εἰς τὴν κάμψιν (résistance à la flexion), τῆς ἀντοχῆς εἰς τὴν κατάθλιψιν (résistance à l'écrasement ou compression), τῆς ἀντοχῆς εἰς τὴν ἕλξιν (résistance à la traction), καὶ τῆς ἀντοχῆς εἰς τὴν συστροφὴν (résistance à la torsion). Ἐνίοτε τὰ σώματα ὑπόκεινται συγχρόνως εἰς πλειοτέρας δυνάμεις, δέον συνεπῶς νὰ ἐνεργήσωσιν ὁμοῦ πλειότεραι τῶν ἐκτεθεισῶν ἀντοχῶν· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ μελέτη τῶν δοθησομένων σχημάτων εἰς τὰς ὕλας εἶνε δυσκολωτέρα καὶ δέον πρὸς τοῦτο ὁ ἁρμόδιος νὰ δώσῃ μεγάλην προσοχήν· § ἀντίστασις γινομένη ὑπὸ στρατιωτικῶν, rébellion, n. f. βλ. ἀνταρσία· § ἀντίστασις παθητική, inertie, n. f. βλ. ἀδράνεια· § ἀντίστασις συνώνυμον τοῦ ἄμυνα, défense, n. f. § δύναμις ἀντιστάσεως, résistibilité, n. f.

ἀντιστάτης, ου, ὁ· ὁ ἐναντίος, opposé, ée; ὁ ἀνθιστάμενος, qui s'oppose ; ὁ ἀντίπαλος, adversaire; § ἀντιστάτης, ὁ· [ξυλουρ.] τὸ στήριγμα, jambe de force ; τεμάχιον ξύλου πρὸς ὑποστήριξιν ἑτέρων ξύλων· || ἀντιστάται (στηρίγματα), jambes de force, καλοῦνται αἱ δοκοὶ

αἱ ἀπὸ τῆς δοκοῦ τῆς θλάσεως (brisis) κατερχόμεναι μέχρι τοῦ ἑλκυστῆρος (tirant).

ἀντιστατικός, ή, όν· ὁ ἀνθιστάμενος, ὁ ἀντίστασιν παρέχων, qui résiste, qui s'oppose; ἀντιστατικὴ πτέρνα (τῆς θήκης τοῦ οὐραίου), tenon de recul ἢ talon de recul; βλ. τυφέκιον Gras.

ἀντίσταφνον, τό· [διάλ. Καρπάθου] = τὸ ἀντίσταθμον, τὸ ἀντισήκωμα.

ἀντισταφυλίζω, contre-plomber, ἐξελέγχω τὴν σταφύλισιν (plombage), ἤτοι, ξαναζυγιάζω· βλ. σταφυλίζω.

ἀντιστέκω, καὶ μέσον **ἀντιστέκομαι,** βλ. ἀνθίσταμαι, ἀντέχω, ἐναντιοῦμαι, résister, s'opposer.

ἀντιστήριγμα, ατος, τό· πᾶν τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἀντιστήριξιν, τὸ στήριγμα, appui, συνεπῶς contre-appui, n. m. ἤτοι τὸ ἀντέρεισμα, contre-fort, n. m. καὶ ἐν τῇ ἀρχιτ. contre-boutant, n. m; ἡ ἀντηρίς, contre-fiche, n. f; arc-boutant, n. m; τὸ προσέρεισμα buttoir, n. m; ‖ [οἰκοδ.] ἀντιστηρίγματα βάθρων, contre-jambages; βλ. βάθρον (jambage).

ἀντιστηριγματικός, ή, όν· ὁ ἀντιστηρίζων, ὁ χρησιμεύων ὡς στήριγμα, d'appui; de contre-fort; ‖ ἀντιστηριγματικὴ ἐξοχή, butoir ἢ buttoir, n. m. ἐξοχὴ ἀντιστηρίζουσά τι, π. χ. τὸ ἐλατήριον μηχανήματός τινος.

ἀντιστηριγμός, οῦ, ὁ· ἡ ἀντιστήριξις, contre-appui, n. m; ἡ ὑποστήριξις soutènement, n. m; βλ. καὶ **ἀντιστηρίζω.**

ἀντιστηρίζω, μέλ. ίξω, contre-appuyer; ὑποστηρίζω, soutenir-contre; στηρίζω, ἐρείδω, étayer; ‖ **ἀντιστηρίζω,** ἤτοι στηρίζω τοῖχον κτλ. ἐπὶ ἑτέρου καθέτως, contre-bouter καὶ arc-bouter; ‖ — τοῖχον κτλ. δι' ἐρεισμάτων ἐν γένει, buter.

ἀντιστήριξις, εως, ἡ· τὸ ἀντιστήριγμα, ἡ ὑποστήριξις, soutènement, n. m.

ἀντίστιξις, εως, ἡ· [μουσ.] contrepoint, n. m. κοινῶς τὸ **κοντραποῦντο**· ἡ τέχνη τοῦ συνθέτειν μουσικήν· αὕτη εἶνε ἡ βάσις τῆς ἁρμονίας.

ἀντιστοιχέω, βλ. ἀντιστοιχῶ.

ἀντιστοιχία, ας, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ νὰ ἦνέ τις ἀντίστοιχος, action d'être à une ligne opposée; ἐπίσης ἡ ἀντίστοιχος γραμμή, ligne opposée; ἡ παράλληλος κατάστασις (θέσις), situation parallèle, ἤτοι ἡ θέσις τοῦ ἀντιστοιχοῦντος, ἡ ἀντιπαράταξις, ἡ ἀντίθεσις, opposition, n. f. καὶ ἐξ αὐτοῦ ἡ ἀνταπόκρισις πρός τι, la correspondance.

ἀντίστοιχος, ος, ον· ὁ κατὰ σειρὰν ἀντικρὺ ἄλλου τεθειμένος, qui est placé sur une ligne opposée, εἰς παράλληλον κατάστασιν (θέσιν), dans une situation parallèle, ἤτοι ὁ κείμενος εἰς ἀντίστοιχον θέσιν, ὁ ἀντίθετος, opposé, ée; ὁ ἀνταποκρινόμενος, correspondant, e; ὁ παράλληλος, parallèle.

ἀντιστοιχῶ (έω-ῶ), μέλ. ήσω· ἀντικρὺ ἄλλου στέκω κατὰ σειρὰν ἢ παραλλήλως, se placer ou être placé sur une ligne opposée ou parallèle; ἐν γένει εἶμαι ἀντίστοιχος, être opposé; ἀνταποκρίνομαι πρός τι, correspondre.

ἀντιστοίχως [ἐπίρ.], παραλλήλως, parallèlement.

ἀντιστρατεύομαι, ἐναντίον τινὸς ἐκστρατεύω ἢ βαδίζω, aller (marcher) contre (quelqu'un); ἀντίκειμαι, être contraire; εἶμαι ἐναντίος, ἐναντιοῦμαι, s'opposer; μάχομαι κατά τινος, combattre; γενικῶς ἀντίκειμαι κατά τινος, s'opposer, βλ. **ἀντίκειμαι.**

ἀντιστράτηγος, ου, ὁ· général de division, οὗτος διοικεῖ κατ' ἀρχὴν μίαν μεραρχίαν (division) πεζικοῦ ἢ ἱππικοῦ, ἢ εἰδικόν τι σῶμα ἢ **στρατηγίαν** (μοῖραν στρατοῦ) (corps d'armée)· ὁ ἀντιστράτηγος ἐκαλεῖτο ἄλλοτε lieutenant général; βλ. **στρατηγὸς** καὶ **βαθμός.**

ἀντιστρατιωτικός, ή, όν· antimilitaire, adj. ἐναντίος εἰς τὸ στρατιωτικὸν πνεῦμα, contraire à l'esprit militaire; ‖ [οὐσ.] antimilitariste, n. m. ὁ ἐναντίος τῶν στρατιωτικῶν.

ἀντιστρατιωτισμός, οῦ, ὁ· antimilitarisme, n. m. τὸ νὰ ἦνε τις ἐναντίος τοῦ στρατιωτικοῦ πνεύματος ἢ ἐναντίος τῶν στρατιωτικῶν.

ἀντιστρέφω, μέλ. στρέψω· στρέφω τι κατὰ τὸ ἀντίθετον μέρος, tourner en sens contraire (ἀντίστροφον, inverse), inverser, invertir, intervertir. § στρέφω ἀλλοῦ, πρὸς ἄλλο μέρος στρέφω ἢ ἐναντίον, tourner contre, ἀναστρέφω τὴν τάξιν, ἀνατρέπω, inverser; ἐπιστρέφω, retourner, rétorquer = ἀντιστρέφω, ἀνταποδίδω· βλ. καὶ ἀνταπόδοσις, rétorsion.

ἀντιστρέψιμος, ος, ον· ἀνταποδόσιμος, rétorquable, adj.

ἀντιστροφή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιστρέφειν, ἡ ἀνατροπή, renversement; ἡ μεταβολὴ κατ' ἄλλην διεύθυνσιν, changement en sens contraire (ἀντίστροφον, inverse), συνεπῶς γενικῶς inversion, n. f. § [γραμμ.] inversion, n. f. ἡ ἀλλαγὴ τῆς συνήθους τῶν λέξεων συντάξεως, ἔτι δὲ καὶ antistrophe; ἐν τῇ λογικῇ ἀντιστροφὴ (τῶν κρίσεων), inversion; § [φιλοσ.], rétorsion, n. f. ἡ ἀνταπόδοσις, ἀντιστροφή, ἐπιχειρήματος κατ' ἀντιπάλου, βλ. **ἀνταπόδοσις** [διεθ. δίκ.]· § ἐν τῇ μετρικῇ, antistrophe, n. f. ἡ ἐναντία στροφὴ τοῦ χοροῦ, ἥτις ἀκριβῶς ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν προηγηθεῖσαν στροφήν· § —, ἡ ἀνατροπὴ τῆς τάξεως, inversion, n. f. βλ. καὶ ἀνατροπή· § [τακτ.] **ἀντιστροφή,** contre-marche, n. f. πορεία ἀντίθετος ἐκείνης ἣν στράτευμά τι ἠκολούθει τηρουμένου τοῦ δεξιοῦ ἐπὶ κεφαλῆς· βλ. **ἐξελιγμός**· § [τακτ.] ἀντιστροφή, ἡ· antistrophe, n. f. ou anastrophe, n. f. Ἐκ τῆς προθέσεως **ἀντὶ** σημαινούσης ἐναλλαγὴν ἢ ἀντίθεσιν καὶ τῆς λέξεως **στροφή.** Ἡ ἔκφρασις ἀντιστροφὴ ἦτο εὐχρηστοτέρα τῆς συνωνύμου αὐτῆς **ἀναστροφῆς,** παραγομένης ἐκ τῆς **ἀνά,** σημαινούσης τὸ ἐκ νέου (ξανά), ἢ τὸ πρὸς τὰ **ὀπίσω,** ἅτινα ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὰς λατινικὰς ἐκφράσεις retro, rursus. Ἡ ἀντιστροφὴ ἦτο ἀντίθετος κίνησις τῆς **ἐπιστρο-**

φῆς (épistrophe). Ὁ ἑλιγμὸς οὗτος τῶν τμημάτων τοῦ πεζικοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Βυζαντίνων ἀποκαθίστα τὸ στράτευμα ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς του θέσεως δι' ἀντιθέτου κινήσεως, οὕτω στράτευμά τι ἀφοῦ ἐξετέλει ἐπιστροφὴν (τέταρτον περιστροφῆς, quart de conversion) πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐστρέφετο κατόπιν κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, ἤτοι πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπερ ἀπετέλει τὴν ἀντιστροφήν. Ἡ Ἑλληνικὴ φάλαγξ, ἀφοῦ ἐξετέλει ἐπιστροφήν, ἐξετέλει εἶτα μεταβολὴν (demi-tour), καὶ κατόπιν ἀντιστροφήν, ἤτοι τέταρτον περιστροφῆς πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς πρώτης ἐπιστροφῆς, διὰ τῆς κινήσεως δὲ ταύτης τὸ στράτευμα κατελάμβανε γεωμετρικῶς τὸ πρώην αὐτοῦ ἔδαφος. Τὴν σήμερον ὅταν τὸ πεζικὸν ἐκτελῇ κλίσιν ἐπὶ δεξιᾷ, κατόπιν κλίσιν ἐπ' ἀριστερᾷ, ἢ τ' ἀνάπαλιν, ἡ δευτέρα αὕτη κίνησις εἶνε ἀτομικὴ ἀντιστροφή.

ἀντίστροφα, [ἐπίρ.] de travers ; βλ. ἀνάστροφα, ἀνάποδα.

ἀντίστροφος, ος, ον· ὁ ἐστραμμένος κατὰ τὸ ἀντίθετον μέρος, ὁ **ἀντεστραμμένος**, inverse; ὁ ἀντίθετος, contraire ; § [νομ.] ἀντίστροφος ἀγωγή, action contraire, n. f. ἀνταναγωγὴ =contrarium judicium ; ἀγωγὴ χορηγουμένη ἐξ ἑτεροβαροῦς συμβάσεως, τῷ ἐκ τῆς τοιαύτης συμβάσεως κατὰ κανόνα μόνον ὑποχρεουμένῳ, χάριν προστασίας δικαιωμάτων, ἅτινα δυνατὸν ν' ἀποκτήσῃ ἐκ τῆς συμβάσεως, π. χ. ὁ ἐντολοδόχος κατὰ τοῦ ἐντολέως διὰ τὰς τυχὸν παρ' αὐτοῦ καταβληθείσας πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς δαπάνας, κτλ.

ἀντιστρόφως, [ἐπίρ.] κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν ἢ ἔννοιαν, en sens inverse (ἀντίθετον, contraire), contrairement.

ἀντισυναλλαγματική, ῆς, ἡ· [ἐμπορ.] contre-billet, n. m. retraite, n. f. λέγεται τὸ εἰς διαταγὴν γραμμάτιον, τὸ ὁποῖον ὁ κομιστὴς συναλλαγματικῆς μὴ πληρωθείσης ὑπὸ τοῦ ἀποδέκτου καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ ὀπισθογράφων ἐκδίδει ἵνα πληρωθῇ παρὰ τοῦ ἐκδότου τῆς διαμαρτυρηθείσης συναλλαγματικῆς ἢ παρ' ἑνὸς τῶν ὀπισθογράφων· συμπεριλαμβάνει δὲ τὸ ποσὸν δι' ὃ ἐκδίδοται, ἐκτὸς τοῦ τῆς ἀπληρώτου συναλλαγματικῆς καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ διαμαρτυρικοῦ, τὸν λογαριασμὸν τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τὴν ἐπὶ πλέον διαφορὰν τοῦ συναλλάγματος, ἂν τοιαύτη ὑφίσταται ἐν τῷ τόπῳ ἔνθα ἔπρεπε νὰ γείνῃ ἡ πληρωμή.

ἀντισυνταγματάρχης, ὁ· lieutenant-colonel, n. m. ὁ μετὰ τὸν ταγματάρχην ἀνώτερος βαθμός· βλ. βαθμός.

ἀντισυνταγματικός, ή, όν· anticonstitutionnel, elle ; ἀντίθετος εἰς τὸ πολιτικὸν σύνταγμα χώρας τινός, inconstitutionnel, elle; ὁ παρὰ τὸ σύνταγμα ἢ ἐναντίον τοῦ συντάγματος πράττων ἢ βουλευόμενός τι. Ἀντισυνταγματικὸν δὲ καλεῖται καὶ πᾶν τὸ ἀπᾷδον πρὸς τὸ πνεῦμα ἢ τὸ γράμμα τοῦ Συντάγματος· || διάταγμα ἀντισυνταγματικόν, décret anticonstitutionnel.

ἀντισυνταγματικότης, ητος, ἡ· inconstitutionnalité, n. f. ὁ χαρακτήρ, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντισυνταγματικοῦ· || ἡ — διατάγματός τινος, l'inconstitutionnalité d'un décret.

ἀντισυνταγματικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀντισυνταγματικόν, d'une façon inconstitutionnelle, anticonstitutionnellement ; inconstitutionnellement ; ἐναντίον τοῦ συντάγματος, contrairement à la constitution, ἢ contraire à la constitution.

ἀντισφαίρισις, εως, ἡ· τὸ παιχνίδιον lawn-tennis.

ἀντισυφιλιδικός, ή, όν· antisyphilitique, n. m. et adj. λέγεται διὰ τὴν θεραπείαν ἢ τὰ φάρμακα τὰ χρησιμοποιούμενα κατὰ τῆς συφίλιδος (contre la syphilis).

ἀντισφήνιον, ου, τό· [ἀρχιτ. καὶ οἰκοδ.] contre-clef, n. f. καὶ παρακλείς, ειδός, ἡ· τὸ παρακλεῖδι· θολίτης (voussoir) ἢ σφηνόλιθος (claveau), εὑρισκόμενος δεξιόθεν ἢ ἀριστερόθεν τοῦ ἀκροσφηνίου (clef) θόλου ἢ ἀψῖδος.

ἀντισφηνίσκος, ὁ· contre-clavette, n. f. βλ. καὶ σφηνίσκος.

ἀντισχέδιον, ου, τό· contre-projet, n. m; σχέδιον ἐναντίον ἑτέρου γινόμενον.

ἀντίσωμα, ατος, τό· anticorps, n. m. (μικροβιολογία ἰατρ. Σάββα.

ἀντίταξις, εως, ἡ· ἡ ἐναντία τοποθέτησις ἢ παράταξις ἑνὸς στρατοῦ, κτλ. ordre ou ligne de bataille opposée à l'ennemi ; καὶ ἐν γένει ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιτάσσεσθαι, action d'opposer; ἤτοι ἡ ἐναντίωσις, opposition, n. f ; ἡ ἀντίστασις, résistance, n. f.

ἀντίτασις, εως, ἡ· ἡ ἐναντία τάσις, tension opposée ; ἤτοι τὸ ἀντιτείνειν, τὸ τέντωμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος καὶ ἐκ τούτου ἡ ἐναντίωσις, opposition, n. f ; ἡ δύναμις πρὸς τὸ ἀνθίστασθαι, effort pour résister ; ἡ ἀντίστασις, résistance, n. f.

ἀντιτάσσω, ἐναντίον τινὸς τάσσω, τί τινι, πρός τι, opposer (une chose à une autre) ; ἀντικρὺ τοῦ ἐχθροῦ ἀντιπαρατάσσω στρατόν, ranger en bataille contre ou en face ; opposer ; § [συνήθ. μέσ.] ἀντιτάσσομαι, s'opposer; ἀνθίσταμαι, ἀντιστέκομαι, résister ; ἐναντιοῦμαι, tenir tête ; μάχομαι, combattre.

ἀντιτείνω, μέλ. τενῶ, τεντώνω πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, tendre ou tirer en sens contraire ; ἐξ οὗ ἀνθίσταμαι, résister ; ἐναντίος εἶμαι, ἐναντιοῦμαι, s'opposer ; ἀντιλέγω πρός τινα, contredire ; ἐναντιοῦμαι, δυσαρεστῶ, contrarier ; || πάντοτε μοῦ ἀντιτείνει, il me contrarie toujours.

ἀντιτείχισμα, ατος, τό· culée d'arc-boutant ; ἰσχυρὸς τετραγωνικὸς στῦλος (fort pilier) δεχόμενος τοὺς πρώτους θολίτας ἡμιαψιοειδοῦς ἀντηρίδος (arc-boutant) ἐκκλησίας τινὸς ἢ ἑτέρου κτιρίου.

ἀντιτερηδωνικός, ή, όν· (ἀντί, anti, τερηδών, carie, carieux), anticarieux, euse, n. m. et adj. λέγεται διὰ τὰ κατάλληλα φάρμακα πρὸς καταπολέμησιν τῆς τερηδόνος, ἤτοι τῆς σήψεως τῶν ὀστέων· || [οὐσ.] un anticarieux ; || — φάρμακον, remède anticarieux.

ἀντίτιμος, ος, ον· ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν τιμήν, ὁ ὅμοιος κατὰ τὴν τιμήν, équivalent, e; n. et adj. ὁ τῆς αὐτῆς τιμῆς, du même prix; ἐκ τούτων ἀντίτιμον λέγεται ἡ τιμὴ πράγματός τινος, le prix; ἡ ἀξία, la valeur; τὸ ἰσότιμον, équivalent, n. m. ἤτοι ἡ ἀξία ἡ ἰσοδυναμοῦσα ἐπ' ἀνταλλαγῇ πρὸς ἑτέραν ἀξίαν· || [ἐμπορ.] — (ἀξία) ληφθὲν [τοῖς μετρητοῖς], valeur reçue [au comptant].

ἀντιτοιχίζω, contre-murer, ὑποστηρίζω τοῖχον δι' ἀντιτοίχου, βλ. λέξιν.

ἀντίτοιχος, ου, ὁ· [οἰκοδ.] contre-mur, n. m. δεύτερος τοῖχος μικρότερος ἀνεγειρόμενος παραπλεύρως ἑτέρου καὶ παραλλήλως καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ μῆκος, χρησιμεύων πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ ὑποστήριξιν τοῦ πρώτου· || ἐπίσης —, contre-mur, καλεῖται καὶ ἔρεισμα (τοίχου), ἤτοι τοῖχος ἐπακουμβῶν ἐπὶ ἑτέρου πρὸς ὑποστήριξιν τούτου.

ἀντίτονος, ος, ον· ὁ ἐναντίον τινὸς τεντωμένος, qui se roidit contre, συνεπῶς ὁ ἀντιτείνων, ἀνθιστάμενος, qui résiste, qui s'oppose=ὁ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τραβῶν· τὰ ἀντίτονα=οἱ ἀντίτονοι=τὰ πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν τῶν μηχανῶν (καταπελτικῶν ὀργάνων) χρησιμεύοντα σχοινία· ἀντὶ καὶ τόνος, contre-hauban, χονδρὸν σχοινίον χρησιμεῦον πρὸς ἔντασιν. § ἀντίτονοι, κοινῶς **γκιοστέκια**, faux grand bras, βλ, **ὁλκός**, bras.

ἀντιτοξίνη, ης, ἡ· antitoxine, n. f. οὐσία κατάλληλος διὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν παθολογικὴν ἐνέργειαν τοξίνης τινός.

ἀντιτορπιλλικόν, οῦ, τό· contre-torpilleur, n, m. μικρὸν πολεμικὸν πλοῖον λίαν ταχύπλουν, δυνάμενον νὰ πλεύσῃ καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους, προωρισμένον νὰ ὑπερασπίζηται τὰς ναυτικὰς μοίρας καταδιῶκον τὰ ἐχθρικὰ τορπιλλικὰ σκάφη· || [πληθ.] ἀντιτορπιλλικά, des contre-torpilleurs.

ἀντίτραγος, ου, ὁ· antitragus, n. μέρος τοῦ ὠτὸς ἀντικείμενον εἰς τὸν τράγον (tragus)· βλ. **ἀντίλοβος**.

ἀντιτριβή, ῆς, ἡ· antifriction, n. f; || ἀντιτριβῆς μέταλλα, antifriction (n. f.) ou métal doux, καλοῦνται γενικῶς μέταλλα συγγενῆ (ψευδάργυρος, κασσίτερος, χαλκός), ὧν τὰ συγχωνεύματα ὡς παρέχοντα ὑπὸ μεγίστην θλῖψιν ἐλαχίστην τριβὴν καὶ φθοράν, χρησιμεύουσιν ἐν τῇ μηχανουργίᾳ πρὸς ἐπικάλυψιν τῆς ἐπιφανείας τῶν τριβέων (coussinets) ἐν οἷς περιστρέφονται ἄξονες· τὸ κυριώτερον συγχώνευμα ἀποτελεῖται ἀπὸ 76 μέρη ψευδαργύρου (zinc), 18 μ. κασσιτέρου (étain) καὶ 6 μ. χαλκοῦ (cuivre)· διὰ τὰς ἀτμομηχανὰς συνήθως μεταχειρίζονται συγχώνευμα 88 μερῶν κασσιτέρου, 8 μ. ἀντιμονίου (antimoine) καὶ 4 μ. χαλκοῦ, δι' αὐτοῦ ἐπενδύονται οἱ τριβεῖς· || σύστημα ἀντιτριβῆς, système d'antifriction, λέγεται τὸ ἐφαρμοζόμενον ἔν τινι μηχανῇ σύστημα πρὸς ἐλάττωσιν τῆς εἰς τὴν τριβὴν ὀφειλομένης ἀπωλείας τοῦ ἔργου.

ἀντίτροχον, ου, τό· poutrelle traînante, n. f. ἡ συρτὴ δοκίς, καλεῖται δοκὶς προσδενομένη εἰς τὸν ἄξονα ἢ τὸ πῆγμα τοῦ ὀχήματος δι' ἧς ἀντικαθίσταται τεθραυσμένος τροχός.

ἀντίτυπον, ου, τό· ἤτοι τὸ ὅμοιον, exemplaire, n. m. (βιβλίου, d'un livre, etc.) τὸ ἀντίγραφον, copie, n. f. τὸ ἀπεικόνισμα σφραγῖδος καὶ χαλκογραφίας ἐν γένει, épreuve; τὸ ἀντίτυπον ἐπιγραφῆς διὰ χάρτου κτλ. estampage, n. m. || [ἐμπορ.] —, exemplaire, n. m. π. χ. φορτωτικὴ εἰς τρία ἀντίτυπα.

ἀντιτυπέω-ῶ· ἀντιγράφω σχέδιον, décalquer; βλ. καὶ ἀπαναγράφω.

ἀντιυδρωπικός, ή, όν, ἢ ἀνθυδρωπικός, antihydropique, n. m. et adj. κατάλληλος πρὸς ἴασιν τῆς ὑδρωπικίας, propre à guérir l'hydropisie.

ἀντιυστερικός, ή, όν· καὶ ἀνθυστερικός, antihystérique, n. m. et adj. κατάλληλος πρὸς θεραπείαν τοῦ ὑστερισμοῦ.

ἀντιφάρμακον, ου, τό· τὸ ἐναντίον τῶν φαρμάκων φάρμακον καὶ συνήθως τῶν ἰοβόλων (φαρμακερῶν), contre-poison, n. m. ἤτοι τὸ ἀντίδοτον, antidote, n. m. καὶ γενικώτερον τὸ φάρμακον κατά τινος ἤ τι, remède, n. m; || ἀντιφάρμακον, τό· antipharmaque, n. m. οὐσία ἐξουδετεροῦσα, καταστρέφουσα τὴν δηλητηριώδη ἐνέργειαν τῶν δηλητηρίων, qui détruit l'effet délétère des poisons; συνώνυμον τοῦ ἀντίδοτον, antidote.

ἀντίφασις, εως, ἡ· antiphasie, n. f; γενικῶς ἡ ἀντίθεσις, contradiction, n. f; contre-vérité, n. f; συνεπῶς ἡ **εἰρωνεία**, (βλ. λέξιν)· ἡ ἐναντία πρότασις, proposition contraire; ἐν τῇ λογικῇ καλεῖται οὕτως ἐν εὐρυτέρᾳ σημασίᾳ ἡ σχέσις δύο κρίσεων ἢ ἐννοιῶν ἀντιθέτων· ἐν στενωτέρᾳ δὲ σημασίᾳ ἡ ἀντίθεσις, ἧς τὸ ἕτερον μέλος ἐξ ἀνάγκης εἶνε ἀληθές.

ἀντιφάσκω, ἐναντία λέγω, εὑρίσκομαι εἰς ἀντίφασιν, εἰς ἀντίθεσιν λόγων ἢ κρίσεων, (se) contredire; ἤτοι διαψεύδω, démentir; ἀντίκειμαι, impliquer; || αἱ προτάσεις αὗται ἀντιφάσκουσι, ces propositions impliquent contradiction (ἢ εἶνε ἀντιφατικαί, sont contradictoires); || λέγετε ὅτι εἶνε φρόνιμος καὶ ὁμολογεῖτε ὅτι κάμνει τρέλλας· τοῦτο ἀντιφάσκει (ἀντίκειται), vous dites qu'il est sage et vous avouez qu'il fait des folies; cela est en contradiction (ἢ cela est contradictoire), ἢ ἀντίκειται, cela implique; || οἱ λόγοι του ἀντιφάσκουσι πρὸς (ἀντὶ διαψεύδουσι) τὰς πράξεις του, ses actions démentent ses paroles; || φάσκει καὶ ἀντιφάσκει, il dit et se (s'en) dédit, ἤτοι λέγει καὶ ξελέγει.

ἀντιφατικός, ή, όν· antiphasique, adj. ὁ ἀντίθετα λέγων ἢ ὑποστηρίζων· ὁ περιπίπτων εἰς ἀντιφάσεις, qui dit ou soutient le contraire; contradictoire, ἤτοι ὁ ἐκφράζων ἢ παριστῶν πράγματα ἐντελῶς ἀντίθετα τὰ μὲν τῶν δέ· π. χ. ἐπὶ ἐμπορίου γράμμα, εἴδησις, κτλ.

ἀντιφατικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀντιφατικόν, d'une manière contradictoire; contradictoirement.

ἀντιφεβρίνη, ης, ἡ· ἡ ὀξανιλίδιον· ἐκ τῶν νεωτάτων φαρμάκων, antifébrine, n. f. ἡ

acétanilide, συνώνυμον τοῦ **ἀντιπυρετίνη**, ὡς καλεῖται ὑπό τινων, ἵνα μὴ γίνηται σύγχυσις μὲ τὴν ἀντιπυρίνην.

ἀντίφερνον, τό· antiphernal, ale, aux. πληθ. ἀντίφερνα, biens antiphernaux, τὰ ὑπὸ τοῦ μνηστῆρος διδόμενα εἰς τὴν μνηστὴν δῶρα, ἀντὶ τῆς προικός· τὸ ἀντιπροῖκι· τὰ προγαμιαῖα δῶρα, ἡ προγαμιαία δωρεά.

ἀντιφέρομαι, φέρομαι ἐναντίον, ἀντιτάσσομαι, ἐναντιοῦμαι, s'opposer ; être opposé (contraire) ; contrarier ; διαμάχομαι πρός τινα, se quereller.

ἀντιφθειρικός, ή, όν· antiphthérique, adj. λέγεται διὰ τὰ χρησιμοποιούμενα μέσα ἢ φάρμακα πρὸς καταστροφὴν τῶν φθειρῶν, moyens ou médicaments employés pour détruire les poux.

ἀντιφθισικός, ή, ον [ἰατρ.] antiphthisique, adj. ὁ ἐνεργῶν ἐναντίον τῆς φθίσεως.

ἀντιφιλελευθεριότης, ητος, ἡ· antilibéralisme, n. m. σύστημα, δόγμα, πολιτικὴ ἀντιφιλελευθέρα, système, doctrine, politique antilibérale.

ἀντιφιλελεύθερος, ος καὶ α, ον· antilibéral, ale, aux, adj. ὁ ἐναντίος εἰς τὰς φιλελευθέρους ἰδέας, ὁ ἐναντίος εἰς τὴν ἀστικὴν καὶ πολιτικὴν ἐλευθερίαν, contraire à la liberté civile et politique ; || πολιτικὴ ἀντιφιλελευθέρα, politique antilibérale.

ἀντιφιλόσοφος, ου, ὁ· antiphilosophe, n. m. ὀπαδὸς τῆς ἀντιφιλοσοφίας.

ἀντιφιλοσοφικός, ή, όν· antiphilosophique, adj. λέγεται περὶ τῶν βλέψεων, τῶν ἀργῶν, τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν πράξεων τῶν ἀντικειμένων εἰς τὴν φιλοσοφίαν, εἰς τὸ φιλοσοφικὸν πνεῦμα.

ἀντιφιλοσόφημα, ατος, τό· antiphilosophisme, n. m.

ἀντιφιλοσοφία, ας, ἡ· antiphilosophie, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιφιλοσοφικοῦ.

ἀντιφιλοσοφικῶς [ἐπίρ.] antiphilosophiquement, κατὰ τρόπον ἀντιφιλοσοφικόν.

ἀντιφιλοτιμέομαι-οῦμαι, ἕνεκα φιλοτιμίας πρὸς ἄλλον ἁμιλλῶμαι, rivaliser ; εὑρίσκομαι εἰς ἅμιλλαν, être en émulation ; || οἱ ἀντιφιλοτιμούμενοι, les rivaux ; οἱ ἁμιλλόμενοι, les concurrents.

ἀντιφλογιστικός, ή, όν· antiphlogistique, adj. καλεῖται οὕτως ἐν τῇ θεραπευτικῇ πᾶν κατάλληλον μέσον ἢ φάρμακον πρὸς καταπολέμησιν τῆς φλεγμονῆς· γενικῶς δὲ ἀντιφλογιστικὰ φάρμακα καλοῦνται τὰ μαλακτικά, adoucissants (médicaments), τοιαῦτα δὲ εἶνε αἱ τοπικαὶ καὶ γενικαὶ ἀφαιμάξεις, τὰ μαλακτικὰ καταπλάσματα, τὰ ψυχρὰ ἐπιθέματα, τὰ λουτρά, τὰ ψύχοντα ποτά, κτλ. || ἡ ἀφαίμαξις εἶνε ἰσχυρὸν ἀντιφλογιστικόν, la saignée est un puissant antiphlogistique ; || θεωρία ἀντιφλογιστική, théorie antiphlogistique.

ἀντίφραγμα, ατος, τό· ὁ ἐναντίον φραγμός, cloison, n. f ; barrière, n. f.

ἀντίφρασις, εως, ἡ· antiphrase, n. f. καλεῖται ἐν τῇ ῥητορικῇ εἶδος προσποιητῆς παραλείψεως ἢ ἀποσιωπήσεως (sorte de prétérition), ἤτοι λέγουσί τι, ἀνακινοῦντες ὅτι δὲν θὰ τὸ εἴπωσι· § —, antiphrase, σχῆμα ῥητορικὸν συνιστάμενον εἰς τὴν χρῆσιν λέξεως, ἐκφράσεως ἢ φράσεως μὲ ἀντίθετον τῆς πραγματικῆς αὐτῆς ἐννοίας. Ἡ ἀντίφρασις λέγεται καὶ **εὐφημισμός**, euphémisme, n. m. ὅστις εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰρωνικός· || ἐκφράζομαι δι' ἀντιφράσεων, antiphraser.

ἀντιφραστικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀντίφρασιν, d'antiphrase ; ὁ λεγόμενος δι' ἀντιφράσεως, exprimé par antiphrase.

ἀντιφραστικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀντιφράσεως, par antiphrase.

ἀντιφρέαρ, φρέατος, τό· contre-puits, n. m. κοιλότης βάθους 2—2,50μ. ἐν τῇ γῇ ἐν ᾗ τίθεται πυρῖτις διὰ τὴν ἀντενέργειαν τῶν τοῦ πολεμίου κατασκευαζομένων φρεάτων (puits) κατὰ τὰς πολιορκίας· ἀντιφρέατα κατασκευάζονται καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω· || θλιπτικὸν ἀντιφρέαρ, camouflet contre-puits ; βλ. καὶ **πόλεμος** ὑπόγειος.

ἀντιφρονῶ (έω), μέλ. ήσω, φρονῶ τὰ ἐναντία, ἔχω ἐναντίαν γνώμην, avoir une opinion contraire.

ἀντιφυσικός, ή, όν· antiphysique, adj. ὁ ἔκφυλος, ὁ παρὰ φύσιν, ὁ ἐναντίος εἰς τὴν φύσιν, contraire à la nature ; || ἔρως ἀντιφυσικός, amour antiphysique.

ἀντιφυσώδη, (φάρμακα), carminatifs ou antiventeux (médicaments), καλοῦνται τὰ κατ' ἐξοχὴν συνεργοῦντα εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος ἀποβολὴν τῶν ἐν αὐτῷ συνηθροισμένων ἀερίων, ὡς τοῦτο γίνεται κατὰ τὸν μετεωρισμὸν τῆς κοιλίας.

ἀντιφωνάριον, ου, τό· antiphonaire, n. m. βιβλίον ἐκκλησιαστικὸν περιέχον ψαλμούς.

ἀντιφωνέω-ῶ· βλ. **ἀντιφωνῶ**

ἀντιφώνησις, εως, ἡ· ἡ ἀπόκρισις, réponse, n. f. καὶ ἰδίως ἡ ἀπάντησις εἰς προσφώνησιν, réponse à une allocution. § ἡ ἀντήχησις, retentissement, n. m. § [νομ.] ἀντιφώνησις [λατ. constitutum] καλεῖται ἡ ἐγγύησις, caution, n. f. ἤτοι ἡ σύμβασις δι' ἧς ὑπισχνεῖταί τις τὴν ἐκπλήρωσιν ὑπαρχούσης ἐνοχῆς, ἡ δὲ ὑπόσχεσις αὕτη δύναται νὰ δοθῇ εἴτε ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ ὀφειλέτου, εἴτε ὑπὸ ἄλλου τῷ αὐτῷ δανειστῇ.

ἀντιφωνητής, οῦ, ὁ· ὁ ἐγγυητής, le répondant, le garant ; βλ [νομ.] ἀντιφώνησις. § ἐπίσης ὁ ἀντιφωνῶν, ἀπαντῶν, le répondant.

ἀντιφωνία, ας, ἡ· ἡ διάστασις (διαφορά, ἐναντιότης) γνωμῶν, divergence (différence, opposition) d'opinion ; διαφωνία (πρός τι), dissidence, n. f. § ἀντιλογία, contradiction, n. f. § ἀντιφωνία, antiphonie, n. f. μέλος ἐκ διαφόρων ὀργάνων ἢ φωνῶν.

ἀντίφωνον, τό· ἀντίφωνα, τὰ [ἐκκλ.] antiphone, n. m. [θεολ.], ἐκλήθησαν οὕτως, τὰ ἀμοιβαίως **ὑφ'** ἑκατέρου τοῦ τῶν ψαλτῶν χοροῦ ἐν ἀρχῇ τῆς λειτουργίας, πρὸ τῆς λεγομένης μικρᾶς εἰσόδου, ψαλλόμενα : οἷον ταῖς

πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς, κτλ. || — [διάλ. Καρπάθ.]=ἡ ἠχώ.

ἀντιφωνῶ (έω), μέλ. ήσω, ἀπαντῶ, répondre καὶ ἰδίως ἀπαντῶ εἰς προσφώνησιν, répondre à une allocution. § ἀντιφωνῶ, antiphoner [ἐκκλ.] ψάλλω ἀντίφωνον· § ἀντηχῶ, retentir ; § ἔχω διάφορον ἢ ἐναντίαν γνώμην, avoir une (être d') opinion différente (opposée) ; διίσταμαι (ὡς πρὸς τὴν γνώμην) diverger ; διαφωνῶ κατά τι, être en dissidence; § ἀποκρίνομαι ἐναντίον, ἀντιλέγω, contredire.

ἀντιχαιρετίζω καὶ ἀντιχαιρετῶ, ἀποδίδω (ἢ ἀπαντῶ) εἰς χαιρετισμόν, rendre (répondre à) un salut.

ἀντιχαιρετισμός, οῦ, ὁ· ὁ ἀποδιδόμενος χαιρετισμός, salut que l'on rend ; § contre -salut, n. m. χαιρετισμὸς ἀποδιδόμενος ἀμέσως εἰς πλοῖον ἢ πυροβολεῖον· πληθ. ἀντιχαιρετισμοί, des contre-saluts.

ἀντιχαιρετῶ (άω), βλ. ἀντιχαιρετίζω.

ἀντίχαρα, ἡ [διάλ. Οἰνόης] = διασκέδασις μετὰ χαράν, κυρίως μετὰ γάμον, φέρουσα τρόπον τινὰ ὄψιν γαμηλίου ἑορτῆς, συνήθως δὲ ἑπομένη αὐτῇ.

ἀντιχάριν [διάλ. Οἰνόης] = χάρις ἀντὶ χάριτος ἢ δῶρον ἀντὶ δώρου.

ἀντιχάρος, ὁ, [διάλ. Νισύρ.] = ἀντίθεος· ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἀντὶ καὶ χάρος· «κακόμοιρε, ἀντίχαρος εἶνε ὁ ἀφέντης σου».

ἀντίχειρ, ειρος, ὁ· τὸ μέγα δάκτυλον τῆς χειρός, le pouce, ὡς τὸ ἀντικρύζον μέρος τῆς χειρὸς εἰς τοὺς 4 ἄλλους δακτύλους, la partie de la main opposée aux quatre doigts ; βλ. καὶ δάκτυλος· || ἀντίχειρ, ειρος, antichéire, n. m. [ὁ μέγας δάκτυλος), γένος πενταμερῶν κολεοπτέρων.

ἀντιχλώριον, ου, τό· antichlore, n. m. (ἀντί, χλώριον), ἅλας χρησιμοποιούμενον εἴς τινα χαρτοποιεῖα πρὸς ἐξουδετέρωσιν τοῦ χλωρίου καὶ τοῦ θειϊκοῦ ὀξέος ἅτινα χρησιμεύουσι πρὸς λεύκανσιν τοῦ μίγματος τοῦ χάρτου.

ἀντιχολερικός, ή, όν· anticholérique, n. et adj. κατάλληλον πρὸς καταπολέμησιν τῆς χολέρας ἢ πρὸς πρόληψιν ἀπὸ ταύτης· || [οὐδ. οὐσ.] ἀντιχολερικόν, un anticholérique ; || ἐντριβαὶ ἀντιχολερικαί, frictions anticholériques.

ἀντίχορος, ου, ὁ· contredanse, n. f ; τετράχορος, quadrille, n. m.

ἀντίχρησις, εως, ἡ [νομ.) ἀντί, χρῆσις, antichrèse (krè) n. f. καλεῖται ἡ σύμβασις δι' ἧς παραχωρεῖταί τινι ὡς ἐμπράγματον δικαίωμα ἡ χρῆσις ἢ κάρπωσις πράγματος ἀντὶ τῆς χρήσεως καὶ τῆς καρπώσεως κεφαλαίου, ἢ συμβόλαιον δι' οὗ ὁ ὀφειλέτης (débiteur) παρέχει εἰς τὸν πιστωτήν του (créancier) τὴν κάρπωσιν ἀκινήτου (usufruit d'un immeuble), πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἐξοφλήσεως χρέους τινός, ἤτοι ἡ παραχώρησις τῶν εἰσοδημάτων κτήματος χάριν δανείου. Ἡ ἀντίχρησις ἐν τῇ παλαιᾷ Γαλ. Δικονομίᾳ ἐκαλεῖτο «mort-gage»

ἀντιχρήστης, ου, ὁ· antichrésiste (krè -siss), n. m. πιστωτὴς (δανειστής, créancier) λαβὼν παρὰ τοῦ ὀφειλέτου του κτῆμα πρὸς ἀσφάλειαν τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους· || χρησιμοποιεῖται καὶ ἐπιθετικῶς, πιστωτὴς ἀντιχρήστης, créancier antichrésiste.

ἀντιχριστιανικός, ή, όν· antichrétien, enne ; ἐναντίος τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, opposé à la religion chrétienne ; λέγεται περὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων· || ἀρχαὶ ἀντιχριστιανικαί, maximes antichrétiennes.

ἀντίχριστος, ὁ· antéchrist, n. m. ὁ ἐναντίος τοῦ Χριστοῦ· καλεῖται οὕτως ὁ ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ ἀπεσταλμένος ἰσχυρὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀντίπαλος, ὅστις μικρὸν πρὸ τῆς δευτέρας τοῦ Χριστοῦ παρουσίας, μέλλει νὰ συγκεντρώσῃ ἐν ἑαυτῷ ἅπασαν τὴν ἐν τῷ κόσμῳ δύναμιν τοῦ κακοῦ, ἵνα τελευταῖον πολεμήσῃ κατὰ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὅστις μέλλει νὰ ἡττηθῇ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ· || συνεπῶς ἀντίχριστος συνεκδοχικῶς καλεῖται ὁ διάβολος, diable, n. m. ὁ Σατανᾶς, satan, n. m.

ἀντιψωρικός, ή, όν· antipsorique, n. m. et adj. ὁ ὠφέλιμος εἰς τὴν ψώραν· συνώνυμον τοῦ antigaleux, euse.

ἀντιψωριώδης, ης, ες· antigaleux, euse; ὁ ἐναντίος τῆς ψωριάσεως, τῆς ψώρας, λέγεται περὶ τῶν φαρμάκων ἅτινά εἰσι κατάλληλα πρὸς θεραπείαν τῆς ψώρας. Συνώνυμά εἰσι, antipsorique, antidarteux, antiherpétique.

ἀντλέω-ῶ· βλ. ἀντλῶ.

ἄντλημα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι ἀντλεῖται ἢ ὅπερ ἀντλεῖ, ἐκβάλλει ἡ ἀντλία (ἡ τρούμπα), ce que l'on puise.

ἄντλησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντλεῖν, action de puiser (d'épuiser) ; τὸ ἔβγαλμα, τὸ ἄδειασμα, puisage, n. m.

ἀντλητήρ, ῆρος, ὁ· τὸ πρὸς ἄντλησιν ἀγγεῖον (γενικῶς), ustensile pour vider (pour puiser) ἢ vase à puiser ; ἤτοι ὁ ἀρυτήρ, puisoir, n. m ; || ἀντλητὴρ καὶ ἀντλητὴς μεταλλείων, puisoir, n. m. μηχάνημα ἐντὸς τῶν μεταλλευτικῶν φρεάτων, χρησιμεῦον πρὸς ἐξαγωγὴν τῶν ἐν αὐτοῖς συλλεγομένων ὑδάτων, συνιστάμενον ἐκ πολλῶν ὑδραντλιῶν (pompes) συνδεομένων μεταξύ των· § ἀντλητὴρ=ἀντλία, pompe, n.f. βλ. λέξιν· || [ναυτ.] —, pompe d'épuisement, ἀντλία δι' ἧς κυρίως ἀντλοῦσι τὰ ἐντὸς τοῦ κύτους πλοίου ὕδατα· || —λέμβου, pompe pour bateau ; || — σταθερὸς μετὰ μυζητικοῦ σωλῆνος (βλ. σίφων μυζητικός), pompe stable avec tuyau d'aspiration ; § ἀντλητὴρ καὶ ἀντλητής, [ναυτ.] ὁ χειριζόμενος ἀντλίαν, pompier, n. m.

ἀντλητήριον, ου, τό· ἀγγεῖον πρὸς ἄντλησιν, vase à puiser ; ὁ κουβᾶς, ὁ κάδος, écope ou escope à puiser ; ὁ κουβᾶς, seau, n. m ; κάδος, baquet, n. m ; broc, n. m ; § ἐπίσης ὁ ἀντλητήρ, ἡ ἀντλία, pompe, n. f.

ἀντλητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀντλητήρ, ὁ χειριζόμενος ἀντλίαν [ναυτ.] pompier, n. m.

ἀντλία, ας, ἡ· [φυσ.] pompe, n. f. γενικῶς καλοῦνται οὕτως ὄργανα, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουσιν ἢ πρὸς ἀνύψωσιν τῶν ὑγρῶν, ὅτε καλοῦνται ὑδραντλίαι, ἢ πρὸς ἀραίωσιν τοῦ ἔν τινι

κεκλεισμένῳ χώρῳ περιεχομένου ἀέρος ἢ ἀερίου ὁπότε καλοῦνται **ἀεραντλίαι** ἢ **πνευματικαὶ ἀντλίαι**, pompe à air ; § **ἀντλία** ἢ **ἀντλητὴρ** καὶ **ἀντλητήριον** ἢ **ὑδραντλία**, ἔτι δὲ καὶ σίφων, ωνος, ὁ· κοινῶς ἡ τουλούμπα καὶ τρούμπα ἢ τρόμπα, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ ἐν χρήσει λέξις εἶνε **ἀντλία**, pompe, n. f. (ἢ κυρίως pompe d'épuisement). Καλεῖται οὕτω μηχάνημα χρησιμεῦον διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῶν ὑδάτων, συνιστάμενον κυρίως ἀπὸ κύλινδρόν τινα (cylindre) καλούμενον πυξίδα τοῦ σίφωνος (ἀντλίας) (corps de pompe), ἐν ᾗ κινεῖται ὁ ἐμβολεὺς (piston) καὶ ἐκ διαφόρων δικλίδων ἢ ἐπιγλωττίδων (soupapes ou clapets). Διακρίνουσι κυρίως τοὺς μυζητικοὺς (ἀναρροφητικοὺς) σίφωνας (ἀντλίας) (pompes aspirantes), τοὺς καταθλιπτικοὺς σίφωνας (ἀντλίας) (pompes foulantes) καὶ τοὺς μυζητικοὺς καὶ καταθλιπτικοὺς σίφωνας (ἀντλίας) (pompes aspirantes et foulantes) ; || **σίφων (ἀντλία) μυζητικός** (ἢ ἀναρροφητικὸς), pompe aspirante ; εἰς τοὺς τοιούτους σίφωνας ὑπάρχει κάτωθεν τῆς πυξίδος (corps de pompe) σωλὴν βυθιζόμενος ἐντὸς τοῦ πρὸς ἀνύψωσιν ὕδατος· ὁ σωλὴν οὗτος δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ μῆκος μεγαλείτερον τῶν 9 μ. Εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ εἰρημένου σωλῆνος, ἤτοι εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς πυξίδος τοῦ σίφωνος, ὑπάρχει δικλὶς (soupape) ἀνοίγουσα ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω. Εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς πυξίδος ὑπάρχει ἑτέρα ὀπή, ἐν ᾗ προσαρμόζεται σωλὴν διὰ τὴν ἐκροὴν τοῦ ὕδατος. Ὁ ἐμβολεὺς (piston) φέρει ἐπίσης δικλίδα ἀνοίγουσαν κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν τῆς εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς πυξίδος τοῦ σίφωνος ὑπαρχούσης. Ὑποθέσωμεν ὅτι μεταδίδουσιν εἰς τὸν ἐμβολέα παλινδρομικὴν κίνησιν καὶ ὅτι οὗτος εὑρίσκεται εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς διαδρομῆς του (course) μετὰ τῶν δικλίδων κεκλεισμένων. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀνυψοῦται ὁ ἐμβολεὺς ἡ ἐξωτερικὴ πίεσις ἀνυψοῖ τὴν κάτωθεν τῆς πυξίδος δικλίδα καὶ τὸ ὕδωρ εἰσρέει ἐντὸς τῆς πυξίδος, ἐφ' ὅσον ὁ ἐμβολεὺς ἀνυψοῦται· ὅταν ὁ ἐμβολεὺς κατέρχηται, ἡ εἰς τὰ κάτω δικλὶς τῆς πυξίδος κλείει, ἡ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐμβολέως ἀνοίγει πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐκφεύγει ὁ ἐν τῇ πυξίδι ὑπάρχων ἀήρ· κατὰ τὴν ἑπομένην τοῦ ἐμβολέως κίνησιν παράγεται τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, μετά τινας δὲ παλινδρομικὰς κινήσεις ἀντὶ ἀέρος διέρχεται ἄνωθεν τοῦ ἐμβολέως τὸ ἐν τῇ πυξίδι εἰσρεῦσαν ὕδωρ, ὅπερ ἐκρέει ἐκ τῆς πρὸς τὰ ἄνω τῆς πυξίδος ὑπαρχούσης ὀπῆς, ὅταν ὁ ἐμβολεὺς ἀνυψῶται πρὸς τὰ ἄνω. Τοιοῦτοί εἰσιν οἱ κοινοὶ λεγόμενοι **σίφωνες (ἀντλίαι)** (pompes ordinaires)· ἡ ἐνέργεια τῶν διαφόρων συστημάτων εἶνε ἡ αὐτὴ ὡς ἀνωτέρω, μόνον δὲ διαφορά τις ὑπάρχει εἰς τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς τῆς δικλίδος (soupape) ; || [ναυτ.] **σίφων** ἢ **ἀντλία**, κοινῶς **τρούμπα**, pompe, n. f. καλοῦνται οὕτως γενικῶς τὰ μηχανήματα δι' ὧν ἀναβιβάζομεν οἱονδήποτε ῥευστὸν πρὸς ἐξαγωγὴν αὐτοῦ ἐξ ἑνὸς μέρους καὶ μεταφορὰν εἰς ἕτερον (βλ. ἀνωτέρω σίφων ἢ ἀντλία, pompe καὶ κατωτέρω κατασβεστικὸς σίφων ἢ ἀντλία, pompe à incendie). Οἱ ἐν τοῖς πλοίοις σίφωνες εἶνε ἢ μόνιμοι (fixes) ἤτοι συνδεδεμένοι μετὰ τοῦ σκάφους, ἢ μετακινητοὶ (mobiles)· καὶ μόνιμοι μὲν εἰσὶν οἱ χρησιμεύοντες πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἄντλου, ἤτοι τῶν ὑδάτων τοῦ κύτους, δι' ὃ καὶ ἀντλοσίφωνες (pompes de cale ou grandes pompes) καλοῦνται, μετακινητοὶ δὲ εἰσὶν οἱ χρησιμεύοντες πρὸς ὕδρευσιν ἢ διὰ τὰς πυρκαϊάς. Οἱ ἀντλοσίφωνες ἐνῷ χρησιμεύουσι πρὸς ἐκκένωσιν τοῦ ἄντλου, χρησιμεύουσιν ἐπίσης καὶ δι' ἄντλησιν ὕδατος ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς πλύσιν τοῦ καταστρώματος, διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ποσίμου ὕδατος ἐν ταῖς δεξαμεναῖς καὶ διὰ τὴν κατάσβεσιν πυρκαϊᾶς ἐν τῷ πλοίῳ· || **χειροσίφων**, ωνος, ὁ· **χειραντλία**, ας, ἡ· χειροκίνητος ἀντλία pompe à bras ou à main ; βλ. παροχὴ ὕδατος εἰς τοὺς λέβητας· || [μηχ.] **τροφοδοτικὴ** ἢ μᾶλλον **παροχικὴ ἀντλία**, pompe alimentaire, εἶνε ἡ ἀναρροφῶσα ὕδωρ ἐξ ὑδαταποθήκης ἢ τῆς θαλάσσης καὶ παρέχουσα αὐτὸ εἰς τοὺς λέβητας · βλ. **παροχὴ** ὕδατος εἰς τοὺς λέβητας· || **ὑδροσίφων**, pompe à eau ; || **κατασβεστικὸς σίφων** ἢ **ἀντλία**, pompe à incendie; ὁ πρὸς **κατάσβεσιν** τῶν πυρκαϊῶν ἀντλητὴρ ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Ἕλλησι σίφων (ωνος, ὁ) καὶ σίφων ὁ εἰς τοὺς ἐμπρησμούς· ὁ σίφων οὗτος καλεῖται κοινῶς τουλούμπα (τουρκικὴ λέξις) καὶ τρούμπα· παρ' ἡμῖν ἐν τῷ στρατῷ καλεῖται **ἀντλία** καὶ **ὑδραντλία**· || **ἀντλία μυζητικὴ καὶ καταθλιπτική**, pompe aspirante et foulante, εἶνε ἡ δυναμένη ν' ἀντλῇ ὕδωρ καὶ νὰ ἐξαποστέλλῃ τοῦτο μακράν· || **ἀτμαντλία** ἢ **ἀτμοσίφων**, ὁ· pompe à vapeur, ἀτμοκίνητος ἀντλία· βλ. **ἀτμαντλία**· || **ἐπιβοηθητικὴ ἀντλία** ἢ **ἐπιβοηθητικὸς σίφων**, pompe auxiliaire ; βλ. **παροχὴ** ὕδατος εἰς τοὺς λέβητας· || **κεντρόφυξ ἀντλία**, pompe centrifuge ou turbine, καλεῖται ἡ χρησιμεύουσα εἰς ὅ,τι καὶ ἡ ἀντλία κυκλοφορίας (pompe de circulation), ὡς καὶ διὰ τὴν ἐξάντλησιν ὕδατος ἐκ τοῦ κύτους τοῦ πλοίου ἐν περιπτώσει διαρροῆς· || **ἀντλία** ἢ **σίφων καταβρεκτικός**, pompe d'arrosement ; || **ἀντλία κυκλοφορίας**, pompe de circulation, καλεῖται εἰδικὴ ἀντλία τῶν ψυγείων ἐπιφανείας (condenseur à surface) ἀναρροφῶσα ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ ἐκβάλλουσα εἰς αὐτήν, μετὰ τὴν διὰ τῶν αὐλῶν κυκλοφορίαν του, τὸ ἀναγκαιοῦν πρὸς ψῦξιν τοῦ ἀτμοῦ ὕδωρ· || **—καταθλιπτικὴ** ἢ **σίφων καταθλιπτικός**, pompe foulante ; καλοῦνται οὕτως αἱ ἀντλίαι αἵτινες δὲν φέρουσιν ἐπὶ τῶν ἐμβολέων των δικλίδα. Τοιαῦται εἰσὶν αἱ πυροσβεστικαὶ ἀντλίαι, εἰς ἃς ῥίπτουσιν ἐντὸς τῆς λεκάνης των ὕδωρ, διὰ δὲ τῆς καταθλίψεως τῶν ἐμβολέων, οἵτινες δὲν φέρουσιν ἐπιγλωττίδας (clapets) ἐξαποστέλλεται τὸ ὕδωρ μακράν· || **ἀντλία περιστροφική**, pompe rotative [μηχ.], καλεῖται ἡ λειτουργοῦσα διὰ τῆς περιστροφῆς τροχοῦ· || — **σταθερὰ** μετὰ **μυζητικοῦ σωλῆνος**, pompe stable avec tuyau d'aspiration ; βλ. **σίφων** (ἀντλία) **μυζητικός**· || **ἀντλία καταθλιπτικὴ** (ἀεραντλία), pompe de compression ; ἀτμοκίνητος συσκευὴ

προωρισμένη νὰ πιέζῃ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα καὶ νὰ διοχετεύῃ αὐτὸν εἰς ἀεραποθήκας (réservoir d'air). Αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ πολλῶν πυξίδων σίφωνος (corps de pompe), εἰς ἃς ἀπορροφώμενος διαδοχικῶς ὁ ἀὴρ πιέζεται. Ἕνεκα τῆς ἐκ τῆς πιέσεως ἀναπτυσσομένης ὑπερβολικῆς θερμότητος ἡ συσκευὴ αὕτη φέρει σωλῆνας κυκλοφορίας ψυχροῦ ὕδατος (circulation d'eau froide), ὅπερ κυκλοφοροῦν ψυχραίνει τὸν ἀέρα καὶ τὰ μετ' αὐτοῦ εἰς ἐπαφὴν εὑρισκόμενα τεμάχια τῆς συσκευῆς· πρὸς ἐντελῆ δὲ ἐν τέλει ψύχρανσιν ὁ ἀὴρ ὁ ἐκπεμπόμενος ἐκ τῆς τελευταίας πυξίδος διέρχεται δι' ὀφιοειδοῦς σωλῆνος καὶ εἶτα διὰ καθέτου σωλῆνος καλουμένου καθαρτηρίου στήλης (colonne de purge) καὶ εἶτα διοχετεύεται εἰς τὴν ἀεραποθήκην. Ὑπάρχουσι διαφόρων εἰδῶν τοιούτου εἴδους καταθλιπτικαὶ ἀντλίαι: π. χ. ἀντλία Βρόδερουτ μετὰ δύο ἢ τριῶν ἀνεξαρτήτων κυλίνδρων, ἔχοντος ἑκάστου ἔμβολον τριπλῆς ἐνεργείας, pompe Brotherood à deux ou trois cylindres indépendants; ‖ ἀντλία Μέκαρσκι, pompe Mékarski; ‖ — Τιριόν, pompe Thirion; ‖ — Οὐάϊτχετ, pompe Whitehead ou pompe Claparède, κτλ. ‖ ἀντλίαι φορηταί, pompes portatives.

ἀντλίον, ου, τό· ὁ κάδος, écope, n. f. ὁ κουβᾶς, seau, n. m. ἤτοι τὸ ἀγγεῖον δι' οὗ ἀντλεῖ τις· ‖ ἀντλίον ἢ ἀντλητήριον, écope ἢ escope, n. f. εἶδος κοίλου πτυαρίου πρὸς ἐκκένωσιν ὑδάτων, κτλ. κοινῶς σαψάκι καὶ σέσουλα· ἐπίσης ἀντλίον, κοινῶς σέσουλα, écope ἢ escope à main, καλεῖται ἐν τῷ ναυτικῷ ξύλινον ἐπίμηκες χοχλιάριον χρησιμεῦον διὰ τὴν ἐκκένωσιν τοῦ ἐν τοῖς λέμβοις ὁπωσδήποτε εἰσρέοντος ὕδατος, ἢ διὰ νὰ λαμβάνωσιν ὕδωρ καὶ ῥίπτωσιν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ πλοίου ἢ ἀλλαχοῦ πρὸς πλύσιν· ‖ ἐπίσης ἀντλίον=κύπελλόν τι, coupelle, n. f. δι' οὗ λαμβάνουσι καὶ ἀντλοῦσιν ὑγρόν τι· § ἀντλίον, πτύον δι' οὗ ἀντλεῖται ὕδωρ, van (pour baqueter). n. m.

ἀντλοδόκη, ης, ἡ καὶ ἀντλοδόχη, ἡ· [ναυτ.] ἡ δεχομένη τὸ ἄντλος, ἡ κοινῶς λεγομένη κούτσα ἢ **σεντίνα,** lousseau, n. m. ἢ sentine, n. f. τὸ μέρος τοῦ κύτους πλοίου ἢ λέμβου ἐν ᾧ συναθροίζονται τὰ ἐκ διαφόρων αἰτίων εἰσρέοντα εἰς τὸ σκάφος ὕδατα.

ἄντλος, εους-ους, τό· τὸ εἰς τὸν κάτωθι τοῦ πλοίου (ἢ λέμβου) χῶρον συναθροιζόμενον ὕδωρ, eau qui s'amasse dans la sentine d'un vaisseau; ‖ ἐπίσης ἄντλος καλεῖται καὶ αὐτὸς ὁ κατώτατος χῶρος τοῦ πλοίου ὅστις ἐκλήθη πρὸς διάκρισιν καὶ ἀντλοδόκη, κοινῶς ἡ σεντίνα, la sentine ἢ le lousseau.

ἀντλοσίφων, ωνος, ὁ· [ναυτ.] pompe de cale; βλ. **ἀντλία.**

ἀντλῶ (έω) [ἀπὸ τοῦ ἄντλος], μέλ. ήσω· ἰδίως ἐκβάλλω εἰσρεῦσαν θαλάσσιον ὕδωρ ἐκ τοῦ ἄντλου (τῆς σεντίνας) τοῦ πλοίου, vider l'eau amassée dans la sentine d'un vaisseau, συνεπῶς ἐν γένει ἐκβάλλω, ἀδειάζω ὕδατα ἢ ὑγρὰ ἔκ τίνος μέρους, puiser; ἐξαντλῶ, épuiser, βλ. **ἐξαντλῶ·** ‖ ἀντλῶ, baqueter, σημαίνει ἀντλῶ διὰ κάδου, πτύου, ἀντλητηρίου, κτλ. τὸ ὑπάρχον ὕδωρ ἔν τινι κοιλώματι· βλ. καὶ ἐξάντλησις, épuisement, n. m. § — (ὕδωρ κτλ. δι' ἀντλίας), pomper; ἤτοι ἐξάγω διὰ τῆς ἀντλίας (pompe) τὸ ἔν τινι μέρει ὑπάρχον ὕδωρ· ‖ — (ἐκ τοῦ κύτους πλοίου ἢ ἄλλοθεν) τὸ ὕδωρ, ἐφ' ὅσον ἡ ἀντλία δύναται νὰ ἐξαγάγῃ τοιοῦτον, affranchir une pompe; ‖ — ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ, ἐκ τοῦ φρέατος, puiser de l'eau dans la rivière, dans un puits; ‖ τὰ φυτὰ ἀντλοῦσι τὴν ἰκμάδα τῆς γῆς, les plantes pompent les sucs de la terre; ‖ —, [μεταφ.] ἐξετάζω, examiner, ἀνευρευνῶ, rechercher. § ἀντλῶ [διάλ. Οἰνόης] = 1) ταράττω, σείω, κινῶ (ἐπὶ ῥευστῶν), remuer; «—τὤδὸν» = ἀνακινῶ, κτυπῶ τὸ ᾠόν, battre l'œuf; 2) μεταγγίζω, «—τὸ χρασίν» = μεταγγίζω (μετ' ἀνατάραξιν) τὸ κρασί.

ἀντοδονταλγικός, ή, όν· antiodontalgique, n. m. φάρμακον ὠφέλιμον κατὰ τῆς ὀδονταλγίας, remède employé contre l'odontalgie; ‖ ἀντοδονταλγικόν, un antiodontalgique; ‖ φάρμακον ὀδονταλγικόν, remède antiodontalgique; συνώνυμον τοῦ antidontique.

ἄντοικος, ος, ον· ὁ ἀντικρὺ (ἢ ἀντιθέτως) ἄλλου κατοικῶν, qui demeure en face (ou en sens contraire); ‖ [ἀστρον.] ἄντοικοι τόπου τινὸς καλοῦνται οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου τοῦ κειμένου ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μεσημβρινοῦ, ἀλλὰ τοῦ ἑτέρου ἡμισφαιρίου τῆς γῆς, les habitants du même méridien de l'autre hémisphère, ἤτοι ὁ ἀντίοικος, antécien, βλ. λέξιν.

ἀντονομάζω, ὀνομάζω τι μὲ ἄλλο ὄνομα, appeler d'un nom différent ou contraire, ἢ δίδω ἄλλην σημασίαν, donner un autre sens (ἢ impropre).

ἀντονομασία, ας, ἡ· ἡ ἄλλη ὀνομασία, nom contraire à l'idée; παρὰ τοῖς ῥήτορ. τρόπος καθ' ὃν λέγομεν τὸ πατρωνυμικὸν ἀντὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος, antonomase, n. f. π. χ. Ἀτρείδης, Πηλείδης, Μενοιτιάδης = Ἀγαμέμνων, Ἀχιλλεύς, Πάτροκλος· ὁτὲ δὲ τὸν χαρακτηρίζοντα τὸ κύριον ὄνομα μετά τινος ἐπιθέτου, π. χ. ἐνοσίχθων, κυανοχαίτης = ὁ Ποσειδῶν· εὔσκοπος Ἀργειφόντης = ὁ Ἑρμῆς· ὁτὲ δὲ διά τινος περιφράσεως, οἷον «Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς» = ὁ Ἀπόλλων· Πριάμοιο πόλις = ἡ Ἴλιος· § —, ἡ ἀναλήθεια, contre-vérité, n. f. βλ. καὶ **εἰρωνεία.**

ἀντοπή, ῆς, ἡ, ἡ ἐκβολή, ῆς, ἡ· ἀντίθετος ὀπὴ γινομένη που, contre-ouverture, n. f. καὶ contre-perçure. § ἐν τῇ χειρουργικῇ καλεῖται ἀντοπή, contre-ouverture, ἐναντία ὀπὴ γινομένη τεχνητῶς κάτωθεν ἢ ἔναντι ἄλλης, ὡς εἰς τὰ συρίγγια διὰ τὴν ἐκροὴν τῆς ὕλης· § ἀντοπαὶ τοῦ πετάλου, contre-perçures de fer, καλοῦνται αἱ ὀπαὶ αἱ εὑρισκόμεναι ἐν τῇ κατωτέρᾳ ἐπιφανείᾳ τοῦ πετάλου, τῇ ἐφαπτομένῃ τῆς ὀπῆς, ἔχουσαι τὸ σχῆμα τῆς λεπίδος τοῦ ἥλου.

ἀντόρυγμα, ατος, τὸ [ὀχυρ.], ἢ ἀντιπροσιτήριον, contre approche, n. f. ὀρύγματα (tranchées) καὶ ἔργα ἅτινα ἐκτελεῖ ὁ πολιορ-

χούμενος εἰς τὰ πέριξ τοῦ φρουρίου πρὸς ἀπώθησιν τοῦ πολιορκητοῦ ἢ παρεμπόδισιν τῶν προσιτηρίων ὀρυγμάτων του (approches, βλ. λέξιν).

ἀντόρυξις, εως, ἡ· ἡ ἐναντία ὄρυξις, ἡ ἀνθυπόνομος, creusement en sens contraire, contre-mine, n. f.

ἀντορύσσω, μέλ. ύξω, ἐξ ἐναντίας σκάπτω, creuser en sens contraire, ἀνοίγω ἐναντίαν ὑπόνομον, contre-miner.

ἀντοφειλή, ῆς, ἡ· contre-dette, n. f. ἡ ὀφειλὴ (ἢ ὑποχρέωσις), πρὸς τὸν ὀφείλοντα.

ἀντοφείλω, μέλ. οφειλήσω· ὀφείλω πρὸς τὸν ὀφείλοντα, devoir à son débiteur=ἀντιχρεωστῶ ἢ être redevable à son tour=εἶμαι ὀφειλέτης.

ἀντοφθάλμιος, ος, ον· [φυσ.] ὁ ἔναντι τοῦ ὀφθαλμοῦ (ἐπὶ φακοῦ)· τὸ ὁρώμενον ἀντικείμενον, objectif, n. m. || — φακὸς (μικροσκοπίου), objectif, (μικροβιολογία ἰατρ. Σάββα).

ἀντοχεύς, έως, ὁ· ὁ ἀντιλαβεύς, ἡ λαβή, agrafe (de bouclier); § [ἰατρ.] καταδετικὸν διατόνιον, chape de brelage=ἀντοχεύς, τὸ δι' οὗ δένεταί τι ἢ κρατεῖται· § [ναυτ.] ἀντοχεύς, fausse brague, n. f. ἤτοι δακτύλιος ὀχέως, anneau ou croc de brague.

ἀντοχή, ῆς, ἡ· (ἀντέχομαι) τὸ ἀμοιβαίως κρατεῖσθαι, ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ συγκρατεῖσθαι μετὰ δυνάμεως, action de retenir avec force; καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντέχειν, ἀνθίστασθαι, action de résister, ἡ ἀντίστασις, résistance, n. f; ἡ συνάφεια, σύμφυσις, adhérence, n. f; βλ. λέξιν· || — (τῶν ὑλῶν, ὑλικῶν), résistance (des matériaux), βλ. **ἀντίστασις**· || — ὑπονομοστοῶν καὶ κλάδων αὐτῶν, résistance des galeries et rameaux; βλ. **διάρρηξις ὑπονομοστοῶν**· || — τῶν πυροβόλων, résistance des pièces=στερεότης· § ἀντοχὴ καλεῖται μεταφορικῶς τὸ μηχανικὸν ἔργον, travail, n. m. π. χ. ὁ ἀνώτατος ὅρος τῆς ἀντοχῆς τοῦ μετάλλου, travail maximum d'un métal; § [ἱππολ.] ἀντοχή, âme (d'un cheval), ἢ fond (d'un cheval); ὑπὸ τὴν ἔκφρασιν ταύτην ἡ ἱππολογία ἐννοεῖ ἐκείνην τοῦ ἐργατικοῦ κυρίως ἵππου τὴν φυσικὴν ἰδιότητα, καθ' ἣν οὗτος μετὰ σωματικῆς καὶ ψυχικῆς ἰσχύος ἀντέχει κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν οἱασδήποτε ἐκ τῶν συνήθων αὐτῷ ἐργασιῶν (ἱππασίας, ἕλξεως, φόρτου, κτλ.)· ἡ ἰδιότης αὕτη ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς φυσικῆς ἀναπτύξεως καὶ εὐεξίας τοῦ ἵππου, καθίσταται δὲ καὶ ἐπίκτητος διὰ τῆς ἐργασίας καὶ ἐκπονήσεως αὐτοῦ· || ἀνθεκτικὸς ἢ καρτερικὸς ἵππος, cheval qui a du fond.

ἀντραγαθία, [δημ.] ἡ **ἀνδραγαθία**, παλληκαριά, ἡρωϊκὸν κατόρθωμα.

ἀντράδηρφους, ὁ [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=ὁ ἀδελφὸς τοῦ συζύγου, **ἀνδράδελφος**.

ἀντράκλα, ἡ· [δημ.] **ἀνδράκλα**, βλ. ἀνδράχνη, pourpier, n. m. τὸ γνωστὸν λάχανον. Τρώγεται καὶ ὡς ἐδώδιμον λάχανον καὶ ὡς σαλάτα καὶ μαγειρευομένη μετὰ λεπτῶν τετμημένων κρομμύων καὶ ἐλαίου (γιαχνί).

ἀντράλα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρ.] ἡ σκοτοδινίασις, ὁ ἴλιγγος.

ἀντραλεύω, [διάλ. Ἠπείρ.) σκοτίζω τινά, offusquer, ἐνοχλῶ, ennuyer, importuner qu'un.

ἄντρας, ὁ· [δημ.] βλ. ἄνδρας, σημαίνει α) τὸν ἄρρενα ἄνθρωπον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς γυναῖκας = ὁ ἀνήρ, l'homme; β) τὸν μέγαν τὴν ἡλικίαν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ παιδία, l'homme âgé; γ) τὸν πελώριον καὶ καλὸν παράστημα ἔχοντα, homme de haute taille; δ) τὸν σύζυγον, le mari; ε) τὸν ἀνδρεῖον, l'homme brave, courageux.

ἀντραχλοκούμαρος, [διάλ. Κύμης] = ἄγριον εἶδος κουμάρου (ἀνδράχνη).

ἀντρειωμένος, η, ο· [δημ.] βλ. ἀνδρειωμένος.

ἀντρίζω, [διάλ. Οἰνόης) = ἀνδρίζω, λαμβάνω σύζυγον, ὑπανδρεύομαι (ἐπὶ γυναικῶν), se marier.

ἀντρίστικος, [δημ.] βλ. ἀνδρικός.

ἀντρογυναῖκα, [δημ.] βλ. ἀνδρογυναῖκα.

ἀντροδίαιτος, ος, ον· ὁ ζῶν ἢ διαιτώμενος εἰς ἄντρα (σπήλαια), qui vit dans les cavernes.

ἀντροειδής, ής, ές· ὁ ἔχων εἶδος ἄντρου (κοιλότης), ἤτοι ὁ ὅμοιος μὲ ἄντρον (σπήλαιον), caverneux, euse.

ἀντρομίδα, ἡ· [δημ.]=σκέπασμα ἐξ ἐρίου εἰς ὃ εἰσὶν ἐνυφασμέναι χρωμάτων ποικίλων ταινίαι· ἡ λέξις ἀρχαία, ἐνδρομή· βλ. ἀνδρομίδα· || —, [διάλ. Κύμης]=τάπης.

ἄντρον, ου, τό· caverne, n. f. σπήλαιον βαθύτατον ἢ ὄρυγμα ὑπόγειον, souterrain; ἐν γένει τὸ σπήλαιον, ἡ σπηλιά, grotte, n. f. φυσικὸν ἢ τεχνικόν, καὶ γενικῶς ἡ κοιλότης, cavité, n. f; || — ἐπίσης antre, n. m. φυσικὸν βαθὺ καὶ σκοτεινὸν σπήλαιον, caverne ou grotte naturelle, profonde et obscure; || τὸ ἄντρον τίγρεως, l'antre d'un tigre; || [μεταφ.] —, antre, λέγεται διὰ τὰ μέρη εἰς ἃ διατρέχουσι κίνδυνόν τινα.

ἀντροξάδερφος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] cousin du mari, καὶ ἀντροσξαδέρφη· ἀντροξαδέρφια, λέγονται οὕτως οἱ ἐξάδελφοι τοῦ ἀνδρὸς γυναικός τινος, οἱ ἐξ ἀνδρὸς ἐξάδελφοι

ἀντροποῦλλι, τό· [διάλ. Καρπάθου]= τὸ ἄρρεν παιδίον, le garçon.

ἀντροπουλλιέρος, ὁ [διάλ. Καρπάθου]= τὸ θηλυκοποῦλλι, ὅπερ φέρεται ὡς ἀντροποῦλλι· βλ. λέξιν.

ἀντρούκλας, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] μέγας, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα ἄνδρας, homme de haute taille.

ἀντροχωρίστρα, [διάλ. Οἰνόης] 1) ἡ ἐπιφέρουσα διὰ διαβολῶν καὶ ἐρίδων διαζύγια, ἡ χωρίζουσα ἀνδρόγυνα· βλ. **ἀνδροχωρίστρα**· 2) εἶδος φυτοῦ θαμνώδους μὲ κίτρινα ἄνθη, ὅπερ οὕτως ὀνομασθὲν αὐθαιρέτως κατήντησε παροιμιῶδες, διότι μὲ τὴν ἄνθησίν του κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος ἐγίνετο ἡ ναυτικὴ κίνησις ἐν τῷ λιμένι Οἰνόης καὶ ἡ ἔναρξις τῶν ἀποδημιῶν εἰς τὰ ξένα, ὅτε αἱ γυναῖκες ἀπεχωρίζοντο τῶν ἀνδρῶν.

ἀντρώδης, ης, ες· ὁ πλήρης ἄντρων, σπηλαίων (κοιλοτήτων), caverneux, euse.

ἄντρωπος, ὁ [δημ.]=ὁ ἄνθρωπος.

ἄντσα, [δημ.] ἡ κνήμη.

ἀντσπάζουμη, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = ἀσπάζομαι.

ἀντστῆλ'ι [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=στύλος ξύλινος ἐφ' οὗ στηρίζεται τὸ βαρέλιον τοῦ μύλου.

ἀντυγωτός, ή, όν· ὁ εἰς σχῆμα ἄντυγος καμωμένος ἢ ὁ φέρων ἄντυγα, qui a la forme d'un (ou qui porte un) limbe.

ἄντυξ, υγος, ἡ· limbe, n. m. πᾶσα στρογγύλωσις ἢ συστροφή, περιφέρεια ἢ μέρος αὐτῆς, ἢ στεφάνη, ἢ καὶ ἴτυς (υος, ἡ), ἤτοι πᾶσα περιφέρεια, γῦρος, χεῖλος στρογγύλων πραγμάτων καὶ ἐν γένει οἱ κύκλοι τῶν μηχανικῶν ὀργάνων. Ἐν τῷ ναυτικῷ ἡ ἄντυξ καλεῖται ἴτυς, limbe, n. m. σημαίνει δὲ τὸ εἰς μοίρας διῃρημένον τόξον τῶν δικατόπτρων ὀργάνων (instruments à double réflexion)· || βεβαθμονομημένη ἄντυξ ἢ ἴτυς, limbe gradué; § [οἰκοδ.] ἄντυξ (θόλου), douelle, n. f. καὶ ὀρθότερον douvelle, ἢ ἐσωράχιον, τό, intrados, n.m. καὶ κατ' ἐπέκτασιν εἰσέτι κύρτωσις, voussure, n. f. καλεῖται τὸ καμπύλον μέρος ἀψῖδος, καμάρας ἢ θόλου, ἤτοι ἡ ἐσωτερικὴ αὐτοῦ ὄψις (ἢ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια), βλ. καὶ ἐξωράχιον· || ἄντυξ θολίτου, douelle de voussoir (ἢ καμαρολίθου, ou du vousseau), ἄντυξ σφηνολίθου, douelle ou intrados d'un claveau, καλεῖται ἡ κοίλη ὄψις αὐτοῦ πρὸς τὸ ἐσωτερικόν του· βλ. καὶ σφηνόλιθος.

ἄντυτος, η, ον· [δημ.] βλ. ἄνδυτος.

ἀντωθέω-ῶ, μέλ. ἀντωθήσω· ἐξ ἐναντίας ἢ ὀπίσω ὠθῶ, σπρώχνω, ἀντικρούω, repousser; προσκρούω πού καὶ ὀπισθοδρομῶ, buter ἢ butter.

ἀντώθησις, εως, ἡ· ἀντωθισμὸς καὶ ἄντωσις· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντωθεῖν, action de repousser; ἡ ἀμοιβαία ὤθησις, συνεπῶς ἡ ἀντίκρουσις, répulsion, n. f.

ἀντωθητήριον, τό· γενικῶς καλεῖται τὸ ἐφ' οὗ προσκρούει τι καὶ ἀντωθεῖται ἤτοι ὀπισθοδρομεῖ, butée, n. f. || — (εἰς τὰ πυροβόλα Κανὲ), butée, n. f. § — ἢ **ἀποκρουστήρ,** tampon de choc, καλεῖται ἐλατήριον χρησιμεῦον ἵνα ἐπιφέρῃ ἀντίστασιν κατά τινα πρόσκρουσιν· ἐπὶ τῶν πυροβόλων Κανὲ καὶ ἑτέρων καλεῖται οὕτως ἐλατήριον τοποθετούμενον εἰς τὸ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν μέρος τῆς ἐσχάρας τοῦ κιλλίβαντος (châssis d'affût) καὶ χρησιμεῦον διὰ τὴν ἐξασθένησιν τῆς κρούσεως τοῦ κιλλίβαντος ἐπ' αὐτῆς· || — ἐλαστικόν, tampon élastique; || — ἢ ἀποκρουστὴρ [σιδηροδ.], βλ. συγκρουστήρ, tampon. § — σκαφιδίου, buttoir (ἢ butoir, n. m.) d'auget; τεμάχιον τοῦ ἐπαναληπτικοῦ γαλλικοῦ ὅπλου χρησιμεῦον ν' ἀνυψώνῃ καὶ νὰ καταβιβάζῃ τὸ σκαφίδιον (auget) διὰ τὴν ἐπαναληπτικὴν βολήν. § ἀντωθητήρια ἐκκρεμοῦς, buttoirs de pendule; μικρὰ ἐξέχοντα τεμάχια κανονίζοντα τὰ ὅρια τῆς ἀναλικνήσεως τοῦ ἐκκρεμοῦς· βλ. ἐκκρεμὲς εἰς ναύκλαστρον Οὐάϊτχεστ.

ἀντωθισμός, οῦ, ὁ· βλ. ἀντώθησις.

ἀντωθῶ, βλ. ἀντωθέω.

ἀντωνυμία, ας, ἡ· ἓν ἐκ τῶν δέκα μερῶν τοῦ λόγου, pronom, n. m; || — προσωπική (κτητική, δεικτική, ἀναφορική, ἀόριστος), pronom personnel (possessif, démonstratif, relatif, indéfini).

ἀντωνυμι(α)κός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὰς ἀντωνυμίας, pronominal, ale, aux.

ἀντωνυμι(α)κῶς, [ἐπίρ.] καθὼς ἀντωνυμία, en forme de pronom, pronominalement.

ἄντωσις, εως, ἡ· ἡ ἀντώθησις, répulsion, n. f; § ἄντωσις, ἡ ἐναντία, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὤθησις, κοινῶς τὸ σπρώξιμον, poussée, n. f; || ἄντωσις γαιῶν, poussée de terres, καλεῖται οὕτως ἡ ὁριζόντιος δύναμις ἡ παραγομένη ὑπὸ τῶν γαιῶν ἐπὶ τοῦ ἐμποδίζοντος αὐτὰς ἀντικειμένου (τοίχου, διαφράγματος, κτλ.) εἰς τὸ νὰ ὀλισθήσωσι καὶ λάβωσιν αὗται τὴν φυσικήν των κλίσιν· || ἄντωσις θόλου, poussée de la voûte; θόλος τις (ἢ ἀψὶς) παράγει τὴν αὐτήν, ὡς ἀνωτέρω περὶ γαιῶν εἴπομεν, δύναμιν ἐπὶ τῶν τοίχων ἐφ' ὧν στηρίζεται, ἤτοι καλεῖται ἄνθωσις θόλου ἡ ὁριζόντιος δύναμις ἣν μεταδίδουσιν οἱ θολῖται (voussoirs) δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τοῦ ἀκροσφηνίου πρὸς τὰ βάθρα (pieds -droits). Διὰ τὴν κατασκευὴν θόλου ἢ ἀψῖδος τινὸς εἶνε ἀπαραίτητον νὰ προσδιορισθῇ ἡ ἄντωσις αὕτη, ὅπως ἀντιταχθῇ ἀνάλογος ἀντίστασις ἵνα μὴ μετατοπισθῇ ὁ θόλος ἢ ἡ ἀψίς. Ἐπὶ τῆς κατασκευῆς τῶν θόλων (ἢ ἀψίδων) δέον νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει τὰ ἑξῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἄντωσιν αὐτῶν (poussée des voûtes) : 1) Εἰς θόλον εἰς τὸν ὁποῖον οἱ θολῖται δὲν συνδέονται διὰ λιθοκόλλης (ciment), ὅσον ἡ κεφαλὴ αὐτῶν ἔσεται μικροτέρα, τοσοῦτον μεγαλειτέρα ἔσεται ἡ ἄντωσις. 2) ὅσον παχύτερος ἔσεται ὁ θόλος, ἐπὶ τοσοῦτον μεγαλειτέρα ἔσεται ἡ ἄντωσις· 3) ὅσον τὰ ὑποβαστάζοντα τὸν θόλον βάθρα εἶνε ὑψηλότερα, ἐπὶ τοσοῦτον δέον νὰ ὦσι καὶ παχύτερα ἵνα ὑποστηρίξωσι τὴν ἄντωσιν τοῦ θόλου· § χάραξις τῆς ἀντώσεως τῶν θόλων, faire le trait des poussées des voûtes, καλεῖται ὁ προσδιορισμὸς τοῦ πάχους ὅν τινα δέον νὰ ἔχωσιν οἱ τοῖχοι οἱ βαστάζοντες τοὺς θόλους καὶ αἱ ἐρεισματικαὶ στῆλαι (piliers buttants) αἱ στηρίζουσαι αὐτούς· § ἄντωσις [ὑδρ.] poussée, n. f. καλεῖται ἡ δύναμις τοῦ ὕδατος ἡ ὠθοῦσα τὰ πλωτὰ σώματα καὶ ἀντικείμενα πρὸς τὰ ἄνω καὶ μὴ ἀφίνουσα αὐτὰ νὰ βυθισθῶσι.

ἀνυβριστὶ [ἐπίρ.], sans injure (insulte), χωρὶς ὕβριν ἤτοι ἀνυβρίστως.

ἀνύβριστος, ος, ον· ὁ μὴ ὑβρισθείς, non injurié (insulté), ininjurié, ée.

ἀνυβρίστως [ἐπίρ.] βλ. ἀνυβριστί.

ἀνυγίαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἰαθείς, ὁ ἀνίατος, incurable.

ἀνυγραίνω, μέλ. ανῶ, πάλιν ὑγραίνω, humecter de nouveau; καὶ κατ' ἐπέκτασιν πραΰνω, καθιστῶ ἠπιώτερον, amollir, adoucir.

ἀνύδατος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ὕδωρ, sans eau, qui manque d'eau.

ἀνυδρεύομαι, μέλ. εύσομαι· ἀνασύρω ἢ ἀντλῶ ὕδωρ, tirer ou puiser de l'eau.

ἀνύδρευτος, ος, ον· ὁ μὴ ὑδρευθείς, ὁ ἔχων ἔλλειψιν ὕδατος, qui manque d'eau ; ἔτι δὲ ὁ μὴ ποτισθείς, ὁ ἀπότιστος, qui n'est pas arrosé, inarrosé, ée.

ἀνυδρία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις ὕδατος (ἢ βροχῆς), manque d'eau (de pluie) ; ἡ ξηρασία, sécheresse, n. f ; ou aridité, n. f.

ἀνυδρικός, ή, όν· anhydrique, adj. ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἀδιαπέραστος· || τὸ ἐλαστικὸν κόμμι εἶνε ἀνυδρικόν, le caoutchouc est anhydrique.

ἀνυδρίτης, ου, ὁ [ὀρυκτ.] anhydrite, n.m. λίθος σκληρότατος ὅστις εἶνε ἀνυδρομιγὴς γύψος διαφόρως κεχρωματισμένος (συνήθως κυανόλευκος), ὅντινα μεταχειρίζονται συνήθως ὡς λίθον διακοσμητικόν· § [χημ.] **ἀνυδρίτης,** ὁ· anhydride, n. m. γενικὴ ὀνομασία δι' ἧς καλοῦνται τὰ ἄνυδρα ὀξέα (acides anhydres), ἤτοι οἱ ἀνυδρῖται.

ἀνυδρομιγής, ής, ές· βλ. ἄνυδρος.

ἀνυδροξείδιον [χημ.] ἄνυδρον ὀξύ, acide anhydre = ἀνυδρίτης, anhydride, n. m.

ἄνυδρος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ὕδωρ, ὁ ἔχων ἔλλειψιν ὕδατος (βροχῆς), qui manque d'eau (de pluie), συνεπῶς ὁ ξηρός, sec, aride ; || ἡ — (ξηρὰ) γῆ, terre aride ; (τὸ ἀντίθετον εἶνε ἔνυδρος, hydraté). § [χημ.] — ος, ον· ἢ ἀνυδρομιγής, ής, ές· anydre, adj. ὀνομασία διδομένη ἐν τῇ χημείᾳ εἰς τὰ ἄνευ ὕδατος σώματα· || ἄνυδρον ἅλας, sel anhydre ; || ἄνυδρον θειϊκὸν ὀξύ, acide sulfurique anhydre ; || ἄνυδρον οἰνόπνευμα, alcool absolu (ἢ anhydre) ; || ἄσβεστος ἄνυδρος ἢ καυστική, chaux anhydre ou chaux vive ; || γύψος ἄνυδρος ἢ γύψος ὑπερεψημένη, plâtre anhydre ou plâtre surcuit ; || ἄνυδρον οἰνόπνευμα, alcool absolu (μικροβιολογία ἰατρ. Σάββα).

ἀνύδρωσις, εως, ἡ· anhydrisation, n. f. μεθοδικὴ ἀφύδρωσις (déshydration) ὀργανισμοῦ τινος.

ἀνυμνέω-ῶ, μέλ. ήσω, μεγαλοφώνως ὑμνῶ, ψάλλω ὕμνους, chanter les louanges de; louanger ; δοξολογῶ, célébrer ; ὑμνῶ, louer.

ἀνύμφευτος, ος, ον· ὁ μὴ νυμφευθείς, ὁ ἀνύπανδρος, non marié, ée; ὁ ἄγαμος, célibataire, n. m. [ἐπὶ ἀνδρός], garçon, n. m. [ἐπὶ γυναικός], fille, n. f. demoiselle, n. f. || —, ἄγαμος, immariable, adj. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ νυμφευθῇ (νὰ συζευχθῇ=ἀσύζευκτος), qui ne peut être marié ; ὁ ἀνεπίδεκτος γάμου.

ἀνυπακοή, ῆς, ἡ· désobéissance, n. f. ἡ παρακοή· ἔλλειψις ἢ ἄρνησις ὑπακοῆς, manque ou refus d'obéissance ; πᾶς στρατιωτικὸς ὅστις ἀρνεῖται ἢ ἀποποιεῖται νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν ἀνώτερόν του δικάζεται ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου· ἡ ποινὴ μεταβάλλεται ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ καὶ τῆς βαρύτητος τοῦ σφάλματος· βλ. καὶ ἀνυποταξία.

ἀνύπανδρος, ος, ον· κοινῶς ἀνύπαντρος, η, ο· βλ. ἀνύμφευτος.

ἀνύπαρκτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐν τῇ ἀληθείᾳ ὑπάρχων, ὁ μὴ ἔχων ὕπαρξιν, ἢ ὁ μὴ ὑπάρχων, non existant, inexistant ; ἐντεῦθεν ὁ φαντασιώδης, imaginaire ; χιμαιρικός, chimérique ; ὁ ἰδανικός, idéal, e.

ἀνυπαρξία, ας, ἡ· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνυπάρκτου, inexistence, n.f. τὸ μὴ ὄν, le néant.

ἀνυπεράσπιστος, ος, ον· ὁ μὴ ὑπερασπιζόμενος, non défendu (protégé) ; ὁ ἄνευ ὑπερασπίσεως, sans défense, indéfendable, adj.

ἀνυπέρβατος, ος, ον· ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ, qu'on ne peut franchir, non franchi (surmonté, dépassé), infranchissable; ἀνυπέρβλητος, insurmontable; ἀκαταμάχητος, invincible.

ἀνυπερβάτως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀνυπέρβατον, insurmontablement ; χωρὶς νὰ δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ, sans [pouvoir] dépasser.

ἀνυπέρβλητος, ος, ον· ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑπερβάλλῃ, (π. χ. δυσκολία, πρόσκομμα), qu'on ne peut surpasser (dépassé), insurmontable ; [συνεχδ.] ἔξοχος, supérieur ; extrême ; ἀξιοπαρατήρητος, remarquable ; ἀμίμητος, inimitable ; ἀσύγκριτος, incomparable.

ἀνυπερβλήτως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀνυπέρβλητον, d'une manière insurmontable ; ὅσον δὲν δύναταί τις καλλίτερον, qu'on ne peut mieux, ἤτοι ἐξόχως, supérieurement, extrêmement, κτλ. βλ. ἀνυπέρβλητος.

ἀνυπέρθετος, ος, ον· ὅντινα δὲν δύνανται ν' ἀναβάλλωσι (νὰ βραδύνωσι), qu'on ne peut différer (ἢ remettre ; retarder); ὁ μὴ ἀναβλητέος, inajournable, adj. ἄνευ ἀναβολῆς, sans délai ; συνεπῶς ὁ ἐπείγων, pressé, ée ; urgent, e ; ἄμεσος, immédiat, e.

ἀνυπερθέτως, [ἐπίρ.] ἄνευ ἀναβολῆς, sans délai ; sans remise ; ἄνευ καθυστερήσεως, ἄνευ βραδύτητος, sans retard.

ἀνυπεύθυνος, ος, ον· ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, ὁ μὴ φέρων τοιαύτην, qui n'est pas responsable ; ἀνεύθυνος, irresponsable.

ἀνυπευθύνως, [ἐπίρ.] ἀνευθύνως, irresponsablement.

ἀνυπήκοος, οος, οον· ὁ μὴ ὑπακούων désobéissant, e ; ἀπειθής, indocile.

ἀνυπόγραφος, ος, ον· ὁ μὴ ὑπογεγραμμένος, non signé, ée ; ὁ ἄνευ ὑπογραφῆς, sans signature.

ἀνυπογράφως, [ἐπίρ.] ἄνευ ὑπογραφῆς, sans signature ; sans signer.

ἀνυπόδετος, ος, ον· καὶ

ἀνυπόδητος, ος, ον· ὁ μὴ φορῶν ὑποδήματα, ἤτοι ὁ ξυπόλυτος, non chaussé, ée; ἄνευ ὑποδημάτων, sans chaussures ; ὁ βαδίζων γυμνόπους, qui va pieds nus; ὅθεν ἀνυπόδυτος= γυμνόπους, nu-pieds, n.

ἀνυπόθετος, ος, ον· ὁ μὴ ὑποτιθέμενος, qui n'est pas supposé ; ὅντινα δὲν δύνανται νὰ ὑποθέσωσι, qu'on ne peut supposer.

ἀνυποθήκευτος, ος, ον· καὶ

ἀνυπόθηκος, ος, ον· ὁ μὴ ὑποθηκευμένος, non hypothéqué, ée ; ὁ μὴ ἐπιβεβαρυμένος μὲ ὑποθήκην, non grevé d'hypothèque.

ἀνυποκρισία, ας, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνυ-

ποκρίτου, ἡ ἁπλότης, ἡ εἰλικρίνεια, sincérité, n. f.

ἀνυπόκριτος, ος, ον· ὁ μὴ ὑποκρινόμενος (προσποιούμενος), qui ne dissimule pas : non dissimulé, ée ; συνεπῶς ὁ εἰλικρινής, franc, sincère; ἀνοικτόκαρδος, (à cœur) ouvert.

ἀνυποκρίτως [ἐπίρ.] ἄνευ προσποιήσεως, sans dissimulation ; εἰλικρινῶς, franchement ; à cœur ouvert = μὲ ἀνοικτὴ καρδιά.

ἀνυπόληπτος, ος, ον· ὁ ἄνευ ὑπολήψεως, ὁ μὴ ἐκτιμώμενος, non estimé (considéré), inestimé, ée ; || déconsidéré, ée, ὁ χάσας τὴν ὑπόληψίν του· || ὁ δυσφημισθείς, discrédité, ée.

ἀνυποληψία, ας, ἡ· ἔλλειψις ἐκτιμήσεως, manque d'estime ; ἡ ἀπώλεια τῆς καλῆς φήμης καὶ ὑπολήψεως, déconsidération, n. f ; || ἀπώλεια τῆς τιμῆς, discrédit, n. m. καὶ συνεπῶς ἀτιμία, déshonneur ; || προξενῶ ἀνυποληψίαν = δυσφημῶ, discréditer.

ἀνυπολόγιστος, ος, ον· ὅστις δὲν δύναται νὰ ὑπολογισθῇ, νὰ λογαριασθῇ, qui ne peut être calculé, incalculable, adj.

ἀνυπολογίστως [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἀνυπολόγιστον, d'une manière incalculable, incalculablement.

ἀνυπομονησία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις ὑπομονήν, impatience, n. f.

ἀνυπόμονος, ος, καὶ η, ον· ὁ μὴ ἔχων ὑπομονήν, impatient, e ; βλ. καὶ ἀνεκτικός.

ἀνυπομονῶ (έω), μέλ. ήσω, χάνω τὴν ὑπομονήν, perdre patience ; s'impatienter ; εἶμαι ἀνυπόμονος, être impatient, e ; || ἀρχίζει ν' ἀνυπομονῇ il commence à perdre patience; || — νὰ τὸν ἴδω, il me tarde de le voir.

ἀνυπομόνως, [ἐπίρ.] μετ' ἀνυπομονησίας, avec impatience ; impatiemment ; || — περιμένω, il me tarde de.

ἀνύποπτος, ος, ον· ὁ μὴ ὑποπτευθεὶς ἢ ὑποπτευόμενος, non soupçonné (suspect), insoupçonné, ée ; insuspect, e ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ ἀνέλπιστος, inattendu, e ; § ὁ μὴ ἔχων ὑποψίαν, qui n'est pas soupçonneux ; συνεπῶς ὁ εἰς ὃν δύναταί τις νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην, ὁ πιστεύων, confiant, e ; ὁ ἥσυχος, ἤρεμος, tranquille.

ἀνυπόπτως, [ἐπίρ.] ἄνευ ὑποψίας, sans soupçon ; ἄνευ δυσπιστίας, sans défiance.

ἀνυπόστατος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ὑπόστασιν, sans fondement; ὁ ἄνευ ἀσφαλοῦς βάσεως, dénué de fondement (de base) (π. χ. εἴδησις, ἰσχυρισμός, κτλ.)· ὁ μὴ ὑπάρχων, qui n'existe pas ; συνεπῶς ὁ πλαστός, ὁ ψευδής, faux, fausse ; ὁ ἐπινοηθείς, controuvé, ée ; || ἀνυπόστατοι λόγοι, des paroles en l'air (sans fondement).

ἀνυποστάτως, [ἐπίρ.] ἄνευ ὑποστάσεως, sans fondement ; ἐναέριος, en l'air.

ἀνυποστήρικτος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ὑποστήριγμα, qui manque de soutien (d'appui) ; ὁ μὴ ὑποστηριζόμενος, non soutenu, e ; insoutenable, adj.

ἀνυπόστολος, ος, ον· (εἰς τὰς ὁμιλίας)· ὁ ἄνευ ὑπεκφυγῶν, sans détour ; ὁ ἀπροκάλυπτος, ouvert, e; εἰλικρινής, franc, che; ὁ μετὰ βεβαιότητος, avec assurance ; ὁ ἄφοβος, hardi, e; χωρὶς νὰ στενοχωρηθῇ, sans se gêner.

ἀνυποστόλως, [ἐπίρ.] ὁμιλεῖν, ὁ μετὰ βεβαιότητος ὁμιλῶν, qui parle avec assurance ; ἀφόβως, hardiment; σαφῶς, carrément.

ἀνυποταγή, ῆς, ἡ· τὸ νὰ μὴ ὑποτάσσηταί τις, insoumission, n. f ; || ἐπίσης ἡ ἀνυποταξία, βλ. λέξιν· § ἀνυποταγὴ ἢ ἀπείθεια τοῦ ἵππου εἰς τὸν ἱππέα του, défense d'un cheval, λέγεται ὁσάκις ὁ ἵππος ἀρνεῖται νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν ἱππευτικῶν βοηθημάτων, ἢ εἰς τὰς θελήσεις τοῦ ἱππέως του.

ἀνυπότακτος, ος, ον· ὁ μὴ ὑποταχθεὶς ἢ ὑποτασσόμενος, non soumis (subordonné), insoumis, e ; insubordonné, ée ; ὁ μὴ ὑπακούων, ὁ ἀπειθής, indocile ἢ réfractaire, adj. || ἐπίσης ὅν τινα δὲν δύνανται νὰ ὑποτάξωσι, qu'on ne peut soumettre, insoumettable ; insubordonable ; § [στρατ.] ἐν τῷ στρατολογικῷ νόμῳ ἐκλήθη κακῶς ἀνυπότακτος, insoumis ou réfractaire, n. m. ὁ φυγόστρατος· ἡ δὲ πρᾶξις τοῦ εἶναί τινα ἀνυπότακτον, ἐκλήθη ἀνυποταξία (insoumission), ἐνῷ ὀρθῶς ἐν τῇ στρατιωτικῇ ποινικῇ νομοθεσίᾳ μετεφράσθησαν αἱ λέξεις insoumis=φυγόστρατος καὶ insoumission=φυγοστρατεία (ἄρ. 220)· ὁ δὲ ἀνυπότακτος μετεφράσθη insubordonné καὶ ἡ ἀνυποταξία = insubordination (βλ. λέξιν)· καλοῦνται ὅθεν ἀνυπότακτοι (ἢ ὀρθῶς κατὰ τὸν Στ. Ποιν. Νόμον φυγόστρατοι, insoumis) καὶ τιμωροῦνται κατὰ τὰς περὶ ἀνυποταξίας (ἤτοι φυγοστρατείας, insoumission) διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 152 τοῦ στρατολ. νόμου οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐτησίαν ἀπογραφὴν στρατεύσιμοι (appelés) [εἰς οὓς περιλαμβάνονται καὶ οἱ διαθέσιμοι (disponibles), οἱ ἔφεδροι (réservistes) καὶ οἱ ἐθνοφρουροὶ (territoriaux)], οἵτινες καταταχθέντες ὑπὸ τοῦ στρατολ. γραφείου ἢ προσκληθέντες νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὸ σῶμά των δὲν ἀφικνοῦνται εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον· 1) ἐν ὥρᾳ εἰρήνης, ἐντὸς δεκαπενθημέρου ἀπὸ τῆς ὁρισθείσης πρὸς προσέλευσιν ἡμέρας· 2) ἐν ὥρᾳ ἐπιστρατεύσεως, ἐντὸς ὀκταημέρου ἀπὸ τῆς ὁρισθείσης πρὸς προσέλευσιν ἡμέρας, καὶ 3) ἐν ὥρᾳ πολέμου, ἐντὸς τριημέρου ἀπὸ τῆς ὁρισθείσης πρὸς προσέλευσιν ἡμέρας.

ἀνυποταξία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ ὑποτάσσηταί τις, insoumission, n. f. ὡς καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ εἶναί τινα ἀνυπότακτον· βλ. ἀνυπότακτος. || ἄρνησις ὑπακοῆς, refus d'obéissance, ἡ παρακοή, ἡ ἀνυπακοή, inobédience, n. f. § [στρ.] ἐν τῷ στρ. Ποινικ. νόμῳ ἀνυποταξία, insubordination. n. f. καλεῖται ἡ μὴ ἐκτέλεσις διαταγῆς, σχετιζομένης πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν, δοθείσης παρ' ἀνωτέρου οἱοσδήποτε καὶ ἂν ᾖ ὁ βαθμός του, συνεπῶς ὁ μὴ ἐκτελῶν ταύτην καλεῖται ἀνυπότακτος καὶ γαλ. insubordonné. Ἡ ἀνυποταξία εἶνε βαρυτέρα ἀπὸ τὴν ἀνυπακοὴν (désobéissance), διότι ἡ τελευταία εἶνε ἁπλῆ τις παθητικὴ ἄρνησις, ἐνῷ ἡ πρώτη ἐκδηλοῦται πάντοτε μετὰ κινήσεως καὶ βιαιό-

τητος. Κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ εἰρημένου πλημμελήματος δέον νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψει τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας, τὰς γνωστὰς συνηθείας, τὴν ὑποτροπήν, τὸν βαθμόν, τὴν ἐν πολέμῳ ἢ εἰρήνῃ κατάστασιν. Τὸ ἄρθρον 207 τῆς Στρ. Ποιν. Νομ. ἐπιβάλλει ποινὰς ἀναλόγως τῆς βαρύτητος τοῦ ἐγκλήματος· βλ. καὶ στάσις (révolte).

ἀνυπόφερτος, η, ον· καὶ

ἀνυπόφορος, ος, ον· ὁ μὴ ὑποφερόμενος, ὁ μὴ ὑποφερτός, ὁ ἀφόρητος, insupportable ; ὁ μὴ ἀνεκτός, intolérable.

ἀνυποφόρως [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἀνυπόφορον, insupportablement.

ἀνύστακτος, ος, ον· ὁ μὴ νυστάζων χωρὶς νὰ κοιμηθῇ, qui n'a pas (n'a pas eu) envie de dormir ; ὁ ἄγρυπνος, éveillé, ée.

ἀνυφαίνω, μέλ. ανῶ· ἐκ νέου ἢ πάλιν ὑφαίνω, tisser de nouveau, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐπαναρχίζω, recommencer ; ξαναχάμω, refaire. § — [μεταφ.] τίλλω· βλ. κοινῶς ξεφτῶ.

ἀνυφαντής, οῦ, ὁ· ὁ ὑφαντής, tisserand, n. m. tisseur, euse; ‖ —, δημωδῶς τὸ ἔντομον ἀράχνη, araignée, n. f.

ἀνύφαντος, ος, ον· ὁ μὴ ὑφασμένος, qui n'est point tissu ; ὅντινα δὲν δύνανται νὰ ὑφάνωσι, qu'on ne peut tisser.

ἀνυψόω-ῶ. ἀνυψόνω, ἀνυψώνω καὶ

ἀνυψῶ, μέλ. ώσω, παρὰ πολὺ ὑψώνω ἢ ἐπιτείνω πρὸς τ' ἄνω, élever ; καὶ ἁπλῶς σηκώνω, lever ; ἀναβιβάζω, faire monter ἢ remonter; ἀνυψῶ, ἀνίστημι, relever; αἴρω ὑπέρ τι = ὑπεραίρω, exalter ; ‖ ἀνυψῶ (σηκώνω), καθιστῶ τι, ὑψηλότερον, hausser, καὶ ὑπερυψῶ, surhausser ἤτοι αὐξάνω τὸ ὕψος, τὴν ἔντασιν (intensité), τὴν ὀξύτητα (acuité), κτλ. ‖ —, ἀνυψώνω, ἤτοι αἴρω, ἐπαίρω, hisser, οἱονδήποτε σῆμα εἰς τὸ ἄκρον ἱστοῦ ἢ δόρατος, arborer, π. χ. ἀνυψῶ παράσειον, arborer un fanion· βλ. ἀπεσταλμένος, parlementaire ; ‖ — τοῖχον, ἤτοι ἀνεγείρω τοῖχον, élever un mur; ‖ — τὸν τοῖχον, ἤτοι κτίζω ἐπ' αὐτοῦ ἐπαυξάνων οὕτω τὸ ὕψος του, remonter un mur ; ‖ — (ἕλκω) διὰ τοῦ συσπάστου, palanquer ἢ palanguer.

ἀνύψωμα, ατος, τό· τὸ ὕψωμα, élévation, n. f; élèvement, n. m; hauteur, n. f; ‖ [ὀχυρ.] — στρογγύλον, dame, n. f; καλεῖται στρογγύλη τις τοιχοποιία καταλήγουσα εἰς κῶνον καὶ ἀνεγειρομένη εἰς τὸ μέσον τοῦ διατειχίσματος (batardeau) ; ‖ —, ἡ ἀνύψωσις.

ἀνυψωμένος, η, ον· relevé, ée.

ἀνύψωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ σηκώνειν τι, τὸ σήκωμα, levage, n. m. (ἐκ τοῦ enlever = σηκώνω) ; ‖ —, ἡ ὕψωσις, élévation, n. f. τὸ ἀνύψωμα, élèvement, n. m. ‖ ἡ ἀνύψωσις πραγμάτων, κτλ. ἡ ἄναρσις, soulèvement, n. m. ‖ — τῶν ἐμπροσθίων τοῦ ἵππου, l'enlever d'un cheval, καλεῖται εἰς τὴν ἱππευτικήν, ἡ ἀνόρθωσις τοῦ προσθίου τμήματος τοῦ ἵππου, ἤτοι ὅταν ὁ ἱππεὺς τῇ βοηθείᾳ τῶν ἱππευτικῶν του βοηθημάτων ἀνυψοῖ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν τράχηλον τοῦ ἵππου, ὅπως ἐλαφρύνῃ τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ σώματος· § [ἱππευτ.] ἐν ἀνυψώσει ἢ πρὸς ἀνύψωσιν, au lever, φράσις ἱππευτικῆς δι' ἧς σημειοῦται ὁ δεύτερος χρόνος τῆς κινήσεως τοῦ ἄκρου κατὰ τὸ βάδισμα, ἡ στιγμὴ δηλ. καθ' ἣν ἡ ὁπλὴ ἀρχίζει ν' απομακρύνηται τοῦ ἐδάφους βαίνουσα πρὸς αἰώρησιν· ‖ [ἱππευτ.] —, lever, n.f. αἱ ἀνυψώσεις τῆς ὁπλῆς, les levers du pied; τὸ ἀντίθετον τούτου εἶνε αἱ ἐπαναθέσεις (posers)· § —, τὸ ἀνασήκωμα, relèvement, n.m. ‖ ὡς ὅρος βολῆς ἀνύψωσις, relèvement, εἶνε ἡ κίνησις ἡ παραγομένη μεταξὺ τῆς στιγμῆς τῆς ἀναφλέξεως τῆς πυρίτιδος καὶ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὸ βλῆμα ἐξέρχεται τῆς κάννης τοῦ ὅπλου (ἢ τοῦ σωλῆνος τοῦ πυροβόλου)· ἡ κίνησις αὕτη, εἰς τὰ ὅπλα τὰ στηριζόμενα ἐπὶ τοῦ ὤμου κατὰ τὴν σκόπευσιν καθὼς καὶ εἰς τὰ περίστροφα καὶ τὰ παρόμοια τούτων, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐλαφρὰν ἀνύψωσιν τῆς κάννης κατὰ τὴν πυροβόλησιν· βλ. γωνία ἀνυψώσεως· § —, ἡ ἀνάβασις, ascension, n. f. ‖ — (ἀναβίβασις) ἀεροστάτου, ascension d'un ballon ; § —, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνυψώνειν, action de hausser, haussement, n. m. § —, ἡ ὑπερύψωσις, surhaussement ; ‖ ἡ ἀνύψωσις, surhaussement, εἰς τοὺς σιδηροδρόμους ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς τοποθετήσεως ῥάβδων (rails) εἰς διάφορα ὑψομετρικὰ ἐπίπεδα, τῆς μὲν μιᾶς ῥάβδου καταβιβαζομένης τῆς δ' ἑτέρας ἀνυψουμένης κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς ὅλης ἀνυψώσεως· § —, ἡ ὕψωσις τοῦ προπετάσματος [ὀχυρ.] hauteur du parapet ; βλ. προπέτασμα· § — (γῆς), relief, n. m. ἤτοι ὕψος χωμάτων ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους· § — τῶν βεβυθισμένων λίθων τοῦ καταστρώματος ὁδοῦ τινος, κτλ. repicage, (n. m.) du pavage.

ἀνυψωτήρ, ῆρος, ὁ· βλ. ἀνολκεύς (chèvre); ‖ —, chevrette, n. f. (δίπους ἢ τρίπους) ; σιδηροῦν τεμάχιον κεκαμμένον κατὰ τὰ ἄκρα του καὶ ἀποτελοῦν δίποδα ἢ τρίποδα, τοποθετούμενον ἐντὸς τῶν ἑστιῶν, ἵνα ἀνυψώσωσι τὰ ἐπ' αὐτῶν τιθέμενα ξύλα διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς καταχαύσεως· ‖ —, remontoir, n. m. τὸ δι' οὗ ἀνυψοῦσί τι.

ἀνυψωτικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων δι' ἀνύψωσιν, de relèvement ; d'élévation ; ‖ — ἐξοχή, buttoir de relèvement ; βλ. ἐξοχή.

ἄνω, [ἐπίρ.] ἐκ τῆς ἀνά, ἐπάνω, en haut ; ἄνω, ὑπέρ τι, ἄνωθέν τινος, dessus ; au dessus καὶ συνηθέστερον au dessus de ; τὸ ἐπάνω μέρος, le haut d'une chose ; la partie haute ; ‖ ὑψηλά, en haut, κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ κάτω· ‖ ἄνω = ἐπὶ πλέον, περισσότερον, plus ; ‖ τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυεν εἴκοσι πέντε βαθμοὺς ἄνω τοῦ μηδενικοῦ, le thermomètre marquait vingt-cinq dégrés au-dessus du zéro ; ‖ ἄνω τῶν τριάκοντα δραχμῶν, plus de trente drachmes ; ‖ ἄνω ποταμῶν [φρ.], en amont = ἐναντίον τοῦ ῥεύματος, contre le courant [ἐνάρθρως]· § τὸ ἄνω, τὸ ὑπέρ τι, le dessus (n. m.) π. χ. τὸ ἄνω τῶν ποδῶν, le dessus des pieds = ὁ κορμὸς [ἱππολ.] τοῦ ἵππου, δηλαδὴ τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ σώ-

ματος· || [ναυτ.] τὸ ἄνω, τὸ ἔξω μέρος, le dessus ; π. χ. τὸ ἔξω ἱστίου τινός, ἡ προσθία του ὄψις, le dessus d'une voile ; || ὁ ἄνω Ῥῆνος, ἡ ἄνω Αἴγυπτος, le haut Rhin ; la haute Égypte ; || αἱ ἄνω ἐπαρχίαι, les provinces supérieures ; || ἡ ἄνω βουλή, la chambre haute; || ἐκ τῶν ἄνω, d'en haut ; de haut lieu ; || [ναυτ.] ὁ ἄνω συστολεύς, la cargue haute ; || [ναυτ.] αἱ ἄνω γωνίαι ἱστίου, empointures, n.f. αἱ μεταφορικῶς ἀκροδέαι καλούμεναι· || [ναυτ.] ὁ ἄνω τοῖχος (τοῦ πλοίου), vibord, n. m. βλ. ὁ τοῖχος (πλοίου), muraille d'un navire ; || [ναυτ.] ἄνω! montez! κέλευσμα διδόμενον ὅπως οἱ ἄνδρες ἀνέλθωσιν ἐπὶ τοῦ ἐξαρτισμοῦ ἢ ἀλλαχοῦ· || [ναυτ.] ἄνω τὸν οἴακα· ὅλον, arrivez en grand ; διὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ πλοίου, παράγγελμα διὰ τὸν χειρισμὸν τοῦ οἴακος· βλ. ἐπιδίδω· ἐπίσης la barre au vent ; βλ. οἴαξ· § ἄνω κάτω [φρ.] sens dessus dessous ; tout dérangé ; || ἄνω κάτω, φύρδην μίγδην, pêle-mêle ; || ἄνω κάτω, en désarroi ; βλ. ἀταξία· || κάμνω ἄνω κάτω, mettre sens dessus dessous ; ἤτοι ἀνατρέπω, bouleverser ; ἀνακινῶ, remuer ; || ἡ εἴδησις αὕτη μ' ἔκαμεν ἄνω κάτω, cette nouvelle m'a tout bouleversé ; || ἔκαμε τὸν κόσμον ἄνω κάτω [διὰ νὰ σ' εὕρῃ, κτλ.] il a remué ciel et terre ; || ὅλη ἡ πόλις ἦτο ἄνω κάτω, toute la ville était en émoi.

ἀνώγαιον, ου, τό· ἀνώγεον ἢ ἀνώγεων, τό· καὶ κοινῶς ἀνῶγι, τό (βλ. ἀνώγειο)· τὸ ἐπάνω τοῦ οἴκου πάτωμα, étage supérieur, n. m ; τὸ ἄνω δωμάτιον, chambre d'en haut ; τὸ ὑπὸ τὴν στέγην δωμάτιον, ἤτοι κυρίως τὸ μέρος ἔνθα ἐφυλάσσοντο οἱ καρποί, chambre sous les toits ; le grenier ; τὸ ὑπωρόφιον, ἡ σοφίτα τῆς οἰκίας, le galetas, la mansarde ; βλ. ὑπωρόφιον.

ἀνώγειο καὶ **ἀνῶγι,** τό· [δημ.] ἡ δύο ὀροφὰς ἔχουσα οἰκία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν χαμοκέλλαν, ἥτις εἶνε χαμηλὸς οἰκίσκος μίαν ὀροφὴν ἔχων. Ἐν δὲ τῇ λέξει χαμοκέλλα τὸ μὲν πρῶτον συνθετικὸν εἶνε ἑλληνικὴ λέξις χαμαί, τὸ δὲ δεύτερον λατινικὴ cella (= οἰκίσκος)· βλ. καὶ ἀνώγαιον.

ἀνώγεον, τό· ἀττ. ἀνώγεων, τό· καὶ κοινῶς ἀνῶγι· βλ. ἀνώγαιον.

ἀνώγεος, ὁ καὶ ἡ· ὁ ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, εὑρισκόμενος, qui est au dessus du sol.

ἀνωδινία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὠδίνων, ἢ τοκετὸς ἄνευ ὠδίνων, naissance (n. f.) ἢ accouchement (n. m.) sans douleurs.

ἀνώδινος, ος, ον· ὁ ἄνευ ὠδίνων, qui accouche ou qui vient au monde sans douleurs.

ἀνωδίνως, [ἐπίρ.] ἄνευ ὠδίνων (τοκετοῦ), sans douleurs.

ἀνωδομή, ῆς, ἡ· superstructure, n. f; βλ. ἐπιδομή.

ἀνωδυνία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις ὀδύνης absence de toute douleur ; § ἀνωδυνία, ας, ἡ· antalgie, n. f ; ὁ μετριασμός, ὁ κατευνασμὸς τῆς ὀδύνης, apaisement de la douleur.

ἀνώδυνος, ος, ον· α) ὁ ἄνευ ὀδύνης, πόνου, ὁ οὐδεμίαν ὀδύνην ἔχων, exempt de douleur, ἢ sans douleur ; τὸ ἀνώδυνον = ἡ πρὸς τοὺς πόνους ἀναισθησία, ὁ οὐδένα πόνον προξενῶν, qui ne cause (ou n'éprouve) aucune douleur ; [ἰατρ.] indolore ; καὶ anodin, ine, adj. ὁ καταπαύων τὸν πόνον, qui apaise la douleur ; || φάρμακον ἀνώδυνον, remède anodin ; || πόμα (ἰατρικὸν ποτὸν) ἀνώδυνον, potion anodine ; || [οὐσ.] τὰ ὀπιοῦχα εἶνε ἀνώδυνα, les opiacés sont des anodins ; § —, anodiné, ée ; τὸ κατασταθὲν ἀνώδυνον, rendu anodin ; φάρμακον ἀνώδυνον, remède anodiné; § —, ἀκίνδυνος, doux, inoffensif ; ὁ μὴ ἐπιφέρων βλάβην [ἐπὶ προσώπων], οἱ ἀνώδυνοι εἶνε σπάνιοι, les anodins sont rares ; || [ἐπὶ πραγμάτων] ἀνώδυνος=ἀδύνατος, faible, ἀσήμαντος, faible, insignifiant ; || ἀνώδυνον καὶ λυχουρανώδυνον, καλεῖται ὁ αἰθήρ, licor anodinum; || ὁ τοὺς πόνους καταπαύων, καταπραΰνων, qui calme les douleurs ; καταπραϋντικόν, calmant, e ; § ἀνώδυνος, ος, ον· anodin, e ; συνώνυμον τοῦ ἀνταλγικός, antalgique, adj. ὁ μετριάζων τὸν πόνον (ὀδύνην), qui calme la douleur.

ἀνωδύνως, [ἐπίρ.] ἄνευ ὀδύνης, sans douleur.

ἄνωθεν, [ἐπίρ.] ἀπὸ ἐπάνω, ἀπὸ ὑψηλὰ κειμένου τόπου, d'en haut ; par le haut; par en haut ; || οἱ κλέπται εἰσεχώρησαν ἄνωθεν, les voleurs s'introduisirent par en haut; || ἡ ἄνωθεν [ἐξ οὐρανοῦ] χάρις, la grâce d'en haut ; || ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς [φρ.], dès l'origine=ἀνέκαθεν, de tout temps ; § ἄνω, ὑπέρ τι, ἄνωθέν τινος, au dessus de ; || ἄνωθεν τῆς θύρας, au dessus de la porte.

ἀνωθύριν, τό· [διάλ. Οἰνόης] καὶ ἀνωθύριον, τὸ ἄνω μέρος τῆς θύρας, τὸ ἀνώφλιον, ἢ ὑπέρθυρον, linteau, n. m.

ἄνω κάτω, [ἐπίρ.] βλ. ἄνω.

ἀνωμαλία, ας, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ ἀνωμάλου, τὸ μὴ ὁμαλόν, ἡ ἀνισότης, inégalité, n. f. || ἡ — τοῦ ἐδάφους, l'inégalité du terrain καὶ accident du terrain, βλ. ἀνώμαλος· || ἡ — τοῦ ὕφους του, l'inégalité de son style. § ἡ ἀνομοιότης, τὸ μὴ ὁμοιόμορφον, ἡ ἀντικανονικότης, ἀταξία, irrégularité, n. f. ἡ ἀντικανονικότης, anormalité, n. f. || ἡ — τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, l'irrégularité des saisons ; || [ἐμπορ.] — (ἀταξία εἰς λογαριασμόν, ἀγοράν), irrégularité, n. f. || ἀνωμαλίαι (ἀταξίαι), des irrégularités ; || [γραμμ.], anomalie, n. f. τὸ μὴ κανονικόν· ἡ ἐκτροπὴ ἀπὸ τοῦ κανόνος· || ἀνώμαλα ὀνόματα οὐσιαστικά, ἐπίθετα καὶ ῥήματα, irréguliers (noms, adjectifs, verbes) ; || [μηχ.] anomalie, n.f. ἀνωμαλία ἐκκεντρική, ἀληθής, μέση, anomalie excentrique, vraie, moyenne; || ἀνωμαλίαι τῆς βολῆς, irrégularités de tir. § ἀνωμαλία, bavure, n. f. ἐπὶ τῆς διαθραύσεως τοῦ μετάλλου ἢ τραχύτης, προερχομένη ἐπὶ τινων μερῶν τοῦ ὁπλισμοῦ, ὡς ἐκ τῶν ἐπανειλημμένων κρούσεων· || ἐπίσης ἀνωμαλίαι, bavures ou laisses, n. f. καλοῦνται τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀντικειμένου τινὸς ὑπάρ-

χοντα καὶ ἐξέχοντα ἴχνη, ἅτινα δέον νὰ ἀφαιρεθῶσι διὰ ξέσεως· π. χ. τὰ ἴχνη τῶν ἁρμῶν τοῦ τύπου τῶν χυνομένων ἀντικειμένων ἐπὶ τοῦ ἐκτυπώματος· τὰ ἐπὶ τῶν ἁρμογῶν τῶν λίθων ἐξέχοντα κονιάματα ἢ τὰ ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν τοίχων ἢ λίθων προσκεκολλημένα κονιάματα (ἴχνη κονιαμάτων), ἅτινα ἀφαιροῦνται διὰ ξέσεως.

ἀνώμαλος, ος, ον· ὁ μὴ ὁμαλός, ἄνισος, inégal, e; ‖ ἐπίσης, accidenté, ée, ἤτοι ποικίλος, η, ον, κατὰ τὴν ὄψιν· ‖ ἀνώμαλον ἢ ποικίλον ἔδαφος, terrain accidenté ἢ mouvementé, καλεῖται τὸ ἀκανόνιστον ἔδαφος, ὅπερ καὶ σκολιὸν καλεῖται. § —, ὁ ἀνόμοιος, ὁ ἀκανόνιστος, ἄτακτος, irrégulier, ère; § —, raboteux, euse; ἄνισος, πλήρης ὄζων, κοινῶς ξύλον ἔχον ρόζους. § —, ὁ παρὰ φύσιν γινόμενος, πᾶν ὅ,τι ἀποκλίνει ἢ παρεκτρέπεται τοῦ κανονικοῦ καὶ ὁμαλοῦ, τοῦ κατὰ φύσιν δηλονότι, anormal, e; ‖ [γραμμ.] — ῥῆμα, ὄνομα, ἐπίθετον, irrégulier verbe, nom, adjectif; ‖ — κατάστασις, état anormal. § —, βλ. βουνώδης. § —, ος, ον· jarreté, ée, καλεῖται ὄψις λίθου μὴ εὐθέως λελαξευμένου, ἢ τοῖχος, θόλος, κτλ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουσι κυρτώσεις ἢ κοιλότητες· § [μηχ.]—κίνησις, mouvement varié; § εὐστάθεια τῶν ἄκρων τοῦ ἵππου, βλ. εὐστάθεια καὶ ἵππος **ὀπισθοφόρος** τὰ πρόσθια καὶ **προσθοφόρος** τὰ ὀπίσθια· § [ἱππολ.] ἀνώμαλος (ἢ νόθος) **ὀδοντοτριβή**, fausse béguité ἢ cheval faux bégu, λέγεται περὶ τῶν ἵππων ὁπόταν οἱ τομεῖς ὀδόντες δὲν προστρίβωνται κανονικῶς καὶ ἀναλόγως τῆς προόδου τῆς ἡλικίας τοῦ ἵππου· συνήθως ἡ ἀνώμαλος αὕτη ὀδοντοτριβὴ προέρχεται ὁπόταν αἱ ὀδοντοστοιχίαι δὲν συνεφάπτωνται καταλλήλως καὶ κατὰ φύσιν· βλ. καὶ **ὀδοντοτριβή**.

ἀνωμάλως [ἐπίρ.] ἀνίσως, inégalement; ἀκανονίστως, ἀτάκτως, irrégulièrement.

ἀνωμίτης, ου, ὁ· ἄνω τοῦ ὤμου, bretelle, n. f. κοινῶς ἡ **τιράντα** τοῦ πανταλονίου· ἐλαστικόν, ταινία ἢ λωρὶς δερματίνη συγκρατοῦσα τὸ πανταλόνιον διὰ τῶν ὤμων· ‖ γενικώτερον **ἀνωμίτης**, bretelle, n. f. καλεῖται πᾶσα ταινία ἢ ἀορτὴρ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ὤμου ἵνα ἐκ τοῦ ἑτέρου ἄκρου ἐξαρτηθῇ ἢ ἑλκυσθῇ τι· ‖ — ὑφολμίου, bretelle pour affût de mortier.

ἀνωμοτὶ [ἐπίρ.] χωρὶς ὅρκον, χωρὶς νὰ ὁρκισθῇ, sans [prêter] serment; ἀντίθετον τοῦ ὁρκιζομένου.

ἀνώμοτος, ος, ον· ὁ μὴ ὁρκισθείς, non assermenté; inassermenté; qui n'a pas prêté serment (μάρτυς, δικαστής).

ἀνωνυμία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις ὀνόματος, le manque de nom: anonymie, n. f. τὸ ἀνώνυμον, l'anonyme.

ἀνώνυμος, ος, ον· ὁ ἄνευ ὀνόματος, ὁ ἀνονόμαστος, qui est sans nom; qui n'a pas de nom; anonyme; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἄγνωστος, inconnu, e; ἀσήμαντος, ἄδοξος, obscur, e; ignoble; sans réputation; ‖ — ἑταιρία, société anonyme; ‖ — τίτλοι ἢ μετοχαί, des actions au porteur; ‖ [ἀνατ.] — ὀστοῦν, os iliaque.

ἀνωνύμως, [ἐπίρ.] ἄνευ ὀνόματος [τοῦ συγγραφέως, κτλ.] sans nom [d'auteur, etc.]; τηρῶν τὸ ἀνώνυμον, en gardant l'anonyme; ‖ ὑπὸ τὸ [πέπλον τῆς ἀνωνυμίας] ἀνώνυμον, sous [le voile de] l'anonyme; § τῷ ἐπιφέροντι, au porteur.

ἀνώτατος, ος, ον· ὑπερθετικὸν τοῦ ἄνω, ὁ ὢν εἰς τὴν ὅλως διόλου ἐπάνω θέσιν, ὕψιστος, le plus haut; le plus élevé; ‖ ἡ ἀνωτάτη κορυφή, le sommet le plus haut; ‖ ὁ ἀνώτατος ἄρχων, le chef suprême; le souverain; ‖ ὁ ἀνώτατος ὅρος, le maximum; ‖ κατ' ἀνώτατον ὅρον, au maximum; au plus haut; tout au plus; § — ἀξιωματικός, officier général; βλ. στρατηγός· ‖ — γενικὸς ἐπιμελητής, βλ. ἐπιμελητεία· ‖ ἀνώτατος γενικὸς ἀρχίατρος, βλ. βαθμὸς καὶ ἰατρός.

ἀνωτέρα βία, force majeure (λατ. vis major) νομικῶς καλεῖται τὸ ἐκ στοιχείων τῆς φύσεως ἐπερχόμενον γεγονός, ὅπερ εἶνε ἀδύνατον νὰ παρακωλύσῃ ἀνθρωπίνη ἐνέργεια, π. χ. καταπεσὼν κεραυνός, τρικυμία, κλ.

ἀνωτέρα σχολή, [ἱππευτικὴ] ἡ ὑψηλὴ ἱππασία, haute-école, ἤτοι ἀνωτέρα **ἱππευτική**· ‖ σχολεῖον ἀνωτέρας ἱππευτικῆς ἢ ἀνωτέρα ἱππευτικὴ σχολή, haute-école, λέγεται ἡ σχολὴ ἔνθα διδάσκονται τὰ ἀνώτερα μαθήματα τῆς ἱππευτικῆς τέχνης, ὁπόθεν ἐξέρχονται καὶ οἱ καλοὶ ἱπποδαμασταί· βλ. καὶ **ἱππευτικὴ σχολή**.

ἀνώτερος, α, ον· συγκρ. τοῦ ἄνω, supérieur, e, ἤτοι ὁ **ὑπέρτερος**, πλέον ἐπάνω, plus haut, πλέον ὑψηλός, (ὑψηλότερος), plus élevé; ‖ [ἐμπορ.] — (καλλίτερος), supérieur, e; π. χ. εἶνε ἀνώτερον τοῦ δείγματος· ‖ —, α, ον, supérieur, e; λέγεται ὁ εὑρισκόμενος ἄνωθεν ἄλλου ἢ ἐπὶ κεφαλῆς ἄλλου, κατὰ βαθμόν, ἀξίωμα, κτλ. ‖ ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, officiers supérieurs, βλ. **ἀξιωματικός**· ‖ οἱ ἀνώτεροί του, ses supérieurs; ‖ — γενικὸς ἐπιμελητής, βλ. **ἐπιμελητεία**· ‖ — γενικὸς ἀρχίατρος, βλ. **ἰατρὸς στρατιωτικὸς καὶ βαθμός**· ‖ — γενικὸς φαρμακοποιός, βλ. **φαρμακοποιὸς καὶ βαθμός**· ‖ — ταξιάρχης, grand officier, n. m. βλ. τάγμα, παράσημον (ordre); § εἶνε — τῆς θέσεώς του (τοῦ φθόνου, τῆς συκοφαντίας, κτλ.), il est au dessus de sa place (de l'envie, de la calomnie, etc.); ‖ κατ' ἀνωτέραν διαταγήν, par ordre supérieur; ‖ ἀνωτέρα βία, force majeure, βλ. **ἀνωτέρα**· ‖ ἀνωτέρα σχολή, école supérieure; προκειμένου περὶ ἱππασίας, haute-école, βλ. **ἀνωτέρα**. § [ναυτ.] τὰ ἀνώτερα ἱστία, les voiles hautes.

ἀνωτέρω [ἐπίρ.] συγκριτ. τοῦ ἄνω· ὑψηλότερον, πλέον ἐπάνω, plus haut, καὶ ci-dessus; ‖ ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, ainsi que nous avons dit ci-dessus (plus-haut); ‖ ὡς —, comme ci-dessus; ‖ οἱ ἀνωτέρω ἀναφερόμενοι, les susmentionnés; ‖ [ἐμπορ.] ci-dessus; ὡς ἀνωτέρω [ἐπὶ συναλλαγματ.] ut supra; ‖ ἡ — ἐπιστολή, la susdite lettre.

ἀνωφέλεια, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις ὠφελείας, manque de profit, ἤτοι τὸ ἀνωφελές, inutilité, n. f.

ἀνωφέλευτος, ὁ, [δημ.] καὶ

ἀνωφελής, ής, ές· inutile, ὁ ἄνευ ὠφελείας, sans profit, ἤτοι ὁ ἄχρηστος, inutile; ὁ ἄκαρπος, infructueux, euse; ὁ μάταιος, ἀνωφελής, vain, e; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀνωφελής, ὁ βλαβερός, nuisible; || εἶνε ἀνωφελές, c'est inutile ἢ cela ne sert à rien = εἰς οὐδὲν χρησιμεύει· || λόγοι ἀνωφελεῖς = ἀνωφέλευτα λόγια, des paroles inutiles; de vaines paroles; || ἀνωφελὴς συζήτησις, discussion inutile (ἢ oiseuse, ματαία, ἄσκοπος)· § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀνωφελὲς = ἡ ἀνωφέλεια, inutilité, n. f. § ἀνωφελής, οῦς, ὁ· anophèle, n. m. γένος διπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν κωνοποειδῶν (famille des culicidès), περιλαμβάνον τοὺς κώνωπας (cousins) οἵτινες βιοῦσιν ἐν Εὐρώπῃ· || — ὁ κορυηφόρος, anophèle claviger; || — ὁ ἐπιποίκιλτος, anophèle superpictus; || — ὁ ψευδοποίκιλτος, anophèle pseudopictus; || — ὁ δικρανωτός, anophèle bifurcatus (μικροβιολογία ἰατρ. Σάββα).

ἀνωφέλητος, ος, ον· ὁ μὴ ὠφεληθείς, qui n'a pas eu de profit; ἐξ οὗ οὐδὲν ὠφελοῦνται, de qui on ne retire aucun profit; συνεπῶς ὁ ἄχρηστος, οὐδενὸς ἄξιος, ἀνωφελής, inutile; ὁ μὴ χρησιμοποιούμενος, ἀχρησιμοποίητος, inutilisable.

ἀνώφελος, ος, ον· [δημ.] ὁ ἀνωφελής, inutile.

ἀνωφελῶς [ἐπίρ.] βλ. ἀνωφελής· inutilement; χωρὶς ὠφέλειαν, sans profit; ματαίως, en vain; ἀνωφελῶς, en pure perte; βλ. καὶ **ἀδιαφόρως**· || ἀνωφελῶς βασανίζεσθε, vous vous tourmentez inutilement (ἢ en pure perte).

ἀνωφέρεια, ας, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω φορά, la montée (ἢ le montant) (λατ. ascensus), γενικῶς ἡ κλίσις (la pente) (πρὸς τὰ ἄνω) (λατ. acclivitas); ἀνωφέρεια ἢ ὁ ἀνήφορος, la rampe; ἤτοι ἡ κλίσις πρὸς τ' ἄνω, βλ. ἀνήφορος· || ἡ ἀνωφέρεια τοῦ βουνοῦ (τῆς κλίμακος), la raideur de la montagne (de l'escalier); § ἀνωφέρεια ἐδάφους, ὁδοῦ ἢ σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, rampe, n. f. π. χ. ἡ ἀνωφέρεια αὕτη εἶνε πολὺ μεγάλη, cette rampe est très forte; || **κατωφέρεια** (κλίσις πρὸς τὰ κάτω) καὶ ἀνωφέρεια ἐδάφους, ὁδοῦ ἢ σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, pente et rampe; || **θεμελιώδης ἀνωφέρεια**, rampe fondamentale, λέγεται ἡ κλίσις καθ' ἣν τοποθετοῦσι τὰς σιδηρᾶς ῥάβδους πρὸς κατασκευὴν τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἥν τινα δὲν πρέπει νὰ ὑπερβῶσι, ἢ ἡ **μεγίστη κλίσις** (ἀνωφέρεια) (rampe maxima) ἥντινα δύνανται νὰ δώσωσιν εἰς ὁδόν τινα· βλ. **κατατομὴ τῶν ὁδῶν καὶ κατατομὴ τῶν σιδηροδρόμων**· || ἀνωφέρεια καὶ κατωφέρεια, rampe et pente; || ἡ **μεγίστη ἀνωφέρεια**, rampe maxima; || ἀνωφέρεια προσεγγίσεως (προσελεύσεως), rampe d'accès; || κλίσις ἀνωφερειῶν, inclinaison des rampes.

ἀνωφερειακὴ καμπύλη, **rampe courbe**, καμπύλη εὑρισκομένη εἰς ἀνωφέρειαν· **βλ. καὶ** ἀνηφορικός.

ἀνωφερής, ής, ές· ὁ πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος, ὁ ἀναβαίνων (qui va en) montant; προκειμένου περὶ ἐδάφους ἢ ὁδοῦ, ὁ ἀνηφορικὸς τόπος, ἤτοι ἡ πρὸς τὰ ἄνω κλίσις (λατ. acclivis), βλ. καὶ ἀνηφορικός· || ἡ ἀπότομος κλίσις, (pente) raide, escarpé, ée.

ἀνωφερῶς, [ἐπίρ.], πρὸς τὰ ἄνω, en montant; κατὰ τρόπον ἀνωφερῆ, ἀνηφορικόν, ἀπότομον πρὸς τ' ἄνω, d'une manière escarpée (raide).

ἀνῶφλι, τό, [δημ.] καὶ

ἀνώφλιον, ου, τό· τὸ ἐπάνω τῆς θύρας μέρος, κοινῶς τὸ ἀνῶφλι, ὅπερ καὶ ὑπέρθυρον καλεῖται, linteau, n. m. [de porte]; βλ λέξιν· § [ναυτ.] ἀνώφλιον [τῆς θυρίδος], sommier, n. m. [de sabord]; βλ. θυρίς.

ἀνώφορος, ος, ον· ἄνω φέρω, ὁ πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος, ὁ ἀνωφερής· § ἀνώφορος [οἰκοδ.] contre-haut (en), (ἄνω, φέρω, ὁ φερόμενος ἄνω), καὶ κατώφορος, ος, ον (κάτω φέρω, ὁ φερόμενος κάτω), contre-bas (en), ἐκφράσεις δεικνύουσαι διεύθυνσιν ἢ θέσιν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἢ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, προκειμένου περὶ οἱουδήποτε ὕψους ἀντικειμένου τινός.

ἀνώχυρος, ος, ον· (ὀρθότερον τοῦ ἀνόχυρος), ὁ μὴ ὠχυρωμένος, καὶ ἐν γένει ἀτείχιστος, qui n'est pas fortifié, ée; ἀνοχύρωτος, non fortifié; infortifié; infortifiable; ὁ ἄνευ ἀμύνης, qui est sans défense; βλ. καὶ ἄμυνα.

ἀξαγόραστος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] ὁ μὴ ἐξηγορασμένος, qui n'est pas acheté.

ἀξαγόρευτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ἐξομολογηθείς, ἀνεξομολόγητος, non confessé, ée.

ἀξάδελφος, ὁ· ἀξαδέλφη, ἡ· [δημ.] βλ. ἐξάδελφος.

ἀξανάκωλα, [διάλ. Καρπάθου] ὀπίσω μὲ τὸν κῶλο, ἀνάποδα, ὀπισθόνωτα, en reculant.

ἀξανέμισμα, τό· [διάλ. Καρπάθου] ἡ διὰ τοῦ ἀνέμου ἐκκόκκισις τῶν γεννημάτων, ἤτοι τὸ ἀέρισμα, ὁ ἀερισμός· βλ. λέξιν.

ἀξανοίω, [διάλ. Νάξου]=ἐξανοίγω, **παρατηρῶ**, βλέπω· ἐν Θήρᾳ λέγεται. ἐξανοίω.

ἄξαστον, τό· [δημ.] ἄξαντον, τὸ μὴ ξανθέν, non cardé, ée.

ἄξαντος, η, ον· ὁ μὴ ξασμένος (ξαίνω), non cardé, ée.

ἄξαφνα, [δημ. ἐπίρ.] βλ. ἔξαφνα, αἴφνης.

ἄξαφνος, ὁ· [δημ.] ἔξαφνος, βλ. αἰφνίδιος· «ἄξαφνος θάνατος».

ἀξάφριστος, η, ον· [δημ.] ὁ ἀνεξάφριστος, ὁ μὴ ἐξαφρισθείς (ἐξαφρίζω), non écumé, ée; «τὸ κρέας τὸ ἔχεις ἀξάφριστο».

ἄξαχος, ον, ὁ· [δημ.] ἄστατος, ἐπιπόλαιος.

ἀξέγνοιαστος, η, ον· [δημ.] ἀκηδής. ἀμέριμνος, ἀδιάφορος, ὁ μὴ ἔχων φροντίδας, ὁ ἄφροντις, exempt de soucis; insouciant, e; συνεπῶς ὁ ἥσυχος, tranquille.

ἀξεδιάλυτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ἀποφασισθείς, non résolu, e; ὁ μὴ ἐκκαθαρισθείς, δι-

ευκρινισθείς, non débrouillé, ée; καὶ ἐπὶ ὀνείρου, ὁ μὴ πραγματοποιηθείς, non réalisé.

ἀξεδιάντροπος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.]=ἀναίσχυντος.

ἀξεκαθάριστος, η, ον· [δημ.] βλ. ἀνεκκαθάριστος.

ἀξεκόλλητος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ξεκολλῶν, qui n'est pas (ne peut être) décollé (dessoudé ; ὁ μὴ ἀποσπώμενος, détaché).

ἀξεμολόγητος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ἐξομολογηθείς, ἀνεξομολόγητος, non confessé,ée.

ἀξεμπέρδευτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ἐξεμπερδευμένος, ὁ μὴ διαλυθείς, διευκρινισθείς, qui n'est pas (ne peut être) démêlé (débrouillé), indébrouillable ; ὁ περιπεπλεγμένος εἰς λογαριασμούς, ὑποθέσεις, κτλ.

ἀξενία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις ξενίας, ἀφιλοξενία, inhospitalité, n. f.

ἀξέννοιαστος, η, ον· [δημ.] βλ. ἀξέγνοιαστος.

ἀξενόγνοιαστος, ὁ· [διάλ. Νάξ.]=ὁ ἀμεριμνῶν περὶ τῶν ξένων πραγμάτων· (ἄξενος, ἔννοια), ὁ ἀμέριμνος, βλ. καὶ ἀξέγνοιαστος.

ἄξενος, ὁ καὶ ἡ· ὁ μὴ τοὺς ξένους περιποιούμενος, ὁ μὴ φιλικῶς φερόμενος πρὸς τοὺς ξένους, ἀφιλόξενος, inhospitalier, ère.

ἀξερρίζωτος, η, ον· [δημ.] non déraciné, βλ. ἀνεκρίζωτος.

ἄξεστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐξεσμένος, non gratté, ée ; ὁ μὴ ἐξεσμένος, μὴ ῥυκανισμένος, non raclé, ée; ὁ μὴ λειανθείς, non poli, e ; ὁ μὴ ῥινισθείς, ἀρρίνιστος, illimé, ée ; || κυρίως καὶ μεταφορ. ὁ ἀρυκάνιστος, ἔχων ῥόζους, ἀνώμαλος, raboteux; τραχύς, rude; grossier, ère; ἀκατέργαστος, ἀπελέκητος, brut, e; τί ἄξεστος ἄνθρωπος, quel rustaud ; quel homme impoli= ἀγενής (ἢ grossier, χονδροειδής, ἄξεστος)· || ἄξεστον μάρμαρον, ἀκατέργαστον, marbre brut, ἤτοι εἰς τεμάχια ὅπως ἐξήχθησαν ἐκ τοῦ λατομείου· βλ. καὶ ἄξυστος.

ἀξέστως, [ἐπίρ.] ἀγενῶς, sans politesse, impoliment ; χονδροειδῶς, grossièrement ; || sans être gratté, raclé ; βλ. ἄξεστος.

ἀξέσχιστος, η, ον· ὁ μὴ ἐσχισμένος, ἄσχιστος, non déchiré ; indéchiré, ée, adj. ὁ μὴ σχιζόμενος, indéchirable, adj. ὁ μείνας ἄσχιστος.

ἀξέταστος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ἐξητασμένος, qui n'est pas examiné, ée ; ἀνεξέταστος, inexaminé, ée.

ἀξετύλικτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ἐκτετυλιγμένος, non dévidé ; indévidable, adj. non déroulé, ée.

ἀξεφλούδιστος, η, ον· [δημ.] οὗτινος δὲν ἀφῃρέθη ὁ φλοιός (ἡ φλοῦδα), non pelé [peler, ξεφλουδίζω, καθαρίζω, ἐκβάλλω τὸν φλοιὸν (pelure) τῶν καρπῶν, κρομμύων, κτλ. ἐπίσης λεπίζω, ἀποδερματοῦμαι, ἀλλάσσω τὸ δέρμα]· non écorcé (écorcer, ἐκλέπω, ξεφλουδίζω, ἐκβάλλω τὸν φλοιόν)· non écossé (écosser, ἐκλοβῶ, ξεφλουδίζω κουκκία, ἀρακᾶν, κτλ. ἐκβάλλω τοὺς λοβούς).

ἀξέχαστος, η, ον· ἀλησμόνητος, ὁ μὴ λησμονηθείς, non oublié, inoublié, ée; inoubliable, adj. ὁ μὴ λησμονούμενος, ὁ ἐγκαταλείπων ἀναμνήσεις.

ἀξεχώριστος, η, ον· [δημ.] ἀχώριστος, non séparé, inséparable ; μὴ ξεχωρισμένος, ἀδιαίρετος, non divisé (partagé), indivisible; ἀδιανέμητος, impartageable ; ἀδιάλεκτος, non trié, ée ; || τὰ πρόβατα τὰ ἔχουμε ἀξεχώριστα.

ἀξημέρωτος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ὡς κατάρα ἀπαντᾷ: «τί εἶχε μετ' ἐσένα ὁ ἀξημέρωτος ;»=ὅστις νὰ μὴ ἐξημερωθῇ, νὰ μὴ ἴδῃ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας τὸ φῶς.

ἀξία, ας, ἡ· [ἀχρησιμοποίητον εἰς τὸν πληθ.] ἡ τιμὴ ἑνὸς πράγματος, la valeur ; τὸ τίμημα, le prix ; ἡ ἀτομικὴ ἢ ἠθικὴ ἀξία, ἐκτίμησίς τινος, mérite, n. m ; τὸ ἀξίωμα, la dignité, ἡ ἐκτίμησις, la considération, ἤτοι τὸ ὀφειλόμενον πρός τινα ἢ δι' ὅπερ οὗτος ἄξιός ἐστιν· δικαία ἀνταμοιβὴ ἢ δικαία τιμωρία, juste prix ou juste châtiment ; || ποίας ἀξίας εἶνε αὐτὴ ἡ τράπεζα ; quel est le prix de cette table ? || εἶνε πρᾶγμα μεγάλης ἀξίας, c'est un objet de grande valeur (de grand prix) ; || ἀποδίδω μεγάλην ἀξίαν εἰς..., j'attache un grand prix à...; je fais grand cas de; || ἡ ἀληθὴς [πραγματική, ἐσωτερική, μεταλλική] ἀξία [νομίσματος, κοσμήματος, κτλ.], la valeur intrinsèque [d'une monnaie ; d'un bijou, etc] ;] καὶ γενικῶς ἡ ἀληθὴς (πραγματικὴ) ἀξία, valeur intrinsèque ; || πραγματικὴ ἀξία, valeur réelle, εἶνε ἡ τιμή, εἰς ἣν πληρώνεταί τι π. χ. τίτλος, κτλ. || πραγματικὴ ἀξία ἢ ἀληθὴς ἀξία [νομίσματος], valeur intrinsèque [d'une monnaie], εἶνε ἡ ἀξία τοῦ μετάλλου ἐξ οὗ σύγκειται τὸ νόμισμα· || ἀνταλλακτικὴ ἀξία, valeur en échange ; || — ἀγοραία, argent courant ; || — ὁριστική, ὡρισμένη, la valeur fixe, le certain du change ; || — μεταβλητή, la valeur variable, l'incertain du change ; || — τραπεζική, valeur de banque ; || — συναλλαγματική, valeur de change ; || — λογιστική, argent de compte ; || ἠθικὴ ἀξία, mérite, n. m ; || ἄνθρωπος (σύγγραμμα) μεγάλης ἀξίας, homme (ouvrage) de grand mérite ; || κατ' ἀξίαν, ἐπαξίως, dignement ; || ἐτιμωρήθη (ἀντημείφθη) κατ' ἀξίαν, il a mérité sa punition (sa récompense) ; || παρ' ἀξίαν, sans le mériter ; sans le valoir ; || τὸ ἐπλήρωσα παρ' ἀξίαν, je l'ai payé plus qu'il ne vaut ; on m'a surfait ; || ὑπερτιμᾶτε τὴν ἀξίαν του, vous exagérez son mérite ; || ἀξία = ὁ σκοπός, ὁ προορισμός, ἡ χρησιμότης, le rôle ; π. χ. ἡ ἀξία τῶν σιδηροδρόμων, le rôle des chemins de fer ; || στρατιωτικὴ ἀξία ὁδοῦ, rôle militaire d'une route ; § ἀξία, ας, ἡ· [ἐμπορ.] valeur, n. f. εἶνε ἡ σχετικὴ ἐκτίμησις τῶν πραγμάτων πρὸς ἄλληλα. Εἰς τὴν λογιστικὴν διὰ τῆς λέξεως ἀξία ἐννοοῦμεν πᾶν πρᾶγμα ἀντιπροσωπεῦον χρῆμα. Μεταχειρίζονται ἐπίσης τὴν λέξιν ἀξία ἀντὶ ἰσότιμον [βλ. λέξιν, καθὼς καὶ πρόβλεψις]. || Ὀνομαστικὴ ἀξία, valeur nominale, τίτλου ἢ νομίσματος εἶνε τὸ ποσὸν τὸ ἀναγεγραμμένον ἐπὶ τοῦ τίτλου ἢ τοῦ νομίσματος· || [πληθ] αἱ ἀξίαι, valeurs, καλοῦνται ἐν τοῖς

χρηματιστηρίοις τὰ χρεώγραφα τοῦ κράτους, effets publics ἢ les fonds, αἱ μετοχαὶ ἑταιριῶν, actions, καὶ τὰ παρόμοια· ‖ κινηταὶ ἀξίαι, valeurs mobiliaires, ὀνομάζονται τίτλοι ἀντιπροσωπεύοντες ἀκινήτους ἀξίας· τοιαῦτα δὲ εἶνε αἱ μετοχαί, αἱ ὁμολογίαι, τὰ δημόσια χρεώγραφα, κτλ. § [ἐμπορ.] ἀξία (ἐν γένει) valeur, n. f; ‖ δεῖγμα ἄνευ ἀξίας, échantillon sans valeur; ‖ ἡ πρώτη ἀξία, τὸ κόστος, prix de revient; ‖ — (ἑνὸς ὑπαλλήλου), le mérite; la capacité; ‖ — εἰς λογαριασμόν, valeur en compte; ‖ — ληφθεῖσα, valeur reçue; ‖ — συνεννοηθεῖσα, valeur entendue; ‖ (τόσον τοῖς $^0/_0$) ἐπὶ τῆς ἀξίας (τῶν ἐμπορευμάτων), (tant pour cent) sur la valeur; ‖ ἀξίαι πληρωτέαι κατὰ τὰς λήξεις, valeurs (payables) aux échéances; προκειμένου περὶ ἀλληλοχρέων τοκοφόρων λογαριασμῶν τὰ ποσὰ τῶν γραμματίων φέρουσι τόκον ἀπὸ τῆς λήξεως αὐτῶν μέχρι τῆς ἡμερομηνίας τοῦ κλεισίματος τοῦ λογαριασμοῦ· § [πληθ. ἐνίοτε] τὰ ἀξιώματα, les dignités; ‖ πρὸς τί αἱ ἀξίαι καὶ αἱ τιμαὶ ὅταν λείπῃ ἡ ἱκανότης; à quoi servent les dignités et les honneurs où la capacité fait défaut?

ἀξιαγάπητος, ος, ον· ἄξιος ἀγάπης, digne d'être aimé; καὶ συνεπῶς ἐράσμιος, ἀγαπητός, aimable, ὁ φερόμενος εὐγενῶς κατὰ τοὺς τρόπους· θελκτικός, charmant, e.

ἀξιάγαστος, ος, ον· ἄξιος θαυμασμοῦ, ἀξιοθαύμαστος, digne d'admiration: admirable; ἀξιέπαινος, louable, adj.

ἀξιάδα, ἡ [δημ.] = ἀξία, ἱκανότης.

ἀξιάκουστος, ος, ον· ὁ ἄξιος ν' ἀκουσθῇ, digne d'être entendu.

ἀξιελέητος, ος, ον· ἄξιος ἐλέους, digne de pitié.

ἀξιέπαινος, ος, ον· ἄξιος ἐπαίνων, digne d'éloges, digne de louanges: louable; ἄξιος ἀμοιβῆς, méritoire, adj.

ἀξιεπαίνως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀξιέπαινον, d'une manière louable, louablement, adv.

ἀξιέραστος, ος, ον· ἄξιος ἀγάπης, digne d'amour; ἐράσμιος ἀγαπητός, aimable; εὐάρεστος θελκτικός, charmant, e; ‖ — μορφή, figure charmante; ‖ ἀξιέραστον κάλλος (θελκτικόν), beauté ravissante.

ἀξίζω, ἔχω ἀξίαν, avoir une valeur, valoir; (ἐπὶ πραγματειῶν) ἔχω τιμήν τινα, τιμῶμαι τόσον, στοιχίζω, κοστίζω, valoir; coûter; εἶμαι ἄξιος, ἔχω ἀξίαν, ἱκανότητα, ἢ ὑπόκειμαι εἰς ἀμοιβὴν ἢ ποινήν, mériter; (π.χ. ὁ ὑπάλληλος ἀξίζει (mérite) προαγωγήν· ‖ (καὶ ἂν) ἀξίζῃ ἢ δὲν ἀξίζῃ (ἐπὶ ἀσφαλειῶν), vaille ou non vaille, ἢ sauf évaluation; ‖ πόσον ἀξίζει αὐτὸ τὸ ὕφασμα, combien coûte (vaut) cette étoffe; ‖ τὸ πληρώνετε ὅσον ἀξίζει, vous le payez ce qu'il vaut; ‖ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, cela ne vaut pas la peine; ‖ ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸ ἰδῇ κανείς, ça vaut bien la peine de le voir; ‖ ἀξίζει νὰ τὸ προσέξητε, cela mérite votre attention; ‖ σοῦ ἀξίζει νὰ ἦσαι πρῶτος, vous méritez d'être le premier; ‖ δὲν τὸ ἤξιζε, il n'en était pas digne; il ne le méritait pas; ‖ δὲν ἀξίζει διὰ τίποτε, il n'est bon à rien; c'est un propre à rien; ‖ ἀξίζει νὰ ἦνε κανεὶς πλούσιος, c'est joli que d'être riche; ‖ τί ἀξίζουν τὰ χρήματα, ὅταν δὲν εἰξεύρῃ τις νὰ τὰ μεταχειρισθῇ; à quoi sert l'argent, lorsqu'on ne sait pas l'employer? ‖ τί ἤξιζε τώρα νὰ ἤρχετο! ah! s'il pouvait venir maintenant; ‖ [ἀπολυτ.] δὲν ἀξίζει, ce n'est pas bon; ce n'est pas convenable; ça ne va pas.

ἀξίνα, ἡ· [δημ.] καὶ

ἀξινάρι, τό· [δημ.] καὶ ξινάρι, καὶ κατὰ τὴν διάλεκτον Οἰνόης ἀξινάριν, τό = ἡ ἀξίνη.

ἀξίνη, ης, ἡ· κοινῶς τὸ ξινάρι, tournée, n. f. σκαφευτικὸν ἐργαλεῖον πρὸς τὸ ἓν μέρος ὀξὺ καὶ πρὸς τὸ ἕτερον πεπλατυσμένον, δι' οὗ σκάπτουσιν οἱ γεωργοὶ τὴν γῆν· ‖ ἀξίνη εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἐκαλεῖτο ἀμφίστομος ἢ δίστομος πέλεκυς, hache, n. f. cognée, n. f. χρησιμεύων ὡς ὅπλον, πρὸς σχίσιμον ξύλων, καὶ εἰς οἰκιακὰς ἀνάγκας.

ἀξινίδιον, τό· ὑποκοριστικὸν τοῦ προηγουμένου, petite hache; petite cognée.

ἀξινίτης, ου, ὁ· [ὀρυκ.] axinite, n. f. ἕνωσις ὀξυπυρίτου, ἀργίλου, ἀσβέστου καὶ σιδήρου, εὑρισκομένη συχνάκις εἰς τὰ πρωτογενῆ πετρώματα, εἰς φυλλώδεις ὄγκους λεπτυνομένους κατὰ τὰ ἄκρα καὶ καθισταμένους κοπτεροὺς καθὼς τὸ σιδήριον τῆς ἀξίνης.

ἀξιογέλαστος, ος, ον· ὁ πρόξενος γέλωτος, ὁ δι' ὅντινα γελῶσι, risible; βλ. γελοῖος.

ἀξιογελάστως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀξιογέλαστον, risiblement, adv.

ἀξιοδάκρυτος, ος, ον· ἄξιος δακρύων, digne de larmes; déplorable, adj. ἀξιοθρήνητος.

ἀξιοδιήγητος, ος, ον· ἄξιος διηγήσεως, digne d'être raconté.

ἀξιοζήλευτος, ος, ον· ἄξιος νὰ ζηλευθῇ (ζηλίας), digne d'envie, enviable; ὁ ἐπίζηλος.

ἀξιόζηλος, ος, ον· ἄξιος ζήλου ἢ φθόνου, digne d'envie (d'émulation), enviable; ἀξιομίμητος, digne d'être imité; ἀξιοπαρατήρητος, remarquable.

ἀξιοζήλως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀξιόζηλον, d'une manière enviable; ἀξιοπαρατηρήτως, remarquablement.

ἀξιοθαύμαστος, ος, ον· ὁ ἄξιος νὰ τὸν ἴδῃ τις, ἄξιος διὰ θεωρίαν, digne d'être vu; ὁ παρέχων ἐνδιαφέρον, intéressant (à voir); ἀξιοπερίεργος, curieux, euse; ἀξιοπαρατήρητος, remarquable; ‖ τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως, les curiosités de la ville.

ἀξιοθρήνητος, ος καὶ η, ον· ὁ ἄξιος θρήνου, δακρύων, digne de larmes; déplorable ἢ lamentable, adj. ‖ — κατάστασις, état déplorable.

ἀξιοκατάκριτος, ος καὶ η, ον· ὁ ἄξιος καταχρίσεως, reprochable; ἀξιόμεμπτος, blâmable; καταδικαστέος, condamnable.

ἀξιοκαταφρόνητος, ος, ον· ἄξιος καταφρονήσεως, digne de mépris; méprisable.

ἀξιοκατηγόρητος, ος καὶ η, ον· ἄξιος κατη-

γορίας, καταχρίσεως, reprochable; ἀξιόμεμπτος, blâmable ; καταδικαστέος, condamnable.

ἀξιολάτρευτος, ος, ον· ἄξιος λατρείας, digne d'adoration ; adorable, adj.

ἀξιολατρεύτως, [ἐπίρ.] adorablement, κατὰ τρόπον ἀξιολάτρευτον.

ἀξιόλογα, [ἐπίρ.] ἀξιολόγως, πολὺ καλῶς, très bien ; parfaitement ; θαυμασίως, à merveille.

ἀξιόλογος, ος, ον· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος) ὁ ἄξιος λόγου ἢ ὑπολήψεως, qui mérite qu'on en parle (ou d'être estimé) ; ὁ ἔχων κάποιαν ἀξίαν, qui a quelque prix ou quelque valeur ; συνεπῶς ὁ ἐξαίρετος, excellent, e ; ὁ παρέχων ἐνδιαφέρον, intéressant, e ; ὁ σημαντικός, considérable ; ὁ οὐσιώδης, σπουδαῖος, important, e ; ὁ ἐξαίρετος, exquis, e ; ὁ ἐκλεκτός, choisi, e ; || εἶνε ἀξιόλογος ἄνθρωπος, c'est un homme excellent ; || μᾶς ἔδωκεν ὅ,τι ἀξιολογώτερον εἶχε, il nous donna tout ce qu'il avait de plus choisi ; || [ἐμπορ.] ἀξιόλογος (ποιότης), excellent, e ; || [ἐμπορ.] ἀξιόλογοι ἀφίξεις, important, e, considérable, ἤτοι ἄφθονοι, πολλαί, οὐσιώδεις.

ἀξιολύπητος, η, ον· ἄξιος λύπης, οἴκτου, digne de compassion (de pitié), qui est à plaindre ; συνεπῶς οἰκτρός, pitoyable ; οἰκτρός, ἐλεεινός, piteux, euse ; ἀξιοθρήνητος, déplorable ; ἄθλιος, ἐλεεινός, misérable ; || εἶνε ἀξιολύπητον ὅτι, il est à regretter que.

ἀξιομακάριστος, ος, ον· ὅστις ἀξίζει νὰ μακαρίζηται, digne d'être félicité ; εἰς ἄκρον εὐδαίμων, τρισμακάριος, bienheureux, euse.

ἀξιομάχητος, ος, ον· καὶ

ἀξιόμαχος, ος, ον· ἄξιος νὰ μάχηται, digne de combattre ; ἱκανὸς διὰ μάχην, propre pour le combat ; ὁ ὢν εἰς κατάστασιν νὰ μάχηται, qui est en état de combattre (de se battre ; d'entrer en campagne) ; || δὲν εἶνε — ἀντίπαλός σου, il n'est pas en état de se mesurer avec vous ; il est au-dessous de vous=εἶνε κατώτερός σου.

ἀξιόμεμπτος, ος, ον· ἄξιος μομφῆς, digne d'être blâmé ; blâmable ; digne de répréhension, répréhensible.

ἀξιομίμητος, ος, ον· ἄξιος μιμήσεως, digne d'être imité ; (χρησιμοποιήσεως ὡς παράδειγμα, de servir d'exemple), imitable, adj.

ἀξιομίσητος, ος, ον· ἄξιος μίσους, digne d'être haï ; haïssable ; μισητός, βδελυρός, odieux, euse ; ἀηδής, détestable.

ἀξιόμισθος, ος, ον· ἄξιος ἀμοιβῆς, digne de récompense ; méritoire, adj.

ἀξιομνημόνευτος, ος, ον· ἄξιος νὰ μνημονεύηται, ἄξιος μνήμης ἢ ἐνθυμήσεως, digne d'être cité ou rappelé, mémorable.

ἀξιονόμαστος, ος, ον· ἄξιος νὰ ὀνομάζηται, digne d'être nommé ; ἐπίσημος, περίφημος, ἐξακουστός, renommé, ée.

ἀξιόνω, ἀξιώνω· μέλ. ἀξιώσω, καὶ παθ. νὰ ἀξιωθῶ, ἀόρ. παθ. ἠξιώθην, ἀξιώθηκα, βλ. ἀξιόω-ῶ.

ἀξιοπαρατήρητος, ος, ον· ἄξιος παρατηρήσεως, digne d'être rémarqué, ée ; rémarquable ; ἀξιοπερίεργος, curieux, euse ; ὁ παρέχων ἐνδιαφέρον, ἀξιοθέατος, intéressant, e (à voir).

ἀξιοπερίεργος, ος, ον· ἄξιος περιεργείας, curieux, euse.

ἀξιοπιστία, ας, ἡ· ἡ καλὴ πίστις, la bonne foi ; ὁ χαρακτὴρ ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξιοπίστου, qualité de ce qui est digne de foi (τὸ πιστευτόν, croyable), συνεπῶς ἡ φιλαλήθεια, véracité, n. f ; ἡ αὐθεντικότης, authenticité, n. f ; § ἀξιοπιστία = ἡ καλὴ πίστις, la bonne foi ; ἡ εὐθύτης, la droiture ; συνήθως ἡ ἀξιοπιστία (la bonne foi) τοῦ ἀγορεύοντος ὡς συνηγόρου, ὡς συμβούλου, ἢ ὡς πολιτικοῦ ἀνδρός, φαίνεται ἐκ τῶν ἀποδείξεων, ἃς φέρει πρὸς ἐμπέδωσιν τῶν λόγων αὐτοῦ.

ἀξιόπιστος, ος, ον· ἄξιος πίστεως, digne de (bonne) foi ; ὁ πιστευτός, croyable ; ὁ αὐθεντικός, authentique.

ἀξιόποινος, ος, ον· ἄξιος ποινῆς, τιμωρίας, digne de punition, punissable ; τὸ ἐγκληματικόν, criminel ; τὸ ὑποκείμενον εἰς ποινήν, ἀξιόποινον, passible, adj. || [οὐδ.οὐσ.] τὸ ἀξιόποινον (πράξεώς τινος),=ἡ ἐγκληματικότης, la criminalité ; || πρᾶξις ἀξιόποινος, action publique, καλεῖται μεταφορικῶς πᾶσα πρᾶξις (fait) δι' ἣν ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νόμου ποινή· βλ. ἀγωγὴ ποινική, action publique.

ἀξιοπρέπεια, ας, ἡ· ἡ ἀνάλογος εὐπρέπεια πρὸς τὴν ἀξίαν, dignité, n. f. καὶ συνεπῶς ἡ εὐγένεια ἤθους, noblesse, n. f ; ἡ ὑπόληψις, considération, n. f ; ἡ εὐπρέπεια, décorum.

ἀξιοπρεπής, ής, ές, (έστερος, έστατος)· ὁ εἰς τὴν ἀξίαν τινὸς πρέπων, digne ; ὁ ἐπιβλητικός, imposant, e; σεβαστός, respectable; μεγαλοπρεπής, majestueux, euse ; ὁ ἁρμόδιος, ὁ πρέπων, convenable ; || δὲν νομίζω ἀξιοπρεπὲς νὰ τὸν κολακεύσω, je trouve au dessous de moi de le flatter ἢ je ne le trouve pas convenable de le flatter.

ἀξιοπρεπῶς, [ἐπίρ.] μετ' ἀξιοπρεπείας, avec dignité; dignement.

ἀξιοπροστάτευτος, ος, ον· ἄξιος προστασίας, digne de protection.

ἄξιος, α, ον· (συγκ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), ἰσάξιος, ἰσοδύναμος, ὁ τὴν αὐτὴν ἀξίαν ἔχων ὅσην καὶ ἄλλος valant, qui vaut, qui équivaut ; § ἐν γένει ὁ ἀξίζων, digne, qui mérite, ὁ ὢν ἄξιός τινος, οὐχὶ μόνον καλοῦ, ἐπαίνου, τιμῆς, ἀλλὰ καὶ κακοῦ, ζημίας, θανάτου κτλ. καὶ ἰδίως λόγου ἄξιος· || — ἀμοιβῆς, digne de récompense ; méritoire, adj. || εἶνε ἄξιος ἐμπιστοσύνης, il est digne de (il mérite) confiance ; || βασιλεὺς ἄξιος τοῦ ὀνόματος, un roi digne de ce nom ; || ὁ Ἀλέξανδρος κατέλιπε τὴν βασιλείαν εἰς τὸν ἀξιώτερον, Alexandre laissa l'empire au plus digne ; || διὰ τῆς πράξεως αὐτῆς κατέστη ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης μου, cette action lui a valu ma reconnaissance ; || ὑπῆρξεν ἄξιος τῆς τύχης του, il a mérité son sort ; || ἀπεδείχθη ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἔθνους, il a bien mé-

rité [la reconnaissance] de la nation; || εἶνε ἀληθῶς — λύπης, il est vraiment à plaindre; || εὐχῆς ἄξιον θὰ ἦτο, il serait à souhaiter; || τοῦτο δὲν εἶνε ἄξιον σοῦ, cela n'est pas digne de vous; cela est au dessous de vous; || — ὁ μισθός σου [φρ.], Dieu vous bénisse; § —, ἐπιτήδειος, δεξιός, habile; ἱκανός, capable; κατάλληλος, propre à, bon à; || πρὸς πᾶν ἔργον ἐπιτήδειος=ἄξιος διὰ κάθε δουλειάν, il est propre à tout; || εἶνε πολὺ ἄξιος ἄνθρωπος, c'est un homme très-capable; || — τεχνίτης, un ouvrier habile; || εἶνε—νὰ ψευσθῇ, il est bien capable de mentir; δὲν εἶνε — διὰ τίποτε, il n'est bon à rien; καὶ δημ. c'est un propre à rien; || δὲν σὲ ἔχω ἄξιον νὰ τὸ κάμῃς, je vous défie de le faire.

ἀξιοσέβαστος, ος, ον· ἄξιος σεβασμοῦ, digne de respect; respectable; σεβάσμιος, σεβαστός, vénérable.

ἀξιοσεβάστως [ἐπίρ.] respectablement; σεβασμίως, vénérablement.

ἀξιοσημείωτος, ος, ον· ἄξιος σημειώσεως, παρατηρήσεως, notable; remarquable; π. χ. [ἐμπορ.] ἀξιοσημείωτοι ἀφίξεις, πωλήσεις, ἀγοραί, κλπ.

ἀξιοσημειώτως [ἐπίρ.] notablement; remarquablement.

ἀξιοσπούδαστος, ος, ον· ἄξιος σπουδῆς, digne d'être étudié.

ἀξιοσύστατος, ος, ον· ἄξιος συστάσεως, digne de recommandation; recommandable.

ἀξιότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξίου, ce qui rend digne d'être mérité; le mérite=ἡ ἀξία· || ἡ καλλονὴ δὲν εἶνε ἀξιότης, la beauté n'est pas un mérite; § ἀξιότης, ἐπιτηδειότης, δεξιότης, habileté, n. f; ἱκανότης, capacité, n. f; καὶ savoir-faire, n. m; || ἤθελε νὰ μᾶς δείξῃ τὴν ἀξιότητά του, il a voulu nous montrer son habileté; || εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἔδειξε πολλὴν ἀξιότητα, dans cette occasion il a fait preuve d'un grand savoir-faire.

ἀξιοτίμητος, ος, ον· ἄξιος τιμῆς καὶ

ἀξιότιμος, ος, ον· ἄξιος τιμῆς, ἐκτιμήσεως, digne d'être honoré, ée (estimé), digne d'honneur, honorable; estimable; καὶ κατ' ἐπέκτασιν πολύτιμος, précieux, euse; § [ἐν ἐπιστολῇ ἀμετάφραστον], ἀξιότιμε Κύριε, Monsieur.

ἀξιοτιμώρητος, ος ον· ἄξιος τιμωρίας, qui mérite une punition; punissable, τιμωρητέος.

ἀξιούριστος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης]=ἀξύριστος.

ἀξιόχρεως, ως, ων· (ώτερος, ώτατος) καὶ ἀξιόχρεος, ος, ον· ὁ παρέχων πίστιν, qui a du crédit; solvable, adj. ἐπίσης ὁ παρέχων ἐπαρκῆ ἀσφάλειαν, qui offre des garanties suffisantes; καὶ ἐν γένει ὁ βέβαιος, sûr, e; ὁ φερέγγυος, solvable; ὁ ἀξιόπιστος, digne de foi; ὁ ἔγκυρος (ἀξιόχρεως), valable, ἐπὶ μαρτύρων καὶ ἐγγυητῶν· || [οὐδέτερ. οὐσ.] τὸ ἀξιόχρεών τινος, la solvabilité=ἡ πίστις, le crédit.

ἀξιόω-ῶ, ἀξιόνω καὶ ἀξιώνω, μέλ. ώσω, ἄξιον ποιῶ, faire mériter=κάμνω ν' ἀξίζῃ, rendre digne; ἄξιον κρίνω (ἢ εὑρίσκω), juger (trouver) digne,—τινά τινος=τιμῆς καὶ ἀνταμοιβῆς ἢ τιμωρίας καὶ ποινῆς, ὃ προσδιορίζει πάντοτε γενικὴ ἑπομένη ἢ ἡγουμένη· § κρίνω κατάλληλον εὔλογον, juger à propos, καὶ ἐνίοτε καταδέχομαι, daigner; § αἰτῶ, ζητῶ δι' ἐμαυτόν τι ὡς δίκαιον, ὅ,τι μὲ ἀξίζει, demander; ἐπιθυμῶ, désirer; § ἀφ' οὗ προστοχασθῶ τι κρίνω, ἐπιβεβαιῶ ὡς ἄξιον, ἢ πιστεύω τι ὡς βέβαιον, croire comme vrai; ἤτοι διατείνομαι, ἰσχυρίζομαι, prétendre; ἐννοῶ, entendre; || ἀξιοῖ ὅτι ἔχει δικαιώματα, il prétend qu'il a des droits; || δὲν ἀξιῶ τίποτε ἄλλο, je n'ai pas d'autres prétentions; || ἀξιῶ νὰ ἦσθε ἀκριβής, j'entends que vous soyez ponctuel; § ἐπίσης στέργω, παρέχω, accorder (en grâce); || ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀξιώσῃ, νὰ ἰδῇς τὸν τόπον σου, Dieu vous accorde (la grâce), de revoir votre pays; || ἀξιώσατέ με προσοχῆς, veuillez me prêter attention; daignez m'écouter; || δὲν μὲ ἀξιοῖ ἀκροάσεως, il ne daigne pas m'écouter; || τὸν ἠξίωσε τῆς προστασίας του, il lui accorda sa protection; || ἠξιώθη μεγάλων τιμῶν, il fut comblé d'honneurs; || μὲ ἠξίωσε τῆς ἐμπιστοσύνης του, il m'a honoré de sa confiance; || δὲν μᾶς ἠξίωσεν ἑνὸς βλέμματος, il ne daigna pas nous regarder; || ἡ ἐπιμέλειά σου σὲ ἠξίωσε τοῦ βραβείου, votre application vous a valu le prix; § [μέσ.] προσκτῶμαι τὴν δύναμιν (τὴν ἱκανότητα), acquérir la force (la capacité) de; κατορθῶ, parvenir; καταλήγω, venir à bout; || δὲν ἠξιώθη ἀκόμη νὰ διορισθῇ, il n'est pas encore parvenu à être nommé.

ἀξιστράτηγος, [διάλ. Οἰνόης]=ἀρχιστράτηγος (ἐπίθ. τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ).

ἀξίωμα, ατος, τό· ἡ τιμὴ ἣν ἀπέκτησέ τις διὰ τῶν προτερημάτων ἢ ἐκδουλεύσεων, δι' ὃ καὶ ἐξετιμήθη κριθεὶς ἀνώτερος τῶν ἄλλων, ἡ ἀξία, dignité, n. f; || τὸ (δημόσιον) ἀξίωμα, la charge (publique), ἤτοι ἡ θέσις, la place, le poste; ἡ ἐπιφόρτισις ἢ ὑπηρεσία, la charge; || τὸ ἀξίωμα τῆς θέσεως, emploi, n.m; ἐπίσης ἀξίωμα, τὰ καθήκοντα τῆς θέσεως, fonctions; βλ. καθήκοντα· || ἀξίωμα εἶνε ἐπίσης ὁ βαθμός, grade, n. m. βλ. καὶ βαθμός· || ἀξίωμα πολιτικὸν ἢ ὑπηρεσία, office, n. m. ἐκ τῆς λέξεως δὲ ταύτης παρήχθη ἡ λέξις ἀξιωματικός, officier; || ἔφθασεν εἰς τὰ ἀνώτατα τῶν ἀξιωμάτων, il est parvenu aux plus hautes dignités; || τὰ δημόσια ἀξιώματα, les charges publiques; || τὸ βουλευτικὸν ἀξίωμα, la députation; || τὸ δικαστικὸν ἀξίωμα, la magistrature, ἤτοι δικαστικὴ ἐξουσία· || τὸ ἀξίωμα τοῦ δικαστοῦ, judicature, n. f. = ἡ δικαστική· || ἀξίωμα δημοτικόν, charge municipale; βλ. δημοτικός· || τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, la dignité épiscopale; § ἀξίωμα ἠθικόν, ἡ γνώμη, ἡ ἀρχή, le maxime ἢ le principe; ἡ γνώμη, τὸ γνωμικόν, τὸ ἀπόφθεγμα, ὅπερ παραδέχεταί τις ὡς βέβαιον καὶ ἀποδεδειγμένον, la sentence; καὶ τέλος ἀξίωμα, axiome, n. m. λέγεται ἀλήθεια καταφανὴς ἀφ'

ἑαυτῆς ἤτοι πρότασις γενικῶς παραδεδεγμένη καὶ μὴ ἀποδεικνυομένη.

ἀξιωματικός, ὁ· officier, n. m. πᾶς ὁ ἔχων ἀξίωμα πολιτικὸν ἢ ὑπηρεσίαν (office); § [ἐπιθ.] ὁ εἰς ἀξίωμα ἀνήκων, officiel, elle; ἤτοι ὁ ἐπίσημος· βλ. λέξιν, αὐθεντικός, ή, όν, authentique; ἐπίσης ὁ ἀποφθεγματικός, ὁ ἀρχικὸς βεβαιωμένος, sentencieux, euse; ἐπίσης ἀξιωματικός, axiomatique, adj. τὸ ἀπὸ ἀξιώματος (axiome) ἀπορρέον· § [στρατ.] ἀξιωματικός, ὁ· officier, n. m. (ἀπὸ τὸ ἀξίωμα, office), γενικὴ ὀνομασία διδομένη εἰς ἅπαντας τοὺς στρατιωτικοὺς καὶ ναυτικοὺς τοὺς κατέχοντας βαθμὸν ἀπονεμόμενον ὑπὸ τοῦ Βασιλέως· ὁ βαθμὸς εἶνε κτῆμα τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ δὲν ἀφαιρεῖται ἀπ' αὐτοῦ εἰ μὴ κατὰ τὰς προβλεπομένας διατάξεις τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν νόμου (état des officiers)· || κατώτερος ἀξιωματικός, officier subalterne (ἀνθυπολοχαγός, ὑπολοχαγὸς καὶ λοχαγός)· || ἀνώτερος ἀξιωματικός, officier supérieur (ταγματάρχης, ἀντισυνταγματάρχης, συνταγματάρχης)· || ἀνώτατος ἢ γενικὸς ἀξιωματικός, officier général (ὑποστράτηγος καὶ ἀντιστράτηγος)· βλ. καὶ **βαθμός**· περὶ δὲ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ, βλ. κατωτέρω· || οἱ ἀξιωματικοὶ ἀνήκουσιν εἰς τὰ διάφορα τοῦ στρατοῦ σώματα καὶ κλάδους, π. χ. ἀξιωματικὸς τοῦ πεζικοῦ, officier d'infanterie; || — τοῦ ἱππικοῦ, of. de cavalerie || — τοῦ πυροβολικοῦ, of. d'artillerie; || — τοῦ μηχανικοῦ, of. du génie; || — τῶν γενικῶν ἐπιτελῶν, of. d'état-major; || — τῆς χωροφυλακῆς, of. de gendarmerie; || — ὑγειονομικὸς ἢ ἀξιωματικὸς τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας, of. du service de santé; εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας περιλαμβάνονται οἱ στρατιωτικοὶ ἰατροὶ (médecins militaires), καὶ οἱ στρατιωτικοὶ φαρμακοποιοὶ (pharmaciens militaires); || — ἰατρός, of. médecin; βλ. **ἰατρὸς** στρατιωτικός· || — φαρμακοποιός, of. pharmacien; βλ. **φαρμακοποιὸς** στρατιωτικός· || — τοῦ οἰκονομικοῦ (ἢ τῆς ἐπιμελητείας), of. intendant; βλ. **ἐπιμελητεία** καὶ **οἰκονομικός**· || — κτηνίατρος, of. vétérinaire; || — τοῦ ὑλικοῦ (πυροβολικοῦ), of. de train (d'artillerie); || || — διαχειριστὴς (γενικῶς), of. d'administration; βλ. καὶ οἰκονομικὸς τοῦ ναυτικοῦ· || — ἐπὶ τῶν πληρωμῶν, of. payeur (ἢ ἁπλῶς ταμίας), χαλεῖται ἐν ἐπιστρατεύσει ὁ βοηθὸς ταμίου (adjoint trésorier) ὅστις ἀναλαμβάνει καθήκοντα ταμίου εἰς ἐμπόλεμα τάγματα· || — μάχιμος, of. combattant, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μάχιμα ὅπλα· βλ. μαχητής· || — μὴ μάχιμος, of. non combattant, ἀξιωματικὸς μὴ ἀνήκων εἰς τὰ μάχιμα ὅπλα· βλ. **βαθμός**· || — ὑπεράριθμος, of. surnuméraire; || — βοηθὸς ταμίου, of. adjoint au trésorier; || — ἐπίκουρος ἀξιωματικός, of. auxiliaire; χαλεῖται οὕτως ὁ προσλαμβανόμενος προσκαίρως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν· βλ. **ἐπίκουρος**· || — ἐπὶ τῶν ἀγορῶν, of. acheteur, ὁ ἐκτελῶν διαφόρους ἀγοράς· || — ἐπὶ τοῦ ἱματισμοῦ, of. d'habillement; || — βοηθὸς τοῦ ἐπὶ τοῦ ἱματισμοῦ ἀξιωματικοῦ, of. adjoint à l'habillement; || ἀξιωματικὸς βοηθὸς ὑποφρουράρχου, of. adjoint au major de la garnison, ὅστις εἶνε ἐνίοτε ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ φρουραρχείου, adjudant de place; || — πλεονάζων ἢ προσκεκολλημένος, of. à la suite; || — ἐξομοιούμενος, of. assimilé; || — διπλωματοῦχος, of. bréveté; || — ἐπὶ τῶν τροφίμων, of. chargé de l'ordinaire, ὁ ἐπιπεφορτισμένος τὴν ἀγορὰν τῶν τροφίμων διὰ τὸ συσσίτιον· || ὁ ἐπὶ τοῦ ὑλικοῦ —, of. chargé du matériel; || — μετατιθέμενος (εἰς ἕτερον σῶμα), of. changeant de corps; || — ἐπὶ τοῦ χρηματικοῦ, of. comptable; || — ἐπὶ τῶν χορηγιῶν, of. d'approvisionnement; βλ. χορηγίαι· || ὁ ἐπὶ τοῦ ὁπλισμοῦ —, of. d'armement; || ὁ ἐπὶ τοῦ στρατωνισμοῦ —, of. de casernement; βλ. **στρατωνισμός**· || — τῆς ἀγγαρείας, of. de corvée; βλ. **ἀγγαρεία**· || — ἐπὶ τῶν διανομῶν, of. de distribution; || — ληξίαρχος, βλ. λέξιν· || — ἀρχιφύλαξ, of. de garde; || — τῆς ἡμέρας, of. de jour, ἤτοι ὁ ἀξ. τῆς ὑπηρεσίας, of. de service; || ἀξιωματικὸς τοῦ φρουραρχείου, of. de la place; || ἀξιωματικὸς τῆς ἐθνοφρουρᾶς, of. de l'armée territoriale; || — τοῦ οὐλαμοῦ, ὁ οὐλαμαγός, of. de peloton; || — τεχνίτης τοῦ πυροβολικοῦ, of. de l'artillerie technique; || — ἐπὶ τοῦ καταλύμματος, of, de logement; || — παρῃτημένος, of. démissionnaire; || — ἄνιππος, of. démonté (ἢ non monté), ἀντίθετον τοῦ ἀξ. ἔφιππος, of. monté; || ὁ ἐπὶ τῆς προανακρίσεως — (ἢ στρατιωτικός), of. de police judiciaire (militaire), ἤτοι ὁ στρατιωτικὸς ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος, πρὸς διάκρισιν τοῦ ἰδιώτου ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου, of. de police judiciaire (ordinaire); || — τῆς ἐφεδρείας ἢ — ἔφεδρος, of. de réserve; || ὁ ἔφοδος ἀξ. ἢ ὁ ἀξ. τῆς ἐφοδείας, of. de ronde, λεγόμενος συνήθως ἀξ. τῆς ἐφόδου· βλ. **ἐφοδεία**· || — τῶν τελωνοφυλάκων, of. des douanes; || ὁ ἐπὶ τῆς στρατολογίας —, of. de recroutement, ἤτοι ἀξ. ἐργαζόμενος εἰς στρατολογικὸν γραφεῖον· || — τῆς ἑβδομάδος, of. de semaine, ὁ ἐκτελῶν τὴν ἑβδομαδιαίαν ὑπηρεσίαν· || — τῶν λεπτομερειῶν, of. de détail, χαλεῖται ἀξ. διαχειριστὴς ἀποσπάσματος ἐκ διαφόρων διαχειριστικῶν μονάδων (unités administratives) ἄνευ οἰκονομικοῦ συμβουλίου, εἰς δὲ τὸ ναυτικὸν ἀξ. τῶν λεπτομερειῶν, of. de détail, χαλεῖται ὁ προσκεκολλημένος ὡς βοηθὸς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπάρχου· || — τῆς ὑπηρεσίας, of. de service; || — τῆς βολῆς, of. de tir; || — τῆς ἐπιθεωρήσεως, of. de visite; || — ἐν ἀποστολῇ (εἰδικῇ), of. en mission; || — ἀπηλλαγμενος τῆς ὑπηρεσίας, of. exempté de service; || — ἀπόστρατος, of. retraité ἢ officier en retraite; βλ. **ἀπόστρατος**· || — ἄνευ στρατοῦ, officier sans troupe; ὁ μὴ ἔχων ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγάς του στρατόν, π. χ. οἱ ἀξ. τῶν διαφόρων ἐπιτελειων τῶν μεραρχιῶν, τῶν ἰδιαιτέρων ἐπιτελείων τοῦ πυροβολικοῦ, μηχανικοῦ, κτλ. οἱ οἰκονομικοὶ ἀξ. οἱ ὑγειονομικοί, κτλ. || — ἐκτὸς τῶν στελε-

χῶν, of. hors cadre, ὁ ἀπεσπασμένος ὢν εἰς εἰδικὴν ὑπηρεσίαν· βλ. **στέλεχος**· || — (προερχόμενος) ἐκ τῶν τάξεων (τοῦ στρατοῦ), troupier, n. m. (βλ. καὶ ὁπλίτης), ἢ ἀξ. ἐκ τῶν τάξεων (τοῦ στρατοῦ), of. sortant du rang, καλεῖται ὁ ὑπηρετήσας ἐν τῷ στρατῷ ὡς στρατιώτης καὶ ὑπαξιωματικός, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ἐκ τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς ἐξερχομένου ἀξιωματικοῦ. § μέλλων —, of. aspirant, μαθητευόμενος, ὁ· δόκιμος, ὁ· ὁ ὑπὸ δοκιμασίαν. Καταργηθέντος παρ' ἡμῖν ἐν τῇ ναυτικῇ ἱεραρχίᾳ τοῦ δοκίμου (midshipman, ἀγγλιστί), καλοῦνται οὕτω σήμερον οἱ μαθηταὶ τῆς ναυτικῆς σχολῆς. Aspirant de 1re classe, καλεῖται ὑπὸ τῶν Γάλλων ὁ κατώτερος βαθμὸς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ, ἀντιστοιχῶν μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ **ἀνθυπολοχαγοῦ τῆς ξηρᾶς** (sous-lieutenant). Παρ' ἡμῖν ὁ κατώτερος οὗτος βαθμὸς εἶνε ὁ τοῦ **σημαιοφόρου** καὶ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν ἀνθυπολοχαγὸν τῆς ξηρᾶς, ἤτοι μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ aspirant de 1re classe τῶν Γάλλων· aspirant de 2e classe, καλοῦσιν οἱ Γάλλοι τοὺς μαθητευομένους ἀξιωματικοὺς (officier-élève). § [ναυτ.] Εἰς τὸ ναυτικὸν οἱ ἀξιωματικοὶ διαιροῦνται εἰς τρεῖς κατηγορίας· 1) **κατωτέρους ἀξιωματικοὺς** (officiers subalternes), εἰς οὓς συμπεριλαμβάνονται οἱ **σημαιοφόροι** (aspirants de 1re classe), οἱ **ἀνθυποπλοίαρχοι** (enseignes de vaisseau) καὶ οἱ **ὑποπλοίαρχοι** (lieutenants de vaisseau); 2) **ἀνωτέρους** ἀξ. (of. supérieurs), εἰς οὓς συμπεριλαμβάνονται οἱ **πλωτάρχαι** (capitaines de corvette), οἱ **ἀντιπλοίαρχοι** (capitaines de frégate), καὶ οἱ **πλοίαρχοι** (capitaines de vaisseau); 3) **γενικοὺς ἀξιωματικοὺς** (of. généraux), εἰς οὓς συμπεριλαμβάνονται οἱ **ὑποναύαρχοι** (contre-amiraux), οἱ **ἀντιναύαρχοι** (vice-amiraux) καὶ οἱ **ναύαρχοι** (amiraux); βλ. καὶ **βαθμὸς** καὶ **ναυτικόν**· || **ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ**, officier de marine; ὁ ὅρος οὗτος σημαίνει παρ' ἡμῖν γενικῶς τοὺς ἀξιωματικοὺς ὅλων τῶν κλάδων τοῦ ναυτικοῦ, εἰδικῶς ὅμως καὶ κυρίως ἐν Γαλλίᾳ σημαίνει τοὺς μαχίμους **ἀξιωματικοὺς** (officiers combattants) τοῦ ναυτικοῦ· βλ. **ναυτικόν**· || — τῆς φυλακῆς, of. de quart, ὁ ἐπὶ πολεμικοῦ τινος πλοίου ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας· || — (τῶν ἁρμένων, τοῦ πυροβολικοῦ, τῶν σημάτων, τῶν ὁπλιτῶν, τῶν λέμβων, πυροβολείου, τῶν χρονομέτρων, κτλ.), officier (de manœuvre, d'artillerie, des signaux, de la mousqueterie, des embarcations, de batterie, des chronomètres), καλεῖται ἐπὶ πολεμικοῦ τινος πλοίου, ὁ ἐπιπεφορτισμένος εἰδικῶς τὴν ἐπιστασίαν κλάδου τινός· || — ἐπίκουρος, of. auxiliaire, καλεῖται ὁ προσλαμβανόμενος προσκαίρως ἐκ τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ εἰς τὸ πολεμικὸν ἐν καιρῷ ἀνάγκης, π. χ. ἐν ἐπιστρατεύσει· || οἰκονομικὸς ἀξιωματικὸς τοῦ (ναυτικοῦ), commissaire (de la marine), βλ. οἰκονομικός· || ἐπίσης officier d'administration, καλεῖται ὁ — διαχειριστής, ἤτοι ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ οἰκονομικοῦ ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπιτελεῖον πλοίου καὶ διευθύνων τὴν ἐπ' αὐτοῦ οἰκονομικὴν ὑπηρεσίαν· || — διοικῶν, of. commandant, συνώνυμον τοῦ chef de division = μοίραρχος· βλ. λέξιν· || — τῶν λεπτομερειῶν, of. de détail· βλ. ἀνωτέρω· || — διπλωματοῦχος, of. bréveté, ὁ λαβὼν δίπλωμα τῶν γενικῶν ἐπιτελῶν· (βλ. δίπλωμα, brevet).

ἀξιωματικός, ή, όν· axiomatique, adj. ὁ ἀπορρέων ἐκ τοῦ ἀξιώματος, qui tient de l'axiome; συνώνυμον τοῦ axiomal, ale, aux.

ἀξιωματικῶς, [ἐπίρ.] ἀποφθεγματικῶς, sentencieusement· βλ. ἀξίωμα, ἀξιωματικός.

ἀξίως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἄξιον, d'une manière digne de; dignement.

ἀξίωσις, εως, ἡ· ἡ ἐκτίμησις, appréciation, n. f; estimation, n. f; ἡ γνώμη ἥντινα ἔχουσι περὶ τῆς ἀξίας των, ἢ περὶ τῆς τῶν ἄλλων, ἡ αὐτοπεποίθησις, τὸ νὰ ἰσχυρίζηταί τις, τὸ νὰ διατείνηται, action de prétendre, συνεπῶς ἀξίωσις, la prétention; ἐπίσης ἡ ζήτησις, réclamation, n. f; αἴτησις, demande, n. f; ἀπαίτησις, exigence, n. f; || ἄνθρωπος μὲ πολλὰς ἀξιώσεις, homme prétentieux (exigeant); || δὲν ἔχω ἀξιώσεις, je suis sans prétentions; || δὲν ἔχω ἀξιώσεις πολυμαθείας, je ne pique pas d'érudition; || ἀξιώσεις ἀδικηθέντος, réclamations, n. f. pl.

ἀξιωσύνη, ης, ἡ· ἡ ἱκανότης, la capacité; βλ. ἀξιότης.

ἀξόδιαστος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ἐξωδευθείς, ὁ μὴ (καταναλωθείς), non dépensé, ée; non consommé, ée.

ἀξομολόγητος, η, ον· [δημ.] ὁ ἀνεξομολόγητος· ὁ μὴ ἐξομολογηθείς, non confessé;

ἀξονικός, ή, όν· βλ. ἀξόνιος.

ἀξόνιον, ου, τό· μικρὸς ἄξων, petit axe; axicule, n. m; petit essieu; || — τροχαλίας, boulon de poulie = βλῆτρον τροχαλίας.

ἀξόνιος, ος, ον· καὶ ἀξονικὸς ὁ εἰς ἄξονα ἀνήκων ἢ τὸν ἄξονα ἀφορῶν, axonique, adj. qui concerne l'axe.

ἀξονίσκος, ου, ὁ· μικρὸς ἄξων, ἀξόνιον, axicule, n. m; βλ. ἀξόνιον.

ἀξονοδέτης, ὁ· τὸ δι' οὗ δεσμεύεται, συγκρατεῖται ὁ ἄξων, bride d'essieu = ὀχεὺς ἄξονος.

ἀξονοειδής, ής, ές· axiforme, adj. ὁ ἔχων σχῆμα ἢ παρομοιάζων πρὸς ἄξονα· || σῶμα ἀξονοειδές, corps axiforme.

ἀξονομετρία, ας, ἡ· axonométrie, n. f; ἡ μέτρησις διὰ παραστάσεως τῶν ἀξόνων ἐν τῇ παραστατικῇ γεωμετρίᾳ.

ἀξονομετρικός, ή, όν· axonométrique, adj. || παράστασις ἀξονομετρική, perspective axonométrique; λέγεται ἡ ὀρθογώνιος προβολὴ ἐπὶ πλαγίου ἐπιπέδου τῶν τριῶν διαστάσεων τοῦ παρασταθησομένου σώματος.

ἀξονοῦχος, ὁ (ἄξων καὶ ἔχω), ὑπέρεισμα ἄξονος, palier, n. m. καλεῖται οὕτως εἰς τὰς μηχανὰς τμῆμα στερεὸν χρησιμεῦον εἰς τὰς μηχανὰς ὡς ὑπέρεισμα ἢ ἕδρανον (palier) διὰ νὰ βαστάζῃ ἄξονα προωρισμένον νὰ περιστρέφηται, ἢ ἐφ' οὗ ἐπικάθηται ἄτρακτος· βλ. καὶ ἕδρανον· οἱ ἀξονοῦχοι φέρουσι **τριβεῖς**

(coussinets) ἐφ' ὧν στρέφονται οἱ ἄξονες ἢ ἡ ἄτρακτος (arbre)· βλ. καὶ ἄτρακτος.

ἀξονοφόρος, ος, ον (ἄξων καὶ φέρω), axifère, adj. ὁ φέρων ἢ ἔχων ἄξονα.

ἀξονόφυξ, υγος, ὁ (ἄξων καὶ φεύγω), axifuge, adj. ὁ ἀπομακρυνόμενος τοῦ ἄξονος, ἤτοι κεντρόφυξ, centrifuge ; || δύναμις ἀξονόφυξ, force axifuge ; εἶνε ἡ δύναμις δι' ἧς σῶμά τι τείνῃ ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ ἄξονος πέριξ τοῦ ὁποίου στρέφεται· μᾶλλον εὔχρηστος ὅμως εἶνε ἡ ἔκφρασις κεντρόφυξ, centrifuge, adj. βλ. λέξιν.

ἀξός, ὁ [διάλ. Κύμης] = ἰξός.

ἀξούγγιον, ου, τό· τὸ λίπος, πάχος, ἄλειμμα τοῦ ζῴου (Ἱπποκρ.), τὸ ὀξύγγιον, axonge, n. m. βλ. καὶ λέξιν.

ἀξουράφιστος, ὁ [δημ.] καὶ

ἀξούριστος, ὁ [δημ.], ὁ μὴ ξυρισθείς, ἀξύριστος, non rasé.

ἀξύλευτος, ος, ον· καὶ ἀξύλλευτος· ὁ μὴ ξυλευμένος (ξυλεύομαι), μὴ ἐκκεκομμένος ἐπὶ δάσους, ὅπου ἀκόμη κανεὶς δὲν ἔκοψε ξύλα, où l'on n'a jamais coupé de bois, συνεπῶς δάσος παρθένον.

ἀξύλιστος, η, ον· ὁ μὴ ξυλισθείς, δαρείς, non battu, e.

ἄξυλος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ξύλα, qui manque de bois.

ἄξυνος, η, ον· ὁ μὴ ξυνός, qui n'est pas aigre ; βλ. ξυνός.

ἀξύπνητος, η, ον· ὁ μὴ ἐξυπνῶν, ὁ μὴ ὢν ἔξυπνος, non éveillé, non réveillé.

ἀξυπόλτος, η, ο [διάλ. Οἰνόης], ξυπόλυτος, ἐξυπόδητος, ἀνυπόδητος.

ἀξύριστος, ὁ· ὁ μὴ ξυρισθείς, non rasé.

ἄξυστος, ος, ον· ὁ ἄξεστος, ὁ μὴ ἐξυσμένος, ὁ μὴ ξυθείς, non gratté, ée ; non raclé, ée ; non ratissé, ée ; μὴ ὡμαλισμένος, non égalisé, ée ; non uni, e ; non raclé, ée ; ὁ μὴ λειασμένος, non poli, e ; ὁ ἀρρίνιστος, illimé, ée, καὶ ἐν γένει ἄξυστον ἢ ἄξεστον λέγεται τὸ δυσκόλως ξεόμενον ἢ τὸ μὴ ξεσθέν· βλ. ἄξεστος.

ἀξύστριστος, η, ον· ὁ μὴ ξυστρισμένος, non étrillé, ée.

ἀξύστωτος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ξυστόν, ἄνευ ξυστοῦ, non hampé, ée ; ἀντίθετον τῷ ξυστωτός.

ἄξων, ονος, ὁ· axe, n. m. κυρία διάμετρος ἢ εὐθεῖα γραμμὴ διερχομένη διὰ τοῦ κέντρου σώματός τινος· || ἄξων ἀνθρωπίνου σώματος, axe d'un corps humain ; || — φυτοῦ τινος, axe d'un végétal ; || — ὁδοῦ, axe d'une voie ; γραμμὴ φανταστικὴ διερχομένη διὰ μέσου τοῦ ὁδοστρώματος κατὰ μῆκος τούτου καὶ ἰσαπέχουσα ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν χειλῶν τῆς ὁδοῦ (bords extérieurs)· § ἄξων, axe, n. m. εὐθεῖα σταθερὰ πέριξ τῆς ὁποίας σῶμά τι ἢ ἐπίπεδον εἶνε προωρισμένον νὰ περιστραφῇ· || ἄξων σφαίρας, axe d'un globe, ἢ axe d'une sphère ; || — τροχοῦ, axe d'une roue ; || ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ ἡ λέξις ἄξων ἐφαρμόζεται πάντοτε μετὰ τῆς ἀνωτέρω σημασίας, π.χ. ἄξων τακτικός, axe tactique ; ἄξων ζυγήσεως, κτλ., axe d'alignement, etc. || — τροχαλίας, axe d'une poulie ; § ἄξων, axe, σταθερὸν τεμάχιον, συνήθως κυλινδρικὸν διαπερῶν σῶμά τι, πέριξ τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα τοῦτο δέον νὰ στραφῇ· § —, poinçon, n.m. καλεῖται ἐπίσης εἴς τινα μηχανήματα ὁ κατακόρυφος ἄξων, καθὼς καὶ τὰ κατακόρυφα ξύλα εἰς τοὺς ἀψιδοτύπους· § [γεωμ.] — συμμετρίας (σχήματος ἢ σώματος), axe, de symétrie (d'une figure ou d'un corps) ; καλεῖται οὕτω πᾶσα γραμμὴ σχετικῶς πρὸς τὴν ὁποίαν πάντα τὰ σημεῖα σώματός τινος εἶνε συμμετρικά· || ἄξονες ἐλλειψοειδοῦς, ὑπερβολοειδοῦς, παραβολοειδοῦς, axes d'un ellipsoïde, d'un hyperboloïde, d'un paraboloïde ; || — συμπτωτικός, axe de symptose, εὐθεῖα πραγματικὴ ἢ φανταστική, ἑνοῦσα δύο κοινὰ σημεῖα εἰς δύο κωνικὰ σχήματα· || ἄξων περιστροφῆς σώματός τινος, axe de révolution d'un corps, καλεῖται γενικῶς πᾶσα γραμμὴ πέριξ τῆς ὁποίας σῶμά τι στρέφεται, ἢ ἄξων τοιοῦτος καθ' ὃν ὅλαι αἱ τομαὶ τοῦ σώματος αἱ γινόμεναι δι' ἐπιπέδων διερχομένων διὰ τοῦ ἄξονος, νὰ διαιρῶσι τὸ σῶμα εἰς δύο ἴσα μέρη· π. χ. πᾶσα διάμετρος μιᾶς σφαίρας εἶνε ἄξων, tout diamètre d'une sphère en est un axe ; || ἄξονες συντεταγμένων, axes de coordonnées; || — ἐπιπέδου ἐπιφανείας, axe d'une aire plane, εὐθεῖα κάθετος ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου· || — κύκλου, axe d'un cercle, εὐθεῖα κάθετος εἰς τὸ ἐπίπεδον του διερχομένη διὰ τοῦ κέντρου. § [μεταφ.] —, axe, σημαίνει τὸ ἐπικρατοῦν δεδομένον, ὅπερ εἶνε ὡς ἄξων, ἐφ' οὗ βασίζεται σειρὰ ἰδεῶν τοῦ ἠθικοῦ κόσμου· π. χ. ἡ ἐργασία εἶνε ὁ ἄξων ἐφ' οὗ κινεῖται ἡ πολιτικὴ οἰκονομία, le travail est l'axe sur lequel se meut l'économie politique. § — ἀνατομικὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, axe anatomique de l'œil. § [ἄστρον.] — πλανήτου, axe d'une planète, γραμμὴ νοητὴ πέριξ τῆς ὁποίας πλανήτης τις ἐκτελεῖ τὴν περιστροφικὴν κίνησίν του· ὁ Ἀρίσταρχος ἔσχε πρῶτος τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ γῆ στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά της (que la terre tourne sur son axe) καὶ πέριξ τοῦ ἡλίου· || — ἰσημερινὸς πλανήτου τινός, axe équatorial d'une planète, διάμετρος κάθετος εἰς τὸν ἄξονα τῆς περιστροφῆς (axe de rotation) ; || — τοῦ κόσμου, axe du monde, γραμμὴ νοητὴ πέριξ τῆς ὁποίας ὁ κόσμος ἐκτελεῖ τὴν φαινομένην ἡμερησίαν κίνησιν· § [βοτ.] —, axe, n.m. τμῆμα τοῦ φυτοῦ, εἴτε κύριον, εἴτε παρεπόμενον, ὑποβαστάζον τὰ ἐπιπρόσθετα ὄργανα (organes appendiculaires); κεντρικὸν τμῆμα τοῦ μίσχου ἐξ οὗ ἐξαρτῶνται πλειότερα ἄνθη· — ἁπλοῦς, axe simple; ἄξων διῃρημένος, axe divisé ; ἄξων πολυκαμπής, axe flexueux ; ἄξων ἔναρθρος, axe articulé ; ἄξων εὔσαρκος, axe charnu ; § [γεωλ.] ἄξων ἐξάρσεως, axe de soulèvement ; γραμμὴ παράλληλος πρὸς τὴν διεύθυνσιν ὀροσειρᾶς, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας ἐσχηματίσθησαν οἱ βράχοι ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ἀποκλιμάτων τοῦ ὄρους (versants) ; § [ναυτ.] ἄξων περιστροφῆς, axe de rotation, καλεῖται γενικῶς πᾶσα γραμμὴ πέριξ τῆς ὁποίας σῶμά τι στρέφεται. Ἐν

τοῖς πλοίοις διακρίνουσι τρεῖς ἄξονας περιστροφῆς, 1) τὸν κατακόρυφον ἄξονα (l'axe vertical), ὅστις διέρχεται διὰ τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος, πέριξ τοῦ ὁποίου τὸ πλοῖον ἐπιδίδει (ποδίζει, βλ. ἐπιδίδω, arriver), προσάγεται (ὀρτσάρει, βλ. προσάγω, loffer); 2) τὸν ἐπιμήκη ἢ ὁριζόντιον ἄξονα (axe longitudinal ou horizontal ou diamétral) διερχόμενον διὰ τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος, πέριξ τοῦ ὁποίου τὸ πλοῖον διατοιχεῖ (παρακυλάω-ῶ, βλ. διατοιχέω-ῶ, rouler) ἢ κλίνει (s'incline) πρὸς τὴν πλευράν, καὶ 3) τὸν ἐγκάρσιον ἄξονα (axe transversal ou latitudinal), ὅστις εἶνε ἐπίσης ὁριζόντιος διερχόμενος ἐκ τοῦ ἰδίου σημείου, πέριξ τοῦ ὁποίου τὸ πλοῖον προνεύει (σκαμπαναιβάζει, βλέπε προνεύω, tanguer); § [μηχαν. καὶ τεχνικῶς] ἄξων ἡλιακοῦ (σκιαθηρικοῦ) ὡρολογίου, axe d'un cadran; ὁ γνώμων ἢ δείκτης τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου (style ἢ aiguille du cadran), βλ. ἡλιακὸν ὡρολόγιον· ‖ — πιεστικός, axe d'impression, κύλινδρος πιεστικὸς τῶν τυπογραφικῶν πιεστηρίων· ‖ — τοῦ βικίου τοῦ περιστρόφου, axe de barillet, περόνη διαπερῶσα τὸ βικίον· ‖ — τῆς σφύρας τοῦ περιστρόφου, axe du chien; ‖ — τῆς σχαστηρίας, axe de la gâchette; ‖ — τροχοῦ χοραχιωτοῦ, axe de rochet: ‖ — κεκαμμένος (μετ' ἀγκῶνος), axe coudé; ‖ — αὐτόματος [μηχ.] axe spontané; ‖ — τῶν στροφαλίγγων (πυροβόλου), axe des tourillons; ‖ — κτιρίου, axe d'un édifice, νοητὴ γραμμὴ διαιροῦσα εἰς δύο συμμετρικὰ μέρη κτίριόν τι· ‖ κύριος ἄξων (ἢ πρωτεύων), axe principal, ὁ ἄξων εἰς ὃν ὁ κινητὴρ μεταδίδει ἀπ' εὐθείας τὴν κινητήριον δύναμιν· ‖ δευτερεύων ἄξων, axe secondaire, ἄξων χρησιμεύων ὡς ἐνδιάμεσον μεταξὺ τοῦ κυρίου ἄξονος καὶ τοῦ ἄξονος τοῦ χρησιμοποιοῦντος τὴν κίνησιν διά τινα μηχανικὴν ἐργασίαν· ‖ — τοῦ ἅρματος, axe de chariot: ‖ — τοῦ σφεδανοῦ (τροχοῦ), axe du volant; ‖ — ἀναλικνήσεως ἐκκρεμοῦς, axe d'oscillation d'un pendule, εὐθεῖα γραμμὴ περιλαμβανομένη ἐν τῷ ἐπιπέδῳ τῷ διερχομένῳ διὰ τοῦ ἄξονος τῆς ἐκκρεμάνσεως (axe de suspension) καὶ τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος τοῦ ἐκκρεμοῦς· ‖ [μηχ.] — τῶν ῥοπῶν, axe des moments, εὐθεῖα γραμμὴ ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ὁποίαν λαμβάνουσι τὰς ῥοπὰς τῶν ἐνεργουσῶν δυνάμεων· ‖ ἄξων τῶν ῥοπῶν ἀδρανείας, axe des moments d'inertie, εὐθεῖα γραμμὴ ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ὁποίαν λαμβάνουσι τὰς ῥοπὰς ἀδρανείας τῶν μορίων σώματός τινος· ‖ στιγμιαῖος ἄξων περιστροφῆς, axe instantané de rotation, εὐθεῖα περὶ τὴν ὁποίαν ἐλεύθερόν τι σῶμα στρέφει κατὰ δεδομένην στιγμήν· ‖ διαρκὴς ἄξων περιστροφῆς, axe permanent de rotation, εὐθεῖα περὶ τὴν ὁποίαν ἐλεύθερόν τι σῶμα, ὅπερ οὐδεμία δύναμις παρακινεῖ, θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ περιστρέφηται ἐπ' ἄπειρον, ἐὰν ἅπαξ πρὸς στιγμὴν ἐστράφη περὶ αὐτήν· ‖ — ζεύγους, axe d'un couple, εὐθεῖα κάθετος εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ ζεύγους· § — καμίνου, axe d'un fourneau; § [κρυσταλ.] ἄξων κρυστάλλου, axe d'un cristal, γραμμὴ νοητὴ περὶ τὴν ὁποίαν αἱ ἕδραι ἢ αἱ πλευραὶ κρυστάλλου τινὸς εἰσὶ συμμετρικῶς διατεθειμέναι· ‖ ἄξονες ὀκτάεδροι, axes octaèdres, τρεῖς ἄξονες κάθετοι μεταξύ των· ‖ ἄξονες ἑξάεδροι, axes hexaèdres, τέσσαρες ἄξονες σχηματίζοντες ἕκαστος μετὰ τοῦ παρακειμένου ἄξονος, γωνίαν 70°, 52'· ‖ κύριος ἄξων, axe principal, καλεῖται ἐκεῖνος ὅντινα τιθεῖσι καθέτως, ὅταν θέλωσι νὰ ἐξετάσωσι κρύσταλλόν τι καὶ νὰ προσδιορίσωσι τὸ σχῆμά του· ‖ — διπλῆς διαθλάσεως, axe de double réfraction, διεύθυνσις φωτεινῆς ἀκτῖνος διαιρουμένης εἰς διπλῆν δέσμην κατὰ τὴν δίοδόν της διὰ κρυσταλλικοῦ σώματος· § ὀπτικὸς ἄξων, axe optique ou visuel, γραμμὴ ὑποθετικὴ ἀναχωροῦσα ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ διευθυνομένη πρὸς τὸ παρατηρούμενον ἀντικείμενον· § ‖ [φυσ. καὶ ὀπτ.] ἄξων φακοῦ, axe d'une lentille, εὐθεῖα γραμμὴ διερχομένη διὰ τῶν κέντρων τῶν δύο ἐπιφανειῶν τοῦ φακοῦ· ‖ κύριος ἄξων, axe principal, σφαιρικοῦ τινος κατόπτρου εἶνε ἡ εὐθεῖα ἡ διερχομένη διὰ τοῦ κέντρου τοῦ σχήματος τοῦ κατόπτρου καὶ τοῦ κέντρου τῆς σφαίρας ἧς ἀποτελεῖ μέρος, ἤτοι τοῦ κέντρου καμπυλότητος τοῦ κατόπτρου· ‖ — δευτερεύων, axe secondaire, καλεῖται εὐθεῖα διερχομένη διὰ τοῦ κέντρου καμπυλότητος τοῦ κατόπτρου (κέντρου τῆς σφαίρας) καὶ ἀπολήγουσα εἴς τι σημεῖον τοῦ κατόπτρου· ‖ — ὀπτικὸς διόπτρας, axe optique d'une lunette, εἶνε ἡ εὐθεῖα γραμμὴ ἡ διερχομένη διὰ τοῦ ὀπτικοῦ κέντρου καὶ τοῦ κέντρου τοῦ ἀντικειμένου· § ἄξων, ονος, ὁ· essieu, n. m. καλεῖται τεμάχιον σιδηροῦν ἢ χαλύβδινον στερεούμενον ὑπὸ τὸ ὄχημα, περὶ τὰ ἄκρα τοῦ ὁποίου στρέφονται οἱ τροχοί· εἰς τὸν ἄξονα διακρίνομεν δύο κυρίως μέρη: τὸ μεσαξόνιον (corps d'essieu) καὶ τὴν χνόην (fusée d'essieu) [ἤτοι τὸ μέρος τοῦ ἄξονος τὸ εἰσερχόμενον ἐντὸς τῆς πλήμνης (moyeu) τοῦ τροχοῦ] ἥτις ἀνέχει τὸ βάρος τοῦ ὀχήματος· εἰς δὲ τοὺς σιδηροδρομικοὺς ἄξονας καὶ τὸ τμῆμα τῆς σφηνώσεως τῶν ἀξόνων ἐπὶ τῶν τροχῶν (la portée de calage). Ἡ κυριωτέρα συνθήκη τοῦ ἄξονος κατὰ τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐμποδίζῃ τὸν τροχὸν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκφεύγῃ. Εἰς τὰ κοινότερα δίτροχα (charrettes) ἀρκοῦνται νὰ διαπεράσωσι τὸ ἀκραξόνιον (bout d'essieu) διὰ σιδηροῦ ἢ ξυλίνου κυνδάλου. Εἰς τὰς συνήθεις ἀπήνας καὶ κοινὰ ὀχήματα σχηματίζουσιν ἕλικα κοχλίου εἰς τὸ ἄκρον τῆς πλήμνης ἐπιθέτοντες περικόχλιον συγκρατοῦν τὸν παράκυκλον· κύνδαλός τις ἐμποδίζει τὸ περικόχλιον νὰ ἐκφύγῃ, τὸ δὲ βῆμα τῆς ἕλικος τῶν τροχῶν εἶνε ἀντίθετον τῆς κυλινδήσεως, ἤτοι ἡ κίνησις τοῦ ὀχήματος τείνει νὰ συσφίγξῃ τὰ περικόχλια· τὰ πολυτελῆ ὀχήματα ὡς καὶ διάφορα ἄλλα φέρουσι προνομιούχους ἄξονας (essieux patentés) ἀγγλικοῦ συστήματος, οἵτινές εἰσιν ἄξονες φέροντες λαιμόν τινα κεκαλυμμένον διὰ περικαλύμματος συμβεβλημένου μετὰ τῆς πλήμνης διὰ τεσσάρων βλήτρων καὶ τεσ-

σάρων περιχοχλίων. Εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς ἁμάξας (βαγόνια, wagons) τοὐναντίον οἱ τροχοὶ εἶνε ἐσφηνωμένοι ἐπὶ τῶν ἀξόνων, οἱ τελευταῖοι δὲ οὗτοι στρέφονται ἐντὸς τῶν λιπαντικῶν δοχείων (boites), ἅτινά εἰσιν ἐστερεωμένα κάτωθεν τῶν ὀχημάτων· || — χειραμαξίου, διτρόχου, ὀχήματος, κιλλίβαντος, κτλ., essieu d'une brouette, d'une charrette, d'un chariot, d'un affût, etc. || — ἀνταλλακτικός, essieu de rechange; || — τροχοφόρος, essieu porte-roue ἢ essieu porte-roue de rechange, ἤτοι ὁ ἄξων ἐφ' οὗ πεοῶνται οἱ ἀνταλλακτικοὶ τροχοὶ τῶν ὀχημάτων τοῦ πυροβολικοῦ, ἐπὶ τοῦ ὀχήματος τοῦ καλουμένου τροχοφόρου (porte-roue)· || — ἄκαμπτος, essieu rigide, ὁ ἐστερεωμένος ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς ἁμάξης καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κινηθῇ ἀκτινοειδῶς (jeu radial); βλ. καὶ ἀπόστασις ἀξόνων· § [ναυτ.] ἄξων ἢ κνώδαξ, κοινῶς πεῖρος, essieu ou axe, καλεῖται σιδηροῦς τορνευτὸς ἄξων διαπερῶν τὸ καρύλλιον (réa) καὶ τὴν θήκην (caisse) τροχίλου (poulie) κατὰ τὸ κέντρον καὶ χρησιμεύων διὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐλευθέραν τοῦ καρυλλίου στροφήν· § ἄξων (τροχοῦ ὡρολογίου), tige, n. f; § ἄξων καταχρηστικῶς καλεῖται ἐνίοτε ὁ στροφεύς, ὁ κνώδαξ, pivot, βλ. λέξεις· § [μηχ.]— κινητήριος τῶν μηχανῶν, κτλ. axe moteur, ὅστις κυρίως καλεῖται ἄτρακτος (arbre, βλ. λέξιν)· || ἄξων, ονος, ὁ· arbre, n. m. κυρίως ἄξων, ξύλινος ἢ μετάλλινος, μεταδίδων τὴν κίνησιν εἰς τὰ διάφορα μέρη μηχανῆς τινος, ἢ κυλινδρικὸν τμῆμα ἐφ' οὗ εἰσιν ἐφηρμοσμένοι τροχοὶ ἢ τροχαλίαι τῶν μηχανημάτων· || κινητήριος ἄξων, arbre moteur; || ἄξων τοῦ κινητηρίου, arbre du moteur; || κύριος ἄξων ἢ κυρία ἄτρακτος (τορπ.), arbre de couche; || — ἐνωτικός, arbre de jonction; || — κτιδονωτός, arbre de levée=arbre à came, ἤτοι ἄξων φέρων κτιδόνας (cames), κινεῖ δὲ διὰ τούτων εἴτε σφῦραν, εἴτε φυσητῆρα· || — ἢ ἄτρακτος κτιδονωτός, arbre à came, ἤτοι ἄτρακτος μετ' ἐκκεντρικῆς ἀναβαθμίδος· || — τροχοῦ μηχανικοῦ (ἢ ἄτρακτος), arbre de roue d'une machine; || — (ἢ ἄτρακτος) μεταδοτικός, arbre de transmission=arbre de translation, ἤτοι ἄξων μεταδίδων τὴν κίνησιν· || ἑλικοφόρος ἄξων, arbre porte-hélice, ἤτοι ἄξων χρησιμεύων διὰ τὴν κίνησιν τῆς ἐπ' αὐτοῦ ὑπαρχούσης ἕλικος· || — τρυπανιστηρίου, arbre pour forerie. § — τοῦ στροφέως (axe d'un gond), κοινῶς τὸ παλοῦκι τοῦ μεντεσέ, καλεῖται mamelon, n. m. εἶνε δὲ σχήματος κυλινδρικοῦ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀρτᾶται ὁ γίγγλυμος (penture); καλεῖται δὲ ἐν γένει γαλλιστὶ mamelon, πᾶν παρόμοιον μικρὸν ἐξέχον ἄκρον· § — τῶν ἑλίκων τοῦ ἰωνικοῦ κιονοκράνου, βλ. ὀμφαλός· § [ὀχυρ.] ἄξων, capitale, n. f; || — τοῦ προμαχῶνος, capitale d'un bastion, ἢ ὀχυρώματός τινος καλεῖται ἡ διχοτομοῦσα (bissectrice) τὴν ὑπὸ δύο προσώπων (faces) σχηματιζομένην ἐξέχουσαν γωνίαν· || — τοῦ μετώπου, capitale du front, καλεῖται εὐθεῖα κάθετος εἰς τὸ μέσον τῆς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς (côté extérieur), ἤτοι ἡ διχοτομοῦσα τὸ μέτωπον εὐθεῖα· βλ. προμαχών· § ὁ ἄξων τοῦ πεδίου βολῆς, capitale du champ de tir.

ἀοίδιμος, ος, ον· ὁ ἀείμνηστος, d'éternelle (ἢ de glorieuse) mémoire; ἀλησμόνητος, inoubliable; ὁ ἄξιος μνήμης ἢ φήμης· || ἐπίσης ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει, d'heureuse mémoire; ὁ πρώην ἀποθανών, ὁ μακαρίτης, feu,e; || ὁ ἀοίδιμος βασιλεύς, feu le roi.

ἀοιδός, ός, όν· ὁ τραγουδιστής, ὁ γινώσκων τὴν τέχνην τοῦ ᾄδειν, chanteur, θηλ. chanteuse καὶ cantatrice, n. f; § [συνεκδ.] ὁ ψάλτης καὶ ποιητής, ἀπαγγέλλων ᾠδὰς ἢ ποιήματα, chantre, n. m. poète, n.

ἀοίκητος, ος, ον· ὁ μὴ κατοικηθεὶς ἢ κατοικούμενος, ἀκατοίκητος, inhabité, ée; πόλις, χώρα, ἀοίκητος.

ἄοικος, ος, ον· ὁ ἄνευ οἰκίας, κατοικίας, qui n'a pas de logement (de domicile); sans maison; ἄνευ ἑστίας, sans foyer=ἀνέστιος.

ἀοκνία, ας, ἡ· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀόκνου, ἡ προθυμία, ἡ δραστηριότης, activité, n. f. τὸ ἀκούραστον τοῦ ἀτόμου, infatigabilité, n. f. κοινῶς ἡ ἀβαρεσιά.

ἄοκνος, ος, ον· ὁ μὴ ὀκνῶν, ὁ ἀκούραστος, ὁ ἀβάρετος, infatigable; ὁ φιλόπονος, δραστήριος, actif, ive; ὁ ἐπιμελής, ἀκριβὴς περὶ τὰ χρέη του, ἐνδελεχής, assidu, e; || ἄοκνος ἐπιμέλεια, assiduité, n. f.

ἀόκνως, [ἐπίρ.] δραστηρίως, activement; χωρὶς νὰ κουρασθῇ, sans se lasser, sans se fatiguer; ἐπιμελῶς, ἐνδελεχῶς, assidûment; χωρὶς νὰ σταματήσῃ, χωρὶς ν' ἀναπαυθῇ, sans relâche; προθύμως, avec empressement.

ἀόμματος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ὀφθαλμούς, ὁ ἀόφθαλμος, ἀνόφθαλμος, qui n'a pas des yeux, συνεπῶς ὁ ἐστερημένος τῆς ὁράσεως, privé de la vue; ὁ τυφλός, aveugle, adj.

ἀονὴ καὶ ἀνονή, ἡ· [διάλ. Καρπάθου] ἡ φωνή, ἡ ὁμιλία, la parole, κοινῶς, ἡ 'μιλία, ἀονὴ καὶ ἀονὴν (ἐννοεῖται μὴ ἐκβάλῃς)= σιωπή, ὡς ἄγνα, ἀγνιά.

ἄοπλος, ος, ον, καὶ ἄνοπλος· ὁ ἄνευ ὅπλου, qui est sans arme; ὁ μὴ ὡπλισμένος, non armé; ὁ ἀφωπλισμένος, désarmé, ée.

ἀόπλως, [ἐπίρ.] ἄνευ ὅπλων, sans armes.

ἀορασία, ας, ἡ· ἡ στέρησις τῆς ὁράσεως, ἡ τυφλότης, cécité, n. f. τὸ νὰ μὴ ἦνε τι ὁρατόν, τὸ ἀόρατον, ἡ ἀφάνεια, invisibilité, n. f. ἢ inapparence, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸ σκότος, obscurité, n.f.

ἀόρατος, ος, ον· ὁ μὴ ὁρατός, μὴ ὁραθεὶς ἢ μὴ ὁρώμενος, qui n'est pas vu; ὁ ἀφανής, invisible, adj. inapparent, e; καὶ κατ' ἐπέκτασιν σκοτεινός, obscur, e; || γίνομαι ἀόρατος, devenir invisible; γίνομαι ἄφαντος, ἐξαφανίζομαι, s'éclipser, disparaître; || ἐγείνατε ἀόρατος, [φρ.] on ne vous voit plus; || ἀόρατον τὸ μέλλον, l'avenir est obscur.

ἀοράτως, [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ ὁραθῇ, νὰ παρατηρηθῇ, sans être vu, aperçu; ἀφανῶς, invisiblement, κτλ.

ἀοργησία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις ὀργῆς (παρα-

φορᾶς), qui est exempt de colère (d'emportement), τὸ νὰ μὴ περιπίπτῃ τις εἰς ὀργήν, συνεπῶς ἡ (ψυχικὴ) ἠρεμία, le calme (de l'âme); ἡ ψυχραιμία, le sang-froid; καὶ ἐν γένει ἡ μετριοπάθεια, la modération.

ἀόργητος, ος, ον· ὁ μὴ ὀργιζόμενος, παραφερόμενος, (ἀντίθετον τῷ ὀργίλος), qui ne se fâche pas, qui ne s'emporte pas, ἢ ὁ μὴ ἐρεθιζόμενος, qui ne s'irrite pas, συνεπῶς ὁ (ψυχικὸς) ἤρεμος, calme (de l'âme); ὁ ψύχραιμος, qui a du sang-froid; καὶ ἐν γένει ὁ μετριοπαθής, modéré, ée.

ἀοργήτως, [ἐπίρ.] χωρὶς ὀργήν, sans emportement; sans colère; μετριοπαθῶς modérément.

ἀορείτης, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] ὁ **ὀρεινός,** ή, όν· **ὀρείτης,** κοινῶς βουνιώτης, θηλ. -ισσα.

ἀοριστία, ας, ἡ· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀορίστου (ἀπροσδιορίστου), qualité de ce qui est indéfini (indéterminé ἢ vague) = τὸ ἀπροσδιόριστον, ἀπροσδιοριστία, indétermination, n. f. καὶ indéfinité, n. f; ὁ μὴ προσδιορισμός, ὅπερ ἐστὶν ἀντίθετον πρὸς τὸ ὁρισμός, τὸ ἀβέβαιον, τὸ ἀόριστον, le vague.

ἀοριστολογία, ας, ἡ· ἡ ἀοριστία, ἡ ἀπροσδιοριστία, indétermination, n. f. καὶ συνηθέστερον ἡ ἀοριστία τῶν λόγων, paroles vagues (en l'air), τὸ ἀσαφές, τὸ μὴ ἔχον ὡρισμένην ἔννοιαν.

ἀοριστολογικός, ή, όν· ὁ σημαίνων ἀοριστίαν (γραμμ.), qui exprime un sens indéterminé (indéfini); συνεπῶς ἀόριστος, indéfini, e.

ἀόριστος, ος, ον· ὁ μὴ ὡρισμένος, qui n'est pas défini; indéfini, e; ὁ μὴ ἔχων ὅρια, qui n'est pas limité; ἀπεριόριστος, illimité, ée; ὁ μὴ προσδιωρισμένος, ἀπροσδιόριστος, indéterminé, ée; ὅστις δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προσδιορισθῇ, indéterminable; ὁ ἀναποφάσιστος, indécis, e; καὶ τέλος ἀόριστος, ἀβέβαιος, ἀσαφής, vague; || ἀόριστος διάρκεια, durée indéfinie; || — ἐποχή, époque indéterminée; || ἀόριστον προαίσθημα, vague pressentiment; || — ἄδεια, congé illimité; § [γραμμ.] ὁ ἀόριστος [χρόνος]; l'aoriste; le prétérit indéfini; ἐν τῇ ὁριστικῇ ὁ ἀόριστος δηλοῖ ὅτι πρᾶξίς τις ἢ κατάστασις ἐγένετο ἐν τῷ παρελθόντι ἢ ὅτι ἤρχισε νὰ γίνηται.

ἀορίστως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀόριστον, d'une manière indéfinie (indéterminée; vague), indéfiniment; indéterminément; καὶ κυρίως ἀσαφῶς, vaguement; βλ. **ἀόριστος**· || ἀναβάλλω ὑπόθεσίν τινα ἀορίστως, ajourner une affaire indéfiniment (=ἀπροσδιορίστως).

ἀορτεύς, έως, ὁ· [στρατ.] dragonne (f.) de sabre; δερμάτινος ἱμὰς περιτυλισσόμενος εἰς τὴν λαβὴν τῆς σπάθης δι' οὗ περιβάλλουσι τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, ὁπόταν κρατῶσι τὴν σπάθην εἰς χεῖρας.

ἀορτή, ῆς, ἡ· [ἀνατομ.] aorte, n. f. ὀγκώδης καὶ ἐπίσημος ἀρτηριακὸς κορμός, ἐξ οὗ πηγάζουσιν ἅπασαι αἱ ἀρτηρίαι τῆς μεγάλης **κυκλοφορίας,** ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῆς βάσεως τῆς καρδίας μέχρι τοῦ τετάρτου ὀσφυακοῦ σπονδύλου.

ἀορτήρ, ῆρος, ὁ· τὸ ἐξ οὗ κρέματαί τι καὶ βαστάζεται, ὁ κρεμαστήρ, ὁ ζωστήρ (ξίφους), ceinturon, n. m. ἢ ἐπιζώστρα· ὁ τελαμών, baudrier, n. m. ἤτοι πλατὺς **ἀορτήρ** ὅστις ἐφέρετο χιαστὶ (en bandoulière), συνεπῶς ὁ **τελαμὼν** καλεῖται καὶ bandoulière; ἀορτὴρ τοῦ ξίφους, ceinturon; § **ἀορτὴρ** γενικῶς ἱμάς, λωρίον, courroie, n. f. ἢ ταινίδιον, banderolle, n. f. δι' οὗ ἀρτᾶται, προσδένεται ἢ βαστάζεταί τι, π. χ. πήρα, σάκκος, θύλαξ, κτλ. || [πυροβ.] — τῶν θυλάκων, courroie de sac à charge ou à gargousses; βλ. **ὁπλίσματα** (πυροβόλου)· § **ἀορτήρ,** bretelle, n. f. εἶδος ἱμάντος (ταινίας δερματίνης κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον πλατείας) στηριζομένου ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ χρησιμεύοντος ἵνα φέρωσιν οἱ στρατιωτικοὶ διάφορα εἴδη ὁπλισμοῦ ἢ ἀποσκευῆς, οἷον τὸ τυφέκιον, τὸ βραχύκαννον, τὸ περίστροφον, τὸν θώρακα, τὸν γυλιόν, τὸ τύμπανον, κτλ. || ἀορτὴρ θώρακος, bretelle de cuirasse; || ἀορτὴρ ὅπλου (τυφεκίου καὶ βραχυκάννου) bretelle de fusil et de mousqueton, δερμάτινον λωρίον δι' οὗ ἀρτᾶται τὸ ὅπλον ἐκ τοῦ ὤμου διὰ τοῦ παραγγέλματος **ἀναρτήσατε ἅρμ,** l'arme à la bretelle; || ἀορτὴρ ῥυμουλκητικός, bretelle de tirage ou de halage ἢ ῥυμουλκητήρ· || — παλλάσκας ἢ παλλασκοφόριον, porte-giberne, n. m. δερματίνη ταινία (λωρὶς) ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται ἡ παλλάσκα· § — παντάλονίου, κοινῶς ἡ **τιράντα,** bretelle.

ἀορτηροῦχος, ὁ· (ἀορτήρ, ἔχω) (ὅπλου), battant, n. m. (d'un fusil); βλ. **τυφέκιον** Gras; || ὁ κάτω **ἀορτηροῦχος,** ἤτοι ὁ εὑρισκόμενος ἐπὶ τοῦ κοπάνου τοῦ ὅπλου, δι' οὗ διέρχεται ὁ ἀορτὴρ (bretelle) καλεῖται γαλλ. battant de crosse, ἢ battant de sous-garde (ὅταν εὑρίσκηται πλησίον τοῦ **ὑποφυλακτῆρος**), ἢ battant d'en bas; || ὁ ἄνω **ἀορτηροῦχος,** ἐπὶ τοῦ ψελλίου τοῦ ὅπλου, battant de grenadière.

ἀορτηροφόριον, τό· (ἀορτήρ, φέρω), porte-bretelles, n. m.

ἀοσμία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις ὀσμῆς (μυρωδιᾶς), absence (manque) d'odeur; ἡ κακὴ μυρωδία, la mauvaise odeur, ἀντίθετον πρὸς τὸ εὐοσμία, συνεπῶς ἔλλειψις **εὐοσμίας,** manque (défaut) d'odorat; § **ἀοσμία,** anosmie, n. f. [ἰατρ.] ἐλάττωσις ἢ ἀπώλεια τῆς ὀσφρήσεως, diminution ou perte de l'odorat; συνών. τοῦ ἀνοσφρησία, anosphrésie, n. f.

ἄοσμος, ος, ον· ὁ ἄνευ ὀσμῆς, inodore; ἐνίοτε ὁ κακῶς μυρίζων, ὁ δυσώδης, fétide, qui sent mauvais; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἄοσμον= **ἀοσμία.**

ἀοσμουργία, ας, ἡ· désodorisation, n. f. (ὑγιεινὴ ἰατρ. Σάββα), ἡ ἀποβολὴ τῆς ὀσμῆς, τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τι ὀσμήν.

ἄουρος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων οὐράν, ὁ χάσας τὴν οὐράν του, écaudé, ée=ὁ **κολοβός.**

ἄουστος, ὁ [διάλ. Νισύρ.] ὁ μὴν Αὔγουστος, le mois d'Août.

ἀόφθαλμος, βλ. **ἀόμματος**· || —, anophtalme, n. m. μικρὸν τυφλὸν ἔντομον.

ἀπαγάδι, [δημ. ἐπίρ.] (ἐπὶ παιγνιδίων), quitte, ἐξωφλημένος, ἢ quitte à quitte.

ἀπαγαδίζω, μέλ. ίσω, [δημ.] ἐξοφλῶ (χρέος), s'acquitter ἢ être (faire) quitte (avec q'un) ; ἐξοφλῶ, quittancer.

ἀπαγγελία, ας, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαγγέλλειν, action de réciter, ἡ πρᾶξις (ἡ τέχνη ἢ ὁ τρόπος) τοῦ διηγεῖσθαι, τοῦ ἀφηγεῖσθαι ἀπὸ μνήμης, τοῦ ἀπαγγέλλειν πεζοὺς ἢ ἐμμέτρους λόγους, τοῦ λέγειν, τοῦ προφέρειν, action (art ou manière) de réciter (de déclamer ; de dire ; de prononcer); ἡ διήγησις ἱστορικοῦ, récit, n. m ; ἡ ἀφήγησις ἀπὸ μνήμης, récitation de mémoire ; ἀπαγγελία, ἀπὸ μνήμης πεζῶν ἢ ἐμμέτρων λόγων, déclamation, n. f; τὸ λεκτικόν, diction, n. f ; ἀπαγγελία ἡ προφορά, débit, n. m ; καὶ ἀναλυτικώτερον ἀπαγγελία καλεῖται ἡ μετ' ἐμφάσεως προφορὰ (prononciation) τῶν τε ἀναγινωσκομένων καὶ τῶν ἀπὸ στόματος λεγομένων (récitation) ποιημάτων καὶ λοιπῶν ἐκλεκτῶν ἐκ τῶν πεζογράφων τεμαχίων· || ἔχει ὡραίαν ἀπαγγελίαν (λεκτικόν), il a une belle diction ; || μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ λόγου, lorsqu'il eut prononcé son discours ; || ὁ Δημοσθένης εἶχε δύσκολον τὴν ἀπαγγελίαν, Démosthènes avait l'énonciation difficile; || ἡ ἀπαγγελία τῆς ἀποφάσεως, le prononcé du jugement ἢ la lecture (ἀνάγνωσις) du jugement ; || ἡ ἀπαγγελία τοῦ ποιήματος, la récitation d'un poème; || ἡ ἀπαγγελία του δὲν ἔχει ζωήν, il n'y a pas d'âme dans son débit.

ἀπαγγέλλω, μέλ. ἀπαγγελῶ, ἀόρ. ἀπήγγελον, ἐκφωνῶ, prononcer ; διηγοῦμαι, réciter; ἀπαγγέλλω, débiter; || — (ἐκφωνῶ) λόγον, prononcer un discours ; || ἀπαγγέλω ἀπόφασιν, prononcer un jugement=ἀναγινώσκω ἀπόφασιν, lire un jugement; || — ποίημα ἢ τεμάχιον πεζογράφου, réciter (en poème ou en prose) καὶ ἰδίως déclamer ; || — σκηνήν τινα τραγῳδίας, déclamer (une scène de tragédie).

ἀπαγγιάζου ἢ ἀπαγκιάζου, [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] κάθημαι ὑπὸ στέγην ὑπήνεμον, être à l'abri du vent.

ἀπαγγιάζω, βλ. ἀπαγγιάζου.

ἀπάγγιο, τό· καὶ ἀπάγκιο,[δημ.] μέρος προφυλασσόμενον ὑπὸ τοῦ πνέοντος ἀνέμου, lieu à l'abri du vent ; συνεπῶς τὸ προκάλυμμα, τὸ προφυλακτήριον, abri, n. m ; § [ναυτ.] **ἀπάγκιο**, λέγεται παρὰ τοῖς ναυτικοῖς ἐνίοτε ἡ **ἀπηνεμία**, accalmie de vent, ἤτοι ἡ πρόσκαιρος ἐλάττωσις τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνέμου, ὅθεν καὶ **ἀπαγκιάζει.**

ἄπαγε! [ἐπίρ.] προστακτικὴ τοῦ ἀπάγω, ἐκλαμβανομένη ἀντὶ ἐπιρρήματος ἀπαγορευτικοῦ, πώποτε, jamais de la vie ; pour rien au monde ; à Dieu ne plaise ; loin d'ici=μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, ah ! fi ! fi donc ! || — τὴν ὑπόνοιαν, loin d'ici le soupçon ; || — τοῦ νόμου, fi de cette loi ; || — τῆς βλασφημίας, oh ! quel blasphème ; § [ναυτ.] **ἄπαγε!** défiez ! défie-toi ! défie(z)-vous ! κέλευσμα διδόμενον εἰς πηδαλιοῦχον κατὰ τὴν ἱστιοδρομίαν τοῦ πλοίου ὅπως παύσῃ νὰ προσάγῃ (loffer) ἢ ἐπιδίδῃ (arriver) τὸ πλοῖον, ἐπεξηγούμενον ἐνίοτε διὰ τῶν ἐκφράσεων défie-vous du vent ! ἢ défiez l'auloffée !=ἀπόφευγε τὴν προσαγωγήν ! καὶ défiez de l'arrivée=ἀπόφευγε τὴν ἐπίδοσιν· || ἄπαγε (βάστα ἐπάνω), n'arrivez pas; βλ. εἰς **ἐπιδίδω** (arriver).

ἀπαγίδευτος, ος, ον· ὁ μὴ παγιδευθείς, ὁ μὴ εἰς παγίδα πιασθείς, non pris dans le piège ; non attrapé, ée.

ἀπαγόρευμα, ατος, τό· ἡ ἀπαγορευτικὴ προσταγή, la défense ; la prohibition.

ἀπαγορεύσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος νὰ ἀπαγορευθῇ, qui peut être défendu (interdit ; prohibé) ; ὁ ἀπαγορευτικός.

ἀπαγόρευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαγορεύειν, τὸ ἐμπόδισμα, action de défendre (de prohiber ; d'interdire), συνεπῶς la défense ; la prohibition ; § [νομ.] interdiction, n. f ; || ἡ ἄρσις τῆς ἀπαγορεύσεως, la levée (ἢ la main-levée) de l'interdiction ; || ἡ ἀπαγόρευσις ἤρθη, l'interdiction a été levée ; || || — ἐξαγωγῆς προϊόντων, prohibition, n. f ; || κατὰ τὸ ἀστικὸν δίκαιον ἀπαγόρευσις, interdiction, n. f. εἶνε μέτρον ὅπερ ὁ νόμος κατ' ἀνάγκην καθιέρωσε πρὸς προστασίαν τῶν συμφερόντων τῶν πασχόντων ψυχικῶς καὶ μὴ δυναμένων νὰ ἔχωσι πλήρη καὶ ἐλευθέραν τὴν βούλησιν αὐτῶν ἐν ταῖς συναλλαγαῖς· || [κανον. δίκ.] —, interdiction, n. f. ἢ ἀργία, interdit, n. m. καλεῖται ἡ ἐκκλησιαστικὴ ποινή, καθ' ἣν ἐν ὡρισμένῳ ναῷ ἢ κοινότητι ἢ ἐκκλησιαστικῇ καθόλου διοικήσει ἀπαγορεύεται πᾶσα ἱεροπραξία· || [οἰκον.] —, interdiction, n. f. ἐπὶ τῆς εἰσαγωγῆς προϊόντων ἐκ ξένης χώρας· § [ναυτ.] —, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαγορεύειν, action de consigner, ἤτοι la consigne ; καλεῖται οὕτως ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἐκ τοῦ πλοίου ἐξόδου ἕνεκεν ὑπηρεσίας ἢ τιμωρίας· || — εἰσόδου εἰς μέρος τι τοῦ πλοίου, consigner une partie du bâtiment ; βλ. καὶ **περιορίζω** τὰ πληρώματα· § ἀπαγόρευσις ἔκπλου ἐκ λιμένος, βλ. **εἰργμός.**

ἀπαγορευτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν, d'interdiction ; de prohibition, ἤτοι ἐμποδιστικός, prohibitif, ive ; || — δεσμοί, droits de douane interdits (ἢ taxes interdites, ἢ καὶ prohibitifs), οἱ ἐπιβαλλόμενοι ἐπὶ σκοπῷ παρακωλύσεως τῆς εἰσαγωγῆς εἴτε ἐξαγωγῆς προϊόντων τινῶν πρὸς προστασίαν τῆς ἐγχωρίου αὐτῶν παραγωγῆς· || — σύστημα, système prohibitif, καλεῖται τὸ σύνολον τῶν ἀπαγορευτικῶν διατάξεων, αἱ ὁποῖαι σκοποῦσι τὴν προστασίαν τῆς ἐγχωρίου παραγωγῆς.

ἀπαγορευτικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀπαγορευτικόν, d'une manière interdite (prohibitive) ; prohibitivement.

ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ νὰ γείνῃ τι, défendre, prohiber καὶ interdire ; || σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μοῦ ἀποτείνῃς τὸν λόγον, je te défends de m'adresser la parole ;

|| ὁ ἀπηγορευμένος καρπός, le fruit défendu ; || ἡ [ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς] εἰσαγωγὴ φυτῶν ἀπαγορεύεται, l'importation de plantes est prohibée ; || ἀπηγορευμένος βαθμὸς συγγενείας, degré prohibé, καθ' ὃν ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὸν γάμον· || ὁ ἰατρὸς τοῦ ἀπηγόρευσε νὰ ἐργάζηται, le médecin lui a interdit le travail ; § [νομ.] ἀπηγορεύθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου [ὡς ἄσωτος, κτλ.], le tribunal l'a interdit ; || ἀπηγορευμένος, η, ον (ὁ εἰς κατάστασιν ἀπαγορεύσεως διατελῶν), interdit, e ; βλ. ἀπαγόρευσις· § [ναυτ.] ἀπαγ. consigner ; βλ. ἀπαγόρευσις καὶ περιορίζω.

ἀπαγχονάω-ῶ, βλ. ἀπαγχονίζω.

ἀπαγχόνησις, εως, ἡ (ἀπαγχονάω) βλ. ἀπαγχόνισις.

ἀπαγχονίζω, βλ. καὶ ἀγχονάω, ἀγχονίζω· = ἀπάγχω· κρεμῶ τινα, faire pendre ἢ ἁπλῶς pendre ; πνίγω τινά, στραγγαλίζω, étrangler; || [μέσ.] ἀπαγχονίζομαι, ἀπάγχομαι, κρεμιοῦμαι, se pendre ; πνίγομαι, s'étrangler.

ἀπαγχόνισις, εως, ἡ· καὶ ἀπαγχονισμὸς (ἀπαγχονίζω), τὸ στραγγάλισμα, étranglement, n. m. τὸ πνίξιμον, strangulation, n. f. κοινῶς τὸ κρέμασμα, pendaison, n. f. ἡ ἀπαγχόνισις εἶνε εἷς τῶν μᾶλλον συχνῶν τρόπων τῆς αὐτοχειρίας, εἷς τινα δὲ ἔθνη τρόπος ἐκτελέσεως τῆς εἰς θάνατον καταδίκης, ἐπεφέρων τὸν ἐξ ἀσφυξίας θάνατον ταχέως, ἐπειδὴ τὸ σχοινίον ἢ ὁ βρόγχος, δι' οὗ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ κρεμῶνται οἱ ἀπαγχονιζόμενοι, ἀποφράττει τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους καὶ θέτει τέρμα εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς ἀναπνοῆς.

ἀπάγω, μέλ. ἄξω, ἀόρ. ἀπήγαγον, φέρω μακράν, emmener ; ὁδηγῶ, mener loin ; ἀπομακρύνω, éloigner ; καὶ ἐν γένει σύρω, traîner; || σύρω ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν καὶ φυλακίζω, traîner en justice καὶ mener en prison; || τὸν ἀπήγαγον εἰς τὴν φυλακήν, on l'a mené en prison; § —, λαμβανω δι' ἐμαυτὸν καὶ ἀπέρχομαι, emporter, enlever; || — [γυναῖκα, κόρην), enlever [une femme, une jeune fille] ; ἢ ἀφαρπάζω, ravir ; § [ναυτ.] — (πλοῖον), κοινῶς βαστῶ ἐπάνω, dévier du vent, ἀπομακρύνομαι ἐπὶ τοσοῦτον τῆς διευθύνσεως τοῦ ἀνέμου ὅσον ἀρκεῖ ὅπως μὴ ἀντηνεμωθῶσι τὰ ἱστία (ἀντηνεμόω-ῶ, masquer).

ἀπαγωγεύς, έως, ὁ, καὶ **ἀπαγωγός**, qui emmène ; ὁ ἀπάγων (γυναῖκα, κόρην) enleveur ; ὁ ἀφαρπάζων τι, ravisseur.

ἀπαγωγή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπάγειν, action d'emmemer ; || ἡ — (γυναικός, κόρης), enlèvement (d'une femme, d'une jeune fille); βιαία ἀπαγωγή, ἤτοι ἁρπαγὴ νεάνιδος, rapt, n. m. (rapte, λατ. raptus); ὁ ποινικὸς νόμος προβλέπει εἰδικῶς περὶ τῆς ἀπαγωγῆς τῶν ἀνηλίκων (enlèvement des mineurs) ; ἀπαγωγὴ δὲ καλεῖται ὅταν διὰ βίας ἢ διὰ δόλου ἐπιλαμβάνηταί τις ἄρρενος ἢ θήλεος προσώπου καὶ ἀπάγει αὐτὸ ἐπὶ σκοπῷ ἐκτελέσεως ἀκολάστων μετ' αὐτοῦ πράξεων ἢ συνάψεως γάμου, ἢ τοῦ παραδοῦναι αὐτὸ εἰς ἄλλους πρὸς τοιοῦτον τινὰ σκοπόν· βλ. καὶ ἀποπλάνησις. § [φιλοσ. καὶ λογικὴ] **ἀπαγωγή, abduction, n. f. καλεῖται κρίσις περιέχουσα ἀντίφασιν, πολλάκις λανθάνουσαν** ἢ ἀντιφάσκουσαν πρὸς ἄλλην κρίσιν· ἐπίσης ἀπαγωγὴ καλεῖται ἡ ἀναγωγή, ἡ κατάδειξις, réduction, n. f. || — εἰς τὸ ἄτοπον, (εἰς τὸ ἀδύνατον), réduction à l'impossible (à l'absurde) ; καλεῖται ἡ κατάδειξις τοῦ ψεύδους κρίσεώς τινος διὰ τῆς δείξεως τῆς ἐν αὐτῇ ἢ ἐν ταῖς ἀκολουθίαις αὐτῆς κειμένης ἀντιφάσεως· βλ· καὶ **ἀπαγωγικός**. § [ἀνατομ.] —, abduction, n. f. μέλους σώματος πρὸς τὰ ἔξω, ἤτοι κίνησις ἀπομακρύνουσα μέλος τι ἐκ τοῦ διαμέσου ἐπιπέδου τοῦ ὑποτιθεμένου ὅτι διαιρεῖ σῶμά τι εἰς δύο συμμετρικὰ μέρη.

ἀπαγωγικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀπαγωγήν, d'enlèvement ; || [φιλοσ.] d'abduction ; || ἀπαγωγικὴ ἀπόδειξις, démonstration indirecte, ἤτοι ἡ εἰς τὸ ἀδύνατον ἄγουσα ἀπόδειξις, εἶνε δὲ πλαγία ἢ ἔμμεσος ἀπόδειξις μὴ ἀποδεικνύουσα ἀμέσως τὸ ἀποδεικτέον, ἀλλὰ στρεφομένη πρὸς τὸ ἀντίθετον, ἵνα καταδείξῃ τὸ ψεῦδος αὐτοῦ διὰ τῆς ἀπαγωγῆς εἰς τὸ ἀδύνατον καὶ συμπεραίνουσα ἐντεῦθεν τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἀποδεικτέου· § [ἀνατ.] ἀπαγωγικὸς ἢ ἀπαγωγὸς μῦς, abducteur (muscle); βλ. καὶ ἀπαγωγή.

ἀπαγωγός, ός, όν· ὁ ἀπάγων, qui emmène ; ὁ ἀπαγωγεύς, l'enleveur ; || — μῦς [ἀνατ.], muscle abducteur ; || ὁ ἀπαγωγὸς τοῦ ἀντίχειρος, l'abducteur du pouce ; || ὁ ἀπαγωγὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, l'abducteur de l'œil.

ἀπάγωτος, η, ον· ὁ μὴ παγωθείς, παγώσας, non gelé; non glacé ; καὶ ἐπὶ ποτῶν, non frappé.

ἀπᾴδω, κυρίως ἐν τῇ ᾠδῇ ἐκτρέπομαι, κάμνω παραφωνίας , δὲν συμφωνῶ, ne pas être d'accord ; ἐκ τούτου εἶμαι ἐναντίος, ἀσύμφωνος, être contraire ; ne pas s'accorder avec; § ἀπᾴδω=δὲν συμφωνῶ=δὲν ἁρμόζω, ne pas convenir ; προσκρούω πού, προσβάλλω, choquer ; offenser ; ἀντίκειμαι, ἀντιβαίνω (εἰς σύστημα, εἰς ὑπόληψιν. κτλ.), répugner à; || τοῦτο ἀπᾴδει εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη, cela choque les bonnes mœurs ; || οἱ λόγοι του ἀπᾴδουσιν εἰς τὴν εὐπρέπειαν, ses paroles blessent (offensent) la bienséance.

ἀπαζαλή, ἡ· [διάλ. Νισύρ.]=**ζημία**, βλάβη, dégâts, n. m ; συνήθως γινομένη εἰς τοὺς ἀγροὺς ἀπὸ τὰ ζῷα ἢ ἀπὸ τὸν ἄνεμον. «Μώρ' ἐλᾶτε νὰ 'δῆτε ἀπαζαλὴ ποῦ μοῦ 'καμαν τὰ βώδια».

ἀπαθανατίζω, μέλ. ίσω· κάμνω ἀθάνατον, rendre immortel ; immortaliser ; ἀποθεώνω, θεοποιῶ, diviniser ; διαιωνίζω, éterniser.

ἀπαθανάτισις, εως, ἡ· καὶ

ἀπαθανατισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαθανατίζειν, action d'immortaliser, immortalisation, n. f; ἡ ἀποθέωσις, divinisation, n. f; apothéose, n. f ; ἡ διαιώνισις, éternisation, n. f.

ἀπάθεια, ας, ἡ· ἡ κατάστασις ἢ ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπαθοῦς, état ou caractère de l'impassible ; impassibilité, n. f ; ἡ στέρησις πά-

θους, apathie, n. f. ἤτοι ἔλλειψις δραστηριότητος, πνευματικὴ νωθρότης, ἀναισθησία, ἀναλγησία, indolence, n. f; ψυχραιμία, sang-froid, n. m; ἀδιαφορία, indifférence, n. f; || ὡμίλησε μὲ πολλὴν ἀπάθειαν,, il parla avec beaucoup de sang-froid; || ἡ ἀπάθειά του τὸν κατέστρεψε, son indolence l'a perdu; || θαυμάζω τὴν στωϊκήν σου ἀπάθειαν, j'admire votre impassibilité stoïque.

ἀπαθής, ής, ές· ὁ ἄνευ παθῶν, ὁ μὴ πάσχων, qui ne souffre pas; ὁ μὴ αἰσθανόμενος οὐδὲν πάθος (βλάβην), οὐδεμίαν συγκίνησιν, qui n'éprouve aucun dommage, aucune émotion, (τινὸς ἢ ὑπό τινος, par qu'un), συνεπῶς ἀπαθής, impassible, adj, ὁ στερούμενος οἱουδήποτε πάθους, apathique, adj. ἤτοι ὁ ἔχων ἔλλειψιν δραστηριότητος καὶ ὁ πνευματικῶς νωθρός, ὁ ἀναίσθητος, ὁ ἀνάλγητος, indolent, e; ὁ ἀτάραχος, ὁ ψύχραιμος ἢ ψυχρός, qui a du sang-froid ἢ ἁπλῶς froid, e; ὁ ἀδιάφορος, indifférent, e; πρᾶος, ἥρεμος, ἀτάραχος, calme; || κάμνω τινὰ ἀπαθῆ, ἀναίσθητον, ῥάθυμον, apathiser; || γίνομαι ἀπαθής, s'apathiser; § [γραμμ.] ἀπαθής=οὐδέτερος, neutre; ἀπαθῆ ῥήματα=τὰ ἀμετάβατα =sans passif.

ἀπαθῶς, [ἐπίρ.] χωρὶς πάθος, μὲ ἀπάθειαν, βλ. ἀπαθής, sans passion; impassiblement; ψυχραίμως, de sang-froid; ἀδιαφόρως, indifféremment, adv.

ἀπαὶ παλαιότερον ἀντὶ τοῦ ἀπό, καὶ μεταγ. ὡς ἐπίρ. καὶ ὕστερον; ἀπαντᾷ μετὰ τοῦ καὶ «κὴ ἀπαί;» = καὶ ὕστερον; = **ἀπέ.**

ἀπαιδαγώγητος, ος, ον· ὁ ἄνευ παιδαγωγίας (ἀγωγῆς, ἀνατροφῆς), ὁ μὴ παιδαγωγηθείς, qui est sans éducation; qui manque d'éducation; inéduqué, ée; ὁ κακῶς ἀνατεθραμμένος, ὁ ἀνάγωγος, mal élevé; καὶ συνεπῶς ὁ ἀπαίδευτος, ἀμαθής, ignorant, e; καὶ κατ' ἐπέκτασιν, ἀκαλλιέργητος, inculte.

ἀπαιδευσία, ας, ἡ· apédeutisme, n. m. ἡ ἔλλειψις παιδαγωγίας (ἀνατροφῆς), manque d'éducation; inéducation, n. f; ἔλλειψις μορφώσεως, manque d'instruction; ὅθεν ἡ **ἀμάθεια**, ignorance, n. f,

ἀπαίδευτος, ος, ον· apédeute, n. et adj. ὁ μὴ (ἐκ)παιδευθείς, non instruit, e; ἄνευ παιδεύσεως, sans instruction; ὁ **ἀμαθής**, ignorant, e; || — ἵππος, ὁ ἀγύμναστος, ὁ μὴ ἐξησκημένος ἔτι ἵππος, cheval neuf; § —, ὁ μὴ τιμωρηθείς, non puni: impuni, e;§ ὁ ἀκαλλιέργητος, inculte.

ἀπαίρω, μέλ. ἀρῶ, ἀόρ. ἀπῆρα. σηκώνω, lever; παίρνω, ἀποκομίζω, enlever; ἀπέρχομαι φέρων μαζύ μου, partir en prenant avec; ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἐπὶ τοῦ πλοῦ, ἀποπλέω = σηκόνομαι στὰ πανιά, faire voile; mettre à la voile; ἐκ τούτου συνεκδοχικῶς ἐπὶ τῆς κατὰ γῆν πορείας, ἀναχωρῶ, partir; κυρίως ὅθεν **ἀπαίρω** = ἐκτελῶ τὴν ἄπαρσιν, faire appareillage, ἤτοι appareiller; || ἀπαίρω, σημαίνει κατ' ἐπέκτασιν ἀνασπῶ τὴν ἄγκυραν, déraper, κοινῶς **σαλπάρω· βλ. ἀνασπῶ.**

ἄπαις, αιδος, ὁ, ἡ· **ὁ** μὴ ἔχων **παῖδας, qui n'a pas d'enfants; ὁ ἄτεκνος, sans enfants;** ἄνευ **κατὰ νόμον κληρονόμων.**

ἀπαισιοδοξία, ας, ἡ· (ἀντίθετον τῷ **αἰσιοδοξία**) κοινῶς ὁ πεσσιμισμός, pessimisme, n. m. φιλοσοφικὸν δόγμα συνιστάμενον εἰς τὴν ὑποστήριξιν ὅτι, τὸ πᾶν εἶνε κακόν, καὶ μάλιστα ὅσον τὸ δυνατὸν χείριστον, καὶ ὅτι τὸ σύνολον τῶν κακῶν ὑπερβάλλει τὰ ἀγαθά· || κατ' ἐπέκτασιν λέγεται οὕτως ἡ τάσις εἰς τὸ νὰ βλέπῃ τις τὰ πάντα ὑπὸ τὴν κακὴν αὐτῶν ὄψιν.

ἀπαισιόδοξος, ος, ον· (ἀντίθ. τῷ αἰσιόδοξος) κοινῶς πεσσιμιστής, pessimiste, n. ὁ ὀπαδὸς τῆς ἀπαισιοδοξίας· || ἄτομον προβλέπον πάντοτε τὸ κακὸν ἢ τὴν κακὴν ὄψιν ἢ ἔκβασιν· § [ἐπίθ.] pessimiste, adj. ἴσον τῷ φιλόσοφος, philosophe; || πνεῦμα ἀπαισιόδοξον, un esprit pessimiste.

ἀπαισιοδοξῶ, εἶμαι ἀπαισιόδοξος, être pessimiste.

ἀπαισιοδόξως, [ἐπίρ.] μετ' ἀπαισιοδοξίας, avec pessimisme; ὡς ἀπαισιόδοξος, en pessimiste.

ἀπαίσιος, ος καὶ ία, ον· ὁ μὴ αἴσιος, ὁ ἀντὶ κακοῦ οἰωνοῦ ἐκλαμβανόμενος, sinistre; ὀλέθριος, funeste; κατ' ἐπέκτασιν ὁ μοιραῖος, fatal, e = ἀπαίσιος, ὀλέθριος, καταστρεπτικός, désastreux, euse; καὶ συνεκδοχικῶς φρικώδης, horrible; εἰδεχθής, φρικώδης τὴν ὄψιν, hideux, euse; || **ἀπαίσιον** [διάλ. Καρπάθ.] λέγεται τὸ ἔκτακτον καὶ ὑπερφυσικόν, ἀντὶ τοῦ ἐξαίσιον.

ἀπαισίως, [ἐπίρ.] βλ. ἀπαίσιος, sinistrement=κατὰ τρόπον ἀπαίσιον· μοιραίως, ὀλεθρίως, fatalement; καὶ σπανίως funestement; συνεκδοχικῶς δὲ φρικωδῶς, horriblement; hideusement.

ἀπαιτέω-ῶ· βλ. **ἀπαιτῶ.**

ἀπαίτημα, ατος, τό· τὸ ὅ,τι ἀπαιτεῖ τις, objet réclamé; ἐπίσης ἡ ἀξίωσις, ἡ ἀπαίτησις, exigence, n. f.

ἀπαίτησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαιτεῖν, action d'exiger (de prétendre; de réclamer); exigence, n. f; ἀξίωσις, prétention, n. f; ἡ αἴτησις, διεκδίκησις, réclamation, n. f; ἤτοι ἡ μετ' ἐπιμονῆς αἴτησις, demande avec instance; || — [ἐμπορ.] κυρίως πράγματος σφετερισθέντος, exigence, n. f. réclamation, n. f; ἡ ζήτησις, demande, n. f. prétention, n. f; ὁ ὅρος, condition, n. f; || οἱ κάτοχοι ὕψωσαν τὰς ἀπαιτήσεις των, les détenteurs ont élevé leurs prétentions; || ἀπαίτησις ἄδικος, prétention injuste; || — παράλογος, prétention irraisonnable (— γελοία, ridicule; παράδοξος, étrange; δικαία, équitable, juste; ἀπαράδεκτος, inadmissible; ὑπερβολική, ὑπέρογκος, exorbitante); || ἀπαίτησις, une réclamation, demande, prétension; || — δεκτή, une — admissible; || — δικαία, une — équitable; || — ἔννομος, une — légitime; || — ἔλλογος, une — raisonnable; || — ἀμοιβαία, une — réciproque; || — ἔκτακτος, une — exceptionnelle; || — μο-

ναδική, παράδοξος, une — étrange ; || — γελοία, une — ridicule ; || — ἄδικος, une — injuste ; || — παράλογος, une — déraisonable (absurde) ; || αἱ ἀπαιτήσεις μου συμποσοῦνται ἀρχικῶς εἰς.... mes réclamations s'élèvent quant au principal, à... || ἀνθίστασθαι εἰς τὰς ἀπαιτήσεις, résister à une réclamation ; || ἀποποιεῖσθαι ἀπαίτησίν τινα, renoncer à une réclamation ; || ἐμμένειν εἰς ἀπαίτησίν τινα, insister sur une prétention ; || ὑποστηρίζειν ἀπαίτησίν τινα, persister dans une réclamation ; || διαμαρτύρεσθαι κατά τινος ἀπαιτήσεως, protester contre une réclamation.

ἀπαιτητέος, α, ον· βλ· ἀπαιτητός.

ἀπαιτητής, οῦ, ὁ· ὁ ζητῶν τι ἐπιμόνως, prétendant, e; ὁ αἰτητής, postulant, e (μνηστὴρ θέσεως)· ὁ ὡς χάριν ζητῶν, αἰτητής, solliciteur, euse.

ἀπαιτητικός, ή, όν· ὁ ἀπαιτῶν, ὁ ἔχων κλίσιν ἢ κατάλληλος πρὸς τὸ ἀπαιτεῖν, propre à exiger (à réclamer), exigeant, e; ὁ μετ' ἐπιμονῆς αἰτῶν τι, qui réclame avec instance.

ἀπαιτητός, ή, όν· ἀπαιτητέος· τὸ δεῖ ἀπαιτεῖν, exigible, adj. π. χ. χρέος ναῦλος, κτλ. [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀπαιτητὸν τοῦ χρέους, l'exigibilité de la dette.

ἀπαιτῶ (έω), μέλ. ήσω, ὀπίσω ζητῶ τι (ὅπερ μοι ἀνήκει), κυρίως ἐπὶ πραγμάτων ἅτινα κατὰ νόμον τις ζητεῖ, réclamer, ἢ ἁπλῶς ζητῶ, demander ; || [ἐμπορ.] ἀπαιτῶ τιμάς, demander des prix ; || ἐπίσης μετ' ἐπιμονῆς αἰτῶ τι, exiger; || ἀπαιτῶ διὰ τοῦ νόμου ἐπὶ δικαστηρίου, requérir ; || ἀπαιτῶ = ἀξιῶ, prétendre ; || ἐπίσης ἀναγκαιῶ, nécessiter ; || τὰ συμφέροντά μου τὸ ἀπαιτοῦσι, mes intérêts l'exigent ; || τὸ ἀπαιτῶ, je l'exige = τὸ θέλω, je le veux ; || ἀπαιτῶ τὸ δίκαιόν μου, je réclame mon droit ; || τὸ πρᾶγμα ἀπαιτεῖ ἐξήγησιν, cela demande explication ; || ἡ ἐργασία αὕτη ἀπήτησε μεγάλας δαπάνας, ce travail a nécessité de grandes dépenses; || ἡ ὑπόθεσις ἀπαιτεῖ τὴν παρουσίαν σας, l'affaire requiert (réclame) votre présence ; || ἡ ὑπόθεσις ἀπαιτεῖ προσοχήν, l'affaire mérite attention ; || ἀπαιτῶ νὰ μοῦ φανῆτε καὶ σεῖς χρήσιμος, je prétends que vous me rendiez service à votre tour ; || δὲν ἔχω τὸν ἀπαιτούμενον καιρόν, je n'ai pas le temps nécessaire; || αἱ ἀπαιτούμεναι διατυπώσεις, les formalités nécessaires ; || αἱ διατυπώσεις ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, les formalités voulues par la loi ; || δὲν ἔχει τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα, il n'a pas les qualités requises ; || ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην ἡλικίαν, il a l'âge compétent (requis) ; || ὅπως τὸ ἀπαιτήσουν αἱ περιστάσεις, selon les circonstances; || [οὐδ. οὐσ. ἀπολ.] τὰ ἀπαιτούμενα, ce qui est nécessaire ; le nécessaire.

ἀπάκοος, ὁ [διάλ. Νάξου], ὁ μὴ ὑπακούων, ὁ παρήκοος, θηλ. ἀπάκοη καὶ οὐδ. ἀπάκοο (ἀ-ὑπήκοος=ἀνυπήκοος).

ἀπακουγιάρις, θηλ. ισσα· [δημ.] ὁ ἐξ ἀκοῆς μαθών τι, par ouïe dire.

ἀπακοῦμβι, τὸ [δημ.] καὶ ἀποκοῦμπι, στήριγμα, appui, n. m ; πρόσκαιρον κατάλυμα, pied-à-terre, n.m.

ἀπακουμβῶ, στηρίζομαι, ἐπακουμβῶ, s'appuyer.

ἀποκρυσταλλόω-ῶ· ἐντελῶς κρυσταλλῶ, βλ. κρυσταλλόω.

ἀποκρυστάλλωσις, εως, ἡ· βλ. κρυστάλλωσις.

ἀποκρυσταλλωτικός, ή, όν· βλ. κρυσταλλωτικός.

ἀπαλάμη, ης, ἡ· [δημ.] βλ. παλάμη.

ἀπαλάμιστος, η, ον· βλ. παλαμίζω· ὁ μὴ παλαμισμένος, non espalmé, ée ; non caréné, ée ; § — non empoigné, ée.

ἀπαλείφω, μέλ. είψω, ἐξαλείφω, effacer ; ἀπηλειμμένος, effacé, ée ; σβύνω (ἐπὶ τῆς γραφῆς)· § διαγράφω, ἐξαλείφω, σβύνω τι γεγραμμένον, biffer ; συνώνυμον τοῦ effacer ; || διαγράφω, rayer ; βλ. καὶ ἐξαλείφω.

ἀπάλειψις, εως, ἡ· ἐξάλειψις, effacement, n. m ; ἡ διαγραφή, τὸ σβύσιμον, rature, n.f ; διαγραφή, ἐξάλειψις, radiation, n. f ; ἐπίσης διαγραφή, ἐξάλειψις, σβύσιμον, biffage, n. m. καὶ συνεκδοχικῶς ἡ κατάργησις, suppression, n. f.

ἀπαλέτης, [Αἰτωλ. ἰδίωμα], ὁ πελάτης τοῦ μύλου, pratique, n.

ἀπαλικοῦμαι, [διάλ. Οἰνόης] τρώγω κάθε τι ἐπὶ τῆς ἁλμύρας, διὰ ν' ἀφαιρέσω τὴν «ἀλικὴν» γεῦσιν.

ἀπαλίμιν, (ἀπὸ-ἅλμη) [διάλ. Οἰνόης]=τὸ μὴ λαβὸν ἅλμην, qui n'est pas saumuré, ἤτοι τὸ μὴ τεθὲν ἐν τῇ ἅλμῃ, τὸ μὴ ταριχευθέν.

ἀπάλιουρας, ὁ· [δημ.] ἤτοι θάμνος πολύκλαδος καὶ λίαν ἀκανθώδης, βλ. παλίουρος.

ἀπαλλαγή, ῆς, ἡ· ἡ ἐλευθέρωσις, ἀπελευθέρωσις, délivrance, n. f ; || — τῶν κακῶν, délivrance des maux ; || — κινδύνου, délivrance (affranchissement) d'un danger ; || — ἐκ δυσχερειῶν ἢ ἀμηχανίας, débarras, n. m ; || —, ἀπελευθέρωσις, dégagement, n. m ; || —, ἐξαίρεσις ἀπὸ τοῦ συνήθους καθήκοντος, dispense, n. f ; || —, libération, n. f. = ἀπαλλαγὴ ὀφειλῆς [νομ. ὅρος], acquittement d'une dette, ἤτοι ἐξόφλησις· || — τοῦ ὑπολόγου, la libération du comptable (conta-); || κατώρθωσε τὴν ἀπὸ τοῦ χρέους ἀπαλλαγήν του, il parvint à se libérer; || — πληρωμῆς τέλους ἐπιστολῆς, affranchissement, n.m ; || — τελῶν [τελωνειακῶν ἢ ἄλλων], affranchissement de droits ; || ἡ ἀπὸ τῆς δουλείας ἀπαλλαγή (λαοῦ, φυλῆς, ἀτόμου), l'affranchissement=ἡ χειραφέτησις, émancipation, n. f ; || — ἀπὸ φορτίον, βάρος, κτλ., ἀνακούφισις, décharge, n. f ; || [νομ.] — ὑποχρεώσεως, décharge (libération) d'une obligation (ἢ d'une redevance) ; βλ. καὶ κατωτέρω ἀπαλλαγὴ ἢ ἀπόλυσις, absolution, n. f; || πρὸς ἀπαλλαγὴν τῶν ἐξόδων, pour épargner les frais ; || — (πληρωμῆς φόρων), exonération (d'impôts) ; || — (τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας) γενικῶς, dispense, n. f. (du service militaire) ; ἐπίσης ἀπαλλαγὴ ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας διὰ πληρωμῆς χρηματικοῦ πο-

σοῦ=ἐξώνησις, exonération (f.) du service militaire, βλ. καὶ κατωτέρω· || — ὑπὸ ὅρον, dispense à titre conditionnel ; || — διὰ δόλου, dispense par fraude ; || —, ἡ ἀπελευθέρωσις, dégagement. n.m ; || —, ἡ ἐξαίρεσις, exemption, n. f ; || — ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας=ἐξαίρεσις, exemption du service militaire ; || — ἐκ τοῦ ἑσπερινοῦ προσκλητηρίου, exemption d'appel du soir ; || ἀπαλλαγαὶ ἐξ ὑπηρεσίας, exemptions de service ; || ἀπαλλαγὴ τοῦ βίου=θάνατος, décès, n. m. mort, n. f ; || ἡ ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἀπαλλαγή, destitution, n. f. = παῦσις ἀπὸ τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας· || ἐπίσης ἡ παῦσις, ἀποπομπή, congé, n. f. βλ. καὶ παῦσις· || [νομ.] ἀπαλλαγὴ (ἀπὸ τῆς ποινικῆς καταδιώξεως)=ἀπόλυσις, absolution, n. f. ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ κατηγορουμένου ἀπὸ τῆς ποινικῆς καταδιώξεως δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μετὰ τῆς ἀθφώσεως αὐτοῦ (acquittement) ; π. χ. τὸ συμβούλιον (ὅπερ ἐκδίδει βούλευμα) ἢ τὸ στρατοδικεῖον ἀποφαίνεται τὴν ἀπὸ τῆς ποινικῆς καταδιώξεως ἀπαλλαγὴν τοῦ κατηγορουμένου, ἐὰν ἡ ὑπὸ τούτου ἐκτελεσθεῖσα πρᾶξις δὲν τιμωρῆται ὑπὸ τοῦ νόμου, ἐνῷ μὴ ἀποδειχθέντος ἐνόχου τοῦ κατηγορουμένου, τὸ στρατοδικεῖον ἀποφαίνεται τὴν ἀθῴωσίν του (acquittement), ἄρθρ. 130 καὶ 134 Στρ. Ποιν. Νομ. Ἐν τῇ ποινικῇ δικονομίᾳ (ἄρθρ. 348 καὶ 480) συνταυτίζονται οἱ δύο οὗτοι ὅροι.

ἀπαλλακτέος, α, ον· ὅστις δέον ν' ἀπαλλαγῇ· βλ. ἀπαλλάσσω.

ἀπαλλακτικός, ή, όν· ὁ ἀπαλλάσσων, ἢ ὁ δυνάμενος ἀπαλλάσσειν, qui délivre ; βλ. ἀπαλλάσσω· || [ἰδ. νομ.] ἐλευθερωτικός, libératif, ive ; de décharge, κτλ.

ἀπαλλακτικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀπαλλακτικόν, d'une manière libérative, libérativement.

ἀπαλλασσόμενος, η, ον· ἀπηλλαγμένος, η, ον· dispensé, ée ; βλ. καὶ ἀπαλλάσσω.

ἀπαλλάσσω καὶ άττω, μέλ. άσω· ἀπολύω, ἐλευθερόω, ἐκ τῶν χειρῶν ἀφίνω τι, délivrer; ἀπαλλάσσω ἐκ δυσχερειῶν ἢ ἀμηχανίας, débarrasser; ἀπαλλάσσω, ἀνακουφίζω, décharger; ἀπαλλάσσω, ἀπελευθερόω, dégager; ἐκλύω, délier ; ἀπαλλάσσω ὑποχρεώσεως, dispenser ; || — ὑπόλογον, κτλ. libérer ; || [ἐμπορ.] ἀπαλλάσσω πληρωμῆς, χρέους, ὑποχρεώσεως, dispenser; affranchir; exonérer; exempter; acquitter; βλ. γενικῶς ἀπαλλαγή· || ἀπαλλάττω τοῦ ζυγοῦ (τῶν ἐχθρῶν, τοῦ φόβου, τῆς ἀνησυχίας), délivrer du joug (des ennemis ; de la crainte ; de l'inquiétude) ; || ἀπαλλάξατέ με ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, débarrassez-moi des importunités de cet homme ; || σᾶς ἀπαλλάσσω (τῆς ὑποχρεώσεως), je vous dispense; || σᾶς ἀπαλλάττω πάσης ὑποχρεώσεως, je vous dispense de toute obligation; || [νομ.) ἀπαλλάσσω χρέους (ὑποχρεώσεως, κατηγορίας) décharger d'une dette (d'une obligation ; d'une accusation); || ἀπηλλάγη τῆς ἐπιτροπείας τοῦ ἀνηλίκου, il fut déchargé de la tutelle du mineur ; || ἀπηλλάγη τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας (τῆς πρὸς στρατείαν ὑποχρεώσεως), il fut dispensé (exonéré, exempté) du service militaire ; || ἀπήλλαξε τὴν οἰκίαν του τῆς δουλείας, ἥτις τὴν ἐπεβάρυνε, il a libéré sa maison de la servitude dont elle était grevée ; || ἀπαλλάττω τῆς ὑπηρεσίας (ὑπάλληλον), destituer ; congédier ; ἀποπέμπω, renvoyer ; || ἀπάλλαξέ με τῆς φροντίδος (τῆς στενοχωρίας, κτλ.) épargnez-moi ce soin (cet embarras, cet ennui) ; || τὸν ἀπήλλαξα τοῦ ὅρκου του (τῆς ὑποσχέσεώς του), je l'ai délié de son serment (de sa promesse) ; || ἀπαλλάσσομαι, ξεμπερδεύω, se tirer d'affaire ; || [ἀπολ.] ἐπὶ τέλους ἀπηλλάγην, enfin je me suis tiré d'affaire ; || ἀπηλλαγμένος (τινός), libre ; affranchi de ; exempt de ; dispensé ; § [ἐμπορ.] ἀπαλλάσσομαι ὑποχρεώσεως, se libérer ; s'affranchir ; se débarrasser ; || ἀπαλλάσσομαι (κακοῦ ἐμπορεύματος, ὀχληρᾶς ὑποθέσεως), se débarrasser, se défaire ; || ἀπαλλάσσομαι (κόπου, ἐνοχλήσεως), s'épargner; || ἀπαλλάσσομαι, ξεκάμνω, défaire.

ἀπαλλοτριόνω καὶ

ἀπαλλοτριόω-ῶ· μέλ. ώσω· ἀπαλλοτριόνω, κάμνω τι ἀλλότριον, ξένον, ἀποξενόνω, passer en d'autres mains, ἤτοι μεταβιβάζω (ἑκουσίως) τὴν κυριότητα ἀντικειμένου τινὸς εἰς ἕτερον, aliéner ; se désapproprier = ἀπαλλοτριοῦμαι τινός, ἀποξενοῦμαι, παραιτοῦμαι ἰδιοκτησίας· || ἀπηλλοτρίωσε μέρος τῆς περιουσίας του, il aliéna une partie de ses biens. § [διοικητ.] ἀπαλλοτριῶ (ἀναγκαστικῶς), exproprier, ἤτοι διὰ τοῦ νόμου ἢ πρὸς δημοσίαν χρῆσιν.

ἀπαλλοτριώσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος νὰ ἀπαλλοτριωθῇ, aliénable, adj.

ἀπαλλοτρίωσις, εως, ἡ· ἡ ἀποξένωσις, ἡ μεταβίβασις (ἑκουσίως) εἰς ἕτερον τῆς κυριότητος ἀντικειμένου τινός, aliénation, n. f. désappropriation, n. f. || — τῆς ἐπικρατείας, aliénation de l'état ; || — [νομ.], aliénation, γενικῶς σημαίνει πᾶσαν ἀπώλειαν περιουσιακοῦ δικαιώματος, ἐνοχικοῦ ἢ ἐμπραγμάτου, ἐπερχομένην διὰ πράξεως ἐν ζωῇ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν τὸ δικαίωμα μεταφέρηται εἰς ἄλλον ἢ μή· || [διοικητ.] — **ἀναγκαστική**, expropriation,n.f. (forcée), καλεῖται ἡ ἕνεκα δημοσίας ἀνάγκης ἢ πρὸς κοινὸν ὄφελος κατάληψις ἢ ἀφαίρεσις ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ὑπὸ τοῦ Κράτους τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας ἐπὶ ἀποζημιώσει.

ἀπαλλοτριωτέος, α, ον· οὗτινος ἡ ἀπαλλοτρίωσις εἶνε ἀναγκαία, dont l'expropriation est nécessaire ; ὁ πρὸς ἀπαλλοτρίωσιν, à exproprier.

ἀπαλλοτριωτός, ή, όν· ὁ ἀπαλλοτριώσιμος.

ἀπαλοιφή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαλείφειν, ἐξαλείφειν, action d'effacer, d'essuyer, etc ; ἤτοι ἡ ἀπάλειψις, ἐξάλειψις, effacement, n. m. κτλ.

ἀπαλόγναθος ἵππος, [ἱππολ.], ὁ ἐλαφρόστομος (ἵππος), (cheval) léger à la main ; καλεῖται ὁ παρουσιάζων μεγίστην εὐαισθησίαν ἐν τῷ στόματι κατὰ τὴν ἐπὶ τῶν φορέων (βλ.

λέξιν) αὐτοῦ ἐνέργειαν τῆς ἐνστομίδος τοῦ χαλινοῦ.

ἁπαλός, ή, όν (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), ὁ μαλακός, mou, θηλ. molle; μαλακός, μυελώδης, moelleux; τρυφερός, tendre; ἡδύς, γλυκύς, doux; ἁβρός, λεπτός, délicat; πρόσφατος, νέος, jeune encore; || ἁπαλὸν δέρμα, peau douce (délicate)· ἁπαλὸν ὕφασμα, étoffe moelleuse || ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων [φράσ.] = ἐκ νεότητος, ἐκ μικρᾶς ἡλικίας, dès l'âge le plus tendre; || ἁπαλὸν (γαιῶδες) στρῶμα λίθου, moie ἤ moye, n. f. στρῶμα λίθου καθ' ὃ διαχωρίζονται οὗτοι εἰς μικρὸν πάχος ἢ εἰς πλάκας, ἤτοι αἱ φλέβες (veines) τοῦ λίθου· || τὸ ἁπαλὸν τοῦ μαρμάρου, terrasse, n. f. τὸ γαιῶδες, βλ. μάρμαρον.

ἁπαλότης, ητος, ἡ· ἡ μαλακότης, la mollesse; ἡ τρυφερότης, tendresse, n. f. ἡ ἡδύτης, γλυκύτης, douceur, n. f. ἡ ἁβρότης, λεπτότης, délicatesse, n. f.

ἁπαλύνω, μέλ. υνῶ· κάμνω τι ἁπαλόν, μαλακόν, rendre mou (doux; tendre; délicat; moelleux, βλ. ἁπαλός). μαλακύνω, amollir; καταπραΰνω, καθιστῶ τρυφερότερον, ἡδύτερον, λεπτότερον, adoucir; τρυφεραίνω, attendrir.

ἁπαλῶς, [ἐπίρ.] βλ. ἁπαλός· κατὰ τρόπον ἁπαλόν, mollement; doucement; délicatement.

ἁπαλωτέρως, [ἐπίρ.] πλέον ἁπαλῶς, plus mollement, etc.

ἀπαμβλύνω, ὅλως διόλου ἀμβλύνω, καθιστῶ τι ἀμβλύ, rendre obtus; ἀμβλύνω, rendre mou, émousser; ἤτοι ἐξασθενίζω, ἀδυνατίζω, affaiblir; βλ. καὶ ἀμβλύνω· [μεταφ.] ἀναισθητῶ, ἐξαμβλύνω ἀπὸ καταχρήσεις, blaser; || ἀμβλύνω τὴν ὅρασιν, affaiblir la vue; || ἀμβλύνω τὴν διάνοιαν, émousser l'esprit.

ἀπαναγραφίς, ίδος, ἡ· calquoir, n. m. γραφὶς διὰ τὴν ἀντιγραφήν.

ἀπαναγράφω, μέλ. άψω, calquer, ἀντιτυπῶ, décalquer, ἤτοι ἀντιγράφω σχέδιον ἐπὶ διαφανοῦς χάρτου, ὀθόνης, κτλ.

ἀπαναισχυντέω-ῶ, μέλ. ήσω, se dévergonder; ἀρκετὰ ἢ ὅλως διόλου εἶμαι ἀναίσχυντος, μετ' ἀναισχυντίας πράττω, διατείνομαι ἢ λέγω τι, ἤτοι ἀπόλλυμι πᾶσαν αἰδῶ, perdre toute pudeur, ἢ perdre toute honte; agir avec impudence; καθίσταμαι ἢ γίνομαι ἀναίσχυντος, devenir effronté (éhonté).

ἀπαναισχυντία, ας, ἡ· ἡ ἀναισχυντία, effronterie, n. f. μεγίστη ἀναίδεια, ἀκολασία, αἰσχρότης, dévergondage, n. m.

ἀπάνεμος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] ἀπήνεμος, μακρὰν καὶ φυλαγμένος ἀπὸ τὸν ἄνεμον, τόπος ὃν δὲν πιάνει (δὲν προσβάλλει) ὁ ἄνεμος, qui est à l'abri du vent=ὑπήνεμος.

ἀπανημιά, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] ἀπηνεμία, γαλήνη, le calme; § —, μέρος ὑπήνεμον, τόπος φυλαττόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, qui est à l'abri du vent.

ἀπανθέω-ῶ, μέλ. ήσω, ῥίπτω τὸ ἄνθος μου, défleurir; καὶ μεταφορικῶς χάνω τὸ ψυχικὸν ἢ σωματικὸν κάλλος, τὴν ὡραιότητα, ἤτοι παρακμάζω, perdre de sa force, de sa beauté, κτλ. βλ. παρακμάζω· || ἐπίσης ἀπανθέω ἐνίοτε ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ἀπανθίζω.

ἀπάνθησις, εως, ἡ· τὸ πέσιμον τῶν ἀνθέων, la chute des fleurs, ἡ ἀνθοβόλησις, défleuraison, n. f. καὶ μεταφ. ἡ παρακμή, décadence, n. f. déclin, n. m. βλ. καὶ ἀπανθέω.

ἀπανθίζω, μέλ. ίσω· συλλέγω τὸ ἄνθος, cueillir la fleur de, effleurer ἢ déflorer, καὶ κατ' ἐπέκτασιν συλλέγω, cueillir; recueillir; ἐκλέγω (ὅ,τι καλλίτερον), choisir (ce qu'il y a de mieux), ἤτοι τὸ κάλλιστον δι' ἐμαυτὸν συλλέγω ὡς ἡ μέλισσα· || αἱ μέλισσαι ἀπανθίζουσι τὸ μέλι, les abeilles butinent le miel. § ἀπανθίζω, λαμβάνεται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἀπανθέω.

ἀπάνθισις, εως, ἡ· (ἐπιμεμελημένη) ἐκλογή, choix (soigné).

ἀπάνθισμα, ατος, τό· τὸ συνηγμένον ἄνθος, la fleur que l'on a cueillie; florilège, n. f. || [μεταφ.] ἐκλεκτὴ συλλογή, recueil choisi.

ἀπανθρακόω-ῶ, μέλ. ώσω· καίω τι μέχρις οὗ γίνῃ ἄνθραξ, réduire en charbon, ἤτοι ἀνθρακόω, carboniser. § [χημ.] διακαίω, calciner.

ἀπανθράκωσις, εως, ἡ· ἡ ἀνθράκωσις, carbonisation, n. f. χημικὴ δρᾶσις, δι' ἧς σώματά τινα λίαν ἀνθρακοῦχα, οἷον ξύλον, τύρφη, λιθάνθρακες καὶ ζωϊκαὶ οὐσίαι, οἷον ὀστᾶ, μεταβάλλονται τοιουτοτρόπως, ὥστε ὑπολείπεται ἄνθραξ (charbon), ἀπερχομένων τῶν λοιπῶν συστατικῶν ὑπὸ μορφὴν ἀερίων. Τοῦτο κατορθοῦται διὰ ξηρᾶς ἀποστάξεως ἢ διὰ θερμάνσεως ἀποκλειομένου τοῦ ἀέρος· τῆς πρώτης περιστάσεως παράδειγμα εἶνε ἡ λῆψις τοῦ ὀπτάνθρακος (κὼκ) κατὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ φωταερίου· τῆς δευτέρας ἡ παρασκευὴ τῶν κοινῶν ξυλανθράκων εἰς σωρὸν ξύλων καλυπτομένων διὰ χώματος. § [χημ.] ἡ διάκαυσις, ὄπτησις, calcination, n. f.

ἀπανθρωπία, ας, ἡ· ἡ ἰδιότης, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπανθρώπου, caractère de l'inhumain, inhumanité, n. f. ἡ μισανθρωπία, misanthropie, n. f. || ἐπίσης ἡ τραχύτης, σκληρότης, ὠμότης, cruauté, n. f; ἡ βαρβαρότης, barbarie, n. f; ἡ ἀγριότης, férocité, n. f; ἡ τερατωδία, τὸ τερατῶδες, monstruosité, n. f; ἀπανθρωπία, ἄκρα ὠμότης, atrocité, n. f.

ἀπάνθρωπος, ου, ὁ (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος)· ὁ ἐχθρικῶς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους διακείμενος, inhumain, e; ὁ μισάνθρωπος, misanthrope, n. m. ὁ τραχύς, σκληρός, ὠμός, cruel, elle; ὁ βάρβαρος, barbare; ὁ τερατώδης, monstrueux.

ἀπανθρώπως [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀπάνθρωπον, inhumainement, σκληρῶς, ὠμῶς, cruellement; ἀγρίως, férocement; ἀπανθρώπως εἰς ἄκρον ὠμῶς, atrocement.

ἀπανθῶ, βλ. ἀπανθέω.

ἀπανοπίθι, τὸ [διάλ. Καρπάθου] ἀντὶ πίθος.

ἀπάνου [διάλ. Οἰνόης] ἀντὶ ἐπάνω.

ἁπανταχόθεν [ἐπίρ.] ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, de toutes parts· βλ. καὶ πανταχόθεν.

ἁπανταχοῦ [ἐπίρ.] πανταχοῦ, partout.

ἅπαντες εἰς τὸ κατάστρωμα [ναυτ.]· βλ. μέρος (monde).

ἀπαντάω-ῶ· βλ. ἀπαντῶ· || ἀπαντάω [διάλ. Ἠπείρου] = βοηθῶ τῷ ἑτέρῳ τῶν ἐριζόντων, venir en aide, aider; ἀπαντάω τὰ φορέματα, garder avec soins, soigner, προσέχω, προφυλάττω μὴ σχισθῶσι, μὴ ῥύπου πληρωθῶσι. Συγγενὲς τῷ ῥήματι εἶνε καὶ τὸ ἀπάντιο = τόπος ἀπήνεμος, ὁ δυνάμενος δηλαδὴ νὰ ἀπαντήσῃ (βοηθήσῃ) τινὶ κατὰ τοῦ ἀνέμου. Ἐν Θεσσαλίᾳ λέγεται τοῦτο «ἀπάγκιο» καὶ ῥῆμα «ἀπαγκιάζω» = προσφεύγω ποὺ εἰς φύλαξιν.

ἀπαντέχω [δημ.], προσμένω, περιμένω, attendre; s'attendre; ἐλπίζω, espérer; || ἐπάντεχα νἄλθῃ ἀπόψε», ἀπαντᾷ καὶ παθ. τύπος εἰς τὴν παροιμίαν «ἄλλοι 'στὸν παντεχούμενο 'στῆς γειτονιᾶς τὸ δεῖπνο».

ἀπάντημα, ατος, τό· [δημ.] τὸ συναπάντημα, ἡ συνάντησις, la rencontre· «ἔχει καλό, κακὸ ἀπάντημα».

ἀπάντησις, εως, ἡ· ἡ ἀπόκρισις, réponse, n. f. ἡ ἀνταπάντησις, réplique, n. f; ἡ ταχεῖα, πρόχειρος καὶ εὐφυὴς ἀπόκρισις, repartie, n. f; ἡ εὔστοχος καὶ ταχεῖα ἀπόκρισις, riposte, n. f. || δίδω ἀπάντησιν, donner (faire) réponse; || δὲν ἔχω νὰ σᾶς ἀπαντήσω, je n'ai pas à vous répondre; || ἔχει πάντοτε ἑτοίμην τὴν ἀπάντησιν, il est prompt à la repartie (à la riposte); il a la riposte en main =ἔχει πρόχειρον τὴν ἀπάντησιν· || δὲν θ' ἀφήσω τὸ ἄρθρον αὐτὸ χωρὶς ἀπάντησιν, je ne laisserai pas cet article sans réplique; || εἰς ἀπάντησιν, en réponse [à]; || ἡ [εἰς τὸν βασιλικὸν λόγον] ἀπάντησις τῆς βουλῆς, l'adresse de la Chambre; καλεῖται ἡ ἀπάντησις τοῦ κοινοβουλίου εἰς τὸν λόγον, ὃν ὁ βασιλεὺς ἢ ὁ νόμιμος αὐτοῦ ἀντιπρόσωπος ἐκφωνεῖ συνήθως κατὰ τὴν ἔναρξιν ἑκάστης συνόδου· || — εἰς ἐπιστολήν, réponse à une lettre; || εἰς ἀπάντησιν τῆς (ἀπὸ τόσαις) ἐπιστολῆς σας, en réponse à votre lettre du:..; || ἐπ' ἐλπίδι ἀπαντήσεως, σᾶς ἀσπαζόμεθα μεθ' ὑπολήψεως, dans l'attente de vos nouvelles, nous vous saluons avec une parfaite estime; || ἀναμένων ἀπάντησίν σας, en attendant votre réponse; dans l'attente de votre réponse; || ἀνυπόμονοι μέχρις ἀπαντήσεώς σας, διατελοῦμεν μεθ' ὑπολήψεως, nous attendons votre réponse avec impatience et restons avec estime.

ἀπαντικρύ, [ἐπίρ.] ἀκριβῶς ἀντικρύ, d'en face; vis-à-vis; πρὸς τὸ ἀντίθετον (ἀντικείμενον) μέρος, du côté opposé; de l'autre côté.

ἀπαντλέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἀντλῶ, puiser; ἐξαντλῶ, épuiser; καὶ μεταφορικῶς ἐκκενόω-ῶ, ἐκκενώνω, vider; || [ναυτ.] ἀπαντλῶ τὸ ὕδωρ, ἢ κενόω-ῶ τὸ σκάφος, vider; κοινῶς ἀδειάζω τὰ νερά, ἤτοι ἐξάγω εἰς τὴν θάλασσαν τὰ ἐν τῷ σκάφει ἕνεκα διαρροῆς ἢ ἄλλης αἰτίας εἰσρέοντα ὕδατα.

ἀπάντλησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαντλεῖν, ἄντλησις, puisage, n. m; ἐξάντλησις, épuisement, n. m; || ἐκκένωσις, action de vider; vidage, n. m.

ἀπαντοχή, ῆς, ἡ· [δημ.] ἡ ἀπεκδοχή, τὸ νὰ περιμένῃ τις, ἡ ἀναμονή, attente, n. f; ἡ ἐλπίς, espérance, n. f.

ἀπάντρευτος, η, ο· [δημ.] ἀνύπανδρος, η, ον· non marié, ée.

ἀπαντῶ (άω), μέλ. ήσω· συναντῶ, rencontrer; ἤτοι μεταβαίνω εἰς προϋπάντησιν φιλικὴν πρός τινα, ἢ τυχαίως συναντῶ· || τὸν ἀπήντησα χθὲς καθ' ὁδόν, je l'ai rencontré hier dans la rue; || ὅταν πάλιν ἀπαντηθῶμεν, lorsque nous nous reverrons=ὅταν ξαναϊδωθῶμεν· § ἐπαρκῶ, subvenir ἢ suffire; ἐπαρκῶ, ἀναπληρῶ ἔλλειψίν τινα, pourvoir; ἐπαρκῶ εἰς δαπάνην, faire face à une dépense; δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀπαντήσῃ τὰ ἔξοδα τοῦ υἱοῦ του, il ne peut pas suffire aux dépenses de son fils || δὲν θ' ἀπαντήσω οὔτε τὰ ἔξοδα, je n'en couvrirai même pas les frais=δὲν θὰ καλύψω τὰ ἔξοδα· || μόλις ἀπαντοῦν τὰς ἀνάγκας των, ils ont de la peine, à joindre les deux bouts; § ἀποκρίνομαι, répondre, repartir, riposter; βλ. ἀπάντησις· ἀνταπαντῶ, répliquer; || ἀπαντᾶν εἰς (ἐπιστολήν), répondre (à une lettre); ἢ faire réponse à une lettre || δὲν ἀπήντησεν ἀκόμη εἰς τὴν ἐπιστολήν μου, il n'a pas encore répondu à ma lettre; || τί ἠμπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ; qu'aurait -il à répliquer? || εἰς τὰς ὕβρεις του ἀπήντησε διὰ ῥαπίσματος, à ses injures il riposta par un soufflet; § [μέσ. καὶ σπαν. οὐδ.] se rencontrer; εὑρίσκομαί που, se trouver.... § Βλ. καὶ ἀπαντάω.

ἀπάνω [ἐπίρ. δημ.] βλ. ἐπάνω.

ἀπανωκούμουλον, τὸ [διάλ. Καρπάθ.] ἡ ὑπερπλήρωσις μέτρου χωρητικότητος (κυρ. ἐπὶ γεννημάτων).

ἀπανωτὸς καὶ ἐπανωτός, ὁ [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἢ μετὰ τὸν ἄλλον, l'un sur l'autre.

ἅπαξ [ἐπίρ.], μίαν φοράν, une fois || — τῆς ἑβδομάδος, une fois par semaine; || — διὰ παντός, une fois pour toutes; une bonne fois; || — μόνον, une seule fois.

ἁπαξάπας, ασα, αν· ὁλόκληρος, tout (toute), entier (-ère), καὶ εἰς τὸν πληθ. ἁπαξάπαντες, ὅλοι διὰ μιᾶς, ὅλοι ὁμοῦ, tous ensemble; ὅλοι γενικῶς, tous en général; ὅλοι ἀνεξαιρέτως, tous sans exception.

ἀπαξία, ας, ἡ· ἡ ἀναξιότης, le démérite καὶ indignité, n. f. τὸ ἠθικῶς κακόν.

ἀπάξιος, α, ον· ὁ ἀνάξιος τινός, indigne, adj. ὁ μὴ ἄξιος, qui ne mérite pas.

ἀπαξιόω-ῶ· μέλ. ώσω, ἀνάξιον κρίνω ἢ νομίζω, regarder comme indigne; ἔτι νομίζω τινὰ ἀνάξιον ἐμαυτοῦ, ἀποκρούω ὡς ἀνάξιον, repousser comme indigne, συνεπῶς δὲν καταδέχομαι, ne pas daigner, dédaigner de; ἢ περιφρονῶ, mépriser; || ἀπαξιῶ νὰ τοῦ ἀπαντήσω, je dédaigne de (je ne daigne pas) lui répondre; || ἀπαξιῶ νὰ δικαιολογηθῶ, je ne descendrai pas (ἢ je dédaigne) à me justi-

fier ; || [κατ' ἐπέκτασιν ἐμπορ.] ἀρνοῦμαι, στεροῦμαι ἑκουσίως, se refuser ; se renoncer à.

ἀπαξίωσις, εως, ἡ· τὸ μὴ κρίνειν ἄξιον, ἡ περιφρόνησις, le dédain ; le mépris.

ἀπάπλωμα, τὸ [διάλ. Οἰν.]=ἐφάπλωμα.

ἀπαπλώνω [διάλ. Οἰνόης]=ἐφαπλώνω, ἁπλώνω ἐπί τινος· «ἀπαπλώνω τὰ πάπλωμαν» =περικαλύπτω (recouvrir), σκεπάζω τὸ ἐφάπλωμα (μὲ ὕφασμα).

ἀπαράβατος, ος, ον· ὁ μὴ παραβαινόμενος, ὃν οὐ δύναταί τις παραβῆναι, qui n'est pas violé ; qui ne peut être violé, (παραβαίνω, ἀθετῶ, transgressé καὶ ῥημ. transgresser ; παραβιάζω, παραβαίνω, enfreint, ῥημ. enfreindre), συνεπῶς ὁ ἀπαραβίαστος, inviolable ; || εἶνε νόμος ἀπαράβατος, c'est une loi inviolable ; || — ὅρος, condition de rigueur ; || ἐπίσης ὁ μὴ τὰ ὡρισμένα ὅρια ὑπερβαίνων, ὁ ἀνυπέρβατος, ἀνυπέρβλητος, insurmontable.

ἀπαραβάτως [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀπαράβατον, inviolablement ; χωρὶς νὰ παραβιασθῇ, sans transgresser ; αὐστηρῶς, ἀκριβῶς, rigoureusement.

ἀπαραβίαστος, ος, ον· ὁ μὴ παραβιαζόμενος, ὅστις δὲν δύναται νὰ παραβιασθῇ, qui n'est pas violé ; qui ne peut être violé ; inviolable ; § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀπαραβίαστον, inviolabilité, n. f ; τὸ ἀπαραβίαστον εἶνε συνέπεια τοῦ ἀνευθύνου τοῦ βασιλέως, καθ' ὃ εἰς οὐδένα οὗτος ὑπόκειται νομικὸν καταναγκασμὸν δι' οἱανδήποτε πρᾶξιν αὐτοῦ. Τοῦ ἀπαραβιάστου μετέχουσι καὶ οἱ πρέσβεις ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν κρατῶν αὐτῶν, συνεπῶς δὲν δικάζονται οὐδὲ τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ διαμένουσιν ἐπισήμως, διὰ τὰς ἀξιοποίνους πράξεις αὐτῶν.

ἀπαραβιάστως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀπαραβίαστον, inviolablement.

ἀπαράβλητος, ος, ον· ὁ μὴ παραβαλλόμενος (συγκρινόμενος), non comparé, ée (ἀντιπαραβαλλόμενος, confronté, ée; collationné, ée ; ἐπὶ ἀντιγράφων ἢ χειρογράφων), ὁ ἀσύγκριτος, incomparable.

ἀπαράγγελτος, ος, ον· ὁ μὴ παραγγελθείς, non commandé, ée.

ἀπαράγραπτος, ος, ον· ἢ ἀπαράγραφος, ὁ μὴ παραγραφεὶς ἢ παραγραφόμενος, imprescriptible ; ἤτοι ὁ μὴ ὑποβαλλόμενος εἰς ἐξαίρεσιν· || — δικαιώματα, droits imprescriptibles, ἤτοι τὰ μὴ ἐπιδεκτικὰ παραγραφῆς· βλ. καὶ παραγραφή· § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀπαράγραπτον, imprescriptibilité, n. f.

ἀπαραγράπτως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀπαράγραπτον, d'une manière imprescriptible.

ἀπαράγραφος, ος, ον· βλ. ἀπαράγραπτος.

ἀπαραδειγμάτιστος, ος, ον· ὁ μὴ παραδειγματισθείς, ὁ ὢν ἄνευ παραδείγματος, qui est sans exemple ; || ὁ μὴ ἔχων ἴσον, ὅμοιον, qui n'a pas d'égal ; || ὁ μὴ ἐξισούμενος (παραβαλλόμενος) πρός τινα, que rien n'égale (ῥῆμα égaler) ; || ἡ μοχθηρία του εἶνε ἀπαραδειγμάτιστος, rien n'égale sa méchanceté.

ἀπαράδεκτος, ος, ον· ὁ μὴ παραδεκτός, ὃν οὐ δύναταί τις νὰ παραδεχθῇ, qui n'est pas (ne peut être) accepté (admis), inacceptable ; inadmissible ; || ὁ μὴ παραδεχόμενός τι, qui n'accepte pas, qui n'admet pas ; || ἔνστασις ἀπαραδέκτου [νομ.] fin de non-recevoir, ἔνστασις δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἀπόρριψις τῆς αγωγῆς (προτάσεως)· || ἡ αἴτησίς του ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος, [νομ.] il a été déclaré non recevable dans sa demande.

ἀπαραίτητος, ος, ον· ὃν δὲν δύναταί τις νὰ παραιτήσῃ, indispensable ; de rigueur ; ἀναπόφευκτος, inévitable ; § ὁ μὴ παραιτηθείς, qui n'a pas donné sa démission.

ἀπαραιτήτως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀπαραίτητον, indispensablement ; de rigueur ; αὐστηρῶς, ἀκριβῶς, rigoureusement.

ἀπαρακάλεστος, η, ον· ὁ ἀπαράκλητος.

ἀπαρακίνητος, ος, ον· ὁ μὴ παρακινηθείς, ὠθηθείς, non poussé, ée ; ὁ μὴ προτραπεὶς (εἰς τὸ καλόν), non exhorté, ée ; ὁ αὐθόρμητος, ἑκούσιος, spontané, ée.

ἀπαράκλητος, ος, ον· ὁ ἀπαρακάλεστος, ὁ μὴ παρακληθείς, non prié, ée ; ὁ μὴ προσκληθείς, ἀπροσκάλεστος, non invité, ée.

ἀπαρακολούθητος, ος, ον· ὃν δὲν δύναταί τις ν' ἀκολουθήσῃ, νὰ φθάσῃ ἢ νὰ ἐννοήσῃ, qu'on ne peut suivre, atteindre ou comprendre ; συνεπῶς ἀκατανόητος, incompréhensible; ἀσυνεπής, ἀσυνάρτητος (ἀσυναφής), qui manque de suite, incohérent, e.

ἀπαρακώλυτος, ος, ον· ὁ μὴ παρακωλυόμενος, ἐμποδιζόμενος, non entravé, ée; non empêché, inempêché, ée; συνεπῶς ὁ ἐλεύθερος, libre ; || ἡ ἀπαρακώλυτος ἐνέργεια τῆς δικαιοσύνης, le libre cours de la justice.

ἀπαρακωλύτως [ἐπίρ.] ἄνευ παρακωλυμάτων, ἐμποδίων, sans entraves ; sans empêchements ; ἤτοι ἐλευθέρως, librement.

ἀπαράλλακτα [ἐπίρ.]· βλ. ἀπαραλλάκτως.

ἀπαράλλακτος, ος, ον· α) ὁ μὴ παραλλάσσων, qui ne varie pas ; qui ne change pas ; πάντοτε ὁ αὐτός, toujours le même ; ὁ παντόμοιος, ὁ αὐτός, identique ; ἀμετάβλητος, invariable ; ὁ ἄτρεπτος, immuable ; β) ὁ μὴ διάφορος, qui ne diffère point de , ὁ ὅλος διόλου ὅμοιος, tout à fait le même (pareil, semblable) ; ὁ ὅμοιος καθ' ὁλοκληρίαν, pareil en tout; ὁ ἐντελῶς (τελείως) ὅμοιος, parfaitement semblable ; || εἶνε ἀπαράλλακτος ὁ πατήρ του, c'est le portrait de son père ; καὶ δημωδῶς, c'est son père tout craché ; || εἶνε τὸ ἴδιον καὶ ἀπαράλλακτον, c'est absolument la même chose ; || ἴσον καὶ ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ [φρ.], pour copie conforme (ἤτοι ἀκριβὲς ἀντίγραφον), ἢ pour ampliation (=εἰς ἐπίμετρον, εἰς ἔνδειξιν ἐπικυρωτικήν)· || τὸ ἀπαράλλακτον, ἡ ταυτότης, identité, n. f.

ἀπαραλλάκτως, [ἐπίρ. τοῦ ἀπαράλλακτος] ἢ ἀπαράλλακτα, α) ἀμεταβλήτως, invariablement ; ἀτρέπτως, immuablememt ; β) ἄνευ οὐδεμιᾶς διαφορᾶς, sans aucune différence; καθ' ὁλοκληρίαν ὁμοίως, tout à fait pareillement ; ἀκριβῶς ὡς, exactement comme;

κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀπαραλλάκτως, identiquement

ἀπαραμείωτος, ος, ον· ὁ μὴ μειωθεὶς οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον, non diminué, ée ; συνεπῶς ὁλόκληρος, entier, ère ; ἀνέπαφος, intact, e ; βλ. ἀμείωτος.

ἀπαράμιλλος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἅμιλλαν, σύγκρισιν, qui ne peut être comparé ; ἀσύγκριτος, incomparable ; ἄνευ ἑτέρου ὁμοίου, sans pareil, ἢ hors ligne, ἤτοι ἐκτὸς συναγωνισμοῦ· τέλος ὁ ἐξαιρετικός, exceptionnel, elle.

ἀπαραμίλλως, [ἐπίρ.] ἀσυγκρίτως, incomparablement; ἄνευ συγκρίσεως, sans comparaison.

ἀπαραμύθητος, ος, ον· ὁ μὴ διὰ λόγων παραμυθούμενος ἢ μεταπειθόμενος, ὁ ἀπαρηγόρητος, inconsolable.

ἀπαραμυθήτως, [ἐπίρ.] ἀπαρηγορήτως, inconsolablement.

ἀπαράπειστος, ος, ον· ὁ μὴ δι' ἀπάτης παραπειθόμενος, qui ne se laisse pas persuader (dissuader, παρασυρόμενος, entrainer).

ἀπαραποίητος, ος, ον· ὁ μὴ παραποιηθείς, non contrefait ; ὁ μὴ νοθευθείς, non falsifié, ée ; non altéré, ée ; ἤτοι incontrefait, e ; ἀνόθευτος, inalteré, ée.

ἀπαρασάλευτος, ος, ον· ἀκλόνητος, inébranlable ; ἀμετακίνητος, immuable ; σταθερός, ferme, stable, fixe.

ἀπαρασαλεύτως [ἐπίρ.] ἀκλονήτως, inébranlablement; σταθερῶς, fermement; stablement ; fixement.

ἀπαρασκεύαστος, ος, ον· καὶ

ἀπαράσκευος, ος, ον· ὁ μὴ παρασκευασθείς, qui n'est pas préparé, ée ; ὁ ἀνέτοιμος, ἀπροετοίμαστος, non prêt ; non préparé ; non apprêté; ée ; non équipé, ée ; ὁ μὴ ἀναμένων τι, qui ne s'attend pas à; ‖ μ' εὑρίσκεις ἐντελῶς ἀπαράσκευον, vous me prenez au dépourvu ; ‖ ὁμιλεῖ συνήθως ἀπαράσκευος (ἐκ τοῦ προχείρου), il parle ordinairement d'adondance.

ἀπαρατήρητος, ος, ον· ὁ μὴ παρατηρηθείς, inaperçu, e ; ὁ μὴ σημειωθείς, παρατηρηθείς, non remarqué, ée ; non observé, ée ; inobservé, ée ; ‖ δὲν δύναμαι ν' ἀφήσω ἀπαρατήρητον, je ne puis me dispenser de faire observer.

ἀπαρατηρήτως, [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ, sans être aperçu (remarqué), χωρὶς νὰ φανῇ, sans qu'il paraisse.

ἀπαραφύλακτος, ος, ον· ὁ μὴ προφυλασσόμενος, qui n'est pas sur ses gardes ; ὁ ἀπροφύλακτος, non préservé, ée ; ὁ ἄνευ παραφυλάξεως, ὁ μὴ παραφυλασσόμενος, qui n'est pas guetté (épié, observé).

ἀπαραχάρακτος, ος, ον· ὁ μὴ παραχαραχθείς, non contre-fait ; non falsifié, ée ; ὁ μὴ ψευδῶς χαραχθείς, non faussé ; ἀνόθευτος non altéré; inaltérable; ὁ γνήσιος, ἀληθής, vrai, e.

ἀπαραχώρητος, ος, ον· ὁ μὴ παραχωρηθείς, non cédé, ée ; [νομ.] incessible, adj. ‖ —, inconcessible, adj. ὁ μὴ παραχωρούμενος, que l'on ne peut concéder ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀπαραχώρητον, incessibilité, n. f.

ἀπαργιάζω, [διάλ. Ἠπείρ.] ἐγκαταλείπω, παραιτῶ τι, abandonner quelque chose.

ἀπαρέγκλιτος, ος, ον· ὁ μὴ παρεγκλίνων, qui ne dévie pas ; ὁ ἀπαρασάλευτος, inébranlable ; ὁ ἄκαμπτος, inflexible ; ὁ εὐθύς, tout droit.

ἀπαρεγκλίτως, [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ παρεγκλίνῃ, sans dévier.

ἀπαρεμπόδιστος, ος, ον· ὁ μὴ παρεμποδισθείς, κωλυθείς, non entravé (empêché) ; ὁ ἀνεμπόδιστος, inempêché, ée ; ὁ ἐλεύθερος, libre.

ἀπαρεμποδίστως, [ἐπίρ.] ἄνευ κωλυμάτων (ἐμποδίων), sans entraves (obstacles) ; ἀνεμποδίστως, sans empêchement; ἐλευθέρως, librement.

ἀπαρεμφατικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀπαρέμφατον ἀνήκων ἢ ταύτην ἀφορῶν, d'infinitif.

ἀπαρεμφατικῶς, [ἐπίρ.] καὶ ἀπαρεμφάτως=ἀπροσδιορίστως, indéfiniment; καὶ γραμμ. μὲ ἔγκλισιν ἀπαρέμφατον ἢ εἰς τὴν ἀπαρέμφατον, à l'infinitif.

ἀπαρέμφατος, ος, ον· α) ὁ μὴ σαφῶς ἐμφαίνων (δεικνύων ἢ προσδιορίζων), qui ne définit clairement ; ἀπροσδιόριστος, indéfini, e ; § [οὐσ.] ἀπαρέμφατον, τὸ ἢ ἀπαρέμφατος, ἡ· [γραμμ.] ἡ ἔγκλισις τῶν ῥημάτων (mode des verbes), l'infinitif, τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ τοῦ ἄρθρου ὑπονοεῖ ὄνομα ῥήματος, ὅπερ οἱ νεώτεροι καλοῦσι ῥηματικὸν οὐσιαστικόν.

ἀπαρεμφάτως [ἐπίρ.] βλ. ἀπαρεμφατικῶς.

ἀπαρέσκεια, είας, ἡ· ἡ μὴ εὐχαρίστησις, déplaisir, n. m. désagrément, n. m. δυσαρέσκεια, mécontentement, n. m.

ἀπαρέσκω, μέλ. αρέσω, δὲν ἀρέσκω, δὲν εἶμαι ἀρεστός, déplaire, (τινὶ ἢ τινα)· ‖ [παθ.] ἀπαρέσκομαι, se déplaire, ἤτοι δυσαρεστοῦμαι, être mécontent; ἀποδοκιμάζω, désapprouver.

ἀπαρηγόρητα [ἐπίρ.] ἀπαραμυθήτως, inconsolablement.

ἀπαρηγόρητος, ος, ον· ὁ μὴ παρηγορούμενος, ἀπαραμύθητος, inconsolable.

ἀπαρηγορήτως [ἐπίρ.] ἀπαρηγόρητα, inconsolablement.

ἀπαρήγορος, ος, ον· ὁ ἀπαρηγόρητος.

ἀπάρθενος, ἡ· ἡ μὴ πλέον παρθένος, qui n'est plus vierge (βλ. καὶ παρθένος.). Τὸ ἀπάρθενον παρὰ τοῖς Καρπαθίοις σημαίνει τὸ παρθένον, παρθενικόν, ἀκραιφνές.

ἀπάρθρωσις, εως, ἡ· ἐξάρθρωσις· [ἀνατομ.] aparthrose, n. f. βλ. διάρθρωσις (diarthrose).

ἀπαριθμέω, βλ. ἀπαριθμῶ.

ἀπαρίθμησις, εως, ἡ· ἀπογραφὴ πραγμάτων ἢ ἀνθρώπων, dénombrement, n. m. [ἐμπορ.] τὸ μέτρημα, énumération, n. f. ‖ ἡ — τοῦ πληθυσμοῦ τῶν κατοίκων, recensement de la population, βλ. ἀπογραφή.

ἀπαριθμητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀπαριθμῶν, énumérateur, n. m. ὁ ἀριθμῶν, λογίζων, compteur ; ὁ ἀπογράφων ἢ ἀπογραφεύς, recenseur, n. m.

ἀπαριθμῶ (έω), μέλ. ήσω, μετρῶ ἓν πρὸς ἕν, compter (jusqu'au bout), énumérer; ἀπαριθμῶ, ἀπογράφω, dénombrer; recencer, ἀπογράφω, ἐκτελῶ ἀπογραφὴν τῶν κατοίκων.

ἀπαρκέω-ῶ· μέλ. έσω, ἐξαρκῶ, φθάνω, suffire ; || [παθητ.] ἀπαρκοῦμαι = εὐχαριστοῦμαι, se contenter de.

ἀπαρκής, ής, ές· ἀρκετός, suffisant, e.

ἀπαρκούντως, [ἐπίρ.] ἀρκετά, ἀρκούντως, suffisamment.

ἀπαρκτίας, ου, ὁ· ἄνεμος ὁ ἀπὸ τῆς ἄρκτου πνέων, vent du nord.

ἀπαρνέομαι, βλ. ἀπαρνοῦμαι

ἀπάρνησις, εως, ἡ· ἡ δι' ἀρνήσεως ἀποποίησις, dénégation, n. f. ἄρνησις, ἀποποίησις, désaveu, n. m. § [Ἁγ. Γρ.] ἡ ἀπάρνησις τοῦ Ἁγίου Πέτρου, le reniement, de Saint Pierre ; § ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαρνεῖσθαι, (ἀποποιεῖσθαι), action de renoncer, le renoncement καὶ renonciation, n. f.= ἀπάρνησις, παραίτησις.

ἀπαρνητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀποποιούμενος, ὁ ἀπαρνούμενος, dénégateur ; καὶ renieur, celui qui nie, ὁ ἀρνούμενος.

ἀπαρνοῦμαι (έομαι), μελ. ήσομαι, ἀόρ. ἀπηρνήθην· ἀρνοῦμαι ὅλως διόλου, renier ; dénier ; ἀρνοῦμαι, ἀποδοκιμάζω, désavouer ; ἀποβάλλω, ἀποκηρύττω, répudier ; || ἀπηρνήθη τὰς ἀρχάς του, il a répudié ses principes ; || ἀπηρνήθη τὴν πατρίδα του (τοὺς συγγενεῖς του, τὸ ὄνομά του, τὴν θρησκείαν του), il a renié sa patrie (ses parents; son nom; sa religion; || ἀπηρνήθη τὴν πίστιν τῶν πατέρων του, il abjura la foi de ses pères; || ἀπηρνήθη τὸ ἔργον του, il a désavoué son ouvrage; § παραιτοῦμαι, ἀφίνω, renoncer ; ἀφίνω, délaisser ; ἐγκαταλείπω, abandonner ; || θέλει ν' ἀρνηθῇ τὸν κόσμον il veut renoncer au monde=ἀφίνω τὰ ἐγκόσμια· || ἀπαρνεῖσαι τὴν φιλίαν μου; vous renoncez à mon amitié ?

ἀπαρπάχτηκα, [διάλ. Νισύρου], ἐφοβήθην, ἐτρόμαξα· λέγεται συνήθως ἐπὶ αἰφνιδίου φόβου.

ἄπαρσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαίρειν, action de lever (d'enlever), levage, n. m. action de partir, ἡ ἀναχώρησις, le départ ; || [ναυτ.] action d'appareiller, ἡ ἄπαρσις, appareillage, n. m. ὁ ἀπόπλους le départ, κοινῶς τὸ σαλπάρισμα, ἤτοι οἱ ἐν γένει χειρισμοὶ διὰ τὴν ἐκκίνησιν πλοίου τινός· βλ. καὶ ἀπαίρω.

ἀπαρτάω-ῶ, μέλ. ήσω· ἐξαρτῶ, κρεμῶ τι ἔκ τινος, suspendre, καὶ μεταφ. ἐναποθέτω, ἐξαρτῶ, faire dépendre ; ἀπαρτῶ τὰς ἐλπίδας ἔκ τινος, faire dépendre les espérances de· § —, ἀπομακρύνω, éloigner ; ἀποχωρίζω, réparer ; écarter ; ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ εἰς τὸ ναυτικὸν ἀπαρτῶ (τὴν ἕλικα), désengrener ἢ désenclíqueter, σημαίνει ἀποχωρίζω τὴν ἕλικα ἐκ τῆς ἀτράκτου της καὶ ὑψῶ ἀναρτῶν αὐτὴν ἄνωθεν τῆς θέσεώς της· τὸ τοιοῦτον ἐγίνετο εἰς τὰ παλαιοτέρου τύπου πλοῖα ἐν καιρῷ ἱστιοπλοΐας, ἅτινα ἔφερον ἀφαιρετὰς ἕλικας (hélices volantes)· σήμερον ἐπειδὴ τὰ πλοῖα φέρουσιν ἀναφαιρέτους ἕλικας (hélices fixes), ἀρκοῦνται κατὰ τὴν ἱστιοπλοΐαν μόνον εἰς τὴν ἐλευθέρωσιν τῆς ἕλικος ἐκ τῆς ἀτράκτου της· βλ. καὶ ἐλευθερόω-ῶ (affoler).

ἀπάρτησις, εως, ἡ· ἡ ἐξάρτησις, τὸ κρέμασμα, suspension, n. f. ἡ ἐξάρτησις, dépendance, n. f.

ἀπαρτία, ας, ἡ· nombre légal (d'une assemblée)=νόμιμος ἀριθμὸς (συναθροίσεώς τινος), καλεῖται ἀπαρτία ὁ ἐλάχιστος ἀριθμὸς ἐκ τοῦ συνόλου τῶν μελῶν ὁ ἀπαιτούμενος (συμφώνως μὲ τὸ καταστατικὸν ἢ κανονισμὸν σώματος, ἑταιρίας, κτλ.) διὰ τὴν νόμιμον συγκρότησιν τοῦ σώματος. Ἡ Ἑλλ. Βουλὴ εἶνε ἐν ἀπαρτίᾳ ὁσάκις παρίσταται τὸ ἥμισυ πλέον ἑνὸς τῶν μελῶν αὐτῆς· || ἡ βουλὴ δὲν ἦτο ἐν ἀπαρτίᾳ, la chambre n'était pas en nombre.

ἀπάρτια, τά· (ἐκ τοῦ ἀπαίρω), τὰ πρὸς ὁδοιπορίαν σκεύη, équipage de route ; αἱ ἀποσκευαί, les bagages ; ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ ἀπάρτια, καλοῦνται attirails, n. m. pl. σημαίνει δὲ τὸ σύνολον τῶν ἀναγκαίων πραγμάτων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πολέμου, ἤτοι τὰ πολεμικὰ ἀπάρτια, attirails de guerre.

ἀπαρτίζω, μέλ. ίσω, α) ἁρμόζω πρός τι, ajuster, adapter une chose avec une autre ; β) τελειώνω τι, achever ; κάμνω τι ἄρτιον, ἐντελές, τελειοποιῶ, parfaire ; συμπληρῶ, compléter ; || θὰ ἀπαρτίσω τὸ ἀναγκαῖον ποσόν, je compléterai la somme nécessaire ; || δὲν ἀπήρτισεν ἔτι τὸ ἔργον του, il n'a pas encore achevé son œuvre (son travail ; γ) συνίστημι, συνίσταμαι, συντίθημι, composer ; καταρτίζω, constituer ; σχηματίζω, former ; || τὸ σύγγραμμα αὐτὸ ἀπαρτίζουσι πέντε τόμοι, cet ouvrage est composé de (est complet en) cinq volumes ; || τρία μέρη ἀπαρτίζουσι τὸ ὅλον, trois parties constituent l'ensemble ; || ἀπαρτίζω ἴδιον σῶμα, εἶμαι αὐτοτελής [τακτ.] former corps.

ἀπαρτικός, ή, όν· ὁ πρὸς ἄπαρσιν ἢ ἀποδημίαν ἕτοιμος, relatif au départ ; de partance ; d'appareillage ; βλ. ἄπαρσις· § [οὐδ. οὐσ. ναυτ.] ἀπαρτικόν, τό, (ἐννοεῖται σῆμα, pavillon) de partance ; βλ. σῆμα.

ἀπάρτισις, εως, ἡ· βλ. ἀπαρτισμός· § armature, n. f. ou armure, βλ. διαρτία· § ἀπάρτισις, ἡ· ἡ συνάρμοσις, τὸ συνάρμοσμα, adaption, n. f ; ajustement, n. m.

ἀπαρτισμός, οῦ, ὁ· καὶ ἀπάρτισις, ἡ· α) ἡ συνάρμοσις, τὸ συνάρμοσμα, ajustement, n. m. adaption, n. f. β) τὸ τελείωμα, achèvement, n. m. τὸ συμπλήρωσις, complétement, n. m. τὸ συμπλήρωμα, complément, n. m. γ) ἡ σύνθεσις, composition, n. f; ὁ καταρτισμός, constitution, n. f. ὁ σχηματισμός, formation, n. f.

ἄπαρτος, η, ον· ὁ μὴ λαμβανόμενος, ἢ ληφθείς, non pris ; § κυρίως πόλις, φρούριον, θέσις, ἥτις δὲν δύναται νὰ παρθῇ, νὰ κυριευθῇ, ἀνάλωτος, ἀκυρίευτος, imprenable ; ἀπόρθητος, inexpugnable.

ἀπαρτῶ, βλ. ἀπαρτάω-ῶ.

ἀπαρχαιόω-ῶ· μέλ. ώσω, κάμνω τι ἀρ-

χαῖον, παλαιόν, γεγηρακός, ἢ παριστῶ τι ὡς τοιοῦτον, καὶ ἑπομένως ἄχρηστον, faire vieillir ; ἢ καθιστῶ πεπαλαιωμένον, ἄχρηστον, rendre vieux et suranné ; || ἀπαρχαιοῦμαι = γηράσκω, παλαιόνω, vieillir ; γίνομαι παλαιὸς (πεπαλαιωμένος, ἀπηρχαιωμένος, συνεπῶς ἄχρηστος), devenir vieux (suranné) ; || ἀπηρχαιομένος, η, ον, veilli, e; suranné, ée; || ἡ θεωρία αὕτη ἀπηρχαιώθη, cette théorie a fait son temps ; || ἀπηρχαιωμένα πράγματα [κυρ. καὶ μεταφ.], des vieilleries.

ἀπαρχή, ῆς, ἡ· ἐν γένει ἡ ἀρχή, le commencement ; ἡ ἔναρξις, le début, ἤτοι τὰ πρῶτα βήματα σταδίου τινός· τὸ προοίμιον λόγου, κτλ. le prélude· § **ἀπαρχαί,** αἱ· les prémices ; = τὰ πρωτόλεια, τὰ πρῶτα καὶ κάλλιστα παντὸς πράγματος, τὰ προσφερόμενα ὡς θυσία, ἐκ τῶν λαφύρων, καρπῶν, κπλ. τὰ ἀφιερώματα τοῖς θεοῖς, les offrandes.

ἅπας, ἅπασα, ἅπαν· πᾶς, ὅλος, tout; ολόκληρος, tout entier ; ὅλος ὁμοῦ, tout ensemble; || ἅπασα ἡ πόλις, toute la ville; || ἅπας ὁ κόσμος, tout l'univers ; || — ἀργυροῦς, tout entier d'argent ; || ἅπαν τὸ πεδίον, la plaine toute entière ; || ἅπαντες, tous sans exception, tous ensemble ; || ἐν ἅπασι, en toutes choses ; || εἰς ἅπαντα, en tout, sous tous les rapports=ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις· || ἐξ ἅπαντος [φρ. ἐπιρ.] ἤτοι βεβαίως, ἐξ ἀποφάσεως, décidement ; ἀφεύκτως, χωρὶς ἄλλο, immanquablement ; ἀφεύκτως, ἀλανθάστως, infailliblement ; ἀφεύκτως, βεβαίως, à coup sûr ; pour sûr ; || χωρὶς ἄλλο, sans faute ; || ἐξ ἅπαντος παρεφρόνησε, decidément il est fou ; || εἶνε ἐξ ἅπαντος ἀσθενής, il est pour sûr malade ; || πρέπει ἐξ ἅπαντος νὰ ἔλθῃ, il faut qu'il vienne quand même ; § [ουσ.] τὰ ἅπαντα (συγγραφέως), les œuvres complètes (d'un auteur).

ἀπασβέστωσις, εως, ἡ· (χημ. τεχν.) calcination, n. f. ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν παλαιῶν χημικῶν ἡ δρᾶσις, δι' ἧς τὰ μέταλλα τῇ διαπυρώσει ἐν τῷ ἀέρι μετεβάλλοντο εἰς ὀξείδεια ἢ ὡς τότε τὰ ἐκάλουν εἰς μεταλλασβέστας· σήμερον μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ὀξειδίωσις. Ἐν τῇ μεταλλουργίᾳ καὶ ταῖς τέχναις ἀναφέρεται μόνον ἔτι ἡ ἀσβέστωσις καὶ μάλιστα ἐπιθετικῶς, ἐπὶ οὐσιῶν διαπυρωθεισῶν, ὡς ἡ πότασα καὶ σόδα, ὅπου κάλλιον ὅμως νὰ λέγηται διαπυρωθεῖσα, διαπυρωμένη ἢ κεκαυμένη σόδα, πότασσα, κτλ. (calciné).

ἀπασμονή, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] = ὑπόθεσις διήγησις, ἔννοια, «ἂς λέω σὲ τὴν ἀπασμονὴν αὐτοῦ» = ἂς σοῦ εἰπῶ τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ἔννοιαν.

ἀπασπροῦ, [δημ. ἐπίρ.] εὔχρηστον ἐν τῇ φρ. κάμνω ἀπασπροῦ, κακομεταχειρίζομαι, malmener; || τὸν ἔκαμε ἀπασπροῦ, il l'a malmené.

ἀπαστράπτω, (ὡς ἀστραπὴ) ἐκλάμπω, ἀποδίδω λάμψιν, resplendir ; στίλβω, λάμπω, reluire ; λάμπω, briller.

ἀπάστρευτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ καθαρισθείς, non nettoyé; qui n'a pas été épuré (purifié), non purifié, ée, ὁ ἀκαθάριστος· ὅθεν καὶ ὁ ἀκάθαρτος, sale; malpropre; § [ἐπὶ καρπῶν καὶ ὀσπρίων] ὧν τινων δὲν ἀφῃρέθη ὁ φλοιός, non pelé, ée (écorcé; écalé; écossé).

ἀπαστριά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ ἀκαθαρσία, malpropreté, n. f ; saleté, n. f.

ἄπαστρος, η, ον· [δημ.] ὁ ἀκάθαρτος, βρωμερός, sale, malpropre ; ῥυπαρός, λιγδιάρης, crasseux, euse.

ἀπασχολέω, βλ. ἀπασχολῶ.

ἀπασχόλησις, εως, ἡ· ἀπασχολία, ἡ· ἡ ἐνασχόλησις εἰς ἄλλο τι, πρὸς περισπασμὸν ἢ πρὸς παρεμπόδισιν ἑτέρας ἐργασίας (βλ. ἀπασχολῶ), occupation qui détourne d'une autre, ἤτοι α) αὐτὴ ἡ ἐνασχόλησις, occupation, n. f. καὶ β) ὁ περισπασμός, ἡ ἀφαίρεσις τῆς προσοχῆς, distraction, n. f. § ἀπασχόλησις, vacation, n. f. χρόνος ἀσχολίας περί τι δημοσίου τινὸς ὑπαλλήλου.

ἀπασχολῶ (έω), μέλ ήσω, ἐνασχολῶ τινα εἰς ἄλλο τι παρὰ τὸ ἔργον του, occuper [ailleurs] ; ἢ détourner [d'une occupation] ; περισπῶ [ἀφαιρῶ τὴν προσοχήν], distraire καὶ ἐν γένει ἐμποδίζω (ἀπὸ ἐργασίαν), détourner [du travail] ; || δὲν θὰ σᾶς ἀπασχολήσω πολύ, je ne vous retiendrai pas longtemps ; || τὸ σχέδιον αὐτὸ ἀπησχόλησεν ὅλην τὴν ζωήν του, ce projet absorba toute sa vie ; || [δὲν μὲ ἀφίνουν νὰ ἐργασθῶ] μὲ ἀπασχολοῦν κάθε στιγμήν, on vient me distraire à tous moments ; || ἀπασχολέομαι-οῦμαι, être occupé, s'occuper, (περί τι, à quelque chose) ; || εἶμαι ἀπησχολημένος, je suis occupé.

ἄπατα, [ἐπίρ. τοῦ ἄπατος], ἄνευ βυθοῦ, πυθμένος, sans fond ; ἄπατα νερά, βλ. καὶ ἄβυσσος.

ἀπατάω, βλ. ἀπατῶ.

ἀπατεών, ῶνος, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἀπατῶν, imposteur, n. ὁ πανοῦργος, δόλιος, fourbe ; ὁ ψεύστης, ἀπατεών, trompeur, euse; menteur, euse; ὁ ἀγύρτης, jongleur; ὁ ἀπατῶν, ἐξαπατῶν, dupeur; ἀπατεών, αἰσχροκερδής, escroc; § —, ὁ διαφθορεύς, ὁ πλάνος, séducteur, trice; § —, ὁ λαθρέμπορος, πειρατής, flibustier; § — ἐν παιγνίῳ [δημ.] ζαβολιάρης, tricheur, euse; § —, ὁ καταχρώμενός τινος, abuseur, n. m. ὁ φενακιστής, πλάνος.

ἀπάτη, ης, ἡ· βλάβη καὶ κυρίως διὰ δόλου, imposture, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπατᾶν, action de tromper (de duper ; κτλ. βλ. ἀπατῶ), tromperie, n. f ; duperie, n. f. ἤτοι ἀπάτη, ὁ δόλος, abus, n. m. καὶ ruse, n. f. ἡ πανουργία, ἡ δολιότης, fourberie, n. f. ἀπάτη, ἡ αἰσχροκέρδεια, escroquerie, n. f. ὅταν διὰ δολίων μέσων ἐπιχειρῇ τις τὴν ἰδιοποίησιν ἀλλοτρίας περιουσίας· ὁ δόλος, ἀπάτη, fraude, n. f ; ἡ λαθρεμπορία, πειρατεία, flibuste, n. f ; || ὕποπτος ἀπάτης, suspect de fraude ; || πολυάριθμα εἶνε τὰ θύματα τῆς ἀπάτης του, les victimes de ses escroqueries sont nombreuses ; § ἡ πρᾶξις τοῦ διαφθείρειν, ἀποπλανᾶν, séduction, n. f ; § ἀπάτη ἐν παιγνίῳ [δημ.] ζαβολιά, tricherie, n. f; § **ἀπάτη,** ἡ πλάνη,

erreur, n.f; διάψευσις ἐλπίδος, ἀπάτη, πλάνη, déception, n. f; ἀπάτη ἐλπίδος, désappointement, n.m. ἀποτυχία καὶ ἡ ἐκ ταύτης λύπη, δυσαρέσκεια· ‖ ἐπίσης ἀπάτη, λέγεται méprise, n. f. (ἐκ τοῦ méprendre) ἤτοι τὸ ν' ἀπατηθῇ τις, νὰ ἐκλάβῃ τὸ ἓν ἀντὶ τοῦ ἄλλου· ‖ αὐταπάτη, illusion, n. f. ἡ φρεναπάτη, ἡ ἀπάτη τῆς διανοίας, ὄψις ἀπατηλή, βλ. καὶ ψευδαίσθησις· ‖ εἴσθε εἰς ἀπάτην, vous êtes dans l'erreur; vous êtes dans le faux; ‖ ἠννόησε τὴν ἀπάτην του, il a reconnu (il est revenu de) son erreur; ‖ ἐξάγω τινὰ τῆς ἀπάτης, désabuser (détromper) q'un; ‖ ὀπτικὴ ἀπάτη, illusion d'optique; § ἀπάτη ἢ πανουργία [στρ.] artifice de guerre, σημαίνει τὰ μέσα ἅτινα μεταχειρίζονται ἵνα ἐξαπατήσωσι τὸν πολέμιον.

ἀπατηλός, ή, όν· ὁ ἀπατῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀπατᾶν, trompeur, euse; ὁ ψευδής, mensonger, ère; menteur, euse; ὁ διαφθείρων, séducteur; trice; ‖ ὁ εὐκόλως ἀπατῶν, ἀπατηλός, décevant, e; ‖ — ἀνύπαρκτος, φαντασιώδης, illusoire; ‖ ἀπατηλὴ ἐλπίς, espoir faux (trompeur; décevant); ἢ espérance mensongère (trompeuse) καὶ espérances illusoires; ‖ ἀπατηλὸν βλέμμα, regard menteur; § ἀπατηλός, ψευδής, fallacieux, euse; imposteur; ‖ — ὅρκος (ψευδής), serment fallacieux; ‖ — χρησμός, oracle imposteur; βλ. γενικῶς ἀπατεών, ἀπάτη, ἀπατῶ.

ἀπατηλῶς [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀπατηλόν, d'une manière trompeuse; fallacieusement = ψευδῶς, δολίως· ‖ κατὰ τρόπον ἀπατηλόν, φαντασιώδη, illusoirement.

ἀπάτης, ὁ, [διάλ. Νισύρου], καλοῦσιν οὕτω τὸν οἶνον, ὅστις χύνεται πρῶτον ἐκ τοῦ λινοῦ καὶ ὡς ἀκάθαρτος χωρίζεται τοῦ καλοῦ οἴνου.

ἀπάτητος, ος καὶ η, ον· ὁ μὴ πατηθείς, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πατηθῇ, non foulé (aux pieds); ‖ δρόμος (ὁδὸς) ἀπάτητος, chemin non battu = ἄβατος· ‖ κορυφὴ (ὄρους) ἀπάτητος, sommet inaccessible = ἀπρόσβατος, ἀπρόσιτος· ‖ δάσος ἀπάτητον, forêt vierge = δάσος παρθένον.

ἀπατίτης, ου, ὁ· [ορυκ.], apatite, n. m. ὀρυκτὸν τοῦ βασιεξαγώνου συστήματος, μετὰ κρυστάλλων στηλοειδῶν· εὑρίσκεται καὶ χειροπληθής· ὑπάρχουσι πολλαὶ παραλλαγαὶ τοῦ ἀπατίτου· ὁ στιφρὸς λέγεται φωσφορίτης· μοροξίτης δὲ καλεῖται ὁ ἔχων χρῶμα ὀρφνὸν κυανοπράσινον.

ἀπατμίζω, μέλ, ίσω, ἐξατμίζω, εἰς ἀτμὸν μεταβάλλω, évaporer καὶ vaporiser, βλ. ἐξατμίζω· ‖ ἀποπνέω (ἐκχέω) ὀσμήν, exhaler (dissiper) une odeur; ‖ ἀπατμίζομαι, s'évaporer; ἀποπνέω, ἀναδίδω, s'exhaler.

ἀπάτμισις, εως, ἡ· βλ. ἐξάτμισις, évaporation, n. f; vaporisation, n. f; ‖ ἀποπνοή, action d'exhaler; ἡ ἀναθυμίασις, exhalaison, n. f.

ἄπατος, η, ον· ὁ μὴ ἔχων πάτον, βυθόν, ἄβυσσος, qui n'a pas de fond; qui est sans fond; abyme; βλ. **πάτος,** ἄβυσσος καὶ ἄβανθος.

ἄπατρις, ιδος, ὁ καὶ ἡ· ὁ μὴ ἔχων πατρίδα, οὗ ἡ πατρὶς εἶνε ἄγνωστος, qui n'a pas de patrie.

ἀπατῶ (άω), μέλ. ήσω· ἀόρ. ἠπάτησα· βλ. ἀπάτη· βλάπτω διὰ δόλου, tromper; ἀπατῶ ἐξαπατῶ, duper; δολιεύομαι, ἀπατῶ τὸ τελωνεῖον, λαθρεμπορεύομαι, frauder; ἀπατῶ, ἐμπαίζω τινά, se jouer; καταχρῶμαι τινός, abuser; διαφθείρω, séduire; ‖ —, ἐξαπατῶ, donner le change; ‖ —, donner le change; καὶ ἀπατῶμαι prendre le change; ‖ — τινα, ἐμπαίζω, se jouer de qu'un; ‖ — διὰ κολακευτικῶν λόγων, enjôler; ‖ ματαιῶ, ἀπατῶ τὴν ἐλπίδα, καὶ ὡς ἐκ τούτου λυπῶ, δυσαρεστῶ, désappointer; ‖ [τακτ.] donner le change, σημαίνει προσπαθῶ νὰ ἐξαπατήσω τὸν πολέμιον ἐπὶ τῶν πραγματικῶν προθέσεων διὰ ψευδῶν κινήσεων· ‖ ἀπατᾶσθε νομίζοντες ὅτι... vous vous trompez en croyant que...; ‖ μᾶς ἠπάτησεν ὅλους, il nous a tous trompés; ‖ οἱ ἀνόητοι εὐκόλως ἀπατῶνται, les niais se laissent facilement duper; ‖ ἡ μωρὰ αὕτη ἐλπὶς τοὺς ἠπάτησε, cet espoir insensé les abusa; ‖ τὸ εἰρηνικόν του ἦθος οὐδένα θὰ ἀπατήσῃ, son attitude pacifique ne donnera le change à personne; ‖ [ἔκρυψε τὴν περιουσίαν του] διὰ ν' ἀπατήσῃ τοὺς δανειστάς του, pour frauder ses créanciers; ‖ ὁ φατριασμὸς ἀπατᾷ πολλάκις καὶ τοὺς νοήμονας, l'esprit de parti en impose souvent même aux intelligents; ‖ οἱ δημαγωγοὶ μᾶς ἀπατῶσι πάντοτε, les meneurs nous en font toujours accroire; ‖ τὸ φαινόμενον ἀπατᾷ, les apparences sont trompeuses; ‖ ἂν ἡ μνήμη δὲν μὲ ἀπατᾷ, si je ne me trompe pas de mémoire; si j'ai bonne mémoire; ‖ πολλάκις τὸν ἀπατᾷ ἡ μνήμη του, sa mémoire est bien souvent en défaut; ἢ sa mémoire lui en fait défaut; ‖ ἠπάτησε τὴν ἐμπιστοσύνην μου, il a trahi ma confiance; ‖ ἀπατῶ κόρην (γυναῖκα), séduire une fille (une femme) § — (τὸν νοῦν ἢ τὴν ὅρασιν), illusionner (o-né) ῥ. ἐνερ. προξενῶ, ἐπιφέρω ἀπάτην, causer des illusions; ‖ ἡ ἀπόστασις μᾶς ἀπατᾷ ἐπὶ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ χρώματος τῶν ἀντικειμένων, la distance nous illusionne sur la forme et la couleur des objets; § [μέσ.] ἀπατῶμαι, se tromper; πλανῶμαι, errer; être en défaut; se méprendre; ἀπατῶμαι, prendre le change; se faire illusion, s'illusionner, ἀπατῶ τὸν νοῦν ἢ τὴν ὅρασιν, φαντάζομαί τι, ἀπατῶμαι, s'abuser; ‖ μὴ ἀπατᾶσθε, ne vous y trompez pas; ne vous faites pas illusion; ἂν δὲν ἀπατῶμαι, si je ne me trompe pas; ἢ sauf erreur; ‖ ἀγνοῶ ἂν ἀπατῶμαι, j'ignore si je m'abuse; ‖ τὸν ἐνόμιζα τίμιον ἄνθρωπον· ἠπατήθην, je le croyais un honnête homme; je me suis mépris; ‖ ἀπατᾶσθε εἰς τὸν λογαριασμόν, vous vous mécomptez; ‖ [τακτ.] ἀπατῶμαι, ἐξαπατῶμαι, ἐκ τῶν ψευδῶν τοῦ πολεμίου κινήσεων, prendre de change.

ἀπάτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἄνευ πατρός, qui n'a pas de père, sans père; ὁ ὀρφανὸς

πατρὸς ἢ ὁ γεννηθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός· βλ. καὶ ἀμήτωρ.

ἀπάτωτος, η, ον· εἰς ὃν δὲν ἐτέθη πάτος, πάτωμα, qui est sans fond ; qui n'est pas planchéié ; non planchéié.

ἀπαυγάζω, μέλ. άσω· ἀπαστράπτω, resplendir ; ἐκλάμπω, reluire ; στίλβω, λάμπω, briller ; ἀντανακλῶ, refléter.

ἀπαύγασμα, ατος, τό· τὸ ἀπαυγαζόμενον φῶς, lumière refletée (rejetée), resplendissement, n. m. ἡ λάμψις, éclat, n. m. ἡ ἀντανάκλασις, le reflet.

ἀπαυγασμός, οῦ, ὁ· τὸ ἀπαύγασμα.

ἀπαυδάω, βλ. ἀπαυδῶ.

ἀπαύδησις, εως, ἡ· ἡ καταπόνησις, κούρασις, lassitude, n. f. fatigue, n. f. ἡ ἐξάντλησις (δυνάμεων), épuisement. § [μεταφορ.] ἡ ἀποθάρρυνσις, ἀποδειλίασις, découragement, n. m.

ἀπαυδῶ (άω), μέλ. ήσω· χάνω τὴν δύναμιν, perdre la force (τοῦ ὁμιλεῖν, κτλ.) καταπονοῦμαι, ἀποκάμνω, κουράζομαι, se fatiguer ; se lasser ; être extenué de fatigue=ἐξαντλοῦμαι ἀπὸ κούρασιν, χάνω τὰς δυνάμεις, être à bout de force ; δὲν ἠμπορῶ πλέον, n'en pouvoir plus ; ‖ δὲν ἠμπορῶ πλέον, ἀπηύδησα, j'en ai assez, je n'en puis plus ; ‖ [μεταφορ.] δὲν πρέπει ν'ἀπαυδήσῃς, il ne faut pas vous décourager.

ἄπαυστος, ος, ον· ὁ μὴ παύων, qui ne cesse pas ; ἀκατάπαυστος, incessant, e ; ὁ μὴ ἔχων τέλος, qui n'a pas de fin (de terme), ὁ ἀτελεύτητος, infini, e ; interminable ; συνεπῶς ὁ διηνεκής, ὁ συνεχής, continuel, elle.

ἀπαύστως [ἐπίρ.] συνεχῶς, sans cesse ; διηνεκῶς, continuellement ; ἄνευ διακοπῆς (παύσεως), sans relâche.

ἀπαυτόνω, [δημ.] [εἰς ἀντικατάστασιν λησμονουμένου ῥήματος], faire arranger; bâcler.

ἀπαυτός, ὁ· [δημ.] [εἰς ἀντικατάστασιν λησμονουμένου ὀνόματος], chose, n. f ; machin, n. m. ‖ εἰπὲ τοῦ . . . ἀπαυτοῦ νὰ ἔλθῃ, dites à . . . chose de venir.

ἀπαφρίζω, μέλ. ίσω, ἐξαφρίζω, ἐκβάλλω (ἀφαιρῶ) τὸν ἀφρόν, ἀφρίζω, écumer, ôter l'écume ; κυρίως ἀπαφρίζω, despumer, κοινῶς ξαφρίζω.

ἀπαφρισμός, οῦ, ὁ· τὸ ἐξάφρισμα, despumation, n. f.

ἀπαφριστήρ, ῆρος, ὁ· ὁ ἐξαφριστήρ, κοινῶς ὁ ἀφρολόγος, écumoire, n. f. ἡ διάτρητος κουτάλα δι' ἧς ἀφαιροῦσι τὸν ἀφρόν.

ἀπαχής, ής, ὲς καὶ ἄπαχος· ὁ μὴ ἔχων πάχος, qui n'a point d'épaisseur ; § ὁ μὴ παχύς, ἀλιπής, qui n'est pas gras, ἤτοι ὁ ἰσχνός, λιγνός, maigre ; ‖ ἀπαχὲς κονίαμα, mortier maigre ; βλ. κονίαμα.

ἄπαχος, ος, ον· ὁ ἀπαχής.

ἀπέ, [δημ. ἐπίρ.] κατόπιν, ὕστερον, ensuite ; après ?

ἀπεγνωσμένος, η, ον· ἀπηλπισμένος, ἄπελπις, désespéré, ée.

ἀπεγνωσμένως, [ἐπίρ.] ὡς ἀπηλπισμένος, comme un désespéré ; désespérément.

ἀπέδιλος, ος, ον καὶ

ἀπεδίλωτος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων πέδιλα, qui est sans chaussures (sans sabots) ; ‖ ἄνευ πεδίλου, sans sabot ; τὸ ἐναντίον τοῦ πεδιλωτός, βλ. καὶ πέδιλον.

ἀπεθίζω, μέλ. ίσω, déshabituer ; désaccoutumer ; βλ. κοινῶς ξεσυνειθίζω.

ἀπειθάρχητος, ος, ον· ὁ ἀπειθαρχῶν, indiscipliné, ée.

ἀπειθαρχία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις πειθαρχίας, indiscipline, n. f.

ἀπειθαρχικός, ή, όν· ὁ μὴ πειθαρχῶν, ὑποτασσόμενος εἰς τὴν πειθαρχίαν, indiscipliné, ée ; βλ. καὶ ἀντιπειθαρχικός.

ἀπειθαρχῶν, οῦσα, οῦν· ὁ μὴ ὑποτασσόμενος εἰς τὴν πειθαρχίαν, indiscipliné, ée ; ‖ ἀπειθαρχοῦντα σώματα, corps indisciplinés= ἄτακτα σώματα.

ἀπείθεια, ας, ἡ· incrédulité, n. f. τὸ μὴ πείθεσθαι, être incrédule = εἶμαι ἄπιστος· § ἡ μὴ ὑπακοή, ἡ παρακοή, ἡ ἀνυπακοή, désobéissance, n. f. ἐπίσης, inobéissance, n. f. ἀπείθεια, εἶνε πταῖσμα πραττόμενον ὑπὸ τῶν ἱεραρχικῶς κατωτέρων ὁσάκις δὲν ὑπακούωσιν εἰς τὰς νομίμους διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων· βλ. ἀνυποταξία καὶ ἀνυπότακτος· § ἀπείθεια, insoumission, n. f. βλ. ἀνυποταγή· ‖ — ἵππου, βλ. ἀνυποταγή· § —, τὸ νὰ μὴ ἦνέ τις εὐπειθής, de ne pas être docile, ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπειθοῦς, indocilité, n. f.

ἀπειθέω-ῶ· βλ. ἀπειθῶ· ‖ [ἱππευτ.] ἀπειθεῖν εἰς τὸν χαλκόν, s'armer ; ἡ ἱππευτικὴ διὰ τούτου ἐννοεῖ τὸν ἵππον ὅστις διὰ παντοίων μέσων ἐναντιοῦται εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ χαλινοῦ, τῆς στομίδος δηλαδή. Ὅταν ὁ ἵππος ἀπωθῇ διὰ τῆς γλώσσης τὸ ἐνστόμισμα ἀπὸ τῶν φορέων λέγεται, s'armer de la bride ou contre le mors ; ὅταν διὰ τοῦ κάτω χείλους ἐπιζητῇ νὰ συλλάβῃ τὸν βραχίονα τῆς στομίδος, λέγεται s'armer de la lèvre ; ὅταν συλλαμβάνῃ τὸ ἐνστόμισμα διὰ τῶν ὀδόντων, λέγεται s'armer des dents ; ‖ ἀπειθεῖν εἰς τὸν ἱππέα, s'armer contre le cavalier, καὶ braver le cavalier, λέγεται ὅταν ὁ ἵππος ἀνθίσταται εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν ἱππευτικῶν βοηθημάτων· βλ. καὶ ἀνθίστημι.

ἀπειθής, ής, ές· ὁ μὴ πειθόμενος, difficile à persuader ; incrédule ; § ὁ μὴ ὑπακούων, désobéissant, e ; inobéissant, e ; βλ. ἀπείθεια· ὁ μὴ ὑποτασσόμενος, ὁ ἀνυπότακτος, insubordonné ; βλ. ἀνυπότακτος εἰς τὰς διαφόρους σημασίας· ‖ —, indocile; réfractaire, n, m. βλ. καὶ ἀπείθεια.

ἀπειθῶ (έω), μέλ. ήσω, εἶμαι ἀπειθής, être désobéissant ou incrédule ; δὲν ὑπακούω, ne pas obéir, ἤτοι désobéir ; ‖ —, se mutiner; βλ. καὶ ἀπείθεια.

ἀπειθῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀπειθῆ, d'une manière désobéissante (indocile), en désobéissant ἢ avec désobéissance.

ἀπεικάζω, (μέλ. ἀπεικάσομαι) ἢ ἀπεικο-

νίζω (οὗτινος γίνεται μᾶλλον χρῆσις)· παρομοιάζω ἢ μιμοῦμαι τὴν εἰκόνα τινός, ἀναπαριστῶ, représenter; παριστῶ, figurer; σχεδιάζω, ἰχνογραφῶ, dessiner; ζωγραφίζω σώματα διὰ χρωμάτων, peindre; dépeindre; § ἀπεικάζω, ἐπίσης καὶ διὰ τῆς φωνῆς ἢ τῆς λέξεως παριστῶ πρᾶγμά τι, ἀκούω, entendre; ἐκφράζω, exprimer; ἐννοῶ, comprendre; ἔννοιαν λαμβάνω, ἀντιλαμβάνομαι, s'apercevoir; § [μεταβ.] ἀπεικάζω, συγκρίνω τινά τινι, comparer; [μέσ.] ἐξομοιοῦμαι, τὸν χαρακτῆρα ἢ τὴν μορφήν τινος λαμβάνω, faire ressemblant; assimiler.

ἀπεικασία, ας, ἡ· βλ. ἀπεικόνισις· παρομοίωσις, ἀναπαράστασις, représentation, n. f; ἡ ζωγραφιά, peinture, n. f; ἀπομίμησις, imitation, n. f; ἀντίγραφον, copie, n. f.

ἀπείκασμα, ατος, τό καὶ ἀπεικόνισμα· ἡ ζωγραφιά, la peinture; ἡ εἰκών, image, n. f; τὸ ὁμοίωμα, portrait, n. m; τὸ ἀφομοίωμα (εἴδωλον, ἀνδρείκελον), effigie, n. f; καὶ ἐν γένει ἡ ἀναπαράστασις, représentation, n. f; figure, n. f.

ἀπεικαστό, [δημ.], αἱ παρομοιώσεις καὶ τὰ αἰνίγματα τοῦ λαοῦ καλοῦνται ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Δωρίδος καὶ ἄλλοις τόποις τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος ἀπεικαστά (ἀπεικάζω).

ἀπεικονίζω, ἀναπαριστῶ, σχεδιάζω ἢ ζωγραφίζω εἰκόνα. représenter; peindre; dessiner; figurer; βλ. ἀπεικάζω· || ἀπεικονίζω, faire une silhouette=σκιαγραφέω-ῶ.

ἀπεικόνισις, εως, ἡ· βλ. ἀπεικασία· γίνεται μᾶλλον χρῆσις τῆς λέξεως ἀπεικόνισις· || —, ἡ εἰκονογραφία, iconographie, n.f; || — χορτονομῆς, iconographie fourragère, ἔργον ὅπερ ἔχει ἀντικείμενον τὴν ἀπεικόνισιν καὶ περιγραφὴν ὅλων τῶν χρησίμων διὰ νομὴν τῶν κτηνῶν φυτῶν· || — τοῦ ἐδάφους, (le) figuré du terrain.

ἀπεικόνισμα, ατος, τό· βλ. ἀπείκασμα· γίνεται μᾶλλον χρῆσις τῆς λέξεως ἀπεικόνισμα· || —, silhouette, n. f; καλεῖται ἡ ἀπεικόνισις (ἀναπαράστασις) ἀντικειμένου τινὸς ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος ἢ ἐφ' οἱουδήποτε ἑτέρου ἐπιπέδου· || — σκιαγραφικόν, τό· silhouette, n. f. εἰκὼν παριστῶσα ἐσκιασμένην καταγραφὴν (profil) ἀντικειμένου τινός, διὰ τῆς ἐπιρρίψεως ἐπὶ τούτου φωτός.

ἀπεικονισματικός, ή, όν· ὁ ἀπεικονίζων, ἀναπαριστῶν τι, représentant; π. χ. ἀπεικονισματικὸς σκοπὸς ἢ διάφραγμα, panneau, n. m. καλεῖται εἶδος σκοποῦ (cible) παριστῶντος εἴτε ἀκροβολιστὴν ὀρθίως ἢ γονυπετῶς, εἴτε ἐνωμοτίαν, διμοιρίαν, οὐλαμόν, κτλ. διὰ τὰς ἀσκήσεις ἢ δοκιμὰς τῆς βολῆς· || — σκοπὸς ἢ ἀπεικονισματικὸν τροχιοσκόπιον, cible-silhouette, n. f. καλεῖται σκοπὸς (cible) ἀπεικονίζων (ἀναπαριστῶν) τὴν κατατομὴν πεζοῦ, ἱππέως, ἐνωμοτίας, οὐλαμοῦ, ἀκροβολιστοῦ ὀρθίως ἢ γονυπετῶς πυροβολοῦντος, κτλ. φερόμενος συνήθως ἐπὶ τροχῶν διὰ τὰς ἀσκήσεις ἢ δοκιμὰς τῆς βολῆς.

ἄπεικος [διάλ. Ἠπείρου], ἀντὶ τοῦ κακὸς τὴν ποιότητα, κατώτερος, χειρότερος, ἐν ταῖς φράσεσιν, «— εἶνε» καὶ κατ' οὐδέτερον «ἄπεικο εἶνε» καὶ «— δὲν εἶνε», κτλ. παρὰ «τὸ ἀπεικῶς» ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀναρμόστου, τοῦ ἀτόπου. Ἀλλαχοῦ λέγεται ἀδέξιος· βλ. καὶ ἀπκός.

ἀπειλέω, βλ. ἀπειλῶ.

ἀπειλή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπειλεῖν, action de menacer q'un; menace, n. f. ἤτοι τὸ νὰ φοβίζῃ (φοβερίζῃ) τίς τινα διὰ λόγων ἢ ἔργων, ὅτι θέλει ἐκτελέσῃ τι. Ἡ ἀπειλὴ χρησιμεύει ὡς μέσον πρὸς ἐκτέλεσιν ἀδικήματος ὑπὸ τοῦ ἀπειλοῦντος, καθ' οὗ ἀπευθύνεται ἡ ἀπειλή, ἥτις νομικῶς καλεῖται commination, n. f.

ἀπειλητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀπειλῶν, φοβερίζων (ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ τι), celui qui menace; σπανίως menaceur.

ἀπειλητικός, ή, όν· ὁ τηρῶν στάσιν ἢ ἔχων ὕφος ἀπειλῆς, ὁ δεικνύων ἀπειλήν, ὁ ἀπειλῶν, ὁ φοβερίζων, ὁ φοβίζων, menaçant, e; || — βλέμμα, regard menaçant; || — ὕφος, air (ton) menaçant; || — τρόπος, manière menaçante; § [νομ. ἰδίως] comminatoire.

ἀπειλητικῶς, [ἐπίρ.] ὁ τηρῶν στάσιν ἢ ἔχων ὕφος (τόνον φωνῆς) ἀπειλητικόν, d'un air (d'un ton) menaçant.

ἀπειλῶ (έω), μέλ. ήσω, ἀπευθύνω ἀπειλήν, φοβερίζω, adresser (faire) une menace, menacer; || ἀπειλῶ τινα, menacer quelqu'un; || ἀπειλῶ τι, menacer quelque chose.

ἀπειράγαθος, ος, ον· ὁ ἀπείρως ἀγαθός, qui est infiniment bon, καὶ ἐπίρ. ἀπειραγάθως, infiniment bon.

ἀπειράκις, [ἐπίρ.] ἀπείρους φοράς, mille fois ἢ mille et mille fois.

ἀπείρακτος, η, ον· κοινῶς ἀπείραχτος, ὁ μὴ πειραχθείς, βλαφθείς, non lésé (endommagé); εἰς ὅντινα δὲν ἐπηνέχθη βλάβη, μὴ βλαφθείς, non entamé, ée; συνεπῶς ὁ ἀνέπαφος, intact, e; ὁ ἀβλαβής, ἀκέραιος, sain et sauf; || ὁ μὴ ἐνοχληθεὶς (πειραχθείς), non molesté (taquiné); § —, ἀβλαβής, ἄβλαβος, ὁ μὴ βλάπτων, ἄκακος, inoffensif, ive.

ἀπείραχτος, η, ον· [δημ.] βλ. ἀπείρακτος.

ἀπειράριθμος, ος, ον· ἀναρίθμητος, innombrable.

ἀπειρία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις πείρας, manque d'expérience; inexpérience, n. f; || —, ἀμάθεια, impéritie, n. f; ἡ ἄγνοια τῆς τέχνης ἥντινα ἐξασκοῦσι· || εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἀπειρίας του, c'est l'effet de son inexpérience; § ἡ πληθύς, ἄπειρον πλῆθος, ἀναρίθμητον, ἀντίθετον τῷ πεπερασμένον, infinité, n. f; || —, τὸ ἄπειρον διάστημα, τὸ ἀχανές, τὸ ἀπέραντον, immensité, n.f; || — κόσμου (ἀνθρώπων), infinité de monde (de gens); || ἡ ἀπειρία τοῦ σύμπαντος, l'immensité de l'univers.

ἀπειροβαθής, ής, ές· ὁ ἔχων ἄπειρον, ἀμέτρητον βάθος, de profondeur immense; extrêmement profond; ἄβυσσος, sans fond; ἀκαταμέτρητος (διὰ τῆς βολίδος) τὸ βάθος, insondable.

ἀπειρόγαμος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων, ὁ μὴ λαβὼν πεῖραν γάμου, ὁ ἄγαμος, non marié,ée; καὶ ἐπὶ γυναικῶν ἡ παρθένος, vierge, n. f.

ἀπειροελάχιστος, η, ον· ὁ ἐλαχίστως μικρός, infiniment petit, infinitésime ; βλ. ἀπειροστημόριον.

ἀπειρόκακος, ος, ον· ὁ μὴ γινώσκων τὸ κακόν, ὁ μὴ κακός, qui est sans malice ; ὁ ἄκακος, inoffensif, ive ; ὁ ἀθῶος, innocent, e.

ἀπειροκαλία, ας, ἡ· ἡ ἀπειρία τοῦ καλοῦ, τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις τὴν αἴσθησιν τοῦ καλοῦ, manque de (bon) goût=ἔλλειψις καλαισθησίας· || —, ἀμουσία, le mauvais goût ; || —, τὸ χονδροειδές, ἡ χονδροκοπιά, la grossièreté; || τὸ ἄκομψον, ἄχαρι ὕφους ἢ λόγου, la platitude.

ἀπειρόκαλος, ος, ον· βλ. ἀπειροκαλία· ἄπειρος τοῦ καλοῦ, de mauvais goût ; || χονδροειδής, grossier, ère ; || ἄκομψος, plat, ate.

ἀπειροκάλως, [ἐπίρ.] μετ' ἀπειροκαλίας, sans goût ; de mauvais goût ; || χονδροειδῶς, grossièrement ; || ἀκόμψως, platement.

ἀπειρομεγέθης, ης, ες· ὁ ἀπείρως, ἀπεράντως μεγάλος, immensément grand ; ὁ ὑπέρμετρος, démésuré, ée ; ὁ ὑπερμεγέθης, ὑπέρμετρος, énorme.

ἄπειρον, τό· βλ. ἄπειρος.

ἀπειροπλάσιος, ος, ον· ὁ ἐπ' ἄπειρον πολλαπλάσιος, infiniment multiple ; χιλιάκις πολυαριθμότερος, mille fois plus nombreux ; ἀπείρως πολλαπλασιαζόμενος, multiplié à l'infini.

ἀπειροπλασίως, [ἐπίρ.] ἀπείρως, infiniment ; ἐπ' ἄπειρον, à l'infini.

ἀπειροπληθής, ής, ές, ὑπερβολικὰ πολυάριθμος, extrêmement nombreux ; ἀναρίθμητος, innombrable.

ἀπειροπόλεμος, ος, ον· ὁ ἐν πολέμῳ ἄπειρος, ὁ μὴ πεῖραν πολέμου ἔχων, qui n'a pas l'expérience de la guerre ; non aguerri.

ἄπειρος, ος, ον· (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ λαβὼν) πεῖραν, qui n'a pas d'expérience de (ἢ l'habitude de) : ὁ μὴ γνωρίζων νὰ ποιῆται χρῆσιν τινός, qui ne sait pas faire usage de ; ἢ ὁ μὴ πεπειραμένος, inexpérimenté, ée; ὁ ἀπειρότεχνος, inexpert, e ; ὁ μαθητευόμενος ἐν γένει, novice ; ὁ ἀδαής, ignorant, e ; ἀδέξιος, inhabile ; || εἶνε πολὺ ἄπειρος ἀκόμη, il est encore bien novice ; || εἶνε ἄπειρος τοῦ κόσμου, il n'a pas l'usage du monde ; || νέος ἄπειρος, blanc-bec, n. m. || εἶνε ἐντελῶς ἄπειρος, il n'a aucune expérience. § ἄπειρος, ὁ μὴ ἔχων πέρας, τέλος, qui est sans fin, infini, e; ὁ ἐξ οὗ δὲν δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ, ἀπέραντος, immense ; ἀναρίθμητος, innombrable ; || ἔχει ἄπειρα πλούτη, il est immensément riche ; || ἔχει ἄπειρον πνεῦμα, il a infiniment d'esprit ; || ἄπειρος ἔκτασις, espace immense ; || μὲ ἀπείρους προφυλάξεις, avec des précautions infinies ; || τοῦ ἔκαμεν ἄπειρα χάδια, il lui fit mille caresses ; || ἡ ἄπειρος εὐγνωμοσύνη μου, ma reconnaissance sans bornes ; || εἶνε ἄπειρος καιρὸς ποῦ δὲν τὸν εἶδα, il y a beau temps que je ne l'ai vu ; || μοὶ διηγήθη ἄπειρα πράγματα, il me raconta mille et mille choses ; || ἐκέρδισεν ἄπειρα, il a immensément gagné ; || ἄπειροι ἄνθρωποι, une grande foule ; || ἔχει ἀπείρους φίλους, il a des amis sans nombre ; || ὁ Θεὸς εἶνε ἄπειρος, Dieu est infini ; § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἄπειρον, τὸ ἄπειρον διάστημα, τὸ ἀχανές, l'infini, m; infinité, n. f; τὸ ἀπέραντον, immensité, n. f ; || τὸ ἄπειρον εἶνε ὁ Θεός, l'infini est Dieu ; || ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὸ ἄπειρον, l'homme ne peut pas concevoir l'immensité ; § ἐπ' ἄπειρον [φρ. ἐπιρ.] à l'infini ; || τὸ πρᾶγμα θὰ παρετείνετο ἐπ' ἄπειρον, cela irait à l'infini ; || γραμμὴ παρατεινομένη ἐπ' ἄπειρον, une ligne prolongée à l'infini.

ἀπειροστημόριον, τό· μέρος ἀπειροστόν, μέρος ἐλαχίστως, ἀπείρως μικρόν, [partie] infinitésime = ἀπειροελάχιστος.

ἀπειροστός, ή, όν· ὁ ἀπείρως ἐλάχιστος, infiniment petit ; infinitésime ; || ὁ τῶν ἀπειροστῶν ὑπολογισμὸς [μαθ.], calcul infinitésimal.

ἀπειρότεχνος, ος, ον· ὁ ἄπειρος τέχνης, inexpert, e ; ὁ ἀδέξιος, inhabile.

ἀπείρως [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἄπειρον, d'une manière infinie (immense), infiniment ; ἀπεράντως, immensément ; || σᾶς εὐγνωμονῶ ἀπείρως, je vous en suis infiniment reconnaissant.

ἄπειστος, η, ον· ὁ μὴ πειθόμενος, non persuadé, ée ; ἀκατάπειστος, impersuasible.

ἀπεκδέχομαι, μέλ. έξομαι, περιμένω, προσμένω, προσδοκῶ, attendre, s'attendre à, ἐλπίζω, espérer.

ἀπεκδοχή, ῆς, ἡ· ἡ ἀναμονή, ἡ προσδοκία, attente, n. f. ἡ ἐλπίς, espérance, n. f.

ἀπέκδυσις, εως, ἡ· τὸ ἀπεκδύειν ἢ ἀπεκδύεσθαι, action de [se] dépouiller ; dépouillement, n. m.

ἀπεκδύω, μέλ. ύσω, ἀόρ. ἀπεξέδυσα, dépouiller ; ἐκδέρω ζῶόν τι, ἀπογυμνῶ τι, déshabiller; || συνηθέστερον ἀπεκδύομαι, ἐκδύομαι καὶ οὕτω παρασκευάζομαι, se déshabiller ; ἀπογυμνοῦμαι, ἀποβάλλω τι, ἀποθέτω, π. χ. συνηθείας, κτλ. se dépouiller ; dépouiller ; || [συνεκδοχ.] ἀρνοῦμαι ἀποποιοῦμαι, renoncer καὶ décliner=ἀποβάλλω ἀπ' ἐμοῦ· || ἀπεκδύομαι πᾶσαν αἰδῶ, dépouiller toute pudeur ; || ἀπεκδύομαι παλαιὰς προλήψεις (συνηθείας), se dépouiller de vieux préjugés (vieilles habitudes) ; || ἀπεκδύομαι πᾶσαν εὐθύνην, je m'en décline toute responsabilité; je n'en réponds pas=δὲν εὐθύνομαι, je m'en lave les mains= νίπτω τὰς χεῖράς μου· || ἀπεκδύομαι τὸ ράσον, défroquer=ἀποβάλλω τὸ ἱερατικὸν σχῆμα.

ἀπεκεῖ ἢ **ἀποκεῖ**, [ἐπίρ.] ἤτοι ἀπὸ ἐκεῖ ἢ ἀπ' ἐκεῖ, βλ. ἐκεῖ.

ἀπέλασις, εως, ἡ· ἡ ἀποδίωξις, le renvoi; ἡ ἔξωσις, expulsion, n. f ; élimination, n. f ; ἡ ἀπομάκρυνσίς τινος, éloignement, n.m. ἐπίσης ἡ ἐξορία, exil, n. m. bannissement, n. m.

ἀπελαύνω, μέλ. ἀπελάσω· παθ. ἀόρ. ἀπη-

λάθην· ἀποδιώκω, ἐκδιώκω, renvoyer, chasser ; ἐξώνω, expulser ; ἐκβάλλω, ἀπελαύνω, éliminer ; ἀπομακρύνω, éloigner ; ἐξορίζω, exiler ; bannir ; || ἀπηλάθη, il a été chassé (expulsé), ἀπὸ τόπου ἢ ἐκ τόπου, d'un lieu, πρὸς τόπον, vers un autre lieu.

ἀπελέκητος, ος, ον· ὁ μὴ πελεκηθεὶς ἢ ὁ μὴ πελεκώμενος, π. χ. διὰ τοῦ σκεπαρνίου, ὁ μὴ σκεπαρνισθείς, non dolé, ée; ὁ μὴ λαξευθείς, ἐκκοπείς, non taillé, ée ; ὁ μὴ λεπτυνθείς, non dégrossi, e ; (ὁ μὴ τετραγωνισθείς, non équarri) ; συνεπῶς ὁ ἀκατέργαστος, brut, e ; καὶ μεταφορ. τραχύς, rude ; χονδρός, grossier, ère ; || [ἐπὶ ἀνθρώπ.] εἶνε ξύλον ἀπελέκητον, κοινῶς κούτσουρο, c'est une buse= ἀνεπίδεκτος μαθήσεως.

ἀπελευθερόνω, ἀπελευθερώνω, βλ. ἀπελευθερόω-ῶ.

ἀπελεύθερος, ος καὶ έρα, ον· ὁ ἐλευθερωθείς, qui a été affranchi (délivré, libéré); affranchi, e ; délivré, ée ; libéré, ée.

ἀπελευθερόω-ῶ, μέλ. ώσω· ἀπελευθερώνω, affranchir ; ἐλευθερόω-ῶ, délivrer (ἀπὸ δοῦλον, ἀπὸ ζυγόν, κτλ.); ἀπαλλάσσω, ἀπολύω, libérer. § —, ἀπαλλάσσω ἀπό τι, dégager.

ἀπελευθέρωσις, εως, ἡ· τὸ ἐλευθέρωμα, affranchissement, n.m; délivrance, n.f. ἡ ἀπόλυσις, libération, n. f.=mettre en liberté ; || — τῆς περιοχῆς τῆς βολῆς, dégagement du champ de tir, ἤτοι ἡ ἄρσις τῶν ἐμποδίων, οἵων δένδρων, θάμνων, ὑψωμάτων, κτλ. ὅπως μὴ καλύπτηται ἡ περιοχὴ τῆς βολῆς· || — φυλακισμένου, délivrance.

ἀπελευθερωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἀπελευθερώνων, affranchisseur ; libérateur.

ἀπέλευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέρχεσθαι; ἡ ἀναχώρησις, le départ.

ἀπελπίζω, μέλ. ίσω· ἀποβάλλω ἢ κάμνω νὰ χάσῃ τὴν ἐλπίδα, désespérer ; ἀφαιρῶ τὴν ἐλπίδα ἀπό τινα, faire désespérer ; κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὴν ἐλπίδα, faire perdre l'espoir; φέρω τινὰ εἰς ἀπελπισίαν, mettre au désespoir ; || ἡ ἀπάθειά του μὲ ἀπελπίζει, son indolence me désespère ; || οἱ ἰατροὶ τὸν ἀπήλπισαν, les médecins l'ont condamné ; || μὲ ἀπήλπισεν ἐντελῶς, il m'a fait perdre (il m'a ôté, il m'a ravi) tout espoir. § [μέσ.] ἀπελπίζομαι, χάνω τὴν ἐλπίδα, perdre l'espoir ; désespérer ; se désespérer ; || εἶμαι ἀπηλπισμένος, je suis au désespoir ; je n'ai plus d'espoir, ἤτοι δὲν ἔχω πλέον ἐλπίδα· || ἀπηλπισμένος, η, ον· qui est au désespoir, désespéré, ée.

ἄπελπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἀπηλπισμένος, ὁ ἀπελπισμένος, désespéré, ée, ἀπεγνωσμένος.

ἀπελπισία, ας, ἡ· désespoir, n. m. ἡ ἀπώλεια τῆς ἐλπίδος, βλ. ἀπελπίζω· || εἶνε ἀπελπισία=εἶνε ἀπελπιστικόν, c'est désespérant; c'est à désespérer ; || ἡ αἰωνία ἐλπὶς εἶνε ἀπελπισία, c'est désespérer que d'espérer toujours.

ἀπελπισμένα, [ἐπίρ.]=ἀπηλπισμένως.

ἀπελπισμένος, η, ον· ὁ ἀπηλπισμένος, βλ. ἀπελπίζω.

ἀπελπισμός, οῦ, ὁ· désespérance, n. f. ἡ ἀπελπισία.

ἀπελπιστικός, ή, όν· ὁ ἀπελπίζων, ὁ φέρων εἰς ἀπελπισίαν, désespérant, e.

ἀπελπιστικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀπελπιστικόν, en désespéré ; ἄνευ ἐλπίδος, sans espoir ; désespérément; ἀπεγνωσμένως ; || —, ὡς ἀπηλπισμένος, à la désespérade.

ἀπέναντι, [ἐπίρ.] ἀπαντικρύ, ἀντικρύ, vis-à-vis ; en face ; εἰς τὸ ἐναντίον (ἀντικρὺ) μέρος, à l'opposé ; || [συνεκδ.] ὡς πρός, envers ; à l'égard de ; || ἔχετε τὸν ἥλιον ἀπέναντι, vous avez le soleil en face ; || ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας, vis-à-vis de l'église ; || κείμενον καὶ μετάφρασις ἀπέναντι, texte et traduction en regard ; || ἡ διαγωγή του ἀπέναντί μου, sa conduite envers (ἢ à l'égard de) moi; § ἀπέναντι=ἐν συγκρίσει πρός, en comparaison de ; comparé à ; ὡς πρός, auprès de ; || ἡ ἀσθένειά του εἶνε τίποτε ἀπέναντι τῆς ἰδικῆς μου, sa maladie n'est rien auprès de la mienne ; § [ἐπὶ πληρωμῶν] δίδω ἀπέναντι, donner un à-compte (des à-comptes) ; || [ἐμπορ.] ἀπέναντι λογαριασμοῦ, à compte, à valoir ; || ἀπέναντι ἀποδείξεώς του, contre (ἢ sur) son reçu.

ἀπεναντίας, [ἐπίρ.] α) ἀπέναντι, βλ. λέξιν, καὶ β) συνηθέστερον ἀντὶ τοῦ ἀντιθέτως, au contraire.

ἀπεναντίως, [ἐπίρ.] ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἀπεναντίας.

ἀπένταρος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ἔχων πεντάραν, qui n'a pas le sou.

ἀπεντεῦθεν, [ἐπίρ.] ἀπὸ ἐντεῦθεν, de ce côté ; ἀπὸ ἐδῶ, d'ici.

ἀπεξεσμένος, η. ον· παραχ. παθ. μετοχ τοῦ ἀποξέω, gratté, ée ; raclé, ée.

ἀπέξω, [ἐπίρ.] βλ. ἔξω.

ἄπεπτος, ος, ον· ὁ ἀχώνευτος, ὁ μὴ χωνεύσιμος ἢ χωνευθείς, difficile à digérer ; non digéré, ée ; ἐκ τούτου ὁ δύσπεπτος, ὁ κακοχώνευτος, indigeste.

ἀπεραντολογέω-ῶ· βλ. ἀπεραντολογῶ.

ἀπεραντολογία, ας, ἡ· λόγος ἀτελεύτητος, discours sans fin (n'en pas finir) ; ἡ ἀπεριόριστος ἢ ἄμετρος πολυλογία, φλυαρία, bavardage sans fin ; ἡ μακρολογία, prolixité, n. f ; ἡ μακρότης (λόγων), longueur, n. f ; ἡ πολυλογία, verbiage, n. m ; ἡ περιττολογία, verbosité, n.f; ἡ στωμυλία, loquacité, n.f. καὶ ἐν γένει ἡ πολυλογία, φλυαρία, bavardage, n.m.

ἀπεραντολόγος, ος, ον· ὁ λέγων ἀδιακόπως, ὁ ἀτελεύτητα φλυαρῶν, qui bavarde sans fin ; ὁ μακρολόγος, prolixe, n. m. μακρὸς (εἰς λόγους), long, longue ; ὁ πολύλογος, verbiageur, euse ; ὁ περιττολόγος, verbeux, euse ; ὁ στωμύλος, loquace, adj. μέγας ὁμιλητής, ὁ πολύλογος, grand parleur ; καὶ ἐν γένει φλύαρος, bavard, e.

ἀπεραντολογῶ (έω-ῶ), μέλ. ήσω, ὁμιλῶ ἀτελεύτητα (ἀδιακόπως), parler sans fin (continuellement) (à n'en pas finir) ; μακρολογῶ, être prolixe (loquace, κτλ.) ; πολυλογῶ, verbiager ; καὶ ἐν γένει φλυαρῶ, bavarder.

ἀπέραντος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων πέρας, τέλος, qui n'a pas de fin ; qui ne (n'en) finit pas ; ὁ ἀτελείωτος, interminable ; ἀτελείωτος, infini, e; ἤτοι sans fin, sans bornes=ἄνευ τέλους, ἄνευ ὁρίων (πέρατος)· ἀπέραντος, ἀτελείωτος, immense ; || ἀπέραντον μῆκος, longueur immense ; || ἀπέραντος ὁμιλία, discours à perte de vue (interminable) ; || ἀπέραντος φιλονεικία, querelle interminable.

ἀπεράντως [ἐπίρ.] ἄνευ πέρατος, τέλους, sans fin ; ἄνευ ὁρίων, sans bornes ; ἀδιακόπως, ἀτελευτήτως, à n'en pas finir ; καὶ ἀπεράντως, ἀπείρως, immensément.

ἀπέρασμα, τό· [δημ.] καὶ πέρασμα, ἡ διάβασις.

ἀπερασμένος, η, ο· [δημ.], περασμένος, ὁ διαβάς· «εἶνε ἀπερασμένος πέρα» 2) ὁ παρελθών, ὁ παρῳχημένος· «τὸ ἀπερασμένο καλοκαῖρι» 3) προβεβηκώς (τὴν ἡλικίαν)· βλ. λέξεις.

ἀπέραστος, ος, ον· ἀδιαπέραστος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαπερασθῇ, non traversé ; difficile à traverser (à passer) ; ὁ ἀδιάβατος, impraticable ; § non enfilé ; π. χ. ἐπὶ βελόνης εἰς ἣν δὲν ἐπεράσθη τὸ νῆμα.

ἀπεργάζομαι, μέλ. άσομαι, φέρω εἰς πέρας ἔργον, ἀποτελειώνω, achever, terminer, καὶ ἐν γένει κάμνω τι πρὸς τοῦτο, ἐκτελῶ, exécuter, faire ; || — τι, κατασκευάζω, confectionner ; || ἐπίσης κατεργάζομαι, διαμορφώνω, façonner ; || ἀπειργασμένος, η, ον, confectionné, ée ; façonné, ée ; || ξυλεία ἀπειργασμένη, bois façonné. § ἀπεργάζομαι, ἐπεξεργάζομαι, τελειοποιῶ τι, parfaire, ἤτοι ἀποτελειώνω τι δι' ἐπεξεργασίας, ἐν γένει δὲ προκειμένου περὶ οἰκοδομῶν ὑλῶν ἢ κτιρίων γίνεται χρῆσις τοῦ ῥήματος, ragréer ; ὅπερ σημαίνει μεταφορικῶς ἐπιξέω, καθαρίζω τι.

ἀπεργασία, ας, ἡ· ἡ ἀποτελείωσις ἔργου, achèvement, n. m ; ἡ ἐκτέλεσις, exécution, n.f ; ἡ τελειοποίησις, perfection, n.f ; § ἀπεργασία, δι' ἧς ἀποτελοῦσί τι, ἡ κατασκευή, la confection, la façon, ἤτοι ἡ πρᾶξις ἢ ὁ τρόπος δι' οὗ ἀποτελειώνουσι, κάμνουσιν ἢ κατασκευάζουσί τι· § ἀπεργασία, ἡ ἐπεξεργασία, ἡ τελειοποίησις, perfection, n. f ; ἤτοι ἡ ἐκτέλεσις ἢ ἡ μετ' ἐπιμελείας τελειοποίησις ἀντικειμένου τινός, ἐν γένει δὲ προκειμένου περὶ οἰκοδομικῶν ὑλῶν ἢ κτιρίων γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως ragréement, n. m. ἥτις μεταφορικῶς σημαίνει ἐπίξεσις, καθαρισμὸς ἀντικειμένου τινός.

ἀπεργέω, βλ. ἀπεργῶ.

ἀπεργία, ας, ἡ· grève (d'ouvriers), ἡ ἐκ συμφώνου διακοπὴ τῆς ἐργασίας ὑπὸ πλειόνων ἐργατῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἱκανοποιήσεως ἀξιώσεώς τινος αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἐργοστασιαρχῶν.

ἀπεργός, ος, ον· ἐργάτης (ἢ ἐργάτις) ἐκτελῶν ἀπεργίαν, gréviste, n.

ἀπεργῶ (έω), μέλ. ήσω, ἐκτελῶ ἀπεργίαν, se mettre (ἢ être) en grève.

ἀπερεύγω, ἐκβάλλω, jeter ; rejeter ; ἀποπτύω,, cracher ; rejeter ; ξερνῶ, rejeter en vomissant ; ἢ ἁπλῶς rendre ἢ vomir ; § ἐπὶ ποταμῶν ἰδίως [μέσ.] ἀπερεύγομαι=ἐκβάλλω, χύνομαι, se jeter.

ἀπέρευξις, εως, ἡ· ἡ ἐξέρευσις, τὸ ξέρασμα, vomissement, n. m. καὶ ἰατρικῶς ἡ ἀπόπτυσις, crachement, n. m.

ἀπερήφανος, η, ο· [διάλ. Νάξ.] ὁ μὴ ὑπερήφανος, ὅθεν εὐπροσήγορος καὶ ὁμιλητικός, ἢ ὀρθότερον καταδεκτικός· βλ. λέξιν.

ἀπεριγέλαστος, η, ον· non raillé, ée ; βλ. ἀκαταγέλαστος.

ἀπερίγραπτος, ος, ον· ὁ μὴ περιγραφόμενος, non décrit ; indescriptible.

ἀπεριγράπτως, [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ περιγραφῇ, indescriptiblement.

ἀπεριέργαστος, ος, ον· ὁ μὴ μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας εἰργασμένος, ὁ ἀτελείωτος, qui n'est point achevé ; qui n'est pas ébauché.

ἀπεριέργεια, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις περιεργείας, manque de curiosité ; incuriosité,n.f.

ἀπερίεργος, ος, ον· ὁ μὴ περίεργος, qui n'est pas curieux ; incurieux, euse.

ἀπεριέργως, [ἐπίρ.] ἄνευ περιεργείας, sans curiosité ; incurieusement.

ἀπερικάλυπτος, ος, ον· ὁ μὴ περικεκαλυμμένος (ἢ τετυλιγμένος) πανταχόθεν, non enveloppé ; non voilé ; συνεπῶς ὁ ἀσκεπής, découvert, e ; ἀνοικτός, ouvert, e.

ἀπερικόσμητος, ος, ον· ὁ μὴ κεκοσμημένος, non orné, ée ; ἄνευ κοσμημάτων, sans ornements.

ἀπερίοδον, τό· apériodique, n. m. λέγεται ἐπὶ γαλβανομέτρου εἰς τὸ ὁποῖον ἐξουδετεροῦνται αἱ ταλαντεύσεις τῆς μαγνητικῆς βελόνης· || ἀπερίοδον, τό· un apériodique; || [ἐπίθ.] ἀπερίοδος, ος, ον, apériodique, adj. || γαλβανόμετρον ἀπερίοδον, galvanomètre apériodique ; || κίνησις ἀπερίοδος, mouvement apériodique.

ἀπεριόριστος, ος, ον· ὁ μὴ περιοριζόμενος ἢ μὴ περιλαμβανόμενος εἰς ὅρια, qui n'est pas limité, qui ne se trouve pas parmi des limites (des bornes); illimité, ée; || χῶρος, χρόνος, ἐξουσία ἀπεριόριστος, espace, temps, pouvoir illimité ; || ἔκτασις ἀπεριόριστος, étendue illimitée ; || [ἐμπορικ.] ἐπὶ πληρεξουσιότητος, κτλ.], illimité, carte blanche ; ἤτοι ἄνευ ὁρίων, sans limites, sans bornes ; || — ἄδεια, congé illimité ; ἄδεια ἧς δὲν ὁρίζεται τὸ πέρας, ἤτοι ἡ λῆξις αὐτῆς· || ὑπακοὴ —, obéissance sans bornes, § ἀπεριόριστος, ος, ον· illimitable, adj. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περιορισθῇ, qui ne peut être limité ; εἰς ὃν δὲν δύνανται νὰ προσδιορίσωσιν ὅρια· || πρόοδος —, progrès illimitable ; || αἱ θεϊκαὶ δυνάμεις εἰσὶν ἀπεριόριστοι, les facultés de Dieu sont illimitables ; || ἐξουσία —, pouvoir illimitable ; || φιλοδοξία —, ambition illimitable ; || [οὐδ.ούσ.] τὸ ἀπεριόριστον, illimitation, n.f. (προφ. si-on) ἤτοι ἡ κατάστασις τοῦ ἀπεριορίστου, état de ce qui est illimité, ἢ ἡ ἔλλειψις ὁρίων· || τὸ ἀπεριόριστον τῆς θείας δυνάμεως, l'illimitation de la puissance divine. § —, ὁ ἀόριστος, indéfini,

e; indéterminé, ée; § —, ὁ μὴ καταναγκαστικός, non contraint, e, συνεπῶς ὁ ἐλεύθερος, libre.

ἀπεριορίστως, [ἐπίρ.] ἄνευ ὁρίων, sans limites; sans bornes; § ἀορίστως, indéfiniment; § ἄνευ καταναγκασμοῦ (βίας), sans contrainte; συνεπῶς ἐλευθέρως, librement.

ἀπερίπαικτος, η, ον· ὁ μὴ περιπαιζόμενος, περιγελόμενος, non raillé.

ἀπεριποίητος, ος, ον· ὁ μὴ περιποιηθεὶς ἢ περιποιούμενος, non soigné, ée; συνεπῶς ὁ παραμεληθείς, négligé, ée; ὁ ἐγκαταλειφθείς, délaissé, ée; ὁ ἀκαλλιέργητος, inculte.

ἀπερίσκεπτος, ος καὶ η, ον· ὁ μὴ καλῶς σκεπτόμενος (στοχαζόμενος), ἀστόχαστος, inconsidéré, ée; ὁ μὴ σκεπτόμενος, qui ne réfléchit pas, irréfléchi, e; συνεπῶς ὁ ἀπερίσκεπτος, ὁ ἀπρόσεκτος, étourdi, e; ἐλαφρός, léger, ère; βλ. καὶ ἄμυαλος.

ἀπερισκέπτως, [ἐπίρ.] ἀστοχάστως, inconsidérément; ἀπροσέκτως, étourdiment; κατὰ τρόπον ἀπρόσεκτον, à l'étourdie; κατὰ τρόπον ἐλαφρόν, à la légère ἢ ἐλαφρῶς, légèrement; ‖ [μεταφ.] ἀπερισκέπτως, de bût en blanc (ἀπ' εὐθείας).

ἀπερισκεψία, ας, ἡ· ἔλλειψις σκέψεως (στοχασμοῦ), ἀστοχασία, inconsidération, n.f. καὶ irréflexion, n. f; ἡ ἀπροσεξία, étourderie; n. f. ἐλαφρότης, légèreté, n. f; βλ. καὶ ἀλογιστία.

ἀπερίσπαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ περισπώμενος, ὁ μὴ δι' ἄλλων ἔργων ἐμποδιζόμενος, qui ne se distrait pas ailleurs; non distrait; indistrait, e; ὁ μὴ ἀφηρημένος, ἤτοι ὁ προσηλωμένος ἢ προσεκτικὸς ἢ ἐπιμελὴς εἰς τὸ ἔργον του, assidu, e.

ἀπερισπάστως, [ἐπιρ.] χωρὶς νὰ περισπασθῇ, sans distraction; προσεκτικῶς, ἐπιμελῶς, assidûment; βλ. ἀπερίσπαστος.

ἀπερίστροφος, ος, ον· ὁ μὴ περιεστραμμένος, ὁ μὴ διὰ περιστροφῶν (ὑπεκφυγῶν) λέγων τι, κτλ. non contourné, ée; συνεπῶς ὁ φυσικός, naturel, elle; εἰλικρινής, franc, che; σαφής, net, nette.

ἀπεριστρόφως, [ἐπίρ.] ἄνευ περιστροφῶν (ὑπεκφυγῶν), sans détours; εἰλικρινῶς, franchement; σαφῶς, nettement; carrément.

ἀπεριτείχιστος, ος, ον· βλ. ἀτείχιστος.

ἀπερίτμητος, ος, ον· ὁ μὴ περιτμηθείς, incirconcis, non déprépucé = ὁ μὴ περίτμητος.

ἀπερίτροπος, ος, ον· apéritrope, adj. (α, περί, τρέπομαι). ὁ μὴ ὑφιστάμενος διαδοχικὰς μεταβολὰς κατὰ τὴν περιστροφήν.

ἀπέριττος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων τι περιττόν, n'ayant rien de superflu; ὁ λιτός, ἁπλοῦς, simple; ὁ σύντομος, βραχύς, concis, e; ‖ τὸ ἀπέριττον τοῦ ὕφους του (= ἡ βραχυλογία, ἡ ἁπλότης), la concision (la simplicité) de son style. § ἀπέριττος, ὁ ἀνεπιτήδευτος, non recherché; non affecté.

ἀπερίττως, [ἐπίρ.], μετὰ συντομίας, βραχυλογίας, avec concision; μετ' ἁπλότητος, avec simplicité.

ἀπερίφραστος, ος, ον· ὁ μὴ περιφραζόμενος, περιγραφόμενος, ἤτοι ὁ μὴ καλυπτόμενος διὰ προφάσεων, συνεπῶς ὁ καθαρῶς, μετὰ παρρησίας λεγόμενος, sans détours; καὶ ἐπιρ. ἀπεριφράστως.

ἀπερίφρακτος, ος, ον· ὁ ἄνευ περιφράγματος (περιβόλου, περιτειχίσματος), qui est sans clotûre (sans enceinte; ἄνευ φράκτου, φραγμοῦ, sans haie); ὁ μὴ περίφρακτος, non enclos; inenclos, e, ἤτοι ἄφρακτος.

ἀπερνῶ, βλ. περνῶ.

ἀπερριμμένος, η, ον· (παθ. παρακ. μετοχῆς τοῦ ἀπορρίπτω), rejeté, ée; βλ. ἀπορρίπτω.

ἀπέρχομαι, μέλ. ἀπελεύσομαι, ἀόρ. ἀπῆλθον· φεύγω, ἀναχωρῶ, s'en aller, partir; μεταφορ. παρέρχομαι, διαρρέω, διεκφεύγω, s'écouler; s'enfuir; ‖ ποῦ ἀπέρχεσθε; où allez-vous; ‖ ἀπέρχομαι εἰς Παρισίους, je m'en vais à Paris; ‖ οἱ ἄλλοι ἀπῆλθον, les autres sont partis; ‖ ὁ καιρὸς (χρόνος) ἀπέρχεται, le temps s'écoule; § [μεταφορ.] ἀπέρχομαι σημαίνει ἀναχωρῶν καλύπτομαι ὄπισθεν καλύμματος, se défiler; § [στρατ.] ἀπέρχομαι τῆς φυλακῆς (φρουρᾶς), descendre de la garde (μετὰ τὴν ἀλλαγὴν αὐτῆς); βλ. φρουρά.

ἀπερχόμενος, η, ον· descendant, e; ἤτοι ὁ ἀλλάσσων, ουσα, ον· ‖ ἡ ἀπερχομένη φρουρά, garde descendante· βλ. φρουρά.

ἀπεσκευασμένος, η, ον, dégréé, éée; ‖ — πλοῖον, bâtiment (bateau) dégréé, ὅπερ κυρίως σημαίνει ἀφαιρῶ τὸν ἐξαρτισμόν, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀπεσκευασμένον=ἀφωπλισμένον, désarmé; συνεπῶς γίνεται χρῆσις ἀμφοτέρων τῶν ῥημάτων ὡς συνωνύμων· βλ. ἀφωπλισμένον, ἀφοπλίζω, καὶ ἀποσκευάζω.

ἀπέσου, [διάλ Οἰνόης] ἀπὸ ἔσω, μέσα, ἐντός, «ἔλα ἀπέσου».

ἀπεσταγμένος, η, ον· distillé, ée; βλ. ἀποστάζω.

ἀπεστάλην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ ἀποστέλλω.

ἀπέστειλα, ἀόρ. α' τοῦ ἀποστέλλω.

ἀπεσταλμένος, η, ον· ὁ ἀποστελλόμενός που, envoyé, n.m; ὁ ἀντιπρόσωπος, ὁ πληρεξούσιος, délégué, n.m; ‖ ἔκτακτος ἀπεσταλμένος envoyé extraordinaire; βλ. πρεσβευτής· § ἀπεσταλμένος ἰδιαίτερος, ὅπως μεταφέρῃ μυστικήν τινα πληροφορίαν, émissaire, n. m; § ἀπεσταλμένος καλεῖται ἐπίσης ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ ὁ κήρυξ, υκος, parlementaire, n.m. (βλ. καὶ ἐπικηρυκεία, commission parlementaire); ἀπεσταλμένος καλεῖται κήρυξ πολέμιος, στρατιωτικὸς ἢ πολιτικός, παρουσιαζόμενος μὲ τὴν πρὸς τοῦτο ἐντολὴν τοῦ νὰ προτείνῃ ὅρους συμβιβασμοῦ· συνοδεύεται πάντοτε ὑπὸ σαλπιγκτοῦ καὶ δηλοῖ τὴν ἐντολήν του (mission) ἀνυψῶν λευκὸν παράσειον (arborant un fanion blanc). Τὸ ἄτομον τοῦ ἀπεσταλμένου (κήρυκος) εἶνε ἱερὸν καὶ ἀπαραβίαστον. Ὅταν ἀπεσταλμένος τις παρουσιασθῇ, οἱ σκοποὶ ἱστῶσιν αὐτὸν ἐκτὸς τῶν γραμμῶν καὶ τὸν διατάσσουσι νὰ στραφῇ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ φυλακείου καὶ τοῦ στρατεύματος. Ὁ διοικητὴς

τοῦ **φυλακείου** (petit-poste) ἔρχεται εἰς ἀναγνώρισιν, λαμβάνει τὰ ἔγγραφα αὐτοῦ ἅτινα ἀποστέλλει εἰς τὸν διοικητὴν τῶν **πρωτοφυλακῶν** (grand'garde), οὗτος δὲ δίδει ἀπόδειξιν παραλαβῆς καὶ τὰ πέμπει ἀμέσως εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν στρατευμάτων διὰ τοῦ διοικητοῦ τῶν **προφυλακῶν** (avant-postes). Πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἀθυροστομίας, ὁ διοικητὴς τοῦ φυλακείου μένει παρὰ τῷ ἀπεσταλμένῳ· ἅμα δὲ γνωσθῇ ἡ λῆψις τῶν ἐγγράφων, οὗτος ἀναχωρεῖ ἀμέσως. Ἂν ὁ ἀπεσταλμένος αἰτῇ νὰ γίνῃ δεκτὸς ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τῶν στρατευμάτων, ὁ διοικητὴς τοῦ φυλακείου ἐπιδένει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὡς καὶ τοῦ σαλπιγκτοῦ αὐτοῦ, καὶ τοὺς ὁδηγεῖ εἰς τὸ φυλακεῖον ἔνθα ἀναμένουσι τὴν διαταγὴν τῆς εἰσαγωγῆς. Ἡ διαταγὴ αὕτη δίδεται μόνον ὑπὸ τοῦ ἰδίου διοικητοῦ τῶν στρατευμάτων. Ἐνῷ ὁ σαλπιγκτὴς μένει εἰς τὸ φυλακεῖον, ὁ ἀπεσταλμένος ἀποστέλλεται κεκλεισμένοις ὀφθαλμοῖς εἰς τὴν πρωτοφυλακήν, ἐξ ἧς εἰς ἀξιωματικὸς ὁδηγεῖ αὐτὸν εἰς τὴν ἐφεδρείαν τῶν προφυλακῶν, εἶτα δ' εἰς τὸν διοικητὴν τῶν στρατευμάτων. Ἐπανάγεται δὲ μετὰ τῶν αὐτῶν προφυλάξεων εἰς τὸ φυλακεῖον πρὸς ὃ παρουσιάσθη. Εἴς τινας περιστάσεις ὁ ἀπεσταλμένος δέον νὰ κρατηθῇ προσωρινῶς, ἐπὶ παραδείγματι, ὅταν ἠδυνήθη νὰ συλλέξῃ πληροφορίας ἢ νὰ προκαταλάβῃ κινήσεις, αἵτινες ἐνδιαφέρει νὰ τηρηθῶσι μυστικαὶ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν. Πᾶσα συνομιλία μετ' ἀπεσταλμένου ἀπολύτως ἀπαγορεύεται.

ἀπεστεγασμένος, η, ον· ὁ μὴ ἔχων στέγην, ὁ ἀστέγαστος, ὁ ἀσκεπής, sans toit, ὁ μὴ κεχαλυμμένος, non couvert, e; ὁ ἀποκεχαλυμμένος, découvert, e, adj. καὶ συνεπῶς κατ' ἐπέκτασιν ὁ ἄφρακτος, non clos, e.

ἀπεστρατευμένος, ὁ· retraité, n. m. vétérant ; βλ. ἀπόστρατος.

ἀπεσχεδιασμένος, η, ον· ébauché, ée; ‖ ἀπεσχεδιασμένον μάρμαρον, marbre ébauché ; βλ. μάρμαρον.

ἀπέταγμα, τό· [διάλ. Ἠπείρου], τὸ πέταγμα τῶν πτηνῶν, ἡ πτῆσις, βλ. λέξεις, ‖ —, ἐπίπληξις, μάλωμα, βλ. λέξεις.

ἀπεταγμένος, η, ον· [διάλ. Ἠπείρ.] πεταγμένος (μετοχ. τοῦ πετῶ, jeter, rejeter ; «κάπου τὸ ἔχουν ἀπεταγμένο».

ἀπέταλος, ος, ον· apétale, adj. ὁ μὴ ἔχων πέταλα, qui n'a pas de pétales ; ἄνευ πετάλων, sans pétales (φύλλα, feuilles), συνεπῶς ἄφυλλος, sans feuilles ; ‖ τὰ ἄνθη τῆς ἰτέας εἶνε ἀπέταλα, les fleurs du saule sont apétales ; ‖ —, λέγουσιν ἐπίσης apétalé, ée ; § ἀπέταλος, ἵππος, ὁ ἄνευ πετάλων, sans fers.

ἀπετάλωτος, ὁ (ἵππος, ἡμίονος)· ὁ μὴ πεταλωθείς, ὁ μὴ ἔχων πέταλα, non ferré.

ἀπεταύρωτος, ος, ον· (α. πέταυρον), sans lattes.

ἀπετοῦ, [διάλ. Ἠπείρου] τίθεται συνήθως ἡ πτῶσις αὕτη μετὰ τοῦ ἄρθρου τ' ἀπετοῦ (καθὼς τ' ἀψήλου, τοῦ κολύμβου)· ἔχουσι δὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀφαιρετικῆς, ἤτοι τὴν δι' οὗ = διὰ τοῦ πετάγματος, διὰ τοῦ κολυμβήματος, κτλ.

ἀπευθύνω, χάμνω τι εὐθύ, ἴσον, ἰσιάζω, dresser ; ἔτι πάλιν διορθώνω, rectifier ; διευθύνω, ἄγω, conduire; καὶ κυρίως μεταγεν. διευθύνω ἀπ' εὐθείας πρός τινα, adresser ; diriger ; ‖ — τὸν λόγον, adresser la parole.

ἀπευθυσμένον, τὸ· (ἔντερον) [ἀνατομ.] ἢ ὀρθόν· rectum, n. m. ἡ τελευταία μοῖρα τοῦ παχέος ἐντέρου (la dernière partie du gros intestin), ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς στιγμοειδοῦς τοῦ κώλου καμπῆς, ἧς ἀποτελεῖ συνέχειαν, μέχρι τοῦ δακτυλίου, ἤτοι τὸ κωλάντερον.

ἀπευκταῖος, α, ον· ἀνάξιος τοῦ νὰ εὔχηταί τις νὰ τὸν ἀπολαύσῃ, ὁ ἄξιος ἀποφυγῆς, ὅντινα εὔχονται ν' ἀποφύγωσι, qu'on souhaite d'éviter ; ὁ ἀποτρόπαιος, ἀποφράς, ὀλέθριος, néfaste, adj. ὁ κατάρατος, ἐπάρατος, maudit, e ; ‖ ἀπευχταία (ἀποφρὰς) ἡμέρα, jour néfaste. § [οὐδ. οὐσ.] ἀπευχταῖον, τό· accident (malheureux)=ἀτυχές τι συμβάν· ἀτύχημα ἢ δυστύχημά τι, malheur, n. m.

ἀπεύχομαι, μέλ. εὔξομαι· εὔχομαι νὰ μὴ γείνῃ τι, souhaiter que quelque chose n'arrive pas ; faire des vœux contre ; détourner par ses vœux ; ‖ ἐάν, ὅπερ ἀπεύχομαι, ἀποθανῃ, si, ce qu'à Dieu ne plaise, il venait de mourir.

ἀπεφηνάμην, μέσ. ἀόρ. τοῦ ἀποφαίνομαι.

ἄπεφθος, ος, ον· ὁ πολλάκις βρασμένος, cuit et recuit, ἤτοι ὁ καθαρισμένος, λαγαρισμένος, épuré, ée; raffiné, ée; ὕδωρ ἰδίως· καὶ ἐκ τούτου ὁ καθαρός, pur, e; § — χρυσὸς (καὶ ἄργυρος), or (argent) pur, χαλεῖται ὁ διὰ τοῦ πυρὸς ἀποκαθαρθείς, ὅστις πυρούμενος οὐδὲν ἀπόλλυσιν ἐκ τοῦ βάρους του· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἄπυρος, or (argent) brut.

ἀπεχθάνομαι, μέλ. ἀπεχθήσομαι· εἶμαι ἢ γίνομαι μισητός, être ou devenir odieux (τινὶ ἢ πρός τινα, à quelqu'un); βδελύσσομαί τινα ἢ τι, ἀποστρέφομαι, détester ; μισῶ, haïr ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀηδιάζω, dégoûter ; ἔχω ἀπέχθειαν, ἀποστροφήν, avoir de la répugnance, πρός τινα ἢ πρός τι τρέφω ἢ ἔχω μῖσος, avoir de la haine.

ἀπέχθεια, ας, ἡ· τὸ μῖσος, la haine; ἡ ἔχθρα, inimitié, n. f. ἡ ἀντιπάθεια, aversion, n. f. ἡ répugnance, n. f. περί τινος ἢ πρός τινα· ἐπίσης ἡ ἀποστροφή, ἀηδία διά τι, le dégoût

ἀπεχθής, ής, ές· ὁ μισητὸς ἢ μισημένος, odieux, euse ; ὁ ἀντιπαθής, répugnant, e ; ὁ ἐπιφέρων ἀηδίαν, ἀποστροφήν, ὁ ἀηδής, dégoûtant, e.

ἀπεχμάζω, [ναυτ.] ἢ **ἀποδεσμεύω**, dessaisir ἢ dédoubler κοινῶς ξεμποτσάρω· λύω σκεῦός τι δεσμευμένον δι' ἐχματίου (saisine), δέτου (bosse ou aiguillette), ἢ ἀπολαβείου (bosse à fouet) ; τὸ ἀντίθετον τῶν ἀνωτέρω εἶνε **ἐχμάζω, δεσμεύω**, saisir, bosser.

ἀπέχω, μέλ. ἀφέξω, ἀόρ. ἀπέσχον, α) κρατῶ μακράν, tenir éloigné, ἀπομακρύνω, éloigner ; écarter ; ἐγκρατεύομαι, ἀπέχω, se passer ou s'abstenir ; παραιτοῦμαι ἀπό τι, δὲν ἀναμιγνύομαι, τηροῦμαι μακράν, se tenir loin de ; ὅθεν ἀπέχω, s'abstenir ; ‖ — οἴνου, περνῶ

χωρὶς κρασί, se passer de vin; || —ἀπέχω, passer; βλ. διέρχομαι· || τὸν ἐσυμβούλευσα νὰ ἀπέχῃ, je lui ai conseillé de s'abstenir (de rester étranger à cette affaire); || [ἀπόλ.] ἄπεχε; ne vous y mêlez pas; § [ἀμετατρεπ.] εἶμαι μακράν (τινός, ἐπὶ τόπου), être éloigné (distant) de; ἢ être loin de; κυρίως καὶ μεταφορικῶς, ἐπίσης διαφέρω (πρός τι), différer; être différent; || ἡ οἰκία μας δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπ' ἐδῶ, il n'y a pas loin d'ici chez nous; || πόσον ἀπέχει ἀπ' ἐδῶ αὐτὸ τὸ χωρίον; quelle est la distance d'ici à ce village? || ὁ Πειραιεὺς ἀπέχει δέκα χιλιόμετρα τῶν Ἀθηνῶν, Pirée est à dix kilomètres d'Athènes; || τὸ τέλος δὲν ἀπέχει πολύ, la fin n'est pas loin; || [μετοχ. ἐπιθετ.] ἀπέχων, ουσα, ον· distant, e; ὁ μακρυνός, ἀπομεμακρυσμένος, éloigné, ée.

ἀπεψία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ γίγνηται καλῶς ἡ πέψις, κακὴ πέψις, mauvaise digestion, ἔλλειψις πέψεως, défaut de digestion, ἤτοι ἡ ἀχωνευσία, indigestion, n.f; § ἀπεψία, apepsie, n. f. οἱαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ κατάστασις τοῦ στομάχου, οὗτος πάντοτε δύναται νὰ πέψῃ πλειοτέρας ἢ ὀλιγωτέρας τροφάς, συνεπῶς ἀπεψία πράγματι ἐπὶ ζωῆς δὲν ὑπάρχει· καλοῦσιν ὅμως οὕτω καταχρηστικῶς οἱ ἰατροὶ τὴν κατάστασιν ἐκείνην τοῦ στομάχου ἥτις ἀπαντᾷ ἐπὶ καρκίνου, φυματιώσεως ἢ πυκτώδους μαλακύνσεως τοῦ στομάχου καὶ ἐπὶ ὑποχονδρίας, καθ' ἣν ἡ πέψις μεγάλως δυσκολεύεται· συνήθως ἀπεψία εἶνε ἰσοδύναμος τῷ δυσπεψία.

ἀπήγαγον, ἀόρ. β. τοῦ ἀπάγω.

ἀπήγγειλα, ἀόρ. α. τοῦ ἀπαγγέλλω.

ἀπήγανος, [δημ.] βλ. πήγανον καὶ πήγανος.

ἀπηγορευμένος, η, ον· défendu, e; prohibé, ée; βλ. ἀπαγορεύω.

ἀπηγορεύω, [δημ.] βλ. ἀπαγορεύω.

ἀπηδαλιούχητος, η, ον· ὁ μὴ πηδαλιουχούμενος, ὁ ἄνευ πηδαλίου, sans gouvernail; συνεπῶς ὁ μὴ διοικούμενος, ὁδηγούμενος, non gouverné (guidé).

ἀπηδῶ, [δημ.] βλ. πηδῶ (άω).

ἄπηκτος, ος καὶ η, ον· ἀπαγής, ὁ μὴ συμπαγής, στερεωθείς, qui n'est pas fixé (affermi), καὶ συχνότερον ὁ μὴ πηκτὸς (πηγμένος), qui n'est pas caillé (gélé ἢ congélé); non caillé, ée; non congélé, ée; sans consistance.

ἀπήλαθος, ὁ· [διάλ. Κύμης] (ἀρχ. ἀσπάλαθος), θάμνος ἀκανθώδης μὲ ἰσχυρὰς ἀκάνθας

ἀπηλειμμένος, η, ον· effacé, ée; βλ. ἀπαλείφω.

ἀπῆλθον, ἀόρ. β. τοῦ ἀπέρχομαι.

ἀπηλιθιόω-ῶ, καὶ

ἀπηλιθιῶ, μέλ. ώσω· κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἠλίθιον, βλάκα, rendre stupide, ἠλιθιῶ, ἀποβλακῶ, hébéter; ἀποκτηνῶ, rabêtir; καθιστῶ ἠλίθιον, ἠλιθιῶ, crétiniser; βλ. ἀπηλιθίωσις.

ἀπηλιθίωσις, εως, ἡ· ἀποβλάκωσις, hébètement, n. m. ἠλιθιότης, crétinisme, n. m. ἀποκτήνωσις, abrutissement, n. m. [ἰατρολ.] ἡ ἀπηλιθίωσις περιλαμβάνει ὅλας τὰς μορφὰς τῆς ἀδυναμίας τοῦ νοῦ, αἱ ὁποῖαι προέρχονται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ἀνωμαλίας τοῦ ἐγκεφάλου ἐπισυμβάσας εἴτε πρὸ τῆς γεννήσεως, εἴτε κατ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τοῦ ἀνθρώπου.

ἀπηλιώτης, ου, ὁ· vent de l'est, κοινῶς ὁ λεβάντες, ὁ ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς διευθύνσεως πνέων ἄνεμος, ἤτοι κυρίως ὁ ἀπὸ (τῆς ἀνατολῆς) τοῦ ἡλίου πνέων· βλ. ἄνεμος.

ἀπηλιωτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀπηλιώτην, ὁ ἐκ τῆς ἀνατολῆς, de l'est.

ἀπηλλάγην, παθ. ἀόρ. β. τοῦ ἀπαλάσσω.

ἀπηλλαγμένος, η, ον· dispensé, ée; ἀπαλάσσω· || ἀπηλλαγμένος ὀφειλῆς, ἐξωφλημένος, quitte, adj.

ἀπηλλοτριωμένος, η, ον· exproprié, ée; || ἰδιοκτήτης —, propriétaire exproprié, ἤτοι ἀπεστερημένος τῆς ἰδιοκτησίας του· βλ. ἀπαλλοτριόω.

ἀπήνεια, ας, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπηνοῦς, ἡ ὠμότης, ἡ σκληρότης, ἡ ἀπανθρωπία, férocité, n. f. cruauté, n. f. dureté, n. f.

ἀπηνεμία, ας, ἡ· ἡ νηνεμία, ἡ γαλήνη (ἀνέμου), le calme, ἢ μᾶλλον accalmie (n.f.) de vent, ἡ μὴ πνοὴ ἀνέμου.

ἀπηνεμίζω, [ναυτ.] déventer, ἐμποδίζω τὸν ἄνεμον νὰ φθάσῃ μέχρι πλοίου ἢ ἀντικειμένου τινός, διὰ τῆς τοποθετήσεως ἢ διελεύσεως ἑτέρου πλοίου μεταξὺ καὶ πλησίον τοῦ πλοίου ἢ ἀντικειμένου καὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ ἀνέμου· || ἱστίον τι ἀπηνεμίζει, une voile est en dévente, ὅταν ἕτερον ἱστίον δεχόμενον τὸν ἄνεμον ἐμποδίζῃ αὐτὸν νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ ἱστίου, ὡς συμβαίνει ἐπὶ τῶν πρωραίων ἱστίων κατὰ τὴν οὐριοδρομίαν.

ἀπήνεμος, ος, ον· ὃν δὲν προσβάλλει ὁ ἄνεμος (κυρίως τόπος), qui est à l'abri du vent.

ἀπήνη, ης, ἡ· κοινῶς τὸ δίτροχον ἢ κάρρο μὲ δύο τροχούς, charrette, n. f. || ἀπήνη χειροκίνητος, charrette à bras; || ἀπήνη πυρομαχικῶν, charrette à munitions; || ἀπήνη χρήσιμος ἐν πολιορκίαις, charrette de siège, κυρίως διὰ μεταφορὰν βαρῶν.

ἀπηνής, ής, ές· (συγκρ. έστερος, ὑπερθ. έστατος), ἀντίθετον τοῦ προσηνής, ὁ μὴ προσηνής, qui n'est pas affable (doux), ἤτοι ὁ σκληρός, ὠμός, féroce, cruel, elle, dur, e; ὁ ἀπάνθρωπος, ἄσπλαχνος, ἀνοικτίρμων, impitoyable.

ἀπηνῶς, [ἐπίρ.] σκληρῶς, ὠμῶς, ἀπανθρώπως, cruellement; durement; ἀσπλάχνως, ἄνευ οἴκτου, sans pitié; impitoyablement.

ἀπήρανος [διάλ. Κύμης] (ἄκανθος ἢ ἀκανθώδης), θάμνος ἀκανθώδης.

ἀπηχέω-ῶ· βλ. ἀπηχῶ.

ἀπήχημα, ατος, τό· ἡ ἀντήχησις, retentissement, n.m. ἡ ἠχώ, l'écho; ἦχος παρατεινόμενος, son qui se prolonge; ἦχος ἐπαναλαμβανόμενος, son répété.

ἀπήχησις, εως, ἡ· ὁ ἀπομιμηθεὶς ἦχος ἢ ψόφος, ἡ ἀντήχησις, retentissement, n. m. ἡ ἠχώ, écho, n. m; [φυσ.] résonnance, n. f. βλ. ἀντήχησις· [μεταφ.] ἡ ἀνάμνησις, réminiscence, n. f. ἡ ἐνθύμησις, souvenir, n. m.

ἀπηχῶ (έω), μέλ. ήσω, ἀντηχῶ, **retentir** ; ἢ κάμνω ν' ἀντηχήσῃ, **faire retentir** ; ἀποπέμπω ἢ ἀνακλῶ τὸν ἦχον, **résonner.**

ἀπήχθην, παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπάγω.

ἄπιαστος, η, ον, ὁ μὴ πιασθεὶς ἢ πιανόμενος, ὁ μὴ συλληφθεὶς ἢ συλλαμβανόμενος, non pris, non saisi, non attrapé, insaisissable ; § ὁ μὴ φορεθείς, qui n'a pas été mis (porté), ὁ μὴ χρησιμοποιηθεὶς εἰσέτι, qui n'a pas encore servi ; συνεπῶς ὁ νέος, ὁ καινουργής, neuf, ve ; ὁ ἀνέπαφος, intact, e.

ἀπίδι, τό· [δημ.] καὶ ἀπίδιον, ὑποκορ. τοῦ ἄπιον· τὸ ἀχλάδι, poire, n. f ; [διάλ. Οἰνόης] =ἀπίδιν, ὁ καρπὸς τῆς ἀπιδιᾶς.

ἀπιδιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ ἄπιος, τὸ δένδρον ἡ ἀχλαδιά, poirier, n. m.

ἀπίεστος, ος, ον· ὁ μὴ πιεσθεὶς ἢ πιεζόμενος, qui n'est pas (ne peut être) pressé (foulé ; comprimé ; forcé ; contraint) ; incompressible ; ‖ ἀπίεστος, ος, ον· incomprimé, ée ; adj. ὁ μὴ πιεσθείς, qui n'est pas comprimé.

ἀπίθανος, ος, ον· ὁ οὐδὲν πειστικὸν ἔχων, qui n'a rien de persuasif ; ὁ μὴ εὐκόλως πιστευόμενος· ὁ μὴ παρέχων πιθανότητα, qui n'est pas probable ; improbable ; ὁ μὴ παρέχων πιθανότητα (ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἀλήθειαν), invraisemblable; ὅθεν παράλογος, absurde.

ἀπιθανότης, ητος, ἡ· ἡ ἔλλειψις πιθανότητος, manque de vraisemblance (de probabilité), invraisemblance, n. f. improbabilité, n. f. βλ. **ἀπίθανος.**

ἀπιθάνως [ἐπίρ.], βλ. **ἀπίθανος·** κατὰ τρόπον ἀπίθανον, invraisemblablement ; improbablement.

ἀπιθυνσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπιθύνειν τι, action de dresser (τοῦ εὐθύνειν τι), ἤτοι ἡ εὔθυνσις, dressage, n. m. ‖ ἐπίσης ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπισώνειν, action de ravaler, ἤτοι ἡ ἀπίσωσις, ravalement, n, m. βλ. **ἀπίσωσις·** ‖ — τῶν καννῶν (τῶν ὅπλων καὶ ἐν γένει τῶν σωλήνων), dressage, n. m; ἤτοι ἐξάλειψις τῶν ἀνωμαλιῶν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς κάννης πρὸ τῆς ῥαβδώσεως αὐτῆς.

ἀπιθυντήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

ἀπιθυντής, οῦ, ὁ· ὁ ἀπιθύνων, διευθετῶν, εὐθύνων, dresseur, n. m.

ἀπίθυντρον, τό· τὸ ἐφ' οὗ ἀπιθύνουσι (εὐθύνουσί) τι, dressoir, n. m. εἶδος ἑδράνου (banc) ἔχοντος πόδας μόνον πρὸς τὸ ἓν μέρος, οὕτως ὥστε ἡ ἐπιφάνειά του εἶνε κεκλιμένη πρὸς τὸν ὁρίζοντα. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὑψηλοτέρου μέρους ὑπάρχει χελωνὶς (pédale) χανονίζουσα τὴν κίνησιν σιδηρᾶς ῥάβδου, ἥτις μετὰ τοῦ ἑδράνου χρησιμεύει διὰ τὴν συγκράτησιν τῶν ἀπινθυσομένων εἰδῶν.

ἀπιθύνω, ἀπευθύνω, εὐθύνω, κάμνω τι εὐθύ, ἴσον, κοινῶς ἰσιάζω, dresser ; ἀπισώνω, ravaler ; βλ. ἀπίσωσις.

ἀπίκο, [ἐπίρ.] [δημῶδες ναυτ.] à pic [de l'ancre) ; βλ. εἰς κάθετον· § κοινῶς κατ' ἐπέκτασιν ἀπίκο σημαίνει καθ' ὅλα ἕτοιμος, tout prêt.

ἄπικρος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων πικρίαν, **qui** n'est pas amer.

ἀπιοειδής, ής, ές· ὁ ἔχων σχῆμα ἀπιδίου, qui a la forme d'une poire ; piriforme, adj.

ἄπιον, ου, τό· τὸ ἀπίδι, ἡ ἀχλάδα ἢ τὸ ἀχλάδι, poire, n. f. ὁ καρπὸς τῆς ἀπίου (ἀχλαδιᾶς).

ἄπιος, ου, ἡ· ἡ ἀπιδιά, ἡ ἀχλαδιά, τὸ καρποφόρον δένδρον, poirier, n. m; ‖ ξύλον ἀπίου, bois de poirier, ξύλον χρησιμεῦον διὰ τὴν ξυλογλυπτικὴν ὡς λίαν σκληρόν.

ἀπιόσωμα, ατος, τό· ἡ πυρόπλασμα τὸ δίδυμον, pyroplasma bigeminum (μικροβιολογία ἰατρ. Σάββα).

ἄπιοτος, η, ον· [δημ.] βλ. ἄποτος.

ἀπισόω-ῶ (συνήθως **ἀπισώνω**), μέλ. ώσω, ἐξισώνω, κάμνω ἴσον, ἰσῶ, ἐξισῶ, καὶ ἐπὶ ἐδάφους, ὁμαλίζω, ἰσοπεδῶ, égaler ; ἐξισῶ, διανέμω κατ' ἴσον, καὶ ἐπὶ ἐδάφους ὁμαλίζω, ἰσοπεδῶ, égaliser ; ‖ ἀπισόω, ἐξισώνω, ἰσάζω, dresser ; ‖ — τὴν στάθμην=ἀπισῶ διὰ τοῦ ῥάμματος, dresser au cordeau ; ‖ — τὸ ἔδαφος ἢ τὸ δάπεδον τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, dresser le terrain ou la plate-forme de la voie ferrée ; ‖ —, ἀπισώνω, ἐξισόω-ῶ, ravaler ; ‖ — (ἐκτελῶ τὴν ἀπίσωσιν) τοῖχον ἐκ λαξευτῶν λίθων, faire le ravalement d'un mur de pierre de taille, ἤτοι ἐξισώνω (unir), ἀπισώνω (dresser), ἀποξέω (râcler) τὴν **ἐπιφάνειαν αὐτοῦ·** § [οἰκοδ.] **ἀπισόω-ῶ** ἢ **ἰσοδομέω-ῶ,** ἤτοι ἐξισώνω, araser, τοποθετῶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκριβῶς ἐπιπέδου· φέρω τὸν ἀνεγειρόμενον τοῖχον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὕψους, κοινῶς φέρω στὸ ντουζένι, βλ. **ἀπίσωσις·** § **ἀπισόω-ῶ,** ἐξισόω-ῶ, affleurer ; φέρω δύο πλησίον εὑρισκόμενα ἀντικείμενα εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιφάνειαν ἢ εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος (au même niveau), κοινῶς φέρω στὸ ντουζένι· π. χ. ἐφαρμόζω ἐξ ἴσου δύο θυρόφυλλα ἐπὶ τῆς ὄψεως τοίχου, ἢ καταπακτὴν (trappe) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πατώματος, κτλ. βλ. καὶ ἀπίσωσις (affleurement) ; τὸ ἀντίθετον τῆς ἐργασίας ταύτης καλεῖται ἐξέχω (désaffleurer) ; § — (διὰ τὰ στρώματα τοῦ ἐδάφους), affleurer (pour les couches du terrain), σημαίνει ὅτι τὰ στρώματα τοῦ ἐδάφους εὑρίσκονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὕψους.

ἀπίσσωτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπηλειμμένος διὰ πίσσης, non enduit de poix ; ὁ μὴ πισσωμένος, non poissé, ée ; non goudronné, ée ; βλ. ἀκώνιστος.

ἀπίστευτος, ος καὶ η, ον· ἀπίθανος, ὁ μὴ πιστευτός, à qui (quoi) on ne peut croire, incroyable ; ‖ φαίνεται ἀπίστευτον καὶ ὅμως συνέβη, cela parait incroyable, mais c'est arrivé ; ‖ εἶνε ἀπίστευτον, c'est à n'y pas croire.

ἀπιστεύτως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀπίστευτον, incroyablement.

ἀπιστέω-ῶ· βλ. ἀπιστῶ.

ἀπιστία, ας, ἡ· ἔλλειψις πίστεως, manque de foi ; ἀντίθετον πρὸς τὸ πίστις, ὡς ἐκ τούτου ἡ δυσπιστία, défiance, n. f. ἢ méfian-

ce, n. f. § ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀπιστία = ἡ ἀσέβεια, incrédulité, n.f. § ἀπιστία, τὸ νὰ μὴ ἦνέ τις πιστὸς (πρὸς τοὺς ἀνθρώπους), infidélité, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ δολιότης, perfidie, n. f. τὸ μὴ ἔντιμον τῆς συμπεριφορᾶς, déloyauté, n. f; § ἀπιστία (χρηματική), [νομ.] abus, n. m. ἢ abus de confiance ἢ manque (n. m.) de foi (περὶ τὴν διαχείρησιν, κτλ.) ἤτοι ἡ ὑπεξαίρεσις, détournement, n. m; ἢ soustraction, n. f. (commise par un fonctionnaire ou dépositaire public); ἐν τῇ ποινικῇ δικονομίᾳ καλεῖται οὕτως ἡ ὑπὸ δημοσίου ἢ δημοτικοῦ ὑπαλλήλου, διαπεπιστευμένου τὴν εἴσπραξιν ἢ διαχείρησιν φόρων, δασμῶν ἢ ἄλλων ἐσόδων τοῦ δημοσίου ἢ τοῦ δήμου, ἐλάττωσις τῆς δημοσίας ἢ δημοτικῆς περιουσίας, χάριν ἰδίας ἢ ἄλλου ὠφελείας.

ἄπιστος, ος καὶ η, ον (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), ὁ μὴ πιστεύων, ὁ δυσπιστῶν, ὁ δύσπιστος, défiant, e, ἢ méfiant, e. § πρὸς τὸν Θεὸν ἄπιστος, infidèle καὶ ἀσεβής, incrédule, impie; § —, τὸ νὰ μὴ πιστεύῃ τις, infidèle; πρὸς τοὺς ἀνθρώπους δόλιος, perfide; προδοτικός, ἀνειλικρινής, déloyal, e; καὶ ἐν γένει ἐφ' οὗ δὲν δύνανται νὰ βασισθῶσι, peu sûr; sur lequel on ne peut pas compter; || — φίλος, ami infidèle; || ἡ θάλασσα εἶνε —, la mer est perfide; || πόλεμος κατὰ τῶν ἀπίστων, guerre contre les infidèles. § —, qui a abusé; ὁ ὑπεξαιρέτης, βλ. ἀπιστία.

ἀπ(ι)στουμνἰόμη, [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=πίπτω πρηνής, (παράγωγον) ἀπ(ι)στόμισμα (ἐπίρ. ἀπίστουμα).

ἀπιστῶ (έω), μέλ. ήσω· δὲν πιστεύω, δὲν παρέχω πίστιν πρός τι, ne pas ajouter foi; ne pas croire; ἀμφιβάλλω, mettre en doute; douter; δυσπιστῶ, se défier de, ἢ se méfier de; § προδίδω τὴν πίστιν, trahir (violer) sa foi; εἶμαι ἄπιστος, être infidèle; § [νομικῶς] manquer de foi; abuser; βλ. ἀπιστία· § —, décroire, ἤτοι δὲν πιστεύω, εὔχρηστον ἐν τῇ φράσει «οὔτε πιστεύω οὔτε ἀπιστῶ», je ne crois ni ne décrois.

ἀπίστως, [ἐπίρ.] βλ. ἀπιστία, μετὰ δυσπιστίας, avec défiance (méfiance); avec incrédulité, incrédulement; § infidèlement; δολίως, perfidement; déloyalement.

ἀπίσωμα, ατος, τό· τὸ ἰσοδόμημα, arase, n. f. τοποθέτησις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκριβῶς ἐπιπέδου· § [οἰκοδ.] ἀπίσωμα, arasement, n. m. τελευταῖος στοῖχος (ἢ δόμος, assise) ἐκ λίθων λελαξευμένων τοίχου φθάσαντος εἰς ὡρισμένον ὕψος.

ἀπίσωσις, εως, ἡ· ἡ εὔθυνσις, dressage, n. m; || ἀπίσωσις τοῦ σιδήρου ἢ μᾶλλον τῶν σιδηρῶν ῥάβδων, dressage du fer; § ἀπίσωσις, ἡ ἴθυνσις, ἡ ἐξίσωσις, τὸ ἴσιασμα, ravalement, n. m. (ravaler, faire le ravalement = ἀπισόω-ῶ, βλ. λέξιν)· § ἀπίσωσις, [οἰκοδ.] ἡ ἐξίσωσις, ἰσοδόμησις, arasement, n.m. βλ. ἀπισόω, araser; § ἀπίσωσις, ἐξίσωσις, affleurement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξισοῦν, ἀπισοῦν (affleurer), καθὼς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως ταύτης· εἰς τὰς τέχνας κοινῶς καλεῖται φέρω στὸ ντουζένι· οἱ κτίσται καλοῦσι κοινῶς ντουζένι τὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου ἀνύψωσιν μέρους τῆς τοιχοποιΐας κτιρίου τινός· βλ. καὶ ἀπισόω.

ἀπισωτικός, ή, όν· d'arasement; || ἀπισωτικὸς λίθος, arase; βλ. καὶ ἰσοδομικὸς λίθος.

ἀπίταγος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης]=ἀνεπίτακτος, ὁ μὴ ἐπιταττόμενος, ὁ μὴ δεχόμενος ἐπίταγμα, ἐπιταγήν, ἀπρόστακτος.

ἄπιωτος, η, ον· [δημ.] βλ. ἄποτος.

ἀπκός, ή, όν· [διάλ. Ἠπείρ.] ἢ ἄπεικος (βλ. λέξιν)· ἀνάρμοστος, ἀπρεπής, κατώτερος· ὡς ἡ φράσις: «μὴ νἆναι ἄπκος» μικρὸς δηλ. καὶ κατώτερος· ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἀπεικῶς.

ἄπλα, ἡ· [δημ.] ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, surface plane; συνεπῶς πεδίον, πεδιάς, plaine, n. f; § ἔκτασις, espace; étendue, n. f.

ἀπλάδα, ἡ· [δημ.] [grand] plat, n.m. διὰ τὴν παράθεσιν τῶν φαγητῶν, βλ. λοπάς· || κάλυμμα ἀπλάδος, couvert de plat.

ἀπλά(δ)ι, τό· [διάλ. Καρπάθου] ἡ κατωφερὴς περιοχὴ ἀγροῦ, pente, n. f.

ἀπλανής, ής, ές· ὁ μὴ περιπλανώμενος, qui n'erre point; qui ne s'égare point, συνεπῶς ὁ μόνιμος, σταθερός, fixe; ὁ ἀκίνητος, immobile; || ἀστέρες ἀπλανεῖς, étoiles fixes, ὀνομάζονται ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ σχετικὴ θέσις δὲν μεταβάλλεται, ἀλλ' οὗτοι φαίνονται ὡσεὶ ἐγκαθηλωμένοι ἐπὶ τῆς οὐρανίου σφαίρας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς πλανήτας (planètes) τῶν ὁποίων ἡ θέσις μεταβάλλεται· || ἀπλανὲς βλέμμα, regard immobile.

ἀπλάνιστος, η, ον· ὁ μὴ πλανισμένος, ὁ μὴ πλανισθείς, non raboté, ée; ὁ μὴ ἐξεσμένος διὰ τοῦ τεκτονικοῦ ἐργαλείου, τῆς πλάνης, π.χ. «ἀπλάνιστα σανίδια» (α, πλανίζω).

ἀπλανῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀπλανῆ, ἤτοι σταθερόν, μόνιμον, d'une manière fixe; σταθερῶς, μονίμως, fixement.

ἄπλαστος, ος, ον· ὁ μὴ πεπλασμένος, qui n'est pas façonné ou modelé; non façonné, ée; non modelé, ée; ὁ μὴ πλασθείς, ἀδημιούργητος, qui n'a pas été créé; non créé; incréé, éée; συνεπῶς ὁ ἄμορφος, informe; || ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄπλαστος, la vérité, est incréée; || τὸ μὴ πλασθέν, τὸ ἄπλαστον, ce qui est incréé; τὸ αἰώνιον, éternel; || τὸ πλασθὲν καὶ τὸ ἄπλαστον, le créé et l'incréé.

ἄπλεγος, η, ον· [δημ.]=ἄπλεκτος.

ἄπλεκτος, ος, ον· κοινῶς ἄπλεγος, ὁ μὴ πλεγμένος, ἄπλοχος, non tressé, ée; non tricoté.

ἀπλέρωτος, η, ον· [δημ.]= ἀπλήρωτος, ὁ μὴ πληρωθείς, non payé, ée.

ἄπλετος, ος, ον· ὑπερβάλλων, ἄπειρος, ἄφθονος, abondant, e; || ἄπλετον φῶς, lumière éblouissante.

ἄπλευστος, ος, ον· ἄπλωτος (ποταμός, μέρος θαλάσσης), ὁ μὴ πλευσθεὶς ἢ πλεύσιμος, qui n'est pas navigable; innavigable; où l'on n'a pas navigué; non navigué, ée; § ὁ ἄπλοος -ους, fondrier, ère; βλ. λέξιν· || ἀκτὴ ἄπλους ἢ ἄπλευστος, côte accore ἢ fondrière, ἡ μὴ πλεο-

μένη ἕνεκα τῶν ὑπαρχόντων χρημνῶν, βράχων.

ἀπλή, ἡ· [δημ.] βλ. **ὑπέρα, drisse, n. f.** [διάλ. Οἰνόης] σχοινίον προσδενόμενον παρὰ τὴν πρύμνην ἀπὸ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἄκρου τῆς κεραίας κατὰ τὸ ἀναπέτασμα τοῦ ἱστίου.

ἀπλήγωτος, -η, ον· ἀτραυμάτιστος, ὁ μὴ πληγωθείς, qui n'a pas été blessé ; non blessé, ée ; || — imblessable, adj. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πληγωθῇ, qui ne peut être blessé ; λέγουσιν ὅμως μᾶλλον **ἄτρωτος**, invulnérable, adj.

ἀπληθής, ής, ές· ὁ μὴ πλήρης, qui n'est pas plein.

ἄπληκτος, ος, ον· ὁ ἀπλήγωτος, non blessé, ée; ἄτρωτος, invulnérable; ὁ ἀκτύπητος, qui n'a pas été frappé ; non frappé, ée.

ἀπληρωτί, [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ πληρώσῃ, ἄνευ πληρωμῆς, sans payer.

ἀπλήρωτος, ος, ον· ὁ μὴ πεπληρωμένος ἢ ὁ μὴ δυνάμενος πληρωθῆναι, qui n'est pas rempli ; ἀγέμιστος, non rempli, e ; non plein, e ; ὁ ἀχόρταστος, ἄπληστος, ἀκόρεστος, insatiable ; § ὅστις δὲν ἐπληρώθη, ὁ μὴ πληρωθεὶς (χρέος, γραμμάτιον, κτλ.] non payé, ée (ἐξοφληθείς, acquitté, ée ; soldé, ée); συνεπῶς ἀπλήρωτος, impayé, ée ; insoldé, ée ; ἀνεξόφλητος, inacquitté, ée ; || — ἐπιστολή, lettre non affranchie, ἡ ἄνευ γραμματοσήμου· § ἀπλήρωτος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πληρωθῇ, impayable, adj. ἀνεκτίμητος.

ἀπλησίαστος, ος, ον· ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, dont on ne peut approcher ; ἀπρόσιτος, inaccessible ; d'accès difficile ; ἀπρόσβατος, ἀπροσπέλαστος, inabordable.

ἀπληστεύομαι, μέλ. εύσομαι, εἶμαι ἄπληστος (ἀκόρεστος, ἀχόρταγος), être insatiable (avide, πλεονέκτης, cupide).

ἀπληστία, ας, ἡ· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπλήστου, avidité, n. f ; ἡ ἀχορτασιά, τὸ ἀκόρεστον, insatiabilité, n. f ; πλεονεξία, cupidité, n. f.

ἄπληστος, ος, ον· ὁ ἀπλήρωτος, ἀκόρεστος, ἀχόρταστος, insatiable ; ἄπληστος χρημάτων, avide ; ὁ πλεονέκτης, cupide.

ἀπλήστως, [ἐπίρ.] avidement ; κατὰ τρόπον ἀκόρεστον, insatiablement.

ἁπλογραφία, ἡ· [λογιστ.] τήρησις τῶν καταστίχων ἁπλογραφικῶς, la tenue des livres en parties simples.

ἁπλοϊκός, ή, όν· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος) ἄκακος, ἀφελής, naïf, ive ; ἀνεπιτήδευτος, ἀνυπόκριτος, ingénu, e, ἤτοι ἀφελής, ἁπλοῦς· ὁ φυσικός, naturel, elle ; ὁ δεικνύων ἁπλότητα καὶ μὴ ἔχων οὐδὲν τὸ ἐπιτετηδευμένον, τὸ προσπεποιημένον, qui annonce de la simplicité, qui n'a rien d'affecté ni de faux.

ἁπλοϊκότης, ητος, ἡ· ἡ ἁπλότης, simplicité, n. f. τὸ ἄκακον, ἡ ἀφέλεια, naïveté, n. f. ἡ ἀφέλεια, ingénuité, n. f.

ἁπλοϊκῶς [ἐπίρ.], μὲ ἁπλότητα, avec simplicité ; ἀφελῶς, naïvement ; ingénument, ἤτοι ἀνεπιτηδεύτως, εἰλικρινῶς.

ἁπλόκαμος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων πλοκάμους, πλεξίδας, qui n'a pas des boucles ; qui n'est pas frisé ou bouclé.

ἄπλοκος, ος, ον· ὁ μὴ πεπλεγμένος, ὁ ἄπλεκτος, **non tressé, ée ; non tricoté, ée.**

ἁπλόνω καὶ ἁπλώνω **(ἁπλόω-ῶ)**, μέλ. ἁπλώσω, ἀόρ. ἅπλωσα, παθ. παραχ. μετ. ἁπλωμένος· ἐξαπλόνω καὶ ἐξαπλώνω, étendre ; ἐκτείνω, ἀνοίγω, étaler ; ξεδιπλώνω, ἀναπτύσσω, déployer ; ἁπλόνω, ἐκτείνω, σφυρηλατῶ, rabattre ; || — πανὶ διὰ νὰ στεγνώσῃ, étendre du linge pour le sécher ; || ὁ ἀετὸς ἁπλόνει τὰ πτερά του, l'aigle déploie ses ailes ; || — [γεωγραφικόν, κτλ.] χάρτην ἐπὶ τῆς τραπέζης, étaler une carte sur une table ; || [ναυτ.] — ἱστίον, ἢ ἀναπετάννυμι ἱστίον, larguer une voile en bannière, κοινῶς ἁπλόνω πανὶ μὲ ταῖς μπουρίναις, ἤτοι ἀνοίγω αὐτό· || ἁπλωμένα πανιά, voiles en bannières ; βλ. καὶ ἀναπεπταμένος· || μὴν ἁπλόνῃς χέρι ἐπάνω του, ne portez pas la main sur lui ; || μὴν ἁπλόνῃς χέρι, à bas les mains καὶ οἰκείως à bas les pattes=κάτω τὰ χέρια· || ἅπλωσε τὰ πόδια του, il allongea ses jambes (ἤτοι ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, allonger) ; || ἔχει αἰωνίως τὸ χέρι ἁπλωμένον [πρὸς ἐπαιτείαν], il a toujours la main tendue; || [μεταφ.] ἁπλώθηκε πολύ, il a trop élargi le cercle de ses affaires (de ses opérations); § ἁπλόνομαι, ἁπλοῦμαι, ἐξαπλοῦμαι, s'étendre; s'allonger.

ἄπλοος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ ἄπλευστος, ὁ μὴ πλεύσιμος, qui n'est pas navigable, innavigable ; § τὸ μὴ πλεύσιμον, ἤτοι τὸ μὴ δυνάμενον νὰ ἐπιπλεύσῃ καὶ βυθιζόμενον ἐν τῷ ὕδατι, ὁ μὴ ἐπιπλέων, fondrier, ère, adj. || ξύλον ἄπλουν, bois fondrier, ἤτοι ξύλον ἔχον εἰδικὸν βάρος μεγαλείτερον τοῦ ὕδατος καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ δυνάμενον νὰ ἐπιπλεύσῃ.

ἁπλόος-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν· βλ. ἁπλοῦς.

ἁπλοποίησις, εως, ἡ· τὸ νὰ γίνῃ τι ἁπλούστερον, ν' ἁπλοποιηθῇ, simplification, n.f. ἤτοι ἡ ἁπλούστευσις. § — τῶν στοίχων [στρατιωτικ.], dédoublement, n. m. ou dédoubler les files ; κίνησις δι' ἧς οἱ εἰς τέσσαρας ἢ δύο στοίχους τεταγμένοι ἄνδρες τάσσονται εἰς δύο ἢ εἰς ἕνα στοῖχον, ἥτις ἐκτελεῖται διὰ τοῦ παραγγέλματος **εἰς ἁπλοῦς στοίχους**, dédoublez les files.

ἁπλοποιῶ (έω)· ἁπλουστεύω, χάμνω ἁπλοῦν, simplifier ; § dédoubler les files, ἁπλοποιῶ τοὺς στοίχους, βλ. **ἁπλοποίησις.**

ἁπλός, ή, όν· ἀντὶ ἁπλοῦς.

ἁπλοσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ον, τό· ὁ ἔχων ἁπλοῦν σχῆμα ἢ μορφήν, de forme simple.

ἁπλότης, ητος, ἡ· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἁπλοῦ, simplicité, n. f. ἡ ἀκακία, ἀφέλεια, ingénuité, n. f. naïveté, n. f. ἡ καλοκαγαθία, bonhomie, n. f. τὸ ἀπόνηρον, ἡ ἀθωότης, innocence, n. f.

ἁπλοῦς, ῆ, οῦν· (συνηρ. ἁπλόος) καὶ συνηθ. ἁπλός, ή, οῦν· (συγκρ. ἁπλούστερος, ὑπερθ. ἁπλούστατος)· ὁ ἁπλός, simple, καθ' ὅλας τὰς ἐννοίας, ἤτοι ὁ μὴ διπλοῦς ἢ πολλαπλοῦς, qui n'est pas double ou multiple ; ὁ μονός, d'une seule pièce ; d'un seul membre ; || τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ ἁπλοῦν; c'est bien simple ;

c'est tout simple ; || ἐξ ἁπλῆς περιεργείας, par pure curiosité ; || ἁπλῆ ἀπόδειξις, simple reçu ; || ἀπάντησις ἁπλῆ πληρωμένη, réponse simple payée ; || ἁπλοῦς χάρτης (ἤτοι θεωρούμενος ἄγραφος), papier mort, libre ; § εἰς ἁπλοῦς στοίχους, [στρατ.] βλ. ἁπλοποίησις· § ἁπλοῦς, ἁπλός, simple ; ὁ ἄκακος, ὁ ἀφελής, ingénu, e ; naif, ive ; ἀθῷος, innocent, e ; ὁ ἄκακος, sans malice.

ἀπλούμιστος, η, ον· [διάλ. Ἠπείρου]· (πλουμίζω) ὁ μὴ πλουμισμένος, κεντημένος, non brodé, ée ; non orné, ée ; non enjolivé, ée ; || ἀπλούμιστος, [διάλ. Οἰνόης], χωρὶς πλουμιά, ἤτοι χωρὶς στολίδια, κοσμήματα, sans ornements.

ἅπλους, βλ. ἅπλοος.

ἁπλούστατα, [ἐπίρ.] βλ. ἁπλῶς.

ἁπλούστερος, συγκρ. τοῦ ἁπλοῦς.

ἁπλούστευσις, εως, ἡ· ἡ ἁπλοποίησις, simplification, n. f.

ἁπλουστεύω, μέλ. εύσω χάμνω ἁπλοῦν, ἁπλοποιῶ, simplifier.

ἀπλούτιστος, ος, ον· ὁ μὴ πλουτίσας ἢ πλουτισμένος, non enrichi, e.

ἁπλόχερα, [δημ. ἐπίρ.] ἐλευθερίως, libéralement ; γενναιοδώρως, largement ; généreusement.

ἁπλοχέρης, ἐρα, ικο· [δημ.] καὶ ἁπλόχερος, ἐρα· ὁ ἐξοδεύων ἢ δίδων ἐλευθέρως, μεγαλόδωρος, ἐλευθέριος, libéral, e ; ὁ πολλὰ δαπανῶν, γενναιόδωρος, large, généreux, euse; § —, ἀνάλογον τούτου εἶνε ὁ μακροχέρης.

ἁπλοχεριά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ ἐλευθεριότης τοῦ δίδειν, μεγαλοδωρία,, libéralité, n. f ; ἡ γενναιοδωρία, largesse, n. f ; générosité, n.f; καὶ ἐν γένει ἡ οἱαδήποτε προσφορὰ, offre, n. f ; τὸ δῶρον, présent, n. m ; βλ. καὶ ἁπλόχερον.

ἁπλοχερίζω, [δημ.] χάμνω προσφοράς, δῶρα γενναιοδωρίας, faire des prodigalités (des largesses) ; προσφέρω, offrir.

ἁπλοχέρισμα, [δημ.] τό· βλ. ἁπλοχεριά.

ἁπλοχερνῶ, βλ. [δημ.] ἁπλοχερίζω.

ἁπλόχερον, τό· [δημ.] ἁπλοχεριά, ἡ· τὸ ἐν τῇ χειρὶ περιλαμβανόμενον, ἡ χούφτα, ce que peut contenir la main ; ἡ **δράξ**, poignée, n. f ; βλ. καὶ **δράγμα.**

ἁπλόχωρα [δημ. ἐπιρ.] **εὐρύχωρα**, spacieusement ; largement ; ἀνέτως, commodément ; à l'aise.

ἁπλοχωρία, ας, ἡ· [δημ.] ἡ ἔκτασις, espace, n. m. étendue, n. f. ἡ εὐρυχωρία, ἔκτασις, spaciosité, n. f.

ἁπλοχωρίζω [διάλ. Οἰνόης] = εὐρυχώρως κάθημαι, être assis à l'aise (ἁπλόχωρα).

ἁπλόχωρος, η, ον· [δημ.] εὐρύς, εὐρύχωρος, spacieux, euse ; ἄνετος, commode.

ἁπλόω-ῶ, βλ. ἁπλόνω ἢ ἁπλώνω.

ἀπλυσιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] καὶ

ἀπλυσία, ας, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ ἀπλύτου, ἡ λέρα, ἡ ἀκαθαρσία, malpropreté, n. f. saleté, n. f. ἡ ῥυπαρότης, crasse, n. f.

ἄπλυτος, ος, ον· ὁ μὴ πλυθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος πλύσιμον, non lavé ; ὁ ῥυπαρός, ὁ ἀκάθαρτος, malpropre, sale ; || ἄπλυτα χέρια, des mains malpropres ; || ἄπλυτα ῥοῦχα, du linge sale ; || ἄπλυτον μαλλί, laine surge ἢ laine grasse.

ἅπλωμα, ατος, τό· ἐξάπλωμα, action d'étendre ; τὸ τέντωμα, extension, n. f ; τὸ στέγνωμα τῶν ἀσπρορρούχων, action de faire sécher le linge, etc.

ἁπλῶς [ἐπίρ. τοῦ ἁπλοῦς] μὲ ἁπλοῦν τρόπον, simplement ; μόνον, seulement ; κατὰ τρόπον μόνον, uniquement ; βλ. ἁπλοῦς· || ἐνδύεται πολὺ ἁπλῶς, il se met fort simplement ; || — καὶ ὡς ἔτυχε [φρ. ἐπιρ.], au hasard ; à tout hasard ; à l'aventure=τυχαίως· [καὶ ἄλλως] sans rime ni raison ; à propos de rien ; || ἁπλούστατα, tout simplement ; tout bonnement ; || — καὶ μόνον, uniquement; seulement ; || τρέμω ἁπλῶς καὶ μόνον νὰ τὸ συλλογισθῶ, je tremble rien qu'à y penser ; || ἁπλῶς μόνον παρετήρησα, je n'ai fait qu'observer.

ἁπλωταρέα, ας, ἡ· [διάλ. Καρπάθ.] τὸ μέρος ἐν ᾧ ἁπλώνουσι τὰ γεννήματα ἢ καρποὺς πρὸς ἡλίασιν, τὸ ἀλῶνι, aire, n. m ; κυρίως ἐπὶ ἐνδυμάτων, τὸ ἅπλωμα, τὸ μέρος ἔνθα ἁπλώνουσι τὰ ἀσπρόρρουχα διὰ νὰ στεγνώσουν.

ἄπλωτος, η, ον· βλ. ἄπλευστος.

ἁπλωτός, ή, όν· étendu, e.

ἀπνευστί, [ἐπίρ.] χωρὶς πνοήν, ἀνασασμόν, sans souffler ; sans respirer ; sans reprendre haleine ; ἤτοι διὰ μιᾶς (ἄνευ διακοπῆς), tout d'un trait ; d'un seul trait ; tout d'une haleine ; ἄνευ διακοπῆς, sans interruption, ἤτοι συνεχῶς, sans débrider.

ἄπνοια, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις ἀνέμου, manque de vent ; ἡ νηνεμία, le calme, ἤτοι ἡ κατάστασις τοῦ ἠρεμοῦντος ἀνέμου· || [ἰατρ.] ἔλλειψις ἀναπνοῆς, manque de souffle ou de respiration.

ἄπνοος-ους, οος-ους, οον-ουν· ἢ

ἄπνους, ους, ουν· ὁ μὴ ἔχων ἀναπνοήν, ὁ μὴ ἀναπνέων, qui ne respire pas ; ὁ νεκρός, le mort.

ἀπό, [πρόθ.], ἐν γένει ἐκφράζει τὴν ἀπόστασιν ἢ ἀπομάκρυνσιν ἀπό τινος ἀντικειμένου, de ; depuis ; dès ; par ; à. Συντάσσεται μετὰ γενικῆς καὶ αἰτιατικῆς καὶ ἐκφράζει : 1) κίνησιν ἀπὸ τόπου : || ἦλθεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, il est venu de Constantinople ; || φύγε ἀπ' ἐδῶ, allez-vous en d'ici ; || σήκω ἀπ' ἐκεῖ, ôtez vous (levez-vous) de là ; || ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, du haut de la colline ; § 2) κίνησιν διὰ τόπου : || ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, il a passé par la fenêtre ; || τὸν ἐκρήμνησε κάτω ἀπὸ τὴν σκάλαν, il le fit dégringoler ; § 3) πλεοναστικῶς τὸ ποῦ ; || κατοικεῖ ἀπ' ἐπάνω, il loge au dessus ; || μαῦρος ἀπὸ μέσα, noir à l'intérieur (au dedans); || μὴ στέκεσαι ἀπ' ἔξω, ne restez pas dehors; § 4) χρονικὴν ἀφετηρίαν : || ἀπὸ τῆς εὑρέσεως τῆς τυπογραφίας, depuis l'invention de l'im-

primerie; || ἀπὸ χθές, depuis hier ; || ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, à partir (ἀπὸ τῆς δεῖνα ἡμερομηνίας, à dater) de ce jour ; || ἀπὸ τῆς 15 τρέχ. καὶ ἐφεξῆς, à partir (à compter) du 15 courant ; || ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, dès son enfance ; || ἀπὸ μακροῦ, depuis longtemps ; || ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρός, dorénavant ; désormais ; || ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ, depuis le matin jusqu'au soir; du matin au soir ; || ἀπὸ σήμερον, dès aujourd'hui ; || ἀπὸ τώρα ἕως τότε, d'ici là ; || ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, de temps en temps ; de temps à autre ; || ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, d'un moment à l'autre ; à tout moment ; || ἀπὸ αὔριον, à partir (à compter) de demain ; || εὐθὺς ἀπὸ αὔριον, dès demain; || ἀπὸ (τόσων) μέτρων, ἐπὶ σκοπὸν (παράγγελμα πεζικοῦ), à (tant) de mètres; joue ; || ἀπὸ (τόσων) μέτρων, ἀρχίσατε πῦρ, à (tant) de mètres ; commencez le feu ; || ἀπὸ (τόσων) μέτρων, εἰς ἔργον, à (tant) de mètres ; en action (παράγγελμα πυροβολικοῦ πρὸς γέμισιν τῶν πυροβόλων)· || [ἐμπορ.] εἰς χρέος σας ἀπὸ 10 ἱσταμένου, valeur du 10 courant; § 5) προέλευσιν ἢ ἀρχήν: || ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, commençons par le commencement ; || ἐδανείσθη δέκα δραχμὰς ἀπὸ τὸν πατέρα του, il emprunta dix drachmes à son père ; || ἐζήτησε μίαν δραχμὴν ἀπὸ καθένα, il demanda une drachme à chacun ; || ἔκοπτεν ἕνα καρπὸν ἀπὸ κάθε δένδρον, à chaque arbre il cueillait un fruit ; || τὸ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν σωρόν, il le prit dans le tas ; § 6) συνάφειαν ἢ σχέσιν : || τὸν ἐκράτει ἀπὸ τὸ χέρι, il le tenait par la main ; || ἐπιάσθησαν ἀπὸ τὰ μαλλιά, ils se prirent aux cheveux ; § 7) τάξιν ἢ διανομήν : || ἐπήγαιναν ἀπὸ δύο δύο, ils allaient deux par deux ; || καθεὶς των ἐπῆρεν ἀπὸ τέσσαρα, chacun en a pris quatre ; || ἀπὸ πόσα θέλετε ; combien voulez-vous chacun ? § 8) αἴτιον ἢ μέσον : || ἀπὸ τὴν ὄψιν του φαίνεται ὅτι εἶνε ἄρρωστος, à sa mine on voit qu'il est malade; || ἀπὸ τὸ ἔργον του γνωρίζεται ὁ τεχνίτης, à l'œuvre on connaît l'artiste; || ἀπὸ περιέργειαν, par curiosité; || εἶνε ἀπὸ τὴν ζέστην, c'est à cause de la chaleur ; || τὸν ἀνεγνώρισα ἀπὸ τὸ περιπάτημά του, je l'ai reconnu à sa demarche ; || ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπον, ὑποθέτω ὅτι, d'après ce qu'on m'a dit, je suppose que ; || ἀπέθανεν ἀπὸ τὸν φόβον, il mourut de peur ; § 9) τρόπον : || ἀπαγγέλλειν ἀπὸ μνήμης (ἀπ' ἔξω), réciter par cœur ; || προχωρεῖ ἀπ' ὀλίγον, il avance peu à peu ; || τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ καλὸν (ἀπὸ κακόν), il le prit en affection (en grippe) ; § 10) σύγκρισιν ἢ διάκρισιν : || ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ; lequel des deux ? || ἓν ἀπὸ τὰ δύο, de deux choses l'une ; || εἶνε καλλίτερος ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του, il est meilleur que son frère ; δὲν ἠμπορεῖ νὰ διακρίνῃ φίλον ἀπὸ κόλακα, il ne peut pas distinguer un ami d'avec un flatteur ; || θὰ ἦνε περισσότερον ἀπὸ δύο μῆνας, il y aura plus de deux mois ; || διακρίνεται ἀπὸ ὅλους, il se distingue entre tous ; § 11) τὴν ὕλην ἐξ ἧς : || τραπέζι ἀπὸ ξύλον καρυδιᾶς, table en (de) noyer ; || ὡς νὰ ἦτο ἀπὸ σίδηρον, comme s'il était de fer.

ἀποβάθρα, ας, ἡ· κυρίως ἡ ἀποβατηρία κλῖμαξ, échelle, n. f. ἤτοι ἡ κλῖμαξ δι' ἧς ἀποβαίνομεν ἐκ τοῦ πλοίου καὶ ἀντὶ ταύτης ἐπίσης ἀποβάθρα καλεῖται ἡ σανὶς ἢ ἡ κινητὴ γέφυρα δι' ἧς ἀποβαίνομεν, planche ou pont mobile de débarquement ; § ἀποβάθρα, débarquadère ἢ débarcadère, n. m. ἡ κάταρσις, κοινῶς ἡ σκάλα λιμένος· τὸ μέρος ἔνθα ἀποβιβάζονται τὰ ἐμπορεύματα καὶ οἱ ταξειδιῶται ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς θαλάσσης ἢ τῆς ὄχθης ποταμοῦ· βλ. καὶ ἐπιβάθρα· || ἀποβάθρα γαιανθράκων, débarquadère pour la houille, ἔνθα ἀποβιβάζουσι τοὺς γαιάνθρακας· § ἀποβάθρα, débarquadère, n. m. μέρος ἔνθα ἀφικνεῖται ὁ σιδηρόδρομος διὰ τὴν ἀποβίβασιν (ἐπιβίβασιν) τῶν ἐπιβατῶν· βλ. καὶ ἐπιβάθρα· § ἀποβάθρα, jetée, n.f. βλ. χηλὴ καὶ ζεῦγμα, estacade, n. f : || μεταλλικὴ ἀποβάθρα, jetée métallique; λιθίνη ἀποβάθρα, jetée en pierre; βλ. χηλή· § ἀποβάθρα, cale, n. f. (ἥτις καὶ ἐπιβάθρα δύναται νὰ κληθῇ, embarcadère), κοινῶς σκάλα· κατασκεύασμα ἐκ τοιχοποιΐας ἢ ξυλείας ἐπικλινὲς πρὸς τὴν θάλασσαν χρησιμεῦον διὰ τὴν παραβολὴν (accostage) τῶν λέμβων· || ἀποβάθρα προκυμαίας, cale d'un quai, μέρος ἔνθα ἀποβιβάζονται· § ἀποβάθρα, κοινῶς ἡ σκάλα ἐμπορευμάτων καὶ ἐπιβατῶν, μεταφ. λέγεται ἡ προκυμαία, quai, n. m. ἤτοι ἡ σκάλα ἐπὶ τῆς προκυμαίας, le débarquadère du quai.

ἀποβαίνω, ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, ἀποβαίνω εἰς τὴν ξηράν, descendre à terre ; ἀποβιβάζομαι, débarquer ; || ἀπέβη εἰς Πάτρας, il a débarqué à Patras ; || δὲν σκοπεύω ν' ἀποβῶ εἰς Κέρκυραν, je ne compte pas descendre à Corfou ; § ἀποβαίνω, débarquer [ναυτ.], ἐγκαταλείπω πλοῖον συνεπείᾳ διαταγῆς, μεταθέσεως. κτλ. § —, προκύπτω, résulter ; καταντῶ, καταλήγω, aboutir ; εὑρίσκω ἔκβασιν, διέξοδον (καλὴν ἢ κακήν), avoir une issue (bonne ; mauvaise, κτλ.) ; προκύπτω, ἕπομαι, s'ensuivre ; τελειώνω, καταλήγω εἴς τι, finir ; || πῶς ἀπέβη ἡ ὑπόθεσις, comment a fini l'affaire ? || τί ἀπέβη ; quel a été le résultat ; || κανεὶς δὲν ἠξεύρει τί θ' ἀποβῇ, personne ne sait ce qui s'ensuivra (où cela finira) ; || τὸ πρᾶγμα θ' ἀποβῇ εἰς ὄφελός του, la chose tournera à son profit.

ἀποβάλλω, μέλ. βαλῶ, ἀόρ. ἔβαλον· ἀπορρίπτω, ἐκβάλλω, jeter, rejeter ; ἀπωθῶ, repousser ; ἀποδιώκω, ἐκδιώκω, renvoyer, chasser ; || ἀπέβαλε τὰς προτάσεις μου, il a rejeté mes propositions ; || μὴ μὲ ἀποβάλλετε, ne me repoussez pas ; || θὰ ἀποβάλλῃ τὸν ὑπηρέτην του, il va renvoyer (donner congé à) son domestique ; || τὸν ἀπέβαλον τοῦ σχολείου, il a été renvoyé de l'école ; || τὸν ἀπέβαλον [τοῦ καφενείου ὡς θορυβοῦντα, κτλ.], on le mit à la porte ; || τὴν ἀπέβαλε κακὴν κακῶς, il la chassa honteusement ; || [ἐμπορ.] ἀπο-

βάλλω, ἀπορρίπτω ἐμπόρευμα, κοινῶς σκαρτάρω, rejeter, écarter ; || ἀποβάλλω ὑπάλληλον, renvoyer, congédier ; destituer ; § —, ἀπόλλυμι, χάνω, perdre ; ἀποβάλλω ἢ ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ ἀπ' ἐμαυτόν, se dépouiller ; || ἀπέβαλον πᾶσαν ἐλπίδα, j'ai perdu tout espoir ; || — τὰς κακὰς ἕξεις, se réformer ; || οὐδέποτε θ' ἀποβάλῃ τὰς κακάς του ἕξεις, il ne renoncera jamais à ses mauvaises habitudes; || ἀπέβαλε πᾶσαν αἰδῶ, il dépouilla toute honte (pudeur); § [οὐδ. καὶ μέσ.] ἀποβάλλομαι, ῥῆμα αὐτοπαθές, ἐκτιτρώσκω καὶ συνήθως ἀποβάλλω, γεννῶ παρακαίρως, faire une fausse couche ; κοινῶς se blesser ; καὶ ἐπὶ ζώων avorter ; § — τὴν φορβιάν, βλ. **ἐκφορβιόω**-ῶ· § — ἀπὸ τῆς σέλλης, βλ. **ἐκκυλίω ἀπὸ τῆς σέλλης**.

ἀπόβαλμα, τό· [δημ.] καὶ

ἀπόβαλσις, εως, ἡ· [δημ.] ἡ ἀποβολή, ἡ ἄμβλωσις, ἡ ἔκτρωσις, ἡ μὴ ἔγκαιρος γέννα, fausse couche, n. f. ἢ avortement, n. m ; βλ. ἀποβολὴ καὶ ἄμβλωσις.

ἀποβάπτω, ἀφαιρῶ τὴν βαφὴν τοῦ σιδήρου =ἀποστομόω-ῶ, détremper ; βλ. **βαφή**.

ἀπόβαρον, ου, τό· ἡ ἀποστάθμισις, ἡ ἀποστάθμη, κοινῶς ἡ ντάρα καὶ τάρα, tare, n. f ; βλ. **ἀποστάθμισις καὶ τάρα**· || || τὸ ἀπόβαρον εἶνε $2 \frac{1}{2}$ τοῖς %, la tare est du $2 \frac{1}{2}$ pour cent ; || — ἀληθές, πραγματικόν, tare nette, faite ; || — ἐπὶ ἀποβάρου, surtare, n. f ; || — γεγραμμένον, tare écrite ; || — διαφέρον κατὰ τὸ ποσὸν τοῦ βάρους, tare qui varie suivant le poids brut; || — κατὰ μέσον ὅρον, tare moyenne, commune ; || — σύνηθες, tare ordinaire ; || — πρὸς τόσον τοῖς ἑκατόν, tare au pour cent (ἢ à tant pour cent) ; || τὸ ἀπόβαρον εἶνε... τοῖς % ἢ τὸ πραγματικὸν κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἀγοραστοῦ, la tare est de... % ou nette, au gré, au choix de l'acheteur ; || ἐλεύθερος ὁ ἀγοραστὴς νὰ δοκιμάσῃ, ἐπαληθεύσῃ τὸ ἀπόβαρον, loisible à l'acheteur de faire tare nette ; || — τελωνιακόν, tare de douane ; || ὑπάρχει κέρδος, ζημία εἰς τὸ ἀπόβαρον, il y a gain, perte sur la tare.

ἀπόβασις, εως, ἡ· ἡ κατάβασις ἰδίως ἀπὸ τοῦ πλοίου, τὸ ξεβαρκάρισμα, ἤτοι ἀποβίβασις ἢ ἀποβιβασμός, débarquement, n. m ; βλ. λέξιν· || — εἰς τὴν ξηράν, descente, n. f. (à terre), ἤτοι ἡ ἔξοδος ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν· § [ναυτ.] ἀπόβασις, débarquement, n.m. λέγεται ἡ ἐκ πολεμικοῦ τινος πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν ἔξοδος ἀνδρῶν ἢ σώματος μεθ' ὁπλισμοῦ πρὸς στρατιωτικὴν ἐνέργειαν· βλ. καὶ ἀποβατικὸν **ἄγημα**· προκειμένου ὅμως περὶ ἐχθρικῆς ἀποβάσεως λέγεται descente, n. f ; || ἐνεργῶ ἀπόβασιν, débarquer ἢ mettre à terre ἢ descendre à terre ; § [τακτ.] ἀπόβασις, débarquement, n. m. καὶ ἰδίως ἐπὶ ἐχθρικῆς ἀποβάσεως λέγεται descente, n. f. (à terre), εἶνε πολεμικὴ ἐπιχείρησις καθ' ἣν στρατεύματα ἐν ἐμπολέμῳ παρασκευῇ ἐξέρχονται τῶν πλοίων ἐπὶ παραλίας ἐχθρικῆς πρὸς ἐνέργειαν ἢ ἀντιπερισπασμὸν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· ἡ ἐπιχείρησις αὕτη εἶνε ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων καὶ δυσχερεστάτων· § ἀπόβασις, ἔκβασις, διέξοδος, τὸ ἀποτέλεσμα, issue, n. f. résultat, n. f.

ἀποβατήρια, τά· ἑορταὶ διὰ τὴν αἰσίαν ἀποβίβασιν (βασιλέως, κτλ.), fêtes pour l'heureux débarquement (d'un roi, etc) ; ἐπίσημος ἀποβίβασις, débarquement solennel.

ἀποβάτης, ου, ὁ· voltigeur, n. m.=**γυμνιππευτής**· ὁ ἀπὸ γυμνοῦ τοῦ ἵππου (ἀποβαίνων) καταβαίνων καὶ πάλιν ἐπ' αὐτοῦ ἀναπηδῶν· βλ. καὶ **γυμνιππευτική**.

ἀποβατικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀπόβασιν, de débarquement ; || ἀποβατικὰ στρατεύματα, troupes de débarquement, καλοῦνται τὰ προωρισμένα ν' ἀποβιβασθῶσιν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς· || [ναυτ.] ἀποβατικὸν ἄγημα, compagnie de débarquement, καλεῖται τμῆμα ναυτικοῦ στρατοῦ ἀποβιβαζόμενον εἰς τὴν ξηρὰν συντεταγμένον στρατιωτικῶς καὶ χρησιμοποιούμενον ὡς πεζικόν· βλ. καὶ ἄγημα· || ἀποβατικὸν σῶμα, corps de débarquement, καλεῖται στρατιωτικὸν σῶμα, ὅπερ ἀποστέλλεται ν' ἀποβιβασθῇ εἴς τι μέρος· ἐν τῷ ναυτικῷ καλοῦνται οὕτω **τὰ ἀποβατικὰ ἀγήματα** διαφόρων πλοίων· § ἀποβατικός, ὁ εἰς τὴν ἀποβατικὴν ἄσκησιν ἢ εἰς τὸν ἀποβάτην ἀνήκων, qui concerne les exercices de voltige à cheval ; de voltige ; de voltigeur (ἀποβάτης)· || ἀποβατικὴ ἄσκησις, βλ. **γυμνιππευτική**, voltige, n. f.

ἀποβδόμαδα [ἐπίρ. δημ.], μετὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην, τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα, la semaine prochaine ; οὕτω καὶ ἀπόπασχα, ἀπότρυγα, κτλ.

ἀποβησόμενον, τὸ (ἐκ τοῦ ἀποβαίνω), ἐκεῖνο ὅπερ θὰ ἐπέλθῃ, ce qui arrivera ; τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ ἔκβασις, résultat, n. m. issue, n. f.

ἀποβιβάζω, μέλ. άσω, ἐκβάλλω ἰδίως ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, [faire] débarquer [à terre] ; [faire] descendre à terre ; mettre à terre=ἐκβιβάζω τι ἤ τινα· ἐκτελῶ ἀπόβασιν, débarquer ; βλ. **ἀπόβασις**. § [μέσ.] ἀποβιβάζομαι, κοινῶς ξεβαρκάρω, se débarquer; descendre à terre καὶ prendre terre.

ἀποβίβασις, εως, ἡ· ἀποβιβασμός, οῦ, ὁ· τὸ φέρειν ἔξω, τὸ ξεβαρκάρισμα, débarquement, n. m. ἤτοι ἡ πρᾶξις δι' ἧς διαπερῶσιν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἄτομα ἢ ἀντικείμενα εὑρισκόμενα ἔν τινι πλοίῳ. § ἀποβίβασις, débarquement, n. m. λέγεται ἐπίσης διὰ τὴν κατάβασιν ἀνδρῶν, κτηνῶν ἢ πραγμάτων ἔκ τινος σιδηροδρομικοῦ εἱρμοῦ (train); βλ. καὶ **ἀποβατήρια**.

ἀποβιβαστικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀποβίβασιν ἀνήκων, de débarquement.

ἀποβιόω-ῶ, μέλ. ώσω· περατῶ τὸν βίον, ἀποθνήσκω, décéder (βοηθεῖται πάντοτε ὑπὸ τοῦ être), mourir ; ἀποθνήσκω, trépasser (ποιητικώτερον).

ἀποβίωσις, εως, ἡ· ἡ παῦσις τοῦ βίου, ὁ θάνατος, le décès; la mort; καὶ ποιητικώτερον, le trépas.

ἀποβλακόω-ῶ, κάμνω τινὰ βλάκα, ἠλίθιον, rendre stupide (bête), hébéter ; ἀποκτηνῶ,

rabêtir ; ébêtir ; ἀποκτηνῶ, ἠλιθιῶ, abrutir, crétiniser ; βλ. ἀπηλιθιώσις.

ἀποβλάκωσις, εως, ἡ· hébètement, n.m. ἠλιθιότης, crétinisme, n. m. ἡ ἀποκτήνωσις, abrutissement, n. n. βλ. ἀπηλιθίωσις.

ἀποβλέπω, ἔχω ὑπ' ὄψιν, avoir en vue (des vues) ; τείνω πρός τι, tendre, καταλήγω, buter ; διευθύνω τὸ βλέμμα μου εἴς τι, πρός τι (γενικῶς), tourner les yeux sur ou vers : regarder, σκοπῶ, viser ; ‖ ἀποβλέπει μόνον τὸ συμφέρον του, il n'a que son intérêt en vue ; ‖ ἀποβλέπει πολὺ ὑψηλότερα, il vise beaucoup plus haut ; ‖ ἀπέβλεψα εἰς τὴν δόξαν μᾶλλον ἢ εἰς τὸν πλοῦτον, j'ai visé à la gloire plutôt qu'a la richesse ; ‖ εἰς τί ἀποβλέπει τὸ ταξείδιόν του ; quel est le but de son voyage ? ‖ εἰς τί ἀποβλέπει τοῦτο ; à quoi cela tend-il ; ? § ἀφορῶ, concerner, regarder (τινὰ ἤ τι) · ‖ αὐτὸ δὲν σᾶς ἀποβλέπει, cela ne vous regarde pas ; ‖ καθόσον ἀποβλέπει τὴν φιλίαν μας, en ce qui concerne notre amitié. ‖ θέλω ἀποβλέψει πρὸς τὸ συμφέρον σας, j'aurai en vue votre intérêt.

ἀπόβλημα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι ἀποβάλλει τις, ce qu'on rejette ; ἡ ἀπόρριψις, rejet, n.m. τὸ ἀπορριφθέν, rebut, n. m. ἐπίσης le jet = ἔκριψις.

ἀπόβλητος, ος, ον· ὁ ἀποβληθεὶς ἢ ἄξιος ἀποβολῆς, rejeté, ée ; mis au rebut ; de rebut ; qui doit être rejeté ; ἤτοι ἀπορριπτέος, rejetable ; à rejeter ; ὁ καταδικαστέος, condamnable; ἀξιόμεμπτος, répréhensible; κακῆς ποιότητος, de mauvais aloi ; ὁ ἐκδιωχθεὶς ἀπό τι μέρος, renvoyé, ée.

ἀποβολή, ῆς, ἡ· τὸ ἀποβάλλειν, action de rejeter ; ἡ ἀπόρριψις, le rejet ; le renvoi, ὅπερ σημαίνει ἐπίσης τὴν ἐκδίωξιν ἀπὸ μέρος τι· ‖ [ἐμπορ.] ἀποβολή, κοινῶς σκαρτάρισμα ἐμπορεύματος, rejet, n. m ; ἡ ἀπόρριψις, rebut, n. m ; ‖ ἀποβολὴ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας (ὑπαλλήλου), destitution, n. f ; ἢ le congé ; § ἡ ἀπώλεια (ἐλπίδος, κτλ.), la perte (d'espérance, etc.) ; § ἀποβολή, ἡ ἄμβλωσις, fausse couche, n. f. ἡ ἔκτρωσις, avortement, n. m. ὁ πρόωρος τοκετός, ἤτοι ἡ πρὸ τοῦ καιροῦ ἐκ τῆς μήτρας ἔξοδος τοῦ ἐμβρύου· βλ. καὶ ἄμβλωσις.

ἀποβολιμαῖος, ος, ον· ὅ,τι συνήθως ἀποβάλλεται, ἀπορριπτέος, rejetable ; à rejeter ; de rebut ; ὑποκείμενος εἰς ἀποβολήν, ἀπόρριψιν, sujet à être renvoyé (rejeté).

ἀποβορδινός, ὁ· [διάλ. Νισύρ.] ἕωλος, μπαγιάτικος (βλ. λέξεις), ἐξ οὗ καὶ ἀποβορδινιάζω· «ἀπεβορδίνιασε τὸ φαΐ, ἀποβορδινιασμένο αὐγό»· (ἴσως ἐκ τοῦ ἀπὸ-βραδυνός).

ἀποβορόνει, [δημ.]=παίρνει τὴ βόρα του, ἡσυχάζει, ἀναπαύεται, il se repose.

ἀποβραδὶς καὶ ἀποβραδύς, [δημ. ἐπίρ.] καὶ ἀποσπερίς, ἀφ' ἑσπέρας, dès le soir ; ἀπὸ χθὲς ἑσπέρας, d'hier au soir ; χθὲς ἑσπέρας, hier au soir ; κατὰ τὴν ἑσπέραν, dans la soirée.

ἀποβράζω, μέλ. βράσω, μεθ' ὁρμῆς καὶ θορύβου βράζω, κοχλάζω, ἐκ τούτου περατῶ τὴν βράσιν, περατῶ νὰ βράζω, achever de bouillir ; ἤτοι ἔχω ἐντελῶς βράσει, bouillir tout à fait ; § —, κάμνω ἀφέψημα, faire une décoction.

ἀπόβρασμα, ατος, τό· τὸ ἀφέψημα, décoction, n. f. καὶ ἀπόζεμα, apozema, n. m ; § τὸ ἐκτὸς ῥιπτόμενον, ἀποβαλλόμενον (ἐκ τοῦ βρασίματος), τὸ ἀπόβλημα, le rejet; le rebut; ὁ ἀποβαλλόμενος ἀφρός, l'écume ; τὸ ἀπορριπτόμενον καταπάτι, la lie, le dépôt ; ‖ τὰ κοινωνικὰ ἀποβράσματα, l'écume des sociétés, κατ' εὐφημισμόν, δηλ. τὰ καθάρματα τῆς κοινωνίας.

ἀπόβρηχου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] μετὰ τὴν βροχήν, après la pluie.

ἀποβροχάρης, ὁ· [δημ.] [ἐπὶ καιροῦ, ἀνέμου, κτλ.], ὁ μετὰ τὴν βροχήν, qui succède à la pluie ; συνεπῶς ὑγρός, humide ; ψυχρός, froid.

ἀποβρόχια, τά· [δημ.] αἱ τελευταῖαι βροχαί, dernières pluies.

ἀπόγαιος, ὁ· ὁ ἀπὸ τῆς γῆς ἐρχόμενος ἄνεμος, βλ. ἄνεμος.

ἀπόγαιον, τό, ἢ ἀπόγειον, τό· βλ. ἀπόγειος.

ἀπογαλακτίζω, ἀποθηλάζω, ἀπὸ τὸ μητρικὸν γάλα ἀποκόπτω ἢ ἀποσυνειθίζω τὸ παιδίον ἀπὸ τὸ βύζαγμα, server ἢ désallaiter.

ἀπογαλάκτισμα, ατος, τό, καὶ

ἀπογαλακτισμός, οῦ, ὁ· ἀποθηλασμός, ὁ· τὸ ἀπόκομμα τοῦ παιδὸς ἐκ τοῦ μητρικοῦ γάλακτος, ἤτοι ἡ παῦσις τοῦ θηλασμοῦ, servage, n.m. ἢ désallaitement, n.m. § ἀπογαλακτισμός, ablactation, n.f. ἡ παῦσις τοῦ θηλασμοῦ, cessation de l'allaitement ; ἡ λέξις ablactation χρησιμοποιεῖται διὰ τὰς μητέρας, ἡ δὲ λέξις servage (ἀπογαλακτισμὸς) διὰ τὰ νήπια· ‖ λέγουσιν ἐπίσης apogalactisme, διὰ τὸ ἀπόκομμα τῶν νηπίων.

ἀπογαλακτόω-ῶ, μέλ. ώσω· μεταβάλλω εἰς γάλα, changer en lait.

ἀπογαναχτῶ [διάλ. Οἰνόης], ἀπαγανακτῶ, ἤτοι ξεκουράζομαι, ἀναπαύομαι (se reposer), μετ' ἐργασίαν, μετὰ δρόμον, κτλ. se délasser.

ἀπόγγωνο, τό, καὶ πογγώνα [διάλ. Ἠπ.], τὸ κείμενον ἐν γωνίᾳ καὶ προφυλαττόμενον ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, qui est au coin et preservé par le vent, ὅθεν τὸ ὑπήνεμον μέρος· βλ. λέξιν.

ἀπογειασμός, οῦ, ὁ· [ἱππευτ.] croupade, n. f. ἀπότομος καὶ διὰ τῶν τεσσάρων ποδῶν σύγχρονος αἰώρησις τοῦ σώματος τοῦ ἵππου καὶ ἐπανάπτωσις αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἄνευ ἰδίου μετεωρισμοῦ τῶν προσθίων ἢ λακτίσματος τῶν ὀπισθίων ποδῶν. § — τῶν προσθίων ἢ ὄρθωσις ἐπὶ τῶν ὀπισθίων, pesade, n. f. ὅρος ἱππευτικῆς συνώνυμος τοῦ ἐπιτοπίου προπηδήματος (courbette en place) ; κατὰ τὴν κίνησιν ταύτην ὁ ἵππος ἀνυψοῖ τοὺς προσθίους πόδας ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ πηδήσῃ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου διπόδου. Ὁ ἀπογειασμὸς τῶν προσθίων εἶνε ἡ πρώτη ἄσκησις τοῦ ἱππασκητικοῦ διστήλου (pilier).

ἀπόγειος, ος, ον· καὶ ἀπόγαιος, ος, ον· ὁ ἀπὸ τῆς γῆς (ξηρᾶς), de terre ; § [οὐδ. οὐσ. ναυτ.] τὸ ἀπόγειον, l'amarre de terre (de tête), καὶ ἀπόγαιον (πεῖσμα), κοινῶς τὸ παλαμάρι· χονδρὸν σχοινίον ἤτοι πεῖσμα δενόμενον ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν πρὸς ὅρμισιν τοῦ πλοίου· βλ. καὶ πρυμνήσιον· || ἀπόγαιον, τό· proui, n. m. σχοινίον πλοίου ἠγκυροβολημένου ἐν ποταμῷ ἢ παρὰ προκυμαίᾳ· § ἀπόγειον, τό· [ἀστρ.] apogée, n. m. τὸ σημεῖον τῆς περὶ τὴν γῆν τροχιᾶς τῆς σελήνης ἢ ἄλλου τινὸς ἀστέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἀστὴρ οὗτος εὑρίσκεται εἰς τὴν μεγίστην αὐτοῦ ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς γῆς· ὅθεν ἀπόγειον, apogée, λέγεται κυρίως καὶ μεταφορ. τὸ ὕψιστον σημεῖον.

ἀπογεμίζω, μέλ. ίσω, ὅλως πληρῶ, achever de remplir; emplir; πληρόω-ῶ, combler, γεμίζω τι, π. χ. τάφρον, κοιλότητα, κτλ. || — βαρέλιον οἴνου, ouiller ; || — τὰ βαρέλια (οἴνου), ouiller ou remplir les barriques; § ἀπογεμίζω, τὸ ἀντίθετον τοῦ πληρόω (γεμίζω) τι, ἤτοι ἐκκενόω, ἀδειάζω, ἐκκενώνω, vider; || — décharger, κοινῶς ἀδειάζω, ἐκβάλλω τὸ γέμισμα (charge) ἀπὸ ὅπλον, πυροβόλον ἢ ἑστίαν ὑπονόμου· § — πυροβόλον, désarmer un canon, ἤτοι ἐκβάλλω τὸ βλῆμα· || ἀπογεμίσατε πιστόλιον (παράγγελμα), déchargez pistolet.

ἀπογέμισις, εως, ἡ· déchargement, n. m. κοινῶς τὸ ἄδειασμα· || — ὀβίδος, τυφεκίου, πυροβόλου, κτλ. déchargement d'un obus, d'un fusil, d'un canon, etc. ἤτοι τὸ ἐκβάλλειν τὸ γέμισμα αὐτῶν· § βλ. καὶ ἀπογέμισμα.

ἀπογέμισμα, ατος, τό· ἢ ἀπογέμισις· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογεμίζειν, action de remplir ; remplissage, n. m ; ἡ πρᾶξις τοῦ πληροῦν τι, action de combler ; comblement = πλήρωσις τάφρου, κοιλότητος, κτλ. || — βαρελίου, ouillage, n. m. remplage, n. m.

ἀπόγευμα, ατος, τό· ἡ μετὰ τὸ γεῦμα (ἄριστον) ὥρα, ἡ δείλη, τὸ δειλινόν, après-dînée, n. f. ἡ μετὰ μεσημβρίαν ὥρα, après-midi, n. m ; || θὰ ἔλθω νὰ σὲ ἴδω τὸ ἀπόγευμα, j'irai vous voir après dîner.

ἀπογεύομαι, τελειόνω τὸ γεῦμα, achever de dîner ; || γεύομαι, goûter ; δοκιμάζω, essayer ; καὶ ἐπὶ ῥευστῶν, δοκιμάζω, déguster.

ἀπογηράσκω, γηράσκω ὅλως διόλου, vieillir ; achever ou continuer de vieillir.

ἀπογίνομαι ἢ γίνομαι, devenir ; συμβαίνειν, advenir ; τελειώνειν, finir ; || τί ἀπέγεινεν ἡ ὑπόθεσις ; comment a fini cette affaire? || ἂς ἰδοῦμεν τί θ' ἀπογείνῃ, voyons ce qu'il en adviendra (ce qui en arrivera) ; || τί ἀπέγεινεν [αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος] ; qu'est-ce qu'il est devenu ? § ἀπογίνομαι, καταπίπτω, déchoir ; décliner ; baisser ; || ἀπέγεινε (σωματικῶς), c'est un homme délabré ; [καὶ γενικώτερον], il a beaucoup baissé ; || ἂν τὸ παραμελήσῃς θ' ἀπογείνῃ, si vous le négligez, il s'en ira tout à fait ; § —, se défaire ; || τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται, ce qui est fait ne peut pas se défaire.

ἀπογινώσκω, ἀπελπίζω τινά, désespérer de quelqu'un ; || ἀπογινώσκομαι, ἀπελπίζομαι ἀπό τινα ἤ τι, se désespérer.

ἀπο(γ)λιόνω, [διάλ. Καρπάθ.]=κατατήκομαι, τήκομαι, se consumer, etc. βλ. τήκω.

ἀπόγλωμα, [διάλ. Ἠπείρ.] ἡ μετὰ τὸ γεῦμα ὥρα, τὸ ἀπόγευμα, βλ. λέξιν.

ἀπογλυανταρίσκομαι, [διάλ. Οἰνόης] γίνομαι γλοιώδης, βλεννώδης, devenir gluant, muqueux ; λυόνω (ἐπὶ πτωμάτων), se décomposer, ἀποσυντίθεμαι.

ἀπόγνωσις, εως, ἡ· ἡ ἀπόγνοια, ἡ ἀπελπισία, désespoir, n. m ; ἀπηλπισμένη κατάστασις, état désespéré ; ἀθυμία, ἀγωνία, abattement, n. m ; ἀγωνία, détresse, n. f.

ἀπογοήτευσις, εως, ἡ· τὸ ν' ἀπολέσῃ τις τὴν γοητείαν, τὰς ὡραίας ἐλπίδας ἢ ὄνειρα, désenchantement, n.m; désillusionnement, n.m.

ἀπογοητεύω, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὰς ἀπατηλὰς ἢ ὡραίας ἰδέας, ἐλπίδας ἢ ὄνειρα διά τι, désenchanter ; désillusionner ; perdre toute illusion.

ἀπογοητεύων, ουσα, ον· ὁ κάμνων τινὰ νὰ χάσῃ τὰς ἀπατηλὰς ἢ ὡραίας ἰδέας, ἐλπίδας ἢ ὄνειρα διά τι, désenchanteur, euse.

ἀπογονία, ας, ἡ· lignée, n. f. βλ. γενεά· || —, postérité, n. f ; descendance, n. f. βλ. καὶ ἐπιγονή, ἐπίγονος.

ἀπόγονος, ὁ καὶ ἡ· ὁ καταγόμενος ἔκ τινος, ὁ ἔκ τινος προερχόμενος, qui descend de ; qui nait de ; descendant, e; || — τρίτος=δισέγγονος, arrière-petit-fils; || — τέταρτος, descendant au quatrième degré = τρισέγγονος, fils d'arrière petit fils.

ἀπογουλίζω, (ἀπό-gula) [διάλ. Οἰνόης] ξεσβερκόνω, 'βγάλλω ('βγάζω) τὸν λαιμόν, se tordre le cou (διαστρέφω).

ἀπογούλισμα(ν), [διάλ. Οἰνόης] τὸ ξεσβέρκωμα, action de se tordre le cou, τὸ διάστρεμμα, τὸ στραβόλισμα, torticolis.

ἀπόγουνου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τὸ ὑπήνεμον μέρος (βλ. λέξιν), καθὼς καὶ ἀπόγγωνο.

ἀπογραφεύς, έως, ὁ· ὁ ἐκτελῶν ἀπογραφὴν κατοίκων, κτλ. ἤτοι ἀπαριθμῶν καὶ καταγράφων εἰς καταλόγους, ὁ ἀπογράφων, recenceur, n. m; || —, ὁ καταχωρῶν εἰς βιβλία, καταχωρητής, enregistreur, n. m.

ἀπογραφή, ῆς, ἡ· τὸ καταγράφειν εἰς καταλόγους καθὼς καὶ αὐτοὶ οἱ κατάλογοι, ἤτοι ἡ πρὸς στατιστικὰς ἐρεύνας ἀπαρίθμησις ἐμψύχων ὄντων, ὡς πληθυσμοῦ ἀνθρώπων ἢ ζώων ἐν γένει, ἢ ἀψύχων ἢ ἠθικῶν ἀντικειμένων, ὡς μηχανῶν, οἰκοδομημάτων, γηπέδων, ἱδρυμάτων, ψηφοδελτίων, σφαιριδίων ψηφοφορίας, νομικῶν προσώπων, ἐπαγγελμάτων, κτλ., γενικῶς ὅθεν ἡ καταχώρησίς που, enregistrement, n. m. [ἐπὶ πληθυσ. ψήφων, κτλ.], recensement, n. m. [ἐπὶ κτηνῶν], conscription, n. f. βλ. κατωτέρω· || [νομ.], inventaire, n. m.= ἀπογραφή, ἤτοι καταγραφὴ παντὸς ὅ,τι ἀνήκει εἴς τινα, ὡς περιουσίας, κτλ. καὶ ἐν γένει κινητῶν ἢ ἀκινήτων ἀντικειμένων· || ἐπίσης ἀπογραφὴ (inventaire) καλεῖται καὶ αὐτὸς ὁ κατάλογος τῆς ἀπογραφῆς γενικῶς ὑλι-

χοῦ ἢ ἀτόμων· || πίναξ ἀπογραφῆς, inventaire ἢ tableau de recensement (ἀναλόγως τῷ πράγματι)· § [λογ.] ἀπογραφή, inventaire, n. m. Πᾶς ἔμπορος ὑποχρεοῦται ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ καταγράφῃ καὶ περιγράφῃ ἐτησίως πάσας τὰς ἀξίας, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τό τε ἐνεργητικὸν καὶ τὸ παθητικὸν τῆς ἐμπορικῆς του περιουσίας. Ἡ πρᾶξις αὕτη λέγεται ἀπογραφή, οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς προκύπτοντες πίνακες ἀντιγράφονται ἐν βιβλίῳ καλουμένῳ τῶν ἀπογραφῶν. Ἐπὶ τῶν πινάκων τούτων βασίζεται ὁ ἐμπορικὸς ἰσολογισμός. Ἡ ἀπογραφὴ καταδεικνύει ἐπακριβῶς τὴν οἰκονομικὴν θέσιν τοῦ ἐμπόρου καὶ ἐκτὸς τῆς κοινῆς καὶ ἐτησίας λαμβάνει χώραν τοιαύτη, ὁπότ' ἂν ἐπιστῇ ἀνάγκη νὰ καταδειχθῇ ἡ θέσις αὐτὴ ἐπὶ διαλύσεως ἐμπορικῆς ἑταιρίας, λ. χ. ἢ ἐπὶ πτωχεύσεως· βλ. καὶ ἰσολόγιον· || βιβλίον ἀπογραφῆς, livre d'inventaire ἢ ἁπλῶς, inventaire ; βλ. **βιβλίον**· || εἴμεθα ἀπησχολημένοι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὴν σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς, nous sommes occupés, en ce moment, à faire l'inventaire ; § κληρονομῶ ἐξ ἀπογραφῆς, hériter sous bénéfice d'inventaire ; || κληρονόμος ἐξ ἀπογραφῆς, héritier bénéficiaire ; § πίναξ ἀπογραφῆς, tableau de recensement ; οὗτος ἐν τῷ στρατολ. νόμῳ ἄρθρ. 29 καλεῖται **στρατολογικὸς κατάλογος**, βλ. κατωτέρω. § ἀπογρ. conscription, n. f. καλεῖται ἡ ἐγγραφὴ εἰς τὸ μητρῷον τῶν ἀρρένων πάντων τῶν γεννηθέντων ἀρρένων τέκνων κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους· || στρατιωτικὴ ἀπογραφὴ ἢ ἁπλῶς ἀπογραφή, conscription militaire ἢ ἁπλῶς conscription, καλεῖται ἡ ἐνιαύσιος σύνταξις τοῦ στρατολογικοῦ καταλόγου (tableau de recensement), ἤτοι ἡ καταγραφὴ τῶν νέων τῶν συμπληρούντων τὸ 21 ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἑπομένως ὑπαγομένων εἰς στρατολογίαν (recrutement). Πλειστάκις οἱ Γάλλοι ἀντὶ τῆς λέξεως recrutement (στρατολογία) μεταχειρίζονται τὴν λέξιν conscription, ἥτις σημαίνει τὴν ἐνιαύσιον ἀπογραφήν, ἤτοι τὴν στρατολογίαν, βλ. καὶ κλάσις, classe, n. f ; || ἀπογραφὴ τῶν ἵππων, conscription des chevaux, σημαίνει τὴν εἰς καταστάσεις ἐγγραφὴν τῶν κτηνῶν (ἵππων καὶ ἡμιόνων) τῶν δυναμένων νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἐν ὥρᾳ πολέμου· || ἀπογραφὴ ναυτῶν, ἡ κατάταξις ἐν τῷ ναυτικῷ, ναυτολογία, enrôlement, n. m ; || ναυτικὴ ἀπογραφή, inscription (n.f.) maritime, εἶνε ἐργασία σκοποῦσα τὴν σύνταξιν τῶν καταλόγων τῶν ὑποχρέων νὰ ἐκπληρώσωσιν εἰς τὸ ναυτικὸν τὴν στρατολογικήν των ὑποχρέωσιν· || ὁ εἰς ἐνιαύσιον ἀπογραφὴν ἀνήκων, ἤτοι ὁ **στρατεύσιμος** ἢ **κληρωτός**, conscrit, n. m. βλ. λέξεις· § ἀπογραφή, [δημ. καὶ ἐν διαλ. Ἠπείρου] ἀντὶ ὑπογραφή· § [ναυτ.] ἀπογραφή, feuille d'armement, καλεῖται ὁ κατάλογος ὁ παραδιδόμενος εἰς τὸ πλοῖον καὶ περιέχων κατὰ τμήματα ἅπασαν τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου.

ἀπογραφικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀπογραφὴν ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος, de conscription ; de recensement ; d'inventaire ; βλ. ἀπογραφή.

ἀπόγραφον, ου, τό· τὸ ἀντίγραφον, copie, n. f. expédition, n. f ; || ἀπόγραφον, un duplicata = διπλόγραφον, **ἀντίγραφον**· || λαμβάνετε ἐπισυνημμένως τὰ ἀπόγραφα, vous recevez ci-joint les duplicata de tous ces documents ; || [νομικ.] ἀπόγραφον ἐκτελεστόν, grosse, n. f. καλεῖται τὸ ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου προσώπου ἐπικεκυρωμένον ἀντίγραφον, ὁσάκις τὸ πρωτότυπον φέρει τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως· || —, ampliation, n. f. = ἀντίγραφον ἐξοφλητικοῦ· || δι' ἀπόγραφον, pour ampliation, βλ. καὶ ἀντίγραφον· § [ναυτ.] — τῶν παραγγελμάτων, cahier d'ordres, ἤτοι βιβλίον ἐν ᾧ ἐγγράφονται αἱ διαταγαὶ ἀρχηγοῦ μοίρας ἢ στόλου· || — σημάτων, cahier des signaux ; βλ. **σηματόγραφον**· § —, apographe, n. m. ἀντίγραφον ἐκ τοῦ πρωτοτύπου.

ἀπογράφω, ἀντιγράφω, copier ; ἐγγράφω, inscrire ; καταχωρῶ που, enregistrer ; [ἐπὶ πληθυσ. ψήφων, κτλ.] ἐκτελῶ ἀπογραφήν, recenser ; [ἐπὶ κτηνῶν] conscrire ; [νομ. ἰδίως], inventorier ; [ἐμπορ.] — τὰ ἐν τῇ ἀποθήκῃ ἐμπορεύματα, inventorier ; [ἐπὶ στρατιωτ.] conscrire καὶ recruter = στρατολογῶ· [ἐπὶ ναυτῶν] inscrire καὶ ἰδίως enrôler = ναυτολογῶ· § [δημ.] ἀπογράφω ἀντὶ ὑπογράφω· βλ. ἀπογραφή.

ἀπογυμνάζω, ἐντελῶς γυμνάζω, τελειώνω τὸ γυμνάσιον, achever (terminer) l'exercice ; παύω ἀπὸ τοῦ νὰ γυμνάζω, cesser de faire exercer.

ἀπογύμνασις, εως, ἡ· τὸ τελείωμα, ἡ ἀποτελείωσις τῶν γυμνασίων, achèvement (terminaison) des exercices ; ἡ παῦσις τοῦ γυμνασίου, fin d'exercice.

ἀπογυμνόνω, καὶ

ἀπογυμνόω-ῶ, ἀπογυμνώνω, μέλ. ώσω, γυμνόνω ἐντελῶς, mettre à nu ; dénuer ; § ἀπογυμνῶ ὀστοῦν ἐκ τῆς σαρκός του ἢ δένδρον ἐκ τοῦ φλοιοῦ του, ἀποδέρω, dénuder ; § ἀπογυμνόω ἀγωγὸν ἢ καλώδιον, dénuder ; βλ. **ἀπογύμνωσις**· § ἀπογυμνόω ἄτομον, γυμνόω, ἀφαιρῶ ἐξ αὐτοῦ ἐνδύματα, πράγματα, dépouiller ; βλ. ἀπογύμνωσις· || ἀπογυμνῶ, συλέω-ῶ, spolier ; σκυλεύω, dépouiller les morts ; § ἀπογυμνόω (τῶν ὅπλων) = ἀφοπλίζω, démunir, ἤτοι ἀφαιρῶ τὰ πολεμοφόδια ἢ τὰ ὅπλα ἔκ τινος φρουρίου, θέσεως, κτλ. § [μέσ.] ἀπογυμνοῦμαι, ἀπογυμνόνω ἐμαυτόν, se dénuer, ἀποβάλλω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου τὰ ἐνδύματα, τὰ πράγματά μου ὑπὲρ ἄλλου τινός, π. χ. ἀπογυμνοῦμαι τῶν ἀναγκαίων ὑπὲρ τῶν τέκνων μου, se dénuer du nécessaire pour ses enfants.

ἀπογύμνωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογυμνώνειν, action de mettre à nu ; dénuement, n. m. § [χειρουρ.], ἡ ἀπόδαρσις, dénudation, n. f. § —, dénudation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ καθιστᾶν μὴ μεμονωμένον, μεμονωμένον τινὰ ἀγωγὸν (conducteur) ἢ καλώδιον διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς ἀπομονωτικῆς ἐπιστρώσεως. § — ἢ γύμνωσις, dépouillement, n. m. ἡ ἀφαίρεσις τῶν πραγμάτων ἀτόμου τινός· || — ἢ γύμνωσις πληγωμένου, dépouillement d'un blessé, ἤτοι ἡ ἀφαίρεσις ἐξ αὐτοῦ τῶν εἰδῶντου· || ἡ

σύλησις, spoliation, n. f. § —, ἡ ἀφόπλισις, action de démunir, βλ. ἀπογυμνῶ, ἀφοπλίζω.

ἀπογυμνωτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν ἀπογύμνωσιν, de dénuement ; de dénutation ; de dépouillement ; de spoliation ; συλήτωρ, spoliateur.

ἀπογυρίζω, [διάλ. Ἠπείρ.] ἀποτελειῶ τὸ γύρισμα ἑνὸς χωραφίου· γύρισμα δὲ ὀνομάζουσι τὸ ὄργωμα, βλ. λέξιν. § ἀπογυρίζω [διάλ. Καρπάθ.], περισυνάζω τὰς αἶγας πρὸ τῆς μάνδρας.

ἀπογωνιάζω, ἀπογωνιόω-ῶ, κάμνω τι γωνιῶδες, γίνομαι γωνιώδης ἢ γωνιαῖος, faire (ou devenir) angulaire ; terminer en angle. § [ξυλουργ.] —, délarder, ἐν ταῖς τέχναις σημαίνει πελεκῶ γωνίας ξύλου, π. χ. τὰς γωνιαίας ὀροφίας δοκοὺς (μαχιὰς=arêtier) δέον ὁ τεχνίτης νὰ τὰς πελεκήσῃ πρὶν ἢ τὰς τοποθετήσῃ· ‖ [οἰκοδ.] — βαθμίδας, délarder, ἤτοι πελεκῶ λοξῶς τὸ κάτω μέρος βαθμίδος τινός, ὁπότε λέγουσι, la marche porte son délardement, ἤτοι ὅτι ἡ βαθμὶς εἶνε ἀπογωνιασμένη, ἤτοι λοξοπελεκημένη κάτωθεν, marche délardée ; βλ. βαθμίς,

ἀπογωνιασμός, οῦ, ὁ· délardement, n. m. ἤτοι ἡ ἐκκοπὴ τῶν γωνιῶν, ξύλου, λίθου, κτλ. ἡ λέπτυνσις τοῦ ξύλου, κτλ. βλ. ἀπογωνιάζω.

ἀπογωνιαστήρ, ῆρος, ὁ· (ἀπὸ γωνιάζω), abat-carre, n. m. ἐργαλεῖόν τι τῶν σκυτορράφων ἢ σκυτέων, δι' οὗ ἀμβλύνονται ἢ καταθλίβονται αἱ ἐξέχουσαι γωνίαι τῶν σκυτῶν. Ἐκ τούτου ἀπογωνιαστὴρ καλεῖται πᾶν ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς ἀπογωνιασμόν.

ἀποδασῶ (όω), βλ, ἐκδασόω, déboiser.

ἀποδάσωσις, εως, ἡ· βλ. ἐκδάσωσις, déboisement, n. m.

ἀπο(δ)αῦλι, τό· [διάλ. Καρπάθου], ξύλον καὲν ἐν μέρει ἢ καιόμενον εἰσέτι, ὁ δαυλός, τεμάχιον, λείψανον δαυλοῦ, un bout d'une torche, etc.

ἀποδαῦλιν, τό· (ἀπὸ-δαυλὸς) [διάλ. Οἰνόης = ξύλον καὲν κατά τι καὶ σβεσθὲν ἢ καιόμενον ἔτι· βλ. δαυλός (torche).

ἀπόδαυλος, ὁ [διάλ. Ἰκάρ.] προηγεῖται αὐτοῦ πάντοτε τὸ ἐπίθετον ξερός. «Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε ξερὸ καὶ ἀπόδαυλο» = εἶνε πολὺ ξηρόν· [μεταφ.] ἄναυδος, ἄλαλος, ἐνεὸς ὑπ' αἰσχύνης (βλ. λέξεις· «σὰν τοῦπα τὸ τάδε πρᾶγμα, ἠπόμεινε ξερὸς καὶ κι' ἀπόδαυλος. (Κρήνη).

ἀποδεδεγμένος, η, ον· [μετοχὴ] accepté, ée ; βλ. ἀποδέχομαι.

ἀποδεδειγμένος, η, ον· [μετοχὴ] avéré, ée ; βλ. ἀποδεικνύω.

ἀποδεδειγμένως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀποδεδειγμένον, d'une manière compétement fixée (désignée), ἢ d'une manière avérée ; ἢ ἀριδήλως, πασιδήλως, σαφῶς, notoirement, μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφιβολίαν, à n'en pas douter.

ἀποδείκνυμι, καὶ

ἀποδεικνύω, μέλ. είξω, ἐξηγῶ τι, διὰ λόγων ἢ ἔργων καθιστῶ τι φανερὸν καὶ ἀναμφίβολον, prouver ; ἀποδεικνύω μαθηματικῶς, φανερώνω, ἐκφράζω, démontrer ; πιστῶ, βεβαιῶ, constater ; νομιμοποιῶ, δικαιολογῶ, justifier, de ; καὶ ἀποδεικνύω, βεβαιῶ, avérer ; ‖ — ἀποδεικνύω γεγονότα, prouver ; démontrer ; témoigner ; ‖ τοῦτο δὲν ἀποδεικνύει τίποτε, cela ne prouve rien ; ‖ ἀπέδειξεν ὅτι ἡ γῆ εἶνε στρογγύλη, il a démontré que la terre est ronde ; ‖ θὰ ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά του, je prouverai son innocence ; ‖ τοῦ ἀπέδειξα τὸ ἐναντίον, je lui ai prouvé (justifié) le contraire ; ‖ ἀπεδείχθη ἔνοχος προδοσίας, il a été convaincu de trahison ; ‖ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω ψηλαφητῶς, je vous le ferai toucher au doigt ; ‖ πρέπει ἐν πρώτοις ν' ἀποδειχθῇ τὸ πρᾶγμα, il faut d'abord constater le fait ; ‖ πρέπει ν'ἀποδείξῃ πόθεν ζῇ, il doit justifier de ses moyens d'existence ; ‖ ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων, comme il appert (apparoir, φαίνεται, προκύπτει) des dépositions des témoins ; ‖ ὁ λόγος οὗτος δὲν ἀποδεικνύει, cette raison ne conclut pas ; ‖ ἡ ἐνοχή του εἶνε ἀποδεδειγμένη, sa culpabilité est avérée ; § παρέχω ἀπόδειξιν, καθιστῶ φανερόν, faire preuve ; ἐμφαίνω, témoigner ; marquer ; δεικνύω, montrer ; ‖ ἀπέδειξε θάρρος, il fit preuve de courage ; ‖ τοῦ ἀπέδειξα τὴν δυσαρέσκειάν μου, je lui ai montré (fait sentir ; marqué) mon mécontentement ; ‖ μὴν ἀποδείξῃς τίποτε, ne laissez rien paraître ; ne faites semblant de rien ; ‖ ἀπεδείχθη ἀνώτερος τοῦ ἀδελφοῦ του, il s'est montré supérieur à son frère ; ‖ ἡ εἴδησις ἀπεδείχθη ψευδής, la nouvelle se trouva fausse; ‖ ἀποδεδειγμένος, η, ον· désigné, ée ; avéré, ée.

ἀποδεικτικόν, τό· τὸ πιστοποιητικόν, ἐνδεικτικόν, certificat, n. m. τὸ μαρτυρικόν, attestat, n. m. attestation, n. f. ‖ — καλῆς διαγωγῆς, certificat de bonne conduite ; ‖ [ἐμπορ.] ἀποδεικτικὸν ἐν γένει, certificat, n. m. ‖ — παραλαβῆς, reçu, n. m. ‖ ἐπὶ ἐγγράφων καὶ ἐπιστολῶν, récépissé, n. m. ἤτοι ἔγγραφος ὁμολογία παραλαβῆς αὐτῶν· ‖ ἐπὶ χρημάτων, quittance, n. f.=ἐξοφλητικόν.

ἀποδεικτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀπόδειξιν, συντείνων ἢ ἱκανὸς νὰ ἀποδείξῃ, démonstratif, ive ; ὁ συμπερασματικός, concluant, e ; δικαιολογητικός, justifiant, e ; ‖ ἀποδεικτικὰ μέσα, [νομ.] les preuves ; ‖ ἀποδεικτικὴ ἰσχύς, force probante ; ‖ τὰ ἐμπορικὰ βιβλία ἔχουσιν ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, les livres de commerce font foi en justice.

ἀποδεικτικῶς, [ἐπίρ.] μὲ ἀποδεικτικὸν τρόπον, demonstrativement.

ἀποδειλίασις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἐπέλθῃ εἴς τινα δειλία, φόβος, action de s'intimider ; intimidation, n. f. ἡ ἀπώλεια τοῦ θάρρους, perte de courage ; ἀποθάρρυνσις, découragement, n. m.

ἀποδειλιάω-ῶ, μέλ. άσω, γίνομαι ἢ εἶμαι δειλός, être ou devenir timide, s'intimider ; καθιστῶ τινα δειλόν, φοβίζω, intimider ; ἀποθαρρύνω τινά, décourager ; χάνω τὸ θάρρος, perdre courage, ἀποθαρρύνομαι, se décou-

rager ἢ se laisser abattre, ἀφίνω νὰ καταβληθῶ ἀπὸ φόβον, ἀτολμίαν· βλ. καὶ **δειλιῶ**.

ἀπόδειξις, εως, ἡ· καλεῖται ἐν τῇ λογικῇ ἡ παραγωγὴ τῆς ἀληθείας κρίσεώς τινος ἐκ τῆς ὁμολογουμένης ἀληθείας ἄλλων κρίσεων καταλλήλως συναπτομένων, la preuve ; la démonstration ; || ἔστω δὲ πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι, et la preuve en est que ; || [ἐμπορ.] — ἰσχυρισμοῦ, preuve, n. f; ἡ μαρτυρία, témoignage, n. m. || καταστρέφειν, ἀκυροῦν τὰς ἀποδείξεις, détruire, invalider les preuves ; || προσάγειν τὰς ἀποδείξεις, produire, fournir, exhiber des preuves ; || [νομ.] ἀρχὴ ἀποδείξεως, commencement de preuve ; καὶ ἐνίοτε demi -preuve, n. f ; || ἀπόδειξις ἔγγραφος (μαρτυρική), preuve littérale (testimoniale) ; || μαθηματικὴ ἀπόδειξις, démonstration mathématique ; || — παραλαβῆς, reçu ; βλ. καὶ ἀποδεικτικόν· || [ἐμπορ.] — διὰ παραλαβὴν χρημάτων, ἐμπορευμάτων, un reçu, un récépissé ; || — πληρωμῆς, ἡ ἐξόφλησις, quittance, n. f. || ἀντὶ τῆς ἀποδείξεως, contre le reçu ; || — ἁπλῆ ἢ μονή, un reçu simple ; || — παραλαβῆς ἐπὶ χαρτοσήμου, un reçu timbré ; || — παραλαβῆς εἰς διπλοῦν, un reçu double (fait double, par duplicata) ; || — πληρωμῆς, ἐξόφλησις, une quittance ; || — πληρωμῆς ἐξοφλητικῆς (ἐξοφλητικόν), une quittance, décharge entière ; || — παραλαβῆς (χρημάτων), un reçu, un récépissé ; || — ἐσημασμένη (χαρτοσημασμένη), un reçu timbré ; || — εἰς διπλοῦν, un reçu double (fait double, par duplicata) ; || τὸ ὁποῖον (ποσὸν) θὰ λάβητε τὴν καλοσύνην νὰ τῷ πληρώσητε ἀπέναντι τῶν ἀποδείξεών του, ἃς θὰ μᾶς διαβιβάσητε, que vous aurez la bonté du lui payer contre ses reçus à nous transmettre ; || ἅτινα (χρήματα) θὰ τῷ μετρήσητε (πληρώσητε) ἐπὶ διπλαῖς ἀποδείξεσιν, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἀντίγραφον θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μᾶς ἀποστείλητε, que vous lui compterez contre ces reçus en double, dont vous voudrez bien nous envoyer un exemplaire ; || προσωρινὴ ἀπόδειξις, bon provisoire ; § [νομ.] — ἔγγραφος ἢ **πειστήριον**, document, n. m. βλ. **πειστήριον**· § —, τὸ γνώρισμα, marque, n. f. ἡ μαρτυρία, témoignage, n. m. τὸ δεῖγμα, τὸ τεκμήριον, preuve, n. f ; || παρέχω ἀποδείξεις φιλίας, donner des marques d'amitié.

ἀποδεῖπνι, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον ὥρα· «θἄρθω σ'τὸ σπίτι σας τ' ἀποδεῖπνι», βλ. **ἀπόδειπνον**.

ἀπόδειπνον, ου, τό· ὁ μετὰ τὸ δεῖπνον, après-souper ἢ après-soupée. § [ἐκκλ.] complies; ἐκκλησιαστικὴ ἀκολουθία ἀναγινωσκομένη ἐν τοῖς μοναστηρίοις καὶ ναοῖς τῶν πόλεων κατὰ τὴν τεσσαρακονθήμερον νηστείαν τοῦ Πάσχα πρὸς ἑσπέραν· αὕτη λέγεται μέγα ἀπόδειπνον, πρὸς διάκρισιν πρὸς τὸ μικρὸν ἀπόδειπνον, ὅπερ ἐν τοῖς μοναστηρίοις ἀναγινώσκεται μετὰ τὸ δεῖπνον=εὐχαριστίαι, les grâces, ἤτοι ἡ προσευχὴ μετὰ τὸ δεῖπνον.

ἀποδειπνῶ (έω), μέλ. ήσω· παύω τοῦ δειπνεῖν, τελειώνω τὸ δεῖπνόν μου, achever (finir) de souper.

ἀποδεκάτευσις, εως, ἡ· ἡ ἀποδεκάτωσις.

ἀποδεκατεύω, βλ. **ἀποδεκατίζω**.

ἀποδεκατίζω, πέρνω τὸ δέκατον, prendre le dixième ; décimer ; εἰσπράττω, συνάζω τὸ δέκατον, percevoir la dîme de; dîmer; βλ. καὶ **δεκάτη**.

ἀποδεκατόω-ῶ, βλ. **ἀποδεκατίζω**.

ἀποδεκάτισις, ἡ, καὶ

ἀποδεκάτισμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδεκατίζειν, τὸ δεκάτισμα, action de prendre le dixième ; décimation, n. f. ἡ εἴσπραξις, ἡ φορολογία τῆς δεκάτης, le prélèvement de la dîme ἢ ἁπλῶς la dîme, ἡ δεκάτη, ἤτοι τρόπος φορολογίας καθ' ὃν ἐκ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος τῶν προϊόντων τῆς γῆς τὸ δημόσιον λαμβάνει τὸ δέκατον· βλ. καὶ **δεκάτη**.

ἀποδεκατιστής, ὁ· ὁ ἀποδεκατίζων, ὁ εἰσπράττων τὴν δεκάτην, qui prélève la dîme ; σπανίως dîmeur ; décimeur, n. m.

ἀποδεκατόνω, καὶ

ἀποδεκατῶ, βλ. **ἀποδεκατίζω**.

ἀποδεκάτωσις, εως, ἡ· βλ. **ἀποδεκάτισμα**.

ἀποδέκτης, ου, ὁ· ὁ ἀποδεχόμενος, ὁ λαμβάνων, receveur ; ὁ εἰς ὃν προορίζεται, πέμπεται ἢ διευθύνεταί τι, destinataire (π. χ. ἐπιστολή κτλ. d'une lettre etc.) ; || — (ἐμπορευμάτων), consignataire (de marchandises); || — (συναλλαγματικῆς), accepteur (d'une lettre de change ἢ d'une traite) ; ὁ ἀποδέκτης λέγεται ἐπίσης ἐν τῷ ἐμπορίῳ καὶ tiré, n. m. ἢ acceptant, n. m. εἶνε δὲ ὁ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται ἡ συναλλαγματικὴ καὶ ἐπιφορτισμένος τὴν πληρωμὴν αὐτῆς. Ὑπογράφει εἰς τὸ κάτω μέσον αὐτῆς ὑπὸ τὴν λέξιν **δεκτὴ** ἢ **δέχομαι**· βλ. **ἀποδέχομαι** καὶ **ἀποδοχή**.

ἀπόδεκτος, ος, ον· καὶ συνηθέστερον παρὰ τοῖς νεωτέροις **ἀποδεκτός**, ή, όν· ὁ ἄξιος ἀποδοχῆς, ὁ δεκτὸς γενόμενος, accepté, ée ; acceptable ; ὁ παραδεκτὸς γενόμενος ἢ εἰσαχθείς που, admis, admissible ; || ἡ συναλλαγματική του δὲν ἔγεινεν ἀποδεκτή, sa traite n'a pas été acceptée.

ἀποδέλοιπος, η, ον· [δημ.] πληθ. ἀποδέλοιπα· βλ. **ἐπίλοιπος**.

ἀπόδεμα, τό· [διάλ. Ἠπείρου] ὀρχοπέδη, ὁ διὰ μαγείας γινόμενος δεσμὸς νεονύμφων· βλ. **ἀμπόδεμα**.

ἀποδεμένος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] βλ. **ἀμποδεμένος**.

ἀποδένω, μέλ. έσω, λύνω, ἀποσυνθέτω, défaire ; || [ἐμπορ.] ἀποδένω τὰ δέματα, défaire les balles ; § **ἀποδένω**, [διάλ. Ἠπείρου] καὶ οὐσ. **ἀπόδεμα**· βλ. **ἀμποδένω**, **ἀμπόδεμα**.

ἀποδεξιᾶ, (ἀπρόσωπον) [διάλ. Οἰνόης] = εἶνε ἐπιδέξιος εἰς ὅλα, adroit, e ; habile.

ἀποδερματόω-ῶ, μέλ. ώσω· ἐκβάλλω τὸ δέρμα, ôter le cuir (la peau); || [παθ.] ἀποδερματοῦμαι, [ἰατρ.] ἐκβάλλω ἢ χάνω τὸ δέρμα, s'excorier.

ἀποδερμάτωσις, εως, ἡ· [ἰατρ.] ἡ ἐκβολὴ τοῦ δέρματος, excoriation, n. f.

ἀποδέρω, τὸ δέρμα ἀποσπῶ, κοινῶς ἀπογυμνῶ, dénuder ; βλ. **ἀπογυμνόω.**

ἀποδεσμεύω, μέλ. εύσω, καὶ **ἀποδεσμέω,** δένω τι εἴς τι, lier ; attacher ; § [ναυτ.] ἀποδεσμεύω· βλ. **ἀπεχμάζω**· ‖ — σχοινίον ἐκ τῶν ἀπολαβείων του (bosses), [ναυτ.] débosser.

ἀποδέχομαι, μέλ. δέξομαι, παραδέχομαι, δέχομαι, ἢ συγκαταθετικῶς ἢ μὲ εὐχαρίστησιν ἀποδέχομαι, accepter ; agréer ; ἀποδέχομαι ἢ συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην τινός, ἐγκρίνω, συγκατατίθημι, approuver ; παραδέχομαι, admettre ; καὶ γενικῶς ἀκούω, δι' ἀκοῆς παραδέχομαι, ὑποδέχομαι ἢ παραλαμβάνω, adopter ; accueillir ; ‖ — παρατηρήσεις, admettre des observations ; ‖ — τὴν πρότασίν σας, j'accepte votre proposition ; ‖ εὐηρεστήθη ν' ἀποδεχθῇ τὴν παράκλησίν σας, il a bien voulu agréer votre prière ; ‖ — ὅ, τι ἐπράξατε, j'approuve ce que vous avez fait ; ‖ πῶς ἀπεδέχθη τὴν αἴτησίν σας; comment a-t-il accueilli votre demande ? ‖ — τὴν δικαιολογίαν σας, j'admets votre justification (vos excuses) ; ‖ ἡ κοινὴ χρῆσις ἀπεδέχθη τὴν λέξιν, l'usage a sanctionné le mot ; § [ἐμπορ.] — (συναλλαγματικήν), accepter ; honorer ; ‖ ἀποδέχεσθαι, accepter=περιβάλλειν διὰ τῆς ἀποδοχῆς ὑμῶν, revêtir de votre acceptation ; ‖ ἐνεργεῖν διὰ τὴν ἀποδοχήν, παρουσιάζειν πρὸς ἀποδοχήν, faire accepter ; ‖ δὲν ἀποδεχόμεθα ποτὲ δι' οὐδὲν κατάστημα, ἐὰν δὲν ἔχωμεν πρόβλεψιν εἰς χεῖράς μας, nous n'acceptons jamais pour aucune maison sans avoir des valeurs en mains ; ‖ ἤμεθα ἕτοιμοι (πρόθυμοι) ν' ἀποδεχθῶμεν τὴν συναλλαγματικὴν ὑμῶν διὰ τὰ δύο τρίτα τοῦ ἐμπορεύματος, nous sommes prêts à accepter votre traite pour les deux tiers de la marchandise ; ‖ ἐγκλείστως ἔχετε συναλλαγματικήν, ἣν παρακαλοῦμεν ν' ἀποδεχθῆτε, ci-joint vous trouverez une traite, que nous vous prions de revêtir de votre acceptation ; ‖ λαμβάνομεν τὴν ἐλευθερίαν νὰ διαβιβάσωμεν ὑμῖν ἐγκλείστως δύο πρώτας (συναλλαγματικάς), τὰς ὁποίας παρακαλοῦμεν νὰ παρουσιάσητε πρὸς ἀποδοχὴν καὶ νὰ φυλάξητε πρὸς παράδοσιν εἰς τοὺς κομιστὰς τῶν ἐν τάξει δευτέρων (συναλλαγματικῶν), nous prenons la liberté de vous remettre si-joint, deux premières que nous vous prions de vouloir bien faire accepter et de les garder à la disposition des secondes en règle ; ‖ εἶμαι πρόθυμος ν' ἀποδεχθῶ τὴν συναλλαγματικὴν διὰ τὰ δύο τρίτα τοῦ ὑποτιθεμένου καθαροῦ προϊόντος, je suis prêt à donner mon acceptation pour les deux tiers du net produit présumé.

ἀποδημέω, βλ. ἀποδημῶ.

ἀποδημητήρια, τά· (ἐννοεῖται ἔγγραφα πλοίου), expéditions (d'un navire) ; καλοῦνται οὕτω τὸ σύνολον τῶν διατυπώσεων καὶ ἐγγράφων ὅσα ἀπαιτοῦνται παρὰ τοῖς προξένοις καὶ λιμεναρχείοις ἀπὸ τῶν πλοιάρχων, κατά τε τὸν κατάπλουν καὶ ἀπόπλουν τῶν πλοίων των ἐκ λιμένος τινός, κοινῶς τὰ χαρτιά (τοῦ πλοίου).

ἀποδημητικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀποδημίαν ἀνήκων, de voyage ; ὁ ἀγαπῶν ν' ἀποδημῇ ἢ νὰ ταξειδεύῃ, qui aime à voyager ; ὁ ἀποδημῶν, ταξειδεύων, qui voyage, συνεπῶς ταξειδιώτης, voyageur, euse ; ὁ διαβατικός, passager, ère ; ‖ — πτηνά, oiseaux voyageurs (migrateurs=μετοικοῦντα, erratiques=πλανητικά, περιπλανώμενα), ὀνομάζονται ὅσα ἕνεκα τοῦ ψύχους καὶ τῆς ἕνεκα τούτου ἐπερχομένης ἐλλείψεως τροφῆς ἀπέρχονται εἰς χώρας νοτιωτέρας καὶ ἐπιστρέφουσιν εἰς τοὺς τόπους ἀφ' ὧν ὡρμήθησαν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος.

ἀποδημία, ας, ἡ· ἡ ἔξω τῆς πατρίδος διαμονή, τὸ ξενίτευμα, le séjour en pays étranger ; τὸ ταξείδιον (εἰς τὸ ἐξωτερικόν), voyage (à l'étranger) ; καὶ ἐν γένει ἡ ἀπουσία, absence, n. f ; ‖ ἐπέστρεψε μετὰ μακρὰν ἀποδημίαν, il est revenu après une longue absence ; § ἀποδημία [ἐπὶ πτηνῶν], migration, n. f. ἤτοι μετάβασις περιοδικὴ πτηνῶν τινων ἀπὸ ψυχρότερα εἰς θερμότερα κλίματα.

ἀπόδημος, ος, ον· ὁ ἀποδημητικός.

ἀποδημῶ (έω), μέλ. ήσω, εἶμαι ἀπών, être absent ; ἀπουσιάζω, s'absenter de ; εἰς τὰ ξένα, λείπω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, s'absenter de son pays ; συνεπῶς ἀναχωρῶ, partir ; ταξειδεύω, aller en voyage, voyager ; § [ἐπὶ πτηνῶν] émigrer ; § ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον [φρ. ἐκκλησ.] il est décédé=ἀπεβίωσεν ἢ Dieu l'a rappelé.

ἀπόδιαβα, [ἐπίρ. διαλ. Ἠπείρου] ἀφοῦ παρέλθῃ, μετὰ τὴν πάροδον, διάβασιν· ἀπόδιαβα τὸ Πάσχα, apres Pâques ; λέγεται δὲ καὶ «διάβα»=διάβασις· «τὸ χωριό μας εἶνε διάβα», ὅθεν τὸ ἀπόδιαβα.

ἀποδιαβάζω, τελειώνω τὸ διάβασμα, τὴν ἀνάγνωσιν, achever la lecture ; ἢ παύω (τελειώνω) ἀπὸ τοῦ νὰ διαβάζω, finir de lire.

ἀποδιαλεγοῦδι, τό· [δημ.] καὶ **ἀποδιαλέγουρα,** τά· τὸ ἀποβαλλόμενον, ἀπορριπτόμενον, τὸ ἀπόριμμα, le rebut, κοινῶς τὸ σκάρτο (ἰταλ. scarto) ; βλ. καὶ **ἀποδιαλεγούρια.**

ἀποδιαλεγούρια, τά· [διάλ. Ἠπείρου] βλ. ἀποδιαλεγοῦδι, le rebut ; τὰ ὑπολειφθέντα μετὰ τὴν διαλογήν· [ἡ ἀπὸ σημαίνει τὸ ὑπόλοιπον, ὡς καὶ εἰς τὸ ἀποφάγια καὶ ἀποπίματα].

ἀποδιαλέγω, ἐκλέγω, choisir ; διαλέγω, trier.

ἀποδιδράσκω, μέλ. ἀποδράσομαι, φεύγω δρομαίως ἢ κρυφά, τρέπομαι εἰς φυγήν, prendre la fuite ; ἤτοι φεύγω, fuir ; s'enfuir ἢ chercher à s'enfuir ; κυρίως ὅθεν δραπετεύω, s'évader ; καὶ ἐκ τούτου, ὑπεκφεύγω, φεύγω κρυφίως, s'échapper ; ‖ —, φεύγω ὑπὸ φόβου ἢ ἀνάγκης, déguerpir.

ἀποδίδω (ἀποδίδωμι), μέλ. ἀποδώσω, δίδω ὀπίσω, ἐπιστρέφω τι, rendre ; ἀποδίδω, ἐπιστρέφω τι, ἀποκαθιστῶ, restituer ; donner à quelqu'un ce qui lui est dû, ἤτοι δίδω ὀπίσω, ἐκεῖνο ὅπερ ἔχω ὑποχρέωσιν νὰ τὸ δώσω ἢ ὅ,τι χρεωστῶ, ἐξ οὗ καὶ πληρώνω, payer; ‖

ἀποδίδω παρακαταθήκην, restituer un dépôt ; || — τὸν χαιρετισμὸν (τὴν ἐπίσκεψιν), rendre le salut (la visite) ; || — τὴν ἐλευθερίαν, rendre la liberté ; || ἀπέδωκεν ὅ,τι ἀδίκως κατεῖχεν, il a restitué ce qu'il possédait injustement ; || ἡ μετάφρασις δὲν ἀποδίδει τὸ νόημα τοῦ πρωτοτύπου, la traduction ne rend pas le sens de l'original ; || τοῦ ἀπέδωκα ὅ,τι εἶχε δαπανήσει (προκαταβάλλει), je l'ai remboursé de ses dépenses (de ses avances) ; || — τὰ ἴσα, rendre la pareille ; prendre sa revanche ; — καλὸν ἀντὶ κακοῦ, rendre le mal pour le bien ; || — λογαριασμόν, rendre compte ; || — τιμάς, rendre les honneurs ; || — χάριτας, rendre grâce[s] = εὐχαριστῶ, remercier ; || [ἐμπορ.]— χάριν, rendre grâce ἢ user de réprocité envers ; § —, ἐν γένει ἀπονέμω, δίδω, attribuer ; prêter ; πληρώνω, payer ; καὶ ἐπὶ κακοῦ, προσάπτω, imputer = ἀποδίδω πρᾶξιν κακήν· κατηγορῶ, μέμφομαι, reprocher ; || τῷ ἀποδίδονται ἀρεταὶ καὶ κακίαι, τὰς ὁποίας δὲν ἔχει, on lui attribue des vertus et des vices qu'il n'a pas : || εἰς αὐτὸν ἀπεδόθη ἡ νίκη, c'est à lui qu'on a attribué la victoire ; || [ἐμπορ.] — (εἴς τινα τὸ σφάλμα, τὴν ζημίαν), attribuer, imputer ; || εἰς ὑμᾶς ἀπέδωκαν τὸ λάθος, c'est à vous qu'on a imputé la faute ; || μοῦ ἀποδίδονται ἰδέαι τὰς ὁποίας δὲν ἔχω, on me prête des idées qui ne sont pas les miennes; || — τινὶ τὸν προσήκοντα μισθόν, rétribuer ; § — τὴν ἀπολεσθεῖσαν τιμήν καὶ ὑπόληψιν, ἀποκαθιστῶ ἢ ἀποκαθιστῶ τινα εἰς τὰ δίκαιά του, réhabiliter ; § —, προσδίδω (σημασίαν), attacher, donner de l'importance ; || δὲν ἀποδίδω σημασίαν εἰς τοὺς λόγους του, je n'attache aucune importance à ses paroles ; || —, ἀποφέρω (κέρδος, ζημίαν), rendre. § [ναυτ.] ἀποδίδω (τὴν ἄλυσιν ἢ σχοινίον τι) εἰς τὸν ἐργάτην (ῥίχνω εἰς τὸν ἐργάτην), garnir (la chaîne ou un cordage) au cabestan ; ἤτοι περιφέρω τὴν ἄλυσιν ἐπὶ ἡμίσειαν στροφὴν περὶ τὸ ἀλυσέλικτρον (couronne), ὅπως ἐπάρωμεν τὴν ἄγκυραν διὰ στροφῆς τοῦ ἐργάτου, ἢ περιελίσσω σχοινίον τι περὶ τὸν κορμὸν (cloche) πρὸς ἕλξιν.

ἀποδιοπομπαῖος, α, ον· βλ. ἀποπομπαῖος.

ἀποδιπλόω-ῶ· ἀποδιπλώνω, finir de plier.

ἀποδιοργανόω-ῶ· désorganiser, ἀποσυνθέτω, μεταβάλλω τὸν ὀργανισμόν· ἀνατρέπω τὴν τάξιν.

ἀποδιοργάνωσις, εως, ἡ· désorganisation, n. f. ἡ μεταβολὴ ἐν τῷ ὀργανισμῷ· τάσις πρὸς ἀποσύνθεσιν· ἀνατροπὴ τῆς τάξεως.

ἀποδιφθερόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἀποσπῶ ἢ ἀφαιρῶ τὴν διφθέραν (ἤτοι τὸ δέρμα), ôter la peau de.

ἀποδιωγμός, οῦ, ὁ· βλ. ἀποδίωξις.

ἀποδιώκω, μέλ. ώξω, ἀπό τινος μέρους διώκω, chasser, ἐκδιώκω, renvoyer ; ἔξώνω, ἐκδιώκω, ἐκβάλλω, expulser ; ἐξορίζω, bannir; || — τοὺς πολεμίους ἀπὸ τοῦ δάσους, κτλ. [τακτ.] nettoyer le bois des ennemis.

ἀποδίωξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδιώκειν, action de chasser (de renvoyer), τὸ ἐκδίωγμα, ἐκδίωξις, le renvoi ; ἡ ἐκβολή, ἔξωσις, expulsion, n. f. ἡ ἐξορία, bannissement, n. m.

ἀποδοκιμάζω, μέλ. άσω, κυρίως μετὰ δοκιμασίαν ἀπορρίπτω, désapprouver, improuver ; τὸ ἀντίθετον τοῦ ἐπιδοκιμάζω· καὶ ἐν γένει ἀποβάλλω ἀπορρίπτω, δὲν ἐγκρίνω· || —, ἐπὶ τοῦ τιμητοῦ, ἐκ τῆς Βουλῆς καταδικάζω, reprouver ; ἀποκηρύττω, κατακρίνω, désavouer; || — τὴν διαγωγήν του, je désapprouve sa conduite ; || πάντες οἱ κριτικοὶ ἀπεδοκίμασαν τὸ ὕφος του, tous les critiques ont réprouvé (condamné) son style ; || ἡ κυβέρνησις ἀπεδοκίμασε τὸν ἀπεσταλμένον της, le gouvernement à désavoué son délégué ; § —, ἀπορρίπτω, rejeter ; rebuter ; δὲν παραδέχομαι ἀντικείμενόν τι καθὸ ἀκατάλληλον· || —, mettre au rebut ; ἡ δὲ πρᾶξις ἀποδοκιμασία, la mise au rebut.

ἀποδοκιμασία, ας, ἡ· ἡ μὴ ἐπιδοκιμασία, désapprobation, n. f; improbation, n. f; || —, réprobation, n. f. π. χ. ἡ κατὰ τοῦ βουλευτοῦ πειθαρχικὴ ποινή, ἡ ἀπαγγελλομένη ὑπὸ τῆς Βουλῆς, ὁσάκις οὗτος ταράσσῃ τὴν τάξιν· § ἀποδοκιμασία ἢ ἀποδοκίμασις νομικῶς ἰδίως καλεῖται désaveu, n. m. εἶνε δὲ ἡ δι' ἀγωγῆς ὑπό τινος διαδίκου προσβολὴ ὡς ἀκύρων τῶν διαδικαστικῶν πράξεων τῶν δικαστικῶν πληρεξουσίων, τῶν ἀντικλήτων, τῶν κλητήρων ἢ ἄλλων ἐπιτετραμμένων τὴν ἐπίδοσιν δικογράφων, καθὸ γενομένων ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐντολῆς ἢ πέραν τῶν ὁρίων αὐτῆς· § —, ἡ ἀπόρριψις, le rejet ; le rebut, ἢ la mise au rebut, ἤτοι ἢ μὴ παροχὴ ἀντικειμένου τινὸς ὡς ἀκαταλλήλου.

ἀποδοκιμαστέος, α, ον· ὁ δυνάμενος ἢ ἄξιος ν' ἀποδοκιμασθῇ, digne de réprobation, ἤτοι réprouvable.

ἀποδοκιμαστικός, ή, όν· ὁ μὴ ἐπιδοκιμαστικός, ὁ μὴ ἐπιδοκιμάζων τι, ὁ ἀποδοκιμάζων, désapprobateur ; improbateur ; improbatif ; [νομ.] de désaveu. § ὁ ἀπορριπτέος, de rebut ; βλ. ἀποδοκιμασία.

ἀποδοκιμαστικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀποδοκιμαστικόν, ἤτοι μετ' ἀποδοκιμασίας, avec désapprobation ; en réprouvant.

ἀποδόκιμος, ος, ον· ὁ μὴ δόκιμος, ὁ μὴ ἐγκριθείς· ὁ ἀποδοκιμασθείς, désapprouvé, ée ; ὁ ἀπορριφθείς, rejeté, ée ; rebuté, ée ; mis au rebut.

ἀποδοσίδι, τὸ [διάλ. Νάξ.] τὸ πρὸς ἀπόδοσιν εἰς τρίτον λαμβανόμενον παρά τινος, ce qu'on prend pour le donner à qu'un ; ὡς «σ' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι ἔφερα πολλὰ ἀποδοσίδια καὶ εἶχα ἀνησυχία». Ὁ Κοραῆς, ἀναγράφων τὴν λέξιν ἐν «Ἀτάκτοις» σημειοῖ, ὅτι ἐκαλεῖτο ἀποδοσίδια τὸ δῶρον τὸ στελλόμενον πρός τινα δι' ἐπιβάτου ἄνευ ναύλου συνήθως· σήμερον ὅμως οὐ μόνον τὰ δῶρα ἀλλὰ πᾶν, ὅ,τι ἐπιφορτισθῶμεν νὰ μεταφέρωμεν εἰς τὸν τόπον, εἰς ὃν μεταβαίνομεν, λέγεται ἀποδοσίδι.

ἀποδόσιμος, ος, ον· ὁ ἀποδοτέος, ὃν δύ-

ναταί τις ἢ πρέπει νὰ ἀποδώσῃ, ce qu'on doit ou que l'on peut rendre, ou qui peut être rendu ; à rendre ἢ restituable.

ἀπόδοσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδιδόναι, action de rendre, τὸ ξανάδωμα, ἡ ἀνταπόδοσις, le retour ; συνεπῶς ἀπόδοσις, la restitution, ἡ ἀνταπόδοσις, ἀνταμοιβή, rétribution, n. f. ἡ ἐπιστροφὴ ἀντικειμένου, κτλ. (βλ. ἀποδίδω)· ‖ — τῶν κατασχεθέντων, restitution des objets saisis; ‖ — λογαριασμοῦ, action de rendre compte ; la reddition de compte ; ‖ — χαιρετισμοῦ, action de rendre le salut ; ‖ —τιμῶν, action de rendre les honneurs ; ‖ — (ἐν γένει δανεισθέντος πράγματος), restitution, n. f. § [ἐκκλησ.] — [ἑορτῆς], ἡ προσφορά, octave, n. f. § [γραμμ.] ἡ — (ἢ τὸ ἑπόμενον), ἀντίθετον πρὸς τὸ πρότασις, apodose, n. f. ἤτοι second membre d'une proposition. § — [ἐπὶ δημοσίων ἐσόδων, φόρων]=ἡ πρόσοδος, rendement, n. m. ‖ —, γενικῶς ἡ πρόσοδος, rendement, n. m. ὅ,τι ἀποδίδει τι ὡς χρήσιμον, π. χ. — εἰς ἄνθρακα, rendement en charbon, ἤτοι πόσον τοῖς $^0/_0$ παρέχει ἄνθρακα ξύλον τι ἀνθρακούμενον· § [ἐμπορ.] — ἀσφαλίστρων, remise, n. f. ‖ — δασμῶν, drawback (λέξ. ἀγγ.)· ‖ — χάριτος, retour, n. m. revanche, n. f. ‖ — (πρόσοδος) (βάμβακος, μετάξης, σιτοφορτίου, κτλ.), rendement, n. m. κοινῶς ἡ ῥέζα.

ἀποδοτέος, έα, ον· βλ. ἀποδόσιμος· § attribuable (ἀποδίδω, attribuer) ; ‖ ἀποδοτέον τοῦτο εἰς τὴν κακήν του θέλησιν, il faut attribuer cela à sa mauvaise volonté.

ἀποδοχαί, αἱ· (πληθ.) χρηματικαὶ χορηγίαι), allocations en deniers = μισθοδοσία, μισθός, solde, n. f. βλ. λέξιν· καλοῦνται οὕτως αἱ εἰς τοὺς ὁπλίτας καὶ χωροφύλακας διδόμεναι πλὴν τοῦ συσσιτίου ἡμερήσιαι χρηματικαὶ ἀμοιβαί, ἤτοι ἡ μισθοδοσία (solde), τὰ ἐπιμίσθια (hautes payes) καὶ αἱ χρηματικαὶ ἀμοιβαὶ αὐτῶν (primes en argent) ; πρὸς τούτοις ἀποδοχαὶ σημαίνει τὸ σύνολον τῶν εἰς μισθοὺς (soldes), ἀποζημιώσεις (indemnités) καὶ ἐπιμίσθια (hautes payes) χορηγουμένων χρηματικῶν ποσῶν εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς ξηρᾶς καὶ θαλάσσης.

ἀποδοχεῖον, ου, τό· τόπος πρὸς ὑποδοχήν, réceptacle, n. m. τὸ ἐκδοχεῖον, réservoir, n. m. ἤτοι τὸ μέρος, τὸ δοχεῖον, ἡ ἀποθήκη ἐν ᾗ συνάζεται ἢ φυλάσσεταί τι· ‖ ἀποδοχεῖον ὕδατος, décharge d'eau, ἤτοι δεξαμενὴ (réservoir), κτλ. δεχομένη τὸ ὑπερχειλίζον ὕδωρ· § ἀποδοχεῖον (ὑλῶν ἢ χωμάτων), décharge, n. f. (terre), γῆ ἢ τόπος πρὸς ὑποδοχήν· δημόσιον μέρος ἔνθα ῥίπτουσι τὰς ἀκαθαρσίας καὶ τὰ ἐκ τῶν ἐκσκαφῶν καὶ οἰκοδομῶν χώματα.

ἀποδοχεύς, έως, ὁ· [ἐμπορ. συναλλαγ.] βλ. ἀποδέκτης· ‖ ἀποδοχεὺς γενικός, un receveur général ; ὁ ἀποδεχόμενός τι.

ἀποδοχή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδέχεσθαί τι, ὑπόσχεσις πρὸς πληρωμὴν κτλ. acceptation, n. f. ἡ παραδοχή, admission, n. f. ἔτι δὲ ἡ ὑποδοχή, ἡ δεξίωσις, accueil, n.m. ἡ ἔγκρισις, ἡ συγκατάθεσις, approbation, n. f; ‖ πρᾶξις ἀποδοχῆς, acte d'acceptation, ἤτοι ἀποδοχή· πᾶσα ἐγγύησις, ἀπόλειψις ἢ παραχώρησις γινομένη παρὰ τοῦ ἑνός, προκαλεῖ παρὰ τοῦ ἑτέρου ἐναντίαν πρᾶξιν, ἥτις καλεῖται πρᾶξις ἀποδοχῆς· ἡ πρᾶξις αὕτη εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαία ὅπως ἐπιρρωσθῇ ἡ πρώτη· ‖ — δωρεᾶς, acceptation d'une donation ; § ἀποδοχή, ῆς, ἡ· λῆψις, adition, n. f. [Ῥωμ. Δίκ.] χρησιμοποιεῖται μόνον ἐν τῇ φράσει : ἀποδοχὴ κληρονομίας (ἐκδοχή), adition d'hérédité ; § [πληθ.] ἀποδοχαί, βλ. λέξιν· § ἀποδοχὴ συναλλαγματικῆς, acceptation [d'une lettre de change] λέγεται ἡ ἔγγραφος δήλωσις, δι' ἧς πρόσωπόν τι ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ συναλλαγματικὴν εἰς βάρος αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν. Ἡ ἀποδοχὴ αὕτη πρέπει νὰ ἦνε γεγραμμένη ἐπ' αὐτῆς τῆς συναλλαγματικῆς καὶ ἐκφράζεται συνήθως διὰ τῆς λέξεως «Δεκτή» ἢ «Δέχομαι» συνοδευομένης μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ πληρωτοῦ. Ἡ ἀποδοχὴ δύναται νὰ ἦνε μερική, δηλαδὴ νὰ περιορισθῇ κατὰ τὸ ποσόν, ἤτοι ὁ ἀποδέκτης δύναται νὰ δεχθῇ νὰ πληρώσῃ μέρος μόνον τοῦ ἐν τῇ συναλλαγματικῇ ἀναφερομένου ποσοῦ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀποδοχὴ ἐκφράζεται οὕτω : «Δεκτὴ διὰ δραχ....... (ὁλογράφως)....... Ἐπίσης ὁ ἀποδέκτης δύναται ν' ἀποδεχθῇ τὴν συναλλαγματικὴν δι' ἄλλην λῆξιν παρὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐκδότου καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀποδοχὴ ἐκφράζεται οὕτω : «Δεκτὴ καὶ πληρωτέα τήν..... (ὁλογράφως ἡ ἡμερομηνία). Δύναται ὁμοίως ν' ἀποδεχθῇ ταύτην καὶ δι' ἄλλο ποσὸν καὶ δι' ἄλλην λῆξιν καὶ τότε ἡ ἀποδοχὴ ἐκφράζεται οὕτω : «Δεκτὴ διὰ δραχ..... καὶ πληρωτέα τήν......»· βλ. ἀποδέχομαι καὶ συναλλαγματική· ‖ — προφορική, acceptation verbale ; ‖ — καθαρὰ καὶ ἁπλῆ, acceptation pure et simple ; ‖ — πρὸς τιμὴν τῆς ὑπογραφῆς, l'acceptation d'un effet pour l'honneur ; ‖ — ὑπὸ διαμαρτυρίαν, acceptation sous protêt; ‖ ἀποποιεῖσθαι τὴν ἀποδοχήν, refuser l'acceptation ; ‖ διακόπτειν τὰς πράξεις τῶν ἀποδοχῶν, renoncer aux acceptations, discontinuer les acceptations ; ‖ ἀποδοχαὶ εἰς λευκόν, εἰς ἀνοικτὸν λ)μόν, acceptations à découvert; ‖ δίδεσθαι εἰς ἀποδοχάς, se livrer aux acceptations ; § ἀποδοχὴ κατὰ παρέμβασιν, acceptation par intervention, [ἐμπορ.] καλεῖται ἡ παρ' ἄλλου τινὸς ἀποδοχὴ τῆς συναλλαγματικῆς ἣν ὁ ἀποδέκτης ἠρνήθη ν' ἀποδεχθῇ. Πᾶς τρίτος δύναται παρεμβαίνων ν' ἀποδεχθῇ τὴν συναλλαγματικὴν διὰ λογαριασμὸν ἢ τοῦ ἐκδότου ἢ τινὸς τῶν ὀπισθογράφων. Ὁ κομιστὴς ἐν τούτοις, καίτοι γενομένης τῆς παρεμβάσεως, διατηρεῖ πάντα τὰ κατὰ τοῦ ἐκδότου καὶ τῶν ὀπισθογράφων δικαιώματά του. Ἡ κατὰ παρέμβασιν ἀποδοχὴ γίνεται ἀφοῦ πρῶτον βεβαιωθῇ διὰ τοῦ διαμαρτυρικοῦ ἡ ἄρνησις τῆς ἀποδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀποδέκτου. Σημειοῦται εἰς τὸ

διαμαρτυρικὸν καὶ ὑπογράφεται παρὰ τοῦ παρεμβαίνοντος, ὅστις ὀφείλει νὰ γνωστοποιήσῃ ἄνευ ἀναβολῆς τὴν παρέμβασίν του εἰς ἐκεῖνον ὑπὲρ τοῦ ὁποίου παρενέβη.

ἀποδράς, ᾶσα, άν· ἀόρ. β' μετοχ. τοῦ ἀποδιδράσκω, évadé, ée ; échappé, ée.

ἀπόδρασις, εως, ἡ· ἡ δραπέτευσις (καταδίκου, κτλ.), évasion, n. f ; ἡ φυγή, la fuite, (ἐκ τοῦ ἀποδιδράσκω· || —, déguerpissement, n. m. φυγὴ ὑπὸ φόβου ἢ ἀνάγκης, κοινῶς φευγιό· || —, φυγὴ κρυφία, escapade, n. f. καὶ κοινῶς ξεπόρτισμα.

ἀπόδραστος, ος, ον· ὃν δύναταί τις νὰ διαφύγῃ, qu'on peut échapper.

ἀποδράω-ῶ, μέλ. ἀποδράσω· βλ. ἀποδιδράσκω.

ἀποδρέπω, μέλ. δρέψω καὶ κάλλιον ὡς μέσον ἀποδρέπομαι, ἀποκόπτω, συνάζω, cueillir.

ἀποδυάζω, μέλ. άσω, déparier ; βλ. κοινῶς ξετεριάζω.

ἀποδυνάμωσις, εως, ἡ· βλ. ἀδυναμία, affaissement, n. m.

ἀποδυνατῶ, [διάλ. Οἰνόης] ἐξασθενῶ, affaiblir, etc ; χάνω τὴν δύναμιν, perdre la force.

ἀποδύομαι, βλ. ἀποδύω.

ἀπόδυσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδύειν καὶ ἀποδύεσθαι, action de dévêtir (de se dévêtir); action de déshabiller ou de se déshabiller (de quitter ses vêtements); action de dépouiller (de se dépouiller), τὸ γδύσιμον, τὸ ξεγύμνωμα, le dépouillement.

ἀποδυτήριον, ου, τό· τὸ δωμάτιον ἔνθα ἀποδύονται (ἐκδύονται) ἔν τε τῷ λουτρῷ ἢ κατὰ τοὺς γυμναστικοὺς ἀγῶνας, lieu où l'on quittait ses vêtements au bain, ou dans le gymnase : συνεπῶς τὸ ἱματιοφυλάκιον, le vestiaire.

ἀποδύω, μέλ. δύσω, ἐκδύω, γδύνω, dévêtir ; déshabiller ; dépouiller ; ἀποθέτω déposer ; ἀποβάλλω ἐκβάλλω, ἐβγάζω, quitter (ἱμάτια, κτλ.)· || ἀποδύσω σε χλαῖναν, je te dépouillerai de ta robe ; § συχνότερον ὡς μέσον, ἀποδύομαι, ἤτοι ἐκδύομαι γδύνομαι, ἐβγάζω, se dévêtir ; se déshabiller ; se dépouiller, (μέλ. ἀποδυθήσομαι, ἀόρ. ἀπεδύθην), ἤτοι ἀποθέτω, déposer ; ἀποβάλλω τι, quitter ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐλευθεροῦμαι, ἀπαλλάσσομαι ἀπό τι, se délivrer; se débarrasser de ; π. χ. [ἐμπορ.] ἀποδύομαι (τῆς εὐθύνης, πληρωμῆς, ὑποχρεώσεως, κτλ. βλ. καὶ ἀπαλλάσσομαι· || ἀποδύομαι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον [φρ.] dépouiller le vieil homme ; § [μεταφ.] ἀποδύομαι πρός τι, ἢ ἐπί τι, ἢ ἐπί τινι=λαμβάνω μέρος, prendre part ; π. χ. ἀποδύομαι εἰς ἀγῶνα, prendre part à une lutte ; || ἀποδύομαι εἰς τὴν πάλην, entrer en lice=εἰσέρχομαι εἰς τὴν παλαίστραν ὅπως ἀγωνισθῶ· || ἀποδύομαι εἰς ἐκστρατείαν, entrer en campagne =ἐκστρατεύω, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν.

ἀποεργοῦ, [διάλ. Καρπάθου]=πρὸ πολλοῦ, depuis longtemps.

ἀπόζαρος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης]=πολὺ ζαρὸς =στραβός, tortu, e ; λοξός, biais,e.

ἀποζάω, βλ. ἀποζῶ, ζῶ ἀπό τινος.

ἀπόζεμα, ατος, τό· τὸ ἀφέψημα, décoction, n. f. τὸ ἀπεψημένον, décocté, ée ; || ἀπόζεμα, apozème, n. m.

ἀποζεύγνυμι, ἀποζευγνύω, ἀποζεύγω καὶ κοινῶς ἀποζεύω καὶ ξεζεύω, κυρίως ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν ζυγόν, dételer καὶ μεταφορ. διαζευγνύω, disjoindre ; χωρίζω, séparer ; ἀποσπῶ, détacher ; ἀπαλλάσσω, λύω, délier ; || ἀποζευγνύω τοὺς ἵππους, dételer les chevaux ; || ἀποζεύξατε, dételez ; παράγγελμα πρὸς ἀπόζευξιν τῶν ἵππων ἀπὸ τῶν ὀχημάτων τοῦ πυροβολικοῦ.

ἀποζευκτήρ, ῆρος, ὁ (γενικῶς), désengreneur, n. m. [ναυτ.] σιδηροῦς κινητὸς πέριξ ἄξονος δάκτυλος, οὔτινος τὸ ἓν ἄκρον, ἀρθροῦται πρῴραθεν τοῦ ἐργάτου (cabestan), ἐνῷ τὸ ἕτερον ἐμβάλλεται ἐπὶ τοῦ ἀλυσελίκτρου ὑπὸ τὴν ἄλυσιν, χρησιμεύων εἰς τὸ νὰ ἐκβάλλῃ τὴν ἄλυσιν ἐκ τοῦ ἀλυσελίκτρου ἅμα περιτυλιχθῇ πέριξ αὐτοῦ ἡμίσεια στροφή, διότι ἄλλως θὰ παρημποδίζετο ἡ λειτουργία τοῦ ἐργάτου ἐκ τῆς περιστροφῆς τῆς ἁλύσεως.

ἀπόζευξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποζευγνύειν, action de dételer : dételage, n. m.

ἀποζέω-ῶ· βάλλω τι νὰ βράσῃ, βράζω τι, faire bouillir.

ἀποζυγόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἀποζεύγνυμι, ξεζεύγω, dételer ; || χωρίζω τὰ ζεύγη, découpler.

ἀποζημιόνω, ἀποζημιῶ, ἀποζημιώνω, παρέχω εἴς τινα ἀποζημίωσιν, indemniser ; dédommager, βλ. ἀποζημίωσις· || ἐπανορθῶ, ἀναπληρῶ ζημίαν, ἀντισηκόνω, compenser ; || ἀποζημιῶ, ἤτοι ἀφαιρῶ τινος τὸ ἐνδιαφέρον, καθιστῶ ἀδιάφορον, désintéresser ; || θ' ἀποζημιώσητε τὸν ἰδιοκτήτην, vous indemniserez le propriétaire ; || θὰ σᾶς ἀποζημιώσω δι' ὅσα ἐχάσατε, je vous dédommagerai de ce que vous avez perdu ; || ἀπεζημίωσε τὸν συνέταιρόν του, ἀποσυρθέντα τῆς ἐπιχειρήσεως, il a désintéressé son associé, qui s'est retiré de l'entreprise ; || τοῦτο μὲ ἀποζημιόνει διὰ πολλὰς πικρίας, cela compense pour moi beaucoup de chagrins.

ἀποζημίωσις, εως, ἡ· ἀμοιβὴ ὑλικὴ παρεχομένη εἴς τινα, indemnisation, n. f. καὶ indemnité, n. f. π. χ. ἀποζημίωσις, indemnité, καλεῖται ἡ πρόσθετος χρηματικὴ ἀμοιβή, ἡ διδομένη εἰς τοὺς πολιτικοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς ἀπομακρυνομένους τῆς ἕδρας αὐτῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας· || ἐπίσης ἀποζημίωσις, indemnité, καλεῖται ἡ χρηματικὴ ἀμοιβὴ ἡ χορηγουμένη ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου εἰς τοὺς βουλευτάς· || ἀποζημίωσις, dédommagement, n. m. καλεῖται ἡ ἀναπλήρωσις ζημίας· || ἀποζημίωσις, dommages-intérêts, καλεῖται ἡ διδομένη ὑπὸ τοῦ νόμου εἴς τινα διὰ προξενηθεῖσαν αὐτῷ ζημίαν· || ὑπόκεισθε εἰς ἀποζημίωσιν, vous êtes soumis à des dommages et

intérêts ; ‖ —, compensation, n. f. = ἐπανόρθωσις, ἀντισήκωμα· ‖ —, désintéressement, n. m. βλ. ἀποζημιόνω· π. χ. ἔλαβε τὴν ἀποζημίωσίν του καὶ ἀπεμακρύνθη, il a eu son désintéressement et se retira ; ‖ πολιτικὴ ἀποζημίωσις [νομ. ἐπὶ ποινικῆς δίκης], réparations civiles ; ἢ intérêts civils : ‖ — τοῦ ἰδιοκτήτου, l'indemnisation du propriétaire ; ἐζήτησε μεγάλην ἀποζημίωσιν, il réclama une grande indemnité ; ‖ εἰς ἀποζημίωσιν διωρίσθη ἔπαρχος, en compensation on l'a nommé sous-préfet.

ἀποζυμόνω, τελειώνω τὸ ζύμωμα, achever de pétrir ἢ finir le pétrissage

ἀπόζω, μέλ. οζήσω, παρακ. ἀπόδωδα, ἐκβάλλω μυρωδιάν, exhaler une odeur ; μυρίζω ὥς τι, sentir ; ἀπόζω μύρου, exhaler (sentir) de parfum.

ἀποζῶ (άω), μέλ. ἀποζήσω, ἀόρ. ἀπέζησα· ζῶ ἀπό τινος, vivre de ; subsister de ; ζῶ ἰδίως πτωχικά, μετὰ δυσκολίας (κόπου), μόλις ζῶ, subsister avec peine ; vivoter ; ζῶ μετὰ στερήσεων, vivre de privations ; ‖ μόλις ἀποζοῦν, ils ont de la peine à joindre les deux bouts ; ils ont à peine de quoi vivre.

ἀποζώννυμι, ἀποζωννύω, μέλ. ζώσω, ξεζώνω, ἐκβάλλω τὴν ζώνην, délier (ôter) la ceinture ; ‖ ἀποζωννύω, dessangler, ἐκπορπῶ ἢ λύω τὰ ἔποχα (sangles) τοῦ ἵππου ἢ ἡμιόνου· ‖ ἐκσφίγγω (τὰ ἔποχα)· ἐκσφίγγω ἐλαφρῶς (τὰ ἔποχα), dessangler légèrement.

ἀποθαίνω, [δημ.] βλ. ἀποθνήσκω.

ἀποθαλασσία, ας, ἡ· ἢ ἀποθαλασσιά, accalmie, n. f. ἢ calme de mer ; πρόσκαιρος ἐλάττωσις τῆς θαλασσίας ταραχῆς· ‖ ἀποθαλασσιά, [διάλ. Νάξου] τὸ παρὰ γῆν μέρος τῆς θαλάσσης τὸ μὴ προσβαλλόμενον πολὺ ὑπὸ τῶν ἀνέμων, bord de mer à l'abri du vent.

ἀπόθαμμα(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] ὁ θάνατος, la mort.

ἀποθαμμένος (προφέρεται συνήθως πεθαμμένος), η, ον· ὁ τεθνηκώς, νεκρός, τελευτήσας, ὁ ἀποθανών, mort, e ; décédé, ée ; trépassé, ée ; βλ. ἀποθνήσκω· ‖ διὰ τοὺς ἀποθαμμένους = ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων, pour les trépassés.

ἀποθανατίζω, ἐσφαλμένον, ἀντὶ ἀπαθανατίζω, βλ. λέξιν.

ἀποθανάτισις, εως, ἡ, καὶ ἀποθανατισμός, ἐσφαλμένον ἀντὶ ἀπαθανατισμός, βλ. λέξιν.

ἀποθανών, οῦσα, όν· ἀόρ. β. μετοχῆς τοῦ ἀποθνήσκω, mort, e ; décédé, ée ; trépassé, ée ; ὁ ἀποθανών, ὁ ἀποβιώσας, défunt, e ; βλ. ἀποθαμμένος καὶ ἀποθνήσκω.

ἀποθαρρέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἀποθαρρύνω, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις σημαίνει λαμβάνω θάρρος, κοινῶς ξεθαρρεύω, prendre courage, s'encourager ; ἐνθαρρύνομαι εἴς τι, s'enhardir à = τολμῶ, oser ; ‖ παρὰ τοῖς νεωτέροις σημαίνει χάνω τὸ θάρρος, perdre courage, décourager, βλ. ἀποθαρρύνω.

ἀποθάρρυνσις, εως, ἡ· τὸ νὰ χάσῃ τις τὸ θάρρος του, découragement, n, m. συνεπῶς ἡ ἀθυμία, κατάπτωσις τοῦ θάρρους, τοῦ ἠθικοῦ, abattement, n. m. ‖ ἐπίσης ἡ ἀποδειλίασις, intimidation, n. f. ‖ —, démoralisation, n. f. ἠθικὴ κατάστασις τοῦ ἀτόμου ἢ στρατεύματος ἀπωλέσαντος τὸ θάρρος του κατόπιν ἀποτυχιῶν τινῶν.

ἀποθαρρυντικός, ή, όν· ὁ ἐπιφέρων ἀπώλειαν θάρρους, ὁ ἀποθαρρύνων, décourageant, ante.

ἀποθαρρυντικῶς [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἀποθαρρυντικόν, d'une manière décourageante.

ἀποθαρρύνω, α) ἐνθαρρύνω, βλ. ἀποθαρρέω· β] χάνω τὸ θάρρος, décourager ; βλ. καὶ ἀποθάρρυνσις· ἐπίσης démoraliser ἤτοι χάνω τὸ ἠθικόν· ἀποδειλιῶ, φοβίζω, intimider.

ἀποθαρρύσκομαι, [διάλ. Οἰνόης] ἀποθαρρύνομαι, se décourager ; χάνω τὸ θάρρος, perdre le courage.

ἀποθαυμάζω, μέλ. άσω, πολὺ θαυμάζω, admirer beaucoup; βλέπω μετὰ θαυμασμοῦ, voir avec admiration ; ἐκπλήττομαι, s'émerveiller.

ἀποθεδὲν [διάλ. Οἰνόης], οὔποθι, ἀπὸ κανὲν μέρος, ἀπὸ οὐδαμοῦ, nulle part ; «ἀποθεδὲν ἐλπίδαν κ' ἔχω».

ἀποθειόω-ῶ, ἀφαιρῶ τὸ θεῖον désulfurer.

ἀπόθεμα, ατος, τό· τὸ ἀποτιθέμενον ἀντικείμενον, τὸ ἀποταμιευόμενον, dépôt, n. m. ‖ ἐν ἀποθέματι, en dépôt ; ‖ [διάλ. Νισύρ.] = τὸ μέρος ἔνθα ἀποτίθεται τὸ βάρος ἢ τὸ φορτίον· ‖ [ἐμπορ. ἰδ.] stock, n.m. (λέξις ἀγγλική), σημαίνουσα προμήθειαν ποσοῦ ἐμπορεύματος.

ἀποθεματικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀπόθεσιν ἀνήκων ἢ ὁ συσσωρευόμενος διὰ τῆς ἀποθέσεως, ὁ φυλασσόμενος, ὁ ἀπόθετος, gardé, ée; réservé, ée ; de réserve ; ‖ ἀποθεματικὸν κεφάλαιον [εταιρίας, τραπέζης, κτλ.] fonds de réserve [de prévoyance], [ἢ fonds en dépôt = ἐν ἀποθέματι], καλεῖται τὸ δημιουργούμενον ἰδίως διὰ τῶν ἀποταμιευμάτων παρὰ ταῖς διὰ μετοχῶν εταιρίαις· βλ. καὶ ἀποταμίευμα· ‖ ἀποθεματικὸν ταμεῖον, caisse d'épargne.

ἀποθεμελιόω-ῶ· βλ. κοινῶς ξεθεμελιόνω, ἐκσκάπτω [τὰ θεμέλια], saper [les fondements].

ἀπόθεν, [ἐπίρ. διάλ. Οἰνόης], πόθεν, d'où, etc ; ‖ ἀπόθεν ἔρχεσαι, d'où venez-vous.

ἀποθεόνω, ἀποθεόω-ῶ, μέλ. ώσω, κάμνω τινὰ θεόν· deifier ; κάμνω τινὰ θεῖον, diviniser ; ἀνυψῶ τινὰ εἰς τὴν τάξιν Θεοῦ, faire de q'un un Dieu ; ἀνυψῶ εἰς τὰ νέφη, porter q'un aux nues ; κάμνω τὴν ἀποθέωσίν τινος, faire l'apothéose de.

ἀποθεόω-ῶ· βλ. ἀποθεόνω.

ἀποθεραπεία, ας, ἡ· [ἰατρ.] ἡ πλήρης θεραπεία, pleine (ou complète) guérison ; κυρίως ὅμως ἡ μετὰ τὴν ἴασιν θεραπεία, cure ἢ traitement après la guérison, ἤτοι κατὰ τὴν ἀνάρρωσιν (pendant la convalescence) ; ἔτι δὲ ἡ ἀποτελείωσις τῆς ἀναρρώσεως ἀσθενοῦς, συνεπῶς ἀποθεραπεία, apothérapie, n. f. βλ. καὶ θεραπεία.

ἀποθεράπευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποθεραπεύειν, ἡ ἀποθεραπεία, apothérapie, n. f.

ἀποθεραπευτικός, ή, όν· apothérapique; ὁ συντελῶν εἰς ἐντελῆ ἀνάρρωσιν· ‖ [οὐσ.] ἀποθεραπευτική (τέχνη), art de traiter les convalescents, ἡ τέχνη τοῦ ἀποθεραπεύειν τοὺς ἀναρρωνύοντας.

ἀποθεραπεύω, μέλ. εύσω [ἰατρ.] θεραπεύω, traiter; ἐπιμελοῦμαι, soigner; κυρίως μεταχειρίζομαι ἀποθεραπείαν, δηλ. μετὰ τὴν ἴασιν ἑτέραν θεραπείαν πρὸς ἐντελῆ ἀνάρρωσιν· συνεπῶς ἰατρεύω, achever de rétablir ou de guérir; βλ. καὶ ἀποθεραπεία.

ἀποθερέα, ἡ· [διάλ. Καρπάθ.] τὸ ἀποθέρισμα.

ἀποθερίζω, τελειώνω τὸν θερισμόν, finir de moissonner καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀποκόπτω, couper; καταρρίπτω, καταβάλλω, abattre.

ἀποθέρισμα, τό· [δημ.] καὶ

ἀποθερισμός, οῦ, ὁ· τὸ τέλος τοῦ θερισμοῦ, la fin de la moisson (ἢ du moissonnage).

ἀποθέσατε πιστόλιον ἢ εἰς θήκην πιστόλιον, replacez=pistolet (στρατ. παράγ.)· ‖ — σπαθί, remettez sabre; βλ. κολεός· ‖ ἀποθέσατε=ἅρμ (ἐφίππως), reposez=arme (à cheval).

ἀποθέσιμος, ος, ον· ὁ ὢν πρὸς ἀπόθεσιν, ἀποταμίευσιν, qu'on peut mettre en réserve, réservable, ἤτοι ὁ φυλάξιμος.

ἀπόθεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτίθημι, action de déposer; le dépôt; ‖ — (εἴδους ἢ σκεύους), dépôt d'un objet; ‖ —, action de mettre à terre (de déposer); ‖ — εἰς τὴν γῆν, mise à terre; ‖ —, ἡ ἀποταμίευσις=la mise en réserve ἢ action de réserver, la réserve; ‖ χρηματικαὶ ἀποθέσεις=τὸ ἀπόθεμα, les dépôts; ἐπίσης ἀποθέσεις=αἱ καταθέσεις, les fonds. § [οἰκοδ.] —, hisseau, n. m. τὸ ἀποθέτειν τί που.

ἀποθέτης, ου, ὁ· κάλαθος ἐν ᾧ ἀποτίθενται τὰ πρὸς ἀπόρριψιν εἴδη, panier de rebut; ἐπίσης τὸ καλάθι ἔνθα ῥίπτονται τὰ ἄχρηστα χαρτιά, panier à papier.

ἀποθετικός, ή, όν· [κυρ. γραμμ.], ῥῆμα ἀποθετικόν, verbe déponent.

ἀπόθετος, ος, ον· ὁ κατὰ μέρος τεθεὶς (βαλμένος), mis de côté, ὁ κατατεθείς που, déposé, ée; ὁ φυλαχθείς, gardé, ée; ὁ ἀποταμιευμένος, mis en réserve, réservé, ée; ‖ χρήματα ἀπόθετα, argent réservé; ‖ τρόφιμα, κτλ. ἀπόθετα, vivres (provisions) réservés; ‖ ἐπίσης ὁ ἄχρηστος, ὁ ἀπερριμμένος, rejeté, ée; rebuté, ée.

ἀποθέτω, θέτω κατὰ μέρος, κάτω τίθημι, καταθέτω, poser, déposer; βλ. καὶ ἀποτίθημι. ‖ τὸ ἀπέθηκε κατὰ γῆς, il a déposé à terre; ‖ [ναυτ.] ἀποτίθημι ἢ ἀποθέτω τὰς κώπας, déborder les avirons ou rentrer les avirons, καὶ désarmer les avirons, κοινῶς πέρνω μέσα τὰ κουπιά· ἐνθέτω τὰς κώπας ἐντὸς τῆς λέμβου, ὅταν δὲν χειάζωνται πλέον πρὸς κωπηλασίαν.

ἀποθεῶ, βλ. ἀποθεόνω.

ἀποθέωσις, εως, ἡ· ἡ ἀνύψωσις ἀνθρώπου κτλ. εἰς τάξιν θεοῦ, ἡ θεοποίησις, déification, n. f. καὶ apothéose, n. f. élévation au rang des dieux.

ἀποθηκάριος, ου, ὁ· ὁ ἐπιστάτης ἀποθήκης, ὁ φυλάσσων ἀποθήκην τινά, magasinier n. m. καὶ emmagasineur, n. m. ὁ ὑπάλληλος τῆς ἀποθήκης, le commis de magasin, ὁ ἀποθηκεύων, ὁ θέτων ἐν τῇ ἀποθήκῃ τὰ διάφορα ἀντικείμενα· ἐπίσης garde-magasin, n.m.φύλαξ ἀποθήκης· ‖ — τελωνείου, chef d'entrepôt; καὶ entreposeur, n. m. βλ. ἐπιστάτης τῆς διαμετακομίσεως· ‖ [ναυτ.]—, βλ. ἀποθηκοφύλαξ.

ἀποθήκευσις, εως, ἡ· magasinage, n. m. ἡ ἐντὸς ἀποθήκης τοποθέτησις, mise en magasin; ἤτοι ἡ τοποθέτησις ἢ διαμονὴ ἐμπορευμάτων ἢ ὑλικοῦ εἴς τινα ἀποθήκην· ἡ ἐναποθήκευσις, emmagasinage, n. m. ἢ emmagasinement, n. m.

ἀποθηκευτικός, ή, όν· de magasinage; ‖ ἀποθηκευτικὰ ἔξοδα, frais d'emmagasinage.

ἀποθηκεύω, τοποθετῶ ἐν ἀποθήκῃ, mettre en magasin; ἐναποθηκεύω, emmagasiner.

ἀποθήκη, ης, ἡ· γενικῶς le dépôt, τόπος ἐν ᾧ κατατίθεται καὶ φυλάσσεταί τι, π. χ. διάφορα ἀντικείμενα ἢ τροφαί· τὸ **μαγαζί,** magasin; τὸ **κελλάρι,** le cellier; ἡ ὑπόγειος ἀποθήκη, la cave; ‖ ἀποθήκη λέγεται δωμάτιον ἐν ᾧ φυλάσσονται διάφορα οἰκιακὰ εἴδη, chambre (ἢ cabinet) de débarras; ‖ —, ἐπίσης κατ' ἐπέκτασιν καλεῖται τὸ οἰκιακὸν κελλάρι τῶν τροφῶν, office, n. m. κοινῶς ἡ δεσπέντσα· τὸ ὀψοφυλάκιον, le garde-manger; ἡ σιταποθήκη ἢ σιτοβολών, le grenier. § [στρατ.] ἀποθήκη, dépôt, n. m. ἢ ἐγκαταθήκη, πληθ. les dépôts = αἱ ἀποθῆκαι ἢ ἐγκαταθῆκαι, καὶ places de dépôt; στρατιωτικὰ καταστήματα εἰς ἃ ἐναποτίθεται ὑλικὸν πολέμου, στρατοῦ, ἢ σκεύη, ἢ διάφορα εἴδη, κτλ. πρὸς προφύλαξιν· βλ. καὶ βάσις χορηγιῶν· ‖ — ὅπλων, dépôt d'armes; ‖ κεντρικὴ ἀποθήκη τοῦ πυροβολικοῦ (ἢ ἐγκαταθήκη), dépôt central d'artillerie; ‖ — ὑλικοῦ ἢ σκευῆς (ἀναλόγως τοῦ πράγματος), dépôt du matériel; ‖ — καυσίμου ὕλης, dépôt de combustible; ‖ — μηχανῶν (εἰς τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμούς), dépôt de machines; ‖ — (ἢ ἐγκαταθήκη) χλωρᾶς πυρίτιδος, dépôt des poudres vertes; ‖ ναυτικὴ ἀποθήκη ἢ μᾶλλον ἐγκαταθήκη, dépôt de la marine; εἶνε δημόσιον ναυτικὸν κατάστημα ἐν Παρισίοις διευθυνόμενον ὑπὸ εἰδικῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ καὶ ἰδίως ὑδρογράφων, προωρισμένων διὰ τὴν μελέτην, προδιαγραφήν, κατασκευὴν καὶ ἐκτύπωσιν τῶν ναυτικῶν χαρτῶν, διὰ τὴν παραδοχήν, ἐπισκευήν, ῥύθμισιν καὶ συντήρησιν τῶν χρονομέτρων, καὶ ἐν γένει διὰ τὴν δημοσίευσιν πάσης ναυτικῆς ὁδηγίας ἀφορώσης τὴν θαλασσοπλοΐαν· § ἀποθήκη, magasin, n. m. οἰκοδομὴ ἢ μέρος ἔνθα φυλάττουσι διάφορα ἀντικείμενα ἢ προϊόντα τῆς γεωργίας καὶ τῆς βιομηχανίας· ‖ ἀποθήκη πυρίτιδος, magasin à (de) poudre = **πυριτιδαποθήκη,** βλ. καὶ λέξιν· ‖ ἀποθήκη σκευῆς πυροβολικοῦ, magasin d'artillerie, ἐν ᾗ φυλάσσεται ἡ σκευὴ τοῦ πυροβολικοῦ (βλ. σκευή.

matériel), ἐξ ἧς καὶ σκευοφυλάκιον τοῦ πυροβολικοῦ· || — τροφίμων, magasin aux vivres ; || — εἰδῶν ἐξαρτύσεως, magasin d'équipement ; || ἀποθῆκαι τῶν σωμάτων, magasins des corps de troupes ; || — ὁπλισμοῦ, magasin d'armement ; || — ἱματισμοῦ, magasin d'habillement ; ἐν τοῖς πλοίοις καλεῖται ἱματιοθήκη· || — σαγῆς ἢ εἰδῶν ἱπποσκευῆς, magasin d'harnachement ; || — ὑλῶν (τροφῶν), magasin de subsistances ; || — στρατοπεδείας, magasin de campement, ἔνθα φυλάσσονται τὰ εἴδη στρατοπεδείας· || — πυρομαχικῶν, magasin de munitions ; || — σκευῆς πολέμου, magasin de matériel de guerre ; || [ναυτ.] — τοῦ ὑλικοῦ ἐν πλοίῳ ἢ ἐν ναυστάθμῳ, ἥτις καὶ σκευοθήκη καλεῖται, magasin général ; § [ἐμπορ.] βιβλίον ἀποθήκης, magasinage, n. m. καλεῖται βιβλίον ἐν ᾧ καταγράφονται τὰ εἰς τὰς ἀποθήκας εἰσαγόμενα ἢ ἐξαγόμενα ἐμπορεύματα· || πληρωμὴ δικαιωμάτων ἀποθήκης· βλ. ἐναποθήκευσις· || δὲν ἔχομεν πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἐν τῇ ἀποθήκῃ, nous n'en avons pas beaucoup en magasin ; § ἀποθήκη ἐπαναληπτικῶν ὅπλων, magasin des armes à répétition (βλ. καὶ ἀποθήκη εἰς τυφέκιον)· διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπαναληπτικῆς βολῆς χωρὶς νὰ ἀναγεμισθῇ τὸ ὅπλον, ἐφήρμοσαν τὰς ἐπὶ τῶν ὅπλων ἀποθήκας, ὧν τὰ φυσίγγια χρησιμοποιοῦνται κατὰ τὴν δοθεῖσαν κρίσιμον στιγμήν. Αἱ ἀποθῆκαι αὗται τίθενται· 1) ἐν τῷ ξυστῷ (dans le fût) ὑπὸ τὴν κάννην, ὅπως ἐν Γαλλίᾳ καὶ Πορτογαλλίᾳ, τὸ ὁποῖον ὅμως ἔχει τὸ ἐλάττωμα τοῦ ν' ἀπαιτῇ χρονικόν τι διάστημα διὰ τὴν γέμισιν καὶ νὰ μεταβάλλῃ ἐπαισθητῶς μεθ' ἑκάστην βολὴν τὸ κέντρον τοῦ βάρους τοῦ ὅπλου· 2) ἐν τῷ κοπάνῳ (dans la crosse)· ἡ τοποθέτησις αὕτη εἶνε ἡ τὸ πρῶτον ἐφευρεθεῖσα, ἀλλὰ μὴ γενομένη δεκτὴ ὑφ' οὐδενὸς εὐρωπαϊκοῦ στρατοῦ, διότι ἡ γέμισις εἶνε βραδεῖα, ἡ λειτουργία τοῦ μηχανισμοῦ λίαν εὐαίσθητος καὶ τὸ ὅπλον βαρύτατον· 3) ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ὅπλου (au centre de l'arme), ἔμπροσθεν τοῦ τόξου (pontet), ἤτοι κινητὴ ἀποθήκη ἢ γεμιστής, magasin mobile ou chargeur ; θήκη περιλαμβάνουσα ἀριθμόν τινα φυσιγγίων, προσαρμοζομένη εὐκόλως ἐπὶ τοῦ ὅπλου, ἵνα μεταβάλλῃ αὐτὸ εἰς ἐπαναληπτικόν. Ὑπάρχουσι διάφορα ὑποδείγματα, ἅτινα δύνανται ν' ἀναχθῶσιν εἰς δύο κυρίως κατηγορίας· 1) εἰς τὰς ἀποθήκας τὰς σκοπούσας μόνον τὴν καλλιτέραν διάταξιν τῶν φυσιγγίων διὰ τὴν βολήν· αὗται εἶνε φυσιγγιοδόχαι τελειοποιημέναι, ἀπαλλάτουσαι τὸν στρατιώτην τῆς κινήσεως τοῦ νὰ λαμβάνῃ καὶ τοποθετῇ ἕκαστον φυσίγγιον μονομερῶς, ὅπερ ἐπιφέρει συντομίαν χρόνου διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς βολῆς. Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν γεμιστῶν προσαρμόζεται εὐκόλως ἐπὶ τῶν ὅπλων, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐπὶ τῶν ἐχόντων περιστρεφόμενον κινητὸν οὐραῖον. 2ον, Εἰς τοὺς γεμιστὰς (chargeurs) ἢ αὐτοματικὰς ἀποθήκας (magasins automatiques), οἵτινες φέρουσιν ἀπ' εὐθείας τὰ φυσίγγια ἐν τῇ θαλάμῃ τοῦ ὅπλου, ἀλλ' οἵτινες ἀπαιτοῦσι πρὸς τοῦτο τροποποιήσεις τινὰς τοῦ μηχανισμοῦ. § [ἐμπορ.] ἀποθῆκαι γενικαί, magasins généraux, καλοῦνται ἀποθῆκαι ἀνήκουσαι εἰς ἰδιώτας ἢ ἑταιρίας, οἷος δήποτε δ' ἔμπορος δύναται ν' ἀποθέσῃ ἐν αὐταῖς τὰ ἐμπορεύματά του ἀντὶ μικροῦ δικαιώματος ἐνοικίου καὶ συντηρήσεως. § — νηοδόχης ἢ ἐμπόριος ἀποθήκη, dock, n. m. ou magasin (πλ. ἀποθῆκαι νηοδοχῶν, docks ou magasins, πρὸς διάκρισιν τῶν ἑτέρων ἀποθηκῶν). Καλεῖται οὕτως ἀποθήκη (magasin) εὑρισκομένη ἐπὶ τῆς προκυμαίας τῆς νηοδόκης (quai de dock(, χρησιμεύουσα ὡς διαμετακομιστικὴ ἀποθήκη (entrepôt) διὰ τὰ ἀποβιβαζόμενα ἐμπορεύματα, π. χ. αἱ ἀποθῆκαι νηοδοχῶν ἢ διαμετακομιστικαὶ ἀποθῆκαι τῆς Μασσαλίας, les docks entrepôts de Marseilles (βλ. κατωτέρω, ἀποθήκη διαμετακομιστική). Παρὰ Δημοσθένους 34. 36. ἐμπόριος εἶνε ἡ πρὸς διαμετακόμισιν ἐμπορευμάτων παραθαλάσσιος ἀποθήκη. § — διαμετακομιστικὴ (ἢ διαμετακομίσεως), entrepôt, n. m. (πληθ. les entrepôts), καλοῦνται ἀποθῆκαι ἐξαρτώμεναι ἀπὸ τῶν τελωνείων καὶ ἀνήκουσαι εἰς τὸ κράτος ἢ ἀνήκουσαι εἰς τὰς γενικὰς ἀποθήκας ἢ ἐμπορίους, διὰ τοῦτο ἡ διαμετακομιστικὴ ἀποθήκη καλεῖται ὑπὸ τῶν Γάλλων καὶ dock, χωρὶς νὰ ἦνε πλησίον νηοδόκης, π.χ. les docks de Saint-Ouen. Τὰ εἰς τὰς διαμετακομιστικὰς ἀποθήκας εἰσαγόμενα ἐμπορεύματα θεωροῦνται ὡς μὴ εἰσαχθέντα εἰς τὸ κράτος, ὑπόκεινται δὲ εἰς δασμὸν μόνον καθ' ὅσον εἰσάγονται πρὸς κατανάλωσιν ἐν τῇ χώρᾳ· ταῦτα δύνανται ἐκ νέου ν' ἀποσταλῶσιν εἰς οἱονδήποτε μέρος τοῦ ἐξωτερικοῦ πληρώνοντα μόνον δικαιώματα διαμετακομίσεως. § — ἐμπορευμάτων γενικῶς καλεῖται magasin des marchandises, καὶ μερικώτερον εἰς τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς κτλ. καλεῖται τὸ μέρος ἔνθα τοποθετοῦνται τὰ ἐμπορεύματα (emplacement pour les marchandises), ὅπερ εἶνε συνήθως ὑπόστεγον, καὶ διὰ τοῦτο καλεῖται ἐπίσης hangar pour les marchandises, ἐὰν δὲ ἦνε κεκλεισμένη ἀποθήκη τότε καλεῖται magasin ὅπως ἀνωτέρω γενικῶς εἴπομεν· || δικαιώματα ἀποθήκης, droits d'emmagasinage. § [σιδηρ.] — εἰς τὰ σιδηροδρομικὰ ὀχήματα καλεῖται ἡ ἅμαξα τῶν ἀποσκευῶν, fourgon, n. m. § — χόρτου, ὁ χορτών, ῶνος, fenil, n. m. § [ναυτ.] —, soute, n. f. εἰς μὲν τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα καλεῖται οὕτω τὸ ἐνθέμιον, κοινῶς ἡ κουμπάνια, εἰς δὲ τὰ πολεμικὰ καλεῖται soute, n. f. ἢ cale, n. f. πᾶν ἰδιαίτερον τοῦ κύτους (cale) χώρισμα, ὅπερ χρησιμεύει καὶ ὡς ἀποθήκη πρὸς ἔνθεσιν πραγμάτων π. χ. σχοιναποθήκη, soute à filin ; πυριτιδαποθήκη, soute à poudre ; βληματαποθήκη, soute à projectiles ; Αἱ διάφοροι ἀποθῆκαι τοῦ πλοίου (cales ou soutes) εἶνε συνήθως αἱ ἑξῆς· ἡ οἰνοθήκη, cale au vin, ἡ στοίβα τοῦ κρασιοῦ· ἡ ὑδροθήκη, cale à eau, ἡ στοίβα τοῦ νεροῦ, ἤτοι τὸ σύνολον τῶν ἐν τῷ κύτει δεξαμενῶν, ἐν αἷς ἐντίθεται ἡ προμήθεια τοῦ ποσίμου ὕδατος· ἡ ῥηκτοθήκη, cale ἢ soute à obus, ἡ ἀποθήκη τῶν ῥηκτικῶν ὀβίδων· ἡ ἱστιοθήκη, cale ἢ

soute aux voiles, ἡ ἀποθήκη τῶν ἱστίων· ἡ σχοιναποθήκη, soute à filin; ἡ βληματαποθήκη, soute à projectiles; ἡ ξυλοθήκη, cale ἢ soute au bois, ἀποθήκη ἔνθα φυλάσσονται τὰ ξύλα· αἱ ἀνθρακαποθῆκαι, cales ἢ soutes à charbon, ἔνθα τίθενται οἱ γαιάνθρακες τῶν ἀτμοπλοίων· ἡ ἀποθήκη τοῦ ὑλικοῦ, le magasin général, ἐν ᾗ τίθενται τὰ εἴδη τοῦ ἐξαρτισμοῦ· ἡ ἱματιοθήκη le magasin d'habillement ἔνθα φυλάσσεται ὁ ἱματισμός· ἡ ὁπλοθήκη, la salle d'armes, ἔνθα φυλάσσονται τὰ ὅπλα· ἡ πυριτιδοθήκη, ἢ πυριτιδαποθήκη, cale ἢ soute aux poudres, ἥτις ἐν τοῖς πολεμικοῖς πλοίοις καλεῖται συνήθως Sainte-Barbe, n. f. εἶνε δὲ ἡ ἀποθήκη τῶν πλοίων ἔνθα τοποθετοῦνται αἱ πυρίτιδες καὶ τὰ πυρομαχικά· ἀποθήκη τοῦ πυροβολικοῦ, Sainte-Barbe, n. f. καλεῖται ἐν τοῖς πολεμικοῖς πλοίοις ἰδιαίτερον μικρὸν κεκλεισμένον διαμέρισμα ἐν ᾧ ἀποτίθενται προσκαίρως τὰ πρὸς χρῆσιν τοῦ πυροβολικοῦ ἀπαιτούμενα παρελκόμενα ἢ ἐφόδια· § (ναυτ.) ἀποθήκη, réserve, n. f. ἢ conserve, n. f. καλεῖται πλοῖον παλαιὸν ἀφωπλισμένον ἢ καὶ ἀφιστωμένον χρησιμεῦον ὡς ἀποθήκη (dépôt) ἔν τινι λιμένι.

ἀποθηκοφύλαξ, ακος, ὁ καὶ ὁ ἀποθηκάριος, garde-magasin, n. m. καὶ magasinier, n. m. (γενικῶς φύλαξ ἀποθηκῶν), ἢ σκευοφύλαξ (ἐκ τοῦ σκευή, matériel, ἐκ τοῦ φυλάσσω)· § —, ἐν τῷ ναυτικῷ ἰδίως καλεῖται maitre-magasinier, n. m. βλ. **ἄμαχοι ὑπαξιωματικοί.**

ἀποθηλάζω, μέλ. άσω, ἀποκόπτω τὸ βύζαγμα τῶν βρεφῶν, βλ. **ἀπογαλακτίζω.**

ἀποθηλασμός, οῦ, ὁ· βλ. **ἀπογαλακτισμός.**

ἀπόθημα, ατος, τό [γεωμ.] καὶ ἀπόστημα, apothème, n. m. καλεῖται οὕτως ἡ κάθετος ἡ καταβιβαζομένη ἐκ τοῦ κέντρου κύκλου ἐπί τινος χορδῆς (corde), ἢ ἄλλως ἡ ἀκτὶς τοῦ ἐγγεγραμμένου εἰς κανονικὸν πολύγωνον κύκλου· || ἐπίσης καλεῖται οὕτως ἡ καταβιβαζομένη κάθετος ἐκ τῆς κορυφῆς ὀρθῆς καὶ κανονικῆς πυραμίδος ἐπὶ μιᾶς τῶν πλευρῶν τῆς βάσεώς της· || ἐπίσης καλεῖται οὕτως ἡ γεννήτρια (génératrice) ὀρθοῦ κώνου μετὰ κυκλικῆς βάσεως.

ἀποθηριόνω, καὶ

ἀποθηριόω-ῶ, μέλ. ώσω, κάμνω τινὰ θηριώδη καὶ ἄγριον, rendre féroce (sauvage; farouche); κάμνω ἄγριον, κινῶ τὴν ὀργήν, καθιστῶ ὀργίλον, mettre en fureur; ἐξαγριῶ, ἀγριεύω τινά, effaroucher, aigrir; || ἀποθηριοῦμαι = ὀργίζομαι, ἐξαγριοῦμαι, devenir féroce (farouche).

ἀποθηρίωσις, εως, ἡ· ἡ εἰς ἄγριον θηρίον μεταβολή, action de rendre féroce (sauvage), la férocité; ἡ ἐξαγρίωσις, ὁ ἐρεθισμός, exaspération, n. f. ἡ μανιώδης ὀργὴ κατά τινος, la fureur contre quelqu'un.

ἀποθησαυρίζω, μέλ. ίσω, θησαυρίζω, thésauriser; ἀποθέτω, συνάζω, amasser; κατὰ μέρος βάλλω, mettre de côté; ἀποταμιεύω, mettre en réserve.

ἀποθησαυρισμός, οῦ, ὁ· action de thésauriser (d'amasser); ἡ ἀποταμίευσις, la mise en réserve.

ἀποθησαυριστής, οῦ, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἀποθησαυρίζων, ὁ θησαυρίζων, thésauriseur, euse, personne qui thésaurise.

ἀπόθητος, ος, ον· ὁ μὴ ποθητός, ὁ μὴ ἐπιθυμητός, non désiré, ée; ὅν τινα δὲν ποθεῖ τις, ἢ δι' ὅν τινα δὲν λυπεῖται, non regretté, ée.

ἀποθλίβω, μέλ. ίψω, θλίβων ἐκβάλλω τι, faire sortir en pressant; pressurer; ἐκπιέζω, ἐκθλίβω, exprimer (en pressant), ἤτοι ἐκβάλλω τὸν χυμὸν ἢ στραγγίζω, ξεζουμίζω.

ἀπόθλιμμα, τό· τὸ ἐκθλιφθέν, ἐκπιεσθέν, ὁ ἐξαχθεὶς χυμός, suc exprimé.

ἀπόθλιψις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποθλίβειν, action de pressurer (d'exprimer); pressurage, n. m. ἤτοι ἡ ἐκπίεσις, ἔκθλιψις (τοῦ χυμοῦ), κτλ. expression (de jus), etc.

ἀποθνήσκω, μέλ. ἀποθανοῦμαι ἢ (θὰ) ἀποθάνω, ἀόρ. ἀπέθανον, παθ. παρακ. τῆς μετοχῆς ἀποθαμμένος (βλ. λέξιν), ῥῆμα οὐδέτ. ἤτοι θνήσκω, τελευτῶ, παύω τοῦ νὰ ζῶ, ἤτοι πεθαίνω, mourir; [ἐν ἐπισήμῳ γλώσσῃ] décéder; [εἰς ἐλαφρὸν ὕφος] trépasser; καὶ συνεκδοχικῶς ὑποκύπτω (εἰς τὸν θάνατον), succomber; χάνομαι périr; καὶ κατὰ στρατιωτικὴν ἔκφρασιν, passer l'arme à gauche=mourir; || ἀπέθανεν ἀπὸ πνευμονίαν, il est mort d'une fluxion de poitrine; || ἀπεφάσισε τέλος ὁ θεῖός του ν' ἀποθάνῃ, son oncle s'est enfin décidé à trépasser; || ἀπέθανεν ἀπὸ τὰς πληγάς του, il a succombé à ses blessures; || ἀποθνήσκει, il se meurt; il s'en va mourir; || τὰ τέκνα τοῦ ἀποθανόντος, les enfants du défunt; § — τῆς πείνας (λιμοῦ) = λιμοκτονῶ, mourir de faim; ἀποθνήσκει τῆς πείνας = λιμοκτονεῖ, il meurt de faim; § [μετ. ἰδ. δημωδῶς] ἀποθαίνω, πεθαίνω, faire mourir; assommer; || τὸν πέθανε στὸ ξύλο, il l'assomma de coups; || ἡ φλυαρία του σὲ πεθαίνει, son bavardage est assommant (vous assomme); § πεθαίνω (σκάζω ἀπὸ τὰ) γέλοια, mourir (crever) de rire.

ἀποθρασύνω, μέλ. υνῶ· κάμνω τινὰ θρασύν, αὐθάδη, rendre, téméraire (audacieux; effronté); enhardir; καὶ συνηθέστερον μέσ. ἀποθρασύνομαι, γίνομαι θρασύς, τολμηρός, ἢ φέρομαι οὕτω πρός τινα, s'enhardir.

ἀποθριγκόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἀφαιρῶ τὸν θριγκὸν (τοίχου) déchaperonner un mur; τοῖχος ἀποθριγκομένος, mur déchaperonné, ἤτοι τοῖχος οὗτινος ὁ θριγκὸς (chaperon, ράχις, τὸ σαμάρι) εἶνε ἐφθαρμένος· || —, écrêter (un mur), ἀφαιρῶ τὸν θριγκὸν (τοίχου)· || [ὀχυρ.] ἀποθριγκόω τὸ προπέτασμα, écrêter, καταστρέφω διὰ τῶν βολῶν τὰς κόψεις τοῦ προπετάσματος, ἤτοι καταστρέφω τὸ προπέτασμα.

ἀποθυμῶ, [δημ.] βλ. ἐπιθυμῶ.

ἀποθωρακίζω, μέλ. ίσω, ἐκβάλλω τὸν θώρακα, ôter la cuirasse; décuirasser; [μέσ.] ἀποθωρακίζομαι, ἀποβάλλω τὸν θώρακα, ôter sa cuirasse; se décuirasser.

ἀποθωράκισις, εως, ἡ· ἡ ἀφαίρεσις τοῦ θώρακος πλοίου τινός, décuirassement, n. m.

ἄποι [διάλ. Οἰνόης] = αἲ ποῦ, ἀντὶ τοῦ νά, ἰδού, voilà; «ἄποι λέγει».

ἀποιδέω, ῶ· μέλ. ήσω, ἔχω ἢ κάμνω ὕφεσιν τοῦ οἰδήματος (πρηξίματος), ἐξαλείφω τὸ οἴδημα [Ἱπποκρ.], κοινῶς ξεπρήσκω τι, désenfler ; π. χ. ἀποιδῶ (ξεπρήσκω) ἀσθενὲς μέλος, désenfler un membre malade ; || ἐπίσης dégonfler (ξεφουσκόνω), παύω τὴν ἐξοίδησιν, faire cesser l'enflure ; π. χ. ἐπίθεσις βδελλῶν ξεπρήσκει ἀσθενὲς σημεῖον, une application de sangsues dégonfle un point malade ; || [μέσ.] ἀποιδέομαι-οῦμαι, ξεπρήσκομαι, se désenfler ; se dégonfler

ἀποίδησις, εως, ἡ· ἡ ὕφεσις, ἐλάττωσις τοῦ οἰδήματος (πρηξίματος) [Ἱπποκρ.], affaissement d'une tumeur, ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ ξεπρήσκειν τι καὶ ἡ κατάστασις τοῦ ξεπρησθέντος μέλους, κοινῶς τὸ ξέπρησμα, désenflement, n. m. λέγουν ὅμως συνηθέστερον, désenflure, n. f ; || ἀποίδησις, κοινῶς τὸ ξέπρησμα, ξεφούσκωμα, dégonflement, n. m. action de dégonfler.

ἀποίητος, ος, ον· ὁ μὴ ποιηθείς, non fait ; qui n'est pas fait ; qui n'a pas été fait, incréé, éée ; ὁ ἀτελείωτος, qui n'a pas été fini (achevé), inachevé, ée.

ἀποικεσία, ας, ἡ· ἡ ἀποίκησις.

ἀποικέω-ῶ· βλ. ἀποικῶ.

ἀποίκησις, εως, ἡ· ἢ ἀποικεσία, τὸ ἀποικεῖν, ἡ μετοίκησις, émigration, n. f. ἡ μετοίκησις ἀλλαχοῦ ἀπὸ τὴν πατρίδα, ἤτοι ἡ μετάβασις μέρους τινὸς τῶν κατοίκων τόπου τινὸς εἰς ἄλλον, ἡ μετανάστευσις, ἡ μετοικεσία.

ἀποικία, ας, ἡ· colonie, n. f. καλεῖται ὁ τόπος εἰς ὃν μεταβαίνουσι νὰ ἐγκατασταθῶσιν οἱ ἀπερχόμενοι ἐκ τῆς χώρας των πρὸς ἵδρυσιν νέας πολιτικῆς κοινωνίας κάτοικοι οἵτινες καλοῦνται ἄποικοι (colons), ἤτοι ἡ χώρα ἐφ' ἧς οἱ ἄποικοι ἀποκαθίστανται, τὸ μέρος εἰς ὃ συνάζονται (κυρίως καὶ μεταφ.)· § ἀποικία καλεῖται ἐπίσης ἡ ἀποίκησις, émigration, n. f. § [μεταφ.] ἀποικία μικροβίων, colonie des microbes (μικροβιολογία ἰατρ. Σάββα).

ἀποικιακός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀποικίαν ἀνήκων, colonial, ale, aux; § —, émigrant, e; βλ.ἀποίκησις· § [οὐδ.οὐσ.] ἀποικιακὰ (προϊόντα) τά· [ἐμπορ.] denrées coloniales, καλοῦνται τὰ προϊόντα τῶν χωρῶν ἐκείνων, ἐν αἷς ὑπῆρξαν ἢ ὑπάρχουσιν ἀποικίαι τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν· τὰ κυριώτερα εἴδη εἶνε, ὁ καφές, ἡ σάκχαρις, τὸ ἰνδικὸν (λουλάκι), τὸ τέϊον, ἡ ὄρυζα, τὰ βαφικὰ καὶ τὰ πολύτιμα ξύλα, τὸ πέπερι, τὰ διάφορα εἴδη κόμμεως (γόμμαι), τὸ κακάον, καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀρωματικά. Πλεῖστα τούτων παράγονται ἤδη ἐν Εὐρώπῃ, ἀποκαλοῦνται ὅμως ἀποικιακὰ ἐν γένει, διότι ἀποτελοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ ἀποικιακοῦ ἐμπορίου· || τὰ ἀποικιακὰ ἐλλείπουσιν ὅλως παρ' ἡμῖν, nous n'avons plus rien sur place en denrées coloniales ; § ἀποικιακὸν σύστημα, système colonial ; καλεῖται τὸ σύνολον τῶν διοικητικῶν καὶ ἐμπορικῶν θεσμῶν, δι' ὧν αἱ Εὐρωπαϊκαὶ μητροπόλεις ἀπὸ τοῦ πολιτειακοῦ των ὀργανισμοῦ ἐξαρτῶσι τὰς ἐπὶ τῶν ἄλλων ἠπείρων ἀποικίας των.

ἀποικίζω, μέλ. ίσω (βλ. καὶ ἐποικίζω· στέλλω εἰς ἄλλον τόπον ἀποίκους, envoyer dans un autre pays des colons, coloniser ; peupler un pays de colons ; § ἀποικῶ, ἤτοι μετοικίζω κατοίκους εἰς ἄλλον τόπον, faire émigrer, μεταναστεύω· βλ. ἀποίκησις.

ἀποικίσιμος, ος, ον· colonisable, adj. ὁ δυνάμενος ν' ἀποικισθῇ, qui peut être colonisé ; χώρα ἀποικίσιμος, pays colonisable.

ἀποικισμός, οῦ, ὁ· ὁ σχηματισμὸς ἀποικίας, colonisation, n. f. βλ. ἀποικίζω καὶ ἐποικισμός.

ἀποικιστής, οῦ, ὁ, ἡ· ὁ μεταβαίνων που καὶ καταρτίζων ἀποικίαν, colonisateur, trice.

ἄποικος, ος, ον· (βλ. καὶ ἔποικος), ὁ κατοικῶν εἰς ἀποικίαν τινά, ὁ εἰς ἀποικίαν σταλείς, ὁ ἐγκατασταθεὶς εἰς ξένην χώραν, envoyé en colonie, colon, n. βλ. ἀποικία· § —, ὁ κατοικῶν ἢ μεταβαίνων εἰς ξένον τόπον, qui habite loin de son pays, émigré, ée ; ὁ ἀποικῶν, μετοικῶν, émigrant, e, μετανάστης· βλ. καὶ ἀποίκησις.

ἀποικῶ (έω), μέλ. ήσω· μετοικῶ ἢ ἐγκαθίσταμαι ἀλλοῦ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, habiter ou s'établir loin de son pays, μεταναστεύω, émigrer. βλ. ἀποίκησις· § ἐπίσης ἐγκαθιστῶ ἀποικίαν, aller fonder une colonie; ἐγκαθίσταμαι ὡς ἄποικος, s'établir comme colon.

ἀποίμαντος, ος, ον· ἐστερημένος ποιμένος (ὁδηγοῦ), qui manque de berger (de guide).

ἀποινεὶ [ἐπίρ.], ἀτιμωρητί, impunément.

ἀποίχομαι, μέλ. οιχήσομαι, εἶμαι ἀπὼν ἢ μακράν, être loin, (éloigné); λείπω, être absent, s'absenter ; ἰδίως μετοχὴ ἀποιχόμενος=ὁ ἀποθανών, le mort ; || ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι, s'en aller, partir ; ἀποθνήσκω, sortir de la vie, mourir ; || φεύγω (σπεύδων), fuir.

ἀποιωνίζομαι, μέλ. ίσομαι, ἀποφεύγω ἢ ἀποστρέφομαί τι ὡς κακὸν οἰωνόν, détourner comme un mauvais présage ; ἀποστρέφομαι, détester.

ἀποκαθαίρω, μέλ. αιρῶ, καὶ

ἀποκαθαρίζω, καθαρίζω, nettoyer ; ἀποπλύνω, laver ; σφογγίζω, essuyer ; σκουπίζω, balayer; καθαρίζω, purifier; ἐπίσης καθαίρω ἢ καθαρίζω ἢ ἐκκαθαίρω ἀπὸ παντὸς ἀκαθάρτου, ἐκτελῶ κάθαρσιν, purger ; καθαίρω, καθαρίζω (κυρίως καὶ μεταφ.), ἀφαιρῶ κέλυφος κτλ., épurer καὶ dépurer ; § [μεταφ. μέσ.] καθαρίζομαι (ἀπό τι ἢ ἀπό τινος), se purifier (de) ; ἐξαγνίζομαι, expier, ἰδίως διὰ τῆς ἐξιλαστικῆς θυσίας καὶ ἐντεῦθεν ἀπαλάσσομαί τινος.

ἀποκαθαριστής, οῦ, ὁ· ὁ καθαριστής, ὁ ἐκκενωτής, purgeur, n. m. ὅστις εἰδικώτερον εἰς τὰς ἀτμομηχανὰς καλεῖται ὑδροσυλλέκτης, βλ. λέξιν.

ἀποκάθαρμα, ατος, τό· ἡ ἀφαιρεθεῖσα ἀκαθαρσία, ordure (f.) qu'on enlève en nettoyant ; καὶ ἐν γένει τὸ περίττωμα, excrément, n. m.

ἀποκάθαρσις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαθαίρειν, action de nettoyer ; ὁ καθαρισμός, nettoiement, n. m ; nettoyage, n. m ; action

d'épurer ; ἡ κάθαρσις, épurement, n.m ; épuration, n. f ; action de purifier, ἀποκάθαρσις, purification, n. f ; [ἰατρ.] κάθαρσις αἵματος, κτλ., dépuration, n. f ; § ἀποκάθαρσις, raffination, n. f. ἐν τῇ μεταλλουργίᾳ καὶ τῇ πολυχημείᾳ καλεῖται ἡ διὰ χωνεύσεως ἐντὸς καμίνων ἢ χωνίων ἀποκαθαρτικὴ ἢ ἐπαγωγικὴ τῆξις μεταλλευμάτων καὶ ὁ χωρισμὸς τῶν διαφόρων μετάλλων· ἐπίσης ἀποκάθαρσις, raffination, n. f. ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ εἰς ἄλλους τῆς βιομηχανίας κλάδους· π. χ. ἀποκάθαρσις σακχάρεως, raffination du sucre; § —, ὁ ἐξαγνισμός, action d'expier ; expiation, n. f ; ὁ καθαρισμὸς ἀπό τινος, purification, n. f.

ἀποκαθαρτήρ, ῆρος, ὁ· ramasse, n. f. ἔμβολόν τι χαλύβδινον δι' οὗ ἐκκαθαίρονται αἱ κάνναι.

ἀποκαθαρτικός, ή, όν· ὁ καθαρίζων, propre à nettoyer ; propre à purifier ; purifiant ; καθαριστικός, épuratif ; épuratoire ; καθαρκτικός, dépuratif ; dépuratoire ; § propre à expier ; ἐξαγνιστικός, expiatoire.

ἀποκαθηλόω-ῶ· καὶ

ἀποκαθηλῶ, μέλ. ώσω, κοινῶς ξεκαρφόνω, déclouer ; ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τοὺς ἐμπηχθέντας ἥλους· ‖ — σανίδα, κλεῖθρον, κτλ. déclouer une planche, une serrure ; ‖ ἀποκαθηλοῦμαι, se déclouer ; ξεκαρφόνομαι, εἶμαι ξεκαρφωμένος, être décloué ; ἤτοι διαλύομαι, ἀποσυντίθεμαι, ἀποσυναρμόζομαι, προκειμένου περὶ ἀντικειμένου συνηρμοσμένου δι' ἥλων· π. χ. κιβώτιον ἀποσυναρμοθὲν (ἢ ἀποκαθηλωθέν), malle qui s'est déclouée ; ‖ — τὸ πέταλον (ἵππου ἢ ἡμιόνου), déclouer le fer ; βλ. ἀποκαθήλωσις τοῦ πετάλου· ἐπίσης désenclouer; ‖ ἀποκαθηλόω πυροβόλον, désenclouer un canon, σημαίνει ἀφαιρῶ τὸν ἧλον δι' οὗ ἐνηλώθη (enclouer) τὸ πυροβόλον ἵνα μὴ χρησιμοποιηθῇ ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου· ἡ ἀποκαθήλωσις (désenclouage) γίνεται εἴτε δι' ἐργαλείου, εἴτε τιθεμένης ἐντὸς τῆς θαλάμης τοῦ κοίλου γεμίσεώς τινος πυρίτιδος καὶ ἀναφλεγομένης ἐκ τοῦ στομίου.

ἀποκαθήλωσις, εως, ἡ· τὸ ξεκάρφωμα, action de déclouer ; ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαθηλοῦν, désenclouage, n. m. βλ. ἀποκαθηλῶ· ‖ — τοῦ πετάλου, déclouer le fer (à cheval), καλεῖται ἡ ἀπὸ τῆς ὁπλῆς τοῦ ζώου δι' εἰδικῶν ἐργαλείων ἀφαίρεσις πετάλου· ἡ ἐργασία αὕτη ἐνεργεῖται διὰ τοῦ πεταλώτρου, τῆς ἡλάγρας καὶ τοῦ ἐξονυχιστηρίου· § ἀποκαθήλωσις τοῦ Χριστοῦ, la descente de (la) Croix.

ἀποκαθιστάνω, καὶ

ἀποκαθίστημι, καὶ

ἀποκαθιστῶ, μέλ. ἀποκαταστήσω, ἤτοι ἀποκατασταίνω, rétablir ; πάλιν θέτω τι εἰς τὴν πρώτην του θέσιν, remettre en son premier état ; ἐπαναθέτω, ἐπανατίθημι, remettre ; ‖ ἀποκαθιστῶ, ἐπιστρέφω, ἀποδίδω, restituer ; ‖ ἀποκαθιστῶ εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν, εἰς τὸ ἀφαιρεθὲν ὑπούργημα, κτλ. ἐπαναφέρω, ἐπανάγω, ἐγκαθιστῶ πάλιν, réintégrer ; ‖ [νομ.] ἀποκαθιστῶ τινα εἰς τὰ δίκαιά του, ἀποδίδω τὴν ἀπολεσθεῖσαν τιμὴν καὶ ὑπόληψιν, réhabiliter ; βλ. ἀποκατάστασις· ‖ [στρατ.] ἐπανορθῶ τὴν τάξιν (ordre)=ἀποκαθιστῶ, rétablir ; ‖ — τὴν τάξιν (τὴν συγκοινωνίαν, rétablir l'ordre (la communication) ; ‖ — τὸ κείμενον συγγραφέως, restituer le texte d'un auteur ; ‖ — τινα εἰς τὰ δικαιώματά του, remettre (réintégrer) q'un dans ses droits ; ‖ [νομ.] ἀποκαθιστῶ πτωχεύσαντα, réhabiliter un failli ; § —, ἐγκαθιστῶ, établir ; ‖ θέλει ν' ἀποκαταστήσῃ τὰ τέκνα του, il veut établir ses enfants ; ‖ αὐτὸς ἀπεκατέστησε τὰ πράγματα, s'est lui qui mit les choses en état ; § ἀποκαθιστῶ = ὑπανδρεύω, νυμφεύω, marier ; ‖ [μέσ.] ἀποκαθίσταμαι, s'établir ; καὶ ἐν γένει καθίσταμαι = γίγνομαι, devenir; ‖ σκοπεύει ν' ἀποκατασταθῇ εἰς τὰς Ἀθήνας, il compte s'établir à Athènes ; ‖ θ' ἀποκατασταθῇ μὲ τὸν καιρὸν καλὸς δικηγόρος, avec le temps il deviendra un bon avocat ; § [ἐμπορ.] ἀποκαθιστῶμαι (ἀπεκατέστη ἡσυχία, πίστις), se rétablir ; ‖ εὑρίσκω ἀποκατάστασιν, s'établir ; ‖ ἀναλαμβάνω τὴν πρὸ τῆς πτωχεύσεως θέσιν μου, se réhabiliter.

ἀποκαινουργῆς, [ἐπίρ.] ἐκ νέου, de neuf; ἐξ ὑπαρχῆς, de nouveau.

ἀποκαίω, μέλ. καύσω, καίω ὅλως διόλου, κατακαίω, achever de brûler ; καίω ἐντελῶς, brûler complètement.

ἀποκαλέω-ῶ· βλ. ἀποκαλῶ.

ἀποκαλλωπίζω, μέλ. ίσω· désembellir ; βλ. κοινῶς ξεστολίζω.

ἀποκαλυπτήριος, ία, ον· ὁ πρὸς ἀποκάλυψιν συντελῶν, ὁ ἀποκαλυπτικός, qui révèle, révélateur ; qui découvre ἢ qui décoiffe (qu'ch.); § [οὐδ. οὐσ.] ἀποκαλυπτήριον πυροσωλήνων ἢ πυραύλων, décoiffe-fusée, n.m; ἐργαλεῖον ἢ μαχαιρίδιον δι' οὗ ἀποκαλύπτουσι τοὺς πυροσωλῆνας ἢ πυραύλους· βλ. καὶ ἀποκαλύπτω· ‖ κοπὶς ἀποκαλυπτική, couteau décoiffe-fusée. § [οὐδ. οὐσ.] τὰ ἀποκαλυπτήρια, ἤτοι τὰ ἐγκαίνια ἀγάλματος, μνημείου, κτλ. καθ' ἃ ἀφαιρεῖται τὸ περιβάλλον κάλυμμα ἵνα ἐκτεθῇ τὸ ἔργον εἰς κοινὴν θέαν, [fête d'] inauguration [d'une statue ; d'un monument].

ἀποκαλυπτικός, ή, όν· ὁ πρὸς ἀποκάλυψιν συντελῶν ἢ ἀνήκων, ὁ ἀποκαλύπτων, ἢ καταγγέλλων, qui révèle, révélateur ; qui découvre ἢ qui décoiffe (qu'ch.); ‖ δι' οὗ ἀποκαλύπτεταί τι, π. χ. ἀποκαλυπτικὴ πλάξ, plaque de recouvrement, ἤτοι δι' ἧς ἐπικαλύπτεταί τι καὶ ἀφαιρουμένης ταύτης ἀποκαλύπτεται· ‖ κοπὶς ἀποκαλυπτική, couteau décoiffe-fusée ; ‖ [εἰρων.] ἀποκαλυπτικὸν ὕφος, style apocalyptique. § [ἐκκλ.] ἀποκαλυπτικός, ή, όν· apocalyptique, adj. καὶ révélateur. ‖ ἀποκαλυπτική, apocalyptique, n. f. οὕτως ὀνομάζεται ἴδιός τις κλάδος τῆς μεταγενεστέρας ἰουδαϊκῆς φιλολογίας.

ἀποκαλύπτω, μέλ. ύψω, ἀφαιρῶ τὸ κάλυμμα, ôter le voile, dévoiler ; ‖ —, ξεσκεπάζω, ἀποσκεπάζω, découvrir ; ‖ ξεγυμνόνω,

ἀπογυμνόνω, dénuder; || [συνηθ. μεταφ.] ξεμυστηρεύομαι, φανερόνω τι, τὸν σκοπόν μου, déceler; συνών. τοῦ découvrir; || ὁ ἀποκαλύπτων μυστικόν, déceleur, n.m. || — ἔνοχον (κακοῦργον), déceler un coupable (un criminel); || —, γνωστοποιῶ, φανερόνω, révéler! || ἀποκαλύπτω κάνιστρον, découvrir un panier; || ἀπεκάλυψε τὸ μυστικόν (τὴν συνωμοσίαν), il dévoila le secret (la conspiration); || ἀπεκάλυψε τὰ μυστικὰ τοῦ κράτους, il a révélé les secrets de l'Etat; || ἀποκαλύπτω μνημεῖον (ἄγαλμα), inaugurer un monument (une statue); βλ. **ἀποκαλυπτήρια**· || [στρατ.] — πυροσωλῶνα ἢ πύραυλον, décoiffer une fusée, ἤτοι ἀφαιρῶ τὸ κάλυμμα ὅπερ προφυλάσσει τὸν πυροσωλῆνα ἢ πύραυλον ἐκ τυχαίας ἀναφλέξεως μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς βολῆς ἢ τῆς μεταδόσεως τοῦ πυρὸς εἰς τὸν πύραυλον· § [μέσ.] ἀποκαλύπτομαι, se découvrir=ἐξάγω τὸν πῖλον, ôter son chapeau; || [ναυτ.] ἀποκαλύπτομαι, se découvrir; π. χ. ὕφαλος, βράχος ἢ σημεῖόν τι λέγεται ὅτι ἀποκαλύπτεται (se découvre), ὅταν κεκαλυμμένος ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐπί τι χρονικὸν διάστημα ἀναφαίνεται κατόπιν ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας· || [στρατ.] ἀποκαλύπτομαι, se découvrir: π. χ. στράτευμά τι ἀποκαλύπτεται (se découvre) ὅταν ἐξέλθῃ τοῦ καλυπτηρίου ὀρύγματος ἢ ὀχυρώματος· § [μέσ.] ἐμφανίζομαι, ἀναφαίνομαι, apparaître; ἐκφράζομαι, ἐκδηλοῦμαι, se manifester; || τότε ἀπεκαλύφθη καταφανὴς ἡ ἀλήθεια, alors la vérité apparut dans tout son jour; § [στρατ.] ἀποκαλύπτω, démasquer; ἀποκαλύπτομαι, se démasquer, ἀφαιρῶ τὸ κάλυμμα ἢ ἐξέρχομαι τοῦ καλύμματος ὅπερ ἐκάλυπτέ τι, π. χ. ἀποκαλύπτω τὴν πυροβολαρχίαν, démasquer une batterie, ἀφαιρῶ ἢ ἐξέρχομαι τοῦ προκαλύμματος ὅπερ τὴν ἐκάλυπτε· § —, assécher; βλ. **ἀποξηραίνω**· § —, ἀνακαλύπτω (κεκρυμμένον τι), éventer; π.χ. ἀποκαλύπτω ὑπόνομον, éventer une mine, σημαίνει ἀνακαλύπτω τὴν ἑστίαν (fourneau) τῆς ὑπονόμου καὶ ματαιῶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς. § ἀποκαλύπτομαι (ὅρος ξιφομαχίας), caver. § ἀποκαλύπτομαι, φανεροῦμαι, se révéler.

ἀποκάλυψις, εως, ἡ· τὸ ξεσκέπασμα, dévoilement, n. m; ἀπογύμνωσις, dénudation, n. f. || ἡ ἐκμυστήρευσις, φανέρωσις, décèlement, n. m. || γνωστοποίησις, φανέρωσις καὶ ἐν γένει ἐκμυστήρευσις, révélation, n. f. § —, apocalypse, n. f. (révélation) ἡ φανέρωσις τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ θελήματος αὐτοῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἰδικῶς δὲ ἀποκάλυψις, apocalypse, καλεῖται τὸ τελευταῖον καὶ μόνον βιβλίον τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅπερ λέγεται ἀποκάλυψις Ἰωάννου. Ἡ ἀποκάλυψις, apocalypse, εἶνε βιβλίον πραγματευόμενον τὴν φανέρωσιν τοῦ προορισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ τέλος τοῦ παρόντος κόσμου καὶ τὴν ἔλευσιν ἐποχῆς ἀπονομῆς δικαιοσύνης. § [μεταλ.] —, découverte, n. f. καλεῖται ἡ ἐργασία ἡ γινομένη ὅπως ἐκ μεταλλικῆς τινος κοίτης ἀφαιρεθῇ τὸ ἐπικαλύπτον αὐτὴν πέτρωμα. § [ναυτ.] εἰς ἀποκάλυψιν! à découvrir! κέλευσμα διδόμενον πρὸς ἀποκάλυψιν κεκαλυμμένου τινὸς πράγματος, π. χ. εἰς ἀποκάλυψιν αἰωροθεσίων, à découvrir les bastingages.

ἀποκαλῶ (έω), μέλ. καλέσω, καλῶ ὀπίσω, rappeler; καὶ ἐνίοτε ἁπλῶς καλῶ (κατὰ μέρος), appeler (à l'ecart ἢ en particulier); συχνότερον ὅμως ὀνομάζω, nommer; δίδω ὄνομά τι, donner le nom de; || ἀποκαλῶ (ἐπὶ κακῆς σημασίας) προδότην, δειλόν, κτλ. traiter de (traitre, lâche); || ἐπίσης χαρακτηρίζω, ἀποδίδω ποιότητά τινα ἢ τίτλον, qualifier de; || ἀποκαλεῖν τινα σωτῆρα, nommer quelqu'un son sauveur; || τί ἀποκαλεῖται ἀρετή; qu'est-ce qu'on appelle vertu? || τὸν ἀπεκάλεσεν αὐθάδη, il l'a traité d'impertinent; || ἀποκαλεῖ ἑαυτὸν δικηγόρον, il se qualifie d'avocat.

ἀποκάμνω, μέλ. ἀποκαμοῦμαι, καὶ θὰ ἀποκάμω, τελειώνω νὰ κάμω τι, finir de faire quelque chose; φέρω εἰς πέρας τί, τελειώνω, terminer; τί ἀπέκαμες; où en êtes vous? || δὲν ἠξεύρω τι (πῶς) θ' ἀποκάμω, je ne sais pas comment je finirai cette affaire ἢ comment je m'en tirerai de cette affaire; § ἀποκάμνω, ἀποσταίνω, se lasser; κουράζομαι se fatiguer; δὲν ἀντέχω πλέον, n'en pouvoir plus ἢ être à bout (de force); εἶμαι καταπεπονημένος, κατακουρασμένος, être harassé (éreinté). ἐξηντλημένος ἀπὸ κόπωσιν, exténué de fatigue; ἀποκάμνω, ἐξαντλῶ, καταπονῶ, éreinter, accabler (de fatigue); § ἀποκαμωμένος (ἵππος), cheval alourdi ou abasourdi; καλεῖται ὁ ἐξηντλημένος ἵππος, ὅστις ἕνεκα μεγάλων καὶ διαρκῶν κόπων ἢ ἕνεκα μακροχρονίου νόσου εὑρίσκεται εἰς ἐξάντλησιν τῶν τε ψυχικῶν καὶ σωματικῶν δυνάμεών του. § ἀποκαμωμένος, η, ον ὁ ἐξηντλημένος, ὁ καταπεπονημένος, épuisé de fatigue, éreinté, ée; etc.

ἀποκάμωμα, τὸ καὶ ἀποκαμωμός, ὁ· ἡ κόπωσις, ἡ κούρασις, lassitude, n.f. ἡ ἐξάντλησις τῶν δυνάμεων, épuisement, n. m; exténuation; n. f. ἡ κατάπτωσις τῶν δυνάμεων, abattement, n. m. καὶ ἰδίως ἠθικὴ ἀθυμία· ἡ καταπόνησις, accablement, n. m.

ἀποκαπνίζω (ἰατρικῶς), μέλ. ίσω· διὰ καπνίσματος ἰατρεύω, καπνίζω τι, fumiger; κάμνω ἀποκαπνισμούς, faire des fumigations; θεραπεύω δι' ἀποκαπνισμῶν, guérir ou traiter par des fumigations.

ἀποκαπνισμός, ὁ· τὸ κάπνισμα, fumigation, n. f. ἡ δι' εἰσπνοῆς ἀτμῶν θεραπεία.

ἀποκαρτερέω-ῶ· βλ. **ἀποκαρτερῶ**.

ἀποκαρτέρησις, εως, ἡ· ἔλλειψις ὑπομονῆς, manque de patience; ἀνυπομονησία, impatience, n. f. ἰδίως ἀντίθετον τῆς καρτερήσεως ἢ ἀπώλεια τοῦ θάρρους, ἤτοι ἀποθάρρυνσις, découragement, n. m.

ἀποκαρτερῶ (έω) μέλ. ήσω· δὲν καρτερῶ πλέον (ἀντίθετον τῷ καρτερεῖν), ne plus attendre; χάνω τὴν ὑπομονὴν ἢ τὸ θάρρος, perdre la patience ou le courage; ἤτοι ἀνυπομονῶ, s'impatienter ἢ ἀποθαρρύνομαι, se décourager; || ἐπίσης καρτερῶ, ὑπομένω μέχρι τέλους, endurer jusqu'au bout.

ἀποκαρώνω, [δημ.] καθίστημί τινα ἀκίνητον τὴν κεφαλὴν (τὴν κάραν), θαμβῶ τινα, ἐκπλήσσω, étonner, surprendre qu'un ; καὶ παθητικὸν ἀποκαρώνομαι=ἐκπλήσσομαι, s'étonner ; θαμβοῦμαι ἢ μόνος ἢ καὶ ὑπ'ἄλλου.

ἀπὸ 'κασμοῦ, [διάλ. Καρπάθ.]=ἀπὸ εἰκασμοῦ, ἐξ εἰκασίας, par conjecture.

ἀποκαταντζά, ἡ· [δημ.]=καταντζά, κατάστασις, état, n. m. situation, n. f. «νὰ 'δῶ τὴν ἀποκαταντζάν σου», πῶς θὰ καταντήσῃς· βλ. καταντζὰ καὶ καταντῶ.

ἀποκατασταίνω, [δημ.] βλ. ἀποκαθιστῶ.

ἀποκαταστάσιμος, η, ον· [νομ.]. réhabilité, ée ; βλ. ἀποκατάστασις· || —, ὁ δυνάμενος νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς ὅ,τι εἶχε, réintégrable, adj.

ἀποκατάστασις, εως, ἡ· τὸ ἀποκαθιστάνειν, rétablissement, n.m. ἐπαναφορὰ ἢ τοποθέτησις ἀντικειμένου εἰς τὴν προτέραν θέσιν του, remise d'une chose à sa place ; ἐπάνοδος εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ἢ εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, retour au même point ἢ au même état; || ἀποκατάστασις=ἐπαναφορὰ ἀστέρων = ἤτοι ἐπάνοδος ἢ ἐπιστροφὴ τῶν ἀστέρων εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τῆς τροχιᾶς των, retour des astres au même point de leur orbite; || ἡ ἐπανάθεσις, la remise ; || —, ἡ ἐπιστροφή, ἡ ἀπόδοσις la restitution ; || — εἰς ἀκέραιον, restitution, n. f. =ἀνόρθωσις ζημίας· || ἡ — τινος εἰς ὅ,τι εἶχε, ἤτοι ἐπαναφορὰ εἰς ἰδιοκτησίαν, ὑπούργημα, κτλ., réintégration, n. f. || — τινος εἰς ὅ,τι εἶχε, réintegrande, n. f. § [νομ.] réhabilitation, n. f. (πτωχεύσεως, d'un failli ; καταδικασθέντος, d'un condamné) ; ἀποκατάστασις κατὰ τὴν ποινικὴν δικονομίαν καλεῖται ἡ μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς ποινῆς, ἐὰν αὕτη ἐξετελέσθη, ἢ μετὰ τὴν παραγραφὴν αὐτῆς, ἐν τῇ ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἀνάκτησις ὅλων τῶν δικαιωμάτων, ἀξιωμάτων, κτλ. ὧν ὁ καταδικασθεὶς ἐστερήθη συνεπείᾳ τῆς καταδίκης· (βλ. καὶ ἀποκαθιστῶ, réhabiliter)· § —, ἐγκατάστασις, établissement, n. m. ἐπίσης νύμφευσις, ὑπανδρεία, γάμος, mariage, n. m; βλ. καὶ ἀποκαθιστῶ· § —, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαθιστᾶν ἢ ἐγκαθιστᾶν τι, action d'établir, établissement, n. m. || — τοῦ λιμένος, établissement du port ; διὰ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ὑδάτων κατὰ τὰς παλιρροίας ἀποκαθίσταται ὁ λιμήν· || — μέρους τινός, établissement d'un lieu ; καλοῦνται οὕτως αἱ ἐποχαὶ τῆς πανσελήνου καὶ τῆς νέας σελήνης, καθ' ἃς ἡ πλήμμη (pleine-mer) ἐπαναλαμβάνεται κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν. § [ναυτ. τακτ.] —, rétablissement (d'ordre), ἤτοι ἡ ἐπανόρθωσις τῆς τάξεως (ordre) κατόπιν χειρισμοῦ τινός· § —, ἡ ἐγκατάστασις, institution, n. f. ἤτοι ἡ πρᾶξις δι' ἧς ἐγκαθίσταταί τι ἐκ νέου· || —, [ἰατρ.] réparation, n. f. ἀναπλήρωσις τῶν ἐλλειπόντων ἢ βλαβέντων μερῶν· || — τοῦ αἵματος, réparation du sang.

ἀποκαταστήνω, [δημ.] βλ. ἀποκαθιστῶ.

ἀποκατιανός, [δημ.] καὶ

ἀποκατινός, ή, όν· [δημ.] ὁ ἀποκάτω, de dessous.

ἀποκάτω, καὶ ἀποκάτωθεν [ἐπίρ.] ἀπὸ κάτω, dessous ; [προθετ.] au-dessous ; sous ; βλ. κάτω καὶ ὑποκάτω.

ἀποκαυκαλίζω, [διάλ. Οἰνόης], (ἐκ)απολεπίζω, ξεφλουδιάζω, ξεφλουδίζω, ἐκφλοιόω, ἐκλέπω· βλ. λέξεις.

ἀπόκαυμα, ατος, τό· τὸ ἀποκεκαυμένον, τὸ μετὰ τὴν ἀπόκαυσιν μένον, la partie brûlée ; brûlure, n. f.

ἀπόκαυσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαίειν, τὸ καύσιμον, brûlure, n. f.

ἀπόκειμαι, κατὰ μέρος ἢ χωριστὰ κεῖμαι, être placé à l'écart (en réserve) ; συνεπῶς κεῖμαί που, être placé ; εἶμαι κατὰ μέρος τεθειμένος (κατατεθειμένος), être déposé ; (φυλαγμένος, gardé, réservé) ; εὑρίσκομαί που, se trouver ; être en dépôt ; || τὰ ἔγγραφα ἀπόκεινται εἰς τὰ ἀρχεῖα, les documents sont déposés (se trouvent) dans les archives ; || μοῦ ἀπέκειτο νὰ τὸν ἴδω πτωχόν, il m'était réservé de le voir pauvre. § —, ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος, dépendre de ; être dépendu ; || εἰς σὲ πόκειται τώρα νὰ φανῇς ἄξιος τῆς τιμῆς αὐτῆς, c'est à vous maintenant de vous montrer digne de cet honneur ; || δὲν ἀπόκειται εἰς ἐμὲ νὰ ἐξετάσω τὸ ζήτημα, il ne m'appartient pas d'examiner la question.

ἀποκεκαλυμμένος, η, ον· découvert, e ; βλ. ἀπεστεγασμένος καὶ ἀποκαλύπτω· ὁ φανερός, ὁ ξέσκεπος καὶ ἐν γένει μεταφορικῶς ὁ ἄνευ συστολῆς.

ἀποκεκαλυμμένως, [ἐπίρ.] φανερά, ξέσκεπα, à découvert.

ἀποκεκρυμμένος, η, ον· βλ. ἀποκρύπτω.

ἀποκεκρυμμένως, [ἐπίρ.] ὅλως διόλου κρυφά, secrètement ; en cachette ; βλ. ἀποκρύπτω.

ἀποκεκρυσταλλωμένος, η, ον· cristallisé, ée.

ἀποκέλλω (ἐπὶ πλοίων), μέλ. οκελῶ, μεταβ. ἐβγάζω ἀπὸ τὸν δρόμον, ἀποκλίνω ἀπὸ τὸν πλοῦν, détourner (un vaisseau), ἢ ταξειδιώτην, un voyageur, κτλ. de sa direction (de son chemin), καὶ ἀμετ. παραστρατίζω, ἀποπλανῶμαι τῆς ὁδοῦ, se détourner ; s'égarer ; ἀποκλίνω, s'écarter.

ἀποκενόω-ῶ· μέλ. ώσω· ἐκκενόνω, ἀδειάζω ὅλως διόλου, vider, épuiser.

ἀπόκεντρος, ος, ον· ὁ μακρὰν τοῦ κέντρου ἢ ἐκτὸς τούτου εὑρισκόμενος, qui est loin du centre, ἤτοι ὁ ἔκκεντρος, excentrique, adj. καὶ συνεπῶς ὁ μεμακρυσμένος, éloigné ; reculé ; || ἀπόκεντροι δρόμοι, les chemins écartés ; || ἀπόκεντρος συνοικία, quartier écarté ἢ quartier excentrique.

ἀποκεντρόω-ῶ, μέλ. ώσω, καὶ

ἀποκεντρῶ, décentrer, φέρω μακρὰν τοῦ κέντρου· § —, décentraliser, τὸ ἐναντίον τοῦ συγκεντρόω (centraliser).

ἀποκεντρώσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος νὰ ἀποκεντρωθῇ, décentralisable, adj.

ἀποκέντρωσις, εως, ἡ· décentralisation, n. f. τὸ ἐναντίον τῆς συγκεντρώσεως, βλ. λέξιν.

ἀποκεντρωτικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀπο-

κέντρωσιν ἀνήκων, de décentralisation ; ὁ ἀποκεντρώνων, décentralisateur, trice ; décentralisant, e ; || ἀποκεντρωτικὸν σύστημα, décentralisme, n.m ; || [οὐσ.] décentraliste, n. m. ὁ ἀποκεντρώνων.

ἀποκεντρωτικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀποκεντρωτικόν, d'une manière décentralisatrice.

ἀποκένωσις, εως, ἡ· τὸ ἀποκενοῦν, τὸ ἐντελὲς ἄδειασμα, action de vider, d'épuiser; τὸ ἄδειασμα, le vidange.

ἀποκερατίζω, ἀφαιρῶ τὰ κέρατα, écorner.

ἀποκεφαλεά, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] = ράπισμα, κτύπημα κατὰ κεφαλήν, ἤτοι κατακεφαλιά· βλ. λέξιν· «ἕνα ἀποκεφαλέαν ἔδωκά ατον(α)», ἤτοι τοῦ ἔδωκα μίαν κατακεφαλιάν.

ἀποκεφαλίζω, μέλ. ίσω, ἀποκόπτω τὴν κεφαλήν, couper la tête; καρατομέω-ῶ, décapiter ; καὶ λαιμοτομῶ, décoller ; guillotiner (διὰ τῆς λαιμητόμου)· ἐκτελῶ θανατικὴν ποινήν, exécuter.

ἀποκεφάλισις, ἡ· καὶ

ἀποκεφάλισμα, τό· βλ. ἀποκεφαλισμός.

ἀποκεφαλισμένος, η, ον· οὗτινος ἔκοψαν τὴν κεφαλήν, ὁ λαιμότμητος, décapité, ée.

ἀποκεφαλισμός, οῦ, ὁ· ἡ ἐκκοπὴ τῆς κεφαλῆς, ἡ καρατομία, décapitation, n. f; guillotinement, n. m ; ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις, exécution, n. f. ἤτοι καρατόμησις διὰ τῆς λαιμητόμου διὰ τοὺς πολίτας ἐγκληματίας· § [ἐκκλ.] ἡ ἀποκεφάλισις (λαιμοτομία) τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, la décollation de Saint Jean.

ἀποκεφαλιστής, ὁ· ὁ κόπτων κεφαλάς, ὁ ἀποκεφαλίζων, coupeur de têtes ; guillotineur ; τὸ ὄργανον τὸ ἀποκεφαλίζον, coupe-tête, n. m.

ἀποκεχαλυβωμένος, η, ον· aciéré, ée, adj. βλ. ἀποχαλυβόω-ῶ.

ἀποκηρυκτέος, α, ον· ὅστις πρέπει ν' ἀποκηρυχθῇ, qui doit être défendu (interdit, déshérité, exhédéré, etc.).

ἀποκήρυκτος, ος, ον· ἀποκεκηρυγμένος, ἀπόκληρος υἱός, ὃν ὁ πατὴρ δημοσίᾳ ἀποκηρύσσει, déshérité, ée; || —, ὁ ἀπόκληρος, exhérédé, ée, παθ. μετοχ. ἀποκήρυκτος εἶνε ὁ ἀποκλειόμενος, ἐξαιρούμενος, exclu, e, ὅντινά τις ἀποδοκιμάζει, ἀπαρνεῖται, ἀποκηρύσσει, désavoué, ée ; || ἐπίσης ὁ προγραφείς, proscrit, e ; ἢ ὁ ἔκπτωτος τῶν δικαιωμάτων του, dépossédé (déchu) de ses droits; § [ἐκκλ.] ὁ ἐκ τῆς κοινότητος ἢ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀποβληθείς, ἀποσυνάγωγος καὶ ἀφωρισμένος, excommunié, ée.

ἀποκήρυξις, ἡ· [ἀστ. δίκ.] exhérédation, n. f. στέρησις κληρονομίας, ἡ ἀποκλήρωσις υἱοῦ (ὑπὸ τοῦ πατρός), déshéritement, n. m. βλ. ἀποκληρόνω· || ἀστικὴ ἀποκήρυξις (ἀπόκλεισις), exhérédation civile ; || ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἀποκήρυξις, abdication [d'un enfant], ἦτο ἡ πρᾶξις δι' ἧς ὁ πατὴρ κατὰ τὸ Ἀττικὸν δίκαιον διέλυε πᾶσαν μετὰ τοῦ υἱοῦ νόμιμον σχέσιν. § —, ἀποκλεισμός, ἐξαίρεσις, exclusion, n. f. || ἀποδοκιμασία, ἀπάρνησις, désaveu, n. m. § ἐν γένει δὲ ἡ προγραφή, proscription, n. f. ἡ ἔκπτωσις ἐκ τῶν δικαιωμάτων. § [ἐκκλ.] ἡ ἀποβολὴ ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ὁ ἀφορισμός, excommunication, n. f.

ἀποκηρύσσω (καὶ ύττω) μέλ. ύξω· ἀπαγορεύω, défendre, interdire ; § ἀποκηρύττω, exhéréder, ἀπόκληρον ποιῶ, στερῶ (τέκνον) τῆς κληρονομίας, κηρύσσω ἀπόκληρον τὸν υἱόν μου, τὸν ἀποβάλλω, déshériter, βλ. ἀποκληρόνω· || τὸ δύνασθαι ἀποκηρύττειν, la faculté d'exhéréder. || [ἀρχ.] abdiquer [un enfaut] βλ. ἀποκήρυξις· § ἀποκλείω, ἐξαιρῶ, exclure ; κηρύσσω ἔκπτωτον τῶν δικαιωμάτων του, déclarer qulqu'un déchu de ses droits ; || ἀποδοκιμάζω, ἀπαρνοῦμαι (ἔργον, πρᾶξιν, κτλ.), désavouer (une œuvre, un acte) ; renier ; § ἐν γένει δὲ προγράφω, proscrire ; § [ἐκκλ.] ἀποβάλλω ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ἀφορίζω, excommunier.

ἀποκιλλιβαντόω-ῶ, μέλ. ώσω, démonter un canon (bouche à feu), ἀνασηκώνω ἤτοι καταβιβάζω τὸ πυροβόλον ἀπὸ τοῦ κιλλίβαντος, ἐνίοτε δὲ ἀφαιρῶ καὶ αὐτοὺς τοὺς τροχοὺς ἐκ τοῦ κιλλίβαντος προκειμένου περὶ μεταφορᾶς διὰ κτηνῶν, λέμβων, κτλ. || — τὰ πυροβόλα, démonter l'artillerie.

ἀποκινέω-ῶ, βλ. ἀποκινῶ.

ἀποκίνησις, εως, ἡ· μετακίνησις, μετατόπισις, déplacement, n. m ; action de remuer, de repousser.

ἀποκιονοδετέω-ῶ, [ναυτ.] débitter (=enlever les tours de bitte) ; λύω ἄλυσιν ἢ κάλων ἐκ κίονος (bitte), ἐξελίσσων τὰς ἐπ' αὐτοῦ στροφάς, ἤτοι πράττω ἀντίθετον τοῦ κιονοδετέω (prendre le tour de bitte).

ἀποκινῶ (έω), μέλ. ήσω, κινῶ τι ἀπὸ τὸν τόπον του, μετακινῶ, μετατοπίζω, déplacer (en remuant), ἐξ οὗ καὶ ἁπλῶς κινῶ, remuer; ἀπωθῶ, repousser.

ἀποκιτρινίζω, καθιστῶ ἢ γίνομαι ἐντελῶς κίτρινος, rendre (devenir) tout jaune.

ἀποκλαδεύω, μέλ. εύσω, ἀφαιρῶ τοὺς κλάδους, tailler les branches ; ébrancher ; § ἐπίσης τελειόνω τὸ κλάδευμα (δένδρου, κλήματος, κτλ.) finir de tailler (un arbre, la vigne, etc.

ἀποκλαμός, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.]=πλόκαμος, βλ. λέξιν· (μεταφ.) ἐκ τοῦ πολύποδος λέγεται καὶ πλοκάμι, κυρίως ὅτε ἐκτείνει τις τὴν χεῖρα, lorsqu'on étend le bras.

ἀποκλάσκομαι, [διάλ. Οἰνόης] ἑτοιμάζομαι πρὸς τὸ πέρδειν ἢ ἐπιθυμῶ νὰ κλάσω.

ἀπόκλεισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκλείειν (κλείειν ἔξω), action d'exclure ; ὁ ἀποκλεισμός, exclusion, n. f; βλ. λέξιν· ἡ παρεμπόδισις, action d'intercepter ; interception, n. f ; || [νομ.] ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαιρεῖν, ἡ ἐξαίρεσις, exception, n. f.

ἀποκλεισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκλείειν, ἡ ἀπόκλεισις, exclusion, n. f ; || κατ' ἀποκλεισμὸν ὅλων τῶν ἄλλων, tous les autres exclus; § ἡ περικύκλωσις, cernement, n. m; ἡ περικύκλωσις ἢ περίσχεσις, investissement, n. m. (φρουρίου, οἰκίας, κτλ., d'une place, d'une

maison, etc.), καὶ ἐν γένει ἀποκλεισμός. blocus, n. m. ὅπερ σημαίνει τὴν περικύκλωσιν τῆς θέσεως, κτλ. πρὸς παρεμπόδισιν τῆς συγκοινωνίας· || (τιθέναι) τὸν τόπον εἰς κατάστασιν ἀποκλεισμοῦ, le littoral en état de blocus; || αἴρειν τὸν ἀποκλεισμόν, la levée du blocus; || σέβεσθαι τὸν ἀποκλεισμόν, respecter le blocus; || μὴ σέβεσθαι, διαρρηγνύειν τὸν ἀποκλεισμόν, ne pas respecter, enfreindre le blocus; || [στρατ.] blocus, n. m. (ὅστις εἰδικώτερον περίσχεσις καλεῖται, investissement, n. m. βλ. λέξιν)· οὗτος σκοπεῖ ν' ἀπομονώσῃ ἐντελῶς τὸ φρούριον ἢ θέσιν, νὰ παρακωλύσῃ τὴν ἀνανέωσιν τῶν τροφῶν καὶ τῶν πυρομαχικῶν τῆς φρουρᾶς καὶ τέλος νὰ ὑποχρεώσῃ αὐτὴν νὰ παραδοθῇ διὰ τῆς ἐξαντλήσεως τῶν πόρων· || θαλάσσιος ἀποκλεισμός, blocus maritime ἢ par mer, καλεῖται ἐν τῷ διεθνεῖ δικαίῳ τοῦ πολέμου ἡ ὑπὸ ἐμπολέμου πολιτείας ἀπαγόρευσις τῆς μετά τινος παραλίας, κόλπου, λιμένος τῆς πολεμίας πολιτείας θαλασσίας ἐπικοινωνίας, ἢ μόνον τοῦ εἴσπλου ἢ τοῦ ἔκπλου ἐπὶ ποινῇ ἐπισχέσεως καὶ δημεύσεως τῶν ἀθετούντων τὴν ἀπαγόρευσιν πλοίων ὡς θαλασσίας λείας. Ὁ ἀποκλεισμὸς ὑποστηρίζεται ἐπὶ τόπου διὰ ναυτικῆς πολεμικῆς δυνάμεως.

ἀποκλειστικός, ή, όν· ὁ ἀποκλείων πάντα ἕτερον, συνεπῶς ὁ μονομερής, exclusif, ive.

ἀποκλειστικότης, ἡ· μονομέρεια, exclusivité, n. f. exclusivisme, n. m.

ἀποκλειστικῶς [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἀποκλειστικόν, μονομερῶς, exclusivement.

ἀπόκλειστος, ος, ον· ὁ κλεισμένος ἔξω, ὁ ἀποκεκλεισμένος, exclu, e; ὁ κεχωρισμένος, séparé, ée; ὁ μεμονωμένος, isolé, ée; ὁ περικυκλωμένος, cerné, ée; bloqué, ée; ὁ περίσχετος, ὁ περισχεθείς, investi, e.

ἀποκλείω, μέλ. κλείσω, κλείω τινὰ ἔξω, enfermer dehors, ἤτοι ἐξαιρῶ [νομ.], exclure; στερῶ, priver; ἀποδιώχνω, ἀπομακρύνω, écarter; ἀποχωρίζω, séparer; ἀπομονόνω, isoler; || ὁ νόμος τὸν ἀποκλείει τῶν δημοσίων ὑπουργημάτων, la loi l'exclut des fonctions publiques; || ἂς ἀποκλείσωμεν ἐν πρώτοις τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ἔγεινεν ἔγκλημα, commençons par écarter la possibilité d'un crime; § ἀποκλείω, investir (φρούριον, οἰκίαν, une place, une maison, etc) ἤτοι περιέχω, περικυκλόω, περικυκλόνω τινὰ ἤ τι· βλ καὶ περίσχεσις, καὶ ἐν γένει ἀποκλείω, bloquer, περικυκλόνω, cerner; ἀποκλείω τινὸς τὸν δρόμον, couper le chemin à q'un. || [στρατ.] bloquer, ἀποκλείω φρούριον, λιμένα, παράλια κτλ. βλ. ἀποκλεισμός.

ἀποκληρόνω, μέλ. ώσω, ἀποκληρῶ, στερῶ τινος τοῦ κλήρου, κάμνω ἀπόκληρον, mettre hors de part; στερῶ τῆς κληρονομικῆς μερίδος, priver de sa part d'héritage; déshériter; ἀποκηρύττω, exhéréder; τὸ déshériter σημαίνει ἁπλῶς στερῶ τινα τῆς κληρονομίας ἥν τινα ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ, ἐνῷ τὸ exhéréder σημαίνει ὅτι διακηρύσσω δι' ἐπισήμου πράξεως τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ν' ἀποκλείσω τινὰ τῆς κληρονομίας· τὸ πρῶτον λέγεται ἐν τῇ συνήθει ὁμιλίᾳ, ἐνῷ τὸ δεύτερον εἶνε ὁ νομικὸς ὅρος ὅστις χρησιμοποιεῖται μᾶλλον ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ γλώσσῃ· βλ. καὶ ἀποκλήρωσις.

ἀπόκληρος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων μερίδιον εἴς τι, qui manque de, qui n'a point de part à, ὁ στερούμενός τι, privé de, ἀμέτοχος, exempt ou affranchi de; || ἀπόκληρος ἰδίως ὁ ἄνευ κληρονομίας, ὁ ἀποκληρωθείς, déshérité, ée; ὁ ἀποκηρυχθείς, exhérédé, ée; || ἀπειλῶ συγγενῆ τινα νὰ τὸν ἀποκληρώσω, menacer un parent de le déshériter; βλ. ἀποκληρόνω.

ἀποκληρόω-ῶ, βλ. ἀποκληρόνω.

ἀποκλήρωσις, ἡ· déshéritement, n. m. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποκληρόνειν, action de déshériter; (son résultat); || ἡ ἀποκλήρωσις ἀχαρίστου υἱοῦ, le déshéritement d'un fils ingrat; || ἀποκλήρωσις [ἀστ. δικ.] déshéritement, n. m. καὶ exhérédation, n. f. (λατ. exheredatio), καλεῖται ὁ ὑπὸ τοῦ διαθέτου δηλούμενος ἀποκλεισμὸς ἐκ τῆς κληρονομίας προσώπου τινός, ὃ ἠδύνατο καὶ ἐδικαιοῦτο κατὰ νόμον νὰ ἔχῃ ἀξίωσιν κληρονομικοῦ δικαιώματος, ὡς ἐξ ἀδιαθέτου ἀναγκαῖος κληρονόμος·βλ. ἀποκληρόνω.

ἀπόκλιμα, τό· τὸ κατωφερὲς μέρος ἢ κλίσις ἐπιπέδου τινὸς πρὸς τὸν ὁρίζοντα, la pente; τὸ κάταντες, qui va en pente; τὸ κεκλιμένον, incliné, ée; § [ἀστρ.] descente, n. f. ἡ πρὸς τὴν δύσιν φορὰ τῶν οὐρανίων σωμάτων· § ἐν τῇ γεωγραφίᾳ καὶ γεωλογίᾳ ἀπόκλιμα, escarpement, n. m. καλεῖται ἡ μεταξὺ τῶν προπόδων καὶ τῆς ἀκρωρείας ἔγκλισις (κατωφέρεια) ὄρους τινός, τὴν ὁποίαν καὶ κρημνῶδες καλοῦσι· βλ. κρημνώρεια (escarpement); || —τοῦ ὄρους versant (n. m.) ou pente (d'une montagne); ἡ κλιτὺς (ύος) (pente) λοφοσειρᾶς, ἥτις καὶ παρώρεια καλεῖται, versant d'une chaîne de montagne.

ἀποκλινής, ής, ές· ὁ κατωφερής, qui va en pente.

ἀποκλίνω, μέλ. κλινῶ· ἄλλην διεύθυνσιν δίδω, donner une autre direction, καὶ μεταφορ. ἄλλην ἔννοιαν δίδω, donner un autre sens; || παρατρέπω, faire dévier, détourner; ἀπομακρύνομαι διευθύνσεώς τινος, s'écarter (s'éloigner) de; || ἀποκλίνω=ἐκκλίνω, παρεκκλίνω (τῆς ὁδοῦ, διευθύνσεως), dériver; || συχνότερον ὅμως τῆς ὁδοῦ ἀποκλίνω, ἐκτρέπομαι, diverger; κλίνω, décliner; || αἱ ἀκτῖνες ἀποκλίνουσι, les rayons divergent; || ἀποκλίνων, ουσα, ῖνον, divergent, e; || ἀποκλῖνον πῦρ, tir divergent, εἶνε ἀντίθετον τοῦ συγκλῖνον πῦρ· βλ. πῦρ (tir); § ἐπὶ κλίσεως ἢ ἐπὶ ῥοπῆς, s'incliner; κλίνω πρός, pencher vers; || ἀποκλίνει μᾶλλον πρὸς ἡμᾶς, il penche plutôt de notre côté; § [ναυτ.] — ἀπὸ τοῦ ἀνέμου ἢ τοῦ πλοῦ, κοινῶς πέφτω, ξεπέφτω, abattre ἢ faire son abattée; || ἀποκλίνειν ἀκουσίως πρὸς τὴν ἀντίθετον ἐκείνης, ἣν θέλομεν πλευρὰν ἕνεκα κυματισμοῦ, ῥεύματος ἢ ἄλλου ἀτυχήματος, abattre du mauvais bord.

ἀποκλισίμετρον, τό· déclinomètre, n.m.

ὄργανον ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ Gauss καὶ χρησιμεῦον πρὸς μέτρησιν τῆς ἀποκλίσεως τῆς μαγνητικῆς βελόνης. § —, βλ. **κλισίμετρον.**

ἀπόκλισις, ἡ· ἡ πρὸς τὰ κάτω κλίσις, inclinaison, n. f. pente, n. f. § ἡ πρὸς τὰ πλάγια ῥοπή, écartement, n. m. συνεπῶς ἀπόκλισις ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκλίνειν, action de écarter; écart, n. m.=ἡ ἔκκλισις· § συχνότερον ὅμως ἀπόκλισις τῆς διευθύνσεως, τῆς ὁδοῦ, ἡ ἐκτροπή, divergence, n. f. ἡ κλίσις, déclinaison, n. f. § —, écart, n. m. ἐν τῇ βλητικῇ καλεῖται ἡ ἀπόστασις τοῦ σημείου τῆς κρούσεως (point d'impact) βλήματός τινος ἀπὸ τοῦ σκοπευομένου σημείου· ‖ ἡ μέση καθ' ὕψος —, écart vertical moyen ou écart moyen en hauteur, εἶνε τὸ προκύπτον πηλίκον τῆς διαιρέσεως τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀποστάσεων τῶν σημείων τῆς κρούσεως (des distances des points d'impact) ἀπὸ τῆς ὁριζοντίου γραμμῆς τῆς διερχομένης διὰ τοῦ μέσου σημείου (point moyen), διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βληθεισῶν βολῶν· ‖ ἡ μέση κατὰ διεύθυνσιν ἀπόκλισις, écart horizontal moyen ou écart moyen en direction, ἀπολαμβάνεται διὰ τῆς ἀθροίσεως τῶν ἀποστάσεων τῶν σημείων τῆς κρούσεως ἀπὸ τῆς κατακορύφου γραμμῆς τῆς διερχομένης διὰ τοῦ μέσου σημείου, καὶ τῆς διαιρέσεως τοῦ εἰρημένου ἀθροίσματος διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βληθεισῶν βολῶν· ‖ ἡ μέση ἀπόλυτος ἀπόκλισις, écart absolu moyen, ἀπολαμβάνεται ὡς ἑξῆς· καταμετροῦσι τὴν ἀπόστασιν ἑκάστου σημείου κρούσεως ἀπὸ τὸ μέσον σημεῖον, ἀθροίζουσι τὰς εἰρημένας ἀποστάσεις καὶ διαιροῦσι τὸ ἄθροισμα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βληθεισῶν βολῶν, τὸ οὕτω παραγόμενον πηλίκον δίδει τὴν μέσην ἀπόλυτον ἀπόκλισιν· ‖ ἀπόκλισις (ἔκκλισις) γεωμετρική, écart géométrique; ‖ — κατὰ διεύθυνσιν, écart en direction; ‖ — καθ' ὕψος, écart en hauteur; ‖ — πιθανή, écart probable; ‖ — ἢ ἔκκλισις κατακόρυφος, écart vertical; § [ἀστρ.] ἀπόκλισις ἢ κλίσις ἀστέρος τινός, déclinaison (n. f.) d'un astre; καλεῖται οὕτω τὸ τόξον τοῦ μεγίστου κύκλου τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τοῦ κέντρου τοῦ ἀστέρος καὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ. Μετρεῖται ἐπ' αὐτοῦ τοῦ μεγίστου κύκλου ἀπὸ 0°-90°, ἀπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ ἑκατέρωθεν πρὸς τοὺς πόλους καὶ εἶνε Βορεία (Boréale) ἢ Νοτία Australe) ἀναλόγως τοῦ ἡμισφαιρίου ἐφ' οὗ κεῖται ὁ ἀστήρ. § — μαγνητικὴ (=ἀπόκλισις ἢ παραλλαγὴ μαγνητικῆς βελόνης), déclinaison n. f. (de l'aimant). Ἡ διεύθυνσις τοῦ μαγνητικοῦ μεσημβρινοῦ οὐδέποτε σχεδὸν συμπίπτει μετὰ τοῦ μεσημβρινοῦ τοῦ τόπου, διότι ἕνεκα τῆς ἐπηρείας τοῦ γηΐνου μαγνητισμοῦ ἡ μαγνητικὴ βελόνη παρεκκλίνει αὐτοῦ ἀνίσως κατὰ διαφόρους τόπους τῆς γῆς· ἡ σχηματιζομένη ὅθεν γωνία ὑπὸ τοῦ μεσημβρινοῦ τοῦ τόπου (τοῦ γηΐνου) καὶ τοῦ μαγνητικοῦ μεσημβρινοῦ καλεῖται **ἀπόκλισις** (déclinaison)· ἡ ἀπόκλισις καλεῖται **ἀριστερὰ** (gauche) ἐὰν ὁ βορρᾶς τῆς πυξίδος πίπτῃ ἀριστερὰ τοῦ βορρᾶ τοῦ τόπου καὶ δεξιὰ (droite) ὅταν συμβαίνῃ τὸ ἐναντίον. Ἡ λέξις ἀπόκλισις, déclinaison, εἶνε συνώνυμος τῆς variation = **παραλλαγή**, καὶ τῆς μὲν πρώτης γίνεται χρῆσις ἐν ταῖς ἐπιστήμαις, τῆς δὲ δευτέρας ἰδίως ἐν τῷ ναυτικῷ· βλ. καὶ **βελόνη μαγνητική.**

ἀποκλιτικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀπόκλισιν ἀνήκων, de déclinaison (ἰδίως ἐπὶ τῆς πυξίδος.

ἀποκλώθω, [διάλ. Οἰνόης]=**ἐκτυλίσσω.**

ἀποκλώσκομαι, [διάλ. Οἰνόης]=**ἐκτυλίσσομαι.**

ἀποκνήσκομαι, [διάλ. Οἰνόης]=ἔχω κνησμὸν (φαγοῦραν), avoir une démangeaison.

ἀποκόβγου, [διάλ. Κύμης]=ἀποκόπτω.

ἀποκοιμίζω, κάμω τινὰ νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος, τὸν ἀποκοιμίζω, endormir (qu'un), καὶ μεταφ. καθησυχάζω. tranquilliser.

ἀποκοίμισμα, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκοιμίζειν, action d'endormir (ἢ de s'endormir; βλ. **ἀποκοιμῶμαι**)· ἡ νάρκωσις, τὸ νύσταγμα, assoupissement, n. m.

ἀποκοιμιστικός, ή, όν· ὁ ἐπιφέρων ὕπνον, endormant, e; ὑπνωτικός, soporatif, ive.

ἀποκοιμῶμαι (άομαι), ἀποκοιμηοῦμαι, κοιμῶμαι ὀλίγον ἢ μὲ παίρνει ὁ ὕπνος, s'endormir; ναρκοῦμαι, s'assoupir; ‖ θ'ἀποκοιμηθῶ, je m'endormirai.

ἀποκοκκινίζω, καθιστῶ (γίνομαι) κόκκινον, rendre (devenir) tout rouge.

ἀποκολλάω-ῶ, μέλ. ήσω, ξεκολλῶ, décoller; ‖ démastiquer, ἤτοι ἐκβάλλω τὸ μίγμα δι' οὗ εἶνε προσκεκολλημένον τι.

ἀποκόλλησις, εως, ἡ· τὸ ξεκόλλημα, décollage, n. m. décollement, n. m. § démasticage, n. m. ἀφαίρεσις τῆς κολλήσεως, π. χ. ἀφαίρεσις τοῦ περὶ τὸν ὑελοπίνακα ὑπάρχοντος μίγματος μαρμαροκονίας ἤτοι τοῦ στόκου (stuc), κτλ.

ἀποκόλουσμα, τό· ἐκ τοῦ ἀποκολούω, chanfrein ἢ chanfrain (n.m.) ἢ biseau, n.m. ὅρος γενικὸς τῶν ξυλουργῶν, σιδηρουργῶν, λιθοτόμων, κτλ. ὅστις σημαίνει ἀφαιρεῖν γωνίας καὶ λεπτύνειν τι κατά τινα ὡρισμένον τρόπον· ἤτοι τὸ λοξότμητον, ἡ· λοξότμησις, ἡ **λοξοτομία,** ἤτοι τὸ **πλαγιότμητον,** ἡ **πλαγιοτομή,** τὸ πλαγιοτετμημένον (chanfrein ἢ biseau), ὅπερ ἔστι μέρος ἀντικειμένου τετμημένον κατὰ πλάγιόν τι ἐπίπεδον σχετικῶς πρὸς τὸ ἀντικείμενον· π. χ. ὅταν ἐξ ἑνὸς τεμαχίου λίθου, σιδήρου ἢ ξύλου, σχήματος τετραγωνικοῦ πρίσματος, τμήσωσι τὴν μίαν γωνίαν κατὰ τὸ μῆκος αὐτῆς, οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ μία πλευρὰ περισσότερον, ἤτοι τρεῖς μικραὶ καὶ δύο μεγαλείτεραι, ἡ κατασκευασθεῖσα αὕτη πέμπτη μικρὰ πλευρὰ (ce pan) καλεῖται **ἀποκόλουσμα**· ‖ ἐν ἀποκολούσματι, en chanfrein, ὅπερ μεταφορικῶς καλεῖται σφὴν (coin); ‖ — ἐλάσματος, chanfrein d'une lame; βλ. καὶ κατασκευὴ ξιφῶν· § ἀποκόλουσμα ἢ ἀποκόλουσις γενικῶς εἶνε ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκολούειν, action de mutiler (de tronquer; d'écourter), ἤτοι τὸ κολόβωμα ἢ κολόβωσις, mutilation, n. f; ἡ ἄμβλυσις γωνίας, action d'écorner, de chanfreiner.

ἀποκολούω, ἐκτελῶ ἀποκόλουσμά τι, chanfreiner, λοξοτέμνω ἢ πλαγιοτέμνω, μέλ. ούσω, παθ. παρακ. ἀποκεκόλουμαι καὶ ἀποκεκόλουσμαι· ἀόρ. παθ. ἀπεκολούθην καὶ ἀπεκολούσθην· ἡ δὲ πρᾶξις ἀποκόλουσμα ἢ ἀποκόλουσις, action de chanfreiner=chanfrein; βλ. ἀποκόλουσμα· § ἀποκολούω γενικῶς σημαίνει κολοβώνω, mutiler; ἀκρωτηριάζω, ἀποτέμνω, tronquer; ἀκροτομῶ, écourter (ἐπὶ ζῴων, κόπτω τὴν οὐράν).

ἀποκομιδή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκομίζειν, action d'emporter; ἡ ἐκκομιδή, τὸ ἔξω κομίζειν, φέρειν, enlèvement, n. m; ἡ μετακόμισις, μεταφορά, transport; ἡ ἀλλαχοῦ μεταφορά, enlèvement (ἀπαγωγή, ἄρσις); ἡ ἐξαγωγή, exportation, n. f; || ἀποκομιδή (πρὸ πάντων νεκροῦ), ἡ μεταφορά, τὸ ἔξω φέρειν τὸν νεκρόν, ἡ κηδεία, convoi, n.m. καὶ ἐν γένει ἡ ἐνταφίασις, enterrement, n. m; || ἀποκομιδὴ μεταλλείων, extraction (ἢ enlèvement) des minérais = ἐξαγωγὴ μεταλλευμάτων, ἤτοι ἡ ἐκ τοῦ μεταλλείου ἐξαγωγὴ τῶν ἐξορυχθέντων μεταλλευμάτων, ἥτις γίνεται διὰ μηχανημάτων· τὰ φρέατα καὶ αἱ ὑπόνομοι δι' ὧν ἐξάγονται τὰ μεταλλεύματα καλοῦνται φρέατα καὶ ὑπόνομοι ἀποκομιδῆς.

ἀποκομίζω, μέλ. ίσω, μετακομίζω, emporter, αἴρω, enlever, μεταφέρω, transporter; ἀπάγω, emmener; ἐξάγω, exporter; βλ. καὶ ἀποκομιδή· || — κέρδος = ἀπολαμβάνω, obtenir; κερδίζω, gagner; ἐξάγω κέρδος, tirer profit.

ἀποκομιστικός, ή, όν· εἰς τὸ ἀποκομίζειν ἱκανός, de transport; d'enlèvement, etc.

ἀπόκομμα, τό· τὸ ἀπό τινος κομμένον μέρος, morceau coupé; τὸ κομμάτι, morceau; τεμάχιον, fragment, n. m. pièce, n. f. || —, coupon, n. m. κοινῶς βλ. κουπόνι· τὸ ἀπό τινος ἀποκοπτόμενον ἢ ἀπομένον μέρος· || — μολύβδου, pièce de plomb; || — λίθου, τὸ ἐκπελέκημα, recoupe, n. f. ἡ λατύπη· § —, ὁ ἀπογαλακτισμός, sevrage, n. m. § ἀποκόμματα, τά· buchilles, n. f. pl. οἱ γάλλοι καλοῦσιν οὕτως οὐ μόνον τὰ ἐκτρυπήματα, ἀλλὰ καὶ τὰ περικόμματα τῶν περιτυπωμάτων (gabarit), καθὼς καὶ τὰ ἐκ τῆς τορνεύσεως (tournage) ἢ καὶ περιγλυφῆς ἢ περιτορνεύσεως (ciselage) προερχόμενα· § ἀπόκομμα [διάλ. Καρπάθου] = ἐκτιμῶ, ὅθεν ἀποκοπή, ἀποκόφτης = ἐκτίμησις, ἐκτιμητής.

ἀποκομμάτιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] = τὸ ἀπογαλακτισθὲν παιδίον, enfant sevré.

ἀποκομμένος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ ἀπογαλακτισμένος, qui a été sevré, sevré, ée; 2) ὁ ἐμποδισμένος «εἶνε ἀποκομμένος ἀπ' τὴ δουλειά του», 3) ὁ ξεκομμένος, χωρισμένος «γίδια ἀποκομμένα ἀπ' τὴ γιδοῦρα».

ἀποκομμιόω-ῶ· ἀφαιρῶ τὴν κόμμιν, dégommer; βλ. καὶ ἀποκομμίωσις.

ἀποκομμίωσις, ἡ· dégommage, n. m. γενικῶς ἡ ἀφαίρεσις ἀπό τινος τῆς κόμμεως· || [χημ. τεχ.] ἀποκομμίωσις, dégommage, n. m. ἢ μᾶλλον décrusage, n. m. ἡ ξέσις ἢ ἀποφλοίωσις τῆς μετάξης, ἤτοι ἡ ἐργασία δι' ἧς ἀφαιρεῖται ἀπὸ τῆς μετάξης ἡ περιβάλλουσα τὰς ἶνας αὐτῆς κομμιώδης οὐσία διὰ ζέοντος σαπωνούχου ἢ ἀλκαλικοῦ ἐν γένει ὕδατος· διὰ τοῦ τρόπου τούτου γίνεται ἡ μέταξα καθαρωτέρα, στιλπνοτέρα καὶ καταλληλοτέρα πρὸς κατεργασίαν.

ἀποκοπή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκόπτειν, action de retrancher, ἡ ἀφαίρεσις, le retranchement, (ἐκ τοῦ ἀποκόπτω, retrancher), ἡ ἀφαίρεσις τμήματός τινος ἐξ ἑτέρου· || —, action de couper, ἡ τμῆσις, la coupure; ἡ τμῆσις (τέμνω), κοινῶς τὸ κόψιμον, le coupage; action de supprimer, ἀποκοπή, ἀφαίρεσις, la suppression; § ἀποκοπὴ [γραμμ.] apocope, n. f. ἢ retranchement d'une syllabe, ἀποβολὴ τῆς τελευταίας συλλαβῆς εἰς τὸ τέλος λέξεως· — γραμμάτων ἔκ τινος λέξεως, abréviation, n. f; — λέξεως, suppression d'un mot; § [χειρ.] ἀποκοπή, ἡ ἀποτομή, ἡ ἐκτομή, excision, n. f. ἢ résection, n. f. ἡ ἐκτομή, ἀκρωτηριασμός, amputation, n. f; § [ἐπὶ τιμῆς τῶν πωλουμένων ἢ μισθώματος], forfait=ἀποκοπή, prix fait=ὡρισμένη ἐκ τῶν προτέρων τιμή· || — τιμῆς (ὁρισμὸς τιμῆς), διατίμησις, tarif, n. m; || ἀποκοπή, [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ προσδιορισμὸς τοῦ ποσοῦ, ὅπερ πρέπει νὰ πληρώσῃ τις ἀπέναντι ζημίας γενομένης εἰς χωράφιον ἢ ἀμπέλιον ἀπὸ τὰ ζῷά του, ἤτοι ἡ ἀποζημίωσις, dédommagement, n. m; || κατ' ἀποκοπήν, à forfait, λέγεται οὕτω τὸ συμβόλαιον ἢ συμφωνία, καθ' ἣν ἐργάτης ἢ ἐργολάβος ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου ἐπὶ ὡρισμένῳ διὰ τὸ ὅλον ἔργον τιμήματι· || ὁρίζω κατ' ἀποκοπὴν (τὴν ἐκτέλεσιν ἐργασίας τινός), fixer à forfait; || πωλῶ (ἀγοράζω) κατ' ἀποκοπήν, vendre (acheter) à forfait; || συμφωνῶ κατ' ἀποκοπήν, traiter à forfait; || ἐπίσης συμφωνῶ κατ' ἀποκοπὴν=χονδρικῶς, traiter en bloc, καὶ συμφωνία κατ' ἀποκοπήν, traité en bloc, ἤτοι συμφωνία ἐν συνόλῳ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινός, συμπεριλαμβανομένων τῶν ὑλικῶν καὶ τῆς ἐργασίας, ἄνευ ἐνδείξεως τῶν λεπτομερειῶν τῶν τιμῶν. || ἐργάζομαι (ἐργασία) κατ' ἀποκοπήν, travailler (travail, ouvrage) à la tâche; § [δημ.] ἀποκοπὴ (παιδίου) sevrage (d'un enfant), τὸ ἀπόκομμα, ὁ ἀπογαλακτισμός.

ἀποκόπτω, κόπτω τι ἀπό τινος, ἀφαιρῶ τμῆμά τι ἐξ ἑτέρου, retrancher; trancher; κόπτω, τέμνω, couper; ἀφαιρῶ, supprimer; βλ. καὶ ἀποκοπή· || — τοὺς ἱστούς, couper la mâture, πλοίου ἐν προσαράξει, κινδύνῳ ἢ πυρκαϊᾷ πρὸς σωτηρίαν τοῦ σκάφους· § — τὴν οὐρὰν ἵππου (ἢ ζῴου), écourter un cheval, ἡ ἵππος κολοβὸς τὴν οὐρὰν ἢ κόλουρος, cheval écourté, οὗτινος ἀπεκόπη τεμάχιον ἐκ τῆς ἄκρας τῆς οὐρᾶς· § [χειρ.] ἀποτέμνω, ἐκτέμνω, exciser; ἐκτέμνω, ἀκρωτηριάζω, amputer; § — παιδίον=ἀπογαλακτίζω, ξεκόπτω, sevrer (un enfant), désallaiter; § —, ὁρίζω τιμήν, fixer (un prix); τιμὴ ἀποκομμένη ἢ ὡρισμένη, prix fixe; § ἀποκόπτω=συμφωνῶ (δίδω,

λαμβάνω) κατ' ἀποκοπήν, traiter (donner, prendre) à forfait ; || δίδω (ἀναλαμβάνω) ἐργασίαν κατ' ἀποκοπήν, donner (entreprendre) un ouvrage à la tâche ; βλ. καὶ ἀποκοπή.

ἀποκορδίζομαι, [δημ.] τανύω τὸ σῶμά μου, τανύομαι, s'étendre.

ἀπόκορος, ος, ον· ὁ κεκορεσμένος, ὁ χορτασμένος, rassasié ; ὁ κεκορεσμένος ἐξ ἡδονῶν τοῦ βίου, blasé, ée, adj. et. n. || un blasé ; une personne blasée.

ἀποκοσκινίδι, τό· [δημ.] καὶ ἀποκοσκίνισμα, τὸ σκύβαλον, τὸ ἀποκοσκινίδι τῶν γεννημάτων, criblure, n. f. τὸ μένον μετὰ τὸ κοσκίνισμα· || ἀποκοσκίνισμα πυρίτιδος, relien (de poudre), n. m. ἤτοι ἡ ἡμιτριβὴς πυρῖτις· § [πληθ.] ἀποκοσκινίσματα, τά· gravois, n. m. pl. καὶ ἐνίοτε mouchettes, ἤτοι τὰ ἐναπομένοντα χονδρὰ τεμάχια κατὰ τὸ κοσκίνισμα κονιάματός τινος, δι' ὧν κατασκευάζουσι χονδρόκοκκον λάσπην διὰ τὰ χονδρὰ ἔργα· || ἀποκοσκινίσματα γύψου, gravois de plâtre.

ἀποκοσκινίζω, μέλ. ίσω, τελειόνω τὸ κοσκινίζειν, finir de cribler (de sasser, etc.).

ἀποκοσμέω-ῶ, μέλ. ήσω, βλ. κοινῶς ξεστολίζω.

ἀποκοτιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] θάρρος, τόλμη, hardiesse, n. f ; τὸ ῥιψοκίνδυνον, témérité, n. f.

ἀπόκοτος, η, ον· [δημ.] ὁ τολμηρός, ῥιψοκίνδυνος, hardi, e ; téméraire ; effronté, ée.

ἀποκοτῶ, μέλ. ήσω, ἀποτολμῶ, τολμῶ, oser, ῥιψοκινδυνεύω, hasarder, risquer, λέγεται περὶ τῶν ἐπικίνδυνα τολμούντων· βλ. καὶ ἀποκουτῶ.

ἀποκοῦμβι, τὸ· [δημ.] βλ. ἀπακοῦμβι.

ἀποκοῦμπ', [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τὸ ἀποκοῦμβι, τὸ καταφύγιον «τὸν ἔχω ἀποκοῦμπ'».

ἀποκούμπα, [διάλ. Νισύρου] τὸ πρὸς ὑποστήριξιν, τὸ ὑποστήριγμα, soutien, n. m.

ἀποκουμπόνω, [διάλ. Οἰνόης] ξεκουμπόνω, ἐκκομβόω-ῶ.

ἀποκουπιάζω, [διάλ. Ἠπείρ.] γυρίζω τι πρηνές, ἐπίστομα καὶ ἐπιστομίζω, jeter sur la face.

ἀποκουρεύω, ἀποκείρω, τελειόνω νὰ κουρεύω, achever de tondre ; τελειόνω ἀπὸ τοῦ νὰ κόπτω τὰ μαλλιά, achever de couper les cheveux.

ἀποκουτῶ, [διάλ. Νισύρ.] τολμῶ, ἐξ οὗ καὶ ἀποκουτιάρης=τολμηρός καὶ ἀποκουτιά, ἡ τόλμη, ἡ ἀφοβία· ἡ λέξις ἐκ τοῦ κότος, κοτέω· «θαμάζομαι πῶς ἀποκουτᾷς καὶ μιλᾷς τοῦ πρωτόγερου»· βλ. ἀποκοτῶ.

ἀποκουφαίνω, καθιστῶ ἐντελῶς κωφόν, rendre complètement sourd ; κουφαίνω, assourdir ; ἐκκωφαίνω, ξεκουφαίνω, abasourdir.

ἀποκοχλιόω-ῶ, μέλ. ώσω, dévisser, ἤτοι ξεβιδώνω.

ἀποκοχλίωσις, εως, ἡ· dévissage, n. m. τὸ ξεβίδωμα.

ἀποκόψιμος, ος, ον, retranché, ée ; ὅστις πρέπει ἢ δύναται ν' ἀποκοπῇ, qui peut ou qui doit être retranché ; retranchable.

ἀποκρέμαμαι, κρέμαμαι, être suspendu ; καὶ μεταφ. ἐξαρτῶμαι ἀπό τινος, être en suspens ; dépendre (de qu'un).

ἀποκρεμάνω, [διάλ. Οἰνόης] βλ. ἀποκρεμάω, ξεκρεμῶ.

ἀποκρεμάσκομαι, [διάλ. Οἰνόης]=κρεμῶ τὸν ἑαυτόν μου, se pendre.

ἀποκρεμάω-ῶ, μέλ. άσω, κρεμῶ τι ἀπό τινος ἢ ἀφίνω νὰ κρέμαται πρὸς τὰ κάτω, suspendre ; laisser pendre ; ἐπίσης ξεκρεμῶ.

ἀποκρεύω, ῥῆμα ἀμετ. ἀποκρεόω-ῶ, faire jours gras, ἢ faire mardi gras (ἢ carême prenant) ; || κάμνω ἀποκρηάν, faire carnaval.

ἀπόκρεως, ω, ἡ· καὶ

ἀποκρηά, ἡ· [δημ.] ἡ ἄρσις, ἀποχὴ τοῦ κρέατος, carême prenant; le carnaval (ἐκ τοῦ λατινικοῦ carne levamen) (ἡ ἀποκρηαῖς, τὰ καρναβάλια), ἡ φαγησιποσία, jours gras καὶ παρ' ἡμῖν ἰδίως dimanche gras ; παρὰ καθολικοῖς, mardi gras.

ἀποκρηάτικος, η, ον· de carnaval ; carnavalesque, ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν ἀπόκρεω.

ἀπόκρημνος, ος, ον· ὁ κρημνώδης, escarpé, ée; ὁ ἀπότομος, abrupt, e; ἀπότομος, δυσανάβατος, raide ; λίαν ἀπότομος κλίσις ἣν τινα δὲν δύνανται ν' ἀνέλθωσι χωρὶς νὰ κατασκευάσωσιν ἀναβαθμοὺς (rampes) ἢ βαθμίδας (gradins) ; || ἀπόκρημνος ἀκτή, côte accore ou à pic ; βλ. ἀκτή· § [οὐσ.] τὸ ἀπόκρημνον, τὸ κρημνῶδες, escarpement, n. m ; τὸ δυσανάβατον, la raideur ; || ἀπόκρημνα μέρη, lieux escarpés.

ἀποκρικόνω, ἀποκρικώνω καὶ

ἀποκρικόω-ῶ, [ναυτ.] démailler, κοινῶς ξεκλειδώνω (ἄλυσιν), ἤτοι ἀποχωρίζω δύο διαδοχικὰ ἅμματα ἁλύσεως, κτλ. συνώνυμα τοῦ démailler εἰσὶ τὸ démaniller καὶ démailloner; || ἀποκρίκωσις, action de démailler ἢ démaillage.

ἀποκρίκωσις, ἡ· démanillage, n. m. κοινῶς τὸ ξεκλείδωμα ἢ ἀποχώρησις δύο τεμαχίων συνδεομένων διὰ κρίκων ἢ ἀγκυλίων, ὡς τὰ ἅμματα τῆς ἁλύσεως κτλ. βλ. ἀποκρικόω.

ἀπόκριμα, τό· ἡ ἀπόκρισις, ἀπάντησις, la réponse ; || [ἰατρ.] ἀπόκρισις, ἡ κένωσις, évacuation, n. f ; sécrétion, n. f ; π. χ. τὰ ἀποκρίματα, les sécrétions ; ἐπίσης ἡ ἔκκρισις excrétion, n. f.

ἀποκρίνομαι, μέλ. ἀποκρινοῦμαι, ἀόρ. ἀπεκρίθην, ἤτοι ἀποδίδω ἀπάντησιν, rendre une réponse ; ἀπαντῶ εἰς ἐρώτησιν, répondre ; ἀνταπαντῶ, répliquer ; ἀπαντῶ εὐφυῶς, repartir ; ἀνταπαντῶ ἢ ἀπαντῶ εὐστόχως καὶ ζωηρῶς, riposter ; βλ. καὶ ἀπάντησις· || τί σᾶς ἀπεκρίθη ; que vous a-t-il répondu ? || ἂν μοῦ κάμῃ λόγον, ἠξεύρω νὰ τοῦ ἀπαντήσω, s'il m'en parle, je saurai bien lui repartir ; § ἀποκρίνομαι εἴς τι διά τι, répondre de = ἐγγυῶμαι, garantir ; || ἀποκρίνεσθε δι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ; vous rendez-vous garant de cet homme ? § [διάλ. Οἰνόης] ἀποκρίσκομαι = ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ.

ἀποκρίνω [ἰατρ.] ἐκκρίνω, sécréter ; κε-

νώνω, évacuer; ἐκκρίνω (ἐπὶ χυμῶν), excréter. βλ. ἔκκρισις.

ἀπόκρισις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκρίνεσθαι, action de répondre; ἡ ἀπάντησις, la réponse; ἡ ἀνταπάντησις, ἀπάντησις, la réplique; ἡ εὐφυὴς ἀπάντησις, la repartie; ἡ εὔστοχος καὶ ζωηρὰ ἀπάντησις, la riposte; βλ. ἀπάντησις· || ἔχει ἑτοίμην πάντοτε τὴν ἀπάντησιν, il est prompt à la repartie; § [ἰατρ.] —, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκρίνειν, action de sécréter, sécrétion, n. f; action d'évacuer, évacuation, n. f.=κένωσις· action d'excréter, excrétion, n. f.= βλ. ἔκκρισις· § [γεωλ.] ἀποκρίσεις, sécrétions, καλοῦνται ἐν τῇ πετρογραφίᾳ πρόσθετα ὀρυκτολογικὰ συστατικά, ἅτινα εἶνε συσσωματώσεις ὀρυκτῶν, σχηματισθεῖσαι ὑπὸ χημικῶν ἀπορρευστώσεων ἐντὸς ὑπαρχόντων κοιλωμάτων τοῦ πετρώματος· τοιαῦται εἶνε τὰ ὀρυκταμύγδαλα, τὰ γεώδη, τὰ θραύσματα, αἱ ἀρτηρίαι ἢ νεῦρα (nerfs), αἱ φωλεαὶ συνιστάμεναι ἐκ χαλαζίου, ἀμεθύστου, κλ.

ἀποκρίσκομαι, [διάλ. Οἰνόης]=ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ.

ἀποκριτικός, ή, όν· ὁ πρὸς ἀπόκρισιν (ἀπάντησιν) χρησιμεύων, de réponse; [νομ.] responsif, ive; || τὸ ἀποκριτικόν σας, votre réponse (ἐννοεῖται γράμμα)· § [ἰατρ.], ὁ πρὸς ἀπόκρισιν (ἔκκρισιν) ἐπιτήδειος, ἤτοι ὁ εὐκολύνων τὰς ἀποκρίσεις, qui facilite les sécrétions, sécrétoire; ἐπίσης ὁ ἐκκριτικός.

ἀπόκρουσις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκρούειν, action de repousser; ἡ ἀπώθησις, répulsion, n. f; repoussement, n. m; βλ. ἀποκρούω· ἡ ἄπωσις, ἀπώθησις, refoulement, n. m; ἡ ἀντίκρουσις, ἐναντίωσις, opposition, n. f; § ἀπόκρουσις, ἐν τῇ ὁπλομαχητικῇ καλεῖται parade, n. f. ἐπίσης le parer, ἡ διὰ τοῦ ξίφους κτλ. ἀπόκρουσις.

ἀποκρουστέος, α, ον· ὅστις δέον ν' ἀποκρουσθῇ, qui doit être rejeté (repoussé); rejeté, ée; repoussé, ée.

ἀποκρουστήρ, ῆρος, ὁ· tampon; βλ. συγκρουστήρ· ἐπίσης tampon de choc; βλ. ἀντωθητήριον.

ἀποκρουστικός, ή, όν· ὁ ἀποκρούων, ὁ ἀπωθῶν, ὁ ἐπιτήδειος πρὸς ἀπόκρουσιν, qui sert à repousser (à refouler; à rejeter); de repoussement; répulsif, ive = ἀπωθητικός· || φάρμακον ἀποκρουστικόν, remède répulsif; § ἀποκρουστικὴ συσκευὴ [σιδηρ.], appareil de tamponnement ἢ συσκευὴ συγκρούσεως (appareil de choc), αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ συγκρουστῆρα (tampon ἢ μᾶλλον ἀποκρουστῆρα) μετὰ ἑλικοειδοῦς ἐλατηρίου.

ἀποκρούω, μέλ. κρούσω, κτυπῶν μακρύνω τι ἀπ' ἐμοῦ, ἀπωθῶ, repousser; ἀπορρίπτω, rejeter; ἀπορρίπτω δι' ἀρνήσεως, refuser= ἀρνοῦμαι· § [τακτ.] ἀποκρούω=ἀπωθῶ τὸν ἐχθρόν, refouler l'ennemi; ἐπίσης repousser; ἡ δὲ πρᾶξις ἀπόκρουσις (action de repousser ἢ repoussement); π. χ. ἀποκρούω ἐπέλασιν, ἔφοδον, ἔξοδον, τὸν πολέμιον, κτλ., repousser une charge, un assaut, une sortie, l'ennemi, etc. § ἀποκρούω,=ἀνθίσταμαι, résister; § ἀποκρούω ἐν τῇ ὁπλομαχητικῇ διὰ τοῦ ξίφους, κτλ., parer; ἡ ἀπόκρουσις, le parer.

ἀποκρυπτέος, α, ον· ὅστις πρέπει ν' ἀποκρυφθῇ, qui doit être caché, etc.

ἀποκρύπτω, μέλ. κρύψω, κρύπτω τι ἀπό τινος ἢ ὅλως διόλου κρύπτω, cacher; soustraire à la vue; καλύπτω τι καὶ δὲν φαίνεται, voiler; couvrir ἢ μᾶλλον dérober; καθὼς καὶ ὑποκρύπτω προσποιούμενος, dissimuler; cacher; ἐπίσης ἀποκρύπτω, recéler, δέχομαι καὶ κρύπτω πρᾶγμα κλοπιμαῖον ἢ κακοῦργον· βλ. κλεπταποδοχή· || — (κρύπτω) ἀνυπότακτον, recéler un insoumis; || αὐτὸς ἀπέκρυψε τὸν κλέπτην, c'est lui qui a recélé le voleur; || ἀπέκρυψε τὴν χαράν του, il a caché sa joie; || ἡ οἰκία του μᾶς ἀποκρύπτει τὴν θέαν τῆς θαλάσσης, sa maison nous dérobe la vue de la mer; || ἀποκρύπτει τὰ ἐλαττώματά του, il dissimule ses défauts; § ἀποκρύπτω, perdre de vue, χάνω τι ἀπὸ τὴν ὅρασίν μου ἕνεκεν ἀπομακρύνσεως, π. χ. ἐπὶ πλοίων ἅτινα ἀποπλέουσιν, ἤτοι ἀποκρύπτω γῆν, perdre la terre de vue, χάνω τὴν στεργηὰ ἕνεκα τῆς ἀπ' αὐτῆς ἀπομακρύνσεως· § [μέσ.] ἀποκρύπτομαι, se cacher de qu'un; se dérober; se dissimuler=προσποιοῦμαι, κάμνω ὅτι δὲν βλέπω.

ἀποκρυσταλλόω-ῶ, κάμνω ἢ μεταβάλλω τι ὅλως εἰς κρύσταλλον, changer en cristal; βλ. κρυσταλλόω-ῶ, cristalliser; || παθ. ἀποκρυσταλλοῦμαι, ἤτοι γίνομαι κρύσταλλον, se cristalliser.

ἀποκρυσταλλῶ (όω).

ἀποκρυστάλλωμα, τό· τὸ κρυστάλλωμα, cristallisation, n. f. || τὸ ἀποκρυσταλλωθέν, cristallisé, ée.

ἀποκρυστάλλωσις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκρυσταλλοῦν ἢ ἀποκρυσταλλοῦσθαι, βλ. κρυστάλλωσις, cristallisation, n. f.

ἀποκρυσταλλωτικός, ή, όν· ὁ κρυσταλλωτικός, cristallisant, e.

ἀπόκρυφος, ος, ον· ὁ κεκρυμμένος, caché, ée; ὁ μυστικός, secret, e; || ὁ κεκρυμμένος, μυστικός, occulte; || ὁ μυστηριώδης, mystérieux, euse; [ἐκκλησ.], apocryphes, τὰ μὴ κανονικὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία. § [οὐσ.] τὸ ἀπόκρυφον, le secret; || τὰ ἀπόκρυφα τῆς πολιτικῆς, les mystères de la politique.

ἀποκρύφως, [ἐπίρ.] μυστικῶς, en secret; secrètement; κρυφίως, en cachette.

ἀπόκρυψις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκρύπτειν, action de cacher, ἤτοι τὸ κρύψιμον· action de dissimuler, dissimulation, n. f. || ἡ — τῆς ἀληθείας, la dissimulation de la vérité; || ἡ ἀπόκρυψις ἐνόχου, le recèlement d'un coupable; || ἀπόκρυψις κλοπιμαίων, recel (n. m.) des choses volée; βλ. κλεπταποδοχή· || ἀπόκρυψις στρατιωτικῶν εἰδῶν, recel d'effets militaires; ἄρθρ. 237 Στρ. Ποιν. Νομ. || ἀπόκρυψις παιδίου, recélé d'enfant.

ἀποκτείνω, μέλ. κτενῶ, ἀόρ. ἀπέκτεινα· φονεύω, tuer; κάμνω τινὰ νὰ χαθῇ, νὰ θανα-

τωθῇ, faire périr ; δίδω τὸν θάνατον, donner la mort ; || ἀποκτείνω ἵππον, abattre un cheval ; βλ. φονεύω.

ἀποκτενίδια, τά· αἱ τρίχες τῶν μαλλιῶν αἵτινες μένουσιν ἐπὶ τῆς κτενός, les peignures.

ἀποκτενίζω, τελειώνω τὸ κτένισμα, achever de peigner.

ἀποκτηθείς, εῖσα, έν· ὁ κτηθείς, acquis, ise.

ἀποκτηνόω-ῶ, καὶ

ἀποκτηνῶ, μέλ. ώσω, μεταβάλλω εἰς κτῆνος, abrutir ; rabêtir ; καὶ οἰκιακ. brutifier ; || ἀποκτηνόομαι-οῦμαι, s'abrutir ; || —, abalourdir, ἀποβλακόνω, κοινῶς ξεκουτιάζω, καθιστῶ τινὰ νωθρόν, ἠλίθιον ὡς ἐκ τῶν κακώσεων ἢ πληγμάτων· || —, abêtir, καθιστῶ ἠλίθιον· || ἡ πολλὴ μοναξία ἀποκτηνοῖ τὸν ἄνθρωπον, trop de solitude abêtit l'homme ; || τὸ παιδίον τοῦτο ἀποκτηνοῦται ὁσημέραι, cet enfant abêtit (s'abêtit) du jour en jour.

ἀποκτήνωσις, ἡ· abrutissement, n. m. [ψυχιατρ.] λέγεται ἡ ἔμφυτος ἢ καὶ ἐπίκτητος ἀδυναμία τῶν διανοητικῶν λειτουργιῶν τοῦ ἀνθρώπου, διατηροῦντος μόνον τὰ κτηνώδη του πλέον ὁρμέμφυτα· διακρίνονται δὲ βαθμοὶ ἀποκτηνώσεως, ἀπὸ τῆς εὐηθείας μέχρι τῆς πλήρους ἀπηλιθιώσεως· || —, ἀποβλάκωσις, abalourdissement, n. m ; || ἀποκτήνωσις, ἀποζώωσις, abêtissement, n. m. abrutissement, n. m.

ἀποκτηνωτικός, ή, όν· ὁ ἀποκτηνῶν, ὁ εἰς τὴν ἀποκτήνωσιν ἀνήκων ἢ χρησιμεύων, abrutissant, e ; abêtissant, e.

ἀπόκτησις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ν' ἀποκτήσῃ τίς τι, action d'acquérir, ἡ πρόσκτησις, ἡ κτῆσις, acquisition, n. f ; ἀπόκτησις = λῆψις, ἐπίτευξις, ἀπόληψις, obtention, n.f. ἤτοι action d'obtenir ; || — προνομίου, κτλ. obtention d'un privilège, ect. || — ἕξεως ἢ ἀσθενείας, contraction d'une habitude, d'une maladie.

ἀποκτῶ (άω), μέλ. ήσω, (κτάομαι-ῶμαι), acquérir ; ἀποκτῶ τὸ ζητούμενον, ἐπιτυγχάνω, ἀπολαμβάνω, obtenir ; κερδίζω, gagner ; || — ἕξιν, contracter une habitude ; || ἀπέκτησε μίαν συνήθειαν, il contracta une habitude; || — ἀσθένειαν = ἁρπάζω ἀσθένειαν, contracter une maladie ; || δυσκολώτερον εἶνε νὰ διατηρήσῃ τις, παρὰ ν' ἀποκτήσῃ, il est plus difficile de conserver, que d'acquérir ; || —, κάμνω, faire ἢ ἔχω, avoir ; ἀπέκτησε μεγάλην περιουσίαν, il s'est fait une grande fortune ; || ἀπέκτησε δύο τέκνα, il a eu deux enfants ; || δὲν ἀπέκτησε τέκνα, il n'a pas eu d'enfants ; || τὸ κρασὶ αὐτὸ ἀποκτᾷ δύναμιν, ce vin acquiert de la force ; || διὰ ν' ἀποκτήσω τὴν φιλίαν του, pour gagner son amitié ; || ἀπέκτησε τὴν συμπάθειαν ὅλων, il s'est concilié la sympathie générale ; || δὲν κατόρθωσε ν' ἀποκτήσῃ ὅ,τι ἐζήτει, il n'a pu obtenir ce qu'il demandait; || ἀποκτᾷ κακὰς ἕξεις, il contracte de mauvaises habitudes ; || [μεταφ.] τί θ' ἀποκτήσῃς, ἄν. . .que vous servira de. . .? || θ' ἀποκτήσῃς ἐχθρούς, vous vous attirerez (vous vous ferez) des ennemis.

ἀποκυέω-ῶ, μέλ. ήσω· γεννῶ (παράγω τέκνα), enfanter ; ἐπὶ ζώων. mettre bas ; καὶ γενικώτερον γεννῶ, naître ; καὶ ἐν γένει παράγω, προξενῶ, produire ; βλ. γεννῶ.

ἀποκύησις, ἡ· (ἡ πρᾶξις), [ἰατρ.] apocyésie, n.f. ἤτοι ἡ γέννησις τέκνων, enfantement, n.m. naissance, n.f. καὶ ἐν γένει ἐπὶ ζώων καὶ λοιπῶν, ἡ παραγωγή, production, n.f.

ἀποκύημα, τό· (τὸ ἀποτέλεσμα) ἤτοι τὸ γεννώμενον ἐξ ἀποκυήσεως, produit (d'un enfantement) ; καὶ ἐν γένει τὸ παραγόμενον, produit, n. m. ἢ τὸ ἔμβρυον, τὸ γέννημα [Ἱπποκρ.]· || φαντασίας ἀποκυήματα, des visions = ὀπτασίαι, des pures fantaisies = φαντασιοπληξίαι, des idées creuses = κεναὶ ἰδέαι· || ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀποκυήματα τῆς κεφαλῆς του, tout cela est de son cru.

ἀποκύλισις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκυλίειν, action d'éloigner en roulant.

ἀποκυλίω, μέλ. ήσω,, ἀπομακρύνω τι διὰ κυλινδήσεως, éloigner (écarter) en roulant ; faire rouler.

ἀποκυνώδη, [βοτ.] ἢ ἀποκυνοειδῆ, τά, apocynées, n.f. pl. τάξις δικοτυληδόνων συμπετάλων φυτῶν.

ἀποκύω, βλ. ἀποκυέω.

ἀποκωδεΐνη, ἡ· [φαρμακ], apocodéine, n. f. γίνεται διὰ παρατεταμένης εἰς 170⁰—180⁰ θερμάνσεως ὑδροχλωρικῆς κωδεΐνης μετὰ πυκνοῦ διαλύματος $Zn\ Cl^2$.

ἀποκώλυσις, εως, ἡ· τὸ ἐμπόδισμα, empêchement, n. m.

ἀποκωλύω, μέλ. ύσω, ἐμποδίζω, empêcher ; κωλύω. entraver ; παρεμποδίζω, intercepter ; συχνότατα ἐπὶ εἰσόδου καὶ ἐπὶ νόμου, ἀπαγορεύω, prohiber.

ἀποκωφόω-ῶ, μέλ. ώσω, καὶ ἀποκωφαίνω, κάμνω τινὰ ὅλως διόλου κωφόν, ξεκωφαίνω, rendre tout à fait sourd ; assourdir; abasourdir.

ἀπολάβειον, τό· ἢ μπαρπαρέσα, [ναυτ.] bosse, n. f. δέσιμον ἀνάλογον τοῦ οὐροδέσμου (nœud de fouet ἢ nœud de bosse), χρησιμεῦον διὰ τὴν στερέωσιν οἱουδήποτε σχοινίου ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἢ ἀλλαχοῦ. Κυρίως ὅμως ἀπολάβειον, bosse, n. f. εἶνε τὸ σχοινίον ὅπερ εἶνε παρεσκευασμένον ἐπίτηδες καὶ καταλήγει εἰς τὸ ἓν αὐτοῦ ἄκρον ἄλλοτε μὲν εἰς πλεκτάνην (garcette) δι' ἧς τυλίσσεται τὸ στερεωθησόμενον ἀντικείμενον, ἄλλοτε δὲ εἰς καρυόκομβον (cul de porc) ; || ἀπολάβειον ἢ μπαρμπαρέσα, bosse à bouton ou à aiguillette ; καλεῖται ἓν τεμάχιον σχοινίου ἐντετάρτου τοῦ πάχους τῶν ἐπιτόνων στήλης, φέρον κατὰ μὲν τὸ ἓν ἄκρον του ψελλιωτὸν κόρακα, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον καρυόκομβον παρὰ τὸν ὁποῖον τίθεται δέτης ἐκ βαθμιδοσχοίνου 5-6 μέτρων μήκους. Τὰ ἀπολάβεια χρησιμεύουσιν εἰς τὴν ἔχμασιν τῶν ἁλύσεων, καὶ ὁ μὲν κόραξ τοῦ ἑνὸς ἄκρου ἀγκυρίζεται εἰς κρίκον τοῦ τύλου τοῦ κίονος, τὸ δ' ἕτερον ἄκρον δένεται ἐπὶ τῆς ἁλύσεως διὰ τοῦ παρὰ τὸν καρυόκομ-

βον δέτου. Ἐν τῷ ναυτικῷ τὸ ἀπολάβειον (δι' οὗ προσδένεται κάλως) καλεῖται bosse du câble ; τὸ δὲ ἀπολάβειον (δι' οὗ προσδένεται ἄλυσις), bosse de la chaîne, κοινῶς δὲ ἀμφότερα μπαρμπαρέσα· ‖ ἀπολάβειον ἄνευ καρυοκόμβου καὶ δέτου, bosse à fouet ; τοιαῦτα μεταχειρίζονται διὰ τὴν ἔχμασιν τόνου ἢ αναγούσης.

ἀπολαβή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολαμβάνειν, action de gagner, le gain (=τὸ κέρδος)· τὸ ὄφελος, τὸ κέρδος, ἡ ὠφέλεια, le profit ; § — action d'obtenir, obtention, n. f ; ἡ ἀπόληψις, λῆψις· § —, ἡ ἀπόλαυσις πράγματός τινος, jouissance de quelque chose ; «δὲν ἔχω καμμιὰ ἀπολαβὴ ἀπ' αὐτό»· § —, [διάλ. Ἠπείρ.] τὸ εἰσόδημα, revenu, n. m. ἡ πρόσοδος· § [πληθ.] ἀπολαβαί=μισθός, les appointements ; le traitement, la solde ; βλ. μισθός· § [ναυτ.] ἐξ ἀπολαβῆς, à retour=σχέδην· βλ. καὶ ἀπολαμβάνω, [ναυτ.] tenir dessous.

ἀπολαβιδόνω, [διάλ. Οἰνόης] = ξελαβιδόνω, ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ τὴν λαβίδα, τὴν λαβήν.

ἀπολακιάζω, [διάλ. Καρπάθ.] ἐναποθηκεύω (κυρίως ἐπὶ γεννημάτων), mettre en grenier.

ἀπολακτίζω, μέλ. ίσω, ἐκδιώκω λακτίζων διὰ τῶν ποδῶν, ἀπομακρύνω, chasser (à coups de pied) ; ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀπωθῶ, repousser ; ‖ ἀπορρίπτω ἢ ἀποβάλλω ἐν γένει, répudier; μὲ καταφρόνησιν ἀπορρίπτω, rejeter ; (avec mépris ; καταφρονῶ, mépriser.

ἀπολάκτισις, εως, ἡ· καὶ

ἀπολάκτισμα, ατος, τό. καὶ

ἀπολακτισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολακτίζειν, action de chasser (de repousser) à coups de pied ; ἡ ἀπώθησις, la répulsion ; ‖ ἀπόρριψις ἢ ἀποβολὴ μετὰ περιφρονήσεως action de rejeter avec mépris.

ἀπολαλῶ, [διάλ. Καρπάθ.] φωνάζων εἰσάγω τὰ ποίμνια εἰς τὴν μάνδραν πρὸς ἄμελξιν.

ἀπολαμβάνω, μέλ. ήψομαι, ἀόρ. β' ἀπέλαβον (προφέρ. κοινῶς ἀπολαβαίνω, καὶ λαμβάνει τοὺς χρόνους του ἐκ τοῦ ἀπολαύω, μέλ. ἀπολαύσω, ἀόρ. ἀπήλαυσα), obtenir ; ὠφέλειαν ἔκ τινος λαμβάνω, λαμβάνω κέρδος, κερδίζω, gagner; ἐξάγω κέρδος, ὠφελοῦμαι, καρποῦμαι, tirer parti ; retirer ; δίδω καρπὸν ἢ κέρδος, ἀποφέρω, rapporter ; ‖ τί ἀπολαμβάνετε κατ' ἔτος ἀπὸ τὰ χρήματά σας (ἀπὸ τὸ κτῆμά σας) ; qu'est ce que votre argent (votre terre) vous rapporte par an ? ‖ δὲν ἀπολαμβάνει τίποτε, il ne gagne rien ; ‖ ἀπολαμβάνω=νέμομαι, καρποῦμαι, jouir; ἐπίσης τέρπομαι, jouir ; ‖ νὰ τὸν ἰδῇς νὰ τρώγῃ, ἐννοεῖς ὅτι ἀπολαμβάνει, à le voir manger, on s'aperçoit que c'est une jouissance pour lui ; § [ναυτ.] ἀπολαμβάνω=πέρνω ἢ παίρνω, σοκάρω, μποτσάρω, bosser (=κρατῶ, στερεώνω δι' ἀπολαβείου, bosse) ἢ prendre à retour ἢ tenir dessous, ἤτοι κρατῶ στερεῶς τὸ ἄκρον σχοινίου διαβεβλημένου εἰς τρόχιλον ἢ ἐργάτην διὰ νὰ μὴ ἐκφύγῃ καὶ χαλαρωθῇ τὸ σχοινίον πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐνεργείας του.

ἀπόλαμπρα, [δημ.] ἡ ἐξώλαμπρα, μετὰ τὸ Πάσχα, après Pâques.

ἀπολαυή, ἡ· (ἐκ τοῦ ἀπολαύω), ἡ ἀπόλαυσις, καθὼς καὶ τὸ ἀπόλαυσμα, ἤτοι τὸ ὄφελος, τὸ κέρδος, le profit, τὸ ὅ,τι ἀπολαμβάνει τις.

ἀπόλαυσις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολαύειν=ἡ ἀπολαυή, action de jouir, jouissance, n. f. ἡ τέρψις, plaisir, n. m ; ‖ ἐπίσης τὸ ἀπόλαυσμα ἢ ἀπολαυή, ὅ,τι τις ἀπολαμβάνει, κέρδος ἢ εὐχαρίστησιν, profit ou plaisir (qu'on retire d'une chose) ; ‖ ἀπόλαυσις, jouissance ἢ plaisir, ἰδίως ἐπὶ φαγητοῦ καὶ ποτοῦ.

ἀπόλαυσμα, τὸ ὅ,τι τις ἀπολαμβάνει, βλ. ἀπόλαυσις, ἀπολαυή.

ἀπολαυστικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀπόλαυσιν, qui appartient à la jouissance ; ὁ ἀγαπῶν (ἐπιζητῶν) ἢ προξενῶν τὴν ἀπόλαυσιν, qui recherche ou qui procure des jouissances ; réjouissant, e ; διασκεδαστικός, récréatif, ive ; λίαν εὐάρεστος, τερπνός, délectable.

ἀπολαυστός, ή, όν· ὃν δύναταί τις ν' ἀπολαύσῃ, ὁ ὢν πρὸς ἀπόλαυσιν, dont on peut jouir.

ἀπολαύω, μέλ. θὰ ἀπολαύσω, ἀόρ. ἀπήλαυσα, ἔχω μέρος, μετέχω, νέμομαι, καρποῦμαι, jouir ἐν καλῇ καὶ κακῇ ἐννοίᾳ ταὐτόσημον τῷ χρῆσθαι, faire usage ; ἐπίσης τέρπομαι, jouir (ἰδίως ἐπὶ φαγητοῦ καὶ ποτοῦ)· ‖ δὲν ἠξεύρει ν' ἀπολαύσῃ τὴν ζωὴν (τὸν βίον), il ne sait pas jouir de la vie ; ‖ ἄφησέ με ν' ἀπολαύσω τὸν καρπὸν τῆς ἐργασίας μου, laissez moi goûter le fruit de mon travail. § ἀπολαύω = ἀπολαμβάνω, ὠφέλειαν ἔκ τινος λαμβάνω, καρποῦμαι, ὠφελοῦμαι, gagner ; profiter ; tirer parti ; ‖ τί ἀπήλαυσα ἀπὸ τοὺς κόπους μου ; à quoi m'ont profité mes peines ?

ἀπολεαίνω καὶ ἀπολειαίνω, μέλ. ἀπολεανῶ, ἀόρ. ἀπελέανα· κάμνω τι ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλόν), λειαίνω, polir, καθιστῶ λεῖον, rendre lisse ; adoucir (ἐπὶ μαρμάρων, μετάλλων, κτλ.), λεαίνω, ὁμαλύνω, aplanir (ἐπὶ ξύλων).

ἀπολεαντής, ὁ· ὁ ἀπολεαίνων εἰς τὰ ὁπλουργεῖα, κτλ., adoucisseur, n. m.

ἀπόλειμμα, τό· τὸ ἀπολειφθέν, τὸ απομεινάριον, reste, n. m ; τὸ ὑπόλειμμα, τὸ κατάλοιπον, résidu, n. m.

ἀπολείπω, μέλ. λείψω, ἀόρ. ἀπέλιπον, ἐλλείπω ἀπό τι, manquer ; στεροῦμαι, faire défaut ; ‖ καταλείπω, ἐγκαταλείπω, ἀφίνω, laisser, quitter, abandonner ; ‖ — ὕφαλον, [ναυτ.] débanquer ; ἀφίνω πρὸς τὰ ὀπίσω ὕφαλον ἄνωθεν τῆς ὁποίας διῆλθε πλοῖον· [μέσ.] ἀπολείπομαι, μένω ὀπίσω, rester en arrière ; ὄπισθέν τινος μένω, δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἀκολουθήσω rester derrière ; εἶμαι κατώτερός τινος, être inférieur.

ἀπολείτουργα, [ἐπίρ.] μετὰ τὴν λειτουργίαν, après la messe.

ἀπολειτουργῶ (έω), τελειώνω τὴν λειτουργίαν μου, finir ou s'acquitter d'une fonc-

tion publique; || [ἐκκλ.] τελειώνω τὴν λειτουργίαν, finir la messe.

ἀπολειφά(δ)ι, (κυρίως σαποῦνι), [διάλ. Καρπάθου] τὸ ἀπολειφθέν, reste de savon, petit morceau de savon; βλ. καὶ ἀπολοιφάδι.

ἀπολείχω, γλείφω, ἀφαιρῶ τι, lécher; διὰ τῆς γλώσσης σφογγίζω, essuyer en léchant.

ἀπόλειψις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολείπειν, ἡ ἔλλειψις, στέρησις, manque, n.m; || ἡ ἐγκατάλειψις, abandon, n. m; délaissement, n. m; || τὸ νὰ γηνέ τις ὑποδεέστερος, κατώτερος, τὸ ὑποδεέστερον, infériorité, n. f; τὸ μειονέκτημα, désavantage, n. m.

ἀπολέμητος, ος, ον· ὁ μὴ πολεμηθεὶς (προσβληθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος νὰ πολεμηθῇ, qui n'est pas attaqué; ἀπρόσβλητος, inattaquable; à qui on ne peut faire la guerre.

ἀπόλεμμα, τό· (ἐκ τοῦ ἀπολέπω) ἢ ἀπολέπισμα, φλοῦδα, écorce, n.f; δέρμα, τσώφλιο, ἐξώφλοιον, pelure, n. f.

ἀπόλεμος, ος, ον· ὁ μὴ πολεμικός, qui n'est pas guerrier; qui n'est pas belliqueux, imbelliqueux, euse (in-bèl-li-keû); κατ' ἐπέκτασιν ὁ εἰρηνικός, pacifique.

ἀπολεπιδόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω ἀπό τι τὰ λέπια, ôter les écailles, écailler = ἀπολεπίζω· || [μέσ.] ἀπολεπιδόομαι -οῦμαι, μέλ. ωθήσομαι, s'écailler = ἀπολεπίζομαι.

ἀπολεπίζω, μέλ. ίσω, ἐκβάλλω τὰ λέπια, ἀπολεπιδόω, écailler; ἀπολέπω, écorcer; peler; || [μέσ.] ἀπολεπίζομαι, s'écailler.

ἀπολέπισις, εως, ἡ· ἡ ἀποβολὴ τῶν λεπίων, écaillement, n. m; τὸ ξεφλούδισμα, écorcement, n. m; § [ἰατρ.] ἀπολέπισις, desquamation, n. f. ἐπὶ τῶν δερματικῶν κυρίως νοσημάτων, ὅταν ἄρχηται ἡ ἀπόπτωσις τῆς ἐπιδερμίδος ἐν εἴδει πιτυριάσεως.

ἀπολέπισμα, τό· τὸ ἀπόλεμμα.

ἀπολεπτύνω, μέλ. υνῶ· amincir, κάμνω τι λεπτόν, σουβλερόν, ἀποξύνω, μειῶ, ἐλαττώνω, amoindrir.

ἀπολέπτυνσις, εως, ἡ· amincissement, n. m. ἡ μείωσις, ἐλάττωσις, amoindrissement, n. m.

ἀπολέπω, μέλ. λέψω, ἀφαιρῶ τὸ λέπος, ξεφλουδίζω, écorcer, peler; ἀπολεπίζω, écailler.

ἀπολευκαίνω, ανῶ, κάμνω τι λευκὸν (ἄσπρον), π. χ. — τὸν ἀέρα (διὰ κονιορτοῦ), [παθ.] γίνομαι λευκός, faire (ou devenir) tout blanc, blanchir.

ἀπολήγω, μέλ. λήξω, παύω, κάμνω ἀποχήν, cesser; ἐπὶ ἀνέμων, καταπαύομαι, ἐκλείπω, cesser; ἀπολήγω εἴς τι = τελευτῶ, finir; καταλήγω εἴς τι, aboutir à; se terminer en.

ἀποληπτική, ῆς, ἡ, (ἀπολαμβάνω) [ἐμπορ.] ἀπόδειξις λήψεως ἢ παραλαβῆς χρημάτων, reçu, n. m. καὶ quittance, n. f; βλ. καὶ ἀπόδειξις, ἀποδεικτικόν.

ἀπόληξις, εως, ἡ· ἡ παῦσις, τὸ τέλος, fin, n. f. τὸ πέρας, terme, n. m.

ἀπόληψις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ λαμβάνειν, action de recevoir (de reprendre), ἡ λῆψις, réception, n. f. reçu, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναλαμβάνειν (ἀνακτᾶν), (τὸ πάρσιμον ὀπίσω), action de recouvrer, ἡ ἀνάκτησις, recouvrement, n. m. ἐπίσης ἀνάκτησις, récupération, n. f. βλ. ἀνακτῶ· || [ἐμπορ.] ἀπόληψις, ἡ, réception, n. f. ἡ παραλαβή, κοινῶς τὸ σήκωμα, λέγεται περὶ χρημάτων τὰ ὁποῖα ὁ ἔχων λαμβάνειν ἐπὶ οἱωδήποτε τίτλῳ εἰσπράττει εἰς λογαριασμόν.

ἀπολιθόνω, ἀπολιθόω-ῶ καὶ

ἀπολιθῶ, μέλ. ώσω, μεταβάλλω τι εἰς λίθον, changer en pierre, pétrifier; || ἀπολιθόω-ῶ, ἐπιλιθόω-ῶ, μεταβάλλω εἰς λιθώδη κατάστασιν, incruster; || [μεταφ.], ἡ εἴδησις αὕτη μὲ ἀπελίθωσε, cette nouvelle m'a pétrifié.

ἀπολίθωμα, ατος, τό· pétrification, n. f. τὸ μεταβληθὲν εἰς λίθον ἐντὸς τῆς γῆς σῶμα, corps fossile (fossilisé) (ἢ ἁπλῶς fossile, n.m.) ἢ corps pétrifié; ἐν γένει ἀπολιθώματα, corps petrifiés, καλοῦνται λείψανα φυτῶν ἢ ζώων μεταβεβλημένα καθ' ὁλοκληρίαν ἢ μερικῶς εἰς λιθώδη ἢ μεταλλικὴν οὐσίαν, διατηρήσασαν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸν ἱστὸν τοῦ ἐκλείψαντος ὀργανικοῦ ὄντος.

ἀπολίθωσις, εως, ἡ· ἡ εἰς λίθον μεταβολὴ ὀργανικοῦ σώματος, changement en pierre: pétrification, n. f. || ἀπολίθωσις, εως, ἡ ἐπιλίθωσις, ἡ μεταβολὴ εἰς λιθώδη κατάστασιν, incrustation, n. f.

ἀπολινόω-ῶ καὶ

ἀπολινῶ [χειρουρ.] δένω τι μὲ λινὴν κλωστήν, ligaturer; lier avec du fil de lin. βλ. ἀπολίνωσις.

ἀπολίνωσις, ἡ [χειρουρ.], τὸ δέσιμον μὲ λινὴν κλωστήν, ligature, n. f. ἀπολίνωσις λέγεται ἡ διὰ βρόγχου περιβολὴ τοῦ ἄκρου αἱμοφόρου τινὸς ἀγγείου, διὰ τρῶσιν διαιρεθέντος καὶ τοῦ στομίου αὐτοῦ χαίνοντος καὶ αἱμορραγοῦντος· τὰ ἐν χρήσει ἐν παλαιοτέροις χρόνοις ῥάμματα ἐσκευάζοντο ἐκ λίνου, ἐξ οὗ καὶ ἀπολίνωσις. Νῦν χρῶνται οἱ ἰατροὶ καὶ λίνῳ καὶ μετάξῃ καὶ ζωϊκῇ χορδῇ (cat-gut).

ἀπολιόρκητος, ος, ον· ὁ μὴ πολιορκηθείς, ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πολιορκηθῇ, non assiégé; qui n'a pas été assiégé.

ἀπολιπαίνω, dégraisser, ἐκβάλλω τὴν λίπαν ἢ τὸ λίπος (κατὰ τὸ ἀπολεπίζω, ἀπολέπω), ἤτοι καθαρίζω.

ἀπολίπανσις, εως, ἡ· ἡ ἀφαίρεσις τοῦ λίπους, dégraissage, n. m. dégraissement, n. m. ἤτοι τὸ καθάρισμα.

ἀπολιπαντής, οῦ, ὁ· ὁ ἀπολιπαίνων, dégraisseur, n.m. ὁ ἐκβάλλων τὸ λίπος, ὁ καθαρίζων, θηλ. ἀπολιπάντρια, ἡ, dégraisseuse, n.f.

ἄπολις, ις, ι, γεν. ιδος, ὁ ἄνευ πόλεως, sans ville; ὁ μὴ ἔχων πατρίδα, ἄπατρις, sans patrie.

ἀπολίτευτος, ος, ον· ὁ ἄνευ πολιτεύματος,

qui est sans gouvernement; § ἀπολίτευτος, incivil, e; ὁ μὴ πολιτισμένος, incivilisé, ée; ὁ ἀγροῖκος, χωριάτης, rustaud, e; impolicé, ée; ὁ ἀγενής, impoli, e; βλ. καὶ ἀγροῖκος.

ἀπολιτεύτως, [ἐπίρ.] ἀγροίκως, incivilement.

ἀπολίτιστος, ος, ον· ὁ μὴ πολιτισμένος, non civilisé; incivilisé, ée; non policé, impolicé=ἀγροῖκος, χωριάτης, βλ. καὶ ἀγροῖκος.

ἀπολιφάδι, βλ. ἀπολοιφάδι.

ἀπόλλυμι καὶ

ἀπολλύω [εὔχρηστον κυρίως ὁ μέλ. ἀπολέσω καὶ ὁ ἀόρ. ἀπώλεσα, μετοχ. ἀπολέσας, μέλ. ἀόρ. β. ἀπωλόμην, ἀπώλετο]· ἀπόλλυμι, ἀποστεροῦμαι ἀντικειμένου ὅπερ κατέχω, χάνω, perdre; καταστρέφω, ἀφανίζω, détruire; faire périr; [μέσ.] παρακειμ. ἀπόλωλα=χάνομαι (διὰ ξένης βίας, δυνάμεως), périr, se perdre, être perdu; ‖ ἀπώλεσε τὴν θέσιν του, il a perdu sa place; ‖ ἀπωλέσθημεν, nous sommes perdus; ‖ ὅλον τὸ πλήρωμα ἀπωλέσθη, tout l'équiqage à péri; βλ. καὶ ναυαγέω -ῶ· ‖ τὸ πᾶν ἀπωλέσθη, tout est perdu; ‖ τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον [φρ. Γρ.], la brebis égarée (perdue); ‖ ἀπόλλυμι, χάνω τὴν λάμψιν ἢ τὸν χρωματισμόν, passer, perdre son éclat ou la couleur.

ἀπολνῶ, [δημ.] βλ ἀπολύω.

ἀπολογειόμαι, [δημ.]=ἀπολογοῦμαι.

ἀπολογέομαι, βλ. ἀπολογοῦμαι.

ἀπολογητήριον, ου, τό· pièce de défense ἢ les défenses, χαλεῖται κατὰ τὴν Πολιτικὴν Δικονομίαν τὸ ἔγγραφον τὸ περιέχον τὴν ἀπολογίαν εἰς τὴν ἀγωγήν, ἔφεσιν ἢ ἀναίρεσιν τοῦ ἀντιδίκου καὶ ἀναγκαιοῖ μόνον ἐπὶ τῶν συνήθων δικῶν καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν καὶ συνοπτικῶν.

ἀπολογητικός, ή, όν· ὁ πρὸς ἀπολογίαν γινόμενος ἢ χρησιμεύων (π.χ. λόγος, κτλ.), qui sert d'apologie; apologétique, adj; δικαιολογητικός, justificatif, ive; βλ. λέξιν· § [οὐσ.] ἀπολογητική, apologétique, n. f; λέγεται ἡ ἐπιστήμη ἥτις σκοπεῖ ν' ἀποδείξῃ τὴν θειότητα καὶ ἀλήθειαν τοῦ χριστιανισμοῦ· ἀπολογία δὲ (apologie, n. f.) εἶνε αὐτὴ ἡ ἀπόδειξις ἢ καὶ αὐτὸ τὸ ἀπολογητικὸν ἔργον.

ἀπολογία, ας, ἡ· apologie, n. f. δικαιολόγησις, ἄμυνα προσώπου ἢ πράγματος· ἡ εἰς κατηγορίαν ἀπόκρισις, ὁ πρὸς ὑπεράσπισιν λόγος, ἔγγραφον ἢ σύγγραμμα· ἡ ὑπεράσπισις, défense, n. f; δικαιολογία, justification, n. f; ἡ δικαιολογία, πρόφασις περί τινος, excuse, n. f; καὶ ἐν γένει apologie, n. f. (βλ. καὶ ἀπολογητικός) σημαίνει δὲ λόγον δι' ὑπεράσπισίν τινος καὶ ἐν γένει τὴν πρᾶξιν τοῦ ν' ἀποκρούσῃ τις ἐγγράφως ἢ προφορικῶς κατηγορίαν τινά· ‖ ἐδημοσίευσε τὴν ἀπολογίαν του, il publia sa défense; ‖ τὸ ἔγκλημά του δὲν ἐπιδέχεται ἀπολογίαν, son crime n'a pas d'excuse.

ἀπολογίζει, (τριτοπροσώπως) [διάλ. Οἰνόης]=ξεθυμαίνει, il s'enfuit; ἐξατμίζεται, il s'évapore.

ἀπολογίζομαι, [μέσ.] μέλ. ίσομαι, ἀποδίδω τοὺς λογαριασμούς, rendre ses comptes; καὶ ἐνεργητικῶς, κρατῶ λογαριασμόν, tenir compte; λογαριάζω, calculer; ἀπαριθμῶ, compter; ἀποδίδω λογαριασμόν, rendre compte de=ἀπολογίζομαι, ὑπέχω εὐθύνας, λόγον δίδωμι.

ἀπολογικός, ή, όν· apologique, adj. ὁ εἰς ἀπολογίαν ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος.

ἀπολογιόμαι, [δημ.] = ἀπολογοῦμαι.

ἀπολογισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολογίζεσθαι, action de rendre compte, τὸ διδειν λογαριασμόν, ὁ λογαριασμός, compte-rendu, n.m. καὶ συνηθ. διοικητικῶς, compte général; ‖ ἐν γένει σύνοψις διαχειρίσεως ἢ πολιτικῆς τινος πράξεως, compte-rendu, n. m; ἀπολογισμὸς εἶνε ὅθεν ὁ λογαριασμὸς ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ νὰ γίνηται ἐκκαθάρισις τῶν λογαριασμῶν ἢ λογοδοσία καθ' ὡρισμένην χρονικὴν περίοδον, χρησιμεύουσα διὰ τὸν ἔλεγχον τοῦ παρελθόντος καὶ ὡς γνώμων διὰ τὸ μέλλον.

ἀπολογοῦμαι (έομαι), μέλ. ἀπολογηθήσομαι, ἀόρ. ἀπελογήθην, apologiser, faire l'apologie; ἀποκρίνομαι εἰς τὴν κατ' ἐμοῦ κατηγορίαν, ὅθεν δικαιολογοῦμαι, se justifier; ὑπερασπίζομαι, se défendre; προφασίζομαι (περί τινος), s'excuser; κάμνω τὴν ἀπολογίαν μου, faire son apologie; ‖ ἀπολογεῖσθαι, donner excuse, παρέχω ἐξηγήσεις· ‖ ἀπελογήθη ὅτι, il allégua pour son excuse que.

ἀπολόευτος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης]=ἀπρονόητος, ἀπερίσκεπτος.

ἀπολοιφάδι, τό· [δημ.] τὰ ὑπολειπόμενα μικρὰ τεμάχια σάπωνος, le reste de savon; βλ. καὶ ἀπολειφάδι.

ἀπολυμαίνω, μέλ. θὰ ἀπολυμάνω· ῥίπτω μακρὰν τὰ λύματα, τὰς ἀκαθαρσίας, τὰ μολύσματα, désinfecter, καθαρίζω, purifier, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐξυγιαίνω, assainir; ‖ ἀπολυμαίνομαι, ῥίπτω ἀπ' ἐμαυτοῦ τὰ λύματα, τὰ ἀκαθαρσίας, τὰ μιάσματα, se désinfecter; καθαρίζομαι, se purifier, ἀπὸ μίασμά τι.

ἀπολύμανσις, ἡ· désinfection, n. f. καλεῖται οὕτως ἡ καταστροφὴ τῶν μολυσματικῶν καὶ μιασματικῶν οὐσιῶν τῶν προκαλουσῶν νόσους· ‖ — (désinfection) οἰκημάτων, καταστημάτων, σταύλων, κτλ. καλεῖται ἡ πρᾶξις διὰ τῆς ὁποίας δι' εἰδικῶν ἀντιμιασματικῶν καὶ παρασιτοκτόνων οὐσιῶν ἢ φαρμάκων καθαρίζεται ὁ χῶρος ἔνθα προϋπῆρξε λοιμικὴ νόσος ἢ ἀκαθαρσίαι πρὸς καταστροφὴν τῶν μιασμάτων.

ἀπολυμαντήριον, τό· αἴθουσα ἀπολυμάνσεως, salle de désinfection καὶ station de désinfection = σταθμὸς (ἀναλόγως).

ἀπολυμαντής, οῦ, ὁ· ὁ ἀπολυμαίνων, désinfecteur, n. m.

ἀπολυμαντικός, ή, όν· ὁ δι' ἀπολύμανσιν χρησιμεύων, de désinfection; désinfectant, e; ‖ ἀπολυμαντικαὶ οὐσίαι, désinfectants, καλοῦνται αἱ καταστρέφουσαι τὰ μιάσματα ἢ μολύσματα· ‖ — κλίβανος, étuve à désinfection (ὑγιεινὴ ἰατρ. Σάββα).

ἀπολυμένος, η, ο· [δημ.], ὁ ἀφεθεὶς ἐλεύθερος, libre; ὁ λυθείς, délié, ée, détaché, ée;

ὁ ἀπολελυμένος, ἀφειμένος «ἔχω ἀπολυμένο τὸ μουλάρι».

ἀπόλυση, ἡ [δημ.] ἡ ἀπόλυσις, ἡ ἄφεσις· συνήθως ἀπαντᾷ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ τέλους ἱερᾶς ἀκολουθίας, «ἔκαμ' ἀπόλυση ὁ παπᾶς», fin de la messe ; apolyse, n. f.

ἀπολύσιμος, ος, ον· ἄξιος ἀπολύσεως, ἢ ὁ δυνάμενος ν' ἀπολυθῇ, digne d'être mis en liberté, ἢ qui peut être délivré (ἢ libéré) ; ἢ ν' ἀφεθῇ, qui peut être lâché.

ἀπόλυσις, εως, ἡ κοινῶς ἀπόλυσις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολύειν, action de délivrer, ἡ ἀπαλλαγή, ἐλευθέρωσις, délivrance, n. f. π. χ. ἡ ἀπόλυσις τῶν αἰχμαλώτων· ‖ ἐπίσης action de libérer : libération, n.f. ‖ — στρατιώτου ὑπηρετήσαντος τὸν ὡρισμένον χρόνον, libération, n. f. ‖ —, ἡ ἐλευθέρωσις (φυλακισμένου), mise en liberté ; § [ποιν νομ.] ἀπόλυσις, absolution, n.f. βλ. ἀπαλλαγή· § —, action de lâcher (de relâcher, de relaxer, d'élargir) = relaxation, élargissement, mise en liberté [d'un prisonnier] ; § ἀπόλυσις στρατευμάτων = διάλυσις, licenciement des troupes ; ‖ ἀπόλυσις τῶν ἐφέδρων, βλ. ἀφοπλισμός· § ἀπόλυσις ὑπαλλήλου = ἡ ἔκπτωσις ἀπὸ τῆς θέσεώς του, destitution d'un employé, ἢ καὶ παῦσις ἀπὸ τῆς θέσεώς του, révocation, n. f; ἐπίσης ἀποβολή, ἐκδίωξις, renvoi, n. m; κατὰ τὸ Διοικητικὸν Δίκαιον, ἀπόλυσις, destitution, n. f. ἢ retrait d'emploi εἶνε ποινὴ ἣν ἐπιβάλλει ὁ περὶ προσόντων καὶ πειθαρχικῆς τιμωρίας τῶν δημοσίων λειτουργῶν νόμος τῆς 14 Μαΐου 1884 καὶ ἥτις συνίσταται εἰς τὴν ἀπὸ τῆς δημοσίας θέσεως ἀποβολὴν τοῦ δὶς τιμωρηθέντος πειθαρχικῶς ὑπαλλήλου· § [στρ.] ἀπόλυσις ἀπὸ τῆς θέσεως, retrait d'emploi ; κατάστασις ἀργίας (non activité) ἀξιωματικοῦ ἀπολυομένου ἀπὸ τῆς θέσεώς του· συνεπῶς ἀργία δι' ἀπολύσεως, non-activité par retrait d'emploi ; ὁ δι' ἀπολύσεως ἀπὸ τῆς θέσεως τιθέμενος εἰς ἀργίαν ἀξιωματικός, ἀνακαλεῖται μὲν εἰς ἐνέργειαν, ἀλλ' ὁ χρόνος καθ' ὃν διαμένει ἐν ἀργίᾳ λογίζεται ὡς πραγματικὴ ὑπηρεσία ὡς πρὸς μόνον τὸ δικαίωμα τῆς ἀποτάξεως καὶ ἀποστρατείας καὶ οὐχὶ καὶ ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα τοῦ προβιβασμοῦ, ἤτοι ἀπόλλυσι ἀμέσως τὴν ἀρχαιότητά του μεταξὺ τῶν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον προβιβασθέντων ὁμοιοβάθμων του· βλ. κατάστασις ἀξιωματικῶν καὶ ἀργία· § —, ἡ χαλάρωσις, débandade, n.f ; § [ἐκκλ.] —, τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, fin de la messe; apolyse, n. f. βλ. ἀπόλυση· § [σχολειακῶς] τὸ τέλος τοῦ μαθήματος, fin de la classe.

ἀπολυταρχία, ας, ἡ· καὶ ἀπολυτοφροσύνη, absolutisme, n. m ; κατ' ἐπέκτασιν ὁ δεσποτισμός, despotisme, n. m ; ἀπολυταρχία εἶνε εἶδος πολιτεύματος καθ' ὃ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος εἰς οὐδένα ὑπόκειται συνταγματικὸν ἢ νόμιμον περιορισμόν. Συνηθέστερον ἀπαντᾷ ἡ ἀπολυταρχία ἐν ταῖς μοναρχίαις, ἀλλὰ καὶ ἐν θεοκρατικῷ, δημοκρατικῷ ἢ ἀριστοκρατικῷ. Κράτει δυνατή ἐστιν ἡ συνύπαρξις αὐτῆς.

ἀπολυταρχικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀπολυταρχίαν, ὁ πρεσβεύων τὰς ἀρχὰς τῆς ἀπολυταρχίας, absolutiste, adj. δεσποτικός, despotique ; ‖ μερὶς (κόμμα) ἀπολυταρχική, parti absolutiste ; ‖ τάσεις ἀπολυταρχικαί, tendances absolutistes ; § ἐπίσης κατ' ἐπέκτασιν ἀπολυταρχικός, absolutiste, καλεῖται ὁ ἔχων ἰδέας ἀπολύτους, μὴ ὑποχωρῶν εἰς οὐδέν, π.χ. πᾶν μέγα φυσικὸν τάλαντον εἶνε ἀπολυταρχικόν, tout grand talent est absolutiste ; § [οὐσ.] ἀπολυταρχικός, absolutiste, n. θιασώτης τῆς ἀπολυταρχίας, θιασώτης ἀπολυταρχικοῦ βασιλέως ἢ ἀπολυταρχικῆς κυβερνήσεως· ‖ οἱ ἀπολυταρχικοὶ οὐδέποτε ἠνόησαν τὴν σημασίαν τῶν ἐπαναστάσεων, les absolutistes n'ont jamais compris le sens des révolutions.

ἀπολυταρχικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀπολυταρχικόν, d'une manière absolutiste (despotique), δεσποτικῶς, despotiquement ; κυριαρχικῶς, souverainement.

ἀπολυτάρχων, οντος, ὁ· ἢ ἀπολυτόφρων, ὁ ἔχων ἀπολυταρχικὰς ἰδέας ἢ ἀρχάς, ὁ ἀπολυταρχικός, absolutiste, n. et adj. ὁ δεσποτικός, despotique.

ἀπολυτήριον, τό· γενικῶς τὸ ἀποδεικτικὸν (ἐξόδου κτλ.) certificat, n. m. (de sortie) ; ‖ ἀπολυτήριον ἐκ τοῦ στρατοῦ, certificat d'envoi, ἀποδεικτικὸν ἐμφαῖνον ὅτι ὑπηρέτησε τόσον χρόνον εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ· § [παιδαγ.] ἀπολυτήριον, ἤτοι ἀποδεικτικὸν (certificat) ἐμφαῖνον ὅτι ὁ φέρων αὐτὸ ἀπεπεράτωσε τὰ μαθήματα τοῦ δημοτικοῦ ἢ τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου ἢ τοῦ γυμνασίου ἢ τοῦ λυκείου καὶ ὑπέστη εὐδοκίμως τὴν κεκανονισμένην ἀπολυτήριον ἐξέτασιν, ὁπότε λέγεται baccalauréat, n. m.=ἡ λυτεία, λυτήριον.

ἀπολυτήριος, ος, ον· [κυρίως ἐπὶ ἐξετάσεων) de baccalauréat ; de sortie.

ἀπολυτίκιον, τό· apolytique, n. m. tropaire de la fin ; στιχηρὸν εἴτε τροπάριον λέγεται τὸ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἑσπερινοῦ ψαλλόμενον ἐκ τοῦ διατεταγμένου ἤχου, εἴτε τοῦ ἑορταζομένου ἁγίου, μεθ' ὃ ποιεῖ ὁ ἱεράρχης τὴν ἀπόλυσιν τῶν ἐκκλησιαζομένων.

ἀπολυτικός, ή, όν· ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ἀπολύειν, ὁ ἀπολύων, ἐλευθερώνων, qui délivre, délivrant, e ; ‖ ὁ ἐνέχων τὴν ἀπόλυσιν, qui porte absolution, qui absout, absolutoire, adj. ‖ ἀπόφασις ἀπολυτική, sentence absolutoire.

ἀπολυτισμός, οῦ, ὁ· βλ. ἀπολυτοφροσύνη.

ἀπολυτοκρατία, ας, ἡ· βλ. ἀπολυταρχία.

ἀπόλυτος, ος, ον· [φιλοσ.] τὸ ἀντίθετον τοῦ πρός τι, τουτέστι τοῦ σχετικοῦ καὶ περιωρισμένου, ὁ ἄσχετος, ὁ ἀόριστος, ἀπόλυτος, absolu, e; ἀπόλυτος ἀρχή, γνῶσις, ἀλήθεια, κίνησις, κτλ. εἶνε ὅ,τι ὑπάρχει ἐν τῇ νοήσει ἢ ἐκτὸς τῆς νοήσεως καθ' ἑαυτό, μὴ χρῇζον ἀποδείξεως· ‖ — κίνησις [μηχ.], mouvement absolu; ‖ κατ' ἐπέκτασιν ἀπόλυτος, ὁ γενικός, général, e ; § [γραμμ.] τὸ ἀπόλυτον=τὸ θετικόν, absolu ou positif ; ‖ γενικὴ —, génitif absolu ; §

[ναυτ.] — κατάστασις (χρονομέτρου), état absolu (du chronomètre), καλεῖται οὕτως ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς ὥρας τοῦ χρονομέτρου καὶ τῆς τοῦ πρώτου μεσημβρινοῦ πρὸς ὃν εἶνε ῥυθμισμένον τὸ χρονόμετρον, ἤτοι ἡ πρόοδος ἢ ἡ ὀπισθοδρόμησις αὐτοῦ σχετικῶς πρὸς τὴν ὥραν τόπου τινός. § —, ὁ ἀπολελυμένος, ὁ ἀφειμένος, ὁ ἐλεύθερος, βλ. ἀπολυτός· § — εἴσδυσις ἢ τὸ ἀπόλυτον τῆς εἰσδύσεως, ἐπὶ πασσάλων, βλ. εἰς λέξιν εἴσδυσις, παῦσις τῆς εἰσδύσεως.

ἀπολυτός, ή, όν· ὁ μὴ δεμένος, non lié ; λυτός, délié, ée ; ὁ ἀπολελυμένος, détaché, ée; ὁ ἀφειμένος, lâché, ée ; relâché, ée ; καὶ συνεπῶς ὁ ἐλεύθερος, libre.

ἀπολυτοφροσύνη, ης, ἡ· βλ. ἀπολυταρχία.

ἀπολυτόφρων, ονος, ὁ· βλ. ἀπολυτάρχων, ἀπολυταρχικός.

ἀπολυτρόνω, καὶ

ἀπολυτρόω-ῶ, κυρίως ἀντὶ λύτρων ἐλευθερώνω τινά, ἐλευθερόω-ῶ, délivrer [κυρίως en payant rançon] ; ἐξαγοράζω, racheter ; βλ. καὶ λυτρόνω..

ἀπολύτρωσις, εως, ἡ· κυρίως ἡ ἀντὶ λύτρων ἐλευθέρωσις, délivrance, n. f ; ἡ ἐξαγόρασις, rachat, n. m ; § [θρησ.ἀντὶ τοῦ λύτρωσις], rédemption, n. f.

ἀπολυτρωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἀπολυτρῶν τινα, ὁ ἐλευθερωτής, libérateur, n. m ; § [θρησ.] ὁ λυτρωτής, rédempteur n. m.

ἀπολύτως, [ἐπίρ. τοῦ ἀπόλυτος], μὲ τρόπον ἀπόλυτον, d'une manière absolue ; absolument, ἤτοι ἀσχέτως, ἀορίστως· || ἐλευθέρως, librement ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν γενικῶς, en général ; || τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον, le strict nécessaire ; § [φιλ.] ἀπολύτως=ἀφῃρημένως, ἀορίστως, ἀσχέτως, ἀπροσδιορίστως καθ' αὑτό, absolument ; § [γραμμ.] κατὰ τρόπον ἀπόλυτον, d'une manière absolue ; θετικῶς, au positif ; positivement.

ἀπολύω, λύω τι ἀπό τινος, délier ; détacher ; ἀφίνω τι ἢ τινὰ ἐλεύθερον, lâcher, relâcher ; ἐλευθερώνω, mettre en liberté ; élargir, relaxer ; ἀπολύω, libérer ; βλ. ἀπόλυσις· || [ναυτ.] —, ἀφίημι, ἐάω-ῶ, laisser, aller καὶ larguer ; || — ἤτοι ἀφίνω τὸ ἐνταθέν, ξετεντώνω, χαλαρώνω, débander ; || ἀπόλυσε ὀλίγον τὸ σχοινί, lâchez un peu la corde; || ἀπέλυσε τοὺς σκύλους του ἐναντίον μου, il lâcha ses chiens contre moi ; || τὸν ἀπέλυσε τοῦ ὅρκου του, il le délia (dégagea) de son serment ; || χθὲς τοὺς ἀπέλυσαν, on les a élargis (relâchés ; relaxés ; mis en liberté) hier ; || [μέσ.] ἔλα ἀπολύσου ! allons, courrez ! (agissez! faites !) ; § —, ἐκδιώκω, ἀποπέμπω, renvoyer ; congédier ; ἐκπίπτω τινὰ τῆς θέσεώς του, destituer, βλ. ἀπόλυσις· || ὅλοι οἱ ὑπεράριθμοι θ' ἀπολυθοῦν, tous les surnuméraires seront renvoyés ; § — στρατεύματα, licencier des troupes ; § ἡ ἐκκλησία (τὸ σχολεῖον) ἀπόλυσε, la messe (la classe) est finie.

ἀπολωλός, ῶτος, τὸ (πρᾶγμα), chose perdue (égarée), καλεῖται τὸ ἄνευ τῆς βουλήσεως τοῦ κυρίου ἢ κατόχου ἐξελθὸν τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ.

ἀπολωλαίνω, [δημ.] καθιστῶ τινὰ ἐντελῶς λωλὸν (παλαβόν), ἀποτρελλαίνω, rendre complètement fou ; faire perdre la tête (la raison) à q'un ; ἐνίοτε τρελλαίνω τινά, affoler.

ἀπόμαγμα, ατος, τό· ἐκεῖνο δι' οὗ ἀπομάσσει τίς τι, ce qui sert à frotter, à essuyer à nettoyer ; π. χ. ὁ σπόγγος, éponge, n. f. etc. καὶ ἐν γένει τὸ ἀπόμακτρον, ἡ πατσαβοῦρα, torchon, n. m.

ἀπομαδῶ (άω), μέλ. ήσω, καὶ μεταγεν. ἀπομαδίζω, μέλ. ίσω, ὅλως διόλου μαδῶ, τίλλω (ἐπὶ τριχῶν, κτλ.), épiler ; plumer ; || — (τίλλω) τὰ πτερὰ πτηνοῦ, κοινῶς ξεπουπουλώνω, déplumer.

ἀπομάζωμα, τὸ [συνήθ. πληθ.], τὰ ὑπόλοιπα, les restes ; τὰ ἀποβληθέντα, ἀπορριφθέντα, les rebuts ; τὰ μαζώματα, les ramassis.

ἀπομάθησις, εως, ἡ· τὸ ἀπομανθάνειν, τὸ νὰ λησμονῇ τις τὸ μαθημένον, action de désapprendre ; § —, apomathésie, n. f. λήθη τοῦ ὅ,τι ἔμαθον· φαινόμενον ὅπερ εἶνε πολλάκις πρόδρομος ἀσθενείας (le précurseur d'une maladie).

ἀπομάκρυνσις, ἡ· τὸ νὰ ἀπομακρύνηταί τις ἀπό τι, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομακρύνεσθαι, éloignement, n.m. || — action de s'écarter, écartement=παραμέρισμα, ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπό τι· || [συνεκδ.] — πρὸς τὰ ἔξω (τὸ ἄνοιγμα) ἀμείβοντος, écartement d'un arbalétrier.

ἀπομακρύνω, ἀπομηκύνω, allonger ; ἰδίως φέρω μακρὰν ἀπό τι, éloigner ; παραμερίζω ἀπό τι, écarter ; § [μεσ.], ἀπομακρύνομαι, s'eloigner ; s'écarter ; se retirer ; § ἀπομακρύνομαι κινδύνου πλέων, alarguer ; ἐπίσης se déhaler=ἀπομακρύνομαι κινδύνου· || ἀπομακρύνομαι ἐκ τῆς ἀκτῆς πλέων πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, prendre le large ἢ gagner le large=μετεωρίζομαι, κοινῶς πέρνω τὸ πέλαγος· || [ναυτ.] ἀπομακρύνομαι τῆς ἀκτῆς πρὸς ἣν τὸ πλοῖον παρεσύρθη ἀκουσίως, se relever d'une côte ; § [μεταφ.], ἐκκλίνω, παρεκκλίνω, dévier ; dériver ; || ἐν τῷ ναυτικῷ ἀπομακρύνομαι ἐκ τῆς ξηρᾶς=παρασύρομαι, dériver, λέγεται ἐπὶ πλοίου ἐπαφιεμένου εἰς τὴν ὁρμὴν καὶ φορὰν θαλασσίου ἢ ποταμίου ῥεύματος.

ἀπόμακτρον, ου, τό· ἢ τὸ ἀπόμαγμα, ἐκεῖνο δι' οὗ ἀπομάσσσει τις τί, τὸ ἀπόψηστρον (ἐκ τοῦ ἀποψάω), τὸ μάκτρον, le torchon, κοινῶς ἡ πατσαβοῦρα διὰ σφούγγισμα· || — ἢ μάκτρον, λινόν (βαμβακερόν), torchon en lin (en coton)· § — (ἐκ τοῦ ἀπομάσσω) καὶ ἱδρώμακτρον, bouchon de paille (n. m.), καλεῖται δεμάτιον ἐκ ξηροῦ χόρτου ἢ σανοῦ δι' οὗ προστρίβεται ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος τοῦ ἵππου ἢ ἡμιόνου, εἴτε πρὸς ἀπόψηξιν, εἴτε πρὸς θεραπευτικὴν ἀγωγήν, ὡς κατὰ τοὺς κωλικούς.

ἀπομανθάνω, μέλ. θὰ ἀπομάθω, κοινῶς ξεμαθαίνω, λησμονῶ ὅ,τι ἤξευρον, τὸ νὰ λησμονῇ τις τὸ μαθημένον, désapprendre; ξεμαθαίνω, χάνω τὴν συνήθειαν, se déshabituer, perdre

l'habitude ; || ἀπέμαθε (ἐξέμαθε) νὰ χορεύῃ, il a désappris à danser ; || δὲν θέλει ν' ἀπομάθῃ τὰς ἕξεις του, il ne veut pas renoncer à ses habitudes ; βλ. καὶ μεταμανθάνω.

ἀπομαντσιρόνω, [διάλ. Οἰνόης]=δὲν τρώγω λιπώδεις οὐσίας, τρώγω μόνον σαρακοστηνά, νηστεύω, faire maigre.

ἀπόμαξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομάσσειν, action d'essuyer, κτλ. βλ. ἀπομάσσω, ἤτοι τὸ σπόγγισμα.

ἀπομαραίνω, ἀποξηραίνω, μαραίνω, faner ; flétrir ; φθείρω, user ; || [παθ.] ἀπομαραίνομαι, ξηραίνομαι (μαραγγιάζω), se flétrir; ἀποσβέννυμαι, χάνω ἰσχὺν καὶ λάμψιν, languir.

ἀπομάρανσις, εως, ἡ· action de flétrir ἢ de se flétrir ; action de languir ; ἡ φθορά, ἡ σβέσις, usure, n. f.

ἀπομαρίλευσις, εως, ἡ· ἡ ἐξαγωγὴ τῆς μαρίλης, ἡ σῆσις, tamisage, n. m.

ἀπομάσσω, μέλ. άξω, ἀποσπογγίζω, essuyer ; ἀποσπογγίζω τὰ δάκρυα, essuyer (ἢ sécher) ses larmes; § προστρίβω, frotter; ἀπομάσσω, ἀποψήχω, bouchonner, προστρίβω τὸ σῶμα τοῦ ἵππου διὰ τοῦ ἀπομάκτρου (bouchon de paille) ; ἐπίσης ἀπομάσσω ἢ ἀποψήχω τὰ ὑγρά, abattre l'eau ; φράσις ἐννοοῦσα τὴν δι' εἰδικῶν ἐργαλείων ἱπποκομίας ἀποξήρανσιν τοῦ καθίδρου ἢ καθύγρου σώματος τοῦ ἵππου· § ἀπομάσσω=ἀποσμήχω, καθαρίζω, dégraisser; ἐκσκωριάζω, καθαρίζω, décaper ; § —, ἀποψάω, torcher, μάσσω (σπογγίζω τι μὲ πανὶ) διὰ τοῦ μάκτρου (torchon).

ἀπομαχικός, ή, όν· ὁ εἰς τὸν ἀπόμαχον ἀνήκων, d'invalide ; || ἀπομαχικὸν ταμεῖον, fonds des invalides ; λέγεται οὕτω τὸ ταμεῖον τῶν ἀπομάχων τοῦ ναυτικοῦ.

ἀπόμαχος, ος, ον· ὁ μὴ μετέχων τῆς μάχης, qui ne prend point part au combat ; ὁ ἄχρηστος διὰ τὴν μάχην στρατιώτης, ὁ πρὸς μάχην ἀνίκανος, qui est hors de combat ; inhabile au combat ; συνεπῶς ἀπόμαχος, ὁ ἄχρηστος, ὁ ἀνίκανος δι' ὑπηρεσίαν ἢ (σωματικὴν) ἐργασίαν, διὰ γῆρας ἢ νόσον, invalide, n. m ; § ἀπόμαχος, oblat militaire, στρατιώτης ὅστις ἐν Γαλλίᾳ, καθ' ἣν ἐποχὴν δὲν εἶχε καθιερωθῆ εἰσέτι ἡ στρατιωτικὴ σύνταξις καὶ τὸ οἴκημα τῶν ἀπομάχων, μετὰ τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἄφεσίν του ἐτρέφετο εἴς τινα μονήν, ἤτοι ἀπόμαχος τρεφόμενος εἰς μονήν· § ἀπόμαχος, invalide, n. m. καλεῖται ὁ στρατιωτικὸς ὁ καταστὰς ἀνίκανος πρὸς ὑπηρεσίαν ἕνεκα προβεβηκυίας ἡλικίας ἢ πληγῶν, ἢ ἄλλου σωματικοῦ τινος πάθους· § ἀπόμαχος λέγεται συνεκδοχικῶς ὁ ἀπόστρατος, vétéran, n. m.

ἀπομεινάδι, τό· [δημ.] τὸ ὑπόλοιπον, τὸ ὑπολειφθέν· βλ. ἀπομεινάριον.

ἀπομεινάριον, τό· [δημ.] reste, n. m. βλ. ἀπόλειμμα· ἐπίσης ὑπολειφθὲν τεμάχιον ὑφάσματος, coupon (d'étoffe), n. m.

ἀπομειόω-ῶ, μέλ. ώσω, μικρύνω, ὀλιγοστεύω, ἐλαττόνω, diminuer.

ἀπομείωσις, ἡ· ὀλιγόστευσις, ἐλάττωσις, diminution, n. m. || ἀπομείωσις, βλ. μείωσις, déchet, n. m.

ἀπομελαίνω, ανῶ· κάμνω τι ὅλως διόλου μέλαν, ἀπομαυρίζω, noircir.

ἀπομένω, μέλ. μενῶ· μένω ὀπίσω, être de reste ; rester ; || αὐτὸς μόνον ἀπέμεινεν ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του, il est le seul de la famille qui ait survécu.

ἀπομεσήμερα [ἐπίρ.], après-midi, n. m. ἤτοι μετὰ μεσημβρίαν.

ἀπομεσήμερον, τό· μετὰ μεσημβρίαν, après-midi, n. m. τὸ δειλινόν, relevée, n. f.

ἀπομετρέω-ῶ καὶ

ἀπομετρῶ, μέλ. ήσω, τελειώνω τὸ μέτρημα, achever (finir) de mesurer.

ἀπομέτρημα, τό· τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπομετρεῖν, mesure, n. f.

ἀπομέτρησις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομετρεῖν, la mesure.

ἀπομηκομετρία, ας, ἡ· apomécométrie, n. f. [γεωμ.], ἡ τέχνη τοῦ μετρεῖν πόρρωθεν τὴν ἀπόστασιν ἀντικειμένου τινός· || —, [στρατ.] λέγεται οὕτως ἡ τέχνη τοῦ μετρεῖν τὴν ἀπόστασιν διὰ τῶν βημάτων τῶν ἀνδρῶν, τοῦ ἵππου ἢ τῆς κινήσεως τῶν στρατευμάτων.

ἀπομηκόμετρον, ου, τό· apomécomètre, n. m ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς μέτρησιν τῆς ἀποστάσεως τῶν ἀπομεμακρυσμένων σωμάτων.

ἀπομιλιάγμιν, τό, [διάλ. Οἰνόης] = ἀκαθάριστος, «— σ'τάριν» ἤτοι ἀκαθάριστος σῖτος.

ἀπομιμέομαι-οῦμαι· βλ. ἀπομιμοῦμαι.

ἀπομίμημα, τό· τὸ ἀπομιμηθέν, τὸ πρᾶγμα ὅπερ ἀπεμιμήθη, imitation, n. f.

ἀπομίμησις, εως, ἡ· τὸ ἀπομιμεῖσθαι, ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομιμεῖσθαι, action d'imiter ; τὸ ποιεῖν τι κατὰ μίμησιν ἄλλου, imitation, n. f. ἡ ἀπεικόνισις, ἡ ἀναπαράστασις, ἡ ἀντιγραφή, copie, n. f.

ἀπομιμητικός, ή, όν· ὁ πρὸς ἀπομίμησιν χρησιμεύων, qui sert à imiter (à copier, à singer) ; || ἀπομιμητικὴ μηχανή, machine à singer (βλ. καὶ πρότυπον, singe = modèle).

ἀπομιμοῦμαι (έομαι-οῦμαι), κατὰ μίμησιν κάμνω τι, μιμοῦμαι τὸ πρωτότυπον, imiter ; ἀπεικονίζω, ἀναπαριστῶ, représenter ; ἀντιγράφω, copier ; ἐπίσης singer = μιμοῦμαι τὸ πρωτότυπον (δι' ἐργαλείου ἢ μηχανήματος) = modeler ; || —[ἐπὶ κακοῦ], παραποιῶ, contrefaire.

ἀπομετάλλωσις, ἡ· ἡ εἰς μέταλλον μεταβολὴ ὀργανικοῦ τινος σώματος, transformation en métal.

ἀπομνημόνευμα, τό· τὸ ἄξιον μνημονεύσεως (ἐνθυμήσεως), chose dont on se souvient; λόγος ἢ πρᾶξις ἀξιομνημόνευτος, parole, action ou fait mémorable; § ἀπομνημονεύματα, τὰ (τίτλος συγγράμ.), mémoires, n. m. pl. εἶνε ἱστορικαὶ ἀναγραφαὶ συντεταγμέναι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ δράσαντος ἢ αὐτόπτου τῶν πραγμάτων γενομένου καὶ διὰ τοῦτο πραγματευόμεναι γεγονότα οὐχὶ τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ σύγχρονα, εἰς ἃ εὕρηται ὁπωσδήποτε ἀναμεμιγμένος ὁ γράφων, ἐν γένει ὅθεν τὰ βιογραφικὰ ἀπομνη-

μονεύματα λέγονται mémoires ; ‖ ἀπομνημονεύματα τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἐν τῇ νήσῳ τῆς Ἁγ. Ἑλένης, mémorial de Saint-Hélène.

ἀπομνημόνευσις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνθυμεῖσθαί τι, action de [se] rappeler ; ἡ ἐνθύμησις, ἀνάμνησις, réminiscence, n. f. μνεία, ἀνάμνησις, mention, n. f. faire mention de ; § —, ἡ ἀναπόλησις, action de recorder ; ἡ διήγησις ἀπὸ μνήμης, ἡ ἀποστήθισις, action d'apprendre par cœur, ἢ ἁπλῶς ἡ διήγησις, citation [par cœur] ; ‖ — χωρίου συγγραφέως, citation, n. f.

ἀπομνημονεύω, κάμνω τι εἰς ἐνθύμησιν ἢ φυλάσσω τὴν ἐνθύμησίν τινος, garder la mémoire de q. c. ‖ ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην, ἀναμιμνήσκω, ἐνθυμοῦμαι, se rappeler ; se souvenir ; § ἀναπολῶ [εἰς τὴν μνήμην], recorder ; § λέγω ἀπὸ μνήμης ἢ διηγοῦμαι λόγους, citer de mémoire, ἢ ἁπλῶς διηγοῦμαί τι πρός τινα, citer ; ἀναμιμνήσκω, κάμνω μνείαν, mentionner ; § ἀποστηθίζω, apprendre par cœur.

ἀπομνήσκω, [δημ.] βλ. ἀπομένω.

ἀπομονή, ῆς, ἡ· [δημ.] ἀντὶ ὑπομονή.

ἀπομονόω-ῶ, καὶ

ἀπομονῶ, ἀπομονώνω, μέλ. ώσω, κάμνω ὥστε τις νὰ ἦνε μόνος, isoler ; ἀποχωρίζω ἔκ τινος, séparer ; ἐπίσης καθιστῶ τι οὐδέτερον, οὐδετερόω, neutraliser ; § [φυσ.] —, isoler, σημαίνει παρεμβάλλω σῶμα κακὸν ἀγωγὸν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, οἷον ὕελον, ῥητίνην, μέταξαν, θεῖον, μεταξὺ τῶν ἀγωγῶν ἢ τῆς γῆς καὶ σώματος ἠλεκτρισμένου πρὸς διατήρησιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ· βλ. ἀπομόνωσις.

ἀπομόνωσις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἦνε τις μόνος, isolement, n.m; § —, isolement, m. λέγεται ὁ ἰδιάζων ἐκεῖνος τρόπος τῆς ἐκτίσεως τῶν ποινῶν καθ' ὃν ἕκαστος φυλακισμένος τηρεῖται κεχωρισμένος τῶν λοιπῶν καταδίκων· § [κτην.] —, isolement, n. m, καλεῖται ἡ ἀπομάκρυνσις ἐν ἰδιαιτέρῳ ἀπομεμονωμένῳ χώρῳ παντὸς ὑφ' οἱασδήποτε κολλητικῆς παθήσεως νοσοῦντος ἢ ὑπόπτου ἐκ ταύτης ζῴου· § [φυσ.] isolation, n. f. ἀπομόνωσις ἠλεκτριζομένου σώματος· § —, isolement, n. m. καλεῖται οὕτως ἡ δι' ἀπομονωτικῆς οὐσίας ἐπικάλυψις τῶν ἑνώσεων (jonctions) ἢ ἄλλων ἀπογεγυμνωμένων μερῶν τῶν ἀγωγῶν. Αἱ ἀπομονώσεις διακρίνονται α) εἰς μόνιμον ἀπομόνωσιν (isolement permanent) ἐφαρμοζομένην ἐπὶ μερῶν ἐφ' ὧν πρόκειται νὰ διατηρηθῇ διὰ παντός· συνίσταται δ' αὕτη εἰς τὴν καλὴν διὰ θερμάνσεως ἐπὶ τῶν ἀπογυμνώσεων (dénudations) ἐπικόλλησιν ταινιῶν (bandes) γουταπέρκας ἢ ἐλαστικῆς κόμμεως, ἀναλόγως τῆς ἀπομονωτικῆς ὕλης ἣν ἔχει ὁ ἀγωγός· β) εἰς πρόσκαιρον ἀπομόνωσιν (isolement de fortune), ἐφαρμοζομένην ἐπὶ μερῶν ἐφ' ὧν δὲν πρόκειται νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ πολύ· συνίσταται δὲ αὕτη εἰς τὴν ἐπίδεσιν τῶν ἀπογυμνωθέντων μερῶν διὰ λωρίου (lanière) ἐκ μαλακῆς ἐλαστικῆς κόμμεως (caoutchouc vulcanisé)· καὶ γ' εἰς ἀπομόνωσιν διὰ λεπτῶν φύλλων (isolement à la baudruche), ἤτοι γουταπέρκας ἐφαρμοζομένης κυρίως ἐπὶ τῶν ἑνώσεων τῶν ἐμπυρίων· ‖ Δοκιμὴ ἀπομονώσεως, épreuve (n. f.) d'isolement ; ἐργασία γινομένη πρὸ τῆς χρήσεως μεμονωμένου τινὸς ἀγωγοῦ ἢ καλῳδίου, πρὸς δοκιμὴν τῆς ἐντελοῦς αὐτοῦ ἀπομονώσεως. Πρὸς τοῦτο βυθίζομεν τὸν ἀγωγὸν ἢ τὸ καλῴδιον ἐν τῷ ὕδατι κρατοῦντες ἐκτὸς τὰ δύο ἄκρα, ἐξ ὧν ἀπομονοῦμεν τὸ ἓν καὶ συγκοινωνοῦμεν τὸ ἕτερον μὲ τὸν θετικὸν (+) πόλον δοκιμαστικῆς στήλης (pile d'épreuve), ἧς ὁ ἀρνητικὸς (—) πόλος συνδέεται μετὰ τοῦ θετικοῦ (+) δοκιμαστικῆς συσκευῆς περιλαμβανούσης γαλβανόμετρον καὶ συγκοινωνούσης δι' ἀγωγοῦ μετὰ τῆς γηΐνης πλακὸς (plaque de terre), ἤτοι ἐμβαπτίζεται ἐν τῷ αὐτῷ ὕδατι, εἰς ὃ καὶ ὁ ὑπὸ δοκιμασίαν ἀγωγός. Ἐὰν ἡ βελόνη τοῦ γαλβανομέτρου ἀποκλίνῃ, ἡ ἀπομόνωσις τοῦ ἀγωγοῦ ἢ καλῳδίου ἔχει καλῶς, ἐὰν ὅμως ἀποκλίνῃ, τότε ὁ ἀγωγὸς ἔχει βλάβην τινὰ δι' ὃ καὶ τὸ κύκλωμα κλείεται (fermer) διὰ τοῦ ὕδατος. Μέτρησις ἀντιστάσεως ἀπομονωτικῶν οὐσιῶν, mesure d'isolement ; βλ. μετρήσεις ἠλεκτρικαί.

ἀπομονωτήρ, ῆρος, ὁ· χρησιμεύων δι' ἀπομόνωσιν, isolateur, n. f ; § [φυσ.] ἀπομονωτὴρ ἢ ἁπλῶς μονωτήρ, isolateur, n. m. ἢ isoloir, n. m ; ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου δυνάμεθα ν' ἀπομονώσωμεν σῶμά τι φέρον ἠλεκτρισμόν· ‖ — ἢ μονωτὴρ (τῶν τηλεγραφικῶν γραμμῶν), godet de support (n. m.), καλεῖται τὸ ὑέλινον (en verre), ἐκ πορσελάνης (en porcelaine), ἐξ ἐβονίτου (ébonite) ἢ ἐν γένει ἐξ οἱασδήποτε ἀπομονωτικῆς οὐσίας τεμάχιον, ἐφ' οὗ περιελίσσεται ἀπομονούμενον σύρμα δι' οὗ διέρχεται ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα· ‖ τηλεγραφικὸς μονωτήρ, isolateur télégraphique, καλοῦνται οὕτως οἱ ἀπομονωτικοὶ κώδωνες οἱ ἐν χρήσει πρὸς ἀπομόνωσιν τῶν τηλεγραφικῶν γραμμῶν· ‖ διπλοῦς μονωτήρ, isolateur double cloche, εἶδος ἀπομονωτῆρος συγκειμένου ἐκ δύο κωδώνων τοῦ μὲν ἐντὸς τοῦ δέ.

ἀπομονωτήριον, τό· τόπος, μέρος, κελλίον ἀπομονωτικόν, lieu, endroit, cellule d'isolement.

ἀπομονωτήριος, ὁ, ἡ· [ἐπὶ ἁμάξης κτλ.], cellulaire, adj. ὁ ἔχων ἀπομονωτικὰ διαχωρίσματα· ‖ ἀπομονωτήριον ὄχημα, voiture cellulaire, ἡ διῃρημένη εἰς μικρὰ διαμερίσματα κεκαλυμμένη ἅμαξα δι' ἧς μεταφέρονται οἱ φυλακισμένοι ἵνα μὴ συγκοινωνῶσι μεταξύ των.

ἀπομονωτικός, ή, όν· d'isolement ; isolant, e ; ‖ ἀπομονωτικαὶ οὐσίαι, substances isolantes ; καὶ ἀπομονωτικὸν σῶμα (ἢ οὐσία), corps isolant (substance ἢ matière); ἀπομονωτικὰ σώματα ἐκλήθησαν οἱ κακοὶ ἀγωγοὶ τῆς ἠλεκτρικῆς, εἶνε δὲ ταῦτα ὁ ξηρὸς ἀὴρ (l'air sec), ὁ ἐβονίτης (l'ébonite), ἡ παραφίνη (paraffine), ἡ κομμιο-λάκη ἢ ὀστρειόκομμι (la gomme laque), ἡ ἐλαστικὴ κόμμις (le caoutchouc), ἡ γουταπέρκα (la gutta-percha), ἡ ῥητίνη (la résine), τὸ θεῖον (le soufre), ὁ

ἰσπανικὸς κηρὸς (βουλοκέρι, la cire d'Espagne ἢ cire à cacheter), ἡ ὕελος (le verre), ἡ μέταξα (la soie), τὸ ἔριον (la laine), ὁ ξηρὸς χάρτης (le papier sec), ἡ πορσελάνη (la porcelaine), τὸ ξηρὸν ξύλον (le bois sec); βλ. καὶ οὐσίαι.

ἀπομορφίνη, ἡ· [χημ.] apomorphine, n.f. ὀργανικὴ βάσις παραγομένη τῇ θερμάνσει μορφίνης μετὰ καπνίζοντος ὑδροχλωρίου· εἶνε λευκή, γεύσεως πικρᾶς, ἄμορφος μάζα πρασινίζουσα ἐν τῷ ἀέρι καὶ ἔχουσα φυσιολογικὰς ἰδιότητας ὅλως διαφόρους τῆς μορφίνης. Ἐν τῇ φαρμακολογίᾳ χρησιμοποιεῖται ὡς ἰσχυρὸν ἐμετικόν.

ἀπομόρφωσις, εως, ἡ· apomorphose, n.f. εἶδος ὀργανικῆς μεταμορφώσεως, sorte de métamorphose organique.

ἀπομοχλεύω, μέλ. εύσω· διὰ τοῦ μοχλοῦ σηκώνω ἢ ἀπάγω τι, soulever ou déplacer avec un levier.

ἀπομυζάω-ῶ· βλ. ἀπομηζῶ.

ἀπομύζησις, ἡ· aspiration, n. f. εἶνε ἐργασία, καθ' ἣν ἀπὸ κοιλότητός τινος, ὀχετοῦ δοχείου, κτλ. περιέχοντος ὑγρὸν εἰς σταγόνας διαιρετὸν καὶ κατὰ σταγόνας μεταγγιστὸν ἀνασπᾶται τοῦτο καὶ μεταφέρεται εἰς ἄλλην κοιλότητα ἢ δοχεῖον· ‖ — ἐν γένει καλεῖται ἡ μύζησις, ἡ ἐκμύζησις, ἡ ἀπορρόφησις, aspiration. ‖ —, τὸ ἐκβύζαγμα, ἐκμύζησις, succion, n.f. τὸ βύζαγμα, sucement, n. m.

ἀπομυζητήριος, α, ον· d'aspiration; de sucement; ‖ — σῦριγξ, aspirateur, n. m. ἐργαλεῖον χειρουργικὸν χρήσιμον πρὸς ἐκκένωσιν τῶν ἔν τινι κοιλότητι συνηθροισμένων νοσηρῶν ὑγρῶν.

ἀπομύσσομαι, ἀπομύττομαι, ἐκβάλλω τὴν μύξαν, σπογγίζω τὴν ῥῖνα (τὴν μύτην), se moucher.

ἀπομωραίνω, ἀπομωρόω-ῶ, κάμνω τινὰ ὅλως διόλου μωρόν, rendre stupide; ἀποβλακώνω, hébéter; ἀποκτηνῶ, abêtir; rabêtir; ébêtir. ‖ [παθ.] εἶμαι ἢ γίνομαι μωρός, devenir stupide; s'hébéter.

ἀπομώρανσις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομωραίνω, abêtissement, n. m. hébétement, n. m.

ἀπομώρια, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] ἡ ἀνάλγητος ἀφροντισία τινὸς ἀπομωρανθέντος τρόπον τινὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅθεν ἡ ἀπομώρανσις.

ἀποναρκόνω καὶ

ἀποναρκόω-ῶ, μέλ. ώσω, κάμνω τινὰ νὰ ἀποναρκωθῇ, κοινῶς μουδιάζω, engourdir; ναρκόνω, assoupir; ἀποκοιμίζω τινά, endormir.

ἀπονάρκωσις, εως, ἡ· ἡ νάρκωσις, τὸ μούδιασμα, engourdissement, n. m. ἡ νάρκωσις, assoupissement, n. m; ‖ ἡ νάρκη, λήθαργος βαθύς, torpeur, n. f. μεταφορ. νάρκη ἢ ἀδράνεια πνευματική.

ἀπονεκρόνω καὶ

ἀπονεκρόω-ῶ, μέλ. ώσω, κάμνω τινὰ ν' ἀπονεκρωθῇ, καθιστῶ ὡς νεκρόν, rendre comme mort, mortifier; ‖ ἀπονεκρῶ, [ἰατρ.] mortifier; ‖ ἀπονεκρῶν, οῦσα, οῦν, mortifiant, ante, adj. § ἀτροφῶ τι, atrophier; ἀπομαραίνω, ἀποξηραίνω, dessécher.

ἀπονέκρωσις, ἡ· τὸ ἀπονεκροῦν τι, mortification, n. f. ἀπομάρανσις, ἀποξήρανσις, desséchement, n. m; ‖ ἀπονέκρωσις (σαρκῶν), [ἰατρ.] mortification.

ἀπονεμετικός, ή, όν· τὸ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ ἀπονεμόμενον, βλ. ἀπονεμητικός.

ἀπονεμημένος, η, ον· παθ. παρ. μετοχῆς τοῦ ἀπονέμω.

ἀπονέμησις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπονέμειν, action d'attribuer (d'accorder; d'assigner); ἡ ἀπονομή, attribution, n. f. ἡ τοῦ ἀνήκοντος μέρους δόσις, διαμοίρασις, partage, n. m. διανομή, distribution, n. f.

ἀπονεμητέον, δεῖ ἀπονεμεῖν, ce qui doit être attribué (accordé); ἀποδοτέον, attribuable, adj. accordable, adj. ‖ χάρις ἀπονεμητέα, grâce accordable.

ἀπονεμητής, ὁ· ὁ ἀπονέμων, διαμοιραστής, distributeur, trice.

ἀπονεμητικός, ή, όν· ὁ εὐχαρίστως ἀπονέμων, attributif, ive; διανεμητικός, distributif; ‖ τὸ ἀπονεμητικόν, justice distributive; ἡ ἀποδίδουσα εἰς ἕκαστον τὸ ἀνῆκον αὐτῷ.

ἀπονέμω, μέλ. νεμῶ, attribuer, δίδω εἴς τινα μέρος, «ἕκαστα ἑκάστοις» π. χ. ἀπονέμω μισθούς, προνόμια, attribuer des gages, des privilèges; ἀπονέμω, παραχωρῶ, conférer; déférer; ‖ — (δίδω, παρέχω) θέσιν, σύνταξιν, assigner une place, un traitement; ‖ —, διαμοιράζω, donner en partage, ἐξ οὗ κατ' ἐπέκτασιν, παρέχω, accorder, προμηθεύω, procurer, δίδω, donner; ‖ — χάριν, προνόμιον, accorder une grâce, un privilège; ‖ — (ἀποδίδω) τιμάς, rendre des honneurs; ‖ παραχωρῶ ἀμοιβάς, βραβεῖα, décerner; ‖ χορηγῶ, allouer; ‖ πρέπει τις ν' ἀπονέμῃ δικαιοσύνην εἰς, il faut rendre justice à; ‖ σᾶς ἀπενεμήθη τὸ παράσημον, on vous a conféré la décoration; ‖ τῷ ἀπενεμήθη μεγάλη σύνταξις, une forte pension lui a été allouée; ‖ ὁ βασιλεὺς ἀπονέμει τοὺς βαθμοὺς καὶ τὰ παράσημα, le roi confère les grades et les décorations.

ἀπονενοημένος, η, ον· παθ. παρ. μετοχ. τοῦ ἀπονοέομαι, insensé, ée; § ἀπηλπισμένος, désespéré, ée; § παράτολμος, téméraire.

ἀπονενοημένως [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἀπονενοημένον, d'une manière insensée; § ἀπελπιστικῶς, en désespéré; § παρατόλμως, témérairement.

ἀπόνερα, τά· [ναυτ.] eaux [d'un navire; d'une flotte].

ἀπόνετος, η, ον· ὁ μὴ συμπονῶν πρός τινα, ὁ ἀναίσθητος, insensible; σκληρός, cruel, elle.

ἀπονευρωτικός, ή, όν· aponévrotique, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὰς ἀπονευρώσεις· ‖ ἶνες, μεμβράναι ἀπονευρωτικαί, fibres membranes aponévrotiques.

ἀπονευροτομία, ας, ἡ· [ἀνατομ.] aponévrotomie, n. f. τομὴ τῶν ἀπονευρωτικῶν μερῶν.

ἀπονευροτομικός, ή, όν· aponévrotomique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἀπονευροτομίαν.

ἀπονευροτόμος, ου, ὁ· aponévrotome, n.m. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον χρήσιμον διὰ τὴν διαίρισιν τῶν ἀπονευρώσεων.

ἀπονευρόω-ῶ, μεταβάλλω τι εἰς νεῦρον, σκληρύνω τι ὡς νεῦρον, durcir en forme de nerf

ἀπονεύρωσις, εως, ἡ· aponévrose, n. f. [ἀνατομ.] ἢ περιταινίαι· καλοῦνται ἀπονευρώσεις ὑμένες ἰνώδεις, ὑπόλευκοι, ἀδιάτατοι καὶ στερρεοί, οἵτινες περιβάλλοντες τοὺς μῦς συγκρατοῦσι τούτους ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει ἀντιτασσόμενοι εἰς τὴν ἐκτόπισιν αὐτῶν συστελλομένων· || κατ' ἐπέκτασιν καλοῦνται ἀπονευρώσεις, aponévroses, οἱ ὑμενώδεις τένοντες εἰς οὓς ἀπολήγουσι μῦς τινες πλατεῖς καὶ λεπτοὶ ὡς οἱ λοξοὶ τῆς κοιλίας, οἵτινες ὅμως οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ ἀληθεῖς τένοντες πεπλατυσμένοι.

ἀπόνευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπονεύειν, ἡ διὰ νεύσεως ἄρνησις, refus par signe.

ἀπονεύω, ἀρνοῦμαί τι διὰ νεύματος, refuser par un signe de tête, ἢ ἁπλῶς refuser; καὶ lever la tête en signe de refus ; hocher la tête ; § [μεταφ.] ἔχω κλίσιν πρός τι, pencher s'incliner ἢ incliner vers ; § ἀποκλίνω, κλίνω ἀπό τι, diverger ; || ἀπονεύων, ουσα, εῦον, divergent, e, adj. ὁ ἀποκλίνων.

ἀπονήρευτος, η, το· καὶ

ἀπόνηρος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων πονηρίας, ἁπλοῦς τὰ ἤθη, ὁ μὴ πονηρός, qui n'est pas malin, qui est sans malice ; ἄκακος, sans malice ; ἄκακος, ἁγνός, candide ; ἀγαθός, ἀθῷος, innocent, e ; ingénu, e.

ἀπονία, ας, ἡ· [ἰατρ.] aponie, n. f ; παῦσις τῶν πόνων, cessation des souffrances.

ἀπονιά, ᾶς, ἡ· ἡ ἔλλειψις, συμπαθείας ἢ πόνου διά τινα, ἡ ἀναισθησία, insensibilité, n. f ; ἡ ἀναλγησία, impassibilité, n. f ; ἡ ἀδιαφορία, indifférence, n. f ; ἡ σκληρότης, cruauté, n. f ;

ἀπονίπτω, μέλ. νίψω, ἀποπλύνω τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας, laver ; ἀπονίπτομαι, τελειώνω τὸ πλύσιμον, achever de se laver ; § νίπτομαι, se laver ; || ἀπονίπτομαι τὰς χεῖρας, [μεταφ.] je m'en lave les mains = δὲν ἐνέχομαι.

ἀπονιτροποίησις, εως, ἡ· dénitrification, n. f. καταστροφὴ τῆς νιτροποιήσεως.

ἀπόνιψις, ἡ· action de laver, lavage, n. m. ἡ ἀπόπλυσις.

ἀπονοέομαι-οῦμαι, μέλ. ήσομαι, ἀόρ. ἀπενοήθην, παρακ. ἀπονενόημαι· μέσ. γίνομαι ἔξω φρενῶν, devenir hors soi-même (furieux); χάνω τὸν νοῦν μου, perdre la tête ; ἀπελπίζομαι, se désespérer ἢ μᾶλλον agir en désespéré ; || ἀπονενοημένος, η, ον· désespéré, ée ; || ἀπονενοημένος ἀνήρ, un homme désespéré (furieux).

ἀπονοικοκυρά, ἡ· [διάλ. Οἰνόης]=ἡ μὴ καλὴ οἰκοκυρά, ἡ μὴ γνωρίζουσα τὸ νοικοκυριό, ὅθεν κακὴ [ν]οἰκοκυρά, mauvaise ménagère.

ἀπονομή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπονέμειν, action d'attribuer ; d'accorder, de conférer, κτλ. βλ. ἀπονέμω· || — τῆς δικαιοσύνης, action de rendre (ἢ l'administration de la) justice ; || — (διανομὴ) τῶν βραβείων, la distribution des prix, καὶ σπανιώτερον le décernement des récompenses.

ἄπονον, τό· [ἰατρ.] apone, n. et adj. λέγεται περὶ τῶν καταλλήλων φαρμάκων πρὸς κατεύνασιν τῶν πόνων, remèdes propres à calmer des douleurs.

ἄπονος, ος, ον· βλ. ἀπονιά, ὁ ἀναίσθητος, insensible ; ἀνάλγητος, impassible ; σκληρός, cruel, elle ; || ἄπονος, ὁ ἄνευ κόπου καὶ ἐργασίας, ὁ εὔκολος, facile ; ἄνετος, aisé, ée; ὁ μὴ κουραστικός, non fatigant, e.

ἀπονυκτερεύω, μέλ. εύσω, découcher, κοιμοῦμαι ἐκτὸς τῆς οἰκίας μου, κοινῶς ξενοκοιμοῦμαι.

ἀπονυχίζω, μέλ. ίσω, κόπτω τοὺς ὄνυχας, couper les ongles ou les griffes ; περικόπτω, ἀφαιρῶ μέρος τοῦ ὄνυχος, rogner ; βλ. καὶ ἐξονυχίζω.

ἀπονύχισμα, τό· τὸ ἀπόκομμα τῶν ὀνύχων, rognure des ongles.

ἀπονυχιστήριον, τό· rogne-pied, βλ. ἐξονυχιστήριον.

ἀπόνως, [ἐπίρ.] ἄνευ κόπου, sans fatigue; sans peine ; εὐκόλως, facilement ; ἀνέτως, aisément.

ἀποξειδόω-ῶ· [χημ.] désoxyder, ἀφαιρῶ τὸ ὀξείδιον ἔκ τινος σώματος.

ἀποξείδωσις, ἡ [χημ.], désoxydation, n.f. χημικὴ ἐργασία δι' ἧς ἀφαιρεῖται τὸ ὀξείδιον (oxyde) ἀπό τινος σώματος· § — λέγεται ἐπίσης ἐξανάλυσις ἢ ἀναγωγή, reduction, n. f. βλ. λέξιν.

ἀποξειδωτικός, ή, όν· [χημ.], désoxydant, ante, ὁ ἀφαιρῶν τὸ ὀξείδιον (oxyde) σώματός τινος.

ἀποξενόνω καὶ

ἀποξενόω-ῶ, μέλ. ώσω· ἀπομακρύνω τινὰ ἐκ τῆς πατρίδος του, κάμνω τινὰ ξένον, rendre étranger ; ἀπομακρύνω τινά, éloigner ; καὶ ἐν γένει ἀπαλλοτριόω-ῶ, aliéner ; se désapproprier ; § ἀποξενόνω, κάμνω τινὰ ἀπόκληρον, ἀμέτοχον κληρονομικῶν δικαιωμάτων, βλ. ἀποκληρῶ, ἀποκηρύττω.

ἀποξένωσις, ἡ· ἡ ἔκ τινος ἀπομάκρυνσις, éloignement, n. m. ἡ ἀπαλλοτρίωσις, aliénation, n. f. etc. βλ. ἀποξενόω.

ἀποξεχάνω, [δημ.] μέλ. άσω, λησμονῶ ἐντελῶς, oublier complètement, ξεχάνω ἐντελῶς.

ἀπόξεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποξέειν, action de gratter, grattage, n.m. action de racler, raclure, n.f. κτλ. βλ. ἀποξέω· || —, hachement, n.m. (ἐκ τοῦ ἀποξέω), ἐργασία ἀφορῶσα τὴν λέπτυνσιν σανίδος διὰ τῆς ἀποξεστικῆς ῥυκάνης (varlope)· || —, ravalement, n. m. ἐκ τοῦ ravaler = ἀποξέω, ἀπισώνω ἐπιφάνειαν λίθου.

ἀπόξεσμα, ατος, τό· τὸ ἀποξεσθὲν καὶ εἰς λεπτὰ τεμάχια παρουσιαζόμενον, râpure, n. f ; τὰ ξυλορρινίσματα, râpure de bois (διὰ τοῦ ξυλοφάγου, râpe), τὰ πριονίδια καὶ ἐν γένει τὰ ῥινίσματα· § ἀποξέσματα (ἢ νήματα) καννάβεως,

λινοῦ, κτλ. κοινῶς τὸ στυπεῖον, filasse, n. f; ‖ ἀποξέσματα λίθων = ἡ λατύπη, les éclats de la pierre qu'on taille.

ἀπόξεστρον, ου, τό· ἐργαλεῖον δι' οὗ ἀποξέουσί τι, curette, n. f. ‖ — ὑπονομευτοῦ, curette, n. f. μεταλλικὴ ῥάβδος ἀπολήγουσα εἰς μικρόν τι χοχλιάριον διὰ τὴν ἐξαγωγὴν τῶν τριμμάτων ἐκ τῶν ἀνοιγομένων ὀπῶν εἰς τοὺς βράχους. § —, racle, n. f. καὶ racloir, n. m. βλ. ξέστρον.

ἀποξέω, μέλ. έσω· καὶ ἀποξύω, μέλ. ύσω· ἀφαιρῶ τι διὰ τοῦ ξύσματος, ôter en grattant; ξέω, gratter; ‖ ξέω, ἀποξέω ξύλον τι, λίθον, κτλ. racler καὶ ratisser, μεταχειρίζομαι τὴν ξύαλην (racloir, ratissoir = ξύστραν) πρὸς ἐξομάλυνσιν τῆς ἐπιφανείας· § —, ἀπισώνω, ravaler; ῥυκανίζω (ξύλον), planer, raboter; πελεκῶ λίθον, hacher une pierre; § [ἱππολ.[— τὸν ὄνυχα τῆς ὁπλῆς διὰ τοῦ ὀνυχοξέστου (râpe) κατὰ τὴν πετάλωσιν, raboter ἢ râper; ἡ ἀπόξεσις αὐτη σκοπὸν ἔχει ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ὄνυχος τοῦ ὑπερβαίνοντος τὰ χείλη τοῦ πετάλου, πρὸς δὲ καὶ τὴν λείανσιν τῶν ἀποκοπέντων ἄκρων τῶν ἥλων.

ἀποξηλόνω, τελειώνω τὸ ξήλωμα, achever de découdre; ἀποξεσχίζω, achever de déchirer.

ἀποξηραίνω, μέλ. ἀνῶ, ξηραίνω ἐντελῶς, dessécher; βλ. ξηραίνω, sécher; ‖ [ὀρυκτολ. ἰδίως] assécher; § —, essorer, στεγνόω τι διὰ τοῦ ἀέρος, ἤτοι ἐκθέτω τι εἰς τὸν ἀέρα πρὸς ἀποξήρανσιν· § ἀποξηραίνω καὶ ἀποστραγγίζω, drainer; λέγεται ἡ ἀποξήρανσις ἑλώδους ἐδάφους διὰ μέσου σωλήνων, ὑπονόμων ἢ τάφρων· βλ. καὶ ἀποξήρανσις· § —, ξηραίνω, μεταφορ. ἀποκαλύπτω, assécher; λιμὴν ἢ θαλασσία χοιρὰς ἀποξηραίνεται ὁπόταν ἀποκαλύπτηται ἀποσυρομένων τῶν ὑδάτων ἕνεκα τῆς ἀμπώτιδος.

ἀποξήρανσις, εως, ἡ· ἡ ἐντελὴς ξήρανσις, dessèchement, n. m. ἡ κατάστασις ἀποξηρανθέντος ἀντικειμένου· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποξηραίνειν· ἡ ξήρανσις, séchage, n. m. βλ. λέξιν. § [ὀρυκτ. ἰδ.] assèchement, n. m. § — τῆς ὁδοῦ, assèchement de la voie; εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμὰς ἀνορύσσουσι κατὰ μῆκος αὐτῶν τάφρους (fossés) ἢ αὔλακας (rigoles) ἀρκετοῦ πλάτους, ἵνα εὐκόλως ἐκρέωσι τὰ ὕδατα πρὸς ἀποξήρανσιν τῶν ὁδῶν· § —, essorage, n. m. ἡ στέγνωσις· βλ. ἀποξηραίνω, essorer; § —, ξήρανσις, dessication, n. f. ἡ ἀφαίρεσις ἐκ τῶν σωμάτων τῆς ὑγρασίας ἣν ἐμπεριέχουσι· ‖ ἡ διὰ τοῦ ἀτμοῦ — τῆς ξυλείας, dessication des bois par la vapeur; § — ἑλωδῶν γαιῶν, dessèchement des terres, ἢ ἀποστράγγισις τοῦ ἐδάφους, drainage, n. m. (ὁ συνταγμ. κ. Δ. Γονατᾶς, καθηγητὴς ἐν τῇ Στρ. Σχολῇ, μετεχειρίσθη τὴν λέξιν δραίνωσις, διότι drainage σημαίνει ἀποξήρανσιν εἰς πλείστας διαλέκτους)· πολλάκις ἀπαντῶνται ἐκτάσεις γαιῶν διαρκῶς ἢ περιοδικῶς κεκαλυμμέναι ὑπὸ ὑδάτων, ἡ ἀποξήρανσις ὅθεν τῶν γαιῶν τούτων τελεῖται διὰ τῆς εἰς χαμηλότερα μέρη διοχετεύσεως τῶν στασίμων ὑδάτων αὐτῶν διὰ χανδάκων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον εὐθέων, βαθέων καὶ ἐχόντων κλίσιν· ‖ ὀχετὸς (ἢ σωλὴν) πρὸς ἀποξήρανσιν, drain, n. m.

ἀποξηραντὴς γαιῶν, draineur, n. m. ὁ ἀποξηραίνων γαίας.

ἀποξηραντικός, ή, όν· ὁ πρὸς ἀποξήρανσιν χρησιμεύων ἢ κατάλληλος, de dessèchement; ‖ ἀποστραγγιστικός, de drainage; § ἀποξηραντικός, dessicatif, ive, adj. et n. m. ὁ ξηραντικός, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀποξηραίνειν· ‖ ἀποξηραντικὰ φάρμακα, médicaments dessicatifs, καλοῦνται ἐκεῖνα ὧν ἡ ἐνέργεια συνίσταται εἰς τὸ νὰ ξηραίνωσι, στεγνώνωσι τὰς πληγάς, τὰ ἐκζέματα, κτλ. § —, ή, όν, ἢ ξηραντικός, ὁ στεγνωτικός, ή, όν, siccatif, ive, adj. καλοῦνται οὕτως ὗλαί τινες ἃς ἀναμιγνύουσι μετὰ τῶν ἐλαιοχρωμάτων πρὸς ταχυτέραν ἀποξήρανσιν τούτων. Εἰς ὅλα τὰ χρώματα ἔνθα ὑπάρχει μόλυβδος οὗτος συντελεῖ εἰς τὴν ἀποξήρανσιν, συνεπῶς δὲν παρουσιάζεται ἀνάγκη χρήσεως ἀποξηραντικῶν μέσων (βλ. μόλυβδος). Αἱ συνηθέστερον χρησιμοποιούμεναι ὡς ἀποξηραντικαὶ ὗλαί εἰσι, α) ὁ τετριμμένος λιθάργυρος (litharge pulverisée) ὃν μεταχειρίζονται εἴτε καθαρόν, εἴτε βεβρασμένον μετ' ἐλαίου· β) ὁ θειϊκὸς ψευδάργυρος (sulfate de zinc), ὅστις καλεῖται καὶ λευκὸν βιτριόλιον (couperose blanche), καὶ γ) τὸ ἔλαιον τῆς τερεβενθίνης (terébentine). Αἱ ὗλαι αὗται ἀναμιγνύονται μετὰ τοῦ χρώματος μόνον ὁπόταν πρόκειται νὰ γείνῃ ἡ ἐπίχρισις.

ἀποξύζω [διάλ. Οἰνόης] = ἀποξέω, «ἐποξύστα» = ἀπεξύσθην, ἤτοι ἔδωκα καὶ τὸν τελευταῖον ὀβολόν μου.

ἀποξυγονῶ (όω)· [χημ.] désoxygéner, ἀφαιρῶ τὸ ὀξυγόνον αὐτοῦ (oxygène).

ἀποξυγόνωσις, εως, ἡ· [χημ.] désoxygénation, n. f. ἀφαίρεσις τοῦ ὀξυγόνου.

ἀποξυγονωτικός, ή, όν· [χημ.] désoxygénant, ante, ἀφαιρῶν τὸ ὀξυγόνον.

ἀποξύνω, μέλ. υνῶ, κάμνω τι ὀξύ, amincir par le bout; βλ. ἀπολεπτύνω· § καθιστῶ ὀξύ, rendre acide; aigrir.

ἀποξυρίζω, τελειόνω τοῦ νὰ ξυρίζω, finir de raser.

ἀπόξυσις, εως, ἡ· καὶ ἀπόξεσις, τὸ ἀποξύειν, τὸ ξύσιμο, grattage, n. m; raclure, n. f; ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποξέειν. βλ. ἀποξέω.

ἀποξύω, μέλ. ύσω, ἀφαιρῶ τι διὰ τοῦ ξύσματος, βλ. ἀποξέω, ôter en grattant; ξύω, gratter; racler.

ἀποουρμάζω, [διάλ. Καρπάθ.] = ἐκφωνῶ μακρόθεν ἵνα παρεμποδίσω τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν βοσκομένων ζῴων.

ἀπόπαιδον, τό· καὶ ἀποπαῖδι [δημ.], τὸ ἀπόβλητον παιδίον, τὸ ἀπόκληρον, enfant déshérité; τὸ στερηθὲν τῆς κληρονομίας, privé de la succession.

ἀποπαίρνω, [δημ.] κακομεταχειρίζομαι, traiter rudement; malmener; ἐπιπλήττω, rabrouer; ἀπορρίπτω σκληρῶς, rebuter; ‖ μὲ ἀποπῆρεν ἀπὸ τὴν πρώτην λέξιν, il me rabroua au premier mot.

ἀποπάνω, [δημ.] βλ. ἐπάνω.

ἀπόπαππας, ὁ· [δημ.] prêtre défroqué, ἱερεὺς ἀπεκδυθεὶς τὸ ἱερατικὸν σχῆμα.

ἀπόπασχα, [ἐπίρ.] après Pâques, ὁ μετὰ τὸ Πάσχα καιρός, ξέλαμπρα, ἀπόλαμπρα.

ἀποπατέω-ῶ, μέλ. ήσω, παραμερῶ διὰ νὰ κάμω τὴν χρείαν μου, παραμερίζω χάριν φυσικῆς ἀνάγκης, aller à la selle ἢ ἐνεργητ. évacuer par les selles ἢ ἁπλῶς évacuer ; § ἀποπατῶ=ἀποσύρω τὸν πόδα ἀπό τινος πατηθέντος πράγματος.

ἀποπάτημα, ατος, τό· τὸ ἐκ τῆς κοιλίας ἐξερχόμενον, ἡ κόπρος τοῦ ἀνθρώπου, excrément, n. m.

ἀποπάτησις, εως, ἡ· α) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπατεῖν, τοῦ ἀποβάλλειν τὰ περιττώματα, action d'évacuer ; évacuation, n. f ; ἤτοι ἡ ἀποχώρησις, défécation, n. f. ἡ ἐκκένωσις τῆς κόπρου ἐκ τοῦ ἀπευθυσμένου· 6) τὸ ἀποπάτημα, περίττωμα, excrément, n. m.

ἀπόπατος, ου, ὁ· ὁ τόπος ἐν ᾧ κάμνει τις τὴν χρείαν του, ἤτοι χώρισμα τῆς οἰκίας, κτλ. ἐν ᾧ ἐρχόμενοι οἱ ἄνθρωποι ἀποβάλλουσι τὰ περιττώματα αὐτῶν, τὸ ἀφοδευτήριον, κοινῶς τὸ ἀναγκαῖον, lieux [d'aisances] ἢ ἁπλῶς les lieux ἢ le cabinet [d'aisance] ; ἐπίσης λέγεται commodité, n. f. ἤτοι ἄνεσις, μέρος ἀνέσεως, καὶ τὸ ἐν εἴδει καθίσματος ἐντὸς τῶν δωματίων garde-robe, n. f. γενικώτερον δὲ N° 100 = numéro cent, n.m. || [στρατ.] — (ὁ ἐν τοῖς στρατοπέδοις), latrine, n. f. (ou lieux d'aisances) ; || [ναυτ.] ἀπόπατοι πληρώματος, corneaux, n. f. pl. ὑπάρχοντες εἰς τὴν πρῴραν πλοίου ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῆς ῥινωτηρίας.

ἀποπατῶ, βλ. ἀποπατέω.

ἀποπεδάζω, désentraver, λύω τὰς πέδας (entraves) δι' ὧν εἰσι δεδεμένοι οἱ πόδες τοῦ ἵππου.

ἀποπεδιλόω-ῶ, μέλ. ώσω, désensaboter ; ἀφαιρῶ τὸ (ἢ τὰ) πέδιλον (sabot) ; || — τὸ βλῆμα, désensaboter le projectile (ἀπό, πέδιλον), ἤτοι ἀφαιρῶ τὸ πέδιλον ἀπὸ τοῦ βλήματος.

ἀποπεδίλωσις (τοῦ βλήματος), ἡ· désensabotage, n. m. (d'un projectile) ; βλ. ἀποπεδιλόω.

ἀποπεδιλωτής, ὁ· ὁ ἀφαιρῶν τὰ πέδιλα, désensaboteur, n. m. βλ. ἀποπεδιλόω.

ἀπόπειρα, ας, ἡ· ἡ δοκιμή, essai, n. m. τὸ τόλμημα, action hardie ; συνεπῶς ἀπόπειρα = προσπάθεια, tentative, n. f. || αἰφνιδία ἀπόπειρα [τακτ.], tentative brusquée, καλεῖται ἀπόπειρα ἣν ἐκτελεῖ ὁ ἐφορμῶν κατά τινος θέσεως ἢ ὀχυρώματος ἀφοῦ πλησιάσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τὸ μέρος καθ' οὗ θὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἔφοδον· || — συμβιβασμοῦ [νομ.], essai (tentative) de conciliation; préliminaire de conciliation=προκαταρκτικὰ συμβιβασμοῦ, θεσμὸς τῆς Πολ. Δικον. πρὸς συμβιβασμὸν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δίκης· § — [Ποιν. Δίκ.], tentative, n.f. καλεῖται ἡ ἐν τῇ προθέσει διαπράξεως κακουργήματος ἢ πλημμελήματος ἐνέργεια, περιέχουσα ἀρχὴν ἐκτελέσεως.

ἀποπειρῶμαι (άομαι-ῶμαι), μέλ. άσομαι, ἀόρ. παθ. ἀπεπειράθην· κάμνω δοκιμήν, δοκιμάζω, essayer, ἤτοι προσπαθῶ νὰ ἀνεύρω ἢ γνωρίσω τι, tenter ; || [Ποιν. Δίκ.], tenter, βλ. ἀπόπειρα.

ἀποπελέκημα, ατος, τό· τὸ ἀπόξεσμα, ξύλων, κτλ. καὶ ἡ λατύπη (λίθων).

ἀποπελματικός, ή, όν· βλ. ἀποπελμάτωσις.

ἀποπελματόω-ῶ, ἀφαιρῶ τὸ πέλμα, dessoler ; βλ. ἀποπελμάτωσις.

ἀποπελμάτωμα, τό· [ἱππολ.] τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποπελματώσεως, dessolement, n.m.

ἀποπελμάτωσις, εως, ἡ· [ἱππολ.] dessolure, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπελματοῦν, ἤτοι ἡ ἐκ παθήσεώς τινος φυσικὴ ἢ καὶ τεχνητὴ ἀποκόλλησις τοῦ ὄνυχος τοῦ πέλματος τῆς ὁπλῆς· || ἀποπελματικὸν πέταλον, fer à dessolure, καλεῖται τὸ ἐφαρμοζόμενον εἰς τὴν ὁπλὴν μετὰ τὴν ἀποπελμάτωσιν.

ἀποπεμπτικός, ή, όν· ὁ προπεμπτικός, qui sert à congédier ; ὁ ἀποπεμπόμενος ἢ πρὸς τοῦτο χρήσιμος, qui sert à renvoyer.

ἀπόπεμπτος, ος, ον· ὃν δύναταί τις ἢ πρέπει ν' ἀποπέμψῃ, qu'il faut renvoyer ; ὁ ἀποπεμφθείς, renvoyé, ée ; congédié, ée.

ἀποπέμπω, μέλ. πέμψω, ἀποστέλλω, πέμπω μακράν, envoyer ἢ renvoyer ; ἀφίνω, laisser partir ; προπέμπω, congédier ; καὶ ἐν κακῇ σημασίᾳ ἀποδιώκω, renvoyer ; ἀποβάλλω, ἐκδιώκω, expulser ; ἀπελαύνω, éliminer; répudier ; || ἀποπέμπω τὴν γυναῖκα=χωρίζομαι, διαζευγνύομαι, répudier sa femme.

ἀπόπεμψις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπέμπειν, action de renvoyer (de laisser partir ; de congédier) κτλ. βλ. ἀποπέμπω· ἡ ἀποδίωξις, renvoi, n. m. congé, n. m. ἡ ἐκδίωξις, expulsion, n. f. ἡ ἀπέλασις, élimination, n. f ; || ἡ ἀποδίωξις, ἀποβολὴ τῆς γυναικός, répudiation, n. f. ἤτοι νόμιμος περίπτωσις διαζεύξεως κατὰ τὸ Ἀττικὸν δίκαιον, ὁσάκις ὁ ἀνὴρ ἀπέπεμπε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.

ἀποπεραίνω, μέλ. ανῶ, καὶ ἀποπερατόω-ῶ, ὅλως διόλου φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, achever ; terminer ; finir ; καταλήγω, terminer ; συμπληρῶ, ἐκπληρῶ τι, accomplir.

ἀποπεραίωσις, εως, ἡ· βλ. ἀποπεράτωσις.

ἀποπερατόνω, καὶ

ἀποπερατῶ (όω), μέλ. ώσω, φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, τελειώνω, achever ; terminer ; finir ; καταλήγω, terminer ; συμπληρῶ, ἐκπληρῶ τι, accomplir ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν περιορίζω, borner.

ἀποπεράτωμα, ατος, τό· τὸ μέρος ὅπου ἀποπερατοῦταί τι, ἤτοι τὸ ἄκρον, extrémité, n. f; τὸ πέρας, terme, n. m; τὸ τέλος, fin, n. f.

ἀποπεράτωσις, εως, ἡ· ἡ τελείωσις, achèvement, n. m ; finissage, n. f ; τὸ τέλος, fin, n. f.

ἀποπέρδησις, εως, ἡ· pétarade, n. f. ἀλλεπάλληλος πέρδησις λακτίζοντος ἵππου. Ἦχος τοῦ στόματος ὡς ἐξερχομένης πορδῆς γινόμενος πρὸς περιφρόνησίν τινος.

ἀποπέρδω, pétarder, βλ. ἀποπέρδησις.

ἀποπιέζω, μέλ. έσω, ἀποθλίβω, βλ. ἐκθλίβω, exprimer, extraire; διὰ συνθλίψεως (ἐκθλίψεως), ἀπολαμβάνω τι· § ἀποπιέζω, décomprimer παύω ἢ ἐλαττῶ τὴν ἐπί τινος ἐνεργουμένην πίεσιν.

ἀποπίεσις, εως, ἡ· ἡ ἔκθλιψις, expression de jus; § ἀποπίεσις, décompression, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπιέζειν, ἤτοι ἡ ἐλάττωσις τῆς συμπιέσεως (diminution de la compression); ‖ [ὑδρ.] —, décompression, ἡ ἐλάττωσις τῆς πιέσεως, diminution de la pression, ἡ ἐνεργουμένη ἐντὸς τῶν καταβυθιζομένων κιβωτίων εἰς τὰ ὑδραυλικὰ ἔργα· ‖ [ἰατρ.] —, décompression, φαινόμενον ὅπερ παράγεται κατὰ τὴν μετάβασιν ἔκ τινος ὑψηλῆς πιέσεως εἰς τὴν κανονικήν, ἢ ἐκ τῆς κανονικῆς εἰς χαμηλὴν τοιαύτην· π. χ. διὰ τοὺς ἀνερχομένους εἰς ὑψηλὰ ὄρη, διὰ τοὺς ἐπιβαίνοντας εἰς ἀερόστατα, ὅπερ ἐπηρεάζει τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν.

ἀποπίεσμα, ατος, τό· τὸ ἐκπιεσθέν, résidu de la pression; π. χ. ὡς ἐκ τῶν σταφυλῶν λαμβάνεται τὸ στέμφυλον (τσίπουρα), marc, n. m. (de raisin); ἡ τρυγία, lie, n. f; αἱ τῶν ἐλαιῶν πυρῖναι (τὰ ἐλαιοκούκουτσα), noyaux d'olives.

ἀποπηλόω-ῶ, (ἀπό, πηλὸς) ἀφαιρῶ τὸν πηλόν, décrouter; dépouiller; ‖ — πυροβόλον, dépouiller une bouche à feu, ἀφαιρῶ τὸν πηλὸν μετὰ τὴν χύσιν τοῦ πυροβόλου.

ἀποπήλωσις, εως, ἡ· (τοῦ πυροβόλου) (ἀπό, πηλός), dépouillement d'une bouche à feu; ἡ ἀποπήλωσις ἐκτελεῖται διὰ τῆς ἀποπηλωτικῆς σφύρας (marteau à décrouter ἢ marteau à dépouiller); ‖ — τῶν γάρνων (ἀτάρνων ἢ δέστρων), dépouillement des boites des roues.

ἀπόπιμα, ατος, τό· [δημ.] τὸ μένον ὑπόλοιπον ἔκ τινος ποτοῦ ὅπερ πίνουσι, ἢ τὸ ἐν τῷ ποτηρίῳ μένον, le reste (de ce qu'on boit; du verre).

ἀποπίνω, τελειώνω τὸ πίνειν, achever de boire; πίνω ὅλον, boire tout; ἀδειάζω (τί πίνων), vider (en buvant).

ἀποπίπτω, πίπτω ἀπό τινος κάτω, tomber de; ἀποσπῶμαι, se détacher.

ἀποπλανάω-ῶ, μέλ. ήσω, égarer, ἤτοι ἐκτρέπω, παρεκτρέπω, détourner de; πλανῶ, παραφέρω τινὰ ἐκ τῆς ὁδοῦ, écarter (dévier) du droit chemin; ἐξ οὗ μεταφορικῶς φέρω εἰς πλάνην, induire en erreur; ἀπατῶ, tromper; διαφθείρω, séduire; παραπείθω, μεταπείθω, détourner; ἐπίσης διαφθείρω, παραπείθω (διὰ δωροδοχίας), suborner; καὶ ἀποπλανῶ, παρεκτρέπω, fourvoyer (κυρίως καὶ μεταφορικῶς)· ‖ [μέσ. καὶ παθ.] ἀποπλανάομαι -ῶμαι, παρεκτρέπομαι, s'égarer; ἀπομακρύνομαι (παραφέρομαι) τῆς ὁδοῦ, s'écarter; § [στρατ.] ἀποπλανῶ, embaucher· βλ. ἀποπλάνησις· § —, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὴν σειράν του, νὰ μὴ γνωρίζῃ ποῦ εὑρίσκεται, désorienter.

ἀποπλάνησις, εως, ἡ· ἡ ἀπό τινος πλάνησις, égarement, n. m. παρεκτροπὴ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, écartement (déviation); ἀποπλάνησις τῆς ὁδοῦ, détournement, n. m. ἐξ οὗ μεταφορικῶς πλάνη, erreur, n. f; ἀπάτη, tromperie, n. f. καὶ ἐν γένει action d'égarer ou d'induire en erreur; ἀποπλάνησις, κοινῶς ξεπλάνεμα, διαφθορά, séduction, n. f; subornation, n. f; παράπεισις, διαφθορὰ (διὰ δωροδοχίας), subornation, n. f; ἀπάτη, fourberie, n. f; ἐπίσης fourvoiement, n. m; βλ. καὶ ἀποπλανάω· § [στρατ.] ἀποπλάνησις, embauchage, n. m. ἔγκλημα συνιστάμενον εἰς τὸ νὰ παρακινήσῃ τις στρατιωτικὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς τάξεις του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἢ ν' αὐτομολήσῃ πρὸς τὸν ἐχθρόν· § [ἀστρον.] — τοῦ φωτός, aberration, n. f. ‖ — σφαιρική, aberration (sphérique) de sphéricité; ‖ — χρωματιστική, aberration chromatique (μικροβιολογία ἰατρ. Σάββα)· § [ποιν. δίκ.] — εἰς ἀσέλγειαν, attentat à la pudeur [avec excitation à la débauche], ἡ μετὰ προσώπου μὴ συμπληρώσαντος τὸ 12ον ἔτος τῇ συγκαταθέσει αὐτοῦ συνουσία· ‖ — ἀνηλίκου, détournement de mineur, πρᾶξις δι' ἧς ἀπάγουσιν ἐκ τῆς οἰκογενείας του ἀνήλικον καὶ ἰδίως κόρην ἐπὶ τῷ σκοπῷ συνουσίας· βλ. καὶ ἀπαγωγή.

ἀποπλανητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀποπλανῶν, embaucheur, n. m. βλ. ἀποπλάνησις, embauchage.

ἀπόπλασις, ἡ [διάλ. Καρπάθου], τὸ ἄλευρον τὸ χρησιμεῦον εἰς τὴν πλᾶσιν τῶν ἄρτων.

ἀποπλέκω, μέλ. έξω [διάλ. Οἰνόης]=ἐκπλέκω, ξεπλέκω.

ἀποπλέω, μέλ. πλεύσω· πλέω ἀπό τινος, φεύγω πλέων, s'en aller ἢ s'éloigner par mer; ἢ prendre la mer; ἐξέρχομαι τοῦ λιμένος, quitter le port; κοινῶς κάμνω πανιά, mettre à la voile ἢ σηκόνομαι στὰ πανιά, faire voile; ἀναχωρῶ, partir; ἀπαίρω, appareiller; ἀποπλέω [μεταφ.], démarrer; ‖ τὸ πλοῖον ἀποπλέει τὴν δεῖνα ἡμέραν, le navire démarra tel jour.

ἀποπληκτικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀποπληξίαν ἀνήκων ἢ ἐπιρρεπὴς ἢ παθὼν ἐξ ἀποπληξίας [ἰατρ.], apoplectique, adj. ‖ ὁ τὴν ἔκπληξιν ἐπιφέρων, qui frappe de stupeur=ἐκπληκτικός.

ἀπόπληκτος, ος, ον· [ἰατρ.] ὁ ἀποπληχθείς, α) ὁ ὑπὸ ἀποπληξίας προσβληθείς, frappé d'apoplexie; ἀποπληκτικός, apoplectique; ‖ [ουσ.] un apoplectique; β) ὁ ἐμβρόντητος, καταπλαγείς, stupéfait, e; ἔκπληκτος, étonné, ée.

ἀποπληξία, ας, ἡ· α) ἔκπληξις, κατάπληξις, stupeur, n. f. étonnement, n. m. § [ἰατρ.] apoplexie, n. f. ἤτοι συμφόρησις, coup de sang; ἐγκεφαλικὴ συμφόρησις, congestion cérébrale; ἀποπληξία, apoplexie, ἐν τῇ γενικῇ καὶ ἐτυμολογικῇ μᾶλλον σημασίᾳ σημαίνει κυρίως τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον αἰφνιδίαν παράλυσιν μελῶν τινῶν, ἢ ἀπώλειαν πάσης συνειδήσεως, αἰσθήσεως καὶ κινήσεως

τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου· § [κτην.] coup de sang, καλεῖται πᾶς ἄμεσος θάνατος ὅλως αἰφνιδίως καὶ ἀπροσδοκήτως εἴς τι ζῷον ἐπερχόμενος ἄνευ οὐδενὸς νοσηροῦ προδρομικοῦ συμπτώματος.

ἀποπληρόνω, πληρόνω (τὸ ὑπόλοιπον ὀφειλῆς ἢ λογαριασμοῦ), payer (le reste d'une dette ; ou le reliquat d'un compte) ; ἐξοφλῶ, acquitter; ἐπίσης ἐξοφλῶ χρέος ἢ λογαριασμόν, solder ; ἐξοφλῶ τὰ χρέη μου, se libérer; πληρόνω ἐντελῶς τινα, ἐκτίνω.

ἀποπληρόω-ῶ· μέλ. ώσω· ὅλως διόλου πληρῶ, γεμίζω ἐντελῶς, achever de remplir ; βλ. ἀπογεμίζω· § συμπληρῶ, compléter ; ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ, accomplir,

ἀποπληρωμή, ῆς, ἡ· ἡ ἐξόφλησις ὀφειλῆς ἢ λογαριασμοῦ, solde (n.f.) d'un compte ; ἐξόφλησις λογαριασμοῦ, acquittement, n. m ; ἐξόφλησις χρεῶν, libération, n. f.

ἀποπλήρωσις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπληροῦν, action d'achever de remplir ; ἡ ἐντελὴς γέμισις, remplissage, n. f ; § ἡ συμπλήρωσις, accomplissement, n. m.

ἀπόπλοος, συνηρ. ἀπόπλους, ου, ὁ· ἡ διὰ θαλάσσης ἢ διὰ πλοίου ἀναχώρησις, départ par mer ou par bateau ; συνεπῶς ἐν τῷ ναυτ. ἀπόπλους λέγεται ὁ πηγαιμός, aller, n.m; ἡ ἄπαρσις, appareillage, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ ἀναχώρησις, partance, n. f ; || ἀπόπλους πλοίου, départ [d'un navire] ; || ἀπόπλους στόλου, partance [d'une flotte] ; || πλοῖον ἕτοιμον πρὸς ἀπόπλουν, navire en partance.

ἀπόπλυμα, τό· τὸ μεῖναν ὕδωρ μετὰ τὸ πλύσιμον, τὸ ἀκάθαρτον νερὸ δι' οὗ ἐπλύθη τις ἤ τι, lavure, n. f. rinçure, n. f ; || ἀποπλύματα [μεταλ.] lavures, n. f. pl. τὰ ἐκ τῆς πλύσεως τῶν γαιῶν μέταλλα.

ἀποπλύνω, πλύνω τι ἐντελῶς ἢ ξεπλύνω, laver ἢ rincer ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀποπλύνω, κοινῶς ξεπλύνω=guéer, ἐμβρέχω ἐν τῷ ὕδατι πρὸς καθαρισμόν, ἤτοι καθαρίζω πλύνων, nettoyer en lavant ; || ἀποπλύνω τὰς σκωρίας, τὰς γαίας, τὸ μετάλλευμα, laver les scories, les terres, le minérai ; || ἀποπλύνω μομφὴν (κατηγορίαν, κτλ.), se laver (se purger= καθαρίζομαι), d'un reproche (d'une accusation); δικαιολογοῦμαι, ἀθωοῦμαι, se disculper.

ἀπόπλυσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπλύνειν, action de laver (de rincer), ἡ κάθαρσις, nettoyage, n. m. ἡ πλύσις, lavage, n. m ; || ἀπόπλυσις τῶν σκωριῶν, τῶν γαιῶν, τοῦ μεταλλεύματος, lavage des scories, des terres, du minérai ; § ἐν ταῖς τέχναις ἀπόπλυσις, lavage, καλεῖται ἐργασία πρὸς ἀποχωρισμὸν σωμάτων εἰδικῶς ἐλαφροτέρων ἀπὸ βαρυτέρων ἢ μικροτέρων ἀπὸ μεγαλειτέρων τῇ μεσολαβήσει ῥευστῶν καὶ ἰδίως ὕδατος· ἡ ἀπόπλυσις διὰ τὴν ἄργιλον καὶ τὰ ὀρυκτά, γίνεται συνήθως διὰ λειοτριβήσεως ἢ ἀλέσεως τῶν οὐσιῶν καὶ ἀνακυκήσεως αὐτῶν ἐν ὕδατι συνεχῶς ἀνανεουμένῳ ἐν σειρᾷ κιβωτίων, συνδεομένων ἀλλήλοις, ἐν οἷς συνάγονται τὰ διάφορα στερεὰ μερίδια ἀναλόγως τοῦ βάρους ἢ τοῦ μεγέθους αὐτῶν.

ἀπόπνευσις, εως, ἡ· βλ. ἀποπνοή.

ἀποπνευστός, ή, όν· ὅστις δύναται νὰ ἀποπνευσθῇ, qui peut être exhalé (soufflé).

ἀποπνέω, μέλ. πνεύσω, ἀναπνέω, respirer ; ἢ ἐκπνέω, ἀναδίδω, exhaler ; φυσῶ πρὸς τὰ ἔξω, rendre en soufflant ; || — ὀσμὴν=ἐκπέμπω, ἐκβάλλω ὀσμήν, exhaler une odeur ; || οἱ λόγοι του ἀποπνέουσιν ἀγαθότητα, ses paroles respirent la bonté.

ἀποπνέων, ουσα, ον· μετοχὴ τοῦ ἀποπνέω· ὁ παύων ἀπὸ τοῦ νὰ πνέῃ, π. χ. ἀποπνέων ἄνεμος, vent tombant ; βλ. ἄνεμος.

ἀποπνιγμός, οῦ, ὁ· ἡ ἀπόπνιξις.

ἀποπνίγω, πνίγω δι' ἀγχόνης, étrangler, ἢ δι' ὕδατος, étouffer, suffoquer, ἤτοι πνίγομαι, δὲν δύναμαι ν' ἀναπνεύσω.

ἀπόπνιξις, εως, ἡ· ἀποπνιγμός, τὸ ἀποπνίγειν, τὸ πνίξιμον δι' ἀγχόνης, étranglement, n. m. ἀπόπνιξις δι' ὕδατος, suffocation, n. f ; ὁ πνιγμός, étouffement, n. m.

ἀποπνοή, ῆς, ἡ· ἀπόπνευσις, εως, ἡ· καὶ ἀπόπνοια, ας, ἡ· ἡ ἀναπνοή, respiration, n.f; ἡ ἐκπνοή=ἡ παῦσις τῆς πνοῆς, expiration, n. f ; ἡ ἐξάτμισις, ἀναθυμίασις, exhalaison, n. f.

ἀποποιέομαι, βλ. ἀποποιοῦμαι.

ἀποποίησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποποιεῖσθαι τι, action de refuser (de repousser), ἡ ἄρνησις ἢ τὸ μὴ δέχεσθαί τι, le refus ; ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποποιεῖσθαι ἢ ἀρνεῖσθαι τὴν προσφορὰν ἢ παραλαβὴν ἀντικειμένου τινὸς ἢ τὴν παραδοχὴν αἰτήσεώς τινος· || ἡ ἀπόρριψις, action de rejeter ; le rejet ; || ἡ ἄρνησις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρνεῖσθαί τι, action de nier ; le déni ; || —, renonciation, n. f. τὸ νὰ παραιτηθῇ τις ἀπό τι, ἢ ν' ἀρνηθῇ τις νὰ λάβῃ ἢ νὰ πράξῃ τι.

ἀποποιοῦμαι, (έομαι - οῦμαι), ἀπαρνοῦμαι ἢ ἀρνοῦμαι νὰ δεχθῶ τι, refuser ; ἀπορρίπτω, rejeter ; ἀρνοῦμαι, nier ; ἀπαρνοῦμαι, renier; παραιτοῦμαι ἀπὸ τοῦ νὰ λάβω ἢ νὰ πράξω τι, renoncer ; || — τὴν μάχην, τὸν ἀγῶνα, refuser la bataille, le combat, ἤτοι ἀποφεύγω νὰ συμπλακῶ μετὰ τοῦ πολεμίου.

ἀποπομπαῖος, α, ον· ὁ ἀποτρέπων τὸ κακόν, qui sert à écarter la mal ; ὁ εἰς θυσίαν καὶ ἐξιλασμὸν προσφερόμενος (π. χ. κριός), ὁ ἐξιλαστήριος, ἐξιλεωτικός, expiatoire ; || τὸ ἀποπομπαῖον θῦμα, la victime expiatoire ; ἢ ὁ ἀποπομπαῖος τράγος, le bouc émissaire ;(παρὰ τοῖς Ἑβραίοις), ὁ τράγος εἰς οὗ τὴν κεφαλὴν ἐπέθετεν ὁ ἀρχιερεὺς πάσας τὰς ἀνομίας καὶ τὰς ἀδικίας καὶ τὰς ἁμαρτίας τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἐξαπέστελλεν ἐν χειρὶ ἀνθρώπου ἑτοίμου εἰς τὴν ἔρημον, διότι ἐδόξαζον οἱ Ἑβραῖοι ὅτι παρελάμβανεν ὁ τράγος ἀφ' ἑαυτῷ τὰς ἀδικίας αὐτῶν εἰς γῆν ἄβατον.

ἀποπομπή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπέμπειν, ἡ ἀπόπεμψις, renvoi, n. m. répudiation, n. f. congé, n. m. καὶ ἐν γένει ἡ ἐκδίωξις, expulsion, n. f. ἡ ἀπομάκρυνσις· ἡ ἀ-

πέλασις, élimination, n. f. || ἀπόπεμψις γυναικός, répudiation de la femme par le mari, βλ. ἀπόπεμψις.

ἀπόπρισις, ἡ· τὸ πριόνισμα, sciage, n.m. ἐν τῇ χειρουργικῇ καλεῖται οὕτως ἡ πρᾶξις καθ' ἣν διαιροῦμεν διὰ πρίονος ὀστοῦν τι, ἀφαιροῦντες τὸ νοσηρὸν ἀπὸ τοῦ ὑγιοῦς.

ἀπόπρισμα, ατος, τό· τὸ ἀποπριόνισμα, τὸ διὰ τοῦ πρίονος ἢ ῥινίου κεκομμένον, τὸ πριονίδι, sciure, n. f. (de bois), etc. || [ἰδίως πληθ.] ἀποπρίσματα, sciures, n. f. ἤτοι τὰ ῥινίσματα ἢ ἀποτρίμματα τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς πρίσεως (sciage), κοινῶς τὰ πριονίδια ἢ πριονίσματα.

ἀποπρίω, πριονίζω, scier ; retrancher en sciant.

ἀπόπτης, ου, ὁ· ὁ ἄνωθεν βλέπων πρὸς τὰ κάτω, qui observe de loin ou de haut ; ὁ σκοπός, ὁ προόπτης, vedette, n.f. vigie, n. f.

ἀποπτική, ῆς, ἡ· (σκηνογραφία), perspective, n. f. (scénographie), ἡ κατὰ τὴν φαινομένην ὄψιν παράστασις, ἀπεικόνισις τῶν ἀντικειμένων, τὸ ὑπ' ὄψιν, τὸ φαινόμενον· || σχεδιαγράφησις ἐξ ἀποπτικῆς = ἐκ τοῦ μακρόθεν, levée par perspective. Καλεῖται οὕτως ἡ τέχνη τοῦ παριστάνειν διὰ γραμμῶν, χρωμάτων ἢ διὰ διαφόρου ἐντάσεως ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ χρώματος (simples tons), τὴν σχετικὴν θέσιν τῶν διαφόρων ἀντικειμένων δι' ὧν παριστῶσιν εἰκόνα τινά. Ἡ διὰ γραμμῶν παρισταμένη ἀποπτική, καλεῖται γραμμικὴ ἀποπτικὴ ἢ γραμμικὴ σκηνογραφία (perspective linéaire), ἡ δὲ διὰ χρωμάτων ἢ δι' ἐντάσεως τοῦ χρώματος καλεῖται αἰθέριος ἀποπτικὴ ἢ αἰθέριος σκηνογραφία (perspective aérienne). Ἡ πρώτη ὑπάγεται ἰδίως εἰς ἀμεταβλήτους γεωμετρικοὺς κανόνας. Ἡ λέξις σκηνογραφία σημαίνει ἰδίως τὴν διὰ τῆς ἀποπτικῆς παράστασιν τῶν διαφόρων θεατρικῶν ζωγραφιῶν, ἤτοι τὴν διὰ ζωγραφίας παράστασιν τῆς αὐλαίας, τῶν διαφόρων σκηνῶν, παρασκηνίων κτλ. Εἶνε σχεδὸν βέβαιον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἐγνώριζον τὰς ἀληθεῖς ἀρχὰς τῆς ἀποπτικῆς. Αὕτη ἠγνοεῖτο ἐντελῶς κατὰ τὸν μεσαίωνα, τοὐλάχιστον ὑπὸ τῶν ζωγράφων καὶ τῶν γλυπτῶν, μέχρι τοῦ τέλους τοῦ XIV αἰῶνος· ἡ ἄγνοια ὅμως αὕτη δὲν δύναται ν' ἀποδοθῇ καὶ εἰς τοὺς Γότθους ἀρχιτέκτονας, οἵτινες, δι' ἐπιδεξίων συνδυασμῶν τῶν ἐπιπέδων των καὶ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν σχηματισμῶν, παρήγαγον θαυμάσια ἀποτελέσματα ἀποπτικῆς. Εἰς ἰχνογράφημά τι (dessin) ἢ εἰκόνα (tableau), δύνανται νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν αἰθέριον ἀποπτικήν, ἀνεξαρτήτως τῆς γραμμικῆς, χρωματίζοντες (en peignant) ἢ ἐπιτέγγοντες (lavant) γεωμετρικόν τι ἰχνογράφημα. Ἡ αἰθέριος ἀποπτικὴ διδάσκει τὴν τοποθέτησιν ἑκάστου ἐπιπέδου ἐν τῇ θέσει του, διὰ τῆς βαθμιαίας ἐλαττώσεως τῶν χρωμάτων· διδάσκει ἐπίσης τὸν τρόπον δι' οὗ δύνανται νὰ παραγάγωσι μέρος τῶν εἰρημένων ἀποτελεσμάτων ἐφ' ἁπλοῦ γραμμικοῦ ἰχνογραφήματος, διὰ βαθμιαίας ἐλαττώσεως τοῦ πάχους τῶν γραμμῶν ἢ τῆς ἐντάσεως τοῦ χρωματισμοῦ Μορφὴ ἀνθρώπου ἢ ζῴου ἐν εἰκόνι ἢ ἐν ἀναγλύφῳ, δέον νὰ ὑπάγηται εἰς τοὺς κανόνας τῆς ἀποπτικῆς, καθὼς καὶ πᾶν κτίριον ἢ ἄλλο τι ἀντικείμενον, ἄλλως ἅπαντα τὰ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἢ ὀπίσω μέρη θὰ φαίνωνται δυσανάλογα.

ἀποπτιλόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἀφαιρῶ τὰ πτίλα, déplumer.

ἄποπτος, ος, ον· ὁ ἀπὸ ἄνωθεν κάτω βλεπόμενος, ὁ ἀπὸ μακρὰν φαινόμενος, qui se voit de loin ; visible de loin ; || ἐξ ἀπόπτου, ἀπὸ μακράν, de loin.

ἀποπτικῶς, [ἐπίρ.] προοπτικῶς, en perspective.

ἀποπτύειν τὸ χαλινὸν [ἱππολ.], βλ. ἀποπτυστὴρ καὶ ἀποπτύω.

ἀποπτυστήρ, ῆρος, ὁ (ἵππος), ὁ ἀποπτύων, — χαλινῶν = ἵππος χαλινὸν οὐχ ὑποφέρων, cheval qui ne supporte pas la bride.

ἀπόπτυστος, ος, ον· ὁ πρὸς ἀπόπτυσιν ὤν, ἔμπτυστος, ὁ κατάπτυστος, conspué, ée ; ὁ μίσους καὶ ἀποστροφῆς ἄξιος, vil, e; vilain, e; méprisable = περιφρονητέος.

ἀπόπτυσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπτύειν, action de cracher ; crachement, n.m. || ἡ συχνὴ πτύσις (πτύσιμον), ὁ πτυαλισμός, sputation, n. f. § [μεταφ.] ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπτύειν (ἀπωθεῖν) τι, action de rejeter (de repousser) ; ἡ ἐγκατάλειψις, abandon, n. m ; ἡ ἀπάρνησις, reniement, n.m. ἡ ἐξώμοσις, abjuration, n. m.

ἀποπτύω, μέσ. ύσω· πτύω, cracher = ἀποβάλλω, ἐκβάλλω σίαλον ἐκ τοῦ στόματος, ἀποχρέμπτομαι, expectorer. § [συνηθ. μεταφ.] ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, rejeter ; ἐγκαταλείπω, abandonner ; ἀπαρνοῦμαι, renier ; ἀποβάλλω, ἐξωμόνω, abjurer ; || —, ἐπὶ ἵππων οἵτινες δὲν ὑποφέρουσι τὸν χαλινόν, pour les chevaux qui ne supportent pas la bride ; ἤτοι repousser; ἀποστρέφομαι, détester ; || ἀπέπτυσε πάντα χαλινόν, il ne connaît plus de frein ; || ἀπέπτυσε (ἀπέβαλε) πᾶσαν αἰδῶ, il a dépouillé toute pudeur ; || ἀπέπτυσε δημοσίᾳ τὴν διδασκαλίαν του, il renia publiquement sa doctrine.

ἀπόπτωσις, εως, ἡ· τὸ πέσιμον, ἡ πτῶσις, la chute.

ἀποπυητικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐμπύησιν, suppuratif, ive ; ὁ ἐμπυϊκός, purulent, e.

ἀποπυΐσκω (ἐμπυώνω), μέλ. πυήσω, φέρω τι εἰς ἔμπυον, κάμω νὰ ἐμπυώσῃ, faire suppurer.

ἀποπυόω-ῶ· βλ. ἀποπυΐσκω.

ἀποπωμάζω καὶ ἀποπωματίζω, μέλ. ίσω, ἀφαιρῶ τὸ πῶμα, ἐκπωματίζω, déboucher ; ἀνοίγω, ouvrir, ξεσκεπάζω· || ἐπίσης dégorger ; βλ. ἀποπωμάτωσις.

ἀποπωμάτωσις, εως, ἡ· ἐκπωμάτωσις, action de déboucher ; || —, action de dégorger (τεχν. χημ.), ἐργασία ἐν τῇ παρασκευῇ τοῦ καμπανίτου σκοποῦσα τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς ἐπὶ τοῦ φελλοῦ συναχθείσης ὑποστάθμης· ἐκτελεῖται διὰ στιγμιαίας ἀποτινάξεως τοῦ φελ-

λοῦ ὅτε ἐκσφενδονίζεται μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ ὑποστάθμη.

ἀπορεξίσκομαι, [διάλ. Οἰνόης] (ἀπὸ, ὄρεξις)=χάνω τὴν ὄρεξιν, τὸν πόθον, perdre l'envie.

ἀπορέω, βλ. ἀπορῶ.

ἀπόρημα, ατος, τό· τὸ ἀμφίβολον σημεῖον, point douteux, τὸ ἀμφισβήτημα, βλ. λέξιν· τὸ ζήτημα, ἡ ὑπόθεσις, la question ; ἡ ἀπορία, ἀμφιβολία, le doute.

ἀπορηματικός, ή, όν· ἀμφίβολος, douteux, euse ; ἀμφισβητήσιμος [γραμμ.] dubitatif, ive ; βλ. καὶ λέξιν· βλ. ἐπίσης διαπορητικός.

ἀπορηματικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀπορηματικόν, ἀμφίβολον, dubitativement ; par forme de doute ; βλ. καὶ διαπορητικῶς.

ἀπορητικός, ή, όν· ὁ πρὸς ἀμφιβολίαν ῥέπων, qui aime à douter ; ὁ ἀμφιβάλλων, ἀναποφάσιστος, irrésolu, e.

ἀπόρθητος, ος, ον· ὁ ἀνάλωτος, ὁ μὴ κυριευόμενος, ἀκυρίευτος, imprenable (οἷον πόλις, φρούριον, θέσις, κτλ.)· ὁ μὴ ἁλώσιμος (ἁλωτός), inexpugnable ; || —, irréduisible, ὁ μὴ παραδιδόμενος, προκειμένου περὶ φρουρίου.

ἀπορία, ας, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ ἀπόρου, 1) ἡ ἀμηχανία, embarras, n. m ; ἡ στενοχωρία, δυσχέρεια, la gêne ; ἡ ἔλλειψις, le manque ; ἡ ἀπορία (ἔνδεια, ἔλλειψις) χρημάτων, pénurie (f.) d'argent ; la gêne ; ἡ ἀνάγκη, le besoin, la nécessité ; ἡ ἀνέχεια, indigence, n. f ; εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν, je suis fort gêné ; 2) —, τὸ νὰ μὴ γνωρίζῃ τις ἀκριβῶς τί νὰ πράξῃ ἡ ἀμφιβολία (βλ. λέξιν), le doute ; ἡ ἀβεβαιότης, incertitude, n. f ; ὁ δισταγμός, hésitation, n. f ; τὸ ἀμφισβήτημα, point douteux ; question, n. f ; || εἶμαι εἰς ἀπορίαν, être dans le doute ; être en doute ; || εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν, se trouver dans l'incertitude ; || εἶμαι εἰς ἀπορίαν τί νὰ ἐκλέξω, j'hésite sur le choix ; || ἐπεθύμουν ν' ἀκούσω τὴν γνώμην σας ἐπί τινων ἀποριῶν μου, je voudrais entendre votre avis sur quelques points qui ne sont pas clairs pour moi ; || ἔχω νὰ σᾶς ὑποβάλλω μερικὰς ἀπορίας, j'ai quelques questions à vous soumettre ; || —, εἰς τὸ ποιεῖν τι, ἡ ἀμηχανία, perplexité, n. f ; 3) —, ἔκπληξις, étonnement, n.m; surprise, n.f ; || τὸν εἶδον μὲ ἀπορίαν μου, je fus étonné de le voir ; || εἶνε ἀπορίας ἄξιον, c'est étonnant (surprenant) ; || μοῦ ἔρχεται ἀπορία, je m'étonne ; || φέρω εἰς ἀπορίαν τινά, causer surprise ; § [διάλ. Οἰνόης] ἀπορία=ἀσθένεια, ἀδυναμία.

ἄπορον, [δημ.]=μέρος ὅθεν δυσκόλως πορεύεταί τις=δυσδιάβατον, ἀδιαπόρευτον, ἄπορον.

ἄπορος, ος, ον· ὁ ἐπιφέρων ἀμηχανίαν, embarrassant, e ; ὁ ἐκπληκτικός, étonnant, e; ἀνέλπιστος, inattendu, e ; παράδοξος, παράξενος, étrange ; ἄπορον εἶνε ὅτι μένει ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν του, c'est étonnant (on ne peut pas s'expliquer) qu'il reste encore en place; δυσχερής, difficile καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀμφίβολος, douteux, euse ; ἀβέβαιος, incertain, e ; ὁ μὴ γνωρίζων πόθεν ν' ἀρχίσῃ, ὁ ἀμήχανος, embarrassé, ée ; στενοχωρημένος, gêné, ée ; ἀναποφάσιστος, indécis, e ; irrésolu, e ; ὁ ἔχων ἔλλειψιν μέσων, sans moyens, sans ressources; ὁ ἐνδεής, ὁ στερούμενος τῶν χρειωδῶν τοῦ βίου, nécessiteux, euse ; ἐνδεής, ὁ μηδὲν ἔχων, indigent, e ; ὁ πτωχός, le pauvre ; ἄπορος, ὁ ἀμήχανος εἰς τὸ ποιεῖν τι, perplexe, adj. || ἄπορον πρᾶγμα, affaire embarrassante ; || ἄπορος ἐρώτησις, question difficile ; || ἐν ἀπορίᾳ εἰμί, être dans l'embarras ; || εὑρίσκοντο εἰς ἀπορίαν, ils étaient embarrassés ; || ἐν ἀπορίᾳ πάντων, manquant de tout ; § ἄπορος, [διάλ. Οἰνόης=ἀνίκανος, ἀσθενής, στενοχωρημένος.

ἀπορραπίζω, μέλ. ίσω· διώκω τινὰ ῥαπίζων, souffleter ; καὶ συνεκδοχ. τῷ ἐπιβάλλω σιωπήν, fermer la bouche par un soufflet ; faire taire q'un.

ἀπορράπτω, μέλ. άψω· τελειώνω τὸ ῥάπτειν, achever (finir) de coudre : § —, découdre, κοινῶς ξεῤῥάπτω, ξηλώνω.

ἀπόρρευσις, εως, ἡ· ἡ ἀπό τινος ῥεῦσις, χύσιμον, écoulement, n. m.

ἀπορρεύστωσις, ἡ· ἡ μεταβολὴ εἰς ῥευστόν, action de liquéfier ; ἡ ῥευστοποίησις, liquéfaction, n. f..

ἀπορρέω, ῥέω ἀπό τινος, découler ; παράγομαι, προέρχομαι, πηγάζω, dériver ; avoir sa source ; || —, πηγάζω, émaner ; || πᾶσα δικαιοσύνη ἀπορρέει ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, toute justice émane de Dieu.

ἀπόρρηξις, εως, ἡ· ἡ τσάκισις, διάρρηξις, déchirement, n. m ; déchirure, n. f. = διάσχισις· || αἱ ἀπορρήξεις τοῦ ἐδάφους, déchirures du sol ; || αἱ ἀπορρήξεις ἢ τραχύτητες τῆς ἀκτῆς καὶ κατὰ Πολυδεύκην ὁ τραχὺς αἰγιαλός, découpures de la côte.

ἀπόρρητος, ος, ον· ὃ δὲν δύναταί τις νὰ ἐκφράσῃ (νὰ εἴπῃ), ὁ μυστικός, secret, e ; ὁ κεκρυμμένος, caché, ée; ὁ μυστηριώδης, mystérieux, euse ; || — διακοίνωσις, note confidentielle ; § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀπόρρητον, le secret = τὸ μυστικόν· || ἐν ἀπορρήτῳ, μυστικῶς, secrètement ; || ὁ ἐξ ἀπορρήτων, le confident = ὁ ἐμπεπιστευμένος, ὁ κάτοχος τῶν μυστικῶν καὶ συνεπῶς ἐνίοτε ὁ ἰδιαίτερος γραμματεύς, secrétaire intime ou particulier.

ἀπορρήτως [ἐπίρ.] μυστικῶς, secrètement = ὑπὸ ἐχεμύθειαν, sous le sceau du secret ; ἐμπιστευτικῶς, confidemment, ἢ μυστικῶς ἰδιαιτέρως, ἐμπιστευτικῶς, ὑπὸ ἐχεμύθειαν, confidentiellement.

ἀπόρριγμα, τό· καὶ ἀπόρριχμα, καὶ ῥῆμα ἀπορρίχνω [διάλ. Ἠπείρ.] (παρὰ τὸ ῥίχνω=ῥίπτω), λέγεται τὸ ἔκτρωμα, ἄμβλωμα, avorton, n. m. βλ. καὶ ἀπορριξιμηόν.

ἀπορριζόνω, μέλ. ώσω, ἐκριζῶ, ξεριζόνω, ἀποσπῶ, ῥιζηδόν, déraciner.

ἀπορρίζωσις, εως, ἡ· ἡ μετὰ τῆς ῥίζης ἀπόσπασις, ἐκρίζωσις, déracinement, n. m.

ἀπόῤῥιμα, ατος, τό· τὸ ἀποῤῥιφθέν, ἡ ἀπόῤῥιψις, rebut, n. m ; rejet, n. m.

ἀποῤῥινάω-ῶ· ῥινίζω, κόπτω τι μὲ τὸ ῥινίον, limer ; βλ. ῥινάω.

ἀποῤῥίνημα, ατος, τό· τὸ ῥίνισμα, limaille, n.f. καὶ limature, n. f; βλ. ῥίνισμα.

ἀπόῤῥιξε ἡ γίδα ἢ ἡ προβατίνα [δημ.] (ῥῆμα ἀποῤῥίχνω καὶ ῥημ. παραγ. ἀπόῤῥιγμα), τὸ ἄλλως λεγόμενον ἀπέβαλεν, ἤτοι ἀπέβαλε τὸ ἔμβρυον πρὸ τοῦ ὡρισμένου τῆς γεννήσεως χρόνου· βλ. ἀποβάλλω, ἀπόῤῥιγμα.

ἀποῤῥιξιμηόν, τό· [δημ.] κυρίως τὸ ἀπόῤῥιγμα ἢ ἀπόβαλμα, τὸ σκοτωμένον ἔμβρυον), ἔκτρωμα, ἄμβλωμα, avorton, n. m. enfant né avant le terme, τὸ προώρως γεννηθέν.

ἀποῤῥιπτέος, α, ον· ὁ ἀποῤῥίψιμος, ὁ ἄξιος ἀποῤῥίψεως, rejetable ; ὁ ἄχρηστος, ἀπαράδεκτος, inadmissible.

ἀποῤῥίπτω, μέλ. ίψω, rejeter ; ῥίπτω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, rejeter loin de soi ; § ἀποῤῥίπτω, ἀπωθῶ, repousser ; δὲν δέχομαί τι, ne pas admettre, ἀποβάλλω, ἀρνοῦμαι, rebuter, refuser ; βλ. καὶ ἀπόῤῥιψις· § [μεταφ.] ἀποῤῥίπτω, δὲν δέχομαί τι, décliner ; § [νομ. ἐνι.] écarter ; || ἡ πλειονοψηφία ἀπέῤῥιψε τὸ νομοσχέδιον, la majorité a repoussé le projet de loi ; || ἡ αἴτησίς του ἀπεῤῥίφθη, sa demande a été écartée ; || ἀπεῤῥίφθη [εἰς τὰς ἐξετάσεις] il a été refusé ἢ il n'a pas été admis ; || ἀπέῤῥιψε τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν τοῦ προσέφεραν, il a refusé le poste qu'on lui offrait ; || ἀπεῤῥιμμένος, η, ον, rejeté, rebuté ; refusé ; § [ἐμπορ.] ἀποῤῥίπτω (κακὸν ἐμπόρευμα, σκαρτάρω), rejeter ; écarter ; || ἀποῤῥίπτω (προτάσεις, ὅρους), repousser ; || ἡ δίκη ἀπεῤῥίφθη, le procès a été rejeté ; § [μεταφ.] ἀποῤῥίπτω, ἐν γένει ἀποβάλλω, répudier.

ἀποῤῥίχνω, [διάλ.'Ηπείρ.] βλ. ἀπόῤῥιγμα, ἀπόῤῥιξε.

ἀποῤῥίψιμος, ος, ον· βλ. ἀποῤῥιπτέος.

ἀπόῤῥιψις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποῤῥίπτειν, action de rejeter, rejet, n. m ; ἡ μὴ παραδοχὴ τοῦ ἀκαταλλήλου, τὸ ἀποῤῥίπτειν, τὸ μὴ παραδέχεσθαί τι· || — τῆς προτάσεως, le rejet de la proposition; § —, action de rebuter, rebut, n. m ; || ἀποῤῥίπτω, mettre au rebut ; ἡ δὲ πρᾶξις, ἤτοι ἡ ἀπόῤῥιψις, la mise au rebut; § —, action de refuser, refus, n, m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποῤῥίπτειν, ἀποποιεῖσθαι ἢ ἀρνεῖσθαι τὴν προσφορὰν ἢ παραλαβὴν ἀντικειμένου τινὸς ἢ τὴν παραδοχὴν αἰτήσεώς τινος· || — τῶν ὠνίων (τροφίμων) τοῦ συσσιτίου, refus de denrées de l'ordinaire.

ἀποῤῥοή, ῆς, ἡ· ἡ ἐκροή, τὸ χύσιμον ἔκ τινος, écoulement, n. m ; § τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξ οὗ ἀποῤῥέει, τὸ προκύπτον, ἡ ἀπόῤῥοια, émanation, n. f. (ἀποῤῥέω, émaner) ; § ἡ πτῶσις, la chute (des cheveux, etc.).

ἀπόῤῥοια, ας, ἡ· émanation, n. f ; τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ προκύπτον, résultat, n. m. ἐπίσης ἡ ἐκροή, effluence, n.f; § [συνεκδ.] ἡ συνέχεια, ἡ συνέπεια, suite, n. f; conséquence, n. f ; || εἶνε ἀπόῤῥοια τῆς γενικῆς παραλυσίας, c'est la suite de la débandade générale.

ἀποῤῥοφάω καὶ ἀποῤῥοφέω βλ. ἀποῤῥοφῶ.

ἀποῤῥοφήσιμος, ος, ον· absorbable, adj. τὸ δυνάμενον νὰ ἀποῤῥοφηθῇ· || ἡ πεπτίνη καθιστᾷ ἀποῤῥοφησίμους καὶ ἀφομοιωσίμους, τὰς λευκωματώδεις οὐσίας, la pepsine rend absorbables et assimilables les matières albuminoïdes.

ἀποῤῥόφησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποῤῥοφᾶν, action d'absorber ; ἤτοι πρᾶξις δι' ἧς ῥευστόν τι εἰσδύει ἔν τινι σώματι, absorption, n. f ; || ἡ ἀποῤῥόφησις εἶνε ἡ πηγὴ τῆς θρέψεως, l'absorption est la source de la nutrition ; || ἐπίσης ἡ ἀπομύζησις aspiration, n. f ; βλ. λέξιν· || — ἀέρος = εἰσπνοή, aspiration, n. f ; || [ἐμπορ.] ἀποῤῥόφησις [κυρίως καὶ μεταφ.] absorption, n. f ; || — ὑπόγειος, dégagement souterrain, καλεῖται ἡ ὑπὸ τοῦ ἐδάφους ἀποῤῥόφησις τῶν λιμναίων ὑδάτων· || — διὰ τῆς δερματικῆς ἐπιφανείας, absorption par la peau; || — ἀερίων, absorption des gaz ; π. χ. ὅταν ἀέριόν τι τεθῇ εἰς ἐπαφὴν μετὰ ὑγροῦ ἢ στερεοῦ σώματος· || — θερμότητος, absorption de la chaleur, ὅταν ἡ ἀκτινοβόλος θερμότης προσπίπτει ἐπὶ τὰ σώματα· ἡ αἰθάλη ἀποῤῥοφᾷ εὐκολώτερον τὰς θερμαντικὰς ἀκτῖνας· || — φωτός, absorption de la lumière, γίνεται οὐ μόνον ὅταν τὸ φῶς προσπίπτῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας σκοτεινῶν σωμάτων, ἀλλὰ καὶ ὅταν διέρχηται διὰ διαφανῶν μέσων, οἷον διὰ τοῦ ἀέρος, τῆς ὑάλου· || — ὑγρασίας, absorption de l'humidité.

ἀποῤῥοφητικός, ή, όν· ὁ ἀποῤῥοφῶν, ὁ πρὸς ἀποῤῥόφησιν χρησιμεύων, absorbant, e ; absortif, ive ; || ὁ ἀπομυζῶν, ἀναῤῥοφητικός, aspirant, e ; || — χάρτης, papier buvard.

ἀποῤῥοφητικότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἀποῤῥοφᾶν, absorptivité, n. f.

ἀποῤῥοφῶ (άω καὶ έω), μέλ. ήσω, ῥοφῶ ἀπό τινος, absorber [κυρίως καὶ μεταφ.]· || ἐκμυζῶ, ἀναῤῥοφῶ, aspirer ; || —, καταβροχθίζω, engloutir ; || — τὸ κέρδος, absorber le bénéfice (profit).

ἀπόῤῥυσις, εως, ἡ· ἡ ἀποῤῥοή, écoulement, n. m. βλ. λέξιν.

ἀποῤῥωγάς, άδος, ἡ· θηλ. τοῦ ἀποῤῥώξ.

ἀποῤῥώξ, ῶγος, ὁ καὶ ἡ· ἤτοι ὁ ἀπότομος, abrupt, e ; κρημνώδης, escarpé, ée ; § ἀκτὴ ἀποῤῥώξ, falaise, n. f. ἤτοι ἀκτὴ ἢ βράχοι ἀπότομοι ἐπὶ τῆς θαλάσσης. § —, pic, n. m. =ὀρθόπαγον, τό· ἀκτή, βράχος ἢ τόπος κρημνώδης, ἤτοι ἀπότομος καὶ δύσβατος· βλ. καὶ ὄρος.

ἀπορύσσω, μέλ. ορύξω, ξεσκάπτω ἢ κατασκάπτω, creuser, enfouir.

ἀπορφανίζω, μέλ. ίσω, καὶ ἀπορφανόω-ῶ, μέλ. ώσω· κάμνω τινὰ ὀρφανόν, rendre orphelin ; § [παθ.] devenir orphelin ; || [μεταφορ.] ἀπωρφανίσθη τοῦ μόνου του προστάτου, il a perdu son seul protecteur.

ἀπορφάνισις, ἡ καὶ

ἀπορφανισμός, οῦ, ὁ· orphelinage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ καθιστᾶν τινα ὀρφανόν· ἡ κατάστασις τοῦ ὀρφανοῦ, état d'orphelin.

ἀπορῶ (έω) μέλ. ήσω, 1) εὑρίσκομαι ἐν ἀμηχανίᾳ, être embarrassé; εὑρίσκομαι στενοχωρημένος, εἰς δυσχέρειαν, être dans la gêne, être gêné; εἶμαι ἄπορος, ἀπορῶ τινος, μοὶ ἐλλείπει τι, manquer de; στεροῦμαι, se priver; ἔχω ἔλλειψιν χρημάτων, manquer d'argent; || ἀπορεῖ μέσων, il manque (il est privé) de moyens (de ressources); || ἀπορεῖ πνεύματος, il manque d'esprit; || [ἀπολ.] ἀπορεῖ (χρημάτων), il est gêné; il est dans la gêne; 2) —, ἀμφιβάλλω, douter; δὲν εἶμαι βέβαιος, ne pas être certain=εἶμαι ἀβέβαιος, être incertain; διστάζω, hésiter; ἀμφιβάλλω, ταλαντεύομαι, se balancer; || — τί νὰ πράξω, je ne sais que faire; je balance (j'hésite) sur ce que je vais (que je dois) faire; || τί στέκεις καὶ ἀπορεῖς; pourquoi hésitez-vous? 3) εὑρίσκομαι εἰς ἔκπληξιν, ἐκπλήττομαι, être étonné; s'étonner; être surpris (frappé); || μὴ ἀπορεῖτε, ne vous [en] étonnez pas; || ἀπορῶ μὲ τὴν διαγωγήν του, sa conduite me surprend; || ἂν τὸν ἀκούσητε νὰ τραγουδῇ θ' ἀπορήσητε, si vous l'entendez chanter vous en serez frappé; || δὲν ἀπορῶ πλέον διὰ τίποτε, je ne m'étonne plus de rien.

ἀποσάθρωσις, εως, ἡ· (ἀπό, σαθρός), ἐντελὴς σαθρότης, pourriture complète, etc; βλ. **σαθρός, σαθρότης**· || [γεωλ.] καλεῖται οὕτως ἡ ὑπὸ τοῦ ὕδατος καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας χημικὴ ἀλλοίωσις καὶ εἰς χῶμα μεταβολὴ διαφόρων πετρωμάτων.

ἀποσαλεύω, μέλ. εύσω, μακρὰν ἀπό τινος στέκω, se tenir éloigné de; ἀπομακρύνω, éloigner; § [ναυτ.] —, κοινῶς μένω ἀρόδο=στέκω μακράν, rester en grande rade, ἤτοι εἶμαι ἠγκυροβολημένος μακρὰν τῆς ξηρᾶς ἄνευ πρυμνησίων, εἰς τὸ πέλαγος, ἐκτὸς τοῦ λιμένος.

ἀποσανδάλωσις, εως, ἡ· [ἱππολ.] ἡ πτῶσις τοῦ σανδάλου, chute de sabot (βλ. **ἀποσανδαλόω**), τελεία ἐκκόλησις ἀπὸ τῶν ὑποκειμένων σαρκωδῶν μερῶν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπόπτωσις τῶν τὴν ὁπλὴν τῶν μονύχων ἢ διχήλων ζῴων ἐπικαλυπτόντων ὀνυχωδῶν μερῶν, ἅτινα συνιστῶσι τὸ **σάνδαλον** αὐτῆς.

ἀποσανδαλόω-ῶ, ἀφαιρῶ ἢ χάνω τὸ σάνδαλον, perdre le sabot; dessaboter; || ἵππος ἀπεσανδαλωμένος, un cheval dessaboté.

ἀπόσαξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσάττειν, τοῦ ξεφορτώνειν ἢ ἐκβάλλειν τὸ σάγμα (σαμάρι) τοῦ ζῴου, action de décharger, de desseler; de débâter; || —, déharnachement, n. m. ἡ ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐλάσεως ἢ ἡμιόνου ἀφαίρεσις τῆς σαγῆς.

ἀποσαρίδια, τά· [δημ.] τὰ σκουπίδια, les balayures; βλ. **ἀποσάρωμα.**

ἀποσαρόω-ῶ, καὶ

ἀποσαρόνω, καὶ ἀποσαρώνω, μέλ. ώσω, τελειώνω τὸ σάρωμα, finir de balayer; ἢ ἁπλῶς balayer; καθαρίζω, nettoyer.

ἀποσάρωμα, τό· πληθ. τὰ **ἀποσαρώματα** =τὰ ἀποσαρίδια, τὰ φροκαλίδια, les balayures; ce qu'on enlève en balayant.

ἀποσάττω, μέλ. άξω, ξεφορτώνω, ἐκφορτώνω, décharger; ἀποσελλόω-ῶ, ἀποσελλώνω, desseler, ἀφαιρῶ τὴν σέλλαν· || —, débâter, ἀφαιρῶ κυρίως τὸ σάγμα τοῦ ὄνου ἢ ἡμιόνου, κοινῶς ξεσαμαρώνω· || —, déharnacher, ἀφαιρῶ τὴν σαγὴν ἵππου ἐλάσεως ἢ ἡμιόνου.

ἀποσβέννυμι, βλ. ἀποσβύνω.

ἀπόσβεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσβένειν (σβύνειν), action d'éteindre (etc βλ. **ἀποσβύνω**), τὸ ἐντελὲς σβύσιμον, ἡ σβέσις, extinction, n. f. § action d'effacer, effacement, n. m. ἡ ἐξάλειψις, τὸ σβύσιμο· || action de rayer, ἐξάλειψις, διαγραφή, radiation, n. f. § — (χρεωλυτικὴ) δανείου, amortissement d'un emprunt; ἡ βαθμιαία κατὰ συμπεφωνημένας δόσεις ἀπότισις χρέους καὶ τῶν τόκων αὐτοῦ· ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως αὐτῆς ἀντὶ τοῦ **χρεωλυσίου**· βλ. λέξιν· || ἀποσβέσεις ἐπισφαλῶν ἀπαιτήσεων, amortissements de créances véreuses; § [ἠλεκτ.] ἀπόσβεσις, amortissement, n. m. (λέγεται ἐπὶ τῶν γαλβανομέτρων), γαλβανόμετρον οὗτινος τὸ κινητὸν σύστημα (μαγνητικὴ βελόνη, πηνίον, κτλ.) ἐκτραπὲν τῆς ἀρχικῆς θέσεως ἐπανέρχεται εἰς ταύτην μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν σειρᾶς ταλαντώσεων καθίσταται ἀπεριόδον ἐκμηδενιζομένων τῶν ταλαντώσεων διὰ βαθμιαίας ἀποσβέσεως τῆς κινήσεως τοῦ κινητοῦ συστήματος· || κρίσιμος ἀπόσβεσις, amortissement critique, ὁ βαθμὸς τῆς ἀποσβέσεως τῆς κινήσεως ὁ ἀντιστοιχῶν διὰ δεδομένον γαλβανόμετρον διὰ τὴν ταχυτέραν ἐπαναφορὰν εἰς τὴν ἀρχικὴν θέσιν τοῦ ἐκτραπέντος κινητοῦ συστήματος ἀπεριόδου γαλβανομέτρου εἶνε ἡ κρίσιμος ἀπόσβεσις· || [μηχ. καὶ ἠλεκτρ.] ζεῦγος ἀποσβέσεως, couple d'amortissement.

ἀποσβεστήρ, ῆρος, ὁ· ὁ πνιγεύς, étouffoir, n. m. πρὸς σβέσιν τοῦ πυρός.

ἀποσβέστης, ου, ὁ· ὁ πρὸς ἀπόσβεσιν χρησιμεύων, extincteur, n. m. καλεῖται οὕτω πυροσβεστικὴ ἀντλία κινουμένη διὰ τῆς ἐνεργείας συμπεπυκνωμένων ἀερίων.

ἀποσβεστικός, ή, όν· ὁ πρὸς ἀπόσβεσιν χρησιμεύων, d'extinction; d'amortissement; βλ. ἀπόσβεσις· || ἀποσβεστικὴ παραγραφή, prescription libératoire.

ἀποσβολόνομαι, [διάλ. Καρπάθ.]=καταλυποῦμαι, ἐκ τοῦ βολέω-ῶ, παρακ. βεβόληκα, βεβόλημαι, Ὁμ. Ἰλ. Ι. «πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντας» καὶ «ἄχει βεβολημένος ἦτορ» ὅπερ εἰς ὅλα τὰ χωρία διὰ τοῦ λυποῦμαι ἑρμηνεύεται. Ἐπίσης λέγεται ἐπὶ ἀλλοιώσει ἢ ὠχριάσει τῆς ὄψεως ἐν ἀπαισίῳ ἀκούσματι ἢ πραξικοπήματι· «ἔμεινεν ἀποσβολωμένος» (confondu, e)· βλ. ἀποσβολόνω.

ἀποσβολόνω, μουντζουρόνω μὲ καπνιάν, καταισχύνω, βιάζω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, συνεπῶς ἀποστομόνω, φιμόω, fermer la bouche; συγχίζω τινά, confondre; φέρω εἰς ἀμηχανίαν,

déconcerter ; παθ. ἀποσβολόνομαι, ἀόρ. ἀπεσβολόθην, βλ. καὶ ἀποσβολόνομαι.

ἀποσβόλωμα, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσβολόνειν, action de confondre (de déconcerter) ; ἡ ταραχή, σύγχυσις, confusion, n. f. ἡ ἀμηχανία, déconcertement, n. m.

ἀποσβύνω, ἀποσβέννυμι, μέλ. ἀποσβέσω, ἐντελῶς σβύνω, éteindre tout à fait ; § ἐξαλείφω, ἐξαφανίζω, σβύνω, effacer ; ἐξαλείφω, διαγράφω, rayer, biffer ; § ἐξοφλῶ χρέος ἢ λογαριασμόν, solder ; ἐξοφλῶ χρέος, δάνειον (χρεωλυτικῶς), amortir une dette, un emprunt ; βλ. ἀπόσβεσις.

ἀπόσεισις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσείειν, action de secouer, secousse, n. f ; ‖ ἡ ἀπαλλαγή, débarras, n. m.

ἀποσείω, τινάζω τι ἀπό τινος, ἰδίως ἀφ' ἑαυτοῦ, κινῶ, secouer ; ἀπαλλάσσομαί τινος, se débarrasser ; ‖ ἐπὶ ἵππων ἀποσείω=ῥίπτω (ἀνατρέπω) τὸν ἱππέα, renverser le cavalier ἢ se débarrasser du cavalier ; ‖ ἀποσείω τὸν ζυγόν, secouer le joug.

ἀποσελλόω-ῶ, βλ. ἀποσελλώνω.

ἀποσέλλωμα, ἀποσέλλωσις, ἡ· [ἱππευτ.] action de desseller ; ἡ ἀπόσαξις, ἤτοι ἡ ἀφαίρεσις τῆς σέλλης ἀπὸ τῆς ῥάχεως τοῦ ἵππου.

ἀποσελλώνω, desseller, ἀφαιρῶ τὴν σέλλαν=ἀποσάττω, τὸ ἀντίθετον εἶνε σελλόω, σελλώνω, ἐπισάττω.

ἀποσηκόνω, μέλ. ώσω, [διάλ. Οἰνόης] = ξεσηκόνω, ἀναιρῶ.

ἀποσήμαδο, τό· [διάλ. Ἠπείρου] τὸ μὴ φέρον σημεῖα τελείου ἀνθρώπου ἢ ζώου, ὅθεν τὸ μικρόν, ἀδύνατον καὶ κοντόν· «εἶνε ἀποσήμαδο τοῦτο τ' ἀρνί», ὅθεν τὸ μὴ τέλειον, qui n'est pas parfait.

ἀποσηπτικαὶ οὐσίαι, désinfectants, αἱ καταστρέφουσαι τὰ μιάσματα ἢ μολύσματα.

ἀποσηψία, ἡ· ἡ ἀπολύμανσις, désinfection, n. f ; βλ. λέξιν· § aposepsie, n. f. πᾶσα ὀργανικὴ ὕλη ὑπόκειται εἰς σηπεδόνα γινομένην διὰ μικροβίων, ἤτοι εἰς ζύμωσιν σεσηπυῖαν (fermentation putride), ἡ μέθοδος ὅθεν τῆς καταπολεμήσεως τῆς σηπεδόνος καλεῖται ἀποσηψία.

ἀπόσηψις, εως, ἡ· ἡ ἐντελὴς σῆψις, τὸ ὅλως διόλου σάπισμα, putréfaction, n. f ; ἢ pourriture, n. f.

ἀποσιάζω, μέλ. άξω, [διάλ. Καρπάθ.] ἀποσιωπῶ, σκεπάζω, ἐπικαλύπτω κακὰς πράξεις, «ἐπόσιασά σου ταῖς πλέα τῆς βουλίαις καὶ τῆς ἐργασίαις σου».

ἀποσίγαρον, τό· bout de cigare.

ἀποσιγέω-ῶ· βλ. ἀποσιωπάω-ῶ.

ἀποσίγησις, εως, ἡ· ἡ ἐντελὴς σιώπησις, ἡ σιωπηλότης, taciturnité, n. f ; ἡ σίγησις, silence (n. m.) sur quelque chose.

ἀποσιτία, ας, ἡ· ἡ ἀποστροφὴ πρὸς τὰς τροφάς, aposítie, n. f.

ἀποσιωπάω, βλ. ἀποσιωπῶ.

ἀποσιώπησις, εως, ἡ· ἡ σιωπή, ἡ παῦσις τῆς ὁμιλίας, ἡ ἑκουσία σιωπὴ (παράλειψις) ἐπί τινος ἀντικειμένου, réticence, n. f ; silence sur quelque chose.

ἀποσιωπητικός, ή, όν· ὁ ἀποσιωπῶν, de réticence ; § [γραμμ.] ἀποσιωπητικὰ (σημεῖα) (. . . .), points de suspension.

ἀποσιωπῶ(άω), μέλ. ήσω, ἐντελῶς σιωπῶ, se taire ; δὲν λέγω τι, ὅπερ παρέρχομαι διὰ τῆς σιωπῆς, passer sous silence ; § παύω, παρασιωπῶ, supprimer ; ἀποκρύπτω τι (δὲν τὸ λέγω) cacher ; παραλείπω, omettre ; ‖ ‖ πάντα ταῦτα σκοπίμως ἀπεσιωπήθησαν, tout cela a été omis à dessin.

ἀποσκάπτω, μέλ. άψω, τελειώνω τὸ σκάπτειν, achever de creuser.

ἀποσκεβγή, ἡ [διάλ. Καρπάθου] (ἀπὸ σκέπω), μέρος ὑπήνεμον, σκεπός.

ἀπόσκεπα, [ἐπίρ.] [διάλ. Ἠπείρ.] σκεπαστά, ἀπαντᾷ μετὰ τοῦ κρυφά· «πήγαινε κρυφὰ καὶ ἀπόσκεπα, γιὰ νὰ μὴ σὲ ἰδῇ κανείς».

ἀποσκεπάζω, μέλ. άσω, ἐντελῶς ξεσκεπάζω, découvrir ; ἀποκαλύπτω, dévoiler ; ‖ —, débâcher ξεσκεπάζω, ἐκβάλλω τὸ κάλυμμα (π. χ. ἅμαξαν).

ἀποσκεπάνω, [διάλ. Οἰνόης] ξεσκεπάζω, ἀποσκέπω.

ἀποσκεπαρνίζω, μέλ. ίσω, κόπτω μὲ τὸ σκεπάρνι, fendre d'un coup de hâche ; ‖ ἐπίσης σχίζω τὴν κεφαλήν τινός, πληγώνω εἰς τὴν κεφαλήν, fendre d'un coup la tête.

ἀποσκεπαρνισμός, οῦ, ὁ· τὸ κόπτειν διὰ τῆς σκεπάρνης, ἔτι δὲ καὶ ἡ πληγὴ τῆς κεφαλῆς δι' ἀποσχίσεως γινομένη, fente ou fracture du crâne ; εἰς τὴν χειρουργικὴν λέγεται οὕτως ἡ τρῶσις ἡ γινομένη κυρίως εἰς τὰ κρανικὰ ὀστᾶ.

ἀποσκέπαστος, η, ο· [διάλ. Οἰνόης], ἀσκεπής, ξεσκέπαστος.

ἀποσκευάζω, μέλ. άσω, ἀφαιρῶ, σηκώνω ἢ ἐκ τοῦ μέσου αἴρω τὰ σκεύη, ἢ ἐκδύω τι, γυμνόνω, dégarnir ; dégréer ; ἀφοπλίζω, désarmer (ἰδίως ἐπὶ πλοίων), βλ. ἀφοπλίζω· ‖ [ναυτ.] — ἐργάτην, dégarnir un cabestan, ἤτοι ἀφαιρῶ τὰς σκυτάλας (barres), τὴν περιειλιγμένην ἄλυσιν, κτλ. ‖ — (ξαρματώνω) ἐφόλκιον, désarmer, ἤτοι ἀφαιρῶ τὸν ἐξαρτισμόν του· ‖ [μέσ.] —, ομαι, ἀφοπλίζω, ἐκβάλλω. ἀφαιρῶ τὰ ὁπλίσματα, déséquiper ; ‖ **ἀποσκευάσθητε!** (παράγγ.) déséquipez-vous ; § —, σηκώνω τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης σκεύη, σηκώνω τὸ τραπέζι, desservir ; § —, ἀφοπλίζω, ἀφαιρῶ τὰ πολεμεφόδια ἢ τὰ ὅπλα ἔκ τινος φρουρίου, θέσεως, κτλ. démunir.

ἀποσκευάρισμα(ν) [διάλ. Οἰνόης], ὁ εὐτρεπισμός

ἀποσκευαρίζω [διάλ. Οἰνόης]=ταξιθετῶ, εὐτρεπίζω, σηκώνω τὰ σκεύη ἀπὸ τὸ μέσον, ἀποσκευάζω.

ἀποσκεύασις, εως, ἡ· ἡ τῶν σκευῶν ἀφαίρεσις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκευάζειν, action de dégréer (de désarmer, de déséquiper, etc.)· βλ. ἀφοπλισμός, dégréement, n.m ; désarmement, n. m ; déséquipement, n. m.

ἀποσκευή, ῆς, ἡ· τὰ σκεύη. les effets, ἤ-

τοι τὰ χρειώδη εἰς τὴν οἰκίαν· || ἐπίσης τὰ πρὸς ὁδοιπορίαν χρειώδη, les bagages, n. m. pl.; || ἀποσκευαὶ ταξειδίου, les bagages, ἢ les nécessaires de voyage; § [τακτ.] ἀποσκευὴ (στρατοῦ) ἢ καὶ παρασκευή, bagages, n. m. pl. καλοῦνται οὕτω τὰ διάφορα εἴδη καὶ ὑλικά, περιλαμβανομένων τῶν ὅπλων καὶ τῶν ἐν γένει ἐφοδίων καὶ πυρομαχικῶν, ἅτινα ὁ στρατὸς φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ἐν ἐκστρατείᾳ· βλ. καὶ κατωτέρω στρατιωτικαὶ ἀποσκευαί· || bague, λέξις χρησιμοποιουμένη ἄλλοτε ἀντὶ τῆς λέξεως bagages (ἀποσκευαί)· σήμερον διετηρήθη μόνον ἐν τῇ φράσει, sortir d'une place vie et bagues sauves, ὅπερ σημαίνει ἐξῆλθε τοῦ φρουρίου μετὰ τῶν ἀποσκευῶν· § μικρὰ ἀποσκευή, menu bagage, καλεῖται τὸ σύνολον τῶν εἰδῶν (effets) ἅτινα ὁ στρατιώτης φέρει μεθ' ἑαυτοῦ· βλ. καὶ κατωτέρω· § μεγάλη ἀποσκευή, gros bagage, καλεῖται ἡ διὰ τῶν ὀχημάτων ἢ κτηνῶν μεταφερομένη σκευή· βλ. σκευοφόρα· § ἀποσκευή, équipement, n. m. καλεῖται τὸ σύνολον τῶν εἰδῶν (effets) καὶ τῶν διαφόρων ἀντικειμένων, ἅτινα χρησιμεύουσιν εἰς τὸν στρατιώτην· ἡ παλαιοτέρα γαλλικὴ λέξις ἦτο équipe, n. f. βλ. καὶ ἐξάρτυσις· || ἡ ἀποσκευὴ τῶν στρατιωτῶν, l'équipement des soldats; τὰ εἴδη ἱματισμοῦ (effets d'habillement) καὶ τὰ εἴδη στρατοπεδείας (effets de campement) συμπεριλαμβάνονται εἰς τὴν εἰρημένην ἀποσκευήν· || ἡ μικρὰ ἀποσκευή, petit équipement, τοῦ στρατιώτου ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν λινοστολὴν (linge), τὰς ψήκτρας καθαριότητος (brosses), τὴν ὑπόδησιν (chaussure) καὶ τὰ διάφορα μικρὰ ἀντικείμενα ἅτινα ὁ στρατιώτης φέρει μεθ' ἑαυτοῦ· μεγάλη ἀποσκευὴ τοῦ στρατιώτου, grand équipement, καὶ fourniment; βλ. ἐξάρτυσις· § στρατιωτικαὶ ἀποσκευαί, équipages militaires, βλ. σκευοφόρα καὶ παρασκευὴ ἐκστρατείας. § Παρὰ τοῖς Ρωμαίοις αἱ ἀποσκευαὶ (bagages) τοῦ στρατοῦ ἐκαλοῦντο impédimenta, impédimentum, σήμερον ὅμως αἱ λέξεις αὗται σημαίνουσι τὰς παραπομπὰς τῆς μάχης, ἤτοι τὰς ἀναγκαίας ἁμαξοπομπὰς (convois de voitures) διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ἀποσκευῶν (bagages), τῶν τροφῶν, τῶν πυρομαχικῶν καὶ ἐν μιᾷ λέξει πάντων τῶν ἀντικειμένων τῶν χρησίμων διὰ τὴν μάχην· § ἀποσκευή, ὁ φόρτος, τὸ φορτίον, la charge; καλεῖται οὕτω πᾶν τὸ ἐπὶ τῆς σέλλης τιθέμενον καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐξαρτώμενον βάρος, ὡς τὸ δισάκκιον, αἱ πεταλοθῆκαι, τὰ μαρσύπια, κτλ.

ἀποσκηνόω-ῶ, μέλλ. ώσω, ἐκ τῆς σκηνῆς ἀπαίρω, λύω τὰς σκηνάς, διπλώνω τὰς σκηνάς, plier les tentes; ἐπίσης σηκώνω τὰς σκηνὰς καὶ ἀναχωρῶ, lever le piquet, [ἀντίθετον τοῦ κατασκηνῶ, planter le piquet], ἢ ἀφαιρῶ τοὺς πασσάλους τῆς κατασκηνώσεως, συνεπῶς λύω τὰς σκηνὰς καὶ ἀναχωρῶ τοῦ στρατοπέδου, ἀποστρατοπεδεύω, décamper.

ἀποσκιάζω, μέλ. άσω, ῥίπτω σκιάν, σκιάζω τι, ἢ καὶ θέτω τι εἰς τὴν σκιάν, mettre à l'ombre, ombrager.

ἀποσκίζω, μέσ. ἀποσχίσκομαι [διάλ. Οἰνόης], ἀποσχίζω, ξεσχίζω.

ἀποσκιρτάω, βλ. ἀποσκιρτῶ.

ἀποσκίρτησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκιρτᾶν, τὸ πήδημα, bond, n.m. saut, n. m. (περὶ ἵππου), écart, n. m; || ἡ ἀναχώρησις, λειποταξία, désertion, n. f; || ἡ ἐγκατάλειψις, abandon (abandonnement) d'un parti, d'une opinion, etc (κόμματος, ἰδέας, κτλ)· || ἀποσκίρτησις, défection, n. f.

ἀποσκιρτῶ (άω), μέλ. ήσω, σκιρτῶ ἀπό τι, πηδῶν φεύγω, bondir, sauter; προκειμένου περὶ ἵππου, s'écarter, faire un écart; || ἐπίσης φεύγω, λειποτακτῶ, partir, déserter; ἤτοι ἐγκαταλείπω τι, abandonner.

ἀπόσκισμα, τό· [διάλ. Οἰνόης], τὸ ξέσχισμα.

ἀποσκληρόω-ῶ, μέλ. ώσω, κάμνω σκληρόν, endurcir.

ἀποσκλήρυνσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκληρύνειν, ἡ κατάστασις τοῦ ἀποσκληρυνθέντος. endurcissement, n. m.

ἀποσκληρύνω, κάμνω σκληρόν, endurcir.

ἀποσκορακίζω, μελ. ίσω, μετ' ὀργῆς ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, rejeter; repousser (avec mépris), répudier; ἀποκηρύττω, désavouer; στέλλω τινὰ εἰς κόρακας, ἢ εἰς τὸν διάβολον (μετ' ὀργῆς ἢ περιφρονήσεως), envoyer à tous les diables; envoyer promener quelqu'un.

ἀποσκοράκισις, ἡ καὶ

ἀποσκορακισμός, οῦ· ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκορακίζειν, τὸ ἀποβάλλειν, ἀπορρίπτειν τι, ἀπόρριψις, rejet, n. m. ἀποδοκιμασία, réprobation, n. f. désaveu, n. m.

ἀποσκότεινα, [ἐπίρ. διάλ. Νάξου] = περὶ λύχνων ἀφάς, à la nuit tombante.

ἀποσκωριαστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ ἀφελκυστήρ, ὁ (ἐκ τῶν ἀπό, σκωρία, σκωριάζω, ἢ ἀπό, ἑλκύω) crémoir, n. m. τὸ δι' οὗ ἀφαιρεῖται ἡ σκωρία ἢ τὸ ἕλκυσμα (crasse).

ἀποσμηκτικός, ή, όν· καθαρκτικός, abstergent ente, adj. || ἀποσμηκτικὰ (φάρμακα) abstergents, n. m. pl. || —, ἐκπλυντικός, abstersif, ive.

ἀπόσμηκτρον, ου, τὸ (ἐκ τοῦ ἀποσμήχω), τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἀπόσμιξιν, ἀπόπλυσιν, κάθαρσιν, τὸ σφογγιστήριον, ce qui sert à essuyer, à nettoyer, à laver; καὶ ἐν γένει τὸ ἀπόμακτρον, ἡ πατσαβοῦρα, torchon, n. m; || ἀπόσμηκτρον, τό, lavoir, n. m. ὀρειχάλκινος κύλινδρος φέρων ἑλικοτομημένην ὀπὴν δι' ἧς ἐφαρμόζεται εἰς τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου τοῦ ὅπλου (baguette). Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο εἶνε διχτετρυπημένον ἵνα περᾶται τεμάχιον ὑφάσματος διὰ τὴν κάθαρσιν (ἀπόπλυσιν) τοῦ κοίλου τῆς κάννης, ἀποτελεῖ δὲ μέρος τοῦ χειολογίου (nécessaire d'arme); τὸ ἀπόσμηκτρον τοῦτο εἶνε ὀρειχαλκοῦν, lavoir en laiton.

ἀπόσμηξις, εως, ἡ· βλ. ἀπόσμιξις.

ἀποσμήχω, ἀποσμάω, μέλ. σμήξω, σφογγίζω, essuyer; καθαρίζω, nettoyer; ἀποπλύνω, laver; || —, καθαρίζω, ἐκσκωριάζω, κοινῶς ξεσκουριάζω, décaper; βλ. ἀπόσμιξις· ||

—, [χειρουργ.] καθαρίζω, ἀποπλύνω, absterger ; || —, καθαρίζω, κοινῶς ξελυγδιάζω, décrasser.

ἀπόσμιξις, εως, ἡ· action d'essuyer ; τὸ σφόγγισμα, essuyage, n. m ; action de nettoyer, κάθαρσις, nettoyage, n. m ; action de laver, ἀπόπλυσις, lavage, n. m ; || —, κάθαρσις, ἐκσκωρίασις, décapage, n. m. ἡ ἀφαίρεσις τῆς σκωρίας καὶ τῶν ξένων οὐσιῶν τῶν εὑρισκομένων ἐπὶ τῶν μετάλλων πρὸς καθαρισμὸν τούτων διά τε τὴν στίλπνωσιν, ἐπίχρισιν, τὸν σύνδεσμον τῶν ἠλεκτρικῶν ἀγωγῶν, κτλ. || [χειρουργ.] ἀπόσμιξις, εως, ἡ· καὶ ἀπόσμηξις, ἀπόπλυσις, ἔκπλυσις, καθαρισμός, abstersion, n. f ; || —, décrassement, n. m. ὁ καθαρισμός, κοινῶς τὸ ξελύγδιασμα.

ἀποσοβέω, βλ. ἀποσοβῶ.

ἀποσόβησις, εως, ἡ· ἀποδίωξις, ἐκδίωξις, ἀπομάκρυνσις, action d'éloigner (de chasser), éloignement, n. m ; fuite, n. f. κτλ. || — κινδύνου, conjuration d'un danger ; βλ. ἀποσοβῶ.

ἀποσοβητήριος, ος, ον· ὁ χρησιμεύων εἰς ἀποσόβησιν, ὁ φυγαδευτικός, qui sert à éloigner (à chasser).

ἀποσοβῶ (έω), μέλ. ήσω, ἀπομακρύνω, éloigner ; ἀποδιώκω, chasser ; παραμερίζω τι, écarter ; φυγαδεύω, mettre en fuite ; ἀποτρέπω τι ἀπό τινος, détourner ; διασκεδάννυμι, διασκορπίζω, dissiper ; || ἀποσοβῶ (ἐπιτηδείως κακόν τι), conjurer ; || — κίνδυνον, conjurer un danger.

ἀποσουάριστος, η, ο· [διάλ. Καρπάθου] = ἀνυπόφορος.

ἀποσπαράζω, [διάλ. Οἰνόης] = ξετρομάζω ἄλλον, ἀφαιρῶ τὸν φόβον ἀπό τινα, «ὁ παπᾶν ἐποσπαραξέ με», ἤτοι ὁ ἱερεὺς μοὶ ἀφήρεσε τὸν φόβον (δι' ἱεροτελεστίας).

ἀποσπαργανόω-ῶ, ἀφαιρῶ ἀπὸ τὰ σπάραγνα, démailloter.

ἀπόσπασις, εως, ἡ· καὶ ἀποσπασμός, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσπᾶν τι, action de détacher, détachement, n. m ; action d'arracher, arrachement, n. m ; action de séparer (diviser), διαχώρισις, séparation, n. f. division, n. f; ἡ ἀπομάκρυνσις, écartement, n. m. (καὶ ἐπὶ λόγου ἡ παρέκβασις)· || ἀπόσπασις (ἐπὶ μετάλλου, πυροβόλου, κτλ.) arrachement, n. m. || —, τὸ ἀσύνδετον τοῦ ξύλου, roulure, n. f. βλ. ξύλον· || — τοῦ κλείστρου, déculassement (d'une bouche à feu) (βλ. πυγαῖον καὶ κλεῖστρον, culasse καὶ fermeture) ; αὕτη ἐκτελεῖται ἐπὶ τῶν πυροβόλων ἕνεκα τῆς μὴ μετὰ προσοχῆς στερεώσεως τοῦ κλείστρου κατὰ τὴν ἀπόφραξιν. Βλ. καὶ ἀποσπῶ.

ἀπόσπασμα, ατος, τό ὅ,τι ἀπεσπάσθη ἀπό τινος, τὸ κομμάτι, morceau, n. m. τεμάχιον, lambeau, n. m. τμῆμα ἢ τεμάχιον ἔργου, fragment d'un ouvrage ; || — βιβλίου, extrait (d'un livre, d'un ouvrage); fragment, n. m ; || — ἐγγράφου, extrait d'une pièce, (ἐκ τοῦ ἐξάγω. extraire) ; § [ἐμπορ.] — τρέχοντος λογαριασμοῦ, extrait du compte courant ; βλ. καὶ λογαριασμός· || διὰ τῆς δευτέρας ἔλαβον τὸ — τοῦ λ]σμοῦ μου (ἡ δευτέρα ἐπιστολὴ μοὶ διεβίβαζε), la seconde (lettre) me remettait l'extrait de mon compte ; || ἀπόσπασμα = τὸ ἀποκοπέν, ἀποσπασθέν, arrachement, n. m. détachement, n. m ; § [στρατ.] —, détachement; || στρατιωτικὸν —, détachement militaire ; καλεῖται οὕτω στρατιωτικὸν τμῆμα ὅπερ ἀποσπᾶται ἐκ τοῦ σώματός του δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας· ἐν ἐκστρατείᾳ ἀποσπῶνται διάφορα τμήματα στρατοῦ πρὸς ἀποτέλεσιν στρατιωτικοῦ τινος σώματος· || προκαλυπτικὰ ἀποσπάσματα, détachements de couverture, τὰ πρὸς προκάλυψιν τῶν στρατευμάτων ἐν ἐκστρατείᾳ ἀποσπώμενα· || — ἢ μεταβατικὴ φάλαγξ, colonne volante ἢ colonne mobile; βλ. φάλαγξ· || ἐπικήδειον — [στρατ.], cortège, n. m.

ἀποσπασματάρχης, ου, ὁ· [στρατ.] ὁ διοικητὴς τοῦ ἀποσπάσματος, chef de détachement ; ὁ κατὰ βαθμὸν ἀνώτερος ὁ διοικῶν τὸ ἀπόσπασμα· ἐνίοτε καὶ ὁ σταθμάρχης, chef de poste, βλ. λέξιν.

ἀποσπασμός, οῦ, ὁ· βλ. ἀπόσπασις.

ἀποσπάω-ῶ· βλ. ἀποσπῶ.

ἀποσπερίς, [δημ. ἐπίρ.] ἀφ' ἑσπέρας, dès le soir = ἀποβραδίς, τὸ ἑσπέρας, au soir; dans la soirée.

ἀποσπερίτης, ου, ὁ· [δημ.] étoile du soir; ὁ ἀνατέλλων τὸ ἑσπέρας, ἑσπέριος.

ἀποσπερματίζω, μέλ. ίσω· χύνω σπέρμα, κάμνω ῥεῦσιν (ἐπὶ τῶν ἀνδρικῶν αἰδοίων), émettre le sperme ; συνεπῶς ἐκβάλλω, ῥίπτω ἐκτός, éjaculer.

ἀποσπερματισμός, οῦ, ὁ· ἡ χύσις τοῦ σπέρματος, ἡ ῥεῦσις, émission du sperme ; ἡ ἐκβολή, éjaculation (f.) du sperme.

ἀποσπορέα, [διάλ. Καρπάθου] τὸ ἀπόσπαρμα, ἡ τελευταία σπορά.

ἀποσπόρι, τό· [δημ.] σπόρου λείψανον, κυρίως τὸ ἀπομεινάρι τοῦ σπόρου, le reste de la semence ; μεταφ. τὸ τελευταῖον παιδί, le dernier enfant ; dernier-né.

ἀποσποριάζω, μέλ. άσω, καθίσταμαι σπόρος, monter en graine.

ἀποσπουδάζω, μέλ. άσω, τελειώνω τὰς σπουδάς, finir ses études.

ἀποσπῶ (άω), μέλ. σπάσω, τραβῶν ἐκβάλλω βιαίως, ἀπομακρύνω, arracher ou séparer (écarter) violemment (κυρίως καὶ μεταφ.) || ἀπέσπασεν ὀλίγα κεφάλαια ἐκ τῆς ἱστορίας του, il détacha quelques chapitres de son histoire ; || τὸν ἀπέσπασαν τῶν κόλπων τῆς οἰκογενείας του, on l'arracha au sein de sa famille ; § ἀποσπῶ, ξεχωρίζω τι ἀπό τινος, détacher ; || ἀποσπῶ ἄνδρας [στρατ.], détacher des hommes ; βλ. ἀπόσπασμα· § [μέσ.] ἀπεσπάσθη τοῦ κόμματός του, il abandonna (déserta, quitta) son parti.

ἀπόσταγμα, ατος, τό· καὶ ἀποστάλαγμα, τὸ ἀπεσταγμένον, liquide distillé ; ἔτι δὲ ἡ ἀπόσταξις, distillation, n. f ; || ἀπόσταγμα, essence, n. f. καλεῖται πᾶν τὸ ἀπολαμβανό-

μενον δι' ἀποστάξεως (par distillation) (ὡς ὁ αἰθήρ, βλ. λέξιν) καὶ ἐν γένει τὰ πτητικὰ ἢ αἰθέρια ἔλαια καὶ τὰ ἀρωματώδη· || ἀπόσταγμα, distillat, n. m ; || ἀποστάγματα, essences εἶνε συνώνυμα τοῦ esprits aromatiques, esprit recteur, huiles éthérées, quintessence=αἰθήρ, [χημ.] huiles essentielles, oleulé, oléolé, κτλ. βλ. πτητικὰ ῥευστά, fluides volatiles ; || ἀπόσταγμα ῥόδων, essence des roses ; || ἀπόσταγμα τερεβινθίνης ἢ τερμινθίνης, ἢ ἔλαιον τερεβινθίνης, essence de térébenthine ou huile de térébenthine, πτητικὸν ῥευστὸν ἀπολαμβανόμενον δι' ἀποστάξεως τῆς ῥητίνης τῶν πεύκων· || ἀπόσταγμα οἴνου, eau de vie de vin ; § ἀπόσταγμα, ἀπόσταξις, ἀποστάλαξις, τὸ ἀπό τινος κατὰ σταγόνας στάζον ὑγρόν, qui tombe goutte à goutte, égouttage, n. m. ἡ πτῶσις ὡς ὁ ἱδρώς, ἐφίδρωσις, suintement, n.m.

ἀποστάζω, μέλ. άξω, ἀποσταλάζω, ἐνεργῶ ἀπόσταξιν διὰ μέσου ἀποστακτικῆς συσκευῆς, distiller ; || — ἢ ἀποσταλάζω (οἰνόπνευμα, κτλ.) [χημ.], distiller ; || ἀπεσταγμένος, η, ον, distillé, ée ; || ὕδωρ ἀπεσταγμένον, eau distillée ; § —, ἀποσταλάζω, égoutter ἢ tomber par gouttes, πίπτω κατὰ σταγόνας ὡς τὰ δάκρυα. ἐπίσης dégoutter ; ἀποστάζων, dégouttant, e; § ἀποστάζω, ἀπορρέω, suinter (ὡς ὁ ἱδρώς)· § ἀποστάζω, [δημ.] βλ. ἀποσταίνω.

ἀποστάθμησις, εως, ἡ· (σταθμάω) καὶ ἀποστάθμισις (σταθμίζω), tare, n. f. τὸ ἀπόβαρον, κοινῶς ἡ τάρα ἢ ντάρα· καλεῖται οὕτως ἡ πρὸς ὑπολογισμὸν τοῦ πληρωτέου τελωνιακοῦ τέλους (ἢ τῆς καθ' αὑτὸ πληρωτέας ἀξίας τοῦ κυρίως βάρους τοῦ ἀντικειμένου) ἀφαίρεσις τοῦ βάρους τῶν δοχείων, καλάθων ἢ περιτυλιγμάτων ἐν γένει τῶν εἰσκομιζομένων ἐμπορευμάτων (ἢ ἀγοραζομένων ἀντικειμένων).

ἀποσταίνω, [δημ.] ἀπαυδῶ, ἀποστάζω, κουράζομαι, se fatiguer, se lasser ; || ἀπόστασα, je suis très fatigué ; je n'en puis plus.

ἀποστακτήρ, ῆρος, ὁ· ἢ ἀποστακτήριον· distillateur, n. m; distillatoire, n. m. ἢ ἀποστακτικὴ συσκευή, appareil distillatoire, n. m. ἡ πρὸς ἀπόσταξιν χρησιμεύουσα συσκευή· βλ. καὶ ἄμβιξ=ἀποστάκτης. alambic ; || —, distillateur ou appareil distillatoire, καλεῖται ἐν τῷ ναυτικῷ συσκευὴ μεταβάλλουσα δι' ἀτμοποιήσεως καὶ ἀποστάξεως τὸ θαλάσσιον ὕδωρ εἰς γλυκύ· τοιούτων ἀποστακτήρων γίνεται χρῆσις ἐπὶ τῶν πλοίων πρὸς παρασκευὴν γλυκέος ὕδατος ἐκ θαλασσίου, χρησιμοποιουμένου διὰ διαφόρους ἀνάγκας καὶ ἐν ἀνάγκῃ πρὸς πόσιν.

ἀποστακτήριος, ος, ον· βλ. ἀποστακτικός· || [οὐσ. οὐδ.] ἀποστακτήριον, distillerie, n. f. (τὸ διυλιστήριον), βλ. ἀποσταλακτήριον.

ἀποστάκτης, ου, ὁ (ἐκ τοῦ ἀποστάζω) α) ἀποστακτήρ, βλ. λέξιν· β) chantepleure, n. f. μέγα χωνίον διάτρητον, ἐπίσης εἶδος κρουνοῦ· || — ἢ ἀποστραγγιστήριος ὀπή, barbacane, n.f. ἢ chantepleure, n. f ; κατ' ἀναλογίαν τῶν βελοθυρίδων (βλ. λέξιν) ὠνομάσθησαν γαλλιστὶ barbacanes = ἀποστάκται, αἱ ἀφιέμεναι ὀπαὶ εἰς τοὺς τοίχους ὑποστηρίξεως (murs de soutènements) διὰ τὴν ἐκροὴν τῶν ὑδάτων τῶν προερχομένων ἐκ τῆς ἀποστραγγίσεως τοῦ ἐδάφους.

ἀποστακτικός, ή, όν· (διυλιστικός) ὁ δι' ἀπόσταξιν χρησιμεύων, de distillation, distillatoire, adj. d'égouttage· || ἀποστακτικὴ συσκευή, appareil distillatoire, βλ. ἀποστακτήρ. Ἀποστακτικαὶ ἢ ἀποστακτήριαι συσκευαὶ εἶνε διαφόρων εἰδῶν, ἡ ἁπλουστέρα δὲ τούτων εἶνε κοινὸν ἐξ ὑάλου κέρας μετὰ ἢ ἄνευ στομίου, ἐν τῷ ὁποίῳ τίθεται τὸ πρὸς ἀπόσταξιν ῥευστόν, μεταβαλλόμενον τῇ θερμάνσει εἰς ἀτμόν, ὅστις διὰ ψύξεως συμπυκνοῦται εἰς τὸν ὑποδοχέα.

ἀποστάλαγμα, τό· τὸ ἀπόσταγμα· ἐπίσης ἡ ἀπόσταξις, ἡ ἀποστάλαξις, égoutture, n. f. καὶ égouttage, n. m. distillation, n. f. βλ. λέξεις.

ἀποσταλάζω, μέλ. άξω· ἀποστάζω, distiller ; égoutter ; διυλίζω, filtrer, distiller ; βλ. ἀποστάζω.

ἀποσταλακτήριον, τό· καὶ ἀποστακτήριον, τὸ μέρος εἰς ὃ ἐνεργοῦνται αἱ ἀποσταλάξεις, distillerie, n. f. μεταφ. δὲ καλεῖται οὕτω τὸ οἰνοπνευματοποιεῖον.

ἀποσταλακτικός, ή, όν· ὁ τῆς ἀποσταλάξεως, d'égouttement ; de filtrage; qui provient de distillation, distillatoire ; || ἀποσταλακτικὴ τέχνη, art de distiller ; || ἀποσταλακτικά, τά, produits de distillerie, ἤτοι τὰ ἐκ τῆς ἀποσταλάξεως προερχόμενα εἴδη.

ἀποστάλαξις, εως, ἡ· égouttement, n. m. égouttage, n. m. ἡ κατὰ σταγόνας ἀπόσταξις· διύλισις, filtrage, n. m. ἀπόσταξις, distillation, n. f. βλ. λέξιν.

ἀπόσταμα, τό· [δημ.] τὸ κούρασμα (παρὰ τὸ ἀποσταίνω, fatigue, n. f.

ἀποσταμένος, η, ο [δημ.]=κουρασμένος, fatigué, ée.

ἀπόσταξις, εως, ἡ· τὸ ἀπό τινος στάξιμον, τὸ ἀπόσταγμα, égouttage, n. m. écoulement goutte à goutte ; || — ἀπὸ ῥινός, égouttage du nez ; || ἀπόσταγμα, distillat, n. m. § [χημ. τεχ.] distillation, n. f. κοινῶς τὸ λαμπικάρισμα· καλεῖται ἡ ἐν κεκλεισμένῳ ἀγγείῳ ἐξάτμισις ὑγροῦ τινος οὕτως ὥστε νὰ καθίσταται δυνατὴ ἡ περισυλλογὴ καὶ ὑγροποίησις τῶν ἀναπτυσσομένων ἀτμῶν· ἡ ἐργασία αὕτη γίνεται συνήθως διὰ συσκευῆς συνισταμένης ἐκ τριῶν κυρίων μερῶν· τὸ ἰδίως ἀποστακτήριον (ἢ ἀποστακτὴρ) (κέρας, λέβης, κτλ.), τὸν ψυκτῆρα ἐν ᾧ συμπυκνοῦνται οἱ ἀτμοὶ καὶ τὸν ὑποδοχέα ἐν ᾧ συλλέγεται τὸ συμπυκνωθὲν ῥευστόν· διακρίνουσι τὴν ἁπλῆν ἀπόσταξιν, distillation simple, καὶ τὴν κλασματικὴν ἀπόσταξιν, distillation fractionnaire ; || — ἐν τῷ κενῷ, distillation dans le vide ; || ξηρὰ ἀπόσταξις, [τεχ. χημ.] distillation sèche, καλεῖται ἡ θέρμανσις μὴ πτητικῶν οὐσιῶν καὶ ἡ συναγωγὴ τῶν προϊόντων τῆς ἀποσυνθέσεως αὐτῶν· διὰ τοιαύτης ἀποστάξεως λαμβάνονται

ἐκ τῶν λιθανθράκων πλεῖστα σώματα (φωταέριον, πίσσα, κόκ, κτλ.).

ἀποστασία, ας, ἡ· τὸ ν' ἀποστατήσῃ τις ἀπό τινος, défection, n. f. ἤτοι ἡ ἀποσκίρτησις· || ἀπόστασις, ἀνταρσία, émeute, n. f. ἐπὶ στιγμιαίας ταραχῆς τοῦ λαοῦ πρὸς τὰς ἀρχάς· || sédition, n. f. στάσις, ἐπὶ γενικῆς ταραχῆς· || ἐπίσης ἡ ἐπανάστασις τῶν ὑπηκόων ἐναντίον τοῦ κυρίου των, rébellion, n. f. révolte, n. f. ἢ καὶ **ἀνταρσία** ἀποτολμῶσα τὴν διὰ τῶν ὅπλων κατάλυσιν τῆς ἀρχῆς· || insurrection, n. f. ἐπὶ ἐξεγέρσεων ὁλοκλήρου λαοῦ κατὰ τῶν τυράννων αὐτοῦ πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας του, ἤτοι γενικὴ **ἐπανάστασις**· § [ἐκκλ.] apostasie, n. f. καλεῖται ἡ ἔκπτωσις ἐκ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, οὖσα καὶ αὐτὴ ἄρνησις τῆς διδασκαλίας τῆς ἐκκλησίας, ὡς ἡ αἵρεσις. ἀλλ' ἀπαρτίζουσα βαρύτερον ταύτης ἔγκλημα, ὡς ἀπορρίπτουσα καθόλου τὸν χριστιανισμόν· || — ἐκ τῆς πίστεως, apostasie de la foi ; || — ἐκ τοῦ κλήρου, apostasie de l'ordre, ἤτοι ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ κλήρου εἰς ὃ ἀνήκει τις.

ἀποστασιομέτρης, ου, ὁ· (ἀπόστασις, μετρέω-ῶ), distanciomètre, n. m. ἐργαλεῖον δι' οὗ μετροῦσιν ἀποστάσεις· || — ἔχων τετράντα, distanciomètre avec quart de cercle.

ἀπόστασις, εως, ἡ· distance, n. f. καλεῖται οὕτως ὁ μεταξὺ δύο σημείων ἢ μερῶν ἀφιέμενος κενὸς χῶρος, ὅστις προσδιορίζεται δι' εὐθείας ἑνούσης δύο σημεῖα, ἤτοι ἡ ἀπομάκρυνσις, éloignement, écartement, μεταξὺ τῶν δύο σημείων· || —, distance, καλεῖται ἐνίοτε αὐτὸ τὸ **διάστημα**, espace, n. f; τὸ μεταξύ, intervalle, n. m ; || ἐπίσης ὁ χωρισμός, séparation, n. f. καὶ ἐνίοτε ἡ **ἀποστασία**, défection, n. f ; apostasie, n. f ; βλ. λέξιν ; || εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων, à dix pas; || ἐξ ἀποστάσεως, à distance=ἀπὸ μακράν, de loin ; || —, [τακτ.] distance, n. f. καλεῖται οὕτω τὸ κατὰ βάθος κενόν (vide dans le sens de profondeur), τὸ ὁποῖον ὑπάρχει μεταξὺ δύο στρατευμάτων (entre deux troupes) ἢ τμημάτων στρατεύματος (fractions de troupe) κατὰ φάλαγγα τεταγμένου (en colonne), ἢ τὸ κενὸν τὸ ὁποῖον ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ζυγῶν (entre les rangs) στρατεύματος τεταγμένου εἰς ἀνεπτυγμένην παράταξιν (ligne déployée), κατὰ φάλαγγα (en colonne) ἢ πρὸς μάχην (formation de combat)· βλ. καὶ φάλαγξ. Ἡ μεταξὺ τῶν ζυγῶν στρατεύματός τινος ἀπόστασις μετρεῖται ἀπὸ τοῦ στήθους τοῦ ἀνδρὸς τοῦ δευτέρου ζυγοῦ μέχρι τῆς ῥάχεως (dos) ἢ τοῦ γυλιοῦ (havresac) τοῦ πρωτοστάτου αὐτοῦ (chef de fil)· ἡ δὲ μεταξὺ δύο τμημάτων στρατεύματος κατὰ φάλαγγα τεταγμένου ἀπόστασις μετρεῖται ἀπὸ ὁδηγοῦ εἰς ὁδηγὸν (guide). Ἡ ἀπόστασις μεταξὺ δύο στρατευμάτων, ἅτινα εἶνε τεταγμένα κατὰ φάλαγγα τὸ ἓν ὄπισθεν τοῦ ἑτέρου καὶ σύγκειν-ται ἐκ πολλῶν τμημάτων, μετρεῖται μεταξὺ τοῦ ὁδηγοῦ τῆς οὐρᾶς (guide de queue) τοῦ ἔμπροσθεν στρατεύματος μέχρι τοῦ ὁδηγοῦ τῆς κεφαλῆς (guide de tête) τοῦ ὄπισθεν στρατεύματος· || — τῆς βολῆς, distance de tir, εἶνε ἡ ἀπόστασις εἰς ἣν εὑρίσκεται ὁ βληθησόμενος στόχος (but)· || [ναυτ.] ἀπόστασις, distance, n. f. τὸ μεταξὺ δύο παρακειμένων πλοίων ἁπλῆς τινος τάξεως κενόν, ὅπερ κυρίως **διάστημα** καλεῖται· || ἀπόστασις ζενιθιακή, distance au zénith ou zénithale, καλεῖται τὸ τόξον τοῦ μεγίστου κύκλου τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τοῦ κέντρου ἀστέρος τινὸς καὶ τοῦ Ζενίθ, ἢ ὅπερ ταὐτό, τὸ συμπλήρωμα (complément) τοῦ ὕψους (hauteur) τοῦ ἀστέρος· || — σεληνιακή, distance lunaire, καλεῖται ἡ μεταξὺ τοῦ κέντρου τῆς σελήνης καὶ τοῦ κέντρου τοῦ ἡλίου ἢ ἀστέρος τινὸς γωνιακὴ ἀπόστασις (distance angulaire), ἢ μᾶλλον τὸ τόξον τὸ ὑποτεῖνον τὴν γωνίαν ταύτην. Τὸ ἀστρονομικὸν τοῦτο στοιχεῖον χρησιμεύει πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ὥρας ἢ τοῦ μήκους κατὰ θάλασσαν· || πολικὴ ἀπόστασις, distance polaire, καλεῖται τὸ τόξον τοῦ μεγίστου κύκλου τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τοῦ κέντρου ἀστέρος τινὸς καὶ τοῦ πόλου, ἢ ὅπερ ταὐτό, τὸ συμπλήρωμα (complément) τῆς κλίσεως (déclinaison). § **ἀπόστασις** [τακτ.], espace, n. f. καλεῖται τὸ κεκανονισμένον διάστημα ὅπερ δέον νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν ζυγῶν (rangs), τῶν στοίχων (files) καὶ τῶν οὐραγῶν (serre-files) κατὰ τὴν ἀνεπτυγμένην παράταξιν· τὸ τοιοῦτον χρησιμεύει διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χώρου (espace) ὅν τινα ἕκαστος ἀνὴρ ἢ στράτευμά τι δύναται νὰ καταλάβῃ· § ἀπόστασις, μεταξὺ δύο τμημάτων, τοίχων, κτλ. τμῆμα, χῶρος, ἄνοιγμα, travée, n. f. || — μεταξὺ δύο τοίχων = τὸ μεσοτοίχιον, travée, n. f. distance entre deux murs ; || — μεταξὺ δύο ζευκτῶν (fermes) τῆς στέγης, travée ou travée de comble, ἢ μεταξὺ ζευκτοῦ καὶ ἀετοῦ (pignon) ἤτοι τὸ μεσόζευκτον· || — μεταξὺ δύο δοκῶν = τὸ μεσοδόκιον, travée (entre deux poutres) ; || — βαστάκων, travée de chevalets, ἢ τμῆμα γεφύρας εὑρισκόμενον μεταξὺ δύο διαδοχικῶν βαστάκων· τὸ μῆκος τοῦτο δὲν εἶνε μεγαλείτερον τῶν 4μ εἰς τὰς στρατιωτικὰς γεφύρας· || — τροχῶν (ὀχήματος), βλ. μετατρόχιον· § [σιδηρ.] — τροχῶν, écartement des roues, καλεῖται ἡ μεταξὺ τῶν τροχῶν ἐφ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἄξονος ἀπόστασις· || ὁλικὴ ἀπόστασις (ἢ προεξοχή) τῶν ἐξευγμένων τροχῶν, empattement total des roues; || — ἀξόνων, écartement des essieux, ἤτοι ἡ παράλληλος ἀπομάκρυνσις τῶν ἀξόνων ἐπὶ τῶν σιδηροδρομικῶν ἁμαξῶν, ἥτις δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ ὅριόν τι ὅπως αἱ ἅμαξαι δύνωνται νὰ διέλθωσι τὰς καμπύλας τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν· πρὸς τοῦτο δίδεται εἰς τοὺς ἄξονας **ἀκτινοειδὴς κίνησις** (jeu radial des essieux), ἤτοι δύνανται νὰ κινηθῶσιν οὗτοι ἀκτινοειδῶς παρακολουθοῦντες τὴν ἀκτῖνα τῆς καμπύλης τῆς σιδηροδρ. γραμμῆς ἥντινα διέρχεται ἡ ἅμαξα· || —ἄκαμπτος, écartement rigide, ἤτοι ἡ σταθερὰ μεταξὺ τῶν ἀξόνων ἀπόστασις ὁπόταν οὗτοι εἶσιν ἐστερεωμένοι ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς ἁμάξης καὶ δὲν κινῶνται ἀκτινοειδῶς, βλ. ἀνωτέρω ἀκτινοειδὴς κίνησις· || ὅριον ἀποστάσεως τῶν ἀ-

ξόνων, écartement maximum des essieux, ἤτοι τὸ ἀνώτερον ὅριον καθ' ὃ δύνανται οἱ ἄξονες νὰ ὦσιν ἀπομεμακρυσμένοι, ὁπόταν αἱ ἅμαξαι φέρωσιν ἀκάμπτους ἄξονας (essieux rigides), ἢ ὅταν φέρωσιν ἄξονας δυναμένους νὰ μετατοπισθῶσιν ἀκτινοειδῶς (essieux pouvant se déplacer radialement).

ἀποστατέω-ῶ, βλ. ἀποστατῶ.

ἀποστάτης, ου, ὁ· θηλ. ἡ ἀποστάτις, ιδος· ὁ ἀπομακρυνόμενος, ὁ χωριζόμενος ἀπό τινος, qui s'éloigne ou se sépare de ; ὁ ἀποστατῶν, qui se révolte, révolté, ée ; rébelle, n. βλ. ἀποστατῶ· § [ἐκκλ.] —, apostat, n. m ; βλ. ἀποστασία· ὁ ἀρνησίθρησκος, renégat.

ἀποστατῶ (έω), μέλ. ήσω, ἀπέχω, μακράν τινος στέκω, se tenir éloigné de ; χωρίζομαι ἀπό τινα, se séparer de ; ‖ ἐπαναστατῶ, se révolter ; se soulever ; se rébeller ; § [ἐκκλ.] apostasier ; βλ. ἀποστασία.

ἀποσταυρῶ (όω), μέλ. ώσω, κοινῶς ξεσταυρόνω, décroiser.

ἀποσταφιδόω-ῶ, μεταβάλλω εἰς σταφίδας, convertir en raisin sec ; κατ' ἐπέκτασιν μαραίνω, faner ; ξηραίνω, sécher.

ἀποστάφυλα, τά· grappillons, n. m. (τὸ ἀποστάφυλον)· κόπτω τ' ἀποστάφυλα, grappiller.

ἀποσταχύζω, ἀποσταχυέω-ῶ, ἐκβάλλω τοὺς στάχυας, monter en épis ; βλ. καὶ ἀλώνισμα.

ἀποστεγάζω, μέλ. άσω, ἀφαιρῶ τὴν σκεπήν, ôter le toit, ξεσκεπάζω, découvrir (une maison), ἀφαιρῶ τὴν στέγην τῆς οἰκίας.

ἀποστέγασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστεγάζειν, action d'ôter le toit (de découvrir qu. ch.) ; la découverture (d'une maison), ἡ ἀφαίρεσις τῆς στέγης (toiture) οἰκίας τινός.

ἀπόστειρον, τό· [διάλ. Καρπάθου] = τὸ ζῷον ὅπερ δὲν ἐγκυμονεῖ· βλ· στεῖρα.

ἀποστειρόω-ῶ, μέλ. ώσω, κάμνω τι ἄκαρπον, στεῖρον, rendre stérile, stériliser ; ‖ ἡ μεγάλη ξηρασία ἀποστειροῖ τὰς γαίας, la grande sécheresse stérilise les terres ; ἤτοι ἀποκαθιστᾷ αὐτὰς ἀκάρπους· § [μικροβ.] —, stériliser, ἀφαιρῶ ἀπό τινα οὐσίαν τὰ ἐπιφέροντα τὴν ζύμωσιν συστατικὰ πρὸς συντήρησιν αὐτῆς.

ἀποστείρωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστειροῦν, action de rendre stérile, stérilisation, n. f ; § [μικροβ.] ἀποστείρωσις, stérilisation, n. f. ἡ ἀφαίρεσις ἀπό τινος οὐσίας παντὸς συστατικοῦ ἐπιφέροντος ζύμωσιν καὶ ἑπομένως συντελοῦντος εἰς τὴν μὴ διατήρησιν τῆς οὐσίας.

ἀποστειρωτὴρ, ῆρος, ὁ· stérilisateur, n. m. ὄργανον χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν ἀποστείρωσιν, ὁ καλούμενος ἀποστειρωτικὸς κλίβανος· ‖ ἀποστειρωτικὸς κλίβανος ἐνεργῶν δι' ἀτμοῦ, stérilisateur à vapeur = ἀτμοκλίβανος· (μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα).

ἀποστέλλω, μέλ. στελῶ, στέλλω μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, envoyer (loin) ; καὶ ἐν γένει στέλλω· στέλλω τι πρός τινα (π. χ. ἀντικείμενα, ἐμπορεύματα, κτλ.), expédier ; envoyer καὶ faire parvenir à q'un ; [ἐνεστώς, j'envoie, tu envoies, il envoie, nous envoyons, vous envoyez, ils envoient ; μέλ. j'enverrai ; παρακ. j'ai envoyé ; ὅθεν καὶ ἡ ἀποστολή, envoi] ; ‖ —, expédier (= ἐκπέμπω, ἐπισπεύδω, ἐκτελῶ τι ταχέως), ὅθεν ἐκτελῶ τὴν ἀποστολήν· ‖ — lancer = ἐκπέμπω, ἐκσφενδονίζω ἐξαποστέλλω, ὅρος τῆς βελοποιΐκῆς, ἤτοι τὸ μακρὰν ἀποστέλλειν τὸ βέλος, (projectile) ; ‖ [τακτ.] ἀποστέλλω (ἐμπέμπω) φάλαγγά τινα, lancer une colonne ; ‖ τίς σὲ ἀπέστειλε ; qui vous a envoyé ? ‖ σᾶς ἀποστέλλω συνημμένως, je vous fais parvenir ci-joint ; ‖ — ἔκτακτον ταχυδρόμον, dépêcher (expédier) un courrier extraordinaire ; ‖ —, πέμπω ὡς ἀντιπρόσωπον, députer ; ‖ ἀπέστειλαν (ὡς ἀντιπροσώπους των) τοὺς ἱκανωτάτους, ils ont député les plus capables ; ‖ —, πέμπω τινὰ πληρεξούσιον, déléguer ; ‖ ἀπεστάλη πρὸς ἐξέτασιν τῶν λογαριασμῶν, il a été délégué (commis) pour vérifier les comptes ; § [ἐμπορ.] — (ἐμπόρευμα), expédier, envoyer ; ‖ — (ἐμπόρευμα διὰ λογαριασμὸν τρίτου), consigner ; ‖ ἀποσταλὲν ἐμπόρευμα, εἰς ἄλλον τόπον, παραπέμπω, avancer ; ‖ — χρήματα, ἐμβάζω, remettre ; ‖ ἀποστέλλειν ἐπιστολήν τινα, expédier une lettre ; ‖ ἀποστέλλειν ἕνα λογαριασμόν, envoyer un compte ; ‖ ἀποστέλλειν ὑπὸ ταινίαν, expédier sous bande ; ‖ ἀποστέλλειν καὶ συγχρόνως μετακαλεῖν τὴν αὐτὴν ἀξίαν, remettre et retirer le même montant ; ‖ εὐαρεστήθητε ν' ἀποστείλητε τὴν ἔγκλειστον εἰς τὸν προορισμόν της ἄνευ ἀργοπορίας, veuillez faire parvenir sans retard l'incluse à son adresse ; ‖ σᾶς παρακαλῶ ν' ἀποστείλητε τὸ προϊὸν αὐτῶν πρὸς τὸν Κ., je vous prie de vouloir bien en remettre le produit à M[eur] C. ‖ εὐαρεστήθητε νὰ μᾶς ἀποστείλητε ταῦτα διὰ μεγάλης ταχύτητος, veuillez nous les expédier par grande vitesse ; ‖ σᾶς παρακαλοῦμεν λοιπὸν νὰ μᾶς ἀποστείλητε διὰ πρώτης εὐκαιρίας, nous vous prions donc de nous expédier par la première occasion ; ‖ τὰ ὁποῖα θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ ἀποστείλητε πρὸς τὸν Κύριον . . ., dont vous voudrez bien faire l'expédition à l'adresse de M[eur] ....

ἀποστενόω-ῶ, μέλ. ώσω· κάμνω τι στενόν, στενεύω, rétrécir ; περιστέλλω, περιορίζω, restreindre.

ἀποστένωσις, ἡ· τὸ στένεμμα, rétrécissement, n. m.

ἀποστεόομαι-οῦμαι· μεταβάλλομαι εἰς ὀστᾶ, s'ossifier, καὶ μεταφ. ἀδυνατίζω, faiblir.

ἀποστέργω, μέλ. στέρξω· παύω τοῦ ν' ἀγαπῶ, ἀηδιάζω, se degoûter de ; ἀρνοῦμαί τι, renoncer à ; ἀποστρέφομαί τι, prendre en aversion ; ἀπαξιῶ, dédaigner.

ἀποστερεόω-ῶ, μέλ. ώσω· [ἀρχ.] κάμνω τι ὅλως διόλου στερεόν, rendre solide ; στερεῶ, consolider ; § παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις [ναυτ.] ἀποστερεῶ, κάμνω τι νὰ μὴ ἦνε στερεόν, λύω, ἐκλύω (σχοινίον ἢ κόμβον), démarrer ; ‖ — πυροβόλον, démarrer un canon, λύω τὰ σχοινία ἅτινα τὸ συγκρατοῦσι στερεόν.

ἀποστερέω, βλ. ἀποστερῶ.

ἀποστερέωσις, ἡ· [ἀρχ.] ἡ στερέωσις, consolidation, n. f. § [ναυτ. μεταγ.] —, λύσις, ἔκλυσις (σκεύους, κόμβου, πυροβόλου, κλτ.) démarrage, n. m. βλ. ἀποστερεόω.

ἀποστέρησις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ στερεῖν ἐντελῶς, action de priver (complètement); ἡ στέρησις ἀπό τινος, privation, n. f. ἡ ἀπώλεια, τὸ χάσιμον, la perte; || — (τοῦ ὀφειλομένου ἢ τῶν ἐλπίδων), frustration, n. f. || σύλησις, ἀπογύμνωσις, ἡ ἀφαίρεσις, spoliation, n. f. || ἁρπαγή, usurpation, n. f.

ἀποστερῶ (έω), μέλ. ήσω, στερῶ ἢ ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος, priver (complètement); || ἁρπάζω τι, ἀποσπῶ, ἀφαιρῶ, ravir; ἀπογυμνῶ, dépouiller; συλῶ, spolier; || — τινα τῶν ὀφειλομένων ἢ τῶν ἐλπίδων, frustrer; || — τῆς δημοτικότητος, τῆς εὐνοίας τοῦ λαοῦ, dépopulariser; || — τοῦ τίτλου, détitrer; || — τινα τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸν κάμνω μονόφθαλμον, éborgner; || —, ἀφαιρῶ τί τινος, dépourvoir; || ἐστερημένος πάντων, dépourvu, e; § ἀποστεροῦμαι, être privé; être dépouillé; ravi; || ἀποστεροῦμαι, χάνω, perdre (ἀντικειμένου ὅπερ κατεῖχον.

ἀποστερητής, οῦ, ὁ· ὁ συλητής, spoliateur; ὁ ἀποστερῶν, ὁ ἅρπαξ, ravisseur, n.m.

ἀποστερητικός, ή, όν· ὁ ἀποστερῶν, ἁρπάζων, ἀπατῶν, propre à dépouiller, à frustrer, à priver; βλ. ἀποστερῶ.

ἀποστεφανόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἀφαιρῶ τὸν στέφανον (τὴν στεφάνην), ôter la couronne, découronner = ἀποστέφω· § ἀποστεφανῶ, ἀποστέφω, décercler, ἀφαιρῶ τοὺς κύκλους, τὰς στεφάνας.

ἀποστεφάνωσις, ἡ· ἡ ἀφαίρεσις τοῦ στεφάνου, découronnement, n. m. = ἀπόστεψις.

ἀποστέφω, μέλ. έψω, ἀφαιρῶ τὴν στεφάνην, τὴν στέψιν, découronner, ἀποστεφανόω.

ἀπόστεψις, εως, ἡ· ἡ ἀφαίρεσις τῆς στεφάνης, τῆς στέψεως, découronnement, n. m. ἡ ἀποστεφάνωσις.

ἀποστέωσις, εως, ἡ· ἡ μεταβολὴ εἰς ὀστᾶ, ossification, n. f; μεταφ. ἡ ἀδυναμία, faiblesse, n. f.

ἀποστηθίζω, ἐκ τοῦ προχείρου ἢ ἀπὸ στήθους ὁμιλῶ (ἀντίθετον τοῦ καλλιεπῶς γράφειν), parler à l'improviste ἢ apprendre par cœur; recorder (sa leçon); ἐκ μνήμης λέγω, réciter de mémoire; || ἀποστηθίζει τὸ μάθημά του (ἵνα τὸ μάθῃ), il recorde sa leçon; βλ. καὶ ἀποστοματίζω.

ἀποστήθισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστηθίζειν, τὸ λέγειν τι ἐκ μνήμης, action d'apprendre par cœur; βλ. ἀποστηθίζω καὶ ἀποστοματισμός.

ἀπόστημα, ατος, τό· ἀπομάκρυνσις, éloignement, n. m; ἀπόστασις, distance, n. f; ὁ μεταξὺ χῶρος, espace, n. f; τὸ μεταξὺ διάστημα, intervalle; || ἐξ ἀποστήματος = ἀπὸ μακράν, de loin; || — [γεωμ.] βλ. ἀπόθημα, apothème, n. m. || —, dépressitude, n.f. κατακόρυφος ἀπόστασις σημείου τινὸς κάτωθεν τοῦ συγκριτικοῦ ἐπιπέδου· § [ἰατρ.] ἀπόστημα, abcès, n. m. συλλογὴ πύου ἐντὸς κοιλότητος περιγεγραμμένης καὶ τυχαίως σχηματισθείσης ἐν μέσῳ τῶν ἱστῶν τοῦ σώματος· || τὸ οἴδημα γίνεται (καταλήγει εἰς) ἀπόστημα, la tumeur s'abcède; || — ξύλου, dépôt ou abcès de bois; βλ. ξύλον.

ἀποστημάτιον, τό· μικρὸν ἀπόστημα [ἰατρ.], petit abcès.

ἀποστηματώδης, ης, ες [ἰατρ.] ὅμοιος μὲ ἀπόστημα, qui est de la nature d'un abcès.

ἀποστημομετρία, ας, ἡ· apomécométrie, n. f. (ἀπό, μῆκος, μέτρον), σημαίνει τὴν τέχνην τῆς καταμετρήσεως τῶν ἀποστάσεων διὰ τῆς ἐκ τῶν προτέρων γνώσεως καὶ κανονισμοῦ τοῦ μήκους τοῦ βήματος· τὸ τοιοῦτον χρησιμεύει γενικῶς διὰ τὰς στρατιωτικὰς ἀναγνωρίσεις.

ἀποστημόμετρον, τὸ (ἀπόστασις, μετρέω), curvigraphe, n. m. ἐργαλεῖον ἐν εἴδει ὡρολογίου, δεικνύον οὐ μόνον τὸ μῆκος τῶν ἀποστάσεων (ὅπως τὸ καμπυλόμετρον) ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἀλλὰ καὶ τὸν χρόνον πρὸς διάνυσιν τούτων.

ἀποστιλβόω-ῶ, μέλ. ώσω, καθιστῶ στιλπνόν, κάμνω τι νὰ στίλβῃ (νὰ λάμπῃ), faire briller; καθιστῶ λεῖον, λειαίνω, polir.

ἀποστλεγγίζω, μέλ. ίσω, διὰ τῆς στλεγγίδος ἢ ξύστρας ἀποτρίβω, finir d'étriller, ἢ στλεγγίζω, étriller.

ἀποστοιβάζω, μέλ. άσω [ναυτ.], désarrimer; κοινῶς ξεστοιβάζω· ἐξαιρῶ τὴν στοιβασίαν (arrimage) πλοίου τινός.

ἀποστοίβασις, εως, ἡ· [ναυτ.] désarrimage, n.m. ἡ ἐξαίρεσις τῆς στοιβασίας (τὸ ξεστοίβαγμα) πλοίου τινός.

ἀποστολεύς, έως, ὁ· ὁ ἀποστέλλων τι πρὸς ἕτερον, π. χ. τηλεγράφημα, γράμμα, ἐμπόρευμα, κτλ. ἢ ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἀποστολήν, expéditeur, n. m. ou envoyeur, n. m. || [ἐμπορ.], expéditeur, n. m. καλεῖται οὕτως ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἀποστολήν, εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον τῶν παραδιδομένων αὐτῷ ἐμπορευμάτων· ὁ ἀποστέλλων διὰ λογαριασμὸν τρίτου λέγεται consignateur, n. m. || — (χρημάτων), envoyeur (d'argent).

ἀποστολή, ῆς, ἡ· τὸ στάλσιμον, τὸ νὰ στείλῃ τίς τι ποῦ, envoi, n. m; expédition, n.f; || — εἰδῶν (ἐνδυμάτων, κλ.), ὑλικοῦ, κτλ. expédition d'effets, de matériel; || γραφεῖον ἀποστολῶν, bureau d'expédition, εἰς ἐμπορικὸν κατάστημα ἢ ἀλλαχοῦ ἐξ οὗ ἐκτελοῦνται αἱ ἀποστολαὶ τῶν ἐμπορευμάτων, κτλ. || — εἰς τὸ σῶμα, envoi au corps; || — (οἱωνδήποτε) ἐμπορευμάτων [ἐμπορ.], envoi, n. m. expédition de marchandises; καλεῖται ἡ ἐνέργεια τῶν διατυπώσεων τῶν πράξεων, μεθ' ὧν παραδίδονται πρὸς τὸν μεσάζοντα μεταγωγὸν διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης καὶ δι' οἱονδήποτε μέσον τὰ πρὸς μεταφορὰν ἐμπορεύματος· || — χρημάτων, ἔμβασμα, remise, n. f; || ἐξ ἀποστολῆς, d'envoi; || — ἐμπορεύματος διὰ λογαριασμὸν ἄλ-

λου, consignation, n. f; || — τοῦ κυρίου...., envoi de Monsieur.... ; || ὁδὸς ἀποστολῆς, acheminement, n. m. (par voie de...) ; || ἀποστολαί, affaires d'expédition; || ἐμπόριον ἀποστολῆς, le commerce d'expédition ; || ἐμπορεύματα ἀποστολῆς, marchandises d'expédition ; || τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς, les frais d'expédition ; || ἡ ἀποστολὴ αὕτη ἐγένετο ἐξ ἡμισείας μεταξὺ τοῦ κ.... καὶ ἡμῶν, cette expédition est faite pour le compte à demi entre Mr..... et nous ; || ἡ ἀποστολὴ αὕτη ἐγένετο ἐκ τρίτου μεταξὺ τῶν κ. κ. ἀδελφῶν Ἰγγλέσση ἐκ Σάμου, τοῦ καταστήματός σας καὶ τοῦ ἡμετέρου, cette expédition est faite pour le compte à tiers entre M. M. Inglessi frères de Samos, votre maison et la nôtre ; § —, expédition, n. f. (=ἐντολή, mission), καλεῖται ἐπιχείρησις μικρᾶς διαρκείας καὶ δι' ὡρισμένον σκοπόν, ἐκτελουμένη ὑπὸ ὀλίγων ἀτόμων ἢ στρατεύματος· || στρατιωτικὴ —, expédition militaire ; || ναυτικὴ —, expédition navale; § —, mission, n.f. ἡ ἐντολὴ (βλ. λέξιν) πρὸς ἐκτέλεσίν τινος· || —, tâche, n. f. ἡ προσπάθεια τοῦ νὰ ἐκτελέσῃ τίς τι· || —, mission, n. f. ἡ πρόσκαιρος ὑπηρεσία δι' ἧς ἐπιφορτίζεταί τις. Οἱ ἐν ἀποστολῇ ἀξιωματικοὶ (officiers en mission) θεωροῦνται ὡς παρόντες εἰς τὰ σώματά των· || [ναυτ.] — ἐξερευνήσεως, mission d'exploration ; βλ. **διασχίζω θαλάσσας**· || ἐπεφορτίσθη ἔκτακτον —, il fut chargé d'une mission extraordinaire ; || ἐξεπλήρωσε τὴν ἀποστολήν του, il s'est acquitté de sa mission ; il a rempli sa tâche; || δὲν εἶνε ἀποστολή μου νὰ σᾶς πείσω, ce n'est pas mon affaire (il ne m'appartient pas) de vous convaincre; § —, rôle, n. m. ἤτοι ἐντολή (mission), ἢ ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐνεργοῦσι· βλ. ἐντολή (rôle); || ἡ — τῶν ἀνιχνευτῶν, le rôle des éclaireurs ; § [ἐκκλ.] —, apostolat, n. m.

ἀποστολικά, [ἐπίρ. δημ.] ἀποστολικῶς, ὡς οἱ Ἀπόστολοι, δηλ. πεζῇ, à pieds ; «ἀποστολικὰ 'πῆγα 'ς τὸ χωριό».

ἀποστολικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀποστολὴν ἢ ἀπόστολον, d'envoi, d'expédition ; d'envoyé ; [ἐκκλ.] apostolique ; || ἀποστολικά, apostoliques, τροπάρια οὕτω καλούμενα διότι ἐποιήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων· || ἀποστολικὴ ἐκκλησία, église apostolique, καλεῖται ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου ἱδρυθεῖσα· || ἀποστολικὸς βασιλεύς, roi apostolique, τιμητικὸς τίτλος τῶν βασιλέων τῆς Οὐγγαρίας.

ἀποστολικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀποστολικόν, d'une manière apostolique, apostoliquement ; § πεζῇ, à pieds, ἤτοι ἀποστολικά.

ἀπόστολον, τὸ (πλοῖον) ἢ ἀγγελιαφόρον, κοινῶς ὁ ἀγγελιοφόρος, ἢ **πρόσκοπος**, aviso, n. m. ἐλαφρὸν πολεμικὸν πλοῖον μεγάλης ταχύτητος προωρισμένον εἰς μεταφορὰν διαταγῶν, εἰδήσεων ἢ διὰ κατοπτεύσεις· || — πλοῖον = φορτηγὸν πλοῖον, bâtiment de transport.

ἀπόστολος, ος, ον· ὁ ἀποστολεύς, ὁ μακρὰν ἢ ἔξω σταλείς, envoyé, expédié ; || ἀπόστολον πλοῖον· βλ. **ἀπόστολον**· || [οὐσ.] ἀπόστολος, ὁ, envoyé, ὅστις ἀπεστάλη μὲ παραγγελίαν, chargé d'une mission, missionnaire (ἤτοι ἐντολοδόχος, ἢ ἱεραπόστολος); chargé d'une commission, commissionnaire (ἐντολοδόχος) ; || — ἐμπορικός, commis voyageur, εἰδικὸς πράκτωρ βιομηχανικῶν καταστημάτων περιοδεύων ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν μετὰ δειγμάτων τῶν προϊόντων καὶ δεχόμενος παραγγελίας· § —, ὁ, épitre, n.m. ἐκκλησιαστικὸν βιβλίον περιέχον τὰς ἐπιστολὰς τῶν Ἀποστόλων· § [ἐκκλ.] ἀπόστολος, apôtre, n. m. ἀπόστολοι λέγονται οἱ δώδεκα μαθηταὶ οὓς ἐξέλεξεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἵνα κηρύξωσι τὸ Εὐαγγέλιον.

ἀποστοματίζω, μέλ. ίσω· ἀπὸ στόματος ἢ ἀπ' ἔξω λέγω, réciter de vive voix, réciter par cœur ; ἰδίως ἐπὶ γραμματοδιδασκάλων ἐξηγῶ ἢ ὑπαγορεύω (dicter) τι μέχρις οὗ μάθῃ αὐτὸ ὁ μαθητής· βλ. **ἀποστοματισμός**.

ἀποστοματισμός, οῦ, ὁ· action de réciter ou d'apprendre par cœur ; [παιδαγ.] (ἐκ τοῦ ἀποστομίζειν, σημαίνοντος τὸ ἀπὸ στόματος κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ἀπὸ τοῦ βιβλίου λέγειν) εἶνε μία τῶν μορφῶν καθ' ἃς ἐμφανίζεται ἡ διδασκαλία ἐν τοῖς σχολείοις, σκοποῦσα διὰ τῆς κρατύνσεως τῆς μνήμης καὶ τῆς ἐνισχύσεως τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, καὶ τῆς ἕξεως ἐν τῇ καλῇ ἀπαγγελίᾳ ἐμπέδωσιν τῶν ἤδη διδαχθέντων. Ὅ,τι **ἀποστήθισις** συνήθως παρ' ἡμῖν λέγεται, τοῦτο οἱ περὶ τὴν διδακτικὴν ἀσχολούμενοι καλοῦσι **ἀποστοματισμὸν** (= ἐκμάθησις ἀπὸ στήθους, action d'apprendre par cœur).

ἀποστομόω-ῶ, ἀποστομόνω καὶ

ἀποστομῶ, μέλ. ώσω· κλείω τὸ στόμα, fermer la bouche à q'un ; ἐπιφέρω σιωπήν, réduire au silence ; faire taire ; καὶ ἐν γένει φράζω, στουπώνω, boucher, obstruer ; κλείω, fermer ; § **ἀποστομόω**-ῶ, détremper ; ἀφαιρῶ τὴν βαφὴν (στόμωσιν) τοῦ σιδήρου = ἀποβάπτω· βλ. **βαφή**· § —, ἀναστομῶ, débondonner, ἀνοίγω βαρέλι, ξεστουπώνω.

ἀποστόμωσις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστομοῦν, action de fermer la bouche à q'un; κτλ. καὶ ἐν γένει τὸ στούπωμα, τὸ **φράξιμον**, bouchement, bouchage, obstruction, n. f. βλ. **φράξιμον**· § —, ἡ ἀφαίρεσις τῆς βαφῆς, détrempe, n. f. § —, ἡ· ἡ ἀναστόμωσις, débondonnement, n. m. τὸ ξεστούπωμα βαρελίου

ἀποστραβόνω, [δημ. καὶ διάλ. Οἰνόης]= ποιῶ τινὰ ἐντελῶς στραβόν, rendre complètement aveugle ; ἀποτυφλόω, ἀποτυφλόνω, aveugler.

ἀπόστραβος, η, ον· [δημ. καὶ διάλ. Οἰνόης] ἐντελῶς στραβός, complètement aveugle ; μόνον ἐν τῇ φράσει «στραβὸς κι' ἀπόστραβος».

ἀποστραβοῦμαι, [δημ. καὶ διάλ. Οἰνόης] =χάνω ἐντελῶς τὴν ὅρασιν, perdre complètement la vue ; ἀποτυφλοῦμαι, s'aveugler.

ἀποστραγγίδι, τό· [δημ.] τὸ στραγγιζόμενον, égoutture, n. f ; § —, τὸ ἐκπίεσμα, τὸ ἀπόθλιμμα, ἀποπίεσμα, τὸ στέμφυλον, κοινῶς

τσίπουρον, marc, n. m ; ἡ ὑποστάθμη, κοινῶς καταπάτι, lie, n. f ; τὰ λείψανα, τὰ ἀπομεινάρια μετὰ τὸ στράγγισμα.

ἀποστραγγίζω, [δημ.] ἐκπιέζω, στραγγίζω, ἀποσταλάζω, égoutter ; § drainer, ἀποξηραίνω ἑλώδη ἐδάφη, ἤτοι διοχετεύω τὰ ὕδατά των διὰ μέσου σωλήνων, ὑπονόμων ἢ τάφρων.

ἀποστράγγισις, εως, ἡ· τὸ ἀποστραγγίζειν, drainage, n. m. ἤτοι ἀποξήρανσις ἑλωδῶν γαιῶν, βλ. ἀποξήρανσις· § —, τὸ ἀποστραγγίζειν, τὸ στράγγισμα, ἀποστάλαγμα, égouttement, n. m.

ἀποστράγγισμα, ατος, τό· τὸ ἀποστραγγίδι, égoutture, n. f ; § βλ. ἀποστράγγισις.

ἀποστραγγιστήριον, τό· drain, n. m. ὑπόγειος ὀχετὸς ἢ πήλινος σωλήν· τοιούτους μεταχειρίζονται διὰ τὴν ἀποξήρανσιν τῶν ὑγρῶν γαιῶν.

ἀποστραγγιστήριος ὀπή, βλ. ἀποστάκτης.

ἀποστρατεία, ας, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ ἀποστρατευομένου, état de retraite ; καὶ ἐν γένει ἡ ἀποστράτευσις, retraite, n. f. ἤτοι ἡ τελευταία κατάστασις τοῦ ἀξιωματικοῦ διαγραφομένου ὁριστικῶς ἐκ τῶν στελεχῶν τοῦ στρατεύματος, ἐπανερχομένου εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον καὶ ἀπολαμβάνοντος τὴν κατὰ τὸν περὶ τούτου νόμον σύνταξιν (pension)· § κατ' ἐπέκτασιν ἀποστρατεία σημαίνει τὸ νὰ θέτῃ τις κατὰ μέρος ἢ εἰς ἀχρηστίαν τι, mettre de côté.

ἀποστρατεύομαι, être retraité ; être mis en retraite ; παύω τοῦ νὰ στρατεύομαι, παραιτοῦμαι ἢ λαμβάνω τὴν ἄφεσίν μου ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, se retirer du service ; λαμβάνω τὴν ἀποστράτευσίν μου, prendre son congé ; prendre sa retraite ; ‖ ἐπίσης être licencié ; ‖ ἀπεστρατευμένος, retraité ; βλ. ἀπόστρατος.

ἀποστράτευσις, εως, ἡ· ἡ ἀποστρατεία, retraite, n. f ; § —, congé de reforme ἢ ἁπλῶς congé, n. m. ἐστὶν ἡ ἄφεσις ἣν λαμβάνει ὁ στρατιωτικὸς ἀπαλλασσόμενος τῆς ὑπηρεσίας· βλ. καὶ ἀνικανότης τῶν ἀνδρῶν.

ἀποστρατεύω, δίδω τὴν ἄφεσιν ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, donner son congé ; θέτω εἰς ἀποστρατείαν, mettre en retraite ἢ retraiter (q'un) ; § [μέσ. καὶ παθ.] βλ. ἀποστρατεύομαι.

ἀποστρατοπεδεύω, décamper, διαλύω τὸ στρατόπεδον.

ἀπόστρατος, ὁ· retraité, n. m. ὁ ἀποστρατευόμενος ἀξιωματικός, ἤτοι ὅστις ἐτέθη εἰς ἀποστρατείαν λαμβάνων τὸν μισθὸν αὐτῆς· § ἀπόστρατος, vétéran, n. m. ὁ ἀποστρατευόμενος· ὁ μὴ πλέον μάχιμος, ἀλλ' ἐν τοσούτῳ ἱκανὸς πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας ἐν φρουρᾷ, πρὸς διάκρισιν τοῦ ἀπομάχου (invalide). Οἱ Ῥωμαῖοι ἐκάλουν ἀποστράτους (vétérans) τοὺς παλαιοὺς στρατιώτας οἵτινες εἶχον παρευρεθῇ εἰς 10 ἐκστρατείας ἱππικοῦ ἢ 20 πεζικοῦ, ὡς ἀνταμοιβὴν δὲ τῶν ὑπηρεσιῶν των παρεῖχον αὐτοῖς διαφόρους ἀμοιβὰς καὶ μέρος γῆς.

ἀποστρέφω, στρέφω ἀπό τινος ἢ ὀπίσω στρέφω, γυρίζω, détourner ; ‖ ἀποστρέφω τὴν κεφαλήν, détourner la tête ; § ἀποστρέφομαι, στρέφω ἐμαυτὸν ἀλλοῦ, πρός τι, se tourner vers ; ἀπευθύνομαι, s'adresser ; apostropher ; ‖ ἀποστρεφόμενος τότε πρὸς αὐτόν, εἶπον, alors m'adressant à lui, je dis ; § [μέσ. συνήθ.] ἀποστρέφομαι τινά, ἤτοι τὸ πρόσωπόν μου ἀπό τινος στρέφω, ἀποστρέφομαι, βδελύττομαι détester ; μισῶ, haïr ; ἔχω ἀποστροφὴν (ἀντιπάθειαν) πρός τι ἢ πρός τινα, avoir de l'aversion ; avoir en horreur ; αἰσθάνομαι ἀποστροφὴν πρός τι, répugner ; ‖ κατόρθωσε νὰ τὸν ἀποστρέφωνται ὅλοι, il se fut détesté de tout le monde ; ‖ ἀποστρέφεται τὸ ψεῦδος, il haït le mensonge ; ‖ ἀποστρέφεται τὸν γάμον, le mariage lui répugne ; il répugne au mariage ; ‖ ἔκτοτε τὸν ἀπεστράφην, depuis ce temps-là je l'ai pris en aversion.

ἀποστροφάρι, τό· [διάλ. Καρπάθ.], τὸ ἀποστραφέν, μὴ ἀποδεκτὸν γενόμενον.

ἀποστροφή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστρέφειν, action de détourner ἢ d'éloigner ; ‖ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστρέφεσθαι, τοῦ στρέφειν ἀλλοῦ, action de se détourner ; τοῦ ἀπομακρύνεσθαι, de s'éloigner ; τοῦ ἀπευθύνεσθαι πρός τινα, de s'adresser ; ἐκ τούτων κατ' ἐπέκτασιν ἀποστροφή, aversion, n. f. horreur, n. f. ἡ ἀντιπάθεια, la répugnance ; τὸ μῖσος, la haine ; ἡ ἀπώθησις, la répulsion ; ἡ ἀηδία ἀπό, le dégoût ; ἀποστροφή, μῖσος, détestation, n. f. ‖ ἔχει (αἰσθάνεται) ἀποστροφὴν πρὸς τὸν χορόν, il a de l'aversion pour la danse ; ‖ ἡ μυρωδιὰ αὐτὴ μοῦ προξενεῖ ἀποστροφήν, cette odeur me répugne ; ‖ δὲν δύναμαι νὰ νικήσω τὴν ἀποστροφήν, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοὶ ἐμπνέει, je ne puis vaincre la répulsion que cet homme m'inspire ; § —, ἡ ἀπέχθεια, ἡ βδελυγμία, abomination, n. f. § [ῥητορικ.], apostrophe, n. f. λέγεται ὅταν ὁ ῥήτωρ ἀπὸ τῶν δικαστῶν ἀποστρέφῃ τὸν λόγον πρὸς τὸν ἀντίδικον.

ἀπόστροφος, ἡ· [γραμμ.] apostrophe, n. f. σημεῖον ὅμοιον τῆς ψιλῆς (') ὅπερ τίθεται ἐπὶ τῆς θέσεως τῶν ἐκθλιβομένων φωνηέντων ἐν τῷ τέλει τῶν λέξεων ὡς «φερ' εἰπεῖν».

ἀποστρώννυμι καὶ

ἀποστρώνω, βλ. ξεστρώνω.

ἀποσυγκεντρόω-ῶ, décentraliser, βλ. ἀποκεντρόω.

ἀποσυγκεντρώσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος νὰ ἀποσυγκεντρωθῇ, décentralisable, adj. βλ. ἀποκεντρώσιμος.

ἀποσύκισμα, τὸ [διάλ. Καρπάθου] = ἡ ἐκχάρπισις τῶν συκεῶν.

ἀποσυμβάλλω, débrayer [μηχ.] ἀποσυνάπτω, ἀποχωρίζω, συνώνυμον τοῦ ἐλευθερόω-ῶ, affoler, ἤτοι ἀποσύρω τὸν σκύτινον δεσμὸν ὅστις ἑνώνει τὸν κινητήριον ἄξονα μετὰ τοῦ ἄξονος μηχανήματός τινος.

ἀποσυμβολή, ἡ· [μηχ.] ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπο-

συμβάλλειν, action de débrayer, débrayage, n. m. τὸ ἀποσυμβάλλειν = ἡ ἐλευθέρωσις, affolement, n. m.

ἀποσυνάπτω, débrayer, βλ. ἀποσυμβάλλω.

ἀποσυνάγωγος, ος, ον· ὁ ἀποκήρυκτος, ὁ ἐκ τῆς συναγωγῆς (τῶν Ἰουδαίων) ἀποβληθείς, διωχθείς, excommunié, ée ; γενικῶς δὲ ὁ ἀποβληθεὶς ἔκ τινος ὁμάδος, κτλ. exclu d'une compagnie etc.

ἀποσύνδεσις, εως, ἡ· désagrégation, n. f. ἡ ἀποσύνθεσις, ὁ χωρισμὸς τῶν μερῶν ὧν τὸ σύνολον ἀπαρτίζει σῶμά τι· || —, disjonction, n. f. ὁ χωρισμός· || [ἐμπορ.] —, déballage, n. m. ἀντίθετον τῷ συσκευὴ (emballage.

ἀποσυνδέω, μέλ. έσω, désagréger, ἀποσυνθέτω, παύω, τὸν σύνδεσμον (συνένωσιν, agrégation) τῶν μερῶν ἢ μορίων σώματός τινος· || χωρίζω, disjoindre. || [ἐμπορ.] — (δέμα, ἐμπόρευμα), déballer, ἀντίθετον τῷ συσκευάζω (emballer).

ἀποσυνειθίζω, [διάλ. Οἰνόης] = ξεσυνειθίζω, ξεμαθαίνω, ἀπομανθάνω, désapprendre.

ἀποσύνθεσις, εως, ἡ· γενικῶς ἡ λύσις, διάλυσις εἰς τὰ μέρη του, συνόλου τινός, démontage, n. m ; βλ. καὶ λύσις· || [σιδηρ.] ἀποσύνθεσις τῶν προσωρινῶν ὁδῶν, démontage des voies provisoires ; § ἀποσύνθεσις, décomposition, n. f. ἡ διάλυσις ἀντικειμένου τινὸς εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη· || ἀποσύνθεσις [χημ.] décomposition, n. f. χημικὴ δρᾶσις δι' ἧς διαχωρίζονται συστατικὰ σώματος ἀποτελοῦντα ἓν σύνολον· τὰ μέσα δι' ὧν ἐπιτυγχάνεται ἡ χημικὴ ἀποσύνθεσις ἥτις καὶ ἀνάλυσις καλεῖται, εἶνε εἴτε ἡ προσέγγισις τοῦ σώματος εἰς ἄλλο ἰσχυρότερον ἔχον συγγένειαν πρὸς ἓν τῶν συστατικῶν, ἢ θερμότης, ἢ φῶς, ἢ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα, κτλ. || — τῆς πυρίτιδος δι' ἐξιδρώσεως, décomposition de la poudre par exsudation; § désagrégation, n. f ; βλ. ἀποσύνδεσις· § [μεταφ.] διάλυσις, dissolution, n. f.

ἀποσυνθετικός, ή, όν· ὁ δι' ἀποσύνθεσιν χρησιμεύων, décomposant, ante ; § ὁ πρὸς διάλυσιν χρησιμεύων, de dissolution ; διαλυτικός, διαλυτικόν, dissolvant, ante.

ἀποσυνθέτω, μέλ. έσω, λύω, διαλύω σύνολόν τι εἰς τὰ μέρη του, démonter ; décomposer ; βλ. ἀποσύνθεσις· § [χημ.] βλ. ἐπίσης ἀναλύω, décomposer, καὶ διάλυσις, διαλύω, dissoudre ; § ἀποσυνθέτω, désagréger ; βλ. ἀποσυνδέω.

ἀποσύρια, τά· [διάλ. Νισύρου] σκύβαλα, ἀποκοσκινίδια· ἡ λέξις ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ σωρός, ἤτοι ἀπὸ σωροῦ.

ἀπόσυρμα, ατος, τό· τὸ ξέγδαρμα, ξεφλούδισμα, épaufrure, n. f ; || [οἰκοδ.] —, épaufrure, τεμάχιον ἀποσπώμενον ἐκ τῆς πλευρᾶς ξύλου ἢ λίθου κατειργασμένου καὶ ἑτοίμου νὰ τοποθετηθῇ που· § —, τὸ ὅ,τι ἀποσύρουσι, ce qu'on a ôté (retiré) ; || [διάλ. Καρπάθ.] —, τὸ (ἐπι)πέτσωμα τῶν ὑποδημάτων, τὸ τελευταῖον εὔγαλμα παντὸς ῥευστοῦ.

ἀποσύρω, μέλ. συρῶ, ἐν γένει πέρνω ὀπίσω, ἀπάγω, retirer ; || ἀπέσυρε τὸν λόγον του, il a retiré sa parole ; il s'est rétracté ; il s'est dédit ; || [ἐμπορ.] — (συναλλαγματικήν, κτλ. ἐξ ἐπιστολῆς), retirer de ; || — προκαταβληθέντα χρήματα, se rembourser ; prévaloir ; || ἀποσύρειν νόμισμα ἐκ τῆς κυκλοφορίας, retirer une monnaie de la circulation ; mettre une monnaie hors de cours ; démonétiser une monnaie ; || μόλις εἰς τὴν τιμὴν αὐτὴν δυνάμεθα ν' ἀποσύρωμεν τὰ χρήματά μας, ce n'est qu'à ce prix que nous pourrions retirer notre argent ; § [μέσ.] ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, se retirer ; ἀπομακρύνομαι, s'éloigner ; || ἀπεσύρθησαν ἐν τάξει, ils se retirèrent en bon ordre ; || ἀπεσύρθη τῆς ἐνεργοῦς πολιτικῆς, il a renoncé à la politique militante ; || ἀπεσύρθη ἀπὸ τὸ θέατρον, il a quitté la scène ; || ἀπεσύρθη βραδυπορῶν, il s'éloigna à pas lents ; || ἀποσύρομαι ἀπὸ τὸ ἐμπόριον, ἑταιρείαν, κτλ., se retirer (des affaires, du commerce, etc.) ; || ἀπὸ τῆς σήμερον ὁ ἡμέτερος συνέταιρος κ..... ἀποσύρεται τοῦ καταστήματος ἡμῶν, à dater de ce jour, notre associé Mr ..... se retire de notre maison ; § [τακτ.] — στρατεύματα ἔκ τινος θέσεως, dégarnir une place, ἤτοι ἀφαιρῶ μέρος τῆς φρουρᾶς φρουρίου ἢ θέσεως, ἤτοι ἐλαττώνω τὴν φρουράν· || — τὰ στρατεύματα ἐκ τοῦ κέντρου, τῶν πτερύγων, dégarnir le centre, les ailes.

ἀποσφογγίζω, [διάλ. Οἰνόης] καθαρίζω, καθαίρω, nettoyer, ἰδίως τοὺς τοίχους διὰ σαρώθρου.

ἀποσφραγίζω, ἀνοίγω τὴν σφραγῖδα, ξεσφραγίζω, décacheter ; || — ἐπιστολήν, décacheter une lettre ; || —, desceller, ἀφαιρῶ τὴν σφραγῖδα ἐγγράφου· || [νομ.] ἀφαιρῶ τὰς σφραγῖδας, lever les scellés.

ἀποσφράγισις, εως, ἡ· καὶ

ἀποσφράγισμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσφραγίζειν, τὸ ξεσφράγισμα, action de décacheter ; décachètement, n. m ; || [νομ.] ἡ ἀφαίρεσις τῶν σφραγίδων, la levée des scellés ; || ἡ ἀφαίρεσις τῶν σφραγίδων, descellement, n. m.

ἀποσφυρηλάτημα, τό, καὶ ἀποσφυροκόπημα, τό· [σιδηρουργ.] mâchefer, n. m. σκωρία ἀναμεμιγμένη μετὰ τέφρας καὶ σχηματιζομένη ἐπὶ τοῦ πεπυρακτωμένου ἐν τῇ καμίνῳ (forge) σιδήρου, ἥτις ἀποβάλλεται τυπτομένου τοῦ σιδήρου διὰ τῆς σφύρας, καθότι αὕτη παρακωλύει τὴν ἐπιτυχῆ πύρωσιν (chaude).

ἀποσχεδιάζω, μέλ. άσω· ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου κάμνω τι, σχεδιάζω τι, ébaucher ; αὐτοσχεδιάζω, improviser ; § [οἰκοδ.] — ἢ προσχεδιάζω, ébaucher ; εἰς τὴν οἰκοδομικὴν καλεῖται οὕτως ἡ ἐξομάλυνσις τῶν πλευρῶν λίθου ἢ μαρμάρου πρὶν ἢ σχηματίσωσιν ἐπ' αὐτῶν τὰς καμπύλας ἐπιφανείας, ἤτοι ὁ καταρτισμὸς τοῦ πρώτου σχήματος· || αὐτοσχεδιασμένος, η, ον, ébauché, ée.

ἀποσχεδίασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσχεδιάζειν τι, ébauchage, n. m.

ἀποσχεδίασμα, τό· ébauche, n. f. τὸ πρότυπον· ἐν τῇ οἰκοδομικῇ καλεῖται οὕτω τὸ πρῶτον σχῆμα, ὅπερ δίδουσιν εἰς τοὺς λίθους ἢ τὰ μάρμαρα διὰ τῆς ἐπεξεργασίας αὐτῶν διὰ τῆς σμίλης (ciseau) καὶ τοῦ ὀδοντωτοῦ γλυφάνου (gradine).

ἀποσχεδιαστήρ, ῆρος, ὁ· ébauchoir, n. m. ἐν τῇ γλυπτικῇ καλεῖται οὕτως τεμάχιον ξύλου ἢ ἐλεφαντόδοντος χρησιμεῦον διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν προπλασμάτων (ébauche) ; || —, ébauchoir, n. m. καλεῖται εἶδος πελέκεως τῶν τεκτόνων δι' οὗ οὗτοι ἀποσχεδιάζουσι τὰ κατεργασθησόμενα ξύλα.

ἀποσχεδιαστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀποσχεδιάζων τι, ébaucheur, n. m. βλ. ἀποσχεδιάζω καὶ ἀποσχεδίασμα.

ἀποσχίζω, μελ. ίσω, σχίζω ἐντελῶς, déchirer tout à fait.

ἀπόσχολα, [δημ. ἐπίρ.] μετὰ τὰς ἑορτὰς (τὰς σχόλας), après les fêtes ἢ les fêtes passées.

ἀπόσχολος, ος, ον· ὁ μόλις περατώσας τὸ σχολεῖον, qui vient de quitter (les bancs de) l'école.

ἀποσώνω, [δημ.] ἀποτελειόνω, συμπληρόω-ῶ, compléter ; βλ. καὶ ἀπογεμίζω· § τελειόνω πράττων τι, περατόω-ῶ τι, achever de (σώνω ἐντελῶς τι).

ἀπόσωσμα, τό· [διάλ. Ἠπείρου] τὸ ἀποτελείωμα, 2) τὸ τελευταῖον παιδί, ὅπερ λέγεται καὶ ἀποσπόρι· μεταφ. δὲ καὶ τὸ ἀδύνατον καὶ καχεκτικόν.

ἀπότακτος, ὁ· ὁ ἀποταχθείς, ὁ εἰς ἀπόταξιν τεθείς, mis en réforme, réformé, n. m.

ἀποταμίευμα, τό· τὸ κατὰ μέρος τιθέμενον [ce qui est mis en] réserve ; épargne, n. f ; καλοῦνται οὕτω τὰ χρηματικὰ ἐκεῖνα ποσά, τὰ ὁποῖα ἑκάστοτε πᾶς ἔμπορος ἢ ἰδιώτης, ἐκ τῶν τακτικῶν του ἐσόδων ἢ κερδῶν περικόπτων, ἀποταμιεύει δημιουργῶν κεφάλαιον διατηρούμενον πρὸς θαραπείαν ἐνδεχομένων ἐκτάκτων ἢ ἀπροόπτων ἀναγκῶν· || τὸ μεταλλικὸν ἀποταμίευμα τῆς τραπέζης, l'encaisse (n. f.) métallique de la banque ; || ἀποταμιευτήριον, caisse d'épargne.

ἀποταμίευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ θέτειν τι κατὰ μέρος, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποταμιεύειν, la mise en réserve ; || ἡ τοποθέτησις χρήματος ἐν τῷ ταμείῳ, encaissement, n. m. § —, ἐν τοῖς τελωνείοις, ἡ ἐναποθήκευσις (εἰς τὰς διαμετακομιστικὰς ἀποθήκας), entreposage, n.m. § [μεταφ.] —, ἐπισώρευσις, emmagasinement, n. m. || — γνώσεων δὲν ἀποτελεῖ τὴν διανοητικὴν ἀνατροφήν, un emmagasinement de connaissance ne constitue pas l'éducation intellectuelle.

ἀποταμιευτήριος, ος, ον· τὸ μέρος εἰς ὃ ἀποταμιεύεται, ἐναποθηκεύεταί τι, emmagasinateur, trice ; || ἀποταμιευτήριον (δοχεῖον) τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, un récipient emmagasinateur des rayons solaires ; || [οὐδ. οὐσ.], emmagassinateur, n. m. σῶμα ὅπερ ἀποταμιεύει (ἐπισωρεύει) δύναμίν τινα, π. χ. θερμότητα, ἠλεκτρισμόν· || ἀποταμιευτήριον = ταμιευτήριον, entrepôt, n. m.

ἀποταμιευτικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀποταμίευσιν ἀνήκων ἢ χρησιμεύων, de réserve ; d'épargne ; d'encaissement ; § —, d'entreposage ; βλ. ἀποταμίευσις.

ἀποταμιεύω, μέλ. εύσω, ἐκτελῶ ἀποταμίευσιν, θέτω ὡς ἀποταμίευμα, mettre en réserve; épargner; θέτω εἰς τὸ ταμεῖον, encaisser; || [ἐν τελωνείῳ] θέτω εἰς διαμετακομιστικὴν ἀποθήκην, entreposer ; § —, ἐναποθηκεύω, emmagasiner ; § [μεταφ.] emmagasiner ; ἤτοι ἐπισωρεύω διαδοχικῶς ἰδέας, γνώσεις, ἀναμνήσεις· || ἡ μνήμη ἀποταμιεύει τὸ παρελθόν, la mémoire emmagasine le passé.

ἀπόταξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτάσσειν, action de mettre de côté (à part) ; action de réformer (θέτω εἰς ἀχρηστίαν), la réforme=ἀχρηστία· § [στρ.] ἀπόταξις, ἡ, réforme (des officiers), καλεῖται ἡ κατάστασις τοῦ ἄνευ θέσεως (sans emploi) ἀξιωματικοῦ, τοῦ ἀνεπιδέκτου ὄντος ν' ἀνακληθῇ εἰς ἐνέργειαν καὶ μὴ ἔχοντος δικαίωμα πρὸς σύνταξιν ἀποστρατείας.

ἀποτάσσω, χωριστὰ τάσσω ἢ θέτω, mettre de côté (à part); θεωρῶ ἄχρηστον, réformer; § [στρατ.] ἀποτάσσω, θέτω εἰς ἀπόταξιν, réformer, mettre en réforme; || ἀποτάσσω ἀξιωματικόν, réformer un officier, ἤτοι θέτω αὐτὸν εἰς ἀπόταξιν· βλ. λέξιν· || ἀποτάσσομαι [μέσ.] se réformer ; || ἀποτεταγμένος ἢ ὁ ἐν ἀποτάξει ἀξιωματικός, officier mis à la réforme ἢ ἁπλῶς réformé; || ἀποτάσσομαι [μέσ.] παραιτοῦμαι ἀπό, renoncer à ; ἀπαρνοῦμαί τι, abjurer, renier ; || ἀποτάσσει τῷ σατανᾷ; abjurez-vous le satan?

ἀποταφρεύω, μέλ. εύσω, βλ. ἀνακατόνω τὴν γῆν, remuer la terre.

ἀποτείνω, μέλ. τενῶ, ἐκτείνω, τεντώνω, étendre, allonger ; ἰδίως ὅμως ἀπευθύνω, adresser ; || — τὸν λόγον, adresser la parole ; s'adresser (à q'un) ; || ἀποταθῆτε πρὸς τόν, adressez-vous à ; § [μέσ.] ἀποτείνομαι, s'adresser ; || ἀποτείνομαι εἴς τινα = προστρέχω, ἐπικαλοῦμαι, recourir.

ἀποτειχίζω, μέλ. ίσω, διὰ τείχους φράττω, κλείω, τειχίζω, fermer par un mur, murer ; καὶ ἐν γένει ἀποφράττω, ἐμποδίζω, fermer, interdire le passage ; § —, ἀφαιρῶ τὰ τείχη, χαλνῶ, κατεδαφίζω, démolir ; démanteler.

ἀποτείχισις, εως, ἡ· ἡ τείχισις, construction de murailles ; βλ. λέξιν· § —, κατεδάφισις τῶν τειχῶν, démolition, n. f ; démantèlement d'une place.

ἀποτείχισμα, ατος, τό· τὸ περιτείχισμα, cloture, n. f. enclos, n. m. βλ. λέξιν· § —, τόπος περιτετειχισμένος, τὸ περιτείχισμα, καὶ ἰδίως ἡ περιχαράκωσις (βλ. λέξιν), ligne de circonvallation.

ἀποτελειόω-ῶ καὶ

ἀποτελειόνω, καὶ ἀποτελειώνω, μέλ. ώσω, τελειώνω τι ἐντελῶς, achever; συμπληρῶ τι, accomplir; τελειῶ, συμπληρῶ, φέρω εἰς πέρας parfaire. § —, φονεύω διὰ ῥοπάλου, assommer; donner (porter) le dernier coup (le coup de grâce).

ἀποτελείωμα, τό, καὶ

ἀποτελείωσις, εως, ἡ· τὸ τελείωμα, achèvement, n. m. ἡ συμπλήρωσις, ἐκτέλεσις, accomplissement, n. m. ἡ ἀποτέλεσις.

ἀποτέλεσμα, ατος, τό· τὸ τετελεσμένον, ὁ τελευταῖος σκοπός, ἡ ἐνέργεια, effet, n. m. ἐν γένει τὸ ἀποτέλεσμα, résultat, n. m. ἡ συνέπεια, conséquence, n. f. καὶ suite, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ ἔκβασις, issue, n. f. || ἐπίσης ἀποτέλεσμα=τὸ προκύπτον, ἡ ἀπόρροια, résultant, e, adj. || ποῖον ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα; quel a été le résultat? || τοῦτο οὐδὲν παρήγαγεν ἀποτέλεσμα, cela n'a produit aucun effet; || ἂς περιμένωμεν τὰ ἀποτελέσματα, attendons les suites (les conséquences); || τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων, les résultats des examens; || τὰ **ἀποτελέσματα** τῶν βλημάτων, les effets des projectiles; τὰ βλήματα τοῦ πυροβολικοῦ ἐνεργοῦσιν ἐπὶ τῶν στρατευμάτων ἠθικῶς, effet moral, καὶ φονικῶς, effet meurtrier. Τὸ ἠθικὸν ἀποτέλεσμα (l'effet moral) ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ταχύτητος τῆς ἀφίξεως καὶ τοῦ κρότου τῆς ἐκρήξεως τῶν βλημάτων, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ συριγμοῦ τῶν βολίδων καὶ θραυσμάτων. Τὸ φονικὸν ἀποτέλεσμα (l'effet meurtrier) ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τρόπου τῆς διαρρήξεως κατὰ τὴν βολήν, ἤτοι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ, τοῦ σχήματος, τοῦ μεγέθους, τῆς ταχύτητος καὶ τῆς ἀποστάσεως τῶν θραυσμάτων. Ἐξαρτᾶται ἐπίσης ἐκ τῆς σχετικῆς θέσεως τοῦ σκοπευομένου καὶ τοῦ σημείου εἰς ὃ γίνεται ἡ διάρρηξις. Τὰ δάση (les bois) γενικῶς καὶ κατὰ μείζονα λόγον τὰ ὑψίπρεμνα (futaies) παρέχουσι καλὸν προκάλυμμα (un bon couvert) ἐναντίον τῶν βολίδων καὶ τῶν θραυσμάτων τῶν βλημάτων· || ἀποτελέσματα τῶν πυροβόλων, effets de pièces; || ὠφέλιμον — τῆς βολῆς, effet utile du tir; καλεῖται οὕτως ὁ ἀριθμὸς τῶν βολίδων αἵτινες πλήττουσι τὸν στόχον, βαλλόμεναι ἐντὸς ἑνὸς λεπτοῦ ὑπὸ 100 ἀνδρῶν· § — (φιλοσ.), ἡ **αἰτία**.

ἀποτελεσματικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀποτέλεσμα, ὁ ἐπιφέρων ἐνέργειαν, ὁ ἐνεργός, efficace, adj; || — πλαγιοφύλαξις, flanquement efficace; § — τέχνη, astrologie, n.f. ἡ τέχνη τοῦ γινώσκειν τ' ἀποτελέσματα, ἤτοι τὴν ἐπήρειαν τῶν ἀστέρων ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων· βλ. καὶ **ἀστρολογία**.

ἀποτελεσματικότης, ητος, ἡ· ἡ ἐνέργεια, ἡ δραστικότης, efficacité, n. f; || — βολῆς, efficacité du tir.

ἀποτελεσματικῶς, [ἐπίρ.] μὲ ἀποτέλεσμα, ὁριστικῶς, μὲ ἀποτελεσματικὸν τρόπον, d'une manière efficace, efficacement.

ἀποτελέω-ῶ, καὶ

ἀποτελῶ, μέλ. τελέσω, 1) τελειώνω, φέρω εἰς τέλος, ἀποτελειόνω, achever, accomplir, parfaire; 2) κάμνω τι ἔκ τινος, καθιστῶ, συνιστῶ, constituer: μορφόνω, σχηματίζω, former; κάμνω, faire; || οἱ ἀτμοὶ οἵτινες ἀποτελοῦσι τὰ νέφη, les vapeurs qui forment les nuages; || ἡ πρᾶξις αὕτη δὲν ἀποτελεῖ πλημμέλημα, cette action ne constitue point un délit; || ἑκάστη δενδροστοιχία ἀποτελεῖται ἐκ διαφόρων δένδρων, chaque avenue est formée d'arbres différents; || αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ἀξίαν του, c'est ce qui fait son mérite; || ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖται ἐκ σώματος καὶ πνεύματος, l'homme est composé de corps et d'esprit; || [ἐμπορ.] 3 συναλλαγματικαὶ ἀποτελοῦσαι φράγκα....., ensemble frs....; || [οἰκοδ.] ἀποτελῶ πρόσωπον, parementer, κτίζω διὰ λίθων προωρισμένων διὰ τὸ πρόσωπον· βλ. καὶ πρόσωπον, parement.

ἀποτέμνω, μέλ. τεμῶ, ἀόρ. ἔταμον; ἀφαιρῶ ἔκ τινος, ἀποκόπτω, retrancher; κόπτω, couper; ἀκρωτηριάζω, ἐκτέμνω, amputer; = — (πρὸς συναρμογὴν) ξύλα, δοκούς, embrèver; || —, τέμνω, recouper; εὑρίσκω τι διὰ τομῆς (recoupement).

ἀποτεταγμένος, ὁ· réformé; βλ. ἀποτάσσω.

ἀποτεφρόνω, καὶ

ἀποτεφρόω καὶ

ἀποτεφρῶ, μέλ. ώσω, μεταβάλλω τι ὅλως εἰς τέφραν, réduire en cendres; cinéfier; σποδόω-ῶ, incinérer; || — (τοὺς νεκρούς), incinérer (les morts); || ἡ οἰκία του ἀπετεφρώθη, sa maison fut réduite en cendres.

ἀποτέφρωσις, εως, ἡ· ἡ μεταβολὴ εἰς τέφραν, réduction en cendres; cinéfaction, n. f; cinération, n. f; ἡ σπόδωσις, incinération, n. f. ἡ μετατροπὴ εἰς τέφραν καὶ μεταφορικῶς ἡ καταστροφὴ ἀντικειμένου τινός· || — τῶν νεκρῶν, l'incinération des morts, ἤτοι ἡ καῦσις, ἡ κατάκαυσις τῶν πτωμάτων, crémation, n. f; || — τῆς βαμβακοπυρίτιδος, ἤτοι ἡ καταστροφὴ αὐτῆς, incinération du coton -poudre.

ἀποτίθημι, μέλ. ἀποθήσω [μᾶλλον εὔχρ. μέσ.] ἀποτίθεμαι, μέλ. θήσομαι, ἀόρ. ἀπεθέμην, κτλ. 1) ἀποθέτω, ἐκβάλλω, ἰδίως μέσ. ἀφ' ἐμαυτοῦ ἀποθέτω, déposer; θέτω κατὰ μέρος, mettre de côté; κατὰ γῆς, mettre bas=καταθέτω· || —, θέτω κατὰ μέρος, ἀποταμιεύω, mettre en réserve; mettre de côté, réserver = φυλάττω, ταμιεύω πρὸς ὠφέλειάν μου· || [ναυτ.] — ἢ ἀποθέτω τὰς κώπας, βλ. εἰς ἀποθέτω· || — (καταθέτω) τὰ ὅπλα, poser les armes.

ἀπότικο, τό, [διάλ. Νισύρ.] καλοῦσιν οὕτω τὸ ᾠόν, τὸ ὁποῖον μένει πάντοτε ἐν τῇ φωλεᾷ τῆς ὄρνιθος καὶ χρησιμεύει πρὸς γέννησιν ἑτέρου ᾠοῦ· λέξις ἰδιάζουσα παρὰ Νισυρίοις· ἡ λέξις φαίνεται ἐκ τοῦ ἀποτίκτω· παρ' ἡμῖν λέγεται φῶλος· βλ. λέξιν·

ἀποτιμῶ (άω), [μέσ.] ἐκτιμῶ, évaluer; estimer, προσδιορίζω τι ὡς ἀξίαν, διατιμῶ, taxer· § —, [δημ.] στερῶ τινα τῆς τιμῆς του, ἀτιμάζω, καταισχύνω, déshonorer.

ἀποτίναξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτι-

νάσσειν, action de secouer (de rejeter, de repousser).

ἀποτινάσσω, μέλ. άξω· τινάζων ῥίπτω, ἀπό τινος, faire tomber en secouant; τινάσσω, secouer; || καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀποβάλλω, ἀποῤῥίπτω, rejeter, repousser.

ἀποτίνω καὶ ἀποτίω, μέλ. τίσω· πληρώνω τι εἴς τινα ὡς ποινὴν ἢ ἀνταπόδοσιν, acquitter (=ἐξοφλῶ), πληρώνω, payer; ἀποτίω, ἀποδίδω τὸ ὀφειλόμενον ποσόν, rendre le prix de, rembourser; § — ποινὴν=χάμνω νὰ ἀποδοθῇ ἡ τιμωρία, expier (par son châtiment); ἐκτελῶ ποινήν, subir une peine.

ἀπότισις, εως, ἡ· ἡ πληρωμὴ χρέους, ἐξόφλησις, acquittement, n. m; ἡ ἀπόδοσις ὀφειλομένου ποσοῦ, remboursement, n. m; ἡ πληρωμή, paiement, n. m. § — ποινῆς, expiation d'une peine, etc.

ἀπότιστος, η, ον· ὁ μὴ ποτισθείς, non arrosé (ἐπὶ φυτῶν)· § ὁ μὴ πιών, non abreuvé (ἰδίως ἐπὶ ζῴων).

ἀποτίω, βλ. ἀποτίνω.

ἀπότμημα, τό· τὸ ἀποτμηθέν, segment, n. m; τεμάχιον, fragment coupé (κομμάτι morceau) ou retranché.

ἀπότμησις, εως, ἡ· ἡ ἀποκοπή, ἡ τμῆσις ἀντικειμένου τινός, coupure, n. f; || — τοῦ δάσους, coupure du bois; βλ. ἐξαίθρα, clairière; § — δοκῶν κτλ. πρὸς συναρμογήν, embrèvement, n. m; § [οἰκοδ.] ἀπότμησις (τομή, τμῆσις), recoupement, n. m. ἤτοι ἀπόξεσις (ravalement) παλαιοῦ λιθίνου τοίχου· || — τοσούτου πάχους, recoupement de tant d'épaisseur; § ἀπότμησις, ἡ· pan coupé (n. m.), καλεῖται οὕτω τετμημένη ἐξωτερικὴ γωνία οἰκίας ἢ ἀντικειμένου τινός, ἤτοι τετμημένον ἐπίπεδον ἢ ἐπιφάνεια· || κατ' ἀπότμησιν, en flûte ou en sifflet=λοξοτετμημένως ἢ αἰχμηρῶς· προκειμένου δύο τεμάχια ξύλων νὰ ἑνωθῶσι κατ' ἄκρον, τέμνονται λοξῶς καὶ συμμετρικῶς.

ἀποτμητέος, α, ον· ὅστις πρέπει ἢ δύναται νὰ τμηθῇ, qui doit ou peut être coupé.

ἀποτμητής, οῦ, ὁ· (γενικῶς ὁ ἀποτέμνων) récoupeur, n. m. ἢ ἀνατμητής· ἐργάτης ἢ λαξευτὴς ἀφαιρῶν τὰ μᾶλλον ἐξέχοντα μέρη τῶν ὄψεων ξύλων ἢ λίθων.

ἀπότμητρον, τό· plane, n. f. τεμάχιον σανίδος φέρον λαβὴν δι' οὗ ἀποτέμνεται τὸ ὑπερβάλλον τοῦ πηλοῦ ἀπὸ τοὺς τύπους, κατὰ τὴν τύπασιν τῶν πλίνθων (briques).

ἀποτολμάω-ῶ· βλ. ἀποτολμῶ.

ἀπότολμος, ος, ον· ὁ ἄτολμος, ὁ μὴ ἔχων τόλμην, qui manque de hardiesse, timide, adj.

ἀποτολμῶ (άω), μέλ. ήσω· [ἐνεργ.] hasarder, ἐπιχειρῶ τι μὲ τόλμην, agir avec audace; τολμῶ, oser; || διακινδυνεύω, ῥιψοκινδυνεύω, risquer; || se hasarder; se permettre; || ἔχειν θρασύτητα, avoir le toupet de ἢ avoir du toupet; || ἀπετόλμησε μερικὰς παρατηρήσεις, il hasarda quelques observations; || ἀπετόλμησε νὰ μοῦ εἰπῇ, il a eu la hardiesse de me dire; || [παθ.] τὸ ἀποτετολμημένον, action hardie, trait d'audace.

ἀποτομεύς, έως, ὁ· ὁ ἀποτέμνων, celui qui coupe.

ἀποτομή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτέμνειν, action de couper, la coupure; action de retrancher, le retranchement; action de trancher, la tranche; § ἀποδομή, ἡ θραῦσις, τὸ σπάσιμο, rupture, n. f. fracture, n. f. || ἀποτομὴ σχοινίου τινός, rupture d'une corde; § ἀποτομὴ [ὀχυρ.] ἢ τετμημένον ἐπίπεδον, pan coupé; καλεῖται οὕτως ἐν τῇ ὀχυρωτικῇ ἡ ἕνωσις ἕν τινι προεχούσῃ γωνίᾳ τῆς ὑπερασπιστρίας (crête intérieure) τῶν δύο προσώπων ὀχυρώματός τινος μέχρις ἀποστάσεως 3—4 μέτρων ἀπὸ τῆς εἰρημένης προεχούσης γωνίας. § — τῶν ὑελοπινάκων, levée des bandes, καλοῦσιν οὕτως οἱ ὑελοθέται (vitriers) τὴν διὰ τοῦ ἀδάμαντος ἀποτομὴν τῶν ὑελοπινάκων πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ὑελοστασίου· § —, amputation, n. f. καλεῖται ἰατρικῶς ἡ πρᾶξις δι' ἧς ἀποχωρίζεται μέρος τοῦ σώματος ἀπὸ τῶν λοιπῶν ὑγιῶν μερῶν καὶ ἀποβάλλεται πρὸς θεραπευτικὸν σκοπόν· § [ἐκκλ.] ἡ ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου, la décollation de Saint Jean.

ἀποτομίς, ίδος, ἡ· (ἐκ τοῦ ἀποτέμνω), coupoir, n. m. ἐργαλεῖον πρὸς ἀπότμησιν.

ἀπότομος, ος, ον· ἐπὶ ὀρέων δύσβατος, ἀπόκρημνος, κρημνώδης, raide, adj. escarpé, adj; δύσβατος, abrupt, e; τραχύς, brusque, adj. ἔκφρασις σημαίνουσα ἐδάφη βραχώδη καὶ μὲ μεγάλας κλίσεις. π. χ. ἀκτὴ —, côte abrupte; || —, ὁ ἀπορρώξ, falaise, n.f. καὶ pic, n. m; βλ. ἀπορρώξ· || [οὐσ.] τὸ ἀπότομον, τὸ κρημνῶδες, lieu escarpé; précipice, n. m; § [μεταφ.] ἐπὶ ἀνθρώπων, τραχύς, brusque; σκληρός, rude; αὐστηρός, sévère; ἀπότομος, tranchant, e (=ὀξύς)· || ἔχει τὸ ὕφος ἀπότομον, il a le ton tranchant (brusque); || — (ἐπιστολή, τρόπος), brusque, adj; αὐστηρός, sévère; || — ἄνθρωπος, un homme brusque (ἢ choquant=δυσάρεστος, προσβλητικός)· || τὸ ἀπότομον τῶν τρόπων του, ses manières, rudes (ἢ choquantes); ἢ la rudesse de ses manières.

ἀποτόμως, (ἐπίρ.] à pic; βλ. ἀπότομος καὶ ἀπορρώξ· § [μεταφ.] τραχέως, brusquement; σκληρῶς, rudement; αὐστηρῶς, sévèrement; || ἀπ' εὐθείας, de but en blanc; ἄνευ μεταβάσεως, sans transition; ἄνευ σεβασμοῦ (φειδοῦς), sans ménagement; || τὸν ἀπέβαλεν ἀποτόμως, il l'a rebuté; || τὸν μετεχειρίσθη ἀποτόμως, il l'a traité rudement; il l'a rudoyé; || μὴ τοῦ τὸ εἰπῇς ἀποτόμως, n'allez pas le lui dire de but en blanc; || ὁμιλεῖ πρὸς ὅλους ἀποτόμως, il brusque tout le monde; || μετέβη ἀποτόμως εἰς ἄλλο ἀντικείμενον, il passa à un autre sujet sans aucune transition; || μεταβαίνω ἀποτόμως εἰς νέαν ὑπόθεσιν, passer à une nouvelle matière sans aucune transition.

ἄποτος, ος, ον· κοινῶς ἄπιοτος, imbuvable, adj. ὁ μὴ πινόμενος, qu'on ne peut boire;

ὅστις εἶνε ἄσχημος, κακὸς τὴν γεῦσιν· ‖ οἶνος ἄποτος, vin imbuvable : ‖ — ὁ μὴ ποθείς, qui n'a pas éte bu.

ἀποτραβῶ, τραβῶ ἐντελῶς, tirer, retirer; § σύρω, ἀποσύρω, traîner (tirer) en longueur ; § [μέσ.] ἀποτραβοῦμαι = ἀποσύρομαι, se retirer.

ἀποτραχηλῶ (όω), [ναυτ.] κοινῶς ξεκαπελάρω, décapeler ; ἀφαιρῶ τὸ τραχήλωμα (capelage) ἱστοῦ, κεραίας, κτλ. τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ εἶνε τραχηλόω (capeler).

ἀποτραχήλωσις, εως, ἡ [ναυτ.], τὸ ξεκαπελάρωμα, action de décapeler, ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτραχηλοῦν, décapelage, n. m.

ἀποτραχύνω, μέλ. υνῶ, κάμνω τι τραχύ, ἀποσκληρύνω, endurcir ; enraidir ; ‖ ἐπίσης ἐξοργίζω, irriter, ἐρεθίζω, παροξύνω, aigrir ; ἐξαγριῶ, ἐξαγριόνω, exaspérer = ἐρεθίζω, ἐξάπτω.

ἀποτρελλαίνω, μέλ. άνω, ἐκμαίνω, καθιστῶ ἐντελῶς τρελλόν, rendre complètement fou ; καὶ faire perdre la tête (à q'un) ; ‖ ἐκμαίνω, τρελλαίνω (ἐρωτικῶς) affoler ; ‖ ἡ εὐμορφιά της τὸν ἀποτρέλλανε, sa beauté l'a affolé.

ἀποτρεπτικός, ή, όν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀποτρέπειν, ὁ ἀποτρέπων, ὁ ἐμποδίζων, propre à détourner ; propre à dissuader, ἤτοι dissuasif, ive (=μεταπειστικός) ; propre à écarter (ὁ ἀπομακρύνων)· § —, dèhortatoire, adj· ‖ ἀποτρεπτικὸς λόγος, déhortation, n. f ; ‖ [διπλωματικῶς] ἀποτρεπτικαὶ ὁδηγίαι, des instructions déhortatoires.

ἀποτρέπω, μέλ. τρέψω, γυρίζω τι ἀλλοῦ, κάμνω νὰ μακρυνθῇ ἢ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, détourner (καθ' ὅλας τὰς σημασίας) ; ‖ —, μεταπείθω, dissuader, παραινῶ τοῦ νὰ μὴ ποιήσωσί τι· ‖ — δυστυχίαν ἢ κακόν τι, ἀπομακρύνω, éloigner ; écarter ; καὶ ἐν γένει ἐμποδίζω = empêcher, ἀντίθετον πρὸς τὸ προτρέπω· ‖ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν ἀποτρέψω αὐτῆς τῆς ἐπιχειρήσεως, je n'ai pu le détourner de cette entreprise ; ‖ ἡ ἐργασία ἀποτρέπει τὴν πλῆξιν, le travail écarte l' ennui ; ‖ τὸν ἀπέτρεψε τῆς εὐθείας ὁδοῦ, il le fit dévier de la voie droite ; ‖ τὸν ἀπέτρεψε τοῦ σκοποῦ του, il le dissuada (de son dessein) ; ‖ — κίνδυνον (δυστύχημα), conjurer (ἀποσοβῶ) un danger (un malheur) ; ‖ —, ἀποφεύγω τι, parer; ‖ —, déconseiller, μεταπείθω διὰ συμβουλῆς.

ἀποτριβεύς, έως, ὁ· curette, n. f. ξύλινον τεμάχιον ἐπενδεδυμένον διὰ δέρματος, διὰ τὴν κάθαρσιν τῶν μεταλλικῶν ἀντικειμένων· ‖ — ἐξ ἁπαλοῦ ξύλου ἢ ξυλογλυφίς, ἴδιος, ἡ· curette de bois tendre ; ‖ — μετάλλινος, curette de métal.

ἀποτριβή, ἡ· ἡ ἀπότριψις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτρίβειν, ἡ τριβή, frottement, n. m ; ἡ κατάτριψις, φθορὰ διὰ τῆς χρήσεως, usure par le frottement ; συνεπῶς ἡ σφόγγισις, κάθαρσις, nettoyage, n. m. ἡ σμῆξις, κάθαρσις, dégraissage, n. m. βλ. καὶ ἀπότριψις.

ἀποτρίβω, μέλ. τρίψω, τρίβων ἀφαιρῶ τι, frotter ; κατατρίβω, φθείρω, ἐξαλείφω διὰ τῆς χρήσεως, user par le frottement ; ôter (effacer ἢ enlever) en frottant ; συνεπῶς σφογγίζω, essuyer ; σμήχω, καθαρίζω, dégraisser.

ἀποτριπτικός, ή, όν· ὁ δι' ἀπότριψιν χρησιμεύων, de frottement ; ‖ — σπαθὶς (ἐκ τοῦ ἀποτρίβω), ἡ· curette-spatule, n. f ; τεμάχιον πεπλατυσμένης σιδηρᾶς μέρμιθος, ἀπολῆγον ἀφ' ἑνὸς εἰς ὀξὺ καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς δακτύλιον, ἵνα κρατῆται διὰ τῶν δακτύλων· ἀποτελεῖ μέρος τοῦ χρειολογίου (nécessaire d'armes) καὶ χρησιμεύει διὰ τὴν κάθαρσιν τῶν διαφόρων ἐντομῶν καὶ ἐγκαθίσεων τοῦ κινητοῦ οὐραίου.

ἀποτριτσόνω [διάλ. Οἰνόης], κρυόνω, παγόνω πολύ, τρέμω ἐκ τοῦ ψύχους, avoir froid; trembler de froid.

ἀποτριχόω-ῶ, μέλ. ώσω· ἀφαιρῶ τὰς τρίχας, arracher le poil ou les cheveux ; ἤτοι τίλλω, μαδῶ τὰς τρίχας, peler ; βλ. μαδῶ· ‖ ἀποτριχωμένος, ὁ ἄθριξ, ἄτριχος, pelé, ée.

ἀποτρίχωσις, εως, ἡ· ἡ πτῶσις τῶν τριχῶν, chute des poils, ἡ τριχόρροια· βλ. καὶ ἀλωπεκία.

ἀπότριψις, εως, ἡ· ἡ ἀποτριβή, frottement, n.m ; ‖ —, frottement, n.m. καλεῖται ἡ ἐργασία καθ' ἣν ἀπὸ μέρους τινὸς τοῦ σώματος, ῥύπον ἔχοντος, ἀφαιροῦμεν αὐτὸν τρίβοντες τὴν ἐπιφάνειαν ταύτην ἢ διὰ τῆς χειρὸς ἁπλῶς ἢ διά τινος ὑφάσματος ἢ διὰ σκληροῦ τινος σώματος.

ἀποτρόπαιος, ος, ον· ὁ ἀφ' οὗ τις ἀπομακρύνεται, ὁ ἀποστροφῆς ἄξιος, digne d'aversion ; ἀξιομίσητος, haïssable ; ὁ δυστυχίαν προξενῶν, συνεπῶς ἀποτρόπαιος, φρικώδης, horrible ; ὁ βδελυρός, μισητός, abominable ; ὅντινά τις ἀποτροπιάζεται, abhorré ; ὁ μυσαρός, βδελυρός, exécrable ; ὁ ἀπαίσιος, ὀλέθριος, sinistre ; ἀποτρόπαιος, μισητός, détestable.

ἀποτροπαίως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀποτρόπαιον, horriblement ; ἀπαισίως, sinistrement ; détestablement, etc.

ἀποτροπή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτρέπειν, action de détourner (βλ. ἀποτρέπω) ; ἡ ἀπομάκρυνσις, éloignement, n. m ; écartement, n. m ; ἡ ἐμπόδισις, empêchement, n. m ; ‖ ἡ πρᾶξις τοῦ μεταπείθειν, action de dissuader ; ἡ μετάπεισις, dissuation, n. f.=παραίνεσις τοῦ μὴ ποιεῖν τι· ‖ —, ἡ ἀποσόβησις (δυστυχήματος, κινδύνου), conjuration, n. f. (d'un malheur, d'un danger).

ἀποτροπιάζω, μέλ. άσω, ἀποτρέπω ἀπό τι, détourner ; ‖ [μέσ.] ἀποτροπιάζομαι, ἀποστρέφομαι, avoir (prendre) en aversion (ἢ en horreur) ; βδελύττομαι, abhorrer καὶ exécrer ; ἀποστρέφομαι, μισῶ, détester.

ἀποτροπιασμός, οῦ, ὁ· ἡ ἀποστροφή, l'aversion, l'horreur ; βδελυγμός, l'exécration ; ‖ ἐπίσης ἡ ἀποτροπή, ἡ ἀπομάκρυνσίς τινος, éloignement, n. m ; écartement, n. m.

ἀπότρυγα [δημ. ἐπίρ.] μετὰ τὸν τρύγον après les vendanges.

ἀποτρύγια, τὰ [διάλ. Ἠπείρ.] ἀπαντᾷ εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. σταφύλια τὰ ὁποῖα συλλέγει τις μετὰ τὸν τρύγον· βλ. ἀποτρυγίδι.

ἀποτρυγίδι, τό· [δημ.] τὸ τσαμπουρεῖδι, ἡ ἐπιφυλλίς, grappillon, n. m. allebote, n. f; λέγονται ἐπίσης καὶ ἀποτρύγια.

ἀποτρυγάω-ῶ καὶ

ἀποτρυγῶ, τρυγῶ ἢ κόπτω τι ἀπό τινος (καὶ κυρ. σταφυλάς), achever (finir) de vendanger; ἤτοι τελειώνω τὸν τρυγητόν, finir la vendange; καὶ μεταφ. ἀποτρυγῶ=συνάζω, συγκομίζω, récolter, recueillir; ‖ — τὸ μέλι, récolter le miel.

ἀποτρώγω, τρώγω ἀπό τινος, manger une partie de; ἀποδάκνω, ronger (avec les dents); § ἀποτρώγω, τελειώνω τοῦ τρώγειν, finir de manger (de dîner, etc); συνεπῶς ἐγείρομαι τῆς τραπέζης, sortir (se lever) de table; quitter la table.

ἀποτσερίζω, [διάλ. Οἰνόης] καταξεσχίζω· déchirer complètement.

ἀποτσεφλίζω, [διάλ. Οἰνόης], ξεφλουδιάζω, ἀπολεπίζω, ἐκβάλλω τὰ φλούδια, τσόφλια.

ἀποτσιποσύνη, ἡ· [διάλ. Νάξ.] ἡ ἰδιότης τοῦ ἀποτσιπωμένου, προπέτεια, αὐθάδεια (ἀπὸ -τσιποσύνη, ἐκ τοῦ τσίπη ἢ τσίπα=μεμβράνη), ἡ ξετσιπωσιά.

ἀποτσιπωμένος, ὁ (σύνηθες κατὰ μετοχ.) [διάλ. Νάξου] = ὁ προπέτης, ἴτης, ἰτητικός, κατὰ Δουκάγγιον, ὅστις ἀναφέρει τὴν λέξιν 'ξετσίπωτος· βλ. λέξιν.

ἀποτσιτσιλοῦμαι, [διάλ. Οἰνόης] φωνάζω ἢ γελῶ τόσον ὥστε βγαίνει ἔξω ὁ ὀμφαλός (τὸ τσιτσίλιν).

ἀποτσιχαλίζω (ἀπό-διχαλέω) [διάλ. Οἰν.] διαιρῶ εἰς δύο, séparer, diviser en deux; ξεσχίζω, déchirer; 2) ἀνοίγω ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς.

ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυγχάνω, ne pas réussir, δὲν κατορθώνω τι, τὸν σκοπόν μου, ne pas atteintre le but, manquer; ἀντίθετον τῷ ἐπιτυγχάνω· ‖ — εἴς τι, échouer; ὅπερ εἰς τὴν κοινὴν λέγεται δὲν ἐπέτυχεν, ἢ ἔπεσεν ἔξω· ‖ —, σφάλλω εἴς τι, rater; ‖ —, ὑφίσταμαι ἀποτυχίας, subir un échec; ‖ φοβοῦμαι μὴ ἀποτύχω, je crains de ne pas réussir; ‖ ἀπέτυχεν εἰς τὰς ἐκλογάς, il a échoué aux élections; ‖ τὸ σχέδιόν μας (ἡ ἐπιχείρησίς μας) ἀπέτυχε, notre projet (notre entreprise) a échoué; ‖ δὲν θ'ἀποτύχῃ, διότι εἶνε πολὺ ἐπιτήδειος, il est trop habile pour ne pas réussir; ‖ τὸ πείραμα ἀπέτυχεν ἐντελῶς, l'expérience a complètement manqué; ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ του, il a manqué son but; ‖ μοῦ ἀπέτυχε, cela ne m'a pas (m'a mal) réussi; ἢ j'ai manqué mon coup.

ἀποτυπόνω, καὶ

ἀποτυπόω-ῶ, μέλ. ώσω, σχηματίζω τι κατὰ τὸν τύπον ἄλλου, former une chose à l'imitation d'une autre [καὶ ἰδίως μέσον], ἤτοι ἀναπαριστῶ, représenter; μορφόω-ῶ, figurer; προπλάττω, modeler; § ἀποτυπῶ, θέτω, τὴν σφραγῖδα, mettre le cachet; δίδω τὸν τύπον, donner l'empreinte; ἐντυπῶ, empreindre; ‖ ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἀποτυποῦται ἡ μεγαλοφυΐα, son front porte l'empreinte du génie; ‖ δίδω τὸν τύπον, donner l'estampe, estamper; § ἀποτυπῶ (ἐκτυπῶ) ἐπὶ μετάλλου ἀναλελυμένου, clicher.

ἀποτύπωμα, ατος, τό· τὸ ἀποτυπωθέν, σχηματισθὲν κατὰ μίμησιν ἄλλου, ὡς ἡ εἰκών, image; ἀναπαράστασίς τις, représentation; ἀποτύπωμα ὅθεν τὸ ἔκτυπον, calque, n. m; τὸ ἐντύπωμα, empreinte, n. f; τὸ ἀντίγραφον, copie, n. f. (ἐκ προτύπου, modèle); ἡ ἐκτύπωσις (χόλαψις), estampage, n. m. βλ. ἐκτυπῶ· οὕτως ἀποτύπωμα (ἐκτύπωμα), cliché, n. m. λέγεται ἡ ἀποτύπωσις εἰκόνος ἢ τυπογραφικῆς σελίδος, κτλ. ἐπὶ ἀναλελυμένου μετάλλου· ‖ — τυπογραφικόν, chiché typographique; ἤτοι ἀποτύπωμα τυπογραφικῆς σελίδος· ‖ ἀποτύπωμα=ὁ τύπος, ἡ μορφή, relief, n. m. π. χ. ἀποτύπωμα ἢ ὑποτύπωσις τοῦ ἐδάφους, relief du terrain, καλεῖται τὸ σύνολον τῶν ἐξογκωμάτων καὶ κοιλοτήτων, ἤτοι τὰ ὑψώματα τοῦ ἐδάφους.

ἀποτύπωσις, εως, ἡ· τὸ ἀποτυποῦν τι ἢ σχηματίζειν τι κατὰ τύπον ἄλλου, τὸ ἀπομιμεῖσθαι, ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτυποῦν τι, action de représenter, de figurer, de modeler, d'empreindre; d'estamper, etc. βλ. ἀποτυπόω, συνεπῶς τὸ ἐντύπωμα, empreinte, n. f. τὸ ἀντίγραφον, copie. n.f. ἡ ἐκτύπωσις, estampage; ‖ — ὑφασμάτων, enlevage, n. m. εἷς τῶν τρόπων δι' ὧν ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐγχρώματος γραφὴ οἱουδήποτε σχεδιαγραφήματος· § —, clichage, n. m.=ἡ μεταλλοχυσία. βλ. ἀποτύπωμα· § —, marquage, n. m. ἢ ἐκτύπωσις ἐπί τινος ἀντικειμένου σημείων (marques), ἀριθμῶν, κτλ. § ἀποτύπωσις =ἀποτύπωμα, βλ. λέξιν.

ἀποτυπωτής, οῦ, ὁ· ἐκτυπωτής, clicheur, n. m. ὁ χύνων μέταλλον καὶ σχηματίζων ἀποτυπώματα εἰκόνων, κτλ.

ἀποτυφλόνω, καὶ

ἀποτυφλόω-ῶ, μέλ. ώσω, κάμνω ὅλως διόλου τυφλόν, rendre complètement aveugle; στερῶ τὴν ὅρασιν, priver de la vue; τυφλόνω, aveugler; καὶ κατ' ἐπέκτασιν παρ' ἰατροῖς ἀποτυφλόνω=ἀποφράττω (ἐπὶ τῶν αἱμορροΐδων), boucher.

ἀποτύφλωσις, εως, ἡ· ἡ ἐντελὴς τύφλωσις, aveuglement complet; ἡ ἀπώλεια τῆς ὁράσεως, perte de la vue; ἡ τυφλότης, cécité, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸ φράξιμον, bouchement, n. m. etc.

ἀποτυχαίνω, βλ. ἀποτυγχάνω.

ἀποτυχία, ας, ἡ· ἡ μὴ ἐπιτυχία, insuccès, n. m; κακὴ ἔκβασις, mauvais succès; ‖ ἡ μὴ ἐπιτυχία, non réussite, irréussite, n. f. καὶ échec (ἐκ τοῦ échouer) [στρατ.]=ἀποτυχία στρατιωτικῆς τινος ἐπιχειρήσεως· ‖ ἀποτυχία, δυσάρεστον ἀποτέλεσμα, déconvenue, n. f; ‖ —, ἀτυχία, δυστυχία, mauvaise chance, malheur, n. m; ‖ [στρατ.] ὑφίσταμαι ἀποτυχίαν, subir un échec=ἀποτυγχάνω καὶ μετα-

φορικῶς ἡττῶμαι· ‖ μερικὴ ἀποτυχία, échec partiel ; ‖ — εἴς τι, τὸ σφάλλειν, le raté ; ‖ —, ἡ καταστροφὴ ἡ ἀνατρέπουσα τὰ σχέδιά τινος, le revers, κοινῶς ἡ **ἀνάποδη**· ‖ σὲ κατέστησεν ὑπεύθυνον τῆς ἀποτυχίας του, il vous a rendu responsable de son insuccès ; ‖ ἡ ἐλαχίστη ἀποτυχία δύναται νὰ τὸν καταστρέψῃ, le moindre échec peut le ruiner ; ‖ δὲν ἐχώνευσεν ἀκόμη τὴν ἀποτυχίαν του, il n'a pas encore digéré sa déconvenue.

ἀποτυχοῦσα στάσις (ἵππου), βλ. στάσις.

ἀποτυχών, οῦσα, όν· manqué, ée ; échoué, ée ; βλ. ἀποτυγχάνω.

ἀποτώρα, [ἐπίρ.] βλ. τώρα.

ἀποτωρσινός, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ πρὸ ὀλίγου γενόμενος, παρὰ τὸ ἀποτῶρες = ἀποτώρα, ἔνθα ἡ ἀπὸ σημαίνει τὴν πρό· «ἀποτῶρες ποῦ ἦσο ;» = πρὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ποῦ ἦσο ; «ὁ ἀποτωρσινὸς καφὲς ἦτο καλλίτερος».

ἀπουβραδύ, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἀφ' ἑσπέρας, dès le soir, ἤτοι 9—10 μ. μ. βλ. ἀποβραδίς.

ἀπουκᾶ, [διάλ. Οἰνόης] = ἀπὸ - κάτω «ἀπουκᾶ ἔλα» = ἔλα κάτω.

ἀκουκμπάου, [Αἰτωλ.ἰδίωμα] ἀποκουμβῶ, εὑρίσκω προστασίαν.

ἀπουλησιά, ἡ· [δημ.] βλ. ἀπώλητος.

ἀπούλητος, η, ον· [δημ.] βλ. ἀπώλητος.

ἀπουλιχνίδι, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τὰ ἀπὸ τὸ λίχνισμα ἄχυρα, la paille.

ἀπουλ(ι)σιά, ἡ, [Αἰτωλ. ἰδίωμα], ἡ μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν σπαρτῶν ἐλευθέρα εἴσοδος τῶν ποιμνίων εἰς τοὺς ἀγρούς.

ἀπουλυόμη, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἀπολύομαι, ξεκινῶ, ἐκκινῶ.

ἀπουραιόω - ἀπουραιῶ, [στρατ.] (τὴν κάννην), ἀφαιρῶ τὸ οὐραῖον (culasse) ἐκ τῆς κάννης τοῦ ὅπλου, déculasser (un canon).

ἀπουραίωσις, ἡ (τῆς κάννης), déculassement, n. m. (d'un canon) ; ἡ ἀφαίρεσις τοῦ οὐραίου (culasse) ἐκ τῆς κάννης τοῦ ὅπλου.

ἄπους, ους, ουν. γεν. οδος· ὁ ἄνευ ποδός, qui n'a pas de pieds ; sans pieds ; § [ζῳολ.] apode.

ἀποῦσα, ης, ἡ· θηλ. τοῦ ἀπών.

ἀπουσία, ας, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις ἀπών, absence, n. f ; ‖ ἐν ἀπουσίᾳ μου, en mon absence ; ‖ παράνομος ἀπουσία, absence illégale ; ‖ [στρατ.] ἀπουσία βεβαιωμένη, absence constatée ; βλ. ἄγνοια· ‖ — ἐκ τῆς θέσεως ἐν περιπτώσει συναγερμοῦ (ἢ θορύβου) ἢ μετὰ τὴν σήμανσιν τοῦ πολεμικοῦ ἐν καιρῷ πολέμου ἢ ἐν χώρᾳ εἰς κατάστασιν ἐνόπλου στάσεως (ἢ ἐν πολιορκουμένῳ φρουρίῳ), absence du poste en cas d'alerte ou à la générale en temps de guerre ou en état de siège ; ‖ — στρατιωτικοῦ ἐκ τοῦ στρατοδικείου ἐν ᾧ ἐκλήθη νὰ συνεδριάσῃ, absence d'un militaire au conseil de guerre où il est appelé à siéger ; § [στρατ.] ἀπουσία ἐκ τοῦ προσκλητηρίου, manquement à l'appel ; § ἀπουσία = ἔλλειψις, le manque ; ἐνίοτε ἡ ἀπώλεια, la perte.

ἀπουσιάζω, εἶμαι ἀπών, **être absent, s'absenter.**

ἀποφάγι, τό· [δημ.] συνηθ. πληθ. ἀποφάγια, τὸ περίσσευμα ἐκ τοῦ δείπνου, reste [d'un repas] ; la desserte (τ' ἀποφάγια)· [ἐπὶ κρεάτων ἰδ.] rogatons ; ‖ δίδει τ' ἀποφάγια του εἰς τοὺς πτωχούς, il fait donner sa desserte aux pauvres ; ‖ τί ῥυπαρὰ ἀποφάγια ! quels sales graillons !

ἀποφαγωμένος, η, ο· ὁ [διάλ. Ἠπείρου] ὁ τελειώσας τὸ φαγί· 2) ὁ φαγωμένος ἐντελῶς «τὸ χωράφι τὸ ηὗρα ἀποφαγωμένο ἀπ' τὰ πρόβατα», qui a été mangé.

ἀποφαίνω, μέλ. φανῶ, φέρω εἰς φῶς, mettre au jour, κάμνω τι φανερόν, θεατόν, montrer, faire voir ; φανερὸν ποιῶ, δηλῶ, désigner ; γίνομαι ἐπαισθητός, se faire sentir (φανερός) ; φαίνομαι, paraître ; αἰσθάνομαι, s'apercevoir ; λυπῶ, affecter, καὶ συνηθέστερον ἀποφαίνομαι, ἐκφράζω τὴν γνώμην μου περί τινος, se prononcer sur ; se déclarer ; ἐξηγοῦμαι, s'expliquer ; ἀποφασίζω, décider ; διατάσσω, κανονίζω, statuer ; καὶ ἰδίως ἐπὶ δικαστῶν, ἐκφέρω τὴν ἀπόφασιν, statuer ; ὁ κριτὴς ἀποφαίνεται, le juge statue (sur) ; ‖ δὲν δύναμαι ἀκόμη ν' ἀποφανθῶ, je ne saurais me prononcer encore; ‖ [μεταφ.] ἀποφαίνομαι γνώμην, énoncer (ἐκφράζω) son opinion ; émettre (δημοσιεύω, ἐκφράζω), un avis; ‖ ἀπεφάνθη ὑπὲρ αὐτοῦ, il s'est déclaré pour lui ; il a pris parti pour lui ; ‖ ὁ δικαστὴς δὲν ἀπεφάνθη περί. . .le juge n'a rien statué sur. . . ‖ ὅταν ἀποφανθῆτε καθαρά, quand vous vous serez clairement expliqué ; ‖ τὸ δυστύχημα αὐτὸ πολὺ τοῦ ἀπεφάνη, se malheur l'a vivement affecté ; ‖ ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν πάρῃς θ' ἀποφανῇ, vous n'en sauriez si peu prendre qu'il n'y paraisse ; ‖ κάμε το χωρὶς ν' ἀποφανῇ, faites-le sans qu'on s'en aperçoive.

ἀποφανής, οῦς, ὁ· apophane, adj. λέγεται περὶ τῶν κρυστάλλων ἐν οἷς δύνανται νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν θέσιν τοῦ πυρῆνος ἐκ τῶν ἑδρῶν αὐτοῦ (par les facettes).

ἀπόφανσις, εως, ἡ· ἔκφρασις γνώμης, énonciation (f.) d'opinion, ἢ déclaration, n. f. ἀπαγγελία, γνωστοποίησις τῆς γνώμης· ἔτι δὲ ἡ ἀπόφασις, κρίσις, décision, n. f. καὶ ἐν γένει ἐπὶ δικαστηρίων, ἡ ἀπόφασις, sentence, n. f. ‖ —, συχνὰ λαμβάνεται ὡς διάφορος γραφὴ τοῦ ἀπόφασις.

ἀποφαντικός, ή, όν· ὁ ἀποφαινόμενος, ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ ν' ἀποφαίνηται, νὰ δεικνύῃ, νὰ φανερώνῃ, νὰ ἐξηγῇ, qui sert à montrer, à faire voir, à prouver, à expliquer, καὶ ἐν γένει δι' ὅλας τὰς σημασίας τοῦ ῥήματος ἀποφαίνω· ‖ [μεταφ.] —, énonciatif, ive (ἐκφραστικός), déclaratoire; déclaratif, ive; sentencieux, euse ; ‖ ὁ ἀποφασιστικός, décisif, ive.

ἀποφαντικῶς, [ἐπίρ. τοῦ προηγ.] d'une manière déclaratoire (énonciative) ; sentencieusement.

ἀποφασίζω, μέλ. ίσω· λαμβάνω ἀπόφασιν, (se) décider ; (se) déterminer ; prendre un

parti (une décision, une résolution, une détermination) καὶ ἐν γένει ἀποφαίνομαι, se prononcer ; λαμβάνω, ἐκφέρω ἀπόφασιν, arrêter [βλ. ἀπόφασις]· || ἀποφασίζω, σκέπτομαι, βουλεύομαι τελικῶς, délibérer ; ἀποφασισμένος, η, ον, délibéré ; || — ὡρισμένως, bien décidé ; || ἀποφασισμένος, η, ον, décidé, ée ; λαβὼν προηγουμένως τὴν ἀπόφασίν του· || τί νὰ κάμω ; θὰ τὸ ἀποφασίσω, que faire ? je m'y déciderai ; || τί ἀποφασίζετε ; que décidez-vous ? || εἶνε ἀποφασισμένον, c'est décidé ; || δὲν ἠξεύρω τί ν' ἀποφασίσω, je ne sais quel parti prendre; || ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ δικαστήρια, il s'est résolu à plaider ; || ὁ κλῆρος θὰ τὸ ἀποφασίσῃ, le sort en décidera ; || οἱ λόγοι του μ' ἔκαμαν νὰ τὸ ἀποφασίσω, ses paroles m'ont déterminé (= πείθω) ; || τὸ ἀπεφασίσαμεν ὁμοῦ, nous avons arrêté cela ensemble ; || ἀπεφασίσθησαν καὶ συνεφωνήθησαν τὰ ἑξῆς, il a été arrêté et convenu ce qui suit ; || ἀπεφασίσθη νὰ συναχθῶμεν εἰς τὴν οἰκίαν σας, il a été arrêté qu'on se réunirait chez vous ; || τὸ δικαστήριον θ' ἀποφανθῇ, le tribunal prononcera (décidera) ; || παραδέχομαι ὅ,τι οἱ διαιτηταὶ ἀπεφάσισαν, je m'en remets à ce qu'on a arbitré ; || ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν [φράσις Βασ. διατάγματος], nous avons décrété et décrétons ; § [δημ.] désespérer d'un malade ; || οἱ ἰατροὶ τὸν ἀπεφάσισαν, les médecins l'ont condamné.

ἀπόφασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφασίζειν τι, action de décider, de prendre une ; décision ; action de prendre une résolution, une détermination, etc. συνεπῶς décision, n. f ; résolution, n. f ; détermination, n. f ; || —, parti, n. m ; λαμβάνω ἀπόφασιν, prendre un parti=ἀποφασίζω ; || —, délibération, n. f. ἡ τελικὴ σκέψις· || περιμένω τὴν ἀπόφασίν σας, j'attends votre décision ; || ἐκλόνισε τὴν ἀπόφασίν μου, il a ébranlé ma résolution ; || τὸ ἔχω ἀπόφασιν, j'y suis décidé ; || ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἐταλαντεύθη, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν, après avoir longtemps balancé, il prit la détermination ; || — διαιτητική, décision arbitrale, ἡ ὑπὸ διαιτητῶν ἐκδιδομένη· || ἡ καλλιτέρα ἀπόφασις εἶνε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκίαν, le meilleur parti à prendre est de rentrer ; || τὸ ἐπῆρεν ἀπόφασιν [φρ.], il en a pris son parti ; il s'y est résigné ; || ἔκαμα ἀπόφασιν νὰ μὴ τὸν χαιρετήσω πλέον, je me suis promis de ne plus le saluer ; || χρειάζεται ἀπόφασις (θάρρος), il faut du courage ; || ἐξ ἀποφάσεως, décidément ; || ἀπόφασις δικαστικὴ [γενικῶς], prononcé, n.m; décision, n. f; [πρωτοδικῶν, πλημμελειοδικῶν] jugement, n. m. καὶ γενικῶς ἡ ὑπὸ δικαστηρίου ἢ δικαστοῦ ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις· || [ἐρετῶν, Ἀρείου Πάγου καὶ συνέδρων τοῦ κακουργιοδικείου], arrêté, n.m; || καταδικαστικὴ ἀπόφασις=καταδίκη, arrêt, n.m; || δυνάμει ἀποφάσεως, en vertu d'un jugement rendu ; || δικαστικὴ ἀπόφασις, décision judiciaire=sentence, n. f. ἰδίᾳ τῶν κατωτέρων δικαστηρίων ἐν γένει· || τὸ ἀκυρωτικὸν ἀνῄρεσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐμποροδικείου, la cour supérieure a cassé (annulé) la décision du tribunal de commerce ; || δύο ἀποφάσεις σύμφωνοι, deux sentences de la même teneur, ou qui s'accordent ; § — [διοικητικῆς ἀρχῆς, ἑταιρείας, συνελεύσεως], arrêté, n.m; § — συνεδρίου, δικαστηρίου, placitum, n. m. (λατ.) πληθ. les placita.

ἀποφασισμένος, η, ον· décidé, ée ; ὁ λαβὼν προηγουμένως τὴν ἀπόφασίν του· βλ. ἀποφασίζω· § —, ὁ ἀπηλπισμένος, βλ. ἀπελπίζω· § —, η, ον· ἐν δικαστικῇ συνεδριάσει, placité, ée, adj ; βλ. ἀπόφασις.

ἀποφασιστικός, ή, όν· décisif, ive ; κρίσιμος, ὁριστικός, ἐμφαντικός, ἐνέχων ἀπόφασιν, résolu, e ; || εἶνε ἄνθρωπος ἀποφασιστικός, c'est un homme résolu ; || ψῆφος —, voix délibérative ; || μάχη —, bataille décisive, λέγεται ὅταν τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς δίδει πέρας εἰς τὸν πόλεμον ἢ εἰς πολεμικήν τινα ἐπιχείρησιν.

ἀποφασιστικὰ [δημ. ἐπίρ.] καὶ

ἀποφασιστικῶς [ἐπίρ.], μὲ ἀπόφασιν, décisivement ; ὁριστικῶς, ἐμφαντικῶς, κατὰ τρόπον ἀποφασιστικόν, résolument, θαρραλέως, ἀποφασιστικῶς, déterminément ; ἐξ ἅπαντος, χωρὶς ἄλλο, βεβαίως, ἐξ ἀποφάσεως, décidément.

ἀποφάσκω, ἀρνοῦμαι, nier ; λέγω ὄχι dire non.

ἀποφατικός, ή, όν· ὁ ἀρνητικός, négatif, ive ; ἀντίθετον τοῦ καταφατικός.

ἀποφατικῶς [ἐπίρ.], ἀρνητικῶς, négativement ; ἀντίθ. τοῦ καταφατικῶς.

ἀποφέρω, ἀπό τινος ἢ ὀπίσω φέρω, ἀπάγω, emporter, καθ' ὅλας τὰς σημασίας· ἐπὶ ἀνέμου φέρω ἢ φέρομαι εἴς τι, ἀποπλανῶμαι· § — ἢ δίδω ὅ,τι εἶμαι ὑποχρεωμένος, apporter ou rapporter ; παράγω, produire ; || ἡ θέσις αὐτὴ (τὸ κτῆμα αὐτὸ) ἀποφέρει δέκα χιλιάδας δραχμὰς τὸν χρόνον, cette charge (cette terre) produit (rapporte) dix mille drachmes par an ; || ἀποφέρω (κέρδος, ζημίαν), rendre. § ἀποφέρω [διάλ. Οἰνόης] = ξεθυμαίνω, ἡσυχάζω, πραΰνομαι.

ἀποφεύγω, φεύγω ἀπό τινος, éviter ; γλυτώνω, échapper à ; ἐκκλίνω, dévier ; éviter; ἀπάγω, défier ; φεύγω, fuir : || — τὸν κίνδυνον, éviter le (échapper au) danger ; || — (φιλονεικίας), éviter ; || ἀποφεύγω (τὴν πληρωμὴν χρέους), éviter, reculer ; || [ναυτ.] ἀποφεύγω κίνδυνον, éviter (ἢ parer) un danger, βλ. ἐκκλίνω· || [ναυτ.] ἀπόφευγε τὴν προσαγωγήν, βλ. ἄπαγε, défiez ; || — τι, ὑπεκφεύγω, parer (le coup) ; || — τὸν πόλεμον (τὴν μάχην), refuser la bataille, le combat=φυγομαχῶ, ἀποφεύγω νὰ συμπλακῶ μετὰ τοῦ πολεμίου· || ἐπεθύμουν ν' ἀποφύγω τὰς ἐνοχλήσεις του, je voudrais me soustraire à ses importunités ; || τὸν ἀπέφυγα ἐπιτηδείως, je l'esquivai ; || διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν περιέργειαν τοῦ πλήθους pour se dérober à la curiosité de la foule ;

|| δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἀποφύγω, je ne puis m'en dispenser (m'y refuser).

ἀπόφθεγμα, ατος, τό· apophtegme, n. m σκέψις, ῥῆμα, λόγος ἰδίως εὐτράπελος καὶ γνώμην περιέχουσα ἀπόκρισις· || —, γνωμικόν, sentence, n. f. κατασταθὲν ἀξιομνημόνευτον καθὸ λεχθὲν ὑπὸ ἐπιφανοῦς προσώπου· || τὰ ἀποφθέγματα τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, les apophtegmes des sept sages de la Grèce.

ἀποφθεγματικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς ἀπόφθεγμα, ὁ ὁμοιάζων εἰς τοῦτο, ὁ πλήρης ἀποφθεγμάτων καὶ ὁ ὁμιλῶν δι' ἀποφθεγμάτων, qui parle par apophtegmes ; apophtegmatique, adj. γνωμικός, γνωμολογικός, sentencieux, euse.

ἀποφθεγματικῶς [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἀποφθεγματικόν, apophtegmatiquement ; γνωμικῶς, γνωμολογικῶς, sentencieusement.

ἀποφθειρόω-ῶ, μέλ. ήσω· épouiller, κοινῶς ξεψειριάζω, ἀφαιρῶ τὰς φθεῖρας, ôter les poux.

ἀποφιμῶ, μέλ. ώσω· débaillonner, ξεστουπώνω τὸ στόμα.

ἀποφλεγματίζω, ἐκβάλλω τὰ φλέγματα, évacuer les phlegmes ; expectorer.

ἀποφλεγματικός, ή, όν· expectoratif, ive ; ὁ ἐκβάλλων τὰ φλέγματα, φλεγμαγωγός, phlegmagogue, n. m. || —, apophlegmatique, adj. ἐκεῖνο ὅπερ ἐπιφέρει σίελον, πτύελα, κάμνει τινὰ νὰ πτύῃ.

ἀποφλεγμάτισις, εως, ἡ· [χημ. τέχν.] déphlegmation, n. f. καλεῖται ἐν τῇ οἰνοποιΐᾳ ἡ ἐργασία δι' ἧς κατὰ τὴν ἀπόσταξιν τοῦ προϊόντος τῆς ζυμώσεως ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὸ ἀπόσταγμα μέγα μέρος τοῦ ὕδατος καὶ τῶν ζυμελαίων ἅτινα ὁμοῦ ἀποτελοῦσι τὸ φλέγμα (phlegme).

ἀποφλεγματισμός, οῦ, ὁ· expectoration, n. f ; τὸ ἐξάγειν τὰ φλέγματα, évacuation des phlegmes ; ἰατρικὸν πρὸς κάθαρσιν τῶν φλεγμάτων.

ἀποφλεγματιστής, οῦ, ὁ· déphlegmatoir (appareil) ; συσκευὴ χρησιμεύουσα πρὸς ἀποφλεγμάτισιν.

ἀποφλογίζω, σβεννύω τὴν φλόγα, désenflammer.

ἀποφλοιόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν, ξεφλουδίζω, écorcer ; || δέρμα ἐκδέρω, dépouiller ; § ἀποφλοιόω-ῶ, κοινῶς ξεφλουδίζω, décortiquer [βοτ.] κάμνω ὥστε νὰ πέσῃ ὁ φλοιὸς ἐκ τοῦ δένδρου· || — δένδρα, κάρυα, ἀμύγδαλα καὶ ἐν γένει καρποὺς ἐχόντων τοιούτου εἴδους φλοιόν.

ἀποφλοίωσις, εως, ἡ· ἡ ἀφαίρεσις τοῦ φλοιοῦ, τὸ ξεφλούδισμα, écorcement, n. m ; dépouillement, n. m ; § ἀποφλοίωσις, εως, ἡ, κοινῶς ξεφλούδισμα, décortication, n. f. καὶ ἐκφλοίωσις, π. χ. τῶν δένδρων, τῶν καρύων, κτλ. || — [βοτ.] décortication, ἡ πτῶσις τοῦ φλοιοῦ (φυσικὴ ἢ τεχνητή).

ἀποφλοιωτικός, ή, όν· [φυσ. Ἱστ.] décorticant, ante ; ὁ χρησιμεύων διὰ τὴν ἀποφλοίωσιν.

ἀποφοιτάω-ῶ· βλ. **ἀποφοιτῶ.**

ἀποφοίτησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφοιτᾶν, ἤτοι action de finir (de s'en aller) etc. συνεπῶς ἡ ἀναχώρησις, le départ ; ἡ απομάκρυνσις, ὁ χωρισμός, la retraite· || ἡ ἀποπεράτωσις ἔκ τινος σχολείου τῶν σπουδῶν, fin d'études.

ἀποφοιτητήριον, ου, τὸ· πιστοποιητικὸν (ἀποφοιτήσεως) ἀποπερατώσεως τῶν σπουδῶν, certificat de fin d'études.

ἀπόφοιτος, ος, ον· ὁ ἀποφοιτήσας, ὁ ἀποπερατώσας τὰς σπουδάς του, qui a fini ses études.

ἀποφοιτῶ (άω), μέλ. ήσω, φεύγω, ἀναχωρῶ, s'en aller ; s'éloigner de ; παύω τοῦ νὰ συχνάζω, cesser de fréquenter ; καὶ εἰδικώτερον ἀποπερατῶ τὰς σπουδάς, finir ses études ; faire ses classes.

ἀποφορά, ᾶς, ἡ· τὸ φέρειν ἐκτός, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφέρειν, action d'emporter ou apporter ; ἡ πρόσοδος, la contribution ; ce qu'on rend ; ce qui rapporte ; le produit, le rapport, le revenu=εἰσόδημα· § —, ἀναθυμίασις, ὀσμή, exhalaison, n. f ; émanation, n. f ; ἰσχυρὰ ὀσμή (κακή), odeur forte (mauvaise): κακοσμία, δυσωδία, puanteur, n. f.

ἀποφόρι, τό· [δημ.] πεπαλαιωμένον καὶ ἄχρηστον ἱμάτιον, ἔνδυμα, habit, vêtement usé [qu'on ne porte plus] ; παλαιὸν ἔνδυμα, vieil habit ; défroque, n. f ; || ἀπαντᾷ συνήθως εἰς τὸν πληθ. ἀριθμόν, ὡς : φορεῖ τ' ἀποφόρια τοῦ αὐθέντου του, il porte la défroque (les vieils habits) de son maître.

ἀποφορτόνω, (-ώνω), μέλ. ώσω (ἀπὸ τῆς ἁμάξης). ἐκφορτόνω, décharger.

ἀποφρά(γ)ομαι, [διάλ. Οἰνόης]=ἀπὸ καὶ φράσσομαι. ἐκρήγνυμαι.

ἀποφράζω, βλ. ἀποφράσσω, ἀποφράττω· § —, [διάλ. Οἰνόης]=καταθραύω, διαρρηγνύω, ξεσχίζω, κομματιάζω.

ἀποφρακτικός, ή, όν· ὁ δι' ἀπόφραξιν χρησιμεύων, obstructif, ive : d'obstruction ; de fermeture ; || — σύστημα, système de fermeture ; || — μηχανισμός, mécanisme de fermeture ; βλ. ἀπόφραξις· § — τοῖχος, mur de masque [ὀχυρ.] (προκαλυπτήριος), τοῖχος χρησιμεύων ἵν' ἀποφράξῃ ἢ καλύψῃ τι ἀπὸ τὰ βλέμματα, qui sert à masquer.

ἀποφρανταλείομαι, [διάλ. Οἰνόης] ὑπερευφραίνομαι, ὑπερχαίρω, γίνομαι ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς, ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

ἀπόφραξις, εως, ἡ· τὸ φράξιμον, κλείσιμον ἐντελές, τὸ στούπωμα, action de fermer d'obstruer complètement, de barrer, de boucher; de bâcler, etc; ἤτοι ἀπόφραξις, fermeture, n. f. obstruction, n. f. (ἀπόφραξις ἀγγείου τοῦ σώματος, κτλ.), obturation, n. f. ὁ φραγμός. barrière, n. f. baclâge, n. m. || —, obturation, n. f. = ἔμφραξις, βλ. **ἐμφρακτήρ**· || —, bâclage, n. m. τὸ κλείσιμον εἰσόδου λιμένος δι' ἁλύσεων, τόνων, καταβυθίσεως πλοίων, λίθων, κτλ. ἵνα ἐμποδισθῇ ἡ εἴσοδος εἰς τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα· § **ἀπόφραξις**, ἡ ἐκστόμωσις, δια-

στόμωσις, dégorgement, n. m. τὸ ξεστούπωμα, ξεβούλωμα· βλ. **ἐκστομόω**· § [στρατ.) **ἀπόφραξις τοῦ πυγαίου** (πυροβόλων), fermeture de culasse. Ἡ ἀπόφραξις τοῦ πυγαίου τῶν πυροβόλων ἐπετεύχθη διὰ μιᾶς τῶν ἑπομένων μεθόδων: 1) σφηνοειδὴς **ἀπόφραξις** ἢ σφηνοειδὲς κλεῖστρον, fermeture à coin, ἐφηρμοσμένον εἰς τὰ πυροβόλα Krupp. 2) **κοχλιωτὴ ἀπόφραξις** ἢ **κοχλιωτὸν κλεῖστρον**, fermeture à vis, οὗτινος ὑπάρχουσι τρία κύρια συστήματα. Τὸ κλεῖστρον τοῦτο ἐφηρμόσθη πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ· α) σύστημα Ῥεφφύ, système de Reffye, εἰς ὃ ἡ ἀπόφραξις ἐκτελεῖται διὰ κοχλίου, ἀποτελοῦντος τὸν πυθμένα τοῦ κοίλου (fond de l'âme) τοῦ πυροβόλου καὶ ἔχοντος διακεκομμένην ἕλικα εἰς τρία μέρη, οὕτως ὥστε νὰ παρουσιάζῃ τρεῖς κυλινδρικοὺς ἑλικωτοὺς τομεῖς καὶ τρεῖς λείους, ἑκάστου ἔχοντος πλάτος 60°· διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ περιστροφὴ τοῦ κοχλίου καὶ συνεπῶς τὸ ἄνοιγμα τοῦ κλείστρου ἐνεργεῖται ταχύτερον· β) τὸ σύστημα de Bange, ὅπερ ἐστὶ τελειοποίησις τοῦ προηγουμένου· γ) τὸ μετὰ γιγγλυμωτῆς ὠτίδος κλεῖστρον (console à charnière) ὅπερ ἐφηρμόσθη εἰς τὰ μεγάλου διαμετρήματος πυροβόλα. 3) **ἀπόφραξις ἐμβολοειδὴς** ἢ **κλεῖστρον ἐξ ἐμβόλου**, fermeture à piston, συνιστάμενον ἐκ λείου τινὸς κυλίνδρου εἰσαγομένου εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ πυροβόλου οὕτως ὥστε ν' ἀποφράττῃ τοῦτο. Ἀπόφραξις τοῦ **οὐραίου** (τῶν ὅπλων), fermeture de culasse (des armes à feu portatives). Ὑπάρχουσι δύο μεγάλαι κατηγορίαι τοῦ φρακτικοῦ μηχανήματος (appareil de fermeture) τῶν ὅπλων ἤτοι: 1) Τὰ ὅπλα τὰ ἔχοντα ὀλισθαῖνον κινητὸν οὐραῖον (armes à culasse mobile par glissement), ἅτινα διαιροῦνται εἰς δύο κλάσεις· α) **τὰ μετ' ἐπιβλῆτος** ὅπλα (armes à verrou) εἰς ἃ ἡ ἀπόφραξις ἐπιτυγχάνεται διὰ κινητοῦ οὐραίου (culasse mobile) κινουμένου πρὸς τὰ ὄπισθεν κατὰ τὸν ἄξονα τῆς κάννης· τοιαῦτά εἰσι τὰ ὅπλα συστήματος Gras, Lebel, Dreyse, Werder, Mauser, Mannlicher, κτλ. τὸ σύστημα τοῦτο τῶν ὅπλων ἔχει πολλὰ πλεονεκτήματα καὶ εἶνε τὸ μᾶλλον ἐν χρήσει ἐν Εὐρώπῃ· β) **τὰ μετὰ σύρτου** ὅπλα (armes à tiroir) ὧν ὁ μηχανισμὸς σύγκειται ἐξ ὑποφράγματος (ὁλοσώμου οὐραίου, bloc de culasse) κινουμένου τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὑποφυλακτῆρος (sous-garde)· ἡ **ἀπόφραξις** αὕτη καλεῖται **ὁλόσωμος** (fermeture à bloc). 2) Τὰ ὅπλα τὰ ἔχοντα περιστρεφόμενον κινητὸν οὐραῖον (armes à culasse mobile par rotation ἢ armes à bloc) ἅτινα διαιροῦνται εἰς πέντε κυρίως κλάσεις: α) **τὰ μετὰ πυξίδος** ὅπλα (armes à tabatière) εἰς ἃ ὁ ἀποφρακτικὸς μηχανισμὸς (mécanisme de fermeture) συνίσταται ἐξ ὑποφράγματος (ὁλοσώμου τεμαχίου, bloc) στρεφομένου πέριξ γιγγλύμου (charnière) παραλλήλου τοῦ ἄξονος τῆς κάννης. Τὸ σύστημα τοῦτο ἐχρησιμοποιήθη μόνον διὰ τὴν μεταποίησιν τῶν ἐμπροσθογεμῶν παλαιῶν ὅπλων εἰς ὀπισθογεμῆ· β) **τὰ μετὰ βικίου** ὅπλα (armes à barrilet) βλ. **βικίον**· γ) **τὰ μετὰ περόνης** ὅπλα (armes à pène), εἰς ἃ ἡ ἀπόφραξις ἐκτελεῖται δι' **ὑποφράγματος** (bloc) στρεφομένου ἐκ τῶν ὀπίσω πρὸς τὰ ἔμπρὸς πέριξ ἄξονος καθέτου καὶ ἄνωθεν τοῦ ἄξονος τῆς κάννης (Βελγικὸν ὅπλον Albini); ἡ στερέωσις τοῦ ὑποφράγματος ἐκτελεῖται διά τινος περόνης. Τὸ σύστημα τοῦτο ἐχρησιμοποιήθη μόνον διὰ τὴν μεταποίησιν τῶν ἐμπροσθογεμῶν παλαιῶν ὅπλων εἰς ὀπισθογεμῆ· δ) **τὰ μετὰ καταπίπτοντος οὐραίου** ὅπλα (armes à culasse tombante) εἰς ἃ ἡ ἀπόφραξις ἐκτελεῖται δι' **ὑποφράγματος**(bloc)κινουμένου πέριξ ἄξονος καθέτου τῷ ἄξονι τῆς κάννης καὶ εὑρισκομένου πρὸς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ φρακτῆρος· τὸ ὑπόφραγμα τοῦτο καταπίπτει πρὸς τὰ κάτω τῇ ἐνεργείᾳ μοχλοῦ χρησιμεύοντος ὡς ὑποφυλακτῆρος καὶ κινουμένου ἐκ τῶν ὀπίσω πρὸς τὰ ἐμπρός· τοιούτου συστήματός εἰσι τὰ ὅπλα Martini, Peabody, Werndl; ε) **τὰ μετ' ἄξονος** κάτωθεν ὅπλα (armes en charnière en dessous) εἰς ἃ τὸ ὑπόφραγμα κινεῖται πρὸς τὰ ὀπίσω περιστρεφόμενον πέριξ ἄξονος εὑρισκομένου κάτωθεν, ὅπως εἰς τὸ ὅπλον Remington; ς) **τὰ μετὰ κινητῆς κάννης** ὅπλα (armes à canon mobile); ὅπως εἶνε τὰ κυνηγετικὰ ὅπλα Lefaucheux, ἀκατάλληλα ὅμως διὰ τὸν στρατόν.

ἀποφράς, άδος, ἡ· (ἐνν. ἡμέρα, jour), ἀπαίσιος ἡμέρα, jour néfaste, καθ' ἣν ἀπαγορεύεταί τι πράττειν, ἤτοι αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καθ' ἃς οὔτε δικαστήριον οὔτε ἐκκλησία ἐγίγνετο· § —, ἐν γένει ἀπαίσιος, sinistre, ὁ κακὸς οἰωνός, de mauvais augure; ἐπάρατος, maudit, e.

ἀποφράσσω (φράττω), μέλ. άξω· φράζω, κόπτω μὲ φραγμόν, obstruer complètement; barrer; barricader; bâcler; κλείω, clore; fermer; στουπώνω, boucher; || —, κλείω λιμένα, bâcler; fermer un port; βλ. **ἀπόφραξις**· || —, barrer, διακόπτω τὴν συγκοινωνίαν διαβάσεώς τινος· || — στεγανῶς ὀπήν, κτλ. [ναυτ.], étancher une voie d'eau, ἤτοι στουπώνω, κλείω καλῶς τὸ μέρος ἐξ οὗ διαρρέει τὸ πλοῖον, κτλ. § — (άττω), ἐκστομόω, διαστομόω, dégorger (ἀντίθετον τῷ φράττω, engorger), ἀνοίγω τὸ στόμα (ὀπήν)· || — ἢ ἐκστομόω τὰς τάφρους, dégorger les fossés, ἤτοι διοχετεύω τὰ ἐν ταῖς τάφροις ὕδατα· § ἀποφράττω=ἐκφράττω, ἀνοίγω, ἀφαιρῶ τὸ ἔμφραγμα, διαλύω τὴν ἔμφραξιν, désobstruer (ἀντίθετον τοῦ φράττω, obstruer).

ἀποφυάς, άδος, ἡ, rejeton, n. m. ἡ ἔκφυσις, παραφυάς, τὸ παραβλάστημα, jeune pousse, n. f.

ἀποφυγή, ῆς, ἡ· τὸ νὰ διαφύγῃ ἢ ἀποφύγῃ τίς τι, ἡ ἀπαλλαγή, délivrance, n. f; débarras, n. m; ἡ πρᾶξις (ἢ τὸ μέσον) τοῦ ν' ἀποφύγῃ τίς τι, action (ἢ moyen) d'éviter (d'échapper); ἡ φυγὴ ἐν γένει ἀπό τι, la fuite; évitement, n. m; échappement, n. m; || δὲν ὑπάρχει ἀποφυγή, il n'y a pas moyen d'échapper; || ἡ — τῶν διασκεδάσεων, la fuite des amusements; || — ἀμάξης, évitement

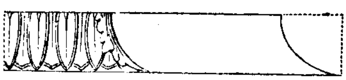
d'une voiture ; || πρὸς ἀποφυγήν (παραπόνων, ἐξόδων), pour éviter.

ἀποφυλακίζω, μέλ. ίσω, ἀπολύω, ἐξάγω τῆς φυλακῆς, faire sortir de prison ; désemprisonner ou élargir ; βλ. κοινῶς ξεφυλακίζω.

ἀποφυλακισμός, οῦ, ὁ· καὶ

ἀποφυλάκισις, εως, ἡ· ἡ ἐκ τῆς φυλακῆς ἔξοδος, élargissement, n. m ; désemprisonnement, n. m ; βλ. καὶ κοινῶς ξεφυλάκωμα.

ἀπόφυσις, εως, ἡ· ἡ ἔκφυσις, excroissance, n. f ; καὶ ἐν γένει apophyse, n. f ; τὸ παραβλάσταρον, ἀποφυάς, rejeton, n. m ; || [ἰατρ.] apophyse, n. f. πᾶν τὸ ἐξέχον τῶν σαρκῶν ἢ κοκκάλων τοῦ σώματος (ἐν γένει excroissance); || ἐν τῇ ἱππολογίᾳ ἀποφύσεις, apophyses, καλοῦνται κυρίως αἱ διάφοροι κατὰ μῆκος ἢ καθ' ὕψος ἐπιμηκύνσεις τῶν ὀστῶν τῶν σπονδύλων τῶν ἀποτελούντων τὴν τοῦ κορμοῦ σπονδυλικὴν στήλην· || ἀποφύσεις ἀκανθώδεις, apophyses épineuses, καλοῦνται αἱ καθ' ὕψος ἐξοχαὶ τῶν θωρακικῶν σπονδύλων αἱ συνιστῶσαι τὴν ἀκρωμίαν· § [ἀρχιτ.] —, apophyse, n.f. ἢ σύνδεσμος, congé, n. f. καλεῖται οὕτω τεταρτοκύκλιον ἢ τμῆμα καμπύλης ὅπερ μεταχειρίζονται διὰ τὴν ἕνωσιν δύο διαφορούψων ἢ μὴ ἐπιπέδων μερῶν, ἤτοι διὰ νὰ ἐλαττώσωσι τὴν σχηματιζομένην γωνίαν διὰ

τῆς διατομῆς τῶν δύο μερῶν, ὅπως π. χ. τοῦτο γίνεται εἰς τὰς ἑνώσεις τοῦ κορμοῦ τοῦ κίονος μετὰ τῆς βάσεως ἐξ ἧς οὗτος ἀνυψοῦται ἢ μετὰ τοῦ ἀστραγάλου (astragale) ; || γενικώτερον ἀπόφυσις, apophyse, n. f. ἢ σύνδεσμος, congé, n. m. ἢ γένεσις, naissance, n. f. καλεῖται ἐν ταῖς τέχναις ἡ πρὸς τὰ ἔξω αὔξησις, π. χ. ἡ ἕνωσις δύο διαφορούψων ἐπιπέδων ἢ μὴ μερῶν διὰ κοίλης γλυφῆς· καλεῖται δὲ οὕτω πᾶσα τοιαύτη ἕνωσις ἐν τῇ λιθοτομίᾳ, τῇ ξυλουργικῇ, τῇ σιδηροδρομικῇ, κτλ. π. χ. εἰς τοὺς σιδηροδρομικοὺς τροχοὺς (σύνδεσμος, congé), κτλ. || [ἀρχιτ.] κάτω — ἢ ἁπλῶς ἀπόφυσις, bas-congé, n. m. εἰς τὴν βάσιν τοῦ κίονος· ἄνω —, haut-congé, n. m. εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ κίονας.

ἀποφώλιος, ος, ον· ὁ ἐκ τῆς φωλεᾶς ῥιφθεὶς ἢ διωκόμενος, chassé de son gîte ; ὁ ἀπόβλητος· συχνότερον δὲ ὁ φρικώδης, horrible; τερατώδης, monstrueux, euse ; || ἀποφώλιον τέρας, monstre hideux.

ἀποχαιρετίζω, μέλ. ίσω· ἀποχαιρετῶ τινα, ἀφίνω ὑγείαν, faire ses adieux ; dire adieu ; prendre congé ; || ἔρχομαι νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω, je viens vous faire mes adieux ; || [μεταφ.] ἀποχαιρετίζω=ἐγκαταλείπω, abandonner ; παραιτοῦμαι ἀπό, renoncer à, || ἀπεχαιρέτησε τὴν πολιτικήν, il a abandonné (il a renoncé à) la politique.

ἀποχαιρέτισμα, ατος, τὸ καὶ

ἀποχαιρετισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχαιρετίζειν τινά, action de faire ses adieux ; ἤτοι les adieux ; **ἐπίσης** coup d'adieu ; action de prendre congé ; || ὁ ἀποχαιρετισμὸς ὑπῆρξε σπαρακτικός, les adieux ont été déchirants ; || [ἐπὶ ἐπισκεπτηρίων] πρὸς ἀποχαιρετισμὸν (π. α), pour prendre congé (p. p. c.).

ἀποχαιρετιστήριος, ος, ον· d'adieu; de congé.

ἀποχαιρετῶ, βλ. ἀποχαιρετίζω.

ἀποχαλάζιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] (ἀπο-χολάζειν ἢ παφλάζειν) ἤτοι χῦμα ἕτοιμον νὰ σκάσῃ, ν' ἀφρίσῃ.

ἀποχαλερόνω, [διάλ. Οἰνόης] χαλαρόνω ἐντελῶς.

ἀποχαλινόω-ῶ, μέλ. ώσω· ἐκβάλλω ἤτοι ἀφαιρῶ τὸν χαλινὸν (ἀπὸ ἵππον, κτλ.), ξεχαλινώνω, débrider.

ἀποχαλίνωσις, εως, ἡ· ἡ ἀφαίρεσις τοῦ χαλινοῦ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου, débridement, n. m.

ἀποχαλκῶ (όω) [ναυτ.] (πλοῖόν τι), dédoubler le cuivre (d'un navire), κοινῶς ξεμπακιρώνω· ἤτοι ἀφηλόω καὶ ἀφαιρῶ τὸν χαλκὸν τῆς γάστρας πλοίου τινός· τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ εἶνε ἐπιχαλκόω (doubler en cuivre).

ἀποχάλκωσις, εως, ἡ· τὸ ξεμπακίρωμα, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχαλκοῦν. dédoublement, n. m. (de cuivre), βλ. ἀποχαλκῶ,

ἀποχαλυβόω-ῶ, μέλ. ώσω, μεταβάλλω τι εἰς χάλυβα. aciérer ; || — τὸν σίδηρον, aciérer le fer ; βλ. σίδηρος καὶ ἐπιχαλύβδωσις.

ἀποχαλύβωμα, ατος, τό· aciération, n. f. τὸ ἀποχαλυβωμένον πρᾶγμα.

ἀποχαλύβωσις, εως, ἡ· aciération, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχαλυβοῦν· βλ. καὶ ἐπιχαλύβδωσις.

ἀποχαρβαλοῦμαι, [διάλ. Οἰνόης]=ἀποσυντίθεμαι, ἀποχαυνοῦμαι, ἤτοι δὲν εἶμαι πλέον στερεός, ἢ καταβάλλομαι, γίνομαι χάρβαλον.

ἀποχειριοῦ, [ἐπίρ. διάλ. Ἠπείρου]=προχείρως.

ἀποχερίζω, μέλ. ίσω, [διάλ. Ἠπείρ.] ἀπαντᾷ μόνον περὶ τοῦ ψωμίου· «ἀποχερίζω τὸ ψωμί», «τ' ἀποχέρισα», ἤτοι τελειόνω τὰ περὶ τὴν ζύμωσιν αὐτοῦ καὶ ἐβγάζω αὐτὸ ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, finir le pétrissage du pain.

ἀποχέω, μέλ. εύσω, χύνω ἀπό τινος ἔξω, ἐκχέω, verser ; faire couler ; διαχέω, répandre.

ἀπόχη, ης, ἡ· δίκτυον ἁλιευτικὸν ἢ σάκκος δικτυωτός, trouble, n. f ; épuisette, n.f ; ἡ ἀπόχη εἶνε τὰ συνήθως λεγόμενα ἀπόχια καὶ ἀπόχη, ὅπερ εἶνε δίκτυον πρὸς σύλληψίν τινος.

ἀποχή, ῆς, ἡ· (ἀπέχω) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέχειν, ἡ ἀπόστασις, τὸ διάστημα, distance, n. f ; § —, ἡ μάκρυνσις ἀπό τι, éloignement de; νηστεία ἀπό τινος, ἡ ἐγκράτεια, abstinence, n. f. (τροφῆς, de nourriture ; ποτῶν, de boissons) ; βλ. καὶ νηστεία· || ἡ ἀποχὴ (σαρκικῶν ἡδονῶν), continence, n. f ; § [νομ. ἰδ.] abstention, n. f. ἐξαίρεσις, ἡ παραίτησις δικαστοῦ ἀπὸ δίκην, καὶ γενικῶς ἀποχή, παραίτησις, désistement, n. m ; || — (χρέους), βλ. **ἄφεσις**· § [ἀστρ.] ἡ ἀπομάκρυνσις, élongation, n. f. (d'étoiles) ; § [σπανίως] ἐξόφλησις, reçu,

n. m. quittance, n. f. ὅταν λαμβάνῃ τις ὀπίσω τὸ χρεωστικὸν ὁμόλογον μετὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους· § ἀποχή, ῆς, ἡ· [διμ. καὶ διάλ. Οἰνόης]=ἐποχή, καιρός.

ἀποχηρόω-ῶ, μέλ. ώσω, κάμνω τινὰ νὰ χηρεύσῃ, rendre veuf; καὶ κατ' ἐπέκτασιν, στερῶ τινά τινος, priver de.

ἀποχιονίζω, [διάλ. Οἰνόης], ἀποβάλλω τὴν χιόνα, ἤτοι τινάζω τὴν χιόνα ἀπὸ τὴν στέγην ἢ ὅπου ἄλλου ἐπεκάθισεν.

ἀπόχλευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχλεύειν, désenrayage, n. m.

ἀποχλεύω, désenrayer, ἀφαιρῶ, ξεσφίγγω τὸν ἐποχλέα· τὸ ἀντίθετον τοῦ ἐποχλεύω· βλ. λέξιν.

ἀπόχορδος, ος, ον, discordant, e, adj. ὁ παράφωνος, δυσηχής, ὁ ἐσφαλμένως παίζων.

ἀποχράομαι-ῶμαι, μέλ. χρήσομαι, κάμνω χρῆσίν τινος, μεταχειρίζομαι πρὸς ὠφέλειάν μου, user, se servir de; ‖ ἀπροσώπως, ἀποχρῆταί μοι, il me suffit, μοὶ ἀρκεῖ, ἀρκοῦμαι.

ἀποχράω-ῶ, μέλ. ήσω, ἐπαρκῶ, suffire; ἐξ οὗ ἡ μετοχή, ἀποχρῶν, ῶσα, ῶν, ἤτοι ὁ (ἐπ)αρκῶν, ὁ ἐπαρκής, suffisant, e; ἐπίσης ὁ ἱκανός, ἀρεστός, satisfaisant, e.

ἀπόχρεμμα, ατος, τό· [ἰατρ.] τὸ διὰ τῆς ἀποχρέμψεως ἢ τοῦ βηχὸς ἐκπτυόμενον φλέγμα, ῥόχαλον, crachat, n. m; τὸ σίαλον (τὸ σάλιο), salive, n. f.

ἀποχρεμπτικός, ή, όν· ὁ συνεχῶς ἀποχρεμπτόμενος, ὁ προκαλῶν ἢ συντελῶν εἰς ἀπόχρεμψιν [ἰατρ.], qui fait expectorer, expectoratif, ive; [οὐσ.] ἀποχρεμπτικά, expectorants, n. m. pl. ἢ médicaments expectorants = ἀποχρεμπτικὰ φάρμακα, (ἢ φάρμακον ἀποχρεμπτικόν, médicament expectorant); λέγουσιν ἐπίσης apophlegmatisant, ante; καλοῦνται οὐσίαι ἢ φάρμακα ἐνεργοῦντα εἰς τὴν ἀπόχρεμψιν κατὰ τὰς καταρροϊκὰς φλεγμονὰς τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων· βλ. καὶ βηχικός.

ἀποχρέμπτομαι, μέλ. χρέμψομαι· ἢ ἀποφλεγματίζομαι, ἐκβάλλω φλέγμα ἢ ῥόχαλον διὰ τῆς ἀποχρέμψεως ἢ βηχὸς (ἰατρ.), expectorer; ἀποπτύω, cracher; κοινῶς ξεροχαλίζω.

ἀπόχρεμψις, εως, ἡ· τὸ ἐκβάλλειν φλέγματα ἢ ῥόχαλον, τὸ ἐκβήχειν, expectoration, n. f. ἤτοι ἀπόπτυσις ὑλῶν προερχομένων ἐκ τοῦ στήθους ἢ τοῦ σώματος καὶ τῆς ῥινός· ‖ ὁ πτυαλισμός, συχνὴ πτύσις ἢ ἀπόπτυσις, sputation, n. f.

ἀποχρεοῦμαι [διάλ. Οἰνόης], ξεχρεόνομαι, πληρόνω τὸ χρέος μου, payer sa dette.

ἀποχρυσόω-ῶ, ἐπιχρυσόω, dorer; μεταβάλλω, μετατρέπω εἰς χρυσόν, convertir en or; ἢ εἰς χρήματά τι κάμνω, faire argent de; συνεπῶς πωλῶ, vendre; § ἀποχρυσῶ, ἀφαιρῶ τὸ χρύσωμα, dédorer, κοινῶς ξεχρυσόνω.

ἀποχρωματίζω (τι) ἢ ἀποχρώννυμι, ἀφαιρῶ ἢ οὐδετερώνω τὸ ζωηρὸν τῆς εἰκόνος χρῶμα, décolorer; dégrader les couleurs; καταστρέφω τὸ φυσικὸν χρῶμα, κοινῶς ξεθωριάζω, ξεβάφω· ‖ ἡ σκιὰ ἀποχρωματίζει τὰ φυτά, l'ombre décolore les végétaux; ‖ ἀποχρωματίζομαι, se décolorer.

ἀποχρωμάτισις, εως, ἡ· (ἡ πρᾶξις) décoloration, n. f. ἀφαίρεσις, ἐξάλειψις χρώματός τινος· ‖ ἐπίσης ἀπόχρωσις (βλ. λέξιν), ἤτοι ἀποβολὴ τοῦ φυσικοῦ χρώματος, τὸ ξεθώριασμα· ‖ —, décoloris (πρ. ri), n. m. ἀπώλεια τοῦ χρωματισμοῦ.

ἀποχρωμάτισμα, ατος, τό· καὶ ἀποχρωματισμός, ὁ· décoloration, n. f. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποχρωματίσεως, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἀποχρωμάτισις.

ἀποχρῶν, ῶσα, ῶν· βλ. ἀποχράω.

ἀποχρώντως, [ἐπίρ.] ἀρκετά, ἱκανῶς, suffisamment; ἀρκούντως, ἀρκετά, assez.

ἀποχρώννυμι, βλ. ἀποχρωματίζω.

ἀποχρωσίμετρον, τὸ [φυσ.], décolorimètre, n. m. ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς μέτρησιν εἴτε τῆς ἀποχρωστικῆς δυνάμεως (force décolorante) οὐσιῶν τινων, εἴτε τὸν βαθμὸν τῆς ἐπελθούσης ἀποχρώσεως (décoloration) εἰς τὰς ὑπὸ πειραματισμὸν οὐσίας.

ἀπόχρωσις, εως, ἡ· ἀποχρωμάτισις· ἡ τῶν χρωμάτων ἀμαύρωσις, ἀλλοίωσις, décoloration, n. f. κοινῶς τὸ ξεθώριασμα, ἤτοι ἡ καταστροφὴ ἢ ἀπώλεια τοῦ φυσικοῦ χρώματος, dégradation (de la couleur); ‖ — μικροβίου, décoloration, n. f. (μικροβιολογία ἰατρ. Σάββα)· § [τεχ. χημ.], décoloration, n. f. χαλεῖται τεχνικὴ ἐργασία, σκοποῦσα τὴν ἀπομάκρυνσιν χρωμάτων, π.χ. τὰ ὑφάσματα ἀποχρώννυνται ὑποβαλλόμενα εἰς ἡλίασιν, κτλ. § — ἐν γένει χαλεῖται ἡ χροιά, nuance, n. f. ἤτοι λεπτὴ διαφορὰ χρωματισμοῦ τῆς αὐτῆς βαφῆς· § — [οἰκοδ.] τὸ χρῶμα, couleur, n. f; ὁ χαρακτήρ, caractère; ‖ ἡ πολιτικὴ ἀπόχρωσις αὐτῆς τῆς ἐφημερίδος, la couleur de ce journal.

ἀποχρωστικός, ή, όν· décolorant, ante; ὁ ἐπιφέρων ἀπόχρωσιν, ἀποχρωμάτισμα.

ἀπόχτι, τό· [διάλ. Καρπάθ.] (μεταφορ.) ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων, (au figuré) maigre, adj.

ἀπόχυμα, ατος, τό· τὸ ἀπό τινος χυθέν, ce qu'on verse; § ὁ μεταγγισμός, décantation, n. f;

ἀπόχυσις, εως, ἡ· [χημ.] ἡ μετάγγισις, décantage, n. m; § ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχέειν, ἡ ἔκχυσις, action de verser, effusion, n. f.

ἀποχώννυμι, καὶ

ἀποχώνω, μέλ. χώσω, δι' ἐπισωρεύσεως χώματος χώνω, couvrir par la terre ἢ couvrir ou séparer par une levée (de terre=ἀπόχωσις)· καὶ ἐν γένει ἐμποδίζω, ἀποφράσσω, φράττω, κλείω (λιμένα, ποταμὸν), fermer, bâcler; βλ. ἀποφράσσω.

ἀποχωρέω, βλ. ἀποχωρῶ.

ἀποχώρημα, ατος, τό· excrément, n. m; τὸ ἐκκένωμα, selle, n. f; τὸ ἀποπάτημα, τὸ περίττωμα· συνήθως εἰς πληθυντικόν, ἀποχωρήματα, excréments, n. m. pl; τὰ περιττώματα, matières fécales, ἡ ἀνθρωπίνη κόπρος· καλοῦνται ἀποχώρημα γενικῶς αἱ οὐσίαι ἐκεῖ-

ναι, ὡς τὸ ζῶν σῶμα ἀποβάλλει ὡς ἀχρήστους διὰ τῶν ἀποχωρητικῶν ὀργάνων αὐτοῦ.

ἀποχώρησις, εως, ἡ· (ἀποχωρέω), ἡ ἀναχώρησις départ, n. m; ἡ ἀπομάκρυνσις, éloignement, ἢ retraite. n. f; || — (ἀπὸ ἑταιρίαν) retraite, n. f; § ἀποχώρησις· βλ. ἀνακλητικὸν καὶ ὑποχώρησις· § || —, éloignement ἢ retraite, χαλεῖται τὸ δικαίωμα ἢ καὶ ἡ ὑποχρέωσις τῶν δημοσίων λειτουργῶν καὶ ὑπαλλήλων τοῦ ἀποσύρεσθαι τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, ὅταν συμπληρώσωσιν ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα, ἢ βεβαιωθῇ ὅτι πάσχουσιν ἐξ ἀνιάτου τινὸς νοσήματος· § ἡ ἐκκένωσις ἀπὸ τῆς κοιλίας, ἡ ἀποπάτησις, défécation, n. f.

ἀποχωρητήριον, ου, τό· βλ. ἀπόπατος· || — φορητόν, garde-robe portative; κάθισμα μεταφορητὸν περιέχον κεκλεισμένον ἀγγεῖον ἐν ᾧ ποιοῦνται τὴν ἀνάγκην των ἐντὸς τῶν δωματίων· βλ. ἀπόπατος καὶ λεκάνη.

ἀποχωρίζω, μέλ. ίσω, χωρίζω ἀπό τινος, séparer, ἀπομακρύνω τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, éloigner (une chose d'une autre); ἀποσπῶ ἀπό τι, détacher; || —, τίθημι εἰς ἀπόστασιν, distancer; || δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸν ἀποχωρισθῶ, je ne puis me séparer de lui; || [στρατ.] ἀποχωρήσατε τὴν ἐφεδρείαν, séparez l'échelon (de combat); παράγγελμα ἀσκήσεων πυροβολικοῦ· βλ. σχηματισμὸς μάχης· § [παθ.] ἀποχωρίζομαι, χωρίζομαι ἀπό τινος, se séparer; ἀπομακρύνομαι, s'éloigner; καὶ ἐν γένει ἀποχωρῶ, se retirer; || ἀποχωρίζεσθαι καταστήματός τινος, se séparer d'une maison; § ἐν ταῖς τέχναις ἀποχωρίζω δύο ἡνωμένα τεμάχια, déboîter, π. χ. δύο ἡνωμένους σωλῆνας μεταξύ των, συμβολήν τινα (assemblage), κτλ. || ἐπίσης débrayer; βλ. ἀποσυνάπτω· || — τοὺς ἵππους διὰ δοκοῦ ἐν τοῖς σταύλοις, κτλ. barrer les chevaux.

ἀποχώρισις, εως, ἡ, καὶ ἀποχωρισμός, ὁ· (ἀποχωρίζω), ὁ χωρισμὸς ἀπό τινος, séparation, n. f; ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ὁ ἀποχωρισμός, séparation, n. f.

ἀποχωρισμός, οῦ, ὁ· βλ. ἀποχώρισις· § [χημ.] ἀποχωρισμὸς δύο μετάλλων, départ, n. m; § [φυσ.] ἀποχωρισμός, disjonction = διακοπὴ συνεχείας, ἑνώσεως.

ἀποχωριστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀποχωρίζων, ἀπομακρύνων τι ἀπό τινος, celui qui sépare, séparateur, trice; || ἀποχωριστικός, séparatoire, adj.

ἀποχωριστικός, ή, όν· ὁ ἀποχωρίζων, séparatoire; || [χημ.] ἀποχωριστικὸν ἀγγεῖον ἢ χωνίον, séparatoire, n. m. σκεῦος τῶν χημείων χρησιμεῦον πρὸς ἀποχώρισιν δύο μὴ μιγνυμένων ὑγρῶν.

ἀποχωρῶ (έω), μέλ. χωρήσω· καὶ μέσ. **ἀποχωρήσομαι,** ἀπομακρύνομαι, s'éloigner; καὶ ἰδίως ἀποσύρομαι, se retirer; ἀναχωρῶ, partir; s'éloigner de, se séparer de; || [ἐμπορ.] ἀποχωρῶ (ἀπὸ ἑταιρείαν, κτλ.) se retirer; || [ἰατρ.] ἐκκενόω-ῶ, ἐκκενόνω, évacuer ou être évacué par les selles; || — ἢ ὑποχωρῶ = χάνω ἔδαφος, perdre du terrain; || — ἀπαρατήρητος, s'esquiver, ἤτοι χωρὶς νὰ εἴπω τι καὶ προσπαθῶν νὰ μὴ παρατηρηθῶ.

ἀπόχωσις, εως, ἡ· ἡ ἐπισώρευσις χωμάτων, levée, n. f; τὸ φράξιμον ἢ κλείσιμον διὰ χώματος, ἡ ἀποχωσιά, levée, n. f.

ἀποψαλίζω, μέλ. ίσω, ἀποκόπτω τι διὰ τῆς ψαλίδος, retrancher (couper) avec les ciseaux; ἤτοι ψαλιδίζω, βλ. λέξιν.

ἀποψάλλω, μέλ. ψαλῶ, τελειώνω τὸ ψάλλειν, finir de chanter.

ἀποψάω-ῶ, μέλ. ψήσω, ἀποσπογγίζω, essuyer; || ἀπομάσσω, torcher; σφουγγίζω μὲ πανί, διὰ τοῦ ἀπομάκτρου (torchon); || [μέσ.] ἀποψάομαι χεῖρα = σφογγίζομαι ἢ καθαρίζω τὴν χεῖρα, s'essuyer les mains.

ἀπόψηστρον, ου, τό· τὸ ἀπόμακτρον, torchon, n. m; ἡ πατσαβοῦρα διὰ σφουγγάρισμα, βλ. ἀπόμακτρον.

ἀπόψημα, ατος, τό· τὸ διὰ τοῦ σφογγίσματος ἀφαιρούμενον, ἡ ἀκαθαρσία, crasse, n. f; ἡ σκωρία καὶ ἐν γένει τὸ ἕλκυσμα, la crasse; βλ. λέξιν.

ἀπόψε, [ἐπίρ. δημ.] τὸ ἑσπέρας, ce soir; τὴν νύκτα, cette nuit; «ἀπόψε εἶδα ἕνα κακὸ ὄνειρο».

ἀποψεσιανός, ὁ [διάλ. Ἠπείρου] ὁ ἀνήκων εἰς αὐτὴν τὴν νύκτα· ὁ ἀποψεσινός.

ἀποψεσινός, ή, όν ἢ ἀποψινός, [δημ.] ἑσπερινός, de ce soir; τῆς νυκτός, de cette nuit.

ἀποψηφίζω, μέλ. ίσω, καταψηφίζω, voter contre; βλ. καὶ διαψηφίζω.

ἀποψήχω, ἀποψάω, essuyer; || — τὸν ἵππον, κοινῶς βουρτσίζω, brosser le cheval, ἤτοι καθαρίζω τὸ δέρμα διὰ τῆς ψήκτρας· || — τὸ σῶμα τοῦ ἵππου· βλ. ἀπομάσσω, bouchonner καὶ abattre l'eau.

ἀπόψι, [διάλ. Οἰν.] ἀντὶ ἀπόψε.

ἀποψιλόω-ῶ, μέλ. ώσω, κάμνω τι γυμνόν, ἀφαιρῶ, τὰς τρίχας, μαδῶ, épiler, ξυρίζω, raser; || ἀφαιρῶ τὰ ἐξέχοντα μέρη, περικείρω, ébarber; || καὶ ἐν γένει ἀφαιρῶ, στερῶ, γυμνώνω, dépouiller; γυμνῶ, ἀποψιλῶ (εἰκίαν) dégarnir; || ἀποψιλοῦμαι, se dégarnir.

ἀποψίλωσις, εως, ἡ· τὸ μάδημα (ἐπὶ τριχῶν), épilation, n. f; τὸ ξύρισμα, rasement, n. m; || ἡ ἀφαίρεσις τῶν ἐξεχόντων μερῶν, περίτμησις, περίκαρσις, ébarbage, n. m; || καὶ ἐν γένει ἡ ἀπογύμνωσις, dépouillement, n. m; dégarnissement, n. m; § —, [χημ. τεχν.] dépilage, n. m. χαλεῖται ἐν τῇ βυρσοδεψικῇ ἡ ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν ἀπὸ τοῦ ὑπὸ κατεργασίαν δέρματος.

ἀποψιλωτικός, ή, όν· épilatoire, adj. et n. m. λέγεται δι' ὅλα τὰ μηχανικά, φυσικὰ ἢ χημικὰ μέσα ἅτινα συντελοῦσιν εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τῶν τριχῶν· π. χ. ἀλοιφή, φύραμα ἀποψιλωτικόν, onguent, pâte épilatoire.

ἄποψις, εως, ἡ· τὸ βλέπειν ἀπὸ ἄνωθεν κάτω, ἡ μακρόθεν θέα, vue [de loin]; καὶ ἐν γένει ἡ θέα, vue, n. f; ἡ ὄψις, aspect, n. m. physionomie, n. f; τὸ ἀντικείμενον ἐφ' οὗ ῥίπτει τις τὸ βλέμμα, point de vue; || γενικώτερον δὲ ἄποψις=εὐρύθεος, belvédère, adj.

ἀποψυκτικός, ή, όν· ὁ ἀποψύχων, καταψύχων, réfrigérant, e; καταψυκτικός, réfrigératif, ive.

ἀπόψυξις, εως, ἡ· τὸ δρόσισμα, rafraichissement, n. m. τὸ κρύωμα, refroidissement, n. m. κατάψυξις, réfrigération, n. f; § ἡ ἐξυδάτωσις, condensation, n.f. βλ. λέξιν.

ἀποψύχω, μέλ. ψύξω, δροσίζω, rafraichir; κρυώνω τι, ἢ κάμνω τὸ ζεστὸν νὰ κρυώσῃ, réfroidir, ἢ τὸ βρεγμένον νὰ στεγνώσῃ (faire sécher à sec), καταψύχω, réfrigérer, κυρίως καὶ μεταφορικῶς· § ἀποψύχω, βλ. ἐξυδατόω-ῶ, condenser; § [μεσ.] ἀποψύχομαι=λαμβάνω ἀναψυχήν, ἀνασαίνω, se rafraîchir.

ἀποῶκι, τό· [διάλ. Καρπάθου] προσφώλιον ὠόν, ὁ φῶλος.

ἀππᾶ, [διάλ Καρπάθ.] = προσφώνημα νηπίων πρὸς πατέρας, ὁ παπάκης, πατεράκης, papa, n. m.

ἀπραγέω-ῶ, μέλ. ήσω, οὐδὲν πράττω, οὐδὲν δύναμαι νὰ πράξω=εἶμαι ἀργός, σχολάζω, être oisif; εἶμαι ἄνευ ἐργασίας, être désœuvré; εἶμαι ἄεργος, ἀδρανής, ῥᾴθυμος, être indolent; ἀδρανής, ἄνευ ἐργασίας, être inactif.

ἀπραγής, ής, ές· ὁ μηδὲν πράττων, inactif, ive; ἀδρανής, ῥᾴθυμος, indolent, e; ἀργός, oisif, ive.

ἀπραγία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις ἐργασίας, ἐνασχολήσεως, ἡ ἀπραξία, inaction, n. f.

ἀπραγματοποίητος, ος, ον· ὁ μὴ πραγματοποιηθείς, μὴ πραγματοποιούμενος, non effectué (réalisé); irréalisable, adj; ἀκατόρθωτος, impraticable, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ· ὁ μὴ γενόμενος, ὁ ἀδύνατον γενέσθαι, infaisable, adj; ὁ ἀδύνατος, impossible, adj.

ἀπραγμονέω-ῶ, μέλ. ήσω, δὲν ἀναμιγνύομαι (εἶμαι μακράν, ξένος) εἰς τὰ τῶν ἄλλων, ne pas se mêler aux (être éloigné des) affaires; || εἶμαι ἄφροντις, ἀμέριμνος, être sans soucis; ne pas se soucier.

ἀπραγμοσύνη, ης, ἡ· ἡ ἀπραξία, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπράγμονος, τὸ νὰ ἦνε τις ἰδίως μακρὰν τῶν ὑποθέσεων, τῶν φροντίδων, éloignement des affaires; ἔλλειψις φροντίδων, μεριμνῶν, manque de soucis; ἀμεριμνησία, insouciance, n. f; ῥαθυμία, ἀδράνεια, indolence, n. f. ἠρεμία, tranquillité, n. f. ἀπραξία, inaction, n. f; ἡ ἀργία, ἡ σχολὴ (τὸ σχολάζειν), loisir, n. m.

ἀπράγμων, ων, ον, γεν. ονος (ονέστερος, ονέστατος), ὁ μὴ ἔχων ἀσχολίας, ὁ ἐλεύθερος, ξένος ὑποθέσεων, φροντίδων, qui ne prend point d'embarras, étranger aux affaires; ἄφροντις, ἀμέριμνος, incouciant, e; ῥᾴθυμος, ἀδρανής, indolent, e; ἤρεμος, tranquille; || — βίος, vie tranquille (retirée).

ἄπραγος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων πεῖραν, ὁ μὴ ἔχων πρακτικήν, qui n'a pas l'usage du monde; peu pratique. § [διάλ. Νισύρ.] λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων μὴ ἐχόντων κοινωνικὰς σχέσεις (= ἀκοινώνητος), «κακόμοιρε, ἄπραγος 'ποῦσαι»· § ἄπραγος ἄνθρωπος [διάλ. Κύμης] = ὁ μὴ ἔχων ἀνατροφήν, ἄνευ ἀνατροφῆς, κακανατεθραμμένος, mal élevé; καὶ ἐν γένει ἀπαιδαγώγητος.

ἀπρακτέω, βλ. ἀπρακτῶ.

ἄπρακτος, ος, ον· ὁ οὐδὲν κάμνων, qui ne fait rien, ὁ οὐδὲν κατορθῶν, qui n'obtient ou ne gagne rien; ὁ εἰς οὐδὲν ἀποτελεσματικός, qui est sans effet, ὁ ἀνωφελής, nul; ἀτελεσφόρητος, inefficace; χωρὶς ἔκβασιν, sans résultat; || ἄπρακτον πῦρ, feu nul, τὸ ἄνευ ἀποτελέσματος πῦρ· || [ἐμπορ.] — (ἀγορά), inactif, ive; || ἐπανῆλθεν ἄπρακτος, il s'en est allé comme il est venu; § ὁ μὴ ἔχων πρᾶξιν, πεῖραν, qui n'a pas l'usage (l'expérience du monde), qui manque de savoir faire; ἄπειρος, inexpérimenté, ée; ὁ μὴ πρακτικός, qui n'est pas pratique; § σπανίως ἄπρακτος, ὁ μὴ γενόμενος, qui n'a pas été fait. § ἄπρακτος [διάλ. Οἰνόης] ἀντὶ ἄτακτος.

ἀπρακτῶ (έω), μέλ. ήσω. οὐδὲν κατορθώνω, οὐδὲν ἀπολαμβάνω, ne rien obtenir; οὐδὲν ἐπιτελῶ, οὐδὲν κάμνω, ne rien faire; μένω ἄνευ ἀποτελέσματος, rester sans effet, sans succès; § μένω ἄνευ ἐνεργείας, rester inactif (dans l'inaction).

ἀπραξία, ας, ἡ· inaction, n. f. τὸ μὴ πράττειν τι, ἀντίθετον τῷ πρᾶξις· ἔλλειψις ἐργασίας· ἄρα ἀργία, oisiveté, n. f. βλ. καὶ ἀκινησία· § [ἐμπορ.] stagnation, n. f. (=στασιμότης) des affaires (ἐργασιῶν)· διακοπὴ ἐμπορίου, ἀπρασία· || — (ἀγορᾶς), calme, n. m; inaction, n. f.

ἀπρασία, ας, ἡ· τὸ μὴ πωλεῖν τι, ἡ ἀπωλησία, ἤτοι ἡ ἔλλειψις ἀγοραστῶν, manque d'acheteurs.

ἄπρατος, ος, ον· ὁ μὴ ἔτι πωληθείς, non vendu, invendu, e; ὁ μὴ πωλούμενος, ὁ ἀπώλητος, invendable, adj.

ἀπρέπεια, ας, ἡ· ἔλλειψις εὐπρεπείας, manque de convenance; inconvenance, n. f. (=τὸ ἀπρεπές); ἀκοσμία, ἀσχημοσύνη, indécence, n. f.

ἀπρεπής, ής, ές, καὶ

ἄπρεπος, ος, ον· (έστερος, έστατος), ὁ μὴ ὅπως πρέπει, inconvenant, e; ἀνάρμοστος, peu convenable; ἄκοσμος, indécent, e; incongru, e; [οὐδέτ. οὐσ.] τὸ ἀπρεπές, incongruité, n. f.

ἀπρεπῶς [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἀπρεπῆ, ἄκοσμον, d'une manière inconvenante; indécemment.

ἄπρηστος, ος, ον· βλ. ἄφλεκτος, inflammable.

ἀπριλιάτικος, η, ον· ὁ ἀνήκων κτλ. εἰς τὸν μῆνα Ἀπρίλιον, d'avril.

ἀπρίλιος, ου, ὁ· (ὁ μήν), avril, n. m. || ψεῦδος τῆς πρώτης Ἀπριλίου, poisson d'avril.

ἀπροαιρεσία, ας, ἡ· ἔλλειψις σκέψεως, προαιρέσεως, défaut de réflexion, ἡ ἀπροβουλία, ἡ ἀπερισκεψία, irréflexion, n. f; ἡ ἀσυνέπεια, inconséquence, n. f.

ἀπροαίρετος, ος, ον· ὁ ἀπροβούλευτος, ἀπερίσκεπτος, irréfléchi, e; ὁ μὴ προμελετηθείς, προβουλευθείς, non prémédité, ée; ὁ γινόμενος

ἄνευ τῆς προαιρέσεως ἢ θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅ,τι δὲν εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν του, συνεπῶς ὁ ἀσυνεπής, inconséquent, e, καὶ ἰδίως ὁ ἀκούσιος, involontaire.

ἀπροαιρέτως, [ἐπίρ. τοῦ ἀνωτέρω] ἄνευ σκέψεως, sans réflexion ; ἄνευ ἰδίας θελήσεως, sans le vouloir ; ἀκουσίως, malgré soi ; involontairement.

ἀπροβίβαστος, ος, ον· ὁ μὴ προβιβασθεὶς εἰς ἀνώτερον βαθμόν, μὴ προαχθείς, non promu, e; || [ἐπὶ μαθητῶν] qui n'est pas monté; qui n'a pas passé de classe.

ἀπρόβλεπτος, ος, ον· ὁ μὴ προβλεφθείς, qui n'est pas prévu, imprévu, e, adj. ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος· || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προβλεφθῇ, imprévoyable, adj. || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προβλέψῃ, imprévoyant, ante, ἀπρονόητος, ἀπρόβουλος.

ἀπροβλεψία, ας, ἡ· imprévoyance, n. f; ἔλλειψις προβλεπτικότητος, ἡ ἀπρονοησία, ἤτοι ἔργον ἢ πρᾶξις ἀπρονοησίας.

ἀπροβουλευσία, ας, ἡ· indélibération, n. f ; ἔλλειψις προηγουμένης συζητήσεως, ἐξετάσεως, ἀποφάσεως ἐπί τινος, absence de délibération.

ἀπροβούλευτος, ος, ον· ὁ μὴ προβουλευθείς, non réfléchi ; non prémédité ; ἀπερίσκεπτος, irréfléchi, e ; || ἀπροβούλευτος, indélibéré, ée, adj. ἐκεῖνο ὅπερ κάμνουσιν ἄνευ προηγουμένης σκέψεως, que l'on fait sans réflexion ; τὸ μὴ προβουλευθέν, σκεφθέν, καὶ ἀποφασισθὲν προηγουμένως, qui n'a pas été délibéré ; πρᾶξις ἀπροβούλευτος, acte indélibéré ; || κίνησις ἀπροβούλευτος, mouvement indélibéré.

ἀπροβουλεύτως, [ἐπίρ.] indélibérément; κατὰ τρόπον ἀπροβούλευτον, d'une manière indélibérée ; || ὁμιλεῖν, ἐνεργεῖν ἀπροβουλεύτως, parler, agir indélibérément, ὅθεν θαρραλέως, ἀποφασιστικῶς.

ἀπρόδοτος, ος, ον· ὁ μὴ προδοθείς, qui n'est pas trahi.

ἀπροετοιμασία, ας, ἡ· impréparation, n. f. τὸ νὰ μὴ ἦνέ τις ἢ τι ἕτοιμος, τὸ ἀνέτοιμον, τὸ ἀπροπαράσκευον.

ἀπροετοίμαστος, ος, ον· ὁ μὴ προετοιμασθείς, qui n'est pas préparé, non préparé; impréparé, ée ; ἀπροπαράσκευος, ἀνέτοιμος, sans préparation ; || [μεταφ.] ὁ ἀκατέργαστος, écru, e.

ἀπροετοιμάστως, [ἐπίρ.] ἄνευ προετοιμασίας, sans préparation ; || —, à brûle -pourpoint, ἀποτόμως, ἀνεπιφυλάκτως.

ἀπρόθεσμος, ος, ον· ὁ ἄνευ προθεσμίας, qui est sans terme (sans délai) ; οὗτινος παρῆλθεν ἡ προθεσμία, dont le délai est dépassé ; hors délai ; ἀντίθετον τῷ ἐμπρόθεσμος.

ἀπροθυμία, ας, ἡ· impromptitude, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ μὴ προθύμου, ἔλλειψις προθυμίας, ζήλου, le manque d'ardeur, de zèle; manque d'empressement; ὅθεν ἡ βραδύτης, lenteur, n.f.

ἀπρόθυμος, η, ον· ὁ μὴ πρόθυμος, ὁ ἔχων ἔλλειψιν προθυμίας, qui manque d'empressement (de zèle, d'ardeur), συνεπῶς ὁ βραδύς, lent, e ; ὁ ἄνευ ζήλου, ὁ ἀδρανής, mou, molle.

ἀπροθύμως, [ἐπίρ.] ἄνευ προθυμίας, sans empressement ; παρὰ τὴν θέλησιν, à contre cœur ; μετὰ λύπης, à regret.

ἀπροίκιστος, ος, ον, καὶ

ἄπροικος, ος, ον (προίξ)· ὁ χωρὶς προῖκα, sans dot ; ὁ μὴ προικισθείς, non doté ; indoté, ée.

ἀπροκάλυπτος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἐμπρός του κάλυμμα, qui est à découvert ; [μεταφ.] ὁ μὴ προσπεποιημένος, non déguisé (dissimulé), συνεπῶς ὁ εἰλικρινής, ἀνυπόκριτος, ouvert, e; franc, che.

ἀπροκαλύπτως, [ἐπίρ.] à découvert, φανερά, παρρησίᾳ, συνεπῶς εἰλικρινῶς, ἀνυποκρίτως, ouvertement, franchement.

ἀπροκατάληπτος, ος, ον· ὁ μὴ προειδοποιηθείς, προκαταληφθείς, non prévenu ; συνεπῶς ὁ ἀμερόληπτος, impartial, e.

ἀπροκαταλήπτως, [ἐπίρ.] ἄνευ προκαταλήψεως, sans prévention ; ἀμερολήπτως, impartialement.

ἀπροκοπία, ας, ἡ· ἔλλειψις προκοπῆς, manque (le peu) de progrès.

ἀπρόκοπος, ος, ον· καί **ἀπρόκοπτος,** ος, ον· ὁ μὴ προκόπτων, ὁ μηδεμίαν προκοπὴν ἢ πρόοδον κάμνων, qui ne fait pas de progrès.

ἀπρόληπτος, ος, ον· ὁ μὴ προληφθείς (ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐμποδισθῇ), qui n'est pas (ne peut être) prévenu (empêché).

ἀπρόλογος, ος, ον· ὁ ἄνευ προλόγου, sans prologue.

ἀπρομελετησία, ας, ἡ· ἔλλειψις προμελέτης, manque de préméditation.

ἀπρομελέτητος, ος, ον· ὁ μὴ προμελετηθείς, non prémédité ; imprémédité, ée.

ἀπρομελετήτως, [ἐπίρ.] ἄνευ προμελέτης, sans préméditation, impréméditément, ἤτοι αὐτοσχεδίως, ἐξ ἀπροόπτου.

ἀπρονοησία, ας, ἡ· τὸ μὴ προνοεῖν, imprévoyance, n. f. ἀσυνεσία, ἀπερισκεψία, imprudence, n. f.

ἀπρονόητος, ος, ον· ὁ μὴ προβλεπόμενος ἢ προβλεφθείς, qu'on ne peut prévoir, imprévu, e (=ἀπρόβλεπτος)· || ὁ μὴ προνοῶν, ὁ μὴ προτοῦ στοχαζόμενος, qu'on n'a pas prévu, imprévoyant, e ; || ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος, imprudent, e. βλ. ἀπρόβλεπτος.

ἀπρονοήτως [ἐπίρ.], ἄνευ προβλεπτικότητος, sans prévoyance ; ἀπροσδοκήτως, inopinément ; ἐξ ἀπροόπτου, à l'improviste ; ἀσυνέτως, ἀπερισκέπτως, imprudemment.

ἀπροοδευσία, ας, ἡ· improgrès, n. m. ἔλλειψις προόδου, στασιμότης.

ἀπροοιμίαστος, ος, ον· ὁ μὴ προοιμιασθείς, ὁ ὁμιλῶν ἄνευ προοιμίου, sans préambule.

ἀπρόοπτος, ος, ον· ὃν δὲν προεῖδεν ἢ δὲν δύναταί τις νὰ προΐδῃ, ἀπροόρατος, ἀπρονόητος, imprévu,e; || ἐξ ἀπροόπτου=ἀπροόπτως[ἐπίρ.], inopinément; à l'improviste (ἀπροσδοκήτως).

ἀπροπαρασκεύαστος, ος, ον καὶ **ἀπροπαράσκευος,** ος, ον· ὁ μὴ παρεσκευασμένος, non préparé ; impréparé, ée, ἤτοι ἀπροετοίμαστος, ἀνέτοιμος· || [οὐδ.οὐσ.] τὸ ἀπροπαρασκεύαστον = ἀπροετοιμασία, impréparation, f. || ὁμιλεῖ ἀπροπαρασκεύαστος (ἐκ τοῦ προχείρου), il parle d'abondance ; || μὲ κατέλαβεν ἀπροπαρασκεύαστον, il me prit au dépourvu.

ἀπροσάρμοστος, ὁ μὴ προσαρμοζόμενος, qui ne peut s'adapter (etc.).

ἀπρόσβατος, ος, ον· ἀπρόσιτος, ἀδιάβατος τόπος, ὃν δὲν δύναταί τις οὐδὲ νὰ πλησιάσῃ, inaccessible ; βλ. καὶ **ἀπρόσιτος**· || ἀπροσπέλαστος, inabordable, adj ; βλ. καὶ λέξιν.

ἀπρόσβλητος, ος, ον· ὁ μὴ προσβαλλόμενος, non attaqué ; inattaquable, adj ; ἐπίσης τὸ μὴ δυνάμενον νὰ προσβληθῇ· π. χ. φρούριόν τι ἢ θέσις δύναται νὰ ἦνε ἀπρόσβλητον (inattaquable) ἀπὸ διάφορα μέρη.

ἀπρόσδεκτος, ος, ον· ὁ μὴ προσδεχόμενος, ὁ μὴ ἀποδεκτός, qui n'est pas ou qui ne peut être admis ; qui n'admet pas, inadmissible ; ὁ μὴ γινόμενος ἀποδεκτός, qui n'est pas accepté. inacceptable ; ὁ ἀπλησίαστος, inabordable ; § [ἱππευτ.] ἀπρόσδεκτος κέντρου, s'attacher à l'éperon, ou se jeter sur l'éperon ; ἡ ἱππευτικὴ ἐννοεῖ τὸν ἵππον, ὅστις κάμπτει τὸν κορμόν του πρὸς τὸ μέρος τῆς προσβαλλούσης αὐτὸν ἐγκεντρίδος.

ἀπροσδιοριστία, ας, ἡ· indétermination, n. f. τὸ **ἀπροσδιόριστον**, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπροσδιορίστου.

ἀπροσδιόριστος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων προσδιορισμόν, ὁ μὴ προσδιορισθείς, qui n'est pas déterminé, indéterminé, ée ; ὁ μὴ προσδιοριζόμενος, indéterminable ; || [οὐσ.] τὸ ἀπροσδιόριστον, indéterminable ; || [ἐμπορ.] ἀπροσδιόριστον ποσόν, somme indéterminée ; § —, ἀόριστος, illimité, ée ; || — (παραγγελία), illimitée (commande).

ἀπροσδιορίστως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀπροσδιόριστον, d'une manière indéterminée ; indéterminément.

ἀπροσδόκητος, ος, ον· ὁ μὴ προσδοκώμενος, inopiné, ée; ὁ ἀνέλπιστος, ὁ μὴ ἀναμενόμενος, inattendu, e; ὁ ἀπρόβλεπτος, imprévu. e.

ἀπροσδοκήτως, [ἐπίρ.], inopinément, adv. χωρὶς νὰ τὸ ἀναμένῃ τις, sans être attendu ; à l'improviste (=ἐξ ἀπροόπτου).

ἀπροσέγγιστος, ος, ον (ἐπὶ λιμένος)· βλ. ἀπροσπέλαστος.

ἀπρόσεκτος, ος, ον· ὁ μὴ προσέχων, inattentif, ive ; ὁ ἀφηρημένος, distrait, e ; || εἴς ὄντινά τις δὲν δίδει προσοχήν, σημασίαν, inconsidéré, ée ; || ὁ ἄτακτος, ἀπρόσεκτος, étourdi, e : dissipé, ée.

ἀπροσέκτως, [ἐπίρ.], ἄνευ προσοχῆς, sans faire attention ; ἐξ ἀπροσεξίας, par inadvertance ; ἀφηρημένως, d'un air distrait ; ἀπερισκέπτως, à l'étourdie ; étourdiment ; ἐξ ἀπροσεξίας, ἐξ ἀβλεψίας, par mégarde.

ἀπροσεξία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις προσοχῆς, faute d'attention, τὸ μὴ προσέχειν, inattention, n. f. inadvertance, n. f. ἡ ἀφηρημάδα, distraction, n. f. étourderie, n. f. || ἐξ ἀπροσεξίας, par inadvertance, par mégarde ; βλ. καὶ **ἀβλεψία**.

ἀπροσηγορία, ας, ἡ· ἔλλειψις εὐπροσηγορίας, ἤτοι καλῶν τρόπων, manque d'affabilité, inaffabilité, n. f.

ἀπροσήγορος, ος, ον· inaffable, adj. ὁ μὴ εὐπροσήγορος, qui n'est pas affable ; συνεπῶς ὁ τραχύς, σκληρός, rude; ἀγροῖκος, sauvage ; ὁ δυσαρεστῶν μὲ τοὺς τρόπους του, désobligeant, e.

ἀπρόσθετος, ος, ον· ὁ μὴ προστεθείς, non additionné, οὗτινος δὲν ἐγένετο ἡ πρόσθεσις καὶ ἰδίως ἐπὶ μαθηματικῶν ἀριθμῶν· || —, non ajouté, inajouté, ée ; ὅστις δὲν δύναται νὰ προστεθῇ, ὁ μὴ προστιθέμενος, inajoutable.

ἀπρόσιτος, ος, ον· ἀπρόσβατος (τόπος κτλ.) εἰς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, inaccessible, adj. ἀπροσπέλαστος (γενικῶς), inabordable, adj. || ἀπρόσιτος ἵππος, cheval farouche.

ἀπροσκάλεστος, η, ον καὶ **ἀπρόσκλητος,** ος, ον· ὁ μὴ προσκληθείς, non invité ; ὁ μὴ κληθείς, non appelé ; ὁ ἀκάλεστος.

ἀπροσκλήτως, [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ προσκληθῇ, sans être invité.

ἀπροσκόλλητος, ος, ον· ὁ μὴ προσκεκολλημένος, qui n'a pas été adjoint, non adjoint.

ἀπρόσκοπτος, ος, ον (προσκόπτω), ὁ μὴ προσκόψας, sans se heurter, sans échec ; ὁ οὐδὲν πρόσκομμα παρέχων, sans entrave ; ὁ μὴ παρακωλυθείς, non entravé, ée ; ἤτοι ὁ ἐλεύθερος, libre.

ἀπροσκόπτως, [ἐπίρ.] ἄνευ προσκόμματος, ἐμποδίου, sans entrave ; ἐλευθέρως, librement ; || ἀναγινώσκει ἀπροσκόπτως, il lit couramment.

ἀπροσκύνητος, ος, ον· ὁ μὴ χαιρετισθείς, non salué, ée ; || ὁ μὴ προσκυνηθείς, λατρευθείς, non adoré, ée.

ἀπροσμάχητος, ος, ον καὶ **ἀπρόσμαχος,** ος, ον, πρὸς ὃν δὲν δύναταί τις ν' ἀγωνισθῇ, ὁ ἀκαταμάχητος, invincible; ἀπρόσβλητος, inattaquable ; ἀκαταγώνιστος, irrésistible.

ἀπρόσοδος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων πρόσοδον, qui ne rapporte rien; qui ne rend pas ; ἄνευ προσόδου, sans rendement.

ἀπροσόρμιστος, ος, ον· (τόπος) ἔνθα δὲν δύναταί τις νὰ προσορμισθῇ, qui n'a point de port ou l'on puisse aborder, inabordable, adj. § —, inabordé, ée ; εἰς ὅν τινα δὲν ἐπλησίασαν, δὲν προσορμίσθησαν, qui n'a pas été abordé ; π. χ. νησίδια ἀπροσόρμιστα, ilots inabordés.

ἀπροσπέλαστος, ος, ον· ἀπροσέγγιστος (ἐπὶ λιμένος, ὄχθης, κτλ.) inabordable, adj. ὄχθη ποταμοῦ ἢ ἀκτὴ ἥντινα δὲν δύνανται νὰ πλησιάσωσι (ἀντίθετον τῷ προσπέλαστος, προσιτός, abordable) ; || ἀκτὴ ἀπροσπέλαστος

côte inabordable; § —, inaccessible, adj. ἀπρόσιτος, ἀπρόσβατος.

ἀπροσποίητος, ος, ον· μὴ προσπεποιημένος, ὅστις δὲν προσποιεῖται, non simulé (déguisé; dissimulé); συνεπῶς ὁ **εἰλικρινής,** sincère; franc, che; φυσικός, naturel, elle.

ἀπροσποιήτως, [ἐπίρ.], ἄνευ προσποιήσεως, sans dissimulation; συνεπῶς εἰλικρινῶς, sincèrement, franchement; φυσικῶς, naturellement.

ἀπρόστακτος, ος, ον· βλ. ἀκέλευστος, non commandé.

ἀπροστάτευτος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων προστάτην, qui n'a pas de protecteur, sans protecteur; non protégé, improtégé, ée; ἀβοήθητος, indéfendu, e.

ἀπρόσφορος, ος, ον· ὁ μὴ πρόσφορος, impropre; ἄκαιρος, inopportun, une; ἀνάρμοστος, ἀκατάλληλος, ὁ μὴ εὔθετος, indu, e; ὁ δύσχρηστος, incommode.

ἀπροσφόρως, [ἐπίρ.] improprement; ἀκαίρως, inopportunément; ἀκαταλλήλως, inconvenablement; μὴ εὐθέτως, indûment; ἀκαταλλήλως, mal à propos.

ἀπρόσφυτος, ος, ον· inadhérent, ente, adj. ὁ μὴ προσφυόμενος, ἀπροσκόλλητος.

ἀπροσφώνητος, ος, ον· ὁ μὴ προσφωνηθείς (ὁμιληθεὶς ἢ χαιρετηθείς), à qui l'on n'a pas adressé la parole (une allocution); § ὁ μὴ ἐκφωνηθείς, non prononcé.

ἀπροσωπία, ας, ἡ· impersonnalité, n. f. ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπροσώπου· ‖ ἡ ἀπροσωπία ῥήματός τινος, l'impersonnalité d'un verbe.

ἀπροσωποληπτέω-ῶ, εἶμαι ἀπροσωπόληπτος, être impartial.

ἀπροσωπόληπτος, ος, ον· impartial, e, πληθ. aux; **ἀμερόληπτος,** ὁ μὴ προς(άπο)βλέπων εἰς τὸ πρόσωπον, ἤτοι ὁ μὴ ἔχων προσωποληψίαν, ὁ μὴ κάμνων προτίμησιν προσώπου, qui ne fait acception de personne[s]; ‖ ἀπρωσοπόληπτος ἄρνησις, refus impartial.

ἀπροσωποληπτως [ἐπίρ.], impartialement=**ἀμεροληπτως,** χωρὶς νὰ προς(άπο)βλέψη τις εἰς τὸ πρόσωπον, ἤτοι χωρὶς προσωποληψίαν, ἄνευ προτιμήσεως προσώπου, sans faire acception de personne.

ἀπροσωποληψία, ας, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπροσωπολήπτου, impartialité, n. f.=**ἀμεροληψία**· ‖ — περὶ τὴν ἐπιβολὴν ποινῶν, impartialité dans les punitions.

ἀπρόσωπος, ος, ον· impersonnel, elle. adj. ὅστις δὲν ἔχει προσωπικότητα (ἀτομικότητα), ὅστις δὲν ὑπάρχει ὡς πρόσωπον· § ὁ μὴ ἔχων πρωτοτυπίαν, π.χ. ὕφος (χαρακτὴρ λόγου) ἀπρόσωπον, un style impersonnel; § ὅστις δὲν ἀνήκει ἢ δὲν ἐφαρμόζεται εἰς οὐδένα ἀτομικῶς, π.χ. ὑπάρχει ἐν τῇ ποιήσει κάτι τι τὸ ἀπρόσωπον, ὅπερ ἀνήκει μόνον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὸν Θεόν, il y a dans la poésie quelque chose d'impersonnel qui n'appartient qu'à l'humanité et à Dieu; § **ἀπρόσωπα,** impersonnel καὶ γενικώτερον τὴν σήμερον unipersonnel, [γραμμ.] λέγεται περὶ ῥήματος χρησιμοποιουμένου μόνον εἰς τὸ τρίτον ἑνικὸν πρόσωπον, ἄνευ συνδέσμου μετὰ ὡρισμένου ὑποκειμένου, π. χ. ὑετίζει=βρέχει, il pleut; νίφει=χιονίζει, il neige; πρέπει, il faut; εἶναι, il est; εἰσὶ ῥήματα ἀπρόσωπα. Λέγεται ἐπίσης περὶ τῶν ἐγκλίσεων τοῦ ῥήματος τῶν μὴ ἐνδεικνυουσῶν πρόσωπα, ὡς ἡ ἀπαρέμφατος καὶ ἡ μετοχή· αἱ ἀπρόσωποι ἐγκλίσεις, les modes impersonnelles.

ἀπροσώπως, [ἐπίρ.] impersonnellement (in-pèr-so-nè-le) adv. κατὰ τρόπον ἀπρόσωπον, ἀνεξάρτητον τοῦ προσώπου· τὸ λογικὸν κρίνει ἀπροσώπως, la raison juge impersonnellement; § [γραμμ.] ὡς ῥῆμα ἀπρόσωπον, ἐν τῇ ἀπροσώπῳ μορφῇ· τὰ ῥήματα **εἰμὶ** (εἶμαι) καὶ **ἔχω** δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἀπροσώπως, les verbes être et avoir peuvent être employés impersonnellement.

ἀπροσώρευτος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] ἀτημέλητος, ὁ μὴ μαζευόμενος.

ἀπροφάσιστος, ος, ον· ὁ μὴ προφασιζόμενος, ὁ μὴ εὑρίσκων προφάσεις, qui n'a pas d'excuse; qui (ne cherche pas) de prétexte; ὁ μὴ ἐπιφέρων δυσκολίας, qui ne fait pas de difficultés; ὁ μὴ ἐνδοιάζων, qui n'hésite pas, συνεπῶς ὁ πρόθυμος, empressé.

ἀπροφασίστως, [ἐπίρ.] χωρὶς πρόφασιν, sans prétexte; sans excuse; ἀδιστάκτως, sans hésitation; συνεπῶς προθύμως, avec empressement; ἑκουσίως, volontiers.

ἀπροφύλακτος, ος, ον· ὁ μὴ προφυλασσόμενος, qui n'est pas sur ses gardes; ὁ ἀφύλακτος, non gardé, ée; ὁ μὴ λαμβάνων προφυλάξεις, qui ne prend pas de précautions; § ὁ μὴ προφυλαχθείς, non préservé, ée; ὁ μὴ ἐξησφαλισμένος, non garanti, e; ὁ ἀφρούρητος, non gardé, privé de garnison; συνεπῶς ὁ ἐκτεθειμένος, exposé, ée.

ἀπροφυλάκτως, [ἐπίρ.] ἄνευ προφυλάξεων, sans précautions.

ἀπροφυλαξία, ας, ἡ· ἔλλειψις προφυλάξεων, manque de précautions; τὸ νὰ μὴ προφυλάσσηταί τις, ἐξ οὗ ἡ ἀκηδία, ὀλιγωρία, négligence, n. f. incurie, n. f.

ἀπροχώρητος, ος, ον· ὁ μὴ προχωρήσας, qui n'a pas avancé; ὁ μὴ προχωρῶν, qui n'avance pas; § μὴ παρέχων διέξοδον, qui manque d'issue; § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀπροχώρητον, τὸ ἀδιέξοδον, impasse, n. f.

ἀπταισία, ας, ἡ καὶ **ἀπταιστία,** ἡ· infaillibilité, n. f. τὸ μὴ πταίειν, χωρὶς νὰ πταίῃ τις=τὸ **ἄπταιστον,** τὸ **ἀλάνθαστον.**

ἄπταιστος, ος, ον· infaillible, adj. ὁ μὴ πταίων, μὴ προσκρούων, μὴ σφάλλων· § ἐν γένει ὁ ἄνευ πταίσματος, ἄνευ ἀδικήματος, sans faute, συνεπῶς ὁ βέβαιος, ὁ ἀσφαλής, ὁ ὀρθός, ὁ ἀκριβής, correct, e, adj. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἄπταιστον=ἀπταιστία, infaillibilité, n. f; βλ. ἀπταισία· ἡ ὀρθότης, ἡ ἀκρίβεια, correction, n. f.

ἀπταίστως, [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ σφάλλῃ, χωρὶς νὰ πταίῃ, infailliblement, adj. § —, ἄνευ σφάλματος, sans faute; ὀρθῶς, ἀκριβῶς, correctement.

ἀπταχυά, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἀπὸ ταχυά, ἤτοι τὴν πρωΐαν.

ἄπτερος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων πτερά, sans ailes, dépourvu d'ailes (de plumes), inailé, ée; implumé, ée; [ἐπὶ ἐντόμ.] aptère; διαίρεσις παλαιὰ τῶν ἐντόμων ἐν γένει, ὅτε ταῦτα διῃροῦντο εἰς τετράπτερα, δίπτερα καὶ ἄπτερα· § [ἀρχαιολ.] aptère, adj. ὁ ἄνευ πτερύγων ἢ ἄνευ περιστύλου, sans ailes ou sans péristyle; ἡ Ἄπτερος Νίκη, (temple de la) Victoire aptère (sans ailes); βλ. ναός· § —, ὁ ταχύς, vite, rapide=μὲ ταχύτητα πτερῶν, qui fend l'air avec ses deux ailes; || — φήμη, la renommée (le bruit) rapide.

ἀπτέρυγος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων πτέρυγας, inailé, ée, adj.

ἀπτέρυξ, υγος, ὁ· [ζωολ.] aptéryx ἢ kibinibi, πτηνὸν βιοῦν ὡς οἱ στρουθοκάμηλοι ἐπὶ τῆς γῆς, οὗτινος τὰ πτερὰ εἶνε λεπτότατα τριχωτά, ἔχει μακρὸ ράμφος καὶ δὲν ἔχει οὐράν.

ἀπτέρωτος, ος, ον· ἄπτερος, implumé, ée, adj. οὗτινος δὲν ἀνεφύησαν πτερά.

ἀπτηνοδύτης, ου, ὁ· [πτην.] apténodyte, n. m; γένος τῆς οἰκογενείας τῶν σφηνισκιδῶν· ἔχει πτέρυγας καὶ πλατείας κώπας μεταβεβλημένας καὶ κεκαλυμμένας ὑπὸ μικρῶν πτερῶν δίκην λεπίων.

ἀπτικός, ή, όν· tactile, adj. αἴσθησις τῆς ἁφῆς, sensation tactile; βλ. καὶ αἴσθησις.

ἄπτιλος, ος, ον (α, πτίλον)· ὁ μὴ ἔχων ἀκόμη πτίλον (πούπουλον), sans plumes, sans duvet.

ἀπτοησία, ας, ἡ· τὸ νὰ ἦνε τις ἀπτόητος, ἀτρόμητος, ἄφοβος, ἤτοι τὸ ἀπτόητον, intrépidité, n. f.

ἀπτόητος, ος, ον· intrépide, adj. ὁ μὴ πτοούμενος, ἀτρόμητος, ἄφοβος· § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀπτόητον, intrépidité, n. f. ἤτοι ἡ ἀπτοησία.

ἀπτοήτως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀπτόητον, intrépidement, adv. ἀτρομήτως, ἀφόβως.

ἅπτομαι, μέλ. ἅψομαι, μέσ. τοῦ ἅπτω, χρησιμοποιεῖται ἰδίως ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐγγίζω, ψηλαφῶ, ἐγγίζω καὶ ἐπιπιάνω τι, toucher; ἅπτομαι ἐλαφρῶς καὶ ἐπιπολαίως, effleurer; || [φρ.] αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε μή μου ἅπτου, c'est un homme très -chatouilleux (très-susceptible).

ἁπτός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἁφὴν ὑποπίπτων, ὁ πιαστός, ὁ πιανόμενος, tangible, adj. ὁ ψηλαφητός, palpable, adj. || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἁπτόν, tangibilité, n. f. ἤτοι τὸ ψηλαφητόν.

ἄπτρα, ας, ἡ· (ἐκ τοῦ ἅπτω)· τὸ φυτίλι ἢ φιτίλι τοῦ λύχνου (τῆς λάμπας), la mèche d'une lampe; συνεπῶς ἄπτρα γενικῶς, mèche, n. f. καὶ **ἀπτρίον,** τό· mèche, n. f. ὑποκοριστ. τοῦ ἄπτρα· || — πυρείου, mèche à briquet; || — ἢ πυροδοτικὴ —, mèche à feu (ἡ mèche à canon); ἁπλοῦν ἐκστραμμένον σχοινίον, χρησιμεῦον διὰ τὴν ἔνθεσιν τοῦ πυρὸς εἰς ἐκρηκτικὰς οὐσίας (explosifs) ὅπερ καίεται μετὰ μέσης ταχύτητος 0μ. 16 τὴν ὥραν· || — ἐκκαύματος ἢ βαμβάκινος θρυαλλίς, mèche à étoupille ou mèche en coton; αὕτη σύγκειται ἐκ βαμβακίνων νημάτων ἐμβεβρεγμένων καὶ περικεκαλυμμένων διὰ ῥευστοῦ φυράματος πυριτιδοκόνεως καὶ οἰνοπνεύματος· || — βραδυφλεγὴς ἐκκαύματος, mèche à étoupille lente; || — πυραγωγός, mèche de communication; || — ἀσφαλείας ἢ βραδυφλεγὴς πυραγωγός, mèche de sûreté ou fusée lente; βλ. εἰς ἐμπύρευμα (amorce); || — ἐμπρηστική, mèche incendiaire; συνήθης πυροδοτικὴ ἄπτρα (mèche à canon) ἐμβραζομένη μετὰ νιτρούχου ὕδατος, μετὰ δὲ τὴν ἀποξήρανσιν καὶ κατάτμησιν εἰς τεμάχια ἐμβαπτίζουσιν αὐτὴν ἐντὸς διαλελυμένου πυρπολίου (roche à feu); || [ναυτ.] —, mèche, n. f. καλεῖται τεμάχιον λευκοῦ σχοινίου παρασκευαζομένου πυροτεχνικῶς διὰ τῆς ἐμβαπτίσεώς του εἰς μίγμα ἀσβεστίου (chaux vive), τέφρας καὶ ὕδατος, ὅπερ φλεγόμενον καίεται διαρκῶς καὶ βραδέως καὶ χρησιμεύει ἐν τοῖς πλοίοις διὰ τὸ ἄναμμα τῶν σιγάρων τοῦ πληρώματος, διατηρούμενον χάριν ἀσφαλείας ἐν ειδικῷ κιβωτίῳ ἢ φανῷ καλουμένῳ ἀπτροθήκη (marmotte).

ἀπτροθήκη, ης, ἡ· θήκη ἐν ᾗ τίθεται ἡ ἄπτρα, cache-mèche, n. f. καὶ marmotte, n. f. βλ. ἄπτρα.

ἀπτροῦχος, ου, ὁ· (ἄπτρα, ἔχω), porte-mèche, n. m. ἢ καὶ **ἀπτροφόρος** (ἄπτρα φέρω).

ἀπτροφόρον, τό· boute-feu, n. m. ῥάβδος φέρουσα ἄπτραν δι' ἧς μετέδιδον τὸ πῦρ εἰς τὰ παλαιὰ πυροβόλα, κτλ. γενικώτερον δὲ ὁ πυροδότης, ἤτοι τὸ δι' οὗ μεταδίδεται τὸ πῦρ.

ἄπτυστος, ος, ον· ὁ μὴ πτυσθεὶς ἢ πτυόμενος, non craché; || ἐφ' οὗ δὲν ἔπτυσέ τις, sur lequel on n'a pas craché.

ἅπτω, μέλ. ἅψω, ἀόρ. ἧψα, προσκολλῶ, προσάπτω, attacher à, προσδένω, nouer; προσδένω ὥστε νὰ ἐξαρτῶ, accrocher, suspendre; ἐγγίζω, πιάνω, toucher; θέτω πῦρ, mettre le feu à, φλέγω, ἀνάπτω, allumer; || δᾲς ἡμμένη (ἀνημμένη), flambeau allumé; || ἅπτομαι [μέσ.] (ἔχει ὅλας τὰς σημασίας τοῦ ἐνεργ. ἅπτω). s'attacher à; κτλ. ἅπτομαι, ἐπιψηλαφῶ, toucher à; γίνομαι κύριος, mettre la main à=ἐπιβάλλω χεῖρα· § (ἅπτω, εὐχρ. ἰδ. ἐν τῇ φράσει) ἅψε, σβύσε, en un clin d'œil; en moins de rien.

ἄπτωτος, ος, ον· [γραμμ.] ἄνευ πτώσεων, ἄκλιτος, indéclinable; adj. καλοῦνται **ἄπτωτα** ἐκεῖνα τὰ μέρη τοῦ λόγου τὰ μὴ ἔχοντα πτώσεις καὶ διὰ τοῦτο ἀντίκεινται εἰς τὰ πτωτικά, δηλαδὴ εἰς τὰ οὐσιαστικὰ ὀνόματα, τὰ ἐπίθετα, τὰς μετοχάς, τὰ ἄρθρα καὶ τὰς ἀντωνυμίας. Πάντα ὅμως τὰ ἄπτωτα δὲν εἶνε καὶ ἄκλιτα· διότι τὸ ῥῆμα εἶνε μὲν ἄπτωτον, εἶνε ὅμως κλιτὸν πλὴν τοῦ ἀπαρεμφάτου. Ὥστε ἄπτωτα καὶ ἄκλιτα εἶνε αἱ προθέσεις, τὰ ἐπιρρήματα, οἱ σύνδεσμοι καὶ τὰ ἐπιφωνήματα.

ἀπτώτως, [ἐπίρ.] ἀκλίτως, ἄνευ κλίσεως, sans déclinaison, indéclinablement.

ἀπτώχευτος, ος, ον· ὁ μὴ πτωχεύσας, non appauvri; § [ἐμπορ.] ὅστις δὲν ἔκαμε πτώχευσιν, non failli, qui n'a pas fait faillite.

ἀπύθμενος, ος, ον (πυθμήν), ὁ μὴ ἔχων πυθμένα, sans fond (πάτον).

ἄπυκνος, ος, ον· ὁ μὴ πυκνός, qui n'est pas dense, compact ou serré; indense, adj. ὁ ἀραιός, peu serré, ée; incompact, acte.

ἀπύλωτος, ος, ον· ὁ μὴ διὰ πυλῶν κεκλεισμένος, sans portes; à porte ouverte; συνεπῶς ὁ ἀνοικτός, ἄκλειστος, ouvert, e, adj. καὶ μεταφ. ἀχαλίνωτος, sans frein, effréné, ée; ἀδιάκριτος, indiscret, e; || ἔχει ἀπύλωτον στόμα, il est fort en gueule; il a la langue bien pendue.

ἀπυνδάκωκος, ος, ον· καὶ ἀπύνδαξ, ακος, ὁ (πύνδαξ), ὁ μὴ ἔχων πύνδακα, πάτον, sans fond.

ἄπυος, ος, ον (πῦον), ὁ μὴ ἔχων πῦον (ἔμπυον), ἀνέμπυαστος, sans pus.

ἀπυρεξία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις πυρετοῦ, τὸ νὰ ἦνέ τις ἀπύρετος, absence de fièvre, apyrexie, n. f.

ἀπύρετος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων πυρετόν, qui n'a pas de fièvre; sans fièvre; apyrétique, adj.

ἀπύρηνος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων πυρῆνα, sans noyau.

ἀπυριγέννητος, ὁ καὶ ἡ· [ὀρυκτ.] (πυρόξενος) pyroxène, n. m. ὀρυκτὸν τοῦ βασιρρόμβου προσκλινοῦς συστήματος.

ἀπυρομήλη, ης, ἡ· ἐργαλεῖον χειρουργικόν (μήλη), ὥσπερ ῥαβδίσκος, χωρὶς πυρῆνα (κουμπὶ) εἰς τὴν ἄκραν, sonde sans bouton.

ἄπυρος, ος, ον· (πῦρ) ὁ ἄνευ πυρός, sans feu; qui n'a pas de feu; ὅστις δὲν διῆλθε διὰ τοῦ πυρός, qui n'a pas passé par le feu, ἤτοι ὁ μὴ ἐν πυρὶ βληθείς, π. χ. — χρυσός, ἄργυρος, χαλκός, κτλ. μὴ παραχθέντες τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ πυρός, συνεπῶς **αὐτοφυής**, natif; βλ. λέξιν· || —, ὁ ὠμός, cru, e, adj.

ἀπύρσευτος, ος, ον· (πυρσεύω) ὁ μὴ διὰ πυρσῶν φωτιζόμενος, non éclairé par des feux, ἀφώτιστος, inéclairé, ée.

ἀπώγων, ωνος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων πώγωνα, sans barbe; imberbe, ὁ ἀγένειος.

ἄπωθεν καὶ ἄποθεν, [ἐπίρ.] ἀπὸ μακράν, de loin; μακράν, loin; [μετὰ γεν.] μακρὰν ἀπό, loin de.

ἀπωθέομαι-οῦμαι· βλ. ἀπωθῶ.

ἀπωθέω-ῶ, βλ. ἀπωθῶ.

ἀπώθησις, εως, ἡ· καὶ ἄπωσις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπωθεῖν (βλ. ἀπωθῶ), action de repousser; répulsion, n. f; || —τὸ ἀπωθεῖν, refoulement, n. m; || —, ἐκδίωξις, ἐξώθησις, ἀπώθησις, débusquement, n. m. τὸ στρύμογμα ἢ στρύμωμα, acculement, n. m.

ἀπωθητικός, ή, όν· ὁ ἀπωστικός.

ἀπωθῶ (έω), μέλ. ὠθήσω καὶ ἀπώσω, ἀόρ. ἀπέωσα, σπρώχνω μακράν, ἀποκρούω, repousser; ἀποδιώκω, expulser; ἀπομακρύνω ἀπό τινος, écarter de; ἀπωθῶ πρός, repousser vers; ἀπορρίπτω τι, rejeter; rebuter; || ἰδίως ὀπίσω σπρώχνω, ἀπελαύνω τινὰ τινός, éloigner, chasser; || — τὸν πολέμιον, refouler l'ennemi; ἀναγκάζω τὸν πολέμιον εἰς ὑποχώρησιν, ἤτοι ἀποκρούω αὐτὸν καὶ τὸν ἀναγκάζω νὰ ὑποχωρήσῃ κατὰ τὰς ἐπιθέσεις του, τὰς διαφόρους ἐπιχειρήσεις του, ἢ τὰς ἐξόδους του ἐκ τῶν πολιορκουμένων φρουρίων, κτλ. || [τακτ.] — (ἐξωθῶ), ἐκδιώκω, débusquer, τὸν πολέμιον ἐκ τῆς θέσεως ἐν ᾗ ἦτο ὠχυρωμένος ἢ ἐν ᾗ ἐνήδρευε (ἐνεδρεύω, embusquer); || [τακτ.] — στράτευμά τι πρὸς μέρος ἐξ οὗ δὲν δύναται νὰ ὀπισθοχωρήσῃ περισσότερον, acculer, ἤτοι στενοχωρῶ, στρυμόνω, π. χ. ἀπωθῶ πρός τινα ποταμόν, πρὸς τὴν θάλασσαν, πρὸς ἀνυπέρβλητον ἐμπόδιον, acculer à un fleuve, à la mer, à un obstacle; || [ναυτ.] ἀπωθῶ ἐφόλκιον, κοινῶς **ἀβαράρω**, déborder une embarcation ou pousser au large, ἤτοι ἀπομακρύνω δι' ἀντωθήσεως λέμβον ἐκ τοῦ μέρους εἰς ὃ παρεβλήθη (παραβάλλω, accoster); || —, προφυλάσσω, défier; ἀπωθῶ τὴν ἄκατον, ἐκ τῆς κλίμακος, ἀποβάθρας, κτλ. défier la chaloupe; || [τακτ.] ἀπωθῶ, ἀναγκάζω εἰς ὑποχώρησιν, replier; || —, διασχίζω τὰς τάξεις τοῦ ἀντιπάλου, θραύω τὴν ἀντίστασιν, enfoncer; || [τακτ.] ἀπωθῶ, ἀποδιώκω, στρατεύματα ἔκ τινος ὑψώματος, découronner une hauteur; || [μέσ.] ἀπωθέομαι-οῦμαι. ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀποκρούω. écarter de soi; repousser loin de soi, ἢ ἁπλῶς écarter, repousser, μετ' αἰτιατ. || [παθ.] ἀπωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἀπό τινος, être repoussé, etc. || ἀπωθοῦμαι, ἀναγκάζομαι εἰς ὑποχώρησιν, être ramené.

ἀπώλεια, ας, ἡ· perte, n. f; ἀποστέρησις ἢ στέρησις, κοινῶς, χασοῦρα, χαμός, ἢ χάσιμον, ἡ ζημία, ἤτοι στέρησις ἀντικειμένου τινὸς ἢ πλεονεκτήματος· || ἢ τὸ ἀπωλεσθὲν πρᾶγμα, chose perdue; || ὀδυνηρὰ (ἀνεπανόρθωτος) ἀπώλεια, perte douloureuse (irréparable); || ὑφίσταμαι ἀπώλειαν, essuyer une perte; || — ὁλόκληρος, une perte totale, entière; || — τῆς ὁράσεως, perte de la vue; || —, perte, ἡ ἀποτυχία, insuccès; ἀπώλεια μάχης, ἤτοι ἡ ἧττα, perte d'une bataille; || — δίκης, perte d'un procès; || — γηΐνη [φυσ.] perte de la terre; διὰ τῆς φράσεως ταύτης οἱ Γάλλοι ἐκφράζουσι τὴν ἀπώλειαν ἥτις ἐπέρχεται εἰς τηλεγραφικὰς ἢ τηλεφωνικὰς γραμμάς, αἵτινες ἐκ βλάβης τινὸς συγκοινωνοῦσι μετὰ τοῦ ἐδάφους· || [φυσ.] ἀπώλεια ἠλεκτρικῆς, perte de charge, προερχομένη ἐκ τῆς ἀντιστάσεως ἀγωγοῦ· αὕτη μεταβάλλεται ἀπὸ 5 ἕως 15 $^0/_0$ εἶνε δὲ συνήθως 6 $^0/_0$ ἐπὶ τῶν πρωτευόντων ἀγωγῶν καὶ 2 $^0/_0$ ἐπὶ τῶν ἀγωγῶν διακλαδώσεως· § — πλοίου, τὸ ναυάγιον, sinistre, n. m; § —, dommage, n. m. ἤτοι φθορὰ (dégât) ἢ ζημία (préjudice) προξενουμένη ὑπό τινος· § — ἠθική, perdition, n. f; || οἶκος ἀπωλείας, maison de perdition=δυσώνυμος οἶκος· βλ. λέξιν· || εἶνε εἰς ὁδὸν ἀπωλείας, il est dans la voie de perdition.

ἀπωλησία, ἡ· βλ. ἀπρασία.

ἀπώλητος, η, ον· ὁ μὴ πωληθείς, non vendu, invendu, e; βλ. ἄπρατος.

ἀπών, οὖσα, όν· μετοχὴ τοῦ ἄπειμι, χρησιμοποιεῖται ἐπιθετικῶς, absent, e, adj. ὁ μα-

χρὰν εὑρισκόμενος, éloigné, ée; || — αὐθαιρέτως, absent sans permission, ἤτοι ἄνευ ἀδείας.

ἄπωσις, εως, ἡ· τὸ σπρώξιμον πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ ἐμπρός, ἡ ἀπόκρουσις, répulsion, n.f. ἡ ἀποδίωξις, expulsion, n. f; καὶ ἐν γένει ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπωθεῖν, βλ. **ἀπωθῶ**· || — ἠλεκτρική, répulsion électrique [φυσ.] γίνεται ὅταν πλησιάσωμεν δύο ὁμωνύμως ἠλεκτρισμένα σώματα· || — μαγνητική, répulsion magnétique, γίνεται ὅταν πλησιάσωμεν τοὺς ὁμωνύμους πόλους δύο μαγνητῶν· || —, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὤθησις, ἤτοι ἡ ὀπισθοδρόμησις, recul, n. m. βλ. λέξιν· || τὸ ἀπωθεῖν, action, de refouler, refoulement, n. m ; || ἡ ἄπωσις τῆς ἀμύνης, refoulement de la défense.

ἄπωσον, κοινῶς **ἀβάρα** [ναυτ.], débordez! ἢ déborde ! ἢ καὶ poussez ! κέλευσμα ὅπως ἀπώσῃ λέμβος τις· βλ. **ἀπωθῶ ἐφόλκιον.**

ἀπώστης, ου, ὁ [ναυτ.]. ἢ κοινῶς **σκούδρα**, arc-boutant de chasse, n. m. στῦλος ἐφαρμοζόμενος διὰ τῆς κεφαλῆς του ἐπὶ τῆς στείρας καὶ ἀντερειδόμενος διὰ τῆς πτέρνης του (talon) ἐπὶ τύλου (taquet) τῆς κλίνης. Ἐνεργοῦντες ἐπὶ τῆς πτέρνης διὰ σφηνῶν κατὰ τὴν καθολκήν, παράγομεν ἐπὶ τῆς στείρας ὤθησιν τείνουσαν συγχρόνως ν' ἀνακουφίσῃ τὴν πρῷραν· §— [ναυτ.], bras ou tangon; βλ. **ἀμυντικὰ δίκτυα.**

ἀπωστικός, ή, όν· ὁ ἀπωθητικός, ὁ ἀπωθῶν, ὁ ἀποκρούων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀπωθεῖν, de répulsion, répulsif, ive, adj. qui a la force de repousser.

ἀπωστός, ή, όν· ἐπίθ. τοῦ ἀπωθέω, ὁ ἀπωσθείς, ἀποκρουσθεὶς ἢ ὁ δυνάμενος ν' ἀπωσθῇ, repoussé, expulsé, ée ; qu'on peut repousser ou expulser.

ἀπώτατος, η, ον (βλ. **ἀπώτερος**), très éloigné, ée; ὁ μακρὰν κείμενος, très-reculé; ὁ μακρύτατος, lointain, e ; || αἱ ἀπώταται χῶραι τῆς Ἀσίας, les pays les plus reculés d'Asie.

ἀπωτάτω, [ἐπίρ. ὑπερθ. τῆς ἀπὸ] le plus loin ; le plus éloigné.

ἀπώτερος, α, ον· [συγκρ. τῆς ἀπὸ καὶ ὑπερθ. ἀπώτατος] ὁ ἀπωτέρω κείμενος, plus éloigné, ée ; ὁ μακρύτατος ἐπὶ συγγενείας· || οἱ ἀπώτεροι συγγενεῖς, les parents les plus éloignés.

ἀπωτέρω, [ἐπίρ. τοῦ προηγ.] πλέον μακράν, plus loin ; || ἀπωτέρω τοῦ... plus loin de ἢ plus loin que... || οἱ ἀπωτέρω φίλοι, amis plus éloignés.

ἀπωχραίνω, μέλ. ανῶ, κάμνω τι ὅλως ὠχρόν, κιτρινίζω, jaunir ; δίδω τὸ χρῶμα τοῦ ὤχρου (κιτρίνου), colorer en jaune.

ἄρ, [διάλ. Οἰνόης] ἀντὶ **ἄρα.**

ἄρα, [ἐπίρ. συντετμ. ἐκ τῆς ῥίζ. ἀρ. ἄρω, συναρμόζω, συνάπτω] σημαίνει δὲ τὴν συνάφειαν ἢ ἄμεσον σύμπτωσιν δύο ἐννοιῶν, ὅθεν, donc ; ἐνίοτε ἤτοι, savoir ; c'est-à-dire ; ἐπίσης, aussi ; οὕτω, ainsi ; συνεπῶς, par conséquent ; || πρέπει ἄρα νὰ συμπεράνῃ τις, il faut donc conclure ; || ἐὰν ἄρα, si par hasard ; || ὅστις ἄρα, celui qui ; || τίς ἄρα ; qui donc ?

ἆρα, ἆρά γε, ἐρωτημ. μόριον δι' οὗ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρνητικὴ ἀπάντησις προσδοκᾶται· [ἐπίρ. ἐρωτημ.] est-ce que ? est-ce que par hasard ? serait-ce ? || ἐπέστρεψεν ἆρά γε ; serait-il revenu? || τί νὰ θέλῃ ἆρά γε ; qu'est-ce qu'il voudrait ? que peut-il vouloir ? || εἶνε ἆρα δυνατόν, serait-ce possible ; se pourrait-il.

ἀρά, ᾶς, ἡ· προσευχή, prière, n. f; ἱκεσία, παράκλησις, supplication, n. f; συνήθως ὅμως ἐν κακῇ σημασίᾳ=κατάρα, malédiction, n. f. imprécation, n. f. ἐν γένει ἐν προσευχαῖς καὶ θυσίαις· || ἀρὰς ἐναντίον τινὸς ποιοῦμαι, accabler qu'un de malédictions.

ἄραβδος, ος, ον· ἄνευ ῥάβδου, sans baguette, sans bâton.

ἄραβες, οἱ· ἄραψ, αβος, ὁ· arabe ; λαὸς Σημιτικῆς καταγωγῆς κατοικῶν τὴν Ἀραβίαν.

ἀραβία, ας, ἡ· Arabie, n. f. ἡ χώρα τῶν Ἀράβων.

ἀραβίζω, μέλ. ίσω· μιμοῦμαι τὰ τῶν Ἀράβων, imiter les Arabes ; ὁμιλῶ ἀραβικά, parler arabe.

ἀραβικός, ή, όν, καὶ **ἀράβιος**· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄραβα, τὴν Ἀραβίαν ἢ τὴν ἀραβικήν, arabique, συνώνυμον τοῦ ἄραβος, d'arabe ἢ d'arabie ; || ἀραβικὴ θάλασσα, mer arabique ; || ἀραβικὴ τέχνη, art arabique ; βλ. **ἀραβούργημα**· || ἀραβικὸν κόμμι, gomme arabique, (κληθὲν οὕτως ὡς ἐκ τῆς χρήσεως ἣν ἔκαμον οἱ ἄραβες ἰατροί), ῥητίνη ἢ χυμὸς εἴδους ἀκακιῶν, ἀμυγδαλεῶν, κτλ. || ἀραβικοὶ ἀριθμοί, les chiffres arabes=ἀραβικὰ ψηφία· || ἀραβικοὶ πίνακες, tables arabiques, ἀστρονομικοὶ πίνακες καταστρωθέντες ὑπὸ τῶν Ἀράβων· || ἀραβικὸν ἔτος [ἀστρ.], année arabique ; ἔτος τοῦ ἀραβικοῦ ἡμερολογίου· εἶνε σεληνιακόν, σύγκειται ἐκ δώδεκα μηνῶν, οἵτινες περιλαμβάνουσιν ἀλληλοδιαδόχως τριάκοντα καὶ εἴκοσιν ἐννέα ἡμέρας· || — ἵππος, cheval arabe ; || — κύαμος, fève arabique, ὁ ἐκ τῆς Ἀραβίας προερχόμενος καφὲς (café).

ἀραβιδοφόρος, ὁ· ὁ φέρων ἀραβίδα (καραβίνην). ὁ καραβινοφόρος, carabinier, n. m.

ἀραβίς, ίδος, ἡ· ἡ **καραβίνη**, carabine, n. f ; ἐπίσης ἀραβὶς (ἐπαναληπτική), carabine, n. f.

ἀραβόκομβος, ου, ὁ·]ναυτ.] nœud de ride, n. m. κόμβος προσομοιάζων τὸν καρυόκομβον καὶ χρησιμεύων πρὸς στερέωσιν τῶν ἐντονίων τῶν ἐπιτόνων.

ἀραβόσιτος, ὁ· τὸ **ἀραποσίτι, ἀραπόσταρο** καὶ **καλαμπόκι,** κοιναὶ ὀνομασίαι τῆς ζειᾶς τῆς Ἀμερικανικῆς (Zea Mais L-) γαλ. maïs, n. m. καὶ blé de Turquie.

ἀραβοσιτόχρουν, τό· χρῶμα τοῦ ἀραβοσίτου, maïs (couleur).

ἀραβούργημα, ατος, τό· arabesque, n.m. [ἀρχ.] πολύπλοκον κόσμημα ἀναπαριστῶν εἰκόνας ἐκ τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, προσώπων, κτλ. ἀλλ' ἔχον μᾶλλον φανταστικὸν χαρακτῆρα· ταῦτα ἐκλήθησαν οὕτω διότι οἱ Ἄραβες ἠρέ-

σκοντο νὰ συμπλέκωσι κατὰ πολλοὺς καὶ ποικίλλους τρόπους φύλλα, κλάδους καὶ ἄνθη πρὸς διακόσμησιν τῶν τοίχων, κτλ.

ἆρά γε, [ἐπίρ.] βλ. **ἆρα.**

ἄραγμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀγκυροβολεῖν, action de mouiller l'ancre, mouillage, n. m. καὶ ancrage, n. m. βλ. **ἀγκυροβολία, ἀγκυροβόλιον.**

ἀραγμάδα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης]=χαραμάδα, τὸ ῥῆγμα, ἡ σχισμάδα.

ἀράδα, ας, ἡ [δημ.] ἤτοι ὁ στοῖχος, στίχος, σειρά, rang, n. m. rangée, n. f. ἡ γραμμή, ligne, n. f. βλ. λέξιν, ὁ στοῖχος, file, n. f. ἐπὶ ὑφασμάτων, γραμμή, raie, n. f; ἐπίτρωσις, διάτρωσις, couche, n. f. || τράβα μίαν ἀράδαν, tirez une ligne ; || στὴν ἀράδα (εἰς γραμμήν), à la ligne, en ligne ; || εἰς τὴν πρώτην ἀράδαν, au premier rang ; || μία ἀράδα (σειρὰ) δένδρων, une rangée d'arbres ; || τὰ ἁμάξια πηγαίνουν μὲ (εἰς) τὴν ἀράδα, les voitures suivent en file (στοιχηδόν) ; || μοῦ ἔγραψε δύο ἀράδαις, il m'a écrit deux lignes; || [ὕφασμα] μὲ μεγάλαις ἀράδαις, à grandes raies ; || μία ἀράδα κεράσια καὶ μία ἀράδα ζάχαρη, une couche de cerises et puis une couche de sucre ; || βάζω εἰς τὴν ἀράδα, mettre en ligne, aligner ; || ἀράδα, ἀράδα, en ligne ; file à file (στοιχηδόν) ; αὐτὸ δὲν ἐμβαίνει εἰς τὴν ἀράδα, cela ne compte pas ; § —, ἡ σειρά, tour, n.m; || πρῶτον ὁ πρῶτος, ὕστερον ὁ δεύτερος, κτλ. κατ' ἐναλλαγήν, tour de rôle ; || θὰ ἔλθῃ ἡ ἀράδα σου, votre tour viendra ; || πρέπει νὰ πάρῃς ἀράδα, il faut prendre votre tour ; || εἶνε ἡ ἀράδα μου (σειρά), c'est mon tour ; || καθεὶς μὲ τὴν ἀράδα του, chacun à son tour ; l'un après l'autre ; à tour de rôle ; ἢ tour à tour ; || ἦτο ἡ ἀράδα του νὰ ὁμιλήσῃ, c'était son tour (c'était à lui) de parler.

ἀραδάρις, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] ὁ διανέμων τὸ ὕδωρ πρὸς ἄρδευσιν, distributeur d'eau pour les irrigations.

ἀραδιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] rangée, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ **ἀράδα.**

ἀραδιάζω, [δημ.] μέλ. άσω, **εὐθυγραμμῶ,** θέτω εἰς εὐθυγραμμίαν, τάσσω κατὰ σειράν, ἐν γραμμῇ, μὲ τὴν ἀράδα, mettre (disposer) en lignes ; ranger ; aligner ; διατάσσω, διαθέτω, disposer, arranger ; || ἐσὺ ὡς τόσον ἀράδιαζε τὰ σκαμνιά, en attendant disposez les chaises ; || — τὸ στράτευμα διὰ πόλεμον (τάσσω, παρατάσσω), ranger (disposer) en ordre de bataille ; || τοὺς ἀράδιασαν εἰς τὸν τοῖχον, on les rangea le long du (contre le) mur ; || ἀραδιάστηκαν τριγύρω εἰς τὴν φωτιά, ils s'arrangèrent autour du feu ; § [συνεκδ.] λογαριάζω, compter ; ἀπαριθμῶ, énumérer ; ἀπαγγέλλω, λέγω, débiter de suite; || ἀράδιασε τὰς ὑπηρεσίας του, il a énuméré ses services ; || μᾶς ἀράδιασε σωρείαν ψευμάτων, il nous a débité un tas de mensonges.

ἀράδιασμα, ατος, τό· [δημ.] τάξις τακτοποίησις, arrangement, n. m; διάθεσις, διάταξις, disposition, n. f; τάξις ἐν γραμμῇ, εὐθυγράμμισις, alignement, n. m; ἀπαρίθμησις, énumération, n. f.

ἀραδιασμένος, η, ον· [δημ.] μετοχ. τοῦ ἀραδιάζω, ὁ εἰς τὴν τάξιν, σειρὰν βαλμένος, rangé, ée, etc. τακτοποιῶ, εὐθυγραμμῶ.

ἀραδιαστά, [ἐπίρ. δημ.] εἰς γραμμήν, en ligne ; κατὰ στοῖχον, en file; ἐν εὐθυγραμμίᾳ.

ἀραδιαστός, ή, όν· [δημ.] ὁ ἐν τῇ γραμμῇ τεταγμένος, ἐν εὐθυγραμμίᾳ, rangé en ligne ; aligné, ée ; ὁ τακτοποιημένος, arrangé, ée.

ἀραδωτός, ή, όν· [δημ.] ἐπὶ ὑφασμάτων, κτλ. ὁ ῥαβδωτός, rayé ; à raies=μὲ γραμμάς.

ἀράζω, [δημ.] μέλ. άξω, ἀόρ. ἤραξα· βλ. ἀγκυροβολέω, mouiller [l'ancre] ; jeter l'ancre; || ἀραγμένος, mouillé, ée; || — περαστικά, relâcher, βλ. **προσορμίζομαι.**

ἀραθυμάου [διάλ. Κύμης], ἀόρ. ἀραθύμηκα· οὐχὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἴδω τι, ἀλλὰ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὀργίζομαι, δῆλον ὅτι ἐκ τῆς μεγάλης ἐπιθυμίας ἀφέθην ὅλως διόλου, παρεφέρθην καὶ ἐπομένως ὠργίσθην.

ἀραΐα [ἐπίρ. διαλέκ. Οἰνόης] ἀντὶ **ἀραιά.**

ἀραιὰ καὶ ἀραιῶς [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἀραιόν, d'une manière peu serrée ; à claire voie ; || σπείρω —, semer clair ; || τὰ δένδρα αὐτὰ εἶνε πολὺ ἀραιὰ φυτευμένα, ces arbres sont trop espacés ; § — [χρον.], ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, de loin en loin ; σπανίως, rarement ; βλ. **ἀρηά.**

ἀραιά, ᾶς, ἡ· βλ. ἀραιός· || — φάλαγξ, colonne à distance entière ; βλ. φάλαγξ.

ἀραιογνώμων, ονος, ὁ, καὶ

ἀραιομετρία, ας, ἡ· aréométrie, n. f. τὸ προσδιορίζειν διὰ τοῦ ἀραιομέτρου τὴν πυκνότητα καὶ τὸ βάρος τῶν σωμάτων καὶ ἰδίᾳ τῶν ὑγρῶν.

ἀραιομετρικός, ή, όν· aréométrique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀραιομετρίαν ἢ τὸ ἀραιόμετρον· || κλῖμαξ ἀραιομετρική, échelle aréométrique.

ἀραιόμετρον, ου, τό· aréomètre, n. m. (φυσ.] ὄργανον δι' οὗ προσδιορίζεται τὸ σχετικὸν βάρος τῶν σωμάτων, ἰδίᾳ δὲ τῶν ὑγρῶν, ἤτοι ἡ πυκνότης αὐτῶν, καθὼς καὶ τῶν ὀξέων, καὶ ἐν γένει τῶν διαλύσεων, παρέχονται δὲ τὰ δεδομένα περὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς καθαριότητός των. Ἡ κατασκευὴ τῶν ἀραιομέτρων βασίζεται ἐπὶ τῆς ἑπομένης θεωρίας· πᾶν σῶμα πλέον ἐν ὑγρῷ βυθίζεται τόσον, ὥστε τὸ βάρος τοῦ ὑπ' αὐτοῦ μετατοπιζομένου ὑγροῦ ἰσοῦται πρὸς τὸ ἴδιον. Ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν ἀραιόμετρα, 1ον) ἀραιόμετρα ὧν τὸ βάρος εἶνε σταθερὸν καὶ ὁ ὄγκος μεταβλητός, καὶ 2ον) ἀραιόμετρα ὧν τὸ βάρος εἶνε μεταβλητὸν καὶ ὁ ὄγκος σταθερός.

ἀραιόνω, μέλ. ώσω· καὶ **ἀραιόω-ῶ·** κάμνω τι ἀραιόν, ὀλιγώτερον πυκνόν, rendre plus clair ou moins serré, ἤτοι éclaircir ; δίδω μεγαλείτερα διαστήματα, espacer; || [φυσ.] καθιστῶ ἀραιὸν ὑγρόν τι ἢ ἀέριον, raréfier ; || πρέπει ν' ἀραιώσῃς αὐτὰ τὰ δένδρα (τὰ

φυτά), vous devez éclaircir ces arbres (ces plantes) ; ‖ ἡ θερμότης ἀραιώνει τὸν ἀέρα, la chaleur raréfie l'air ; ‖ ἀραιώσατε ὀλίγον τὰ καθίσματα, espacez un peu les chaises ‖ — ὑγρόν, étendre un liquide ; couper [du vin]; ‖ μετριάζω, atténuer ; ‖ [χημ.] allonger ; ἀραιόνω, λεπτύνω, amincir ; § [τακτ.] ἀραιόνω (ἀραιῶ) τὰς τάξεις, éclaircir (ou desserrer) les rangs ; ouvrir les rangs ἢ les distances (διὰ τὰ σχετικὰ παραγγέλματα· βλ. διάστημα, intervalle) ; ‖ ἠραίωσε τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, il a éclairci les rangs de l'armée ; ‖ ἀραιόω-ῶ τοὺς ζυγούς, ouvrir les rangs ; ‖ ‖ τοὺς ζυγοὺς ἀραιώσατε, ouvrez vos rangs, παράγγελμα δι' οὗ ὁ δεύτερος ζυγὸς ὀπισθοχωρεῖ κατὰ 4 βήματα ὄπισθεν τοῦ πρώτου· § [ναυτ.] (ἐπὶ πλοίων) ouvrir les distances ; (ἐπὶ ἀνδρῶν) se répandre (sur les vergues), ἤτοι ἀραιῶ τοὺς ἄνδρας ἐπὶ τῶν κεραιῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ἐργασίας τινός· βλ. καὶ **ἀρῃόνω**.

ἀραιός, ά, όν· ἢ ἀρῃός· κυρίως ἀντίθ. τῷ πυκνός· ὁ ὀλίγον πυκνός, peu épais, aisse ; ὁ ἄπυκνος, incompact, e ; ὁ μὴ κατέχων πυκνὰ διαστήματα, peu serré, ée ; ὁ μετὰ κενῶν, clair, e ; τὸ ἀραιόν, ὡς τὸ δικτυωτόν, claire -voie, n.f ; ὁ μετὰ διαστήματος εὑρισκόμενος ἢ ἐσπαρμένος, clair-semé, ée ; ὁ σπάνιος, rare ; ‖ ἐν γένει **ἀραιὸς** καὶ ἐπίρ. **ἀραιῶς** ἢ μετὰ κενῶν, καλεῖται πᾶν οὗτινος τὰ τεμάχια ἀφίνουσι μεταξύ των κενὰ διαστήματα· π. χ. ἀραιῶς τοποθετημένοι πήχεις, lattis à claire -voie, ὅπως εἶνε τὰ ἐκ ξυλείας διαφράγματα, αἱ ἐπωροφίδες πήχεις· ‖ τὰ δένδρα τοῦ κήπου σας εἶνε πολὺ ἀραιά, les arbres de votre verger sont clair-semés; ‖ ἀραιὸν (ἐπὶ ὑφάσμ.) clair, e; ‖ ἀραιὸν ὕφασμα, toile à claire-voie ἢ toile claire ; ‖ ἀραιὰ δόντια, des dents écartées ; ‖ ἔχει πολὺ ἀραιὰ μαλλιά, il a les cheveux bien clairs ; ‖ τὰ γένεια του εἶνε ἀραιά, il a la barbe rare ; ‖ ἀραιὸν γάλα, lait clair; ‖ ὁ ἀὴρ εἶνε ἀραιότερος τοῦ ὕδατος, l'air est plus rare que l'eau ; ‖ — πληθυσμός, population clair-semée ; ‖ ἀραιὸν κτένι, τὸ διαλυστῆρι, démêloir, n.m.

ἀραιόσηττα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου], **σῆττα** ἀραιά, ἡ ἔχουσα ἀραιὰς τὰς ὀπὰς καὶ μεγάλας, παραπλησία κοσκίνῳ, ἀντιθέτως πρὸς τὴν **πυκνάδαν**, σῆτταν ἔχουσαν πυκνὰς καὶ μικρὰς τὰς ὀπάς.

ἀραιόστυλος, ος, ον [ἀρχιτ.], aréostyle, n. m. Ἔκφρασις ἣν μετεχειρίσθη ὁ Ῥωμαῖος ἀρχιτέκτων Βιτρούβιος, ἵνα δείξῃ τὴν μεγαλειτέραν μεταξὺ τῶν κιόνων ἀπόστασιν, δηλαδὴ ὅταν τὸ διαστύλιον (entrecolonnement) ἦνε μεγαλείτερον τριῶν διαμέτρων τοῦ στύλου, ἤτοι μεγαλείτερον 6 ἐμβατῶν (modules)· βλ. **ναός**.

ἀραιόω-ῶ, βλ. ἀραιόνω.

ἀραιότης, ητος, ἡ· ἔλλειψις πυκνότητος, manqne de densité ; τὸ ἄπυκνον, incompacité, n. f. ἡ ἀραιότης, raréfaction, n. f. ἡ κατάστασις τοῦ ἀραιοῦ, état de ce qui est clair (rare), ἤτοι rareté ; rarescence, n. f. ἔλλειψις συστάσεως, défaut de consistance ; ‖ — πληθυσμοῦ, rareté de population ; ‖ ἡ ἀραιότης τοῦ αἵματος, la rarescence du sang.

ἀραιοϋφής, ής, ές· à jour, ὁ ἀραιῶς ὑφασμένος.

ἀραιόφυλλος, ος, ον· ὁ ἔχων ἀραιὰ (εἰς ἀπόστασιν) τὰ φύλλα, qui a les feuilles espacées (rares).

ἀραιῶ, βλ. ἀραιόνω.

ἀραίωμα, ατος, τό· κενὸς τόπος ἀνάμεσα, place vide ; τὸ κενόν, vide ; διάλειμμα, interstice, n. m. ἤτοι κενὸν διάστημα μεταξὺ τῶν μορίων τῶν σωμάτων, ὁ πόρος pore, n.m. ‖ — ὑφάσματος, clairière; clairure; ‖ — [δάσους], clairière, βλ. **ἐξαίθρα**· ‖ [τυπογρ.] espacement, n. m. § [ναυτ.] τὰ ἀραιώματα, les mailles ; καλεῖται ἀραίωμα, maille, n. f. κενὸν διάστημα ἀφιέμενον μεταξὺ δύο διαδοχικῶν νομέων ἢ ἐγκοιλίων (couples ou membres) πρὸς ἀερισμόν, αὐτῶν καὶ ἐλάφρυνσιν τοῦ σκάφους· § ἡ **ἀραίωσις** βλ. λέξιν.

ἀραιῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀραιόν, d'une manière peu serrée ; à claire-voie ; § [χρονικῶς] σπανίως, rarement ; ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, de loin en loin.

ἀραίωσις, εως, ἡ· τὸ νὰ κάμῃ τίς τι ἀραιόν (λεπτόν), ἀντίθετον πρὸς τὸ πύκνωσις, raréfaction, n. f ; ἡ λέπτυνσις, amincissement, n. m ; ‖ ἀραίωσις ἐν γένει ἡ πρᾶξις τοῦ ἀραιώνειν τι, éclaircissement, n. m ; espacement, n. m ; écartement, n. m ; ‖ dilution (d'un liquide), ἤτοι διάλυσις (ἀραίωσις) ὑγροῦ δι' ἑτέρου ὑγροῦ· ‖ [τυπογρ.] espacement, n. m ; § [τακτ.] ἀραίωσις τακτική, amincissement tactique, καλεῖται ἡ μείωσις τοῦ βάθους. Ἄλλοτε τὰ σώματα τοῦ πεζικοῦ ἐσχηματίζοντο εἰς βαθεῖαν φάλαγγα, ἡ διαφορὰ ὅμως τοῦ νεωτέρου ὁπλισμοῦ καὶ ἰδίως ἐν τῷ πυροβολικῷ ἐπέφερε τὴν ἐλάττωσιν τοῦ βάθους ἐν τοῖς σχηματισμοῖς (formations), ὅπερ ἐκλήθη **τακτικὴ ἀραίωσις**.

ἀραιωτικός, ή, όν· ὁ κάμνων τι ἀραιόν, λεπτόν, raréfiant, e ; raréfactif, ive.

ἀρακᾶς, ὁ· καὶ

ἄρακος, ου, ὁ· εἶδος ὀσπρίου ὡς ὁ λάθυρος (λαθοῦρι), ἢ τὸ πιζέλι, sorte de gesse ; cicer (προφ. sèr'), n. m. ἢ cicerole, n. m. ὅπερ εἶνε ἡ ἐπιστημονικὴ λέξις τοῦ ξηροῦ ὀσπρίου.

ἀραμπαδόξυλον, τό· [δημ.] clef de charrette (chariot), τὸ ξύλον ὅπερ συνδέει τὸ πῆγμα τῆς ἀπήνης μετὰ τῶν δύο ῥυμῶν.

ἀραμπᾶς, ὁ· [δημ.] τὸ κάρρο, ἡ ἀπήνη, τὸ δίτροχον, charrette, n. f. τὸ τετράτροχον (ἁμάξι), charriot, n. m.

ἀραμπατζῆς, ὁ· [δημ.] ὁ καρραγωγεύς, charretier, n. f. ὁ ἁμαξᾶς, ὁ ὁδηγῶν τὸ τετράτροχον ἁμάξι (chariot).

ἀράντενα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης], ὁ ἐξώστης, τὸ ἡλιακό, ἐκ τοῦ ναυτικοῦ ῥάντα.

ἀραξοβόλι, τό· [δημ.] λιμὴν μικρὸς ἢ ἀκρογιαλιὰ διὰ προσωρινὸν ἄραγμα, συνεπῶς ἀγκυροβόλιον, ancrage, n. m. mouillage, n. m. ὁρμί-

σκος, crique, n. f. anse, n.f. ou petite baie.

ἀραπάκι, τό· μικρὸς ἄραψ, négrillon, n.m.

ἀράπης, ισσα, άκι· nègre, négresse, négrillon ; || —, ὁ ἄραψ, ὁ αἰθίοψ, μαυριτανός, maure, n. m. καὶ more ; κάτοικος τῶν βορείων μερῶν τῆς Ἀφρικῆς· || τὸν ἀράπην κι' ἂν λευκαίνῃς, τὸ σαποῦνι σου χαλᾷς [παρ.], à laver la tête d'un maure, on perd sa lessive ; || [μεταφ.] —, ὁ μελαψὸς τὸ πρόσωπον, qui a le visage très brun, λίαν μελαγχροινός, noiraud, e; ὁ μελάγχρους, μελαγχροινός, moricaud, e; § [ὡς φόβητρον τῶν παίδων], ὁ βουρβούλακας, ὁ μπαμπούλας, croque-mitaine, n. m.

ἀράπικος, ή, ον· ὁ παρομοιάζων ἢ ἀνήκων εἰς τὸν ἄραβα, de nègre.

ἀραπίνα, ἡ, θηλ. τοῦ ἀράπης· négresse, n. f; § noiraude ; moricaude ; βλ. ἀράπης.

ἀράπισσα, négresse, n. f. βλ. ἀράπης.

ἀραποσίτι, τό· [δημ.] καὶ

ἀραπόσταρον, τό· [δημ.] ὁ ἀραβόσιτος, maïs, n. m. blé de Turquie; § (tendre) épi de maïs ; βλ. καὶ ἀραβόσιτος.

ἀραποσυκιά, ᾶς, ἡ· φραγκοσυκιά, figuier de Barbarie, n. m ; ἢ figuier d'Inde ; raquette, n. f.

ἀραπόσυκον, ου, τό· φραγκόσυκον, figue de Barbarie (ou de l'Inde).

ἀραρούτι, τό· [ξεν.] arrow-root, n. m ; τροφὴ τῶν βρεφῶν· τὸ μαραντάμυλον.

ἀρατίζω, [διάλ. Ἠπείρ.] καταρῶμαί τινα ἢ τὸν χάμνω νὰ φύγῃ μακράν· παρὰ τὸ ἀρά.

ἀράφι, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] καὶ παρ' ἡμῖν ῥάφι (βλ. λέξιν)· τὸ περὶ τοὺς τοίχους τῶν δωματίων ὁριζοντίως τιθέμενον σανίδι, ὅπως χρησιμεύῃ πρὸς ἐπίθεσιν διαφόρων πραγμάτων. Ταῦτα ἦσαν ὀλίγον παλαιότερα, ἀντ' αὐτῶν εἰσήχθησαν τελευταῖον τὰ στενότερα καὶ ποικιλώτερα ἀράφια, ἅτινα καλοῦνται πάσσαι.

ἀραχέλαιον, ου, τό· huile d'Arachide.

ἄραχλος, η, ο· [δημ.] ὁ δυστυχής, malheureux, euse ; pauvre.

ἀράχνειος, ος, ον· καὶ ἀραχναῖος, α, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀράχνην, d'araignée ; νήματα ἀραχναῖα, ἀράχνης ἱστός, toile d'araignée; || —, ὁ ἀραχνοειδής, arachnoïdien, enne ; π. χ. ὁ λεπτὸς ὡς ὁ ἱστὸς τῆς ἀράχνης, κτλ.

ἀράχνη, ης, ἡ· τὸ ζωΰφιον, ἡ ἀράχνη, araignée, n.f; ἐπίσης ὁ ἱστός, τὸ ὕφασμα τῆς ἀράχνης, toile d'araignée.

ἀραχνία, ας, ἡ· ἡ ἀραχνιά, τὸ ὕφασμα τῆς ἀράχνης, toile d'araignée.

ἀραχνιάζω, μέλ. άσω, καλύπτομαι δι' ἀραχνῶν, se couvrir de toiles d'araignée.

ἀράχνιον, τό· τὸ ὕφασμα τῆς ἀράχνης, fil d'araignée ; toile d'araignée.

ἀραχνιόω-ῶ· βλ. ἀραχνιάζω.

ἀραχνιώδης, ης, ες· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ὑφάσματος τῆς ἀράχνης, arachnoïdien, enne.

ἀραχνοειδής, ής, ές· ὅμοιος μὲ ἀράχνην, semblable à une araignée ou à un fil d'araignée ; aranéen ; aranoïde ; arachnoïde ; || ὁ ἀραχνοειδὴς ὑμὴν (χιτὼν) τοῦ ἐγκεφάλου, arachnoïde.

ἀραχνοϋφής, ής, ές· λεπτὸς ὡς ὕφασμα ἀράχνης, fin comme une toile d'araignée.

ἀραχνώδης, ης, ες· ὅμοιος μὲ ἀράχνην, μέρος ἔνθα ὑπάρχουσιν ἀράχναι, araigneux, euse.

ἄραχνος, ὁ· βλ. ἄρακος.

ἄραψ, αβος, ὁ· ὁ κάτοικος τῆς Ἀραβίας, arabe ; § [καταχ.] ὁ μαῦρος, ὁ ἀράπης, nègre.

ἀρβάλι, τό· [διάλ. Ἠπείρου] ἡ στρογγύλη καὶ κινητὴ λαβὴ τοῦ κακαβίου, κτλ.

ἀρβεός, ὁ· [διάλ. Σκύρου] ἀγγεῖον ποιμενικόν, φέρον ἔμπροσθεν εἶδος χοάνης διὰ νὰ σουρώνουσι τὸ γάλα.

ἀρβύλη, ης, ἡ· ἀρβύλαι ἐλέγοντο τὰ ὑποδήματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἀγροτῶν, ὑψηλὰ μέχρι τῶν ἀστραγάλων ἔχοντα πέλματα. Τὸ σχῆμα αὐτῶν εἶνε ἄγνωστον. Σήμερον καλοῦνται ἀρβύλαι, bottines, n. f. pl. τὰ ὑποδήματα τῶν στρατιωτῶν· || ἀρβύλαι ἐφίππου, bottines éperonnées ; || ἐπίσης αἱ ἀρβύλαι (ὑποδήματα) τοῦ πεζοπόρου στρατιώτου καλοῦνται brodequins, n.m. pl. || αἱ ὑψηλαὶ ἀρβύλαι ἐν τῷ στρατῷ καλοῦνται ἐπίσης demi-bottes, n. f. pl. || ἀρβύλαι, ἐν γένει ἡ ὑπόδησις, la chaussure.

ἀρβυλίς, ίδος, ἡ· μικρὰ ἀρβύλη, petite bottine, ἤτοι soulier, n. m. ὑπόδησις καλύπτουσα τὸν πόδα ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, κοινῶς τὸ παποῦτσι.

ἀρβυλοποιός, οῦ, ὁ· τεχνίτης (ἢ στρατιώτης) κατασκευάζων ἀρβύλας, ouvrier cordonnier.

ἀργά, [ἐπίρ.] μὲ ἀργοπορίαν, βραδέως, lentement, ἠρέμως, doucement ; [συγκρ. ἀργότερα, plus lentement, plus doucement; ὑπερθ. ἀργότατα, très lentement très doucement] ; || ὁμιλεῖ ἀργά, il parle lentement ; || περιπατεῖ ἀργά, il marche lentement (doucement) ; § ἀργά, μετὰ τὴν διωρισμένην ὥραν, ἐξώρας, tard, n. m; || ἐκοιμήθη ἀργά, il s'est couché tard ; || ἦλθεν ἀργά, il est venu trop tard ; || τώρα εἶνε πολὺ ἀργά, maintenant c'est trop tard ; || κάλλιο ἀργά, παρὰ ποτὲ [παροιμ.] mieux vaut tard que jamais ; || ἀργὰ καὶ ποῦ, ἀντὶ τοῦ ἀρηὰ καὶ ποῦ, βλ. ἀρηά· § ἀργά, τὸ ἑσπέρας, τὸ βράδυ, tard, n. m. πρὸς τὸ ἑσπέρας, vers le tard.

ἀργάζω, [δημ.] κατεργάζω, δουλεύω καὶ προετοιμάζω τὰ τομάρια καὶ τὰ δέρματα, apprêter (des peaux] ; βυρσοδεψῶ, tanner ; κατεργάζομαι, corroyer ; || γενικῶς, ἐργάζομαι, travailler ; || [μεταφ.] τοῦ ἄργασαν τὸ τομάρι, on l'a battu (rossé).

ἀργαλειός, ὁ· [δημ.] ἐργαλειός, ἱστός, métier.

ἄργανα, [διάλ. Ἠπείρ.] μουσικὸν ὄργανον, τὸ τύμπανον.

ἀργανέλο, τό· [δημ. ναυτ.] singe, n. m. ἢ virevaut, n. m; βλ. ὀνίσκος· § —, davier, n. m ; βλ. προώστης.

ἀργάντειος λαμπτήρ, bec Argand (μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα).

ἄργασις, ἡ· καὶ ἄργασμα, τό· [δημ.] κυρίως τὸ δούλευμα τῶν δερμάτων, l'apprêt des

cuirs, ἡ προετοιμασία, ἤτοι ἡ δέψις, ἡ **βυρσοδεψία**, tannage, n. m ; ἡ κατεργασία, corroi, n. m ; καὶ γενικῶς ἡ ἐργασία, le travail ; ‖ [μεταφορ.] τὸ ξυλοκόπημα, bastonnade, n.f.

ἄργασμα, ατος, τό· [δημ.] ἡ κατεργασία, τὸ δούλευμα, apprêt, n.m ; βλ. ἀργάζω· § —, τὸ δούλευμα τῶν δερμάτων, ἡ βυρσοδέψησις, ἡ βυρσοδεψία, ἡ δέψις.

ἀργαστέριν, τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ ἐργαστήριον.

ἀργαστῆρι, τό· [δημ.] βλ. ἐργαστήριον.

ἀργαστηριάρης, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ ἔχων ἐργαστήριον, τεχνίτης, ἐργαστηριάρχης· βλ. καὶ ἐργοστασιάρχης.

ἄργαστος, ος, ον· [δημ.] ὁ ἀνέργαστος, non corroyé (tanné ; apprêté).

ἀργάτης, ὁ· [δημ.] (θηλ. -τρια, ἡ) βλ. ἐργάτης, ouvrier, ère ; ἐπίσης ἐργάτης, cabestan, vindas.

ἀργατιά, [διάλ. Κύμης] τὸ σύνολον πολλῶν ἐργατῶν, les travailleurs ; 5 ἢ 10 ἢ καὶ πλέον ἐργάται ἀναλαμβάνοντες νὰ σκάψωσι μίαν ἄμπελον, ἀποτελοῦσιν ἀργατιάν· ὅταν δὲ τεθῶσιν εἰς μίαν σειρὰν καὶ κάμωσιν ἔναρξιν τῆς ἐργασίας λέγουσι «μπήκανε 'στὸν ἔργο».

ἀργατικόν, τό· [διάλ. Καρπάθ.]=πολλοὶ ἐργάται (περιληπτικὸν)· βλ. καὶ **ἀργατιά.**

ἄργεμα(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] ἡ ἀργοπορία, lenteur, n. f.=ἄργητα.

ἀργέματα, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τὰ ἐξαχθέντα φυτά.

ἀργένης, ὁ· [δημ.] βλ. ἐργένης.

ἀργέω-ῶ, βλ. ἀργῶ.

ἄργητα, ἡ· [δημ.] ἡ βραδύτης, καθυστέρησις, retard, n.m ; § ἡ ἀργοπορία, lenteur, n.f.

ἀργία, ας, ἡ· τὸ μὴ ἐργάζεσθαι, τὸ μηδὲν πράττειν, oisiveté, n. f. συνεπῶς ἡ ἀεργία, désœuvrement ; ἡ ἀπραξία, inaction, n. f. ἡ ὀκνηρία, paresse, n. f. ‖ ἡ ἀργία εἶνε μήτηρ πάσης κακίας, l'oisiveté est la mère de tous les vices ; ‖ ἡ ἀργία γεννᾷ τὴν πλῆξιν, le désœuvrement (l'inaction) enfante l'ennui ; § ἀργία, ἡ παῦσις τῶν ἐργασιῶν, ἀνάπαυσις, repos, n. m. (ἕνεκα ἑορτῆς τῆς ἡμέρας, d'un jour de fête) ; ἤτοι ἡμέρα ἑορτάσιμος, jour férié ; ἡ jour chômable ; καὶ ἐν γένει ἡ σχολή, ἡ ἀργία, chômage, n. m. ‖ Κυριακὴ ἀργία, chômage du Dimanche ; ‖ αὔριον εἶνε ἀργία, demain on chôme [σχολάζω, μένω ἀργός, ἑορτάζω μὲ ἀργίαν, chômer]. § [ἐκκλ.] — ἱερέως, suspense, n. f. παῦσις ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως ἱερουργίας· ‖ ὁ ἐπίσκοπός του τὸν ἔθεσεν εἰς ἀργίαν, son évêque l'a suspendu ; ‖ [στρατ.] ἀργία, non-activité, n. f. εἶνε ἡ κατάστασις τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ μὴ ἀνήκοντος εἴς τινα θέσιν τῶν σωμάτων τοῦ στρατοῦ, δυναμένου δ' ὅμως ν' ἀνακληθῇ εἰς ἐνέργειαν· [βλ. κατάστασις ἀξιωματικῶν]. Ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν ἀργίαι· 1) διὰ προσκαίρου παύσεως ἀπὸ τῆς θέσεως (non activité par suspension d'emploi); 2) δι' ἀπολύσεως ἀπὸ τῆς θέσεως (non activité par retrait d'emploi), βλ. **τιμωρία,** punition ; ἐπίσης ἀπόλυσις, retrait d'emploi ; ‖ ἐτέθη εἰς ἀργίαν, il a été mis en non-activité.

ἀργίζω [διάλ. Οἰνόης]=**ἀργῶ.**

ἀργίλιον καὶ ἀργίλλιον, τό· [χημ.] aluminium, n. m. (προφ. a-lu-mi-ni-omm), τὸ καλούμενον καὶ λευκαργιλλῖτις, συνήθως δὲ ἀλουμίνιον. Ἁπλοῦν μεταλλικὸν σῶμα, ὅπερ ἑνούμενον μετὰ τοῦ ὀξυγόνου παράγει τὴν ἄργιλον (ὀξείδιον ἀργιλίου, ἀργιλιοξείδιον, alumine, βλ. ἄργιλος). Εἶνε λίαν διεσπαρμένον ἐν τῇ φύσει ὡς κορούνδιον, κυρίως ὅμως ὡς πυριτικὸν ἀργίλιον (argile, ἄργιλος), καὶ εἶνε τὸ κύριον συστατικὸν πολλῶν ὀρυκτῶν. Εἶνε μέταλλον λευκὸν ὡς ὁ κασσίτερος, κυανίζον ὀλίγον, ἔχον ἰσχυρὰν μεταλλικὴν λάμψιν, ἐλατόν, ὅλκιμον καὶ συνεκτικόν, σκληρόν, ἐλαστικὸν καὶ εὔηχον ὡς ὁ ἄργυρος· τήκεται εἰς 600° ἐλαφρὸν ὡς ἡ ὕαλος. Τὸ εἰδικὸν αὐτοῦ βάρος εἶνε 2,57. Χρησιμεύει εἰς τὴν κατασκευὴν κοσμημάτων καλλωπισμοῦ, ἐπιστημονικῶν ἐργαλείων καὶ πολυτίμων δοχείων. Ἑνοῦται ὡς ὁ χάλυψ μετὰ τοῦ ἄνθρακος· μετὰ τοῦ χαλκοῦ σχηματίζει τὸν ἀργιλιόχαλκον καὶ ἀργιλιορείχαλκον (bronze d'aluminium) ὅστις εἶνε γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα χρυσὸς τοῦ Ταλμὶ (bronze ou or de Talmi) καὶ ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ καὶ τὴν συνεκτικότητα τοῦ σιδήρου· βλ. ἀργιλιορείχαλκος.

ἀργιλιοξείδιον, τό· alumine ; βλ. ἀργίλιον.

ἀργιλιορείχαλκος, ὁ· καὶ ἀργιλιόχαλκος, bronze d'aluminium, ἡ κράτερωμα ἀργιλίου· τὸ ἀργίλιον καθιστᾷ τὸν χαλκὸν εὐτηκτότερον, σκληρότερον, ἐπιδεκτικὸν στιλβώσεως καὶ ἀνθεκτικώτερον εἰς χημικὰς ἐπιδράσεις. Τὸ κρᾶμα τοῦτο δὲν εἶνε εὔωνον ὡς ἐκ τοῦ βαρυτίμου τοῦ ἀργιλίου, γίνεται δὲ σήμερον χρῆσις αὐτοῦ διὰ διάφορα ἐργαλεῖα φυσικῆς, ζυγούς, ἀντικείμενα πολυτελείας, καλύμματα ὡρολογίων, κοχλιάρια, δι' ἐλατήρια ὡρολογίων κτλ.

ἀργιλίτης, ου, ὁ· aluminit, n. m ; ὀρυκτὸν εὑρισκόμενον εἰς νεφροειδεῖς βώλους καὶ χειροπληθές.

ἀργιλιώματα, τά· aluminate, ὀρυκταὶ ἑνώσεις ἀργιλίου.

ἀργίλλιον, τό· βλ. **ἀργίλιον.**

ἄργιλλος, ου, ἡ· βλ. **ἄργιλος.**

ἀργιλόεν, τό· (χρῶμα), blanc d'argile ; τὸ χρῶμα τῆς λευκαργίλου.

ἀργιλοκάλιον θειϊκόν· βλ. **στυπτηρία.**

ἀργιλοκιμωλία, ας, ἡ· marne blanche ; βλ. μάργης.

ἀργιλοπλάσσω, aluminer, ἀναμιγνύω, πλάσσω μετ' ἀργίλου.

ἀργιλοπλαστεῖον, ου, τό· τὸ μέρος ἔνθα πλάττουσι δι' ἀργίλου, aluminerie, n. f.

ἀργιλοπλαστική, ῆς, ἡ· art de travailler l'argile ; ἡ τέχνη ἢ βιομηχανία δι' ἧς ἀπὸ τῆς πλαστικῆς λεγομένης ἀργίλου (διακρινομένης μεταξὺ τῶν ἀργιλωδῶν γαιῶν) κατασκευάζονται ἀντικείμενα κοινῆς χρήσεως.

ἀργιλόπλαστος, η, ον· ὁ ἐξ ἀργίλου πλασμένος, d'argile ; de faïence.

ἀργιλοπωλεῖον, ου, τό· aluminerie, n. f; τὸ μέρος ἔνθα πωλοῦσιν ἄργιλον.

ἄργιλος καὶ ἄργιλλος, ἡ· argile, n. f. καὶ γενικώτερον ἄργιλος, glaise, n.f. καὶ ἀργιλώδης γῆ (χῶμα), terre glaise; χημικῶς δὲ ἡ ἄργιλος καλεῖται alumine, βλ. κατωτέρω ὡς καὶ λευκάργιλος. § ἄργιλος, argile, n. f. πυριτικὸν ἀργίλιον, ὅπερ ὑπάρχει ἀφθόνως ἐν τῇ φύσει καὶ εἶνε προϊὸν ἀποσαθρώσεως ἀργιλούχων πυριτικῶν ὀρυκτῶν ἢ τῶν ἀστρίων (feldspath). Ἐκ τῶν ὀρυκτῶν τούτων τῇ συνεργείᾳ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, τοῦ ἀέρος καὶ τῶν ὑδάτων, ἀπομακρύνονται τὰ εὐδιάλυτα πυριτικὰ ἀλκάλια, παραμένει δὲ ὡς ὑπόλειμμα τῆς ἀποπλύσεως τὸ ἀδιάλυτον πυριτικὸν ἀργίλλιον. Τὸ καθαρώτερον εἶδος τῆς φυσικῆς ἀργίλου εἶνε ὁ καολίνης ἢ πορσελάνη γῆ (porcelaine), μάζα λευκή, ἄμορφος καὶ ἀδιαφανής. Ἀναδευομένη αὕτη μετ' ὀλίγου ὕδατος ἀπορροφᾷ μετ' ἀπληστίας τοῦτο καὶ παρέχει ζύμην εὔπλαστον, ἥτις διὰ πυρώσεως ἐκλύει τὸ ὕδωρ, συστέλλεται καὶ γίνεται σκληρὰ καὶ ἠχηρά. Ἡ καθαρὰ ἄργιλος εἶνε πυρίμαχος καὶ ἄτηκτος εἰς τὸ πῦρ τῶν συνήθων καμίνων, τήκεται δὲ μόνον πρὸ τῆς φλογὸς τοῦ ὀξυϋδρικοῦ ἀερίου. Αἱ συνήθεις ἄργιλοι, αἵτινες καλοῦνται καὶ ἔνυδρον πυριτικὸν ἀργίλιον (silice d'alumine et d'eau), ὡς ἐκ τῶν ξένων ὑλῶν ἃς ἐμπεριέχουσιν εἶνε εὐτηκτότεραι τῆς πορσελάνης γῆς, ἐμπεριέχουσι δὲ συνήθως ἄμμον, ὀξείδιον τοῦ σιδήρου, ἑνώσεις τῆς ἀσβέστου καὶ μαγνησίας καὶ ἴχνη ὀργανικῶν οὐσιῶν· αὗται ταξινομοῦνται εἰς παχείας καὶ ἰσχνάς. Αἱ πρῶται παρέχουσι μεθ' ὕδατος ζύμην πλαστικὴν καὶ χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν πηλουργικὴν καὶ σκευοπλασίαν, τοιαῦται δὲ εἶνε ἡ πλαστικὴ ἄργιλος, ἡ τῶν καπνοσυρίγγων ἄργιλος, ἡ τῶν κοινῶν ἀγγείων ἄργιλος καὶ ἡ τῶν ὀπτοπλίνθων ἄργιλος. Εἰς τὰς ἰσχνὰς δὲ ἀργίλους τάσσεται ἡ σμηκτρὶς γῆ (argile smectique, τὸ σαπωνόχωμα, βλ. λέξιν), ἡ κιμωλία γῆ (craie), τὰ διάφορα εἴδη τῆς μάργης (marne) καὶ αἱ ὠχροειδεῖς ἄργιλοι ἢ ὦχραι (ocres) αἵτινες χρησιμεύουσιν εἰς τοὺς ὑδροχρωματισμοὺς κτλ. ‖ argile à briques réfractaires, ἄργιλος διὰ κατασκευὴν πλίνθων πυριμάχων· ‖ argile smectique, σμηκτρίς, ίδος, ἡ· κοινῶς τὸ σαπωνόχωμα· γῆ ἐκ τῆς θέσεως Λαγκάδα τῆς νήσου Μήλου, ἥτις χρησιμεύει πρὸς καθαρισμὸν ὑφασμάτων καὶ διαφόρων ἀντικειμένων· ‖ argile blanche, λευκάργιλος, ἡ· πλυντρίς, ίδος, ἡ· τὸ ἀσπρόχωμα, γῆ ἐκ τῆς παρὰ τῇ πόλει Πλάκᾳ τῆς νήσου Μήλου παραλίας θέσεως φυροπόταμο, χρήσιμος εἰς τὴν πλύσιν, κάθαρσιν λερῶν ὑφασμάτων κτλ. ‖ argile blanche, λευκάργιλος, ἄργιλος λευκή· πηλὸς λευκὸς ἐκ τῆς παραλίας θέσεως τῆς Κιμώλου Ἀμῶνι, μεταχειρίζονται αὐτὴν εἰς πλύσιν, ἔτι δὲ καὶ εἰς λεύκανσιν τῶν οἰκιῶν ἀντὶ ἀσβέστου· ‖ argile jaunâtre, πηλὸς κιτρινόφαιος ἐκ Πύλου· ‖ argile blanche, πηλὸς λευκὸς ἢ ἀσπρόχωμα, ἐκ τῆς νήσου Σκύρου· μεταχειρίζονται αὐτὸν οἱ ἐκεῖ ἀγγειοπλάσται πρὸς ἰχνογράφησιν καὶ διακόσμησιν τῶν κατασκευαζομένων σταμνῶν καὶ ὑδριῶν· ‖ argilo-calcaire, ἀργιλοτιτανώδης, ες· ἀσβεστοφόρος ἄργιλος, ἄργιλος περιλαμβάνουσα τίτανον· § ἄργιλος [χημ.] alumine, n. f. ὀξείδιον ἀργιλίου, ἢ ἀργιλιοξείδιον· τοῦτο ἀπαντᾶται ἐν τῇ φύσει ὡς ὀρυκτὸν κρυσταλλούμενον εἰς ῥομβόεδρα, ὡς ἄχρουν κορούνδιον (corindon incolore) καὶ εἶνε τὸ σκληρότερον μετὰ τὸν ἀδάμαντα ὀρυκτόν· ὁπόταν τοῦτο ἦνε κεχρωματισμένον ἐρυθρὸν ὑπὸ ἴχνους ὑποξειδίου καὶ χαλκοῦ καλεῖται ῥουβίνιον (rubis), ἐὰν ἦνε κυανοῦν ἐκ ποσότητός τινος κοβαλτίου κεχρωματισμένον καλεῖται σάπφειρος (saphir), ὅταν δὲ κίτρινον καλεῖται ἀνατολικὸν τοπάζιον (topaze). Τὸ ὀρυκτὸν τοῦτο ἀκάθαρτον καὶ μεμιγμένον μετ' ὀξειδίου τοῦ σιδήρου καὶ πυριτικοῦ ὀξέος ἀπαντᾶται σκληρότατον ὡς σμύρις (émeri), ἥτις εὑρίσκεται ἐν ἀφθονίᾳ καὶ ἐξάγεται ἀρίστης ποιότητος ἐν Νάξῳ, χρησιμοποιεῖται δὲ εἰς λείανσιν ἀντικειμένων ἐκ διαφόρων μετάλλων, τῆς ὑάλου καὶ τῶν πολυτίμων λίθων.

ἀργιλοφόρος, ος, ον· aluminifère, adj. ὁ περιέχων ἄργιλον (alumine).

ἀργιλόχωμα, ατος, τό· [terre] glaise, βλ. ἄργιλος.

ἀργιλόω-ῶ, μέλ. ώσω, glaiser, ἐπαλείφω μὲ ἄργιλον ἢ ῥίπτω πού ἄργιλον.

ἀργιλώδης, ης, ες· ἐξ ἀργίλου, ὁ ὁμοιάζων μὲ ἄργιλον ἢ ὁ περιέχων ἄργιλον (argile), argileux; ‖ [χημ.] alumineux; ὁ περιέχων ἄργιλον (alumine) ἢ ἔχων τὰς ἰδιότητας αὐτῆς· ‖ glaiseux, euse, adj. βλ. ἄργιλος (glaise)· ‖ ἀργιλώδης, ες· (ἔδαφος ἐκ κοκκινοχώματος), grouetteux, euse, adj.

ἀργιλωρυχεῖον, τό· glaisière, n. f. μέρος ἐξ οὗ λαμβάνουσιν ἄργιλον.

ἀργίπους, οδος, ὁ· καὶ ἀργιπόδης, ου, ὁ· [ἱππολ.] arzel; ἰδιαιτέρα ἐπωνυμία διδομένη εἰς ἵππους οἵτινες ἔχουσι τοὺς ὀπισθίους μόνον πόδας λευκούς, φέροντας δὲ ἐνίοτε καὶ ἐπιρρίνιον μήνην. Ὅταν ὁ χρωματισμὸς ἑνὸς ἢ πλειοτέρων ποδῶν τοῦ ἵππου ἦνε λευκὸς πρὸς τὰ κάτω, ὁ ἵππος λέγεται λευκόπους (balzane), βλ. λέξιν.

ἀργοκινησία, ας, ἡ· βραδύτης, βραδυπορία, lenteur, n. f. ἡ περὶ τὰς κινήσεις βραδύτης, lourdeur, n. f. ‖ ἡ ἀργοκινησία τῆς χελώνης, la lenteur de la tortue.

ἀργοκίνητος, η, ον· βραδύς, βραδύπορος, lent, e; ὁ ἀργῶν νὰ ἐκτελέσῃ τι, long (à faire qc. etc); ὁ βραδείας ἔχων τὰς κινήσεις, ὁ βαρύς, lourd, e; pesant, e; ‖ τὸ βῶδι εἶνε ἀργοκίνητον ζῷον, le bœuf est un animal pesant; ‖ ἔχει ἀργοκίνητον πνεῦμα il a l'esprit lent; ‖ εἶνε εἰς ὅλα του ἀργοκίνητος (ἀργός), il est long en tout (à tout ce qu'il fait); ‖ ἀργοκίνητον βῆμα, pas lourd (tardif). § ἐπίσης ὁ βαρύς, ὀκνός, clampin, ine.

ἀργολογέω, βλ. ἀργολογῶ.

ἀργολογία, ας, ἡ· λόγοι μάταιοι καὶ ἀνωφελεῖς, discours inutiles (ἢ oiseux); φλυαρία, babil, n. m. caquetage, n.m. caqueterie, n. f.

ἀργολόγος, ου, ὁ, ἡ· ὁ λόγους ματαίους καὶ ἀνωφελεῖς λέγων, qui tient des discours inutiles (oiseux) ; ὁ φλύαρος, babillard, e; λάλος, φλύαρος, jaseur, euse ἢ καὶ πολυλογᾶς, caqueteur, euse.

ἀργολογῶ (έω), ἀνωφελεῖς λόγους λέγω, ὁμιλῶ ἀνωφελῶς, tenir des discours inutiles (oiseux) ; φλυαρῶ, babiller καὶ jaser ; πολυλέγω, πολυλογῶ, caqueter.

ἀργομέτωπος, ου, ὁ· [οἰκοδ.] προκειμένου περὶ λίθου, οὗτινος ἡ φαινομένη ἐξωτερικὴ πλευρὰ εἶνε ἀλάξευτος, dont la face extérieure n'est pas taillée; moellon à face brute, ἢ pierre à face non taillée ; βλ. **ἀργὸς καὶ λογάς.**

ἀργομιλῶ, ὁμιλῶ βραδέως, parler lentement.

ἀργομισθία, ας, ἡ· sinécurisme, n. m. καὶ sinécure, n.f. βλ. **ἀνάσχολος** ἀρχή, ἤτοι θέσις ἄνευ ἐργασίας, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν μισθόν.

ἀργόμισθος, ος, ον· ὁ λαμβάνων μισθὸν χωρὶς νὰ ἐργάζηται, qui se paye sans travailler, sinécuriste, n. m; βλ. **ἀργομισθία**· ‖ ἀργόμισθον ἀξίωμα ἢ — θέσις, sinécure, n.f.

ἀργοναύτης, ου, ὁ· οἱ ναῦται τῆς Ἀργοῦς, argonaute, οἱ ἥρωες οἵτινες ὑπὸ τὸν Ἰάσονα, μίαν γενεὰν πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἐπιβαίνοντες τῆς «Ἀργοῦς», ἔπλευσαν εἰς τὴν ἀπωτάτην χώραν Αἶαν, τὴν Κολχίδα, ὅπως κομίσωσιν ἐκεῖθεν τὸ ὑπὸ τοῦ ἀκοιμήτου δράκοντος φρουρούμενον χρυσόμαλλον (χρυσοῦν) δέρας.

ἀργοπατῶ (έω), βαδίζω ἀργά (βραδέως), βραδυπορῶ, marcher lentement (à pas lents); ἢ ἔχω τὸ βῆμα βραδύ, avoir le pas tardif (lent).

ἀργοπληρωτής, οῦ, ὁ· un payeur lent, tardif, ὁ μὴ πληρώνων ἐγκαίρως.

ἀργοπορία, ας, ἡ· ἡ βραδύτης, lenteur, n. f. ἡ παράτασις (ἐπιβράδυνσις) εἰς τὴν ἐκτέλεσίν τινος, longueur, n. f ; ‖ ὅλαι αὗται αἱ ἀργοπορίαι μὲ φέρουν εἰς ἀπελπισίαν, toutes ces lenteurs m'impatientent ; ‖ αἱ ἀργοπορίαι τῆς στρεψοδικίας, les longueurs de la chicane ; § —, καθυστέρησις, retard, n. m ; ἀναβολή, ὑπέρθεσις, retardement, n. m ; délai, n. m ; ‖ ἡ ἀργοπορία τῆς ἀναχωρήσεώς του, le retard de son départ ; ‖ χωρὶς ἀργοπορίαν, sans retard ; sans plus tarder, ἤτοι ἀμέσως, incontinent ; immédiatement.

ἀργοπορικῶς, [ἐπίρ.] en retardant.

ἀργοπόρος, ος, ον· tardif, ive ; ὁ ἀργά, βραδέως πορευόμενος, ὁ ἔχων ἀργὸν τὸ βῆμα, ὁ βαδίζων βραδέως, ἀργά, qui a le pas lent (tardif) = ὁ **ἀργοπατῶν, βραδυπορῶν.**

ἀργοπορῶ (έω), μέλ. ήσω, retarder, ἤτοι καθυστερῶ, βραδύνω· ἀναβάλλω, βραδύνω, différer ; σταματῶ τι, arrêter ; κρατῶ, retenir ; ἐπιβραδύνω, ralentir ; ‖ ἀργοπόρησε ὀλίγον τὸ βῆμά σου, retardez (ralentissez) un peu le pas ; ‖ δὲν θὰ σᾶς ἀργοπορήσω πολύ, je ne vous retiendrai pas longtemps ; § [οὐδ.] βραδύνω, tarder ; ἐπιτείνω τὸν χρόνον, traîner en longueur ; ‖ ὅλα εἶνε ἕτοιμα, διατὶ ἀργοπορεῖ ; tout est prêt, pourquoi tarde-t-il? ‖ ἀργοπορεῖ νὰ ἔλθῃ, il tarde à venir ; ‖ ἠργοπόρησε καθ' ὁδόν, il tarda en route ; ‖ ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀργοπορεῖ, cette affaire traîne, ἤτοι ὡς κοινῶς λέγουν, τραβάει μακρυά· ‖ μὴ ἀργοπορήσῃς, ne tardez pas, ne soyez pas long.

ἀργός, ὸς καὶ ή, όν· ὁ ἄνευ ἐργασίας, sans travail ; oisif, ive ; ὁ μὴ ἐργαζόμενος, qui ne travaille pas ; ὁ ἄεργος, désœvré, ée; μένω ἀργός, σχολάζω, chômer ; ὁ μένων ἄεργος, ἄπρακτος, ὁ ἄνευ ἐνασχολήσεως, inoccupé; ἐκ τούτων ὁ ὀκνηρός, paresseux; ‖ δὲν ἠμπορῶ νὰ μένω ἀργός, je ne puis rester oisif ; ‖ εἶνε τώρα τρεῖς μῆνας ἀργός, il est depuis trois mois sans travail (sans emploi = ἄνευ θέσεως)· ‖ εἶνε πολὺ πληκτικὸν νὰ μένῃ τις ἀργός, c'est très-ennuyeux que d'être inoccupé; § [ἐκκλησ.] — ἱερεύς, prêtre suspendu (en suspense) ; ἤτοι ὁ ἀπὸ τοῦ ἱερουργεῖν πεπαυμένος (παυθείς)· ‖ τὸν ἔκαμαν ἀργόν, ἤτοι τὸν ἔπαυσαν πάσης ἱεροτελεστίας, on l'a suspendu de ses fonctions ; § [στρ.] ἀξιωματικὸς —, officier en non activité ; βλ. **ἀργία**· § ἀργὸν χωράφι, ἀργαὶ γαῖαι, terre(s) en jachère (en repos) ; ‖ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀφίνει ἀργὰς τὰς γαίας του, de temps en temps il laisse chômer ses terres ; § ὁ βραδύς, lent, e, ὁ ἀργῶν νὰ ἐκτελέσῃ τι, long [à faire q c.]=ἀργοκίνητος, ὁ ἔχων βαρείας τὰς κινήσεις του, βαρύς, lourd, e; ἀργοκίνητος, tardif, ive; ‖ τί — νοῦς, quel esprit lent (paresseux) ! ‖ εἶνε πολὺ — ἄνθρωπος, c'est un homme très lent ; ‖ εἶνε— εἰς ὅλα του, il est long en tout ; § [οἰκοδ.] — λίθος, moellon brut ; βλ. λογάς.

ἀργοσάλευτος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] ὁ ἀργός, ὁ βραδέως κινούμενος, ἀργῶς σαλευόμενος, βραδυκίνητος.

ἀργόσχολος, ος, ον· ὁ μένων ἀργὸς (ὁ σχολάζων καὶ μηδὲν πράττων, sans travail ; βλ. ἀργός.

ἀργότερα [ἐπίρ.], βλ. **ἀργά**· § [ναυτ.] **ἀργότερα** ! endure ! κέλευσμα πρὸς κωπηλάτας ὅπως κωπηλατήσωσιν ἀργότερα καὶ ἀσθενέστερα· ‖ κωπηλατῶ — καὶ ἄνευ μεγάλης δυνάμεως, endurer, ἐλαττόω τὴν ταχύτητα τῆς κωπηλασίας, καὶ ἐν γένει πράττω τι πλέον βραδέως.

ἀργόχερος, -χέρα, ον· [διάλ. Οἰνόης] ἀργός, βραδὺς τὰς χεῖρας.

ἀργοχώνευτον, [διάλ. Οἰνόης] **δύσπεπτον.** τὸ ἀργῶς, βραδέως χωνευόμενον.

ἀργυραμμωνιακός, ή, όν· argentico-ammonique, n. m. et adj. ἅλας ἐξ ἀργύρου καὶ ἀμμωνίου.

ἀργυραμοιβεῖον, τό· τὸ σαράφικο, la boutique du changeur.

ἀργυραμοιβός, ὁ· changeur (d'argent), n. m. ὁ σαράφης, ὁ συναλλάσσων νομίσματα πρὸς νομίσματα διαφόρου εἴδους καὶ ἀξίας καὶ ἐν τῇ ἐξισώσει τῶν νομισματικῶν αὐτῶν ἀξιῶν ἀπολαμβάνων κέρδος τι καταλογιζόμενον ἐν τῇ διαφορᾷ τῶν ἀμοιβαίως ἀλλασσομένων ἀξιῶν.

ἀργυρεῖον, ου, τό· mine d'argent, μεταλλεῖον ἀργύρου, ἤτοι ἀργυρωρυχεῖον· βλ. **ὠρυχεῖον.**

ἀργυρένδετος, ος, ον· δεδεμένος δι' ἀργύρου, lié (garni ; monté) ; d'argent ; ἀργυροκόλλητος.

ἀργύρεος-οῦς, έα-ᾶ, εον-οῦν· ὁ ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένος, d'argent, fait d'argent ; en argent ; ἔτι ὁ ἐπάργυρος, ὁ ἀργυρωμένος, argenté, βλ. καὶ **ἀργυροῦς.**

ἀργυρηλάτης, ὁ· travailleur d'argent ; ὁ κατεργαζόμενος διὰ τῆς σφύρας τὸν ἄργυρον, ὁ ἀργυροκόπος.

ἀργυρήλατος, ος, ον· ὁ ἐξ ἀργύρου σφυρηλατημένου κατεσκευασμένος, d'argent ; travaillé en argent.

ἀργυρικός, ή, όν· ὁ εἰς τὸ ἀργύριον ἢ τὰ χρήματα ἀνήκων, pécuniaire ; || ἀργυρικός, argentique, ἐξ ἀργύρου.

ἀργύριον, ου, τό· ὑποκ. τοῦ ἄργυρος, μικρὰ ἀργυρᾶ νομίσματα, monnaie d'argent; καὶ ἐν γένει χρήματα (εἰς ἀργύριον), argent n. m. ἢ somme d'argent.

ἀργυρίτης, ου, ὁ· argentite, n. m. εἶνε ἡ ἑτέρα μορφὴ τοῦ ἐνθείου ἀργύρου. || —, argentifère, adj. ἀργυροῦχος, φέρων ἄργυρον.

ἀργυρῖτις, ιδος, ἡ· γῆ περιέχουσα ἄργυρον, terre (minerai) argentifère=ἀργυροφόρος· || — γῆ ἢ μεταλλῖτις γῆ περιέχουσα ἄργυρον, minerai d'argent ; || —, litharge d'argent, ἀργυρόλευκος μολυβδῖτις· τὸ χρῶμα τοῦτο λαμβάνει ἡ λιθάργυρος ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς θερμάνσεώς της.

ἀργυριτοπυρίτης, ου, ὁ· argentopyrite, n. m. ἕνωσις θείου, σιδήρου καὶ ἀργύρου.

ἀργυροδάμας, ὁ· [ὀρυκτ.] fluorine ἢ fluor -spath, ὀρυκτὸν τοῦ κυβικοῦ συστήματος συνιστάμενον ἐκ φθορίου καὶ ἀσβεστίου.

ἀργυροειδής, ής, ές· ὁ ἔχων τὸ εἶδος ἢ τὸ χρῶμα τοῦ ἀργύρου, ὅμοιος μὲ ἄργυρον, argentin, ine; ἐπάργυρος, argenté, ée; § [χρωμ.] ἀργυροειδές, τὸ **ἀργυρόχροον-ουν,** κοινῶς τὸ **ἀσημί,** blanc d'argent ; ὑπὸ ἔποψιν χρωματισμοῦ τὸ λευκὸν ὡς ὁ ἄργυρος σχηματίζεται διὰ λευκοῦ πλέον ὀλίγον κιτρίνου καὶ ἴχνη τινὰ τεφροῦ (gris)· § [ἱππολ.] ἀργυρόχρουν, τό· **στιλπνόλευκον,** τό· κοινῶς τὸ γιαλιστερό, blanc-argenté ἢ blanc brillant ; ὁ ἐκ γενετῆς λευκὸς ἵππος ἔχει χρῶμα γαλακτῶδες καὶ ἰδιάζουσάν τινα στιλπνότητα.

ἀργυρόηχος, ος, ον· ὁ ἔχων τὸν ἦχον τοῦ ἀργύρου, qui a le son d'argent.

ἀργυροκέντητος, ος, ον· κεντημένος μὲ ἀργυρᾶ νήματα, ὁ δι' ἀργύρου κεντημένος, πεποικιλμένος, brodé en argent.

ἀργυρόλευκος, ος, ον· λευκὸς ὡς ὁ ἄργυρος, blanc d'argent ; argentif, ive.

ἀργυροκόλλητος, ος, ον· ἐφ' οὗ ἔχει ἐπικολληθῇ ἄργυρος, monté en argent.

ἀργυροκόπος, ὁ· βλ. **ἀργυρηλάτης**· ἐπίσης ὁ κόπτων χρήματα, monnayeur, n. m.

ἀργυροκυανόχροος - ους (χρωματισμός), gris de fer bleuté.

ἀργυρολογέω-ῶ· βλ. **ἀργυρολογῶ.**

ἀργυρολογία, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀργυρολογεῖν, ἡ σύναξις χρημάτων, action d'amasser (d'attraper) de l'argent; || καταγίνεται εἰς τὴν ἀργυρολογίαν, il' s'occupe d'amasser ; § [ἐπὶ κακοῦ] καταπίεσις, παράνομος φορολογία, exaction ; ἡ ζήτησις χρημάτων δι' ἀτομικὴν ὠφέλειαν, rançonnement, n. m. καὶ carottage, n. m.

ἀργυρολόγος, ου, ὁ· ὁ συνάζων χρήματα, amasseur (ramasseur) d'argent ; § [ἐπὶ κακοῦ], attrape-deniers ; rançonneur, euse ; carotteur, euse.

ἀργυρολογῶ (έω), χρήματα συνάζω, amasser (ramasser, attraper) de l'argent; || δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ ν' ἀργυρολογῇ, il ne fait qu'amasser ; || [ἐπὶ κακοῦ], rançonner ; carotter ; || ἀργυρολογεῖ ὅλον τὸν κόσμον, il rançonne (il carotte) tout le monde.

ἀργυρομολυβδικός, ή, όν· argentico -plombique, n. m. et adj. ἅλας ἐξ ἀργύρου καὶ μολύβδου.

ἀργυρόνω βλ. ἀργυρῶ.

ἄργυρος, ου, ὁ· argent, n. m. κοινῶς τὸ ἀσῆμι· ἐκ τῶν εὐγενῶν μετάλλων, ἔχον χρῶμα λευκότατον καὶ μεγάλην στιλπνότητα, μεταβαλλόμενον εἰς λεπτότατον σύρμα καὶ εἰς λεπτότατα ἐλάσματα· || καθαρὸς ἄργυρος, argent fin ; argent de coupelle ; || αὐτοφυὴς ἄργυρος, argent natif ; argent vierge; || — ἐπίχρυσος, argent doré ou vermeil, n. m; || πληρώνω εἰς ἄργυρον, payer en argent ; || — ἀναλυτός, argent en bain; || [χημ.] κροτικὸς ἄργυρος, argent fulminant ou détonant, χρήσιμος διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν καψυλλίων· || ὑδροχλωρικὸς ἄργυρος, argent muriaté.

ἀργυροποτασσικός, ή, όν· argentico -potassique, n. m. et adj. ἅλας ἀργύρου καὶ ποτάσσης.

ἀργυροστροντικός, ή, όν· argentico -strontique, n. m. et adj. ἅλας ἐξ ἀργύρου καὶ στροντίου.

ἀργυρότερον, τό· [χρωμ.] gris-argent, n. m. τὸ τεφρὸν τοῦ ἀργύρου.

ἀργυροῦς, ᾶ, οῦν· (ἀργύρεος-οῦς) κοινῶς ἀσημένιος, ένια, ένιο· ἀπὸ ἄργυρον, d'argent ; en argent; argenté, ée, (ἐπάργυρος)· || ἀργυροῦν ὡρολόγιον, une montre d'argent ; || ἀργυροῦν νόμισμα, monnaie (pièce) d'argent ; pièce blanche; || τὰ ἀργυρᾶ σκεύη (ἰδ. τῆς τραπέζης), argenterie, n.f; || ἀργυρᾶ κόμη [μεταφ.]cheveux argentés ; || ἀργυρᾶ φωνή (εὔηχος), voix argentine ; || ἀργυροῖ γάμοι, noces d'argent, noces jubilaires ; || ὁ ἀργυροῦς δίσκος τῆς σελήνης, le disque argenté de la lune.

ἀργυροϋφαντος, ος, ον καὶ

ἀργυροϋφής, ής, ές· ὁ κεντημένος, ὑφασμένος μὲ ἄργυρον, tissé (broché ; lamé) d'argent.

ἀργυροῦχος, ος, ον· ὁ περιέχων ἄργυρον, argentifère, adj.

ἀργυρόχαλκος, ου, ὁ· βλ. νικελιόχαλκος.

ἀργυροχάρτης, ου, ὁ· papier argenté,

χάρτης διὰ γνησίου ἢ νόθου ἀργύρου ἐπικεχρισμένος.

ἀργυρόχροος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀργύρου, qui est couleur d'argent; blanc d'argent; argentin,ine; βλ. ἀργυροειδής.

ἀργυρόχρυσος, ος, ον· ὁ ὢν δι' ἀργύρου καὶ χρυσοῦ, qui est en or et en argent.

ἀργυρόχωμα, ατος, τό· μεταλλῖτις ἀργύρου, minerai d'argent; ἀργυροῦχος γῆ (χῶμα), sable argentifère.

ἀργυρόω-ῶ, **ἀργυρόνω**, ἀσημόνω, ἐπικαλύπτω μὲ λεπτὴν στρῶσιν ἀργύρου, argenter; βλ. ἀργύρωσις.

ἀργυρώδης, ης, ες· ὁ περιέχων ἄργυρον, argentin, ine; ὡς καὶ ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀργύρου, ἀργυρόχρους.

ἀργύρωμα, ατος, τό· argentage, n. m. καὶ συνηθέστερον argenture, n. f. τὸ ἐπὶ ἄλλων σωμάτων δι' ἀργυρώσεως ἐπιτιθέμενον λεπτὸν στρῶμα ἢ ἡ λεπτὴ ἀργυρᾶ πλὰξ δι' ἧς ἐπικαλύπτεταί τι.

ἀργυρώνητος, ος, ον· ὁ ἀντὶ χρημάτων ἀγορασθείς, acheté au prix d'argent; ἰδίως ὁ ἀγορασμένος δοῦλος, esclave, n. m. || [μεταφ.] μισθωτός, mercenaire; ὁ ἀγοραστός, vénal, e. aux; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀργυρώνητον, vénalité, n. f.

ἀργυρωρυχεῖον, ου, τό· ὠρυχεῖον (τὸ καὶ μεταλλεῖον καλούμενον) ἀργύρου, mine d'argent; argentière, n. f. βλ. καὶ ὠρυχεῖον.

ἀργύρωσις, εως, ἡ· ἐπαργύρωσις, τὸ ἀσήμωμα, argenture, n. f. καλεῖται ἡ διὰ λεπτοῦ στρώματος ἀργύρου, νεαργύρου, χαλκοῦ, ὀρειχάλκου ἐπικάλυψις σιδηρῶν ὀργάνων, ἵνα τοιουτοτρόπως ταῦτα προφυλαχθῶσι τῆς ὀξειδώσεως.

ἀργυρωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐπαργυρωτής, ὁ ἀσημωτής, argenteur, n. m. τεχνίτης ἐκτελῶν τὴν ἀργύρωσιν.

ἀργύρωτρον, ου, τό· argentine, n. f. καλεῖται τὸ χρησιμεῦον δι' ἀργύρωσιν, ὅπερ δύναται νὰ ἦνε ὑγρὸν ἀργυρωτικόν, χρωστικὴ ἀργυρωτικὴ οὐσία ἢ κόνις ἀργυρωτική.

ἀργώ, οῦς, ἡ· argo, n. m. τὸ πλοῖον τῶν Ἀργοναυτῶν· ἐναυπηγήθη ἐν Παγασαῖς ἐκ ξυλείας τοῦ Πηλίου ἢ τῆς Ὄσσης ὑπὸ Ἄργου τοῦ υἱοῦ τοῦ Φρίξου, τῇ συνδρομῇ τῆς Ἀθηνᾶς· βλ. καὶ ἀργοναῦται.

ἀργῶ (έω), μέλ. ήσω, οὐδὲν πράττω, ne rien faire; δὲν ἐργάζομαι, ne pas travailler; μένω ἀργός, rester oisif; chômer; ἐπίσης ἀναπαύομαι, se reposer ἢ se relâcher de; || σήμερον ὁ μύλος ἀργεῖ, aujourd'hui le moulin chôme; || αὔριον τὸ θέατρον ἀργεῖ, demain il y a relâche au théâtre; § ἀργῶ, βραδύνω, tarder; être en retard; μένω πολὺ ἀργά, rester trop tard; εἶμαι βραδύς, être lent; être long à; || ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ, il tarde à venir; || πήγαινε καὶ μὴ ἀργῇς, allez-y et ne tardez pas; || μὴ ἀργήσῃς τὸ βράδυ νὰ ἐπιστρέψῃς, ne vous attardez pas; || ἡ ἐκδίκησίς του δὲν θ' ἀργήσῃ, sa vengeance ne se fera pas attendre; || ὁ Θεὸς ἀργεῖ νὰ τιμωρήσῃ, Dieu est lent à punir; || τὸ φυτὸν αὐτὸ ἀργεῖ νὰ μεγαλώσῃ, cette plante est longue à croître; || κάμε γρήγορα, πῶς ἀργεῖς! dépêchez-vous; que vous êtes long! || θ' ἀργήσω πολὺ νὰ τὸν ἴδω, je ne le verrai pas de longtemps; || ἄργησα νὰ ἐξυπνήσω, je me suis levé trop tard; || ἀργεῖ νὰ κάμῃ τὸ ἔργον του, il est long à faire son ouvrage; || μὴ ἀργήσητε, ne tardez-pas, ne soyez par long; || [ἀπολ.] δὲν θ' ἀργήσῃ πολὺ [τὸ πρᾶγμα], ἡ ὑπόθεσις, κτλ. ce ne sera pas long; § [μεταβ.] ἐπιβραδύνω, retarder, κατακρατῶ τι, retenir; || μὴ μὲ ἀργήσητε, ne me retardez pas.

ἀργῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον βραδύν, βραδέως, lentement, βλ. ἀργά· § κατὰ τρόπον ἀργόν, d'une manière oisive, oisivement.

ἄρδευσις, εως, ἡ· irrigation, n. f. τὸ πότισμα, arrosement, n. m. τὸ ῥάντισμα, τὸ βρέξιμον δι' ὕδατος· || ἡ ἄρδευσις, τὸ πότισμα τῶν γαιῶν, arrosement des terres.

ἀρδευτικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων δι' ἄρδευσιν, ὁ ποτιστικός, d'irrigation; irrigatoire; d'arrosement; || ἀρδευτικὴ μηχανή, irrigateur mécanique.

ἀρδεύω, ἄρδω, ποτίζω, arroser; irriguer; || ἀρδεύω γαίας, arroser des terres.

ἀρδηλεύου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα], ξυλοκοπῶ τινὰ πολύ.

ἄρδην, [ἐπίρ.] ἐκ θεμελίων, de fond [en comble]; ἐξ ὁλοκλήρου, entièrement; κατὰ κράτος, ἐντελῶς, tout à fait; || ἄρδην πάντες, tous sans exception.

ἀρδόσιος, ὁ (λίθος), ardoise, n. f. βλ. σχιστόλιθος.

ἀρέγκα, ἡ· ἡ ῥέγκα, hareng, n. f. ἰχθὺς παστός.

ἀρειμάνιος, ος, ον· ὁ διὰ τὸν πόλεμον μαινόμενος, belliqueux; πολεμιστήριος, guerrier; πολεμικός, ἄρειος, martial; || — φυσιογνωμία, physionomie martiale; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀρειμάνιον, air belliqueux; § [μεταφ. κωμ.] θρασύδειλος, rodomont ou bravache.

ἀρειμανιότης, ητος, ἡ· ἡ τολμηρὰ πρὸς τὸν πόλεμον μανία, ardeur guerrière; ὕφος ἀρειμάνιον, air belliqueux. § [μεταφ. κωμ.], rodomontade, n. f; bravade, n. f.

ἀρειμανίως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀρειμάνιον, d'un air belliqueux (guerrier, martial); § [μεταφ.] en rodomont.

ἀρειοπαγίτης, ου, ὁ· καὶ ἀρεοπαγίτης· ὁ δικαστὴς τοῦ Ἀρείου πάγου, conseiller à la cour de cassation; § [ἀρχαιολ.] μέλος τοῦ Ἀρείου πάγου, membre de l'aréopage, aréopagite, n. m.

ἀρειοπαγιτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἄρειον πάγον, de la cour de cassation; § [ἀρχαιολ.] aréopagitique, adj. de l'aréopage ἢ des aréopagites, ἤτοι ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἄρειον πάγον ἢ εἰς τοὺς ἀρειοπαγίτας.

ἄρειος, ος καὶ α, ον· ὁ ἀφορῶν τὸν Ἄρην, ὁ εἰς αὐτὸν ἀφιερωμένος, relatif (ἢ consacré) à Mars; martial, e, aux, adj; ὁ ἔχων **τὰς**

πολεμικὰς ἰδιότητας, ἤτοι ὁ πολεμικός, belliqueux ; ὁ ἀνδρεῖος, vaillant ; § ἄρειος πάγος, la cour de cassation ; τὸ παρ' ἡμῖν ἀνώτατον δικαστήριον, συσταθὲν κατὰ τὰς βάσεις τοῦ ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας· βλ. δικαστήριον· § [ἀρχαιολ.] Ἄρειος πάγος, ὁ λόφος τοῦ Ἄρεως ἐν Ἀθήναις πρὸς δυσμὰς τῆς Ἀκροπόλεως, ἔνθα συνεδρίαζεν ἡ βουλὴ τῶν Ἀθηναίων, l'aréopage ; § ἄρειος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ὀνομάζουσιν οὕτως εἰρωνικῶς τοὺς πείσμονας, τοὺς βαναύσους, τοὺς σκυθρωπὸν ἔχοντας τὸ πρόσωπον, διότι τοιαύτην φαίνεται εἶχον τὴν περὶ τοῦ αἱρετικοῦ Ἀρείου ἀντίληψιν.

ἀρέληγους, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] κόσκινον διὰ νὰ καθαρίζουσι τὸν σῖτον μετὰ τὸ λίχνισμα.

ἀρέντα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρ.] τὸ τρέξιμον, ὁ δρόμος, la course.

ἀρεντᾶτος, [διάλ. Ἠπείρ.] ἀπαντᾷ εἰς τὰς φράσεις «ἐπῆγε ἀρεντᾶτος καὶ τρεχᾶτος», περὶ ἀποθανόντος, ὅστις πολὺ ταχέως καὶ οἱονεὶ ἀπροσδοκήτως ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν.

ἀρεντεύω, [διάλ. Ἠπείρ.]=τρέχω, courir.

ἀρεοπαγίτης, ὁ, ἀντὶ ἀρειοπαγίτης.

ἀρεοπαγιτικός, ἀντὶ ἀρειοπαγιτικός.

ἀρειοτεκτονική, ῆς, ἡ· aréotectonique, n. f. ἐκ τοῦ ἄρειος=πολεμικὸς (belliqueux) καὶ τεκτονικὴ (art de bâtir). Κατὰ τοὺς μὲν ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ τέχνη ἢ ἐπιστήμη τοῦ στρατηγοῦ, ἤτοι ἡ ἥγησις τοῦ πολέμου, κατὰ τοὺς δέ, ἀρειοτεκτονικὴ εἶνε τὸ μέρος τῆς στρατιωτικῆς ἐπιστήμης τὸ ἀφορῶν τὴν ὀχύρωσιν, προσβολὴν καὶ ἄμυναν τῶν φρουρίων, τέλος προϊόντος τοῦ χρόνου ἡ ἀρειοτεκτονικὴ κατέστη συνώνυμος τῆς στρατηγικῆς.

ἀρεσειά, ᾶς, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] ἀρέσκεια· «ἐπῆρα γυναῖκα τῆς ἀρεσειᾶς μου»· βλ. καὶ ἀρέσκεια.

ἀρεσιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] βλ. ἀρέσκεια.

ἀρέσκεια, ας, ἡ· τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ φαίνηται ἀρεστός, envie de plaire; ἡ φιλαρέσκεια· § ἀρέσκεια καὶ ἀρεσιά, ἐκουσία εὐχαρίστησις bon plaisir ; gré, n. m ; goût, n. m ; θέλησις, volonté, n. f ; ‖ δὲν εἶνε τῆς ἀρεσκείας μου, ce n'est pas de mon goût ; cela ne me plait (ne me convient) pas ; ‖ κατ' ἀρέσκειάν σας· κατ' ἀρέσκειαν, à votre gré ; comme bon vous semble (vous semblera) ; comme il vous plaira ; à votre convenance ; ‖ κατ' ἀρέσκειαν, à discrétion = κατὰ προαίρεσιν· ‖ πάρετε ὅσα θέλετε κατ' ἀρέσκειαν, prenez à discrétion ; βλ. καὶ ἀρεσειά.

ἀρέσκω, μέλ. έσω, ἀόρ. ἤρεσα· εἶμαι ἢ φαίνομαι ἀρεστός, être ou paraître agréable à ; εὐχαριστῶ (ἐκπληρῶ τὴν ἐπιθυμίαν τινός), plaire ; εὐαρεστῶ, complaire ; ἁρμόζω, convenir ; εὐχαριστῶ τινά, contenter ; εὐχαριστῶ, εὐαρεστῶ, agréer ; εἶμαι τῆς ἀρεσκείας, être du goût de qu'un ; ‖ δὲν μοὶ ἀρέσκει, il ne me plait pas ; ‖ ἠξεύρω ὅτι δὲν σᾶς ἀρέσκω, je sais que je ne vous plais pas ; ‖ αἱ παρατηρήσεις σας δὲν τοῦ ἤρεσαν, vos observations ne lui ont pas plu ; ‖ τοῦ ἀρέσκει νὰ ἀστειεύηται, il aime à plaisanter ; ‖ ὅπως σᾶς ἀρέσκει, comme il vous plaira ; ‖ αὐτὸ μ' ἀρέσκει, cela me plait (me convient ; me va ; me sourit) ; [καὶ εἰρων.] c'est joli ; c'est charmant ; c'est drôle ; ‖ μοῦ ἀρέσκει πολὺ εἰς τὰς Ἀθήνας, je me plais beaucoup à Athènes ; ‖ τὸ ἄλλο μ' ἀρέσκει καλλίτερα, j'aime mieux (je préfère) l'autre ; ‖ δὲν μ' ἀρέσει τὸ πρόσωπόν του, sa figure ne me plait pas ; ‖ σᾶς ἀρέσκει τώρα; = εἶσθε εὐχαριστημένος ; êtes vous content maintenant ? qu'en dites-vous ? = τί λέγετε περὶ τούτου; ‖ δὲν τοῦ ἀρέσκει τίποτε, rien ne lui plaît ; il ne trouve rien de bon = δὲν εὑρίσκει τίποτε καλόν· ‖ δὲν μ' ἀρέσκει νὰ μοὶ ἀντιλέγουν, je n'aime pas qu'on me contredise ; ‖ [μέσ.] ἀρέσκομαι, δι' ἑαυτὸν ἀρέσκω, se plaire ; λαμβάνω εὐχαρίστησιν, prendre plaisir ; ἀγαπῶ τι, aimer ; ‖ ἀρέσκεται εἰς τὰς κολακείας, il aime les flatteries ; ‖ ἀρέσκεται νὰ μὲ τυραννῇ, il se plaît à me tourmenter.

ἀρεστός, ή, όν· εὐάρεστος, εὐχάριστος, agréable, adj. ὅστις ἀρέσκει, qui plaît ; ὅντινα βλέπει τις μὲ εὐχαρίστησιν, bien vu ; ‖ διὰ νὰ σᾶς ἦμαι ἀρεστός, pour vous être agréable ; pour vous complaire ; ‖ ἂν σᾶς ἦνε ἀρεστόν, si cela vous plait.

ἀρεστῶς, [ἐπίρ.] εὐαρέστως, εὐχαρίστως, agréablement ; ‖ ἀρεστῶς, χαριέντως, νόστιμα, plaisamment.

ἀρέσω, βλ. ἀρέσκω.

ἀρέτα, ἡ· [δημ. ναυτ.] estain, n. m. ἡ cornière ; βλ. ἄκανθα.

ἀρετή, ῆς, ἡ· vertu, n. f. εἶνε ἡ συμφωνία τῆς ὁλικῆς βουλήσεως προσώπου τινὸς πρὸς τὸ σύνολον τῶν ἠθικῶν ἰδεῶν, ἤτοι ἡ ἰδιότης τοῦ προσώπου δυνάμει τῆς ὁποίας τοῦτο ἐν ἁπάσαις αὐτοῦ ταῖς προσπαθείαις, σύμφωνον πρὸς ἁπάσας τὰς ἠθικὰς ἰδέας καθίσταται διηνεκὲς ἀντικείμενον ἀπολύτου ἐπιδοκιμασίας· ‖ ἐν γένει ἀρετή ἐστιν ἡ ἐπιτηδειότης, capacité, n. f ; δεξιότης, ἱκανότης, ἀξία, mérite, n. m ; ἡ καλὴ ἰδιότης, [bonne] qualité ; ‖ ἀσκῶ τὴν ἀρετήν, exercer la vertu ; pratiquer la vertu ; ‖ αἱ δημόσιαι (ἰδιωτικαί, οἰκιακαὶ) ἀρεταί, les vertus publiques (privées, domestiques); ‖ τὸ φυτὸν αὐτὸ ἔχει τὴν ἀρετὴν (ἰδιότητα) νὰ θεραπεύῃ, cette plante a la vertu de guérir ; ‖ ἔχει πολλὰς ἀρετάς, il a beaucoup de qualités ; ‖ ἡ μεγαλειτέρα ἀρετὴ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, le plus grand mérite de ce livre.

ἀρζαντόν, βλ. νεάργυρος, argentau, n.m.

ἀρηά, [δημ. ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀραιόν, d'une manière peu serrée ; βλ. ἀραιά· § [χρονικῶς] de loin en loin ; ‖ ἀρηὰ καὶ ποῦ, de loin en loin ; σπανιώτατα, très rarement.

ἄρηας, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] ὁ ἰδιότροπος, σκληρὸς (ἄνθρωπος).

ἀρήεμμα, τό· [δημ.] βλ. ἀραίωσις.

ἀρηεύω, [δημ.] βλ. ἀραιώνω.

ἀρηομάδα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρ.] ἡ ἀραιότης· «τὰ σανίδια ἔχουν ἀρηομάδες».

ἀρηόνω, ῥῆμα μεταβ. [διάλ. Ἠπείρ.] ἀντὶ ἀραιόνω, κάμνω τι ἀραιόν, 2) ἀμετάβ. γίνομαι

ἀραιός· «ἀρήωσαν τὰ σανίδια ἀπ' τὴ ξέρη». «Ὅσο ἀρηόνουν τὰ σκόρδα τόσο χοντραίνουν» (παροιμ.)· βλ. ἀραιόνω.

ἀρηόσηττα, ἡ· σῆττα ἀραιά· βλ. ἀραιόσηττα.

ἀρζοκοῦπι, τό, [διάλ. Καρπάθου] τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ λαιμοῦ.

ἄρης, εως καὶ εος, ὁ· Mars, ὁ θεὸς τοῦ πολέμου καὶ τῶν μαχῶν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας.

ἄρθηκας, ὁ· [διάλ. Νάξου] βλ. **νάρθηξ**.

ἀρθραλγία, ας, ἡ· arthralgie, n. f. πάθησις χαρακτηριζομένη κυρίως ἐκ τοῦ ἄλγους μιᾶς ἢ πλειοτέρων ἀρθρώσεων μετὰ δυσκολίας περὶ τὰς κινήσεις αὐτῶν, ἄνευ ὅμως καταφανῶν ἀνατομικῶν ἀλλοιώσεων ἐξωτερικῶς.

ἀρθραλγικός, ή, όν· arthralgique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρθραλγίαν.

ἀρθρικός, ή, όν· articulaire, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄρθρα, τὰς κλειδώσεις τοῦ σώματος; || — articulé, ée, ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἄρθρα, ἤτοι ὁ ἔναρθρος· § ἀρθρικός, arthritique, adj. ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἀρθρῖτιν, goutteux, euse, ὁ **ἀρθριτικός**.

ἀρθριτικός, ή, όν· ὁ εἰς τοὺς ἁρμούς, τὰ ἄρθρα ἀποβλέπων, articulaire, adj. § [ἰατρ.] ὁ πάσχων κατὰ τὰς ἀρθρώσεις, arthritique, adj ; goutteux, euse ; || — πόνοι (παθήσεις), douleurs arthritiques ; || φάρμακα ἀρθριτικά, remèdes arthritiques; || — ῥευματισμός, rhumatisme articulaire ; || [οὐσ.] ἀρθριτικός, ὁ, ἡ· ὑπὸ ἀρθρίτιδος πάσχων (ουσα), un, une arthritique.

ἀρθρῖτις, ιδος, ἡ· arthrite, n. f. ὑπὸ τὸ ὄνομα ἀρθρῖτις οἱ ἰατροὶ ἐννοοῦσι τὴν φλεγμονὴν τῶν ἀρθρώσεων ἥτις πρωτοπαθὴς (arthrite primitive) ἢ δευτεροπαθὴς (arthrite secondaire) εἶνε ὀξεῖα (aiguë) ἢ χρονία (chronique); § [ἱππολ.] ἀρθρῖτις, arthrite, n. f. φλεγμονὴ τῆς ἀρθρώσεως, παρ' ἵππῳ συνηθεστάτη βλάβη κυρίως ἐκ τραυματικῆς αἰτίας, ὡς ἐκ λακτισμάτων, καταπτώσεων, κτλ. || τραυματικὴ ἀρθρῖτις, arthrite traumatique.

ἀρθριτισμός, οῦ, ὁ· arthritisme, n. m. διάθεσις προδιαθέτουσα εἰς τὴν ἀρθρίτιδα· || — arthritisme = διάθεσις ἀρθριτική, diathèse arthritique.

ἀρθρογραφία, ας, ἡ· ἡ σύνταξις τῶν ἄρθρων (τῶν ἐφημερίδων), rédaction d'articles (de journaux) ; journalisme, n. m.

ἀρθρογράφος, ου, ὁ· ὁ συντάσσων (γράφων) ἄρθρα, qui écrit des articles (dans les journaux) ; ὁ συντάκτης ἄρθρου τινός, auteur (rédacteur) d'un article ; || [ἐπὶ κακοῦ] gazetier, n. folliculaire, n.

ἀρθρογραφῶ (έω), γράφω ἄρθρα, écrire des articles (dans les journaux); [ἐπὶ κακοῦ] ἀντιγράφω, faire de la copie; noircir du papier.

ἀρθρογωνία, ας, ἡ· [ἱππολ.] angle articulaire, τὸν ὅρον τοῦτον δίδει ἡ ἱππολογία εἰς τὴν ἀπόστασιν μεταξὺ δύο ἀρθρικῶν ἀκτίνων ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς συναρμογῆς αὐτῶν μέχρι τῆς κορυφῆς τῆς ἀρθρώσεως.

ἀρθροθυλακῖτις, ιδος, ἡ· arthroméningite, n. f. φλεγμονὴ τοῦ ἀρθροθύλακος.

ἀρθροθύλαξ, ακος, ὁ· καὶ ἀρθρωτικὸς θύλαξ [ἀνατ.] capsule synoviale, καλεῖται οὕτω λεπτὴ ὀρρώδης μεμβράνη (ἀρθρομεμβράνη) περιβάλλουσα τὰ ἄκρα δύο συνηρμοσμένων ὀστῶν, ἀφ' ἧς ἐκκρίνεται καὶ τὸ ἐναρθρωτικὸν ὑγρόν· βλ. λέξιν.

ἀρθρολογία, ας, ἡ· arthrologie, n. f. [ἀνατ.] τὸ μέρος τῆς ἀνατομικῆς τὸ περὶ τῶν ἀρθρώσεων πραγματευόμενον.

ἀρθρομεμβράνη, ης, ἡ· [ἀνατ.] arthroméninge, n. f. ἀρθροθύλαξ, ἤτοι ἀρθρικὸς ὑμήν, capsule articulaire, σιελώδης θύλακος ἄρθρου.

ἄρθρον, ου, τό· [ἀνατ.] ἡ ἄρθρωσις, ἡ κλείδωσις, articulation, n. f. article, n. m. ἕνωσις, jointure ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸ μέλος (σώματος, ποδός), membre, n. m. βλ. λέξιν· § —, τό, article, n.m. ἐν γένει μερὶς ἢ μέρος, τμῆμα, διαίρεσις συνόλου τινός, partie, section, division d'un tout ; || — ἢ κεφάλαιον λόγου, article ou chapitre d'un discours ; || ἐξητάσαμεν τὸν λογαριασμόν σας λεπτομερῶς, ἄρθρον πρὸς ἄρθρον, nous avons examiné votre compte article par article ; || — (ἐγγραφὴ) διαγεγραμμένον, ἐσβυσμένον, un article biffé, effacé, rayé, barré, croisé ; || εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ διαγράψωμεν ἄρθρα τινὰ τοῦ λογαριασμοῦ σας, nous sommes obligés de croiser quelques articles de votre compte courant ; || —, ἐγγραφὴ ἐσφαλμένη, κακῶς λελογισμένη, un article passé, porté par erreur, mal passé (porté) ; || ἐγγραφή, ἄρθρον, ἐξεσμένη, un article gratté (raturé) ; || ἄρθρον, article, διαίρεσις συνθήκης, νόμου, λογαριασμοῦ, κτλ. ὅρος συμβολαίου· || ἄρθρον ἐφημερίδος, acticle d'un journal ; [ἐπὶ κακοῦ] tartine, n. f ; || τὰ ἄρθρα συνθήκης (νόμου, κτλ.), les acticles d'un traité (d'une loi, etc) ; || ἐκθέτω κατ' ἄρθρον, énoncer par article ; ἀρθρόνω, articuler ; || [μεταφ.] ἄρθρον πίστεως, article de foi, ἡ ὡς οἷόν τε σαφὴς καὶ ὡρισμένη παράστασις διδασκαλίας τινὸς τῆς Ἐκκλησίας, οἷον τὰ δώδεκα ἄρθρα τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως· § [γραμμ.] ἄρθρον, article, n. m. «μέρος λόγου πτωτικὸν διορίζον τὰ γένη τῶν ὀνομάτων καὶ τοὺς ἀριθμούς, οἷον ὁ, ἡ, τό, οἱ, αἱ, τά» || ἄρθρον ἀρσενικὸν (θηλυκόν, οὐδέτερον), article masculin (féminin, neutre). § [ἀρχιτ.] ἄρθρον, membre, n. m. ὀνομασία διδομένη γενικῶς εἰς πᾶν ἀρχιτεκτονικὸν τμῆμα, π. χ. εἰς διάζωμα ἢ ζωφόρον (frise), εἰς κορωνίδα (corniche) κτλ. Ἐπίσης καλεῖται **ἄρθρον** (membre) πᾶσα ἀρχιτεκτονικὴ γλυφὴ (moulure) ; καλεῖται δὲ ἐστεμμένον ἄρθρον (membre couronné) πᾶσα γλυφὴ φέρουσα ἄνωθεν ἢ κάτωθεν αὐτῆς λεπτὴν ζώνην (filet) ; || τετράγωνον ἄρθρον κορωνίδος, membre carré d'une corniche ; || κοῖλον —, membre creux ; εἶνε κοίλη τις γλυφὴ ὡς ἡ ἐπὶ τῶν κιόνων καλουμένη σκοτία (scotie, τρόχιλος), κτλ. || στρογγύλον ἄρθρον, membre rond =

membron, n. m. βλ. καὶ ὑποτραχήλιον, colarin.

ἀρθρόνω, βλ. ἀρθρόω-ῶ

ἀρθροπέδη, ης, ἡ· ὁ δεσμὸς τῶν μελῶν, lien, n. m; entrave, n. f.

ἀρθροσίαλον, ου, τό· synovial, ale, adj. [ἀνατ.] ὁ τοῦ σιάλου τῶν ἄρθρων· || — ἡ ἀρθροσιαλικὸς χυμός, humeur synoviale; || ἀρθροσιαλικοὶ ἀδένες, glandes synoviales, ἀδένες (ὑποτιθέμενοι ἐν ταῖς ἀρθρώσεσι τῶν ὀστῶν) ἐκκριτικοὶ τοῦ ἀρθροσιάλου, ἐξ οὗ γίνονται αὗται εὐκίνητοι καὶ ῥοώδεις· || **ἀρθροσίαλον,** ἡ **ἐναρθρωτικὸν ὑγρόν,** synovie, n. f. καλεῖται τὸ ἐμπεριεχόμενον ἐντὸς τοῦ θύλακος τῶν ἄρθρων καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐκκρινόμενον (capsule-gaine) καὶ χρησιμεῦον εἰς τὴν κίνησιν αὐτοῦ.

ἀρθρόω-ῶ, ἀρθρόνω, μέλ. ώσω, articuler, διὰ κλειδώσεων ἢ ἄρθρων συνδέω, ἑνώνω, unir par articulations; || ἀρθρόνω φωνὴν=ἔναρθρον φωνὴν παράγω, articuler la voix, κτλ. || [μεταφορ.] δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ λέξιν, il n'a pu proférer un seul mot; il resta tout court =ἔμεινεν ἄφωνος.

ἀρθρόπους, ους, ουν· [ζωολ.] articulé, n. m. κλάσις ζώων τῶν ὁποίων οἱ πόδες ἔχουσιν ἀρθρώσεις· § [βοτ.] arthropode, n. m. φυτά τινα τῆς οἰκογενείας τῶν κρινοειδῶν (liliacées).

ἀρθροπύωσις, εως, ἡ· arthropuose, n. f. ἐμπύησις, ἀπόστημα ἄρθρου.

ἀρθρωδία, ας, ἡ· [ἀνατ.] arthrodie, n. f. τὸ ἁπλούστατον εἶδος τῶν διαρθρώσεων, καθ' ὃ αἱ ἀρθρικαὶ ἐπιφάνειαι τῶν ὀστῶν ἐπίπεδοι καὶ ἡνωμέναι περιφερικῶς διὰ συνδέσμων ἄλλοτε ἄλλων, ἐπιτρέπουσι κινήσεις μόνον κατ' ἐπολίσθησιν.

ἀρθρωδυνία, ας, ἡ· arthrodynie, n. f. ἀσαφὴς καὶ ἀπροσδιόριστος ὀδύνη τῶν ἄρθρων ἄνευ θερμότητος καὶ ἄνευ ἐξοιδήματος.

ἄρθρωσις, εως, ἡ· ἐνάρθρωσις, συνάρθρωσις, articulation, n. f. ὁ κινητὸς ἁρμός, joint mobile; ἡ ἕνωσις, ἡ κλείδωσις, jointure, n. f. || — σφαιρική, articulation sphérique; || ἡ ἄρθρωσις τῆς φωνῆς, l'articulation de la voix; || ἄρθρωσις [ἀνατ.], articulation, n. f. ἢ arthrose, n. f; καλεῖται ἡ πρὸς ἄλληλα συναρμογὴ τῶν ὀστῶν πρὸς σύστασιν τοῦ σκελετοῦ, ἤτοι αἱ κλειδώσεις· || [ἱππολ.] ἄρθρωσις κοινῶς κλείδωσις, articulation, n. f. καλεῖται ἡ συνένωσις καὶ στενὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἄκρων δύο συνεπικειμένων ὀστῶν· ἡ συνένωσις αὕτη δυνατὸν νὰ ἦνε σταθερὰ καὶ κινητή, ἡ δὲ κίνησις τελεία ἢ καὶ ἀτελὴς ἐξ οὗ καὶ αἱ ἐπωνυμίαι ἀμφιάρθρωσις (amphiarthrose), ἐλαχίστας ἐπιτρέπουσα κινήσεις, συνάρθρωσις (synarthrose), οὐδεμίαν ἐνεργοῦσα κίνησιν καὶ διάρθρωσις (diarthrose), λίαν εὐκίνητος καὶ εὔκαμπτος· § [μηχ.] ἄρθρωσις, ἐνάρθρωσις, articulation, καλεῖται σύνδεσμος διαφόρων τεμαχίων διὰ βλήτρων (boulons) τοιουτοτρόπως ὥστε τὰ συνδεόμενα μέρη στρεφόμενα πέριξ τοῦ συνδετικοῦ βλήτρου νὰ μεταβάλλωσι γωνίας χωρὶς ν' ἀπομακρύνωνται ἀλλήλων· § [γεωλ.] ἄρθρωσις, articulation, n. f. καλεῖται, προκειμένου περὶ τοῦ τρόπου τῆς κατατάξεως, ἡ διάθεσις τῶν διαφόρων μερῶν (σειρῶν, διακλαδώσεων, κτλ.) ἅτινα ἀποτελοῦσιν ὄρος ἢ πλῆρες ὀρεινὸν σύστημα· π. χ. διαγώνιος ἄρθρωσις, articulation diagonale, ἡ ἀποχωριζομένη ἄρθρωσις, articulation divergente, καλεῖται ὅταν αἱ δευτερεύουσαι σειραὶ τῶν ὀρέων ἐγκολλῶνται μᾶλλον ἢ ἧττον λοξῶς ἐπὶ τοῦ κυρίου ἄξονος τῶν ὀρέων, ἢ ὅταν ἡ κυριωτέρα σειρὰ διχάζεται· || γραμμικὴ ἄρθρωσις ἢ κατὰ μῆκος, articulation linéaire ou longitudinale, ἐν ᾗ τὰ ὄρη διαδέχονται ἄλληλα κατὰ σειρὰν τὰ μὲν μετὰ τὰ δέ· || — ὁλοσχερής, articulation massive, ὅταν αἱ σειραὶ ἀποτελῶσιν ἕνωσιν συγκεχυμένην· || — παράλληλος, articulation parallèle, ὅταν αἱ σειραὶ εἰσι παράλληλοι πρὸς ἀλλήλας· || ἄρθρωσις ἀκτινοειδής, articulation rayonnante.

ἀρθρωτός, ή, όν· ὁ ἔναρθρος, articulé, ée; || [σιδηρ.] ἀρθρωτὴ ἅμαξα ἢ ἀρθρωτὸν φορτηγόν, wagon articulé; || ἀρθρωτὴ ἁμαξοστοιχία ἢ — εἱρμός, train articulé, ὅταν αἱ ἅμαξαι ὦσιν ἀρθρωταί (wagons articulés), βλ. καὶ ἅμαξα· § ἀρθρωτός, ή, όν, à brisure.

ἄρια, ἡ· [ξεν.] aria, n. f; βλ. καὶ καβατίνα.

ἀρία, ας, ἡ· κοινῶς ἡ ἀριά, εἶδος δρυὸς παράγουσα τὸν φελλόν, φελλόδρυς καλουμένη, chêne vert; yeuse, n. f; quenus ilex κατὰ τοὺς φυτολόγους.

ἀρία, [ἐπίρ. ξεν. ναυτ.] à réa ἢ rondement=τροχαλῶς, ἕλκω τι διὰ τροχίλων (réa).

ἀρίδα, ας, ἡ· [δημ.] ἡ ἰγνύα, jarret, n.m. τὸ γόνυ· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ κνήμη, jambe, n.f. ἢ τὸ ὀστοῦν τῆς κνήμης· || ἐξάπλωσε τὴν ἀρίδα του [φρ.], il se coucha (s'étendit) de son long; § ἀρίδα, βλ. ἀρίδι, ἀρίς, ἐργαλεῖον ξυρουργικόν· «εὗρ' ἡ ἀρίδα ῥόζο», ἐπὶ προσκομμάτων· || ἀρίδα=τὸ ἀρίδι τῶν χρυσοχόων, ἢ ἀρίς.

ἀρίδηλος, ος, ον· ὁ πολὺ δῆλος, πασίδηλος, manifeste, adj. ὁ πολὺ φανερός, προφανής, καταφανής, évident, e; qui saute aux yeux.

ἀριδήλως, (ἐπίρ.) πασιδήλως, manifestement; φανερῶς, καταφανῶς, προφανῶς, évidemment; προδήλως, ἀριδήλως, notoirement.

ἀρίδι, τό· [δημ.] vilebrequin, n. m; βλ. ἀρίς.

ἀριδίζω, [διάλ. Ἠπείρ.] τρυπῶ τι διὰ ἀρίδος.

ἀριθμέω-ῶ, βλ. ἀριθμῶ.

ἀρίθμημα, βλ. ἀρίθμησις.

ἀριθμήσατε! [παράγγελμα πρὸς ἀρίθμησιν], numérotez-vous; || ἐν ἑκάστῃ διμοιρίᾳ ἀριθμήσατε, dans chaque section numérotez-vous; || ἀριθμήσατε ἀνὰ τέσσαρας, comptez-vous quatre, παράγγελμα ἀσκήσεων ἱππικοῦ.

ἀρίθμησις, εως, ἡ· τὸ ἀριθμεῖν, τὸ νὰ μετρῇ τίς τι, numération, n. f; ὁ λογαριασμός, compte, n. m; ἡ ἀπαρίθμησις énumération, n. f; dénombrement, n. m; || ἀρίθμησις, numérotage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ δίδειν ἢ παρέχειν ἀριθμούς, ἤτοι ἡ δι' ἀριθμῶν διακρι-

σις ἀντικειμένων ἀπ' ἀλλήλων· || ἀρίθμησις τῶν ὅπλων, numérotage des armes; τὸ νὰ δώσωσιν εἰς ἕκαστον ὅπλον ἀνὰ ἕνα ἀριθμόν· || δὲν ἠξεύρει ἀρίθμησιν, il ne sait pas compter (chiffrer); || ἡ ἀρίθμησις τῶν οἰκιῶν, le numérotage des maisons; || ἡ ἀρίθμησις (ἀπαρίθμησις) τῶν ψήφων, le recensement des votes; || ἡ ἀρίθμησις τῶν σελίδων (βιβλίου, καταστίχου), la pagination=σελιδοποίησις.

ἀριθμητὴρ, ῆρος, ὁ· ὄργανον ὅπερ μετρεῖ, ὁ μετρητής, compteur, n. m. (mécanique), βλ. λέξιν. || ἐπίσης ὄργανον ὅπερ ἀριθμεῖ, δίδει ἀριθμούς, **ἀριθμοθέτης**, numéroteur, n. m.

ἀριθμητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀριθμῶν, λογαριάζων τι, compteur, n. m; énumérateur; § [μαθημ.] ἀριθμητὴς (κλάσματος), numérateur (m.) (d'une fraction); καλεῖται οὕτως ἐν τῷ συστήματι τῶν κλασματικῶν ἀριθμῶν, ὁ ἀκέραιος, ὁ δηλῶν ποσάκις ἐπανελήφθη κλασματικὴ τις μονὰς πρὸς σχηματισμὸν κλασματικοῦ ἀριθμοῦ· ὁ παρανομαστὴς τοῦ κλάσματος δεικνύει εἰς πόσα μέρη διῃρέθη ἡ μονάς, ὁ δὲ ἀριθμητής, πόσα μέρη ἐλάβομεν ἐκ ταύτης.

ἀριθμητικά, τά· (ὀνόματα) [γραμμ.] numératifs; ταῦτα διαιροῦνται εἰς οὐσιαστικά, ἐπίθετα καὶ ἐπιρρήματα.

ἀριθμητική, ῆς, ἡ· [μαθημ.] arithmétique, n. f. ἡ ἐπιστήμη ἡ ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν σπουδὴν τῶν ἀριθμῶν, ἤτοι τοῦ μανθάνειν τὴν τέχνην τοῦ ἀριθμεῖν.

ἀριθμητικός, ή, όν· arithmétique; ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀριθμεῖν ἢ λογαριάζειν, ὁ ἐπιτήδειος πρὸς τοῦτο, qui sert à calculer; numéral, e; numératif, ive; ὁ δι' ἀριθμῶν γινόμενος, numérique, adj. || ἐργασία ἀριθμητική, opération numérique; || — λογαριασμός, calcul numérique, ὁ δι' ἀριθμῶν γινόμενος· || ὁ ἀριθμητικὸς χαρακτήρ, τὸ ἀριθμητικὸν ψηφίον, chiffre, n. m; || πληθ. οἱ ἀριθμητικοὶ χαρακτῆρες, les chiffres; || ἀριθμητικὸν ἐπίθετον, adjectif numéral; || τὰ ἀριθμητικὰ (ὀνόματα), les numératifs; βλ. ἀριθμητικά· || [οὐσ.] ἡ ἀριθμητική, arithmétique, n. f; βλ. λέξιν· || ἀριθμητικὴ ἐργασία (σχέσις, μονάς), opération (rapport; unité) numérique; || ἀριθμητικὴ ἀναλογία, proportion arithmétique; proportion par différence; || [οὐσ.] οἱ ἀριθμητικοί, les arithméticiens; || — σῆμα, signal numéraire, ἤτοι σῆμα δι' οὗ δηλοῦται ἀριθμὸς οἱοσδήποτε.

ἀριθμητικῶς, [ἐπιρ.] κατ' ἀριθμόν, en nombre, numériquement; || δύο μάρτυρες ἐπαναλαμβάνοντες τὰ αὐτὰ ἀποτελοῦσιν ἀριθμητικῶς ἕνα μόνον, deux témoins qui se répètent n'en font qu'un numériquement; § κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀριθμητικῆς, d'après les règles de l'arithmétique, arithmétiquement.

ἀριθμογραφία, ας, ἡ· arithmographie, n. f. ἡ γραφὴ τῶν ἀριθμῶν, τὸ γράφειν τοὺς ἀριθμούς· βλ. καὶ **ἀριθμολογία.**

ἀριθμογραφικός, ή, όν· arithmographique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀριθμογραφίαν.

ἀριθμοθέτης, ου, ὁ· numéroteur, n. m. ὁ θέτων, δίδων ἀριθμούς, ἀριθμῶν τὰ πράγματα, ἀριθμητήρ.

ἀριθμολογία, ας, ἡ· [μαθημ.] algorithmie, n. f. λέξις χρησιμοποιουμένη ὑπό τινων Γερμανῶν μαθηματικῶν πρὸς ἔνδειξιν τῆς ἐν συνόλῳ ἐπιστήμης τῶν ἀριθμῶν, περιλαμβανούσης τὴν ἀριθμητικὴν καὶ τὴν ἄλγεβραν· § —, ας, ἡ· arithmologie, n. f. ὀνομασία δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ampère εἰς τὴν γενικὴν τῶν ἀριθμῶν ἐπιστήμην· γενικώτερον δὲ σημαίνει τὴν ἀριθμητικὴν καὶ τὴν ἄλγεβραν, ἥντινα οἱ γερμανοὶ λέγουσιν algorithmie.

ἀριθμολογικός, ή, όν· algorithmique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μαθηματικά, εἰς τὴν ἐπιστήμην τῶν ὑπολογισμῶν, ἤτοι εἰς τὴν ἀριθμολογίαν· § —, ή, όν· arithmologique, adj. ὁ ἀναφερόμενος, σχετιζόμενος μὲ τὴν **ἀριθμολογίαν.**

ἀριθμολόγιον, ου, τό· barème, n.m. πίνακες ὑπολογισμῶν διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς λογιστικότητος (ταξινομήσεως) τῶν δαπανῶν· § [ναυτ.] rôle numéros, κατάλογος τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος πολεμικοῦ πλοίου, ἐν ᾧ παρὰ τὸ ὄνομα καὶ τὸν βαθμὸν ἑκάστου ὑπαξιωματικοῦ ἢ ναύτου τίθεται ἀριθμός, οἱονεὶ ἀντικαθιστῶν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῷ πλοίῳ.

ἀριθμολόγος, ου, ὁ· algorithme, n. m. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἀριθμολογίαν. Ἡ λέξις αὕτη τὸν XIII αἰῶνα ἐσήμαινε τὴν ἀριθμητικὴν μετὰ τῶν ἀραβικῶν χαρακτήρων.

ἀριθμός, οῦ, ὁ· nombre, n. m. τὸ συνηρμοσμένον ἐκ πολλῶν μερῶν, ἡ πληθὺς ὁμοίων ἀντικειμένων, ἡ ἐκ περισσοτέρων μερῶν συνισταμένη ποσότης· || —, numéro, n. m. τὸ διδόμενον ἀριθμητικὸν ψηφίον (στοιχεῖον), chiffre, n. m. πρὸς διάκρισιν τοῦ τόπου, τῆς θέσεως ἢ τάξεως· ἀριθμητικὰ στοιχεῖα, les chiffres=οἱ ἀριθμοί, les numéros; || οἱ ἀραβικοὶ ἀριθμοί, les chiffres arabes; || μέγας — προσκεκλημένων, un grand nombre d'invités; || — σελίδος (οἰκίας, ἐφημερίδος, λαχείου), numéro d'une page (d'une maison; d'un journal; d'une loterie); || εἰς στρογγύλον ἀριθμόν, en nombre rond; || ἀριθμοὶ ἄρτιοι (περιττοί), nombres pairs (impairs); || ἄπειροι τὸν ἀριθμόν, sans nombres; innombrables; || φορεῖ ἀριθμὸν ἑπτὰ [χειροχτίων], il porte le [numéro] sept; § [γραμμ.] ἑνικὸς (πληθυντικὸς) ἀριθμός, nombre singulier (pluriel); || [ναυτ.] **ἀριθμὸς πρωτόθετος,** numéro officiel, n. m. ἕκαστον πολεμικὸν πλοῖον ἐκτὸς τοῦ ὀνόματός του ἔχει καὶ ἀριθμόν τινα ὑφ' ὃν διακρίνεται ἐν τῷ σηματολογίῳ· ὁ ἀριθμὸς οὗτος καλούμενος πρωτόθετος (officiel), χρησιμεύει διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ πλοίου μεταξὺ τῶν πολεμικῶν ὁμοεθνῶν του καὶ ἔχει ἴδιον σῆμα καλούμενον **ἀριθμόσημον** (signal de numéro officiel) (βλ. λέξιν), ὅπερ ἐπαίρεται πρὸς δήλωσιν τοῦ πρωτοθέτου ἀριθμοῦ τοῦ πλοίου· || [ναυτ.] **στολοδρομικὸς ἀριθμός,** numéro d'escadre, πολεμικοῦ τινος πλοίου εἶνε ὁ προσκαίρως διδόμενος αὐτῷ, ὅπως διακρίνηται καὶ καταλαμβάνῃ τὴν πρέπουσαν θέσιν ἐν στόλῳ ἢ μοίρᾳ, κατὰ τοὺς

ἑλιγμοὺς τῆς τακτικῆς, ἔχει δὲ ἴδιον σῆμα· || ἀριθμὸς μητρῴου, numéro matricule ; § ἀριθμός, ἡ διάστασις, cote, n. f. καλοῦνται οἱ ἀριθμοὶ οἱ τιθέμενοι ἐπὶ τινος σχεδίου δεικνύοντες τὰς διαστάσεις τοῦ ἔργου· § ἀριθμὸς συνεχῶν κρούσεων (διὰ τοῦ καταπηκτῆρος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κατάπηγος), volée, n. f.

ἀριθμόσημον, τό· [ναυτ.] signal de numéro officiel (πολεμικοῦ πλοίου), εἶνε σῆμα δι' οὗ ἐμφαίνεται ὁ ἐπίσημος ἀριθμός, ὃν κατέχει ἕκαστον πολεμικὸν πλοῖον, ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἐν τῷ πολεμικῷ νηολογίῳ ; βλ. καὶ ἀριθμὸς πρωτόθετος.

ἀριθμῶ (έω), μέλ. ήσω, μετρῶ, compter ; ἀπαριθμῶ, énumérer ; || ἀριθμῶ, σημειῶ δι' ἀριθμῶν, ἐπιθέτω ἀριθμόν, numéroter ; || — μὲ ψηφία, chiffrer ; || ἀριθμῶ, μετρῶ, nombrer ; || ἀριθμῶ, θέτω ἀριθμοὺς εἰς σελίδας βιβλίου ἢ εἰς σχῆμά τι ἵνα παραστήσω τὰ ὕψη, κτλ. coter; || ἀριθμῶ μέχρι τοῦ εἴκοσι, compter jusqu'à vingt; || τίς δύναται ν' ἀριθμήσῃ τὰ ἐγκλήματά των ; qui pourrait énumérer leurs crimes ? || ἡ ἀστυνομία ἠρίθμησεν ὅλας τὰς ἁμάξας, la police a fait numéroter toutes les voitures ; || αἱ σελίδες τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων ἀριθμοῦνται καὶ μονογραφοῦνται ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου, les livres de commerce sont cotés et paraphés par le président du tribunal ; || οἱ φονευθέντες ἀριθμοῦνται εἰς δισχιλίους, le nombre des tués s'élève à deux mille.

ἀρίν, [διάλ. Οἰνόης] = ἀραιός, «ἀρὶν ποδάρι»=ἀραιόν, μέγα βῆμα.

ἀρινός, (ἀρχ. ἐρινεὸς) [διάλ. Κύμης], κοινῶς ὀρνός, ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας συκῆς οὕτινος ὁ ψὴν εἰσδύει εἰς τὰ σῦκα καὶ τὰ κάμνει ὥστε νὰ μὴ πίπτωσι· βλ. ἐρινεός.

ἀρίπλατον, τό [διάλ. Οἰνόης]=ἀραιὸν καὶ πλατὺ (ἐπίθετον τοῦ κτενιοῦ τοῦ ἀργαλειοῦ, ἱστοῦ, métier).

ἀρίς, ἴδος, ἡ· κοινῶς ἀρίδι καὶ ματικάπι, vilebrequin, n. m. στρόφαλος τρυπανιστικός· σιδηρᾶ ἢ ξυλίνη καμπύλη λαβὴ σχήματος G χρησιμεύουσα νὰ κινῇ περιστροφικῶς κνώδοντας (mèches) ἵνα ἀνοίξωσιν ὀπὴν ἐπὶ ξύλου, μετάλλου, κτλ. || ἀρὶς ἢ ἀρὶς τρυπανιστικὴ ἢ στρόφαλος τρυπανιστικός, vilebrequin à forer ἢ ἁπλῶς vilebrequin, n. m ; καλεῖται γενικῶς τὸ τρύπανον ἐκεῖνο ὅπερ περιελίσσει τὸ σχοινίον τόξου ἐλαστικοῦ καὶ οὕτω δύναται περιστρεφόμενον νὰ διατρυπᾷ εὐκόλως διάφορα σώματα ξύλινα ἢ σιδηρᾶ· || — ἐμπλεκτική, vilebrequin à engrenage, ἤτοι τρύπανον στρεφόμενον διὰ συστήματος ἐμπλεκτικῶν τροχῶν πρὸς περιστροφὴν τῶν κνωδόντων· εἶνε εἶδός τι συνθέτου ματικαπίου.

ἀρισανίδωμα, ατος, τό· avant-duc, n. m; σανίδωμα πασσαλόπηκτον· καλεῖται οὕτω τὸ παρὰ τὰς ὄχθας ποταμοῦ κατασκευαζόμενον σανίδωμα διὰ τὴν ἔναρξιν τῆς κατασκευῆς τῆς διὰ λέμβων γεφύρας.

ἄριστα, [ἐπίρ.] [οὐδέτερον τοῦ ἄριστος] πολὺ καλῶς, très-bien ; τελείως, parfaitement bien; on ne peut mieux ; § [ἐπὶ βαθμολογίας] ἔλαβεν ἄριστα, il a eu la première note.

ἀριστάω-ῶ, μέλ. ήσω, κάμνω πρόγευμα, προγευματίζω (κατὰ τοὺς παλαιοτέρους) ἤτοι déjeuner ; μεταγενεστέρως δὲ ἐν γένει τρώγω, γεύομαι dîner.

ἀριστεία, ας, ἡ· ἔξοχος, ἡρωϊκὴ πρᾶξις, trait de vaillance ; ἡ ἁπλῆ ἀνδρεία, vaillance, n.f. μέγα κατόρθωμα, ἀνδραγάθημα, ἀρίστευμα, exploit, n. m.

ἀριστεῖον, ου, τό· τὸ βραβεῖον τοῦ πρώτου νικητοῦ, ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀνδρείας, τῆς ἀξίας, prix de la vaillance ou du mérite ; συνεπῶς prix, n. m. καὶ ἐν γένει ὁ διδόμενος κλάδος φοίνικος, palme, n. f. || — ἢ νομισματόσημον, médaille, n. f. || τὸ ἀριστεῖον τοῦ ἀγῶνος, la médaille de la guerre de l'indépendance, εἶδος παρασήμου δημιουργηθὲν τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι τὸ 1834 καὶ ἀπονεμηθὲν πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν ἐκδουλεύσεων ἑνὸς ἑκάστου.

ἀριστειοῦχος, ος, ον· ὁ λαβὼν ἀριστεῖον, décoré d'une médaille, médaillé, ée ; qui a reçu le prix (la palme) ; § ὁ λαβὼν τὸν πρῶτον βαθμόν, qui a eu la première note (le premier prix).

ἀριστερά, [ἐπίρ.], à gauche· βλ. ἀριστερός.

ἀριστερήνεμος, ος, ον· (πλοῦς ἢ πλοῖον) bâbord amures ; πλοῦς γινόμενος ἢ πλοῖον ἀρμενίζον μὲ τὸν ἄνεμον ἐξ ἀριστερῶν. Ἡ λέξις αὕτη ἰδιάζει εἰς τὰ ἱστιοφόρα πλοῖα· τὸ ἀντίθετον εἶνε δεξιήνεμος (πλοῦς ἢ πλοῖον), tribord amures, ἤτοι μὲ τὸν ἄνεμον δεξιά.

ἀριστερόθεν, [ἐπίρ.] πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος, du côté gauche ; ἀριστερά, à gauche.

ἀριστερόκωπος, ου, ὁ· nageur de bâbord ; καλοῦνται ἀριστερόκωποι, nageurs de bâbord, οἱ ἐρέται (κωπηλάται) οἱ καθήμενοι καὶ κωπηλατοῦντες πρὸς τὴν δεξιὰν τῆς λέμβου πλευράν, τῷ πρὸς πρῷραν ὁρῶντι εἰς τὰς ἀμφικώπους λέμβους· οἱ πρὸς τὴν ἑτέραν πλευρὰν λέγονται δεξιόκωποι, nageurs de tribord.

ἀριστερόπλοκος, ος, ον· (σχοινίον) (cordage) commis à gauche; τὸ κατασκευαζόμενον διὰ συστροφῆς τῶν ἐμβόλων (torons) πρὸς ἀριστερά· βλ. σχοινίον, ῥυμάτιον, filin.

ἀριστερός, ά, όν· gauche, adj. = ὁ εὐώνυμος· τὸ ἀντίθετον τοῦ δεξιοῦ· προκειμένου περὶ ἀνθρώπων ἢ ζῴων, τὸ μέρος τὸ εὑρισκόμενον πρὸς τὴν καρδίαν· || τὸ ἀριστερὸν μέρος, le côté gauche ; || ἡ ἀριστερά, gauche, n. f ; || ἡ ἀριστερὰ χείρ, la main gauche ; || γάμος ἐξ ἀριστερᾶς χειρός, mariage de main gauche; mariage morganatique ; || ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ, la gauche de la chambre ; || πρὸς ἀριστεράν, πρὸς τὰ ἀριστερά, à gauche ; || ἐξ ἀριστερῶν, du côté gauche ; || ἐτράπη πρὸς ἀριστεράν, il prit (sur) la gauche ; || τὸ ἀριστερὸν μέρος, la gauche ; π. χ. τὸ ἀριστερὸν ἄκρον παρατεταγμένου στρατεύματος· § [στρ.] ἐπ' ἀριστερά, à gauche, κίνησις δι' ἧς ὁ στρατιώτης ὢν κατὰ μέτωπον εὑρίσκεται ἐστραμμένος πρὸς τὸ ἀριστερὸν πλευρόν του· || κλίνατ' ἐπ' ἀριστερά (δε-

ζιά) ἢ μέτωπον ἀριστερὰ (δεξιά), à gauche (droite), front; || ἐπ' ἀριστερὰ (δεξιά), ἀθρόως, à gauche (droite), formez la masse; || ἀριστερὰ (δεξιά), στροφή, tournez-gauche (ou droite); παράγγελμα ἐλάσεως ὀχημάτων· || ἀριστερὰ ἐμπρὸς (δεξιὰ ἐμπρὸς)=κατὰ φάλαγγας εἰς παράταξιν, μάρς, vers la droite (vers la gauche), en ligne de colonnes; marche. || ἀριστερὰ ἐμπρὸς (δεξιὰ ἐμπρός), ἀθρόως, μάρς, vers la droite (vers la gauche), formez la masse; marche; βλ. ἐπίσης δεξιός, ἐμπρὸς καὶ πλευρόν· § ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου, ἐξ ἧς ἀνέρχεται ὁ ἱππεύς, le côté du montoir; ἢ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον, le côté montoir; ἡ δὲ δεξιὰ πλευρὰ αὐτοῦ, ἢ τὸ δεξιὸν πλάγιον, καλεῖται hors-montoir ἢ côté hors-montoir; § [ναυτ.] ἀριστερὰ πλευρὰ ἢ ὁ ἀριστερὸς τοῖχος πλοίου ἢ λέμβου, bâbord, n. m. ἢ côté bâbord; καλεῖται οὕτω τὸ μέρος τοῦ πλοίου ἢ τῆς λέμβου τὸ κείμενον πρὸς τὸ ἀριστερὸν τοῦ παρατηρητοῦ τοῦ εὑρισκομένου εἰς τὴν πρύμνην καὶ ἐστραμμένου πρὸς τὴν πρῷραν· || τὸ ἀριστερὸν ἀντικειμένου τινὸς περὶ οὗ ὁμιλοῦσι, le bâbord; || ἀριστερὸς τοῖχος ἢ τοῖχος εὐώνυμος, εἰς τὰς ἀκάτους (λέμβους) τῶν γεφυροσκευῶν, bâbord, n. m. || ἀριστερὰ τὸν οἴακα, bâbord la barre; βλ. οἴαξ.

ἀριστεροστάται, οἱ· [ναυτ. πυροβ.] οἱ ὑπηρέται τοῦ ἀριστεροῦ, servants de gauche.

ἀριστερότοιχος, ὁ· bâbordais, n. m. καλοῦνται οὕτως οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν ἀριστερὸν τοῖχον τοῦ πλοίου· βλ. καὶ τοιχαρχία.

ἀριστερόχειρ, ος, ὁ καὶ ἡ· μόνον τὴν ἀριστερὰν χεῖρα μεταχειριζόμενος, gaucher, ère.

ἀρίστευμα, ατος, τό· ἡ ἀριστεία, τὸ ἀνδραγάθημα, exploit, n. m.

ἀρίστευσις, εως, ἡ· ἡρωϊκὴ πρᾶξις, belle action.

ἀριστεύς, έως, ὁ· ὁ ἀριστεύσας, ὁ ἀριστειοῦχος, celui qui a remporté le (premier) prix; συνεπῶς ὁ πρῶτος, le premier; ὁ κάλλιστος ὅλων, le meilleur [de tous].

ἀριστεύω, μέλ. εύσω· λαμβάνω τὸ πρῶτον βραβεῖον, remporter le [premier] prix; ἐξέχω, ὑπερέχω, exceller; διακρίνομαι εἴς τι, se distinguer; se signaler; εἶμαι ὁ πρῶτος, ὁ κάλλιστος ὅλων, l'emporter sur; être le premier (le meilleur de tous).

ἀρίστη, ης, ἡ· θηλ. τοῦ ἄριστος· || ἀρίστη συντήρησις δι' ἐλαχίστης δαπάνης, maximum de beauté, minimum de dépense.

ἀριστίζω, μέλ. ίσω· μὲ πρόγευμα φιλεύω τινά, donner à déjeuner (à dîner) à; βλ. καὶ ἀριστάω· || [μέσ.] ἀριστίζομαι, προγεύομαι, déjeuner; γεύομαι, dîner.

ἀριστοκρατέομαι-οῦμαι, διοικοῦμαι ἀριστοκρατικῶς, être gouverner aristocratiquement; s'aristocratiser.

ἀριστοκράτης, ου, ὁ· aristocrate, n. m. τάξις εὐγενῶν, προνομιούχων, εὐγενής, noble.

ἀριστοκρατία, ας, ἡ· aristocratie, n. f. εὐγένεια, noblesse.

ἀριστοκρατικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν, aristocratique, adj. § [οὐσ.] aristocrate, n.

ἀριστοκρατικῶς, [ἐπίρ.] aristocratiquement, κατὰ τρόπον ἀριστοκρατικόν.

ἄριστον, ου, τό· τὸ πρόγευμα, déjeuner, τὸ λαμβανόμενον τὴν μεσημβρίαν· || [ναυτ.]—, λέγεται τὸ γεῦμα τῶν ναυτῶν, dîner ἢ diné; ἤτοι τὸ μεσημβρινὸν συσσίτιον αὐτῶν· βλ. καὶ γεῦμα.

ἄριστος, ίστη, ον· (ὑπερθ. τοῦ ἀγαθός, συγκρ. ἀμείνων) ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν προτερημάτων, ὁ κάλλιστος ὅλων, le meilleur de tous; ὁ πρῶτος, le premier, ère; || ὁ ἐξαίρετος, ἔξοχος, excellent, e; ὁ λίαν καλός, très-bon; ὁ ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, exquis, e; ὁ θαυμάσιος, magnifique.

ἀριστοτέχνημα, τό· τὸ ἀριστούργημα, chef-d'œuvre, n. m. ἐργασία ἢ ἀντικείμενον τελείας ἐργασίας, ἢ ἔργον ὑπέροχον εἰς οἱονδήποτε εἶδος, π. χ. ἀριστοτέχνημα μουσικῆς, ζωγραφικῆς, un chef-d'œuvre de musique, de peinture.

ἀριστοτέχνης, ου, ὁ (θηλ. -ις, ἡ)· ὁ ἄριστος τεχνίτης, διακεκριμένος τεχνίτης, artiste distingué, ée; grand artiste; maître, n. m. καὶ ἐπὶ μουσικῶν, virtuose, n. m.

ἀριστοτεχνικός, ή, όν· ἀνήκων εἰς ἀριστοτέχνην, de maître; || ὁ τέλειος, consommé, adj.

ἀριστοτεχνικῶς, [ἐπίρ.] διὰ χειρὸς ἀριστοτέχνου, de main de maître; en maître; ὑπερόχως, supérieurement; ἐν ἐντελείᾳ, à (dans) la perfection.

ἀριστούργημα, ατος, τό· chef d'œuvre, n. m. τὸ ἀριστοτέχνημα.

ἀριστόφρων, ων, ον· ὁ τὰ ἄριστα φρονῶν, ὁ αἰσιόδοξος, optimiste, n. βλ. λέξιν.

ἀριστῶ, βλ. ἀριστάω.

Ἀρίων, ονος, ὁ· Arion, n. m. υἱὸς Κύκλονος, ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Μηθύμνης, διάσημος κιθαρῳδὸς καὶ μελικὸς ποιητής, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Περιάνδρου, τυράννου τῆς Κορίνθου, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ὁποίου διέτριψεν, ἤτοι περὶ τὰ τέλη τοῦ ἑβδόμου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἕκτου Π. Χ. αἰῶνος· § Ἀρίων, Arion, n. m. ἵππος ὃν ὁ Ποσειδῶν ἐξέβαλεν ἐκ τῆς γῆς διὰ τῆς τριαίνης του, (μυθολ.)· § ἀρίων (ζῳολ.) arion, n. m. μαλάκιον γαστερόπουν τῆς ὁμοιογενείας τῶν λειμάκων.

ἀρκάνα, ἡ· [διάλ. Καρπάθ.] πληθ. ἀρκάναις, ἡ ἀλκέα (ἀλθαία), ἀγριομολόχα· βλ. λέξεις.

ἀρκαρ(έα)ᾶ, ἡ· [διάλ. Καρπάθ.] ἡ διὰ πρώτην φορὰν ἐγκυμονοῦσα, κοινῶς πρωτάρα, ἡ πρωτέγκυος· «ἡ ἀρκαρᾶ τὸ 'γκάστρι της χρυφόν(ν) χαμάρι(ν) τὸ 'χεν».

ἀρκᾶς, [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=συσσώρευσις λίθων ἢ χώματος, amas de pierres ou de terres.

ἀρκᾶτος, ὁ· [διάλ. Κύμης] ὁ μὴ ἔφιππος, ὁ πεζὸς καὶ ἄνευ βάρους τινός, qui va à pieds, piéton, n. m; § ἀρκᾶτος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.]

ὁ ἐλεύθερος, ὁ εὐκαιρῶν, ἀδειάζων· «ἀρκάτα γυναῖκα» λέγεται ἡ μὴ ἔχουσα νήπιον θηλάζον, ἑπομένως ἐλευθέρα· «δὲν εἶμαι ἀρκάτα».

ἀρκδοβάτους, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ θάμνος.

ἀρκεβούζιον, τό· arquebuse, n. f. ou haquebute, n. f. ὁ πρῶτος σχηματισμὸς τῶν φορητῶν πυροβόλων ὅπλων. Κατ' ἀρχὰς τὸ ἀρκεβούζιον δὲν ἦτο ἄλλό τι εἰμὴ φορητὸς πύροφις (coulevrine) τοποθετημένος ἐπὶ ξυλίνου ἐνδέσμου ἀπολήγοντος εἰς κόπανον (crosse), οὐχ' ἧττον τὸ σύνολον ἦτο ἀρκετὰ βαρὺ ἵνα στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ ὤμου, πρὸς τοῦτο δὲ τὸ ἔθεσαν ἐπὶ δικράνου (fourchette ou fourquine), ἢ ἐπὶ πασσάλου φέροντος σιδηρᾶν ἁρπάγην, ἐξ ὧν τὰ ἀρκεβούζια ταῦτα ἐκλήθησαν **ἀρκεβούζια δι' ἁρπάγης** ἢ **μετὰ δικράνου** (à fourquine)· εἰς ταῦτα ἔθετον τὸ πῦρ διὰ τῆς χειρός. Κατόπιν κατέστησαν ταῦτα ἐλαφρότερα ὀνομασθέντα **ἀρκεβούζια θρυαλλιδοφόρα** (arquebuse à mèche) εἰς ἃ ἡ θρυαλλὶς προσκεκολλημένη εἰς μικρὰν τινα ῥάβδον καλουμένην ὀφιοειδῆ (serpantin, βλ. **ἐμπυρεύς**), μετέδιδε τὸ πῦρ διὰ πιέσεως σκανδάλης τινός. Κατόπιν τὰ ἀρκεβούζια κατέστησαν **ἐλαφρότερα** διὰ τοῦ ἐντρόχου ἐμπυρέως (platine à rouet) κληθέντα ἀρκεβούζια μετ' ἐντρόχου ἐμπυρέως (arquebuse à rouet)· βλ. **τυφέκιον.**

ἀρκεβουζοφόρος, ὁ· arquebusier, n. m. στρατιώτης φέρων ἀρκεβούζιον.

ἀρκεῖ, βλ. ἀρκῶ.

ἀρκεῖδι(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης], ὁ ὄρχις, ὀρχείδιον· βλ. λέξιν.

ἄρκειον, τό· τὸ **ἀρκουδοβότανον**, bardane, n. f. τὸ φυτὸν τοῦτο καλεῖται παρ' ἡμῖν κοινῶς **πλατομανδῆλα**· ἡ ῥίζα αὐτοῦ ἔχει φαρμακολογικὰς ἰδιότητας.

ἀρκελέδες, [διάλ. Ἠπείρ.] ζῷα ἀφειμένα εἰς νομὴν ἄνευ ἐπιτηρήσεως, ἤτοι ἐλεύθερα.

ἀρκετά, [ἐπίρ.] assez; ἐπαρκῶς, suffisamment; ὁπωσοῦν καλῶς, μετρίως, passablement; || — καλά, assez bien; || — καλὸν κρασί, du vin passablement bon; || εἶνε ἀρκετὰ εὐφυὴς ὥστε νὰ μὴ ἀπατηθῇ, il a trop d'esprit pour se tromper; || εἶνε ἀρκετὰ ἀνόητος, ὥστε θὰ τὸ πιστεύσῃ, il est assez sot pour le croire.

ἀρκετός, ή, όν· ὁ ἐπαρκῶν, suffisant, e; en nombre suffisant; assez de; || ἔχω ἀκόμη ἀρκετόν, j'en ai encore assez; || τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶνε ἀρκετόν, cette somme est suffisante; || — καιρὸς παρῆλθεν, assez de temps s'est écoulé; || εἶχεν ἀρκετὰ χρήματα, il avait assez d'argent; || ἦσαν ἀρκετοὶ περίεργοι εἰς αὐτὸ τὸ θέαμα, il n'y avait pas mal de curieux à ce spectacle; || ἦτον ἀρκετὸς κόσμος εἰς τὸ θέατρον, il y avait bien du monde au théâtre; || εἶνε πλέον ἢ ἀρκετά, il y en a plus qu'assez; || εἶνε ἀρκετὸς καιρὸς ποῦ δὲν τὸν εἶδα, il y a beau temps que je ne l'ai vu; § —, ἱκανός, capable; || εἶνε ἀρκετὸς νὰ τὸ κάμῃ, il est capable de le faire; || δὲν εἶνε ἀρκετὸς νὰ θρέψῃ τὴν οἰκογένειάν του, il n'est pas en état de nourrir sa famille; || εἶμαι ἀρκετὸς καὶ μόνος μου, j'y pourrais suffire tout seul; || δὲν εἶσαι ἀρκετὸς δι' αὐτόν, vous n'êtes pas de sa force.

ἀρκετῶς, [ἐπίρ. προηγ.] ἐπαρκῶς, suffisamment; βλ. ἀρκετά.

ἀρκευθέλαιον, τό· ἔλαιον ἀρκευθίδος, huile de genièvre; βλ. καὶ κεδρέλαιον.

ἀρκεύθινος, ος, ον· ὁ ἐξ ἀρκεύθου κατασκευασθείς, de genièvre; || ξύλον ἀρκεύθινον, bois de genièvre.

ἀρκευθίς, ίδος, ἡ· genièvre, n. f. καρπὸς τῆς ἀρκεύθου, τὸ κεδροκούκκουτσο, grain de genièvre.

ἄρκευθος, ου, ἡ· [βοτ.] γένος τῆς οἰκογενείας τῶν κωνοφόρων καὶ τῆς φυλῆς τῶν κυπαρισσοειδῶν, genièvre ou genévrier; || ξύλον ἀρκεύθου, bois de genévrier (ou de genièvre); τὸ χρῶμα τοῦ ξύλου τούτου εἶνε ἀνοικτὸν κιτρινοκαστάνινον.

ἀρκέω, βλ. ἀρκῶ.

ἀρκηστής, ὁ· ἀντὶ ὀρχηστής, ὁ· [διάλεκ. Καρπάθ.] ὁ ὀρχούμενος, χορευτής, danseur; «κ' ἦτον ὁ μαῦρος ἀρκηστὴς κ' ἦτο καὶ παιγνιώτης».

ἀρκὴ φορὰ [δημ.] = κατ' ἀρχάς.

ἄρκλα, ἡ· βλ. ἀρτοθήκη.

ἀρκοῦδα, ας, ἡ· [δημ.] ἡ ἄρκτος, ours, n. m. θηλ. ourse.

ἀρκουδάκι, τό· [δημ.] μικρὰ ἄρκτος, petit ours; ἀρκτιδεύς, ourson, n. m.

ἀρκουδεύω [διάλ. Οἰνόης], (ἐπὶ μικρῶν παιδίων) = περιπατῶ στὰ τέσσαρα, σὰν ἀρκοῦδα, βλ. ἀρκουδίζω.

ἀρκουδήσιος, α, ον· [δημ.] τῆς ἄρκτου, ἄρκτειος, d'ours; oursin, e.

ἀρκοῦδι, τό· [δημ.] ἄρκτος, ours, n. m.

ἀρκουδιά, ἡ· [διάλ. Οἰνόης], ἡ ἄρκτος, ἡ ἀρκοῦδα, ours, n. m.

ἀρκουδιάρης, ὁ· [δημ.] ὁδηγὸς ἄρκτων, meneur d'ours.

ἀρκουδίζω, βαδίζω τετραποδιστί, marcher à quatre pattes; βλ. ἀρκουδεύω.

ἀρκουδιστά, [ἐπίρ.], τετραποδιστί, à quatre pattes; καθ' ὃν τρόπον βαδίζει ἡ ἄρκτος.

ἀρκουδόβατος, ὁ [δημ. βοτ.], ἡ σμῖλαξ, smilax, n. m. κοινὴ ὀνομασία τῆς σμίλακος τῆς τραχείας.

ἀρκουδοβότανον, τό· [δημ.] βλ. ἄρκειον, bardane, n. f.

ἀρκουδόπουλον, τό· [δημ.] ὁ ἀρκτιδεύς, ourson, n. m.

ἀρκουδοπούρναρον, τό· [βοτ.] if, n. m.

ἀρκοῦμαι, βλ. ἀρκῶ,

ἀρκούντως, [ἐπίρ.] ἐπαρκῶς, suffisamment; assez; βλ. ἀρκετά.

ἄρκτειος, α, ον· ὁ ἐκ (τοῦ ἀστερισμοῦ) τῆς ἄρκτου, d'ours; du nord; septentrional. § — κοινῶς ἀρκουδήσιος, βλ. λέξιν.

ἀρκτιδεύς, έως, ὁ· ourson, n. m. κοινῶς ἀρκουδάκι, βλ. λέξιν.

ἀρκτικός, ή, όν· ὁ πρὸς βορρᾶν εὑρισκόμενος, qui est au nord; ἐκ τοῦ βορρᾶ προερχόμενος, du nord; septentrional, e, aux; § arctique,

adj. πᾶν τὸ πλησίον τοῦ ἀρκτικοῦ πόλου κείμενον· || αἱ ἀρκτικαὶ χῶραι τῶν δύο κόσμων, les contrées arctiques (ἢ les pays septentrionaux) de deux mondes ; § ἀρκτικός. arctique, λέγεται ἰδιαιτέρως ὁ κύκλος (cercle) ὁ ἀπέχων ἀπὸ τοῦ βορείου πόλου 23° ½· οὗτος ἀφορίζει περὶ τὸν πόλον (τὸν ἀρκτικὸν = le pôle nord) τὴν βορείαν κατεψυγμένην ζώνην τῆς γῆς. Τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀρκτικοῦ εἶνε ἀνταρκτικός, ὁ πλησίον τοῦ νοτίου πόλου· § ἀρκτικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀρχὴν εὑρισκόμενος ἢ τοποθετούμενος, qui se met au commencement; ὁ ἀρχίζων, ὁ ἀρχικός, initial, e, aux adj. || [ἐπὶ γράμματος] ἀρκτικὸν (στοιχεῖον), initial, n.m. ἤτοι τὸ γράμμα ἐξ οὗ ἄρχεται ὄνομά τι, βιβλίον, κεφάλαιον, κτλ. || ἀρκτικὰ γράμματα (σύμφωνα, φωνήεντα), lettres (consonnes, voyelles) initiales ; || ἀρκτικὸς πυροκροτητής, détonateur initial ; βλ. καὶ πυροκροτητής.

ἀρκτόμυς, υος, ὁ· marmotte, n. f. εἶδος μικροῦ τετραπόδου (ἄρκτος καὶ μῦς).

ἄρκτος, ὁ καὶ ἡ· τὸ θηλ. εἶνε κατ' ἐξοχὴν ἐν χρήσει, κοινῶς ἡ ἀρκοῦδα, ours, n. m. θηλ. ourse, n. f. ζῷον θηλαστικόν, ἀνῆκον εἰς τὴν τάξιν τῶν σαρκοφάγων καὶ τὴν ὁμοιογένειαν τῶν πελματοβαμόνων· § [ἀστρον.] ourse, n. f. ὄνομα δύο ἀξιολογωτάτων ἀστερισμῶν τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου· αἱ ἄρκτοι = ἡ μεγάλη (ἡ μικρὰ) ἄρκτος, la grande (la petite) ourse, ἥτις καὶ ἅμαξα, chariot, n.m. καλεῖται ἕνεκα τοῦ σχήματος τοῦ ἀποτελουμένου ὑπὸ τῶν 7 ἀστέρων αὐτῆς· § [γεωργ.] ἄρκτος = ὁ βόρειος πόλος, le pôle nord (arctique); ὁ βορρᾶς, le nord ; septentrion, n. m. [ναυτ.] τραμουντάνα, tramontane, n. f ; || οἱ λαοὶ τῆς ἄρκτου, les peuples du nord.

ἀρκτοῦρος, ὁ· [ἀστρον.] τὸ ἄστρον εἰς τὴν οὐρὰν τῆς ἄρκτου, arcturus, arcture, n. m.

ἀρκτοφάλαινα, ης, ἡ· [ζωολ.] narval, n. m. κῆτος φέρον εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἄνω σιαγόνος μακρὸν κερατοειδῆ χαυλιόδοντα.

ἀρκτοφύλαξ, ακος, ὁ· [ἀστρον.] ἀστερισμὸς περὶ τὴν μεγάλην ἄρκτον, bouvier, n.m.

ἀρκτῷος, ῴα, ῷον· βόρειος, πρὸς βορρᾶν κείμενος, du nord ; septentrional, ale, aux ; ἀρκτικός, arctique, adj.

ἀρκῶ (έω), μέλ. έσω, ἀόρ. ἤρκεσα· ἠμπορῶ, φθάνω, ἐπαρκῶ, suffire ; εἶμαι ἀρκετός, être suffisant ; || ἑκατὸν δραχμαὶ τὸν μῆνα τὸν ἀρκοῦν πρὸς συντήρησίν του, cent drachmes par mois lui suffisent pour sa subsistance ; || ἀρκεῖ εἷς, un seul suffit ; c'en est assez d'un ; || ἀρκοῦν αἱ ἀστειότητες, trève de plaisanteries; || ἀρκοῦν τὰ δάκρυα, plus de larmes; || ἀρκεῖ εἷς συκοφάντης διὰ νὰ καταστρέψῃ ἕνα τίμιον ἄνθρωπον, il suffit d'un calomniateur pour perdre un homme honnête ; || δὲν μὲ ἀρκοῦν ὡραῖοι λόγοι, je ne me paie pas de belles paroles ; || τρεῖς ἅμαξαι δὲν θὰ μᾶς ἀρκέσουν, nous n'aurons pas assez de trois voitures, ἢ trois voitures ne nous suffiront pas; βλ. καὶ φθάνω· § ἀρκεῖ, il suffit ; c'est assez ; || ἀρκεῖ νὰ ἦνε τις εὐχαριστημένος, il suffit qu'on soit content ; || ἀρκεῖ ὅτι ἦλθε, il est venu, c'est assez ; || δὲν ἀρκεῖ ὅτι κλαίει ; n'est-ce pas assez qu'il pleure? || μοῦ ἀρκεῖ j'en ai assez ; || ἀρκεῖ, ἂς ἐξακολουθήσωμεν, c'est assez, continuons ; || ἀρκεῖ· πήγαινε, c'est bon, allez ; || ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔλθῃ, pourvu qu'il vienne; || ἀρκεῖ νὰ μὴ φύγῃ ἔξαφνα, à moins qu'il ne parte subitement ; || ἀρκεῖ νὰ προστάξητε, vous n'avez qu'à commander ; || ἤρκει νὰ τὸ εἰπῆτε, vous n'aviez qu'a le dire ; || ἀρκεῖ ὀλίγον νὰ τὸν πειράξῃς καὶ εὐθὺς παραφέρεται, pour peu qu'on le taquine, il s'emporte ; || δὲν ἀρκεῖ ὅτι τὸν ἠπάτησε, τολμᾷ καὶ νὰ τὸν συκοφαντῇ, non content de l'avoir trompé, il ose le calomnier ; || δὲν ἀρκεῖ ν' ἀναγνωρίζῃ τις τὸ χρέος του, πρέπει καὶ νὰ τὸ πληρώνῃ, ce n'est pas le tout que de reconnaître sa dette, il faut la payer ; || δὲν ἀρκεῖ νὰ ἦνέ τις σύντομος, πρέπει νὰ ἦνε καὶ σαφής, c'est peu d'être concis, il faut être clair ; || ἀρκεῖ ὅτι ἔφυγε, τί ἄλλο θέλεις ; le voilà parti ; que voulez-vous de plus; || ἀρκεῖ καὶ περισσεύει, c'est plus que suffisant ; § ἀρκέομαι-οῦμαι, μέλ. ἀρκεσθήσομαι, ἀόρ. ἠρκέσθην· εἶμαι μέ τι εὐχαριστημένος, ἀρκοῦμαι μέ τι, avoir asser de ; se contenter ; être content ; εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι, συμμορφοῦμαι, s'accommoder ; περιορίζομαι, se borner ; ἀρκοῦμαι εἴς τι, s'en tenir à une chose ; || ἀρκοῦμαι εἰς ὀλίγα, je me contente de peu ; || ζῇ ἀρκούμενος εἰς ὅ,τι ἔχει, il vit content de ce qu'il a ; || ἠρκέσθην εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, je me suis borné au strict nécessaire ; || ἀρκοῦμαι εἰς τὴν γνώμην σας, je m'en tiens à votre opinion ; || θ' ἀρκεσθῶ εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ δωμάτιον, je m'accommoderai de cette petite chambre.

ἀρλεκῖνος, ου, ὁ· [ξεν.] arlequin, n. m. γελωτοποιὸς τῆς ἀρχαίας ἰταλικῆς κωμῳδίας μὲ ἐνδυμασίαν συγκειμένην ἐκ ποικιλοχρόων τεμαχίων.

ἅρμα, ατος, τό· char, n. m. δίτροχον ἀστέγαστον πολεμικὸν ὄχημα τῶν ἀρχαίων, ἐλαυνόμενον συνήθως ὑπὸ δύο ἵππων· || ἅρμα θριαμβευτικόν, char triomphal ; § ἅρμα, chariot, n. m. ἁρμάτιον, petit chariot ; ὄχημα τροχοφόρον διὰ τὴν μεταφορὰν ἢ τὴν ὑποστήριξιν ἀντικειμένου τινός· || τορνευτικὸν ἅρμα, chariot de tournage, καλεῖται τμῆμα κινητὸν τοῦ ἑδράνου τοῦ τόρνου ἐφ' οὗ προσαρμόζονται τὰ ἐκγλύφανα πρὸς τόρνευσιν τοῦ τορνευομένου ἀντικειμένου· || ἁρμάτιον τρυπητικόν, (μικρὸν ἅρμα, ὄχημα), chariot à percer ; || ἁρματοφόρον ὑπέρεισμα (ἁρμάτιον, φέρω), support à chariot, μέρος τι τοῦ τόρνου δι' οὗ τὰ μέταλλα τορνεύονται· § ἅρμα, τὴν λέξιν ταύτην μετεχειρίζοντο ἄλλοτε ἐν τῷ ναυτικῷ πυροβολικῷ μεταφράζοντες οὕτω τὸ affût τῶν γάλλων, σήμερον ὅμως ἀντ' αὐτῆς λέγουσι κιλλίβας, affût, n. m. βλ. λέξιν· § [ναυτ.] ἅρμα ὑπόζυγον, affût roulant sous barrots ; εἶδος ἀνεστραμμένου φορείου ἐκ σιδηρῶν δοκίδων, κινούμενον

διὰ τροχαλειῶν (galets) εὑρισκομένων ἄνωθεν, ἐπὶ σιδηρᾶς δοκίδος σχήματος ⊥, τοποθετημένης ὑπὸ τὰ ζυγὰ (baux) τοῦ καταστρώματος καὶ εἰς τὴν προέκτασιν τῆς θυρίδος (sabord) καὶ δυναμένης νὰ περιστραφῇ διὰ τοῦ ἄκρου της πέριξ στρόφιγγος εὑρισκομένης ἄνωθεν τῆς θυρίδος. Ἐκ τοῦ ὑποζύγου τούτου ἅρματος ἐξαρτώμενος ὁ ναυκλαστροβόλος σωλὴν τάσσεται ἐν προολκῇ (mise en batterie), ἐν εἰσολκῇ (mise au recul), ἢ ἐν θέσει σκοπεύσεως (mise en pointage) διὰ τὴν ἐκσφενδόνισιν τοῦ ναυκλάστρου. Τὸ ὑπόζυγον ἅρμα φέρει ὀδοντωτὸν τροχίσκον (pignon) ἐμπλεκόμενον μετ' ὀδοντωτοῦ ἐγκύκλου (circulaire dentée) εὑρισκομένου ὑπὸ τὰ ζυγὰ χρησιμεύοντα διὰ τὴν κατὰ διεύθυνσιν σκόπευσιν (pointage en direction) καὶ σκοπευτικὸν κοχλίαν (vis de pointage) ἐφαπτόμενον κάτωθεν τοῦ σωλῆνος διὰ τὴν καθ' ὕψος σκόπευσιν (pointage en hauteur); § [ναυτ.] ἅρμα καταστρώματος, affût roulant sur le pont; εἶδος φορείου ἐκ δοκίδων καὶ σκοπευτικοῦ καθ' ὕψος μηχανήματος (appareil de pointage en hauteur) μετὰ τροχαλειῶν κυλιομένων εἴτε ἐπὶ ἐγκύκλων (circulaires) τοποθετημένων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, εἴτε ἁπλῶς ἐπὶ δαπέδου προετοιμαζομένου ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δαπέδου στερεούμενος ὁ ναυκλαστροβόλος σωλὴν δύναται νὰ σκοπευθῇ καὶ νὰ βάλλῃ· § ἅρμα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης]=ἡ ἐξάρτυσις, ἤτοι ἡ ἁρματωσιὰ τοῦ πλοίου.

ἁρμάδα, ας, ἡ· καλεῖται οὕτως ἱσπανιστὶ πᾶσα ἔνοπλος δύναμις· armement, n. m. βλ. εἰς λέξιν **δύναμις**· μεγάλη ἁρμάδα ὠνομάσθη ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἡ κατὰ τὸ 1588 ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου Β'. τῆς Ἱσπανίας ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας πεμφθεῖσα ἐξ 130 πολεμικῶν πλοίων συγκειμένη μεγάλη ναυτικὴ δύναμις ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Σιδώνα· ὁ στόλος οὗτος κατεστράφη ἐν μέρει ὑπὸ τῶν Ἄγγλων καὶ ἐν μέρει ὑπὸ τῶν τρικυμιῶν· ἐκ τούτου **ἁρμάδα** καλεῖται τὴν σήμερον ὁ στόλος, flotte, n. f.

ἁρμαδοῦρα, ας, ἡ· [δημ.] βλ. σκαλμοδόκη.

ἁρμάθα, ἡ· [δημ.] καὶ

ἁρμαθιά, ἡ· [δημ.] βλ. ὁρμαθός· ‖ ἁρμάθα [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = **ὁρμαθός**, «ἁρμάθα φλουριά».

ἁρμαθιάζω, [δημ.] βλ. ὁρμαθιάζω, κάμνω ὁρμαθόν· οὕτω λέγεται καὶ ἐν τῇ διαλ. τῆς Οἰνόης.

ἁρμάθιασμα, τό· [δημ.] ὁρμαθίασις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ὁρμαθιάζειν.

ἁρμάριν, τό, [διάλ. Οἰνόης]=ὁρμαθός, τὸ ὁρμάθιον.

ἁρμακᾶς, ὁ [διάλ. Ἠπείρου καὶ Αἰτωλικ. ἰδίωμα] σωρὸς λίθων, πετρῶν, ἕρμαξ-ακος. Ἐκ τούτου ἐγένετο πρῶτον ἕρμακας, εἶτα δὲ ἑρμακᾶς καὶ κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ ε πρὸς τὰ ἑπόμενα α, ἁρμακᾶς.

ἁρμακιάζου [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=καταστρέφω τοῖχον καὶ τὸν κάμνω σωρὸν λίθων (ἁρμακᾶν ἢ **ἕρμακα**).

ἁρμάρι, τό, [ξεν.] ἁρμάριον, τό, καὶ **ἑρμάριον**, armoire, n. f. λέξις λατινικὴ (armarium) σημαίνουσα ἐν ἀρχῇ μὲν ὁπλοθήκην εἶτα δὲ ἐν γένει **σκευοθήκην** καὶ γενικῶς κοινῶς τὸ δουλάπι· τὰ ἁρμάρια ἵσταντο ὄρθια ἐν τῷ τοίχῳ ἀπετίθεντο δ' ἐν αὐτοῖς πρὸς φύλαξιν παντοειδῆ σκεύη, ὁπότε ἐκαλεῖτο σκευοθήκη, ἢ ἐνδύματα ὁπότε ἐκαλεῖτο **ἱματιοθήκη** ἢ **φωριαμός**· ‖ ἁρμάριον ἢ **ἑρμάριον** συσσιτίων [ναυτ.], armoire à plat, n. f. μικρὸν ἑρμάριον εἰς ὃ φυλάσσονται τὰ σκεύη ἑκάστου συσσιτίου ναυτῶν· § **ἁρμάριον** [διάλ. Λευκ.], ἡ σκευοθήκη, θήκη ἰδίᾳ τῶν τραπεζικῶν σκευῶν, ξυλίνη καὶ ἐνεκτισμένη τοῖς τοίχοις.

ἅρματα, τά· armes; τὰ ὅπλα; ‖ στ' ἅρματα! [ἐπιφ.] aux armes.

ἁρμάτα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρ.] καὶ συνήθως εἰς τὸν πληθ. αἱ ἁρμάται ἤτοι τὰ ἱμάτια, τὰ ἐνδύματα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ καλλίτερα, καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὰ **στολίδια**.

ἁρματηγός, ός, όν· ὁ ἄγων ἢ φέρων τὸ ἅρμα, conducteur ou porteur d'un char.

ἁρματηλάτης, ου, ὁ· ὁ διοικῶν τὸ ἅρμα, ὁ πολεμῶν ἀπὸ ἅρματος, conducteur d'un char.

ἁρμάτιον, ου, τό· βλ. ἅρμα.

ἁρματοδρομία, ας, ἡ· τὸ τρέξιμον μὲ ἅρματα, course en char.

ἁρματόνω, [ξεν.] ἁρματώνω, δίδω ὅπλα, ἐξοπλίζω, armer; [ἐπὶ πλοίου ἰδίως] ἐξαρτίζω, gréer; ἐξοπλίζω, armer; ‖ ἁρματόνω βάρκα, équiper un canot (une embarcation); § **ἁρματόνω**, [διάλ. Ἠπείρου] περιβάλλω μὲ τὰ καλλίτερα ἱμάτια, ἐνδύματα, ὅθεν **στολίζω**.

ἁρματωλικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἁρματωλόν, d'armatole.

ἁρματωλός, οῦ, ὁ· armatole, n. m. (ἀνὴρ ὡπλισμένος)· ὀνομασία δοθεῖσα εἰς χριστιανικὰς καὶ πολεμικὰς φυλὰς τῆς Βορείου Ἑλλάδος, αἵτινες κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Τουρκοκρατίας, ἐπὶ τῇ πληρωμῇ μικροῦ φόρου, εἶχον λάβει παρὰ τοῦ Σουλτάνου ἡμιανεξαρτησίαν τινά, σὺν τῷ δικαιώματι τῆς ὁπλοφορίας διὰ τὴν τήρησιν τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς εἰρήνης ἐν ταῖς ὀρειναῖς χώραις (ἁρματωλίκια ἢ καπετανάτα), ἐν αἷς ἡ πρὸς τὴν ξενικὴν ἀρχὴν ἀντίστασις διετρανοῦτο διὰ τῶν λῃστειῶν καὶ τῆς αὐθαιρεσίας, ἐξ οὗ ὠνομάσθησαν καὶ κλέφται (klèphtes).

ἁρμάτωμα, ατος, τό· ἡ **ἁρμάτωσις**, ὁ ἐξοπλισμός, ἐξόπλισις, ὅπλισις, armement, n. m; ἐξοπλισμός, équipement, n. m; ‖ [πλοίου] ἐξαρτισμός, ἁρματωσιά, gréement, n. m.

ἁρματωσιά, ἡ· ὁ ὁπλισμός, ἐξοπλισμός, ὅπλισις, armure, n. f; § [ναυτ.] ἁρματωσιὰ τοῦ πλοίου, agrès; βλ. **ἐξαρτισμός**· ‖ —, gréement, n. m. καὶ mâture, n. f; βλ. **ἐξαρτισμός**· ‖ — τῆς ἀντένας, κτλ., garniture, n. f. [ou gréement] d'une vergue, d'un mât, d'une voile; βλ. τοπεῖον.

ἁρμάτωσις, εως, ἡ· βλ. **ἁρμάτωμα**, armement, n. m.

ἄρμεγμα, ατος, τό· [δημ.] ἡ πρᾶξις τοῦ

ἀρμέγειν (ἀμέλγειν), action de traire; ἡ ἄμελξις, traite, n. f; βλ. ἀμέλγω.

ἀρμέγω, [δημ.] traire, βλ. ἀμέλγω· § [μεταφορ.] λαμβάνω χρήματα ἀπό τινα, tirer (soutirer) de l'argent à quelqu'un; plumer; ἐκμυζῶ, ἀφαιμάσσω, saigner.

ἀρμένης καὶ ῥημηνά, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] φυτὸν ποῶδες ὅμοιον πρὸς τὰ χαμαίμηλα ἀλλὰ δύσοσμον.

ἀρμενίζω, μέλ. ίσω. [δημ.] ταξειδεύω μὲ πανιά, aller à la voile, ἤτοι ἱστιοδρομέω-ῶ· ἐκ τούτου ταξειδεύω διὰ θαλάσσης, naviguer; || —, ἱστιοπλέω, être sous voiles, ἢ faire route; || [μεταφορ.] στραβὰ ἀρμενίζει, il fait fausse route; || —, διατρέχω τὴν θάλασσαν=πλέω, tenir la mer; || — ἄκρη ἄκρη=παραπλέω, côtoyer; || — λασκάδα=εὐφορέω, courir largue; || — μὲ ἄνεμο στὴ μπάντα=πλαγιοδρομέω, courir vent de travers.

ἀρμενισιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] allure [d'un navire], βλ. ἱστιοδρομία.

ἀρμένισμα, ατος, τὸ [δημ. ναυτ.], manière de se comporter à la mer; συνεπῶς ὁ πλοῦς, ἡ πλεῦσις, navigation, n. f; καλεῖται οὕτως ὁ τρόπος καθ' ὃν ταξειδεύει πλοῖόν τι διὰ τῶν ἱστίων του, ἤτοι τὰ προτερήματα καὶ ἐλαττώματα ἅτινα παρουσιάζει κατὰ τὸν πλοῦν.

ἀρμενιστής, ὁ· [ναυτ.] homme de la manœuvre; καλεῖται ἀνὴρ τοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου ἀνήκων εἰς τὸν κλάδον τῶν ἀρμένων.

ἄρμενον, τό· πανίον (ἱστίον) πλοίου, la voile d'un navire; συνήθως εἰς τὸν πληθυντ. τὰ ἄρμενα, les voiles; || ἐπίσης ἄρμενα ἐν γένει ἐν τοῖς πλοίοις καλεῖται ὁ ἐξαρτισμός, agrès, n. m. (d'un narive); σκεύη νεώς, objets d'armement; βλ. ἐξαρτισμός.

ἀρμέω [διάλ. Νάξου] ἀντὶ ἀμέλγω.

ἀρμεός, ὁ· [διάλ. Νάξου] ἀγγεῖον λεκανοειδὲς χρησιμεῦον εἰς ὑποδοχὴν τοῦ ἀμελγομένου γάλακτος· ὁ τῶν παλαιῶν ἀμολγεύς.

ἀρμέου [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = ἀμέλγω, traire; καὶ τὸ ἄρμημα, ἡ ἄμελξις, traite, n. f.

ἅρμη, ης, ἡ· saumure, n. f. βλ. ἅλμη.

ἀρμηξιά, ἡ [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τὸ γάλα ὅσον φέρει ἅπαξ ἀμελχθεῖσα ἡ προβατίνα, καὶ λοιπὰ ἀμελγόμενα ζῷα· ἡ ἄμελξις, traite, n. f.

ἁρμιά, ἡ [φυτ.] soude, n. f. τὸ παραθαλάσσιον φυτὸν ἐκ τῆς σποδοῦ τοῦ ὁποίου ἐλάμβανον ἄλλοτε τὴν σόδαν.

ἁρμίδι, τό· βλ. ὁρμιά.

ἀρμιδιά, ἡ [διάλ. Νισύρ.] νῆμα προσδεδεμένον εἰς τὸ ἄκρον ἀγκίστρου, χρησιμεῦον διὰ τὸ ψάρευμα, τὸ ἁρμίδι· βλ. ὁρμιά.

ἀρμυλὰ [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = τὸ ἐκ κράμβης σαλατικόν.

ἁρμογή, ῆς, ἡ (ἁρμόζω), ἡ συναρμογή, ἡ συνάφεια μερῶν, ἡ ἕνωσις, συνένωσις, jonction, n. f. || χεῖλος ἁρμογῆς, lèvre de jonction; || ἡ ἕνωσις, jointure, n. f; || ὁ ἁρμός, συναρμογὴ [οἰκοδ.] joint, n. m; || [ξυλ.] ἡ ξυλαρμογή, joint, n.m; || —, ἡ συναρμογή, raccord, n.m. raccordement, n. m; βλ. **συναρμογή**· || ἐπίσης ἡ ἐναρμογή, emboiture, n. f; emboitement, n. m.

ἁρμογοκάλυμμα, τό· couvre-joint, n. m; πήχη κτλ. δι' ἧς καλύπτουσι τοὺς ἁρμούς.

ἁρμογοκόπτης, ου, ὁ· appareilleur, n. m. ὁ τέμνων τοὺς ἁρμοὺς τῶν λίθων ἐργάτης.

ἁρμόδιος, α, ον· (ώτερος, ώτατος) ὁ καλῶς διατεταγμένος, ὁ κατάλληλος convenable; ὁ πρέπων, ἁρμόζων, κατάλληλος, propre; ὁ πρόσφορος, εὔθετος, ἐν καταλλήλῳ στιγμῇ γινόμενος, opportun, une; ὁ εὐνοϊκός, favorable; [νομ. ἰδ.] compétent; βλ. **ἁρμοδιότης**· || ἡ στιγμὴ δὲν ἦτο ἁρμοδία, le moment n'était pas convenable; || ἁρμοδία περίστασις, occasion favorable; || ἡ πρωΐα εἶνε ἁρμόδιος καιρὸς πρὸς μελέτην, le matin est le temps propre de l'étude; || τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον, le tribunal compétent; || ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς, par l'autorité compétente; || δὲν εἶμαι ἁρμόδιος, je ne suis pas compétent=δὲν ἀνάγεται εἰς τὰ καθήκοντά μου, δὲν εἶνε τῆς ἁρμοδιότητός μου, ce n'est pas dans mes attributions; || δὲν εἶμαι ἁρμόδιος νὰ τὸ κρίνω, il ne m'appartient pas de juger cela; || ἁρμόδιος πρὸς ἐκδίκασιν, justiciable, ἤτοι ὁ ὑπαγόμενος εἰς τὴν ἁρμοδιότητα δικαστηρίου τινός· § ἁρμόδιος, congruent, ente, adj. κατάλληλος, convenable; ἀνάλογος proportionné, ée; σύμφωνος πρός, en rapport avec; || — congru, e, adj. ὁ συμφωνῶν, qui s'accorde, ὁ ἁρμόζων, ὁ προσήκων, qui convient; ἀκριβής, exact, e; κατάλληλος, convenable; ὁ ἔχων τὰς ἀπαιτουμένας συνθήκας, qui a les conditions voulues.

ἁρμοδιότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ εἶναί τι ἁρμόδιον, qualité de ce qui est convenable; ἡ καταλληλότης, convenance, n. f. ἁρμοδιότης, εὐθετότης, ἡ κατάλληλος περίστασις, opportunité, n. f. || —, ἡ δικαιοδοσία (ἑνὸς ἑκάστου), attribution, n. f. ressort, n. m. § [συνηθέστερον] —, compétence, n. f. εἶνε ἡ ἐξουσία καὶ τὰ ὅρια τῆς ἐξασκήσεως αὐτῆς, ἡ προερχομένη ἐκ τοῦ βαθμοῦ ἢ τῆς θέσεως τοῦ ἀτόμου· || νομικῶς δὲ —, compétence, καλεῖται ἡ ἐξουσία ὡρισμένου δικαστηρίου τοῦ νὰ ἐπιλαμβάνηται τῆς ἐκδικάσεως ὡρισμένης διαφορᾶς καὶ κατὰ τὸ ὡρισμένον τοῦτο διαφέρει τῆς δικαιοδοσίας· τὸ ἀντίθετον εἶνε ἀναρμοδιότης, incompétance, n. f. βλ. **δικαιοσύνη** καὶ **πολιτικὸς ἐνάγων**· || ἡ — τοῦ δικαστηρίου, la compétence du tribunal; || ποινικὴ —, droit de punir, καλεῖται τὸ δικαίωμα τοῦ τιμωρεῖν· || κανονισμὸς ἁρμοδιότητος, règlement de compétence; || ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶνε τῆς ἁρμοδιότητος αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου, l'affaire ne complète pas à ce tribunal; || ὑπόθεσις τῆς ἁρμοδιότητος τῶν πρωτοδικῶν, affaire qui ressortit au tribunal de première instance; || ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα ὑπάγονται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, toutes ces questions sont du ressort du ministère de l'intérieur; || δὲν εἶνε τῆς ἁρμοδιότητός μου, ce n'est pas dans mes attribu-

tions ; ‖ ὑπάγομαι εἰς τὴν ἁρμοδιότητα (δικαστηρίου τινός), être justiciable ; § —, congruité, n. f. ἡ κατάστασις τοῦ ἁρμοδίου, καταλλήλου, ἀναλόγου, état de ce qui est congru, convenable, proportionné.

ἁρμοδίως, [ἐπίρ.] βλ. ἁρμόδιος· καταλλήλως, convenablement ; κατὰ τρόπον ἁρμόδιον, d'une manière compétente ; compétemment ; ἁρμοδίως, πρεπόντως, proprement ; § ἁρμοδίως, congrûment, adv. κατὰ τρόπον ἁρμόδιον, προσήκοντα, d'une manière congrue (ἀνάλογον, proportionnée) ; § — opportunément ; βλ. ἁρμόδιος.

ἁρμόζω, μέλ. ἁρμόσω, ἐφαρμόζω, συνάπτω ἀλλήλοις, adapter, ajuster ; ἑνώνω, joindre ; καταλλήλως ἁρμόζω, εὐπρεπίζω τι, approprier ; συναρμόζω, raccorder ; βλ. ἁρμογή, συναρμογή· ἐναρμόζω, emboîter : ‖ ἁρμόζω λαβήν, emmancher = προσαρμόζω λαβήν (manche)· ‖ [μουσ.] συναρμόζω, συμφωνῶ μέ τι, accorder [ἤτοι μουσικόν τι ὄργανον μεθ' ἑτέρου, un instrument de musique] ; ‖ ἁρμολογῶ, monter (une machine, etc.) ; § —, convenir ; εἶμαι κατάλληλος, être convenable ; συμφωνῶ, cadrer ; συμφωνῶ μέ τι, s'accorder avec ; ‖ [ἀπροσώπως] ἁρμόζει, il convient ; il est convenable de ; ‖ δὲν ἁρμόζει, ce n'est pas convenable ; ‖ δὲν σᾶς ἁρμόζει νὰ κακολογῆτε φίλον, il ne vous sied pas (il vous sied mal) de médire d'un ami ; ‖ οἱ λόγοι αὐτοὶ δὲν σᾶς ἁρμόζουν, il ne vous sied pas de parler ainsi ; ‖ ἡ παρατήρησίς σας δὲν ἁρμόζει, votre observation est déplacée ; ‖ τὸ ὕφός σας δὲν ἁρμόζει εἰς τὴν ὑπόθεσιν, votre style ne convient pas au sujet ; ‖ μετεχειρίσθητε παραβολὴν ἥτις δὲν ἁρμόζει, vous vous êtes servi d'une comparaison qui ne cadre pas ; ‖ [μετοχὴ ἐπιθετική] ἁρμόζων, ουσα, ον· convenable ; τὸ συμφωνοῦν [bien] assorti ; τὸ σωστόν, κατάλληλον, juste ; propre ; à propos ; ‖ ἁρμόζουσα ἀπάντησις, réponse juste = ἡ ἐμπρέπουσα, κατάλληλος· ‖ ἁρμόζουσα λέξις, mot propre ; ‖ ἔκαμες ἀνοησίαν· αὐτὴ εἶνε ἡ ἁρμόζουσα λέξις, vous avez fait une sottise ; c'est le mot.

ἁρμολογέω-ῶ· βλ. ἁρμολογῶ.

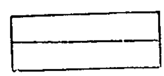
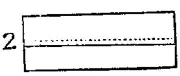
ἁρμολόγημα, ατος, τό· τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἁρμολογήσεως· [οἰκοδ.] jointoiement, n. m. καὶ rejointoiement, n. m ; βλ. ἁρμολόγησις.

ἁρμολόγησις, εως, ἡ· [οἰκοδ.] jointoiement, n. m. χαλεῖται ἡ πλήρωσις διὰ κονιάματος τῶν ἁρμῶν τῶν λίθων· ἐπίσης χαλεῖται οὕτως ἡ ἔμφραξις ὑπὸ ἁρμολόγου (jointeur) τῶν ἁρμῶν τῶν λίθων δι' ὑδραυλικῆς ἀσβέστου (maçonnerie ou mur en moellons piqués) ; § ἁρμολόγησις, συναρμολόγησις, rejointoiement, n. m. χαλεῖται ἐπίσης ἐν τῇ οἰκοδομικῇ ἡ πλήρωσις διὰ χαλῆς ποιότητος κονιάματος ἢ λιθοκόλλης (ciment) τῶν λίθων δομῆς τινος· § ἁρμολόγησις, montage, n. m. [d'une machine, d'une arme, etc.] χαλεῖται ἡ ἁρμολογία, ἅρμοσις, συναρμολόγησις· βλ. ἁρμολογῶ (monter) ; τὸ ἀντίθετον εἶνε ἐξάρμοσις, démontage ; ‖ ἁρμολόγησις ὅπλου, montage d'une arme ; ‖ ἁρμολόγησις ἢ ἁρμολογία τῶν πυροτεχνημάτων, montage des artifices ; ‖ ἁρμολόγησις, ἡ ἐκ νέου συναρμολόγησις, remontage, n. m. ἡ ἕνωσις τῶν διαφόρων μερῶν ὅπλου, μηχανήματος, κτλ. τὸ ἐναντίον εἶνε ἡ λύσις, ἡ ἀποσύνθεσις, démontage.

ἁρμολογία, ας, ἡ· montage, n. m. βλ. ἁρμολόγησις.

ἁρμολόγος, ου, ὁ· ὁ ἁρμολογῶν, jointeur, n. m. βλ. ἁρμολόγησις· ὁ ἐκτελῶν τὴν ἁρμολόγησιν ἐργάτης· ‖ ἁρμολόγος., monteur, n.m. ὁ τεχνίτης ὁ ἐνεργῶν ἁρμολογίας (montages). βλ. ἁρμολογῶ.

ἁρμολογῶ (έω), μέλ. ήσω [οἰκοδ.] jointoyer ; συναρμολογῶ, rejointoyer ; πληρῶ διὰ κονιάματος τοὺς ἁρμοὺς τῶν λίθων, remplir les joints avec du mortier ou avec du ciment ; βλ. ἁρμολόγησις· § —, monter ; συναρμολογῶ. remonter ; συναρμόζω τὰ διάφορα τεμάχια πρὸς ἀποτέλεσιν συνόλου τινός, κοινῶς δένω μηχανὴν ἢ μέρος αὐτῆς· ‖ — μηχανήν, ὅπλου, πυροτεχνήματα, κτλ. monter une machine, une arme, des artifices, ets ; § [ναυτ.] — (δι' ἐπαφῆς), border à joints carrés ; ἐνδύω δι' ἐπαφῆς τῶν ἄκρων, ἤτοι ἐφαπτομένων κατὰ τὸ μῆκός των τῶν ἐπηγκενίδων κατ' ἄκρον, ἀποτελουμένων οὕτως ἁρμῶν· ‖ — τὸ κατάστρωμα, border le pont.

 1 2

ἁρμολόημα, τὸ [διάλ. Νάξου] 1) ἡ ὕλη, δι' ἧς ἐπιχρίουσι τοὺς ἁρμούς· 2) αὐτὴ ἡ πρὸς τοῦτο ἐργασία, ἡ ἁρμολόγησις.

ἁρμονία, ας, ἡ· ἕνωσις, σύναξις, ajustement, n. m. emboitement, n. m. μέσον συνδέσεως, ὁ σύνδεσμος, assemblage, n. m ; ‖ [ἀνατομ.] ἁρμονία, ajustement, n. m. assemblage, n. m. ἄρθρωσις ἀκίνητος (= ῥαφή, couture), γινομένη μεταξὺ ὀστῶν μετὰ λείων χειλέων κατὰ γραμμὴν εὐθεῖαν· ‖ —, couture, n. f. εἶνε ἡ ἀπόστασις ἢ ἡ ἐπαφὴ μεταξὺ δύο ἑνουμένων σανίδων, ἤτοι ὁ ἁρμός, joint ; βλ. καὶ ἁρμός, couture ; § ἁρμονία, harmonie, n. f. χαλεῖται ἐν γένει ἡ ὀρθὴ ἢ σύμμετρος σχέσις πάντων τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον, ἤτοι ἡ συμφωνία (accord, bon accord), ἀναλογία (analogie, juste proportion), συμμετρία (symétrie) ἔν τινι σώματι, ἔργῳ, κτλ. ‖ — ὕφους, harmonie du style ; ‖ [μουσ.]. harmonie, ἡ συμφωνία ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν περιόδων καὶ ἡ καλῶς διατεταγμένη διαδοχὴ τῶν φθόγγων (tons) ; ‖ ἡ νέα μουσικὴ θυσιάζει τὴν μελῳδίαν χάριν τῆς ἁρμονίας, la nouvelle musique sacrifie la mélodie à l'harmonie ; ‖ [μεταφορ.] ζῶσιν ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ, ils vivent dans un accord parfait ; ‖ [ῥητ.] harmonie, εἶνε ποιά τις σύνθεσις λόγου.

ἁρμονίζω, harmonier καὶ harmoniser ; ἐναρμονίζω, θέτω ἐν ἁρμονίᾳ, καθιστῶ συμμέ-

τρους τὰς ἀναλογίας συνόλου τινός· || [μουσ.] συνθέτω μέρη ἁρμονικὰ ἢ τεμάχιόν τι ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἁρμονίας.

ἁρμονίζων, ουσα, ον· harmonisateur, trice, n. et adj. λέγεται περὶ μουσικοῦ ἐναρμονίζοντος μουσικόν τι τεμάχιον.

ἁρμονική, ῆς, ἡ· harmonisation, n. f. φωνητικὴ ἁρμονία, harmonie vocale ; || — (τέχνη) = ἡ θεωρία τῆς ἁρμονίας, harmonie, n. f.

ἁρμονικός, ή, όν· harmonique (nik), adj. ὁ ἀποβλέπων ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἁρμονίαν, ὁ ἔμπειρος ἐν γένει τῆς ἁρμονικῆς καὶ τῆς μουσικῆς· || ἡ ἁρμονικὴ (ἐνν. τέχνη)=ἡ θεωρία τῆς ἁρμονίας, art de l'harmonie ou de l'accord, harmonique, harmonie, n. f ; || ἁρμονικός, ἐναρμόνιος, harmonieux, euse ; μουσικός, musical, e ; || ἁρμονικὴ κλῖμαξ, échelle harmonique = διατονικὴ κλῖμαξ, échelle diatonique ; || ἁρμονικοὶ ἦχοι, sons harmoniques.

ἁρμονικῶς, [ἐπίρ.] harmoniquement, adv. ἤτοι κατὰ τρόπον ἁρμονικόν, συμφώνως μὲ τοὺς νόμους τῆς ἁρμονίας καὶ [μεταφ.] συμφώνως μὲ τοὺς κανόνας τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοινῆς τάσεως· || ἦχοι ἁρμονικῶς συνδυασμένοι, des sons harmoniquement combinés.

ἁρμονιοξόος, ου, ἡ· [οὐσ.] colombe (f.) à joindre, ἤτοι ῥυκάνη ἁρμονιοξόος.

ἁρμονιόγραφον, τό· (ἁρμονία, γράφω). harmonographe, n. m. ὄργανον χρησιμεῦον διὰ τὴν μελέτην τῶν νόμων τῶν ἠχητικῶν παλμῶν διὰ τῆς ἐγγραφῆς τῶν παλμικῶν κινήσεων.

ἁρμονιομετρία, ας, ἡ· (ἁρμονία, μέτρον) harmonométrie, n. f. (tri) ; μέτρησις τῶν ἁρμονικῶν σχέσεων τῶν ἤχων.

ἁρμονιομετρικός, ή, όν· harmoniométrique, adj. (trik) ; ὁ ἀφορῶν τὴν ἁρμονιομετρίαν· || μέθοδος —, procédé harmoniométrique.

ἁρμόνιον, ου, τό· harmonium (ni-om), n. m. μουσικὸν ὄργανον τοῦ εἴδους τῶν μεγάλων ὀργάνων (orgues).

ἁρμονιστής, οῦ, ὁ· harmoniste (nisst), n. m. ὁ γνωρίζων τοὺς κανόνας τῆς ἁρμονίας.

ἁρμονιώδης, ης, ες, καὶ ἐναρμόνιος, α, ον· harmonieux (ni-eu), euse, adj. ὁ ἐνέχων ἁρμονίαν, ὁ πλήττων τὰ ὦτα δι' εὐαρέστων ἐναρμονίων ἤχων· ὁ ἁρμονικός, harmonique ; || μουσικὴ ἁρμονιώδης, musique harmonieuse; || λέξεις ἁρμονιώδεις, des mots harmonieux ; § —, harmonieux, ὁ παράγων ἤχους μελῳδικούς· ὁ ψάλλων, ὁμιλῶν ἢ γράφων μελῳδικῶς· || ὁ — αὐλός, la flûte harmonieuse ; || ἡ — ἀηδών, le rossignol harmonieux ; || — ποιητής, un harmonieux poète ; § ποιητικῶς, harmonieux, λέγεται περὶ τῶν ἀντικειμένων εἰς ἃ ἀποδίδουσι μυστηριώδη τινὰ φωνήν· § κατ' ἐπέκτασιν —, harmonieux, λέγεται περὶ τῶν ἀντικειμένων ὧν τὰ μέρη ἀποτελοῦσιν ἓν εὐάρεστον σύνολον ἑνούμενα εἰς ἐπιτυχεῖς ἀναλογίας· || οἱ ἁρμονιώδεις χρωματισμοὶ εἰκόνος, les couleurs harmonieuses d'un tableau.

ἁρμονίως, [ἐπίρ.] ἐναρμονίως, harmonieusement, adv. κατὰ τρόπον ἁρμονιώδη· || ψάλλειν ἁρμονίως, chanter harmonieusement ; § ὁ εἰς ἐπιτυχεῖς ἀναλογίας ἑνούμενος· ἀρχιτεκτονικαὶ ἁρμονίως συνδεδεμέναι, architectures harmonieusement mêlées ; § κατ' εὐτυχῆ συγκυρίαν (σύμπτωσιν) πραγμάτων ἢ γεγονότων· τὸ τέλειον ὄν, εἶνε ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ ἁρμονίως ἑνωθέντες διὰ τῆς ἀγάπης, l'être complet, c'est l'homme et la femme harmonieusement rapprochés par l'amour (Jourdan).

ἁρμόνω, [δημ.] ἀντὶ ἁρμόζω, προσαρμόζω.

ἁρμοπρίων, ονος, ὁ· fiche, n. f. πρίων χρήσιμος εἰς τοὺς λιθοτόμους διὰ τὴν συναρμογὴν καὶ ἔνθεσιν κονιάματος μεταξὺ τῶν ἁρμῶν τῶν λελαξευμένων λίθων· βλ. καὶ ὑπαγωγεύς.

ἁρμός, οῦ, ὁ· joint. n. m ; γενικῶς ἡ ἕνωσις, ἡ συναρμογή, jointure, n. f ; ἡ ἄρθρωσις, ἡ κλείδωσις, articulation, n. f ; || [λεπτουρ.] ἁρμός, joint, n.m. καλεῖται ἡ λεπτοτέρα πλευρὰ τῆς σανίδος. Οἱ ἁρμοί, διαιροῦνται εἰς ἀκατέργαστον (le joint brut), ὅστις γίνεται διὰ τοῦ πάχους τῆς μὴ κατειργασμένης σανίδος, καὶ εἰς ἐπίπεδον ἁρμὸν (le joint à plat ou plein joint), ὅστις γίνεται διὰ κατειργασμένων σανίδων· || κατ' ἁρμόν, en joint=συνεφαπτομένως, jointivement; || οἱ ἁρμοὶ τοῦ λιθοστρώτου, joints du pavé, οὓς πληροῦσι δι' ἄμμου ἢ διὰ κονιάματος· || ἁρμογὴ ξύλων, βλ. ξυλαρμογή· || ἁρμός, οῦ, ὁ· [οἰκοδ.]. joint, n.m. =ἡ ἁρμογή, τὸ ἐναπομένον κενὸν διάστημα μεταξὺ δύο λίθων, ὀπτοπλίνθων ἢ μαρμάρων, ὅπερ πληροῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διὰ κονιάματος, γύψου ἢ λιθοκόλλας (ciment)· || γωνιώδης ἁρμός, joint angulaire = λοξὸς ἁρμός· || κάθετος ἁρμὸς ἢ συναρμογή, joint vertical ou carré ; || λοξοὶ ἁρμοί, joints à onglet, οἱ μὴ ὄντες κάθετοι οὔτε ὁριζόντιοι· || ἰσοϋψεῖς ἢ ἰσοκλινεῖς ἁρμοί, joints de lit, οἱ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὕψους ἢ καθ' ὡρισμένην κλίσιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου εὑρισκόμενοι ἁρμοί· || — ἐπικαλύψεως, joint de recouvrement, ἢ ἐπικεκαλυμμένος ἁρμὸς καλεῖται ὁ ἀποτελούμενος διὰ τῆς ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς λίθου τινὸς ἐφ' ἑτέρου, ὡς εἶνε οἱ ἁρμοὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος· || ἁρμοὶ ἀκανόνιστοι ἢ ἀβέβαιοι, joints irréguliers ou incertains· βλ. ἀκανόνιστος διάταξις, ἔμπλεκτον· || φαινόμενοι ἁρμοὶ (ἔργου τινός), joints de tête ou de face ; π. χ. οἱ φαινόμενοι ἐν τῇ προσόψει ἢ ἐν τῇ ἄντυγι θόλου ἁρμοί, κτλ. || ἀνιόντες ἁρμοί, joints montants, οἱ εὑρισκόμενοι ἐπὶ τῆς αὐτῆς καθέτου ἢ ἐν γένει οἱ μὴ ὁριζόντιοι ἁρμοί· || δι' ἐπιθέσεως ἁρμοί, joints feuillés ou recouverts, ἤτοι οἱ παραγόμενοι διὰ τῆς ἑνώσεως δύο λίθων κατ' ἄκρον ἅτινά εἰσι τετμημένα κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ πάχους των· || πλήρεις ἁρμοί, joints pleins, ἁρμὸς φαινόμενος, ὡς εἰς τὸ πλάτος διαζώματος· § [σιδηρ.] ἁρμοὶ ῥάβδων, joints de rails; ἵνα δύνηται νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ φυσικὴ διαστολὴ

τῶν σιδηροδρομικῶν ῥάβδων, ἀφίνουσι κατὰ τὴν τοποθέτησίν των μικρόν τι διάστημα μεταξὺ δύο συνεχομένων τοιούτων, τὰς δὲ ὀπὰς δι' ὧν διέρχονται τὰ βλῆτρα (boulons), τὰς κατασκευάζουσιν ἐπιμήκεις, ἵνα ἐκτελῆται ἐλευθέρως ἡ κατὰ μῆκος διατολὴ τῶν ῥάβδων· § [ναυτ.] ἁρμὸς (ἐπηγκενίδος), couture, n. f. ou virure de bordages ; τὸ μεταξὺ δύο ἐπαλλήλων ἐπηγκενίδων κενόν, τὸ πληρούμενον διὰ τῆς διανάξεως.

ἅρμοσις, εως, ἡ· ἕνωσις, προσάρμοσις, assemblage, n. m. ajustement, n. m ; ἐφάρμοσις, montage, n. m ; βλ. καὶ ἁρμολογία.

ἁρμοστής, οῦ, ὁ· ὁ τακτοποιῶν, celui qui règle ; qui dirige ; ὁ διοικητής, gouverneur, n. m. καὶ ἐν γένει ὁ διοικητὴς ἢ ἔπαρχος εἰς ἀποικίαν τινά· || ἁρμοστὴς (διοικητής, ἐπίτροπος), (lord) commissaire, ἐλέγετο ὁ τῆς πρώην ἑπτανήσου Ἄγγλος διοικητής· || ὕπατος ἁρμοστής, haut commissaire, θέσις καὶ τίτλος ὅντινα εἶχεν ἡ Α.Β.Υ. ὁ πρίγκηψ Γεώργιος τῆς Ἑλλάδος ἐν Κρήτῃ· § ὁ ἁρμόζων, συναρμόζων τι, monteur, n. m.

ἁρμοσφιγκτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ ἁρμοσφίγκτης, ου, ὁ· συσφιγκτήρ, ὁ· serre-joint, n. m. ἢ sergent, n. m. κοινῶς ἡ ξυλόβιδα καὶ τὸ νταβίδι. Καλεῖται οὕτως ἐργαλεῖον ξύλινον ἢ σιδηροῦν, ὅπερ ἀποτελεῖ ξυλοσφίγκτην (presse), χρησιμεῦον εἰς τοὺς λεπτουργοὺς διὰ νὰ τηρῇ εἰς ἐπαφὴν δύο συγκολληθέντα ξύλα. Ὁ συσφιγκτὴρ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄκαμπτόν τινα ῥάβδον φέρουσαν δύο σιαγόνας (pattes ou mâchoires), τὴν μὲν πάντοτε στερεάν, τὴν δὲ ἐνίοτε κινητήν, διὰ τὴν σύσφιγξιν τῶν μεταξὺ τῶν σιαγόνων τοποθετουμένων τεμαχίων· ὁπόταν καὶ αἱ δύο σιαγόνες ἦνε στερεαί, τότε ἡ μία τούτων διαπερᾶται ὑπὸ ξυλίνου κοχλίου ὅστις χρησιμεύει ὡς πίεστρον διὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ σύσφιγξις (serrage)· βλ. συσφιγκτὴρ καὶ προσαγώγιον, sergent.

ἁρμουλάϊ, [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] ὁ μικρὸς λαγός, petit lièvre.

ἀρμπαρόρριζα, ης, ἡ· [ξεν.] (ἐκ τοῦ ἰταλ. erba rosa) [βοτ.], géranium rose, κοινὴ ὀνομασία τοῦ πελαργονίου τοῦ ῥοδείου (pelargonium roseum).

ἀρμπορέτο, τό· [δημ. ναυτ.] βλ. ἐπήβολος ἱστός· || — τοῦ πικιοῦ, βλ. παραστήλιον.

ἀρμπορίζω, [δημ. ναυτ.] mâter (un navire) ; βλ. ἱστοθετέω-ῶ· || ἀρμπορίζω = ὀρθόω-ῶ, ὑψῶ τι καταχορύφως, mâter ; || — τὰ κουπιά, βλ. ὀρθόω-ῶ τὰς κώπας.

ἄρμπορο, τό· [δημ. ναυτ.] mât, n.m. βλ. ἱστός.

ἁρμύρα, κτλ. βλ. **ἁλμύρα,** κτλ.

ἁρμυρίζου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = τρώγω τι ἁλμυρὸν (παράγωγον, ἁρμύρ'[ι]σμα).

ἁρμυρίζω, [διάλ. Ἠπείρ.] ἁλμυρίζω, ἔχω ἁλμυρὰν γεῦσιν· «ἁρμύρισε τὸ φαγί».

ἀρνάδα, ας, ἡ· ἡ ἀμνὰς ἑνὸς ἔτους, ἡ προβατίνα, brebis, n. f. καὶ agnelle, θηλ. τοῦ agneau = πρόβατον, ἀρνί, τό.

ἀρνάκι, τό· μικρὸν ἀρνί, ἀρνίον, petit agneau, agnelet, n. m.

ἀρνακίς, ἴδος, ἡ· δέρμα ἀρνίου (προβάτου), peau d'agneau (de mouton), κοινῶς τὸ **ἀρνιακόν**, agnelin, n.m. || —, bisquain, n.m. καλεῖται τεμάχιον δέρματος προβάτου μετὰ τῶν ἐρίων ὅπερ τίθεται ὑπὸ τὸ περιαυχένιον ἢ τὸν ἑλκυστῆρα τῆς σαγῆς πρὸς προφύλαξιν τῶν ἁπαλῶν μερῶν τοῦ σώματος ἀπὸ συνθλάσεις κατὰ τὴν ἕλξιν.

ἀρνείομαι, [διάλ. Οἰνόης], ἀρνοῦμαι, ἤτοι δὲν ὁμολογῶ [χρόνοι πρωτ.], ἐρνείουμουν, ἐρνῆθα· «ἐρνῆστεν τὸν Χριστόν».

ἄρνειος, α, ον· ὁ ἀνήκων εἰς ἄρνα (ἀρνί), ὁ ἀρνήσιος, d'agneau.

ἀρνεύω, [διάλ. Νισύρου] ἐξημερόνω, apaiser, calmer, κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων κλαιόντων· «μωρ' ἄρνεψε τὸ παιδί σου»· ἐξ οὗ καὶ ἀρνεμμένος = ἐξημερωμένος (παρὰ τὸ ἀρνί).

ἀρνησιδικία, ας, ἡ· déni de justice ; ἡ ἄρνησις τοῦ δικαστοῦ ἀπὸ τοῦ νὰ δικάσῃ.

ἀρνησίθεος, ος, ον· ὁ ἀρνούμενος τὸν Θεόν, qui renie (qui nie) Dieu ; συνεπῶς ὁ ἄθεος, athée, n ; ὁ ἄπιστος, infidèle.

ἀρνησιθρησκεία, ας, ἡ· τὸ ν' ἀρνηθῇ τις τὴν θρησκείαν του, ἡ ἐξωμοσία, abjuration, n. f. ἡ ἀποστασία ἐκ τῶν κόλπων τῆς θρησκείας, apostasie, n. f.

ἀρνησίθρησκος, ος, ον· ὁ ἀρνούμενος τὴν θρησκείαν του, ὁ ἐξωμότης, renégat, e, n. ὁ ἀποστάτης, apostat, n.

ἀρνησικυρία, ας, ἡ· veto, n. m. (λατ. ὅρος), καλεῖται τὸ δικαίωμα ὅπερ ἐκ τοῦ συντάγματος κέκτηται ὁ ἀνώτατος ἄρχων τοῦ νὰ ἀρνηθῇ νὰ κυρώσῃ διὰ τῆς ὑπογραφῆς του ψηφισθέντα τινὰ ὑπὸ τῆς Βουλῆς νόμον.

ἀρνήσιμος, ος, ον· ὃν δύναταί τις ν' ἀρνηθῇ, qu'on peut nier, niable, adj. ἐπιδεκτικὸς ἀρνήσεως, ἀπαρνήσιμος, reniable ; § —, ἀναιρέσιμος, ἀποδοκιμαστέος, désavouable, adj. ὅστις δύναται ἢ πρέπει νὰ ἦνε τὸ ἀντικείμενον ἀρνήσεως, ἀναιρέσεως, ἀποδοκιμασίας, qui peut ou doit être l'objet d'un désaveu; || ἐντολοδόχος ὑπερβαίνων τὰς ὁδηγίας του εἶνε **ἀποδοκιμαστέος**, un mandataire qui outrepasse ses instructions est désavouable.

ἀρνήσιος, σια, σιο· [δημ.] ὁ ἄρνειος, d'agneau.

ἀρνησίπατρις, ὁ καὶ ἡ, γεν. ιδος, ὁ ἀπαρνούμενος τὴν πατρίδα του, qui renie sa patrie ; κατ' ἐπέκτ. renégat, e, n. (= ἀποστάτης καὶ ἀρνησίθρησκος.

ἄρνησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρνεῖσθαί τι, τοῦ ἀποποιεῖσθαι, τοῦ λέγειν ὄχι, action de refuser, refus, n. m ; || ἄρνησις, refus, τὸ ἀρνεῖσθαι τὴν προσφορὰν ἢ τὴν παραλαβὴν ἀντικειμένου τινὸς ἢ τὴν παραδοχὴν αἰτήσεώς τινος· || — ὑπακοῆς, βλ. **ἀνυπακοή**· || — (ἐνώπιον τοῦ νόμου), dénégation, n. f ; || — ὀφειλομένου ἢ ὀφειλῆς, déni, n. m ; || — (ἀρνητικὴ ἀπάντησις), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρνεῖσθαι, action de nier, négation, n. f ; || πᾶσα πρότασις περι-

λαμβάνει κατάφασιν ἢ ἄρνησιν, toute proposition contient affirmation ou négation ; || δύο ἀρνήσεις κάμνουν μίαν κατάφασιν, deux négations valent une affirmation ; || —, ἀποποίησις, παραίτησις, renoncement; || —, ἀπάρνησις, ἀποκήρυξις, désaveu, n. m ; || [γραμμ.] —, négation, n. f. τὰ ἀρνητικὰ μόρια οὐ καὶ μή· || δὲν θέλω νὰ ἐκτεθῶ εἰς ἄρνησιν, je ne veux pas m'exposer à un refus ; || αὐτὸ εἶνε ἄρνησις πάσης ἐλευθερίας, c'est la négation de toute liberté ; || ἡ ἄρνησις δὲν εἶνε ἀπόδειξις, nier n'est pas prouver ; || ὁ κατηγορούμενος ἐπιμένει εἰς τὴν ἄρνησίν του, l'accusé persiste à sa dénégation ; || ἡ σημερινή του ζωὴ εἶνε ἐντελῶς ἄρνησις τοῦ παρελθόντος του, sa vie actuelle est le désaveu formel de son passé ; || — ὑπηρεσίας, déni de service ; || [ἐκκλ.] ἡ ἄρνησις τοῦ ἁγίου Πέτρου (ἡ ἀπάρνησις), le reniement de saint Pierre ; || — ἢ παῦσις τῆς εἰσδύσεως, battre à refus, ἤτοι ἡ μὴ περαιτέρω **εἴσδυσις**· βλ. λέξιν· || — λήψεως τροφῆς τοῦ ἵππου ἀπὸ τῆς φάτνης, [φρ.] cheval qui lit la gazette ; || [ἐμπορ.] — [παραδοχῆς προτάσεως, ὅρων], refus, n. m ; || — χρέους, désaveu, n. m ; dénégation, n. f.

ἀρνησίχριστος, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἀρνούμενος τὸν Χριστόν, qui renie le Christ.

ἀρνητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀρνούμενος, [νομ.] dénégateur, trice, n. celui, celle qui dénie ; renieur, euse, personne qui renie.

ἀρνητικός, ή, όν· négatif, ive ; ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἄρνησιν, ἰδίως γραμμ. ὁ ἀρνούμενος· § ἀρνητικός, négatoire, adj. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἄρνησιν, qui sert à nier (πρὸς ἀποποίησιν à refuser); || τύπος ἀρνητικός, formule négatoire ; § [νομ.] dénégatoire ; || ἀρνητικὴ πρότασις (ἀπάντησις), proposition (réponse) négative ; || ἀρνητικὴ ἔνστασις, exception dénégatoire ; § [ναυτ.] ἀρνητικὸν σῆμα (σημαῖνον τὸ ὄχι) trapèze, non ; || ἀρνητικὴ ἢ ῥητινώδης ἠλεκτρική, électricité négative ; § [φυσ.]ἀρνητικὸς πόλος, pôle négatif; || [ἠλεκτρ.] ἀρνητικὸς πόλος, antilogue, adj. βλ. πόλος.

ἀρνητικότης, ητος, ἡ· négativité, n. f. [φυσ.] κατάστασις σώματος ἐκδηλοῦντος φαινόμενα ἀρνητικῆς ἠλεκτρικῆς, état d'un corps qui manifeste des phénomènes d'électricité négative, ἤτοι ἡ ἠλεκτρικὴ ἀρνητικότης σώματός τινος.

ἀρνητικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀρνητικόν, d'une manière négative, négativement; || ἀπαντῶ ἀρνητικῶς, répondre par une négation ; répondre négativement, ἤτοι λέγω ὄχι, ἀρνοῦμαι, dire non, refuser.

ἀρνί, τό· τὸ ἀρνίον, agneau, n. m ; τὸ πρόβατον, le mouton ; ὁ ἀμνὸς τὸ πρῶτον τῆς ἡλικίας ἔτος ἄγων· ἀρνί, ἀρνίον, γεν. ἀρνός, ἀμνός, λατ. agnus. Ἡ λέξις ἀρνὶ ἢ εἶνε δηλωτικὴ ἀμφοτέρων τῶν γενῶν ἢ καὶ μόνον τοῦ ἄρρενος· ἀρνάδα (ἡ) τὸ θῆλυ ἀρνίον· § [μεταφ.] ὁ ἀγαθός, ὁ γλυκὺς τοὺς τρόπους ἀνήρ, homme doux (fort traitable); || εἶνε ἕνα ἀρνί, c'est un mouton ; c'est la bête du bonDieu.

ἀρνιακόν, τό· [δημ.] ἡ δορὰ τοῦ ἀρνίου, ἡ **ἀρνακίς**. peau d'agneau, agnelin, βλ. **ἀρνακίς**· || ἀρνιακό, τό· [δημ. εἰς τοὺς μύλους] ἡ ἀρνακίς, δέρμα ἀρνὸς δι' οὗ συλλέγουσι καὶ ἀπομάσσουσι τὸ ἐν τῇ ἀλευροθήκῃ ἄλευρον.

ἀρνίν, τό· [διάλ. Οἰνόης]=τὸ ἀρνίον, ἀρνάκι.

ἀρνίον, τό· βλ. **ἀρνί.**

ἀρνόγλωσσον, τό· plantain, n. m. [βοτ.] πόαι ἐπέτειοι ἢ καὶ πολυετεῖς διαφόρων εἰδῶν καλούμεναι κοινῶς **πεντάνευρα.**

ἀρνοκουρά, ᾶς, ἡ· καὶ **ἀρνόκουρο**, [δημ.] ἔριον κεχαρμένον ἐξ ἀρνίου· βλ. **ἔριον**· || ἀρνοκ'[ου]ρά, ἡ [Αἰτωλ.ἰδίωμα]=μαλλιὰ ἀρνίου.

ἀρνοπόκι, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] ἔριον ἀρνός, τὸ ποκάρι τοῦ ἀρνίου· βλ. **ἔριον**· 2) **τὰ** κοντὰ μαλλία, ὡς εἶνε τὰ τῶν ἀρνίων.

ἀρνός, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] = ὁ **ἀμνός**· ἐξ οὗ ἀρνιακός, τὸ δέρμα τοῦ ἀρνοῦ, καὶ **ἀρνόκελλος**. ὁ οἰκίσκος ἔνθα ἀποκλείονται οἱ ἄρνες.

ἀρνουκρίζου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = **κείρω**, κουρεύω ἀρνίον.

ἀρνοῦμαι (έομαι), μέλ. ἀρνήσομαι, ἀόρ. ἠρνήθην· λέγω τὸ ὄχι, ἀποποιοῦμαι, refuser, ἤτοι δὲν στέργω· ἀρνοῦμαι, ἀποφάσκω, nier ; ἀπαρνοῦμαι, renier; ἀρνοῦμαι, δὲν δέχομαι, dénier ; ἀποκηρύττω τι, désavouer ; || ἠρνήθη τὴν συγκατάθεσίν του. il refusa son consentement ; || εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σᾶς ἀρνηθῶ, je me vois dans la nécessité de vous refuser ; || ἀρνεῖται τὸ γεγονὸς (τὴν ἀλήθειαν), il nie le fait (la vérité) ; || τίς τὸ ἀρνεῖται ; qui pourrait le nier ? qui le conteste ? || ἠρνήθη τὴν πατρίδα του (τὸ ὄνομά του, τὴν θρησκείαν του), il a renié sa patrie (son nom ; sa religion) ; || ἀρνεῖται ὅτι εἶνε φίλος τοῦ κατηγορουμένου, il se défend d'être l'ami de l'accusé ; || ἀρνεῖται τὸ πρᾶγμα ὡς νὰ ἦτο ἔγκλημα, il s'en défend comme d'un crime ; || [ἐμπορ.] ἀρνοῦμαι ἀποδοχὴν ἢ πληρωμὴν συναλλαγματικῆς, refuser ; || — (χρέος), nier ; || — (γεγονός τι), désavouer ; || — παρακαταθήκην (χρέος), nier (dénier) un dépot (une dette) ; || δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀρνηθῇ τοὺς λόγους του, il ne peut pas désavouer ses paroles (se dédire) ; || ἠρνήθη τὴν ὑπογραφήν του, il a désavoué sa signature ; || δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, je ne peux pas le nier ; je vous l'accorde = σᾶς τὸ παραχωρῶ, ἤτοι τὸ δέχομαι· || εἶνε ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε, c'est une vérité que vous m'accorderez ; § —, στεροῦμαι, se priver ; παραιτοῦμαι, ἀποποιοῦμαι, renoncer ; ἀφίνω, ἐγκαταλείπω τι, abandonner ; || θέλει ν' ἀρνηθῇ τὸν κόσμον, il veut renoncer au monde ; || ἠρνήθη τὴν οἰκογένειάν της διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, elle quitta sa famille pour le suivre ; || ὁ ἄπιστος ἐραστής της τὴν ἠρνήθη, son amant infidèle l'a trahie (abandonnée).

ἄρξασθε! commencez ! παράγγελμα πρὸς ἔναρξιν ἀσκήσεώς τινος, κτλ.

ἀρόδο μένω, [δημ.ναυτ.] rester en grande rade, βλ. **ἀποσαλεύω** καὶ **ἐξορμίζω.**

ἀρολόγος (ἐκ τοῦ ἀραιολόγος - ἀρυλόγος) καὶ **δρυμόνι** [διάλ. Κύμης]=**κόσκινον**, **grand** crible [de vanneur], μέγα πλεκτὸν ἢ ἐκ δέρματος μὲ ὀπὰς μεγαλειτέρας ἀπὸ τὸ σύνηθες κόσκινο· χρησιμεύει εἰς τὰ ἁλώνια διὰ νὰ ἀποχωρίζωσι τὸν σῖτον ἀπὸ τὸ ἄχυρον ἐν τῷ ἀνέμῳ· βλ. καὶ δρυμόνι· [μεταφ.] πᾶν ὅ,τι ἔχει πολλὰς ὀπάς.

ἆρον, προστακτ. ἀόρ. 6. τοῦ αἴρω.

ἄρον, ου, τό· φυτόν τι ποῶδες, arum, βλ. ἀρώδη· τὸ ἤδη δρακόντιον καὶ κολοκάσιον.

ἄρον, τό· are, n. m. (ἐκ τοῦ λατ. area, ἐπιφάνεια)· γαλλικὴ μετρικὴ μονὰς τῶν ἀγροτικῶν ἐπιφανειῶν διὰ μετρίας ἐκτάσεις· τὸ ἄρον ἰσοῦται μὲ ἓν τετραγωνικὸν δεκάμετρον (décamètre carré), ἤτοι εἶνε τετράγωνον οὗτινος ἡ πλευρὰ ἰσοῦται μὲ 10 μετ. συνεπῶς ἡ ἐπιφάνειά του μὲ 100 τετραγ. μέτ. ἢ μὲ 100 ἑκατόσταρα (centiares). Τὸ πολλαπλάσιον αὐτοῦ εἶνε τὸ ἑκτάριον (hectare), ὅπερ ἰσοδυναμεῖ μὲ 100 ἄρα. Κατὰ τὴν παραδοχὴν τοῦ γαλλικοῦ μετρικοῦ συστήματος ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τῷ 1836 ἀντὶ τοῦ ἄρου εἰσήχθη τὸ στρέμμα ἴσον πρὸς 10 ἄρα, καὶ τοῦτο ὅπως ἡ νέα μονὰς πλησιάζει ὁπωσοῦν τὸ παλαιὸν στρέμμα. Οἱ Γάλλοι διὰ μεγάλας ἐκτάσεις μεταχειρίζονται τὸ ἑκτάριον.

ἄρος, τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ **ἀραίωμα**=τὸ διάστημα, ἡ ἀραιότης.

ἀρόσιμος, ος, ον· ὁ πρὸς ἄροσιν (ὄργωσιν) καλὸς τόπος, ἤτοι ὁ κατάλληλος πρὸς ἀροτρίασιν, arable, adj. κατάλληλος πρὸς καλλιέργειαν, propre au labourage; ὁ καλλιεργήσιμος, labourable, adj; || γῆ ἀρόσιμος, terre arable.

ἄροσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀροῦν, τὸ ὄργωμα, ἡ ἀροτρίωσις, labourage, n. m. arage, n. m.

ἀροτήρ, ῆρος, ὁ· ὁ ἀροτριῶν (ὀργόνων), laboureur, de labour, ἤτοι ὁ γεωργός, ὁ ζευγᾶς, ὁ βοῦς, τὸ καματερὸν βῶδι· || ἀροτῆρες βόες, bœufs de labour; || ἀροτριῶντα κτήνη (δημοσιολογία), bêtes de labour, οἱ βόες, ἀγελάδες, ἵπποι, ἡμίονοι, βούβαλοι καὶ λοιπὰ ὅσα μεταχειρίζονται οἱ γεωργοὶ εἰς τὸ ἄροτρον.

ἀροτήσιμος, ος, ον· ὁ ἀρόσιμος, labourable.

ἀροτήσιος, ος, ον· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἄροσιν, relatif au labourage; de labourage; || ἐπίσης ὁ καιρὸς τῆς ἀρόσεως, saison de labour.

ἀροτός, ή, όν· καλλιεργημένος, labouré, ée; ἀροτήσιμος, labourable.

ἀρότρευμα, ατος, τό· ἡ ἀροτρευθεῖσα γῆ, τὸ καλλιέργημα, labourage, n. m.

ἀροτρεύς, έως, ὁ· ὁ ἀροτριῶν γεωργός, laboureur, euse.

ἀροτριάζω, βλ. **ἀροτριάω**.

ἀροτρίασις, εως, ἡ· τὸ ὄργωμα, βλ. **ἀροτρίωσις**.

ἀροτριαστής, ὁ· ὁ ἀροτριῶν, ὁ ἀροτήρ, ὁ γεωργός, laboureur, euse.

ἀροτριάω καὶ

ἀροτριῶ(άω), μέλ. άσω, ἀλετρίζω, **labourer**, **καλλιεργῶ, ἐργάζομαι τὴν γῆν μὲ τὸ ἄροτρον.**

ἀρότριος, ος, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀροτρίασιν, relatif au labourage (ἢ εἰς τὸ ἄροτρον, à la charrue).

ἀροτριόω-ῶ, μέλ. ώσω, βλ. **ἀροτριῶ**.

ἀροτρίωμα, ατος, τό· ἡ δι' ἀρότρου καλλιεργηθεῖσα γῆ, terre labourée.

ἀροτρίωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀροτριᾶν, τὸ ὄργωμα, τὸ ἀλέτρισμα, labourage, n. m. arage, n. m..

ἄροτρον, ου, τό· charrue, n. f. κοινῶς τὸ ἀλέτρι· ἐργαλεῖον γεωργικὸν δι' οὗ ἀροτριῶσι (αὐλακίζουσι τὴν γῆν)· || ἡ ὕνις τοῦ ἀρότρου, soc de la charrue· βλ. ὕνις καὶ **ἀροτρόπους**.

ἀροτρόπους, οδος, ὁ· τὸ ἀλετροπόδι, ἡ ὕνις, soc de la charrue, ἡ οὐρὰ τοῦ κουντουρίου τοῦ ἀρότρου.

ἄρουρα, ης, ἡ (ἀρόω), τόπος ὡργωμένος ἢ πρὸς ὄργωσιν χρήσιμος, σπόριμος γῆ, champ ou terre labourée ou labourable; καὶ ἐν γένει χώρα, γῆ, le pays, la terre; || [εὔχρ. ἰδ. ἐν τῇ φράσ.] ἄχθος ἀρούρης, fardeau de la terre = ἄνθρωπος ἄχρηστος, homme inutile, propre à rien.

ἀρουραῖος, αία, αῖον· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἄρουραν, ἀγροτικὸς ἢ ἀγροῖκος (χωρικός), des champs; de la campagne (paysan)· || — μῦς, rat des champs, campagnol (kan), n.m. κοινὴ ὀνομασία τῶν ἀγροτικῶν μυῶν, ἡ ἐπιστημονικὴ αὐτῶν λέξις εἶνε arvicole, n. m. = ἀγρόμυς· § —, ἀγροδίαιτος, ὁ οἰκῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς (ἐκ τοῦ λατ. arvum = ἄρουρα, colo, οἰκῶ), arvicole, adj. § **ἀρουραῖος**, αία, αῖον· τοῦ ἀγροῦ, arvien, enne, adj. || ἀρουραῖα φυτά, plantes arviennes, τὰ φυόμενα εἰς τοὺς ἀγρούς.

ἀροχλαδιά, ἡ· [διάλ. Νάξ.] ἡ ἀχλαδιὰ καὶ ἀχλάδα, ἡ ἄπιος, poirier, n.m. «Ὅταν 'σείονταν ἡ ἀχλάδα, ὅσοι 'λάχαν τόσοι 'φάγαν».

ἅρπα, ας, ἡ (ἐκ τοῦ ἰταλ. arpa), γαλ. harpe, n. f; ὄργανον ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων ἐγχόρδων, ἀνακρουόμενον διὰ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων.

ἁρπαγή, ῆς, ἡ· τὸ ἁρπάζειν, ἡ πρᾶξις τοῦ ἁρπάζειν, action d'enlever (d'emporter=τὸ λαμβάνειν, ἀπάγειν διὰ τῆς βίας μεθ' ἑαυτοῦ), ἡ ἀπαγωγή, enlèvement (avec violence); || —, ὁ σφετερισμός, usurpation, n. f. ἡ διὰ τῆς βίας ἢ παράνομος ἀπόκτησις ἢ κατακράτησις ἀντικειμένου τινός· || —, τὸ ἅρπαγμα, rapt, n. m. (προφ. rapte); ἁρπαγὴ δολία, λεία, λεηλασία, rapine, n. f. καὶ ἐν γένει — χρημάτων, περιουσίας, rapine, n. f. || —, ravissement (ἀπαγωγή)· || ἡ — τῶν Σαβίνων, l'enlèvement des Sabines; || ἡ — τῆς Ἑλένης, le ravissement d'Hélène; || [βιαία] — κόρης, rapt, n. m; || ὅλη του ἡ περιουσία προέρχεται ἐξ ἁρπαγῆς, tout son bien ne vient que de rapine.

ἁρπάγη, ης, ἡ· grappin, n. m. καὶ **ἁρπάγιον**, ἀγκιστροειδὲς ἐργαλεῖον, κοινῶς τὸ **τσιγγέλι**, κυρίως πρὸς ἀνάσυρσιν τῆς ὑδρίας (κου-

6ᾶ) ἐκ τοῦ φρέατος, grappin (pour puits); || — ἡ ἁρπακτήρ, ῆρος, ὁ· griffe d'arrêt; ἀγκιστροειδὲς ἐργαλεῖον δι' οὗ σταματᾷ τι· || —, ἀγκιστροειδὲς ἐργαλεῖον, ὁ γάντζος, harpon, n. m. ἢ croc, n. m. || —, ὁ γάντζος, croc, n. m. βλ. κόραξ· || [ναυτ.] — τοῦ μασχαλιστῆρος (τῆς ἀγκύρας), κοινῶς ὁ πεσκαδοῦρος, croc de traversière; διπλοῦς ἀρθρωτὸς κόραξ τοῦ μασχαλιστῆρος χρησιμεύων πρὸς σύλληψιν τῶν ὀνύχων τῆς ἀγκύρας κατὰ τὸν μασχαλισμόν.

ἁρπάγιον, ου, τό· μικρὰ ἁρπάγη, grappin, n. m. βλ. ἁρπάγη.

ἅρπαγμα, ατος, τό· βλ. ἁρπαγή, enlèvement; rapt; § σύρραξις, collision, n. f; τὸ τσάκωμα, mêlée; rixe, n. f.

ἁρπάζω, μέλ. ἁρπάσω καὶ συνήθ. άξω, ἀόρ. ἥρπαξα καὶ ἥρπασα, λαμβάνω τι βιαίως, arracher de force; ἀπάγω, enlever; emporter; πιάνω τι, saisir; ἀφαρπάζω, διαρπάζω, λεηλατῶ, ravir; πιάνω, συλλαμβάνω τι, attraper; ἁρπάζω (χρήματα, περιουσίαν) rapiner; ἁρπάζω, σφετερίζομαι, usurper; βλ. ἁρπαγή· || ἀναρπάζω, δράττομαι, ἀπλήστως, agripper; || — χάφτω (ἐπὶ κυνός), happer; || τὸν ἥρπαξεν ἀπὸ τὰ μαλλιά, il le saisit par les cheveux; || τὸ ἥρπασε πεταχτά, il le saisit au vol; || ὁ ἀέρας τοῦ ἅρπαξε τὸ καπέλλο, le vent emporta son chapeau; || τοῦ ἥρπασαν τὴν κόρην του, on lui enleva sa fille; || — ξένην περιουσίαν, ravir le bien d'autrui; || ἥρπασε τὸ στέμμα, il usurpa la couronne; || ἁρπάζει ὅ,τι βλέπει, il agrippe tout ce qu'il voit; || ὁ σκύλος ἅρπαξε ἕνα κομμάτι κρέας, le chien a happé un morceau de viande; || — συνάχι, attraper (prendre; gagner) un rhume; || — θέρμαις, attraper (gagner) des fièvres; || τῆς ἅρπαξεν ἕνα φιλί, il lui prit (déroba) un baiser; || οἱ χωροφύλακες τὸν ἅρπαξαν, les gendarmes l'ont empoigné (happé); || ἡ φωτιὰ ἅρπαξε τὸ ψητόν, le feu à surpris (havi) la viande; || [καὶ οὐδ.] τὸ κρέας ἅρπαξε, la viande s'est havie; || τὴν ἅρπαξε (τὴν ἔπαθε), [φρ.] il est (le voilà) flambé; || [μέσ. δημ.] en venir aux prises = τσακόνομαι; || ἁρπάχθηκαν, il se sont empoignés; || ἁρπάζομαι (πιάνομαι) ἀπό τινος ἤ τι, se saisir, se tenir de quelqu'un ou de quelque chose.

ἁρπακοῦμαι, [διάλ. Οἰνόης] ἀντὶ ἁρπάζω.

ἁρπακτὰ, [ἐπίρ.] κοινῶς στὸ φτερό, au vol; ταχέως, à la hâte; || ἐπῆρα [ἔφαγα] κάτι τι ἁρπακτά, j'ai pris (mangé) quelque chose à la hâte.

ἁρπακτήρ, ῆρος, ὁ· βλ. ἁρπάγη.

ἁρπακτικός, ή, όν· rapace, ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιθυμίαν εἰς τὸ ἁρπάζειν, qui ravit, qui enlève par force; || ἁρπακτικὸν πτηνόν, oiseau de proie; πτηνὰ μεγάλα μετὰ ῥάμφους ἰσχυροῦ καὶ κυρτοῦ, ὡπλισμένα δι' ὀνύχων ἰσχυρῶν.

ἁρπακτικότης, ητος, ἡ rapacité, n. f.

ἁρπακτικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἁρπακτικόν, avec rapacité.

ἁρπακτός, ή, όν· ἢ ἁρπαστός, pris au vol; ὁ ἁρπασθείς, enlevé, ée; ravi, e; dérobé, ée; ἢ ὅ,τι δύναται ν' ἁρπασθῇ, νὰ λαφυραγωγηθῇ.

ἅρπαξ, αγος, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἁρπάζων, ὁ πρός τι βίαιος ἢ ὁρμητικός, ravisseur, euse, ὁ σφετεριζόμενός τι διὰ τῆς βίας, usurpateur, trice; || ὁ ἅρπαξ τῆς ξένης περιουσίας, le ravisseur du bien d'autrui; || — θρόνου (ἀξιώματος), usurpateur d'un trône (d'une dignité); § [ἐπιθ.] rapace, adj. ὁ γὺψ εἶνε ἅρπαξ, le vautour est rapace.

ἅρπαξη τοῦ στάρ'[ι] [Αἰτωλ. ἰδίωμα], ἤτοι προώρως ἐλευκάνθη χωρὶς νὰ ψωμώσῃ.

ἁρπαστός, ή, όν· βλ. ἁρπακτός.

ἁρπαχτέας, ὁ· θηλ. ἁρπαχτοῦ· [διάλ. Οἰν.] ἅρπαξ, ἁρπακτής, ἁρπάζων.

ἁρπεδονάπτης, ου, ὁ· arpenteur, n. m. βλ. χωρομέτρης.

ἁρπεδόνες ἢ ξύφασες [διάλ. Κύμης], τὰ ἄκρα τῶν πρὸς ὕφανσιν νημάτων εἰς ἃ δὲν χωρεῖ ἡ σαγίτα καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν ὑφαίνονται.

ἁρπεδόνη, ης, ἡ· σχοινίον δι' οὗ καταμετροῦσι, τὸ στρεμματόσχοινον, cordeau pour arpenter; βλ. χωρομέτρης.

ἅρπη, ης, ἡ· δρέπανον, reinette ἢ renette, n. f. τμῆμα ἐργαλείου δρεπανοειδές, ἤτοι καμπύλον.

ἁρπορέτο, [δημ.] βλ. ἁρμπορέτο.

ἁρπορίζω, [δημ.] βλ. ἁρμπορίζω.

ἅρπορο, [δημ.] βλ. ἅρμπορο.

ἁρπουκουλλιόμη, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] πιάνομαι ἀπό τινος· βλ. ἁρπάζομαι.

ἅρπυια, ὁ· harpie, n. f. (ἁρπάζω)· αἱ ἅρπυιαι ἦσαν ἀόριστα μυθολογούμενα ὄντα ἁρπακτικὰ καὶ τερατόμορφα, ἀπαντῶντα κατὰ πρῶτον ἐν Ὁμήρῳ ἔνθα ὁ λόγος περὶ τῶν ἄνευ ἴχνους ἀφανισθέντων ἀπὸ τῆς γῆς ἀνδρῶν, διότι αἱ ἅρπυιαι ἥρπασαν τούτους· παρίστανται δὲ ὡς γυναῖκες πτερωταὶ ἢ κατ' ἄλλας παραστάσεις εἶχον πρόσωπον, στῆθος καὶ χεῖρας γυναικός, τὸ δὲ λοιπὸν σῶμα ὄρνιθος, πολλάκις ὅμοιαι πρὸς τὰς Γοργόνας, τὰς Σειρῆνας καὶ τὰς τοιαύτας τερατομόρφους δαίμονας.

ἁρπῶ, βλ. ἁρπάζω.

ἀρράβδιστος, η, ον· ὁ μὴ ῥαβδισθείς, non battu; || [ἐπὶ δένδρων], non gaulé, διὰ τοῦ ῥαβδίου, κονταρίου (gaule).

ἀρράβδωτος, ος, ον· ὁ μὴ ῥαβδωτός, non rayé, ée.

ἀρραβών, ῶνος, ὁ· arrhes, n. pl. [ἀστ. δίκ.] εἶνε τὸ πρὸς τὸν ἕτερον τῶν συμβαλλομένων διδόμενον πρὸς ἐπίρρωσιν τῆς ἐκτελέσεως συναφθείσης νομικῆς σχέσεως καὶ γενικῶς ἡ διδομένη προκαταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας ἀγορᾶς τινος ἢ συμφωνίας, κοινῶς τὸ καπάρο· || μεταφορικῶς τὸ ἐχέγγυον, ἐνέχυρον, gage, n. m; || [ἐπὶ μισθώσεως οἰκίας] —, denier à Dieu; || ἔχασε τὸν ἀρραβῶνα, il a perdu ses arrhes; || — πίστεως, gage de fidélité; § ἀρραβών, τὸ μνῆστρον, κοινῶς ἡ ἀρραβῶνα (οὕτω λέγε-

ται καὶ ἐν Οἰνόῃ), alliance, n. f. τὸ δακτυλίδιον τοῦ ἀρραβῶνος· || [πληθ.] οἱ ἀρραβῶνες, ἡ μνηστεία, τὸ μνήστευμα, les fiançailles, ἡ ἕνωσις διὰ δακτυλίου ἀρραβῶνος ἀνδρὸς καὶ γυναικός· βλ. μνηστεία.

ἀρραβῶνα, ἡ [δημ.] βλ. ἀρραβών.

ἀρραβωνιάζω, κτλ. βλ. ἀρραβωνίζω, κτλ.

ἀρραβωνιάσκομαι, [διάλ. Οἰνόης]= ἀρραβωνίζομαι, μνηστεύω, ἀνταλλάσσω «ἀρραβῶνα»· βλ. ἀρραβωνίζω.

ἀρραβώνιασμα(ν), [διάλ. Οἰνόης] βλ. ἀρραβώνισμα.

ἀρραβωνιαστικός, θηλ. ή· βλ. ἀρραβωνιστικός, ἀρραβωνιστική.

ἀρραβωνίζω, μέλ. ίσω, διά τινος χρηματικῆς προκαταβολῆς ἐξασφαλίζω ἢ βεβαιώνω τὴν ἀγοράν, καὶ ἐν γένει ὑποχρεώνω τινὰ νὰ κρατήσῃ τὸν λόγον του, κοινῶς καπαριάζω, δίδω ἀρραβῶνα, donner des arrhes; καὶ ἐνεργητ. arrher; assurer en donnant des arrhes; donner des gages; βλ. ἀρραβών· || —, μνηστεύω, fiancer; || ἀρραβωνίζομαι, μνηστεύομαι, se fiancer.

ἀρραβώνισμα, τό· καὶ ἀρραβώνιασμα, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρραβωνίζειν, action de fiancer; || [συνήθ. πληθ.]=οἱ ἀρραβῶνες. βλ. μνηστεία, les fiançailles; βλ. ἀρραβών.

ἀρραβωνισμός, οῦ, ὁ· βλ. ἀρραβώνισμα.

ἀρραβωνιστική, ῆς, ἡ· ἡ μνηστή, ἡ μεμνηστευμένη, fiancée, n. f; βλ. μνηστή· || ἡ μελλόνυμφος, la future; la prétendue; || ἡ κατηγγυημένη, ἡ ὑποσχεθεῖσα, la promise.

ἀρραβωνιστικός, ὁ· ὁ μνηστήρ, ὁ μεμνηστευμένος, fiancé, n. m; βλ. μνηστήρ· || ὁ μελλόνυμφος, le futur; le prétendu.

ἀρραγής, ής, ές· (ῥήγνυμι), ἄνευ ῥαγάδων, sans gerçures; ἄνευ σχισμῶν, sans fentes; συνεπῶς ὁ στερρεός, solide, ferme.

ἀρράγιστος, ος, ον· ὁ μὴ ῥαγισθείς, non fêlé, ée.

ἀρραδιούργητος, ος, ον· ὁ μὴ ῥαδιουργηθείς, non intrigué, ée.

ἀρράθυμος, [διάλ. Ἠπείρου] παρὰ τὸ ῥάθυμος, ἀντὶ τοῦ ὀξύθυμος· καὶ ῥῆμα ῥαθυμάω, εὔχρηστον ἐν Ἠπείρῳ ἀντὶ τοῦ ὀργίζομαι· ἀλλ' ἐν Θεσσαλίᾳ τὸ ῥαθυμάω εἶνε ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῶ.

ἄρραπτος, η, ον· καὶ κοινῶς ἄρραφτος.

ἄρρατα, [διάλ. Οἰνόης]=μόνον ἐν τῇ φράσει «ἄρρατα ἀθέμιτα»· βλ. ἄρρητος.

ἄρραφτος, η, ον· [δημ.] ἄρραφος, ὁ μὴ ῥαμμένος, non cousu, e; ὁ μονοκόμματος, ὁ ἄνευ ῥαφῆς, qui est sans couture.

ἀρρενανθής, ής, ές· [βοτ.] ἀρρενάνθεμος, ὁ παράγων ἄρρενα ἄνθη, masculiflore, adj.

ἀρρενικός, ή, όν· ὁ ἀνδρικός, βλ. ἀρσενικός.

ἀρρενογενής, ής, ές· ὁ ἀρσενογενής, ὁ τοῦ ἀρσενικοῦ γένους, du sexe masculin.

ἀρρενογονέω-ῶ, κτλ. βλ. καὶ ἀρσενογονέω, κτλ. γεννῶ ἀρσενικὰ τέκνα, mettre au monde des enfants mâles; n'avoir que des mâles,

ἀρρενογονία, ἡ· ἀρσενογονία, τὸ γεννᾶν ἀρσενικὰ τέκνα, progéniture mâle; || οἱ ἐξ ἀρρενογονίας κατιόντες, les descendants en ligne masculine; || συγγένεια ἐξ ἀρρενογονίας, agnation, n. f.

ἀρρενόθηλυς, ης, υ· γεν. εος, ὁ ἔχων τὰ δύο γένη, ἀρσενικοθήλυκος.

ἀρρενοκοιτέω-ῶ, βλ. ἀρσενοκοιτέω.

ἀρρενοκοίτης, ου, ὁ· βλ. ἀρσενοκοίτης.

ἀρρενοκοιτία, ἡ· βλ. ἀρσενοκοιτία.

ἀρρενοποιῶ, μέλ. ήσω, καθιστῶ ἀρσενικόν, masculiniser.

ἀρρενοπρεπής, ής, ές· ὁ πρέπων εἰς ἄρρενα· ὁ ἀρρενωπός.

ἀρρενότης, ητος, ἡ· virilité, n. f. ἡ γονιμότης τοῦ ἀνδρός.

ἀρρεντεύω [διάλ. Ἠπείρου] (παρὰ τὸ ῥέω) ἀντὶ τοῦ τρέχω, ἐν Θεσσαλίᾳ πλαλάω καὶ ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ πηλαλεῖ, ὅθεν καὶ πηλάλα· ὡς οὐσιαστικὸν ἀρρέντα, ἀντὶ τοῦ δρόμος (πηλάλα), κατὰ τὸ κουβέντα (=λόγος)· παρὰ δὲ τοῖς εἰς Ρωμουνίαν ἀποδημοῦσιν ἀρρέντα λέγεται μεταφορικῶς μίσθωσις κτήματος. βλ. πηλαλῶ.

ἀρρενωπός, ή, όν· mâle; ὁ ἔχων ὄψιν ἀνδρικήν, ἀνδρεῖος, ὁ ἀνδρικός, viril, e.

ἀρρενωπότης, ητος, ἡ· ὄψις ἢ φρόνημα ἀνδρικόν, virilité, n. f. ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία, ἡ ἀρρενότης.

ἀρρενωπῶς, [ἐπίρ.], ἀνδρικῶς, virilement.

ἄρρηκτος, ος, ον· ὁ μὴ ῥηγνύμενος, μὴ σχιζόμενος, ἀδιάσχιστος, qu'on ne peut briser; infrangible; ὁ ἀδιαπέραστος, impénétrable; κατ' ἐπέκτασιν ὁ ἄφθαρτος, indestructible; ὁ ἄλυτος, ἀδιάλυτος, indissoluble; συνεπῶς ὁ στερεός, solide.

ἀρρήκτως, [ἐπίρ. προηγ.], βλ. ἄρρηκτος, συνεπῶς στερεῶς, solidement.

ἄρρην, ην, εν· γεν. ενος· ἀντίθετον πρὸς τὸ θῆλυς, ὁ ἀρσενικός, mâle; ὁ ἀνδρικός, viril; || ὁ ἄρρην καὶ τὸ ἄρρεν=τὸ ἀρσενικὸν παιδί, enfant mâle, le garçon; || ἐπὶ ζῴων ὡς ορισμὸς γένους, le sexe mâle; § [μεταφ.] τὸ ἄρρεν τοῦ γιγγύλου, κοινῶς τὸ παλοῦκι, mâle de charnière.

ἄρρητος, ος, ον· ὁ μὴ ῥηθείς, dont on n'a point parlé, indicible; ὁ μὴ λεχθείς, ἄφατος, ineffable; ἀνέκφραστος, inexprimable; ὁ ἀδιήγητος, ἀνεκδιήγητος, inénarrable; || — εὐδαιμονία, bonheur ineffable; || ἄρρητ' ἀθέμιτα [φρ.] des contes en l'air; des bêtises (ἀνοησίαι)· || ὅ,τι δὲν δύναται νὰ λεχθῇ, μυστηριώδης, ὁ μυστικός, mystérieux, euse; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἄρρητον, ἀνέκφραστον, ἀνεκδιήγητον [θεολ.], ineffabilité, n. f.

ἀρρήτως, [ἐπίρ.] ἀφάτως, ἀνεκφράστως, indiciblement; ineffablement; ἤτοι κατὰ τρόπον ἄρρητον, βλ. ἄρρητος· || μυστηριωδῶς, mystérieusement.

ἄρριζος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ῥίζαν, sans racine; non enraciné, ée.

ἀρρίζωτος, ος, ον· ὁ μὴ ῥιζωθείς, qui n'a pas pris racine.

ἀρρίνιστος, η, ον· ὁ μὴ ῥινισθείς (διὰ τῆς ῥίνης), illimé, ee; ὁ ἄξεστος.

ἀρρυθμέω-ῶ, μέλ. ήσω, εἶμαι ἄνευ ῥυθμοῦ, manquer de rhythme (de cadence, de style); κάμνω παραφωνίας, δὲν συμφωνῶ, désaccorder; ἀναρμοστέω-ῶ, δυσαναλογέω-ῶ, disproportionner.

ἀρρυθμία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις ῥυθμοῦ, manque de rhythme (de cadence, de style); βλ. ῥυθμός· ἔλλειψις συμφωνίας, manque d'accord; ἀσυμφωνία, désaccord, n. m; ἀναρμοστία, δυσαναλογία, disproportion, n. f; || —, mauvaise cadence, ὁ μὴ κανονικὸς ῥυθμός, προκειμένου περὶ κινήσεων ἵππου, κτλ.

ἄρρυθμος, ος, ον· ἀντίθετον τῷ ἔρρυθμος· ὁ μὴ ἔχων ῥυθμόν, ὁ ἄνευ ῥυθμοῦ, qui manque de rhythme (de cadence, de style, d'accord); non cadencé, ée; ἀσύμφωνος, discordant, e; ἀνάρμοστος, δυσανάλογος, disproportionné, ée.

ἀρρύθμως, [ἐπίρ.] ἄνευ ῥυθμοῦ, sans rhythme, κτλ.

ἀρρυτίδωτος, ος καὶ η, ον· ἄνευ ῥυτίδων, sans rides, non ridé, ée.

ἀρρωσταίνω καὶ ἀρρωστέω· βλ. ἀρρωστῶ.

ἀρρώστημα, ατος, τό· καὶ

ἀρρωστία, ας, ἡ· ἡ ἀρρώστια, ἡ νόσος, maladie, n. f. ἡ ἀσθένεια, ἀντίθετον τῷ ὑγεία· ἡ ἀδυναμία, ἐξασθένησις, infirmité, n. f.

ἀρρωστιάρης, θηλ. ἀρρωστιάρα, ικον καὶ

ἀρρωστιάρικος, ικη, ικον, [δημ.] ὁ μὴ ἔχων καλὴν ὑγείαν, ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀσθενείας (ἀρρωστίας), ἀρρωστικός, ή, όν, maladif, ive; ὁ φιλάσθενος, ἀσθενικός, valétudinaire.

ἄρρωστος, η, ον (ότερος, ότατος), malade, ὁ ἀσθενής, ὁ πάσχων ἀπό τινα νόσον.

ἀρρωστότοπος, ὁ· μέρος ἢ τόπος ἔνθα εὐκόλως ἀσθενεῖ τις, ἤτοι τόπος ἀνθυγιεινός, lieu malsain (insalubre).

ἀρρωστῶ (έω), μέλ. ήσω, εἶμαι ἄρρωστος, ἀσθενῶ, tomber (se rendre) malade; ἐπίσης faire une maladie; || ἀρρώστησεν ἀπὸ τὸ κακό του [φρ.], il en fit une maladie; § [μεταφ.], rendre malade, καθιστῶ τινα ἄρρωστον.

ἀρσενικικός, ή, όν· [χημ.] (ἐπὶ ἁλάτων), arséniate, n. m. ἅλας παραγόμενον διὰ τοῦ ἀρσενικοῦ ὀξέος (acide arsénique) καὶ μιᾶς βάσεως· || ἀρσενικικὸν ἀμμώνιον, arséniate d'ammoniaque.

ἀρσενίκιον, τό· τὸ φαρμάκι ἀρσενικόν, arsénic, n. m.

ἀρσενικοθήλυκος, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἑρμαφρόδιτος, hermaphrodite; ὁ ἀνδρογύνης, androgyne; || [μεταφ.] ἐπὶ γυναικὸς ἡ ἀνδροπρεπὴς γυνή, ἡ ἀνδρογυναῖκα, hommasse, n. f.

ἀρσενικόν, τὸ· [χημ.] arsénic, n. m. (προφ. nik)· σῶμα εὑρισκόμενον ἐν τῇ φύσει ἐλεύθερον ἢ ἐν ἑνώσει μετὰ σιδήρου, νικελίου, κοβαλτίου καὶ θείου, ἰδίως ὅμως ἀρσενικοπυρίτης ἐξ οὗ διὰ θερμάνσεως ἀποχωρίζεται τὸ ἀρσενικόν. Εἶνε σῶμα στερεόν, φαιοῦ χαλυβδίνου χρώματος, λάμψεως μεταλλικῆς, κρυσταλλώσιμον εἰς ῥομβόεδρα, ἐξατμιζόμενον πρὶν τακῇ καὶ ἐνῷ καθ' ἑαυτὸ δὲν εἶνε δηλητήριον, ἡ μετὰ τοῦ ὀξυγόνου ἕνωσις αὐτοῦ ἤτοι τὸ ἀρσενικὸν ὀξὺ (acide arsénique) συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν δριμυτάτων δηλητηρίων· || ἀρσενικὸν ὀξύ, acide arsénique [χημ.], ἕνωσις μᾶλλον ὀξυγονωμένη (oxygénée) ἀπὸ τὸ ἀρσενικῶδες ὀξύ· || — λευκόν, arsénic blanc; || — εἰς κόνιν τετριμμένον, arsénic en poudre; || — κίτρινον, arsénic Orpiment ἢ Orpin; || — μεταλλικόν, arsénic écailleux (φολιδωτόν).

ἀρσενικός, ή, όν· ἀντίθετος τῷ θῆλυ· mâle; masculin, ine; ἀνδρικός, viril, e; [γραμμ.] masculin; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἄρρεν γένος ἢ φῦλον, le sexe ou genre masculin; || — γένος, genre masculin.

ἀρσενικοῦχος, ος, ον· [χημ.] τὸ περιλαμβάνον ἀρσενικόν, arsénical, e, aux καὶ arsénié, ée; arséniqué, ée; || — ἑνώσεις, arséniures; || — σίδηρος, mispickel, n. m.

ἀρσενικώδης, ης, ες· [χημ.] arsénieux, adj; arsénite, n. m. (ἐπὶ ἁλάτων), ἤτοι ἅλας παραγόμενον ἐκ τοῦ ἀρσενικώδους ὀξέος (acide arsénieux) καὶ μιᾶς βάσεως· || — ὀξύ, acide arsénieux, ἕνωσις ἀρσενικοῦ καὶ ὀξυγόνου.

ἀρσενικῶς, [ἐπίρ.] εἰς τὸ ἀρσενικόν, au masculin; κατὰ τρόπον ἀρσενικόν, d'une manière mâle, virile.

ἀρσενογενής, ής, ές· βλ. ἀρρενογενής.

ἀρσενογονέω-ῶ· βλ. ἀρρενογονέω.

ἀρσενογονία, ας, ἡ· βλ. ἀρρενογονία.

ἀρσενόθηλυς, υς, υ· γεν. εος· ὁ ἔχων τὰ δύο γένη, qui a les deux sexes; βλ. ἀρσενικοθήλυκος.

ἀρσενοκοίτης, ὁ· sodomide, n. m. σοδομίτης, παιδεραστής, ὁ διὰ τοῦ πρωκτοῦ συνουσιαζόμενος, ὁ παρὰ φύσιν ἀσελγῶν.

ἀρσενοκοιτία, ας, ἡ· sodomie, n. m. σοδομία (ἐκ τοῦ sodome, Σόδομα), ἡ παιδεραστία, ἡ συνουσία διὰ τοῦ πρωκτοῦ, ἤτοι ἡ παρὰ φύσιν ἀσέλγεια.

ἀρσενοκοιτῶ, ἐνασκῶ τὴν ἀρσενοκοιτίαν, σοδομίαν, exercer la sodomie.

ἄρσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ αἴρειν (σηκώνειν, ἀναιβάζειν), action d'enlever (d'élever, de lever, τοῦ ἀφαιρεῖν τι, d'ôter), ἤτοι τὸ σήκωμα, τὸ ἀναίβασμα, levée, n. f; ἡ ἀνύψωσις, élévation, n. f; || ἄρσις ἀπαγορεύσεως, levée d'une prohibition; || ἡ ἄρσις τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας, la levée du cours forcé; || ἡ ἄρσις τῶν δυσχερειῶν (προσκομμάτων), l'aplanissement des difficultés; || — (κατασχέσεως), levée, n. f. ἢ main-levée, n. f; § — βαρῶν δι' ἑκατέρας τῶν χειρῶν, travail du poids à chaque main; || — βαρῶν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, travail de poids à deux mains; || — ἀμφισφαίρων δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, barre à deux mains; || — ἀλτῆρος δι' ἑκατέρας χειρός, haltère à chaque main alternativement; § [νομικῶς] levée (des scellés), ἄρσις τῶν σφραγίδων· || ἄρσις ἀπαγορεύσεώς τινος, main-levée (de l'interdiction); § ἄρσις (στίχου) élévation, arsis; § — τῶν γαιῶν, enlèvement des terres, καὶ τῶν χρη-

μνισμάτων (gravois), ἤτοι τὸ σήκωμα τῶν γαιῶν, κτλ. ἀπό τινα ἐκσκαφὴν ἢ οἰκοδομήν· § [ναυτ.] ἄρσις ἢ ἀναγωγὴ ἐπιστηλίου, guindage, n. m; || — ἀλύσεως ἢ βαρῶν διὰ τοῦ ἐργάτου, virage, n. m. βλ. αἴρω τὴν ἄλυσιν, virer sur la chaine; || —, ἡ ἀνέλκυσις, halage, n. m; || εἰς ἄρσιν δολώνων, à hisser les huniers! προειδοποιητικὸν κέλευσμα διὰ τὴν ἄρσιν τῶν δολώνων κατὰ τὴν ἐκπέτασιν αὐτῶν· βλ. καὶ αἶρε· || — ἀποκλεισμοῦ, déblocus, n. m. καὶ αἴρω τὸν ἀποκλεισμόν, débloquer; βλ. ἀποκλεισμός· § ἐν τῇ μουσικῇ ἡ ἀνάβασις ἢ τὸ σήκωμα τοῦ τόνου (τῆς φωνῆς), συνεπῶς ἄρσις, le levé, ἀντίθετον τῷ θέσις (frappé) (κατάβασις), καὶ ἐν τῇ μετρικῇ ἡ πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω κίνησις (ἄρσις καὶ θέσις) αἱ διδόμεναι νῦν διὰ τῆς ῥυθμικῆς ῥάβδου (baguette) ἢ διὰ τῆς χειρὸς ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀνομασία νεῦμα (ἢ χειρονομία).

ἀρταίνω, ἀρταίνομαι, [δημ.] βλ. ἀρτύνω, ἀρτύω, [ἐπίσης εἰς διάλ. Ἠπείρου καὶ Κύμης] faire gras, manger gras; ἀρτύνω τινά, παρατίθημι κρέα τινὶ νηστεύοντι· «τὸν ἄρτυσα», ἀρταίνομαι, κρεωφαγῶ.

ἀρτάνη, ης, ἡ· σχοινίον ἐν ᾧ τι κρέμαται, corde pour pendre; sangle, n. f; § [ναυτ.] ἀρτάνη, élingue, n. f; βλ. περιλάβειον· § [ναυτ.] ἀρτάνη (τῆς κεραίας) κοινῶς ἡ κόβα ἢ κολόνα, suspente, n. f. (de vergue), ἰσχυρὸν τεμάχιον ἀλύσεως (chaine de vergue) ἢ σχοινίου τραχηλούμενον ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ στήλης ἱστοῦ καὶ διερχόμενον πρῴραθεν τῶν ζυγίδων τοῦ θωρακίου διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ ὀπῆς, χρησιμεῦον δὲ πρὸς ἀνάρτησιν μεγάλης κεραίας ἐκ τοῦ μέσου της ὅταν ἦνε ἐσταυρωμένη· § [ναυτ.] — (λέμβου) κοινῶς σαμπάνιο, sangle (de canot), n. f. ψάθη ἢ πλεκτὴ δι' ἧς περιβάλλεται λέμβος πρὸς ἀνακρέμασιν ἢ πρὸς ἔχμασιν, ὅταν ἦνε ἀνακρεμασμένη· § [ναυτ.] — [κορακωτή], patte à futailles ou patte d'élingue, τεμάχιον ἀλύσεως ἢ σχοινίου ἐφωδιασμένον κατὰ τὰ ἄκρα διὰ κοράκων (crocs) χρησιμεῦον εἰς τὴν ἀγκύρισιν οἱουδήποτε σκεύους· § [τορπ.] —, βλ. βακτηρία· § — (ἀναβολέως), étrivière, n. f. καὶ porte-étrier, κοινῶς τὸ λωρὶ τῆς σκάλας· ἱμὰς δι' οὗ ἀρτᾶται ὁ ἀναβολεὺς τῆς σέλλης κανονιζομένης εἰς τὸ προσῆκον μῆκος ἀναλόγως τοῦ μήκους τῶν ποδῶν τοῦ ἱππέως· βλ. ἀναβολεὺς καὶ σέλλα.

ἀρτανοφόριον, τό· porte-étrivière, n. f; καλεῖται οὕτω τετράγωνος σιδηροῦς δακτύλιος ἐστερεωμένος ἐπὶ τῆς σέλλης, ἐξ οὗ ἀρτᾶται ἡ ἀρτάνη τοῦ ἀναβολέως· βλ. ἀρτάνη καὶ σέλλα.

ἀρτάω-ῶ, μέλ. ήσω· προσαρτῶ ἢ κρεμῶ τι, pendre; ἐξαρτῶ, suspendre; || [παθ.] προσαρτῶμαι, κρέμαμαι, être suspendu; ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος, dépendre de.

ἀρτεμισία, ας, ἡ· φυτὸν ἀψινθοειδές, armoise, n. f.

ἀρτεμονίς, ίδος, ἡ κτλ. βλ. ἀρτεμωνίς κτλ.

ἀρτέμων, ωνος, ὁ· [ναυτ.], foc, n. m. πληθ. ἀρτέμωνες, κοινῶς οἱ φλόκοι, les focs; γενικὴ ὀνομασία ἐκφράζουσα συλλήβδην πάντα τὰ πρὸς πρῷραν τριγωνικὰ ἱστία, ἤτοι τὴν προτονίδα (trinquette), τὴν ἀρτεμωνίδα (petit foc), τὸν ἀρτέμωνα (grand-foc), καὶ τὸν πρόθοον (clin d'œil)· βλ. ἑκάστην λέξιν. Τὰ ἱστία ταῦτα ἀποτελοῦσιν ὑποδιαίρεσιν τῶν τριγωνικῶν ἱστίων (voiles triangulaires) καὶ εἰσὶν ἀναδρομικὰ (voiles à drailles); || ἀρτέμων, ωνος, ὁ· grand-foc, n. m. κοινῶς ὁ φλόκος, καλεῖται κυρίως τὸ ὑπὲρ τὴν ἀρτεμωνίδα (petit foc) ἀναδρομικὸν ἱστίον, οὗ ὁ ἀνάδρομος τοποθετεῖται μεταξὺ τῶν διζύγων καὶ τοῦ δορατίου τοῦ ἀρτέμωνος· || ἀρτέμωνας ἔα! filez les focs! (μολάρω τοὺς φλόκους), κέλευσμα διδόμενον κατὰ τὴν ἀναστροφὴν πλοίου, ὅπως παρεαθῶσιν οἱ πόδες τῶν ἀρτεμώνων· § [στρατ.]— καλεῖται τὸ σύσπαστον, palan.

ἀρτεμωνίς, ίδος, ἡ· [ναυτ.], petit foc, n. m. κοινῶς τουρκετίνα· τὸ ὑπὲρ τὴν προτονίδα (trinquette), τριγωνικὸν ἱστίον.

ἀρτεμωνίσκος, ου, ὁ· [ναυτ.], faux-foc, n. m. μικρὸς ἀρτέμων ἐκπεταννύμενος ἀντὶ τοῦ ἀρτέμωνος (grand-foc) καὶ ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ, ἐν κακοκαιρίᾳ ὅταν ἦνε σειροδετημέναι αἱ δύο σειραὶ τῶν δολώνων.

ἀρτεμωνίτης, ου, ὁ· [ναυτ.] gabier de beaupré ou de foc; ναύτης ἐκ τῆς εἰδικότητος τῶν ἀρμενιστῶν ἐπιπεφορτισμένος τὰ τοῦ χειρισμοῦ τῶν ἀρτεμώνων (focs).

ἀρτεσιανὸν φρέαρ, puits artésien; βλέπε φρέαρ.

ἄρτηκας, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] (ν)άρθηκας, νάρθηξ (τῆς ἐκκλησίας).

ἄρτημα, ατος, τό· πᾶν τὸ κρεμάμενον πρὸς τὰ κάτω, tout ce qui est suspendu; σχοινίον, cordon, ἄλυσις, chaine, etc. § [ναυτ.] ἀρτήματα, τά, attrapes, n. f. pl. σχοινία δι' ὧν δύναταί τις ν' ἀρτηθῇ· || ἀρτήματα τοῦ σωσιβίου, attrapes de la bouée, ἤτοι τὰ σχοινία δι' ὧν τοῦτο κρέμαται.

ἀρτήρ, ῆρος, ὁ· ἄγκιστρον, κτλ. δι' οὗ ἀνυψοῦται ἢ βαστάζεταί τι, crochet de suspension; π. χ. τὸ τσεγκέλι· || [μηχ.] ἀρτήρ, excentrique à simple effet (qui élève), ἔκκεντρον ἀνυψωτικόν, τὸ ἀντίθετον τοῦ ὠστήρ, βλ. καὶ ἔκκεντρον.

ἀρτηρία, ας, ἡ· [ἀνατ.] artère, n. f. καλεῖται πᾶν ἀγγεῖον ὅπερ φέρει τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς καρδίας εἰς τὰ διάφορα τοῦ σώματος ὄργανα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς φλέβας, αἵτινες ἐπαναφέρουσι τοῦτο εἰς τὴν καρδίαν. Δύο ὑπάρχουσιν ἀρχικαὶ ἀρτηρίαι, ἡ ἀορτὴ (aorte) καὶ ἡ πνευμονικὴ ἀρτηρία (artère pulmonaire); || ἀρτηρίας ἀνεύρυσμα, artérévrisme, n. m. διαπλάτυνσις, πλάτυνσις, εὔρυνσις, ἤτοι διαστολὴ παρὰ φύσιν ἀρτηρίας τινός, dilatation contre nature d'une artère; || κιρσὸς ἀρτηρίας, artériectasie, n. f; βλ. ἀρτηριέκτασις· § ἀρτηρία [μεταφ.] πόλεως, artère, n. f. μεγάλη ὁδὸς συγκοινωνίας· § ἀρτηρίαι ἢ νεῦρα τῶν μαρμάρων, les nerfs (des marbres).

ἀρτηριακός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὰς ἀρτηρίας, artériel, elle, adj. ||

ἀρτηριακὸν αἷμα, sang artériel. § **ἀρτηριακός**, ή, όν, artériaque, adj. [ἰατρ.] λέγεται περὶ τῶν ἁρμοδίων κατὰ τῶν παθήσεων τῆς τραχείας ἀρτηρίας καὶ τοῦ λάρυγγος· § **ἀρτηριακός**, artérieux, euse, ὁ ἐκ τῆς ἀρτηρίας ἐξαρτώμενος, qui tient de l'artère ; ‖ φλὲψ ἀρτηριακή, veine artérieuse, λέγεται ἡ πνευμονικὴ φλέψ, la veine pulmonaire ; § ποιότης **ἀρτηριακοῦ αἵματος**, artérialité, n. f. ἢ artériosité, n. f. qualité du sang artériel ; § **μετατρέπω εἰς ἀρτηριακὸν αἷμα**, artérialiser, changer en sang artériel; § **μετατροπὴ εἰς ἀρτηριακὸν αἷμα**, artérialisation, n. f. ἤτοι μετατροπὴ τοῦ φλεβώδους αἵματος εἰς ἀρτηριακὸν αἷμα (sang artériel) διὰ τῆς ἐπαφῆς αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἀέρος κατὰ τὴν διέλευσίν του διὰ τῶν πνευμόνων.

ἀρτηρίδιον, ου, τό· artériole, n. f. [ἀνατομ.] μικρὰ ἀρτηρία, petite artère.

ἀρτηριέκτασις, εως, ἡ· artériectasie, n. f. νοσηρὰ διαστολὴ τῶν ἀρτηριῶν, dilatation morbide des artères.

ἀρτηριεκτόπισις, εως, ἡ· artériectopie, n. f. ἐκτόπισις ἀρτηρίας, déplacement d'une artère.

ἀρτηριογραφία, ας, ἡ· artériographie, n. f. περιγραφὴ τῶν ἀρτηριῶν, description des artères ; βλ. **ἀρτηριολογία.**

ἀρτηριογραφικός, ή, όν· artériographique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἀρτηριογραφίαν, qui concerne ou qui a rapport à l'artériographie.

ἀρτηριογράφος, ου, ὁ· artériographe, n. m. ὁ περιγράφων τὰς ἀρτηρίας, qui décrit les artères.

ἀρτηριόδεμα, ατος, τό· artériodème, n. m. λαβὶς χρησιμεύουσα πρὸς ἕνωσιν τῶν ἀρτηριῶν, pince qui sert à lier les artères.

ἀρτηριοέκτασις, εως, ἡ· βλ. **ἀρτηριέκτασις.**

ἀρτηριολογία, ας, ἡ· artériologie, n.f. τμῆμα συγγράμματος ἀνατομικῆς πραγματευόμενον περὶ τῶν ἀρτηριῶν (qui traite des artères) ; συνώνυμον τοῦ artériographie, **ἀρτηριογραφία.**

ἀρτηριολογικός, ή, όν· artériologique, adj. ὁ ἀφορῶν ἢ σχετιζόμενος μὲ τὰς ἀρτηρίας, qui a rapport aux artères.

ἀρτηριολόγος, ου, ὁ· artériologue, n.m. ὁ περὶ τὰς ἀρτηρίας ἀσχολούμενος, ὁ περιγράφων αὐτὰς (qui décrit les artères).

ἀρτηριομαλάκυνσις, εως, ἡ· artériomalacie, n. f. μαλάκυνσις ἀρτηριακοῦ ὑμένος (χιτῶνος), ramollissement du tissu artériel.

ἀρτηριοπάθεια, ας, ἡ· artériopathie, n. f. ἀσθένεια τῶν ἀρτηριῶν, maladie des artères.

ἀρτηριοπλάνησις, εως, ἡ· artérioplanie, n. f. μετατόπισις ἢ ἐπιμήκυνσις τῶν ἀρτηριῶν, déplacement ou allongement des artères.

ἀρτηριορραγία, ας, ἡ· artériorragie, n. f. καὶ ὀρθότερον artériorrhagie ; αἱμορραγία διά τινος ἀρτηρίας, hémorragie par une artère.

ἀρτηριοσκλήρωσις, εως, ἡ· artério-sclérose, n. f. ἡ σκλήρυνσις τῶν ἀρτηριῶν, durcissement des artères.

ἀρτηριοστένωσις, εως, ἡ· artériosténose, n. f. σύσφιγξις ἢ ἐξάλειψις τῶν ἀρτηριῶν, resserrement ou oblitération des artères.

ἀρτηριοστέωσις, εως, ἡ· artériostéose ou artériostose, n.f. ἡ ἀσβεστώδης ἀπολίθωσις τῶν ἀρτηριῶν, incrustation calcaire des artères.

ἀρτηριόστρεψις, εως, ἡ· artériostrepsie, n. f. συστροφὴ τῶν ἀρτηριῶν πρὸς ἐξάλειψιν αὐτῶν, torsion des artères pour les oblitérer.

ἀρτηριοτομία, ας, ἡ· artériotomie, n. f. τὸ σχίσιμον ἢ ἄνοιγμα τῆς ἀρτηρίας, saignée faite sur les artères, ἤτοι ἀφαίμαξις ἐπὶ τῶν ἀρτηριῶν.

ἀρτηριοτομικός, ή, όν· artériotomique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀρτηριοτομίαν, qui a rapport à l'artériotomie.

ἀρτηριοτόμον, τό· artériotome, n. m. τμητικὸν ὄργανον χρήσιμον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀρτηριοτομίας.

ἀρτηριοφλεβοτομία, ας, ἡ· artériophlébotomie, n. f. τριχοειδὴς ἀφαίμαξις διὰ διαστίξεως, διὰ σκαριφήσεως, κτλ. saignée capilaire par les mouchetures, les scarifications, etc.

ἀρτηριοφλεβώδης, ης, ες, artérioso-veineux, euse, ὁ σχετιζόμενος μὲ τὰς ἀρτηρίας καὶ τὰς φλέβας, qui a rapport aux artères et aux veines ; ‖ ἀνεύρισμα ἀρτηριοφλεβῶδες, anévrisme artérioso-veineux.

ἀρτηρῖτις, ιδος, ἡ· artérite, n. f. νόσος ἀρτηρίας, ἤτοι ἡ φλόγωσις τῶν ἀρτηριακῶν χιτώνων (ὑμένων), inflammation des tuniques des artères.

ἀρτηριώδης, ης, ες· artérieux, euse, ὁ ὅμοιος μὲ ἀρτηρίαν.

ἄρτι, [ἐπίρ.] ἀκριβῶς, précisément, justement ; ὁ μόλις πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, il n'y a qu'un moment ; il y a peu de temps ; tantôt ; ‖ ὁ ἄρτι δημοσιευθεὶς νόμος, la loi qui vient d'être promulguée ; βλ. καὶ **ἀρτίως.**

ἀρτιβαφής, ής, ές· ὁ μόλις πρὸ μικροῦ βαφείς, ὁ νεωστὶ (προσφάτως) βαφείς, nouvellement (récemment) peint (teint).

ἀρτιγενής, ής, ές· καὶ

ἀρτιγέννητος, ος, ον· ὁ νεωστὶ γεννηθείς, νεογέννητος, nouveau-né ; § πρόσφατος, νεωστὶ συμβάς, récent.

ἀρτιδίδακτος, ος, ον· ὁ πρὸ ὀλίγου διδαχθείς, instruit ou enseigné depuis peu.

ἀρτίδιον, τό· τὸ ψωμάκι, petit pain.

ἀρτιδόμητος, ος, ον· καὶ

ἀρτίδομος, ος, ον· ὁ πρὸ ὀλίγου ἢ νεωστὶ κτισθείς, νεόκτιστος, récemment bâti (construit).

ἀρτίζω, βλ. ἀρτύνω.

ἀρτιμαθής, ής, ές· ὁ πρὸ ὀλίγου μαθών, nouvellement instruit ; ὁ νεωστὶ περατώσας

τὰ μαθήματά του, fraîchement sorti de classe.

ἀρτιμελής, ής, ές· ὁ ἔχων ἄρτια, ὑγιῆ μέλη, dont les membres sont bien conformés; ὁ ἔχων ὅλα του τὰ μέλη, qui a tous ses membres; ὁ καλῶς συγκεκροτημένος, bien conformé; ὁ ὑγιὴς τὸ σῶμα, sain de corps; καὶ ἐν γένει ὁ ἀκέραιος, entier.

ἄρτιος, ος, ον· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθετ. ώτατος) ἐντελής, parfait, e; ἀκέραιος, entier, ère; ἀβλαβής, πλήρης, complet, ète; ἀνέπαφος, intact, e; σῶος καὶ ἀβλαβής, sain et sauf; || [ἐπὶ ἀριθμῶν] ὁ ζυγός, pair; εἰς ζυγὸν ἀριθμὸν en nombre pair; ἀντίθετον τῷ περιττός; || — ἀριθμός, nombre pair, ὁ διαιρούμενος διὰ 2· || [ἐμπορ.] εἰς τὸ ἄρτιον, au pair; βλ. καὶ **ἰσοτιμία.**

ἀρτιότης, ητος, ἡ· ἡ ἀκεραιότης, ἡ ὁλοκληρία, intégrité, n. f. ἡ ἀρτία κατάστασις, état d'une chose entière ou complète; || ἰδιότης τοῦ ἀρτίου ἀριθμοῦ, qualité d'un nombre pair.

ἀρτιόω-ῶ, μέλ. ώσω, ποιῶ τι ἄρτιον, ἀκέραιον, συνεπῶς συμπληρῶ, compléter; τελειοποιῶ, parfaire.

ἀρτιπαγής, ής, ές· ὁ πρὸ ὀλίγου στηθείς, ἐμπηχθείς, nouvellement planté (π. χ. στάλικες, πάσσαλοι)· || ὁ πρὸ ὀλίγου συναρμοσθεὶς ἢ νεοκατασκεύαστος, nouvellement construit (constitué; ἀποκατασταθείς, établi, etc.).

ἀρτίπλουτος, ος, ον· ὁ νεωστὶ πλουτίσας, nouvel enrichi, e; parvenu, e.

ἀρτισύστατος, ος, ον· ὁ νεωστὶ συσταθείς, nouvellement établi, e (institué, ée).

ἀρτιφανής, ής, ές· ὁ πρὸ ὀλίγου φανείς, récemment paru; qui vient de paraître.

ἀρτίως, [ἐπίρ. τοῦ ἄρτιος] νεωστί, προσφάτως, tout récemment (fraîchement); τελευταίως, dernièrement; ὁ μόλις πρὸ μικροῦ, il y a peu de temps; tantôt; πρὸ ὀλίγου, depuis peu; tout à l'heure; ἀρτίως οἰκοδομηθεῖσα οἰκία, maison toute fraîche bâtie; || ἐπαρχιώτης ἀρτίως ἐλθών, un provincial tout frais arrivé; || τὸ βιβλίον ὅπερ ἀρτίως ἐξεδόθη, le livre qui vient de paraître; § **ἀρτίως,** εἰς ἀριθμὸν ἄρτιον, en nombre pair.

ἀρτοδοσία, ας, ἡ· ἡ διανομὴ (μοίρασμα) τοῦ ἄρτου, la distribution de pain.

ἀρτοδοτέω-ῶ, μέλ. ήσω, δίδω, διανέμω (μοιράζω) ἄρτον, distribuer du pain.

ἀρτοδότης, ου, ὁ· ὁ δίδων, διανέμων ἄρτον (διανομεύς), distributeur de pain; || ἀρτοδότης, panetier, n. m. ὁ ἐπὶ τῆς ἀρτοθήκης, ὁ διανέμων τὸν ἄρτον.

ἀρτοθήκη, ης, ἡ· ἀρτοφυλάκιον, τό· paneterie, n. f. ἡ θήκη ἢ ὁ τόπος ἔνθα φυλάσσεται ὁ ἄρτος, (la) huche à pain; § (ἐπὶ πλοίου) soute au biscuit, ἀποθήκη διπυρίτου· || [ναυτ.] ἀρτοθήκη, huche à pain, μέγα ξύλινον κιβώτιον ἐν ᾧ φυλάσσεται ὁ ἄρτος ἐν τοῖς πλοίοις.

ἀρτοκαρπία, ας, ἡ· arbre au pain; jaquier, n. m; artocarpe, n. m.

ἀρτοκλασία, ας, ἡ· καὶ κοινῶς καθὼς καὶ ἐν Ἠπείρῳ **ἀρτοκλασιά,** [ἐκκλ.] partage du pain, ἡ ἱερὰ τελετὴ ἐν ᾗ γίνεται ἡ τμῆσις καὶ διανομὴ εἰς τεμάχια πέντε ἄρτων.

ἀρτόμελι, ιτος, τό· artomeli, n. m. κατάπλασμα κατασκευαζόμενον ἐξ ἄρτου καὶ μέλιτος.

ἀρτονομεῖον, ου, τό· paneterie, n. f; τὸ μέρος ἔνθα γίνεται ἡ διανομὴ τοῦ ἄρτου εἰς τὰ στρατιωτικὰ ἀρτοποιεῖα καὶ τὰ μεγάλα καταστήματα.

ἀρτονομία, ας, ἡ· artonomie, n. f; ἡ διατίμησις τοῦ ἄρτου.

ἀρτονομικός, ή, όν· artonomique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν διατίμησιν τοῦ ἄρτου.

ἀρτοπήρα, ας, ἡ· κοινῶς τὸ ταγάρι, panetière, n. f.

ἀρτοπλασία, ας, ἡ· κατασκευὴ (πλάσις) ἄρτου, confection de pain bénit.

ἀρτοποιεῖον, ου, τό· τόπος ἐν ᾧ κατασκευάζεται ἄρτος, boulangerie, n. f; || στρατιωτικὸν ἀρτοποιεῖον, boulangerie militaire, ὅπερ ὅμως καλεῖται εἰδικώτερον manutention militaire, ἤτοι κατάστημα εἰς ὃ κατασκευάζουσι τὸν ἄρτον διὰ τὸν στρατόν· || — ἐκστρατείας [στρατ.] boulangerie de campagne.

ἀρτοποιέω-ῶ, μέλ. ήσω, κατασκευάζω ἄρτον, faire du pain; panifier, χάμνω ψωμὶ ἐξ ἀλεύρου· λέγουσιν ἐπίσης boulanger.

ἀρτοποιήσιμος, ος, ον· ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ μεταβάλληται εἰς ἄρτον, panifiable, adj· || ὁ ἀραβόσιτος εἶνε ἀρτοποιήσιμος, le maïs est panifiable.

ἀρτοποίησις, εως, ἡ καὶ ἀρτοποιΐα· panification, n. f. ἡ μεταβολὴ ἀλεύρου εἰς ἄρτον, ἡ κατασκευὴ ἄρτου, τὸ νὰ κάμνῃ τις ἄρτον.

ἀρτοποιητικός, ή, όν· χρήσιμος πρὸς κατασκευὴν ἄρτου, qui sert à faire du pain, panifiable, adj.

ἀρτοποιΐα, ας, ἡ· ἡ κατασκευὴ ἄρτου, confection de pain, panification, n. f; || ἐπίσης ἡ τέχνη τοῦ ἀρτοποιοῦ, art du boulanger; boulangerie, n. f.

ἀρτοποιϊκός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀρτοποιΐαν ἀνήκων, de boulanger; || ἐπίσης ὁ **ἀρτοποιητικός,** panifiable, adj.

ἀρτοποιός, ὁ καὶ ἡ· ὁ κατασκευάζων ἄρτον, qui fait du pain; ὁ ψωμᾶς, boulanger, ère; || στρατιωτικὸς ἀρτοποιὸς (ἐργάτης), boulanger militaire.

ἀρτοποιῶ, βλ. ἀρτοποιέω.

ἀρτόπτης, ου, ὁ· artopte, n. f. σκεῦος ἐν ᾧ ψήνεται ἄρτος· ἐπίσης ὁ ὀπτῶν ἄρτους, ὁ κλιβανεύς.

ἀρτοπωλεῖον, ου, τό· ὁ τόπος ἐν ᾧ πωλεῖται ὁ ἄρτος, τὸ μαγαζὶ τοῦ ἀρτοπώλου, la boutique du boulanger, boulangerie, n. f.

ἀρτοπωλέω-ῶ, μέλ. ήσω, πωλῶ ἄρτον, vendre du pain.

ἀρτοπώλης, ου, ὁ· ὁ πωλῶν ἄρτον, qui vend du pain, boulanger, n. m.

ἀρτοπωλία, ας, ἡ· ἡ πώλησις τοῦ ἄρτου, la vente du pain.

ἀρτοπῶλις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ ἀρτοπώλης, καὶ ὀρθότερον ἀρτόπωλις, ἡ πωλοῦσα ἄρτον, la vendeuse de pain, la boulangère.

ἄρτος, ου, ὁ· τὸ ψωμί, le pain ; εἶνε τὸ σπουδαιότατον τῶν τροφίμων πάντων τῶν πεπολιτισμένων λαῶν καὶ παρασκευάζεται, ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχαιότητος ἐξ ἀλεύρου (σίτου) καὶ καὶ ἀλευρωδῶν οὐσιῶν δι' ἑψήσεως· ‖ ἄρτος (στρατιωτῶν), pain (de munition) ; ‖ — λευκός, pain blanc ; ‖ — μέλας, pain noir ; ‖ — δίπυρος (κοινῶς τὸ παξιμάδι), biscuit, n.m. ‖ — διπυρίτης, pain biscuité, κατασκευαζόμενος ὅπως ὁ συνήθης ἄρτος, ἀλλ'ἑψηνόμενος ἐπὶ 1 ὥραν καὶ 10 λεπτά· ‖ [ἐκκλ.] —, pain bénit ; ‖ — ἄζυμος, pain sans levain, ἤτοι ψωμὶ χωρὶς προζύμι, ὁ κατασκευαζόμενος ἄνευ ζύμης· βλ. ἄζυμος, azyme, καὶ ὅστια, hostie, n. f.

ἀρτοφαγέω-ῶ, μέλ. ήσω, τρώγω ἄρτον, manger du pain.

ἀρτοφαγία, ἡ· κατανάλωσις ἄρτου, consommation de pain.

ἀρτοφάγος, ος, ον· ὁ τρώγων ἄρτον, mangeur de pain.

ἀρτοφαγῶ, βλ. ἀρτοφαγέω.

ἀρτοφόριον, τό· [ἐκκλ.], (saint) ciboire, n. m. μικρὸς δίσκος ἐν ᾧ τίθεται ὁ ἁγιαζόμενος ἄρτος τῆς θείας εὐχαριστίας· § ἀρτοφόριον, τό· καλάθιον ἐν ᾧ θέτουσιν ἄρτους (ψωμιά), corbeille à pain.

ἀρτύζω, [δημ.] βλ. ἀρτύω, καρυκεύω, κάμνω νόστιμον (ἀόρ. ἤρτυσα, παθ. παρακ. μετοχ. ἀρτυμένος, η, ον· κάμνω τὸ φαγητὸν διὰ λίπους ἢ ἐλαίου· ἡ λέξις ἑλληνικωτάτη, ἀντὶ ἀρτύω, ἐξ οὗ καὶ ἀρτυσιὰ = ἄρτυσις, ἄρτυμα, ἀρτυμή· βλ. καὶ **ἀρτυμένος.**

ἄρτυμα, ατος, τό· condiment, n. m. τὸ ὀρεκτικόν· καλοῦνται οὕτως οὐσίαι ἃς ὁ ἄνθρωπος καταναλίσκει εἴτε ἀναμιγνύων ταῖς τροφαῖς, εἴτε καὶ μόνας, καὶ αἵτινες, περιέχουσαι πολλάκις θρεπτικὰ στοιχεῖα, χρησιμεύουσι κυρίως εἰς διέγερσιν τῶν πεπτικῶν ὀργάνων καὶ διευκόλυνσιν τῆς πέψεως· καλεῖται ὅθεν ἄρτυμα, τὸ ἅλας, τὸ πέπερι καὶ τὰ παρόμοια τὰ χρησιμεύοντα πρὸς προετοιμασίαν τοῦ φαγητοῦ· § **ἀρτύματα** καλοῦνται ἐν γένει αἱ σάλτζαι, les sauces ; τὰ καρυκεύματα, les assaisonnements; § ἀρτύματα τῆς τροφῆς τοῦ ἵππου καὶ ἐν γένει τῶν ζώων, les condiments pour le cheval ; καλοῦνται οὕτως αἱ οὐσίαι ἐκεῖναι αἵτινες διὰ τῆς γεύσεώς των, ἀναμιγνυόμεναι μετὰ τῶν τροφῶν, διεγείρουσι τὴν ὄρεξιν· ταῦτά εἶσιν ἰδίως τὸ ἅλας, τὸ ἀρσενικόν, κτλ.

ἀρτυμένος, η, ον· [δημ.] ὁ κατεσκευασμένος μὲ τροφὰς οὐχὶ νηστησίμους «τὸ φαγὶ εἶνε ἀρτυμένο»· «σήμερα ἔφαγα, ἀρτυμένο φαγί»· βλ. **ἀρτύζω, ἀρτύω.**

ἀρτυμή, ῆς, ἡ· [δημ.] τὸ μὴ νηστήσιμον φαγητόν, ἡ κρεωφαγία, aliment gras ; ‖ τρώγω ἀρτυμήν, κρεωφαγέω, faire (manger) gras ; ‖ πότε αὐγά, πότε τυρί, δὲν μᾶς λείπει ἡ ἀρτυμή, [παροιμ. ἀναλ. τῇ] s'il ne pleut, il dégoutte ; § **ἀρτυμή**=λίπος, πάχος, ἄλειμμα, βούτυρον, τὸ δι' οὗ ἀρτύνεται τι.

ἀρτύνω καὶ ἀρτύω, μέλ. ύσω, θέτω εἰς τὸ φαγητὸν ἄρτυμα, καρυκεύω, assaisonner ; § [συνηθεσ.] δίδω κρέας εἰς νηστεύοντα, faire manger gras ἢ donner à manger de gras ; [μέσ.] ἀρτύνομαι (ἀρταίνομαι), λύω (καταλύω) τὴν νηστείαν, κρεωφαγέω, rompre le carême, ἤτοι faire gras ; manger gras.

ἄρτυσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρτύειν, ἡ καρύκευσις τῶν φαγητῶν, assaisonnement, n. m.

ἄρτυσμα(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] βλ. ἄρτυσις, τὸ καρύκευμα.

ἀρτύω, assaisonner ; βλ. ἀρτύνω [κυρίως καὶ μεταφ.].

ἀρτῶ, βλ. ἀρτάω.

ἀρύβαλος καὶ ἀρύβαλλος· 1) ἀγγεῖον πρὸς ἄντλησιν ὕδατος (ἀρύω), ὁ κουβᾶς, seau, n.m. 2) καὶ γενικῶς δοχεῖον κάτωθεν εὐρύτερον καὶ ἄνω συνηγμένον, ἡ λάγηνος τοῦ ὕδατος broc, n. m.

ἀρύλο(γ)ος, ὁ· [δημ.] τὸ ἀρύλο(γ)ο καὶ τὸ ἀραιολό(γ)ι, κόσκινον (crible) δι' οὗ ἀποχωρίζουσι τὴν αἶραν τοῦ σίτου.

ἀρύομαι, βλ. ἀρύω.

ἀρύς, ειά, ύ· [δημ.] βλ. ἀραιός.

ἀρυταινοειδὴς χόνδρος τοῦ λάρυγγος, arytenoïde, adj.

ἀρυταινοειδικός, ή, όν· aryténoïdien, enne, adj. ἔχων σχέσιν μετὰ τῶν ἀρυταινοειδῶν χόνδρων τοῦ λάρυγγος.

ἀρυτήρ, ῆρος, ὁ· puisoir, n. m. πᾶν οἱονδήποτε ἀγγεῖον (ἢ κοχλιάριον) δι' οὗ ἀρύονταί τι (ἤτοι ἀντλοῦσι, λαμβάνουσί τι)· ‖ — τῶν νιτρουργῶν, puisoir des salpêtriers.

ἀρύω, μέλ. ἀρύσω· ἀντλῶ, puiser, tirer ; παίρνω ἢ τραβῶ νερὸ κυρίως ἐκ φρέατος ἢ πηγῆς καὶ μεταφ. λαμβάνω ἀπό τι, συλλέγω, ἀπολαμβάνω (recueillir) ; § ἀρύομαι, μέλ. ἀρύσομαι, ἀόρ. ἠρύσθην, puiser, tirer ; ‖ ἀρύεται ἐκ τῶν ἀρχαίων πηγῶν, il puise dans les sources antiques ; ‖ τὸ ἠρύσθην ἐκ καλῆς πηγῆς, je tiens cela de bonne source (de bon lieu).

ἀρφανός, ή, όν· [δημ.] κτλ. βλ. ὀρφανός, κτλ.

ἀρχαγγελικός, ός, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχάγγελον [ἐκκλησ.], d'archange.

ἀρχάγγελος, ὁ· ὁ πρῶτος (πρωτοστάτης) τῶν ἀγγέλων [ἐκκλ.], archange, n. m.

ἀρχαία, ἡ (τέχνη)· art antique ; καλεῖται οὕτω κατὰ συνήθειαν ἡ τέχνη ἡ ἀκμάσασα ὑπὸ διαφόρους μορφὰς πρὸ τῆς ὁριστικῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ κυρίως ἡ τέχνη ἡ παραγαγοῦσα τὰ ὡραῖα μνημεῖα τῆς Ἑλλάδος καὶ Ῥώμης. Περιλαμβάνει τὴν ἀρχιτεκτονικήν, τὴν γλυπτικήν, τὴν ζωγραφικήν, τὴν πλαστικήν τὴν κατασκευὴν τῶν ψηφιδωτῶν καὶ πάντα τὰ ἐκ τούτων ἀπορρέοντα ἔργα.

ἀρχαΐζω, μέλ. ίσω· μιμοῦμαι τοὺς ἀρχαίους κατὰ τὰ ἤθη καὶ τὴν γλῶσσαν, imiter les anciens ; imiter la langue ancienne ; χρῶμαι ἀρχαϊσμοῦ, user de l'archaïsme.

ἀρχαϊκός, ή, όν· archaïque, adj. ὁ τοὺς

ἀρχαίους μιμούμενος κατά τε τοὺς τρόπους καὶ τὰ ἤθη· ὁ ὁμοιάζων μὲ ἀρχαῖον, qui a l'air antique; || ἀρχαϊκὴ ἁπλότης, simplicité antique; § ὁ πεπαλαιωμένος, suranné, ée, οὗτινος παρῆλθεν ἡ ἐποχή, ἡ μόδα, passé de mode; || ἀρχαϊκὴ ἔκφρασις, expression surannée; § [εἰρων. ἐπὶ ἀνθρ.] (une vieille) perruque.

ἀρχαϊκότης, ητος, ἡ· χαρακτήρ, ὕφος ἀρχαϊκόν, caractère (air) archaïque; ἡ ἀρχαιότης, antiquité, n. f.

ἀρχαϊκῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀρχαϊκόν, πεπαλαιωμένον, à la vieille mode; βλ. καὶ ἀρχαιοτρόπως.

ἀρχαιογνωσία, ας, ἡ· ἡ γνῶσις τῆς ἀρχαιότητος (τῶν ἀρχαιοτήτων), connaissance de l'antiquité (des antiquités).

ἀρχαιογνώστης, ου, ὁ· ὁ γνώστης τῆς ἀρχαιότητος (τῶν ἀρχαιοτήτων), connaisseur de l'antiquité (des antiquités).

ἀρχαιογραφία, ας, ἡ· archéographie, n. f. (πραφ. arké), ἡ πρᾶξις τοῦ περιγράφειν ἢ ἀντιγράφειν διὰ σχεδιαγραφήσεως, ζωγραφικῆς ἢ γλυπτικῆς τὰ τῶν ἀρχαίων τεχνῶν (βλ. ἀρχαία τέχνη) ἢ σκηνὰς ἀρχαίας.

ἀρχαιογραφικός, ή, όν· archéographique, adj. (πρ. ké); ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀρχαιογραφίαν· || ἀρχαιογραφικαὶ φαντασίαι, fantaisies archéographiques; [ἐπίρ.] ἀρχαιογραφικῶς, d'une manière archéographique.

ἀρχαιογράφος, ὁ καὶ ἡ· archéographe, n. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἀρχαιογραφίαν.

ἀρχαιοδίφης, ὁ· ὁ καταμελετῶν τὰ τῆς ἀρχαιότητος, qui étudie l'antiquité; ὁ ἀρχαιολόγος, archéologue, n.

ἀρχαιόθεν, [ἐπίρ.] ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, depuis les temps anciens.

ἀρχαιοκαπηλία, ας, ἡ· τὸ ἐμπόριον (ἡ ἐμπορεία) τῶν ἀρχαιοτήτων, commerce (trafic) d'antiquités.

ἀρχαιοκάπηλος, ὁ, ἡ· ἔμπορος ἀρχαιοτήτων, marchand (e) d'antiquités.

ἀρχαιολογία, ας, ἡ· archéologie, n. f. (arké)· διήγησις ἀρχαίων ἱστοριῶν, ἢ ἡ ἐπιστήμη περὶ τῶν ἀρχαίων, ἤτοι ἡ περιγραφὴ τῶν μνημείων, ἠθῶν, ἐθίμων καὶ ἐνδυμασίας τῶν ἀρχαίων λαῶν, καθὼς καὶ τῶν τεχνῶν τῆς ἀρχαιότητος· ἐπίσης καλεῖται οὕτως ἡ ἀναγκαία ἐπιστήμη εἰς τὸν περιγράφοντα τὰ περὶ τῶν ἀρχαίων, περιλαμβάνει δὲ τὴν μελέτην τῆς γλώσσης, τῆς ἱστορίας, τῆς παλαιογραφίας καὶ τῆς ἐθνογραφίας. Πρὸ ἡμίσεος αἰῶνος διὰ τῆς λέξεως archéologie, ἠνόουν πᾶν τὸ ἀφορῶν ἀποκλειστικῶς τὴν ἀρχαιότητα· σήμερον ἡ λέξις αὕτη ἀνάγεται ἐπίσης εἰς τὸν μεσαίωνα μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ἀναγεννήσεως (renaissance) συμπεριλαμβανομένης.

ἀρχαιολογικός, ή, όν· archéologique, adj. (ké), ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀρχαιολογίαν.

ἀρχαιολογικῶς, [ἐπίρ.] ὑπὸ ἀρχαιολογικὴν ἔποψιν, au point de vue archéologique.

ἀρχαιολόγος, ου, ὁ· archéologue, n. m. (ké); ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀρχαιολογίας· ἐπίσης λέγεται antiquaire, n. m. savant qui se livre à l'étude des antiquités. Ἡ σημασία τῆς λέξεως archéologue εἶνε εὐρυτέρα ἀπὸ τὴν τῆς λέξεως antiquaire, καθότι ἡ τελευταία δίδεται εἰδικώτερον εἰς τὸν καταγινόμενον διὰ τὰ μνημεῖα καὶ τὰς ἐλευθερίους τέχνας (arts libéraux). Σήμερον καλοῦσιν εἰδικώτερον οἱ Γάλλοι antiquaire τὸν καταγινόμενον εἰς τὴν μελέτην τῶν πρὸ τοῦ χριστιανισμοῦ ἀρχαιοτήτων, καὶ archéologue τὸν καταγινόμενον εἰδικώτερον εἰς τὴν μελέτην τοῦ μεσαίωνος.

ἀρχαιολογῶ (έω), μέλ. ήσω, καταγίνομαι εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν, s'occuper d'archéologie; μελετῶ τὰς ἀρχαιότητας, étudier les antiquités.

ἀρχαιομάθεια, ας, ἡ· αἱ γνώσεις περὶ τῆς ἀρχαιότητος, connaissance de l'antiquité.

ἀρχαιοπρεπής, ής, ές· ὁ πρέπων, ὁ ἁρμόζων εἰς τὴν ἀρχαιότητα, ἐν γένει ὁ ἀρχαϊκός, antique; πεπαλαιωμένος, suranné, ée; κατὰ τρόπον ἀρχαϊκόν, à la manière antique.

ἀρχαιοπρεπῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀρχαιοπρεπῆ, ἀρχαϊκόν, à la manière antique.

ἀρχαιοπωλεῖον, τό· κατάστημα ἐμπορικὸν ἐν ᾧ πωλοῦσιν ἀρχαιότητας, magasin (boutique) d'antiquités.

ἀρχαῖος, αία, αῖον (συγκ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), ancien, enne; ὅ,τι ἀπὸ πολλῶν χρόνων εἶνε, de vieille date; παλαιός, vieux, vieille; (τῆς ἀρχαιότητος), antique; || ἡ ἀρχαία Ἑλλάς, l'ancienne Grèce; || ἀρχαία φιλία, vieille amitié; amitié de vieille date; || ἀρχαία εὐγένεια, ancienne noblesse; noblesse de vieille roche; || ἀρχαῖον ἀγγεῖον (ἄγαλμα, μνημεῖον), vase (statue; monument) antique; || ἡ ἀρχαία τέχνη, art antique, βλ. ἀρχαία· || οἱ ἀρχαῖοι, les anciens; || τὸ ἀρχαῖον, l'antiquité; l'antique; || τὰ ἀρχαῖα, les antiquités; || μιμεῖται τὰ ἀρχαῖα, il imite l'antique; || ὁ ἀρχαιότερος τῶν δημοσιογράφων (πρεσβευτῶν, κτλ.), le doyen des journalistes (des ambassadeurs); || ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων, dès la plus haute antiquité.

ἀρχαιότης, ητος, ἡ· ὁ χαρακτήρ, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχαίου, ancienneté, n. f. § —, ancienneté, καλεῖται τὸ ἀπὸ τῆς προτεραιότητος κατὰ τὸν διορισμὸν ἢ τὸν προβιβασμὸν παραγόμενον δικαίωμά τινος ἐπὶ τῶν τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ ἢ τῆς αὐτῆς τάξεως πολιτικῶν ἢ στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων. Ἐν τῷ στρατῷ διακρίνουσι δύο εἰδῶν ἀρχαιότητας· 1) — ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἢ — ὑπηρεσίας, ancienneté de service, ἤτοι ἡ ὁλικὴ διάρκεια τῶν στρατιωτικῶν ὑπηρεσιῶν ἀπὸ τῆς κατατάξεως μέχρι τῆς ἐξεταζομένης στιγμῆς· 2) ἀρχαιότης ἐν τῷ βαθμῷ ἢ ἀρχαιότης βαθμοῦ, ancienneté dans le grade, ἤτοι ὁ χρόνος ὅστις παρῆλθεν ἀπὸ τοῦ προβιβασμοῦ εἰς τὸν βαθμὸν ὅντινα φέρει ὁ στρατιωτικὸς μέχρι τῆς ἐξεταζομένης στιγμῆς. Ἡ ἀρχαιότης ὑπηρεσίας παρέχει τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἀποστρατείας (pension de retraite), ἐνῷ ἡ ἀρχαιότης τοῦ βαθμοῦ συντελεῖ εἰς τὴν προαγω-

γὴν (avancement) ἀπὸ βαθμοῦ εἰς βαθμόν· || προβιβασμὸς κατ' ἀρχαιότητα, avancement par droit d'ancienneté; § ἀρχαιότης, ἡ· antiquité, n. f; || ἡ ἀρχαιότης φυλῆς (λαοῦ), l'antiquité d'une race (d'un peuple); || αἱ ἀρχαιότητες τῶν Ἀθηνῶν, les antiquités d'Athènes; || ἔχει ὡραίαν συλλογὴν ἀρχαιοτήτων, il possède une belle collection d'antiques (ἀρχαίων).

ἀρχαιοτροπία, ας, ἡ· τὰ ἀρχαῖα ἤθη καὶ ὁ ἀρχαῖος τρόπος τοῦ ζῆν, mœurs (manières, style) antique; τὸ παλαιὸς ἔθος, vieille mode; usage suranné. βλ. καὶ ἀρχαϊκός.

ἀρχαιότροπος, ος, ον· ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων, qui agit (pense, etc) à l'antique; § fait à l'antique; ὁ ἀρχαϊκός, archaïque.

ἀρχαιοτρόπως, [ἐπίρ.] κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων, ἀρχαϊκῶς, à l'antique; à la vieille mode.

ἀρχαιόφιλος, ος, ον· φίλος τῶν ἀρχαίων, τῶν ἀρχαιοτήτων, ami des antiquités.

ἀρχαιρεσία, ας, ἡ· ἡ ἐκλογὴ νέου ἄρχοντος, élection, n. f. καὶ συνηθ. πληθ. αἱ ἀρχαιρεσίαι=ἐκλογαὶ (τῶν ἀρχόντων), élections (des magistrats); τῶν μελῶν συμβουλίου, des membres d'un conseil; γραφείου, κτλ. d'un bureau, etc; || —, ἀντικατάστασις διευθύνσεως, renouvellement de bureau.

ἀρχαιρεσιακός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρχαιρεσίαν, ἐκλογικός, électoral, ale, aux.

ἀρχαϊσμός, ὁ· τὸ ἀρχαΐζειν, τὸ μιμεῖσθαι τὰ παλαιά, imitation des anciens (de l'antique); § ἀρχαϊσμός, archaïsme, n. m. παλαιά, ἄχρηστος φράσις (ἔκφρασις), vieille locution, ἤτοι τρόπος ἐκφράσεως, γραμματικὸς τύπος ἢ γραφὴ λέξεως τὰ ὁποῖα μετέπεσαν διὰ τοῦ χρόνου εἰς ἀχρηστίαν· ὁ ἀρχαϊσμὸς εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς νεολογίας· λέγεται δὲ καὶ περὶ τῆς μιμήσεως ἐν ταῖς εἰκαστικαῖς τέχναις τοῦ ῥυθμοῦ καὶ τοῦ τρόπου τῆς παραστάσεως ἀρχαιοτέρων καλλιτεχνῶν.

ἀρχαϊστής, οῦ, ὁ· archaïste, n.m. ὁ χρώμενος ἀρχαϊσμῶν.

ἀρχάριος, α, ον· ὁ ἀρτιμαθής, ὁ ἀρχίζων τι, commençant, e; ὁ ἄπειρος, πρωτόπειρος, novice; ὁ νέος, neuf (nouveau) en quelque chose; ὁ μαθητευόμενος, ὁ μανθάνων τι, apprenti, e; καὶ ἐκ τούτων ὁ ἀδαής, ἀτζαμῆς, mazette, n. f; ὁ ἄπειρος, inexpérient, e; ὁ ἀδέξιος, maladroit, e; || εἶνε ἀκόμη ἀρχάριος εἰς τὸν κόσμον, il est encore tout neuf dans le monde (dans la société); || εἶνε ἀκόμη ἀρχάριος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, il est encore nouveau dans le service; || θὰ μείνῃ αἰωνίως ἀρχάριος, il ne sera jamais qu'écolier; || [φρ.] ἀρχάριος ποῦ εἶσαι! que vous êtes simple.

ἀρχαριότης, ητος, ἡ· ἡ ἀπειρία, inexpérience, n. f; ἡ ἀδεξιότης, maladresse, n. f; ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχαρίου, l'état du commençant, du novice; ἡ ἄγνοια, ignorance, n. f.

ἀρχέγονος, ος, ον· ὁ ἐξ ἀρχῆς πρῶτος τοῦ γένους, qui commence la race; ὁ παλαιός, ὁ ἀρχικός, primitif, ive; ὁ πρώτιστος, ἀρχικός, primordial, ale, aux; || εἰς ἀρχέγονον κατάστασιν, état primitif.

ἀρχειοθήκη, ης, ἡ· casier, n. m. πῆγμα ἐκ σανίδων διῃρημένον εἰς θήκας, ἤτοι θυρίδας (cases) ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐναποτίθενται ἔγγραφα ἀποτελοῦντα τὰ ἀρχεῖα· βλ. καὶ πολύθηκον, rayon, n. m.

ἀρχεῖον, τό· [καὶ συνηθ. πληθ.] τὰ ἀρχεῖα, archives, n. m. pl. τόπος ἔνθα φυλάσσονται τὰ δημόσια ἔγγραφα· || ἐν Γαλλίᾳ πολεμικὸν ἀρχεῖον, dépôt (général des archives) de la guerre, καλεῖται τὸ συσταθὲν κατὰ τὸ 1688 ἀρχεῖον ἐν ᾧ συνήχθησαν πάντα τὰ παλαιότερα καὶ νεώτερα ἀρχεῖα, τὰ ἀφορῶντα τὴν ἱστορίαν τῶν πολέμων καὶ ἐν γένει τὰ σχέδια τῶν ἐκστρατειῶν· || ἀρχεῖον δικαστηρίου, greffe d'un tribunal = καταχώρησις· || — πολεμικόν (γενικῶς), dépôt de la guerre; βλ. ἀνωτέρω.

ἀρχειοφυλακεῖον, τὸ καὶ

ἀρχειοφυλάκιον, τό· dépôt des archives· βλ. ἀρχεῖον.

ἀρχειοφύλαξ, ὁ· archiviste, n. m. ὁ τηρῶν τὰ ἀρχεῖα, conservateur des archives. Ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχουσι στρατιωτικοὶ ὑπάλληλοι (employés militaires) διὰ τὴν τήρησιν τῶν στρατιωτικῶν ἀρχείων, ἀποτελοῦντες ἰδιαίτερον σῶμα.

ἀρχέται ῥῆμα ἀντὶ ὀρχεῖται [διάλ. Νάξου] (ὀρχέομαι), ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τῶν παλαιῶν, ἤτοι τοῦ χορεύω, πηδῶ, σκιρτῶ, λεγόμενον ὅμως μόνον ἐπὶ ζῴων καὶ ἰδίως τῶν προβάτων (sauter, bondir).

ἀρχέτυπος, ος, ον· ὁ κατὰ πρῶτον τυπωθείς, πλασθείς, ὁ χρησιμεύων ὡς πρότυπον, qui est le (qui sert de) modèle; l'archétype d'une chose; || —, ὁ πρωτότυπος, original, ale, aux; ὁ ἀρχικός, primitif, ive. § [ἀρχ.] ἀρχέτυπον δωρικόν, dorique primitif ou ancien de Pœstum; βλ. εἰς κιονόκρανον· || [οὐσ.] ἀρχέτυπον, archétype, n. m; τὸ πρωτότυπον, le modèle primitif; original, n. m. ἐν γένει τὸ πρωτότυπον οἱουδήποτε σχεδίου ἐγγράφου, κτλ. minute, n. f.

ἀρχεύω, βλ. ἀρχίζω.

ἀρχή, ῆς, ἡ· εἶνε τὸ πρῶτον ἐξ οὗ παράγεται ἄλλο, ἡ ἀρχή, ἡ ἔναρξις, le commencement, n. m. principe, n. m. τὸ σημεῖον τῆς ἀρχῆς (ἀφ' οὗ ἀρχίζει τι), origine, n. f. ἡ πηγή (ἐξ ἧς ἀπορρέει τι), la source; ἡ γένεσις, naissance, n. f; ἡ ἔναρξις, début, n. m. || ἡ ἀρχὴ εἶνε δύσκολος, le commencement est difficile; ἐπίσης, il n'y a que le premier pas qui coûte; || χάμνω ἀρχήν, ἀρχίζω, commencer; || — ἥμισυ τοῦ παντὸς [παροιμ.], à moitié fait qui bien commence; || ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν εὑρίσκεται, il en est encore au premier pas; || τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν ἔχει οὔτε ἀρχήν, οὔτε τέλος, cette question n'a ni fond ni rive; || ἀρχή, ἀρχαὶ ἔργου, ἐπιχειρήσεως, essais; || καλὴ ἀρχή (εὐχή), bonne chance! = καλὴν ἐπιτυχίαν· || ὁ Θεὸς εἶνε — (πηγὴ) παντὸς ἀγαθοῦ, Dieu est le principe (la source) de

tout bien ; ‖ γενικαὶ ἀρχαί, principes généraux ; ‖ ἀρχαὶ τῶν ἐθνικοτήτων, principes de nationalités ; ‖ — τῆς μὴ ἐπεμβάσεως, principe de non-intervention ; ‖ αἱ πρῶται ἀρχαὶ τῆς γεωμετρίας, les principes de la géométrie ; ‖ ἡ — τοῦ κόσμου, l'origine du monde ; ‖ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν (ἀπ' ἀρχῆς) τοῦ κόσμου = ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, dès l'origine du monde ; ‖ κατ' ἀρχήν, en principe ; ‖ ἡ παράδοσις αὐτὴ ἔχει ἱστορικὴν ἀρχήν, cette légende a une origine historique ; ‖ — [μηχ.] ἡ γένεσις, origine, n. f. ‖ — (ἡ γένεσις) κοιλάδος, origine d'une vallée ; καλεῖται τὸ σημεῖον ὅθεν γεννᾶται ἐκ τοῦ μέρους τῶν ὀρέων· ‖ — τῶν λεκανοπεδίων καὶ ἄλλων κοιλοτήτων, origine des bassins et autres dépressions ; ‖ — καὶ γένεσις (σχηματισμὸς) τῶν πεδιάδων, origine et formation des plaines ; ‖ — τῆς συναρμογῆς, origine du raccordement, καλεῖται τὸ μέρος ἔνθα ἄρχεται ἡ συναρμογὴ δύο καμπύλων ἢ κλίσεων εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμάς, κτλ. ‖ ἐκεῖθεν ἔλαβεν ἀρχὴν ἡ φιλία των, c'est là que prit naissance leur amitié; ‖ σὺ ἔκαμες τὴν κακὴν ἀρχήν, c'est vous qui avez donné le mauvais exemple ; ‖ ἡ — λόγου (ἀσθενείας, ὑποθέσεως), le début d'un discours (d'une maladie ; d'une affaire) ; ‖ εἶνε εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου του, il en est à son début ; ‖ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοίξεως, à l'entrée du printemps ; ‖ ἐν ἀρχῇ· κατ' ἀρχάς· εἰς τὴν ἀρχήν, au commencement ; d'abord ; ‖ εἰς τὴν ἀρχὴν διαμαρτύρεται πάντοτε, il commence toujours par protester ; ‖ ἐξ ἀρχῆς· ἀπ' ἀρχῆς, dès (le commencement ; dès le début ; dès le principe ; ‖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, du commencement jusqu'a la fin ; d'un bout à l'autre ; ‖ πάλιν ἐξ ἀρχῆς, de nouveau ; § ἀρχή, principe, n. m. ὁ τρόπος καθ' ὃν φέρεταί τις, manière ou règle de conduite ; ἠθικὸν ἀξίωμα, maxime, n. m ; ‖ εἶνε πιστὸς εἰς τὰς ἀρχάς του, il est fidèle à ses principes ; ‖ ἔχω ἀρχὴν νὰ μὴ κρύπτω ποτὲ τὴν ἀλήθειαν, j'ai pour principe de ne jamais cacher la vérité; ‖ εἶνε ἄνθρωπος χωρὶς ἀρχάς, c'est un homme sans principes ; § **ἀρχὴ** καλεῖται ἐν τῷ δημοσίῳ δικαίῳ γενικῶς μὲν τὸ σύνολον τῶν δημοσίων λειτουργιῶν δι' ὧν ἐνασκεῖται ἡ τοῦ κράτους ἐξουσία, ἤτοι ἡ διοίκησις, le commandement; ἡ ἐξουσία, le pouvoir ; κατέλαβε τὴν ἀρχήν, il s'empara du pouvoir ; ἰδιαιτέρως δὲ **ἀρχὴ** καλεῖται πᾶν δημόσιον ὑπούργημα ᾧτινι παρομαρτεῖ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιτάσσειν, ἀρχὴ ὅθεν ἐστὶ τὸ ἀξίωμα, office, n. m ; charge, n. f. ἡ ἐπιφόρτισις ὑπηρεσίας ; ‖ — ἄνδρα δείκνυσι [παροιμ. ἀρχ.], l'office dénote quel est l'homme; si tu veux connaître quel est l'homme, donne lui office, charge ou somme ; ἀπόφθεγμα τοῦ Σόλωνος, σημαῖνον ὅτι ἡ ἐνάσκησις τῆς ἐξουσίας ἀποκαλύπτει πᾶσαν κακίαν καὶ ὅτι ὁ χαρακτὴρ καὶ ὁ τρόπος τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μᾶλλον ἐπιδεικνύεται· § [καὶ πληθ.] ἀρχή, ἡ δημοσία διοίκησις, l'autorité ; αἱ ἀρχαί, les autorités (publiques); ‖ αἱ πολιτικαὶ ἀρχαί, les autorités civiles ; ‖ αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαί, les autorités militaires ; ‖ τοπικὴ ἀρχή, autorité locale ; ‖ αἱ δικαστικαὶ ἀρχαί, la magistrature ; les autorités judiciaires ; § —, ἡ ἀφετηρία, repère, n. m ; § — ἀνάσχολος, sinécure ; βλ. ἀμεριμνομέριμνος· § [ναυτ.] ἀρχή, dormant, n. m. τὸ ἀκίνητον μέρος ἤτοι τὸ σημεῖον ἐξ οὗ εἶνε ἀναδεδεμένον σχοινίον τι· ‖ [ναυτ.] **ἀρχὴ** (κοινῶς ἡ μάννα) συσπάστου ἢ πολυσπάστου, dormant, n. m. (du palan ou caliorne), καλεῖται τὸ ἐπὶ τοῦ τροχίλου δεδεμένον ἄκρον τοῦ σχοινίου τὸ δεχόμενον τὴν ἐνέργειαν τῆς ἕλξεως τοῦ ἀγομένου [courant).

ἀρχηγεῖον, τό· τὸ μέρος ἢ τὰ γραφεῖα ἐν ᾧ μένει ὁ ἀρχηγός, hôtel ou les bureaux du commandant, commandement, n. m ; § ἀρχηγεῖον στρατοῦ ἢ γενικὸν ἀρχηγεῖον, commandement général, διοικητικὴ ἐν Ἑλλάδι διαίρεσις ὑπὸ στρατιωτικὴν ἔποψιν· ‖ ἀρχηγεῖον πυροβολικοῦ (μηχανικοῦ, χωροφυλακῆς), commandement de l'artillerie (du génie, de la gendarmerie).

ἀρχηγέτης, ου, ὁ· ὁ ἀρχηγός, chef, n.m; grand-maître, n. m. ὁ ἀρχηγὸς θρησκευτικῶν τινων ταγμάτων· π. χ. ἀρχηγέτης τοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος, grand-maître de l'ordre du Sauveur, εἶνε ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος· ‖ ἀρχηγέτης τοῦ πυροβολικοῦ, grand-maître d'artillerie ; ἀνώτερος ἀξιωματικὸς οὕτινος τὸ ἀξίωμα ἤκμασεν ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1550-1762. Διηύθυνε ἅπασαν τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πυροβολικοῦ, ὅταν δὲ κατηργήθη ἡ θέσις αὕτη, ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῶν ἐπιθεωρητῶν (inspecteurs).

ἀρχηγέω-ῶ· βλ. ἀρχηγῶ.

ἀρχηγία, ας, ἡ· γενικῶς ἡ ἀνωτέρα διοίκησις, commandement, n. m ‖ —, commandement, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχηγοῦ, προσέτι δὲ καὶ ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ· αὕτη εἶνε στρατιωτικὴ ἢ ναυτικὴ ἀρχὴ δικαιουμένη νὰ διατάσσῃ καὶ νὰ διευθύνῃ τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν στρατευμάτων καὶ στόλων· ἰδίως λέγεται τοῦτο διὰ τοὺς ἀνωτέρους ἀρχηγούς· ‖ γενικὴ ἀρχηγία ἢ διοίκησις, ἢ καὶ ἁπλῶς **ἀρχηγία**, commandement général ; βλ. **ἀρχηγός**, commandant en chef.

ἀρχηγικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν ἀρχηγὸν ἢ εἰς τὴν ἀρχηγίαν, de commandant; de commandement ; ‖ [ναυτ.] ἀρχηγικὸν [παράσειον, σῆμα, κτλ.] marque de commandement.

ἀρχηγίς, ίδος, ἡ· τὸ πλοῖον ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει ὁ ἀρχηγός, vaisseau du commandant : βλ. καὶ ναυαρχίς· ‖ ἀρχηγίς, réale, n. f. ἐκαλεῖτο οὕτως εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν γαλερῶν (galères), ἡ γαλέρα ἧς ἐπέβαινεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στόλου.

ἀρχηγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ· ὁ ὢν ἐπὶ κεφαλῆς, ὁ διοικῶν, celui qui marche à la tête, qui commande ; ὁ διοικητής, commandant ; κυρίως ὅμως **ἀρχηγός**, καλεῖται chef, n. m. εἶνε δὲ ὁ διατάσσων καὶ εἰς ὃν ὀφείλουσιν ὑπακοήν. Ἐν τῷ στρατῷ διὰ τῆς λέξεως ἀρχηγός, chef, ὑπονοοῦσι γενικῶς ἅπαντας τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ λοιποὺς βαθμοφόρους· ‖ γενικὸς **ἀρχηγὸς** ἢ

ἁπλῶς **ἀρχηγός**, **commandant en chef**, καλεῖται ἐν τῷ στρατῷ ὁ στρατηγός ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται διάφορα σώματα μὲ τοὺς σχετικοὺς ἀρχηγούς των· βλ. καὶ κατωτέρω γενικὸς **ἀρχηγός**, général en chef ; || [ναυτ.] γενικὸς ἀρχηγὸς ἢ ἁπλῶς ἀρχηγός, commandant en chef ; τίτλος γενικοῦ ἀξιωματικοῦ ἀρχηγοῦντος ὁμάδος πλοίων· || [ναυτ.] ἀρχηγὸς ὑποτεταγμένος, commandant en sous ordres, καλεῖται ὁ ἀρχηγὸς ὁμάδος πλοίων ἀνηκούσης εἰς στόλον ἢ ναυτικὴν δύναμιν ἔχοντα γενικὸν ἀρχηγόν· || — στρατηγίας, chef de corps (d'armée), [ὁ ἀρχηγὸς (μοίρας) στρατιᾶς], ἤτοι διοικητὴς στρατηγίας οἱουδήποτε καὶ ἂν ῃ βαθμοῦ· || — προσβολῆς, chef d'attaque ; καλεῖται οὕτως ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ ὁ διευθύνων τμῆμά τι τῶν ὁδευμάτων (cheminements) συμφώνως μὲ τὰς ὁδηγίας τοῦ διοικοῦντος τὸ μηχανικὸν τῆς πολιορκίας· | [ναυτ.] — πυροβολείου, chef de batterie ; || — στρατοπεδείας, chef de campement, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς στρατοπεδείας· || — βληοφόρου, chef de caisson ; δεκανεὺς τοῦ πυροβολικοῦ ἐπὶ κεφαλῆς βλητοφόρου, ὅστις καλεῖται ἀρχηγὸς κιβωτίων εἰς τὰ ὀρειβατικὰ πυροβόλα· || — ἐφεδρείας μάχης, officier d'échelon de combat; βλ. πυρβολαρχία· || ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου ἢ ἀρχηγὸς τῶν ἐπιτελῶν ἢ καὶ ἁπλῶς ἐπιτελάρχης, chef d'état-major ; τὰ καθήκοντα (fonctions) τοῦ εἰρημένου ἀρχηγοῦ ὁρίζονται ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἐν ἐκστρατείᾳ ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ· βλ. καὶ ἐπιτελεῖον· || — τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου τοῦ στρατοῦ, chef d'état-major de l'armée. Ἡ θέσις αὕτη ἐδημιουργήθη ἐν Γαλλίᾳ διὰ διατάγματος τῆς 6ης Μαΐου 1890. Ὁ ἀνώτατος οὗτος ἀξιωματικός, ὢν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, εἶνε ἐπιπεφορτισμένος τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπιτελικῆς ὑπηρεσίας, καθὼς καὶ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἀξιωματικῶν. Ἐν καιρῷ πολέμου, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου τοῦ στρατοῦ τάσσεται ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς κυριωτέρας στρατιᾶς λαμβάνων τὸν τίτλον τοῦ γενικοῦ ἐπιτελάρχου (major général ou chef d'état-major général). Καὶ ἐν εἰρήνῃ ὅμως οἱ Γάλλοι ἐνίοτε διὰ τοῦ ὀνόματος major-général, καλοῦσι τὸν ἀρχηγὸν τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου τοῦ στρατοῦ· || — πυροβόλου, chef de pièce ; ὑπαξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ διευθύνων τὸν χειρισμὸν κτλ. τοῦ πυροβόλου· || ἀρχηγοὶ πυροβόλων ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν, chefs de pièce sur la ligne ; παράγγελμα ἀσκήσεων πυροβολικοῦ· || [ναυτ.] — τῆς φυλακῆς, chef de quart ; ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φυλακῆς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας του· || ἀρχηγὸς τοῦ στρατεύματος, chef de troupe ; || ἀρχηγὸς στρατιᾶς, général commandant une armée ; || ἀρχηγὸς στρατιῶν, général commandant un groupe d'armées ; || ἀρχηγὸς (στρατηγίας), général commandant un corps d'armée; || γενικὸς ἀρχηγὸς ἢ ἁπλῶς ἀρχηγός, général en chef ; καλεῖται οὕτως ὁ στρατηγὸς ὁ διοικῶν στρατηγίαν (μοῖραν στρατιᾶς, corps d'armée) ἐν καιρῷ εἰρήνης καὶ στρατεύματα οἱασδήποτε δυνάμεως ἐνεργοῦντα μεμονωμένως ἐν καιρῷ πολέμου. Ἐὰν ἦνε ἐπὶ κεφαλῆς ἑτέρων στρατηγῶν καλεῖται ἀρχιστράτηγος (généralissisme) ; || ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς, commandant général de la gendarmerie ; || ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς στρατεύματός τινος ἐν ἐκστρατείᾳ, grand-prévot, n. m ; || — ἔμπειρος, (chef) manœuvrier, n. m. ὁ ἐμπείρως διευθύνων τὸ στράτευμα· || — τοῦ ἱππικοῦ, maître de la cavalerie ἢ magister equitum ; ἀνώτερος ἀξιωματικὸς ὅντινα διώριζεν ὡς διοικητὴν τοῦ ἱππικοῦ ὁ ἐκλεγόμενος ὑπὸ τῶν ὑπάτων δικτάκτωρ (βλ. λέξιν)· καὶ ἵππαρχος.

ἀρχηγῶ (έω), εἶμαι ἀρχηγός, être chef (commandant) ; διοικῶ, commander ; ἐξασκῶ διοίκησιν ἐπὶ στρατεύματος, φρουρίου, κτλ. βλ. καὶ **ἀρχηγία**, commandement.

ἀρχῆθεν [ἐπίρ.], ἀπ' ἀρχῆς, dès le commencement ; ἀπὸ παλαιοῦ, ἀπὸ καταβολῆς, dès l'origine.

ἀρχήτερα [ἐπίρ.], προτήτερα, antérieurement ; auparavant ; ἐνωρίτερον, plus tôt.

ἀρχήτερος, ὁ· προτήτερος, antérieur, e ; προηγούμενος, précédent, e.

ἀρχι, ἡ λέξις αὕτη τιθεμένη ἔμπροσθεν λέξεως σημαινούσης ἐπάγγελμα ἀντικαθίσταται διὰ τῶν γαλλικῶν λέξεων maître ἢ chef, ἐμφαινουσῶν τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐργατῶν (ouvriers), κτλ. εὑρισκόμενον τεχνίτην.

ἀρχίατρος, ου, ὁ· ὁ πρῶτος ἢ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἰατρῶν, médecin en chef ; || [στρατ.] — (ἀντισυνταγματάρχης), médecin principal de 1ère classe; βλ. βαθμός. grade. καὶ **ἰατρὸς στρατιωτικός**.

ἀρχιγραμματεύς, έως, ὁ· ὁ πρῶτος ἢ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν γραμματέων, secrétaire en chef ; ὁ πρῶτος γραμματεύς, premier secrétaire ; § chancelier de l'état = ὁ ἀρχικαγκελλάριος, archicancellarius ; ὁ προϊστάμενος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ γραφείου.

ἀρχιδεσμοφύλαξ, ακος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν δεσμοφυλάκων, geôlier en chef.

ἀρχίδι, [δημ.] ἀπὸ τοῦ ὀρχίδιον, ὑποκορ. τοῦ ὄρχις, ὁ· testicule, n. m. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν πληθ. ἀριθμόν, ἀρχίδια, οἱ ὄρχεις· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] **ἀρχίδ'**[ι].

ἀρχιδιακονία, ἡ· archidiaconat, n.m. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιδιακόνου.

ἀρχιδιάκονος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν διακόνων, archidiacre, n. m. βλ. **διάκονος**.

ἀρχιδικαστής, ὁ· ὁ πρῶτος δικαστής, premier juge.

ἀρχιδουκικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχιδοῦκα, archiducal, e ; grand-ducal.

ἀρχιδούκισσα, ης, ἡ· archiduchesse, n. f. grande-duchesse = μεγάλη δούκισσα βλ ἀρχιδούξ.

ἀρχιδούξ, δουκός, ὁ· archiduc, n. m. Τίτλος τῶν μελῶν τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Αὐστρίας, ἀναγνωρισθεὶς τὸ πρῶτον ἐπισήμως τῷ

1453· ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν τίτλον τοῦ μεγάλου δουκός, grand-duc, τῆς αὐλῆς τῆς Ῥωσσίας.

ἀρχιεπισκοπεία, ας, ἡ· archiépiscopat, n. m. τὸ ἔργον ἢ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιεπισκόπου.

ἀρχιεπισκοπή, ῆς, ἡ· archevêché, n. m. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ ἰδίως τὸ οἴκημα αὐτοῦ.

ἀρχιεπισκοπικός, ή, όν· archiépiscopal, ὁ ἀφορῶν ἢ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον.

ἀρχιεπίσκοπος, ου, ὁ· archevêque, n. m. ὁ πρῶτος τῶν ἐπισκόπων, ὁ εἰς τὸν πατριάρχην ὑποκείμενος καὶ ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν ἐπισκόπους· βλ. ἐπίσκοπος.

ἀρχιεπιστάτης, ου, ὁ· ὁ ἐπιστατῶν τὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων ἐργατῶν τεχνίτης, contre-maître, n. m.

ἀρχιεπιστολεύς, έως, ὁ· [ναυτ.] ὁ ἀρχηγὸς ἐπιτελείου γενικοῦ ἀξιωματικοῦ ἢ μοιράρχου, chef d'état-major (général).

ἀρχιερατεία, ας, ἡ· ἡ ἀρχιερεία, prélature, n. f; τὸ ἔργον ἢ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερέως, ἡ ἀρχιερωσύνη, pontificat, n. m.

ἀρχιερατεῖον, τό· ὁ ἀνώτερος κλῆρος, οἱ ἀρχιερεῖς ἐν γένει, haut clergé.

ἀρχιερατεύω, μέλ. εύσω, γίνομαι ἀρχιερεύς, devenir (être) prélat (ἐπίσκοπος, évêque; ἀρχιεπίσκοπος, archevêque); ἑδρεύω ποὺ ὡς ἀρχιερεύς, ἐπίσκοπος, ἀρχιεπίσκοπος, siéger (comme évêque, archevêque).

ἀρχιερατικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχιερέα, de prélat; pontifical; || ἀρχιερατικὰ ἄμφια, ornements (habits) pontificaux; || τὸ ἀρχιερατικὸν [ἐκκλ. βιβλ.] le pontifical.

ἀρχιερατικῶς, [ἐπίρ.] pontificalement.

ἀρχιεργάτης, ου, ὁ· chef-ouvrier, n. m; maître-ouvrier; ὁ ἀρχιτεχνίτης, contre-maître, n. m. ὁ διευθύνων τὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων ἐργατῶν τεχνίτης· || [τυπογραφείου] prote, n. m; || [σιδηροδρ.] ἀρχιεργάτης (τοποθετῶν τὰς ράβδους, κτλ.) chef-poseur, n. m; || — ἁμαξοποιός, maître ouvrier charron.

ἀρχιερεία, ας, ἡ· ἡ ἀρχιερατεία· βλέπε λέξιν.

ἀρχιερεύς, έως, ὁ· (ἀξίωμα) ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων, ὁ ἡγούμενος τῶν ἱερέων τῆς πόλεως ἢ μέρους τῆς χώρας (ἐπαρχίας), prélat, n. m; ὁ ἐπίσκοπος, évêque; ἀρχιεπίσκοπος, archevêque.

ἀρχιερωσύνη, ης, ἡ· ἡ ἀρχιερεία, ἱεραρχεία, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱεράρχου, prélature, n. f; pontificat, n. m.

ἀρχιευνοῦχος, ου, ὁ· ὁ πρῶτος, ὁ ἀνώτατος τῶν εὐνούχων, le chef des eunuques; || [τουρκιστί] kislar-agha.

ἀρχίζω, ἄρχομαι, κοινῶς ἀρχινῶ (βλ. λέξιν), commencer; ποιοῦμαι ἔναρξιν, débuter; ἄρχομαί τινος, entamer; se mettre à; || ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ, il commença à parler; || τὸ παιδὶ ἀρχίζει νὰ ὁμιλῇ (ν' ἀναγινώσκῃ), l'enfant commence à parler (à lire); || μόλις ἠρχίσαμεν, nous ne faisons que commencer; nous venons de commencer; || ἀρχίζει νὰ γηράσκῃ, il commence à vieillir; il prend de l'âge; || ἀρχίσατε πῦρ [παράγ.], commencez le feu; || || — τὸ πῦρ, commencer le feu; || ὅταν ἀρχίσουν νὰ ὡριμάζουν τὰ σῦκα, lorsque les figues commencent à mûrir; || ἤρχισε διὰ μακροῦ λόγου, il débuta par un long discours; || — τὴν μάχην, ἀψιμαχέω, engager l'action; || ἡ μάχη ἤρξατο, le combat s'engagea; || τότε ἤρχισεν ἡ φιλονεικία, c'est alors que la dispute s'engagea; || ἠρχίσαμεν τὴν συζήτησιν, nous entamâmes la discussion; || — συνομιλίαν, entrer en (lier) conversation; || εἶνε ἀνυπόφορος ὅταν ἀρχίσῃ, il est assommant quand il s'y met; || ἤρχισε νὰ ἐργάζηται, il s'est mis à travailler; || ὁ καιρὸς ἀρχίζει νὰ καλοσυνεύῃ, le temps se remet au beau; || τὰ δικαστήρια ἀρχίζουν τὸν Σεπτέμβριον, les tribunaux rentrent au mois de Septembre; || ὅταν ἀρχίζουν τὰ σχολεῖα, à la rentrée des classes; || [ἀπολ.] ἄρχισες πάλιν! vous y voilà de nouveau; [καὶ ἐρωτημ.] ἄρχισες πάλιν; encore?

ἀρχιθαλαμηπόλος, ὁ· ὁ πρῶτος, ὁ ἐπὶ τῶν θαλαμηπόλων, grand chambellan; || ἐπίσης ὁ ἀρχιθεράπων.

ἀρχιθεράπων, οντος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν θεραπόντων, le premier valet, le chef des valets.

ἀρχιθησαυροφύλαξ, ὁ· grand trésorier.

ἀρχιϊπποκόμος, ὁ· grand écuyer, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἱπποκόμων.

ἀρχικαγκελλάριος, βλ. ἀρχιγραμματεύς.

ἀρχικελευστής, οῦ, ὁ· premier-maître, n. m. ὁ ἀνώτατος ὑπαξιωματικὸς ἐν τῷ ναυτικῷ, ἴσος μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ τῆς ξηρᾶς· βλ. βαθμός.

ἀρχικός, ή, όν· (ώτερος, ώτατος), ἀντίθετος τῷ ἀναρχικός· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἀρχήν, ὁ πρὸς τὸ ἄρχειν ἐπιτήδειος, propre au commandement (à commander); ὁ ἐπιτακτικός, impérieux euse, ἐπιτακτικός, προστακτικός, impératif, ive; || —, ὁ ἄρχων μόνος του, autoritaire, ὁ αὐτάρχης, αὐταρχικός, δεσποτικός· || ἡγεμονικός, royal, auguste; || δὲν εἶνε διόλου ἀρχικός, il ne sait pas commander; || εἶνε πάρα πολὺ ἀρχικός, il est trop autoritaire; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀρχικόν, τὸ πνεῦμα τοῦ ἄρχειν, le ton (l'esprit) de commandement; § ἀρχικός, ή, όν, ὁ πρώτιστος, ὁ παλαιός, ὁ ἀρχαϊκός, primitif, ive; ὁ πρῶτος, le premier; || ἡ ἀρχικὴ αἰτία, la première cause; || ἡ ἀρχικὴ ἀξία νομίσματος, la valeur primitive d'une monnaie; || ἡ ἀρχικὴ (ἡ πρώτη) ἔκδοσις (ἀρχαίου συγγραφέως), édition princeps; § —, ή, όν, initial, e, adj. ὁ ἐξ οὗ ἄρχεταί τι· || ἀρχικὴ ταχύτης, vitesse initiale; βλ. ταχύτης· || ἀρχικὸν σημεῖον πορείας, point initial; βλ. σημεῖον· || ἀρχικὸν γράμμα ἢ ἀρκτικὸν στοιχεῖον, initial, e, n. τὸ γράμμα ἐξ οὗ ἄρχεται ὄνομά τι, βιβλίον, κεφάλαιον, κτλ. συνήθως λέγεται εἰς τὸν πληθυντικόν, τὰ ἀρχικὰ γράμματα, les initiales, τὰ πρῶτα γράμματα λέξεώς τινος, ἰδίως κυρίων ὀνομάτων, ὑφ' ἃ κρύπτει τὸ ὅλον ὄνομα

ὁ ἐπιζητῶν τὴν ἀνωνυμίαν ἔν τινι δημοσιεύσει· § [φυσ.] ἀρχικὴ θερμότης, ἀκτινοβόλος θερμότης, βλ. θερμότης.

ἀρχικτηνίατρος, ὁ· vétérinaire principal de 1re classe (ou en premier), βλ. κτηνίατρος.

ἀρχικυβερνήτης, ὁ· [ναυτ.] commandant supérieur; τίτλος ὃν φέρει ὁ ἀρχαιότερος ἢ ἀνώτερος τῶν ἔν τινι λιμένι εὑρισκομένων κυβερνητῶν, ἐν ἀπουσίᾳ ἀρχηγοῦ ἢ μοιράρχου.

ἀρχικυνηγός, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν κυνηγῶν, premier chasseur; grand veneur.

ἀρχικῶς, [ἐπίρ.] primitivement; ἐν ἀρχῇ, au commencement; § δι' ὕφους ἀρχικοῦ (ἐπιτακτικοῦ), d'un air de commandement (impérieux).

ἀρχιλεβητοποιός, ὁ· [ναυτ.] ὁ πρῶτος τῶν λεβητοποιῶν, chaudronnier en chef.

ἀρχιλῃστής, ὁ· ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν λῃστῶν, chef de brigands; ἀρχηγὸς συμμορίας, chef de bande.

ἀρχιμάγειρος, ὁ· πρῶτος μάγειρος, chef (de cuisine).

ἀρχιμανδρίτης, ὁ· archimandrite, n. m. ὁ ἄρχων τῆς μάνδρας· μάνδρα δὲ ἐκαλεῖτο ἡ ἐν τοῖς μοναστηρίοις κοινότης, ὡς συνισταμένη ἐκ προβάτων τοῦ Χριστοῦ κατ' ἐξοχήν· συνεπῶς — ὁ τοῦ μοναστηρίου ἡγούμενος. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία διατηρεῖ μέχρι τοῦδε τὸν τίτλον τοῦτον ὡς τιμητικὸν διὰ τοὺς ἀγάμους ἱερεῖς.

Ἀρχιμήδης, ους, ὁ· Archimède, n. m. ὁ περίφημος μαθηματικὸς καὶ μηχανικὸς ὁ φονευθεὶς ἐν τῇ ἐκπορθήσει τῆς πατρίδος του (τῶν Συρακουσῶν) τῷ 212 π. Χ.

ἀρχιμηνιά, ᾶς, ἡ· ἡ πρωτομηνιά, premier (jour) du mois, ἡ πρώτη τοῦ μηνός.

ἀρχιμηχανικός, οῦ, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν μηχανικῶν, ingénieur (mécanicien; machiniste) en chef.

ἀρχιμουσικός, ὁ· ὁ διευθύνων μουσικὴν ἐκ χαλκίνων ὀργάνων, chef de musique; ἢ ὁ διευθύνων ὀρχήστραν, chef d'orchestre, n. m.

ἀρχιναυπηγός, ὁ· ὁ πρῶτος ἢ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ναυπηγῶν, constructeur en chef; βλ. καὶ ναυπηγός.

ἀρχίνισμα, ατος, τό· [δημ.] ἡ ἀρχή, ἡ ἔναρξις, commencement, n. m.

ἀρχινοσοκόμος, ὁ, ἡ· ὁ πρῶτος, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν νοσοκόμων, infirmier (-ère) chef; ‖ [στρατ.] ἐπιλοχίας νοσοκόμος, infirmier-major.

ἀρχινῶ, [δημ.] βλ. ἀρχίζω.

ἀρχιοινοχόος, ου, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν οἰνοχόων, grand échanson.

ἀρχιοπλίτης, ου, ὁ· [ναυτ.], ὁ ὁπλονόμος, capitaine d'armes, βλ. ὑπαξιωματικοὶ ὑπόλογοι (ναυτικοῦ), maîtres chargés.

ἀρχιοπλοποιός, ὁ· ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁπλοποιῶν, chef-armurier, n. m. ὁ ἐπιλοχίας ὁπλοποιός, armurier-major, ἢ μᾶλλον maître armurier; συνήθως ὅμως καλεῖται μόνον ὁπλοποιός.

ἀρχιπειρατής, ὁ· ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν, chef des pirates.

ἀρχιπέλαγος, ους, τό· archipel, n. m. καλεῖται τὸ σύνολον νήσων καὶ νησιδίων ὑφισταμένων κατὰ μικρὰς ἀποστάσεις, διακρίνεται δὲ προστιθεμένης τῆς ὀνομασίας τῶν νήσων, π. χ. archipel des îles de la Sonde; archipel des îles des Amis; ἄνευ δὲ διακρίσεως μὲ μόνην τὴν λέξιν ἀρχιπέλαγος, ἐννοεῖται τὸ σύνολον τῶν νήσων τῶν γειτνιαζουσῶν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας. Ἐνίοτε τὸ ἀρχιπέλαγος λέγεται καὶ Attols (Cluster of islands), ὅπερ κυρίως σημαίνει ἀρχιπέλαγος νησιδρίων κατ' ἐλάχιστον ἀφισταμένων, ὡς π. χ. Attols des Maldives.

ἀρχιπεταλωτής, ὁ· maître maréchal, ἢ maréchal ferrant; ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πεταλωτῶν, καὶ ἐν τῷ στρατῷ ὁ ἐπιλοχίας πεταλωτής.

ἀρχιποιμήν, ένος, ὁ· ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ὁμάδος ποιμένων, ὁ τσέλιγκας, chef de bergers.

ἀρχιπρεσβύτερος, ὁ· [ἐκκλ.] ὁ ἀνώτερος τῶν ἱερέων πρεσβυτέρων, archiprêtre, n. m.

ἀρχιπυριτιδοποιός, ὁ· chef poudrier, ὁ ἀρχιτεχνίτης πυριτιδοποιός.

ἀρχιπυροβολητής, ὁ· [ναυτ.] ὁ πυράρχης, maître cononnier, n. m; βλ. ὑπαξιωματικοὶ ὑπόλογοι ναυτικοῦ.

ἀρχιπυροτεχνουργός, ὁ· [στρατ.] ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πυροτεχνουργῶν, maître artificier ἢ artificier en chef; ‖ chef artificier, ὁ ἐπιλοχίας πυροτεχνουργός, artificier-major; βλ. καὶ βαθμός.

ἀρχισαγματοποιός, ὁ· maître-sellier, n. m. ἢ καὶ ἁπλῶς σαγματοποιός.

ἀρχισαλπιγκτής, οῦ, ὁ· trompette-major, n. m. ἐπιλοχίας σαλπιγκτὴς ἐπιπεφορτισμένος τῇ βοηθείᾳ τοῦ δεκανέως σαλπιγκτοῦ (brigadier trompette) τὴν ἐκμάθησιν τῶν σαλπισμάτων εἰς τοὺς δοκίμους σαλπιγκτὰς (élèves trompettes).

ἀρχίσατε πῦρ! (παράγ.) commencez le feu!

ἀρχιστρατηγία, ας, ἡ· archistratégie, n. f. ἡ ἀνωτάτη διοίκησις τῶν στρατευμάτων, le commandement en chef (d'une armée); ‖ ἀρχιστρατηγία, généralat, n. f. ἢ καὶ ἁπλῶς στρατηγία, ὁ βαθμὸς τοῦ ἀρχιστρατήγου, στρατηγοῦ· ἐπίσης τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιστρατήγου, στρατηγοῦ.

ἀρχιστρατηγική, ἡ· archistratégie, n. f. ἡ ἀνωτέρα στρατηγικὴ ἐπιστήμη.

ἀρχιστράτηγος, ου, ὁ· archistratège, n. m. ὁ ἀνώτατος διοικητής, ὁ πρῶτος τῶν στρατηγῶν, le général en chef, ἢ le généralissime, n. m. ἤτοι στρατηγὸς ὢν ἐπὶ κεφαλῆς ἑτέρων στρατηγῶν διοικούντων διάφορα σώματα· ὁ τελευταῖος οὗτος τίτλος δίδεται ἰδίως εἰς τὸν στρατηγὸν τὸν ἀναλαμβάνοντα τὴν διοίκησιν διαφόρων συμμάχων στρατευμάτων.

ἀρχιστρατοκῆρυξ, υκος, ὁ· roi d'armes; ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατοκηρύκων, chef de hérauts d'armes.

ἀρχισυνάγωγος, ὁ· ὁ ἄρχων τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων, le chef de synagogue.

ἀρχισυντάκτης, ὁ· ὁ πρῶτος, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἄλλων συντακτῶν ἐφημερίδος τινός, rédacteur en chef.

ἀρχισωματοφύλαξ, ακος, ὁ· ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων, chef (ἢ capitaine) des gardes du corps.

ἀρχιταμίας, ου, ὁ· payeur principal, ταμίας στρατηγίας (corps d'armée); βλέπε καὶ ταμίας.

ἀρχιτεκτονέω-ῶ, μέλ. ήσω. εἶμαι ἀρχιτέκτων, être architecte; διευθύνω τὰ ἔργα, diriger les travaux; εἶμαι ἀρχιτέκτων τοῦ, εἰς ...être architecte de...ἐξ οὗ ἐνεργητικῶς κατασκευάζω, construire; οἰκοδομῶ, κτίζω, bâtir.

ἀρχιτεκτονία, ἡ· καὶ

ἀρχιτεκτονική, ἡ· architecture, n. f. καλεῖται οὕτως ἡ ἐπιστήμη, δι' ἧς ἀνεγείρονται τὰ μεγάλα τῆς κοινῆς χρήσεως οἰκοδομήματα τὰ πρὸς σπουδαῖόν τινα σκοπὸν οἰκοδομούμενα καὶ προωρισμένα εἰς διατήρησιν τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀναπτύξεως, τοῦ ῥυθμοῦ ἢ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἀνηγέρθησαν. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ διδάσκει τὴν σχεδιαγράφησιν, τὸν ὑπολογισμὸν καὶ τὴν τακτικὴν ἐκτέλεσιν οἱουδήποτε οἰκοδομήματος ἢ ἀρχιτεκτονικοῦ κατασκευάσματος χρησίμου εἰς τὰς πολυειδεῖς βιωτικὰς τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκας. Αὕτη διαιρεῖται εἰς δύο κύρια μέρη, α) τὴν οἰκοδομικὴν (art de bâtir) ἤτοι τὴν δόμησιν τῶν διαφόρων μερῶν ἐξ ὧν ἀπαρτίζεται κτίριόν τι ἢ οἰκοδόμημα καὶ β) τὴν ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἔποψιν σύνθεσιν ἢ σχεδιαγράφησιν τοῦ συνόλου οἱουδήποτε κτιρίου καὶ τῶν λεπτομερειῶν αὐτοῦ. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ διαφέρει πολὺ τῆς οἰκοδομικῆς, καθότι ὁ σκοπὸς τῆς τελευταίας περιορίζεται εἰς τὴν ἀνέγερσιν οἰκοδομῶν προσφόρων πρὸς χρῆσίν τινα κατὰ κανόνα στερεότητος καὶ εὐμαρείας τῶν ἐνοικούντων. Ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ ἐνυπάρχει ποίησις καὶ καλλιτεχνία, ἐν δὲ τῇ οἰκοδομικῇ ἐπιζητεῖ τις τὸ χρήσιμον καὶ οὐδὲν πλέον. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ εἶνε καλλιτεχνία, ἤτοι ἐπιστήμη ἀνεγέρσεως κτιρίων συμφώνως μὲ κανόνας καὶ καλλιτεχνίαν, περιλαμβάνουσα συνάμα καὶ τὴν ἰδιαιτέραν τῆς διακοσμήσεως τέχνην, ἐνῷ ἡ οἰκοδομικὴ εἶνε ἁπλῶς τέχνη. Ὁ ἀρχιτέκτων (architecte) ἀνάγκη νὰ ἦνε καλλιτέχνης, κάτοχος ποικίλων γνώσεων, ἐνῷ ὡς οἰκοδόμος δύναται νὰ εὐδοκιμήσῃ ὁ τυχὼν τεχνίτης ἐκ πείρας μαθὼν τὴν χρῆσιν τοῦ διαβήτου καὶ ξηρούς τινας κανόνας. Ἀτυχῶς ἐν Ἑλλάδι τὸ τοιοῦτον δὲν κατενοήθη εἰσέτι, δι' ὃ καὶ κοινὸς οἰκοδόμος, ἀρχιτέκτονα ἐλευθέρως ἑαυτὸν ἀποκαλῶν, ἐπιλαμβάνεται θαρραλέως πάντων τῶν ἔργων. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ διαιρεῖται εἰς θρησκευτικὴν **ἀρχιτεκτονικήν**, architecture religieuse; **ἀρχιτεκτονικὴν τῶν μνημείων** ἢ **ἐπιτύμβιον**, architecture monumentale; **πολιτικὴν ἀρχιτεκτονικήν**, architecture civile; **ὑδραυλικὴν ἀρχιτεκτονικήν**, architecture hydraulique; καὶ **στρατιωτικὴν ἀρχιτεκτονικήν**, architecture militaire. Ἀνεξαρτήτως τῶν γενικῶν κανόνων οἵτινες εἶνε κοινοὶ εἰς πάντα τὰ εἴδη τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἑκάστη τούτων ἔχει ἰδίους κανόνας, τὸν ἰδιαίτερόν της χαρακτῆρα (style) καὶ τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῆς ἀπαιτήσεις. 1ον **θρησκευτικὴ ἀρχιτεκτονική**, architecture religieuse, ἀποτελεῖ ἰδίως τὴν ἀνέγερσιν κτιρίων προωρισμένων διὰ τὴν λατρείαν. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ αὕτη περιλαμβάνει δύο περιόδους: τὴν **περίοδον τῶν ἐθνικῶν** (période païenne), καὶ τὴν **χριστιανικὴν περίοδον** (période chrétienne). Ἡ πρώτη περιλαμβάνει τὸν χρόνον τὸν πρὸ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ δὲ δευτέρα ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀναγεννήσεως (époque de la renaissance), ὁπότε ἡ ἀρχιτεκτονική, μετὰ μικράν τινα ταλάντευσιν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν τέχνην τῆς περιόδου τῶν ἐθνικῶν. Ἡ **ἀρχιτεκτονικὴ τῶν ἐθνικῶν** ἢ **ἀρχαία** (architecture païenne ou antique) ἢ **ἀρχιτεκτονικὴ τῶν ἀρχαίων**, ἥτις παρήγαγε τὰ θαυμασιώτερα ἔργα τῆς ἀνθρωπίνης τέχνης, χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῶν **ῥυθμῶν** αὐτῆς (ordres). Ἡ **χριστιανικὴ ἀρχιτεκτονικὴ** ἢ **τοῦ μεσαίωνος** (architecture chrétienne ou du moyen-âge), χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῶν **ἐποχῶν αὐτῆς** (époques). Ὁ **ἀρχαῖος ῥυθμὸς** (ordre antique) προσδιωρίζετο διὰ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῶν ἰδιαιτέρων ἀναλογιῶν τοῦ κίονος καὶ τοῦ θριγκοῦ· βλ. λέξεις **ῥυθμός, κιονόκρανον, κίων, θριγκὸς** (entablement). Αἱ **ἐποχαὶ** τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ μεσαίωνος ὁρίζονται ἧττον καλῶς ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ῥυθμούς, ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις τέσσαρες κύριαι μεγάλαι ἐποχαί, ἤτοι, α) Ἡ **λατινικὴ ἐποχὴ** ἢ **γαλλορωμαϊκὴ** (époque latine ou galloromaine) ἀρχομένη ἀπὸ Κλοβίου (βασιλέως ἐν Γαλλίᾳ 481 μ. Χ.) μέχρι τοῦ χιλιοστοῦ ἔτους (ἤτοι ἀρχὰς τοῦ XI αἰῶνος). β) Ἡ καλουμένη ὑπὸ τῶν μὲν **ῥωμανικὴ ἐποχὴ** (époque romane) (ῥωμαϊκὴ) (ἀρχιτεκτονικὴ ῥωμανική, architecture romane), ὑπὸ τῶν δὲ **ῥωμανοβυζαντινὴ** (romano-byzantine), περιλαμβάνουσα τὸν XI αἰῶνα καὶ μέρος τοῦ XII. γ) Ἡ **γοτθικὴ** ἢ **ψαλιδωτὴ ἐποχὴ** (époque gothique ou ogivale), ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ XII αἰῶνος καὶ ἐκτεινομένη μέχρι τοῦ μέσου τοῦ XVI αἰῶνος περίπου. δ) Ἡ **ἀναγέννησις** (renaissance) 1515 μέχρι τοῦ τέλους τοῦ XVII αἰῶνος· βλ. **ἐποχαί**. Ἡ διέλευσις ἀπὸ μιᾶς ἐποχῆς εἰς ἑτέραν ἀποτελεῖ μικτήν τινα ἐποχὴν (époque mixte) ἥτις καλεῖται **μετάβασις** (transition). 2ον **ἀρχιτεκτονικὴ τῶν μνημείων** ἢ **ἐπιτύμβιος**, architecture monumentale, ἥτις ἀποτελέσασα ἄλλοτε ἰδιάζουσαν ὅλως τέχνην, ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἐνασχόλησις ὁλοκλήρων λαῶν. Μνημεῖα θαυμάσια ταύτης σώζονται αἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, πλεῖστα ἔτι ἐν Ἰνδίαις καὶ Ἀμερικῇ διαφόρων σχεδίων, καθὼς καὶ οἱ παρ' ἡμῖν κωνικοὶ ὑπόγειοι τάφοι ἐν Μυκήναις, Σπάτα, Ὀρχομενῷ, Θεσσαλίᾳ κτλ. 3ον **πολιτικὴ ἀρχιτεκτονική**, architecture civile, ἤτοι ἡ ἰδίως οἰκοδομικὴ (art de bâtir) ἡ ἀφορῶσα τὴν ἀνέγερσιν τῶν δημοσίων κτιρίων καὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐνδιαιτημάτων. 4ον **ὑδραυλικὴ ἀρχιτεκτονική**, architecture hydraulique, εἶνε ἡ τέχνη τοῦ θεμελιώνειν καὶ οἰκοδομεῖν ἐν τῷ ὕδατι

διάφορα ἔργα, οἷον **ὑδροφραγμοὺς** (écluses), **ἀναχώματα** (digues), **χηλὰς** (jetées), **λιμένας** (ports de mer), **μώλους** (môles), **γεφύρας** (ponts), **κρηπῖδας** (quais), **ὑδραγωγεῖα** (aqueducs), **διώρυγας** (canaux), κτλ. 5ον **στρατιωτικὴ ἀρχιτεκτονική**, architecture militaire, εἶνε ἡ ἐπιστήμη ἡ περιλαμβάνουσα τὰς ἀπαιτουμένας γνώσεις πρὸς κατασκευὴν παντὸς κτιρίου ἢ ὀχυρώματος ἀποκλειστικῶς πρὸς στρατιωτικὴν χρῆσιν. Ἡ ὑπηρεσία αὕτη ἥτις περιλαμβάνει διαφόρους ἀνάγκας ἀνάγεται εἰς τὸ μηχανικόν· § **ναυτικὴ ἀρχιτεκτονική**, architecture navale, ναυπηγία, ἡ· καλεῖται ἡ τέχνη τοῦ ἰχνογραφεῖν πλοῖον καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ μέρη, ἡ συνάρμοσις τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ πλοίου καὶ ἡ καθολκὴ αὐτοῦ. Ἐν τῇ εἰρημένῃ ἀρχιτεκτονικῇ ἐφαρμόζονται ἅπασαι αἱ ἐπιστῆμαι, τουτέστιν ἐν τῇ ναυπηγίᾳ δύνανται νὰ ἐφαρμόσωσιν ἁπάσας τὰς ἀνθρωπίνους γνώσεις. § ἀρχιτεκτονικὴ γεωλογία, βλ. γεωτεκτονική.

ἀρχιτεκτονικός, ή, όν· architectonique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικήν, ὁ κατεσκευασμένος κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀρχιτεκτονικῆς· ‖ ἀρχιτεκτονικὴ ἐπινόησις, conception architectonique ; ‖ **ἀρχιτεκτονικός**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα, d'architecte ; ‖ ἀρχιτεκτονικός, ή, όν· architectural, ale, aux, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν (d'architecture), ὁ ἔχων τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς· ‖ υἱοὶ τοῦ κλίματος καὶ τῶν ἠθῶν, οἱ ἀρχιτεκτονικοὶ τύποι γεννῶνται βραδέως παρὰ τοῖς λαοῖς, fils du climat et des mœurs, les types architecturaux naissent lentement chez les peuples. § ἀρχιτεκτονικὴ (οὐσ. θηλ.), architectonique, n. f. ἡ τέχνη τοῦ οἰκοδομεῖν, ἡ οἰκοδομική, l'art de construire ; ‖ μελετᾶν τὴν ἀρχαίαν οἰκοδομικήν, étudier l'architectonique ancienne. § ἀρχιτεκτονικὸν γραφεῖον, bureau d'architecte.

ἀρχιτεκτονικῶς, [ἐπίρ.] architectoniquement. adj. κατὰ τρόπον ἀρχιτεκτονικόν, d'une manière architectonique.

ἀρχιτεκτονογραφία, ἡ· architectonographie, n. f. περιγραφή, ἱστορία τῶν μεγάλων οἰκοδομῶν· πραγματεία ἀρχιτεκτονικῆς.

ἀρχιτεκτονογραφικός, ή, όν· architectonographique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀρχιτεκτονογραφίαν.

ἀρχιτέκτων, ονος· ὁ· architecte, n. m. καλεῖται ὁ σχεδιάζων τὸ σχέδιον μνημείου τινὸς ἢ κτιρίου, συντάσσων προϋπολογισμὸν αὐτῶν καὶ διευθύνων τὰ ἔργα. Τὸν μεσαίωνα ἐν Γαλλίᾳ ὁ architecte ἐκαλεῖτο maître-ès-œuvres καὶ maître-maçon. Ἐκ πάντων τῶν ἐπιστημόνων ὁ ἀρχιτέκτων τυγχάνει ὁ ἔχων πλειοτέραν ἀνάγκην τῆς συνενώσεως τῶν εὐρυτέρων καὶ γενικωτέρων γνώσεων, δι' ὃ τοσοῦτον σπάνιος ὁ ἀληθὴς ἀρχιτέκτων. Ὁ Ῥωμαῖος Βιτρούβιος ἐν βιβλίῳ I κεφ. Α γράφει ὡς ἑξῆς περὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ ᾖ ὁ ἀρχιτέκτων. «Δέον νὰ ᾖ ἐπιτήδειος ἰχνογράφος, κάτοχος γεωμετρίας καὶ ἀποπτικῆς (perspective), ἔμπειρος μαθηματικός, γνώστης τῆς ἱστορίας, εἰδήμων τῶν ἀρχῶν τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς φιλοσοφίας, κατά τι μουσικός, γνώστης τῶν ἐπιστημῶν τοῦ δικαίου καὶ τῆς φυσικῆς, καὶ ἐν γένει τῶν νόμων τῆς κινήσεως καὶ τῶν πρὸς ἄλληλα σχέσεων τῶν οὐρανίων σωμάτων κτλ». Παρ' ἡμῖν οὐδεμία διάκρισις ὑπάρχει μεταξὺ οἰκοδόμου καὶ ἀρχιτέκτονος, τοῦ οἰκοδόμου θεωροῦντος ἑαυτὸν ἀρχιτέκτονα καὶ μετά τινα χρόνον αὐτοκαλουμένου μηχανικοῦ· βλ. καὶ ἀρχιτεκτονική.

ἀρχιτεχνίτης, ου, ὁ· ὁ ἀρχιεργάτης, chef-ouvrier ἢ maître-ouvrier, n.m. ὁ προϊστάμενος τῶν τεχνιτῶν τεχνίτης ἐν τοῖς λόχοις, κτλ. ‖ contre-maître, n. m. ὁ ἀρχιεπιστάτης, ὁ διευθύνων τὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων ἐργατῶν τεχνίτης· ‖ — ξυλουργός, gâcheur, n. m ; ‖ ἀρχιτεχνῖται, contre-maîtres, καλοῦνται ἐν τῷ στρατῷ οἱ προϊστάμενοι τῶν τεχνιτῶν, ἐκ τῆς τάξεως τῶν ὁποίων προβιβάζονται εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον μετὰ προηγουμένην δοκιμασίαν.

ἀρχιτορπιλλητής, ὁ· maître-torpilleur, n. m. βλ. ὑπαξιωματικοὶ (ναυτικοῦ) ὑπόλογοι (maître-chargés).

ἀρχιτρίκλινος, ου, ὁ· ὁ πρῶτος, ἐπιστάτης τοῦ τρικλίνου (τραπέζης), ὅστις ἐπιστατεῖ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ βασιλέως, maître-d'hôtel [du roi]; βλ. καὶ μαϊορδόμος, majordome

ἀρχιτυμπανιστής, ὁ· tambour-major, n. m. ἐπιλοχίας τυμπανιστὴς διδάσκων τοὺς δοκίμους τυμπανιστάς (élèves tambour).

ἀρχιφαρμακοποιός, οῦ, ὁ· βλέπε βαθμός (grade).

ἀρχιφροντιστής, ὁ· commissaire en chef ; ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν φροντιστῶν· ‖ [ναυτ.] commissaire, n.m ; ‖ ἀνώτερος —, commissaire général ; βλ. οἰκονομικὸς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ.

ἀρχιφύλαξ, ακος, ὁ· ὁ ἀρχηγός, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φυλακῆς (φυλακείου), chef de poste, ὑπαξιωματικὸς ἢ ἀξιωματικὸς διοικητὴς τοῦ φυλακείου· ‖ ἀρχιφύλαξ λοχίας ἢ δεκανεύς, sergent (ou caporal) de garde (ἐν τῷ στρατῶνι).

ἀρχιχρονιά, ἡ· πρωτοχρονιά, ἡ τοῦ ἔτους ἔναρξις, le commencement de l'année, ἡ πρώτη τοῦ ἔτους, le jour (le premier jour) de l'an.

ἀρχιχρονιάτικος, η, ον· ὁ τῆς πρώτης (ἡμέρας) τοῦ ἔτους, πρωτοχρονιάτικος, du jour de l'an.

ἀρχολιπαρία, ας, ἡ· ἡ ἐκλιπάρισις πρὸς ἀπόκτησιν θέσεώς τινος, ἀξιώματος, κτλ. chasse aux emplois (aux dignités ; aux honneurs), ἢ θεσιθηρία διὰ ῥαδιουργιῶν, brigue, n. f.

ἀρχολίπαρος, ὁ καὶ ἡ· brigueur de places ; βλ. ἀρχολιπαρία.

ἀρχολιπαρῶ (έω), μέλ. ήσω, θηρεύω τι ῥαδιουργῶν, briguer, π. χ. ψηφοθηρῶ καὶ ἐν γένει θεσιθηρῶ.

ἄρχομαι, κάμνω διά τινος ἀρχήν, commencer ; ἀντίθετον πρὸς ἐκεῖνο ὅπερ βραδύτερόν τις πράττει· βλ. καὶ ἀρχίζω· ‖ ποιῶ ἔναρξιν, débuter ; ‖ ἄρχομαι τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ ἵππου, commencer un cheval ; ‖ ἄρχομαι

(ἐργασίας τινός), attaquer; ἡ δὲ ἔναρξις ἐργασιῶν, attaque des travaux; || ἄρχομαι, κάμνω ἔναρξιν, ouvrir; ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶνε συνώνυμον τοῦ commencer (ἄρχομαι, ἀρχίζω, ποιοῦμαι ἔναρξιν)· || ἄρχομαι τοῦ πυρός, ouvrir le feu; || ἄρχομαι βαδίζειν, ouvrir la marche; || [ὀχυρ.] ἄρχεσθαι τῆς ἐκσκαφῆς τῆς παραλλήλου, ἤτοι ὀρύσσω τὴν παράλληλον, ouvrir la parallèle; || ἄρχομαι ἐργασίας τινός, entamer; || [τακτ.] ἄρχομαι τῆς ἐνεργείας, entamer l'action; || ἄρχομαι τοῦ πυρός, entamer le feu ἢ καὶ donner le feu; || [ἱππ.] ἄρχεσθαι τῆς ἐκγυμνάσεως ἵππου, entamer un cheval, ἤτοι διδάσκειν τὸν ἵππον τὸ πρῶτον ἐν τῷ ἱππευτηρίῳ· || ἄρχομαι τῆς ἐνεργείας, entrer en action, ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ἄρχεται ἡ μάχη· || ἄρχομαι τῆς ἐκστρατείας, ἐκστρατεύω, entrer en campagne.

ἀρχομανής, ής, ές· ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τῆς μανίας τοῦ ἄρχειν, possédé de la manie du pouvoir, ἤτοι ὁ φιλόδοξος, ambitieux, euse.

ἀρχομανία, ἡ· ἀγάπη (μανία) πρὸς τὸ ἄρχειν, amour (manie) du pouvoir; φιλοδοξία, ambition, n. f.

ἀρχονταίνω, καθίσταμαι (γίνομαι) ἄρχων (ἄρχοντας), devenir un seigneur; πλουταίνω, s'enrichir.

ἀρχοντάνθρωπος, ὁ· ἄνθρωπος ἀξίας, μὲ ἀρχοντιά, homme de distinction (de condition; de qualité); ἄρχοντας, seigneur.

ἄρχοντας, ὁ· ὁ ἄρχων, seigneur, n. m. τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας ἀνήρ, homme d'un rang élevé; ἔγκριτος, notable.

ἀρχοντεύω, βλ. ἀρχονταίνω.

ἀρχοντιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ εὐγένεια, noblesse, n. f. εὐγένεια τρόπων, distinction, n. f. || ἀρχοντιά, ἡ αὐθεντία, seigneurie, n. f. ἡ ἐξουσία ἢ ἡ ἐπικράτησις τοῦ ἄρχοντος.

ἀρχοντικόν, τό· ἡ οἰκία ἄρχοντος εὐγενοῦς, διακεκριμένου ἀνδρός, maison d'un homme de distinction; hôtel, n. m; καὶ γενικῶς ἡ οἰκία, maison, n. f; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ οἰκογένεια, la famille; || ἤμην εἰς τὸ ἀρχοντικόν σας, j'ai été chez vous.

ἀρχοντικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὸν ἄρχοντα, seigneurial, e; εὐγενής, noble; διακεκριμένος, distingué, ée; de distinction; ἀξίας, de qualité.

ἀρχοντίσκος, ὁ· μικρὸς ἄρχων, petit seigneur; || — ἀγροτικός. κοινῶς κοτσάμπασης, hobereau, n. m. ὁ ἐπιβαλλόμενος τοῖς ἀγρόταις ἄρχων.

ἀρχόντισσα, ἰδίως εὐγενὴς τοὺς τρόπους καὶ γενναιόδωρος γυνή, grande dame; dame de distinction; καὶ γενικῶς ἡ γυνὴ τοῦ ἄρχοντος, ἡ κυρία, dame; madame; || ἡ πυργοδέσποινα, châtelaine, n. f. ἡ σύζυγος τοῦ πυργοδεσπότου, βλ. λέξιν.

ἀρχοντογέννημα, ατος, τό· γόνος ἀρχόντων· βλ. **ἀρχοντόπουλον** καὶ **ἀρχοντοποῦλα.**

ἀρχοντολόγι, τό· αἱ ἀρχαί, οἱ ἐν τέλει, οἱ εὐγενεῖς, οἱ διακεκριμένοι ἄνδρες, les personnes de qualité; οἱ προὔχοντες, les notables; la haute volée.

ἀρχοντοπιάνομαι, κατάγομαι ἢ ἀναστρέφομαι μὲ ἄρχοντα, κάμνω τὸν ἄρχοντα, trancher du grand seigneur.

ἀρχοντοπορεύομαι, διάγω ὡς ἄρχων, κάμνω τὸν ἄρχοντα, trancher du grand seigneur; ἀρχοντοπιάνομαι.

ἀρχοντοποῦλα, ἡ· ἡ κόρη τοῦ ἄρχοντος, ἡ κόρη καλῆς οἰκογενείας, fille de famille; καὶ ἐν γένει δεσποινίς, demoiselle, n. f.

ἀρχοντοποῦλι(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ ἀρχοντόπουλον.

ἀρχοντόπουλον, τό· ὁ υἱὸς τοῦ ἄρχοντος, ὁ υἱὸς καλῆς οἰκογενείας, fils de famille; νέος κύριος, jeune monsieur.

ἀρχοντοχωριάτης, ὁ· ἀγρότης ἄρχων, gentilhomme campagnard; (ὁ τοῦ Μολιέρου εἰδικῶς), bourgeois gentilhomme.

ἄρχω, μέλ. ἄρξω, ἀόρ. ἦρξα, commander; ἐξασκῶ ἀρχήν τινα· || κυβερνάω-ῶ, διοικῶ, gouverner; || βασιλεύω, régner; || δεσπόζω, dominer; || [στρατ.] ἄρχω, διοικῶ, commander, ἐξασκῶ διοίκησιν ἐπὶ στρατεύματος, φρουρίου, κτλ. || θέλει πάντοτε νὰ ἄρχῃ, il veut toujours commander (avoir le dessus); || οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι, les gouvernants et les gouvernés; || [μέσ.] ἄρχομαι, commencer, βλ. λέξιν.

ἄρχων, οντος, ὁ· seigneur, n. m. ὁ προεστώς, primat; ὁ προὔχων, notable; ἡ ἀνωτάτη καὶ πρώτη ἀρχή, ἢ ὁ ἀνώτατος, ὁ πρῶτος, le chef; || ὁ ἀνώτατος ἄρχων, le chef de l'état; le souverain; || [Ἁγ. Γραφ.] ὁ ἄρχων τοῦ σκότους, le prince des ténèbres; || ὁ πυργοδεσπότης, châtelain, n. m. βλ. λέξιν.

ἀρωγή, ῆς, ἡ· βοήθεια, προστασία, secours, n. m: aide, n. m. βοήθεια, assistance, n. f.

ἀρωγός, ός, όν· ὁ ἔχων ἀνάγκην βοηθείας, βοηθήσιμος, secourable, adj. ὁ ἐρχόμενος εἰς βοήθειαν, qui vient en aide; || [οὐσ.] ὁ βοηθός, προστάτης, ὑπερασπιστής, aide, n. m; ἐπιβοηθητικός, auxiliaire.

ἀρῶδη, [βοτ.] ἡ ἀροειδῆ, aracées, n.m. pl. οἰκογένεια μονοκοτυληδόνων φυτῶν.

ἄρωμα, ατος, τό· aromate, n. m. λέγεται πᾶν ἀρωματικόν, ἤτοι πᾶσα φυτικὴ οὐσία ἀναδίδουσα εὐωδίαν· || τὰ ἀρώματα (ἀρωματικὰ) εἶνε ἐρεθιστικὰ τῶν αἰσθήσεων ἢ τῶν ὀργάνων, les aromates sont des stimulants des sens ou des organes; § ἄρωμα, arome, n. m. εὐῶδες συστατικὸν ἀναδιδόμενον ἐκ διαφόρων φυτικῶν ἢ ζῳϊκῶν οὐσιῶν, ὡς εἶνε ἡ εὐώδης ἀπόπνοια τῶν ἀνθέων, τοῦ καφέ, κτλ. l'arome des fleurs, du café, etc. ὅθεν ἡ εὐωδία, parfum, n. m. (καλὴ) ὀσμή, (bonne) odeur, πᾶν τὸ μυρίζον, ἤτοι γενικὴ ὀνομασία δι' εὐώδεις οὐσίας ἀπαντώσας εἰς φυτά, ῥητίνας, κτλ. τὰς καλουμένας ἀρωματικάς· || — οἴνου, bouquet, n. m; || [μαγειρικῶς ἐνίοτε] épice, n. m. μυρωδικὸν (κανέλλα, γαρόφαλον, μοσχοκάρυον), καὶ ἐν γένει τὰ πρὸς ἄρτυσιν τῶν φαγητῶν χρησιμεύοντα

ἀρώματα, les épices, ἤτοι ‖ — βανίλλια, — vanille ; ‖ — γαρόφαλλα, — clous de girofle ; ‖ — γιγγίβερις, — gingembre ; ‖ — κασσία, — cassia vera; ‖ — κιννάμωμον, κανέλλα, — — canelle de Chine ; ‖ — μοσχοκάρυδα, — muscades ; ‖ — μοσχομάκερ, — macis ; — fleurs de muscade ; ‖ — πεμέντον, μπαχάρι, — piment ; ‖ — πέπερι, — poivre. Συνώνυμα : aromate, arome, parfum ; τὸ aromate λέγεται ἐπὶ τῶν φυτικῶν οὐσιῶν· τὸ parfum δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ πᾶσαν ἐν γένει οὐσίαν ἢ ὕλην τῆς φύσεως. Τὸ aromate εἶνε τὸ σῶμα ἐξ οὗ ἀναδίδεται ἡ ὀσμή. Τὸ parfum, καθὼς καὶ τὸ arome εἶνε ἡ ἐκ τῆς οὐσίας ἢ σώματος ἀναδιδομένη ὀσμή, εὐωδία, ἀλλὰ τὸ arome ἀπευθύνεται μᾶλλον εἰς τὴν γεῦσιν (goût), ἐνῷ τὸ parfum εἰδικώτερον εἰς τὴν ὄσφρησιν (odorat). Τὸ arome ἐνυπάρχει ἐν τῇ οὐσίᾳ ἣν καὶ διακρίνει, τὸ parfum δύναται νὰ ἦνε ἐπιπρόσθετον.

ἀρωματίζω, μέλ. ίσω, κατασκευάζω τι μὲ ἀρώματα, ἀναμιγνύω ἀρώματα εἴς τινα οὐσίαν, mêler des aromates à quelque chose, aromatiser ; ἢ εὐωδιάζω (δι' ἀρωμάτων), parfumer (avec des aromates) ; ‖ — ποτόν τι, παχύμυρον, aromatiser une boisson, une pommade ; § [παθ.] ἀρωματίζομαι, s'aromatiser, προσλαμβάνω ἄρωμα· ‖ ἡ σοκολάτα ἀρωματίζεται διὰ τῆς βανίλλης, le chocolat s'aromatise avec de la vanille ; § — (κατ' ἀναλογίαν) se parfumer ; § ἀρωματίζω μὲ βαλσαμώδη, embaumer.

ἀρωματικός, ή, όν· aromatique, adj. ὁ ὢν τῆς φύσεως τῶν ἀρωμάτων, qui est de la nature des aromates ; ὁ ἀναδίδων εὐάρεστον, ἡδεῖαν ὀσμήν, qui exhale une odeur agréable, suave ; π. χ. φυτόν, ἔλαιον ἀρωματικόν, plante, huile aromatique ; ὅθεν ὁ ἀναδίδων ἄρωμα, εὐωδίαν, odorant, e ; ὁ εὐώδης, parfumé, ée; ‖ [φαρμ.] τὰ ἀρωματικά, aromatiques, οὐσίαι ἀναδίδουσαι ὀσμὴν ὀξεῖαν καὶ ἡδεῖαν· ‖ ἀρωματικός, ή, όν· aromatisé, ée = ἀρωματισμένος· οἶνος ἀρωματισμένος, vin aromatisé.

ἀρωματικότης, ητος, ἡ· aromaticité, n.f. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρωματικοῦ, qualité de ce qui est aromatique.

ἀρωματικῶς, [ἐπίρ.] μετ' ἀρώματος, aromatiquement, adj. κατὰ τρόπον ἀρωματικόν, d'une manière aromatique.

ἀρωματισμός, οῦ, ὁ· ἡ ἀρωμάτισις, aromatisation, n. f. τὸ ἀρωματίζειν, προσθέτειν που ἄρωμα, καθὼς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως ταύτης, action d'aromatiser, résultat de cette action.

ἀρωματοπωλεῖον, τό· τὸ κατάστημα ἔνθα πωλοῦνται ἀρώματα, parfumerie, n. f.

ἀρωματοπώλης, ὁ· ὁ πωλῶν ἀρώματα, parfumeur, euse = ἀρωματοπῶλις, ιδος, ἡ.

ἀρωματώδης, ης, ες· βλ. ἀρωματικός. aromatique, adj.

ἀρώσιμος, βλ. ἀρόσιμος.

ἄρωστος, βλ. ἄρρωστος.

ἀρώτητα, [ἐπίρ.] [διάλ. Οἰνόης] ἀνερώτητα χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τινά, sans demander ; ἄνευ ἀδείας, sans permission.

ἄς' = ἄσε = ἄφες, ἄφησε «ἄς' τονα» = ἄφες τον, ἄς τον· ἄσε με καὶ σὺ = ἄφες με καὶ σύ· ἄς τενα = ἄς τηνε = ἄφες την· προστακτ. τοῦ ἀφίνω.

ἂς [μόρ.] que ; ‖ ἂς φύγῃ, qu'il s'en aille ; ‖ ἂς ἦνε, soit ; passe ; ‖ ἂς ἤμην ἐλεύθερος, que je voudrais être libre ! oh ! si j'étais libre ; ‖ ἂς ὑποθέσωμεν, supposons ; ‖ ἂς γελάσω [φρ.], vous me faites rire ; ‖ ἂς τὸν ἔβλεπα καὶ ἂς πέθαινα, je voudrais le voir et puis mourir ; ‖ ἂς ἔλθῃ ὅποιος θέλει, vienne qui voudra ; ‖ ἂς γείνῃ ὅ,τι γείνῃ, advienne que pourra ; ‖ ὅποιος θέλει ἂς φύγῃ, libre à qui veut de s'en aller ; ‖ ἂς νὰ μή ! [φρ.ἀρν.] plus souvent ; jamais de la vie ; par exemple; allons donc ; ‖ καὶ ἄς, βλ. καί.

ἀσαβάνωτος, η, ον· ὁ μὴ περιβληθεὶς διὰ σαβάνου, ὁ μὴ σαβανωθείς, non enseveli ; qui n'a pas été enseveli.

ἀσαβούρωτος, η, ον (καράβι), [δημ.] χωρὶς σαβοῦρα, ἀνερμάτιστος, (navire) qui n'a pas de lest ; sans lest ; ὁ μὴ σαβουρωμένος, non lesté, ée.

ἀσαγήνευτος, ος, ον· ὁ μὴ πιανόμενος ἢ πιασθεὶς εἰς τὴν σαγήνην, non pris (au piège), non attrapé; ‖ ὁ μὴ δελεασθείς, non leurré, ée.

ἀσάλευτος, ος καὶ η, ον· ὁ μὴ σαλευθεὶς ἢ σαλευόμενος, ἀκίνητος, ἀκούνητος, ἀκλόνητος, non secoué, non ébranlé; inébranlable; συνεπῶς ὁ σταθερός, στερεός, ferme ; stable ; solide ; ὁ ἀμετακίνητος, inamovible.

ἀσαλεύτως, [ἐπίρ.] ἀκλονήτως, inébranlablement ; στερεῶς, solidement.

ἀσάπετος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] ἄσηπτος, μὴ σηπόμενος, βλ. ἀσαπής.

ἀσάπητος, η, ον· [διάλ. Ἠπείρου] ὁ μὴ σεσηπώς, βλ. ἀσαπής, ἀσάπιστος.

ἀσαπής, ής, ές, ἄσηπτος καὶ

ἀσάπιστος, η, ον· ὁ μὴ σαπίσας, ὁ μὴ σαπίζων, non pourri.

ἀσαράντιστος, η (κυρίως λεχῶνα), ον· 40 ἡμέραι καθ' ἃς αἱ τῆς καθάρσεως τῶν λοχίων συμπληροῦνται, qui n'a pas fait ses relevailles ; qui n'est pas relevée (de couches) ; § ὁ μὴ συμπληρώσας τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν, qui n'a pas atteint la quarantaine ; qui n'a pas fait ses quarante jours ; ‖ ὁ πατέρας του εἶνε ἀκόμη ἀσαράντιστος, il n'y a pas quarante jours que son père est mort.

ἀσαρκία, ας, ἡ· ἔλλειψις σαρκός, décharnement ; ἰσχνότης, maigreur, n. f.

ἄσαρκος, ος, ον· ὁ ἄνευ σαρκός, décharné, ée ; ἰσχνός, maigre.

ἀσαροειδῆ φυτά· [βοτ.] valérianées,n.f. pl.

ἄσαρον, τό· φυτὸν χρησιμοποιούμενον ὡς ἰατρικόν, asaret [d'Europe] ; oreillette, n. f. [λατ. asarum Europaeum] ; ἡ βαλεριάνα, valériane, n. f.

ἀσάρωτος, η, ον· ἀσκούπιστος, ὁ μὴ σαρωθείς, non balayé, ée.

ἀσατύριστος, η, ον· ὁ μὴ σατυρισθείς, non satirisé, ée.

ἀσάφεια, ας, ἡ· ἔλλειψις σαφηνείας, τὸ νὰ μὴ καθαρίζηται, διαλευκαίνηταί τι, manque de clarté; συνεπῶς ἀσάφεια, ἡ σκοτεινότης, obscurité; || ἡ ἀσάφεια τοῦ κειμένου, l'obscurité du texte.

ἀσαφήνιστος, η, ον· ὁ μὴ σαφηνισθείς, non éclairci; inéclairci, e.

ἀσαφής, ής, ές· ὁ μὴ σαφής, qui n'est pas clair; ὁ σκοτεινός, obscur, e; ὁ ἀμφιβολογούμενος, louche; || νὺξ ἀσαφής, nuit obscure.

ἀσαφῶς, [ἐπίρ.] σκοτεινῶς, obscurement.

ἀσβεστάδικον, τό· [δημ.] βλ. ἀσβεστοποιεῖον· || ἀσβεστάδικον, τὸ ἀσβεστοπωλεῖον, débit de chaux.

ἀσβεσταργυρικός, ή, όν· argentico-calcique, n. m. et adj. ἅλας ἐξ ἀργύρου καὶ ἀσβεστίου.

ἀσβεσταριά, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] ἀσβεστοκάμινος, λέγεται ὁ λάκκος, ἐν ᾧ καιομένων τῶν λίθων γίνεται ἄσβεστος· 2) ὡς κατάρα. «κακὴ ἀσβεσταριά».

ἀσβεστᾶς, ὁ· [δημ.] βλ. ἀσβεστουργός, ἀσβεστοποιός· || ὁ πωλῶν ἀσβέστην, marchand de chaux = ἀσβεστοπώλης.

ἀσβέστη, ἡ· [δημ.] βλ. ἄσβεστος.

ἀσβέστης, ου, ὁ· chaux, n.f. ὁ μὴ ἐσβεσμένος ἀσβέστης (ὁ ἄνυδρος), chaux vive (anhydrée); || ἀσβέστης ἐσβεσμένος, chaux éteinte, chaux fusée; βλ. γενικῶς ἄσβεστος.

ἀσβέστιν, τό· [διάλ. Οἰνόης], ἡ ἄσβεστος, τὸ ἀσβέστιον, τὸ ἀσβέστι.

ἀσβέστιον, τό· [χημ.] calcium (-om), n. m. τιτάνιον ἢ τιτανία· μέταλλον τῶν ἀλκαλικῶν γαιῶν, χρώματος ὑποκιτρίνου, ἔχει μεγάλην στιλπνότητα ἣν δὲν διατηρεῖ, ταχέως ὀξειδούμενον ἐν τῷ ἀέρι.

ἀσβεστίτης, ὁ· calcite, n. m. ἢ spath calcaire; ὀρυκτὸν τοῦ βασιεξαγώνου συστήματος, συνήθως ἐν μορφῇ σταλακτιτῶν.

ἀσβεστοκάμινος, ἡ· καὶ ἀσβεστοποιεῖον· four à chaux, chaufour, n. m. μέρος ἔνθα γίνεται ἡ ὄπτησις τῶν ἀσβεστολίθων πρὸς παραγωγὴν τῆς ἀσβέστου.

ἀσβεστόλακκος, ὁ· bassin à chaux ἢ καὶ fosse à chaux; λάκκος ἐν ᾧ ῥίπτουσι τὴν σβεσθεῖσαν δι' ὕδατος ἄσβεστον.

ἀσβεστόλιθος, ὁ· calcaire, n. m. ἢ pierre calcaire; ἢ pierre à chaux; ὁ **τιτανόλιθος**· τὸ πέτρωμα τοῦτο ὅπερ πολλαχοῦ ἀποτελεῖ ὄρη ὁλόκληρα (π. χ. ἐν Ἑλλάδι), εἶνε συσσωμάτωμα κρυσταλλίων ἀσβεστίου, παραμεμιγμένου συνήθως καὶ μετ' ἄλλων οὐσιῶν· παρουσιάζεται ὑπὸ διάφορα χρώματα· βλ. καὶ **τιτανόλιθος**.

ἀσβεστόνερον, τό· eau de chaux; ἀσβεστοῦχον ὕδωρ, ἤτοι διαλελυμένη ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἄσβεστος; || —, lait de chaux ἢ laitance, n. f. βλ. ἄσβεστος· || échaudage, n. m. διάλυσις ἀσβέστου ἐντὸς ὕδατος κατάλληλος διὰ τὸ ἀσβέστωμα τῶν τοίχων.

ἀσβεστόνω· βλ. ἀπεστώνω.

ἀσβεστόπετρα, ἡ· βλ. ἀσβεστόλιθος.

ἀσβεστοποιεῖον, τό· βλ. ἀσβεστοκάμινος, four à chaux; chaufour, n. m.

ἀσβεστοποιήσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος νὰ μεταβληθῇ εἰς ἄσβεστον, calcinable, adj.

ἀσβεστοποίησις, ἡ· ἡ ὄπτησις τῶν λίθων κτλ. calcination, n. f.

ἀσβεστοποιέω-ῶ, μεταβάλλω εἰς ἄσβεστον, calciner.

ἀσβεστοποιΐα, ας, ἡ· ἡ κατασκευὴ ἀσβέστου, chaufournerie, n. f.

ἀσβεστοποιός, ὁ· ὁ ἀσβεστᾶς, chaufournier, n. m; ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὴν ὄπτησιν τῆς ἀσβέστου.

ἀσβεστοπωλεῖον, ου, τό· τὸ ἀσβεστάδικον, μέρος ἔνθα πωλοῦσιν ἄσβεστον, débit de chaux.

ἀσβεστοπώλης, ου, ὁ· βλ. ἀσβεστᾶς.

ἄσβεστος, ου, ἡ· chaux, n. f. ἡ **τίτανος**· κοινῶς ἡ **ἀσβέστη** καὶ **χορῆγι**. Πρωτοξείδιον τιτανίου ἢ ὀξείδιον ἀσβεστίου (protoxyde de calcium), οὕτω καλεῖται ἡ καθαρὰ ἄσβεστος, λαμβάνεται δὲ διὰ τοῦ φρυγμοῦ (cuisson) τῶν φυσικῶν τιτανολίθων (pierres calcaires) καὶ ἀσβεστολίθων (pierres à chaux), οἵτινες εἶνε ἀνθρακικὴ τίτανος (carbonate de chaux). Μόνον τὰ λευκὰ μάρμαρα δύνανται νὰ παραγάγωσι σχεδὸν καθαρὰν ἄσβεστον, ἅπαντες δὲ οἱ ἄλλοι λίθοι παράγουσιν ἄσβεστον ἀναμεμιγμένην μετὰ ξένων οὐσιῶν. Ἀσβέστους ὀνομάζουσιν ὅλας τὰς ὕλας τὰς παραγομένας ἐκ τῆς καύσεως τῶν ἀσβεστολίθων. Ἡ ἄσβεστος ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἀπορροφᾷ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ τοῦ ἀέρος καὶ συνεπῶς νὰ ἐπανακτᾷ τὴν ἀνθρακικὴν αὐτῆς ἰδιότητα (état de carbonate) καὶ ν' ἀποξηραίνηται, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ μεταβάλληται εἰς **φύραμα** (chaux en pâte) ἀναμιγνυομένη μεθ' ὕδατος. Ἕνεκα τῶν δύο τούτων ἰδιοτήτων τὴν μεταχειρίζονται εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν κονιαμάτων (mortiers), ἅτινά εἰσιν ἀνάμιξις τῆς ἀσβέστου μετὰ στερεῶν ὑλῶν, ἤτοι ἄμμων, χαλίκων, κτλ. χρησίμων εἰς τὴν οἰκοδομικήν. Ἡ ἄσβεστος (chaux anhydrée) κατὰ τὴν ἐκ τοῦ κλιβάνου ἐξαγωγὴν εἶνε ἄνυδρος, καλεῖται δὲ τότε **λίαν καυστικὴ** (chaux vive)· ἐκτιθεμένη εἰς τὸν ὑγρὸν ἀέρα ἢ καὶ ῥαντιζομένη δι' ὕδατος ἀπορροφᾷ αἰφνιδίως αὐτὸ καὶ ἀποσυντίθεται σχηματίζουσα κόνιν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον λευκήν, διακρινομένην ὑπὸ τὸ ὄνομα «ἐσβεσμένη» (chaux fusée)· ὅταν ἡ ἄσβεστος ἦνε καθαρά, ἡ ἐσβεσμένη εἶνε **μονένυδρος ἄσβεστος** (monohydrate de chaux). Ἡ ἐνύδρωσις (hydratation) αὕτη ἀναπτύσσει μεγίστην θερμότητα· ἡ θερμοκρασία ὑψοῦται ἐνίοτε μέχρι 300°, συγχρόνως δὲ ἡ ἄσβετος αὐξάνει κατ' ὄγκον· ἡ ἐπαύξησις αὕτη τῆς ἀσβέστου καλεῖται **διαστολὴ** (foisonnement). Ἡ ἐσβεσμένη ἄσβεστος δύναται ν' ἀπορροφήσῃ ἀκόμη μεγάλην ποσότητα ὕδατος· ἐν ἀρχῇ τὸ ὕδωρ μεταβάλλει αὐτὴν εἰς **φύραμα** (chaux en pâte), ἂν δὲ ἐξακολουθήσωμεν κατόπιν νὰ προσθέτωμεν ὕδωρ, ἀπολαμβάνομεν τὸ γαλάκτωμα τῆς ἀσβέστου (lait de chaux) ἢ **ἀσβεστόνερον**. Ἀεροπαγὴς ἄσβεστος (chaux aérienne) κα-

λεῖται ἡ κοινὴ ἄσβεστος, ἤτοι ἡ παραγομένη ἐξ ἀσβεστολίθων σχεδὸν καθαρῶν ἢ ἀσβεστολίθων οἵτινες ἐμπεριέχουσι καὶ ξένας οὐσίας, ἀλλ' αὗται κατὰ τὴν εἰς τὰς οἰκοδομὰς χρῆσιν τῆς ἀσβέστου μένουσιν ἀδρανεῖς (inertes) μὴ μεταβάλλουσαι ποσῶς τὰς ἰδιότητας τῆς ἀσβέστου κατὰ τὴν μετὰ τοῦ ὕδατος ἀνάμιξίν της. Αἱ κοιναὶ ἄσβεστοι διαιροῦνται εἰς παχείας (chaux grasses), ἀπαχεῖς ἀσβέστους (chaux maigres), καὶ οὐδετέρας ἢ μεσαίας (chaux moyennes. Αἱ παχεῖαι ἄσβεστοι (chaux grasses) περιέχουσι σχεδὸν καθαρὰν τοιαύτην, διαλύονται ἐντελῶς ἐν τῷ ὕδατι, σβέννυνται ἀπορροφῶσαι ὕδωρ 25-30 % τοῦ βάρους των παράγουσαι θερμοκρασίαν μέχρι 300°, αὐξάνουσι (foisonner) 2 ½ ἕως 3 φορὰς κατ' ὄγκον, σχηματίζουσι δὲ μετὰ τοῦ ὕδατος φύραμα (pâte) παχὺ καὶ ὁμοειδές. Αἱ ἀπαχεῖς ἢ ἰσχναὶ ἄσβεστοι (chaux maigres) δὲν διαλύονται ἐντελῶς ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ ἀφίνουσιν ἓν καταχρήμνισμα ἐξ ἀμμωδῶν οὐσιῶν, σβεννύμεναι ἀπορροφῶσιν ὕδωρ 12-20 % τοῦ βάρους των, αὐξάνουσι 1 ½ ἕως 2 φορὰς κατ' ὄγκον, ἡ θερμοκρασία των δὲν ὑψοῦται ἐπὶ πολύ, σχηματίζουσι δὲ μετὰ τοῦ ὕδατος φύραμα οὐχὶ ἐντελῶς ὁμοειδές. Αἱ οὐδέτεραι ἢ μεσαῖαι ἄσβεστοι (chaux moyennes) κατέχουσι τὸν μέσον ὅρον μεταξὺ τῶν δύο προηγουμένων. § Ὑδροπαγὴς ἢ ὑδραυλικὴ ἄσβεστος (chaux hydraulique, βλ. καὶ κονίαμα ὑδραυλικόν), καλεῖται ἡ ἄσβεστος ἡ παραγομένη ἐξ ἀσβεστολίθων ἐμπεριεχόντων ξένας τινὰς οὐσίας, οἷον ἀργιλώδεις, κτλ. αἵτινες ἔχουσι τὴν ἰδιότητα νὰ σκληρύνωσι τὴν ἄσβεστον ἐντὸς τοῦ ὕδατος· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αἱ ὗλαι ἢ οὐσίαι αὗται καλοῦνται πουζολάναι (βλ. λέξιν), ἡ δὲ ἄσβεστος καλεῖται ὑδραυλικὴ (chaux hydraulique) ἢ κονίαμα ὑδραυλικὸν (mortier hydraulique) ἀναλόγως τῆς μεταξὺ τῆς πουζολάνης καὶ τῆς καθαρᾶς ἀσβέστου ὑπαρχούσης σχέσεως. Ἐν τῇ φύσει ὑπάρχουσι καὶ πουζολάναι μεμονωμέναι. Ἂν ὑποβάλλωμεν εἰς ἕψησιν ἕνα ἀσβεστόλιθον ἀρκούντως ἀργιλώδη προκύπτει ἓν μίγμα παχείας ἀσβέστου καὶ πουζολάνης, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῶν περὶ κατασκευῆς πουζολάνης ἐκτιθεμένων (βλ. πουζολάνα), ὅπερ καλεῖται ὑδραυλικὴ ἄσβεστος (chaux hydraulique). Ἐὰν κατόπιν ἀφοῦ σβέσωμεν τὴν ἄσβεστον θέσωμεν αὐτὴν εἰς τὸ ὕδωρ, θέλουσι παρουσιασθῇ τὰ αὐτὰ φαινόμενα τῆς σκληρύνσεως ὑπὸ τὸ ὕδωρ, μίγματος παχείας ἀσβέστου μετὰ πουζολάνης (βλ. εἰς pouzzolane αἰτίαι τῆς σκληρύνσεως), ἀλλ' ἐν ἴσῃ ἀναλογίᾳ τῆς ὡς ἄνω εἴρηται φυσικῆς ὑδραυλικῆς ἀσβέστου καὶ μίγματος παχείας ἀσβέστου μετὰ πουζολάνης, ἡ πῆξις τῆς πρώτης θὰ ἦνε ταχυτέρα ἀπὸ τὴν τοῦ μίγματος, διότι ἡ ἐντελὴς φυσικὴ ἀνάμιξις τῶν μορίων τῆς φυσικῆς ὑδραυλικῆς ἀσβέστου εὐνοεῖ προφανῶς τὴν πῆξιν. Αἱ ἰδιότητες τῆς διὰ τῆς ἑψήσεως παραγομένης ὕλης μεταβάλλονται ἀναγκαίως ἐπὶ πολύ, συμφώνως πρὸς τὰς ἀναλογίας τῆς ἀσβέστου καὶ τῆς ἀργίλου. Ἄσβεστοι ἀνισχύρως ὑδραυλικαὶ εἶνε ἐκεῖναι αἵτινες πήγνυνται ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἐν διαστήματι ἑνὸς ἢ δύο μηνῶν, διαστελλόμεναι κατὰ 2,25 ἕως 2,75 τοῦ ἀρχικοῦ αὐτῶν ὄγκου. Ἄσβεστοι μετρίας ὑδραυλικότητος εἶνε αἱ πηγνύμεναι ἐντὸς 8 ἕως 10 ἡμερῶν, διαστελλόμεναι κατὰ 2 ἕως 2,25. Ἄσβεστοι ὑπερβολικῶς ὑδραυλικαὶ εἶνε αἱ πηγνύμεναι ἐντὸς 48 ὡρῶν, διαστελλόμεναι κατὰ 1,50 ἕως 2,00. Δοκιμὴ τῆς ὑδραυλικότητος τῶν ἀσβέστων. Πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τοῦ χρόνου ὃν ἀπαιτεῖ ἄσβεστός τις διὰ νὰ σκληρυνθῇ, λαμβάνουσιν ἓν μέρος ταύτης εὐθὺς μετὰ τὴν σβέσιν καὶ θέτουσιν αὐτὸ ἐντὸς ποτηρίου καλύπτοντες διὰ ποσότητος ὕδατος, τότε δὲ δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἔχει τὸν κατάλληλον βαθμὸν πήξεως ὅταν δυνηθῇ νὰ ὑποβαστάζῃ μίαν βελόνην διαμέτρου 0,0012 φέρουσαν φορτίον 300 γραμμαρίων, τοῦθ' ὅπερ παριστᾷ 38 χιλιόγραμμα ἀνὰ τετραγωνικὸν ἑκατοστόν· βλ. εἰς σκυρόδεμα (σκυροκονίαμα) κατασκευὴν σκυροδέματος, ἀνάμιξιν καὶ γενικὰς παρατηρήσεις· βλ. ἐπίσης καὶ ἀναγωγὴ τῆς ἀσβέστου εἰς ζύμην (réduction de la chaux en pâte); ‖ ἄσβεστος διεφθαρμένη (chaux éventée) ἥτις ἀπώλεσε μέρος τῶν ἰδιοτήτων της ἐκ τῆς ὑγρασίας καὶ τοῦ ἀέρος, κτλ. ‖ ἐσβεσμένη ἄσβεστος δι' ὕδατος (chaux fusée) ἥτις δὲν ἐγένετο εἰσέτι φύραμα (pâte); ‖ φύραμα ἀσβέστου (chaux en pâte) ἢ ζύμη, τὸ χορήγιον, κοινῶς τὸ χορῆγι, ἐγχόρηγος δὲ ἢ ἐγχώρηγος καλεῖται ὁ ἐξ ἀσβέστου ἢ ὁ ἐντὸς τῆς ἀσβέστου· ‖ κονιώδης ἄσβεστος (chaux en poudre) ἢ εἰς κόνεως κατάστασιν. ‖ γαλάκτωμα ἀσβέστου, ἀσβεστοῦχον ὕδωρ ἢ ἀσβεστόνερον, τό· (lait de chaux, laitance ou eau de chaux), χορήγιον διαλελυμένον ἐντὸς ὕδατος διὰ τὸ ἄσπρισμα τῶν οἴκων· ‖ καυστικὴ ἄσβεστος ἢ ἄνυδρος (chaux vive ou chaux anhydre), ἤτοι ἡ μὴ ἐσβεσμένη· βλ. ἄσβεστος (chaux anhydrée); ‖ τίτανος (ἄσβεστος) ἀνθρακοῦχος (chaux carbonatée); ‖ τίτανος (ἄσβεστος) κασσιτεροῦχος (chaux d'étain); ‖ τίτανος (ἄσβεστος) φθορικὴ (chaux fluatée); ‖ τίτανος (ἄσβεστος) μεταλλικὴ (chaux métallique); ‖ θειϊκὴ τίτανος (ἄσβεστος) (chaux sulfatée) (sulfate de chaux), ὁ γύψος (gypse); ‖ ἀνθρακικὴ ἄσβεστος, carbonate calcaire; ‖ γαλάκτωμα ἀσβέστου, lait calcaire, πυκνὴ ἀσβεστοῦχος διάλυσις· § [ὀρυκτολ.] ἄσβεστος, asbeste, n. m.

ἄσβεστος, ος, ον· ἄσβυστος, ἄσβυστος, ὅστις δὲν σβύνει, inextinguible, adj. ἀνεξάλειπτος, ineffaçable; ‖ — γέλως (δίψα), rire (soif) inextinguible; ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἄσβεστον (πράγματος), inextinguibilité, n. f.

ἀσβεστουργεῖον, τό· βλ. ἀσβεστοποιεῖον.

ἀσβεστουργός, ὁ· chaufournier, n. m; βλ. ἀσβεστοποιός, ὁ ἀσβεστᾶς· § ἀσβεστουργός, chaulier, n. m. ὁ ἐκμεταλλευόμενος ἀσβεστοκάμινον, celui qui exploite un four à chaux.

ἀσβεστοῦχον ὕδωρ, lait de chaux; eau de chaux; βλ. ἀσβεστόνερον καὶ ἄσβεστος.

ἀσβεστοῦχος, ος, ον· ἀσβεστώδης, ης, ες·

τιτανώδης, ης, ες· calcaire, adj. πᾶσα οὐσία ἐμπεριέχουσα ἄσβεστον· π. χ. ἀσβεστοῦχα ἄλατα, sels calcaires; ‖ ἀνθρακικὴ ἄσβεστος, calcaire carbonate; ‖ ἀσβεστοῦχον ὕδωρ ἢ ἀσβεστόνερον, eau calcaire; ‖ γαλάκτωμα ἀσβέστου, lait calcaire, πυκνὴ ἀσβεστοῦχος διάλυσις.

ἀσβέστωμα, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀσβεστώνειν, action d'échauder; ἡ ἀσβέστωσις, échaudage, n.m. ἤτοι ἡ δι' ἀσβεστονέρου ἐπίχρισις τοίχου, κτλ. § ἀσβέστωμα, badigeon, n. m. διὰ τῆς λέξεως ταύτης οἱ γάλλοι ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ καὶ τεχνικῇ γλώσσῃ ἐννοοῦσι πᾶν εἶδος μονοχρόου βαφῆς ἐνεργηθείσης ἐξωτερικῶς κτιρίου τινὸς δι' ἀσβέστου ὁπότε καλεῖται ὑδροχρωματισμὸς (ἀσβέστωμα, ὅταν ἦνε μόνον ἐξ ἀσβέστου ἄνευ χρώματος), διὰ κόλλας (colle), ὁπότε καλεῖται ἐπίχρισμα, ἢ δι' ἐλαίου ὁπότε καλεῖται ἐλαιοχρωματισμός. Ἐπίσης καλοῦσιν badigeon καὶ πᾶν εἶδος μονοχρόου βαφῆς ἐνεργηθείσης καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ξυλικῆς εἰσέτι (boiserie). § [γεωπονικῶς] chaulage, n. m. ὅπερ ἐστὶ λίπανσις τῶν γαιῶν δι' ἀσβέστου.

ἀσβεστώνου [Αἰτωλ. ἰδίωμα], ἀσβεστόω.

ἀσβεστώνω, ἀσβεστόω-ῶ· ἐπιχρίω διὰ διαλύσεως ἀσβέστου, échauder, τὸ ἄσπρισμα τῶν τοίχων δι' ἀσβέστου· ‖ ἐπίσης badigeonner, βλ. ἀσβέστωμα.

ἀσβέστωσις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀσβεστώνειν, action d'échauder, échaudage, ἤτοι ἡ δι' ἀσβεστονέρου ἐπίχρισις τοίχου· ὁ ὑδροχρωματισμός, badigeonnage, n. m.

ἀσβηστουλίθαρου, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ τιτανόλιθος.

ἀσβόλη, ης, ἡ· suie, n. f. βλ. αἰθάλη.

ἀσβολώδης, ης, ες· ὅμοιος μὲ ἀσβόλην, αἰθαλώδης, fuligineux, euse.

ἀσβός, οῦ, ὁ· εἶδος σκώληκος ἀμπελοφθόρου ὅστις καταστρέφει τοὺς βλαστούς, ver coquin; coupe-bourgeon.

ἀσβότριχης, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = τρίχες τρόχου· βλ. καὶ ἄσβους.

ἄσβους, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ τρόχος blaireau, n. m. ζῷόν τι δυσῶδες, ὁ ἐλειός.

ἄσβυστος, η, ον· ὁ ἄσβεστος, ὅστις δὲν σβύνει, non éteint, e; inextinguible.

ἀσέβεια, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις εὐσεβείας, impiété, n. f. ἡ ἀθεΐα, τὸ νὰ μὴ σέβηταί τις τοὺς θεούς· ἐξ οὗ καὶ συνεκδοχικῶς, ἀσέβεια = ἔλλειψις σεβασμοῦ, manque de respect; ‖ — πρὸς τοὺς νόμους, mépris des lois.

ἀσέβημα, τό· ἀσεβὴς πρᾶξις ἢ λόγος ἡ ἄθεος πρᾶξις, action ou parole impie.

ἀσεβής, ής, ές· ὁ μὴ τιμῶν ἢ σεβόμενος τὰ θεῖα, ὁ ἀνόσιος, impie, adj. ἀντίθετον τῷ θεοσεβής, ἄθεος· § ἀσεβής, ὁ μὴ ἔχων σεβασμὸν πρός τι, πρός τινα, irrespectueux, euse.

ἀσεβῶ, δὲν ἔχω σέβας πρὸς τὰ θεῖα, εἶμαι ἀσεβής, être impie; διαπράττω ἀσέβειαν, commettre une impiété; ‖ ἐλλείπω τοῦ πρέποντος σεβασμοῦ πρός τινα, manquer de respect; σφάλλω, ἀδικῶ, ἁμαρτάνω, pécher contre; ὑβρίζω τινά, περιφρονῶ, προσβάλλω, mépriser, offenser; ‖ — λόγῳ ἢ ἔργῳ, faire ou dire une impiété; ‖ ἀσεβεῖ πρὸς τὴν ἠθικήν, il pèche contre la morale.

ἀσεβῶς, [ἐπίρ.] κατ' ἀσεβῆ τρόπον, d'une manière impie, μετ' ἀσεβείας, avec impiété; ἀνοσίως, impieusement.

ἄσειρος, ος, ον· ὁ ἄνευ σχοινίου, ὁ μὴ προσδεδεμένος, qui n'est pas lié; qui n'a point de traits; § [ναυτ.] ἄσειρον ἱστίον, voile sans ris, καλεῖται τὸ ἱστίον τὸ μὴ ἔχον οὐδεμίαν σειράν (μοῦδαν), ἢ καὶ τὸ μὴ ἔχον δεδεμένην σειράν· βλ. σειρά, (μοῦδα, ris).

ἄσειστος, ος, ον· ὁ μὴ σεισθεὶς ἢ σειόμενος, ἀκλόνητος, inébranlable; στερεός, σταθερός, ferme.

ἀσελγαίνω, μέλ. ήσω, εἶμαι ἀσελγής, ἀκόλαστος, être débauché; ἀφίεμαι εἰς τὴν ἀσέλγειαν, ἀκολασίαν, se livrer à la débauche, au libertinage; § διαπράττω ἀνηθικότητα, ἀσέλγειαν, commettre un attentat à la pudeur; § [συνεκδ.] μιαίνω, μολύνω, souiller, profaner.

ἀσέλγεια, ας, ἡ· ὁ χαρακτὴρ ἢ ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀσελγοῦς, caractère (ou conduite) débauché (libertin); la débauche; ἡ ἀκολασία, le dérèglement; ἀκολασία εἰς τὰ ἤθη ἢ τὴν διαγωγήν, libertinage, n. m; ἡ λαγνεία, luxure, n. f; ‖ ἀσέλγεια, αἰσχρότης, ἀκολασία, impudicité, n. f; ‖ ἀσέλγεια, λαγνεία, lascivité, n. f; ‖ ἀσέλγεια, ἀκολασία, paillardise, n. f; ‖ ἀποπλάνησις εἰς ἀσέλγειαν [νομ.], βλ. ἀποπλάνησις· ‖ παρὰ φύσιν ἀσέλγεια, sodomie, n. f; βλ. ἀρσενοκοιτία.

ἀσελγέω-ῶ, βλ. ἀσελγαίνω.

ἀσελγής, ής, ὲς (έστερος, έστατος), ὁ μὴ ἔχων κόρον εἰς τὰς ἐπιθυμίας του, débauché, ée; adj. ἀκόλαστος εἰς τὰ ἤθη, libertin; λάγνος (ἐπὶ γυναικῶν), luxurieux, euse; αἰσχρός, ἀκόλαστος, impudique; ἀσελγής, λάγνος, lascif, ive; lubrique, adj. ‖ ἀσελγής, ἀκόλαστος, paillard, e; ribaud, e.

ἀσελγῶ (έω), βλ. ἀσελγαίνω.

ἀσελγῶς, [ἐπίρ.] luxurieusement; impudiquement; lascivement; λάγνως, lubriquement; βλ. ἀσελγής.

ἀσέληνος, ος, ον· ὁ ἄνευ σελήνης, sans lune; ὁ σκοτεινός, obscur, e; ‖ νὺξ ἀσέληνος, nuit sans lune; nuit obscure.

ἀσέλλωτος, ὁ· [δημ.] qui n'est pas sellé, ὁ μὴ σελλωμένος· «τὸ ἄλογο εἶνε ἀσέλλωτο».

ἄσεμνος, ος, ον· ὁ μὴ σεμνὸς (τοὺς τρόπους), qui n'est pas décent; (modeste; pudique), indécent, e; ἄσεμνος, ἄκοσμος, ἀπρεπής, immodeste, adj. ἀναιδής, αἰσχρός, impudique; ‖ [ἐπὶ λόγων] ὁ ἐλευθέριος, ἄσεμνος, graveleux, euse; ‖ ἐλευθέριος κοῦφος καὶ ἀκόλαστος, grivois, e.

ἀσέμνως, [ἐπίρ. προηγ.] indécemment; immodestement; ἀκόσμως, ἀπρεπῶς.

ἀσεμνότης, ητος, ἡ· ἡ μὴ σεμνότης εἰς τοὺς τρόπους, indécence, n. f. immodestie, n. f. impudicité, n. f.

ἀσηκόνω, [δημ.] βλ. σηκόνω.

ἀσήκωτος, η, ον· ὁ μὴ σηκωμένος ἢ σηκωνόμενος, non levé; ‖ ὁ δυσκόλως σηκωνό-

μενος, difficile à lever; συνεπῶς ὁ πολὺ βαρύς, trop lourd.

ἀσημάδευτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ σημειωθείς, ἀσημείωτος, non marqué, ée; § ὁ μὴ σημαδευθείς, non ajusté, ée.

ἀσήμαδος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] ὁ ἀσημάδευτος, non marqué, ée; ὅστις εἶνε ἢ χάνεται χωρὶς νὰ φέρῃ σημάδι. «Τὸ πρόβατο 'πῆγε ἀσήμαδο» λέξις ποιμενική.

ἀσήμαντος, ος, ον· εἰς ὃν δὲν ἀποδίδουσιν οὐδεμίαν σημασίαν, insignifiant, e; μικρᾶς σημασίας, de peu d'importance; ἄνευ σημασίας, sans importance; ὁ ἄνευ συνεπειῶν, sans conséquences; || ἀσήμαντος ἄνθρωπος, homme insignifiant (ὁ ἀφανής, obscur; μηδαμινός, nul); ἀσήμαντα πράγματα, des riens (τιποτένια), des futilités.

ἀσημείωτος, ος, ον· ὁ μὴ σημειωθείς, ὁ ἀσημάδευτος, non marqué (noté; ὑποδειχθείς, désigné).

ἀσημένιος, ια, ον· [δημ.] ὁ ἀργυροῦς, d'argent; en argent; ὁ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρωμένος, ἐπάργυρος, argenté, ée.

ἀσῆμι, τό· [δημ.] argent, n. m; βλ. ἄργυρος.

ἀσημί, (χρῶμα) blanc d'argent; βλ. ἀργυροειδές.

ἀσημικόν, τό· (καὶ συνήθως εἰς τὸν πληθ. τὰ ἀσημικά), argenterie, n. f. τὰ διάφορα ἐξ ἀργύρου ἐπιτραπέζια σκεύη, vaisselle (service) d'argent.

ἀσῆμιν, τό· [διάλ. Οἰνόης]=ὁ ἄργυρος.

ἀσημοκαπνίζω, [δημ.] ἐπαργυρῶ, argenter.

ἀσημόκουπα, ἡ· [δημ.] κοῦπα ἀσημένια, tasse d'argent.

ἀσημόνερον, τό· [δημ.] τὸ βασιλικὸν ὕδωρ, eau forte.

ἀσημόνω, [δημ.] argenter, ἀργυρῶ, ἐπαργυρῶ.

ἀσημόπετρα, ἡ· [δημ.] ἡ λυδία (δοκιμαστικὴ) λίθος, pierre de touche·

ἄσημος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων διακριτικὸν σημεῖον, ὁ εἰς ὃν δὲν δίδεται οὐδεμία σημασία, insignifiant, e; ὁ ἀσαφής, σκοτεινός, obscur, e; μέτριος, médiocre; ταπεινός, humble; μηδαμινός, nul, nulle; || χάρτης ἄσημος, ὅστις δὲν φέρει τὴν σφραγῖδα, papier non timbré, ὅστις λέγεται καὶ papier libre;

ἀσημότης, ητος, ἡ· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀσήμου, ἡ ἀσάφεια, obscurité, n. f; || ἀφάνεια γένους, obscurité, n. f. § τὸ ἀσήμαντον, insignifiance, n. f. ἡ μηδαμινότης, nullité, n. f. ἡ μετριότης, médiocrité, n. f.

ἀσ'(η)μουζούναρου, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] ἀργυρᾶ ζώνη γυναικός, ceinture d'argent.

ἀσ'(η)μουκούμπουρα, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] πιστόλιον μὲ ἀργυρᾶν λαβήν, pistolet avec poignée en argent.

ἀσημουσουγιά, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἀργυρᾶ κοπὶς ἣν φέρει ἡ χωρικὴ γυνή, ἀργυροῦς σουγιᾶς, canif en argent.

ἀσημόχωμα, τό· [δημ.] ἀργυρῖτις γῆ, minérai d'argent; ἀργύρου ψήγματα, sable d'argent.

ἀσήμωμα, τό· [δημ.] ἡ (ἐπ)αργύρωσις, argenture, n. f. βλ. ἀργύρωσις.

ἀσήμως [ἐπίρ.] ἄνευ σημασίας, ἀσαφῶς, σκοτεινῶς, obscurément.

ἀσημωτής, ὁ· [δημ.] ὁ (ἐπ)αργυρωτής, argenteur, n. m. βλ. ἀργυρωτής.

ἀσηπτικός, ή, όν· aseptique, adj. ὁ μὴ περιέχων σηπτικὰ σπέρματα καὶ γενικώτερον ὁ μὴ περιέχων οὐδένα μικροοργανισμόν· || θεραπεία ἀσηπτική, pansement aseptique; § ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀσηψίαν· || ἀσηπτικὴ μέθοδος, méthode aseptique.

ἄσηπτος, ος, ον· ὁ ἀσαπής, ὁ μὴ σαπίζων, ὁ μὴ σηπόμενος, non putréfié (pourri, corrompu); imputréfiable, adj. incorruptible, adj. || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἄσηπτον, imputrescibilité, n. f. § ὁ ἀσηπτικός, aseptique.

ἀσηπτόω-ῶ, καὶ ἀσηψέω, καθιστῶ ἄσηπτον (ἀσηπτικόν), rendre aseptique, aseptiser.

ἀσηψία, ἡ· asepsie, n. f. (γράφεται ἐπίσης aseptie), ἔλλειψις παντὸς σπέρματος μικροβίου· || ἀσηψία πληγῆς, asepsie d'une plaie; § μέθοδος σκοποῦσα τὴν ἀποφυγὴν τῆς εἰσαγωγῆς σπερμάτων μικροβίων ἐν τῷ ὀργανισμῷ· ἡ σύγχρονος χειρουργικὴ τείνει μᾶλλον πρὸς τὴν ἀσηψίαν (asepsie), προτιμῶσα ταύτην ἀπὸ τὴν ἀντισηψίαν (antisepsie).

ἀσθένεια, ας, ἡ· ἡ ἀρρώστια, ἡ νόσος, τὸ νὰ πάσχῃ τις, maladie, n. f. mal, n. m. ἡ συνήθης ἀσθένεια, infirmité, n. f; || ἐλαφρὰ ἀσθένεια, indisposition, n. f; § —, ἔλλειψις δυνάμεως, manque de force; ἀδυναμία, faiblesse, n. f; ἀσθενὴς κρᾶσις, délicatesse, n.f; μεγάλη ἀδυναμία, ἐξασθένησις, débilité, n. f; || ἡ ἀσθένεια τοῦ χαρακτῆρός του, la faiblesse de son caractère; § — [ἰατρ.] asthénie, n.f. ἡ ἐξασθένησις, ἐλάττωσις μερικὴ ἢ γενικὴ τῶν δυνάμεων τοῦ ὀργανισμοῦ· διεγερτικὴ ἀνεπάρκεια εἰς τὸν ὀργανισμόν (insuffisance de l'incitation).

ἀσθενής, ής, ές· ὁ ἄρρωστος, ὁ νοσῶν, ὁ πάσχων ἀπὸ ἀρρώστιαν, malade; ὁ ὑποφέρων, souffrant, e; || εἶνε βαρέως ἀσθενής, il est gravement malade; || ἦτον ὀλίγον ἀσθενής, il était indisposé; || τὸ ἀσθενὲς μέλος, le membre malade; § ὁ ἔχων ἔλλειψιν δυνάμεων, ὁ ἀδύνατος, faible, adj; ὁ ἔχων ἀσθενῆ, εὐαίσθητον κρᾶσιν, délicat, e; ὁ ἐξησθενημένος, débile; || εἶνε ἀσθενοῦς κράσεως, il est d'une constitution délicate; || — μνήμη, mémoire faible (débile); || τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής [φρ. Γραφ.], l'esprit est prompt, et la chair est faible; || καθιστῶ τι ἀσθενές (ἀσθενέστερον), ἐξασθενῶ, affaiblir; || ὁ κρότος γίνεται ὁλονὲν ἀσθενέστερος, le bruit va s'affaiblissant· || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀσθενές, le faible; βλ. δυνατόν· || σταῦλος ἀσθενῶν ἵππων, infirmerie (f.) [vétérinaire].

ἀσθενικός, ή, όν· ὁ φιλάσθενος, maladif, ive; νοσηρός, ἀρρωστιάρης, φιλάσθενος, valétudinaire; § —, asthénique, adj. ὁ ἔχων τὸν

χαρακτῆρα τῆς ἀσθενείας (ἐξασθενήσεως), qui a le caractère de l'asthénie ; || νόσος ἀσθενική (ἐξασθενική), maladie asthénique ; || συμπτώματα ἀσθενικά (ἐξασθενιτικά), symptômes asthéniques.

ἀσθενολογία, ας, ἡ· asthénologie, n. f. πραγματεία ἀσθενικῶν (ἐξασθενιτικῶν) νόσων, traité de l'asthénie.

ἆσθμα, ατος, τό· asthme, n. m. δύσκολος καὶ συχνὴ ἀναπνοή, courte haleine, n. f. καλεῖται οὕτω νόσος χαρακτηριζομένη ὑπὸ παροξυσμῶν δυσπνοίας, οἵτινες ἐπέρχονται κατὰ διαλείμματα ἄλλοτε ἄλλα, κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ ἀσθενεῖς φαίνονται ἐντελῶς ὑγιεῖς· § [ἱππολ.] ἆσθμα, pousse, n. f. ἡ πνευμονικὸν ἐμφύσημα· πάθησις συνήθης τῷ ἵππῳ, χαρακτηριζομένη δι' αἰσθητῆς αὐξήσεως τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων· || ἀσθματικὸς ἵππος, cheval poussif.

ἀσθμαίνω, μέλ. ανῶ, δυσκόλως ἀναπνέω, respirer péniblement ; haleter ; ἐμφυσῶ, souffler ; ἀσθμαίνω ἀπὸ κόπον ἢ ἐξάντλησιν, κοινῶς λαχανιάζω, κόπτω τὴν ἀναπνοήν, πνευστιῶ ἀπὸ κόπον, λαχανιάζω μετὰ τὸ τρέξιμον, être tout essoufflé ; s'essouffler ; § ἐπὶ ἵππου, s'ébrouer ; battre les flancs.

ἀσθματικός, ή, όν· ὁ ὑποφέρων ἀπὸ ἆσθμα, asthmatique, adj. || [ἐπὶ ἵππου] poussif ; ἐπίσης court d'haleine (cheval), ὁ δυσφορῶν κατὰ τὴν ἀναπνοήν.

ἀσίακτος (χτος), η, ον· [δημ.] καὶ ἀσίαστος, ὁ μὴ διορθωμένος, τακτοποιημένος, non arrangé (non rangé ; non mis en ordre) ; § ὁ ἀνώμαλος, inégal, e; || ἐπίσης ὁ ἀσυγύριστος, βλ. λέξιν.

ἀσιανίζω, μέλ. ίσω, orientaliser, λαμβάνω τὰ ἔθιμα τῆς Ἀνατολῆς, μιμοῦμαι τοὺς ἀνατολικοὺς λαοὺς (τοὺς Ἀσιατικούς).

ἀσιανισμός, οῦ, ὁ· orientalisme, n. m. γνῶσις τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, πραγμάτων. Σύστημα τῶν φρονούντων ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἐπήγασεν ἐξ Ἀνατολῆς.

ἀσιανολόγος, ου, ὁ· orientaliste, n. m. εἰδήμων τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν.

ἄσιαστος, ὁ [διάλ. Ἠπείρου] ὅστις δὲν εἶνε σιασμένος, ἀκάμωτος, ἀπροπαρασκεύαστος, ἀσυγύριστος, βλ. ἀσίακτος.

ἀσίγητος, ος, ον· ὁ μὴ σιωπηλός, qui ne se tait pas ; ὁ λάλος, φλύαρος, bavard, e.

ἀσιδέρωτος, η, ον· ὁ μὴ σιδερωθείς, non repassé, ée.

ἀσιδήρωτος, ος, ον· ὁ μὴ σεσιδηρωμένος, qui n'est pas ferré, ἤτοι en blanc ; διὰ τῆς ἐκφράσεως ταύτης οἱ Γάλλοι ἐννοοῦσι πλειστάκις τὸ πρᾶγμα ὅπως ἐστὶ καὶ εὑρίσκεται, π. χ. τὸ ἀντίθετον τοῦ σεσιδηρωμένου, ἤτοι ἀσιδήρωτον· || ξυλεία ἀσιδήρωτος, bois en blanc (non ferré) ; || τροχὸς ἀσιδήρωτος, roue en blanc.

ἀσίκης, ὁ· [δημ.] γενναῖος, brave ; θαρραλέος, courageux, euse; θηλ. ἀσίκησσα.

ἀσιτέω, βλ. ἀσιτῶ.

ἀσιτία, ας, ἡ· ἡ νηστεία, jeûne, n. m. ἡ ἀποχὴ τροφῆς, abstinence ; § — [φυσιολογ.] inanition, n. f. Ἡ βαθμηδὸν φθίνουσα κατάστασις τοῦ ζωϊκοῦ ὀργανισμοῦ εἴτε ἕνεκα απολύτου στερήσεως σιτίων (τροφῆς), ὅτε ὁ ζωϊκὸς ὀργανισμὸς ἀποζῇ διὰ μόνης τῆς προσλήψεως ὀξυγόνου, εἴτε σχετικῆς στερήσεως αὐτῶν, ὅτε οὗτος προσλαμβάνει μὲν σιτία, ἰδίᾳ ὕδωρ, ἀλλ' ἀνεπαρκῆ πρὸς διατήρησιν τῶν ζωϊκῶν λειτουργιῶν· || ἀποθνήσκει ἐξ ἀσιτίας, mourir d'inanition.

ἀσιτικός, ή, όν· ὁ ἐν ἀσιτίᾳ εὑρισκόμενος, κατάστασις τῆς ἀσιτίας, état d'inanition.

ἄσιτος, ος, ον· ὁ μὴ τρώγων ἢ φαγών, qui n'a rien mangé ; ὁ νῆστις, qui est à jeun.

ἀσιτῶ (έω), μέλ. ήσω· δὲν τρώγω, ne pas manger ; νηστεύω, jeûner.

ἀσίτως [ἐπίρ.], κοινῶς νηστικάτα, à jeun.

ἀσκαβέρινας, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] κεντρώδης θάμνος, οὗ ὁ καρπὸς χρησιμεύει πρὸς βαφὴν (τουρκιστὶ ἀλλαζιχέρ).

ἀσκάθαρος, ὁ· [δημ.] κάνθαρος, escarbot, n. m. § [ἐντομ.] ἡ μυλακρίς, blatte, n. f. cafard, n. m.

ἀσκάλευτος, ὁ· (α, σκαλεύω), ὁ μὴ σκαλευθείς, non fouillé (fureté), ὁ μὴ ἐρευνηθείς.

ἀσκάλιστος, η, ον· ὁ μὴ σκαλισθείς, non sarclé (biné ; bêché) ; § ὁ μὴ χαραχθείς, non gravé (sculpté ; ciselé) ; § βλ. καὶ ἀσκάλευτος.

ἀσκάλωτος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ μὴ σκαλωμένος εἴς τι, ἀκρέμαστος.

ἀσκαμάγκι, τὸ [διάλ. Καρπάθ.], τολύπη τιναγμένου βάμβακος.

ἀσκανδάλιστος, η, ον· ὁ μὴ σκανδαλισθείς, ὁ μὴ σκανδαλίζων, qui ne se (qui ne) scandalise pas ; || διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον [φρ.], pour éviter le scandale ; pour sauver les apparences.

ἄσκαπτος, ος, ον καὶ ἄσκαφος, ὁ μὴ σκαμμένος, ὁ μὴ σκαφθείς, non creusé (foui ; bêché) ; ἀκαλλιέργητος, inculte ; || ἄσκαφος ἄμπελος, vigne inculte.

ἀσκαρδαμυκτεὶ [ἐπίρ.], ἀτενῶς, fixement; χωρὶς ν' ἀνοιγοκλείῃ τις τοὺς ὀφθαλμούς, sans cligner l'œil ; χωρὶς νὰ συνοφρυασθῇ, sans sourciller ; || βλέπω ἀσκαρδαμυκτί, fixer ἢ regarder sans sourciller.

ἀσκαρδαμυκτέω-ῶ, παρατηρῶ ἀτενῶς, regarder fixement, fixer ; χωρὶς ν' ἀνοιγοκλείῃ τοὺς ὀφθαλμούς, sans cligner les yeux ; χωρὶς νὰ συνοφρυασθῇ, sans sourciller.

ἀσκαριδοειδῆ, τά· ascarides, n. m. pl. ζωϊκὸν παράσιτον τῆς οἰκογενείας τῶν νηματοειδῶν ἐμφωλεῦον ἐν τοῖς ἐντέροις τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων.

ἀσκαρίς, ίδος, ἡ· ascaride, n. m. σκώληξ τῆς κοιλίας, ἢ ἕλμινς, λεβίθα· || — (ὀξύουρος) λατ. oxyuris vermicularis, σκώληξ μικρὸς 2-5 γραμμῶν ἐνοικῶν εἰς τὸ παχὺ ἔντερον ἢ τὸ τυφλὸν ἰδίως τῶν παίδων· εἰσέρχεται τυχαίως εἰς τὸν ἄνθρωπον δι' ὠαρίων τοῦ σκώληκος καταποθέντων.

ἀσκάρωτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ τεθεὶς ἐπὶ

τῶν ἐσχαρίων (ὑποστάτου), non mis sur le chantier=ἀνεσχάρωτος· || ὁ **ἀκατασκεύαστος**· βλ. λέξιν.

ἄσκαστος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ σκάσας, non crevé, non éclaté.

ἀσκαύλης, ους, ὁ καὶ ἀσκῳδός, cornemuseur, n. m; ὁ παίζων τὸν ἀσκὸν (cornemuse).

ἄσκαφος, η, ον· [δημ.] βλ. **ἄσκαπτος.**

ἀσκελής, ής, ές· ὁ μὴ ἔχων σκέλη, sans jambes.

ἀσκελλιά, [διάλ. Καρπάθου] = τὸ τέχνασμα τῶν παλαιστῶν, ἡ περιπλοκὴ τοῦ ποδός· ἡ τρικλοποδιά, croc-en-jambe, βλ. λέξιν.

ἄσκεμος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] ὁ ἄσχημος, laid, e; δυσειδής, μὴ ὡραῖος.

ἀσκεμοσία, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ ἀσχημιά, ἀσχημοσύνη, laideur, n. f.

ἀσκεμόχτιστος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] = κακοφτιασμένος, ἀσχημόκτιστος, mal bâti.

ἀσκέπαστος, ος, ον· ἀσκεπής, ὁ μὴ σκεπασμένος, qui n'est pas (non) couvert ; découvert, e.

ἀσκέομαι-οῦμαι, βλ. ἀσκέω-ῶ· || ὁ ἵππος ἀσκεῖται· βλ. ἐργάζομαι.

ἀσκεπής, ής, ές· ἀσκέπαστος, κοινῶς ξεσκέπαστος, ὁ μὴ σκεπασμένος, qui n'est pas (non) couvert, découvert, e ; non abrité, ée; || ἀσκεπεῖς γαῖαι, terrains découverts (ἄνευ οἰκοδομῶν, κλπ. sans constructions, etc.) || — ἤτοι ἀνοικτὸς ἄνωθεν, ξεσκέπαστος, à ciel ouvert ; § —, qui a la tête découverte, ὁ ἀκάλυπτος τὴν κεφαλήν, nu-tête ; || τοῦ ὁμιλεῖ ἀσκεπής, il lui parle tête-nue (chapeau bas).

ἀσκεπῶς, [ἐπίρ.] à découvert, nu-tête, chapeau bas ; βλ. **ἀσκεπής.**

ἀσκέρι, τό· [δημ.] στράτευμα, armée, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ πληθύς, la foule.

ἀσκέω, βλ. ἀσκῶ.

ἀσκήσιος, ὁ· ἐκ τοῦ ἀσκοῦ, d'outre.

ἄσκησις, εως, ἡ· γενικῶς ἡ γύμνασις, exercice, n. m. ἡ ἐξάσκησις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀσκεῖσθαι (ἐξασκεῖσθαι)· || — (ἰδίως ἡ τῶν ἀθλητῶν), exercice, régime des athlètes ; || —, ἡ μελέτη, étude, n. f ; || [στρατ.] exercice, τὸ γυμνάσιον, ἤτοι ὁ χειρισμὸς ἐν γένει ὅλων τῶν ὅπλων, πυροβόλων καὶ λοιπῶν στρατιωτικῶν ἢ ναυτικῶν ἀσκήσεων· || αἱ στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις, les exercices militaires; καὶ εἰδικώτερον αἱ ἀσκήσεις αὗται καλοῦνται manœuvres ; βλ. κατωτέρω· || ἀσκήσεις βολῆς, exercices de tir ; || ἀσκήσεις περὶ τὴν ἐπιβίβασιν, exercices d'embarquement ; || προπαρασκευαστικὴ ἄσκησις, exercice préparatoire ; || ἄσκησις (τοῦ σώματος), exercice (du corps), καλεῖται ἡ ἐργασία ἧς σκοπὸς εἶνε ἡ τελειοποίησις τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ περί τε τὴν δύναμιν, τὴν δεξιότητα καὶ τὴν ὑγείαν· || — εὐκαμψίας (σώματος), exercice d'assouplissement = γυμναστικὴ εὐκαμψίας, gymnastique d'assouplissement ; || — τοῦ νοῦ, exercice (éducation) de l'esprit, ἤτοι αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις, exercices spirituels ; § ἄσκησις, école, n. f. ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ καλεῖται οὕτω, προκειμένου περὶ ἐκπαιδεύσεως τοῦ στρατοῦ, π. χ. ἀσκήσεις στρατιώτου, école de soldat ; ἀσκήσεις λόχου, école de compagnie ; ἀσκήσεις τάγματος, école de bataillon; ἀσκήσεις συντάγματος, école de régiment ; ἀσκήσεις πυρβολαρχίας, école de batterie ; βλ. καὶ κατωτέρω· § —, ἡ ἐξάσκησις, ἡ πρᾶξις, ἡ ἐφαρμογή, ἡ πεῖρα, la pratique; || ἡ ἐξάσκησις τῆς ἀρετῆς, la pratique de la vertu ; || δὲν ἔχει ἄσκησιν, il n'a pas de pratique ; § [στρατ.] —, travail, n. m. π.χ. ἄσκησις ἐν ὅπλοις, travail en armes ; ἄσκησις ἄνευ ὅπλων, travail sans armes ; || [ἱππευτ.] ἄσκησις, ἐξάσκησις ἵππου, travail (d'un cheval), π. χ. ἄσκησις μετὰ σέλλης, travail à la selle ; || ἐν δευτέρᾳ γραμμῇ ἀντιθέτως ἱππεύσατε (παράγγελμα ἀσκήσεων ἱππικοῦ), travail en sens inverse. § ἄσκησις, ἐξάσκησις, δάμασις (ἢ ἐκπαίδευσις) τοῦ ἵππου, ἱππαγωγή, dressage, n. m. (du cheval), καλεῖται ἡ διὰ τοῦ ἱπποδαμαστοῦ ἢ ἱππαγωγοῦ γινομένη κανονικὴ καὶ βαθμιαία ἐξάσκησις τοῦ ἵππου εἰς τὰ τῆς ἱππευτικῆς τέχνης· || ἵππος (ἐξ)ησκημένος, cheval dressé ; § [ἱππευτ.] ἀσκήσεις ἱππευτικαὶ ἢ ἀσκήσεις ἱππευτηρίου, airs de manège ; ὁ ὅρος οὗτος ἐννοεῖ καὶ περιλαμβάνει πάσας τὰς ἐν τῷ ἱππευτηρίῳ γινομένας ποικίλας κινήσεις, ἑλιγμούς, πηδήματα, κτλ. τοῦ ἵππου, εἰς ὅσας δηλονότι οὗτος δύναται νὰ ὑπαχθῇ παρὰ τῆς ἱππευτικῆς τέχνης ἀσκούμενος· || πρόσγειοι ἀσκήσεις, airs bas, καλοῦνται ἐκεῖναι καθ' ἃς τὸ σῶμα τοῦ ἵππου δὲν απομακρύνεται τοῦ ἐδάφους, καὶ ἀσκήσεις ἀνυψωτικαί, airs relevés, ἐκεῖναι καθ' ἃς ἡ ἀνύψωσις τοῦ σώματος εἶνε μεγαλειτέρα· § [στρατ.] ἄσκησις, manœuvre, n. f. καλεῖται πᾶσα ἐπασχόλησις ἀπαιτοῦσα σύμπραξιν πλειοτέρων στρατιωτῶν καὶ ἐκπαίδευσιν ἢ διεύθυνσιν εἰδικήν· || ἀσκήσεις πυροβόλου, manœuvre du canon (ἄσκησις εἰς πυροβόλον), ἤτοι ἡ λεπτομερὴς περὶ τὸ πυροβόλον ἄσκησις· || ἀσκήσεις πυρβολαρχίας, manœuvres de batterie (ἑλιγμοί)· || κανονισμὸς τῶν ἑλιγμῶν (ἀσκήσεων) τῶν ἐζευγμένων πυροβολαρχιῶν, règlement sur les manœuvres des batteries attelées ; || κανονισμὸς τῶν ἀσκήσεων καὶ ἑλιγμῶν τοῦ πεζικοῦ, règlement sur l'exercice et les manœuvres de l'infanterie ; || ἀσκήσεις φρουρᾶς, manœuvres de garnison, αἱ ὑπὸ τῆς φρουρᾶς πόλεώς τινος, κτλ. ἐκτελούμεναι ἀσκήσεις· || ἀσκήσεις πλημμυρῶν, manœuvres d'eau, πρὸς ἐπικλυσμὸν (inondation) τῶν τάφρων τῶν φρουρίων· || μεγάλαι ἀσκήσεις, grandes manœuvres, ἕνωσις στρατευμάτων ὅλων τῶν ὅπλων πρὸς ἐκπαίδευσιν εἰς τὰς ἀσκήσεις ἐκστρατείας· βλ. κατωτέρω φθινοπωριναὶ ἀσκήσεις· || φθινοπωριναὶ ἀσκήσεις, manœuvres d'automne ; αὗται ἐν Γαλλίᾳ περιλαμβάνουσι : 1) ἀσκήσεις στρατηγίας, μεραρχίας καὶ ταξιαρχίας, les manœuvres de corps d'armée, de division et de brigade ; αὗται ἀπαιτοῦσιν 20 ἡμέρας διὰ στράτευμα ἐκτελοῦν ἀσκήσεις στρατηγίας, 15 ἡμέρας διὰ στράτευμα ἐκτελοῦν ἀσκήσεις μεραρχίας, καὶ 14 ἡ-

μέρας δι' ἀσκήσεις ταξιαρχίας· 2) ἀσκήσεις μεραρχίας ἱππικοῦ, les manœuvres de division de cavalerie, αἵτινες ἀπαιτοῦσι διάρκειαν 12 ἡμερῶν περιλαμβανομένης καὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἑλιγμῶν ταξιαρχίας (évolutions de brigade), ἐκτελοῦνται δὲ εἰς τὸ πεδίον τοῦ Σαλών, (Châlons); 3) ἑλιγμοὶ ταξιαρχίας ἱππικοῦ, les évolutions de brigade de cavalerie; οὗτοι διαρκοῦσιν 8 ἡμέρας μὴ συμπεριλαμβανομένης τῆς μεταβάσεως καὶ ἐπιστροφῆς· 4) ἄλπειαι ἀσκήσεις, les manœuvres alpines; εἰδικὴ ἐκπαίδευσις δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ὀργάνωσιν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν κινήσεων· 5) ἀσκήσεις ἐπὶ τῶν Βοσγίων (ὀρέων), les manœuvres dans les Vosges; αὗται περιλαμβάνουσι πορείας μετ' ἑλιγμῶν (marches-manœuvres); 6) φρουριακαὶ ἀσκήσεις, manœuvres de forteresse; προσβολὴ καὶ ἄμυνα φρουρίων ὡς καὶ πᾶν σχετικόν· 7) πυρὰ ὁμάδων πυροβολικοῦ, les manœuvres à feu de masse d'artillerie καὶ 8) γεφυρωτικαὶ ἀσκήσεις, les manœuvres de ponts; ἀσκήσεις πρὸς ἐγκατάστασιν γεφυρῶν, διαβάσεων ποταμῶν, κτλ.

ἀσκηταρειό, τό· [δημ.] βλ. ἀσκητήριον.

ἀσκητεία, ας, ἡ· ὁ ἀσκητικὸς βίος, vie ascétique; ascétisme, n. m. ἤτοι ὁ βίος τοῦ ἀσκητοῦ (μοναχοῦ, μοναχικός), la vie monastique (ἢ anachorétique).

ἀσκητεύω, μέλ. εύσω, διάγω βίον ἀσκητοῦ (μοναχοῦ), mener une vie ascétique (ἢ μοναχικήν, ἀναχωρητικήν), anachorétique.

ἀσκητήριον, τό· κοινῶς ἀσκηταρειό, ermitage, n. m. τὸ ἐρημιτήριον (ἡ κατοικία) τοῦ ἀσκητοῦ, retraite d'un ascète; ascétère, n. m; § —, τόπος ἐν ᾧ ἀσκῶνται (αἴθουσα ἀσκήσεων), salle d'exercices.

ἀσκητής, οῦ, ὁ· ascète, n. m. (ὁ ἐξασκούμενος), ὀνομασία διδομένη εἰς τὰς μονὰς εἰς ἄτομα μὴ ἀσπασθέντα τὸν μοναχικὸν βίον ἀλλὰ ἀφιερώσαντα ἑαυτὰ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ βιοῦντα ἐν προσευχῇ καὶ ταπεινώσει· ὅθεν ἀσκητής, ὁ διάγων ἀσκητικὸν (μοναχικὸν) βίον, qui mène une vie ascétique; ascète, n. m; ὁ μοναχός, moine; ἐρημίτης, ermite, n. m. ἀναχωρητής, anachorète, n. m; § —, ὅστις ἀσκεῖται, qui s'exerce, καὶ ἰδίως ὁ ἀθλητής, athlète, n. m.

ἀσκητικός, ή, όν· ascétique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τοὺς ἀσκητὰς ἢ τὴν ἀσκητείαν· ‖ — βίος, vie ascétique=ἀσκητεία· ‖ — συγγραφεύς, ἀσκητικὸν βιβλίον, écrivain, livre (ou traité) ascétique; ‖ τὰ ἀσκητικὰ τοῦ μεγάλου Βασιλείου, les ascétiques de la Saint Basile; ‖ [οὐσ. θηλ.] ἡ ἀσκητική, ascétique, τὸ δόγμα τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς καὶ ἐν γένει τὸ μέρος τῆς ἠθικῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς πραγματικῆς ἀρετῆς· § —, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἄσκησιν, propre à exercer; employé en exercices; ὁ ἀθλητικός, athlétique, adj.

ἀσκητικῶς [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἀσκητικόν, d'une manière ascétique (ἀθλητικόν, athlétique); ὡς ἀσκητὴς (ἐρημίτης), en ermite; ὡς ἀθλητής, en athlète.

ἀσκί, τὸ [δημ.], τὸ τουλοῦμι, ὁ ἀσκός outre, n. f. (βλ. λέξεις)· ὁ ἀσκὸς ἐν ᾧ φυλάττεται ὁ τυρὸς ἢ αἱ ἐλαῖαι καὶ δι' οὗ μεταφέρονται ὁ οἶνος, τὸ ἔλαιον, τὸ γλεῦκος, ἐνίοτε καὶ ὕδωρ· § [μεταφ.] φουσκωμένο ἀσκί=ὁ ἐπηρμένος ἀνήρ, homme rempli de fatuité (gonflé de vanité).

ἀσκίαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐπισκιαζόμενος, non ombragé; inombragé, ée; κατ' ἐπέκτασιν ὑπαίθριος.

ἀσκίαυλος, ὁ· κοινῶς ἡ γκάϊδα, αὐλὸς μετ' ἀσκοῦ, cornemuse, n. f.

ἄσκιαχτος, η, ο· [δημ.] ὁ μὴ σκιασμένος, μὴ ἐκφοβιζόμενος, μὴ ἐξαγριούμενος, non effrayé, ée; non effarouché, ée, ὅθεν ἄφοβος, ἀτρόμητος.

ἀσκίδιον, ου, τό· ascidie, n. f. γένος ἀκεφάλων μαλακίων.

ἀσκίον, τό· βλ. ἀσκί.

ἄσκιος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων σκιάν, sans ombre; ὁ μὴ σκιαζόμενος, non ombragé, ée; § [γεωγρ.] ἄσκιοι, οἱ· asciens, n. m. pl. (οἱ ἐστερημένοι σκιᾶς)· ὀνομασία δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀλλανδοῦ γεωγράφου Βαρὲν πρὸς ἔνδειξιν τῶν λαῶν οἵτινες κατοικοῦσιν εἰς τὴν διακεκαυμένην ζώνην (zone torride) ἔχοντες δὶς τοῦ ἔτους τὸν ἥλιον εἰς τὸ ζενίθ, ὥστε δὲν ἔχουσι ποσῶς σκιὰν κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας· ‖ ἄσκιος, un ascien, enne.

ἄσκιστος, η, ον· [δημ. καὶ διάλ. Οἰνόης], βλ. ἄσχιστος.

ἀσκίτης, ὁ· ascite, n. f. καὶ ἀσκῖτις, ἡ· ἡ ὕδρωψ τῆς κοιλίας ἢ ὑδρωπικία, hydropisie, n. f. ὁ πρήσκων τὴν κοιλίαν ὡς ἀσκόν, ὅπερ προέρχεται ἐκ νοσηρῶν ὑγρῶν συλλεγομένων ἐντὸς τῆς κοιλότητος τῆς κοιλίας.

ἀσκλάβωτος, η, ον· ὁ μὴ σκλαβωθείς, non asservi, e.

ἀσκληπιαδώδη, τά· [βοτ.] asclépiadeacées, οἰκογένεια δικοτυληδόνων.

ἀσκληπιάς, άδος, ἡ· asclépiade, n. m. [βοτ.], γένος τῆς οἰκογενείας τῶν ἀσκληπιαδωδῶν, περιέχον πολυάριθμα εἴδη.

ἀσκλήρυντος, ος, ον· ὁ μὴ σκληρυνθείς, indurci, e.

ἀσκοθύλακος, ου, ὁ· θυλάκιον κατεσκευασμένον ἀπὸ ἀσκόν, sac de cuir.

ἀσκόλαστος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ἀτελείωτος· παρὰ τὸ α στερητ. καὶ σκολάζω, σκολνῶ = σχολάζω· βλ. λέξεις.

ἀσκόλομβρος, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] σκόλυμβρος, σκόλυμος = ἀκανθῶδες λάχανον.

ἀσκομαντοῦρα, ἡ· [δημ.] ἡ γκάϊδα ὄργανον μουσικόν, cornemuse, n.f. ὁ ἀσκίαυλος.

ἀσκομαχητόν, τό· βλ. ἀγκομαχητόν.

ἀσκομαχῶ, βλ. ἀγκομαχῶ.

ἀσκομύκητες, οἱ· ascomycètes (ἀσκός, outre καὶ μύκης, champignon), n. m. κλάσις τις μυκήτων.

ἀσκόνιστος, η, ον· ὁ μὴ κεχαλυμμένος ὑπὸ κονιορτοῦ, non couvert de poussière.

ἀσκόνταφτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ σκον-

τάψας, μὴ σκοντάπτων, qui n'a pas bronché ; qui ne bronche pas.

ἀσκοντίλλιστος, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] ἀνεπίληπτος, ἀκατηγόρητος, ἄνευ ὑποχρεώσεων (κυρ. ἐπὶ νυμφῶν)· βλ. λέξεις.

ἀσκοπήρα, ας, ἡ· σάκκος ἢ πήρα δερματίνη, sac en (de) cuir, porte-manteau, n. m. βλ. πήρα.

ἄσκοπος, ος, ον· ὁ ἄνευ σκοποῦ (ὡρισμένου), qui n'a pas de but ; sans but ; ὁ μὴ καταλήγων εἴς τι, qui n'aboutit à rien ; ὁ ἀνωφελής, inutile ; ‖ εἶνε πρᾶξις ἄσκοπος, c'est une action sans but ; ‖ ἄσκοποι προσπάθειαι, des efforts inutiles ; ‖ — συζήτησις, discussion inutile (oiseuse)· ‖ ἄσκοπος [διάλ. Ἠπείρου], ἀστόχαστος, ἄσκεπτος ἀπρόσεκτος, ἀπαντᾷ δὲ ἐν τῇ παροιμίᾳ «ἄσκοπος ὁ νοῦς διπλὸς ὁ κόπος».

ἀσκόπως, [ἐπίρ. προηγ.] ἄνευ σκοποῦ, sans but ; ἀνωφελῶς, inutilement ; κοινῶς στὸν ἀέρα, στὸ βρόντο, en l'air.

ἀσκόρπιστος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ σκορπισμένος, ὁ μὴ διεσπαρμένος, non dispersé (éparpillé ; gaspillé, répandu).

ἀσκός, οῦ, ὁ· outre, n. f. δερμάτινον ἀσκὶ πρὸς ἔνθεσιν οἴνου, ἐλαίου, κτλ. ὅπερ κατασκευάζεται ἀπὸ τὸ ἐγδαρμένον δέρμα συνήθως τῶν αἰγῶν καὶ τράγων μὴ διανοιγόμενα κατὰ τὴν ἐκδορὰν τῶν ζῴων, κοινῶς τό τουλοῦμι· βλ. λέξιν καὶ ἀσκί· ‖ — ὑδρεύσεως=ἀσκὸς ὕδατος, outre à eau ; ‖ —, σάκκος, δερμάτινος προφυλακτικὸς τῶν ἐμπορευμάτων, un suron de peau, de cuir ; § ἀσκός, ὁ· ἄσκαυλος, ὁ· cornemuse, n. f. κοινῶς ἡ γκάϊδα.

ἀσκοσπόριον, τό· ascospore (ἀσκός, outre καὶ σπόρος, semence) n. f. ὀνομασία δοθεῖσα ὑπό τινων εἰς τοὺς σπόρους τῶν ἀσκομυκήτων (aux spores des ascomycètes) (μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα).

ἀσκότεινος, ος, ον· ὁ μὴ σκοτεινός, qui n'est pas obscur, inobscur, e.

ἀσκότιστος, η, ον· ὁ μὴ σκοτινιάσας. ὁ μὴ ἐπισκιασθείς, inobscurci, e. adj. καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀνέφελος.

ἀσκοῦλι, τό· [διάλ. Καρπάθου] = ὑποκορ. τοῦ ἀσκός, petite outre.

ἀσκούπιστος, η, ον· ἀσάρωτος, ὁ μὴ σκουπισθείς, non balayé ; § non brossé (épousseté); § —, non essuyé, ὁ μὴ σφογγισθείς, ἀσφούγγιστος.

ἀσκόω-ῶ, μέλ. ώσω, παρασκευάζω τι μὲ ἄσκωμα, garnir de cuir.

ἀσκῶ (έω), ἐξασκῶ, μέλ. ήσω, exercer dresser ; γυμνάζω, καταγίνομαι, μετέρχομαι τέχνην (ἐπάγγελμα), pratiquer ; καλλιεργῶ τι, cultiver; ‖ —, ἐξασκῶ ἢ ἀναλαμβάνω κατὰ τίτλον (καθήκοντα, κτλ.) exercer ; exercer titulairement ; ‖ — τὸ σῶμα (τὸ πνεῦμα, τὴν μνήμην), exercer le corps (l'esprit ; la mémoire) ; ‖ — ἀπόλυτον κράτος, exercer un empire absolu ; ‖ — βίαν, user de violence; ‖ — μαθητήν, exercer (préparer) un écolier ; ‖ ἀσκήσατε τὰ τέκνα σας εἰς τὴν εὐσέβειαν, dressez vos enfants à la piété ; ‖ [ἱππευτ.] — (ἐθίζω) ἵππον, délibérer un cheval, εἰς τὰ διάφορα βαδίσματα, διὰ τῶν μέσων ἅτινα πρὸς τοῦτο διαθέτει ἡ ἱππευτική· ‖ — τὴν ἀρετήν, pratiquer la vertu ; ‖ ἀσκῶ τὴν ἰατρικήν, pratiquer (exercer) la médecine ; ‖ ἀσκεῖ τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ποίησιν, il cultive la musique et la poésie; § [μέσ.] ἀσκοῦμαι, manœuvrer ; ἐκτελῶ ἄσκησίν τινα [βλ. ἄσκησις], s'exercer, se faire ; ‖ πρέπει ν' ἀσκηθῆτε εἰς τοὺς κόπους, il faut vous faire aux fatigues ; ‖ δὲν εἶνε ἀρκετὰ ἠσκημένος, il n'est pas suffisamment exercé ; il n'a pas la pratique nécessaire, ἤτοι δὲν ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην πεῖραν· ‖ ὁ ἵππος ἀσκεῖται, βλ. ἐργάζομαι, travailler.

ἄσκωμα, ατος, τό· δερμάτινον τεμάχιον χρησιμεῦον ὡς τύλιγμά που, morceau de cuir, ἢ garniture de cuir (n. f.) ; ‖ [ναυτ.] ἄσκωμα (τῆς κώπης), κοινῶς ὁ κιοσελές, garniture de cuir (de l'aviron) ; τὸ μέρος τῆς κώπης τὸ διὰ βύρσης περιειλιγμένον, ὅπερ τροποῦται ἐπὶ τοῦ σκαλμοῦ.

ᾆσμα, ατος, τό· τὸ τραγοῦδι, le chant, la chanson ; τὸ ψάλσιμο, le chant ; ‖ [ἁγ. Γρ.] τὸ ᾆσμα τῶν ᾀσμάτων (τοῦ Σολομῶντος), le Cantique des Cantiques ; βιβλίον ποιητικὸν τῆς Π. Διαθήκης.

ᾀσμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ᾆσμα, τραγουδάκι, chansonnette, n. f ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ariette, n. f. μικρὰ ἄρια· § [τὸ δεκατετράστιχον] sonnet, n. m.

ᾀσματογράφος, ὁ· ᾀσματοποιός, ὁ γράφων ἢ συνθέτων ᾄσματα, chansonnier, n. m.

ᾀσματοποιός, οῦ, ὁ· coupleteur καὶ coupletier, n. m. ὁ κάμνων ᾀσμάτια κατά τινος ἢ διά μετρίαν τινὰ ἐλαφρὰν ὑπόθεσιν.

ᾀσματοποιῶ (έω), μέλ. ήσω, coupleter, κάμνω ᾆσμα, τραγοῦδι κατά τινος.

ἀσμενίζω, μέλ. ίσω, εὐχαρίστως δέχομαι, accueillir avec plaisir ; accepter avec joie ; ‖ [μέσ.] ἀσμενίζομαι, εὐχαριστοῦμαι εἰς, se plaire à ; se complaire ; ἀρκοῦμαι, se contenter ; εὐχαριστοῦμαι, τέρπομαι, se réjouir.

ἄσμενος, η, ον, εὐχαριστημένος, content, e ; χαρούμενος, joyeux, euse ; ὁ κάμνων (λέγων, κτλ.) τι ἑκουσίως, qui fait (dit, etc.) qu'chose volontiers (avec plaisir).

ἀσμένως, [ἐπίρ.] εὐχαρίστως, de bonne grâce ; μετὰ χαρᾶς, avec plaisir (joie) ; ἑκουσίως, volontiers ; προθύμως, μετὰ προθυμίας, avec ardeur.

ἀσμίκρυντος, ος, ον· βλ· ἀμείωτος, ἀναλλοίωτος, irréductible, adj. ‖ —, ἀνελάττωτος, ἀπαραμείωτος, irréduit, e.

ἄσμηκτος, ος, ον· ἄτριπτος, non frotté, ée ; ἀσφούγγιστος, non essuyé, ée.

ἀσοδίαστος, η. ον· οὗτινος δὲν ἔκαμον ἐσοδίαν, dont on n'a pas fait provision ; non approvisionné, ée.

ἀσολοίκιστος, καὶ ἐπιρ. ἀσολοικίστως, ἄνευ σολοικισμοῦ, sans solécisme.

ἀσόλοικος, ος, ον καὶ ἐπιρ. ἀσολοίκως,

ὁ μὴ χάμνων σολοικισμὸν ἢ ἄνευ σολοικισμοῦ, qui ne fait pas de solécisme ; ὁ μὴ σφάλλων, qui ne commet point d'erreur ; sans erreur ; συνεπῶς ὁ κατάλληλος, convenable ; καὶ ἐπιρ. convenablement.

ἄσος, ὁ· [ξεν.] as, n. m ; || ἄσος σπαθί, as de trèfle ; || [μεταφ.] ἔκαμε τὸν ἄσο του [φρ.] il a fait son affaire (son coup).

ἄσουρος, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] ἐκ τοῦ ἄωρος, ἰσχνός, maigre ; ποταπός, vil.

ἀσοφία, ας, ἡ· ἔλλειψις σοφίας (παιδεύσεως), manque de sagesse (d'instruction); ἡ ἀπαιδευσία, ἡ ἀμάθεια, ignorance, n. f ; ἔλλειψις γνώσεων, manque de savoir; ἡ μωρία, sottise, n.f.

ἄσοφος, ος, ον· ὁ μὴ σοφός, ὁ ἔχων ἔλλειψιν σοφίας (ἐκπαιδεύσεως), qui manque de sagesse (d'instruction) ; ὁ ἀπαίδευτος, ignorant, e; ὁ μωρός, sot, sotte ; || γενικῶς οἱ ἄσοφοι=οἱ βέβηλοι, les profanes.

ἀσπάζομαι, μέλ. άσομαι, ὑποδέχομαι φιλικῶς, accueillir avec tendresse, φιλῶ, embrasser ; baiser ; (συνεχδ.) χαιρετῶ, saluer (ἰδίως ἐν ἀφίξει)· || τὸν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον, il le baisa au front ; || ἠσπάσθη τὰς παρειάς του, il l'embrassa sur les deux joues ; || σᾶς ἀσπάζομαι ἐγκαρδίως, je vous embrasse de tout mon cœur ; || ἀσπάζομαι τὰς εἰκόνας, τὸν σταυρόν, baiser les saintes images (la croix) ; ὁ πατήρ μου σᾶς ἀσπάζεται, mon père vous salue (vous fait ses compliments) ; § συντάσσομαι, ἀποδέχομαι, partager : se ranger à ; adopter ; embrasser ; παραδέχομαι adopter ; || ἀσπάζομαι τὴν γνώμην σας, je partage (je me range à) votre avis ; || δὲν δύναμαι ν' ἀσπασθῶ τὰς ἀρχάς του, je ne puis pas adopter ses principes ; || ἠσπάσθησαν τὸν χριστιανισμόν, ils ont embrassé le christianisme; § [κάτωθι ἐπιστολῶν] ἀντὶ τοῦ σᾶς ἀσπάζομαι, οἱ Γάλλοι θέτουσι je vous salue cordialement (=σᾶς χαιρετῶ φιλικώτατα ἐγκαρδίως)· μεθ' ὑπολήψεως, avec estime ; très sincèrement ; μετὰ διακεκριμένης πρός ὑμᾶς ὑπολήψεως, avec une considération distinguée ; || εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε τὰς προσρήσεις μου, veuillez agréer mes salutations empressées ; ἢ je vous présente mes civilités ; ὅλως ὑμέτερος, tout à vous ; || ἄνευ ἑτέρου σᾶς ἀσπαζόμεθα μεθ' ὑπολήψεως, διατελοῦντες πρόθυμοι, sans autre à vous dire, nous vous saluons avec une considération distinguée ; || μὴ ἔχοντές τι πρὸς τὸ παρὸν εἰς προσθήκην, σᾶς ἀσπαζόμεθα διατελοῦντες ταπεινότατοι, n'ayant rien de plus à vous marquer pour l'instant (pour le moment), nous vous saluons très sincèrement ; || σᾶς ἀσπαζόμεθα ἐκ καρδίας καὶ μεθ' ὑπολήψεως διατελοῦντες, je vous salue de cœur et d'affection ; || ἐπὶ τούτοις σᾶς ἀσπάζομαι μεθ' ὑπολήψεως, en attendant je vous salue avec estime; βλ. καὶ ἀσπασμός.

ἀσπαίρω, μέλ. αρῶ, σπαράζω, frétiller ; ἔχω παλμούς, palpiter; ταράσσομαι, s'agiter; ἐναντιοῦμαι, se débattre.

ἀσπάλαθος, ὁ· [βοτ.] aspalathe, n. f. θάμνος ἀκανθώδης τῆς οἰκογενείας τῶν Κολοβανθῶν· εἶδος ἀκανθώδους σπάρτου, espèce de genêt épineux (μὲ κίτρινα ἄνθη).

ἀσπάλαξ, ακος, ὁ· σπάλαξ, τυφλοπόντικον, taupe, n. m ; βλ. σπάλαξ· || παγὶς ἀσπάλακος, taupière, n. f ; || ὁ θηρεύων ἀσπάλακας, ἀσπαλακοθήρας taupier, n. m.

ἀσπαραγιά, ἡ· τὸ φυτὸν ἡ σπαραγγιά.

ἀσπαραγκόχρουν, τὸ (χρῶμα), τὸ χυπαρισσί, vert d'arperge.

ἀσπάραγος, ου, ὁ· τὸ σπαράγγι, asperge, n. m. βλαστὸς τρυφερὸς ἐδώδιμος.

ἀσπάρακτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐσχισμένος, non déchiré, ée ; ὁ μὴ ἐξαρθρωθείς, non démenbré, ée.

ἄσπαρτος, ος, ον· ὁ μὴ σπαρείς, ὁ μὴ σπειρόμενος, non semé (ensemencé).

ἀσπάσιος, α, ον· ἀσπαστός, ἀγαπητός, εὐάρεστος, agréable, aimable, adj.

ἀσπασίως = ἀσμένως, μετὰ χαρᾶς, agréablement, avec plaisir.

ἀσπασμός, οῦ, ὁ· τὸ ἀγκάλιασμα, τὸ φίλημα, embrassement, n. m. baiser, n. m. compliment, n. m ; || τρυφερὸς ἀσπασμός, un tendre embrassement ; || ὁ ἐν Χριστῷ ἀσπασμός, le baiser de paix ; || ὁ τελευταῖος ἀσπασμός, l'éternel adieu ; les derniers adieux ; § ὁ χαιρετισμός, salutation, n. f. salut, n.m. ἀποχαιρετισμός, adieu, adieux ; [πληθ.] compliments ; φιλοφρονήσεις, civilités, amitiés ; || ὁ ἀδελφός μου μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς προσφέρω τοὺς ἀσπασμούς του, mon frère m'a chargé de vous faire ses compliments ; || πολλοὺς ἀσπασμοὺς ἐκ μέρους μου, mille choses de ma part ; || [ἐν τέλει ἐπιστολῆς] μετὰ φιλικῶν (μετὰ πολλῶν) ἀσπασμῶν, mille amitiés.

ἀσπαστέος, α, ον· ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἀσπάζομαι, ὅντινα δύναταί τις ν' ἀσπασθῇ, νὰ παραδεχθῇ· βλ. καὶ ἀσπαστός.

ἀσπαστός, ή, όν· ὁ ἐπιθυμητὸς ὡς ἀσπάσιος, ὅντινα δέχονται (βλέπουσι κτλ.) μετ' εὐχαριστήσεως, qu'on accueille (voit, etc.) avec plaisir ; εὐάρεστος, εὐχάριστος, agréable; ὁ εὐπρόσδεκτος, bienvenu, e, καὶ ἐν γένει παραδεκτός, adoptable, adj. || ἀσπαστὴ γνώμη, opinion adoptable.

ἄσπαστος, η, ον· ὁ μὴ σπάσας, non brisé (rompu, cassé) ; ὁ μὴ σπάζων, qu'on ne peut briser (rompre, casser).

ἀσπερματισμός, οῦ, ὁ· [ἰατρ.], aspermatisme, n. m. ἔλλειψις ἐκκρίσεως τοῦ σπέρματος, ἐπερχομένη διὰ τῆς πρὸς τὴν κύστιν φορᾶς καὶ ἐκχύσεως αὐτοῦ κατὰ τὴν φυσιολογικὴν στιγμὴν τῆς ἐκβολῆς του (éjaculation du sperme).

ἀσπερμία, ας, ἡ· [βοτ.] aspermie, n. f. ἔλλειψις σπέρματος, σπόρου· § — [ἰατρ.] aspermie, ἡ ἔλλειψις ἐκκρίσεως σπέρματος, absence de la sécrétion séminale; ἤτοι στείρωσις, ἀγονία.

ἄσπερμος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων σπέρμα, ὁ ἄνευ σπέρματος, qui n'a pas de semence ; asperme, adj. ὁ μὴ παράγων σπόρον, qui ne produit pas de graines.

ἀσπίδα, ἡ· [αἰτιατ. ἀντὶ ὀνομαστ.] ἡ ἀσπίς.

ἀσπίδιον, ου, τό· τῶν ταχυβόλων πυροβόλων, masque, n. m. || — κιλλίβαντος, masque d'affût ; || ἀσπίδια προμηθευτῶν, masques de pourvoyeurs.

ἀσπιδίσκη, ης, ἡ· μικρὰ ἀσπίς, petit bouclier ; τὸ πελτάριον, rondelle, n. f. μικρὰ ἀσπίς, petite rondache ; § [ναυτ.] écusson, n. m. τὸ μέρος τοῦ ἄβακος (tableau) ἐπὶ τῆς πρύμνης ἐφ' οὗ ἀναγράφεται τὸ τοῦ πλοίου ὄνομα.

ἀσπιδοειδής, ής, ές· ὁ ἔχων τὸ εἶδος ἢ σχῆμα ἀσπίδος, en forme de bouclier ; § scutoïde, adj.

ἀσπιδόπους, οδος, ὁ· (ἀσπίς, πούς), scutipède, n. f.

ἀσπιδοφόρος, ὁ· ὁ φέρων (κρατῶν) ἀσπίδα, qui porte (qui est armé d') un bouclier ; § — ἱππότου. écuyer, n. m. (d'un chevalier); ὁ ὑπασπιστής του. ἡ λέξις écuyer παρήχθη ἀπὸ τὸ écu, ὅπερ ἦτο ἡ ἀσπὶς τῶν ἱπποτῶν, διότι τὴν ἀσπίδα ταύτην τὴν ἐκράτουν οἱ καλούμενοι écuyer ; οἱ ὑπασπισταὶ οὗτοι ἦσαν υἱοὶ εὐπατριδῶν, οἵτινες ἀφοῦ ὑπηρέτουν ὡς ἀκόλουθοι (pages) μέχρι τοῦ 14ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, ἐγίνοντο ὑπασπισταὶ μέχρι τοῦ 21ου ἔτους ὁπότε προεχειρίζοντο ἱππόται. Οὗτοι συνώδευον ἕνα ἱππότην, τὸν ἐβοήθουν διὰ νὰ ὁπλίζηται, τῷ ἐκράτουν ἑτοίμους τοὺς ἀνταλλακτικοὺς ἵππους, ἐνίοτε δὲ ἔφερον τὴν σημαίαν αὐτοῦ (bannière), κτλ. Ὑπῆρχον διαφόρων εἰδῶν ὑπασπισταὶ οἵτινες ἐλάμβανον ἀνάλογα τῶν καθηκόντων των ἐπίθετα.

ἀσπιδόφυλλος, ὁ καὶ ἡ· [βοτ.] scutifolié, ée ; τὸ ἔχον ἀσπιδοειδῆ φύλλα.

ἄσπιλος, ος, ον· ὁ χωρὶς σπίλον (λέραν), κηλῖδα, qui est sans macule, sans tache ; ἀμόλυντος, non souillé ; insouillé, ée ; ἀκηλίδωτος, immaculé, ée, συνεπῶς ὁ καθαρός ; pur, e ; || ἔνδυμα ἄσπιλον (ἀκηλίδωτον) vêtement immaculé ; || λευκότης ἄσπιλος, blancheur immaculée ; § [μεταφ.] ἄσπιλος, immaculé, ée = ἁγνός, καθαρώτατος, ἄνευ ἠθικοῦ τινος ῥύπου· π. χ. ἁγνὴ (ἄσπιλος) ψυχή, une âme immaculée ; || τιμὴ ἄσπιλος, un honneur immaculé ; || [θεολ.] ἄσπιλος, ἀμόλυντος, immaculée ; π. χ. conception immaculée de la vierge ἢ ἁπλῶς conception immaculée, λέγεται ἡ ἐν πνεύματι, κατὰ θείαν δηλ. χάριν, δύναμιν, σύλληψις τῆς Παρθένου.

ἀσπίλως, [ἐπίρ.] ἄνευ κηλῖδος, sans tache, sans macule ; ἄνευ μολύσματος, sans souillure.

ἀσπιλόω-ῶ· καθιστῶ ἄσπιλον, ἀκηλίδωτον, immaculer.

ἀσπίς, ίδος, ἡ· bouclier, n. m ; ὅπλον ἀμυντικὸν λίαν ἀρχαῖον, διαφόρων σχημάτων ἀλλὰ πάντοτε κυρτὸν πρὸς τὰ ἔξω. Τὸ ὅπλον τοῦτο ἐφέρετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ἐπὶ τῆς χειρὸς ἢ ἐκ τοῦ λαιμοῦ, ἐσκόπει δὲ νὰ καλύψῃ τὸ σῶμα καὶ νὰ τὸ προφυλάξῃ κατὰ τὴν μάχην ἐκ τῶν πλήξεων τοῦ ἀντιπάλου. Ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἡ ἀσπὶς κατεσκευάζετο κυρίως ἐκ δερμάτων ἀλλεπαλλήλως συνερραμμένων, πολλάκις μέχρις 7, ἧς μόνον ὁ ἔξω κύκλος (βλ. ἄντυξ, bord du bouclier) ἦν ἐκ μετάλλου· ἐνίοτε ἡ ἀσπὶς κατεσκευάζετο ἐκ κλάδων ἰτέας συμπεπλεγμένων, ὅτε καὶ ἰτέα ἐλέγετο. Ἡ ἀρχαιοτάτη ἀσπίς, σχήματος ᾠοειδοῦς σάκος (sacos) λεγομένη, ἐκάλυπτε τὸν στρατιώτην ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν ποδῶν. Κατὰ τὸν μεσαίωνα ἡ ἀσπὶς κατεσκευάζετο ἐκ μετάλλου, ἐξέλιπε δὲ ἅμα τῇ ἐφευρέσει τοῦ πυροβολικοῦ· βλ. ὀμφαλὸς ἀσπίδος καὶ ὀχάνη· § μεγάλη ἀσπὶς κεκαλυμμένη ἐκ δέρματος, pavois, n. m ; § μακρὰ καὶ τετράγωνος ἀσπὶς = θυρεός, bouclier grand, long et carré ; βλ. εἰς χελώνην· βλ. ἐπίσης πέλτη· § ἀσπὶς στρογγύλη, rondache, n. f. (bouclier rond), μεγάλη στρογγύλη ἀσπὶς φερομένη ὑπὸ πεζῶν καὶ ἱππέων· § ἀσπίς, écu, n. m. λέξις παλαιὰ σημαίνουσα τὴν ἀσπίδα (bouclier) ἥντινα ἔφερον ἀποκλειστικῶς οἱ ἱππόται· βλ. καὶ ἀσπιδοφόρος ἱππότης· § [ἀρχιτ.] ἀσπίς, écu, n. m. βλ. δωρικὸν διάζωμα εἰς λέξιν θριγκόν· § cabas, n. m. εἶδος μεγάλης ἀσπίδος δι' ἧς προεφυλάσσοντο οἱ τοξόται κατὰ τὸν μεσαίωνα· § ἀσπὶς πυροβόλου, bouclier ou écran, προκάλυμμα ὅπερ καλεῖται καὶ masque, n. m. εἶνε δὲ χαλύβδινον προκάλυμμα προωρισμένον διὰ τὴν προφύλαξιν τῶν ὀργάνων καὶ των ὑπηρετῶν τοῦ πυροβόλου· § ἀσπὶς (προκάλυμμα) μυδροβόλου, blindage, n. m ; § [ἐπὶ οἰκοσήμων] écusson, n. m ; § ἀσπίς, aspic (aspis), γένος τῶν ὄφεων τὸ νῦν Νάγια ἢ Νοῦα καλούμενον.

ἀσπιστής, οῦ, ὁ· rondacher, n. m. καὶ πληθ. οἱ ἀσπισταί· σώματα τοῦ μεσαιῶνος τῶν ὁποίων οἱ ἄνδρες ἔφερον ἀσπίδα (rondache).

ἀσπίτωτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ἔχων οἰκίαν, qui n'a pas de maison ; non casé, ée ; ἀντίθετον τῷ σπιτωμένος.

ἀσπλαγχνέω-ῶ, μέλ. ήσω, εἶμαι ἄσπλαγχνος, être sans pitié ; être impitoyable (dur, cruel).

ἀσπλαγχνία, ας, ἡ· καὶ ἀσπλαχνία, τὸ νὰ μὴ εὐσπλαγχνίζηταί τις τινά, ἡ ἔλλειψις εὐσπλαγχνίας, manque de pitié ; impitié, n. f ; ἀκαρδία, σκληρότης, dureté, n. f; cruauté, n. f ; || —, immiséricorde, n. f ; ἔλλειψις εὐσπλαγχνίας, défaut de miséricorde.

ἄσπλαγχνος, ος, ον· καὶ ἄσπλαχνος, ὁ μὴ εὐσπλαγχνιζόμενος, impitoyable ; impiteux, euse ; ἄκαρδος, σκληρός, dur, e ; cruel, elle ; || —, ἀνηλεής, immiséricordieux, euse, adj ; ὁ μὴ εὔσπλαγχνος, qui n'est pas miséricordieux ; || —, ἀνηλεής, ἀνελεήμων, immiséricorde, adj.

ἀσπλάγχνως, [ἐπίρ.] καὶ ἀσπλάχνως, ἄνευ εὐσπλαγχνίας, sans pitié ; impitoyablement ; σκληρῶς, cruellement ; || —, ἀνελεημόνως, ἀνηλεῶς, immiséricordieusement, adv. ἄνευ εὐσπλαγχνίας, sans miséricorde.

ἄσπονδος, ος, ον· ὁ ἀμείλικτος, ὁ ἀδιάλ-

λακτος, implacable ; ὁ μεθ' οὗ δὲν ὑπάρχει λόγος, ἐλπίς, συνδιαλλαγῆς ἢ συμφιλιώσεως· ἀφιλίωτος, irréconciliable ; || ἄσπονδον μῖσος, haine implacable ; || — ἐχθρός, ennemi juré.

ἀσπόνδυλος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων σπονδύλους, invertébré, ée.

ἀσπόνδως, [ἐπίρ.] ἀμειλίκτως, ἀδιαλλάκτως, implacablement ; ἀφιλιώτως, irréconciliablement.

ἄσπορος, ος, ον· ἄσπαρτος, ὁ μὴ σπαρείς, qui n'est pas semé ou ensemencé ; ὁ ἄνευ σπορᾶς, qui n'a pas de semence ; || [θεολ. ἐν τῇ φρ.] ἄσπορος σύλληψις, conception immaculée.

ἀσπούδαστος, ος καὶ η, ον· ὁ μὴ σπουδασθείς, μελετηθείς, non étudié ; ὁ μὴ σπουδάσας, qui n'a pas étudié ; || ὁ ἀμαθής, ignorant, e ; ὁ ἀγράμματος, illettré, ée ; || ἀσπούδαστος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] ἀργός, lent, e ; ὁ μὴ βιαζόμενος ἐν τῇ ἐργασίᾳ του.

ἀσπουργίτης καὶ σπουργίτι [διάλ. Νάξ.] τὸ στρουθίον, ὁ στρουθός, πυργίτης, moineau, n. m. ὁ σποργίτης.

ἄσπρα, [δημ.] βλ. ἄσπρος.

ἀσπράγκαθον, τό· [espèce de] chardon, κοινὸν ἐν Ἑλλάδι ἀγγάθι.

ἀσπράδα, ἡ· [δημ.] blancheur, n. f. ἡ λευκότης.

ἀσπράδ'(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τὸ ἀσπράδι = τὸ λεύκωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ἀσπράδι, τό· [δημ.] blanc ; || — τοῦ αὐγοῦ, le blanc de l'œuf ; τὸ λευκὸν ᾠοῦ, λεύκωμα, albumen ; || τὸ λεύκωμα (κυρίως τοῦ ᾠοῦ), albumine ; || [βιβλιοδ.] ὁ γλοιός, τὸ λευκὸν τοῦ ᾠοῦ, glaire; n. f. || τὸ ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ, le blanc de l'œil ; τὸ λεύκωμα τοῦ ὀφθαμοῦ, cornée opaque ; § —, λευκὴ κηλίς, tache blanche ; λεύκωμα, leucome ; § —, τὸ ψιμύθιον, blanc de plomb ou céruse = τὸ φτειασίδι, le fard.

ἀσπρειδερός, ή, όν· [δημ.] ὁ ὑπόλευκος, blanchâtre ; tirant sur le blanc ; βλ. καὶ ἀσπρουδερός.

ἀσπριά, ᾶς, ἡ· [δημ.] λευκότης, blancheur, n. f.

ἀσπρίζω, λευκαίνω, blanchir ; καθιστῶ τι λευκόν· ἐπίσης ἐπαλείφω διὰ λευκοῦ χρώματος· || ἡ σκόνη αὐτὴ ἀσπρίζει τὰ δόντια, cette poudre blanchit les dents ; || — πανί, blanchir de la toile ; || — ἀμύγδαλα, monder des amandes ; || — τοῖχον, blanchir (badigeonner) un mur ; βλ. ἀσβέστωμα· § [οὐδ.] τὸ χρῶμα αὐτὸ ἀρχίζει ν' ἀσπρίζῃ, cette couleur commence à se faner ; || — (ἐπὶ τριχῶν), blanchir, grisonner ; || ἀρχίζει ν' ἀσπρίζῃ, il commence à blanchir (à grisonner) ; || ἄσπρισαν τὰ μαλλιά του, ses cheveux ont blanchi ; || ἤρχισαν ν' ἀσπρίζουν τὰ γένεια του, la barbe lui grisonne ; || ἄσπρισαν τὰ χείλια του, ses lèvres ont pâli.

ἀσπρίλα, ἡ· [δημ.] λευκότης, blancheur, n.f.

ἄσπρισμα, ατος, τό· [δημ.] ἡ πρᾶξις τοῦ ἀσπρίζειν, action de blanchir, blanchiment, n. m ; τὸ λεύκασμα, λεύκανσις· || τὸ ἄσπρισμα τῶν ὑφασμάτων ἐν γένει, le blanchiment des toiles ; ἡ λεύκανσις, blanchissage, n.m ; || τὸ ἄσπρισμα τοῦ κηροῦ, le blanchiment de la cire ; || τὸ ἄσπρισμα τῶν τοίχων, le blanchiment de murs = τὸ ἀσβέστωμα, le badigeonnage (d'un mur, etc.).

ἀσπριστής, οῦ, ὁ [δημ.] ὑδροχρωματιστὴς (δι' ἀσβέστου), badigeonneur, n. m.

ἄσπρο, τό· [διάλ. Νισύρου] μαρτυρία, μαρτυριάτικο διδόμενον παρὰ τοῦ ἀναδόχου εἰς τὰς βαπτίσεις· συνίσταται δὲ τοῦτο ἐξ ἑνὸς ἀργυροῦ παρᾶ, νομίσματος ἐν χρήσει ἐν Νισύρῳ καὶ ἄλλαις τισὶ νήσοις· βλ. παρᾶς.

ἀσπρογένης, ὁ· (πολιὸς) ὁ ἔχων λευκὴν γενειάδα, (qui a la) barbe blanche ;

ἀσπροκίτρινος, ὁ· ὁ ὠχρός, pâle.

ἀσπροκόκκινος, η, ον· ῥοδόχρους, au teint rose.

ἀσπρόκωλος, ὁ· [δημ.] μικρὸν πτηνὸν ἔχον λευκὸν τὸ πτέρωμα εἰς τὰ ὀπίσθια, ὁ μελαγκόρυφος· λεγόμενος κατὰ τὸ Αἰτωλ. ἰδίωμα ἀσπρόκουλος.

ἀσπρολούλουδον, τό· αἱ κοιναὶ μαργαρῖται, marguerite, n. f ; τὸ ἄγριον χαμόμηλον, camomille sauvage, paquerette, n. f. ἀνθοῦν κατὰ τὸ Πάσχα.

ἀσπρομάλλης, ὁ· ὁ ἔχων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς λευκάς, qui a les cheveux blancs; || ὁ πολιός, λευκὸς ἐκ τοῦ γήρατος, chenu, e.

ἀσπρομούστακος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου.] ὁ ἔχων λευκοὺς μύστακας, qui a la moustache blanche ; ὁ πολιὸς τὸν μύστακα.

ἄσπρον, τὸ βλ. ἄσπρος.

ἀσπρόξυλον, τό· fusain, n. m.

ἀσπροπάρης, ὁ· (πτηνόν), vautour des alpes ; percnoptère, n. m.

ἀσπροπρόσωπος, η, ον· ὁ ἔχων ἄσπρον (λευκὸν) τὸ πρόσωπον, qui a le visage blanc; § ὁ ἐπιτυγχάνων τοῦ ἔργου του, ὁ φέρων αἰσίως εἰς πέρας τοῦτο, qui mène une entreprise à bonne fin ; ὁ περατῶν ἐντίμως ὑπόθεσίν τινα, qui sort à son honneur d'une affaire ; || κύταξε νὰ ἔβγῃς ἀσπροπρόσωπος, tâchez de reussir ; || ἐβγῆκε ἀσπροπρόσωπος, il s'en est tiré à son honneur ; || [ἐπ' εὐχῆς ἀπολύτως] ἀσπροπρόσωπος ! ἀσπροπρόσωποι, bonne reussite ! bonne chance ! § [μεταφ.] ἀναμάρτητος.

ἀσπρόρρουχα, τά· linge, n. m. lingerie, n. f. τὰ ἐσώρρουχα καὶ ἐν γένει ἡ λινοστολή, ἤτοι τὰ ἐσωτερικῶς φορούμενα ὑπὸ τῶν ἀτόμων λεπτὰ βαμβακερὰ (ἐκ λινοῦ, κτλ.) ἐνδύματα· || ἐν τῷ στρατῷ καλοῦνται λινοστολή, linge, n. m. εἶνε δὲ ὁ ὑποδύτης καὶ ἡ σκελέα· || — (τὰ διδόμενα εἰς πλύσιν), lessive, n. f.

ἄσπρος, η, ον· [δημ.] ὁ λευκός, blanc, che ; ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ γάλακτος, τῆς χιόνος· κάτασπρον, très blanc ; βλ γενικῶς λευκός· || ἄσπρο κιτρινωπό, βλ. κιτρινόλευκον· || ἄσπρο κοκκινωπό, βλ. ἐρυθρόλευκον· || ἄσπρο γαλαζωπό, βλ. κυανόλευκον· || φορεῖ μόνον ἄσπρα (ῥοῦχα), il ne porte que du blanc ;

§ [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἄσπρον, βλ. **ἀσπράδι**· § [οὐδ. οὐσ.] ἄσπρον (νόμισμα τουρκ.) aspre, n. m. κερμάτιον τοῦ τουρκ. νομισματικοῦ συστήματος τὸ $^1/_{120}$ τοῦ γροσίου ἢ τὸ $^1/_3$ τοῦ παρᾶ ($^1/_3$ τοῦ λεπτοῦ περίπου)· || [πληθ. συνεκδ.] ἄσπρα, argent; || ἔχει ἄσπρα, il a des écus.

ἀσπροσίτι, τό· [δημ.] λευκοσήκαλη, seigle blanc, ὄλυρα (βρίζα) λευκή.

ἀσπροσυννεφιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ λευκονέφεια, temps blanc; βλ. καιρός.

ἀσπρότης, ητος, ἡ· [δημ.] ἡ λευκότης, blancheur, n. f.

ἀσπρουδερός, ή, όν· [δημ.] κλίνων εἰς τὸ λευκόν, ὑπόλευκος· βλ. ἀσπρειδερός.

ἀσπρουλλιάρικος, [δημ.] βλ. ἀσπρειδερός, ἀσπρουδερός, ὑπόλευκος.

ἀσπρουλίθ'(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἀσβεστόλιθος κοινός, ἰδίως τῶν ποταμῶν.

ἀσπροχεῖλι, τό· [διάλ, Καρπάθ.] λέγεται τὸ πρόβατον τὸ ἔχον τὰ ἐμπρόσθια κυρίως χείλη λευκά· ἀλφόχειλος.

ἀσπρούτσικος, η, ον· [δημ.] ἀρκετὰ λευκός, assez blanc.

ἀσπροφόρος, ὁ, θηλ. -φόρα· [δημ.] ὁ ἐνδεδυμένος λευκά, habillé en blanc; vêtu de blanc; λευκοφόρος, λευκοφορεμένος, η, ον.

ἀσπροφορῶ (έω), [δημ.] μέλ. έσω, ἐνδύομαι ἄσπρα (λευκά), s'habiller en blanc; εἶμαι λευκὰ ἐνδεδυμένος, être vêtu de blanc; être (porter du) blanc, λευκοφορῶ.

ἀσπρόχουμα, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = λευκὸν χῶμα· τὸ ἀσπρόχωμα.

ἀσπρόχρους, ους, ουν· [δημ.] ὁ ἔχων ἄσπρον χρῶμα, de couleur blanche, λευκόχρους.

ἀσπρόχωμα, τό· [δημ.] argile blanche; βλ. λευκάργιλος καὶ πηλὸς λευκός· || ἐπίσης ἡ ἀσβεστοφόρος ἄργιλος, argilocalcaire ἢ terre calcaire.

ἄσσαλος, ὁ· [διάλ. Καρπάθου], ὁ μὴ ἁγνός, qui n'est pas pur; ὁ μὴ κεκαθαρμένος, qui n'est pas nettoyé; π. χ. ἐπὶ γεννημάτων, τὸ ἐναντίον τοῦ ἁγνοῦ = ὄχι καθαρός, ἀκάθαρτος, καὶ **ἀσσαλλιά**, ἡ ἀκαθαρσία· § ἐπὶ ἀνθρώπων αὐθάδης (ἀτάσθαλος), 2) γυναῖκα ἄσσαλη (ἡ ἔχουσα τὰ ἔμμηνα), femme qui a ses règles.

ἀστάθεια, ας, ἡ· γενικῶς ἡ κατάστασις τοῦ ἀσταθοῦς, ἤτοι τοῦ μὴ εὐσταθοῦς, état de ce qui n'est pas constant (stable); ἔλλειψις σταθερότητος, manque de constance; ἀστασία, inconstance, n. f; || ἔλλειψις εὐσταθείας, manque de stabilité, instabilité, n. f; || [ἱππολ.] ἀστάθεια τῶν ἄκρων, défaut d'aplomb, λέγεται ὅταν οἱ πόδες τοῦ ἵππου δὲν εὑρίσκωνται ἐν κανονικῇ καθέτῳ· || —, τὸ εὐμετάβλητον τῆς ψυχικῆς διαθέσεως, humeur changeante; variabilité, n. f. || [ἐμπορ.] ἀστάθεια (ἀγορᾶς, τιμῶν), instabilité, n. f.

ἀσταθής, ής, ές· ὁ μὴ σταθερός, qui manque de constance; ἄστατος, inconstant, e; || ὁ μὴ εὐσταθής, qui manque de stabilité; ἀσταθής, instable; || [μηχ.] τὸ μὴ ἔχον στερεότητα, εὐστάθειαν, instable, adj; || ὁ εὐμετάβλητος, changeant, e; variable; ὁ εὐμετάβολος, versatile, adj; || **ἀσταθής,** ής, ές· [οἰκοδ.] sur-plomb, n. m; βλ. **ἐκκλινής**· || [ἱππολ.] — ἵππος, cheval décousu, βλ. **ἀσυνάρτητος**· § —, ὁ κυμαινόμενος, flottant, e; — χρέος, dette flottante; || [ἐμπορ.] — (ἀγορά, τιμαί), instable; § [ναυτ.] ἀσταθής, ής, ές· jaloux, ouse, adj. ἀσταθὲς πλοῖον, navire jaloux; καλεῖται οὕτω μεταφορικῶς τὸ ὑπὲρ τὸ δέον διατοιχούμενον (rouler) πλοῖον· § [ναυτ.] volage, adj; ἀσταθὴς λέμβος, embarcation volage, καλεῖται ἡ κυλινδουμένη ὑπὸ τοῦ ἐλαχίστου κυματισμοῦ.

ἀστάθμευτος, ος, ον· ὁ μὴ κάμνων σταθμὸν (στάσιν) qui ne fait pas (qui n'a pas fait) de halte; non stationné, ée.

ἀστάθμητος, ος, ον, καὶ

ἀστάθμιστος, ος, ον· α) βλ. ἀβαρής, impondérable, adj. impondéré, ée; β) ἀζύγιστος, ὁ μὴ σταθμισθείς, ζυγισθεὶς (μετρηθείς, ἐξετασθείς, ληφθεὶς ὑπ' ὄψει), non pesé (mesuré; examiné; considéré), ἀζύγιστος, impesé, ée.

ἀσταθῶς [ἐπίρ.], ἄνευ εὐσταθείας, sans stabilité; instablement.

ἀστακίδαι, οἱ· les astacinées; τὸ σῶμα τῶν μαλακοστράκων (crustacés) τούτων εἶνε τὸ μὲν κελυφῶδες, τὸ δὲ σκληρόδερμον.

ἀστακός, οῦ, ὁ· langouste, n. m. [ζῳολ.] γένος ὑπαγόμενον εἰς τὸν τύπον τῶν ἀρθροπόδων καὶ τὴν κλάσιν τῶν μαλακοστράκων (crustacés), τῆς οἰκογενείας τῶν ἀστακιδῶν (astacina). Παρ' ἡμῖν ὅμως, ὅπως καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἀστακὸς καλεῖται τὸ γένος χόμαρος, homard, n.m; || ὡπλισμένος σὰν ἀστακὸς [φρ.], armé jusqu'aux dents; || κόκκινος σὰν ἀστακός, rouge comme une écrevisse.

ἄστακτος, ος, ον· ὁ μὴ στάζων, qui ne coule pas goutte à goutte; ὁ μὴ ἀποστάζων, qui ne dégoutte pas; ἐπίσης ὁ **ἀστάλακτος.**

ἀστάλακτος, ος, ον· ὁ μὴ σταλάζων, non égoutté, ée; non distillé, ée.

ἀστάρι, τό· [δημ.] ἡ φόδρα τῶν ἐνδυμάτων, doublure, n. f. τὸ ὑπόρραμα.

ἀσταρόνω, [δημ.] φοδράρω, mettre une doublure; doubler, ὑπενδύω.

ἀστασία, ας, ἡ· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀστάτου, incertitude, n. f. τὸ νὰ μὴ ἦνέ τις σταθερός, ἔλλειψις σταθερότητος, συνεπῶς ἀστασία, inconstance, n. f. ἡ ἔλλειψις εὐσταθείας, manque de stabilité, ἡ ἀστάθεια, instabilité, n. f. τὸ εὐμετάβλητον, la variabilité; τὸ εὐμετάβολον, versatilité, n. f. τέλος ἡ ἀβεβαιότης, incertitude, n. f; || [ναυτ.] **ἀστασία** [ἐπὶ καιροῦ], temps variable; βλ. **καιρός.**

ἀστασίαστος, ος, ον· ὁ μὴ στασιάζων ἢ στασιάσας, non révolté, ée; ὁ ἥσυχος, tranquille.

ἀστατέω-ῶ· εἶμαι ἄστατος, être inconstant.

ἄστατος, ος, ον· βλ. ἀστασία· ὁ μὴ σταθερός, ἀβέβαιος, inconstant, e; ὁ ἀσταθής, instable; ὁ εὐμετάβλητος, changeant, e; variable; εὐμετάβολος, versatile; || ἄστατος,

κοῦφος, volage ; || ἄστατος, papillon, onne, adj. τὸ φιλομετάβολον, la papillonne ; || ἄστατος, μεταβλητός, κινητός, mobile, adj. || [ναυτ.] — καιρός, temps variable (changeant), βλ. **καιρός**· || [συνεκδ.] τὸ ἄστατον, fragilité, n.f. καὶ ἄστατος, fragile; || — χαρακτήρ, caractère inconstant (versatile); || — καρδία, cœur volage ; || ἡ τύχη εἶνε ἄστατος, la fortune est inconstante (instable ; changeante).

ἀστάτως, [ἐπίρ.] inconstamment ; instablement ; κατὰ τρόπον ἄστατον, d'une manière inconstante, instable ; βλ. ἄστατος.

ἀστάφνιστος, ὁ· [δημ.] (παρὰ τὸ σταφνίζω, σταθμίζω· βλ. λέξεις), ὅθεν ἀστάθμιστος, ἀζύγιαστος καὶ μεταφ. ἀφειδής, ὁ ἐξοδεύων χωρὶς οἰκονομίαν.

ἀσταχότοπος, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] = ἡ θημωνιά, meule de blé ; βλ. λέξιν.

ἀστάχυ ἢ ἀστάχι, τό· [δημ. καὶ διάλ. Ἠπείρου] ὁ στάχυς, épi, n.m; συνήθως λέγεται οὕτως ὁ στάχυς τοῦ ἀραβοσίτου, ὁ δὲ τοῦ σίτου, τῆς βρίζης καὶ τῆς κριθῆς λέγεται ψάνα.

ἀστέγαστος, ος καὶ η, ον· ὁ ἄνευ στέγης, sans toit ; ὁ μὴ στεγασμένος, qui n'a pas de toiture ; qui n'est pas couvert ; συνεπῶς ὁ ἀσκέπαστος, découvert, e.

ἀστέγνωτος, η, ον· ὁ μὴ στεγνώσας, non séché, ée.

ἄστεγος, ος, ον· α) ὁ ἀστέγαστος· βλ. λέξιν· β) ὁ μὴ ἔχων στέγην (κατοικίαν), qui n'a pas d'abri (de maison); sans abri ; qui n'a ni feu ni lieu.

ἀστείευμα, ατος, τό· βλ. ἀστειότης.

ἀστειεύομαι, καὶ

ἀστεΐζομαι, [μέσ.] μέλ. ίσομαι, φέρομαι ὡς ἀστεῖος, ἢ ὁμιλῶ οὕτω, plaisanter ; || χωρατεύω, παίζω, ἀστεΐζομαι, badiner; folâtrer; || —, χωρατεύω, [μεταφ.] σκώπτω, χλευάζω, se railler ; || [μεταφ.] χαριεντίζομαι, faire le gracieux, plaisanter ; || δὲν ἀστεΐζομαι, je ne plaisante pas ; || δὲν εἶνε ν' ἀστειευθῇ κανείς, ce n'est pas le cas de plaisanter ; || δὲν εἶνε ν' ἀστειευθῇ κανεὶς μαζύ του, il n'entend pas raillerie ; il ne badine pas ; || ἀστειεύεσθε, vous plaisantez ; vous vous moquez ; || νὰ φύγω ; ἀστειεύεσθε, m'en aller ? cela vous plait à dire.

ἀστειολογία, ας, ἡ· ἡ λεπτή, ἡ μὲ χάριν καὶ πνεῦμα ὁμιλία, langage spirituel ; § ἡ ἀστειότης, ὁ ἀστεϊσμός, plaisanterie, n. f. facétie, n. f ; εὐφυὴς λόγος, bon mot ; mot pour rire ; κωμικὸς λόγος ἢ πρᾶξις, farce, n.f.

ἀστειολόγος, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἀστείως ὁμιλῶν, plaisant, e ; facétieux, euse ; farceur, euse, ὁ κάμνων ἀστειότητας.

ἀστειολογῶ (έω), μέλ. ήσω, λέγω ἀστειότητας, dire des choses plaisantes, plaisanter, ἀστειεύομαι.

ἀστεῖος, ος καὶ εία, εῖον· (ότερος, ότατος), ὁ ἐκ τοῦ ἄστεος ἤτοι ἐκ τῆς πόλεως καὶ συνεπῶς ὁ λεπτός, ὁ μεμορφωμένος, l'homme du monde; εὐχάριστος, amusant, e; ὁ εὔθυμος, gai,e; ὁ ἔξυπνος, spirituel, elle; ὁ κομψός, élégant, e; καὶ ἰδίως **πνευματώδης καὶ νόστιμος εἰς τὸ** φέρσιμόν του, ὁ εὐτράπελος, plaisant, e ; facétieux, euse ; φιλοπαίγνων, εὐτράπελος, κοινῶς παιγνιδιάρης, folâtre; ἀστεῖος, εὐτράπελος, folichon, onne ; ὁ ἀστεῖος, ὁ κάμνων χωρατά, παιγνιώδης, badin, e ; ἀστεῖος, ὁ γελοῖος, drôle ; ὁ γελωτοποιός, farceur ; ὁ χλευαστής, σκώπτης, railleur ; || εἶνε πολὺ ἀστεῖος ἄνθρωπος, il est très-amusant (très-divertissant) ; || ἦτο ἀστεῖον νὰ τὸν ἔβλεπες, c'était drôle de le voir ; || τὸ ἀστεῖον τοῦ πράγματος ἦτο ὅτι, le plaisant de l'histoire fut que ; || τὸ ἀστεῖον εἶνε ὅτι, le bon de l'affaire c'est que; || ἂς ἀφήσωμεν τὰ ἀστεῖα = χωρὶς ἀστεῖα [φρ.], sans plaisanterie, plaisanterie à part ; || τί ἀστεῖος [περίεργος] ἄνθρωπος, quel drôle d'homme ; quel original ; || εἶνε ἀστειοτάτη ἱστορία, c'est une histoire très gaie ; || εἶνε ἀστεῖον νὰ ἰσχυρίζησθε ὅτι, vous êtes plaisant de prétendre que.

ἀστειότης, ητος, ἡ· βλ. **ἀστεϊσμός.**

ἀστείρευτος, η, ον· καὶ

ἀστείρωτος, η, ον· ἀστέρευτος, intarissable ; βλ. ἀέναος.

ἀστεϊσμός, οῦ, ὁ· ὁ λεπτὸς καὶ ἐπίχαρις λόγος, trait d'esprit ; bon mot ; τὸ χωράτευμα, plaisanterie, n. f ; facétie, n. f ; ἡ παιδιά, badinage, n. m. καὶ badinerie, n. f ; βλ. καὶ ἀστεῖος· || δὲν τοῦ λείπουν αἱ ἀστειότητες, il a toujours le mot pour rire ; || εἶνε ἄνοστος ἀστειότης, c'est une mauvaise plaisanterie ; || δεν πέρνει ἀπὸ (δὲν σηκώνει) ἀστειότητας, il n'entend pas raillerie ; || τὸ εἶπα δι' ἀστεϊσμόν, je l'ai dit pour plaisanter ; § —, εὐφυὴς καὶ λεπτοτάτη εἰρωνεία, astéïsme, n. m. ironie délicate et ingénieuse.

ἀστένακτος, ος, ον· ὁ μὴ στενάζων, qui ne gémit (soupire) pas ; qui n'a pas gémi (soupiré) ; ὁ μὴ δίδων αἰτίαν εἰς στεναγμοὺς ἢ παράπονα, qui ne fait pas gémir (soupirer) ; [συνεκδ.] ὁ μὴ ποθηθείς, non regretté, ée.

ἀστενοχώρητος, η, ον· ὁ μὴ στενοχωρηθείς, non embarrassé, ée.

ἄστεπτος, ος, ον· ὁ μὴ στεφανωμένος, ἀστεφάνωτος, non couronné, ée.

ἀστέρ, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα], τὸ μέτωπον, le front.

ἀστέρας, ὁ· βλ. **ἀστήρ**· || **ἄστερας,** ὁ, [διάλ. Κύμης] = ὁ πρωϊνὸς ἀστήρ, ὁ ἑωσφόρος, βλ. λέξιν· || **ἀστέρας,** ὁ [διάλ. Ἰκάρου], ὁ ὀμφαλὸς (ἴσως ἐκ τοῦ γαστήρ), βλ. λέξιν.

ἀστέρειος, α, ον· βλ. ἀστέριος.

ἀστερεομετρία, ἡ· astéréométrie, n. f. ἡ τέχνη τοῦ ὑπολογίζειν τὴν ἀνατολὴν καὶ δύσιν τῶν ἀστέρων.

ἀστερεομετρικός, ή, όν· astéréométrique, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστερεομετρίαν.

ἀστερεόμετρον, τό· astéréomètre, n. m. (παλαιότερον)· ὄργανον προωρισμένον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀνατολῆς καὶ δύσεως τῶν ἀστέρων· λέγεται ἐπίσης **ἀστροφανόμετρον καὶ ἀστερόμετρον.**

ἀστέρες, οἱ· τὰ ἄστρα (πληθ.), les étoiles; ὀνομάζονται τὰ ἐπὶ τῆς οὐρανίας σφαίρας λάμποντα οὐράνια σώματα, ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, οἱ ἀπλανεῖς (étoiles fixes), οἱ πλανῆται, ἔτι δὲ καὶ οἱ κομῆται.

ἀστέρευτος, η, ον· [δημ.] βλ. ἀστείρωτος.

ἀστερέωτος, η, ον· ὁ μὴ στερεωμένος, non affermi (consolidé, fixé).

ἀστερία, ας, ἡ (ἐννοεῖται λίθος), astérie, n. f. ἢ girasol, ὁ ἀστερίτης, εἶδος πολυτίμου λίθου.

ἀστερίας, ου, ὁ· ὁ πλουμισμένος ὡσὰν ἄστρα, στικτός, d'étoile; étoilé; ée; ἐπώνυμον τοῦ ἐρωδιοῦ, héron, n. m. (πτηνόν)· ‖ ἀστερίας ἱέραξ, butor, n. m. ‖ ἀστερίας γαλεός, astérie, n. f. ὁ ἀστὴρ (étoile) ἢ σταυρὸς τῆς θαλάσσης, croix de mer.

ἀστερικός, ή, όν· [βοτ.] ὡς ἀστήρ, stellaire, adj.

ἀστέριος, ος καὶ α, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀστέρας, d'étoile; étoilé, ée, καὶ stellaire; ‖ — λίθος, βλ. ἀστερία· ‖ — [πτην.], faucon (commun), ὁ κοινὸς ἱέραξ.

ἀστέρι, τό· βλ. ἄστρον.

ἀστερίσκος, ου, ὁ· ὑποκορ. τοῦ ἀστήρ, τὸ ἀστράκι, petite étoile; ‖ πᾶν τὸ ἔχον τὸ σχῆμα τοῦ ἀστέρος, astérisque, n. m. (*), σημεῖον τῶν κριτικῶν· ‖ [βοτ.] astérisque, n. m. φυτὸν τῆς οἰκογ. τῶν συνθέτων· ἀστερίσκος ὁ φίλυδρος, astérisque aquatique, κοινῶς τὸ νυχάκι, βλ. λέξιν. § — [μηχ.] pignon, n. m. ἢ ὀδοντωτὸς τροχίσκος, roue dentelée; εἰς τοὺς ἐμπλεκτικοὺς τροχοὺς (engrenages) καλεῖται οὕτω μικρὸς ὀδοντωτὸς τροχὸς μεταδίδων τὴν κίνησιν εἰς ἕτερον τροχόν.

ἀστερισμός, οῦ, ὁ· astérisme, n. m. constellation, n. f. γενικῶς μὲν σημαίνει τὴν σημείωσιν καὶ καταγραφὴν τῶν ἀστέρων ἐπὶ τῆς οὐρανίου σφαίρας, εἰδικώτερον δὲ ἀστερισμοὶ καλοῦνται μέρη τῆς οὐρανίου σφαίρας μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀπλανῶν ἀστέρων, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπεδόθη μορφή τις, ἐξ ἧς ἔχουσι τὴν ὀνομασίαν αὐτῶν.

ἀστερίτης, ου, ὁ· ἡ ἀστερία (λίθος) astérie, n. f. ou girasol; πολύτιμος λίθος.

ἀστεροειδής, ής, ὲς καὶ ἀστερώδης, ὅμοιος μὲ ἀστέρα, semblable ou en forme d'étoile; étoilé, ée; ἢ stelliforme, ὁ ἔχων τὴν μορφὴν ἀστέρος, qui a la forme d'une étoile; ‖ ἔτι ὁ πλήρης ἀστέρων, ἀστερόεις, étoilé, ée; § ἀστεροειδῆ [ζωολ.] stelliformes ἢ astéracés, κοινῶς οἱ σταυροί, τὰ ἔχοντα σῶμα πεπιεσμένον, σχήματος ἀστεροειδοῦς ἢ πενταγώνου· § [βοτ.] ἀστεροειδῆ, astéracés; § [ἀστρον.] ἀστεροειδής, astéroïdes, n. m. καὶ πληθ. ἀστεροειδεῖς ὀνομάζονται οἱ μικροὶ πλανῆται τῶν ὁποίων αἱ περὶ τὸν ἥλιον τροχιαὶ κεῖνται μεταξὺ τῆς τοῦ Ἄρεως καὶ τοῦ Διός.

ἀστεροβόλιον, τό· ἢ φλογοβόλιον, chandelle romaine, χηρίον ῥωμαϊκόν· τὸ ἀστεροβόλιον εἶνε πυροτέχνημα ἐκβάλλον φλόγας ἐν εἴδει ἀστέρων (ἀστήρ, βάλλω).

ἀστεροειδῶς, [ἐπίρ.] ἐν σχήματι ἀστέρος, en forme d'étoile.

ἀστερόεις, εσσα, εν· ὁ ἀστερωτός· ὁ πλήρης ἀστέρων, étoilé, ée; ‖ — οὐρανός, ciel étoilé; συνεκδ. ὁ λάμπων, brillant, éclatant comme les étoiles.

ἀστερομάντις, ὁ καὶ ἡ· ὁ διὰ τῶν ἀστέρων μαντεύων, qui divine par les étoiles.

ἀστερόμετρον, τό· astéromètre, n. m. συνών. τοῦ ἀστερεόμετρον.

ἀστερόνευρος, ος, ον· [βοτ.] stellinervé, ée, adj. λέγεται διὰ τὰ φύλλα ἅτινα ἔχουσι τὰ νεῦρα αὐτῶν ἐκ τοῦ κέντρου πρὸς τὸ ἄκρον.

ἀστεροπληθής, ής, ές· ὁ γεμᾶτος ἀπὸ ἀστέρας, rempli d'étoiles.

ἀστεροσκοπέω, μέλ. ήσω, παρατηρῶ τὰ ἄστρα, examiner, observer les étoiles.

ἀστεροσκοπία, ας, ἡ· ἡ παρατήρησις τῶν ἀστέρων, examen ἢ art d'examiner ou d'observer les étoiles.

ἀστεροσκόπος, ὁ· ὁ ἐξετάζων ἢ παρατηρῶν τοὺς ἀστέρας, qui examine ou observe les étoiles; ὁ ἀστρονόμος, astronome.

ἀστεροσκοπεῖον, τό· observatoire, n. m. ὀνομάζεται ἵδρυμα ἐν τῷ ὁποίῳ διὰ καταλλήλων ὀργάνων παρατηροῦνται οἱ ἀστέρες καὶ ἐξετάζονται αἱ θέσεις καὶ αἱ κινήσεις αὐτῶν.

ἀστεροστάτης, ου, ὁ· [ἀστρ.] sidérostat, n. m. ὄργανον χρησιμεῦον ὅπως πέμπῃ διαρκῶς τὸ φῶς ἄστρου τινὸς πρὸς τηλεσκόπιον ὁριζόντιον τοποθετημένον ἐν τῷ ἐπιπέδῳ τοῦ μεσημβρινοῦ.

ἀστεροφεγγής, ής, ές· ὁ φέγγων ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων, qui brille par les étoiles; brillant d'étoiles.

ἀστερόφωτος, ος, ον· ὁ ὑπὸ ἀστέρων φωτιζόμενος, éclairé par les étoiles; συνεπῶς καὶ ἀστερόεις, étoilé, ée.

ἀστερώδης, ης, ες· βλ. ἀστεροειδής.

ἀστερωτός, ή, όν· ὁ ἔχων ἀστέρας· βλ. ἀστερόεις, étoilé, ée.

ἀστέφανος, ος, ον· ὁ μὴ στεφανωθείς, ὁ ἄνευ στεφάνου, ἀστεφάνωτος, incouronné, ée, adj.

ἀστεφάνωτος, ος καὶ η, ον· ὁ μὴ ἔχων στέφανον, non couronné; incouronné, ée; § ὁ μὴ νομίμως νυμφευθείς, non marié légalement; ‖ τὴν ἔχει ἀστεφάνωτη, elle est sa concubine (παλλακίς).

ἀστή, ῆς, ἡ· ἡ κάτοικος τοῦ ἄστεος, habitante de la ville; ἡ πολῖτις, la citoyenne, βλ. ἀστός.

ἀστῆθι, τό· [δημ. καὶ Αἰτωλ. ἰδίωμα] τὸ στῆθος.

ἀστηλίτευτος, ος, ον· ὁ μὴ στηλιτευθείς, non flétri, e; ὁ μὴ ἀπωλέσας τὸν βαθμόν του, μὴ καθαιρεθείς, non dégradé, ée; ὁ μὴ τοιχοκολληθείς, non affiché, ée.

ἄστηλος, ος, ον· ὁ ἄνευ στήλης, sans colonne, ἰδίως ὁ ἄνευ ἐπιτυμβίου λίθου.

ἀστήρ, έρος, ὁ· δοτ. πληθ. ἀστράσι· étoile, n. f. λέγεται ἐν τῇ συνήθει ὁμιλίᾳ πᾶν ἄστρον (astre), βλ. ἀστέρες καὶ ἄστρον, astre, n. m. ἐν γένει δὲ καλεῖται οὕτω λαμπρὸν οὐράνιον φαινόμενον, μετέωρον, météore semblable à

une étoile ; || ἀνατολὴ ἀστέρος, βλ. ἀνατολή, le lever d'un astre. § κατ' ἀναλογίαν ἀστὴρ (étoile) λέγεται ἀντικείμενον ἢ κόσμημα ὁμοιάζον πρὸς τοὺς ἀστέρας εἴτε διὰ τῆς λάμψεως, εἴτε διὰ τοῦ ἀκτινοειδοῦς σχήματός του· || ὁ ἀστὴρ τῶν ἀνδρείων, l'étoile des braves, ἤτοι ὁ σταυρὸς τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς· || τὸ λευκάνθεμον εἶνε ὁ ἀστὴρ τῶν λειμώνων, la marguerite est l'étoile des prés. § [μεταφ.] —, étoile, λέγεται περὶ παντὸς ἐξέχοντος, διακεκριμένου προσώπου (homme distingué), ἢ ἐξέχοντος εἰς τέχνην, ἐπιστήμην καὶ ἰδίως ἐν τῷ θεάτρῳ, personne qui brille dans un genre quelconque, notamment au théâtre ; § [μεταφ.] —, étoile ; τύχη, chance, n. f ; μοῖρα, sort, n. m ; πεπρωμένον, εἱμαρμένη, destin, n. f. καθ' ὑπαινιγμὸν πρὸς τὴν ἐπήρειαν ἣν ἀπέδιδον ἄλλοτε εἰς τοὺς ἀστέρας ἐπὶ τῆς εἱμαρμένης τῶν ἀνθρώπων· || τὸ νὰ γεννηθῇ τις ὑπὸ καλὸν ἢ κακὸν ἀστέρα, être né sous une bonne, une mauvaise étoile ; || πιστεύειν εἰς τὸν ἀστέρα του, avoir foi en son étoile ; || καταρᾶσθαι τὸν ἀστέρα του, maudire son étoile ; § [βοτ.] —, étoile, n. f. ὀνομασία διαφόρων μονοκοτυληδόνων μετ' ἀστεροειδοῦς ἄνθους· || ἐπίσης aster, n. m. φυτὸν μὲ κόκκινα ἄνθη διατεθειμένα ἀστεροειδῶς· ὑπάρχουσι διαφόρων εἰδῶν· || ἀστὴρ ἄλπειος, aster alpin. § [ζωολ.] — ὁ ἀστερίας, astérie, n. f. = croix de mer ; ὅστις συνηθέστερον ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ λέγεται étoile de mer. § [ἀστρον.] ἀπλανεῖς ἀστέρες, étoiles fixes ἢ ἁπλῶς ἀστέρες, étoiles, λέγονται ἄστρα, astres, ἔχοντα ἰδίαν λάμψιν καὶ κατέχοντα ἢ φαινόμενα εἰς ἡμᾶς τοὐλάχιστον ὅτι κατέχουσι πάντοτε τὴν ἰδίαν θέσιν εἰς τὸ διάστημα· || — τοῦ βοσκοῦ, étoile du berger ; ὁ ἕσπερος, étoile du soir ; ὁ ἑωσφόρος ἢ αὐγερινός, étoile du matin, εἶνε γαλλικαὶ ὀνομασίαι κοιναὶ τοῦ πλανήτου Ἀφροδίτη, Vénus· || διάττοντες ἀστέρες, étoiles filantes = ἀστέρια πίπτοντα, étoiles tombantes, βλ. διάττοντες· § — [παρασήμου], plaque, n. f. crachat, n. m. § ἐν ταῖς τέχναις ἀστήρ, γενικῶς étoile, πᾶν τὸ ἔχον σχῆμα ἀστεροειδές· || [πυροβ.] — σταθερός, étoile fixe, ὄργανόν τι ἐξελεγκτικὸν τῶν πυροβόλων, κτλ. || — κινητός, étoile mobile ; ὄργανον ἐξελεγκτικὸν τοῦ κοίλου τῶν πυροβόλων, τῶν καννιῶν, κτλ. || ἀστέρες σταθεροί, ἐπιδοκιμαστικοὶ καὶ ἀποδοκιμαστικοὶ τῶν διαμετρικῶν κυλίνδρων τῶν ὀβίδων, κτλ. étoiles fixes de réception et de rebut pour les cylindres à calibrer les obus, etc. || ἀστέρες σταθεροὶ (ξυστρωτοί), πρὸς ἐξέλεγξιν τῶν πυροβόλων (τῶν κυκλίων, κτλ.), étoiles fixes (hampées), pour vérifier les bouches à feu (les lunettes, etc.) ; || [ναυτ.] ἀστὴρ ἢ σημαλέος ἀστήρ, étoile, n. f. ou étoile des signaux, σημαλέον πυροτέχνημα (artifice de signal) σχήματος κυλινδρικοῦ περιτετυλιγμένον διὰ χάρτου, λάμψεως ὑπερύθρου (éclat rougeâtre), βαλλόμενον διὰ σωληνωτοῦ κιλλίβαντος (affût-tube) καὶ μετὰ γεμίσματος 8 γραμ. πυρίτιδος· || ὁ ἀστὴρ τῆς ῥίζης τοῦ τομέως ὀδόντος, étoile radicale.

ἀστήρικτος, ος, ον· ὁ μὴ (ὑπο)στηριζόμενος, non soutenu (appuyé ; étayé) ; insoutenable ; insoutenu, e ; || [μεταφ. ἐπὶ τέκνου] ἀδύνατος, faible.

ἀστίβακτος, καὶ

ἀστίβαστος, η, ον· [ἐπὶ βάμβακος ἰδίως], non cardé ; § βλ. ἀστοίβαστος.

ἀστιγματισμός, οῦ, ὁ· astigmatisme, n. m. (α καὶ στίγμα, point) ; ἀτέλεια τοῦ ὀφθαλμοῦ ἢ διοπτικοῦ τινὸς ἐργαλείου, τοιαύτη, ὥστε φωτεινόν τι σημεῖον ν' ἀπεικονίζηται οὐχὶ ὡς σημεῖον, ἀλλ' ὡς γραμμική κηλίς, ἐλλειπτικὴ ἢ καὶ ἀκανόνιστος ὥστε καθιστᾷ συγκεχυμένην τὴν διάκρισιν τούτου.

ἀστιγμάτιστος, η, ον· ὁ μὴ στιγματισθείς, non stigmatisé, ée (flétri).

ἀστιγματόμετρον, τό· astigmatomètre, n. m. ἐργαλεῖον χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ σημειοῖ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀστιγματισμοῦ.

ἀστικός, ή, όν καὶ **ἀστυκός,** ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἄστυ (τὴν πόλιν), de la ville ; de la cité ; civil, ile ; συνεπῶς ὁ κατὰ τοὺς τρόπους εὐγενής, civil, e = πολιτικός· ἐπίσης ἀστυκός, πολιτικός, civique, adj. || ἀστυκός, τοῦ ἄστεος, τῆς πόλεως, urbain, e ; || ἀστυκοὶ δῆμοι, communes urbaines ; || ἀστυκὰ σχολεῖα, écoles urbaines, καλοῦνται τὰ δημοτικὰ ἐκεῖνα σχολεῖα, ἐν οἷς πλείονες τοῦ ἑνὸς διδάσκαλοι ἐν ἓξ τάξεσι διδάσκουσι τοὺς εἰς αὐτὰ ἀπὸ τοῦ ἕκτου συμπεπληρωμένου μέχρι τοῦ δωδεκάτου τοὐλάχιστον φοιτῶντας παῖδας· || ἀστυκὸν δίκαιον, droit civil (τὸ ἰδιωτικὸν δίκαιον, jus privatus), καλεῖται τὸ ῥυθμίζον τὰς ἰδιωτικὰς (πλὴν τῶν ἐμπορικῶν) ἐννόμους σχέσεις τῶν πολιτῶν πρὸς ἀλλήλας ἢ καὶ τῆς πολιτείας ὡς νομικοῦ προσώπου λαμβανομένης, ἤτοι τὰς σχέσεις τὰς ἀναγομένας εἰς τὴν περιουσίαν ἢ τὴν οἰκογένειαν· || ἀστικὴ κατάστασις, état civil (πολιτικὴ κατάστασις), καλεῖται οὕτως ἡ κατάστασις τοῦ ἀτόμου ἐν τῇ οἰκογενείᾳ καὶ συνεπῶς ἐν αὐτῇ τῇ κοινωνίᾳ· ἡ κατάστασις αὕτη συνίσταται εἰς τὴν γέννησιν, τὸν γάμον ἢ τὸν θάνατον. Δι' ἕκαστον τῶν εἰρημένων γεγονότων συντάσσεται ληξιαρχικὴ πρᾶξις (acte de l'état civil) ; || ἀστικὸς κῶδιξ, code civil ; || ἀστικὸς στρατός, βλ. ἐθνοστρατιά· || τὰ ἀστυκὰ δικαιώματα, les droits civils ; || αἱ ἀστυκαὶ ἀρεταί, les vertus civiques ; || τὰ ἀστυκὰ καθήκοντα, les devoirs civiques.

ἄστικτος, ος, ον· ὁ μὴ διὰ στιγμάτων σημαδευμένος, ὁ μὴ ἐστιγμένος, non piqué, ée (pointé; pointillé; tacheté). ἤτοι ὁ μὴ διαστιχθείς, ὁ μὴ ἐστιγμένος, ὁ μὴ στικτός, non ponctué, ée.

ἀστικῶς καὶ **ἀστυκῶς,** [ἐπίρ.] ἰδιωτικῶς, ὡς ἁπλοῦς ἀστός, bourgeoisement.

ἀστίλβωτος, η, ον· ὁ μὴ στιλβωμένος, non polissé, ée ; ὁ μὴ λελειασμένος, non lissé; ὁ μὴ γυαλισμένος, non lustré ; non glacé ; συνεπῶς ὁ θαμβός, ὁ ἄστιλπνος, terne; mat, e.

ἀστιφυλακή, ἀστιφύλαξ, βλ. ἀστυφυλακή.

ἀστλέγγιστος, ος, ον· ἀπάστρευτος μὲ τὴν στλεγγίδα, qui n'est pas étrillé ; ἀξύστριστος, non étrillé, ée.

ἄστιλπνος, ος, ον· ὁ ἀμαυρός, ὁ θαμβός, terne, adj. ὁ μουντός, θαμβός, mat, e.

ἀστιλπνόω-ῶ· βλ. ἀμαυρόω-ῶ.

ἀστιξία, ας, ἡ· ἔλλειψις στίξεως manque de ponctuation.

ἀστοίβακτος, η, ον· καὶ

ἀστοίβαστος, η, ον· ὁ μὴ στοιβαχθείς, συσσωρευθείς, non entassé (empilé, accumulé); § [ναυτ.] non arrimé ; βλ. καὶ στοιβάζω.

ἀστοιχείωτος, ος, ον· ὁ μὴ γνωρίζων οὔτε τὰ πρῶτα στοιχεῖα (τὰς πρώτας ἀρχὰς τῶν γνώσεων, ὁ μὴ ἔχων τὰς προκαταρκτικὰς γνώσεις) τέχνης, ἐπιστήμης, κτλ. qui n'a pas les premières notions (qui ne possède pas les éléments) d'un art, d'une science, etc. ὁ ἀμαθής, ἀπαίδευτος, ignorant, e; ὁ ἀπαίδευτος, ἀπαιδαγώγητος, inculte.

ἀστόλιστος, η, ον· ὁ μὴ ἐστολισμένος, ὁ ἀκαλλώπιστος, ἀκόσμητος, ὁ μὴ στολισθείς, κοσμηθείς, διακοσμηθείς, non orné; non paré; non décoré.

ἀστόλιχτος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] ἀστόλιστος.

ἀστόμωτος, ος, ον· (στομόω) ὁ μὴ στομωθείς, βαφεὶς (ἰδ. ἐπὶ σιδήρου), non trempé (fer) ; βλ. βάψις, βάπτω.

ἀστοργία, ας, ἡ· ἔλλειψις στοργῆς, manque d'affection (d'attachement) ; inaffection, n. f; ἀναισθησία, insensibilité, n. f ; σκληρότης, dureté, n. f.

ἄστοργος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων στοργὴν πρὸς τὰ ἔγκονα (πρὸς τοὺς οἰκείους), qui n'aime pas (qui n'a point d'attachement pour) ses descendants (ses proches); συνεπῶς ὁ ἀναίσθητος, insensible ; ὁ μὴ ἔχων αἰσθήματα υἱοῦ, infilial, ale ; ὁ παρὰ φύσιν, dénaturé, ée, ἤτοι ὁ ἄστοργος, σκληρός, cruel, elle; dur, e ; ὁ ἀναίσθητος πρὸς τοὺς συγγενεῖς καὶ τὴν πατρίδα· || ἄστοργος πατὴρ (υἱός), père (fils) dénaturé ; || [νομ.] ἄστοργος διαθήκη, testament inofficieux.

ἀστόργως [ἐπίρ.] ἄνευ στοργῆς, sans affection.

ἀστόρευτος, η, ον· ὁ μὴ ἐστορευμένος, ἀκάλυπτος, non recouvert, e.

ἀστός, οῦ, ὁ· θηλ. ἡ ἀστή, βλ. λέξιν· ὁ ἐκ τοῦ ἄστεος (κάτοικος πόλεως), habitant de la ville (de la cité), citadin, e; ὁ πολίτης, citoyen, enne ; || παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀστὸς=πολίτης Ἀθηναῖος, citoyen d'Athènes ; || ἀστός, ἀστή, τανῦν ἰδίως πολίτης ἐκ τῆς μέσης τάξεως, bourgeois, eoise.

ἀστοχασιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] τὸ νὰ μὴ στοχάζηταί τις (προβλέπῃ, σκέπτηταί τις) διά τι, ἔλλειψις προβλεπτικότητος, défaut de prévoyance ; ἀπροβλεψία, imprévoyance, n. f. ἀλογιστία, ἀκρισία, inconsidération, n.f. ἀπερισκεψία, irréflexion, n. f. ἀνοησία, étourderie, n. f. ἐλαφρότης, légèreté, n. f.

ἀστόχαστα, [δημ. ἐπίρ.] βλ. ἀστοχασιά, inconsidérément ; étourdiment ; légèrement ; à l'étourdie ; μετ' ἀπροβλεψίας, avec imprévoyance.

ἀστόχαστος, η, ον· ὁ μὴ στοχασθεὶς ἢ στοχαζόμενος (προβλέπων, σκεπτόμενος), ὁ ἀλόγιστος, ἀσύνετος, ἄκριτος, inconsidéré, ée : ἀπερίσκεπτος, irréfléchi, e ; ἀνόητος, étourdi, e ; ἐλαφρός, léger, ère ; ἀπρονόητος, ἀπρόβλεπτος, imprévoyant, e ; ὁ ἔχων ἔλλειψιν προβλεπτικότητος, qui manque de prévoyance ; || ἄνθρωπος ἀστόχαστος, homme imprévoyant; || οἱ ἀστόχαστοι εἶνε συνάμα εὐτυχεῖς καὶ δυστυχεῖς, les imprévoyants sont à la fois heureux et malheureux.

ἀστοχάω, μέλ. ήσω· διάλ. Ἠπείρου καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ προσέτι ἀντὶ τοῦ ἀποτυγχάνω, καθ' ἃ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀστοχέω· ὡς «ἀστόχησε τὸ χωράφι» καὶ ἀστόχια, ἀντὶ τοῦ ἀποτυχία, ἀφορία, ἀκαρπία· ὡς «εἶνε ἀστόχια 'φέτος»· || ἀστοχήσανε φέτι τὰ ψωμιὰ [διάλ. Κύμης]=ἀπέτυχον, δὲν ἐπέτυχον ἐφέτος οἱ δημητριακοὶ καρποί.

ἀστοχέω, βλ. ἀστοχῶ.

ἀστόχημα, ατος, τό· ἡ ἀποτυχία, mauvais succès, insuccès, n. m. ἡ ἀδεξιότης, maladresse, n. f. ἡ ἀστοχία, τὸ λάθος, faute, n. f. ἀπάτη, πλάνη, erreur, n. f.

ἀστοχιά, ἡ· [διάλ. Καρπάθ.] ἡ σιτοδεία, ἡ ἀποτυχία τῶν δημητριακῶν καρπῶν· [δημ.] βλ. ἀστοχία.

ἀστοχία, ας, ἡ· ἀποτυχία ἀπὸ τοῦ σκοποῦ, τὸ ἀστόχημα, λάθος, faute, n. f. ἀπάτη, πλάνη, erreur, n. f. ἰδίως ἀπροσεξία, inadvertance, n. f. ἀδεξιότης, maladresse, n. f. § [δημ.] ἀστοχιά, ἀποτυχία, insuccès, n. m. échec, n. m. κακοτυχία, malchance, n. f. δυστυχία, malheur, n. m. || ἀστοχιά σου ! [ἐπιφ.], malheureux ! ἤτοι κακόμοιρε ! δυστυχισμένε!

ἀστόχιν, τό, [διάλ. Οἰνόης]=ἄστοχον, πρᾶγμα περιττὸν διὰ τὴν εὐτέλειάν του, chose inutile.

ἄστοχος, ος, ον· ὁ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, qui manque le but ; qui porte à faux ; ὁ ἀδέξιος, maladroit, e ; ἀπρόσεκτος, inattentif, ive; ἄσκεπτος, ἀπερίσκεπτος, inconsidéré, ée ; § ὁ ἀποτυγχάνων, manqué, ée ; échoué, ée; raté, ée ; avorté, ée ; ἀνωφελής, inutile.

ἀστοχῶ (έω), μέλ. ήσω, ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, manquer le but, ἤτοι ἀποτυγχάνω τὸν σκοπόν, τὸν στόχον, τὸν προορισμόν, κτλ. βλ. καὶ ἀστοχάω· || ἀστοχῶ, ἀποτυγχάνω, échouer ; manquer ; rater ; avorter ; || ἀστοχῶ, δὲν προσέχω, ne pas faire attention ; ἀπατῶμαι, se tromper ; λησμονῶ, oublier ; § [ναυτ.] ἀστοχῶ (σφάλλω) κατὰ τὴν ἀναστροφήν, manquer à virer ; βλ. καὶ ἀναστροφή (virement).

ἀστόχως, [ἐπίρ. προηγ.] inconsidérément, ἀσκέπτως, ἀπερισκέπτως, βλ. καὶ ἀστόχαστα· ἀδεξίως, maladroitement ; § ἀνεπιτυχῶς, sans succès ; sans réussir.

ἀστράβη, ης, ἡ· ξύλινον ἐπίσαγμα ἐφ' οὗ

ἐπέθετον φορτία, τὸ σάγμα, σαμάρι, bât, n.m; ἐκ τούτου ἀστράβη, arçon, n.m. (de la selle, du bât), καλεῖται τεμάχιον ξύλινον κεκαμμένον ἀποτελοῦν μέρος τοῦ σκελετοῦ (charpente) τῆς σέλλης ἢ τοῦ σάγματος· βλ. σέλλα· || — τῆς σελλίσκης, arçon de sellette ; || — σεσιδηρωμένη, arçon ferré ; || — κατηρτισμένη, arçon garni ; || — ἀκατάρτιστος, arçon non garni ; || ἀψὶς τῆς ἀστράβης, arcade d'arçon ; βλ. ἀψίς· § [ναυτ.] ἀστράβη, guirlande, n. f. κοινῶς ἡ φουρνιστή· καλοῦνται ἀστράβαι (φουρνισταῖς), guirlandes, ἐσωτερικαὶ ξύλιναι ἐνδέσεις πλοίου ἀποτελούμεναι καθάπερ οἱ ἀγκῶνες καὶ οἱ νομεῖς (courbes, couples) ἐκ δύο σκελῶν σχηματιζόντων γωνίαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀνοικτήν· ἀναλόγως τῆς θέσεως ἐν ᾗ κεῖνται αἱ ἀστράβαι διακρίνονται εἰς ἀστράβας πρῴρας αἵτινες καλοῦνται κυρίως guirlandes, εἰς ἀστράβας κύτους, porques, n. f. καὶ εἰς ἀστράβας πρύμνης, courbes d'écusson ; αἱ τελευταῖαι αὗται εἰσιν ἐσωτερικαὶ ξύλιναι τοῦ πλοίου ἐνδέσεις ἐπὶ τοῦ κάτω μέρους τῆς πρύμνης συνδέουσαι τὰ δίκρανα τῆς οὐρᾶς (barres d'arcasse) μετὰ τῶν νομέων· σήμερον δὲν τίθενται πλέον ἀστράβαι πρὸς πρύμνην.

ἀστραγαλιά, ἡ· ἡ ἀγρία γλυκόρριζα, fausse réglisse, παραγομένη ἐκ τοῦ φυτοῦ ἀστράγαλος· § [ναυτ.] ἀστραγαλιαί, αἱ, vaigres de fond, n. f. καλοῦνται αἱ πρῶται παρὰ τὸ ἐσωτρόπιον (carlingue) σειραὶ τῶν ἐντερονίδων (vaigres) τοῦ κύτους, ἤτοι σανίδες παχεῖαι ἀποτελοῦσαι τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ ἔνδυμα παρὰ τὸ ἐσωτρόπιον.

ἀστραγάλειος, ος, ον· ὁ ἀφορῶν τοὺς ἀστραγάλους, qui concerne les astragales (les chevilles, les vertèbres) ; || ὁ ἐξ ἀστραγάλων κατασκευασθεὶς ἢ διακοσμηθείς, fait ou orné d'astragales.

ἀστραγαλίζω, μέλ. ίσω· παίζω μὲ ἀστραγάλους, κοινῶς παίζω τὸ κότσι (τὰ κότσια), jouer aux osselets.

ἀστραγαλῖνος, ίνου, ὁ· [πτην.], ἡ καρδερίνα, chardonneret, n. m.

ἀστραγάλιον, τό· καὶ

ἀστραγαλίσκος, ου, ὁ· μικρὸς ἀστράγαλος, petit astragale ; petit osselet ; § [τεχν.] —, dé, n. m. ἢ fromage, n. m. καλεῖται τὸ ὑπὸ τὴν χοάνην (creuset) πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς τιθέμενον, καθὼς καὶ τὸ ὑπὸ τοὺς τύπους (moule).

ἀστραγαλομαντεία, ας, ἡ· μαντεία διὰ τῶν ἀστραγάλων, divination par les osselets.

ἀστράγαλος, ὁ· [ἀνατ.] τὸ κότσι τοῦ ποδός, osselet du pied, la cheville (du pied), καλεῖται τὸ ἀνώτερον καὶ ὀπίσθιον τῶν ὀστῶν τοῦ ταρσοῦ, κείμενον μεταξὺ κνήμης καὶ πτέρνης, ὀστοῦν βραχύ, ἀνωμάλως κυλινδρικόν, δι' οὗ τὰ ὀστᾶ τῆς κνήμης ἀρθροῦνται μετὰ τοῦ ταρσοῦ· || ὡς τὸν ἀστράγαλον, ὡς τοὺς ἀστραγάλους, jusqu'a la cheville ; § —, τὸ κότσι (τοῦ ποδὸς) δι' οὗ παίζουσι τοὺς ἀστραγάλους (τὰ κότσια), osselet (pour jouer), n. m. συνήθ. πληθ. οἱ ἀστράγαλοι, les osselets, τὸ παιγνίδιον τοῦ ἀστραγάλου κατ' ἀρχὰς ἐκ τῶν ἀστραγάλων ζώων τινῶν, εἶτα δὲ καὶ ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ καὶ λίθου κατασκευασμένου· οὗτοι ἦσαν στρογγύλοι ἐπὶ δύο πλευρῶν, διὰ στιγμῶν δὲ σεσημειωμένοι ἐπὶ τῶν τεσσάρων, ὥστε 1 καὶ 6, καὶ 3 καὶ 4 ἔκειντο ἀντικρὺς ἀλλήλων· ἐξ αὐτῶν ἐγένοντο οἱ κύβοι (dés), σημειούμενοι ἐπὶ τῶν ἓξ πλευρῶν. § [βοτανικ.] —, astragale, n. m. τὸ πολυειδέστατον γένος τῶν Κολοβανθῶν· φυτὰ θαμνώδη τε καὶ ποώδη, τινὰ δὲ ἐξ αὐτῶν ἐπέτεια· § [ἀρχιτ.] —, astragale, n. m. λεπτὸν κυλινδρικὸν ἐξόγκωμα. Κυλινδρικὴ γλυφὴ συνισταμένη ἀπὸ λεπτὴν σπεῖραν (tore) συνοδευομένην ὑπὸ κανόνος (filet), περιβάλλουσα τὸν κορμὸν τοῦ κίονος (fût de la colonne) καὶ χωρίζουσα τοῦτον ἀπὸ τοῦ κιονοκράνου. Ἐπίσης ὁ ἀστράγαλος εὑρίσκεται καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς προόψεως ἐπιστυλίου (architrave) ἢ προστομιαίου (chambranle). Ὅταν ὁ ἀστράγαλος ἦνε εὐθύς, καλεῖται καὶ γογγύλος κανὼν (βλ. λέξιν), ὅταν δὲ κοσμῆται διὰ στρογγύλων ἢ ἐπιμήκεων κόμβων (grains) καλεῖται κομβοειδὲς (chapelet)· ἐκλήθη ἀστράγαλος καθότι τὰ ἀνάγλυφα ὠοειδῆ κοσμήματα ἐξ ὧν κυρίως ἀποτελεῖται, εἶνε παρεμφερῆ ἀστραγάλοις. Ἐν τῇ γοτθικῇ ἀρχιτεκτονικῇ ὁ ἀστράγαλος εἶνε πολὺ σπουδαιότερος παρὰ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ, ἐνίοτε δὲ ἡ κατατομὴ αὐτοῦ διαφέρει οὐσιωδῶς καὶ καθίσταται κωνικὴ ἢ λεπτύνεται διὰ κοιλώματος (cavet). § [πυροβ.] ὁ ἀστράγαλος τοῦ αὐχένος ἢ τὸ περιαυχένιον, astragale du collet, εἶνε τὸ κυλινδρικὸν τμῆμα εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος τῶν παλαιῶν πυροβόλων.

ἀστραγαλώδης, ης, ες· ὅμοιος ἀστραγάλῳ, en forme d'astragale

ἀστράγγιστος, η, ον· [δημ.] ἀδιήθητος, ὁ μὴ στραγγισθείς, non filtré [égoutté ; passé (par le couloir ou par la chausse)] infiltré, ée ; ὁ μὴ ἐκπιεσθείς, ἐκθλιβείς, non pressuré (exprimé).

ἀστρακιά, ἡ· [δημ.] βλ. ὀστρακιά, scarlatine, n. f.

ἄστραμμα, τό· [Αἰτωλ.ἰδίωμ.] ἡ ἀστραπή.

ἀστραπή, ῆς, ἡ· [μεταφ.] éclair, n. m. ὀνομάζεται ὁ σπινθὴρ (καὶ συνεπῶς ἡ λάμψις) ὁ παραγόμενος ἐκ τῆς ἐξουδετερώσεως τοῦ ἀντιθέτου ἠλεκτρισμοῦ δύο νεφῶν ἢ νέφους καὶ ἐδάφους. Ἐὰν ὁ σπινθὴρ συναντήσῃ γήϊνον ἀντικείμενον, παράγεται ὁ κεραυνὸς (foudre). Ἡ βροντὴ (tonnerre) γεννᾶται ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ σπινθῆρος ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ· ἀλλ' ἕνεκα τῆς καταπληκτικῆς ταχύτητος τοῦ φωτὸς καὶ τῆς σχετικῆς μικρᾶς ταχύτητος τοῦ ἤχου (340 μέτρ. κατὰ δεύτερον λεπτόν), τὴν μὲν ἀστραπὴν βλέπομεν ἀμέσως, ἐνῷ τὴν βροντὴν ἀκούομεν κατόπιν καὶ τοσοῦτον βραδύτερον, ὅσον μείζων ἢ ἀπόστασις τοῦ σπινθῆρος, ἢ καὶ δὲν ἀκούομεν ποσῶς ἐὰν ἡ ἀπόστασις ἦνε μεγάλη· βλ. καὶ μετέωρα· || κατ' ἐπέκτασιν ὅθεν ἀστραπή=λάμψις, éclat, n.m. lueur, n.f.

ἀστραπηβόλος, ος, ον· ὁ ῥίπτων ἀστραπὰς (λάμψεις), qui lance (jette) des éclairs ;

ὁ λάμπων ὡς ἀστραπή, brillant (λαμπρός, στιλπνός, θαμβώνων, éblouissant) comme un éclair ; || — (κεραυνοβόλος), fulgurant, ante, adj. καὶ κατ' ἐπέκτασιν, ταχύς, rapide, ὡς ἡ ἀστραπή· || βλέμμα ἀστραπηβόλον, un regard fulgurant.

ἀστραπηδόν, [ἐπίρ.] (ταχὺς) ὡς ἡ ἀστραπή, comme un éclair ; ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, en un clin d'œil ; en moins de rien.

ἀστραπιαῖος, αία, αῖον, ταχὺς ὡς ἡ ἀστραπή, rapide comme l'éclair.

ἀστραπιαίως, [ἐπίρ.] βλ. ἀστραπηδόν.

ἀστραποβαρεμένος, η, ον· [διάλ. Ἠπείρ.] κτυπημένος ἀπὸ τὸν κεραυνόν, κεραυνόπληκτος, foudroyé, ée ; κεκεραυνωμένος· 2) ὡς κατάρα, «ἄ ! τὸν ἀστραποβαρεμένο».

ἀστραπόβροντον, τό· [συνηθ. πληθ.] éclairs accompagnés de tonnerre.

ἀστραποτσιουκανάει, [Αἰτωλ. ἰδίωμα], βροντᾷ, il tonne.

ἀστραπουβουλάει, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἤτοι ἀστράπτει, βλ. ἀστράπτω, ῥίπτει κεραυνόν.

ἀστράπτω, μέλ. ἄψω, ῥίπτω ἀστραπάς, lancer (jeter) des éclairs; [κυρίως καὶ μεταφ.] καὶ ἐν γένει ἐκπέμπω λάμψιν, briller ; ἐπίσης φεγγοβολῶ, ἀποστίλβω, reluire, ἐκλάμπω, resplendir ; φωτίζω, illuminer ; λάμπω (ἐπὶ ὀφθαλμῶν), briller ; ἐκπέμπω σπινθῆρας, étinceler ; || [ἐνεργ.] —, éclairer ; || Ζεὺς ἀστράπτει, Jupiter éclaire ; || ἤστραπτεν ὅλην τὴν νύκτα, il a éclairé toute la nuit ; || [τριτοπρ.] ἀστράπτει, il éclaire ; il fait des éclairs ; || ἡ ἐκκλησία ἤστραπτεν ἀπὸ φῶτα, l'église resplendissait de lumière ; || ἡ χαρὰ ἤστραπτεν εἰς τὸ πρόσωπόν του, la joie éclatait sur son visage ; || τὸ μάτι του ἤστραψεν ἀπὸ θυμόν, son œil étincela de colère ; || [μεταβ. μεταφ.] τοῦ ἄστραψε μίαν [φρ. δημ.], il lui flanqua un soufflet (une gifle).

ἀστρατεία, ας, ἡ· exemption du service militaire ; ἤτοι ἀπαλλαγὴ (ἐξαίρεσις) ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, οὔσης κατὰ κανόνα ὑποχρεωτικῆς διὰ πάντα Ἕλληνα.

ἀστράτευτος, ος, ον· ὁ μὴ ὡς στρατιώτης ὑπηρετήσας, qui n'a pas servi dans l'armée.

ἀστραψιά, ἡ· [δημ.] ἡ ἀστραπή, éclair, n. m ; λάμψις (φωτός), éclat (de lumière).

ἄστραψις, εως, ἡ· [δημ.] βλ. ἀστραπή. ἀστραψιά.

ἄστρεπτος, ος, ον· ὁ μὴ στρεφόμενος, qu'on ne peut tourner ; ὁ ἀγύριστος, non tourné ; intourné, ée ; ὁ ἄκαμπτος, raide ; ἀκίνητος, immobile; σκληρὸς (ἐπὶ ξύλου), dur.

ἄστρηπτος, η, ον, καὶ

ἄστρηφτος, η, ον· ὁ μὴ στρεπτός, ὁ μὴ συνεστραμμένος (στρημμένος), non tordu, e; non tors, e; || ἄστρηπτον μετάξι, soie floche; || [ἐμπορ.] ἄστρηπτον νῆμα, water twist (λέξ. ἀγγλ.)

ἀστρικό, τό· [διάλ. Κύμης] ἄνεμος ἰσχυρός.

ἀστρικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄστρα, sidéral, e ; stellaire ; astral, e ; || ἀστρικὴ ἡμέρα, jour sidéral ; βλ. καὶ ἡμέρα.

ἄστριος, ὁ· [ὀρυκτ.], ἄστριοι, feldspaths, n. m. λίθος ἔχων διαφύσεις διαλεύκους καὶ ἀποστιλβούσας (Διοσκ.)· ὀνομάζονται οὕτως ὁμὰς ὀξυπυριτιακῶν ὀρυκτῶν ἐμπεριεχόντων ὡς βάσεις ἄργιλον (alumine), κάλι (potasse), νάτρον (soude), ἄσβεστον (chaux), καὶ ὁτὲ μὲν εἶνε ἄχροοι καὶ διειδεῖς, ὁτὲ δὲ διαφώτιστοι ἢ ἀδιαφανεῖς καὶ φαιοὶ ἢ σαρκόχροοι, κτλ.

ἀστρίτης, ὁ (ὄφις), ἡ ἔχιδνα, vipère, n. f. ἡ ἀσπίς, aspic.

ἀστρίχα, ἡ [διάλ. Ἠπείρ.], ἡ προβολὴ τῆς στέγης τῆς οἰκίας (παρὰ τὸ τρέχω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ῥέω), τὸ γεῖσον καὶ ὁ θριγκός· ἐν Θεσσαλίᾳ ῥῆμα ἀστραχιάζω = στεγάζομαι, βλ. καὶ ἀστροάχα.

ἀστροάχα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρ.] ἀστριάχα. ἀστρίχα καὶ ὀστρέχα παρ' ἄλλοις· τὸ κενὸν διάστημα τὸ μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ τῆς στέγης ἔσωθεν τῶν δωματίων· βλ. ἀστρίχα.

ἀστρογγύλευτος, η, ον· ὁ μὴ ἐστρογγυλευμένος, non arrondi, inarrondi, e, adj.

ἀστρογραφία, ἡ· astrographie, n. f. ἡ περιγραφὴ τῶν ἀστέρων· ἡ περὶ τῶν ἀστέρων πραγματεία, traité sur les astres.

ἀστρογράφος, ου, ὁ· astrographe, n. m. ὁ γράφων (περιγράφων) τὰ ἄστρα.

ἀστρογνωσία, ἡ· astrognosie, n. f. κλάδος τῆς ἀστρονομίας πραγματευόμενος τὰ σχετιζόμενα πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας, ἐν ἀντιθέσει τῶν εὐαισθητοτέρων κινήσεων τῶν πλανητῶν, ἤτοι ἡ γνῶσις τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων τῶν ὁρατῶν εἰς τὸν ἄοπλον ὀφθαλμόν, τῶν ἀστερισμῶν εἰς οὓς οὗτοι διαιροῦνται, τῶν φάσεων αὐτῶν, κτλ.

ἀστροδυναμική, ἡ· astrodynamique, n. f. δυναμικὴ τῶν ἀστέρων· αἱ δυνάμεις αἵτινες κινοῦσι ταῦτα· ἡ γνῶσις τῶν δυνάμεων τούτων.

ἀστροειδής, ής, ές· ὅμοιος μὲ ἄστρον, en forme d'étoile ; stelliforme ; βλ. καὶ **ἀστεροειδής.**

ἀστροειδῶς, [ἐπίρ.] en forme d'étoile, ἐν σχήματι ἀστέρος· ἀστεροειδῶς.

ἀστρολάβιον, τό· [ἀστρ.] astrolabe, n.m. ὀνομάζεται τὸ ὑπὸ τοῦ Ἱππάρχου ἐφευρεθὲν ὄργανον πρὸς εὕρεσιν τοῦ μήκους καὶ πλάτους τῶν ἀστέρων (Κρικωτὴ σφαῖρα). Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ὠνομάζετο ἀστρολάβιον καὶ ὄργανόν τι ἁπλοῦν ἐν χρήσει ἄλλοτε παρὰ τοῖς ναυτικοῖς πρὸς εὕρεσιν τοῦ ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα ὕψους τῶν ἀστέρων, συνίστατο δὲ ἐκ κύκλου διηρημένου φέροντος δίοπτρον διὰ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἡ σκόπευσις.

ἀστρολατρεία, ἡ· astrolâtrie, n. f. ἡ λατρεία πρὸς τοὺς ἀστέρας, adoration des astres ; culte rendu aux astres, ἢ sidérisme, n. m.

ἀστρολάτρης, ου, ὁ· astrolâtre, n. et adj. ὁ λατρεύων τοὺς ἀστέρας· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστρολατρείαν· || οἱ Χαλδαῖοι ἦσαν ἀστρολάτραι, les Chaldéens étaient astrolâtres.

ἀστρολογία, ας, ἡ· astrologie, n. f. (ὡροσκοπία, horoscopie), ὀνομάζεται ἡ ψευδὴς

ἐπιστήμη δι' ἧς ἐκ τῆς θέσεως τῶν ἀστέρων ζητεῖται ἡ πρόγνωσις τῶν συμβησομένων, εἴτε ταῦτα εἶνε γενικὰ γήϊνα φαινόμενα (καιρὸς), εἴτε ἡ μέλλουσα τύχη ἀνθρώπων· πρώτη ἀφορμὴ τῆς ἀστρολογίας φαίνεται ὅτι ὑπῆρξεν ἡ λατρεία τῶν ἀστέρων, κοιτὶς δ' αὐτῆς ἡ Μεσοποταμία.

ἀστρολογικός, ή, όν· astrologique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀστρολογίαν· || ἀστρολογικαὶ προγνώσεις, prévisions astrologiques ; § ἐπίσης ὁ κατάλληλος δι' ἀστρολογικὰς παρατηρήσεις, π. χ. ἀστρολογικὸν ἀστεροσκοπεῖον, observatoire astrologique ; || ἀστρολογικὸν σχῆμα, figure astrologique, καλεῖται ἡ περιγραφὴ καὶ γενικὴ ἄποψις τῶν ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα ἀστέρων κατὰ τὴν στιγμὴν τῶν παρατηρήσεων.

ἀστρολογικῶς, [ἐπίρ.] astrologiquement, adj. κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀστρολογίας· || ὡροσκόπιον ληφθὲν ἀστρολογικῶς, horoscope tiré astrologiquement.

ἀστρολόγος, ὁ· astrologue, n. m. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἀστρολογίαν, ὁ μελετῶν ἢ γνωρίζων τοὺς κανόνας αὐτῆς· οἱ ἀστρολόγοι ἐθεωροῦντο ἔξυπνοι καὶ ἐπιτήδειοι.

ἀστρολογῶ (έω), καταγίνομαι εἰς τὴν ἀστρολογίαν, s'occuper d'astrologie.

ἀστρολούλουδον, τό· [βοτ.] εἶδος ἀστέρος, espèce d'aster ; ἐκλήθη **ἀστὴρ** (aster) καθότι τὰ ἄνθη του διατίθενται ἀστεροειδῶς.

ἀστρομαντεία, ας, ἡ· astromancie, n. f. ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων μαντεία, ἥτις συνηθέστερον καλεῖται **ἀστρολογία** (astrologie).

ἀστρομαντικός, ή, όν· astromancique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστρομαντείαν ; || [οὐσ.] ἡ ἀστρομαντικὴ (ἐνν. τέχνη), art astromancique, ἤτοι ἡ ἀστρομαντεία, astromancie, n. f.

ἀστρομάντις, εως, ὁ καὶ ἡ· astromancien, enne, n. ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων· ὁ ἀστρολόγος, astrologue.

ἀστρομετεωρολογία, ἡ· [ἀστρ.] astrométéorologie, n. f. ὀνομάζεται ἡ ψευδής, ἡ ἐσφαλμένη ἐπιστήμη τῆς προγνώσεως τοῦ καιροῦ (connaissance des temps = ἀστρονομικὸν ἡμερολόγιον) ἐκ τῆς θέσεως τῶν ἀστέρων. Ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς ἀστρομετεωρολογίας συνδέεται πιθανῶς μετὰ τῆς ἀστρολογίας.

ἀστρομετρία, ἡ· astrométrie, n. f. τέχνη τοῦ μετρεῖν τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἀστρομέτρου τὰς φαινομένας διαμέτρους τῶν ἀστέρων καὶ τὰς μικρὰς μεταξὺ τούτων ἀποστάσεις· βλ. καὶ **ἀστροφωτομετρία.**

ἀστρομετρικός, ή, όν· astrométrique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀστρομετρίαν.

ἀστρομετρικῶς, [ἐπίρ.] astrométriquement, adj. κατὰ τρόπον ἀστρομετρικόν.

ἀστρόμετρον, τό· astromètre, n. m. ὄργανον χρήσιμον πρὸς καταμέτρησιν τῶν φαινομένων διαμέτρων τῶν ἀστέρων καὶ τῶν μικρῶν μεταξὺ τούτων ἀποστάσεων.

ἄστρον, ου, τό· [ἀστρον.] astre, n. m. (ἐκ τοῦ Ἑλλην.) καλεῖται οὕτω πᾶν οὐράνιον σῶμα λάμπον ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ λαμβάνον τὴν λάμψιν του ἐξ ἀνακλάσεως ἑτέρου σώματος· διακρίνουσι σήμερον μεταξὺ τῶν ἀστέρων (astres) τοὺς ἀπλανεῖς (étoiles fixes), τοὺς πλανήτας μετὰ τῶν δορυφόρων των (les planètes et leurs satellites) καὶ τοὺς κομήτας (comètes) ; || ἀστήρ, étoile, n. f. πλ. ἀστέρες, βλ. λέξιν· (λατ. stella), λέγονται ἐν τῇ συνήθει ὁμιλίᾳ δι' ὅλα τὰ ἄστρα (astres), πλὴν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης· || ἡ λάμψις τῶν ἀστέρων, la clarté des étoiles ; || μελετᾶν τὴν πορείαν τῶν ἀστέρων, étudier la marche des étoiles ; || [μεταφ.] — astre, n. m. ἄτομον πολὺ ὡραῖον· π. χ. ἄστρον ὡραιότητος, un astre de beauté ; ἐπίσης πρόσωπόν τι ἔξοχον, διακεκριμένον· || [ποιητ.] μέχρι τῶν ἀστέρων, jusqu'aux astres, ἤτοι εἰς μέρος ἢ εἰς βαθμὸν ὑψηλόν, ἀνώτατον· || — τῆς ἡμέρας (l'astre du jour), ἄστρον ὅπερ μᾶς φωτίζει (l'astre qui nous éclaire), ἄστρον τῶν ἐποχῶν (l'astre des saisons) ἢ ἁπλῶς τὸ **ἄστρον**, l'astre, λέγεται ὁ ἥλιος, le soleil ; || — τῆς νυκτὸς (τῶν νυκτῶν), l'astre de la nuit (des nuits), νυκτερινὸν ἄστρον (l'astre nocturne), ἀργυρομέτωπον ἄστρον (l'astre au front d'argent), ἄστρον τῶν ἐραστῶν (l'astre des amants), λέγεται ἡ σελήνη, la lune ; § — (παράσημον) ὁ ἀστήρ, plaque, n. f. ou crachat, n. m.

ἀστρονομία, ἡ· astronomie, n. f. εἶνε ἡ ἐπιστήμη ἡ ἀσχολουμένη περὶ τοὺς ἀστέρας, ἐξετάζουσα τὴν κίνησιν, τὸ μέγεθος καὶ τὴν φυσικὴν κατάστασιν αὐτῶν· || πλανητικὴ ἀστρονομία, astronomie planétaire, εἶνε ἡ εἰδικὴ ἐπιστημονικὴ ἐξέτασις τῶν πλανητῶν· || κομητικὴ ἀστρονομία, astronomie cométaire, λέγεται ἡ εἰδικὴ ἐπιστημονικὴ ἐξέτασις τῶν κομητῶν.

ἀστρονομικός, ή, όν· astronomique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀστρονομίαν· || ἀστρονομικοὶ ὑπολογισμοί, calculs astronomiques ; || ἀστρ. πίνακες, tables astronomiques ; εἰδικώτερον πίνακες τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, τοῦ Ἑρμοῦ, κτλ. ὀνομάζονται πίνακες ὑπολογισμένοι ἐπὶ τῇ βάσει τῆς θεωρίας καὶ παρατηρήσεων παρέχοντες τὰ στοιχεῖα, ὅπως δι' αὐτῶν εὑρίσκεται οἱανδήποτε ἐποχὴν ἡ θέσις τοῦ οὐρανίου σώματος διὰ τὸ ὁποῖον ὑπελογίσθησαν· || ἀστρονομικοὶ χάρται, cartes astronomiques, ὀνομάζονται αἱ ἐπίπεδοι παραστάσεις μερῶν (ἀστερισμῶν) τῆς οὐρανίας σφαίρας. Αἱ βάσεις ἐφ' ὧν στηρίζονται οἱ ἀστρ. χάρται εἶνε αἱ αὐταὶ καὶ αἱ τῶν γεωγραφικῶν πινάκων· || ἀστρονομικὴ ἡμέρα, jour astronomique, ἀκριβὴς διάρκεια, ἥτις εἶνε πάντοτε ἡ αὐτὴ (σταθερά), φαινομένης περιστροφῆς τοῦ ἡλίου περὶ τὴν γῆν, ἢ μᾶλλον περιστροφῆς τῆς γῆς περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς· ἡ ἀστρονομικὴ ἡμέρα ἄρχεται τὴν μεσημβρίαν, κατὰ τὴν μεσουράνησιν τοῦ κέντρου τοῦ ἡλίου, ἤτοι κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ κέντρου τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὸν μεσημβρινὸν τοῦ τόπου· || ἀστρ. ὥρα, heure astronomique, τὸ ἓν εἰκοστὸν τέταρτον μέρος τῆς ἀστρονομικῆς ἡμέρας· || ἀστρ. ἔτος, année as-

tronomique, ἀκριβὴς διάρκεια τῆς φαινομένης περιφορᾶς τοῦ ἡλίου περὶ τὴν γῆν· ‖ ἀστρ. ἡμερολόγιον, journal astronomique, ἢ χρονολόγιον, ὀνομάζεται συλλογὴ ἀστρονομικῶν ἐφημερίδων δι' ὡρισμένον τι ἔτος, προσέτι δὲ καὶ δεδομένων διὰ διάφορα ἀστρονομικὰ φαινόμενα, οἷον ἐκλείψεις, κτλ. Τὰ διάφορα ἀστρ. ἡμερολόγια (ἐπιγραφόμενα connaissance des temps, κτλ.) ἐκδίδονται ὑπὸ ἰδιαιτέρων γραφείων (bureau des longitudes, κτλ.) πρὸ τοῦ ἔτους διὰ τὸ ὁποῖον ἰσχύουσι.

ἀστρονομικῶς [ἐπίρ.], συμφώνως μὲ τοὺς κανόνας τῆς ἀστρονομίας, suivant les règles de l'astronomie ; astronomiquement.

ἀστρονόμος, ὁ· astronome, n. m. ὁ γνωρίζων ἢ καταγινόμενος εἰς τὴν ἀστρονομίαν· ‖ ὁ Νεύτων ὑπῆρξε μέγας ἀστρονόμος, Newton fut un grand astronome ; ‖ [ἐπιθετικῶς] ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἀστρονομίαν, ὁ ἀφιερωμένος εἰς ταύτην· ‖ μαθηματικὸς ἀστρονόμος, un mathématicien astronome.

ἀστρονομῶ (έω), καταγίνομαι εἰς τὴν ἀστρονομίαν, s'occuper de l'astronomie, ἢ εἶμαι ἀστρονόμος.

ἀστροπελέκι, τό· [δημ.] ὁ κεραυνός, foudre, n. f.

ἄστρος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] τὸ ἄστρον, ὁ ἀστήρ.

ἀστροσκοπία, ἡ· ἡ παρατήρησις τῶν ἀστέρων, observation des étoiles, astroscopie, n. f.

ἀστροφανόμετρον, τό· astrophanomètre, n. m. ὀνομασία ὀργάνου προωρισμένου διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀνατολῆς καὶ δύσεως τῶν ἀστέρων· συνών. τοῦ ἀστερεόμετρον.

ἀστροφεγγιά, ἡ· κοινῶς ξαστεριὰ (βλ. λέξιν), ἡ λαμπρότης, λάμψις τῶν ἀστέρων, la clarté des étoiles ; ἐπίσης ἡ διὰ τῶν ἀστέρων φωτιζομένη ἀσέληνος νύξ, τὸ φῶς τῶν ἄστρων· ‖ ἦτο ὡραία ἀστροφεγγιά, c'était une belle nuit étoileé ; § [ναυτ.] ἡ αἰθρία, ξαστεριά, clair ou serein, βλ. **καιρός**, temps.

ἀστροφέγγω, étoiler, φωτίζω διὰ τῶν ἀστέρων.

ἀστρόφεγκας, ὁ· [διάλ. Νισύρ.] κατὰ παραφθοράν, ἀντὶ στρόφιγξ.

ἀστρουφηγγιά, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τὸ φέγγος τῶν ἀστέρων· βλ. ἀστροφεγγιά,

ἀστροφόρος, ος, ον· astrophore, adj ὁ φέρων ἀστέρας, ἄνθη ἢ κοσμήματα ἐν εἴδει ἀστέρων.

ἀστροφυλλίτης, ὁ· astrophyllite, n. f. ὀρυκτὸν τοῦ βασιρρόμβου προσκλινοῦς συστήματος τῆς οἰκογενείας τῶν μαρμαρυγίων (micas), συνιστάμενον ἐξ ὀξυπυριτίου, ὀξυτιτανίου, ὀξειδίου καὶ ὀξυδυλλίου σιδήρου, μαγγανίου, νάτρου, κτλ.

ἀστροφυσική, ῆς, ἡ· astrophysique, n.f. ὀνομάζεται ὁ μέγας κλάδος τῆς ἀστρονομίας, ὅστις ἀνεπτύχθη ἰδίως ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς φασματικῆς ἀναλύσεως καὶ ἀσχολεῖται περὶ τὴν φυσικὴν κατάστασιν καὶ χημικὴν σύστασιν τῶν ἀστέρων. Κύρια μέσα τῆς ἀστροφυσικῆς εἶνε ἡ φασματικὴ ἀνάλυσις, τὰ τηλεσκόπια ὀπτικὰ καὶ φωτογραφικὰ καὶ διὰ τὴν εὕρεσιν τῆς σχετικῆς λαμπρότητος τῶν ἀστέρων τὰ ἀστροφωτόμετρα.

ἀστροφωτομετρία, ας, ἡ· astrophotométrie, n. f. [ἀστρον.] ὀνομάζεται ὁ κλάδος τῆς ἀστρονομίας ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὸν προσδιορισμὸν τῆς σχετικῆς ἐντάσεως τοῦ φωτὸς τῶν ἀστέρων.

ἀστροφωτόμετρον, ου, τό· astrophotomètre, n. m. ὄργανον στηριζόμενον ἐπὶ τῶν νόμων τῆς φυσικῆς πρὸς σύγκρισιν καὶ ταξινόμησιν τῆς λαμπρότητος τῶν ἀστέρων.

ἀστρόω-ῶ, μέλ. ώσω, γεμίζω μὲ ἄστρα, remplir d'étoiles (d'astres), étoiler; ἠστρωμένος, étoilé, ée.

ἀστρώδης, ης, ες· ὅμοιος ἢ γεμᾶτος μὲ ἄστρα, rempli d'astres (d'étoiles) étoilé, ée.

ἀστρωσία, ας, ἡ· ἔλλειψις στρώματος, manque de tapis ou de couverture.

ἀστρωτός, ή, όν· μετ' ἀστέρων, étoilé, ée, adj ; ‖ [βοτ.] ἀστρωτά, stellacées ; étoilés ; οὕτως ἐκλήθη ἡ οἰκογένεια τῶν ἐρυθροδανωδῶν (érythrodanées).

ἄστρωτος, η, ον· ὁ μὴ ἐστρωμένος, ὁ ἄνευ στρώματος, qui n'est point couvert (recouvert) d'un tapis, d'une couverture ; sans tapis ; ‖ ὁ μὴ ἐκτεταμένος, διορθωμένος, non étendu (tendu, dressé) ; ‖ κρεββάτι ἄστρωτον, lit non fait ; ‖ δωμάτιον ἄστρωτον, chambre sans tapis=ἄνευ τάπητος· ‖ ἄστρωτος ἵππος, cheval sans selle=ἄνευ ἐφιππίου.

ἄστυ, εος, τὸ (καὶ ἄστεως), la cité (ἰταλ. città, ἀγγλ. city ἐκ τοῦ λατιν. civitas), συνώνυμον τοῦ πόλις, la ville ; παρ' Ἀττικοῖς ἰδίως αἱ Ἀθῆναι καὶ ἀντίθετον συνήθως πρὸς τὴν ἐξοχήν· εἰδικώτερον ἔν τισι μεγάλαις πόλεσι ἄστυ καλεῖται τὸ παλαιότερον τῆς πόλεως τμῆμα, ἐν ᾧ ἡ μητροπολιτικὴ ἐκκλησία καὶ ἐξ οὗ καὶ μόνον ἀπετελεῖτο ἡ πόλις. Ἐν Παρισίοις λ. χ. ἄστυ λέγεται τὸ ἐπὶ τῆς νησῖδος τοῦ Σηκουάνα τμῆμα, ἐν ᾧ σήμερον ὑπάρχουσι μόνον τὰ δικαστήρια, ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας καὶ ἡ τῶν νοσοκομείων. Ἐν Λονδίνῳ δὲ ἄστυ καλεῖται τὸ κέντρον τῆς πόλεως, ἐν ᾧ ἑδρεύουσιν αἱ ἀρχαὶ καὶ ὑπάρχουσιν οἱ κυριώτεροι ἐμπορικοὶ οἶκοι.

ἀστύατρος, ὁ· ὁ ἰατρὸς τοῦ ἄστεος (τῆς πόλεως), médecin de la ville ; ὁ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς διατελῶν ἰατρός.

ἀστυκλινική, ἡ· ἡ κλινικὴ τῆς πόλεως, clinique de la ville (ἀνάλογα τὰ ἐν Παρισίοις dispensaires) ; καλεῖται οὕτω τὸ τῆς ἰατρικῆς Σχολῆς προσάρτημα, ἐν ᾧ ἀφ' ἑνὸς μὲν θεραπεύονται δωρεὰν οἱ ἄποροι τῶν ἀσθενῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀσκοῦνται πρακτικῶς εἰς τὴν ἐπιστήμην των οἱ φοιτηταὶ τῆς ἰατρικῆς.

ἀστυκός, ή, όν· καὶ ἀστυκῶς, βλ. ἀστικός.

ἄστυλος, ος, ον· καὶ ἀστύλωτος, ὁ μὴ ἔχων στύλους, ὁ ἄνευ ἐπακουμβήματος, ἄνευ ὑποστηρίγματος, qui est sans colonnes ; sans appui, sans soutien ; § ἄστυλος [ἀρχιτ.] as-

tyle, n.m. (ἄνευ στύλων=sans colonnes).Ναὸς ἄνευ στύλων, ἡ παραστὰς (ante), βλ. καὶ ναός.

ἀστυνομεύω, μέλ. εύσω, καὶ

ἀστυνομέω, βλ. ἀστυνομῶ.

ἀστυνομία, ἡ· police, n. f. ἡ λέξις πολυσήμαντος, μάλιστα κατ' ἀρχαιοτέρας ἐποχὰς ὅτε συνεταυτίζετο πρὸς τὴν ὅλην διοίκησιν τοῦ κράτους. Τὴν σήμερον ὑποσημαίνεται διὰ τῆς λέξεως ἀστυνομία συστηματικὴ ἐνέργεια τοῦ κράτους προωρισμένη διὰ τὴν προστασίαν τῆς δημοσίας τάξεως, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀσφαλείας καὶ ἡσυχίας, καὶ τῆς ἰδιοκτησίας τῶν πολιτῶν, ἤτοι ἀποτελεῖ τὸ σύνολον τῶν κανονισμῶν τῶν διεπόντων τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν· || [κατ' ἀναλογίαν] ἀστυνομία συνελεύσεως (συναθροίσεώς) τινος, λυκείου, στρατοπέδου, κτλ. police d'une assemblée, d'un lycée, d'un camp, καλεῖται ἡ ἐνασχουμένη ἐπιτήρησις διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κανονισμῶν· || ἀστυνομικὸν ὄργανον, agent de police ; || ὑγειονομικὴ ἀστυνομία, police sanitaire ; || μυστικὴ ἀστυνομία, police secrète ; || διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, préfet de police ; || διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας, la préfecture de police, ἤτοι ἡ ἐξουσία τοῦ διευθυντοῦ, ὡς καὶ τὸ κατάστημα· || πολιτικὴ (στρατιωτικὴ) ἀστυνομία, police civile (militaire) ; || Ἡ ἀστυνομία διαιρεῖται εἰς διοικητικὴν (administrative) καὶ δικαστικὴν (judiciaire)· || διοικητικὴ ἀστυνομία, police administrative, ἡ police préventive (= προληπτική)· ὁ προορισμὸς αὐτῆς ἔγκειται εἰς τὸ προλαμβάνειν τὰ ἐγκλήματα καὶ ἐξασκεῖται παρὰ τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν, διαιρεῖται δὲ εἰς δημοτικὴν (police municipale) (παρ' ἡμῖν διοικητικὴν ἥτις εἶνε στρατιωτική) καὶ ἀγροτικὴν (police rurale)· || δικαστικὴ ἀστυνομία, police judiciaire, ἡ police répressive = κατασταλτική, περιοριστικὴ ἢ καὶ προεισαγωγικὴ ἀνάκρισις ἢ προανάκρισις. Ἔργον αὐτῆς εἶνε νὰ ἐρευνᾷ τὰ πταίσματα, πλημμελήματα καὶ κακουργήματα τὰ μὴ προληφθέντα ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀστυνομίας· συνάγει τὰ στοιχεῖα τῶν τεκμηρίων καὶ παραδίδει τοὺς αὐτουργοὺς εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν ἐπιτετραμμένην τὴν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων καταδίωξίν των, ἐξασκεῖται δὲ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέως καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ παρὰ πρωτοδίκαις, ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, τῶν εἰρηνοδικῶν, τοῦ δημάρχου, δημαρχικοῦ παρέδρου καὶ ἀστυνόμου, τῶν ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς καὶ ὅπου δὲν εὑρίσκονται τοιοῦτοι παρὰ τῶν ἐκεῖ διοικούντων ὑπαξιωματικῶν (Π. Δ. 13-18). || στρατιωτικὴ δικαστικὴ ἀστυνομία ἢ προανάκρισις, police militaire ; αὕτη ἔχει τὸν αὐτὸν προορισμὸν ἐν τῷ στρατῷ, ὃν ἡ κοινὴ δικαστικὴ ἀστυνομία ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἐνασκεῖται δὲ ὑπὸ τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 67 καὶ 68 τῆς Στρ. Ποιν. Νομ. ἀναφερομένων ἀξιωματικῶν. Ἅπαντες οἱ κανόνες τῆς Στρατ. Ποιν. Νομ. ὡς πρὸς τοῦτο εἰσιν ἀνάλογοι τῶν τῆς Κ. Ποιν. Δικονομίας· βλ. καὶ ἀστυνομικὸν δικαστήριον (στρατιωτικόν).

ἀστυνομικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἢ εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀστυνόμου, de police ; policier, ère ; || τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, les agents de la police ; || ἀστυνομικὴ διάταξις, ordonnance de police, ἢ καὶ règles de police = ἀστυνομικαὶ διατάξεις· || ἀστυνομικὴ ἔρευνα, βλ. εἰργμός· || ἀστυνομικὰ μέτρα, mesures policières ; || ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις, surveillance de police ; || — κλητήρ, sergent de ville, ἤτοι ὁ ἀστυφύλαξ· || ἀστυνομικὴ παράβασις, contravention de police; || ἀστυνομικὸν δικαστήριον (στρατιωτικὸν) (Ἄρθ. 38 καὶ 164 Στρ. Ποιν. Νομ.), prévôté militaire ἢ στρατιωτικὴ ἀστυνομία. Καλεῖται οὕτως ἡ ὑπηρεσία τῆς χωροφυλακῆς εἰς τὰς στρατιὰς (aux armées). Τὰ καθήκοντα αὐτῆς εἶνε ἀνάλογα πρὸς τὰ ἐκτελούμενα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κράτους. Ἡ ἀνακάλυψις καὶ βεβαίωσις (constatation) τῶν ἐγκλημάτων (crimes), πλημμελημάτων (délits) καὶ πταισμάτων (contraventions), ἡ σύνταξις τῶν ἀνακριτικῶν ἐκθέσεων (procès-verbaux), ἡ καταδίωξις καὶ σύλληψις τῶν ἐνόχων, ἡ ἀστυνομία (la police), ἡ τήρησις τῆς τάξεως, εἰσὶ τῆς ἁρμοδιότητος (compétence) τῆς χωροφυλακῆς καὶ ἀποτελοῦσι τὰ καθήκοντα αὐτῆς. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ στρατεύματος (hommes de troupe) ἐνδίδουσιν εἰς τὰς αἰτήσεις τῆς χωροφυλακῆς, ὅταν αὕτη νομίζῃ ὅτι ἔχει ἀνάγκην ἐνισχύσεως. Ἡ δικαιοδοσία (juridiction) τῶν ἀστυνομικῶν δικαστηρίων (prévôtés) ὡς στρατιωτικῶν δικαστηρίων, ἐξασκεῖται μόνον ἐπὶ ξένης χώρας, ἔχει δὲ χαρακτῆρα καθαρῶς ἐπανορθωτικόν, ἡ δὲ ἁρμοδιότης (compétence) των ὁρίζεται μέχρι τῶν παραπτωμάτων (infractions) ἐκείνων, ἅτινα ὑπόκεινται εἰς ποινὴν φυλακίσεως μὴ ὑπερβαίνουσαν τοὺς ἓξ μῆνας καὶ πρόστιμον 200 δραχ. βλ. ἄρθρ. 59 Στρατ. Ποιν. Νομ. καὶ δικαστήριον. Τὰ στρατ. ἀστυνομικὰ δικαστήρια δὲν ἔχουσι μόνιμον ἕδραν, συγκροτοῦνται δὲ ἅμα ἐπιστῇ ἀνάγκη καὶ ἀποφαίνονται ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου ἔνθα εὑρίσκουσιν ἔνοχον, ἀρκεῖ νὰ μὴ ὑπερβαίνωσι τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας των (Foucher). Ὅταν πολλαὶ στρατιαὶ συνενῶνται ὑπὸ τὸν αὐτὸν γενικὸν ἀρχηγόν, ἡ ὑπηρεσία τῆς ἐποπτείας (service de la prévôté, ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία) συγκεντροῦται εἰς τὸ γενικὸν στρατηγεῖον (grand quartier général) καὶ ὀνομάζεται γενικὴ ἐπιθεώρησις τῶν ἐποπτειῶν τῶν στρατιῶν (inspection générale des prévôtés des armées), διευθύνεται δὲ ὑπὸ ἀντιστρατήγου ἢ ὑποστρατήγου ὅστις ἔχει τὸν τίτλον τοῦ ἀνωτέρου γενικοῦ ἐπόπτου (inspecteur général). Ὁ διοικητὴς τῆς χωροφυλακῆς στρατιᾶς τινος καλεῖται γενικὸς ἐπόπτης (grand prévôt), ἐνασκεῖ δὲ τὴν δικαιοδοσίαν του ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς στρατιᾶς. Ὁ διοικητὴς χωροφυλακῆς στρατηγίας (corps d'armée) καλεῖται ἐπόπτης (prévôt) ἐνασκῶν τὴν δικαιοδοσίαν του ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς στρατηγίας, ὁ δὲ ἐπόπτης (prévôt) τῆς μεραρχίας (division) ὀνομάζεται διοικητὴς τῆς δημοσίας δυνάμεως τῆς μεραρχίας

(commandant de la force publique d'une division); βλ. καὶ Κανον. τῆς ἐν ἐκστρατείᾳ ὑπηρείας τοῦ στρατοῦ.

ἀστυνόμος, ου, ὁ· ὁ προϊστάμενος τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐνασκῶν τὰ ἀστυνομικὰ καθήκοντα τῆς πόλεως, commissaire de police ἢ καὶ ἁπλῶς commissaire, n. m. ‖ — τῆς καταδιώξεως, commissaire de poursuite; ‖ — ἀγροτικός, commissaire rural; § —, βλ. ἀστυνομικὸς καὶ ἐπόπτης (ἐν τῷ στρατῷ), prévôt (de l'armée); § [ἀρχ.] οἱ ἀστυνόμοι les astynomes, ἦσαν ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἔργον ἔχοντες τὴν ἐπιτήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως καὶ εὐκοσμίας.

ἀστυνομῶ (έω), μέλ. ήσω, καὶ ἀστυνομεύω, εἶμαι ἀστυνόμος, être commissaire de police; ‖ ἐκτελῶ τὴν ἀστυνομίαν, faire la police; ‖ [ἀρχ.] être astynome.

ἄστυπτος, η, ον· καὶ

ἄστυφος, η, ον· ὁ μὴ στυφθείς, πιεσθείς, ἐκθλιβείς, ζουλισθείς, non pressé, ée (comprimé, pressuré, foulé).

ἀστυφυλακή, ῆς, ἡ· καὶ ἀστιφυλακή, garde-bourgeoise, n. f; βλ. ἐθνοστρατιά· § τὸ σῶμα τῶν ἀστυφυλάκων, le corps des sergents de ville; le corps des policemen.

ἀστυφύλαξ, ακος, ὁ· ὁ φύλαξ τοῦ ἄστεος, ὁ κλητήρ, sergent de ville; gardien de la paix; policeman, n. m. (λέξις ἀγγλική), πληθ. des policemen.

ἀσύγγνωστος, ος, ον· ὁ ἀσυγχώρητος, ὁ μὴ συγχωρούμενος, impardonnable, adj; ὁ μὴ συγγνωστέος, inexcusable; ‖ —, ἀσυγχώρητος, impardonné, ée, adj. ὁ μὴ συγχωρηθείς, ὅστις δὲν ἔτυχε συγχωρήσεως, συγγνώμης· βλ. καὶ ἀσυγχώρητος.

ἀσυγγνώστως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀσύγγνωστον (μὴ συγχωρούμενον), d'une manière impardonnable; ἄνευ συγχωρήσεως, συγγνώμης, sans excuse; inexcusablement.

ἀσυγκέραστος, ος, ον· ὁ μὴ συγκερασμένος, non tempéré, ée; non mélangé, ée; ἄκρατος, καθαρός, pur, e; ἄμικτος, non mélangé, ée.

ἀσυγκίνητος, ος, ον· ὁ μὴ συγκινηθείς, non ému, e; ἀκλόνητος, ἄκαμπτος, inflexible.

ἀσύγκλωστος, ος, ον· ὁ μὴ κλωθόμενος μὲ ἄλλον, qu'on ne peut filer (tresser) ensemble; ‖ [συνήθ. μεταφ.] ἀσυμβίβαστος, inconciliable; ἀσύμφωνος, ἀνόμοιος, disparate.

ἀσυγκοινώνητος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων συγκοινωνίαν, ὁ μὴ συγκοινωνῶν, qui n'a pas de communication; qui ne communique pas; ὁ μὴ μεταδοτικός, qui n'est pas communicatif.

ἀσυγκόλλητος, ος, ον· ὁ μὴ συγκεχολλημένος, ὁ μὴ συγκολληθείς, qui n'est pas soudé, non soudé, ée (non collé) ensemble; insoudé, ée; ‖ ἀσυγκόλλητος, insoudable, adj. ὁ ἀνεπίδεκτος συγκολλήσεως, ὁ μὴ συγκολλούμενος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συγκολληθῇ, qui ne peut être soudé; ‖ μέταλλα ἀσυγκόλλητα, métaux insoudables; ‖ [μεταφ.] ὁ ψαθυρός, pailleux, euse.

ἀσυγκόμιστος, ος, ον· ὁ μὴ συγκομισθείς, ἤτοι ὁ ἀσύνακτος, non récolté (recueilli, ramassé).

ἀσύγκριτος, ος, ον· ὁ μὴ συγκρινόμενος, qu'on ne peut comparer, non comparé; incomparable, adj.

ἀσυγκρίτως [ἐπίρ.], ἄνευ συγκρίσεως, sans comparaison; incomparablement.

ἀσυγκρότητος, ος, ον· ὁ μὴ συγκροτηθείς, non constitué; inconstitué, ée.

ἀσυγνέφιαστος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ μὴ συννεφής, ὁ μὴ συννεφιασμένος οὐρανός, βλ. ἀσυννέφιαστος.

ἀσυγύριστος, η, ον· [δημ.] ἀτακτοποίητος, ὁ μὴ συγυρισθείς, μὴ τακτοποιηθείς, non rangé, ée; mal rangé; ἐν ἀταξίᾳ εὑρισκόμενος, dérangé; en désordre; ἀτημέλητος, en négligé; ‖ ἔχει ἀκόμη τὸ σπῆτι ἀσυγύριστον, elle n'a pas encore fait son ménage; ‖ ἦτον ἀσυγύριστη, elle était en négligé.

ἀσύγχυστος, η, ον· ὁ μὴ συγχυσθείς, non troublé, ée (agité; brouillé); qui n'est pas confus, inconfus, use.

ἀσυγχύστως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον μὴ συγκεχυμένον, inconfusément, adv. ὅθεν καθαρῶς, εὐκρινῶς.

ἀσυγχώνευτος, ος, ον· ὁ μὴ συγχωνευθείς, non allié, ée (ἀναμιχθείς, mélangé; incorporé), inalliable.

ἀσυγχώρητος, ος, ον· ὁ μὴ συγχωρούμενος, εἰς ὃν δὲν δίδεται ἄδεια, συγχώρησις, impardonnable; inexcusable; ‖ ὁ μὴ συγχωρηθείς, impardonné, ée; ‖ ἀσυγχώρητος. ἀσύγγνωστος, ὅστις δὲν ἐσυγχωρήθη, inabsous, oute, adj. οὗτινος δὲν ἀφέθησαν αἱ ἁμαρτίαι. Βλ. καὶ ἀσύγγνωστος.

ἀσυγχωρήτως, [ἐπίρ.] ἄνευ συγχωρήσεως, sans pardon, sans excuse; κατὰ τρόπον ἀσυγχώρητον, d'une manière impardonnable; inexcusablement; βλ. καὶ ἀσυγγνώστως.

ἀσυδοσία, ας, ἡ· (α, στερητ. καὶ συδοσία = τέλος, φόρος), immunité, n.f; ἡ ἐξαίρεσις πληρωμῆς δικαιωμάτων, φόρου, ἡ μὴ φορολογία, exemption de droits (d'impôts); βλ. ἀτέλεια. § ἀσυδοσία, ας, ἡ· allodialité, n. f. ἡ ἰδιότης τῆς ἀσυδότου γῆς, qualité d'une terre de franc alleu.

ἀσύδοτος, ος, ον· ὁ ἀτελής, ὁ ἀφορολόγητος, qui jouit d'immunité, ἤτοι ὁ ἀπολαμβάνων ἀσυδοσίας (ἀτελείας)· ὁ ἐξαιρούμενος (μὴ πληρώνων) φόρον, exempt d'impôts (de droits, de charge); § ἀσύδοτος, ος, ον· allodial, ale, aux, adj. ὁ μὴ ὑποτελής, ἀνεξάρτητος, qui est tenu en franc-alleu (ἀνυποτελὲς τιμάριον).

ἀσύζευκτος, ος, ον· ὁ μὴ συζευγνυόμενος, ἀσυμβίβαστος, inconciliable; ἀσυνάρμοστος, incompatible; § ἀσύζευκτος, immariable, adj. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συζευχθῇ, qui ne peut être marié.

ἀσυζητητί, [ἐπίρ.] ἀσυζητήτως.

ἀσυζήτητος, ος, ον· ὁ μὴ συζητηθείς, non discuté; indiscuté, ée; ὁ μὴ συζητού-

μενος, indiscutable ; ἀδιαφιλονείκητος, incontestable.

ἀσυζητήτως, [ἐπίρ.] ἄνευ συζητήσεως, sans discussion.

ἀσυκοφάντητος, ος, ον· ὁ μὴ ὑπὸ συκοφαντῶν καταγγελθείς, ὁ μὴ συκοφαντηθείς, non calomnié (δυσφημισθείς, diffamé) ; incalomnié, ée ; § —, incalomniable, adj. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συκοφαντηθῇ, qui ne peut être calomnié ; π. χ. nul n'est incalomniable.

ἀσύλητος, ος, ον· ὁ μὴ συληθείς, qui n'a pas été dépouillé ou dévalisé. ὁ μὴ λαφυραγωγηθείς, ἀλαφυραγώγητος, βλ. ἀδιάρπακτος· § — ἐν γένει ὁ ἀπαραβίαστος, inviolable.

ἀσυλία, ας, ἡ· τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ εὑρίσκῃ τίς που ἄσυλον, ἤτοι ἀσφάλειαν, droit d'asile ; τὸ ἀπαραβίαστον (τόπου) inviolabilité, n. f. καὶ τοῦ ἐνταῦθα ζητοῦντος βοήθειαν· ἀντιθ. τῷ ἔκδοσις (extradition); κατ' ἐπέκτασιν ἀσυδοσία, immunité ; ἀσφάλεια, sûreté.

ἀσυλλάβιστος, η, ον· ὁ μὴ συλλαβισθείς, non syllabisé, ée.

ἀσύλλεκτος, ος, ον· ὁ μὴ συλλεχθείς. non ramassé, ée (rassemblé ; cueilli).

ἀσύλληπτος, ος, ον· ὁ μὴ ἐννοούμενος, ἀκατάληπτος, non conçu, e ; ὁ ἄπιαστος, ὁ μὴ συλλαμβανόμενος, non arrêté, ée.

ἀσυλληψία, ας, ἡ· τὸ μὴ συλλαμβάνειν, incapacité de concevoir καὶ ἰατρικῶς ἡ ἀτοκία, ἀγονία, στείρωσις, stérilité. n. f.

ἀσυλλογισία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ συλλογίζηταί τις, ἡ ἀστοχασία, inconsidération, n. f ; ἡ ἀλογισία, ἀπερισκεψία. irréflexion, n. f. étourderie, n. f ; ‖ —, ἀπερισκεψία, indélibération, n. f ; § —, illogisme, n. m. ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀσυλλογίστου, τοῦ μὴ λογικῶς σκεπτομένου· βλ. καὶ **ἀλογία.**

ἀσυλλόγιστος, ος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συλλογισθῇ τι, ἀστόχαστος, inconsidéré, ée ; ὁ ἀλόγιστος, ἀπερίσκεπτος, irréfléchi, e ; étourdi, e ; ‖ —, indélibéré, ée ; ἄβουλος, ἀ**περίσκεπτος**, ὁ ἄνευ σκέψεως γινόμενος, que l'on fait sans réflexion ; qui n'a pas été délibéré ; ‖ πρᾶξις, κίνησις ἀσυλλόγιστος, acte, mouvement indélibéré.

ἀσυλλογίστως, [ἐπίρ.] ἀστοχάστως, inconsidérément ; ἀλογίστως, ἀπερισκέπτως, sans réfléchir ; étourdiment ; à l'étourdie ; ‖ —, ἀπερισκέπτως, indélibérément.

ἄσυλον, ου, τό· τόπος καταφυγῆς, ἱερός, ἔνθα ὁ καταφεύγων εἶνε ἀνενόχλητος, [lieu d'] asile, n. m ; καταφύγιον, abri, n. m ; refuge, n. f ; τόπος ἀπαραβίαστος, lieu inviolable ; ‖ —, hospice, n. m. οἴκημα εἰς ὃ καταφεύγουσιν οἱ ἔχοντες ἀνάγκην περιθάλψεως, π. χ. ἄσυλον τῶν ἀνιάτων, hospice des incurables; ‖ — πτωχῶν=πτωχοκομεῖον, hospice des pauvres ; ‖ — γερόντων=γεροντοκομεῖον καὶ γενικῶς γεροκομειό, hospice des vieux ; ‖ — ἀστέγων, asile de nuit ; ‖ — νηπίων, crèche, n. f ; βλέπε **βρεφοκομεῖον**· § [**διεθν. δίκ.**] **ἄσυλον,** asile, n. m. τόπος ἐντὸς τῆς χώρας ἔνθα ἡ ποινικὴ δικαιοδοσία τῆς πολιτείας ἀργεῖ ἐκ δικαιώματος τρίτης πολιτείας ἢ θρησκευτικοῦ κανόνος, ὅθεν ἔνθα οὐδὲ σύλληψις κατηγορουμένου ἢ καταδίκου χωρεῖ. Τοιαῦτα ἄσυλα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦσαν οἱ ναοὶ καὶ κατὰ τὸν μεσαίωνα αἱ πρεσβεῖαι· σήμερον ἐν τῷ διεθνεῖ δικαίῳ δὲν ἀναγνωρίζονται ἄσυλα· ‖ — στρατοῦ, πολεμικῶν πλοίων, κτλ. ὅταν καταφεύγῃ εἰς οὐδέτερον κράτος· τὸ καταφύγιον, refuge ; βλ. οὐδετερότης, neutralité.

ἄσυλος, ος, ον· ὁ ἀπαραβίαστος, inviolable, adj.

ἀσύμβατος, ος, ον· ἀσυμβίβαστος, inconciliable ; incompatible ; ἀσύμφωνος, discordant, e ; ‖ ἀσύμβατα φάρμακα, remèdes discordants, καλοῦνται ὅταν ἐκ τῆς ἀναμίξεως αὐτῶν ἀναιρῶνται ἀμοιβαίως αἱ ἰδιότητές των.

ἀσυμβίβαστος, η, ον· ὁ μὴ συμβιβαζόμενος ἢ συμβιβασθείς, non concilié (accommodé) ; inconciliable ; inaccommodable ; inassociable ; incompatible ; ‖ — (δανειστής), inaccommodable (créancier). § —, ἀσύμφωνος, inaccordable.

ἀσυμβιβάστως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀσυμβίβαστον, d'une manière inconciliable ; incompatiblement.

ἀσυμβούλευτος, ος, ον· ὁ μὴ λαβὼν ἢ ὁ μὴ ζητῶν συμβουλήν, non conseillé, ée ; ὁ ἀνουθέτητος, inconseillé, ée.

ἀσυμμάζευτος, η, ον· ὁ μὴ συμμαζευόμενος, qui n'est pas (ne peut être) réuni (assemblé ; rangé) ; συνεπῶς ἀκανόνιστος, ἄτακτος, dérangé, ée ; déréglé, ée.

ἀσυμμάζωχτος, ο· [διάλ. Ἠπείρου] καὶ ἀσύμμαστος, ὁ μὴ συμμαζευμένος ἢ συμμαζευόμενος· βλ. ἀσυμμάζευτος· ἐπομένως ἀπειθὴς καὶ ἄτακτος.

ἀσυμμετρία, ας, ἡ· ἔλλειψις συμμετρίας, défaut (manque) de symétrie, asymétrie (-cim); ἔλλειψις ἀναλογίας, défaut de proportion ; συνεπῶς ἡ μὴ ἀναλογία, δυσαναλογία, disproportion, n. f ; improportion, n. f. § ἡ ἀδιαιρετότης, incommensurabilité; βλ. **ἀδιαίρετον.**

ἀσύμμετρος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων συμμετρίαν, qui n'est pas symétrique, asymétrique (-cim) ; ὁ μὴ ἔχων ἀναλογίαν, qui n'est pas proportionné ; συνεπῶς ὁ μὴ ἀνάλογος, δυσανάλογος, disproportionné, ée ; improportionnel, elle ; § ὁ ἀδιαίρετος, incommensurable ; βλ. λέξιν· § [μαθημ.] ἀσύμμετρος, ἀσυνδιαίρετος, aliquante, n. f.

ἀσυμμέτρως, [ἐπίρ.] ἄνευ συμμετρίας, sans symétrie ; ἄνευ ἀναλογίας, sans proportion ; δυσαναλόγως, disproportionnément ; improportionnellement.

ἀσύμμικτος, ος, ον· inalliable, adj. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συμμιχθῇ (συγχωνευθῇ) μετ' ἄλλου, qui ne peut être allié ; ‖ μέταλλα ἀσύμμικτα (ἀσυγχώνευτα), métaux inalliables ; § — [μεταφ.] ὁ ἀσύμφωνος, ἰδέαι ἀσύμφωνοι, idées inalliables.

ἀσυμμιξία, ας, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσυμμί-

κτου, τὸ ἀσύμμικτον, inalliabilité, n. f. qualité de ce qui est inalliable.

ἀσύμμορφος, ος, ον· ὁ μὴ σύμμορφος, ὁ μὴ ὅμοιος τὴν μορφήν, ἀνόμοιος, ἀσύμφωνος, inconforme, adj. βλ. καὶ ἀσυμφωνία.

ἀσυμπαγής, ής, ές· ὁ μὴ συμπαγής, incompact, e, ὁ μὴ λαβὼν σύμπηξιν, ὁ μὴ πυκνός.

ἀσυμπάθεια, ἡ· ἡ ἔλλειψις συμπαθείας, défaut (manque) de compassion, incompassion, n. f. défaut de sympathie; συνεπῶς ἡ ἀναισθησία, insensibilité, n. f.

ἀσυμπαθής, ής, ές· ὁ μὴ ἔχων (ὁ εἰς ὃν δὲν ἔχουσι) ἢ μὴ λαμβάνων συμπάθειαν δι' ἄλλον, qui n'a point de compassion, incompatissant, e; qui n'a point de sympathie; ἤτοι ὁ ἀναίσθητος, insensible; § ὁ μὴ συμπαθητικός, qui n'est pas sympathique; συνεπῶς ὁ δυσάρεστος, déplaisant, e; désagréable, ἤτοι ὁ μὴ εὐχάριστος.

ἀσυμπάθητος, η, ον· ἀσυγχώρητος, non pardonné; ὁ μὴ συγχωρηθείς, impardonné, ée; ὁ μὴ συγχωρούμενος, ἀσυγχώρητος, impardonnable; inexcusable; § ἐπίσης ὁ ἀσυμπαθής. § [διάλ. Καρπάθ.] ἄσπλαχνος, impitoyable; σκληρός, dur, e.

ἀσυμπαθῶς [ἐπίρ.], ἄνευ συμπαθείας, sans compassion; sans sympathie.

ἀσυμπέραστος, ος, ον· inconjecturé, ée, ὁ μὴ συμπερασθείς.

ἀσύμπηκτος, ος, ον· ἀπάγωτος, incongelable, adj. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συμπαγῇ, qui ne peut être congelé; § —, ἀπάγωτος, incongelé, ée; ὁ μὴ συμπαγείς, ὁ μὴ ὑποστὰς (σύμ)πῆξιν, qui n'a point subi la congélation.

ἀσυμπλήρωτος, η, ον· ὁ μὴ συμπληρωθείς, non complété, ée; ἀτελής, incomplet, ète.

ἀσύμπτυκτος, ος, ον· κοινῶς ἀτσαλάκωτος, infroissé, ée, adj. ὁ μὴ πτυχθεὶς καὶ συνεπῶς ὁ μὴ ζαρωθείς, qui n'a pas été froissé.

ἀσύμπτωτος, ος, ον· ὁ μὴ συμπίπτων, qui ne peut coïncider (ou se rencontrer); § asymptote, n. f. (-cim) (μαθ.), ἀσύμπτωτος καμπύλης τινος ἐπ' ἄπειρον ἐκτεινομένης καλεῖται εὐθεῖά τις ἐπ' ἄπειρον πλησιάζουσα αὐτὴν οὐδέποτε δὲ συμπίπτουσα.

ἀσυμφορία, ας, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσυμφόρου, τὸ ἀσύμφορον, τὸ ἀνωφελές, inutilité, n.f. etc.

ἀσύμφορος, ος, ον· ὁ μὴ σύμφορος, ὁ μὴ συμφέρων, qui n'est pas avantageux, désavantageux, euse; ὁ μὴ εὐνοϊκός, défavorable; ὁ μὴ ὠφέλιμος ἤτοι ὁ ἀνωφελής, inutile; ὁ βλαβερός, nuisible; ὁ ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος, préjudiciable; || [ἐμπορ.] ἀσύμφορος (τιμή, ὅροι, προτάσεις), désavantageux, euse; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀσύμφορον, ἡ ἀσυμφορία.

ἀσυμφόρως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀσύμφορον, désavantageusement; ἀνωφελῶς, inutilement.

ἀσυμφωνέω, βλ. ἀσυμφωνῶ.

ἀσυμφώνητος, ος, ον· inconditionnel, elle, adj. ὁ μὴ κατὰ συμφωνίαν γινόμενος; § —, ὁ μὴ συμφωνηθείς, qui n'est pas convenu (stipulé, arrêté); βλ. καὶ συμφωνῶ.

ἀσυμφωνία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις συμφωνίας, manque (défaut) d'accord, désaccord, n. m; discorde, n. m; discordance, n. f, καὶ ἐν γένει τὸ ἀσυμβίβαστον· || — αἰσθήματος, dissentiment, n.m; § —, ἡ μὴ συμφωνία (ὁμοιότης), τὸ μὴ σύμμορφον, ἡ ἀνομοιότης, inconformité, n. f.

ἀσύμφωνος, ος, ον· ὁ μὴ σύμφωνος, qui est en désaccord; discordant, e, καὶ ἐν γένει ὁ μὴ συμφωνῶν, ὁ ἀσυμβίβαστος· || τὸ ἀνόμοιον, τὸ ἀσύμμορφον, inconforme.

ἀσυμφωνῶ, δὲν συμφωνῶ, être en désaccord; διαφωνῶ, disconvenir.

ἀσυμφώνως, [ἐπίρ.] en désaccord; discordamment, κατὰ τρόπον μὴ σύμφωνον.

ἀσυνάθροιστος, ος, ον· ὁ μὴ συναθροισθείς, non assemblé; non réuni, καὶ ἐν γένει ὁ ἀσύνακτος.

ἀσυναίρετος, ος, ον· ὁ μὴ συναιρούμενος, non contractable, ἢ ὁ μὴ συναιρεθεὶς (γραμμ.) non contracté, ée.

ἀσυναιρέτως, [ἐπίρ.] ἄνευ συναιρέσεως, sans contraction.

ἀσύνακτος, ος, ον· ὁ ἀμάζευτος, non amassé; non cueilli (recueilli); ὁ ἀσυνάθροιστος, non réuni; non assemblé, ée; § [ἐπὶ φόρων] ὁ μὴ εἰσπραχθείς, non perçu, e.

ἀσυνάλλακτος, ος, ον· inégociable, adj ὁ μὴ χρήσιμος εἰς συναλλαγήν.

ἀσύναπτος, ος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συναφθῇ (συνάπτω), νὰ συνενωθῇ (νὰ συνδεθῇ, νὰ προσαρμοσθῇ), qui n'est pas (ne peut être) uni (lié; ajusté; réuni; contracté). βλ. συνάπτω· || ὁ μὴ ἔχων συνάφειαν, ἀσύναπτος, ἀσυνάρτητος, ἀσυναφής, incohérent, e.

ἀσύναρθρος, ος, ον· ὁ μὴ συνδεδεμένος μὲ ἄρθρον, ὁ ἄναρθρος.

ἀνυνάρμοστος, ος, ον· ὁ μὴ συνηρμοσμένος, ἀσύμφωνος, ἀσυμβίβαστος, incompatible; ὁ ἀσυνάρτητος, ἀσυναφής, incohérent, e; || [ἱππολ. καὶ ἱππευτ.] βλ. ἀσυνάρτητος, décousu, e.

ἀσυναρτησία, ας, ἡ· ἡ μὴ συνάφεια, ἡ ἀσυνάφεια, incohérence, n. f. || —, τὸ ἀσύνδετον, ἀσύναπτον, non lié, ée; συνεπῶς décousu, e; || —, ἔλλειψις συναφείας, incohésion, n. f.

ἀσυνάρτητος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων συνάφειαν, ἀσυναφής, incohérent, e; ὁ ἀσύνδετος, ἀσύναπτος, non lié (joint); dijoint, e; décousu, e; || ἀσυνάρτητοι λόγοι (ἄνευ συνεχείας), des paroles incohérentes (sans suite); des paroles en l'air; || [ἱππολ.] — ἵππος (ὁ ἀσυνάρμοστος), cheval décousu, καλεῖται ὁ ἀσταθὴς ἵππος· ὁ ὅρος οὗτος συχνὰ ἀπαντᾶται ἐν τῇ ἱππολογίᾳ καὶ τῇ ἱππευτικῇ καὶ σημαίνει τὴν ἀσυναρτησίαν, τὴν ἀνωμαλίαν ἢ τὸν ἐλαττωματικὸν σύνδεσμον διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος· π. χ. ἀσυνάρτητος ἢ ἀσυνάρμοστος κεφαλή, tête décousue, ἤτοι κακῶς συνηρμοσμένη κεφαλὴ ἐπὶ τοῦ τραχήλου· || — τροχασμός, trot décousu, ἤτοι ἄτακτος, ἄρρυθμος,

ἀνώμαλος, κτλ. τροχασμός,ὁ **διεστηκώς**, désuni.

ἀσυναρτήτως, [ἐπίρ.] ἄνευ συναφείας, sans cohérence ; ἄνευ συνεχείας, sans suite.

ἀσυνάφεια, ας, ἡ· ἔλλειψις συναφείας, incohérence, n. f. ἡ ἀσυναρτησία· || —, ἡ μὴ συνέχεια, ἡ διακοπή, discontinuité, n. f.

ἀσυναφής, ής, ές· ὁ μὴ ἔχων συνάφειαν, incohérent, ente, ὁ ἀσυνάρτητος.

ἀσύνδετος, ος, ον· ὁ μὴ συνδεδεμένος ἢ συνδεόμενος, non lié (joint) ; disjoint, e ; qui manque de liaison ; § [γραμμ.] ὁ ἄνευ συνδέσμου, non lié par une conjonction ; § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀσύνδετον (τῶν στρωμάτων τῶν ξύλων), roulure, n. f ; βλ. ξύλον.

ἀσυνδέτως, [ἐπίρ.] ἄνευ συνδέσμου, sans liaison ; [γραμμ.] sans conjonction.

ἀσυνδιάλλακτος, ος, ον· ὁ μὴ συνδιαλλασσόμενος, ἀδιάλλακτος, irréconciliable, ἀσυμβίβαστος, ἀφιλίωτος, ὁ μὴ φιλιωθείς, inconcilié, ée ; || ἀσυνδιάλλακτος, ὁ ἀσύμφωνος, ἀσυμβίβαστος, inconciliable, adj ; || —, ὅντινα δὲν δύνανται νὰ συνδιαλλάξωσι, qu'on ne peut réconcilier, irréconciliable, ὁ **ἀδιάλλακτος**· || ἐχθροὶ ἀδιάλλακτοι, des ennemis irréconciliables ; || —, irréconcilié, ée ; ὁ μὴ συνδιαλλαγείς, μὴ συμφιλιωθείς, qui n'est point réconcilié, ὁ ἀσυμφιλίωτος· || ἐχθροὶ ἀσυμφιλίωτοι (ἀσυνδιάλλακτοι), ennemis irréconciliés, οἱ μὴ συμφιλιωθέντες.

ἀσυνδιαλλάκτως, [ἐπίρ. πρηγ.] inconciliablement καὶ irréconciliablement ; d'une manière inconciliable (irréconciliable).

ἀσυνδύαστος, ος, ον· ὁ μὴ συνδυαζόμενος ἢ συνδυασμένος, non combiné ; incombinable, adj ; ὁ μὴ συνδυασθείς, incombiné, ée; ὁ δυσκόλως συνδυαζόμενος, difficile à combiner ; γενικῶς ὁ μὴ εἰς δυάδα ἑνούμενος, ὁ ἀσύζευκτος, ὁ ἀσυμβίβαστος, inconciliable, adj. ὁ μὴ συζευγνύμενος.

ἀσυνέθιστος, ος, ον· βλ. ἀσυνείθιστος.

ἀσυνειδησία, ας, ἡ· ἔλλειψις συνειδήσεως, manque de conscience (τύψεως, de scrupule; εὐθύτητος, χρηστότητος, de probité); § —, inconscience, n.f. ἔλλειψις συνειδήσεως ἐξ ἧς ὁ ἐνεργῶν δὲν ἀντιλαμβάνεται διανοητικῶν ἢ ἠθικῶν τινων πράξεων, ἤτοι τὸ ἀσυνείδητον.

ἀσυνείδητος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων συνείδησιν, ἤτοι τὴν αὐτὴν εἴδησιν ἢ γνῶσιν μὲ ἄλλους, qui n'a pas la conscience (ou le sentiment) d'une chose ; || ὁ μὴ ἔχων συνείδησιν, qui manque de conscience ; inconsciencieux, euse; peu scrupuleux, euse, ὁ ἔχων ὀλίγην τὴν γνῶσιν τῆς συνειδήσεώς του· βλ. ἀσυνειδησία. || εἶνε ἐντελῶς ἀσυνείδητος, il n'a ni foi ni loi ; inconscient, e ; ὁ μὴ εὐσυνείδητος, qui n'est pas conscient.

ἀσυνειδήτως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀσυνείδητον, ἤτοι ὀλίγον εὐσυνείδητον, d'une manière peu consciencieuse ; ἄνευ τύψεως, sans scrupule ; inconsciencieusement ; || χωρὶς συνειδός, ἄνευ συνειδήσεως, sans conscience; inconsciemment ; sans qu'on en ait la conscience; χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνηταί τις τί πράττει, βλ. ἀσυνειδησία.

ἀσυνείθιστος (καὶ ἀσυνήθιστος), η, ον· ὁ μὴ (συν)ειθισμένος εἴς τι, non habitué ; inhabitué, ée ; ὁ μὴ ἐξοικειωμένος πρός τι, non familiarisé ; ὁ νέος, nouveau ; ἄπειρος, πρωτόπειρος, novice, n ; ὁ ἀήθης, ὁ ἀσυνήθης, ὁ ἀμάθητος, inaccoutumé, ée; ὁ μὴ κατὰ συνήθειαν γινόμενος· βλ. ἀσυνήθης.

ἀσυνέπεια, ἡ· ἔλλειψις συνεπείας, manque de conséquence, inconséquence, n. f ; ἡ ἀσυναρτησία, incohérence, n. f.

ἀσυνεπής, ής, ές· ὁ μὴ συνεπής, inconséquent, ente ; ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τὴν λογικήν, qui n'est pas conforme à la logique ; || διαγωγὴ ἀσυνεπής, conduite inconséquente; § —, ἀσυνάρτητος, incohérant, e.

ἀσυνέργεια, ας, ἡ· asynergie, n. f ; ἔλλειψις συνεργείας ἤτοι κοινῆς ἐνεργείας μεταξὺ τῶν διαφόρων ὀργάνων ἐν τῇ ὑγιεῖ καταστάσει.

ἀσυνεσία, ἡ· ἔλλειψις συνέσεως, manque de prudence, imprudence, n. f; ἔλλειψις τρόπου ἁβροῦ, manque de tact, καὶ ἐν γένει ἡ ἀνοησία, ἀπερισκεψία, ἀφροσύνη.

ἀσύνετος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων σύνεσιν (φρόνησιν), imprudent, e ; ὁ μὴ ἐννοῶν, ὁ ἀνόητος, ὁ ἀπερίσκεπτος.

ἀσυνέτως [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἀσύνετον, imprudemment, ἀστόχαστα, ἀφρόνως.

ἀσυνεχής, ής, ές· ὁ μὴ συνεχής, qui n'est pas continu, incontinu, e.

ἀσυνήθεια, ας, ἡ· ἔλλειψις συνηθείας, défaut (manque) d'habitude ; inhabitude, n. f. ἡ ἀπειρία (ἐξ ἐλλείψεως συναναστροφῆς).

ἀσυνήθης, ης, ες· ἀήθης, ὁ μὴ συνήθης, ὁ μὴ συνειθισμένος, ὁ ἀσυνείθιστος, ὁ μὴ ἐν χρήσει, inusité, ée ; ὁ ἀμάθητος, inaccoutumé, ée ; § ὁ ἀλλόκοτος, παρηλλαγμένος, extraordinaire ; étrange ; ὁ μὴ συνειθισμένος, ἀήθης, inhabituel, elle ; ὁ ἀσυνήθης, ἀσύμφωνος, insolite, adj. ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τοὺς καθιερωμένους κανόνας, qui n'est point conforme aux règles établies ; || μέθοδος ἀσυνήθης, procédé insolite ; || φαινόμενον ἀσύνηθες, phénomène insolite.

ἀσυνήθιστος, η, ον· βλ. ἀσυνείθιστος.

ἀσυνήθως [ἐπίρ.], τὸ μὴ κατὰ συνήθειαν ἢ συνήθως γινόμενον, contrairement à l'usage ; insolitement; ἀλλοκότως, extraordinairement.

ἀσύνθετος, ος, ον· ὁ μὴ συντεθειμένος, ὁ μὴ σύνθετος, non composé, ée ; ὁ ἁπλοῦς, simple.

ἀσυννεφής, ής, ές· καὶ

ἀσυννέφιαστος, η, ον· ὁ ἄνευ συννέφων, qui est sans nuages ; συνεπῶς ὁ καθαρός, ὁ εὔδιος, clair, e ; serein, e.

ἀσυνόδευτος, ος καὶ η, ον· ὁ μὴ ἔχων καθ' ὁδὸν συνοδείαν (συντροφίαν), non accompagné, inaccompagné, ée.

ἀσύντακτος, ος, ον· ὁ μὴ συντεταγμένος, non constitué, ée; ὁ μὴ ἐν τάξει (εἰς τὴν θέσιν του βαλμένος, ὁ μὴ ὠργανισμένος), non rangé

(organisé), ἤτοι ὁ εἰς ἀταξίαν εὑρισκόμενος, désordonné, ée. § ὁ μὴ συντεταγμένος (κατὰ τοὺς κανόνας τῆς συντάξεως), non composé (rédigé); || [γραμμ.] —, ὁ σόλοικος, incongru, e, ὁ κακοσυντεταγμένος.

ἀσυντάκτως, [ἐπίρ.] ἄνευ τάξεως, sans ordre; ἄνευ ὀργανισμοῦ, sans organisation; § [γραμμ.] σολοίκως, incongrûment, adj. κακῶς συντεταγμένως.

ἀσυνταξία, ἡ· ἔλλειψις συντάξεως (ὀργανισμοῦ, τάξεως), manque d'organisation (d'ordre), ἡ ἀταξία, σύγχυσις, le désordre; § [γραμμ.] ἔλλειψις συντάξεως, faute de syntaxe; ὁ σολοικισμός, incongruité, n. f.

ἀσυντέλεστος, ος, ον· ὁ μὴ συντελεσθεὶς (τελεσθείς), ὁ ἀτελείωτος, non fini, inachevé, ée; ὁ μὴ συμπληρωθείς, ἀτελής, incomplet, ète; ὁ ἐλλειπής, ἀτελής, imparfait, e.

ἀσυντελής, ής, ές· ὁ μὴ συντελῶν εἴς τι καὶ ἐν γένει ὁ μηδὲν συνεισφέρων, ὁ κατ' οὐδὲν χρησιμεύων, ὁ ἄνευ ἀποτελέσματος, sans effet; ἀνωφελής, inutile.

ἀσυντήρητος, ος, ον· ὁ μὴ συντηρούμενος, non entretenu, e, ἢ κακῶς συντηρούμενος, mal entretenu; συνεπῶς ὁ παρημελημένος, négligé, ée.

ἀσύντριπτος, ος, ον· ὁ μὴ συντριβόμενος ἢ ὁ μὴ συντετριμμένος, non écrasé (cassé); ὁ ἄθραυστος, incassable; βλ. ἄθλαστος καὶ ἀδιάρρηκτος.

ἀσυντρόφευτος, η, ον· ὁ ἀσυνόδευτος.

ἀσυντρόφιαστος, η, ον, ὁ μὴ συνεταιρισθείς, non associé, ée.

ἀσυνύπαρκτος, ος, ον· ὁ μὴ συνυπάρχων μὲ ἄλλο, qui ne peut exister en même temps.

ἀσύρικτος, ος, ον· ὁ μὴ συριχθείς, ἀσφύρικτος, non sifflé, ée.

ἀσύρραπτος, ος, ον· ὁ μὴ συρραμμένος, non cousu ensemble; ὁ ξηλωμμένος, décousu, e; ὁ ἀσυναφής, incohérent, e.

ἀσυσκεύαστος, ος, ον· ὁ μὴ συσκευασμένος, qui n'est pas arrangé; empaqueté, ée; emballé, ée, ὁ μὴ βαλμένος εἰς τὴν θέσιν του, ὁ ἀσυγύριστος, ὁ ἀσυμμάζευτος,

ἀσυστασία, ας, ἡ· inconsistance, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσυστάτου, ἡ ἔλλειψις συστάσεως, ἑνότητος.

ἀσύστατος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ σύστασιν, ὕπαρξιν, ἑνότητα ἢ συνέχειαν, non constitué; sans consistance; ὁ μὴ ἐγκατασταθείς, non établi; § [γραμμ.] ἀνώμαλος, irrégulier, ère; σόλοικος, incongru, e; κακῶς συντεθείς, mal composé; ἀδύνατος, impossible; § ὁ μὴ παρουσιασθεὶς πρός τινα, non présenté, ée; ὁ μὴ συστηθείς, non recommandé, irrecommandé, ée; ὁ μὴ ἄξιος συστάσεως, irrecommandable, adj.

ἀσυστολία, ας, ἡ [ἰατρ.] βλ. δυσυστολία.

ἀσύστολος, ος, ον· ὁ μὴ συστελλόμενος, qui est sans retenue; ὁ ἄφοβος καὶ συνεπῶς ἀναιδής, ἀναίσχυντος, impudent, e; effronté, ée; § [γραμμ.] ὁ μὴ πάσχων συστολὴν (συλλαβῆς), sans systole.

ἀσυστόλως, [ἐπίρ.] ἄνευ συστολῆς, sans retenue; ἀναιδῶς, ἀναισχύντως, impudemment; effrontément.

ἀσύχναστος, ος, ον· impratiqué, ée; ὁ μὴ συχναζόμενος (ὁ μὴ θαμιζόμενος) qui n'est pas pratiqué ou fréquenté, ὁ ἀθάμιστος, ἀσύχναστος, infréquenté, ée; ὁ ὀλίγον συχναζόμενος, peu fréquenté, ée; π. χ. χωροθεσίαι ἀσύχναστοι, des sites infréquentés;

ἀσφάκα, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ ἐλελίσφακος.

ἄσφακτος, ος καὶ η, ον· καὶ ἄσφαχτος, ὁ μὴ σφαχθείς, ἢ μὴ σφαγμένος, qui n'est pas égorgé; non égorgé, ée; non tué, ée.

ἀσφάλεια, ας, ἡ· sûreté, n. f; τὸ νὰ ἦνέ τις ἀσφαλὴς (sûr, e), στερεὸς (ferme), βέβαιος, ἐξησφαλισμένος (assuré, ée), ἰδίως ἄνευ κινδύνου· || — ἀπό τινος κινδύνου, κτλ. sécurité, n.f; —, ἐγγύησις garantie, n. f; || εἶμαι ἐν ἀσφαλείᾳ, être en sûreté; || ἡ δημοσία ἀσφάλεια, la sûreté publique; || ἡ ἀσφάλεια τοῦ ἐμπορίου, la sécurité du commerce; || ἔχει τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας, il est en sécurité; || ὁ δανειστὴς ζητεῖ ἀσφάλειαν, le créancier demande des sûretés; || ὁ ἔμπορος αὐτὸς μᾶς ὀφείλει πολλά, ἀλλ' ἔχομεν καλὴν ἀσφάλειαν, ce négociant nous doit beaucoup, mais nous avons de bonnes couvertures; || ἔχω ἀσφάλειαν, je suis à couvert; || ὁ λόγος του εἶνε ἡ καλλιτέρα ἀσφάλεια, sa parole est la meilleure assurance; || μοῦ ὑπόσχεσθε..., ἀλλὰ ποίαν ἀσφάλειαν ἔχω; vous me promettez . . . , mais quelle garantie en ai-je? § ἀσφάλεια, assurance, n. f. καλεῖται συνάλλαγμα δι' οὗ ὁ εἷς τῶν συμβαλλομένων (ὁ ἀσφαλιστής, assureur) ὑποχρεοῦται ἐπὶ ὡρισμένῳ ἀντιτίμῳ (ἀσφαλίστρῳ) πληρωνομένῳ ὑπὸ τοῦ ἀσφαλιζομένου (assuré), νὰ ἀνορθώσῃ τὴν ζημίαν ἣν ὑφίσταται ὁ τελευταῖος οὗτος ἐκ τυχαίου συμβεβηκότος· ἐν γένει δὲ ἀσφάλεια, assurance, καλεῖται προφύλαξις ἀπὸ κινδύνου ἀπειλοῦντος ζημίαν, στέρησιν ἢ ἀπώλειαν, ἥτις ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀξιῶν (valeurs) οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ φύσις αὐτῶν· || ἀσφάλεια διὰ μετάβασιν καὶ ἐπάνοδον, assurance sur l'aller et le retour; || — ἐπὶ οἱουδήποτε πλοίου, — sur navire quelconque; || — ἄνευ δόλου καὶ ἀπάτης, — sans dol ni fraude; || — ἔννομος, — légale; || — διὰ τὴν ἐπάνοδον, — sur le retour; || — ἐπὶ ἐμπορευμάτων, — sur marchandises; || — ἐπὶ ἐλπιζομένων κερδῶν, — sur profit espéré (imaginaire); || — ἐπὶ καλῇ ἢ κακῇ εἰδήσει, une — sur bonnes ou mauvaises nouvelles; || — ζωῆς, — sur la vie des hommes; || — ναυτικὴ (θαλασσία), — maritime; || — διὰ λογαριασμὸν ἄλλου, — pour compte autrui, pour compte étranger; || — διὰ λογαριασμὸν ἐναντίον (ἕνεκεν ἐχθρῶν), — pour compte ennemi; || — διὰ λογαριασμὸν τρίτου, — pour compte d'un tiers; || — διὰ λογαριασμὸν οὗτινος ἀνήκει, — pour compte de qui il ap-

partiendra (il appartient) ; || — δι' οὐδέτερον λογαριασμόν, — pour compte neutre ; || — μεταγενεστέρα, — postérieure ; || — μηνιαία, ἐτησία, — au mois, à l'an ; || ἀσφάλεια ἐπὶ τῆς μισθοδοσίας τῶν ναυτῶν, — sur les gages des matelots ; || — ἐπὶ τοῦ ναύλου, — sur le fret ; || — ἐπὶ ναυτοδανείου, — sur contrat à la grosse ; || — ἐπὶ ξένου πλοίου, — sur navire étranger ; || — τῶν διὰ ξηρᾶς, — voie de terre ; || — παράνομος, — illégale ; || — ποταμεία, — fruviale ; || — προηγουμένη, une — antérieure ; || — πρόσθετος, une — additionnelle ; || — ἐπὶ προμηθείας, — sur la commission ; || — κατὰ τοῦ πυρὸς (πυρασφάλεια), — contre l'incendie ; || — συμπληρωτική, — supplémentaire ; || — ἐπὶ τοῦ σώματος (τοῦ πλοίου), — sur corps, sur le navire ; || — διὰ ταξείδιον (μεταβάσεως), — sur l'aller ; || — δι' ὡρισμένον χρόνον, — pour un temps fixé (déterminé) ; || ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία, une compagnie, une société d'assurances; || — τῆς ζωῆς [ἑταιρεία], une compagnie d'assurance sur la vie des hommes ; || θαλασσασφαλιστικὴ (τῶν θαλασσίων ἀσφαλιστῶν) ἑταιρεία, une compagnie d'assurances maritimes; || ἀσφαλιστικὴ κατὰ τοῦ πυρὸς ἑταιρεία, une compagnie d'— contre l'incendie ; || οἱ μέτοχοι ἀσφαλιστικῆς τινος ἑταιρείας, les actionnaires d'une compagnie d'assurances ; || τὸ καταστατικὸν ἀσφαλιστικῆς τινος ἑταιρείας, le statut d'une compagnie d'assurance ; || ὁ διευθυντὴς ἀσφαλιστικῆς τινος ἑταιρείας, le gérant d'une compagnie d'assurance ; || εἷς ἀσφαλιστής, un assureur ; || ἰδιαίτερος ἀσφαλιστής, un assureur particulier ; || ἠσφαλισμένος, assuré, ée ; || μεσίτης ἀσφαλειῶν, un courtier d'assurances ; || ἀσφαλιστικοὶ ὅροι, conditions d'assurances ; || ὅροι, συμφωνίαι τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ συμβολαίου, conditions de la police ; || ἀμοιβὴ ἀσφαλείας, ἀσφάλιστρον, prime (f.) d'assurance ; || δὲν δύναται ν' ἀσφαλισθῇ τι ἄνευ ὑπερμέτρου ἀμοιβῆς, rien ne peut être assuré, si ce n'est à une prime énorme ; || ἀσφαλίζειν, καλύπτειν κίνδυνον, couvrir un risque ; || ἀφίνειν ἀνασφάλιστον, laisser un risque à découvert ; || ἡ γενομένη ἀσφάλεια τῶν ἐμπορευμάτων τούτων, l'assurance effectuée sur ces marchandises. || ἐνεργεῖν τὴν ἀσφάλειαν, faire effectuer, opérer l'assurance ; || ἡ ἀσφάλεια ἐγένετο διὰ δραχ. 10.000. l'assurance est effectuée, faite sur dr. 10.000, porte sur dr. 10.000 ; || ὑπερβάλλον ἀσφαλείας, un excédant d'assurance ; || εἶναι τινὰ καλῶς ἠσφαλισμένον, être bien assuré ; || εἶναι τινὰ καθ' ὁλοκληρίαν ἠσφαλισμένον, être assuré en plein ; || εἶναι τινὰ ἐν μέρει ἠσφαλισμένον, être assuré en partie ; || ἀφίνειν ἄνευ ἀσφαλείας, ἀνασφάλιστον, laisser sans assurance, ne pas faire assurance ; || . . .ἀλλ' ἄνευ ἐνεργείας ἀσφαλείας, . . . mais sans en faire l'assurance; || ἡ ἀκύρωσις, ἡ ἀπόσβεσις ἀσφαλείας, le ristorne ; || ἀκυρώνειν, ἀποσβένειν ἀσφάλειαν, ristorner une assurance ; || ἀσφαλιστικὸν συμβόλαιον, ἀσφαλιστικὴ ἀπόδειξις, une police d'assurance ; || ἀνοίγειν λογαριασμὸν κινδύνων ἀσφαλείας τινός, ἀσφαλιστικοῦ συμβολαίου, ouvrir une police ; || τακτοποιεῖσθαι (συμβιβάζεσθαι) μετὰ τῶν ἀσφαλιστῶν, s'arranger avec les assureurs ; || — πλοίου, assurance d'un navire ; || — ζωῆς, assurance sur la vie ; || — κατὰ τοῦ πυρός, assurance contre l'incendie; § [τορπιλ.] ἀσφάλεια ἀναφλέξεως· βλ. ἐξασφάλιστρον· § [τεχν.] ἀσφάλεια, sûreté, n. f; repos, n. m ; || — (τοῦ ὅπλου), βλ. ἐγκοπὴ ἀσφαλιστική· || τὸ ὅπλον εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀσφάλειάν του, une arme est en repos, σημαίνει ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν ἐγκοπὴν (cran de sûreté ou de repos); § [τακτ.] ὑπηρεσία ἀσφαλείας, service de sûreté ; βλ. ὑπηρεσία· § [ἠλεκτρ.] ἀσφάλεια· βλ. ῥευματοκόπτης· § [μεταφ.] —. βλ. παλλάδιον.

ἀσφαλής, ής, ές· (συγκρ. έστερος, ὑπερθ. έστατος) (σφάλλομαι) ὁ μὴ σφαλλόμενος (ὁ μὴ γλιστρῶν ἢ πίπτων), ὁ στερεὰ στεκόμενος, qui ne peut tomber ou glisser ; ὅθεν sûr, e ; ἔτι δὲ ἀσάλευτος, ἀσφαλής, ὅθεν ὁ βέβαιος, sûr, e; στερεός, ferme, solide ; βέβαιος, ἐξησφαλισμένος, assuré, ée ; ὁ ἀσάλευτος, inébranlable ; ἀσφαλής, βέβαιος, προφυλαγμένος ἀπὸ κίνδυνον, certain, e ; assuré, ée ; sans danger ; ὅστις εὑρίσκεται ἐν ἀσφαλείᾳ, qui est en sûreté; || εἶνε ἀσφαλὴς ἄνθρωπος, c'est un homme sûr (δεδοκιμασμένος, éprouvé ; τῆς ἐμπιστοσύνης, de confiance) ; || ἔχει ἀσφαλῆ τὴν χεῖρα, il a la main sûre (assurée, ferme) ; || ἀσφαλὲς ἄσυλον, asile sûr ; || τὸ γνωρίζω ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς, je tiens cela de bonne source (de bon lieu, de bonne main); || ζῇ ἀσφαλής, il vit en toute sécurité, ἤτοι ζῇ ἐν ἀσφαλείᾳ ἀπό τινος κινδύνου· || ἡ τιμή του εἶνε ἀσφαλής, son honneur est à couvert ; || ἐδῶ εἶσθε ἀσφαλής, ici vous êtes en sûreté ; || τὸ ἀσφαλέστερον θὰ ἦτο νὰ μείνωμεν, le plus sûr serait de rester ; || ὅσον ὀλιγωτέραν θέσιν κατέχει τις, τόσον ἀσφαλέστερος εἶνε, moins on tient de place, plus on est à couvert ; || ἀσφαλὲς τεκμήριον, marque assurée, ἢ indice sûr (ἀσφαλὴς ἔνδειξις)· || [οἶκος ἐμπορικός, ἔμπορος] ἀσφαλής], solide.

ἀσφαλιζόμενος, η, ον· ὁ ἠσφαλισμένος, assuré, ée ; βλ. ἀσφαλίζω, ἀσφάλεια.

ἀσφαλίζω, μέλ. ίσω· βάλλω τι εἰς ἀσφάλειαν (βλ. λέξιν) (ἰδίως ὡς μέσ. ἀσφαλίζομαι), mettre en sûreté (à l'abri ; à couvert, θέτω ὑπὸ σκέπην=σκέπω)· ἐξασφαλίζω, assurer (βεβαιόνω τι)· ἐνεργῶ ἀσφάλειαν, faire assurer (εἰς ἀσφαλ. ἑταιρείαν, κλπ.)· προφυλάσσω, προστατεύω, sauvegarder ; προφυλάσσω ἀπὸ βλάβην, ἐγγυῶμαι garantir ; καὶ ἐν γένει σιγουράρω, στερεώνω, affermir ; || — (εἰς ἀσφαλ. ἑταιρείαν), assurer, ouvrir une police (d'assurance) ; || κατώρθωσε νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν περιουσίαν του, il a su mettre son bien en sûreté; || μὲ ἠσφάλισε διὰ τὰς προκαταβολάς μου, il m'a mis à couvert de mes avances ; || ὁ

πλοῦτός του τὸν ἀσφαλίζει κατὰ παντὸς ἐνδεχομένου, sa richesse le met à l'abri de toute éventualité; || — οὕτω τὴν φιλίαν του, je m'assure par là son amitié; || τίς μὲ ἀσφαλίζει ὅτι θὰ ἔλθῃ; qui me garantit qu'il viendra? || τίς δύναται νὰ μὲ ἀσφαλίσῃ περὶ τοῦ μέλλοντος; qui peut me garantir de l'avenir? || οὐδὲν δύναται νὰ μᾶς ἀσφαλίσῃ κατὰ τῶν παθῶν, rien ne peut nous sauvegarder des passions; || ἠσφάλισε τὴν οἰκίαν του (τὸ πλοῖόν του, τὰ ἔπιπλά του), il a fait assurer sa maison (son navire, son mobilier); || ἡ ἑταιρεία αὕτη ἀσφαλίζει πρὸς δύο τοῖς χιλίοις, cette société assure à deux pour mille; || ἡ οἰκία του εἶνε ἠσφαλισμένη, sa maison est assurée; || τὸ πλοῖον ἠσφαλίσθη διὰ τὴν μετάβασιν καὶ ἐπάνοδον, le navire est assuré pour l'aller et le retour; || τὸ ἀσφαλιστικὸν συμβόλαιον θὰ δοθῇ ὑμῖν αὔριον, la police d'assurance vous sera remise demain; || ἠσφαλίσαμεν τὰ ἐμπορεύματα ταῦτα διὰ 5,000 φράγκα, nous avons fait assurer ces marchandises pour la somme de 5,000 fr. || εὐαρεστήθητε ν' ἀσφαλίσητε ταῦτα κατὰ παντὸς κινδύνου μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερα ἀσφάλιστρα, veuillez les assurer contre tous risques, au taux le plus bas possible; || παρακαλοῦμεν νὰ ἀσφαλίσητε τὰ ἐμπορεύματα ἅτινα φορτώνομεν κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπὶ τοῦ..., nous vous prions d'ouvrir une police sur les marchandises que nous chargeons en ce moment sur ... || εὐαρεστήθητε ν' ἀσφαλίσητε ταῦτα κατὰ παντὸς κινδύνου, veuillez les assurer contre tous risques; βλ. καὶ ἀσφάλεια· § ἀσφαλίζω, ἐνδυναμώνω τι, contreventer; § ἀσφαλίζω ὅπλον, désarmer un fusil (ἢ πυροβόλον, canon), ἤτοι καταβιβάζω τὴν σφῦραν εἰς τὴν ἐγκοπὴν τῆς ἀσφαλείας [cran de repos] ἢ τῆς καταπτώσεως (à l'abattu).

ἀσφάλιον, τό· (κατὰ Σαρίπολον) sauf-conduit, n. m. τὸ προπεμπτήριον· εἰδικὸν διαβατήριον δι' οὗ ἐπιτρέπεται εἰς πρόσωπόν τι νὰ ἐπισκεφθῇ τόπον ἀπηγορευμένον καὶ ἐπικίνδυνον.

ἀσφάλισις, εως, ἡ· ἡ ἀσφάλεια, ἡ ἐξασφάλισις, assurance, n. f. καὶ ἐν γένει τὸ σιγουράρισμα, ἡ στερέωσις, affermissement, n. m; || —, ἡ ἐνδυνάμωσις, contreventement.

ἀσφαλιστήριον, ου, τό· police d'assurance; βλ. ἀσφαλιστικὸν καὶ ἀσφάλεια.

ἀσφαλιστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀσφαλίζων, assureur, n. m; βλ. ἀσφάλεια, ἀσφαλίζω.

ἀσφαλιστικόν, τό· (ἐννοεῖται ἔγγραφον, συμβόλαιον) la police d'assurance, καλεῖται ἡ ἔγγραφος πρᾶξις δι' ἧς ἐπιβεβαιοῦται ἡ συναφθεῖσα συμφωνία τῆς ἀσφαλείας.

ἀσφαλιστικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀσφάλειαν, d'assurance; de sûreté; de sécurité; βλ. ἀσφάλεια· || ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία, société (compagnie) d'assurance; καλοῦνται οὕτω διάφοροι ἑταιρεῖαι, αἵτινες ἀσφαλίζουσι περιουσίας, κτήματα, τὴν ζωήν, κτλ. ἐπὶ ὡρισμένῃ καταβολῇ· || ἀσφαλιστικὸν ἔγγραφον, la police; βλ. ἀσφαλίζω καὶ ἀσφάλιστρον· || τὸ ἀσφαλιστικὸν συμβόλαιον θὰ δοθῇ ὑμῖν αὔριον, la police d'assurance vous sera remise demain; || ἀσφαλιστικὸς ὀχεύς, verrou de sûreté, σύρτης δι' οὗ ἀσφαλίζεταί τι; || ἀσφαλιστικὸν βλῆτρον, boulon d'arrêt; || ἀσφαλιστικὸν ἐπιστόμιον ἢ ἀσφαλιστικὴ δικλίς, soupape de sûreté; συσκευὴ ἀπαραίτητος εἰς τοὺς ἀτμολέβητας χρησιμεύουσα εἰς τὸ νὰ ἀφίνῃ ἐλεύθερον τὸν ἀτμὸν νὰ ἐξέρχηται ἐκ τοῦ λέβητος εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, ἅμα ὡς ἡ πίεσις αὐτοῦ φθάσῃ ἢ ὑπερβῇ τὸ ἐκ τῶν προτέρων ὡρισμένον ὅριον τῆς θλίψεως τοῦ ἀτμοῦ ἐν τῷ λέβητι· || ἀσφαλιστικὴ λυχνία, lampe de sûreté; βλ. **λυχνία**· || — μικρόλυχνος, bruleur de sûreté (μικροβιολογία ἰατρ. Σάββα)· || — λέβης, chaudière de sûreté, καλεῖται ὁ ὀλιγώτερον ὑποκείμενος εἰς ἔκρηξιν, τοιοῦτος δὲ θεωρεῖται ἐν μέρει ὁ ἐξ αὐλῶν ἀπαρτιζόμενος ἀτμολέβης ὁ καὶ αὐλωτὸς λέβης (chaudière à tubes) καλούμενος· || — σωλήν, tube de sûreté, [χημ.] καλεῖται σωλὴν τοποθετούμενος εἰς ἀεριοπαραγωγὸν συσκευήν, ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν θραῦσιν τῶν ἀγγείων ἐν περιπτώσει φράξεως τοῦ ἀεριοπαραγωγοῦ σωλῆνος ἢ αἰφνιδίας ἐλαττώσεως τῆς θλίψεως· || ἀσφαλιστικὸν σύστημα ἢ μηχάνημα, appareil de sûreté.

ἀσφάλιστρον, τό· prime, n. f. (ἢ prix) d'assurance, ἤτοι τὸ πληρωνόμενον χρηματικὸν ποσὸν πρὸς ἐξασφάλισιν περιουσίας, κτλ. βλ. ἀσφάλεια· || τὰ ἀσφάλιστρα (πλοίου καὶ οἱουδήποτε ἀντικειμένου ἢ περιουσίας), la prime (d'assurance); || — ἀπόπλου, prime d'aller (pour aller, sur l'aller); || — κατάπλου, ἐπιστροφῆς, prime de retour, pour le retour; || — ἀμφοτερόπλου, διὰ ταξείδιον μεταβάσεως καὶ ἐπιστροφῆς, prime liée, d'aller et de retour, pour l'aller et le retour; || — διὰ κινδύνους πολέμου, prime de guerre; || ἀμοιβή, ἀσφάλιστρον ὑψηλόν, prime élevée; || ἀμοιβή, ἀσφάλιστρον μέτριον, prime modérée; || ἀσφάλιστρον, ἀμοιβὴ ἀποκτηθεῖσα, κερδισθεῖσα, prime acquise, gagnée; || ἐπιστροφὴ ἀσφαλίστρων, pour ristorne d'assurance; || σώζειν τὴν ἀμοιβήν, τ' ἀσφάλιστρα, épargner la prime; || ἀπόδοσις, ἐπιστροφὴ ἀσφαλίστρων, ἀμοιβῆς, restitution, remise de prime; § [τεχν.] ἀσφάλιστρον, arrêtoir, n. m. καὶ arrêt, n. m. πᾶν τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἀναστολήν, ἀσφάλειαν τῆς κινήσεως ἀντικειμένου τινός· || — τοῦ ὅπλου, arrêtoir, n. m. ἢ taquet de la baïonnette; || —, clavette, n. f. βλ. **κλακίδιον**· || — ὅπλου (πυροβόλου) ἢ ἀσφαλιστικὸν μηχάνημα, appareil de sûreté, καλεῖται διάταξίς τις ἐν τῷ μηχανισμῷ τῶν φορητῶν ὅπλων (ἢ πυροβόλων) (ἢ ἀσφάλεια) ὅπως προλαμβάνηται πᾶς κίνδυνος ἐκπυρσοκροτήσεως, ὅταν ὁ στρατιώτης χειρίζηται τὸ ὅπλον (ἢ πυροβόλον) πεπληρωμένον· || — ἰσχυρόν, pertuis, n. m. (ὅπως τῶν κλείθρων)· ἀσφάλιστρον (κλείθρου), garniture (de serrure), n. f. συνώνυμον τοῦ garde, n. f. (ἐν τῇ κλειθροποιΐᾳ), ἤτοι σιδήριον συγκεκολλημένον ἐπὶ

τοῦ σώματος τοῦ κλείθρου (palastre), ἐν ᾧ εἰσέρχονται αἱ ἐντομαὶ τοῦ ὀδόντος τῆς κλειδὸς (panneton); τὰ ἀσφάλιστρα ἐμποδίζουσι μέχρι τινὸς τὴν χρῆσιν ἀντικλείδος.

ἀσφαλτῖτις, ιδος, ἡ· asphaline, n. f. καὶ asphaltine, n. f. ἐκρηκτικὴ πυρῖτις ἀποτελουμένη ἐκ μίγματος χλωρικοῦ καλίου καὶ πυρίτιδος εἴτε προστιθεμένης, εἴτε μή, μιᾶς τῶν ἑπομένων οὐσιῶν, νιτρικοῦ καλίου, θειϊκοῦ καλίου, παραφίνης, ὀζοκηρίτου, σάπωνος ἢ φουξίνης. Εἰς τὸ ἐμπόριον φέρονται δύο ἀριθμοί, ὁ ἀριθ. 1 συνίσταται ἐκ 54 μερ. χλωρικοῦ καλίου, 42 μ. πιτύρων καὶ 4 μ. νιτρικοῦ ἢ θειϊκοῦ καλίου· ὁ δὲ ἀριθ. 2 εἶνε ὅμοιος τῷ ἀριθμῷ 1 περιέχων 21 % τοῦ βάρους του νιτρικὸν κάλιον· τὸ πίτυρον εἶνε ἐκ σίτου ἢ κριθῆς καθαρὸν καὶ ἀμιγὲς ἀμύλου· § ἀσφαλτῖτις λίμνη asphaltite, n. f; ἡ νεκρὰ λεγομένη θάλασσα ἐν Παλαιστίνῃ, la mer morte; § ὁ ἐξ ἀσφάλτου, qui est de bitume.

ἀσφαλτοειδής, ής, ές· ὅμοιος ἀσφάλτῳ, semblable à du bitume; ἀσφαλτώδης, bitumineux.

ἀσφαλτόνω, βλ. ἀσφαλτῶ.

ἄσφαλτος, ος, ον· [δημ.] ὁ μὴ σφάλλων ἢ μὴ σφάλας, ὁ ἀλάνθαστος, infaillible; συνεπῶς ὁ βέβαιος, ἀσφαλής, sûr, e; assuré, ée.

ἄσφαλτος, ἡ· asphalte, n. f. ἡ ἄσφαλτος Ἰουδαίας, bitume (n. m.) de Judée, ὀνομάζουσιν οὕτω τὰς φυσικὰς ὑγρὰς ἀσφάλτους, bitumes, ἃς μεταχειρίζονται διὰ τὰ λιπώδη ἐπιχρίσματα (vernis gras) ἢ τὰ συγκολλητικὰ τοιαῦτα (mordants). Ἄσφαλτος τῆς Ἰουδαίας, bitume de Judée, εἶνε ἡ ὑγρὰ ἄσφαλτος ἥτις ἐπιχρείεται διὰ χρωστῆρος ὡς βαφή· αὕτη εἶνε ἄοσμος καὶ ξηραίνεται ταχέως. Κυρίως ὅμως ἄσφαλτος asphalte, καλεῖται τὸ ἀσφαλτῶδες ἐπίπλασμα ἢ μίγμα (mastic bitumineux), ἤτοι τὰ προκύπτοντα ἐπιπλάσματα διὰ τῆς ἑνώσεως τῆς φυσικῆς ἀσφάλτου (bitume) ἐν θερμῷ μετὰ τιτανωδῶν ὑλῶν ἢ ἀσφαλτωδῶν τιτανολίθων μεταβληθέντων εἰς κόνιν· ἡ ἄσφαλτος αὕτη χρησιμοποιεῖται εἰς στρῶσιν ὁδῶν, καὶ ἐν γένει πατωμάτων, στεγῶν, πρὸς φύλαξιν τοιχωμάτων ἀπὸ τῆς ὑγρασίας εὑρίσκεται αὐτοφυὴς ὡς **ἀσφαλτόλιθος** εἰς πολλὰ μέρη· ἡ ἐπίστρωσις τῶν ὁδῶν, κτλ. γίνεται τηκομένου τοῦ ἀσφαλτολίθου εἰς λέβητας ἀναμεμιγμένου μετ' ἄμμου ἢ ἀσβέστου καὶ ἐπιχυνομένου κατὰ κανονικὰ στρώματα· πρὸς φύλαξιν τῶν τοίχων ἀπὸ τῆς ὑγρασίας ἐπιχρίονται ἰδίως οἱ θεμέλιοι λίθοι καὶ πλίνθοι δι' αὐτοῦ ἀντὶ κονιάματος. Παρασκευάζεται σήμερον καὶ τεχνητὴ ἄσφαλτος ἐκ λιθανθρακοπίσσης, ἥτις εἶνε ὅμως κατωτέρα τῆς φυσικῆς· βλ. **ἐπίστρωσις** (dallage), δι' ἀσφάλτου καὶ κατωτέρω **ἀσφαλτώδη ἐπιπλάσματα**· § ἄσφαλτος, ἡ· bitume, n. m. **τὸ κατράμι** ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει (ὀρυκτὸν ἢ ῥευστόν)· τοῦτο εὑρίσκεται ἡνωμένον **ἐν τῇ** φύσει μετὰ τιτανολίθων, σχιστῶν, ψαμμιτῶν καὶ ἄλλων πετρωμάτων. Ἡ ἄσφαλτος εἶνε **ῥητινώδης ὕλη ὀρυκτή**, παραχθεῖσα ἐξ ὀργανικῶν οὐσιῶν (φυτικῶν) ἐγκλεισθεισῶν ἐντὸς στρωμάτων τινῶν τῆς γηΐνου ἐπιφανείας, ὅπως οἱ λιθάνθρακες καὶ αἱ ὀρυκταὶ ἐν γένει ῥητῖναι. Τὰ κύρια συστατικὰ τούτων εἶνε ἀνθρακικὸν καὶ ὑδρογόνον· ἐνίοτε ἐνδιαλαμβάνουσιν ὀξυγόνον, τινὲς δὲ οὐσίαι ἄζωτον. Αἱ ῥητινώδεις ὀρυκταὶ ὗλαι (résines) εὑρίσκονται ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς γῆς, ἐξ ἧς ἀναφαίνονται πολλαχοῦ καὶ πηγαὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἢ ἐπιπλέουσι καὶ ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὡς εἰς τὴν νεκρὰν θάλασσαν, ἣν ἕνεκα τούτου καλοῦσι καὶ Ἀσφαλτίτιδα, τὴν λίμνην ταύτην τῆς Παλαιστίνης.

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐχρῶντο τῆς ἀσφαλτώδους ὕλης τῆς λίμνης Ἀσφαλτίτιδος πρὸς ταρίχευσιν τῶν σωμάτων τῶν καλουμένων μουμιῶν (momies). Ἡ λέξις αὕτη παρήχθη ἐκ τῆς περσικῆς λέξεως mum σημαινούσης νάφθαν ἢ ὑγρὰν ἄσφαλτον ἀρωματικὴν ἐξ ἧς ὠνομάσθη ὀρυκτή τις ῥητίνη, βάλσαμον μουμίας (baume de momie). Ἅπασαι αἱ ὀρυκταὶ ῥητῖναι εἶνε ὗλαι καύσιμοι, καιόμεναι δὲ ἀναδίδουσι φλόγας μετὰ πνιγηροῦ καπνοῦ καὶ ὀσμὴν ἰδιάζουσαν (sui generis) καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δυσώδη. Ἐκ τῆς συστάσεώς των, τῆς πυκνότητός των καὶ τῆς χρήσεώς των αἱ διάφοροι ὀρυκταὶ ῥητῖναι εἶνε ὑγραὶ ἢ στερεαὶ καὶ λαμβάνουσι διαφόρους ὀνομασίας, μᾶλλον δὲ ἀξιομνημόνευτοι εἶνε αἱ ἑξῆς: 1ον ἡ **νάφθα** ἥτις κυρίως καλεῖται **μάλθα** (napthe ou malthe) ἢ ἔλαιον Μηδείας, κοινῶς νέφτι, εἶνε ὑγρά, ἄχρους, διαφανής, ὀσμῆς ἰσχυρᾶς καὶ δυσώδους, λίαν καύσιμος καὶ εὐφλόγιστος· συλλέγεται εἴτε ἀπ' εὐθείας ἐκ τῶν πετρωμάτων ἐξ ὧν ἀποστάζει, εἴτε ἐκ διϋλίσεως τῶν ἰδίων πετρωμάτων. 2ον τὸ **πετρέλαιον** (pétrole), ὅπερ ἔχει μεγάλην ἀναλογίαν μετὰ τῆς νάφθης, εἶνε ὑγρὸν ὑποκίτρινον, ῥέον ἐκ πηγῶν ὑπαρχουσῶν ἐν Ῥωμουνίᾳ, Ῥωσσίᾳ, Ἀμερικῇ καὶ Ἀσίᾳ. Ἡ ὕλη αὕτη χρησιμεύει πρὸς φωτισμόν. 3ον ἡ **ἄσφαλτος** (bitume) ἥτις εἶνε ὕλη στερεά, ὁμοιάζουσα ὡς ἔγγιστα πρὸς τὸν λιθάνθρακα (houille) κατὰ τὴν ὄψιν, ὁμοιάζει ἐπίσης πρὸς τὴν **πίσσαν** (goudron) καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀνομάζουσιν ἐνίοτε αὐτὴν **πισσάσφαλτον** ἢ **ὑγρόπισσαν ὀρυκτὴν** (goudron minéral), διότι καὶ ἡ **πίσσα** (goudron) παράγεται ἐκ τῆς κατακαύσεως τῆς ῥητίνης τῆς ἐξαγομένης ἐκ τῶν κωνοφόρων δένδρων. Ἔχει ὅθεν χρῶμα μέλαν ἢ μελανόφαιον, εἶνε ἀδιαφανὴς καὶ προστριβομένη ἀποδίδει ὀσμὴν ἐμπυρευματικήν. Ἡ νάφθα χρησιμεύει εἰς κατασκευὴν ἐπιχρισμάτων, ἡ δὲ ὑγρόπισσα χρησιμεύει ὡς ἐπίχρισμα προφυλακτικὸν τῶν ξύλων καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν **λιπαρῶν ἐπιχρισμάτων**. Τὰ **ἀσφαλτώδη ἐπιπλάσματα** ἢ **μίγματα mastics bitumineux** κατασκευάζονται διὰ τῆς ἀναμίξεως θερμῆς κεχωνευμένης ἀσφάλτου μετὰ λίθων ἢ ἀργίλων ἐντελῶς ξηρῶν καὶ ἐν καταστάσει κόνεως· οὕτω συνθέτουσιν εἶδος μίγματος, τὸ ὁποῖον ἀναμιγνυόμενον κατόπιν μὲ ποσότητά τινα ἄμμου ἢ τετριμμένου ἀσβεστολίθου παρέχει ἐπίχρισμα ὅπερ ἀποψυχούμενον ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἦνε ἀδιάβροχον· τοῦ

ἐπιπλάσματος τούτου χρῶνται συνήθως ἵνα προφυλάξωσι τοὺς τοίχους ἀπὸ τῆς ὑγρασίας καὶ τῆς εἰσδύσεως τῶν ὑετίων ὑδάτων· χρῶνται ὡσαύτως τοῦ μίγματος τούτου διὰ τὰς ἐπιστρώσεις τῶν δαπέδων τῶν οἰκοδομῶν καὶ διὰ τὴν ἐπίστρωσιν ὁδῶν καὶ πεζοδρομίων.

ἀσφαλτόω-ῶ, ἀσβαλτόνω (καὶ -ώνω), μέλ. ώσω, κατραμώνω, ἐπαλείφω μὲ ἄσφαλτον, enduire d'asphalte (de bitume); asphalter (une rue, etc.) ; bitumer, bituminer.

ἀσφαλτόχρους, ους, ουν· couleur bitume, τὸ ἔχον τὸ χρῶμα τῆς ἀσφάλτου.

ἀσφαλτώδης, ης, ες· bitumineux, euse, adj. ὁ ἔχων τὰς ἰδιότητας ἢ περιέχων ἄσφαλτον· ‖ ἔδαφος ἀσφαλτῶδες, sol bitumineux· ‖ ἀσφαλτῶδες ἐπικάλυμμα, βλέπε ἐπικάλυμμα, chape καὶ ἄσφαλτος.

ἀσφάλτωσις, εως, ἡ· asphaltage, n.m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν μὲ ἄσφαλτον, τὸ κατράμωμα.

ἀσφαλῶς, [ἐπίρ. τοῦ ἀσφαλής], ἐν ἀσφαλείᾳ, en sûreté ; κατὰ τρόπον ἀσφαλῆ, sûrement ; à coup sûr.

ἄσφι(γ)κτος, η, ον· ὁ μὴ σφιγμένος, non serré, ée.

ἀσφόγγικτος, η (ος), ον· [διάλ. Οἰνόης] ὁ μὴ σφογγισμένος, ἀσπόγγιστος, non essuyé, ée.

ἀσφοδέλειον, τό· asphodèle en poudre κοινῶς τὸ τσιρίσι, βλ. λέξιν.

ἀσφοδελίνη, ης, ἡ· [βοτ.] asphodéline, n. f. γένος τῆς οἰκογενείας τῶν λειριωδῶν, παραπλήσιον τῷ ἀσφοδέλῳ, διάφορον αὐτοῦ κατὰ τὰ φύλλα τοῦ περιγονίου.

ἀσφοδέλινος, η, ον· ἐξ ἀσφοδέλου, d'asphodèle.

ἀσφόδελος, ὁ· [βοτ.] asphodèle, n. m. κοινῶς τὸ **σφεδοῦκλι**· γένος τῆς οἰκογεν. τῶν λειριωδῶν· εἶδος φυτοῦ κρινοειδοῦς ἔχοντος τὰς ἶνας τῆς ῥίζης παχείας (ὡς εἶδος γεωμήλου) ἢ καὶ φυματώδεις, τὸ περιγόνιον ἰσόφυλλον καὶ τὰ φύλλα αὐτοῦ συμφυῆ κατὰ τὴν βάσιν.

ἀσφοδελώδης, ης, ες· asphodélé, ée, adj. ‖ τὰ ἀσφοδελώδη φυτά, les asphodélées.

ἀσφόδριον, ου, τό· φυτόν, ὅπερ θεραπεύει τὰ χείμετλα.

ἀσφούγγιστος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ σφουγγισθείς, non essuyé, ée, ὁ ἀσφόγγιστος.

ἀσφράγιστος, ος, ον· ὁ μὴ σφραγισμένος, ἀβούλωτος, non cacheté, ée ; non scellé (διὰ σφραγῖδος) ; inscelé, ée, adj ; § —, non timbré, ée ; intimbré, ée ; ἤτοι ἄσημος, ὁ μὴ φέρων σῆμα (timbre).

ἀσφυκτικός, ή, όν· ὁ παθὼν ἀπὸ ἀσφυξίαν, asphyxié, ée ; asphyxique ; § [μεταφ.] ὁ πνιγηρός, étouffant, e ; suffoquant, e.

ἀσφυκτιῶ (όω), μέλ. ώσω, s'asphyxier ; πάσχω, ὑποφέρω, παθαίνω ἐξ ἀσφυξίας· § [μεταφ.] πνίγομαι, étouffer ; suffoquer.

ἀσφυξία, ἡ· ἡ ἔλλειψις ἢ παῦσις τοῦ σφυγμοῦ, cessation du pouls; asphyxie, n. f. § ἀποπνιγμός, suffocation, n. m. étouffement, n. m. § [ἰατροδ.] asphyxie, n. f. βίαιος θάνατος ἐπερχόμενος ἕνεκεν ἐλλείψεως ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος. Ἐξ ἀσφυξίας ἑπομένως ἀποθνήσκουσιν οἱ ἀπαγχονιζόμενοι καὶ στραγγαλιζόμενοι, οἱ στραβοκαταπίνοντες ξένα σώματα, οἱ πνιγόμενοι; οἱ ἀναπνέοντες δηλητηριώδη ἀέρια ἢ ἄχρηστα εἰς τὴν ἀναπνοήν, οἷον τὸ θειϊκὸν ἢ ἀνθρακικὸν ὀξύ.

ἀσφυρηλάτητος, ος, ον· βλ. ἀνέλατος.

ἀσφύρικτος, [δημ.] βλ. ἀσύρικτος.

ἀσφυροκόπητος, ος, ον· βλ. ἀνέλατος.

ἀσχεδίαστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐκ τῶν προτέρων σχεδιασθεὶς ἐν νῷ, ὁ μὴ προβουλευθείς, ἀπρομελέτητος, ἀπροβούλευτος, improjeté, ée, adj. § —, ὁ μὴ ἐν σχεδίῳ διαγραφείς, qui n'est pas dessiné; ὁ μὴ σχεδιασθείς, non dessiné, ée; § [διάλ. Οἰνόης] ὁ χωρὶς κομψότητα, ἄκομψος.

ἄσχετος, ος, ον· ὁ μὴ συγκρατούμενος, ἀκράτητος, qu'on ne peut contenir ; ὁ **ἀκατάσχετος**, irrésistible ; § ὁ μὴ ἔχων σχέσιν μὲ ἄλλο τι, qui n'a (n'est en) aucune relation avec ; ἄνευ σχέσεως, sans rapport ; ἀνεξάρτητος, indépendant ; μὴ ἀνταποκρινόμενος, non correspondant ; ξένος (πρός τι) étranger ; ‖ αὐτὸ εἶνε ἄσχετον μὲ ὅσα εἶπα, cela n'a aucun rapport à ce que j'ai dit ; § [ναυτ.] ἄσχετος κίνησις, manœuvre indépendante ; καλεῖται κίνησις ἐκτελουμένη παρ' ἑνὸς ἢ πλειοτέρων πλοίων ἄνευ ὑποχρεώσεως τοῦ ν' ἀκολουθῶσι τὸ ἀρχηγικὸν πλοῖον.

ἀσχέτως, [ἐπίρ. προηγ.] ἄνευ σχέσεως, sans rapport; ἀνεξαρτήτως, indépendamment.

ἄσχημα, [ἐπίρ.] κακῶς, κακά, mal ; βλ. καὶ ἄσχημος· § ἀσχημόνως, οὐκ εὐπρεπῶς, d'une manière, inconvenante.

ἀσχημάδα, ἡ· [δημ.] ἀσχημία, δυσειδία laideur, n. f.

ἀσχημαίνω, κάμνω τι ἄσχημον, rendre (οὐδ. γίνομαι ἄσχημος, devenir) laid ; ἀποβάλλω τὸ κάλλος, enlaidir ; ‖ ἀσχήμηνε πολύ, il a beaucoup enlaidi.

ἀσχημάνθρωπος, ὁ· ἄνθρωπος ἄσχημος, homme très laid ; laid comme un singe.

ἀσχημάτιστος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων σχηματισμόν, ὁ ἄνευ σχήματος, qui n'a pas de forme ; non formé, ée ; informe ; § [γραμμ.] ὁ μὴ κλινόμενος, ὁ μὴ σχηματιζόμενος (ῥῆμα), non conjugué ée.

ἀσχημία, ας, ἡ· τὸ ἐναντίον τῆς **εὐμορφίας**, κοινῶς ἡ ἀσχημιά, δυσειδία, laideur, n. f. ἡ δυσμορφία, difformité, n. f. § [συνεκδ. ἐπὶ πραγμ.] horreur, n. f. vilenie, n. f.

ἀσχημίζω, βλ. ἀσχημαίνω, rendre laid ; enlaidir ; παραμορφόνω, défigurer ; ‖ [συνεκδ.] ἀποκοσμῶ, ξεστολίζω, ἀσχημίζω, déparer ; χαλῶ τι, gâter; κηλιδῶ, faire tache; tacher; ‖ ἄκομψος ἐνδυμασία ἀσχημίζει τὸ ὡραιότερον ἀνάστημα, une mise de mauvais goût dépare la plus jolie taille.

ἀσχήμισμα, τό· enlaidissement, n. m. ἡ κατάστασις τοῦ ἀσχήμου, τὸ γίνεσθαι ἄσχημον.

ἀσχημογυναῖκα, ἡ, καὶ

ἀσχημογύναικον, τό· femme laide ; ἡ ἀσχημομοῦρα, laideron, n. m. § [δημ.] laidasse, n. f.

ἀσχημοκαμωμένος, η, ον· ὁ κακοκαμω-

μένος, mal fait ; mal bâti ; ὁ δύσμορφος, difforme. § ὁ ἀγροῖκος, malotru, e.

ἀσχημόλογον, τό· ἔκφρασις (λόγος), κακή, propos indécent (obscène) ; ἀχρειότης, αἰσχρότης, vilenie, n. f. saleté, n. f.

ἀσχημομούρης, ὁ· θηλ. -οῦρα· [δημ.] homme laid (de visage) ; laideron, n. βλ. ἀσχημάνθρωπος.

ἀσχημόνησις, εως, ἡ· ἡ ἀσχημοσύνη, ἀπρέπεια.

ἀσχημονῶ (έω), μέλ. ήσω, ἐξέρχομαι τῆς εὐπρεπείας, manquer aux bienséances ; blesser la modestie ; φέρομαι (ἐκφράζομαι) ἀσχημόνως (ἀπρεπῶς, αἰσχρῶς, ἀδιαντρόπως), se conduire (s'exprimer), indécemment, malhonnêtement ; ‖ μὴν ἀσχημονῇς, ne soyez pas indécent.

ἀσχημόνως [ἐπίρ.], indécemment ; malhonnêtement.

ἀσχημοπρόσωπος, η, ον· ὁ κατὰ τὸ πρόσωπον ἄσχημος, laid de visage; βλ. ἀσχημομούρης.

ἄσχημος, ος καὶ η, ον· (ότερος, ότατος) (προφ. συνήθ. ἄσκημος), ὁ μὴ εὔμορφος, laid, e ; ὁ δύσμορφος, difforme ; ὁ δυσειδής, vilain, e ; ‖ εἶνε ἀσχημότατος, il est extrêmement laid ; ‖ ἀσχημότερος, plus laid ; ἀσχημότατος, très laid ; ‖ εἶνε τερατωδῶς ἄσχημος, il est laid à faire peur ; il est affreusement laid ; il est hideux=εἶνε εἰδεχθής· ‖ πλησίον τῆς εἰκόνος του φαίνεται ἄσχημος, il parait difforme près de son portrait ; ‖ — τόπος, vilain pays ; ‖ εἶνε ἄσχημος καιρός, il fait vilain ; ‖ ἄσχημα λόγια, des propos indécents ; des vilenies ; § —, κακός, mauvais, e ; ‖ ἄσχημη δουλειά, mauvaise affaire ; ‖ ἔκαμες πολὺ ἄσχημα, vous avez fait très-mal ; ‖ [ἐπὶ ἀσθενοῦς] εἶνε πολὺ ἄσχημα, il est bien bas (bien mal ; très-mal) ; ‖ ἄσχημον πρᾶγμα ! c'est mauvais ! c'est fâcheux.

ἀσχημοσύνη, ἡ· α) ἡ ἀσχημία, δυσμορφία, difformité, n. f. β) (συνηθέστερον) τὸ ἀπρεπὲς ἢ ἄσχημον φέρσιμον, indécence, n. f ; τὸ ἀπρεπές, τὸ ἀνάρμοστον, inconvenance, n. f. ἀγενὴς πρᾶξις, αἰσχρότης, vilenie, n. f. αἶσχος, honte, n. f.

ἀσχημοῦλα, ἡ· femme (fille) passablement laide.

ἀσχήμων, ων, ον· γεν. ονος, ὁ ἀπρεπής, ὁ ἄσχημα φερόμενος, indécent, e ; ὁ αἰσχρός, honteux, euse ; κακοήθης, malhonnête ; ἄσχημος, κακός, vilain, e.

ἀσχιδής, ής, ές· ὁ μὴ σχισμένος, ὁ ἄσχιστος, non fendu, non déchiré, indéchiré, ée; ὁ μὴ σχιζόμενος, indéchirable, adj. βλ. καὶ ἀδιάσχιστος.

ἄσχιστος, ος καὶ η, ον· (συνηθέστερον)· βλ. ἀσχιδής.

ἀσχολέω, βλ. ἀσχολῶ.

ἀσχόλαστος, η, ον· ὁ μὴ περατώσας τὴν ἀσχολίαν του, τὴν δουλειάν του, qui n'a pas fini sa tâche (sa journée) ; qui n'a pas encore chômé ; § (ἐπὶ μαθητῶν), non sorti de classe.

ἀσχόλημα, ατος, τό· ἔργον εἰς ὃ ἀσχολεῖταί τις, sujet d'occupation ; καὶ αὐτὴ ἡ ἐνασχόλησις, ἀσχόλησις, ἀσχολία, occupation, n. f.

ἀσχόλησις, ως, ἡ· ἡ ἐνασχόλησις εἴς τι, occupation, n. f.

ἀσχολία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις σχολῆς, manque de loisir ; ἤτοι ἡ ἐνασχόλησις, occupation, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ δουλειά, affaire(s) ; ‖ ἔχει πολλὰς ἀσχολίας il est très-occupé ; ‖ ἄνευ ἀσχολίας, désoccupé ; ‖ ἡ πλέον εὐχάριστος ἀσχολία του, son occupation la plus agréable ; ‖ ἔχω πολλὰς ἀσχολίας, j'ai d'autres affaires sur les bras ; je suis très occupé ; ‖ δὲν ἔχει καμμίαν ἀσχολίαν, il n'a rien à faire ; il ne fait rien.

ἀσχολίαστος, ος, ον· ὁ μὴ σχολιασθείς, non commenté, ée; non annoté, ée (σχολιάζω).

ἄσχολος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων σχολήν, ἤτοι ὁ ἔχων ἀσχολίαν, ὁ καταγινόμενος, ὁ μὴ εὐκαιρῶν, qui n'a pas de loisir ; ὁ ἠσχολημένος, occupé, ée ; ὁ ἔχων δουλειαῖς, ὑποθέσεις, affairé, ée ; ‖ πολυάσχολος, très-occupé; très-affairé.

ἀσχολῶ, μέλ. ήσω, δίδω εἴς τινα ἐνασχόλησιν, δουλειά, τὸν κάμνω ν' ἀσχολῆται, donner de l'occupation, occuper ; χρησιμοποιῶ τινὰ εἰς ἐργασίαν, employer ; ‖ ἀσχολεῖ διακοσίους ἐργάτας, il emploie (il donne du travail à) deux cents ouvriers ; § [συνήθ. μέσ.] ἀσχολοῦμαι, ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι, s'occuper ; être occupé ; ‖ ἀσχολοῦμαι εἰς, s'occuper à; ‖ ἐνασχολοῦμαι εἰς, vaquer à; ‖ ἐργάζομαι εἰς, travailler à; ‖ ἀσχολοῦμαι, ἐπιμελοῦμαί τι, s'appliquer; εἶμαι ἐν ἐνεργείᾳ, ἐν χρήσει, χρησιμοποιῶ ἐμαυτὸν εἰς, s'employer; ‖ ἀσχολοῦμαι εἰς τὰς ὑποθέσεις σας, je m'occupe de vos affaires ; ‖ ἀσχολεῖται μελετῶν, il s'occupe à l'étude ; il s'occupe à étudier; ‖ ἠσχολήθη πολὺ δι' ἐμέ, il s'est beaucoup employé pour moi; ‖ ἠσχολήθη πολὺ εἰς αὔξησιν τῶν πόρων τῆς χώρας, il s'est appliqué à augmenter les ressources du pays ; ‖ δὲν δύναταί τις ν' ἀσχοληθῇ εἰς τόσα πράγματα συγχρόνως, on ne peut pas vaquer à tant de choses à la fois.

ἀσωματία, ας, ἡ· τὸ μὴ ἔχειν σῶμα, ἡ ἀσωματότης, τὸ ἀσώματον, ἀσωμάτωσις, incorporalité, n. f. (ὅθεν ἡ ἀϋλία), συνώνυμον τοῦ incorporéité, n. f. ἤτοι κατάστασις, φύσις ἀσωμάτου ὑπάρξεως, état, nature d'un être incorporel ; ‖ τὸ ἀσώματον τῶν ἀγγέλων, l'incorporéité des anges.

ἀσώματος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων σῶμα, sans corps ; incorporel, elle, adj. ὅθεν ἄϋλος· ‖ ὁ Θεὸς εἶνε Λόγος ἀσώματος, Dieu est une raison incorporelle. (Dider). § [νομ.] ἀσώματον (πρᾶγμα), incorporel, elle, (λατ res incorporalis) καλεῖται κατὰ μὲν τὸ ῥωμ. δίκ. τὸ πρᾶγμα τὸ μὴ ὑποπίπτον τῇ ἁφῇ καὶ τῇ θέᾳ, τὸ νῷ μόνῳ καὶ δικαίῳ ὑπάρχον, κατὰ δὲ τὸν ἀδόκιμον ὁρισμὸν τοῦ Περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου τῆς 21 Ἰουν. 1837 «τὸ μὴ

ὑποπίπτων τῇ αἰσθήσει» ὅπερ θὰ καθίστη π.χ. τὸν ἦχον μὴ ἀσώματον, ἀφ' οὗ ὑποπίπτει τῇ αἰσθήσει τῆς ἀκοῆς. Ἀσώματά εἰσιν ἅπαντα τὰ ἐμπράγματα δικαιώματα, πλὴν τῆς κυριότητος, κατατασσομένης εἰς τὰ ἐνσώματα, καὶ αἱ ἐνοχαί. Τὸ ἀντίθ. τοῦ ἀσωμάτου εἶνε τὸ ἐνσώματον, ὅπερ ἐπίσης, κατὰ μὲν τὸ ρωμ. δίκ. ὁρίζεται εἰς τὸ ὑποπίπτον τῇ ἀφῇ καὶ τῇ θέᾳ, κατὰ δὲ τὸν νεώτ. νόμον περὶ διακρίσεως κτημάτων, τὸ κτῆμα «τὸ ὁποῖον διὰ τῶν αἰσθητηρίων ἀντιλαμβανόμεθα»· § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀσώματον, ἡ ἀσωματότης, ἡ ἀσωματία, incorporalité, n. f. § [ἐκκλ.] τῶν Ἀσωμάτων [ἑορτή], la Saint-Michel.

ἀσωματότης, ἡ· βλ. ἀσωματία.

ἀσωμάτωσις, εως, ἡ· τὸ ποιεῖν τι ἀσώματον, βλ. ἀσωματία.

ἀσώπαστος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ σιωπαίνων, qui ne se tait pas.

ἄσωστος, η, ον· [δημ.] ἀτελείωτος, ὁ μὴ τελειωμένος, non achevé, ée; ὁ μὴ ἐξηντλημένος, non épuisé, ée ; ἀνεξάντλητος, inépuisable.

ἄσωστος, ος, ον· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σωθῇ, qu'on ne peut sauver ; non sauvé, ée ; ὁ χαμένος, perdu, e ; ὁ ἀβοήθητος.

ἀσωτεία, ας, ἡ· βλ. ἀσωτία.

ἀσωτέστατος, ος, ον· ὑπερθ. τοῦ ἄσωτος, ὅπερ συνηθέστερον ἀσωτότατος.

ἀσώτευσις, εως, ἡ· τὸ ἀσωτεύειν, dissipation, n. f. ἡ σπατάλη. gaspillage. n. f.

ἀσωτεύω, ἀσωτεύομαι, μέλ. εύσομαι, ζῶ ἀσώτως, κάμνω ἀσωτίας, mener une vie déréglée ; se débaucher ; faire la noce ; § ἀσωτεύω, dissiper ; σπαταλῶ, gaspiller ; ζῶ ἀσώτως, prodiguer ; ἐξοδεύω ἀνοήτως, dépenser follement ! || ἠσώτευσεν ἄπειρα πλούτη, il a dissipé d'immenses richesses; || οἱ ἀσωτεύοντες τὰ δημόσια χρήματα, ceux qui gaspillent les deniers publics ; || [εἰρων.] μὴ ἀσωτεύετε παρακαλῶ τὸ πνεῦμά σας, ne soyez donc pas prodigue de votre esprit.

ἀσωτία, ας, ἡ· ὁ βίος τοῦ ἀσώτου, κυρίως ἄμετρος σπατάλη εἰς αἰσθητικὰς ἡδονάς, vie déréglée ; ἡ κραιπάλη, la débauche ; ἀκολασία, ἐκδιαίτησις, dissolution, n. f ; || ἔζησεν ἐν ἀσωτίαις, il a mené la vie à grandes guides ; § ἀσωτία, ἡ ἀσώτευσις, dissipation, n.f ; ἡ σπατάλη, gaspillage, n.m; ἀσωτία, prodigalité, n. f ; || ἡ φιλαργυρία εἶνε χείρων τῆς ἀσωτίας, l'avarice est pire que la prodigalité; || κατεστράφη διὰ τῆς ἀσωτίας, il s'est ruiné par la dissipation.

ἄσωτος, ος καὶ η, ον· ἐπὶ ἠθικῆς διαφθορᾶς, κακοήθης, διεφθαρμένος, corrompu, e; dépravé ; ἐκδεδιητημένος, dissolu ; ἀκόλαστος τὰ ἤθη, τὴν διαγωγήν, ἀσελγής, libertin; διεφθαρμένος τὰ ἤθη, débauché ; § —, prodigue, n.f. ὁ ἐξοδεύων ἀφειδῶς, dissipateur ; ὁ σπάταλος, gaspilleur ; || ἄσωτος [νομ.] prodigue, καλεῖται ὁ μήτε μέτρον, μήτε καιρὸν δαπάνης ἐπιστάμενος, καὶ διὰ τοῦτο τιθέμενος ὑπὸ τὴν προστασίαν ἄλλου προσώπου (ὑπὸ κηδεμόνα)· || ὁ ἄσωτος υἱὸς (Ἁγ. γρ.), l'enfant prodigue ; || ἡ Κυριακὴ τοῦ ἀσώτου, [le dimanche de] la Septuagésime.

ἄσωτος, η, ον· [δημ.] ὁ ἀτελείωτος· βλ. ἄσωστος.

ἀσώτως [ἐπίρ. τοῦ ἄσωτος], κατὰ τρόπον ἄσωτον, d'une manière dissolue ; ἀσώτως, ἐν κραιπάλῃ, en débauche ; § μετ' ἀσωτίας, avec prodigalité ; ὡς ἄσωτος, en prodigue ; en dissipateur ; prodigalement.

ἀσωφρόνιστος, ος καὶ η, ον· ὁ μὴ σωφρονιζόμενος ἢ σωφρονισθείς, non mis à la raison; ὁ μὴ διορθωθείς, non corrigé ; ἀδιόρθωτος, incorrigible.

ἀταίριαστος, η, ον· [δημ.] καὶ ἀτέριαστος· ὁ μὴ ταιριάζων, ὁ ἀπᾴδων, disparate ; ὁ μὴ (ἢ κακῶς) συνηρμοσμένος (συναρμοζόμενος), mal assorti, e; ἀσυνάρμοστος, inassorti, e ; § [συνεκδ.] ὁ ἀσυμβίβαστος, ἀσύμφωνος, incompatible ; ἀσύμφωνος, discordant, e.

ἀταίριασ(χ)τος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] ὁ ἀταίριαστος, ἀσύμφωνος, ἀπροσάρμοστος, χονδροειδής, ἄκομψος.

ἄτακτα [ἐπίρ.], βλ. ἀτάκτως.

ἄτακτα, τά· [οὐδ.], βλ. ἄτακτος· || — ἢ ὄμβρια ὕδατα, eaux sauvages, βλ. ὕδωρ.

ἀτακτέω, βλ. ἀτακτῶ.

ἀτάκτημα, ατος, τό· τὸ ἄτακτον κάμωμα, action déréglée ; ἡ ἀταξία, déréglement, n. m. ἡ παρεκτροπή, écart, n. m. ἡ νεανικὴ τρέλλα, fredaine, n. f. τρέλλα, folie, n. f. παράφορος ἢ τρελλὴ πρᾶξις, coup de tête.

ἀτακτοποίητος, η, ον· ὁ μὴ τακτοποιημένος, non mis en ordre ; ὁ ἐν ἀταξίᾳ εὑρισκόμενος, qui est en désordre.

ἄτακτος, ος καὶ η, ον· ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ φυλάσσων τάξιν, qui n'est pas réglé, déréglé, ée ; καὶ ἐν γένει ὁ ἄνευ τάξεως, qui n'est pas en ordre, désordonné, ée ; ὁ ἀκανόνιστος, irrégulier, ère; ἄτακτος, ὁ ἄνευ πειθαρχίας (στρατιώτης, μαθητής), indiscipliné ; || — φαντασία, imagination déréglée ; || ἄτακτον πνεῦμα, esprit déréglé (irrégulier) ; || — βίος, vie irrégulière (désordonnée) ; || τὰ ἄτακτα πάθη του, ses passions desordonnées) ; || εἶνε πολὺ ἄτακτος εἰς τὰς ὑποθέσεις του, il est très-dérangé dans ses affaires ; || οἱ μαθηταὶ αὐτοὶ εἶνε πολὺ ἄτακτοι, ses écoliers sont très-indisciplinés ; || ἄτακτον παιδί, enfant mutin (méchant) ; || — κίνησις, mouvement irrégulier ; || — λογαριασμός, compte irrégulier (en désordre) ; || οἱ λογαριασμοί του εἶνε ἄτακτοι, il y a du désordre dans ses comptes ; ses comptes sont en désordre; ses comptes ne sont pas en règle ; § —, ὁ μὴ τακτικός, qui n'est pas normal, ὁ ἀντικανονικός, anormal, e, aux ; || [στρατ.] ἄτακτος στρατός, des troupes irrégulières = ἄτακτα σώματα, corps irréguliers, ἅτινά εἰσι τὰ μὴ ἀνήκοντα εἰς τὸν τακτικὸν στρατὸν καὶ μὴ ἔχοντα συνεπῶς στιβαρὰν πειθαρχίαν. ἐνεργοῦντα δὲ γενικῶς μεμονωμένως· || [τακτ.] ἄτακτον (ἢ ἀκανόνιστον) φυλακεῖον, poste cosaque, n. m. ἡ ὑπηρεσία τῶν προφυλακῶν συμπληροῦται διὰ

τῆς τοποθετήσεως ἐπὶ τῶν ὁδῶν καὶ ἀτραπῶν τῶν ἀγουσῶν εἰς τὴν κυρίως τοποθεσίαν, φυλακείων συνήθως ἀπὸ 6-8 ἱππεῖς καὶ εἰς ἀπόστασιν 4-8 χιλ. μακράν, προωρισμένων ν' ἀναγγέλλωσι τὴν προσέγγισιν τοῦ ἐχθροῦ· || [στρατ.] οἱ **ἄτακτοι**, les francs-tireurs, n. m. οἱ καλούμενοι ἐλεύθεροι σκοπευταί, ἤτοι σῶμα **ἀτάκτων**· || — φυγὴ ἢ κατατρόπωσις, déroute, n.f. ἄτακτος διασκόρπισις στρατεύματος κατόπιν ἀπωλεσθείσης μάχης· || ἐτράπησαν εἰς ἄτακτον φυγήν. ils s'enfuirent à la débandade=διεσκορπίσθησαν· || — παρέκκλισις (μαγνητ. βελόνης), affolement, n.m; κατάστασις τῆς ἀτάκτως παρεκκλινούσης μαγνητικῆς βελόνης· βλ. **παρεκκλίνω**, affoler; || ἡ παρεκκλίνουσα ἀτάκτως μαγνητικὴ βελόνη, aiguille aimantée affolée= ἄτακτος παρέκκλισις· [ἰατρ.] ἄτακτος σφυγμός, pouls irrégulier; || ἄτακτος ἢ ἀταξικὸς πυρετός, fièvre ataxique.

ἀτακτῶ (έω), μέλ. ήσω, εἶμαι ἄτακτος ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν μὴ τηρούντων εὐταξίαν ἢ πειθαρχίαν, être indiscipliné; ἀπειθῶ, désobéir; φέρομαι κακῶς, se conduire mal; προξενῶ (ἐπιφέρω) ἀταξίαν, causer du désordre; κάμνω θόρυβον, faire du tapage; καὶ ἐν γένει κάμνω ἀτακτήματα, ἀταξίας, τρέλλαις, faire des folies; || ἤρχισε πάλιν ν' ἀτακτῇ, il a recommencé à faire des siennes (=ἤρχισε τὰ 'δικά του)· || [πρὸς παιδιὰ] μὴν ἀτακτῆτε, soyez sages.

ἀτάκτως, [ἐπίρ.] ἄνευ τάξεως, sans ordre; ἐν ἀταξίᾳ, en désordre; ἐν συγχίσει, en confusion; ἀκανονίστως, irrégulièrement; ἀτάκτως, à la débandade; || ἀπεσύρθησαν ἀτάκτως, ils se retirèrent en désordre; || τὸ περιοδικὸν αὐτὸ δημοσιεύεται ἀτάκτως, cet ouvrage périodique parait irrégulièrement; || [ναυτ.] ἐν ἀταξίᾳ ἢ ἀτάκτως (ἕνεκα σπουδῆς), en valdrague ou en vrague.

ἀταλάντευτος, ος, ον· ὁ μὴ ταλαντευόμενος, qui ne balance pas, etc. (ταλαντεύω).

ἀταμίευτος, ος, ον· ὁ μὴ καλῶς τεταμιευμένος, non mis en réserve, non encaissé.

ἀταξείδευτος, ὁ [δημ.] ὁ μὴ ταξειδεύσας, qui n'a pas voyagé, ὁ μὴ ἀναχωρήσας εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.

ἀταξία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις τάξεως, ἀκαταστασία, manque d'ordre, désordre, n. m. σύγχυσις confusion, n. f; ἡ μὴ τήρησις τάξεως, ἀταξία, dérèglement, n. m; τὸ ἀκανόνιστον, irrégularité, n. f; ἡ ἀντικανονικότης, anormalité, n. f; || βιβλία ἐν ἀταξίᾳ, livres en désordre; || ἡ ἀταξία τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, le dérèglement des saisons; || ἡ ἀταξία τοῦ σφυγμοῦ, le dérèglement (l'irrégularité) du pouls; || ἡ διοικητικὴ ἀταξία, le désordre de l'administration; || — πληρωμῶν, irrégularité de paiements; || αἱ ὑποθέσεις του εἶνε εἰς μεγάλην ἀταξίαν, ses affaires sont en désarroi; § [παθολ.] ataxie, n. f. ἀντικανονικότης εἴτε εἰς τὴν πορείαν τῶν φυσιολογικῶν φαινομένων, εἴτε εἰς τὴν συνέχειαν τῶν συμπτωμάτων ἀσθενειῶν τινῶν· ἀκαταστασία τῶν κινήσεων ἤτοι τὸ ἀκανόνιστον αὐτῶν· || κινητικὴ —, ataxie locomotrice, νόσος τοῦ νωτιαίου μυελοῦ συνισταμένη εἰς τὴν χρονίαν φλεγμονὴν τῶν ὀπισθίων δεματίων αὐτοῦ, ἔχουσα ὡς σύμπτωμα ἐπικρατέστερον ἰδιάζουσάν τινα διατάραξιν τῶν κινήσεων, ἰδίως δὲ τῆς βαδίσεως ἐξ οὗ καὶ ὅλη ἡ νόσος ἔλαβε τὸ ὄνομά της· § ἀτάκτημα, τρέλλα, écart, n.m; folie, n. f; incartade, n. f; || [πρὸς παιδία] μὴ κάμνετε ἀταξίας (θόρυβον), ne faites pas de tapage; soyez sages; § **ἀταξία**, affolement, n. m; βλ. ἄτακτος παρέκκλισις· § [μηχαν. ἀστρ.] ἀταξία, ἡ διαταραχή, perturbation, n. f; βλ. λέξιν· || ἀταξία ἐν τῇ λειτουργίᾳ τοῦ ζωικοῦ ὀργανισμοῦ, perturbation, n. f.=διαταραχή, διατάραξις, dérangement; § ἀταξία, σύγχυσις, désarroi, n.m; ἐπίσης ἡ σύγχυσις, tohu-bohu, n. m; || ἐν πλήρῃ ἀταξίᾳ, en désarroi, κοινῶς ἄνω-κάτω· § [ναυτ.] ἐν ἀταξίᾳ ἢ ἀτάκτως (ἕνεκα σπουδῆς), en valdrague ou en vrague; § [ναυτ.] ἐν ἀταξίᾳ, en pantenne, λέγεται περὶ πλοίου ὅπερ κατόπιν κακοκαιρίας, προσαράξεως, κτλ. ἔχει ἐν ἀταξίᾳ τὸν ἐξαρτισμόν του, ἤτοι τὰς κεραίας του κερουλκημένας διαφοροτρόπως, τὰ ἱστία του ἐσχισμένα, κτλ. § ἀταξία [μεταφορ.], θόρυβος, branle-bas, n. m. (ἔγερσις, ἀναστάτωσις)· || ἐπιφέρειν ἀταξίαν, faire un branle-bas; καὶ ἐπαναφέρειν τὴν τάξιν, faire branle-bas, κατά τινα συμπλοκὴν μετὰ ταχύτητος καὶ αὐστηρότητος.

ἀταξικός, ή, όν· ὁ μὴ ἐν τάξει ὤν, ὅθεν ἄτακτος, [παθολ.] ataxique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν **ἀταξίαν**, qui a rapport à l'ataxie; || συμπτώματα ἀταξικά, symptômes ataxiques; || πυρετὸς ἀταξικός, fièvre ataxique; || ἴκτερος ἀταξικός, ictère ataxique; || — ῥευματισμός, rhumatisme ataxique. § [οὐσιαστ.] ἀταξικός, un, une ataxique, ὁ προσβληθεὶς ἐξ ἀταξίας, qui est atteint d'ataxie.

ἀταξοαδυναμικός, ή, όν· ataxoadynamique, adj. [ἰατρ.] ἔνθα ἡ ἀταξία συνδυάζεται μετὰ τῆς ἀδυναμίας· || δύναμις ἀταξοαδυναμικὴ τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, force ataxoadynamique de la fièvre typhoïde.

ἀταξοδυναμία, ας, ἡ· ataxodynamie, n. f. (ἀταξία καὶ δύναμις), διατάραξις κατὰ τὴν λειτουργίαν ὀργάνου τινός.

ἀταπείνωτος, ος, ον· ὁ μὴ ταπεινούμενος ἢ ταπεινωθείς, non humilié; ὁ μὴ καταπίπτων, ὁ μεγαλόψυχος, magnanime; || μὲ τὸ μέτωπον ἀταπείνωτον, sans courber le front.

ἀτάραγος καὶ ἀτάραχτος [διάλ. Οἰνόης], ὁ ἀτάρακτος, ὁ μὴ ἀνακατευθείς.

ἀταρακτέω-ῶ· μέλ ήσω, εἶμαι ἀτάραχος, être calme, etc. βλ. **ἀτάρακτος**

ἀτάρακτος, ος, ον· καὶ **ἀτάραχος**, ος, ον· imperturbable, adj. ὁ μὴ ταραχθεὶς ἢ ταρασσόμενος, ὁ ἀσύγχιστος, non troublé; ὁ ἤρεμος, ὁ γαλήνιος, ὁ ἥσυχος, calme, tranquille; ὁ ἀπὸ ψυχικὴν ταραχὴν ἀνενόχλητος, ἤτοι ὁ ψυχρόαιμος ἢ ψύχραιμος (qui a) de sang froid; ὁ ἀπαθής, impassible. § ἀτάρακτος, ὁ μὴ ταρασσόμενος, inagitable, adj. || — ὁ μὴ ταραχθείς, inagité, ée, adj. § — [δημ.] ὁ μὴ ανα-

κατευθείς, qui n'est pas mêlé (mélangé; brouillé; embrouillé, etc.) βλ. ἀνακατόνω.

ἀταραξία, ἡ· imperturbabilité, n. f. τὸ νὰ ἦνέ τις ἀτάραχος, état de l'imperturbable; ἡ γαλήνη, ἡ ἡσυχία τῆς ψυχῆς, le calme, la tranquillité (de l'âme); ἡ ψυχραιμία, le sang froid; καὶ ἐν γένει ἡ ἀπάθεια, impassibilité, n. f. || ἡ ἀταραξία τοῦ πνεύματος, le calme de l'esprit; || ἡ ἀταραξία τῆς μνήμης του, l'imperturbabilité de sa mémoire. § **ἀταραξία**, ας, ἡ· ataraxie, n. f. ἠρεμία τοῦ πνεύματος, calme de l'esprit; κατάστασις τοῦ μὴ ταρασσομένου ἀτόμου.

ἀτάραχος, ος, ον· βλ. ἀτάρακτος· § ἀτάραχος, ος, ον· ataraxique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀταραξίαν, qui a rapport à l'ataraxie.

ἀταράχως [ἐπίρ.], imperturbablement; ἄνευ ταραχῆς, sans trouble; βλ. ἀτάρακτος· ἠρέμως, ἡσύχως, avec calme; d'un air calme, tranquillement; ψυχραίμως, de sang froid; ἀπαθῶς, impassiblement.

ἀταρίχευτος, ος, ον· ὁ μὴ ταριχευθείς, ὁ μὴ ταριχευόμενος (δι' ἅλατος ἢ διὰ βαλσαμωδῶν οὐσιῶν), non salé; non embaumé; συνεπῶς νωπός, frais.

ἄταρνον, τό· βλ. γάρνον, δέστρον, boîte de roue; || ἄταρνον (ἢ περίβλημα) στροφαλίγγων, boîte de tourillon.

ἀταρνόω-ῶ, βλ. γαρνόω-ῶ, δεστρόω-ῶ.

ἀτάσθαλος, ος, ον· κακός, μοχθηρός, méchant, e; αὐθάδης, insolent, e; impertinent, e; || ἀτάσθαλος γλῶσσα, impertinent, (langue impertinente), λέγεται περὶ τοῦ θρασέως, αὐθαδῶς ὁμιλοῦντος.

ἀταφία, ἡ· τὸ νὰ μένῃ τις ἄταφος, privation de sépulture.

ἄταχτος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] ἄτακτος, ὁ μὴ τηρῶν τάξιν.

ἅτε [αἰτ. πληθ. οὐδ. τοῦ ὅστε] (συχν. ἐπίρ.) καθάπερ, καθώς, comme; ὡς ἐάν, attendu que; en tant que; || δὲν ἦλθεν ἅτε ἀσθενῶν, il n'est pas venu étant malade.

ἀτείχιστος, ος, ον· ὁ ἀπεριτείχιστος, ὁ μὴ τειχισμένος, non entouré de murailles; non muré, ée.

ἀτεκνία, ἡ· ἡ στέρησις τέκνων, privation d'enfants; ἡ μὴ ἀπόκτησις τέκνων, ἡ στείρωσις, stérilité, n. f. § **ἀτεκνία**, ας, ἡ· atecnie, n. f. [ἰατρ.] ἀνικανότης εἰς τὸ τεκνοποιεῖν, incapacité d'engendrer.

ἄτεκνος, ος καὶ η, ον· ὁ μὴ ἔχων τέκνον, privé d'enfant; ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀποκτήσῃ τέκνα, ὁ ἄγονος (τέκνων), stérile, ἤτοι ὁ στεῖρος· ἄνευ (ἀπο)γόνων, sans postérité.

ἀτεκνόχορτον, τό· [βοτ.] espèce de gouet (d'arum), κοινὴ ὀνομασία τῶν ἐν Ἑλλάδι φυομένων δύο εἰδῶν **διάρου** (biarum) ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν ἀρωδῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπονέμει ὁ λαὸς ἢ μᾶλλον οἱ ἀγυρτεύοντες ἐμπειρικοὶ τὴν δύναμιν ἣν δηλοῖ ἡ ἄνω ὀνομασία, ἤτοι τῆς μὴ τεκνοποιΐας.

ἀτέκνωσις, εως, ἡ· ἡ στείρωσις, ἡ **ἀτεκνία.**

ἀτέλεια, ας, ἡ· τὸ ἀντίθ. τοῦ ἐντέλεια, τὸ νὰ μὴ ἦνέ τι ἐντελές, imperfection, n. f. ἤτοι τὸ ἀτελές· ἡ ἐλαττωματικότης, défectuosité, n. f; τὸ ἐλάττωμα, défaut, n. m. καὶ ἐν γένει ἀτέλεια ἢ ἔλλειψις, ἐλάττωμα, tare, n. f; || ἀτελὴς (κακὴ) ἐργασία ἢ ἀτελὴς ἐπεργασία, ἢ κακὴ κατασκευή, malfaçon, n.f; λέγεται γενικῶς διὰ πᾶν ἔργον ὅπερ κακῶς κατεσκευάσθη εἴτε ἐξ ἀγνοίας, εἴτε ἐξ ἀδιαφορίας, εἴτε χάριν οἰκονομίας· || **ἀτέλεια, ἀτελειοποίησις**, imperfectibilité, n. f; ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ τελειοποιησίμου, qualité de ce qui n'est pas perfectible; § —, τὸ νὰ ἦνέ τις ἀτελής, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ βάρη δημόσια ἢ φόρους, exemption (d'impôts); franchise (f.) (de droits), ἡ μὴ πληρωμὴ τέλους· || ταχυδρομικὴ ἀτέλεια, franchise postale, ἤτοι ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν· || τηλεγραφικὴ ἀτέλεια, franchise télégraphique; γενικῶς δὲ ἀτέλεια εἶνε ἡ ἐξαίρεσις ἀπό τι, exemption, n. f; ἀπαλλαγή, dispense, n. f; § **ἀτέλεια**, immunité, n. f. = ἡ ἀσυδοσία, ἀπαλλαγὴ φόρου· ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ ἀπαλλαγὴ ὑποχρεώσεών τινων, λειτουργιῶν, δασμῶν ἢ ἄλλων βαρῶν, εἰς ἃς ὑπέκειτο κατὰ τοὺς νόμους τὸ πρόσωπον εἰς ὃ ἡ προνομία αὕτη ἐχορηγεῖτο· ὅθεν καὶ **ἀτέλεια**, atélie, n. f. ἡ μὴ πληρωμὴ εἰσαγωγικῶν τελῶν.

ἀτελειοποιήσιμος, ος, ον· imperfectible, adj. τὸ μὴ ἐπιδεκτικὸν τελειοποιήσεως, qui n'est pas perfectible.

ἀτελειοποιησίμως, [ἐπίρ.] imperfectiblement, ἄνευ δυνατῆς τελειοποιήσεως, sans perfectionnement possible.

ἀτελειοποίησις, εως, ἡ· imperfectibilité, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ τελειοποιησίμου, qualité de ce qui n'est pas perfectible.

ἀτελειοποίητος, ος, ον· imperfectionné, ée; ὁ ἀτελής· βλ. λέξιν.

ἀτελείωτος, ος καὶ η, ον· ὁ μὴ τελειωθείς, non fini (achevé), inachevé, ée; ὁ ἐλλειπής, incomplet, ète; § ἀτελείωτος, ὁ ἄνευ τέλους, qui est sans fin; αἰώνιος, infini, e; ὁ ἀτελεύτητος, interminable; ὁ ἄπειρος, immense; ὁ ἀνεξάντλητος, inépuisable; ὁ ἀτέλεστος, inaccompli, e; ἀτελείωτος, ὁ μὴ καταναλωθείς, inconsommé, ée.

ἀτέλεστος, ος, ον· ὁ μὴ τελεσθείς, non exécuté; inexécuté, ée; ὁ μὴ ἐκτελούμενος, inexécutable; ὁ **ἀνεκτέλεστος**· § —, ineffectué, ée, **ἀπραγματοποίητος**, ὁ μὴ πραγματοποιηθείς, qui n'est point effectué; § **ἀτέλεστος, ἀνεκπλήρωτος**, inaccompli, e; ὁ μὴ ἐκπληρωθείς, τελεσθείς, qui n'a pas été accompli; || ῥῆτραι ἀνεκπλήρωτοι (ἀτέλεστοι), clauses inaccomplies.

ἀτελεσφόρητος, ος, ον· ὁ μὴ τελεσφορήσας ἢ τελεσφορῶν, qui ne réussit pas; qui n'a pas réussi; inefficace, adj. ὁ ἀναποτέλεστος, ὁ ἀδύνατος, ὁ ἄνευ ἀποτελέσματος μένων, ἤτοι ὁ μὴ φέρων ἀποτέλεσμα, συνεπῶς ὁ μάταιος, vain, e; ἀνωφελής, inutile; ὁ ἄκαρπος, infructueux, euse; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀτε-

λεσφόρητον, inefficacité, n. f. ἔλλειψις ἀποτελέσματος.

ἀτελέσφορος, ος, ον· ὁ ἀτελεσφόρητος.

ἀτελεσφόρως, [ἐπίρ.] ἀναποτελέστως, ἄνευ ἀποτελέσματος, inefficacement ; sans effet, sans résultat ; ἀνεπιτυχῶς, sans succès ; ἀκάρπως, infructueusement.

ἀτελεύτητος, ος, ον· α) ὁ ἀτελείωτος, qui n'est pas fini (achevé), inachevé, ée ; ἀτελής, ἐλλιπής, imparfait, e ; incomplet, ète ; β) ἀτελείωτος, interminable ; ὁ ἄπειρος, infini, e ; ὁ ἄνευ τέλους, sans fin ; αἰώνιος, éternel ; ἀτελεύτητος, perpétuel, elle ; διαρκείας ἄνευ τέλους, ἤτοι διηνεκής, ἀδιάλειπτος· ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ **ἀτελεύτητον**, perpétuité, n.f. ἤτοι τὸ διηνεκές, συνεχές, αἰώνιον.

ἀτελής, ής, ές· ἄνευ τέλους, sans fin ; ὅ,τι δὲν ἐτελειώθη ἀκόμη, ἐλλιπὴς ἢ ἡμιτελής, imparfait, e ; incomplet, ète ; ‖ ἀτελὴς θεραπεία, guérison imparfaite ; ‖ ἀτελὲς σύγγραμμα, ouvrage incomplet ; § **ἀτελής**, imperfectionné, ée ; ὁ **ἀτελειοποίητος**, ὁ μηδόλως τελειοποιηθείς, qui n'est point perfectionné ; § ἀτελής, ὁ ἀπηλλαγμένος φόρου (βαρῶν, τελῶν), exempt d'impôts (de charges ; de droits) ; ὁ ἀπολαύων ἀτελείας, jouissant d'immunité ; βλ. ἀτέλεια· ‖ τὰ ἐμπορεύματα ταῦτα εἰσάγονται ἀτελῆ, ces marchandises sont importées en franchise de droits.

ἀτελώνητος, ος, ον· καὶ

ἀτελώνιστος, η, ον· ὁ μὴ πληρώσας ἢ μὴ πληρώνων δικαιώματα τελωνείου, qui (ne paye pas) n'a pas payé les droits de douane ; non acquitté (à la douane); οὗτινος δὲν ἐπληρώθη τὸ τέλος, dont la douane n'a pas été payée ; ‖ ἀτελώνιστον ἐμπόρευμα, marchandise non acquittée; § ὁ ἀτελής, ὁ ἀπηλλαγμένος, ἐξῃρημένος τελῶν, exempt de droits; ὁ ἐλευθέρως εἰσαγόμενος, (importé) en franchise de droits, ἤτοι ἄνευ πληρωμῆς τελῶν· ὁ ἀφορολόγητος, ὁ ἀτελής, intaxé, ée.

ἀτελῶς, [ἐπίρ. τοῦ ἀτελὴς] ἡμιτελῶς, ἐλλιπῶς, imparfaitement ; incomplètement ; § ἄνευ πληρωμῆς τελῶν, en franchise de droits; § ἀτελῶς, ἀτελειοποιήτως, imperfectiblement, ἄνευ δυνατῆς τελειοποιήσεως, sans perfection possible.

ἀτενής, ής, ές· ὁ προσεκτικός, attentif, ive ; ὁ παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς, qui regarde attentivement (fixement) ; ὁ προσηλωμένος πού, fixe ; fixé sur ; ‖ — προσοχή, attention soutenue.

ἀτενίζω, μέλ. ίσω, βλέπω ἀτενῶς (ἀσκαρδαμυκτί), regarder attentivement (fixement); προσηλώνω (τοὺς ὀφθαλμούς μου), προσηλόω-ῶ, fixer (les yeux) ; βλέπω κατ' εὐθεῖαν, κατὰ πρόσωπον, regarder en face ; προσέχω εἰς, faire attention à.

ἀτενισμός, οῦ, ὁ· τὸ ἀτενὲς τῆς ὄψεως, regard fixe et attentif ; τὸ προσήλωμα, ἡ προσοχή, attention, n. f.

ἀτέντωτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ τεντωμένος, τεταμένος, non tendu, e.

ἀτενῶς [ἐπίρ. τοῦ ἀτενής], κατὰ τρόπον ἀτενῆ, προσεκτικῶς, attentivement ; fixement ; ‖ [τακτ.] ἀτενῶς, fixe ; παράγγελμα ὅπως μετὰ τὴν ζύγησιν ἐπαναφέρωσιν οἱ στρατιῶται κατ' εὐθεῖαν ἐμπρὸς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν.

ἀτέριαστος, η, ον· [δημ.] βλ. **ἀταίριαστος.**

ἀτέρμαντος, ος, ον· ὁ ἀτέρμων.

ἀτέρμων, ων, ον· γεν. ονος· ὁ μὴ ἔχων τέρμα (τέλος), qui n'a point de terme (de fin) ; ἀτελεύτητος, ἀτελείωτος, interminable ; infini, e ; ἄνευ τέλους, sans fin ; συνεπῶς κατ' ἐπέκτασιν ὁ στρογγύλος, ὁ κυκλοτερής· ‖ — ἱμάς, courroie sans fin ; δερματίνη πλατεῖα ταινία συνηνωμένη κατὰ τὰ ἄκρα, περιβαλλομένη ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ ἄξονος καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ μηχανήματος, δι' ἧς μεταδίδεται εἰς τὰ συνεργεῖα ἡ περιστροφικὴ κίνησις τοῦ κυρίου ἄξονος εἰς τὰ διάφορα μηχανήματα· ‖ πρίων ἀτέρμων, scie sans fin; βλ. πρίων ταινιωτός· ‖ — κύλινδρος, rouleau sans fin ; βλ. κύλινδρος ἀτέρμων.

ἀτερπής, ής, ές· ὁ μὴ τέρπων, qui n'a rien de rejouissant ; (de divertissant, etc.) ; [συνεχδ.] ὁ δυσάρεστος, désagréable ; ὀχληρός, ennuyeux ; fâcheux ; λυπηρός, triste.

ἄτερπνος, ος, ον· ὁ ἀτερπής.

ἀτερψία, ἡ· ἔλλειψις τέρψεως, manque de plaisir (d'agrément ; de jouissance ; de divertissement); [συνεχδ.] ἡ δυσαρέσκεια, désagrément, n. m. ἡ ὀχληρότης, ennui, n. m.

ἀτέχναστος, ος, ον· ὁ ἄτεχνος.

ἀτεχνία, ἡ· ἡ ἔλλειψις τέχνης, absence (manque) d'art; ἀντίθετον τῷ τέχνη, ἡ ἀνεπιτηδειότης, inhabileté, n. f; ἡ ἀπειρία, ἄγνοια τῆς τέχνης ἥντινα ἐξασκοῦσι, impéritie, n. f.

ἄτεχνος, ος, ον· ὁ καμωμένος ἄνευ τέχνης, fait sans art ; ἁπλοῦς, simple ; χονδροειδής, grossier, ère; ἀντίθετον τῷ ἔντεχνος· § ὁ ἐν τῇ τέχνῃ ἄπειρος, inexpert, e; ἀνεπιτήδειος, inhabile; ἀμαθής, ignorant,e; ἀντίθετον τῷ τεχνίτης.

ἀτέχνως [ἐπίρ. προηγ.] ἄνευ τέχνης, sans art ; χονδροειδῶς grossièrement ; ἀπειροκάλως, inartistement ; § ἄνευ ἐπιτηδειότητος, sans habileté, ἀνεπιτηδείως, inhabilement.

ἀτζαμῆς, ῆ, ὁ· [δημ.] ἀνεπιτήδειος, ἀδέξιος, maladroit, e ; ἀνεπιτήδειος, inhabile; ἄπειρος ἐν τῇ τέχνῃ, inexpert ; μαθητευόμενος, apprenti, e ; novice ; [οἰκ.] (ἰδίως εἰς τὰ διὰ χαρτίων παιχνίδια) mazette, n. f.

ἀτζαμωσύνη, ἡ· [δημ.] ἀδεξιότης, maladresse, n. f ; ἀνεπιτηδειότης, inhabileté, n.f; ἀπειρία, manque d'expérience; inexpérience, n. f. besogne d'écolier.

ἀτζιο, τό· [δημ. ξεν.] βλ. ἐπικαταλλαγή.

ἀτηγάνιστος, η, ον· ὁ μὴ τηγανισμένος, non frit.

ἄτηκτος, ος, ον· ὁ μὴ ταχείς, λυώσας, non fondu, e; ὁ μὴ τηκόμενος (λυώνων), ἄλυωτος, infusible, adj. βλ. τήκω· § ἐπίσης ὁ ἀχώνευτος, infusible, μόνον ἐπὶ μετάλλων, βλ. χωνεύω· § [σιδηρ.] τὰ ἄτηκτα (τήκω) [οὐσ.], les carcas, τὰ μὴ χωνευθέντα ἐν τῇ καμίνῳ καὶ συνεπῶς ἐναπομείναντα μέρη τοῦ σιδήρου· ‖ [μεταλλ.] τὸ ἄτηκτον [οὐδ. οὐσ.] infusibilité,

λίθου, μετάλλου, κτλ. ἐπὶ μετάλλων λέγεται ἰδίως ἀχώνευτον..

ἀτημέλεια, ας, ἡ· ἡ ἀμέλεια, παραμέλησις, négligence, n. f; ἡ ἀφροντισία, insouciance, n. f.

ἀτημελέω-ῶ, μέλ. ήσω, εἶμαι ἄφροντις, être insouciant (négligent); παραμελῶ, négliger; δὲν περιποιοῦμαι ἐμαυτόν, ne pas se soigner.

ἀτημελής, ής, ές· ἀμελής, ὁ παραμελῶν, négligent, e; négligé, ée; ἄφροντις, insouciant, e.

ἀτημελησία, ας, ἡ· ἡ ἀτημέλεια.

ἀτημέλητος, ος, ον· ὁ παρημελημένος, négligé, ée; ὁ μὴ περιπεποιημένος, non soigné; || ἀτημέλητος κόμη, chevelure inculte (non soignée).

ἀτημελήτως, [ἐπίρ.] παρημελημένως, négligemment; || ἀτημελήτως ἔχειν, être négligent=μὴ φροντίζειν ποσῶς.

ἀτημελία, ας, ἡ· ἡ ἀτημέλεια.

ἀτημελῶς, [ἐπίρ.] ἀτημελήτως.

ἀτθίς, ίδος, ἡ· ἡ Ἀττικὴ (ἐννοεῖται γῆ ἢ καὶ γλῶσσα), l'Attique (pays ou langue); || ἀτθίς, ἡ Ἀττική, l'Attique, de l'Attique; ἡ ἐκ τῆς Ἀττικῆς γυνή, femme d'Attique.

ἄτι, τό· [δημ.] ὁ χήλων ἵππος, cheval entier; ὁ ἀναβάτης, ἐπιβήτωρ, étalon, n. m. ἀντίθ. τῷ ἐκτομίας, βλ. ἵππος ἀναβάτης καὶ ἐκτομίας.

ἀτιθάσσευτος, ος, ον· καὶ ὀρθ. ἀτιθάσευτος, ὁ μὴ ἐξημερωμένος, non apprivoisé (δαμαζόμενος, dompté), ὁ μὴ ἐξημερωνόμενος, indomptable; ἀδάμαστος, ὁ μὴ δαμασθείς, in-dompté, ée.

ἀτίθασσος, ος, ον· ὀρθοτ. ἀτίθασος· ὁ μὴ ἥμερος, non apprivoisé, ée; ὁ ἄγριος, sauvage, farouche; ἀδάμαστος, indomptable; ἀχαλίνωτος, effréné.

ἀτιμάζω, μέλ. άσω· δὲν τιμῶ, ne pas juger digne d'honneur, καταφρονῶ, mépriser, ἢ περιφρονητικῶς μεταχειρίζομαί τινα ὡς ἀνάξιον ἢ μὴ ἄξιον τιμῆς, συνεπῶς ἀτιμάζω = ἀφαιρῶ τὴν τιμήν, déshonorer; χάνω τὴν τιμήν, perdre d'honneur; ἀφαιρῶ τὸν βαθμόν, ἀξίωμα κτλ. (συνεπῶς τὴν τιμήν), dégrader; στιγματίζω τινὰ διὰ καυτηριασμοῦ ὅπως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, flétrir=ἀτιμάζω· § ἀτιμάζω= διαφθείρω (κόρην), séduire (une fille); § δυσφημῶ, diffamer.

ἀτίμασις, ἡ· ἀτιμασμός· βλ. ἀτίμωσις.

ἀτίμητος, ος, ον· ὁ μὴ τιμηθείς, qui n'est pas honoré; inhonoré, ée, adj. ἀδόξαστος = ὁ καταφρονημένος, méprisé, ée; ὁ μὴ ἔχων ὡρισμένην τιμὴν (ἀξίαν), qui n'a pas de prix; ἄνευ τιμῆς, sans prix; ἀνεκτίμητος, inestimable; inappréciable; ἀνεκτίμητος, ἀπλήρωτος, μὴ πληρωνόμενος, impayable, adj.

ἀτιμία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις τιμῆς, manque d'honneur, déshonneur, n. m. ἤτοι ἡ ἀφαίρεσις τῆς τιμῆς· || —, infamie, n. f; (λατ. infamia), ἐν τῷ Ῥωμ. Δικαίῳ ὑπὸ τὴν τεχνικὴν ἔννοιαν σημαίνει τὴν μείωσιν τῆς τιμῆς τοῦ πολίτου (ἐκτίμησις, estime), προερχομένην εἴτε ἀμέσως ἐκ τοῦ δικαίου, ἕνεκα ὡρισμένων λόγων (π. χ. κατάχρησις ἐπιτρόπου), εἴτε συνεπείᾳ δικαστικῆς ἀποφάσεως· || [ἀρχ.] ἀτιμία, infamie, n.f. ἡ παντελὴς ἢ ἐν μέρει τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων στέρησις κατὰ τὸ ἀττικὸν δίκαιον. Τὸ στίγμα τῆς ἀτιμίας, τὸ διὰ καυτηριασμοῦ γινόμενον, flétrissure, n. f; || — μεγάλη (ὄνειδος, αἰσχύνη), προερχομένη ἐξ ἐνόχου ἢ χαμερποῦς πράξεως, ignominie, n. f; || τὸ ἔγκλημα ἄγει εἰς τὴν ἀτιμίαν, le crime conduit à l'ignominie; || ἐν ἀτιμίᾳ διάγω, vivre au sein de l'ignominie; § —, ignominie, n. f. αἰσχύνη, honte, n. f. προσβολὴ (affront) ἢ ὄνειδος ὅπερ προσάπτουσιν εἴς τινα. Συνώνυμα: déshonneur, honte; || —, ἀναξιοπρέπεια, ἀναξιότης indignité, n.f; || δὲν δύναται ν' ἀποπλύνῃ τὴν ἀτιμίαν του, il ne peut pas se laver de son déshonneur; || εἶνε ἀτιμία νὰ παραβαίνῃ τις τὸν λόγον του, c'est une infamie de manquer à sa parole; || ἡ ἀτιμία τῆς διαγωγῆς του μὲ ἔφερεν εἰς ἀγανάκτησιν, l'indignité de sa conduite me révolta; || εἶνε ἀτιμία νὰ φύγῃ τις εἰς τὴν μάχην, c'est une flétrissure d'avoir fui dans le combat.

ἄτιμος, ος καὶ η, ον· (ότερος, ότατος) ὁ μὴ ἔχων τιμήν, ὁ ἄνευ τιμῆς, sans prix; ἄνευ ἀξίας, sans valeur; ἄνευ ἐκτιμήσεως, sans estimation; § ἄτιμος, ἀντιθ. τῷ ἔντιμος, ὁ ἄνευ τιμῆς, sans honneur; déshonoré, ée; ὁ ἀπωλέσας τὴν τιμήν του καὶ ὡς ἄτιμος χηρυχθείς, infâme, adj; ὁ αἰσχρός, ἀνάξιος, honteux, indigne; ὁ μὴ ἔντιμος, déshonnête; κακοήθης, ἀσυνείδητος, ἄτιμος, malhonnête; ὁ αἰσχρός, ἐπονείδιστος, ignominieux, euse; || (πρᾶγμα) ἄτιμον, αἰσχρόν, déshonnête, honteux; || εἶνε ἄνθρωπος ἄτιμος, c'est un homme sans honneur; || ὁ ἄτιμος! l'infâme: le lâche! || ἄτιμος διαγωγή, conduite indigne (honteuse; lâche); || εἶνε ἄτιμος πρᾶξις ἡ κατὰ τῶν νεκρῶν ἐπίθεσις, c'est une action indigne que d'attaquer les morts; || ἄτιμος βίος, vie infâme; || οἱ ὑπὸ τοῦ νόμου χηρυττόμενοι ἄτιμοι, ceux qui sont réputés infâmes par la loi

ἀτιμῶ (όω), μέλ. ώσω· κάμνω τινὰ ἄτιμον, ἀτιμάζω, καταισχύνω τινά, infamer.

ἀτιμωρησία, ἡ· τὸ νὰ μένῃ τις ἀτιμώρητος, impunité, n. f.

ἀτιμωρητὶ [ἐπίρ. τοῦ ἀτιμώρητος], ἀποινεί, χωρὶς νὰ τιμωρηθῇ, impunément, adv.

ἀτιμώρητος, ος, ον· ὁ μὴ τιμωρηθείς, impuni, e; βλ. καὶ ἀκόλαστος.

ἀτιμωρήτως [ἐπίρ.], ἀτιμωρητί.

ἀτίμως [ἐπίρ. τοῦ ἄτιμος], ἄνευ τιμῆς, sans honneur; κατὰ τρόπον ἄτιμον, d'une manière infâme (déshonnête), ἀτιμωτικῶς, infamement; déshonnêtement; ἀτίμως, ἀναξίως, indignement; honteusement; αἰσχρῶς, ἐπονειδίστως, ignominieusement; κατὰ τρόπον αἰσχρόν, ἐπονείδιστον.

ἀτίμωσις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀτιμοῦν, ἀτιμάζειν, action de déshonorer; ἡ ἀτιμία, le déshonneur; infamation, n. f. flétrissure, n. f. dégradation, n. f. βλ. ἀτιμάζω, ἀτιμία.

ἀτιμωτικός, ή, όν· ὁ ἀτιμάζων, ὁ προξενῶν ἀτιμίαν ἢ καταισχύνην, ὄνειδος, déshonorant, e ; infamant, e ; diffamant, e ; dégradant, e ; flétrissant, e ; βλ. ἀτιμάζω· || [νομ.] ἀτιμωτικὴ ποινή, peine infamante ; βλ. ποινή.

ἀτιμωτικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀτιμωτικόν, infamément ; déshonnêtement.

ἀτίνακτος, η, ον· ὁ μὴ τιναχθείς, qui n'a pas été secoué (battu) ; non secoué, ée; non battu, e ; οὗτινος δὲν ἀφῃρέθη ὁ ὑπάρχων κονιορτός, ἤτοι ὁ μὴ ξεσκονισθείς, non épousseté.

ἀτλαζένιος, α, ον· χαμωμένον ἀπὸ ἀτλάζι, de satin.

ἀτλάζι, καὶ ον, τό· satin, n. m. (ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν γερμανικὴν χρῆσιν Atlas, γαλλ. satin, ἰταλ. raso), ὅπερ ἐστὶ σηρικὸν ὕφασμα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μονόχρουν, λεῖον καὶ στιλπνόν· ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς του λέγεται σινικῆς προελεύσεως.

ἀτλαζωτός, ή, όν· χαμωμένος ἀπὸ ἀτλάζι, de satin.

ἀτλαντικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄτλαντα, atlantique ; || — ὠκεανός, océan atlantique ; χαλεῖται ἡ ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν (Γιβλαρτὰρ) μεγάλη θάλασσα ἡ χωρίζουσα πρὸς Δ. τὸν παλαιὸν κόσμον ἀπὸ τῆς Ἀμερικῆς (νέον κόσμον).

ἀτλαντίς, ίδος, ἡ· atlantide, n. m. μυθικὴ νῆσος εἰς τὰ δυτικὰ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἧς ἡ περιγραφὴ διεγείρει τὴν εἰκασίαν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον τὴν Ἀμερικήν, σήμερον ὅθεν Ἀτλαντὶς χαλεῖται ἡ Ἀμερική, Amérique.

ἄτλας, αντος, ὁ· Atlas, θεὸς τῆς ἀρχαιότητος μυθικῆς ἐποχῆς, κρατῶν τὰς στήλας αἵτινες ὑποβαστάζουσι τὸν Οὐρανόν· § —, atlas, n. m. βιβλίον περιέχον γεωγραφικοὺς πίνακας· || [ναυτ.] — ἢ συλλογὴ ὑδρογραφικῶν χαρτῶν, neptune, n. m. || συλλογὴ ὑδρογραφικῶν χαρτῶν τῶν Ἰνδικῶν θαλασσῶν, neptune oriental. § [ἀρχ.] ἄτλας, atlante, n. f. στήλη (colonne) ἢ δοκὸς (poutre) βαστάζουσα τὴν ὀροφήν, ὁ καὶ τελαμὼν χαλούμενος, ἢ μορφὴ τοῦ Ἄτλαντος ὑποβαστάζοντος κορωνίδα, figure d'Atlas supportant une corniche· § [ναυτ.] ἄτλας, αντος, ὁ· colombier, n. m. πληθ. οἱ ἄτλαντες, les colombiers, κοινῶς τσιφούτια· τεμάχια ξύλινα ἰσχυρότατα τιθέμενα καθέτως ἐν κοιτίδι (ber) καθολκῆς, πρὸς ὑποστήριξιν σκάφους (πλοίου), μεταξὺ τῶν χαμουλκῶν (coittes) καὶ τῶν ὑπογαστρίων (ventrières) ; § [ἀνατ.] ἄτλας, atlas, n. m. ὁ ἕβδομος αὐχενικὸς σπόνδυλος· κατὰ δὲ τοὺς Εὐρωπαίοις καὶ τοὺς ἀπὸ τούτων ἀβασανίστως παραλαβόντας ἡμετέρους, ἄτλας πλημμελῶς χαλεῖται ὁ πρῶτος αὐχενικὸς (τραχηλικὸς) σπόνδυλος, δι' οὗ συναρμόζεται ὁ τράχηλος μετὰ τῆς κεφαλῆς.

ἀτμαγωγός, ὁ· ὀχετὸς ἀτμοῦ, canal de vapeur ; || — σωλήν, conduit (n. m.) de vapeur, ἢ ἀτμοσωλήν, tuyau (n. m.) de vapeur ἢ tuyau d'arrivée de vapeur ἢ καὶ tuyau d'apport ; σωλὴν χρησιμεύων ὡς ἀγωγὸς ἀτμοῦ· || ἐν τῇ ἀτμομηχανικῇ ἀτμαγωγὸς σωλήν, conduit de vapeur, χαλεῖται συσκευὴ διοχετεύουσα τὸν ἀτμὸν ἐκ τοῦ μέρους τῆς παραγωγῆς του εἰς τὰς διαφόρους αὐτοῦ βιομηχανικὰς χρήσεις, δηλ. εἰς τὰς ἀτμομηχανάς, ἀτμογεράνους, κτλ.

ἀτμάκατος, ου, ἡ· ἀτμοκίνητος ἑλικοφόρος ἄκατος, chaloupe à vapeur ; ἥτις λέγεται καὶ canot (n. m,) à vapeur ; || ταχεῖα ἀτμάκατος, canot à vapeur rapide ἢ vedette. n. f ; βλ. προφυλακίς· || —, ἡ· λέγεται συνήθως mouche, n. f. ἢ bateau-mouche.

ἀτμάμαξα, ης, ἡ· machine locomotive, n. f. ἢ ἁπλῶς locomotive, n. f. (σιδηροδρομική), κοινῶς ἡ μηχανὴ (la machine). Βαρεῖα ἅμαξα φέρουσα ἀτμολέβητας καὶ ἀτμομηχανήν, κυλινδουμένη ἐπὶ τῶν σιδηροδρομικῶν ῥάβδων καὶ σύρουσα ὄπισθεν αὐτῆς **εἱρμὸν** (train) ἐξ ὀχημάτων χαλουμένων **βαγονίων** ἢ **σιδηροδρομικῶν ἁμαξῶν** (wagons). Γενικώτερον locomotive (machine) χαλεῖται **μεταβατικὴ** (μηχανή) καθὸ μετατοπιζομένη ἀπὸ μέρους εἰς μέρος διὰ τῆς ὑπ' αὐτῆς παραγομένης δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ καθ' ἣν στιγμὴν λειτουργεῖ, ὅπως εἶνε αἱ σιδηροδρομικαὶ ἀτμάμαξαι, οἱ ὁδοστρωτῆρες, κτλ.

Ἡ ἀτμάμαξα (locomotive) σύγκειται ἐκ τριῶν κυρίως μερῶν, τοῦ λέβητος (chaudière), τοῦ μηχανισμοῦ (mécanisme) καὶ τοῦ ὄχου (train de voiture).

Αἱ ἀτμάμαξαι κατατάσσονται εἰς τρεῖς κυρίως κατηγορίας, ἤτοι **μεγάλης**, **μικρᾶς** καὶ **μέσης ταχύτητος.**

Αἱ τῆς **μεγάλης ταχύτητος** (grande vitesse) διατρέχουσι 50 ἕως 90 χιλιόμετρα τὴν ὥραν, τῆς **μικρᾶς** (petite vitesse) 15 ἕως 30 καὶ τῆς **μέσης** (moyenne vitesse) 30 ἕως 50.

Ἅπασαι αἱ ἀτμάμαξαι εἶνε ὑψηλῆς πιέσεως (à haute pression) 4 ἕως 10 ἀτμοσφαιρῶν. ἐπ' αὐτῶν δὲ διακρίνονται τὰ ἑξῆς μέρη.

Μοχλὸς σύριγγος (levier sifflet).

Μανόμετρον (manomètre).

Λαβὶς τοῦ φυσητῆρος, (manette du souffleur).

Μοχλὸς ῥυθμιστοῦ (levier du régulateur).

Στρόφαλος κανονίζων τὴν ἐκφυγὴν τοῦ ἀτμοῦ (volant qui commande l'échappement) ἢ στρόφαλος ἐξατμίσεως.

Συσκευὴ πρὸς ἀλλαγὴν τῆς πορείας (appareil de changement de marche).

Στρόφαλος χειρισμοῦ τοῦ ἐγχυτῆρος διὰ τὴν δι' ἀντιθέτου ἀτμοῦ πορείαν (manivelle de manœuvre de l'injecteur pour la marche à contre-vapeur).

Σύρτης διανομῆς ὕδατος καὶ ἀτμοῦ τοῦ ἐγχυτῆρος (tiroir de distribution d'eau et de vapeur de l'injecteur).

Σωλὴν ὑδραγωγὸς (tuyau d'arivée de l'eau).

Σωλὴν ἀτμαγωγὸς (tuyau d'arrivée de vapeur).

Κρουνὸς τοῦ ἀναπυρωτοῦ (robinet de réchauffeur).

Κρουνὸς τοῦ καπνορροφητοῦ (ἢ φλογορυθμιστοῦ) (robinet du fumivore).

Ὑδροστάθμιον (indicateur du niveau).

Κρουνὸς ὑδροσταθμίου (robinet indicateur de niveau d'eau).

Λαβὶς τῆς δικλίδος τῆς ἀμμοδόχης (manette de la valve de la sablière).

Λαβὶς τῶν ἐκκενωτῶν (manette des purgeurs).

Στρόφαλος δι' οὗ χειρίζεται ὁ πυρορρίπτης (volant qui manœuvre le jette-feu).

Παροχικὸς ἐγχυτὴρ τοῦ λέβητος (injecteur alimentant la chaudière).

Λαβὶς ἀτμοληπτικὴ (manette de la prise de vapeur).

Ἀνταλλακτικὴ ἀτμάμαξα (locomotive en réserve) ἡ μηχανή, ἤτοι ἀτμάμαξα παραμένουσα ἐν ἀτμῷ, ἔν τινι σιδηροδρομικῷ σταθμῷ, πρὸς χρησιμοποίησιν αὐτῆς ἐν τῇ ἁμαξοπομπῇ (convoi); || ἀτμάμαξα μὲ τρεῖς ἐζευγμένους ἄξονας καὶ ἀρθρωτοὺς πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, locomotive à trois essieux couplés et bissel à l'avant; || ἀτμάμαξα ταχεῖα μὲ δύο ἐζευγμένους ἄξονας καὶ ἔμπροσθεν ἀρθρωτούς, locomotive express à deux essieux couplés et bogie à l'avant; || ἀτμάμαξα ὑδροφόρος μὲ δύο ἐξευγμένους καὶ ἀρθρωτοὺς ἔμπροσθεν, locomotive tenders à deux essieux couplés et bissel ou bogie à l'avant; || Ἠλεκτροκίνητος ἅμαξα ἤτοι ἡ δι' ἠλεκτρισμοῦ κινουμένη, locomotive électrique.

ἀτμαμαξοδηγός, ὁ· conducteur de locomotive, ὁδηγὸς ἀτμαμάξης.

ἀτμαντλία, ας, ἡ· ὁ ἀτμοσίφων, pompe à vapeur; ἀτμοκίνητος ἀντλία· || — σύνθετος, pulsomètre, n. m. ἤτοι ἀναρροφητικὴ καὶ καταθλιπτικὴ συγχρόνως, χρησιμεύουσα ὡς παροχικὸν μηχάνημα (appareil alimentaire) ἀτμολέβητος.

ἀτμήλατος, ος, ον· ὁ δι' ἀτμοῦ κινούμενος, **ἀτμοκίνητος,** mû par la vapeur; || ἀτμήλατον (πλοῖον), vapeur, n. m.

ἄτμητος, ος, ον· ὁ μὴ τεμνόμενος (διαιρούμενος, χωριζόμενος) ὁ ἀκομμάτιαστος, non coupé; insécable, adj. ἀδιαίρετος, ὁ μὴ διαιρεθείς, non divisé, ée; ὁ μὴ διαιρούμενος, indivisible, adj. ἀχώριστος, non séparé, ée; inséparé, ée; ὁ μὴ χωρισθείς, qui n'est pas séparé.

ἀτμιδομετρία, ας, ἡ· atmidométrie, n. f. μέτρησις τῶν ἀτμῶν, mesure des vapeurs.

ἀτμιδομετρικός, ή, όν· atmidométrique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἀτμιδομετρίαν, qui concerne l'atmidométrie; λέγουσιν ἐπίσης ἀτμομετρικός, atmométrique, adj.

ἀτμιδομετρογράφος, ὁ· atmidométrographe, n. m. ὄργανον πρὸς μέτρησιν τῆς ἐξατμίσεως ἥντινα καὶ σημειοῖ.

ἀτμιδόμετρον, τό· atmidomètre, n. m. ὄργανον προωρισμένον νὰ μετρῇ τὴν ποσότητα τοῦ ἐξατμιζομένου ὑγροῦ εἰς ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα· λέγουσιν ἐπίσης atmomètre = ἀτμόμετρον.

ἀτμιδοσκόπιον, ου, τό· atmidoscope, n. m. ὄργανον χρησιμεῦον ἵνα προσδιορίζῃ τὸ ποσὸν τοῦ ἐκλυομένου ἀτμοῦ εἴς τινα μέρος, ἵνα δύνανται νὰ κανονίζωσιν ἁρμοδίως τὴν θερμοκρασίαν.

ἀτμιδοῦχος, ὁ· ὁ ἀτμοὺς περιέχων, qui renferme la vapeur; || [ἀτμομ.] récipient de vapeur, τὸ μέρος (δοχεῖον) ἔνθα περικλείεται ὁ ἀτμός.

ἀτμιδόω-ῶ, μέλ. ώσω· μεταβάλλω τι εἰς ἀτμόν, changer en vapeur, vaporiser.

ἀτμιδώδης, ης, ες· ὅμοιος ἢ πλήρης ἀπὸ ἀτμόν, vaporeux, euse.

ἀτμίζω, μέλ. ίσω· ἐκβάλλω ἀτμόν, ἀναθυμίασιν, exhaler (dégager) une vapeur; καὶ ἐπὶ φαγητῶν μαγειρευομένων, ἀχνίζω, ἀποπνέω.

ἀτμιόμετρον, ου, τό· atmiomètre, n. m. [ἰατρικῶς], ὄργανον προωρισμένον νὰ εὐκολύνῃ τὴν εἰσπνοὴν τῶν ἰαματικῶν ἀτμῶν διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων.

ἀτμίς, ίδος, ἡ· (ἐλαφρὸς) ἀτμός, (legère) vapeur, n. f. § [γεωλ.] ἀτμίς, fumerolle, n. f. λέγεται ἡ ἐκ τῶν ῥωγμῶν τῶν κρατήρων τῶν ἐνεργῶν ἡφαιστείων ἀναφυσωμένη στήλη, συνισταμένη κυρίως ἐξ ὑδατμῶν, ἐκ διαφόρων ἀερίων (ὑδροθείου, ὑδροχλωρίου, ὀξυθειώδους, κτλ.) καὶ ἐξ ἄμμου, μύδρων καὶ σποδοῦ. Τὴν νύκτα ἡ ἀτμὶς ὁμοιάζει πρὸς πύρινον γιγαντιαῖον φάσμα, οὗτινος ἡ λάμψις προέρχεται ἐκ τοῦ ἐν τῷ κρατῆρι φεγγοβολοῦντος διαπύρου ῥύακος.

ἀτμισίμετρον, τό· évaporomètre, n. m. ὄργανον προωρισμένον νὰ καταμετρῇ τὴν ἐξατμιστικὴν δύναμιν τῆς ἀτμοσφαίρας.

ἄτμισις, ἡ, καὶ

ἀτμισμός, οῦ, ὁ· ὁ ἐξατμισμός, évaporation, n. f; [φυσ.] ἡ μετατροπὴ ῥευστοῦ τινος εἰς ἀέριον ἄνευ ἀναβρασμοῦ τοῦ ῥευστοῦ· ἡ ἀπόπνοια, exhalaison, n. f.

ἀτμιστός, ός, όν· ὁ δυνάμενος νὰ ἐξατμισθῇ, évaporé, ée.

ἀτμοβάρις, ιδος, ἡ· βάρις κινουμένη δι' ἀτμοῦ, canonnière à vapeur; βλ. βάρις.

ἀτμοβραστήρ, ῆρος, ὁ· appareil pour la cuisson à la vapeur, συσκευὴ ἐντὸς τῆς ὁποίας δι' ἀτμοῦ ὑψηλῆς πιέσεως θερμαίνεται ὕδωρ ἢ ἄλλα ῥευστὰ μέχρι ζέσεως.

ἀτμογέρανος, ὁ· grue à vapeur, γερανὸς (βλ. λέξιν) συνδεδεμένος καταλλήλως δι' ἀμέσου ἢ ἐμμέσου ἀτμομηχανῆς, ὅπως ἅπασαι αὐτοῦ αἱ κινήσεις πρὸς ἀνύψωσιν καὶ μετακίνησιν βαρέων σωμάτων ὡς καὶ διὰ τὴν ἑαυτοῦ μετακίνησιν, ἐκτελῶνται τῇ λειτουργίᾳ ἀτμομηχανῆς.

ἀτμογόνος, ος, ον· ὁ παράγων ἀτμόν, qui produit de la vapeur; || — λέβης, βλ. ἀτμολέβης· || — κύλινδρος, calandre, n. m. καλεῖται οὕτως εἴς τινας τύπους μετ' ἐπιστρεφομένης φλογὸς (à retour de flamme) κυλινδρικῶν ἀτμολεβήτων ξηρᾶς, τὸ κυλινδρικὸν μέρος τοῦ λέβητος τὸ περικλεῖον τὴν ἑστίαν καὶ τὸν ὑδροθάλαμον· || — συσκευή, appareil évaporatoir; générateur, n. m; génératrice, n. f. (de vapeur), συνώνυμα τοῦ chaudière à vapeur (ἀτμολέβης)· καλεῖται οὕτω πᾶσα συσκευὴ προωρισμένη νὰ παραγάγῃ ἀτμόν· τοι-

αὐτὴ συσκευὴ εἶνε ὁ ἀτμολέβης μεθ' ὅλων του τῶν ἐξαρτημάτων.

ἀτμοδίκροτον, τό· vaisseau à vapeur à deux ponts; τὸ δι' ἀτμοῦ κινούμενον **δίκροτον.**

ἀτμοδρομέω-ῶ, πηγαίνω μὲ ἀτμόν, aller (marcher) à la vapeur.

ἀτμοδρομία, ας, ἡ· [μεταφ.] allure, n. f. ἔκφρασις σημαίνουσα τὴν ταχύτητα μεθ' ἧς λειτουργεῖ ἀτμομηχανή τις, ἀναλόγως τοῦ ἀνοίγματος τοῦ ἀτμοφράκτου καὶ τῶν ἐν χρήσει λεβήτων,

ἀτμοδρόμων, ωνος, ὁ· δρόμων κινούμενος δι' ἀτμοῦ, corvette à vapeur ; βλ. **δρόμων.**

ἀτμοδυναμόμετρον, τό· βλ. **μανόμετρον.**

ἀτμοειδής, ής, ές· ὁ ὅμοιος μὲ ἀτμόν, ὁ ἐν εἴδει ἀτμοῦ, semblable à une vapeur, vaporeux, euse.

ἀτμόζεστρον, τό· marmite de Papin (ἡ χύτρα τοῦ Παπίνου) καλεῖται σκεῦος πρὸς ζέσιν τῶν φαγητῶν δι' ὑδατμοῦ.

ἀτμοημιολία, ἡ· goëlette à vapeur, n.f. ἡμιολία κινουμένη δι' ἀτμοῦ.

ἀτμοθεραπεία, ἡ· fumigation, n. f. τὸ ὑποβάλλειν σῶμά τι ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν ἀτμοῦ τινος παραγομένου ἔκ τινος οὐσίας ἢ ῥευστοῦ, ὅθεν ἀτμοθεραπεία, atmiatrie ou atmidiatrie, n. f. ἤτοι θεραπεία δι' ἀερίων ἢ ἀτμῶν.

ἀτμοθάλαμος, ὁ· chambre de vapeur ; ὁ χῶρος ὁ προωρισμένος πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἀτμοῦ· καλεῖται οὕτως ἡ ἐλευθέρα χωρητικότης ἀτμολέβητος ἡ ὑπάρχουσα μεταξὺ τῆς στάθμης τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ λέβητος, ἐν ᾗ ἐναποταμιεύεται ὁ παραγόμενος ἀτμός. Ὁ ἀτμοθάλαμος δέον νὰ ᾖ ὅσον τὸ δυνατὸν μέγας καὶ ὑψηλός, ὅπως τὸ ὑπὸ τῆς ἀτμοποιήσεως παρασυρόμενον ὕδωρ, δύνηται ἀποχωριζόμενον τοῦ ἀτμοῦ νὰ καταπίπτῃ εἰς τὸν ὑδροθάλαμον πρὶν ἢ παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ ἀτμοῦ εἰς τοὺς κυλίνδρους ὅπερ βλαβερόν· πρὸς τοῦτο εἴς τινας τύπους ἀτμολεβήτων ηὔξησαν τὴν χωρητικότητα τοῦ ἀτμοθαλάμου, διὰ συμπληρωματικοῦ κυλινδρικοῦ ἀτμοθαλάμου (dôme à vapeur), τοποθετουμένου ὁριζοντίως ἄνωθεν τοῦ λέβητος καὶ συγκοινωνοῦντος μετ' αὐτοῦ διὰ καθέτων ἀτμαγωγῶν (conduits de vapeur). Ἡ μέση χωρητικότης τοῦ ἀτμοθαλάμου πρέπει νὰ ἦνε 1500 λίτραι κατὰ τετραγωνικὸν μέτρον ἐσχάρας.

ἀτμόθλιψις, ἡ· pression (de vapeur), n. f. βλ. πίεσις (θλῖψις).

ἀτμοθυρίς, ίδος, ἡ· ἡ ὀπή, orifice, n. m. βλ. **κύλινδρος,** ἀτμοκύλινδρος.

ἀτμόϊππος, ὁ· cheval-vapeur, n. m. ἢ πραγματικὸς ἵππος, cheval-vivant, ἢ δυναμοδεικτικὸς ἵππος, cheval-dynamique, ἢ ἁπλῶς **ἵππος,** cheval, n. m. καλεῖται οὕτως ἡ μονὰς τῆς καταμετρήσεως τῆς δυνάμεως μηχανῆς τινος· αὕτη ἰσοῦται μὲ τὴν δύναμιν τὴν ἀπαιτουμένην ὅπως ἐντὸς 1 δευτερολέπτου ὑψωθῇ κατὰ 1μ. βάρος 75 χιλιογράμμων· βλ. **χιλιογραμμόμετρον, δύναμις ἵππου** καὶ **μονὰς ἔργου.** Λέγοντες ὅτι μηχανή τις εἶνε δυνάμεως 10 ἵππων λ. χ. ἐννοοῦμεν ὅτι ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν ὅπως ὑψώσῃ κατὰ 1μ. ἐντὸς 1 δευτερολ. βάρος 10×75χ. $= 750$ χιλιόγραμμα· ὁ ἵππος οὗτος χρησιμεύει πρὸς ἐκτίμησιν τῆς πραγματικῆς δυνάμεως (puissance effective) μηχανῆς τινος· ‖ ὀνομαστικὸς ἵππος, cheval-nominal, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐκτίμησιν τῆς ὀνομαστικῆς δυνάμεως (puissance-nominale) μηχανῆς τινος· τῆς δυνάμεως ταύτης γίνεται χρῆσις εἰς τὰς ναυτικὰς ἀτμομηχανάς, ἰσοῦται δὲ μὲ τέσσαρας πραγματικοὺς ἵππους, ἤτοι μὲ τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν ὅπως ἐκτελεσθῇ ἔργον 300 χιλιογραμμομέτρων.

ἀτμοκατάφρακτον, τό· [ναυτ.] vaisseau à vapeur, n. m. καλεῖται τὸ δι' ἀτμοῦ κινούμενον κατάφρακτον πλοῖον· βλ. **κατάφρακτον.**

ἀτμοκινητήρ, ῆρος, ὁ· moteur à vapeur (ou machine à vapeur), καὶ ἐπίθετον **ἀτμοκίνητος** ος, ον· (ἀτμομηχανή)· ὁ δι' ἀτμοῦ κινούμενος· βλ. **κινητήρ,** moteur.

ἀτμοκίνητον, τό· bateau à vapeur (ἀγγλ. steam-boat) καλεῖται τὸ πλοῖον (βλ. λέξιν), οὗτινος ἡ δύναμις τῆς μηχανῆς εἶνε κατωτέρα τῶν 60 ἵππων, ἐνῷ bâtiment à vapeur (ἀγγλ. steam-ship) καλεῖται τὸ πλοῖον, οὗτινος ἡ δύναμις τῆς μηχανῆς εἶνε ἀνωτέρα τῶν 60 ἵππων· τὸ ἀτμοκίνητον πλοῖον ἢ ἀτμήλατον καλεῖται γενικῶς ἀτμόπλοιον, bateau à vapeur ἢ ἁπλῶς vapeur, n. m. βλ. **πλοῖον.**

ἀτμοκίνητος, ος, ον· ὁ δι' ἀτμοῦ κινούμενος, qui est mû par la vapeur, ἢ à vapeur; βλ. καὶ **ἀτμοκινητήρ.**

ἀτμοκλίβανος, ου, ὁ· stérilisateur à vapeur (μικροβιολογία ἰατρ. Σάββα) ; κλίβανος, βλ. καὶ **ἀποστειρωτήρ.**

ἀτμοκύλινδρος, ου, ὁ· cylindre à vapeur, n. m. ἢ ἁπλῶς **κύλινδρος,** cylindre, n. m. βλ. λέξιν.

ἀτμολέβης, ητος, ὁ· chaudière (à vapeur =λέβης ἀτμοποιϊκὸς ἢ λέβης ἀτμοποιός, ἐκ τοῦ ἀτμός, ποιέω), ὅστις συνήθως λέγεται καὶ ἁπλῶς λέβης, chaudière, n. f. κοινῶς τὸ **καζάνι.** Οἱ ἀτμολέβητες χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ ἀτμοῦ, ἤτοι διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ ὕδατος εἰς ἀτμὸν εἰς τὰς ἀτμοκινήτους μηχανὰς καὶ τὰς ἀτμαμάξας. Οἱ λέβητες τῶν ἀτμαμαξῶν συνίστανται ἀπὸ ἐπιμήκη τινὰ κύλινδρον κεκλεισμένον κατὰ τὰ δύο αὐτοῦ ἄκρα καὶ διαπερώμενον κατὰ τὸ μῆκός του, ὑπὸ 120 ἕως 200 χαλκίνων σωλήνων διαμέτρου 4 ἕως 5 ἑκατοστομέτρων. Οἱ σωλῆνες οὗτοι εἶνε κενοὶ καὶ ἀνοικτοὶ κατὰ τὰ δύο ἄκρα· τὸ ἓν τῶν ἄκρων των συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς ἑστίας, τὸ δ' ἕτερον μετὰ τῆς καπνοδόχου· ἐντὸς τοῦ λέβητος καὶ μεταξὺ τῶν εἰρημένων σωλήνων εὑρίσκεται τὸ πρὸς ἐξάτμισιν ὕδωρ.

Διὰ τοῦ συστήματος τούτου τῶν σωλήνων ἐπαυξάνεται ἡ θερμαινομένη ἐπιφάνεια (surface de chauffe) καὶ ὁ ἀτμὸς παράγεται ταχύτερον καὶ ἐν μεγαλειτέρᾳ ταχύτητι παρὰ εἰς τοὺς συνήθεις λέβητας.

Ἀτμολέβης ἢ **ἀτμογόνος λέβης** ἢ **ἁπλῶς λέβης** (ὅπερ καὶ συνηθέστερον), chaudière à vapeur ou génératrice de vapeur ou chaudière,

συσκευὴ ἐξ ἐλάσματος ἀποτελοῦσα μέγα κλειστὸν δοχεῖον, ἐν ᾧ ἐντιθέμενον τὸ ὕδωρ μεταβάλλεται εἰς ἀτμὸν τῇ ἐπενεργείᾳ ἰσχυρᾶς θερμάνσεως· οἱ λέβητες χρησιμοποιούμενοι πρὸς λειτουργίαν ἀτμομηχανῶν ἀποτελοῦνται ἐκ τριῶν κυρίων μερῶν, ἤτοι τῆς ἑστίας (foyer), τοῦ ὑδροθαλάμου (chambre à eau) καὶ τοῦ ἀτμοθαλάμου (chambre de vapeur); βλ. λέξεις.

Οἱ λέβητες ὑπὸ ἔποψιν ἐντάσεως ἀτμοῦ διαιροῦνται εἰς τρεῖς γενικὰς κατηγορίας.

Α. Εἰς λέβητας ταπεινῆς πιέσεως (chaudières à basse pression)· οὗτοι κατασκευάζονται ἐκ σιδηρῶν ἐλασμάτων, ἡ δὲ ἀνωτάτη ἐν αὐτοῖς θλῖψις τοῦ ἀτμοῦ εἶνε 1,5 ἀτμοσφαίρας.

Β. Εἰς λέβητας μέσης πιέσεως (chaudières à moyenne pression)· οὗτοι κατασκευάζονται ἐκ σιδηρῶν ἐλασμάτων, ἡ δὲ θλῖψις τοῦ ἀτμοῦ ποικίλλει μεταξὺ 2 ἕως 4 ἀτμοσφαιρῶν.

Γ. Εἰς λέβητας ὑψηλῆς πιέσεως (chaudières à haute pression)· οὗτοι κατασκευάζονται ἐκ χαλυβδίνων ἐλασμάτων, ἡ δὲ θλῖψις τοῦ ἀτμοῦ εἶνε ἀπὸ 4 ἀτμοσφαίρας καὶ ἄνω.

Τῶν δύο τελευταίων κατηγοριῶν γίνεται χρῆσις ἐν τοῖς πλοίοις. Οἱ λέβητες ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ των διακρίνονται εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας.

1ον Εἰς λέβητας ξηρᾶς (chaudières sur terre), προωρισμένους διὰ ἐργοστάσια, σιδηροδρόμους, κτλ. καὶ ὑποδιαιρουμένους ἀναλόγως τῆς τοποθετήσεως ἢ τοῦ δυνατοῦ τῆς μετακινήσεώς των, κτλ. εἰς

α) Σταθεροὺς λέβητας (chaudières fixes ou bloquées), ἤτοι τοὺς ἐκτισμένους διὰ τοιχοποιΐας ἄνωθεν **κλιβάνου** (fourneaux), δι' ὃ καὶ **καλοῦνται μετ' ἐξωτερικῆς ἑστίας** (à foyer extérieur)· τοιοῦτοί εἰσιν οἱ λέβητες τῶν ἐργοστασίων.

β) **Μετακινητοὺς** λέβητας (chaudières mi-fixes ou locomobiles), ἤτοι τοὺς τοποθετουμένους ἐπὶ φορείων ἢ δυναμένους νὰ μεταφερθῶσι πρὸς ἐνέργειαν ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἕτερον (π. χ. οἱ λέβητες πυροσβεστικῶν ἀτμαντλιῶν, ἠλεκτρικῶν μηχανῶν ὀχυρωμάτων, κτλ.).

γ) Μεταβατικοὺς λέβητας (chaudières locomotives), ἤτοι τοὺς μετατοπιζομένους διὰ τῆς ὑπ' αὐτῶν παραγομένης δυνάμεως **καθ'** ἣν στιγμὴν οὗτοι λειτουργοῦσι, ὅπως εἶνε οἱ λέβητες ἀτμαμαξῶν σιδηροδρόμου· βλ. **ἀτμάμαξα**.

2ον) Εἰς ναυτικοὺς λέβητας (chaudières marines), τοποθετουμένους ἐντὸς τῶν πλοίων πρὸς παροχὴν τοῦ διὰ τὰς ἀτμομηχανὰς ἀπαιτουμένου ἀτμοῦ.

Οἱ λέβητες ὑπὸ ἔποψιν τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν διατάξεως διακρίνονται, εἰς:

Αὐλωτοὺς λέβητας ἢ λέβητας **μετ'** αὐλοδέσμης (chaudières-tubulaires ou chaudières à faisceau tubulaire) ὧν ὁ ὑδροθάλαμος διαπερᾶται ὑπὸ μεγάλου ἀριθμοῦ αὐλῶν.

Ἡμιαυλωτοὺς λέβητας (chaudières semi-tubulaires) ὧν μέρος τοῦ ὑδροθαλάμου διαπερᾶται ὑπὸ αὐλῶν.

Πολυαυλωτοὺς λέβητας (chaudières-multitubulaires) ὧν ὁ ὑδροθάλαμος διαπερᾶται ὑπὸ συμπλέγματος αὐλῶν ὁριζοντίων, καθέτων, εὐθέων καὶ κεκλιμένων.

Ὀφιοειδεῖς λέβητας (chaudières à serpentins) ὧν ὁ ὑδροθάλαμος ἀποτελεῖται ὑφ' ἑνὸς ἢ πλειοτέρων χαλκίνων σωλήνων εἱλιγμένων σπειροειδῶς ἄνωθεν τῆς ἑστίας, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἰσερχόμενον τὸ ὕδωρ μεταβάλλεται ταχέως εἰς ἀτμόν.

Λέβητας μετ' αὐλο-βλαστήρων (chaudières à tubes-bouilleurs), ἢ λέβητας μετὰ **ταχείας κυκλοφορίας** (chaudières à circulation rapide) εἰς οὓς τὸ ὕδωρ κυκλοφοροῦν ἐντὸς τῶν αὐλῶν ἀτμοποιεῖται ταχύτατα.

Εἰς τοὺς λέβητας τὸ ὕδωρ δυνατὸν νὰ κυκλοφορῇ **ἐκτὸς** ἢ ἐντὸς τῶν αὐλῶν, καὶ ἐὰν μὲν **ἐκτός**, οἱ αὐλοὶ ἀποτελοῦσι μέρος τῶν φλογοδρόμων (conduit des flammes), ἐὰν δὲ **ἐντός**, οἱ αὐλοὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸν **ὑδροθάλαμον** (chambre à eau). Συνεπείᾳ τῆς διατάξεως ταύτης οἱ λέβητες εἰς οὓς οἱ αὐλοὶ ἀποτελοῦσι μέρος τῶν φλογοδρόμων, διακρίνονται ὑπὸ ἔποψιν διευθύνσεως τοῦ πυρὸς εἰς **τοὺς μετ' ἀμέσου** φλογὸς (à flamme directe), ὅταν οἱ αὐλοὶ κεῖνται εἰς τὴν προέκτασιν τῆς ἑστίας, καὶ εἰς τοὺς **μετ' ἐπιστρεφούσης** φλογὸς (à retour de flamme) ὅταν οἱ αὐλοὶ κεῖνται ἄνωθεν ἢ πρὸς τὰ πλευρὰ τῆς ἑστίας.

Ὑπὸ ἔποψιν σχήματος οἱ λέβητες διακρίνονται εἰς **πρισματικοὺς** (prismatiques ou chaudières en tombeau, ou chaudières de Watt), καὶ εἰς **κυλινδρικοὺς** (cylindriques ou chaudières de Wolf, ou chaudières françaises), μετὰ **προσώπων σφαιρικῶν** ἢ **ἐπιπέδων** (à faces planes ou sphériques).

Ὑπὸ ἔποψιν τοποθετήσεως τῆς ἑστίας των διακρίνονται εἰς τοὺς **μετ' ἐξωτερικῆς ἑστίας** (à foyer extérieur) καὶ εἰς τοὺς **μετ' ἐσωτερικῆς ἑστίας** (à foyer intérieur), καὶ τέλος ὑπὸ ἔποψιν τῆς διευθύνσεως τοῦ διαμήκους ἄξονός των, κατὰ τὴν τοποθέτησιν διακρίνονται εἰς **καθέτους** (verticaux) καὶ **ὁριζοντίους** (horizontaux).

ἀτμόληψις, ἡ· (ἀτμός, λῆψις), prise (n. f.) de vapeur; καὶ ἐπίθετον **ἀτμοληπτικός**, ή, όν, de prise de vapeur.

ἀτμόλουτρον, τό· λουτρὸν δι' ἀτμοῦ, bain de vapeur; bain-marie (n. m.) καλεῖται οὕτως ἐν τοῖς χημείοις σκεῦος πρὸς θέρμανσιν οὐσιῶν τῇ βοηθείᾳ ζέοντος ὕδατος (ἀτμοῦ)· βλ. καὶ λουτρόν.

ἀτμομετρικός, ή, όν· atmométrique, adj. βλ. **ἀτμιδομετρικός**.

ἀτμόμετρον, τό· atmomètre, n. m. (βλ. καὶ **μανόμετρον**), vaporimètre, n. m. εἶνε οἰνοπνευματόμετρον πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ ἐν τῷ οἴνῳ, ζύθῳ, κτλ. οἰνοπνεύματος· § ἀτμόμετρον, βλ. **ἀτμιδόμετρον**.

ἀτμομηχανή, ἡ· machine à vapeur, ἢ ἁπλῶς μηχανή, machine, n. f. [μηχ.] (ἀγγ. engine); καλεῖται ἀτμομηχανὴ ἡ ἐκ πολλῶν μονίμων καὶ κινητῶν τεμαχίων πρὸς ἄλληλα συνδεδεμένων ἀποτελουμένη συσκευή, ἡ προω-

ρισμένη διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ἐλαστικῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ πρὸς ὑπερνίκησιν ἀντιστάσεων καὶ παραγωγὴν ἔργου τινός. Προκειμένου περὶ ναυτικῶν ἀτμομηχανῶν, αὗται δέον νὰ ἐξετασθῶσιν ὑπὸ ὀκτὼ γενικὰς ἐπόψεις, ἤτοι, 1ον ὑπὸ ἔποψιν ἐντάσεως ἀτμοῦ (tension de la vapeur) ; 2ον ὑπὸ ἔποψιν τρόπου ἐνεργείας ἀτμοῦ (mode d'action de la vapeur) ; 3ον ὑπὸ ἔποψιν ἔργου ἀτμοῦ (travail de la vapeur) ; 4ον ὑπὸ ἔποψιν τρόπου ἐκτονώσεως (mode de détente ou expansion) ; 5ον ὑπὸ ἔποψιν θέσεως κυλίνδρων (position des cylindres) ; 6ον ὑπὸ ἔποψιν ἀριθμοῦ κυλίνδρων (nombre des cylindres) ; 7ον ὑπὸ ἔποψιν μεταδόσεως κινήσεως (transmission du mouvement), καὶ 8ον ὑπὸ ἔποψιν προωστῆρος (propulseur). Ἐξετάζοντες ἰδίᾳ ἑκάστην τῶν 8 ἐπόψεων, εὑρίσκομεν ὅτι, α') ὑπὸ ἔποψιν ἐντάσεως ἀτμοῦ αἱ ἀτμομηχαναὶ διακρίνονται, εἰς ταπεινῆς πιέσεως (à basse pression), ἤτοι εἰς τὰς λειτουργούσας μετὰ πιέσεως 1 μέχρι 1,5 ἀτμοσφαίρας, εἰς μέσης πιέσεως (à moyenne pression), ἤτοι εἰς τὰς λειτουργούσας μετὰ πιέσεως 2 μέχρι 4 ἀτμοσφαιρῶν, καὶ εἰς ὑψηλῆς πιέσεως (à haute pression) ἤτοι εἰς τὰς λειτουργούσας μετὰ πιέσεως ἀνωτέρας τῶν 4 ἀτμοσφαιρῶν· β') ὑπὸ ἔποψιν τρόπου ἐνεργείας ἀτμοῦ, αἱ ἀτμομηχαναὶ διακρίνονται, εἰς τὰς μεθ' ἁπλῆς ἐνεργείας (à simple effet), ἤτοι ἐκείνας εἰς ἃς ὁ ἀτμὸς ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄψεως τοῦ ἐμβόλου, καὶ εἰς τὰς μετὰ διπλῆς ἐνεργείας (à double effet), ἤτοι ἐκείνας εἰς ἃς ὁ ἀτμὸς ἐνεργεῖ ἐναλλὰξ ἐπὶ τῶν δύο ὄψεων τοῦ ἐμβόλου· γ') ὑπὸ ἔποψιν ἔργου ἀτμοῦ αἱ ἀτμομηχαναὶ διακρίνονται, εἰς τὰς μετὰ πλήρους πιέσεως ἢ ἄνευ ἐκτονώσεως (à pleine pression ou sans -détente), ἤτοι ἐκείνας εἰς ἃς ὁ κύλινδρος συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ ἀτμοθαλάμου μέχρι τέλους τῆς διαδρομῆς τοῦ ἐμβόλου· εἰς τὰς μετ' ἐκτονώσεως ἢ ἐκτονωτικὰς (à détente ou expansion), ἤτοι ἐκείνας εἰς ἃς ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ ἀτμοῦ ἐν τῷ κυλίνδρῳ παύει πρὸ τοῦ τέλους τῆς διαδρομῆς τοῦ ἐμβόλου καὶ αἵτινες διαιροῦνται εἰς τὰς μετὰ σταθερᾶς ἐκτονώσεως (à détente fixe) καὶ τὰς μετὰ μεταβλητῆς ἐκτονώσεως (à détente variable), εἰς τὰς μετὰ ψυγείου (à condenseur), ἤτοι ἐκείνας εἰς ἃς ὁ ἀτμὸς μετὰ τὴν λειτουργίαν του μεταβαίνει εἰς ψυγεῖον, καὶ εἰς τὰς ἄνευ ψυγείου (sans condenseur), ἤτοι ἐκείνας εἰς ἃς ὁ ἀτμὸς μετὰ τὴν λειτουργίαν του ἐκφεύγει εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν· δ') ὑπὸ ἔποψιν τρόπου ἐκτονώσεως αἱ ἀτμομηχαναὶ διακρίνονται εἰς τὰς συνήθεις ἢ ἐκτονωτικὰς (ordinaires ou à détente simple), ἤτοι ἐκείνας εἰς ἃς ἡ ἐκτόνωσις παράγεται εἰς τὸν αὐτὸν κύλινδρον εἰς ὃν ὁ ἀτμὸς εἰσέρχεται ἐκ τοῦ λέβητος· εἰς τὰς συνθέτους ἢ διπλῆς ἐκτονώσεως (compound ou à détente successive ou Woolf), ἤτοι ἐκείνας εἰς ἃς ἡ ἐκτόνωσις παράγεται διὰ τῆς μεταβάσεως τοῦ ἀτμοῦ ἐκ τοῦ παραλήπτου κυλίνδρου (cylindre admetteur) εἰς ἕτερον ἢ ταυτοχρόνως εἰς δύο ἑτέρους κυλίνδρους· εἰς τὰς τριπλῆς ἐκτονώσεως (à détente triple), ἤτοι ἐκείνας εἰς ἃς ἡ ἐκτόνωσις παράγεται διὰ τῆς μεταβάσεως τοῦ ἀτμοῦ ἐκ τοῦ παραλήπτου κυλίνδρου (cylindre admetteur) εἰς δεύτερον κύλινδρον καὶ ἐκ τούτου εἰς τρίτον· εἰς τὰς τετραπλῆς ἐκτονώσεως (à détente quadruple), ἤτοι ἐκείνας εἰς ἃς ἡ ἐκτόνωσις παράγεται διὰ τῆς μεταβάσεως τοῦ ἀτμοῦ ἐκ τοῦ παραλήπτου κυλίνδρου, εἰς δεύτερον κύλινδρον, ἐκ τοῦ δευτέρου εἰς τρίτον καὶ ἐκ τούτου εἰς τέταρτον καὶ οὕτω καθεξῆς· ε') ὑπὸ ἔποψιν θέσεως κυλίνδρων αἱ ἀτμομηχαναὶ διακρίνονται εἰς τὰς ὁριζοντίους (horizontales), τὰς καθέτους (verticales), καὶ τὰς κεκλιμένας (obliques ἢ inclinées), περὶ ὧν βλ. κύλινδρος ὁριζόντιος κτλ. cylindre-horizontal, vertical, oblique ; ς') ὑπὸ ἔποψιν ἀριθμοῦ κυλίνδρων αἱ ἀτμομηχαναὶ διακρίνονται εἰς τὰς μονοκυλίνδρους (à un cylindre), τὰς δικυλίνδρους (à deux cylindres), τὰς τρικυλίνδρους (à trois cylindres) καὶ οὕτω καθεξῆς ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κυλίνδρων· ζ') ὑπὸ ἔποψιν μεταδόσεως κινήσεως αἱ ἀτμομηχαναὶ διακρίνονται εἰς τὰς ἐνζύγους (à balancier), ἤτοι ἐκείνας εἰς ἃς ἡ κίνησις τοῦ βάκτρου τοῦ ἐμβολέως μεταδίδεται δι' ἐνάρθρου συστήματος καλουμένου παραλληλογράμμου (parallélogramme)· εἰς τὰς παρανευούσας (oscillantes), ἤτοι τὰς ἐχούσας παρανεύοντας κυλίνδρους (cylindres oscillants) ἕνεκα τῶν ὁποίων ἡ κίνησις τοῦ ἐμβολέως μεταδίδεται ὑπὸ γωνίαν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν στρόφαλον (manivelle), καὶ αἵτινες διαιροῦνται εἰς καθέτους (verticales), ὁριζοντίους (horizontales), καὶ κεκλιμένας (inclinées)· εἰς τὰς εὐθυκινήτους (à mouvement direct) ἢ μετ' ἀμέσου διωστῆρος (à bielle directe), ἤτοι ἐκείνας εἰς ἃς ὁ διωστὴρ ἀρθροῦται κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν μετὰ τοῦ βάκτρου τοῦ ἐμβολέως καὶ τοῦ στροφάλου, αἵτινες διακρίνονται εἰς ὁριζοντίους (horizontales, εἰς κεκλιμένας ἀναστρόφους (inclinées renversées), καὶ εἰς καθέτους ἀναστρόφους (verticales renversées) ἢ ὑπαίρους (à pilons)· εἰς τὰς εὐθυκινήτους μετ' ἀνεστραμμένου διωστῆρος (à bielle en retour), ἤτοι ἐκείνας εἰς ἃς τὰ βάκτρα τῶν ἐμβολέων ἑνοῦνται μετὰ διάπηγος, ἐφ' οὗ ἀρθροῦται ὁ διωστὴρ κατ' ἀντίθετον φοράν· καὶ εἰς τὰς μετὰ κολεοῦ (à fourreau), ἤτοι ἐκείνας εἰς ἃς ὁ ἐμβολεὺς ἀντὶ βάκτρου φέρει κοῖλον κυλινδρικὸν κολεὸν διερχόμενον τὸ πῶμα καὶ τὸν πυθμένα τοῦ κυλίνδρου, ἐφ' οὗ ἀρθροῦται καὶ παρανεύει ὁ διωστήρ, αἵτινες διακρίνονται εἰς ὁριζοντίους (horizontales) καὶ καθέτους (verticales)· η') ὑπὸ ἔποψιν προωστῆρος αἱ ναυτικαὶ ἀτμομηχαναὶ διακρίνονται εἰς τὰς ἑλικοφόρους (à hélice), ἤτοι τὰς κινούσας ἕλικα χρησιμεύουσαν ὡς προωστῆρα (propulseur) πλοίου καὶ τὰς τροχηλάτους (à roues), ἤτοι τὰς κινούσας τροχοὺς χρησιμεύοντας ὡς προωστῆρας πλοίου· || ἀτμομηχανὴ σιδηροδρόμου, βλ. ἀτμάμαξα· || ἀτμομηχανὴ μετακίνητος (ἢ κινητή), locomobile, n. f. (ἐκ τοῦ λατ. locus, lieu καὶ mobilis, mobile), ἀτμο-

μηχανὴ μεταφερομένη συνήθως ἐπὶ τροχῶν, χρησιμεύουσα εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ ἰδίως τὴν γεωργίαν, συνηθέστερον λέγεται machine locomobile, ἤτοι μετακίνητος ἀτμομηχανὴ (μετὰ καὶ κινητός, ἡ δυναμένη κινηθῆναι)· ‖ μετακίνητος μηχανή, locomobile (machine) (ἀγγλ. portable engine), καλεῖται ἡ μηχανὴ ἡ τοποθετημένη ἐπὶ φορείου καὶ δυναμένη νὰ μεταφερθῇ πρὸς ἐνέργειαν ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἕτερον, ὅπως εἶνε αἱ πυροσβεστικαὶ ἀτμαντλίαι, αἱ ἠλεκτρομηχαναὶ τῶν ὀχυρωμάτων, κτλ.

ἀτμομηχανικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀτμομηχανήν, de machine à vapeur.

ἀτμόμυλος, ὁ· minoterie, n. f. ἢ moulin à vapeur ; μέγα βιομηχανικὸν κατάστημα εἰς ὃ ὁ ἀτμὸς χρησιμεύει ὡς κινητήριος δύναμις τῶν μηχανημάτων δι' ὧν μετατρέπονται οἱ δημητριακοὶ καρποὶ εἰς ἄλευρα· ‖ διευθυντὴς (ἰδιοκτήτης) ἀτμομύλου, minotier, n. m.

ἀτμομυοδρόμων, ωνος, ὁ· corvette à vapeur à mâterau ; βλ. μυοδρόμων.

ἀτμονομεύς, έως, ὁ· [ἀτμομ.], distributeur de (la) vapeur ; εἰδικὸν μηχάνημα ἐνεργοῦν τὴν ἐν τοῖς κυλίνδροις διανομὴν τοῦ ἀτμοῦ· οἱ ἀτμονομεῖς παρουσιάζονται ὑπὸ διαφόρους τύπους, ὧν ὁ κυριώτερος καὶ μᾶλλον ἐν χρήσει εἶνε ὁ ἀτμοσύρτης (tiroir à vapeur)· βλ. λέξιν.

ἀτμονομέω-ῶ· distribuer la vapeur ; ἐνεργῶ τὴν διανομὴν τοῦ ἀτμοῦ εἰς τοὺς κυλίνδρους μηχανῆς τινος διὰ μέσου ἀτμονομέως τινος.

ἀτμονομή, (δι' ἀτμοσυρτῶν), distribution de la vapeur par tiroirs.

ἀτμοπάρων, ωνος, ὁ· brick à vapeur ; ὁ δυνάμενος νὰ πλεύσῃ δι' ἀτμοῦ **πάρων**· βλέπε λέξιν.

ἀτμοπλοΐα, ας, ἡ· navigation (n. f.) à vapeur, καλεῖται τὸ πλέειν δι' ἀτμοῦ· βλέπε **πλεῦσις.**

ἀτμοπλοϊκός, ή, όν· de navigation à vapeur ; ‖ ἀτμοπλοϊκὴ ἑταιρεία, compagnie de navigation à vapeur.

ἀτμόπλοιον, ου, τό· bateau (bâtiment) à vapeur, ἢ ἁπλῶς vapeur, καλεῖται τὸ ἀτμοκίνητον, ἀτμήλατον (πλοῖον), ἤτοι τὸ ἔχον κινητηρίαν δύναμιν τὸν ἀτμόν· βλ. **ἀτμοκίνητον** καὶ **πλοῖον**· ‖ ἐπίσης καλεῖται ἐν τῷ ναυτικῷ steamer, n. m. ἥτις εἶνε λέξις ἀγγλικὴ καθιερωθεῖσα ἐν τῇ Γαλλικῇ γλώσσῃ καὶ σημαίνουσα τὸ ἀτμόπλοιον· ‖ — τροχοφόρον ἢ τροχήλατον, vapeur à roue, καλεῖται τὸ ἔχον τροχοὺς ὡς προωστῆρα (propulseur) ; ‖ — ἑλικοφόρον ἢ ἑλικοκίνητον, vapeur à hélice, καλεῖται τὸ ἔχον ἕλικα ὡς προωστῆρα, ἢ ἁπλῶς ἑλικοφόρον ἢ ἑλικοκίνητον, bâtiment à hélice ; βλ. καὶ **ἀτμός.**

ἀτμοποιέω-ῶ, μεταβάλλω τι εἰς ἀτμόν, vaporiser ; ἐξατμίζω, évaporer ; volatiliser ; βλ. καὶ **ἀτμοποίησις.**

ἀτμοποίησις, εως, ἡ· καὶ **ἀτμοποιΐα** ας, ἡ· vaporisation, n. f. γενικῶς ἡ μετατροπὴ ὑγροῦ τινος σώματος εἰς ἀέριον, εἰδικῶς δὲ ἡ μετατροπὴ τοῦ ὕδατος εἰς ἀτμόν· βλ. καὶ ἐξάτμισις, évaporation, n. f ; ἐξάτμισις, volatilisation, n. f ; ‖ —, ἐξάτμισις, ἡ ἰδιότης τοῦ ἐξατμίζεσθαι, volatilité, n. f. (ἡ πτητικότης).

ἀτμορρυθμιστής, οῦ· ὁ· ἢ ἀτμοφράκτης, registre à vapeur (ῥυθμιστικὴ δικλίς, soupage régulatrice ; ἢ ἁπλῶς ῥυθμιστής, régulateur, n. m.); (de vapeur), καλεῖται τὸ ὄργανον τὸ ῥυθμίζον τὴν δι' ἀτμαγωγοῦ σωλῆνος διέλευσιν τοῦ ἀτμοῦ.

ἀτμός, οῦ, ὁ· vapeur, n. f ; [φυσ.] καλεῖται ἡ ἀέριος κατάστασις σώματος· βλ. καὶ ἀέριον· γενικῶς ὅμως ἀτμός, vapeur, καλεῖται εἶδος ἀερίου, ἤτοι ἀερῶδες ῥευστὸν (fluide) κεκτημένον ἐλαστικήν τινα δύναμιν καὶ παραγόμενον ἐξ ὑγροῦ τινος σώματος ὑποβαλλομένου ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς θερμότητος· εἰδικῶς ὅμως ἐν τῇ ἀτμομηχανικῇ ἀτμός, vapeur, καλεῖται τὸ ἐκ τῆς θερμάνσεως τοῦ ὕδατος παραγόμενον ἀέριον· ‖ ὑδατμός, vapeur d'eau ; ‖ [ἀτμ.] ὑπ' ἀτμόν, sous vapeur ; ἔκφρασις σημαίνουσα ὅτι ὁ ἀτμὸς ἀτμολέβητός τινος ἔχει ἀρκοῦσαν πίεσιν ὥστε ἡ μηχανὴ νὰ λειτουργήσῃ ἀμέσως, καθὼς ἐπίσης σημαίνει τὸ χρονικὸν διάστημα κατὰ τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ ἡ μηχανή· ‖ — ἀντίθετος, contre-vapeur, ὁ ἐξ ἀντιθέτου ἐρχόμενος ἀτμὸς ἢ ἀναδρομικὸς ἀτμός· ‖ πορεία δι' ἀντιθέτου ἀτμοῦ, marche à contre-vapeur ; ‖ δι' ἀτμοῦ, à vapeur ; ‖ ὑγρὸς ἀτμός, vapeur aqueuse ; ‖ ἀκόρεστος ἀτμός, vapeur dessaturée ; ‖ στεγνὸς ἢ ξηρὸς ἀτμός, vapeur sèche ; ὑπερθερμασμένος ἀτμός, vapeur surchauffée.

ἀτμοσίφων, ωνος, ὁ· pompe à vapeur ; βλ. ἀτμαντλία.

ἀτμοσυλλέκτης, ου, ὁ· collecteur (n.m.) de vapeur ; βλ. συλλέκτης.

ἀτμοσῦριγξ, ιγγος, ἡ· κοινῶς **ἀτμοσφυρίκτρα** ἢ **ἀτμοσυρίκτρα,** sifflet à vapeur ; ἡ σῦριγξ ἀγγελτικὴ (ἀναγγελτική), sifflet d'alarme, ἐπὶ τῶν ἀτμομηχανῶν, ἐκβάλλουσα ὀξὺν ἦχον τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἀτμοῦ.

ἀτμοσυρίκτρα, ἡ· βλ. ἀτμοσῦριγξ.

ἀτμοσύρτης, ου, ὁ· tiroir (n. m.) à vapeur, ἢ ἀτμονομεύς, tiroir de distribution de vapeur, ἢ καὶ ἁπλῶς **σύρτης,** tiroir, n. m; καλεῖται οὕτως τὸ ὄργανον τῆς ἀτμομηχανῆς τὸ χρησιμεῦον πρὸς αὐτόματον καὶ κατ' ἐναλλαγὴν ἑκατέρωθεν τοῦ **σώματος** τοῦ **ἐμβόλου** (corps du piston) **διανομὴν** τοῦ εἰς τὸν **ἀτμοκύλινδρον** (cylindre à vapeur) εἰσερχομένου ἀτμοῦ. Ἀποτελεῖται δὲ ἐκ τεμαχίου κινουμένου παλινδρομικῶς ἐντὸς θήκης καλουμένης **κιβωτίου τοῦ ἀτμοσύρτου** (boîte à tiroir), εἰς ὃ εἰσβάλλει ὁ ἐκ τῶν λεβήτων ἐρχόμενος ἀτμὸς καὶ εἰς ὃ ἀπολήγουσιν αἱ ἀτμοθυρίδες (orifices) τοῦ κυλίνδρου· διὰ τῆς ἐπὶ τῶν ἀτμοθυρίδων διαβάσεώς του, ὁ ἀτμοσύρτης **ἀποκαλύπτει** καὶ **ἐπικαλύπτει** διὰ τῶν ταινιῶν του (barrettes) **κατ' ἐναλλαγὴν** καὶ καθ' ὡρισμένον χρόνον αὐτάς, ἐπιτρέπων οὕτω τὴν ἐν τῷ κυλίνδρῳ **εἴσοδον** καὶ **ἔξοδον** τοῦ ἀτμοῦ. **Οἱ** ἀτμο-

σύρται ἀναλόγως τοῦ σχήματος καὶ τῆς διατάξεώς των διακρίνονται εἰς **κοτυλοειδεῖς** (en coquille ou à trois orifices), εἰς **κυλινδρικοὺς** (ronds ou sans garniture), εἰς **ἐπιμήκεις ἐν σχήματι** D (longs en D) καὶ εἰς **βραχεῖς ἐν σχήματι** D (courts en D) ; ‖ **ἀτμοσύρτης** (ἀτμομηχανῆς), boîte (n. f.) à tiroir, ἢ ἀτμονομεύς, ἤτοι τὸ κιβώτιον τοῦ ἀτμοσύρτου ἢ καὶ θήκη σύρτου (εἰς τὰ ναύκλαστρα), ἤτοι **συρτοθήκη**, boîte à tiroir.

ἀτμοσφαῖρα, ἡ, καὶ

ἀτμόσφαιρα, ας, ἡ· atmosphère, n. f. [φυσ.] ὀνομάζεται ἡ ἀεριόμορφος μᾶζα ἡ περιβάλλουσα διάφορα σώματα, ἰδίως ὅμως ὁ ὄγκος τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ὁ περιβάλλων τὴν γῆν· βλ. καὶ **ἀερόσφαιρα.** Ὑπολογισθέντος ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα ἐπιφέρει πίεσιν 1 χιλ., 033 ἀνὰ τετραγωνικὸν ἑκατοστὸν (centimètre carré) ἐπιφανείας, ἢ ὅτι ἰσορροπεῖ στήλην ὑδραργύρου ὕψους 0 μέτρ., 76 ἢ στήλην ὕδατος 10 μ. 33, παραδεκτὸν ἐγένετο ὅπως ἡ πίεσις τῆς ἀτμοσφαίρας ληφθῇ ὡς μονὰς πρὸς ἐκτίμησιν τῆς πιέσεως τῶν ἀερίων ἢ ἀτμῶν. Ὅθεν προκειμένου περὶ ἀτμῶν ἢ ἀερίων ἡ λέξις ἀτμόσφαιρα σημαίνει τὴν μονάδα τῆς ἐκτιμήσεως τῆς πιέσεως ἣν τὸ ἀέριον ἢ ὁ ἀτμὸς ἐξασκεῖ ἐπὶ ἐπιφανείας 1 τετρ. ἑκατ. Ἡ σχέσις αὕτη ἐκφράζεται κατὰ μὲν τὸ δεκαδικὸν μετρικὸν σύστημα ὅτι, 1 ἀτμ.=0μ, 76 ὑδραργύρου=μὲ πίεσιν 1 χιλ., 033 ἀνὰ τετραγ. ἑκατοστὸν ἐπιφανείας, κατὰ δὲ τὸ ἀγγλικὸν μετρικὸν σύστημα, ὅτι 1 ἀτμ.=30 δακτύλους=μὲ πίεσιν 14,75 λιτρῶν ἀνὰ τετραγωνικὸν δάκτυλον ἐπιφανείας. Ἐπὶ τῆς σχέσεως ταύτης στηρίζεται καὶ ἡ κατασκευὴ τῶν θλιβομέτρων (μανομέτρων, manomètres) καὶ τῶν βαρομέτρων.

ἀτμοσφαιρικός, ή, όν· atmosphérique, adj. ἀφορῶν ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν· ‖ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις, βλ. [ναυτ.] **καιρός,** temps ; ‖ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις (θλῖψις), pression atmosphérique, ἡ ὑπὸ τῆς ἀτμοσφαίρας ἐνεργουμένη ἐπὶ τῶν σωμάτων πίεσις· βλ. ἀτμόσφαιρα.

ἀτμοσφαιρογραφία, ας, ἡ· atmosphérographie, n. f; περιγραφὴ τῆς ἀτμοσφαίρας, description de l'atmosphère.

ἀτμοσφαιρογραφικός, ή, όν· atmosphérographique, adj. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν ἀτμοσφαιρογραφίαν, qui a rapport à l'atmosphérographie.

ἀτμοσφαιρολογία, ας, ἡ· atmosphérologie, n. f. πραγματεία ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαίρας, traité sur l'atmosphère.

ἀτμοσφαιρολογικός, ή, όν· atmosphérologique, adj. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν ἀτμοσφαιρολογίαν, qui a rapport à l'atmosphérologie.

ἀτμοσφυρίκτρα, ἡ· [δημ.] βλ. **ἀτμοσῦριγξ.**

ἀτμοσφῦρα, ας, ἡ· marteau pilon, σφῦρα κινουμένη δι' ἀτμοῦ· ἢ **αἶρα,** martinet, n. m.

ἀτμοσωλήν, ῆνος, ὁ· tuyau de vapeur ; βλ. ἀτμαγωγὸς σωλήν· ‖ [ἀτμομ.] ἐπίσης tubulure, n. f. σωλὴν μικροῦ μήκους καὶ μεγάλης διαμέτρου χρησιμεύων πρὸς διοχέτευσιν ἀτμοῦ ἐκ τοῦ ἀτμολέβητος.

ἀτμοτελωνίς, ίδος, ἡ· bateau douanier ἢ bâtiment de la douane, ὅπερ καλεῖται **τελωνιακὸν πλοῖον** ἐὰν ἦνε μέγα, καὶ **ἀτμοτελωνίς,** patache (n. f.) à vapeur, ἐὰν ἦνε μικρόν, ἤτοι πλοῖον προωρισμένον διὰ τὴν τελωνιακὴν ὑπηρεσίαν.

ἀτμοτρίκροτον, τό· vaisseau à vapeur à trois ponts, καλεῖται τὸ δι' ἀτμοῦ κινούμενον τρίκροτον.

ἀτμοφορτίς, ίδος, ἡ· ὁ **κάνθαρος,** marie-salope, n. f. [ναυτ.], κοινῶς **μαούνα** τῆς φαγάνας· φορτὶς (chalan) κοινὴ ἢ ἀτμοκίνητος (ὁπότε καλεῖται ἀτμοφορτὶς) ἐφ' ἧς ἀποτίθεται τὸ ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ὑπὸ βυθοκόρου (cure-môle) ἐξαγόμενον ὑλικὸν πρὸς μεταφορὰν καὶ ἀπόρριψιν.

ἀτμοφράκτης, ου, ὁ· βλ. **ἀτμορρυθμιστής.**

ἀτμοφρεγάς, άδος, ἡ· frégate à vapeur, βλ. φρεγάς.

ἀτμώδης, ης, ες· ὁ ὅμοιος ἢ πλήρης ἀπὸ ἀτμόν, vaporeux, euse.

ἀτοίμαστος, η, ον· [δημ.] ὁ ἀνέτοιμος, non préparé (apprêté).

ἀτόκιστος, η, ον· ὁ μὴ τοκισθείς, non prêté (placé) à intérêt, ἤτοι ὁ τοποθετηθεὶς ἀτόκως.

ἀτοκία, ας, ἡ· atocie, n. f. [ἰατρ.] ἡ στείρωσις παρὰ τῇ γυναικί, stérilité chez la femme.

ἄτοκος, ος, ον· ἄνευ τόκου (χρήματα), sans intérêt ; ‖ ἄτοκον δάνειον, prêt gratuit.

ἀτόκως, [ἐπίρ.] ἄνευ τόκων, sans intérêts.

ἀτόλμηρος, ος, ον· ὁ ἄτολμος.

ἀτόλμητος, ος, ον, inosé, ée, ὁ μὴ τολμηθείς, ἐπιχειρηθείς, qui n'a pas été osé, tenté.

ἀτολμία, ας, ἡ· ἀντίθ. τῷ τόλμη· ἔλλειψις τόλμης, θάρρους, manque d'audace ou de courage ; ἡ δειλία, timidité, n. f. ἡ ἀμηχανία (τοῦ τί δέον ποιῆσαι), embarras, n. m.

ἄτολμος, ος, ον· (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), ὁ μὴ ἔχων τόλμην, sans audace, sans courage ; ὁ δειλός, timide ; ὁ δειλός, ὁ φοβητσιάρης, craintif, ive; poltron, onne ; ὁ οὐδὲν ἐπιχειρῶν, ὁ ἀμήχανος, ὁ εἰς ἀμηχανίαν εὑρισκόμενος, embarrassé.

ἀτολμῶ (έω) μέλ. ήσω, εἶμαι ἄτολμος, ἔχω ἔλλειψιν τόλμης, θάρρους, manquer d'audace ou de courage ; δὲν τολμῶ, ne pas oser.

ἀτόλμως, [ἐπίρ.] ἄνευ τόλμης, δειλῶς, timidement ; d'un air craintif (embarrassé = ἀμηχάνως).

ἀτομικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἄτομον, individuel; personnel, elle; ‖ — λογαριασμός, compte personnel ; ‖ [ναυτ,] ἀτομικὸν βιβλιάριον, bulletin individuel ; βιβλιάριον ἐν ᾧ ἐγγράφεται τὸ ὄνομα, ὁ ἀριθμός, ἡ θέσις τῆς μάχης, ὁ ὁπλισμός, ἡ θέσις κατακλίσεως καὶ συσσιτίου τοῦ ναύτου· ‖ ἐν τῷ στρατῷ τῆς ξηρᾶς τὸ ἀτομικὸν βιβλιάριον λέγεται livret indivi-

duel. § [φυσ.] atomique, adj. ὁ ἀνήκων, ὁ σχετιζόμενος μὲ τὰ ἄτομα, qui appartient, qui a rapport aux atomes ; || ἀτομικὸν βάρος, poids atomique, [χημ.] καλεῖται τὸ σχετικὸν βάρος τῶν ἀτόμων τῶν διαφόρων στοιχείων· || || ἀτομικὴ θεωρία, théorie atomique, τὸ σύνολον τῶν φυσικῶν, χημικῶν καὶ φιλοσοφικῶν θεωριῶν ἐπὶ τῶν ἀτόμων, l'ensemble des spéculations physiques, chimiques et philosophiques sur les atomes ; || ἀτομικὴ θερμότης, chaleur atomique, λέγεται ἡ εἰδικὴ θερμότης (chaleur spécifique) στερεοῦ τινος σώματος οὗτινος τὸ ἀτομικὸν βάρος εἶνε ἴσον τῇ μονάδι.

ἀτομικότης, ἡ· individualité, n. f. τὸ συνιστῶν τὸ ἄτομον, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀτόμου, τὸ παρέχον τὴν ὕπαρξιν. § —, ἡ προσωπικότης, personnalité, n. f. ἡ ἀτομικὴ κατάστασις, τὸ ἀφορῶν τὸ πρόσωπον, τὸ χαρακτηρίζον, διακρῖνον αὐτό. § [φυσ. χημ.] atomicité, n. f. ἡ δύναμις τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀτόμων.

ἀτομικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀτομικόν, d'une manière individuelle ; individuellement ; προσωπικῶς, personnellement; || ψηφίζειν ἀτομικῶς, voter individuellement. § — atomiquement, adj. κατ' ἄτομον, κατὰ τρόπον ἀτομικόν, d'une manière atomique ; ὑπὸ ἔποψιν ἀτομικὴν (ἀτόμου), au point de vue atomique ; || τὰ σώματα συνδυαζόμενα ἀτομικῶς (κατ' ἄτομον) σχηματίζουσι σύνθετα σώματα, καὶ οὐχὶ ἁπλᾶ μίγματα, les corps atomiquement combinés forment des corps composés, et non des simples mélanges; || προσωπικῶς, personnellement.

ἀτομισμός, οῦ, ὁ· atomisme, n. m. σύστημα τῶν φιλοσόφων οἵτινες διατείνονται ὅτι ἐξηγοῦσι τὸν σχηματισμὸν τοῦ σύμπαντος διὰ συνδυασμοῦ αὐτομάτου τῶν ἀτόμων· || ὁ ἀτομισμὸς δὲν ἦτο ἄλλοτε εἰμὴ χονδροειδὴς ὑλισμός, l'atomisme n'était autre fois qu'un matérialisme grossier. § —, atomisme, n. m. σύστημα τῶν φυσικῶν οἵτινες ὑποθέτουσι τὰ σώματα συγκείμενα ἐξ ἀτόμων ἢ ἁπλῶν στοιχείων ἐχόντων τὰς ἰδιότητας αὐτῶν τῶν ἰδίων σωμάτων.

ἀτομιστής, οῦ, ὁ· atomiste, n. m. θιασώτης τοῦ ἀτομισμοῦ, partisan de l'atomisme ; || —, ὁ διδάσκων τὸν ἀτομισμόν, qui professe l'atomisme.

ἀτομιστικός, ή, όν· atomistique, adj. [φιλοσ.] ὁ ἀφορῶν τὸν ἀτομισμόν, ἢ ὁ σχετιζόμενος μετὰ τούτου, qui concerne l'atomisme; qui a rapport à l'atomisme ; || σύστημα ἀτομιστικόν, système atomistique ; || φιλοσοφία ἀτομιστική, philosophie atomistique. § [χημ.] ἀτομιστική, ἀτομολογικός, ή, όν· atomistique, λέγεται ἡ θεωρία ἡ ἐξετάζουσα τὰ σώματα ὡς ἕλκοντα τὴν φύσιν των ἐκ τῆς τῶν ἀτόμων τῶν ὁποίων ὁ συνδυασμὸς τὰ ἐσχημάτισε. § ἀτομιστική, atomistique, n. f. ἢ ἀτομολογία· χημικὴ θεωρία καθ' ἣν ἅπαντα τὰ σώματα σύγκεινται ἐξ ἀτόμων ἤτοι ἐλαχίστων ὑλικῶν μορίων διαφευγόντων τὴν αἴσθησιν ἡμῶν, καὶ ὧν ὁ κύριος σχηματισμὸς καὶ αἱ εἰδικαὶ ἰδιότητες, προσδιορίζουσι τὴν φύσιν αὐτοῦ τοῦ σώματος.

ἀτομιφόρος, ος, ον· atomifère, adj. ὁ φέρων ἄτομα, qui est chargé d'atomes.

ἀτομολογία, ας, ἡ· atomologie, n. f. ὀνομασία δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ampère εἰς τὴν σπουδὴν τῶν δυνάμεων ἃς τὰ μόρια τῆς ὕλης ἐξασκοῦσι τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ. § — βλ. ἀτομιστικός.

ἀτομολογικός, ή, ό· βλ. ἀτομιστικός.

ἀτομολογικῶς, [ἐπίρ.] atomologique, adj. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν ἀτομολογίαν, qui a rapport à l'atomologie.

ἀτομολογιστής, οῦ, ὁ· atomologiste, n. m. ὁ σπουδάζων τὴν ἀτομολογίαν, ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἐπιστήμην ταύτην

ἄτομον, τό· individu, n. m. τὸ μὴ τεμνόμενον, χωριζόμενον, διαιρούμενον, αὐτὸς ὁ ἴδιος, τὸ πρόσωπον, personne, n. f. || ἡ φύσις μεριμνᾷ περὶ συντηρήσεως ἑκάστου εἴδους, ἀδιαφοροῦσα περὶ τῶν ἀτόμων, la nature veille à la conservation de chaque espèce, sans s'embarrasser des individus ; || γεῦμα εἰς δώδεκα ἄτομα, dîner pour douze personnes ; || ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ ἄτομόν του, par égard pour sa personne ; || [στρατ.] ἄτομα κατ' ἐπέκτασιν καλοῦνται, bouches, n. f. (=στόματα), διὰ τῆς λέξεως ταύτης οἱ Γάλλοι ἐννοοῦσι τὰ πρὸς διατροφὴν ἄτομα ἔν τινι φρουρίῳ, κτλ. || ἄχρηστα ἄτομα, bouches inutiles, καλοῦνται τὰ μὴ παρέχοντα ὑπηρεσίαν τινὰ ἔν τινι φρουρίῳ, κτλ. ἄτομα. § [φυσ.] ἄτομον, atome, n. m. τὸ μὴ διαιρετόν, ἤτοι σῶμα ἐλάχιστον ἢ μόριον θεωρούμενον ὡς ἀδιαίρετον ὡς ἐκ τῆς μικρότητός του· || ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἄτομον ἐν τῷ ἀπείρῳ, l'homme n'est qu'un atome dans l'immensité.

ἀτονέω-ῶ, μέλ. ήσω, εἶμαι ἄτονος ἢ πάσχω ἀτονίαν, être languissant ; ἔχω ἔλλειψιν δυνάμεων, εἶμαι ἀδύνατος, être faible ; être atonique ; ἀδυνατίζω, s'affaiblir ; μαραίνομαι, πάσχω ἀτονίαν, languir.

ἀτονία, ας, ἡ· ἐξασθένησις, ἡ χαλάρωσις τῶν δυνάμεων, langueur, n.f. ἡ ἀδυναμία, faiblesse, n.f. ἡ μεγάλη ἀδυναμία, débilité, n.f. || —, affaissement, n. m. ἐξάντλησις, ἀδυναμία· || ἵππος ἄτονος (ἀδύνατος), ἐξηντλημένος, cheval affaissé. § [ἰατρ.] ἀτονία, atonie, n. f. ἀδυναμία (faiblesse), ἐξασθένησις, κατάπτωσις τῆς μυϊκῆς δυνάμεως, τοῦ μυϊκοῦ τόνου ὀργανισμοῦ τινος.

ἀτονικός, ή, όν· [ἰατρ.] atonique, adj. πάσχων ἀτονίαν, qui souffre d'atonie ; ὁ ἐπιφέρων ἀτονίαν, ἢ παραγόμενος ἐξ ἀτονίας.

ἄτονος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων τόνον, δύναμιν, ὁ ἐξησθενημένος, ὁ χαλαρός, ἄτονος, languissant, e; ὁ ἀδύνατος, faible ; ὁ πολὺ ἀδύνατος, débile ; ὁ μὴ ἔχων τόνον, δύναμιν, ὁ πάσχων ἀπὸ ἀτονίαν, atonique, adj. § ἄτονος, ος, ον· atone, adj. ἀκίνητος μένων, ἀτενής· || βλέμματα ἀτενῆ, des yeux atones, τὰ προσηλωμένα ἀτενῶς ἐπί τινος πράγματος. § [χειρ.] ἄτονον ἕλκος, ulcère atonique ; § [γραμμ.] —, ὁ μὴ

ἔχων τόνον, atone, adj. ὁ ἀτόνιστος, sans accent; non accentué, ée.

ἀτονῶ, βλ. ἀτονέω.

ἀτόνως, [ἐπίρ.] ἄνευ δυνάμεως, ἄνευ ἐνεργείας, sans force, sans énergie; [γραμμ.] ἄνευ τόνου, sans accent.

ἀτόξευτος, ος, ον· ἀσαγίτευτος, ὁ μὴ βληθεὶς διὰ τοῦ τόξου, σαΐτας.

ἀτοπέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἀτόπως, ἀνοήτως πράττω, φέρομαι, agir d'une manière inconvenante.

ἀτόπημα, ατος, τό· ἄτοπος πρᾶξις ἢ λόγος, action ou parole déplacée; ἡ ἀτοπία, absurdité, n. f. τὸ ἄτοπον, inconvénient, n.m. βλ. ἀτοπία, ἤτοι μειονέκτημα, δυσχέρεια.

ἀτοπία, ας, ἡ· inconvenance, n. f. πρᾶξις ἢ λόγος ἄτοπος. action (parole etc.) déplacée; absurdité. n. f. ἀκοσμία, incongruité, n. f.

ἄτοπον, τό· τὸ μὴ πρέπον, βλ. ἄτοπος.

ἄτοπος, ος, ον· ὁ μὴ ὢν εἰς τὸν πρέποντα τόπον, ὅστις δὲν ἔχει τὸν τόπον του, déplacé, ée; ἀνάρμοστος, ἀπρεπής, inconvenant, e; ὁ μὴ πρόσφορος, μὴ κατάλληλος, peu convenable; ἄτοπος, παράλογος, absurde; || — παρατήρησις, observation déplacée; || ἄτοποι λόγοι, paroles inconvenantes; || — ἀστειότης, mauvaise plaisanterie; || εἰς ἄτοπον ἀπαγωγή, réduction à l'impossible (à l'absurde). § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἄτοπον, l'inconvénient; || θέλων τις ν'ἀποφύγῃ ἓν ἄτοπον, περιπίπτει πολλάκις εἰς ἄλλο, en voulant éviter un inconvénient, on tombe souvent dans un autre.

ἀτόπως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἄτοπον, d'une manière inconvenante (déplacée).

ἀτόρνευτος, ος, ον· ὁ μὴ τετορνευμένος, ὁ μὴ δεδουλευμένος εἰς τὸν τόρνον, non travaillé au tour. § [μεταφ.] ὁ μὴ ἐπιτετηδευμένος, non recherché; ἤτοι ὁ φυσικός, naturel; ἁπλοῦς, simple.

ἀτός, ή, όν· [δημ.] même (ἀντωνυμ. ἑνουμένη πάντοτε μὲ τὰς πρωτοτύπους μου, σου, του, της), ἀτός μου, moi-même; ἀτός του, lui-même, κτλ. ἀτοί σας, vous-mêmes; || ἀτός του καὶ ἀπατός του [φρ.], lui tout seul.

ἀτόσος, [διάλ. Οἰνόης]=α-τόσος· τὸ πρόθεμα α ἀνάλογον πρὸς τὸ τῶν ἀ-τώρα, ἀ-πόθεν, κτλ.

ἀτόφυος, α, ον· [δημ.] ὁλάκερος, ὁλοφυής, μονοκόμματος [tout] d'une pièce; massif, ive; || μία κολώνα ἀτόφυα, μονόλιθος στήλη, colonne [toute] d'une pièce.

ἀτραγῴδητος, ος, ον· ὁ ἄψαλτος, non chanté, ée.

ἀτρακτοειδής, ής, ές· ὅμοιος μὲ ἀδράχτι, ἄτρακτον, fusiforme; || [ἀρχ.] ἀτρακτοειδὴς κονίσκος fuseau, n. m. ἢ ἁπλῶς ἄτρακτος, ἡ· ἡ ὀνομασία αὕτη ἐδόθη καταχρηστικῶς εἰς τοὺς λεπτοὺς κορμοὺς (fûts) τῶν γοτθικῶν κιόνων. Οἱ κορμοὶ οὗτοι, ἐντελῶς κυλινδρικοί, δὲν παρουσιάζουσι ποσῶς τὸ σχῆμα τῆς ἀτράκτου (fuseau), ὅπερ εἶνε ὀλίγον ἐξογκωμένον περὶ τὸ μέσον καὶ λεπτότερον πρὸς τὰ ἄκρα. Ἡ ὀνομασία καλαμοειδὴς κιονίσκος (roseau) ἥντινα συνειθέστερον μεταχειρίζονται, εἶνε καταλληλοτέρα, καθ' ὃ δίδουσα ἀκριβέστερον τὴν ἰδέαν κυλίνδρου μικρᾶς διαμέτρου καὶ ἀρκετὰ ἐπιμήκους.

ἄτρακτος, ὁ καὶ ἡ· fuseau, n. m. κοινῶς τὸ ἀδράχτι καὶ τὸ καλάμι, διότι συνήθως τὰ νήματα περιτυλίσσονται ἐπὶ ἀτράκτου ἐκ καλάμου (βλ. στρόφαλος τῆς κλωστρίας, rouet); συνήθως ἡ ἄτρακτος, broche de rouet ἢ fuseau, συνίσταται ἐκ κορμοῦ (ἠλακάτης) φέροντος πρὸς τ' ἄνω μὲν ἄγκιστρον, μεθ' ὃ τὸ νῆμα, πρὸς δὲ τὰ κάτω τὸν σφόνδυλον, ὅστις χρησιμεύει ὅπως διευκολύνῃ καὶ διατηρῇ τὴν περιστροφικὴν κίνησιν· ἄτρακτος, ὅθεν καλεῖται γενικῶς πᾶν περὶ ὃ στρέφεταί τι· (βλ. καὶ φανὸς ξύλινος). § ἄτρακτος, ἡ· bobine, n. f. τὸ πηνίον διὰ τὸ νῆμα, καθὼς καὶ τὸ πηνίον τοῦ πυρεκτρίπτου (bobine de tire-feu). § [φυσ.] ἄτρακτος ἡ, ἢ πηνίον, bobine, n. f. καλεῖται γενικῶς πηνίον, τεμάχιον, κυλινδρικὸν εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ὁποίου εἰσὶ προσκεκολλημένοι 2 δίσκοι (τὸ σχῆμα τῆς κουβαρίστρας), κατασκευάζεται δὲ ἀναλόγως τῆς χρήσεως αὐτοῦ ἐκ μετάλλου, ἐξ εὐωνίτου ἢ ἐκ ξύλου· || — ἀντιστάσεως, bobine de résistance, καλεῖται πηνίον ἄνευ πυρῆνος ἐκ σύρματος λευκοχρύσου, ἀργύρου ἢ νικελιοχάλκου (maillechort). Ἡ ἄτρακτος ἀστιστάσεως χρησιμεύει πρὸς μέτρησιν ἀντιστάσεως ἀγωγῶν, ἐμπυρίων, κτλ. § [ἀτμομηχ.] ἄτρακτος, ὁ καὶ ἡ· arbre, n.m. καλεῖται πᾶν περὶ ὃ στρέφεταί τι, συνεπῶς ὁ ἄξων (arbre de tour, de machine); βλ. λέξιν. Εἰς τὰς ἀτμομηχανὰς καλεῖται ἄτρακτος παχεῖα καὶ ἐπιμήκης ἄκαμπτος ῥάβδος, στρεφομένη πέριξ ἀμεταβλήτου ἄξονος (axe) καὶ χρησιμεύουσα εἰς τὸ νὰ μεταδίδῃ καθ' ὅλον της τὸ μῆκος τὴν περιστροφικὴν κίνησιν, ἣν λαμβάνει ἔκ τινος κινητηρίου δυνάμεως ἐπί τινος τῶν σημείων της. Εἰς τὰς ἀτμομηχανὰς τῶν πλοίων ἡ ἄτρακτος εἶνε παχεῖα καὶ ἐπιμήκης ἄκαμπτος ῥάβδος, ἤτοι πλήρης τις κύλινδρος ἐκ σφυρηλάτου σιδήρου ἀποτελούμενος ἐκ διαφόρων μερῶν, βασταζομένων ὑπὸ ἀξονούχων (paliers) φερόντων τριβεῖς (coussinets). Αὐχένες (collets) ἀφιέμενοι ἐπὶ τῆς ἀτράκτου, περιβαλλόμενοι ὑπὸ τῶν τριβέων ἐμποδίζουσι τὴν μετακίνησιν αὐτῆς κατὰ τὰς διαφόρους τοῦ πλοίου κινήσεις. Τὸ ἄκρον τῆς ἀτράκτου ὅπερ δέχεται τὴν ἀπ' εὐθείας ἐνέργειαν τῶν ἐμβόλων (pistons) εἶνε ἡ κινητήριος ἄτρακτος (arbre moteur); τὸ φέρον τὸν προωστῆρα (propulseur) εἶνε ἡ ἐξωτερικὴ ἄτρακτος (arbre extérieur). Εἰς τὰ τροχήλατα ἀτμόπλοια, ἡ ἄτρακτος (ἄξων) εἶνε ὁριζοντία καὶ κάθετος εἰς τὸ κατὰ μῆκος κατακόρυφον ἐπίπεδον τοῦ πλοίου τὸ διερχόμενον ἐκ τοῦ ἐπιμήκους ἄξονός του, φέρει δὲ τροχὸν εἰς ἕκαστον τῶν ἄκρων της. Εἰς τὰ ἑλικοφόρα ἀτμόπλοια, ἡ ἄτρακτος (ἄξων) εἶνε ὁριζοντία καὶ εὑρίσκεται εἰς τὸ κατὰ μῆκος κατακόρυφον ἐπίπεδον τοῦ πλοίου τὸ διερχόμενον ἐκ τοῦ ἐπιμήκους ἄξονός του, φέρει δὲ εἰς τὸ ὀπίσθιον αὐτῆς ἄκρον τὴν ἕλικα. Αἱ ἄτρακτοι, ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ καὶ τῆς

ἐνεργείας των λαμβάνουσι διαφόρους ὀνομασίας, ὧν κυριώτεραί εἰσιν αἱ ἑξῆς: **κυρία ἄτρακτος** ἢ **κινητήριος** ἄτρακτος, arbre de couche ou à manivelle; καλεῖται οὕτως ἡ μετὰ τερέτρου (vilebrequin) ἄτρακτος μηχανῆς ἡ δεχομένη τὴν ὁλικὴν περιστροφικὴν ἐνέργειαν τῶν στροφάλων (manivelles) καὶ μεταδίδουσα αὐτὴν εἰς τὸν προωστῆρα (propulseur) ἢ ἀλλαχοῦ. Ἡ κυρία ἄτρακτος τῶν ναυτικῶν ἀτμομηχανῶν ἀποτελεῖται εἰς μὲν τοὺς παλαιοτέρους τύπους ἐξ ἑνὸς μόνον τεμαχίου, εἰς δὲ τοὺς νεωτέρους σύγκειται ἐκ τοσούτων τεμαχίων ὅσοι κύλινδροι (cylindres) ὑπάρχουσι. Τὰ τεμάχια ταῦτα συνδεόμενα μεταξύ των δι' ἰσχυρῶν βλήτρων (boulons) διαπερώντων συνδετικοὺς δίσκους ἀποτελοῦσι ἓν μόνον σῶμα. Ἡ οὕτως ἀποτελουμένη κυρία ἄτρακτος συνδέεται (ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἄξονος) δι' ἰσχυρῶν συνδέσμων μεθ' ἑτέρων δύο τεμαχίων ἀποτελούντων προέκτασιν αὐτῆς καὶ καλουμένων ἐνδιαμέσων ἀτράκτων (arbres intermédiaires), ἐξ ὧν ἡ ἀκραία πάλιν συνδέεται (ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἄξονος) μεθ' ἑτέρας διαπερώσης τὸ ποδόστημα (étembot) τοῦ πλοίου καὶ φερούσης τὴν ἕλικα, ἥτις καλεῖται ἄτρακτος τῆς ἕλικος (arbre d'hélice) ἢ ἑλικοφόρος ἄτρακτος (arbre porte-hélice). Τὸ σύνολον τῶν τριῶν τούτων ἀτράκτων τῶν συνδεομένων μετὰ τῆς κυρίας ἀτράκτου καλεῖται γραμμὴ ἀτράκτων (ligne d'arbres); || — κτιδονωτός, arbre à came, ἤτοι ἄτρακτος μετ' ἐκκεντρικῆς ἀναβαθμίδος· || κυρία ἄτρακτος (κύριος ἄξων), arbre de couche; || — τοῦ τόρνου, arbre de tour, κοινῶς **ἀδράχτι** τοῦ τόρνου· || εἰς τὰ ναύκλαστρα ἄτρακτος, arbre; διάτρακτος, à deux arbres; || — σωληνοειδής, arbre tubulaire; || σιδηρᾶ ἄτρακτος τῶν πυρήνων (τῶν κοίλων βλημάτων), arbre de fer du noyau pour projectiles creux. § [ναυτ.] ἄτρακτος ἱστοῦ ἢ ἠλακάτη, flèche du mât ou flèche en l'air, συνώνυμα τοῦ bout de flèche, τὸ πίπουλο ἢ ὁ γλάρος τοῦ καταρτιοῦ, ἤτοι τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ ἱστοῦ· «τὸ ὑπὲρ τὴν κεραίαν ἐφ' οὗ καὶ τὸν ἐπισείονα ἀπαρτῶσι» Πολυδεύκης Α. 91. § — τῆς ἀγκύρας, la verge ἢ la tige d'une ancre, δημωδῶς τὸ **ἀδράχτι**· βλ. ἄγκυρα. § — τοῦ ἐργάτου), δημ. **ἀδράχτι**, mèche (n. f.) ou fusée (du cabestan) ὁ σιδηροῦς ἄξων τοῦ ἐργάτου πλοίου πέριξ τοῦ ὁποίου ἐφαρμόζεται ὁ κορμὸς (cloche); βλ. καὶ ἐργάτης.

ἀτράντακτος, η, ον· [δημ.] ἀκλόνητος, inébranlable.

ἀτραπός, οῦ, ἡ· sentier, n. m. ὁδὸς στενὴ καθ' ἣν οὐκ ἔστιν ἐκτραπῆναι, κοινῶς τὸ **μονοπάτι**, ἡ **στράτα**· || — κατὰ μῆκος τοῦ φραγμοῦ (παραπλεύρως τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς), sentier le long des barrières.

ἀτραυμάτιστος, η, ον· ὁ μὴ τραυματιζόμενος ἢ τραυματισθεὶς (πληγωθείς), non blessé, ée; ἄτρωτος, invulnérable.

ἀτράχηλος, ος, ον· atrachèle, adj. ὁ μὴ ἔχων τράχηλον, λαιμόν, ἄλαιμος.

ἄτρεπτος, ος, ον· ἀμετάτρεπτος, ἀμεταποίητος, immuable.

ἀτρέπτως, [ἐπίρ.] ἀμετατρέπτως, ἀμεταποιήτως, immuablement.

ἄτρητος, ος, ον· ὁ ἀτρύπητος, ὁ μὴ ἔχων ὀπήν, τρῦπαν, qui n'est pas troué; non troué; non percé, ée; non perforé, ée.

ἀτριβής, ής, ές· καὶ ἄτριπτος· ὁ μὴ τριμμένος, non frotté, ée; ὁ μὴ μεταχειρισμένος, ἀμεταχείριστος, non usé (par le frottement); συνεπῶς ἀβλαβής, σῶος, entier, ère. § ἀτριβής, ὁ μὴ συνειθισμένος, μὴ γυμνασμένος εἴς τι, non exercé; inexercé, ée; ὁ ἄπειρος, inexpert, e; ὁ μαθητευόμενος εἴς τι, novice; nouveau à quelque chose. § —, ὁ μὴ τετριμμένος, κοπανισμένος, non broyé (pilé; trituré.

ἄτριον, τό· λατ. atriun, n. m. βλ. τετράστοον.

ἄτριπτος, ος, ον· βλ. ἀτριβὴς (δι' ὅλας τὰς σημασίας).

ἄτριχος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων τρίχας, qui est sans poil (sans cheveux); ὁ φαλακρός, chauve, n. ὁ ἀγένειος, imberbe, adj. ὁ ψιλός, ras, e; || —, γενικὴ τοῦ ἄθριξ. § ἄτριχος, [βοτ.] ἄχνους· βλ. λέξιν.

ἀτρόμακτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ τρομάξας, φοβηθείς, non effrayé, ée; ὁ μὴ ἐξαγριωθείς, non effarouché, ée. § —, **ἀτρόμητος.**

ἀτρόμαχτος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης], ἀτρόμητος, ἄφοβος.

ἀτρόμητος, ος, ον· ὁ ἄτρομος, ὁ μὴ φοβούμενος, ὁ ἄφοβος, intrépide. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀτρόμητον, ἡ ἀφοβία, l'intrépidité.

ἀτρομήτως, [ἐπίρ.] καὶ ἀτρόμως, ἄνευ τρόμου, intrépidement.

ἄτρομος, ος, ον· ὁ ἀτρόμητος.

ἀτρόμως, ἀτρομήτως.

ἀτροπίνη, ης, ἡ· atropine, n. f. οὐσία δηλητηριώδης τοῦ ἀτρόπου ἢ μανδραγόρου, φάρμακον χρησιμεῦον ἰδίᾳ ἐν τῇ ὀφθαλμιατρικῇ· τὸ οὐσιῶδες χαρακτηριστικὸν αὐτῆς εἶνε ἡ διαστολὴ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ (dilatation de la pupille de l'œil).

ἀτροποποίητος, η, ον· ὁ μὴ τροποποιηθείς, non modifié, immodifié, ée; ὁ μὴ τροποποιούμενος, immodifiable, adj. ἀμετάτρεπτος, ἀμετάβολος.

ἀτρούχητος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] **ἀτρόχιστος,** ὁ μὴ τροχισμένος (δηλ. εἰς τὸν τροχὸν ἠκονημένος) «εἶνε ἀτρούχητο τὸ μαχαῖρι».

ἀτροφία, ας, ἡ· atrophie, n. f. ἀσιτία, ἀθρεψία, inanition, n. f. || **ἀτροφία**, atrophie, καλεῖται ἡ κατάστασις ὀργάνου ἢ ἱστοῦ τινος ὅστις ἐσμικρύνθη τὸν ὄγκον ἕνεκα ἀτελοῦς ἢ πλημμελοῦς θρέψεως, ὅθεν ἡ φθίσις, τὸ φθίνειν· || ἐπιφέρω ἀτροφίαν, atrophier; βλ. καὶ ἀτροφικός.

ἀτροφικός, ή, όν· atrophié, ée; ὁ πάσχων ἀπὸ ἀτροφίαν, ὅθεν ἄτροφος, ἰσχνός· || ἀτροφικός, atrophique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἀτροφίαν, qui a rapport à l'atrophie; ὁ ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἀτροφίας, qui s'accompagne d'atrophie; || μυοπάθεια ἀτροφικὴ τῆς

παιδικῆς ἡλικίας, myopathie atrophique de l'enfance ; ‖ μυϊκὴ ἀτροφικὴ παραλυσία, paralysie musculaire atrophique ; ‖ γίνομαι ἀτροφικός=ἀτροφῶ, s'atrophier.

ἀτροφῶ (έω), μέλ. ήσω, δὲν ἔχω τροφήν, πάσχω ἀπὸ ἀτροφίαν, γίνομαι ἀτροφικός, s'atrophier, ἤτοι μαραίνομαι, φθίνω.

ἀτρόχιστος, η, ον· ὁ μὴ τροχισθείς, ἀκονισθείς, non émoulu, e ; non aiguisé, ée.

ἀτρύγητος, η, ον· ὁ μὴ τρυγηθείς, τρυγημένος, non vendangé ; ὁ μὴ συναχθείς, non récolté ; ‖ ἀγοράζω σταφύλια ἀτρύγητα, acheter du raisin sur pied.

ἀτρύπητος, ος, ον· βλ. ἄτρητος, **ἀδιάτρητος,** imperсé, ée.

ἀτρύπωτος, η, ον· ὁ μὴ τρυπωθεὶς (τρυπόνω), non faufilé, ée.

ἄτρυτος, ος, ον· ἀκατάβλητος, indomptable ; ἀκαταπόνητος, ἀκούραστος, infatigable ; μεταγεν. δὲ ἰδίως ἐπὶ κακῶν ἅτινα δὲν παύουσι, (πόνος) ἀδιάκοπος, συνεχής, continuel, elle ; ἀτελεύτητος, interminable ; infini, e ; sans fin ; εὔχρηστον ἰδίως ἐν τῇ φράσει, δι' ἀτρύτων κόπων (πόνων), à grande peine ; par des efforts inouis ; ἤτοι δι' ἀνηκούστων (μεγάλων) προσπαθειῶν.

ἀτρύτως, [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ κουρασθῇ, sans se fatiguer ; sans se lasser ; ἀκουράστως, infatigablement.

ἀτρωσία, ας, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις ἄτρωτος, qualité d'un corps invulnérable ; invulnérabilité, n. f.=τὸ ἄτρωτον.

ἄτρωτος, ος, ον· ὁ μὴ τρωθείς, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τρωθῇ (πληγωθῇ), ἀπλήγωτος, non blessé, ée ; invulnérable ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἄτρωτον, ἡ **ἀτρωσία,** invulnérabilité, n. f. ‖ ἄτρωτος, βλ. **ἀδιαπέραστος.**

ἀτσάκιστος, η, ον· [δημ.] **ἄθραυστος,** ὁ μὴ δυνάμενος νὰ θραυσθῇ, ἢ ὁ μὴ τεθραυσμένος, non brisé, ée ; non cassé, ée (rompu) ; infrangible ; incassable.

ἀτσαλάκωτος, η, ον· [δημ.] infroissé, ée ; βλ. **ἀσύμπτυκτος.**

ἀτσαλένιος, α, ον· [δημ.] ἀπὸ ἀτσάλι, d'acier ; en acier, ἤτοι ὁ χαλυβικός.

ἀτσάλι, τό· [δημ.] acier, n. m. βλέπε χάλυψ.

ἀτσαλόνω, [δημ.] βλ. **χαλυβόω-ῶ,** acérer; ἐπίσης ἀποχαλυβῶ, aciérer.

ἄτσαλος, η, ον· [δημ.] ἀτάσθαλος, ὁ ἀκατάστατος, qui n'est pas en ordre ; désordonné, ée ; ὁ μὴ ἔχων τάξιν, qui n'a pas d'ordre. § —, σημαίνει ἐπίσης ῥυπαρός, **αὐθάδης·** § ἄτσαλος [διάλ. Κύμης] = **ἀχρεῖος.**

ἀτσάλωμα, τό· [δημ.] (ἀπο)χαλύβωσις, aciération, n. f.

ἀτσαλωσύνε, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἀταξία, ἀκαταστασία, désordre, n. m.

ἀτσαλωσύνη, ἡ· [δημ.] ἀκαταστασία, désordre, n. m.

ἀτσάραντος, ὁ· [διάλ. Νάξου] πτηνὸν τοῦ εἴδους τῶν στρουθοειδῶν, χρώματος πρασινοκιτρίνου· ἀλλαχοῦ λέγεται φλῶρος, διὰ τὸ χρῶμα βεβαίως (εἰ μὴ ἐκ τοῦ ἀρχαίου χλωρίς).

ἀτσάτσαλος, [διάλ. Οἰνόης] = **γυμνός.**

ἀτσιγάριστος, η, ον· [δημ.], non rissolé, ée ;

ἀτσίγγανος, ὁ· (ὁ κακῶς καλούμενος ἀθίγγανος), θηλ. ἀτσιγγάνα, tsigane, n. οἱ γύφτοι (κατὰ παραφθορὰν τοῦ Αἰγύπτιος)· φυλὴ πλανόδιος διασπαρεῖσα ἐκ τῆς Θρᾴκης· ἐκλήθησαν Βοημοί, Bohémiens, διότι ἐκ τῆς Βοημίας διεσπάρησαν ἅπαντες εἰς τὰς δυτικὰς χώρας τῆς Εὐρώπης, κυρίως ἐν Ἰσπανίᾳ ἔνθα μέχρι σήμερον καλοῦνται Τζιττάνοι· βλ. καὶ βοημός.

ἀτσίμπητος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ τσιμπηθείς, κεντηθείς, ἀκέντητος, non pincé, ée.

ἀτσουκάνιστος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] ὁ μὴ ὀρχεοτμηθείς, ὁ μὴ εὐνουχισθείς, ἀνευνούχιστος, non châtré (coupé); τὰ εὐνουχισμένα ζῷα λέγονται τσουκανισμένα, διότι κτυποῦσι μὲ τὸ τσουκάνι ἤτοι τσουκανίζουσι τοὺς ὄρχεις αὐτῶν.

ἀττική, ἡ· βλ. **ἀττικός.**

ἀττικίζω, μέλ. ίσω· εἶμαι ἀττικός, ὁμιλῶ ἀττικῶς ἢ φέρομαι ὡς Ἀθηναῖος, ἤτοι μιμοῦμαι τοὺς ἀττικούς, ἢ τὴν ἀττικὴν γλῶσσαν, imiter le langage attique.

ἀττικισμός, ὁ· ἡ ἀττικὴ ἔκφρασις, ἡ ἀττικὴ διάλεκτος, atticisme, n. m.

ἀττικιστής, ὁ· ὁ μιμητὴς τῆς ἀττικῆς ἐκφράσεως, atticiste, n.m.

ἀττικιστί, [ἐπίρ.] κατὰ τὴν ἀττικὴν διάλεκτον, en langue attique ; ἢ κατὰ τὰ ἤθη καὶ τὰς συνηθείας τῶν Ἀθηναίων.

ἀττικός, ή, όν· attique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀττικήν, ὁ Ἀθηναῖος· ‖ γυνὴ ἀττικὴ =ἀτθίς, ἡ Ἀθηναία, Athénienne; ‖ [οὐσ. θηλ.] Ἀττική, attique, ἡ μεσημβρινωτάτη χώρα τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος. § [ἀρχιτ.] [οὐδ. οὐσ.] ἀττικόν, τό· attique, n. m. καλεῖται οὕτω ῥυθμὸς (ordre) ἢ ὄροφος (étage) ὑπερκείμενος κτιρίου τινός, ὕψους μικροτέρου τῶν κάτωθεν αὐτοῦ ὑπαρχόντων ῥυθμῶν ἢ ὀρόφων, κοσμούμενος ἐνίοτε ὑπὸ παραστατῶν καὶ ὑψούμενος ἄνω κτιρίου ἢ περιπτέρου (pavillon) ; ‖ ἀττικὴ βάσις, base attique ; βλ. **βάσις δωρική·** ‖ ἀττικὸν κυκλικόν, attique circulaire, καλεῖται τὸ τιθέμενον εἰς τοὺς δόμους (dômes) εἰς οὓς ὑπάρχουσι συχνάκις μικρὰ ὑέλοστάσια· ‖ ἀττικὸν συνεχές, attique continu, καλεῖται τὸ ἀκολουθοῦν τὴν περίμετρον τοῦ κτιρίου· ‖ ἀττικὸν ἑστίας, attique de cheminée, καλεῖται ἡ ἐπένδυσις ἐξ ἀμμοκονιάματος, ἐκ ξύλου ἢ ἐκ μαρμάρου τοῦ τμήματος τῆς ἑστίας τοῦ περιλαμβανομένου μεταξὺ τοῦ περιπλαισίου (chambranle) καὶ τῆς πρώτης κορωνίδος· ‖ ἀττικὸν παρεντιθέμενον, attique interposé, καλεῖται τὸ κείμενον μεταξὺ δύο ὑψηλῶν ὀρόφων, κοσμούμενον δ' ἐνίοτε διὰ κιόνων ἢ παραστατῶν.

ἀττικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀττικόν, attiquement.

ἀτύπωτος, ος, ον· ὁ μὴ τυπωμένος, non imprimé ; non moulé, ἀσχημάτιστος, ἀδιαμόρφωτος, non modelé ; συνεπῶς χονδροειδής, grossier.

ἀτυράγνητος, ὁ· [δημ.] ὁ ἀτυράννητος.

ἀτυράννευτος, ος, ον, καὶ

ἀτυράννητος, ος, ον· ὁ μὴ τυραννηθείς, non tyrannisé, ée; non tourmenté (τυραννέω).

ἀτυχέω, βλ. ἀτυχῶ.

ἀτυχήλα, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=δυσθυμία.

ἀτύχημα, ατος, τό· δυστύχημα, malheur, n. m. ἰδίως ἡ ἀποτυχία πράγματός τινος, mauvais succès; συνεπῶς ἀτύχημα, πᾶν ἔκτακτον ἀποτυγχάνον συμβάν, accident, n. m. ἡ ἀναποδιά, revers, n. m. contretemps, n. m. || τὰ ἀτυχήματα τοῦ βίου, les malheurs de la vie; || ὑπέστη πολλὰ ἀτυχήματα, il a essuyé de grands revers; || ἐτυφλώθη ἐξ ἀτυχήματος, il est devenu aveugle par accident; || τί ἀτύχημα, quel contretemps; || τὸ ἀτύχημα εἶνε ὅτι, ce qui est malhereux c'est que; || ἀτύχημα ἢ ἀποτυχία, déconvenue, n.f.

ἀτυχής, ής, ές (συγκρ. έστερος, ὑπερθετ. έστατος), ὁ ἄτυχος, infortuné, ée; ὁ δυστυχής, malheureux, euse; ἰδίως ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων, qui ne réussit pas; || ὁ μὴ ἔχων τύχην, qui n'a pas de chance; || εἶμαι ἀτυχής, je n'ai pas de chance; je joue du malheur; || ἀτυχὴς ἐπιχείρησις, entreprise malheureuse; || ὁ ἀτυχὴς πολὺ ὑπέφερε, le pauvre homme a beaucoup souffert. § ἀτυχής, ὁ ἐπιφέρων ἀτυχίαν (δυστυχίαν), qui porte malheur; malencontreux, euse; malheureux, euse. § —, improspère, adj. ὁ μὴ εὐδαίμων (μὴ εὐτυχής, μὴ εὐμενής), qui n'est pas prospère, ὁ κακοδαίμων, ὁ κακότυχος.

ἀτυχία, ας, ἡ· τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν, ἡ ἀποτυχία, insuccès, n. m. irréussite, n. f. échec, n. m. § δυστυχία, malheur, n. m. ἀτυχία, ἔλλειψις τύχης, infortune, n. f. ἡ ἀναποδιά, revers, n. m. adversité, n. f. || κατεβλήθη ὑπὸ τῆς ἀτυχίας, il est abattu par l'adversité, n. f. || ἡ ἀτυχία του εἶνε ἀπίστευτος, son infortune passe toute créance. § κακὴ τύχη, mauvaise chance; malchance, n. f. δυστυχία, συμφορά, malencontre, n. m. ἀτυχία, ὀγουρσουζιά, guignon, n. m. guigne, n. f. [ἐπὶ χαρτοπ. ἰδίως] déveine, n. f. || τί ἀτυχία, quel guignon; || φέρω ἀτυχίαν, porter malheur; porter guignon; porter malencontre. § **ἀτυχία, κακοδαιμονία,** improspérité, ἡ **κακοτυχία,** mauvaise chance.

ἄτυχος, ος, ον· ὁ ἀτυχής.

ἀτυχῶ (έω), μέλ. ήσω, συνήθως δὲν ἐπιτυγχάνω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ, ἀποτυγχάνω, ne pas réussir; échouer. § εἶμαι ἀτυχής, δυστυχῶ, devenir (être) malheureux; être (tomber) dans l'adversité; ὑφίσταμαι ἀτυχίας (ἀναποδιαῖς), éprouver des revers.

ἀτυχῶς, [ἐπίρ.] δυστυχῶς, malheureusement; κατὰ δυστυχίαν par malheur.

αὔασις, εως, ἡ· ἡ ὄασις, oasis; βλ. λέξιν.

αὐγάζω, μέλ. άσω, λάμψιν ἀποδίδω, φωτίζω, éclairer; || [οὐδ.] λάμπω, λαμπρύνω, briller, reluire. § [μέσ.] λάμπω, briller.

αὐγαριά, ᾶς, ἡ· [δημ.] (δένδρον) βλ. ὄα, cormier, n. m.

αὔγασμα, ατος, τό· ὁ φωτισμός, τὸ φῶς, lumière, n. f. λάμψις, éclat, n. m.

αὐγασμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ λάμπειν ἢ φωτίζειν, action de briller ou d'éclairer; ἡ λάμψις, éclat, n. m. ὁ φωτισμός, τὸ φῶς, la lumière.

αὐγατίζω, [δημ.] περισσεύω, αὐξάνω, augmenter; (s')accroitre; πολλαπλασιάζομαι, (se)multiplier. § ἐπεκτείνω, ἐπιμηκύνω, allonger, rallonger. § πλειοδοτῶ, ὑπερθεματίζω, enchérir; προσθέτω, ajouter.

αὐγάτισμα, τό· [δημ.] ἡ αὔξησις, augmentation, n. f. accroissement. § ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπεκτείνειν, ἐπιμηκύνειν τι, action de rallonger; rallonge, n. f. πλειοδοσία, ὑπερθεμάτισις, enchère, n. f.

αὐγατιστής, οῦ, ὁ· [δημ.] [παίγνιον παίδων] coupe-tête, n. m. cheval-fondu, n. m.

αὐγατῶ (έω), μέλ. ήσω, αὐξάνω, croitre; πολλαπλασιάζομαι, se multiplier. § [μεταβ.] βλ. αὐγατίζω.

αὔγεια αἶγα, [διάλ. Κύμης] ἡ στεῖρα αἴξ, ἡ οὐδέποτε γεννήσασα.

αὐγερινός, ὁ· étoile du matin, ἑωσφόρος, ἡ Ἀφροδίτη ἡ ἀνατέλλουσα τὴν αὐγήν· βλ. ἀστὴρ καὶ Ἀφροδίτη.

αὐγή, ῆς, ἡ· ἐκ τοῦ αὐγάζω, λάμψις, éclat, n. m. ἀκτινοβόλησις, lueur, n. f. φῶς, lumière, n. f. ἐκ τούτου αὐγή, aube, n. f. τὰ χαράγματα, τὰ 'ξημερώματα, ἡ χαραυγή, le point (la pointe) du jour; ἡ ἕως ἢ ἠώς, aurore, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ πρωΐα, le matin; || αὐγή, αὐγή, [φρ. ἐπιρ.] de grand matin; || ἡ αὐγὴ τοῦ βίου, l'aurore de la vie.

αὐγίζω, [διάλ. Οἰνόης] χρόνοι πρωτ. εὐγίζηνα, ηὔγισα=λευκαίνω (blanchir) τὰ ἐνδύματα διὰ πλύσεως (αὐγάζω).

αὔγισμα(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] ἡ λεύκανσις, blanchiment, n. m. κάθαρσις ἀπὸ πλυνσις.

αὐγίτας, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ὁ **αὐγερινός,** ὁ ἀνατέλλων τὴν αὐγὴν ἀστήρ.

αὐγοειδής, ής, ές· [δημ.] ὁ ἔχων σχῆμα αὐγοῦ, ᾠοειδής, ovale; oviforme.

αὐγοζύμωτος, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] ὁ φειδωλός· || [δημ.] ὁ ζυμωμένος μὲ αὐγά.

αὐγοθήκη, ης, ἡ· [δημ.] καὶ **αὐγοτιέρα,** ἡ ᾠοθήκη, coquetier, n. m. βλ. **ᾠοδόχος.**

αὐγοκαλάμαρον, τό· γλύκυσμα διὰ ζύμης ἐκτεινομένης εἰς φύλλα, espèce de crêpe; petit chou.

αὐγολέμονον, τό· ἔμβαμμα (σάλτσα) δι' αὐγοῦ μετὰ λεμονίου, sauce à l'œuf et au citron; sauce à la poulette.

αὐγόν, οῦ, τό· [δημ.] τὸ ᾠόν, œuf, n.m. || αὐγὰ βραστά, des œufs à la coque; || αὐγὰ μελάτα, œufs mollets; || αὐγὰ σφικτά, œufs durs; || αὐγὰ τηγανητά, œufs sur le plat; || κτυπῶ αὐγά, battre des œufs; || αὐγὸν κτυπητὸν μὲ γάλα (ἢ ὕδωρ θερμόν), lait de poule; || τὰ κόκκινα αὐγὰ (τοῦ Πάσχα), les œufs

de Pâques ; ‖ κλούβια αὐγά, œufs gâtés (pourris) ; ‖ κάθισε εἰς τ' αὐγά σου [φρ.] tenez-vous tranquille ; mêlez-vous de vos affaires ; ‖ χθὲς εὐγῆκεν ἀπὸ τ' αὐγὸ [φρ.] il vient de sortir de la coque ; ‖ ἔχασα τ' αὐγὰ μὲ τὰ καλάθια [φρ.] je ne sais où donner de la tête ; ‖ κούρεψε τ' αὐγὸ καὶ ἔπεσε τὸ μαλλί του [παροιμ.], tondre sur un œuf ; ‖ κάλλια τὸ σημερινὸ αὐγό, παρὰ τὴν αὐριανὴ ὄρνιθα [παροιμ.], aujourd'hui, un œuf à la main, vaux mieux que deux poulets demains ; βλ. καὶ χέρι· ‖ αὐγὰ ψαριῶν, œufs (frais) de poissons ; ‖ αὐγὰ μελισσῶν (ἐντόμων, κτλ.) couvain d'abeilles (d'insectes) ; ‖ τὸ τσόφλιον (φλοιὸς) τοῦ αὐγοῦ, coque d'œuf ; τὸ **αὐγότσεφλον**· ‖ τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ, le blanc de l'œuf ; ‖ τὸ κιτρινάδι τοῦ αὐγοῦ (ὁ κρόκος), le jaune d'œuf.

αὐγοόνω, [διάλ. Καρπάθου] **εὐκαιρῶ.**

αὐγοτάραχον, τό· boutargue, n. f. τὰ ὀλίγον ἁλατισμένα καὶ εἰς τὸν ἥλιον στεγνωμένα αὐγὰ ἰχθύων (ἰδίως κεφάλων), ἅτινα ἐμβαπτίζουσιν εἰς τετηγμένον κηρόν, ὅπως παρεμποδίσωσι τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ διατηρήσωσιν ὀλίγον νωπὰ τὰ αὐγά.

αὐγότοκο, [διάλ. Κύμης] τὸ φῶλι, ὁ φῶλος, τὸ αὐγὸν ὅπερ ἀφίνουσιν εἰς τὴν κοίτην τῶν ὀρνίθων διὰ νὰ γεννῶσιν ἄλλα αὐγὰ (αὐγὸν -τόκος, τίκτω)· βλ. **φῶλι.**

αὐγότσεφλον, τό· [δημ.] ὁ φλοιὸς τοῦ αὐγοῦ, coque d'œuf.

αὐγουλᾶτον, τό· σταφύλι λευκὸν χονδρόρωγον, raisin blanc à gros grains.

Αὐγοῦστα, ας, ἡ· auguste (augusta), ὀνομασία τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατειρῶν.

αὐγουστιάτικος, η, ον· τοῦ μηνὸς αὐγούστου, du mois d'août.

αὐγωμένος, η, ον· ἔχων αὐγά, œuvé, ée. § ἐπηλειμμένος δι' αὐγοῦ, enduit de blanc (ou de jaune) d'œuf. § [βιβλιοδ.] glairé.

αὐθάδεια, ας, ἡ· τρόπος προπετής, ἀπρεπής, ὑβριστικός, impertinence, n. f. insolence, n. f. τὸ θράσος, ἡ αὐθάδεια, audace, n. f.

αὐθάδης, ης, ες· (έστερος, έστατος), προπετής, κατὰ τοὺς λόγους ἢ τρόπους, impertinent, e ; insolent, e ; ὁ θρασύς, audacieux, euse.

αὐθαδιάζω, μέλ. άσω, φέρομαι αὐθαδῶς, εἶμαι αὐθάδης, être impertinent (insolent) ; parler avec insolence ; λέγω αὐθαδείας, dire des impertinences.

αὐθαδῶς, [ἐπίρ.] impertinemment ; avec impertinence ; d'un air impertinent ; insolemment.

αὐθαδόστομος, ος, ον· ὁ ὁμιλῶν αὐθαδῶς, impertinent dans son langage (dans ses paroles).

αὐθαιρεσία, ας, ἡ· κατάστασις τοῦ πράττοντος πάντα κατὰ τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ συμφέρον καὶ τὰς ὀρέξεις, ἤτοι πρᾶξις αὐθαίρετος, acte arbitraire ; τὸ **αὐθαίρετον**, l'arbitraire ; ‖ καταστέλλω τὴν αὐθαιρεσίαν, réprimer l'arbitraire.

αὐθαίρετος, ος, ον· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκτελῶν τι, arbitraire, adj. βλ. **αὐθαιρεσία.**

αὐθαιρέτως, [ἐπίρ.] arbitrairement, κατὰ τρόπον αὐθαίρετον, d'une manière arbitraire.

αὐθεντάνθρωπος, ὁ· ὁ φερόμενος ὡς αὐθέντης, [qui se comporte en] seigneur, grand seigneur.

αὐθέντης, ου, ὁ· ὁ ἀπόλυτος κύριος, κυρίαρχος, ἐξουσιαστής· ὅστις ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπονέμει εἰς ἄλλους δύναμιν ἢ ἐξουσίαν, ὁ αὐτεξούσιος, qui est le maître de soi, qui agit librement, συνεπῶς ὁ ἔχων τὸ κῦρος, qui autorise; ἐκ τούτων αὐθέντης, ὁ κύριος, le maître, ὁ ἄρχων, seigneur, n. m. ὁ κυβερνῶν (νεωτ.), ὁ πρίγκηψ, le prince; ‖ οἱ ἄλλοτε αὐθένται τῆς Βλαχίας, les anciens princes de Valachie ; ‖ εἶνε σωστὸς αὐθέντης, c'est un vrai seigneur. § αὐθέντης, ὁ κύριος, maître ; monsieur ; ὁ οἰκοδεσπότης, le maître de la maison ; ‖ τί θέλετε αὐθέντη ; que désire monsieur? ‖ δὲν θέλω αὐθέντην [εἰς τὸ κεφάλι μου], je ne veux pas de maître.

αὐθεντία, ας, ἡ· ἡ αὐτεξουσιότης, ἡ ἐλευθέρα θέλησις, τὸ αὐτεξούσιον τοῦ ἀτόμου, libre arbitre ; συνεπῶς αὐθεντία, authenticité, n. f. εἶνε ἡ πρᾶξις ἡ παρέχουσα κῦρος, βεβαιότητα· ἐκ τούτου αὐθεντία λέγεται ἐπίσης ὁ χαρακτὴρ τοῦ αὐθέντου ἢ τῆς πράξεως, ἤτοι τῆς παρεχούσης τὸ κῦρος, τὸ κῦρος, τὸ ἐπίσημον τῆς πράξεως, caractère officiel ; καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ ἐξουσία, τὸ κῦρος αὐτῆς, autorité ; ‖ ἡ δημοσίευσις αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν αὐθεντίαν, cette publication n'a aucun caractère officiel ; ‖ ἡ γνώμη σας ἔχει πολλὴν αὐθεντίαν, votre opinion a beaucoup d'autorité. § —, ἡ κυριαρχία, ἡ ἐνάσκησις τῆς ἀρχῆς, τῆς ἐξουσίας, τοῦ αὐθέντου, principat, n. m. § [δημ.] **αὐθεντιὰ καὶ ἀφεντιά, ἡ ἀρχοντιά,** seigneurie, n. f. τίτλος τιμῆς πρὸς τὸν αὐθέντην, τὸν ἄρχοντα· ‖ ἡ αὐθεντιὰ (ἀφεντιά) σου, votre seigneurie ; ὑμεῖς, vous ; ‖ [εἰρων.] ἀλλὰ ἡ ἀφεντιά σου δὲν ἤθελε, mais monsieur ne voulait pas ; βλ. **ἀφεντιά.**

αὐθεντικός, ή, όν· authentique, adj. ὁ ἔχων ἀποδεδειμένην ἢ εὔλογον καὶ ὀρθὴν τὴν αἰτίαν τῆς ὑπάρξεώς του, ὁ ἔχων κῦρος καὶ βεβαιότητα, ὁ ἐπίσημος, officiel, elle ; ὁ ἀληθής, ἀντίθ. τῷ ἀδέσποτος· ‖ αὐθεντικὴ μαρτυρία, témoignage authentique ; ‖ αὐθεντικὴ δήλωσις (εἴδησις), déclaration (nouvelle) officielle ; ‖ αὐθεντικὴ ἑρμηνεία τῶν νόμων, interprétation déclaratoire des lois. § ὁ ἀρχοντικός, seigneurial, e. § —, τῆς ἐξουσίας, d'autorité ; τοῦ κυρίου, du maître ; ἤτοι ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐξουσίαν ἢ τὸν κύριον. § [ἀρσ. καὶ οὐδ. οὐσ.] αὐθεντικός, ὁ ἀφεντικός, le maître ; ‖ ποῦ εἶνε τὰ ἀφεντικά σου ; ou sont vos maîtres ?

αὐθεντικότης, ἡ· ἡ αὐθεντία, authenticité, n. f. ἡ πρᾶξις ἡ παρέχουσα κῦρος· βλ. **αὐθεντία.**

αὐθεντικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον αὐθεντι-

κόν, ἐπίσημον, παρέχοντα κῦρος, authentiquement; ἐπισήμως, officiellement. § —, d'autorité; || ποῖος εἶσθε καὶ ὁμιλεῖτε αὐθεντικῶς, qui êtes-vous, pour parler d'autorité?

αὐθεψία, ας, ἡ· assation, n.f. (αὐτός, ἕψω) ἀφέψημα, βράσιμον τῶν φαρμάκων εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῶν χυμοὺς ἄνευ προσθήκης ἄλλου ὑγροῦ.

αὐθημερινός, ή, όν· ὁ αὐθημερὸν γινόμενος· βλ. αὐθήμερος.

αὐθημερόν, [ἐπίρ.] ὁ αὐθήμερος, le jour même.

αὐθήμερος, ος, ον· ὁ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν γινόμενος, qui se fait le jour même; ἡμερήσιος, journalier, ère; d'un jour; d'un seul jour; καὶ κατ' ἐπέκτασιν, ἐκ τοῦ προχείρου, αἰφνίδιος, αὐτοσχέδιος, subit, e; improvisé, ée; || [οὐδ.] αὐθήμερον καὶ αὐθημερὸν [ἐπίρ.] le jour même; ce jour même.

αὐθιγενής, ής, ές· ὁ εἰς τὸν τόπον αὐτὸν γεννηθείς, né sur les lieux; αὐτόχθων, ἐντόπιος, indigène; || αὐθιγενὲς ζῷον, faune, n. m. τὸ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον γεννηθέν, ἐντόπιον, ἐν γένει δὲ faune χαλεῖται γαλλιστὶ ἡ περιγραφὴ τῶν ἀγρίων (αὐτοχθόνων) ζῴων χώρας τινός.

αὖθις, [ἐπίρ.] πάλιν, ἐκ δευτέρου, ἤτοι ἐκ νέου, de nouveau, καὶ ἐν γένει ἄλλην μίαν φοράν· ἐκ νέου, ἐξ ὑπαρχῆς, πάλιν, derechef.

αὐθόραμα, ατος, τό· autorame, n. m. εἶδος ὀπτικῆς, καθ' ὃ νομίζομεν ὅτι βλέπομεν αὐτὰ ταῦτα τὰ εἰκονιζόμενα πράγματα.

αὐθόρμητος, ος, ον· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐνεργῶν (ἑκούσιος) ἢ κινούμενος πρὸς πρᾶξιν τινά, qui agit de son propre mouvement (de lui-même; de son chef); ἤτοι ὁ ἑκούσιος, volontaire; ὁ αὐτόματος, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γινόμενος, spontané, ée; || αὐθόρμητος κίνησις, mouvement spontané. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ αὐθόρμητον, la spontanéité.

αὐθορμήτως, [ἐπίρ. προηγ.] de son propre mouvement (de lui même; de son chef); ἑκουσίως, volontairemeut; αὐτομάτως, spontanément; (λατ.) de motu proprio.

αὐθύπαρκτος, ος, ον· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, qui existe par soi-même; || [θεολ.] τὸ αὐθύπαρκτον τοῦ Θεοῦ, l'aséité de Dieu; || βλ. καὶ αὐτογενής.

αὐθυπαρξία, ας, ἡ· τὸ νὰ ὑπάρχῃ τις ἀφ' ἑαυτοῦ, ἡ ἀνεξάρτητος ὕπαρξις, existence indépendante. § [θεολ.] αὐθυπαρξία τοῦ Θεοῦ, aséité de Dieu; || αὐθυπαρξία, βλ. αὐτογενές, autogénie, n. f.

αὐθυποβολή, ῆς, ἡ· autosuggestion, n. f. (su-gjé-sti) (φυσιολ.) ἡ ὑποβολὴ εἰς ἑαυτόν, βλ. ὑποβολή (suggestion).

αὐθυπόστασις, εως, ἡ· [φιλοσ.] objectivité, n. f. ἡ ὕπαρξις τῶν ἐκτὸς ἡμῶν, τῶν ἐξωτερικῶν πραγμάτων (ἀντικειμενικότης), ἡ ἐξέτασις αὐτῶν ὡς αὐθυποστάτων.

αὐθυπόστατος, ος, ον· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑφιστάμενος, qui subsiste par soi-même; ὁ αὐθύπαρκτος.

αὐθυποστάτως, [ἐπίρ.] [φιλοσ.] objectivement, adv. αὐτὸ καθ' ἑαυτό.

αὐθωρεί, καὶ αὐθωρί, [ἐπίρ.] εἰς τὴν αὐτὴν ὥραν, à l'heure même; εἰς τὴν στιγμήν, à l'instant même; ἀμέσως, immédiatement.

αὐλαία, ας, ἡ· χυρίως σημαίνει παραπέτασμα, rideau, n. m. περίφρακτον μέρος τι ἢ θέσιν θύρας ἐπέχον. Ἰδίως χαλεῖται οὕτω τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου παραπέτασμα, τὸ ἀποκρύπτον ταύτην πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς παραστάσεως.

αὐλακάρης, ὁ· [δημ.] ὁ τοῦ αὔλακος ἐπιμελούμενος, ὁ φύλαξ τοῦ ὕδατος, δι' οὗ ἀρδεύουσι τὰ χωράφια, garde ou distributeur d'eau, ἤτοι ὁ ὑδρονόμος, ὑδρονομεύς, καὶ κατὰ τὸ Αἰτωλ. ἰδίωμα αὐλακάρ'[η]ς καὶ θηλ. αὐλακάρ'σα.

αὐλάκι, τό· καὶ Αἰτωλ. ἰδίωμα αὐλάκ', βλ. αὐλάκιον.

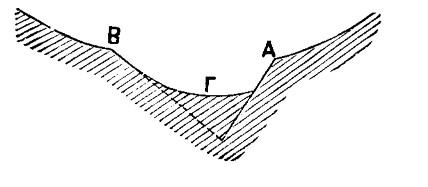
αὐλακιά, ᾶς, ἡ· sillon, n. m. ἐν τῇ κηπουρικῇ καὶ τῇ δασονομικῇ χαλεῖται αὐλακιά, sillon, στενὴ καὶ ὀλίγον βαθεῖα λωρὶς ἐδάφους προωρισμένη πρὸς σποράν, π. χ. ὁ ὁλκὸς τοῦ ἀρότρου ἐπὶ τοῦ ἀρουμένου ἀγροῦ. § ῥάβδωσις, cannelure, n. f. rayure, n. f.

αὐλακίασμα, ατος, τό· βλ. αὐλάκισμα.

αὐλακίζω, μέλ. ίσω, αὐλακόνω (-ώνω), χάμνω αὐλάκια, faire des sillons etc. sillonner; || [ναυτ.] αὐλακόνω (τὰς θαλάσσας), sillonner, ἤτοι διατρέχω πλειστάκις αὐτάς· || αὐλακόνω (τὸν πυθμένα), sillonner le fond, ἤτοι ἐγγίζω αὐτὸν διὰ τῆς τρόπιδος ὅπου τὰ ὕδατα εἶνε ἀβαθῆ. § αὐλακίζω, canneler, χαράττω αὔλακας, διαξύσματα ἢ ῥαβδώσεις (cannelures); βλ. καὶ διαξύω· || αὐλακίζω χάννην (ὅπλου), rayer ou carabiner un canon (ῥαβδόνω) καὶ ἐπίσης canneler un canon=ῥαβδόω χάννην ὅπλου ἢ σωλῆνα πυροβόλου, ἤτοι ἐγχαράττω ἐν αὐτῷ αὔλακα· βλ. αὐλάκιον, rayure.

αὐλάκιον, τό· ὑποκορ. τοῦ αὖλαξ καὶ συνηθ. τὸ αὐλάκι· ὁ καὶ ἡ αὖλαξ, sillon, n. m. § —, rigole, n. f. ὁ καὶ ἡ αὖλαξ, ὁ ὀχετὸς (γενικῶς), ἢ χάνδαξ (στενός), tranchée, n. f. ἤτοι τὸ χανδάκι φυσικὸν ἢ τεχνητὸν· ἄνοιγμα ἐν τῇ γῇ στενὸν καὶ μακρὸν διὰ τὴν διοχέτευσιν τοῦ ὕδατος, κτλ. || ὁ καὶ ἡ αὖλαξ, canal, n. m. βλ. αὖλαξ· || αὐλάκιον τοῦ μύλου, τὸ μυλαύλακον, chenal d'un moulin à eau, βλ. αὖλαξ· || ἔπεσεν εἰς τὸ αὐλάκι τοῦ δρόμου, il est tombé dans la rigole; || αὐλάκιον (μικρὰ αὖλαξ), chéneau, n.m. ἤτοι τὸ ὀχέτιον [δημ.] τὸ χαναλάκι δι' οὗ ῥέει οἱονδήποτε ὑγρόν. § —, goulotte ou goulette, n. f. μικρὸς αὐλὸς διὰ τὴν ἐκροὴν ὑγροῦ τινος. § —, auget, n. m. || — χιλλίβαντος φρουριακοῦ, auget d'affût de place. § —, ἡ ῥάβδωσις, cannelure, n. f. rayure, n. f. § —, strie, n. f. || [στρατ.] χυχλικὰ αὐλάκια, stries circulaires, χαλοῦνται τὰ κατεσκευασμένα ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ ἐμφραγματικοῦ δακτυλίου (anneau obturateur) πρὸς μείωσιν τῆς πιθανότητος τῆς ἐκφυγῆς τῶν ἀερίων. § ἐμπυρευματικὸν αὐ-

λάκιον, canal d'amorce (τῶν πυροβόλων) ἢ καὶ αὐλὸς τῆς ὀπῆς τῶν πυροβόλων, canal de lumière. § [ναυτ.] — τροχίλου, canal de poulie, ἤτοι αὐλάκιον τοῦ καρυλλίου (τοῦ τροχίλου), canal ou gorge [de rouet ἢ de réa], καλεῖται ἡ κοιλότης ἡ κατεσκευασμένη περὶ τὸ καρύλλιον τοῦ τροχίλου πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ σχοινίου· βλ. **καρύλλιον**. § [στρατ.] —, rayure, n. f. κατ' ἐπέκτασιν ἡ **αὐλάκωσις**, ἡ ῥάβδωσις, cannelure. Καλοῦνται οὕτως ἑλικοειδεῖς **ἐντομαὶ** (rainures hélicoïdales) εὑρισκόμεναι ἐν τῷ **κοίλῳ** (âme) τῶν καννῶν τῶν ὅπλων ἢ τῶν πυροβόλων, προωρισμέναι νὰ ὁδηγήσωσι τὸ βλῆμα καὶ δώσωσιν εἰς αὐτὸ τὴν περὶ τὸν ἄξονά του περιστροφικὴν κίνησιν. Ἕκαστον πρότυπον ὅπλου ἢ πυροβόλου ἔχει αὐλάκια διαφόρου **κατατομῆς** (profil) καὶ **χαράξεως** (tracé). Οἱονδήποτε ὅμως καὶ ἂν ᾖ τὸ **σύστημα τῶν αὐλακίων** (système de rayures), ταῦτα δέον νὰ ὦσι πάντοτε ἀκριβῶς παράλληλα μεταξύ των καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ ὅπλου ἢ πυροβόλου, ἵνα μὴ ἡ ἐνέργεια τῶν μὲν ἀντεπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τῶν ἄλλων, ὁπότε τὸ βλῆμα ἤθελεν ὑφίστασθαι διαφορετικὰς πιέσεις. **Ἡ διεύθυνσις** (sens), καθ' ἣν στρέφονται τὰ αὐλάκια δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τούτων καὶ τῆς ἀκριβείας τῆς βολῆς, τοῦτο δὲ ἐξηγεῖ τὸ διατὶ ὅπλα ἢ πυροβόλα τοῦ αὐτοῦ συστήματος εἶνε ηὐλακισμένα κατὰ διαφορετικὰς διευθύνσεις. Πυροβόλον (ἢ ὅπλον) τι λέγεται **ηὐλακισμένον πρὸς δεξιὰ** (rayé à droite), ὅταν παρατηρῶν τις τὸ κοῖλον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ πυγαίου ἢ ἀπὸ τοῦ στόματος, βλέπῃ τὸ ἀνώτερον αὐλάκιον κατερχόμενον πρὸς δεξιά· τοὐναντίον λέγεται **ηὐλακισμένον πρὸς ἀριστερὰ** (rayé à gauche) ὅταν τὸ ἀνώτερον αὐλάκιον στρέφηται κατερχόμενον πρὸς ἀριστερά. Ἔν τινι αὐλακίῳ διακρίνονται κυρίως, 1) ἡ **κατατομὴ** (profil) ἥτις λαμβάνεται δι' ἐπιπέδου καθέτου ἐπὶ τοῦ ἄξονος τοῦ κοίλου τοῦ πυροβόλου (ἢ ὅπλου), καὶ 2) ἡ **χάραξις** (tracé), δηλαδὴ ἡ γραμμὴ ἣν σχηματίζουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κοίλου αἱ διαδοχικαὶ θέσεις ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου τῆς κατατομῆς. **Ἡ κατατομὴ** ἐπιτρέπει κάλλιον παρὰ ἡ χάραξις νὰ προσδιορισθῇ ἡ διαφορὰ τῶν διαφόρων συστημάτων αὐλακίων, διότι ἡ ἑλικοειδὴς χάραξις (tracé hélicoïdale), ἂν καὶ ἐπέχῃ μείζονα σπουδαιότητα, οὐχ ἧττον δὲν παρουσιάζει εἰμὴ δύο μόνον τύπους, ἐν ἑκάστῳ τῶν ὁποίων ἡ κατατομὴ δύναται νὰ ᾖ διάφορος εἰς τὰ διάφορα συστήματα πυροβόλων. Οἱ ἐκ τῆς χαράξεως, πηγάζοντες τύποι εἰσί, ὁ τῶν **αὐλακίων μετὰ σταθεροῦ ἑλιγμοῦ** ἢ βήματος (rayure à pas constant) καὶ ὁ τῶν αὐλακίων μετὰ **μεταβλητοῦ ἑλιγμοῦ** ἢ βήματος (rayure à pas changeant). Ἐπὶ τῆς κατατομῆς διακρίνουσι τρία μέρη, 1) τὸ **πλευρὸν τῆς βολῆς** Α (flanc de tir) ὅπερ εὑρίσκεται πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος, καλεῖται δὲ οὕτω διότι ὑφίσταται τὴν πίεσιν **τῶν πτερυγίων** (la pression des ailettes) κατὰ τὴν μετὰ τὴν ἀνάφλεξιν τοῦ γεμίσματος κίνησιν τοῦ βλήματος ἐν τῷ κοίλῳ· 2) τὸ **πλευρὸν τῆς γεμίσεως** Β (flanc de chargement) κείμε-

νον ἀντιθέτως τοῦ πρώτου καὶ παρέχον ὑπέρεισμα εἰς τὰ πτερύγια κατὰ τὴν ἐν τῷ κοίλῳ εἰσαγωγὴν τοῦ βλήματος διὰ τοῦ ἐμβολέως· 3) τὸν **πυθμένα** Γ (le fond), ὅστις ἑνοῖ τὰ πλευρὰ καὶ ἀποτελεῖ συνήθως μὲν ἐπιφάνειαν κυλινδρικὴν συγκεντρικὴν τῇ τοῦ κοίλου, ἐνίοτε δὲ ἐπιφάνειαν συνεχῆ τῇ τοῦ ἑνὸς τῶν πλευρῶν. Τὸ αὐλάκιον τοῦ ἑπομένου σχήματος εἶνε τὸ τοῦ παλαιοῦ γαλλικοῦ πυροβόλου ὑποδείγματος 1859. Τὸ αὐλάκιον λέγεται **μετὰ σταθεροῦ ἑλιγμοῦ** (rayure à pas constant), ὅταν ὁ ἑλιγμὸς τῆς ἕλικος (pas de l'hélice) ᾖνε πάντοτε ὁ αὐτὸς καθ' ἅπαν τὸ μῆκος τοῦ κοίλου καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ὁδηγητρίας καμπύλης (ἤτοι αὐτῆς τῆς ἕλικος) ἐπί τινος ἐπιπέδου ᾖνε εὐθεῖα γραμμή, ἑπομένως ἡ πρὸς τὰς **γεννητρίας τοῦ κοίλου** (génératrices de l'âme) κλίσις αὐτῆς εἶνε σταθερά· τὸ αὐλάκιον τοῦτο συνεπῶς χαρακτηρίζεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ πρὸς τὰς γεννητρίας τοῦ κοίλου **κλίσις** (inclinaison) αὐτοῦ εἶνε σταθερά. Τὰ τοιούτου εἴδους αὐλάκια εἶνε εὐκόλου κατασκευῆς ἀλλ' ἀκατάλληλα διὰ τὴν ἐπίτευξιν μεγάλων ἀρχικῶν ταχυτήτων, αἵτινες ἐπιζητοῦνται σήμερον, τούτου ἕνεκα σχεδὸν δὲν γίνεται πλέον χρῆσις αὐτῶν, εἰμὴ εἰς τὰ φορητὰ ὅπλα, ὧν τὸ βλῆμα, ἀποτελούμενον ἐκ **μετάλλου πλαστικοῦ** (métal plastique), ἐπιτρέπει τὴν παραδοχὴν τοῦ **προσφορωτέρου ἑλιγμοῦ** (pas). Τὸ αὐλάκιον εἶνε **αὐξικλινὲς (προχωρητικὸν)** (rayure progressive), ὅταν ὁ ἑλιγμὸς δὲν ᾖνε σταθερὸς καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ κοίλου, ἀλλὰ βαίνῃ βαθμηδὸν βραχυνόμενος ἀπὸ τοῦ πυθμένος τοῦ κοίλου μέχρι τοῦ στόματος τοῦ πυροβόλου. Ἐκ τοῦ σχήματος τῆς ἕλικος αὐτῶν ἕπεται, ὅτι ἡ ἐπὶ ἐπιπέδου τινὸς ἀνάπτυξις αὐτῆς δὲν εἶνε εὐθεῖα γραμμή, ὡς εἰς τὰ μετὰ σταθεροῦ ἑλιγμοῦ αὐλάκια, ἀλλὰ καμπύλη τις, οἷον τόξον παραβολῆς, τόξον ἐλλείψεως, τόξον κύκλου, κτλ. ἐξ οὗ καὶ ἐκλήθησαν **αὐλάκια παραβολικὰ** (rayures paraboliques), **ἐλλειπτικὰ** (elliptiques), **κτλ.** δηλαδὴ ἡ πρὸς τὰς γεννητρίας τοῦ κοίλου κλίσις τῆς ἕλικος, μικρὰ ἢ καὶ μηδενικὴ οὖσα ἐν ἀρχῇ, βαίνει αὐξάνουσα μέχρι τοῦ στόματος ἢ σημείου τινὸς παρ' αὐτῷ, ἐν ᾧ λαμβάνει τὴν εἰς τὴν ἐπιζητουμένην περιστροφικὴν ταχύτητα ἁρμόζουσα τιμήν. Αὐξικλινῆ λοιπὸν αὐλάκια λέγονται ἐκεῖνα τῶν ὁποίων ἡ πρὸς τὰς γεννητρίας τοῦ κοίλου κλίσις αὐξάνει βαθμηδὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς πρὸς τὸ στόμα τοῦ πυροβόλου· || **ἐστενευμένον αὐλάκιον**, rayure rétrécie; || **σφηνοειδὲς αὐλάκιον**, rayure cunéiforme ou en forme de

coin; || βαθμιδωτὸν αὐλάκιον (βαθμιδωτὴ αὐλάκωσις), rayure en escalier ; || — τριχοειδές, rayure à cheveux ou merveilleuse ; || — ῥαβδοειδές, rayure à colonnes ; || — κλιμακωτόν, rayure à crémaillère; || — ἀστεροειδές, rayure à étoile ; || — ἀγκιστροειδές, rayure à crochet; || — εὐθύ, rayure droite ; || — σπειροειδές, rayure en spirale.

αὐλάκισμα, ατος, τό, καὶ αὐλακισμός· ἡ πρᾶξις τοῦ αὐλακίζειν, action de sillonner. § raiement, n. m. ἡ αὐλάκωσις, rayage, n. m.

αὐλακιστός, ή, όν· rayé, ée ; ὁ ἠυλακισμένος.

αὐλακίστρια, ας, ἡ· guimbarbe, n. f. πλάνη διὰ κατασκευὴν αὐλακίων.

αὐλακοειδής, ής, ές· ὁ ἔχων μορφὴν αὐλακίου, qui a la forme d'une cannelure (rayure, etc.).

αὐλακόνω, αὐλακώνω, μέλ. ώσω καὶ κατὰ τὸ Αἰτ. ἰδίωμα αὐλακώνου· κάμνω αὔλακα, βλ. αὐλακίζω· || [ναυτ.] αὐλακόνω τὸν πυθμένα, βλ. αὐλακίζω.

αὐλάκωμα, βλ. αὐλάκισμα.

αὐλάκωσις, εως, ἡ· αὐλακιά, cannelure, n.f. rayure, n.f. βλ. αὐλάκιον. § —, rayage, n m. ἡ κατασκευὴ αὐλακίων (rayures) εἰς τὸ ἐσωτερικὸν χάννης ὅπλου ἢ πυροβόλου. § —, goujure, n. f. συνώνυμον τοῦ cannelure (διάξυσμα) ἐπὶ ξυλίνου ἀντικειμένου. § αὐλάκωσις (ἡ αὐλὸς) τοῦ χαλινοῦ τῶν ἐλατηρίων (εἰς τὰ σιδηροδρομικὰ ὀχήματα), douille de la bride des ressorts. § —, striation, n. f. ῥάβδωσις.

αὐλακωτός, ή, όν· ὁ ἠυλακισμένος, rayé, ée ; cannelé, ée. § — λίθος, caniveau, n.m. λίθος ἐσκαμμένος αὐλακοειδῶς περὶ τὸ μέσον πρὸς ἐκροὴν τῶν ὀμβρίων ἢ οἰκιακῶν ὑδάτων, κτλ.

αὖλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ· τὸ αὐλάκιον, canal, n. m. χάνδαξ (στενός), tranchée, n. f. καλεῖται οὕτω πᾶν τεχνητὸν ῥεῖθρον ὕδατος, cours d'eau artificiel ; || —, αὐλάκιον, chenal, n. m. αὐλάκι δι' οὗ ὁδηγεῖται τὸ ὕδωρ εἰς ὑδραυλικὸν κινητῆρα (moteur hydraulique), ἢ χρησιμεύει διὰ τὴν ἐκροὴν τοῦ ὕδατος· ἤτοι ὁ αὖλαξ μύλου (μυλαύλακον), ὁ αὖλαξ σιδηρουργείου· βλ. καὶ κατωτέρω coursier. § [ὀχυρ.] αὖλαξ, ὁ· canal, n. m. τὸ χανδάκι. § αὖλαξ παροχετεύσεως, canal de dérivation, ἡ αὖλαξ ἀρδευτικός, canal d'irrigation ; ἡ ἀ**μάρα**, ὀχετός, διῶρυξ, αὐλάκι δι' οὗ μεταφέρονται τὰ ὕδατα ἀπὸ ἓν σημεῖον εἰς ἕτερον κυρίως πρὸς ἄρδευσιν τῶν ἀγρῶν· || — ἀποξηράνσεως, canal de desséchement, διὰ τὴν ἐκροὴν τῶν ὑδάτων εἰς τὰ ὑγρὰ ἐδάφη. § [ἀρχιτ.] — (δακρυρρόης), canal de larmier, κοιλότης παράλληλος πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν τῆς ὀροφῆς δακρυρρόης (soffite du larmier) ἢ τοῦ γείσου (corniche), ἧς τὸ ἄκρον καλεῖται ἀγκών (mouchette), χρησιμεύουσα ἵνα ἀποστάζῃ τὸ ὕδωρ καὶ ῥίπτῃ τοῦτο μακρὰν τοῦ τοίχου. § — ἐργαστηρίου, canal d'usine, δι' οὗ μεταφέρονται τὰ ὕδατα εἰς βιομηχανικόν τι κατάστημα. § [ἀρχιτ.] — ἕλικος, canal de volute ; καλοῦνται οὕτως αἱ ἑλικοειδεῖς ὄψεις τῆς ἕλικος τοῦ Ἰωνικοῦ κιονοκράνου. § [ἀνατ.] αὖλαξ, canal, n.m. βλ. καὶ σωλήν. § [ναυτ.] αὖλαξ, αὐλάκι, chenal, n. m. μέρος τοῦ ποταμοῦ, ὅρμου (rade) ἢ λιμένος βαθύτερον ἀπὸ τὰ περιστοιχοῦντα αὐτὸ μέρη, δι' οὗ δύνανται νὰ διέλθωσι τὰ πλοῖα. § [ναυτ.] αὖλαξ, sillage, n.m. ἡ σχηματιζομένη ἐν τῇ θαλάσσῃ ὄπισθεν τοῦ τρέχοντος πλοίου γραμμὴ ἐν εἴδει αὔλακος. § αὖλαξ, χάνδαξ, ὁ· fossé, n. m. μικρὰ ἐπιμήκη κοιλώματα διακόπτοντα τὸ ἐντελῶς ὁμαλὸν πεδιάδος τινός. § αὖλαξ, αὐλάκιον, ὁ ὀχετός, rigole n. f. φυσικὸν ἢ τεχνητὸν στενὸν καὶ μακρὸν ἐν τῇ γῇ ἄνοιγμα διὰ τὴν διοχέτευσιν τοῦ ὕδατος, κτλ. § αὖλαξ, rigole, n. f. καλεῖται ἐπίσης ἀβαθὴς ἐκσκαφὴ διὰ θεμελίωσιν· || ἀρδευτικὴ αὖλαξ ἢ ὀχετὸς ἀρδεύσεως, canal d'arrosement ; || αὖλαξ μύλου, βλ. μυλαύλακον. § αὖλαξ, τὸ διόρυγμα, tranchée, n. f. § [ναυκλ.] αὖλαξ, ακος, ἡ, καλεῖται rainure, n. f. (ἐγκοπή), εἰς τοὺς σωλῆνας τῆς ἐκσφενδονίσεως τῶν ναυκλάστρων (tubes lance-torpilles). § —, coursier, n.m. (βλ. ἀνωτέρω chenal) τὸ μέρος δι' οὗ διέρχεται τὸ ὕδωρ τὸ χρησιμεῦον ὡς κινητήριος δύναμις τῶν μύλων ἢ τῶν σιδηρουργείων. § αὖλαξ, gouttière, n.f. κοιλότης τις ἐπί τινος ἀντικειμένου· || αἱ αὔλακες τοῦ ἐλάσματος τῆς σπάθης, gouttières du sabre. § [ἀνατ.] αὖλαξ, gouttière, n. f. || [ἱππολ.] σφαγῖτις αὖλαξ, gouttière jugulaire, ἡ διατρέχουσα κατὰ μῆκος τοῦ τραχήλου ἑκατέρωθεν αὐτοῦ, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὑρίσκεται ἡ σφαγῖτις φλὲψ (veine jugulaire) ; βλ. φλέψ. § [ἱππολ.] αὖλαξ προακρωμιακή, coup de hache; αὖλαξ φυσικῶς ἀπαντωμένη εἴς τινας ἵππους ἀκριβῶς κατὰ τὸ σημεῖον τῆς συναρμογῆς τοῦ τραχήλου μετὰ τῆς ἀκρωμίας, ὡς ἐὰν διά τινος κοπτεροῦ ἐργαλείου ἀφῃρέθησαν ἀπ' αὐτοῦ αἱ σάρκες· coup de lance καλεῖται **αὖλαξ** φυσικὴ ἣν παρατηρεῖ τις εἴς τινας ἵππους ἀνατολικῆς κυρίως γενεᾶς, ἐνίοτε κατὰ τὴν βάσιν τοῦ τραχήλου, ἄλλοτε κατὰ τὰς ὠμοπλάτας ἢ κατὰ τὸν βραχίονα ἢ καὶ κατὰ τοὺς μηρούς, προερχομένη ὡς ἐκ τῆς κοιλότητος τῶν κατὰ τὰ μέρη ταῦτα μυῶν. § αὖλαξ τῆς χάννης, canal du canon, ἤτοι τὸ διάξυσμα τῆς χάννης (ἐπὶ τοῦ κονταχίου, logement du canon.

αὐλαρχεῖον, τό· τὸ μέρος ἔνθα διαμένει ὁ αὐλάρχης ἐν τοῖς ἀνακτόροις· ἢ τὰ γραφεῖα τοῦ αὐλάρχου, maréchalat de la cour, ὅπερ καλεῖται παρ' ἡμῖν Βασιλικὸν αὐλαρχεῖον.

αὐλάρχης, ου, ὁ· maréchal de la cour, ὁ προϊστάμενος τῆς βασιλικῆς αὐλῆς.

αὐλαρχία, ἡ· τὸ ἀξίωμα, ἡ θέσις, ὁ βαθμὸς τοῦ αὐλάρχου, dignité (charge) de maréchal ; le maréchalat.

αὐλαρχικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν αὐλάρχην, εἰς τὸ αὐλαρχεῖον ἢ εἰς τὴν αὐλαρχίαν, de maréchal ; de maréchalat.

αὔλειος, ος καὶ α, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐλήν, de cour ; || αὔλειος θύρα ἢ αὐλεία θύρα, porte de la cour, καὶ μεταγεν. porte cochère, n. f. =**αὐλόθυρα**, ἡ θύρα ἥτις ἐκ τῆς ὁδοῦ φέρει

εἰς τὸν πρόδομον, εἰς τὴν αὐλήν, ἡ κλείουσα τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας, ἥτις εἶνε τανῦν ἀρκετὰ πλατεῖα ἵνα διέρχωνται εὐκόλως αἱ ἅμαξαι.

αὐλή, ῆς, ἡ· κυρίως πᾶς ἀνοικτὸς καὶ διαπνεόμενος τόπος· ὁ ὕπαιθρος τόπος περὶ τὴν κατοικίαν περικυκλωμένος ἀπὸ τεῖχος, cour, n. f. (d'une maison); || ἡ κάτω αὐλή, la basse cour. § συνεκδοχικῶς αὐλή, ἡ κατοικία τοῦ μονάρχου (κυριάρχου), cour (d'un souverain), τὸ ἀνάκτορον αὐτοῦ, le palais; || ἐπίσης αὐλή, cour, n. f. καλοῦνται πάντα τὰ πρόσωπα τὰ ἀπὸ τοῦ βασιλέως ἀμέσως ἐξαρτώμενα καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ διατελοῦντα, ἤτοι ἡ ἰδιαιτέρα ἀκολουθία καὶ ὑπηρεσία τοῦ κυριάρχου, τοῦ πρίγκηπος, κτλ. || τὸ προσωπικὸν τῆς αὐλῆς, le personnel du palais=la cour; || αἱ κυρίαι τῆς αὐλῆς, les dames du palais (de la cour).

αὐλητής, οῦ, ὁ· ὁ παίζων τὸν αὐλόν, joueur de flûte.

αὐλητρίς, ίδος, ἡ· ἡ παίζουσα τὸν αὐλόν, joueuse de flûte.

ἀϋλία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὕλης, défaut de matière; immatérialité, n. f. ἤτοι τὸ ἄϋλον, τὸ νὰ μὴ ἦνέ τις ὑλικός, συνεπῶς φύσις ἀσώματος, nature incorporelle; ἐπίσης ἡ ἰδιότης τοῦ ἀΰλου, ἡ ἀϋλότης.

αὐλίζομαι, χρησιμοποιῶ ὡς αὐλήν, être parqué, εἶμαι ἐντὸς μάνδρας καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ διανυκτερεύω (ἐπὶ προβάτων, χοίρων, πτηνῶν), καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καταυλίζομαι=ἐν ὑπαίθρῳ στρατοπεδεύω, se parquer. § [μεταγενέστερον] αὐλίζομαι, ἔχω διέξοδον, avoir issue; δίδω πού, donner quelque part; ἀνοίγομαί που, s'ouvrir; χρησιμοποιῶ (τὴν εἴσοδον οἰκίας), se servir (de l'entrée d'une maison); || τὸ σπίτι αὐτὸ αὐλίζεται ἀπὸ δύο δρόμους, cette maison perce dans deux rues; || δὲν αὐλίζονται ἀπὸ αὐτὴν τὴν θύραν, on ne se sert pas de cette porte.

αὐλικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐλήν, de cour; courtisan, anne; || οἱ αὐλικοὶ (οὐσ.) =οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλήν, les hommes de la cour; les courtisans; || τὸ αὐλικὸν κόμμα, le parti de la cour; [καὶ ἐπὶ κακοῦ] camarilla, n. f. κοινῶς ἡ καμαρίλα· || — σύμβουλος, conseiller aulique; || αὐλικὴ θεραπεία, la maison du roi (du prince).

αὐλίσκος, ου, ὁ· μικρὸς αὐλός, petit tube; βλ. αὐλός.

αὐλόγητος, ὁ· [δημ.] ὁ ἀνευλόγητος· βλ. καὶ ἀβλόγητος.

αὐλόγυρος, ου, ὁ· ὁ τοῖχος ὁ περικλείων αὐλήν, enclos, n.m. ὁ περίβολος, τὸ περίφραγμα, cloture, n. f. enceinte, n. f.

αὐλόδουλος, ὁ· ὁ δουλικῶς ὑποτεταγμένος εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλήν, courtisan servile, δουλοπρεπής, δουλικός.

αὐλόθυρα, ας, ἡ· βλ. αὔλειος θύρα.

αὐλοκολακεία, ἡ· ἡ κολακεία πρὸς τὴν αὐλὴν (πρὸς τοὺς αὐλικούς), courtisanerie, n.f.

αὐλοκόλαξ, ακος, ὁ, ἡ· ὁ κολακεύων τοὺς περὶ τὴν βασιλικὴν αὐλήν, vil courtisan, anne; ὁ χαμερπῶς κολακεύων βασιλέα ἢ πρίγκηπά τινα, adulateur d'un roi, d'un prince.

ἀϋλοποιέω-ῶ, μέλ. ήσω, immatérialiser, καθιστῶ, παριστάνω, δοξάζω ἢ θεωρῶ τὰ πάντα ὡς ἄϋλα, rendre ou supposer immatériel; βλ. ἀϋλοφρονέω.

αὐλόπορτα, ας, ἡ· [δημ.] βλ. αὐλόθυρα.

αὐλός, οῦ, ὁ· πᾶν εἶδος φυσητηρίου ὀργάνου, ἰδίως τὸ φλάουτον, flûte, n. f. ἐκ καλάμου, ἐξ ὀστοῦ ἢ ἐκ μετάλλου· ὁ αὐλός, flûte, εἶνε τὸ ἀρχαιότατον ἐμπνευστὸν ὄργανον· || || ποιμενικὸς αὐλός, flûte champêtre, ἡ φλογέρα, chalumeau, n. m. § αὐλὸς κατ' ἐπέκτασιν λέγεται πᾶν σῶμα ἐπίμηκες καὶ κενὸν ὡς ὁ αὐλός, ἤτοι σωλήν, tube, n. m. tuyau, n. m. σίφων, siphon, n. m. ἤτοι αὐλός, tube, λέγεται κύλινδρος κενὸς ἐκ μετάλλου, ἐξ ὑάλου ἢ ἐξ ἑτέρας ὕλης χρήσιμος εἰς διαφόρους ἀνάγκας· ὑποκοριστ. αὐλίσκος, μικρὸς αὐλός, petit tube; ἐπίσης αὐλός, tuyau, n. m. σῶμα πλατὺ καὶ κενὸν χρήσιμον διὰ τὴν διοχέτευσιν τῶν ὑγρῶν καὶ ἀερίων· || οἱ αὐλοὶ τοῦ ἁρμονίου, les tuyaux d'un orgue; || [μηχ.] αὐλὸς (ἀτμολέβητος), tube (d'une chaudière); καλοῦνται αὐλοὶ οἱ σιδηροῖ, ὀρειχάλκινοι ἢ χάλκινοι σωλῆνες οἱ διαπερῶντες τὸν ὑδροθάλαμον ἀτμολέβητός τινος, ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῶν ὁποίων κυκλοφορεῖ τὸ πρὸς ἀτμοποίησιν ὕδωρ, ὅπως παρουσιάζῃ μεγάλην ἐπιφάνειαν εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς θερμάνσεως καὶ ἀτμοποιῆται ταχέως· βλ. ἀτμολέβης· || ἐν τῇ ἀτμομηχανικῇ καλοῦνται ἐν γένει αὐλοί, tubes, οἱ μικρᾶς διαμέτρου σιδηροῖ, χάλκινοι ἢ ὀρειχάλκινοι σωλῆνες, οἱ χρησιμοποιούμενοι εἰς ψυγεῖα, εἰς μέρη ἀτμομηχανῶν ἢ εἰς ἄλλας χρήσεις πρὸς κυκλοφορίαν ἀτμοῦ ἢ ὕδατος· || αὐλοὶ λεβήτων ὀρειχάλκινοι, tubes en laiton (ou bronze); || αὐλοὶ σιδηροῖ, tubes en fer; || αὐλοὶ ψυγείου ὀρειχάλκινοι κασσιτερωμένοι, tubes du condenseur en laiton étamés; || αὐλοὶ ψυγείου ὀρειχάλκινοι ἀκασσιτέρωτοι, tubes du condenseur en laiton non étamés; || αὐλοὶ σιδηροῖ λεβήτων, tubes en fer; || αὐλοὶ χαλύβδινοι, tubes en acier; || αὐλοὶ παλαιοί, vieux tubes; || αὐλὸς ἀεροφόρος τῶν λυχνιῶν τῶν φάρων, tube à disque. § [ναυτ.] — ποδοστήματος, tube d'étembot ἢ tube d'hélice, ἤτοι αὐλὸς διαπερῶν τὸ ποδόστημα δι' οὗ διέρχεται ἡ ἄτρακτος τῆς ἕλικος. § — βλητικός, tube-canon, n. m. σωλὴν χαλύβδινος τιθέμενος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πυροβόλου (ἢ ὅπλου) φέρων ἔμφραγμα, ὑπόθημα διὰ τὴν τήρησιν αὐτοῦ κατὰ τὸν ἄξονα τοῦ πυροβόλου, ἐλατήρια διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐμφράξεως καὶ παρακύκλους προωρισμένους νὰ κανονίζωσι τὴν ἐνέργειαν τῶν ἐλατηρίων· διὰ τοῦ αὐλοῦ τούτου βάλλονται ἐν τῷ ναυτικῷ φυσίγγια πυροβόλου Χότσκις, χρησιμεύει δὲ ὡς οἰκονομικὸν μέσον διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀνδρῶν εἰς τὴν βολήν. § — [ναυτ. πυρ.], tube d'un chevalet. § — πυραύλου, cartouche de fusée; τὸ φυσίγγιον ἔνθα τίθεται ἡ ἀναφλεκτικὴ ὕλη. § — τοῦ κλισιοσκοπίου (ἐπὶ τῶν πυροβόλων) ἢ ἡ ὀπή, trou

de la hausse ἢ logement (ἐγκάθισις) de la hausse, ἤτοι ἡ ἐπὶ τοῦ πυγαίου τοῦ πυροβόλου ὀπὴ ἐν ᾗ εἰσέρχεται τὸ κλισιοσκόπιον· ὁ αὐλὸς οὗτος λέγεται καὶ canal de la hausse ἢ fourreau de la hausse. § καμινευτικὸς αὐλὸς ἢ φυσητήρ, chalumeau, n. m. καλεῖται ὄργανον γνωστὸν ἐν τῇ ἀρχαιότητι, οὗτινος χρῆσις μεγάλη γίνεται νῦν κατὰ τὴν πυροχημικὴν τῶν ὀρυκτῶν βάσανον καὶ κατὰ τὴν συγκόλλησιν μετάλλων. Ὁ τῶν χρυσοχόων αὐλὸς (ἢ φυσητὴρ) ἀποτελεῖται ἐξ ὀρειχαλκίνου σωλῆνος κωνοειδοῦς, κεκαμμένου κατὰ τὸ στενότερον ἄκρον· διὰ τούτου ἐμφυσῶντες διὰ τοῦ στόματος πρὸς τὴν φλόγα λύχνου συγκολλῶσι δύο μέταλλα· || ὁ καμινευτικὸς αὐλὸς ἢ φυσητὴρ τῶν ἐγκαυστοποιῶν (émailleurs) καλεῖται broui, n.m. § —, canal, n.m. ὁ ἀγωγός, καλεῖται πᾶν μέσον ἢ ὁδὸς διοχετεύσεως τῶν ὑγρῶν καθὼς καὶ τοῦ ἀτμοῦ εἰς τὰς ἀτμομηχανάς. § — τῆς βελόνης, canal de l'aiguille. § — τῆς ὀπῆς ἢ τὸ διάτρημα τῆς ὀπῆς, canal de lunière, ὀπὴ ἠνεῳγμένη ἐν τῷ πυγαίῳ (culasse) τῶν πυροβόλων, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς κάννης τῶν ὅπλων, δι' ἧς γίνεται ἡ ἀνάφλεξις εἰς τὸ γέμισμα. § αὐλός, οῦ, ὁ· douille, n. f. καλεῖται οὕτω τὸ κενὸν καὶ κυλινδρικὸν μέρος τῆς λόγχης (baionnette) ἢ τοῦ ξιφοδρεπάνου (épée baionnette) ὅπερ ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς κάννης τοῦ ὅπλου· ἐπίσης τὸ κυλινδρικὸν μέρος τοῦ πτύου, τῆς ἀξίνης καὶ λοιπῶν ἐργαλείων, ἐν ᾧ ἁρμόζουσι τὸν στειλαιόν (manche)· ὁ αὐλός, douille εἶνε συνώνυμον τῆς λέξεως virole, δακτύλιος, ἤτοι ἡ μεταλλικὴ ὀπὴ ἡ εὑρισκομένη εἰς τὸ ἄκρον στειλαιοῦ, κτλ. § — (τοῦ περιστρόφου), douille (du revolver), καλεῖται τὸ μέρος τῆς ὠτίδος (console) τοῦ περιστρόφου ἐν τῷ ὁποίῳ κοχλιοῦται ἡ κάννα. § αὐλὸς τῆς στήριγγος, douille de servante ; || αὐλοὶ τῶν σταθερῶν ἀστέρων, douilles pour étoiles fixes ; || αὐλοὶ πρὸς ἐξέλεγξιν τῶν παρακύκλων, douilles pour les rondelles. § μικρὸς αὐλὸς ἢ αὐλάκιον, διὰ τὴν ἐκροὴν ὑγροῦ τινος, goulotte ou goulette, n. f. § αὐλός, registre, n. m. ἐν τοῖς χωνευτηρίοις εἶδος σωλῆνος ἢ ὀπῆς.

ἄϋλος, ος, ον· ὁ ἄνευ ὕλης, sans matière ; immatériel, elle, adj. ὁ μὴ ἐξ ὕλης συνιστάμενος, ὁ μὴ ὢν ὕλη· || τὰ ἄϋλα πνεύματα, les esprits immatériels; || [οὐσ.] τὸ ἄϋλον, immatériel, n. m. τὸ ἄνευ ὕλης, ce qui est immatériel; || [μεταφ.] ὁ ἀσώματος, incorporel, elle.

αὐλοστάτης, ου, ὁ· τὸ ὑποστηρίζον ἢ φέρον αὐλόν, porte-tube.

αὐλοστήριγμα, τό· ὑποστήριγμα σωλῆνος, support de tube, n. m.

ἀϋλότης, ητος, ἡ· τὸ ἄϋλον, ἡ ἀϋλία, immatérialité, n. f. ἰδιότης ἢ κατάστασις τοῦ ἀΰλου, qualité, état de ce qui est immatériel ; βλ. ἀϋλία.

αὐλοσυνδετήρ, ῆρος, ὁ· tubulure, n. f. μικρὸν τεμάχιον σωλῆνος δι' οὗ συνδέονται αὐλοὶ (tubes), ἤτοι λεπτοὶ σωλῆνες· || μέγας αὐλοσυνδετήρ, grande tubulure ; || [ναυτ.] αὐλοσυνδετὴρ πληρώσεως, tubulure de chargement.

αὐλοτυπική, ῆς, ἡ· cérémonial de cour; ἐθιμοταξία αὐλική, τύποι τινὲς παραδεδεγμένοι ἐν ταῖς αὐλαῖς· βλ. καὶ ἐθιμοταξία.

ἀϋλοφρονέω-ῶ, μέλ. ήσω, immatérialiser, καθιστῶ, παριστάνω, δοξάζω πάντα ὡς ἄϋλα· βλ. ἀϋλοποιέω.

ἀϋλοφροσύνη, ης, ἡ· immatérialisme, n. m. φιλοσοφικὸν σύστημα μὴ παραδεχόμενον τὴν ὕπαρξιν ὕλης, ἀλλὰ τὸ δοξάζειν ὡς ἀληθεῖς μόνον τὰς ἀΰλους οὐσίας.

ἀϋλόφρων, ων, ον· γεν. ονος, immatérialiste, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀϋλοφροσύνην· || δόγμα (δοξασία) ἀϋλόφρον, doctrine immatérialiste. § [οὐσ.] — immatérialiste, n. m. ὀπαδὸς τῆς ἀϋλοφροσύνης, partisan de l'immatérialisme ; || οἱ ἀϋλόφρονες, les immatérialistes.

αὐλῶ (έω), μέλ. ήσω, παίζω τὸν αὐλόν, jouer de la flûte.

αὐλών, ῶνος, ὁ· vallon, n. m. μικρὰ κοιλάς, petite vallée ; διάστημα κοῖλον ἢ βαθὺ περιεχόμενον μεταξὺ λόφων· βλ. καὶ κοιλάς.

αὐλωνίσκος, ου, ὁ· valleuse, n. f. μικρὸς αὐλών, petit vallon.

ἀΰλως, [ἐπίρ.] immatériellement, adj. κατὰ τρόπον ἄϋλον, d'une manière immatérielle.

αὐλωτός, ή, όν· ὁ κατεσκευασμένος ἐν εἴδει αὐλοῦ, ἢ φέρων αὐλόν, tubulaire.

αὐνανίζομαι, se masturber, παρέχω διὰ τῆς χειρὸς ἢ δι' οἱουδήποτε ἀντικειμένου ἀφροδισίους ἀπολαύσεις (jouissances vénériennes); || αὐνανίζομαι, se polluer, ἀποσπερματίζομαι, μαλακίζομαι, se masturber.

αὐνανίζω, [ἐνεργ.] masturber, ἤτοι μαλακίζω τινά, ἐνεργῶ αὐνανισμὸν ἐπὶ ἄλλου προσώπου.

αὐνανισμός, οῦ, ὁ· masturbation, n. f. aunanisme, n. m. χρησιμοποίησις τῆς χειρὸς ἢ ὀργάνου τινὸς ἐπὶ τοῦ αἰδοίου πρὸς πρόκλησιν γενετησίου αἰσθήσεως, ἤτοι ἀφροδισίου ἀπολαύσεως· || αὐνανισμός, pollution, n.f. ἡ ἀποσπερμάτωσις, ἡ μαλακία.

αὐνανιστής, οῦ, ὁ· masturbateur, trice, ὁ ἐκτελῶν αὐνανισμόν, celui qui pratique la masturbation.

αὐξάνω (καὶ αὔξω) μέλ. αὐξήσω, παρ. ηὔξανον, ἀόρ. ηὔξησα, παρακ. ηὔξηκα. παθ. παρ. ηὔξημαι, ἀόρ. ηὐξήθην καὶ ηὐξήνθην, παθ. μέλ. αὐξηθήσομαι καὶ αὐξήσομαι· κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, augmenter, accroître ; νὰ μεγαλώσῃ (μεγεθύνω), agrandir ; νὰ πληθύνῃ, νὰ πολλαπλασιασθῇ, multiplier ; αὐξάνω, μεγεθύνω, grossir ; ὑψώνω, ἀνυψώνω, élever, hausser ; προσθέτω εἰς, ajouter à ; ἀναδιπλασιάζω, redoubler; || αὐξάνω, accroître, μεγαλύνω, || — τὸ εἰσόδημά μου, accroître son revenu ; || — τὸν κῆπόν μου, accroître son jardin ; || — τὴν δόξαν μου, accroître sa gloire ; || [οὐδ.] τὸ εἰσόδημά του αὐξάνει καθ' ἑκάστην, son revenu accroît tous les jours ;

|| αὐξάνω, αὐξάνομαι, s'accroître ; || αἱ δυνάμεις τῶν ἐχθρῶν αὐξάνουσι, les forces des ennemis, s'accroissent ; τὰ πάθη αὐξάνουσιν εἰς τὴν ἐρημίαν, les passions s'accroissent dans la solitude ; || ἡ εὐδαιμονία των αὐξάνει ἐπαισθητῶς, leur bonheur s'accroît sensiblement; || [ἐμπορ.] αὐξάνω [τιμάς, ὅρους, ἀπαιτήσεις], hausser ; élever ; || [ἐμπορ.] [ἡ παρακαταθήκη] αὐξάνει, devient lourd, e; || — τὸν ἀριθμόν, augmenter le nombre ; || — τὸν μισθόν, ὑπαλλήλου, ὑπηρέτου, augmenter un employé, un domestique ; || ηὔξησε τὸν κῆπόν του, il a agrandi (accrût) son jardin ; || — τὴν δύναμίν μου, accroître sa puissance ; || ἡ εὐημερία αὐξάνει τὰς ἀπολαύσεις μας, la prospérité multiplie nos jouissances; || ἡ αἰδὼς αὐξάνει τὸ κάλλος, la pudeur ajoute à la beauté ; || ἡ κληρονομία αὐτὴ ηὔξησε τὴν πατρικήν του περιουσίαν, cette succession a grossi son patrimoine ; || ἡ τράπεζα ηὔξησε τὸν τόκον, la banque a élevé le taux de l'intérêt ; || — αὐξάνω τὴν τιμὴν (τὴν θερμοκρασίαν, élever le prix (la température); || θ' αὐξήσωσι τοὺς φόρους, on haussera les impots ; || θὰ τοῦ αὐξήσω τὸν μισθόν, je lui augmenterai ; || δὲν θέλω ν' αὐξήσω τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀργῶν, je ne veux pas grossir le nombre des fainéants ; || ἡ ἀπάθειά του ηὔξανε τὴν ὀργήν μου, son sang froid redoublait ma colère ; || [πυροβ.] αὐξήσατε (ἢ μειώσατε τὴν ὕψωσιν τόσας διαιρέσεις, augmentez (diminuez) la hausse de tant de millimètres· || αὐξήσατε (ἢ μειώσατε, ἐλαττώσατε) τὴν ῥύθμισιν τόσας διαιρέσεις, augmentez (diminuez) la durée de tant de millimètres ; § [οὐδ.] αὐξάνω, croître; s'accroître; αὐξάνομαι (s') augmenter; μεγαλύνω, μεγεθύνω, grandir; (se) grossir; ἀναδιπλασιάζω, redoubler; ἐπαυξάνω, ὑψόνω, ἀνυψόνω, hausser, monter; || [ἐμπορ.] — [τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνταποκριτῶν], accroître; || ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως αὐξάνει κατ' ἔτος, la population de la ville croît tous les ans ; || ἡ ὑπόληψίς του αὐξάνει ὁσημέραι, sa considération s'accroît de jour en jour ; || ὁ πλοῦτος των αὐξάνει, leur richesse [s']augmente ; || τὸ θάρρος των ηὔξανε, leur courage grandissait ; || τὸ πλῆθος ηὔξανε, la foule grossissait ; || ὁ φόβος μου αὐξάνει, ma crainte redouble ; || ὁ πυρετός του ηὔξησε, la fièvre lui a redoublé ; || ἡ τιμὴ τοῦ σίτου αὐξάνει, le blé rehausse ; || ἡ τιμὴ τῶν μετοχῶν τῆς ἑταιρείας αὐτῆς αὐξάνει καθ' ἡμέραν, les actions de cette compagnie haussent (montent) tous les jours ; || ὁ ἄνεμος ηὔξανε, le vent fraîchissait (devenait plus fort) ; || τὸ κακὸν αὐξάνει ὁσημέραι, le mal ne fait que s'aggraver de jour en jour ; || αὐξάνω εἰς κάλλος (εἰς δύναμιν), croître en beauté (en force) ; || αὐξάνω τὴν μαγνητικὴν δύναμιν μαγνήτου (διὰ τῆς αὐξήσεως τοῦ βάρους του), nourrir un aimant. § [μέσ.] αὐξάνομαι, πολλαπλασιάζομαι, croître ; (se) multiplier ; || αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε [φρ. Γραφ.] croissez et multipliez.

αὐξήσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος ν' αὐξηθῇ, augmentable, adj. || [οὐδ. οὐσ.] αὐξήσιμον, τό· augmentabilité, n. f. ὁ χαρακτήρ, ἡ ἰδιότης τοῦ αὐξησίμου πράγματος.

αὔξησις, εως, ἡ· ἡ ἐνέργεια τοῦ αὐξάνειν, augmentation, n. f. accroissement, n. m. ἡ μεγέθυνσις, agrandissement, n. m. (βλ. αὐξάνω). croissance, n. f. crue, n. f. αὔξησις, ἀναδιπλασιασμός, redoublement, n. m. || αὔξησις μισθοῦ (προσόδων, περιουσίας), augmentation de gages (de revenus, de fortune); || αὔξησις, accroissance, n. f. καὶ accroissement, n. m. || αὔξησις τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης, accroissement d'honneur et de gloire; || —, πολλαπλασιασμὸς τοῦ ποιμνίου, accroît, n. m. || — δόξης (τιμῶν), accroissement de gloire (de richesse) ; || θὰ ἔχωμεν ἐφέτος αὔξησιν (ἐσόδων) ἑνὸς ἑκατομμυρίου, nous aurons cette année une plus value d'un million ; || [ἐμπορ.] αὔξησις (τιμῶν=ὕψωσις), hausse, n.f. || [ναυτ.] αὔξησις ἀνέμου, affraîchie, n. f. κοινῶς φρεσκάρει, ἤτοι ἐπαύξησις τῆς ἐντάσεως τοῦ ἀνέμου· || οἱ ἐργάται ζητοῦν αὔξησιν ἡμερομισθίου, les ouvriers demandent une augmentation ; || ἡ αὔξησις τοῦ παιδίου ὑπῆρξε βραδεῖα, la croissance de l'enfant a été lente; || ἡ αὔξησις φυτοῦ (δένδρου), la croissance d'une plante (d'un arbre); || ἡ αὔξησις τῶν ὑδάτων ποταμοῦ, la crue d'une rivière; || ἡ αὔξησις τιμῆς τροφίμων (χρεωγράφων, κτλ.) la hausse des denrées (des valeurs, etc). § [γραμμ.] augment, n. m. εἶνε τὸ σημεῖον τοῦ παρελθόντος καὶ διὰ τοῦτο γίνεται ἐν ἀρχῇ τῶν τριῶν παρῳχημένων χρόνων τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίσεως, τοῦ παρατατικοῦ, ἀορίστου καὶ ὑπερσυντελικοῦ πρὸ τοῦ διπλασιασμοῦ, εἶνε δὲ δύο εἰδῶν, συλλαβικὴ καὶ χρονική, augment syllabique καὶ augment temporel. § αὔξησις, accrétion, n.f. ἡ πρᾶξις τοῦ αὐξάνειν, ἀναπτύσσεσθαι, action de croître, de se développer ; ἡ γαλ. λέξις χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς συνώνυμος τῆς augmentation, π. χ. ἡ αὔξησις τοῦ βάρους σώματός τινος, l'accrétion du poids d'un corps.

αὐξητικός, ή, όν· augmentatif, ive ; ὁ αὐξάνων, ὁ ἔχων τάσιν πρὸς αὔξησιν.

αὐξομειόμετρον (τὸ) τῆς θαλάσσης, maréomètre, n. m. διὰ τὴν καταμέτρησιν τῆς παλιρροίας· ἤτοι κλῖμαξ βεβαθμολογημένη ἐστηριγμένη ἐπὶ πασσάλου ἐμπεπηγμένου ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης εἰς σημεῖον ὅπου ἡ ἄμπωτις οὐδέποτε ἀφίνει τὸν πυθμένα ξηρόν· ὁ εἰρημένος πάσσαλος περικυκλοῦται ὑπὸ καλαμωτῆς (clayonnage) ἵνα ἡ πέριξ αὐτοῦ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος ταράσσηται ὀλιγώτερον ὑπὸ τῶν κυμάτων. Οἱ ἀριθμοὶ ἀναγινώσκονται ἀμέσως ἐπὶ τῆς κλίμακος κατὰ διαλείμματα λίαν ἐγγὺς ἀλλήλων, ὅταν ἐπέλθῃ ἡ στιγμὴ τῆς πλήμης ἢ τῆς ἀναπώσεως, ὅπως βεβαιωθῇ τις περὶ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὸ ἐπίπεδον τῆς θαλάσσης φθάνει εἰς τὸ ἀνώτατον ἢ κατώ-

τατον αὐτοῦ σημεῖον. [**Αὐξομειόμετοον τῆς θαλάσσης** ὠνομάσθη τὸ maréomètre ὑπὸ τοῦ ἀντιπλοιάρχου Ἀνδρ. Α. Μιαούλη τοῦ συγγράψαντος τὸ «περὶ τῆς παλιρροίας τοῦ Εὐρίπου», ἐνῷ ὁ κ. Α. Κορδέλλας φρονεῖ ὅτι θὰ ἦτο αἱρετώτερον νὰ ὀνομασθῇ **θαλασσόμετρον** καθὼς ὠνόμασε ποταμόμετρον τὸν ὑδροδείκτην τῶν ποταμῶν (fluviomètre) καὶ **λιμνόμετρον**, ἤτοι λιμνοσκόπιον τὸν ὑδροδείκτην τῶν λιμνῶν].

αὐξομειόω-ῶ καὶ αὐξομειόομαι-οῦμαι, αὐξάνω καὶ μειόνω, augmenter et diminuer ; ὑφίσταμαι αὐξομείωσιν, subir une (être en) fluctuation; || αὐξομειῶ = μεταβάλλομαι, ποικίλλω, varier καὶ κατ' ἐπέκτασιν αὐξομειῶ, graduer.

αὐξομείωσις, εως, ἡ· (ἡ ἐναλλὰξ) αὔξησις καὶ μείωσις, augmentation (accroissement) et diminution (alternatives) ; || —, fluctuation, n. f. π. χ. αἱ αὐξομειώσεις τῶν ὑδάτων αἱ προερχόμεναι ἐξ ἀνομβρίας ἢ ἐκ πλημμυρῶν· βλ. καὶ ἄμπωτις· || —, oscillation, n. f. βλ. **ἐπάλλαξις**· || —, ἡ μεταβολή, variation, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν graduation, n. f.

αὐξομερής, ής, ές· ὁ ἀναχθείς, μετατραπείς, réduit, e ; || (ἰδίως ναυτικὸν ἐπὶ τῶν χαρτῶν) carte réduite; || αὐξομερὲς (γεωγρ.) πλάτος, latitude réduite, ὀνομάζεται ἡ κατ' αὔξουσαν κλίμακα ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ πρὸς τοὺς πόλους παράστασις τῶν μερῶν τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους ἐν τῇ κατὰ Μερκάτωρα προβολῇ· βλ. καὶ χάρται.

αὔξω, βλ. αὐξάνω.

αὔξων, ουσα, ον· (μετοχὴ τοῦ αὔξω) croissant ; βλ. **ἀριθμός**· || αὔξων ἀριθμός, numéro d'ordre, e.

ἀϋπνία, ας, ἡ· insomnie, n. f. ἔλλειψις τοῦ ὕπνου, τὸ νὰ μὴ κοιμᾶταί τις· στέρησις τοῦ ὕπνου προερχομένη ἐξ ἐρεθιστικῆς τινος καταστάσεως τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ἐν γένει τοῦ νευρικοῦ συστήματος διὰ τὴν κακὴν ἐκ διαφόρων αἰτίων προερχομένην διάθρεψιν αὐτοῦ· ἡ ἀϋπνία εἶνε συνήθης εἰς τοὺς νευροπαθεῖς· § —, ἀγρυπνία, veille, n. f. ἤτοι τὸ ἀγρυπνεῖν.

ἄϋπνος, ος, ον· ὁ μὴ κοιμώμενος, qui ne dort pas ; qui n'a pas dormi ; qui ne peut dormir ; ἄγρυπνος (ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων), éveillé, ée; || ἔμεινα ἄϋπνος ὅλην τὴν νύκτα, je n'ai pas dormi de la nuit ; j'ai passé une nuit blanche.

ἀϋπνοσύνη, ἡ· ἡ ἀϋπνία.

αὔρα, ας, ἡ· (ἐκ τοῦ ἄω, αὔω), πνοή, φύσημα, souffle, n. m. ἰδίως ὁ δροσερὸς τῆς αὐγῆς ἀήρ, la brise, καὶ ἐν γένει ἐλαφρός, λεπτὸς ἄνεμος, vent léger ; ἡ λέξις **αὔρα**, brise, εἶνε συνώνυμος μὲ τὸ ἄνεμος· ἐν τῷ ναυτικῷ ἡ λέξις αὕτη δὲν εἶνε ἐν χρήσει εἰς τὴν συγγραφὴν τοῦ ἡμερολογίου, ἀντ' αὐτῆς δὲ μεταχειρίζονται πάντοτε τὴν λέξιν ἄνεμος μετ' ἐπιθέτου σημαντικοῦ τῆς ποσότητος καὶ τῆς ποιότητος τοῦ ἀνέμου· λέγουσι δηλαδή, λεπτὸς ἄνεμος, petite brise; μέτριος ἄνεμος, jolie brise ; ἀπόγαιος ἄνεμος, brise de terre ἢ vent de terre ; πελάγιος ἄνεμος, brise de mer ἢ brise du large, κτλ. βλ. ἄνεμος· § **λεπτὴ αὔρα**, [ναυτ.] fraicheur, n. f. ἀσθενέστατος ἄνεμος μόλις ἀρχόμενος νὰ πνέῃ. § **αὔρα**, aura, n. f. οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ φορβὰς τοῦ Φιλώτα περίφημος ἐν ταῖς ὀλυμπιακαῖς ἱπποδρομίαις· περὶ ταύτης ἐξιστορεῖται ὅτι καίτοι καταπεσόντος τοῦ ἱππηλάτου αὕτη ἐξηκολούθησε τὸν ἀγῶνα νικηφόρος ἀναδειχθεῖσα.

αὔρι, [διάλ. Οἰνόης]=αὔριον, demain.

αὐριανός, ή, ὸν καὶ

αὐρινός, ή, όν· ὁ τῆς αὔριον, de demain; τῆς ἐπαύριον, du lendemain ; || σημερινὸς εἶνε, αὐριανὸς δὲν εἶνε, [φρ.] s'il vit aujourd'hui, il peut mourir demain; on n'est pas sûr du lendemain.

αὔριον, [ἐπίρ.] κυρίως οὐδ. τοῦ **αὔριος**, ἤτοι ἡ ἐπιοῦσα ἡμέρα, demain, à demain; || θὰ ἔλθω αὔριον, je viendrai demain ; || — λοιπόν, à demain donc ; || ἡ **αὔριον** (ἡμέρα), le lendemain ; || μὴ μεριμνᾶτε περὶ τῆς αὔριον, ne vous inquiétez pas du lendemain ; || πρὶν παρέλθῃ ἡ αὔριον, avant que demain soit passé ; || εἰς αὔριον τὰ σπουδαῖα [φρ.], à demain les affaires ; || καὶ αὔριον ἡμέρα εἶνε [φρ.], demain il fera jour ; || — ὀκτὼ [φρ.], demain en huit ; || ἀπὸ σήμερον ἕως αὔριον, du jour au lendemain ; d'ici à demain ; || μὲ τὸ σήμερον καὶ μὲ τὸ αὔριον [φρ.], en remettant toujours au lendemain ; || τὸν ἐγελοῦσε μὲ τὸ σήμερον καὶ μὲ τὸ αὔριον, il l'amusait par des remises continuelles ; il le lanternait ; || σήμερον αὔριον· σήμερ' αὔριον, aujourd'hui pour demain ; un de ces jours = κατ' αὐτάς· au premier jour ; || σήμερον αὔριον θὰ τὸν ἰδῶ, je le verrai un de ces jours ; || σήμερ' αὔριον ἠμπορεῖ νὰ φύγῃ, aujourd'hui pour demain, il peut partir ; || [εἰρων.] μάλιστα, αὔριον ! plus souvent ; va-t-en voir ; || σήμερον δήμαρχος, αὔριον κλητῆρας [παροιμ.], aujourd'hui chevalier, demain vacher.

αὔριος, ος, ον (ἄω), ὁ αὐρινός, πρωϊνός, matinal, e ; du point du jour.

αὐριοσινός, ή, όν· [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὔριον, **αὐριανός,** de demain, «ἡ αὐριοσινὴ ἡμέρα» = ἡ **αὔριον**, le lendemain.

αὐρισνός, ή, όν· [διάλ. Οἰνόης] = **αὐριανός.**

αὐστηρός, ά, όν· (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος) (ἐκ τοῦ αὔω), ὁ κάμνων τὴν γλῶσσαν ξηρὰν καὶ τραχεῖαν, ὁ ξηρός, στιφός, δριμύς, sec, sèche; raide; μεταφ. δὲ αὐστηρός, sévère; ὁ ἀκριβής, rigoureux; ὁ λίαν αὐστηρός, ἀκριβής, rigide ; σοβαρός, αὐστηρός, austère ; ὁ σκληρός, rude ; || εἶνε αὐστηρὸς πρὸς τὰ τέκνα του, il est sévère envers ses enfants ; || αὐστηραὶ ἐξετάσεις, examens rigoureux ; || αὐστηρὰ δίαιτα, régime sévère ; diète rigoureuse ; || αὐστηρὰ ἤθη, mœurs rigides (austères) ; || αὐστηρὰ νηστεία, jeûne austère ; § [στρατ.] αὐστηρὰ φυλάκισις, cellule, n.f. βλ. **φυλάκισις.**

αὐστηρότης, ἡ· βλ. αὐστηρός, sévérité, n. f. rigueur, n. f. rigidité, n. f. austé-

rité, n. f. || ἡ αὐστηρότης τῶν νόμων, la sevérité des lois ; || τὸν μεταχειρίζεται μὲ πολλὴν αὐστηρότητα, il le traite avec trop de rigueur ; il a trop de rigueur pour lui ; || ἡ αὐστηρότης τῶν ἠθῶν, la rigidité (l'austérité) des mœurs.

αὐστηρῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον αὐστηρόν, d'une manière sévère, sévèrement ; rigoureusement ; rigidement ; en [toute] rigueur.

αὐτάδελφος, ὁ· frère germain (ἢ ἁπλῶς frère, n. f.) αὐταδέλφη, ἡ· sœur germaine; ἢ sœur, n. f. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ τῆς αὐτῆς μητρὸς ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή.

αὐταεριογόνον, βλ. αὐτοαεριογόνον.

αὐταίτιος, ος, ον· ὅστις εἶνε αἴτιος αὐτὸς ἑαυτοῦ, qui est la cause (fautif) de lui même.

αὐτάκι, τό· μικρὸν αὐτί, petite oreille ; βλ. οὖς. § [μεταφ.] μικρὰ λαβὴ (ἀγγείου, καλάθου, κτλ.) petite anse ; oreillon ἢ orillon, n. m.

αὐταναγωγεύς, βλ. αὐτοαναγωγεύς.

αὐταναγωγή, βλ. αὐτοαναγωγή.

αὐτανάφλεξις, εως, ἡ· [χημ.] ἡ αὐτόματος ἀνάφλεξις, inflammation spontanée ; λέγεται ἡ ἀνάφλεξις ἥτις λαμβάνει χώραν εἰς πολλὰ εὔφλεκτα σώματα ἀπορροφῶντα ἀκορέστως ἀτμοὺς καὶ ἀέρια ἅτινα ἑνοῦνται μετὰ τῶν ἀπορροφώντων σωμάτων, ἀναπτύσσοντα θερμότητα ἐξ ἧς καὶ ἡ ἀνάφλεξις· τὸ φαινόμενον τοῦτο παρατηρεῖται εἰς διάφορα μέταλλα, εἰς τὴν λεπτὴν κόνιν τοῦ προσφάτως λειοτριβέντος ξυλάνθρακος, κτλ. εἰς τὴν μὴ καλῶς καθαρισθεῖσαν βαμβακοπυρίτιδα, καθὼς καὶ εἰς διάφορα πυροτεχνικὰ μίγματα.

αὔτανδρος, ος, ον· ὁ μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἢ τοὺς ἄνδρας, avec tous les hommes (qui étaient dedans) ; || τὸ πλοῖον ἀπωλέσθη αὔτανδρον, le bateau a péri corps et biens; || (ἀπόλλυμι) ναυαγῶ αὔτανδρον, se perdre (ou périr) corps et biens, λέγεται περὶ πλοίου ναυαγήσαντος καὶ ἀπωλεσθέντος μεθ' ὅλου τοῦ πληρώματρς.

αὐταντιγραφεύς, βλ. αὐτοαντιγραφεύς.

αὐταξούσιος, ὁ, καὶ ἐφταξούσιος [διάλ. Οἰνόης] = αὐτεξούσιος.

αὐταπάρνησις, εως, ἡ· abnégation, n. f. τὸ νὰ θυσιάζῃ τις τὸ ἴδιον του συμφέρον ἢ τὸν ἀτομισμόν του, ἤτοι προσωπικὴ ἀφιλοκέρδεια, désintéressement personnel ; ἀφοσίωσις, dévouement, n. m.

αὐταπάτη, ης, ἡ· τὸ ν' ἀπατᾶται τις μόνος του διὰ τῆς διανοίας του (διὰ τῆς φαντασίας του), illusion qu'on se fait soi-même ; ἡ πλάνη τοῦ νοός, illusion, n. f.

αὐταπατῶμαι, ἀπατῶμαι διὰ τῆς φαντασίας κατ' ἐμαυτόν, se tromper soi-même ; φαντάζομαι, se faire illusion ; ἀπατῶμαι, s'illusionner.

αὐταπόδεικτος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκην ἀποδείξεως, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀποδεικνυόμενος, prouvé par soi-même ; συνεπῶς ὁ προφανής, φανερός, καταφανής, évident, e.

αὐταποσύνθεσις, εως, ἡ· βλ. αὐτόματος ἀποσύνθεσις.

αὐταρέσκεια, ας, ἡ· τὸ νὰ ἀρέσκῃ τις εἰς τὸν ἑαυτόν του, contentement de soi-même ; οἴησις, présomption, n. f. οἴησις, ὑπερφιλαυτία, κομπασμός, fatuité, n. f. ματαιότης, vanité n. f. αὐτάρκεια, suffisance, n. f.

αὐτάρεσκος, ος, ον· ὁ ἀρέσκων εἰς τὸν ἑαυτόν του, content de soi ; ὁ οἰηματίας, présomptueux, euse ; ἀνόητος, μωρός, ὁ ματαιόφρων, κενόδοξος, fat (προφ. fate) [ὅπερ συνήθως μόνον εἰς τὸ ἀρσενικὸν χρησιμοποιεῖται, ἐν τούτοις ὁ Chateaubriand λέγει une émigration fate] ; ματαιόδοξος, vain, e ; φίλαυτος, plein d'amour de soi-même ; ὁ εὐχαριστημένος διὰ τὸν ἑαυτόν του, content de sa petite personne ; || αὐτάρεσκον ἦθος, air avantageux.

αὐταρέσκως, [ἐπίρ. προηγ.] μὲ αὐταρέσκειαν, avec fatuité ; d'un air capable (avantageux).

αὐτάρκεια, ας, ἡ· la suffisance ; τὸ νὰ ἦνε τις αὐτάρκης, τὸ νὰ ἀρκῆται τις εἰς ὅσα ἔχει, qualité de ce qui se suffit à soi-même ; ἡ μετριότης, la modération ; ἡ ὀλιγάρκεια, le contentement, la sobriété.

αὐταρκέω-ῶ, μέλ. ήσω, εἶμαι αὐτάρκης, se suffire à soi-même ; ἐπαρκῶ, ἀρκοῦμαι εἰς ὅ,τι ἔχω, se contenter.

αὐτάρκης, ης, τὸ αὔταρκες· suffisant, e, adj. ὁ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἀρεστὸς καὶ μηδενὸς ἄλλου ἀνάγκην ἔχων, qui se contente de ce qu'il a; ὁ ἐπαρκῶν, qui se suffit ; ὁ εὐχαριστημένος, ὀλιγαρκής, content ; ὁ μέτριος, modéré, ée; || ὁ οἰηματίας, présomptueux, euse.

αὐταρχέω-ῶ, μέλ. ήσω· εἶμαι αὐτάρχης, μόνος μου ἐξουσιάζω, εἶμαι ἀπόλυτος κύριος, κυρίαρχος, μονάρχης, être maitre absolu ; autocratiser, ἤτοι κυριαρχῶ.

αὐτάρχης, ης, τὸ αὔταρχες· ἀπόλυτος κύριος κυρίαρχος, μονάρχης, maitre absolu; autocrate, n. et adj. || — ἡ (αὐτοκράτωρ) autocrate, trice (τὸ θηλ. ὀλίγον εὔχρηστον), λέγεται ὁ ἔχων ἰσχὺν ἀπόλυτον καὶ ἀνεξάρτητον, π. χ. ὁ αὐτάρχης (ἢ αὐτοκράτωρ) πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν, l'autocrate de toutes les Russies ; || [κατ' ἐπέκτ.] τὸ κράτος, τὸ ἄνευ ὁμοίου αὔταρχες, ἀσκεῖ δικαιώματα ἐναντίον ὅλων, ἐνῷ οὐδεὶς ἀσκεῖ δικαιώματα κατ' αὐτοῦ l'État, cet autocrate sans pareil, a des droits contre tous, et contre lui personne n'a de droits ; || ἄρχων αὐτάρχης (μονάρχης), souverain autocrate.

αὐταρχία, ας, ἡ· τὸ οὐσ. τοῦ προηγουμ. τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ τις μόνος του, ἀπόλυτος ἐξουσία, κυριότης, pouvoir absolu; autocratie (si) n. f. § ἡ αὐταρχία, pouvoir absolu, autocratie, n. f. εἶνε εἶδος πολιτεύματος, καθ' ὃ ὁ ἀνώτατος ἄρχων εἰς οὐδένα ὑπόκειται νομικὸν καταναγκασμόν, διότι πᾶσα θέλησις αὐτοῦ εἶνε καὶ νόμος. Αὐταρχικὸν εἶνε σήμερον ἐν Εὐρώπῃ τὸ πολίτευμα τῆς Ῥωσσίας (ὅπερ ἤδη μετέχει τοῦ συνταγματικοῦ, λόγῳ τῆς ὑπάρξεως τῆς Δούμας)

καὶ Τουρκίας, κατὰ δὲ τὴν μεσαιωνικὴν ἐποχὴν τὸ Ῥωμαϊκὸν καὶ Βυζαντινόν, καθὼς καὶ πολλὰ ἄλλα πολιτεύματα. § αὐταρχία τῆς φύσεως, autocratie de la nature, ἐπήρεια τῆς φύσεως ἢ τῆς ζωτικῆς ἀρχῆς (principe vital) ἐπὶ τῶν ἀσθενειῶν, τῆς πορείας καὶ τῆς διαρκείας αὐτῶν.

αὐταρχικός, ός, όν· ὁ ἄρχων ἀφ' ἑαυτοῦ, μόνος του, autocratique, adj. § αὐταρχικός, autocratique, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἔχων τὸν χαρακτῆρα τῆς αὐταρχίας· π. χ. ὑπὸ τὸ παλαιὸν πολίτευμα (τὸ πρὸ τοῦ 1789 ἐν Γαλλίᾳ), ἡ διοίκησις ἦτο προσωπική, αὐταρχική, sous l'ancien régime, le gouvernement était personnel, autocratique; || [κατ' ἐπέκτ.] αὐταρχικὸς = ἀρχικός, δεσποτικός, autoritaire, adj. δεσπότης, θέλων νὰ ἐπιβάλλῃ πάντοτε τὴν θέλησίν του· || χαρακτὴρ αὐταρχικός, caractère autoritaire = δεσποτικός. § [ἰατρ.] autocratique, adj. ὁ αὐτόματος, ὁ λαμβάνων χώραν αὐτομάτως, qui a lieu spontanément; || συμπτώματα αὐταρχικὰ (αὐτόματα), symptômes autocratiques.

αὐταρχικῶς, [ἐπίρ.] autocratiquement, ὡς αὐτάρχης, κατὰ τρόπον αὐταρχικόν. § [ἰατρ.] αὐτομάτως spontanément.

αὐτεθελής, ής, ές· ὁ πράττων κατὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν, volontaire, adj. ἑκούσιος.

αὐτενέργεια, ας, ἡ· ἐλευθέρα ἐνέργεια, action indépendante (libre); ἡ αὐτόματος ἐνέργεια, τὸ αὐτόματον, spontanéité, n. f.

αὐτενέργητος, ος, ον· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐνεργῶν ἢ κινούμενος, qui agit par lui même; ὁ αὐτόματος, spontané, ée.

αὐτενεργός, ός, όν· ὁ ἐνεργῶν ἀφ' ἑαυτοῦ, qui agit par soi-même; ὁ αὐτόματος, spontané, ée.

αὐτεξούσιος, ος, ον· ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν ἐξουσιάζων, ὁ κύριος ἑαυτοῦ (τῶν πράξεών του), qui est maître de soi (de sa personne, de ses actions); ὁ ἐνεργῶν ἐλευθέρως, qui agit librement; ἀνεξάρτητος, indépendant, e; συνεπῶς αὐθαίρετος, arbitraire; [οὐσ. οὐδ] τὸ αὐτεξούσιον = ἐλευθέρα θέλησις = αὐτεξουσιότης, libre arbitre.

αὐτεξουσιότης, ητος, ἡ· ἡ ἐλευθερία τῆς θελήσεως, le libre arbitre = τὸ αὐτεξούσιον, ἡ ἀνεξαρτησία, indépendance, n. f. || αὐτεξούσιος, discrétionnaire, adj. βλ. καὶ ἐξουσία.

αὐτεξουσίως, ἐπίρ. τοῦ αὐτεξούσιος, ἐλευθέρως, librement; ἐλευθέρα θελήσει, de plein gré; de propre volonté; ἀνεξαρτήτως, indépendamment.

αὐτεπάγγελτος, ος, ον· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπαγγελόμενος, qui provient, qui agit (qui fait quelque chose, qui est fait) de lui même ou d'office = ἐξ ἐπαγγέλματος.

αὐτεπαγγέλτως, [ἐπίρ.] d'office; καὶ γενικ. ἀφ' ἑαυτοῦ, de son chef; || [πολ. δικον.] αὐτεπαγγέλτως, d'office, σημαίνει τὴν ἐξουσίαν τοῦ δικαστοῦ τοῦ ἐξετάζειν τι ἢ ἐφαρμόζειν διάταξιν τοῦ δικαίου ἄνευ αἰτήσεως παρά τινος· ἀποτελεῖ δ' ἐξαίρεσιν τοῦ θεμελιώδους δικονομικοῦ ἀξιώματος, judex ne procedat ex officio (= μὴ δικαζέτω ὁ δικαστὴς αὐτεπαγγέλτως) καὶ ἐφαρμόζεται μόνον προκειμένου περὶ διατάξεων δημοσίας τάξεως, οἷαί εἰσιν αἱ πλεῖσται τῶν δικονομικῶν διατυπώσεων καὶ εὐάριθμοί τινες ἄλλαι περιπτώσεις.

αὐτεπαινοῦμαι, ἐπαινοῦμαι ὁ ἴδιος, se louer soi-même.

αὐτεπιστασία, ἡ· προσωπικὴ ἐπιτήρησις, surveillance (inspection) personelle.

αὐτή, (ἀντων.) θηλ. τοῦ αὐτός· βλ. λέξιν.

αὕτη, (ἀντων.) θηλ. τοῦ οὗτος· βλ. λέξιν.

αὐτήκοος, οος, οον· ὁ αὐτὸς μὲ τὰ ἴδιά του ὦτα ἀκούων τι, qui a entendu de ses propres oreilles; || αὐτήκοος μάρτυς, témoin auriculaire.

αὐτηλέκτρισις, ἡ, καὶ

αὐτηλεκτρισμός, οῦ, ὁ· idio-électricité, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ αὐτηλεκτρίστου.

αὐτηλέκτριστος, ος, ον· idio-électrique (ἴδιος, ὁ αὐτός, καὶ ἠλεκτρικός), adj. [φυσικ.] λέγεται περὶ τῶν σωμάτων ἅτινα ἠλεκτρίζονται ἀπ' εὐθείας διὰ τῆς τριβῆς, πρὸς διάκρισιν τῶν ὅσων λαμβάνουσι τὸν ἠλεκτρισμὸν ἐκ μεταδόσεως αὐτοῦ· || αἱ ῥητῖναι, ἡ ὕαλος, ἡ μέταξα, τὸ ἔριον, αἱ τρίχες τῶν ζώων εἰσὶν αὐτηλέκτριστα, les résines, le verre, la soie, la laine, les poils d'animaux sont idio-électriques.

αὐτηναίνω, [διάλ. Οἰνόης] εὐθηνέω, γίνομαι εὐθηνός, 'φθηναίνω [χρόνοι πρωτ.] εὐτήναινα.

αὐτηνία, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ εὐθηνία, ἡ 'φθήνια.

αὐτηνός, ή, όν· [διάλ. Οἰνόης = εὐθηνός, φθηνός.

αὐτί, τό· βλ. οὖς, oreille, n. f. αὐτάκι = μικρὸν αὐτί, petite oreille; αὐτιά, τὰ ὦτα, les oreilles; || τὸ ἤκουσα μὲ τ' αὐτιά μου, je l'ai entendu de mes propres oreilles; || φοβοῦμαι μήπως φθάσῃ (πάγῃ) εἰς τὰ αὐτιά του, je crains que cela ne vienne à ses oreilles; || τοῦ ἔδωκαν εἰς τὰ αὐτιὰ [φρ.] on lui a frotté les oreilles; on l'a battu; || ἄνοιξε τὰ αὐτιά σου, ouvrez l'oreille; faites attention; || ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτὶ [φρ.], Dieu vous entende; || ἐτέντωσε τ' αὐτιά του, il a dressé l'oreille; || κατάϊβασε τὰ αὐτιά του [φρ.], il a baissé l'oreille; il a l'oreille basse; || τοῦ ἐμβῆκαν οἱ ψύλλοι εἰς τ' αὐτιὰ [φρ.], il a la puce à l'oreille; || ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ εἰς τὸν δάσκαλον [φρ.], sans perdre de temps; dare dare; || καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιὰ [παροιμ.], les murs ont des oreilles; || ἔκοψε τὰ αὐτιὰ τοῦ σκύλου του, il a essorillé son chien; || ὁ σκύλος αὐτὸς ἔχει μακρυὰ αὐτιά, ce chien est bien coiffé. § αὐτὶ = ἀκοή, ouie, n. f. oreille, n. f. || ἔχασε τ' αὐτιά του, il a perdu l'ouie = ἐκωφάθη, il est devenu sourd; || δὲν ἔχει αὐτὶ (μουσικόν), il n'a pas (il manque) d'oreille; || παίζει μὲ τὸ αὐτί, il joue d'oreille. § αὐτὶ (λαβὴ) ἀγγείου, κτλ. anse, n. f. (d'un vase; d'un pot). § [ναυτ.] αὐτὶ = ὠμίδιον, épaulette; ||

αὐτιὰ τῆς ἀγκύρας, oreilles (ἢ oreillettes) d'ancre=τὰ ὠτία, βλ. ἄγκυρα. § [ναυτ.] αὐτιά, βλ. ἱστία ὠτοειδῆ. § αὐτὶ (εἰς τὴν ῥαπτικήν), patte, n. f.=γλωχὶς ἐξ ὑφάσματος.

αὐτίκα, [ἐπίρ.] εὐθύς, aussitôt ; εἰς τὴν στιγμήν, à l'instant même ; πάραυτα, sur le champ, immédiatement.

αὐτοαεριογόνον, τό· autogazogène, n.m. (αὐτός, ἀεριογόνον)· λυχνία παράγουσα ἀφ' ἑαυτῆς τὸ ἀναγκαιοῦν ἀέριον πρὸς διατήρησιν τῆς φλογός.

αὐτοαναγωγή, ἡ· (αὐτὸς καὶ ἀναγωγή, réduction), autoréduction, n. f. προσδιορισμὸς δι' ἐργαλείου καλουμένου αὐτοαναγωγέως καὶ ἀναγραφὴ ἐπὶ τοῦ χάρτου μὲ οἱανδήποτε κλίμακα τῶν συντεταγμένων διαφόρων σημείων τοῦ ἐδάφους λαμβανομένων δι' ἁπλῆς διοπτεύσεως (visée).

αὐτοαναγωγεύς, έως, ὁ· autoréducteur, n. m. (καὶ ἐπίθ. αὐτοαναγωγικός, ή, όν· autoréducteur (trice, adj). Ἐργαλεῖον χρησιμεῦον ἐν τῇ τοπογραφίᾳ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς αὐτοαναγωγῆς (αὐτοτροπῆς)· βλ. καὶ διοπτὴρ αὐτοαναγωγικός· (τὸ ἐπίθ. χρησιμοποιεῖται πρὸς χαρακτηρισμὸν τῶν ἐργαλείων).

αὐτοαντιγραφεύς, έως, ὁ· autocopiste, n. m. (piss) ; ὁ ἀντιγράφων ἀφ' ἑαυτοῦ· ὄργανον αὐτογραφικὸν εἰς ὃ ἡ λιθογραφικὴ πλὰξ ἀντεκατεστάθη διὰ φύλλου μεμβράνης κεκαλυμμένης ὑπὸ πηκτίνης.

αὐτοβιογραφία, ας, ἡ· autobiographie, n. f. βίος ἀτόμου γραφεὶς ὑπ' αὐτοῦ τούτου· || οἱ μῦθοι τοῦ Hoffmann δὲν εἶνε εἰμὴ μακρὰ αὐτοβιογραφία, les contes d'Hoffmann ne sont qu'une longue autobiographie. § [συνώνυμ.] αὐτοβιογραφία, autobiographie; καὶ ἀπομνημονεύματα βιογραφικά, mémoires ; ἡ αὐτοβιογραφία εἶνε εἶδος ἐξομολογήσεως, ἐνῷ τὰ βιογραφικὰ ἀπομνημονεύματα περιλαμβάνουσιν ἐνίοτε γεγονότα ξένα τοῦ γράφοντος. Αὐτοβιογραφίαι τινὲς καλοῦνται ἐξομολογήσεις (confessions), οἷαί εἰσι αἱ τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, τοῦ Jean Jaques Rousseau, κτλ.

αὐτοβιογραφικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτοβιογραφίαν, autobiographique, adj. || τὰ μᾶλλον συγκινητικὰ μυθιστορήματα συχνάκις δὲν εἶνε ἄλλο εἰμὴ αὐτοβιογραφικαὶ μελέται, les romans les plus touchants ne sont souvent que des études autobiographiques ;

αὐτοβιογράφος, ὁ· autobiographe, n. m. ὁ συγγραφεὺς τῆς ἰδίας αὐτοῦ βιογραφίας.

αὐτοβούλησις, εως, ἡ· ἡ βούλησις αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἡ ἀνεξάρτητος, ἐλευθέρα θέλησις, ἤτοι ἡ αὐτοβουλία.

αὐτοβούλητος, ος, ον· ὁ αὐτόβουλος.

αὐτοβουλία, ας, ἡ· ἡ ἀνεξάρτητος, ἐλευθέρα, ἡ οἰκεία θέλησις, ἡ ἰδία βουλή, la propre volonté; ἡ αὐθόρμητος ἐνέργεια, le propre mouvement ; τὸ αὐτόβουλον=αὐτόματον, spontanéité, n. f. ἡ πρωτοβουλία, initiative, n. f. τὸ αὐτεξούσιον, libre arbitre.

αὐτόβουλος, ος, ον· ὁ ἐξ οἰκείας θελήσεως ἐνεργῶν, qui agit de son propre mouvement (ἑκουσίως, à son gré ; ἀφ' ἑαυτοῦ, de son chef) ; || ὁ ἐνεργῶν ἰδίᾳ θελήσει (οἰκείᾳ βουλήσει), qui agit de sa propre volonté ; || ἀνὴρ αὐτόβουλος, homme d'initiative, ὁ ἀναλαμβάνων πρωτοβουλίαν. § ἐλεύθερος, libre ; αὐτεξούσιος, αὐτόματος, spontané, ée ; ἀνεξάρτητος, indépendant, e.

αὐτοβούλως, [ἐπίρ.] ἐλευθέρως, librement ; ἑκουσίως, à son gré ; ἀφ' ἑαυτοῦ, de son chef ; αὐτεξουσίως, αὐτομάτως, spontanément.

αὐτογενής, ής, ές, autogène, adj. (αὐτὸς καὶ γένος, naissance) ὁ ἐξ ἑαυτοῦ καὶ οὐχὶ ὑπ' ἄλλου γεννηθείς, né de soi-même ; || ὁ αὐθύπαρκτος, ὁ ὑπάρχων ἀφ' ἑαυτοῦ, autogène, adj. || ὁ Θεὸς εἶνε αὐτογενής (αὐθύπαρκτος), Dieu est autogène. § [φυσιολ.] αὐτογενής, αὐτοφυής, autogène, λέγεται περὶ τῶν μερῶν ἅτινα ἀναπτύσσονται εὐδιακρίτως ἀφ' ἑαυτῶν, ἄνευ ξένης ἐπεμβάσεως. Ἐν τῇ ἀνατομικῇ παθολογίᾳ τὰ αὐτογενῆ στοιχεῖα (éléments autogènes) οἰδήματός τινος εἶνε τὰ παρέχοντα τὸν χαρακτηρισμὸν τούτου. § [οὐδ. οὐσ.] αὐτογενές, τό· autogénie, n. f. ἡ αὐτογέννησις, autogénèse, n. f. ἡ κατάστασις τοῦ ὀφείλοντος τὴν ὕπαρξίν του εἰς ἑαυτόν, ἡ αὐθυπαρξία· || ἡ αὐθυπαρξία (τὸ αὐτογενὲς) εἶνε μία τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Θεοῦ, l'autogénie est un des attributs de Dieu.

αὐτογέννησις, εως, ἡ· βλ. αὐτογενής.

αὐτογνωμόνως, [ἐπίρ.] κατὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν, ἀπόφασιν, selon sa propre détermination; αὐθαιρέτως, arbitrairement ; αὐτεξουσίως, de son plein gré ; ἀφ' ἑαυτοῦ, de son chef ; κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, à sa guise.

αὐτογνωμοσύνη, ης, ἡ· ἡ αὐτεξουσιότης, libre arbitre ; ἡ αὐθαιρεσία, τὸ αὐθαίρετον, arbitraire.

αὐτογνώμων, ων, ον, γεν. ονος· ὁ πράττων κατ' ἰδίαν του θέλησιν, ὁ ἀποφασίζων κατ' ἰδίαν του γνώμην, qui agit (qui se décide) selon sa propre détermination ; qui agit à son gré (à sa guise ; ἀφ' ἑαυτοῦ, de son chef) ; αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος, qui agit librement ; indépendant, e; αὐθαίρετος, arbitraire.

αὐτογνωσία, ας, ἡ· (αὐτός, soi-même καὶ γνῶσις, connaissance), autognose ou autognosie, n. f. (tog-no), γνῶσις τοῦ ἑαυτοῦ του· λέγουσιν ἐπίσης héautognosie, n. f.

αὐτογνωσικός, ή, όν· autognosique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτογνωσίαν.

αὐτογονή, ῆς, ἡ· autogonie, n. f. (αὐτὸς soi-même καὶ γονὴ = γέννησις, génération) ; ὀνομασία δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Haeckel εἰς τὸν σχηματισμὸν κατωτέρων τινῶν ἁπλῶν μικροοργανισμῶν διὰ τοῦ συνδυασμοῦ ἀνοργάνων σωμάτων.

αὐτογονιμοποίησις, ἡ (αὐτὸς soi-même καὶ γονιμοποίησις, fécondation), autofécondation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ γονιμοποιεῖν ἀφ' ἑαυτοῦ, προκειμένου περὶ δύο στοιχείων διαφόρου γένους, ἀνηκόντων εἰς τὸ αὐτὸ φυτὸν καὶ τῶν

ὁποίων ἡ ἕνωσις παράγει γόνιμον ᾠάριον. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀπαντᾷ τις καὶ εἴς τινας τάξεις ζώων, π.χ. εἰς τὰ τρηματώδη (ἢ τμηματοειδῆ, trématodes) καὶ τὰ κεστώδη (cestodes).

αὐτόγονος, ος, ον· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γεννηθείς, αὐτογέννητος, né de soi-même ; autogène, adj.

αὐτογραφέω, βλ. αὐτογράφω.

αὐτογραφία, ας, ἡ· autographie, n. f. (αὐτός, soi-même καὶ γράφω, écrire) ; εὔκολος καὶ εὔωνος μηχανικὸς τρόπος πρὸς πολλαπλασιασμὸν ἀντιγράφων· γίνεται συνήθως χρῆσις πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ λιθογραφικῶν πλακῶν ἐφ' ὧν ἀποτυποῦνται πρῶτον ἀρνητικῶς τὰ ἐπὶ συνήθους χάρτου δι' αὐτογραφικῆς μελάνης (encre autographique) γεγραμμένα ἢ σχεδιασμένα καὶ εἶτα ἀποτυποῦνται πανομοιοτύπως διὰ τοῦ λιθογραφικοῦ πιεστηρίου. § —, autographie, ἡ γνῶσις τῶν χειρογράφων εἴτε αὐτογράφων βιβλίων.

αὐτογραφικός, ή, όν· ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτογραφίαν, autographique, adj. ‖ χάρτης αὐτογραφικός, papier autographique ; ‖ μελάνη αὐτογραφική, encre autographique, μελάνη χρησιμοποιουμένη διὰ τὰς αὐτογραφικὰς μεθόδους. § [ἐπὶ ὀργάνων ἐνίοτε] enrégistreur = καταγραφεύς, βλ. λέξιν· ‖ αὐτογραφικὸν θερμόμετρον, thermomètre enrégistreur.

αὐτογραφομανής, ής, ές· autographomane, adj. ὁ μαινόμενος, ἔχων μανίαν διὰ τὰ αὐτόγραφα.

αὐτογραφομανία, ἡ· autographomanie, n. f. ἡ μανία ὑπὲρ τῶν αὐτογράφων.

αὐτογραφόμετρον, τό· autographomètre, n. m. ὄργανον δι' οὗ ἀπολαμβάνεται αὐτομάτως τοπογραφικὴ σχεδιαγράφησις (levée topographique) καὶ χωροσταθμικὴ πρόοψις.

αὐτόγραφον, ου· τό· autographe, n.m. τὸ ἰδίᾳ χειρὶ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως γεγραμμένον βιβλίον ἢ ἔγγραφον, ὅπερ ἔχει ὡς εἰκὸς ἀσυγκρίτως μείζονα ἀξίαν τοῦ ἀντιγράφου· ‖ αὐτόγραφά τινα ἔχουσι μεγίστην ἀξίαν, certains autographes atteignent des prix élevés. § εἰδικώτερον αὐτόγραφα, autographes, λέγονται τὰ γεγραμμένα ὑπὸ διασήμων προσώπων κατεχόντων οἱανδήποτε κοινωνικὴν θέσιν καὶ συλλεγόμενα διὰ δημοσίας συλλογὰς ἢ ὑπὸ ἐρασιτεχνῶν. § αὐτόγραφον=ἰδιόχειρον ἔγγραφον, τὸ πρωτότυπον, original, n. m.

αὐτόγραφος, ος, ον· autographe, adj. (αὐτός, soi-même καὶ γράφω, écrire), τὸ ἰδίᾳ χειρὶ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως γεγραμμένον· ‖ ἐπιστολὴ αὐτόγραφος, lettre autographe ; ‖ αὐτόγραφοι βασιλικαὶ ἐπιστολαί, βλ. ἐπιστολαί. ‖ αὐτόγραφος ἐκτυπωτής, imprimeur autographe, ὁ ἀναπαράγων τὴν αὐτόγραφον γραφήν. § αὐτογράφος, ὁ· autographe, n. m. ὁ δυνάμενος νὰ ἀναπαραστήσῃ τὰς αὐτογράφους γραφάς· ‖ ἐπιδέξιος αὐτογράφος, un autographe habile. § αὐτόγραφος ἐν γένει ὁ πρωτότυπος, original, ale, aux.

αὐτογραφῶ (έω), autographier, ἀναπαράγω, πολλαπλασιάζω τι διὰ τῆς αὐτογραφίας· ‖ ἐπίσης αὐτογραφῶ, autographier, γράφω ἰδιοχείρως. § [μεσ.] αὐτογράφομαι, s'autographier.

αὐτοδιδακτικός, ή, όν· autodidactique, adj. λέγεται περὶ τοῦ ὅ,τι μανθάνουσιν ἄνευ διδασκάλου· ‖ γνώσεις αὐτοδιδακτικαί, notions autodidactiques. § αὐτοδιδακτικός, ή, όν, autodidagmatique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν αὐτοδίδαξιν (αὐτοδιδασκαλίαν)· ‖ μέθοδοι αὐτοδιδακτικαί, procédés autodidagmatiques.

αὐτοδίδακτος, ος, ον· autodidacte, adj. (αὐτός, soi-même καὶ διδάσκω, enseigner), ὁ μὴ διδαχθεὶς ὑπ' ἄλλου, ἀλλὰ δι' ἰδίας μελέτης ἢ ἐργασίας μαθὼν ὅ,τι γνωρίζει, ὁ αὐτομαθής· ‖ τὸ μανθανόμενον ἄνευ διδασκάλου, συνεπῶς τὸ ἔμφυτον, inné, ée, π.χ. ἡ γνῶσις τοῦ ἠθικοῦ καλοῦ εἶνε αὐτοδίδακτος, la notion du bien moral est autodidacte. § [οὐσ.] αὐτοδίδακτος, ὁ· autodidacte, n. ἤτοι τὸ αὐτοδίδακτον ἄτομον· μεταξὺ τῶν αὐτοδιδάκτων οἱ μᾶλλον ἀξιοσημείωτοι εἶνε ὁ Dural καὶ ὁ φιλόλογος Wolf, parmi les autodidactes les plus remarquables sont Dural et le philologue Wolf. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ αὐτοδίδακτον, autodidaxie, n.f. βλ. αὐτοδίδαξις.

αὐτοδίδαξις, εως, ἡ· autodidaxie, n. f. ἡ πρᾶξις ἢ τὸ προτέρημα τοῦ μανθάνειν ἄνευ διδασκάλου, ἤτοι ἡ αὐτοδιδασκαλία, τὸ αὐτοδίδακτον, ἡ αὐτομάθεια.

αὐτοδιδασκαλία, ας, ἡ· βλ. αὐτοδίδαξις.

αὐτοδιευθυντής, οῦ, ὁ· (αὐτός, soi-même καὶ διευθυντής, recteur, trice), autorecteur, trice, n. et adj. λέγεται περὶ τοῦ διευθύνοντος ἀφ' ἑαυτοῦ· λέγουσιν ἐπίσης autodirecteur, trice.

αὐτοδικαίως, [ἐπίρ.] ὁ διὰ τοῦ καθ' αὑτὸ (φυσικοῦ) δικαίου ἐνεργῶν τι, de plein droit, εἰς δὲ τὴν νομικὴν γλῶσσαν λέγεται οὕτω περὶ τοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει διατάξεως τοῦ δικαίου ἐπερχομένου ἄνευ ἀνάγκης ἐνεργείας τινὸς (λατ. ipso jure).

αὐτοδικία, ας, ἡ· λέγεται ἡ πρᾶξις τοῦ νὰ θελήσῃ τις νὰ λάβῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ δίκαιον, action de se faire justice à soi-même ; (διδ.) autodicie, n. f. ἤτοι ἡ βιοπραγία (κατὰ προσώπου), voie de fait ; κατὰ δὲ τὸ ἀστικὸν δίκαιον αὐτοδικία καλεῖται ἡ δι' ἰδίων τοῦ δικαιούχου δυνάμεων προστασία τοῦ δικαιώματος, προσβαλλομένου, ἄνευ προσφυγῆς εἰς τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν.

αὐτόδικος, ος, ον· être juge de soi-même, ὁ κρινόμενος μόνος του· ὁ λαμβάνων μόνος του τὸ δίκαιον, qui se fait justice à lui-même ; (διδ.) autodice, adj. et n.

αὐτοδικῶ (έω). μέλ. ήσω, ἐκτελῶ αὐτοδικίαν, se faire justice à soi-même, ἤτοι ἀπονέμω μόνος μου τὸ δίκαιον εἰς ἐμαυτόν, εἶμαι αὐτόδικος.

αὐτοδιοίκησις, εως, ἡ· ἐλευθέρα (χειραφετημένη) διοίκησις, émancipation administrative ; διοίκησις ἄνευ κηδεμονίας, manque de tutelle administrative, ἤτοι διοίκησις ἄνευ ἐ-

πεμβάσεως ἑτέρας, ὅθεν καὶ ἡ ἀποκέντρωσις (διοικήσεως) décentralisation, n.f.

αὐτοδιοίκητος, ος, ον· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ διοικούμενος, administré (gouverné) par soi-même.

αὐτοδιοικοῦμαι (έομαι), διοικοῦμαι ἀπ' ἐμαυτοῦ (ἐλευθέρως, ἄνευ κηδεμονίας) s'administrer soi-même (librement ; sans tutelle).

αὐτοδυναμία, ας, ἡ (αὐτός, soi-même καὶ δύναμις, puissance), autodynamie, n. f. κατάστασις, ἰδιότης τοῦ ἀτόμου ἀρυομένου τὴν δύναμίν του, τὴν ἐνέργειάν του ἐξ ἑαυτοῦ· ‖ ἡ αὐτοδυναμία τοῦ Θεοῦ, l'autodynamie de Dieu.

αὐτοδυναμικός, ή, όν· autodynamique, adj. ὁ παραγόμενος διὰ τῆς καθ' ἑαυτὸ δυνάμεως τοῦ ἀτόμου ἢ ἀντικειμένου, ἄνευ ἑτέρας ἐπιδράσεως.

αὐτοδύναμος, ος, ον· autodyname, adj. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δυνατός· ‖ ὁ ἐνεργῶν διὰ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ δυνάμεως (αὐτοδυναμία).

αὐτοενδυναμωτικός, ή, όν· autoexcitateur, trice, n. et adj. ὁ ἐνδυναμώνων ἀφ' ἑαυτοῦ. § αὐτοενδυναμωτικὴ (ἐνν. μηχανή), autoexcitatrice, n. f. λέγεται περὶ τῶν δυναμοηλεκτρικῶν μηχανῶν.

αὐτοεπαγωγή, ῆς, ἡ· [φυσ.] (αὐτός, soi-même καὶ ἐπαγωγή, induction), auto-induction, n. f. (si) ; ἐπαγωγὴ ῥεύματος ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ ῥεύματος, συνώνυμον τοῦ sulf-induction.

αὐτοεπίδρασις, εως, ἡ· ἡ αὐτοεπαγωγή (αὐτὸς καὶ ἐπίδρασις, ἐπαγωγή), autoconduction, n. f. (si) ; εἴδους ἠλεκτρικῆς ἐπαγωγῆς (induction) προσγινομένης ἐπὶ τῶν ζώντων σωμάτων διὰ τῶν ἐναλλακτικῶν ῥευμάτων, (courants alternatifs).

αὐτοζήτητος, ος, ον· ὁ ἐρχόμενος ἢ εὑρισκόμενος χωρὶς νὰ ζητηθῇ, qui vient ou qui s'offre de soi-même.

αὐτόζωος, ος, ον· ὁ ἔχων ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ζωήν, qui vit par lui-même ; qui possède en lui la vie.

αὐτοθαυμαστής, ὁ· ὁ θαυμαστὴς τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ ἐν γένει ὁ θαυμαστής, chauvin, n.

αὐτοθελής, ής, ές, καὶ

αὐτοθέλητος, ος, ον· (αὐτὸς καὶ θέλω), ἑκούσιος, volontaire, ὁ πράττων τι μὲ τὴν ἰδίαν του θέλησιν.

αὐτοθελήτως, [ἐπίρ.] καὶ

αὐτοθελῶς, [ἐπίρ.] ἑκουσίως, volontairement ; ἀφ' ἑαυτοῦ, de son plein gré.

αὐτόθεν, [ἐπίρ. τοπικὸν] ἀπὸ αὐτοῦ, ἀπὸ ἐδῶ, d'ici, d'ici même ; ἀπ' ἐκεῖ, de là, de là même ; ἀπὸ τὸν ἴδιον αὐτὸν τόπον, de ce même endroit.

αὐτοθεραπεία, ας, ἡ· autothérapie, n. f. ἡ ἀφ' ἑαυτῆς θεραπεία.

αὐτόθετον, τό· (αὐτός, soi-même καὶ τίθημι, je place ; θέσις, τοποθέτησις), autothétique, n. f. Ἐν τῷ συστήματι τοῦ Kant καλεῖται οὕτως ἡ ἐπιστήμη τῶν ἐκ πείρας εἰκαζομένων τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου, καὶ ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ, le savoir humain, ἤτοι ἡ ἀνθρωπίνη ἐμπειρία. § αὐτόθετος, ος, ον· autothétique, adj. λέγεται περὶ τῶν γνώσεων ἃς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐξεργάζεται ἐπὶ τῶν τῆς πείρας δεδομένων· ‖ γνώσεις αὐτόθετοι, connaissances autothétiques.

αὐτόθι, [ἐπίρ.] αὐτοῦ, ici-même = ἐδῶ, là même = ἐκεῖ· εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, en ce même endroit ; ‖ εὗρεν αὐτόθι τὸν θεῖόν του, il y trouva son oncle.

αὐτοθυσία, ἡ· ἡ θυσία τοῦ ἑαυτοῦ του, sacrifice de soi-même.

αὐτοκαλοῦμαι (έομαι), s'appeler (se dire) soi-même ; ‖ αὐτοκαλούμενος, αὐτόκλητος, soi disant.

αὐτοκατάκριτος, ος, ον· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ καταδικαζόμενος ἢ καταδικασθεὶς (κατακρινόμενος), condamné par soi-même.

αὐτοκατασκεύαστος, ος, ον· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἐκ φύσεως κατασκευασθείς, fait par soi-même, ἤτοι ὁ φυσικός, naturel, elle.

αὐτόκαυστον, ου, τό· autoclave, n. m. λέβης, χύτρα διὰ βράσιμον κλειστόν (μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα)· βλ. αὐτόκλειστον.

αὐτοκεφαλιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ αὐτεξουσιότης, ἀνεξαρτησία, indépendance, n. f. βλ. αὐτοκέφαλος.

αὐτοκέφαλος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων ἀνώτερον, qui n'a pas de supérieur ; ὁ κάμνων ἀφ' ἑαυτοῦ ὅ,τι θέλει, ὁ ἐξαρτώμενος ἀφ' ἑαυτοῦ, qui ne relève que de soi-même, ἤτοι ὁ αὐτεξούσιος, indépendant, e. § [ἐκκλ.] —, autocéphale, n. m. et adj. (αὐτός, soi-même καὶ κεφαλή, tête) ; ὀνομασία δοθεῖσα εἰς τοὺς ἀνεξαρτήτους ἀρχιεπισκόπους τοὺς μὴ ὑπαγομένους ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν πατριαρχῶν· ‖ [οὐδ. οὐσ.] αὐτοκέφαλον, autocéphalie, n. f. τὸ ἀξίωμα τῶν ἀρχιεπισκόπων τῶν μὴ ὑπαγομένων ὑπὸ τοὺς πατριάρχας.

αὐτοκινέω-ῶ, μέλ. ήσω, αὐτὸς κινῶ, mouvoir soi-même.

αὐτοκινηθμός, οῦ, ὁ· (αὐτοκίνησις) αὐτοκινητισμός, automobilisme (liz), n. m. γενικὴ ὀνομασία, περιλαμβάνουσα πᾶν τὸ ἀφορῶν αὐτοκίνητα καὶ ἰδιαιτέρως τὴν ἐξάσκησιν εἰς ταῦτα. Ἀντὶ τῆς λέξεως l'automobilisme, λέγουσί τινες l'automobile.

αὐτοκινησία, ας, ἡ· καὶ

αὐτοκίνησις, εως, ἡ· ἡ αὐθόρμητος κίνησις, mouvement spontané. § αὐτοκίνησις (αὐτός, soi-même καὶ κίνησις, mouvement), autocinésie, n. f. ἡ ἀφ' ἑαυτῆς κίνησις τῆς ζώσης ὕλης. § αὐτοκίνησις, ἡ αὐτομάτισις, automatisation, n. f.

αὐτοκινητήρ, ῆρος, ὁ καὶ αὐτοκινητής, ὁ· automoteur, trice (αὐτός, soi-même καὶ κινητήρ, moteur) adj. [μηχ.] ὁ παράγων ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν κίνησιν.

αὐτοκινητήριος, α, ον· ἢ αὐτοκινητικός, ή, όν· automoteur, trice, π. χ. ἐπίπεδον αὐτοκινητικόν, plan automoteur.

αὐτοκινητής, οῦ, ὁ καὶ ἡ· automobiliste (liss) n. ὁ ὁδηγῶν αὐτοκίνητον, ὁ ἐξασκῶν τὸν αὐτοκινηθμὸν (automobilisme).

αὐτοκινητισμός, ὁ· automobilisme, n. m. βλ. **αὐτοκινηθμός.**

αὐτοκίνητος, ος, ον· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος (ἢ κινηθείς), qui se meut par soi-même (spontanément); automobile, adj. (αὐτός, soi-même καὶ κινητός, mobile); || φράγμα αὐτοκίνητον, barrage automobile, καλεῖται σιδηροῦν ἢ ξύλινον φράγμα οὗτινος τὸ ἀνώτερον μέρος κηλωνεύεται (ταλαντεύεται, bascule) πέριξ ὁριζοντίου ἄξονος, ὅταν ἡ πίεσις τοῦ ὕδατος καθίσταται μεγαλειτέρα. § [οὐδ. οὐσ.] αὐτοκίνητον (πρᾶγμα), automobile, n. f. καλεῖται νομικῶς τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἄνευ ἐξωτερικῆς ἐνεργείας κινούμενον, καὶ τοιαῦτά εἰσι μόνον τὰ ζῷα, ὑπάγεται δ' εἰς τοὺς αὐτοὺς καὶ τὸ κινητὸν κανόνας. § [οὐδ. οὐσ.] **αὐτοκίνητον,** τό· une automobile (τινὲς τὸ θέλουσιν ἀρσενικόν, un automobile, ὅπερ συνηθέστερον λέγεται auto), καλοῦνται οὕτω τὰ ὀχήματα (véhicules) ἅτινα κινούμενα διὰ δυνάμεως ὡς ὁ ἀτμός, ὁ ἠλεκτρισμός, ἡ γαζολίνη, ἡ βενζίνη, τὸ πετρέλαιον, κτλ. φαίνονται κινούμενα ἀφ' ἑαυτῶν· || αὐτοκίνητον ὄχημα, voiture automobile. § αὐτοκίνητος, ὁ αὐτόματος, automate.

αὐτοκινήτως, [ἐπίρ.] αὐτομάτως, automatiquement; κατὰ τρόπον φαινόμενον ὅτι κινεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ.

αὐτόκλειστος, ος, ον· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κλείων, autoclave, adj. (αὐτός, soi-même καὶ ἐκ τοῦ λατ. clavis, κλείς, clef); || θυρὶς αὐτόκλειστος, autoclave, n. m. καλεῖται χυτοσιδηρᾶ πλὰξ ἐλλειψοειδὴς μετὰ γαμψωνύχων καὶ εἰλικωμένου γόμφου δι' ἧς κλείονται αἱ τῶν ἀτμολεβήτων ὀπαὶ (θυρίδες) ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω· βλ. καὶ **ἀνθρωποθυρίς.** § [οὐδ. οὐσ.] **αὐτόκλειστον,** τὸ autoclave, n. m. καλεῖται σιδηρᾶ χύτρα ἧς τὸ πῶμα (couvercle) κρατεῖται ἑρμητικῶς κεκλεισμένον ὑπὸ τῆς ἐσωτερικῆς πιέσεως τοῦ ἀτμοῦ. § —, autoclave, n. m. ἰσχυρὸν ἀτμοστεγὲς δοχεῖον χρησιμεῦον πρὸς θέρμανσιν οὐσιῶν εἰς ὑψηλὴν θερμοκρασίαν καὶ θλῖψιν.

αὐτόκλητος, ος, ον· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ καλεσμένος, qui s'invite soi-même; ὁ ἐρχόμενος χωρὶς νὰ (προσ)κληθῇ, qui vient sans être invité; ὁ ἀκάλεστος, ἀπροσκλήτως ἐλθών, παρείσακτος, intrus, e. ἀπρόσκλητος, non invité, ée.

αὐτοκλήτως [ἐπίρ.], sans être invité, ἀπροσκλήτως.

αὐτοκλινική, ῆς, ἡ· autoclinique, n. f. μελέτη ἀσθενείας τινὸς δι' αὐτοῦ τοῦ ἀσθενοῦς.

αὐτόκλυσις, ἡ (αὐτός, soi-même καὶ κλύσις, κάθαρσις, lavement), autoclyse, n. f. εἶδος σύριγγος (κλυστῆρος, seringue) δι' ἧς δύναταί τις μόνος νὰ κάμῃ εἰς τὸν ἑαυτόν του κλύσμα.

αὐτοκράτεια, ας, ἡ· ἡ **αὐταρχία,** autocratie (si), n. f. ἡ διοίκησις αὐτοκρατοῦς (αὐτοκράτορος)· || ἡ αὐτοκράτεια εἶνε ἐνάσκησις μᾶλλον εὐρέος δικαιώματος, ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τῆς ἰδιοκτησίας, l'autocratie est l'exercice d'un droit plus étendu que le droit de propriété. § **αὐτοκράτεια, autocratie,** n. f. καλεῖται κατ' ἐπέκτασιν πᾶσα διοίκησις, πᾶσα ἐξουσία, πᾶσα δεσποτικὴ ἐπίδρασις.

αὐτοκράτειρα, ας, ἡ· θηλ. τοῦ αὐτοκράτωρ, impératrice, n. f.

αὐτοκρατής, ής, ές· ὁ αὐτεξούσιος, αὐτάρχης, αὐτοκράτωρ, autocrate, adj. ὁ κατὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν ἐξουσιάζων· || τὸ αὐτοκρατὲς = ἡ αὐτεξουσιότης, ἡ ἀπεριόριστος ἐξουσία, ἡ αὐταρχία, ἡ αὐτοκράτεια, autocratie, n. f.

αὐτοκρατορέω, καὶ

αὐτοκρατορεύω, εἶμαι ἢ γίνομαι αὐτοκράτωρ, être empereur; gouverner en empereur (en maître absolu).

αὐτοκρατορία, ας, ἡ· empire, n. m. ἀπόλυτος ἐξουσία, pouvoir absolu; τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀξίωμα, dignité impériale; ἡ ἰσχὺς (ἡ δύναμις, τὸ κράτος) τοῦ αὐτοκράτορος, empire, n. m. καὶ ἐν γένει ἡ χώρα ἐφ' ἧς αὐτοκρατορεύει.

αὐτοκρατορικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐτοκράτορα, impérial, e, adj. || αὐτοκρατορικὴ φρουρά, garde impériale. § — impérialiste, adj. κατάλληλος διὰ τὸ αὐτοκρατορικὸν σύστημα· || ἰδέαι, τάσεις αὐτοκρατορικαί, opinions, tendances impérialistes; || [οὐσ.] impérialiste, n. m. θιασώτης τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πολιτεύματος.

αὐτοκρατορικῶς, [ἐπίρ.] impérialement; κατὰ τρόπον αὐτοκρατορικόν, ἄξιον αὐτοκράτορος, d'une manière impériale, digne d'un empereur.

αὐτοκρατόρισσα, ἡ· βλ. **αὐτοκράτειρα.**

αὐτοκρατορισμός, ὁ· impérialisme, n. m. ἰδέα (γνώμη) εὐνοϊκὴ διὰ τὸ αὐτοκρατορικὸν πολίτευμα.

αὐτοκράτωρ, ορος, ὁ· empereur, n. m. (αὐτὸς καὶ κράντωρ, ορος, κύριος), ὁ ἐξουσιάζων ἑαυτοῦ ἢ δι' ἑαυτοῦ, ὁ ἐξουσιάζων μόνος του κατὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν, ὁ ἔχων ἀπεριόριστον κράτος, ἰσχύν, ἀπόλυτον ἐξουσίαν, qui a de pleins pouvoirs, maître absolu. § ὁ τῆς Ῥώμης ἄλλοτε αὐτοκράτωρ = αὐτάρχης, autocrate, n. m.

αὐτοκτονέω, βλ. αὐτοκτονῶ.

αὐτοκτονήσας, ασα, αν· suicidé, ée; βλ. αὐτοκτονῶ.

αὐτοκτονία, ας, ἡ· τὸ νὰ φονεύσῃ αὐτὸς ἑαυτόν, suicide, n. m. βλ. **αὐτοχειρία.**

αὐτόκτονος, ος, ον καὶ αὐτοκτόνος, ὁ ἑαυτὸν φονεύων, qui se tue de sa propre main, ὁ αὐτοκτονήσας, ὁ αὐτόχειρ, suicidé, adj; suicide, n. m. βλ. καὶ **αὐτοχειρία.**

αὐτοκτονῶ (έω), μέλ. ήσω· δίδω εἰς ἐμαυτὸν τὸν θάνατον, se donner la mort; αὐτοχειριάζομαι, se suicider; φονεύομαι, se tuer; βλ. **αὐτοχειρία.**

αὐτοκυβέρνησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ νὰ κυβερνᾶταί τις μόνος του, action de se gouverner soi-même; αὐτονομία διοικητική, autonomie (χειραφέτησις, émancipation) administrative (κυβερνητική, gouvernementale);

ἀποκέντρωσις, décentralisation, n. f. [ἀγγλ.] self-government.

αὐτοκυβέρνητος, ος, ον· ὁ κυβερνώμενος μόνος του, gouverné par soi-même.

αὐτοκυβερνῶμαι, κυβερνῶμαι ἀφ' ἑαυτοῦ (μόνος μου), se gouverner soi-même.

αὐτοκυκλοφανής, ής, ές· idiocyclophane (si, ἴδιος, κύκλος καὶ φανός, lumineux) adj. [φυσ.] λέγεται περὶ κρυστάλλου ἐν ᾧ διακρίνουσι διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ κεχρωματισμένους δακτυλίους.

αὐτολαβίς, ίδος, ἡ· (αὐτὸς καὶ λαβίς, pince), autolabe, n. m. ὀνομασία δοθεῖσα εἰς εἰδικὴν λαβίδα ἧς τὰ ἄκρα εἰσὶ κυρτωμένα πρὸς τὰ ἔξω.

αὐτολαμπής, ής, ές· ὁ λάμπων ἀφ' ἑαυτοῦ, qui brille par soi-même. § αὐτολαμπής, ής, ές, καὶ ἀπόστιλπνος, ος, ον (αὐτὸς καὶ λάμψις, ὄψις, vue) autopside (psi), adj. ὁ ἐν τῇ μεταλλικῇ λάμψει εὑρισκόμενος· ‖ τὰ αὐτολαμπῆ, les autopsides, n. m. pl. κλάσις μεταλλικῶν οὐσιῶν περιλαμβάνουσα τὰ αὐτολαμπῆ.

αὐτολατρεία, ας, ἡ· autolâtrie, n. f. ou idiolâtrie, n. f. ἀγάπη καθ' ὑπερβολὴν πρὸς ἑαυτόν, ἴση πρὸς λατρείαν καὶ κατ' ἐπέκτασιν φιλαυτία, ἐγωϊσμός.

αὐτολάτρης, ου, ὁ καὶ ἡ· (αὐτός, soi-même καὶ λατρεύω, adorer) autolâtre, n. et adj. ou idiolâtre, n. et adj. λέγεται περὶ τοῦ ἀγαπῶντος καθ' ὑπερβολὴν τὸν ἑαυτόν του, ὅθεν φίλαυτος, ἐγωϊστής· ‖ συγγραφεὺς αὐτολάτρης, écrivain autolâtre.

αὐτολατρικός, ή, όν· autolâtrique, adj. ou idiolâtrique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν αὐτολατρείαν.

αὐτολεξεί, [ἐπίρ.] μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις (φράσεις), en propres termes ; λέξιν πρὸς λέξιν=κατὰ λέξιν, mot pour mot ; mot à mot.

αὐτολοίμωξις, εως, ἡ· auto-infection, n. f. (μικροβιολογία ἰατρ. Σάββα).

αὐτόλυτον, τό· autolyte ἢ autolytus, n. f. εἶδος θαλασσίων σκωλήκων.

αὐτομαγνητισμός, οῦ, ὁ· automagnétisme, n. m. δύναμις τοῦ μαγνητίζεσθαι ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ τοῦ μαγνητίζειν ἀκουσίως τοὺς ἄλλους.

αὐτομάθεια, ας, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις αὐτομαθής, ἡ μάθησις ἄνευ διδασκάλου, action d'apprendre sans maître ; ἡ αὐτοδιδασκαλία, αὐτοδίδαξις, autodidaxie, n. f.

αὐτομαθής, ής, ές· ὁ μαθών τι ἀφ' ἑαυτοῦ, ἄνευ διδασκάλου, qui a appris sans maître ; ὁ αὐτοδίδακτος, autodidacte, adj.

αὐτοματεί, [ἐπίρ.] αὐτομάτως, spontanément, de son propre mouvement ; ἑκουσίως, θεληματικῶς· ‖ αὐτομάτως, automatiquement.

αὐτοματίζω, μέλ. ίσω, ἐξ ἰδίας μου ὁρμῆς ἢ θελήσεως πράττω τι, ἄνευ προσταγῆς, automatiser, καὶ ψεκτικῶς πράττω τι ἀσυλλογίστως· ‖ —, automatiser, καθιστῶ αὐτόματον· ‖ ἡ συνήθεια αὐτοματίζει τεχνίτας τινάς, l'habitude finit par automatiser certains ouvriers.

αὐτοματικός, ή, όν· automatique, adj. ὁ ἐνεργῶν, ὁ ἐνεργούμενος διὰ μηχανικῶν μέσων, τῇ ἐπιδράσει ἀψύχων δυνάμεων, οἷαι τὸ ὕδωρ, ὁ ἀήρ, ὁ ἀτμός, ὁ ἠλεκτρισμός, κτλ. ‖ ἡ αὐτοματικὴ κλῶσις τοῦ βάμβακος εἶνε ἀγγλικῆς προελεύσεως, la filature automatique du coton est d'origine anglaise. § κατ' ἐπέκτασιν λέγεται οὕτω περὶ τῶν κινήσεων αἵτινες λαμβάνουσι χώραν ἄνευ τῆς ἰδίας βουλήσεως, ἀλλ' αἵτινες ἐκτελοῦνται ὑπὸ μηχανικοῦ ἐνστίκτου· ‖ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος εἶνε αὐτοματικὴ κίνησις, la circulation du sang est un mouvement automatique. § [φιλ.] —, automatique, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐτοματισμὸν (automatie), εἰς τὸ αὐτόματον (αὐθόρμητον, spontanéité).

αὐτοματικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον αὐτοματικόν, automatiquement, adj.

αὐτομάτισις, εως, ἡ· automatisation, n. f. (ti-za-si) ἡ πρᾶξις τοῦ καθιστᾶν τι αὐτόματον, action de rendre automate.

αὐτοματισμός, οῦ, ὁ· automatisme (tiss) n. m. ἡ ἀφ' ἑαυτῆς ἐνέργεια, συνήθως ὅ,τι ἄνευ ἀνθρωπίνου συνεργείας συμβαίνει, ἤτοι χαρακτὴρ καθαρὸς μηχανικὸς τῶν κινήσεων εἰς ἃς ἡ θέλησις δὲν ἐπιδρᾷ· ‖ κατ' ἐπέκτασιν, ἐλάττωμα, ἔλλειψις εὐφυΐας ἢ θελήσεως· § αὐτοματισμός, automatie (ti), n. f. ἡ κατάστασις αὐτομάτου. § —, automatisme, [φιλοσ.] δύναμις ἢ ἰδιότης τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἐνεργεῖν αὐτομάτως.

αὐτόματον, ου, τό· automate, n. m. τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενον (βλ. **αὐτόματος**)· ἐν γένει καλεῖται οὕτω πᾶσα συσκευὴ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν μηχανισμὸν τὸν παρέχοντα αὐτῇ τὴν ἀναγκαίαν πρὸς τὸν σκοπόν της κίνησιν· πλάστιγξ, ὡρολόγιον ἐκκρεμμές, εἶνε αὐτόματα, une balance, une horloge, sont des automates ; ὑφαντουργικὸν αὐτόματον, automate à tisser ; πλανητικὸν αὐτόματον, automate planétaire. Ἰδίᾳ δὲ καὶ συνηθέστερον καλοῦνται αὐτόματα, ἀπεικονίσματα ἀνθρώπων ἢ ζῴων ἅτινα διὰ μηχανημάτων ἐντὸς αὐτῶν ἐντεθειμένων κινοῦνται καὶ τηροῦσι τὴν τοῦ ὅλου σώματος στάσιν, ὥστε φαίνονται ὡς ἔμψυχα.

αὐτοματοποιός, ός, όν· automatiste, n. m. ὁ κατασκευάζων αὐτόματα (αὐτοκίνητα πράγματα) fabricant ou constructeur d'automates ; βλ. καὶ **αὐτοματουργός**· ‖ ὁ Vaucanson ὑπῆρξε περιώνυμος αὐτοματοποιός, Vaucanson fut un célèbre automatiste.

αὐτόματος, ος καὶ η, ον· ὁ κινούμενος ἢ ἐνεργῶν ἀφ' ἑαυτοῦ, qui agit (se meut, etc.) par soi-même ; spontané, ée, adj. (αὐτόματος, spontané, ἐκ τοῦ αὐτός, soi-même καὶ μάω, μάομαι, κινοῦμαι), qui agit spontanément ; αὐτόματος γένεσις, génération spontanée (μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα) ; [ἐπὶ φυτῶν] ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀποφέρων ἢ αὐξάνων, qui produit (croit) sans culture ; ὁ τυχαίως, ἄνευ ἀφορμῆς συμβαίνων, qui arrive par hasard ; for-

tuit, e=τυχαῖος· || —, φυσικός, naturel, ἄνευ ἀφορμῆς· αὐτόματος θάνατος, mort naturelle ; || τὸ αὐτόματον, τὸ τυχαῖον, le hasard ; || τὰ αὐτόματα, les événements fortuits ; les choses qui arrivent d'elles-mêmes=τὰ ἀφ' ἑαυτῶν συμβαίνοντα· || — καῦσις (ἢ καὶ ἀνάφλεξις), combustion spontanée ; || — ἀνάφλεξις τῆς πυρίτιδος, combustion spontanée de la poudre ; || — ἀποσύνθεσις (ἢ αὐταποσύνθεσις), décomposition spontanée, [χημ.] καλεῖται ἡ ἄνευ ἐπιδρώσης καταφανοῦς αἰτίας ἀποσύνθεσις χημικῶν ἑνώσεων· προέρχεται δὲ συνήθως διὰ βαθμιαίας ἐπιδράσεως τοῦ φωτός, τοῦ ἀέρος, ζυμώσεως, κτλ. § αὐτόματος, automate, adj. (μὲ τὰς ἰδίας ὡς ἀνωτέρω ἐννοίας)· || βίος αὐτόματος, vie automate ; || παίγνιον αὐτόματον, jouet automate ; || [μεταφ.] —, automate, λέγεται ὁ ἄνευ θελήσεως, ἄνευ πρωτοβουλίας, ὁ ἄνευ συνειδήσεως ἐκτελῶν τι· ὁ ὑπακούων ὡς μηχανὴ εἰς τὴν θέλησιν ἄλλου ἢ εἰς ἐξωτερικήν τινα ὤθησιν· || ὁ ἀνόητος εἶνε αὐτόματον, le sot est un automate ; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ αὐτόματον=ὁ αὐτοματισμός, automatisme, n. m ; || αὐτόματος, βλ. αὐτοματικός, automatique, adj. || τὸ αὐτόματον, la spontanéité ; || ἐξ αὐτομάτου, βλ. αὐτομάτως· § [ἰατρ.] αὐτόματος, ος, ον, autocratique, adj. (αὐταρχικός), ὁ λαμβάνων χώραν αὐτομάτως, qui a lieu spontanément ; συμπτώματα αὐτόματα, symptômes autocratiques ; || συνώνυμ. αὐτόματον, automate ; ἀνδροειδές, androïde ; μηχάνημα, machine ; Αὐτόματον εἶνε τὸ ἀσυνειδήτως κινούμενον ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἔχον τὴν δύναμιν αὐτομάτου (ἀκουσίας) κινήσεως (mouvement spontané) ; ὁ ὅρος οὗτος εἶνε καταλληλότερος διὰ τὰ μηχανήματα τὰ μιμούμενα τὰ ἔμψυχα ὄντα· τὸ ἀνδροειδὲς εἶνε αὐτόματον μετ' ἀνθρωπίνης μορφῆς.

αὐτοματουργός, ὁ καὶ ἡ· automaturge, n. m ; βλ. αὐτοματοποιός, automatiste, n. m.

αὐτομάτως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον αὐτόματον, τυχαῖον, αὐτοματικόν, d'une manière, spontanée, fortuite, automatique : spontanément, fortuitement ; automatiquement.

αὐτομαχέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἐγὼ ὁ ἴδιος μάχομαι, combattre en personne; μάχομαι πρὸς ἑαυτόν, combattre en soi-même ; βλ. αὐτομαχία.

αὐτομαχία, ας, ἡ· automachie, n. f. κατάστασις τοῦ πρὸς τὸν ἑαυτόν του μαχομένου, ἀνομολόγου, ἀνακολούθου ὡς ἐκ τῶν λόγων, τῶν πράξεων ἢ τῶν γραφομένων.

αὐτομετρία, ας, ἡ· autométrie n. f. ἡ μέτρησις διὰ τοῦ αὐτομέτρου.

αὐτόμετρον, τό· automètre, n. m. (αὐτό, μέτρον, mesure); ἐργαλεῖον γαιωδεσιακόν, μετ' ἀβακίου καὶ πυξίδος, χρήσιμον διὰ καταμετρήσεις καὶ χωροσταθμήσεις.

αὐτόμνησις, εως, ἡ· automnestie, n. f. (mnéss-ti) (ἐκ τοῦ αὐτός, soi-même καὶ μνῆστις=μνῆσις, ἡ ἐν ἑαυτῷ μνήμη, ἀνάμνησίς τινος, mémoire de soi-même). Ὀνομασία δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ampère εἰς τὸ ἴχνος ὅπερ ἡ μνήμη διατηρεῖ περὶ τοῦ αἰσθήματος τῆς ψυχῆς ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἑαυτῆς ἐνέργειαν.

αὐτομολέω-ῶ, μέλ. ήσω, κυρίως ἐπὶ στρατιωτικῶν, ἐγκαταλείπω τὰς τάξεις καὶ μεταβαίνω εἰς τὸν ἐχθρὸν (ὡς πρόσφυξ), passer (comme transfuge) à l'ennemi; déserter à l'ennemi, ἤτοι λειποτακτῶ· βλ. αὐτόμολος. § αὐτομολέω ἐν γένει φεύγω, partir ; πηγαίνω ποῦ ἑκουσίως, aller quelque part volontairement; [ἐν τῇ πολιτ.] μεταβαίνω ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην μερίδα, passer d'un parti dans un autre.

αὐτομόλησις, εως, ἡ· καὶ αὐτομολία.

αὐτομολία, ας, ἡ· désertion à l'ennemi, ἡ πρᾶξις τοῦ αὐτομόλου, τὸ νὰ γείνῃ τις αὐτόμολος· τὸν ὁρισμὸν τοῦ στρατιωτικοῦ τούτου ἀδικήματος δίδει τὸ ἄρθρον 228 τοῦ Στρ. Ποιν. Νόμου· κατὰ τοῦτο ἔνοχος αὐτομολίας ἢ λειποταξίας ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐχθροῦ γίνεται ἐκεῖνος ἐκ τῶν στρατιωτικῶν καὶ τῶν προσκεκολλημένων εἰς τὸν στρατόν, ὅστις, ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας ἢ ἐγγράφου διαταγῆς τοῦ ἀνωτέρου του μεταβῇ εἰς τὸν ἐχθρὸν ἢ εἰς τοὺς ἐπαναστάτας ἢ διαβῇ τὰ ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τοῦ στρατοῦ, εἰς ὃν οὗτος ἀνήκει, ὁρισθέντα ὅρια κατὰ τὰ μέρη, δι' ὧν δύναται νὰ συγκοινωνήσῃ μετὰ τοῦ ἐχθροῦ ἢ τῶν ἐπαναστατῶν, ἢ ὅστις ἐξέρχεται φρουρίου ἢ χώρας πολιορκουμένων ἢ ἀποκεκλεισμένων ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, ἄνευ ἐγγράφου εἰδήσεως ἢ ἐγγράφου διαταγῆς τοῦ διοικητοῦ τοῦ φρουρίου ἢ τῆς χώρας· ποινὴ κατὰ τῆς αὐτομολίας ἐπιβάλλεται ὁ θάνατος, εἰς δὲ τὰς ἄλλας περιπτώσεις τὰς μὴ ἀναφερομένας ἐν τοῖς ἄνω, ὁ λειποτάκτης ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐχθροῦ ἢ τῶν ἐπαναστατῶν τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν.

αὐτομόλιθος, automolite, n. f. ἀργιλίωμα ψευδαργύρου, aluminate de zinc ; συνώνυμ. τοῦ gahnite.

αὐτόμολος, ου, ὁ· déserteur à l'ennemi; ὁ ἑκουσίως καὶ ἄνευ διαταγῆς ἐγκαταλείπων τὰς τάξεις (λειποτάκτης) καὶ εἰς τοὺς ἐχθροὺς μεταβαίνων· ὁ αὐτόμολος καλεῖται ἐπίσης κατ' ἐπέκτασιν transfuge, n. m. (=πρόσφυξ εἰς τοὺς ἐχθρούς). § — (ὁ λειποτακτῶν), ὁ φεύγων ποῦ ἑκουσίως, qui (déserte), qui change de parti.

αὐτομολῶ, βλ. αὐτομολέω.

αὐτονόητος, ος, ον· καθ' ἑαυτόν, ἀφ' ἑαυτοῦ νοητός, intelligible par soi même.

αὐτονομία, ας, ἡ· τὸ νὰ ἦνε τις αὐτόνομος, τὸ νὰ ζῇ τις ἀνεξάρτητος ἀπὸ ἄλλους καὶ κατὰ τοὺς ἰδικούς του νόμους, droit de se régir par soi-même, par ses propres lois ; (ἡ πολιτικὴ) ἀνεξαρτησία, indépendance (politique). § αὐτονομία, autonomie, n. f. τὸ δικαίωμα ὅπερ ἔχουσι τμήματα ἢ κτηθεῖσαι ἐπαρχίαι κράτους τινός, τοῦ ῥυθμίζειν τὰς διοικητικὰς ἢ κυβερνητικὰς αὐτῶν πράξεις ἀνεξαρτήτως τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας. § [μεταφ.] autonomie, n. f. ἐλευθερία, ἀνεξαρτησία ἠθικὴ ἢ διανοητική. § [ζωολ.] κατάστασις ὀργανικῶν ἀτόμων ἢ ζωϊκῆς ἀποικίας, δυναμένων νὰ ζῶσι μεμονωμένως ἢ καθ' ὁμάδας, βίον

ἐντελῶς ἀνεξάρτητον. § [πολιτ.] αὐτονομία κοινοτική, autonomie communale, καλεῖται ἡ κατάστασις καθ' ἣν αἱ κοινότητες νομοθετοῦσι μόναι των καὶ διοικοῦνται ἀφ' ἑαυτῶν ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ.

αὐτονομιστής, οῦ, ὁ· autonomiste (miss) n. m. ὁ θιασώτης τῆς κοινοτικῆς αὐτονομίας.

αὐτόνομος, ος, ον· ὁ ζῶν κατὰ τοὺς ἰδικούς του νόμους, ἐλεύθερος, qui se gouverne lui même, par ses propres lois; ἀνεξάρτητος, indépendant, e; autonome, adj. (αὐτὸς καὶ νόμος, loi), adj. ὁ ἀπολαμβάνων τὴν αὐτονομίαν. || Ἑλληνικαί τινες πόλεις, ἂν καὶ κατακτηθεῖσαι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, παρέμειναν αὐτόνομοι, quelques villes grecques, bien que conquises par les Romains, restèrent autonomes; || αὐτόνομον ναυκλαστρικόν, torpilleur-autonome; βλ. **ναυκλαστρικόν.** § [κατ' ἐπέκτ.] ὁ πρεσβεύων μόνον τὰς ἰδίας ἑαυτοῦ γνώμας· || σκεπτικοί τινες αὐτόνομοι, ὁ Bruyère, Fénelon καὶ ἄλλοι, διήνοιξαν νέας ὁδούς, quelques penseurs autonomes, la Bruyère, Fénelon et d'autres, se frayèrent des routes nouvelles. § αὐτόνομα νομίσματα, monnaies autonomes καὶ οὐσιαστ. **αὐτόνομα**, autonomes, τὰ ἀρχαῖα νομίσματα ἅτινα οὐδὲν ἔχουσι σημεῖον (οἷον κεφαλὴν ἢ ὄνομα αὐτοκράτορος, κτλ.) καὶ ἅτινα ἐκόπησαν ὑπὸ τῶν αὐτονόμων Ἑλληνικῶν πόλεων. § (ζῳολ.] ὁ ἔχων ἴδιον ὀργανισμόν, προκειμένου περὶ ἀτόμου ὀργανικοῦ, ζωϊκῆς ἀποικίας ἢ τῶν μελῶν αὐτῆς. § **αὐτόνομοι**, autonomes, n. pl. ὀνομασία δοθεῖσα εἰς φυλὰς τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Θρᾴκης, αἵτινες ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀντέστησαν πρῶτον κατὰ τῶν Μακεδόνων καὶ εἶτα κατὰ τῶν Ῥωμαίων· || εἷς, μία αὐτόνομος (λαὸς ἢ φυλή), un, une autonome (peuple ou tribu).

αὐτονομοῦμαι (έομαι), μέλ. ήσομαι, διοικοῦμαι ἢ ζῶ κατὰ τοὺς ἰδίους μου νόμους, se gouverner soi-même ἢ par ses propres lois; ἀπολαμβάνω πολιτικῆς αὐτονομίας, jouir d'indépendance politique; εἶμαι αὐτόνομος, être autonome.

αὐτονόμως, [ἐπίρ.] ἐν αὐτονομίᾳ (ἀνεξαρτησίᾳ), dans l'indépendance; μὲ αὐτονομίαν (ἀνεξαρτησίαν), avec indépendance.

αὐτονυκτὶ [ἐπίρ.] κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα, cette même nuit.

αὐτόνυμος, ος, ον· autonyme, adj. (αὐτός, lui-même, καὶ ὄνομα, nom) ἐν χρήσει εἰς: ἔργον αὐτόνυμον, ouvrage autonyme, ἤτοι ἔργον δημοσιευθὲν μὲ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ συγγραφέως· || συγγραφεὺς αὐτόνυμος, auteur autonyme, συγγραφεὺς ὑπογράψας διὰ τοῦ ἰδίου του ὀνόματος τὰ ἔργα του. § [γραμμ.] ἡ ὀνομασία **αὐτόνυμα**, autonymes, ἐδόθη ὑπό τινων γραμματικῶν εἰς τὰς λέξεις αἵτινες ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς σημασίαν, εἴτε ἐν τῇ ἰδίᾳ γλώσσῃ, εἴτε εἰς διαφόρους τοιαύτας, π. χ. αἱ λέξεις aubergine καὶ mélongène (=μελιντζάνα) εἶνε αὐτόνυμοι. Ἐπίσης **στρατὸς** (ἑλληνιστί), exercitus (λατινιστί) καὶ armée (γαλλιστί), εἶνε αὐτόνυμα.

αὐτοπάθεια, ας, ἡ· τὸ ὅ,τι αἰσθάνεταί τις ἀμέσως ἀφ' ἑαυτοῦ, ce que l'on éprouve soi-même; ἴδιον, ἐν ἑαυτῷ αἴσθημα, sentiment intime. § [γραμμ.] ἡ εἰς τὸ ὑποκείμενον συγκεντρουμένη ἐνέργεια, action qui se concentre sur le sujet, ἤτοι ὁ χαρακτὴρ τοῦ αὐτοπαθοῦς ῥήματος, caractère du verbe réfléchi. § **αὐτοπάθεια**, autopathie, n. f. (αὐτὸς καὶ πάθος, sensation) ἐγωϊσμὸς καθιστῶν τινα ἀναίσθητον (ἀδιάφορον) εἰς τὴν χαρὰν ἢ τὰ πάθη τῶν ἄλλων· κατ' ἐπέκτασιν **ἀναισθησία**, insensibilité, n. f.

αὐτοπαθής, ής, ές· ὁ πάσχων ἢ παθών τι αὐτὸς ἀμέσως ἀφ' ἑαυτοῦ, qui éprouve soi-même un sentiment quelconque. § [γραμμ.] réfléchi, e; ὀνομάζονται οὕτως ἀντωνυμίαι καὶ ῥήματα, ἅτινα τὴν πρᾶξιν δὲν μεταβιβάζουσιν εἰς ἄλλο, ἀλλ' εἰς ἑαυτά, ὅθεν ἀμετάβατος, intransitif, ive; ἀντίθετον τῷ **ἀλληλοπαθής**. § **αὐτοπαθής**, autopathe, adj. ὁ ἐγωϊστής, ὁ ἀναίσθητος, insensible, εἰς τὴν χαρὰν ἢ τὰ πάθη τῶν ἄλλων· βλ. **αὐτοπάθεια**.

αὐτοπαθητικός, ή, όν· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ παθητικὴν σημασίαν ἔχων, qui a en soi-même la signification passive.

αὐτοπεποίθησις, ἡ· ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ πεποίθησιν περί τινος, confiance en soi-même; βεβαιότης, assurance, n. f.

αὐτόπηκτος, ος, ον· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ πηγνύμενος, qui se congèle lui-même; [κυρίως ἐπὶ ἅλατος), faux sel; de faux saunage.

αὐτοπλασία, ἡ· autoplastie (plass-ti, αὐτὸς καὶ πλάσσω, former), n. f. [χειρουργ.] ἀνασκευὴ καταστραφέντος μέρους (προσώπου, χειρός, κτλ.) δι' ἐπιθέσεως ὑγιοῦς τμήματος ληφθέντος ἐξ ἑτέρου μέρους τοῦ σώματος· || [συνών.] ἐνοφθαλμίασις (ἐμβολίασμα) αὐτοπλαστική, greffe autoplastique,

αὐτοπλαστικός, ή, όν· autoplastique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν αὐτοπλασίαν ἢ ὁ χρησιμεύων διὰ ταύτην· || μέθοδος αὐτοπλαστική, méthode autoplastique.

αὐτοποίητος, ος, ον· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ποιηθείς, fait par soi-même ou de soi-même, συνεπῶς ὁ ἄνευ τέχνης ποιηθείς· προκειμένου περὶ φυτῶν, ὁ μὴ φυτευθείς, qui n'a pas été planté.

αὐτόπονος, ὁ· [δημ.] mal d'oreilles, ἡ **ὠταλγία**.

αὐτοπροαίρετος, ος, ον· ὁ ἐνεργῶν ἐλευθέρᾳ θελήσει, ἑκούσιος, volontaire; ἐλεύθερος, libre.

αὐτοπροαιρέτως, [ἐπίρ.] ἑκουσίως, volontairement; de son plein gré; τῇ ἐλευθέρᾳ θελήσει, de sa libre volonté.

αὐτοπρόσωπος, ος, ον· αὐτὸ τὸ ἴδιον πρόσωπον, ὁ παρουσιαζόμενος ὁ ἴδιος, τὸ ἴδιον πρόσωπον, προσωπικός, personnel, elle.

αὐτοπροσώπως, [ἐπίρ.] personnellement; en personne; αὐτὸς ὁ ἴδιος λέγειν ἢ πράττειν.

αὐτόπτης, ὁ, ἡ· ὁ μὲ τοὺς ἰδίους του ὀφθαλμοὺς βλέπων ἢ ἰδών, qui a vu de ses propres

yeux ; || μάρτυς αὐτόπτης, témoin occulaire.

αὐτοπτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐτόπτην, occulaire. § αὐτοπτικός, ή, όν· autoptique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναγόμενος εἰς τὴν αὐτοψίαν (autopsie) ; || βεβαιότης αὐτοπτική, certitude autoptique. § λέγεται ἐπίσης περὶ τοῦ ὅ,τι φαίνεται διὰ τῆς ἁπλῆς ἐπιθεωρήσεως (ἐξετάσεως) ἀντικειμένου τινός, π. χ. αὐτοπτικὴ ἀντίληψις ἀληθείας τινός, perception autoptique d'une vérité ; || αὐτοπτικὴ ἐξέτασις, examen autoptique = αὐτοψία. § αὐτοπτικός, ή, ον· intuitif, ive ; ὁ ἀφορῶν τὴν αὐτοψίαν, ὁ ἀπ' εὐθείας ὁρώμενος· ὁ βλεπόμενος διὰ τοῦ νοὸς ὡς διὰ βλέμματος· [θεολ.] λέγεται περὶ τῆς ἀπ' εὐθείας ὁράσεως, περὶ ὁράματος (vision), καὶ ἰδίᾳ τῆς τοῦ Θεοῦ, ἤτοι θεοπτία.

αὐτοπτικῶς, [ἐπίρ.] intuitivement, adv. κατὰ τρόπον αὐτοπτικόν, d'une manière intuitive ; δι' αὐτοψίας, par vision intuitive ; || τὸ βλέπειν τὸν Θεὸν αὐτοπτικῶς, voir Dieu intuitivement.

αὐτορρύθμισις, εως, ἡ· autorégulation, n. f. (si, αὐτός, soi-même καὶ ῥύθμισις, régulation). ῥύθμισις μηχανῆς ἀφ' ἑαυτῆς τῇ βοηθείᾳ εἰδικοῦ ὀργάνου καλουμένου ἀτμορρυθμιστοῦ.

αὐτορρυθμιστής, οῦ, ὁ· autorégulateur trice, n. et adj. (αὐτὸς καὶ ῥυθμιστής, régulateur). ὁ ῥυθμίζων τι ἀφ' ἑαυτοῦ· || καὶ ὡς ἐπίθετον αὐτορρυθμιστικός, π. χ. ὀχετογνώμων αὐτορρυθμιστικός, vanne autorégulatrice.

αὐτός, αὐτή, αὐτό· γεν. αὐτοῦ· ὁ ἴδιος même ; (ἀρχαῖον) icelui, icelle ; || αὐτός, lui, il, elle, eux ; ὡς προσωπ. ἀντων. διὰ τὸ 3ον πρόσωπον· || — νομίζει ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάμῃ, il croit, qu'il est en droit de le faire ; || δὲν εἶνε πλέον αὐτός, il n'est plus lui-même ; || — μὲ ἄλλους δύο, lui troisième; || — μοῦ τὸ ἔδωσε, c'est lui qui me l'a donné ; || περὶ αὐτοῦ ὁμιλῶ, c'est de lui que je parle ; || μὴ ὁμιλῆτε πλέον περὶ αὐτοῦ [τοῦ πράγματος], n'en parlez plus ; || μὴ ἔχετε πεποίθησιν εἰς αὐτόν, ne vous y fiez pas; || ἦλθε μετ' αὐτῶν, il est venu avec eux. § αὐτός, ή, ό (ἀντων. δεικτ.) (ἀρσ.), οὗτος, τούτου, celui ; celui-ci (celui-là) ; (θηλ.) αὕτη, ταύτης, celle, celle-ci (celle-là) ; (οὐδ.) τοῦτο, τούτου, ce (πρὸ συμφώνου), cet (πρὸ φωνήεντος), (οὐδ. ἀπόλ.) ceci, cela [καὶ οἰκ.] ça ; || αὐτὸν ἀγαπῶ ὑπὲρ πάντας τοὺς φίλους μου, c'est celui de mes amis que j'aime le plus ; || ἰδοὺ πολλὰ ὑφάσματα, αὐτὸ πάρετε. voilà plusieurs étoffes, prenez celui-ci ; || μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις, en ces propres termes ; || αὐτὸ εἶνε ποῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποφέρω, c'est ce que je ne puis souffrir ; || μόνον αὐτὸ σοῦ λέγω. [φρ.], je ne vous dis que cela (ça) ; || τί μ'αὐτό, τί πρὸς αὐτό ; [φρ.] qu'est-ce que cela fait ? à quoi cela sert ? || δι' αὐτὸ ἤθελε νὰ φύγῃ, voilà pourquoi il voulait partir ; || [καὶ ἐλλειπτικῶς] κατ' αὐτάς, ces jours-ci ; || μ'αὐτὰ καὶ αὐτὰ [φρ.], de cette manière (de cette façon) là ; || ὅλα αὐτὰ εἶνε ἰδικά μου, tout cela est à moi ; || αὐτὰ εἶπε, voilà ce qu'il a dit ; || αὐτὸ σὺ δὲν θὰ τὸ ἔκαμνες, vous n'en auriez pas fait autant. § [ἐνάρθρως ἢ μετ' ἀντωνυμιῶν] ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό, même, le même ; || τὸ αὐτὸ ἔνδυμα, le même habit ; || εἶνε τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ils sont du même âge; || εἴμεθα τῆς αὐτῆς δυνάμεως, nous sommes de force égale ; || εἶνε τὸ αὐτὸ [φρ.], c'est la même chose ; c'est égal ; autant vaut ; || δὲν δύναμαι νὰ εἴπω τὸ αὐτὸ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, je n'en puis dire autant de son frère ; || τὸ αὐτὸ εἶνε νὰ ὁμιλῇ τις μὲ κωφόν, autant vaudrait parler à un sourd ; || κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς πέρυσι, de la même manière que l'année passée ; || εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον, ὅπου ..dans la même chambre; où. . . . || ἐγὼ αὐτός, moi-même ; σὺ αὐτός, toi-même ; σὺ αὐτή, toi-même ; αὐτὸς ὁ ἴδιος (οὗτος), lui-même ; || αὐτὸς ἐγώ, moi-même ; || αὐτὸς ἐκεῖνος, celui-là même ; || σεῖς αὐτοί, vous-mêmes ; || αὐτὸ τοῦτο, cela même ; || αὐτὸς ἑαυτὸν μισεῖ, il se hait lui-même ; || [καὶ μετ' ὀνόματος], αὐτοὶ οἱ φίλοι του (οἱ φίλοι του αὐτοὶ) τὸν ἀπηρνήθησαν, même ses amis (ses amis même[s]) l'ont renié ; || καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπηρέται ἀναμιγνύονται, il n'est pas jusqu' aux domestiques qui ne s'en mêlent ; || τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς [φρ.], c'est toujours la même histoire; c'est toujours la même chanson ; || συνῆλθον ἐπὶ τὸ αὐτό, ils se réunirent dans le même lieu ; || ἐν ταυτῷ [φρ. ἐπιρρημ.], en même temps; à la fois; || ἐπὶ ταὐτοῦ [φρ. ἐπιρρημ.], exprès=πρὸς τοῦτο. § [ἡ γενικὴ ἀντὶ κτητικῆς ἀντωνυμίας] son, sa, leur, leurs ; || ἡ Αὐτοῦ (Αὐτῆς) Μεγαλειότης, Sa Majesté; || αἱ Αὐτῶν Ὑψηλότητες, Leurs Altesses ; || ἡ ὑπομονὴ αὐτοῦ εἶχεν ἐξαντληθῇ, sa patience était épuisée ; || τὸ δρᾶμα εἶνε μέτριον καὶ ἡ ἐπιτυχία αὐτοῦ ἀμφίβολος, la pièce est médiocre, le succès en est douteux. § [ἡ γενικὴ ἐπιρρημ.] βλ. αὐτοῦ. § [ὡς ἐπίθετον] ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτὸ = ὁ ἴδιος, ὅμοιος, identique, adj. π. χ. δύο καὶ δύο εἶνε τὸ αὐτὸ μὲ τὸ τέσσαρα, deux et deux sont identiques aux quatre.

αὐτόσε, [ἐπίρ. τοῦ αὐτὸς] εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, vers ce lieu (même) ; là (même) ; y ; || οἱ μεταβαίνοντες αὐτόσε, ceux qui s'y rendent.

αὐτόσιτον, τό· autosite, n.m. [ζῳολ.] τὰ τρεφόμενα ἀφ' ἑαυτῶν· || αὐτόσιτος, ος, ον· autositaire, adj. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ διὰ τῶν ὀργάνων του τρεφόμενος.

αὐτοστηθοσκόπιον, τό· autostéthoscope (sté-toss, αὐτός, soi-même ; στῆθος, poitrine καὶ σκοπέω, examiner), n. m. στηθοσκόπιον τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ στηθοσκοπηθῇ μόνος του.

αὐτόστιλπνος, ος, ον· autopside, βλ. αὐτολαμπής.

αὐτοστιγμεί, [ἐπίρ.] τὴν ἰδίαν στιγμήν, à l'instant (même) ; instantanément.

αὐτοσυντήρησις, ἡ· συντήρησις δι' ἑαυτοῦ, subsistance par soi-même.

αὐτοσυντήρητος, ος, ον· ὁ συντηρούμενος ἀφ' ἑαυτοῦ, qui subsiste par soi-même.

αὐτοσυντηροῦμαι, συντηροῦμαι ἀφ' ἑαυτοῦ, subsister par soi-même ; ἐπαρκῶ (δι' ἐμαυτόν), se suffire.

αὐτοσύστατος, η, ον· αὐτὸς ἑαυτὸν συνιστῶν, ὁ συσταινόμενος ἀφ' ἑαυτοῦ, qui se recommande de (qui se présente) soi-même.

αὐτοσχεδιάζω, μέλ. άσω, improviser, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπρομελετήτως, χωρὶς προπαρασκευὴν κάμνω τι, faire à la hâte ; σχεδιάζω, ébaucher. § —, improviser, ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου, ἐπίσης ἐκτελῶ ἀπρομελετήτως μέλος ἢ ᾆσμα, καὶ ἐν οὐδετέρᾳ ἐννοίᾳ ὁμιλῶ ἢ πράττω τι ἄνευ σκέψεως, ἀπερισκέπτως, parler ou agir sans réflexion. § [ναυτ.] αὐτοσχεδιάζω (ἱστόν, κεραίαν, κτλ.), gréer de fortune (un mât, une vergue, etc.) ; κατασκευάζω προσωρινόν τινα αὐτοσχέδιον ἱστόν, κεραίαν, βλ. καὶ αὐτοσχέδιος.

αὐτοσχεδιάζων, ουσα, ον· βλ. αὐτοσχεδιαστής.

αὐτοσχεδίασις, εως, ἡ· ὁ αὐτοσχεδιασμός.

αὐτοσχεδίασμα, ατος, τό· τὸ ἐκ τοῦ προχείρου ἢ αὐτοσχεδίως ποιηθέν, ouvrage fait (ou ébaucher) à la hâte, pièce improvisée ; καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἐπιχειρισθὲν ἄνευ προπαρασκευῆς καὶ σκέψεως, impromptu, n. m. ἀπρομελέτητον, πρόχειρον, ὡς ποιημάτιον ἐκ τοῦ προχείρου, κτλ.), ἢ improvisation, n. f. (π. χ. αὐτοσχέδιος ἀπαγγελία, λόγος, μουσική).

αὐτοσχεδιασμός, οῦ, ὁ· ἡ αὐτοσχεδίασις· improvisation, n. f. τὸ πράττειν ἢ ὁμιλεῖν αὐτοσχεδίως, action d'improviser ; βλ. αὐτοσχεδιάζω.

αὐτοσχεδιαστής, οῦ, ὁ· ὁ αὐτοσχεδιάζων· improvisateur, trice, adj. ὁ πράττων ἢ ὁμιλῶν ἄνευ προπαρασκευῆς καὶ σκέψεως, qui fait (agit, ébauche) ou parle à la hâte (sans réflexion) ; ἢ ὁ ἐκτελῶν αὐτοσχέδιον, qui fait un croquis, une levée à vue. § αὐτοσχεδιασταί, improvisateurs, καλοῦνται ποιηταὶ παραχρῆμα, ἄνευ προπαρασκευῆς (ἐξ αὐτοσχεδίου, à l'improviste) στιχουργοῦντες περὶ παντοίων θεμάτων.

αὐτοσχεδιαστί, [ἐπίρ.] ἐκ τοῦ προχείρου, à la hâte ; ἄνευ προετοιμασίας, sans préparation ; ἄνευ σκέψεως, sans réflexion ; ἐξ αὐτοσχεδίου, à l'improviste.

αὐτοσχεδιαστικός, ή, όν· πᾶν ὅ,τι λέγεται ἢ πράττεται χωρὶς προετοιμασίαν καὶ σκέψιν, fait à la hâte, ou dit sans réflexion, improvisé, ée ; || λόγος αὐτοσχεδιαστικός, discours improvisé.

αὐτοσχεδίαστος, ος, ον· ὁ γινόμενος αὐτοσχεδίως, fait à la hâte ; αὐτοσχέδιος, improvisé, ée ; σχεδιαγραφηθεὶς ἐκ τοῦ προχείρου, ébauché, ée.

αὐτοσχέδιον, τό· [οὐδ. οὐσ.] croquis, n. m. πρόχειρον ἰχνογράφημα· || ἐπίσης τὸ σχεδίασμα, ébauche, n. f. || ἐπίσης ἡ ἐξ ὄψεως διαγραφὴ (σχεδιαγράφησις), levée à vue. Βλ. εἰς λέξιν ἀναγνώρισις, ὁδήγησις ἀναγνωρίσεως.

αὐτοσχέδιος, ος καὶ α, ον· improvisé, ée, adj. ὁ ἐκ τοῦ προχείρου, τὴν ἰδίαν αὐτὴν στιγμήν, ἀπρομελετήτως, ἄνευ προπαρασκευῆς παρουσιαζόμενος, γινόμενος ἢ σχεδιασθείς, qui est fait (ébauché) à la hâte ; sans préparation, καὶ ἐπὶ χρόνου, παρευθύς, τυχαίως, fortuit, e ; || ἐξ αὐτοσχεδίου, à l'improviste=τυχαίως, παρευθύς, fortuitement ; || ὁ ἐκ τοῦ προχείρου λεγόμενος ἢ γινόμενος, improvisé, ée, adj. § αὐτοσχέδιος, impromptu, adj. § [ναυτ.] αὐτοσχέδιος, κοινῶς ἐγρετίδικος, ὁ πρόσκαιρος, ὁ τυχαῖος, αία, αῖον, de fortune, καλεῖται οὕτω πᾶν πρόχειρον κατασκεύασμα χρησιμεῦον πρὸς προσωρινὴν ἀντικατάστασιν βλαβέντος τινος σκεύους, π. χ. αὐτοσχέδιον πηδάλιον, gouvernail defortune, τὸ προχείρως κατασκευαζόμενον διὰ τῶν ὑπαρχόντων ἐπὶ τοῦ πλοίου δυνατῶν μέσων πρὸς προσωρινὴν ἀντικατάστασιν τοῦ βλαβέντος κυρίου πηδαλίου· || αὐτοσχέδιος ἱστός (κεραία, ἱστίον, κτλ.), mât (vergue, voile, etc.) de fortune ; βλ. καὶ ἐγρετίδικος.

αὐτοσχεδίως, [ἐπίρ.] ἄνευ προπαρασκευῆς, sans préparation ; ἐκ τοῦ προχείρου=ἐξ αὐτοσχεδίου, à l'improviste ; τυχαίως, fortuitement ; || —, ἐκ τοῦ προχείρου, à l'impromptu.

αὐτότατος, ὑπερθ. τοῦ αὐτός, lui-même ; ἀκριβῶς (ἀπολύτως) ὁ ἴδιος, exactement (absolument) le même.

αὐτοτέλεια, ας, ἡ· ὁ χαρακτὴρ τοῦ αὐτοτελοῦς, ἰδιότης ἀντικειμένου εἰς ἑαυτὸ τελειώνοντος, πλήρους ἢ τελείου, qualité d'une chose entière ou parfaite ; ἡ τελειότης, ἡ ἐντέλεια, la perfection. § αὐτοτέλεια, (αὐτός, soi-même καὶ τέλος, fin), autotélie, n. f. ἰδιότης τοῦ εἰς ἑαυτὸ τελειώνοντος ἢ τοῦ προσδιορίζοντος ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ τέλος τῶν πράξεών του. § ἐπίσης ἡ ἰδιότης τοῦ αὐθυπάρκτου, τοῦ ἀνεξαρτήτου, qualité de ce qui subsiste par soi-même ; ἡ αὐθυπαρξία, ἀνεξαρτησία, indépendance, n. f.

αὐτοτελής, ής, ές· ὁ ἐν ἑαυτῷ ἐντελής, parfait en soi-même ; ὁ προσδιορίζων τὸ τέλος του, qui détermine lui même sa fin ; ὁλόκληρος, entier, ère ; ὁ πλήρης, complet, ète ; τέλειος, ἐντελής, parfait, e. § ὁ αὐθύπαρκτος, ὁ ἀνεξάρτητος, indépendant, e, ἤτοι δι' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, qui subsiste par soi-même; || [ταχτ.] εἶμαι αὐτοτελής, être indépendant ; εἶμαι αὐτοτελής = ἀπαρτίζω ἴδιον σῶμα, former corps ; || τάγμα αὐτοτελές, bataillon formant corps ; || λόχος αὐτοτελής, compagnie formant corps.

αὐτοτελῶς, [ἐπίρ.] ὁλοκλήρως, entièrement; τελείως, parfaitement; ἐντελῶς, complètement ; αὐθυπάρκτως, ἀνεξαρτήτως, indépendamment.

αὐτότης, ἡ· αὐτὸ τὸ ἄτομον, ἡ ἀτομικότης, individualité, n. f. ἡ ταυτότης, identité, n. f. ἀντίθετον τῷ ἑτερότης.

αὐτοτομή, ῆς, ἡ καὶ **αὐτότμησις**, εως, ἡ (αὐτός, soi-même, καὶ τομή τμῆσις, action de couper), autotomie, n. f. ἑκούσιος ἀκρωτηριασμὸς γινόμενος ἐπὶ ζώων ἢ ἀτόμων ὅπως ἀποφύγωσι κίνδυνόν τινα.

αὐτοτυπία, ἡ· autotypie, n. f. ἐκαλεῖτο οὕτω κατ' ἀρχὰς ἡ **φωτοτυπογραφία.**

αὐτοῦ, [ἐπίρ. τοπικόν], αὐτόθι, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, dans ce lieu même ; ἐκεῖ, là ; là même ; y ; || — ἤθελα νὰ ζήσω, c'est là que je voudrais vivre ; || σήκω ἀπ' αὐτοῦ, ôtez -vous de là ; || θὰ εὕρῃς αὐτοῦ τὸν θεῖόν μου, vous y trouverez mon oncle ; || αὐτοῦ καὶ αὐτοῦ [φρ.], à peu près ; || ὡς αὐτοῦ καὶ μὴ παρέκει [φρ.], halte là ! § τὴν στιγμὴν καθ' ἣν, au moment (même) où ; μόλις, ὡς, comme; || αὐτοῦ (=αὐτὴν τὴν ὥραν) ποῦ ἤθελε νὰ φύγῃ, comme il allait partir ; || [ναυτ.] αὐτοῦ ! comme-ça ! κέλευσμα διδόμενον πρὸς οἰακιστὴν (πηδαλιοῦχον, homme de barre) ὅπως κυβερνήσῃ τὸ πλοῖον πρὸς τὸν ἀνεμόρρομβον ὃν ἐπέχει, καθ' ἣν στιγμὴν δίδεται τὸ κέλευσμα, ἤτοι ὅπως τηρήσῃ τὴν πορείαν τοῦ πλοίου ὡς ἔχει ἐκείνην τὴν στιγμήν ! || [ναυτ.] αὐτοῦ ! (ἔπεχε!) n'arrivez plus, βλ. **ἐπιδίδω**, arriver.

αὐτοῦ, γενικὴ τοῦ **αὐτός.**

αὐτοῦ, ἀντὶ **ἑαυτοῦ**, de soi-même.

αὐτοῦνος, [δημ.] ὁ· βλ. αὐτός.

αὐτουργέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἐργάζομαι μόνος μου, travailler soi-même, κάμνω τὴν ἐργασίαν μόνος μου, ἄνευ ὑπηρέτου, διὰ τῶν ἰδίων μου χειρῶν, de ses propres mains. § εἶμαι ὁ αὐτουργός, être l'auteur ; βλ. αὐτουργός.

αὐτούργημα, ατος, τό· ἔργον ἴδιον, ἐκ τῶν ἰδικῶν του χειρῶν, ouvrage qu'on fait de ses propres mains.

αὐτουργία, ας, ἡ· ἐργασία διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν, travail que l'on fait de ses propres mains ; κατ' ἐπέκτασιν ἡ ἐμπειρία, pratique ; expérience, n. f. § [νομ.] ἡ ἰδιότης (ἢ πρᾶξις τοῦ αὐτουργοῦ, qualité (ou action) d'auteur [d'un crime].

αὐτουργός, ός, όν· ὁ ἐργαζόμενος, ὁ ἐνεργῶν μόνος του, qui travaille ou qui agit par soi-même ; ὁ κάμνων τι διὰ τῶν ἰδίων του χειρῶν, qui fait une chose (qui agit) par ses propres mains ; l'auteur (d'une chose) ; § [ποιν. δικ.] —, auteur (d'un crime), καλεῖται ὁ διὰ τῆς ἀμέσου αὐτοῦ ἐνεργείας διαπράξας τὸ ἀδίκημα· αὐτουργός, fauteur, trice (d'un crime), ὁ αἴτιος, ὁ δράστης, ὁ ἐκτελῶν πρᾶξίν τινα· || κύριος αὐτουργός, fauteur principal ; || ἠθικὸς αὐτουργός, promoteur, trice ; ὁ προκαλῶν, provocateur, trice; ὁ προτρέπων, παρορμῶν (κυρίως ἐπὶ κακοῦ), instigateur, trice; καλεῖται ὁ ἐκ προθέσεως παρακινήσας ἄλλον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀξιοποίνου πράξεως διά τινος τῶν ἐν τῷ νόμῳ εἰδικῶς διαγεγραμμένων τρόπων.

αὐτούσιος, ος, ον· ὁ αὐτός, qui est le (la) même ; ὁ ἴδιος, ὅπως εἶνε, tel quel ; ὁ μὴ μεταβληθείς, qui n'a pas changé. § [νομικ.] εἰς εἶδος, en nature ; || ἡ παρακαταθήκη ἀποδίδεται αὐτούσιος, le dépôt doit être restitué en nature.

αὐτουσίως, [ἐπίρ.] ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, dans le même état ; εἰς εἶδος, en nature; βλ. αὐτούσιος.

αὐτοφαγία, ας, ἡ· autophagie, n. f. (αὐτός, soi-même, καὶ φαγεῖν, manger) ; συντήρησις τῆς ζωῆς ἔν τινι ὀργανισμῷ ἐν ἀσιτικῇ καταστάσει, διὰ θρέψεως μέρους τῶν ἱστῶν του οἵτινες συντηροῦνται ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἑτέρου καταστρεφομένου μέρους.

αὐτοφάγος, ος, ον· autophage, adj. ὁ ἑαυτὸν φαγὼν ἢ τρώγων, ἢ δι' αὐτοῦ συντηρούμενος· βλ. καὶ αὐτοφαγία.

αὐτοφυής, ής, ές· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φύων, φυτρόνων ἢ αὐξάνων, qui nait (pousse) de soi-même ; ἐν γένει ὅ,τι εἶνε ἀπὸ τῆς φύσεως καὶ δὲν ἔγεινε διὰ τῆς τέχνης, ἀντίθετον τῷ χειροποίητος, ὁ φυσικῶς προερχόμενος, qui vient naturellement ; αὐτοφυής, état natif, ἢ natif, ive ; ὁ φυσικός, naturel, elle ; || αὐτοφυεῖς λιμένες, ports formés par la nature; || τὸ αὐτοφυὲς=ἡ φυσικὴ ἰδιότης ἑκάστου, τὸ **φυσικόν**, le naturel ; ὁ ἄγριος, sauvage ; βλ. **ἀγρίως καὶ** αὐτογενής. § —, natif, χρυσός, πλάτινα (λευκόχρυσος), ἄργυρος, χαλκός, σίδηρος, κτλ. καλοῦνται οὕτως ἐν τῇ ὀρυκτολογίᾳ τὰ μέταλλα ταῦτα, διότι εὑρίσκονται ἐν τῇ φύσει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον καθαρὰ καὶ ἀμιγῆ ξένων οὐσιῶν. Εἶνε μέταλλα φυσικά, ἀχειροποίητα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ τεχνητῶς παραγόμενα.

αὐτοφυῶς, [ἐπίρ. προηγ.] φυσικῶς, naturellement ; sans le secours de l'art.

αὐτοφωνία, ἡ· autophonie, n. f. (αὐτός, soi-même καὶ φωνή, voix) ; ἀπήχησις τῆς φωνῆς, ἐνίοτε ὀδυνηρά, ἣν αἰσθάνεται ὁ ὁμιλῶν.

αὐτοφωνικός, ή, όν· autophonique, adj. τὸ σχετιζόμενον μὲ τὴν αὐτοφωνίαν· || ἀντήχησις αὐτοφωνική, résonnance autophonique.

αὐτόφωνον, ου, τό· autophone, n. m. εἶδος φυσαρμόνικας μετὰ στροφάλου.

αὐτόφωρος, ος, ον· ὁ ἐν τῇ πράξει φωραθεὶς (πιασθείς), pris sur le fait ; ἐπὶ κλοπῇ καὶ ἐν γένει ἐπὶ παντὸς ἐγκλήματος· || ἐπ' αὐτοφώρῳ, en flagrant délit (ἢ sur le fait) ; || συλλαμβάνειν **τινὰ ἐπ'** αὐτοφώρῳ, prendre quelqu'un sur le fait ; || ἐπ' αὐτοφώρῳ (πρᾶξις), ἢ **αὐτόφωρον ἀδίκημα,** flagrant délit, ὑφίσταται, 1ον ὅταν τὸ κακούργημα ἢ πλημμέλημα ἦνε ἐν τῷ πράττεσθαι ἢ ἐπράχθη ἀρτίως· 2ον, ὅταν ὁ κατηγορούμενος εὑρέθη ἐν καιρῷ τῆς κολασίμου πράξεως, ἐγγὺς τοῦ τόπου ἔνθα αὕτη ἐξετελέσθη, μὲ πράγματα, ἐργαλεῖα, ὅπλα καὶ ἄλλα πειστήρια ἢ δείγματα, καὶ 3ον, ὅταν ὁ κατηγορούμενος κατεδιώχθη διὰ δημοσίας κραυγῆς (Ποιν. Δικον. ἄρθρ. 168).

αὐτοφώσφορος, ου, ὁ· autophosphore, n. m. (αὐτὸς καὶ φῶς φέρω, lumineux) ; ὀνομασία διδομένη ἄλλοτε εἰς τὸν φώσφορον.

αὐτοφωτογραφία, ας, ἡ· autophotographie, n. f. φωτογραφικὴ μέθοδος συνισταμένη εἰς τὴν ἐκτύπωσιν σχημάτων ἐπὶ χάρτου ἐμ-

βαπτισμένου εἰς βρωμιοῦχον ἄργυρον, ἄνευ τῆς χρήσεως τῶν συνήθων φωτογραφικῶν ὀργάνων.

αὐτόφωτος, ος, ον· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχων τὸ φῶς, qui a la lumière de soi-même ἢ qui a une lumière propre (inhérente=ἐνυπάρχων φῶς).

αὐτόχειρ, ειρος, ὁ καὶ ἡ· ὁ αὐτοκτόνος, ὁ ἑαυτὸν φονεύων, ὁ διὰ τῆς ἰδίας του χειρὸς φονευόμενος, qui se tue de sa propre main ; ὁ αὐτοκτονήσας, le (la) suicidé(ée), ἢ suicide, n. ‖ ὁ αὐτόχειρ εἶνε δειλὸς φεύγων πρὸ τῆς μάχης (φυγομαχῶν), le suicide est un lâche qui fuit devant le combat.

αὐτοχειρία, ας, ἡ· suicide, n. m. ἑκούσιος θάνατος, διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς προξενούμενος· πάντα τὰ εἴδη τοῦ τοιούτου θανάτου, ἄλλως πῶς ἢ διὰ τῆς χειρὸς συμβαίνοντα ἐκφράζει ἕτερος ὅρος, ἤτοι ἡ συνώνυμος λέξις **αὐτοκτονία, αὐτοκτονῶ,** ἥτις καταλληλοτέρα φαίνεται καθὸ ἐτυμολογικῶς ἐμπεριλαμβάνουσα τὴν ἔννοιαν τῆς γενομένης πράξεως καθ' οἱονδήποτε τρόπον, ὡς καὶ τὸ ἑκούσιον αὐτῆς.

αὐτοχειριάζομαι, δίδω εἰς ἐμαυτὸν διὰ τῆς ἰδίας μου χειρὸς τὸν θάνατον, se suicider ; se donner la mort ; φονεύομαι, se tuer; βλ. αὐτοκτονῶ, αὐτοχειρία.

αὐτοχειροτόνητος, ος, ον· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ χειροτονηθεὶς, ἐκλεχθεὶς, élu (choisi, créé, éée, ἀνακηρυχθεὶς, proclamé) par son propre suffrage (par soi-même).

αὐτοχειροτονοῦμαι, ἐκλέγομαι, χειροτονοῦμαι, ἀνακηρύσσομαι μόνος μου, s'élire, se proclamer soi-même. § ἐγκαθίσταμαι αὐθαιρέτως, s'ériger = γίνομαι μόνος μου ἄνευ ἀδείας.

αὐτοχθονία, ας, ἡ· autochtonéité (tok') n. f. ἰδιότης ἢ κατάστασις τοῦ αὐτόχθονος· λέγουσιν ἐπίσης autochtonie, n. f. καὶ autochtonisme, n. m. ‖ — κατ' ἐπέκτασιν καλεῖται ἡ ἰθαγένεια, naturalité, n. f. (τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου)· ἡ **ἰθαγένεια,** indigénéité, n. f. καὶ indigéneté, n. f. καὶ indigénat. n. m. βλ. λέξιν.

αὐτοχθονικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὸν αὐτόχθονα, autochtonique, adj. τοῦ ἰθαγενοῦς, d'indigène.

αὐτοχθονισμός, οῦ, ὁ· autochtonisme, n. f. βλ. **αὐτοχθονία.**

αὐτόχθων, ων, ον· γεν. ονος· autochtone, adj. (tok') (αὐτός, soi-même καὶ χθών, γῆ, terre) ; ὁ ὢν ἐξ αὐτῆς τῆς χώρας, ὁ καθ' ἑαυτὸ ἐντόπιος, ὁ αὐτοῦ (ἐκεῖ) γεννημένος, ὁ ἰθαγενής, indigène, n. m. **αὐτόχθονες,** autochtones=οὐχὶ οἱ ὡς ἄποικοι ἐκ τῆς ξένης ἐλθόντες, ἀλλ' οἱ πρῶτοι, οἱ ἀρχέγονοι, οἱ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ γεννηθέντες καὶ ἔκπαλαι οἰκοῦντες=οἱ ἰθαγενεῖς, les indigènes ; βλ. καὶ **αὐθιγενής·** τὸ ἀντίθετον τοῦ αὐτόχθων εἶνε **ἑτερόχθων,** étérochtone, οἱ ἐν τῇ ξένῃ γεννηθέντες· προκειμένου δὲ περὶ τῶν Ἑλλήνων οἱ ἐν ταῖς Τουρκικαῖς ἐπαρχίαις γεννηθέντες (Edm. About) ; ‖ ἀρνοῦνται ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἦσαν αὐτόχθονες, on a nié que les Américains fussent autochtones. § [καθ' ὑπέρβασιν] αὐτόχθων, autochtone, καλεῖται ὁ πρὸ ἀμνημονεύτου χρόνου κατοικῶν εἴς τινα χώραν ἢ πόλιν· οἱ Παρισινοὶ αὐτόχθονες, les Parisiens autochtones. § [κατ' ἐπέκτ.] ὁ ἐντελῶς γνήσιος, ὁ πρωτότυπος, ὁ μὴ ἀναμεμιγμένος μὲ ξένα στοιχεῖα, π. χ. συγγραφεὺς αὐτόχθων, écrivain autochtone ; ‖ γλῶσσα αὐτόχθων, langue autochtone, ἡ πρώτη ὁμιλουμένη γλῶσσα εἴς τινα χώραν· ‖ λαὸς αὐτόχθων, peuple autochtone.

αὐτόχλιον, [διάλ. Καρπάθ.] νερὸν θερμανθὲν ἀφ' ἑαυτοῦ.

αὐτόχρημα, [ἐπίρ.] πράγματι, πραγματικῶς, effectivement ; τῷ ὄντι, tout à fait ; καθ' αὐτό, ἐντελῶς, καθ' ὁλοκληρίαν, entièrement ; ‖ εἶνε αὐτόχρημα σχολαστικός, c'est un franc pédant ; ‖ εἶνε αὐτόχρημα ἠλίθιος, il est la bêtise en personne ; c'est un franc benêt ; ‖ αὐτὰ εἶνε αὐτόχρημα συκοφαντίαι, ce sont de pures calomnies.

αὐτόχροος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ ἔχων τὸ ἴδιον φυσικόν του χρῶμα, qui a sa couleur naturelle ; ἐνίοτε, ὁ τοῦ αὐτοῦ χρώματος, de la même couleur ; αὐτόχροα ἢ ἰδιόχροα, καλοῦνται ἐν τῇ ὀρυκτολογίᾳ πάντα τὰ ὀρυκτὰ ὅσων τὸ χρῶμα εἶνε ἰδιότης ἀναφαίρετος τῆς ὕλης αὐτῶν· οὕτως ὁ χρυσός, ὁ χαλκός, ὁ ἄργυρος εἶνε αὐτόχροα σώματα.

αὐτοψία, ας, ἡ· τὸ νὰ βλέπῃ τις μὲ τοὺς ἰδίους του ὀφθαλμούς, action de voir par ses propres yeux ; autopsie, n. f. (αὐτὸς καὶ ὄψις, vue) ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ ἐξέτασις, ἡ ἐπιθεώρησις (ἀντικειμένου τινός), inspection, n. f. ἡ πραγματογνωμοσύνη, expertise, n. f. ‖ ἔξοδα αὐτοψίας, les frais d'expertise. § [ἰατρ.] — συνών. τοῦ νεκροψία ἢ νεκροσκόπησις, autopsie, n. f. ou nécropsie, n. f. καλεῖται ἡ λεπτομερὴς ἔρευνα καὶ ἐξιχνίασις τοῦ πτώματος πρὸς εὕρεσιν τῆς αἰτίας τῆς ἐπενεγκούσης τὸν θάνατον· ἡ νεκροψία περιλαμβάνει οὐ μόνον τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ πτώματος, ἀλλὰ παρατηρεῖ καὶ ἐξετάζει πᾶσαν τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ ἐπιφάνειαν. § [νομ.] —, descente (n. f.) sur les lieux, καλεῖται ἡ δικαστικὴ πρᾶξις, δι' ἧς ὁ δικαστὴς ἐπιχειρεῖ νὰ πεισθῇ διὰ τῆς ἰδίαις αὐτοῦ αἰσθήσεσιν ἀντιλήψεως ἐπὶ ἀνθρώπου ἢ πράγματος περὶ τῆς ἀληθείας τῆς καταστάσεως, τοῦ συμβάντος ἢ πράγματός τινος. § αὐτοψία, ας, ἡ· [θεολ.] intuition, n. f. ἡ ἀπ' εὐθείας καὶ ἄμεσος κάτοψις (ὅρασις) τοῦ Θεοῦ, vision immédiate et directe de Dieu ; ‖ —, vision intuitive.

αὐφαντάκους, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἡ ἀράχνη, araignée, n. f.

αὐφαντουπάν', [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=ἱστὸς ἀράχνης, toile d'araignée.

αὐχενίζω, μέλ. ίσω, περισφίγγω, τὸν λαιμόν, στραγγαλίζω, étrangler ; ‖ —, étrangler, σχηματίζω αὐχένα, περισφίγγω τι ὅπως ἀποτελέσω αὐχένα (λαιμὸν)· ‖ —, σχηματίζω τὸν αὐχένα τῶν πυραύλων, étrangler les fusées.

αὐχενικός, ή, όν· ὁ **αὐχένιος,** ὁ ἀνήκων

εἰς τὸν αὐχένα, du cou ; relatif au cou ou à l'encolure (τράχηλον) ; ὁ τραχηλικός, cervical, e ; || τένων αὐχενικός, ligament cervical.

αὐχενιστήρ, ῆρος, ὁ (ἐκ τοῦ αὐχενίζω)· σχοινίον πρὸς περίσφιγξιν, στραγγαλισμόν, étrangloir, n. m. § —, étrangloir, n. m. ἐργαλεῖόν τι τῶν πυροτεχνουργῶν. § —, corde à saigner ; βλ. σχοινίον ἀφαιμάξεως.

αὐχενοξόος, ου, ἡ· [ὡς οὐσιαστ.] gorgeret (n. m.) ou gorget, ἤτοι ῥυκάνη αὐχενοξόος, δι' ἧς κατασκευάζουσιν ἐστενευμένα μέρη ἐν εἴδει αὐχένων.

αὐχήν, ένος, ὁ· τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων, le derrière du cou ; la nuque=ὁ σβέρκος· ἀνατομικῶς καλεῖται οὕτως ἡ ὀπισθία χώρα τοῦ τραχήλου, ἀφοριζομένη ἐν τοῖς πλαγίοις διὰ γραμμῆς ἀγομένης ἑκατέρωθεν ἀπὸ τῆς μαστοειδοῦς ἀποφύσεως τοῦ κροταφικοῦ ὀστοῦ ἐπὶ τὸ ὕψιστον σημεῖον τοῦ ὤμου. Καλεῖται ἔτι αὐχὴν κατ' ἐπέκτασιν καὶ ὅλος ὁ λαιμὸς γενικῶς, le cou (col); la gorge ; βλ. καὶ λαιμός· || τὸ ὄπισθεν τοῦ λαιμοῦ μέρος, la nuque du cou ; || ἐπιθέτω ἐκδόριον ἐπὶ τοῦ αὐχένος, appliquer un vésicatoire sur la nuque. § [ἱππολ.] αὐχήν, taupe, n. f. ταυτόσημον τοῦ nuque ; βλ. ἰνίον. § αὐχὴν καλεῖται γενικῶς πᾶν στενόν, gorge, n.f. cou, n. m. col, n. m. ἰσθμός, isthme, n. m. στενὸν πέρασμα, passage étroit ; στενὴ κοιλάς, col, défilé ; || — ὄρους, col de montagne, πάροδος ἢ ὑπέρβασις, κοινῶς τὸ δερβένι ἢ τὸ διάσκελον, εἶνε στενὴ διάβασις μεταξὺ δύο ὀρέων, ἥτις ἐπιτρέπει τὴν δίοδον ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἑτέραν πλευρὰν τοῦ ὄρους ἢ ἀπὸ τῆς μιᾶς κοιλάδος εἰς ἑτέραν. Ἡ διάβασις, ἡ ἄμυνα καὶ ἡ ἐπίθεσις αὐχένος (col), ἤτοι στενωποῦ (défilé) εἶνε πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις χρήζουσαι μεγάλης προσοχῆς· || [ἀρχ.] αὐχήν, gorge, n. f. καλεῖται γλυφὴ κοίλη, πλατυτέρα καὶ ὀλιγώτερον βαθεῖα ἀπὸ τὴν σκοτίαν (scotie) ; βλ. λέξιν· || — τροχηλέας (ὁ λαιμός), gorge d'une poulie ; τὸ κοῖλον αὐτῆς μέρος· || — πυραύλου, gorge de fusée ; τὸ ἐστενευμένον αὐτοῦ μέρος· || — τοῦ κυλίνδρου, gorge de cylindre ; || — τῆς σφύρας, (ὅπλου), gorge de chien ; || ἐρειστήριος αὐχὴν (ὅπλου), gorge de butée; || — κλείθρου, gorge d'une serrure ; τεμάχιον ἐκ δύο χυρτῶν βραχιόνων, εὑρισκόμενον ὑπὸ τὸ μέγα ἐλατήριον τοῦ κλείθρου εἰς ὃ ἀνταποκρίνονται οἱ ὀδόντες τῆς βαλάνου (pêne), ὅταν ὁ ὀδοὺς τῆς κλειδὸς (panneton) ἐνεργῇ ἵνα κλειδώσῃ ἢ ἐκκλειδώσῃ· || μικρὸς αὐχήν, gorget, n, m. καὶ gorgeret, n. m ; || [ὀχυρ.] αὐχήν, ένος, ὁ· gorge, n. f. τὸ μέρος τοῦ ὀχυρώματος τὸ ἀντίθετον τῆς προελεύσεως τοῦ ἐχθροῦ. Τὸ ὀχύρωμα εἶνε ἀνοικτὸν κατὰ τὸν αὐχένα (ouvert à la gorge), ὅταν εἰς τοῦτον δὲν ὑπάρχῃ προπέτασμα (parapet), εἶνε δὲ κλειστὸν κατὰ τὸν αὐχένα (fermé à la gorge), ὅταν οὗτος ἦνε ὠχυρωμένος ὅπως καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ ὀχυρώματος μέρη. Ὁ αὐχὴν τοῦ προμαχῶνος (gorge d'un bastion) εἶνε τὸ διάστημα τὸ χωρίζον τὰς γωνίας τοῦ πλευροῦ (angle de flanc ; βλ. γωνία) προμαχῶνός τινος· εἰς τὰς περιβολὰς (redoutes), τὰς διόπτρας (lunettes), τοὺς σφῆνας (redans), κτλ. αὐχὴν εἶνε τὸ ὑπάρχον ἄνοιγμα μεταξὺ τῶν ἄκρων τῶν προσώπων (faces) πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς ἐξεχούσης γωνίας. § αὐχήν, ένος, ὁ· collet, n. m. καὶ ὑποκορ. collerette, n. f. (γενικῶς) χεῖλος ἢ δακτύλιος σχηματιζόμενος ἐξ ἐξοχῆς τοῦ μετάλλου πέριξ ἀντικειμένου τινός, χρησιμεῦον πρὸς σύνδεσιν τοῦ ἐφ' οὗ εὑρίσκεται ἀντικειμένου μετ' ἄλλου τινός, ἢ ὁ σχηματιζόμενος λαιμὸς ἀντικειμένου τινός· || ὁ αὐχὴν τῆς ἀγκύρας, collet de l'ancre ; || ὁ αὐχὴν τῆς θήκης τοῦ φυσιγγίου, collet de l'étui de cartouche. § [ἀτμομ.] αὐχήν, culotte, n. f ; καλεῖται οὕτως ἀγωγὸς ὑπερκείμενος τοῦ καπνοθαλάμου ἀτμολέβητος καὶ σχηματίζων τὴν προέκτασιν δι' οὗ ὁ καπνοθάλαμος ἀποπερατοῦται εἰς τὴν καπνοδόχον· βλ. καὶ κοινωνητήρ.

αὐχμηρός, ά, όν· (ότερος, ότατος)· ξηρός, aride ; στεγνός, sec, sèche ; ἀπεξηραμένος, desséché, ée. § [μεταφ.] ἐνδεής, πτωχός, pauvre ; γλίσχρος, mesquin, ine.

αὐχμηρότης, ητος, ἡ· ξηρασία, aridité, n. f. στέγνη, στεγνότης, ξηρότης, sécheresse, n. f. § [μεταφ.] ἔνδεια, πτωχεία, pauvreté, n. f. γλισχρότης, mesquinerie, n. f.

αὐχμός, οῦ, ὁ· ἡ ξηρασία, aridité, n. f. στέγνη, στεγνότης, sécheresse, n. f. ἀνομβρία, manque de pluie, στεγνότης, sécheresse. § [μεταφ.] ἔνδεια, πτωχεία, pauvreté, n. f. § [ναυτ.] αὐχμός,=κουφόβρασις, temps lourd et chaud ; βλ. καιρός.

αὐχμώδης, ης, ες· ξηρός, aride, adj. ὁ αὐχμηρός.

ἀύψι, [διάλ. Καρπάθ.] καὶ μαέψι=ὑψηλά.

ἀφάγετος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ φαγών, ὁ ἀφάγωτος.

ἀφαγία, ἡ· [δημ.]=ἀφαγιά, νηστεία, ἀπ' τὴν ἀφαγίαν ἀπέθανε τῆς πείνης.

ἄφαγος, ὁ· [δημ.] ὁ τρώγων πολὺ ὀλίγον, ὀλιγόφαγος.

ἀφάγωτος, η, ον· ὁ μὴ φαγωθείς, non mangé, ée ; ὁ μὴ φαγών, qui n'a pas mangé; ὁ νῆστις, qui est à jeun. § ὁ μὴ τρωγόμενος, qui n'est pas bon à manger, immangeable, adj.=ὁ ἄβρωτος, ὁ μὴ βιβρωσκόμενος· || τὸ ἄρτυμα τοῦτο εἶνε ἄβρωτον (δὲν τρώγεται), ce ragoût est immangeable ; βλ. καὶ ἄβρωτος.

ἀφαίμαξις, εως, ἡ· saignée, n, f. ἡ φλεβοτομία· μικρὰ ἐγχείρησις ἧς σκοπὸς εἶνε ἡ ἀφαίρεσις ποσότητός τινος αἵματος ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ἀνθρωπων ἢ τῶν ζῴων. § [μεταφ.] λέγεται ἡ λῆψις παρὰ προσώπου χρηματικῶν ποσῶν ἄνευ ἐλπίδος ἐπιστροφῆς.

ἀφαιμάσσω, μέλ.άξω·saigner,[κυρ.καὶμεταφ.] φλεβοτομῶ, ἐκτελῶ ἀφαίμαξιν, tirer du sang.

ἀφαιρεματικός, ή, όν· abstrait, e (φιλοσ.) ὁ θεωρῶν τι καθ' ἑαυτό, fait par l'abstraction ; || ὁ ἀφαιρῶν, qui soustrait.

ἀφαιρέσατε, τὸν τροχόν, κτλ. enlevez la roue ; βλ. εἰς παράγγελμα, commandement.

ἀφαίρεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφαιρεῖν, ἀποχωρίζειν, action de retrancher (d'enlever, d'ôter), retranchement ; enlèvement ; ἀφαίρεσις, ἡ ἔκπτωσις ἀπό τι, τὸ ἀφαιρούμενον ἢ ἐκπιπτόμενον ποσὸν ἔκ τινος λογαριασμοῦ, κτλ. déduction, n.f. || [ναυτ.] — τῆς ἕλικος, enlèvement de l'hélice, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαρμόζειν καὶ ἀνυψοῦν τὴν ἕλικα· || — τοῦ ἰξοῦ, dégluement, n. m. ἀπογλοίωσις· || ἀφαίρεσις, ἡ ἄρσις κεκτισμένου ἢ ἐσφραγισμένου πράγματος, dépose, n. f. || —, ἀποκοπή, défalcation, n. f. || ἡ ἄρσις, ἐξαγωγή, enlèvement, n. m. || — τμήματός τινος ἐξ ἑτέρου, ἀποκοπή, retranchement, n. m. || ἡ ἀφαίρεσις τῆς συντάξεώς του τὸν περιήγαγεν εἰς ἔνδειαν, le retranchement de sa pension l'a réduit à la misère ; || μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν κληροδοτημάτων, déduction faite des legs ; || ἡ ἀφαίρεσις τῶν ἐξόδων, la défalcation (déduction) des frais ; || [ἐμπορ.] — (ποσότητος ἐκ ποσότητος, τάρας), déduction, n. f. ἐπίσης défalcation, n. f. || [ἐμπορ.] —, παραχώρησις διὰ διαφορὰν ποιότητος, bonification, n. f. βλ. καὶ ἀφαιρῶ· ἐπίσης don, ἡ ἀφαίρεσις, déduction ; || ἀφαιρέσει τῶν ἐξόδων, tous frais déduits ; || — ζυγιστικῶν, don de balance ; || — διὰ χαρτίον καὶ σπάγγους, don pour ficelle et papier ; || ἀφαίρεσις τῆς ἰλύος (vase), dévasage, n. m. ἀφαίρεσις τοῦ πηλοῦ (boue), ébouage, n. m. || ἀφαίρεσις τηλεγραφικῶν γραμμῶν, relèvement des lignes télégraphiques ; || — τοῦ βαθμοῦ, suppression de grade. § [μαθημ.] ἀφαίρεσις, soustraction, n. f. ἡ ἐκ δοθέντος τινος πλήθους πραγμάτων ἐξαγωγή τινων ἢ καὶ πάντων· εἶνε φανερὸν ὅτι ἡ τοιαύτη πρᾶξις εἶνε ἀντίθετος τῆς προσθέσεως· ὁ μὲν πρῶτος ἀριθμός, ὁ μείζων, ἐξ οὗ ἀφαιρεθήσεται ὁ δεύτερος καλεῖται μειωτέος ἢ ἀφαιρέτης, ὁ δὲ δεύτερος ἀφαιρετέος· || κάμε τὴν ἀφαίρεσιν, faites la soustraction. § [φιλοσ.] ἀφαίρεσις, abstraction, n. f. συλλογιστικὴ καὶ ἐξεταστικὴ λειτουργία τῆς διανοίας, τουτέστι νοερά τις ἐνέργεια ἢ πρᾶξις, δι' ἧς ἀφαιροῦμεν ἢ χωρίζομεν ἀντικείμενά τινα ἀπὸ ἄλλων ἢ ἔννοιάν τινα καὶ ἰδιότητα ἔκ τινος συγκεκριμένου καὶ συνθέτου ἀντικειμένου· || ἐξ ἀφαιρέσεως, par abstraction. § [γραμμ.] ἀφαίρεσις, aphérèse, n. f. ἀποκοπὴ γράμματος ἢ συλλαβῆς, π. χ. lors ἀντὶ alors, rétranchement d'une syllabe initiale ; λέγεται ἡ ἀποβολὴ ἀρκτικοῦ βραχέος φωνήεντος λέξεως ἑπομένης μετὰ τὸ τελικὸν μακρὸν φωνῆεν ἢ τὴν δίφθογγον λέξεως προηγουμένης, οἷον «μὴ πίδηλον τὴν τύχην πολλοῖς ποιῆς» ἀντὶ μὴ ἐπίδηλον· ἡ ἀφαίρεσις ὅθεν εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς ἐκθλίψεως μεθ' ἧς κοινὸν ἔχει τὸ σημεῖον ('). § ἀφαίρεσις, distraction, n. f. τὸ νὰ ἦνέ τις ἀφηρημένος, être distrait ; ἀπροσεξία, inattention, n. f. τὸ νὰ μὴ προσέχῃ τις. § [χειρουργ.] —, aphérèse, n. f. ἡ ἀποκοπὴ (ablation) περιττοῦ τινος μέρους.

ἀφαιρετέος, α, ον· ὁ ἀριθμὸς ὅστις θ' ἀφαιρεθῇ, nombre à soustraire ; || [ἐμπορ.] ἀφαιρετέος [ἐπὶ ποσῶν, ἐξόδων], à déduire.

ἀφαιρέτης, ου, ὁ· ὁ ἐξ οὗ ἀφαιροῦσι, de qui on soustrait ; ὁ μειωτέος εἰς τὴν ἀριθμητικὴν πρᾶξιν ἀφαίρεσιν.

ἀφαιρετική, ῆς, ἡ· (γραμμ. ἐνν. πτῶσις, cas), ablatif, n. m. πτῶσις τῆς λατινικῆς γλώσσης, ἣν δὲν ἔχει ἡ ἑλληνική, σημαίνει δὲ πρῶτον καὶ κυρίως τὴν ἀπό τινος ἀπομάκρυνσιν (τὸ πόθεν)· ἐπίσης ἔχει σημασίαν ὀργανικήν, τοπικὴν καὶ χρονικήν. Ἡ Ἑλλ. γλῶσσα ἀναπληροῖ τὴν ἀφαιρετικὴν ἐν μὲν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ διὰ τῆς γενικῆς ἐμπροθέτου ἢ ἀπροθέτου, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς διὰ τῆς δοτικῆς.

ἀφαιρετικός, ή, όν· ὁ ἀφαιρῶν, ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀφαιρεῖν, propre à ôter, à enlever, à retrancher. § —, de déduction ; de soustraction.

ἀφαιρετός, ή, όν· ὁ δυνάμενος ν' ἀφαιρεθῇ, νὰ χωρισθῇ, qu'on peut ôter (enlever, retrancher) ; ὁ πρόσθετος, postiche ; || —, volant, e ; πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ μετακινηθῇ ἢ ν' ἀφαιρεθῇ· || κλῖμαξ ἀφαιρετή, escalier volant. § [ναυτ.] ἀφαιρετός, ή, όν· δημωδῶς ἐγρετίδικος, η, ο, volant, e, λέγεται διὰ πᾶν ἀντικείμενον ὅπερ δὲν εἶνε μονίμως τεθειμένον, ἀλλὰ δύναται νὰ προσαρμόζηται καὶ ἐξαρμόζηται κατὰ τὸ δοκοῦν. Οὕτως ἀφαιρετὴ ἕλιξ (hélice volante, βλ. ἕλιξ) τῶν ἀτμοκινήτων πλοίων δύναται νὰ ἐξαρμοσθῇ καὶ ἀπαρτηθῇ μέχρι τινὸς χάριν τῆς ἱστιοπλοΐας· || [ναυτ.] ἀφαιρετὸν κατάστρωμα, pont volant, βλ. κατάστρωμα (pont) ; || [ναυτ.] ἀφαιρετὸν ἀκάτιον, βλ. ἀκάτιον.

ἀφαιρῶ (έω), μέλ. αἰρήσω, μεταγεν. αἰρέσω· ἀόρ. ἀφεῖλον, ἀφήρεσα· πέρνω τι ἀπό τι (τινί τι), ἀντίθετον τοῦ προσθέτω, enlever, ôter (une chose d'une autre ou une chose à qu'un); || —, ἀποχωρίζω, χωρίζω, ἀποκόπτω, retrancher ; || —, ἐκπίπτω, déduire ; ἀποκόπτω, défalquer ; || [ἐμπορ.] — [ποσότητα ἀπὸ ποσότητα, τάραν, κτλ.], déduire, défalquer ; || [ἐμπορ.] ἀφαιρῶ (=κάμνω παραχώρησιν διὰ διαφορὰν ποιότητος), bonifier ; || ἀφαιρουμένων τῶν ἐξόδων, tous frais déduits ; || εὐαρεστήθητε ν' ἀφαιρέσητε ἐκ τοῦ λογαριασμοῦ ὑμῶν τὸ ποσὸν τοῦτο, veuillez déduire votre compte de cette somme ; || ἀφαιρέσει τῶν ἐξόδων ἅτινα ἐγένοντο διὰ λογαριασμόν μου, déduction faite des frais que vous avez fait pour mon compte; || [μαθημ.] —, soustraire; || —, καταργῶ, supprimer ; || — τὸν βαθμόν τινος, supprimer le grade ; || — ἢ ἁρπάζω τι ἀπό τινος διὰ νὰ τὸ ἔχω ἐγώ, ravir ; ὑπεξαιρῶ, soustraire ; dérober ; || —, αἴρω, enlever ; || — τὸν πυθμένα (ξεπατόνω), défoncer ; || — τὸ ἰξόν, dégluer, ἀπογλοιῶ· || — τὸ κόμμι, dégommer, ἀποκομμιῶ· || — (ἀποστερῶ) τί τινος, dépourvoir ; || [ναυτ.] — (τὴν ἕλικα, τὰ πτερὰ), enlever (l'hélice, les aubes), ἤτοι ἐξαρμόζω καὶ ἀφαιρῶ ἐκ τῆς οἰκείας θέσεως αὐτά· || — κηλῖδα, ôter (enlever) une tache ; || — κλῶνας ἀπὸ τὸ δένδρον, retrancher des rameaux à un arbre ; || — ἕνα ἀριθ-

μὸν ἀπὸ ἄλλον, soustraire un nombre d'un autre ; || ἀφαιρέσατε ἀπὸ τὰ ἐννέα πέντε, μένουν τέσσαρα, ôtez cinq de neuf, il reste quatre ; || δὲν θέλει τίποτε ν' ἀφαιρέσῃ, il ne veut rien retrancher ; || ἀφαιρέσατε τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, déduisez les frais du procès ; || πρέπει ν' ἀφαιρεθῶσιν ὅσα ἐπλήρωσα δι' ἐσᾶς, il faut défalquer ce que j'ai payé pour vous ; || ἐκ τῆς ποσότητος αὐτῆς πρέπει ν' ἀφαιρέσητε τόσα, sur cette somme il faut distraire tant ; || ἑκάστη στιγμὴ μᾶς ἀφαιρεῖ ἓν μέρος τῆς ζωῆς μας, chaque instant nous dérobe une portion de notre vie ; || μοῦ ἀφαιρεῖς τὴν γλυκυτέραν ἐλπίδα μου, vous me ravissez mon plus doux espoir ; || [τακτ.] ἀφαιρῶ στρατεύματα ἔκ τινος θέσεως, ἢ μέρος τῆς φρουρᾶς φρουρίου, ἤτοι ἐλαττώνω τὴν φρουράν, dégarnir une place ; || ἀφαιρῶ, ἐκδύω, ἀποσκευάζω, dégarnir ; || [ναυτ.] ἀφαιρῶ τὸ τοπεῖον (garniture ou gréement) ἱστοῦ, κεραίας, ἱστίου, κτλ. dégarnir un mât, une vergue, une voile, etc ; || [ναυτ.] ἀφαιρῶ, dépouiller, τὰ ἐφθαρμένα τεμάχια ἱστίου τινὸς πρὸς ἐπισκευήν· || [οἰκοδ.] ἀφαιρῶ ἔκ τινος λίθου τὸ γαιῶδες ἢ τὴν μαλακὴν ἐπιδερμίδα ἤτοι τὸ ἁπαλὸν αὐτοῦ μέρος (bousin), ébousiner ; || λίθος ἐξ οὗ ἀφῃρέθη διὰ τῆς σφύρας ἡ μαλακὴ ἐπιδερμίς, pierre ébousinée ; βλ. καὶ λίθος κεκαθαρμένος· || ἀφαιρῶ τὸν ἐποχλέα, βλ. ἀποχλεύω· || ἀφαιρῶ ἐκ τοῦ τύπου τὸ πρότυπον (modèle) démouler=(moule), τὸ ἀντίθετον εἶνε remouler, διαλύω τὸν τύπον· τὸ ἀντίθετον εἶνε remouler, ἀνασυνιστῶ τὸν τύπον, ἤτοι σχηματίζω ἐκ νέου τὸν τύπον, ἐν τῷ πλαισίῳ, μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ πρὸς ἀφαίρεσιν τοῦ προτύπου. § [μεσ.] ἀφαιροῦμαι, ἔχω ἀφαιρέσεις (ἀφηρημάδες), avoir des distractions ; εἶμαι ἀφηρημένος, être distrait ; être abstrait ; λησμονῶ ἐμαυτὸν=λησμονοῦμαι, s'oublier ; || ἤμην ἀφηρημένος, j'étais distrait ; || δὲν εἰξεύρω πῶς ἀφῃρέθην, je ne sais pas comment je me suis oublié; || ἐνίοτε ἀφαιρεῖται, quelquefois il a des distractions (des absences) ; || ἀφηρημένη ἰδέα, idée abstraite.

ἀφαλός, ὁ· [δημ.] βλ. ὀμφαλός.

ἀφάνα, ης, ἡ· [δημ.] [φυτ.] pimprenelle épineuse.

ἀφάνεια, ας, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις ἀφανής, inapparence, n.f. ἀδιορατότης, invisibilité,n.f. § [νομικῶς] ἀφάνεια, absence, n. f. (=αἰφνίδιος ἀπουσία, disparition) καλεῖται ἡ κατάστασις τοῦ προσώπου, περὶ οὗ ἐπὶ πολὺν χρόνον οὐδεμία ὑπάρχει εἴδησις ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ κατοικίᾳ καὶ εἶνε ἀμφίβολον ἂν ζῇ· || ἡ νομικὴ ἀφάνεια κηρύσσεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, l'absence légale est déclarée par le tribunal. § —, τὸ ταπεινὸν τοῦ γένους, τὸ σκοτεινόν, ἡ ἀσημότης, obscurité, n. f. || ἡ ἀφάνεια τοῦ γένους του, l'obscurité de sa naissance.

ἀφανέρωτος, η, ον· ὁ μὴ φανερωθείς, ἐκδηλωθείς, non manifesté, ée ; ὁ μὴ ἀποκαλυφθείς, non dévoilé, ée.

ἀφανής, ής, ές· ὁ μὴ φανερός, ὁ μὴ φαινόμενος, inapparent, e ; ὁ κεκρυμμένος, caché, ée ; ὁ ἀόρατος, invisible ; || [ναυτ.] ἀφανὲς πλοῖον, bâtiment noyé, λέγεται ἐπὶ πλοίου ὅπερ καθίσταται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀφανές, ὅταν ἀπομακρύνηται, ὡς καλυπτόμενον βαθμηδὸν ὑπὸ τῆς σφαιρικότητος τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης· || [οἰκοδ.] ἀφανὴς θύρα, porte perdue, βλ. θύρα· || ἀφανεῖς ἀστέρες, étoiles invisibles, καλοῦνται διά τινα τόπον οἱ ἀστέρες οἱ μηδέποτε εἰς αὐτὸν ἀνατέλλοντες, εἶνε δὲ τοιοῦτοι οἱ ἀπέχοντες τοῦ ἀοράτου πόλου, ὀλιγώτερον τοῦ ὕψους τοῦ πόλου· || ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, en se cachant ; sans paraître = ἀφανῶς, en cachette ; || ἔγεινεν ἀφανής, il disparut ; il s'éclipsa. § —, ἄσημος, obscur, e; ἄγνωστος, inconnu, e; || εἶνε ἀπὸ ἀφανὲς γένος, il est d'une naissance obscure.

ἀφανίζω, μέλ. ίσω· κυρίως κάμνω τινὰ (ἤ τι) ἀφανῆ, ἀόρατον, faire disparaître ; (ἀπο)κρύπτω, cacher ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀφανίζω=καταστρέφω, ruiner ; détruire ; || ἐξολοθρεύω, καταστρέφω, exterminer ; || || ἀφανίζω =χαλνῶ, καταποντίζω, καταβυθίζω, abîmer ; || καταστρέφω, δηῶ, ravager ; || ἀφανίζω, ἐρημῶ, dévaster ; χάνω, perdre ; καταστρέφω, ἀφανίζω, καταρρίπτω, abattre ; || συντρίβω, écraser (στράτευμά τι)· || ἀφανίζω, κατασφάζω, massacrer ; || αἱ κερδοσκοπίαι τὸν ἠφάνισαν, les spéculations l'ont ruiné ; || τὰ ἔτη ἀφανίζουν τὸ κάλλος, les années détruisent la beauté ; || ὁ χρόνος ἀφανίζει τὰ πάντα, le temps consume (détruit, ravage) tout ; || ἡ βροχὴ ἠφάνισε τὰ φορέματά μου, la pluie a abîmé mes habits ; || οἱ βάρβαροι ἠφάνισαν τὸ ῥωμαϊκὸν κράτος, les barbares ont anéanti l'empire romain ; || εἶνε ἠφανισμένος ἀπὸ τὴν λύπην, il est anéanti par la douleur ; || ὅλος σχεδὸν ὁ στρατὸς ἠφανίσθη, presque toute l'armée fut exterminée ; || αἱ κακαὶ συναναστροφαὶ θὰ τὸν ἀφανίσουν, la mauvaise société le perdra ; || ἡ θύελλα ἠφάνισε τοὺς ἀγρούς, l'ouragan a dévasté les champs ; || τὰ κουνούπια μὲ ἠφάνισαν ὅλην τὴν νύκτα, les moustiques m'ont désolé toute la nuit ; || εἶνε ἠφανισμένος (ἄνθρωπος), il est ruiné (perdu ; fini ; coulé) ; || εἶμαι ἀφανισμένος ἀπὸ τὴν κούρασιν, je suis harassé (éreinté ; rompu) ; || ἀφανίσθηκα εἰς τὰ ἔξοδα, j'ai fait de grandes dépenses ; je suis épuisé. § [μέσ.] ἀφανίζομαι, ἐξαφανίζομαι, disparaître ; s'éclipser ; χάνομαι, se perdre ; || ἠφανίσθη ἐντὸς τοῦ δάσους, il disparut dans le bois ; || πῶς ἠφανίσθη τόση δόξα, comment s'est éclipsée tant de gloire ; || ἠφανίσθη ἐντὸς τοῦ πλήθους, il se perdit dans la foule.

ἀφάνισις, εως, ἡ καὶ

ἀφανισμός, οῦ, ὁ· τὸ νὰ γείνῃ τις ἀφανής, action de disparaître ou de faire disparaître, ἡ ἐξαφάνισις, disparition, n. f. ἡ καταστροφή, τὸ χάσιμον, la perte. § ἀφανισμός, ἡ καταστροφή, ruine, n. f. destruction, n. f. || ἡ ἐξολόθρευσις, extermination, n. f. || ἡ

καταστροφή, ravage, n. m. ravagement, n. m. || ἡ καταστροφή, dévastation, n. f. || ἀφανισμός, ἐκμηδένισις, anéantissement, n. m. || ἡ συντριβή, καταστροφή, écrasement, n. m. || ἡ σφαγή, massacre, n. m. || αὐτὸ θὰ ἦνε ὁ ἀφανισμός του, ce sera sa perte (sa ruine); || αὐτὸ ἐπέφερε τὸν ἀφανισμὸν ὅλης τῆς πόλεως, c'est ce qui amena la destruction de toute la ville; || ἡ πολυτέλεια εἶνε ἀφανισμός, le luxe est ruineux.

ἀφανιστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀφανίζων, ὁ καταστροφεύς, destructeur, trice; ravageur, euse; dévastateur, trice; || ὁ ἐξολοθρεύων, exterminateur.

ἀφανιστικός, ή, όν· ὁ δυνάμενος ν' ἀφανίζῃ, νὰ καταστρέφῃ, ruineux, euse; ὁ καταστρεπτικός, destructif, ive; ὁ φθοροποιός, destructeur, trice.

ἀφανόπτερος, ος, ον· aphaniptère, adj. (ἀφανής, πτερόν), ὁ ἔχων τὰ πτερὰ αὐτοῦ ἀφανῆ.

ἀφαντασίωτος, ος, ον· ὁ ἄνευ φαντασίας, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ φαντασθῇ τι, sans imagination; βλ. καὶ φαντασία.

ἀφάνταστος, ος, ον· ὁ μὴ φανταζόμενος, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ φαντασθῇ, qu'on ne peut s'imaginer; qu'on ne peut se faire illusion; inimaginable; qui dépasse tout ce qu'on saurait imaginer; π. χ. des bizarreries inimaginables. § ὅντινα δὲν ἐφαντάσθησαν, qui n'a pas été imaginé; inimaginé, ée. § [μεταγ.] ὁ μὴ ἔχων φαντασίας, qui n'a pas de vanités, etc. βλ. φαντασία.

ἄφαντος, ος, ον· disparu, e; ὁ μὴ φαινόμενος, qui ne paraît point; ἀφανής, inapparent, e; ὁ γινόμενος ἀφανής, qui devient invisible; ἀόρατος, invisible; ὁ ἐξαφανισθεὶς ὡς ἀφανής, qui a disparu; || γίνομαι ἄφαντος, disparaître; ἐκλείπω, s'éclipser; χάνομαι, se perdre; || κάμνω ἄφαντον, faire disparaître; § [νομ.] ἄφαντος, absent, e; καλεῖται τὸ πρόσωπον οὗτινος χάνονται τὰ ἴχνη· βλ. ἀφάνεια· || [διάλ. Καρπάθου]=ἀγενής, εὐτελής.

ἀφανῶς, [ἐπίρ. τοῦ ἀφανής], inapparemment; ἀοράτως, invisiblement; μυστικῶς, secrètement; ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, en cachette. § ἀσήμως, obscurément.

ἀφάπτω, μέλ. ἄψω, décrocher; désaccrocher (=ἐξαγκιστρόω)· § [ναυτ.] ἀφάπτω, κοινῶς ξεκοτσάρω, ἤτοι ἐξαγκιστρόω, ἐξαγκυρίζω, ἐκβάλλω ἐκ τοῦ κόρακος ἢ τοῦ ἀγκίστρου σχοινίον, τρόχιλον ἢ σκεῦος ἠγκυρισμένον εἰς αὐτό· τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ εἶνε ἐνάπτω, crocher.

ἀφαρμάκευτος, ος, ον· ὁ μὴ λαβὼν δηλητήριον, ὁ ἀφαρμάκωτος, non empoisonné, ée; non envenimé, ée.

ἄφαρος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] = ἀνυπόφορος, καὶ ὁ μὴ ὑποφέρων, μὴ ἀνεχόμενός τι.

ἀφαρπάζω, μέλ. άσω καὶ άξω, ἁρπάζω τι ἀπό τινος, enlever de force, ἀποσπῶ, arracher; ἀπάγω, ἀφαρπάζω, ravir. § [μέσ.] ἀφαρπάζομαι, ἐρεθίζομαι, s'irriter; παραφέρομαι. s'emporter; || ἀφαρπάζεται εὔκολα, il est facile à s'emporter; [οἰκιακ.] à prendre la chèvre. § [ναυτ.] —, défoncer. π. χ. θυρὶς ἀφαρπασθεῖσα ὑπὸ κύματος, sabord défoncé.

ἀφασία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ δύνηταί τις νὰ ὁμιλήσῃ, impossibilité de parler; ἡ ἔκτασις, extase, n. f. stupeur, n. f. ἡ κατάπληξις, étonnement, n. m. ἥτις κάμει τινὰ ἄφωνον, βωβόν, qui rend muet; ἄρα ἀφασία = ἀφωνία, mutisme, n. m. ἡ σιωπηλότης, taciturnité, n. f. ἡ ἀφωνία, aphonie, n. f. § —, aphasie, n. f. (α, στερ. καὶ φάσις = ὁμιλία, parole), διατάραξις ἢ ἐντελὴς ἀπώλεια τοῦ ἐνάρθρου λόγου.

ἀφασικός, ή, όν· aphasique, n. m. et adj. ὁ ἐν ἀφασίᾳ εὑρισκόμενος.

ἄφαστον, τό· [διάλ. Οἰνόης] (α-ὑφαντός), τὸ μὴ ὑφασμένον, qui n'est pas tissé, ée.

ἄφατος, ος, ον· ὁ μὴ λεγόμενος, qui ne se dit pas, indicible; ἄφατοι καὶ φατοί, παρὰ τό, ἄρρητοι καὶ ῥητοί· || ἄρρητος, ineffable; || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λεχθῇ, ἰδίως ὁ ἀνέκφραστος, inexprimable.

ἀφάτως, [ἐπίρ. προηγ.] indiciblement, ἀρρήτως, ineffablement; ἀνεκφράστως, inexprimablement.

ἀφαψιδόω-ῶ, [οἰκοδ.] décintrer; **ἐκβάλλω τοὺς ἀψιδοτύπους ἢ τὰ στηρίγματα (καλούπια)** τόξου ἢ θόλου.

ἀφαψίδωσις, εως ἡ· décintrement, n. m. ἡ καθαίρεσις τῶν **ἀψιδοτύπων**· || κιβώτια ἀφαψιδώσεως, boîtes de décintrement; κιβώτια ἄμμου διὰ τὴν ἄρσιν τῶν ἀψιδοτύπων.

ἀφαψίδωτρον, τό· [οἰκοδ.] décintroir, n. m. σφυρίον δίστομον τῶν οἰκοδόμων· τὸ ἓν μέρος αὐτοῦ εἶνε ὁριζόντιον, τὸ δὲ ἕτερον κάθετον.

ἀφέγγεια, ας, ἡ· ἔλλειψις φέγγους, manque de lumière ou d'éclat; τὸ σκότος, ἡ **σκοτίνια**, obscurité, n. f.

ἀφεγγής, ής, ές· (α, φέγγος), ὁ ἄνευ φωτός, qui n'a point de lumière ou d'éclat; ὁ σκοτεινός, obscur, e; sombre.

ἀφεδρών, ῶνος, ὁ· ὁ κῶλος, ὁ **πρωκτὸς** (κατὰ Σουΐδαν), cul, n. m. ὁ ὀπίσθιος, derrière, n. m.

ἀφειδέω, βλ, ἀφειδῶ.

ἀφειδής, ής, ές· (έστερος, έστατος, ὁ μὴ φειδόμενος, qui n'épargne pas; ὁ μὴ οἰκονομῶν, qui ne ménage pas; qui n'est pas économe; ὁ ἄσωτος, σπάταλος, prodigue; ὁ ἐλευθέριος, large; libéral, e; ὁ μεγαλόδωρος, large, γενναιόδωρος, généreux, euse; || ἀφειδὴς λόγων, ὑποσχέσεων, prodigue de paroles, de promesses. § ἀφειδὴς (ἐπὶ καλοῦ), prodigue = μεγαλόδωρος.

ἀφειδία, ας, ἡ· ἡ ἀσωτεία, prodigalité, n. f. βλ. ἀφειδής· ἡ ἐλευθεριότης, largesse, n. f. libéralité, n. f. ἡ μεγαλοδωρία, largesses, n. f. γενναιοδωρία, générosité, n. f. ἡ ἀφθονία, δαψιλεία, profusion, n. f.

ἀφειδῶ (έω), μέλ. ήσω, δὲν φείδομαι, ne pas épargner; δὲν οἰκονομῶ, ne pas ménager

ger ; ne pas économiser ; ἀσωτεύω, prodiguer, ἤτοι ἀφειδῶς παρέχω, δαπανῶ, σπαταλῶ, καταδαπανῶ· || — τῆς ζωῆς, τῆς ὑγείας, prodiguer sa vie, sa santé ; βλ. καὶ ἀφειδῶς· || εἶμαι ἀφειδής, être large, etc. βλ. ἀφειδής.

ἀφειδῶς, [ἐπίρ. τοῦ ἀφειδής] ἄνευ φειδοῦς, sans épargne ; ἄνευ οἰκονομίας, sans économie, ἢ sans ménagement ; μετ' ἀσωτείας, avec prodigalité ; ἀσώτως, prodigalement ; ἐλευθερίως, largement ; δαψιλῶς, ἀφθόνως, à profusion ; || — παρέχω (δαπανῶ, σπαταλῶ, καταδαπανῶ), prodiguer=ἀφειδῶ.

ἀφέλεια, ας, ἡ· ἡ ἁπλότης, simplicité, n. f. ἡ ἀθωότης, naïveté, n. f. συνεπῶς ἀφέλεια, τὸ ἀπονήρευτον, ingénuité, n. f. ἡ φυσικὴ κατάστασις, air naturel ; || ἔχει παιδικὴν ἀφέλειαν, il est d'une naïveté d'enfant ; || αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ ἀφέλεια, c'est pousser trop loin l'ingénuité ; || ἀφέλεια τρόπων, désinvolture, n. f. ἤτοι εὐστροφία μετὰ χάριτος.

ἀφελής, ής, ές, ὁ ἁπλοῦς, simple ; ἀθῶος, naïf, ive ; ἀφελής, ἀπονήρευτος, ingénu, e ; ὁ φυσικός, naturel, elle ; ὁ ἀπέριττος, ὁ ἀνεπιτήδευτος, ὁ μὴ ἐπιτετηδευμένος, non recherché, ée ; non affecté, ée.

ἀφέλκυσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφελκύω (ἀφέλκω), action d'entraîner, d'arracher, de relever ; || [ναυτ.] ἀφέλκυσις (ἐξοκείλλαντος πλοίου), relèvement, n. m.

ἀφελκυστήρ, ῆρος, ὁ· βλ. ἀποσκωριαστήρ.

ἀφελκύω, μεταγ. ἀφέλκω, μέλ. ἕλξω, ἀόρ. ἀφείλκυσα, ἀποσύρω, τραβῶ πρὸς τὰ ὀπίσω τι, entraîner ; ἀποσπῶ τι ἀπό τινος, arracher (une chose, d'une autre). § [ναυτ.] ἀφελκύω ἐξοκεῖλλαν πλοῖον, relever un bâtiment.

ἀφελῶς, [ἐπίρ. τοῦ ἀφελής] ἀθώως, naïvement ; ἁπλῶς, simplement ; ἀνεπιτηδεύτως, sans affectation ; ἀκάκως, μετ' ἀγαθότητος, bonnement.

ἀφενάκιστος, ος, ον· ὁ μὴ φεναχισθείς, ἀπατηθείς, non dupé ; non trompé ;

ἀφεντάνθρωπος, [δημ.] βλ. αὐθεντάνθρωπος.

ἀφέντεμα, τό· [διάλ. Καρπάθ.]=ὑπεράσπισις, προστασία.

ἀφέντης, ου, ὁ· [δημ.] ὁ αὐθέντης, ὁ κύριος, maître, n. m. monsieur, n. m. θηλ. ἀφέντισσα, ἡ κυρία, la maîtresse ; madame ; || —, ὁ προϊστάμενος, ὁ κύριος (τῶν τεχνιτῶν, ἐργατῶν, κτλ.) le patron, θηλ. la patronne ; (δημ.) le bourgeois, la bourgeoise ; || ποῦ εἶνε ὁ ἀφέντης σου, où est votre maître ? || ὁ ἀφέντης τοῦ (ἐργάτου, τεχνίτου, κτλ.) δὲν εἶνε εὐχαριστημένος, son patron (son bourgeois) n'est pas content ; || τί λέγει ὁ ἀφέντης ; que dit monsieur ; Βλ. καὶ αὐθέντης.

ἀφεντιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ εὐγένεια, noblesse, n. f. ἡ εὐγένεια τρόπων, ἤθους, distinction, n. f. || ἔχει πολλὴν ἀφεντιὰν ἐπάνω του, il a l'air très distingué. § —, ἡ αὐθεντία, seigneurie, n. f. || ἡ ἀφεντιά σου, votre seigneurie=ὑμεῖς, vous ; || [εἰρων.] ἀφοῦ ἡ ἀφεντιά του δὲν θέλει, puisque monsieur ne veut pas.

ἀφεντικόν, τό· [δημ.] ὁ κύριος, le maître; τὰ ἀφεντικά, les maîtres ; [δημ.] les bourgeois.

ἀφεντικός, ὁ· [δημ.] ὁ κύριος, monsieur; le patron, [δημ.] le bourgeois ; βλ. ἀφέντης καὶ αὐθεντικός.

ἀφέντρα, ἡ· [δημ.] ἡ κυρία, βλ. αὐθέντρα.

ἀφερέγγυος, ος, ον· ὁ μὴ παρέχων οὐδεμίαν ἐγγύησιν, ἀσφάλειαν, qui n'offre aucune garantie, ὁ ἀναξιόχρεως, insolvable ; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀφερέγγυον, insolvabilité, n. f.

ἀφερεγγυότης, ητος, ἡ· τὸ ἀναξιόχρεων, τὸ ἀφερέγγυον, insolvabilité, n. f.

ἀφερματίζω, κοινῶς ξεσαβουρώνω, délester (un navire), ἐξάγω τὸ ἕρμα πλοίου τινός· βλ. καὶ ἀφερμάτισις.

ἀφερμάτισις, εως, ἡ· καὶ ἀφερματισμός, ὁ· κοινῶς τὸ ξεσαβούρωμα, délestage, n. m. ἐξαγωγὴ τοῦ ἕρματος πλοίου τινὸς ἀπὸ τοῦ κύτους καὶ ἀπόθεσις εἰς τὴν ξηρὰν ἢ εἰς ἕτερον σκάφος, οἷον εἰς φορτίδα, σχεδίαν, κτλ.

ἀφερματισμός, ὁ· βλ. ἀφερμάτισις.

ἀφερματιστής, οῦ, ὁ· délesteur, n. m. ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸν ἀφερματισμόν.

ἀφερματιστικόν, τό· délesteur, n. m. (bateau) ; πλοιάριον περιλαμβάνον τὸ ἕρμα πλοίου πρὸς μεταφορὰν ἀλλαχοῦ.

ἄφερτος, ος, ον· ὁ μὴ φερόμενος, non porté ; ὁ μὴ φερθείς, non apporté. § ὁ ἀφόρητος, ὁ ἀνυπόφορος, insupportable.

ἀφέσιμος, ος, ον· ἐπιδεκτικὸς ἀφέσεως ἢ συγχωρήσεως, rémissible, pardonnable ; || ἀφέσιμοι ἁμαρτίαι, péchés véniels; ἤτοι αἱ ἐλαφραί, αἱ ἀσήμαντοι ἁμαρτίαι. § (ἐπὶ στρατιώτου) ἀφέσιμος, ὁ ἐλευθερόσιμος libérable, ὅστις θ' ἀφεθῇ.

ἄφεσις, εως, ἡ· ἀπόλυσις, τὸ ν' ἀφήσῃ τίς τι, action de lâcher, de relâcher, de laisser partir ; le départ ; le renvoi ; || ἄφεσις (ἐπὶ ἀγώνων), départ, n.m. π.χ. ἡ ἐκκίνησις, τὸ ξεκίνημα ἵππου, δρομέως, κτλ. ἀπὸ τῆς βαλβῖδος ἢ τῆς ἀφετηρίας. § ἄφεσις, ἡ· départ, n. m. ἡ στιγμὴ τῆς ἐκκινήσεως ἀντικειμένου τινός· || — τῆς βολῆς, départ du coup ; || —, tir, n. m. βλ. βεληνεκὲς (portée) ; || —, projection, n. f. βλ. ἐκσφενδόνησις· || —, tir, n. m. βλ. βολή· ἐπίσης τὸ ῥίψιμον (ἀκοντίου), ἐξαποστολή, jet, n. m. § ἡ ἄφεσις, διάλυσις, ἀπόλυσις στρατοῦ, licenciement, n. m. ἐπὶ στρατιώτου, libération, n. f. || — (στρατιωτική), congé, n. m. ἡ μετὰ συμπλήρωσιν ὡρισμένου χρόνου ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεως· || ἔλαβε τὴν ἄφεσίν του, il a été libéré; il a eu son congé (de libération) ; || —, déchargement, n. m. ἡ ἐκ τῶν τάξεων ἀπόλυσις στρατιώτου ἢ ναύτου μετὰ τὴν λῆξιν τῆς θητείας του. § ἄφεσις, ἡ συγχώρησις, pardon, n. m. rémission, n. f. § [ἐκκλ.] ἄφεσις (ἁμαρτιῶν), ἀπόλυσις, absolution, n. f. || — ἁμαρτιῶν, rémission de péchés ; || —, indulgence, n. f. καλεῖται

ἐν τῇ δυτικῇ ἐκκλησίᾳ ἡ συγχώρησις τῶν προσκαίρων ποινῶν τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας εἰς τοὺς ἁμαρτάνοντας διδομένη κυρίως ὑπὸ τοῦ Πάπα· ‖ indulgence plenière, ἀπόλυτος ἄφεσις τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ποινῆς τῆς ἁμαρτίας· ‖ indulgence temporelle, πρόσκαιρος ἄφεσις δι' ὡρισμένον χρόνον· ‖ indulgence perpétuelle, διηνεκὴς ἄφεσις, συγχωροῦσα διὰ πάντα. § [νομ.] ἄφεσις χρέους (ἀποχή), libération, n. f. καλεῖται ἡ διὰ τῆς βουλήσεως τοῦ δανειστοῦ κατάργησις χρέους, ἤτοι ἡ παραίτησις αὐτοῦ, ἥτις καλεῖται καὶ acceptilation, n. f. Ἡ ἄφεσις (acceptilation) καθὼς καὶ ἡ πληρωμὴ ἀποσβαίνουσι τὸ χρέος ipso jure μεθ' ὅλων τῶν παρελκομένων αὐτῷ· ‖ [ἐμπορ.] ἄφεσις (δώρησις χρέους), rémission, n. f.

ἀφεσιμότης, ητος, ἡ· congément, n. m. ἐξουσία τοῦ ἀποπέμπειν τὸν ἐκμισθωτὴν ἀγροῦ μετ' ἀποζημίωσιν.

ἀφεστηκώς, υῖα, ός, μεμακρυσμένος, éloigné, ée.

ἀφεταιρισμός, οῦ, ὁ· dissociation, n. f. ἡ διακοπὴ ἢ παῦσις τοῦ ἑταιρισμοῦ· μεταφορικῶς δὲ καλεῖται οὕτω πᾶσα παῦσις τῆς συνοχῆς, ἤτοι διάλυσις, ἀποσύνθεσις τῶν μερῶν. § [χημ.] —, dissociation, n. f. καλεῖται ἡ ἀποσύνθεσις χημικῶν ἑνώσεων εἰς ἁπλουστέρας, τῇ προσλήψει θερμότητος, ἐχουσῶν τὴν ἰδιότητα νὰ συντίθηνται πάλιν εἰς τὰς ἀρχικάς, τῇ ἀποδόσει θερμότητος.

ἄφετε τοὺς ῥυτῆρας, abandonnez vos rênes ; παράγγελμα κανονισμοῦ ἱππικῶν ἀσκήσεων· ‖ ἄφετε τοὺς ῥυτῆρας τοῦ χαλινοῦ (ἢ τῆς παραχαλινίδος), abandonnez vos rênes de bride (ou de filet).

ἀφετηρία, ας, ἡ· τὸ μέρος ἀφ' οὗ ἐκίνουν οἱ δρομεῖς ἐν τῷ σταδίῳ, ἱπποδρομίῳ, ἡ κιγκλίς, barrière (d'un lice) ; σημεῖον ἀναχωρήσεως, point de départ; ὅθεν ἡ ἀρχή, le commencement ; ‖ ἀφετηρία=κιγκλίς, φραγμός, barrière, n. f. ‖ ἐξ ἀφετηρίας, à la barrière ; προκειμένου περὶ μονομαχίας διὰ πιστολίου σημαίνει ὅτι, δοθέντος τοῦ σημείου τοῦ πυροβολισμοῦ μετὰ τὴν ἀρχικὴν τοποθέτησιν τῶν ἀντιπάλων, ἕκαστος τούτων δύναται νὰ προχωρήσῃ μέχρις ὡρισμένου ὁρίου, ὅπερ θεωρεῖται ὡς φραγμός, χωρὶς νὰ ὑπερβῇ τοῦτο, καὶ νὰ πυροβολήσῃ ὁπόταν θέλῃ· ‖ αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ἀφετηρία τοῦ σταδίου του, cela fut son début ; ‖ ἐκ πρώτης ἀφετηρίας [φρ.], de prime abord. § —, repère, n. m. βλ. **ἐπισήμανσις** καὶ **ἀφετήριος γραμμή**. § ἀφετηρία γραμμή, ligne de foi, n. f. γραμμὴ χρησιμεύουσα ὡς ἀρχὴ καταμετρήσεως ἐπὶ τῶν ναυτικῶν χαρτῶν· ‖ βλ. καὶ **ἐξακριβωτικὴ γραμμή**. § [σιδηρ.] ἀφετηρία, point de départ ἢ tête de ligne.

ἀφετήριος, ος, ον· ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς ἄφεσιν, ἀναχώρησιν, de remission ; de pardon. § ὁ δι' ἄφεσιν, ἀναχώρησιν, de départ. § ἀφετήριος γραμμή, trait de niveau ou trait de repère ; βλ. **γραμμὴ στάθμης** ἢ **ἀφετηρίας**. § [ναυτ.] ἀφετήριον, point de départ ; βλέπε **στίγμα ἀναχωρήσεως**. § [στρατ.] ἀφετήριος, de libération ; de congé ; βλ. **ἄφεσις**.

ἀφέτης, ου, ὁ· ὁ ἀφήνων, ὁ ῥίπτων βέλη, ἀκόντια, qui lâche des traits, des javelots. § ἀφέτης, aphète, n. m. ὁ δίδων τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως εἰς τὸ στάδιον, τὰς ἱπποδρομίας, ἤτοι εἰς τοὺς δρομεῖς, ἱππεῖς, κτλ. celui qui donne le signal du départ aux courses, etc. § οἱ ἀφέται (τῶν ἀγώνων) les starters, ὁρίζουσι διὰ τοῦ κεκανονισμένου σημείου τὴν ἀρχὴν τῶν ἀγώνων δρόμου, ἀνακόπτουσι τοὺς δρομεῖς, ἄν τις τούτων προεκδράμῃ, καὶ ἐπιβάλλουσι τοῖς προεκδραμοῦσι τὰς ἐν ταῖς ἀγωνιστικαῖς διατάξεσιν ὁριζομένας ποινάς.

ἀφετικός, ή, όν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ν' ἀφίνῃ, ῥίπτῃ, propre à lâcher, à tirer, νὰ συγχωρῇ, de pardonner, νὰ ἐλευθερώνῃ, de libérer. § [πυρβ.] de tir ; de jet, etc.

ἄφευκτος, ος, ον· ὃν δὲν δύναταί τις ν' ἀποφύγῃ, qu'on ne peut éviter ; qui ne peut être éludé, ἀναπόφευκτος, inéludable, adj. π. χ. ζήτημα ἄφευκτον, question inéludable ; ἀναπόφευκτος, qui ne peut être évité, inévitable ; ἀναπόδραστος, inéluctable; que rien ne peut empêcher, π.χ. ὁ θάνατος εἶνε ἄφευκτος, la mort est inéluctable. § ἀλάνθαστος, βλ. λέξιν, infaillible ; ἀπαραίτητος, indispensable ; de rigueur ; ‖ ἡ ἐπιτυχία εἶνε ἄφευκτος, le succès est immanquable ; ‖ **ἄφευκτος**, ος, ον· **ἀλάνθαστος**, immanquable, adj. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λείψῃ, ὁ ἀφεύκτως συμβησόμενος· ‖ ἐπιτυχία (ἄφευκτος) ἀλάνθαστος, réussite immanquable. [Συνών.] immanquable, infaillible, τὸ δεύτερον λέγεται ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, ἐνῷ τὸ πρῶτον λέγεται μόνον ἐπὶ πραγμάτων.

ἀφεύκτως, [ἐπίρ.] inévitablement. § **ἀλανθάστως**, infailliblement ; immanquablement, sans manquer; sans faute; à coup sûr; ‖ θὰ ἔλθω αὔριον ἀφεύκτως, je viendrai demain sans faute ; ‖ πρέπει ἀφεύκτως ν' ἀναχωρήσητε, il faut absolument partir ; ‖ — θὰ ἐπιτύχωμεν, nous réussirons à coup sûr; ‖ **ἀφεύκτως**, ἀναποδράστως, ἀναποφεύκτως, inéluctablement, adj. d'une manière inéluctable.

ἀφέψημα, ατος, τό· τὸ ἀπόβρασμα, τὸ ἀπόζεμα, τὸ βρασθέν, décoction, n. f. καὶ ἀπόζεμα, apozème ; [φαρμ.] καλεῖται οὕτω πᾶσα παρασκευὴ τῶν ὑδρολύτων φαρμάκων, γινομένη διὰ ζέσεως τῶν φαρμακωδῶν οὐσιῶν μετὰ τοῦ ὕδατος, πρὸς ἀφαίρεσιν ἀπ' αὐτῶν παντὸς ἐν ὕδατι διαλυτοῦ στοιχείου· ‖ —, τὸ ἀπόζεμα, φύλλων ἀνθέων, κτλ. [ξεν.] ἡ τιζάνη, la tisane, κοινῶς τὸ ζεστόν· βλ. καὶ **ἔγχυμα**, infusion, n. f.

ἀφεψηματέγχυμα, ατος, τό· [φαρμ.], décocti-infusion, n. f. καλοῦσιν οὕτω τὴν χωριστὰ παρασκευὴν τοῦ τε ἀφεψήματος καὶ τοῦ ἐγχύματος, καὶ εἶτα τὴν ἀνάμιξιν τῶν δύο τούτων διαλυμάτων.

ἀφέψησις, εως, ἡ· ἡ ἄφεψις, ἡ πρᾶξις τοῦ βράζειν τι, τὸ βράσιμον, décoction, n. f. βλ. **ἀφέψημα** καὶ **ἀφέψω**.

ἄφεψις, εως, ἡ· ἡ ἀφέψησις.

ἀφέψω, μέλ. εψήσω, βράζω τι πολλὴν ὥραν ὥστε νὰ χυλώσῃ, νὰ μείνῃ κάτι τι, faire cuire; faire une décoction de; décocter; βλ. ἀφέψημα.

ἀφή, ῆς, ἡ· τὸ νὰ ἅπτεταί τις, νὰ ἐγγίζῃ, πιάνῃ ἢ ψηλαφᾷ, ἡ αἴσθησις τῆς ἀφῆς, sens de toucher; συνεπῶς ἀφή = toucher, n. m. tact, n. m. [φυσιολ.] αὐτὴ εἶνε μία τῶν αἰσθήσεων, δι' ὧν ὁ ὀργανισμὸς συγκοινωνεῖ ἀπ' εὐθείας μετὰ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸν κόσμου· ‖ αὐτὸ γνωρίζεται διὰ τῆς ἀφῆς, cela se connait au toucher; ‖ ἡ αἴσθησις τῆς ἀφῆς, la sensation du tact. § ἀφή, ἡ πρᾶξις τοῦ ἅπτειν, ἀνάπτειν, action d'allumer; τὸ ἄναμμα, allumage, n. m. ‖ περὶ λύχνων ἀφάς, à la nuit close, ἤτοι ἅμα τῇ ἀρχῇ τῆς νυκτός, ὅτε ἀνάπτουσι φῶς.

ἀφηγέομαι, βλ. ἀφηγοῦμαι.

ἀφήγημα, ατος, τό· (τὸ πρᾶγμα) narration, n. f. τὸ διήγημα, conte, n. m.

ἀφηγηματικός, ή, όν· ὁ διηγηματικός κατὰ διηγηματικὸν τρόπον, narratif, ive. § [μουσ. νεολ.] récitatif, ive.

ἀφηγηματικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀφηγηματικόν, d'une manière narrative (récitative) sous forme de narration.

ἀφήγησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφηγεῖσθαι, narration, n. f. ἡ διήγησις, récit, n. m. ἡ ἱστόρησις.

ἀφηγητής, οῦ, ὁ ἀφηγούμενός τι, narrateur, trice, adj. ὁ διηγούμενός τι, raconteur, euse; conteur, euse.

ἀφηγκράζομαι, [δημ.] καὶ

ἀφηγκριοῦμαι, [δημ.] ἀπὸ τοῦ ἐπακροάζομαι) προβάλλω τὸ οὖς, ὠτακουστέω, prêter l'oreille; écouter; être aux écoutes.

ἀφηγοῦμαι (έομαι-οῦμαι), narrer; διηγοῦμαι, ἐξιστορῶ, συνώνυμον τοῦ conter; raconter; ἐξηγῶ πᾶν τὸ γεγονός, faire le récit de.

ἀφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ· ὁ ὑπερβὰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, ἢ μᾶλλον τὴν ἔφηβον ἡλικίαν, qui a passé l'âge de puberté; ὁ ἔφηβος, adulte, adj. ἢ μᾶλλον ὁ ἀνὴρ γενόμενος.

ἀφήλιον, τό· [ἀστρ.] aphélie, n. m. πλανήτου τινὸς ἢ κομήτου περιοδικοῦ ὀνομάζεται τὸ σημεῖον τῆς περὶ τὸν ἥλιον τροχιᾶς αὐτοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ὁ πλανήτης ἢ κομήτης, εἰς τὴν μεγίστην αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπόστασιν· τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ εἶνε τὸ περιήλιον (périhélie).

ἀφηλόω-ῶ, μέλ. ώσω, déclouer, ἢ ἐξηλόω-ῶ, κοινῶς ξεκαρφώνω, ἀφαιρῶ τοὺς ἥλους ἀπὸ τὰ διάφορα ξύλα ἢ σίδηρα σκάφους τινός, σανιδώματος, κτλ. βλ. καὶ ἀποκαθηλῶ.

ἀφήλωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφηλοῦν, τὸ ξεκάρφωμα, déclouage, n. m. βλέπε ἀφηλόω· ‖ —, βλ. ἀποκαθήλωσις, désenclouage.

ἀφημένος, η, ον· παθ· παρακ. τῆς μετοχῆς τοῦ ἀφίνω, laissé, ée; abandonné, ée, etc.

ἀφημερεύω, μέλ. εύσω, λείπω ἢ εἶμαι ἀπὼν μίαν ἡμέραν, passer un jour dehors; s'absenter un jour entier.

ἀφήνω, βλ. ἀφίνω.

ἀφηνιάζω, μέλ. άσω, ἀπολύομαι τῶν ἡνίων, δὲν ὑπακούω εἰς τὰς ἡνίας (περὶ ἵππων καὶ μεταφ.), prendre le mors aux dents. § [ἱππευτ.] —, s'emporter, κοινῶς παίρνω καὶ ἡ ἀφηνίασις καὶ ἀφηνιασμὸς τοῦ ἵππου, κοινῶς τὸ πάρσιμο, l'action de s'emporter; emportement (d'un cheval); ‖ ἀφηνιάζειν, faire échapper son cheval de la main; ‖ ἐπίσης ἐν τῇ ἱππευτικῇ, ἀφηνιάζειν, se brouiller, λέγεται ἐπὶ ζωηρῶν καὶ λίαν νευρικῶν ἵππων, οἵτινες κατὰ τὰ βαδίσματα καὶ τὰς κινήσεις συγχίζονται μὴ ἐννοοῦντες τί πράττουσι, συνεπῶς μὴ ὑπακούοντες εἰς οὐδένα ἱππευτικὸν κανόνα· ‖ [μεταφ.] εἶμαι ἀπειθής, être indocile, désobéissant, e; récalcitrant, e; ἀπειθῶ, regimber, ἐπὶ ἵππων καὶ ἡμιόνων λακτίζω ἀντὶ νὰ προχωρῶ· ‖ —, παραφέρομαι, s'emporter (κυρίως καὶ μεταφορ.)· ‖ —, ἐπαναστατῶ, στασιάζω, se révolter; καὶ ἐν γένει ἀποσκιρτῶ, ἐγκαταλείπω, abandonner.

ἀφηνίασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφηνιάζειν, emportement, n. m. βλ. ἀφηνιάζω· ‖ ἡ ἀπείθεια, indocilité, n. f. ἡ ἀνυπακοή, désobéissance, n. f. ἡ ἀποστασία, révolte, n. f.

ἀφηνιασμός, οῦ, ὁ· τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀφηνιάζειν, emportement, n. m. [ἱππολ.] σπουδαιότατον καὶ ἐπικίνδυνον τοῦ ἵππου φυσικὸν ἐλάττωμα, καθ' ὃ οὗτος ὅλως αἰφνιδίως καὶ ὑπὸ οἴστρου δεινοῦ ἐλαυνόμενος τρέχει παράφορος καὶ ὅλως ἀπειθὴς εἰς τὸν ἀναβάτην του· ‖ ἐπίσης ἡ ἀφηνίασις, ἀπείθεια, βλέπε λέξιν.

ἀφηρέθην, ἀόρ. τοῦ ἀφαιρέω-ῶ.

ἀφηρημάδα, ας, ἡ· [δημ.] ἀφαίρεσις, distraction, n. f. abstraction, n. f.

ἀφηρημένος, η, ον· distrait, e; βλ. ἀφαιρῶ.

ἀφηρημένως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀφηρημένον, d'une manière abstraite; abstraitement; abstractivement.

ἀφησυχάζω, γίνομαι ἥσυχος, ἐφησυχάζω, μέλ. άσω, rentrer dans le repos, se reposer.

ἄφθα, ας, ἡ· συνήθως εἰς τὸν πληθ. ἄφθαι, κοινῶς ἄφτρα, ἄφτραις, aphthes, n. f. pl. καλεῖται νόσος τοῦ στόματος χαρακτηριζομένη ἐκ μικρῶν ἐξελκώσεων ἐδραζουσῶν ἐπὶ τῶν βλεννογόνων κυστιδίων τῶν οὔλων, τῆς γλώσσης, τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν χειλέων, τῶν παρειῶν, τῆς ὑπερῴας καὶ τῶν ἀμυγδαλῶν, καὶ παρατηρουμένη εἰς πᾶσαν μὲν ἡλικίαν, συνηθέστερον ὅμως παρὰ τοῖς θηλάζουσι παιδίοις.

ἀφθαρσία, ας, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἀφθάρτου, τὸ νὰ μὴ φθείρηταί τι, incorruption, n. f. (ἰδίως ἐπὶ πράγματος), τὸ ἀδιάφθορον, incorruptibilité, n. f. ‖ — ἡ ἰδιότης τοῦ ἀφθάρτου, qualité, de ce qui est impérissable; τὸ ἀκατάστρεπτον, inpérissabilité, n. f. § ἀφθαρσία, ἡ αἰωνιότης, τὸ ἀτελεύτητον, perpétuité, n. f. ἡ ἀθανασία, immortalité, n. f. § ἀφθαρσία,

ἡ ἰδιότης τοῦ ἀφθάρτου (ἀκαταστρέπτου), τοῦ μὴ καταστρεφομένου, indestructibilité, n. f. = τὸ ἀκατάστρεπτον.

ἄφθαρτος, ος, ον· ὁ μὴ φθειρόμενος, ἀναλλοίωτος, ἀδιάφθορος, incorruptible, adj. inusable, adj. ὁ ἀκατάστρεπτος, indestructible, adj. ὁ μὴ ἐλαττούμενος, φθίνων, ἄφθιστος, impérissable, adj. (βλ. καὶ **ἀκατάστρεπτος**)· ‖ αἰώνιος, perpétuel, elle; éternel ; ἀθάνατος, immortel. § ἀδιάφθορος, ἀκέραιος, incorruptible, intact, e; ὁ μὴ μολυνθεὶς ἢ φθαρείς, qui n'a pas été souillé ou corrompu.

ἀφθάρτως, [ἐπίρ.] ἀκαταστρέπτως, impérissablement, κατὰ τρόπον ἄφθαρτον, incorruptiblement.

ἄφθαστος, ος, ον· ὃν δὲν δύναταί τις νὰ φθάσῃ, qu'on ne peut atteindre, ἀπρόσβατος, inaccessible. § ὁ μὴ φθάνων, non arrivé, inarrivable.

ἄφθιτος, ος, ον· ἄφθαρτος, impérissable; διαρκής, continuel, elle, αἰώνιος, éternel, perpétuel (ἐπὶ ἀψύχων), καὶ ἀθάνατος, immortel (ἐπὶ ἐμψύχων).

ἀφθόνητος, ος, ον· ὁ μὴ φθονούμενος, non envié, inenvié, ée ; qui n'est point envié ; ‖ τιμαὶ ἀφθόνητοι, honneurs inenviés.

ἀφθονία, ας, ἡ· συνήθως ἡ δαψίλεια, ἡ πλησμονή, abondance, n. f. ἀφθονίαν ἔχειν τινός, ἀντίθετον τῷ σπανίζειν· ‖ ἐν ἀφθονίᾳ, en abondance = πλουσιοπαρόχως, à (en) profusion ; [οἰκ.] à (en) foison=εἰς μέγα ποσόν· ‖ μεγίστη ἀφθονία, surabondance, n. f. profusion, n. f. ‖ —, exubérance, n. f. ἤτοι γονιμότης, εὐφορία· ‖ **ἀφθονία**, affluance, n.f. ἤτοι ἄφθονος ἐκροή, ὑδάτων, ὑγρῶν· ζῶ ἐν ἀφθονίᾳ, vivre dans l'affluence, ἤτοι ἔχω ἄφθονα τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα.

ἄφθονος, ος, ον· (ώτερος, ώτατος καὶ έστερος, έστατος), abondant, e ; surabondant, e ; ὁ μὴ γλίσχρος, ἐλευθέριος· ἐπὶ ἐδάφους εὔφορος, fertile ; ἄφθονος, συνήθως ὅ,τι δίδεται ἀφθόνως, abondant, e ; copieux, euse ; πλουσιοπάροχος, riche, large, adj. somptueux ; ‖ τὰ ἔχει ὅλα ἄφθονα, il a tout en abondance; ‖ — κένωσις, évacuation copieuse; ‖ —, exubérant, e ; ἤτοι γόνιμος, εὔφορος, ὑπερχειλής.

ἀφθονῶ (έω), μέλ. ήσω, abonder, être abondant ; ἤτοι ἔχω πλησμονήν· ‖ [μεταφ.] ὑπερχειλίζω, regorger ; ‖ —, αὐξάνω, foisonner ; ‖ τὰ βαμβάκια ἀφθονοῦσι, les cotons sont abondants ; ‖ ἀφθονοῦσι τὰ χρήματα ἐν τόκῳ προεξοφλήσεως 4 %, il y a abondance d'argent, au taux de 4 %.

ἀφθόνως, [ἐπίρ.] μὲ ἀφθονίαν, en (avec) abondance: en (à) profusion; abondamment; copieusement ; ἐν ἀφθονίᾳ, à foison ; ‖ ὁ Θεὸς μᾶς παρέχει ἀφθόνως ὅ,τι ἀναγκαῖον εἰς τὸν βίον, Dieu nous fournit abondamment tout ce qui est nécessaire à la vie ; ‖ ἔφαγεν ἀφθόνως, il a mangé copieusement.

ἀφθορία, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις ἄφθορος, incorruptibilité, n. f. ‖ [μεταφ.] ἡ ἁγνότης, ἡ παρθενία, viergeté, n. f.

ἄφθορος, ος, ον· ὁ μὴ φθαρείς, ὁ μὴ φθαρμένος, non corrompu, incorrompu, e ; ὁ μὴ φθειρόμενος, incorruptible, adj. ἀχάλαστος, non gâté, ée. § ἄφθορος = ἁγνός, pur, e; παρθένος, vierge ; ἰδίως ἐπὶ νέων καὶ παρθένων αἵτινες δὲν ἀπήλαυσαν εἰσέτι τοῦ ἔρωτος· ‖ [θεολ.] ἄφθορος σύλληψις, conception immaculée.

ἀφθώδης, ης, ες· ὁ ἔχων ἄφθας, π. χ. ἀφθώδης στοματῖτις (ἱππολ.) mal de bouche (στοματῖτις ἔχουσα ἄφθας)· ὀξεῖα ἰσχυρὰ φλεγμονὴ τοῦ βλεννογόνου ὑμένος τοῦ στόματος, μετ' ἀποπτώσεως τοῦ ἐπιθηλίου αὐτῆς· ἡ ἀπόπτωσις αὕτη ἐγκαταλίπει ἐν τῷ στόματι διαφόρου ἐκτάσεως διαβρώσεις.

ἀφιδρόω-ῶ, μέλ. ώσω· ἱδρώνω πολύ, διὰ σωματικῶν ἀσκήσεων, se mettre en sueur, transpirer.

ἀφίδρωσις, εως, ἡ· transpiration, n. f. τὸ νὰ ἱδρώσῃ τις διὰ σωματικῶν ἀσκήσεων.

ἀφιδρωτήριος, ος, ον· ἱδρωτικός, sudorifique, adj. φάρμακα προκαλοῦντα ἱδρῶτα, médicaments qui provoquent la sueur.

ἀφίεμαι, μέσ. ἢ παθ. τοῦ **ἀφίημι.**

ἀφιερόνω, ἀφιερώνω, καὶ

ἀφιερόω-ῶ, μέλ. ώσω, καθιερῶ, consacrer; ἀφιερῶ, καθιερῶ, ὁρκίζομαι, vouer ; ἀφοσιῶ, dévouer ; ἀνατίθημι, dédier; ‖ ἀφιερῶ βιβλίον, dédier ; ‖ ἀφιέρωσεν ὅλον του τὸν βίον εἰς τὴν σπουδήν, il a consacré toute sa vie à l'étude ; ‖ [ἐμπορ.] ἀφιερόνω (τὰς ἐνεργείας, τὴν προσοχήν), vouer ; ‖ ἀφιερώθη εἰς αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, il s'est voué à cette profession ; ‖ ἀφιερώθη εἰς τὸν Θεόν, il s'est dévoué à Dieu ; ‖ ἀφιέρωσε τὸ σύγγραμά του εἰς τὸν βασιλέα, il a dédié son ouvrage au roi ; ‖ ἀφιεροῦμαι εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν, se confier à la Providence ; ‖ [ἐμπορ.] ἀφιεροῦμαι (εἰς τὴν κρίσιν σας) = ἀφίεμαι, ἀφίνομαι, s'en remettre.

ἀφιέρωμα, ατος, τό· τὸ ἀφιερωμένον πρᾶγμα, τὸ ἀνάθημα, offrande, n. f. (consacrée).

ἀφιέρωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφιεροῦν, action de consacrer (de vouer, etc.); ἀφιέρωσις τῷ Θεῷ, καθαγιασμός, ἡ καθιέρωσις, consécration, n.f. ἡ ἀνάθεσις, offrande, n.f. ‖ — (βιβλίου), dédicace, n. f. (d'un livre, etc.).

ἀφιερωμένος, η, ον· καθιερωμένος, consacré, ée ; ἀφοσιωμένος, dévoué, ée ; ἀνατεθειμένος, dédié, ée.

ἀφιερωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἀφιερῶν, ἀφιερώνων βιβλίον, κτλ., dédicateur, trice.

ἀφιερωτικός, ή, όν· ὁ ἐπιτήδειος, κατάλληλος δι' ἀφιέρωσιν, dédicatoire, adj. ὁ δι' ἀφιέρωσιν, de dédicace.

ἀφίημι, [ἀρχ.] μέλ. ἀφήσω, ἀόρ. ἀφῆκα, laisser; βλ. ἀφίνω. § [ναυτ.] ἀφίημι, ἐάω, aller, laisser, larguer; ‖ ἀφίημι τὰς κώπας (ἐν λέμβῳ), laisser aller, βλ. ἐάω-ῶ· ‖ ἀφίημι ἀτμόν, lâcher de la vapeur ; ‖ τὰ ἀφιέμενα ἴχνη, laisses, n. f. pl. βλ. **ἀνωμαλίαι**, bavures ; ‖ ἀφίημι, ἀπολύω τὸ ἐντεθέν, χαλαρόω, débander ; ‖ —

βέλος, projecter, projeter ; βλ. **βάλλω** (tirer) καὶ **βολή**. § [εὔχρηστον ἰδίως ὡς μέσον καὶ παθητ.] ἀφίεμαι, se laisser ; βλ. καὶ **ἀφίνομαι**· ἀφίνω ἐμαυτόν, παραδίδομαι, s'abandonner ; ἀφίεμαι, ἐπαναφέρομαι, s'en remettre à q'un, ὑποβάλλω τι εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἀπόφασίν τινος· || ἀφίεμαι, ἀναφέρομαι, s'en rapporter à q'un, καθυποβάλλομαι εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἀπόφασίν τινος· || ἀφίεμαι εἰς τὴν τύχην, se confier au hasard ; || ἀφίεμαι (ἀναφέρομαι) εἰς ὑμᾶς (εἰς τὴν ἀπόφασίν σας), je m'en rapporte à vous (à votre décision). § [στρ.] ἀφίεμαι, ἀπολύομαι, ἐλευθεροῦμαι, être libéré ; || ὁ στρατιώτης ἀφέθη (θὰ ἀφεθῇ, κτλ.) le soldat a été (sera, etc.) libéré. § [ναυτ.] ἀφίεμαι τῷ ἀνέμῳ, fuir devant le temps, ἢ παραδίδω τὸ πλοῖον τῷ ἀνέμῳ, κοινῶς τὰ δίδω **πρίμα**· συνώνυμον τοῦ ἐπουρίζω (faire vent-arrière).

ἀφικνέομαι-οῦμαι, μέλ. ἵξομαι, ἀόρ. ἀφίχθην, φθάνω, ἔρχομαι εἰς πρόσωπόν τι, εἰς τόπον τινά, arriver; φθάνω, καταντῶ, parvenir; καταλήγω εἰς, aboutir à, se réduire à ; || ἀφίκοντο ἄφθονα βαμβάκια, nous avons reçu d'abondants renforts de cotons.

ἀφιλανθρωπία, ας ἡ· inhumanité, n. f. τὸ νὰ ἦνέ τις ἀφιλάνθρωπος.

ἀφιλάνθρωπος, ος, ον· inhumain, e, adj. ὁ μὴ φιλάνθρωπος, ὁ μὴ τοὺς ἀνθρώπους ἀγαπῶν.

ἀφιλανθρώπως, [ἐπίρ.] ἄνευ φιλανθρωπίας, sans humanité ; inhumainement.

ἀφιλάργυρος, ος, ον· ὁ μὴ φιλάργυρος, insordide, adj. ὁ ἐλευθέριος.

ἀφίλευτος, η, ον· [δημ.] ὅντινα δὲν ἐφίλευσαν, δὲν ἐπεριποιήθησαν, non régalé (traité).

ἀφίλητος, η, ον· ὁ μὴ φιληθείς, non embrassé, ée ; non baisé, ée.

ἀφιλίωτος, ος, ον· ὁ μεθ' οὗ δὲν δύναταί τις νὰ φιλιωθῇ, non réconcilié, ée ; ὁ μὴ φιλιωθείς, irréconcilié, ée ; ὁ ἀδιάλλακτος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ φιλιωθῇ, irréconciliable.

ἀφιλογή, ῆς, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ ἀμφιλογία, λογομαχία, τό τι εἶπάν τινες μεταξύ των, ἡ αἰτία ἔριδος.

ἀφιλοδοξία, ας, ἡ· ἔλλειψις φιλοδοξίας, manque d' ambition.

ἀφιλόδοξος, ος, ον· ὁ μὴ φιλόδοξος, qui n'est pas ambitieux ; ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν δόξαν, qui n'aime pas la gloire.

ἀφιλοδωρία, ας, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ εὐχαρίστως δωρουμένου, action de ne pas faire un cadeau avec plaisir.

ἀφιλοθεάμων, ων, ον· γεν. ονος· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ θεάματα, qui n'aime pas les spectacles.

ἀφιλοθεΐα, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις τὸν Θεόν, ἡ ἀθρησκεία, irréligion, n. f.

ἀφιλόθεος, ος, ον· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν Θεόν, qui n'aime pas Dieu ; ὁ ἄθρησκος, irréligieux, euse.

ἀφιλοκαλία, ας, ἡ· ἔλλειψις φιλοκαλίας manque de goût ; mauvais goût ; τὸ νὰ ἦνέ τις ἀφιλόκαλος.

ἀφιλόκαλος, ος, ον· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸ καλόν, ὁ ἔχων ἔλλειψιν φιλοκαλίας, qui manque de goût ; de mauvais goût. § [μεταφ.] ὁ χονδροειδής, grossier, ère.

ἀφιλοκάλως, [ἐπίρ.] ἄνευ φιλοκαλίας, sans goût.

ἀφιλοκέρδεια, ας, ἡ· désintéressement, n. m. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀφιλοκερδοῦς, τὸ νὰ πράττῃ τίς τι χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει τὴν ὠφέλειαν, τὸ κέρδος, ἤτοι ἡ ἀδιαφορία ὅσον ἀφορᾷ τὸ κέρδος.

ἀφιλοκερδής, ής, ές· désintéressé, ée, ὁ πράττων τι χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει τὴν ὠφέλειαν, τὸ κέρδος, ὁ ἀδιάφορος ὅσον ἀφορᾷ τὸ κέρδος.

ἀφιλοκερδῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀφιλοκερδῆ, d'une manière désintéressée ; désintéressement ; μετ' ἀφιλοκερδείας, avec désintéressement.

ἀφιλομαθής, ής, ές· ὁ μὴ φιλομαθής, ὁ μὴ ἀγαπῶν νὰ μανθάνῃ, qui ne désire pas apprendre.

ἀφιλομάθεια, ας, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ μὴ ἀγαπῶντος νὰ μανθάνῃ, ἡ ἔλλειψις φιλομαθείας, manque du désir (d'envie) d'apprendre (de s'instruire).

ἀφιλονείκητος, ος, ον· ὁ μὴ φιλονεικηθείς, non contesté (discuté), ἀναμφήριστος, incontesté, ée ; ὁ μὴ φιλονεικούμενος, incontestable.

ἀφιλονεικήτως, [ἐπίρ.] ἀναμφηρίστως, incontestablement.

ἀφιλόνεικος, ος, ον· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰς φιλονεικίας, qui n'aime pas les disputes (la contestation).

ἀφιλοξενία, ἡ· ἡ ἔλλειψις φιλοξενείας, manque d'hospitalité, inhospitalité, n. f. = ἡ ἀξενία, μισοξενία.

ἀφιλόξενος, ος, ον· ὁ μὴ φιλόξενος, qui n'est pas hospitalier, inhospitalier, ère ; = ἄξενος, μισόξενος.

ἀφιλοξένως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀφιλόξενον, inhospitalièrement, μισοξένως.

ἀφιλοπατρία, ἡ· ἡ ἔλλειψις φιλοπατρίας, manque de patriotisme.

ἀφιλόπατρις, ιδος, ὁ καὶ ἡ· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν πατρίδα του, qui n'aime pas son pays (sa patrie); mauvais patriote = κακὸς πατριώτης.

ἀφιλόπλουτος, ος, ον· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν πλοῦτον, qui n'aime pas les richesses.

ἀφιλοπόλεμος, ος, ον· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, qui n'aime pas la guerre ; ὁ μὴ πολεμικός, qui n'est pas belliqueux; || [μεταφ.] ὁ φιλήσυχος, le pacifique; εἰρηνικός, paisible.

ἀφιλόπονος, ος, ον· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, qui n'aime pas le travail.

ἄφιλος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων φίλους, qui n'a pas d'amis. § ἄφιλος, inamical, ale, aux; ὁ μὴ φιλικός, qui n'est pas amical.

ἀφιλοστοργία, ἡ· ἔλλειψις στοργῆς, φιλο-

στοργίας, manque d'affection (de tendresse); inaffection, n. f.

ἀφιλόστοργος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων φιλοστοργίαν, ὁ μὴ ἀγαπῶν μετὰ στοργῆς, qui n'est pas affectueux; inaffectueux, euse.

ἀφιλοστόργως, [ἐπίρ.] ἄνευ φιλοστοργίας, sans affection, inaffectueusement.

ἀφιλοτιμία, ἡ· ἔλλειψις φιλοτιμίας (ἁμίλλης), manque d'émulation (d'amour propre; de générosité), ἤτοι τὸ νὰ ἦνέ τις ἀφιλότιμος.

ἀφιλότιμος, ος, ον· ὁ ἔχων ἔλλειψιν φιλοτιμίας (ἁμίλλης), ὁ ἄνευ φιλοτιμίας, qui manque d'émulation (d'amour propre); ὁ μὴ ἔχων τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς, qui n'a pas le sentiment d'honneur; ὁ μὴ φιλότιμος, γενναῖος, qui n'est pas généreux.

ἀφιλοτίμως, [ἐπίρ.] ἄνευ ἁμίλλης, φιλοτιμίας, sans émulation; sans amour propre; ἄνευ γενναιότητος, sans générosité.

ἀφιλοχρηματία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις τὰ πλούτη, ἡ περιφρόνησις πρὸς τὸ χρῆμα, τὰ πλούτη, mépris de l'argent (des richesses).

ἀφιλοχρήματος, ος, ον· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ χρήματα, τὰ πλούτη, qui n'aime pas les richesses.

ἀφίλως, [ἐπίρ.] inamicalement, adv. κατὰ τρόπον μὴ φιλικόν, d'une manière qui n'est pas amicale.

ἀφίνω, καὶ ἀφήνω, μέλ. ἀφήσω, ἀόρ. ἄφησα καὶ ἄφηκα, παθ. παρακ. τῆς μετοχῆς, ἀφημένος· ἐάω, ἀφίημι, laisser, ἀφίνω, ἐγκαταλείπω, quitter, abandonner; παραλείπω, omettre; ἀφίνω, παραιτῶ, délaisser; ἀποποιοῦμαι, ἐγκαταλείπω, renoncer; || ἀφίνω ἄλυτον, irrésoudre, ἤτοι δὲν δίδω τὴν λύσιν, δὲν διευκρινίζω τι· || τὸν ἄφησα εἰς τὴν ἐξοχήν, je l'ai laissé à la campagne; || τοὺς ἄφησε κ' ἔφυγαν, il les a laissés partir; || ἄφησε καὶ τοὺς ἔδειραν, il les a laissés battre; || μὴν ἀφίνῃς νὰ σὲ ἀπατῶσι, ne vous laissez pas tromper; || ἄφησε τὰ γένειά του (τὰ μαλλιά του), il a laissé croître sa barbe (ses cheveux); || τὸν ἄφησαν [ἐνν. ἐλεύθερον· τὸν ἀπεφυλάκισαν], on l'a laissé aller; on l'a relâché; on l'a élargi; || τὸν ἔπιασε καὶ ἔπειτα τὸν ἄφησε, il l'a saisi et puis il l'a lâché; || ἄφησε τὴν θέσιν του (τὴν ὑπηρεσίαν, τὸ ἐμπόριον), il a quitté sa place (le service; le commerce); || πρὸ μικροῦ τὸν ἄφησα, je viens de le quitter; || ἄφησε τὸ κρασὶ (τὰ χαρτιά), il a quitté le vin (le jeu); || ἄφησε τὸν καπνόν, il a renoncé au tabac; || μὴ μὲ ἀφίνῃς εἰς τὴν δυστυχίαν μου, ne m'abandonnez pas dans mon malheur; || μὲ ἄφησεν ἀβοήθητον, il m'a délaissé; || μὲ ἄφησεν εἰς τὰ κρύα [τοῦ λουτροῦ] [φρ.], il m'a planté là; || κράτει καλά, μὴν ἀφίνῃς τὸ σχοινί, tenez ferme, n'abandonnez pas la corde; || ἄφετε τοὺς ῥυτῆρας, abandonnez vos rênes; βλ. ἄφετε· || δὲν θέλει ν' ἀφήσῃ τὴν λείαν του, il ne veut pas lâcher sa proie; || ἄφησε τὰς κακάς του ἕξεις, il a renoncé à ses mauvaises habitudes; || τὰ εἶπεν ὅλα, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τίποτε, il a tout dit sans rien omettre; || ἔλα, ἄφησε τὰ κλαύματα, allons cessez de pleurer; || ἂς ἀφήσωμεν τὰς ἀστειότητας, trêve des plaisanteries; || θὰ σᾶς ἀφήσω [θὰ σᾶς ἐκπέσω] τὸ τρίτον τῶν τόκων, je vous en remettrai le tiers des intérêts; || δὲν θέλει ν' ἀφήσῃ τίποτε [ἀπὸ τὴν τιμήν], il n'en veut rien rabattre (ἐκπίπτω)· || δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀφήσω ὀλιγώτερον, je ne puis vous le céder à moins; || τὸ κρασὶ αὐτὸ ἀφίνει καταπάτι, ce vin dépose; || ἂς τ' ἀφήσωμεν [φρ.], brisons là; n'en parlons plus; passons; || ἄφησε νὰ ἰδοῦμε τί ἠξεύρει, voyons ce qu'il sait faire; || ἄφησέ με [ἥσυχον]· δὲν μ' ἀφίνεις! [φρ.], laissez-moi tranquille; ne m'en parlez pas; [δημ.] fichez-moi la paix; || τὸν ἀφῆκεν εἰς τὸν τόπον [φρ.], il l'étendit (il le coucha) sur le carreau; il l'étendit raide mort; || ἄφησε πλέον, ὅτι ἔβρεχε ποταμηδὸν [φρ.], sans parler de la pluie qui tombait à verse; || ἄφησε ὅτι εἶνε ἀγράμματος, εἶνε καὶ ἀνόητος, il n'est pas seulement ignorant, il est aussi stupide; || ἄφησε νὰ ἔλθῃ καὶ βλέπομεν, qu'il vienne et nous verrons; || αὐτὸ ἄφησέ το εἰς ἐμένα, quant à cela je m'en charge (c'est mon affaire). § ἀφίνω, κληροδοτῶ, léguer. § [ἐμπορ.] ἀφίνω, laisser; βλ. καὶ παραλείπω· || ἀφίνω τινὰ ἐλεύθερον νά, donner carte blanche; || ἀφίνω τὴν τιμήν, βλ. ἐκπίπτω· || ἀφίνω (παραχωρῶ ἐμπόρευμα εἰς αὐτὴν τὴν τιμήν), céder; || ἀφίνω (παραιτοῦμαι ἀξιώσεων), se désister de; || ἀφίνομαι (εἰς τὴν εὐθυχρισίαν σας, εἰς ἐσᾶς), s'en remettre, βλ. καὶ κατωτέρω. § [μέσ.] ἀφίνομαι, s'abandonner; s'en remettre; s'en rapporter; βλ. ἀφίεμαι· || δὲν πρέπει ν' ἀφίνεται κανεὶς εἰς τὴν λύπην, il ne faut pas se laisser aller à la douleur (s'abandonner au chagrin); || ἀφίνομαι εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν, s'abandonner (se confier) à la Providence; || ἀφίνομαι εἰς ἐσᾶς· ἀφίνομαι ἐπάνω σου, je m'en remets à vous; je compte sur vous; || ἀφίνομαι (εἰς τὴν διάκρισίν τινος), se laisser faire; || ἀφίνομαι εἰς τὴν ἀπόφασίν σας, je m'en rapporte à votre décision. § [παθητ.] (ἐπὶ στρατιώτου) ἀφέθη (θὰ ἀφεθῇ), il est (il sera) libéré.

ἄφιξις, εως, ἡ· ὁ ἐρχομός, τὸ φθάσιμον, arrivée, n. f. στιγμὴ καθ' ἣν ἄτομον ἢ κινητόν, ἀναχωρῆσαν ἐξ ἑνὸς σημείου, φθάνει εἰς ἕτερον. § [ναυτ.] στίγμα ἀφίξεως, point d'arrivée; βλ. στίγμα· || [κατ' ἐπέκτασιν] ἄφιξις = προσέλευσις, abord, n. m. ἢ καὶ προσόρμισις πλοίου κάπου. § [ἐμπορ.] — φορτίου ἢ ἐμπορευμάτων, arrivage, n. m. αἱ ἀφίξεις, les arrivages; || ἄφιξις (πλοίου), arrivée, n. f. || αἱ πολλαὶ ἀφίξεις τοσοῦτον ἐνταῦθα ἀπεθάρρυναν τοὺς ἀγοραστάς, ὥστε ἀπολύτως οὐδὲν πωλεῖται κατ' αὐτάς, les arrivages ont tellement découragé tout le monde ici, qu'il ne se vend absolument rien en ce moment; || ἀφίξεις κατ' εὐθεῖαν, arrivages directs; || ἀφίξεις ἔμμεσοι, arrivages indirects; || ἀφίξεις ὑπερωκεάνειοι, ὑπερμεσόγειοι, arrivages transatlantiques, d'outre-mer; || ἀφίξεις ἀ-

κτοπλοϊκαί, arrivages par caboteurs, par cabotage ; || εἴμεθα ἐν παραμοναῖς νέων ἀφίξεων, nous sommes à la veille de nouveaux renforts ; || ἡ ἑβδομὰς διῆλθεν ἄνευ ἀφίξεων σιτηρῶν, nous venons de passer une semaine sans arrivages de blés ; || αἱ τελευταῖαι ἀφίξεις καφφὲ ἐπωλήθησαν ἀμέσως, les renforts de café arrivés, ἢ fraîchement survenus sont déjà écoulés ; || καθυστεροῦσιν ἡμῖν ἀφίξεις, nous demeurons sans arrivage aucun ; || τηλεγραφήσατέ μας τὴν πιθανὴν ἄφιξιν, télégraphiez-nous arrivée probable ; || θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ πωλήσητε ταῦτα κατὰ τὴν ἄφιξιν, vous voudrez bien les vendre à l'arrivée ; || εὐθὺς μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ πλοίου, τὰ ἐμπορεύματα ἀπεστάλησαν εἰς τὴν διεύθυνσίν σας, aussitôt après l'arrivée du navire, les marchandises furent expédiées à votre adresse ; || αἱ ἀφίξεις τῆς ἑβδομάδος ὑπῆρξαν μηδαμιναί, les arrivages de la semaine ont été nuls. § ἄφιξις, atteignement, n. m. action d'atteindre, τὸ φθάνειν εἴς τι ὅριον ἢ σκοπόν τινα.

ἀφιόνι, τό· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τῆς μήκωνος τῆς ὑπνοφόρου, pavot, n.m. ἐξ ἧς λαμβάνεται τὸ ὄπιον, opium, n. m. ὅπερ κοινῶς λέγεται ἀφιόνι, ὁ χυμὸς τῆς μήκωνος, suc de pavot.

ἀφίππευσις, εως, ἡ· κοινῶς τὸ ξεκαβαλίκευμα· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφιππεύειν, action de démonter ; action de mettre pied à terre ; ἡ ἀπὸ τοῦ ἵππου κατάβασις, action de descendre de cheval.

ἀφιππεύω, μέλ. εύσω, κοινῶς ξεκαβαλικεύω, καταβαίνω (κατέρχομαι) ἐκ τοῦ ἵππου, démonter; mettre pied à terre; descendre de cheval; || ἀφιππεύω = hors de selle, συνώνυμον τοῦ mettre pied à terre.

ἀφίπταμαι, φεύγω πετῶν, s'envoler; prendre son vol = ἀναλαμβάνω τὴν πτῆσιν.

ἀφίστημι, ἐκ τοῦ ἀφιστάω, μετοχ. ἀφιστῶν τινά τινος, μέλ. ἀποστήσω, ἀόρ. ἀπέστησα, κατὰ μέρος στήνω τι, ἀπομακρύνω τινά τινος, éloigner ; χωρίζω τὰ συγκείμενα ἀπ' ἀλλήλων, séparer, écarter ; ἀποχωρίζω, distancer ; || ἀφίστημι ἀκρωτηρίου, [ναυτ.] décaper, χειρίζω εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀπομακρύνωμαι παρακειμένου ἀκρωτηρίου. § [μέσ.] ἀφίσταμαι μέλ. στήσομαι, ἀόρ. ἀπέστην· ἀπομακρύνομαι, s'éloigner ; || ἀπέχω, être éloigné (distant) ; || ἀποχωρίζομαι, se séparer, s'écarter.

ἀφιστόω-ῶ, ώσω, [ναυτ.] démâter, κοινῶς ξαρμπορίζω, ἀφαιρῶ τὰς στήλας, τῶν ἱστῶν πλοίου τινός.

ἀφίστωσις, εως, ἡ· [ναυτ.] démâtage, n. m. κοινῶς τὸ ξαρμπόρισμα· ἡ ἐργασία τῆς ἀφαιρέσεως τῶν στηλῶν τῶν ἱστῶν (bât-mâts) πλοίου τινός· || βολὴ πρὸς ἀφίστωσιν, tir à démâter ; βλ. βολή.

ἄφκος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] τὸ πίσον ἢ ὁ πίσος, ὄσπριον τὸ λεγόμενον μπιζέλι, petit pois.

ἄφλαστον, τό· ἡ κυρτὴ ἄκρα τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου ἡ ἔχουσα τὰ κοσμήματα, partie élevée qui fait l'ornement de la poupe d'un vaisseau ; || ἐπίσης τὸ ἀκροστόλιον, pavois de poulaine ; βλ. λέξιν. Ἐκ τούτου ἐκλήθησαν ἄφλαστα, τά, sculptures, n. f. pl. (de la poupe), τὰ ἐν γένει ἐξωτερικὰ στολίσματα τῆς πρύμνης πλοίου τινός.

ἀφλεγής, ής, ές· καὶ

ἄφλεκτος, ος, ον· ὁ μὴ φλεχθείς, μὴ καυθείς, non brûlé ; ἄκαυστος, incombustible. § ἄφλεκτος, ininflammable, adj. ἀφλόγιστος, ὁ μὴ εὔφλεκτος, qui n'est pas inflammable ; ὁ μὴ δυνάμενος νὰ φλεχθῇ, qui ne peut pas prendre feu ; || ὗλαι ἄφλεκτοι, matières ininflammables ; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἄφλεκτον, ininflammabiliflé, n. f. βλ. ἀφλογιστία, ἀφλόγιστον.

ἀφλεξία, ας, ἡ· ininflammation, n. f. κατάστασις τοῦ μένοντος ἀφλογίστου (ἀφλέκτου), état de ce qui reste non enflammé ; || ἡ ἀφλεξία μέρους τῆς πυρίτιδος, l'ininflammation d'une partie de la poudre.

ἀφλογιστέω, βλ. ἀφλογιστῶ.

ἀφλόγιστος, ος, ον· ὁ μὴ φλογισθεὶς ἢ φλογιζόμενος, non enflammé ; ininflammable, adj. βλ. ἄφλεκτος.

ἀφλογιστῶ (έω), μέλ. ήσω, rater; [μεταφ.] ἀποτυγχάνω· βλ. ἀφλογιστία.

ἀφλογιστία, ας, ἡ· raté, n. m. ὅταν τὸ γέμισμα ἢ τὸ ἐμπόρευμα ὅπλου, φυσιγγίου, ἐκκαύματος, ὑπονόμου (mine) καὶ τῶν παρομοίων δὲν ἀναφλέγηται μετὰ τὴν προσήκουσαν ἐνέργειαν ἢ τὴν ἔνθεσιν πυρός, τότε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο οἱ Γάλλοι ὀνομάζουσι raté ; π. χ. ἀφλογιστία γομώσεως, raté de charge ; ἀφλογιστία ἐκκαύματος, raté d'étoupille. § —, ininflammabilité, n. f. τὸ ἀφλόγιστον, τὸ ἄφλεκτον, ἰδιότης τοῦ ἀφλογίστου, τοῦ μὴ εὐφλέκτου, qualité de ce qui n'est pas inflammable ; [τεχνολ.] τὸ καθιστᾶν τι ἀφλόγιστον, π. χ. ὕφασμα κτλ.

ἄφλογος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων φλόγα, sans flammes ; πῦρ ἄφλογον, feu sans flammes.

ἄφλοιος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων φλοιόν, dénué d'écorce.

ἀφλύκταινος, ος, ον· ἄνευ φλυκταινῶν, impustulé, ée, adj. ἀφλυκταίνωτος.

ἀφνετός, [διάλ. Οἰνόης] (ἄχνη) = ὁ ἀχνός, ἤτοι ὁ ἀτμός, ἡ ἀναπνοὴ (κυρίως ἡ ἐκπνοή)· βλ. λέξεις.

ἀφνίζω, [διάλ. Οἰνόης] = ἀχνίζω, τὸ φαγὶν ἀφνίζει = τὸ φαγὶ ἀχνίζει, ἀναδίδει ἀτμόν.

ἀφνός, [διάλ. Οἰνόης] = ἀφνετός.

ἀφόβητος, ος, ον· ὁ μὴ φοβηθείς, qui n'est pas effrayé, ineffrayé, ée ; ὁ μὴ φοβούμενος, qui ne s'effraie pas ; ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκφοβισθῇ, qui ne peut être effrayé ; ineffrayable ; ὁ ἀτρόμητος, ὁ ἀπτόητος, ὁ ἄφοβος, intrépide ; βλ. καὶ ἀφόβιστος.

ἀφοβία, ας, ἡ· κοινῶς ἡ ἀφοβιά, τὸ νὰ ζῇ-νε ἄφοβος, absence de crainte ; τὸ ἀπτόητον εἰς τοὺς κινδύνους, intrépidité, n. f. = τὸ ἀτρόμητον· || —, ἡ τόλμη, hardiesse, n. f. τὸ θάρ-

ρος, courage, n. m. ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν στρατιωτικῆς τινος ἐπιχειρήσεως· || ἐπίσης τὸ θράσος, audace, n. f. βλ. λέξιν.

ἀφοβιά, [δημ.] βλ. ἀφοβία.

ἀφόβιστος, η, ον· ὁ μὴ φοβούμενος, ἀφόβητος, ἀτρόμητος, intrépide ; ὁ μὴ δειλιῶν, ὁ μὴ πτοούμενος, non intimidé, ée. § —, ὅντινα δὲν ἐφόβισαν, ὅστις δὲν ἐφοβήθη, ineffrayé, ée, ὅθεν ἀτρόμητος· βλ. καὶ ἀφόβητος.

ἄφοβος, ος καὶ η, ον· ὁ μὴ φοβούμενος, ὁ ἄνευ φόβου, qui est sans crainte, ὁ ἀτρόμητος, intrépide ; κατ' ἐπέκτασιν ὁ θαρραλέος, courageux, euse; ὁ τολμηρός, hardi, e; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἄφοβον, ἡ ἀφοβία, intrépidité, n. f. || τὸ ἄφοβον καὶ τὸ ἀνδρεῖον οὐ ταὐτόν, l'intrépidité et la bravoure ne sont pas le même.

ἀφόβως, [ἐπίρ.] ἄνευ φόβου, sans crainte; ἀτρομήτως, intrépidement ; θαρραλέως, courageusement ; τολμηρῶς, hardiment.

ἀφόδευμα, ατος, τό· τὸ περίττωμα, excrément, n. m. selle, n. f.

ἀφόδευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφοδεύειν, selle, n. f. ἡ ἀποβολὴ περιττωμάτων.

ἀφοδευτήριον, τό· ὁ ἀπόπατος, ἡ χρεία, commodité, n. f. lieux (d'aisances) ; cabinet, n. m.

ἀφοδευτικός, ή, όν· ὁ εἰς τὸ ἀφοδεύειν ἀνήκων, τῆς ἀφοδεύσεως, de selle ; d'évacuation.

ἀφοδεύω, μέλ. εύσω· ἀποπατῶ, παραμερίζω καὶ ἑπομένως πηγαίνω εἰς τὸ ἀναγκαῖον, aller à la selle ; évacuer par les selles ; ἤτοι ἐκκενῶ, évacuer ; βλ. καὶ ἀποπατῶ.

ἀφολίδωτος, ος, ον· ὁ μὴ φολιδωτὸς (λεπιδωτός), qui n'est pas pailleux (écailleux) ; qui n'a pas d'écailles ; non pailleux (écailleux).

ἀφόμοιος, ος, ον· ὁ ἀνόμοιος, dissemblable.

ἀφομοιόω-ῶ, μέλ. ώσω· κάμνω τι ὅμοιον, τὸ παρομοιάζω μὲ ἄλλο, rendre semblable, assimiler ; [ἐπὶ ζωγραφ.] [μεταφ.] συγκρίνω, παραβάλλω τί τινι, comparer ; || ἀφομοιούμενος, η, ον, assimilé, ée ; || [παθ.] ἀφομοιοῦμαι, s'assimiler, γίνομαι ὅμοιος, εἶμαι ὅμοιος πρός τι· || μτχ. ἀφωμοιωμένος, η, ον, assimilé, ée.

ἀφομοίωμα, τό· image semblable, τὸ καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου γινόμενον, **ἀπεικόνισμα,** ἀπαράλλακτον ἀντίτυπον, effigie, n. f.

ἀφομοιώσιμος, ος, ον· ὅστις δύναται νὰ ἀφομοιωθῇ, assimilable, adj. || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀφομοιώσιμον, assimilabilité, n. f.

ἀφομοίωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφομοιοῦν, action d'assimiler ; τοῦ καθιστᾶν ὅμοιον, de rendre semblable, καὶ μεταφ. τοῦ συγκρίνειν, de comparer ; ὅθεν —, assimilation, n. f. ἡ ὁμοίωσις, ὁμοιότης, ressemblance, n. f. ἡ σύγκρισις, comparaison, n. f. § — (τροφῶν), assimilation, n. f. λέγεται ἡ λειτουργία τῆς θρέψεως, καθ' ἣν αἱ ἐν τῷ ζωϊκῷ ὀργανισμῷ εἰσερχόμεναι παντοῖαι τροφαὶ μεταβάλλονται καὶ ἀφομοιοῦνται εἰς κύρια συστατικὰ τοῦ σώματος στοιχεῖα. § [βοτ.] **ἀφομοίωσις,** assimilation, n. f. εἶνε ἡ λειτουργία τῶν πρασίνων φυτῶν (μονοκυττάρων ἢ πολυκυττάρων), καθ' ἣν διὰ τῆς δράσεως χλωροφύλλης τῇ συνεργείᾳ τοῦ φωτὸς σχηματίζεται ἐκ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ ἐκ τοῦ ἐντὸς τῶν κυττάρων ὕδατος ἡ πρώτη ὀργανικὴ ἕνωσις ἐντὸς τοῦ φυτοῦ, ἐνῷ συγχρόνως ἐκλύεται ὀξυγόνον. § [γραμμ.] ἀφομοίωσις, assimilation, n. f. καλεῖται ἐν τῇ φθογγολογίᾳ ἡ ἐξομοίωσις φθόγγου τινὸς πρὸς ἕτερον παρακείμενον αὐτῷ. Εἶνε δύο εἰδῶν· 1) ἀφομοιοῦται ἡγούμενος φθόγγος πρὸς τὸν ἑπόμενον (assimilation respective), οἷον λέλειπ-μαι, λέλειμμαι· συν-ρίπτω, συρρίπτω· συν-λέγω, συλλέγω· καὶ 2) ἀφομοιοῦται ὁ ἑπόμενος πρὸς τὸν ἡγούμενον φθόγγον (assimilation progressive), οἷον ὄλλυμι ἐκ τοῦ ὄλ-νυμι· θάρρος ἐκ τοῦ θάρσος, κτλ. § ἀφομοίωσις ἢ **πρόσληψις,** [φιλοσ.] apperception, n. f. (λατ. ap-perceptio) καλεῖται ἐν τῇ ψυχολογίᾳ ἡ συγχώνευσις νέας παραστάσεως ἢ ὁμάδος παραστάσεων μετά τινος ἀρχαιοτέρας μετά τινα τροποποίησιν τῆς μὲν ὑπὸ τῆς ἑτέρας.

ἀφομοιοῦμαι, [φυσιολ.] s'assimiler ; βλ. ἀφομοιόω.

ἀφομοιωτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀφομοιοῦσθαι, qui assimile ; d'assimilation ; assimilatif, ive.

ἀφόντας, [διάλ. Ἠπείρ.] ἀφ' ὅταν, ἀπαντᾷ καὶ ἁπλοῦν τὸ ὄντας=ὅθεν.

ἀφόντις, [δημ. ἐπίρ.] βλ. ἀφότου.

ἀφοντότες, [διάλ. Ἠπείρ.] ἀπὸ τότε, ἔκτοτε.

ἀφοπλίζω, μέλ. ίσω, κοινῶς ξαρματώνω, désarmer ; ἀφαιρῶ τὴν πανοπλίαν (armure) ἢ τὰ ὅπλα τινός· || [μέσ.] ἀφοπλίζομαι, se désarmer = καταθέτω τὸν ὁπλισμόν μου, τὰ ὅπλα μου. § —, désarmer, ἐν τῇ ξιφασκίᾳ σημαίνει ῥίπτω κατὰ γῆς τὸ ξίφος τοῦ ἀντιπάλου. § [ὀχυρ.] — ὀχύρωμα, φρούριον, désarmer un ouvrage, une place, σημαίνει ἀφαιρῶ τὴν ὅπλισιν (armement) αὐτῶν, ἤτοι τὰ ἐπ' αὐτῶν πυροβόλα, πυρομαχικὰ καὶ λοιπὰ ὅπλα. § [ναυτ.] — πλοῖον, désarmer un bâtiment, βλ. **παροπλίζω.** § [ναυτ.] —, ἀποσκευάζω πλοῖον, κοινῶς ξαρματώνω, dégréer ou désarmer (συνώνυμα), ἤτοι ἀφαιρῶ τὸν ἐξαρτισμόν του εἴτε πρὸς ἀποσκεύασιν, εἴτε πρὸς ἐπισκευήν. § [ναυτ.] — πλοῖον, déséquiper, ἤτοι ἀποσκευάζω, ἀφαιρῶ τὰ σκεύη του· || —, ἀποσκευάζω, démunir, ἀφαιρῶ τὰ πολεμεφόδια ἢ τὰ ὅπλα ἔκ τινος φρουρίου, θέσεως, κλτ.

ἀφόπλισις, εως, ἡ καὶ

ἀφοπλισμός, οῦ, ὁ· désarmement, n. m. τὸ ν' ἀφαιρέσῃ τις τὰ ὅπλα τινὸς ἢ ἀπό τι· || — φρουρίου, désarmement d'une place, σημαίνει τὸ ἐκβάλλειν καὶ φυλάττειν εἰς ἀποθήκας τὰ ἐπὶ τῶν τειχῶν πυροβόλα, κτλ. § ἀφοπλισμός, désarmement, n. m. λέγεται ἡ ἐλάττωσις τῆς ἐμπολέμου δυνάμεως στρατεύματός τινος εἰς τὴν ἐν εἰρήνῃ δύναμιν. Ἐπίσης καλεῖται οὕτως ἡ ἀπόλυσις τῶν ἐφέδρων, || [ναυτ.] ἀφοπλισμὸς πλοίου, désarmement,

n. m. βλ. **παροπλίζω** (désarmer) ; || ἀφοπλισμός, ἀποσκεύασις, dégréement, n. m. κοινῶς ἡ ξαρμάτωσις πλοίου· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκευάζειν πλοῖον, ἤτοι ἡ ἀφόπλισις.

ἀφοπλιστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀφοπλίζων, celui qui désarme ; désarmateur, n. m. τὸ ἀντίθ. εἶνε ἐξοπλιστής.

ἀφοράω-ῶ· ἀποβλέπω, ἀπὸ μακρὰν βλέπω, regarder de loin ; βλέπω ἢ προσηλώνω τὸ βλέμμα εἴς τι, πρός τι, jeter les yeux ; attacher la vue (sur quelque chose). § ἀφοράω-ῶ, buter, ἤτοι ἀποβλέπω, καταλήγω, τείνω πρός τι, viser ; βλ. καὶ ἀφορῶ.

ἀφορεσμένος, η, ον· [δημ.] ἀφωρισμένος, excommunié, ée, τῆς ἐκκλησίας ἀποκήρυκτος, ἐπάρατος, κατηραμένος (παρ' Ἑβραίοις), ἀποσυνάγωγος· βλ. ἀφορισμός.

ἀφορεσμός, ὁ· [δημ.] βλ. ἀφορισμός.

ἀφόρετος, η, ον· [δημ.] ἀφόρητος, ὁ μὴ φορεθείς, μὴ φορεμένος, non porté, ée ; ἄβαλτος, ὁ ἀτριβής, qui n'a pas été porté (usé) ; ὁ καινουργής (ἱμάτιον, κτλ.) tout neuf (habit, etc).

ἀφόρητος, ος, ον· 1) ἀφόρετος ἐπὶ ἱματίων· 2) ἀφόρητος, ὁ ἀνυπόφερτος, ἀνυπόφορος, insupportable, adj. ὁ μὴ ἀνεκτός, intolérable, adj. συνώνυμον τοῦ ἀνυπόφορος, insupportable; ἀφόρητος, βαρύς, accablant, e; ὁ φορτικός, importun, e ; assommant, e, εἰς ἄκρον ὀχληρός· || ἀφόρητος ζυγός, joug insupportable ; || ἀφόρητος καύσων, chaleur accablante (intolérable) ; || εἶνε ἀφόρητος ἄνθρωπος, il est assommant ; || εἶνε ἀφόρητον, c'est insupportable ; c'est à n'y pas tenir.

ἀφορήτως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀνυπόφορον, ἀνυποφόρως, insupportablement ; intolérablement.

ἀφορία, ας, ἡ· stérilité, n. f. ἡ μὴ παραγωγὴ καρπῶν, κτλ. ἡ ἀκαρπία, infertilité, n. f. ἡ κατάστασις τοῦ ἀκάρπου (ἀφόρου), état de ce qui est infructueux, ὅθεν ἀκαρπία, infructuosité, n. f. ἡ ἀγονία, infécondité, n. f. || ἔτη ἀφορίας, années de disette=σιτοδεία, ἔλλειψις τροφῶν.

ἀφορίζω, μέλ. ίσω, χωρίζω τι δι' ὁρίων, συνόρων, séparer par des bornes ; ξεχωρίζω, séparer ; ὁρίζω τὰ ὅρια, mettre des limites (des bornes), borner ; καθορίζω, préciser ; προσδιορίζω, définir ; déterminer ; || ἀφορίζω, définir, ὁρίζω ἔννοιάν τινα, δίδω τὸν ὁρισμὸν πράγματός τινος. § ἀφορίζω, excommunier (ἀποδιώκω, ἀποπέμπω), βλ. ἀφορισμός, excommunication, n. f. καὶ ἀφωρισμένος.

ἀφορισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφορίζειν, action de séparer, de borner, etc. τὸ χώρισμα (διὰ συνόρων), séparation, n. f. ὁρισμὸς δι' ὁρίων, délimitation, n. f. ὁ προσδιορισμὸς (ἢ προορισμὸς εἴς τι ἔργον), détermination, n. f. définition, n. f. § [ῥητορ.] ἀφορισμός, aphorisme, n. m. τὸ ἀπόφθεγμα, sentence, n. f. γενικὸν ἀξίωμα παρουσιάζον ἐν συντομίᾳ ἐκεῖνο ὅπερ δέον νὰ γνωρίζῃ τις ἐπί τινος ἀντικειμένου· κατὰ Γαληνόν, «ἀφορισμός ἐστι λόγος σύντομος, αὐτοτελῆ διάνοιαν ἀπαρτίζων», ἤτοι ὁ ἀφορισμὸς σύγκειται ἐκ βραχείας ἢ βραχειῶν προτάσεων, περιεχουσῶν συντόμως τὴν κυρίαν ἔννοιαν ἑνὸς πράγματος, ἤτοι ἀποφατικήν τινα γνώμην ἢ ἀλήθειαν ἐπιστημονικήν· τοιοῦτοί εἰσιν οἱ ἀφορισμοὶ τοῦ Ἱπποκράτους, π. χ. «ὅκου λιμός, οὐ δεῖ πονέειν». § [ἐκκλ.] ἀφορισμός, excommunication, n. f. δηλοῖ κατὰ τὴν Καινὴν Διαθήκην, τὸν χωρισμὸν καὶ ἀποκλεισμόν τινος ἐκ τῆς κοινωνίας τῶν πιστῶν· παρ' Ἑβραίοις, ἀποσυνάγωγος, ὁ ὑποπεσὼν εἰς ἀφορισμόν, ὁ ἀφωρισμένος, excommunié, ée,

ἀφοριστικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀφορίζειν (χωρίζειν), propre à séparer ; προσδιορίζειν, à déterminer, à définir ; || ὁ ἔχων τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀφορισμοῦ, aphoristique, adj. τὸ λεγόμενον συνοπτικῶς, περιλαμβάνον τὴν κυριωτέραν ἔννοιαν μὲ ὀλίγας λέξεις· || τὸ ἀφοριστικὸν ὕφος κουράζει ταχέως, le style aphoristique devient vite fatigant ; || ὁ ἀποφθεγματικός, sentencieux, euse; || ἀφοριστικὴ γραμμή, ligne de séparation ; ἐν τῇ χειρουργίᾳ λέγεται οὕτως ἡ ἐργασία δι' ἧς χωρίζονται ἀλλήλων τὰ νεκρωθέντα ζωϊκὰ στοιχεῖα καὶ τὰ ζῶντα.

ἀφοριστικῶς, [ἐπίρ. προηγ.] κατὰ τρόπον ἀφοριστικόν, ἀποφθεγματικόν, d'une manière aphoristique ; par aphorismes ; aphoristiquement; ἀποφθεγματικῶς, sentencieusement.

ἀφορμή, ῆς, ἡ· motif, n. m. ἡ αἰτία, cause, n. f. ἡ εὐκαιρία, occasion, n. f. ἡ πρόφασις, prétexte, n. m. || χωρὶς ἀφορμήν, sans motif=χωρὶς λόγον, sans rime ni raison ; || ζητεῖ ἀφορμὴν διὰ φιλονεικίαν, il cherche un prétexte de querelle ; || δίδω ἀφορμὴν (δυσαρεσκείας, παραπόνων), prêter occasion ; prêter motif à ; || δίδω ἀφορμὴν εἰς ἐπικρίσεις, donner prise à la critique ; || δίδω ἀφορμὴν εἰς γέλωτα, prêter au ridicule; donner (fournir) matière à rire ; || ἀφορμὴ σκανδάλου, occasion de scandale ; || δὲν τοῦ ἐδώκατε ἀφορμὴν παραπόνου, vous ne lui avez pas donné sujet de se plaindre ; || ἔχω ἀφορμὴν (λόγον) ν' ἀμφιβάλλω περὶ τούτου, j'ai lieu d'en douter; || οἱ λόγοι του δίδουσιν ἀφορμὴν εἰς δυσάρεστα σχόλια, ses paroles prêtent à de fâcheuses interprétations ; || [καὶ ἀπολ.] μὴ τοῦ δίδῃς ἀφορμήν, ne l'excitez (provoquez ; piquez) pas ; || λαμβάνω ἀφορμήν, prendre occasion.

ἀφορμίζω, [δημ. κυρίως ἐπὶ πληγῆς], δίδω ἀφορμήν, ἐρεθίζω, [s'] envenimer ; [s] irriter.

ἀφορολόγητος, ος, ον· ὁ μὴ φορολογούμενος, ὁ μὴ πληρώνων φόρον (τέλος, δασμόν), qui ne paie pas (ὁ μὴ πληρώσας, qui n'a pas payé) d'impôts (de droits) ; ὁ ἐλεύθερος φορολογίας, exempt d'impositions ; ὁ μὴ φορολογηθείς, non imposé, ée.

ἀφορολογήτως, [ἐπίρ.] χωρὶς νὰ πληρώσῃ φόρον (τέλος, δασμόν), sans payer d'impôts (de droits).

ἄφορος, ος, ον· ὁ μὴ παράγων οὐδέν, qui

ne produit rien, improductif, ive ; stérile ; ἄκαρπος, infertile καὶ infructeur, euse ; ἄγονος, infécond, e; || ἄφορα ἔτη, années de disette ; années stériles.

ἄφορτος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων φόρτον, ἀφόρτωτος, non chargé, ée ; || [ναυτ.] —, ον· lège, adj. πλοῖον ἄφορτον, bâtiment lège, τὸ μὴ ἔχον πλῆρες φορτίον.

ἀφόρτωτος, η, ον· ὁ μὴ φορτωμένος, non chargé, ée ; ὁ ἄφορτος· || ὁ μὴ ἐπιβιβασθεὶς (ἐπὶ τοῦ πλοίου), non embarqué, ée.

ἀφορῶ (άω), ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν, ὑπ' ὄψει, avoir en vue ; ἀποβλέπω, καταλήγω, τείνω πρός τι, viser ; παρατηρῶ, βλέπω, regarder ; ἀφορῶ, ἀποβλέπω, concerner ; || τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ ἀφορᾷ εἰς τοῦτο μόνον, ce projet de loi n'a en vue que (ne vise qu'a) cela; || ὁ ὑπαινιγμὸς αὐτὸς ἀφορᾷ τὸν ὑπουργόν, cette insinuation vise au ministre ; || δὲν βλέπω εἰς τί ἀφορᾷ ὁ λόγος του, je ne vois pas où porte son discours ; || τοῦτο σᾶς ἀφορᾷ, cela vous regarde ; || τοῦτο δὲν μὲ ἀφορᾷ, cela ne me regarde pas ; || ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόθεσίν σας, en ce qui concerne votre affaire ; || ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, en ce qui est de moi ; pour moi; en ce qui me regarde, en ce qui me concerne.

ἀφοσιόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἀφιερόνω, consacrer; προσφέρω τιμὰς πρὸς τὸν Θεόν· βλ. καὶ καθοσιῶ· || [ἰδίως μέσ.] ἀφοσιοῦμαι, se consacrer ; se vouer ; se dévouer ; être dévoué; προσκολλῶμαι τινί, s'attacher ; être attaché ; || ἀφωσιώθη εἰς τὸν Θεόν, il s'est consacré (voué) à Dieu ; || ἀφωσιώθη εἰς τὴν πατρίδα του, il s'est dévoué à sa patrie , || φίλος ἀφωσιωμένος, ami dévoué ; || μοῦ εἶνε πολὺ ἀφωσιωμένος, il m'est très-attaché ; || μόνον εἰς τὸ συμφέρον του εἶνε ἀφωσιωμένος, il n'est attaché qu'à son intérêt.

ἀφοσίωσις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφοσιοῦν, dévouement, n. m. attachement.

ἀφότου, [ἐπίρ.] depuis que ; que ; || — ἐνυμφεύθησαν, depuis qu'ils sont mariés ; || — δὲν εἶδον τὰς Ἀθήνας, depuis que je n'ai vu Athènes ; || εἶνε καιρὸς ἀφ' ὅτου δὲν τὸν εἶδα, il y a longtemps que je ne l'ai vu.

ἀφοῦ ἢ ἀφ' οὗ, [ἐπίρ. χρον.] ἀφότου, après que; après; depuis que; ὅτε, ὅταν, lorsque ; quand: || ἀποθνήσκει ἀφοῦ ἐλάμπρυνε τὴν χώραν του, il meurt après avoir illustré son pays ; || — ἐτελείωσε, τὸν ἀπεχαιρέτησε, lorsqu'il eut achevé, il prit congé de lui; || —περιπατήσετε, μὴ λησμονήσετε νὰ περάσητε ἀπὸ τὴν οἰκίαν του, après votre promenade n'oubliez par de passer de chez lui; || — τὸν ἰδῆτε, θὰ τὸν ἰδῶ καὶ ἐγώ, quand vous l'aurez vu, je le verrai à mon tour (aussi) ; || ἀφοῦ ἐργασθῇ, διασκεδάζει, son travail fini, il s'amuse; || ἀφοῦ ἐγὼ φύγω, τί θὰ γείνῃς ; après mon départ, que deviendrez-vous ? § ἀφοῦ = ἐπειδή, puisque ; comme ; || ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, puisqu'il en est ainsi ; || ἀφοῦ σκοπεύω νὰ ἐπιστρέψω, ἠμπορεῖτε νὰ περιμένητε, comme je compte revenir, vous pouvez attendre ; || ἀφοῦ ὁ πατήρ σας συγκατανεύει, δὲν ἀντιλέγω, du moment que votre père y consent, je n'ai rien à dire.

ἄφουκλα, ἡ· [διάλ. Νάξου] τὸ μέρος τῶν δωμάτων, ἐξ οὗ καταρρέουσι τὰ ὄμβρια ὕδατα· ὁ κατακρουνιστήρ.

ἀφοῦριν, τό· [διάλ. Οἰνόης] ὁ ἀχυρών, τὸ ἀχοῦρι, ὁ σταῦλος.

ἄφρακτος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων φραγμόν, qui n'est pas clos, e (muré, ée ; barricadé, ée) ; non clos (muré ; barricadé) ; ἄνευ περιφράγματος, sans enclos ; ὁ ἀνοικτός, ouvert, e ; ὁ ἀσκεπής, découvert = ἀπεστεγασμένος· || ἄφρακτον ὀχύρωμα, ouvrage ouvert, βλ. ὀχύρωμα.

ἄφραστος, ος, ον· ἄρρητος, ἀνέκφραστος, inexprimable.

ἀφρᾶτος, η, ον· [δημ.] λευκός, ἐλαφρὸς ὡς ὁ ἀφρός, blanc (léger) comme la mousse ; || ψωμὶ ἀφρᾶτον (ἐκ σεμιγδάλεως), pain blanc (bien tendre ; mousseau) ; || ἀμύγδαλα ἀφράτα, amandes à la princesse ; || καρύδια ἀφράτα, noix de mésange ; || τηγανήταις ἀφράταις, σβίγκοι ἀφρᾶτοι, baignets soufflés; || [μεταφ.] χέρι ἀφρᾶτο, main blanche (et potelée).

ἄφραχτος, ὁ· [δημ.] ὁ ἄφρακτος, χωρὶς φραγμόν, χωρὶς φράκτην.

ἀφρηλόγος, ου, ὁ· ἀντὶ ἀφρολόγος.

ἀφρίζω, μέλ. ίσω, κάμνω ἀφρόν, écumer ; βλ. ἀφρόω· || ἡ θάλασσα ἀφρίζει, la mer écume, ἕνεκα τρικυμίας ἢ θραύσεως κυμάτων· ἐπίσης, la mer moutonne (moutonner) ὅταν καλύπτηται ὑπὸ ἀφροέντων κυμάτων· || τὸ κῦμα ἀφρίζει ὑπὸ τὴν κώπην [ποιητ.], l'onde blanchit sous la rame. § ἀφρίζω, mousser, κάμνω ἀφρόν, κυρίως ἐπὶ οἴνων· || ὁ χαμπανίτης (οἶνος) ἀφρίζει, le vin de champagne mousse. § [μεταφ.] παράγω ἀφρούς (θυμοῦ, λύσσης), écumer ; frémir (=φρίττω)· || ἄφριζεν ἀπὸ λύσσαν, il écumait de rage ; || ἀφρίζει ἀπὸ τὸν θυμόν του, il frémit de colère.

ἀφρίζων, ουσα, ον· spumescent, ente (ἐκ τοῦ λατ. spumescens=écumant) ; ὁ ἀφρίζων, ἀναδίδων ἀφρούς, qui écume ; qui jette de l'écume ; écumant, e.

ἄφρισμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφρίζειν, action d'écumer (de mousser).

ἀφρισμός, οῦ, ὁ· τὸ ἄφρισμα, ὁ ἀφρός, écume, n. f. (τῆς θαλάσσης)· mousse, n. f. (τῶν οἴνων).

ἀφρόγαλα, τό· (ἡ πῖαρ), ὁ ἀφρὸς τοῦ γάλακτος, la crème, κοινῶς τὸ καϊμάκι (Γαληνός).

ἀφρογενής, ής, ές· ὁ ἐκ τοῦ ἀφροῦ γεννηθείς, sorti (né) de l'écume ; (des mers) ; (ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης, surnom de Vénus). § ἀφρογενής, ής, ές· spumigène, ὁ ἐξ ἀφροῦ παραχθεὶς (ἐκ τοῦ λατ. spuma=écume) ; βλ. καὶ ἀφρώδης.

ἀφροδισιάζω, μέλ. άσω· ἀπολαμβάνω τὰ ἀφροδίσια, τὴν ἀγάπην, goûter les plaisirs de Vénus ; faire l'amour (la noce).

ἀφροδισιακός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ἔρωτος (ἡδοναί), vénérien, enne;

aphrodisiaque, adj. et n. ‖ ἀφροδισιακά, aphrodisiaques, καλοῦνται ἐν τῇ φαρμακολογίᾳ καὶ τῇ θεραπευτικῇ τὰ διεγείροντα τὴν γενετήσιον ὁρμὴν φάρμακα ἢ ἄλλα διαιτητικὰ μέσα (οἰνόπνευμα, αἰθέρια ἔλαια εἰς μικρὰς δόσεις, πέπερι, ὄπιον, βανίλλη, φώσφορος, κανθαρίδες, δυναμωτικὴ τροφή, οἶνος, διαμονὴ ἐν ἐξοχῇ, ἄσκησις, ψυχαγωγία, κτλ.), βλ. **ἀφροδισιασμός.**

ἀφροδισιασμός, ὁ· aphrodisiasme, n. m. ἡ ἀφροδίσιος πρᾶξις, l'acte vénérien, ἤτοι ἡ συνουσία· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφροδισιάζειν, ἀπόλαυσις τοῦ ἔρωτος, action de faire l'amour (la noce); ἡδονὴ ἀσελγής, plaisir lascif; σαρκικὴ ἡδονή, jouissance charnelle=ἀφροδίσια, plaisirs charnels; βλ. καὶ **ἀφροδισιακὸς** καὶ **ἀφροδίσιος.**

ἀφροδισιαστής, ὁ· ὁ ἀφροδισιάζων, ὁ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ῥέπων, ἀκόλαστος, ἀσελγής, lascif, ive.

ἀφροδισιαστικός, ή, όν· ὁ πολὺ ἐπιρρεπὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγής, lascif, ive; λάγνος, lubrique; ἀφροδίσιος, aphrodisiaque.

ἀφροδίσιος, ος, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀφροδίτην, (εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ἔρωτος), vénérien, enne; aphrodisiaque, adj. ‖ ἀφροδίσιον πάθος, mal vénérien. § ἀφροδίσια νοσήματα, maladies vénériennes; καλοῦνται τὰ νοσήματα τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς συνουσίας, ὡς ἡ βλεννόρροια, τὸ μαλακὸν ἢ ἁπλοῦν ἕλκος, τὸ σκληρὸν ἢ συφιλιδικὸν ἕλκος (= ἡ σύφιλις). § ἀφροδίσιος, aphrodisien, enne, adj. κατάλληλος πρὸς ἔμπνευσιν ἔρωτος, propre à inspirer l'amour. § [ἱππολ.] ἀφροδίσιον πάθος, maladie de coit, συνώνυμον τοῦ doucine, n. f. τὸ μοναδικὸν κολλητικὸν ἀφροδίσιον πάθος τοῦ ἵππου, ἀναφαινόμενον εἰς ἀμφότερα τὰ γένη ἐν εἴδει φλυκταινώδους ἐξανθήματος εἰς τὸ ἀκροπόσθιον (τοῦ ἐπιβήτορος) καὶ ἐν τῷ κολεῷ τῆς φορβάδος. § ἀφροδίσια, αἱ σαρκικαὶ ἡδοναί, plaisirs charnels; βλ. καὶ **ἀφροδισιασμός.**

Ἀφροδίτη, ἡ· Vénus, n. f. (ἀφρός, δύω), ἡ θεὰ τοῦ ἔρωτος ἢ τῆς ἀπολαύσεως τοῦ ἔρωτος, τοῦ πόθου, χάριτος καὶ ὡραιότητος, (λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Διώνης, σύζυγος τοῦ Ἡφαίστου, ἐρωμένη τοῦ Ἄρεως (Mars), ὡραιοτάτη ἀλλ' ἄνανδρος καὶ μὴ πολεμική. § [ἀστρ.] ἀφροδίτη, vénus, n. f. ὀνομάζεται ὁ β' πλανήτης κατὰ τάξιν ἀποστάσεως ἀπὸ τοῦ ἡλίου· ἡ ἀφροδίτη ὅταν εὑρίσκηται πρὸς Δ. τοῦ ἡλίου, τότε ἀνατέλλουσα πρὸ αὐτοῦ τὸ πολὺ 3 1/2 ὥρας λάμπει τὴν πρωΐαν εἰς τὰ ἀνατολικὰ τοῦ ὁρίζοντος ὡς ἑωσφόρος ἢ **αὐγερινός,** étoile du matin, ὅταν δὲ εὑρίσκηται πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ἡλίου, λάμπει τὸ ἑσπέρας εἰς τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα ἐπίσης τὸ πολὺ 3 1/2 ὥρας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὡς ἕσπερος, étoile du soir; δὲν εἶνε δυνατὸν ἡ ἀφροδίτη νὰ ἦνε συγχρόνως ἑωσφόρος καὶ ἕσπερος· βλ. καὶ **ἀστήρ.**

ἀφρόδυκτα, τά· filet de la surface; καλοῦνται οὕτω τὰ δίκτυα (filets) ἐκεῖνα ἅτινα βυθίζονται εἰς τὴν θάλασσαν δι' ὀλίγα μόνον λεπτά.

ἀφρόεις, **ἀφρόεσσα, ἀφρόεν·** ὁ ἀφρισμένος, πλήρης ἀφροῦ, qui est plein d'écume; βλ. ἀφρώδης, écumeux, euse; mousseux, euse; [ἐπὶ θαλάσ.] moutonneuse; ‖ ἀφρόεν κῦμα, ἀφρόεντα κύματα, moutons, καλοῦνται ἐκεῖνα ὧν ἡ κορυφὴ καλύπτεται ὑπὸ ἀφρῶν = ἀφρώδη κύματα, flots écumeux.

ἀφρόζυθος, ὁ· levûre, n. f. ὁ ἀφρὸς ζύθου βράζοντος χρησιμεύων ὡς προζύμιον εἰς τοὺς ἀρτοποιούς, ἡ μαγιὰ τῆς μπύρας.

ἀφρολόγος, ὁ· καὶ **ἀφρηλόγος,** écumoir, n. m. βλ. **ἀπαφριστήρ.**

ἀφρονέω, **ἀφρονῶ.**

ἄφροντις, ις, ι· γεν. ιδος, ὁ ἄνευ φροντίδων, exempt de soucis; sans soucis; ἀμέριμνος (τινος), insouciant, e, adj. ὁ μὴ ἔχων οὐδεμίαν φροντίδα (μέριμναν), qui n'a aucun souci; ὅστις εἶνε ἀδιάφορος εἰς ὅλα, qui est indifférent à tout; ‖ ἄνθρωπος ἄφροντις (ἀμέριμνος), homme insouciant; ‖ ἰδιοσυγκρασία (διάθεσις τῆς ψυχῆς) ἄφροντις, humeur insouciante; ‖ [οὐσ.] ἄτομον ἄφροντι, personne insouciante; ‖ εὐτυχεῖς εἶνε μόνον οἱ ἄφροντεις (ἀμέριμνοι), il n'y a d'heureux que les insouciants; ‖ —, ὁ μὴ φροντίζων, ὁ παραμελῶν, négligent, e; ‖ ἄφροντις, ἀμελής, incurant, e (λατ. non curans); ‖ τώρα εἶμαι ἄφροντις, maintenant je suis tranquille. § **ἄφροντις,** ἀμέριμνος, insoucieux, euse, adj. ὁ μὴ λαμβάνων οὐδεμίαν φροντίδα, qui ne prend aucun souci; ὁ μὴ ἔχων φροντίδα (μέριμναν) δι' ὡρισμένον τι ἀντικείμενον, qui n'a pas de soucis au sujet d'une chose déterminée; ‖ — (ἀμέριμνος) διὰ τὴν αὔριον, insoucieux du lendemain.

ἀφροντισία, ας, ἡ· ἔλλειψις φροντίδων, **ἀμεριμνησία,** insouciance, n. f. ἡ κατάστασις ἢ ὁ χαρακτὴρ ἀτόμου ἀφρόντιδος (ἀμερίμνου), ἀδιαφόρου, état ou caractère d'une personne insouciante; ἡ ἀδιαφορία, indifférence, n.f. ἡ ἔλλειψις φροντίδος, défaut de souci; ἔλλειψις συμφέροντος δι' ὡρισμένον τι πρᾶγμα· ‖ ζῆν ἐν ἀφροντισίᾳ (ἀμεριμνησίᾳ) διὰ τὸ μέλλον, vivre dans l'insouciance de l'avenir; ὅθεν καὶ ἀφροντισία, ἀμέλεια, incurie, n. f. ἡ παραμέλησις, négligence, n. f.

ἀφροντιστέω, βλ. **ἀφροντιστῶ.**

ἀφρόντιστος, ος, ον· περὶ οὗ δὲν ἐφρόντισαν, ὅντινα δὲν ἐπεριποιήθησαν, non soigné, ée; ὁ παρημελημένος, négligé, ée.

ἀφροντιστῶ (έω), εἶμαι ἄφροντις, δὲν φροντίζω, δὲν μὲ 'νοιάζει, ne pas se soucier; ne faire aucun cas de; παραμελῶ, négliger.

ἀφρονῶ (έω), μέλ. ήσω, εἶμαι (πράττω τι ὡς) ἄφρων, être (agir comme un) insensé (fou, imprudent, sot); παραφρονῶ, perdre la raison; devenir fou.

ἀφρόνως, [ἐπίρ.] χωρὶς φρόνησιν, imprudemment; insensément, d'une manière insensée; ἀνοήτως, sottement; bêtement.

ἀφροξυλιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] κουφοξυλιά, **sureau, n. m.** τὸ δένδρον **ἀκταία.**

ἀφρόπλαστος, ος καὶ η, ον· ὁ ἐξ ἀφροῦ πεπλασμένος, fait (né) d' écume.

ἀφρός, οῦ, ὁ· écume, n. f. τὸ σίαλον, ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἀφρὸς τοῦ μανιώδους λέοντος. § —, écume, n. f. ἀφρισμὸς σχηματιζόμενος ἄνωθεν τῶν θραυομένων κυμάτων· ‖ ἀφρός, mousse, n. f. ὑγρόν τι (ὕδωρ, ζῦθος, οἶνος) πλῆρες φυσαλίδων ἀέρος τινὸς (ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ἀνθρακικοῦ ὀξέος) σχηματιζόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ, ἀποτελεῖ ἀφρόν, ὅστις καθ' ὃ εἰδικῶς ἐλαφρότερος ἐπιπλέει, ἔχει δὲ χρῶμα λευκόν· τοιοῦτος ἀφρός, écume, σχηματίζεται καὶ ἐπὶ τετηκότων σωμάτων, π. χ. ἐπὶ τοῦ ῥύακος τῶν ἡφαιστείων (ἐλαφρόπετρα), ἐπὶ ψευδαργύρου, κτλ. ‖ ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης (τοῦ σάπωνος), l'écume de la mer (du savon) ; ‖ ὁ ἀφρὸς τοῦ ζύθου, la mousse de la bière ; ‖ — ζύθου βράζοντος, levûre, n. f. ἡ μαγιὰ τῆς μπύρας, ὁ **ἀφρόζυθος**. § ἀφρός, οῦ, ὁ· spume, n. f. (ἐκ τοῦ λατ. spuma, écume), ἀφρώδης σίελος, salive écumeuse. § [μεταφ.] ἀφρός, crème, n. f. σημαίνει τὸ ἄνθος, la fleur ; τὸ ἐκλεκτόν τινος, l'élite.

ἀφροσέληνος, ὁ· sélénite, n. f. ὁ σεληνίτης καλούμενος λίθος· βλ. λέξιν.

ἀφροσκεπής, ής, ές· ὁ σκεπασμένος μὲ ἀφρόν, couvert d'écume.

ἀφροστεφής, ής, ές· ὁ ἔχων ἀφρὸν ἐν εἴδει στέμματος, couronné d'écume.

ἀφροσύνη, ης, ἡ· ἔλλειψις φρενῶν, imprudence, n. f. ἀσυνεσία· ‖ ἀνοησία, μωρία, sottise, n. f. bêtise, n. f.

ἀφρουγαλιάζ'(ει) ἡ προβατίνα [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=κάμνει γάλα ὀλίγον μὲ πολὺν ἀφρόν.

ἀφρούρητος, ος, ον· ὁ μὴ φρουρούμενος, ὁ ἀφύλακτος, non gardé, ée ; ὁ ἄνευ φρουρᾶς, privé de garnison, qui est sans garnison.

ἀφρόω-ῶ, ἀφρίζω, κάμνω ἀφρόν, μετατρέπω εἰς ἀφρόν, changer en écume ; καλύπτω μὲ ἀφρόν, couvrir en écume ; écumer ; mousser ; βλ. **ἀφρίζω**.

ἄφρυκτος, ος, ον· ἀκαψάλιστος, non grillé, ée; ἀκαβούρδιστος, ὁ μὴ καβουρδισμένος, βλ. **καβουρδίζω**.

ἀφρώδης, ης, ες· ὁ ἀφρίζων ἢ πλήρης ἀφροῦ, écumeux, euse ; mousseux, euse ; ‖ ἀφρώδη κύματα, flots écumeux ; ‖ ἀφρώδης ζῦθος, bière mousseuse ; ‖ ἀφρώδη ποτά, boissons gazeuses. § **ἀφρώδης**, ης, ες· spumescent, e (ἐκ τοῦ λατ. spumescens = écumant), ὁ ὁμοιάζων μὲ ἀφρόν, qui ressemble à de l'écume. § **ἀφρώδης**, spumeux, euse (ἐκ τοῦ λατ. spuma=écume, adj. πεπληρωμένος, κεκαλυμμένος, μεμιγμένος μὲ ἀφρόν, rempli, couvert, mêlé d'écume ; ‖ ἀφρῶδες ὑγρόν, liquide spumeux. § —, ὁ ἔχων τὴν ὄψιν τοῦ ἀφροῦ, qui a l'apparence de l'écume; π.χ. πτύελα ἀφρώδη, des crachats spumeux. § [οὐσ. οὐσ.] τὸ **ἀφρῶδες**, spumosité, n. f. ἀφρώδης κατάστασις, état spumeux ; ἰδιότης τοῦ ἀφρώδους, qualité de ce qui est spumeux.

ἄφρων, ων, ον, γεν. ονος, (συγκρ. ονέστερος, ὑπερθ. έστατος), ὁ μὴ ἔχων φρένας, insensé, ée ; ἀνόητος, μωρός, sot, sotte; bête ; ἀπερίσκεπτος, ἀσύνετος, imprudent, e.

ἄφταιχτος, ὁ· καὶ ἄφτηχος· [διάλ. Οἰνόης] =ἄπταιστος, χωρὶς πταῖσμα.

ἄφταστος, η, ον· [δημ.] βλ. ἄφθαστος· ὅστις δὲν φθάνεται «τὸ μῆλο εἶνε ἄφταστο»= δὲν φθάνεται, εἶνε ὑψηλά· 2) δὲν εἶνε φθασμένος εἰς τὸν καιρόν του, ἄωρος, **ἀκάμωτος**.

ἄφτειαστος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ καμωμένος (συγυρισμένος), non fait (arrangé, κτλ.) βλ. φτειάνω.

ἀφτέρας, ὁ· [διάλ. Κύμης], ἡ πτέρις, βοτάνη ἡ ἄλλως λεγομένη κοινῶς φτέρη.

ἄφτουρος, ὁ· [διάλ. Κύμης]=ὁ **φλύαρος**, bavard, e ; ὁ λέγων ὅ,τι φθάσῃ, συνεπῶς αὐξάνων τι· ἐκ τούτου καὶ φτουράει=αὐξάνεται, βλ. φτουρῶ, faire du profit.

ἄφτω, [διάλ. Οἰνόης] ἅπτω, **ἀνάπτω**, χρόν. πρωτ. ἤφτηνα, ἦψα· «ἄψε τ' ἄψιμον»=ἄναψε τὴν φωτιά.

ἄφτραι, αἱ· βλ. ἄφθα.

ἀφυάλωσις, εως, ἡ· [χημ. τεχν.[dévitrification, n. f. καλεῖται ἡ ἐργασία δι' ἧς ἡ τετηκυῖα μᾶζα τῆς ὑάλου κατὰ τὴν πῆξιν αὐτῆς δὲν μεταβάλλεται εἰς καθαρὰν διαφανῆ ὕαλον, ἀλλ' εἰς μᾶζαν παρουσιάζουσαν διάφορα σχήματα, τὸ πλεῖστον κρυσταλλικά.

ἀφυδατόω-ῶ, μέλ. ώσω· [χημ.] déflegmer, ἀφαιρῶ τὸ ὑδατῶδες μέρος ἔκ τινος ὑγροῦ, κτλ.

ἀφυδάτωσις, εως, ἡ· déflegmation, n. f. [χημ.] ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ὑδατώδους μέρους ἔκ τινος ὑγροῦ, κτλ.

ἀφυδρόω-ῶ, μέλ. ώσω· [χημ.] déshydrater, ἀφαιρῶ ἀπό τι τὸ ὕδωρ, στερῶ τὸ ὕδωρ αὐτοῦ, priver d'eau ; ‖ — τὴν ἄσβεστον, déshydrater de la chaux.

ἀφύδρωσις, εως, ἡ· [χημ.] déshydratation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφυδρόω, action de déshydrater ; ‖ ἡ ἀφύδρωσις τῶν ἁλάτων, la déshydratation des sels.

ἀφύη, ἡ· γεν. πληθ. ἀφύων· μικρὸς ἰχθύς, ἡ σαρδέλλα, aphie, n. f. ἡ τριχίς, la sardine. § [ἰχθ.] ἀφύαι (ἀρέγκαι), harengs ; ‖ — ᾠομέναι (αὐγομέναι), — pleines ; ‖ — κεναί, — vides (ἢ gais) ; ‖ — νέαι, — nouveaux ; ‖ — καπνισταί, — saures (ἢ saurés).

ἀφυής, ής, ές· ὁ μὴ εὐφυής, qui n'est pas ingénieux, non ingénieux, iningénieux, euse ; ὁ πτωχὸς τῷ πνεύματι, pauvre d'esprit; ὁ μὴ εὐφυὴς (ἔξυπνος), qui n'est pas intelligent, inintelligent, e. § —, ὁ μὴ ἐπιδέξιος, ὁ ἔχων ἔλλειψιν φυσικῶν προτερημάτων, qui manque de disposition (de talent) ; ὁ ἀδέξιος, inepte ; ἀνεπιτήδειος, inhabile ; ἀκατάλληλος, impropre ; incapable.

ἀφυΐα, ας, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ ἀφυοῦς, inintelligence, n. f. ἡ μὴ εὐφυΐα, ἡ ἔλλειψις, πτωχεία τοῦ πνεύματος, pauvreté d'esprit. § —, ἔλλειψις φυσικῶν προτερημάτων, φυσικὴ ἀνικανότης, manque de disposition (de talent) ; ἡ ἀδεξιότης, ineptie, n. f. inaptitude,

n. f. inhabileté, n. f. ἡ ἀνεπιτηδειότης, maladresse, n. f.

ἄφυκτος, ος, ον· ὁ μὴ διαφεύγων, qui n'échappe pas ; qu'on ne peut fuir ; ὁ ἄφευκτος, inévitable ; ἀλάνθαστος, infaillible ; ἀναπόδραστος, inéluctable.

ἀφυλακτέω, βλ. ἀφυλακτῶ.

ἀφύλακτος, ος, ον· ὁ μὴ φυλαττόμενος, ἀφρούρητος, non gardé, ée ; privé de garnison. § ὁ μὴ φυλάσσων ἑαυτόν, qui n'est pas sur ses gardes, ἤτοι ὁ μὴ προφυλασσόμενος, qui ne prend pas de précaution ; συνεπῶς ὁ ἀπρόσεκτος, inattentif, ive. §—, βλ. ἀφυλάξιμος.

ἀφυλαξία, ας, ἡ· ἔλλειψις ἐπιτηρήσεως ἢ προφυλάξεως, manque de garde (de précaution).

ἀφυλάξιμος, ος, ον· ὅ,τι δὲν δύναται νὰ φυλαχθῇ (προφυλαχθῇ, νὰ κρατηθῇ), qui ne peut être gardé (tenu) ; ἀφύλακτος, ἀκράτητος, intenable, adj. φρούριόν τι (place) ἢ θέσις (position) εἶνε ἀφυλάξιμος (intenable) ὅταν δὲν δύνανται νὰ μείνωσιν ἐν αὐτῇ στρατιῶται ὅπως τὴν ὑπερασπισθῶσι.

ἀφυλίζω, μέλ. ίσω. καθαρίζω τι ἀπὸ τὴν ὕλην, βλ. λαγαρίζω, clarifier, κτλ. || ἀφυλίζω, coller, καθαρίζω διὰ λευκώματος ὠοῦ ἢ κόλλης (ἀφυλισμός).

ἀφύλισμα, ατος, τό· τὸ ἀποστράγγισμα, égoutture, n. f. τὸ καταπάτι, marc, n. m. résidu, n. m. ἡ ὑποστάθμη, sédiment, n. m.

ἀφυλισμός, οῦ, ὁ· collage, n. m. ὁ διὰ λευκώματος ὠοῦ ἢ κόλλης καθαρισμός, καὶ ῥῆμα ἀφυλίζω, coller (=καθαρίζω).

ἀφυλλανθώδη, τά· [βοτ.] aphyllanthées, n. m. pl. οἰκογένεια μονοκοτυληδόνων φυτῶν μονογενὴς καὶ μονοειδής.

ἄφυλλος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων φύλλα, qui n'a pas de feuilles ; infeuillé, ée ; || [βοτ.] aphylle.

ἀφύλλωτος, ος, ον· ὁ ἄφυλλος.

ἀφυπνίζω, μέλ. ίσω. ἐγείρω ἐκ τοῦ ὕπνου, σηκώνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, éveiller = ἐξυπνῶ τινά· || [παθ.] ἀφυπνίζομαι, ἐξυπνῶ, ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, être réveillé, s'éveiller.

ἀφύπνισις, εως, ἡ καὶ

ἀφύπνισμα, τό· καὶ

ἀφυπνισμός, οῦ, ὁ· τὸ (ἐ)ξύπνημα, réveil, n. m. τὸ ἀφυπνίζειν, τὸ νὰ ἀφυπνισθῇ τις, ἡ ἔγερσις ἐκ τοῦ ὕπνου.

ἀφυπνόω-ῶ, μέλ. ώσω, σηκώνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον = ἀφυπνίζομαι, être réveillé, s'éveiller.

ἀφυπνισμένος, η, ον· ὁ ἔξυπνος, ξύπνιος, éveillé, ée.

ἀφυπνιστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀφυπνίζων celui qui réveille ; ἀξίωμά τι ἐν τοῖς μοναστηρίοις, réveilleur, n. m.

ἀφύσικα, [ἐπίρ. δημ.] τὸ μὴ φυσικῶς γινόμενον, ἀφύσικος. § [διαλ. Ἠπείρου] κακῶς, ἀσχήμως· ταὐτὸν τῷ ἄτσαλα.

ἀφύσικος, ος, ον· ὁ μὴ φυσικός, qui n'est pas naturel ; ὁ ἐναντίος τῆς φύσεως, contraire de la nature; κατ' ἐπέκτασιν, τερατώδης, monstrueux, euse. § ὁ ἐπιτετηδευμένος, προσπεποιημένος, affecté, ée ; recherché, ée. § [διάλ. Ἠπείρ.] αἰσχρός· «λόγια ἀφύσικα»· 2) ἀγενής «ὁ ἀφύσικος φυσικὸς δὲν γίνεται» (παροιμιώδης λόγος)· 3) οὐδ. τὰ ἀφύσικα=αἰδοῖα.

ἀφύτευτος, η, ον· ὁ μὴ φυτευμένος, non planté, ée ; || χῶρος ἀφύτευτος, espace non plantée.

ἀφυῶς, [ἐπίρ. τοῦ ἀφυής] κατὰ τρόπον ἀφυῆ, iningénieusement ; παρὰ φύσιν, innaturellement ; ὅθεν ἀδεξίως, ineptement ; ἄνευ ἐπιτηδειότητος, sans habileté ; sans talent; ἀνεπιτηδείως, maladroitement. § ἄνευ πνεύματος, sans esprit.

ἀφωμοιωμένος, η, ον· μετοχὴ τοῦ ἀφομοιόω.

ἀφώνητος, ος, ον· βλ. ἄφωνος, βωβός.

ἀφωνία, ας, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις ἄφωνος, στέρησις τῆς φωνῆς, privation de la faculté, de parler, ἡ βωβότης, mutisme, n.m. κοινῶς **βουβαμάρα**, ἡ σιωπηλότης, taciturnité, n. f. § **ἀφωνία**, aphonie, n. f. στέρησις, ἀπώλεια τῆς φωνῆς, privation, perte de la voix; ἡ **ἀφωνία**, aphonie, διαφέρει τῆς **βωβότητος** mutisme, καθότι ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ ὑπάρχουσιν ἦχοι τοῦ λάρυγγος μὴ ἔναρθροι, ἐνῷ ἐν τῇ ἀφωνίᾳ ὁ ἀσθενὴς δὲν δύναται νὰ παράξῃ οὐδένα ἦχον.

ἄφωνος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων φωνήν, ὁ βωβός, muet, ette; || —, aphone, adj. (α στερ. καὶ φωνή=son), ὁ μὴ ἔχων φωνήν, ἦχον, qui n'a point de voix, de son ; βλ. **ἀφωνία**· || τὰ ἄφωνα γράμματα, les lettres muettes, εἶνε τὰ μὴ ἀποτελοῦντα φωνὴν σύμφωνα, ἀντίθετον πρὸς τὰ φωνήεντα· || ἄφωνα πρόσωπα [ἐπὶ θεάτρ.], personnages muets ; figurants ; comparses ; || μετὰ τὰς πρώτας λέξεις ἔμεινεν ἄφωνος, après les premiers mots il demeura court ; || [μεταφ. φρ.] ἰχθὺς ἄφωνος, muet comme une carpe.

ἀφώνως, [ἐπίρ.] χωρὶς φωνήν, sans voix ; μὲ σιωπήν, en silence ; σιωπηλῶς, silencieusement.

ἀφωπλισμένος, η, ον· ὁ ξαρματωμένος, désarmé, ée ; οὗτινος ἀφῃρέθησαν τὰ ὅπλα· βλ. ἀφοπλίζω· || ἀφωπλισμένον (πλοῖον), bâtiment dégréé ou désarmé, λέγεται τὸ **ἀπεσκευασμένον**, κοινῶς τὸ ξαρματωμένο· ἤτοι τὸ συντηρούμενον εἴς τινα λιμένα καὶ φέρον ὡς μόνον ἐξαρτισμὸν τὰς στήλας του (bas-mâts), πάντων τῶν λοιπῶν καθαιρεθέντων· βλ. καὶ **ἀφοπλίζω**.

ἀφώρατος, η, ον· ὁ μὴ ἐπ αὐτοφώρῳ πιασθείς, qui n'est pas pris sur le fait : ὁ μὴ φωραθείς, qui n'est pas surpris ou découvert.

ἀφωρισμένος, η, ον· βλ. ἀφορεσμένος, excommunié, ée, etc. ὁ λαβὼν ἀφορισμόν, κατηραμένος, καὶ ἐπίρ. **ἀφωρισμένα**.

ἀφωρισμένως, [ἐπίρ. τοῦ ἀφορίζω] διακεκριμένως, distinctement ; ξεχωριστά, séparément.

ἀφωσιωμένος, η, ον· dévoué, ée ; βλ. ἀφοσιόω-ῶ, καὶ ἐπίρ. ἀφωσιωμένως, μετ' ἀφοσιώσεως, avec dévouement.

ἀφώτιστος, ος, ον· ὁ μὴ φωτισθεὶς ἢ φωτιζόμενος, qui n'est pas éclairé; non éclairé,

ée, inéclairé, ée; συνεπῶς ὁ σκοτεινός, obscur, e. § ἀφώτιστος, η, ον· [δημ.] ὁ ἀβάπτιστος.

ἄφωτος, ος, ον· ὁ ἄνευ φωτός, privé de lumière ; ὁ μὴ φωτίζων, qui n'est pas lumineux ; ἤτοι illumineux, euse ; ἤτοι ὁ σκοτεινός, obscur, e; sombre ; || ἄφωτα σώματα, corps illumineux.

ἄχ, ἄχ, [ἐπιφ.] ah! oh ! hélas, οἴμοι· βλ. ἅ.

ἀχά, [δημ.]=ἰδού.

ἀχά(ϊ)δευτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ χαϊδευθείς, non caressé, ée.

ἀχαιρέτιστος, η, ον· ὁ μὴ χαιρετισθείς, non salué, ée.

ἀχαΐρευτος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ προκόπτων, προοδεύων, qui ne profite pas; qui n'avance pas, qui ne fait pas de progrès ; βλ. χαΐρι, προκοπή.

ἀχαλάϊωτος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] (α, κάλαϊς), ἀγάνωτος, ὁ μὴ γανωθείς, τὸ χωρὶς γάνωμα· ἀχαλάϊστον σκεῦος, ἤτοι σκεῦος ἀγάνωτον.

ἀχάλαστος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ χαλασθείς, μὴ καταστραφείς, non détruit (ruiné ; abîmé; défait ; gâté) ; κτλ. βλ. χαλῶ.

ἀχάλινος, ος, ον· ὁ ἄνευ χαλινοῦ, sans frein ; ὁ ἀχαλίνωτος ἵππος, cheval sans bride; καὶ ἐν γένει ὁ θρασύς, effronté ; ὁ ἀχαλίνωτος, effréné, ée.

ἀχαλίνωτος, ος, ον· ὁ μὴ κρατούμενος ἀπὸ χαλινόν, ὁ ἄνευ χαλινοῦ, sans frein ; effréné, ée; ὁ ἀτίθασσος, indomptable; καὶ ἐν γένει ὁ θρασύς, ὁ ἀκράτητος, emporté, effréné; || στόμα ἀχαλίνωτον = ἀπύλωτον· || ἵππος ἀχαλίνωτος, cheval sans bride.

ἀχάλκευτος, ος, ον· ὁ μὴ χαλκευθείς, non forgé, etc. ὁ μὴ ἐκ χαλκοῦ δεδουλευμένος, qui n'est pas travaillé en cuivre.

ἀχάλκωτος, ος, ον· ὁ μὴ διὰ χαλκοῦ σκεπασμένος (καπλαντισμένος), qui n'est pas doublé de cuivre.

ἀχαμήλωτος, ος, ον· ὁ μὴ χαμηλώσας, ὁ μὴ χαμηλώνων, inabaissé, ée.

ἀχαμνά, [δημ. ἐπίρ.] κακῶς, mal.

ἀχαμνά, τά· [δημ.] οἱ ὄρχεις, les testicules ; βλ. ὄρχις.

ἀχαμναίνω, [δημ.] ἰσχναίνω, maigrir.

ἀχαμνός, ή, όν· [δημ.] ὁ ἰσχνός, maigre; χαῦνος, μαλθακός, mou, molle ; ἰσχνός, ἀσθενής, chétif, ive; || —, ὁ μὴ χαλός, ὁ κακός, mauvais, e ; «καιρὸς ἀχαμνὸς»=κακοκαιρία· «ἔχει ἕνα ἀχαμνὸ σπυρί»=κακὸ σπυρί· || [οὐδ. πληθ. οὐσ.] βλ. ἀχαμνὰ=οἱ ὄρχεις.

ἀχάνεια, ας, ἡ· ἔκτασις, immense étendue ; βάθος ἀπέραντον, χάσμα, large ouverture ; τὸ ἀχανές, immensité, n. f.

ἀχανής, ής, ές· ἐκτενής, ἐκτεταμένος, vaste ; || ὁ ἀπείρως ἐκτεινόμενος, qui s'étend à perte de vue ; ὁ ἄπειρος, immense ; || τὸ ἀχανές, τὸ ἄπειρον τοῦ οὐρανοῦ, l'immensité des cieux.

ἀχαντιάζω, [διάλ. Οἰνόης] (ἀκανθίζω) πλήττω μὲ ἄκανθαν.

ἀχάντιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] ἡ ἄκανθα, τὸ ἀκάνθιον.

ἀχαντόχοιρος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ὁ ἀκανθόχοιρος, σκαντσόχοιρος.

ἀχάραγα, [διάλ. Κύμης] ἅμα τῇ ἕω, ἤτοι περὶ τὰ χαράγματα· βλ. χάραγμα.

ἀχαρακτήριστος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων χαρακτῆρα, qui n'a pas de caractère ; sans caractère.

ἀχάρακτος, ος, ον· ὁ μὴ χαραγμένος, non gravé, ée (tracé, ée); ingravé, ée; intracé, ée.

ἀχαράκωτος, ος, ον· ὁ μὴ χαρακωθείς, non rayé, ée (reglé, ée). § —, ὁ μὴ ἔχων χαράκωμα, ἄφρακτος, non barricadé, ée.

ἄχαρις, ις, ι, γεν. ιτος· (συγκρ. ριτώτερος, ὑπερθ. ριτώτατος)· ὁ μὴ ἔχων χάριν, ὁ χωρὶς θέλγητρον, qui manque de grâce, ἤτοι disgracieux, euse ; κατ' ἐπέκτ. βαρύς, lourd, e; § —, ingracieux, euse ; ὁ ἔχων ἔλλειψιν χάριτος, qui manque de grâce ; || ἄχαρις εὐειδής, coint, e, adj. || —, ὁ μὴ εὐχάριστος, ὁ δυσάρεστος, désagréable ; || εἶνε ἄχαρι ἔργον, c'est un travail ingrat.

ἀχαριστία, ας, ἡ· ἀγνωμοσύνη, ingratitude, n. f. τὸ νὰ ἦνε τις ἀχάριστος, τὸ νὰ μὴ γνωρίζῃ χάριν, τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις εὐγνωμοσύνην πρός τινα, ἀγνωμοσύνη, irreconnaissance, n. f.

ἀχάριστος, ος καὶ η, ον· ἀγνώμων, ingrat, e; ὁ μὴ ἀναγνωρίζων τὴν γενομένην αὐτῷ χάριν, ὁ μὴ εὐγνώμων, qui n'est pas reconnaissant ; irreconnaissant, ante, adj. || ἔνοχος ἀχαριστίας, coupable d'ingratitude. § —, ἀδώρητος, ὁ μὴ δωρηθείς, ὁ μὴ χαρισθείς, δοθείς, qui n'est pas donné ; non donné, ée.

ἀχαρίστως, [ἐπίρ.] μετ' ἀχαριστίας, avec ingratitude, ingratement, adj.

ἀχαρίτως, [ἐπίρ.] ingracieusement, ἄνευ χάριτος, sans grâce ; (ἀντίθετον τοῦ ἐπιχαρίτως, gracieusement).

ἄχαρος, η, ον· ἀχαρής, ὁ ἐστερημένος χαρᾶς, qui n'a aucune joie. § [διάλ. Ἠπείρου] ἀδύνατος, faible ; «εἶνε ἄχαρος»· 2) καϋμένος, οἴκτου ἄξιος, piteux, pitoyable ; «ἆ ! τὸν ἄχαρο» «κάμετε ἐλεημοσύνη 'στὸν ἄχαρο». Ἀπαντᾷ δὲ καὶ ἐπὶ κλητικῆς «ἄχαρέ μου».

ἀχατέρυθρον, τό· τὸ ἐρυθρὸν τοῦ ἀχάτου χρῶμα, rouge d'agate.

ἀχάτης, ου, ὁ· agate, n. f. πολύτιμος λίθος ζωηρῶν καὶ ποικίλων χρωμάτων· βλ. χαλαζίας· || λευκαχάτης, agate blanche.

ἀχατοειδής, ής, ές· agatin, ine ; ὁ ἔχων τὸ εἶδος, τὴν ὄψιν τοῦ ἀχάτου, qui a l'apparence de l'agate ; || λίθος ἀχατοειδής, pierre agatine ; || ἀχατοειδής, ής, ές [ὀρυκτ.], agatoïde, adj. ὁ ἔχων τὸ εἶδος, ὁ ὁμοιάζων μὲ ἀχάτην, qui a la forme, qui ressemble à l'agate ; || — πυρίτης λίθος, silex agatoïde.

ἀχατοποιῶ, μεταβάλλω εἰς ἀχάτην, agatifier ; ἀχατοποιοῦμαι, s'agatifier, μεταβάλλομαι εἰς ἀχάτην, convertir en agate ; λέγουσιν ἐπίσης agatiser ; [τὸ agatifier λαμβάνει δύο i συνεχόμενα εἰς τὸν παρατατικὸν τῆς ὁριστικῆς καὶ εἰς τὸν ἐνεστῶτα τῆς ὑποτακτικῆς, nous agatifiions, vous agatifiiez ;

que nous agatifiions, que vous agatifiiez].

ἀχατοφόρος, ος, ον· agatifère, adj. ὁ περιέχων ἀχάτην, qui contient de l'agate ; || ἔδαφος ἀχατοφόρον, terrain agatifère.

ἀχατόχρους, ους, ουν, agatin, ine, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀχάτου, qui a la couleur de l'agate ; || λίθος ἀχατόχρους, pierre agatine.

ἄχειλος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων χείλη, sans lèvres ; sans bord.

ἄχειρ, ορος, ὁ καὶ ἡ· ὁ μὴ ἔχων χεῖρας, privé de mains, sans mains.

ἀχειραγώγητος, ος, ον· ὁ μὴ χειραγωγηθεὶς ἢ χειραγωγούμενος, ὁ μὴ [διὰ τῆς χειρὸς] ὁδηγούμενος, non conduit [par la main].

ἀχειρίδωτος, ος, ον (α, χειρίς), ὁ ἄνευ χειρίδων (ὁ μὴ ἔχων μανίκια), qui n'a pas (qui n'a point) de manches, sans manches.

ἀχείριστος, ος, ον· immanœuvrable, adj. ὁ μὴ εὐκόλως χειριζόμενος.

ἀχειροποίητος, ος, ον· ὁ μὴ ποιηθεὶς (καμωθεὶς) μὲ χεῖρας, non fait de mains; d'homme, non fait à la main ; non façonné, ée.

ἀχειροτόνητος, ος, ον· ὁ μὴ δι' ἀναστάσεως χειρῶν ἐκλεχθείς, qui n'a pas été élu. § ὁ μὴ χειροτονηθείς, non sacré (ordonné), βλ. χειροτονῶ.

ἀχέμυθος, ος, ον· ὁ μὴ ἐχέμυθος, non discret, e ; qui n'est pas discret.

ἀχεριώνα, ἡ· [δημ.] τόπος ἀχύρων, ὁ ἀχυρών, pailler, n. m. grange, n. f. «δύο γάϊδαροι ἐμαλώνανε σὲ ξένη ἀχεριώνα», ἐπὶ ἐριζόντων διὰ πράγματα ἀλλότρια.

ἄχερο, τό· [δημ.] τὸ ἄχυρον, paille, n. f. (ἔχομεν ε ἀντὶ υ διὰ τὸ ρ).

'Αχέρων, ὁ· achéron, ποταμὸς τοῦ Ἅδου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι.

ἀχερωνάρι, τό· [διάλ. Καρπάθου] ὁ ἀχυρών, pailler, n. m. grange, n. f.

ἄχεστος, η, ον· ὁ μὴ χέσας, ὁ μὴ χεσθείς, qui n'a pas (n'a pas été) chié, ée.

ἀχηβάδα, ἡ· μικρὸν θαλάσσιον ὄστρακον, came, n. f. ἢ chame, n. f. [δημ.] boucarde, n. f. [ἡ μαύρη ἰδίως] clovisse, n. f. βλ. καὶ χηβάδα, καὶ γενικῶς ὄστρακον, κογχύλιον, coquille, n. f. ὀστρακόδερμον, coquillage, n. m. || ἀχηβάδα, niche, n. f. βλ. σηκός.

ἀχθογραφία, ας, ἡ· achthéographie, n.f. (ak-ἄχθος, poids καὶ γράφω, περιγράφω, décrire) ; ἡ περιγραφὴ καὶ ὀνοματολογία τῶν βαρῶν καὶ ἐν γένει τῶν σταθμῶν.

ἀχθογραφικός, ή, όν· achthéographique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀχθογραφίαν.

ἀχθογράφος, ος, ον· acthéographe (ak-ἄχθος, εος-ους, poids, καὶ περιγράφω, décrire); ὁ περιγράφων ἢ ὀνοματολογῶν τὰ βάρη καὶ ἐν γένει τὰ σταθμά.

ἀχθόμετρον, ου, τό· achthéomètre (ak-ἄχθος, poids καὶ μέτρον, mesure), n. m. ὄργανον δι' οὗ ζυγίζουσι τὸ ἄχθος (βάρος), ἤτοι τὸ φορτίον τῶν διαφόρων ἁμαξῶν, κάρρων, ἡ λεγομένη συνήθως πλάστιγξ.

ἄχθος, εος-ους, τό· τὸ βάρος, poids, n. m. τὸ φορτίον, charge, n. f. § [μεταφ.] ἄχθος ἀρούρης, fardeau de la terre, pleutre, n. m. καλεῖται οὕτως ἄνθρωπος ἀνωφελής, homme inutile ; ὁ ἄχρηστος, ἀνάξιος, ὁ δι' οὐδὲν χρήσιμος, propre à rien.

ἀχθοφορέω-ῶ, μέλ. ήσω, φέρω, βαστάζω φορτίον, βάρος, porter un fardeau ou comme un fardeau. § ἀχθοφορῶ, coltiner, μεταφέρω βαστάζω βάρη, βλ. ἀχθοφόρος.

ἀχθοφορία, ας, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀχθοφορεῖν, action de coltiner, coltinage, n. m. ἤτοι ἡ μεταφορὰ βαρῶν.

ἀχθοφορικά, τά· ἔξοδα μεταφορᾶς δι' ἀχθοφόρων, frais de portage ; factage, n. m. || εἰς ἀχθοφορικὰ ἡμερομίσθια φορτώσεως, journaliers pour mettre à bord.

ἀχθοφορικός, ή, όν· ὁ εἰς τὸν ἀχθοφόρον ἀνήκων ἢ διὰ τὴν ἀχθοφορίαν χρήσιμος, de coltin ; de portefait ; de coltinage ;

ἀχθοφορικῶς, [ἐπίρ.] ὡς ἀχθοφόρος, en coltin ; en portefaix.

ἀχθοφόρος, ος, όν· ὁ φέρων ἢ βαστάζων βάρη, φορτία, qui porte (qui sert à porter) des fardeaux. § [οὐσ.] ἀχθοφόρος, ὁ· coltin, n. m. ἢ portefaix, κοινῶς ὁ βαστάζος ἢ χαμάλης, καλεῖται ὁ φέρων ἢ βαστάζων βάρη, γενικῶς ὁ φέρων, porteur, n.m. || — (ἐργάτης), un portefaix, un homme de peine ; || — καταστήματος, un garde magasin ; || — ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, un ouvrier à la journée ; || εἰς ἀχθοφόρους, ἡμερομίσθια πληρώσεως σάκκων, journaliers pour remplir les sacs ; || [ναυτ.] ἀχθοφόρος, paucrin, n. m. καλεῖται ὁ ἐργαζόμενος εἰς τοὺς λιμένας διὰ τὴν φόρτωσιν ἢ ἐκφόρτωσιν τῶν πλοίων· || ἀχθοφόρος, crocheteur, n. m. || — ἅμαξα, chariot porte-corps, ὄχημα ἰσχυρότερον τῆς σκευοφόρου ὄχου, διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν βαρέων σωμάτων, τῶν ὅλμων, τῶν ὀβιδοβόλων καὶ τῶν μεγάλων βλημάτων. Εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ ὀχήματος ὑπάρχει ἐξελίκτρα διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῶν βαρῶν.

ἀχιβάδα, βλ. ἀχηβάδα.

ἀχιλειά, ᾶς, ἡ· [δημ.] cendre, n. f. καλεῖται κοινῶς ἡ στάκτη τῶν ξύλων, διὰ τὴν ἀλυσσίαν (lessive).

ἀχινοπόδι, τό· [δημ.] chardon étoilé ; τὰ ἐχινόποδα.

ἀχινός, καὶ ἀχινιός, ὁ· καὶ ἀχινοῦσα [δημ.] τὸ μαλάκιον ἐχῖνος, oursin, n. m. οἱ Τοῦρκοι τοὺς ὠνόμασαν κάστανα θαλάσσια, τὴν αὐτὴν δὲ ἐπωνυμίαν ἔχουσι καὶ εἰς μερικὰ μέρη τῆς Γαλλίας, châtaignes de mer.

ἀχιόνιστος, η, ον· ὁ μὴ χιονισμένος, ὁ μὴ κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνος, non couvert de neige ; ὅπου ἀκόμη δὲν ἐχιόνισε, où il n'a pas encore neigé.

ἀχιόνιχτος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] ὁ μὴ χιονισμένος, ἀχιόνιστος, non neigé, ée.

ἀχλάδι, τό· [δημ.] ὁ καρπὸς τῆς ἀχλαδιᾶς (τῆς ἀπίου), τὸ ἄπιον, ἀπίδι, poire, n. f.

ἀχλαδιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] poirier, n. m. [βοτ.] κοινὴ ὀνομασία τῆς κοινῆς ἀπίου, τῆς καὶ ἀπιδιὰ καλουμένης· οἱ καρποὶ ὀνομάζονται ἀχλάδια ἢ ἀχλάδες καὶ ἀπίδια· βλ. ἄπιος.

ἀχλεύαστος, ος, ον· ὁ μὴ χλευαζόμενος, non raillé, ée.

ἀχλύς, ύος, ἡ· ἡ καταχνιά, brouillard, n. m. τὸ σκότος (τοῦ θανάτου), obscurité, n.f. ‖ ἀχλὺς πυκνὴ καλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς του, un voile épais lui couvre les yeux.

ἀχμάκης, κη, ὁ· [δημ. ξεν.] μωρός, sot, sotte; εὐήθης, βλάξ, niais, e, καὶ κοινότερον μποῦφος.

ἄχνα, ἡ· βλ. ἄχνη· § παρὰ τοῖς Καρπαθίοις προφέρεται ἐπιτακτικῶς πρὸς σιωπήν, ὅθεν ἄχνα, silence, n. m.

ἀχνάποδας, ὁ· [διάλ. Νάξου] τὸ ἴχνος τοῦ ποδὸς ὡς μέτρον λαμβανόμενον πλαγίως, π. χ. τὸ μῆκος αὐτῆς τῆς ῥάβδου εἶνε πόδες τέσσαρες, εἷς ἀχνάποδας καὶ τρία δάκτυλα (ἴχνος-ποδός, ὡς ἀχνάριον, τὸ ἰχνάριον.

ἀχναποδιά, ἡ· [διάλ. Νάξου] τὸ ἴχνος τοῦ ποδός, la trace du pied.

ἀχνάρι, τό· [δημ.] τὸ ἰχνάριον, τὸ ἴχνος, trace de pas. § ἀχνάρι, τὸ ἰχνάριον, ἤτοι πρότυπον συμφώνως τῷ ὁποίῳ κατασκευάζουσι (κόπτουσί) τι (ἰδίως ἐκ χάρτου καὶ ἐνίοτε ἐκ λευκοσιδήρου), patron, n.m. (découpé) (d'une chemise, d'un gilet, etc); βλ. καὶ ὑποτύπωμα. § [ναυτ.] ἀχνάρι· βλ. ἰχνάριον, gabarit, n. m.

ἄχνη, ης, ἡ καὶ Ἰωνικῶς ἄχνα· τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας σώματός τινος ἐλαφρῶς ἀφαιρούμενον καὶ ἀναδιδόμενον εἰς τὸν ἀέρα οἱασδήποτε φύσεως καὶ ἂν ᾖ· π. χ. λεπτὸς ἀφρός, écume, n.f. δρόσος, rosée, n.f. ἀτμός, vapeur, n.f. καπνός, fumée, n.f. λεπτὴ κόνις, poudre, n.f. κονιορτός, poussière, n. f. ἀναπνοή, respiration, n. f. ἀπόπνοια, πνοή, souffle, n. m. ‖ δὲν ἔβγαλεν ἄχνη [φρ.], il ne souffla mot ; ‖ μὴ βγάζῃς ἄχνη, ne soufflez pas ; βλ. καὶ ἄχνα. § ἄχνη, fleur de farine, τὸ λεπτότατον εἶδος τοῦ ἀλεύρου. § [χημ.] ἄχνα, ἄχνη, sublimat, n. m. ἐν τῇ χημείᾳ καὶ χημικῇ τεχνολογίᾳ, πᾶν προϊὸν ἐξαχνίσεως (sublimation) ἀποτιθέμενον ἐν στερεᾷ μορφῇ, π. χ. ἄνθη θείου, fleurs de soufre ; κατ' ἐξοχὴν καλεῖται ἄχνη τὸ ὑδραργυροχλωρίδιον, chlorure mercurique ; ἄχνη ὑδραργύρου, sublimé corrosif. § [μεταφ.] ἄχνη (ἀχνός), καλεῖται ὁ ἐκ τῶν διαφόρων μετάλλων (ψευδαργύρου, μολύβδου, κτλ.) κατὰ τὴν ἰσχυρὰν πύρωσιν αὐτῶν (ἐξάχνισις) σχηματιζόμενος ἀτμὸς καὶ εἰς λεπτὴν ἀκολούθως ἀποψυχόμενος κόνιν, ὡς καὶ ἡ λεπτὴ κόνις μεταλλεύματος ἄνθρακος καὶ ἄλλων προϊόντων ἐκ τῶν μεταλλουργικῶν καμίνων ἐξερχομένη καὶ ἐντὸς ἀποψυκτηρίων συλλεγομένη.

ἀχνίζω, βάλλω εἰς τὸν ἀχνόν, exposer à la vapeur. § [οὐδ.] ἀχνίζω=ἀτμίζω, ἐκβάλλω ἀτμούς, dégager (exhaler) des vapeurs ; καπνίζω, fumer ; ‖ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων ἀχνίζει ἀκόμη,le sang des martyrs fume encore. § —, χλωμιάζω, pâlir ; ‖ ἀχνίζει τὸ φεγγάρι, la lune pâlit ; βλ. ἀχνός.

ἄχνισμα, ατος, τό· ἀτμισμός, ἄτμισις, ἐξάτμισις, évaporation, n. f. ‖ ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκθέτειν τι εἰς τὸν ἀχνόν (ἀτμόν), action d'exposer à la vapeur ; ἡ πρᾶξις τοῦ καπνίζειν, action de fumer.

ἀχνιστός, ή, όν· ὁ ἀναδίδων ἀχνόν· ὁ καπνίζων, fumant, e. § ὁ ἀτμιστός, ὁ ἑψημένος εἰς τὸν ἀχνόν, cuit à la vapeur.

ἀχνός, οῦ, ὁ· ἀθρόα ἐκπνοὴ θερμοῦ ἀτμοῦ, ἡ ἄχνη, ἀτμίς, ἀτμός, vapeur, n. f. ὁ ἀναδιδόμενος (καπνὸς) ἀχνός, la fumée ; ‖ ὁ ἀχνὸς τοῦ ψητοῦ, la fumée (le fumet) du rôt. § ἡ ἀπόπνοια, πνοή, le souffle ; ἡ ἀναπνοή, la respiration. § ἀχνός, χλωμός, κίτρινος, ὁ ὠχρός, pâle ; ὁ ἀποχρωματισμένος, ξεθωριασμένος, décoloré, ée.

ἄχνους, ους, ουν· χωρὶς χνοῦδι, sans duvet, ὁ ἄτριχος· ‖ [βοτ.] τὸ μὴ ἔχον χνοῦδι, imberbe, adj. ‖ φυτὸν ἄχνουν (ἄτριχον), plante imberbe.

ἀχνούδωτος, η, ον· ὁ χωρὶς χνοῦδι, sans duvet ; ὁ ἄχνους, ἀντίθετον τῷ χνουδωτός.

ἀχολία, ας, ἡ· (α, χολή, bile) acholie (ko), n. f. ἔλλειψις ἢ σημαντικὴ ἐλάττωσις τῆς χολικῆς ἐκκρίσεως· ‖ ἡ ἀχολία συνεπιφέρει τὸν ἐκχρωματισμὸν τῶν ἀποχωρημάτων, l'acholie comporte la décoloration des matières fécales.

ἀχόλιαστος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ χολιάσας, ὁ μὴ χολωθείς, ὁ μὴ θυμώσας, qui ne boude pas ; non fâché, ée.

ἄχολος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων χολήν, qui n'a pas de bile (de fiel) [ἐπὶ ζῴων ἰδίως] sans bile ; sans fiel.

ἄχορδος, ος, ον· ἄνευ χορδῶν, sans cordes.

ἀχόρευτος, ος καὶ η, ον· ὁ ἀποκλεισθεὶς ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ὁ μὴ χορεύσας, qui n'a pas dansé ; non dansé, ée.

ἀχορήγητος, ος, ον· ὁ μὴ χορηγηθείς, qui n'est pas fourni, e.

ἀχόρταγος, η, ον· βλ. ἀχόρταστος.

ἀχορτασία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ χορτάσῃ τις, ἀκορεσία, insatiabilité, n. f. ἡ ἀπληστία, avidité, n. f.

ἀχόρταστος, ος, ον· ὁ μὴ χορτασθείς, ὁ μὴ χορταίνων, qui n'est pas rassasié ; qui ne se rassasit pas ; συνεπῶς ὁ ἀκόρεστος, insatiable ; ὁ ἄπληστος, avide.

ἀχός, ὁ· [δημ.] ἀντὶ ἦχος,θόρυβος,clameur, n.f. bruit, n. m. (ᾆσμα δημ.) «τὸ τεῖν' ἀχὸς ποῦ γένεται καὶ ταραχὴ μεγάλη». § ἀχός, [διάλ. Ἠπείρου] δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ἦχος, ἐν ᾄσματι «ἀχὸς βαρὺς ἀκούεται» (βλ. ἦχος)· ἄλλως λέγεται ἠχὸς «ὡς 'πάρ'το 'στὸν ἠχό», καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ «ἦχος».

ἄχου, [διάλ. Καρπάθου] =ὀδύνη, εὐθυμία.

ἀχουλογή καὶ ἀχουλογάω, [δημ.] ἠχολογέω, ποιῶ ἦχον, βροντῶ, faire du bruit (du tapage), etc.

ἀχούλωτος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] (ἀχύλωτος) ὁ μὴ βραχείς, qui n'est pas mouillé (trempé).

ἀχοῦρι, τό· [δημ.] ὁ ἱππών, ἱπποστάσιον, ὁ σταῦλος, écurie, n. f. βλ. σταῦλος· ‖ ἀχοῦρι =σταῦλος βοῶν, étable, n. f. τὸ βουστάσιον.

ἄχραντος, ος, ον· ἀμόλυντος, non souillé ; ὁ καθαρός, pur, e; ἀκηλίδωτος, ἄμωμος, ἄσπιλος, immaculé, ée (λέγεται περὶ τῆς συλλήψεως τῆς Θεοτόκου)· ‖ τὰ ἄχραντα μυστήρια,

les saints mystères ; les sacrements ; [ἐν.] l'extrême oction ; || ἡ ἄχραντος σύλληψις (τῆς Θεοτόκου) la conception immaculée.

ἀχρείαστος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ χρειαζόμενος, dont on n'a pas besoin, ἀνωφελής, inutile, ἤτοι ὁ μὴ ὢν χρήσιμος. § [διάλ. Ἠπείρου] ὁ ἀπειθής, ἀνυπότακτος.

ἀχρειέστατος, η, ον· ὑπερ. τοῦ ἀχρεῖος.

ἀχρειέστερος, α, ον· συγκρ. τοῦ ἀχρεῖος, très-mauvais sujet, αἰσχρᾶς διαγωγῆς.

ἀχρειεύω, μέλ. εύσω· γίνομαι κακὸς (ἀχρεῖος), διαφθείρομαι, devenir méchant (mauvais) ; se dépraver ; se corrompre ; || ὁ κόσμος ἀχρείευσε, le monde s'est dépravé. § εἶμαι, γίνομαι ἀχρεῖος, αὐθάδης être (devenir) impertinent (insolent), e ; κάμνω τι ἢ ὁμιλῶ αὐθαδῶς, agir (parler) avec impertinence; || μὴν ἀχρειεύῃς, ne soyez pas impertinent.

ἀχρειόγλωσσος, ος, ον· ὁ λέγων ἀχρειότητας, qui dit des obscénités, ordurier, ère, adj. || [οἰκ.] mal embouché, ée.

ἀχρειολογία, ἡ· καὶ

ἀχρειόλογον, τό· λόγος ἀχρεῖος, propos indécent (sale ; grivois; obscène); ἡ ἀχρειότης, vilenie, n. f. saleté(s); polissonnerie, n.f.

ἀχρειολόγος, ος, ον· ἀχρεῖος εἰς τοὺς λόγους του, τὰς ἐκφράσεις του, obscène [dans ses propos]; ordurier, ère ; polisson, onne.

ἀχρειολογέω-ῶ, αἰσχρολογῶ, λέγω ἀχρειότητας, dire des obcénités (des saletés ; des polissonneries) polissonner.

ἀχρεῖος, ος καὶ εία, ον· (συγκρ. έστερος καὶ ότερος, ὑπερθ. έστατος καὶ ότατος). Οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ ἄχρηστος· οἱ νεώτεροι ὅμως δίδουσι τὴν σημασίαν τοῦ κακός, méchant, e ; vilain, e ; ἀχρεῖος, ταπεινός, εὐτελής, abject, e ; ἄθλιος, εὐτελής, vil, e ; ἀναιδής, impudent, e ; || εἶνε ἀχρεῖος ἄνθρωπος, c'est un méchant homme ; || τί ἀχρεῖος χαρακτήρ, quel vilain caractère; || ἀχρεῖον πλάσμα, créature abjecte; || ἀχρεία πρᾶξις, vilaine action. § [οὐσ. ἐπὶ ἀνθρώπου] ῥαδιοῦργος, κατεργάρης, fripon, onne ; οὐτιδανός, κακοήθης, φαῦλος. vaurien ; αἰσχρός, κατεργάρης (ἐπὶ κακοῦ), polisson, onne ; coquin, e ; gredin, e ; || εἶνε ἕνας ἀχρεῖος πρώτης τάξεως, c'est un maître coquin ; || μὴ πιστεύῃς τί λέγει αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος, n'ajoutez pas foi à ce que dit ce drôle ; || [ἐνίοτε θωπευτικῶς] ἔλα, ἀχρεῖε, εἶσαι εὐχαριστημένος ; allons, petit coquin (petit drôle), es-tu content ? § ἀχρεῖος, ὁ ἀναιδής, impudent, e ; impudique ; κακοήθης, dévergondé, ée ; βρωμερός, sale; || ἀχρεία γυναῖκα, une femme perdue, une coquine ; || ἀχρεῖαι χειρονομίαι, des gestes impudiques ; || ἀχρεῖοι λόγοι, des paroles sales. § [συνεκδ.] ἀχρεῖος=κακός, mauvais, e, κακῆς ποιότητος· || ἀηδής, détestable ; || εἶνε ἀχρείας ποιότητος, c'est de mauvaise qualité ; || ἀχρεῖος καιρός, vilain temps ; || εἶνε ἀχρεῖος καιρός, il fait vilain ; || [ὑπερθ.] ἀχρειέστατος, détestable ; abominable ; ἄθλιος, misérable ; || γράφει ἀχρειεστάτους στίχους, il écrit des vers détestables ; || ἐφέρθη ἀχρειέστατα, il c'est conduit abominablement ; || γράφει ἀχρειέστατα, il écrit misérablement.

ἀχρειόστομος, ος, ον· βλ. ἀχρειόγλωσσος.

ἀχρειότης, ητος, ἡ· κακία, méchanceté, n. f. μοχθηρία, κακία, perversité, n. f. διαφθορὰ (ἠθῶν), dépravation, n. f. ἢ corruption, n. f. || ἡ ἀχρειότης τοῦ χαρακτῆρός του, la méchanceté de son caractère ; || ἡ γενικὴ ἀχρειότης, la dépravation (la corruption) générale. § ἡ ῥυπαρότης, αἰσχρολογία, vilenie, n.f. ἡ αἰσχρότης, turpitude, n. f. ἡ ῥυπαρότης, saleté, n. f. ἡ αἰσχρότης, τὸ ἄσεμνον, obscénité, n. f. || δὲν ἠμπορῶ ν' ἀκούω ἀχρειότητας, je ne puis entendre des saletés. § ἡ κακὴ ποιότης, mauvaise qualité.

ἀχρείως, [ἐπίρ.] μετὰ κακίας, méchamment ; ἀγενῶς, ἀτίμως, malhonnêtement ; κατὰ τρόπον ἀχρεῖον, d'une manière vilaine. § κακῶς, mal ; ἀποτροπαίως, βδελυρῶς, détestablement.

ἀχρεώστητος, η, ον· ἀχρέωτος, ὁ μὴ χρεωστούμενος, ὀφειλόμενος, non dû ; indu, e; || [νομ.] τὸ ἀχρεώστητον, l'indu (λατ. indebitum) καλεῖται τὸ μὴ ὀφειλόμενον, οὔτε κατὰ φυσικὴν ἐνοχήν, ἢ εἰδικώτερον καὶ τὸ ὀφειλόμενον μέν, ἀλλ' ὑποκείμενον ἀνατρεπτικῇ ἐνστάσει, ἢ ἄλλῳ παρὰ τὸν ὑποτιθέμενον δανειστὴν ἢ παρ' ἄλλου παρὰ τὸν ὑποτιθέντα ἑαυτὸν ὀφειλέτην, ἢ ἔχει ἄλλο περιεχόμενον εἴτε κατὰ ποσὸν ἢ ποιόν, εἴτε κατὰ τοὺς ὅρους παρὰ τὸ ὑποτιθέμενον.

ἀχρέωτος, ος, ον· τὸ χωρὶς χρέος, ἀχρέωτον ψωμὶν νὰ τρώγω=νὰ τρώγω ψωμὶ χωρὶς νὰ τὸ χρεωστῶ· βλ. ἀχρεώστητος.

ἀχρήζω, [διάλ. Ἠπείρου] παρὰ τὸ χρήζω προτάσει τοῦ α, ἀντὶ τοῦ ἄξιός εἰμί τινος, ἀξίζω, valoir, διότι ἐκεῖνο, οὗτινος δεόμεθα, ἄξιόν ἐστιν· «δὲν ἀχρήζει τίποτε τοῦτο».

ἀχρηματέω-ῶ, δὲν ἔχω χρήματα, manquer d'argent.

ἀχρηματία, ας, ἡ· ἔλλειψις χρημάτων, manque d'argent ; impeccuniosité, n. f. ἡ πτωχία, ἀπορία, πενία, pénurie (f.) (d'argent) ; ἤτοι ἀναργυρία, λειψοχρηματία· || εἶνε εἰς ἀχρηματίαν, il est pressé d'argent ; [οἰκ.] sa bourse est à sec ; il est dans la débine ; || ἐπικρατεῖ γενικὴ ἀχρηματία, il y a une pénurie générale ; le numéraire est fort rare ; || ὑπάρχει ἀχρηματία, il y a une grande rareté d'argent (σπάνις χρήματος).

ἀχρησία, ας, ἡ· ἔλλειψις χρήσεως, τὸ νὰ μὴ κάμῃ τις χρῆσίν τινος, le non-usage. § — [νομ.] le non-usage (λατ. non-usus) καλεῖται ἡ παράληψις τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος ὑπὸ τοῦ δικαιούχου καὶ κέκτηται σπουδαιότητα ἐν τῇ ἀποσβέσει τῶν δικαιωμάτων διὰ παραγραφῆς, ἧς ἀποτελεῖ οὐσιωδέστατον στοιχεῖον (βλ. καὶ ἀχρηστία).

ἀχρησίμευτος, η, ον· ὁ μὴ χρησιμεύων, qui n'est d'aucun usage ; ἄχρηστος, inutile ; ἀχρησιμοποίητος, inutilisable.

ἀχρησιμοποίητος, ος, ον· inutilisable, adj. ὁ μὴ χρησιμοποιούμενος ἢ μὴ δυνάμενος νὰ χρησιμοποιηθῇ. § —, ὁ μὴ χρησιμοποιηθείς, inutilisé, ée ; ‖ παραλείπω (ἀφίνω) ἀχρησιμοποίητον, ἄχρηστον, inutiliser.

ἀχρήσιμος, ος, ον· ὁ μὴ χρήσιμος, ἄχρηστος, inutile ; ‖ ἀχρήσιμος, ὁ μὴ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ χρησιμεύων, hors de service ; ‖ ἄχρηστος σκευή, matériel hors de service.

ἀχρηστία, ας, ἡ· τὸ νὰ ἦνε τις (τι) ἄχρηστος, inutilité, n. f. ἡ μὴ χρῆσις, non-usage (ἀχρησία)· désuétude, n. f. (-çué) ; ‖ ἀναγνωρίζω τὴν ἀχρηστίαν πράγματός τινος, reconnaître l'inutilité d'une chose ; ‖ ἡ ἐπικαρπία παραγράφεται διὰ τῆς ἀχρηστίας (ἀχρησίας), l'usufruit se proscrit par le non-usage (βλ. καὶ **ἀχρησία**)· ‖ ὁ νόμος οὗτος περιέπεσεν εἰς ἀχρηστίαν, cette loi est tombée en désuétude. § ἀχρηστία, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀχρηστόω-ῶ, la mise hors de service. § [στρατ.] ἀχρηστία (ἀνικανότης), réforme, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ χαρακτηρίζειν ἀντικείμενόν τι, ἄτομον ἢ κτῆνος ἄχρηστον ἢ ἀνίκανον διὰ τὴν περαιτέρω χρῆσιν ἢ ὑπηρεσίαν· βλ. καὶ **ἀνικανότης**· ‖ ἀχρηστία ὅπλων, réforme des armes. § ἀχρηστία ἵππων, réforme des chevaux ; βλ. **ἀνικανότης ἵππων**· ‖ ἀχρηστία μερῶν τοῦ ὅπλου, réforme des pièces d'armes, ἅτινα ἀντικαθίστανται διὰ τῶν ἀνταλλακτικῶν (ἀνταλλαγμάτων, βλ. λέξιν)· ‖ — σαγῆς, réforme de harnachement.

ἀχρηστοποιέω-ῶ, μέλ. ήσω, καθιστῶ ἄχρηστον, **ἀχρηστόω**.

ἄχρηστος, ος, ον· ὁ μὴ χρήσιμος, ἀνωφελής, περιττός, inutile ; ὁ εἰς οὐδὲν χρησιμεύων, qui ne sert à rien ; ὁ μὴ μεταχειριζόμενος, χρησιμοποιούμενος, non usité ; inusité, ée ; ὁ ἀχρησιμοποίητος, inutilisable ; ‖ ὁ μὴ ἐν χρήσει, inusuel, elle ; ἤτοι ἄχρηστος, ἀκατάλληλος, ἀδόκιμος, impropre ; ‖ ἄχρηστος σκεῦος [φρ.], un homme inutile; un propre à rien ; ‖ — λέξις, mot inusité. § —, réformé, ée, adj. βλ. καὶ **ἀχρηστία** καὶ **ἀνίκανος**.

ἀχρηστότης, ητος, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τι ἄχρηστον, τὸ ἀνωφελές, ἡ ἀχρηστία, inutilité, n.f.

ἀχρηστόω-ῶ, μέλ. ώσω, κάμνω τι ἄχρηστον, rendre inutile ; mettre hors de service; ‖ [μεταφ.] διαφθείρω, corrompre (π. χ. τὴν γλῶσσαν, le langage).

ἀχρήστως, [ἐπίρ. τοῦ ἄχρηστος], ἀνωφελῶς, inutilement ; καὶ γραμμ. ἀδοκίμως, incorrectement, ἀντιθέτως τῇ συνήθει χρήσει, contrairement à l'usage.

ἄχρι καὶ πρὸ φωνήεντος **ἄχρις**, ἕως, μέχρι, jusque ; ‖ ἄχρις ὥρας, jusqu'à présent ; jusqu'à cette heure; jusqu'à ce moment.

ἄχριστος, η, ον· (α, χρίω) ὁ μὴ κεχρισμένος, qui n'est pas oint, e, (enduit, e).

ἄχροια, ας, ἡ· ἔλλειψις χροιᾶς, acromasie (kro, α, χρῶμα, couleur), n. f. ἐχρωμάτισις τοῦ σώματος, ἡ χλωμάδα, pâleur, n. f. ‖ ἄχροια, ἔλλειψις χροιᾶς, χρωματισμοῦ, incoloration, n. f.

ἀχρόνιστος, η, ον· ὁ μὴ συμπληρώσας τὸ ἔτος, ὁ μὴ χρονίσας ἤτοι ὁ μὴ ὢν εἰσέτι ἑνὸς ἔτους, qui n'a pas encore un an ; «εἶνε ἀχρόνιστος ὁ πεθαμένος», «νύφη ἀχρόνιστη», «παιδὶ ἀχρόνιστο».

ἀχρονολόγητος, η, ον· ὁ μὴ χρονολογηθείς, ἄνευ χρονολογίας, non daté, ée ; sans date ; βλ. καὶ **ἀμηνολόγητος**.

ἄχροος-ους, οος-ους, οον-ουν, ὁ ἄνευ χρώματος, qui n'a pas de couleur ; sans couleur ; ἀχρωμάτιστος, non coloré, incolore ; ὁ ἐχρωματισθείς, décoloré, ée. § **ἄχρους**=**ἄχρωμος**, achromatique, adj. ὁ **ἀχρωματικός**· ‖ ἄχρους ὕαλος, verre achromatique; ‖ ἄχρουν ὑπουργεῖον=ὑπηρεσιακόν, ministère de service. § [ορυκτ.] ἄχροα, incolores, καλοῦνται τὰ ὀρυκτὰ ἐκεῖνα, ὧν ἡ ὕλη φύσει οὐδὲν δεικνύει χρῶμα, ὡς π. χ. τὸ μάρμαρον, ὁ ἀδάμας· ταῦτα λαμβάνουσι χρῶμά τι ὅταν ἐντὸς αὐτῶν ὑπάρχῃ ξένη τις οὐσία χρωστική.

ἀχρύσωτος, η, ον· (α, χρυσόω) ὁ μὴ κεχρυσωμένος, non doré, indoré, ée.

ἀχρωματίζω, [φυσ.] ἢ **ἀχρωμοποιῶ**· achromatiser (kro, α καὶ χρωματίζω, colorer), ῥ. ἐνεργ. καθιστῶ ἀχρωματικόν, ἤτοι καθιστῶ τὴν διοπτρικὴν ὕαλον τοιαύτην ὥστε νὰ μὴ ἐμφανίζῃ τὰ χρώματα τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος, ἀλλὰ νὰ παριστᾷ ἀχρώμους (achromatique) τὰς τῶν ἀντικειμένων εἰκόνας· ‖ — τὸ φῶς, achromatiser la lumière ; ‖ [μέσ.] ἀχρωματίζομαι, s'achromatiser, τὸ νὰ ἦνέ τι χρωματισμένον· ‖ ἠχρωματισμένος, η, ον· achromatisé, ée ; ἐπίθ. καὶ παθητ. μετοχή· ‖ φῶς ἠχρωματισμένον, une lumière achromatisée ; ‖ ἀκτῖνες ἠχρωματισμέναι, des rayons achromatisés.

ἀχρωματίζων, ουσα, ον, ἀχρωματιστικός, ή, όν· achromatisant, ante (kro), adj. ὁ ἀχρωματίζων, ὁ παράγων τὴν ἀχρωμάτισιν.

ἀχρωματικός, ή, όν, achromatique (kro) adj. καὶ ἄχρωμος· ἀχρωματικὴ ὕαλος μὴ ἐμφανίζουσα τὰ χρώματα τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος, ἀλλὰ δεικνύουσα τὰς εἰκόνας καθαρὰς ἄνευ κεχρωσμένης παρυφῆς· ‖ διόπτραι ἀχρωματικαί, lunettes achromatiques ; βλ. καὶ **ἀχρωματισμός**· ‖ ὁ ὀφθαλμὸς φαίνεται ὢν ἀχρωματικός, l'œil parait être achromatique ; ‖ **ἀχρωματικοὶ** (ἢ **ἀχρωστικοὶ**) φακοί, lentilles achromatiques, εἶνε οἱ ἀποτελούμενοι ἐξ ἀμφικύρτου συγκλίνοντος φακοῦ ἐκ στεφανυάλου καὶ ἐξ ἀμφικοίλου ἀποκλίνοντος ἐκ πυριτιάλου. Διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τούτου κατορθοῦται ἡ καθαρότης τῶν εἰδώλων τὰ ὁποῖα δὲν περιβάλλονται δι' ἀνυπάρκτου κεχρωσμένης παρυφῆς, ὡς τοῦτο παρατηρεῖται ἰδίως εἰς τὰ δι' ὀπτικοῦ πρίσματος διορώμενα ἀντικείμενα.

ἀχρωματίνη, ης, ἡ· achromatine, (kro, α καὶ χρῶμα, couleur), n. f. οὐσία μὴ χρωματιζομένη διὰ τῶν ἀντιδραστικῶν.

ἀχρωμάτισις, εως, ἡ· achromatisation (kro-ma-ti-za-si), n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀχρωματίζειν, τοῦ καθιστᾶν ἀχρωματικόν· ‖ ἡ ἀχρωμάτισις ἀντικειμένου τινός, l'achromatisation d'un objectif.

ἀχρωματισμός, οῦ, ὁ· achromatisme (kro, α καὶ χρῶμα, couleur), n. m. [φυσ.] ἡ πρᾶξις τοῦ ἀχρωματίζειν τὴν ὕαλον τῶν ὀπτικῶν ὀργάνων· σκοπὸς τοῦ ἀχρωματισμοῦ εἶνε ἡ πραγματοποίησις ὀπτικοῦ συστήματος παρέχοντος, εἰς λευκὸν φῶς, εἴδωλα ἄνευ κεχρωσμένης παρυφῆς· βλ. καὶ ἀχρωματικοὶ φακοί.

ἀχρωματιστικός, ή, όν· achromatistique (kro) adj. ὁ ἀχρωματίζων, achromatisant, e, ὁ παράγων τὴν ἀχρωμάτισιν.

ἀχρωμάτιστος, ος καὶ η, ον· ὁ μὴ χρωματισθεὶς ἢ μὴ χρωματιζόμενος, non coloré, ée; non teint, e; ἄβαφος (βλ. ἀποχρωματίζω, ἐκχρωματίζω, décolorer, déteindre). § [ἐπὶ πολιτικῶν] ὁ μὴ ἀνήκων εἰς μερίδα τινά, qui n'est d'aucun parti.

ἀχρώματος, ος, ον· ὁ ἄνευ χρώματος, sans couleur, incolore, adj.

ἀχρωματοψία, ας, ἡ· καὶ

ἀχρωματωπία, ας, ἡ· (κατὰ τὸ μυωπία) achromatopsie (kro), n. f. πάθησις τοῦ ὀφθαλμοῦ χαρακτηριζομένη διὰ τοῦ ἀδυνάτου τῆς διακρίσεως τῶν χρωμάτων.

ἀχρωματωπός, ός, όν· (κατὰ τὸ μυωπὸς) achromatope (kro, α, χρῶμα, couleur, καὶ ὄψ, ὀπὸς, ὀφθαλμός, œil), n. et adj. ὁ πάσχων ἀπὸ ἀχρωματωπίαν.

ἀχρωμία, ας, ἡ (α, χρῶμα, couleur), [ἰατρ.] achroma (kro), achromie, n. f. μερικὴ ἐκχρωμάτισις τοῦ δέρματος.

ἀχρωμοδερμία, ας, ἡ· achromodermie, n. f. (ἄχρωμος καὶ δέρμα, peau); ἀποχρωμάτισις τοῦ δέρματος, décoloration de la peau.

ἄχρωμος, ος, ον· ἄχροος-ους, achromatique, adj. § ἄχρωμος καὶ ἄχρους, achrome ou achromique, adj. ὁ μὴ ἔχων χρῶμα, qui n'a pas de couleur; ὁ ἀχρώματος, incolore; ‖ αἷμα ἄχρουν, sang achrome; ‖ φλὸξ ἄχρωμος (ἄχρους), flamme achromique; ‖ ἄχρωμος φακός, objectif achromatique (μικροβιολογία ἰατρ. Σάβα).

ἀχρωστικός, βλ. ἀχρωματικός.

ἄχρωστος, ος, ον· ἀνεπίτεγκτος, non lavé (coloré); ὁ μὴ ἐπιτεγχθείς· βλ. ἐπιτέγγω.

ἀχτένιστος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ὁ μὴ κτενισθείς, ἀκτένιστος, non peigné, ée; impeigné, ée; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀτημέλητος, non soigné, ée; négligé, ée.

ἄχτι, τό· [δημ.] ἐκδίκησις, vengeance, n. f. βλ. μνησικακία (κοινῶς τὸ ἄχτι), rancune, n.f. ὁ θυμός, colère, n.f. ‖ τὸν ἔχω ἄχτι, j'ai une dent contre lui; je lui en veux; ‖ διὰ νὰ βγάλῃ τὸ ἄχτι του, pour exhaler sa colère; pour assouvir sa vengeance.

ἀχτίδα, ἡ· [δημ.] βλ. ἀκτίς. § —, ἡ λάμψις, éclat, n. m. ἀμυδρὸν φῶς, lueur n. f.

ἀχτιδίζω, μέλ. ίσω, [διάλ. Ἠπείρ.] ἐκπέμπω ἀκτῖνας, ἀκτινοβολῶ, rayonner, etc.

ἀχτράπελος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] ὁ εὐτράπελος.

ἀχυβάδα, ἡ· βλ. ἀχηβάδα.

ἀχυλία, ας, ἡ· achylie ou achylose (α καὶ χυλός, φυτικὸς χυμός, suc, humeur) n. f. ἔλλειψις σχηματισμοῦ χυλοῦ, manque de formation de chyle; ‖ —, ἔλλειψις χυμοῦ, manque de suc, insucculence, n. f.

ἄχυλος, ος, ον· insucculent, ente; ὁ ἔχων ἔλλειψιν χυλοῦ, qui manque de suc; βλ. ἀχυλία.

ἀχύλωτος, η, ον· ὁ μὴ μετατραπεὶς εἰς χυλόν, non réduit en bouillie; ὁ μὴ λαβὼν σύστασίν τινα (πῆξιν), qui n'a pas pris de consistance.

ἀχυμία, ας, ἡ· achymose (α καὶ χυμός, suc) n. f. κακὴ χώνευσις, ἔλλειψις σχηματισμοῦ χυμοῦ, manque de formation de chyme.

ἄχυμος, ος, ον· ὁ ἄνευ χυμοῦ, qui n'a point de suc; achyme, adj. ἄχυλος, insucculent, ente.

ἀχυράνθη, ης, ἡ· achyranthe (ki) n. f. γένος φυτῶν τῆς πατριᾶς τῶν χηνοποδιοειδῶν, τῆς φυλῆς ἀμαραντοειδῶν ἐν ταῖς Ἰσημεριναῖς χώραις.

ἀχυρανθοειδής, ής, ές· achyranthoïde, (ki) adj. ὅμοιος τῇ ἀχυράνθῃ.

ἀχύραστρον, τό· achyrastre (ki, ἄχυρον, ἄστρον), n. m. γένος φυτῶν κιχωριωδῶν.

ἀχυράχαινον, τό· achyrachène (ki-ra-kène, α, ἄχυρον καὶ χαίνω, s'ouvrir), m. φυτὸν τῆς πατριᾶς τῶν συνθέτων ἐν τῇ ΒΔ Ἀμερικῇ.

ἀχυρένιος, α, ον· βλ. ἀχύρινος.

ἀχυρί, τό· (χρῶμα) βλ. ἀχυρόχρουν.

ἀχύρινος, η, ον· ἀπὸ ἄχυρα, de paille ἢ fait de paille; ἀπὸ καλαμιὰ (ἀχύρου), de chaume; ‖ ἀχύρινον στρῶμα, paillasse, n. f. βλ. ἀχυρόστρωμα.

ἀχυρμιά, ᾶς, ἡ· σωρὸς ἀχύρων (θυμωνιὰ ἀχύρων), tas de paille (Ἰλ. ε. 502), ὁ σωρός (στοίβα) τῶν ἀχύρων ὅταν λικμίζουν, monceau de paillettes qui s'amasse lorsqu'on vanne. § ἐπίσης ὁ ἀχυρών.

ἀχυροβολών, ῶνος, ὁ· α) ἡ ἀχυρμιά· καὶ β) ἡ ἀχυροθήκη, ὁ ἀχυρών, pailler, n. m. σιτοβολών grange, n. f.

ἀχυροδυναμῖτις, ιδος, ἡ· dynamite-paille ἢ pailleuse; poléïne, n. f. συνίσταται ἐξ ἴσων μερῶν νιτρογλυκερίνης καὶ ἀχυροπυρίτιδος (fulmi-paille).

ἀχυροθήκη, ης, ἡ· pailler, n. m. τόπος ἔνθα ἐπισωρεύουσιν ἄχυρον, lieu où l'on amasse la paille, ἤτοι ὁ ἀχυρών.

ἀχυροκάλυβον, ου, τό· ἢ ἀχυροκαλύβη, ης, ἡ· chaumière, n. f. καλύβη καλαμοστεφὴς (ἀπὸ καλάμην chaume), ἢ ἀχυροσκεπής.

ἀχυροκλίνη, ης, ἡ· achyrocline (ki, ἄχυρον, κλίνη, lit), n. f. γένος φυτῶν συνθέτων τῆς Ἀμερικῆς.

ἀχυρόλασπη, ης, ἡ· βλ. ἀχυρώδης πηλός· ‖ κάμνω ἀχυρόλασπην, torcher ou faire du torchis.

ἄχυρον, ου, τό· κοινῶς προφ. ἄχερον καὶ ἄχυρου, καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν κατ' ἀρχαιοτέραν προφορὰν ἄχιουρον, paille, n. f. κυρίως ὁ καλούμενος σανός. Καλεῖται οὕτως ἡ ἀπεξηραμένη καλάμη (chaume) καὶ τὸ στέλεχος

ἁπάντων τῶν δημητριακῶν καρπῶν, ὅθεν κατ' ἀκολουθίαν διακρίνομεν **σανὸν** κριθῆς, σίτου, βρώμου, βρύζης, σηκάλεως. **Ἄχυρον** δὲ παρ' ἡμῖν ἰδίως καλεῖται ἡ τετμημένη εἰς μικρὰ τεμάχια ἀπεξηραμένη καλάμη τῶν δημητριακῶν καρπῶν μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ καρποῦ τοῦ στάχυος, ἤτοι **τὰ τρίμματα τοῦ ἀχύρου** (petite paille) ; βλ. κατωτέρω. Ὁ **σανός**, ἤτοι τὸ **ἄχυρον** πρέπει νὰ ἦνε καλῶς ἀπεξηραμένον, λεπτὸν καὶ μαλακόν, μᾶλλον βραχύ, ὑποκίτρινον, στιλπνόν, ἄνευ ῥιζῶν, χυμῶδες, οὐχὶ εὐκόλως κλώμενον, γλυκὺ τὴν γεῦσιν, ἐλαφρῶς ἀρωματικόν, ἄνευ ἀνεπτυγμένου στάχυος καὶ διατηροῦν τὸ φύλλωμα. Προτιμᾶται τὸ ἄχυρον τὸ φυόμενον εἰς ξηρὰ ἐδάφη, ἐπὶ ὀροπεδίου, κλιτύων ὄρους, τὸ ἐγκαίρως ἀποκοπτόμενον. Ἀπορρίπτεται τὸ ἡμίχλωρον ἢ τὸ πολὺ ἀπεξηραμένον καὶ θρυπτικόν, τὸ χονδροκάλαμον, τὸ λίαν ἐπίμηκες, τὸ φέρον τοὺς ἀστάχεις τελέως ἀνεπτυγμένους καὶ ὡρίμους, τὸ φαιόν, τὸ διὰ μελαίνων κηλίδων ἐστιγματισμένον, τὸ ἀναδίδον ὀσμὴν σεσηπυῖαν, τὸ ἄνευ φυλλώματος καὶ τὸ φέρον τὰς ῥίζας του. Τὸ ἄχυρον προσφέρεται εἴτε εἰς φυσικὴν ὅλως κατάστασιν, προηγουμένως καλῶς ἀνακινούμενον, ἢ προτιμότερον διὰ τῆς χειρὸς θλώμενον ἢ διὰ τοῦ δρεπάνου εἰς τεμάχια κοπτόμενον· παρατίθεται δὲ κατὰ μικρὰς δόσεις καὶ κατὰ διαλείμματα ἐφ' ὅσον καταναλίσκεται, ἵνα μὴ ἀπορρίπτηται ἀπὸ τῶν φατνίων κατὰ τὴν ἀνάληψιν. Ἡμερησία ποσότης δι' ἅπαντα τὰ κτήνη τοῦ στρατοῦ ὀκάδες 5· συγκομιδὴ τὴν ἄνοιξιν κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον. Πρὸς καταβρόχθισιν μιᾶς ὀκᾶς ἀχύρου ὁ ἵππος χρειάζεται κατὰ μέσον ὅρον περὶ τὴν μίαν ὥραν· || **τρίμματα ἀχύρου**, κοινῶς τὸ **ἄχυρον**, paille (petite) ; τῶν ἀχύρων διακρίνομεν δύο εἴδη **τριμμάτων**, τὸ ἐκ τῆς καλάμης τοῦ σίτου καὶ τὸ ἐκ τῆς κριθῆς (**κοινῶς κριθαριὰ**) προερχόμενον· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὡς μᾶλλον ἀνούσιον, τραχύτερον καὶ δυσπεπτότερον θεωρεῖται καταλληλότερον πρὸς τροφὴν κατὰ τὸν χειμῶνα, τὸ δὲ δεύτερον ὡς λεπτότερον, γλυκύτερον, δυνάμενον νὰ ἐμπεριέχῃ ἴχνη τινὰ θρεπτικῶν στοιχείων καὶ ὡς εὐπεπτότερον δίδεται κατὰ τὸ θέρος. Ὡς πρώτιστον συστατικὸν καλῆς ποιότητος τριμμάτων ἀχύρου θεωρεῖται τὸ κίτρινον ὁμοειδὲς χρῶμα, τὸ στιλπνόν, τὸ ἀρωματικὸν καὶ κατ' ἐξοχὴν ἡ μετ' αὐτοῦ ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγωτέρα ἀνάμιξις ξένων βλαβερῶν οὐσιῶν, κυρίως δὲ κόνεως καὶ λιθαρίων. Ἡ ποιότης τῶν τριμμάτων πρακτικῶς ἐξετάζεται ὅπως καὶ ἡ τῆς κριθῆς, διὰ τῆς ἐν τῷ ὕδατι δηλονότι ἐμβαπτίσεως. Ἡμερησία ποσότης δι' ἅπαντα τὰ κτήνη ὀκ. 5 καὶ 1 ὀκᾶ πρὸς στρωμνήν· συγκομιδὴ κατὰ τὸν μῆνα Αὔγουστον. Πρὸς ἀνάληψιν μιᾶς ὀκᾶς τριμμάτων ἀχύρου ὁ ἵππος χρειάζεται περὶ τὰ 35' - 40' λεπτὰ τῆς ὥρας· || τὸ ἄχυρον, ὡς τροφὴ τῶν ζώων λέγεται γενικῶς **νομή**, fourrage, n.m. || [μεταφ.] δὲν τρώγει ἄχυρα, il est malin; il sait manger son pain ; || ἀπὸ κακὸ χρεωφειλέτη κ' ἕνα σακκὶ ἄχυρα [παροιμ.], de mauvais payeur prends paille [pour ton labeur] ; || — **κλινοστρωμνῆς**, paille de couchage, ἤτοι τρίμματα τοῦ ἀχύρου (petite paille).

ἀχυρόπαππον, τό· achyropappe (ki, ἄχυρον, πάππος, aigrette, χνοῦδι τῶν γενείων), n. m. γένος φυτῶν συνθέτων ἐτησίων ἐν Μεξικῷ.

ἀχυρόπλεκτος, ος, ον· ὁ δι' ἀχύρου πλεγμένος, tressé de paille ; ἢ καὶ couvert (e) de paille (=ἀχυροσκεπής), ἐπὶ θρονίων, καθισμάτων, ἀνακλίντρων καὶ τῶν τοιούτων.

ἀχυροσκεπής, ής, ές· ὁ δι' ἀχύρου σκεπασμένος, couvert de paille ; || — καλύβη, chaumière, n. f. βλ. **ἀχυροκάλυβον**.

ἀχυρόπλινθος, ου, ἡ· ἤτοι ὠμὴ πλίνθος, brique crue, ἡ ὠμόπλινθος, βλ. πλίνθος.

ἀχυροπυρῖτις, ιδος, ἡ· fulmi-paille, n. f.

ἀχυρόσπερμον, τό· achyrosperme (ki, ἄχυρον καὶ σπέρμα, semence), n. m. γένος φυτῶν τῆς πατριᾶς τῶν διχειλανθῶν.

ἀχυρόστρωμα, ατος, τό· paillasse, n. f. τὸ ἐξ ἀχύρου ἢ φύλλων ἀραβοσίτου πεπληρωμένον στρῶμα.

ἀχυροτόμος, ου, ὁ· (ἄχυρον, τέμνω), hache-paille, n. m. ἢ coupe-paille, n. m. ἴδιον ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς κατάτμησιν τῶν καλαμῶν τῶν ἀχύρων τῶν διαφόρων δημητριακῶν καρπῶν.

ἀχυροφάγος, ος, ον· ὁ ἄχυρα τρώγων, qui mange du foin.

ἀχυρόφυτος, ος, ον· achyrophyte (ki, ἄχυρον καὶ φυτόν, plante), adj. ὀνομασία δοθεῖσα εἰς τὰ φυτὰ τὰ ἔχοντα ἄνθος συγκείμενον ἐκ φυλλιδίων.

ἀχυρόχαρτον, ου, τό· papier de paille, ὁ ἐξ ἀχύρου κατασκευαζόμενος χάρτης· ἔχει χρῶμα κίτρινον, τραχεῖαν τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ὡς ἐκ τῆς εὐτελοῦς ἀξίας του χρησιμεύει ὡς περίβλημα ἐμπορευμάτων.

ἀχυρόχροος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ ἔχων τὸ κίτρινον χρῶμα τοῦ ἀχύρου, qui a la couleur de paille; couleur paille; jaune de paille, ἤτοι ὡς ἡ ὥριμος κριθὴ καὶ τὸ ἄχυρον· || ἐν τῇ χρωματολογίᾳ τὸ **ἀχυρόχρουν**, jaune de paille, σύγκειται ἀπὸ ὠχρὸν θειῶδες πλέον τεφρόν.

ἀχυρός, ὁ· [δημ.] ὁ **ἀχυρόχρους**.

ἀχυρώδης, ης, ες· ὁ ὁμοιάζων μὲ ἄχυρον, semblable à la paille; pailleux, euse ; ὁ πλήρης ἀχύρου, plein de paille ; π. χ. ἀχυρώδης πηλός, torchis, n. m. ἡ **ἀχυρόλασπη**, πηλὸς κατασκευαζόμενος ἐκ γῆς μετὰ τεμαχίων ἀχύρου· βλ. καὶ ἐπένδυμα δι' ἀχυρώδους πηλοῦ.

ἀχυρών, ῶνος, ὁ· ὅστις καὶ **ἀχυρμιὰ** καλεῖται, ἀποθήκη ἐν ᾗ τίθεται τὸ πρὸς τροφὴν τῶν ζώων ἄχυρον, pailler, n. m. καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ σιτοβολών, grange, n. f.

ἀχυρῶνα, ἡ· [δημ.] ἀχυρῶνας, ὁ· καὶ ἀχυρμιά, ἤτοι ὁ **ἀχυρών**.

ἀχωνευσία, ας, ἡ· indigestion, n. f. βλ. ἀπεψία· || ἀχωνευσία=τὸ ἀχώνευτον, infusibilité, n. f.

ἀχώνευτον, τό· [οὐδ. οὐσ.] infusibilité, n. f. τὸ ἄτηκτον λίθου, μετάλλου, κτλ.

ἀχώνευτος, ος καὶ η, ον· ὁ μὴ χωνευθεὶς

ἢ ὁ μὴ χωνευόμενος, non digéré, indigéré, ée; mal digéré, ée ; ὁ ἄπεπτος, indigeste, adj. ‖ φαγητὰ ἀχώνευτα, des mets indigérés ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ **ἀχώνευτον** = **ἀχωνευσία**, βλ. λέξιν· ‖ [μεταφ.] ἰδέαι ἀχώνευτοι, des idées indigestes. § ἀχώνευτος, ὁ ἄτηκτος, ὁ μὴ τηκόμενος, infusible, adj. ἐπὶ λίθων, μετάλλων· ‖ ἀχώνευτος, ἄτηκτος, ὁ μὴ χωνευόμενος, qui ne peut se fondre (χωνεύω, μόνον ἐπὶ μετάλλων)· βλ. **ἀναχώνευσις**.

ἀχῶνιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ μὴ χωνευθέν, τροφαὶ ὑποχωρήσασαι ἄπεπτοι (ἐπὶ διαρροίας)=ἀχώνευτον, ἡ **ἀχωνευσία**, βλ. λέξιν.

ἀχώρ, ῶρος, ὁ· gourme, n. f. (des enfants)· ἡ **πιτυρώδης κακοχυμία τῆς κεφαλῆς**, ὁ **πυοφύτης** (τῶν παίδων) καὶ **ἐμπυοφύτης**. § ἀχώρ, ὁ· achores (ko), n. m. pl. κοινῶς **κασίδα**, ἐπίμονος νόσος τοῦ δέρματος, ἰδίως τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς, παραγομένη ἐκ τῆς παρουσίας εἰδικοῦ φυτικοῦ παρασίτου τοῦ ἀχῶρος (ἀχωρίου), achorion, n.m. § ἀχώρ, teigne faveuse (μικροβιολογία ἰατρ. Σάββα).

ἀχώρησις, εως, ἡ· (α, χώρησις, capacité), τὸ μὴ χωρεῖν, achorèse, n. f. ἐλάττωσις τῆς χωρητικότητος τῶν δοχείων τῶν προωρισμένων νὰ δέχωνται ὑγρόν τι, ὅπως ἡ κύστις (vessie).

ἀχώριον, ου, τό· καὶ ἀχώρ, ῶρος, ὁ· achorion, n. m. (α, καί χώριον=δέρμα, membrane), φυτικὸν παράσιτον γεννώμενον ἐπὶ τοῦ δέρματος τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου.

ἀχώριστος, ος καὶ η, ον· ὁ μὴ χωριζόμενος, qui ne se sépare pas ; inséparable ; ‖ —, inséparé, ée, ὁ μὴ χωρισθείς, qui n'est pas séparé ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ **ἀχώριστον**, inséparabilité, n. f. κατάστασις τοῦ ἀχωρίστου, état de ce qui est inséparable ; ‖ τὸ ἀχώριστον τοῦ αἰτίου καὶ τοῦ ἀποτελέσματος, l'inséparabilité de la cause et de l'effet ; ‖ —, ὁ μὴ διαιρούμενος, qui ne se divise pas ; ἀδιαίρετος. ἀμέριστος, indivis, e ; indivisible ; βλ. καὶ **ἀδιαίρετος**. § [ἰατρ.] —, achoriste, adj. λέγεται περὶ συμπτωμάτων ἀναφαινομένων συνήθως εἰς ἀσθένειάν τινα.

ἀχωρίστως, [ἐπίρ. προηγ.] inséparablement ; κατὰ τρόπον ἀχώριστον, d'une manière inséparable.

ἄχωστος, η, ον· ὁ μὴ κεχωσμένος (ἐν τῇ γῇ), non enfoui, e; non enterré, ée (ἐνθάπτω).

ἀψά, [διάλ. Οἰνόης] (αἶψα) **ταχέως**, **αἴφνης**, εὐθύς, γρήγορα, ἀμέσως, ὅθεν vite, de suite ; βλ. καὶ **ἀψέα**.

ἀψάδα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] ἡ ὀξύτης, **δριμύτης** (τοῦ χρασιοῦ), âcreté, n. f. 2) αὐστηρότης **ὀξυθυμία** (τοῦ ἀνθρώπου)· βλ. **ἀψιθυμία**.

ἀψαλίδιστος, η, ον· ὁ μὴ διὰ τῆς ψαλίδος κοπείς, non coupé avec les ciseaux ; ὁ μὴ περικοπείς, non rogné, ée.

ἄψαλτος, η, ον· ὁ μὴ ψαλθεὶς ἢ ψαλλόμενος, ἀτραγώδητος, non chanté, ée.

ἄψαυστος, ος, ον (α, ψαύω=ἐγγίζω) ὁ μὴ ψαυσθεὶς ἢ ψαυόμενος, non touché, ée ; qu'on ne peut toucher ; ἀνέπαφος, intact, e.

ἄψε, βλ. **ἅπτω**.

ἀψέα καὶ **ἀψά**, [διάλ. Οἰν.], δυνατὰ (plus) fort ; πολύ, λίαν, plus.

ἀψεγής, ής, ές· (α, ψέγω), ὁ μὴ ψεχθείς, ἄψεκτος, non blâmé, ée ; ἄμεμπτος, irrépréhensible ; ἄμεμπτος, τέλειος, irréprochable.

ἀψευδής, ής, ές· ὁ μὴ ψευδόμενος, μὴ ἀπατηλός, ὁ φιλαλήθης, véridique ; ὁ ἀληθής, ἀληθινός, vrai, e ; véritable. § ἀλάνθαστος, infaillible ; βέβαιος, certain, e ; ὁ μὴ ἐπινοηθείς, non controuvé, ée ; ‖ — ἔνδειξις, sûr indice ; ‖ τὸ ἀψευδές, ἡ φιλαλήθεια, véridicité, n. f.

ἀψεύδεια, ας, ἡ· φιλαλήθεια, véracité, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀψευδοῦς.

ἀψευδῶς, [ἐπίρ. τοῦ ἀψευδής], **ἀψευστί**· ἄνευ ψεύδους, sans mentir ; ἀληθῶς, véridiquement. § βεβαίως, sûrement ; ἀλανθάστως, infailliblement.

ἀψευστί, [ἐπίρ.] βλ. **ἀψευδῶς**.

ἀψηλάφητος, ος, ον· ὁ μὴ ψηλαφηθείς, non touché; non tâté; impalpable ; ὁ μὴ δοκιμασθείς, ἀνεξέταστος, non examiné, ée; inexaminé ée; ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἀψηλάφητον, impalpabilité, n. f.

ἀψηλός, ή, όν· [δημ. βλ.] ὑψηλός.

ἄψηστος, η, ον· [δημ.] βλ. ἄψητος.

ἄψητος, η, ον· κοινῶς ἄψηστος, ὁ μὴ ψηθείς, non cuit ; non rôti ; ὁ ὠμός, cru, e ; saignant, e (=αἱματώδης). § [ἐπὶ καρπῶν], ὁ μὴ ὥριμος, qui n'est pas mûr; ἄωρος, vert, e.

ἀψηφησία, ας, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀψηφῶ, action de mépriser ; ἡ καταφρόνησις, le mépris ; τὸ νὰ μὴ λαμβάνω ὑπ' ὄψει, de ne pas faire cas ; de dédaigner ; ἡ περιφρόνησις, le dédain ; etc. βλ. ἀψηφῶ. § ἡ ἀμέλεια. négligence, n. f. ἡ ἀπάθεια, apathie, n. f. § ἀψηφησία=τὸ θράσος, bravade, n. f. πρᾶξις, λόγος ἢ κίνημα δι' οὗ ἀψηφοῦσι τινά.

ἀψήφιστα, [δημ. ἐπίρ.] χωρὶς νὰ προϋπολογήσῃ τὴν πρᾶξιν, à la légère ; sans y penser ; βλ. καὶ **ἀψήφιστος**.

ἀψήφιστος, ος, ον· ὁ μὴ ψηφίσας, ὁ μὴ ψηφισθείς, qui n'a pas (été) voté ; non voté ; ὁ μὴ ἐκλεχθείς, qui n'a pas été élu ; § —, ὁ ἀνάξιος λόγου, dont on ne fait aucun cas ; ὁ περιφρονούμενος ἢ περιφρονηθείς. καταφρονούμενος, dédaigné, ée ; méprisé, ée ; ‖ τὸ ἐπῆρεν ἀψήφιστα [φρ.], il n'en fit pas grand cas; il prit la chose à la légère ; ‖ ὁμιλεῖ περὶ αὐτοῦ ἀψήφιστα, il en parle dédaigneusement (=περιφρονητικῶς).

ἄψηφον, τό· [διάλ. Καρπάθ.] = **εὐτελές**, ἀδύνατον, ἐνίοτε καὶ ἄψυχον· βλ. λέξεις.

ἀψηφοφόρητος, ος, ον· ὁ μὴ ψηφίσας, qui n'a pas (été) voté, non voté, ée, ἀψήφιστος.

ἀψηφῶ (άω), μέλ. ήσω, θεωρῶ ἀνάξιον λόγου, ne faire aucun cas ; περιφρονῶ, dédaigner ; καταφρονῶ, mépriser ; ‖ — κινδύνους, περιφρονῶ **τινα**, braver ; ‖ —, καταφρονῶ, προσβάλλω. affronter ; ‖ —, προκαλῶ, défier ; faire fi de· ‖ ἀψηφᾷ τὰ χρήματα, il ne fait aucun cas de l'argent ; ‖ — τὴν ζωήν, dédaigner la vie ; ‖ — τοὺς κινδύνους, affron-

ter (braver) les dangers; || — τὸν ἐχθρόν, défier l'ennemi; || δὲν πρέπει κανεὶς ν' ἀψηφᾷ κανένα, il ne faut faire fi de personne.

ἀψιδοειδής, ής, ές· ὁ ἔχων σχῆμα ἀψῖδος, qui a la forme d'un arc; (d'une voûte).

ἀψιδοστάτης, ου, ὁ· pied-droit καὶ piédroit, n. m. (ἀψῖδος, d'arc, de voûte, etc), τὸ βάθρον (pile de pont) κοινῶς τὸ ποδαρικό. Τοιχοποιΐα κάθετος πρὸς ὑποστήριξιν ἀψῖδος γεφύρας ἢ θόλου σήραγγος. Τὰ τῆς γεφύρας βάθρα διακρίνονται εἰς **ἀκρόβαθρα** (culées), καὶ εἰς **μεσόβαθρα** (pieds-droits ou piles) ἅτινά εἰσι τὰ μεταξὺ τῶν ἀκραίων βάθρων ὑπάρχοντα βάθρα εἴς τινα πολύτοξον γέφυραν.

ἀψιδότυπος, ου, ὁ· (ἀψίς, τύπος) cintre, n. m. (d'un arc, d'une voûte), ἢ ξυλότυπος ἢ ἁπλῶς **τύπος** καὶ κοινῶς **καλοῦπι**· καλεῖται οὕτω ξύλινος τύπος σχήματος τόξου ἢ ἡμικυκλικός, ἢ σχήματος ἀναλόγου τῆς ἀψῖδος, ἢ ξύλινον ἰκρίωμα ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ἀψὶς ἢ ὁ θόλος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δομήσεως, κοινῶς τὸ στήριγμα ἢ καλοῦπι τοῦ τόξου ἢ θόλου (βλ. καὶ περὶ ἀποσυνθέσεως ξυλίνων τύπων εἰς λέξιν θόλος, voûte). Οἱ ξυλότυποι ἢ ξύλιναι ἀψῖδες τίθενται καθέτως ἐπὶ τῆς διευθύνσεως τῶν γεννητριῶν τοῦ θόλου ἢ ἀψῖδος, κατασκευάζονται δὲ ἀναλόγως τοῦ πρὸς ὑποστήριξιν ἔργου ἐκ διπλοσανίδων ἢ λεπτοτέρων τοιούτων, ὑποστηριζομένων ὑπὸ δοκίδων· || — καταβεβιβασμένη, cintre surbaissé; βλ. καὶ τόξον (κύκλου), cintre; || — ἀκροστήρικτος, cintre retroussé, καθ' ὃ στηριζόμενος μόνον διὰ τῶν ἄκρων του ἐπὶ τῶν ἀψιδοτύπων ἢ βάθρων (pieds-droits), ἵνα ἀφίηται ἐλευθέρα ἡ κάτωθεν τῆς ἀψῖδος διάβασις.

ἀψιδόω-ῶ, μέλ. ώσω, cintrer; συνάπτω, βάλλω τι ὁλόγυρα εἰς ἄλλο τι ἐν εἴδει ἀψῖδος, συνεπῶς κυρτόω-ῶ, καμαρώνω τι· || ἐπίσης ἀψιδῶ=θολοποιέω-ῶ, faire une voûte; voûter; || — τὰ ξύλα τῶν κοντακίων, cintrer les bois de monture.

ἀψίδωμα, ατος, τό· (τὸ πρᾶγμα) ἤτοι ἡ ἀψίς, cintre, n.m. arc, n. m. cintrage, n.m.

ἀψίδωσις, εως, ἡ· τὸ καμάρωμα, ἡ κύρτωσις, cintrage, n. m. || — τῶν εἰς τὰ κοντάκια ξύλων, cintrage de bois de monture; || —, ἡ κατασκευὴ ἀψῖδος, ἡ κύρτωσις, cintrement, n. m. § ἀψίδωσις [ἀρχιτ.] βλ. καμαροσειρά, arcature, n. f.

ἀψιδωτὸν κυμάτιον, [ἀρχιτ.] βλ. περίτοξον, archivolte, n. m.

ἀψιδωτός, ή, όν· ὁ ἐσχηματισμένος εἰς ἀψῖδα, ὁ τοξοειδῶς κυρτωμένος, ὁ κεκαμμένος, arqué, ée, adj. || ἀψιδωτός, cintré, ée, adj. ὁ καμαρωτός, καμπυλοειδής, ές· κεκυρτωμένος· || τὸ ἀψιδωτὸν (καμαρωτὸν) μέρος (θόλου, ἀψῖδος, κτλ.), βλ. καὶ τόξον, arceau.

ἀψιθιά, ιᾶς, ἡ· βλ. ἄψινθη, ἄψινθος.

ἀψιθυμία, ας, ἡ· ἡ στοργή, ἡ ἀγάπη, affection, n. f. § —, καλεῖται ἐν τῇ ψυχολογίᾳ ἡ ὀξυθυμία, irascibilité, n. f. ἤτοι ἡ διατάραξις τῆς θυμικῆς γαλήνης, ἡ βιαία ἀπομάκρυνσις ἠρεμουσῶν παραστάσεων ἀπὸ τῆς κανονικῆς αὐτῶν ἰσορροπίας.

ἀψίθυμος, ος, ον· ὁ ὀξύθυμος, irascible, adj. βλ. καὶ **ἀψιθυμία.**

ἀψικορία, ας, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις ἀψίκορος, τὸ εὐμετάβολον εἰς τὰς ὀρέξεις, action d'être changeant aux envies (goûts etc.) ἡ ἀηδία, le dégoût; τὸ εὐμετάβλητον, le changeant; la variabilité; ἡ ἀστάθεια, inconstance, n. f.

ἀψίκορος, ος, ον· ὅστις χορταίνει ἅμα ἐγγίσῃ φαγητόν τι, συνεπῶς ὅστις ταχέως ἀηδιάζει, qui se dégoûte vite; dégoûté, ée; ὁ ἄστατος, inconstant, e; variable; εὐμετάβολος εἰς τὰς ὀρέξεις του, changeant, e.

ἀψικόρως, [ἐπίρ.] μετ' ἀψικορίας, avec dégoût.

ἀψιμαχέω, βλ. ἀψιμαχῶ.

ἀψιμαχία, ας, ἡ· ἡ φιλονεικία, dispute, n. f. διένεξις, querelle, n. f. § ἀψιμαχία, escarmouche, n. f. τὸ νὰ δίδῃ τις ἀφορμήν, νὰ ἐρεθίζῃ τὸν ἀντίπαλον· || [τακτ.] ἀψιμαχία, escarmouche, n. f. καλεῖται μικρὰ συμπλοκὴ μεταξὺ τῶν ἀνιχνευτῶν (éclaireurs) ἢ τῶν ἀκροβολιστῶν δύο ἀντικειμένων στρατευμάτων, σκοποῦσα ἐνίοτε νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὰς δυνάμεις τοῦ πολεμίου πρὸ τῆς κυρίας συμπλοκῆς, ἢ νὰ σταματήσῃ τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν αὐτοῦ, ἢ νὰ καλύψῃ κίνησίν τινα τῶν φιλίων στρατευμάτων, κτλ. βλ. καὶ **συμπλοκή,** engagement; || [τακτ.] μικρὰ ἀψιμαχία, petite escarmouche =chicane, n. f. || [ναυτ.] ἀψιμαχία, engagement, n. m. μάχη μικρᾶς διαρκείας.

ἀψιμαχῶ, (έω), μέλ. ήσω· φιλονεικῶ, se disputer. § —, escarmoucher; δίδω ἀφορμὴν εἰς μάχην, ἐρεθίζω τὸν ἐχθρὸν εἰς μάχην· βλ. καὶ ἀψιμαχία. § [ναυτ.] ἀψιμαχῶ=ἀρχίζω τὴν μάχην, engager l'action.

ἀψιμμυθίωτος, η, ον· infardé, ée; ὁ μὴ ψιμμυθιωθείς, qui n'est pas fardé, non fardé, ée.

ἄψιμον, [διάλ. Οἰνόης] (ἅπτω) = ἡ φωτιά, τὸ πῦρ, le feu; ἄψε τ' ἄψιμον = ἄναψε τὴν φωτιά.

ἀψίν, [διάλ. Οἰνόης] = δυνατόν, ἰσχυρόν, σφοδρὸν (ἐπὶ πραγμάτων) «ἀψὶν ξεῖδιν» = δυνατὸ ξεῖδι· βλ. ἀψύς.

ἀψινθαιμία, ας, ἡ· absinthémie, n. f. κατάστασις τοῦ αἵματος περιλαμβάνοντος ἀψινθίτιδα ἢ ἄλλα συστατικὰ τῆς ἀψίνθου.

ἀψινθικὸν ἅλας, absinthate, n. m. [χημ.] ἅλας παραγόμενον τῇ ἐπενεργείᾳ τοῦ ἀψινθικοῦ ὀξέος ἐπὶ ἁλατοποιουμένης (ἁλατοποιησίμου) βάσεως (base salifiable).

ἀψινθικός, ή, όν· absinthique, adj. λέγεται περὶ ἰδιαιτέρου ὀξέος ἀνακαλυφθέντος ἐν τῇ ἀψίνθῳ· || ἀψινθιακὸν ὀξύ, acide absinthique.

ἀψίνθινος, η, ον· ἐξ ἀψίνθου, d'absinthe.

ἀψίνθιον, τό, καὶ

ἄψινθος, ἡ· [βοτ.] absinthe, n. f. (κοινῶς ἡ ἀψινθιά), ἀρχαῖα ὀνομασία διαφόρων εἰδῶν ἀρτεμισίας (artemisia); ἡ ἄψινθος εἶνε πόα ἐνέχουσα αἰθέριον ἔλαιον, ἀρωματικὴν ὀσμὴν καὶ δριμεῖαν γεῦσιν, ῥητίνην, πικρόν τι στοι-

χεῖον τὴν ἀψινθίνην καὶ ἄλλας τινὰς οὐσίας.

ἀψινθισμός, οῦ, ὁ· absinthisme, n. m. οὕτω καλοῦνται τὰ ἐκ τῆς καταχρήσεως τοῦ οἰνοπνευματούχου ποτοῦ ἀψίνθου δηλητηριώδη φαινόμενα τὰ ὁποῖα περιστρέφονται εἰς γαστρικὰ καὶ ἰδίως νευρικά· γενικῶς δὲ νοσηρὰ κατάστασις ἐπερχομένη εἰς τὸν ἄνθρωπον ἕνεκα τῆς πρὸς τὴν ἄψινθον καταχρήσεως.

ἀψινθίτης, ου, ὁ· absinthite, n. f. οἶνος ἐξ ἀψίνθου κατεσκευασμένος οὗτινος ἐποίουν χρῆσιν ἐν τῇ ἀρχαιότητι.

ἀψινθιτικός, ή, όν· absintheur ou absinthier, n. ὁ πίνων (πίνουσα) κατὰ κόρον ἄψινθον.

ἀψινθῖτις, ιδος, ἡ· absinthine, n. f. ἡ πικρὰ οὐσία ἡ ἐξαγομένη ἐκ τῆς ἀψίνθου.

ἀψινθόω-ῶ, μέλ. ώσω, absinther, ἀναμιγνύω ἄψινθον μετά τινος ὑγροῦ· || ἀψινθόομαι -οῦμαι, s'absinther, πίνω ἄψινθον κατὰ κόρον, boire de l'absinthe avec excès ; || ἀψινθοῦται μόλις ἐγερθῇ, il s'absinthe dès qu'il est levé.

ἀψινθιώδης, ης, ες· καὶ ἀψινθώδης, ἀψίνθῳ ὅμοιος, qui ressemble à l'absinthe ; absinté, ée ; ὁ πικρός, amer, ère.

ἀψινθύλιον, ου, τὸ· [χημ.] absinthol, n. m. ὀξυγονοῦχον ἔλαιον περιλαμβανόμενον ἐν τῷ αἰθερίῳ ἐλαίῳ τῆς ἀψίνθου.

ἀψινθωτός, ή, όν· absinthé, ée, adj. ἀψινθόμικτος, mélangé d'absinthe.

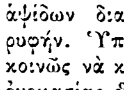
ἀψίς, ῖδος, ἡ· (ἐκ τοῦ ἅπτω, ἡ σύνδεσις δύο μερῶν ἢ ἀντικειμένων), συνεπῶς τὸ τόξον, arc, n. m. [βλ. κατωτέρω ἀρχιτ. ἀψίς, arc]; ἡ καμάρα, arcade, n. f. || θριαμβευτικὴ ἀψίς, arc de triomphe ; || αἱ ἀψῖδες τῆς στοᾶς, les arcades de la galerie ; || ἀψὶς τῆς **ἀστράβης**, arcade d'arçon (de selle, de bât), κοινῶς τὰ **στραβόξυλα** (τῆς σέλλης, τοῦ σάγματος), ἤτοι τὸ καμπύλον μέρος τῆς ἀστράβης (βλ. σέλλη)· ἐν τῷ σάγματι ὑπάρχουσι δύο τοιαῦται καὶ καλοῦνται ἐμπροσθία ἀψὶς (τῆς ἀστράβης), arcade de devant, καὶ ὀπισθία ἀψίς, arcade de derrière ; βλ. καὶ **ἀστράβη**· || ἀκμὴ τῆς ἀψῖδος, pointe d'arcade ; βλ. **σέλλη**. § ἀψίς, abside, absis, apside, apsis, n. f. θόλος ἡμιπεριφερὴς ἀποτελῶν τὸ ἄκρον ἐκκλησίας, ἤτοι τὸ ἱερόν· τμῆμα τῆς βασιλικῆς (basilique), βλ. λέξιν. § —, arche, n. f. ἡ καμάρα γεφύρας (les arches du pont); καλεῖται οὕτω τὸ ἀψιδωτὸν (ἢ καμαρωτόν, partie cintrée) μέρος γεφύρας λιθίνης, ξυλίνης ἢ σιδηρᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον διέρχεται τὸ ὕδωρ καὶ ὅπερ στηρίζεται ἐπὶ μεσοβάθρων (piles) καὶ ἐπόχθων ἢ ἀκροβάθρων (culées) ; || — ἢ καμάρα **κυκλοειδής**, arche cycloïdale ; βλ. **κυκλοειδής**· || — ἢ καμάρα ἐλλειψοειδής, arche elliptique ; βλ. κατωτέρω ἀψὶς (arc) ; || ἀψὶς κρυσταλλῶνος, arche glaciaire ; βλ. **κρυσταλλών**· || κυρία ἀψὶς ἢ καμάρα, arche maitresse, εἶνε ἡ εὑρισκομένη συνήθως εἰς τὸ μέσον τῆς γεφύρας, ἥτις εἶνε καὶ ἡ μεγαλειτέρα· || — ναυτικὴ ἢ ναυτιλιακή, arche marinière, ἐξ ἧς διέρχονται τὰ πλοῖα· || — ἢ καμάρα καταβεβιβασμένη, arche surbaissée ; βλ. κατωτέρω ἀψὶς (arc) ; || — ἢ καμάρα ἀναβεβιβασμένη, arche surhaussée ou surmontée ; βλ. κατωτέρω ἀψὶς (arc) ; || ἀψὶς τερματικὴ τοῦ κρυσταλλῶνος, arche terminal du glacier, ἤτοι ἡ καμάρα ἢ ὁ ἐκ πάγου θόλος ὁ εὑρισκόμενος πολλάκις παρὰ τὴν βάσιν τοῦ κρυσταλλῶνος ἐξ οὗ ἐκφεύγουσι τὰ ὑπὸ τὸν πάγον ὕδατα· βλ. **κρυσταλλών**. § [ἀρχιτ.] ἀψίς, ῖδος, ἡ· arc, n. m. ἢ θολίσκος, συνήθως δὲ καὶ τόξον. Πλειστάκις οἱ γάλλοι ἀντὶ τοῦ arc μεταχειρίζονται τὴν λέξιν cintre, ἐννοοῦντες τὴν ἀψῖδα· βλ. **ἀκτίς** (rayon). Τὰ διάφορα μέρη τῆς ἀψῖδος βλ. εἰς λέξιν **καμάρα** (arcade). Ἀψὶς ἢ τόξον καλεῖται πᾶσα κατασκευὴ περιοριζομένη κάτωθεν ὑπὸ καμπύλης ἐπιφανείας. Ὁ σύνδεσμος πρὸς ἄλληλα δύο ἀντικειμένων τμημάτων τοιχοποιίας διὰ τοξοειδοῦς τοιαύτης καλεῖται σήμερον ἀορίστως ἀψὶς ἢ θόλος, ἐνῷ δέον νὰ ὑπάρχῃ διάκρισις μεταξὺ τῆς ὀνομασίας, ἀναλόγως τοῦ εἴδους τῆς κατασκευῆς, καὶ

1ον. Ὅταν ἡ τοξοειδὴς τοιχοδομία συνδέῃ μέρη κατὰ τὸ πάχος αὐτῆς, ὡς τὰ ἀνώφλια (linteaux) τῶν χασμάτων (κουφωμάτων) κτλ. τὸ καμπύλον τοῦτο μέρος καλεῖται ἀψὶς (arc).

2ον. Ὅταν συνδέῃ δύο ἀντικειμένους τοίχους, παραλλήλους ἢ μὴ πρὸς κάλυψιν μακροῦ χώρου ἢ σχηματισμὸν δαπέδου ἄνωθεν, καθὼς εἰς τὰς γεφύρας, εἰς τὰς ὑπογείους διόδους, κτλ. τὸ μέρος τοῦτο καλεῖται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καμάρα (voûte, arcade).«Un arc n'est qu'une voûte peu profonde et une voûte n'est qu'un arc d'une grande profondeur». H. Wotton. «Ἀψὶς εἶνε καμάρα ἀβαθὴς καὶ καμάρα εἶνε ἀψὶς μεγάλου βάθους»· ἤτοι ἡ καμάρα δύναται νὰ θεωρηθῇ συγκειμένη ἐκ σειρᾶς παραλλήλων ἀψίδων.

3ον. Ὅταν ἡ τοξοειδὴς τοιχοδομία καλύπτῃ τετράγωνον χῶρον, ἔχουσα σχῆμα σφαιρικόν, ἐρειδομένη ἐπὶ τεσσάρων τοίχων ἢ ἐπὶ κυκλικοῦ τοιούτου, ἐπὶ τετραγωνικῶν στηλῶν (piliers) ἢ κιόνων (colonnes), καθὼς ἐν τοῖς ναοῖς κτλ. τότε καλεῖται **δόμος** ἢ **θόλος**, **τροῦλλος** (dôme ou coupole), ἤτοι ὁ δόμος ἢ θόλος, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποτελούμενος ἐξ ἀψίδων διασταυρουμένων εἰς μίαν κοινὴν κορυφήν. Ὑπὸ γενικὴν ὅμως ἔποψιν ἐπεκράτησε κοινῶς νὰ καλῶνται καὶ τὰ τρία εἴδη διὰ τῆς ὀνομασίας **θόλος**· παρὰ Βυζαντίνοις ἐπεκράτει ἐν πᾶσιν ἡ ὀνομασία ἀψίς· οὗτοι ἐκάλουν τὴν **καμάραν** (ascade) **ἀψῖδα καμαρωτήν**· τὸν δόμον ἢ θόλον (dôme ou coupole) **ἀψῖδα περιφερῆ** ἢ **τροῦλλον** ἢ **οὐρανίσκον** κτλ. τὸ τοιοῦτον ἦτο ὀρθότερον, διότι ἐπικρατεῖ ἡ ὀνομασία τῆς διατομῆς ἢ τοῦ τόξου τῆς διαγραφῆς· (βλ. εἰς λέξιν θόλος (voûte), κατασκευὴ τῶν θόλων.

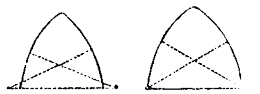
Ἀψὶς ἡμικυκλικὴ (πλήρης ἀψὶς) ἢ Ῥωμαϊκή, arc en plein-cintre ou arc roman, περιλαμβάνουσα ἡμιπεριφέρειαν κύκλου, εἶνε τὸ πρότυπον τῆς τελευταίας περιόδου τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Ἡ ἀψὶς αὕτη ἦτο ἡ

μᾶλλον ἐν χρήσει εἰς τὰ Χριστιανικὰ μνημεῖα μέχρι τοῦ XII αἰῶνος· βλ. **ἀκτίς**.

Ἁψὶς ἡμικυκλικὴ (ἢ πλήρης ἁψὶς) ὑψωμένη, arc en plein-cintre exhaussé, εἶνε ἡ ἔχουσα τὸ κέντρον της ἄνωθεν τῆς κορωνίδος τῶν παραστατῶν.

Ἁψὶς γωνιώδης (ψαλιδωτή), ἁψὶς Γοτθικὴ ἢ ἁψὶς αἰχμηρά, arc ogive, arc gothique ou arc pointu, ἥτις σχηματίζεται διὰ δύο τόξων, ἕκαστον τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ ἦνε μεγαλείτερον τοῦ τετάρτου τῆς περιφερείας, ἑνουμένων κατὰ γωνίαν εἰς τὴν κορυφὴν καταχαθέτου ἰσαπεχούσης ἐξ ἀμφοτέρων τῶν κέντρων τῶν τόξων· βλ. περὶ χαράξεως αὐτῶν εἰς θόλον ψαλιδωτόν· βλ. καὶ γοτθικός· ‖ γωνιώδεις ἢ ψαλιδωταὶ ἁψῖδες, arcs ogives, καλοῦνται ἐν γένει ἅπασαι αἱ ἁψῖδες αἵτινες σχηματίζουσιν αἰχμήν τινα εἰς τὴν κορυφήν των.

Ἡ χρῆσις τῶν δύο τούτων ἁψίδων, ἡμικυκλικῆς καὶ γωνιώδους, παρουσιαζουσῶν ἄλλως τε μεγάλας ποικιλίας, χαρακτηρίζει τὰς μεγάλας περιόδους τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ μεσαίωνος· (βλ. ἀρχιτεκτονικαὶ ἐποχαί). Αἱ λοιπαὶ ἁψῖδες δὲν εἶνε εἰμὴ μεταβολαὶ τῶν ἀνωτέρω, εἰδικαὶ περιπτώσεις ἢ ἐξαιρέσεις. Ἡ γωνιώδης ἁψὶς ἀκμάζει τὸν XII αἰῶνα, ἐπικρατεῖ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τούτου μέχρι τοῦ XV, ἐποχὴν καθ' ἣν χωρὶς νὰ ἐκλείψῃ, ἀλλοιοῦται ἵνα ἐκλείψῃ κατὰ τὰ μέσα τοῦ XVI αἰῶνος.

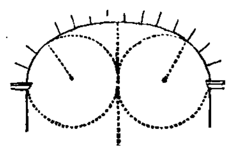
Ἁψὶς πεταλοειδής, ἁψὶς βυζαντινή, ἁψὶς ἐξωγκωμένη ἢ ἁψὶς Μαυριτανικὴ (Ἀραβική),

arc en fer à cheval, arc byzantin, arc outre-passé ou moresque, ἐν σχήματι πετάλου ἵππου· αὕτη εἶνε πλήρης ἁψίς, προεκτεινομένη κάτωθεν τῆς διαμέτρου της, εἴτε διὰ τῆς τοξοειδοῦς ἐξακολουθήσεως τῆς περιφερείας, εἴτε δι' εὐθειῶν κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν χορδῶν τῶν εἰρημένων προεκτάσεων. Ἡ ἁψὶς αὕτη, ἥν τινα ἀπαντῶσιν ἀπὸ τοῦ XI αἰῶνος, ἀνήκει εἰς τὸν ῥωμαϊκὸν χαρακτῆρα (style), ἔχει δὲ τὴν ἀντίστοιχόν της ἐν τῷ γοτθικῷ τύπῳ, καλουμένην λογχοειδῆ· βλ. ἁψὶς λογχοειδής.

Ἁψὶς ἀναβεβιβασμένη, arc (ou cintre) surhaussé ou surmonté, σχηματιζομένη ἐξ ἡμιελλείψεως τετμημένης ὁριζοντίως κατὰ τὸν μικρὸν αὐτῆς ἄξονα· τὸ ὕψος εἶνε μεγαλείτερον ἀπὸ τὸ τῆς πλήρους ἁψῖδος (βλ. ἀκτίς, rayon), ποικίλει δὲ ἀναλόγως τῆς φιλοκαλίας ἢ τῆς ἀνάγκης. Ὑπάρχουσιν ἀναβεβιβασμέναι ἁψῖδες φέρουσαι μικρὰν γωνίαν ἐν τῇ κορυφῇ.

Ἁψὶς καταβεβιβασμένη ἢ χαμηλωμένη, arc (ou cintre) surbaissé, βλ. ἀκτίς· αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ ἡμικύκλιον τετμημένον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον πλειότερον ἄνωθεν τοῦ κέντρου του.

Ἁψὶς ἐν εἴδει λαβῆς καλάθου, arc en anse de panier, ἧς τὸ ὕψος εἶνε μικρότερον τῆς πλήρους ἁψῖδος, κατασκευάζεται δὲ διὰ τριῶν κέντρων.

Ἁψὶς ἐλλειπτική, arc elliptique ; αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ ἡμιέλλειψιν τετμημένην ὁριζοντίως κατὰ τὸν μέγαν αὐτῆς ἄξονα.

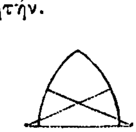
Ἁψὶς πεπιεσμένη, arc déprimé ; καλεῖται ἡ ἑνουμένη μετὰ τῶν ὀρθοστατῶν της διὰ δύο τμημάτων κύκλου μεγάλης ἀκτῖνος.

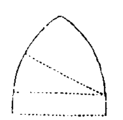
Ἁψὶς ἀμβλυγώνιος, ἢ ἁψὶς ἀμβλεῖα, ἢ ἁψὶς ἡμικυκλικὴ τεθλασμένη, arc obtus (ou en ogive obtus), ou arc mousse, ou arc en plein cintre brisé ; ἡ ἁψὶς αὕτη δυσκόλως ἐνίοτε διακρίνεται ἀπὸ τὴν ἡμικυκλικὴν ἁψῖδα. Εἶνε ἁψὶς ἀποτελουμένη ἐκ δύο τόξων, ὧν τὰ κέντρα πλησιάζουσι πολὺ πρὸς ἄλληλα, συνεπῶς εἶνε γωνιώδης ἁψὶς λίαν εὐρεῖα, ἧς ἡ κορυφὴ παριστᾷ γωνίαν μόλις αἰσθητήν.

Ἁψὶς ὀξεῖα, arc aigu ; εἶνε ἐκείνη ἧς τὰ δύο κέντρα εὑρίσκονται ἐκτὸς τῶν τόξων αὐτῶν, ἤτοι ἡ σχηματίζουσα τρίγωνον οὗτινος ἡ ἀνωτέρα γωνία εἶνε ὀξυτέρα τῶν δύο ἑτέρων.

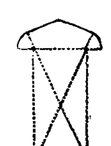
Ἁψὶς λογχοειδής, arc lancéolé ou en lancette, εἶνε ἐκείνη ἧς ἡ καμπυλότης τῶν γεννετόρων τόξων προεκτείνεται κάτωθεν τῆς εὐθείας τῆς ἑνούσης τὰ κέντρα τῶν τόξων· παραδείγ. εὑρίσκονται εἰς τὰ ἔργα τοῦ XII αἰῶνος.

Ἁψὶς πεπλατυσμένη, arc aplati, ἥτις χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν XII αἰῶνα καὶ ἀναφαίνεται ἐκ νέου τὸν XV, εἶνε ἁψὶς μετὰ τεσσάρων κέντρων προσδιοριζομένων διὰ τετραγώνου καταβιβαζομένου ἐκ τῆς χορδῆς τοῦ τόξου (ἤτοι τοῦ ἀνοίγματος τῆς ἁψῖδος, corde de l'arc), καὶ οὗτινος αἱ πλευραὶ εἶνε ἴσαι μὲ τὸ $1/3$ τῆς εἰρημένης χορδῆς.

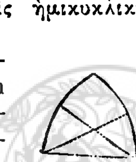

Ἁψὶς Tudor, arc Tudor, εἶνε ἐν Ἀγγλίᾳ γωνιώδης ἁψὶς (arc en ogive) περισσότερον πεπλατυσμένη ἀπὸ τὴν προηγουμένην.

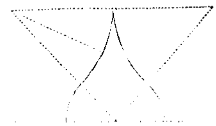
Ἁψὶς κοιτιδοειδής, arc en berceau, ἤτοι ἁψὶς ἡμικυκλικὴ (en plein cintre).

Ἁψὶς ἰσόπλευρος ἢ τριγωνική, arc équilatéral ou en tiers-point, εἶνε γωνιώδης ἁψὶς κατεσκευασμένη ἐπὶ ἰσοπλεύρου τριγώνου (βλ. καὶ θόλος ψαλιδωτός).

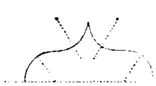

Ἁψὶς ἄκαμπτος, arc infléchi (in-fléchir)

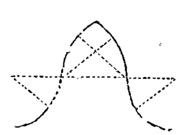
ou à contre-courbures ἢ κοιλόκυρτος, ἀποτελουμένη ἐκ δύο πτερνῶν (talons), ἐξ ὧν καλεῖται ἐνίοτε ἀψὶς πτερνωτὴ (βλ. ἀψὶς ἐπεζευγμένη), αὕτη χαράσσεται διὰ τεσσάρων κέντρων, ἐξ ὧν τὰ μὲν δύο εὑρίσκονται ἐπὶ τῆς χορδῆς (corde, ἤτοι τοῦ ἀνοίγματος τῆς ἀψῖδος), διὰ τὰς πρὸς τὴν ἄντυγα (intrados) κοίλας καμπύλας, αἵτινες εἶνε πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς ἀψῖδος, τὰ δὲ δύο ἕτερα ἐκτὸς τοῦ ἐπιπέδου τῆς ἀψῖδος, διὰ τὰ πρὸς τὰ ἄνω αὐτῆς κυρτὰ μέρη. Ἡ ἀψὶς αὕτη ἀναφαίνεται τὸν XV αἰῶνα καὶ διαρκεῖ μέχρι τῆς ἀναγεννήσεως (renaissance). § ἀψὶς πτερνωτή, arc à talons; βλ. ἀψὶς ἄκαμπτος καὶ ἀψὶς ἐπεζευγμένη. § ἀψὶς κοιλόκυρτος, arc à contre-courbure; βλ. ἀψὶς ἄκαμπτος, arc infléchi.

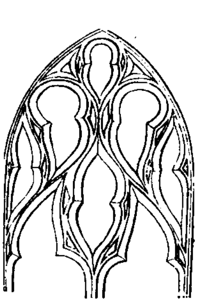
Ἀψὶς ἐπεζευγμένη (κοιλόκυρτος), arc en accolade ou arc en talon, ἢ πτερνωτὴ (ἐκ τοῦ ἐπιζεύγνυμι, accoler, σημαίνοντος lier, ἑνώνω, συνάπτω). Ἡ ἀψὶς αὕτη εἶνε κοιλόκυρτος, ἤτοι κοίλη πρὸς τὰ κάτω καὶ κυρτὴ πρὸς τὰ ἄνω, διαγράφεται δὲ ὅπως καὶ ἡ ἄκαμπτος ἀψίς, ἀλλ' εἶνε μᾶλλον καταβεβιβασμένη ταύτης.

Ἀψὶς κυματοειδὴς (κυρτόκοιλος), arc en doucine; ἡ ἀψὶς αὕτη εἶνε ἡ ἀντίστροφος τῆς ἀκάμπτου (arc infléchi), ἤτοι εἶνε κυρτὴ πρὸς τὴν ἄντυγα εἰς τὸ κατώτερον αὐτῆς μέρος καὶ κοίλη πρὸς τὸ ἀνώτερον, σχηματίζεται δὲ ὅπως ἡ ἄκαμπτος ἀλλὰ κατ' ἀντίστροφον τάξιν. Ἡ ἀψὶς αὕτη καὶ ἡ προηγουμένη χαρακτηρίζουσιν ἰδιαιτέρως τὸ τέλος τοῦ XV αἰῶνος καὶ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ XVI, ἐποχὴν καθ' ἣν ἤρχισε νὰ ἐκλείπῃ ἡ Γοτθικὴ ἀρχιτεκτονική.

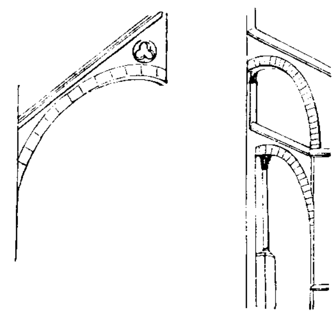

Ἀψὶς ὀφιοειδής, arc serpentaire, ἀναφαινομένη τὸν XVI αἰῶνα· αὕτη ἔχει δύο κέντρα περισσότερον ἀπὸ τὴν κυματοειδῆ ἀψῖδα (arc en doucine) καὶ παριστᾷ δύο ὄφεις ὧν αἱ κεφαλαὶ ἐφάπτονται εἰς τὴν κορυφήν· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἡ κορυφή της εἶνε ἡμικυκλική, ὁπότε ἡ ἀψὶς ἔχει ἓν κέντρον ὀλιγώτερον.

Ἀψὶς φλογωπός, arc flamboyant ou contourné (ἔχουσα ὄψιν φλογὸς) ἢ ἀψὶς ἀκρόστροφος, ἧς τὸ ἀνώτερον μέρος καταλήγει εἰς δύο ἀντεστραμμένας πτέρνας ἐπακουμβώσας πρὸς ἀλλήλας (talons renversés et adossés), καὶ παριστώσας φλόγα ὁτὲ μὲν εὐθεῖαν, ὁτὲ δὲ ἀνεστραμμένην. Ἡ ἀψὶς αὕτη ἀναφαίνεται ἐντὸς τῶν τυμπάνων τῶν παραθύρων τοῦ XVI αἰῶνος καὶ τῶν παρομοίων.

Ἀψὶς κατωφερής, arc rampant; ἡ ἀψὶς αὕτη ἥτις δύναται νὰ ἦνε μεθ' ἑνὸς κέντρου ἢ

πολύκεντρος, ἔχει τὸ βέλος της (flèche) κάθετον εἰς κεκλιμένην ἐφαπτομένην.

Ἀψὶς γωνιώδης, τεθλασμένη, ἐν εἴδει ἀετώματος ἢ **μιτροειδής**, arc angulaire, arc brisé, arc en fronton, ou arc en mitre, εἶνε ἡ σχηματιζομένη ὑπὸ δύο εὐθέων τμημάτων κεκλιμένων, καθὼς αἱ πλάγιαι πλευραὶ ἰσοσκελοῦς τριγώνου.

Ἀψὶς λοξή, arc biais, εἶνε ἐκείνη ἧς τὰ βάθρα δὲν εἶνε κάθετα ἐπὶ τῆς προόψεως τῆς ἀψῖδος.

Ἀψὶς ἀνάκυρτος, arc bombé (πρὸς τὰ ἄνω κεκυρτωμένη ἢ κοινῶς φουσκωμένη) ou en segment de cercle, ἢ τοξοειδής, εἶνε ἡ ἔχουσα τὸ κέντρον της κάτωθεν τῆς γεννήσεώς της.

Ἀψὶς ἀκρόστροφος, arc contourné; βλ. ἀψὶς φλογωπός.

Ἀψὶς μοναστηριακή, arc de cloître, εἶνε ἡ συνισταμένη ἐκ τμημάτων κυκλικῶν ἑνουμένων ἐν εἰσεχούσῃ γωνίᾳ πρὸς τὴν κοιλότητα τῆς ἀψῖδος· βλ. καὶ θόλος.

Ἀψὶς ἐπικλινής, arc en talus, ἥτις ὑπάρχει συνήθως εἰς τὰς πύλας φρουρίων.

Ἀψὶς μετὰ συμμετρικῆς ὑπεράντυγος, arc extradossé (βλ. ὑπεράντυξ), ἧς οἱ σφηνόλιθοι (claveaux) εἶνε ἰσομήκεις οὕτως ὥστε ἡ ὑπεράντυξ (extrados) νὰ ἦνε καμπύλη συμμετρικὴ τῆς ἄντυγος (intrados).

Ἀψὶς πολύλοβος ἢ πολύκεντρος, arc polylobé (courbe à plusieurs centres) ἀποτελουμένη ἐκ πλειοτέρων λοβῶν (τμημάτων κύκλου), συνήθως εἰς περιττὸν ἀριθμόν, ἥτις καλεῖται καὶ **καμπύλη πολύκεντρος**· ὑπάρχουσιν ἀψῖδες τρίλοβοι (trilobés), **πεντάλοβοι** (quintilobés) κ. τ. λ.

Ἀψὶς ἀνεστραμμένη ἢ ἀψὶς ἀνάστροφος, arc renversé ou à l'envers, ou arc invers, ἧς ἡ κορυφὴ εἶνε πρὸς τὰ κάτω, χρήσιμος διὰ τὰς θεμελιώσεις πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐπ' αὐτῶν κατασκευαζομένης δομῆς (βλ. θεμελίωσις).

Ἀψὶς ἑλιγδής, arc zigzagué, ἤτοι ἐν σχήματι συνεχοῦς τεθλασμένης γραμμῆς, ἧς ἡ ἄντυξ παριστᾷ τοιαύτην τινὰ γραμμήν.

Ἀψὶς ἀνακουφιστικὴ ἢ ἐλαφρυντικὸν τόξον ἢ θολίσκος, arc ou arceau en décharge, εἶνε ἡ κατασκευαζομένη ἐκ σφηνολίθων ἐξ ἀργῶν λίθων ἢ ὀπτοπλίνθων ἐντὸς τῶν τοίχων ἄνωθεν

τῶν ἐπιπέδων θόλων ἢ ἐπιπέδων ἀψίδων (plates-bandes) τῶν ἀνοιγμάτων τῶν παραθύρων, τῶν θυρῶν καὶ ἐν γένει τῶν ἀδυνάτων μερῶν, ἵνα μεταφέρῃ τὸ ἄνωθεν βάρος τῆς τοιχοποιΐας ἐπὶ στερεῶν σημείων στηρίξεως (βλ. καὶ ἐπίπεδοι θόλοι). § ἀψίς, cintre, n.m. τόξον (κύκλου), βλ. λέξιν· || [ἀρχιτ.] ἀψὶς πλήρης (ἢ θόλος πλήρης), plein-cintre, n. m. ἀψὶς (ἢ θόλος) ἡμικυκλικός (180°)· βλ. τόξον (cintre), ἀκτίς (rayon) καὶ ἡμικυκλικῶς, en plein cintre. Ἀπὸ τὸν VII αἰῶνα ἡ ἡμικυκλικὴ καμάρα (arcade plein-cintre) ἤτοι ἡ πλήρης ἀψίς, ἀντικαθιστᾷ ὁριστικῶς τὸ ἐπιστύλιον (architrave)· μέχρι τῆς Γοτθικῆς περιόδου, ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ θόλου (sous la forme de voûte) αὐτὴ ἀπαντᾶται εἰς πλεῖστα κτίρια, κυκλοποιοῦσα (ῥῆμα arrondir) ἄνωθεν τὰ παράθυρα καὶ ἐπιστέφουσα τὰς θύρας (βλ. ἐπιστέφω), αἵτινες διατηροῦσι τὸ τετράγωνον ἄνοιγμά των, τοῦ ἄνωθεν αὐτῶν μέρους καλυπτομένου διὰ **τυμπάνου** (panneau) περιοριζομένου ὑπὸ τῆς ἡμικυκλικῆς καμάρας. Ἡ ῥωμανικὴ ἀρχιτεκτονικὴ παρουσιάζει παραδείγματά τινα ψαλιδωτῆς ἀψῖδος (arc ogival) ἀντικαθιστώσης τὴν ἡμικυκλικὴν καμάραν ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἀρχιτεκτονικῇ τοῦ VIII αἰῶνος· βλ. ἐποχαί, époques. § [οἰκοδ.] ἐπίπεδος ἀψίς, plate-bande, n. f. ἡ plate-bande de baie ; κλείσιμον (fermeture) τετραγωνικὸν χρησιμεῦον ὡς ὑπέρθυρον (linteau) εἰς θύραν τινὰ ἢ παράθυρον, κατασκευαζόμενον ἐκ περιττοῦ ἀριθμοῦ σφηνολίθων ἵνα ὑπάρχῃ εἷς εἰς τὸ μέσον, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀκροσφήνιον, ἢ καὶ ἐξ ὀπτοπλίνθων στερεουμένων ἐν τῷ μέσῳ δι' ἀκροσφηνίου. Ὅταν τὸ ἄνοιγμα ὅπερ καλυφθήσεται δι' ἐπιπέδου ἀψῖδος ἦνε μέγα, τότε οἱ σφηνόλιθοι ἢ ὀπτόπλινθοι στερεοῦνται κάτωθεν δι' ὁριζοντίων σιδηρῶν ἐλασμάτων καλουμένων γαλλιστὶ plate-bande ou courçon ; βλ. καὶ ἐπίπεδοι θόλοι. Ἐνίοτε ἀντὶ τῆς ὁριζοντίου ἀψῖδος θέτουσι μονόλιθον ὅπερ εἶνε αὐτὸ τὸ ὑπέρθυρον (linteau), καλούμενον ἐπίσης ὑπὸ τῶν Γάλλων plate-bande; || [οἰκοδ.] ἀψὶς ἐπίπεδος ἀπισωμένη, plate-bande arasée, καλεῖται ἡ ἔχουσα ἰσοϋψεῖς σφηνολίθους. § [ἀρχιτ.] ἀψὶς περιφερής, coupole, n. f. βλ. τροῦλλος· || ἀψὶς ἢ θόλος γωνιώδης, ogive, n. f. βλ. ψαλίς. § [ναυτ.] ἀψίς, κοινῶς ἡ **κουτάλα**, voûte, n. f. τὸ ὄπισθεν κυρτὸν μέρος τῆς πρύμνης.

ἀψιφφιά, ἡ· [διάλ. Κύμης] (ἀρχ. ἡ ἄψινθος), absinte, n. f. βοτάνη εὔοσμος καὶ πικρὰ (ἀρτεμισία ἡ δενδρώδης).

ἀψίχολος, η, ον· (ἀρχαία λέξις) [διάλ. Οἰνόης] = ὀξύθυμος, ἀψίθυμος, κοινῶς θυμοτζάρης, boudeur, euse.

ἄψογος, ος, ον· ὁ ἄνευ ψόγου, qui est sans reproche, ἄψεκτος, ἄμεμπτος, irréprochable, adj. ἄμεμπτος, ὁ μὴ μεμπτέος, non blâmable.

ἀψόγως, [ἐπίρ.] ἄνευ ψόγου, sans reproche ; irréprochablement.

ἀψόθυμος, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] ὁ ὀξύθυμος καὶ ἀράθυμος.

ἀψός, εσσα, ον· [διάλ. Οἰνόης], ταχύς, γρήγορος, σβέλτος· καὶ ἐπίρ. ἀψά.

ἀψούνιστος, η, ον· [δημ.] ὁ μὴ ἀγορασθείς, non acheté, ée.

ἀψοφητί, [ἐπίρ.] χωρὶς κρότον, sans bruit ; σιγανά, tout doucement.

ἀψυόνω, [διάλ. Ἠπείρου] κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ, ἐξοργίζω, κάμνω τινα νὰ θυμώσῃ· «τὸν ἄψυωσε»· ἐξοργίζομαι, ἀνάπτω, θυμόνω· «τί ἀψυόνεσαι ἔτσι».

ἀψύς, ύς, ύ· γεν. έος, δριμύς, âcre, piquant, e ; || ξεῖδι ἀψύ, vinaigre fort. § —, ὁ ὀξύθυμος, θυμώδης, irascible ; || εἶνε πολὺ ἀψύς, il est facile à s'échauffer. § — [διάλ. Καρπάθ.] ταχύπους (κυρίως ἐπὶ ζώων).

ἀψυχάω, βλ. ἀψυχῶ.

ἀψύχημα, τὸ καὶ ἀψύχια, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] ἡ οἰκονομία, ἡ φειδώ· βλ. ἀψυχῶ.

ἀψυχία, ας, ἡ· ἡ ἔλλειψις ψυχῆς, θάρρους, manque de courage ; ἡ λειποψυχία, découragement, n. m. ἡ δειλία, timidité, n. f.

ἄψυχος, ος, ον· χωρὶς ψυχήν, ζωήν, sans vie, inanimé, ée, adj. ἀντίθετον πρὸς τὸ ἔμψυχος. § —, δειλός, timide ; μικρόψυχος, pusillanime ; ὁ λειπόψυχος, qui perd son courage, qui se décourage. § ὁ ἀδρανής, μαλακός, ἄνευ ἐνεργείας, mou, molle ; sans énergie ; || εἶνε ἕνα ἄψυχο πρᾶγμα [φρ.], il est comme un linge mouillé.

ἀψυχῶ (άω) [διάλ. Ἠπείρ.] φείδομαί τινος, προφυλάσσω τι, «ἀψύχα τὰ ῥοῦχά σου»· γίνεται παρὰ τὸ ἄψυχος=μικρόψυχος καὶ ἑπομένως φειδωλὸς (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν μεγαλόψυχον = τὸν ἐλευθέριον)· «ἀψυχάει τὸ καρφὶ καὶ χάνει τὸ πέταλο».

ἀωνή, ἡ· [διάλ. Καρπάθ.] ἄκρα σιωπή, ἀπόλυτος σιγή, silence absolu.

ἄωρα, βλ. ἄωρος.

ἀωρία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὡριμότητος, défaut de maturité ; ἡ ἀνωριμότης, immaturité, n. f. ἡ κατάστασις τοῦ μὴ ὡρίμου, état de ce qui n'est pas mûr (κυρίως καὶ μεταφ.). § —, ἡ παρακαιρία, heure indue ; || —, ἡ πρωϊμότης, τὸ πρόωρον, précocité, n. f.

ἄωρος, ος, ον· ἀντίθετον τοῦ ὥριμος, qui n'est pas mûr, ὁ ἄγουρος, vert, e; || ἀγαπᾷ τοὺς ἀώρους καρπούς, il aime les fruits verts. § —, ὁ πρόωρος, πρώϊμος, prématuré, ée ; précoce; || ἄωρος θάνατος, mort prématurée. § —, ὁ ἄκαιρος, intempestif, ive ; || ἄωρα, [ἐπίρ.] ἄκαιρα, ἀκαίρως, intempestivement.

ἄωτον, τό· [εὔχρ. συνήθ. ἐν τῇ φρ.] τὸ ἄκρον ἄωτον, ἤτοι τὸ ἄνθος, la fleur ; τὸ ἐκλεκτόν, l'élite ; τὸ ἔπακρον, ὁ ἀνώτατος βαθμός, ὁ κολοφών, le comble; || τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀριστοκρατίας, la fleur de la noblesse; || τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀνοησίας, le comble de la sottise.

ἄωτος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων οὖς, ὦτα, qui n'a point d'oreilles ; || ὁ ἄνευ λαβῆς, qui n'a point d'anses ; π. χ. ἐπὶ κυπέλλου ἄνευ λαβῆς, sans anses.

Β

Β, β, βῆτα, τό· vita ; τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, la seconde lettre de l'alphabet Grec. § ὡς ἀριθμὸς β´=2, deux; καὶ ͵β=2000, deux mille.

βᾶ ! ἐπιφών. κοινῶς μπᾶ, ὡς ἔκφρασις θαυμασμοῦ, bah ! comme marque d'étonnement.

βάβα, τό· [δημ.] τὸ βρέφος ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ οὐά-οὐά. ὀνοματοποίησις, ἐξ οὗ καὶ τὸ βαβά. § βάβα ἢ βαβὰ [Αἰτωλ. ἰδίωμα] προμήτωρ, ἡ βάβω· βλ. λέξιν.

βαβά, τό· [δημ.] τὸ μικρὸν τραῦμα, κτύπημα, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν μικρῶν παιδίων, petit mal ; bobo ; || ἔκαμε βαβά, il a fait bobo.

βαβάζω ὡς τὰ βρέφη, μέλ. άσω, κάμνω οὐά-οὐά, ἢ βὰ-βά, vagir ; βλ. καὶ βαβίζω.

βαβάτσιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] λέγεται τὸ βρέφος.

βαβίζω, βαβύζω καὶ βαύζω.

βάβουλας, ὁ· [διάλ. Νάξου] ἔντομον ἐκ τῶν λεπιδοπτέρων (ἔχον τὸ μέγεθος χρυσαλλίδος) τὸ ὁποῖον περὶ τὸ φῶς τῶν λύχνων ἱπτάμενον σβένει αὐτούς· ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης δ' αὐτοῦ ἰδιότητος, λέγεται καὶ καντηλοσβύστης ὑπὸ τῶν νησιωτῶν. Τὸ ὄνομα βάβουλας ἐδόθη αὐτῷ πιθανῶς ἐκ τοῦ βόμβου, ὃν πετῶν κάμνει, ὡς ὁ τέτιξ ἐκ τῆς φωνῆς αὐτοῦ ὀνομάζεται κοινῶς τζήτζικας.

βαβοῦλι, τό· [δημ.] ὁ μικρὸς κάλυξ ἄνθους, bouton (de fleur), n. m. ἐπίσης capsule (de coton), τὸ ἄνθος ἐξ οὗ λαμβάνεται ὁ βάμβαξ.

βάβουλος, ου, ὁ· [διάλ. Νισύρου] ὁ κύων· ἡ λέξις φαίνεται πεποιημένη ἐκ τῆς ὑλακῆς τοῦ κυνὸς οὐά, οὐά.

βα(β)οῦρα, ἡ· [διάλ. Καρπάθου] βοή, σύγχυσις· λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας βασκανία, «κακὴ βαοῦρα, κακὸν ἐμμάτι (ὄμμα), κακὴ συντηρία (συγκυρία)» «ἡ βαοῦρα τοῦ κόσμου», λέγεται καὶ «τὸν γλωσσοτρῶσι=βασκαίνουσι».

βαβύζω, βλ. γαυγύζω.

βαβυλωνία, ας, ἡ· babylonie, n. f. σύγχυσις γλωσσῶν, confusion des langues ; τὸ συγκεχυμένον πραγμάτων, προσώπων ἢ ἰδεῶν, le pêle-mêle ; ἡ σύγχυσις γνωμῶν καὶ συστημάτων, le tohu-bohu.

βάβυσμα, τό· βλ. γαύγυσμα.

βάβω, ως, ἡ· [δημ.] ἡ γιαγιά, ἡ προμήτωρ, ἡ τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς μητέρα, grand mère, n. f. grand maman, n. f. καὶ ἐνίοτε bonne maman ; || βάβω, [διάλ. Ἠπείρου], ἡ γραῖα. Βαβὼ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις = θεὰ νυκτερινὴ ἢ δαίμων νυκτερινή, ἐπιμήκης τὸ σχῆμα καὶ σκιώδης τὴν ὕπαρξιν.

βαγάσση, ἡ· (τεχν. χημ.) ἢ μεγάσση, bagasse, n. f. ou mégasse, n. f. καλεῖται τὸ σακχαροκάλαμον μετὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἔκθλιψιν τοῦ σακχαροχυμοῦ, χρησιμοποιεῖται δ' ἐν τῇ χαρτοποιΐᾳ, καθὼς καὶ ὡς καύσιμος ὕλη.

βαγγέλιο, τό· [δημ.] βλ. εὐαγγέλιον.

βαγένα, ας, ἡ· [δημ.] tonne, n.f. βλ. βυτίνη.

βαγένι, τό· [δημ.] tonneau, n. m. βλέπε βουτίον· τὸ βαρέλιον, futaille, n. f. «ἔκαμε τὴν κοιλιὰ βαγένι»=ἔπιε μέχρι κραιπάλης· || βαγένι, τό· τὰ βαγένια [διάλ. Λεντεκάδ.] ξύλινοι σωλῆνες εὑρεῖς χρήσιμοι εἰς συνοχέτευσιν τοῦ ὕδατος τοῦ αὔλακος. Διὰ τῆς συνοχετεύσεως ταύτης τὸ ὕδωρ κτώμενον δύναμιν καθίσταται ἱκανὸν νὰ περιστρέφῃ τὸν μύλον.

βάγια, ἡ· [δημ.] ἡ τροφός, ἡ παραμάνα, ἡ βυζάστρα, nourrice, n.f. || βάγια, ας, ἡ· [διάλ. Νισύρ. καὶ ἀλλαχοῦ] ἡ δούλη, ἡ ὑπηρέτρια.

βάγια, τά· βλ. βάγιον.

βαγιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] [βοτ.] laurier, n.m. τὸ δένδρον ἡ δάφνη.

βαγιοκλαδίζω, [διάλ. Σικίν.] ἀκμάζω, θάλλω, ἔχω κλάδους ἀκμαίους.

βαγόνιον, τό· wagon, n. m. βλ. ἅμαξα σιδηροδρομική, βλ. κατωτέρω· || — ἐμπορευμάτων, wagon à marchandises, καὶ εἰδικώτερον φορτηγόν· βλ. λέξιν· || — ἐπιχωματώσεως, wagon de terrassement ; || — διὰ μεταφορὰν ἄμμου, σχύρων, wagon d'ensablement; wagon de ballast, ἅτινα καλοῦνται καὶ **φορτηγίς**· || βαγόνιον, wagon, n. m. εἶνε λέξις ἀγγλικὴ κοινὴ καὶ παρ' ἡμῖν καταστᾶσα καὶ σημαίνουσα τὰς σιδηροδρομικὰς ἁμάξας. Τὰ βαγόνια διαιροῦνται κατὰ τὴν χρῆσιν ἢ τὴν κατασκευὴν των εἰς διαφόρους κατηγορίας· α΄) βαγόνια ἐπιβατῶν, β΄) βαγόνια ταχυδρομικὰ καὶ σκευοφόρα, γ΄) βαγόνια ἐμπορευμάτων, δ΄) βαγόνια τῆς ὑπηρεσίας χρησιμεύοντα εἰς τὴν κατασκευὴν καὶ διατήρησιν τῶν ὁδῶν. Ἡ ταχεῖα μεταφορὰ ἐμπορευμάτων, οἷα εἶνε τὸ γάλα, οἱ καρποί, τὰ χορταρικὰ καὶ τὸ κρέας, ἡ μεταφορὰ τῶν κτηνῶν, τῆς ξυλείας, κτλ. παρέσχον ἀφορμὴν εἰς τὴν κατασκευὴν διαφόρων εἰδῶν βαγονίων κατατασσομένων εἰς τὴν γ΄) κατηγορίαν. Μεταξὺ τῶν διαφόρων βαγονίων ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ εἱρμοῦ δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀκινδύνως συγκοινω-

νία, ἥτις ἐπιτρέπει νὰ τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐπιβατῶν κομμωτήρια, ἀφοδευτήρια, κτλ. ἔν τισι σιδηροδρόμοις. Τὸ βάρος τῶν βαγονίων ποικίλλεται λίαν κατὰ τὰς χώρας καὶ τὴν χρῆσιν, δι' ἣν εἶνε προωρισμένα. Τὰ ἀμερικανικὰ βαγόνια ἔχουσι μῆκος 20 - 25 μ. καὶ ἐξωτερικὸν πλάτος 2μ. 8. Ἡ θέρμανσις ἐν τοῖς βαγονίοις τῶν ἐπιβατῶν γίνεται α') διὰ μεταλλικῶν κιβωτιδίων πεπληρωμένων ὕδατος ἢ ἄμμου θερμῆς, β') διὰ συνήθων θερμαστρῶν, αἵτινες εἶνε ἰδίως ἐν χρήσει ἐν τοῖς ἀμερικανικοῖς βαγονίοις, γ') διὰ θερμοσιφώνων, ἤτοι κλιβάνων ἐν οἷς θερμαίνεται ὕδωρ κυκλοφοροῦν εἰς σιδηροῦς σωλῆνας, καὶ 4) διὰ διαφόρων ἄλλων θερμαντικῶν συσκευῶν. Ὁ φωτισμὸς ἄλλοτε ἐγένετο διὰ λαμπτήρων κραμβελαίου, νῦν ὅμως ἐν πολλοῖς σιδηροδρόμοις μεταχειρίζονται πρὸς τούτοις φωταέριον, ἀποτεταμιευμένον ἐν αεριοθήκαις ἀνηρτημέναις ὑπὸ τὸ δάπεδον τῶν ἁμαξῶν καὶ διὰ γενικοῦ ἀγωγοῦ τροφοδοτοῦντος τοὺς λαμπτῆρας. Πολλαχοῦ γίνεται χρῆσις πρὸς φωτισμὸν καὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Βλ. ἅμαξα **σιδηροδρομικὴ καὶ μεταφοραὶ σιδηροδρομικαί.**

βάδην, (βαίνω) [ἐπίρ.] κατὰ βῆμα, au pas; βῆμα πρὸς βῆμα, pas à pas; κατ' ἐπέκτασιν ἀργά, lentement, ἀντίθετον πρὸς τὸ ταχέως βαίνειν· || ἀγὼν 1500 μέτρων βάδην, concours de marche de 1500 mètres. § [ἱππευτ.] βάδην, pas, βλ. **βῆμα**· || βάδην=**βαδίσατε**, marchez au pas (παράγγελμα ἀσκήσεων ἱππικοῦ). § [ναυτ.] —, en marchant avec.

βαδίζω, μέλ. βαδίσω· marcher; βάδην πορεύομαι, marcher au pas; ἤτοι περιπατῶ, marcher; ὁδεύω, cheminer; ὁδεύω, ὁδοιπορῶ, s'acheminer; πορεύομαι (πεζῇ), aller (à pied), ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἱππεύω ἢ καὶ ἁπλῶς πορεύομαι, πηγαίνω, aller; || βαδίζω ἐμπρός, marcher en avant; || ὁ στρατὸς ἤρχισε βαδίζων, l'armée se mit en marche; || βαδίσατε, marchez=ἐμπρὸς μάρς, en avant; || βαδίσατε, marchez au pas=βάδην μάρς (παράγ. ἱππευτ.) βλ. καὶ βάδην· || [στρ.] — κατὰ παραγωγήν, marcher par le flanc [βλ. βάδισμα κατὰ παραγωγήν]· ἐπίσης défiler (συνήθως μὲ μέτωπον τεσσάρων στοίχων, files); || [στρ.] **βαδίζειν ἐζυγημένως**, marcher en ligne, σημαίνει διατηρεῖν τὴν δοθεῖσαν γενικὴν ζύγησιν ὁλοκλήρου τῆς γραμμῆς, καθὼς καὶ τὴν μερικὴν ζύγησιν τῶν τμημάτων, ἤτοι τὸ ἐν παρατάξει βάδισμα· || ἐβαδίζομεν ὁμοῦ, nous cheminions ensemble; || ὁ καιρὸς βαδίζει πάντοτε, le temps va (chemine) toujours; || ἐβάδισαν διὰ τῶν ἐρήμων, il s'acheminèrent par les déserts; || ἡ ὑπόθεσις βαδίζει, l'affaire marche bien (va son train); || δὲν ἐννοῶ ποῦ βαδίζει, je ne comprends pas où il va (quel est son but); || βαδίζει ὡς χελώνη, il va à pas de tortue; || βαδίζω ἐπὶ τὰ ἴχνη σας, je marche sur vos pas, ἢ je suis vos brisées; || βαδίζειν ἐν ῥυθμῷ, marcher en mesure; || [ἱππ.] βαδίζειν ὑψιπυγηδόν, croupionner; λέγεται ἰδιόρρυθμος κίνησις τῶν ὀπισθίων δι' ἐλαφρᾶς ἀνυψώσεως τῶν γλουτῶν ὁμοιάζουσα μὲ τὴν πρὸς λάκτισμα ἀπόπειραν τοῦ ἵππου· τοιοῦτον βάδισμα παρατηρεῖται εἰς τοὺς κατὰ τὴν ὀσφὺν παθόντας ἢ ἀδυνάτους ἵππους· || [ἱππευτ.] βαδίζειν προπηδητικῶς, battre la poudre à courbette, λέγεται περὶ ἵππου ὅστις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βαδίζει προπηδητικῶς· βλ. **προπήδημα**· || [ἱππευτ.] βαδίζειν πληκτικῶς, battre la poussière, ἢ battre la poudre au terre-à-terre, λέγεται περὶ ἵππου ὅστις βαδίζων δὲν κόπτει ἀρκετὸν χῶρον, δὲν προχωρεῖ δηλονότι ἀρκούντως, ἀλλὰ διηνεκῶς ἀνορθοῦται καὶ καταπίπτει.

βάδισις, εως, ἡ· ἡ ἐνέργεια τοῦ βαδίζειν, action d'aller; ἡ πρᾶξις τοῦ βαδίζοντος, τὸ βάδισμα, marche, n. f. allure, n. f. || —, ἡ ὅδευσις, acheminement, n. m.

βάδισμα, ατος, τό· ὁ τρόπος τοῦ βαδίζειν, marche, n. f. démarche, n. f. τὸ βῆμα, le pas; τὸ περιπάτημα, ἡ περπατησιά, allure, n. f. || τὸ **βάδισμα** ἐπί τινος ὁδοῦ, ἡ ὅδευσις, ἡ προχώρησις, cheminement, n. m. || — πρὸς τὰ ἐμπρός, marche en avant; || ἔχει ἐλαφρὸν τὸ βάδισμα, il a une démarche légère; || τὸν γνωρίζω ἀπὸ τὸ βάδισμά του, je le reconnais à son allure; || [στρατ.] **βάδισμα**, ἡ πρᾶξις τοῦ βαδίζοντος, marche, n. f. βλ. καὶ **πορεία**· || — **λοξόν**, marche diagonale ou oblique, ἤτοι διαγώνιος ἢ λοξὴ πορεία· || — **εὐθύ**, marche directe, ἤτοι εὐθεῖα πορεία· || **βαδίσματα καὶ ἀναπτύξεις**, marches et déploiements; || **βάδισμα κατὰ παραγωγήν**, marche par le flanc ἢ marche de flanc; καλεῖται οὕτως ἡ τάξις πρὸς βάδισμα, διὰ κλίσεως (δεξιὰ ἢ ἀριστερά) παρατεταγμένου τινὸς κατὰ μέτωπον στρατεύματος, ἤτοι τὸ **βάδισμα κατὰ τετράδας**· τὸ κατὰ παραγωγὴν βάδισμα ἐκτελεῖται διὰ τοῦ παραγγέλματος «κλίνατ' ἐπὶ δε = ξιὰ (ἀρι = στερά). 1. par le flanc droit (gauche); 2. (À) droite (gauche). § [τακτ.] βάδισμα ἐπιθετικόν, course à toute vitesse; βλ. **ῥυθμός**, cadence. § [ἱππολ.] βάδισμα ἀλέκτορος, marche du coq, ἢ tic, n. m. βλ. **ἀλέκτορος βάδισμα** καὶ **σπασμοποδίζειν**. § [στρατ.] **βάδισμα**, allure, n. f. ἤτοι ὁ βηματισμός, ὅστις εἰς τὸ πεζικὸν εἶνε συνήθως τὸ βῆμα (pas). § [ἱππευτ.] **βάδισμα τοῦ ἵππου**, allure d'un cheval; ὁ τρόπος δι' οὗ ἐνεργεῖται ἡ μετατόπισις, ἡ κίνησις τοῦ ἵππου, ἥτις χαρακτηρίζεται διὰ τῆς τάξεως ἐν ᾗ ἐκτελοῦνται αἱ κινήσεις τῶν ἄκρων εἰς βῆμα πλῆρες (pas complet). Τὰ διάφορα βαδίσματα τοῦ ἵππου εἰσὶ τὰ ἑξῆς: **φυσικὰ βαδίσματα**, allures naturelles, εἶνε: τὸ **βάδην** (βῆμα, le pas), ὁ **διποδισμὸς** ἢ καὶ **τροχασμὸς** (le trot) καὶ ὁ **τριποδισμὸς** ἢ **τάχος** ἢ **συνήθως καλπασμὸς** (le galop); || **βαδίσματα ἐπίκτητα**, allures artificielles, ὡς ὁ πλαγιοδιποδισμὸς (amble), ὁ ψευδοκαλπασμὸς καὶ τὰ διάφορα ἐξ εἰδικῆς ἀσκήσεως ἐν τῷ ἱππασκητηρίῳ ἐκτελούμενα βαδίσματα· || **αἰωρημένα βαδίσματα**, allures sautées, καθ' ἃ τὸ σῶμα ἐν ἀκαριαίᾳ στιγμῇ αἰωρεῖται, ὡς κατὰ τὸν τροχασμὸν καὶ τὸν καλπασμόν· || **εὐθέα** ἢ **ὀρθὰ βαδίσματα**, allures

marchées, ὁπόταν τὸ σῶμα ἐρείδηται ἐπὶ δύο ἢ τριῶν ἄκρων, ὡς κατὰ τὸ βάδην, τὸν πλαγιοδιποδισμὸν καὶ τὸν ψευδοχαλπασμόν· || **διαγώνια βαδίσματα**, allures diagonales, ὁπόταν τὰ ἄκρα κινῶνται συγχρόνως κατὰ διαγώνιον, ὡς κατὰ τὸ βάδην, τὸν τροχασμόν· || **πλάγια βαδίσματα**, allures latérales, ὁπόταν κινῶνται κατὰ πλάγιον δίποδον, ὡς εἰς τὸν πλαγιοδιποδισμόν· || **ἔρρυθμα βαδίσματα**, allures belles, ὅταν οἱ πόδες κινῶνται κανονικῶς καὶ μετ' ἐρρυθμίας· || **ἐλαττωματικὰ βαδίσματα**, allures défectueuses, ὁπόταν ἀποκλίνωσι τοῦ κανονικοῦ καὶ εἰσιν ἀποτέλεσμα ἀμαθείας ἢ κόπου τοῦ ἵππου, ὡς κατὰ τὸν ψευδοχαλπασμόν· || **μεγάλα ἢ μακρὰ ἢ ἐκτενῆ ἢ μεμηκυσμένα βαδίσματα**, allures grandes ou allongées, ὁπόταν τὰ διασκελίσματά εἰσι μεγάλα καὶ κόπτουσι μέγαν χῶρον· || **βραχέα ἢ σύντομα βαδίσματα**, allures petites ou raccourcies ; || ὑψηλὰ ἢ ὑψωτικὰ **βαδίσματα**, allures hautes ou enlevées ; ὁπόταν τὰ ἄκρα ὑπερβαλλόντως ἀπομακρύνωνται τοῦ ἐδάφους· || **χαμηλὰ ἢ πρόσγεια ἢ εὐθυδρομικὰ βαδίσματα**, allures basses, λέγονται, ὅταν ὀλίγον μόνον ἀνυψῶνται οἱ πόδες· || **ἐπαναληπτικὰ βαδίσματα**, allures répétées, ὁπόταν ἡ διαδοχικὴ κίνησις τῶν ἄκρων ἐπαναλαμβάνηται ταχύτερον χωρὶς ὅμως τὸ βάδισμα νὰ ἦνε ταχύ· || **σκληρὰ ἢ κοπιαστικὰ ἢ καὶ βαρέα βαδίσματα**, allures dures, ὁπόταν κοπιάζωσι τὸν ἱππέα ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου δονισμοῦ τοῦ κορμοῦ· || **μαλακὰ ἢ ἀνακουφιστικὰ ἢ καὶ ἐλαφρὰ βαδίσματα**, allures douces, ὁπόταν τοὐναντίον ὁ ἱππεὺς δὲν αἰσθάνηται τοὺς δονισμούς· || **ἐλαφρὰ βαδίσματα**, allures légères, ὁπόταν ἡ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πλῆξις μόλις εἶνε αἰσθητή, τοὐναντίον δὲ lourdes, **τραχέα ἢ πληκτικά**, ὁπόταν ἡ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐπαφὴ τῆς ὁπλῆς παράγῃ ἰσχυρὰν κροῦσιν· || **γοργὰ βαδίσματα**, allures trides, ὁπόταν ἐκτελῶνται ζωηρῶς, ταχέως, μετὰ μεγάλης ἐνεργητικότητος καὶ ἀραιότητος· || **ὀχληρὸν βάδισμα**, allure incommode, εἶνε ὁ διεστηκὼς χαλπασμός· βλ. **ἵππος διεστηκώς**· || **παλιμπυγηδὸν βάδισμα** τοῦ ἵππου, acculement, n. m. βλ. **βαίνειν παλιμπυγηδόν**.

βαδιστής, οῦ, ὁ· ὁ βαδίζων, marcheur, euse; καλὸς βαδιστής (πεζοπόρος), bon marcheur ; || ἐπὶ ἵππων **βαδιστὴς** λέγεται ὁ κατὰ σκέλος βαδίζων, cheval de pas.

βαενᾶς, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ κατασκευάζων βαένια, qui construit des tonneaux (des futailles).

βαέν'(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα καὶ διάλ. Ἠπείρ.] βαρέλιον, τὸ **βαγένι**, tonneau, n. m. futaille, n. f.

βαζάκιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ ἐπάνω σωληνοειδῶς διεσκευασμένον μέρος τοῦ «σαλβαρίου» καὶ τῶν «βραχιῶν», δι' οὗ διαπερῶσι τὸ «βρακοζῶνι» (ἐκ τοῦ βάζω).

βαζελίνη, ης, ἡ· baseline ou vaseline, n. f. πετρολεΐνη, pétroléine ; κοσμολίνη, cosmoline ; εἶνε προϊὸν ἀποστάξεως τοῦ πετρελαίου, ἀναλλοίωτος ἐν τῷ φωτὶ καὶ ἐν τῷ ἀέρι, οὐδέποτε ταγγίζουσα, διὰ τοῦτο εἶνε ἐξαίρετον ἐν τῇ φαρμακευτικῇ πρὸς παρασκευὴν ἀλοιφῶν. Ὑπὸ τὸ ὄνομα **πετροβαζελίνη** ἢ ἔλαιον βαζελίνης, pétrovaseline, huile de vaseline, νοοῦσι βαζελίνην ῥευστὴν ἐν συνήθει θερμοκρασίᾳ.

βάζια, τά· [δημ. ναυτ.] οἱ **ὁλκοί**, dragues, ἢ κάλλιον οἱ **χαμουλκοί**, anguilles, couettes (couètes ἢ coittes) courantes; βλ. **χαμουλκοί**.

βάζω, ῥῆμ. μετ. βάνω, οὕτω προφέρεται κοινῶς τὸ βάλλω [βλ. λέξιν], μέλ. βάλω, ἀόρ. ἔβαλα, ἤτοι τίθημι, θέτω, mettre ; τοποθετῶ που, placer ; poser ; ἐπιθέτω, ἐπιβάλλω, apposer ; ἐφαρμόζω, appliquer ; || βάλε ξύλα εἰς τὴν φωτιάν, mettez du bois au feu ; || τὸν ἔβαλα εἰς τὴν θέσιν του, je l'ai mis à sa place; || βάζω τραπέζι, mettre le couvert ; || βάλε τὸ καπέλλο σου [πρὸς ἀποκαλυπτόμενον], couvrez-vous ; || ὁ ἰατρὸς τοῦ ἔβαλε τὸ πόδι του, le médecin lui a remis le pied ; || τοῦ ἔβαλαν τὴν ἰδέαν· τοῦ ἔβαλαν εἰς τὸ κεφάλι, on lui mit dans la tête ; on lui fit croire ; on lui insinua ; || δὲν ἔβαλαν ἀκόμη τὰ ἔπιπλα, on n'a pas encore placé les meubles ; || θὰ σὲ βάλλω εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀδελφοῦ μου, je vous placerai dans le bureau de mon frère ; || βάζω χρήματα εἰς τὸν τόκον, placer de l'argent ; || αὐτοῦ θὰ βάλλουν τὴν θερμάστραν, là on posera le poêle ; || χθὲς ἔβαλαν θεμέλια (τὸν θεμέλιον λίθον), on a posé hier les fondements (la première pierre) ; || βάλε ὡς ἀρχὴν ὅτι, poser pour (comme) principe que ; || — τὴν ὑπογραφήν μου, apposer sa signature ; || δὲν ἠξεύρει νὰ βάλῃ τὴν ὑπογραφήν του, il ne sait pas signer son nom ; || — βοῦλλαν, apposer un sceau (un cachet) ; || [μεταφ.] βάλλε βοῦλλαν [φρ.], tenez cela pour certain ; n'en doutez point ; comptez (là) dessus, || — βδέλλαις (κατάπλασμα), appliquer (se faire appliquer) des sangsues (un cataplasme) ; || σὲ βάζω μάρτυρα, je vous prends à témoin ; || τὸν ἔβαλα ἐγγυητήν, je l'ai pris pour garant ; || — γνῶσιν, rendre (devenir) sage ; mettre à la raison ; βλ. καὶ **γνῶσις**· || — τὰ δύνατά μου, faire son possible ; faire tout son possible ; || — χέρι, étendre (porter) main ; ἅπτομαι, toucher ; ἀναμιγνύομαι, se mêler ; βοηθῶ, prêter la main ; δηόω-ῶ, faire main basse ; || — εἰς τὸ χέρι, ἀποκτῶ, obtenir ; ἁρπάζω, τσακόνω, s'emparer ; attraper ; || ἔβαλεν εἰς τὸ χέρι τὴν προῖκα, il a déjà palpé la dot ; || τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ χέρι, on l'a mis dedans ; on l'a carotté ; || — πόδι, ἐπιμένω, insister ; tenir ferme ; || τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ πόδι μου, on l'a mis, à ma place ; || τὸν ἔβαλα εἰς τὴν θέσιν μου, je l'ai mis à ma place ; || βάζω αὐτί, prêter l'oreille ; || τοῦ τὸ ἔβαλα εἰς τὰ αὐτιά, je lui en ai glissé un mot à l'oreille ; || — τὸ κεφάλι μου [φρ.], je parie ma tête à couper ; j'en réponds sur ma tête ; || ἔβαλε τὸ κεφάλι του εἰς τὸ σακκί, il a risqué sa tête ; || — βάσιν [εἰς τοὺς λόγους τινός, κτλ.], βασίζομαι,

compter sur ; || — πίστιν, ἐμπιστεύομαι, se fier ; || — προσοχήν, προσέχω, faire attention ; || — ὑποψίαν, avoir des soupçons ; ὑποπτεύομαι, soupçonner ; || αὐτὸ μοῦ ἔβαλεν ὑποψίας, cela m'a donné des soupçons ; || — σκάνδαλα = σπείρω ζιζάνια, semer la zizanie; ῥαδιουργῶ, intriguer ; || αὐτὸς τοὺς ἔβαλε σκάνδαλα, c'est lui qui les mit mal ensemble (qui les brouilla) ; || — λόγια, rapporter ; φλυαρῶ, jaser ; faire des commérages ; || — εἰς ἐνέργειαν, mettre en œuvre ; μεταχειρίζομαι, employer ; ἐνεργῶ, faire agir ; || — εἰς ἔξοδα, constituer en frais (en dépense) ; || — εἰς βάσανα, donner (causer) du mal (de l'embarras) ; [οἰκ.] tailler de la besogne ; || τοὺς ἔβαλαν εἰς τὴν μέσην, on les cerna ; on les mit entre deux feux ; || — εἰς τὰ στενά, serrer de près ; mettre au pied du mur ; στρυμόνω, acculer ; || μὴ μὲ βάζῃς εἰς πειρασμόν, ne me tentez pas ; || — ταῖς φωναῖς, pousser des cris ; || τὸν ἔβαλαν μέσα, on l'a mis en prison ; on l'a coffré ; || — κάτω, καταρρίπτω, abattre ; ἀνατρέπω, renverser ; ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, baisser pavillon ; || — ἐμπρὸς [ἐργασίαν, ἐπιχείρησιν, κτλ.] ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ, entreprendre ; ἄρχομαι, commencer ; mener [une affaire, etc] ; || —ἐμπρὸς (ἄνθρωπον), κακομεταχειρίζομαι, malmener ; rudoyer ; || — μὲ τὸν νοῦν μου· βάζει ὁ νοῦς μου, σκέπτομαι εἰς, penser à ; || δὲν τὸ βάζει ὁ νοῦς μου, je ne me le remets pas ; je ne m'en souviens pas ; || δὲν βάζει κακὸν ὁ νοῦς του, il ne pense pas à mal ; || τὰ ἔβαλε μαζή μου, il s'en prit à moi ; || μὴ τὰ βάζῃς μαζή του, εἶνε δυνατώτερός σου, ne vous frottez pas à lui, il est plus fort que vous ; || τί τὸν βάζεις αὐτόν ! [φρ. θαυμ.] parlez-moi de cet homme là ! c'est tout un autre homme ; || βάλε νὰ πιοῦμε ! donnez (versez) à boire ; versez tout plein ! || ἐβάλθη μὲ τὰ σωστά του, il s'est mis sérieusement à œuvre ; || τοῦ ἐβάλθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐξοχήν, l'idée lui a pris d'aller à la campagne ; || ἐβάλθη νὰ μὲ καταστρέψῃ, il a pris à tâche de me ruiner ; || τοῦ ἐβάλθη νὰ γείνῃ σοφός, il s'est mis en tête de devenir savant. § παρακινῶ, ὠθῶ, pousser ; ἐπιφορτίζω, engager, charger ; || αὐτὸς (ἄλλος) τὸν ἔβαλε, c'est lui (c'est un autre) qui l'a poussé; || μὲ ἔβαλε νὰ σᾶς παρακαλέσω, il m'a chargé de (engagé à) vous prier ; || τὸν ἔβαλαν κ' ἐτραγούδησε, on le fit chanter ; || βάλε τὸ παιδὶ νὰ κοιμηθῇ, couchez l'enfant. § [ναυτ.] βάζω τὸ φόδρο, vaigrer ; βλ. **ἐπενδύω**· || — ἐπάνω (πανί, ἤτοι φώσωνα, σίπαρον, κτλ.). gréer ; βλ. **ἀναρτάω-ῶ**· || — πλώρην εἰς, mettre le cap à ; βλ. **ἐπιβάλλω πρὸς** ἢ **εἰς**· || —βάζω φωτιά, mettre le feu, ἤτοι πυρεύω· || — (κάμνω) πανί, établir (faire) une voile ; || — πανιά, augmenter de voiles ; || — εἰς τὸ πέλαγος, mettre en mer ; || — κορδόνι, congréer ; βλ. καὶ **βάλλω**.

βαζωτή, ῆς, ἡ [διάλ. Καρπάθ.] τὸ ἐπίθετον ἀπαντᾶται συνήθως μὲ τὴν λέξιν φοῦντα= ἀνθοδέσμη· «νὰ κάμῃ φοῦντα βαζωτή, νὰ (δ)ώκῃ τοῦ καλοῦ της.

βαθαίνω, [δημ.] βλ. βαθύνω· || βαθαίνω, [διάλ. Οἰνόης] βαθύνω, γίνομαι βαθύς.

βαθέα, [διάλ. Οἰνόης] βαθέως· «βαθέα σκάψε».

βαθειά, [ἐπίρ.] καὶ

βαθέως, [ἐπίρ.] βαθειά, κατὰ βάθος, profondément ; ἐν τῷ βάθει, à fond ; || κουρεύω βαθειά, tondre de trop près ; κόπτω τὰ μαλλιὰ πολὺ κοντά, couper les cheveux trop courts ; || κοιμᾶται βαθέως, il dort profondément; || πενθῶ βαθέως, être en grand deuil (βαρὺ πένθος).

βαθισόπεδον, τό· καὶ ὀρθότερον βαθυσόπεδον· βλ. βαθυδάπεδον.

βαθίκκομαι, [διάλ. Οἰνόης] βυθίζομαι· «κεῖται βαθυ[α]γμένος»=κεῖται (ὁ ἀσθενὴς) βυθισμένος.

βαθμηδόν, [ἐπίρ.] κατὰ βαθμόν, par degrès, graduellement ; κατ' ὀλίγον, peu à peu ; au fur et à mesure ; || βαθμηδόν [ἐπίρ. φρ.] ἔτι μᾶλλον.

βαθμιαῖος, αία, αῖον· ὁ κατὰ βαθμόν, graduel, elle ; || ἀνάπτυξις βαθμιαία, développement graduel ; || ὁ μετριασμός, adoucissement ; βλ. λέξιν· gradatif, ive.

βαθμιαίως, [ἐπίρ.] βαθμηδόν, graduellement.

βαθμιδόσχοινον, τό· [ναυτ.] quarantainier ἢ quarantenier, n. m. κοινῶς **σχοινὶ διὰ σκαλιέραις**, ἤτοι σχοινίον ἀποτελούμενον ἐκ 3 ἢ 4 ἐμβόλων, συγκειμένου ἑκάστου ἐκ 3 ἢ 4 κλωσμάτων. Τὸ πάχος του μεταβάλλεται μεταξὺ 27 καὶ 45 χιλιοστομέτρων, τὸ δὲ μῆκος ἑκάστου τεμαχίου εἶνε συνήθως 100 μέτρων καὶ διὰ τὰ παχύτερα 200, χρησιμεύει δὲ πρὸς κατασκευὴν βαθμίδων τῶν ἐπιτόνων, ἰσχυρῶν ἐπιδέσμων, καθαμμάτων, ἀκροδεῶν, κτλ.

βαθμιδόω-ῶ, μέλ. ώσω, [ναυτ.] enflécher; κοινῶς δένω σκαλιέραις ἤτοι κατασκευάζω τὰς βαθμίδας πλοίου.

βαθμίς, ίδος, ἡ· ἡ ἀναβαθμίς, gradin, n. m. ὁ βαθμός, degré, n. m. || —, échelon ou ranche, βλ. **ἔμβολος**· ἐπίσης échelon d'une échelle, βλ. **κλιμακτὴρ ἀναβάθρας**· || αἱ βαθμίδες τοῦ ἀμφιθεάτρου, les gradins de l'amphithéâtre ; || — τοῦ κλισιοσκοπίου, gradin de la hausse ; || [μεταφ.] διῆλθεν ὅλας τὰς βαθμίδας, il a passé tous les degrés. § [ναυτ.] ἡ βαθμίς, marche, n. f. τὸ κλιμάκιον, gradin, n. m. κοινῶς τὸ **σκαλοπάτι** κλίμακος (escalier) πλοίου· βλ. ναυτ. **κλίμαξ**, escalier de commandement ; || [ναυτ.] βαθμίδες, αἱ· enfléchures, n. f. κοινῶς **σκαλιέραις** λέγονται λεπτὰ σχοινία δενόμενα κατὰ μικρὰ διαστήματα καὶ ὁριζοντίως ἐπὶ τῶν ἐπιτόνων (haubans) τῶν στηλῶν καὶ ἐπιστηλίων, χρησιμεύοντα διὰ τὴν ἀνάβασιν τῶν ἀνδρῶν εἰς τοὺς ἱστοὺς καὶ τὸν ἐξαρτισμόν. Αἱ βαθμίδες κατασκευάζονται ἐξ εἰδικοῦ σχοινίου καλουμένου βαθμιδοσχοίνου· || [ἀτμομ.] βαθμὶς τοῦ ἐκκέντρου ἢ

βαθμὶς ἐκκεντρική, came, n. f. βλ. **κτιδών**. § βαθμίς, ἡ βάσις, base, piédestal ; τὸ βάθρον, ὑπόβαθρον, banquette, n. f. § [γεωλ.] βαθμίς, gradin, n. m. μέρος ἐπίπεδον ὀλίγου πλάτους διακόπτον τὴν κλίσιν καὶ ἀποτελοῦν εἶδος βαθμίδος κλίμακος· || **βαθμὶς γεωλογική**, gradin, n. m. ὑποδιαίρεσις τῆς γεωλογικῆς ὀροφῆς, συνισταμένη ἐκ πετρωμάτων ὑδατογενῶν, παραλλήλως τεταγμένων καὶ ἐγκλειόντων τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικὰ ἀπολιθώματα· τοιαύτη γεωλογικὴ βαθμὶς εἶνε ἡ Κάλα ἢ Καραδόχη (ἐν Ἀγγλίᾳ), συνισταμένη ἐξ ἀσβεστολιθικῶν ψαμμιτῶν, ἐν οἷς ὑπάρχουσι πλεῖστα λείψανα βραχιονοπόδων. § [ὀχυρ.] βαθμίς gradin, n.m. [βλ. κατωτέρω **βαθμὶς πεζικοῦ** καὶ **πυροβολικοῦ**]. Κατὰ τὴν προσβολὴν τῶν φρουρίων, εἰς τὰς **παραλλήλους** (parallèles) καὶ σχεδὸν καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῶν κατασκευάζουσι **βαθμίδας τυφεκισμοῦ** (gradins de fusillade, καλουμένας καὶ **βαθμίδας** πεζικοῦ, gradins d'infanterie), ἵνα οἱ ἄνδρες δύνωνται ν' ἀνέρχωνται ἐπ' αὐτῶν καὶ πυροβολῶσιν ἄνωθεν τοῦ προπετάσματος. Πρὸς τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ ὀρύγματος (tranchée, βλ. τάφρος) κατασκευάζουσι τὰς καλουμένας **ὀπισθίας βαθμίδας** (gradins de revers) ἐπιτρεπούσας τὴν ἐκ τούτου ἔξοδον. Ἐκτὸς τούτων, ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα καὶ κατὰ τμήματα 20 μέχρι 30 μέτρων, κατασκευάζουσι **βαθμίδας ὑπερβάσεως** (gradins de franchissement), δι' ὧν δύναται ἡ φρουρὰ τοῦ ὀρύγματος (garde de tranchée) νὰ ὑπερβῇ τὸ προπέτασμα καὶ ν' ἀποκρούσῃ τὰς ἐξόδους τοῦ πολιορκουμένου· || [ὀχυρ.] βαθμίς, ζώνη, berme, n. f. βλ. λέξιν· || — τοῦ πυροβολικοῦ, berme d'artillerie ; βλ. κατωτέρω, banquette d'artillerie ; || **βαθμὶς τοῦ πεζικοῦ**, berme d'infanterie, καλεῖται ἡ ζώνη ἐπὶ τῆς βαθμίδος τοῦ πεζικοῦ ἤτοι τὸ μέρος ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ πεζοί· βλ. κατωτέρω banquette d'infanterie ; || **βαθμὶς πυροβολικοῦ**, banquette d'artillerie ; ὕψωμα ἐκ γαιῶν εὑρισκόμενον 2 μ, 15 χαμηλότερον τῆς γραμμῆς τοῦ **πυρὸς** (ligne ou crête de feu) διὰ τὴν τοποθέτησιν πυροβολικοῦ· || — πεζικοῦ, banquette d'infanterie ; θέσις ἣν καταλαμβάνουσιν εἰς τὰ διάφορα τῆς ὀχυρωτικῆς ἔργα οἱ ἄνδρες τοῦ πεζικοῦ, ἵνα βάλλωσιν ἄνωθεν τῆς **γραμμῆς τοῦ πυρὸς** (ὑπερασπιστρίας). Ἡ βαθμὶς αὕτη εὑρίσκεται εἰς 1 μ, 30 κάτωθεν τῆς ὑπερασπιστρίας καὶ ἔχει πλάτος 0 μ, 80 ἕως 0 μ. 20 διὰ δύο ὀρθίους ζυγοὺς ἀνδρῶν, καὶ 1 μ. 50 ἕως 0 μ. 60 δι' ἕνα μόνον ζυγόν. Ἡ κλίσις ἥτις ἑνώνει ταύτην μετὰ τοῦ **δαπέδου** (terre-plein) ἢ μετὰ τῆς κατωτέρας βαθμίδος (banquette inférieure), ἐὰν ὑπάρχῃ, καλεῖται **κλίσις τῆς βαθμίδος** (talus de banquette) ; (βλ. σχήματα εἰς κατατομήν, profil). § [οἰκοδ.] ἡ βαθμὶς ἢ ὁ βαθμός, τὸ κλιμάκιον (gradin), κοινῶς τὸ σκαλοπάτι, marche (n. f.), gradin ou degré (d'un escalier) ; || σειρὰ βαθμίδων, suite de marches ; [ἡ λέξις marche, ἐξηγεῖται πάντοτε διὰ τῆς λέξεως βαθμίς, ὁσάκις πρόκειται περὶ ἀντικειμένου παρομοιάζοντος **ἀνάβαθμόν τινα**]· Τὸ ἐμπρόσθιον μέρος **τῆς βαθμίδος καλεῖται ὑπέρεισμα** ἢ **ἀντιβαθμὶς** (contre-marche), ἤτοι τὸ ὕψος τῆς βαθμίδος, κοινῶς ἡ **ποδιὰ τοῦ σκαλοπατιοῦ** τὸ ἐπάνω μέρος αὐτῆς καλεῖται πάτημα (giron), τὸ δὲ μῆκός της καλεῖται emmarchement ; βλ. **κλίμαξ** καὶ **πλάτος τῆς** βαθμίδος (foulée) ; || — **γωνιαία**, marche dansante, καλεῖται ἡ εἰς τὰς γωνίας εὑρισκομένη βαθμὶς ὡς καὶ ἡ προηγουμένη αὐτῆς, καθὼς καὶ αἱ βαθμίδες τῶν ἡμικυκλικῶν κλιμάκων αἵτινες εἶνε πλατύτεραι εἰς τὸ ἓν ἄκρον καὶ στενώτεραι εἰς τὸ ἕτερον· || — **γωνιαία**, marche d'angle, καλεῖται ἡ μακροτέρα βαθμὶς τῆς γωνίας εἰς τὰς ἡμικυκλικὰς κλίμακας (escalier avec quartiers tournants) ; || — **εὐθεῖα**, marche carrée ou droite, καλεῖται ἐκείνη ἧς τὸ πάτημα (giron) εὑρίσκεται μεταξὺ δύο παραλλήλων γραμμῶν· || — **λοξότμητος**, marche chanfreinée, καλεῖται ἐκείνη ἧς τὸ ἐμπρόσθιον ἄκρον εἶνε λοξότμητον (chanfrein, βλ. λέξιν), ἵνα εὐρυνθῇ τὸ πάτημα τῆς ἀμέσως ἑπομένης κατωτέρας βαθμίδος. Τοιούτου εἴδους βαθμίδες γίνονται μόνον εἰς τὰ ὑπόγεια· || — **ἀπογωνιασμένη**, marche délardée, λέγεται ἡ λοξοπελεκημένη κάτωθεν, ὅπως εἶνε αἱ βαθμίδες λιθίνης κλίμακος παρουσιαζούσης κάτωθεν συνεχῆ ἐπιφάνειαν· βλ. καὶ ἀπογωνιάζω· || — **διπλῆ**, marche double, καλεῖται τὸ τριγωνικὸν ἀναπαυτήριον (πλατύσκαλον) ἑλικοειδοῦς κλίμακος· || — **τριγωνική**, marche gironnée, ἢ βαθμὶς μὲ τριγωνικὸν πάτημα, καλεῖται ἡ βαθμὶς τῶν κυκλικῶν ἐν γένει, τῶν ἐλλειπτικῶν καὶ τῶν ἑλικοειδῶν κλιμάκων· || — **ἀναπαυτήριος**, marche palière, καλεῖται τὸ ἄκρον τοῦ ἀναπαυτηρίου (palier), ὅπερ ἀποτελεῖ βαθμίδα· || — **κυκλοτεροῦς κλίμακος**, marche tournante ou marche d'un escalier tournant ; || § [οἰκοδ.] βαθμίς, recoupement, n. m. βλ. ὀπισθοχώρησις· ἐπίσης gradin, redent ou redan ; βλ. **ἐσοχαί**, redents. § [σιδηρ.] βαθμὶς ἢ ἀναβαθμίς, marche-pied (de wagon), τῶν σιδηροδρομικῶν ἁμαξῶν καὶ ὀχημάτων ἐν γένει ἐφ' οὗ θέτουσι τὸν πόδα ἵνα ἀνέλθωσιν ἐπὶ τῆς ἁμάξης· || **βαθμὶς** (ἀναβαθμὶς) **τοῦ ἐξώστου**, marche-pied de la plate forme ; || βαθμὶς (ἀναβαθμὶς) μετὰ δικτυωτοῦ πλαισίου, marche-pied en tissu.

βαθμοθεσία, καὶ

βαθμοθέτησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ βαθμοθετεῖν, action de grader, gradation, n. f. || [ἀρχιτ.] ἡ διαβάθμησις, gradation, n. f.

βαθμοθετέω-ῶ, μέλ. ήσω, βαθμολογέω-ῶ, grader ; δίδω βαθμόν, ἀξίωμα εἴς τινα.

βαθμολογία, ας, ἡ· ἡ ἀπονομὴ βαθμοῦ, gradation, n. f.

βαθμολόγος, ου, ὁ· βλ. βαθμοφόρος, gradé, ée, n. et adj.

βαθμολογῶ (έω), μέλ. ήσω, δίδω βαθμὸν ἢ ἀξίωμα εἴς τινα, grader ; || — τινα, grader quelqu'un ; || βαθμολογημένος, η, ον, gradé, ée ; βλ. βαθμοφορῶ.

βαθμονομέω, βλ. βαθμονομῶ.

βαθμονομία, ας, ἡ· graduation, n. f. ἡ **βαθμοτομία**· ἡ εἰς βαθμοὺς διαίρεσις τῶν κλιμάκων τῶν διαφόρων μετεωρολογικῶν καὶ ἄλλων φυσικομαθηματικῶν ὀργάνων· || [στρατ.] — τοῦ κλισιοσκοπίου, graduation de la hausse; τὸ κλισιοσκόπιον τῶν πυροβόλων καὶ τῶν ὅπλων φέρει ἀριθμόν τινα διαιρέσεων (divisions ou graduations) διὰ τὴν βολὴν εἰς τὰς διαφόρους ἀποστάσεις· βλ. καὶ **κλισιοσκόπιον.**

βαθμονομικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων πρὸς βαθμονομίαν, qui sert à graduer; de graduation.

βαθμονομῶ (έω) καὶ βαθμοτομῶ, graduer διαιρῶ εἰς βαθμοὺς τὴν κλίμακα ὀργάνου τινός, κτλ. || ἐπίσης σημειῶ τοὺς βαθμοὺς ἐπί τινος ὀργάνου, κτλ. π. χ. βαθμονομῶ βαρόμετρον, graduer un baromètre; βλ. καὶ **βαθμονομία.**

βαθμός, οῦ, ὁ· (βαίνω) ἡ βαθμίς, τὸ σκαλοπάτι, degré, n. m. gradin n. m. marche; βλ. καὶ βαθμὶς κλίμακος· καὶ ἐν γένει ἡ βάσις, base, n. f. § —, degré, n. m. ἑκάστη διαίρεσις τῆς κλίμακος τῶν θερμομέτρων, βαρομέτρων, ὑγρομέτρων, πυκνομέτρων καὶ ἄλλων ἐργαλείων· || — θερμότητος (θερμοκρασίας), degré de chaleur, ἤτοι ἡ μονὰς ἐκτιμήσεως τῆς θερμοκρασίας (température) καὶ θερμότητος chaleur)· τὸ σύμβολον τοῦ βαθμοῦ εἶνε τὸ αὐτὸ μὲ τὸ τῆς μοίρας ἤτοι τὸ ^{0} ὡς ἐκθέτης· || τὸ θερμόμετρον κατέβη τρεῖς βαθμούς, le thermomètre est descendu (baissé) de trois degrés. § — συγγενείας, degré de parenté, ἡ συμπλησίασις ἢ ἀπομάκρυνσις ἡ ὑπάρχουσα μεταξὺ συγγενῶν· || συγγενεῖς τετάρτου βαθμοῦ, parents au quatrième degré. § [νομ.] — δικαιοδοσίας, degré de juridiction, κατὰ τὴν Πολιτικὴν Δικονομίαν, σημαίνει τὴν τάξιν δικαστηρίου τινός, ἀναλόγως τοῦ ἂν ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ὑπόκειται εἰς οὐσιαστικὸν ἔλεγχον ἄλλου ἀνωτέρου δικαστηρίου, καὶ τοῦ ἐὰν ὑπόθεσίς τις δυνατὸν νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ δεδομένον δικαστήριον ἀπ' εὐθείας ἢ πρέπει νὰ διέλθῃ πρῶτον δι' ἄλλου δικαστηρίου. Τοιοῦτοι βαθμοὶ ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν δύο μόνοι, ὁ τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ὁ τοῦ Ἐφετείου (ἄρθρ. 13 Πολιτ. Δικ.) δι' ὡρισμένον δ' εἶδος ὑποθέσεων τὴν μὲν θέσιν τοῦ Πρωτοδικείου κατέχει τὸ Εἰρηνοδικεῖον, τὴν δὲ τοῦ Ἐφετείου τὸ Πρωτοδικεῖον (ἄρθρ. 498, 518. Πολ. Δικ.] § βαθμός, degré, n. m. λέγεται ἐπίσης διὰ τὰς θέσεις (rangs), ἢ διαδοχικὰ ἀξιώματα (dignités) δι' ὧν διέρχονται ἔν τινι ἱεραρχικῇ κλίμακι· βλ. καὶ **ἱεραρχία**· || βαθμὸς ἀρχαιότητος, rang d'ancienneté. § βαθμός, degré, n. m. τάξις ἢ θέσις, rang, n. m. θεωρουμένη σχετικῶς πρὸς προοδευτικήν τινα σειρὰν ἀνωτέραν ἢ κατωτέραν· || ἄνθρωποι παντὸς βαθμοῦ, gens de tout rang (de tout étage); || αἱ κοινωνικαὶ τάξεις, les degrés de l'échelle sociale, ἤτοι αἱ τάξεις τῆς κοινωνικῆς κλίμακος. § βαθμὸς συγκρίσεως, degré de comparaison (τῶν ἐπιθέτων), ἤτοι ὁ θετικὸς (positif), συγκριτικὸς (comparatif) καὶ ὑπερθετικὸς (superlatif). § ὁ μαθητὴς αὐτὸς ἔλαβε κακὸν βαθμόν, cet écolier a eu une mauvaise note. § βαθμός, τὸ σημεῖον, point, n. m. εἰς ὃ εὑρίσκεταί τι· || βαθμὸς τήξεως (βρασμοῦ, κτλ.) point de fusion (d'ébullition); || εἰς μέγαν βαθμόν, fortement; extrêmement; grandement; || εἰς μέγιστον βαθμόν· εἰς τὸν ἔσχατον (ὕψιστον, ὑπέρτατον) βαθμόν, au suprême (au dernier) degré; au dernier point; || εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε, à tel point que; || μέχρι τίνος βαθμοῦ, jusqu'à quel point? || εἰς βαθμὸν ὥστε, au point que. § βαθμός, grade, n. m. ἐκάλεσαν οὕτω τὰς διαιρέσεις τῆς περιφερείας εἰς 400 ἴσα μέρη, ἀντὶ τῶν 360^0 μοιρῶν (degrés). § βαθμὸς στρατιωτικός (ἀκαδημαϊκός), grade militaire (académique); || [στρατ.] βαθμός, grade, n. m. ὁ στρατιωτικὸς βαθμός, ἤτοι τὸ **ἀξίωμα** (office) ὅπερ κέκτηται ἕκαστος ἀνήκων ἐν τῷ στρατῷ ἢ τῷ ναυτικῷ ἐξ οὗ πηγάζουσι τὰ καθήκοντα ἑκάστου· βλ. **κατάστασις ἀξιωματικῶν.**

Οἱ στρατιωτικοὶ βαθμοὶ τῶν ἀξιωματικῶν εἰσὶν οἱ ἑξῆς: **ἀνθυπολοχαγός** (sous-lieutenant), **ὑπολοχαγός** (lieutenant), λοχαγός (capitaine), **ταγματάρχης** (commandant, chef de bataillon, chef d'escadron, major), **ἀντισυνταγματάρχης** (lieutenant-colonel), **συνταγματάρχης** (colonel), **ὑποστράτηγος** (général de brigade), **ἀντιστράτηγος** (général de division), καὶ **στρατάρχης** (ἐν Γαλλίᾳ), (maréchal) (de France), παρ' ἡμῖν τὸν τελευταῖον τοῦτον βαθμὸν φέρει ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεύς. (Βλ. τὰς ἀνωτέρω λέξεις).

Ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχουσιν ὑπολοχαγοὶ καὶ λοχαγοὶ α'. καὶ β'. τάξεως, ἐνῷ παρ' ἡμῖν μόνον λοχαγοὶ δύο τάξεων ὑπάρχουσι.

Οἱ μὴ μάχιμοι ἀξιωματικοὶ (non combattants) ἔχουσι βαθμοὺς ἐξομοιουμένους πρὸς τοὺς τῶν μαχίμων (combattants), ἤτοι ἐξομοιοῦται

πρὸς ἀντιστράτηγον, ὁ ἀνώτατος γενικὸς ἐπιμελητής (intendant général) καὶ ὁ **ἀνώτατος γενικὸς ἀρχίατρος** (médecin inspecteur général).

πρὸς ὑποστράτηγον, ὁ **ἀνώτερος γενικὸς ἐπιμελητής** (intendant militaire), ὁ **ἀνώτερος γενικὸς ἀρχίατρος** (médecin inspecteur) καὶ ὁ **ἀνώτερος γενικὸς φαρμακοποιός** (pharmacien inspecteur).

πρὸς **συνταγματάρχην**, ὁ **γενικὸς ἐπιμελητής** (sous-intendant militaire de 1re classe, ὅστις καλεῖται καὶ intendant en chef), ὁ **γενικὸς ἀρχίατρος** (médecin principal de 1re classe) καὶ ὁ γενικὸς **ἀρχιφαρμακοποιός** (pharmacien principal de 1re classe).

πρὸς ἀντισυνταγματάρχην, ὁ ἐπιμελητής (sous-intendant militaire de 2me classe), ὁ **ἀρχίατρος** (médecin principal de 2me classe), ὁ **ἀρχιφαρμακοποιός** (pharmacien principal de 2me classe) καὶ ὁ **ἀρχικτηνίατρος** (vétérinaire principal de 1re classe).

πρὸς ταγματάρχην ὁ **ὑπεπιμελητής** (sous-intendant militaire de 3me classe), ὁ **ἐπίατρος** (médecin-major de 1re classe), ὁ **ἐπιφαρμακοποιός** (pharmacien-major de 1re

classe), καὶ ὁ **ἐπικτηνίατρος** (vétérinaire principal de 2me classe).

πρὸς λοχαγόν, ὁ **λοχαγὸς τῆς οἰκονομίας** (adjoint à l'intendance), ὁ **ἰατρὸς** (médecin-major de 2me classe), ὁ **φαρμακοποιὸς** (pharmacien-major de 2me classe), καὶ ὁ **κτηνίατρος** (vétérinaire en 1er).

πρὸς ὑπολοχαγόν, ὁ **ὑπολοχαγὸς τῆς οἰκονομίας** (attaché de 1re classe à l'intendance, βλ. λέξιν), ὁ **ὑπίατρος** (médecin aide-major de 1re classe), ὁ **ὑποφαρμακοποιός** (pharmacien aide-major de 1re classe), καὶ ὁ **ὑποκτηνίατρος** (vétérinaire en 2d).

πρὸς ἀνθυπολοχαγόν, ὁ **ἀνθυπολοχαγὸς τῆς οἰκονομίας** (attaché de 2me classe à l'intendance), ὁ **ἀνθυπίατρος** (médecin aide-major de 2me classe), ὁ **ἀνθυποφαρμακοποιὸς** (pharmacien aide-major de 2me classe) καὶ ὁ **ἀνθυποκτηνίατρος** (aide-vétérinaire).

Οἱ βαθμοὶ τῶν ὑπαξιωματικῶν εἰσιν οἱ ἀκόλουθοι :

Δεκανεύς (caporal ou brigadier), **λοχίας** (sergent ou maréchal des logis), **ἐπιλοχίας** (sergent-major ou maréchal des logis chef), **ἀνθυπασπιστὴς** (adjudant) βλ. δεκανεύς, λοχίας, κτλ. Ὁ σιτιστὴς (fourrier) δύναται νὰ ἦνε δεκανεὺς ἢ λοχίας.

Ἀρχιπυροτεχνουργός ἢ ἐπιλοχίας πυροτεχνουργός (chef artificier), ἐπιλοχίας σιδηρουργός (maître forgeron), ἐπιλοχίας ὑποδηματοποιός (maître cordonnier).

Οἱ ἐν τῷ ναυτικῷ (βλ. ναυτικὸν) ὑπάρχοντες βαθμοὶ καθ' ἱεραρχικὴν τάξιν καὶ ἀντιστοιχίαν πρὸς τοὺς τοῦ στρατοῦ εἰσιν οἱ ἑξῆς :

1ον. **Ὑπαξιωματικοὶ** (sous-officiers).

Δίοπος=**δεκανεὺς** (quartier-maître).

Ὑποκελευστὴς=**λοχίας** (second-maître).

Κελευστὴς=**ἐπιλοχίας** (maître).

Ἀρχικελευστὴς = **ἀνθυπασπιστὴς** (premier-maître).

2ον. **Ἀξιωματικοί** (officiers).

Σημαιοφόρος=**ἀνθυπολοχαγὸς** (aspirant de 1re classe).

Ἀνθυποπλοίαρχος = **ὑπολοχαγὸς** (enseigne de vaisseau).

Ὑποπλοίαρχος = **λοχαγὸς** (lieutenant de vaisseau).

Πλωτάρχης = **ταγματάρχης** (capitaine de corvette). Ὁ βαθμὸς οὗτος δὲν ὑπάρχει πλέον ἐν τῷ Γαλλικῷ καὶ Ἀγγλικῷ ναυτικῷ εἰς ἃ ὑπάρχουσιν ὑποπλοίαρχοι Αης καὶ Βας τάξεως.

Ἀντιπλοίαρχος=**ἀντισυνταγματάρχης** (capitaine de frégate).

Πλοίαρχος=**συνταγματάρχης** (capitaine de vaisseau).

Ὑποναύαρχος = **ὑποστράτηγος** (contre-amiral).

Ἀντιναύαρχος = **ἀντιστράτηγος** (vice-amiral).

Ναύαρχος = **στρατηγὸς** (amiral). Παρ' ἡμῖν ὡς καὶ ἐν Γαλλίᾳ κατηργήθη ὁ βαθμὸς οὗτος, φέρει δ' αὐτὸν μόνον ὁ βασιλεύς.

βαθμοτομία, βλ. βαθμονομία.

βαθμοτομῶ, βλ. βαθμονομῶ.

βαθμοφόρος, ου, ὁ· καὶ **βαθμολόγος,** ὁ· gradé, n. m. χαλεῖται οὕτω πᾶς ἀνὴρ τοῦ στρατοῦ ἢ τοῦ ναυτικοῦ κεκτημένος βαθμόν τινα (grade), ἤτοι ἀπὸ τοῦ δεκανέως (caporal) ἢ διόπου (quartier-maître) μέχρι τοῦ φέροντος τὸν ἀνώτατον βαθμόν· εἰδικώτερον ὅμως βαθμολόγος, homme gradé ἢ ἁπλῶς gradé, n. m. χαλεῖται στρατιωτικὸς κεκτημένος κατώτερόν τινα βαθμόν, ἀλλὰ μὴ ὢν ἀξιωματικός· || οἱ βαθμολόγοι, les gradés, οἱ ὑπαξιωματικοί.

βαθμοφορῶ (έω), μέλ. ήσω, βαθμολογῶ, παρέχω βαθμόν, ἀξίωμα, grader ; || — στρατιωτικόν, grader un militaire ; || βαθμοφορημένος, gradé, ée ;

βαθοκλισίμετρον, τό· βαθυκλινόμετρον, τό· enrégistreur d'immersion ; ὄργανον ἐν εἴδει ὡρολογίου τοποθετούμενον ἐν τῷ ὑδροθαλάμῳ τῶν αὐτοκινήτων ναυκλάστρων (Οὐάϊτχεδ καὶ Σβαρτζκόπφ) κατὰ τὰς δοκιμὰς καὶ δι' οὗ σημειοῦται ἡ χαμπύλη τῆς ὑποβρυχίου πορείας. Τὸ ὄργανον τοῦτο ὑπάρχει ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ναυκλαστρικῇ σχολῇ, ἐκλήθη δὲ βαθυκλινόμετρον, ἀλλ' ἡ ὀνομασία βαθοκλισίμετρον ἁρμόζει κάλλιον, διότι καταμετρεῖ τὰς κλίσεις τοῦ ναυκλάστρου ἀπὸ τὸ ὁριζόντιον ἐπίπεδον, καθὼς καὶ τὸ βάθος του ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

βάθος, εος-ους, τό· ἡ βαθύτης, profondeur, n. f. ἤτοι τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας μέχρι τῆς βάσεως ἤτοι τοῦ πάτου (fond) διάστημα· ἐκ τούτου ὅθεν κατ' ἐπέκτασιν βάθος = πυθμήν, κοινῶς ὁ πάτος, fond, n. m. βλ. πυθμὴν καὶ βυθὸς = πάτος· || τὸ βάθος λεκάνης, le fond d'un bassin ; || τὸ βάθος ὑπογείου, le fond d'une cave ; || τὸ βάθος σηκοῦ, le fond d'une niche ; || τὸ βάθος τῆς σέλλης, fond de la selle, ἤτοι αὐτὸ τὸ βάθος τῆς ἕδρας ἐφ' ἧς κάθηται ὁ ἱππεύς· || τὰ βάθη τῆς εἱρκτῆς, le fond du cachot ; || ἐκ βάθους καρδίας, du fond du cœur ; || κατὰ βάθος, à fond ; au fond ; || βάθος (τῆς εἰκόνος), fond, n. m. ἐν τῇ ζωγραφικῇ καὶ κοσμηματογραφίᾳ χαλεῖται οὕτως ὁ πρῶτος ὁμοιόμορφος χρωματισμὸς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιτίθενται κατόπιν ἕτερα χρώματα. § — (κυρίως καὶ μεταφ.), profondeur, n. f. ἔκτασις ἀντικειμένου τινὸς ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ μέχρι τοῦ πυθμένος· || τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου (τῆς θαλάσσης, τῶν γνώσεών του), la profondeur de l'abîme (de la mer, de son savoir) ; || ἔρριψαν τὴν βολίδα διὰ νὰ μετρήσωσι τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, on jeta la sonde pour prendre la hauteur de la mer; || ἐξετάζω (σπουδάζω, μανθάνω, κλπ.) τί κατὰ βάθος, approfondir q. c. || — ποταμοῦ, profondeur d'une rivière, ἢ βάθος ῥείθρου, profondeur d'un cours d'eau ; πρὸς καταμέτρησιν τοῦ βάθους ῥείθρου τινὸς ἐκτείνουσι σχοινίον ἐκ τῆς μιᾶς ὄχθης εἰς τὴν ἑτέραν, ὅπερ διαιροῦσιν εἰς ἴσα μέρη, ἐκ τῶν σημείων δὲ τῆς διαιρέσεως καταμετροῦσι διὰ βολίδος (sonde) τὸ βάθος τοῦ ῥείθρου· ἐκ τούτου κατ' ἐπέκτασιν βάθος καλεῖται γαλλιστὶ sonde, καὶ συνήθως ἐν τῷ

ναυτικῷ **βυθὸς** (**τῆς θαλάσσης**)· βλ. (**μέση**) **στάθμη** (sonde ou cote de nivellement) ; || — τῶν αὐλακίων (ὅπλου, πυροβόλου), profondeur des rayures ; βλ. **αὐλάκια**. § [γεωμ.] —, profondeur, n. f. λέγεται μία τῶν τριῶν διαστάσεων τῶν σωμάτων, συνώνυμον τοῦ ὕψους (hauteur), πάχους (épaisseur), εἴς τινας δὲ περιστάσεις συνώνυμον τοῦ μήκους (longueur). § [τακτ.] βάθος, τό· profondeur, n. f. καλεῖται οὕτως ἡ ἀπόστασις ἥτις περιλαμβάνεται μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς οὐρᾶς στρατεύματός τινος καθ' οἱονδήποτε σχηματισμὸν καὶ ἂν ἦνε τεταγμένον· || — τῆς φάλαγγος, profondeur d'une colonne, ἤτοι τὸ μῆκος τῆς φάλαγγος· || — τῶν φαλάγγων καὶ διάρκεια ἀναπτύξεως, profondeur des colonnes et durée de déploiement ; τὸ ἐλάχιστον βάθος ἑκάστης φάλαγγος καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως ἑκάστης δι' ἐμπόλεμον δύναμιν εἶνε ἡ ἑξῆς : **Τάγμα** εἰς φάλαγγα κατ' ἐνωμοτίας βάθος 300 μ., **κατὰ** τετράδας (colonne par le flanc) 400 ἕως 450 μ., διάρκεια ἀναπτύξεως 4 ἕως 5 λεπτά. **Ἡ ἴλη** ἔχει βάθος 140 περίπου μέτ., τὸ δὲ σύνταγμα τοῦ ἱππικοῦ 600 μ. τὸ τελευταῖον ἀναπτύσσεται εἰς τροχασμὸν ἐντὸς 3 λεπτῶν. Ἡ **πυροβολαρχία** ἔχει μέσον βάθος 330 μ. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἕπεται ὅτι ἡ μεραρχία ἔχει βάθος ἕνα μίλιον (7,600 περίπου μέτ.) καὶ δεῖται τοὐλάχιστον 1 καὶ 1 $^1/_2$ ὥρας ὅπως ἀναπτυχθῇ, ἡ δὲ στρατηγία (corps d'armée) ἔχει 2 $^1/_2$ μίλια βάθος καὶ δεῖται 4 ἕως 5 ὥρας πρὸς ἀνάπτυξιν· || [τακτ.] — τοῦ προσβληθέντος ἢ προσβαλλομένου ἐδάφους, profondeur du terrain battu, ἤτοι ἡ ἔκτασις καθ' ἣν βάλλεται ἔδαφός τι. § [φιλοσοφ.] βάθος [ἐννοίας], compréhension, n. f. § βάθος φατνώματος, champ ; βλ. ἐπίπεδος ἐπιφάνεια. § [ναυτ.] βάθος creux, n. m. τὸ βάθος πλοίου τινὸς εἶνε ἡ κάθετος ἀπόστασις τῆς ἄνω ἐπιφανείας τῆς τρόπιδος ἀπὸ τῆς **σταθμίδος** (livet) τοῦ πρώτου καταστρώματος, καλουμένη καὶ βάθος ὑπὸ τὴν εὐθεῖαν τῶν **ζυγῶν ἐπὶ τῆς τρόπιδος** (creux sur quille à la ligne droite des baux du pont). Τὸ βάθος, τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος πλοίου τινὸς δύναται νὰ μετρηθῇ καὶ μεταξὺ ἄλλων σημείων. § [ὀχυρ.] βάθος τό· βάθυνσις ἡ· ἡ ἐμβάθυνσις, enfoncement, n. m. ἤτοι ἡ κάθετος ἀπόστασις ἐπιπέδου τινὸς ἐξ ἑτέρου λαμβανομένου ὡς ὅρου συγκρίσεως· || —, τό· βάθυνσις, ἡ· enfoncement, n. m. θεμελίων κτιρίου τινὸς κάτωθεν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους· || enfoncement d'un puits, τὸ βάθος τῶν ὑδάτων φρέατός τινος κάτωθεν τῶν χαμηλοτέρων ὑδάτων ἅτινα τοῦτο δύναται νὰ ἔχῃ· || [οἰκοδ.] τὸ βάθος οἰκοδομῆς, enfoncement d'un bâtiment ; τὸ πρὸς τὰ ὄπισθεν τῆς προόψεως ἀπομεμακρυσμένον μέρος τῆς οἰκοδομῆς. § [γεφυρ. ὁδοπ.] καταμέτρησις βάθους (ὁδοστρώματος), sondage, n. m. ἥτις κατ' ἐπέκτασιν καλεῖται sonde (βάθος), σημαίνει τὴν ἐπὶ τοῦ ὁδοστρώματος γενομένην ἐντομὴν πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ πάχους αὐτοῦ. § [οἰκοδ.] βάθος (τοῦ λίθου), queue (f.) de pierre ou de moellon, λέγεται τὸ ἄκρον ἐντετειχισμένου λίθου, τὸ μὴ φαινόμενον αὐτοῦ μέρος, ὅπερ καλεῖται ἐνίοτε καὶ οὐρὰ τοῦ λίθου.

βαθουλόνω, [δημ.] βαθύνω, κοιλαίνω, creuser ; caver.

βαθουλός, ή, όν· [δημ.] βλ. κοῖλος, creux, euse ; concave ; || 'μάτια βαθουλά, des yeux creux ; βλ. καὶ ἔγκοιλος.

βαθούλωμα, τό· [δημ.] τὸ κοίλωμα, ἡ κοιλότης, cavité, n. f. creux, euse ; || βαθουλώματα τῆς γῆς, βλ. ἔγκοιλος.

βαθουλώνω, [δημ.] βλ. βαθουλόνω, βαθύνω.

βαθουλωτός, ή, όν· [δημ.] ὁ ὀλίγον κοῖλος, ὑπόκοιλος, un peu creux.

βαθρακάκι, τό· [δημ.] μικρὸς βάτραχος, petite grenouille ; rainette, n. f. § grenouillette, ὅταν ἦνε ἀσχημάτιστος λέγεται [δημ.] κεφαλᾶς.

βάθρακας, ὁ· [δημ.] βλ. βάτραχος· grenouille, n. f. crapaud, n. m.

βαθρακήσιος, ια, ιον· [δημ.] βατράχειος, de grenouille ; batracien, enne.

βαθράκι, τό· [διάλ. Ἠπείρου] τὸ ὑπὸ τὴν μασχάλην τοῦ ὑποκαμίσου προσραπτόμενον ῥομβοειδὲς τεμάχιον.

βαθρακόπετρα, ἡ· [δημ.] batrachite ; crapaudine, n. f.

βαθρακός, ὁ· [δημ.] βλ. βάθρακας.

βαθρακόψαρον, τό· crapaud pêcheur ; baudroie, n. m.

βάθρον, ου, τό· γενικῶς socle, n. m. ἤτοι βάσις (base) ἐφ' ἧς ἐρείδεταί τι· ἔτι θεμέλιον, fondement, n. m. ὑπόβαθρον, piédestal, n. m. ὑποστήριγμα, support, n.m. || βάθρον ἡνιόχου, σανὶς ἐφ' ἧς στηρίζει τοὺς πόδας του ὁ ἁμαξηλάτης, coquille, n. f. || ἐκ βάθρων [φρ. μεταφ.] de fond en comble ; ἢ ἁπλῶς de fond =ἐκ θεμελίων, λέγεται τοῦτο διὰ πᾶσαν οἰκοδομὴν ἢ μέρος αὐτῆς ἀρχόμενον ἐκ τῶν θεμελίων. § [ναυτ.] βάθρον, sole ; βλ. ἔμβαθρον· || [ἀρχιτ.] βάθρον, socle, n. m. βραχὺς ὀρθοστάτης ἀνέχων ἀνδριάντα ἢ ἄλλο ἀνάθημα, κτλ. βλ. καὶ κύβος (dé) ; **ὑπόβαθρον** (piédestal) ; πλίνθος (plinthe) ; **ὑπόβαθρον** (soubassement); || — βάθρον ἠλεκτρικοῦ προβολέως, socle ou piédestal d'un projecteur électrique ; || — ἀγάλματος, piédestal d'une statue; || — προτομῆς, socle d'un buste; ἐπίσης scabellon, n. m. ὅπερ εἶνε στενὸν καὶ ἐπίμηκες βάθρον, ἐφ' οὗ συνήθως τοποθετοῦσι προτομήν τινα. § βάθρον γεφύρας (γενικῶς), pile de pont (βλ. ἀψιδοστάτης, piédroit), ἢ μεσόβαθρον ἀναλόγως τῆς θέσεώς του, κοινῶς τὸ **ποδαρικό**. Τοιχοποιΐα κάθετος χρησιμεύουσα νὰ ὑποστηρίζῃ τὰ τόξα (arches) λιθοκτίστου γεφύρας, ἢ τὸ μεσοβάθριον (travée) σιδηρᾶς ἢ ξυλίνης γεφύρας. Ὅταν ἡ εἰρημένη τοιχοποιΐα, εἴς τινα ξυλίνην γέφυραν ἀντικαθίσταται ὑπὸ ξυλίνου τινὸς κατασκευάσματος, τότε τοῦτο καλεῖται **ὑποστύλωμα** (palée), βλ. καὶ **γέφυρα**. **Μεταλλικὸν ὑποστύλωμα** ἢ **μετάλλινον βάθρον** γεφύρας, pile (de pont) en métal. Τὸ ὑποστύλωμα τοῦτο δύ-

νεται νὰ σύγκειται εἴτε ἐξ ἁπλῶν σιδηρῶν στύλων, εἴτε ἐκ σιδηροῦ συμπλέγματος (charpente en fer). § [οἰκοδ.] βάθρον, jambage, n. m. στῦλος λίθινος μεταξὺ δύο ἁψίδων, ὅστις διαφέρει ἀπὸ τὸ διάθυρον (trumeau), καθότι τὸ πρῶτον εἶνε ἁπλοῦς τοῖχος μεταξὺ δύο ὑελοστασίων ἐφ' οὗ ἐρείδονται οἱ λίθοι οἱ ἀποτελοῦντες τὸ ἄνωθεν τοῦ παραθύρου τόξον. § βάθρον, τό· ὁ θρᾶνος, ἡ ἕδρα, banc, n. m. siège, n. m. ἀναβαθμίς, marchepied, n. m. ‖ μόλις ἐξῆλθε τῶν βάθρων τοῦ σχολείου, il quitte à peine les bancs de l'école ; ‖ τοῦ ἐχρησίμευσεν ὡς βάθρον πρὸς ἀνάβασιν, il lui servit de marche-pied pour monter ; § βάθρον, banc, n. m. καλεῖται νῆσος ἄκαρπος, ἀμμώδης ἢ πετρώδης εὑρισκομένη ἐντὸς τῆς κοίτης ποταμοῦ· τὰ εἰρημένα βάθρα διακρίνονται ὡς ἑξῆς : ‖ — μεταβλητόν, banc changeant ; ‖ — σταθερόν, banc fixe ; ‖ — παρόχθιον, banc marginal, καλεῖται ταινία ἄμμου στηριζομένη ἐπὶ τῆς ὄχθης ποταμοῦ· ‖ — κινητόν, banc mouvant ; ‖ — μόνιμον, banc permanent ; ‖ — ἀσταθές, banc variable. § [ἀρχιτ.] βάθρον, τό· ἡ βαθμίς, banquette, n. f. § βάθρον, banquette, n. f. καλεῖται οὕτω διάβασίς τις ἢ ὁριζόντιός τις βαθμὶς σχηματιζομένη εἰς οἱονδήποτε σημεῖον κλιτύος τινὸς (talus), π.χ. ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν ὑδραγωγοῦ τινος αὔλακος (rigole), ἐπὶ τῶν κλιτύων σιδηροδρομικῆς τινος γραμμῆς ἐξωτερικῶς τοῦ σκυρωτοῦ ἤτοι εἰς τὸν πόδα τῆς κλιτύος τῆς σκυρωτῆς ἐπιστρώσεως (couche de ballast), etc. Τὸ εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμὰς καὶ παρὰ τὸν πόδα ἑκάστης κλιτύος τοῦ σκυρωτοῦ κατασκευασθησόμενον βάθρον, δέον νὰ ἦνε τοιούτου πλάτους, ὥστε ἡ κόψις αὐτοῦ νὰ εὑρίσκηται εἰς ἀπόστασιν 0 μ, 65 τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς κατακορύφου, τῆς μᾶλλον προεχούσης ἐξοχῆς τῆς ἐπὶ τῆς γραμμῆς κινουμένης τροχαίας σκευῆς (matériel roulant. § βάθρον, τό· (σταθμὸς χωμάτων), banquette ; ἰκρίωμα (échafaud) ἐκ σανίδων στηριζομένων ἐπὶ ξύλων ἐμπεπηγμένων εἰς τὰς πλευρὰς ἐκσκαφῆς τινος, ἵνα ῥίπτωσι τὰ ἐκσκαπτόμενα χώματα ὅταν τὸ βάθος τῆς ἐκσκαφῆς ἦνε μέγα. § βάθρον, τό· cul de lampe ; εἶδος ἀντεστραμμένης πυραμίδος ἐφ' ἧς τοποθετεῖταί τι. § [ναυτ.] τὰ βάθρα τῶν κωπηλατῶν, βλ. ἑδώλιον.

βαθυγένειος, ὁ· βαθυπώγων, μακρογένης, ὁ μὲ μακρὰν γενειάδα, à longue barbe ; ὁ γενειοφόρος, barbu, e.

βαθυγέρων, οντος, ὁ καὶ ἡ· ὁ φθάσας εἰς βαθὺ γῆρας, vieillard (vieille) très âgé (très avancé en âge), ἤτοι ὁ ἐσχατόγηρος, homme très vieux.

βαθύγηρως, ω, ὁ καὶ ἡ· ὁ βαθυγέρων.

βαθυδάπεδον, τὸ ἢ βαθυσόπεδον, terre-plein, n. m. ἢ δάπεδον συγκοινωνίας, terre-plein de circulation ; τὸ μὲν λέγεται ὅταν χρησιμεύῃ ὡς δάπεδον τῶν πυροβόλων (βλ. πυροβολεῖον βαθυδάπεδον), τὸ δὲ ὅταν χρησιμεύῃ ἁπλῶς διὰ τὴν συγκοινωνίαν (βλ. ὀχυρ. δάπεδον, terre-plein).

βαθυκαστάνινον, τό· brun surfoncé ; βλ. καστάνινον.

βαθυκλινόμετρον, τό· βλ. βαθυκλισίμετρον.

βαθυκόκκινος, η, ον· ἐρυθροκόκκινος, mordoré, ée, adj. καὶ τὸ βαθυκόκκινον χρῶμα, mordoré, n. m. ἢ καὶ mordorure, n. f.

βαθύκομος, ος, ον· ἔχων μακρὰν καὶ πυκνὴν κόμην (μαλλιά), qui a les cheveux longs (touffus) ; μακρόμαλλος, πυκνόμαλλος.

βαθυκύανον, τό· bleu foncé; βλ. κυανοῦν.

βαθυλο(γ)ῶ καὶ βαθυλο(γ)ισμένος, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] ὁ ἐν βαθεῖ λογισμῷ, σκέψει· ὅθεν «καὶ πότε πότε βαθυλοᾷ» ἤτοι ῥέπει εἰς μελαγχολίαν· ἢ ὁ ἀρρωστημένος βαθυλοᾷ.

βαθύνοια, ας, ἡ· τὸ νὰ εἰσδύῃ τις διὰ τοῦ νοός του βαθέως εἰς τὰς ἐννοίας, profondeur d'esprit ; τὸ εἰσδυτικὸν (βαθὺ) πνεῦμα (νοῦς), esprit profond (pénétrant) ; ἡ εἴσδυσις, pénétration, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ φρονιμάδα τοῦ πνεύματος, la sagesse.

βαθύνοος-ους, οος-ους, οον-ουν· βαθύνους, ὁ ἔχων βαθὺν νοῦν, εἰσδυτικὸν πνεῦμα (d'un esprit) profond, pénétrant ; ὁ ἔχων βαθεῖαν τὴν φρόνησιν, d'une profonde sagesse ; ὁ φρόνιμος, sage.

βάθυνσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ βαθύνειν, creusement, n. m. approfondissement, n. m. ἡ κοίλανσις, τὸ κοῖλον, le creux ; ἡ βάθυνσις, τὸ βάθος, enfoncement, n. m. βλ. βαθύνω.

βαθύνω, μέλ. υνῶ καὶ βαθαίνω, μεταγ. θὰ βαθύνω, κάμνω τι βαθύ, rendre profond ; σκάπτω βαθέως, creuser profondément ; βαθουλόνω, κοιλαίνω, creuser ; κοιλαίνω, ὑποσκάπτω, caver ; ἐκκοιλαίνω, évider; [μεταφ.] ἐμβαθύνω, approfondir ; εἰσδύω, pénétrer ; ‖ πρέπει νὰ τὸ βαθύνῃς ὀλίγον, il faut le creuser (l'évider) un peu ; ‖ [οὐδ.] ἐβάθυναν τὰ μάγουλά του, ses joues se sont creusées ; ‖ δὲν βαθύνει εἰς τὸ νόημα, il n'approfondit (ne pénètre) pas le sens.

βαθύπλουτος, ος, ον· ὁ λίαν πλούσιος, très-riche ; εἰς ἄκρον (καθ' ὑπερβολὴν) πλούσιος, extrêmement riche ; μυριόπλουτος, richissime, [οὐσ.] richard, n. ‖ —, ὁ ὑπέρπλουτος, opulent, ente, adj. ὁ πολὺ πλούσιος.

βαθυπορτογάλλινον, τό· orange foncé ; βλ. ἐρυθροπύρωσις.

βαθυπώγων, ονος, ὁ· βλ. βαθυγένειος.

βαθύρριζος, ος, ον· ὁ ἔχων βαθείας ῥίζας, qui'a (qui pousse) des racines profondes ; ὁ βαθέως ἐρριζωμένος.

βαθύρροος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ βαθέως ῥέων, ὁ βαθὺ ῥεῦμα ἔχων, aux eaux profondes.

βαθύς, εῖα, ύ· γεν. βαθέος· (συγκρ. βαθύτερος, ὑπερθ. βαθύτατος), ὁ ἔχων βάθος (ὕψος), qui a de la profondeur (βλ. βάθος), συνεπῶς βαθύς, profond, e; κυρίως καὶ μεταφορικῶς· ‖ βαθὺς=κοῖλος, creux, euse ; ‖ [ἐπὶ χρωμάτων] βαθύς, εῖα, ύ, foncé, ée, adj. ὁ μουντός, ὁ σκοῦρος, ὁ μὴ ἔχων μεγάλην ἔντασιν καὶ ἐν γένει ὁ σκοτεινός, sombre ; ‖ βαθύτερος, α, ον, plus foncé; ‖ βαθυτέρα ὄψις, aspect plus som-

bre ; || χρῶμα βαθύτερον, couleur plus foncée; || βαθὺ χρῶμα, couleur foncée ; || βαθύχρους, de couleur foncée; || βαθὺ κυανοῦν, bleu foncé, τὸ βαθυκύανον· βλ. καὶ μαυρογάλανον· || βαθὺ πινάκιον, assiette creuse ; || μάτια βαθειά, des yeux creux ; || βαθὺ φρέαρ, puits profond ; || βαθὺ σκότος, obscurité profonde ; || [εἰς τὸ μέρος αὐτὸ] τὰ νερὰ εἶνε παντοῦ βαθειά, il y a grand fond partout ; || βαθειὰ σιωπὴ (λύπη, ἀπελπισία, κτλ.) silence (chagrin, désespoir) profond ; || βαθὺ πένθος, grand deuil ; || βαθυτάτη ἀδιαφορία, indifférence extrême ; || [ἐπὶ χρονικῶν περιστάσεων] βαθὺς=προκεχωρημένος, η, ον· avancé, ée ; || νὺξ βαθεῖα, nuit avancée ; || τὸ βαθὺ τῆς ἡλικίας, l'âge avancé; || μέχρι βαθείας νυκτός, fort avant dans la nuit ; || ὄρθρου βαθέος, de grand matin.

βαθυσκαφής, ής, ές· ὁ βαθέως ἐσκαμμένος, creusé profondément.

βαθύσκιος, ος, ον· ὁ ἔχων βαθεῖαν σκιάν, à ombre épaisse.

βαθυσόπεδον, τό· βλ. βαθυδάπεδον.

βάθυσμα, ατος, τό· ἡ βάθυνσις, enfoncement, n. m. ἡ βαθύτης, profondeur, n. f. τὸ κοίλωμα, le creux ; la cavité.

βαθύτεφρον, τό· βαθὺ καὶ τεφρόν, gris foncé.

βαθύτης, ητος, ἡ· τὸ βάθος, la profondeur ; τὸ κοίλωμα, le creux ; || —, profondeur, n. f. τῶν ὠκεανῶν, θαλασσῶν, λιμνῶν καὶ ποταμῶν καλεῖται τὸ βαθος, ἤτοι ἡ κάθετος ἀπόστασις τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν ἀπὸ τοῦ βυθοῦ (fond) ; βλ. βάθος καὶ βυθός.

βαθύφωνος, ος, ον· καὶ βαρύφωνος, ὁ βαρεῖαν (βαθεῖαν) φωνὴν ἔχων, qui a une voix profonde (une voix de basse). § [οὐσ.] basse, n.f. κοινῶς ὁ μπάσσος, (ἐπὶ γυναικείας φωνῆς) voix de contralto, la contralto ; βαθύφωνος, basse, λέγεται φωνὴ ἀνδρικὴ κατάλληλος ὅπως ᾄδῃ τοὺς χαμηλοτέρους τόνους τῶν συμφωνιῶν ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἡ μουσικὴ ἁρμονία.

βαθύχλωρον, τό· (βαθύ, χλωρόν), vert foncé, ἤτοι βαθὺ πράσινον.

βαθύχροος-ους, οος-ους, οον-ουν, καὶ βαθύχρους, ουν καὶ βαθύχρωμος, ὁ ἔχων βαθὺ χρῶμα, de couleur foncée· βλ. καὶ βαθύς.

βαθυχρυσοειδές, τό· βλ. ἐρυθροπύρωσις.

βαθυχωμία, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] μέρος ὅπου τὸ στρῶμα τοῦ χώματος εἶνε βαθύ.

βάϊα, τά· [δημ.] κλαδιὰ δάφνης, τὰ ὁποῖα φέρουσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων· βλ. βάϊον.

βαϊά, ἡ· [δημ. βοτ.] palmier, n. m. laurier, n. m. ὀνομασία διαφόρων φυτῶν, ἰδίως ὅμως τοῦ φοίνικος τοῦ δακτυλοφόρου, ἤτοι τὰ βάϊα τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων· βλ. βάϊον καὶ βαγιά.

βαΐζω, [διάλ. Ἠπείρου] κλίνω, ῥέπω, pencher, incliner ; «βαΐζει τὸ φόρτωμα» «βάϊζε ἡ γλῶσσα τοῦ χανταριοῦ» κτλ. || [μεταβ.] κάμνω τι νὰ κλίνῃ, incliner, «ὁ ἄνεμος ἐβάϊσε τὸ δένδρο».

βαίνω, μέλ. βήσομαι, ἀόρ. β' ἔβην, παρακ. βέβηκα· αἴρω, διαβιβάζω τὸν πόδα = περιπατῶ, βαδίζω, marcher ; s'acheminer ; [ἡ διεύθυνσις πρός τι δηλοῦται διὰ τῶν προθέσεων πρός, ἐπὶ προσώπων, ἐπί, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων εἰς ἐχθρικὴν σημασίαν, καὶ εἰς, ἐπὶ πραγμάτων]· ἐν γένει δὲ πορεύομαι, ὑπάγω, aller ; ἀναχωρῶ, s'en aller ; partir ; || — πεζῇ, aller à pied ; || ποῦ βαίνομεν, où allons -nous ? || ἡ ὑπόθεσις βαίνει καλῶς, l'affaire marche bien (s'achemine) ; || — πρὸς ἀνίχνευσιν, pousser une découverte, ἤτοι ἐκτελῶ ἀνίχνευσιν ἵνα ἐγκατασταθῶ ἐπὶ τῆς ἐχθρικῆς τοποθεσίας· || — ἐσπευσμένως, marcher précipitamment (à la hâte), καὶ ἰδίως στρατιωτικῶς, pousser une charge, ἤτοι διὰ ζωηροῦ βηματισμοῦ φθάνω ταχέως εἰς ὡρισμένον σημεῖον, συνεπῶς μεταφ. ἐπισπεύδω, hâter, pousser, καταφθάνω ποῦ ταχέως· || — λοξῶς, βλ. λοξεύω. § [ἱππευτ.] βαίνειν παλιμπυγηδὸν (πισόκωλα), s'acculer, καὶ βάδισμα παλιμπυγηδὸν (ἤτοι ὀπισθοχώρησις), acculement, n. m. ἡ ἱππικὴ ἐννοεῖ τοὺς ἵππους, οἵτινες ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεως τοῦ ἱππέως, βιαίως καὶ μετὰ πεισμονῆς ἐξακολουθητικῶς ὀπισθοχωροῦσιν· ὀπισθοχώρησις ἵππου, l'acculer d'un cheval, σημαίνει τὴν ἐξ ἀδαότητος τοῦ ἱππέως ὀπισθοχώρησιν τοῦ ἵππου, ἐπιζητοῦντος τοῦ πρώτου νὰ στηριχθῇ εἰς τοὺς ῥυτῆρας τοῦ χαλινοῦ κατὰ τὰς ἀτάκτους κινήσεις τοῦ ἵππου.

βάϊον, ου, τό· κλάδος φοίνικος, branche de palmier, τὸ κλαδὶ τῆς χουρμαδιᾶς ἢ δάφνης (laurier), τὸ ὁποῖον διανέμουσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν πρὸ τοῦ Πάσχα Κυριακήν· ὅθεν βάϊον, la palme ; rameau bénit ; βλ. καὶ βάϊα· || ἡ Κυριακὴ τῶν βαΐων, le Dimanche (le jour) des rameaux ; le dimanche des palmes ; Pâques fleuries; βλ. βαΐς.

βαϊοννέτα, ας, ἡ· [ξεν.] ἡ βαϋοννίς, baïonnette ; βλ. λόγχη.

βάϊος, ος, ον· (κατὰ διόρθ. ἀντὶ βάδιος) κυρίως ἵππος, bai, n. m. ὁ κοκκινωπὸς τὸ χρῶμα, βλ. ὀρφνός, bai.

βαϊράμ, (ποιχ. γνώσ.) baïram, n. m. beïram, λέξις περσική, δι' ἧς χαρακτηρίζεται ἑκάστη τῶν δύο κυρίων ἑορτῶν τοῦ Ἰσλαμισμοῦ. Τὸ Μικρὸν Βαϊράμ, petit baïram, καλούμενον καὶ Ἴδ-ἔλ-φίτρ (ἑορτὴ τῆς ῥήξεως), τελετὴ ἀμέσως μετὰ τὴν νηστείαν τοῦ Ῥαμαζάν. Ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ ὀθωμανικοῦ μηνὸς Σχεβὰλ καὶ διαρκεῖ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Τὸ Μέγα Βαϊρὰμ τελεῖται μετὰ 60 ἡμέρας. Καλεῖται δὲ καὶ Ἴδ-ἔλ-Κεβὶρ (μεγάλη ἑορτὴ) καὶ Κουρβὰν Βαϊρὰμ (ἑορτὴ τῆς θυσίας), Kourban-baïram, διότι σφάζονται κατ' αὐτὸ κτήνη πρὸς θυσίαν καὶ διανομὴν εἰς τοὺς πτωχούς. Ἄρχεται τὴν 10ην τοῦ ὀθωμανικοῦ μηνὸς Σιλχετζὲ καὶ διαρκεῖ ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἑορτῶν τούτων οἱ Τοῦρκοι δὲν ἐργάζονται, ἀλλ' ἐπισκέπτονται ἀλλήλους, ποιοῦσιν ἐλεημοσύνας καὶ προσεύχονται ἐν τοῖς τζαμίοις.

βαϊοφόρος, ος, ον· ὁ φέρων (κρατῶν) κλάδους, βάϊα κλάδους φοινίκων, qui porte un rameau de palmier ; || [ἐκκλ.] ἡ πρὸ τοῦ Πά-

σχα Κυριακὴ τῶν Βαΐων, le jour des Rameaux. βλ. βάϊον.

βαΐς, ΐδος, ἡ· κλάδος φοίνικος, branche de palmier, de rameau ; τὸ βάϊον, la palme ; || [ἀρχιτ.] βαΐς, la palme, κλάδος φοίνικος χρησιμεύων ὡς κόσμημα ἀρχιτεκτονικόν· || βαΐς, μικρὸν βάϊον, palmette, n. f. κόσμημα ἐν σχήματι ἠνεῳγμένου κλάδου φοίνικος, κοινῶς ἡ πάλμαις.

βαΐσμα, [διάλ. Ἠπ.] ἡ κλίσις, ἡ ῥοπὴ πρός τι, pente, n. f. inclinaison, n. f. βλ. βαΐζω.

βαιτοῦλα, [διάλ. Ἠπ.] ἡ ἐρίφη, γιδοποῦλα.

βάκα-βάκα, [διάλ. Οἰνόης] μόνον ἐν τῇ φράσει «— λέγω, λες, λέει»=φλυαρῶ.

βακαλάρος, ὁ· [ξεν.] βλ. μπακαλιάρος, ὀνίσκος, morue (n. f.) sèche ; || βακαλάος διασχισμένος, stockfish fendu ; || — ἐν ἅλμῃ, morue salée (verte) ; || — ἁλατισμένος καὶ ξηρός, morue salée sèche ; || — ξηραμμένος, stockfish ; || — ξηραμ. στρογγύλος, — ronde ; || — ξηραμ. πλατύς, — plate ; || — ξηραμ. ἐσχισμένος (ἀνοικτός), — fendu ; || — ξηραμ. μικρός, — petit.

βάκαμμα, τό· [διάλ. Καρπάθ.] δάγκαμα, πρόγευμα.

βακίλλιον, τό, καὶ

βάκιλλος, ου, ὁ· λατ. bacelus ἢ baccolus, ἢ baculum, καὶ γαλ. bacille, n. m. βλ. βακτήρια, βακτήριον, βακτηρίδιον.

βακέττα, ἡ· [ξεν.] καὶ βακέττο, vachette, n. f. τὸ δέρμα τοῦ μόσχου, cuir de veau.

βακούφ καὶ ἰδίως βακούφια, vakouf, n. m. λέξις ἀραβικὴ (βάκφ) σημαίνουσα κυριολεκτικῶς ἀφιέρωσιν, ἀφοσίωσιν, ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὰ εὐσεβῆ ἱδρύματα καὶ τὰ εἰς αὐτὰ ἀφιερωμένα κτήματα (καλούμενα κυρίως ἐβκάφ πλησίον τοῦ βάκφ). Ἐν τῷ Ὀθωμανικῷ κράτει βακουφικὰ κτήματα εἶνε τὰ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν διαφόρων μεγάλων τεμενῶν (τζαμίων) τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἢ ἄλλων ἱερῶν πόλεων καὶ μάλιστα τῆς Μέκκας καὶ Μεδινᾶς τεθειμένα διάφορα κτίρια, ἅτινα ἀπαλλάσσονται τῆς ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως ἀμέσου φορολογίας καὶ τῶν ὁποίων οἱ διέποντες τὰ τῆς ἰδιοκτησίας καὶ κληρονομίας κανονισμοὶ ὑπάγονται εἰς ἰδιαιτέρας νομικὰς διατάξεις. Διὰ τὰ βακουφικὰ ἱδρύματα ὑπάρχει ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Κυβερνήσει ἰδιαίτερον ὑπουργεῖον καλούμενον ὑπουργεῖον τοῦ ἐφκάφ.

βάκρινα, [Αἰτωλικὸν ἰδίωμα] προβατίνα μὲ μαῦρον πρόσωπον.

βάκρινα ἢ βάκρινη [διάλ. Λεντεκάδος] ὁ μελανόθριξ μὲν ἐν ὅλῳ τῷ προσώπῳ, λευκόθριξ δὲ ἐν ὅλῳ τῷ ἄλλῳ δέρματι.

βακτηρία, ας, ἡ· ῥάβδος, ἐφ' ἧς στηριζόμεθα, bâton (n.m.) pour s'appuyer; || βακτηρία, ἡ ῥάβδος, canne, n. f. tringle, n. f. βλ. ῥάβδος· || βακτηρία=βάκτρον, tige (n. f.) en métal, συνώνυμον τοῦ verge, n. f. (ἐκ σιδήρου, χαλκοῦ, χάλυβος, ὀρειχάλκου), ἤτοι εὐθὺ μεταλλικὸν τεμάχιον, συνήθως τομῆς κυκλικῆς· || ἔμβαθρος βακτηρία (τορπιλ.), tige à embase ; || τεραγωνικὴ βακτηρία, tige carrée ; || [τορπιλ.] κρατητήριος βακτηρία, tige de stoppage ; || — ἐξαρτήσεως ἢ ἀρτάνη, tige de suspension, βλ. ἐκκρεμὲς (pendule) εἰς ναύκλαστρον Οὐάϊτχετ ; || — πεπλατυσμένη, tige méplate.

βακτήρια, τά· βλ. βακτήριον, τό.

βακτηριαιμία, ας, ἡ· bactériémie, n. f. (ἡ ἐτυμολογικὴ ὀρθογραφία ἔδει νὰ ἦτο bactérihémie), [ἰατρ.] ἡ παρουσία παθογόνων βακτηρίων ἐν τῷ αἵματι, présence de bactéries pathogènes dans le sang. Δέον νὰ διακρίνωσι τὴν ὁμαλὴν βακτηριαιμίαν (bactériémie normale=λανθάνων μικροβισμός, microbisme latent, ἢ βακτηρισμός, bactérisme, ἀπὸ τὴν ἀληθῆ βακτηριαιμίαν (bactériémie vraie), ἥτις συμπίπτει πάντοτε μὲ ὡρισμένην παθολογικὴν κατάστασιν.

βακτηρίδιον, ου, τό· bacille, n. m. [μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα], βλ. βακτήριον· || βακτηρίδια ὀξυάντοχα, bacilles acidorésistants, ἀντέχοντα εἰς τὰ ὀξέα· || βακτηρίδια ἀερόβια, bacilles aérobies, τὰ ζῶντα ἐν τῷ ἀέρι· || — ἀναερόβιον, bacille anaérobie, τὸ μὴ ζῶν ἐν τῷ ἀέρι· || — ἄσπορον, bacille asporogène; || — κακοήθους οἰδήματος, vibrion septique.

βακτηριοθεραπεία, ας, ἡ· bactériothérapie, n. f. [ἰατρ.] θεραπεία τῶν ἀσθενειῶν διὰ τῶν βακτηρίων ἢ τῶν ἐξ αὐτῶν παραγομένων, traitement des maladies par les bactéries ou leurs produits.

βακτηριολογία, ας, ἡ· bactériologie, n. f. [ἰατρ. μέρος τῆς μικροβιολογίας πραγματευόμενον περὶ τῶν βακτηρίων καὶ βακτηριωδῶν, partie de la microbiologie qui a trait aux bactéries, aux bactériacées.

βακτηριολογικός, ή, όν· bactériologique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν βακτηριολογίαν, qui a rapport à la bactériologie.

βακτηριολόγος, ου, ὁ· bactériologue, n.m. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν βακτηριολογίαν, qui s'occupe de la bactériologie.

βακτήριον, τό· bactérie, n. f. bactère, n. m. βάκιλλος, bacille, n. m. καλοῦνται οὕτως ὄντα φυτικά, μικροσκοπικά, ὑψίστης σημασίας δι' ἅπαντα τὸν ἐνόργανον κόσμον, τασσόμενα πρότερον μὲν εἰς τοὺς μύκητας, νῦν δὲ εἰς τὰς ἀτελεστάτας βαθμίδας τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, εἰς τὰ Σχιζόφυτα. Βακτήρια καὶ βακτηρίαι [μικροβιολογία ἰατρ. Σάββα], καὶ δὴ εἰς τὴν 6' ὑποδιαίρεσιν αὐτῶν, τοὺς Σχιζομύκητας. Τῶν βακτηρίων τὸ ὄνομα ἐλήφθη ἐκ τῆς ἐπιμήκους, κυλινδρικῆς καὶ ῥαβδοειδοῦς μορφῆς, ἣν ἔχουσι πολλὰ ἐξ αὐτῶν· ἄλλα βακτήρια ἔχουσι μορφὴν κοκκώδη, ἄλλα ἑλικοειδῆ. Ἕνεκα τῆς ῥαβδοειδοῦς αὐτῶν μορφῆς ὠνομάσθησαν καὶ Βάκιλλοι (ἐκ τοῦ λατ. bacillum ὑποκορ. τοῦ baculum=ῥάβδος). Ἡ τελευταῖον ὑπὸ τῶν Γάλλων προταθεῖσα καὶ ἐν Ἑλλάδι ἱκανῶς διαδοθεῖσα λέξις μικρόβια εἶνε ὄχι μόνον μορφολογικῶς καὶ βιολογικῶς ἀλλὰ καὶ γλωσσικῶς ἄνευ ἐννοίας. Τὰ βακτήρια εἶνε κύτταρα κυλινδρικὰ ἢ στρογγύλα, σπανίως ἀτρακτοειδῆ, ἔχοντα μῆκος περὶ τὸ 1000 τοῦ χιλιοστο-

μέτρου ἢ καὶ ὀλιγώτερον, πλάτος δὲ τὸ 1/2 ἢ τὸ 1/3 περίπου τοῦ μήκους. § βακτήριον, bactérium, n. m. bactérie, n. f. [βοτ.] ὀνομασία δοθεῖσα εἰς τὰ βακτηρίδια (nom donné aux bactéries) ὅταν ταῦτα ἔχουσι κυλινδρικὸν ῥαβδοειδὲς σχῆμα καὶ εἰσὶ βραχέα καὶ διακεχωρισμένα ἢ ἡνωμένα τὸ πολὺ ἀνὰ τέσσαρα.

βακτηριομετρία, ἡ· baculométrie, n. f. ἐν τῇ μετρολογίᾳ καλεῖται οὕτω πρόχειρος μέθοδος πρὸς μέτρησιν ὕψους ἢ μήκους τῇ βοηθείᾳ βακτηριῶν (κανόνων, ῥάβδων).

βακτηριοπορφυρίνη, ης, ἡ· bactériopurpurine, n. f. [μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα].

βακτηριοπρωτεΐνη, ης, ἡ· bactérioprotéine, n. f. [μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα].

βακτηρισμός, οῦ, ὁ· bactérisme, n. m. λανθάνουσα βακτηριαιμία (bactériémie latente) τοιαύτη, ὥστε τὰ παθογόνα βακτήρια (bactéries pathogènes) ἐνυπάρχουσιν ἐν τῷ αἵματι χωρὶς νὰ ἐπιφέρωσιν εἰσέτι ἐν τῷ ὀργανισμῷ διαταράξεις ἢ χαρακτηριστικὰ συμπτώματα, βλάβας ἢ ἀλλοιώσεις· βλ. βακτηριαιμία.

βακτηριώδη, τά· bactériacées, n. f. pl. [βοτ.] οἰκογένεια τῆς τάξεως τῶν φυκωδῶν, famille de la classe des algues, ἧς τὰ κυριώτερα γένη εἶνε τὸ βακτήριον (bactérium), τὸ βακτηρίδιον (bacillus), ὁ λεπτόθριξ (leptothrix), κτλ. Συνών. bactériacées καὶ bactériens, n. m. pl. || [οὐσ.] βακτηριῶδες, un bactérien.

βακτροδιωστήρ, ῆρος, ὁ· tige-bielle, n.f. (μηχ.) τὸ χρησιμεῦον ὡς βάκτρον (tige) καὶ διωστὴρ (bielle) συνάμα.

βάκτρον, ου, τό· ῥάβδος, βακτηρία, στήριγμα (λατ. baculum), bâton, n.m. pour s'appuyer. § [μηχ.] βάκτρον, tige, n. f. ῥάβδος εὐθεῖα καὶ κυλινδρικὴ ἐκ χάλυβος, σιδήρου ἢ ὀρειχάλκου, πλήρης ἢ κοίλη ἐσωτερικῶς, κινουμένη εὐθυγράμμως καὶ παλινδρομικῶς ἐντὸς ὀπῆς ἢ εὐθυντηρίας τινός, χρησιμεύουσα εἰς τὸ νὰ μεταδίδῃ τὴν κίνησιν κινουμένου τεμαχίου μηχανῆς μεθ' οὗ συνδέεται, εἰς ἄλλο τεμάχιον· τὰ βάκτρα ἀναλόγως τοῦ τεμαχίου μεθ' οὗ συνδέονται καὶ τῆς ἐνεργείας των λαμβάνουσι διαφόρους ὀνομασίας· || — τοῦ ἐμβόλου, tige du piston, εἶνε τὸ συνδεόμενον μετὰ τοῦ σώματος τοῦ ἐμβόλου (corps du piston) καὶ μεταδίδον τὴν παλινδρομικὴν κίνησιν τούτου εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς μηχανῆς· || — ἐκκέντρου, tige d'excentrique ; || — παραλληλογράμμου, tige de parallélogramme ; || — ἀτμοσύρτου, tige du tiroir ; || — πλῆρες, tige massive ; || — κοῖλον ἢ αὐλακωτόν, tige creuse. § γενικῶς βάκτρον, tige, n.f. καλεῖται ἡ ῥάβδος, bâton ; ὁ καυλός, ὁ μίσχος, καὶ ἐνίοτε ὁ στῦλος (ἀναλόγως τῷ πράγματι).

βακτροφόρος, ος, ον· ὁ φέρων βάκτρον, qui porte un bâton, une tige.

βακχεία, ας, ἡ· bacchanale, n. f. θορυβώδης κραιπάλη, ταραχῶδες ξεφάντωμα.

βακχεύω, μέλ. εύσω, bacchanaliser, ὀργιάζω, μεθοκοπῶ.

βάκχη, ης, ἡ· πληθ. βάκχαι, αἱ· θηλ. τοῦ Βάκχος· bacchante, n. f. αἱ θήλειαι δαίμονες τοῦ διονυσιακοῦ θιάσου καὶ αἱ ἱέρειαι τοῦ Θεοῦ, αἱ τῶν διονυσιακῶν ὀργίων μυσταγωγοί.

βακχικός, ή, όν· bachique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βάκχον, ὁ ἐνθουσιῶν, transporté ; ὁ μαινόμενος, frénétique ; furieux, euse ; || — στίχος, vers bachique.

βακχίς, ίδος, ἡ· καὶ βάκχη, bacchante, n. f. ἡ ἱέρεια τοῦ Βάκχου· βλ. βάκχη· || —, bacchide, n. f. γένος διπτέρων ἐντόμων.

Βάκχος, ου, ὁ· Bacchus, ὁ θεὸς Βάκχος ἢ Διόνυσος.

βάλαθρο, [διάλ. Κύμης] (βλ. **βάραθρον**)· χάσμα γῆς, ῥῆμα βαλαθρώνου καὶ ἔν τισι χωρίοις βαθρακώνου=ῥίπτω εἰς βάραθρον.

βαλανεία, ας, ἡ· balnéation, n. f. ἡ λοῦσις, τὸ λούεσθαι, τὸ λαμβάνειν λουτρόν, action de prendre un bain ; ἢ τὸ λούειν τινά, action de donner un bain. Ἡ λέξις balnéation εἶνε κυρίως ἐν χρήσει δι' ὁδηγίας τῆς χρήσεως τῶν θεραπευτικῶν λουτρῶν, εἰς ἃ περιλαμβάνονται τὰ ἰαματικὰ ὕδατα καὶ τὰ θαλάσσια λουτρά.

βαλανειογραφία, ας, ἡ· balnéographie, n. f. ἐπιστήμη τῆς ἐφαρμογῆς τῶν λουτρῶν εἰς τὴν θεραπευτικήν, science de l'application des bains à la thérapheutique ; ἡ περὶ τῶν λουτρῶν πραγματεία.

βαλανειογραφικός, ή, όν· balnéographique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὰ λουτρὰ ἢ μὲ τὴν βαλανειογραφίαν, qui a rapport aux bains ou à la balnéographie ; || μελέται βαλανειογραφικαί, études balnéographiques.

βαλανειογράφος, ου, ὁ· balnéographe (βαλανεῖον, λατ. balneum=λουτρόν, bain, καὶ γράφω, écrire), n. m. συγγραφεὺς εἰδικῶν πραγματειῶν (συγγραφῶν) ἐπὶ τῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν, auteur d'écrits spéciaux sur l'usage des bains.

βαλανειοθεραπεία, ας, ἡ· (βαλανεῖον, λατ. balneum καὶ θεραπεία) balnéothérapie, n. f. θεραπεία διὰ μεθοδικῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν, traitement par l'emploi méthodique des bains.

βαλανειοθεραπευτικός, ή, όν· balnéothérapique, adj. ὁ ἔχων σχέσιν πρὸς τὴν διὰ τῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν θεραπείαν, qui a rapport au traitement par l'emploi des bains ; || μέθοδος βαλανειοθεραπευτική, méthode balnéothérapique.

βαλανειολογία, ας, ἡ· balnéologie (βαλανεῖον, λατ. balneum καὶ λόγος, discours), n. f. πραγματεία περὶ λουτρῶν, traité des bains, ἤτοι ἡ περιγραφὴ τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων, τῆς χημικῆς συνθέσεως καὶ τῶν θεραπευτικῶν ἰδιοτήτων αὐτῶν.

βαλανειολογικός, ή, όν· balnéologique, adj. ὁ πραγματευόμενος περὶ τῶν λουτρῶν, qui traite des bains ; || σύγγραμμα, ἄρθρον, φυλλάδιον βαλανειολογικόν, ouvrage, article, brochure balnéologique.

βαλανεῖον, ου, τό· τὸ λουτρόν, bain, n.

m. (λατ. balneum), ὁ τόπος ἐν ᾧ λούονται οἱ ἄνθρωποι καὶ τὸ πρὸς τοῦτο χρησιμεῦον ὕδωρ.

βαλανειοτεχνία, ας, ἡ· (βαλανεῖον, λατ. balneum καὶ τέχνη, art), balnéotechnie, n. f. ἰατρικὴ θεωρία ἐπὶ τῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν, théorie médicale à l'usage des bains, ἤτοι ἡ βαλανευτικὴ τέχνη, la science balnéaire; ἡ τοῦ βαλανείου τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ἑτοιμάζειν τὰ λουτρά· βλ. καὶ **λουτρικός.**

βαλανειοτεχνικός, ή, όν· balnéotechnique, [ἰατρ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν βαλανειοτεχνίαν, qui a rapport à la balnéotechnie, ἤτοι ὁ βαλανευτικός, ἀφορῶν τὸ βαλανεῖον· ‖ γνώσεις βαλανειοτεχνικαὶ (ἢ βαλανευτικαί), connaissances balnéotechniques.

βαλανευτικός, ή, όν· balnéatoire. adj. ὁ βασιζόμενος ἐπὶ τῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν, qui est fondé sur l'emploi des bains; ‖ θεραπευτικὴ βαλανευτική, thérapeutique balnéatoire; βλ. καὶ **λουτρικός·** § **βαλανευτικός,** ή, όν· βλ. **βαλανειοτεχνικός·** ‖ βαλανευτικὴ τέχνη, βλ. **βαλανειοτεχνία.**

βαλανηφόρος, ος, ον· glandifère, adj. [βοτ.] ὁ φέρων, ὁ καρποφορῶν, παράγων βαλάνους, qui porte, qui produit des glands. § βαλανηφόρα, τά· balanifères, n. m. pl. [βοτ.] ὀνομασία τῆς οἰκογενείας τῶν εἰδῶν ἅτινα παράγουσιν ὡς καρπὸν βαλάνους (qui ont pour fruit des glands), ὅπως εἶνε ἡ δρῦς (chêne). § —, ος, ον· [βοτ.] ὁ φέρων βαλάνους, qui porte des glands.

βαλανηφάγος, ος, ον, καὶ βαλανοφάγος, glandivore, adj. ὁ τρεφόμενος διὰ βαλάνων, qui se nourrit de glands; ‖ [οὐσ.] βαλανηφάγον, un glandivore; τὰ βαλανηφάγα (ζῷα), les glandivores; ‖ ὁ χοῖρος εἶνε βαλανηφάγον, le cochon est glandivore. § —, balanophage (βάλανος, gland καὶ τρώγω, manger), adj. ὁ τρεφόμενος διὰ βαλάνων, qui se nourrit de glands; ‖ πτηνὰ βαλανηφάγα, oiseaux balanophages.

βαλανίδι, τό· [δημ.] (καρπὸς) καὶ **βαλάνιον,** βάλανος δρυός, gland, n.m. συνηθ. vélanède, n. f. vallonée. n.f. καὶ τὸ φαγώσιμον, faine, n.f.

βαλανιδιά, ἡ· ἡ δρῦς, υός, chêne, n. f. βλ. δρῦς εἰς ξύλον, bois.

βαλάνιον, ου, τό· glandule, n. f. μικρὰ βάλανος, petite glande; ‖ τὰ βαλάνια τοῦ ἐλελισφάκου, les glandules de la sauge.

βαλανῖτις, ιδος, ἡ· balanite, n. f. φλόγωσις (inflammation) τοῦ ἐπικαλύπτοντος τὴν βάλανον ἱστοῦ καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πόσθης. Ἡ βαλανῖτις εἶνε ἁπλῆ (balanite simple) ἢ βαλανοποσθῖτις, βλ. λέξιν.

βαλανοδόκη, ης, ἡ· gâche, n. f. βλ. συρτοδόκη.

βαλανοειδής, ής. ές· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς βαλάνου, qui a la forme d'un gland; en forme de gland; glandiforme, adj. § —, ής, ές, balanide, n. m. ὀνομασία διδομένη εἰς καρποὺς περιλαμβανομένους ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς ἐντὸς ἀκανθωτοῦ περικαλύμματος (κελύφους) (involucre épineux). Τοιοῦτοι εἰσὶν οἱ καρποὶ τῆς φηγοῦ (hêtre) καὶ τῆς καστανέας (châtaignier).

βαλανολογία, ας, ἡ· glandée, n. f. ἡ συγκομιδὴ τῶν βαλάνων, récolte de glands; ‖ ἄφθονος βαλανολογία, une glandée abondante; ‖ εἰς βαλανολογίαν, à la glandée, ἤτοι εἰς συγκομιδήν, εἰς ἀναζήτησιν βαλάνων, à la recolte, à la recherche des glands.

βαλανοποσθῖτις, ἡ· balano-posthite, n. f. φλεγμονὴ τῆς βαλάνου καὶ τῆς πόσθης (inflammation de la membrane du gland et du prépuce), ἰδίᾳ τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτῆς πετάλου, χαρακτηριζομένη διὰ καύσεως, θερμότητος, κνησμοῦ καὶ ἐκκρίσεως βλεννοπυώδους ὕλης.

βαλανορραγία, ας, ἡ· balanorragie, n. f. [ἰατρ.] βλεννώδης ἔκκρισις ἐκ τῆς βαλάνου, écoulement muqueux qui a son siège au gland.

βαλανορραγικός, ή, όν· balanorragique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν βαλανορραγίαν, qui a rapport à la balanorragie.

βαλανόρροια, ας. ἡ· balanorrhée, n. f. [ἰατρ.] συνών. τοῦ **βαλανορραγία.**

βαλανορροϊκός, ή, όν· balanorrhéique. adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν βαλανόρροιαν, qui a rapport à la balanorrhée.

βάλανος, ἡ, καὶ ὁ· ὁ καρπὸς τῆς δρυός, τὸ βαλανίδι, gland, n. m. καὶ ἐνίοτε καὶ αὐτὴ ἡ δρῦς, chêne, n. f. καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἔχον τὸ σχῆμα τῆς βαλάνου, gland. § —, ἡ· olive, n. f. κοινῶς ἡ ἐληά· κομβίον, στρόφιγξ, κόσμημα (ornement) ἢ γλυφή, ᾠοειδοῦς σχήματος· ‖ — ξυλίνη, olive en bois; βλ. χαλινίσκος ποτιστήριος· ‖ — ἕλξεως, olive de tirage. § —, ἡ· pêne, n. m. κοινῶς τὸ γλωσσίδι, τῆς κλειδωνιᾶς· τὸ σιδήριον ὅπερ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ σώματος (palastre) τοῦ κλείθρου διὰ τῆς περιστροφῆς τῆς κλειδὸς καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν **βαλανοδόκην** (gâche) καὶ οὕτω κλειδώνει ἡ θύρα· βλ. **κλεῖθρον,** fermeture καὶ serrure; ‖ **βάλανος μετ' ἐλατηρίου,** pêne à demi-tour ou à ressort; ἤτοι βάλανος ἐφ' ἧς ἐνεργεῖ διηνεκῶς ἐλατήριόν τι καὶ κρατεῖ τὴν θύραν πάντοτε κεκλεισμένην, ἵνα δὲ ἀνοιχθῇ αὕτη, δέον εἴτε νὰ ἐνεργήσωσι διὰ τῆς κλειδός της, εἴτε νὰ ἕλξωσι κομβίον τι εὑρισκόμενον ἐξωτερικῶς τοῦ **σώματος (κουτί) τοῦ κλείθρου** (palastre) καὶ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς βαλάνου· ‖ **ἀκινητοῦσα βάλανος,** pêne dormant, ἥτις κινεῖται μόνον τῇ ἐνεργείᾳ τῆς κλειδός· ‖ **βάλανος μετὰ τροχίσκου,** pêne à pignon, εἶνε βάλανος κινουμένη διὰ μικροῦ τινος τροχίσκου εὑρισκομένου ἐντὸς τοῦ σώματος τοῦ κλείθρου. § **βάλανος** [ἀνατομ.] gland, n. m. 1) **βάλανος,** τὸ ἄκρον τοῦ χαυλοῦ (τοῦ πέους ἢ τοῦ στήματος, extrémite de la verge; ἡ ἀποτελοῦσα τὴν κεφαλὴν τοῦ χαυλοῦ ἀπότομος τῆς σηραγγώδους μοίρας τῆς οὐρήθρας κωνοειδὴς διόγκωσις, ἧς ἡ μὲν ἐλευθέρα κορυφὴ φέρει σχισμήν, τὸ ἔξω στόμιον τῆς οὐρήθρας, ἡ δὲ βάσις προσφύεται τῷ προσθίῳ ἄκρῳ τῶν σηραγγωδῶν τοῦ χαυλοῦ σωμάτων καὶ περιστρέφεται ὑπὸ ἐξωδηκότος καὶ προέχοντος χείλους,

τῆς στεφάνης τῆς βαλάνου, ἧς ὄπισθεν κεῖται κυκλοτερὴς αὖλαξ, ὁ αὐχὴν τῆς βαλάνου ἢ τοῦ καυλοῦ περιέχων ἀδένας, ὧν τὸ ἔκκριμα μιγνύμενον μετ' ἐπιθηλιακῶν κυττάρων ἀποτελεῖ τὸ σμῆγμα. Ἡ βάλανος καλύπτεται μᾶλλον ἢ ἧττον τελείως ὑπὸ ἐνδιπλώσεως τοῦ δέρματος, τῆς ἀκροποσθίας, ἥτις κατὰ τὴν κατωτέραν ἐπιφάνειαν σχηματίζει πτυχήν, τὸν χαλινὸν τῆς ἀκροποσθίας. 2) Βάλανος τῆς κλειτορίδος· τὸ πρόσθιον ἄκρον τῆς κλειτορίδος, gland du clitoris. § — (ὅπλου. πυροβόλου), bouton, n. m. || ἡ — τοῦ πυγαίου ἢ ἐπίσφαιρον, bouton de culasse (d'un canon). καλεῖται τὸ ἐξέχον σφαιρικὸν τμῆμα εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τῶν παλαιῶν ἐμπροσθογόμων πυροβόλων· || ἡ βάλανος τοῦ οὐραίου (ὅπλου τινός), bouton de culasse (d'un fusil); || εἱλικωμένη βάλανος, bouton fileté, πρὸς κοχλίωσιν τῆς κάννης τοῦ ὅπλου ἐπὶ τῆς θήκης τοῦ οὐραίου (boite de culasse)· βλ. κάννα εἰς τυφέκιον πεζικοῦ προτύπου 1874, gras. § θαλάσσιος βάλανος, gland de mer, συνώνυμον τοῦ balane καὶ cravan, n. m. κογχύλιον ἐπικαθήμενον τῆς γάστρας τῶν μὴ ἐπιχαλκωμένων πλοίων.

βαλανοτομία, ας, ἡ· abatture, n. f. (des glands), καλεῖται ἐν τῇ δασονομικῇ ὁ ῥαβδισμὸς τῶν δένδρων ὅπως καταπέσῃ ὁ καρπός, ἤτοι action d'abattre les fruits des arbres.

βαλανότοπος, ου, ὁ· glandage, n. m. ὁ τόπος, τὸ μέρος ἔνθα συνάζουσι τὰς βαλάνους.

βαλανοφάγος, ος, ον· ὁ τρώγων ἢ τρεφόμενος μὲ βαλάνους, qui mange des (se nourrit de) glands (des faînes); glandivore; balanophage; βλ. καὶ βαλανηφάγος.

βαλάντιον, ου, τό· τὸ θυλάκιον ἐν' ᾧ ἔθετον οἱ ἀρχαῖοι ὅσα χρήματα ἔφερον ἐπάνω των, bourse, n. f. ἐξήρτᾶτο ἀπὸ τοῦ τραχήλου διὰ σειριδίου, τὸ ὁποῖον ἀπέκοπτον οἱ κλέπται, ὅθεν βαλαντιοτομέω, βαλαντιοτόμος· || λύω τὸ βαλάντιον, délier (ouvrir) la bourse; || βαλάντιον λέγεται ἐνίοτε τὸ χρηματοφυλάκιον, porte-monnaie, n. m. || βαλάντιον (οἰκονομιῶν), ἀποταμίευμα, boursicaut ἢ μᾶλλον boursicot, n. m. (μικρὸν βαλάντιον, petite bourse), ἤτοι χρηματικὸν ποσὸν ἀποταμιευόμενον ἐξ οἰκονομιῶν, κοινῶς κομπόδεμα.

βαλαντιοτομέω-ῶ, τέμνω, κόπτω τὸ βαλάντιόν τινος, couper des bourses, ἢ κλέπτω ἐπιτηδείως καὶ πανούργως χρήματά τινος, voler· βλ. βαλάντιον.

βαλαντιοτόμος, ος, ον· ὁ τέμνων τὸ βαλάντιόν τινος καὶ κλέπτων τὰ ἐν αὐτῷ χρήματα, coupeur de bourses; ὁ χρηματοκλέπτης, voleur (d'argent), filou, n.m. δημωδῶς voleur à la tire; καὶ ἀγγλιστὶ pick-pocket.

βαλαντιόφθαλμος, ος, ον· balantiophtalme [ὀρθοτ. balantiophthalme], adj. ὁ ἔχων τὰ βλέφαρα κρεμάμενα ἐν εἴδει θύλακος, qui a les paupières pendantes en formant une bourse ou poche.

βαλαντόνου, [διάλ. Κύμης] στενοχωροῦμαι ὑπὸ μεγάλης θερμότητος ἢ στενοχωρίας τινὸς = σκάζω «βαλάντωσε ἀπὸ τὸν ἥλιο» βλ. καὶ βαλαντόνω.

βαλαντόνω, μέλ. ώσω [δημ.] πνευστιῶ, ἀσθμαίνω (ἀπὸ κόπον), s'essouffler; haleter; ἀποκάμω, n'en pouvoir plus. § — [διάλ. Ἠπείρ.] ἐκμαίνω τινὰ ἔρωτι, raffoler.

βαλάντωμα, τό· [δημ.] τὸ πνευστιᾶν, ἀσθμαίνειν, essoufflement, n. m.

βαλαυστιοειδές, τό· à balustre· βλ. καὶ βαλαύστιον.

βαλάουρον, τό· [διάλ. Καρπάθου] δι' οὗ καταθραύονται αἱ βῶλοι τοῦ ὀργωθέντος ἀγροῦ, ἡ βωλοκόπος.

βαλαρίζου, [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] σκαλίζω.

βαλαύστιον, τό· balustre, n. m. τὸ ἄνθος τῆς ἀγρίας ῥοιᾶς, fleur de grenadier sauvage; βλ. στυλὶς (balustre) λατ. balaustium.

βαλαυστιοσειρά, ᾶς, ἡ· balustrade, n.f. καλεῖται οὕτως τὸ κιγκλίδωμα (balustrade) ὅταν αἱ κιγκλίδες (στυλίδες) αὐτοῦ ἔχωσι τὸ σχῆμα βαλαυστίου (balustre). Κατασκευάζουσι κιγκλίδας ἢ βαλαυστιοσειρὰς ἐκ λίθου, μαρμάρου, σιδήρου ἢ ξύλου, ταύτας δὲ τιθεῖσι πανταχοῦ ἔνθα εἶνε ἀνάγκη νὰ τεθῇ ὑπέρεισμά τι ἢ περίφραγμα· π. χ. εἰς ἀνοίγματα παραθύρων, εἰς περιφράγματα ἐξωστῶν, κτλ.

βαλαυστόω-ῶ, μέλ. ώσω, κιγκλιδόω, καγκελλόω, balustrer.

βαλβίς, ῖδος, ἡ· τὸ σημεῖον ἐξ οὗ ἔτρεχον οἱ δρομεῖς, point ou marche d'où partaient ensemble les courreurs; ἤτοι τὸ σχοινίον ὅπερ διατέταται (ὃ καλεῖται βαλβὶς) ἵνα ἐντεῦθεν ἐκδράμωσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι, la barrière (de la lice); l'entrée (de la carrière); ἡ ἀρχή, le début; ἡ ἀφετηρία, le point de départ. § [ἱππευτ.] —, barre, n. f. ou barrière, n. f. (βλ. καὶ φραγμός)· ἐν τῇ ἱππευτικῇ καλεῖται οὕτως ἡ δοκὸς ἥτις χρησιμεύει ἐν τῷ ἱππευτηρίῳ ὡς τεχνητὸν κινητὸν κώλυμα πρὸς ἄσκησιν τοῦ ἵππου εἰς τὸ πήδημα· || σταθερὰ ἢ ἀκίνητος βαλβίς, barre fixe, καὶ κινητὴ ἢ συρτὴ βαλβίς, barre mobile, ὁπόταν δυνατὸν νὰ συμπαρασυρθῇ παρὰ τοῦ ἵππου· || ὑπερπηδᾶν τὴν βαλβῖδα, sauter à la barre; || τὸ τεχνητὸν ἐν τοῖς ἱπποδρομίοις κώλυμα καλεῖται barre blanche; § [ἀνατ.] βαλβίς, valvule, n. f. ἐνδίπλωσις προβάλλουσα ἐντὸς ἀγωγῶν ἢ σωλήνων τοῦ σώματος. § βαλβίς, valve ou valvule, n. f. λέξις ἀγγλικὴ καθιερωθεῖσα ἐν τῇ γαλλικῇ γλώσσῃ καὶ οὖσα συνώνυμος τῆς λέξεως clapet. n. m. βλ. ἐπιγλωττίς. || βαλβῖδες ἐλαστικαί, valves en caoutchouk. § [ναυτ.] βαλβὶς τῆς καθόδου, surbau (n. m.) ou hiloire d'écoutille, κοινῶς ἡ κάσσα τοῦ κουβουσιοῦ· ξύλινον πλαίσιον περιβάλλον τὴν κάθοδον πανταχόθεν καὶ ὑπερέχον τοῦ καταστρώματος, πρὸς παρεμπόδισιν τῆς εἰσαγωγῆς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ πλοίου τῶν ἐκ τῆς πλύσεως ἢ ὁπωσδήποτε ἄλλως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος συσσωρευομένων ὑδάτων.

βαλεριανή, ἡ· valériane, n. f. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ναρκωδῶν· βλ. νάρδος.

Βαλῆς, λέξις ἀραβικὴ σημαίνουσα διοικη-

τήν, ἐπίτροπον, ἤτοι ἐπίτροπον τῆς ἀρχῆς, ἐν δὲ τῇ πολιτικῇ γλώσσῃ τοῦ Τουρκικοῦ κράτους τοπάρχην, ὡς δὲ νῦν διωργανώθησαν τὰ τῆς διοικήσεως καὶ τῶν νομαρχιῶν, νομάρχην, (ἐξ οὗ καὶ ἡ **νομαρχία** ἢ **γενικὴ διοίκησις**, gouvernement, καλεῖται **βιλαγέτ**). Ἐν Τουρκίᾳ συνήθως οἱ βαλῆδες τῶν μεγάλων νομῶν ἔχοντες πάντοτε τὸν βαθμὸν τοῦ πασσᾶ, συνήθως δὲ καὶ τοῦ μουδίρου καὶ βεζίρου, καλοῦνται **Βαλῆ πασσᾶδες**. Ἡ λέξις οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ παρ' Αἰσχύλῳ Βαλὴν ἢ Βαλλὴν=ἡγεμών, ὅπερ εἶνε ὄνομα ἀρχαῖον φρυγικὸν σημαῖνον βασιλέα· || ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ Βαλῆς, son Excellence le gouverneur.

βαλιδέ, Validé, n. f. λέξις ἀραβικὴ σημαίνουσα μητέρα (θηλ. τύπος τοῦ βαλίδ=γεννήτωρ). **Βαλιδὲ σουλτὰν** καλεῖται ἡ μήτηρ τοῦ Σουλτάνου, φέρουσα καὶ τὴν προσωνυμίαν τῆς Αὐτῆς Ὑψηλότητος καὶ ἀσκοῦσα μεγίστην ἐπιρροὴν εἰς τὰ τοῦ κράτους, ἔχουσα δὲ καὶ ἰδιαίτερον εἰσόδημα, προερχόμενον ἄλλοτε ἐξ ὁλοκλήρων ἐπαρχιῶν τοῦ κράτους, αἵτινες ἦσαν τιμάρια τῆς Βαλιδέ.

βαλιδόλη, ἡ· validol, n. m. ἄριστον ἀναληπτικόν, ἀνθυστερικόν, ἀντινευρασθενικὸν καὶ στομαχικὸν φάρμακον· ἐξαίρετον κατὰ τῆς ναυτίας τῆς θαλάσσης.

βαλίζα, ἡ· [δημ.] valise, n.f. ἤτοι ὁ μάρσιπος.

βαλίος, ὁ· Balius, n. m. εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως καθ' Ὅμηρον ἀθάνατος γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ποδάργης καὶ τοῦ Ζεφύρου.

βαλιστῖτις, ἡ· balistite, n. f. ἰταλικὴ ἄκαπνος πυρῖτις χρησιμεύουσα διά τε τὰ πυροβόλα καὶ ὅπλα· βλ. καὶ **πυρῖτις ἄκαπνος**.

βαλίστρα, ας, ἡ· martinet, n. m. εἶδος μικροῦ καταπέλτου τῶν ἀρχαίων δι' οὗ ἔβαλον λίθους.

βαλλερίτης, ὁ· vallerit, n. m. ὀρυκτὸν ἔχον τὸ χρῶμα τοῦ μαγνητικοῦ σιδηροπυρίτου καὶ χαρασσόμενον διὰ τοῦ ὄνυχος. Ἐμπεριέχει ἔνθειον χαλκὸν καὶ σίδηρον, ὀξείδιον σιδήρου μαγνησίαν καὶ ὕδωρ.

βαλλίζω, μέλ. ίσω, τῇδε κἀκεῖσε φέρω τὰ σκέλη ἢ τοὺς πόδας, σκιρτῶ, χορεύω (νεοελ.) valser.

βαλλισμός, οῦ, ὁ· τὸ βαλλίζειν, χορεύειν, valse, n. f.

βαλλιστρίδιον, τό· arbalétille, n. f. μικρὰ βαλλιστρίς.

βαλλιστριδοφόρος, ὁ· arbalétrier, n. m. στρατιώτης φέρων βαλλιστρίδα.

βαλλιστρίς, ίδος, ἡ· arbalète, n. f. ὅπλον ἐν χρήσει κατὰ τὸν μεσαίωνα, συγκείμενον ἀπὸ μικρόν τι τόξον εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ὁποίου ἐτανύετο χορδή. Εἰς τὸ μέσον ὑπῆρχε κορμὸς ξύλινος (fût ou arbrier) φέρων αὔλακα ἐφ' οὗ ἐτίθετο τὸ βέλος (trait).

βάλλος, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] μόνορχις, ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὄρχιν.

βάλλω, μέλ. βαλῶ, παρατ. ἔβαλλον, ἀόρ. ἔβαλον καὶ μέσ. ἐβαλόμην, παρακ. βέβληκα, παθ. παρακ. βέβλημαι, παθ. ἀόρ. α'. ἐβλήθην· ἡ νεωτέρα σημασία τοῦ βάλλω=βάζω, τοποθετῶ, θέτω, κτλ. βλ. βάζω· || βάλλω, θέτω, mettre; || — στὸ πέλαγος [ναυτ.], mettre en mer, ἐξανάγω (πλοῖον), ἤτοι ἐκπλέω τοῦ λιμένος καὶ διευθύνομαι πρὸς τὸ πέλαγος· || βάλλω σκουλαρίκι [ναυτ.], estroper, βλ. τροπόω-ῶ· || — εἰς τάξιν, mettre en ordre, arranger, τακτοποιῶ· || — τὰ χρήματα εἰς τὸν τόκον, placer, faire valoir son argent; || — βάσιν εἰς τοὺς λόγους τινός, compter sur, βασίζομαι ἐπί· || — ἐμπρὸς ἐργασίαν, entreprendre, ἐπιλαμβάνομαι ἐργασίας τινός· || — (τοποθετῶ) ράχιν μὲ ράχιν, adosser. § ἡ ἀρχαία σημασία ἐνεργ. ἐξακοντίζω, lancer; ῥίπτω, κοινῶς ῥίχνω, tirer; (ἐπὶ ὅπλων) ἀφίημι, projecter, projeter, βλ. βολή, tir; ἐπιτυγχάνω εἰς τὸ κτύπημα, κτυπῶ μακρόθεν, atteindre ou frapper en jettant; || — ἐπὶ σκοπόν, tirer à la cible, κοινῶς τραβῶ ἢ ῥίχνω στὸ σημάδι· || — σφαίρας πεπυρωμένας, tirer à boulets rouges; || — ἐποστρακιστικῶς, tirer à ricochet; || — βάλλω πυραύλους, tirer des fusées; || βάλλω, lancer, ἐκσφενδονίζω, ἐξακοντίζω, ἤτοι θέτω τι εἰς κίνησιν διὰ μηχανήματος, ὅπλου ἢ τῆς χειρός· π. χ. βλῆμα (διὰ τοῦ ὅπλου ἢ πυροβόλου), λίθον (διὰ τῆς σφενδόνης), κτλ. || — ἐκ τοῦ σύνεγγυς, tirer un coup de fusil à bout portant, οὕτως ὥστε τὸ στόμιον τοῦ ὅπλου νὰ ἦνε ἐγγύτατα τοῦ βαλλομένου ἀντικειμένου· || βάλλω (ὅρος βολῆς) battre, ἤτοι διευθύνω τὰς βολὰς τοῦ πυροβόλου, ὅπλου, κτλ. καθ' ὡρισμένου σημείου ἢ ἐδαφικῆς ἐκτάσεως· || βάλλω πλαγίως (λοξῶς), πλαγιοβάλλω, battre d'écharpe; βλ. καὶ πυροβολεῖον λοξῆς βολῆς· || [ναυτ.] βάλλειν ἐπὶ δίωξιν, battre en chasse, ἤτοι τὸ πυροβολεῖν κατ' ἐχθρικοῦ καταδιωκομένου πλοίου· || [ναυτ.] βάλλειν ἐπὶ φυγήν, battre en retraite, ἤτοι τὸ πυροβολεῖν κατ' ἐχθρικοῦ πλοίου ὅπερ μᾶς καταδιώκει· || βάλλω κεκρυμμένως, canarder, ἤτοι βάλλω δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ κεκαλυμμένου μέρους.

βάλλων, ουσα, ον· βλ. **πυροβολῶν**.

βαλμᾶς, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου, Αἰτωλ. ἰδίωμα καὶ διάλ. Λευκάδος] ἱπποφορβός, ἱπποβοσκός, ὁ βόσκων τοὺς ἵππους καὶ ἡμιόνους.

βαλσαμικός, ή, όν balsamique, adj. (-za) ὁ ἔχων τὴν φύσιν ἢ τὴν εὐωδίαν τοῦ βαλσάμου, qui a la nature ou l'odeur du baume; ὁ εὐώδης, parfumé, embaumé; || βαλσαμικαὶ ἰδιότητες, propriétés balsamiques. § —, balsamique, ἀναπαυτικός, ἀνακουφιστικός, κατευναστικός, ὁ κατευνάζων τὴν ψυχήν, ὁ ἐπιφέρων αἴσθημα ἡσυχίας, qui calme, qui apaise l'âme, qui produit un sentiment de quiétude.

βαλσαμίνη, ης, ἡ· balsamine, n.f. (προφ. za) τὸ φυτὸν τὸ ἄλλως βούφθαλμον καλούμενον· τύπος τῆς οἰκογενείας τῶν βαλσαμι-νωδῶν.

βαλσαμινώδη, τά· [βοτ.] balsaminées (προφ. za), n. f. pl. οἰκογένεια δικοτυληδόνων ἐχόντων ὡς τύπον τὸ εἶδος βαλσαμίνη.

βαλσαμίτης, ου, ὁ· [βοτ.] balsamite, n.f. (-za), γένος συνανθηλωτῶν φυτῶν ἢ ποῶν εὐωδιαζουσῶν βαλσαμικῶς.

βαλσαμόδενδρον, τό· balsamodendron,

n. m. ἢ balsamée ; balsamier, n. m. (-za) ἢ baumier, n.m. γένος τῆς οἰκογενείας τῶν βυρσερωδῶν ἢ ἀμυριδωδῶν περιλαμβάνον δένδρα καὶ θάμνους τῆς Ἀφρικῆς, Ἀραβίας καὶ λοιπῆς νοτίου Ἀσίας.

βάλσαμον, ου, τό· baume, n. m. [χημ. τεχν.] πυκνόρρευστοι οὐσίαι, ἔχουσαι ἀρωματικὴν ὀσμὴν καὶ δριμεῖαν γεῦσιν. Τὰ φυσικὰ βάλσαμα ἐξέρχονται ἐκ τῶν πληγωθέντων κορμῶν καὶ κλάδων διαφόρων δένδρων, συνίστανται δ' ἐκ ῥητίνης τινὸς καὶ αἰθερίων ἐλαίων· ἀποσταζόμενα ἀποδίδουσι τὸ ἔλαιον καταλίποντα τὴν ῥητίνην· εἶνε ἀδιάλυτα εἰς ὕδωρ, διαλυτὰ εἰς οἰνόπνευμα· || περουβιανὸν βάλσαμον, baume de Pérou ; || τολουτιανὸν βάλσαμον, baume de Tolu ; || — κοπαϊκόν, baume de Copahu ; || — τῆς Μέκκας, baume de la Mecque; etc. Τὰ τεχνητὰ βάλσαμα εἶνε συνήθως διαλύσεις αἰθερίων ἐλαίων καὶ ῥητινῶν ἐν οἰνοπνεύματι· || — μουμίας, baume de momie ; βλ. ἄσφαλτος. § [μεταφ.] — παρηγορίας, baume de consolation.

βαλσαμόνω, βαλσαμόω-ῶ, μέλ. ώσω, embaumer, ποιῶ ἄσηπτον διὰ βαλσαμωδῶν οὐσιῶν.

βαλσαμώδης, ης, ες· ὅμοιος ἢ εὐώδης ὡς τὸ βάλσαμον, βαλσαμικός, balsamique (-za), embaumé, ée ; || —, balsamique, [φαρμ.] ὁ περιέχων βάλσαμόν τι, π.χ. βαλσαμώδη καταπότια, pilules balsamiques ; || βαλσαμῶδες σιρόπιον, sirop balsamique ; || βαλσαμώδη φάρμακα, médicaments balsamiques ; des balsamiques, τὰ περιέχοντα βαλσαμώδη τινὰ ὕλην.

βαλσάμωμα, ατος, τό· καὶ

βαλσάμωσις, εως, ἡ· embaumement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ βαλσαμόνειν, action d'embaumer.

βάλσιμον, τό· [δημ.] ἡ θέσις, τὸ θέτειν πού, action de mettre (de placer ; de poser ; de remettre, etc. βλ. βάζω) ; ἡ τοποθέτησις, le placement ; le posage.

βαλτόνω, [δημ.] καθιστῶ βαλτῶδες (ἑλῶδες), rendre (devenir) marécageux ; [se] changer en mare (en marais), ἤτοι μεταβάλλω τι εἰς ἕλος.

βάλτος, ου, ὁ· [δημ.] marais, n. m. βλ. ἕλος· marécage, n. m. βλ. ἕλος λιμναῖον.

βαλτός, ή, όν· [δημ.] ὁ τεθεὶς ἐπὶ τούτῳ, mis (placé) exprès.

βαλτότοπος, ὁ· [δημ.] ἑλώδης τόπος, pays marécageux.

βαλτώδης, ης, ες· [δημ.] ἑλώδης, marécageux, euse ; || βαλτώδεις (ἑλώδεις) ἀναθυμιάσεις, émanations marécageuses.

βαμβακᾶς, ὁ· ὁ πωλῶν ἢ ἐργαζόμενος τὸν βάμβακα, marchand de coton ; qui travaille le coton.

βαμβακερός, ή, όν· ἢ βαμβάκινος, ὁ ἐκ βάμβακος κατεσκευασμένος, de coton ; || τὰ βαμβακερὰ (εἴδη ἢ ὑφάσματα), les cotonnades, ὕφασμα κατεσκευασμένον ἐκ βάμβακος.

βαμβάκι, τό· [δημ.] ὁ βάμβαξ, coton, n.m.

βαμβακιά, ᾶς, ἡ· τὸ βαμβάκινον φυτόν, τὸ φυτὸν ὅπερ παράγει τὸν βάμβακα, cotonnier, n. m.

βαμβακιάζω, se cotonner, καλύπτομαι ὑπὸ βαμβακίνου χνοός, προκειμένου περὶ ὑφασμάτων ἅτινα προστριβόμενα ἀναδίδουσι χνοῦν.

βαμβάκιον, τό· ὁ βάμβαξ, coton, n. m. || — τῆς Ἀλεξανδρείας, amadouri καὶ amandouri, n. m.

βαμβάκινος, ίνη, ινον· ὁ βαμβακερός, de coton ; cotonnier, ère, ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν βάμβακα, μὲ τὴν ἐκ βαμβακίνου νήματος κατασκευήν.

βαμβακοειδής, ής, ές· βαμβακώδης, cotonneux, euse ; μαλακὸς ὡς ὁ βάμβαξ· ὁ διατεθειμένος εἰς τολύπας, γναφαλώδης, qui est disposé en flocons.

βαμβακοκάρυον, τό· capsule de coton, ὁ καρπὸς ἢ κάρυον ὅπερ περιλαμβάνει τὸν βάμβακα· βλ. βάμβαξ.

βαμβακοκλωστήριον, τό· νηματουργεῖον βάμβακος, filature de coton ; ἐργοστάσιον ἐν ᾧ κλώθουσι τὸν βάμβακα.

βαμβακόπετρα, ας, ἡ· [δημ.] ἀμίαντος λίθος, amiante.

βαμβακοπυρῖτις, ιδος, ἡ· coton-poudre (poudre-coton), n. m. Ἡ βαμβακοπυρῖτις ἥντινα οἱ Γάλλοι καλοῦσιν ἐπίσης fulmicoton ἢ pyroxile, ἀπολαμβάνεται διὰ τῆς ἐπενεργείας τοῦ πυκνοῦ νιτρικοῦ ὀξέος ἢ μίγματος θειϊκοῦ καὶ νιτρικοῦ ὀξέος ἐπὶ τοῦ βάμβακος, ὅστις δύναται νὰ θεωρηθῇ σχεδὸν ὡς καθαρὰ κυτταρίνη (cellulose). Ἡ ἐκρηκτικὴ αὕτη ὕλη μένει ἀναλλοίωτος ἐν τῷ ὕδατι, δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰς μικρὰς κρούσεις καὶ ἀναφλέγεται ἐν τῇ θερμοκρασίᾳ 180 βαθμῶν, ἀλλὰ τότε κατακαίεται μόνον· ἵνα αὕτη ἐκραγῇ δέον νὰ μεταχειρισθῶσιν ἐκρηκτικὰ ἐμπύρια (amorces fulminantes), ὡς τὰ διὰ τὴν δυναμίτιδα χρησιμοποιούμενα, ἀλλ' ἰσχυρότερα τούτων· βλ. εἰς ἐκρηκτικὴν οὐσίαν (explosif) ; || ὑγρὰ βαμβακοπυρῖτις, coton-poudre à l'état humide (ou humecté), περιλαμβάνουσα 16 ἕως 20 % ὕδωρ· || γναφαλώδης (ἢ θυσσανώδης) βαμβακοπυρῖτις, coton -poudre en floches, παρεσκευασμένη ὡς τὸν βάμβακα καὶ παρουσιάζουσα τραχύτητά τινα εἰς τὴν ἁφήν, χρησιμοποιουμένη δὲ εἰς κατασκευὴν ἠλεκτρικῶν ἐμπυρίων· || — πεπιεσμένη, coton-poudre comprimé ; || — (παρεσκευασμένη) εἰς κυλίνδρους, coton-poudre en cylindre ; || κύβος βαμβακοπυρίτιδος (ἢ καὶ βῶλος), carreau de coton-poudre ; || πλακοῦς βαμβακοπυρίτιδος, gâteau de coton-poudre ; || περιοδικαὶ καταβυθίσεις ἢ διαβροχαὶ τῆς βαμβακοπυρίτιδος, immersions périodiques de coton-poudre; βλ. **ἐκρηκτικὴ οὐσία.**

βαμβακόσπορος, ου, ὁ· σπόρος βάμβακος, grain de coton.

βαμβακοστιβάς, άδος, ἡ· ouate, n. f. κοινῶς ἡ βάτα· πεπιεσμένος καὶ εἰς φύλλα ἐσχηματισμένος βάμβαξ χρησιμοποιούμενος εἰς τὰς ἐνδυμασίαας.

βαμβακοτεχνία, ας, ἡ· βλ. **βαμβακουργία.**

βαμβακουργεῖον, τό· cotonnerie, n. f. κατάστημα, ἐν ᾧ κατεργάζονται τὸν βάμβακα.

βαμβακουργία, ας, ἡ· καὶ βαμβακοτεχνία, industrie cotonnière, ἡ τοῦ βάμβακος βιομηχανία, ἤτοι κατασκευὴ νημάτων καὶ ὑφασμάτων ἐκ βάμβακος, fabrication des fils et tissus de coton.

βαμβακουργός, οῦ, ὁ· [industriel] cotonnier, ère ; ἐργάτης (ἐργάτις) ἐργαζόμενος εἰς τὰ νηματουργεῖα ἢ ἐργοστάσια τοῦ βάμβακος, ouvrier (ouvrière) qui travaille dans les filatures ou manufactures de coton.

βαμβακοφυτεία, ας, ἡ· cotonnerie, n. f. ἡ φύτευσις τοῦ βάμβακος, plantation de coton ; ἡ καλλιέργεια τοῦ βάμβακος, culture de coton ; || ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν βαμβακοφυτείαν, s'occuper de cotonnerie. § **βαμβακοφυτεία**, cotonnerie, n. f. λέγεται ἐπίσης τὸ **βαμβακοχώραφον**, βλ. λέξιν.

βαμβακοχώραφον, τό· cotonnerie, n. f. ἀγρὸς (χωράφι) φυτευόμενος διὰ βάμβακος, champ de cotonniers, ἡ **βαμβακοφυτεία**· ἔδαφος πεφυτευμένον ὑπὸ βαμβακίνων φυτῶν (ἀπὸ βαμβακιαῖς), terrain planté de cotonniers ; || ἐπισκέπτεσθαι βαμβακοχώραφον (βαμβακοφυτείαν), visiter une cotonnerie.

βάμβαξ, ακος, ὁ· coton, n. m. τὸ βαμβάκιον, κοινῶς τὸ βαμβάκι· || — κλωστὸς ἢ κεκλωσμένος, coton filé ; || — ἄκλωστος, coton non filé ; || — μακρύκλωστος, — μακρύϊνος, coton longue soie, L. S. || — βραχύκλωστος, — βραχύϊνος, coton courte soie, C. S. || — Γεωργίας μακρύκλωστος, coton Géorgie long, longue soie ; || — Γεωργίας βραχύκλωστος, Géorgie courte soie; || — ἐλάσσων, — προστυχής, coton bas ; || — κοινὸς Β'., coton très -ordinaire ; || — κοινὸς Α'., coton très-ordinaire ; || — μεσαῖος Β'., coton ordinaire ; || — μεσαῖος Α'., coton ordinaire ; || — ἀγοραῖος, coton bon ordinaire ; || — ἀγοραῖος Γ'., coton petit courant ; || — ἀγοραῖος Β'., coton petit courant ; || — ἀγοραῖος Α'., coton courant ; || — εὐπώλητος, coton bon courant ; || — ἀρίστης ποιότητος, coton belle et bonne. Ὁ βάμβαξ εἶνε βιομηχανικὸν φυτὸν ὑπαγόμενον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν μαλαχοειδῶν· φέρει καρπόν, κάψαν (**βαμβακοκάρυον**, **καρύδι** ἢ **καρύκι**) τρίχωρον, τετράχωρον ἢ πεντάχωρον, περικλείουσαν ἐν ἑκάστῳ χώρῳ ᾠοειδῆ σπέρματα μέλανα, βαθέως φαιά, ἢ βαθέως πράσινα καλυπτόμενα ὑπὸ λευκῶν (κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον), ξανθῶν ἢ κεραμοχρόων τριχῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ σπουδαιότερον προϊὸν τοῦ φυτοῦ τούτου· ἡ κλωστικὴ αὐτὴ ὕλη ἀπολαμβανομένη ἐκ τοῦ εἰρημένου καρποῦ παρέχει τὸν βάμβακα (coton).

βαμβού, τὸ bambou, n. m. ἢ βαμβοῦσα· [βοτ.] γένος ἀγρωστεοειδῶν οὗ εἴδη τινὰ ἐν ταῖς θερμαῖς χώραις γίνονται δένδρα. Οἱ πολυάριθμοι κλάδοι των φύονται ἀπὸ τῶν κόμβων τοῦ παχέος αὐτῶν στελέχους· βαμβοῦ τὸ κοινόν, βαμβοῦ ὁ κάλαμος.

βάμμα, ατος, τὸ (βάπτω)· πᾶν ὑγρὸν ἐν ᾧ βυθίζεταί τι πρὸς βαφήν, tout ce qui sert à tremper (à teindre), teinture, n. f. ἤτοι ἡ βαφή· || — μέλαν, teinture noir. § βάμματα, teintures ou solutions alcooliques, καλοῦνται οἰνοπνευματικαὶ ἢ αἰθέριαι διαλύσεις τῇ ἀναδεύσει ἢ κατεργασίᾳ φυτικῶν ἢ ζωϊκῶν οὐσιῶν λαμβανόμεναι.

βαμμένος, η, ον· ὁ βεβαμμένος· βλ. βάπτω.

βανάνα, ης, ἡ· banane, n. f. ὁ καρπὸς τῆς βανανέας, fruit de bananier ; ὀνομάζονται οὕτως οἱ καρποὶ τῶν Μουσῶν (musa paradisiaca, γαλ. musée).

βανανέα, ας, ἡ· bananier, n. m. καρποφόρον δένδρον τῆς οἰκογενείας τῶν Μουσῶν (musée) ὅπερ λέγεται bananier du paradis ou figuier d'Adam ; ὑπάρχει καὶ ἕτερον εἶδος λεγόμενον bananier des sages (musa sapientium).

βαναυσεῖον, τό· τὸ ἐργαστήριον, usine, n. f. βλ. λέξιν.

βαναυσολογία, ας, ἡ· βάναυσος λόγος, ὁμιλία, parole grossière (malhonnête) ; βαναυσότης, grossièreté, n. f. ἀγένεια, χωριατιά, malhonnêteté, n. f.

βαναυσολόγος, ὁ, ἡ· ὁ ὁμιλῶν βαναύσως, grossier (ère) dans son langage.

βαναυσολογῶ, λέγω βαναυσολογίας, βαναυσότητας, dire des grossièretés.

βάναυσος, ος, ον· πᾶς τεχνίτης μηχανικῶς ἐργαζόμενος, καὶ ἐν γένει ὁ χειρῶναξ, ouvrier, artisan, celui ou celle qui exerce un art mécanique; ἐν γένει ὁ χυδαῖος, ὁ ἀγροῖκος, grossier, ère ; βλ. ἀγροῖκος, ὁ ἀπαίδευτος, ὁ ἀπειρόκαλος πρὸς τὴν ἐλευθέραν τέχνην, τὴν παιδείαν· ὁ ἀγενής, impoli, e; ὁ τραχύς, rude; || βάναυσοι τρόποι, manières grossières (rudes) ; || εἶνε βάναυσος ἀλλ' ἀγαθός, il est brutal mais bon ; || αἱ βάναυσοι τέχναι, les arts mécaniques, αἱ χειροτεχνίαι ἐν γένει.

βαναυσότης, ητος, ἡ· grossièreté, n. f. ἡ ἀγένεια, impolitesse, n. f. ἡ τραχύτης, rudesse, n. f.

βαναυσουργία, ας, ἡ· τὸ ἔργον ἢ ἡ τέχνη τοῦ βαναύσου, métier grossier.

βαναύσως, [ἐπίρ.] μὲ τρόπον βάναυσον, grossièrement.

βανδαλικός, ή, όν· vandalique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τοὺς Βανδάλους· || εἰσβολὴ (ἐπιδρομὴ) βανδαλική, invasion vandalique.

βανδαλισμός, οῦ, ὁ· vandalisme, n. m. ἡ ἐξ ἐμφύτου βαρβαρότης καὶ ἀκαλαισθησίας ἐχθρικὴ ἐπίθεσις καὶ καταστροφὴ τῶν τῆς τέχνης ἰδίᾳ ἔργων, ἐν γένει δὲ πᾶσα φθορὰ ἀντικειμένων εὐπρεπιζόντων τοὺς οἴκους καὶ τὰς πόλεις. Ἡ λέξις προῆλθεν ἀπὸ τῶν Βανδάλων οἵτινες λεηλατήσαντες τὴν Ῥώμην κατὰ τὸ 455 ἔφθειραν τὰ ἱερὰ μετὰ τῶν περὶ αὐτὰ ἔργων τῆς τέχνης.

Βάνδαλοι, οἱ· Vandales ἢ Βανδῆλοι, λαὸς γερμανικὸς οἰκῶν ἀρχαιότατα παρὰ τὴν Βαλτικὴν θάλασσαν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ὄδερ καὶ Βιστούλα, ὅστις διεσπάρη κατόπιν εἰς τὰς μεσημβρινὰς χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ εἶτα διεπεραιώθη εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἔνθα ἱδρύθη τὸ Βανδαλικὸν κράτος, ὅπερ κατεστράφη εἶτα ὑπὸ

τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ· || εἷς, μία βάνδαλος, un, une vandale. § βάνδαλος, ος, ον· ὡς ἐπίθετον, vandale, adj. λέγεται περὶ τοῦ σχετιζομένου ἢ ἀνήκοντος εἰς τοὺς Βανδάλους· || βάνδαλοι στρατιαί, des armées vandales.

βάννα, ας, ἡ· [δημ.] vanne; βλ. ὀχετογνώμων.

βανίλλη, ης, ἡ· vanille, n. f. [βοτ.] ἡ ἐπιπεδόφυλλος, λατ. vanilla planifolia, φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν ὀρχεωδῶν, παρέχον πολύτιμον ἀρωματικὸν καρπόν· τὸ ἀρωματικὸν στοιχεῖον εἶνε ἡ βανιλλίνη, vanilline. § βανίλλη, βανίλλια, ἡ· [βοτ.] τὸ **ἡλιοτρόπιον**, héliotrope (des jardins) φυτὸν μὲ ἄνθος ἀρωματικόν.

βανιλλίνη, ης, ἡ· [χημ.] vanilline, n.f. ὀργανικὴ οὐσία ἐξ ἀχρόων κρυστάλλων ἀποτελουμένη ἔχουσα ὀσμὴν βανίλλης καὶ γεῦσιν καίουσαν· χρησιμοποιεῖται ὡς ἀρωματικὴ οὐσία ἀντὶ τῆς βανίλλης.

βάνω, βλ. βάζω.

βάπτης, ου, ὁ· ὁ βαφεύς, teinturier; θηλ. ἡ βάπτρια, teinturière.

βαπτίζω, μέλ. ίσω· βυθίζω, βουτῶ, plonger ; enfoncer ; καταδύω, submerger, εἴς τι, ἔν τινι, πρός τι. § [θεολ.] παρ' Ἑβραίοις, ἐξαγνίζω δι' ἀπονίψεως (πλυσίματος), purifier par une ablution ; παρὰ χριστιανοῖς, baptiser ; tenir (sur les fonds du baptême); βλ. βάπτισμα· || [μέσ.] βαπτίζομαι=πλύνομαι, ἐξαγνίζομαι, se purifier par une ablution ; se baptiser. § [μεταφ.] τὸν ἐβάπτισαν μέγαν ἄνθρωπον, on l'a proclamé grand homme.

βαπτικός, ή, όν· καὶ βαφικός, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς βάψιμον, propre à la teinture (à la trempe) ; βλ. βάψιμον καὶ **βαφικός**. § τὰ βαπτικά, ἡ πληρωμὴ (ἀξία) τοῦ βαψίματος, prix de teinture.

βαπτίσια, τά· [δημ.] ἡ τελετὴ τοῦ βαπτίσματος, la cérémonie du baptême, ἡ βάπτισις.

βαπτισιμιός, ἁ (ὁ καὶ ἡ)· [δημ.] ὁ βαπτιστικός, κτλ. le filleul ; la filleule ; βλ. ἀναδεξιμαῖος.

βάπτισις, εως, ἡ· ὁ βαπτισμός· ἡ πρᾶξις τοῦ βαπτίζειν, action de plonger, d'enfoncer, de submerger. § [θεολ.] παρ' Ἑβραίοις, ablution légale : παρὰ χριστιανοῖς, action de baptiser ; ἡ τελετὴ τοῦ βαπτίσματος, la cérémonie du baptême ; αὐτὸ τὸ βάπτισμα, le baptême ; || βιβλίον τῶν βαπτίσεων, registre baptistaire.

βάπτισμα, ατος τό· τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ βαπτίζειν, baptême, n. m. || τὸ ὕδωρ τοῦ βαπτίσματος, l'eau baptismale ; [θεολογ.] βάπτισμα καλεῖται τὸ μυστήριον δι' οὗ εἰσέρχεται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ καθ' ὃ διὰ τριττῆς ἐν τῷ ὕδατι καταδύσεως εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καθαίρεται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀναγεννᾶται εἰς νέον πνευματικὸν βίον. Ἱεροὶ καθαρισμοὶ δι' ὕδατος ἦσαν ἐν χρήσει παρ' ὅλοις τοῖς Ἀνατολικοῖς λαοῖς καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἑβραίοις, ὡς σύμβολα ἐσωτερικοῦ ἐξαγνισμοῦ.

βαπτισμός, ὁ· ἡ βάπτισις.

βαπτισματοχάρτι, τό· ἡ ληξιαρχικὴ πρᾶξις τοῦ βαπτίσματος, acte de baptême ; extrait baptistaire = τὸ βαπτιστικόν, baptistaire, n. m.

βαπτιστῆρι, τό· [δημ.] ὁ βαπτισιμιός.

βαπτιστήριον, τό· baptistère, n. m. ὁ παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τόπος ὅπου ἐβαπτίζοντο οἱ χριστιανοί. Μέρος ὅπου ἔν τισι ναοῖς τῆς Εὐρώπης διατηρεῖται τὸ πρὸς βάπτισιν τῶν νεογνῶν χρήσιμον ὕδωρ. Ἄλλοτε βαπτιστήριον ἦτο ἐξέδρα τις ἢ καὶ μικρὰ οἰκοδομὴ παρὰ τὸν ναόν, κατὰ τὸ τέλος ὅμως τοῦ VI αἰῶνος ἤρξαντο νὰ κατασκευάζωσι τὰ βαπτιστήρια ἐν τοῖς προνάοις (porches), τοῦτο δ' ἐπεκράτησε καὶ βραδύτερον.

βαπτιστήριος, ος, ον· baptistaire, adj. || βιβλίον τῶν βαπτίσεων, registre baptistaire. ἐν ᾧ ἐγγράφονται τὰ τῶν βαπτιζομένων ὀνόματα· βλ. καὶ βαπτισματοχάρτι.

βαπτιστής, οῦ, ὁ· ὁ βαπτίζων, celui qui baptise, σπανίως baptiseur ; || ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, Saint Jean Baptiste. Βαπτισταὶ ἐλέγοντο εἰς τὰς Χριστιανικὰς αἱρέσεις, ἐκεῖνοι οἵτινες ἀπέρριπτον τὸν νηπιοβαπτισμὸν καὶ μόνον τοὺς ἐνηλίκους ἐβάπτιζον διὰ καταδύσεων.

βαπτιστικόν, τό· βλ. βαπτισματοχάρτι.

βαπτιστικός, baptismal, ale ; || τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα, le non de baptême ; le petit nom. § [οὐσ.] ὁ βαπτισιμιός, filleul, n. m. ἡ βαπτισιμιά, filleule, n. f. βλ. ἀναδεξιμαῖος· § [οὐδ. οὐσ.] ἡ ληξιαρχικὴ πρᾶξις τοῦ βαπτίσματος, acte de baptême ; βλ. βαπτισματοχάρτι καὶ βαπτιστήριος. § [οὐδ. πληθ. οὐσ.] τὰ βαπτιστικὰ ἢ βαφτιστικά, κοινῶς τὰ φωτίκια, ἤτοι τὰ ἐνδύματα τῆς βαπτίσεως, la robe baptismale ; la layette καὶ συνηθέστ. πληθυντ. layettes.

βαπτός, ός, όν· βυθισμένος εἰς ὑγρόν, βεβαμμένος, ἰδίως περὶ ἐνδυμάτων, teint, e ; coloré par la teinture.

βάπτρια, ας, ἡ· θηλ. τοῦ βάπτης (βαφεύς), ἡ χρωματίστρια, teinturière, n. f.

βάπτω, μέλ. βάψω, ἀόρ. ἔβαψα· βαμμένος, βεβαμμένος, βυθίζω τι εἰς ὑγρόν, plonger (dans l'eau, etc) ; tremper ; βλ. βαφή. § — = βάφω, χρωματίζω, teindre ; colorer ; βλ. βάφω.

βάραθρον, ου, τό· gouffre, n. m. κρημνός, précipice, n. m. χαράδρα, χάσμα γῆς, trou dangereux ; ἄβυσσος, abîme. § [ἀρχαιολ.] —, barathre, n. m. χάσμα φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν ἐν Ἀθήναις εἰς ὃ τοὺς εἰς θάνατον καταδεδικασμένους ἐνέβαλλον, puits où l'on précipitait les condamnés. § — [γεωλ.] ἡ ἄβυσσος, abîme. βλ. καὶ καταβόθρα.

βαραθρόω-ῶ· μέλ. ώσω, ῥίπτω τινὰ εἰς τὸ βάραθρον, plonger dans un abîme (un gouffre) ; [ἐν Ἀθήναις] précipiter dans le barathre, βλ. βάραθρον· || βαραθροῦμαι, s'engouffrer.

βαραθρώδης, ης, ες· ὅμοιος βαράθρῳ, pareil à un gouffre ; creusé en abîme ; πλήρης κρημνῶν, rempli de fondrières.

βαραίνω καὶ βαρύνω, peser ; ἔχειν βάρος,

avoir du poids ; || δὲν βαραίνει πολύ, cela ne pèse pas beaucoup. § [συνεκδ.] καθίσταμαι ὀχληρός, devenir pesant (lourd) ; s'alourdir ; s'appesantir. § βαραίνω, [δημ. καὶ διάλ. Οἰν.] βαρύνομαι, θλίβομαι, περιέρχομαι εἰς βαρυτέραν κατάστασιν· || —, δίδω βάρος, πιέζω, ζυγίζω, pescr ; || —, ἀναδίδω βαρεῖαν ὀσμήν, βρωμῶ, sentir mauvais ; «τὸ ψάριν ἐβάρυνε»=ἐβρώμησε.

βαράκι, τό· [ξεν.] χρυσὸς εἰς φύλλα, or en feuilles ; feuilles d'or.

βαράμιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] βαρετός, ὀχληρός, βάρος, ἄχθος.

βαραμόνω, [διάλ. Οἰνόης] ἐπιβαρύνω, ἐνοχλῶ, γίνομαι φορτικός, «μὴ βαραμόνῃς με»=μὴ μὲ ἐνοχλῇς.

βαρβαλαξία, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἀλαλαγμός, θόρυβος, ἀνακατωσοῦρα, ὀχλοβοή.

βαρβαρίζω, μέλ. ίσω, barbariser ; μιμοῦμαι τοὺς βαρβάρους, imiter les barbares ; ὁμιλῶ ἢ ἐνεργῶ ἢ ἐνδύομαι κατὰ τρόπον βάρβαρον, parler ou agir ou se vêtir d'une manière barbare.

βαρβαρικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βάρβαρον, de barbare ; ὁ βάρβαρος, barbare ; || ἵππος βαρβαρικός, cheval barbare.

βαρβαρικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον βαρβαρικόν, βάρβαρον, barbarement.

βαρβαρισμός, οῦ, ὁ· βάρβαρος τρόπος τοῦ ζῆν, manière de vivre barbare ; ὁμιλία ἢ ὕφος τοῦ γράφειν ξενικόν (βαρβαρικόν), langage ou style barbare ; barbarisme, n. m. γραμματικῶς ἡ μὲν ὀρθὴ χρῆσις τοῦ Ἕλληνος λόγου καλεῖται ἑλληνίζειν καὶ ἑλληνισμός, τὸ δὲ ἐναντίον βαρβαρισμὸς καὶ σολοικισμός. Καὶ ὁ μὲν βαρβαρισμὸς εἶνε ἁμάρτημα περὶ μίαν λέξιν, ὁ δὲ σολοικισμὸς περὶ τὴν σύνταξιν. § βαρβαρισμός, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] βλ. **βαρβαλαξία.**

βάρβαρο, τό· [διάλ. Λεντεκάδ.] βοτάνη ἰαματικὴ τοῦ λαιμοῦ πάσχοντος.

βάρβαρος, ος, ον· συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος, barbare, ὁ γλῶσσαν τραχεῖαν καὶ ἀγροίκως ἠχοῦσαν ὁμιλῶν· || ὁ ἔχων ἤθη βάρβαρα, qui a des mœurs barbares ; ἀγροῖκος, grossier, ère ; βάναυσος, τραχύς, brutal, e ; ἀπαίδευτος, ignorant, e.

βαρβαρότης, ητος, ἡ· barbarie, n. f. ὁ χαρακτήρ, τὸ ἰδίωμα, ὁ τρόπος τοῦ βαρβάρου· τὸ ἀγροῖκον, ἡ χωργιατιά, la grossièreté ; ἡ βαναυσότης, ἡ τραχύτης, la brutalité ; ἡ ἀπαιδευσία, ignorance ; ἡ σκληρότης, rudesse, n. f.

βαρβάρως, [ἐπίρ.] μὲ βάρβαρον τρόπον, d'une manière barbare ; βαρβαρικῶς, barbarement.

βαρβατιάζω, μέλ. άσω· [δημ.] εἶμαι ἐν ὀργασμῷ, être en rut (en chaleur), κυρίως διὰ τὰ ζῷα, ὅταν ἐν καιρῷ τῆς ὀχείας ἐξάπτωνται.

βαρβάτιασμα, τό· [δημ.] rut, n. m. ὀργασμός, orgasme, n. m.

βαρβατίλα, ας, ἡ· [δημ.] odeur de bouc, ἤτοι ἡ ὀσμὴ τοῦ τράγου.

βαρβᾶτος, ου, ὁ· [δημ.] λέγεται ἐπὶ ζῴων· ὁ μὴ ὀρχεοτομηθείς, non châtré ; entier, n. m. ὅπως ὁ κήλων ἵππος· || ἄλογον βαρβᾶτον, étalon, n. m. βλ. ἄτι. § [μεταφ.] ὁ ἰσχυρός, δυνατός, fort ; ὁ εὔρωστος, ῥωμαλέος, robuste ; «οἰκοκύρης βαρβᾶτος»=γερὸς καθ' ὅλα.

βαρβιτιστής, οῦ, ὁ· ὁ κρούων, παίζων τὴν βάρβιτον (βιολεντσέλο), violoncelliste, n.

βάρβιτος, ου, ἡ· κοινῶς τὸ βιολεντσέλο, violoncelle, n. m. πολύχορδον μουσικὸν ὄργανον ἐν εἴδει μεγάλου βιολίου βαρεῖς ἀναδίδον ἤχους.

βαργεστῶ, [δημ.] ἀποκάμνω, κουράζομαι, se lasser ; || ἐβαργέστησα, j'en ai assez ; je n'en puis plus, κοινῶς δὲν μπορῶ ἄλλο.

βάρδα, [ἐπιφ. δημ.] attention ! gare ! ἤτοι προσοχή ! ἐμπρός !

βαρδαλάντζα, ἡ· [δημ. ναυτ.] tangon, n. m. βλ. λεμβοῦχος.

βαρδαβέλα, ἡ· [δημ. ναυτ.] filière d'envergure ; βλ. ἱστιοῦχος.

βαρδαζένταις, ἡ· [δημ. ναυτ.] filières de salut ; βλ. χειραγωγοί.

βαρδατένταις, ἡ· [δημ. ναυτ.] filières de tente ; βλ. σκηνοῦχοι.

βαρδαφόγος, ὁ· [δημ. ναυτ.] arc-boutant de mâtage ; || οἱ βαρδαφόγοι τῶν βέντων, arcs-boutants de ridage ; βλ. **προώστης.**

βάρδια, ἡ· [δημ.] ὁ σκοπός, sentinelle, n. f. ὁ φρουρός, factionnaire, n. m.

βαρέα, [διάλ. Οἰνόης] [ἐπίρ.]=πολὺ ἰσχυρῶς, βαρέως, δυνατά· «χουλίζω βαρέα»=φωνάζω δυνατά· «βαρέα πολλὰ μὴ χουλίῃς»=πολὺ βαρέως, δυνατὰ μὴ φωνάζῃς.

βαρεάσκομαι, [διάλ. Οἰνόης] = βαρύνομαι, πλήττω, στενοχωροῦμαι.

βαρειά, ᾶς, ἡ [δημ.] καὶ βαρεῖα, μεγάλη σφῦρα, gros marteau, n. m. ἡ τυπίς, masse, n. f. βλ. λέξιν.

βαρειά, [ἐπίρ.] βαρέως, lourdement ; pesamment ; gravement ; grièvement ; || ὁ ἄρρωστος εἶνε πολὺ βαρειά, le malade est bas (bien bas) ; || τὸ ἔρριψε βαρειὰ [φρ.], il ne s'en soucie guère ; il laisse couler l'eau ; || παίζουν βαρειὰ (χονδρά), ils jouent gros jeu ; ils jouent gros ; || ἀναστενάζει βαρειά, il soupire du fond du cœur ; || εἶνε βαρειὰ πληγωμένος, il est grièvement blessé. Βλ. καὶ βαρέως.

βαρεῖα, είας, ἡ· mouton, n. m. ἢ **βαρυτυπάς,** άδος, ἡ· **βαρυτυπίς,** ίδος, ἡ· ὁ Χαντσερῆς γράφει τὰ ἑξῆς : mouton ἐκάλεσα **καταπηκτῆρα.** εἶνε δὲ τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἐμπηγνύονται πάσσαλοι καὶ τὰ τοιαῦτα, βλ. βαρειά. Οἱ Γάλλοι ὅμως καλοῦσι mouton καὶ πᾶν τὸ δι' οὗ τύπτεταί τι βαρέως· οἱ δὲ παρ' ἡμῖν χαλκεῖς ὀνομάζουσι **βαρειὰν** (δηλονότι βαρεῖαν) τὴν μεγάλην σφῦραν, τὸ ἑλληνιστὶ ῥαιστῆρα καλούμενον. Ὅθεν ὑπάρχοντος ἀρχαίου ὀνόματος, ἤτοι τοῦ ὀνόματος ῥαιστὴρ (marteau-gros) πρὸς τὸ ἀντικαταστῆσαι τὴν κοινῶς **βαρειάν, βαρεῖαν,** ὀνομάζω τὸ τοιοῦτον τῶν Γάλλων mouton, ἤτοι τὸ δι' οὗ τύπτεταί τι βαρέως, **πλὴν τοῦ καταπηκτῆρος** (βλ. λέξιν)· καὶ τοσούτῳ

δὲ μᾶλλον, καθ' ὅσον καὶ διὰ τοῦ ἐπιθέτου βαρεῖα τὸ ὄνομα **τυπὰς** ἢ τοιοῦτόν τι ὑπονοεῖται, ἐξ ὧν βαρυτυπὰς καὶ βαρυτυπίς, ἐκ τῶν βαρύ, τύπτω, τυπάς, τυπίς, ἐξυπακουομένων τῶν οὐσιαστικῶν **κορύνη**, **σφῦρα** ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιούτου· || βαρεῖα ἢ βαρυτυπὰς πρὸς τὸ βασανίζειν τοὺς ἄξονας, mouton à éprouver les essieux ; || βαρεῖα (βαρυτυπὰς) μονόσφυρος, mouton à un marteau ; || βαρεῖαι ἢ βαρυτυπάδες ξύλιναι, ἀπὸ χωνεύματος, mouton en bois, en fonte, etc.

βαρεῖα, ας, ἡ· [γραμμ.], accent grave ; βλ. καὶ τόνος.

βαρειακούω, βλ. βαρυακούω.

βαρειαναστενάζω, βλ. βαρυαναστενάζω.

βαρειαρρωστῶ, [δημ.] βαρέως ἀρρωστῶ, ἀσθενῶ.

βαρειοῦμαι, [δημ.] βλ. βαρύνομαι (βαρύνω).

βαρέλα, ας, ἡ· τὸ μέγα βαρέλιον, tonneau, n. m. baril, n. m. futaille, n. f. § [ὡς μέτρον] jarre, n. f. μέτρον χωρητικότητος διὰ ῥευστά, ἰδίως δι' ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐν χρήσει εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὰς Ἰονίους νήσους ἡ βαρέλα = 68,1 γαλλικὰ λίτρα, ἑπομένως χωρητικότητος 53 ὀκάδων καὶ 70 δραμίων. Ἐν Ζακύνθῳ ἡ Β = 69,4 γαλλ. λίτρα ἤτοι 54 ὀκ. Εἰς τὰ ἀνατολικὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος (ἐν Θήρᾳ, κτλ.) ἡ Β = 18 ὀκ. ὁμοίως ἐν Μεσσήνῃ καὶ Λακωνίᾳ διὰ τὸ ἔλαιον. § [διάλ. Ἠπείρ.] βαρέλα καὶ βουτσέλα = ὑδρία.

βαρελάδικον, τό· [δημ.] τὸ βαρελοποιεῖον, ἐργοστάσιον εἰς ὃ κατασκευάζουσι βαρέλια, tonnellerie, n. f. τὸ **βυτιδοπηγεῖον**.

βαρελάκι, τό· μικρὸν βαρέλιον, petit baril, barillet, n. m. tonnelet, n. m. βλ. καὶ **βικίον**.

βαρελᾶς, ὁ· [δημ.] ὁ κατασκευάζων βυτία, καλεῖται **βυτιδοπηγὸς** καὶ **βυτινοποιός**, tonnelier, ère, n. ὁ δὲ κατασκευάζων ἰδίᾳ βίκους καλεῖται **βικοποιὸς** καὶ **βικοπηγός**, barilleur, n. m.

βαρέλιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ **βαρέλιον**.

βαρελήσιος, ια, ιο· de baril ; de futaille.

βαρέλιον, τό· κοινῶς τὸ **βαρέλι**, τό· ἐν γένει, π. χ. σταφίδος κτλ. baril, n. m. βλ. **βίκος**, **βυτίνη**· || — δι' οἶνον ἰδίως, futaille, n. f. || — σακχάρεως, baril, n. m. καὶ boucaut, n. m. || — ἀρεγκῶν (κτλ. παστῶν), baril ; || — σόδας, tierçon, n. m. || — ὑγρῶν ἐν γένει, tonneau, n. m. || κατασκευὴ βαρελίων, barillage, n. m. || μικρὸν —, βαρελάκι, barillet, n. m. || βαρέλιον ἐκ δρυὸς διὰ ξηρὰ ἐμπορεύματα, un boucaut, n. m. || — ῥωμίου, une pièce de rhum ; || — καπνοῦ, un boucaut de tabac ; || — Κορινθιακῆς σταφίδος, une botte de raisins de Corinthe ; || — σακχάρεως, un boucaut de sucre ; || — μικρὸν ὄξους, un tierçon de vinaigre ; || — βουτύρου, un baril de beurre ; || — καφφέ, un tierçon de café; || — ὀρυζίου, un tierçon de riz; || — σακχάρεως, un tierçon de sucre ; || — οἰνοπνεύματος, une pipe d'eau-de-vie ; || — μικρὸν οἴνου, un pipo de vin ; || τὸ ἐντὸς τοῦ πλοίου ἄθροισμα βαρελίων, la fûtaille, le barillage ; || διευθετεῖν τὰ βαρέλια, monter la fùtaille ; || ὁ πυθμὴν τοῦ βαρελίου, le fond d'un tonneau; || ἀνοίγειν βαρέλιον, ouvrir enfoncer une fùtaille ; || κενώνειν βαρέλιον, le vidange d'un tonneau ; || ἐκβάλλειν τὴν στρόφιγγα (πεῖρον) ἀπὸ τὸ βαρέλιον, débondonner un tonneau; || τὰ βαρέλια δὲν ἐβράχησαν ἀρκούντως, les tonneaux n'étaient pas suffisamment abreuvés ; || ἐχρειάσθη νὰ περισφιγχθῶσι, νὰ περιβληθῶσι διὰ στεφανίων τὰ βαρέλια, il a fallu relier les fùtailles ; || διὰ νὰ κενωθῇ (μεταγγισθῇ) τὸ βαρέλιον, pour transvaser la pièce ; || μετρᾶν τὴν χωρητικότητα τῶν βαρελίων, jauger une fùtaille ; || ἔσφιγξα τοὺς στεφάνους τῶν βαρελίων, j'ai fait resserrer les cercles des fûts ; || ὁ πρὸς πλήρωσιν τῶν βαρελίων οἶνος (ἀπογέμισμα), le vin de remplage; || διὰ τὸ γέμισμα τῶν βαρελίων, pour le remplage des tonneaux ; || — μὲ σιδηροῦς στεφάνους, une fûtaille à cercles de fer.

βαρελοποιητική, ἡ· barillerie, n. f. ἡ τέχνη τοῦ βαρελοποιοῦ, τοῦ κατασκευάζειν βαρέλια, ἡ βαρελοποιΐα.

βαρελοποιΐα, ας, ἡ· βλ. βυτιδοπηγία, tonnellerie, n. f. καὶ **βαρελοποιητική**.

βαρελοποιός, οῦ, ὁ· barilleur, n. m. ὁ κατασκευάζων βαρέλια (barils).

βαρελοσάνιδον, τό· καὶ

βαρελοσανίς, ίδος, ἡ· βλ. δόγα ἢ δούγια, douve, n. f. douvain, n. m. βλ. καὶ σχιστοσανίς, merrain, n. m.

βάρεμα, τό· [δημ.] ἡ **βαρεματιά**.

βάρεμα(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης], βάρος, φορτίον, ἡ ἐνόχλησις· «πολλὰ βάρεμαν ἔδωκές με»=πολὺ βάρος μοῦδωσες.

βαρεματιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] πλῆγμά τι, coup, n. m. ἡ πληγή, blessure, n. f. σύνθλασις, σαλκόθλασμα, contusion, n. f.

βαρεμένη, ἡ· [διάλ. Καρπάθου καὶ Οἰνόης] = ἐπίτεξ, ἔγκυος, ἡ βεβαρυμένη τὴν γαστέρα.

βαρεμένος, η, ον· [δημ.] ὁ πληγωμένος, blessé, ée ; κτλ. βλ. **βαραίνω** καὶ **βαρῶ**.

βαρεμοσύνη, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ ἐγκυμοσύνη.

βάρετα, τά· [δημ. καὶ διάλ. Λεντεκάδος] τὰ βάρη, οἱ μπελάδες.

βαρετός, ή, όν· [δημ.] βαρύς, ἐπαχθής, φορτικός, δυσχερής, ὀχληρός, gênant ; importun; ennuyeux. § ἀνιαρός, indolent; nonchalant.

βαρέως, [ἐπίρ.] lourdement; pesamment; gravement ; grièvement ; || πίπτω βαρέως, tomber lourdement ; || βαρέως ἐνδεδυμένος, pesamment vêtu ; || ἀσθενεῖ βαρέως, il est gravement malade ; || βαρέως φέρω τι [φρ.], être affligé (mécontent) de quelque chose ; ne pouvoir supporter.

βάρη, τά· [ἐμπορ.] αἱ ὑποχρεώσεις, τὸ παθητικόν, le passif.

βαρηέμαι, [δημ.] καὶ

βαρηοῦμαι,[δημ.] βλ.**βαρύνομαι** [βαρύνω].

βαρία, ας, ἡ· ἢ βαρύα=βαριοξείδιον, baryte, n. m. **βάριον** καὶ **βάρυον**.

βαρίδι, τό· [δημ.] καὶ

βαρίδιον, τό· τὸ ἀντιζύγιον τοῦ στατῆρος, καὶ ἐν γένει ἀντίρροπον βάρος, contre-poids (d'un peson); βλ. καὶ βάρος, poids; ‖ τὸ βάρος ἐκκρεμοῦς, poids (d'une pendule).

βαρικός, ή, όν· [δημ.] [ἐπὶ ἀγρῶν] συμπαγής, πυκνός, compacte; βαρύς, lourd, e; τόπος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐλώδης καὶ βαρύς.

βάριος, ἡ· καὶ βάρις.

βάρις, ιδος, ἡ· καὶ βᾶρις, καὶ Ἰων. βάριος καὶ εως, ἡ· πληθ. αἱ βάριδες καὶ Ἰων. βάριες-εις, bac, n. m. καὶ **κάραβος**, τὸ καράβι τοῦ ποταμοῦ (**περαταριά**), βλ. καὶ **πορθμίς** (traille)· πλοῖον πεπλατυσμένον κάτωθεν, ἤτοι ἄνευ τρόπιδος (quille) καὶ ἄνευ πηδαλίου, ἐπιτρέπον νὰ διαπορθμεύῃ ὀχήματα, κτήνη, κτλ. ἐπὶ ποταμοῦ ἢ στενοῦ τινος θαλάσσης. Ἡ βάρις διευθύνεται διὰ τῶν κωπῶν, συχνάκις δὲ κρατεῖται κατὰ τοῦ ῥεύματος ὑπὸ σχοινίου ἔχοντος τρόχιλον ὅστις διολισθαίνει ἐπὶ κάλου τεταμένου ἀπὸ τῆς μιᾶς ὄχθης εἰς τὴν ἑτέραν· βλ. καὶ διάβασις δι' ἐπιπλεόντων σωμάτων. § [ναυτ.] βάρις, ἡ canonnière, n. f. κανονιοβάρις, ἡ· ἢ μᾶλλον κανονιοφόρος, πλοῖον πολεμικὸν μικρόν, φέρον ὀλίγα μόνον πυροβόλα, συνήθως 4, ἀδιαφόρως τοῦ ἐξαρτισμοῦ του, προωρισμένον διὰ προσβολὴν ἢ ἄμυναν λιμένων, ἀκτῶν, κτλ.

βάρκα, ας, ἡ· [δημ.] barque, n. f. λέξις τῶν ῥωμανικῶν γλωσσῶν σημαίνουσα λέμβον· ‖ — [ναυτ.], embarcation, n. f. βλ. ἐφόλκιον καὶ γενικῶς λέμβος, canot.

βαρκάρης, ὁ· [δημ.] ὁ ἐφολκίτης, ὁ διευθύνων τὴν βάρκαν, τὴν λέμβον, batelier, n.m. canotier, n. m. βλ. καὶ ἐφόλκιον.

βαρκαρίζω, [δημ.] βλ. **βαρκάρω**.

βαρκάρισμα, τό· [δημ.] embarquement, n. m. βλ. ἐπιβίβασις.

βαρκάρω, [δημ.] embarquer; βλ. ἐπιβιβάζω.

βαρκίτσα, ἡ· καὶ

βαρκοῦλα, ἡ· [δημ.] μικρὰ βάρκα, petite barque; μικρὰ λέμβος, petit canot.

βαρογράφος, ου, ὁ· barographe, n. m. ou barométrographe, διαγραμματογραφικὸν βαρόμετρον, baromètre enregistreur.

βαροθεραπεία, ας, ἡ· baro-thérapie, n. f. (βάρος, poids, πίεσις, pression καὶ θεραπεία), θεραπεία τῶν ἀσθενειῶν διὰ τοῦ συμπεπιεσμένου ἀέρος, traitement des maladies par l'air comprimé (ἀεροθεραπεία).

βαρο-θερμόμετρον, ου, τό· baro-thermomètre, n.m. ὄργανον περιλαμβάνον τὸν συνδυασμὸν θερμομέτρου καὶ βαρομέτρου (βαρομετρικὸν θερμόμετρον), δυνάμενον συνεπῶς νὰ προσδιορίζῃ ταὐτοχρόνως τὰς ἀτμοσφαιρικὰς πιέσεις καὶ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ἀέρος. Καλεῖται ἐπίσης **ἀεροστάθμιον**, aérostathmion.

βαρο-θερμο-υγρόμετρον, τό· baro-thermo-hygromètre, n. m. ὄργανον συγκείμενον ἐκ βαρομέτρου, θερμομέτρου καὶ ὑγρομέτρου δυνάμενον νὰ καταγράφῃ (enregistrant) συγχρόνως τὰς διαφόρους μεταβολὰς ἐφ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κυλίνδρου.

βαροκεντρικός, ή, όν· [ἀστρ.] barocentrique, adj. et n. f. (βάρος, poids καὶ κεντρικός, centrique), λέγεται περὶ καμπύλης προσδιοριζομένης ἐφ' ἑνὸς μεσημβρινοῦ ἐπιπέδου διὰ τῶν διατομῶν τῶν κατακορύφων (intersections des verticales), αἵτινες, ὡς γνωστόν, δὲν εἶνε αἱ ἐκ τοῦ κέντρου τῆς γῆς ἀγόμεναι ἀκτῖνες, ἐκτὸς τῶν πρὸς τοὺς πόλους καὶ τὸν ἰσημερινὸν διευθυνομένων· ‖ καμπύλη βαροκεντρική, courbe barocentrique.

βαρομακρομετρικός, ή, όν· baromacrométrique, adj. ὁ ἀφορῶν τὸ βαρομακρόμετρον, qui concerne le baromacromètre.

βαρομακρόμετρον, ου, τό· baromacromètre [βάρος, poids; μάκρος = μῆκος, long, καὶ μέτρον), n. m. ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου προσδιορίζουσι ταυτοχρόνως τὸ βάρος νεογεννήτου βρέφους καθὼς καὶ τὸ μῆκος τοῦ σώματός του.

βαρομετρία, ας, ἡ· barométrie, n. f. μέρος τῆς φυσικῆς πραγματευόμενον τὴν θεωρίαν τοῦ βαρομέτρου καὶ τῶν ἐφαρμογῶν αὐτοῦ.

βαρομετρικός, ή, όν· barométrique, adj. ὁ ἀνήκων, ὁ ἀφορῶν τὸ βαρόμετρον, qui appartient, qui a rapport au baromètre; ‖ στήλη βαρομετρική, colonne barométrique; ‖ ὕψος βαρομετρικόν, hauteur barométrique; ‖ βαρομετρικὴ ἀνοξυαιμία, anoxyhémie barométrique (ὑγιεινὴ ἰατροῦ Σάββα). § —, barométrique, adj. ὁ ἀφορῶν τὰς ἀτμοσφαιρικὰς πιέσεις (θλίψεις, pressions atmosphériques) ἃς τὸ βαρόμετρον δέον νὰ προσδιορίσῃ· ‖ αἱ βαρομετρικαὶ πιέσεις, pressions barométriques; ‖ **βαρομετρικὴ ὑψομετρία**, [φυσ.] hypsométrie barométrique. Ὁ διὰ τῆς συγκρίσεως τοῦ ὕψους τοῦ βαρομέτρου προσδιορισμὸς τῆς διαφορᾶς τοῦ ὕψους δύο τόπων. Ὅπως αὕτη εἶνε ἀκριβὴς δέον οἱ δύο τόποι νὰ ἦνε πλησίον ἀλλήλων καὶ αἱ παρατηρήσεις νὰ ἐκτελῶνται ταὐτοχρόνως ὑπὸ δύο παρατηρητῶν.

βαρομετρογραφία, ας, ἡ· barométrographie, n. f. περιγραφή, θεωρία καὶ ἐφαρμογὴ τῶν βαρομέτρων, description, théorie et application des baromètres.

βαρομετρογράφος, ὁ· barométrographe, n. m. ὄργανον χαράσσον τὰς διαδοχικὰς μεταβολὰς τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως, instrument qui inscrit les variations successives de la pression atmosphérique; ‖ ὁ βαρομετρογράφος εἶνε πραγματικῶς, διαγραμματογραφικὸν βαρόμετρον, le barométrographe est, en réalité, un baromètre enregistreur. Ὁ βαρομετρογράφος ἐπενοήθη ὑπὸ τοῦ M. Eccard ἐν Ἀμερικῇ χαράσσονται δὲ δι' αὐτοῦ ἐπὶ χάρτου αἱ κινήσεις τοῦ βαρομέτρου. Σύγκειται ἐκ δύο μερῶν, ἐξ ἑνὸς σιφωνοειδοῦς βαρομέτρου καὶ ἐκ μηχανήματος μεταδίδοντος τὰς κινήσεις τῆς βαρομετρικῆς στήλης. Τοῦ ὀργάνου τούτου γίνεται χρῆσις εἰς τὰ ἀστεροσκοπεῖα καὶ εἰς τοὺς μετεωρολογικοὺς σταθμούς.

βαρόμετρον, τό· **baromètre, n. m.** ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως (θλίψεως), instrument qui sert à mesurer les pressions atmosphériques; βλ. **ἀτμόσφαιρα**· || τὸ βαρόμετρον χρησιμεύει διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ὕψους τῶν ὀρέων, le baromètre sert à déterminer la hauteur des montagnes; || διαγραμματογραφικὸν βαρόμετρον, baromètre enregistreur, τὸ δίδον ἐπὶ συνεχοῦς διαγράμματος τὴν βαρομετρικὴν πίεσιν. Ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν τοιαῦτα, τὰ ὑδραργυρικὰ (baromètres à mercure) καὶ τὰ μεταλλικὰ (baromètres anéroïdes); || τὸ μετὰ λεκάνης βαρόμετρον ἢ κοινὸν βαρόμετρον, baromètre à cuvette; || — σιφωνοειδές, baromètre à siphon.

βαρονούσης, α, ικο· [διάλ. Νάξ.] ὁ βαρύς, ἀμβλὺς τὸν νοῦν, ὁ χυδαϊκώτερον χοντροκέφαλος.

βάρος, εος-ους, τό· poids, n. m. ἡ βαρύτης, pesanteur, n.f. τὸ φόρτωμα, charge, n. f. fardeau, n. m. (βλ. καὶ κατωτέρω)· || [μεταφ.] βάρος, ἐνόχλησις, peine, n. f. || τὸ βάρος τῆς ζωῆς, le fardeau de la vie; || αὐτὸ τὸ νόμισμα δὲν ἔχει τὸ νόμιμον βάρος, cette pièce de monnaie ne pèse pas; || ἡ ἐπιτροπεία εἶνε βάρος, la tutelle est une charge; || τὰ ἔξοδα εἰς βάρος μου, les frais à ma charge; || δὲν θέλω νὰ σᾶς δώσω βάρος, je ne voudrais pas vous incommoder (vous déranger); || μὴ πρὸς βάρος σας, ne vous en déplaise; || τὸ ἔχω βάρος εἰς τὴν συνείδησίν μου, cela pèse sur ma conscience; j'ai cela sur la conscience; || ἐν βάρει συνειδήσεως [εἶδος ὅρκου], sur ma conscience; en conscience; || ἡ γνώμη του δὲν ἔχει βάρος, son avis n'a aucun poids; || αἰσθάνομαι βάρος εἰς ὅλον μου τὸ σῶμα, je sens une pesanteur par tout le corps; || αἰσθάνομαι βάρος εἰς τὴν κεφαλήν, je me sens (j'ai) la tête lourde; || βάρος εἰς τὸ στῆθος, oppression (f.) (de la poitrine). § [ἐμπορ.] βάρη, τά· αἱ ὑποχρεώσεις, τὸ παθητικόν, le passif; || — καὶ περιεχόμενον ἀγνοῶ (ἐπὶ φορτωτικῶν), contenu et poids inconnus que dit être; || [ἡ ζημία] εἰς βάρος σας, à votre charge; || [συναλλαγματική] εἰς βάρος του, sur (son compte); || εἰς βάρος, à la charge; || βάρος ἐπαληθευθέν, poids vérifié. § βάρη (σανδαλίων) τοῦ δύτου, plomb de plongeur. § [φυσικ.] βάρος, τό· poids; καλεῖται βάρος σώματός τινος, ἡ πίεσις ἣν ὑφίσταται τὸ ὑποστήριγμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ σῶμα, ἢ ἀντιμέθελξις ἣν ὑφίσταται τὸ σχοινίον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου σῶμά τι εἶνε ἐξηρτημένον. Τὸ βάρος τῶν σωμάτων εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἕλξεως τῆς γῆς· βλ. καὶ βαρύτης. § εἰδικὸν βάρος, poids spécifique. Ἐὰν λάβωμεν διάφορα σώματα ὑπὸ ἴσον ὄγκον, π. χ. σίδηρον, μάρμαρον, μόλυβδον, κτλ. καὶ ζυγίσωμεν αὐτά, θὰ ἴδωμεν ὅτι ἕκαστον τούτων ἔχει διάφορον βάρος. Τὰ βάρη τῶν διαφόρων σωμάτων λαμβανόμενα ὑπὸ ἴσον ὄγκον καλοῦνται εἰδικὰ βάρη (βλ. καὶ εἰδικὴ βαρύτης). Διὰ νὰ γνωρίζωμεν τὴν σχέσιν, ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν εἰδικῶν βαρῶν τῶν διαφόρων σωμάτων τουτέστιν ἂν καὶ κατὰ πόσον ἓν σῶμα εἶνε εἰδικῶς βαρύτερον ἢ ἐλαφρότερον ἄλλου, λαμβάνομεν ὡς βάσιν σῶμά τι γνωστὸν καὶ ὡρισμένον, τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς αὐτὸ συγκρίνομεν τὰ βάρη τῶν διαφόρων σωμάτων λαμβάνοντες ἴσον ὄγκον ἐξ αὐτῶν καὶ ἴσον ὄγκον ὕδατος ἀπεσταγμένου καὶ θερμοκρασίας 4° Κελσίου. Ἡ σχέσις αὕτη ἤτοι ὁ λόγος τοῦ βάρους οἱουδήποτε σώματος πρὸς τὸ βάρος ἴσου ὄγκου ὕδατος καλεῖται εἰδικὸν βάρος τοῦ σώματος. Κατὰ ταῦτα, ὅταν λέγωμεν ὅτι ὁ μόλυβδος π. χ. ἔχει εἰδικὸν βάρος 11 περίπου, ἐννοοῦμεν ὅτι ὄγκος τις μολύβδου ζυγίζει 11 φορὰς περισσότερον ἴσου ὄγκου ὕδατος· ὥστε ἐὰν ποτήριον ὑέλινον δύναται νὰ χωρήσῃ 100 δράμια ὕδατος καὶ γεμίσωμεν τὸ αὐτὸ ποτήριον διὰ μολύβδου, θὰ χωρήσῃ περίπου 1100 δράμια μολύβδου. § βάρος, poids, n. m. ἐπίσης σήκωμα. Οἱ Γάλλοι καλοῦσι poids, τό τε βάρος σώματός τινος σταθμιζομένου καὶ τὸ σήκωμα, ἤτοι τὸ δι' οὗ τὸ βάρος τοῦ σταθμιζομένου μετρεῖται, ἤτοι τὸ βαρίδι εἰς τοὺς στατῆρας καὶ πλάστιγγας τὸ χρησιμεῦον ὡς ἀντιζύγιον· || [σιδηρ.] βάρος τῆς μηχανῆς κενῆς (ἀτμαμάξης), poids de la machine (locomotive) à vide; || [σιδηρ.] βάρος τῆς μηχανῆς μετὰ τοῦ ὁλικοῦ της φόρτου, poids de la machine (locomotive) en charge; || ἐλάχιστον βάρος προσφύσεως (ἀτμαμάξης), poids adhérent (d'une locomotive) minima; || σήκωμα ἀργυροῦν, χαλκοῦν, σιδηροῦν, poids en argent, en cuivre, en fer; || — ἀπόλυτον, ἤτοι τὸ ὁλικὸν βάρος τοῦ σώματος, poids absolu; || ἀτομικὸν βάρος, [φυσ.] volume atomique; || μοριακὸν βάρος, [φυσ.] volume moléculaire; || ἀτομικὰ βάρη, [χημ.] poids atomiques; || [χημ.] μοριακὰ βάρη, poids moléculaires; § βάρος τῆς ἀποδείξεως (onus probandi) νομικῶς καλεῖται ἡ πρὸς ἀπόδειξιν ὑποχρέωσις τοῦ διαδίκου. Περὶ τοῦ ζητήματος τίς ὁ γενικὸς κανών, καθ' ὃν δέον νὰ ῥυθμίζηται ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει ὑπάρχει ἔν τε ταῖς πηγαῖς τοῦ ῥωμ. δικαίου καὶ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι μεγάλη ἀσυμφωνία, ἣν οὐδ' ἡ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Πολ. Δικον. διατυπουμένη ἀρχὴ (ἄρθ. 248) δύναται νὰ διασκεδάσῃ ἐντελῶς, καίτοι πρὸς τὴν ὀρθοτέραν τῶν γνωμῶν συμφωνοῦσα· ὡς ὀρθότερος δὲ καὶ συμφωνότερος πρὸς τὰς πηγὰς δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ κανών, καθ' ὃν ἕκαστος τῶν διαδίκων ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ ἐκεῖνα τὰ περιστατικά, ἅτινα ὀφείλει κατὰ τὸ οὐσιαστικὸν δίκαιον νὰ ἐπικαλεσθῇ, ἵνα ἐὰν μὲν ἦνε ἐνάγων νικήσῃ, ἐὰν δ' ἐναγόμενος μὴ ἡττηθῇ, ὑπαγόμενος ὅμως εἰς τροποποιήσεις καὶ ἐξαιρέσεις τινάς.

βαροσκόπιον, ου, τό· baroscope, n. m. ἐκαλεῖτο ἄλλοτε οὕτως ὑπό τινων φυσικῶν τὸ βαρόμετρον. Εἶδος βαρομέτρου λίαν εὐαισθήτου, ἐν χρήσει ὄντος κατὰ τὰς ναυτικὰς παρατηρήσεις· || —, baroscope, συσκευὴ δεικνύουσα τὴν ὤθησιν, ἣν ὑφίστανται τὰ ἐν τοῖς ἀερίοις βυ-

θιζόμενα σώματα, εἶνε δὲ εἶδος ζυγοῦ τιθεμένου ὑπὸ ὕελινον κώδωνα.

βαροῦλκον, ου, τό· ἢ ὀρθότερον **βαρουλκὸς** καὶ βαρυολκός, γενικῶς μηχανὴ πρὸς τὸ ἕλκειν βάρη ὡς εἶνε ἡ ἐξελίκτρα ἢ ἐξέλικτρον, treuil, n. m. ou tour, n. m. βλ. λέξιν. § [ναυτ.] βαροῦλκον, τό· ἢ ὄνευος, ου, ὁ, κοινῶς τὸ μονουβέλο, guindeau, n. m. μηχάνημα ὅπερ μεταχειρίζονται εἰς τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα ἀντὶ ἐργάτου (cabestan) καὶ κιόνων συνάμα, πρὸς ἀνάσπασιν τῶν ἀγκυρῶν καὶ κιονοδέτησιν τῆς ἁλύσεώς των. Ἀποτελεῖται ἐξ ὁριζοντίου κυλίνδρου στερεώτατα ἐρειδομένου ἐγκαρσίως πρὸς πρῷραν ἐπὶ δύο κιόνων· ἡ ἅλυσις στρέφεται δὶς ἢ τρὶς περὶ τὸν κύλινδρον ὅστις στρέφεται διὰ μηχανικοῦ τινος μέσου, ὀδοντωτοὶ δὲ τροχοὶ καταλλήλως διατεθειμένοι, ἐφ' ὧν ἐρείδονται κατακλεῖδες, παρεμποδίζουσι τὴν ἐκστροφὴν αὐτοῦ. § βαροῦλκον, chèvre, n. f. βλ. ἀνολκεύς. § βαροῦλκον, bigue, n. f. καὶ λιθουλκός, εἶδος ἀνολκέως· συνίσταται ἐκ δύο τεμαχίων ξυλίνων ἐν σχήματι Λ ἀποτελούντων εἶδος ἱστοῦ, ταῦτα φέρουσιν εἰς τὸ ἄκρον τροχιλαίαν καὶ σχοινία διὰ τὴν ἀνέλκυσιν βαρῶν. § βαροῦλκον, grue, n. f. (de chargement), ὁ γέρανος, βλ. λέξιν. § βαρύολκος, ου, ὁ· ἢ βαρυολκός, οῦ, ὁ· καὶ βαρουλκός, ὁ· engin, n. m. μηχάνημα πρὸς ἀνέλκυσιν βαρῶν· σύγκειται ἀπὸ μίαν κάθετον δοκὸν στηριζομένην δι' ἀντηρίδων· εἰς τὸ ἄνω μέρος αὐτῆς ὑπάρχει ἀνακρεμαστικὴ δοκὸς (fauconneau) κάθετος ἐπὶ τῆς πρώτης στηριζομένη κάτωθεν δι' ἀντηρίδος καὶ φέρουσα εἰς τὰ ἄκρα τροχαλίας ἐκ τῶν ὁποίων διέρχεται τὸ σχοινίον· κάτωθεν ὑπάρχει ἐξέλικτρον (treuil) ὅπερ ἐξελίσσει σχοινίον διερχόμενον διὰ τῶν τροχαλιῶν.

βάρσαμος καὶ βάρσαμο, [διάλ. Λεντεχάδ.] τὸ βάλσαμον· ἐπίσης φυτόν τι ἰαματικὸν διὰ τὰ ἕλκη.

βάρσανο, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] τὸ βάσανον (tourment), κόπος, μόχθος, ταλαιπωρία· συνήθως ἀπαντᾷ εἰς πληθ. ἀριθμὸν καὶ ῥῆμα βαρσανίζω = βασανίζω.

βαρυακούω, μέλ. ούσω, βαρέως ἀκούω, δυσακούω, avoir l'oreille (l'ouïe) dure.

βαρυαλγής, έος-οῦς, ής, ές· ὁ πάσχων βαρέως, qui souffre beaucoup ; ὁ πολὺ λυπημένος, profondément affligé ; ὁ ἀλγῶν, endolori; ‖ ἡ βαρυαλγής του καρδία, son cœur endolori.

βαρυαλγῶ (έω) μέλ. ήσω, πάσχω βαρέως, souffrir beaucoup.

βαρυαναστενάζω, [δημ.] βλ. βαρυστενάζω.

βαρύαυλος, ὁ· ὄργανον μουσικόν, basson, n. m. fagot. n. m.

βαρυγγωμῶ (άω), μέλ. ήσω· [δημ.] βαρέως φέρω, avoir le cœur gros ; ἀναστενάζω, soupirer ; εἶμαι λυπημένος, être affligé. § δυσθύμως διάκειμαι πρός τινα, en vouloir à q'un ; καταρῶμαι, maudire ; «βαρυγκωμάει ὁ πατέρας 'στὸ παιδὶ τόμου δὲν τὸν κυττάζει» (ὅταν δὲν προσέχει αὐτόν, δὲν τὸν περιποιεῖται).

βαρύγλωσσος, η, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ὁ ἀργῶς ὁμιλῶν, βραδύγλωσσος καὶ ἐν γένει ὁ βαρυνόμενος νὰ ὁμιλήσῃ.

βαρύγνωμος, ος, ον· δύσκολος, difficile ; αὐστηρός, sévère ; ὁ πάντοτε δυσαρεστημένος, toujours mécontent, e.

βαρύδι, βαρύδιον, βλ. βαρίδι.

βαρυηκοΐα, ας, ἡ· τὸ βαρέως ἀκούειν, τὸ κωφίζειν, ouïe dure.

βαρυήκοος, ος, ον· ὁ ἔχων βαρεῖαν ἀκοήν, ὁ βαρυακούων, qui a l'ouïe dure.

βαρυθυμέω, βλ. βαρυθυμῶ.

βαρυθυμία, ας, ἡ· ἡ ἀγανάκτησις, indignation, n.f. ἡ δυσαρέσκεια, mécontentement, contrariété ; ἡ λύπη, tristesse, n. f. accablement, n. m. τὸ κακοκάρδισμα, ἡ λύπη, chagrin, n. m. affliction, n. f.

βαρύθυμος, ος, ον· ὁ ἔχων βαρεῖαν ὀργήν, ἀγανακτισμένος, indigné, ée ; λυπημένος, περίλυπος, triste, accablé, ée ; κακοκαρδισμένος, λυπημένος, chagriné, ée ; affligé, ée.

βαρυθυμῶ (έω), μέλ. ήσω, εἶμαι πολὺ λυπημένος, être triste (accablé) ; εἶμαι δυσαρεστημένος, être mécontent (contrarié) ; κακοκαρδίζω, λυπῶ, chagriner, affliger.

βαρυκαρδίζω, [διάλ. Οἰνόης] = βαρειοκαρδίζω, ἤτοι λυποῦμαι πολύ, μελαγχολῶ, ἄχθομαι, βαρυθυμῶ.

βαρυκέφαλος, ος, ον· ὁ βαρὺς τὴν κεφαλήν, ἀμβλὺς τὸν νοῦν, ὁ χονδροκέφαλος (qui a l'esprit) lourd ; l'esprit borné ; ὁ βλάξ, stupide. § ὁ ἰσχυρογνώμων, opiniâtre ; entêté, ée ; tête. § [ἐπὶ ἵππου] (cheval) pesant à la main ou fort en bouche, ὁ βαρύστομος, gueulard, ὁ καταβιβάζων τὴν κεφαλὴν καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐνστομίσματος τοῦ χαλινοῦ· χαίνων τὸ στόμα· βλ. καὶ βαρύστομος.

βαρυκοιμοῦμαι, κοιμοῦμαι βαθέως, dormir profondément, κάμνω (ἔχω) βαθὺν (τὸν) ὕπνον, avoir le sommeil lourd.

βαρύκωλος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ὁ βραδέως κινούμενος, ὁ βραδέως τὰ κῶλά του (μέλη) κινῶν, qui marche lentement.

βαρυντικός, ή, όν· ὁ προξενῶν βάρος, ἐνόχλησιν, aggravant, e ; ἐνοχλητικός, ὀχληρός, assommant, e.

βαρύνω, μέλ. υνῶ· καὶ μεταγενέστερον θὰ βαρύνω, κάμνω, καθιστῶ τι βαρύ, rendre lourd (pesant) ; alourdir ; appesantir ; ‖ —. πιέζω, θλίβω, fouler ; βαρύνω, ἐπιπίπτω, πέφτω ἐπάνω, ἐπίκειμαι, incomber ; ‖ [ἡ εὐθύνη] βαρύνει ἐπ' αὐτοῦ, incombe à lui ; ‖ ὁ ὕπνος ἐβάρυνε τὰ βλέφαρά του, le sommeil alourdissait ses paupières ; ‖ ἡ ἡλικία του βαρύνει τὸ σῶμά του, l'âge avait appesanti son corps. § —. peser ; ἐπιφορτίζω, charger ; ἐπιβαρύνω, aggraver ; χρεώνω, obérer ; ‖ δὲν θέλω νὰ βαρύνω τὴν συνείδησίν μου, je ne veux pas (en) charger ma conscience ; ‖ τὸ φορτίον αὐτὸ μὲ βαρύνει, ce fardeau me pèse ; ‖ ἐβάρυνε μὲ χρέη ὅλα του τὰ κτήματα, il a obéré tous ses biens. § ἐνοχλῶ, importuner ; ennuyer ; ‖ ἡ ὁμιλία του μὲ βαρύνει, son discours m'ennuie; ‖ δὲν θέλω νὰ σᾶς βαρύνω, je ne veux pas vous

importuner (vous déranger). § —, πιέζω, θλίβω, fouler. § [γραμμ.] θέτω τόνον βαρύν, marquer de l'accent grave. § [οὐδ.] γίνομαι βαρύς, devenir pesant ; s'alourdir ; peser ; || ἀρχίζει νὰ βαρύνῃ [ἐκ τῆς ἡλικίας, τοῦ πάχους, κτλ.], il commence a devenir pesant ; || ἡ κεφαλή μου ἐβάρυνε, ma tête s'est alourdie ; || ὁ χρυσὸς βαρύνει περισσότερον τοῦ ἀργύρου, l'or pèse plus que l'argent; || γνωρίζετε πόσον βαρύνουσιν οἱ λόγοι του, vous savez de quel poids sont ses paroles ; || ἐπὶ τινος βαρύνει ἡ εὐθύνη ; à qui incombe la responsabilité ? § [ἐπὶ ἀσθενοῦς] χειροτερεύω, empirer ; s'aggraver ; baisser ; || ὁ ἀσθενὴς ἐβάρυνε, le malade a empiré (baissé) ; ἡ ἀσθένεια ἐβάρυνε, le mal s'est aggravé. § [μέσ.] **βαρύνομαι** καὶ δημωδῶς **βαρηέμαι, βαρηοῦμαι**, être lent (paresseux) ; être las ; se lasser ; se dégoûter ; s'ennuyer ; || βαρύνεται νὰ κινηθῇ, il est très lent ; || ἠξεύρω ὅτι βαρύνεσαι νὰ γράφῃς, je sais que vous êtes paresseux à écrire ; || ἐβαρύνθην νὰ ἵσταμαι ὄρθιος, je suis las de me tenir debout ; || ἐβαρύνθην τὰς ἀνοησίας του, je suis las (j'ai assez) de ses sottises ; || δὲν βαρύνεται, εἶνε ἀκούραστος, il ne se lasse point, il est infatigable ; || ἐβαρύνθη τὰ πλούτη, il est dégoûté des richesses ; || βαρύνομαι νὰ ὑπάγω τόσον μακράν, je n'ai aucune envie (je n'ai que faire) d'aller si loin ; || σιώπα, ἐβαρέθηκα, taisez-vous, j'en ai assez ; || [καὶ ἀπολ.] ἐβαρέθηκα ! j'en ai par dessus la tête ; je n'en puis plus ; || ἄφησέ τον νὰ φωνάζῃ, ὡς νὰ βαρεθῇ, laissez-le crier, il se lassera ; || ἐβαρέθηκα εἰς τὸ θέατρον, je me suis ennuyé au théâtre; || φοβοῦμαι μήπως βαρεθῆτε, je crains que vous ne vous ennuyiez ; || δὲν βαρύνεσαι ! δὲν βαρηέσαι ! [φρ.] allons donc ! quelle idée ; || βαρύνομαι περιμένων, je m'ennuie d'attendre ; se morfondre ; || βεβαρυμένος, η, ον· chargé, ée, etc. βλ. καὶ βεβαρημένος.

βαρύοδμος, ος, ον· ὁ βαρύοσμος.

βαρύολκος, ὁ· βαρυολκὸς καὶ βαρουλκός, ἐν γένει μηχάνημα πρὸς τὸ ὑψώνειν βάρη ; engin, n. m. βλ. καὶ βαροῦλκον.

βαρυόμοιρος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ κακόμοιρος.

βαρύοσμος, ος, ον· ὁ ἔχων βαρεῖαν ὀσμήν, qui exhale une odeur forte ; || ὁ ἔχων κακὴν ὀσμήν, qui sent mauvais ; infect, e.

βαρυπενθής, ής, ές· ὁ βαρέως πενθῶν, qui est en grand deuil ; ὁ πολὺ λυπημένος, très-affligé.

βαρυπηγής (ἵππος), [ἱππολ.] cheval chargé de cuisses ou chargé de derrière, καλεῖται ὁ ἔχων ἐν γένει τὸ ὀπίσθιον τμῆμα, τοὺς γλουτοὺς καὶ τοὺς μηροὺς λίαν ἐπιβεβαρυμένους ὑπὸ παχυτάτων μυῶν· βλ. καὶ προσθοβαρύς.

βαρύποινος, ὁ καὶ ἡ· φυλακισμένος τιμωρηθεὶς διὰ κακούργημα εἰς βαρεῖαν ποινήν, prisonnier condamné pour crime (à une peine rigoureuse) ; ὁ δεσμώτης, forçat, n.m.

βαρύς, εῖα, ύ· βαρύτερος, βαρύτατος, ὁ ἔχων βάρος, δυσκολοσήκωτος (ἀντίθετον τοῦ ἐλαφρός), lourd, e ; pesant, e ; γεμᾶτος, πυκνός, massif ; ἐπαχθής, onéreux ; φορτικός, ὀχληρός, accablant, e ; || βαρὺ φορτίον, lourd fardeau; || τὸ βαρύτερον τῶν μετάλλων, le plus pesant des métaux ; || βαρεῖα πτῶσις, une lourde chute ; || τὰ βαρέα σώματα [φυσ.] les corps graves ; || βαρεῖς ὅροι, des conditions onéreuses (ἐπαχθεῖς)· || βαρέα κοσμήματα, des ornements massifs ; || τὸ ὕφος του εἶνε βαρύ, son style est lourd (pesant) ; || — ζυγός, joug pesant (accablant); || — καύσων, chaleur accablante ; || τὸ ἀγγοῦρι εἶνε πολὺ βαρύ, le concombre est très cru ; || βαρὺ νερόν, de l'eau crue ; || τὰ ἔξοδα εἶνε βαρειὰ (πολλά), les dépenses sont considérables. § τραχύς, σκληρός, rude ; ἰσχυρός, fort ; χονδρός, gros; μέγας, grand ; σοβαρός, grave ; || βαρεῖα ὀσμή, odeur forte ; || — καπνὸς (καφές), tabac (café) fort ; || βαρὺ ἔργον, rude tâche ; || ἔχει βαρὺ κεφάλι· βλ. βαρυκέφαλος. § βαρὺς ἵππος, pesant cheval, καλεῖται ὁ μὴ ἀνυψῶν εὐκόλως τοὺς ἐμπροσθίους αὐτοῦ πόδας· || βαρὺ πυροβολικόν, grosse artillerie, ἤτοι τὰ μεγάλου διαμετρήματος πυροβόλα πολιορκίας, ἐπάκτια, ναυτικοῦ, κτλ. βλ. καὶ πυροβόλον· || βαρὺ ἱππικόν, grosse cavalerie ; μέχρι τοῦ 1871 συνέκειτο ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τῶν θωρακοφόρων καὶ τῶν καραβινοφόρων (carabiniers), ἤδη περιλαμβάνει μόνον τοὺς θωρακοφόρους· || βαρεῖα ἀποσκευή, gros bagage ; || βαρεῖα ποινή, peine rigoureuse ; βλ. καὶ ποινή· || — χειμών, hiver rude (rigoureux) ; || δότε μοι ἓν βαρύτερον σκέπασμα, donnez-moi une couverture plus forte ; || — τόπος, pays malsain (insalubre)=ἀνθυγιεινός· || ἔφυγε μὲ βαρεῖαν καρδιάν, il s'en alla le cœur gros (navré=βαρέως λυπημένος, περίλυπος)· || βαρεῖα εὐθύνη, grande responsabilité ; || βαρεῖα ἀσθένεια, grave maladie; || βαρὺ συνάχι, gros -rhume ; || — ἄνθρωπος, un homme grave (καὶ κατ' ἄλλην ἔννοιαν ἀσυμβίβαστος, inconciliable ; ἀπλησίαστος, inabordable; d'accrés difficile ; ὑπερήφανος, fier) ; || ἔχει βαρὺ τὸ ἦθος, il a l'air grave (sérieux) ; βλ. καὶ σοβαρός· || κάμνει τὸν βαρύν, il affecte un grand sérieux ; || [φρ.] μοῦ κάμνει τὸν βαρύν, il me fait la grise mine ; il me boude ; || τοῦ ἦλθε βαρὺ [φρ.], cela lui a déplu ; || μοῦ πέφτει (μοῦ ἔρχεται) βαρὺ νά, il m'est difficile (il m'en coûte) de. § [θηλ. οὐσ.] ἡ βαρεῖα [γραμμ.] l'accent grave ; βλ. καὶ τόνος.

βαρυσήμαντος, ος, ον· ἔχων βαρεῖαν (μεγάλην, σπουδαίαν) σημασίαν, d'une grande importance (portée) ; très grave ; π. χ. βαρυσήμαντοι λόγοι.

βαρυστενάζω, μέλ. άξω, κοινῶς **βαρυαναστενάζω**, στενάζω βαθέως, ἐκφέρω βαθὺν στεναγμόν, soupirer profondément ; soupirer du fond du cœur.

βαρυστόμαχος, ος, ον· ὁ ἐπιφέρων βάρος

εἰς τὸν στόμαχον, pesant sur l'estomac ; ὁ δύσπεπτος, de dure digestion ; δύσπεπτος, κακοχώνευτος, indigeste.

βαρύστομος (ἵππος), cheval gueulard, n. m. ὅρος τῆς ἱππευτικῆς σημαίνων τὸν ἵππον ὅστις ὡς ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς ἕλξεως τῶν ῥυτήρων κατὰ τὴν εἰς τροχασμὸν κίνησιν χαίνει τὸ στόμα· βλ. καὶ **βαρυκέφαλος.**

βαρύσωμος, ος, ον· ὁ ἔχων βαρὺ σῶμα, lourd (de corps); ὁ σωματώδης, corpulent, e.

βαρύτης, ητος, ἡ· pesanteur, n. f. τὸ βάρος, poids, n. m. βλ. βάρος. § βαρύτης, ητος, ἡ· pesanteur, n. f. βαρύτης εἶνε ἡ δύναμις ἡ ἕλκουσα τὰ σώματα πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς ἀναγκάζουσα ταῦτα νὰ πίπτωσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας της ὅταν δὲν ὑποστηρίζωνται. Ἡ ἐνέργεια αὐτῆς εἶνε διαρκὴς καὶ ὁμοιόμορφος ἐπὶ τῶν σωμάτων τῶν εὑρισκομένων εἴτε ἐν κινήσει εἴτε ἐν ἠρεμίᾳ. Σῶμά τι ἐγκαταλειπόμενον εἰς μόνην τὴν ἐνέργειαν τῆς βαρύτητος κατέρχεται ἀκολουθοῦν γραμμὴν κατακόρυφον. Ἄνευ τῆς ἀντιστάσεως, ἣν ὁ ἀὴρ ἀντιτάσσει εἰς τὴν πτῶσίν του, τὸ σῶμα τοῦτο ἔσεται: εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου δευτερολέπτου 4μ, 90 κάτω τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεως· εἰς τὸ τέλος τοῦ δευτέρου δευτερολέπτου 19μ, 62 κάτω τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεως· εἰς τὸ τέλος τοῦ τρίτου δευτερολέπτου 44 μ, 14 κάτω τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεως, εἰς τὸ τέλος τοῦ τετάρτου δευτερολέπτου 78μ, 47 κάτω τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεως. Ἡ πρόοδος αὕτη εἶνε ἀκριβῶς ἀληθὴς μόνον ἐν τῷ κενῷ, ἡ δὲ ἀντίστασις ἣν ὁ ἀὴρ ἀντιτάσσει, αὐξάνουσα ἀναλόγως τῆς ταχύτητος τῆς πτώσεως, ἐπιφέρει τὴν ἐπιβράδυνσιν ταύτης. § **εἰδικὴ βαρύτης**, pesanteur spécifique ἢ **εἰδικὸν βάρος** (poids spécifique) [φυσ.], εἰδικὸν βάρος σώματός τινος ὁμογενοῦς χαλεῖται τὸ βάρος τῆς μονάδος τοῦ ὄγκου αὐτοῦ. Ἐὰν παραστήσωμεν δι' Ε τὸ εἰδικὸν βάρος, δι' Ο τὸν ὄγκον καὶ διὰ Β τὸ ὁλικὸν βάρος σώματός τινος θέλομεν ἔχει προφανῶς τὴν ἰσότητα $B = E \times O$. § — [συνεκδ.] gravité, n.f. ἡ σπουδαιότης, importance, n. f. rigueur, n. f. ἡ δεινότης, βαρύτης, grièveté, n. f. || [φυσ.] τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος, le centre de gravité ; βλ. καὶ **κέντρον**· || ἡ βαρύτης τῆς μαρτυρίας του, le poids (la gravité) de son témoignage ; || ἄνθρωπος βαρύτητος, un homme de poids (d'importance) ; || ἡ βαρύτης τῆς ἀσθενείας του, la gravité de sa maladie ; || ἡ βαρύτης τῆς ποινῆς, la rigueur de la peine.

βαρύτιμος, ος, ον· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος) ὁ πολὺ τιμώμενος, ὁ ἔχων μεγάλην ἀξίαν, de grand prix ; ὁ πολύτιμος, précieux, euse ; ὁ ἀκριβός, cher, ère ; ὁ πλούσιος, riche.

βαρῦτις, ιδος, ἡ· **βαρυτίτης**, ὁ· baryte, n. f. barite, n. f. τὸ θειϊκὸν βάριον. Ὁ τῆς Μήλου βαρυτίτης ὅστις κακῶς καλεῖται βαρυτίνη, περιέχει καὶ ποσότητα ἀργύρου· || νιτρικὴ βαρῦτις, nitrate de baryte.

βαρύτονος, ος, ον· [γραμμ.] baryton, n. m. καλεῖται ἡ λέξις ἡ φέρουσα βαρὺν τόνον (βαρεῖαν) ἢ μᾶλλον ἐκείνη ἥτις οὔτε ὀξεῖαν οὔτε περισπωμένην δέχεται ἐπὶ τῆς ληγούσης. § **βαρύτονος,** ὁ· baryton, n. m. καλεῖται ἐν τῇ ᾠδικῇ ἡ ἀνδρικὴ φωνὴ ἡ μέσην θέσιν ἐπέχουσα μεταξὺ τοῦ βαθυφώνου καὶ τοῦ ὑψιφώνου (ἢ τῆς βαθυφώνου καὶ τῆς ὑψιφώνου) στερουμένη δηλονότι τῆς βαθύτητος καὶ τῆς ἁδρότητος ἐκείνου καὶ τοῦ ὕψους καὶ τῆς μαλακότητος τούτου.

βαρυτονῶ (έω), μέλ. ήσω, θέτω (τονίζω μὲ) βαρὺν τόνον, mettre l'accent grave.

βαρυτράχηλος, ὁ (ἵππος)· ὁ ἔχων βαρὺν (χονδρὸν) τράχηλον, cheval chargé d'encolure; βλ. **τράχηλος.**

βαρυτυπάς, άδος, ἡ· καὶ **βαρυτυπίς**, mouton, n. m. βλ. **βαρεῖα.**

βαρυφαίνομαι, [ἰδ. τριτοπρόσ.] φαίνομαι δυσάρεστος, paraître désagréable (τραχύς, rude ; σκληρός, dur) ; δυσαρεστῶ, ἀπαρέσκω, déplaire ; βλ. καὶ **κακοφαίνομαι.**

βαρυφορτόνω, μέλ. ώσω, φορτόνω πολύ, charger trop ; ἐπιφορτίζω, surcharger.

βαρύφωνος, ος, ον· ὁ ἔχων βαρεῖαν φωνήν, qui a la voix grave ; βλ. καὶ βαθύφωνος. § [οὐσ. μουσ.] basse, n. f. [ἐπὶ γυναικείας φωνῆς] contralto, n. f.

βαρυχειμωνιά, ἡ· [δημ.], βαρὺς (δριμὺς) χειμών, hiver rude (rigoureux) ; rigueur de l'hiver.

βαρυχορδιστής, οῦ, ὁ· κοινῶς κοντραμπασσιστής, ὁ· contrebassiste, n. m. καὶ contrebasse, n. f. μουσικὸς παίζων κοντραμπάσσο.

βαρύχορδον, τό· κοινῶς κοντραμπάσσο, τό· contre-basse, n. f. τὸ μεγαλείτερον ἔγχορδον μουσικὸν ὄργανον σχήματος μεγαλειτέρου ἀπὸ τὴν βάρβιτον.

βαρῶ (έω), μέλ. ήσω· (προφ. -έσω)· [δημ.] κτυπῶ, battre; frapper; || τί τὸν βαρεῖς ; pourquoi le frappez-vous ? || βαρεῖ ἡ καρδιά του, le cœur lui bat; || τὸν ἐβάρεσαν = τὸν ἐπλήγωσαν, on l'a blessé; || ὕστερα θὰ βαρῇς τὸ κεφάλι σου, vous vous en repentirez ensuite = θὰ μετανοήσῃς κατόπιν· || ἐβάρησε (ἐσήμανε) μεσημέρι, midi est sonné; || βαρεῖ (παίζει) βιολί, il joue du violon ; || αὐτὸ τὸ κρασὶ βαρεῖ εἰς τὸ κεφάλι, ce vin monte à la tête ; βλ. καὶ **κτυπῶ.**

βαρωνέτος, ὁ· βλ. **βαρωνίσκος.**

βαρωνία, ας, ἡ· baronnie, n. f. γαῖαι (κτῆμα) αἵτινες προσέδιδον εἰς τὸν κάτοχον τὸν τίτλον τοῦ βαρώνου. § —, baronnage, n. m. ἡ ἰδιότης τοῦ βαρώνου, qualité du baron ; τὸ σῶμα τῶν βαρώνων, corps des barons ; || ἡ βαρωνία ἐν Γαλλίᾳ, le baronnage en France. § —, baronnie, τὸ σωματεῖον (σῶμα) τῶν βαρώνων, le corps des barons. § —, baronnetage, n m. λέγεται τὸ σῶμα τῶν εὐγενῶν τῆς Ἀγγλίας οἵτινες φέρουσι τὸν τίτλον τοῦ βαρωνίσκου (baronnet).

βαρωνικός, ή, όν· baronnial, ale, aux, adj. ὁ ἐξαρτώμενος ἐκ βαρωνίας, qui dépend d'une baronnie ; ὁ σχετιζόμενος πρὸς βαρῶνον, qui a rapport à un baron; || δικαιώματα βαρωνικά,

droits baronniaux ; || γῆ (κτῆμα) βαρωνική, terre baronniale. § λέγουσιν ἐπίσης baronnal, ale, aux.

βαρωνίσκη, ης, ἡ· baronnette, n. f. [οἰκιακ.] μικρὰ βαρωνίς, petite baronne. § ἐπίσης ἡ κόρη τοῦ βαρώνου, jeune fille du baron.

βαρωνίσκος, ου, ὁ· baronnet, n. m. τίτλος ἱπποτικὸς κληρονομικὸς διδόμενος ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς καὶ πολιτικοὺς οἵτινες ἰδιαιτέρως διεκρίθησαν διά τινα πρᾶξιν. § —, baronneau, n. m. [οἰκιακ.] μικρὸς βαρῶνος, petit baron ; νέος βαρῶνος, jeune baron.

βαρῶνος, ὁ· [ξεν.] baron, n. m. καὶ θηλ. βαρωνίς, baronne, n. f. ἄλλοτε ἐλέγετο καὶ baronnesse ; τίτλος εὐγενείας ἀνώτερος τοῦ ἱππότου (chevalier) καὶ κατώτερος τοῦ κόμητος (comte) καὶ ὑποκόμητος (vicomte) ; || ἡ κυρία βαρωνίς, madame la baronne.

βασάλτης, ου, ὁ· basalte, n. m. ἢ βασανίτης, ὁ· ἢ λίθος αἰθιοπικός, pierre d'éthiopie ; ἀνήκει εἰς τὰ νεώτερα ἡφαιστιογενῆ πετρώματα, καὶ τὸ χρῶμά του εἶνε μέλαν· εἶνε λίθος λίαν σκληρός, ἐπιδεκτικὸς στιλβώσεως, δύναται δὲ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς σκῦρον διὰ τὰς ὁδούς.

βασαλτικός, ή, όν· basaltique, adj. ὁ ἐκ βασάλτου σχηματισμένος, formé de basalte ; σχετικὸς πρὸς τὸν βασάλτην, relatif au basalte ; || ῥύαξ βασαλτικός, lave basaltique ; || πετρώματα ἢ βράχοι βασαλτικοί, roches basaltiques.

βασαλτίνη, ης, ἡ· basaltine, n. f. ὀρυκτὸν μελανοπράσινον εὑρισκόμενον εἰς ὡραῖα κρύσταλλα εἰς τὸν κρατῆρα τοῦ Βεζουβίου (dans les blocs de la Somma).

βασαλτογενής, ής, ές· basaltigène, adj. ὁ παραγόμενος εἰς βασαλτικὰ ἐδάφη (πετρώματα), qui se produit dans les terrains (roches) basaltiques.

βασαλτοειδής, ής, ές· basaltiforme, adj. ὁ ἔχων τὴν ὄψιν τοῦ βασάλτου, qui a l'aspect du basalte. § —, basaltoïde, adj. ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ βασάλτου, ὁ ὁμοιάζων μὲ τὸν βασάλτην, qui ressemble au basalte.

βασανία, ἡ· [διάλ. Οἰνόης]=βασανισμός, τυραννία.

βασανίζω, μέλ. ίσω, τυραννῶ, torturer ; tourmenter; mettre à la torture. §—, ἐνοχλῶ, καταθλίβω, καταπιέζω, ἐνοχλῶ, vexer ; || τὸν ἐβασάνισαν (διὰ νὰ μαρτυρήσῃ τοὺς συνενόχους του), on l'a torturé ; || μὴ μὲ βασανίζῃς, ne me tourmentez pas. § —, δοκιμάζω, éprouver ; θέτω τι ὑπὸ ἔλεγχον πειραμάτων πρὸς πιστοποίησιν τῶν ἰδιοτήτων αὐτοῦ· ἐξετάζω κατὰ βάθος, examiner à fond ; || ἀφοῦ ἐβασάνισε τὸ ζήτημα, après avoir examiné (approfondi) la question. § [μέσ.] βασανίζομαι, souffrir ; être tourmenté ; se tourmenter ; || βασανίζεται τώρα δύο ἔτη, il y a deux ans qu'il souffre ; || μὴ βασανίζεσαι διὰ τόσον μικρὰ πράγματα, ne vous tourmentez-pas pour si peu de chose ; || ἐγὼ βασανίζομαι διὰ τὰς ἀνοησίας σου, c'est moi qui pâtis de vos sottises.

βασάνισμα, ατος, τό· βασανισμός, οῦ, ὁ· action de tourmenter (de torturer) ; ἡ βάσανος, torture, n. f. § ἔλεγχος βαθύς, examen approfondi.

βασανιστήριον, τό· τὸ ὄργανον (ἢ ὁ τόπος) τῶν βασάνων, instrument (lieu) de torture.

βασανιστής, οῦ, ὁ· ὁ βασανίζων, τυραννῶν, celui qui torture (qui tourmente) ; ὁ δήμιος, bourreau, n.m. || ὁ ἐξετάζων, δοκιμάζων, celui qui examine ; celui qui éprouve.

βασανιστικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς βασάνους, ὁ πρόθυμος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ βασανίζειν, tourmentant, e; de tourment ; ὁ δυσάρεστος, désagréable ; || ὁ δοκιμαστικός, d'épreuve.

βασανίτης, ου, (ὁ λίθος)· «οὕτω λέγεται Λυδικοῦ λίθου γένος καὶ λίθου βάσανος, ᾧ παρατρίβοντες τὸ χρυσίον ἐδοκίμαζον», pierre de touche ; βασάλτης, basalte, n. m. ἡ Λυδία λίθος.

βάσανον, τό· βασανιστήριον, tourment, n. m. ἐκεῖνο ὅπερ ὑποφέρει τις, τὸ ἄλγος, la souffrance ; ἡ τιμωρία, ἡ ὀδύνη, la peine ; || ἂν σᾶς διηγηθῶ τὰ βάσανά μου, si je vous raconte mes tourments (mes peines) ; || θὰ ἔχωμεν νέα βάσανα, nous aurons des nouvelles tribulations; || αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε βάσανον (μάστιξ), cet homme est un fléau; || καθένας ἔχει τὰ βάσανά του [φρ.], à chacun sa besace ; || τὰ βάσανα τοῦ κόσμου, les peines de la vie.

βάσανος, ου, ἡ· ἐπὶ μαρτυριῶν ἐκβιαζομένων διὰ βασανιστηρίων, ἐν γένει μαρτύριον, torture, n. f. supplice, n. m. ἀλγηδών, souffrance, n. f. τιμωρία, peine, n. f. || τὸν ὑπέβαλον εἰς βασάνους, on l'a mis à la torture ; || ὑπέστη τὰς σκληρὰς βασάνους, il a souffert les plus cruels supplices ; || τοιαύτη ζωὴ εἶνε βάσανος, une vie pareille est un supplice ; || δὲν φαντάζεσθε τὰς βασάνους μου, vous ne pouvez pas vous imaginer mes souffrances. § βάσανος, ἡ ἐξέτασις, ὁ ἔλεγχος, examen, n. m. ἡ δοκιμή, épreuve, n. f. || ἡ βάσανος τοῦ ζητήματος, l'examen de la question ; || μετ' αὐστηρὰν βάσανον, après un examen rigoureux; § βάσανος, ἡ· [μαθημ.] épreuve, n. f. ὀνομάζεται λογιστική τις πρᾶξις δι' ἧς ἐξελέγχεται τὸ ἀσφαλὲς τοῦ ἐξαγομένου ἑτέρας τινὸς πράξεως ἢ σειρᾶς πράξεων. § [μεταλλ.] βάσανος, épreuve, n. f. ἡ δοκιμὴ (δοκιμασία), καλεῖται ἐν τῇ μεταλλουργίᾳ (καμινευτικῇ) ἡ χημικὴ ἐκείνη ἀνάλυσις, δι' ἧς προσδιορίζεται ἡ εἰς χρήσιμα μέταλλα (μολύβδου, χαλκοῦ, ἀργύρου, χρυσοῦ, κτλ.) περιεκτικότης διαφόρων μεταλλευμάτων, μεταλλικῶν προϊόντων καὶ μεταλλικῶν κραμάτων καὶ ἡ ἀξία αὐτῶν· ἡ βασανιζομένη οὐσία καλεῖται **δεῖγμα.** § [στρ.] — πρὸς παραδοχὴν (παραλαβήν), épreuve de réception, ἤτοι δοκιμασία ἐπιδοκιμαστική. Τὰ διάφορα μέρη τῆς ὁπλίσεως (armement), ἤτοι φορητὰ ὅπλα, πυροβόλα, θώρακες, κολεοί, ἐλά-

σματα ξιφῶν, κτλ. καθὼς καὶ αἱ πυρίτιδες καὶ αἱ ἐκρηκτικαὶ οὐσίαι, πρὶν εἰσέτι ὁριστικῶς εἰσαχθῶσιν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ὑφίστανται βασάνους τινὰς (épreuves) συνισταμένας εἰς δοκιμὰς ἢ πειράματα, ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι πληροῦσι τὰς ἀπαιτουμένας συνθήκας πρὸς παραδοχήν. Αἱ πυρίτιδες δοκιμάζονται 1ον ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέγεθος τῶν **χόνδρων** (κόκκων, grains)· 2ον ὑπὸ ἔποψιν σκληρότητος· 3ον ὑγρομετρικῶς· 4ον ὅσον ἀφορᾷ τὴν **ὁλκογνωμονικὴν πυκνότητα** (densité gravimétrique)· 5ον ὑπὸ βλητικὴν ἔποψιν. Διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν καταμετροῦσι τὴν ταχύτητα, ἥντινα ὡρισμένον βάρος πυρίτιδος μεταδίδει εἰς ὡρισμένον βλῆμα καὶ ὑπὸ ὡρισμένας συνθήκας, πρὸς τοῦτο δὲ χρῶνται τῶν χρονογράφων (chronographes), τῶν δοκιμαστήρων ὅλμων (mortiers-éprouvettes) **καὶ τῶν βλητικῶν ἐκκρεμῶν** (pendules balistiques). Αἱ κάνναι τῶν τυφεκίων ὑποβάλλονται εἰς **δοκιμαστικὴν** βολήν (tir d'épreuve), ἀμέσως μετὰ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῶν **διαμόρφωσιν** (usinage) καὶ κατάρτισιν (garnissage) προτοῦ νὰ αὐλακισθῶσι. Πρὸς τοῦτο ἡ κάννη γεμίζεται διὰ πυρίτιδος τριπλασίας τοῦ συνήθους γεμίσματος, ἡ δὲ βολὶς ἔχει ἐπίσης τριπλάσιον βάρος τῆς συνήθους βολίδος. Μετὰ τὴν δοκιμαστικὴν βολήν, αἱ κάνναι ἀποπλύνονται, στεγνοῦνται καὶ εἶτα ἐπιθεωροῦνται προσεκτικῶς ὑπὸ τοῦ ὁπλογνώμονος (contrôleur), ἀπορριπτομένων πασῶν τῶν παρουσιαζουσῶν ἐλάττωμά τι, τῶν δὲ λοιπῶν ἐπισημαινομένων διὰ τοῦ στιγέως· βλ. σῆμα καὶ κατασκευή. Ὁ διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν πυροβόλων χάλυψ ὑποβάλλεται ἐπίσης εἰς τὴν δοκιμασίαν τῆς κρούσεως καὶ τῆς ἕλξεως. Αἱ δοκιμαὶ αὗται ἐκτελοῦνται ἐπὶ ῥάβδων ὡρισμένων διαστάσεων. Ὑπὸ γενικὴν ὅλως ἔποψιν ἅπασα ἡ διὰ τὸν στρατὸν χρήσιμος **σκευή** (matériel) πρὸ τῆς παραλαβῆς της ὑποβάλλεται εἰς διαφόρους δοκιμασίας.

βασιβοζοῦκος, ὁ· [ξενικ.] βλ. μπὰς-μποζούκ.

βασίζω, baser, fonder; θέτω τὴν βάσιν, στηρίζω, θεμελιῶ· || βασίζει τοὺς ὑπολογισμούς του ἐπί, il base ses calculs sur. § [μέσ.] βασίζομαι, se baser; se fonder; λογίζω, compter; || βασίζομαι εἰς τὴν φιλίαν σας, je compte sur votre amitié; || οἱ λόγοι του δὲν βασίζονται οὐδαμοῦ, ses paroles n'ont pas de base; || δύνασθε νὰ βασισθῆτε ἐπὶ τοῦ ζήλου καὶ τῆς ἀκριβείας μου, vous pouvez compter sur mon zèle et mon exactitude.

βασιλέας, ὁ· [δημ.] βασιλεύς.

βασιλεία, ας, ἡ· ἡ ἀρχὴ τοῦ βασιλέως, ἡ βασιλικὴ ἐξουσία, le pouvoir royal; τὸ ἀξίωμα τοῦ ἄρχοντος βασιλέως, la royauté; ἡ ἡγεμονία, le règne; ἡ δυναστεία, la dynastie; τὸ βασίλειον, ἡ ἐπικράτεια, le royaume; || ἡ αἴγλη τῆς βασιλείας, l'éclat de la royauté; || ἐπὶ βασιλείας Γεωργίου τοῦ Α'., sous le règne de George 1er; || ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν [άγ. Γραφή], le royaume des cieux.

βασίλειον, ου, τό· le royaume; ἡ ἐπικράτεια, l'état, ἡ καθέδρα τοῦ βασιλέως· || τὸ βασίλειον τῆς Ἑλλάδος, le royaume de Grèce.

βασίλειος, ος, ον· βλ. βασιλικός.

βασίλευμα, ατος, τό· [δημ.] ἡ δύσις, le coucher [du soleil, de la lune, etc].

βασιλεύς, έως, ὁ (βάσις-λεώς ἢ βάσις-λαοῦ), ὁ ἀρχηγός, ὁ ἡγεμὼν ἔθνους, le roi; || βασιλεῦ! sire! || ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, au nom du roi; || ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ νόμου [φρ.], de par le roi, la loi et la justice.

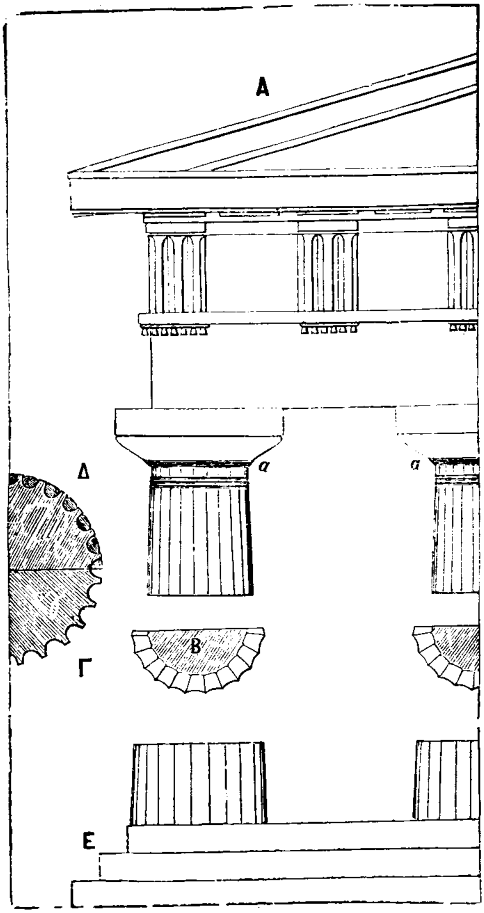
βασιλεύω, μέλ. εύσω, régner; εἶμαι (διοικῶ ὡς) βασιλεύς, ἄρχω, être roi; || βασιλεύει τῆς Ἑλλάδος, il règne sur la Grèce; || ὅταν οἱ νόμοι δὲν βασιλεύωσι, quand les lois ne règnent pas. § [δημ.] (ἐπὶ ἡλίου, σελήνης, κτλ.), δύω, se coucher; || [μεταφ.] τὰ μάτια του ἐβασίλευσαν, ses yeux s'appesantissent (se ferment).

βασιλεύων, ουσα, ον· ὁ ἄρχων, celui qui règne; régnant, e; || βασιλεύουσα οἰκογένεια· βλ. δυναστεία.

βασιλικά, [ἐπίρ.] βασιλικῶς, royalement; en roi.

βασιλική, ῆς, ἡ· basilique, n. f. (ἐκ τοῦ βασιλικὸς)=βασίλειος, ἐξυπακούεται στοά, κατοικία τοῦ βασιλέως, στοά τις ἐν Ἀθήναις καλουμένη βασίλειος στοά, ἤτοι ἡ στοὰ τοῦ ἄρχοντος βασιλέως. Ἐν Ῥώμῃ βασιλική, basilique, n. f. ἐκαλεῖτο δημόσιον κτίριον μετὰ στοῶν χρησιμεῦον ὡς δικαστήριον ἢ διὰ τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγάς. Τὸ σύνηθες σχῆμα τῆς βασιλικῆς ἦτο ἓν παραλληλόγραμμον διηρημένον κατὰ τὸ μῆκός του ὑπὸ δύο σειρῶν κιόνων εἰς τρία μέρη ἀνίσου πλάτους καὶ ὕψους· κύριον μέρος ἢ ἀμφίστυλον ἦτο τὸ μεσαῖον. Εἰς τὸ βάθος τῆς βασιλικῆς ὑπῆρχεν ἡμικυκλικὸν τμῆμα καλούμενον ἁψὶς (abside), βῆμα (béma) ἢ κόγχη (conque) ἔνθα ἔμενον οἱ δικασταί· τοῦτο ἦτο τὸ δικαστήριον. Ὁ ἔμπροσθεν χῶρος εἰς ὃν παρέμενον οἱ ὑπερασπιζόμενοι τὰς ὑποθέσεις ἐκαλεῖτο **ἐγκάρσιος διάδρομος** (transept, λατ. transeptum) ἢ **χαλκιδικὸν** (chalcidique); βλ. λέξιν. Οἱ ἀγορεύοντες ἐχωρίζοντο ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου διὰ δρυφάκτου (cancellum, barre, barreau), ἐσωτερικῶς τοῦ ὁποίου παρέμενον οἱ γραμματεῖς τοῦ δικαστηρίου. Ἡ ἀρχαία βασιλικὴ ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον τοῦ σχηματισμοῦ τῶν χριστιανικῶν ναῶν, μόλις ἐπετράπη εἰς τοὺς Χριστιανοὺς ἀπὸ Κωνσταντίνου νὰ ἀνεγείρωσιν ἰδιαίτερα κτίρια διὰ τὰς ἱεροτελεστίας των, συνεπῶς βασιλική (ἐννοεῖται ἐκκλησία), basilique, n. f. Εἰς τὸ ἡμικυκλικὸν μέρος τοῦ βάθους, ἤτοι εἰς τὴν ἀψῖδα (abside), ἐτοποθετοῦντο οἱ ἱερεῖς, ὅπερ καὶ **πρεσβυτέριον** (presbyterium) ἐκλήθη. Ἔμπροσθεν τούτου ὑψοῦτο ὁ βωμὸς (autel) ὅπου ἐναπετίθεντο τὰ ἅγια τῶν ἁγίων. Τὸ μέρος τοῦτο ἀπετέλει τὸ ἄδυτον (le sanctuaire), εἰς δὲ τὸ πρὸ τούτου μέρος, ὅπερ ἐν τοῖς βασιλικοῖς **κατεῖχον** οἱ γραμματεῖς, ἐτοποθετήθη ὁ **χορὸς** (chœur). Τὸ πρὸ τοῦ χοροῦ μέρος καλεῖται **ἐγκάρσιος** διάδρομος (transept), τὸ δὲ πρὸ τούτου μέρος διαιρούμενον εἰς τρία διὰ δύο

α **'Ιμάντες** ἢ **ζῶναι** *(annelets ou filets).*
β *'Επίπεδος τομὴ κίονος* **διαξύστου** *(cannelée) μετὰ* **ῥαβδογλύφων** *(rudentures).*
γ *'Ομοία τομὴ ἄνευ* **ῥαβδογλύφων.**

ΔΩΡΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ

σειρῶν κιόνων καλεῖται ἐσωνάρθηξ καὶ παράπλευροι διάδρομοι, βλ. ἐσωνάρθηξ.

βασιλικοδαμασκηνιά, ᾶς, ἡ· [διάλεκτος Νάξου] εἶδος κοκκυμηλέας ἧς ὁ καρπὸς εὐμεγέθης καὶ κάλλιστος τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

βασιλικοδαμάσκηνον, τό· [διάλ. Νάξου] ὁ καρπὸς τῆς βασιλικοδαμασκηνιᾶς.

βασιλικόν, καὶ **βασιλικός,** ὁ· τὸ πασίγνωστον εὐῶδες φυτὸν ἢ εὐώδης βοτάνη, τὸ ὤκιμον, basilic, n.m.

βασιλικός, ή, όν· βασίλειος, ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν βασιλέα, royal, ale, aux; de (du) roi ; || ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, la famille royale ; βλ. καὶ **δυναστεία**· || βασιλικὸς οἶκος, βασιλεύουσα οἰκογένεια, βλ. **δυναστεία**· || βασιλικαὶ ἐπιστολαί, βλ. **ἐπιστολαί**· || ἡ βασιλικὴ σημαία, l'étendard royal ; τοιαύτη εἶνε παρ' ἡμῖν τὸ **ἐπίσημον** (pavillon de beaupré) μετὰ τοῦ βασιλικοῦ στέμματος εἰς τὸ μέσον τοῦ σταυροῦ, ἐπαιρομένη ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἱστοῦ τῶν πλοίων ὧν ἐπιβαίνει ὁ βασιλεύς, ἐπὶ τῆς πρῴρας τῆς ἐφ' ἧς ἐπιβαίνει λέμβου, ἐπὶ τῶν ἀνακτόρων, κτλ. || βασιλικὴ φρουρά, garde royale ; || ὁ (ἐν τῇ βουλῇ) βασιλικὸς λόγος, le discours du trône ; || βασιλικὴ χαρδία, cœur du roi ; || τὸ νὰ ἦνέ τις βασιλικώτερος τοῦ βασιλέως, être plus royaliste que le roi, σημαίνει τὸ λαμβάνειν ἐνδιαφέρον περί τινος ἢ διὰ τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ περισσότερον παρὰ διὰ τὸν ἑαυτόν του· || — πῆχυς, βλ. δεκαδικὸν **σύστημα**· || — **ἐπίτροπος**, commissaire du roi, εἰδικὸς ἐντολοδόχος πρὸς ἐκτέλεσιν ὡρισμένης τινὸς ἐντολῆς· || — ἐπίτροπος (παρὰ τῷ στρατοδικείῳ), commissaire (du roi près un conseil de guerre) ; ἐν Γαλλίᾳ καλεῖται ἐπίτροπος τῆς κυβερνήσεως, commissaire du gouvernement; **ἐπίσης** βασιλικὸς ἐπίτροπος ἐν τοῖς στρατοδικείοις (παρὰ τοῖς Γάλλοις) καλεῖται ministère publique, n. m. ἤτοι ὁ ἐπίτροπος τῆς Κυβερνήσεως (commissaire du gouvernement), ἄλλοτε λεγόμενος (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν) commissaire du roi; || (βασιλικὸς ἀντεπίτροπος, substitut du commissaire (du roi). § βασιλικὸν ὕδωρ [χημ.], eau régale, ἢ νιτροϋδροχλωρικὸν ὀξύ, καλεῖται μίγμα 1 μέρους βάρους νιτρικοῦ ὀξέος καὶ 2 μ.β. ὑδροχλωρικοῦ, ἐν ᾧ διαλύεται καὶ ὁ χρυσός, ὁ βασιλεὺς τῶν μετάλλων. § βασιλικοί=οἱ αὐλικοί, les courtisans ; || βασιλικός [οὐσ.], ὁ ὀπαδός, ὁ ἀκολουθῶν τὰ βασιλικὰ φρονήματα, ὁ βασιλόφρων, royaliste, adj.

βασιλικῶς, [ἐπίρ.] μὲ τρόπον βασιλικόν, d'une manière royale ; ὡς ἁρμόζει εἰς βασιλέα, comme un roi ; royalement ; en roi ; || ζῆν βασιλικῶς, vivre royalement.

βασιλίς, ίδος, ἡ· τὸ θηλ. τοῦ βασιλεύς, ἡ βασίλισσα, reine, n. f. = ἄνασσα.

βασιλίσκος, ου, ὁ· ὑποκορ. τοῦ βασιλεύς, μικρὸς βασιλεύς, petit roi ; roitelet, n. m. § βασιλίσκος, εἶδος ὄφεως ἢ σαύρας, basilic, n. m.

βασίλισσα, ης, ἡ· ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως, ἡ ἄνασσα, la reine.

βασιλοκτονία, ας, ἡ· ὁ φόνος βασιλέως, [crime de] régicide, καὶ **βασιλοφονία**, régicide, n. m.

βασιλοκτόνος, ος, ον· ὁ φονεύων βασιλέα, régicide, adj. et n. || [οὐσ.] βασιλοκτόνος, un régicide.

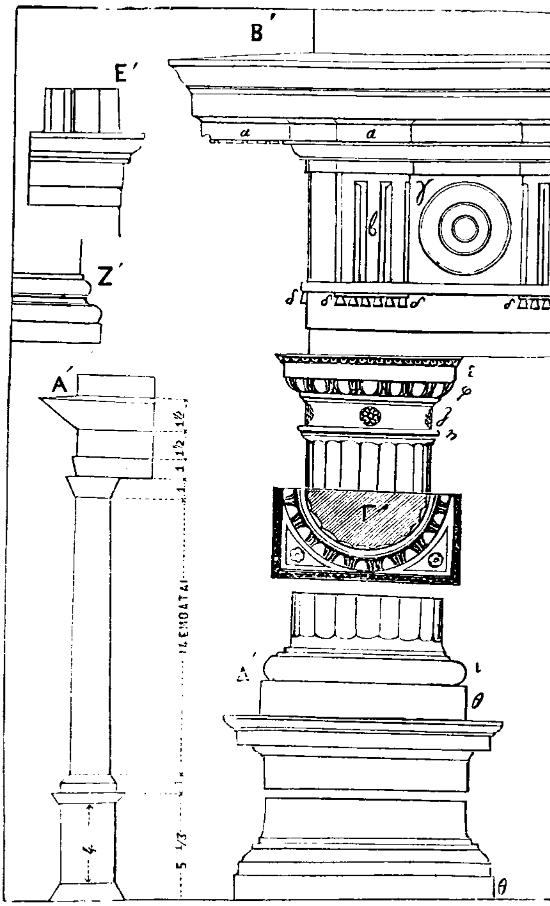
βασιλομήτωρ, ορος, ἡ· ἡ μήτηρ τοῦ βασιλέως, la reine-mère.

βασιλόπαις, δος, ὁ καὶ ἡ· ὁ υἱὸς ἢ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως, fils (fille) de roi=πρίγκηψ (ἢ πριγκίπισσα ἐξ αἵματος, prince (princesse de sang).

βασιλόπηττα, ἡ· ἡ πήττα ἥντινα κάμνουσι τὸ νέον ἔτος, gâteau du jour de l'an ; (παρὰ Γάλλοις) gâteau des rois.

βασιλοποῦλα, ας, ἡ· ἡ κόρη τοῦ βασιλέως, fille de roi ; πριγκίπισσα ἐξ αἵματος, princesse de sang.

α α **Πρόμοχθοι** *(mutules).*
β β **Τρίγλυφοι** *(triglyphes).*
γ **Μετόπη** *(métope).*
δ δ **Σταγόνες** *(gouttes).*
ε **Ἄβαξ** *(abaque).*
φ **Ἐχῖνος** *ἢ* **Ὠὰ** *(échine ἢ oves).*
ζ **Ὑποτραχήλιον** *(gorgerin).*
η **Ἀστράγαλος** *(astragale).*
ι **Σπεῖρα** *(tore).*
ϑ **Πλίνθος** *(plinthe).*
Τὸ μέσον τοῦ σχήματος **E′** *παριστᾷ τὸ* **περίζωμα** *(bandeau).*

ΔΩΡΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ

βασιλοποῦλι, τό· matin-pêcheur, n. m. πτηνὸν καλούμενον καὶ βασιλίσκος.

βασιλόπουλον, τό· τέκνον τοῦ βασιλέως, enfant de roi; βλ. βασιλόπαις.

βασιλοφονία, ας, ἡ· βλ. βασιλοκτονία.

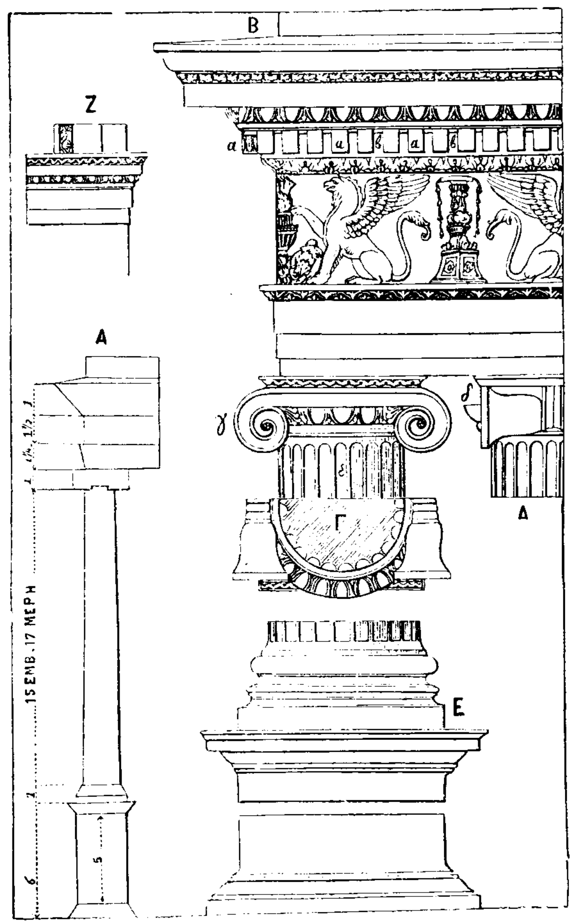
βασιλόφρων, ονος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων βασιλικὰ φρονήματα, royaliste, adj. et n. ‖ ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως, τῆς βασιλείας, partisan du roi, de la royauté; ‖ —, ὁ ἀφορῶν τὴν βασιλικὴν μερίδα, qui concerne le parti royaliste; ‖ βασιλόφρονες ἐφημερίδες, journaux royalistes; ‖ καθιστῶ βασιλόφρονα, rendre royaliste, royaliser; ‖ καθιστῶ τὸ στράτευμα βασιλόφρονα, royaliser l'armée.

βάσιμος, ος, ον· (βαίνω), ὁ ἑδραῖος, στηριζόμενος ἐπὶ βάσεως, ἐπὶ θετικότητος, fondé, ée; ὁ στερεὸς (τὴν βάσιν), ferme (sur sa base); ὁ καλῶς τοποθετημένος, bien établi; ὁ θετικός, positif, ive; ὁ στερεός, solide; ‖ — αἴτησις (πληροφορία, εἴδησις), demande fondée; ‖ — εἴδησις, nouvelle positive; ‖ βάσιμος παιδεία, instruction solide.

βασιμότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ βασίμου (τοῦ θετικοῦ), qualité de ce qui est fondé (positif); ἡ βεβαιότης, certitude, n. f. ἡ στερεότης, solidité, n. f.

βασίμως, [ἐπίρ.] μετὰ βάσεως, avec fondement; θετικῶς, positivement; στερεῶς, solidement.

βάσις, εως, ἡ· base, n. f. τὸ ἐφ' οὗ τις βαίνει, στηρίζεται ἢ ἵσταται, τὸ βάθρον, τὸ θεμέλιον, fondement, n. m. fond, n.m. fonds; τὸ ὑποστήριγμα· ‖ ἡ δικαιοσύνη εἶνε βάσις πάσης ἐξουσίας, la justice est la base de toute autorité; ‖ (διὰ νὰ τὸ πιστεύσῃ τις) πρέπει νὰ ἀνατρέψῃ τὰς βάσεις τῆς ἱστορίας, il faudrait renverser les fondements de l'histoire; ‖ αὐτὴ εἶνε ἡ βάσις τῆς διδασκαλίας του, voilà le fond de sa doctrine; ‖ ὁ συλλογισμὸς αὐτὸς ἔχει σαθρὰν βάσιν, ce raisonnement pèche par le fond; ‖ ἐπὶ τῇ βάσει . . . [φρ. ἐπιρ.] [en se basant] sur; ‖ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑποσχέσεώς του, sur sa promesse; ‖ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀποφάσεως, en vertu du jugement; ‖ [ἐμπορ.] ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ δείγματος, sur la base de l'échantillon; ‖ βάζω (δίδω) βάσιν εἰς . . . [μεταφ.], faire fonds; compter sur. § βάσις, fond, n. m. ἤτοι τὸ ἔδαφος ἀγροῦ τινος ἢ κτήματος· ‖ ἡ βάσις ἢ ὁ πυθμὴν τῆς κοιλάδος, le fond ou seuil de la vallée, ἢ καὶ βηλὸς τῆς κοιλάδος θεωρεῖται ἐνίοτε ἁπλῶς ἡ συνάντησις τῶν δύο κλιτύων. § ἡ βάσις, ὁ πυθμήν, cul, n. m. τὸ ὄπισθεν μέρος ἀντικειμένου τινός· ‖ — τῆς ἕδρας νομέως [ναυτ.] cul de varangue, καλεῖται οὕτως ἡ κατωτάτη ἐπιφάνεια τῆς ἕδρας νομέως ἡ ἐφαπτομένη τῆς τρόπιδος· ‖ — τροχίλου [ναυτ.], cul de poulie, καλεῖται τὸ μέρος τῆς θήκης (caisse) τὸ κείμενον ἀντιθέτως τοῦ ἐνωτίου (œil) τῆς ἐξαρτήσεως. § [γεωμ.] —, base, n. f. ἡ λέξις αὐτὴ ἔχει διαφόρους σημασίας. § [χημ.] —, base, n. f. καλοῦνται βάσεις, χημικαὶ ἑνώσεις ἀποτελοῦσαι μετ' ὀξέων ἅλατα. § —, base, n. f. ἢ πούς, pied, n. m. καλεῖται γενικῶς οὕτω τὸ κατώτερον μέρος ἔργου τινός· βλ. καὶ πούς· ‖ βάσεις στηριγμάτων ὀρειχάλκινοι, bases de support en laiton; ‖ — ἢ ὁ πούς τοῦ τοίχου, pied du mur; καλεῖται οὕτως ἐν τῇ οἰκοδομικῇ τὸ κατώτερον μέρος τοίχου τινός, ἀπὸ τῆς ἐξοχῆς

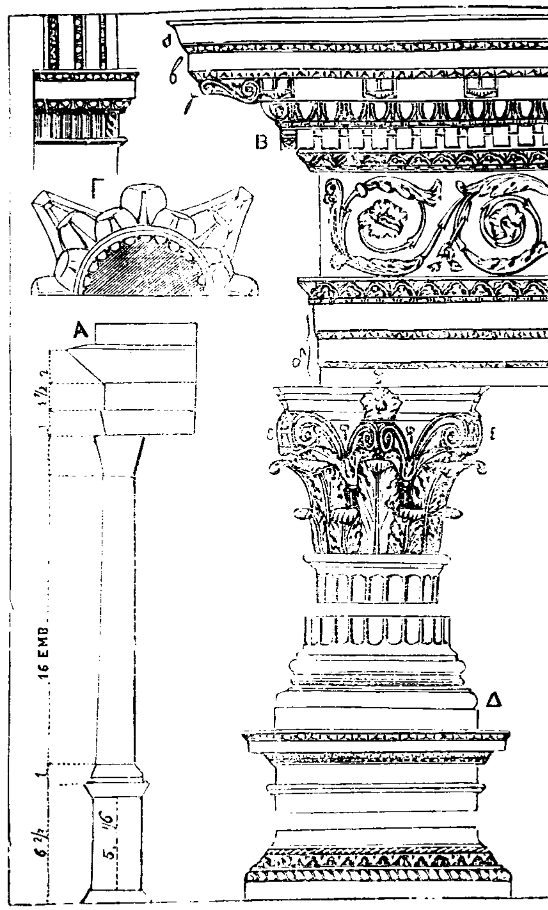
ΙΩΝΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ

α **᾿Οδόντες** *(denticules)*,
β **Μετατομὴ** *(métatome)*.
γ **῞Ελικες** *(volutes)*.
δ **Καταγραφὴ τοῦ κιονοκράνου** *(profil du chapiteau)*.
ε **Διαξύσματα** *(cannelures)*.
Τὸ μέσον τοῦ σχήματος **Z** *παριστᾷ τὸ* **περίζωμα** *(bandeau)*.

(empattement) τῶν θεμελίων, μέχρι τοῦ ὕψους τοῦ ἰσογαίου πατώματος (rez de chaussée). § [οἰκοδ.] ἡ βάσις (λίθου), lit, n. m. καλεῖται ὑπὸ τῶν οἰκοδόμων τὸ κάτω μέρος τοῦ ἐκ τοῦ λατομείου ἐξαγομένου λίθου ἢ μαρμάρου· ‖ ἡ — τοῦ λίθου (μαρμάρου), lit de pose d'une pierre (d'un marbre); ‖ βάσεις ξύλιναι, bases en bois; § [ἀρχιτ.] — (βάθρου), gaine, n. f. (d'un socle); ‖ —, socle, n. m. ἡ βάσις (base) γενικῶς καὶ μερικώτερον τὸ βάθρον, ἤτοι βραχὺς ὀρθοστάτης ἀνέχων ἀνδριάντα ἢ ἄλλο ἀνάθημα, κτλ. κρηπὶς (ἴδος, ἴδα· τὰς κρηπῖδας) δὲ καλεῖται τὸ ὑπόβαθρον, support du socle d'une colonne; βλ. κῦβος (dé), ὑπόβαθρον (piédestal), πλίνθος (plinthe); ‖ — ἀναγλύφου, champ, n. m. βλ. ἐπίπεδος ἐπιφάνεια. § — ἀετώματος [οἰκοδ.], assouchement, n. m. καλοῦνται οὕτως οἱ λίθοι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν βάσιν τοῦ τριγώνου ἀετώματός τινος. § — κτιρίου (base d'un édifice), ἢ συνεχὲς βάθρον (socle continu) μετὰ βάσεως καὶ κορωνίδος πρὸς ὑποστήριξιν στύλων (colonnes), καλεῖται γαλλ. stylobate, n. m. βλ. καὶ στυλοβάτης. § [τοπογρ.] βάσις, base, n. f. (ὑποστήριγμα), καλεῖται οὕτως ἐν τῇ τοπογραφίᾳ ἡ εὐθεῖα ἣν καταμετροῦσι καὶ ἐξ ἧς ἄρχονται τῶν ἐργασιῶν των· ‖ — base, n. f. (σχεδίου τοπογραφικοῦ) καλεῖται κατ' ἐπέκτασιν, ligne, n. f. § βάσις ἢ πρόποδες (ὄρους τινός), base ou pieds (d'une montagne)= ἡ ὑπώρεια εἶνε τὸ κατώτερον μέρος αὐτοῦ, ἤτοι τὸ σημεῖον ἔνθα ἄρχεται ἡ κλίσις. § [ὀχυρ.] —, base, n.f.= τὸ θεμέλιον. § βάσις, [ἀρχιτ.] base, n. f. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ καλεῖται βάσις πᾶν ἄρθρον (membre) χρησιμεῦον ὡς θεμέλιον, ὑποστήριγμα ἢ κρηπίδωμα ἄλλου τινός. Διὰ τῆς ἐκφράσεως base (βάσις) ὑπονοοῦσι μᾶλλον τὸ κατώτερον μέρος τοῦ κίονος (colonne), τῆς **παραστάδος** (pilastre) τοῦ ὑποβάθρου (piédestal), κοινῶς τὸ πόδι (pied). Ἡ κυρίως ὅθεν αὕτη βάσις ἀποτελεῖται ἀπὸ γλυφὰς ὧν ὁ ἀριθμός, ἡ ἀναλογία καὶ ἡ διανομὴ μεταβάλλονται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀρχιτεκτονικῇ ἀναλόγως τοῦ ῥυθμοῦ (selon l'ordre) εἰς ὃν ἀνήκει ὁ κίων, ἐν δὲ τῇ ἀρχιτεκτονικῇ τοῦ μεσαίωνος, ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν (selon les époques). Ἡ βάσις ἡ ἀποτελουμένη μόνον ἀπὸ τετράγωνον λίθον ἄνευ γλυφῶν καλεῖται πλίνθος (plinthe).

Δωρικὴ βάσις ἢ στυλοβάτης, ὁ· base dorique, Πολυδ. Ζ. 121. Ὁ Δωρικὸς κίων colonne dorique grecque) ἔχει ὡς βάσιν ἁπλῆν πλίνθον (plinthe), ἐνίοτε δὲ ἀφαιροῦσι ταύτην, ὅταν οἱ κίονες τοποθετῶνται κατὰ τὸ μῆκος τῆς ἀνωτέρας βαθμίδος (sur le haut d'un emmarchement) (βλ. Ε σχῆμα Δωρικοῦ ῥυθμοῦ σελ. 660) καθότι τότε ὡς βάσις τοῦ κίονος χρησιμεύει αὐτὴ ἡ ἀνωτέρα βαθμίς. Οἱ νεώτεροι τῷ ἔδωκαν βάσιν ἀποτελουμένην ἐκ μιᾶς πλίνθου καὶ ἐκ μιᾶς ἐξωγκωμένης σπείρας (gros tore) ἐπιστεφομένης ὑπὸ δύο λεπτῶν κανόνων (filet), ἑνουμένου τοῦ πρὸς τὰ ἄνω δι' ἀποφύσεως (congé) μετὰ τοῦ κορμοῦ τοῦ κίονος (βλ. Δ' σχῆμα Δωρικοῦ ῥυθμοῦ σελ. 661)· ἐπίσης δίδουσιν αὐτῷ ἐνίοτε τὴν ἀττικὴν βάσιν (base attique, ἀττικουργὴς βάσις (βλ. Ζ' Δωρικὸς ῥυθμὸς σελ. 661), εἰς τὴν ὁποίαν δύο σπεῖραι (tores), ἡ κατωτέρα μᾶλλον ἐξωγκωμένη τῆς ἀνωτέρας καὶ μεγαλειτέρα κατὰ τὴν περιφέρειαν, χωρίζονται ὑπὸ σκοτίας (scotie) περιβαλλομένης ὑπὸ δύο λεπτῶν κανόνων (entre deux minces filets); οἱ ἀρχαῖοι ἀφήρουν συχνά-

α **Κῦμα** *(cymaise).*
β **Δακρυρρόη** *(larmier).*
γ **Γεισίποδες** *(modillons).*
δ **Διαζώματα** ἢ **ἱμαντώματα** *(faces ou bandes).*
ε **Μεγάλαι ἕλικες** *(grandes volutes).*
φ **Μικραὶ ἕλικες** ἢ **καυλοὶ** *(petites volutes ou caulicoles).*
ζ **᾿Ανθέμιον** *(fleuron).*

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ

κις τὴν πλίνθον (plinthe) τῆς ἀττικῆς ἢ ἀττικουργοῦς βάσεως, ὅταν αὕτη ἐρείδετο ἐπί τινος βαθμίδος.

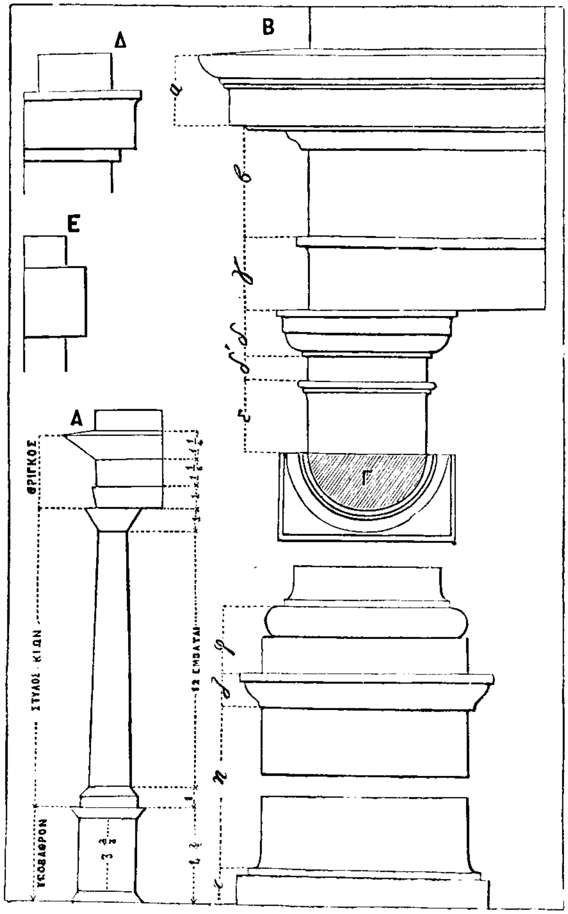
᾿Ιωνικὴ βάσις ἢ σπεῖρα, base Ionique (Πολυδ. Ζ 121) (βλ. Ε σχῆμα ᾿Ιωνικοῦ ῥυθμοῦ σελ. 662). Αὕτη σύγκειται ἀπὸ πλίνθον (plinthe), λεπτὸν κανόνα (mince filet), σκοτίαν (scotie), διπλοῦν γογγύλον κανόνα (baguette double), ἑτέραν σκοτίαν, κανόνα (filet), τὸ ὅλον δὲ τοῦτο ἐπιστέφεται δι' ἐξωγκωμένης σπείρας (gros tore), ἄνωθεν τῆς ὁποίας ὑπάρχει κανών, ἄνωθεν τοῦ ἐπιπέδου τοῦ ὁποίου ἄρχεται ὁ κορμὸς (fût) τοῦ κίονος δι' ἀποφύσεως (congé). Ἡ πλίνθος ἐνίοτε ἐκλείπει· οἱ ἀρχαῖοι ἀντικαθίστων πλειστάκις τὴν βάσιν τοῦ ᾿Ιωνικοῦ ῥυθμοῦ διὰ τῆς ἀττικῆς (base attique); βλ. σχηματισμὸν αὐτῆς Ζ' εἰς Δωρικὸν ῥυθμὸν σελ. 661).

Κορινθιακὴ βάσις, base Corinthienne (βλ. Δ σχῆμα Κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ σελ. 663). Αὕτη σύγκειται ἀπὸ πλίνθον (plinthe), ἐξωγκωμένην σπεῖραν (gros tore) χαλουμένην καὶ κατωτέραν σπεῖραν (tore inférieur), λεπτὸν κανόνα (mince filet), σκοτίαν (scotie), διπλοῦν γογγύλον κανόνα (baguette double), σκοτίαν (scotie), κανόνα (filet), ἀνωτέραν σπεῖραν (tore supérieur) μικροτέραν τῆς κατωτέρας, καὶ πλατύτερον κανόνα ἄνωθεν τοῦ ὁποίου ἄρχεται ἡ ἀπόφυσις (congé). Ἡ πλίνθος ἐνίοτε ἐκλείπει.

Τοσκανικὴ βάσις, base Toscane (βλ. βάσις φ. σχῆμα Τοσκανικοῦ ῥυθμοῦ, σελ. 664). Αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ μιᾶς πλίνθου (plinthe), μιᾶς σπείρας (tore) καὶ λεπτοῦ κανόνος (filet), ὅστις ἑνοῦται μετὰ τοῦ κορμοῦ τοῦ κίονος (au fût) δι' ἀποφύσεως (apophyge ou congé). Ἐνίοτε ἡ πλίνθος τῆς Τοσκανικῆς βάσεως ἐπακουμβᾷ ἐπὶ ὑποβάθρου (στυλοβάτου, piédestal).

Βάσις τοῦ Συνθέτου, base composite (βλ. Δ σχῆμα Συνθέτου ῥυθμοῦ σελ. 665. Αὕτη σύγκειται ἀπὸ πλίνθον (plinthe), ἐξωγκωμένην σπεῖραν (gros tore) χαλουμένην καὶ κατωτέραν σπεῖραν (tore inférieur), λεπτὸν κανόνα (mince filet), σκοτίαν (scotie), λεπτὸν κανόνα, γογγύλον κανόνα (baguette), λεπτὸν κανόνα, σκοτίαν, λεπτὸν κανόνα, ἀνωτέραν σπεῖραν (tore supérieur) μικροτέραν τῆς κατωτέρας, καὶ πλατύτερον κανόνα ἄνωθεν τοῦ ὁποίου ἄρχεται ἡ ἀπόφυσις (congé). Ἡ πλίνθος ἐνίοτε ἐκλείπει.

Βάσις ζυγίσεως [τακτ.], base d'alignement; πᾶσα συγκέντρωσις ἢ κίνησις στρατευμάτων προηγεῖται ὑπὸ ζυγήσεως, δι' ἣν βάσις τις εἶνε ἀναγκαία· αὕτη σύγκειται ἐκ τριῶν ἀνδρῶν διὰ τὴν ἐνωμοτίαν καὶ διμοιρίαν, ἐκ δύο ὁδηγῶν διὰ τὸν λόχον καὶ ἐκ τῆς σημαίας καὶ δύο ὁδηγῶν διὰ τὸ τάγμα. § βάσις χορηγιῶν [τακτ.], base d'approvisionnements· καλεῖται οὕτως ἡ ἐδαφικὴ ζώνη ἐξ ἧς λαμβάνουσι τὰς ἀναγκαίας διὰ τὸν στρατὸν χορηγίας. Ἡ κυρία βάσις (base principale) εἶνε τὸ ἐθνικὸν ἔδαφος, ἐξ οὗ ὁ στρατὸς λαμβάνει τὰς προμηθείας του. Ἐν Γαλλίᾳ ἡ πρωτίστη βάσις (base primitive) καὶ αἱ δευτερεύουσαι τοιαῦται (bases secondaires) σχηματίζονται ὑπὸ διαμετακομιστικῶν ἀποθηκῶν (stations-magasins), ἐγκαθιδρυομένων εἰς ἀσφαλῆ μέρη μεταξὺ τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς καταναλώσεως. Τέλος δευτερεύουσαι ἀποθῆκαι (dépôts secondaires) ἐφοδιαζόμεναι ὑπὸ τῶν διαμετακομιστικῶν ἀποθηκῶν καὶ τη-

ΤΟΣΚΑΝΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ

α ***Γεῖσον*** *(corniche).*
β ***Διάζωμα (ζωοφόρος*** *frise).*
γ ***Ἐπιστύλιον*** *(architrave).*
δ ***Κιονόκρανον*** *(chapiteau).*
δ΄ ***Ὑποτραχήλιον*** *(gorgerin).*
ε ***Κορμὸς*** *(fût).*
φ ***Βάσις*** *(base).*
ζ ***Κορωνὶς*** *(corniche).*
η ***Κύβος*** *(dé).*
ι ***Βάσις*** *(base).*
Τὸ μέσον τοῦ σχήματος ***Δ*** *παριστᾷ τὸ* ***περίζωμα*** *(bandeau).*

ρούμεναι εἰς σταθερὰν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀπόστασιν ἐκ τοῦ μετώπου τῶν ἐπιχειρήσεων, ἐξασφαλίζουσι τὴν ἀναχορηγίαν (réapprovisionnement) τῶν οἰκονομικῶν ἐφοδιοπομπῶν (convois administratifs) τῶν στρατηγιῶν (corps d'armée), αἵτινες ἐφοδιάζουσι τὰς παραπομπὰς τοῦ συντάγματος (trains régimentaires), ἐξ ὧν προμηθεύονται τὰς τροφὰς καὶ ὑλικὰ αἱ διάφοροι στρατιωτικαὶ μονάδες. § — σχηματισμοῦ, base de formation, βλ. σχηματισμοί. § [τακτ.] — ἐπιχειρήσεων ἢ πολεμικῶν πράξεων, base d'opérations. Ἐδαφικὴ ζώνη χρησιμεύουσα ὡς ἀφετηρία καὶ στήριγμα εἰς τὰς πολεμικὰς πράξεις, καὶ τῆς ὁποίας δέον νὰ διαμένωσι διαρκῶς κύριοι, διότι καλύπτει τὰ νῶτα τοῦ στρατεύματος, ἐξασφαλίζει τὴν κανονικὴν ἄφιξιν τῶν στρατευμάτων καὶ χορηγιῶν, καὶ τέλος διότι ὑποστηρίζει τὴν ὑποχώρησιν καὶ περιορίζει τὴν πρόοδον τοῦ πολεμίου. Συνίσταται συνήθως ὑπὸ τῶν εἰς τὰ σύνορα ἐπαρχιῶν τοῦ ἐθνικοῦ ἐδάφους· εἰς τὰς ἀποβιβάσεις στρατευμάτων βάσις τῶν πολεμικῶν πράξεων εἶνε ἡ ἀκτὴ καὶ ὁ στόλος ἐὰν παρέμεινεν ἐκεῖ ἀναμένων. Ἐφ' ὅσον ὁ στρατὸς ἀπομακρύνεται ἐκ τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεως, αἱ γραμμαὶ τῆς συγκοινωνίας του (lignes de communication) ἐκτείνονται περισσότερον, συνεπῶς εἶνε μᾶλλον ἐκτεθειμέναι εἰς τὰς ἐχθρικὰς προσβολάς. Τούτου ἕνεκεν τὸ στράτευμα εἶνε ἠναγκασμένον νὰ ἱδρύσῃ ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα νέα σημεῖα στηρίξεως κείμενα κλιμακοειδῶς ἐπὶ τῶν γραμμῶν συγκοινωνίας, ἅτινα ἀποτελοῦσι διαδοχικὰς **βάσεις**. Ταύτας καλοῦσι δευτερευούσας βάσεις (bases secondaires) ὅταν εὑρίσκωνται ἐπὶ τῆς κυρίας γραμμῆς συγκοινωνίας καὶ **τυχαίας** (ἢ περιστατικὰς) βάσεις (bases accidentelles) ὅταν ἱδρύωνται προσκαίρως. Αἱ ἀρχαὶ ἐφ' ὧν δέον νὰ στηριχθῶσιν ἐν τῇ ἐκλογῇ καὶ τῇ ὀργανώσει βάσεώς τινος ἐπιχειρήσεων, συνοψίζονται ἐν τοῖς ἑξῆς: 1ον) ἡ βάσις δέον νὰ ἐξετάζηται ὑπὸ μεγάλην στρατιωτικὴν ἀξίαν καὶ ὡς τοιαύτη, νὰ ὀχυρῶται εἴς τε τὸ μέτωπον, τὰς πλευράς, τὰς προσβάσεις (abords) καὶ τὸ ἐσωτερικόν· 2ον) δέον νὰ ἦνε ὅσον τὸ δυνατὸν κυκλωτική, ὡς πρὸς τὰς ἀμυντικὰς γραμμὰς τοῦ πολεμίου· 3ον) νὰ ἐκτείνηται μέχρις ἐμποδίων ἐξασφαλιζόντων τὰ πλευρά, συνάμα δὲ νὰ ἔχῃ ἔκτασιν ἀνάλογον τῶν δυνάμεων ἃς διατιθεῖσι διὰ τὴν κατάληψιν αὐτῆς· 4ον) νὰ καλύπτῃ τὸ μέρος ὅπερ ὁ πολέμιος πιθανὸν νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ προσβάλλῃ· 5ον) νὰ ἐκλέγηται ὅσον τὸ δυνατὸν πλησιέστερον πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν, ἀλλ' ἀρκετὰ μακρὰν τῶν συνόρων ἵνα ἀποφύγῃ τὰς πρώτας πολεμικὰς πράξεις τοῦ ἀντιπάλου. Αἱ αὐταὶ ἀρχαὶ δέον νὰ ἐφαρμόζωνται κατὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ ὀργάνωσιν τῶν δευτερευουσῶν καὶ τυχαίων βάσεων. § βάσις τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ σώματος τοῦ ἵππου [ἱππολ.], base de sustentation; ἡ ἱππολογία ὡς τοιαύτην ὁρίζει τὸ τετράγωνον τὸ ἀποτελούμενον διὰ τῶν γραμμῶν τῶν συνενουσῶν τὰ τέσσαρα σημεῖα, ἅτινα ἐφάπτονται τοῦ ἐδάφους κατὰ τὴν ὀρθοστασίαν τοῦ ἵππου· τὰ σημεῖα ταῦτα παριστῶσιν αἱ τέσσαρες ὁπλαὶ τοῦ ἵππου.

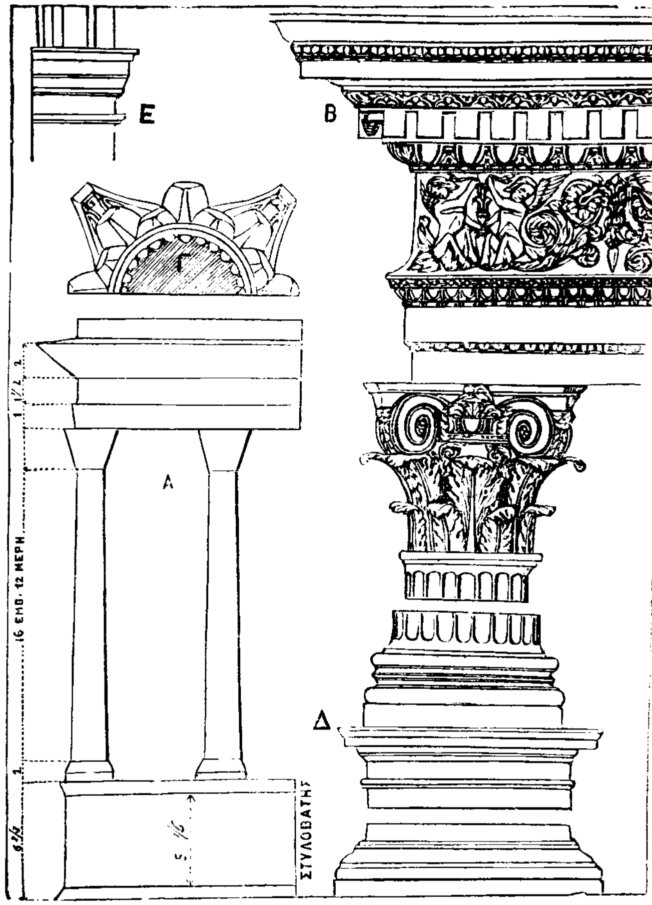
βασκαίνω καὶ βασκάνω, μέλ. ανῶ, θὰ βασκάνω· fasciner; ματιάζω, βλέπω μὲ ὄμμα φθονερόν, voir d'un œil envieux; jeter le mauvais

Τὸ μέσον τοῦ σχήματος ***Ε*** *παριστᾷ τὸ* ***περίζωμα*** *(bandeau).*

œil; μαγεύω, γοητεύω, ensorceler ; γοητεύω, charmer; βλ. ματιάζω καὶ βασκανία· || ἐπίσης φθονῶ, ζηλεύω, envier ; || νὰ μὴ βασκαθῇς ! [φρ.], Dieu vous préserve du mauvais œil, ἤτοι ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπὸ τὸ κακὸ τὸ μάτι· || [ἁπλῶς θαυμαστικῶς] τί παιδί, νὰ μὴ βασκαθῇ ! oh, le bel enfant !

βάσκαμα, τὸ καὶ

βασκανία, ας, ἡ· (κοινῶς τὸ μάτι ἢ κακὸ μάτι), fascination, n. f. ἤτοι τὸ μάτιασμα καὶ τὸ κακὸ μάτι, mauvais œil ; ἡ μαγεία, ἡ γοητεία, le charme, n. m. ensorcellement, n. m. Παλαιοτάτη καὶ πάγκοινος πρόληψις καθ' ἣν ἄνθρωποί τινες δύνανται ἑκουσίως ἢ ἀκουσίως διὰ τοῦ βλέμματός των μόνον, παντοίας νὰ ἐπιφέρωσι βλάβας εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῷα καὶ εἰς αὐτὰ ἔτι τὰ ἄψυχα ἀντικείμενα· || ἐπίσης ὁ φθόνος, ἡ ζήλεια, envie, n. f. jalousie, n. f.

ΣΥΝΘΕΤΟΣ ΡΥΘΜΟΣ

βάσκανος, η, ον· ὁ βασκαίνων, fascinateur, trice ; «ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς φθείρων τὸ ὁραθὲν ὑπ' αὐτοῦ»· ἐπίσης ὁ φθονερός, envieux, euse ; τὸ κακὸ μάτι=βάσκανος ὀφθαλμός, mauvais œil ; ὅθεν καὶ μάγος, γόης, charmeur, euse ; ensorceleur, euse ; || — δαίμων ἐφθόνησε τὴν εὐτυχίαν του, un génie malveillant envia son bonheur.

βάσσει, ἔβαξε, [διάλ. Κύμης] ἤτοι κροτεῖ δυνατά, ἠχεῖ, ἐκβάλλει φωνὴν ὀξεῖαν καὶ ἰσχυράν, «τοῦ 'δωσε μία 'στὰ μάγουλα μὲ τὸ χέρι ποῦ ἔβαξε» (ἀρχ. βάζω).

βασταγάρα, [διάλ. Ἠπειρ.] ἐργαλεῖον ἐκ σανίδων, δι' οὗ μεταφέρουσι πέτρας, χῶμα, κτλ.

βασταγερός, ή, όν· [δημ.] ὁ βαστάζων, ἀντέχων, ὁ ἰσχυρός, ἱστάμενος, δυνατός, ἰσχυρός, ὁ στερεός, solide ; ὁ διαρκῶν, ὁ διαρκής, durable.

βάσταγμα, ατος, τό· τὸ βασταζόμενον, ce que l'on porte ou transporte : τὸ φόρτωμα, la charge ; le fardeau ; || ἐπίσης ἡ πρᾶξις τοῦ βαστάζειν, action de porter ou de supporter. § ἡ διάρκεια (ἀντικειμένου) la durée ; la durabilité.

βαστάζος, ὁ· βασταχτής, ὁ χαμάλης, ὁ ἀχθοφόρος, coltin, n. m. ou porte-fait, n. m. καὶ γενικῶς ὁ φέρων (porteur) ἢ βαστάζων βάρη, φορτίον· || —, γενικῶς crocheteur, n. m. ἀλλ' ἰδίως ἀχθοφόρος (porte-fait) μεταφέρων βάρη τῇ βοηθείᾳ ἀγκίστρων (crochets).

βαστάζω, μέλ. άσω, ἀόρ. ἐβάστασα, παθ. ἀόρ. ἐβαστάχθην· σηκώνω ἐπάνω, αἴρω βάρος τι, φέρω ἐπ' ἐμοῦ ἢ μετ' ἐμοῦ, porter; βλ. καὶ βαστῶ· μεταφέρω, transporter; ὑποφέρω, supporter ; || δὲν δύναται νὰ βαστάξῃ τόσα βάρη, il ne peut pas supporter tant de charges ; || — διὰ βαστάκων, chevaler ; βλ. βάσταξ.

βαστακτής, οῦ, ὁ· ὁ βαστάζων, φέρων φορτίον, ἀχθοφόρος· βλ. βαστάζος.

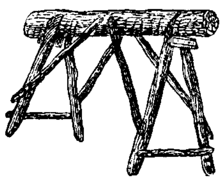
βαστακτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ βαστάζειν, de support.

βαστακτικῶς, [ἐπίρ.] σηκωτά, en supportant ; en soulevant.

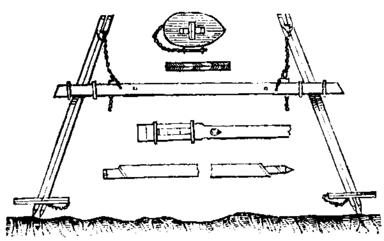
βαστακτός, ή, όν· ὁ βασταζόμενος ἢ δυνάμενος νὰ βασταχθῇ, σηκωτός, qu'on porte, porté, ée ; supporté, ée.

βάσταξ, αχος, ὁ· chevalement, n. m. δοκὸς δι' ἧς ὑποστηρίζεται ἢ βαστάζεταί τι· ἐν τῇ οἰκοδομικῇ καλοῦνται βάστακες (chevalements) τὸ σύνολον τῶν δοκῶν αἵτινες ἀποτελοῦσιν ἰκρίωμα καὶ ὑποστηρίζουσι τὸ οἰκοδόμημα οὐ-

τινος ἀνανεοῦνται τὰ κάτω μέρη· βλ. καὶ ὑποστήριγμα, étai, n.m. § βάσταξ, chevalet, n.m. ὑποβαστακτὴρ (support) τῶν στρατιωτικῶν γεφυρῶν, κτλ. ὁ βάσταξ οὗτος ἀποτελεῖται συνήθως ἐξ ὑπερτόνου (chapeau), ἐφ' οὗ στερεοῦνται τέσσαρες πόδες (pieds), συνδεόμενοι

ἀνὰ δύο διὰ μεσοζεύγματος (traverse)· οἱ πόδες οὗτοι στερεοῦνται ἐπίσης μετὰ τοῦ ὑπερτόνου διὰ τεσσάρων πλαγιοξύλων (écharpe)· βλ. καὶ γέφυρα πεζόβατος ἢ πεζογέφυρα, passerelle ; || πέλμα τοῦ βάστακος, semelle de chevalet ; ἵνα μὴ βυθίζωνται ἐντὸς τοῦ ἐδάφους οἱ πόδες τῶν βαστάκων θέτουσι κάτωθεν αὐτῶν χονδρὸν καὶ πλατὺ τεμάχιον ξύλου· || βάσταξ φέρων ὑπέρτονον κινητόν, chevalet à chapeau mobile ; || βάσταξ δίπους τῆς γαλλικῆς γεφυ-

ροσκευῆς, chevalet à deux pieds ; || βάσταξ τετράπους chevalet à quatre pieds; || συγκυπτοβάσταξ, ὁ· chevalet bigue; οὗτος ἀποτελεῖται ἐκ συγκυπτόντων ξύλων· βλ. πεζογέφυρα· || σανιδοβάσταξ, chevalet en planche ; βλέπε πεζογέφυρα· || καταπηγοβάσταξ, chevalet palée ; βλ. πεζογέφυρα· || βάσταξ γεφύρας βαστακοστηρίκτου, chevalet pour pont de chevalets ; || βάστακες ἢ βαστοὶ ἐφοπλισμάτων (ὁπλισμάτων), chevalets d'armements ; || βάστακες ἐσχαρῶν κιλλιβάντων, chevalets de châssis d'affûts ; || βάστακες πρὸς κατασκευὴν τῶν ἀγκαλίδων, chevalets pour la confection des saucissons.

βασταός, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] ὁ διαχωρίζων καὶ ὑποβαστάζων τὰς κλιτύας τῶν ἀγρῶν τοῖχος, mur de soutènement = τοῖχος ὑποστηρίξεως.

βαστῶ (άω), μέλ. θὰ βαστάξω· [δημ.] βλ. βαστάζω, ὑποφέρω, supporter;ὑποστηρίζω, soutenir; || αὐτοὶ οἱ στῦλοι βαστοῦν ὅλον τὸ σπῆτι, ces piliers supportent toute la maison ; || αὐτὴν τὴν δυστυχίαν δὲν τὴν βαστῶ, je ne pourrai pas supporter ce malheur ; || βαστᾷ κρασί, il porte bien le vin. § κρατῶ, φέρω (ἐπ' ἐμοῦ ἢ μετά...) tenir ; porter ; || βάστα τον ἀπὸ τὸ χέρι, tenez-le par la main ; || δὲν βαστῶ χρήματα [ἐπάνω μου], je n'ai pas d'argent sur moi ; || τὸν χωριάτην ἔχεις φίλο, βάστα καὶ κομμάτι ξύλο [παροιμ.], il n'est danger que de vilain. § βαστῶ, ἀναχαιτίζω, συγκρατῶ, contenir, maintenir ; σταματῶ, arrêter ; || ποιὸς τὸν βαστᾷ τώρα, qui pourrait maintenant le contenir ; || [ἀπολ.] βάστα ! arrête ! § [ναυτ.] — τιμόνι, gouverner = κυβερνῶ, βλ. οἰακίζω· || — ἐπάνω, dévier du vent ; βλ. ἀπάγω· || — τὰ ὄρτσα, serrer ou tenir le vent ; βλ. πλαγιάζω· || — εἰς...avoir le cap à; βλ. ἐπέχω. § [οὐδ.] διαρκῶ, durer ; κρατῶ, tenir ; ἀντέχω, résister ; συγκρατοῦμαι, se contenir, se maintenir ; || βαστᾷ ἀκόμη ἡ ἔχθρα σας ; est-ce que votre querelle dure encore ? || δὲν θὰ βαστάξῃ πολύ, ce ne sera pas long ; || — εἰς τὸ κρύον, endurer le froid ; || βαστᾷ ἀπὸ μεγάλον γένος, il descend d'une illustre famille ; || τὰ ὀπωρικὰ αὐτὰ δὲν βαστοῦν, ces fruits sont de mauvaise garde ; || τὸ κυανοῦν χρῶμα δὲν βαστᾷ, le bleu ne tient pas ; || δὲν ἠμπόρεσα νὰ βαστάξω εἰς τὰ δάκρυά του, je ne pus tenir contre (résister à) ses pleurs ; || δὲν βαστῶ εἰς τὰ πόδια μου, je ne puis me tenir debout (tenir sur mes jambes ; me soutenir) ; || βάστα ! [φρ.] courage ! || βάστα καλά, tenez ferme, tenez-bon ! || δὲν βαστᾷ ἡ καρδιά μου νὰ τὸν ἴδω, je n'ai pas le courage de le voir ; || τότε πλέον δὲν ἐβάσταξα, alors je n'ai pu me contenir ; || ἂν τοῦ βαστᾷ ἂς ἔλθῃ ! s'il a du cœur qu'il vienne ! je le défie de venir. § [μεσ.] βαστηοῦμαι, ἀναχαιτίζομαι, συγκρατοῦμαι, se contenir ; κρατοῦμαι, se maintenir ; ὑποστηρίζομαι, se soutenir ; || ἐθύμωσε, ἀλλ' ἐβαστάχθη, il se fâcha mais il se contint ; || δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ βασταχθῇ [εἰς τὴν θέσιν του], il ne pourra pas se maintenir ; || μ' ὅλην τὴν ἡλικίαν του βαστηέται (βαστᾷ) καλά, malgré son âge, il se soutient bien (il est encore vert) ; ἢ il porte bien son âge ; || αὐτὸ δὲν βαστηέται, c'est à n'y plus tenir ; c'est insupportable ; || [ἐμπορ.] ὁ ἔμπορος αὐτὸς βαστηέται καλά, ce commerçant jouit d'une bonne réputation ; || ὁ οἶνος βαστᾷ, le vin se maintient.

βαδωμένον, [διάλ. Καρπάθου] τὸ ἔχον βάσιν, τὸ βασισθὲν ἐπὶ τῶν στελεχῶν του σπαρτὸν ὄρθιον.

βάτα, ας, ἡ· [ξεν.] ouate, n. f. βλ. βαμβακοστιβάς.

βάτευμα, ατος, τό· βλ. ὀχεία, ἀνάβασις, καὶ βατεύω· accouplement, monte ; saillie.

βατεύω, μέλ.εύσω, βατέω, μέλ. ήσω, ὀχεύω, couvrir ; πηδῶ, ἐπὶ μίξεως ζώων· [ἐπὶ κριοῦ] flécher ; béliner καὶ lutter ; [ἐπὶ λύκου, ἐλάφου, λαγωοῦ], aliger ; [ἐπὶ κυνὸς] lacer ; [ἐπὶ ἵππου sauter ; saillir ; monter ; βλ. ἀνάβασις καὶ ἀναβάτης· [ἐπὶ ταύρου] saillir ; [ἐπὶ ἀλέκτορος, côcher ; coqueter ; «βατεύει ὁ πετεινὸς τὴν ὄρνιθα»· [ἐπὶ χηνὸς] jargauder. § [μέσ.] βατεύομαι, s'accoupler [ἐπὶ πτηνῶν] ζευγαρόνω, s'appareiller ; s'apparier.

βατίστα, ας, ἡ· batiste, n. f. λινὸν ὕφα-

σμα λεπτότατον καὶ πυκνῶς ὑφασμένον, κληθὲν οὕτως ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ πρώτου κατασκευάσαντος αὐτὸ ἐν Καμβραὶ

βατήρ, ῆρος, ὁ· [γυμναστικὴ] tremplin, n. m. σανὶς ὀλίγον κεκλιμένη, λίαν ἐλαστική, ἐπακουμβοῦσα ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ χαμηλοῦ ὑποστηρίγματος, καὶ ἐφ' ἧς τρέχοντες ὁρμῶνται οἱ κατὰ τὸ ἅλμα διαγωνιζόμενοι· || ἅλμα διὰ βατῆρος, saut du tremplin ou simplem ; || tremplin=ἅλμα ἐκτελούμενον τῇ βοηθείᾳ βατῆρος, saut exécuté à l'aide du tremplin ; § —, seuil, n. m. βλ. οὐδός, οῦ, ὁ·

βατίν, τό· [διάλ. Οἰτόης]=ἡ βάτος καὶ ὁ καρπός της «ἔφαγα βατία (τὰ)» ἤτοι βατόμουρα.

βατομούρης, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = μοῦρον βάτου, τὸ βατόμουρον.

βατόμουρον, τό· μοῦρον βατῶδες, mûre sauvage, n. m. mûron, n. m.

βάτον, τό· ὁ καρπὸς τῆς βάτου, τὸ βατόμουρον.

βάτος, ου, ἡ· θάμνος ἀκανθώδης, ronce, n. f. κοινῶς ἡ βατσινιά· || — ἡ Ἰδαία, la ronce du mont Ida=σμεουριά, framboisier, n. m. || —, θάμνος, buisson, n. m. || ἡ φλεγομένη βάτος, buisson ardent.

βατός, ή, όν· ὁ διαβατός, ὃν δύναταί τις νὰ δια(ἐπι, ἀνα)βῇ, praticable ; προσιτός, accessible ; [ἐπὶ πόρου ποταμοῦ], guéable ; || βατὴ ὁδός, chemin praticable ; || — ποταμός, rivière guéable ; || τὸ βατὸν ἢ διαβατόν, τὸ ὁδεύσιμον, ἡ βατότης, viabilité, n. f. où l'on peut marcher ; ἡ καλὴ τῶν ὁδῶν κατάστασις, ἤτοι τὸ νὰ δύνηταί τις νὰ διαβῇ ἢ κυκλοφορήσῃ ὑπὸ καλὰς συνθήκας ἐπὶ τῶν διαφόρων ὁδῶν καὶ συγκοινωνιῶν.

βατότης, ητος, ἡ· τὸ βατόν, viabilité, n. f.

βατ'(ου)λιά, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] ἡ βάτος.

βατράχειος, ος, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βάτραχον, ὁ τῶν βατράχων, de grenouille ; batracien, enne. § τὸ βατράχειον, δηλ. χρῶμα = χρῶμα πρασινοκίτρινον, vert sale ; vert grenouille.

βατράχιον, τό· batrachion, n. m. ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ ἀγρίου σελίνου καὶ πολυανθέμου φυτοῦ, renoncule, n.f. (aquatique). § —, ranule, n. f. [παθολ.] συνώνυμον τοῦ grenouillette, ὄγκος κυστεώδης ὑπὸ τὴν γλῶσσαν κείμενος.

βατραχίτης, ου, ὁ· (λίθος) [γεωλ.] πέτρα πρασινωπὴ πολύτιμος, batrachite, n. f.

βατραχοειδής, ής, ές· batrachoïde, n. et adj. ἔχων τὸ εἶδος ἢ τὴν ὁμοιότητα τοῦ βατράχου· γένος ἰχθύων μὴ ὑπαρχόντων ἤδη. § —, batrachien, enne; [ζῳολ.] τὰ βατραχοειδῆ, les batrachiens ; || βατραχοειδῆ, τά· batrachidés, n. m. pl. οἰκογένεια ἀκανθοπτέρων ἰχθύων ἐχόντων βραχὺ σῶμα καὶ χονδρὴν κεφαλήν.

βατραχομυομαχία, ας, ἡ· batrachomyomachie, n. f. μάχη τῶν μυῶν καὶ τῶν βατράχων, combat des rats et des grenouilles; ποίημα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμηρον ἀλλ' ἄνευ βεβαιότητος.

βάτραχος, ὁ· ζῷον ἀμφίβιον, κοινῶς ὁ βαθρακός, grenouille, n. f. [ὁ μικρὸς] rainette, n. f. [ὁ μέγας] crapaud, n. m. § —, chaune ou chaunus, n. m. εἶδος μικροῦ βατράχου τῆς Ἀμερικῆς.

βατσέλο, τὸ [ξεν.] vaisseau de ligne, n. m. βλ. κατάφρακτον.

βατσίνα, ας, ἡ· [ξεν.] τὸ 'μπόλι, vaccine, n. f. ἡ εὐλογιὰ τῆς ἀγελάδος καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς ἔμπυον· ἡ δαμαλίς, ὁ ἐμβολιασμός.

βατσινάρισμα, ατος, τό· [ξεν.] ὁ δαμαλισμός, ἐμβολιασμός, vaccination, n. f. ἡ βατσίνα, vaccine, n. f.

βατσινάρω, [ξεν.] ἐμβολιάζω κοινῶς 'μπολιάζω, δαμαλίζω, vacciner.

βατσινιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ βάτος, ronce, n. f.

βάτσινον, τό· [δημ.] τὸ βατόμουρον, mûre sauvage.

βατσουνιὰ καὶ βατιά· [διάλ. Ἠπείρου] ἡ βάτος, βατσινιά.

βάττ, τό· watt, n. m. βλ. οὐάτιον.

ματταλαλῶ, ἢ βαρταλαλῶ καὶ βαττολαλῶ [δημ. καὶ διάλ. Καρπάθου], πολυλογῶ, κραυγάζω, ἐρίζω, μετὰ κραυγῶν καὶ χειροκροτημάτων, διαπληκτίζομαι (βλ. βαττολογῶ).

βατταρίζω, μέλ. ίσω· «ἄσημα καὶ ἀδιάρθρωτα διαλέγεσθαι» τραυλίζω, ψελλίζω, bredouiller ; bégayer ; καὶ μεταφ. φλυαρῶ, περιττολογῶ, babiller.

βατταρισμός, οῦ, ὁ· «ἡ ἄναρθρος φωνή, ὡς ἡ τῶν παίδων». Ἡσύχ. ὁ ψελλισμός, bredouillement, n. m. bégayement, n. m. ἀμηχανία μᾶλλον ἢ ἧττον μεγάλη κατὰ τὴν ὁμιλίαν, ὡς δισταγμός, ἐπανάληψις ἀπότομος, παῦσις ὀχληρὰ καὶ παρεμποδισμὸς ἐντελὴς τῆς πρὸς ἔναρθρον λόγον ἱκανότητος ἢ πασῶν τῶν συλλαβῶν ἢ συλλαβῶν τινων ἰδίᾳ. § — [μεταφ.] ἡ φλυαρία, ἡ περιττολογία, βαττολογία, babillage, n. m. bavardage, n. m.

βαττολόγημα, τό· βαττολογία, ἡ· περιττολογία, πολυλογία, verbiage, n. m. battologie, n. f.

βαττολογία, ἡ· τὸ βαττολόγημα.

βαττολόγος, ος, ον· φλύαρος, πολύλογος, babillard, e; bavard, e.

βαττολογῶ (έω), μέλ. ήσω, φλυαρῶ, πολυλογῶ, babiller ; bavarder ; λέγω ἀνοησίας, dire des niaiseries (des sottises). § —, ψελλίζω, bredouiller, bégayer, ἀφίημι ἀνάρθρους φωνάς· βλ. βατταρίζω.

βαττόμετρον, τό· wattmètre, n. m. συσκευὴ χρήσιμος πρὸς μέτρησιν ἠλεκτρικῆς ἰσχύος.

βατώδης, ης, ες· de ronce ; πλήρης βάτων ἢ θάμνων, plein de ronces ou de buissons, buissonneux, euse, λοχμώδης, θαμνώδης.

βαϋαδέραι, αἱ· bayadères, n. f. pl. Ἰνδαὶ χορεύτριαι (ὀρχήστριαι ἢ ὀρχηστρίδες) καὶ ἀοιδοί. Ὅταν ἦνε ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν Θεῶν θεωροῦνται ὡς δοῦλαι αὐτῶν, ᾄδουσι δὲ καὶ ὀρχοῦνται ἐν ταῖς ἑορταῖς καὶ ταῖς λιτανείαις.

βαΰζω, φωνάζω βαύ, βαύ, φωνάζω δυνατά, criailler.

βαυκάλημα, ατος, τό· τὸ νανούρισμα, ᾠδὴ πρὸς τὸ κατακοιμίζειν τὰ παιδία, bercement (m.) (d'un enfant); ‖ [ὡς ᾆσμα] berceuse, n. f.

βαυκαλίζω, μέλ. ίσω, βαυκαλάω-ῶ, bercer [un enfant, etc.], κατακοιμίζω, τιθηνῶ, παιδία μετ' ᾠδῆς κοιμίζω, κοινῶς νανουρίζω, καὶ ἐν γένει ἀπο(κατα)κοιμίζω, κάμνω τινὰ νὰ ἡσυχάσῃ· βλ. βαυκάλημα.

βαυκάλιον, τό· καὶ

βαύκαλις, ιδος καὶ εως, ἡ· ἀγγεῖον στενόστομον, bouteille, n. f. [τοῦ νεροῦ], carafe, n.f. καὶ τὸ μικρὸν διὰ τὸ ὕδωρ, βαυκάλιον, carafon, n.m. ‖ — ἢ τὸ βαυκάλιον, κοινῶς, μποκάλι, bocal, n.m. γενικῶς δὲ ἡ φιάλη, ἀγγεῖον ὑάλινον σχήματος κυλινδρικοῦ μὲ εὐρύτατον στόμιον καὶ μικροῦ ὕψους, ἡ γυάλα (βλ. λέξιν) καὶ κοινῶς ἡ γυάλαις· ‖ τὰ βαυκάλια φαρμακείου, les bocaux d'une pharmacie ; ‖ οἱ φαρμακοποιοὶ θέτουσι τὰς πλείστας τῶν ξηρῶν οὐσιῶν ἐντὸς βαυκαλίων, les pharmaciens mettent la plupart des substances sèches dans des bocaux ; ‖ — διὰ συντηρητὰς ὀπώρας, bocal pour conserves ; ‖ — μετὰ πώματος ὑαλίνου, bocal avec bouchon de verre ; ‖ — δι' ἀνατομικὰ τεμάχια, bocal pour pièces anatomiques ; ‖ — τῶν χαρακτῶν, bocal des graveurs ; ‖ — μετὰ κεχρωματισμένου ὕδατος τοῦ φαρμακείου (σχήματος σφαιρικοῦ), bocal d'eau colorée de pharmacie ; ‖ — δι' ἰχθεῖς (χρυσόψαρα τοῦ γλυκοῦ νεροῦ), bocal dit «aquarium», κοινῶς ἡ γυάλα, βλ. λέξιν. § βαυκάλιον, bocal, λέγεται τὸ περιεχόμενον ἐντὸς βαυκαλίου· π. χ, τρώγειν βαυκάλιον ἐλαιῶν, manger un bocal d'olives.

βαυκαλῶ (άω), βλ. βαυκαλίζω.

βαϊοννέττα, ἡ· καὶ μπαγιοννέττα, καὶ

βαϊοννίς, ίδος, ἡ· baïonnette, n. f. βλέπε λόγχη.

βαϊοννιστήρ, ῆρος, ὁ· porte-baïonnette, n. f. ἢ συνηθέστερον καλουμένη κρεμάστρα τῆς βαϊοννίδος· μέρος τῆς ἐξαρτύσεως κρεμώμενον ἐκ τοῦ ζωστῆρος (ceinturon) καὶ προωρισμένον νὰ βαστάζῃ τὴν βαϊοννίδα· προκειμένου περὶ τῆς ξιφολόγχης (épée-baïonnette) καλεῖται γαλλιστὶ porte-épée-baïonnette, καὶ παρ' ἡμῖν ζωστὴρ ἐφίππου ἢ ζωστὴρ σπάθης (σπαθιστήρ, ῆρος, ὁ).

βαφεκάς, ὁ· [δημ.] καὶ βαφιᾶς, βλ. βαφεύς.

βαφεῖον, τό· τὸ ἐργαστήριον τοῦ βαφέως, atelier de teinturier ; teinturerie, n. f.

βαφεύς, έως, ὁ· (βάπτω) κοινῶς ὁ βαφηᾶς καὶ βαφιᾶς, ὁ βάφων, teinturier, ère. § βαφεύς, trempeur ; ὁ στομωτής, ἐργάτης ἐκτελῶν τὴν βάψιν (στόμωσιν).

βαφή, ῆς, ἡ· καὶ βάμμα· τὸ ἐν τῷ χρώματι βούτημα, teinture, n.f. τὸ βάψιμον, ὁ χρωματισμός, τὸ χρῶμα, la teinte; τὸ χρῶμα, couleur, n.f. ‖ — μέλαινα ἢ βάμμα μέλαν, teinture noire; ‖ — διὰ τὴν κόμην, teinture capillaire (= τριχοειδής) (ἢ des cheveux) ; ‖ ἡ βαφή, κοινῶς μαρκαδόρος (ἀγγεῖον μὲ μελάνην διὰ τὰ σημεῖα καὶ ἀριθμούς), le pot au noir. § —, ὁ χρωματισμός, τὸ χρῶμα, couleur, n. f. βλ. χρῶμα· ἐπίσης βαφὴ=χρῶμα, peinture, n. f. βλ. λέξιν· ἐπίσης βαφή, λέγεται καὶ αὐτὸς ὁ χρωματισμός, peinture, n. f. π. χ. βαφὴ τοίχου, οἰκίας, peinture d'un mur, d'une maison ; ‖ — μονόχροος, badigeon, n m. βλ. ἀσβέστωμα. § —, ἡ· βάψις, εως, ἡ· trempe, n. f. βάψιμον, τό, καὶ στόμωσις, εως, ἡ· ἢ στόμωμα (τὸ τσηλίκωμα). Οἱ Γάλλοι καλοῦσι γενικῶς τὰ ἀνωτέρω trempe, ἀλλὰ παρ' ἡμῖν βάπτειν (tremper) σημαίνει τὸ δι' ἐμβαπτίσεως ἔν τινι ὑγρῷ τὸ ὅλον ἐργαλεῖον, ὅπλον ἢ σιδήριον σκληρύνειν, στομοῦν δὲ (tremper), τὸ δι' ἐμβαπτίσεως μόνον τὸ στόμα (tranchant) τῶν τμητικῶν ἐργαλείων ἢ ὅπλων σκληρύνειν· κιβώτιον βαπτικὸν καὶ κιβώτιον στομωτικόν, caisse pour la trempe. Βαφὴ τοῦ σιδήρου, trempe du fer. Ἡ στόμωσις ἢ βαφὴ (trempe) συνίσταται εἰς τὸ θερμαίνειν τὸν χάλυβα (acier) καὶ μετὰ ταῦτα ἀποψυχραίνειν αὐτὸν αἴφνης· δι' αὐτῆς γίνεται σκληρότερος, ἐλαστικώτερος καὶ ὀλιγώτερον ἐπιδεκτικὸς ὀξειδώσεως, ἀλλὰ χάνει ἐκ τῆς συνεκτικότητός του. Τὸ ῥευστὸν ἐν ᾧ ἐμβαπτίζεται ὁ χάλυψ, ἔχει μεγίστην ἐπιρροὴν ὡς πρὸς τὴν ποιότητα αὐτοῦ· οὕτω τὸ καθαρὸν ὕδωρ δίδει χάλυβα ἀρκετὰ ἁπαλόν, τὸ μετὰ ὀξέος μεμιγμένον δίδει σκληρόν, ὁ ὑδράργυρος τραχὺν καὶ εὔθραυστον, ὁ χωνευθεὶς κηρὸς καὶ τὸ λίπος ἁπαλώτερον.

βαφηᾶς καὶ βαφιᾶς· [δημ.] ὁ βαφεύς.

βαφική, ῆς, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ βάφειν, ἡ τοῦ βαφέως τέχνη, teinturerie, n.f. ἤτοι ἡ τέχνη τοῦ ἐφαρμόζειν εἰς τὰ διάφορα ἀντικείμενα παντοειδεῖς χρωματισμοὺς εἴτε ἐξωτερικῶς ἐπικαθημένους, εἴτε διαποτίζοντας ὅλως αὐτά.

βαφικός, ή, όν· ὁ εἰς τὸν βαφέα ἢ εἰς τὴν βαφὴν ἀνήκων, de teinturier ; de teinture ; ὁ χρησιμεύων πρὸς βαφήν, tinctorial, ale, aux; ‖ βαφικαὶ ὗλαι, matières colorantes (χρωστικὸς) (tinctoriales). § [οὐσ. θηλ.] βλ. βαφική.

βαφτιστικά, τά· [δημ.] βαπτιστικά, τά· (βαπτ ζω), βλ. βαπτιστικός.

βάφω, μέλ. βάψω· βλ. καὶ βάπτω· χρωματίζω, teindre ; colorer ; peindre ; βάφω, βουτῶ, tremper (σίδηρον, χάλυβα) (du fer, de l'acier), στομόω-ῶ, στομώνω, βλ. βαφή, στόμωσις· ‖ στομῶ τὸν χάλυβα, tremper l'acier ; ‖ βάφω τι κόκκινον (κίτρινον, κτλ.), teindre qc. en rouge (jaune, etc.) ; ‖ βάφει τὰ γένειά του, il se teint (se peint) la barbe ; ‖ αὐτὴ ἡ κυρία βάφεται, cette dame se peint ; ‖ τὰ μοῦρα βάφουν τὰ χέρια, les mûres teignent les mains ; ‖ αὐτὸ τὸ δωμάτιον πρέπει νὰ βαφῇ ἐκ νέου, il faut faire repeindre cette chambre ; ‖ οὐδέποτε ἡ αἰδὼς ἔβαψε τὸ πρόσωπόν του, jamais la honte n'a coloré son visage ; ‖ τὰ νέφη ἐβάφοντο (ἐβάπτοντο) πορφυρᾶ, les nuages se coloraient d'une teinte pourprée ; ‖ δὲν θὰ βάψω εἰς αἷμα τὰς χεῖράς μου, je ne tremperai pas mes mains dans le sang.

βάχ! [δημ. ἐπιφ.] ah ! hélas ; ‖ ζῇ μὲ τὸ τὸ ἄχ καὶ μὲ τὸ βάχ [φρ.], il se consume en soupirs.

βάψιμον, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ βάφειν, action de teindre; la teinte; ἡ βάψις, ἡ βαφὴ (βλ. λέξιν), teinture, n.f. ὁ χρωματισμός, le teint; la peinture. § ἐπίσης βάψιμον, βάψις, βλ. βαφή, trempe.

βάψις, εως, ἡ· τὸ χρωμάτισμα, τὸ βάψιμον, teinture, n. f. § τὸ βούτημα, στόμωμα, ἡ βαφή, trempe, n. f. βλ. βαφή.

βγάζω, [δημ.] βλ. ἐβγάζω· || — σχοινί, allonger un cordage [ναυτ.] βλ. διατείνω σχοινίον· || βγαίνει σχοινίον τι, βλ. ἐπεκτείνω, rendre.

βγαίνω, [δημ.] καὶ βγάνω, βλ. ἐβγαίνω καὶ ἐκβαίνω· || βγάνω τὸ λάδι [διάλ. Λεντεκαδ.] = καταθλίβω, καταπιέζω τινὰ σκληρῶς, «μου'βγαλε τὸ λάδι» = μὲ ἐπίεσε τυραννικῶς.

βγάλλω, [δημ.] βλ. ἐβγάζω.

βγάλσιμον, τὸ· τοῦ βγαλσίματος, [δημ.] ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκβάλλειν ((βγάζω ἔξω), action de (faire) sortir; (τοῦ ἐξάγειν, d'ôter; τοῦ ἀποσπᾶν, d'arracher; τοῦ ἕλκειν, de tirer = τραβῶ ἔξω), ἤτοι la sortie (ἔξοδος); τὸ τράβηγμα, le tirage (d'une loterie; d'un lot) κλήρου ἐκ τῆς κληρωτίδος. § luxation, n. f. déboitement, n. m. βλ. ἐξάρθρωμα. § [ναυτ.] allongement d'un cordage, βλ. διάτασις σχοινίου.

'βγοδόνω τὴν ἐργασίαν, [διάλ. Νάξου] ἀντὶ τοῦ εὐοδόω-ῶ· ταχύνω, ἐργάζομαι 'γρήγορα, ὡς ἐν τῇ φράσει: 'βγόδονε, γιατὶ δὲν ἔχομεν ὥραν.

βδέλλα, ας, ἡ· ὁ γνωστὸς σκώληξ ἡ ἀβδέλλα, sangsue, n. f. γένος σκωλήκων τῆς τάξεως τῶν βδελλοειδῶν, οἵτινες ἔχουσι τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκμυζῶσιν αἷμα, διὰ τοῦτο χρησιμεύουσιν εἰς τὴν ἰατρικὴν πρὸς τοπικὴν ἀφαίμαξιν· ἡ ἰατρικὴ αὕτη βδέλλα εἶνε παρ' ἡμῖν πρασινωπή· || βάζω βδέλλαις, apposer (εἰς ἄλλον) (se faire appliquer) (εἰς ἑαυτὸν) des sangsues.

βδελλιάζω καὶ ἐβδελλιάζω, μέλ. άσω, [διάλ. Οἰνόης]=βάλλω βδέλλαις· βλ. βδέλλα.

βδελλοπώλης, ου, ὁ· ὁ πωλῶν βδέλλας, vendeur de sangsues.

βδέλυγμα, ατος, τό· σιχαμένον, ἀηδὲς πρᾶγμα, chose abjecte (détestable; dégoûtante; abominable); abomination, n. f. dégoût, n. m. φρίκη, horreur, n. f.

βδελυγμία, ας, ἡ· ἡ ἀηδία, ἀναγοῦλα, dégoût, n. m. abomination, n. f. ἀποστροφή, répugnance, n. f. ἀπέχθεια, aversion, n. f. φρίκη, horreur, n. f. αἰσχρότης turpitude, n. f. βδελυγμός, μυσαρότης, exécration, n. f.

βδελυγμός, ὁ· βλ. βδελυγμία.

βδελυκτός, ή, όν· βλ. βδελυρός.

βδελυρία, ας, ἡ· βλ. βδελυγμία.

βδελυρός, ά, όν· ὁ βδελυκτός, ὁ ἄξιος βδελυγμοῦ, σιχαμερός, dégoûtant, e; ἀηδής, détestable; abominable; ὁ προξενῶν ἀηδίαν (ἀναγοῦλαν), écœurant, e; ὁ κακοήθης, ἀδιάντροπος, ignoble; ἀπεχθής, μισητός, abhorré, ée; βδελυρός, μυσαρός, μιαρός, exécrable.

βδελυρῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον βδελυρὸν (ἀηδῆ), d'une manière dégoûtante (ignoble); détestablement; abominablement; βδελυρῶς, μυσαρῶς, exécrablement.

βδελύσσομαι καὶ

βδελύττομαι, αἰσθάνομαι ἀηδίαν, ἀποστροφήν, avoir en horreur (en dégoût; en abomination); abominer; ἀποστρέφομαι, détester; βδελύττομαι, ἀποτροπιάζομαι, ἀπεχθάνομαι, abhorrer; exécrer; || ὅλα τὰ βδελύττομαι, tout me dégoûte; || βδελύττομαι καὶ νὰ τὸν βλέπω, sa vue seule me fait horreur.

βδία, ἡ· [διάλ. Κύμης] ἔγινε βδιά=ἔπαυσεν ἡ βροχή, ἤτοι ἐγένετο εὐδία, εὔδιος καιρός.

βέβαια, [ἐπίρ.] βλ. βεβαίως.

βεβαιόνω, (καὶ -ώνω), μέλ. -ώσω· βεβαιόω-ῶ, κάμνω τι βέβαιον, ἀσφαλίζω, assurer; ἐπιβεβαιῶ, διαβεβαιῶ, affirmer; ἐπικυρῶ, confirmer; πιστῶ, βεβαιῶ, constater; πιστοποιῶ, certifier; faire foi; ἀποδεικνύω, avérer; || σᾶς βεβαιόνω ὅτι, je vous assure que; || δύναμαι νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσω, je puis vous l'affirmer (vous le certifier); || ἡ εἴδησις δὲν ἐβεβαιώθη, la nouvelle ne s'est pas confirmée; || τὸ ἔγκλημα ἐβεβαιώθη (ἀπεδείχθη), le crime est avéré (constaté); || πρὸ παντὸς θέλω νὰ βεβαιώσω τὸ γεγονός, avant tout je veux constater le fait; || ἡ ἱστορία βεβαιόνει ὅτι, l'histoire fait foi, que; || τίς μοῦ βεβαιόνει τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του; qui me garantit la verité de son assertion? || θέλω νὰ βεβαιωθῶ ἐντελῶς περὶ τούτου, je veux en avoir le cœur net; || [ἐμπορ.] βεβαιόνω (ἐπιστολὴν) confirmer (une lettre); || βεβαιοῦμαι, se confirmer; || σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ ἀκολουθήσω πάντοτε τὰς ὁδηγίας ὑμῶν, je vous assure que vos instructions seront toujours suivies; || ἐπιβεβαιῶν ὑμῖν τὴν ἀπὸ 15 τρέχ. ἐπιστολήν μου λαμβάνω τὴν τιμὴν νά.... en vous confirmant ma lettre du 15 courant j'ai le plaisir de.... || βεβαιῶν ὑμῖν τὴν τελευταίαν μου τῆς.... vous confirmant ma dernière lettre du.... || σᾶς βεβαιοῦμεν τὴν τελευταίαν μας τῆς.... nous vous confirmons notre dernière du....

βέβαιος, α, ον· sûr, e; certain, e; σταθερός, constant, e; ferme; στερεός, fixe; θετικός, positif, ive; ἀληθής, vrai, e; ἀποδεδειγμένος, avéré, ée; || εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἔλθῃ je suis sûr qu'il viendra; || δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν θὰ ἔλθῃ, je ne suis pas sûr qu'il vienne; || εἶνε βέβαιον, c'est (cela est) sûr (certain); || εἶνε βέβαιον ὅτι· τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, il est de fait que; le fait est que; || ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, quoi qu'il en soit, toujours est il que; || τὸ [μόνον] βέβαιον εἶνε ὅτι ἦλθε, ce qu'il y a de certain, c'est qu'il est venu; || ἐξετέθη εἰς βέβαιον θάνατον, il s'est exposé à une mort certaine; || μοῦ τὸ εἶπαν ὡς βέβαιον, on me l'a donné pour certain (pour positif); || δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, τὸ πρᾶγμα εἶνε βέβαιον, il n'en faut pas douter, la chose est constante; || ἔχω τὴν βεβαίαν ἐλπίδα, j'ai le ferme espoir; || ἔχω βεβαίαν τὴν ψῆφόν του,

sa voix m'est assurée ; || ἡ καταστροφή του εἶνε οὐχ' ἧττον βεβαία, su ruine n'en est pas moins avérée.

βεβαιότης, ητος, ἡ· certitude, n. f. ἀσφάλεια, assurance, n. f. πίστις, foi, n.f. καλεῖται βεβαιότης ἐν τῇ λογικῇ ἡ ἐξ ὑποκειμένου πεποίθησις περὶ τῆς ἀληθείας κρίσεώς τινος· || ποίαν βεβαιότητα ἔχετε ; quelle certitude en avez-vous ? || ἐν πάσῃ βεβαιότητι, en toute certitude.

βεβαιόω-ῶ· βλ. βεβαιόνω.

βεβαίωμα, ατος, τό· βλ. βεβαίωσις.

βεβαίως, [ἐπίρ.] μετὰ βεβαιότητος, avec certitude (assurance), certainement ; assurément ; ἀσφαλῶς, θετικῶς, sûrement ; certes ; ἀναμφιβόλως, sans doute ; à coup sûr ; pour sûr ; || ὄχι βεβαίως, non certes ; || δὲν θὰ θελήσῃ βεβαίως, il ne voudra certes pas ; || δὲν ἔρχεται, βεβαίως συνελήφθη, il ne vient pas, sûrement il est arrêté ; || τὸ γνωρίζετε βεβαίως ; le savez vous bien certainement ? || δὲν ἀγνοεῖται βεβαίως ὅτι, vous n'êtes pas sans savoir que ; || θὰ ἔλθῃ βεβαίως, il viendra pour sûr ; || βεβαίως ὄχι, non certes = [ἀρχ.] οὐ θήν.

βεβαίωσις, εως, ἡ· ἐξασφάλισις, assurance, n. f. ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις, affirmation, n. f. confirmation, n. f. πιστοποίησις, certification, n. f. || ἡ πίστωσις, ἡ βεβαίωσις, constatation, n. f. || ἡ βεβαίωσις τῆς εἰδήσεως, la confirmation de la nouvelle ; || μετὰ τόσας βεβαιώσεις, après tant d'assurances ; || ἡ βεβαίωσις τῶν γεγονότων, la constatation des faits ; || [ἐμπορ.] — [ληφθείσης ἐπιστολῆς], confirmation [d'une lettre] ; || ἔνορκος βεβαίωσις, affirmation par serment.

βεβαιωτικός, ή, όν· ὁ πρὸς βεβαίωσιν ἀνήκων, χρησιμεύων, affirmatif, ive ; ὁ ἐπικυρωτικός, confirmatif, ive ; || — ὁ [ἐπι]βεβαιώνων τι, affirmant, ante, adj. || —, ὁ καταφατικός, affirmatif, ive ; π. χ. πρότασις καταφατικὴ (βεβαιωτική), proposition affirmative, δι' ἧς δηλοῦται ἡ συγκατάθεσις, κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἀποφατικῆς προτάσεως (proposition négative). § —, ὁ ἀσφαλής, ὁ βέβαιος, sûr, e ; certain, e.

βεβαιωτικῶς, [ἐπίρ.] μὲ τρόπον ἐπιβεβαιωτικόν, d'une manière affirmative; affirmativement, ἤτοι καταφατικῶς. § ἀσφαλῶς, βεβαίως, certainement ; sûrement ; θετικῶς, positivement.

βεβαρημένος, η, ον· μετοχὴ τοῦ βαρηέμαι, βλ. βαρύνω. § βεβαρυμένος, μτχ. τοῦ βαρύνω, chargé, ée, etc. || βεβαρυμένος καιρός, gros temps, ἤτοι ὁ νεφελώδης, ὑγρὸς καὶ βροχερός, ἢ temps chargé.

βέβηλον, τό· [νομ.] profane, λέγεται πᾶν τὸ μὴ χριστιανικόν, τὸ ἀνῆκον εἰς τὴν τάξιν τοῦ ἀνθρωπίνου δικαίου, οὗτινος ἀντίθετά εἰσι τὰ εἰς τὴν τάξιν τοῦ θείου δικαίου ἀνήκοντα.

βεβηλόνω, μέλ. ώσω· κάμνω τι βέβηλον, profaner ; μολύνω, souiller.

βέβηλος, ος, ον· (βαίνω), profane (λέγεται περὶ τόπων καὶ ἀνθρώπων), τόπος βατὸς καὶ τοῖς τυχοῦσι, ἀντίθετον τοῦ ἀβέβηλος, ἄβατος, ἱερός· ἐπὶ ἀνθρώπων ἀμύητος, non initié ; profane ; ἐπίσης ὁ ἀσεβής, ὁ ἄθεος, impie.

βεβηλόω-ῶ· βλ. βεβηλόνω.

βεβήλωσις, εως, ἡ· profanation, n. f. μίανσις, μόλυνσις, souillure, n. f.

βεβηλωτής, ὁ· ὁ βεβηλῶν, profanateur, trice.

βεβιασμένος, η, ον· (βιάζω), ὁ μὴ φυσικός, forcé, ée ; ἠναγκασμένος, contraint, e. βλ. καὶ βιάζομαι.

βεβιασμένως, [ἐπίρ.] βιαίως, διὰ τῆς βίας, μὲ βίαν, de force ; forcément, adv. δυναστικῶς, ἀκουσίως, involontairement; μὲ βίαν, avec contrainte ; d'un air contraint (gêné).

βεβλαμμένος, η, ον· μετοχ. τοῦ βλάπτω, avarié, ée ; καλεῖται πᾶν ὅπερ ὑπέστη βλάβην τινά· || βεβλαμμένα (τρόφιμα) ὤνια, denrées avariées. § [ναυτ.] βλ. ναύφθορος.

βεβλημένος, η, ον· παρακ. μετοχῆς τοῦ βάλλω.

βεβρασμένος, η, ον· παρακ. μετοχῆς τοῦ βράζω. § ὁ συγκεκολλημένος, brasé, ée ; βλ. συγχώνευμα.

βεβυσμένος, η, ον· (βύω) rembourré, ée, adj.

βεβρωκώς, υῖα, ός· μετοχ. ἐνεργ. παρακ. τοῦ βιβρώσκω, dévoré, ée ; rongé, ée.

βεγγαλικόν (φῶς), τό· feu de Bengale ; καλοῦνται οὕτω μίγματα εὐαναφλέκτων οὐσιῶν καιόμενα μετὰ λευκοῦ ἢ ἐγχρώμου φωτός· βλ. καὶ πυρσός.

βεγγαλῖτις, ιδος, ἡ· bengalin, n. m. ἐκρηκτικὴ οὐσία συνισταμένη ἐκ πιτύρου ἐμποτισθέντος ὑπὸ διαλύματος χλωρικοῦ καλίου, οὕτως ὥστε 3 μέρη πιτύρων περιέχουσι 2 μέρη χλωρικοῦ καλίου.

βεγγέρα, ἡ· [διάλεκτ. Χίου] συναναστροφὴ ἑσπερινή, soirée, n. f.

βεδουῖνος, ου, ὁ· bédouin n. οὕτω καλοῦνται οἱ νομάδες Ἄραβες οἱ περιπλανώμενοι ἐν ταῖς ἐρήμοις τῆς Ἀραβίας, Συρίας καὶ τῆς Β. Ἀφρικῆς· κατ' ἐπέκτασιν πλάνης, ἄστεγος.

βεδοῦρα, ἡ· [δημ.] καὶ

βεδοῦρι, τό· σκεῦος ποιμενικὸν πρὸς πῆξιν κυρίως τοῦ ὀξυγάλακτος (γιαοῦρτι), [ἀρχ.] γαυλος, ὁ· jatte (f.) (de bois).

βεελζεβούλης, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] διάβολος, diable, καὶ ἐν γένει πονηρός, πανοῦργος καὶ παρ' ἡμῖν λέγεται βερζεβούλης.

βεζικάντι καὶ βιζικάντι, [δημ.] βλ. ἐκδόριον.

βεζιρᾶτον, τό· [ξεν.] vizirat ou visirat, n. m. τὸ ἀξίωμα, τὰ καθήκοντα τοῦ βεζίρου, ἡ ἐξάσκησις τῶν καθηκόντων τούτων, dignité, fonctions du vizir ; exercice de ces fonctions; || λέγουσιν ἐπίσης viziriat ou visiriat.

βεζίρης, ου, ὁ· [ξεν.] vizir (ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ vézir), n. m. ὑπουργὸς μωαμεθανοῦ πρίγκηπος, ministre d'un prince musulman; || ὁ μέγας βεζίρης, grand vizir; ὄνομα ἢ προσωνυμία διδομένη εἰς τὰ Μωαμεθανικὰ κράτη εἰς τὸν

κατέχοντα τὸ ἀνώτατον μετὰ τὴν βασιλικὴν ἀρχὴν ἀξίωμα τοῦ κυβερνήτου τοῦ κράτους.

βεζιρικός, ή, όν· [ξεν.] vizirial ou visirial, ale, aux, adj. ὁ ἀφορῶν τὸν βεζίρην, qui concerne le vizir; || βεζιρικὴ ἐξουσία, autorité viziriale. § —, ὁ ἐκ τοῦ βεζίρου ἀπορρέων (πηγάζων), qui émane du vizir; || ἐπιστολὴ βεζιρική, lettre viziriale; || λέγουσιν ἐπίσης viziriel, elle.

βέης, η, ὁ· bey, n. m. τιμητικὴ προσωνυμία τουρκικὴ (ἐκ τῆς τουρκικῆς λέξεως μπέγ, μπογιοὺκ=μέγας) ἰσοδυναμοῦσα ὁτὲ μὲν τῷ εὐρωπαϊκῷ πρίγκηψ καὶ ὡς τοιαύτη διδομένη εἰς ἡγεμόνας ὑποτελεῖς πρὸ πάντων χριστιανούς, ὁτὲ δὲ σημαίνουσα ἁπλῶς εὐγένειαν καταγωγῆς ἢ καὶ πολιτικῆς τάξεως. Βέηδες καλοῦνται συνήθως καὶ οἱ παῖδες τῶν ἀνωτάτων ὑπαλλήλων τοῦ κράτους, καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ τῶν κατωτέρων.

βελάδα, ἡ· [ξεν.] habit, n. m. καὶ συνήθως τὸ φράκο, frac, n. m. τὸ ἐπίσημον ἔνδυμα τῶν πολιτικῶν.

βελάζω, bêler ἢ βληχάομαι-ῶμαι, φωνάζω βέ, ἐπὶ ἀρνίων καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν μικρῶν παίδων· || βελάζων, ουσα, ον, ἢ βληχώμενος, η, ον· bêlant, ante.

βελάνι, τό· [διάλ. Λεντεκάδ.] ἡ βάλανος.

βελανίδι, τό· [δημ.] βλ. βαλανίδι, βάλανος, ὁ τῆς δρυὸς καρπός, τῆς βελανιδιᾶς.

βελανιδιά, ἡ· [δημ.] τὸ δένδρον τοῦ βελανιδιοῦ, ἀντὶ βαλανιδιά.

βέλασμα, ατος, τό· bêlement, n. m. ἡ βληχή, ἡ φωνὴ τοῦ προβάτου καθὼς καὶ τῶν μικρῶν παιδίων· βλ. βελάζω.

βελαστράλια, τά· [δημ. ναυτ.] βλ. προΐστιον, τό.

βελέντσα, ας, ἡ· [δημ.] μάλλινον σκέπασμα βαρὺ (κλίνης), couverture de laine, ἤτοι τὸ κλινοσκέπασμα, couverture de lit, ὅπερ ἐν τῷ στρατῷ εἶνε μάλλινον καὶ καλεῖται συνήθως βελέντσα καὶ κουβέρτα.

βελέσι, τό· [διάλ. Λεντεκάδ.] ἔνδυμα γυναικὸς ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς ὀσφύος μέχρις ἄκρων τῶν ποδῶν (λατ. velum, τὸ βέλο, τὸ πέπλον).

βεληνεκές, οῦς, τό· portée, n. f. (ὅρος βολῆς). Ὁ Χαντζερῆς γράφει τὰ ἑξῆς: «Βολὴν ἡρμήνευσα ἄλλοτε καὶ τοὔνομα portée. Ὑπάρχουσι μὲν φράσεις ἐντὸς βολῆς, ἐκτὸς βολῆς, ἀλλὰ κυρίως βολή ἐστιν, τὸ tir (βλ. λέξιν). Καὶ ἑρμηνεύομεν μὲν τὴν γαλλικὴν φράσιν à la portée du canon, ἐντὸς βολῆς τηλεβόλου, ὡς εἰ ἐλέγομεν γαλλιστὶ en deça du tir du canon· ἀλλὰ διακριθήτω ἡ φράσις τοῦ ὅρου τοῦ τεχνικοῦ ἢ τοῦ ἐπιστημονικοῦ· διότι ἄλλο φράσις καὶ ἰδιωτισμὸς γλώσσης καὶ ἄλλο ὅρος.»

«Οἱ Ἕλληνες ἔλεγον πρὸς τούτοις, εἰς ἄφεσιν βέλους (Διοδώρ. Βιβλ. ΙΖ' μβ', γαλλιστὶ à la portée du trait) καὶ ἐντὸς βέλους (ἐκ τοῦ αὐτοῦ βιβλ. Κ', πη'. γαλ. en deça de la portée du trait) καὶ ἐκτὸς βέλους καὶ ἔξω βέλους (ἐκ τοῦ αὐτοῦ, βιβλ. Κ', πγ' καὶ πς'. γαλ. hors de la portée du trait)· ἀλλ' ἄφεσις μὲν ἐστι τὸ tir, βέλος δὲ τὸ trait· ὥστε ἄλλο ἰδιωτισμὸς καὶ ἄλλο ὅρος. Ὅθεν τηρήσωμεν μέν, ὡς εἰκός, τὰς ἀνωτέρω φράσεις, ἑρμηνεύσωμεν δὲ τὸν τεχνικὸν ὅρον portée, οὐ τοῖς ὀνόμασι βολὴ καὶ ἄφεσις ἢ καὶ φορά, ἵνα μή τις σύγχυσις περὶ τὴν ἐπιστήμην συμβῇ, ἀλλ' ἄλλως πως.»

«Ἐν Ξενοφῶντος ἀναβάσει (Γ', γ', 15) ἀναφέρεται «ἐκ τόξου ῥύματος» γαλλιστὶ μὲν à la portée de l'arc, κοινῶς δὲ «ὅσο τραβάει τὸ δοξάρι», ἐκ τοῦ ῥύω, κοινῶς τραβῶ· ἄρα ῥῦμα, ατος, τό (la portée).»

«Ἐν Πολυβίῳ (Βιβλ. Η', ζ', 2) ἀναφέρονται ταῦτα· «ὁ δὲ προειρημένος ἀνὴρ (ὁ Ἀρχιμήδης) παρεσκευασμένος ὄργανα πρὸς ἅπαν ἐμβελὲς διάστημα, πόρρωθεν μὲν ἐπιπλέοντας τοῖς ἐντονωτέροις καὶ μείζοσι λιθοβόλοις καὶ βέλεσι τιτρώσκων, εἰς ἀπορίαν ἐνέβαλε καὶ δυσχρηστίαν». Ἄρα ἐμβελὲς διάστημα (la portée), ἢ ἐμβέλεια. Ἐμβέλεια ἐκηβόλων ὅπλων (portée des armes de jet).»

«Οἱ Ἕλληνες ἔλεγον «διατοξεύσιμος χώρα» (βλ. λεξικ. Γαζῆ)· ἄρα, κατὰ τὸν τύπον τοῦτον, δυνάμεθα εἰπεῖν καὶ διεφέσιμος χώρα ἤ, ἀντὶ οὐσιαστικοῦ, διεφέσιμος, ου, ἡ (la portée) ἐκ τῆς διὰ καὶ τοῦ ἐφίημι, ὅπερ ζήτει ἐν τοῖς λεξικοῖς.»

«Οἱ Ἕλληνες ἐπίσης ἔλεγον δουρηνεκὲς (τὸ) τὸ διάστημα μέχρις οὗ ἐξικνεῖται τὸ βαλλόμενον δόρυ. Ἄρα βεληνεκὲς (οῦς, τὸ) (ἐκ τοῦ βέλος καὶ τοῦ ἐνεγκεῖν) τὸ διάστημα μέχρις οὗ ἐξικνεῖται τὸ βέλος, βέλος δὲ καλεῖται πᾶν τὸ βαλλόμενον.»

Παρ' Ὁμήρῳ ἀπαντῶνται τὰ ἑξῆς:

«*Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ* **δουρὸς ἐρωή**,
αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος,
ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν».

Ἰλιάδος Φ, 251 καὶ καθ' ἑξῆς.

Ἄρα ἡ δουρὸς ἐρωὴ ἑρμηνεύεται γαλλιστὶ la portée d'un javelot, καὶ ἐρωή, la portée.

«Ἐκ τούτων οὖν πάντων ἑρμηνεύω τὸ γαλλικὸν ὄνομα portée οὕτω: ῥῦμα, ατος, τό· ἢ διάστημα ἐμβελές, οῦς, τό, ἢ ἐμβέλεια, ἢ διεφέσιμος, ου, ἡ· ἢ βεληνεκές, οῦς, τό· ἢ ἐρωή, ῆς, ἡ.»

Βεληνεκές, τό [1] portée, n. f. [μεταφ. portée καλεῖται ἐνίοτε αὐτὴ ἡ βολή]. Καλεῖται οὕτως ἡ ἔκτασις τῆς βολῆς, ἤτοι ἡ ἀπόστασις εἰς ἣν τὸ ἐκηβόλον ὅπλον δύναται νὰ ἐκσφενδονήσῃ βλῆμά τι, ἢ ἡ ἀπόστασις ἡ περιλαμβανομένη μεταξὺ τοῦ ἀρχικοῦ σημείου τῆς τροχιᾶς καὶ τοῦ σημείου τῆς συναντήσεως τῆς τροχιᾶς μετὰ τοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου τοῦ διερχομένου διὰ τοῦ κέντρου τοῦ στόματος τοῦ πυροβόλου, ἢ μᾶλλον ἀκριβέστερον βεληνεκὲς εἶνε ἡ ἀληθὴς ἀπόστασις τοῦ σημείου τῆς πτώσεως τοῦ βλήματος (point de chute) ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ πυροβόλου (κάννης ὅπλου), διότι κατὰ τὴν βολὴν τὰ σημεῖα τῆς πτώσεως τῶν βλημάτων,

(1) Ἐν τῷ ναυτικῷ εἶχε δοθῇ τὸ ὄνομα *ἐμβέλεια* περιέπεσεν ὅμως εἰς ἀχρηστίαν καὶ καλεῖται *βεληνεκές*.

τούτέστι τὰ σημεῖα εἰς ἃ ἡ διαγραφεῖσα παρὰ τούτων τροχιὰ συναντᾷ τὸ ἔδαφος, σπανίως εὑρίσκονται ἐπὶ τοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου τοῦ διερχομένου διὰ τοῦ κέντρου τοῦ στόματος τοῦ πυροβόλου (κάννης), εὑρίσκονται δὲ ἄνωθεν ἢ κάτωθεν τοῦ ἐπιπέδου τούτου· ὅθεν ἡ ἀνταποκρινομένη εἰς ἕκαστον τῶν σημείων τούτων τῆς πτώσεως γωνία τῆς βολῆς εἶνε ἴση τῇ γωνίᾳ ἣν ἀποτελεῖ ὁ ἄξων τοῦ πυροβόλου (κάννης) μετὰ τοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου ἐλαττωθεῖσαν ἢ αὐξηθεῖσαν κατὰ τὴν γωνίαν ἣν ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ ἐπιπέδου τούτου ἡ εὐθεῖα ἡ ἑνοῦσα τὸ κέντρον τοῦ στόματος τοῦ πυροβόλου μετὰ τοῦ σημείου τῆς πτώσεως.

Τὸ βεληνεκὲς ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὅπλου, ἐκ τοῦ γεμίσματος, ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τῆς ποιότητος τῆς πυρίτιδος, ἐκ τοῦ ὄγκου καὶ τοῦ βάρους τοῦ βλήματος, καὶ ἐκ τῆς γωνίας ἀφέσεως (angle de projection); || portée de but en blanc; βλ. **εὐθυωρία**· || ἐντὸς βολῆς, à portée, ἤτοι ἐν τῇ ἐκτάσει τοῦ βεληνεκοῦς καθ' ἣν βάλλεται ἀντικείμενόν τι· || **ἀποτελεσματικὸν βεληνεκές**, portée efficace, τὸ καλούμενον συνηθέστερον **ἀποτελεσματικὴ** βολή· αὕτη εἶνε ἡ ἀπόστασις καθ' ἣν ἡ εὐστοχία ὅπλου ἀπόλλυται ὡς ἐκ τῶν ἐκ τούτου προερχομένων παρεκκλίσεων (déviations), ἢ μᾶλλον εἶνε ἡ ἀπόστασις ἡ ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν μεγαλειτέραν ὕψωσιν ἣν δύναται νὰ λάβῃ ἡ σκοπευτικὴ ἐγκοπή· || **μέσον βεληνεκές**, portée moyenne, ἤτοι βεληνεκὲς τοῦ μέσου **σημείου**· ὡς μέσον βεληνεκὲς δύναται νὰ θεωρηθῇ, ἄνευ αἰσθητοῦ λάθους, τὸ μέσον ἄθροισμα τῶν βεληνεκῶν· τὸ μέσον βεληνεκὲς ἐπιτυγχάνεται βαλλομένου ἀριθμοῦ τινος βολῶν ὑπὸ συνθήκας ὁμοίας ὡς πρὸς τὸ γέμισμα, τὴν σκόπευσιν, κτλ. διὰ τοῦ αὐτοῦ πυροβόλου ἐφ' οἱουδήποτε στόχου· βλ. καὶ **μέσον σημεῖον**, point moyen; || βεληνεκοῦς μεταβολή, le change de portée.

βέλιουρας, ὁ· [διάλ. Λεντεκαδ. καὶ Αἰτωλ. ἰδίωμα] χόρτος τις φυόμενος ἐν ἀρδευομένοις τόποις· ὅταν τρώγωσι τοῦτον τὰ θρέμματα σκοτοῦνται, πολλάκις δὲ καὶ ἀποθνήσκουσιν, ὅτε λέγουσιν «ἐβελιουργιάστηκε τὸ κατσίκι, κτλ.».

βελλῖτις, ιδος· ἡ· bellite, n. f. ἐκρηκτικὴ οὐσία ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Larum καὶ κατασκευαζομένη ἐκ μίγματος νιτρικοῦ ἀμμωνίου καὶ δινιτροβενζελαίου ὅπερ θερμαινόμενον μέχρις 80°—90° μίγνυται μετὰ νίτρου. Ἡ ἔκρηξις αὐτῆς προκαλεῖται διὰ καψυλλίου βροντώδους ὑδραργύρου. Τὰ πειράματα ἀπέδειξαν αὐτὴν ἐν Σουηδίᾳ ἀνωτέραν τῆς βαμβακοπυρίτιδος.

βελμοντίνη, ης, ἡ· [χημ. τεχν.] belmontine, n. f. καλεῖται ἡ ἐκ βερμενικοῦ πετρελαίου ἐξαγομένη παραφίνη.

βελοειδής, ής, ές· ὁ ὅμοιος βέλους, qui ressemble à une flèche (un trait). § [βοτ.] sagitté, ée, ὡς βέλος μακρὸς καὶ λεπτός.

βελοθήκη, ης, ἡ· ἡ **φαρέτρα**, carquois, n. m. **θήκη διὰ βέλη. Κατὰ** τὸν μεσαίωνα τὴν **βελοθήκην** ἐκάλουν γαλλιστὶ **trousse, n. f.** (de flèches)=θήκην βελῶν, περιελάμβανε δὲ αὕτη 18 βέλη.

βελοθυρίς, ίδος, ἡ· arbalétrière, n. f. ἔπαλξις ἢ ἄνοιγμα ἐπὶ τοίχου ἐξ οὗ ἐβάλλοντο τὰ βέλη (βλ. καὶ ἔπαλξις, créneau); ἡ βελοθυρὶς λέγεται ἐπίσης archière ou archère, n. f. εἶνε δὲ ὁμοίως ἀνοίγματα ἀφιέμενα ἐπὶ τῶν τειχῶν φρουρίου δι' ὧν οἱ τοξόται (archers) ἔβαλον τὰ βέλη των κατὰ τῶν ἐπιτιθεμένων. Φίλων ὁ Βυζαντινὸς καλεῖ τὰς βελοθυρίδας **τοξικάς**, εἶνε δὲ αὗται μικρὰ ἀνοίγματα ἐπὶ τῶν τειχῶν διὰ τὰ ἐκηβόλα τὰ βαλλόμενα διὰ τῆς χειρός. Ἡ βελοθυρὶς λέγεται ἐπίσης barbacane, n. f. εἶνε δὲ ἄνοιγμα στενὸν καὶ κατακόρυφον ἀφιέμενον εἰς τὰ ἀρχαῖα τείχη ὅπως οἱ τοξόται ἐκτοξεύωσι τὰ βέλη των.

βέλον, τό· [ξεν.] ὁ πέπλος, voile, n. f. καὶ συνηθέστερον voilette, n. f. λεπτότατον ὕφασμα δι' οὗ περιβάλλουσι τὸ πρόσωπον μετὰ τοῦ πίλου των αἱ γυναῖκες, ὅθεν **καλύπτρα** τοῦ προσώπου.

βελόνα, ας, ἡ· [δημ.] βλ. βελόνη.

βελόναι, αἱ· [σιδηρ.], aiguilles, βλ. **κλεὶς** καὶ βελόνες.

βελονάκι, τό· crochet (à tricoter). § ἐπίσης τὸ βελόνιον, μικρὰ βελόνη, petite aiguille; βλ. βελόνη.

βελονᾶς, ὁ· [δημ.] ὁ βελονοποιός.

βελόνη, ης, ἡ· καὶ κοινῶς βελόνι, τό· ἡ κορυφὴ (μύτη) τοῦ βέλους, pointe de flèche; καὶ γενικῶς ἡ αἰχμή, ἡ μύτη, la pointe. § βελόνη, ἡ· aiguille, n. f. (égu-i-ie), ὑποκορ. βελονίς, ίδος, ἡ· καὶ **βελόνιον**, petite aiguille, κοινῶς ἡ βελόνα καὶ τὸ βελόνι· καλεῖται οὕτω γενικῶς λεπτὸν καὶ μακρὺ τεμάχιον μετάλλου αἰχμηρὸν εἰς τὸ ἄκρον. § συνηθέστερον δὲ ἡ **ῥαφίς**, aiguille, n. f. ἤτοι τεμάχιον σύρματος διακρινόμενον ἐκ τῆς ἐπεξεργασίας τῶν ἄκρων αὐτοῦ, ἔχον δὲ διάφορα σχήματα καὶ χρήσιμον εἰς τὰς οἰκιακὰς ἀνάγκας διὰ ῥάψιμον, κλ. § [ἱππολ.] **βελόνη χειρουργική**, aiguille; || — πρὸς ῥαφήν, aiguille à couture; || — εὐθεῖα, aiguille droite; || — καμπύλη, aiguille courbe; || — πρὸς βελονονυγμόν, aiguille à acupuncture; || — διασύρτου ἢ λημνίσκου, aiguille à céton; || — ἐνδαμαλιστικὴ ἢ ἐνοφθαλμιστική, aiguille à l'inoculation; || —, **ῥαφίς**, ίδος, ἡ· καὶ **ῥάφιον**, aiguille, n. f. τὸ κοινῶς βελόνι γιὰ ῥάψιμο, ἡ πρὸς τὸ ῥάπτειν ἰδίως χρησιμεύουσα βελόνη· || —, **ἠπητήριον**, τό· καὶ **ἠπήτριον**, τό· aiguille, forte; **μεγάλη** βελόνη δι' ἧς ῥάπτουσι δέρματα, κτλ. || —, **φορμοραφίς**, ίδος, ἡ· aiguille à coudre des nattes; **βελόνη**, ῥαφὶς διὰ νὰ ῥάπτῃ τις ψάθας· || —, **σακκορράφιον**, ου, τό· aiguille à coudre des sacs, κοινῶς ἡ **σακκορράφα**. § [ναυτ.] —, aiguille, n. f. βλ. **ῥαφίς**. § γενικώτερον ἡ βελόνη καλεῖται **aiguille**, n. f. || — τοῦ πλεξίματος, aiguille (broche) à tricoter; || περνῶ βελόνην, enfiler une aiguille; || δὲν λείπει βελόνι [φρ.], rien n'y manque; || ἀπὸ ῥάμμα ὡς βελόνι [φρ.], de fil en aiguille; || δὲν ἔ-

πεφτε βελόνι κάτω [φρ.], une épingle ne tomberait pas à terre; || δὲν θὰ χάσῃ ἡ Βενετιὰ βελόνι [φρ.], ce ne sera pas une grande perte. § **καρφοβελόνη** = τὸ βελόνι, clou d'épingle ἢ pointe de Paris, f. § [σιδηροδ.] —, aiguille καὶ πληθ. βελόναι, aiguilles; καλεῖται οὕτω εἰς τοὺς σιδηροδρόμους ἕκαστον τῶν κινητῶν τεμαχίων ἐλασμάτων τῶν αἰχμηρῶς κεκομμένων εἰς τὸ μηχάνημα ὅπερ καλεῖται **κλεὶς** (aiguille); βλ. λέξιν. § **βελόνη ἄξονος τροχοῦ**, aiguille d'arbre de roue. § **βελόνη βεβαθμονομημένη** πρὸς μέτρησιν τῶν διατρημάτων τοῦ χονδροκοσκίνου, aiguille graduée pour mesurer les percées de grainoir. § [ἀρχιτ. ὑδρ.] **βελόνη**, ἡ· aiguille; ὀνομάζεται οὕτως εἰς τοὺς ῥουφράκτας (barrages), ἐπίμηκες ξύλον τετραγωνικὸν ἢ στρογγύλον, πάχους 0μ. 08 ἕως 0μ. 11 καὶ μήκους 1μ. 60 ἕως 2μ, 00' δι' οὗ ἐμφράττουσι **τρῆμά τι** (pertius), ἵνα ἀνυψωθῶσι τὰ ὕδατα πρὸς τὰ **ἄναντα τῆς ῥοῆς** (amont). § [οἰκοδ.] **βελόνη** ἢ **τρύπανον**, aiguille ou trépan, n. m. καλεῖται οὕτως ἐργαλεῖον αἰχμηρὸν κεχαλυβωμένον κατὰ τὸ ἄκρον πρὸς διάτρησιν τῶν λίθων. § **βελόνη** ἢ **ὀξεῖα κορυφή**, aiguille; καλεῖται οὕτως ὀξεῖα καὶ λίαν λεπτὴ κορυφὴ ὄρους ἢ λόφου. § **βελόναι**, aiguilles, καλοῦνται οὕτως ἐν τῇ γεωλογίᾳ πετρώδεις ὀβελίσκοι. § **μαγνητικὴ βελόνη** ἢ ἁπλῶς **ὁ μαγνήτης**, aiguille aimantée; καλεῖται οὕτω μεμαγνητισμένον τεμάχιον βεβαμμένου χάλυβος, ἔχον σχῆμα ἐπιμήκους ῥομβοειδοῦς, μετὰ δύο **πόλων** (pôles) κειμένων εἰς τὰ ἄκρα του καὶ φέρον περὶ τὸ μέσον μικράν τινα θήκην δι' ἧς ἐπακουμβᾷ ἐπὶ λεπτοτάτου κατακορύφου **στυλίσκου** (pivot) οὕτως ὥστε νὰ ἦνε ἐντελῶς κινητὸν (βλ. **μαγνήτης** aimant καὶ **δέσμη μαγνητική**, faisceau magnétique). Τὸ ἓν ἄκρον τῆς βελόνης καλούμενον **βόρειος πόλος** (pôle nord) εἶνε πάντοτε ἐστραμμένον πρὸς βορρᾶν, τὸ δὲ ἕτερον καλούμενον **νότιος πόλος** (pôle sud) εἶνε διαρκῶς ἐστραμμένον πρὸς νότον. Καλοῦσι **μαγνητικὸν μεσημβρινὸν** (méridien magnétique) τὸ κατακόρυφον ἐπίπεδον τὸ διερχόμενον διὰ τῶν δύο πόλων τῆς μαγνητικῆς βελόνης, ὁπόταν αὕτη ἠρεμῇ. Ὁ μεσημβρινὸς οὗτος δὲν συμπίπτει μετὰ τοῦ γηΐνου ἢ **ἀληθοῦς μεσημβρινοῦ** (méridien terrestre), ἀλλ' ἀποτελεῖ μετὰ τούτου γωνίαν τινά, μεταβλητὴν ἀναλόγως τοῦ τόπου, καλουμένην **ἀπόκλισιν** ἢ **παραλλαγὴν** (déclinaison). Ἡ **ἀπόκλισις** αὕτη καλεῖται **ἀνατολικὴ** (orientale) ἢ **πρὸς ἀνατολὰς** (ἢ **δεξιὰ ἀπόκλισις**), ὁπόταν τὸ πρὸς βορρᾶν διευθυνόμενον ἄκρον τῆς βελόνης, ἤτοι ὁ βόρειος πόλος εὑρίσκηται πρὸς ἀνατολὰς τοῦ γηΐνου μεσημβρινοῦ, καλεῖται δὲ **δυτικὴ** (occidentale), ἢ **πρὸς δυσμὰς** (ἢ **ἀριστερὰ ἀπόκλισις**), ὅταν εὑρίσκηται πρὸς δυσμὰς αὐτοῦ. Ἐν Παρισίοις ἡ μαγνητικὴ βελόνη ἔχει δυτικὴν ἀπόκλισιν 22 περίπου μοιρῶν, ἀλλ' ἡ ἀπόκλισις αὕτη δὲν εἶνε σταθερὰ καὶ παραλλάσσει συνεχῶς ἀναλόγως τοῦ καιροῦ ἐντὸς λίαν περιωρισμένων ὁρίων, παρετηρήθη δὲ ὅτι ἡ ἀπόκλισις αὕτη βαίνει ἐλαττουμένη εἰς πάντα τὰ πλάτη τῆς γῆς κατὰ μέσον ὅρον εἰς 6 πρῶτα λεπτὰ τῆς μοίρας. Παρετήρησαν ἐπίσης ὅτι ἡ ἐλευθέρως κρεμαμένη μαγνητικὴ βελόνη δὲν εἶνε ὁριζοντία, ἀλλ' ὅτι τὸ ἥμισυ τῆς βελόνης, τὸ ἐστραμμένον πρὸς βορρᾶν, εἶνε κεκλιμένον πρὸς τὴν γῆν· ἐκάλεσαν ὅθεν **ἔγκλισιν** (inclinaison) τὴν γωνίαν ἣν ἀποτελεῖ ὁ ἄξων τῆς βελόνης μετὰ τοῦ ὁρίζοντος. Ἡ γωνία αὕτη αὐξάνει ἐφ' ὅσον βαίνουσι πρὸς βορρᾶν, εἶνε δὲ 70 μοιρῶν εἰς Παρισίους. Ἡ μαγνητικὴ βελόνη εἶνε τὸ κυριώτερον μέρος τῆς **πυξίδος** (boussole); || **ἀστατικαὶ βελόναι**, aiguilles astatiques; καλεῖται οὕτω τὸ σύστημα δύο μαγνητικῶν βελονῶν ὧν οἱ ἀντίθετοι πόλοι εἶνε ἐστραμμένοι πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος. § — **πυροτεχνουργοῦ**, aiguille d'artificier, σιδηροῦν ῥαβδίον χρησιμεῦον εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν πυροτεχνημάτων. § **βελόνη ὅπλου**, aiguille de fusil: χαλύβδινος μίσχος αἰχμηρὸς πρὸς τὸ ἓν ἄκρον καὶ ἐξωγκωμένος πρὸς τὸ ἕτερον· διὰ τοῦ ἄκρου τούτου προσαρμόζεται εἰς τὸν βελονοῦχον καυλὸν τοῦ κινητοῦ οὐραίου (culasse mobile). Ὁπόταν πιέζουσι τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς σκανδάλης, ἐλευθεροῦται τὸ ἐλατήριον τοῦ κινητοῦ οὐραίου, ἡ βελόνη ὠθουμένη τότε ἰσχυρῶς πρὸς τὰ ἐμπρὸς διατρυπᾷ τὸ καψύλλιον, ὅπερ εὑρίσκεται εἰς τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ φυσιγγίου καὶ ἐπιφέρει οὕτω τὴν ἀνάφλεξιν τοῦ κροτικοῦ μίγματος καὶ τοῦ γεμίσματος. Ἡ χρησιμοποιηθεῖσα βελόνη εἰς τὰ πρῶτα συστήματα τῶν ὀπισθογεμῶν ὅπλων εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ ἦνε λίαν (εὔθραυστος, δι' ὃ ἠναγκάζοντο ν' ἀντικαθιστῶσιν αὐτὴν συχνάκις κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν βολῆς· τούτου ἕνεκεν εἰς τὰ νεώτερα ὅπλα ἀντεκατέστησαν τὴν βελόνην δι' ἰσχυροτέρου ὀργάνου καλουμένου **ἐπικρουστῆρος** (percuteur). § **βελόνη ὑπονομοποιοῦ**, aiguille de mineur; χαλυβδίνη ῥάβδος δι' ἧς οἱ ὑπονομοποιοὶ ἀνοίγουσιν ὀπὰς ἐν τῷ βράχῳ. § [ζωολ.] orphie, n.f. ou aiguille de mer, κοινῶς **βελονίδα** καὶ **ζαργάνα**· ἰχθὺς ἔχων σῶμα ἐγχελοειδὲς ἐπίμηκες πεπιεσμένον κατὰ τὸ νῶτον, κυρτὸν κατὰ τὰ πλευρὰ καὶ πεπιεσμένον κατὰ τὴν κοιλίαν, ἥτις διαχωρίζεται ὑπὸ τρόπιδος ἐξεχούσης. § [πληθ. ναυτ.] τὰ **ἀρσενικὰ βελόνια**, aiguillots, βλ. **θαιροί**· τὰ **θηλυκὰ βελόνια**, femelots, βλ. γομφώσεις. § —, ἡ· fiche, n. f. λεπτὴ καὶ αἰχμηρὰ ἐκ σύρματος ῥάβδος· || — **χωρομετρική**, fiche d'arpenteur; καλεῖται οὕτω βελόνη ἐκ χονδροῦ σύρματος μήκους 0 μ. 30, χρησιμεύουσα εἰς τὴν καταμέτρησιν διὰ τῆς μετρικῆς ἁλύσεως· || **βελόναι σκοπευτικαὶ** τῶν ὅλμων, fiches pour pointer les mortiers. § — (τῶν πυροτεχνουργῶν), amorçoir, n. m. εἶδος τρυπάνου. § [τυπογ. πληθ.] ranguillons; ardillons.

βελόνι, τό· πληθ. βελόνια, βλ. βελόνη, ἡ. § βελόνι, βλ. καὶ γέρανος, grue. § —, πληθ. **βελόνια** (λιθοξόου)· βλ. ἀκίς.

βελονιά, ᾶς, ἡ· point (d'aiguille), τὸ διὰ τῆς βελόνης ῥάψιμον.

βελόνια, τά· βλ. βελόνι.

βελονιάζω, μέλ. άσω· faire des points [d'aiguille] ; || δὲν ἠξεύρει νὰ βελονιάσῃ, elle ne sait pas faire un point d'aiguille. § περνῶ τὴν κλωστὴν εἰς τὴν βελόνην, enfiler une aiguille.

βελόνιασμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ βελονιάζειν, action de faire des points d'aiguille (d'enfiler une aiguille): enfilage, n.m.

βελονίδα, ἡ· [δημ.] ὁ ἰχθὺς βελόνη. aiguille de mer, βλ. λέξιν.

βελόνιον, τό· βελονίς, ἡ· aiguille, βλ. βελόνη.

βελονοδείκτης, ὁ· [σιδηρ.] indicateur d'aiguille ; χαλεῖται ὁ φανὸς ἢ τὸ σημεῖον ὅπερ δεικνύει τὴν θέσιν βελόνης (aiguille) τινὸς ἐν σιδηροδρομικῇ γραμμῇ· βλ. καὶ κλείς.

βελονοειδής, ής, ές· ὁ ἔχων σχῆμα (ἢ ὅμοιος) βελόνης, en forme d'aiguille ; ὀξυτενής, acuminé, ée ; || — ἀκιδοειδής, ὁ λεπτός, ἐπιμήκης ὡς βελόνη (ἀκίς), aciculaire, adj. || —, ἔχων σχῆμα βελόνης, aciculiforme ou aciforme, adj. || —, aciculé, ée, ὁ σχηματισμένος ὡς ἡ βελόνη, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα αὐτῆς, qui est en forme d'aiguille.

βελονοθήκη, ης, ἡ· θήκη διὰ βελόνας, aiguillier, n. m.

βελονόκαρφα, τά· αἱ καρφοβελόναι, βλ. καὶ βελόνη, pointes de Paris.

βελονονυγμός, ὁ· acuponcture, n. f. λέγεται ἐν τῇ χειρουργικῇ ἐν γένει τὸ νύγμα τὸ διὰ βελόνης γινόμενον, συνηθέστερον ὅμως ἡ ἐκουσία καὶ μᾶλλον ἢ ἧττον μεθοδικὴ εἰσαγωγὴ μιᾶς ἢ πλειόνων βελονῶν εἰς τοὺς ζῶντας ἱστοὺς τοῦ σώματος πρὸς θεραπευτικὴν ἀγωγήν.

βελονοποιεῖον, ου, τό· ἐργαστήριον ἐν ᾧ κατασκευάζονται βελόναι, fabrique d'aiguilles. § ἐπίσης fabrique de clous d'épingle, ἐργοστάσιον ἐν ᾧ κατασκευάζονται καρφοβελόναι.

βελονοποιός, οῦ, ὁ· ὁ κατασκευάζων βελόνας, fabricant d'aiguilles, aiguillier, ère.

βελονοπώλης, ου, ὁ· καὶ θηλ. βελονοπῶλις, ιδος, ἡ· aiguillier, ère ; ὁ πωλῶν βελόνας.

βελονοστάτης, ου, ὁ· κοινῶς τὸ χαλτσόξυλον, affiquet, n. m. βλ. λέξιν.

βελονότρυπα, ἡ· trou (chas) d'aiguille, ἡ ὀπὴ τῆς βελόνης.

βελονοῦχος, ου, ὁ· βελόνην ἔχω (φέρω), porte-aiguille, n. m. βλ. ὅπλον Σασσεπώ.

βελονοφόρα, τά· [βοτ.] acuminifolié, ée; καλοῦνται οὕτω τὰ φυτὰ τὰ ἔχοντα βελονοειδὲς σχῆμα τῶν φύλλων, ὡς τὰ τῆς τάξεως τῶν κωνοφόρων.

βελονοφύλαξ, ακος, ὁ· εἰς τοὺς σιδηροδρόμους χαλεῖται ὁ κλειδοῦχος, aiguilleur, n.m. βλ. καὶ **κλείς.**

βελονωτός, ή, όν· ὁ ἔχων βελόνην, ὁ βελονοειδὴς καὶ ὁ βελονοῦχος. § ὅπλα βελονωτά, fusils à aiguille ; βλ. ὅπλον.

βελοποιέω-ῶ, μέλ. ήσω, κατασκευάζω βέλη, faire ou forger des traits.

βελοποιΐα, ας, ἡ· ἡ κατασκευὴ βελῶν, confection de traits.

βελοποιϊκός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν βελοποιΐαν, qui appartient à la confection de traits ; || βελοποιϊκὴ (δηλ. τέχνη) = τέχνη τοῦ κατασκευάζειν βέλη, art de confectionner des traits.

βελοποιός, οῦ, ὁ· ὁ κατασκευάζων βέλη, qui confectionne des traits ; qui fabrique des flèches.

βέλος, εος-ους, τό· (βάλλω), πᾶν τὸ πόρρωθεν βαλλόμενον, ὁ ὀϊστός, trait, n. m. γενικὴ ὀνομασία ἐφαρμοζομένη εἰς πᾶν τὸ βαλλόμενον διὰ τῶν διὰ τῆς χειρὸς κρατουμένων ἐκηβόλων ὅπλων (armes de jet), ἢ εἰς πᾶν βαλλόμενον ἀπ' εὐθείας διὰ τῆς χειρός, ὡς εἶνε τὸ **βέλος** (flèche), τὸ ἀκόντιον (dard), ὁ ἄκων (javelot) ; (βλ. **βλῆμα,** projectile ; καὶ **βολή,** tir) ; || [μεταφ.] τὰ βέλη τοῦ φθόνου, les traits de l'envie. § **βέλος,** τό· flèche, n.f. τὸ ἀρχαιότερον ἐκηβόλον ὅπλον, ὅπερ συνέκειτο ἔκ τινος ῥάβδου μετὰ σιδηρᾶς αἰχμῆς. Τὸ ἀντίθετον τῆς αἰχμῆς ἄκρον τῆς ῥάβδου ἦτο **πτερωτόν** (empenné), τουτέστιν ἐκοσμεῖτο διὰ πτερῶν προωρισμένων νὰ καταστήσωσι μᾶλλον τεταμένην τὴν τροχιὰν τοῦ βέλους. Τὰ βέλη ἐβάλλοντο διὰ τῶν τόξων (arcs) καὶ τῶν βελοστάσεων (balistes). Τὸ βέλος ἐκαλεῖτο ἄλλοτε καὶ alène, n. f.=ὄπεας=σουβλί· || — ὀξύ, flèche aiguë; || ῥίπτω βέλος, lancer (décocher) une flèche. § [γεωμ.] **βέλος,** flèche, χαλεῖται ἡ ἐκ τοῦ μέσου τόξου τινὸς (arc) καταβιβαζομένη ἐπὶ τῆς χορδῆς (corde) κάθετος. § [ὀχυρ.] **βέλος,** flèche, n. f. μικρὸς **σφὴν** (redan) οὗτινος τὰ πρόσωπα (faces) δὲν εἶνε μακρότερα τῶν 30 μέτρων. Χρησιμεύει πρὸς κάλυψιν πρωτοφυλακῆς τινος (grand'-garde), πρὸς ἀπόφραξιν τῆς εἰσόδου **περιβολῆς** (redoute), πρὸς κάλυψιν γεφύρας ἢ πρὸς ὑπεράσπισιν **προτάφρου** (avant -fossé) ἢ **προπεριταφρίου** ὁδοῦ (avant-chemin couvert)· βλ. καὶ **σφήν** (redan). § **βέλος τῆς τροχιᾶς,** flèche de la trajectoire, ὀνομάζεται τὸ ὕψος τοῦ ὑψηλοτέρου σημείου τῆς τροχιᾶς ἐκ τοῦ διὰ τοῦ κέντρου τοῦ στόματος τῆς κάννης (ἢ πυροβόλου) διερχομένου ὁριζοντίου ἐπιπέδου. Τὰ ὑψηλότερα σημεῖα τῶν τροχιῶν εἰσὶ πάντοτε ἐγγύτερα πρὸς τὸν σκοπὸν ἢ πρὸς τὸν σκοπευτήν. § **φλογοφόρα βέλη,** flèches à feu, φλεγόμενα βέλη ἅτινα ἐν τῇ ἀρχαιότητι καὶ τῷ μεσαίωνι μετεχειρίζοντο κατὰ τὴν προσβολὴν καὶ ἄμυναν τῶν ὠχυρωμένων θέσεων. § [ναυτ.] **βέλος,** τό· flèche, n. f. aiguille, n. f. ou courbe de capucine, τεμάχιον κυρτὸν συνδεδεμένον μετὰ τῆς **στείρας** (étrave) σκάφους τινός, δι' ἀγκῶνος ἰσχυροῦ καὶ ἀποτελοῦν τὸ ἄνω μέρος τοῦ **φάλκου** (guibre). § [ναυτ.] τὸ βέλος τῆς καμπυλότητος ἕδρας (varangue) τινός, χαλεῖται acculement ; βλ. ὀξύτης ἑδρῶν. § [οἰκοδ.] **βέλος τοῦ θόλου,** flèche, n. f. ou montée (n. f.) de voûte ou élévation de voûte ou voussure ou montée du cintre, ἤτοι τὸ ὕψος τοῦ **θόλου** (ἢ ἀψῖδος) ἀπὸ τὴν γέννησίν του μέχρι τοῦ κάτω ἄκρου

τοῦ ἀκροσφηνίου· βλ. καὶ ἀκτίς. § βέλος προσχωματικόν· βλ.προσχωματικός. atterrissement.

βελόστασις, εως, ἡ· baliste, n. f. πολεμικὴ μηχανὴ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων δι' ἧς ἐβάλλοντο λίθοι, βέλη ἢ ἄλλα βλήματα βάρους 50 ἕως 100 χιλιογράμμων μέχρις ἀποστάσεως 500 μέτρων.

βελουδένιος, ια, ο· καὶ

βελούδινος, η, ον· ἐκ βελούδου, de velours. § velouté, ée ; βλ. βελοῦδον.

βελοῦδον, τό· [ξεν.] velours, n. m. λέγεται οὕτως ὕφασμά τι χνοῶδες καὶ θερμὸν κατασκευαζόμενον εἴτε ἐκ μετάξης μόνης (en soie), εἴτε ἐκ μετάξης καὶ βάμβακος ἀναμίξ, εἴτε καὶ ἐξ ἐρίου ἢ βάμβακος (ὁπότε λέγεται κοινῶς φέλπα, velours de coton croisé, non croisé). Περὶ τῆς σημασίας τούτου ὁ Χαντσερῆς γράφει τάδε : «Ὁ καθ' ἡμᾶς κατιφὲς (γαλλιστὶ velours) ἑρμηνεύεται ἐν τοῖς λεξικοῖς ἑξάμιτος, ὁ· ἑξάμιτον, τό· ὁλοσηρικόν, τό· ἀλλὰ τὸ ὕφασμα τοῦτο οὔτε ἐκ μίτων ἓξ πάντοτε ὑφαίνεται, οὔτε πάντοτε ἐκ σηρικοῦ, ἤτοι μετάξης· ὁλοσηρικὰ δέ, ἤτοι ὁλομέταξα ὑφάσματα, ὑπάρχουσιν οὐκ ὀλίγα καὶ ὅμως οὐκ εἰσὶ κατιφέδες. Ὑπάρχουσιν ἔτι κατιφέδες οὐ μόνον ἐκ μετάξης, ἀλλὰ καὶ ἐκ βάμβακος, οὓς περ φέλπας κοινῶς ὀνομάζουσι. Ὀνομάζω οὖν τόν κατιφὲν τὸν καὶ βελοῦδον (τὸ) λεγόμενον, χνόϊον (τὸ) ἢ τὸ χνουδωτὸν (χνοῶδες ὕφασμα, βλ. καὶ **ἐπίκροκον**), ἐκ τοῦ χνόος - χνοῦς (ὁ) (κοινῶς χνούδι), ἅτε τοῦ ὑφάσματος τούτου χνοῦν ἀναντιρρήτως ἔχοντος, ἢ μᾶλλον ὀνομάζω κατάχνοον, τό· ἢ ἐπίχνοον, τό· κοινῶς ὁ κατιφές, τὸ βελοῦδο ἢ τὴν φέλπα. Βελουδένιος, de velours ; velouté, ée ; ὁ χνόϊος, οΐη, ϊον ἢ χνουδωτός, ή, όν. § — [ἄνθος] ὁ ἀμάραντος, amarante, n. m.

βελτιόνω, βλ. βελτιόω.

βελτιόω-ῶ, βελτιώνω καὶ βελτιόνω, μέλ. ώσω, χαλλιτερεύω, κάμνω τι καλλίτερον, rendre meilleur, améliorer ; rendre bon, abonnir; bonifier; βελτιῶ, διορθῶ, amender; || **βελτιοῦμαι**, καλλιτερεύω, s'améliorer, s'abonnir ; βελτιοῦμαι, διορθοῦμαι, s'amender ; || δὲν κάμνει τίποτε διὰ νὰ βελτιωθῇ, il ne fait rien pour se rendre meilleur ; || διὰ νὰ βελτιώσῃ τὴν ὑγείαν του, pour améliorer sa santé ; || [γεωργ.], amender, βελτιῶ γῆν διὰ λιπασμάτων, διορθώνω διὰ τῆς καλλιεργείας· || αἱ γαῖαι βελτιοῦνται διὰ λιπασμάτων, on bonifie les terres en les fumant (διὰ κόπρου, κτλ.)· || καλὸν ὑπόγειον βελτιόνει τὸν οἶνον, une bonne cave abonnit le vin; || ὁ νέος αὐτὸς θὰ βελτιωθῇ, ce jeune homme s'amendera ; || [ἐμπορ.] βελτιοῦμαι (ἐπὶ ἀγορᾶς, κτλ.) s'améliorer.

βέλτιστος, η, ον· ἀνώμαλον, ὑπερθετικὸν τοῦ ἀγαθός· κάλλιστος ἐπιτυχέστατος, τὸ κάλλιστον, le meilleur ; le plus bon ; || οἱ βέλτιστοι, les plus honnêtes gens ; || ὦ βέλτιστε ! mon bon ! mon cher ! || τὸ βέλτιστον (= τὸ κάλλιστον), τὰ βέλτιστα, le plus grand bien ἢ le mieux possible; ce qu'il y a de mieux, ἤτοι τὸ ἠθικὸν ἀγαθὸν καὶ τὸ ὠφέλιμον.

βελτιῶ, βλ. βελτιόω.

βελτιωθείς, εῖσα, έν· παθ. ἀορ. μετχ. τοῦ βελτιόω, amélioré, ée, etc.

βελτίων, ων, ον· γεν. ονος· ἀνώμαλον συγκρ. τοῦ ἀγαθός (bon), καλλίτερος ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ ἀγαθοῦ, meilleur, e; ἐπὶ τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ ὠφελίμου, ὠφελιμώτερος, plus utile ; || ἀνὴρ βελτίων, homme meilleur ; || πρᾶγμα βέλτιον, chose meilleure ; || βέλτιόν ἐστι, il vaut mieux = εἶνε καλλίτερον.

βελτιώσιμος, ος, ον· amendable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ βελτιωθῇ, νὰ καλλιτερευθῇ, π.χ. γῆ, διὰ καλλιεργείας, διὰ λιπασμάτων, διὰ κοπρίσματος (terre amendable) ; || βελτιώσιμος, ος, ον· βελτιωτέος, améliorable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ βελτιωθῇ.

βελτίωσις, εως, ἡ· τὸ βελτιοῦν, ἡ καλλιτέρευσις, amélioration, n.f. abonnissement, n. m. ἡ διόρθωσις, βελτίωσις, καλλιτέρευσις, amendement. n. m. || [γεωργ.] βελτίωσις γῆς, amendements artificiels, ἤτοι τεχνηταὶ βελτιώσεις διὰ λιπάσματος, κοπρίσματος. § [ἱππολ.] βελτίωσις=ἐξευγενισμός, amélioration, n. f. ἡ ἱπποτροφία διὰ τοῦ ὅρου τούτου ἐννοεῖ τὰ μέσα ἅτινα αὕτη διαθέτει πρὸς βελτίωσιν ὑφισταμένης ἱππικῆς γενεᾶς, διὰ τῆς συμμίξεως καλῶν καὶ εὐγενῶν ἐπιβητόρων. § [ναυτ.] βελτίωσις καιροῦ, embellie, n. f. ἡ κατόπιν κακοκαιρίας σχετικὴ καὶ παροδικὴ καλλιτέρευσις τοῦ καιροῦ. § [ἐμπορ.] βελτίωσις [ἀγορᾶς, κτλ.], amélioration, n. f.

βελτιωτικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων πρὸς βελτίωσιν, ὁ κάμνων τινὰ καλλίτερον, propre à améliorer ; améliorant, ante ; || βελτιωτικὸν (φάρμακον), correctif.

βενζέλαιον, τό· benzol, n. m. βλ. βενζόλιον.

βέμβιξ, ικος, ἡ· ξύλινος στρόμβος, ὃ μάστιγι στρέφουσιν οἱ παῖδες, κοινῶς ἡ **σβοῦρα** ἢ **στοῦμπα**, toupie, n. f. κωνοειδὲς παίγνιον τῶν παίδων κέντρον ὀξὺ μετάλλινον ἔχον ἐν τῇ κορυφῇ, περὶ ὃ ταχέως περιστρέφεται, βιαίως ἑλκομένου τοῦ περιειλιγμένου περὶ αὐτὸ ἱμάντος· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐστρέφετο συνήθως καὶ πληττόμενον διὰ μάστιγος· βλ. καὶ **γυροσκόπιον.**

βενζίνη, ης, ἡ· [χημ.] benzine, n. f. καλεῖται οὕτω τὸ μίγμα τῶν πτητικῶν ὑδρογονανθράκων τοῦ πετρελαίου καὶ τῆς λιθανθρακοπίσσης τὸ ἀποστάζον εἰς 70—100°. Ἄχρουν ῥευστὸν διαλύον τὰ λίπη. Ἡ βενζίνη εἶνε εὔχρηστος ἐν τῇ ἱππιατρικῇ ὡς ἀντιπαρισιτική.

βενζόη, ης, ἡ· benjoin, n. m. ἡ ῥητίνη τοῦ δένδρου βενζόης τῆς φαρμακευτικῆς· ἔχει εὐάρεστον γλυκεῖαν βαλσαμικὴν ὀσμήν· εἶνε ἀδιάλυτος εἰς ὕδωρ καὶ διαλυτὴ εἰς οἰνόπνευμα.

βενζόλιον, τό· [χημ.] benzole, n. m. ὁ κυριώτατος καὶ πρῶτος ὑδρογονοάνθραξ τῆς ἀρωματικῆς σειρᾶς, συγχεόμενος ὑπό τινων μετὰ τῆς βενζίνης τῆς ἐκ τοῦ φυσικοῦ πετρελαίου ἐξαγομένης καὶ καλουμένης ὑπὸ τῶν αὐτῶν κακοζήλως βενζέλαιον, ἐν ᾧ τὸ βενζόλιον πᾶν ἄλλο ἢ ἔλαιον εἶνε.

βέντα τῆς ράντας, [δημ. ναυτ.] βλ. ὀρθωτῆρες τῆς κέρκου, les balancines de gui.

βεντίνα, ἡ· [δημ. ναυτ.] βλ. βυτίνη, charnier, n. m.

βέντο τοῦ μπομπρέσου, [δημ. ναυτ.] βλ. ἐπίτονος, hauban.

βεντοῦζα, ἡ· [δημ.] σικύα, ας, ἡ· ventouse, n. f. βλ. λέξιν· || βεντούζαις ξεραῖς (κούφιαις), ventouses sèches; || βεντούζαις κοφταῖς, ventouses humides; || βάζω βεντούζαις, appliquer (εἰς ἕτερον) (se faire appliquer, δι' ἑτέρου εἰς ἑαυτὸν) des ventouses.

βεράντα, ἡ· [ξεν.] βλ. ἡλιακωτὸν καὶ ἐξώστεγον.

βεράτιον, τό· καὶ πληθ. βεράτια, τά· décret ecclésiastique de Sultan, καλοῦνται οὕτω τὰ ἐπίσημα σουλτανικὰ διατάγματα (ἱερὰ βεράτια, ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ Βεράτ, σημαίνοντος ἔγγραφον ἐπίσημον, δίπλωμα), τὰ διδόμενα τῷ πατριάρχῃ καὶ τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ περιέχοντα τὰ δικαιώματα καὶ προνόμια, ὧν ἀπολαύουσιν ἐν τῷ κράτει.

βέντουλα, ἡ· [ξεν.] éventail, n. m. τὸ ῥιπίδιον· βλ. λέξιν.

βεξίος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης]=ὁ βήξ.

βερβερίζου, [διάλ. Κύμης]=θρηνῶ, κλαίω, «βερβέριξε ἀπ' τὸν πόνο».

βερβερίτσα, ἡ· [δημ.] ὁ σκίουρος, écureuil, n. m. ζῷον μικρὸν γνωστὸν διὰ τὸ γουναρικόν του.

βέργα, ας, ἡ. [δημ.] ἡ ῥάβδος, λεπτὸς κλαδίσκος χρήσιμος ὡς μαστίγιον, verge, n. f. τὸ ῥαβδίον, baguette, n. f. ἡ **βίτσα**, houssine, n. f. καὶ gaule, n. f. βλ. **βίτσα**· || ἐκρατοῦσε μία βέργα, il tenait une verge à la main; || πρέπει νὰ τὸ τινάξῃς μὲ τὴν βέργα, il faut le battre avec une houssine; || — τουφεκιοῦ (τοῦ ὅπλου), baguette de fusil=ἡ ῥάβδος· βλ. καὶ **ὀβελός**· || μία βέργα ἀσῆμι, une verge d'argent; || μία βέργα βουλοκέρι, un bâton de cire à cacheter; § βέργα (σιδήρου, χαλκοῦ, ἰδίως τομῆς τετραγωνικῆς, barre, n. f. (de fer, de cuivre); || — στρογγυλή, tige, n. f. verge, n. f.= **βακτηρία**, βλ. λέξιν· § βέργα, lacet, n. m. μικρὰ περόνη, δι' ἧς ἑνοῦνται τὰ δύο μέρη γιγγλύμου, ἐνίοτε λέγεται καὶ **παλοῦκι**· ἐπίσης λέγεται penture, n. f. βλ. **γίγγλυμος**. § βέργα = βεργέτα, anneau.

βεργάδι, τό· [διάλ. Λεντεχ.] ἐρίφιον ἄρρεν τὸ δεύτερον τῆς ἡλικίας του ἔτος ἄγον.

βεργάτης, ὁ· [διάλ. Λεντεχ.] ὁ τῶν ἀμπέλων φύλαξ, ὁ **ἀμπελοφύλαξ**, βεργάτης ἢ δεργάτης καὶ ἀλλαχοῦ **δραγάτης** (δέρκεσθαι).

βεργέτα, ἡ· [δημ.] anneau, n. m. δακτύλιος **ἀρραβών**, ἤτοι δακτύλιος χρυσοῦς ἄνευ οὐδενὸς κοσμήματος, χρησιμεύων ὡς ἀρραβὼν (anneau d'alliance) δι' ὃ λέγεται συνήθως alliance, n. f. ἢ ἁπλῶς anneau.

βεργιά, ἡ· [δημ.] coup de verge (de baguette), κτύπημα διὰ βέργας.

βεργίν, τό· [διάλ. Οἰνόης] ἡ βέργα.

βεργινάδι, τό, καὶ βεργινάδα [διάλ. Νάξου] τὸ μικρὸν τῆς ἵππου, ἤτοι παρθένος (ἐκ τοῦ ἰταλ. virgine, ὃ ἐκ τοῦ λατινικοῦ virgo).

βεργίτσα, ἡ· [δημ.] μικρὰ βέργα, petite verge; βλ. **βέργα**, petite houssine; petite baguette; petite gaule; || **ῥαβδίον** (μικρόν), badine, n. f.

βεργλίζω, [διάλ. Ἠπείρου] τρέμω (trembler) 'σὰν τὴν βέργα=φοβοῦμαι πολύ, avoir peur.

βεργόλιγνος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] λεπτὸς ὡς ἡ βέργα.

βερδίνα, ἡ· [διάλ. Νισύρου] **ἀκατάστατος**, **ἀκάθαρτος**· λέγεται κυρίως ἐπὶ γυναικῶν ἀκαθάρτων καὶ ἀτημελήτων· «κακομοῖρα βερδίνα».

βερέμι, τό· [δημ. ναυτ.] bouge, n. m. βλ. **κύρτωμα**· || ἐπίσης ἐν τῷ ναυτικῷ καλεῖται βερέμι ἡ παρεντομὴ (τοῦ ἱστίου), échancrure, n. f. βλ. λέξιν.

βερενίκειον, τό· βλ. βερνίκιον.

βερεσέδια, τά· [δημ.] ὅσα ἔχει τις να λάβῃ, αἱ πιστώσεις, les créances.

βερεσές, ὁ· [δημ.] ἡ **πίστωσις**, **πώλησις** ἐπὶ πιστώσει, vente à crédit; || [ἐπίρ.] βερεσὲ [τουρκ.]=ἐπὶ πιστώσει, à crédit; [δημ.] à l'œil.

βερζαλιέρος, ὁ· καὶ βερσαλιέρος, bersaglier, n. m. σῶμα ἐπιλέκτων τοῦ Ἰταλικοῦ πεζικοῦ ὅπερ εἶνε προωρισμένον νὰ χρησιμεύῃ ὡς ὑποστήριγμα τοῦ πυροβολικοῦ ἢ διὰ τὰς προφυλακάς. Οἱ βερζαλιέροι ἀποτελοῦσι 12 συντάγματα ἐκ 3 ταγμάτων μετὰ 4 λόχων ἕκαστον.

βερζεβούλης, ὁ· [δημ.] ὁ διάβολος, diable, n. m. καὶ ἐν γένει ὁ πονηρός, πανοῦργος ἄνθρωπος.

βερμιλλιόν, τό· [ξεν.] vermillon, n. m. καλεῖται οὕτω τὸ κάλλιστον κιννάβαρι, ἤτοι ὁ καθαρώτατος θειοϋδράργυρος.

βερνιέρος, ου, ὁ· [ξεν.] vernier, n. m. καὶ nonius, n. f. βλ. **μοιρονόμιον**.

βερνίκειον, τό, καὶ

βερνίκιον, τό· καὶ **βερνίκι**, [δημ.] vernis, n. m. βλ. **ἐπίχρισμα**.

βερνικόνω καὶ βερνικόω-ῶ, [δημ.] μέλ. ώσω, **ἐπιχρίω**, vernir ἢ vernisser, καλύπτω τι διὰ βερνικίου (vernis).

βερνίκωμα, ατος, τό· [δημ.] τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιχρίσεως, τὸ **ἐπίχρισμα** διὰ βερνικίου (ἐπιχρίσματος), vernissure, n. f. || ἐπίσης ἡ βερνίκωσις (ἡ πρᾶξις), vernissage, n. m.= **ἐπίχρισις**.

βερνίκωσις, εως, ἡ· [δημ.] ἡ **ἐπίχρισις**, vernissage, n. f. ἡ πρᾶξις τῆς ἐπιχρίσεως.

βερνικωτής, οῦ, ὁ· vernisseur, n. m. ὁ ἐπιχρίστης, ὁ ἐπιθέτων ἐπίχρισμα.

βέρστιον, τό· [ξεν.] verste, n. m. ῥωσσικὸν ὁδοιπορικὸν μέτρον (mesure) ἰσοδυναμοῦν μὲ 1067 μέτρα.

βερυκοκκιά, ἡ· ὀπωροφόρον δένδρον, abricotier, n. m.

βερύκοκκον, τό· ὁ καρπὸς τῆς βερυκοκκιᾶς, abricot, n. m.

βέσσαλον, τό· (βήσσαλον) [διάλ. Οἰνόης], ἡ πλίνθος, ἤτοι κεραμιδοκόμματον, τὸ τοῦβλον.

βέστα, ἡ· [ξεν.] veste, n. f. ἐπενδύτης μέχρις ὀσφύος· τὸ βεστόνι. veston, n. m. καὶ συνήθως ἡ ζακέττα, jaquette, n. f.

βέχω [διάλ. Οἰνόης]=βήχω, μέλ. βέξω, ἀόρ. ἔβεξα.

βή! καὶ βέ! bé! τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς· ἡ φωνὴ τῶν προβάτων.

βηδοῦρα, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] χαδίσκος διὰ ὀξύγαλα (γιαοῦρτι). ἡ **βεδοῦρα.**

βηζικάντι, τό· [δημ.] καὶ βιζικάντι· βλ. **ἐκδόριον.**

βήθη, τά· [διάλ. Νισύρ.] ἀντὶ βάθη.

βηλάν'(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] ἡ βάλανος, τὸ **βελανίδι.**

βηλάρι, τό· [διάλ. Λεντεκάδ.] =τὸ ὑφαινόμενον πανί.

βηλαώρα, [Αἰτώλ. ἰδίωμα]=χῶμα κεραμόχρουν.

βηλιαγμός, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.]=βληχηθμός· «κακὸς βηλιαγμὸς» λέγεται ὡς κατάρα.

βηλός, οῦ, ὁ· τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, seuil, n. m. βλ. **οὐδός**· ‖ πυθμὴν ἢ βηλὸς τῆς κοιλάδος=ἡ βάσις, λέγεται ἡ συνάντησις τῶν δύο κλιτύων, le seuil ou fond d'une vallée.

βηλοῦχ(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] πηγὴ ἄφθονος, source abondante.

βῆμα, ατος, τό· (βαίνω), 1) ὁ τρόπος τοῦ βαδίζειν, pas, n. m. τὸ βάδισμα, ὁ βηματισμός, allure, n. f. démarche, n. f. καὶ ἐν γένει τὸ διάβημα· 2) βῆμα, pas, n. m. μέτρον μήκους 2 ½ ποδῶν ἑλληνικῶν. 3) βῆμα=ἐξέδρα, tribune, n. f. ἡ ἕδρα, chaire; κατασκεύασμα ἢ τόπος ὑψηλὸς εἰς ὃν ἐν ταῖς βουλαῖς, ἐν ταῖς δημοσίαις συναθροίσεσι καὶ τοῖς δικαστηρίοις ἀγορεύουσιν οἱ ῥήτορες. Ἐντὸς τῶν ἐκκλησιῶν τὸ βῆμα τοῦτο καλεῖται ἄμβων, ωνος, ὁ· chaire, n. f. ambon, n. m. jubé, n.m. καὶ béma, βλ. **βασιλική**· ‖ ταχύνω (βραδύνω) τὸ βῆμα, presser (ralentir) le pas; ‖ πηγαίνω βῆμα, aller au pas; ‖ τὸν ἀκολουθεῖ κατὰ βῆμα, il est attaché à ses pas; ‖ βῆμα πρὸς βῆμα, pas à pas; pied à pied (=κατὰ πόδας); βαθμηδόν, graduellement; ‖ κύτταξε τί μεγάλα βήματα κάμνει, voyez comme il enjambe; ‖ τὸ πρῶτον βῆμα εἶνε τὸ δύσκολον, c'est le premier pas qui coûte; ‖ μόλις ἀπέχει δύο βήματα, il n'est qu'à deux pas; ‖ γνωρίζεται ἀπὸ τὸ βῆμά του, on le reconnait à sa démarche (à son allure); ‖ ἀνέβη εἰς τὸ βῆμα, il monta à la tribune; ‖ τὸ ἐκκλησιαστικὸν (τὸ ἱερὸν βῆμα, la tribune sacrée; la chaire; ‖ τὸ ἅγιον βῆμα [ἐκκλ.] le sanctuaire (d'une église), ἤτοι τὸ θυσιαστήριον εἰς ὃ γίνονται αἱ ἱεραὶ θυσίαι πρὸς τὸν ὕψιστον. § —, τό· passe, n. f. κίνησις ἐν τῇ ὁπλομαχητικῇ (λογχομαχίᾳ, ξιφασκίᾳ, κτλ.) ἐν ᾗ ἡ λέξις passe ἔχει τὴν σημασίαν τῆς λέξεως pas (βῆμα)· π. χ. double passe en avant, σημαίνει διπλοῦν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός. § [ταχτ.] βῆμα, ατος, τό· pas, n. m. διάφοροι τρόποι τοῦ βαδίζειν παραδεδεγμένοι ἐν τῷ στρατῷ· τὰ διάφορα βήματα (βηματισμοὶ) εἰσί· βάδην βηματισμός, pas accéléré, ἤτοι βῆμα μήκους 75 ἑκατοστῶν καὶ ταχύτητος 120 βημάτων εἰς τὸ λεπτόν· βάδισμα πρὸς τὰ ὀπίσω, pas en arrière; βῆμα τροχάδην, pas gymnastique; ὁδοιπορικῶς, pas de route, ἤτοι βῆμα ὁδοιπορικὸν 130 βημάτων κατὰ λεπτόν· βῆμα ταχύ, pas redoublé, ταχύτερον τοῦ συνήθους στρατιωτικοῦ βήματος· βῆμα ἐφόδου, pas de charge; δρομαίως, pas de course; βλ. **ῥυθμός** (βήματος), cadence; βῆμα σημειωτόν, marquez le pas; βλ. **σημειῶ**· βήματος ἀλλαγή, changez le pas [παράγγελμα ἀσκήσεων πεζικοῦ]; ‖ ἥμισυ βῆμα, contre pas, ἐκτελούμενον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὸ «βήματος ἀλλαγή». § βῆμα, pas, ἐν τῇ ἱππολογίᾳ καλεῖται ἡ μεμονωμένη (ἑκάστοτε) καὶ ἄσχετος πρὸς τὰς ἄλλας μετατόπισις τοῦ ἵππου διὰ τῆς διαδοχικῆς κινήσεως τῶν τεσσάρων αὐτοῦ ποδῶν· ὑπάρχουσι διάφορα βήματα τοῦ ἵππου· ‖ [ἱππευτ.] τὸ βῆμα ἢ βάδην (pas) εἶνε ἓν τῶν φυσικῶν **βαδισμάτων** (allures) τοῦ ἵππου· ὁ βάδην βηματισμός, ἤτοι τὸ βῆμα εἶνε ἡ ἠρεμωτέρα καὶ κανονικὴ κίνησις τοῦ ἵππου· ‖ [ἱππευτικὴ] σύνηθες βῆμα, pas ordinaire, τὸ σύνηθες βῆμα οἱ παλαιοὶ ἱπποδαμασταὶ ἐκάλουν, pas de campagne; ‖ βῆμα ἐκκινήσεως, pas de départ, καλεῖται τὸ σύνηθες βραδὺ βῆμα δι' οὗ ἄρχεται ὁ ἵππος βαδίζων· ‖ πλῆρες βῆμα, pas complet; ‖ — ἔρρυθμον, pas averti; ἐν ᾧ ὁ ἵππος παρομοιάζει ὡς μετρῶν τὰ βήματά του, ἐναποθέτων τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐρρύθμως καὶ κανονικῶς· ‖ πλάγια βήματα ἢ πλαγιοβάδισμα τοῦ ἵππου, pas de côté; ‖ — βραχύ, pas écourté, μικρὸς βηματισμὸς τοῦ ἵππου ταλαντευομένου πηδητικῶς· ‖ ὁδοιπορικὸν βῆμα τοῦ ἵππου, pas de marche, τὸ ἀνοικτὸν βῆμα ὁπότε βαδίζει ἐλευθερότερον μετὰ τὴν ἐκκίνησίν του· ‖ — ἀνυψωμένον, pas relevé, ἐν ᾧ ὁ ἵππος ἀνυψοῖ ἰσχυρῶς τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. § [ὀχυρ.] βῆμα μυός, pas de souris, καλεῖται μικρὰ κλῖμαξ εὑρισκομένη εἰς τὸ μέσον τοῦ τοίχου τοῦ ὑποστηρίζοντος τὰς γαίας τῆς ψαλλίδος (tenaille) δι' ἧς ἀνέρχονται ἐκ τοῦ πυθμένος τῆς τάφρου ἐπὶ τοῦ δαπέδου (terre-plein) τοῦ εἰρημένου ὀχυρώματος· βλ. καὶ **συγκοινωνίαι** (ὀχυρωτ.]. § **βῆμα τοῦ κοχλίου,** pas de vis ἢ **καμπὴ τῆς ἕλικος** ἢ ὁ **ἑλιγμός,** pas de l'hélice, εἶνε τὸ **διάστημα** τὸ **περιλαμβανόμενον** μεταξὺ τῶν δύο κόψεων ἢ ἑλίκων κοχλίου τινός (espace compris entre deux arêtes ou filets d'une vis)· ἡ καμπὴ τῆς ἕλικος δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μετὰ τοῦ **μεθελικίου** (écuelle) ὅπερ εἶνε «κενὸν εὑρισκόμενον μεταξὺ 2 ἑλίκων κοχλίου τινός, vide qui se trouve entre deux filets d'une vis» βλ. **αὐλάκιον,** rayure καὶ ἕλιξ, hélice; ‖ **βῆμα τῆς ἕλικος,** pas d'hélice; βλ. **ἕλιξ** (hélice); μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν πλοίων **βῆμα ἕλικος,** pas d'hélice, καλεῖται τὸ μῆκος κατὰ τὸ ὁποῖον προχωρεῖ τὸ πλοῖον ἐν μιᾷ στροφῇ τῆς ἕλικος.

βηματίζω, μέλ. ίσω, χάμνω βήματα, faire des pas; περιπατῶ, marcher.

βηματισμός, οῦ, ὁ· τὸ βῆμα, pas, n. m.

τὸ περιπάτημα, ἡ περιπατησιά, démarche, n.f. allure, n. f. marche, n. f. || —, allure, n. f. τὸ βάδισμα, τὸ βῆμα· ὁ συνήθης βηματισμὸς τοῦ πεζικοῦ εἶνε τὸ βῆμα (pas); βλ.καὶ βάδισμα.

βηματόμετρον, ου, τό· pédomètre ἢ podomètre, n m. ὄργανον ἐν σχήματι ὡρολογίου, φερόμενον ὑπὸ τοῦ ἀτόμου, χρησιμεῦον πρὸς ὑπολογισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διατρεχθέντων βημάτων. Ὑπάρχουσι διαφόρων εἰδῶν τοιαῦτα, δὲν εἶνε ὅμως πολὺ ἐν χρήσει, καθότι δὲν παρέχουσι μεγάλην ἀκρίβειαν.

βήξ, ηχός, ἡ καὶ ἀττ. ὁ· κοινῶς ὁ βῆχας, toux, n. f. καλεῖται οὕτως ἡ ἀπότομος καί ποτε σπασμωδικὴ ἐκπνοή, ἥτις διαδεχομένη συνηθέστερον βαθεῖαν εἰσπνοήν, ἐπάγεται, ὡς ἐκ τῆς βιαίας ἀπωθήσεως τοῦ ἐκπνεομένου ἀέρος διὰ μέσον τῆς γλωττίδος, ἠχηρὰν τῶν χειλέων ταύτης δόνησιν· || ἔχει βῆχα, il tousse ; || ἔχει ξηρὸν (μαλακὸν) βῆχα, il a la toux sèche (grasse) ; || τὸν ἔπιασε βῆχας, il eut un accès de toux.

βήξιμον, τό· βῆξις. ἡ· τὸ νὰ βήχῃ τις, action de tousser ; ὁ βῆχας, la toux.

βηρβέρα, ἡ· καὶ βηρβηρίτσα· [Αἰτωλικὸν ἰδίωμα] ἡ ἰκτίς.

βηρβηρίζου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=ῥιγῶ.

βήρυλλος, ὁ· béril, n. m. [ὀρυκτ.] καὶ σμάραγδος, εἶδος πολυτίμου λίθου θαλασσοπρασίνου.

βήσαλο, τό· [διάλ. Ἠπείρου]=λίθος μέγας διὰ πετροβόλημα, τὸ βότσαλο.

βῆσσα, ης, ἡ· carafe, n. f. βλ. φιάλη (ὕδατος)· εἶδος ποτηρίου κάτωθεν εὐρέος καὶ ἄνωθεν στενοῦ· βλ. βαύκαλις.

βήσσιον, τό· μικρὰ βῆσσα, μικρὰ φιάλη, carafon, n. m. βλ. βαυκάλιον.

βῆτα, τό· τὸ β, vita, n. m. δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, seconde lettre de l'alphabet Grec.

βῆχας, ὁ· [δημ.] βλ. βήξ.

βηχιάρης, α, ικον· [δημ.] tousseur, euse, ὁ βήχων συχνά, qui tousse souvent.

βηχικός, ός, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βῆχα, ἢ ὁ ὠφελῶν εἰς αὐτόν· béchique, adj. καὶ πληθ. τὰ βηχικά, béchiques, ἢ ἀποχρεμπτικὰ (φάρμακα), κυρίως σημαίνει τὰς ἀποχρεμπτικὰς οὐσίας, αἵτινες συνήθως χορηγοῦνται ἐναντίον τῶν παθήσεων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων.

βήχω, μέλ. βήξω, tousser, ἐνοχλοῦμαι ὑπὸ βηχός· || [μεταφορ.] δὲν τολμᾷ κανεὶς νὰ βήξῃ ἐμπρός του, on n'ose souffler devant lui.

βηχώδης, ης, ες· ὁ ἔχων (ἐνοχλούμενος ἀπὸ) βῆχα, attaqué de la toux.

βία, ας, ἡ· 1) [σωματικὴ] ἡ ῥώμη, force, n.f. ἰσχύς, puissance, n. f. ἰδίᾳ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων· 2) δήλωσις τοιαύτης δυνάμεως, βία, ἐκβιασμός, violence, n. f. καταναγκασμός, contrainte, n. f. ἤτοι βία (violence) ἐξασκουμένη κατά τινος ὅπως τὸν ἀναγκάσωσι νὰ πράξῃ τι ἀκουσίως. Κατὰ τὸ ἀστικὸν δίκαιον βία (violence) καλεῖται ἡ αἰτία ἡ δι' ἀπειλῆς ἄλλου παραγαγοῦσα παρά τινι βούλησιν, ἣν οὗτος ἄνευ τῆς ἀπειλῆς ταύτης δὲν ἤθελε σχηματίσει· || ἀνωτέρα δύναμις ἢ βία, force majeure, δύναμις εἰς ἣν δὲν δύνανται ν' ἀνθέξωσι· || ἀσκῶ βίαν, user de force ; employer la (user de) violence; || διὰ τῆς βίας, μὲ τὴν βίαν, de force; par force ; de vive force ; || μόλις καὶ μετὰ βίας, à grande peine (= μετὰ κόπου)· || ἐπιβάλλω βίαν εἴς τινα, faire violence à q'un; || τὸ ἔκαμε διὰ τῆς βίας, il l'a fait par contrainte; || βίᾳ τοῦ ἀνέμου, malgré le vent; || ἔνοχος βίας (βιαιοπραγίας), coupable de violence ; κατὰ τὸ ἄρθρ. 209 τοῦ Στρ. Ποιν. Νόμου, πᾶς στρατιωτικὸς χυρηγηθεὶς ἔνοχος βίας δι' ὅπλων (à main armée) κατὰ σκοποῦ (sentinelle) ἢ προόπτου (vedette) τιμωρεῖται μὲ θάνατον. § βία, ἡ σπουδή, ἡ ἐπίσπευσις, hâte n. f. précipitation, n. f. || ἐν βίᾳ, μὲ βίαν, à la hâte ; précipitamment; en grande hâte; χωρὶς βίαν, sans précipitation; || ἔχω βίαν, je suis pressé; || δὲν εἶνε βία, il n'y a rien qui presse; rien ne presse ; || δὲν εἶνε καμμία βία, il n'y a pas péril en la demeure ; || εἶνε μεγάλη βία, il y a urgence=εἶνε ἐπεῖγον.

βιάζω, μέλ. άσω, ἐπιφέρω, προξενῶ βίαν, ἐκβιάζω, forcer ; ἀναγκάζω, obliger ; καταναγκάζω, ἐξαναγκάζω, contraindre ; βιάζω, ἀναγκάζω, καταπιέζω, violenter ; || ἐβίασε τὴν θύραν, il a forcé la porte ; || μ' ἐβίασε νὰ τὸ κάμω, il m'a forcé de (à) le faire ; || ἡ ἀνάγκη τὸν ἐβίασε, la nécessité l'y a contraint ; || ποῖος λόγος σὲ βιάζει νὰ φύγῃς ; quelle raison vous oblige à partir? || δὲν θέλω νὰ βιάσω τὴν κλίσιν του, je ne veux pas violenter son inclination ; || βιάζω τὸν ἑαυτόν μου, faire un effort sur soi-même ; se contraindre. § βιάζω, ἐκβιάζω (κόρην, γυναῖκα), violer (une fille, une femme) ; forcer. § βιάζω=σπεύδω, ἐπισπεύδω, ἐπείγω, ἐπιταχύνω, ταχύνω, hâter ; précipiter ; activer ; presser ; || βίασε ὀλίγον τοὺς ἐργάτας, δὲν προχωροῦν διόλου, hâtez un peu les ouvriers, ils n'avancent pas; || ὁ τρόμος ἐβίαζε τὸ βῆμά του, la frayeur précipitait ses pas ; || || βίασε κάπως τὴν ὑπόθεσιν, activez (pressez un peu cette affaire ; || ὁ καιρὸς βιάζει, le temps presse; || τὸ πρᾶγμα βιάζει, cela presse ; il y a urgence ; || αὐτὸς τὸν βιάζει, c'est lui qui le presse ; || βιάζειν τινὰ εἰς τὴν πληρωμήν, presser quelqu'un (quelques-uns) pour le paiement ; || [ἀπολ. ναυτ.] βιάζω, forcer les voiles ; βλ. βίασμα καὶ ἐπαυξάνω· || [ἐμπορ.] βιάζω εἰς τὴν πληρωμήν, contraindre. § [μέσ.] βιάζομαι, se forcer ; se contraindre ; devoir ; || ἐβιάσθη ν' ἀναχωρήσῃ, il se força (force lui fut) de partir ; || ἐβιάσθην νὰ ὑποχωρήσω, j'ai dû céder ; || βιάζομαι νὰ σιωπῶ, je me contrains à me taire; || [μετοχ. ἐπίθ.] βεβιασμένος, βιασμένος, forcé, ée; contraint. e ; ἐπιτετηδευμένος, affecté, ée ; recherché, ée ; || τὸ ὕφος του εἶνε βεβιασμένον, son style est contraint (forcé ; affecté) ; || κίνησις βεβιασμένη, mouvement contraint ; || ἑρμηνεία βεβιασμένη, interprétation tirée par les cheveux ; || [ναυτ.] ἀντιμονὴ βεβιασμένη,

cape forcée ; βλ. ἀντιμονή· || ἱστὸς βεβιασμένος, mât forcé. § [μέσ.] βιάζομαι, se hâter ; se précipiter ; avoir hâte ; être pressé ; || βιάζομαι, je suis pressé ; || μὴ βιάζεσθε, ne vous pressez pas ; || δὲν πρέπει νὰ βιασθῆτε, il ne faut pas vous presser (vous précipiter) ; || βιάζομαι νὰ τελειώσω, j'ai hâte d'en finir ; || δὲν βιάζεται [διόλου], il prend son temps ; || ἔλα, βιάσου, allons dépêchez-vous.

βιαιοπραγία, ας, ἡ· violence, n. f. βλ. βία· voies de fait ; αἱ βιαιοπραγίαι, voies de fait, περιλαμβάνουσιν οὐχὶ μόνον τὰς αἰκίας, ἀλλ' εἰσέτι καὶ τὴν μὴ ἐπιτυγχάνουσαν χρῆσιν τῆς βίας κατά τινος προσώπου.

βιασμένος, η, ον· ὁ μὴ φυσικός, forcé, ée ; βλ. **βιάζομαι, βεβιασμένος.**

βιασμένως, [ἐπίρ.], βιαίως, διὰ τῆς βίας, forcément, adv. βλ. **βεβιασμένως.**

βίαιος, ος καὶ αία, ον (συγκρ. ότερος. ὑπερθ. ότατος), ὁ μεταχειριζόμενος (ἐπιφέρων, γινόμενος μὲ) βίαν, qui emploie (use, est fait de) la violence, violent, e; ἐπίσης βίαιος, ὁ σφοδρός, véhément ; ἰσχυρός, fort ; ὁ ὁρμητικός, impétueux ; || βίαιος ἄνεμος, vent véhément (fort) ; βίαιος θάνατος, mort violente ; || βίαια πάθη, passions violentes (véhémentes). § βίαιος, ὁ ἐσπευσμένος, précipité, ée; || βιαία ἀναχώρησις, départ précipité. § ὁ βεβιασμένος, forcé, ée; ἐξηναγκασμένος, contraint, e; τὸ ἀντίθετον τοῦ ἑκούσιος καὶ ἰδίως πᾶν τὸ παρὰ φύσιν καὶ ἐπίρρημα βιαίως=μετὰ βίας· || βιαία ἀπαγωγή, rapt; enlèvement fait par violence.

βιαιότης, ητος, ἡ· ὁ χαρακτὴρ τοῦ βιαίου, violence, n.f. ἡ σφοδρότης, véhémence, n.f. ἡ ὁρμητικότης, impétuosité, n. f.

βιαίως, [ἐπίρ.] ὁ μετὰ βίας γινόμενος, de force ; βλ. **βίαιος·** de vive force ; avec violence (véhémence) ; violemment ; καὶ βεβιασμένως, forcément.

βιάσις, ης, ἡ· [δημ.] ἡ βία, ἡ σπουδή, ἐπίσπευσις, hâte, n. f. précipitation, n. f.

βιάσιμος, ος, ον· ὃν δύναταί τις νὰ βιάσῃ, violable.

βίασμα, τό· [δημ. ναυτ.] forcément, n.m. (des voiles), ἐπαύξησις ἱστίων· τὸ βίασμα ἱστιοφόρου πλοίου συνίσταται εἰς τὴν ἐκπέτασιν πλειόνων ἱστίων τῶν ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνέμου ἐπιτρεπομένων· βλ. **ἐπαυξάνω.**

βιασμός, οῦ, ὁ· βία, παραβίασις, violation, n. f. βιαία μεταχείρισις, ὁ ἐκβιασμός, violence, n. f. ἰσχυρὰ ψυχικὴ ταραχή, violente agitation de l'âme ; ἐξαναγκασμός, καταναγκασμός, contrainte, n. f. § **βιασμός,** viol, n. m. εἰς τὴν ποινικὴν δικονομίαν λέγεται οὕτως ἡ διὰ τῆς βίας πρὸς ἀσέλγειαν ἐξανάγκασις θήλεος ἢ ἄρρενος.

βιαστής, οῦ, ὁ καὶ ἡ· ὁ μεταχειριζόμενος (πράττων τι μὲ) βίαν, qui emploie la violence, violateur, trice; ὁ βιάζων, celui qui commet un viol ; ὁ χάμνων τὰ πάντα διὰ τῆς βίας, qui commet un rapt, ἅρπαξ, ὁ ἀπαγωγεύς, ravisseur.

βιαστικά, [δημ.ἐπίρ.] ἢ βιαστικῶς, ἐσπευσμένως, à la hâte ; en grande hâte ; précipitamment.

βιαστικός, ή, όν· 1) ὁ ἐκβιαστικός, de violence; 2) ὁ ἐπείγων, ἐπειγόμενος, σπεύδων, précipité, ée ; pressant, e ; || βιαστικὴ ἀναχώρησις, départ précipité ; || βιαστικὴ ὑπόθεσις (ἐπείγουσα), affaire pressante (urgente) ; || εἶνε βιαστικός, il est pressé.

βιαστικῶς, [ἐπίρ.] βλ. **βιαστικά.**

βιβάρι, τό· [δημ.] προφ. καὶ διβάρι, vivier, n. m. τὸ ἰχθυοτροφεῖον, τὸ ζωγρεῖον· § =, pêcherie, n. f. bordigues (κυρίως ἡ χαλαμωταὶς εἰς τὸ παράλιον), καὶ madrague, κυρίως τὸ ταλιάνι· βλ. καὶ **ἰχθυοτροφεῖον.**

βιβλιακός, ή, όν (ώτερος, ώτατος), ὁ ἀφορῶν τὰ βιβλία, qui concerne les livres ; biblique, adj. ὁ ἀναγινώσκων βιβλία, qui lit des livres, ὁ φιλολογικός, littéraire ; ὁ πολυμαθής, érudit.

βιβλιαράκι, τό· μικρὸν βιβλίον, petit livre.

βιβλιάριον, τό· μικρὸν βιβλίον, βιβλιαράκι, petit livre. § livret, n. m. || ἀτομικὸν βιβλιάριον (τῶν στρατιωτῶν), livret individuel; βλ. καὶ **ἀτομικός.** § —, carnet, n. m. μικρὸν βιβλίον (ἐν εἴδει σημειωματαρίου) ἐν ᾧ ἀναγράφουσί τι· || — τάξεως, παρὰ τοῖς σιδηροδρομικοῖς λέγεται carnet d'ordre.

βιβλιεμπορία, ἡ· τὸ ἐμπόριον βιβλίων, le commerce des livres.

βιβλικός, ή, όν· biblique, adj. ὁ βιβλιακός. § ἐπίσης ὁ τῆς βίβλου, ὁ τῆς ἱερᾶς Γραφῆς, ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἱερὰν Βίβλον· || τὰ βιβλικὰ χωρία, les textes bibliques, χωρία τῆς γραφῆς λαμβανόμενα ὡς θέμα ἱεροκήρυκος· || βιβλικὴ ἑταιρεία, société biblique, ἑταιρεία διαμαρτυρομένων πρὸς διάδοσιν τῶν Γραφῶν· || βιβλικὸν ὕφος, style biblique, ἱερογραφικὸν ὕφος λόγου, ἔχον τὴν ἁπλότητα καὶ τὸ ὕφος τῆς Γραφῆς.

βιβλιογνωσία, ας, ἡ· bibliognosie, n. f. ἡ γνῶσις τῶν βιβλίων, connaissance des livres, τῆς ἀξίας, τῆς τιμῆς, τῆς ἱστορίας αὐτῶν· || λέγουσιν ἐπίσης ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ **βιβλιογνωστικός,** bibliognostique, adj.

βιβλιογνώστης, ου, ὁ· bibliognoste, n.m. ὁ γνωρίζων τὰ βιβλία, connaisseur de livres (ou en librairie), ὁ διὰ τὰ βιβλία ἔμπειρος ἢ κάτοχος τῆς βιβλιογνωσίας.

βιβλιογραφία, ας, ἡ· bibliographie, n.f. τὸ γράφειν βιβλία καὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ βιβλιογράφου. **Βιβλιογραφία** (ποικιλ.γνώσεις), γνῶσις καὶ περιγραφὴ τῶν βιβλίων καὶ ἐν γένει πᾶσα περὶ τούτων δημοσίευσις. Ἡ βιβλιογραφία εἶνε νῦν ἐπιστήμη ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν περιγραφὴν τῶν τε βιβλίων καὶ τῶν χειρογράφων, γινώσκουσα τὰ στοιχεῖα ἐξ ὧν συνετέθησαν, τὸν βαθμὸν τῆς σπανιότητός των, τὴν πραγματικὴν ἢ ὑποθετικὴν ἀξίαν των, τὰ ἐν αὐτοῖς συζητούμενα θέματα καὶ τὴν θέσιν ἣν δέον νὰ κατέχωσιν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις. Ὡς ἐκ τούτου διαιροῦσιν αὐτὴν καὶ εἰς δύο κλάδους, ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἀσχολεῖται περὶ τοῦ περιεχομένου

τῶν βιβλίων, ὁ δὲ δεύτερος περὶ τῶν ἐξωτερικῶν αὐτῶν χαρακτηριστικῶν καὶ τῆς ἀξίας τῶν διαφόρων ἐκδόσεων. Ὁ πρῶτος διδάσκει ἐπίσης ποῖα εἶνε τὰ ἄριστα τῶν βιβλίων καὶ τοῦτο διὰ καταλόγων ἀλφαβητικῶν ἁπλῶν ἢ συνοδευομένων διὰ κριτικῶν παρατηρήσεων· βλ. καὶ βιβλιογράφος.

βιβλιογραφικός, ή, όν· bibliographique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν βιβλιογραφίαν· || βιβλιογραφικαὶ σημειώσεις (ἢ διατριβαί), notices bibliographiques.

βιβλιογραφικῶς, [ἐπίρ.] bibliographiquement, adv. συμφώνως μὲ τοὺς κανόνας τῆς βιβλιογραφίας, κατὰ βιβλιογραφικὴν τάξιν· || κατάλογος συντεταγμένος βιβλιογραφικῶς, catalogue rédigé bibliographiquement.

βιβλιογράφος, ὁ καὶ ἡ· ὁ γράφων βιβλία, bibliographe, n. m. ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Λουκιανοῦ καλεῖται οὕτως ὁ γράφων βιβλία,, ἤτοι ὁ ἀντιγράφων χειρόγραφα, ὁ ἀντιγραφεὺς κωδίκων. § βιβλιογράφος, bibliographe, n. m. καλεῖται σήμερον οὐ μόνον ὁ ἔμπειρος ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τῶν βιβλίων, τῶν ἐκδόσεων καὶ ὁ περὶ τούτων γράφων, ἀλλὰ καὶ ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν σύνταξιν καταλόγων ἐν οἷς ἐμφαίνονται αἱ δημοσιεύσεις ἐπὶ τοῦ τάδε ἢ δεῖνα θέματος· βλ. καὶ **βιβλιογραφία.**

βιβλιοδεσία, ας, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ βιβλιοδετεῖν, reliure, n. f.

βιβλιοδετεῖον, τό· τὸ ἐργαστήριον τοῦ βιβλιοδέτου, atelier de relieur.

βιβλιοδέτης, ου, ὁ· ὁ βιβλιοδετῶν βιβλία, relieur, euse, συνώνυμον τοῦ **βιβλιοπέδης,** bibliopège.

βιβλιοδέτησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ βιβλιοδετεῖν, ἡ **βιβλιοθεσία,** reliure, n. f.

βιβλιοδετικά, τά· τὰ ἔξοδα (ἡ τιμή, ἀξία) τῆς βιβλιοδετήσεως, frais (prix) de reliure.

βιβλιοδετική, ῆς, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ βιβλιοδέτου, art de relieur ; reliure, n. f. καλεῖται οὕτως ἡ τέχνη τοῦ συρράπτειν τὰ φύλλα βιβλίου ἐντύπου ἢ χειρογράφου καὶ περιβάλλειν αὐτὰ διὰ καταλλήλου περικαλύμματος.

βιβλιοδετικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὸν βιβλιοδέτην ἢ τὴν βιβλιοδετικήν, de relieur ; de reliure.

βιβλιοδετῶ (έω), μέλ. ήσω, δένω βιβλίον, relier (un livre) ; βλ. **βιβλιοδετική.**

βιβλιοθηκάριος, ὁ· bibliothécaire, n.m. ὁ βιβλιοφύλαξ, ἤτοι ὁ διωρισμένος διὰ τὴν ἐποπτείαν καὶ φύλαξιν βιβλιοθήκης τινός, ἢ ἁπλῶς προσκεκολλημένος διὰ τὴν φύλαξιν τῶν βιβλίων· βλ. καὶ **βιβλιοφύλαξ.**

βιβλιοθήκη, ης, ἡ· bibliothèque, n. f. καλεῖται ἡ αἴθουσα ἢ ὁ τόπος ἐν ᾧ εὑρηνται συνειλεγμένα χάριν χρήσεως ἑνὸς ἢ πλειόνων φιλομαθῶν βιβλία· ἐπίσης καλεῖται οὕτω καὶ αὐτὴ ἡ συλλογὴ τῶν τοιούτων βιβλίων· ἐπίσης καλεῖται οὕτω καὶ ὁ σκελετὸς ὁ φέρων θυρίδας ἢ θέσεις ἐν αἷς τοποθετοῦνται τὰ βιβλία, ἤτοι le corps de bibliothèque.

βιβλιοθηκονομία, ας, ἡ· bibliothéconomie, n. f. καὶ **βιβλιοταξινομία,** ἡ τέχνη τοῦ ταξινομεῖν (τακτοποιεῖν), τοῦ διατηρεῖν καὶ διοικεῖν βιβλιοθήκην, art d'arranger, de conserver et d'administrer une bibliothèque, ἤτοι ἡ καθ' ὡρισμένας τινὰς ἀρχὰς ταξινόμησις καὶ διοίκησις τῶν βιβλιοθηκῶν.

βιβλιοκαπηλεία, ας, ἡ· ἡ πώλησις (ἐμπορεία) τῶν σχολικῶν βιβλίων, trafic des livres de classe.

βιβλιοκάπηλος, ὁ· ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος) τὰ σχολικὰ βιβλία, qui fait le trafic des livres de classe ; μικρὸς βιβλιοπώλης, petit libraire=μεταπράτης βιβλίων.

βιβλιοκρισία, ας, ἡ· ἡ κριτικὴ βιβλίου τινός, la critique (d'un livre); bibliocritique, n.f.

βιβλιοκρίτης, ὁ· ὁ κρίνων βιβλία, critique, adj. (des livres).

βιβλιοκριτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν βιβλιοκρισίαν, de critique (d'un livre).

βιβλιολατρεία, ἡ· bibliolâtrie, n. f. ὑπερβολικὴ ἀγάπη πρὸς τὰ βιβλία· || προσκόλλησις ἀτόμου εἰς τὸ κείμενον τῆς Ἱερᾶς Βίβλου (οὐχὶ πολὺ εὔχρηστον)· || **βιβλιολατρεία,** bibliolâtrie, n. f. δεισιδαίμων λατρεία βιβλίων ὑπολαμβανομένων ἱερῶν ἢ θείων, οἷον τῶν Βεδῶν ἐν Ἰνδικῇ, κλπ.

βιβλιολάτρης, ου, ὁ· bibliolâtre, n. et adj. λέγεται ἐπὶ προσώπου ἀγαπῶντος καθ' ὑπερβολὴν τὰ βιβλία, ἢ ἐπὶ ἀνθρώπου προσκεκολλημένου εἰς τὸ κείμενον τῆς Ἱερᾶς Βίβλου (οὐχὶ πολὺ εὔχρηστον)· || —, bibliolâtre, ὁ δεισιδαίμων· βλ. **βιβλιολατρεία.**

βιβλιολογία, ας, ἡ· (βιβλίον λόγος) bibliologie n. f. θεωρητικὸν μέρος τῆς βιβλιογραφίας πραγματευόμενον τοὺς κανόνας καὶ ὅρους τῆς ἐπιστήμης ταύτης καὶ χρησιμεῦον ὡς προεισαγωγὴ αὐτῆς.

βιβλιολόγος, ὁ· bibliologue, n. m. ὁ καταγινόμενος καὶ γνώστης τῆς βιβλιολογίας.

βιβλιολογικός, ή, όν· bibliologique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν βιβλιολογίαν.

βιβλιομανής, ής, ές· (βιβλίον, μανία), bibliomane, n. et adj. λέγεται περὶ ἀνθρώπου ἔχοντος τὸ πάθος τῶν βιβλίων (φιλοβίβλου), δι' αὐτὰ τὰ βιβλία. **Βιβλιομανὴς** λέγεται ὁ ὠθῶν τὸν πρὸς τὰ βιβλία ἔρωτα μέχρι μανίας. Οὗτος ἀγοράζει βιβλία μόνον ὅπως ἔχῃ καὶ ὅπως εὐχαριστῆται βλέπων αὐτά. Ἅπασα ἡ ἐπιστήμη του περιορίζεται εἰς τὴν «γνῶσιν τῶν καλῶν ἐκδόσεων» καὶ τοῦ «καλοῦ δεσίματος». Τὰ ἐν αὐτοῖς ὅμως περιεχόμενα εἶνε μυστήριον περὶ οὗ ἀδιαφορεῖ φρονῶν ὅτι ἡ εἰς αὐτὸ μύησις εἶνε καλὴ δι' ἐκείνους οἵτινες «ἔχουσι καιρὸν πρὸς ἀπώλειαν». Τοιοῦτος εἶνε ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ βιβλιομανοῦς ὃν ἔδωκεν ὁ Διδερό· || εἷς βιβλιομανής, un bibliomane ; || εἷς Ἄγγλος βιβλιομανής, un Anglais bibliomane.

βιβλιομανία, ας, ἡ· bibliomanie, n. f. ἡ μανία, τὸ πάθος τοῦ βιβλιομανοῦς· βλ. βιβλιομανής.

βιβλιομανιακός, ή, όν· bibliomaniaque, adj. ὁ ἀφορῶν ἢ προερχόμενος ἐκ τῆς βιβλιομανίας· || πάθος βιβλιομανιακόν, passion bibliomaniaque.

βιβλιομαντεία, ας, ἡ· bibliomancie, n. f. (βιβλίον, μαντεία)· πρόγνωσις τῶν μελλόντων πραγμάτων ἐκ τῆς βεβιασμένης ἑρμηνείας τοῦ πρώτου εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσπίπτοντος ἐδαφίου οἱουδήποτε βιβλίου (Ὁμήρου, Βιργιλίου, τῆς Βίβλου, τοῦ Κορανίου, κτλ. ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν), πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τυχαίως ἀνοιγομένου (κατὰ προτίμησιν ἱεροῦ τινος ἢ ἐκκλησιαστικοῦ βιβλίου). Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μαντικῆς ἦτο ἐν πολλῇ χρήσει κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ.

βιβλιομάντης, ου, ὁ· καὶ βιβλιομάντις, ἡ· bibliomancien (ci-en), enne, n. ὁ ἐνασκῶν τὴν βιβλιομαντείαν.

βιβλίον, ου, τό· ἢ βίβλος, ἡ· livre, n.m. καλεῖται κυρίως ἄθροισμα φύλλων χάρτου ἀποτελοῦν ἓν ὅλον, ἔπειτα δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τῶν φύλλων τούτων γεγραμμένον σύγγραμμα· || παλαιὸν βιβλίον, [vieux] bouquin, n. m. || τὰ ἐμπορικὰ βιβλία, les livres de commerce; les écritures de commerce. § βιβλίον, βιβλιάριον, livret, n. m. || — βολῆς, livret de bouche à feu ; βλ. μητρῷον πυροβόλου· ἐπίσης, βιβλίον βολῆς, carnet de tir, ἤτοι βιβλιάριον εἰς ὃ ἀναγράφονται αἱ ὑφ' ἑκάστου πυροβόλου βαλλόμεναι βολαί, ὅπερ καλεῖται καὶ σημειωματάριον βολῆς. Ἐν τῇ στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ ὑπάρχουσιν ἐν χρήσει διάφορα βιβλία ἢ σημειωματάρια (carnets) φέροντα διαφόρους τίτλους· || — μητρῴου ἢ ἁπλῶς μητρῷον, livret (ἢ registre) matricule ; || — συσσιτίου, livret d'ordinaire. § βιβλίον (κατάστιχον), registre, n. m. || τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία, les registres de l'État civil ; || βιβλία τοῦ λόχου, registres de la compagnie ; || — διαταγῶν τοῦ συντάγματος, registre d'ordre du régiment ; || — θεραπευτηρίου, registre d'infirmerie ; || — διαταγῶν, registre d'ordres ; || — τιμωρημένων, registre des punis ; || — ποινῶν, registre des punitions ; || — εἰσόδων καὶ ἐξόδων, registre des entrées et des sorties ; || βιβλίον μητρῴου, registre matricule ; || βιβλίον προκαταβαλλομένων ὁδοιπορικῶν ἐξόδων, registre d'avance en route ; || — ἐσόδου καὶ ἐξόδου ὑλικοῦ, registre d'entrées et de sorties du matériel ; || — ἐγγραφῆς τῆς βολῆς, registre (de compagnie, etc) pour le tir ; || — διασκέψεων οἰκονομικοῦ συμβουλίου (διὰ τὰς εἰδικὰς πληρωμὰς πλὴν τοῦ μισθοῦ), registre de délibération du conseil d'administration ; || — συγκεντρώσεως τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων, registre de centralisation des recettes et des dépenses. § [ναυτ.] — διαταγῶν (τοῦ κυβερνήτου πλοίου), cahier du commandant ; || — σημάτων, cahier des signaux ; βλ. σηματολόγιον· || — ἐπισκέψεως ἰατροῦ, cahier de visite médicale ; || — ἀποθήκης (ὑλικοῦ) magasinage, n. m. § [ἐμπορ.] ἐν τῷ ἐμπορίῳ τηροῦνται διάφορα βιβλία (βλ. καὶ κατάστιχον)· μέγα βιβλίον ἢ καθολικόν, grand livre ; || πρόχειρον (βιβλίον), mémorial, n. m. λεγόμενον καὶ brouillon, n. m. βλ. καὶ πρόχειρος· || — ταμείου, livre de caisse ; || — ἀποθήκης, livre de magasin ἢ magasinage, n. m. ἢ livre des marchandises ; || — λήξεων, carnet des échéances ; || — τρεχόντων (ἀλληλοχρέων) λογαριασμῶν, livre des comptes-courants ; || τιμολόγιον (ἢ — τιμολογίων), livre de facture (ἢ des factures); || — ἐκκαθάρσεων, livre de liquidation, ἢ livre de compte de vente ; || — παραγγελιῶν, livre d'ordres ; || — τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ἐμπορευμάτων, livre d'entrée au magasin ; || — ἐξαγωγῆς ἐμπορευμάτων, livre de sortie du magasin ; || — ναύλων, livre de fret ; || — βοηθητικόν, livre auxiliaire ; || — ἀπογραφῆς (ἢ ἀπογραφῶν), livre d'inventaire ; || — ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν, τὸ ἀντίγραφον τῶν ἐπιστολῶν, la copie de lettres ; || — (ἀντιγραφῆς) συναλλαγματικῶν, livre (de copie) des lettres de change ; || βιβλία βοηθητικά, livres auxiliaires ; || ἡμερολόγιον, le journal ; || βιβλίον λογαριασμῶν πωλήσεων, le livre des comptes de vente ; || — νομισματολόγιον, le livre de la petite caisse ; || — παραλαβῆς, le livre des reçus ; || — πιστώσεων, le livre des crédits ouverts ; || — πρώτων συναλλαγματικῶν, le livre des premières de change ; || — πωλήσεων, le livre des ventes ; || —, σημειωματάριον πρὸς ἐνθύμησιν, le mémorial ; || — σημειώσεων, le livre de notices, calepin, agenda ; || — ἐπιταγῶν πρὸς πληρωμήν, le livre des traites ; || — φορτωτικῶν, le livre de connaissements ; || — τελωνείου, le livre de la douane ; || — χρεώσεων, le carnet ; || — διαφόρων λογαριασμῶν, le livre des calculs ; || βιβλία δόλια, ψευδῆ, livres tenus frauduleusement ; || — εἰσπρακτέων συναλλαγματικῶν, le livre des remises reçues; || — ἐκκαθαριζομένων λογαριασμῶν, le livre des comptes courants (τῶν τρεχόντων λογαριασμῶν)· || — ἐμπορευμάτων, le livre des marchandises ; || — ἐμπορίου, διαπραγματεύσεων, le livre des marchés ; || βιβλία ἐνήμερα, livres à jour, les livres sont à jour ; || — ἐπιστολαγωγίων, le livre des ports de lettres ; || βιβλία κεκλεισμένα, κεκλεισμένης χρήσεως, des livres clos, les livres sont clos ; || βιβλία ἐμπορικά, λεγόμενα συνήθως κατάστιχα, les livres de bureau ; || — ἀγορῶν (προβλέψεων), le livre d'achats (de provision) ; || — ἀποδοχῶν, le livre des acceptations ; || — ἀποστολῶν διὰ θαλάσσης (φορτώσεων), le livre d'envois ; || — ἀποστολῶν διὰ ξηρᾶς, le livre d'expéditions ; || — ἀσφαλειῶν, le livre de polices d'assurances ; || βιβλία ἄτακτα, livres en désordre ; || βιβλία ἀφεσμένα, μὴ ἐνήμερα, livres arriérés ; || — διασαφήσεων (πληροφοριῶν), le livre de renseignements.

βιβλιοπέδης, ὁ· bibliopège, n. m. (βιβλίον, πεδάω=δένω), ὁ συναρμόζων καὶ δένων τὰ φύλλα βιβλίου τινός· συνώνυμον τοῦ βιβλιοδέτης, relieur.

βιβλιοπέδησις, εως, ἡ· bibliopégie, n.f.

ἡ τέχνη τοῦ δένειν βιβλία, ἡ βιβλιοδέτησις, reliure, n. f.

βιβλιοπεδικός, ή, όν· bibliopégique, adj ὁ ἀφορῶν τὴν βιβλιοπέδησιν, ὁ βιβλιοδετικός.

βιβλιοπωλεῖον, ου, τό· librairie, n. f. τὸ κατάστημα, ὁ τόπος ἐν ᾧ πωλοῦνται βιβλία.

βιβλιοπώλης, ου, ὁ· libraire, n. m. ὁ πωλῶν βιβλία ἐξ ἐπαγγέλματος. § —, bibliopole, n. m. (οὐχὶ εὔχρηστον)· ‖ — παλαιῶν βιβλίων, bouquiniste, n. m. ὁ παλαιοβιβλιοπώλης.

βιβλιοπωλία, ας, ἡ· ἡ πώλησις, τὸ ἐμπόριον τῶν βιβλίων, commerce des livres ; librairie, n. f.

βιβλιοπωλικός, ή, όν· de libraire ; de librairie ; ἀφορῶν τὸ βιβλιοπωλεῖον ἢ τὸν βιβλιοπώλην.

βιβλιοπωλικῶς, [ἐπίρ.] ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ, en librairie.

βιβλιοταξινομία, ας, ἡ· βλ. βιβλιοθηκονομία.

βιβλιόταφος, ου, ὁ· bibliotaphe, n. m. ὁ θάπτων, ἀποκρύπτων ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του τὰ βιβλία καὶ μὴ δανείζων εἰς οὐδένα ταῦτα.

βιβλιοτεχνία, ας, ἡ· bibliotechnie, n. f. ἐπιστήμη περιλαμβάνουσα τὴν ἐκτύπωσιν, τὴν βιβλιοδέτησιν, τὴν ἐκλογὴν βιβλίων, κτλ., art qui embrasse l'impression, la reliure, le choix des livres, etc.

βιβλιοφιλία, ας, ἡ· bibliophilie, n. f. ἡ ἰδιαιτέρα πρὸς τὰ βιβλία κλίσις τοῦ βιβλιοφίλου, goût du bibliophile ; ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ βιβλία, amour des livres.

βιβλιόφιλος, ου, ὁ· ὁ φίλος τῶν βιβλίων, bibliophile, n. m. ὁ ἀγαπῶν ἢ ὁ ἐπιζητῶν βιβλία σπάνια καὶ ἀξίας.

βιβλιοφυλάκιον, τό· κοινῶς ἡ σάκκα (τῶν μαθητῶν), le sac [la gibecière] (d'écoliers). § ἐπίσης ἡ βιβλιοθήκη, bibliothèque, βλ. λέξιν.

βιβλιοφύλαξ, ακος, ὁ· bibliothécaire, n. m. Ἐν τῇ ἐθνικῇ ἡμῶν βιβλιοθήκῃ καλεῖται βιβλιοφύλαξ ὁ μετὰ τὸν ἔφορον ὑπάλληλος· βλ. καὶ βιβλιοθηκάριος.

βιβλιστής, οῦ, ὁ· bibliste, n. (ἐκ τοῦ Βίβλος, Bible), καλοῦνται βιβλισταὶ (biblistes) οἱ δεχόμενοι ὡς μόνον κανόνα τῆς πίστεως τὸ κείμενον τῆς Γραφῆς, personne qui n'accepte d'autre règle de foi que les Écritures.

βιβλιστική, ἡ· biblistique, n. f. ἡ γνῶσις τῶν διαφόρων ἐκδόσεων τῆς Βίβλου, connaissance des diverses éditions de la Bible.

βίβλος, ἡ· Bible, n. m. ἡ ἁγία Γραφή, la sainte Bible ; τὰ ἱερὰ βιβλία, les livres sacrés; ἡ Γραφή, l'Écriture (sainte) ; ἡ Διαθήκη (παλαιὰ καὶ καινή), le Testament (ancien et nouveau). § —, τὸ βιβλίον, livre, n. m. ‖ ἡ — τῆς ζωῆς, le livre de la vie ; le livre des vivants. § [βοτ.] βίβλος καὶ βύβλος (ὀρθότερον τοῦ πρώτου), liber, n. m. ἓν ἐκ τῶν τριῶν περικαλυμμάτων τῶν ἀποτελούντων τὸν φλοιόν, τοῦ δένδρου, κοινῶς ἡ **τσῦπα.**

βιβρώσκω, μέλ. βρώσομαι, παρακ. βέβρωκα, βεβρωκώς, υῖα, ός· ἀόρ. ἐβρώθην· τρώγω, κατατρώγω ἀπλήστως, καταβιβρώσκω, dévorer ; διαβιβρώσκω, κατατρώγω, ronger ; (κυρίως καὶ μεταφορικῶς).

βίγλα, ας, ἡ· [δημ.ξεν.] vigie, n.f. μέρος φυσικὸν ἢ τεχνητὸν ἐξ οὗ δύναταί τις νὰ παρατηρῇ τὰ πέριξ, ὅθεν σκοπή, σκοπιά· ἐκ τούτου κατ' ἐπέκτασιν καλεῖται **βίγλα** καὶ ὁ σκοπὸς ἢ προόπτης ὅστις τοποθετεῖται εἰς ὑψηλὸν μέρος ἵνα βλέπῃ μακρόθεν.

βιγλάω, βιγλίζω ἢ βιγλάρω (ἐκ τοῦ **βίγλα**) [δημ.] βλέπω καὶ παραμονεύω.

βιγορίτις, ἡ· vigorite, n, f. ἐκρηκτικὴ οὐσία ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Nordenfeld συνισταμένη ἐξ 25 - 30 μερῶν νιτρολίνης (εἶδός τι νιτροσαχχάρου), 15 - 35 μερῶν νιτροκυτταρίνης, 15 - 35 μερῶν νίτρου καὶ 20 - 30 μερῶν χλωρικοῦ καλίου.

βίδα, ας, ἡ· [δημ.] vis, n. f. (προφ. vice), βλ. κοχλίας· ‖ [μεταφ.] τοῦ ἔστρηψεν ἡ βίδα, la tête lui a tourné ; il est toqué ; ἤτοι παραλογίζεται. § [διάλ. Οἰνόης] «ἔπαιξεν ἡ βίδα του» = «τούστρηψε» ἤτοι ἐτρελλάθη. § [ξυλουργ.] ἡ ξυλόβιδα, presse en bois.

βιδελάκι, τό· [δημ.] μικρὸς μόσχος, petit veau.

βιδελήσειος, α, ο· [δημ.] μόσχειος, α, ον· de veau.

βιδέλο, τό· [δημ.] τὸ μοσχάρι, ὁ μόσχος, veau, n.m. § **βιδέλο**, τὸ δέρμα τοῦ μόσχου, cuir de veau ; τὰ βιδέλα λέγονται καὶ veaux cirés.

'βιδιά, ᾶς, ἡ· [διάλ. Νάξου] ἡ μετὰ τὴν βροχὴν κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας (ἡ **εὐδιά**)· ἐκ τούτου γίνεται τὸ ῥῆμα βιδιάζω (εὐδιάζει).

'βιδιάζω, [διάλ. Νάξ.] συνήθως τριτοπρόσωπον, βιδιάζει, ἤτοι γίνεται εὐδιά, **εὐδιάζει.**

βιδίτσα, ἡ· [δημ.] ὑποκ. τοῦ βίδα, μικρὰ βίδα, κοχλίδιον, petite vis.

βιδολόγι, τὸ [δημ.] καὶ

βιδολόγος, ου, ὁ· [δημ.] tourne-vis, n.m. τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ στρέφεται ἡ βίδα· βλ. κοχλιοστρόφιον. § —, taraud, n.m. βλ. ἑλικοτομίς.

βιδόνω, καὶ βιδώνω, μέλ. ώσω, [δημ.] visser, βλ. ἐγκοχλιόω-ῶ.

βίδωμα, τὸ καὶ βίδωσις, ἡ· [δημ.] ἡ ἐγκοχλίωσις, vissage, n. m.

βιζικάντι, τό· [δημ.] vésicatoire, n. m. βλ. ἐκδόριον.

βίζιτα, ἡ· [δημ.] visite, n.f. ἡ **ἐπίσκεψις.**

βίζο, [ἐπίρ. διάλ. Οἰνόης] = **ταχέως,** «βίζο ἔφυγε» = πολὺ ταχέως, ἀστραπηδόν.

βίκα, ἡ· [διάλ. Λεντεχαδ.] ἀγγεῖον ὕδατος ἐξ ὀπτῆς γῆς· συγγενὲς τῷ βῖκος = στάμνος, ἡ **στάμνα.**

βίκας, ὁ· [διάλ. Νισύρ.] ὁ **βίκος,** ὁ **λάθυρος.**

βικίον, ου, τό· καὶ βικίδιον, ὑποκορ. τοῦ βίκος, μικρὸς βίκος, petit baril, n. m. barillet, n. m. κοινῶς τὸ **βαρελάκι.** § **Βικίον,** τό· barillet, n. m. βλ. καὶ **σκαφίδιον,** auget. Βραχὺς κυλινδρικὸς κορμὸς φέρων κατὰ τὸ κέντρον αὔλακα κυλινδρικὸν δι' οὗ διέρχεται ὁ ἄξων, καὶ πέριξ αὐτοῦ ἐξ θαλαμίδια ἅτινα δέχονται τὰ φυσίγγια τοῦ περιστρόφου (βλ. καὶ περίστροφον, revolver). Τὸ βικίον στρέφεται περὶ τὸν ἄξονα, ἐκτελοῦν ἕκτον περιστροφῆς,

ὁσάκις ἑτοιμάζουσι τὸ περίστροφον πρὸς βολήν. Ἐδοκίμασαν νὰ ἐφαρμόσωσι τὸ βικίον διὰ τὰ ἐπαναληπτικὰ ὅπλα (armes à répétition), εἶνε ὅμως δύσκολον νὰ ἐμποδίσωσι τὴν παραμόρφωσιν τῶν φυσιγγίων, τὴν μετατόπισιν τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος μεθ' ἑκάστην βαλλομένην βολήν, καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ συνδέσμου εἰς τὸ μέρος ἔνθα τίθεται τὸ βικίον. Ἐπειδὴ εἶνε εὔκολον νὰ εὑρεθῇ ἀποθήκη (magasin) διὰ τὰ φυσίγγια παρέχουσα περισσότερα πλεονεκτήματα, ἐγκατέλειψαν τὴν χρῆσιν τοῦ βικίου εἰς τὰ ὅπλα. Βλ. καὶ **σκαφίδιον** ὅπλου. § **Βικίον**, τό· barillet, n. m. τμῆμα τοῦ σωλῆνος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀνέρχεται καὶ κατέρχεται τὸ ἔμβολον τοῦ σίφωνος (piston d'une pompe).

βικοδόχη, ης, ἡ· (βίκος, δέχομαι), chape de baril ; περικάλυμμα τοῦ βίκου.

βικοπηγός, ὁ· βικοποιός, ὁ· barilleur, n. m. κοινῶς ὁ βαρελᾶς, ὁ κατασκευάζων ἰδίᾳ βίκους (barils).

βίκος, ὁ· [δημ.] λάθυρον ἢ ἀρακᾶς, vesce, n.f.

βίκος καὶ βῖκος, ου, ὁ· κοινῶς τὸ βαρέλι, baril, n. m. ἤτοι μικρὸν ξύλινον βυτίον, petit tonneau de bois, προωρισμένον νὰ περιλάβῃ ὑγρά, πυρίτιδα ἢ ἑτέρας ἐκρηκτικὰς ὕλας· χάριν διακρίσεως τῶν ὑπὸ τῶν Γάλλων καλουμένων tonne (βυτίνη), tonneau (βουτίον, βυτίον), καὶ futaille (πίθος), βλ. λέξεις· ‖ — θυλακοφόρος, baril à bourse, φέρων θύλακα· ‖ — διττοπύθμενος, baril à double fond, μὲ δύο πάτους· ‖ — λειωτικὸς τῶν βολίδων, baril à ébarber les balles ; ‖ [ναυτ.] — ὑγρῶν, baril à liquide, οὗτος εἶνε χωρητικότητος 50 λιτρῶν· ‖ [ναυτ.] — πυρίτιδος, baril à poudre, χωρητικότητος 50 χιλιογράμμων· ‖ — ἐμπρηστικὸς ἢ πυρπολικός, baril ardent ; ‖ — κατατριπτικός, baril à triturer ; ‖ — κατατριπτικὸς μετὰ στροφείου, baril à triturer avec treuil ; ‖ — φωτοβόλος, baril éclairant, πεπληρωμένος διὰ πίσσης καὶ χρησιμεύων διὰ τὸν φωτισμὸν τῶν τάφρων, τῶν ῥωγμῶν (brèches) κτλ. ‖ — κεραυνοβόλος, baril foudroyant ; ‖ — βαλσάμου (κοπαΐου), un baril de baume (de copahu) ; ‖ — κινναβάρεως, un baril de vermillon. § — κεδρίας, gonne, n.f. ἤτοι βαρέλιον πλῆρες κεδρίας. § — χονδροποιὸς ἢ βίκος χονδρωτήρ, granulaire, n. m. βίκος τις πρὸς χονδροποίησιν τῆς πυρίτιδος διὰ συσπειράσεως· βλ. καὶ **χόνδρος**.

βιλαέτι, τό· καὶ

βιλαέτιον, τό· ἢ **βιλαγὲτ** [ξεν.] γενικὴ διοίκησις ἢ νομὸς ἐν τῇ Τουρκίᾳ, vilayet, n.m. βλ. **βαλῆς**.

βιὸ καὶ βιός, τό· [δημ.] τὰ κτήματα, les biens ; ἡ περιουσία, la fortune ; τὰ πλούτη, les richesses ; βλ. **βιός**.

βιογνωσία, ας, ἡ· biognose, n. f. (βίος καὶ γνῶσις), μελέτη ἢ ἐπιστήμη περὶ τῆς ζωῆς, étude ou science de la vie.

βιογονία, ας, ἡ· biogénie (βίος, ζωή, vie, καὶ παράγω, γεννῶ, engendrer), n. f. λέγεται ἡ σειρὰ τῶν ζωϊκῶν φαινομένων ἅτινα λαμβάνουσι χώραν ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς συλλήψεως μέχρι τῆς πλήρους ἀναπτύξεως τοῦ ἐμβρύου (depuis la conception jusqu'au développement complet du fœtus).

βιογονικός, ή, όν· biogénique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν βιογονίαν.

βιογόνος, ος, ον· biogène (ζωή, vie, καὶ γεννῶ, παράγω, engendrer), adj. ὁ φυόμενος παρασίτως ἐπὶ φυτοῦ, qui croît en parasite sur une plante, ἤτοι ὁ λαμβάνων τὴν ζωὴν ἐπ' ἄλλων φυτῶν· ‖ φυτὸν βιογόνον, végétal biogène.

βιογραφία, ας, ἡ· biographie, n. f. καλεῖται ἡ ἔκθεσις περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν πράξεων ἀνθρώπου τινός, ὡς εἰκὸς ἐπιφανοῦς ὑφ' οἱανδήποτε ἔποψιν καὶ εἰς οἱονδήποτε κλάδον, histoire de la vie d'une seule personne. § —, biographie, ἡ ἐπιστήμη τοῦ βιογράφου· ‖ καταγίνομαι εἰς τὴν βιογραφίαν, s'occuper de biographie. § —, συλλογὴ βιογραφιῶν, recueil de vies particulières.

βιογραφικός, ή, όν· biographique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν βιογραφίαν· ‖ βιογραφικαὶ λεπτομέρειαι, détails biographiques ; ‖ λεξικὸν βιογραφικόν, dictionnaire biographique.

βιογραφικῶς, [ἐπίρ.] ὑπὸ βιογραφικὴν ἔποψιν ἢ κατὰ τρόπον βιογραφικόν, d'une manière biographique ; biographiquement, adv. ὑπὸ βιογραφικὴν ἔποψιν, au point de vue biographique.

βιογράφος, ου, ὁ· biographe, n. m. καλεῖται οὕτως ὁ συγγραφεὺς βιογραφιῶν, auteur d'une ou de plusieurs vies particulières ; ‖ — ἀπρόληπτος, biographe impartial ; ‖ — ἐμπαθής, biographe passionné.

βιογραφῶ (έω), μέλ. ήσω, biographier [λαμβάνει δύο συνεχῆ i εἰς τὰ δύο πρῶτα πρόσωπα τοῦ πληθυντικοῦ εἰς τὸν παρατατικὸν (imparfait) καὶ εἰς τὸν ἐνεστῶτα τῆς ὑποτακτικῆς : nous biographiions, que vous biographiiez], συντάσσω βιογραφίαν, faire une biographie.

βιοδυναμικός, ή, όν· biodynamique (βίος, ζωή, vie, καὶ δύναμις, force), n. f. θεωρία τῶν ζωϊκῶν δυνάμεων, théorie des forces vitales.

βιόλα, ἡ· [βοτ.] [ξεν.] ἡ **βιολέττα**, giroflée, n. f. καὶ λατ. viola, ὀνομάζεται τὴν σήμερον κοινῶς ὑπὸ τῶν παρ' ἡμῖν κηπουρῶν τὸ λευκόϊον. § [μουσ. ὄργ.] viole, n. f. τὸ βαρύτονον βιολίον.

βιολεντσέλο, τό· [ξεν.] βλ. **βάρβιτος**.

βιολέττα, ἡ· [ξεν.] giroflée, n. f. βλ. βιόλα· ἡ κιτρίνη βιολέττα λέγεται καὶ violier.

βιολί(ον), τό· [ξεν.] μουσικὸν ὄργανον, τὸ τετράχορδον, violon, n. m.

βιολιστής, οῦ, ὁ, ἡ καὶ κοινῶς βιολιτζής, ὁ· violoniste, n. ὁ παίζων βιολίον (τετράχορδον)· καὶ περιφρονητικῶς, violoneux, euse.

βιολογέω-ῶ, μέλ. ήσω, biologiser (προφ. zé) ῥῆμ. οὐδ. κάμνω βιολογίαν· εἰσδύω εἰς τὰ ἀπόκρυφα τοῦ ὀργανισμοῦ.

βιολογία, ας, ἡ (βίος, ζωή, vie καὶ λό-

γος), biologie, n. f. ἐπιστήμη σκοποῦσα τὴν ἀναζήτησιν τοῦ ὅ,τι ὑπάρχει γενικὸν εἰς τὰ ζωϊκὰ φαινόμενα καὶ κοινὸν εἰς ὅλα τὰ ἔμψυχα ὄντα· βλ. καὶ ζωή, science qui a pour but de rechercher ce qu'il y a de général dans les phénomènes vitaux, de commun à tous les êtres vivants; ὅθεν ἡ ἐπιστήμη τῶν νόμων τῆς ζωῆς, science des lois de la vie = bionomie, n. f. βιονομία·

βιολογικός, ή, όν· biologique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν βιολογίαν· ‖ μελέται βιολογικαί, études biologiques; ‖ φαινόμενα βιολογικά, phénomènes biologiques.

βιολόγος, ου, ὁ· biologiste, n. m. (jisst'), ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν βιολογίαν· ‖ λέγουσιν ἐπίσης biologue, n. m.

βιομαντεία, ας, ἡ· (βίος, μαντεία), biomancie, n. f. μαντεία ἐξασκουμένη ἐπὶ τῶν πρὸς τὴν ζωὴν σχετιζομένων.

βιομαντικός, ή, ον· biomantique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν βιομαντείαν.

βιομάντις, εως, καὶ θηλ. βιομάντισσα, biomancien, enne, adj. λέγεται περὶ προσώπου καταγινομένου εἰς τὴν βιομαντείαν.

βιομηχανία, ας, ἡ· industrie, n. f. καλεῖται ἡ παραγωγὴ παντὸς χρησίμου ἐν τῷ βίῳ, πάσης ἀξίας, δὲν εἶνε δὲ ἄλλο τι παρὰ ἡ μεταποίησις τῆς ὑφισταμένης καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀνθρώπου ὑπαγομένης ὕλης, διότι οὐδὲν νὰ δημιουργήσῃ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος δύναται ὁ ἄνθρωπος. Ἡ βιομηχανία εἶνε ἢ παραγωγικὴ ἢ ἀνταλλακτική· καὶ ἡ μὲν πρώτη περιλαμβάνει πάσας τὰς ἐργασίας ἐκείνας, δι' ὧν παράγονται τὰ διάφορα εἴδη, ἤτοι τὴν τεχνουργίαν. ἡ δὲ δευτέρα τὴν τῶν εἰδῶν τούτων διάθεσιν, ἤτοι τὸ ἐμπόριον. Ἐν τῇ συνήθει γλώσσῃ κυρίως ἡ πρώτη μόνον ἀποκαλεῖται βιομηχανία· ‖ οἰκιακὴ βιομηχανία, industrie domestique.

βιομηχανική, ῆς, ἡ· (βίος, ζωή, vie, μηχανική, mécanique) biomécanique, n. f. ἐπιστήμη σκοποῦσα τὴν ἐξήγησιν, διὰ τῆς φυσικῆς καὶ τῆς χημείας, ὅσον τὸ δυνατὸν πλειοτέρων ζωϊκῶν φαινομένων (le plus grand possible des phénomènes vitaux).

βιομηχανικός, ή, όν· industriel, elle; ὁ ἀφορῶν ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν βιομηχανίαν· ‖ βιομηχανικὸν κατάστημα, établissement industriel, ἤτοι τὸ τεχνουργεῖον, fabrique, n. t. τὸ ἐργαστήριον, usine, n. f. ‖ βιομηχανικὴ τράπεζα, banque de crédit industriel. § —, ή, biomécanicien, enne, n. et adj. λέγεται περὶ τῶν ὀπαδῶν τῆς βιομηχανικῆς θεωρίας. § —, biomécanique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν βιομηχανικὴν ἐπιστήμην.

βιομηχανικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον βιομηχανικόν, industriellement.

βιομήχανος, ὁ καὶ ἡ· industriel, elle; industrieux; fabricant; ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν βιομηχανίαν· ‖ βιομήχανοι τέχναι, les arts industriels; ‖ — τόπος, pays industrieux; ‖ [οὐσ.] οἱ μεγάλοι βιομήχανοι, les grands industriels.

βιονομία, ας, ἡ· bionomie, n. f. ἐπιστήμη τῶν νόμων τῆς ζωῆς· συνώνυμον τοῦ βιολογία, biologie.

βιονομικός, ή, όν· bionomique, συνώνυμ. τοῦ βιολογικός, biologique.

βιοπαλαιστής, οῦ, ὁ· θηλ. βιοπαλαίστρια, ὁ παλαιστής, ὁ παλαίων, ἐργαζόμενος ὅπως προσπορισθῇ τὰ τοῦ καθημερινοῦ του βίου, lutteur (euse) pour la vie, ἢ gagne-denier, n. βλ. καὶ χειροβίωτος.

βιοποριστικός, ή, όν· ὁ προμηθεύων τὰ πρὸς τὸ ζῆν, qui donne les moyens de subsistance; ‖ βιοποριστικὸν ἔργον, gagne-pain. n.m.

βίος, ου, ὁ· 1) ἡ ζωή, vie, n. f. δηλ. ἡ διάρκεια καὶ ἡ χρῆσις τῆς φυσικῆς ζωῆς· 2) ἡ ζωή. vie, ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, manière de vivre; ἤτοι ἡ ἐνέργεια, ἡ πολιτεία τοῦ βίου, ἡ κατάστασις, αἱ συνθῆκαι τοῦ βίου, τὰ ἤθη, état; condition; mœurs; 3) τὰ πρὸς τὸ ζῆν, les vivres; subsistances; ‖ πορίζομαι τὰ πρὸς τὸν βίον, gagner sa vie; ‖ κατέλυσε τὸν βίον, il a fini sa vie; ‖ καθ' ὅλον μου τον βίον, durant ma vie; ma vie durant; de ma vie; de la vie; ‖ διὰ βίου, à vie; pour la vie; pour toujours; ‖ ‖ σύνταξις διὰ βίου, pension à vie; pension viagère; ‖ δεσμὰ διὰ βίου, travaux forcés à perpétuité; βλ. ποινή· ‖ ὑμέτερος διὰ βίου, à vous pour la vie (pour toujours); ‖ βίου (ζωῆς) διάρκεια, la course; ‖ διήνυσε τὸν βίον του, il a fait sa course

βιός, οῦ, ὁ· τόξον, arc, n.m. οἱ ἀρχαῖοι παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ βίος διότι τὸ τόξον ἐχρησίμευε κατ' ἀρχὰς πρὸς ἀπόκτησιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ὅθεν τανῦν βιός, τό, καὶ βιό, τὸ = τὰ κτήματα, les biens; ἡ περιουσία, la fortune; τὰ πλούτη, les richesses; ἔχει πολὺ βιός, il est très riche; ‖ ἔχασε τὸ βιός του, il a perdu sa fortune. § —, ἀφθονία. abondance, n. f. μεγάλη ποσότης, grande quantité; ‖ ἐδῶ ἔχει βιὸς ἀπ' ὅλα, tout est ici en abondance (en foison).

βιόσφαιρα, ας, ἡ· ἢ μᾶλλον ζῳόσφαιρα, biosphère (βίος, ζωή, vie, καὶ σφαῖρα, sphère), n. f. σφαιροειδὲς ἄτομον (atome globuleux), ὑποθετικῆς ὑπάρξεως, ὅπερ ἤθελεν εἶσθαι ἡ μόνη βάσις ὅλων τῶν ἐνοργάνων σωμάτων (qui serait la base unique de tous les corps organisés).

βιοταξία, ας, ἡ· biotaxie (βίος, ζωή, vie, καὶ τάξις, ordre), n. f. κλάδος τῆς βιολογίας, περιλαμβάνων τὴν φυσικὴν ταξινόμησιν τῶν ζώντων ὄντων, ζῴων ἢ φυτῶν. Ἐγκυκλοπαιδικῶς ἡ βιοταξία ἔχει ὡς βάσιν τὴν ἀνατομικὴν καὶ τὴν ἱστολογίαν, καὶ ὡς ἀντικείμενον τὸν σχηματισμόν, τῇ βοηθείᾳ τῶν κοινῶν χαρακτήρων, τῶν φυσικῶν ὁμάδων (groupes), βασιλείων (règnes), κλάδων (embranchements), κλάσεων (classes), τάξεων (ordres), οἰκογενειῶν (familles), γενῶν (genres) καὶ εἰδῶν (espèces) (ἤτοι γενικὴ βιοταξία, biotaxie générale), καθὼς καὶ τὴν περιγραφὴν τῶν χαρακτήρων οἵτινες διακρίνουσι τὰς διαφόρους ὁμάδας (περιγραφικὴ βιοταξία, biotaxie descriptive).

βιοτεχνία, ας, ἡ· ἡ βιομηχανία, industrie,

n. f. τὸ ἐπάγγελμα, métier. § βιοτεχνία, biotechnie ; βλ. ζῳοτεχνία.

βιοτεχνικός, ή, όν· ἀνήκων εἰς τὴν βιοτεχνίαν, d'industrie, industriel, elle=βιομηχανικός.

βιοτολογία, ἡ· βλ. βιωτολογία.

βιοτομία, ας, ἡ· biotomie, n. f. ἀνάλυσις τῶν διαφόρων τρόπων τῆς ζωῆς.

βιοτομικός, ή, όν· biotomique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν βιοτομίαν.

βιοφάης, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] (βιός, τρώγω, σπαταλῶ), ὁ κατασπαταλῶν τὸ βιό, τὴν περιουσίαν του, qui a gaspillé sa fortune.

βιοφιλία, ας, ἡ· biophilie, n. f. βλ. φιλοζῳΐα.

βιόφιλος, ος, ον· biophile, adj. et n. βλ. φιλόζῳος.

βιοχημεία, ας, ἡ· biochimie, n. f. (συνών. τοῦ βιολογικὴ χημεία, chimie biologique), μέρος τῆς ἐπιστήμης πραγματευόμενον περὶ τῶν ἐκ τῆς δράσεως τῆς ζωῆς παραγομένων οὐσιῶν, ὅθεν ἡ ὀργανικὴ χημεία.

βιοχημικός, ή, όν· biochimique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν βιοχημίαν, ἢ εἰς τὰς χημικὰς παραγωγὰς τοῦ ζωϊκοῦ ὀργανισμοῦ (ὀργανικῆς χημείας), qui appartient à la biochimie, ou aux productions chimiques de l'organisme vital.

βιόω-ῶ, βλ. βιῶ.

βίρα ! (**στρέφε !**), virez ! [δημ. ναυτ.] κέλευσμα διδόμενον πρὸς στροφὴν τοῦ ἐργάτου (cabestan).

βιράρω, virez, [δημ. ναυτ.] στρέφω τὸν ἐργάτην, virer au cabestan, κοινῶς βιράρω πρὸς ἀνάσπασιν ἀγκύρας, πρὸς ἔντασιν σχοινίου, ἀνύψωσιν βάρους, κτλ. [συνεκδ.] τραβῶ, ἕλκω, tirer. § βιβάρω, [δημ.] γενικῶς, **στρέφω** τι, γυρίζω.

βιρβιλιά, ᾶς, ἡ· [διάλ. Νάξου] ἡ κόπρος τῶν προβάτων, crottin de mouton ; βλ. καὶ κόπρος.

βιρβιρίζω, [διάλ. Ἠπείρ.] **τρομάζω,** φοβοῦμαι πολύ· «σὲ γλέπω καὶ βιρβιρίζω» καὶ οὐσιαστ. βιρβιρίτσα, μικρόν τι καὶ δειλὸν ζῷον, παρόμοιον τῇ γαλῇ· ὁ **σκίουρος**· βλ. λέξεις.

βίσεκτος, ὁ, ἡ· ὁ δίσεκτος, bissextil, ile ; ἔτος βίσεκτον, année bissextile. τὸ συγκείμενον ἀπὸ 366 ἡμέρας ἀντὶ 365. Τὰ βίσεκτα ἔτη ὁ μὴν Φεβρουάριος ἔχει ἡμέρας 29 ἀντὶ 28, ἡ δὲ εἰκοστὴ αὕτη ἡμέρα λέγεται bissecte (δίσεκτος). Ἀνὰ τέσσαρα ἔτη, τὸ ἔτος εἶνε βίσεκτον, tous les quatre ans, l'année est bissextile.

βισινάδα, ας, ἡ· καὶ **βυσσινάδα**, sirop de griottes ; boisson rafraîchissante au jus de cerises aigres (de griottes).

βισινιά, ἡ· καὶ **βυσσινιά**· τὸ δένδρον, ὀξυκέρασος, cerisier aigre ; griottier, n. m.

βίσινον, τό· καὶ βύσσινον, ὀξυκέρασον, ὁ καρπὸς τῆς βισινιᾶς, cerise aigre ; aigriette, n. f. griotte, n. f.

βισινύς, βλ. καὶ **βυσσινύ**, cramoisi.

βισμουθαιθύλιον, τό· bismuthéthyle, n. m. σῶμα παραγόμενον ἐκ τῆς ἑνώσεως τοῦ βισμουθίου μετὰ τοῦ αἰθυλίου.

βισμουθικός, ή, όν· bismuthique, adj. ἕνωσις τοῦ βισμουθίου μετὰ τοῦ ὀξυγόνου καὶ τοῦ ἀνταποκρινομένου ὀξέος. § **βισμουθικὴ** ὤχρα, bismuthocre, n. m. φυσικὸν ὀξείδιον τοῦ βισμουθίου (oxyde naturel de bismuth) προερχόμενον ἐξ ἀλλοιώσεως τῆς βισμουθίνης.

βισμουθίνη, ης, ἡ· bismuthine, n. f. φυσικὸν ἔνθειον βισμούθιον (sulfure naturel de bismuth) χρώματος ἀνοικτοῦ μολυβδοχρόου (gris de plomb clair).

βισμουθινίτις, ἡ· bismuthinite, n. f. συνώνυμον τοῦ βισμουθίνη, bismuthine.

βισμουθιοειδής, ής, ές· bismuthide, adj. ὁ ὁμοιάζων μὲ τὸ βισμούθιον, qui ressemble au bismuth ; ‖ [οὐσ.] τὰ **βισμουθιοειδῆ**, bismuthides. n. m. pl. οἰκογένεια ὀρυκτῶν ἐχόντων τὸν τύπον τοῦ βισμουθίου· ‖ βισμουθιοειδές, un bismuthide.

βισμούθιον, τό· [χημ.] bismuth, n. m. μέταλλον χρώματος λευκοῦ ἀποκλίνοντος πρὸς τὸ ἐρυθρόν, στιλπνόν, ὀλίγον σκληρὸν καὶ λίαν εὔθραστον, τηκόμενον εἰς θερμοκρασίαν 266°. Τὸ μέταλλον τοῦτο εὕρηται συνήθως αὐτοφυές, σπανιώτερον δὲ ὡς ὀξείδιον ἢ ὡς θειοῦχον βισμούθιον καὶ χρησιμεύει πρὸς παρασκευὴν εὐτήκτων συγχωνευμάτων (alliages fusibles) ; ‖ ἔνθειον βισμούθιον, sulfure de bismuth, ἡ βισμουθίνη, bismuthine, n. f. ‖ ὀξείδιον βισμουθίου, oxyde de bismuth.

βισμουθιοφόρος, ος, ον· bismuthifère, adj. ὁ περιέχων βισμούθιον, qui contient du bismuth.

βισμουθίτης, ὁ· [ὀρυκτ.] bismuthite, n. f. ὀρυκτὸν χρώματος πρασινοκιτρίνου· ὑδρομιγὲς ὀξυανθράκωμα βισμουθίου.

βισμουθολαμπρίτης, ὁ· bismutholamprite, n. f. φυσικὸν ἔνθειον βισμούθιον, sulfure naturel de bismuth, συνώνυμον τῆς βισμουθίνης (bismuthine).

βισμουθοσιδηρίτης, ὁ· [ὀρυκτ.] bismuthoferrite, n. f. ἕνωσις βισμουθίου καὶ σιδήρου.

βισμουθοσφαιρίτης, ὁ· bismuthosphérite, n. f. φυσικὸν ἔνυδρον ἀνθρακικὸν βισμούθιον, carbonate hydraté naturel de bismuth.

βισμουθύλη, ης, ἡ· [χημ.] bismuthyle, n. m. ὑποθετικὴ βάσις σχηματιζομένη διὰ τοῦ ὀξυγόνου καὶ τοῦ βισμουθίου.

βιτοῦλι, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] παρὰ τοῖς ποιμέσιν, ἔριφος μέλλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δεύτερον ἔτος, καὶ κατὰ τὸ Αἰτωλ. ἰδίωμα βιτοῦλ'[ι], jeune chevreau ; λατ. vitulus=ὁ μόσχος.

βιτρίνα, ἡ· [δημ.] vitrine, n. f. βλ. προθήκη.

βιτριόλι(ον), τό· [ξεν.] vitriol, n. m. ou couperose, n. f. θειϊκόν τι ἅλας μετάλλου τινός, καταχρηστικῶς δὲ καλεῖται καὶ αὐτὸ τὸ ἀγοραῖον θειϊκὸν ὀξύ. Καλοῦνται βιτριόλια διάφοραι οὐσίαι, π. χ. κυανοῦν βιτριόλιον, vitriol bleu, ἢ couperose bleue, ὅπερ εἶνε θειϊκὸς χαλκὸς (sulfate de cuivre), καλούμενος καὶ

χαλκάνθη ἢ χάλκανθον καὶ κοινῶς ἀλογόπετρα· || πράσινον βιτριόλιον, vitriol vert ἢ couperose verte (ἡ μελαντηρία καὶ κοινῶς καραμπογιά), ὅπερ εἶνε θειϊκὸν ὑποξείδιον τοῦ σιδήρου ἢ θειϊκὸς σίδηρος, (sulfate de fer), παράγεται διὰ τῆς ὀξειδώσεως ὀρυκτοῦ θειούχου σιδήρου ἢ διὰ διαλύσεως τοῦ σιδήρου ἢ τοῦ θειούχου σιδήρου ἐν ἀραιῷ θειϊκῷ ὀξεῖ· || θειϊκὸς σίδηρος, vitriol de fer ; vitriol natif, αὐτοφυὲς χάλκανθον· || λευκὸν βιτριόλιον, vitriol blanc ἢ couperose blanche εἶνε ὁ θειϊκὸς ψευδάργυρος (sulfate de zinc) ; || τὸ θειϊκὸν ὀξὺ (acide sulfurique), λέγεται καὶ huile de vitriol ; βλ. καὶ θειϊκὸν ἅλας.

βίτσα, ἡ· [δημ.] verge, n. f. τὸ ῥαβδίον, baguette, n. f. houssine, n. f. ἢ gaule, n. f. (ἐκ τοῦ κελτικοῦ gault σημαίνοντος ξύλον)· τὸ ῥαβδίον ὅπερ ὡς μαστίγιον χρησιμεύει. Ἐν τῇ ἱππευτικῇ καλοῦσι main de la gaule τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ ἱππέως, δι' ἧς κρατεῖ οὗτος τὸ ῥαβδίον (gaule ἢ houssine, n, f.) τὴν κοινῶς καλουμένην βίτσα ἢ βέργα, ἤτοι τὸ λεπτὸν ξύλον δι' οὗ πλήττουσι τὸν ἵππον· || βοηθεῖν διὰ τοῦ ῥαβδίου, aider de la gaule, σημαίνει πλήττειν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἵππου.

βιτσιά, ἡ· [δημ.] μαστίγωσις καὶ καμιτσικιά, πλῆξις, coup de cravache ; γίνεται παρὰ τὸ βίτσα=μαστίγιον.

βιῶ (όω), μέλ. ώσω· ἀόρ. α' ἐβίωσα, παρακ. βεβίωκα, μετοχ. βεβιωμένος· ζῶ, vivre ; || [μέσ.] ζωογονῶ, faire vivre ; ἤτοι δίδω ἢ διατηρῶ τὴν ζωὴν εἴς τινα· || ἐν ἁμαρτίαις βιώσας, qui a vécu dans le péché.

βιώσιμος, ος, ον· viable, adj. ὁ δυνάμενος ἢ ἔχων ἐλπίδα νὰ ζήσῃ, qui peut vivre, π. χ. ὁ ἀσθενῶν, τὸ βρέφος· || βιώσιμον βρέφος, enfant viable.

βίωσις, εως, ἡ· ὁ βίος, vie, n. f. ἡ ζῶσα κατάστασις, état de vie ; ἐπίσης ἡ πρᾶξις τοῦ ζῆν, action de vivre ; καθὼς καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς, la manière dont on a vécu.

βιωτικός, ή, όν· ὁ σχετικὸς πρὸς τὴν ζωήν, relatif à la vie; ζωϊκός, vital, ale, aux; συνώνυμον τοῦ biotique, τοῦ σχετιζομένου πρὸς τὴν ζωὴν (τὸν βίον), qui a rapport à la vie; || βιωτικὴ ἀρχή, principe biotique; || βιωτικὰ φαινόμενα, phénomènes vitaux; || βιωτικαὶ μέριμναι, soucis de la vie ; || ὁ βιωτικὸς ἀγών, la lutte pour la vie, ἤτοι ὁ περὶ ὑπάρξεως ἀγών.

βιωτολογία, ας, ἡ· biotologie (βίωσις, μέσα ὑπάρξεως, moyens d'existence καὶ λόγος) n. f. ἐπιστήμη ἐπὶ τοῦ ὅ,τι εἶνε σύνηθες εἰς τὸν γενικὸν τρόπον τοῦ ζῆν.

βιωφελής, ής, ές· βιόχρηστος, ὠφέλιμος εἰς τὸν βίον, utile à la vie.

βλαβερός, ά, όν [συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος], καὶ βλαπτικός, ὁ προξενῶν βλάβην, ἐπιβλαβής, ὁ βλαπτικὸς [κυρ. καὶ μεταφ.] nuisible, adj. ἐπιζήμιος, préjudiciable, adj. βλαβερός, ἀντικείμενος, contraire, πρὸς οὐσίαν βλαβερός, ἀντίθετον τοῦ ὠφέλιμος· || — εἰς τὴν ὑγείαν, ἀνθυγιεινός, malsain, e ; nuisible à la santé ; ἀνθυγιεινός, insalubre ; || — εἰς τὴν ὑπόληψιν préjudiciable à la réputation ; || τὸ κρασί τοῦ εἶνε βλαβερόν, le vin lui est contraire (ne lui vaut rien).

βλαβερότης, ητος, ἡ· καὶ βλαπτικότης, τὸ ἐπιβλαβές· βλαπτικόν, nuisibilité, n. f. ἐπίσης, nocuité, n. f.

βλαβερῶς, [ἐπίρ.] καὶ βλαπτικῶς, κατὰ τρόπον βλαβερὸν (ἐπιβλαβῆ), d'une manière nuisible, nuisiblement ; πρὸς ζημίαν (βλάβην) τοῦ, au préjudice de.

βλάβη, ης, ἡ· dommage, n. m. endommagement, n. m. ἡ ζημία, préjudice. n. m. ἡ φθορά, dégât, n. m. ἡ προξενουμένη ὑπό τινος· || —, nuissance, n. f. || —, ζημία, ἀδίκημα, grief, n. m. || — (τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος) lésion, n. f. || φθορά, βλάβη, détérioration, n. f. || βλάβη, [ναυτ.] dommage, συνώνυμον τοῦ avarie καὶ usure, n. f. ἡ ἀβαρία, ἡ φθορά, ἤτοι ἡ ζημία ἣν ὑφίσταται πλοῖόν τι εἰς ἓν τῶν μερῶν του· βλ. καὶ ναυφθορία· || — καιρία ἢ ἐλαφρά, avarie majeure ou légère ; || — [ἐμπορεύματος] dommage, n. m. ἡ φθορά, détérioration, n. f. || — ὁλικὴ ἢ μερική, avarie générale, ou partielle ; || προξενῶ βλάβην, causer du dommage ; || — ὀργανικὴ [ἐπὶ ἀσθεν.], lésion organique ; || ἡ βροχὴ ἐπροξένησε μεγάλην βλάβην, la pluie a fait de grands dégâts ; || πρὸς βλάβην τῆς ὑγείας του, au détriment de sa santé ; || πρὸς βλάβην τῆς τιμῆς του, au préjudice de son honneur ; || ὁ ἐνοικιαστὴς εἶνε ὑπεύθυνος διὰ πᾶσαν βλάβην, le locataire est responsable de toute détérioration; || οὐδέποτε ἡ ὑγεία του ὑπέστη βλάβην, sa santé n'a jamais reçu d'atteinte ; || — [ἠθική, ζημία], détriment, n. m.

βλαισογόνατος, ος, ον· ὁ ἔχων κυρτὰ πρὸς τὰ ἔξω τὰ γόνατα, genou cambré.

βλαισοπόδης, ου, ὁ (κατὰ Σουΐδαν) καὶ

βλαισόπους, ους, γεν. οποδος, ὁ καὶ ἡ, ουν, τό· καὶ

βλαισός, ή, όν· ἢ βλαισοσκελής, ής, ές· κυρτὸς κατὰ τοὺς πόδας εἰς τὰ ἔξω, κοινῶς ὁ στραβοπόδης, qui a les pieds tournés en dehors ; panard, e. adj. «καλῶ βλαισὸν μὲν τὸ ἐπὶ τὸ ἐκτὸς ῥέπον, ῥαιβὸν δὲ τὸ ἐπὶ τἀναντία» Γαληνός· ῥαιβός, cagneux, euse (εἶνε ὅθεν τὸ ἀντίθετον τοῦ βλαισός), λέγεται δὲ ὁ κυρτὸς πρὸς τὰ μέσα, qui a les pieds tournés en dedans. § βλαισός, panard, e, ἐν γένει δηλοῖ κυρτός, εἰς τὴν ἰατρικὴν δὲ ἰδίᾳ τὸν ἔχοντα τὰ ἄκρα στρεβλὰ πρὸς τὰ ἔξω· λέγοντες δὲ πρὸς τὰ ἔξω νοοῦμεν τὴν μέσην τοῦ σώματος γραμμήν, ἢ ὀρθότερον τὸ μέσον τοῦ σώματος ἐπίπεδον τὸ ἀγόμενον διὰ τοῦ διαφράγματος τῆς ῥινός, καὶ ὅπερ ἄνω καὶ κάτω, πρόσω καὶ ὀπίσω διαιρεῖ τὸ σῶμα εἰς δύο πλάγια ἡμίσυ· Ἡ φορὰ αὕτη τοῦ ἐπιπέδου τούτου ἐν ὀρθοστασίᾳ λογίζεται κάθετος. Ὅθεν πᾶν μέρος τοῦ σώματος παρεκκλῖνον πρὸς τὰ ἔξω τῆς φυσικῆς θέσεως ἀπὸ τοῦ μέσου ἐπιπέδου, ῥέπει πρὸς βλαίσωσιν, γι-

νόμενον οὕτω βλαισόν. § βλαισὸς ἵππος ἢ βλαισόπους [ἱππολ.], panard (cheval), οὗτινος οἱ πόδες, πρόσθιοι καὶ ὀπίσθιοι, εἰσὶν ἐστραμμένοι πρὸς τὰ ἔξω, οὕτως ὥστε αἱ ὁπλαὶ συμπλησιάζουσι μὲν πρὸς τὰς πτέρνας, ἀπομακρύνονται δὲ πρὸς τὰ πρόσθια αὐτῶν ἄκρα. Οἱ βλαισοὶ ἵπποι ἔχουσι τὸ ἐλάττωμα κατὰ τὸ βάδισμα νὰ συγκρούωσιν ἀμοιβαίως τὰ κάτω μέρη τῶν ποδῶν διὰ τῶν πτερνῶν τῶν ὁπλῶν· || φορβὰς βλαισόπους, jument panarde ; || βλαισὴ ὁπλὴ = βλαισόπλιος ἵππος, cheval qui a le sabot panard.

βλαισότης, ητος, ἡ· panardité, n. f. ἡ πρὸς τὰ ἔξω τῶν ποδῶν κύρτωσις· ἐν τῇ ἰατρικῇ λέγεται οὕτως ἡ κατάστασις τοῦ βλαισοῦ· βλ. βλαισός.

βλαίσωσις, εως, ἡ· panardité. n.f. action de rendre panard ; ἡ πρᾶξις δι' ἧς ποιοῦμεν τι βλαισόν. κυρίως μέρος τι τοῦ σώματος· μᾶλλον ὅμως ἡ λέξις λέγεται διὰ τὸν χαρακτῆρα τὸν σκολιόν, ὕπουλον καὶ δόλιον ὄντα.

βλακεία, ας, ἡ· idiotie, n. f. ἡ μωρία, imbécilité, n. f. ἡ ἀμβλύνεια, stupidité, n.f. βλ. καὶ ἀνοησία. **Βλακεία**, idiotie (βλάξ, idiot), καλεῖται στασιμότης ἢ ἀτελὴς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀνάπτυξις τῶν ἀνωτέρων ψυχικῶν λειτουργιῶν τοῦ ἀνθρώπου, ἕνεκα στασιμότητος καὶ ἀτελείας τῆς διαπλάσεως τοῦ ἐγκεφάλου ἐκ παθολογικῶν ἀνατομικῶν ἐν αὐτῷ ἐπεξεργασιῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου συνοδευομένης συχνάκις καὶ ὑπὸ ἐλαττωματικῆς διαμορφώσεως τῶν ὀστῶν τῆς κεφαλῆς ἰδίως, ὡς καὶ τοῦ κορμοῦ μετὰ τῶν ἄκρων. Ὁ βλὰξ δὲν φέρει τὴν εὐθύνην τῶν πράξεών του, εἶνε δὲ καὶ ἀνίκανος νὰ διαχειρίζηται τὴν περιουσίαν του καὶ νὰ ἀσχολῆται διὰ τὰ ἑαυτοῦ συμφέροντα.

βλακεύω, μέλ. εύσω, εἶμαι βλάξ, être idiot ; πράττω ὡς βλάξ, μωρός, agir comme un idiot (en idiot) ; être sot ; faire (dire) des sottises=πράττω (λέγω) ἀνοησίας.

βλακικός, ή, ὸν καὶ

βλακώδης, ης, ες· ἀνήκων εἰς βλάκα, ὅμοιος μὲ βλάκα, niais, e, adj. ἀμβλύνους, stupide ; ἀνόητος, sot, sotte.

βλακωδῶς, [ἐπίρ.] ὥσπερ βλάξ, en idiot, μωρῶς, niaisement ; stupidement ; ἀνοήτως, sottement.

βλανταίνου, [διάλ. Κύμης] ἐπιτυγχάνω εἴς τι σημεῖον εἰς ὃ σκοπεύω, atteindre le but.

βλάξ, ακός, ὁ, ἡ· idiot. e, adj. ἀνόητος, sot, sotte ; μωρός, imbécile ; ἀμβλύνους, stupide ; εὐήθης, niais, e ; || εἶνε πρώτης τάξεως βλάξ, c'est un franc benêt.

βλαπτικός, ή, όν· ὁ προξενῶν βλάβην, ἐπιβλαβής, nuisible, adj. βλ. βλαβερός.

βλαπτικότης, ἡ· βλ. βλαβερότης.

βλαπτικῶς, [ἐπίρ.] βλ. βλαβερῶς.

βλάπτω, μέλ. άψω, ἀόρ. ἔβλαψα, παθ. ἀόρ. ἐβλάφθην καὶ κάλλιον ἐβλάβην, κάμνω τι ἄχρηστον, nuire (nuisant ; nui ; je nuis ; je nuisis) ; préjudicier ; léser ; gâter ; endommager ; φθείρω, détériorer ; κάμνω κακόν, faire mal ; ἀδικῶ, faire tort ; βλ. βλάβη· || [ἐμπορ.] βλάπτω (κυρ. καὶ μεταφ.), endommager ; préjudicier ; || ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἠμπορεῖ νὰ σὲ βλάψῃ, cet homme peut vous nuire ; || οἱ κόποι ἔβλαψαν τὴν ὑγείαν του, les fatigues ont altéré sa santé ; || αὐτὸ θὰ βλάψῃ τὴν ὑπόληψίν του, cela préjudiciera (fera tort) à sa réputation ; || βλάπτει (προσβάλλει) τὴν πίστιν του δι' ἀντικαταλλαγῶν τραπέζης, il fait tort à son crédit par des revirements de banque ; || φοβοῦμαι μήπως βλάψω τὰ συμφέροντά σας, je crains de léser vos intérêts ; || ἡ συνεχὴς ἀνάγνωσις βλάπτει τὴν ὅρασιν, la lecture continuelle gâte la vue ; || ἡ χάλαζα ἔβλαψε τὰ σιτηρά, la grêle à endommagé les grains ; || τὸ κρασὶ τὸν βλάπτει, le vin lui est contraire ; || αὐτὸ τὸ ἰατρικὸν σὲ βλάπτει, ce remède ne vous vaut rien ; || αὐτὸ δὲν θὰ σὲ βλάψῃ, cela ne vous fera point de mal ; || αὐτὸ δὲν βλάπτει κανένα, cela ne fait tort à personne ; || τί βλάπτει ; quel mal y a-t-il ? où est le mal ? καὶ κατ' ἄλλην ἔννοιαν = τί πειράζει; qu'importe? qu'est-ce que cela fait? || δὲν βλάπτει, cela ne fait rien ; peu importe ; c'est égal ; || εἶνε τὸ πόδι του βλαμμένον, il a le pied lésé ; || βλαμμένος, avarié ée ; βλ. βεβλαμμένος· || ἐμπορεύματα βεβλαμμένα, marchandises avariées ; || ἐμπορεύματα φθάσαντα βεβλαμμένα, marchandises arrivant avariées ; || ἐκτίμησις τῶν βλαβέντων ἐμπορευμάτων, l'évaluation, l'estimation des marchandises avariées.

βλασίζω ἢ βλαχίζω, [διάλ. Οἰνόης] ὑβρίζω, παραφέρομαι, ἐξοργίζομαι.

βλαστάνω, μέλ. ήσω. ἀόρ. ἐβλάστησα, παρακ. ἐβλάστηκα [ἐν τῇ οὐδετ. σημασίᾳ] ἐκβάλλω βλαστόν, pousser un bourgeon ; φυτρώνω, pousser ; germer : ἐπὶ ἀνθρώπων ἰδίως γεννῶμαι, croître ; naître ; § [ἐνεργ.] παράγω, produire ; κάμνω νὰ φυτρώσῃ, germer ; || τὰ δένδρα ἀρχίζουν νὰ βλαστάνουν, les arbres commencent à pousser ; || τὰ γεώμηλα αὐτὰ ἐβλάστησαν, ces pommes de terre ont germé ; || τὸ χόρτον ἤρχισε νὰ βλαστάνῃ, l'herbe commence à pousser ; || [μεταφορ.] αἱ ἰδέαι αὐταὶ ταχέως θὰ βλαστήσωσι, ces idées ne tarderont pas à germer.

βλαστάρι(ον), τό· [δημ. ὁ βλαστός, jeune pousse, n. m. bourgeon, n. m. (γενικῶς) tendron, n.m. rejeton, n. m. || [μεταφ.] βλαστάρια, [salade de] verdure (f.), κοινὴ ὀνομασία τῶν νεαρῶν βλαστῶν ἐδωδίμων τινῶν φυτῶν· καὶ ἥμερα μὲν καλοῦνται οἱ τῶν κηπευτῶν λαχάνων βλαστοί, ἄγρια δὲ οἱ τῶν αὐτοφυῶν.

βλαστάριν, τό· [διάλ. Οἰνόης] ὁ βλαστός.

βλαστάρια, [διάλ. Ἠπείρου] βλαστοὶ ἀμπέλων συλλεγόμενοι διὰ τροφὴν τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων διὰ τὸν χειμῶνα.

βλάστη, ης, ἡ· καὶ

βλάστημα, τό· βλ. βλάστησις, βλαστός.

βλαστημέας, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] βλάσφημος, κακόλογος, ἀσεβής, ὑβριστής.

βλαστημιά, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] = βλασφημία, κακολογία.

βλαστημῶ (άω), [δημ.] ὑβρίζω, κακολογῶ, βλ. βλασφημῶ, κτλ.

βλάστησις, εως, ἡ· τὸ βλαστάνειν, germination, n. f. pousse, n. f. [διδ.] gemmation, n. f. § τὸ φύτρωμα, végétation, n. f. ἡ αὔξησις, croissance, n. f || — (φυτολ.), végétation, n. f. φαινόμενον καθ' ὅ, ὅταν σπέρμα ὥριμον εὑρεθῇ ὑπὸ εὐνοϊκοὺς ὅρους τόσον ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ ἐδάφους, καθὼς καὶ τὴν τῆς ὑγρασίας καὶ τῆς θερμότητος, τὸ ἐν αὐτῇ φύτρον τρέφεται, αὐξάνεται καὶ ἐπὶ τέλους μεταμορφοῦται εἰς νέον φυτὸν ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνο ἐξ οὗ προῆλθεν ὁ σπόρος· || τί ὡραία βλάστησις, quelle belle végétation.

βλαστικός, ή, όν· ὁ βλαστητικός. ὁ βλαστάνων, ὁ ἔχων ὁρμήν, προθυμίαν εἰς βλάστησιν. qui pousse rapidement; ὁ ἀφορῶν τὴν βλάστησιν, qui concerne la germination. etc. || [μεταφ.] ὁ ζωηρός, vivace, βλ. **ἀειθαλής**· || βλαστητικός, ή, όν· βλαστάνων, végétatif, ive; qui détermine la végétation; || ἡ βλαστητικὴ ἀρχή, le principe végétatif; || βλαστητικὴ δύναμις, force végétative; ὁ χυμός, sève; || βλαστητικός, végétable, adj. (ἐκ τοῦ λατ. vegetabilis), ὁ βλαστάνων, qui végète; ὁ δυνάμενος νὰ βλαστήσῃ, qui peut végéter.

βλαστητικότης, ητος, ἡ· végétabilité, n. f. ἡ ἰδιότης τῆς βλαστήσεως, ἡ βλαστητικὴ δύναμις, ἡ δύναμις τοῦ βλαστάνειν, faculté de végéter.

βλαστολόγημα, τό· καὶ βλαστολογία, τὸ κορφολόγημα, ébourgeonnement, n. m. (τῆς ἀμπέλου), épamprement, n. m.

βλαστολόγι, τό· [διάλ. Ἠπείρου] βλαστολογία, βλαστολόγημα.

βλαστολόγος, ὁ· ὁ κόπτων τοὺς βλαστούς, τὰς κορυφάς, ébourgeonneur, n. m.

βλαστολογῶ (έω) κόπτω τοὺς βλαστούς, ébourgeonner: **κορφολογῶ**. § ἐπὶ ἀμπέλου, épamprer.

βλαστομύκητες, οἱ· blastomycètes, n.m. pl. οἱ καὶ σακχαρομύκητες λεγόμενοι. εἶνε μύκητες μονοκύτταροι, οἱ ὁποῖοι πολλαπλασιάζονται συνήθως ἀπὸ ἐκβλαστήσεων· οἱ μύκητες οὗτοι οὐδεμίαν ἔχουσιν αὐτόνομον κίνησιν, διενεργοῦσι δὲ τὰς ζυμώσεις.

βλαστός, οῦ, ὁ· τὸ βλαστάρι, νέον φύλλον καὶ κλωνάρι (jeune) pousse; bourgeon, n. m. tendron, n. m. rejeton, n. m. (ἐπὶ ἀμπέλου) pampre, n. m. βλαστὸς ἐν γένει ἐν τῇ φυτολογίᾳ λέγεται ὁ ἐκπτυσσόμενος ὀφθαλμός, ἐφ' ὅσον εὑρίσκεται ἐν ἀναπτύξει καὶ ποώδει καταστάσει· || [μεταφ.] εὐγενὴς βλαστὸς (= γόνος) μεγάλης φυλῆς, noble rejeton d'une grande race (βλ. γόνος).

βλασφημέω, βλ. βλασφημῶ.

βλασφήμημα, καὶ

βλασφημία, ας, ἡ· λόγος ἀσεβὴς καὶ ἀπαίσιος, jurement, juron, n. m. = ἀρά, ὅρκος ἐπὶ ματαίῳ· || εἶπε μίαν φοβερὰν βλασφημίαν, il proféra un jurement affreux; || [οἰκ.] il lâcha un grand juron. § ἐπίσης ἡ κακολογία, médisance, n. f. δυσφημία, diffamation, n. f. ὕβρις, injure, n. f. § [ἐκκλ.] blasphème, n.m. ὕβρις κατὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, ἀσεβὴς ἔκφρασις· λόγος ἢ ὁμιλία ἀσεβής, ὑβρίζουσα τὸ θεῖον, τὴν θρησκείαν, parole ou discours impie, qui outrage la divinité, la religion; || λέγω, προφέρω (ἐκφέρω), ἐκτοξεύω βλασφημίαν, dire, proférer, lancer un blasphème; || μὴ τὸ λέγῃς, θὰ ἦτο βλασφημία, ne le dites pas, ce serait un blasphème.

βλάσφημος, ος, ον· ὁ βλάπτων τὴν φήμην τινός, ὑβριστής, qui nuit à la réputation; qui diffame; qui injurie; ὁ βλασφημῶν, qui jure beaucoup; jureur, euse, βλ. **βλασφημία.** § [ἐκκλ.] blasphémateur, trice, n. et adj. ὁ βλασφημῶν, qui blasphème, ὁ ἐκφέρων (προφέρων) βλασφημίας, qui prononce des blasphèmes, ὁ ἀσεβῶς διὰ τὰ θεῖα λαλῶν· || εἷς βλάσφημος, un blasphémateur; || λαὸς βλάσφημος, peuple blasphémateur; || λόγοι βλάσφημοι, des paroles blasphématrices; || τὰ βλάσφημα, αἱ βλασφημίαι, κακολογίαι, médisances; diffamations; αἱ ὕβρεις, injures; [ἐκκλ.] les blasphèmes = **αἱ βλασφημίαι.** § —, blasphématoire, adj. ὁ περιέχων βλασφημίαν ἢ βλασφημίας, qui contient des blasphèmes; || σύγγραμμα, βιβλίον βλάσφημον, écrit, livre blasphématoire. § —, ὁ προφέρων βλασφημίας, qui prononce des blasphèmes; || στόμα βλάσφημον, bouche blasphématoire.

βλασφημῶ, (έω), μέλ. ήσω· ἐλαττώνω τὴν καλὴν φήμην τινός, καταρῶμαι, ἀναθεματίζω, maugréer; maudire; κακολογῶ, médire; λέγω ὕβρεις περί τινος ἢ κατά τινος, δυσφημῶ, diffamer; ὑβρίζω, injurier. § λέγω (προφέρω) βλασφημίας, ἀράς, proférer des jurons, jurer; || [μεταφ.] — κατὰ τῆς ἀρετῆς, κατὰ τῆς ποιήσεως, blasphémer contre la vertu, contre la poésie. § [ἐκκλ.] ὁμιλῶ ἀσεβῶς διὰ τὸν Θεόν, προφέρω (ἐκφέρω) βλασφημίας κατὰ τοῦ Θεοῦ ἢ ἁγίου τινὸς πράγματος, proférer des blasphèmes contre Dieu ou un saint, ou une chose sainte; || — τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου [τοῦ Θεοῦ], blasphémer le nom de Dieu; βλ. βλασφημία.

βλασφήμως, [ἐπίρ.] μὲ βλάσφημον, ὑβριστικόν, ἀσεβῆ τρόπον, en blasphémant; d'une manière impie.

βλάττα, ἡ· [διάλ. Καρπάθ.] **ἀποπληξία,** ἀσθένεια θανατηφόρος «βλάττα νὰ σοῦ 'ρτῃ» (ἐπὶ κατάρᾳ), καὶ βλαττοκομμένος.

βλατίζω, μέλ. ίσω· [διάλ. Νισύρ.] = **ἐπιτυγχάνω**, σκοπεύω· «ἐβλάτιασα τὴν ὥρα· ἐβλάτισες τὸν καιρό». Ἐκ τοῦ βάλλω, βαλτίζω, βλατίζω,

βλαύτη, ης, ἡ· συνηθέστ. πληθ. αἱ βλαῦται, εἶδος παντόφλας, espadrilles, n. f. || βλαυτίον, ὑποκορ. τοῦ βλαύτη, petite espadrille. § βλαῦται ἐλέγοντο τὰ σανδάλια τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, sandales, ἦσαν δὲ αὗται κομψὰ ἀνδρικὰ ὑποδήματα ἅτινα ἐφόρουν συνή-

θως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πορευόμενοι εἰς συμπόσια.

βλάφκομαι, [διάλ. Οἰνόης] = **βλάπτομαι**, πειράζομαι.

βλάφτω, [δημ. καὶ διάλ. Οἰνόης]=βλάπτω, ζημιόνω, πειράζω.

βλάψιμον, τό· βλ. βλάβη.

βλάψις, εως, ἡ· τὸ βλάψιμον, βλ. βλάβη.

βλειτεῖδι, τό· [διάλ. Ἠπείρ.]=θησαυρός· παρὰ τὸ εὑρεσείδιον· αἱ γυναῖκες μεταχειρίζονται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ εὐχῆς λέγουσαι: «βλειτεῖδι νὰ γείνῃς» = νὰ θησαυρίσῃς καὶ εὐδαιμονήσῃς· βλ. καὶ βλησεῖδι.

βλέμμα, ατος, τό· τὸ κύτταγμα, ἡ ματιά, ἡ πρᾶξις τοῦ βλέπειν (ὁρᾶν, κυττάζειν), action de regarder, ἤτοι le regard; ἤ coup d'œil ἢ ἁπλῶς œil, n. m. || ῥίπτω ἓν βλέμμα, jeter un regard (un coup d'œil); || προσηλῶ τὸ βλέμμα, attacher ses regards; || τῆς ἔρριπτε τρυφερὰ βλέμματα, il lui lançait des œillades; || ἔχει ἠσκημένον βλέμμα, il a l'œil exercé.

βλέννα, ης, ἡ καὶ βλένα, καὶ βλέννος, ους, τό· ἡ γλίντα, mucus, n. m. mucosité, n. f. visqueux, euse; [ἀνατ.], ἔκκριμα (sécrétion) μᾶλλον ἢ ἧττον γλοιῶδες ἐκκρινόμενον ὑπὸ τῶν βλεννογόνων ὑμένων καὶ τῶν ἀδένων.

βλεννελυτρία, ας, ἡ· blennélytrie (βλέννα, mucus καὶ ἔλυτρον, θήκη, gaîne), n. f. κολεϊκὸς κατάρρους, catarrhe vaginal; ἐκροὴ βλέννης ἐκ τοῦ κολεοῦ, écoulement de mucosité par le vagin.

βλεννεντερία, ας, ἡ· blennentérie, n. f. (βλέννα, mucus, καὶ ἔντερον, intestin), n. f. ἐντερικὸς κατάρρους, catarrhe des intestins.

βλεννογόνος, ος, ον· blennogène (βλέννα, βλέννος, visqueux, καὶ παράγω, γεννῶ, engendrer), adj. ὁ γεννῶν, παράγων βλένναν, qui engendre, produit des mucosités; ὁ παράγων (ἐκκρίνων), βλένναν, muqueux, euse; visqueux, euse; || βλεννογόνοι ἀδένες, glandes blennogènes ou muqueuses. § [οὐσ.] la muqueuse, βλεννογόνος ὑμήν.

βλεννοκυστῖτις, ιδος, ἡ· blennocystite (βλέννος, βλέννα, visqueux, καὶ κύστις, vessie) n. f. χρονικὸς κατάρρους τῆς κύστεως, catarrhe chronique de la vessie.

βλεννομεμβράνη, ἡ· βλεννομεμβράναι, αἱ· membranes muqueuses ἢ ἁπλῶς ὡς οὐσιαστικόν, muqueuse, n. f. καλοῦνται οὕτω μεμβράναι, αἵτινες ἐπικαλύπτουσαι τὴν πεπτικήν, ἀναπνευστικὴν καὶ οὐρογεννητικὴν συσκευήν, ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ ἐσωτερικὰ περικαλύμματα συνεχόμενα μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ δέρματος.

βλεννομητρῖτις, ιδος, ἡ· blennométrite (βλέννος, visqueux καὶ μήτρα, matrice), n. f. κατάρρους τῆς μήτρας ἢ μητρικὸς κατάρρους, catarrhe utérin.

βλεννοπυώδης, ης, ες· muco-purulent, e (βλέννος καὶ πύον, pus).

βλεννορραγία, ας, ἡ· blennorragie ἢ blennorrhagie (βλέννος, visqueux καὶ ῥαγή, ῥαγάς, éruption), n. f. φλόγωσις τῆς βλεννογόνου τῶν γεννητικο-οὐροποιητικῶν ὀργάνων (inflammation de la muqueuse des organes génito-urinaires) μετὰ πυώδους ἐκροῆς (écoulement purulent) παρὰ τῷ ἀνδρὶ καὶ τῇ γυναικὶ (chez l'homme et chez la femme), ἡ συνήθως παρ' ἡμῖν λεγομένη **βλεννόρροια**, βλ. λέξιν]. § [ἡ χρονία ἰδίως] blennorrhée, n. f. ἤτοι ἡ βλεννόρροια, ἥτις λέγεται καὶ goutte militaire παρὰ τοῖς ἀνδράσι.

βλεννορραγικός, ή, όν· blennorragique ἢ blennorrhagique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν βλεννορραγίαν, qui a rapport à la blennorragie; ὁ ἐξαρτώμενος ἢ μετέχων ταύτης· || ῥοὴ βλεννορραγική, écoulement blennorragique.

βλεννόρροια, ας, ἡ· blennorrhée (βλέννος, visqueux, καὶ ῥέω, couler), n. f. ἢ écoulement, n. m. καλουμένη κυρίως chaude-pisse, n. f. καὶ ὑπὸ ἐλαφροτέραν μορφήν, échauffement, n. m. || χρονία βλεννορραγικὴ ῥοή, écoulement blennorragique passé à l'état chronique, ἤτοι χρονία βλεννόρροια· καλεῖται οὕτω νόσος μολυσματικὴ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων ἐκδηλουμένη διὰ πυώδους ἢ βλεννοπυώδους ὕλης ἐκκρινομένης ἐκ τοῦ στομίου τῆς οὐρήθρας.

βλεννορροϊκός, ή, όν· blennorrhéique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν βλεννόρροιαν, qui appartient, qui a rapport à la blennorrhée; || βλέννα βλεννορροϊκή, mucus blennorrhéique.

βλεννοφθαλμία, ας, ἡ· blennophtalmie (βλέννος, visqueux καὶ ὀφθαλμός, œil) n. f. φλόγωσις τοῦ ἐπιπεφυκότος (inflammation de la conjonctive) ἐπιφέρουσα βλεννοπυώδη ἐκροὴν (écoulement muco-purulant); βλεννώδης ὀφθαλμία.

βλεννοφθαλμικός, ή, όν· blennophtalmique, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν βλεννοφθαλμίαν.

βλεννώδης, ης, ες· ὁ ἔχων βλένναν, muqueux, euse; visqueux, euse; || βλεννώδης ἔκκρισις, sécrétion muqueuse.

βλεπάτορας, ὁ· [διάλ. Νάξ.] ὁ βλέπων τὰς ἀμπέλους, ὁ ἀμπελοφύλαξ.

βλέπω, μέλ. ἔψω, παρατ. ἔβλεπον, ἀόρ. εἶδον· 1) θεωρῶ, κυττάζω, voir; regarder; 2) διευθύνω τὸ βλέμμα πρός τι, εἴς τι, jeter les yeux sur... regarder; voir; 3) πνευματικῶς διευθύνω πρός τι τὴν προσοχήν μου, βλέπω πρός τι, παρατηρῶ πρός τι, διορῶ, apercevoir; βλέπω κατὰ πρόσωπον, διαβλέπω, envisager; 4) ἔχω τὴν ὅρασιν, avoir la vue, voir; || τὸ εἶδα χθές, je l'ai vu hier; || δὲν βλέπω πλέον (ἕνεκα σκότους, κτλ.) je n'y vois plus; || — εἰς τὴν ἐπιστολήν σας, je vois dans votre lettre; || μετ' εὐχαριστήσεως βλέπω, je vois avec plaisir; || βλέπει καλά, il a de bons yeux; || ἔφυγε, βλέπω, il est parti, à ce que je vois; || δὲν βλέπει ἄλλο παρὰ τὸ συμφέρον του, il n'a en vue que son intérêt; || τὸν ἔβλεπον οἱ καλλίτεροι ἰατροί, il était traité par les meilleurs médecins; || — εἰς τὸν καθρέπτην, se regarder (se voir) dans la glace; || τόσον γυαλίζει, ποῦ βλέπει κανεὶς μέσα τὸ

πρόσωπόν του, c'est si poli, qu'on peut **s'y mirer** (κατοπτρίζομαι)· || βλέπει τὰ χαρτιά σου, il voit dans votre jeu ; || βλέπω εἰς τὰ μάτια, regarder en face (κατὰ πρόσωπον) ; envisager ; fixer (les yeux sur); || τὸ βλέπω εἰς τὰ μάτια του, je le vois (je le lis) dans ses yeux ; || βλέπω ὄνειρον, avoir (faire) un songe; || τὸ εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου, je l'ai vu en songe ; || βλέπω μὲ τρόμον τὸ μέλλον, j'envisage l'avenir avec terreur ; || δὲν βλέπει μακρύτερα ἀπὸ τὴν μύτη του, il ne voit pas plus loin que (le bout de) son nez; || ἰδὲ (πρόσεξε) τί θὰ εἰπῇς, faites attention à ce que vous allez dire ; || ἰδὲ(ς) μὴ σὲ γελάσουν, prenez garde qu'on ne vous trompe; || δὲν ἔχω μάτια νὰ τὸν ἰδῶ, je ne puis le voir (le souffrir, le sentir) ; || δὲν σᾶς βλέπομεν πλέον, on ne vous voit plus ; vous devenez rare ; || ἤθελα νὰ ἰδῶ τί θὰ ἔκαμνες ἐσύ, je voudrais bien vous y voir ; || θὰ ἰδῇ μὲ ποῖον ἔχει νὰ κάμῃ, je lui ferai voir à qui a affaire ; il verra de quel bois je me chauffe ; || τοὺς εἶδα κ' ἐζωγράφιζαν (νὰ ζωγραφίζουν), je les ai vus peindre ; || εἶδα νὰ τοὺς ζωγραφίζουν, je les ai vu peindre ; || πολὺ ἀργὰ εἶδα τὴν πλάνην μου, je ne m'aperçus que trop tard de mon erreur ; || βλέπω ὅτι ὅλοι μὲ ἐγκατέλειψαν, je me vois abandonné de tous ; || εἶδε τὴν ὑγείαν του (τὸ φῶς του), il a retrouvé sa santé (sa vue) ; || [ἐπὶ γυναικ.] εἶδε τὴν περίοδόν της, elle a commencé à avoir ses règles ; elle est réglée ; || δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ φύγω, il me tarde de partir ; || ὅπως μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω, c'est sûr comme je vous vois ; || βλέποντας καὶ κάμνοντας [φρ. δημ.], nouveaux faits, nouveaux conseils ; || νὰ ἰδοῦμεν· θὰ ἰδοῦμεν· βλέπομεν, nous verrons ; qui vivra, verra ; || νὰ σὲ ἰδῶ ! voyons ; je compte sur toi ; || νὰ ἰδῶ· θὰ ἰδῶ, je penserai ; je tâcherai ; || εἶδες ἐκεῖ ! tiens! || εἶδες ἐκεῖ αὐθάδειαν ; a-t-on jamais vu pareille impertinence ? || τὸ (τὰ) εἶδες ; [φρ.] voyez-vous (cela) ? § (ἐπὶ ἀψύχων) δίδω, παρέχω θέαν, avoir vue ; donner ; regarder ; δεσπόζω, dominer; || τὰ παράθυρά του βλέπουν εἰς τὸν δρόμον, ses fenêtres donnent sur la rue; || τὸ δωμάτιόν του βλέπει ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, sa chambre a vue sur la rivière; || ὁ ἥλιος δὲν βλέπει διόλου τὸ δωμάτιόν του, le soleil n'entre jamais dans sa chambre ; || ἡ οἰκία του βλέπει πρὸς βορρᾶν, sa maison regarde le (est exposé au) nord ; || ὁ πύργος αὐτὸς βλέπει ὅλην τὴν πεδιάδα, cette tour domine toute la plaine. § [ναυτ.] εἶδον, aperçu, βλ. ἀντίσημον.

βλεφαριδικός, ή, όν· ciliaire, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὰς βλεφαρίδας.

βλεφαριδοφόρος, ος, ον· [ζῳολ] blépharifhore ou blépharophore, adj. ὁ φέρων βλεφαρίδας, qui porte des cils.

βλεφαριδωτός, ή, όν· cillé, ée ; ἔχων (φέρων) βλεφαρίδας, garni de cils ; cheval cillé λέγετοι περὶ γηραιοῦ ἵππου ἔχοντος λευκὰς τρίχας ἄνωθεν τοῦ ὑπερoφρίου τόξου.

βλεφαρικός, ή, όν· ciliaire, adj. [ἀνατ.] ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ βλέφαρα, qui appartient, qui se rapporte aux cils: π. χ. ἀδένες βλεφαρικοί, glandes ciliaires. § —, blépharique, adj. ὁ ἀφορῶν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς βλεφαρίδας ἢ τὰ βλέφαρα, qui se rapporte aux cils ou aux paupières. § —, palpébral, ale, aux (ἐκ τοῦ λατ. palpebra, paupière) adj. [ἀνατομ.] ὁ ἀνήκων εἰς τὰ βλέφαρα, qui appartient aux paupières; || μῦς βλεφαρικός, muscle palpébral; || βλεφαρικὴ χώρα, région palpébrale.

βλεφαρίς, ίδος, ἡ· cil (ἐκ τοῦ λατ. cilium), n. m. ὀνομασία τῶν εἰς τὸ ἄκρον τῶν βλεφάρων εὑρισκομένων τριχῶν, nom des poils qui bordent les paupières, αἱ τῶν βλεφάρων τρίχες, [συνήθως πληθυντικῶς] βλεφαρίδες, les cils, κοινῶς τὰ ματοτσίνορα, τὰ ματόκλαδα, μικραὶ καὶ λεπταὶ λίαν εὐκίσθητοι τρίχες κατὰ τὰ χείλη τῶν βλεφάρων τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων τινῶν. || — μικροβίου, cil vibratile (μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα). § Βλεφαρίδες, αἱ· blépharides, n f. pl. αἱ τρίχες τῶν βλεφάρων, poils ou cils des paupières ; || ἡ βλεφαρίς, une blépharide.

βλεφαρῖτις, ιδος, ἡ· blépharite, n. f. ὅρος σημαίνων ἐν γένει τὴν φλεγμονὴν τῶν βλεφάρων, inflammation des paupières ; ἐν τῇ παθολογίᾳ συνώνυμον τοῦ palpébrite ; βλ. καὶ βλεφαρικός.

βλέφαρον, τό· paupière, n. f. τὸ (ὀμ)ματόφυλλον· συνήθως πληθ. βλέφαρα καλοῦνται οὕτω παραπετάσματα κινητὰ πρόσθεν τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, δύο ἑκατέρωθεν, ἀνώτερον καὶ κατώτερον, ὧν τὰ ἐλεύθερα καὶ λεῖα χείλη, ἑνούμενα ἀλλήλοις εἰς γωνίας κατὰ τὸ ἔσω καὶ ἔξω ἄκρον, ἔνθεν μὲν ἀποτελοῦσι τοὺς κανθούς, ἔνθεν δὲ περιγράφουσι τὴν σχισμὴν τῶν βλεφάρων. § [ἱππολ.] τρίτον βλέφαρον, troisième paupière ἢ corps clignotant, καλεῖται ἡ κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν κόγχην τῶν ὀφθαλμῶν ἀπαντωμένη ἐκ χόνδρου μεβράνη, ἥν, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἀποκόπτουσιν οἱ ἐμπειρικοί, ὅταν, ὡς λέγουσιν, ὁ ἵππος «κάμῃ στὰ μάτια».

βλεφαρόξυστρον, ου, τό· blépharoxyste, n. m. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἀπόξεσιν τῶν τραχωμάτων τῶν βλεφάρων.

βλεφαροπληγία, ας, ἡ· blépharoplégie, n. f. παράλυσις τῶν βλεφάρων, ἤτοι παραλυσία τοῦ ἀνυψωτῆρος μυὸς τοῦ ἄνω βλεφάρου, paralysie du muscle releveur de la paupière supérieure.

βλεφαροπλασία, ας, ἡ· blépharoplastie (βλέφαρον, paupière καὶ πλάσσω, former), n. f. [χειρ.] ἐργασία χειρουργικὴ δι' ἧς ἀναπλάσσουσι τὴν φθορὰν τοῦ δέρματος τῶν βλεφάρων, ὅταν ἐν μέρει ἢ ἐξ ὁλοκλήρου αὕτη καταστραφῇ.

βλεφαρόπτωσις, εως, ἡ· blépharoptose (βλέφαρον, paupière καὶ πτῶσις, chute) n. f. [παθολ. καὶ κτηνιατρικὴ] κατάπτωσις τοῦ ἄνω βλεφάρου χωρὶς νὰ δύναται τοῦτο νὰ ἀνυψωθῇ, λέγεται δὲ καὶ «πτῶσις τοῦ ἄνω βλεφάρου, chute de la paupière supérieure» = χαλάρωσις τοῦ ἄνω βλεφάρου.

βλεφαρορραφή, ῆς, ἡ· βλ. **ταρσορραφή.**

βλεφαρόσπασία, ας, ἡ· καὶ **βλεφαροσπασμός,** ὁ· blépharospasme (βλέφαρον, paupière καὶ σπασμός, spasme), n. m. σπασμὸς τοῦ κυκλικοῦ ἄκρου τῶν βλεφάρων ὅστις συγκρατεῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους, spasme de l'orbiculaire des paupières qui maintient les yeux fermés.

βλεφαροστάτης, ου, ὁ· blépharostat, n. m. ὄργανον χρήσιμον πρὸς συγκράτησιν τοῦ βλεφάρου ἐν ἀκινησίᾳ διὰ χειρουργικήν τινα ἐπέμβασιν.

βλεφαρωστένωσις, εως, ἡ· blépharosténose (βλέφαρον, paupière καὶ στενός, étroit) n.f. σμίκρυνσις τῆς βλεφαρικῆς σχισμῆς, diminution (accidentelle) de la fente palpébrale.

βλεφαροφθαλμία, ας, ἡ· blépharophthalmie, n. f. φλεγμονὴ τῶν βλεφάρων, inflammation des paupières.

βλεφαροφίμωσις, εως, ἡ· blépharophimosis (βλέφαρον, paupière καὶ φίμωσις, ἕνωσις, σύνδεσις, ligature), n. m. στένωσις κληρονομικὴ τῆς βλεφαρικῆς σχισμῆς, rétrécissement congénital de la fente palpébrale.

βλεφαροφόρος, ος, ον· [ζωολ.] blépharophore, adj. ὁ φέρων βλέφαρα, qui porte des paupières. § [βοτ] ὁ ἔχων φύλλα τριχωτὰ εἰς τὸ ἄκρον ὡς βλεφαρίδας, qui a des feuilles ciliées.

βλέψις, εως, ἡ· ἡ ὅρασις, τὸ βλέμμα, vue, n. f. § τὸ σχέδιον, ὁ σκοπός, ἡ πρόθεσις, dessein, n. m. intention, n. f. visée, n. f. ἤτοι τὸ πρὸς ὃ τείνει ἢ ἀποβλέπει τις. § ἡ τάσις, tendance, n. f. ἡ ἐν τῷ μέλλοντι ἐλπίς, perspective, n. f.

βλῆμα, ατος, τό· projectile, n. m. βέλος, τό· **βλητόν,** τό. Καλεῖται οὕτως ἐν τῇ αὐστηρᾷ σημασίᾳ τῆς λέξεως, πᾶν στερεὸν καὶ βαρὺ σῶμα ὅπερ δύναται ν' **ἀφεθῇ** (projeter), **βληθῇ** (tirer) ἢ **ἐξαποσταλῇ** (jeter ou lancer) ὑπὸ τῶν ὀργάνων ἢ ὑπὸ ἄλλης τινὸς δυνάμεως, καὶ ἅπαξ ἐγκαταλειφθὲν νὰ ἐξακολουθῇ τὴν διαδρομήν του. Βέλος ἰδίως καλεῖται τὸ ἐξαποστελλόμενον ὑπὸ τόξου ἢ ἄλλου τινὸς μηχανήματος αἰχμηρὸν ἀντικείμενον· βλ. **βέλος** καὶ **βολή.** Ἐν τῇ πυροβολικῇ καλεῖται ἰδίως **βλῆμα** πᾶν σῶμα βαλλόμενον ὑπὸ πυροβόλου ὅπλου· || χειρόβλητον —, projectile à main, τὸ διὰ τῆς χειρὸς βαλλόμενον βλῆμα· || ἐκτοξευτικὸν βλῆμα, projectile à trait; || **αἰχμηρὸν βλῆμα,** projectile à pointe; καλεῖται οὕτω γενικῶς πᾶν τὸ ἔχον αἰχμήν. Αἰχμηρὰ βλήματα καλοῦνται ἐπίσης **τὰ ἀκόντια** (dards), **τὰ βέλη** (traits), **οἱ ἄκοντες** (javelots). Ὑπάρχουσι βλήματα διαφόρων εἰδῶν, λαμβάνοντα διαφόρους ὀνομασίας, ἀναλόγως τοῦ μεγέθους, τοῦ εἴδους καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν, ἤτοι διακρίνουσι **τὰς βολίδας** (balles), **τὰς βολιδοθήκας** (boîtes à balles ἢ **χαλαζοθήκας** boîtes à mitraille). **τὰς βόμβας** (bombes), **τὰς σφαίρας** (boulets), **τὰς ὀβίδας** (obus) καὶ **τὰ ῥηκτικὰ βλήματα** (projectiles de rupture). Περὶ πάντων τῶν ἀνωτέρω βλ. εἰς σχετικὰς λέξεις, ὅσον ἀφορᾷ **τὰ ῥηκτικὰ βλήματα,** βλ. **ὀβὶς ῥηκτική,** boulet de rupture; || βλῆμα κοῖλον ἢ κενόν, projectile creux; || — δοκιμαστικόν, projectile d'épreuve; || — ἐκτατόν, projectile expansif καὶ obus à expansion, βλ. καὶ ὀβίς· || βλῆμα ἐπίμηκες, projectile oblong; || — ὁλόσωμον, τὸ πλῆρες ἢ στερεόν, projectile plein; || βλήματα τοῦ πυροβολικοῦ, projectiles d'artillerie, τὰ ἐν τῷ πυροβολικῷ χρησιμοποιούμενα διάφορα βλήματα· βλ. καὶ ὀβίς· || **βλήματα ῥαβδόδετα** (ἢ **συρματόδετα**), projectiles ramés ou barrés, κοινῶς οἱ μπαλαρμάδες. Καλοῦνται οὕτω τὰ συνηνωμένα βλήματα ἅτινα μετεχειρίζοντο τὸ πάλαι. Αἱ **συρματόδετοι βολίδες** (balles ramées) ἦσαν βολίδες ἡνωμέναι ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς διὰ χαλκίνου σύρματος· βλ. καὶ **σφαῖραι ῥαβδόδετοι**· || **ἐλεγκτικὰ** (ἢ **ἐξελεγκτικὰ**) **βλήματα,** projectiles vérificateurs. Διὰ τὴν ἐξέλεγξιν τοῦ κοίλου καὶ τῶν **αὐλακίων** τῶν πυροβόλων μεταχειρίζονται εἰδικὰ ἐκ χυτοσιδήρου βλήματα. φέροντα **πτερύγια** (ailettes) ἀνταποκρινόμενα εἰς ἕκαστον αὐλάκιον. Τὸ βλῆμα κοχλιοῦται εἰς τὸ ἄκρον ξυστοῦ διῃρημένου εἰς διαιρέσεις καὶ εἰσάγεται ἐντὸς τοῦ μυχοῦ πρὸς ἔλεγχον· || δι' ἐσφηνωμένου βλήματος, à tir forcé; βλ. σφήνωσις· || **βλῆμα ῥηκτικόν,** boulet de rupture, ἤτοι βλῆμα ἐκ χάλυβος χρησιμοποιούμενον ἄλλοτε κατὰ τῶν τεθωρακισμένων τειχῶν· κατ' ἀρχὰς ἦτο κυλινδρικὸν μετ' ἐπιπέδου κεφαλῆς, ἤδη δὲ ἔχει σχῆμα ὠοειδὲς καὶ εἶνε πάντοτε πλῆρες βλῆμα (projectile plein) ἄνευ διαρρηκτικοῦ γεμίσματος· χρησιμοποιεῖται σήμερον κατὰ τὰς ἀσκήσεις καὶ τὰς δοκιμὰς τῶν πυροβόλων· || πυρπολικὸν βλῆμα, brûlot, n.m. δι' οὗ κατέκαιον κατὰ τὸν μεσαίωνα τὰ ἐπιθετικὰ μηχανήματα τοῦ πολιορκητοῦ.

βληματάγρα, ας, ἡ· tire-boulet, n. m. σιδήριον αἰχμηρόν, εἰς διπλοῦν, καὶ περιεστραμμένον ἑλικοειδῶς (ὡς τὸ ἐκπωμαστήριον) χρησιμεῦον διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν βλημάτων ἐκ τῶν παλαιῶν ἐμπροσθογεμῶν πυροβόλων· βλ. καὶ **βολιδάγρα.**

βληματοθήκη, ης, ἡ· soute à projectiles, ἀποθήκη διὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν βλημάτων ἐν τοῖς πλοίοις.

βληματοδόχη, ης, ἡ (βλῆμα, δέχομαι), butte, n. f. ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ καλεῖται οὕτω σωρὸς χωμάτων, ἀνυψούμενος ὄπισθεν τοῦ βαλλομένου σκοποῦ (cible). || —, nid à projectiles, καλεῖται τὸ μέρος ἔνθα συσσωρεύονται τὰ ῥιπτόμενα βλήματα.

βληματόμετρον, τό· κύκλιον δι' οὗ μετρεῖται ἡ διάμετρος τῶν βλημάτων, lunette (à calibrer), βλ. **κύκλιον διαμετρητικόν**· || ἐπίσης καὶ passe balle, διὰ τὰς παλαιὰς τοῦ ὅπλου σφαίρας καὶ ἐν γένει τὰ βλήματα (βολίδας) αὐτῶν.

βληματοναύκλαστρον, τό· projectile-torpille (Ericson). Τὸ βληματοναύκλαστρον **Ἔρικσον** εἶνε εἶδος ἐπιμήκους βλήματος πεπληρωμένου δυναμίτιδος μετὰ κρουστικοῦ μηχανισμοῦ (mécanisme percutant) καὶ ἁρπάγης (harpon), βαλλόμενον ἐξ ἀποστάσεως κατὰ σκά-

φους δι' εὐρυστόμου πυροβόλου (canon d'espingole) ὑπὸ τοιαύτην γωνίαν, ὥστε νὰ προσκρούσῃ καὶ ἐκραγῇ ὑποβρυχίως ὀλίγον κάτωθεν τῆς ἰσάλου (ligne de flottaison) τοῦ σκοποῦ.

βληματοφόριον, τό· porte-projectile, n. m. φορεῖον χρησιμεῦον διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ὀβίδων· ἐπίσης βλητοφόρον ἢ βληματοφόρον (ὄχημα, κτλ.)

βληματοφόρος, ον (βλῆμα, φέρω), porte-projectile, adj. ‖ πώματα ἐλεγκτικὰ μετὰ κυαθίου βληματοφόρου, tampons vérificateurs à godet porte-projectiles.

βλησεῖδι, τό· [διάλ. Ἠπείρου] θησαυρὸς κεκρυμμένος, trésor caché ; βλ. καὶ βλειτεῖδι.

βλησκοῦνι, [δημ.] καὶ φλησκοῦνι, τό· [βοτ.] pouliot, n. m.

βλησταγωγόν, τό· (πεζικοῦ), caisson pour (de) munitions d'infanterie ; ὄχημα δι' οὗ μεταφέρονται τὰ πυρομαχικὰ τοῦ πεζικοῦ· βλ. καὶ παραπομπὴ μάχης.

βλητική, ῆς, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ βάλλειν, art de tirer ; balistique, n. f. αὕτη ἐξετάζει τοὺς νόμους τῆς κινήσεως τῶν βλημάτων. Ἐν τῇ πυροβολικῇ ἡ ἐπιστήμη αὕτη διαιρεῖται εἰς δύο μέρη, τὴν ἐσωτερικὴν βλητικὴν (balistique intérieure), ἥτις σκοπεῖ τὴν μελέτην τῶν νόμων τῆς κινήσεως τῶν βλημάτων ἐν τῷ κοίλῳ τῶν πυροβόλων, καὶ τὴν ἐξωτερικὴν βλητικὴν (balistique extérieure), ἥτις ἐξετάζει τοὺς νόμους τῆς κινήσεως τῶν βλημάτων ἀπὸ τῆς ἐκ τοῦ πυροβόλου ἐξόδου των μέχρι τοῦ σημείου τῆς πτώσεώς των.

βλητικὸν ἐκκρεμές, τό· pendule balistique, n. f. βλ. ἐκκρεμές.

βλητικός, ή, όν· ὁ πρὸς τὸ βάλλειν χρήσιμος, qui sert à tirer, κτλ. § ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν βλητικήν, balistique, adj. βλ. βλητική· ‖ βλητικαὶ ἰδιότητες, propriétés balistiques ; ‖ — αὐλός, tube-canon, βλ. αὐλὸς βλητικός· ‖ — σωλήν, tube à tir ; σωλὴν εἰσαγόμενος διὰ τοῦ οὐραίου, ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῶν ὅπλων προτύπου 1866 καὶ 1874 διὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν ἀνδρῶν μετ' ἠλαττωμένου γεμίσματος. § βλητικὸς σωλὴν ἢ κάννα πυροβόλου, fusil canon ; κάννα ὅπλου τοποθετουμένη ἐπὶ τῶν κρατυσμάτων τῶν μεγάλου διαμετρήματος πυροβόλων, ἄνωθεν καὶ κατὰ τὸν ἄξονα αὐτῶν, στερεουμένη διὰ στεφανῶν καὶ χρησιμεύουσα ὡς οἰκονομικὸν μέσον διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀνδρῶν εἰς τὴν σκόπευσιν καὶ τὴν βολὴν διὰ φυσιγγίων ὅπλου. § βλητικὴ μέτρησις, [ἠλεκτρ.] mesure balistique, λέγεται μέθοδος ἠλεκτρικῆς μετρήσεως διὰ στιγμιαίου ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος. Ἡ μέθοδος αὕτη συνίσταται εἰς τὴν ἐκκένωσιν ἠλεκτρικοῦ φόρτου (πληρώσεως, charge électrique) ἐν κυκλώματι περιλαμβάνοντι βλητικὸν γαλβανόμετρον. Συνήθεις βλητικαὶ μετρήσεις εἰσὶν αἱ ἑξῆς· μέτρησις ἠλεκτρεγερτικῆς δυνάμεως, μέτρησις ἠλεκτροχωρητικότητος, καὶ μέτρησις ἀντιστάσεως (μόνωσις καλωδίου)· βλ. **ἠλεκτρομετρία.**

βλῆτον, τό· [βοτ.] βλ. βλίτον.

βλητός, ή, όν· ὁ βαλλόμενος, ὁ βληθεὶς (βάλλω)· βλητὸν=βλητικόν· ‖ βλητὸν=βλῆμα, projectile, n. m. ‖ ὅπλον βλητὸν ἢ ἐκτοξευτικόν, haste, n. m. γενικὴ ὀνομασία διδομένη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων εἰς ἅπαντα τὰ ὅπλα ἅτινα ἐρρίπτοντο ὡς βλήματα.

βλητοφόρον, τό· caisson n. m. ἢ voiture-caisson, n. f. ἢ caisson à munitions; ὄχημα τετράτροχον διαιρούμενον εἰς προόλκαιον (avant-train) καὶ ἐφόλκαιον (arrière-train) προωρισμένον διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν πυρομαχικῶν. Τὸ κύριον μέρος τοῦ βλητοφόρου ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς κίστας (coffres) περιεχούσας τὰ βλήματα, γεμίσεις, ἐκκαύματα, καὶ πάντα τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ὑπηρέτησιν τῶν πυροβόλων ἐργαλεῖα· ‖ βλητοφόρα πρὸ τῶν πυροβόλων σας (παράγγελμα), caissons doublez vos pièces.

βλητροκόπιον, τό· cloutière de boulons; ἐργαλεῖον ὡς τὸ ἡλοκόπιον διὰ τὴν ἐκκοπὴν βλήτρων.

βλητροκοπίς, ίδος, ἡ· κοπὶς βλήτρων, couteau pour boulons (ἢ pour gournables).

βλῆτρον, ου, τό· τὸ μεταλλικὸν βλῆτρον καλεῖται boulon, n. m. τὸ δὲ ξύλινον, κοινῶς τὸ ξυλοκάρφι, ἢ ὁ πεῖρος καλεῖται ἐν τῷ ναυτικῷ gournable, n. f. εἶνε δὲ ξύλινος γόμφος (cheville en bois) ἐπιμήκης καὶ κυλινδρικὸς χρησιμεύων κυρίως διὰ τὴν ἥλωσιν τῶν ἐπηγκενίδων τῆς γάστρας· βλῆτρον, boulon, n. m. καὶ παλίλλυτον (τὸ πάλιν λυόμενον) καλεῖται μετάλλινον τεμάχιον φέρον ἀφ' ἑνὸς μὲν τετράγωνον, πολυγωνικήν, στρογγύλην ἢ πεπλατυσμένην κεφαλήν, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἱλικοτομημένον μέρος, ὅπερ διαπερᾷ τὰ πρὸς σύνδεσμον μέρη, καὶ περισφίγγεται διὰ περικοχλίου (écrou)· ἐν τῷ ἐμπορίῳ συνήθως τὰ βλῆτρα καλοῦνται σιδηροῖ κοχλίαι, ἕλικες ἢ ἑλικωτοὶ ἧλοι· ‖ γιγγλυμοειδὲς βλῆτρον, boulon à charnière ; ‖ — περικοχλιωτὸν (μετὰ περικοχλίου), boulon à écrou ; ‖ — μετὰ τετραγώνου κεφαλῆς, boulon à tête carrée ; ‖ — μετὰ κεφαλῆς στρογγύλης, boulon à tête ronde ; ‖ — κοχλιωτὸν (σιδηροῦς κοχλίας), boulon à vis ; ‖ ἀποχωριστικὸν βλῆτρον, boulon d'écartement, κοινῶς τσαβέτα· καλεῖται οὕτω μικρὰ σιδηρᾶ ῥάβδος τιθεμένη ὑπὸ τὰς βαθμίδας ξυλίνης κλίμακος, διαπερῶσα τὰ κλιμακόπλευρα (limons) καὶ περισφιγγομένη εἰς τὰ ἄκρα διὰ περικοχλίων· ‖ — ξυλουργίας, boulon de charpente, κοινῶς τσαβέτα, μακρὰ κοχλιωτὴ ῥάβδος ὅπως ἡ προηγουμένη· ‖ πιεστικὸν βλῆτρον, boulon de pression ; ‖ συνδετικὸν βλῆτρον, boulon de scellement ; ‖ — τοῦ ῥυμοῦ, boulon de timon ; ‖ συμβλητικὰ βλῆτρα, boulons d'assemblage ; ‖ βλῆτρα ζυγοῦ, boulons de bascule ; ‖ βλῆτρα ἐπισώτρων, boulons de cercles de roues ; ‖ βλῆτρα συσφιγκτῆρος τροχοπέδης, boulons d'étrier de frein ; ‖ βλῆτρα μαῦρα ἁμαξοποιΐας ἐκ λεπτοῦ σιδήρου, boulons noirs de carrosserie en fer fin ; ‖ μαῦρα βλῆτρα μηχανῶν boulons noirs mécaniques ; ‖ (σιδηροδ.) βλῆτρα διὰ τὰς κλεῖδας, boulons pour aiguilles ; ‖ (σιδηροδ.) βλῆτρα διὰ διασταυρώσεις, boulons pour croisements ; ‖ βλῆ-

τρα μετὰ στρογγύλης τορνευτῆς κεφαλῆς, boulons tête ronde tournée ; || βλῆτρα συγκρατήρων, boulons d'éclisses, ἤτοι βλῆτρα δι' ὧν ἑνοῦνται διὰ τῶν συγκρατητήρων αἱ σιδηροδρομικαὶ ῥάβδοι· || — μετὰ κοχλίου, boulon vissée; || βλῆτρον ἀσφαλιστικόν, boulon (d')-arrêt ; || — κλιμακτηρωτόν, boulon-échelon.

βλητροπαγής, ής, ές· boulonné, ée ; gournablé, ée ; βεβλητρωμένος, η, ον· ὁ διὰ βλήτρων συνδεόμενος.

βλητροποιεῖον, ου, τό· boulonnerie, n. f. gournablerie, n. f. ἐργοστάσιον ἐν ᾧ κατασκευάζονται βλῆτρα· βλ. βλῆτρον.

βλητροποιός, ὁ, ἡ· boulonnier, ère; gournablier, ère ; ἐργάτης κατασκευάζων βλῆτρα.

βλητρόω-ῶ, μέλ. ώσω, συναρμόζω, συνδέω διὰ βλήτρων, boulonner ; gournabler ; ἐν τῷ ναυτικῷ σημαίνει ἡλόω τὰ βλῆτρα τῶν ἐπηγκενίδων σκάφους τινός· || βλητρόω ἐπηγκενίδας, gournabler des bordages.

βλητρωτήρ, ῆρος, ὁ· boulonnière, n. f. τέρετρον διὰ τὸ ἄνοιγμα ὀπῶν πρὸς εἴσοδον τῶν βλήτρων.

βληχάζω, μέλ. άσω, καὶ

βληχάομαι-ῶμαι, μέλ. ήσομαι, βελάζω, bêler, φωνάζω βέ, pousser des bêlements, ἐπὶ ἀρνίων, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν μικρῶν παίδων, βαβάζω, vagir (κλαυθμηρίζω ὡς τὰ βρέφη), ἤτοι ἐκφέρω βαβασμούς, pousser des vagissements (=κλαυθμηρισμοὶ βρέφους)· || βληχώμενος, η, ον· bêlant, ante.

βληχή, ῆς, ἡ· καὶ

βληχηθμός, οῦ, ὁ· καὶ

βλήχημα, ατος, τό· ἡ φωνὴ τοῦ προβάτου, τὸ βέλασμα, bêlement, n. m. καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ βαβασμός, ὁ κλαυθμηρισμὸς τοῦ βρέφους, vagissement, n. m.

βληχητικός, ή, όν· ὁ βληχώμενος, bêlant, e ; ὁ βαβάζων, κλαυθμηρίζων ὡς βρέφος, vagissant, e.

βλῆχνον, ου, τό· καὶ βλῆχρον, τό· blechne ou blechnum, n. m. [βοτ.] εἶδος πτέριδος, sorte de fougère.

βλιότρον, τό· [διάλ. Ἠπείρου] εἶδος χόρτου ὁμοίου πρὸς σπανάκια, τὸ βλίτον.

βλίτον, τό· καὶ βλῆτον, καὶ [διάλ. Ἠπείρου] βλίτρον, [βοτ.] συνηθ. πληθ. «τὰ βλίτα», blette, n. m. λάχανον φυόμενον τὸν Ἰούνιον ἥμερον καὶ ἄγριον.

βλιχός, ὁ· [δημ.] ὁ γλυφός, saumâtre.

βλογιά, ἡ· [δημ.] βλ. εὐλογιά, κτλ.

βλογῶ, [δημ.] εὐλογῶ.

βλοσυρός, ὸς καὶ ά, όν (ώτερος, ώτατος), ὁ ἐμπνέων φόβον, αὐστηρός, sévère ; ἄγριος, farouche ; ὁ φοβερός, δεινός, terrible ; π. χ. βλέμματα βλοσυρά.

βλοσυρότης, ητος, ἡ· ἡ ἀγριότης τοῦ βλέμματος, ἡ σοβαρότης, air (ou regard) farouche, (sévère).

βλοσυρῶς, [ἐπίρ.] ἀγρίως, d'un air terrible ; terriblement ; σοβαρῶς, sévèrement.

βλουϊά, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἡ εὐλογιά· ἐπίσης ἐπὶ τῆς εὐλογιᾶς τῶν προβάτων· βλέπε εὐλογιά.

βλουϊάζου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] πάσχω ἀπὸ εὐλογίαν, avoir la petite vérole.

βλυδίδι, τό· [διάλ. Λευτεκάδος] τὸ πλῆθος, τὸ σμῆνος, ἡ ἀφθονία (βλύττω=βρύω).

βλυτοῦρα ἢ βλυτουριάζει τὸ νερό, [διάλ. Κύμης] μένει στάσιμον κωλυόμενον ὑπὸ ἀνωμαλιῶν, στασιμότης, stagnation, n. f. stagnant, e; (ἀρχ. βλύω, πλημμυρῶ, βλυτόν, βλύσμα, πλημμύρισμα).

βλυχίζω, [διάλ. Σικίν.] πίνω ἢ ποτίζω ὀλίγον, boire ou abreuver ; «μπάρε μου δὲν ἐβλύχισα τὸ ζῷ».

βλωμός, οῦ, ὁ· κοινῶς ἡ βοῦκα καὶ ἡ χαψιά, bouchée, n. f. καὶ δημ. γαλλ. goulée, n. f. ἔνθεσις τροφῆς εἰς τὸ στόμα ἰδίως (ἄρτου)· || [ἰατρ.] βλωμός, bouchée, n. f. λέγεται ἡ μετὰ τὴν μάσησιν ἐν τῷ στόματι σχηματιζομένη μᾶζα· || βλωμοὶ ἀγγλικοί, boules anglaises, οὕτω καλοῦσιν οἱ ἱππηλάται ἐν Ἀγγλίᾳ μίγμα διαφόρων δημητριακῶν ἀλεύρων καὶ ἀρωματικῶν ἢ τονικῶν οὐσιῶν, ὅπερ ἐθίζουσι νὰ προσφέρωσιν ἐν εἴδει καταποτίου εἰς τοὺς διὰ τὰ ἱπποδρόμια προετοιμαζομένους ἵππους των.

βόας, α, ὁ· boa, n. m. [ζωολ.] ὄφις ἀνιοβόλος, δενδρογαλοειδής, ἔχων κεφαλὴν φολιδωτὴν ἄνευ πλακῶν, καὶ σιαγόνας ἄνευ ὀδόντων. Ἀναρριχᾶται ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ ἐξ αὐτῶν ῥίπτεται προτάσσων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς λείας, ἣν καταπνίγει· καθίσταται μακρὸς μέχρι 4 μέτρων· βιοῖ ἐν τῇ Βραζιλίᾳ. § βόας, βόα, βλ. μποά.

βοάω-ῶ, μέλ. βοήσομαι, ἀόρ. ἐβόησα, φωνάζω, crier; κραυγάζω, écrier; se recrier; jeter des cris; βλ. καὶ βοῶ· [ἐπὶ ἀψύχων] ἠχῶ ἀντηχῶ, retentir; [ἐπὶ ἐντόμων] βούζω, βοΐζω, βομβῶ, bruire : bourdonner. § βοῶ, [διάλ. Οἰνόης]=βοΐζει, tinter ; «τ' ὠτί μου βοᾷ»= τὸ ὠτίον μου βοΐζει· βλέπε βοὴ καὶ βοΐζω.

βογγητόν, τό· [δημ.] στεναγμός, gémissement, n. m. ἡ βοή, ὁ μυκηθμός, mugissement (du vent, des vagues, etc.).

βογγῶ (άω), μέλ. ήσω, [δημ.] στενάζω, gémir. § μυκῶμαι, mugir ; || ὁ ἄνεμος βογγᾷ (μυκᾶται), le vent mugit. § βογγᾷ=κροτεῖ, ἀντηχεῖ, ἀντιλαλεῖ.

βογιάρος, ὁ· boyard, καὶ boïard, n. m. πληθ. οἱ βογιάροι, λέξις σλαυϊκὴ σημαίνουσα τὸν μαχητήν, τὸν ἥρωα, εἶτα δὲ τὴν στρατιωτικὴν εὐγένειαν, ἐν δὲ τῇ Ῥωσσίᾳ τοὺς εὐγενεῖς, οἵτινες ἐπὶ τῶν μεγάλων δουκῶν ἤτοι ἡγεμόνων, εἶτα δὲ καὶ Τσάρων τῆς Μοσχοβίας, κατεῖχον τ' ἀνώτερα στρατιωτικὰ καὶ πολιτικὰ ἀξιώματα τοῦ κράτους.

βοεβόδας, α, ὁ· vayvode, n.m. λέξις σλαυϊκὴ (βοϊβόδ, woiwod) σημαίνουσα ἀρχικῶς στρατηλάτην, εἶτα δὲ ἡγεμόνα καὶ ἁπλῶς ἔπαρχον, ἤτοι διοικητὴν ἐπαρχιῶν. Ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν παρελήφθη τὸ ὄνομα καὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐν τῷ ἀρχαιοτέρῳ συστήματι τῆς διοικήσεως τοῦ κράτους καὶ ἐδίδετο εἰς μικρὰς διοικητικὰς περιφερείας τὰ καλούμενα βοεβοδάτα (βοϊβοδαλίκ, vayvodie), π. χ. οἱ βοεβόδαι τῆς Βλαχίας.

βοεβοδάτον, τό· vayvodie, n. f. βλ. βοεβόδας.

βόειος, α, ον· ὁ ἐκ βοός, de bœuf; bovin, e; βωδινός, ἀγελαδινός, ἐκ δέρματος βοός, de peau de bœuf; || βόειον κρέας, τὸ βωδινόν, du bœuf; τὸ κυριώτερον καὶ πολυτιμώτατον τῶν θρεμμάτων, τὸ ἐξ ὅλων τῶν λοιπῶν κρεάτων πλειότερον διὰ χυμοῦ καὶ αἵματος κεκορεσμένον καὶ τὸ τὴν μεγαλειτέραν ἀναπλαστικὴν δύναμιν ἐνέχον.

Βόερς, Boers, προφ. Μποὺρς (βουκόλοι χωρικοί)· ὄνομα δοθὲν εἰς τοὺς ἐν τῷ Εὐέλπιδι ἀκρωτηρίῳ ἀποικήσαντας Ὀλλανδούς.

βοή, ῆς, ἡ· φωνὴ μεγάλη, clameur, n. f. κραυγή, cri, n. f. ταραχή, κρότος, bruit; || ἡ βοὴ τοῦ ὄχλου, les clameurs de la populace; || ἡ βοὴ τῶν κυμάτων, le bruit des vagues. || ἡ βοή, τὸ βόϊσμα, bourdonnement, n. m. || τὸ κινίνον φέρει βοήν, la quinine cause des bourdonnements; || — τῶν αὐτιῶν, tintement d'oreille. § βοή, βοητόν, bruissement, n. m.

βοήθεια, ας, ἡ· τὸ σπεύδειν εἰς βοήθειαν, τὸ βοηθεῖν, action de secourir (d'aider; d'assister); secours, n. m. aide, n. f. βοήθεια, ὑποστήριξις, assistance, n. f. appui, n. m. καὶ ἐν γένει ἡ προστασία, protection, n. f. ἡ ὑπεράσπισις, défence, n. f. || ταχεῖα βοήθεια, prompt secours; || θνήσκειν ἐλλείψει βοηθείας, mourir faute de secours; || σταθμὸς βοηθειῶν, poste de secours καλεῖται οὕτω μέρος ἢ οἴκημα εἰς ὃ παρέχονται αἱ πρῶται βοήθειαι εἰς παθόντας τι· || δίδω, παρέχω βοήθειαν, prêter secours; || [ἐπιφ.] βοήθεια! au secours! || εἰς βοήθειάν μου, à mon secours; || [ὀχυρ.] θύρα βοηθείας, porte de secours, δι' ἧς παρέχεται βοήθεια εἰς ἀμυνομένους ἐντὸς κεκλεισμένων ὀχυρωτικῶν ἔργων. (Συνών. secours, aide, appui, assistance); || μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, avec l'aide de Dieu; Dieu aidant; || ἔτσι νὰ ἔχω βοήθειαν τὸν Θεόν, ainsi Dieu me soit en aide; || ἀμοιβαία βοήθεια, assistance mutuelle; || δίδω χεῖρα βοηθείας, tendre la main; aider; assister = βοηθῶ, ὑποστηρίζω· prêter main forte; || βοήθειαι διδόμεναι εἰς τοὺς ἀπόρους, assistances données aux pauvres (indigents); || κυβερνητικὴ βοήθεια, assistance gouvernementale, λέγεται ἡ δυνάμει εἰδικοῦ νόμου ἢ πιστώσεως παρεχομένη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως εἰς ἰδιώτας δωρεὰ ἢ δάνεια ἐπιεικῶς εἴτε εἰς χρήματα, εἴτε εἰς εἴδη.

βοηθέω, βλ. βοηθῶ.

βοήθημα, ατος, τό· τὸ πρᾶγμα, τὸ εἶδος, τὸ μέσον δι' οὗ βοηθοῦσί (τινά), [le moyen de] secours; || [πληθ.] βοηθήματα, τὰ διδόμενα πρὸς παροχὴν βοηθείας εἴς τινα, les secours; || βοηθήματα εἰς εἶδος, des secours en espèces (en nature). § βοήθημα, τὸ δι' οὗ βοηθεῖταί τις, ἡ βοήθεια, aide, n. f. βλ. καὶ βοηθός· || βοηθήματα ἱππευτικὰ (ἢ **συνεργήματα**)· || [ἱππευτ.] aides du cavalier; ὅρος ἱππευτικῆς συνηθέστατα ἀπαντώμενος καὶ σημαίνων τὰ διάφορα μέσα, ἅτινα δύναται ὡς ἐκ τῆς τέχνης νὰ διαθέσῃ καὶ ἐφαρμόσῃ ἐπὶ τοῦ ἵππου ὁ ἱππεὺς ἢ ὁ ἱππαγωγὸς ἢ ὁ ἱπποδαμαστής, ὅπως διὰ τούτων ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν ἵππον τὰς ἀπαιτήσεις του, ὁποίας δηλονότι κινήσεις καὶ ἑλιγμοὺς παρ' αὐτοῦ ζητεῖ· ὡς τοιαῦτα δὲ ἱππευτικὰ βοηθήματα ὁρίζονται: αἱ **πυγμαί**, les mains; ὁ **χαλινὸς** καὶ ὁ **ὑποχάλινος**, la bride et le filet; αἱ **κνῆμαι**, les jambes; ὁ **κλωγμός**, l'appel de la langue; ἡ **ἐγκεντρίς**, l'éperon; τὸ **μαστίγιον**, la cravache; ἡ **μάστιξ**, le fouet; ἡ **σμάραγνα**, la chambrière; τὸ **ῥαβδίον**, la gaule; || τὰ **πρόσθια βοηθήματα**, aides supérieures ou aides des mains; ἤτοι αἱ χεῖρες μετὰ τοῦ χαλινοῦ (mains, rênes); || **ὀπίσθια βοηθήματα**, aides inférieures ou aides des jambes, ἤτοι αἱ κνῆμαι μετὰ τῶν πτερνῶν καὶ ἐγκεντρίδων, ὡς καὶ τὸ μαστίγιον ἐν γένει (cuisses, genoux, jambes); || **συμπληρωτικὰ βοηθήματα**, aides supplémentaires ou accessoires, ἤτοι ὁ κλωγμός, ὁ ποπυσμός, ὁ συριγμὸς τῆς μάστιγος (voix, cravache), ὁ ῥυταγωγεύς, οἱ διάφοροι κρότοι, κτλ. || **ἀποτελεσματικὰ βοηθήματα**, aides déterminantes; τὰ κυρίως συνεργοῦντα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς κινήσεως· || **κανονιστικὰ βοηθήματα**, aides régulatrices; τὰ κανονίζοντα τὴν κίνησιν, ἐπὶ παραδείγματος, κατὰ τὸν **πλαγιασμὸν** (πλαγιοβάδισιν δεξιά, tête au mur), ἡ ἀριστερὰ κνήμη καὶ ὁ δεξιὸς ῥυτὴρ εἰσὶ βοηθήματα ἀποτελεσματικά, ἡ δὲ δεξιὰ κνήμη καὶ ὁ ἀριστερὸς ῥυτὴρ εἰσι κανονιστικά. || ἐξωτερικὰ καὶ ἐσωτερικὰ **βοηθήματα**, aides de dehors καὶ aides de dedans; καὶ ἐσωτερικὰ μὲν ὀνομάζονται τὰ ἐπ' ἐκείνης τῆς πλευρᾶς εὑρισκόμενα ἐφ' ἧς γίνεται ἡ στροφὴ τοῦ ἵππου, ἐξωτερικὰ δὲ τὰ ὑπάρχοντα ἐπὶ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς, ἤτοι τῆς ἀντιθέτου· || **πλάγια βοηθήματα**, aides latérales; ἡ ὁμόλογος χεὶρ καὶ ἡ κνήμη· || **διαγώνια βοηθήματα**, aides diagonales; δεξιὰ χείρ, ἀριστερὰ κνήμη· || **ἀκριβῆ βοηθήματα**, aides justes; ὁπόταν ὄντως ἐφαρμοζόμενα συντελῶσιν εἰς τὴν πραγματικὴν ἐκτέλεσιν ὡρισμένης κινήσεως· || **ἀνακριβῆ βοηθήματα**, aides fausses; τοὐναντίον λέγονται, ὅταν ταῦτα διατίθηνται ἀκαταλλήλως σχετικῶς πρὸς τὴν κίνησιν· || **ἀμφίβολα βοηθήματα**, aides ambigües; ὁπόταν κακῶς καὶ ἀκαταλλήλως συνδυαζόμενα, συγχίζουσι τὸν ἵππον μὴ δυνάμενον νὰ ἀντιληφθῇ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ κυρίου του· || **πρόσφορα βοηθήματα**, aides vigilantes; ἅτινα ὁ ἱππεὺς διαθέτει ἀμέσως καὶ ἑτοίμως κατὰ πᾶσαν ἄτακτον κίνησιν τοῦ ἵππου· || ἵππος εὐαίσθητος, εὐπαίδευτος, ὅστις εὐκόλως ἀντιλαμβάνεται τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἱππέως, cheval qui a les aides fines, ou qu'il est confirme dans les aides.

βοηθήσιμος, ος, ον· ὁ ἐπιδεκτικὸς βοηθείας, qui peut être secouru; secourable, adj. πόλις ἥτις εἶνε βοηθήσιμος μόνον διὰ θαλάσσης, ville qui n'est secourable que par mer;

βοηθητικός, ή, όν· ὁ δυνάμενος ἢ κατάλληλος εἰς τὸ βοηθεῖν, qui peut secourir; habile

(propre) à secourir; secourable; adj. ὁ ἀγαπῶν νὰ βοηθῇ τοὺς ἄλλους· || ἀνὴρ λίαν βοηθητικός, homme fort secourable ; || ἔσο βοηθητικὸς πρὸς πάντας, soyez secourable à tout le monde ; || τείνω βοηθητικὰς χεῖρας, tendre une main, des mains secourables, ἤτοι παρέχω βοήθειαν, ὑποστήριξιν· || ὁ ἐπιφέρων βοήθειαν, aidant, ante ; ὁ παρέχων βοήθειαν auxiliaire ; ὁ κατάλληλος, εὐνοϊκός, favorable ; || — ἄνεμος, vent favorable ; || [γραμμ.] ῥῆμα βοηθητικόν, verbe auxiliaire ; καλεῖται ἐκεῖνο δι' οὗ σχηματίζονται διὰ περιφράσεως οἱ ἐλλείποντες μονολεκτικοὶ χρόνοι ἔν τε τῇ ἐνεργητικῇ καὶ παθητικῇ φωνῇ. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα μεταχειρίζεται τὰ ῥήματα εἶναι καὶ ἔχειν πρὸς περίφρασιν χρόνων τινῶν, χωρὶς ν' ἀποβάλλῃ τοὺς μονολεκτικούς, ἀλλ'ὑπὸ ἄλλην ἔννοιαν. Ἡ γαλλικὴ γλῶσσα ἔχει τὰ ῥήματα être (εἶναι) καὶ avoir (ἔχειν)· || (ἐπι)βοηθητικαὶ γνώσεις, connaissances subsidiaires (accessoires); || βοηθητικὴ μηχανή, machine auxiliaire ; βλ. (ἀτμο)μηχανή· || [στρατ.] βοηθητικαὶ ὑπηρεσίαι, services auxiliaires.

βοηθητικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον βοηθητικόν d'une manière secourable (auxiliaire ; εὐνοϊκόν, propice, favorable) ; auxiliairement, adv. § (ἐπι)βοηθητικῶς, subsidiairement, adv.

βοηθός, ός, όν· ὁ βοήθειαν παρέχων, aide, n. m. || — πεταλωτοῦ, aide maréchal-ferrant, καλεῖται ὁ ὑπὸ τὸν βαθμοφόρον ὑπαξιωματικὸν πεταλωτὴν ἐν δοκιμασίᾳ διατελῶν ἁπλοῦς ὁπλίτης ἢ ὑποδεκανεύς· || ἔχει ἀνάγκην βοηθοῦ, il a besoin d'un aide ; || — σιτιστοῦ, élève fourrier, ὁ μαθητευόμενος σιτιστὴς ὁ βοηθῶν αὐτόν· ὁ παριστάμενος καὶ βοηθῶν τινα εἴς τινα ἐργασίαν· || βοηθός, ὁ ἐπίκουρος, auxiliaire, adj. ὁ παρέχων συνδρομὴν ἢ βοηθῶν τινα διὰ τῶν ὅπλων ἢ ἄλλως· || assistant, ante, n. et adj. ὁ παριστάμενος καὶ βοηθῶν τινα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του, π. χ. ἐν τῷ ἐμπορίῳ βοηθὸς καταστήματος· || — λογιστοῦ, aide comptable ; || δὲν θέλει βοηθόν, il ne veut pas d'assistant ; || ἱερεῖς βοηθοί, prêtres assistants, οἱ βοηθοῦντες κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λειτουργίας· || βοηθός, adjoint, n.m. εἶνε τίτλος ἀπονεμόμενος εἰς τοὺς κατωτέρους ὑπαλλήλους διαφόρων διοικητικῶν ὑπηρεσιῶν ἢ λειτουργιῶν, π. χ. βοηθὸς δημοσίων ἔργων, μηχανικοῦ, γυμναστικῆς, ὑπαστυνόμων, ταχυδρομικῆς καὶ τηλεγραφικῆς ὑπηρεσίας, βιβλιοθήκης, ἐφορείας ἀρχαιοτήτων· || βοηθὸς τοῦ μουσείου τῆς φυσικῆς ἱστορίας (καλεῖται ἐν Γαλλίᾳ) assistant au museum d'histoire naturelle. § βοηθός, βοηθητικός, secourable; || τείνω χεῖρα βοηθόν, tendre une main secourable ; tendre la main. § βοηθός (ἐργάτης), manœuvre, n. m. καλεῖται οὕτως ὑπὸ τῶν οἰκοδόμων ὁ βοηθὸς αὐτῶν, ὁ αναδεύων τὸν πηλὸν ἐργάτης, ὁ **πηλοφόρος**, κοινῶς τὸ **μαλέτσικο**, aide-maçon, n.m. § [στρατ.] **βοηθός**, adjoint, n. m. ὁ στρατιωτικὸς ὁ ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν ἑτέρου ἵνα τὸν βοηθῇ ἢ τὸν ἀντικαθιστᾷ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του· || ἀξιωματικὸς βοηθός, officier adjoint ; || βοηθός, ταμίου, adjoint au trésorier ; || βοηθὸς τοῦ μηχανικοῦ, adjoint du génie, ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχουσι τοιοῦτοι στρατιωτικοὶ ὑπάλληλοι ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ μηχανικοῦ, οἵτινες τοὺς βοηθοῦσι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων των (παρ' ἡμῖν δὲν ὑπάρχουσι).

Ἔχουσι δὲ τοὺς ἑξῆς βαθμούς :

ταγματάρχης, adjoint principal de 1re classe ;

λοχαγός, adjoint principal de 2me classe ;

λοχαγὸς β'. τάξεως, adjoint de 1re classe ;

ὑπολοχαγός, adjoint de 2me classe ;

ἀνθυπολοχαγός, adjoint de 3me classe ;

βοηθὸς τοῦ οἰκονομικοῦ, adjoint de l'intendance militaire. § βοηθὸς διδασκάλου ὁπλομαχητικῆς, moniteur d'escrime ; εἰς τὰ συντάγματα διορίζεται ὡς τοιοῦτος ὑπαξιωματικός τις.

βοηθῶ (έω), μέλ. ήσω, σπεύδω εἰς βοήθειαν, venir en aide, aider ; παρέχω συνδρομὴν (βοήθειαν), prêter secours, secourir ; βοηθῶ τινα εἰς τὴν ἐργασίαν του, assister ; βλ. καὶ βοηθός· βοηθῶ, εὐκολύνω, favoriser ; seconder ; || —, δίδω χεῖρα βοηθείας, prêter la main ἢ prêter main forte = ὑποστηρίζειν τινά· || βοηθεῖν ἀλλήλοις, ἀλληλοβοηθεῖν, entre-soutenir ; || τὸ ποτὸν αὐτὸ βοηθεῖ τὴν χώνευσιν, cette boisson aide à la digestion; || — τοὺς πτωχούς, secourir les pauvres ; || ἡ παρουσία του πολὺ μ' ἐβοήθησε, sa présence m'a été d'un grand secours ; || ὁ Θεὸς νὰ σὲ βοηθήσῃ [φρ.], Dieu vous assiste ; || [ἂν θέλετε νὰ ἐπιτύχω] βοηθήσατέ με, secondez-moi ; || ἂν ἡ τύχη βοηθήσῃ, si le ciel (la fortune) nous favorise ; || τίποτε δὲν ἐβοήθησε [δὲν ὠφέλησε], rien n'y fit ; || [στρατ.] βοηθῶ, secourir, ἰδίως ἐπὶ ἐπικουρικοῦ στρατοῦ ἐν πολέμῳ, δίδω βοήθειαν· || — στράτευμά τι, dégager une troupe, σημαίνει ἐξάγω αὐτὸ ἐκ τῆς δυσχεροῦς θέσεώς του.

βοηθῶν, οῦσα, οῦν· aidant, e, adj. || Θεοῦ βοηθοῦντος, Dieu aidant=σὺν Θεῷ.

βοηλάτης, ου, ὁ· ὁ ποιμὴν τῶν βοῶν, bouvier, n. m. || ὁ γεωργὸς ὁ ὁδηγῶν τοὺς ἐζευγμένους βόας, ὁ κεντῶν τοὺς βόας, pique-bœuf.

βοημός, ὁ· bohème ἢ boème, n. m. κυριολεκτικῶς ὁ ἀτσίγκανος, μεταφορικῶς δὲ ὁ ἄπορος συνήθως καὶ ἀτάκτως βιῶν σπουδαστής, ἢ λόγιος, ἢ καλλιτέχνης.

βοητόν, τό· clameur, n. m. bruit, n. m. tintement, n. m. βλ. βοή.

βόθρευμα, ατος, τό· ὁ βόθρος, fosse, n. f. τὸ ὄρυγμα.

βοθρεύω, μέλ. εύσω, σκάπτω, ἀνοίγω βόθρον, creuser (une fosse) ; bêcher ; fouir.

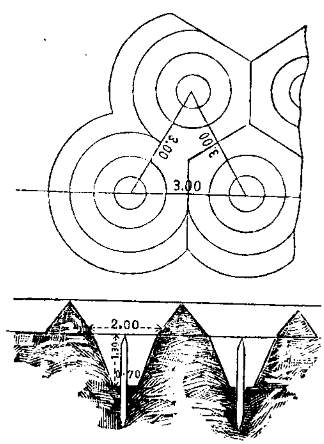
βόθριον, τό· ὑποκορ. τοῦ βόθρος, petite fosse. § **κοίλωμα**, φάτνιον τῶν ὀδόντων, alvéole, n. f. § κοίλωμα τῶν ὀφθαλμῶν περὶ τὴν ἶριν, bothrion, n. m. § [ἰατρ.] βόθριον, cautère, n. m. καὶ ἰδίως fontanelle, n. f. κοινῶς **φουντανέλλα** καὶ ἑλληνικώτερον **φρεά-**

τιον· καλεῖται οὕτως ἐν τῇ ἰατρικῇ λακκίδιον μικρὸν προξενούμενον διὰ φλεγμονῆς εἰς τὸ σῶμα τεχνικῶς, διὰ τῆς ὑπὸ τὸ δέρμα ἐμβολῆς ἐρεθιστικῶν ὑλῶν ἢ ξένων σωμάτων, πυορροοῦν ἐπὶ χρόνον ἀόριστον μέχρι πληρώσεως τῆς ἐνδείξεως, τῆς προκαλούσης τὴν χρῆσιν αὐτοῦ. § [ναυτ.] βόθριον, fosse chambre, n.f. καλοῦνται οὕτως ἐν τοῖς πλοίοις οἱ ἀπόπατοι. § [μεταλ.] βόθριον ἢ βοθρίσκος, fouille, n. f. κοίλωμα ἐπὶ τοῦ μετάλλου ἐν ᾧ μένει σκωρία. § βόθριον, chambre, n. f. κοίλωμα ἐντὸς σωλῆνος κάννης, πυροβόλου ἢ οἱουδήποτε μεταλλικοῦ ἀντικειμένου, προερχόμενον ἐκ τῆς κακῆς χύσεως τοῦ μετάλλου ἢ κατασκευῆς.

βοθριουργία, ἡ· λέγεται ἐν τῇ ἰατρικῇ ἡ πρᾶξις δι' ἧς ἐμβάλλομεν βόθριον, action de poser une fontanelle.

βοθρίσκος, ου, ὁ· ὑποκορ. τοῦ βόθρος, μικρὸς λάκκος, petite fosse; || ἐπὶ μετάλλων, petite fouille; βλ. βόθριον· || [ὀχυρ.] βοθρίσκος, petit trou de loup; βλ. βόθροι ὀχυρωτικῆς, trous de loup.

βόθρος, ου, ὁ· ὄρυγμα, λάκκος, fosse, n.f. fossé, n. m. πᾶν ἐν τῇ γῇ σκαπτόμενον κοίλωμα καὶ ἐν γένει τρύπα, trou; καταβόθρα, fosse; λαγοῦμι, mine, n. f. § βόθρος, fosse, n. f. κοινῶς **καταβόθρα**, καλεῖται οὕτω χῶρος εὑρισκόμενος τὸ συνηθέστερον ὑπὸ τὴν οἰκίαν ἢ παρ' αὐτήν, ἐν ᾗ προσκαίρως συνάζονται τὰ ἐκ τῶν νεροχυτῶν, λουτήρων καὶ πλυντηρίων προερχόμενα ὕδατα. § βόθρος, κοινῶς **καταβόθρα**, fosse d'aisance, n. f. καλεῖται λάκκος ἐπικεχρισμένος, συνεπῶς ἀδιαπέραστος (étanche) (ἢ μὴ ἐπικεχρισμένος), ἵνα δέχηται τὰς ἀκαθάρτους ἐν γένει ὕλας τῶν ἀποπάτων· οὗτοι ὅταν δὲν ἦνε ἐπικεχρισμένοι, δέον νὰ κατασκευάζωνται ἀρκετὰ μακρὰν τῶν φρεάτων καὶ δεξαμενῶν. § βόθρος ὕδατος ἢ νότισμα, mouille ou meuille, n. f. καλεῖται βόθρος μένων εἰς τὰς κοιλότητας ἀποξηρανθείσης κοίτης ποταμοῦ ἢ ἐπὶ ἀποξηρανθέντος ἐδάφους. § βόθρος, gouille, n. f. ou mare de glacier, καλοῦνται τελμίδες ὕδατος ἀποτελούμεναι ἐν τῇ κοιλότητι τοῦ κρυσταλλῶνος ἢ ἐν τῷ πυθμένι τῶν ῥωγμῶν. § [ὀχυρ.] βόθρος, ου, ὁ· trou de loup, n. m. πληθ. trous de loup, βόθροι οἵτινες καλοῦνται ἐπίσης γαλλιστὶ puits militaires καὶ trappes; ἐπιβοηθητικὸν **ἀμυντήριον** (défense accessoire) συνιστάμενον ἀπὸ κολοκωνικὸν ὄρυγμα ἔχων τὰς ὑπὸ τοῦ ἑπομένου σχήματος δεικνυομένας διαστάσεις. Οἱ βόθροι διατίθενται πεσσοειδῶς (en quinconce) τὰ δὲ κέντρα αὐτῶν ἀφίστανται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις κατὰ 3 μέτρα. Ἐὰν ἐπείγωνται, δύνανται ν' ἀνορύξωσι τοὺς καλουμένους μικροὺς βόθρους ἤτοι βοθρίσκους (petits trous de loup) ἔχοντας βάθος καὶ ἄνω διάμετρον 0μ, 60, κάτω δὲ διάμετρον 0μ, 30· τὰ πεσσοειδῆ κέντρα ἀφίστανται κατὰ 0μ, 90· εἷς ἀνὴρ δύναται ν' ἀνορύξῃ εὐκόλως ἐντὸς μιᾶς ὥρας δύο βοθρίσκους. Ἐν τῷ κέντρῳ τῶν βόθρων καὶ βοθρίσκων ἐμπήγνυται πάσσαλος ὀξὺς πρὸς τὰ ἄνω. Οἱ βόθροι ἢ βοθρίσκοι κατασκευάζονται γενικῶς ἐπὶ τοῦ **πρανοῦς** (glacis) τῶν ὀχυρωμάτων, ἐντὸς εὐρειῶν καὶ ἀβαθῶν τάφρων, εἰς τὸν αὐχένα τῶν χαρακωμάτων, πρὸ σπουδαίων δενδροτομιῶν ἢ ὄπισθεν προχώματος, χρησιμεύουσι δὲ πρὸς ἀναχαίτησιν τῶν ἐφορμώντων κατὰ τῶν ὀχυρωμάτων στρατευμάτων· πρὸς τοῦτο κατασκευάζουσι 3—4 σειρὰς βόθρων ἢ 7—8 βοθρίσκων. Γενικὸν τῶν βόθρων ἐλάττωμα εἶνε τὸ παρέχειν εἰς τὸν ἐπιτιθέμενον μερικὸν περικάλυμμα καὶ τὸ νὰ δύνηται οὗτος νὰ διαβαίνῃ ἐπ' αὐτῶν χρώ-

μενος σανίδων ἢ ταρσῶν· ἡ ἀξία τοῦ ἐμποδίου τούτου αὐξάνει ἱδρυομένων ἄνωθεν αὐτῶν συρματίνων δικτύων (réseaux de fil de fer).

βοθρόω-ῶ, μέλ. ώσω, κάμνω λάκκον, βόθρον, creuser une fosse.

βόϊδι, τό· κτλ. [δημ.] βλ. **βῶδι**, κτλ.

βοϊδόγλωσσο, τό· [διάλ. Λευκαδ.] βοτάνη τις ἰαματικὴ λαιμοῦ καὶ ἄλλων ἀλγηδόνων κληθεῖσα οὕτω διὰ τὸ σχῆμα τῶν φύλλων, ἅ εἰσιν ὅμοια γλώσσῃ βοός. Κατὰ τοὺς φυτολόγους εἶνε ἡ ἄγχουσα ἢ ἔγχουσα τῶν παλαιῶν, anchuse, n. f.

βοΐζω, ἠχέω, κάμνω βοήν, κρότον, bruire, faire du bruit; βομβέω-ῶ, bourdonner, κυρίως διὰ τὸν ἦχον τῶν μελισσῶν, τῶν κωνώπων, κτλ. || ὁ ἄνεμος βοΐζει, le vent bruit (μυκᾶται, gemit; mugit); || ἡ χρυσόμυιγα βοΐζει, le hanneton bourdonne. § (ἐπὶ ἀκοῆς) tinter, corner; βοΐζουν τ' αὐτιά μου, les oreilles me cornent (tintent).

βόϊσμα, ατος, τό· bourdonnement, n. m. tintement, n. m. βλ. βοή, ζοΐζω.

βόκολο, τό· [διάλ. Μήλου] = ὁ μικρὸς παῖς ὅστις βόσκει τὸ ποίμνιον (βουκόλος).

βολά, ἡ· [δημ.] βλ. φορά.

βολβάριον, ου, τό· bulbille, n. f. μικρὸς βολβός.

βολβαριοφόρος, ος, ον· bulbillifère, adj. ὁ φέρων βολβάρια, qui porte des bulbilles.

βολβοειδής, ής, ές· ὁ βολβώδης, ὁ ἔχων σχῆμα βολβοῦ, bulbeux, euse (κρομμυοειδής) qui a la forme d'un bulbe; bulbiforme; qui est en forme de bulbe.

βολβός, οῦ, ὁ· [βοτ.] ἄγριόν τι κρόμμυον, bulbe ; ἐσθιόμενον τὴν μεγάλην τεσσαρακοστήν· καὶ ἐν γένει ὁ βολβώδης ὑπόγειος βλαστός· § globe (de l'œil) ὁ βολβὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, [ἀνατ.] bulbe de l'œil ἢ globe occulaire = ὀφθαλμικὸς βολβός.

βολβοφόρος, ος, ον· [βοτ.] bulbifère, adj. ὁ παράγων βολβοὺς ἢ βολβάρια, qui produit des bulbes ou des bulbilles.

βολβώδης, ης, ες· ὁ βολβοειδής, bulbeux, euse ; ὁ ἔχων τὸ σχῆμα βολβοῦ, qui a la forme d'un bulbe ; || βολβῶδες φυτόν, plante bulbeuse.

βολεῖ, [ἀπροσ.] = εἶνε δυνατὸν (εὔκολον, εὐχερές, ἄνετον), il est possible (facile ; commode ; aisé) ; || δὲν μοῦ βολεῖ, il ne m'est pas facile (commode) ; ἢ cela me dérange ; [διάλ. Ἠπείρ.] = ἐπιτρέπεται. § βολεῖ [διάλ. Κύμης] = «δὲ(ν) βολεῖ νὰ περάσου» = δὲν χωρεῖ, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ περάσω· βλ. καὶ βολετός.

βολετός, ή, όν· καὶ βολικός, δυνατός, possible ; εὔκολος, facile ; ἄνετος, aisé, ée ; εὐχερής, commode ; || ἂν ἦνε βολετόν, si c'est possible. § [διάλ. Ἠπείρ.] = ἐνδεχόμενον «βολετὸ νἄρθῃ» = ἴσως ἢ ἐνδεχόμενον· τὸ ἐναντίον, **ἀβόλετο** = ἄφευκτον. § [διάλ. Κύμης] βολετὸ = δυνατόν, «ἤρτανε βολικὰ τὰ πράγματα» = ὅπως ἐπιθυμοῦμαι· «ὅ,τι σοῦ βουληθῇ γυρεύεις» = ὅ,τι πρᾶγμα ἐπιθυμήσῃς ζητεῖς· «τοῦ 'ρτε βουλὴ» = ἐπιθυμία, ὄρεξις· (βούλομαι) καλόβουλος = εὐκολομεταχείριστος, «τὸν βρήκαμε καλόβουλο καὶ κάμαμε τὴ δουλειά μας».

βολεύω, μέλ. εύσω· τακτοποιῶ, arranger (bien une affaire) ; εὐκολύνω, faciliter, διευθετῶ, συμβιβάζω, accommoder : || κατόρθωσε νὰ τὰ βολεύσῃ, il a su bien se tirer d'affaire ; || αὐτὸς μοῦ τὰ ἐβόλεψε, c'est lui qui m'a facilité l'affaire. § [ναυτ.]— σχοινίον, lover ou rouer un cordage ; βλ. **σπειράω-ῶ.** § [μέσ.] βολεύομαι, τακτοποιοῦμαι, se mettre (être) en ordre ; s'arranger ; διευθετοῦμαι, s'accommoder ; s'emménager = διευθετῶ τὰ ἔπιπλά μου ἐν τῇ νέᾳ κατοικίᾳ μου.

βολή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ βάλλειν (ῥίπτειν, πλήττειν), action de jeter (lancer ; frapper) ; τὸ ῥίψιμον, τὸ βάλλειν, ἡ ἐξαποστολή, le jet ; τὸ ῥίπτειν, ἐκσφενδονίζειν, ἡ ἐκσφενδόνισις, le lancement ; ἡ πλῆξις, τὸ πλῆγμα, le coup ; μεταφορικῶς δὲ coup καλεῖται ἡ βολὴ (ὑπονοουμένου τοῦ πυροβόλου ἢ ὅπλου)· || ἀντήλλαξαν δύο βολάς, ils ont échangé deux coups ; || σειρὰ ἢ ἀριθμὸς βολῶν, serie ou nombre de coups de canons ; || μεθ' ἑκάστην βολὴν = μεθ' ἑκάστην πυροβόλησιν, après chaque coup; || μεμονωμένη βολή, coup par coup, ἤτοι τὸ νὰ γεμίζηται ἐκ νέου τὸ ὅπλον ἢ πυροβόλον μετὰ τὴν ἐκπυρσοκρότησιν· || πλευροκοπικὴ βολή, coup d'enfilade ; || λοξὴ βολή, coup d'écharpe ; βλ. καὶ κατωτέρω βολή, tir ; || βολὴ πυροβόλου, coup de canon ; βλ. **κανονιά**· || ἄφεσις τῆς βολῆς, départ du coup ; || δοκιμαστικὴ βολή, coup d'épreuve ; || βολὴ φατνώματος ἢ θυρίδος, coup d'embrasure ; καλοῦνται οὕτως αἱ ἐκ τῶν φατνωμάτων (θυρίδων) εἰσδύουσαι ἐν τῷ πυροβολείῳ βολαί· βλ. σιδηροῦς ἢ μεταλλικὸς θόλος, coupole; || πλευροκοπικαὶ βολαί, coups d'enfilade ; βλ. πλευροκόπησις· || ὀπισθοβολοῦσαι βολαί, coups de revers; || ἐπισκηπτικαὶ βολαί, coups plongeants ; βλ. καὶ κατωτέρω, βολή, tir ; || [ναυτ.] βολὴ τῆς ἐγέρσεως καὶ βολὴ τοῦ ἀνακλητικοῦ, coup de canon de diane, et coup de canon de retraite ; κανονοβολισμὸς ἐκτελούμενος ἐν τῷ στόλῳ ἀπὸ τῆς ναυαρχίδος, ἢ εἰς τοὺς ναυστάθμους πρὸς σήμανσιν τῆς στιγμῆς τῆς ἐγέρσεως ἢ τοῦ ἀνακλητικοῦ· || [ναυτ.] βολὴ ἀπόπλου, coup de canon de partance ; βολὴ πυροβόλου ῥιπτομένη ὀλίγον τι πρὸ τοῦ ἀπόπλου πλοίου, ὅπως ἀνακαλέσῃ ἔνδον τοὺς τυχὸν εὑρισκομένους ἐν τῇ ξηρᾷ ἄνδρας τοῦ πληρώματος. § βολή, τὸ βάλλειν, ἡ ἐξαποστολή, jet, n. m. π. χ. ἡ διὰ τῆς σφενδόνης (ἢ τῶν ἐκηβόλων ὅπλων ἢ μηχανημάτων) βολὴ τοῦ λίθου, le jet de la pierre avec la fronde. § βολή, ἤτοι ἡ ῥιπή, τὸ βάλλειν = **ἐκσφενδόνισις,** projection, n. f. βλ. λέξιν. § —, portée, n. f. ἐντὸς βολῆς, à portée, ἤτοι ἐν τῇ ἐκτάσει τοῦ βεληνεκοῦς καθ' ἣν βάλλεται ἀντικείμενόν τι· || βολὴ ἀποτελεσματική, portée efficace ; ἐκτὸς βολῆς τηλεβόλου, hors de la portée du canon ; βλ. διὰ ταῦτα βεληνεκές, portée. § ἐπιτυχοῦσα βολὴ (ἐπὶ τοῦ σκοποῦ), ἤτοι ἡ ἐπιτυχία, point obtenu ; || τὸ ἄθροισμα (τὸ σύνολον) τῶν ἐπιτυχιῶν, ἤτοι τῶν ἐπιτυχουσῶν ἐπὶ τοῦ σκοποῦ βολῶν, points additionnés. § βολή, tir, n. m. (κατ' ἐπέκτ. χρησιμοποιεῖται ἐνίοτε ἀντὶ τῆς λέξεως feu = πῦρ), ἐκβολή, ἡ· ἄφεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαποστέλλειν βλῆμα ἢ βέλος (projectile) δι' ὀργάνου ἢ ὅπλου τινός. Ἡ γαλλικὴ λέξις tir παρήχθη ἐκ τοῦ ὅτι, πρὸς χρῆσιν τῶν πρώτων ὅπλων (τόξων, arcs, ἢ μηχανημάτων, machines), εἷλκον (on tirait, ἐκ τοῦ ῥήματος tirer, ἕλκω), ἤτοι ἐτάνυον τὰς χορδὰς ἢ τὰ ἐλατήρια ὅπως θέσωσιν εἰς ἐνέργειαν ταῦτα.

Ὁ Χαντσερῆς γράφει ταῦτα· «Ἐν ἄλλοις πονήμασί μου ἡρμήνευσα τὸ μὲν tir ῥιπὴν καὶ ῥίμμα, τὸ δὲ tirer, ῥίπτω· ἀλλὰ νῦν, ἀκριβέστερον σκεψάμενος, ἑρμηνεύω τὸ μὲν tir βολή, τὸ δὲ tirer βάλλω, ἅπερ καὶ ἐκ τῶν ἑπομένων μαρτυριῶν ἀποδεικνύεται».

«Τὰ μὲν εὐθύτονα ὀϊστοὺς μόνον ἀφίησι (tirer), τὰ δὲ παλίντονα ἔνιοι καὶ λιθοβόλα καλοῦσι, διὰ τὸ λίθους ἐξαποστέλλειν (jeter καὶ lancer), ἢ καὶ ὀϊστοὺς πέμπειν (envoyer), ἢ καὶ συναμφότερα· ὅρος δὲ τῆς βελοποιϊκῆς ἐστι τὸ μακρὰν ἀποστέλλειν (lancer) τὸ βέλος ἐπὶ τὸν δοθέντα σκοπόν· βέλος δὲ (projectile) καλεῖται πᾶν τὸ ἐξαποστελλόμενον (lancé) ὑπὸ τῶν ὀργάνων ἢ ὑπὸ ἄλλης τινὸς δυνάμεως, οἷον τόξου, σφενδόνης ἢ ἄλλου τινός». Ἥρωνος Κτησιβίου βελοποιϊκά, ἔκδοσις Kœchly καὶ Rüstow, σελ. 202. « . . . ἔτι δὲ τόξοις (χρῆσθαι), οἷς μὴ μόνον ἐξ ἐναντίας βάλλειν (tirer en avant), ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς φυγὰς τοὺς ἐ-

πιδιώκοντας εἰς τοὐπίσω τοξεύειν εὐστόχως». Διοδώρ. Βιβλ. Γ', νγ'. «... τοῖς δ' ὀξυβελέσιν ἀπὸ τῶν πύργων τῶν ξυλίνων ἐκβάλλων (tirant, μετοχή) βελῶν παντοδαπῶν πλῆθος, δεινῶς κατετίτρωσκε τοὺς ἐφεστῶτας τοῖς τείχεσιν» Διοδώρ. Βιβλ. ΙΖ', μζ'. «... οὐδὲ ὅπλον τι ἢ ἐκ χειρός, ἢ τῶν ἀφιεμένων οὔ γε οὐκ ἴχνη ἐν ἐμαυτῷ φέρω».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω μαρτυριῶν ἐξάγεται, ὅτι τὸ μὲν tirer βάλλω, ἑρμηνεύεται καὶ ἐκβάλλω καὶ ἀφίημι· τὸ δὲ tir βολή καὶ ἐκβολή καὶ ἄφεσις (βλ. βεληνεκές, portée). Ἀλλ' ἵνα μή τις ἐν τῇ ἐπιστήμῃ σύγχυσις συμβῇ, ἑρμηνεύσωμεν τὸ μὲν tirer, βάλλω, οἷον tirer à la cible, ἐπὶ σκοπὸν βάλλω· tirer à ricochet, ἐποστρακιστικῶς βάλλω· tirer de plein fouet, μονοκαμπύλως βάλλω ἢ βάλλω βολὴν μονοκάμπυλον· τὸ δὲ tir, βολή, οἷον tir à la cible, ἡ ἐπὶ σκοπὸν βολὴ ἢ σκοποβολή, ὅρα παρακατιόν. Κατ' ἐπέκτασιν σκοποβολὴ (tir) καλεῖται καὶ αὐτὸ τὸ ἵδρυμα ἔνθα ἐκτελεῖται ἡ ἐπὶ σκοπὸν βολή. Ἐποστρακίζουσα ἢ ἐποστρακιστικὴ βολή, tir à ricochet, βλ. παρακατιόν.

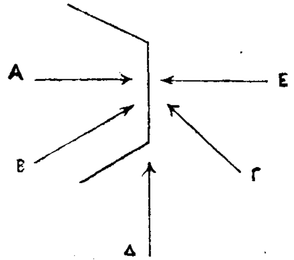
Ἡ ἄφεσις (βολὴ) τῶν πυροτεχνημάτων, tir des artifices; || πυραυλοβολία, ἡ· tir des fusées, ἡ τῶν πυραύλων βολή.

Διὰ τὰ διάφορα εἴδη βολῆς βλ. καὶ λέξιν πῦρ, feu.

Βολὴ ἀπὸ λέκτρου, tir à barbette, ἡ ἀπὸ λέκτρου ἐκτελουμένη βολή.

Βολὴ διαλυτικὴ ἢ καταβλητική, tir à démonter, βολὴ ἐκτελουμένη κατὰ τὴν προσβολὴν φρουρίου ὑπὸ πυροβολείων ἐπιπεφορτισμένων εἰδικῶς νὰ βάλλωσι κατὰ τῶν ἀπροκαλύπτων πυροβόλων τῶν εὑρισκομένων ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν φρουρίων (remparts); βλ. πυροβολεῖον διαλυτικόν, batterie à démonter.

Κατανωτιαία βολὴ (ἐκ τῶν νώτων) ἢ κατανωτιαῖον πῦρ, tir à dos; βολὴ βάλλουσα καθέτως τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ μετώπου (face) τοῦ βαλλομένου ὀχυρώματος. Εἶνε ἀντίθετος τῆς καθέτου βολῆς (tir direct); βλ. Α εἰς σχῆμα.

Ἡ ἀπὸ φατνώματος βολή, tir à embrasure ou tir d'embrasure; βολὴ ἐκτελουμένη ὄπισθεν φατνώματος.

Ἡ ἐπὶ σκοπὸν βολὴ ἢ ἡ σκοποβολή, tir à la cible; βολὴ ἐκτελουμένη διὰ πραγματικῶν βλημάτων ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς βολῆς (champ de tir) κατὰ σκοπῶν (cibles) πρὸς ἐξάσκησιν τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν βολὴν ἐκστρατείας (tir de campagne).

Ὀπισθοβόλον πῦρ, tir à (de) revers; βολὴ ἐκτελουμένη λοξῶς κατὰ τοῦ ὀπισθίου μέρους τοῦ μετώπου (face) τοῦ βαλλομένου ὀχυρώματος· εἶνε ἀντίθετος τῆς λοξῆς βολῆς (tir d'écharpe). Ὀπισθοβαλλόμενος, η, ον· être battu à revers; βλ. Β εἰς σχῆμα.

Ἐποστρακιστικὴ βολή, tir à ricochet ou bricole, n. f. βολὴ ἐν ᾗ προσπαθοῦσι νὰ χρησιμοποιήσωσι τὰ ἅλματα ἅτινα κάμνει τὸ βλῆμα ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους μετὰ τὴν πρώτην μετ' αὐτοῦ συνάντησιν.

Εὐθυτενὴς βολή, tir à trajectoire tendue, βλ. τροχιά, trajectoire.

Βολὴ συνεχής, tir continu, βλ. περίστροφον, revolver.

Συγκλίνον πῦρ ἢ συμπῖπτον πῦρ (ὅπερ καὶ συννεῦον καλεῖται) (τὰ συγκλίνοντα πυρά), tir convergent; βολὴ καθ' ἣν τὰ πυρὰ πλειοτέρων ὅπλων, πυροβόλων, πυρβολαρχιῶν ἢ πυροβολείων διευθύνονται συγκεντρωμένα ἤτοι συμπίπτοντα πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν.

Διασταυρούμενον πῦρ (διασταυρούμενα πυρά), tir croisé, βολὴ καθ' ἣν πλειότερα πυρὰ διασταυροῦνται πρὸς ἓν σημεῖον.

Βολὴ ἐκστρατείας, tir de campagne, εἶνε ἡ βολὴ ἡ ἐκτελουμένη διὰ τῶν ὅπλων ἢ πυροβόλων ἐν καιρῷ ἐκστρατείας· βλ. βολὴ ἐπὶ σκοπόν, tir à la cible.

Κατεδαφιστικὴ βολή, tir de démolition ou tir à démolir; ἐπισκηπτικὴ βολὴ (tir plongeant), ἐκτελουμένη καθ' ὁλοκλήρου τῆς ἐπιφανείας τῆς πρὸς καταστροφὴν τοιχοποιΐας τοῦ ὀχυρώματος, ὁπόταν δὲν δύνωνται ν' ἀνοίξωσι κανονικὴν ῥωγμὴν (brèche) διὰ τῆς βολῆς τῆς ῥωγμῆς (tir en brèche); βλ. βολὴ ῥωγμῆς καὶ πυροβολεῖον κατεδαφιστικόν.

Λοξὴ βολή, tir d'écharpe, βολὴ δι' ἧς προσπαθοῦσι νὰ βάλλωσι λοξῶς τὰ μέτωπα (faces) τῶν ὀχυρωμάτων ἅτινα δὲν δύνανται νὰ πλευροκοπήσωσι (enfiler). Ἡ βολὴ αὕτη εἶνε ἀντίθετος τοῦ ὀπισθοβόλου πυρός (tir à revers)· βλ. Γ εἰς ἀνωτέρω σχῆμα, καθὼς καὶ πυροβολεῖον λοξῆς βολῆς.

Δοκιμαστικὴ βολή, tir d'essai; πλευροκοπικὴ βολὴ (feu d'enfilade, πλευροκοπικὸν πῦρ)· βολὴ ἐκτελουμένη κατὰ τὴν ἐπέκτασιν τῶν ὑπερασπιστριῶν τῶν προσβαλλομένων ὀχυρωμάτων· βλ. Δ εἰς ἀνωτέρω σχῆμα καθὼς καὶ πυροβολεῖον πλευροκοπικόν, batterie d'enfilade.

Βολὴ ἢ πυρὰ ὁμαδόν, tir d'ensemble; βλ. πῦρ, feu de salve καὶ salve.

Κατὰ μέτωπον βολή, tir de front, εἶνε ἡ ἐκτελουμένη κατὰ μέτωπον τοῦ ὀχυρώματος, κτλ. ἥτις συμπίπτει μὲ τὴν κάθετον βολὴν (tir direct).

Βολὴ μονοκάμπυλος, tir de plein fouet; αὕτη εἶνε εὐθύφορος βολὴ (tir direct) πυροβόλου ἐκτελουμένη μετὰ τοῦ μεγίστου γεμίσματος (charge maxima) καλουμένου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κανονικοῦ γεμίσματος (charge normale). Τὰ πεδινὰ πυροβόλα βάλλουσι συνήθως μετὰ τοῦ μεγίστου γεμίσματος οὕτινος δύ-

λανται νὰ ποιήσωσι χρῆσιν· διὰ τὸ γέμισμα τοῦτο ἐκανονίσθησαν τὰ κλισιοσκόπια καὶ ἐχαράχθησαν τὰ βεληνεκῆ ἐπὶ τοῦ κανόνος τῶν ὑψώσεων τοῦ κλισιοσκοπίου.

Ἡ βολὴ αὕτη μετὰ τροχιᾶς τεταμένης καλεῖται μονοκάμπυλος βολὴ (tir de plein fouet) καὶ κατ' ἐπέκτασιν εὐθύφορος βολὴ (tir direct), εἶνε δὲ ἡ ἀληθὴς βολὴ ἐν ἐκστρατείᾳ. Ἡ χρῆσις τῆς βολῆς ταύτης ἀπαιτεῖ ἵνα μεταξὺ τοῦ πυροβόλου καὶ τοῦ στόχου μὴ εὑρίσκηται κώλυμά τι ἱκανὸν νὰ παρεμποδίσῃ τὴν κίνησιν τοῦ βλήματος.

Ἐν τῷ ναυτικῷ καλεῖται νῦν βολὴ εὐθύφορος (δέον νὰ καλῆται μονοκάμπυλος), tir de plein fouet, εἶνε δὲ ἡ μόνη σχεδὸν ἐν χρήσει παρ' αὐτῷ· διὰ ταύτης βάλλεται εὐθέως ὁρατὸν ἀντικείμενον. Ἐν τῇ βολῇ ταύτῃ τὸ γέμισμα μένει σταθερόν, πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τοῦ σκοποῦ μεταβάλλεται μόνον ἡ γωνία τῆς βολῆς.

Κανονιστικὴ βολή, tire de réglage, εἶνε ἡ πρὸς κανονισμὸν τῆς ἀποστάσεως ἐκτελουμένη βολή, ἢ καὶ πρὸς κανονισμὸν τῆς βολῆς τοῦ ὅπλου.

Βολὴ ῥηκτική, tir de rupture; ἡ βολὴ αὕτη εἶνε προωρισμένη νὰ διατρυπήσῃ καὶ διαρρήξῃ τὰς θωρακίσεις (cuirassements), καὶ τοὺς μεταλλικοὺς θόλους (coupoles métalliques), ἐκτελεῖται δὲ ἀποκλειστικῶς διὰ τῶν μετὰ μεγάλου διαμετρήματος πυροβόλων, βαλλόντων ῥηκτικὰς ὀβίδας (obus de rupture).

Βολὴ τῶν φορητῶν ὅπλων, tir des armes portatives; ἡ βολὴ αὕτη περιλαμβάνει τρεῖς ἐργασίας (opérations), 1) τὴν γέμισιν (charger l'arme)· 2) τὴν σκόπευσιν (viser)· καὶ 3) τὴν **πυροβόλησιν** (faire feu). Αἱ δύο τελευταῖαι εἰσὶν αἱ οὐσιωδέστεραι, καθότι σκοποῦσιν ἵνα ἡ **τροχιὰ** διέλθῃ διὰ τοῦ βληθησομένου σκοποῦ.

Βολὴ τῶν πυροβόλων, tir des bouches à feu; αὕτη περιλαμβάνει τέσσαρας ἐργασίας, 1) τὴν τάξιν τοῦ πυροβόλου πρὸς **πυροβόλησιν** (en batterie)· 2) τὴν **γέμισιν** (charger, chargement); 3) τὴν **σκόπευσιν** (pointer, pointage); καὶ 4) τὴν **πυροβόλησιν** (faire feu, mise de feu). Ἡ σπουδαιοτέρα τῶν ἐργασιῶν τούτων εἶνε ἡ σκόπευσις, ἥτις ἀπαιτεῖ τὴν γνῶσιν τῆς ἀποστάσεως τοῦ βληθησομένου σκοποῦ.

Γενικῶς καλεῖται **εὐθύφορος βολὴ** (tir direct) ἡ **ἀπ' εὐθείας βολή**, ἤτοι βολὴ ἐκτελουμένη ἐπὶ ὁρατοῦ σκοποῦ καὶ τῆς ὁποίας ἡ σκόπευσις ἐκτελεῖται ἀπ' εὐθείας διὰ τοῦ κλισιοσκοπίου (hausse) καὶ τοῦ **στοχάστρου** (guidon), ἤτοι ἐκτελεῖται ἡ καλουμένη **ἄμεσος σκόπευσις** (βλ. **ἄμεσος σκόπευσις**, pointage direct), τούτου ἕνεκεν ἡ **εὐθύφορος** αὕτη βολὴ καλεῖται κατ' ἐπέκτασιν καὶ **ἄμεσος βολὴ** (tir direct).

Ὅταν ἡ **εὐθύφορος** αὕτη βολὴ (tir direct) ἐκτελῆται καθέτως τῶν ὑπερασπιστριῶν ὀχυρώματος, ἢ καθέτως ἐπὶ τοῦ ὁρατοῦ σκοποῦ, διὰ τοῦ κλισιοσκοπίου καὶ τοῦ στοχάστρου, ἤτοι ὅταν τὸ ἐπίπεδον τῆς βολῆς σχηματίζῃ ὀρθὴν γωνίαν μετὰ τοῦ προσβαλλομένου προσώπου τοῦ τείχους τοῦ ὀχυρώματος, τότε τὸ tir direct καλεῖται **κάθετος βολή**, εἶνε δὲ ἡ ἀντίθετος τῆς κατανωτιαίας βολῆς· βλ. **κατανωτιαία βολή**, tir à dos, καὶ Ε εἰς ἀνωτέρω σχῆμα.

Ἀποκλίνον πῦρ, tir divergent, εἶνε τὸ ἀντίθετον τοῦ **συγκλίνοντος πυρός**, tir convergent.

Βολὴ ῥωγμῆς, tir en brèche; βολὴ εὐθύφορος ἢ ἐπισκηπτικὴ (tir direct ou plongeant) χρησιμοποιουμένη διὰ τὴν διάνοιξιν ῥωγμῆς ἐπὶ τῆς τοιχοποιίας τοῦ κρημνοῦ (escarpe). Ἡ εὐθύφορος βολὴ δύναται νὰ διευθύνηται εἴτε καθέτως εἴτε λοξῶς ἐπὶ τοῦ τείχους· βλ. **εὐθύφορος βολή**, tir direct. Ἡ βολὴ τῆς ῥωγμῆς ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον πολυαρίθμων πειραμάτων· **βολὴ ὁμαδὸν**=**πῦρ ὁμαδόν**, tir collectif, καὶ ἐν τῷ **πυροβολικῷ συγκεντρωτικὸν πῦρ** καθ' ὃ τὰ πυροβόλα σκοπεύονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου μὲ διάφορον παρεκτροπὴν (κλιμάκωσις).

Βολὴ ἐμπηκτική, tir fichant; καλεῖται ἡ διευθυνομένη ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐμπηγνυομένη ἐπὶ τοῦ μέρους ἐφ' οὗ προσκρούει· βλ. καὶ πλαγιοφύλαξις, flanquement.

Ἐγκαιροφλεγὴς ἢ **ἐκρηκτικὴ βολή**, tir fusant; βολὴ ἐκτελουμένη δι' ὀβίδων φερουσῶν ἐγκαιροφλέκτας πυροσωλῆνας, ἢ διπλῆς ἐνεργείας χρησιμοποιουμένης τῆς ἐγκαιροφλεγοῦς ἰδιότητος· βλ. πυροσωλήν.

Ἔμμεσος βολή, tir indirect; καλεῖται οὕτως ἡ βολὴ ὅταν ὁ προσβληθησόμενος στόχος καλύπτηται ὑπό τινος κωλύματος ἀπὸ τῆς ὄψεως τοῦ σκοπευτοῦ. Τὸ κώλυμα αὐτὸ δύναται νὰ ᾖ λίαν ἐγγὺς τῷ στόχῳ· τοιαύτη ἐστὶν ἡ περίπτωσις πρανοῦς καλύπτοντος κρημνὸν (escarpe), ὅστις πρόκειται νὰ κατεδαφισθῇ, ἢ **διαχώματος** (traverse) προφυλάσσοντος δάπεδον (terre-plein) ὅπερ πρόκειται νὰ πλευροκοπηθῇ· δύναται ἐπίσης τὸ κώλυμα νὰ ᾖ λίαν ἐγγὺς τῷ σκοπευτῇ· τοιαύτη ἐστὶν ἡ περίπτωσις **προπετάσματος** (parapet) ὁλμοστασίου. Ἡ ἔμμεσος βολὴ ἀπαιτεῖ γενικῶς τὴν χρῆσιν εἰδικῶν μεθόδων (procédés) σκοπεύσεως καὶ ἐπισημάνσεως (repérage); βλ. καὶ **σκόπευσις** pointage indirect.

Βολὴ διαλείπουσα, tir intermittent; βλ. **περίστροφον**, revolver.

Ἀτομικὴ βολή, ἢ ἀτομικὸν πῦρ, tir individuel; ἕκαστος ἀνὴρ βάλλει μονομερῶς.

Βολὴ κεκλιμένη, tir oblique; βλ. κλίσις τῆς βολῆς, obliquité de tir.

Παραβολικὴ βολή, tir parabolique; βλ. κατακόρυφος βολή, tir vertical.

Βολὴ διὰ σειρᾶς βολῶν ἢ σειρὰ βολῶν, tir par groupe, ἤτοι ἀριθμός τις βαλλομένων βολῶν πρὸς κανονισμὸν τῆς βολῆς.

Κρουσιφλεγὴς (έους-οῦς) **βολή**, tir percutant; βολὴ ἐκτελουμένη δι' ὀβίδων φερουσῶν κρουσιφλόγους πυροσωλῆνας, ἢ διπλῆς ἐνεργείας χρησιμοποιουμένης τῆς κρουστικῆς ἰδιότητος· βλ. καὶ πυροσωλήν.

Ἐπισκηπτικὴ (ἢ **καμπύλη βολή**), tir plon-

geant (ou tir courbe); βολὴ ἐκτελουμένη δι' ἠλαττωμένου γεμίσματος (charge réduite). Ἡ καμπυλότης (courbure) τῆς τροχιᾶς ταύτης εἶνε μεγαλειτέρα τῆς μονοκαμπύλου βολῆς (tir de plein fouet), ἡ ταχύτης τοῦ βλήματος ἀσθενεστέρα, ἡ δὲ εὐστοχία καὶ τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα μικρότερα, ἀφ' ἑτέρου ὅμως διὰ τῆς ἐπισκηπτικῆς βολῆς τὸ βλῆμα δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ στόχου διερχόμενον ἄνωθεν τῶν ἐμποδίων ὄπισθεν τῶν ὁποίων εὑρίσκεται, οὗτινος ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν διὰ τῆς μονοκαμπύλου βολῆς (συνήθως ἡ καμπύλη βολή, tir courbe, ἐκτελεῖται διὰ τῶν ὀβιδοβόλων), τανῦν δὲ καὶ διὰ τῶν ταχυβόλων. Τοῦ εἴδους τούτου τῆς βολῆς γίγνεται χρῆσις εἰς τὰς περιστάσεις καθ' ἃς ἡ ἐκτέλεσις τῆς μονοκαμπύλου βολῆς εἶνε ἀδύνατος. Ἐν τῇ βολῇ ταύτῃ μεταβάλλεται συγχρόνως καὶ τὸ γέμισμα καὶ ἡ γωνία τῆς βολῆς, πρὸς πλήρωσιν τῆς διπλῆς συνθήκης τῆς ὑπερβάσεως τοῦ καλύπτοντος ἀντικειμένου καὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ὄπισθεν τούτου κειμένου στόχου· βλ. πίναξ ἐπισκηπτικῆς βολῆς, table de tir plongeant.

Βολὴ πρόσγειος, tir rasant; βλ. πρόσγειον ἢ θεριστικὸν πῦρ, καὶ πλαγιοφύλαξις, feu rasant καὶ flanquement.

Βολὴ μετ' ἠλαττωμένου γεμίσματος, tir réduit; βολὴ ἐκτελουμένη διὰ τυφεκίου χρησιμοποιημένου φυσιγγίου μετ' ἠλαττωμένου γεμίσματος καὶ εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ σκοποῦ ἀπόστασιν, πρὸς προετοιμασίαν τῶν ἀνδρῶν ἐν τῇ βολῇ διὰ τοῦ κεκανονισμένου φυσιγγίου.

Κυλινδιστικὴ βολή, tir roulant; βολὴ ἐγκαταλειφθεῖσα τὴν σήμερον, καὶ συνισταμένη εἰς τὴν ἐξαποστολὴν βομβῶν διὰ τῶν λείων ὅλμων, χρησιμοποιουμένων ἠλαττωμένων γεμισμάτων, οὕτως ὥστε αἱ βόμβαι ἐκυλινδοῦντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἔφθανον μέχρι τῶν ὀχυρωμάτων ἐντὸς τῶν ὁποίων διερρήγνυντο.

Παρατεταμένον ἢ ἐξακολουθητικὸν πῦρ, tir trainant.

Κατακόρυφος βολή, tir vertical ἢ tir en bombe; ἥτις καλεῖται καὶ **παραβολικὴ** (parabolique) ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῆς τροχιᾶς. Ἔμμεσος βολὴ (tir indirect) ἐν ᾗ ἡ γωνία τῆς βολῆς (angle de tir) πλησιάζει ἢ ὑπερβαίνει τὰς 45°. Ἡ καμπυλότης τῆς τροχιᾶς ταύτης εἶνε μείζων τῆς τῆς ἐπισκηπτικῆς βολῆς, ὥστε ἡ γωνία τῆς πτώσεως τοῦ βλήματος πλησιάζει πρὸς τὴν ὀρθήν. Τῆς βολῆς ταύτης γίνεται συνήθως χρῆσις διὰ τῶν ὅλμων (mortiers), ἵνα τὰ βλήματα ἐπιπέσωσι σχεδὸν καθέτως ἐπὶ τοῦ στόχου καὶ ἐπιφέρωσι συντριπτικὰ ἀποτελέσματα· βλ. καὶ πίναξ ἐπισκηπτικῆς βολῆς, table de tir plongeant· ‖ βολὴ δοκιμαστική, tir d'épreuve; διὰ δὲ τὰς δοκιμὰς καννῶν τῶν ὅπλων καὶ πυροβόλων καλεῖται **βολὴ ἀντοχῆς**· ‖ ἐπίσης βολὴ ἀντοχῆς λέγεται κατ' ἐπέκτασιν τὸ tir à outrance, ὅπερ εἶνε ταυτόσημον τοῦ épreuve à outrance (δοκιμῶν ἔπακρον)· ‖ **βολὴ ῥιπαία** ἢ **πῦρ ταχύτατον**, tir par rafale (τὸ λίαν ἀκαταλλήλως κληθὲν καταιγισμός), καλεῖται οὕτως ἡ βολὴ ἡ ἐκτελουμένη μετὰ τὸν ἀκριβῆ κανονισμὸν αὐτῆς ὑπὸ τῶν ταχυβόλων πυροβόλων, ἥτις εἶνε μικρᾶς μὲν διαρκείας, ἀλλ' ἐκτελεῖται δι' ὅλης τῆς δυνατῆς ταχύτητος· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ τοιαύτη βολὴ θὰ ἐπιφέρῃ κεραυνοβόλα ἀποτελέσματα· ὅθεν βολὴ ῥιπαία, rafale, n. f. (βλ. καὶ ῥιπαῖος) εἶνε τὸ σύνολον τῶν βαλλομένων βολῶν, τοὐλάχιστον δύο κατὰ πυροβόλον (ἢ ἄνδρῶν) διὰ τῆς αὐτῆς ὑψώσεως καὶ ἄνευ ὡρισμένης τάξεως· π. χ. τόση ὕψωσις· ἀνὰ (τόσας) βολάς· πῦρ κατὰ θέλησιν· ‖ συναθροίσεις τῆς βολῆς (ὅρος βολῆς), séances de tir; ‖ βολὴ στρατιωτικοῦ τυφεκίου 300 μ., tir de fusil libre 300 m. ‖ βολὴ τυφεκίου ἐλευθέρου 300 μ., tir de fusil libre 300 m. ‖ βολὴ τυφεκίου ἐλευθέρου, ὁμάδων, tir de fusil libre par équipes; ‖ βολὴ τυφεκίου κυνηγετικοῦ, καθ' ἁπλῶν πηλίνων δίσκων, tir de fusil de chasse, simple aux pigeons artificiels; ‖ βολὴ κυνηγετικοῦ τυφεκίου κατὰ διπλῶν πηλίνων δίσκων, tir de fusil de chasse double aux pigeons artificiels; ‖ βολὴ πιστολίου μὲ παράγγελμα, tir de pistolet au commandement; ‖ βολὴ πιστολίου ἀκριβείας ἢ μονομαχίας, tir de pistolet de précision ou de duel; ‖ — διὰ βολιδοφόρων, tir fusant, βλ. ἀνωτέρω ἐγκαιροφλεγὴς βολή· ἐπίσης ἐκφράσσω τὴν διεκπνοήν· ‖ — ἐξ εὐθυωρίας, tir de but en blanc; βλ. **εὐθυωρία**· ‖ [ναυτ.]—πρὸς ἀφίστωσιν, tir à démâter, ἤτοι βολὴ πυροβόλου διευθυνομένη εἰς τὸ διάδετον (trélingage) ἱστοῦ τινος πρὸς κατάρριψιν αὐτοῦ· ‖ [ναυτ.] ἐγκάρσιος [ἐπι]βολή, tire en belle, συνώνυμον τῆς εὐθυφόρου βολῆς, tir direct; βλ. ἐγκαρσίως, en belle. § βολὴ (πρὸς παραλαβὴν καλύκων)· βλ. φυσίγγιον (κατασκευή). § [δημ.] βολή, ἧς, ἡ· ὁ τρόπος, ἡ ἄνεσις· βλ. βολεῖ, βολευτός.

βολήμετρον, ου, τό· bolomètre, n. m. (ἐκ τῆς λέξεως βολή, ἤτοι ἡλίου ἀκτίς, rayon du soleil). Ὄργανον ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ M. P. S. Langlus, καθηγητοῦ εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον τῆς Alléghany. Τὸ ὄργανον τοῦτο χρησιμεύει πρὸς μέτρησιν καὶ τῶν ἐλαχίστων μεταβολῶν τῆς θερμοκρασίας, σύγκειται δὲ ἐκ μιᾶς γεφύρας Οὐεστῶνος [pont de Wheatstone] ἰδιαιτέρας κατασκευῆς. Ἐλάσματα πολὺ λεπτὰ (0χιλιοστ, 002×0χιλιοστ, 005) ἐκ χάλυβος, λευκοχρύσου ἢ παλλαδίου ἀποτελοῦσι τοὺς δύο βραχίονας (bras). Οἱ βραχίονες οὗτοι τῆς γεφύρας ἐγκλείονται εἰς ξυλίνους κυλίνδρους κατὰ τρόπον τοιοῦτον ὥστε ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν νὰ προσβάλληται ὑπὸ τῆς θερμότητος τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Εὐθὺς ὡς ἀκτῖνες προσπέσωσιν ἐπὶ τοῦ ὀργάνου ὁ βραχίων ὁ προσβαλλόμενος θερμαίνεται· διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς θερμότητος αὐτοῦ ἡ ἀντίστασις τῶν λεπτῶν ἐλασμάτων αὐξάνει, ὁ δὲ δείκτης τοῦ ἐπὶ τῆς γεφύρας γαλβανομέτρου ἀποκλίνει κατὰ ποσότητα ἥτις ἐπιτρέπει τὴν μέτρησιν τῆς προσκτηθείσης θερμότητος. Τὸ ὄργανον τοῦτο εἶνε ἀρκετὰ εὐαίσθητον, ἐκτιμᾶται δὲ δι' αὐτοῦ μεταβολὴ τῆς

θερμοκρασίας κατὰ 1]100000 ἑνὸς βαθμοῦ ἑκατονταβάθμου.

βόλι, τό· [δημ.] βλ. βολίς, balle [de fusil ; de pistolet ; de revolver].

βολιά, ἡ· [δημ.] πυροβολισμὸς ἔνσφαιρος, coup de feu (de balle).

βολιάζω, [διάλ. Νάξου] = ῥίπτω βόλους (δίκτυα), ἤτοι κατὰ σειρὰς τὰ δίκτυα, τὴν μίαν πρὸ τῆς ἄλλης παρὰ τὴν ἀκτήν, ἵνα περικλείσω τοὺς ἐν τῷ μεταξὺ περιπλέοντας ἰχθεῖς πρὸς εὐκολωτέραν ἄγραν.

βολιδάγρα, ας, ἡ· tire-balle, n. m. ἡ σφαιράγρα· βλ. καὶ βληματάγρα· εἶδος ἐκπωμαστηρίου (tire-bouchon) χρησιμοποιουμένου εἰς τὰ ἐμπροσθογεμῆ ὅπλα πρὸς ἀφαίρεσιν τῆς βολίδος καὶ ἀπογέμισιν τοῦ ὅπλου. Ἐκ τούτου ἐκλήθη καὶ βυσματάγρα (tire-bourre).

βολιδοβόλον, τό· canon à balles ; μηχάνημα πολύκανον δι' οὗ βάλλονται μικραὶ βολίδες, ἀποτελούμενον ἀπὸ 25 χαλυβδίνους σωλῆνας τῶν 13χ.μ. ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ πολυβόλου-πυροβόλου (canon-revolver). Βλ. πολυβόλον.

βολιδοθήκη, ης, ἡ (πολυβολή), boite à balles ou boite à mitraille ; αὕτη εἶνε πυξὶς κυλινδρικὴ ἐκ λευκοσιδήρου κεκλεισμένη διὰ δύο πυθμενίων ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν ὁποίων ὑπάρχει σκυτίνη λαβή, περιλαμβάνει δὲ βολίδας ἀπὸ ψευδαργύρου ἢ ἀπὸ συγχωνεύματος μολύβδου καὶ ἀντιμονίου, αἵτινες μένουσιν ἐλεύθεραι ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ τοῦ πυροβόλου, διασπωμένης τῆς πυξίδος διὰ τῆς κρούσεως τῶν ἀερίων τοῦ γεμίσματος. Τὸ βλῆμα τοῦτο ἔχει μόνον ἀμυντικὴν ἀξίαν, τούτου ἕνεκεν ἡ ἀναλογία του μεταξὺ τῶν βλημάτων τοῦ πυροβολικοῦ εἶνε πολὺ μικρά· βλ. κερμάτια, mitrailles καὶ ὀβίς, obus ; || βάλλω διὰ βολιδοθηκῶν, mitrailler (μυδροβολέω-ῶ)· βλ. κερμάτια, mitrailles ; se mitrailler, λέγεται διὰ δύο στρατεύματα ἅτινα ἀλληλοβάλλονται διὰ πολυβόλων ἢ διὰ βολιδοθηκῶν (μυδροβολέομαι-οῦμαι).

βολιδοκόσκινον, τό· crible passe-balles, n. m. κόσκινον διὰ τὴν καταμέτρησιν τῆς διαμέτρου τῶν μολυβδοσφαιρῶν.

βολιδομέτριον, τό· passe-balle, n. m. σφαιρομέτριον, passe-boulet, n. m. σανὶς φέρουσα ὀπὰς ὡρισμένου μεγέθους πρὸς ἐξέλεγξιν τῶν βολίδων, σφαιρῶν, κτλ. βλ. καὶ βολιδοκόσκινον.

βολιδοσκοπέω-ῶ, μέλ. ήσω, sonder ; ἐξετάζω τὴν ποιότητα τοῦ βυθοῦ διὰ βολίδος (sonde), ἢ ἄλλου παρομοίου ἀντικειμένου, προσδεδεμένης εἰς τὸ ἄκρον σχοινίον· || βολιδοσκοπῶ πόρον, sonder un gué ; || — τὸ ἔδαφος, sonder le terrain ; || —, sonder, μεταφ. σημαίνει προσπαθῶ νὰ ἀναγνωρίσω ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ κίνδυνος εἴς ὑπόθεσίν τινα καὶ νὰ ἐξεύρω τὸν τρόπον τῆς ἐπιτυχίας, ἤτοι ἐξετάζω, examiner ; παρατηρῶ, observer ; ὑπὸ ἠθικὴν δὲ ἔποψιν σημαίνει βολιδοσκοπῶ ἢ ἐξετάζω, sonder les dispositions, les intentions, les inclinations de quelqu'un, ἤτοι ἐξετάζω τὰς διαθέσεις, τὰς προθέσεις, τὰς κλίσεις ἀτόμου τινός, καὶ [οἰκ.] tâter le pouls à q'un.

βολιδοσκόπησις, εως, ἡ· sondage, n.m. ἡ ἐρεύνησις διὰ τῆς βολίδος τῆς ποιότητος τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, κτλ. ἡ ἐξέτασις, examen, n. m. ἡ παρατήρησις, observation, n. m. βλ. καὶ βολιδοσκοπέω.

βολιδοσκόπος, ου, ὁ· sondeur, n. m. ὁ ἐρευνῶν, ἐξετάζων, π. χ. διὰ τῆς βολίδος (sonde), κτλ. ὁ βολιστής.

βολιδοσκοπῶ, βλ. βολιδοσκοπέω.

βολιδόσχοινον, τό· [ναυτ.] ligne, n. f. ou ligne de sonde ; σχοινίον κατάλληλον εἰς κατασκευὴν τῶν ὀργάνων τῶν λεγομένων βολίδων, ἢ σχοινίον ἀναδενόμενον ἀπὸ μολυβδίνης βολίδος καὶ χρησιμεῦον πρὸς μέτρησιν τοῦ βάθους τῶν θαλασσίων ὑδάτων, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον φέρει ἐπ' αὐτοῦ διαιρέσεις διὰ βύρσης καὶ σακκελίδος πρὸς ἔνδειξιν τῶν βυθῶν· βλ. καὶ βολὶς (sonde).

βολιδοφόρος (ὀβίς), obus à balle βλ. ὀβίς· ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ ἡ βολιδοφόρος ὀβὶς καλεῖται schrapnel ou schrapnell ou shrapnel.

βολιδωτός, ή, όν· ὁ ἔχων βολίδας, à balles.

βολίζω, μέλ. ίσω [ναυτ.], sonder ; καταμετρῶ τὰ βάθη (sondes) τῶν ὑδάτων διὰ τῆς βολίδος (sonde) ; || ἐπίσης brasser ; βλ. βόλισμα· || ῥίπτω τὴν βολίδα, jeter la sonde, ἤτοι βολίζω, sonder. § βολίζω καὶ βολιάζω [διάλ. Οἰνόης], καταποντίζομαι, βυθίζομαι ἐν τῷ ὕδατι, «τὸ καράβιν ἐβόλισε» = κατεποντίσθη.

βολικά, [δημ. ἐπίρ.] ἀνέτως, aisément ; à l'aise ; εὐχερῶς, commodément ; || ὅλα τοῦ ἔρχονται βολικὰ [φρ.], tout lui vient à point (à souhait).

βολικός, ή, όν· [δημ.] ὁ βολετός· εὔκολος, facile ; εὐχερής, εὔκολος, commode ; ἄνετος, aisé, ée; τὸ ἐναντίον, ἄβολος=δύστροπος· βλ. βολετός· || — ἄνθρωπος, homme commode ; || βολικὴ δουλειά, travail aisé.

βολίνι, τό· [δημ.] ἡ ὄστια, τὸ μπουλίνι, pain à cacheter.

βόλιον, τό· τὸ βόλι, balle, n. f. βλ. βολίς.

βολίς, ίδος, ἡ· κοινῶς ἡ μπάλλα, balle, n. f. βόλιον ἐκ μολύβδου σχήματος ἐπιμήκους, κοινῶς τὸ βόλι· ἡ σφαῖρα (ὅταν ἡ βολὶς ἦνε σφαιρική)· βλ. καὶ ὅπλον· || — ὅπλου, balle de fusil, βλ. φυσίγγιον (cartouche) ; || — πυθμενοφόρος, balle à culot ; || — ἐκκεκοιλασμένη, balle évidée ; βλ. καὶ ὅπλον (fusil) ; || — ἐκτατική, balle expansive ; || ἐπιτυχοῦσαι βολίδες ἢ βολαί, balles mises (ἐπὶ τοῦ στόχου)· || βληθεῖσαι βολαί, balles tirées ; || συρματόδετοι βολίδες, balles ramées ; βλ. βλήματα συρματόδετα. § βολίς, ίδος, ἡ· [ναυτ.] sonde, n. f. κοινῶς τὸ σκανδάλιο· ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς μέτρησιν τοῦ βάθους τῶν ὑδάτων καὶ ἀποτελούμενον ἐκ μολύβδου (plomb) κολουροκωνικοῦ σχήματος προσδεδεμένου εἰς τὸ ἄκρον βολιδοσχοίνου (ligne). Διακρίνομεν δύο

εἰδῶν βολίδας, τὰς μικρὰς καλουμένας καὶ χειροβολίδας (sondes à main), ὧν τὸ βάρος τοῦ μολύβδου ζυγίζει 3 ἕως 4 χιλιόγραμμα καὶ αἵτινες χρησιμεύουσι πρὸς μέτρησιν βαθῶν μέχρι 30 ὀργυιῶν, καὶ τὰς μεγάλας, ὧν τὸ βάρος τοῦ μολύβδου ζυγίζει ἀπὸ 15 ἕως 45 χιλιόγραμμα καὶ αἵτινες χρησιμεύουσιν πρὸς μέτρησιν μεγάλων βαθῶν. Ὑπάρχουσι καὶ τεχνικαὶ βολίδες (sondeur), ἀπαρτιζόμεναι ἐξ ἕλικος καὶ ὀδοντωτῶν τροχίσκων οἵτινες τιθέμενοι εἰς κίνησιν ὡς ἐκ τῆς περιστροφικῆς κινήσεως ἣν λαμβάνει ἡ ἕλιξ βυθιζομένη ἕνεκα τοῦ ἰδίου βάρους κινοῦσι **δείκτην** δεικνύοντα ἐπακριβῶς τὸ βάθος εἰς ὃ κατῆλθεν ἡ βολίς. Ἐπίσης τὴν **βολίδα** (sonde) μεταχειρίζονται ἵνα ἐξετάσωσι τὴν ποιότητα τοῦ βυθοῦ (qualité du fond) τῶν ποταμῶν, ὁπότε καλοῦσι ταύτην **καταπειρατῆρα** (sonde); βλ. καὶ κατωτέρω βολὶς μετ' ἀκοντίου· ‖ βολίδες διάφοροι, sondes diverses; ‖ τεχνικὴ βολίς, sondeur, n. m. (βλ. καὶ ἀνωτέρω) καλεῖται ἐν τῷ ναυτικῷ πᾶσα κατασκευαζομένη πρὸς τοῦτο βολὶς ἢ πᾶσα ἄλλη συσκευή, χρησιμεύουσα πρὸς μέτρησιν ὑδάτων μεγάλου βάθους. § [ναυτ.] βολίς, ἡ· plomb, n. m. ou plomb de sonde, καλεῖται μεταφορικῶς οὕτως ἐν τῷ ναυτικῷ ἡ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βολιδοσχοίνου (ligne de sonde) ἀναδενομένη μολυβδίνη βολὶς πρὸς ἀποτέλεσιν τοῦ βαθομετρικοῦ ὀργάνου τοῦ καλουμένου βολίδος (sonde)· ‖ [ναυτ.] βολὶς μετ' ἀκοντίου, plomb à lance, χρησιμεύουσα πρὸς ἐξέτασιν τοῦ εἴδους (ποιότητος) τοῦ βυθοῦ (qualité du fond) τῆς θαλάσσης καὶ συγκειμένη ἐκ συνήθους **βολίδος** (sonde) διαπερωμένης κατὰ μῆκος ὑπὸ σιδηρᾶς ῥάβδου, ἧς τὸ κάτω ἄκρον εἶνε ὀδοντωτὸν καταλῆγον εἰς αἰχμὴν ἥτις ἐμπηγνυομένη ἐντὸς τοῦ βυθοῦ, συναποφέρει κατὰ τὴν ἀνάσυρσιν δείγματα ἐξ αὐτοῦ ἐμπλεκόμενα μεταξὺ τῶν ὀδόντων. § [ἄστρον.] βολίς, bolide, n. f. καὶ globe de feu; ὀνομάζονται βολίδες τὰ λαμπρὰ φαινόμενα ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἀναφαινόμενα αἰφνιδίως καὶ ἀποσβεννύμενα μετὰ διάρκειαν ὀλίγων δευτερολέπτων, ἀφοῦ διανύσωσι τροχιάν τινα ἐπὶ τοῦ οὐρανίου θόλου.

βόλισις, εως, ἡ· [ναυτ.] sondage, n. m. ἡ ἐργασία ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ βολίζειν, action de sonder; ἐπίσης brassiage, n. m. action de brasser; βλ. καὶ βόλισμα.

βόλισμα, ατος, τό· καὶ πληθ. τὰ βολίσματα, sondage, n. m. καλεῖται οὕτω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας τῆς γινομένης διὰ τῆς βολίδος, τὸ καταμέτρημα δηλονότι τοῦ βάθους τῶν ὑδάτων· λέγεται ἐπίσης brassiage, n. m. (καὶ sondage κατὰ συνεκδοχήν) ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀργυιῶν, μέτρων ἢ ποδῶν ὁ ἀπολαμβανόμενος διὰ τῆς καταμετρήσεως τοῦ βάθους τοῦ ὕδατος διὰ τῆς βολίδος, ἢ ὁ σεσημειωμένος ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐν ἑκάστῳ σημείῳ οὗτινος κατεμετρήθη τὸ βάθος· ‖ μικρὸν βόλισμα, petit brassiage, ἤτοι τὸ ἔλαττον τῶν 6 ὀργυιῶν (brasse, ἐξ οὗ τὸ brassiage); ‖ μέγα βόλισμα, grand brassiage, ἤτοι τὸ ἀνώτερον τῶν 40 ὀργυιῶν. **Μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὁρίων περιλαμβάνονται τὰ μέσα βολίσματα** (brassiages moyens ἅτινά εἰσι πρόσφορα πρὸς ἀγκυροβολίαν.

βόλισον! (παράγ. ναυτικόν), mouillez! ῥίπτειν τὴν βολίδα πρὸς καταμέτρησιν τοῦ βάθους τῶν ὑδάτων.

βολιστής, οῦ, ὁ· [ναυτ.] sondeur, n. m. ὁ ἐπιτετραμμένος εἰδικῶς ἐν τοῖς πλοίοις, μάλιστα δὲ τοῖς πολεμικοῖς, τὸν χειρισμὸν τῆς βολίδος (sonde) πρὸς καταμέτρησιν τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης, καθὼς ἐπίσης τοῦ βάθους τῶν ποταμῶν, ἢ ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ὑδρογραφίαν καὶ χειριζόμενος τὴν βολίδα.

βολκός, οῦ, ὁ· [ἁλιευτ.] gord, n. m. ‖ ψάρευμα μὲ τὸν βολκόν, pêche aux gords.

βολιτζιά, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] τὸ βόλιτον, καὶ βόλιτος, ἡ κόπρος τῶν βῳδίων· ἀλλαχοῦ βουνιά, βνιὰ καὶ σβουνιά.

βολονιάζω, [διάλ. Οἰνόης] βάλλω κλωστὴν εἰς τὴν βελόνην, κεντῶ διὰ τῆς βελόνης «ἐβολόνιασέ με»=μ' ἐκέντησε μὲ τὴν βελόνην.

βολονίδι(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] βελόνη κυρίως διὰ πλέξιμον ἁλιευτικῶν δικτύων.

βολόνιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ βελόνιον, ἡ βελόνη.

βολονοθήκη, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ βελονοθήκη.

βολονοτρύπι(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] ἡ βελονότρυπα δι' ἧς διαπερᾶται ἡ κλωστή.

βόλος, ου, ὁ· βλ. βῶλος. § [διάλ. Νάξου] τὸ ῥίψιμον τῶν δικτύων εἰς τὴν θάλασσαν.

βόλτ, τό· ἢ καὶ βόλτιον, τό· (πληθ. τὰ βόλτα καὶ βόλτια), volt, n. m. ὀνομασία διδομένη ὑπὸ τῶν ἠλεκτρολόγων εἰς τὴν πρακτικὴν μονάδα τῆς ἠλεκτρεγερτικῆς δυνάμεως, ἤτοι τῆς διαφορᾶς τοῦ δυναμικοῦ. Ἡ μονὰς αὕτη ἰσοῦται πρὸς διαφορὰν δυναμικοῦ ἱκανὴν νὰ παράγῃ ἐπὶ ἀγωγοῦ ἀντιστάσεως ἑνὸς Ὦμ (Ohm) ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα ἐντάσεως ἑνὸς Ἀμπὲρ (Ampère). Ἓν βόλτ ἰσοῦται πρὸς 10^8 ἠλεκτρομαγνητικὰς μονάδας διαφορᾶς δυναμικοῦ Ε. Γ. Δ. (C. G. S.) βλ. **ἠλεκτρομετρία.** Ἡ γαλλικὴ λέξις voltage, n. m. (φυσ.] ἐκφράζει τὸν **ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν** βολτίων δι' ἠλεκτρικὸν λαμπτῆρα πυρακτώσεως.

βόλτα, ἡ· [δημ. ναυτ.] bord, n. m. ἢ bordée, n. f. βλ. **διαδρομὴ** καὶ **ἀναστροφή·** βόλτα λέγεται ὅταν τὸ πλοῖον ἔχῃ ὅλως ἐναντίαν διεύθυνσιν τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου καὶ πλησιάζει εἰς τὴν ξηρὰν μὲ στροφάς. § βόλτα, ὁ γῦρος, tour, n. m. ὁ περίπατος· ‖ ἐπῆγε νὰ κάμῃ μία βόλτα. il est allé faire un tour. § [φυσ.] βόλτα, τά· βλ. βόλτ. § βόλταις σχοινίου, βλ. **δίερσις**, passe, n.f. ‖ [ναυτ.] βόλτα, tour-mort, n. m. βλ. σχοινόκομβοι **ναυτικοῦ.**

βολταϊκός, ή, όν· voltaïque, adj. ‖ βολταϊκὴ θερμότης, chaleur voltaïque; διὰ τῆς ὀνομασίας ταύτης οἱ Γάλλοι καλοῦσι τὴν ἀναπτυσσομένην θερμότητα ἐπὶ ἠλεκτρικοῦ ἀγωγοῦ διατρεχομένου ὑπὸ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος· ‖ βολταϊκὸν τόξον, arc voltaïque, καλεῖται οὕτως ἰσχυρὸν καὶ συνεχὲς φῶς παραγόμενον ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἰσχυρᾶς ἠλεκτρικῆς στήλης μεταξὺ δύο αἰχμηρῶν καὶ πλησίον εὑρισκομένων ἀν-

**θράκων. Τὸ βολταϊκὸν τόξον χαρακτηρίζεται εἰς βολταϊκὸν τόξον ἐν ἐλευθέρῳ ἀέρι, arc à air libre, καὶ βολταϊκὸν τόξον ἐν κώδωνι, arc en vase clos ; || βολταϊκὴ στήλη, pile voltaique, συσκευὴ ἣν ἐπενόησεν ὁ Βόλτας τῷ 1800 πρὸς συνεχῆ παραγωγὴν τῶν ἠλεκτρικῶν ῥευστῶν· ἀποτελεῖται ἐκ χαλκοῦ καὶ ψευδαργύρου, μεταξὺ τῶν ὁποίων τίθενται τεμάχια μαλλίνου ὑφάσματος διαβραχέντος δι' ὕδατος περιέχοντος μικρὰν ποσότητα θειϊκοῦ ὀξέος· ἐπὶ δίσκου ἐκ χαλκοῦ τίθεται δίσκος ἐκ ψευδαργύρου καὶ ἐπὶ τούτου τεμάχιον τοῦ διαβραχέντος ὑφάσματος καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς κατὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε τάξιν· οὕτως ἀποτελεῖται στήλη ἧς τὸ μὲν ἓν ἄκρον φέρει θετικὴν ἠλεκτρικήν, τὸ δ' ἕτερον ἀρνητικήν. Ἐὰν τὰ ἄκρα τῆς στήλης ἑνωθῶσι διὰ μεταλλίνου σύρματος παράγεται τὸ καλούμενον ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα.

βολτάμετρον, τό· voltamètre, n. f. ὄργανον δι' οὗ μετρεῖται τὸ ποσὸν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ῥευστοῦ ὅπερ ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ παράγει ἡλεκτρική τις πηγή, ἤτοι ἡ ἔντασις ἠλεκτρικοῦ τινος ῥεύματος· τὸ ὄργανον στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καθ' ἣν τὸ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα δι' ὕδατος διερχόμενον ἀναλύει αὐτὸ εἰς τὰ στοιχεῖά του ὀξυγόνον καὶ ὑδρογόνον, ἡ δὲ ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ ἐκλυομένη ποσότης τῶν ἀερίων τούτων, ἢ καὶ τοῦ ὑδρογόνου μόνου κατ' ἰδίαν, εἶνε ἀνάλογος τῆς ἐντάσεως τοῦ διοχετευθέντος ἠλεκτρικοῦ ῥευστοῦ· ὅθεν τὸ βολτάμετρον, εἶνε ἠλεκτρολυτικὴ συσκευὴ χρήσιμος διὰ τὴν ἀποσύνθεσιν χημικῶν ἑνώσεων δι' ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος.

βολταμπέριον, τό· [φυσ.] volt-ampère, n. m. βλ. **οὐάτιον.**

βολτατζάρω, [δημ. ναυτ.] πλέω μὲ βόλταις, louvoyer ; tirer des bordées ; βλ. **διαδρομέω, διαδρομή, ἀναστρέφω, ἀναστροφή.** § — καὶ βολτάρω, χάμνω βόλταις (γύρους), faire des tours ; γυρίζω, περιπατῶ, se promener ; πλανῶμαι ἀργὸς ἐν τοῖς ὁδοῖς, flâner.

βολτιόμετρον, ἢ βολτόμετρον, τό· voltmètre, n. m. Εἶδος γαλβανομέτρου, δι' οὗ μετροῦνται αἱ ἠλεκτρικαὶ δυνάμεις (βλ. εἰς **ἠλεκτρομετρίαν**, μέτρησιν ἠλεκτρεγερτικῶν δυνάμεων)· τὸ βολτόμετρον εἶνε γαλβανόμετρον εἰδικῆς κατασκευῆς χρησιμοποιούμενον πρὸς μέτρησιν τῆς διαφορᾶς δυναμικοῦ· || βολτόμετρον θερμικόν, voltmètre thermique ; θερμικὸν γαλβανόμετρον διατεταγμένον διὰ τὴν μέτρησιν τῆς διαφορᾶς τοῦ δυναμικοῦ· || αὐτογραφικὸν βολτόμετρον, voltmètre enrégistreur ; || διακριβωτικὸν βολτόμετρον, voltmètre étalon; || βολτόμετρον μετὰ κινητοῦ πηνίου, voltmètre à cadre mobile.

βολτιά, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] λέγεται καὶ βοῦλτο, ἡ κόπρος τῶν βωδίων, ἡ σβουνιά· βλ. **βολιτιά.**

βόλτιον, τό· βλ. βόλτ.

βολίμι, τό· [δημ.] βλ. μολύβι

βολῶ, [δημ.] ἀπαντᾷ μόνον τριτοπροσώπως· «δὲν βολεῖ»=δὲν εἶνε δυνατόν, ἐπιτετραμμένον· βλ. **βολεῖ, βολεύει.**

βόμβα, ας, ἡ· bombe, n. f. κενὸν βλῆμα σφαιρικοῦ σχήματος φέρον ὄμμα (œil) διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς πυρίτιδος καὶ τοποθέτησιν τοῦ πυροσωλῆνος· || — πυροτεχνική, bombe d'artifice ; || — ὑπονομευτική, bombe-fougasse, ἐν τῷ στρατῷ τῆς ξηρᾶς· || — χειρόβλητος, bombe à main ; βλ. ῥοιά· || ὁ χειριζόμενος τὰς βόμβας, λέγεται βομβοβολητής, bombardier, n. m.

βομβάρδα, ας, ἡ· bombarde, n. f. ἐκ τῶν ἑλληνικῶν λέξεων βόμβος καὶ ἄρδην), τὸ ἀρχαιότερον πυροβόλον ὅπερ ἀντικατέστησε τὴν βελόστασιν. Κατ' ἀρχὰς ἐσχηματίσθη ἐξ ἐλασμάτων σφυρηλάτου σιδήρου, ἐστεφανωμένων καθὼς τὰ βουτία, δὲν εἶχε δὲ οὔτε λαβὰς οὔτε στροφάλιγγας· τὸ πυροβόλον τοῦτο κατεσκευάσθη κατόπιν ἐκ σφυρηλάτου σιδήρου καὶ εἶτα ἐκ χυτοσιδήρου. Ἡ ἐφεύρεσις τῶν χυτοσιδήρων σφαιρῶν, ἐπέφερε τὴν ἀντικατάστασιν τῶν βομβαρδῶν διὰ τῶν πυροβόλων. § [ναυτ.] βομβάρδα, ἡ· bombarde, n. f. σκάφος ἑλληνικὸν μετὰ πλατείας καὶ ὀρθῆς πρύμνης, ἐξηρτισμένον ἄλλοτε ὡς μυοπάρων (brik-goëlette) καὶ ἄλλοτε ὡς **ἡμιολία. Παραλλαγὴ** τῆς βομβάρδας εἶνε τὸ καλούμενον **τσερνίκι(ον),** ἔχον ἕνα μόνον ὄρθιον ἱστὸν μετὰ σταυρώσεως.

βομβαρδίζω, bombarder ; ἢ βομβίζω, [κατα]βομβολέω-ῶ, ἢ βομβοβολέω. βλ. βομβαρδισμός.

βομβαρδισμός, οῦ, ὁ· bombardement, n. m. ὁ βομβισμός, ὁ καταβομβολισμός· ἰσχυρὸν καὶ συνεχὲς πῦρ τοῦ πυροβολικοῦ, ὅπερ σκοπεῖ νὰ καταστρέψῃ τὰ κυριώτερα μέσα τῆς ἀντιστάσεως φρουρίου τινός, διευθύνεται δὲ οὐ μόνον κατὰ τῆς ὀχυρώσεως καὶ τῶν ἀμυνομένων ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἰδιωτικῶν οἰκιῶν καὶ κυρίων οἰκοδομημάτων, ἵνα ἀποθαρρύνῃ τὴν φρουρὰν καὶ ἐμπνεύσῃ τὸν πανικὸν εἰς τοὺς πολίτας οἵτινες θὰ ἀναγκασθῶσι νὰ πιέσωσι τὸν φρούραρχον νὰ συνθηκολογήσῃ. Ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν βομβαρδισμοί, 1ον ὁ **αἰφνίδιος** (bombardement par suprise) ὅστις ἀνάγεται εἰς τὰ τολμήματα καὶ ἐκτελεῖται αἰφνιδίως ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ μικροῦ διαμετρήματος πυροβόλων κεκρυμμένων ὄπισθεν αἱμασιῶν ἢ προκαλυμμάτων, μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῶν πρὸς παράδοσιν τοῦ φρουρίου ὅρων, καὶ 2ον ὁ **τακτικὸς** (bombardement régulier) ὅστις εἶνε σοβαρώτερος, διαρκεῖ μείζονα χρόνον καὶ ἐκτελεῖται διὰ πυροβόλων μεγαλειτέρου διαμετρήματος. Βλ. καὶ πυροβολεῖον **καταβομβολισμοῦ.**

βομβέω, βλ. βομβῶ.

βομβίζω, βλ. βομβαρδίζω.

βομβισμός, βλ. βομβαρδισμός.

βομβοβολέω-ῶ, βλ. βομβαρδίζω.

βομβοβολητής, οῦ, ὁ· bombardier, n. m. ὁ χειριζόμενος τὰς βόμβας (bombe) καὶ τοὺς ὅλμους.

βομβοβόλον, τό· τὸ βάλλον βόμβας, ὁ ὅλμος, mortier, n. m.

βομβοναύκλαστρον, τό· bombe-torpille, n. f. εἶδος βόμβας πλήρους ἐκρηκτικῆς οὐσίας βαλλομένης δι' ὅλμου ἐξ ἀποστάσεως 200 περίπου βημάτων καὶ ἐκρηγνυομένης ἅμα τῇ πτώσει της ἐπὶ σκάφους ἢ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης· εἶνε ἐν χρήσει εἰς τὸ Ῥωσσικὸν ναυτικόν.

βόμβος, ου, ὁ· bourdonnement, n. m. ἦχος, βοὴ ὡς ἡ τῆς μελίσσης· ἐπίσης ἦχος βαρὺς καὶ βαθύς· || βόμβος κηφήνων ἢ ἄλλων ἐντόμων, bourdonnement, n. m. καὶ ἐν γένει θόρυβος πολλῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνηγμένων· || ὁ βόμβος τῶν ὤτων, ἡ βοὴ τῶν αὐτιῶν, le tintement d'oreille ἢ cornement, n. m. βλ. καὶ βοή.

βομβυκίζω, μέλ. ίσω, ποιῶ βομβύκιον, κουκοῦλι, coconner.

βομβύκιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βόμβυξ.

βομβυκόσπορος, ὁ· σπόρος τοῦ μεταξοσκώληκος, grain de ver à soie.

βομβυκοτροφεῖον, ου, τό· τὸ μέρος ἔνθα διατρέφουσι βόμβυκας (κουκοῦλι), coconnière, n. f.

βομβυκοτροφία, ἡ· βλ. σκωληκοτροφία.

βομβύλιος, ἢ βομβυλιός, ὁ καὶ ἡ· bourdon, n. m. ἔντομον, ὡς μεγάλη μέλισσα (ἀργιομέλισσα) βομβοῦν.

βόμβυξ, υκος, ὁ· τὸ βομβύκιον, ὁ μεταξοσκώληξ, le ver à soie; καὶ τὸ κουκούλι(ον) αὐτοῦ, le cocon (de ver à soie) ou de chenille. § βόμβυξ, bombyx, n. m. ὁ μεταξοσκώληξ.

βομβῶ (έω), μέλ. ήσω, ἠχῶ βαρέως, bourdonner; tinter. βλ. καὶ βοΐζω.

βόνασος, ου, ὁ· ἄγριος βοῦς, taureau sauvage; bison, n. m. ἀγριόβωδον Ἀμερικῆς ἔχον κύφωνα (καμπούρην) εἰς τὰ νῶτα, φούνταν εἰς τὴν σιαγόνα καὶ παχῶδες οἴδημα εἰς τὴν ὠμοπλάτην.

βοοσιώκτης, ὁ· [σιδηρ.] ἡ ζωοσόβη (ἐκ τοῦ ζῶον, σοβέω, σημαίνοντος ἀπελαύνω, διώκω), chasse-buffles; ou chasse-bœufs.

βορά, ᾶς, ἡ· γενικῶς λέγεται ἡ τροφή, nourriture, n. f. καὶ ἡ τροφὴ τῶν ζώων ἐν γένει, ἡ νομή, ἡ βοσκή, pâture, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ τροφὴ τῶν σαρκοφάγων ζώων, ἡ λεία, τὸ θήραμα, ἡ ἄγρα τῶν ἁρπακτικῶν θηρίων, la proie; || ἔγεινε βορὰ τῶν λύκων, il a servi de pâture aux loups; || ἡ οἰκία του ἔγεινε βορὰ τῶν φλογῶν [μεταφ.], sa maison a été la proie des flammes.

βορακικός, ή, όν· ἐκ βόρακος, borique, adj. § —, boracique, adj. ὀνομασία παλαιὰ τοῦ βορικοῦ ὀξέος (acide borique).

βόραξ, ακος, ὁ· [χημ.] borax, n. m. μικρὰ κρύσταλλα ἄχροα ἢ κιτρινίζοντα, εἶνε ὄξυνον ὀξυβοριακὸν νάτρον ὑδρομιγές, borate hydraté de soude; || —, τὸ βορακικὸν νάτρον, χρυσόκολλα, borax; || — ἀγοραῖος, ἀκατέργαστος, borax brut; || — καθαρός, διϋλισμένος, borax raffiné; || — ἡμικαθαρός, ἡμιδιϋλισμένος borax demi-raffiné.

βορβά, τά· [διάλ. Κύμης] οἱ βολβοί (τῶν ὀφθαλμῶν) «ἄνοιξε τὰ βορβά σου»=τοὺς ὀφθαλμούς σου.

βορβορολόγος, ὁ· ἡ ἄμη (βυθοχόρου), drague, n. f. τουτέστι πτυάριον κυρτὸν πρὸς καθαρισμὸν τῶν διωρύγων, αὐλακίων, λιμένων, κτλ· || [ἐγχειρίδιος=τῆς χειρὸς] βορβορολόγος, drague à main, ἤτοι ἐκεῖνον ὅντινα μεταχειρίζονται διὰ τῶν χειρῶν ἵνα ἀφαιρέσωσι τὴν ἰλύν, προκειμένου δὲ περὶ μώλων, λέγεται cure-môle ἢ cure-molle, n. f.

βόρβορος, ου, ὁ· λάσπη βρωμερά, sale boue; ὁ βοῦρκος, bourbe, n. f. μελανὴ ἰλύς, vase noire, n. f. fange, n. f. || —, τὸ τέναγος, flaque, n. m. ἢ flaque d'eau, στάσιμα βορβορώδη ὕδατα, ἤτοι ἰλὺς σχηματιζομένη ἐξ ὑδάτων ὀμβρίων ἢ θαλασσίων· || ἰλύς, βόρβορος, ἀκαθαρσία, gâchis, n. m. || ὁ χοῖρος κυλίεται εἰς τὸν βόρβορον, le cochon se vautre dans la fange.

βορβορότοπος, ὁ· bourbier, n. m. ἤτοι ὁ βόρβορος.

βορβοροφάγος, ἡ· ἡ βυθοκόρος, ἡ· ἡ κοινῶς λεγομένη φαγάνα, cure-môle, n. m. πληθ. des cure-môles; καὶ bateau-dragueur ou bateau-rabot, n. m. μέγα κάτεργον (ponton) φέρον ἀτμοκίνητον μηχάνημα, συνιστάμενον ἐκ συστήματος ὀδοντωτῶν τροχῶν καὶ ἀτέρμονος ἁλύσεως (chaîne sans fin) μετὰ κωταλίδων (cuillers) διευθυνομένων μέχρι τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης, δι' ὧν ἐκβαθύνεται οὗτος καὶ καθαρίζεται (curer).

βορβορυγμός, οῦ, ὁ· borborygme, n. m. borborisme, n. m. τὸ γουργούρισμα τῶν ἐντέρων, grouillement des intestins; gargouillement, n. m. καλεῖται οὕτω ψόφος ἐν τῇ κοιλίᾳ παραγόμενος ὡς ἐκ τῆς μετακινήσεως τῶν ἐν τῷ ἐντερικῷ σωλῆνι ἀερίων· ὁ βορβορυγμὸς γίνεται αἰσθητότερος διὰ τῆς ἐπὶ τῆς κοιλίας ἀκροάσεως. § [ἱππολ.] βορβορυγμός, grenouille, n. f. ἢ bruit de grenouille, κυρίως σημαίνει ἰδιάζοντα ψόφον ἀκουόμενον εἰς τοὺς ἄρρενας ἵππους, κατ' ἐξοχὴν δέ, ὡς ἐκ τῆς πείρας βεβαιοῦται, εἰς τοὺς κήλωνας κατὰ τὸν τροχασμὸν ἢ τὸν καλπασμόν. Ὁ ψόφος οὗτος προέρχεται κατὰ τὰς τελευταίας παρατηρήσεις, ὡς ἐκ τῆς ἀνακινήσεως τῆς πόσθης ἐντὸς τοῦ κολεοῦ αὐτῆς.

βορβορύζω, γουργουρίζω, grouiller; gargouiller; βλ. βορβορυγμός.

βορβορώδης, ης, ες· ὅμοιος, γεμᾶτος μὲ βόρβορον, fangeux, euse, adj. bourbeux, euse; ἰλυώδης, vaseux, euse; || βορβορώδη ὕδατα, τὸ τέναγος, flaque d'eau; βλ. βόρβορος· || ὁ λασπώδης, boueux, euse.

βοργάρης, ὁ· [πτην.] guêpier, n. m.

βοργόνα, ἡ· [διάλ. Καρπάθου] καὶ ἀλλαχοῦ γοργόνα, ἡ μυθολογουμένη Γοργώ=ἡ ὑπνοβατοῦσα γυνὴ καὶ στρίγγλα λεγομένη.

βορέας, ου, ὁ· καὶ βορρέας καὶ συνηρημ. βορᾶς ἢ βορρᾶς, ὁ· ὁ βόρειος ἄνεμος, le vent du nord; κοινῶς ἡ τραμουντάνα, aquilon (a-ki-lon), n. m. ὁ ἀπὸ τῆς διευθύνσεως τοῦ βορρᾶ πνέων ἄνεμος, ὅστις διὰ τὸ βόρειον ἡμι-

σφαίριον τῆς γῆς εἶνε ψυχρός, σφοδρὸς καὶ ξηρός· || βορέῳ ἐπ' ἰωγῇ, βλ. **ἐπιωγή** (darse). § **βορᾶς**. ἐπίσης τὸ βόρειον μέρος τοῦ ὁρίζοντος. nord, n. m. ὁ βόρειος πόλος, le pôle nord ; ὁ πρὸς βορρᾶν εὑρισκόμενος. Ὁ βορᾶς εἶνε ἓν ἐκ τῶν δύο σημείων, εἰς τὰ ὁποῖα συναντᾷ ὁ μεσημβρινὸς τὸν ὁρίζοντα. Ἱστάμενοι ἔχοντες δεξιόθεν ἡμῶν τὴν ἀνατολήν, ἔχομεν πρὸ ἡμῶν τὸν βορᾶν καὶ ἀριστερόθεν τὴν δύσιν· || πρὸς βορᾶν τῆς πόλεως, au nord de la ville. Προκειμένου περὶ ἀνέμου ἢ σημείων τοῦ ὁρίζοντος ἀρχομένων ἐκ τῆς λέξεως βόρειος, nord ; βλ. ἀνέμου διεύθυνσις, aire de vent.

βορεινός, ή, όν· βόρειος, ὁ εὑρισκόμενος ἢ προερχόμενος ἐκ τοῦ βορρᾶ, qui est au (qui vient du) nord; || βορεινὸν δωμάτιον, chambre exposée au nord.

βορειοανατολικός, ή, όν· nord-est.

βορειοανατολικῶς, [ἐπίρ.] au nord-est.

βορειοδυτικός, ή, όν· nord-ouest.

βορειοδυτικῶς, [ἐπίρ.] au nord-ouest.

βόρειος, ος καὶ α, ον· ὁ βορεινός, nord ; ἀρκτῷος, septentrional, e ; boréal, e, adj. || — ἄνεμος, vent du nord ; || — πόλος, pôle nord ; βλ. πόλος. Ὁ βόρειος πόλος τῆς γῆς εἶνε τὸ ἓν τῶν δύο ἄκρων τοῦ ἄξονος ταύτης, τὸ ἐπὶ τοῦ ὑφ' ἡμῶν κατοικουμένου βορείου ἡμισφαιρίου· εἶνε ἀπρόσιτος ἕνεκα τῶν πάγων. Ὁ βόρειος πόλος τοῦ οὐρανοῦ εἶνε ὁ εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ βορείου τῆς γῆς ἡμισφαιρίου ὁρατὸς πόλος τῆς οὐρανίας σφαίρας, ἀκίνητος κατὰ τὴν ἡμερησίαν ταύτην φαινομένην κίνησιν. Πλησίον αὐτοῦ εὑρίσκεται (1891 εἰς ἀπόστασιν 1° 16′ ὁ πολικὸς ἀστὴρ (étoile polaire) (ὁ α τῆς μικρᾶς Ἄρκτου ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς οὐρᾶς αὐτῆς· || βόρειον πλάτος, latitude nord, καλεῖται τὸ μετρούμενον ἐπὶ τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου· βλ. πλάτος (latitude) ; || — τόπος (χώρα), pays septentrional ; || βόρειον σέλας (μετεωρολ.), l'aurore boréale (τὸ ἀντίθετον τοῦ aurore australe=νότιον σέλας), ἤτοι τὸ πολικὸν σέλας, aurore polaire, φωτεινὸν φαινόμενον ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ὁρατὸν συνηθέστερον ἐν ταῖς περὶ τὸν βόρειον πόλον τῆς γῆς χώραις. Τὸ βόρειον σέλας ἔχει τὸ σχῆμα φωτεινῆς ἀψῖδος, στηριζομένης ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος.

βορειοτέρως, [ἐπίρ.] περισσότερον πρὸς βορᾶν, plus au nord.

βορείως, [ἐπίρ.] πρὸς βορᾶν, au nord.

βορηᾶς, ὁ· [δημ.] βλ. βορέας

βορίζω, [διάλ. Οἰνόης]=ῥιπίζω, κάμνω ἐλαφρὸν ἀέρα, αὔραν, ἢ ἀερίζω (μὲ ῥιπίδιον ἢ μανδήλιον).

βορικός, ό· borique ; boracique ; βλ. καὶ βορακικός· βορικὸν ὀξύ, acide borique ; κρύσταλλοι ἄχροοι, πεταλοειδεῖς, λιπαροί, διαλυτοὶ εἰς 25 μέρη ψυχροῦ ὕδατος καὶ εἰς 3 μέρη ζέοντος. Εἶνε ἐν χρήσει ὡς ἀντισηπτικόν, διάλυσις δ' αὐτοῦ εἰς ἀναλογίαν 1:133 ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξιν τῶν βακτηρίων.

βορικώδης, ης, ες· [χημ.] boriqué, ée ; περιέχων βορικὸν ὀξύ, qui contient de l'acide borique ; || ὕδωρ βορικῶδες, eau boriquée ; 40γραμ. βορικοῦ ὀξέος κατὰ λίτραν δι' ἀντισηπτικὰς πλύσεις· || βαζελίνη βορικώδης, vaseline boriquée.

βόριον, τό· bore, n. m. [χημ.], παλαιότερον βοράκιον, στοιχεῖον ἀμέταλλον μὴ ἀπαντώμενον αὐτοφυὲς ἀλλ' ἡνωμένον μετ' ὀξυγόνου εἰς διάφορα ὀρυκτὰ ἰδίως δὲ ὡς βόραξ.

βοριοῦχος, ος, ον· περιέχων βόριον, boré, ée.

βοριστέρι(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] (βοριστήριον) ἤτοι ῥιπίδιον δι' οὗ «βορίζουν».

βορίτρα, καὶ βορίστρα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] τὸ ῥιπίδιον.

βορός, ὁ· [διάλ. Κύμης] τόπος περιπεφραγμένος διὰ φράκτου ὅστις τὸ θέρος χρησιμεύει ὡς βουστάσιον.

βορρᾶς, ᾶ, ὁ· βλ. βορέας, le nord, ἡ τραμουντάνα, βλ. καὶ ἀνέμου διεύθυνσις.

βοσκαρέα, ἡ· [διάλ. Καρπάθου] ἡ περιφέρεια ἐν ᾗ βόσκει τὸ ποίμνιον, ἡ βοσκή.

βοσκαρί(δ)ι, τό· [διάλ. Καρπάθου] ποιμενόπαις, μικρὸς βοσκός, petit berger.

βοσκή, ῆς, ἡ· ὁ χόρτος ὃν τὰ πρόβατα καὶ ἐν γένει τὰ ζῷα βόσκουσι, ἡ τροφὴ ζῴων, pâturage, n. m. ἡ νομή, pacage, n. m. τὸ βόσκημα, la pâture ; || **βοσκαί**, pâtis, n. m. pâturages, pacages (συνώνυμα), ἢ **λιβάδια** καλοῦνται τὰ ἀκαλλιέργητα μέρη γῆς, τὰ χρησιμεύοντα τακτικῶς πρὸς νομὴν τῶν ποιμνίων.

βόσκημα, ατος, τό· ἡ βοσκή, pâturage, n. m. ἤτοι ἡ τροφή, ἡ βορὰ τῶν ζῴων. § —, τὰ βόσκοντα ζῷα, le bétail. § —, ἡ πρᾶξις τοῦ βόσκειν, τὸ βόσκειν, ἡ βόσκησις, l'action de paître ; ou de faire [mener] paître ; la pâture.

βοσκήσιμος, ος, ον· ὁ χρήσιμος πρὸς βόσκησιν [propre à servir] de pâturage ; βοσκήσιμοι γαῖαι, αἱ βοσκαί, les pâturages ; αἱ νομαί, les pacages ; les pâtis (συνώνυμα).

βόσκησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ βόσκειν, action de paître, τὸ βόσκημα, la pâture καὶ broutement, n. m. τὸ νὰ νέμηται, νὰ τρώγῃ.

βοσκίζω, [δημ.] βλ. βόσκω.

βοσκοποῦλα, ἡ· ἡ ποιμενίς, bergère, n. f. μικρὰ ποιμενίς, pastourelle=ἡ ποιμενόπαις· ὁ ποιμενόπαις, μικρὸς βοσκός, pastoureau, elle =ποιμενίσκος, ποιμενίσκη.

βοσκός, οῦ, ὁ· κοινῶς ὁ τσοπάνης, ὁ ποιμήν, berger, ère ; pasteur, n. m. ὁ ποιμένων, ὁ βόσκων, ὁ ὁδηγῶν εἰς τὴν βοσκὴν καὶ φυλάττων τὰ ζῷα· || ὁ βοσκὸς βοδιῶν, ἀγελάδων καὶ τῶν ὁμοίων, ὁ βουκόλος, βοηλάτης, bouvier ; vacher ; pâtre ; || — γηδιῶν (αἰγῶν), αἰγονόμος, chevrier, ère ; || χοιροβοσκός, porcher, ère.

βόσκω, μέλ. βοσκήσω, ὁδηγῶ εἰς τὴν βοσκήν, mener (faire) paître ; ποιμαίνω, φυλάττω τὰ βόσκοντα ζῷα· || [οὐδ.] βόσκομαι νέμομαι, paître ; pâturer ; brouter ; || τὰ ζῷα πηγαίνουν νὰ βοσκήσουν, les bêtes vont paître (pâturer) ; || [συνεκδ.] τὸ πῦρ ἔβοσκεν ὑπὸ τὴν τέφραν, le feu couvait sous la cendre ;

|| [μεταφ.] ποῦ βόσκει ὁ νοῦς σου; où avez-vous l'esprit? à quoi pensez-vous? § [μέσ.] μεταφ.] se repaître; || βόσκεται μὲ κενὰς ἐλπίδας il se repaît d'espérances vaines.

Βόσπορος, ου, ὁ· στενὸν θαλάσσης. Bosphore, n. m. détroit (de mer); καλεῖται οὕτως ὁ Θρᾳκικὸς Βόσπορος. Bosphore de Thrace (πορθμὸς ἢ στενὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως), ὁ τὸν Εὔξεινον Πόντον μετὰ τῆς Προποντίδος συνδέων καὶ μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας διαρρέων πορθμός, πεφημισμένος ἰδίᾳ διὰ τὰς φυσικὰς αὐτοῦ καλλονάς. || Κιμμερικὸς Βόσπορος. Bosphore Kimmérien, ὁ συνάπτων τὸν Εὔξεινον Πόντον μὲ τὴν Ἀζοφικὴν (ἢ Ζαχαδικὴν) θάλασσαν, ἥτις εἶνε ἡ ἀρχ. ἑλλην. Μαιῶτις λίμνη· ὁ βόσπορος οὗτος λέγεται πορθμὸς τοῦ Γκὲρτς ἢ Γενικαλέ.

βόστρυξ, υχος, ὁ· βλ. βόστρυχος.

βοστρυχίζω (βοστρυχόω), μέλ. ίσω, πλέκω εἰς βοστρύχους, σγουραίνω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, friser; boucler (κάμνω κατσαρά)· || ἐπὶ ὕφους λόγου, καλλωπίζω, orner; enjoliver; [μέσ.] βοστρυχίζομαι, se friser.

βοστρύχισμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ βοστρυχίζειν, action de friser; le frisage; ἐπίσης τὸ ἀποτέλεσμα ἢ τὸ πρᾶγμα ὅπερ ἐγένετο σγουρόν, frisé, n. m.

βόστρυχος, ου, ὁ· ἡ πλεξίδα τῶν τριχῶν, τὸ κατσαρόν, boucle [de cheveux]; αἱ σγουραὶ τρίχες, la frisure. § βόστρυχος, ὁ· boudin, n. m. καλοῦσιν οὕτως οἱ Γάλλοι μέρμιθα σιδηρᾶν (σύρμα) εἰλιγμένον κατὰ μῆκος καὶ ἑλικοειδῶς ἤτοι **ἑλικοειδής,** ές· **σύστροφος,** ον· ὅπερ ὁ Χαντζερῆς ὀνομάζει βόστρυχον (βόστρυξ, υχος, ὁ· καὶ βόστρυχος, ὁ·) καὶ **βοστρύχωμα.**

βοστρυχόω-ῶ· βλ. βοστρυχίζω.

βοστρυχώδης, ης, ες· πεπλεγμένος ἐν εἴδει βοστρύχου, frisé, ée; bouclé, ée; καὶ ἐν γένει ἑλικοειδής· βλ. βόστρυχος· || à boudin; βοστρυχῶδες ἐλατήριον, ἢ ἑλικοειδὲς ἐλατήριον, ressort à boudin; βλ. καὶ **ἐλατήριον.**

βοστρυχωδῶς, [ἐπίρ.] en forme de boucles (de tresses).

βοστρύχωμα, ατος, τό· τὸ βεβοστρυχισμένον, la frisure; ὁ βόστρυχος, βλ. λέξιν.

βότανα, τά· [διάλ. Καρπάθου] τὰ ἐκβαλλόμενα ἐκ τῶν σπαρτῶν **χόρτα,** herbes; βλέπε **βοτάνη.**

βοτανεμπόριον, ου, τό· herboristerie, n. f. ἐμπόριον φαρμακευτικῶν φυτῶν, commerce de plantes médicinales; || πλουτίζειν ἐν τῷ βοτανεμπορίῳ, s'enrichir dans l'herboristerie.

βοτάνη, ης, ἡ· καὶ βοτάνι, τό· χόρτον διὰ βοσκήν, herbe, n. f. plante, n. f. βοσκή, le fourrage. § φυτὸν μάλιστα ἰατρικόν, herbe ou plante (médicinale), ἤτοι χορτάρι ἰαματικόν, simple, n. m.

βοτάνι, τό· [δημ.] βλ. βοτάνη καὶ βότανον.

βοτανίζω, μέλ. ίσω, botaniser; βοτανολογῶ, συλλέγω βότανα (χόρτα) πρὸς μελέτην ἢ πρὸς ἰαματικὴν χρῆσιν, herboriser. § βοτανίζω, ξεχορταριάζω, σκαλεύω, sarcler (συνών.) botaniser), ἤτοι ἀφαιρῶ, ἐκριζῶ τὰς βλαβερὰς βοτάνας κήπου ἢ γεωργημένου ἀγροῦ, ἐκβάλλω τὰ ζιζάνια ἐν ἐσπαρμένῳ σίτῳ· βλ. καὶ βοτανισμός· || βοτανισμένος, η, ον· sarclé, ée; «βοτανισμένο χωράφι».

βοτανική, ῆς, ἡ· botanique, n. f. ἡ φυτολογία εἶνε ἡ ἐπιστήμη ἡ ἀσχολουμένη περὶ τῶν φυτῶν, ἤτοι ἡ ἐπιστήμη τοῦ γνωρίζειν τὰ βότανα, ἥτις εἶνε κλάδος τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν,

βοτανικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὰ βότανα, relatif aux plantes (aux herbes); botanique, adj. || βοτανικὴ συλλογή, herbier, n. m. || — κῆπος, jardin botanique; (ὁ τῶν Παρισίων) jardin des plantes; οἱ βοτανικοὶ κῆποι εἶνε ἐπιστημονικὰ ἱδρύματα σπουδαιότατα διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς βοτανικῆς, διότι ἐν αὐτοῖς συναθροίζονται καὶ καλλιεργοῦνται καταλλήλως τὰ φυτὰ πασῶν τῶν χωρῶν καὶ γίνονται οὕτω προσιτὰ εἰς τὴν μελέτην. § βοτανικός, ὁ· [οὐσ.] botaniste, n. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν βοτανικήν, personne qui s'applique à la botanique, ἢ ὁ ἐντριβὴς εἰς τὴν βοτανικήν.

βοτανικῶς, [ἐπίρ.] botaniquement, adv. συμφώνως μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς βοτανικῆς, d'après les principes de la botanique, ὑπὸ βοτανικὴν ἔποψιν, au point de vue botanique; || προσδιορίζειν βοτανικῶς δένδρον τι, déterminer botaniquement un arbre.

βοτάνιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ βοτάνη.

βοτανισμός, οῦ, ὁ· [γεωπ.] sarclage, n. m. action de sarcler; τὸ βοτανίζειν, εἶνε ἐργασία γεωπονικὴ καὶ κηπουρικὴ ἥτις συνίσταται εἰς τὸ ἀφαιρεῖν τὰ ἄγρια χόρτα ἢ ζιζάνια ἐκ τῶν γεγεωργημένων ἀγρῶν ἢ ἐκ τῶν πρασιῶν τῶν κήπων· κοινῶς τὸ ξεχορτάρισμα· βλ. καὶ σκάλευσις.

βοτανογραφία, ας, ἡ· botanographie, n. f. περιγραφὴ τῶν φυτῶν, description des plantes.

βοτανογραφικός, ή, όν· botanographique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν βοτανογραφίαν, qui a rapport à la botanographie.

βοτανογράφος, ου, ὁ· botanographe, n. ὁ ἐπιδιδόμενος εἰς τὴν βοτανογραφίαν, personne qui s'adonne à la botanographie.

βοτανολογέω-ῶ, μέλ. ήσω, herboriser; συλλέγω βοτάνας· φυτὰ πρὸς μελέτην ἢ δι' ἰαματικὴν χρῆσιν· βλ. καὶ βοτανολογῶ. § —, κοινῶς ξεχορταρίζω, συνώνυμον τοῦ botaniser; σκαλεύω, sarcler; βλ. βοτανισμός.

βοτανολογία, ας, ἡ· botanologie, n. f. πραγματεία ἐπὶ τῶν φυτῶν, traité sur les végétaux; ἡ **φυτολογία.** § —, herborisation, n. f. ἐκδρομὴ πρὸς συλλογὴν βοτανῶν φυομένων ἔν τινι χώρᾳ εἴτε πρὸς μελέτην, εἴτε πρὸς θεραπευτικὴν χρῆσιν.

βοτανολογικός, ή, όν· botanologique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν βοτανολογίαν, qui a rapport à la botanologie, φυτολογικός.

βοτανολόγιον, ου, τό· botanicon, n. m.

κατάλογος ἢ πίναξ πασῶν τῶν βοτανῶν (φυτῶν) χώρας τινός, ὅπερ συνηθέστερον λέγεται χλωρίς, flore, n. f.

βοτανολόγος, ὁ, ἡ· ὁ συλλέγων βότανα, herboriste, n. § —, herborisateur, trice, ἄτομον βοτανολογοῦν, personne qui herborise; || ἀκούραστος βοτανολόγος, un herborisateur infatigable ; λέγουσιν ἐπίσης εἰς τὸ ἄρσεν. un herboriseur. § —, botanologue, adj. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν βοτανολογίαν, qui s'occupe de la botanologie. § —, botaniste, n. m. βλ. βοτανικός. § —, sarcleur euse ; ὁ βοτανίζων κῆπον, ἀγρόν, ἤτοι ἀφαιρῶν τὰ ἐπιβλαβῆ ἄγρια χόρτα, κοινῶς ξεχορταριστής.

βοτανολογῶ, βλ. βοτανολογέω.

βοτανολογῶν, οῦσα, οῦν, botaniseur, euse, ἤτοι ὁ βοτανολόγος ἐκεῖνος (ἐκείνη) ὅστις βοτανολογεῖ, celui (celle) qui herborise.

βότανον, τό· [βοτ.] τὸ βοτάνι, herbe, n.f. plante, n. f. § simple, n. m. καλεῖται βότανον παρὰ τῷ λαῷ πᾶν φυτὸν εἰς ὃ ἀποδίδεται φαρμακευτική τις δύναμις.

βοτανοπωλεῖον, ου, τό· herboristerie, n. f. τὸ μέρος ἔνθα πωλοῦσι φαρμακευτικὰ βότανα, τὸ ἐργαστήριον τοῦ βοτανοπώλου, boutique d'herboriste ; || τηρεῖν βοτανοπωλεῖον, tenir une herboristerie.

βοτανοπώλης, ου, ὁ· ὁ πωλῶν βότανα, celui qui vend des simples ; herboriste, n. m. ὁ πωλῶν ἰαματικὰ (φαρμακευτικὰ) φυτά, qui vend des plantes médicinales.

βοτανοφάγος, ος, ον· botanophage, adj. ὁ τρώγων φυτά, ὁ ζῶν διὰ φυτῶν, qui vit de végétaux = φυτοφάγος.

βοτανῶδες ἢ χλοῶδες, [χρωμ.] vert d'herbe.

βοτίλια, ἡ· [ξεν.] μποτίλια, bouteille, n.f.

βότριδα, ἡ· βλ. βώτριδα.

βοτρυανθής, ής, ές· [βοτ.] racémiflore, adj. οὗτινος τὰ ἄνθη εἶνε ὡς βότρεις, dont les fleurs sont en grappes; λέγεται ἐπίσης racémuleux, euse ὅταν τὰ ἄνθη ἦνε ὡς μικραὶ βότρεις.

βοτρυδόν, [ἐπίρ.] εἰς σχῆμα βότρυος, ὡς σταφυλή, en forme de grappes ; par grappes ; ἐπὶ ἀνθέων κτλ. ἅτινα πέφυκεν ἀπὸ μιᾶς κρεμάστρας (καθὼς τὸ τσαμπὶ τῆς σταφυλῆς).

βοτρυοειδής, ής, ές· ὅμοιος μὲ σταφυλήν, en forme de grappe ; disposé en grappes. § — [βοτ.], βοτρυώδης, racémeux, euse, adj. ὁ ἔχων ἄνθη βοτρυοειδῶς διατεθειμένα, qui a des fleurs disposées en grappes. § — [βοτ.] racémiforme, adj. ὁ ὁμοιάζων πρὸς βότρυν, qui ressemble à une grappe.

βοτρυοφόρος, ος, ον· [βοτ.] racémifère [ἐκ τοῦ λατ. racemus=grappe], adj. ὁ φέρων ἄνθη βοτρυοειδῶς, qui porte des fleurs en grappes.

βότρυς, υος, ὁ· αἰτ. υν, πληθ. ὀν. ες, γεν. ύων, αἰτ. υς· [βοτ.] σταφυλή, grappe de raisin, ἢ grappe, n. f. [γενικῶς **τσαμπί**]· λέγεται ἐπίσης racème, n. m. (ἐκ τοῦ λατ. racemus) ἥτις εἶνε ἡ ἐπιστημονικὴ ὀνομασία τοῦ βότρυος.

βοτρυώδης, ης, ες· [βοτ.] racémeux, euse, βλ. βοτρυοειδής.

βότσαλο, τό· [δημ.] βλ. χάλιξ, τὸ μικρόν, caillou, n.m. τὰ μεγαλείτερα ἤτοι τὰ ἄνω τῶν 0μ. 03 λέγονται κροκάλη, galet, n. m. gros caillou ; βλ. κροκάλη.

βοῦβα, ἡ· [δημ.] ἡ πάθησις τοῦ βωβοῦ, le défaut du muet; ἤτοι ἡ ἀφωνία, mutisme, n.m.

βουβαίνω, [δημ.] θὰ βουβάνω, καθιστῶ βωβόν, ἄφωνον, rendre muet. § [μεταφ.] κάμνω ἀναπολόγητον (ἐκ συγχύσεως), confondre; ἤτοι ἀποστομόνω· || κάμνω τινὰ νὰ σιωπαίνῃ, réduire au silence. § [μεσ.] βουβαίνομαι, se taire ; || βουβάσου ! = σιώπησον, tais-toi ! σιωπή, silence !

βουβάλα, ἡ· [δημ.] ἡ βούβαλος, τὸ θηλ. τοῦ βουβάλου, femelle du buffle ; bufflonne ; bufflesse ; βλ. βούβαλος. § [μεταφ.] γυνὴ παχεῖα, grosse femme ; vache, n. f.

βουβαλάκι, τό· [δημ.] μικρὸν βουβάλιον, buffletin, n. m. βλ. βούβαλος.

βουβάλειος, εία, ειον· ὁ ἐκ βουβάλου, κοινῶς βουβαλήσιος, de buffle.

βουβαλήσιος, ὁ· [δημ.] ἐκ βουβάλου, de buffle.

βουβάλι, τό· [δημ.] βούβαλος, βουβαλίς, buffle.

βουβαλιά, [δημ.] καὶ

βουβαλοπέτσι, τὸ καὶ βουβαλοτόμαρον, [δημ.] βύρσα, τὸ δέρμα τοῦ βουβάλου (βουβάλειον), buffle ; peau de buffle ; buffletin (τοῦ μικροῦ).

βούβαλος, ὁ καὶ ἡ· βουβάλιον, κοινῶς βουβάλι, buffle, n. ζῷον μηρυκαστικὸν δίχηλον ἔχον σῶμα παχὺ ὡς καὶ τὰ μέλη, ὦτα μεγάλα, πλάγια κοσμούμενα γύρωθεν ὑπὸ τριχῶν, μέτωπον κυρτόν, ῥύγχος πλατὺ καὶ κέρατα παχύτατα κυρτούμενα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ εἶτα πρὸς τὰ ὄπισθεν, οὐρὰν μακρὰν μετὰ τριχῶν ἀραιῶν. Τὸ κρέας τῶν νεαρῶν βουβάλων (βουβαλάκι) εἶνε κατὰ τὴν ποιότητα ὅμοιον πρὸς τὸ τοῦ νεαροῦ βοός. Ὁ ἔφηβος βούβαλος, ἡλικίας 5 ἐτῶν τοὐλάχιστον, ἔχει κρέας χονδροειδέστατον, ξηρότατον καὶ ἀηδὲς τὴν ὀσμήν. § [μεταφ.] —, gros balourd ; lourdaud. Τὸ γάλα τῆς βουβάλου εἶνε πτωχὸν μὲν εἰς τυρώδεις οὐσίας, πλουσιώτατον ὅμως εἰς πάχος, διὰ τοῦτο εἶνε καταλληλότατον διὰ τὴν κατασκευὴν βουτύρου.

βουβαλοτόμαρον, τό· βλ. βουβαλοπέτσι.

βουβαμάρα, ἡ· [δημ.] ἡ ἀφωνία, mutisme, n. m. βλ. καὶ βοῦβα.

βουβό, τό· [δημ.] χονδρὴ (ἰσχυρὰ) δοκός, grosse poutre ; doubleau, n. m. κοινῶς τὸ πατερόν, τὸ πατώξυλον. § [ναυτ.] βουβό, madrier, n. m. βλ. δρύοχος.

βουβός, ή, όν· [δημ.] ἄφωνος, muet, ette.

βουβών, ῶνος, ὁ· ὁ μεταξὺ τῶν μηρῶν καὶ αἰδοίων τόπος, ἤτοι ἡ βουβωνικὴ χώρα, aine, n. f. § βουβωνικὴ χώρα [ἱππολ.] aine, n. f. τὸ μεσομήριον, ἤτοι ἡ ἀνὰ μέσω τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν τοῦ ἵππου χώρα, ἀκριβῶς κατὰ τὸ σημεῖον τῆς συνενώσεως αὐτῶν. §

βουβών, bubon, n. m. πρῆσμα τῶν ἀδένων τῆς ἀνωτέρας ἄκρας τοῦ μηροῦ, ἤτοι φλεγμονώδης ἐξοίδησις τῶν κατὰ τὰς βουβωνικὰς χώρας κειμένων ἀδένων.

βουβωναλγία, ας, ἡ· bubonalgie, n. f. (βουβών, aine, καὶ ἄλγος, douleur), ἄλγος, πόνος ἑδρεύων ἐν τῷ βουβῶνι, douleur siégant dans l'aine

βουβωνία, ας, ἡ· βλ. βουνιά.

βουβωνικός, ή, όν· inguinal, ale, aux. adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βουβῶνα, qui appartient à l'aine ; ‖ βουβωνικοὶ ἀδένες, glandes inguinaux ; ‖ βουβωνικὴ χώρα, région inguinale ; ‖ — σωλήν, ἢ — πόρος, canal inguinal. § —, bubonique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν βουβῶνα, qui a rapport au bubon ; ‖ βουβωνικὴ πανώλης, peste bubonique ἢ βουβωνικὸς λοιμός.

βουβωνοκήλη, ης, ἡ· βουβωνικὴ κήλη, hernie inguinale ou bubonocèle, n. m. Ἐν τῇ ἰατρικῇ λέγεται οὕτως ἡ διὰ τοῦ βουβωνικοῦ σωλῆνος ἔξοδος σπλάγχνου τινός, ἐντέρου ἢ ἐπιπλόου, καὶ ἡ ἐμμονὴ αὐτοῦ ἔξω τῆς οἰκείας ἐν τῇ κοιλίᾳ θέσεως ἐπὶ χρόνον μᾶλλον ἢ ἧττον μακρόν, ἄρα προσκαίρως ἢ καὶ μονίμως.

βουβωνοκηλικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ πάσχων ἀπὸ) βουβωνοκήλην, de bubonocèle.

βουγανετός, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ βοή, θόρυβος, ἀλαλαγμός.

βουγανίζω, [διάλ. Οἰνόης] κάμνω βοήν, ἤτοι βουΐζω, θορυβῶ, βυκανίζω.

βουγάστωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ· ἡ ἀεριγάστωρ (ἵππος), ventre de vache, οὗτινος ἡ κοιλία ἐξωγκωμένη κρέμαται πρὸς τὰ κάτω.

βουγενής, ής, ές· ὁ ἐκ βοὸς γεννηθείς, né d'une vache.

βούγλωσσον, τό· [βοταν.] bourrache, n. f. ἡ ἄγχουσα, anchuse, n. f. ὅπερ καλεῖται καὶ buglose, n. f. βλ. καὶ βοϊδόγλωσσο.

βούγλωσσος, ὁ· ὡς ἡ γλῶσσα βοός, langue de bœuf ; buglose. § ἰχθὺς πλατύς, ἡ γλῶσσα καὶ κοινῶς χωματίδα, sole, n. f. § [ἀρχιτ.] βούγλωσσον, τό· langue de bœuf ; κόσμημα παριστὸν γλῶσσαν βοός· ‖ ἐπίσης ἐργαλεῖόν τι τῶν ὑπονομευτῶν.

βουγόνατος, ὁ· (ἵππος) ὁ ἔχων γόνατα ὡς τὰ τοῦ βοός, genou du bœuf.

βουδδισμός, boudisme, n. m. τὸ ὑπὸ τοῦ Βοῦδδα ἱδρυθὲν φιλοσοφικὸν σύστημα, ὅπερ ἀνυψωθὲν εἰς θρησκείαν διεδόθη καὶ ἐπικρατεῖ ἰδίᾳ ἐν τῇ Νοτίῳ καὶ ἄπω Ἀσίᾳ, ἤτοι ἐν τῇ Ἰνδικῇ, Σιάμ, Βιρμανίᾳ, Τογκίνῳ, Θιβέτ, Κίνᾳ καὶ Ἰαπωνίᾳ. Οἱ Βουδδισταὶ ὑπολογίζονται σήμερον ὑπὲρ τὰ 300 ἑκατομμύρια.

βοῦδιν, τό· (βούδιον) [διάλ. Οἰνόης] ὁ βοῦς, τὸ βῶδι.

βουδοκέφαλος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ὁ ἔχων βοὸς κεφαλήν, ἤτοι ὁ μὴ ἀντιλαμβανόμενος, ἀφυής, «βῶδι».

βουζοῦκα, ἡ· [διάλ. Οἰν.] προσωνυμία ἀποδιδομένη εἰς τρυφερὰ παχουλούτσικα καὶ ὡραῖα ἄτομα, ἰδίως εἰς βρέφη καὶ παιδία μικρὰ ἐν γένει· πολὺ συγγενεύει πρὸς τὸ γαλλικὸν bijou.

βούζουνας, ὁ· [δημ.] καὶ

βουζοῦνι, τό· [δημ.] ὁ δοθιήν, ῆνος, clou, n. m. furoncle ; βλ. δοθιήν.

βοΐζω, βλ. βοΐζω.

βουϊδλιᾶς, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ζωώδης ἄνθρωπος.

βουϊδόγλουσσα, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] πόα μὲ φύλλα ὅμοια πρὸς γλῶσσαν βοός, τὸ βούγλωσσον.

βουϊδομάτ(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] εἶδος σταφυλῆς.

βουϊδόματου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὀφθαλμὸς βοός.

βουϊδουνουρά, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] οὐρὰ βοός.

βουϊδουκαματλιά, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἀγρὸς καλλιεργηθεὶς παρὰ ξένου ζευγίτου ἀμισθί.

βουϊδουκέρατου, τό· [Αἰτωλικὸν ἰδίωμα] βόειον κέρας.

βοῦκα ἢ βοῦκκα, ἡ· [δημ.] bouchée, n. f. καὶ βουκιά, ἢ μπουκιά, ἤτοι ἡ δακονιά, καὶ ἀρχαῖον ὁ βλωμός· ‖ ἡ βοῦκα τῆς ἐντροπῆς, le morceau honteux.

βουκένταυρος, ου, ὁ· [βοῦς καὶ κένταυρος], boucentaure, n. m.

βούκεντρον, τό· κοινῶς βουκέντρι, ξύλον αἰχμηρὸν ἐν εἴδει σουβλίου δι' οὗ κεντοῦν τοὺς βόας, aiguillon, n. m. (pour les bœufs).

βουκέφαλος, ὁ· bucéphale, n. m. ὁ ἔχων κεφαλὴν βοός, ἰδίως καλεῖται οὕτως ὁ ἵππος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὃν ἤδη ζῶντος τοῦ πατρός του Φιλίππου εἶχεν ἀγάγει εἰς αὐτὸν ἐκ Θεσσαλίας ὁ Θεσσαλὸς Φιλόνεικος ὤνιον δέκα καὶ τριῶν ταλάντων· ‖ [ἱππολ.] βουκέφαλος ἵππος, bucéphale, n. m. ἵππος οὗτινος ἡ κεφαλὴ ὁμοιάζει κατὰ τὴν ἀνατομικὴν διάπλασιν πρὸς τὴν τοῦ βοός.

βουκινίζω, μέλ. ίσω· βυκανίζω, φυσῶ τὴν σάλπιγγα, sonner de la trompette.

βούκινον, τό· ἡ βυκάνη, τὸ κέρας, cor, n. m. ἡ σάλπιγξ, trompette, n. f. ‖ — ἢ βύκινον, τό· buccin, n. m. μετάλλινον μακρὸν ὄργανον τῆς στρατιωτικῆς τῶν Βυζαντινῶν μουσικῆς· ‖ ὁ κόσμος τὤχει βούκινο κ' ἐμεῖς κρυφὸ καμάρι [παροιμ.], c'est le secret de polichinelle.

βουκίτσα, ἡ· [δημ.] μικρὰ βοῦκα, petite bouchée.

βοῦκκα, ἡ· βλ. βοῦκα.

βουκολέω-ῶ, μέλ. ήσω, βόσκω, φυλάττω, βόας, faire paître des bœufs ; être bouvier.

βουκολιάζω, μέλ. άσω, ᾄδω τραγουδῶ (συνθέτων πρόχειρα) βουκολικὰ (ποιμενικὰ) ᾄσματα, chanter, faire entendre des chants rustiques, des airs pastoraux.

βουκολικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς βουκόλους, ἢ ποιμένας, bucolique ; adj. ποιμενικός, pastoral, e ; ‖ τὰ βουκολικὰ = ποιμενικὰ ποιήματα, chants ou airs pastoraux, ὀνομάζονται εἰδύλλια ὡς μικρά τινα εἴδη καὶ χαρίεντα ζωγραφήματα τῶν ἀπλάστων ἠθῶν. Τῆς βουκολικῆς ποιήσεως πρόσωπα κυρίως εἶνε βοσκοὶ (ἐξ οὗ τὸ ὄνομα) καὶ ἀγρόται, κατὰ δὲ τὰ

ἤθη τῶν βουκόλων κατασκευάζεται καὶ ὁ λεκτικὸς τῆς βουκολικῆς ποιήσεως χαρακτήρ· || — ποιητής, poète bucolique ; || ᾆσμα βουκολικόν, chant bucolique. § βουκολικός, ή, όν· madrigal, ale, aux (ἐκ τοῦ ἰταλ. madrigale), chant du berger ; εἶδος βουκολικῆς ποιήσεως καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐρωτικός· || — ποιημάτιον, madrigalet, n. m.

βουκολικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον βουκολικόν, ποιμενικόν, d'une manière bucolique ; (pastorale) ; pastoralement.

βουκολιό, τό· [δημ.] καὶ

βουκόλιον, τό· ἀγέλη βοῶν, troupeau de bœufs. § μέρος, τόπος ἔνθα βόσκουσιν οἱ βόες, lieu ou paissent les bœufs ; bouverie, n. f.

βουκολισμός, οῦ, ὁ. τὸ ψάλλειν ποιμενικὰ ᾄσματα, καὶ αὐτὰ τὰ ᾄσματα, chant ou air pastoral, ἤτοι βουκολικὸν (ᾆσμα).

βουκόλος, ου, ὁ· βοηλάτης, ὁ βοσκὸς βοῶν, bouvier, n. m. vacher, n. m. pâtre, n. m. βλ. καὶ βοσκός.

βοῦλα, ἡ· βλ. βοῦλλα.

βούκρανον, τό· bucrane, n. m. κρανίον βοός, tête d'un bœuf ; ἀπαντᾶται τοιοῦτον ἀνάγλυπτον ἁπλοῦν ἢ ἐστεμμένον διὰ ταινιῶν ἢ καὶ μεταξὺ ἐγκάρπων (guirlandes), συνηθέστατα μὲν ἐπὶ βωμῶν, ὡς σύμβολον τῶν ἐπ' αὐτῶν τελουμένων θυσιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων μνημείων, π. χ. ναῶν, σαρκοφάγων. κτλ.

βουλεβάρτον, [δημ.] τό· ἡ λεωφόρος, boulevard ἢ boulevart, n. m. πλατεῖα ὁδός.

βουλεῖ, [δημ. Ἠπείρου τριτοπροσώπως], ἐπιτρέπεται· «δέν μου βουλεῖ» = δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῶν περιστάσεων· βλ. καὶ βολέω, βολεύω.

βουλειάζω, βλ. βουλιάζω.

βούλευμα, ατος, τό· résolution, n. f. ἤτοι ἡ ἀπόφασις συσκέψεως, résultat d'une délibération ; τὸ ψήφισμα, décret, n.m. § συχνότερον ὅμως γνώμη, γνωμοδότησις, πρόθεσις, avis ; dessein. § βούλευμα (νομ. ὅρος), ordonnance, n. f. (de la chambre du conseil) ; λέγεται ἡ κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἀνακρίσεως ἢ μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς, ἐπὶ τῶν ἐκ ταύτης διδομένων, ἀπόφασις τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τῶν πρωτοδικῶν ἢ ἐφετῶν· || — ἀθωωτικόν, ordonnance de non lieu ; || — παραπομπῆς, ordonnance de mise en accusation.

βουλεύομαι (μέσον τοῦ βουλεύω), ἀποφασίζω τι, ἐκδίδω ἀπόφασιν, délibérer. § σκέπτομαι, σχεδιάζω κατὰ νοῦν, projeter ; ἀποφασίζω, décider.

βουλευτεία, ας, ἡ· τὸ βουλευτηλίκι, τὸ ἀξίωμα τοῦ βουλευτοῦ, députation, n. f.

βουλευτήριον, τό· ὁ τόπος (τὸ οἴκημα) ἐν ᾧ συνέρχονται οἱ βουλευταὶ πρὸς συνδιάσκεψιν, palais (salle des séances) de la Chambre (des députés) ; ἢ ἁπλῶς la Chambre = ἡ Βουλή.

βουλευτής, οῦ, ὁ· μέλος ἐν τῇ βουλῇ, ὁ παρακαθήμενος ἐν τῷ βουλευτηρίῳ καὶ συζητῶν, député, n. m.

βουλευτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βουλευτήν, de député ; ὁ ἀποβλέπων τὴν βουλήν, τὸ κοινοβούλιον, ἤτοι ὁ κοινοβουλευτικός, parlementaire ; || τὸ βουλευτικὸν ἀξίωμα, ἡ βουλευτεία, la députation ; || ἡ βουλευτικὴ ἀποζημίωσις, indemnité (traitement) des députés ; || βουλευτικαὶ ἐκλογαί, élections des députés ; élection générales = γενικαὶ ἐκλογαί.

βουλευτοκρατέω-ῶ· καὶ συνήθ. παθ. βουλευτοκρατέομαι-οῦμαι, διοικοῦμαι ὑπὸ τῶν βουλευτῶν, être gouverné par les députés.

βουλευτοκρατία, ας, ἡ· τὸ σύστημα τῆς διευθύνσεως ὑπὸ τῶν βουλευτῶν, régime des députés ; ὑπεροχὴ ἰσχύος τῶν βουλευτῶν, prépondérance des députés ; parlementarisme, n. m. ἤτοι [ἐπὶ κακοῦ] ἡ κοινοβουλευτικὴ διοίκησις.

βουλευτομανία, ας, ἡ· ἡ ἐπιθυμία, ἡ μανία τοῦ νὰ ἐκλέγηταί τις βουλευτής, députomanie, n. f.

βουλή, ῆς, ἡ· ἡ βούλησις, θέλησις, θέλημα, volonté, n. f. ἡ ἀπόφασις, décision, n.f. ἡ πρόθεσις, τὸ βούλευμα, dessein, n. m. τὸ σχέδιον, projet, n.m. || βάζω βουλήν, σχεδιάζω κατὰ νοῦν, projeter ; ἀποφασίζω, se décider ; || αἱ βουλαὶ τοῦ Θεοῦ, les desseins de Dieu ; || θείᾳ βουλῇ, par la volonté de Dieu ; || ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει [παρ. ἀρχ.] l'homme propose et Dieu dispose ; § βουλή, ἡ· [ἀρχαιολ.] Οἱ περὶ τὸν βασιλέα κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους ἄριστοι, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ συνδιασκεπτικὸν συμβούλιον αὐτοῦ (assemblée délibérante ; τὸ συμβούλιον, le conseil), βουλευταί, γέροντες, βουληφόροι καλούμενοι. § βουλή, chambre (des députés) ; ἡ νομοθετικὸν σῶμα, corps législatif ; σημαίνει νῦν τὸ σῶμα τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ, τὸ ψηφίζον τὸν προϋπολογισμὸν καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους· || [ἐν Ἀγγλίᾳ] ἡ κάτω (ἄνω) Βουλή, la Chambre basse (haute) ; || ἡ Βουλὴ συνέρχεται αὐτοδικαίως τὴν πρώτην Νοεμβρίου, la Chambre est convoquée de plein droit le premier Novembre. § βλ. καὶ βουλευτήριον.

βούλημα, ατος, τό· ἡ βούλησις, volonté, n. f. § [δημ.] —, βλ. βούλιαγμα.

βούλησις, εως, ἡ· ἡ θέλησις, τὸ θέλημα, τὸ νὰ θέλῃ [νὰ ἐπιθυμῇ] τις τι, la volonté ; τὸ βούλεσθαι, le vouloir ; || κατὰ βούλησιν, à volonté ; comme on veut. § βούλησις, volonté, n. f. καλεῖται ἐν τῇ ψυχολογίᾳ ἡ ὄρεξις ἥτις συνοδεύεται ὑπὸ τῆς παραστάσεως τοῦ ἐφικτοῦ. § βούλησις, volonté (λατ. voluntas), ὑπὸ νομικὴν ἔποψιν δύναται νὰ ὁρισθῇ ὡς ἡ εὐδιάθετος ἀπόφασις, εἴτε θετική, εἴτε ἀρνητική, ἡ ἀναγκαία πρὸς παραγωγὴν νομικῆς πράξεως.

βουληφόρος, ου, ὁ· ὁ φέρων, προτείνων, δίδων συμβουλήν, qui donne conseil ; délibérant, n.m. βλ. βουλή. § [ούσ. κωμ.] ὁ βουλευτής, député.

βούλιαγμα, τό· [δημ.] ἡ κατάδυσις, τὸ βύθισμα, submersion, n. f. § ἡ βύθισις, καταβύθισις, croulement, n.m. ἡ κατάπτωσις, κατάρρευσις, éboulement, n. m. § τὸ κατακάθισμα,

ἡ ὑφίζησις, affaissement, n. m. βλ. καὶ κατάπτωσις.

βουλιάζω, βολειάζω, μέλ. άξω, [δημ.] βυθίζω, καταβυθίζω, καταποντίζω, couler bas; couler bas d'eau ; couler à fond ; s'enfoncer καὶ sombrer, ταῦτα πάντα εἰσὶ συνώνυμα τοῦ couler, καὶ σημαίνουσι τὴν καταβύθισιν, ἤτοι τὸν καταποντισμὸν πλοίου ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας· || καταδύω, βυθίζω, submerger; || ἐβούλιαξαν τὸ πλοῖον, ils ont coulé bas le vaisseau. § καταχαθίζω, affaisser ; enfoncer ; || τὸ βάρος ἐβούλιαξε τὸ πάτωμα, la charge a affaissé le plancher. § [μεταφ.] καταστρέφω, abîmer ; ruiner ; || αἱ κερδοσκοπίαι τὸν ἐβούλιαξαν, les spéculations l'ont abîmé (ruiné); || ὁ φελλὸς δὲν βουλιάζει, le liège surnage= ἐπιπλέει· § [οὐδ.] s'affaisser ; s'ébouler ; crouler; s'effondrer; s'enfoncer; || τὸ πάτωμα ἐβούλιαξε, le plancher s'est effondré; || ὁ δρόμος ἐβούλιαξε, la chaussée s'est affaissée ; || τὸ σπῆτι ἐβούλιαξεν ἔξαφνα, la maison fondit tout à coup. § οὐδ. μεταφ.] se crouler ; s'abîmer ; se ruiner ; ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐβούλιαξε, cet homme s'est croulé (ruiné) ; || ὅλη αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησις ἐβούλιαξε, toute cette entreprise est tombée dans l'eau.

βούλιασμα, τό· [δημ.] βλ. βούλιαγμα.

βουλικά, [διάλ. Οἰνόης] (βουλὴ)=ὅπως θέλει τις, βολικά, ἤτοι κατ' ἐπιθυμίαν, κατ' εὐχήν, «βουλικὰ ἦρτεν τὸ πρᾶμμα(ν)=ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσεν αἰσίως».

βουλιμία, ας, ἡ· ἄπληστος πεῖνα, ὄρεξις· μεγάλη, ὑπερβολικὴ πεῖνα, faim canine ; boulimie, n. f. [οἰκ.] fringale, n. f.=ἔκτακτος, παράκαιρος πεῖνα. **Βουλιμία** (ἐκ τοῦ **βου**, ἐπιτατατικοῦ, καὶ **λιμός**), καλεῖται ἀνωμαλία τοῦ αἰσθήματος τῆς πείνης, συνισταμένη εἰς τὴν ἀσυνήθη διέγερσιν καὶ ἔντασιν αὐτοῦ, ἐξ οὗ καὶ ἀνάγκη τοῦ λαμβάνειν τροφὰς εἰς ποσὸν ὑπερβολικόν.

βουλιμικός, ή, όν· boulimique, adj. et n. ἀφορῶν τὴν βουλιμίαν.

βουλιό, τό· [διάλ. Ἠπείρου]=τὸ βρέξιμον καὶ ῥῆμα βουλιάζω· καταβρέχω καὶ καταποντίζω, ὡς καὶ ἡ φράσις «ἐβούλιαξε 'στὸ αἷμα»=κατεπνίγη.

βουλιῶμαι καὶ βουλιοῦμαι [δημ.] ἤτοι βούλομαι, θέλω, συνεπείᾳ σχεδίου τινὸς ὅπερ ἔκαμα προηγουμένως· θέλω δικαιολογημένον, ὄχι αὐθαίρετον.

βοῦλλα, ας, ἡ· cachet, n. m. ἡ σφραγίς, le sceau ; βοῦλλα ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Βυζαντίνοις κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ λατιν. bulla ἡ σφραγὶς (καὶ ἐκ τούτου καὶ γαλλιστὶ ἐνίοτε bulle, n. f.), ἐν δὲ τῇ Δύσει καὶ αὐτὰ τὰ δι' αὐτῆς σφραγιζόμενα ἔγγραφα (ἰδίως τὰ τῶν Παπῶν)· || [συνεκδ.] τὸ σῆμα, signe, n. m. || γράμμα χωρὶς βοῦλλαν, lettre non cachetée; || ἀσῆμι τῆς βούλλας, argent contrôlé (poinçonné) : || ἡ μεγάλη βοῦλλα (σφραγὶς) τοῦ κράτους, le grand sceau de l'état ; || ἀγοράζω πεπόνι μὲ τὴν βοῦλλαν [φρ.], à la coupe ; || θέλει νὰ ἔχῃ τὴν βοῦλλαν [φρ.] il veut commander ; βλ. καὶ σφραγίς. § βοῦλλα, κηλίς, στίγμα, tache, n.f. moucheture, n.f. || ἄσπρον ὕφασμα μὲ κόκκιναις βούλαις, étoffe blanche tachetée de rouge.

βουλλίνι, τό· [δημ.] ἡ ὄστια, ἡ ἀζυμοσφραγίς, pain à cacheter, διὰ τῆς ὁποίας βουλλόνουσι (σφραγίζουσι) τὰς ἐπιστολάς, τὰ ἔγγραφα, κτλ.

βουλλοκέρι, τό· [δημ.] cire à cacheter, ἡ cire d'Espagne, σφραγιστικὸς (ἢ Ἱσπανικὸς) κηρός.

βουλλόνω, μέλ. ώσω, σφραγίζω, βάλλω, ἐπιβάλλω, ἐπιθέτω βοῦλλαν, σφραγῖδα, cacheter ; sceller ; timbrer ; apposer des scellés ; || — γράμμα, cacheter une lettre ; || — ἔγγραφον (σπίτι, κτλ.), sceller un document (une maison, etc) ; || [εἰς τὸ ταχυδρομεῖον] βουλλόνουν ὅλα τὰ γράμματα, on timbre toutes les lettres ; || — ἀσημικόν, poinçonner de l'argenterie ; || ἄλλοτε ἐβούλλοναν τοὺς κακούργους, autrefois on marquait (on flétrissait) les criminels ; || [μεταφ.] τὸν ἐβούλλωσαν = τὸν ἐγέλασαν, on l'a dupé ; τὸν ἔκλεψαν, on l'a volé. § ἐμφράττω, boucher ; || — τρῦπαν, boucher un trou ; || — παράθυρον (διὰ νὰ μὴ ἐμβαίνῃ ὁ ἄνεμος), calfeutrer une fenêtre ; || — δόντι, plomber une dent ; || [μεταφ.] τοῦ ἐβούλλωσαν τὸ στόμα, on lui a fermé la bouche ; ou l'a fait taire = τὸν ἔκαμαν νὰ σιωπήσῃ· || ὁ σωλὴν ἐβούλλωσε, le tuyau s'est engorgé (obstrué). § —, plomber.

βούλλωμα, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ βουλλόνειν, action de cacheter (de sceller) ; ἡ ἐπίθεσις σφραγίδων, l'apposition des scellés ; timbrage, n.m. poinçonnement, n.m. βλ. βουλλόνω. § —, action de boucher ; bouchage, n. m. bouchon, n. m. || — δοντιοῦ, plombage d'une dent ; || τὸ βούλλωμα βυτίνης, bondon, n. m. βλ. ἐπιστόμιον. § βούλλωμα, τό· [οὐσ.] τὸ δι' οὗ ἐμφράττουσί τι, bouchon, n. m. bourre, n. f. βλ. βύσμα καὶ πῶμα.

βουλλωμένος, η, ον· ὁ ἐσφραγισμένος, βλ. βουλλόνω.

βούλομαι, μέλ. βουλήσομαι, ἀόρ ἐβουλήθην, παρακ. βεβούλημαι, ἐπιθυμῶ, θέλω, vouloir ; désirer ; || δύναται νὰ εἰσέλθῃ ὁ βουλόμενος, l'entrée est libre.

βοῦλτον, [διάλ. Ἠπείρ.] ἡ βουνιά, ἤτοι κόπρος βοὸς ἢ προβάτου· ἀρχ. βόλιτος καὶ βόλιτον, καὶ Ἰωνικῶς βόλβιτος καὶ βόλβιτον· βλ. βουνιά.

βουνάκι, τό· καὶ

βουναλάκι, τό· [δημ.] μικρὸς βουνός, γεώλοφος, monticule, n. f. ὕψωμα τοῦ ἐδάφους ἧττον κανονικὸν τοῦ λόφου.

βουνέλλα, [διάλ. Καρπάθ.] φόρεμα ἀρχαῖον, ἐπενδύτης παρ' ἀνδράσιν, ἡ γοῦνα.

βούνευρον, τό· nerf de bœuf ; μάστιξ ἐκ νεύρου, ἰδίως τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ βοὸς ὅπερ χρησιμεύει ὡς μάστιξ, fouet, n. m.

βουνήσιος, α, ον· [δημ.] ὀρεινός, ὀρεσίβιος, montagnard, e.

βουνιά, ᾶς, ἡ· καὶ σβουνιά, [δημ.] ἡ βου-

βωνία, ἡ κόπρος (κοπριὰ τοῦ βωδιοῦ), bouse, n. f. fiente (κόπρος) de bœuf; βλ. καὶ βοῦλτον.

βουνό, τό· καὶ βουνόν, τό· ὄρος, montagne, n. f. καὶ mont, n. m. (ὁσάκις ἐπισυνάπτεται καὶ τὸ κύριόν ὄνομα τοῦ βουνοῦ)· καλεῖται οὕτω μεμονωμένον ὕψος ἱκανοῦ μεγέθους μὲ ὀλίγας διακλαδώσεις, ὅπερ ἐνίοτε ὑψοῦται πολὺ ὑπὲρ τὸ πέριξ ἔδαφος· βλ. ὄρος· ‖ τὰ βουνά, les montagnes = στίχος ὀρέων· ‖ παίρνω τὰ βουνά, s'en aller sur les montagnes; τρέπομαι εἰς φυγήν, ἐκφεύγω s'enfuir.

βουνόπλαγον, τό· coteau, n. m. ἡ κλιτὺς τοῦ λόφου, ἢ κλιτὸν πεδίον.

βουνός, ὁ· καὶ βουνόν· ὕψωμα, hauteur, n. f. σωρός, monceau, n. m. amas, n. m. ‖ —, colline, n. f. βλ. λόφος.

βουνότσιχλα, ἡ· τσίχλα τοῦ βουνοῦ, gros-bec, n. m.

βουνώδης, ης, ες· montueux, euse; ὁ ὀρεινός, ή, ὀν καὶ μεταφορικῶς ἀνώμαλος, ον· ἐπίσης montagneux, euse; ‖ βουνῶδες (ὀρεινὸν) ἔδαφος, terrain montueux.

βουποδίζω καὶ στροφοποδίζω [ἱππολ.] billarder; καὶ βουστρόφος ἵππος· ἀνωμαλία βαδίσματος ἀναφαινομένη κατὰ τὸν τροχασμὸν κυρίως καθ' ὃν οἱ πρόσθιοι πόδες ὑψούμενοι φέρονται πρὸς τὰ πλάγια καὶ ἔξω περιγράφοντες κατὰ τὴν αἰώρησίν των κανονικὸν τόξον.

βοῦρα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] = τὸ κοῖλον τῆς παλάμης, ἡ δράξ, ἡ φοῦχτα.

βουρδόλακας, ὁ· [δημ.] βουρβούλακας καὶ

βουρδούλακας, ὁ· [δημ.] βρυκόλακας, τὸ φόβητρον τῶν μικρῶν παιδίων, ὁ μπαμπούλας, croquemitaine, n. m.

βούρδουλας, ὁ· [δημ.] ἡ μάστιξ, fouet, n. m.

βουρδουλιά, ἡ· [δημ.] κτύπημα διὰ τῆς μάστιγος, coup de fouet.

βουρεά, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] = **φουχτιὰ** (ἐκ τοῦ λατ. (vola) = κοῖλον χειρός).

βουρηᾶς, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ βορρᾶς.

βουριάγκομαι, [διάλ. Οἰνόης] φουκτόνω, φουφτιάζω, παρατ. ἐβουριάγχτα.

βουρκανίζω, [διάλ. Οἰνόης] = φωνάζω, θορυβῶ.

βουρκόλος, ὁ· [διάλ. Λεντεκαδ.] βλ. βουκόλος.

βουρκόνω, [δημ.] (κυρίως διὰ τοὺς ὀφθαλμ. ὅταν γεμίζουν δάκρυα), être gros de (se remplir de) larmes. § μεταβάλλω εἰς βοῦρκον, se changer en bourbier; s'embourber; s'embouer. § —, ἐπίσης σημαίνει θολόνω, συννεφιάζω.

βοῦρκος, ὁ καὶ βοῦρκα· [δημ.] λάσπη βρωμερά, ὁ βόρβορος, bourbe, n. f. fange, n.f. ἡ μελανὴ ἰλύς, vase noire, κυρίως ἡ νερουλὴ λάσπη τῶν ποταμῶν, λιμνῶν, κτλ. ἡ ἰλύς, vase molle; limon, n. m. βλ. **ἰλύς**, ἕλος· ‖ ἔπεσεν εἰς τὸν βοῦρκον, il s'est embourbé; ‖ αὐτὸ τὸ ψάρι μυρίζει βοῦρκον, ce poisson sent la bourbe; ‖ τὰ χέλια μένουν εἰς τὸν βοῦρκον, les anguilles se tiennent dans le limon.

βούρκους, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τὸ ἕλος, τέλμα· βλ. **βοῦρκος**

βούρκωμα, τό· [δημ.] τὸ γέμισμα τῶν ὀφθαλμῶν ἀπὸ δάκρυα, enflement des yeux [gros de larmes].

βοῦρλα, τά· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] πόαι καλαμώδεις τῶν ἑλῶν, jonc, n. m. ‖ βοῦρλα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρ.] εἶδός τι μανίας τῶν προβάτων.

βουρλιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] τοῦφα πολλῶν βούρλων, botte de jonc; ἐπίσης βουρλιὰ λέγεται ἡ ὁμὰς τῶν ψαριῶν ἡ περασμένη εἰς ἓν βοῦρλον, botte de poisson; ‖ σχοινίον σπάρτινον (ἀπὸ βοῦρλα), corde ἢ cordage de bastin, ἢ ἁπλῶς, bastin, n. m.

βουρλιάζω, μέλ. άσω [δημ.] περνῶ τὸ βοῦρλον ἢ τὴν κλωστὴν ἢ ὅ,τι ἄλλο διὰ τῆς ὀπῆς ἑνὸς ὁποιουδήποτε ἀντικειμένου = **βελονιάζω**, περνῶ τὴν κλωστὴν διὰ τῆς ὀπῆς βελόνης.

βουρλίζω, [δημ.] ἐκμαίνω, καθιστῶ τινα τρελλόν, rendre fou; τὸν ἐρεθίζω εἰς τὸ ἔπακρον, μέχρι παραφορᾶς, importuner à l'excès; exaspérer; [διάλ. Ἠπείρ.] κάμνω ὡς μανιώδης· ‖ βουρλισμένος, παράφρων, τρελλός, fou, folle.

βούρλισμα, ατος, τό· [δημ.] ἡ πρᾶξις τοῦ βουρλίζειν, τοῦ καθιστᾶν τινα τρελλόν, action de rendre fou (d'importuner, d'exaspérer); ἐρεθισμός, ἔξαψις, exaspération, n.f.

βοῦρλο, τό· [διάλ. Λευκάδος] φυτόν, ὅπερ φίλυδρον ὂν παρ' αὔλακας καὶ πηγὰς φύεται, τὰ βοῦρλα, les joncs; βλ. βοῦρλον.

βοῦρλον, τό· [δημ.] τὸ θρύον, ὁ σχοῖνος, jonc, n. m. jé, n. m. ou rotin, n. m. πληθ. τὰ βοῦρλα, καλοῦνται οὕτως ἐν τῇ βοτανικῇ τὰ διάφορα εἴδη τῶν σχοίνων· βλ. καὶ **θρύον**.

βουρλός, βούρλια, βουρλαίνω· [διάλ. Ἠπείρου] μωρὸς καὶ ἠλίθιος· λέγεται ἐπίσης καὶ μουρλός, μούρλια, μουρλαίνω· βλ. λέξεις.

βούρτσα, ἡ· [δημ.] brosse, n.f. ἡ ψήκτρα· βλ. λέξιν· ‖ ἡ βοῦρτσα τῶν σουβατσίδων, ἤτοι ἡ ψήκτρα τῶν ὑδροχρωματιστῶν, lance, n. f. ἥτις ἐμπήγεται εἰς τὸ ἄκρον μεγάλου ἀκοντίου. § ἐπίσης τὸ πινέλο, pinceau; ‖ ἡ βοῦρτσα τοῦ ξυλοχρυσωτοῦ, blaireau, n. m. ‖ — (διὰ σαπούνισμα τῶν γενείων ξυριζομένου), blaireau, n. m. ἢ καὶ pinceau à barbes; ‖ — (ψήκτρα) τῶν ὀδόντων, brosse à dents; ‖ **βοῦρτσα**, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τὸ ξύλον δι' οὗ κοπανίζουν τὸ γάλα.

βουρτσίζω, μέλ. ίσω [δημ.] brosser, **καθαρίζω** τι διὰ τῆς βούρτσας (ψήκτρας)· βλ. καὶ ἀποψήχω (ἵππον).

βουρτσίν, τό· [διάλεκτος Οἰνόης] σκληρὰ βοῦρτσα.

βούρτσισμα, τό· [δημ.] brossage, n. m. brossée, n. f. un coup de brosse; τὸ καθάρισμα διὰ τῆς βούρτσας· βλ. **καθαρίζω** καὶ ἀποψήχω.

βούρυχο, τό· [διάλ. Κύμης] τὸ ἐναπομένον μέρος τῆς σταφυλῆς ἀφ' οὗ ἀφαιρεθῶσιν αἱ ράγες, τὸ ξυλῶδες μέρος τοῦ τζαμπιοῦ (βότρυχος).

βοῦς, ὁ· γεν. βοός, αἰτ. βοῦν, πληθ. οἱ βόες, βουσί, βόας· τὸ **βῶδι**, le bœuf; πλ. les bœufs (προφ. beufe καὶ εἰς τὸν πληθ. προφ.

beu); || ἡ βοῦς=ἡ ἀγελάς, la vache. Ὁ βοῦς εἶνε γένος θηλαστικῶν μηρυκαστικῶν, τύπος τῆς ὁμοιογενείας τῶν βοειδῶν. Ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ σημαίνει ταῦρον τὸν ἐκτομίαν, ἐν τῇ φυσικῇ ὅμως ἱστορίᾳ ἀναφέρεται εἰς γένος μηρυκαστικῶν ζῴων ἐχόντων πόδας διχήλους καὶ κέρατα κοῖλα.

βουσκή, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = τὰ χόρτα, ἡ βοσκή, «ἔχει βουσκὴ ὁ τόπος».

βούσμα, τό· [δημ.] βλ. βόϊσμα, βοή.

βουσοῦλα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου.]=βολβὸς ξυλώδης ἀπαντῶν εἰς τὰς δρῦς.

βουστάσιον, τό· τὸ μέρος ἔνθα μένουν καὶ διαιτῶνται οἱ βόες, bouverie, n. f. ὁ σταῦλος ἔνθα τίθενται αἱ ἀγελάδες διὰ τὴν λῆψιν τοῦ γάλακτος, λέγεται vacherie, n. f. γενικῶς δὲ βουστάσιον, καλεῖται ὁ σταῦλος τῶν βοῶν καὶ ἀγελάδων, étable, n.m.

βουστίνα, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = ἡ τυριώδης οὐσία ἡ παραγομένη ἀπὸ τὸ ξυνόγαλα.

βουστνόσακκου, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ σάκκος εἰς ὃν θέτουσιν βουστίνας.

βουστρόφος (ἵππος), ὁ· βλ. βουποδίζω.

βοῦτα καὶ βούτη, (διὰ σταφυλάς, κτλ.) βυτίνη, tinette, n. f. § —, βυτίον πρὸς ἔνθεσιν ἀκαθαρσιῶν καὶ ἰδίως χρήσιμον εἰς τὰ δωμάτια τῶν φυλακισμένων πρὸς οὔρησιν, cuve, n. f.

βούτηγμα, [δημ.] βλ. βούτημα κατάδυσις.

βουτάραχον, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=αὐγοτάραχον.

βούτερον, τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ βούτυρον· πληθ. τὰ βουτέροτα.

βουτηκτάρα, [πτην.] κοινὸν ὄνομα τοῦ πτηνοῦ αἰθυίας, plongeon, n. m.

βουτηκτής, ὁ· [δημ.] ὁ βουτῶν, εἰσδύων ἐν τῷ ὕδατι (κολυμβητής), ὁ δύτης, plongeur, n.m.

βουτηκτός, ή, όν· [δημ.] ὁ βουτημένος, plongé, ée; (βε)βρεγμένος, trempé, ée, mouillé, ée. § [ὡς ἐπίρ.] βουτηκτά, en plongeant.

βούτημα, ατος, τό· [δημ.] κατάδυσις, ἡ πρᾶξις τοῦ νὰ βουτήσῃ τίς τι (νὰ βρέξῃ), action de plonger (de tremper; de mouiller); plongement, n. m. || ψωμὶ (κομμένον) διὰ βούτημα, mouillette, n. f.

βουτιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] κατάδυσις, τὸ νὰ εἰσδύσῃ τις ἐν τῷ ὕδατι διὰ τῆς κεφαλῆς, plongeon, n. m. || χάμνω βουτιάν, piquer (donner) une tête; faire un plongeon.

βουτίον, ου, τό· τὸ βαρέλιον, futaille, n. f. τὸ βυτίον, tonneau, n. m. || [ναυτ.] βουτίον ὕδατος, barrique ou barique, n. f. (ὁ κάδος, μεγάλο βαρέλι, τὸ βουτσί, τὸ βαρέλι, baril); βαρέλι χωρητικότητος 250, 500 ἢ 1000 λιτρῶν, ὅπερ ἐχρησίμευεν ἄλλοτε ἐν τοῖς πλοίοις πρὸς ἐναπόθεσιν ποσίμου ὕδατος· τὴν σήμερον ἀντεκατεστάθη διὰ σιδηρῶν δεξαμενῶν. § βουτίον χονδροποιϊκόν (ἢ χονδρωτικόν), grenoir-écureil, n. m. σκιουρόμορφον, ἢ χονδρωτήριον σκιουρόμορφον (διὰ τὴν μορφὴν αὐτοῦ ὁμοίαν τῇ τοῦ σκιούρου).

βοῦτις, ιδος, ἡ· ἡ βυτίνη, tonne, n. f.

βουτουρερή, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] δοχεῖον διὰ βούτυρον, βουτυροδοχεῖον.

βουτσάδικον, τό· [δημ.] βυτιδοπηγεῖον, tonnellerie, n. f.

βουτσᾶς, ὁ· [δημ.] βυτιδοπηγός, ὁ βαρελᾶς, tonnelier, ère.

βουτσέλα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρ.] ἀγγεῖον ξύλινον μέγα διὰ νερόν, τὸ βουτίον.

βουτσί, τό· [δημ.] τὸ βουτίον, futaille, n. f. tonneau, n.m. barrique n. f. || [μεταφ.] εἶνε σὰν βουτσί, il est gros comme un bœuf.

βουτυράδικον, τό· [δημ.] βουτυροκομεῖον, βουτυροπωλεῖον, boutique du beurrier; beurrerie, n. f.

βουτυρᾶς, ὁ· [δημ.] βουτυροκόμος, βουτυροπώλης, beurrier, ère.

βουτυρᾶτος, ὁ· [δημ.] ὁ κατεσκευασμένος ἐκ βουτύρου, βουτύρινος, beurré, ée.

β'(ου)τυργιακή, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] αἴγειον δέρμα εἰς ὃ ἐτέθη βούτυρον, ἀσκός.

βουτυριακόν, τό· butyriaque, n. f. ἀλκαλοειδὲς καλούμενον ἐπίσης πετινίνη (pétinine).

βουτυρικὸν ἅλας, butyrate, n. m. ἅλας παραγόμενον ἐκ τῆς ἑνώσεως τοῦ βουτυρικοῦ ὀξέος (acide butyrique) μετά τινος βάσεως.

βουτυρικός, ή, όν· butyrique, adj. λέγεται περὶ ὀξέος εὑρεθέντος ἐν τῷ βουτύρῳ. τὸ βουτυρικὸν ὀξύ, acide butyrique; || βουτυρικὴ ζύμωσις, fermentation butyrique, εἶνε ὁ μετασχηματισμὸς σωμάτων τινῶν (σάκχαρον, ἀμυλώδεις οὐσίαι, τρυγικὸν ἢ κιτρικὸν ὀξύ, κτλ.) εἰς βουτυρικὸν ὀξὺ καὶ εἰς τὰς ἑνώσεις αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν διαφόρων μικροοργανισμῶν καὶ ἰδίᾳ τὴν τοῦ bacillus amylobacter (ἀμυλοβακτηρίου).

βουτυρίνη, ης, ἡ· butyrine, n. f. οὐσία λιπώδης εὑρισκομένη ἐν τῷ βουτύρῳ, substance grasse trouvée dans le beurre.

βουτύρινος, η, ον· βλ. βουτυρᾶτος. § —, beurré, ée, ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ βουτύρου, ὅμοιος βουτύρῳ.

βουτυρόγαλα, τό· babeurre, n. m. ἢ γάλα ἐκβουτυρισθὲν (ὑγιεινὴ ἰατροῦ Σάββα), ὀρρῶδες ὑγρὸν ἐναπομένον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκ τοῦ γάλακτος τοῦ βουτύρου· καλεῖται ἐπίσης lait de beurre.

βουτυροδοχεῖον, τό· beurrier, n. m. μικρὸν δοχεῖον πρὸς ἔνθεσιν βουτύρου διὰ τὴν χρῆσιν ἐν τῇ τραπέζῃ· || — ἐκ πορσελάνης, beurrier en porcelaine.

βουτυροδόχος, ἡ· beurrière, n. f. μέγα δοχεῖον ἐν ᾧ διατηροῦσι τὸ βούτυρον, grand vase dans lequel on conserve le beurre; τὸ λέγουσιν ἐπίσης ὡς συνώνυμον τοῦ baratte.

βουτυροειδής, ής, ές· butyracé, ée, adj. ὁ ἔχων τὴν σύστασιν τοῦ βουτύρου, qui a la consistance du beurre.

βουτυροκομεῖον, τό· βουτυροποιεῖον, τό· beurrerie, n. f. μέρος ἔνθα κατασκευάζουσι τὸ βούτυρον, lieu où l'on fait le beurre.

βουτυροκομία, ας, ἡ· ἡ κατασκευὴ τοῦ βουτύρου, fabrication de beurre.

βουτυροκόμος, ὁ· ὁ κατασκευάζων τὸ

βούτυρον, beurrier, ère, personne qui fait du beurre.

βουτυροκομῶ (έω), μέλ. ήσω, κατασκευάζω βούτυρον, faire (fabriquer) du beurre.

βουτυρολεϊκός, ή, όν· butyroléique, adj. λέγεται περί τινος ὀξέος λαμβανομένου ἐκ τοῦ βουτύρου διὰ σαπωνοποιήσεως (saponification), ἤτοι μεταβολῆς τῆς ζωϊκῆς ὕλης εἰς εἶδος σάπωνος.

βουτυρολεΐνη, ης, ἡ· butyroléine, n. f. χημικὸν στοιχεῖον ἐνυπάρχον ἐν τῇ συνθέσει τοῦ βουτυρολεϊκοῦ ὀξέος (acide butyroléique).

βουτυρόμετρον, ου, τό· butyromètre, n. m. ὄργανον ἐπινοηθὲν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ γαλακτώδους βουτύρου, συγκείμενον ἀπὸ βεβαθμονομημένον ὑέλινον σωλῆνα.

βούτυρον, τό· καὶ ἐνίοτε ὁ βούτυρος, beurre, n. m. τὸ γνωστὸν πάχος τοῦ γάλακτος, ἤτοι ἡ λιπαρὰ οὐσία ἥτις ἐξάγεται ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν θρεμμάτων· ‖ φέτα ἄρτου ἠλειμμένη μὲ βούτυρον, beurrée, n. f. ‖ — τεχνητόν, beurre artificiel ; ‖ — βιενναῖον ἢ οἰκονομικὸν ἢ μαργαρίνη, margarine, n. f. (ὑγιεινὴ ἰατροῦ Σάββα).

βουτυρόνω, μέλ. ώσω, χρίω διὰ βουτύρου, ἐπιθέτω, ἀλείφω μὲ βούτυρον, beurrer ; ‖ βουτυρόνομαι, se beurrer, εἶμαι κεκαλυμμένος ἢ ἐπικεχρισμένος διὰ βουτύρου, ἀλείφομαι μὲ βούτυρον.

βουτυροποιεῖον, τό· βλ. βουτυροκομεῖον.

βουτυροποιός, οῦ, ὁ· βλ. βουτυροκόμος.

βουτυροπωλεῖον, τό· κατάστημα εἰς ὃ πωλοῦσι βούτυρον (τοῦ βουτυροπώλου), boutique de beurrier.

βουτυροπώλης, ου, ὁ· ὁ πωλῶν βούτυρον, qui vend du beurre ; κοινῶς ὁ βουτυρᾶς, beurrier, ère.

βουτυρώδης, ης, ες· ὁ ἐνέχων βούτυρον, beurré, ée. § βουτυρώδης, butyreux, euse, adj. ὁ ἔχων τὴν φύσιν ἢ τὴν ὄψιν τοῦ βουτύρου, qui a la nature ou l' apparence, du beurre ; ‖ τὸ κακάο περιέχει βουτυρώδη ὕλην, le cacao contient une matière butyreuse.

βουτῶ (άω) μέλ. ήσω. [δημ.] βαπτίζω, ἐμβαπτίζω, tremper ; διαβρέχω, mouiller ; ‖ — ψωμὶ εἰς τὸ κρασί, tremper du pain dans le vin ; ‖ μάτια βουτημένα εἰς τὰ δάκρυα, yeux mouillés de larmes ; ‖ βουτημένος εἰς τὸ αἷμα, baigné de sang ; ‖ [μεταφ.] βουτημένος εἰς τὰ χρέη (πνιγμένος), noyé (criblé) de dettes. § [οὐδ.] βυθίζω, plonger ; ‖ βουτᾷ σὰν ψάρι [φρ.], il plonge comme un canard. § [μεταφ.] tremper dans (une mauvaise affaire) ; κλέπτω, voler ; filouter ; ‖ (καλὰ ἐβούτηξε, il a fait sa main.

βουφθαλμία, ας, ἡ· buphtalmie καὶ buphthalmie, n. f. (βοῦς, bœuf καὶ ὀφθαλμός, œil), αὔξησις τοῦ ὄγκου, τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ (globe occulaire) ἢ ἐξοίδησις τοῦ βολβοῦ ἐκτὸς τῆς κόγχης παρουσιάζουσα τὴν ὄψιν τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ βοός· βλ. **ὑδροφθαλμία** (hydrophtalmie) καὶ **ἐξοφθαλμία** (exophtalmie).

βουφθαλμικός, ή, όν· buphtalmique, adj, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν βουφθαλμίαν, qui se rapporte à la buphtalmie ; ὁ προσβληθεὶς ὑπὸ βουφθαλμίας, qui est atteint de buphtalmie.

βούφθαλμον, τό· buphthalme, n. m. (ἀγριμονιά), ἡ βαλσαμίνη.

βούφθαλμος, ος, ον· buphtalme καὶ buphthalme, adj. ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς ὡς τοῦ βοός, βοώπης.

βόχα, ας, ἡ· καὶ βῶχα· [δημ. καὶ διάλ. Κύμης] κακὴ ὀσμή, mauvaise odeur ; odeur infecte ; ἤτοι δυσωδία δυνατή.

βοῶ (άω), μέλ. ήσω, crier ; se récrier ; βλ. βοάω· ‖ ὁ κόσμος ὅλος βοᾷ ἐναντίον του, tout le monde crie contre lui ; ‖ τὸ χυθὲν αἷμα βοᾷ ἐκδίκησιν, le sang répandu crie vengeance.

βοώδης, ης, ες· τὰ βοώδη, bovidés ἢ κάλλιον, bovinés, n. m. pl. οἰκογένεια μαστοφόρων περιλαμβάνουσα τοὺς βόας καὶ τὰ ὅμοια τούτων ζῷα· π. χ. bœuf, buffle, bison, onibos, etc. ‖ τὸ γένος τῶν βοῶν, race bovine; ‖ [οὐδ. οὐσ.] ἓν βοῶδες, un bovidé (ou boviné).

βοώπης, ου, ὁ· ὁ ἔχων μεγάλους ὀφθαλμούς, qui a de grands yeux ; συνήθως εὔχρηστον εἰς τὸ θηλυκόν, βοῶπις· ‖ — ἵππος ἢ ἐξώφθαλμος, œil du bœuf.

βοῶπις, ιδος, ἡ· ἡ ἔχουσα ὀφθαλμοὺς βοός, δηλαδὴ μεγάλους καὶ ἰδίως ἐξέχοντας, aux grand yeux.

βραβεῖον, τό· prix, n. m. τὸ διδόμενον πρὸς τιμὴν ἢ ἀμοιβὴν εἰς τὸν νικητὴν δῶρον· ἡ ἀνταμοιβή, récompense ; ‖ prime, n. f. βραβεῖον ἐνθαρρύνσεως τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου, διδόμενον ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως, ἡ ἀνταμοιβὴ (récompense) πράξεων ἀνδρίας καὶ ἀφοσιώσεως· ‖ ἔλαβε τὸ πρῶτον βραβεῖον, il a eu le premier prix ; ‖ ἡ κυβέρνησις δίδει βραβεῖα ἐξαγωγῆς, le gouvernement accorde des primes d'exportation ; ‖ εἶνε ἄξιος βραβείου, il mérite une récompense ; ‖ βραβεῖον βολῆς, prix de tir.

βράβευμα, ατος, τό· τὸ βραβεῖον.

βραβεύσιμος, ος, ον· ὁ ἄξιος βραβείου (ἀνταμοιβῆς), qui mérite le prix ; digne de récompense ; [συνεκδ.] méritoire, adj. ἄξιος ἀμοιβῆς.

βράβευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ βραβεύειν, action de décerner le prix ; ἡ ἀνταμοιβή, la récompense ; καὶ ἐν γένει ἡ διαδικασία, ἡ κρίσις (le jugement), ἡ ἀπόφασις πρὸς βράβευσιν.

βραβευτής, οῦ, ὁ· ὁ βραβεύων, celui qui décerne le prix ; ὁ κριτής, le juge.

βραβεύω, μέλ. εύσω, ἀπονέμω βραβεῖον, décerner le prix ; ἤτοι δίδω τὰ βραβεῖα, ἀνταμείβω τοὺς νικητάς, κτλ. récompenser ; δικάζω, juger ; ‖ ὁ Θεὸς βραβεύει τὴν ἀρετήν, Dieu récompense la vertu ; ‖ ἐβραβεύθη, il a remporté (il a eu) le prix.

βραγιὰ ἢ βραγόνι· [διάλ. Κύμης] φυτώριον ηὐλακωμένον· «μία βραγιὰ κρεμμύδι».

βράγχια, τά· τὰ σπάραγνα τῶν ἰχθύων

(καὶ βρόγχια) ouïes des poissons ; branchies, n. f. pl. τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα τῶν ὑδροβίων ζώων ὅσα προμηθεύονται τὸν πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς αὐτῶν ἀέρα ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ὄντος ἀερομιγοῦς.

βραγχιακός, ή, όν· branchial (chi), ale, aux, adj. [ζωολ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὰ βράγχια, qui a rapport aux branchies ; || συσκευὴ (ἢ ὄργανα) βραγχιακή, appareil branchial ; || φλέβες βραγχιακαί, veines branchiales ; || || σχισμαὶ βραγχιακαί, fentes branchiales ; || τόξα βραγχιακά, arcs branchiaux.

βραγχιογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ· branchiogastre, adj. ὁ φέρων βράγχια ὑπὸ τὴν γαστέρα.

βραγχιόδηλος, ος, ον· branchiodèle, adj. ἔχων φανερὰ τὰ βράγχια.

βραγχιόπους, οδος, τό· branchiopodes, n. m. μαλακόστρακον.

βραγχιοφόρος, ος, ον· branchifère (βράγχιον, branchie, καὶ φέρω, porter) adj. [ζωολ.] ὁ φέρων βράγχια, qui porte des branchies ; || [ούσ.] τὰ βραγχιοφόρα, les branchifères ; un branchifère.

βραγχιώδης, ης, ες· branchié, ée, adj. ὁ ἔχων βράγχια, qui est pourvu de branchies ; ὁ βραγχιοφόρος, branchifère.

βραγχνάδα, ἡ· ἡ βραχνάδα, τὸ νὰ ἔχῃ τις βραχνὴν τὴν φωνήν, enrouement, n. m. βλ. καὶ βράγχος.

βραγχνιάζω καὶ βραχνιάζω· s'enrouer ; || ἐβράγχνιασεν ἀπὸ ταῖς φωναῖς, il s'enroua à force de crier ; il s'égosilla (ξελαρυγγίζομαι)· || βραγχνιασμένος, η, ον· enroué, ée ; ὁ βραχνιασμένος.

βράγχνιασμα, τό· καὶ βράχνιασμα, enrouement, n. m. τὸ βράγχος, τὸ πάθος τοῦ λαιμοῦ.

βραγχνιασμένος, η, ον· βλ. βραγχνιάζω.

βραγχνός, ή, όν· καὶ βραχνός, ή, όν· enroué, ée ; || ὁμιλεῖ βραγχνά, il parle enroué.

βράγχος, ὁ καὶ τό· τὸ πάθος τοῦ λαιμοῦ, κοινῶς τὸ βράγχνιασμα, enrouement, n. m. [διδ.] branchus, n. m. ἡ πάθησις τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ἡ βραχνάδα. Βράγχος ἐν τῇ ἰατρικῇ καλεῖται πάθημά τι τῆς φωνῆς καθ' ὃ αὐτὴ ἀντὶ τοῦ συνήθους καθαροῦ αὐτῆς ἤχου ἐκβάλλει φθόγγους τραχεῖς καὶ ἀσθενικοὺς ἢ καὶ συρικτικούς, προέρχεται δὲ ἐκ φλεγμονώδους διογκώσεως τοῦ βλεννογόνου τοῦ λάρυγγος.

βραγχώδης, ης, ες· ὁ πάσχων ἀπὸ βράγχος, enroué, ée ; [συνεκδ.] rauque, τραχύς· voix rauque ; ἤτοι φωνὴ βραγχώδης (τραχεῖα)· || ἐκβάλλω φωνὰς βραγχώδεις, rauquer.

βραδαίνει, [τριτοπρ.] [δημ. καὶ διάλ. Οἰνόης] ἀντὶ βραδυάζει.

βραδέως, [ἐπίρ.] lentement ; ἀργά, tard ; || ὁμιλεῖ βραδέως, il parle lentement; || σπεῦδε βραδέως [φρ.], hâte-toi lentement ; || ἔφθασε βραδέως, il est arrivé tard (trop tard). § βραδέως = βαρέως, lourdement.

βράδι, [δημ.] βλ. βράδυ.

βραδινή, ἡ· [δημ.] βραδυνή, ἡ δείλη, ὀψία, ἡ βραδυά, ἡ ἑσπέρα, soirée, n. f. τὸ ἑσπέρας, soir, n. m.

βραδινός, ή, όν· [δημ.] καὶ βραδυνός ὁ τῆς ἑσπέρας, ἑσπέριος, ἑσπερινός, du soir ; qui se fait le soir.

βράδυ, καὶ **βράδι,** τό· [δημ.] δείλη, soir, n.m. ἡ ἑσπέρα, soirée, n. f. βλ. καὶ ἑσπέρας· || τὸ βράδυ, le soir ; au soir ; ce soir ; || θὰ τὸν ἰδῶ τὸ βράδυ, je le verrai dans la soirée ; || δευτέρα βράδυ, lundi soir ; || || εἰς τὰς ἓξ τὸ βράδυ, à six heures du soir ; || καλὸ βράδυ, bon soir ; || ἐπαναβλεπώμεθα τὸ βράδυ, à ce soir ; || εἶνε βράδυ, il se fait tard ; || βράδυ, βράδυ· πρὸς τὸ βράδυ, vers le soir ; vers le tard ; ἤτοι au tomber du jour ; || ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, du matin au soir ; || ὅλον τὸ βράδυ, toute sa soirée ; || [ἐν πληθ.] ποῦ περνᾶτε τὰ βράδυα ; où passez-vous vos soirées ?

βραδυά, ἡ καὶ βραδειά, [δημ.] ἡ δείλη, ἡ ἑσπέρα, la soirée, § [συνεκδ.] ἡ νύξ, la nuit; || ἔκαμα τρεῖς βραδυαὶς νὰ κοιμηθῶ, j'ai passé trois nuits blanches.

βραδυάζει, (τριτοπρ.) γίνεται βράδυ, ὀψία γίνεται, il se fait tard ; le jour tombe (baisse); [ὀψίας δὲ γενομένης (εὐαγγ.) le jour tombé=καθὼς ἐβράδυασε]· || ἀρχίζει νὰ βραδυάζῃ, il commence à se faire tard ; il commence à faire nuit ; || ὅταν βραδυάσῃ, à la chute du jour ; vers le soir ; vers le tard ; || ἦλθεν ἀφοῦ ἐβράδυασε, il arriva à la nuit tombante. § βραδυάζομαι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ τῆς νυκτός, être surpris par le soir (par la nuit) ; || θὰ βραδυασθῶμεν εἰς τὰς Θήβας, le soir nous serons à Thèbes ; || [ὅρκος] νὰ μὴ βραδυασθῶ ! je veux mourir si...; sur ma vie ! sur mon âme !

βράδυασμα, τό· τὸ τέλος, ἡ λῆξις τῆς ἡμέρας, le déclin (la tombée) du jour ; βλ. καὶ ἑσπέρας.

βραδυβάμονα, τά· [ζωολ.] tardigrades, n. m. pl. βλ. βραδυκίνητος. § —, gravigrades, βλ. βραδυβάμων.

βραδυβάμων, ων, ον· γεν. ονος, ὁ βαίνων βραδέως, gravigrade, adj. || τὰ βραδυβάμονα, les gravigrades, n. m. pl. τάξις ζώων ἅτινα βαίνουσι βραδέως.

βραδυγλωσσία, ας, ἡ· τὸ νὰ ὁμιλῇ τις βραδέως, μὲ δυσκολίαν, bégaiement, n. m. ὁ ψελλισμός, τραυλισμός, balbutie, n. f.

βραδύγλωσσος, ος, ον· ὁ ὁμιλῶν βραδέως, καὶ ἰατρικῶς, ὁ μὲ δυσκολίαν ἐκφράζων τὰς ἰδέας αὐτοῦ, lent à parler ; bègue, adj.

βραδύζυμος, ος, ον· à fermentation lente, οὗτινος ἡ ζύμωσις γίνεται βραδέως.

βραδύκαυστος, ος, ον· βλ. βραδυφλεγής, fusant, e, adj.

βραδυκινησία, ας, ἡ· βραδεῖα κίνησις, mouvement lent ; ἡ βραδύτης, lenteur, n. f. ἡ βαρύτης (εἰς τὴν κίνησιν), lourdeur, n. f.

βραδυκίνητος, ος, ον· ὁ βραδέως κινούμενος, qui se meut lentement ; ὁ βραδύς, ἀργός, lent, e ; ὁ βαρύς (εἰς τὴν κίνησιν).

lourd, e. § —, trainard, n. m. ἡ retardataire; βλ. βραδυπορῶν. § [ζωολ.] —, tardigrades=βραδυβάμονα, τάξις τῶν ἀραχνοειδῶν συγγενεύουσα πρὸς τὸ ἄκαρι. Τὰ ζῷα ταῦτα ἔχουσι σῶμα σκωληκοειδὲς καὶ ἕρπουσι βραδύτατα.

βραδυλογία, ας, ἡ· τὸ λαλεῖν, ὁμιλεῖν βραδέως, lenteur à s'exprimer; λόγος βραδύς, parole lente; βλ. καὶ **βραδυγλωσσία.**

βραδυλόγος, ου, ὁ· ὁ βραδέως ἐκφραζόμενος, lent à s'exprimer; ὁ ὁμιλῶν βραδέως, qui parle lentement.

βραδυμαθής, ής, ές· ὁ βραδέως μανθάνων, lent à apprendre; ὁ δυσμαθής, qui apprend difficilement.

βραδύνοια, ας, ἡ· τὸ ἔχειν βραδὺν νοῦν, τὸ βραδέως ἐννοεῖν (ἀντίθετον τοῦ ἀγχίνοια), conception lente, ἤτοι πνεῦμα βραδὺ (βαρύ), esprit lent (lourd).

βραδυνός, ή, όν· [δημ.] βλ. βραδινός.

βραδύνοος-ους, οος-ους, οον-ουν, ὁ ἔχων βραδὺν νοῦν, ὁ βραδέως ἐννοῶν (ἀντίθετον τοῦ ἀγχίνους), qui conçoit lentement; qui a l'esprit lent (la conception difficile).

βράδυνσις, εως, ἡ· ralentissement, n. m. ἡ ἐπιβράδυνσις, ἤτοι ἡ μετρίασις τῆς ταχύτητος· βλ. βραδύνω καὶ ὑποχαλασμὸς τοῦ βαδίσματος· ἡ βράχυνσις.

βραδύνω, μέλ. υνῶ, μεταγ. θὰ βραδύνω [μεταβ.] κάμνω βραδέως, retarder; ἀναβάλλω (βραδύνω), différer; παρατείνω (καθιστῶ τι βραδύτερον, μετριάζω τὴν ταχύτητα, βραχύνω), ralentir καὶ alentir; || [μεταφ.] βραδύνω, παρατείνομαι, traîner en longueur; || μὴ βραδύνῃς τὴν ἀναχώρησίν σου, ne différez (retardez) pas votre départ; || βραδύνω τὸν βηματισμόν, ralentir le pas=**βραδυπορέω-ῶ**· || βράδυνε τὸ βῆμα, ralentissez le pas; || [ἀμεταβ.] ἀργοπορῶ, tarder; ἐπιβραδύνω, attarder; βαίνω βραδέως, aller (marcher) lentement; || [μέσ.] ἀντίθετον τοῦ σπεύδω, εἶμαι βραδύς, tarder; être lent; se faire attendre; || διατὶ βραδύνει; pourquoi tarde-t-il? || ἡ ἐκδίκησίς του δὲν ἐβράδυνε, sa vengeance ne se fit pas attendre; || ὁ Θεὸς βραδύνει νὰ τιμωρήσῃ, Dieu est lent à punir; || μὴ βραδύνῃς, ne soyez pas longtemps; ne tardez pas; || τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ βραδύνῃ, ce ne sera pas long; || ἡ ὑπόθεσις βραδύνει [νὰ τελειώσῃ] l'affaire traîne; ἢ ἡ ὑπόθεσις παρατείνεται, l'affaire traîne en longueur.

βραδυπατέω-ῶ = βραδυπορῶ, marcher à pas lents.

βραδύπεπτος, ος, ον· ὁ βραδέως, δυσκόλως πεπτόμενος, lent ou pénible à digérer.

βραδυπεψία, ας, ἡ· βραδεῖα, δύσκολος πέψις, digestion lente ou pénible; bradypepsie, n. f.

βραδύπηκτος, ος, ον· ὁ βραδέως πηγνύμενος, qui se congèle lentement; ἤτοι βραδεῖα πῆξις, de prise lente; βλ. πῆξις.

βραδυπλοέω-ῶ· μέλ. ήσω, πλέω βραδέως, naviguer lentement.

βραδυπλοΐα, ας, ἡ· ἡ ἀργοπορία περὶ τὸν πλοῦν, navigation lente.

βραδύπλοος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ πλέων βραδέως, qui navigue lentement; || βραδύπλουν πλοῖον, navire mauvais marcheur, ἀντίθετον τοῦ ταχύπλουν (navire), bon marcheur.

βραδυπορέω-ῶ, μέλ. ήσω, βαίνω βραδέως, περιπατῶ ἀργά, marcher (aller) lentement (à pas lents); βραδύνω τὸν βηματισμόν, ralentir le pas. § —, βαδίζω βραδέως (βαρέως), marcher lourdement. § ὁ **βραδυπορῶν**· βλ. βραδυπόρος.

βραδυπορία, ας, ἡ· τὸ βραδὺ (ἀργὸν) βάδισμα, marche lente; ἡ βραδύτης, ἀργοκινησία, lenteur, n. f. ἡ μετρίασις (βράδυνσις) τῆς ταχύτητος, ralentissement.

βραδυπόρος, ος, ον· ὁ βραδέως περιπατῶν, qui marche lentement; ὁ βραδύς, ἀργοκίνητος, lent, e; || **βραδυπόρος,** retardataire, n. m. ἤτοι ὁ **βραδυπορῶν**· βλ. λέξιν· ὁ κατὰ τὰς πορείας μένων πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ μὴ ἀκολουθῶν τοὺς λοιπούς.

βραδυπορῶ, βλ. βραδυπορέω.

βραδυπορῶν, οῦντος, ὁ· πληθ. οἱ βραδυποροῦντες, trainard, n. m. ἡ retardataire (τακτ.], ἤτοι ὁ καθυστερῶν (οἱ καθυστεροῦντες), ὁ βραδυκίνητος. Καλεῖται οὕτως ὁ στρατιώτης ὅστις δὲν ἀκολουθεῖ κατὰ τὴν πορείαν τὸ στράτευμα εἰς ὃ ἀνήκει, ἀλλὰ μένει πρὸς τὰ ὀπίσω εἴτε ἐκ κοπώσεως, εἴτε ἵνα ἐπιδοθῇ εἰς ἁρπαγάς. Ἡ ὀπισθοφυλακὴ ἔχει ἐντολὴν νὰ περισυνάξῃ τοὺς βραδυποροῦντας, πέμπει δὲ αὐτοὺς εἰς τὰ σώματά των κατὰ τὰς στάσεις.

βραδύπους, ους, ουν, γεν. οδος· ὁ βραδὺς τοὺς πόδας, ὁ περιπατῶν βραδέως, qui marche lentement; ὁ βραδύς, ἀργοκίνητος, lent, e; || [ζωολ.]—, tartigrade; || — κοχλίας [ἀστρον.], vis de rappel. § — [οὐσ. ζῷον], paresseux.

βραδυπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ· [ἐπὶ πτηνῶν] gravivole, adj. ὁ βραδέως πετῶν.

βραδύς, εῖα, ύ· lent, e (ὁ ἀργός); ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι βραδέως, ἀργοκίνητος, ἀντίθετον τοῦ ὠκύς, ταχύς· ὁ ὀκνηρός, νωθρός, paresseux; βαρύς, βραδύς, pesant; lourd; ὁ ἀργοπορῶν, καθυστερῶν, tardif; ὁ μακρός, μακροχρόνιος, βραδύς, long, ue; || **βῆμα βραδύ,** pas lent (tardif); || **πνεῦμα βραδύ,** esprit lent (paresseux); || ὁ βοῦς εἶνε βραδὺ ζῷον, le bœuf est un animal pesant (lourd); || βραδεῖα μετάνοια, repentir tardif; || πόσον εἶσθε βραδύς, que vous êtes long; || εἶνε βραδὺς εἰς ὅ,τι κάμνει, il est long à tout ce qu'il fait. § [δημ. οὐδ. οὐσ.] τὸ **βραδύ,** βλ. τὸ **βράδυ.**

βραδύτης, ητος, ἡ· lenteur, n. f. ἡ ἀργοπορία, retard, n. m. retardement, n. m. ἡ ὀκνηρία, νωθρότης, paresse, n. f. τὸ μακροχρόνιον, longueur, n. f. (ἐπὶ πνεύματος, νωθρότης, βραδύνοια)· || ἡ βραδύτης του εἶνε ἀνυπόφορος, sa lenteur est insupportable; || ἡ βραδύτης τοῦ πνεύματός του, la paresse de son esprit; βλ. **βραδύνοια**· || ἡ βραδύτης τοῦ ταχυδρομείου, le retard de la poste (du courrier); || ἡ ἐργασία αὐτη δὲν ἐπιτρέπει ἀναβο-

λὴν οὐδὲ βραδύτητα, ce travail ne souffre ni délai ni retardement ; || ἀτελεύτητοι βραδύτητες, des longueurs à n'en pas finir ; || βραδύτης παλιρροίας, retardement de la marée ; βλ. παλίρροια· || [μεταφ.] τὸ μάκρος, longueur, n. f. ἤτοι ἡ βραδύτης, lenteur, n. f. ὅθεν ἡ ὑπόθεσις βραδύνει (παρατείνεται), l'affaire traîne en longueur.

βραδυφλεγής, ής, ές· fusant, e, adj. βραδύκαυστος καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐγκαιροφλεγής, ές· πυραγωγὸς μεταδίδων τὸ πῦρ βραδέως· βλ. πυροσωλήν, πυραγωγός· || βραδύκαστος πυρῖτις, poudre fusante ; || βραδύκαυστον μίγμα, composition fusante, ὅπερ κατ' ἐπέκτασιν λέγεται πυροτεχνικὸν μίγμα· || — πυραγωγός, fusée lente ou cordeau Bickfort ; βλ. καὶ ἐμπυρεύματα (πυροτεχνικά)· ὁ βραδυφλεγὴς πυραγωγὸς λέγεται καὶ πυραγωγὸς ἀσφαλείας, fusée de sûreté.

βραδυχρόνιος, ος, ον· ὁ βραδέως, ἀργὰ γινόμενος, ὄψιμος, tardif, ive.

βραζίνα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] ὁ ἐξ αἰγὸς κατεσκευασμένος ἀσκὸς πρὸς μετακόμισιν τοῦ γλεύκους ἐκ τῶν ἀμπέλων.

βράζω, μέλ. βράσω (ἕψω), faire bouillir ; cuire ; || βράζω νερὸν (κρέας), faire bouillir de l'eau (de la viande ; || — μετάξι, cuire de la soie; || — βερύκοκκα μὲ ζάχαριν, confire des abricots au sucre; || βράζω σιγά, mijoter. § [μεταφ.] τὸ νὰ μὴ φροντίζω διά τι, νὰ ἦμαι ἀμέριμνος, νὰ μὴ μὲ μέλλῃ, ne pas se soucier de ; || ἂς κάμῃ ὅ,τι θέλει, νὰ τὸν βράσω, qu'il fasse ce qu'il veut, je m'en moque ; || βράσ'τον κ' ἔλα μαζύ μας, lâchez-le et venez avec nous. § [οὐδ.] bouillir ; ψήνω, cuire ; κοχλάζω, bouillonner. § — [μεταφ.], brûler ; || βάλε νερὸν νὰ βράσῃ, mettez de l'eau bouillir ; || πρέπει τὸ κρέας νὰ βράσῃ εἰς τὸ ζουμί του, il faut que la viande cuisse dans son jus ; || [τὰ ὄσπρια αὐτὰ] δὲν βράζουν, ne cuisent pas bien; || [μεταφ.] τὸ στῆθός του βράζει, sa poitrine siffle ; || τὸ αἷμά του βράζει, le sang lui bout dans les veines ; || βράζω ἀπὸ θυμόν, bouillonner (brûler) de colère ; || βράζει ἀπὸ τὸ κακόν του, il brûle de rage ; il endêve. § βράζω (ζυμόω-ῶ), fermenter ; se cuver ; bouillir ; || τὸ κρασὶ βράζει, le vin fermente (est en fermentation; travaille; bout); || τὸ κρασὶ πρέπει νὰ βράσῃ εἰς τὸ βαρέλι, le vin doit se cuver. § βράζω, βλ. βρυάζω. § βράζω τὸν σίδηρον= συγκολλῶ τὸν σίδηρον, braser le fer ; || — δύο μέταλλα, souder deux métaux (π. χ. le fer, etc.), ἤτοι κολλάω-ῶ, συγκολλάω-ῶ, βλ. συγκόλλησις. § Κατὰ διάφορον σημασίαν μεταχειρίζονται τὸ ῥῆμα βράζω οἱ Νισύριοι ἀντὶ τοῦ θερμαίνω, «βράζει ὁ ἥλιος, βράζει τὸ σπίτι», «πᾶ νὰ βράσωμε 'στὸν ἥλιο»; (νὰ θερμανθῶμεν).

βράκα, ἡ· λίαν πλατὺ ἐσώβρακον, large caleçon ; ἢ πλατεῖαι περισκελίδες, chausses larges = αἱ βράκαι. § βράκα (ἀναξυρίς) ἤτοι τὰ βρακιὰ τῶν παλαιῶν Γάλλων (Διορ. Σικελ. 5, 30) ἡ βράκα, braie ; αἱ βράκαι, braies ou brayes, n. f. (λατιν. braccae). Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ αἱ βράκαι (ἤτοι ἀναξυρίδες κονταὶ) καλοῦνται βράκια (τά), συνεπῶς τὴν culotte τῶν Γάλλων, ἥτις εἶνε συνώνυμον τῆς λέξεως braie, δυνάμεθα ἀσφαλῶς νὰ ὀνομάσωμεν κοντοβράκια (τὰ) ἢ κάλλιον ἐνικῶς κοντοβράκιον, τό.

βρακανίδα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου καὶ Αἰτ. ἰδίωμα] = εἶδος ἀγρίων λαχάνων. «βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα» (Ἡσυχ.), ὅθεν ἀγριολάχανον.

βρακᾶς, ὁ· ὁ φέρων πλατείας περισκελίδας, βράκας, celui qui porte de larges caleçons (ἢ μᾶλλον de larges chausses ; βλ. βράκα. § [μεταφ.] ἄνθρωπος πρόστυχος (ἀνάγωγος, ἀγροῖκος, χονδροειδέστατος), homme trivial (grossier); rustre. § [πτην.] passerine; bruant.

βρακατανίζω, [διάλ. Οἰνόης] = θορυβῶ, φλυαρῶ, πολυλογῶ, λέγω ἀνοησίας.

βρακᾶτον, τό· [διάλ. Καρπάθ.]=αἰγίδιον κατὰ τοὺς πόδας λευκόν, ἐξ οὗ τραχηλοβράκατον, τὸ ἔχον καὶ τὸν τράχηλον λευκόν.

βρακί, τό· [δημ.] τὸ ἐσώβρακον, caleçon, n. m. περισκελὶς (πανταλόνι), pantalon, n. m. ἡ βράκα, chausse, n. f. || τὰ ἔκαμε στὰ βρακιά του [φρ. χυδ.], il a eu bien peur = ἐφοβήθη, il a fait dans ses chausses ; βλ. καὶ βράκα.

βρακίν, τό· [διάλ. Οἰνόης]=τὸ βρακί.

βρακλοῦδ'(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = σχοινίδιον κρατοῦν τὴν σκάλτσαν ἀπὸ τὴν βρακοζῶνα.

βρακοζῶνα, ἡ· [δημ.] βλ. βρακοζῶνι.

βρακοζωνάστρα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ὄργανον δι' οὗ βάλλουν τὴν ζώνην εἰς τὰ βρακιά.

βρακοζῶνι, τό· [δημ.] ζώνη ἐσωβράκου, cordon (lacet) de caleçon.

βρακοζωνιάζω, [διάλ. Οἰνόης] βάλλω ζώνην εἰς τὸ βρακὶ (διὰ τῆς βρακοζωνάστρας).

βρακοζῶνιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] ἡ βρακοζῶνα.

βρακοθηλειά, ἡ· [δημ.] coulisse de caleçon ; ἡ θηλειὰ ἐν ᾗ εἰσέρχεται ἡ βρακοζῶνα.

βρακόνω, μέλ. ώσω, φορῶ βρακί, ἐσώβρακον, περισκελίδα, mettre (passer) un caleçon (un pantalon, une culotte) à q'un ; culotter.

βρακόπο(δ)ας, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] βλ. βρακοπόδι.

βρακοπόδι, τό· [δημ.] τὸ τῆς ἀναξυρίδος (τῶν βρακίων, πανταλονίων) σκέλος, canon des chausses (des pantalons).

βρακουζῶνα, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ζώνη ἐσωβράκου· βλ. βρακοζῶνι.

βρακουθ'(η)λιά, ἡ· [Αἰτωλικὸν ἰδίωμα] κόμβος τῆς βρακοζώνας, nœud du cordon de caleçon.

βράσι, ἡ· [δημ.] τὸ βράσιμον, ἡ βράσις.

βράσιμον, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ βράζειν τι, action de faire bouillir (de bouillir), ἡ ζέσις, βρασμός, bouillonnement, n. m. ἡ ἀνάβρασις, βράσις, ébullition, n. f. ἡ βράσις.

coction, n. f. ἡ ἕψησις, τὸ ψήσιμον, cuisson, n. f. § [τοῦ οἴνου, κτλ.] ἡ ζύμωσις, fermentation, n. f. cuvage, n. m.

βράσις, εως, ἡ· τὸ βράζειν, ὁ βρασμός, ἡ ἀνάζεσις, ἀνάβρασις, ébullition, n. f. κίνησις ἢ κατάστασις ὑγροῦ βράζοντος· βλ. **βρασμὸς** καὶ **ἀνάβρασις**· ‖ βράσις, le bouillon ; ‖ τὸ ἀφίνεις νὰ πάρῃ δύο-τρεῖς βράσεις, vous lui donnez (vous le laissez jeter) deux ou trois bouillons. § [οἴνου, κτλ.] ζύμωσις, fermentation, n. f. cuvage, n. m. § ἡ ἄφεψις, décoction, n. f. π. χ. ἡ προπαρασκευὴ φαρμάκου τινὸς διὰ ζέσεως. § βράσις διὰ μέσου τινος, ἡ διάβρασις, assation, n. f. § βράσις, soudure, n. f. βλ. **συγκόλλησις**.

βρασκέλαιον, τό· huile de colza ; ἔλαιον λαμβανόμενον ἐκ τῶν σπόρων τῆς βράσκης, χρήσιμον πρὸς φωτισμόν, διὰ τὰς μηχανάς, δι' ἐπαλείψεις, κτλ.

βράσκη, ης, ἡ· colza, n. m. (ἐκ τοῦ Ὁλλανδ. koolzaad, σημαίνοντος αὐτολεξεὶ «σπόρος κράμβης») εἶδος κράμβης καλλιεργουμένης ἕνεκα τῶν ἐλαιωδῶν σπόρων αὐτῆς· (chou-colza = brassica oleracea).

βρασμένος, η, ον· μετοχ. τοῦ βράζω, brasé, ée; soudé, ée; κλ. βλ. βράζω, βράσις (μετάλλων).

βρασμός, οῦ, ὁ· ébullition, n. f. τὸ κόχλασμα· καλεῖται οὕτως ἡ ταραχὴ καὶ ἀνύψωσις τῆς μάζης τοῦ ἐν ἀνοικτῷ ἀγγείῳ θερμαινομένου ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ, ἡ ἐπερχομένη μετὰ ἐπαρκῆ θέρμανσιν, ὅτε τὸ ὑγρὸν ὡς μὴ πιεζόμενον ἀρκούντως ἄνωθεν ἀρχίζει νὰ σχηματίζῃ φυσαλλίδας καὶ ἐξατμίζεται. Τὸ γλυκὺ ὕδωρ ἄρχεται βράζον εἰς 100°εκ., τὸ θαλάσσιον εἰς 108°εκ., ἐν γένει δὲ τὰ ὑγρὰ βράζουσιν εἰς τοσοῦτον ἀνωτέραν θερμοκρασίαν, ὅσον μεγαλειτέραν ποσότητα ἁλάτων ἢ ἄλλων ὑλῶν ἔχουσι διαλελυμένην ἐν αὐτοῖς. § [συνήθ. συνεκδ.] ταραχή, agitation ; trouble ; ‖ εἰς βρασμὸν ψυχῆς, en état d'emportement = ἐν παραφορᾷ. Ὁ βρασμὸς τῆς ψυχικῆς ὁρμῆς εἶνε ὅρος τοῦ ποιν. δικ. δι' οὗ ὁ νομοθέτης χαρακτηρίζει τὴν κατάστασιν τοῦ τελέσαντος ἀξιόποινόν τινα πρᾶξιν ἐν ψυχικῇ ταραχῇ, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας δὲν εἶχε πλήρη τὴν συνείδησιν τῆς ἐπιχειρουμένης πράξεως καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς, συνεπῶς ἡ τοιαύτη κατάστασις τοῦ δράστου μειοῖ ἢ καὶ αἴρει, κατὰ τὰς περιστάσεις, τὸν καταλογισμὸν τῆς πράξεως εἰς αὐτὸν (ἄρθρ. 86 καὶ 87 τοῦ ποιν. νόμου)· ‖ εἰς τὸν βρασμὸν τοῦ θυμοῦ του [οἰκ.], dans les bouillons de sa colère. § — τῶν ὑδάτων, βλ. **ἀναβρασμὸς παλιρροίας**.

βραστερός, ή, όν· ὁ καλόβραστος, ὁ βράζων καλῶς, qui cuit bien (ἰδίως ἐπὶ ὀσπρίων); ὁ τρυφερός, tendre ; ‖ τὰ κουκιὰ αὐτὰ βράζουν καλῶς (εἶνε βραστερά), ces fèves cuisent bien. § ὁ βράζων, bouillant, e.

βραστή, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] βραστὰ ψάρια.

βραστήρ, ῆρος, ὁ· bouilleur, n. m. (ἀτμομηχ.], κυλινδρικὸς ἐπιμήκης σωλὴν κείμενος ὑπὸ τὸ κύριον σῶμα μὴ αὐλωτοῦ ἀτμολέβητος, οὐχὶ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις ἀτμομηχανῶν, συγκοινωνῶν μετὰ τοῦ ὑδροθαλάμου καὶ χρησιμεύων εἰς αὔξησιν τῆς θερμαινομένης ἐπιφανείας καὶ πρὸς ταχυτέραν ἀτμοποίησιν τοῦ ὕδατος.

βραστήριον, ου, τό· bouilloire, n. f. δοχεῖον μετάλλινον μετὰ καλύμματος καὶ γιγγλιμωτῆς συνήθως λαβῆς, ἔχον ῥάμφος διὰ τὴν ἐκροήν, πρὸς βράσιν ὑγρῶν καὶ ἰδίως ὕδατος, ὅπως τὰ χρησιμεύοντα διὰ τὴν βράσιν τοῦ ὕδατος πρὸς παρασκευὴν τοῦ τεΐου.

βραστικός, ή, όν· ὁ προξενῶν (ἢ ἀνήκων εἰς) βράσιν, qui fait bouillir ; relatif à l'ébullition.

βραστός, ή, όν· ὁ βρασμένος, bouilli, e ; ὁ βράζων, bouillant, e ; ‖ βραστὸν νερόν, de l'eau bouillante ; ‖ βραστὸν κρέας, viande bouillie ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ βραστὸν (κρέας), le bouilli : ‖ αὐγὰ βραστά, des œufs à la coque; ‖ κρασὶ βραστόν, vin cuit.

βρατιάτικα (εὑρετήκια), [διάλ. Οἰνόης] ἀμοιβὴ διδομένη δι' εὕρεσιν ἀπολεσθέντος πράγματος, τὰ εὕρετρα· βλ. **εὕρετρον, εὑρετίκια**.

βρατός, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] φλύκταινα τῆς εὐλογίας «ἔφερα βρατούς»=ἠσθένησα ἀπὸ εὐλογιά· «βρατούς»=αὐτὴ ἡ εὐλογία καὶ τὰ ἐξανθήματά της, ἐκ τοῦ βρότος (=πληγή, ἢ τὸ ἐκ τῆς πληγῆς ἐκχυνόμενον).

βράχα, τά· [διάλ. Ἰκαρ.] τὰ βρύα, εἶδός τι πτέριδος ἐδωδίμου.

βραχαλίδα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] = εἶδος σαύρας μὲ μεγαλονοξανθόστικτον δέρμα, ἡ σαλαμάνδρα.

βραχέα, τά· [ναυτ.] brasses, n. f. κοινῶς τὰ ῥηχά· μέρος θαλάσσης ὅπου ὡς ἐκ τοῦ μικροῦ καὶ μεταβλητοῦ βάθους τῶν ὑδάτων τὰ πλοῖα διέρχονται βολίζοντα συνεχῶς, ὅπως ἐξακριβώσωσι τὴν πορείαν των· τοιαῦτά εἰσι τὰ βραχέα τῆς Βεγγάλης (brasses de Bengale) ; ‖ τὰ βραχέα ὕδατα, τὰ ῥηχά, καλοῦνται γενικῶς haut-fond ; βλ. καὶ **στῆθος** [ναυτ.] ‖ —, bas, basse, καλοῦνται τὰ **ἀβαθῆ**· βλ. [ναυτ.] **βραχὺς** καὶ **ἀνάπωσις**.

βραχέως, [ἐπίρ.] βραχύτατα, ἐντὸς ὀλίγου, ὀλίγον χρόνον, en peu de temps ; σύντομα, brièvement; ὀγλίγωρα, vite; ‖ συντόμως, succintement.

βραχιάλιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ βραχιόλι.

βραχιόλι, τό· καὶ

βραχιόλιον, τό· [δημ.] τὸ **βραχιόνιον**, bracelet, n. m. βλ. καὶ **βραχιονιστήρ**.

βραχιόνιον, ου, τό· καὶ κοινῶς βραχιόλιον, bracelet, n. m.

βραχιονιστήρ, ῆρος, ὁ· bracelet, n. m. ὁ φερόμενος εἰς τὸν βραχίονα, ἐξ οὗ γενικῶς καὶ τὸ **βραχιόλιον**· οἱ ὑπασπισταὶ ἔφερον ἄλλοτε βραχιονιστῆρα, ἤτοι περὶ τὸν βραχίονα ταινίαν μεταξίνην πρὸς ἔνδειξιν τῆς ὑπηρεσίας των· γενικῶς δὲ ὁ **βραχιονιστήρ**, brassard, n. m. καλεῖται πᾶν κόσμημα τιθέμενον ἐπὶ τοῦ βραχίονος πρὸς ἔνδειξιν ὑπηρεσίας τινός· ‖ —, brassard, εἶνε τὸ μέρος τῆς ἀρχαίας πανοπλίας, ὅπερ ἐκάλυπτε τὸν βραχίονα.

βραχιόνιος, ος, ον· brachial, ale, aux, ὁ

ἀνήκων εἰς τὸν βραχίονα, qui appartient au bras ; ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν βραχίονα, qui a rapport au bras ; τοῦ βραχίονος, du bras ; || ἀπονεύρωσις βραχιονική, aponévrose brachiale ; || ἀρτηρία βραχιονική, artère brachiale, συνώνυμον τοῦ artère humérale ; || βραχιόνιον ὀστοῦν [ἀνατομ.] humérus (προφ. ruce), n. m. καλεῖται ὀστοῦν τοῦ βραχίονος αὐλοειδὲς ἢ ἐπίμηκες, τὸ μακρότερον καὶ παχύτερον πάντων τῶν τοῦ ἄνω ἄκρου ὀστῶν, ἔχον δύο ἄκρα καὶ τὸ σῶμα.

βραχιονοτομία, ας, ἡ· βλ. βραχιοτομία.

βραχιονοτομικός, ή, όν· βλ. βραχιοτομικός.

βραχίων, ονος, ὁ· bras, n. m. καλεῖται τὸ ἀνώτατον ἄρθρον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, μεταφορικῶς δὲ ἡ **χείρ.** Ἀνατομικῶς καλεῖται βραχίων (bras) κυρίως τὸ μέρος τῆς χειρὸς ἀπὸ τῆς ὠμοπλάτης (épaule) μέχρι τοῦ ἀγκῶνος (coude) πῆχυς δὲ ἢ ἀντιβράχιον (avant-bras), τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ καρποῦ· ἡ λέξις bras μεταφράζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον **βραχίων**, ἐνίοτε δὲ καὶ **ἀγκών.** § [καὶ ἐπὶ ζώων] βραχίων, bras. § [ἱππολ.] βραχίων, bras, (βλ. ἵππος 47)· ὁ βραχίων τοῦ ἵππου σχηματίζεται ἐκ τοῦ ὁμωνύμου ὀστοῦ καὶ τῶν ἐπικειμένων εἰς αὐτὸ μυῶν. Εἰς τοὺς ἵππους ἐλάσεως ὁ βραχίων δέον νὰ ἦνε ἰσχυρός καὶ κεκαλυμμένος διὰ παχυτάτου στρώματος μυῶν. Οὗτος ἄρχεται ἀπὸ τῆς συναρμογῆς τοῦ ὀστοῦ αὐτοῦ μετὰ τοῦ τῆς ὠμοπλάτης, μεθ' οὗ καὶ σχηματίζει ὀρθὴν γωνίαν, ἐκ τῶν ἄνω καὶ πρόσω, κατέρχεται πλαγίως πρὸς τὰ κάτω καὶ ὀπίσω καὶ συνενοῦται μετὰ τοῦ ὀστοῦ τοῦ ἀντιβραχίονος (avant-bras), μεθ' οὗ ἀποτελεῖ τὴν ἄρθρωσιν τοῦ ἀγκῶνος (coude). § [μεταφ.] βραχίων ποταμοῦ, bras d'un fleuve ; καλεῖται ἐπίσης ἀγκών, ῶνος. § [στρατ.] [παράγγελμα] ἐπὶ βραχίονος ἄρμ, arme au bras. § διὰ βραχιόνων ἐμπρός (ἢ διὰ βραχιόνων ὀπίσω)· μάρς· ἄλτ· εἰς τὰς θέσεις σας (παράγ. πυροβ.), à bras en avant (ἢ à bras en arrière) ; marche ; halte ; à vos postes. § οἱ βραχίονες τῆς ἀγκύρας, les bras de l'ancre, τεμάχια κυρτὰ ἐπικεκολλημένα εἰς τὸ κάτω καὶ τὸ ἰσχυρότερον μέρος τῆς ἀτράκτου τῆς ἀγκύρας (verge ou tige de l'ancre) ; βλ. καὶ ἄγκυρα· || βραχίων ἀγκύρας, tourillon de l'ancre. § βραχίων, ἐνίοτε τὸ σκέλος, branche, n. f, βλ. λέξιν.

βραχιοτομία καὶ βραχιονοτομία, ας, ἡ· brachiotomie (προφ. ki), (βραχίων, bras, καὶ τομή, section), n. f. [χειρουρ.] ἀποκοπὴ τοῦ βραχίονος, amputation du bras, καὶ ἰδίως ἔλλειψις τῶν βραχιόνων τοῦ ἐμβρύου (des bras du fœtus), ἐν τῇ μαιευτικῇ (en obstétrique), ἥτις λέγεται καὶ abrachie.

βραχιοτομικός, καὶ βραχιονοτομικος, ή, όν· brachiotomique (προφ. ki), adj. τὸ ἀφορῶν τὴν βραχιοτομίαν, qui concerne la brachiotomie.

βραχιονώδης, ης, ες· brachié, ée (ki), ὅμοιος πρὸς βραχίονα, φέρων βραχίονας.

βραχμάν, άνος, ὁ· brahmane ; οἱ Βραχμάνοι (ἰνδις. Brahmana, ἤτοι υἱοὶ τοῦ Βράχμα)· οὕτω καλοῦνται οἱ ἱερεῖς τῶν Ἰνδῶν, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἀνωτάτην τῶν τεσσάρων τῆς Ἰνδικῆς κοινωνίας κληρονομικῶν τάξεων. § bramine.

βραχμανικός, ή, όν· brahmanique ; ὁ ἀφορῶν, ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τοὺς Βραχμάνας.

Βράχμας, α, ὁ· Brahman ; τὸ ὑπέρτατον Ὂν παρ' Ἰνδοῖς, τὸ θεῖον θεωρούμενον ὡς ἀπρόσωπον, τὸ ἀπόλυτον, ἡ ὕλη καὶ τὸ πνεῦμα ἐξ ὧν τὰ πάντα ἀπορρέουσι.

βραχνάδα, ἡ· βράχνιασμα, τό· βραχνιασμένος, βραχνός.

βραχνός, ή, όν· βλ. βραγχνός.

βραχνιάζω, βλ. βραγχνάδα. κτλ.

βράχος, ου, ὁ· roc, n. m. καὶ rocher, n. m. πετρώδης ὄγκος στερεὸς καὶ ἀντέχων κατάλληλος διὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ θεμελίωσιν· βράχος ἢ βραχῶδες ἔδαφος λέγεται τὸ συμπαγὲς πέτρωμα πρὸς ἀποσύνθεσιν τοῦ ὁποίου δέον νὰ γίνῃ χρῆσις ἐκρηκτικῶν ὑλῶν· || κτίζω ἐπὶ βράχου, bâtir sur le roc ; || ἀπότομος βράχος, rocher escarpé. § **βράχος** [ὀρυκτ.] roche, n. f. = σκληρὸν πέτρωμα· σκληρὸς λίθος καλῆς ποιότητος· βλ. **πέτρωμα.** § **βράχος** [ναυτ.], roche, n. f. πετρώδης ὄγκος κείμενος ἐντὸς τῆς θαλάσσης καὶ οὗτινος ἡ κορυφὴ φθάνουσα μέχρι τῆς ἐπιφανείας, ὁτὲ μὲν καλύπτεται ὑπὸ τῶν ὑδάτων, ὁτὲ δὲ ἀποκαλύπτεται. Ἐπίπεδος βράχος, roche plate, ἐντὸς τῆς θαλάσσης καλεῖται **πλάτη.** Εἰς τὸ ναυτικὸν καλεῖται **βράχος,** rocher, n. m. πετρώδης ὄγκος ἐντὸς τῆς θαλάσσης οὗτινος ἡ κορυφὴ ὑπερέχει πάντοτε τῆς ἐπιφανείας· || **θραύομαι κατὰ βράχων** [ναυτ.], falaiser. § ἀμμώδης βράχος, banc de sable ; βλ. **σύρτις** (μικρά), basse.

βραχύβιος, ος, ον· ὁ ἔχων βραχὺν (ὀλίγον) βίον (ζωήν), ὀλιγόζωος, de courte vie ; ὁ μικρᾶς διαρκείας, de courte durée. § [ζωολ.] βραχύβιος, ος, ον· brachybiote (ki) (βραχύς, court, καὶ βίος, vie), adj. ὁ ἔχων βραχὺν τὸν βίον, qui a la vie courte.

βραχυβιότης, ητος, ἡ· ὁ βραχὺς βίος, ἡ ὀλιγοζωΐα, la vie courte.

βραχυγναθισμός, οῦ, ὁ· brachygnathisme, n.m. [ἱππολ.] βλ. **ἀνεπάλλακτος** (ἵππος).

βραχυγραφικός, ή, όν· brachygraphique (ki) (βραχύς, court, καὶ γράφω, écrire), adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν βραχυγραφίαν, qui a rapport à la brachygraphie ; ὁ **στενογραφικός·** || γραφὴ βραχυγραφική, écriture brachygraphique ; || —, brachygraphe, adj.

βραχυγράφος, ου, ὁ· brachygraphe (ki) (βραχύς, court, καὶ γράφω, écrire), n. ἄτομον ἀσκοῦν τὴν βραχυγραφίαν, personne qui pratique la brachygraphie ; ὁ στενογράφος καὶ ἐπίθετον βραχυγράφος, ος, ον, brachygraphe, adj.

βραχυδάκτυλος, ος, ον· ὁ ἔχων βραχεῖς, κοντοὺς δακτύλους, qui a les doigts courts. § [ζωολ.] brachydactyle.

βραχυδιαγώνιος, ος, ον· ὁ ἔχων βραχεῖαν

διαγώνιον, qui a une courte diagonale; || βραχυδιαγώνιος, ἡ· [γεωρ.] λέγεται ἡ μικροτέρα (βραχυτέρα) τῶν δύο διαγωνίων τοῦ ῥόμβου, la petite diagonale d'un rhombe ; τὸ ἀντίθ. εἶνε μακροδιαγώνιος. § [κρυσταλ.] καλεῖται οὕτως ὁ βραχύτερος τῶν δευτερευόντων ἀξόνων (τὸ ἀντίθετον μακροδιαγώνιος).

βραχυδιάστατος, ος, ον· ὁ ἔχων βραχείας διαστάσεις, qui a des dimensions courtes.

βραχύκαννον, τό· mousqueton, n. m. κοντοτούφεκον, τό· τὸ βραχύκαννον τοῦ πυροβολικοῦ (mousqueton d'artillerie) ἔχει βραχυτέραν κάννην καὶ εἶνε ἐλαφρότερον ἀπὸ τὴν **καραβίνην** τοῦ ἱππικοῦ (carabine) καὶ ἀπὸ τὸ **τυφέκιον** τοῦ πεζικοῦ (fusil). Βάλλει τὸ αὐτὸ φυσίγγιον μὲ τὰ λοιπὰ ὅπλα. Διὰ βραχυκάννου εἶνε ὡπλισμένον τὸ πυροβολικόν, ὁ λόχος σκευῆς τοῦ πυροβολικοῦ καὶ οἱ νοσοκόμοι.

βραχύκαρπος, ος, ον· brachycarpe (ki) βοτ.] ὁ ἔχων βραχεῖς καρπούς.

βραχυκαταληκτέω-ῶ, καταλήγω εἰς βραχεῖαν συλλαβήν, se terminer par une syllabe brève.

βραχυκατάληκτος, ος, ον· ὁ καταλήγων εἰς βραχεῖαν συλλαβήν, qui se termine par une syllabe brève. § βραχυκατάληκτος [μετρική] brachycatalecte ou brachycatalectique (ki), λέγεται διὰ στίχον ἑλληνικὸν ἢ λατινικὸν εἰς ὅντινα ἐλλείπει εἷς πούς, se dit d'un vers grec ou latin auquel il manque un pied, ἤτοι ὁ ὢν κατὰ ἕνα πόδα βραχύς.

βραχυκαταληξία, ας, ἡ· τὸ καταλήγειν εἰς βραχεῖαν συλλαβήν, la terminaison par une syllabe brève.

βραχύκαυλος, ος, ον· [βοτ.] brévicaule, (βραχύς, court, καὶ καυλός, tige), adj. ὁ ἔχων βραχὺν καυλὸν (μίσχον), qui a la tige courte.

βραχύκαυστος, ος, ον· ὁ βραδύκαυστος, fusant, e, adj. βλ. **βραδυφλεγής.**

βραχύκερως, ως, ων· brachycère ou brachycerus (ki) (βραχύς, court καὶ κέρας corne), ὁ ἔχων βραχείας τὰς κεραίας· || τὰ **βραχύκερα** (ζωολ.) brachycères, n. m. pl. ὁμοιογένεια διπτέρων ἐντόμων, ἐχόντων σῶμα παχὺ συμμαζευμένον, κοιλίαν μετὰ πέντε ἢ ὀκτὼ ἄρθρων, κεραίας βραχείας, πτέρυγας δὲ δύο.

βραχύκερκος, ος, ον· brachycerque (ki) (βραχύς, court καὶ κέρκος, οὐρά, queue), ὁ ἔχων βραχεῖαν κέρκον (οὐράν), qui a la queue courte ; βλ. καὶ βραχύουρος.

βραχυκεφαλία, ας, ἡ· brachycéphalie (ki), n. m. ἡ ἰδιότης, ἡ κατάστασις τοῦ βραχυκεφάλου, état du brachycéphale.

βραχυκέφαλος, ος, ον· (βραχύς, court καὶ κεφαλή, tête), ὁ ἔχων βραχεῖαν κεφαλήν, à tête courte ; brachycéphale (ki), adj. Βραχυκέφαλοι ὀνομάζονται ἐκεῖναι αἱ φυλαὶ τῶν ἀνθρώπων ὧν τὸ κρανίον, παρατηρούμενον ἄνωθεν, ἔχει ᾠοειδὲς τὸ σχῆμα, στρογγυλούμενον πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἡ κεφαλὴ ἔμπροσθεν φαίνεται τετράγωνον μετὰ γωνιῶν ἠμβλυμένων, τὸ δὲ πρόσθιον μέρος μικρότερον τοῦ ὀπισθίου. Ἀνήκουσιν εἰς τοὺς βραχυκεφάλους, οἱ Σλαῦοι, Οὗγγροι, Τοῦρκοι, Πέρσαι, Φιλλανδοί, Τάρταροι, Μογγόλοι καὶ πλεῖστοι τῶν τῆς Ἀμερικῆς Ἰνδῶν.

βραχύκλωστος (βάμβαξ μέταξα), courte soie.

βραχυλογέω βλ. βραχυλογῶ.

βραχυλογία, ας, ἡ· ἡ βραχύτης, brièveté, n. f. τὸ ὁμιλεῖν ὀλίγα, ἡ ὀλιγολογία, ἡ συντομία, concision, n. f. ὁ λακωνισμός, laconisme, n. m. || ἐν βραχυλογίᾳ, μὲ ὀλίγα λόγια, en peu de mots ; βραχέως, brièvement ; bref. § [ῥητορ.] —, brachylogie (ki) (βραχύς, court καὶ λόγος, discours), n. f. ἡ βραχύτης, συντομία τοῦ λόγου, brièveté, discours concis. Περὶ τῆς βραχύτητος (βραχυλογίας) ὁ Τρύφων ἐν τῷ περὶ τρόπων λέγει τάδε : «βραχύτης ἐστὶ φράσις πλέον τι τοῦ ἀκουομένου νοούμενον ἔχουσα, οἷά ἐστι τὰ Δελφικὰ ἀποφθέγματα· γνῶθι σαυτόν· χρόνου φείδου· μηδὲν ἄγαν. Ἡ συντομία διαφέρει τῆς βραχυλογίας καθότι περιέχει μόνον αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα τοῦ δηλουμένου.

βραχυλογικός, ή, όν· brachylogique (ki), adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν βραχυλογίαν, qui a rapport à la brachylogie.

βραχυλόγος, ος, ον· ὁ ὁμιλῶν ὀλίγα, ὀλιγόλογος, σύντομος, concis, e; βραχύς, court, e; bref, ève ; λακωνικός, laconique.

βραχυλογῶ (έω), μέλ. ήσω, ὁμιλῶ ὀλίγα (συντόμως), parler (dire) brièvement (en peu de mots) ; εἶμαι βραχυλόγος (βραχύς), être court (bref).

βραχυμεσοκύνιος, ος, ον· court-jointé, ée ; οὗτινος τὰ μεσοκύνια (ἢ ἡ πρώτη φάλαγξ, paturon) εἶνε βραχέα (ὡς εἰς τὸν ὄνον). Εἰς τὸν ἵππον ὅταν τὸ μεσοκύνιον εἴτε τῶν προσθίων, εἴτε τῶν ὀπισθίων ἄκρων εἶνε παρὰ φύσιν βραχὺ καὶ μᾶλλον ὀρθόν, εἶνε ἐλαττωματικὴ διάπλασις τοῦ ἄκρου, ἥτις προδιαθέτει τὸν ἵππον εἰς προσκόψεις καὶ παραπατήματα· βλ. **μεσοκύνιον.**

βραχύνατε ! παράγγελμα ἱππικῶν ἀσκήσεων, ralentissez ! τὸ νὰ βραδύνωσι τὸν βηματισμόν. § —, βλ. βραχυνω.

βράχυνσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ βραχύνειν τι, τοῦ καθιστᾶν τι βραχύ, action de rendre bref; de raccourcir ; raccourcissement, n.m. ἡ σμίκρυνσις, ἡ συντομία, ἡ συντόμευσις, τὸ κόντευμα, accourcissement, n.m. βλ. καὶ βραχύνω. § —, action de ralentir, ralentissement, n. m. || — τοῦ βηματισμοῦ [ἱππευτ.] (βήματος ἢ τροχασμοῦ), ralentir l'allure ; || [ἱππευτ.] **βράχυνσις** καὶ βράδυνσις, βλ. **ὑποχαλασμὸς βαδίσματος.**

βραχύνω, μέλ. υνῶ, θὰ βραχύνω, κάμνω τι βραχύ, rendre court, raccourcir ; συντέμνω, συντομεύω, abréger ; βραχύνω, συντέμνω, abrévier; βραχύνω, συντέμνω, κονταίνω, accourcir ; || αἱ καταχρήσεις ἐβράχυναν τὴν ζωήν του, les excès ont abrégé sa vie ; || ἐβράχυνε τὸν λόγον του, il a raccoursi (abrégé) son discours ; || rendre plus lent,

ἐπιβραδύνω, ralentir καὶ alentir, καθιστῶ τι βραδύτερον, μετριάζω τὴν ταχύτητα· ‖ βραχύνατε! ralentissez; παράγγελμα ἱππικῶν ἀσκήσεων, ὅπως μετριάσωσι τὴν ταχύτητα. § βραχύνω, συστέλλω, συντέμνω, ἐκτέμνω, ἀφαιρῶ τὸ περιττόν, châtrer ; ‖ — τὰ σῶτρα τοῦ τροχοῦ, châtrer une roue. § [γραμμ.] μεταχειρίζομαι συλλαβήν τινα ὡς βραχεῖαν, καθιστῶ βραχεῖαν, rendre bref.

βραχύοσφυς, ὁ· ὁ κοντόμεσος (ἵππος)· ὁ ἔχων βραχεῖαν τὴν ὀσφύν, court des reins (cheval).

βραχύουρος, ος, ον· ὁ ἔχων βραχεῖαν τὴν οὐράν, qui a la queue courte. § [ζῳολ.] τὰ βραχύουρα, brachyure (ki) (βραχύς, court καὶ οὐρά queue), ὁμὰς μαλακίων. § brévicaude, adj. qui a la queue courte, ou un court appendice en forme de queue.

βραχυπαράληκτος, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἔχων τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν, qui a la pénultième brève.

βραχύπους, ους, ουν, γεν. οδος· ὁ ἔχων βραχεῖς τοὺς πόδας, qui a les pieds courts. § [ζῳολ.] —, brévipède (ἐκ τοῦ λατ. brevis, court καὶ πούς, pes, pedis, pied), qui a les pieds courts, les jambes courtes. § —, brachypode (ἐκ τοῦ ἑλλην. βραχύς, court καὶ πούς, pied). § — κύων, basset, n. m.

βραχύπρεμνον, τό· (βραχὺ πρέμνον), taillis simple. Τὰ δάση ταῦτα εἶνε πρεμνοφυῆ, τοῦτ' ἔστιν ἀναφύονται ἀπὸ τοῦ εἰς τὴν γῆν ἀπομένοντος πρέμνου μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ στελέχους, τούτου δ' ἕνεκα τὰ διὰ τὸν τύπον τοῦτον κατάλληλα δένδρα εἶνε μόνον τὰ πλατύφυλλα, διότι μόνον ταῦτα κοπτόμενα ἀναδίδουσι βλαστοὺς μέχρις ἡλικίας τινός, ἥτις δὲν παρατείνεται πέραν τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἄρχονται διδόντα σπέρματα γόνιμα· τὰ δάση ταῦτα παράγουσι κυρίως φλοιὸν διὰ τὴν βυρσοδεψικήν, καυσόξυλα καὶ ἄνθρακας, καὶ ὑλοτομοῦνται κατὰ βραχέα χρονικὰ διαστήματα· βλ. καὶ μικτόπρεμνα.

βραχυπρόθεσμος, ος, ον· ὁ ἔχων (δίδων) βραχεῖαν προθεσμίαν, qui a un terme (délai) court ; court, e ; ὁ λήγων ταχέως, à courte échéance (π. χ. συνάλλαγμα γραμμάτιον).

βραχύπτερος, ος, ον· μὲ βραχέα πτερά, qui a les ailes courtes. § [πτηνοτρ.] τὰ βραχύπτερα, brévipennes (ἐκ τοῦ λατ. brevis, court καὶ penna, plume), adj. § —, brachyptères (ἐκ τοῦ ἑλλ. βραχύς, court καὶ πτερόν, plume), adj. γένος ἐντόμων μετὰ βραχέων πτερῶν.

βραχύρριζος, ος, ον· ὁ μὲ βραχείας ῥίζας, qui a de courtes racines.

βραχύς, εῖα, ύ, γεν. έος (βραχύτερος, βραχύτατος), ὁ κοντός, court ; μικρός, petit ; ‖ ὁ σύντομος, bref ; ὁ μικρᾶς διαρκείας, de peu de durée ; ‖ ὁ σύντομος, λακωνικός, bref, laconique ; ‖ ἀνὴρ βραχὺς τὸ σῶμα (βραχύσωμος), homme de courte taille ; ‖ βραχὺ ἀνάστημα, courte taille ; ‖ βραχεῖα προθεσμία, bref délai ; courte échéance ; βλ. βραχυπρόθεσμος· ‖ —, σύντομος, succinct (προφ. suksinkte) ; ‖ βραχεῖα συλλαβή, syllabe brève ; ‖ — ἄνθρωπος, un petit homme ; ‖ διὰ βραχέων, en peu de mots ; συντόμως, brièvement ; ‖ ἐν βραχεῖ, ἐντὸς ὀλίγου, en peu de temps ; sous peu ; ‖ — καλπασμός, petit galop ; ‖ — τροχασμός, petit trot. § [ναυτ.] βραχύς, εῖα, ύ· bas, basse ; ἀβαθής, ής, ές· ἄνευ μεγάλου βάθους, προκειμένου δὲ περὶ θαλασσῶν, λιμνῶν ἢ ποταμῶν κοινῶς τὰ ῥηχά· ‖ ἡ θάλασσα εἶνε βραχεῖα (ἀβαθής) εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, la mer est basse en cet endroit ; ‖ τὰ βραχέα (τὰ ῥηχὰ νερά), les basses ἢ les basses eaux ; ‖ βραχέα ὕδατα (τ' ἀβαθῆ ὕδατα), eaux basses ; ‖ τὰ ὕδατα εἶνε βραχέα (ἤτοι ἀβαθῆ), les eaux sont basses ; βλ. καὶ σύρτις (μικρά), basse. § τὰ βραχέα, brasses ; βλ. βραχέα.

βραχυσκελής, ής, ές· ὁ ἔχων κοντά, βραχέα σκέλη, aux jambes courtes.

βραχίσκιος, ος, ον· ὁ κάμνων βραχεῖαν σκιάν, ὀλιγόσκιος, dont l'ombre est courte. § —, brachyscien, enne (kiss), dont le corps au soleil ne donne qu'une ombre courte à midi ; ‖ οἱ βραχύσκιοι, les peuples brachysciens.

βραχυσυλλαβία, ας, ἡ· τὸ ἔχειν βραχεῖαν συλλαβήν, ἡ βραχύτης, brièveté de syllabes.

βραχυσύλλαβος, ος, ον· ὁ ἔχων βραχεῖαν συλλαβὴν ἢ συγκείμενος ἐκ βραχειῶν συλλαβῶν, à syllabes brèves.

βραχύσωμος, ος, ον· ὁ ἔχων βραχὺ σῶμα, qui a un petit corps, de courte taille. § βραχύσωμος ἵππος, bidet (cheval) ; ἰδία γενεὰ ἵππων διακρινομένη διὰ τοῦ ταπεινοῦ τοῦ ἀναστήματός των, τῆς καρτερικότητος, τῆς ἀντοχῆς, τῆς ὀλιγαρκείας, κτλ. οἱ βραχύσωμοι οὗτοι ἵπποι ἐν Εὐρώπῃ εἰσὶν ἐπιζήτητοι διὰ τὰς μακρὰς καὶ ἀνωμάλους ὁδοιπορίας, bidet normand, ὁ ἐκ Νορμανδίας τῆς Γαλλίας καταγόμενος ἢ καὶ cheval cauchois ὀνομαζόμενος· double bidet, ὁ κατά τι ὑψηλοτέρου ἀναστήματος.

βραχύτατος, η, ον· ὑπερθετικὸν τοῦ βραχύς, le plus court ; le plus petit ; ‖ πληθ. βραχύτατα, ὑπιθ. τοῦ βραχέως [ἐπίρ.] τὸ ταχύτερον, le plus vite.

βραχυτένων, οντος, ὁ· brassicourt, n. m. σημαίνει τὸν ἵππον, ὅστις ἀπὸ γεννετῆς πάσχει σύσπασιν τῶν καμπτήρων τενόντων τῶν προσθίων ἄκρων· τὸ φυσικὸν τοῦτο ἐλάττωμα φέρει γονυκαμψίαν, πλὴν ὁ ὑπὸ τούτου κατεχόμενος ἵππος δύναται καλλίστας νὰ παρέχῃ ὑπηρεσίας μὴ ὑποκείμενος εἰς τὰς συνεπείας τοῦ γονυκαμποῦς, εἰς ὃν τὸ ἐλάττωμα θεωρεῖται ἐπίκτητον.

βραχύτερος, ος, ον· συγκριτικὸν τοῦ βραχύς, plus court ; plus petit ; ‖ [οὐδ.] βραχύτερον, συγκρ. τοῦ βραχέως, plus vite.

βραχύτης, ητος, ἡ· brièveté, n. f. (καθ' ὅλας τὰς ἐννοίας) ; τὸ νὰ ἦνέ τι βραχύ, σύντομον, ἡ σμικρότης, petitesse, n. f. ἡ ὀλιγό-

της, le peu de ; ἡ συντομία, la concision ; || [ἐμπορ.] ἡμέραι βραχύτητος, jours de brièveté (=courte durée). § [γραμμ.] τὸ νὰ ἦνέ τι βραχύ, brévité, n. f. quantité des voyelles ou syllabes brèves. § [ῥητορ.] βραχύτης, βλ. **βραχυλογία.**

βραχυτράχηλος, ος, ον· ὁ ἔχων βραχὺν τράχηλον, dont le cou est court ; brévicolle (ἐκ τοῦ λατ. brevis, court καὶ collum, cou), adj. [ζωολ.] dont le cou est court.

βραχύφυλλος, ος, ον· ὁ ἔχων βραχέα (μικρὰ) φύλλα, qui a les (ἢ qui sont aux) feuilles courtes ; [βοτ.] brévifolié, ée.

βραχυχρόνιος, ος, ον· ὁ ὀλιγοχρόνιος, ὁ ὀλίγων ζῶν, de courte vie ; ὁ μικρᾶς διαρκείας, ὁ βραχύς, court, e ; bref, ève.

βραχώδης, ης, ες, γεμᾶτος ἀπὸ βράχους, couvert (plein) de rochers ; rocheux, euse.

βρέ, [ἐπιφ.δημ.] eh, toi ; || ἄκουσε βρὲ ἀδελφέ, écoute mon bon ; || βρὲ παιδί μου, mais mon enfant ; || βρέ, τ' εἶν' αὐτά ; tiens, qu' est-ce que c'est que ça ;

βρέγμα, ατος, τό· τὸ ὑπὲρ τὸ μέτωπον μέρος τῆς κεφαλῆς, ὅπερ ἐν τοῖς παισὶ ἐπὶ μακρότατον εἶνε ἁπαλόν, ἤτοι ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς (le sommet) de la tête; sinciput (προφ. put', λεξ. λατ. σχηματισθεῖσα ἀπὸ τὸ semi, demi, καὶ caput, κεφαλή), n. m. τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς κεφαλῆς, la partie supérieure de la tête ; συνώνυμον τοῦ bregma ; || [ἀνατ.] bregma, n. m. région occupée au sommet du crâne par la grande fontanelle; § [ἱππολ.] βρέγμα, τὸ προμέτωπον, avant-front, n. m. τὸ καθ' αὐτὸ κούτελον τοῦ ἵππου. Τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ κρανίου· εἰς τοὺς πώλους τὸ μέρος τοῦτο τῆς κεφαλῆς εἶνε τὸ μᾶλλον ἀνεπτυγμένον.

βρεγματικός, ή, όν· [ἀνατ.] bregmatique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ βρέγμα, qui a rapport au bregma ; || sincipital, ale, aux, adj. [ἀνατ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ βρέγμα, qui a rapport au sinciput ; || ἀρτηρία, χώρα βρεγματική, artère, région sincipitale. § —, pariétal, ale; os pariétaux, περιεγκεφαλικὰ ὀστᾶ, τὰ τοῦ κρανίου πλάγια καὶ βρεγματικά. Βρεγματικὰ ὀστᾶ, λέγονται ὀστᾶ πλατέα, τετράπλευρα, διττά, κείμενα συμμέτρως ἑκατέρωθεν τῆς μέσης γραμμῆς τοῦ κρανίου, ἀπαρτίζοντα τὴν ὀροφὴν καὶ τὰ πλάγια τοῦ θόλου τούτου.

βρεθίκια, τά· [δημ.] βλ. εὑρετίκια, εὕρετρον.

βρεκτηρία, ας, ἡ· κοινῶς ἡ βρεχτούρα, ἢ μᾶλλον ποτίστρα, κοινῶς τὸ ποτιστῆρι δι' οὗ καταβρέχουσι, arrosoir. n. m. § βρεχτηρία, κοινῶς ἡ βρεχτοῦρα τοῦ σιδηρουργοῦ· βλ. **ῥάντιστρον.** § βρεχτηρία, βρεχτοῦρα, mouillette, n. f. τὸ δι' οὗ βρέχουσι, ῥαντίζουσί τι.

βρεκτοκούκκια, τά· [δημ.] ξηρὰ κουκκιὰ βεβρεγμένα, fèves (sèches) mouillées.

βρεκτός, ή, όν· ὁ βρεμένος, mouillé, ée ; trempé, ée.

βρεκτοῦρα, ἡ· βλ. βρεχτοῦρα, βρεκτηρία.

βρεμένος, η, ον· βεβρεγμένος, mouillé, ée; trempé, ée; βρεμένος μούσκεμμα, trempé jusqu'aux os ; βλ. καὶ βρέχω.

βρέμω, παρατ. ἔβρεμον (ἄνευ ἑτέρων χρόνων), φρίττω, frémir ; βούζω, bruire ; ἀντηχῶ, résonner ; βρέμω, βροντῶ, gronder ; || βρέμειν τινὶ ἢ κατά τινος ἐξ ὀργῆς, frémir de colère contre quelqu'un.

βρενθύομαι, ἐβρενθυόμην (μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ.) φουσκώνω, κορδόνομαι, καμαρώνω, se rengorger ; se donner des airs ; se pavaner ; [οἰκ.] se targuer ; faire la roue.

βρέξιμον, τό· ἡ βρέξις (βλ. βρέχω) arrosement, n. m. mouillement, n. m. mouillure, n. f. τὸ μούσκεμμα, trempage, n. m. || διάβρεξις, ὕγρανσις, πότισμα, humectation, n. f. || τὸ βρέξιμον τῶν δρόμων, l'arrosement des rues ; || τὸ βρέξιμον τοῦ [τυπογραφικοῦ] χάρτου, le trempage [la trempe] du papier ; || βρέξιμον καπνοῦ, mouillade de tabac.

βρετίκια, τά· [δημ.] βλ. **εὑρετίκια.**

βρετόν, τό· [διάλ. Καρπάθ.] τὸ εὑρετόν, ἑπομένως πρόστυχον, εὐτελὲς παιδίον, ἐγκαταλειφθὲν που καὶ εὑρεθὲν ὑπό τινος, enfant trouvé, τὸ ἔκθετον.

βρεφικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς βρέφος, de petit enfant ; infantile, adj. || ἡ βρεφικὴ ἡλικία, le bas âge ; l'enfance (παιδική)· || βρεφικαὶ ἀσθένειαι, les maladies infantiles.

βρέφο, τό· [διάλ. Ἠπείρου] τὸ βρέφος, πληθ. τὰ βρέφα.

βρεφοδόχος, ου, ἡ· ἡ κοιτὶς ἔνθα εἰς τὰ βρεφοκομεῖα ἐναποθέτουσι τὰ ἔκθετα βρέφη, la crèche ; (crèche, ὅμως λέγεται εἰδικώτερον, αὐτὸ τὸ βρεφοκομεῖον). Ἡ βρεφοδόχος λέγεται κυρίως, la tour (d'hospice), ἤτοι ὁ πύργος τοῦ βρεφοκομείου, διότι μέχρι τοῦ 1830 ἐν Γαλλίᾳ πᾶν κατάστημα προωρισμένον νὰ δέχηται τὰ ἔκθετα ἔπρεπε νὰ ἔχῃ μικρὸν ἐξωτερικὸν πύργον μετὰ κοιτίδος ἐν ᾗ ἐναπέθετον τὰ βρέφη.

βρεφόθεν, [ἐπίρ.] νηπιόθεν, dès l'enfance, ἐκ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας.

βρεφοκομεῖον, τό· τὸ ἐκθετοτροφεῖον, τὸ ἄσυλον τῶν βρεφῶν (νηπίων), hospice pour les petits enfants, ὅπερ εἰδικώτερον καλεῖται crèche, n. f. ἡ ὀνομασία δὲ αὕτη δίδεται εἰδικώτερον ὑπὸ τῶν Γάλλων εἰς ἀγαθοεργὰ καταστήματα ἅτινα δέχονται κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας τὰ μικρὰ παιδία καὶ ἰδίως βρέφη τῶν πτωχῶν· κατ' ἐπέκτασιν δὲ ἡ ὀνομασία crèche, δίδεται ὑπὸ τῶν Γάλλων εἴς τινα νοσοκομεῖα τῶν ἐκθέτων, καὶ ἐκ τούτου καταχρηστικῶς τὸ βρεφοκομεῖον τοῦτο καλεῖται ὑπὸ τῶν γάλλων, hospice des enfants-trouvés (ἄσυλον τῶν ἐκθέτων), συνεπῶς τὸ βρεφοκομεῖον καὶ βρεφοτροφεῖον, ἢ ἐκθετοτροφεῖον, εἶνε δημόσιον κατάστημα, εἰς ὃ τὰ ἔκθετα, ἤτοι τὰ ὑπὸ τῶν γονέων των ἐγκαταλειφθέντα βρέφη ἀνατρέφονται μέχρις ἡλικίας τινὸς δημοσίᾳ δαπάνῃ.

βρεφοκόμος, ἡ· ἡ περιποιουμένη τὰ βρέφη, ἡ παιδαγωγός, la bonne ; ἡ τροφός, ἡ παραμάνα, la nourrice.

βρεφοκομῶ (έω). μέλ. ήσω· περιποιοῦμαι, ἀνατρέφω βρέφη, soigner, élever de petits enfants.

βρεφοκτονία, ας, ἡ· [crime d'] infanticide, n. m. ἡ κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἡμετέρου ποιν. νόμου παιδοκτονία λέγεται ὁ ὑπὸ τῆς μητρὸς διὰ θετικῆς τινὸς ἐνεργείας ἢ διὰ παραλείψεως προκαλούμενος φόνος τοῦ νόθου αὐτῆς τέκνου, εἴτε κατὰ τὸν τοκετόν, εἴτε ἐντὸς τῆς παρόδου 24 ὡρῶν ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ (ἄρθρ. ποιν. νόμου 294). Ἐὰν τελεσθῇ ὁ φόνος κατὰ τοῦ ἐκ νομίμου γάμου τέκνου εἶνε κοινὸς φόνος καὶ οὐχὶ βρεφοκτονία (ἄρθρ. 295), καθὼς ἐπίσης καὶ ἐὰν τὸ ἔγκλημα ἐτελέσθη πέραν τῶν 24 ὡρῶν μετὰ τὸν τοκετὸν τοῦ νόθου.

βρεφοκτόνος, ὁ, ἡ· infanticide, adj. ὁ κτείνων, φονεύων βρέφη, ὁ παιδοκτόνος; βλ. βρεφοκτονία.

βρέφος, εος-ους, τό· τὸ νεογνόν, [enfant] nouveau-né, ἤτοι τὸ νεογεννημένον [παιδίον]· ὁ ὅρος νεογνὸν ἀναφέρεται κυρίως εἰς τὰς πρώτας 6-8 ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν, μέχρι τῆς ἀποπτώσεως τοῦ ὀμφαλικοῦ λώρου, ἐνῷ ἰδίως βρέφος (petit enfant; bébé; bambin) λέγεται τὸ παιδίον καθ' ὅλον τὸν χρόνον τοῦ θηλασμοῦ· || ἐκ βρέφους=παιδιόθεν, dès la plus tendre (basse) enfance.

βρεφοτροφεῖον, τό· τὸ μέρος ὅπου τρέφονται τὰ ἐκτεθέντα βρέφη, βλ. βρεφοκομεῖον.

βρεχάμενα, τά· [δημ. ναυτ.] βλ. ὕφαλα, œuvres-vives, n. f. ou fonds.

βρέχω, μέλ. βρέξω, ἀόρ. ἔβρεξα, ἀόρ. παθ. ἐβράχην, (διαβρέχω), ὑγραίνω καὶ μάλιστα τὴν ἐπιφάνειαν, mouiller; humecter; tremper; ἐνῷ τέγγω σημαίνει ποτίζω (βρέχω), arroser; || βρέχω τοὺς δρόμους, arroser (καταβρέχω) les rues; || τὰ δάκρυα ἔβρεχον τὸ πρόσωπόν του, les larmes mouillaient son visage; || μὴ βγαίνῃς ἔξω, θὰ βραχῇς, ne sortez pas, vous serez mouillé; || βρεγμένος, ὁ βεβρεγμένος, mouillé, ée, κτλ. || ἐβράχη ὡς τὸ κόκκαλον [φρ.], il est percé (il fut trempé) jusqu' aux os; || ἔβρεξεν ἕνα παξημάδι εἰς τὸ κρασί, il trempa un biscuit dans le vin; || [τυπογρ.] βρέχω χαρτί, tremper du papier; || — τὸν καπνόν, mouiller le tabac; || ἔβρεξε τὸν λάρυγγά του, il s'est humecté le gosier; || σὰν τὴν βρεγμένην γάταν [φρ.], comme une poule mouillée; || πῆρε τὰ βρεμένα του καὶ ἔφυγε [φρ.], il s'en alla serrant la queue; || [μεταφ.] τοῦ ταὶς ἔβρεξαν, on l'a battu (rossé); § — (δροσίζω) τὸ πυροβόλον, rafraîchir un canon; || — τὸ κονίαμα, rafraîchir un mortier, ἤτοι προσθέτω ὕδωρ ἢ ἀσβεστόνερον ἐντὸς λίαν πηκτοῦ κονιάματος. § [ναυτ.] βρέχω ἱστίον, empeser une voile, ὅπως ἀντέχῃ περισσότερον εἰς τὸν ἄνεμον. § βρέχω, pleuvoir; [τριτοπρ.] βρέχει=πίπτει βροχή, il pleut; || — ἐλαφρῶς, pleuvoir légèrement; pluviner; ρ. οὐδ. || βρέχει ἐλαφρῶς, il pluvine; || ἔβρεξεν ὅλην τὴν νύκτα, il a plu toute la nuit; || βρέχει ῥαγδαίως, il pleut à verse; || βρέχει μὲ τὸ τουλοῦμι, il pleut à seaux; || ὅ,τι βρέξῃ ἂς καταιβάσῃ [φρ.], advienne que pourra.

βριζαλιό, τό· [διάλ. Ἠπείρου] = τὸ πλῆθος, ἐκ τοῦ βρίθω εἶμαι πολύς.

βρίζα, ης, ἡ καὶ **βρύζα**· εἶδος σιτηροῦ, ἡ κοινῶς καλουμένη σήκαλη καὶ σήκαλις (ἡ δημητριακή), seigle, n. f. (céréale); γένος τῆς οἰκογενείας τῶν ἀγρωστωδῶν (λατ. briza); βλ. καὶ σήκαλη.

βρίζω, [δημ.] βλ. ὑβρίζω.

βριθογνωμονικός, ή, όν· ἢ ὁλκογνωμονικός, ή, όν· gravimétrique, adj. ἀφορῶν τὸ βριθογνωμόνιον.

βριθογνωμόνιον, τό· ἢ ὁλκογνωμόνιον, τό· gravimètre, n. m. ὄργανον δι' οὗ μετροῦσι τὴν ὁλκογνωμονικὴν δασύτητα (πυκνότητα), βλ. καὶ δασύτης πυρίτιδος. Ὁ Thiroux ἐν τῇ Βλητικῇ αὐτοῦ λέγει ταῦτα. «Καλοῦσι βριθογνωμόνιον (gravimètre) μέτρον ἑνὸς κυβικοῦ ὑποδεκαμέτρου ἢ λίτρου (décimètre cube ou litre)· τὸ βάρος τοῦ λίτρου δεδομένης πυρίτιδος μὴ ἐστοιβαγμένης (non tassée) παριστᾷ τὴν ὁλκογνωμονικὴν δασύτητα» Τὸ εἰρημένον σκεῦος βριθογνωμόνιον (gravimètre) καλεῖ ὁ Χαντσερῆς ὁλκογνωμόνιον, τό· ἐκ τοῦ ὁλκὴ καὶ τοῦ γινώσκω, ἢ καὶ βριθογνωμόνιον ἐκ τοῦ βρῖθος (ους, τὸ) καὶ τοῦ γινώσκω. Τὸ ὁλκογνωμόνιον ὁ ἀντισυνταγματάρχης Ν. Ζορμπᾶς καλεῖ ἐν τῇ Πυροβολικῇ του ὀγκόμετρον.

βρῖθος, εος-ους, τό· βαρύτης, pesanteur, n.f. βάρος, poids, n.m. φορτίον, charge, n. f.

βρίθω, μέλ. βρίσω, παρατ. ἔβριθον, ἀόρ. ἔβρισα, παρακ. βέβριθα· ἔχω βάρος, être pesant; εἶμαι βαρύς, εἶμαι βαρυφορτωμένος, être chargé (εἶμαι γεμᾶτος, être plein) de, ἢ εἶμαι πολὺ βαρὺς ἀπό τι, κάμπτομαι ὑπὸ τὸ βάρος, se courber (ployer) sous le poids; || τὸ δένδρον βρίθει καρπῶν, l'arbre est chargé de fruits; || τὸ βιβλίον αὐτὸ βρίθει σφαλμάτων, ce livre fourmille de fautes.

βρίκιον, τό· [δημ. ναυτ.] τὸ μπρίκι, βλ. πάρων.

βρικόλακκας, βλ. βρυκόλακκας.

βριλλαντίνη, ἡ· [χημ. τεχν.] brillantine, n. f. ὕλη στιλβωτικὴ μετάλλων καὶ ὑάλου, παρασκευαζομένη ἐξ ἀφεψήματος Γουάνου τῇ προσθήκῃ ἀλεύρου, ἅλατος, κτλ. || ἐπίσης ἔλαιόν τι στιλβωτικὸν διὰ τοὺς μύστακας.

βρισιά, ἡ· [δημ.] ὕβρις, injure, n. f. βλασφημία, insulte, n. f. ὕβρις, λοιδωρία, λόγος πικρός, invective, n. f.

βρίσιμον, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ὑβρίζειν, action d'injurier, τὸ βλασφημεῖν.

βριστέας, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ὁ ὑβριστής.

βρόγχια, βλ. βρόγχος.

βρογχιακός, ή, όν· bronchillaire, adj. λέγεται περὶ τοῦ φυσήματος τῶν μικρῶν βρόγχων ὅπερ ἀκούεται εἴς τινας νοσηρὰς καταστάσεις· || βρογχιακὸν φύσημα, souffle bronchillaire.

βρογχικός, ή, όν· bronchique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τοὺς βρόγχους, qui appartient, qui a rapport aux bronches; || φλέβες βρογχικαί, veines bronchiques; || νεῦρα βρογχικά,

nerfs bronchiques ; || λιθίασις βρογχική, lithiase bronchique, ἀσθένεια χαρακτηριζομένη διὰ τῆς παρουσίας λιθικῶν συγκριμάτων (concrétions pierreuses) εἰς τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα. (Λέγουσιν ὅμως μᾶλλον bronchial)· § —, bronchial, ale, aux. ὁ σχετιζόμενος μὲ τοὺς βρόγχους, qui a rapport aux bronches ; || αἱ βρογχικαὶ ἀρτηρίαι, les artères bronchiales. (Λέγουσιν ἐπίσης bronchéal, ale, aux) ; || βρογχικὸν ἆσθμα, asthme bronchial, ἢ νευρικὸν ἆσθμα ὀνομάζεται ὅταν τοῦτο προέρχηται ἐκ τονικοῦ σπασμοῦ τῶν ἐν τοῖς βρόγχοις μυῶν.

βρογχισμός, οῦ, ὁ· bronchisme (chissm'), n. m. σπασμωδικὴ συστολὴ τῶν βρόγχων, contraction spasmodique des bronches.

βρογχιτικός, ή, όν· bronchitique, adj. et n. ὁ ἀφορῶν τὴν βρογχίτιδα, qui concerne la bronchite ; ὁ ὑπὸ βρογχίτιδος προσβληθείς, qui est atteint de bronchite.

βρογχῖτις, bronchite, n. f. (παλαιοτέρως τὴν φλεγμονὴν τῶν βρόγχων ἐκάλουν catarrhe), ὀνομάζεται οὕτως ὁ κατάρρους τῶν βρόγχων (ἢ ἡ φλεγμονὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐπενδύματος τῶν βρόγχων, inflammation des bronches), καθ' ὃν ὁ βλεννογόνος ὑμὴν αὐτῶν καλύπτεται ὑπὸ βλεννώδους ἐκκρίματος μᾶλλον ἢ ἧττον ἀφθόνου· γεννᾶται ἢ διὰ ψύξεως, ἢ δι' εἰσπνοῆς βλαβερᾶς ὕλης (ἀτμῶν νιτρώδους ἢ θειώδους ὀξέος, τοῦ χρωμίου καὶ βρωμίου, ἢ καπνοῦ, ἀλεύρων, κτλ. || καταρροϊκὴ βρογχῖτις, bronchite catarrhale ; || παρασιτικὴ βρογχῖτις [κτηνιατρ.), bronchite vermineuse, ἢ ἡ παραγομένη εἰς ἅπαντα σχεδὸν τὰ κατοικίδια ζῶα, μηδ' αὐτῶν τῶν πτηνῶν ἐξαιρουμένων, διὰ τῆς ἐν τοῖς βρόγχοις ἐμφωλεύσεως ζωϊκῶν παρασίτων· || τριχοειδὴς βρογχῖτις, bronchite capillaire.

βρογχοαιγοφωνία, ας, ἡ· broncho-ægophonie (ko-e-go-) (βρόγχος καὶ φωνὴ αἰγός), n. f. βρογχοφωνία μὲ ἦχον ὀξύν, τρομώδη, bronchophonie à timbre aigre, tremblotant ; λεγομένη καὶ bronchophonie chevrotante.

βρογχοέκτασις, εως, ἡ· bronchectasie ou bronchiectasie (βρόγχος, bronche καὶ διεύρυνσις, ἔκτασις, dilatation), n. f. διεύρυνσις τῶν βρόγχων, dilatation des bronches, ἐπισυμβαίνουσα συχνότερον εἰς τὸν ἀριστερὸν βρόγχον· ἐπέρχεται ἰδίως μετὰ χρονίαν βρογχίτιδα καὶ διακρίνεται διὰ περιοδικῆς σφοδρᾶς βηχὸς καθ' ἣν ἀνάγονται ἄφθονα πτύελα λεπτὰ καὶ ῥοώδη· θεραπεία ὡς ἡ τῆς βρογχίτιδος.

βρογχοκήλη, ης, ἡ· bronchocèle (προφ. ko, βρόγχος, gorge καὶ κήλη, οἴδημα tumeur), n. m. tumeur à la gorge, ἤτοι πρῆσμα τοῦ λαιμοῦ· καλεῖται ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ πρήξιμον τοῦ λάρυγγος, κοινῶς γκοῦσα (γαλλιστὶ goitre), ἤτοι πᾶσα ἐξοίδησις τοῦ προσθίου μέρους τοῦ τραχήλου προερχομένη ἐκ συνεχοῦς ἐξογκώσεως τοῦ περικαλύπτοντος πρὸς τὰ πρόσω καὶ κατὰ τὰ πλάγια τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν θυρεοειδοῦς ἀδένος (gland thyroïde).

βρογχοκηλικός, ή, όν· goitreux, euse, ὁ ἔχων βρογχοκήλην.

βρογχόλιθος, ου, ὁ· broncholite (ko, βρόγχος καὶ λίθος) (ἡ ὀρθογ. ἐτυμολογία εἶνε broncholithe) n. f. σύγκριμα (λίθος, calcul) σχηματιζόμενος εἰς τοὺς βρόγχους ὅστις δύναται νὰ ἦνε ἀναλόγως τῆς προελεύσεώς του, χονδρώδης (cartilagineux), ὀστεώδης (osseux) ἢ τιτανώδης (calcaire) ; βλ. καὶ βρογχικός.

βρογχοπλευρῖτις, ιδος, ἡ· broncho-pleurésie (ko), n. f. βρογχῖτις συνοδευομένη ὑπὸ πλευρίτιδος, bronchite accompagnée de pleurésie.

βρογχοπνευμονία, ας, ἡ· broncho-pneumonie, n. f. inflammation des bronchioles et des vésicules, pulmonaires ; λέγεται οὕτω ἡ φλεγμονὴ τῶν βρόγχων ἐπεκτεινομένη διὰ τῶν τριχοειδῶν βρόγχων καὶ ἐπὶ τοῦ παρεγχύματος τῶν πνευμόνων. Ἡ βρογχοπνευμονία καλεῖται ἐνίοτε pneumonie lobulaire ou pneumonie catarrhale.

βρογχοπυόρροια, ας, ἡ· broncho-pyorrhée (ko) (βρόγχος, πῦον, pus, καὶ ῥέω, couler), n. f. πυώδης βρογχῖτις (bronchite purulente), ἥτις εἶνε ὁ τελευταῖος βαθμὸς τῆς χρονίας βρογχίτιδος.

βρογχομυκήτωσις, εως, ἡ· broncho-mycosis (προφ. ko) (βρόγχος καὶ μύκης, champignon), n. f. σχηματισμός, παραγωγὴ κρυπτογάμων παρασίτων ἐν τοῖς βρόγχοις, production de cryptogames parasites dans les bronches.

βρογχορραγία, ας· ἡ· bronchorragie (ko-ra-ji) (βρόγχος καὶ ῥήγνυμι, je romps), n. f. ἐκροὴ αἵματος ἐκ τῶν βρόγχων, écoulement de sang par les bronches.

βρογχόρροια, ας, ἡ· bronchorrhée (ko) (βρόγχος καὶ ῥέω, couler), ἄφθονος ἀπόχρεμψις ἀχρόων πτυέλων, διαφανῶν καὶ ἀφρωδῶν, expectoration abondante de crachats incolores, transparents, spumeux ; ἡ βρογχόρροια εἶνε ἀποτέλεσμα χρονίας βρογχίτιδος, ἐπισυμβαίνουσα ἰδίως εἰς τοὺς νευρικοὺς καὶ ἀρθριτικούς.

βρόγχος, ὁ· bronche, n. f. καὶ ἰδίως πληθ. οἱ βρόγχοι, les bronches ; chacun des deux conduits qui fond suite à la trachée-artère, et par lesquels l'air s'introduit dans les poumons ; la bronche droite, gauche ; || αἱ διακλαδώσεις τῶν βρόγχων, les ramifications des bronches ; [ἀνατ.] καλοῦνται βρόγχοι οἱ σωληνώδεις ἀεραγωγοὶ προκύπτοντες ἐκ τῆς διχοτομήσεως τῆς τραχείας ἀρτηρίας (ἰσοϋψῶς τῷ τρίτῳ θωρακικῷ σπονδύλῳ) οἵτινες προσάγουσιν εἰς τὸν πνεύμονα τὸν ἀναγκαῖον πρὸς ὀξυγόνωσιν τοῦ αἵματος ἀέρα· εἶνε δὲ ὁ μὲν δεξιὸς 2 ½ ἑκατ. μακρός, ὁ δ' ἀριστ. διπλάσιος τὸ μῆκος καὶ στενώτερος· || τριχοειδεῖς βρόγχοι, βρόγχια, bronchioles, n. f. pl. nom donné aux ramifications terminales des bronches intralobulaires ; une bronchiole ; || [κτην.] βρόγχοι, bronches, καλοῦνται σωλῆνες δακτυλιωτοὶ ἀποτελοῦντες συνέχειαν τῆς τραχείας ἀρτηρίας δι' ὧν ἐκτελεῖται ἡ ἀναπνοή.

βρογχοστένωσις, εως, ἡ· bronchiarctie (βρόγχος, bronche καὶ ἐκ τοῦ λατ. arctare,

resserrer), n. f. στένωσις ἢ σύσφιγξις τῶν βρόγχων, resserrement ou rétrecissement des bronches, ὀφειλομένη εἰς χρονίαν φλόγωσιν. Ἡ σύφιλις (syphilis) εἶνε ἡ συχνοτέρα αἰτία τῆς βρογχοστενώσεως.

βρογχοτομία, ας, ἡ· bronchotomie, n. f. (ko) τομὴ (incision) γινομένη οὐχὶ ἐπὶ τῶν βρόγχων, ἀλλ' ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ ἀναπνευστικοῦ ἀγωγοῦ (région du canal aérien) τοῦ ἀνταποκρινομένου εἰς τὸν λαιμόν· οὕτως ἐλέγετο πρότερον ἐν τῇ ἰατρικῇ ἡ τομὴ τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ἤτοι ἡ χειρουργία καθ' ἣν διανοίγονται αἱ ἀναπνευστικαὶ ὁδοὶ πρὸς εἰσπνοὴν ἀέρος διὰ τεχνητοῦ πόρου· σήμερον λέγεται **λαρυγγοτομία, κρικοτομία, τραχειοτομία.**

βρογχοτομικός, ή, όν· bronchotomique (ko) adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν βρογχοτομίαν, qui a rapport à la bronchotomie.

βρογχότομον, ου, τό· bronchotome (ko), n. m. (βρόγχος, τέμνω, τομή, section), n.m. ἐργαλεῖον δι' οὗ τέμνεται ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, ἤτοι ἐνεργεῖται ἡ βρογχοτομία.

βρογχοφωνία, ας, ἡ· bronchophonie (ko) (βρόγχος καὶ φωνή), n. f. ἰσχυρὰ ἀντήχησις τῆς φωνῆς εἰς τὰς βρογχικὰς διαιρέσεις ἤτοι εἰς τοὺς βρόγχους, κατὰ τὴν ἀκρόασιν, ἐπισυμβαίνουσα κατὰ τὴν σκλήρυνσιν τοῦ πνεύμονος (induration du poumon) ἤτοι τὴν πύκνωσιν τοῦ πνευμονικοῦ ἱστοῦ καὶ τὴν διεύρυνσιν τῶν βρόγχων (dilatation des bronches = βρογχοέκτασις). Ἐν ὑγιεῖ καταστάσει ὁ ἦχος οὗτος εἶνε λίαν ἀσθενὴς εἰς τοὺς μεγάλους κλάδους τῶν βρόγχων, μηδαμινὸς δὲ σχεδὸν εἰς τὰς μικρὰς διακλαδώσεις (βρόγχια) Ἀλλ' ἐὰν δι' οἱανδήποτε αἰτίαν (πνευμονίαν, ἀνάπτυξιν φυματίων, κτλ.) ὁ πνευμονικὸς ἱστὸς καταστῇ πυκνότερος ἀπὸ τὸν φυσικόν, ἢ ἐὰν τὰ βρόγχια ἦνε διεσταλμένα, δύναται ἡ ἀντήχησις τῆς φωνῆς ν' ἀποβῇ αἰσθητὴ εἰς τὰς εἰρημένας διακλαδώσεις καὶ ν' αὐξηθῇ σπουδαίως ἐν τοῖς μεγάλοις βρόγχοις.

βρογχωτήρ, ῆρος, ὁ· τὸ περὶ τὸν λαιμὸν ἄνοιγμα τοῦ φορέματος, ouverture ou encolure d'une robe ; ὁ τράχηλος, ὁ λαιμὸς τοῦ φορέματος· κατ' ἐπέκτασιν ἡ τραχηλιά, le col. § [ναυτ.] αὐχήν, περιαυχένιον, collier, n. m. **τραχήλωμα** (capelage).

βροκόλακας, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ὁ **βρυκόλακας.**

βροκολακιάζω, [διάλ. Οἰνόης] γίνομαι βρυκόλαξ, **βρυκολακιάζω.**

βρόμος, ου, ὁ· καὶ βρῶμος, ὁ· καὶ συνηθέστερον βρώμη, ἡ· avoine, n. f. χαλεῖται ἐν τῇ βοτανικῇ ἐπίσης brome, n. m εἶδος σιτηροῦ, ἤτοι δημητριακὸς καρπὸς διδόμενος ἐν Εὐρώπῃ ὡς τροφὴ εἰς τὰ κτήνη ἀντὶ κριθῆς. Ἡ καλῆς ποιότητος βρώμη δέον νὰ ἦνε βαρεῖα, ξηρά, διαρρέουσα (couler, διαρρέω, ῥέω διὰ μέσου, διαφεύγω, κοινῶς ξεγλιστρῶ) εὐκόλως διὰ μέσου τῶν δακτύλων· ὁ φλοιὸς αὐτῆς νὰ ᾖ λεπτὸς καὶ στίλβων ἄνευ πτυχῶν· ὁ καρπὸς νὰ ᾖ συμπαγής, λευκός, θραυόμενος δὲ διὰ τῶν ὀδόντων ν' ἀφίνῃ ἐν τῷ στόματι γεῦσιν εὐάρεστον καὶ ἀλευρώδη· ῥιπτομένη ἐξ ὕψους ἐπὶ σκληρᾶς ἐπιφανείας δέον ν' ἀποδίδῃ ἦχον ξηρόν· ἄνευ ὀσμῆς ἢ οἱασδήποτε ἑτέρας ἀπορροφήσεως, καθαρὰ καὶ ἄνευ ξένων οὐσιῶν. Ἡ βρώμη ἔχουσα διεγερτικὰς ἰδιότητας, συντείνει εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐνεργητικῶν δυνάμεων τῶν κτηνῶν παρέχουσα συνάμα ἅπαντα τὰ στοιχεῖα καλῆς διατροφῆς, βλ. καὶ **σῖτος**· ‖ θήκη βρωμοφόρος (ἡ φέρουσα βρώμην), étui porte avoine ; ‖ [ἐμπορ.] βρώμη (ἀβένη), avoine ; ‖ βρώμη διὰ τροφὴν ζώων, avoine à fourrage ; ‖ βρώμη Δανική, avoine de Danemark ; ‖ βρώμη διὰ ζῦθον, avoine à brasser ; ‖ βρώμη κεκαθαρισμένη, avoine mondée. § βρόμος, ὁ· ἡ βρῶμα, δυσωδία, βλ. **βρῶμος.**

βρομοῦχος, ος, ον· (βρόμος ἔχω), bromé, ée ; ὁ περιέχων βρώμην, qui contient du brome.

βρονόλιθος, ου, ὁ· bronolithe, n. m. ἐκρηκτικὴ οὐσία συνισταμένη ἐκ μίγματος πικρικῶν ἁλάτων τοῦ μολύβδου, τοῦ βαρύου καὶ τοῦ νατρίου μετὰ νίτρου καὶ νιτροναφθαλίνης.

βρονταῖος, αία, αῖον· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν βροντήν, du tonnerre ou de la foudre ; ὁ παραγόμενος ὑπὸ τῆς βροντῆς, produit par le tonnerre ; ὁ βροντῶν, tonnant, e.

βρονταλίδα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρ.] ἡ **σαλαμάνδρα.**

βροντάω-ῶ, βλ. **βροντῶ.**

βροντερός, ή, όν· ὁ βροντῶν, tonnant, e ; ὁ θορυβώδης, bruyant, e ; ὁ ἠχηρός, sonore.

βροντή, ἡ· tonnerre, n. m. τὸ βρόντημα, coup de tonnerre ; ἡ μπουμπουνιά, τὸ μπουμπουνητόν, ὁ κρότος ὁ παραγόμενος κατὰ τὴν ἀστραπήν, βλ. **ἀστραπή**, le coup de tonnerre. § [συνεκδ.] —, θόρυβος, κρότος, πάταγος, ὁ βρόντος, fracas, n. m. bruit, n. m.

βρόντημα, ατος, τό· ὁ κρότος τῆς βροντῆς, le coup de tonnerre. § [συνεκδ.] ὁ θόρυβος, κρότος, πάταγος, ὁ βρόντος, fracas, n. m. bruit, n. m.

βροντητά, τά· [δημ.] αἱ βρονταί, οἱ κρότοι τῶν βροντῶν. § βροντητά, [ἐπίρ. διάλ. Οἰν.] μόνον ἐν τῇ φράσει «σκοτεινὰ καὶ βροντητὰ» μέρη σκοτεινὰ καὶ οἱονεὶ ἀναδίδοντα ὑπόκωφόν τινα βροντὴν (κρότον).

βροντητικός, ή, όν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βροντᾶν, tonnant, e.

βροντιοῦμι, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = ἐκ πτώσεως βροντιοῦμαι, χάμνω κρότον, πίπτω χαμαὶ καὶ κτυπῶ προξενῶν κρότον.

βροντοκοπῶ, μέλ. ήσω· [δημ.] ῥίπτω κατὰ γῆς, faire tomber par terre ; καταρρίπτω, abattre. § κτυπῶ, δέρω, battre, rosser.

βροντοποιός, ός, όν· ὁ προξενῶν βροντάς, qui produit le tonnerre.

βρόντος, ου, ὁ· ὁ κρότος, ὁ θόρυβος, bruit, n. m. ὁ πάταγος, fracas, n. m. ‖ ὁ βρόντος τῶν τηλεβόλων, le bruit des canons. § **κρότος παραγόμενος κατὰ τὴν πτῶσιν,** bruit qu'on fait en tombant ; συνεπῶς συνεκδοχικῶς ἡ πτῶσις, la chute, καὶ ἐν γένει τὸ κτύπημα· ‖ ἔφαγεν ἕνα βρόντον, il tomba par terre

[δημ.] il prit un billet de parterre; || [μεταφ.] τοῦ ἔδωκεν ἕνα καλὸν βρόντον, il l'a bien accomodé; || εἰς τὸν βρόντον [φρ. ἐπίρ.], εἰς μάτην, ματαίως, en vain; 'στὰ χαμένα, en pure perte; [καὶ κατ' ἄλλην ἔννοιαν], κατὰ τύχην, τυχαίως, au hasard; à l'aventure; en l'air; (κοινῶς 'στὸν ἀέρα)· || ὁμιλεῖ εἰς τὸν βρόντον, il parle en pure perte; il parle en l'air; || κρίνει εἰς τὸν βρόντον, il juge à vue de pays; || ὅλα 'πῆγαν εἰς τὸν βρόντον, tout a été perdu (gaspillé); [καὶ ἄλλως] ce fut peine perdue; || καθεὶς ἠμπορεῖ νὰ λέγῃ εἰς τὸν βρόντον ὅ,τι τοῦ καπνίσῃ, chacun peut dire à l'aventure ce qui lui passe par la tête.

βροντόφωνος, ος, ον· ὁ ἔχων βροντώδη φωνὴν (ἠχηράν), qui a la voix tonnante (sonore).

βροντοφωνῶ (έω), μέλ. ήσω, ὁ φωνάζων (ὁμιλῶν) βροντωδῶς (ἠχηρῶς) qui fait tonner sa voix; tonner (βροντῶ) de la voix.

βροντῶ (άω), μέλ. ήσω, κάμνω θόρυβον, κρότον, πάταγον, faire du bruit (du fracas); tonner; || ὁμιλῶ ἐντόνως καὶ μεγαλοφώνως (δυνατά), tonner (de la voix); κροτῶ, κτυπῶ, frapper (avec bruit; || μὴ βροντᾷς, ne faites pas de bruit; || ἡ φωνή του ἐβρόντα ἀπὸ τοῦ βήματος, sa voix tonnait du haut de la tribune; || κάποιος βροντᾷ εἰς τὴν θύραν, on frappe à la porte. § βροντοκοπῶ, faire tomber par terre; καταρρίπτω, faire tomber; abattre; ἀνατρέπω, renverser; || τὸν ἐβρόντισε κάτω, il l'a jeté par terre; il l'a terrassé. § [τριτοπρ.] βροντᾷ=μουμπουνίζει, il tonne; || ἄκουσε πῶς βροντᾷ, écoute comme il tonne.

βροντώδης, ης, ες· ὁ ἔχων φωνὴν βροντῆς, ὁ ὅμοιος βροντῇ, qui imite le tonnerre; || ὁ βροντερός, ὁ βροντῶν, tonnant,e; ὁ θορυβώδης, bruyant, e; ὁ ἠχηρός, sonore. § βροντώδης=ὁ κροτῶν, fulminant, ante; || βροντῶδες (ἢ κροτικὸν) ἅλας, fulminate, n. m. || βροντώδης ὑδράργυρος, [χημ.] fulminate de mercure = κροτικὸς (κροτῶν) ὑδράργυρος, ὅστις λέγεται γαλλιστὶ καὶ fulminate sec (ἑλληνιστὶ δὲ καὶ ἀστραπιαῖος ὑδράργυρος)· οὗτος εἶνε πυρῖτις χημικὴ κατασκευαζομένη διὰ τῆς ἐπιδράσεως οἰνοπνεύματος ἐπὶ νιτρικοῦ ὀξειδίου ὑδραργύρου, χρησιμεύει δὲ διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν καψυλλίων, τῶν ἐκκαυμάτων καὶ ἐμπυρίων (amorces). 'Ανεκαλύφθη τὸ 1800 ὑπὸ τοῦ Howart. Τὰ καψύλλια τῶν φυσιγγίων προτύπου 1866 καὶ 1874 πληροῦνται δι' ἐκρηκτικῆς πυρίτιδος συνισταμένης κατὰ βάρος ἐκ δύο μερῶν βροντώδους ὑδραργύρου, ἑνὸς μέρους νίτρου, καὶ ἑνὸς μέρους θειούχου ἀντιμονίου· βλ. καὶ καψύλλιον. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὑποβρυχίου ἀμύνης (défense sous-aquatique) γίνεται πάντοτε χρῆσις ἀμιγοῦς βροντώδους ὑδραργύρου.

βροτολοιγός, ός, όν· ὁ ἀφανίζων, φονεύων τοὺς βροτούς, qui fait périr (qui tue) les mortels (les hommes); ἡ μάστιξ τῶν βροτῶν, le fléau des mortels.

βρότος, ου, ὁ· τὸ ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ ἀνθρώπου χυθὲν αἷμα, sang qui jaillit d'une blessure; καὶ ἐνίοτε αὐτὴ ἡ πληγή, la blessure.

βροτός, ός, όν· ὁ θνητός, ή, όν· mortel, elle; ὁ φθαρτὸς ἢ γηγενὴς ἄνθρωπος. § [οὐσ.] ὁ βροτός, οὗ=ὁ θνητός, un mortel; ὁ ἀνήρ, l'homme; καὶ μία θνητή, une mortelle, ἡ γυνή, la femme.

βροτύδι(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] (βοτρύδιον) =ὁ τράγος τοῦ ὠτός, ἐξ οὗ ἀναρτῶσι τοὺς βότρυς (=ἐνώτια).

βροτύρι(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] ὁ βότρυς.

βροῦβα, ἡ· [δημ.] (φυτολ.) ἡ βρούβαις, συνήθως λέγεται λαψάνη, λαψάναις, moutardine, n. f.

βρουκόλακας, [δημ.] βλ. βρυκόλακας.

βροῦλα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ σβοῦρα.

βρουλίζω, [διάλ. Οἰνόης] = συντρίβω, κάμνω θρύμματα.

βρουμοῦσα, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = μύρμηξ τῶν δένδρων ἢ μᾶλλον ὁ κορέος τῶν δένδρων.

βρουμουχόρτ'(ι), [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=χόρτον βρωμερόν, ἡ βρωμοῦσα.

βρουνία, ἡ· [δημ.] βλ. βρυωνία.

βρουχή, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] βλ. βροχή.

βρουχητός, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] (βρυχηθμός, βρυχῶμαι)=βουή, βουητός.

βρουχὶ παλληκάρι, [διάλ. Καρπάθου] = περίφημος, ἐξάκουστος.

βροῦχος, ὁ, καὶ βροῦκος, charançon, n. m. bruche, n. f. εἶδος ἀκρίδος ἄνευ πτερῶν ἢ μᾶλλον ἀκρὶς νεογέννητος ἢ ἡ κάμπια της, ἥτις φθείρει, κατατρώγει (espèce de chenille ou de sauterelle).

βροῦλλον ἢ βροῦλον, [δημ.] βλ. βοῦρλον, βρύον.

βρόχειος, ος, ον· ὁ βρόχινος, de pluie; ὑέτιος, ὄμβριος, pluvial, ale, aux; ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν βροχήν, qui a rapport à la pluie; ὁ ὢν τῆς φύσεως τῆς βροχῆς, qui est de la nature de la pluie; ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς βροχῆς, qui provient de la pluie; || ὕδατα βροχερά, eaux pluviales; || ἐποχὴ βροχερὰ (βρόχειος), saison pluviale. § —, pluviatile [ἐκ τοῦ λατ. pluvia, pluie], ὁ ἐκ τῆς βροχῆς παραγόμενος, qui est produit par la pluie (οὐχὶ πολὺ ἐν χρήσει).

βροχερός, ἡ καὶ ά, όν· ὁ ὑετώδης, ὑέτιος, ὁ κλίνων πρὸς τὴν βροχήν, pluvieux, euse; ἄφθονος ἐν βροχῇ, abondant en pluie; || κλίμα, μὴν βροχερός, climat, mois pluvieux. § —, ὁ φέρων ἢ προμηνύων τὴν βροχήν, qui amène ou qui présage la pluie; || ἄνεμος βροχερός, vent pluvieux; || βροχερὰ ἡμέρα, jour de pluie; || — χειμών, hiver pluvieux; || ὁ καιρὸς εἶνε βροχερός, le temps est à la pluie.

βροχθίζω, μέλ. ίσω· ὑγραίνω τὸν λάρυγγα, ἐν γένει καταβροχθίζω.

βρόχθος, ου, ὁ· ὀλίγον πόμα (πίνω)· κοινῶς γουλιά, ῥουφηξιά, gorgée, n. f. ἤτοι μία γουλιά=ὀλίγον.

βροχή, ῆς, ἡ· [μετεωρ.] pluie, n. f. ὀνομάζεται οὕτω τὸ σύνολον τῶν ἐκ τῶν νεφελῶν καταπιπτουσῶν ψεκάδων ὕδατος, τῶν σχηματιζομένων ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἐκ τῆς δι' ἐλαττώσεως τῆς θερμοκρασίας συμπυκνώσεως τῶν ἐν αὐτῇ ἀτμίδων ὕδατος· ‖ —, pluie, καλεῖται ἐπίσης ὁ ὑετός, ἤτοι ἡ διαρκὴς βροχή· ‖ — ραγδαία (μικρᾶς διαρκείας, παροδική), grosse pluie ἢ pluie d'averse ἢ ἁπλῶς averse, n. f.=ὁ ὄμβρος, ondée, n. f. ἢ grain de pluie, κοινῶς ἡ τρόμπα· ‖ — ραγδαία, pluie battante ; ‖ ψιλὴ βροχή, pluie fine ; brouée, n. f. ‖ [μεταφ.] χρυσῆ βροχή, pluie d'or ; ἐπίσης καὶ χρύσομβρος (πυροτέχνημα).

βροχηδόν, [ἐπίρ.] ἀφθόνως, πυκνῶς, dru ; très-serré ; ἐν ἀφθονίᾳ, en abondance ; ‖ αἱ σφαῖραι ἔπιπτον βροχηδόν, les balles tombaient dru ; il pleuvait des balles ; ‖ βροχηδὸν τὰ φιλιά, il pleuvait des baisers.

βρόχι, τό· βλ βρόχιον· ὁ βρόχος θηλειά, «ἐπιάστηκε 'στὸ βρόχι».

βρόχ'(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ βρόχος.

βροχίζω, μέλ. ίσω, συλλαμβάνω διὰ βρόχων, παγίδων, μὲ θηλειαίς, prendre au nœud (au lacet) ; prendre aux filets = πιάνω 'στὰ δίκτυα· κατ' ἐπέκτασιν, δένω, lier ; δεσμεύω, garrotter. § — [ναυτ.] prendre au laguis, κοινῶς πιάνω μὲ θηλειά· βλ. βρόχος (laguis) ; ‖ — τὴν ἄγκυραν (πιάνων μὲ οὔνεζα), couler un maillon, ἤτοι συλλαμβάνω διὰ βρόχου (maillon) πρὸς ἀνάσυρσιν, ἄγκυραν ἀποκοπεῖσαν τῆς ἁλύσεώς της καὶ εὑρισκομένη ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης.

βροχικός, ή, όν· ὁ βρόχινος.

βρόχινος, η, ον· βρόχειος, ὑέτιος, ὄμβριος, ἐκ τῆς βροχῆς, de pluie ; ὑέτιον, ὄμβριον (ὕδωρ)pluvial, e; ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν βροχήν.

βρόχιον, τό· [συνήθ. πληθ. βρόχια], τὸ σφιγγίον, ὁ δεσμός, collet, n. m. lacs, (προφ. la), n. m. ὁ βρόχος, ἡ θηλειά, καὶ ἐν γένει ἡ παγὶς (piège πτηνῶν, λαγωῶν, κτλ. ‖ [μεταφ.] ἡ παγίς, piège, n. m. τὰ δίκτυα, les filets, n. m. ‖ ἐπιάσθης (ἔπεσες) εἰς τὰ βρόχια του, vous êtes tombé dans ses filets (dans ses lacs).

βροχογράφος, ου, ὁ· pluviographe, n.m. ἐν τῇ μετεωρολογίᾳ εἶνε συνώνυμον τοῦ βροχομέτρου.

βροχομετρικός, ή, όν· ὑετομετρικός, pluviométrique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ βροχόμετρον, qui a rapport au pluviomètre ; ‖ βροχομετρικαὶ (ὑετομετρικαὶ) παρατηρήσεις, observations pluviométriques.

βροχομετρογράφος, ου, ὁ· ὑετομετρογράφος, pluviométrographe, n. m. συνώνυμον τοῦ διαγραμματογραφικοῦ (αὐτογραφικοῦ) βροχομέτρου, pluviomètre enrégistreur.

βροχόμετρον, τό· ὑετόμετρον, pluviomètre, n. m. ὄργανον προωρισμένον διὰ τὴν καταμέτρησιν τοῦ πίπτοντος ποσοῦ βροχείου ὕδατος εἴς τινα τόπον=διαγραμματογραφικὸν βροχόμετρον, pluviomètre enrégistreur.

βροχόνερον, τό· [δημ.]=ὄμβριον ὕδωρ, νερὸ τῆς βροχῆς, eau de pluie ; βρόχινον ὕδωρ, eau pluviale.

βροχοπούλι, τό· [πτην.] pluvier, n. m. γένος πτηνῶν μακροσκελῶν καὶ ἡμιυδροβίων, genre d'oiseaux échassiers.

βρόχος, ου, ὁ· ἡ θηλειά, nœud coulant, ἡ συρτοθηλεία· βρόχος διπλοῦς, τριπλοῦς, βλ. εἰς λέξιν κόμβος (nœud) ; ἐπίσης lacet, n. m. ὁ δεσμός, collet, n. m. βρόχος, βλ. ἱππόβροχος, lazo ; ‖ τὸ σχοινίον διὰ πνίξιμον, corde à pendre ; ἡ κρεμάλα, potence, n.f. ‖ ἀπέθανε διὰ βρόχου, il a été pendu. § —, ἰδίως παγὶς πρὸς σύλληψιν πτηνῶν, piège, n. m. τὰ δίκτυα, les filets (δλ. βρόχιον), καὶ ἐν γένει δίκτυον, filet, καὶ τὸ μάτι (τρῦπα), maille ou maillon τοῦ δικτύου· ‖ βρόχος (ξυλουργ.), maille (n. f.) ou compartiment d'un treillage ; καλοῦνται οὕτω τὰ κενὰ τὰ σχηματιζόμενα ὑφ' ἑνὸς δικτυωτοῦ (treillage)· ‖ βρόχος τῶν συρματίνων δικτύων, maille du réseau de fil de fer ; ‖ βρόχος τετράγωνος, ἐπιμήκης (μεγαλείτερος κατὰ τὸ μῆκος ἢ τὸ πλάτος), ῥομβοειδής, κτλ. maille carrée, oblongue, en losange, etc. ‖ βρόχος, ὁ· maille, καλεῖται ἐπίσης ἡ τρῦπα (τὸ μάτι) τοῦ ἁλιευτικοῦ δικτύου, κτλ. ‖ —, maille, καλεῖται ὁ χῶρος ὁ περιλαμβανόμενος μεταξὺ τῶν γραμμῶν τοπογραφικοῦ τινος δικτύου· ‖ βρόχοι, οἱ· mailles, καλοῦνται ἐπίσης αἱ μικραὶ ὀπαὶ τῶν ὑφασμάτων αἵτινες σχηματίζονται μεταξὺ τῶν κλωστῶν αὐτοῦ εἰς τὰ ἀραιὰ ὑφάσματα. § [ναυτ.] βρόχος, κοινῶς οὔνεζα ἢ θηλειά, laguis, n. m. maillon ou nœud-coulant; δεσμὸς χρησιμεύων πρὸς σύλληψιν καὶ ἀνύψωσιν οἱουδήποτε πράγματος.

βροχός, ὁ· [διάλ. Κύμης] τὸ χονδρὸν μετάξι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λεπτόν.

βροχοσκοπικός, ή, όν· ὑετοσκοπικός, pluvioscopique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ βροχοσκόπιον, qui a rapport au pluvioscope.

βροχοσκόπιον, ου, τό· ὑετοσκόπιον, pluvioscope (βροχή, λατ. pluvia, pluie καὶ σκοπέω-ῶ, ἐξετάζω, examiner), n. m. ὄργανον προωρισμένον νὰ παριστᾷ ἐπὶ διαγράμματος τὴν ὥραν, τὴν διάρκειαν τῆς βροχῆς, τὸ ποσὸν τῆς πιπτούσης βροχῆς, εἰς ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα καὶ ἐπὶ ὡρισμένης ἐπιφανείας.

βρυά, τά· [διάλ. Καρπάθ.] = βρύον· τὰ βρυὰ τῆς θαλάσσης, καὶ ὄβρυα ἢ ἄβρυα (εὐφωνικῶς), ἐξ οὗ καὶ βρυόνω· «ὅσο κάηται ἡ πέτρα, τόσο βρυόνει (ἢ ἄλλως μαλλιάζει)· βρυὰ λέγουσι καὶ τὰς ἀνθοκράμβας.

βρυαζαλιό, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] ἢ μᾶλλον βριαζαλιό = τὸ πλῆθος, ἐκ τοῦ βρίθω, εἶμαι πολύς.

βρυάζω, μέλ. άσω, καὶ βρύω, βρίθω, εἶμαι γεμᾶτος, γέμω, pulluler ; βρύω, βρίθω, εἶμαι γεμᾶτος ἀπὸ. . .grouiller ; μυρμηκιάω-ῶ, fourmiller ; μεταφ. ἀφθονῶ, abonder ; ‖ εἰς τὴν Ἀφρικὴν βρυάζουν αἱ ἀκρίδες, les sauterelles pullulent en Afrique ; ‖ αὐτὸ τὸ τυρὶ βρυάζει ἀπὸ σκουλήκια, ce fromage grouille de

vers ; || ὁ λαὸς βρυάζει εἰς τοὺς δρόμους, le peuple fourmille dans les rues.

βρυγμός, οῦ, ὁ· τριγμὸς ὀδόντων, grincement, n. m. (des dents). § [συνεκδ.] βρυγμός, φρίκη, φρικίασις, frémissement, n. m. ὠρυγμός, ὠρυγή, βρυχή, βρύχημα, rugissement, n. m.

βρύζα, ἡ· βλ. βρίζα.

βρυκάζω, [διάλ. Ἠπείρ.] τὸ ἀρχαῖον βρυχάω, βρυχάζω, κτλ. = ὀλολύζω.

βρυκόλακας, ὁ· καὶ βουρκόλακας, ψυχὴ περιπλανωμένη εἰς τὴν γῆν, ψυχῆς σκιοειδὲς φάντασμα, revenant, n. m. brucolaque, n.m. φάντασμα αἱμοδιψές, vampire, n. f. ἡ ἔμπουσα.

βρυκολακιάζω, μέλ. άσω, ἐπανέρχομαι μετὰ τὸν θάνατον εἰς τὴν γῆν ὡς βρυκόλακας (ὡς πνεῦμα, φάντασμα), revenir comme esprit (ἢ comme revenant) ; || αὐτὸ τὸ σπίτι εἶνε βρυκολακιασμένον, il revient dans cette maison ; cette maison est hantée ; (στοιχειωμένος, η, ον· ὁ συχναζόμενος ὑπὸ φαντασμάτων)· βλ. καὶ στοιχειώνω· || λέγουν ὅτι ἐβρυκολάκιασεν ἀφοῦ ἀπέθανε, on dit qu'il revenait après sa mort.

βρυκόλαξ, ακος, ὁ· βλ. βρυκόλακας.

βρύκω, βρύκειν, μέλ. βρύξω, ἀόρ. ἔβρυξα (βρυγμός), τρίζω τοὺς ὀδόντας μετὰ ψόφου, grincer les dents. § φρικιῶ, frémir. § βρύκω, βρυγμός, ὀδοντοτριγμός, casser la noisette ; λέγεται κυρίως ἐπὶ ἵππων, οἵτινες φέροντες τὴν στομίδα ἀρέσκονται νὰ τρίζωσι τοὺς γομφίους ὀδόντας εἴτε ἐκ κακῆς συνηθείας, εἴτε καὶ ἐκ κακεντρεχείας.

βρύν, τό· [διάλ. Οἰνόης] = βρύον.

βρυόεις, εσσα, εν· πλήρης βρύων, plein (ou garni) de mousse ; ὅμοιος βρύου, semblable à la mousse; βρυώδης, mousseux, euse.

βρυόζωον, τό· [ζωολ.] bryozoaire, n. m. (βρύον, mousse, καὶ ζῶον, animal), πληθ. βρυόζῳα, μαλακοειδῆ ζῷα, εἰς ἃ ἀπεδόθη τὸ ὄνομα τοῦτο ἕνεκα τῆς μορφῆς τοῦ κοινοβίου αὐτῶν, ὁμοιάζοντος πρὸς τὰ βρύα, καὶ ἐν ᾧ τὰ μικρότατα ταῦτα ζῷα διατίθενται ἐν τάξει κανονικῇ.

βρυολογία, ας, ἡ· bryologie (βρύον, mousse, καὶ λόγος, discours) n. f. μέρος τῆς βοτανικῆς πραγματευόμενον περὶ τῶν βρύων, partie de la botanique qui traite des mousses.

βρυολογικός, ή, όν· bryologique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν βρυολογίαν, qui a rapport à la bryologie.

βρυολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ· bryologiste, n. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν σπουδὴν τῶν βρύων, celui ou celle qui étudie les mousses.

βρύον, ου, τό· mousse, n. f. τὸ ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῶν δένδρων καὶ ἐπὶ τῶν πετρῶν φυόμενον λεπτὸν χόρτον, ἤτοι φυτὸν χνοῶδες μὲ φύλλα ὡς μαλλίον, φυόμενον ἐπίσης καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ, καλούμενον καὶ μνίον, τό (mousse), κοινῶς ἡ μούσκουλη καὶ μοῦσκλον· βλ. καὶ βρυώδη. § βρύον, ου, τό· bryon ou bryum om) (ἐκ τοῦ ἑλλ. βρύον, mousse), n. m. γένος βρύων, τύπου τῆς οἰκογενείας τῶν βρυωδῶν, genre de mousses, type de la famille des bryacées ; ἤτοι φυτὸν παράσιτον τῶν δένδρων ὡς καὶ ἕτερον θαλάσσιον· || λέγουσιν ἐπίσης bry, brye καὶ brion. § βρύον, [διάλ. Κύμης] =φυτὸν μικρὸν γλοιῶδες καὶ χνοῶδες, λεγόμενον ἀλλαχοῦ ὀβρυά.

βρυόφιλος, ος, ὁ· bryophile (βρύον, mousse, καὶ φίλος, ami), adj.

βρυοφόρος, ος, ον· bryophore, adj. ὁ φέρων, φύων βρύον, qui porte ou produit de la mousse.

βρυόω-ῶ, μέλ. ώσω, καλύπτω, σκεπάζω μὲ βρύον, couvrir de mousse.

βρυσίσιος, α, ον· καὶ βρυσήσιος, ία, ιο· ὁ βρύσινος.

βρυσικός, ή, όν· ὁ βρύσινος.

βρύσινος, η, ον· de fontaine ; πηγαῖος, αία, ον, de source.

βρύσ'(ι), ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = δακρυρρόη τῶν ὀφθαλμῶν.

βρύσις, εως, ἡ· ἡ βρύση [τουρκ.] τσεσμές, fontaine, n. f. § τὸ ἀναβρύειν, action de jaillir ; ἡ ἀνάβρυσις, jaillissement, n. m. καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἀναβρύει τὸ ὕδωρ, ἤτοι ἡ πηγὴ τοῦ ὕδατος, source, n. f. || τὰ μάτια του ἔγειναν βρύσι [φρ.], ses yeux sont deux sources de larmes.

βρυσκὸ καὶ βρυσικό, τό· [διάλ. Ἠπείρου] ἡ βρύσις, ἡ πηγή, καὶ φράσις: «μήνα θὰ γένῃ βρυσκὸ ;» = «μὴ γὰρ θὰ γῆνε ἀνεξάντλητον καὶ ἀκένωτον ὡς ἡ βρύσις»;

βρυσοῦλα, ἡ· μικρὰ βρύση, petite fontaine ; μικρὰ πηγή, petite source.

βρύτεα, τά· ἢ βρύτια, τὰ ἐκπιέσματα τῶν σταφυλῶν καὶ ἐλαιῶν (τὸ ἐλιοκόκκι), marc de raisin (des noyaux d'olives).

βρυχάζω καὶ βρυχιοῦμαι [διάλ. Ἠπείρου] = κλαίω μεγαλοφώνως.

βρυχάομαι, βλ. βρυχῶμαι.

βρυχή, ῆς, ἡ· ὁ βρυγμός, rugissement, n. m. τὸ τρίξιμον τῶν ὀδόντων, grincement des dents.

βρυχηθμός, οῦ, ὁ· καὶ

βρύχημα, ατος, τό· τὸ βρυχᾶσθαι, ἰδίως ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ λέοντος, rugissement, n. m. τὸ μούγγρισμα, mugissement, n. m. τὸ οὔρλιασμα, hurlement, n. m. § βρυχηθμὸς ἐλέφαντος, barrit, n. m.

βρύχιος, ος, και α, ον· ὁ ἀποβλέπων τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, enseveli (ou qui est) au fond de la mer ; ὑποβρύχιος, sous-aquatique.

βρυχμή, ῆς, ἡ· βλ. βρυχή.

βρυχμός, οῦ, ὁ· βλ. βρυγμός.

βρύχω, βλ. βρύκω, grincer ; τρίζω τοὺς ὀδόντας.

βρυχῶμαι (άομαι) μέλ. ήσομαι, ἀόρ. ἐβρυχήθην· ἰδίως ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν λεόντων, rugir ; μουγγρίζω, mugir ; οὐρλιάζω, hurler; μεταφορικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων ὡς ἔκφρασις φοβερᾶς ἀλγηδόνος· || [ἐπὶ ἐλέφαντος] barrir ; βλ. καὶ βρύχημα.

βρύω, μέλ. ύσω· (μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ.) πηγάζω, ἀναβρύω, jaillir, soudre ; ‖ αὔξομαι, ἰδίως ἐπὶ θαλλόντων φυτῶν, ἀκμάζω, ἔχω ἀφθονίαν, εἶμαι γεμᾶτος, croître en abondance, ἀφθονῶ, abonder ; ἐξ οὗ κατ' ἐπέκτασιν βρυάζω· βλ. λέξιν· ‖ βρύω, pulluler (ἐπὶ ζῴων καὶ φυτῶν), πληθύνομαι μεγάλως, πολλαπλασιάζομαι· ‖ βρύων, ουσα, ον, pullulant, ante, πολυπληθής, πληθυνόμενος.

βρυώδης, ης, ες· καὶ μνιώδης, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν βρύων, ὅμοιος μὲ ἢ πλήρης ἀπὸ βρύα, semblable à la mousse ; ‖ βρυῶδες (χρῶμα), vert mousse ; βλ. καὶ χλωρόν· ‖ —, moussu, e ; mousseux, euse ; tapissé (ἢ garnie) de mousse. § βρυώδη, **βρυόφυτα** ἢ πρωτονηματώδη [βοτ.] mousseux (λατ. muscineae), καλεῖται τὸ δεύτερον μέγα ἄθροισμα ἐν τῷ συστήματι τῶν σποριοφύτων, τὸ κείμενον μεταξὺ θαλλοφύτων καὶ πτεριδοφύτων, κοινῶς τὰ **μούσκλια,** ἅτινα εἶνε φυτὰ μικρά, πράσινα, σχετικῶς ἀτελῆ, κατασκευῆς ἁπλουστάτης, ἔχοντα σῶμα διακεκριμένον εἰς κορμὸν καὶ εἰς φύλλα, ἀμφότερα δὲ ταῦτα συνιστάμενα ἐξ ἁπλῶν κυττάρων μὴ διαμορφωθέντων εἰσέτι εἰς ἀγγεῖα ἢ εἰς ἄλλους ἱστούς.

βρύων, ουσα, ον· pullulant, ante, πολυπληθής (μετοχὴ τοῦ βρύω).

βρυωνία, ας, ἡ· καὶ βρυωνίς, κοινῶς βρουνιά, [βοτ.] bryone, n. f. (λατ. bryonia), καὶ couleuvrée, n. f. = **ὀφιοστάφυλος,** ἡ· ἀγρία ἄμπελος περιπλεκομένη ἢ καὶ λευκὴ ἄμπελος, vigne blanche ; γένος τῆς οἰκογενείας τῶν Κολοκυνθωδῶν. Φυτὰ ποώδη καὶ ἀναρριχώμενα ἔχοντα ἄνθη μόνοικα ἢ δίοικα καὶ ῥίζαν φυματώδη, ἐνέχουσαν δηλητηριῶδες στοιχεῖον λίαν δραστικόν· ὑπάρχουσιν διάφορα εἴδη, ἡ βρυωνία ἡ κρῆσσα (ἐκ Κρήτης, Cretica) καλεῖται κοινῶς **ἀγριόκλημα** καὶ **ἀμπελουρίδα.** § **βρυωνία,** houblon, n. m. (λατ. lupulus) ὅθεν καὶ lupulone, n.f. genre de plantes, de la famille des urticacées, tribu des cannabinées ; χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ζύθου πρὸς ἀρωματισμὸν αὐτοῦ· συνήθως καλεῖται **λυκίσκος.**

βρυωνίζω, μέλ. ίσω· houblonner, ἐμβάλλω που βρυωνίαν, mettre du houblon dans ; ‖ — τὸν ζῦθον, houblonner la bière = βρυωνισμός, houblonnage.

βρυωνικός, ή, όν· houblonnier, ère, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν βρυωνίαν, qui appartient au houblon ; ὁ παράγων τοιαύτην, qui en produit ; ‖ χώρα βρυωνική, un pays houblonnier ; ‖ [ουσ.] βρυωνικός, houblonnier, ὁ καλλιεργῶν τὴν βρυωνίαν, qui cultive le houblon.

βρυωνιόσπαρτος, ὁ· houblonnière, n. f. ἐσπαρμένος ἐκ βρυωνίας, βλ. βρυωνιών.

βρυωνισμός, οὔ, ὁ· houblonnage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ βρυωνίζειν, action d'houblonner.

βρυωνιών, ῶνος, ὁ· houblonnière, n. f. γῆ ἔνθα καλλιεργοῦσι τὴν βρυωνίαν, terre où l'on cultive du houblon ; καθὼς καὶ ἡ ἐκ βρυωνίας φυτεία, **βρυωνιόσπαρτος** τόπος· ‖ εἰσέρχομαι εἰς βρυωνιῶνα, entrer dans une houblonnière.

βρῶμα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι τρώγεται, τὸ φαγητόν, mets, n. m. τὸ τρόφιμον, τὰ τρόφιμα, aliment(s), n. m. καὶ τροφή, nourriture, n. f.

βρῶμα, ας, ἡ· [δημ.] ἐκ τοῦ βρῶμος, ἀποφορά, δυσωδία, mauvaise odeur ; odeur infecte; la puanteur; ‖ θεέ μου, τί βρῶμα! Dieu, que ça sent mauvais ! § ἡ βρῶμα τῶν τράγων καὶ ἄλλων ζῴων, ἡ κινάβρα, gousset, n. m. § —, ἡ ἀκαθαρσία, saleté, n. f. ἡ ῥυπαρία, ordure, n.f. ὁ ῥύπος, ἡ λέρα, ἡ λίγδα, crasse, n. f. αἱ ἀκαθαρσίαι, βρώμαις, immondice (s) ; ‖ [μεταφ.] ἡ ῥυπαρία, ἀκαθαρσία, vilenie ; ‖ ἡ βρῶμά του εἶνε ἀνυπόφορος, sa saleté est dégoûtante ; ‖ ἡ βρῶμα τῆς κεφαλῆς, la crasse de la tête ; ‖ ἐσάρονε ταῖς βρώμαις, il balayait les immondices ; ‖ μὴ τρώγῃς ἀπ' αὐταῖς ταῖς βρώμαις, ne mangez pas de ces vilenies. § [συνεκδ. ὡς ὕβρις ἐπὶ ἀνδρὸς] βρωμάνθρωπος, franc coquin ; garnement ; [ἐπὶ γυναικὸς] βρῶμα = βρωμογύναικον, drôlesse ; coquine ; salope, n. f.

βρωμαιθερίνη, ης, ἡ· brométhérine, n.f. αἰθερῶδες ῥευστόν, ἀπολαμβανόμενον τῇ ἐπενεργείᾳ τοῦ βρωμίου προστιθεμένου ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ἐλαιογόνου ἀερίου (gaz oléfiant).

βρωμαιθύλιον, ου, τό· brométhyle, n.m. συνώνυμον τοῦ βρωμιυδρυχὸς (ὑδροβρωμικὸς) αἰθὴρ (éther bromhydrique).

βρωμαλδεΰδη, ης, ἡ· bromaldéhyde (βρώμιον, brome, καὶ ἀλδεΰδη, aldéhyde), n. m. σῶμα ἀερῶδες ἀπολαμβανόμενον τῇ ἐνεργείᾳ διαλύσεως καλίου (ποτάσσης, solution de potasse) ἐπὶ τῆς βρωμαιθερίνης.

βρωμάνθρωπος, ὁ· [δημ.] ἄνθρωπος σιχαμερός, κάθαρμα (franc) coquin, n. garnement, n. m. τιποτένιος, vaurien.

βρωματίζω, μέλ. ίσω, δίδω φαγητὸν (τροφήν), τροφοδοτῶ, alimenter ; τρέφω, nourrir; ‖ βρωματίζω [διάλ. Καρπάθ.] δίδω πρώτην φορὰν βρῶσιν εἰς τὸ βρέφος· [ὑφαντουργικῶς] βρωμάτισμα = τὸ κατ' ἀρχὰς ὕφασμα.

βρωματογραφία, ας, α· bromographie (βρῶμα, τροφή, aliment καὶ γράφειν, écrire) n. f. περιγραφὴ τῶν τροφῶν, description des aliments ; πραγματεία περὶ τροφῶν, traité des aliments, ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ σημασίᾳ εἶνε συνώνυμον τοῦ bromatologie.

βρωματογραφικός, ή, όν· bromographique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν βρωματογραφίαν, qui a rapport à la bromographie.

βρωματογράφος, ου, ὁ· ἡ· bromographe (βρῶμα, τροφή, aliment καὶ γράφειν, écrire), n. m. ὁ γράφων περὶ τῶν βρωμάτων (τροφῶν), celui qui écrit sur les aliments.

βρωματολογία, ας, ἡ· bromatologie (βρῶμα, ατος, τροφή, aliment, καὶ λόγος, discours), n. f. ἡ περὶ τῶν τροφῶν πραγματεία, traité des aliments.

βρωματολογικός, ή, όν· bromatologi-

que, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν βρωματολογίαν, qui a rapport à la bromatologie.

βρωματομετρία, ας, ἡ· bromatométrie (βρῶμα, τροφή, aliment, καὶ μέτρον, mesure), n. f. μέτρησις τῆς ἀναγκαίας ἡμερησίας ποσότητος τῶν τροφῶν, mesure de la quantité d'aliments nécessaires pour chaque jour.

βρωμερός, ή καὶ ά, όν· βρωμώδης, δυσώδης, puant, e ; δυσώδης, fétide ; κάκοσμος, βρωμώδης, infecte ; ὁ ἀποφέρων δυσωδίαν, ὁ ἀκάθαρτος, ὁ λερός, ῥυπαρός, sale ; crasseux, euse ; malpropre ; || εἶνε βρωμερὸν βιβλίον, c'est un livre sale (infect) ; || μὲ τὰ βρωμερά του χέρια, de ses mains crasseuses. § —, ἀχρεῖος, abject, e; vilain, e; || — χαρακτήρ, vilain caractère ; || εἶνε βρωμερὰ γλῶσσα, c'est une méchante (une mauvaise) langue.

βρώμη, ης, ἡ· καὶ

βρῶμι, τό· βλ. βρόμος, avoine, n. f. [βοτ.] brome, n. m.

βρωμιαιθήρ, ῆρος, ὁ· brométher (βρώμιον, brome καὶ αἰθήρ, éther), n. m. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποσυνθέσεως αἰθυλικοῦ ὀξειδίου ὑπὸ τοῦ βρωμίου, produit de décomposition de l'oxyde d'éthyle par le brome.

βρωμιάμυλον, ου, τό· bromamyle, n.m. ῥευστὸν ἄχρουν, ἀπολαμβανόμενον δι' ἀποστάξεως τοῦ ἀμυλικοῦ οἰνοπνεύματος μετὰ βρωμίου καὶ φωσφόρου.

βρωμαργυρίτης, ου, ὁ· bromargyrite, n. f. φυσικὸς βρωμιοῦχος ἄργυρος καθαρός, bromure naturel d'argent pur.

βρωμιάρης, ὁ· [δημ.] θηλ. βρωμιάρα, ἡ· καὶ οὐδ. βρωμιάρικο· ὁ βρωμερός, ἀκάθαρτος, ῥυπαρός, malpropre ; sale ; λιγδιάρης, crasseux, euse ; || [οὐσ.] εἶνε ἕνας βρωμιάρης, c'est un salaud (un souillon).

βρωμιάρικος, ὁ· [δημ.] ὁ βρωμερός.

βρωμίδιον, ου, τό· bromide (βρώμιον, brome καὶ εἶδος, aspect), n. m. ἤτοι βρωμιοῦχον σῶμα· ὀνομασία διδομένη εἰς τὰς ἑνώσεις ἃς σχηματίζει τὸ βρώμιον μετὰ στοιχείου ἧττον ἠλεκτροαρνητικοῦ ἀπὸ αὐτό, πρὸς παραγωγὴν ἑνώσεως ἀνταποκρινομένης εἰς ὀξυγονωμένον ὀξὺ (acide oxygéné). Ἡ κατάληξις ide ἀντικαθιστᾷ τότε τὸ ure.

βρωμίζω, μέλ. ίσω, [δημ.] μολύνω, infecter ; empuantir, ἀποδίδω κακὴν (δυσώδη) ὀσμήν, κάμνω τί βρώμικον, νὰ βρωμίσῃ· διαφθείρω, corrompre ; || αὐτὸ τὸ ψοφίμι ἐβρώμισεν ὅλην τὴν γειτονιάν, cette charogne a infecté tout le voisinage. § —, λερώνω, καθιστῶ τι ῥυπαρόν, salir ; encrasser ; || ἐβρώμισες (ἐλέρωσες) ὅλο τὸ σπίτι, vous avez sali toute la maison ; || τὰ μακρυὰ μαλλιὰ βρωμίζουν τὰ φορέματα, les longs cheveux encrassent les habits. § [οὐδ.] βρωμίζομαι, λερώνομαι, se salir.

βρωμικόν, τό· bromal, n. m. χημικὴ ἕνωσις προκύπτουσα ἐκ τῆς ἐπενεργείας τοῦ βρωμίου ἐπὶ τοῦ καθαροῦ οἰνοπνεύματος (alcool absolu) ; || — ἅλας, bromate, n.m. ἅλας παραγόμενον τῇ ἐπενεργείᾳ τοῦ βρωμικοῦ ὀξέος ἐπί τινος βάσεως.

βρωμικός, ή, όν· [χημ.] bromique, adj. || βρωμικὸν ὀξύ, acide bromique.

βρωμιοβενζίδη, ης, ἡ· bromobenzide (bin), n. f. σῶμα ἀπολαμβανόμενον διὰ τῆς ἀποστάξεως τῆς βρωμιοβενζίνης ἐπὶ τοῦ ἐνύδρου καλίου (potasse hydratée).

βρωμιοβενζίνη, ης, ἡ· bromobenzine ou bromobenzène (bin), n. f. σῶμα παραγόμενον διὰ τῆς μερικῆς ἢ ὁλικῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ ὑδρογόνου διὰ βρωμίου ἐν τῇ βενζίνῃ· λέγουσιν ἐπίσης βρωμιοῦχος βενζίνη, benzine bromée.

βρώμιον, τό· [χημ.] brome, n. m. στοιχεῖον ἀμέταλλον μὴ ἀπαντώμενον αὐτοφυές, ἀλλ' αἱ ἑνώσεις αὐτοῦ εὑρίσκονται πολλάκις ὁμοῦ μετ' ἄλλων, ὡς τῶν τοῦ χλωρίου, εἰς τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, εἰς πολλὰς ἁλιπηγάς, κτλ.

βρώμιος, ια, ιο· [δημ.] βρωμισμένος, ὁ βρωμῶν, puant, e ; infecte ; ὁ λερωμένος, ὁ ἀκάθαρτος, sale; βλ. καὶ βρωμερός· || ἐπὶ κρέατος, κτλ. ὀδοδώς, σεσηπώς, pourri, e ; χαλασμένος gâté, ée.

βρωμιοῦχος, ος, ον· bromifère (βρώμιον, brome, καὶ φέρω, porter), adj. ὁ ἐνέχων (περιλαμβάνων) βρώμιον, qui contient du brome. § βρωμιοῦχόν τι σῶμα ἢ ἅλας, bromure, n, f. ἕνωσις τοῦ βρωμίου μεθ' ἁπλοῦ τινος σώματος, combinaison du brome avec un autre corps simple. Αἱ ἑνώσεις τοῦ βρωμίου καλοῦνται γενικῶς βρωμίδια (bromides) καὶ βρωμομέταλλα· || βρωμιοῦχον κάλιον, bromure de potasse ; βλ. ὑδροβρωμικὰ ἅλατα· || βρωμιοῦχον νάτριον, bromure de soude ; || — ἄργυρος bromure d'argent ; || βρωμιοῦχον αἰθύλιον, bromure d'æthyl ; || βρωμιοῦχον μεθύλιον, bromure de méthyl ; || — μόλυβδος, bromure de plomb ; || — ψευδάργυρος, bromure de zinc. § βρωμιοῦχος, bromé, ée ; περιέχων βρώμιον· || — βενζίνη, benzine bromée.

βρώμισμα, ατος, τό· [δημ.] μόλυνσις, διαφθορά, ἡ πρᾶξις τοῦ βρωμίζειν, action d'infecter ; infection, n. f. action de salir, τὸ λέρωμα, la salissure.

βρωμισμένος, η, ον· [δημ.] βλ. βρώμιος.

βρωμιυδρικόν ὀξὺ λέγεται τὸ ὑδροβρωμικὸν ὀξύ, acide bromhydrique.

βρωμιυδρικός, ή, όν· bromhydrique, adj. καὶ bromhydrate, n.m. βλ. ὑδροβρωμικὰ ἅλατα.

βρωμογύναικον, τό· [δημ.] = ἡ βρῶμα, drôlesse, n. f. coquine, n. f. salope, n. f.

βρωμοδουλειά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ὑπόθεσις (δουλειά) κακή, ὕποπτος, mauvaise affaire ; affaire sale (louche).

βρωμοΐδρωσις, εως, ἡ· bromidrose (βρῶμος, δυσωδία, puanteur καὶ ἱδρώς, sueur), n. f. ἱδρὼς δυσώδης (βρωμερός), sueur fétide.

βρωμόλογος, ος, ον· ὁ βρωμεροὺς λόγους λέγων, qui dit des saletés (αἰσχρολογίας, des obscénités); ὁ αἰσχρολόγος, ordurier, ère ; || [οὐδ. οὐσ.] βρωμόλογον, ἡ αἰσχρολογία, propos obscène ; obscénité, n. f. ἡ αἰσχρότης, saleté ; vilenie, n. f.

βρῶμος, ου, ὁ· βλ. βρόμος, avoine. § βρῶμος καὶ βρόμος, ἡ βρῶμα, ἀποφορά, δυσωδία, puanteur, n. f. Ἐν Οἰνόῃ λέγεται βρῶμος ἡ ἀποφορά.

βρωμόσκυλον, τό· [δημ.] sale chien; [συνήθως ὕβρ. χυδ.] gueux; gredin, ine; canaille.

βρωμόστομος, [δημ.] βλ. ὀζόστομος.

βρωμοῦσα, ἡ· βρωμόχορτον καὶ βρωμοχόρτι, τό· διαφόρων εἰδῶν φυτὰ ἅτινα βρωμοῦσιν ἐκ φύσεως, herbe de mauvaise odeur; ὄζαινα, ortie puante; ἀνάγυρις καὶ ἀνάγυρος, anagiris, herbe à bitume. § [ὕβρ. ἐπὶ γυναικός], τὸ βρωμογύναικον, salope, drôlesse; coquine. § [δημ.] βρωμοῦσα, λέγεται ἐπίσης ὁ κορέος τῶν δένδρων, ἔντομον ὅπερ βρωμᾷ.

βρωμοφόρμιον, τό· [χημ.] bromoforme, n. m. ὑγρὸν εὐεξάτμιστον, ναρκωτικόν, ἔχον οἵαν καὶ τὸ χλωροφόρμιον ὀσμήν, γεῦσιν καὶ ἐνέργειαν.

βρωμῶ (άω καὶ έω)· μέλ. ήσω, ἀναδίδω βρῶμαν, sentir mauvais; ὄζω, puer (ἐπὶ τῆς ὀσμῆς τῶν τράγων), empester, ἤτοι μεταδίδω δυσωδίαν· ‖ ὄζει κακὸν τοῦ στόματος=βρωμᾷ τὸ στόμα του, il a la bouche mauvaise; son haleine sent ἢ il a l'haleine forte=ἡ ἀναπνοή του μυρίζει (ἀντὶ βρωμᾷ)· ‖ βρωμᾷ ἡ μύτη του, il est punais; ‖ [φρ.] τοῦτο τοῦ βρωμᾷ καὶ ἐκεῖνο τοῦ μυρίζει, il est très difficile [à contenter]=εἶνε πολὺ δύσκολος [εἰς τὸ νὰ εὐχαριστηθῇ]· ἐπίσης il fait le dégoûté; ‖ βρωμᾷ κρασί, il sent le vin; ‖ βρωμᾷ 'σὰν σκυλί, il pue comme un bouc=βρωμᾷ 'σὰν τράγος· ‖ [μὴ ἀφήσῃς τὸ κρέας εἰς τὸ μαγειρεῖον] θὰ βρωμίσῃ, elle puera. § βλ. καὶ βρωμίζω.

βρωμώδης, ης, ες· βλ. βρωμερός·

βρώσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος βρωθῆναι, qui peût être mangé; ὁ φαγώσιμος, mangeable.

βρῶσις, εως, ἡ· τὸ ἐσθίειν, τρώγειν, action de manger. § τὸ φαγητὸν ἤτοι τὸ φαγί, le manger; ἡ τροφή, la nourriture.

βρωτέος, α, ον· καὶ συνῃρημένον

βρωτός, ή, όν· ὁ βρώσιμος, mangeable; ‖ τὸ βρωτόν, ἡ τροφή, la nourriture.

βύας, ου, ὁ· grand-duc; [ζωολ.] κοινῶς μποῦφος. «ὄρνις, τὴν μὲν ἰδέαν ὁμοίαν γλαυκί, τὸ δὲ μέγεθος οὐδὲν ἀετοῦ ἐλάττων». Πτηνὸν ἁρπακτικὸν νυκτερινόν, ἔχον ῥάμφος γαμψὸν πεπιεσμένον κατὰ τὴν βάσιν, κεφαλὴν ὀγκώδη, ὀφθαλμοὺς μεγάλους ἐν κόγχαις εὐρείαις κοσμουμέναις ὑπὸ πτερῶν, ὦτα μεγάλα, στόμα εὐρύ, τράχηλον βραχύν, πόδας δὲ κεκαλυμμένους ὑπὸ πτίλων· τίκτει τὸ πολὺ 5 ᾠὰ σφαιρικὰ καὶ τρέφεται διὰ μικρῶν πτηνῶν καὶ μυιῶν.

βύβλος, ου, ἡ καὶ ὀρθότ. βίβλος [βοτ.] liber, n. m. ἓν ἐκ τῶν τριῶν περικαλυμμάτων τῶν ἀποτελούντων τὸν φλοιόν, τὸ φλοίωμα, κοινῶς ἡ **τσύπα**· ἐξ αὐτοῦ κατεσκευάζετο χάρτης, σχοινία, κτλ.

βύδρα, ης, ἡ· [δημ.] (ζῷον) κοινὸν ὄνομα τῆς ἐνυδρίδος (ἐνυδρίς), loutre, n.

βύζαγμα, ατος, τό· καὶ ὀρθότερον βύζαμα, [δημ.] ἡ γαλουχία, γαλουχισμός, ὁ θηλασμός, ἡ ἐκ τοῦ μαστοῦ (βυζιοῦ) λῆψις τοῦ γάλακτος ὑπὸ τῶν νεογνῶν, allaitement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ βυζάνειν, action d'allaiter. § βύζαγμα ἐπίσης τὸ πιπίλισμα, sucement, n. m. § [ἱππολ.] allaitement, n. m. γαλουχισμός, θηλασμός, κοινῶς βύζαγμα, καλεῖται ἡ ἐκ τῶν μαστῶν τῆς φορβάδος διὰ γάλακτος διατροφὴ τοῦ πώλου κατὰ τοὺς πρώτους τῆς γεννήσεως μῆνας· ὁ πῶλος συνήθως γαλουχεῖται μέχρι τοῦ 6 ἢ 8 μηνός.

βυζαίνω, [δημ.] βλ. βυζάνω.

βυζαλαχτοῦρι(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ βυζανιάρικον, τὸ γαλαθηνόν, «βυζαλαχτοῦρι μωρό».

βυζαλίζω, [διάλ. Οἰνόης)=βυζαίνω, θηλάζω.

βυζαλίχτρα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ βυζάστρα, ἤτοι γυνὴ θηλάζουσα.

βυζανιάρικον (παιδί), [δημ.] τὸ θηλάζον, τὸ νεογνὸν ὅπερ βυζάνει, enfant à la mamelle; τὸ γαλαθηνόν (κυρ. ἐπὶ ζῴων), nourrisson, n. m. ἤτοι τὸ θρέμμα· ‖ ἀρνάκι βυζανιάρικον =ἀμνὸς γαλαθηνός, agneau de lait; nourrisson; βυζανιάρικον ὅθεν γενικῶς=τοῦ γάλατος, de lait.

(β)υζανταροῦ, ἡ (β)αζανταροῦ, [διάλεκτ. Καρπάθου] ἡ γαλακτοφόρος.

βυζαντινόν, τὸ (κόσμημα)· besants, n. m. (be-zan); ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα. Ἔλαβε τὴν προσωνυμίαν ἐκ τοῦ βυζαντινοῦ νομίσματος τοῦ καλουμένου φλωρὶ ἢ Κωνσταντινᾶτον, διότι τὸ εἰρημένον ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα ἀποτελεῖται ἀπὸ μικρὸν κύκλον ἐν εἴδει νομίσματος

βυζάνω καὶ βυζαίνω, μέλ. βυζάξω· [δημ.] θηλάζω (βλ. βύζαγμα), téter; prendre le sein; (γαλακτοτροφέομαι, γαλουχέομαι, διὰ τὸ παιδίον ὅπερ βυζάνει)· ‖ ἐβύζαξε κακὸν γάλα, il a tété du mauvais lait; ‖ δὲν θέλει νὰ βυζάξῃ, il ne veut pas prendre le sein. § [διὰ τὴν μητέρα ἥτις βυζάνει, γαλουχεῖ], βυζάνομαι, θηλάζομαι, donner à téter; donner le sein; allaiter; ‖ ἡ μήτηρ ὀφείλει νὰ βυζάνῃ τὸ τέκνον της, la mère doit allaiter son enfant; ‖ [ἀπολ.] βυζάνει [καὶ μέσον βυζάνεται], ἤτοι τρέφει τὸ νεογνόν, elle nourrit. § πιπιλίζω, ἐκμυζῶ (άω), sucer; ‖ αἱ μέλισσαι βυζάνουν τὰ ἄνθη, les abeilles sucent les fleurs.

βυζαροῦ, ἡ· [δημ.] καὶ βυζοῦ, ἡ ἔχουσα μεγάλους μαστούς, tétonnière; mamelue, n. f.

βύζασμα, τό· [δημ.] βλ. βύζαγμα.

βυζάστρα, ας, ἡ· [δημ.] ἡ παραμάνα, καὶ βυζάστρια, ἡ θηλάζουσα ξένη βρέφος τι, ἡ **τίτθη** ἢ **τιτθίς**, ἡ τροφός, nourrice, n. f.

βυζί, ιοῦ, τό· [δημ.] ὁ μαστὸς (γενικῶς) (τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός), mamelle, n. f. (τῆς γυναικὸς ἰδίως) téton, n. m. [καὶ οἰκ.] nichon, n. m. [πληθ. βυζιά], le sein=la poitrine, la gorge d'une femme (=τὸ στέρνον, τὸ στῆ-

θος)· βυζί, sein, n. m. λέγεται ἕκαστος τῶν μαστῶν, chacune des mamelles ; || δεξιὸν βυζὶ (μαστός), le sein droit ; || ἀριστερὸν βυζί, le sein gauche ; || [τῶν ζώων] tette, n. f. (κυρίως ὅμως ἡ ῥώγα)· [τῆς αἰγὸς καὶ τῆς ἀγελάδος], pis, n. m. [καὶ τῆς γουρούνας] tétine, n. f. || πιάνω τὰ βυζιά, palper les tétons ; || ἔχει μεγάλα βυζιά, elle a trop de gorge. § βυζὶ τῆς θαλάσσης [ὄστρ.], ortie marine. § — αἱμορροϊδιακόν, tumeur [hémorrhoïdale], n. f.

βυζί(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ βυζί, ὁ μαστός.

βυζορρῶγιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] ἡ ῥῶγα τοῦ βυζιοῦ, ἡ θηλὴ τοῦ μαστοῦ, le bouton (le bout) de mamelle. § —, τὸ ῥωγοβύζι, θήλαστρον, biberon, n. f.

βυζοῦ, ἡ· [δημ.] βλ. βυζαροῦ.

βυθίζω, μέλ. ίσω, ῥίπτω (ἢ θέτω τί) εἰς τὸν βυθὸν (ἐντός), enfoncer ; plonger ; καὶ μεταφ. ἐμπήγω, ἐμβάλλω· || ἐβύθισε τὸ ξίφος εἰς τὸ σῶμά του, il lui plongea (enfonça, l'épée dans le corps ; || — εἰς τὸ ὕδωρ (εἰς τὴν θάλασσαν), submerger = καταδύω, καταποντίζω, βουτῶ ἐντός· || τὰ κύματα ἐβύθισαν τὸ πλοῖον, les flots ont submergé le navire ; || τὸ ξύλον δὲν βυθίζεται, le bois surnage = ἐπιπλέει· || —, couler, βλ. βουλειάζω· || τὸ πλοῖον ἐβυθίσθη, le navire a coulé à fond (a coulé bas ; a coulé) ; || ἐβύθισαν τὸ πλοῖον, ils ont coulé bas (à fond) le bâtiment; || ἀνατρέπομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ βυθίζομαι [ναυτ.] sombrer ; || [μεσ.] βυθίζομαι, s'enfoncer ; se plonger ; || ἐβυθίσθη εἰς τὸν βόρβορον, il s'enfonça dans la boue ; il s'embourba ; || βυθίζομαι (ἐπὶ πλοίου) s'enfoncer ; βλ. βουλειάζω. § βυθίζομαι [ἐπὶ οἰκοδομῶν καὶ γαιῶν], affaisser, βλ. καταχαθίζω· [ναυτ.] βυθίζομαι, caler ἢ tirer (καταδύομαι, s'immerger); καλεῖται οὕτως ἡ βύθισις τοῦ σκάφους τοῦ πλοίου ἐν τῷ ὕδατι, ἀναλόγως τοῦ φορτίου του· || πλοῖόν τι βυθίζεται ἢ καταδύει πολύ, un bâtiment cale beacoup, κοινῶς τραβᾷ πολλὰ νερά, ὅταν ἡ τρόπις αὐτοῦ εἰσδύῃ βαθύτερον ἐν τῷ ὕδατι· || βυθίζεται κατὰ τόσους πόδας, il cale tant de pieds, ἤτοι ἡ τρόπις αὐτοῦ εὑρίσκεται εἰς βάθος τόσων ποδῶν ἀπὸ τῆς ἰσάλου· || τὸ πλοῖον αὐτὸ βυθίζεται τόσα μέτρα, ce navire tire tant de mètres d'eau. § βυθίζομαι = ἀπορροφοῦμαι, ἐπασχολοῦμαι, s'absorber ; πνίγομαι ἀπὸ λύπην, κτλ. s'abîmer ; ναρκοῦμαι, s'assoupir ; || ἦτο βυθισμένος εἰς σκέψεις, il était absorbé; || βυθισμένος εἰς τὴν λύπην, abîmé dans la douleur ; || βυθισμένος εἰς ὕπνον βαθύν, plongé dans un profond sommeil ; [καὶ ἀπολ.] εἶνε βυθισμένος [ἕνεκα ἀσθενείας], il est dans la torpeur.

βύθιος, α, ον· ὁ ἐν τῷ βυθῷ (εἰς τὸ βάθος) εὑρισκόμενος, qui est au fond ; || — ἀγωγός, canal de fond. § ὁ βυθιζόμενος (ἐν τῷ ὕδατι), καταδυόμενος, submergé, ée ; ὁ εἰς τὸ βάθος τοῦ ὕδατος εὑρισκόμενος, qui est au fond de l'eau.

βύθισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ βυθίζειν, action d'enfoncer, de plonger, etc. βλ. βυθίζω· ἡ κατάδυσις, submersion, n. f. § —, coulage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ βυθίζειν, action de couler.

βύθισμα, ατος, τό· καὶ βυθισμός, τὸ βυθίζεσθαι ἢ βυθίζειν, τὸ βούτημα, plongement, n.m. ἡ κατάδυσις, submersion, n. f. § [ναυτ.] **βύθισμα**, tirant d'eau, n. m. καὶ calaison, n. f. (συνώνυμα)· τὸ βύθισμα τοῦ πλοίου εἶνε τὸ ποσὸν εἰς μέτρα ἢ πόδας κατὰ τὸ ὁποῖον βυθίζεται τὸ σκάφος τοῦ πλοίου ἐν τῷ ὕδατι, ἀναλόγως τοῦ φορτίου του, μετρούμενον καθέτως ἀπὸ τῆς κάτω ἐπιφανείας τῆς τρόπιδος μέχρι τῆς ἰσάλου. Διακρίνουσιν ὡς εἰκὸς τὸ πρωραῖον, τὸ πρυμναῖον καὶ τὸ μέσον βύθισμα, ὅπερ εἶνε ὁ μέσος ὅρος μεταξὺ πρωραίου καὶ πρυμναίου βυθίσματος. Συνήθως τὰ πλοῖα ἔχουσι μεγαλείτερον βύθισμα πρὸς πρύμναν· || διαφορὰ βυθίσματος, différence de tirant-d'eau; καλεῖται οὕτως ἡ μεταξὺ τοῦ πρωραίου καὶ πρυμναίου βυθίσματος πλοίου τινὸς διαφορά, μετρουμένη ἀπὸ τοῦ χελύσματος ἐπὶ τῆς στείρας διὰ τὴν πρῷραν, καὶ ἀπὸ τοῦ χελύσματος (fausse-quille) ἐπὶ τοῦ ποδοστήματος διὰ τὴν πρύμνην· βλ. **ἀνισοβύθιστον** καὶ **ἰσοβύθιστον** (πλοῖον). Κυρίως calaison ἐστὶν ἡ κατάδυσις (immersion), ἤτοι ἡ αὔξησις τοῦ βυθίσματος, ἥτις ἐστὶν ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ παρατηρουμένου βυθίσματος καὶ ἐκείνου ὅπερ ὑπῆρχε προηγουμένως.

βυθοδιαίρεσις, εως, ἡ· piétage, n. m. εἶνε ἡ πρᾶξις τοῦ σημειοῦν ἐπὶ τῶν στημάτων (étrave et étambot) πλοίου τινὸς διαιρέσεις δεικνυούσας εἰς μέτρα καὶ συνήθως εἰς πόδας τὸ **βύθισμα** (tirant-d'eau) αὐτοῦ.

βυθοκόρησις, εως, ἡ· curage, n. m. ἡ κάθαρσις, ὁ καθαρισμὸς τοῦ βυθοῦ διὰ τῆς βυθοχόρου, βλ. **βορβοροφάγος**· || ἐπίσης draguage, n. m. ἡ ἐκβάνθυσις τῶν ὑδάτων διὰ τοῦ **βορβορολόγου** (drague).

βυθοκοριστής, οῦ, ὁ· dragueur, n. f. εἰδικὸς ἐργάτης (χειριζόμενος τὴν **ἄμην**, drague), ἢ ὁ ἐκβαθύνων τὰ ὕδατα διὰ τοῦ βορβορολόγου (drague).

βυθοκόρος, ον, ἡ· cure-môle ; καὶ bâteau-dragueur ; βλ. **βορβοροφάγος**, **βορβορολόγος** καὶ **ἄμη**.

βυθομέτρης, ου, ὁ· **βυσσομέτρης**, sondeur, n. m. **βολιστής**

βυθομετρία, ας, ἡ· sondage, n. m. προσδιορισμὸς τοῦ βάθους τοῦ βυθοῦ ὠκεανῶν, θαλασσῶν καὶ λιμνῶν διὰ τῆς βολίδος (sonde); βλ. **βόλισμα**.

βυθός, οῦ, ὁ· ὁ πάτος, fond, n. m. τὸ βάθος, profondeur, n. f. § βυθός, ὁ· fond, n. m. ὑπὸ τὴν μεταφορικὴν σημασίαν τοῦ βάθους (profondeur) τῶν θαλασσίων, λιμναίων, κτλ. ὑδάτων· || [ναυτ.] ἄβυσσος, pas de fond, ἐκφώνημα τοῦ **βολιστοῦ** (sondeur) κατὰ τὴν **βόλισιν** (sondage), δι' οὗ δηλοῖ ὅτι δὲν εὑρίσκει

βυθὸν (πυθμένα) ἐν ὡρισμένῳ βάθει. § βυθός, ὁ· κοινῶς ὁ πάτος, fond de mer, d'une rivière ou d'un lac (ἀγγλ. Ground καὶ συμβολικῶς grd), ἤτοι τὸ ἔδαφος τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης, ποταμοῦ ἢ λίμνης, ὅπερ ποικίλλει κατὰ τὸν σχηματισμόν, τὴν ποιότητά του, ἤτοι τὴν ὕλην ἐξ ἧς σύγκειται καὶ τὸ χρῶμα αὐτῆς· || ποιότης βυθοῦ, qualité du fond ou nature du fond; συνώνυμον τῆς λέξεως tenue, n. f. (βλ. κατωτέρω ἐπίβολος καὶ δισεπίβολος, ἐννοεῖται βυθός). Κατὰ μὲν τὸν σχηματισμὸν ὁ βυθὸς δύναται νὰ ἦνε: || — φανερὸς (φαινόμενος ἐκ τῆς ἐπιφανείας), fond visible ou apparent; || ἀφανὴς (μὴ φαινόμενος ἐκ τῆς ἐπιφανείας), fond invisible; || ὁμαλὸς (ἐπίπεδος), fond plat; || ἀνώμαλος (ἀνεπίπεδος), fond inégal; || ἴσος (στρωτός), fond égal; || ἐπικλινὴς (γυρτὸς), fond incliné ou en pente; || κρεμαστὸς (ἀπόκρημνος, κρεμαστὰ νερὰ), fond en pic; || τραχύς (κακοτοπιὰ), fond dur; || ἀπόξυρος (ὀξύς, κοπτερὸς), fond tranchant; || μαλακός (ἐκ μαλακῆς ὕλης), fond mou; || στερεός (ἐκ στερεᾶς ὕλης), fond stable ou ferme; || ἐπίβολος (ὅπου πιάνουν αἱ ἄγκυραι) (βυθοῦ ποιότης ἢ ἀγκυροβολίου τινός), fond de bonne tenue; || δυσεπίβολος (ὅπου δὲν πιάνουν αἱ ἄγκυραι) (βυθοῦ ποιότης ἢ ἀγκυροβολίου τινος), fond de mauvaise tenue; || πέτρα (πετρώδης βυθὸς), fond de roche; || ὑπόπετρος (μὲ πέτρας ὑποκάτω), fond de roche inférieur; || ὑπόψηφος (μὲ ψῆφον ἢ τραγάνα ὑποκάτω), fond inférieur de gravier; || ὑπόπηλος (μὲ πηλὸν ἢ λάσπην ὑποκάτω), fond inférieur de vase. § Κατὰ τὴν ὕλην ὁ βυθὸς διακρίνεται ὡς ἑξῆς (1)· ἄμμος, ἡ (α) ἢ ἀμμώδης βυθός, fond de sable (s. γαλλικὸν σύμβολον)· ἀγγλιστὶ sand (s. ἀγγλικὸν σύμβολον)· || ἄργιλος, ἡ· ἢ ἀργιλώδης βυθός, fond d'argile (arg.); clay (cl.); || κοράλια, fond de corails ou madre podre (cor.); coral (crl.); || ψῆφος (ψ) (τραγάνα), fond de gravier (gr.); graver (g.); || φύκια, fond d'algues, ἢ fond d'herbiers; βλ. φῦκος· || πηλός, (π.) λάσπη, mud (m.); || ὀστρείδια, fond d'huîtres (h.); oysters (oys.); || ἰλύς, fond de vase molle (m.); oze (oz.); || ἡ χάλιξ (χαλίκια), fond de galet; || χάλικας, fond de cailloux (cail.); pebbles (ped); || κογχύλια, fond de coquilles (coq.); shells (sh.); || πέτρας, fond de pierres (pi.); stones (st.); || φύκια, fond d'herbiers (herb.); weed (wd.); || γαιώδης βυθός, fond de terre; || βόρβορος (ὁ βοῦρκος), fond de vase noire (v. n.) ou de bourbe; black-mud (blk. m). § Ἡ ὕλη ἀναλόγως τοῦ χρώματος αὐτῆς δύναται νὰ ἦνε: || κυανὴ (βυθὸς κύανοῦς), fond bleu (bl.) blue (b.); || μέλαινα (βυθὸς μέλας), fond noir (n.); black (blk.); || φαιὰ (βυθὸς φαιός), fond brun (b.); brown (br.); || σκοτεινὴ (βυθὸς σκοτεινός), fond sombre (som.); dark (d.); || πρασίνη (βυθὸς πράσινος), fond vert (ve.); green (gn.); || λευκὴ (βυθὸς λευκός), fond blanc (bla.); white (w.); || σταχτόχρους, fond gris (g.). § Τέλος ὁ βυθὸς ἐκ τοῦ λεπτοῦ ἢ χονδροῦ τῆς ὕλης ἐξ ἧς σύγκειται καλεῖται: || λεπτὸς βυθὸς, fond fin (f.) ἢ λεπτὴ ὕλη, (fine) (f.), ἢ χονδρὴ ὕλη (coarse) (c.), fond gros (gr.). § ὁ βυθὸς ἐλαττοῦται le fond diminue, σημαίνει ὅτι τὸ βάθος τῶν θαλασσίων ὑδάτων ἐλαττοῦται ἐξ ἀνωμαλιῶν τοῦ πυθμένος.

(1) Ἐπειδὴ ἐν τοῖς ἀγγλικοῖς ὑδρογραφικοῖς χάρταις, ὧν τινων ποιεῖται χρῆσιν τὸ ἑλληνικὸν Ναυτικόν, ὡς καὶ τοῖς γαλλικοῖς τοιούτοις, σημειοῦται ἡ τοῦ βυθοῦ *ὕλη* ὡς καὶ τὸ *χρῶμα* αὐτῆς πολλαχοῦ διὰ συντετμημένων συμβόλων, παραθέτομεν ταῦτα πρὸς ὁδηγίαν.

βυθοσκόπησις, εως, ἡ· (βυθός, σκοπέω, ἐξετάζω) ἐξέτασις τοῦ βυθοῦ (θαλασσίων, ποταμίων, λιμναίων, κτλ. ὑδάτων), examen du fond, ἵνα εὑρεθῇ ἡ ποιότης αὐτοῦ· π.χ. εἰς τὰς λίμνας ἐὰν ἡ ποιότης αὐτοῦ ἦνε καλλιεργήσιμος ἢ πετρώδης· βλ. βυθὸς καὶ βολίς, sonde.

βύθος, τό· σύμπτωμα θέρμης τῶν ἀρρώστων, torpeur, n. f. λήθαργος, ληθαργία, assoupissement, n. m.

βυκάνη, ης, ἡ· τὸ βούκινον, buccine, n. f. ἢ trompette, n.f. ἡ σάλπιγξ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς· τὸ κέρας, cor, n. m.

βυκάνημα, ατος, τό· τὸ σάλπισμα τῆς βυκάνης, ὁ βυκανισμός, le son de la trompette; τὸ σάλπισμα, fanfare, n. f.

βυκανητής, οῦ, ὁ· καὶ βυκανιστὴς ὁ παίζων τὴν βυκάνην, buccinateur, n. m. ὁ σαλπιγκτής, le trompette. § [ἀνατ.] βυκανιστὴς μύς, buccinateur, μὺς τῆς παρειᾶς, muscle de la joue.

βυκανίζω, παίζω τὴν βυκάνην, bucciner, ἢ σαλπίζω, jouer de la trompette.

βυκανισμός, ὁ· τὸ βυκάνημα.

βυκανιστής, ὁ· βλ. βυκανητής.

βυκανοειδής, ής, ές· buccinal, ale, aux, σαλπιγγοειδής, qui est en forme de trompette ou buccin.

βύνη, ης, ἡ· malt, n. m. drèche, n. f. κριθὴ βεβρεγμένη καὶ βλαστήσασα ὀλίγον. εἶτα δὲ πεφρυγμένη, ἤτοι ἕτοιμος πρὸς παρασκευὴν τοῦ ζύθου. Ἡ κριθὴ ὑποστᾶσα μικρὰν βλάστησιν διακοπεῖσαν ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ μεταβάλλῃ τὸ λοιπὸν αὐτῆς ἄμυλλον εἰς σάκχαρον καὶ δεξτρίνην.

βύρσα, ης, ἡ· ἡ ἀποδεδαρμένη καὶ κατηργασμένη δορὰ (τομάρι), δέρμα, peau apprêtée; ἤτοι le cuir (τὸ χονδρὸ πετσί); βλ. καὶ σκῦτος. § [ναυτ.] βύρσα, basane, n.f. κοινῶς ὁ κιοσελές, ἤτοι δέρμα χονδρὸν κατειργασμένον, peau (de bœuf) apprêtée; peau tannée; χρησιμεῦον εἰς περικάλυψιν σκευῶν ὑποκειμένων εἰς μεγάλην τριβήν, εἰς τὴν κατασκευὴν ἐπιστομίων τῶν σιφώνων καὶ τῶν εὐδιαίων, εἰς περικάλυψιν τῶν κωπῶν κατὰ τὸ μέρος τὸ χρησιμεῦον ὡς ὑπομόχλιον, κτλ. || βυρσόω-ῶ, καλύπτω μὲ βύρσαν, ἤτοι σκεπάζω μὲ κιοσελέν, recouvrir de basane.

βυρσεῖον, τό· τὸ βυρσοδεψεῖον.

βυρσεύω, βλ. βυρσοδεψέω.

βύρσινος, η, ον· ὁ ἐκ βύρσης, κατεσκευασμένος, δερμάτινος, πετσένιος, de peau; de cuir.

βυρσοδεψεῖον, τό· tannerie, n. f. ἐργαστήριον τοῦ βυρσοδέψου (κοινῶς τουρκ. λέξις ταμπάκικο)· τὸ μέρος ἔνθα διὰ στύμματος (τανίνης, tanin) κατεργάζονται τὰ δέρματα· βλ. καὶ δεψεῖον. § mégisserie, n. f. βλ. **σκυτολευκαντήριον.**

βυρσοδεψέω-ῶ, μέλ. ήσω, βυρσεύω, tanner; δεψῶ, κατεργάζω (κοινῶς **ἀργάζω**) παρασκευάζω δέρματα, préparer le cuir; corroyer; ὑποβάλλω τὰ δέρματα εἰς κατεργασίαν (βυρσοδεψίαν), soumettre les cuirs au corroyage. § βυρσοδεψῶ, **σκυτολευκαίνω. λευκαίνω** τὰ δέρματα, mégir, ἤτοι καθιστῶ ταῦτα λευκὰ καὶ ἄτριχα préparer en blanc, ἰδίως προκειμένου περὶ κατεργασίας (ἄργασμα) τῶν λεπτῶν δερμάτων. § βυρσοδεψῶ, auvergner κοινῶς **ἀργάζω**, διαβρέχω τὰ δέρματα ἐντὸς διαλύσεως βυρσοδεψικῆς ὕλης (στύμματος), plonger les peaux dans une dissolution de tan; || βυρσοδεψῶ τὰ δέρματα, auvergner les peaux; λέγουσιν ἐπίσης chiper). § βυρσοδεψοῦμαι, **ἀργάζομαι**, s'auvergner; être auvergné; les peaux épaisses doivent s'auvergner plus longtemps.

βυρσοδέψης, ου, ὁ· tanneur, n. m. ὁ βυρσοδεψῶν, ἤτοι ὁ κατεργαζόμενος (ἀργάζων) τὰ δέρματα (κοινῶς τουρκ. λέξις ὁ **ταμπάκης**). § —, corroyeur, euse, ὁ κατεργαζόμενος τὰ δέρματα, celui ou celle qui corroie les cuirs. § —, mégissier; βλ. **σκυτολευκαντής**. § βυρσοδέψης, auvergneur, n. m. ἐργάτης ὅστις βυρσοδεψεῖ τὰ δέρματα, ouvrier qui auvergne les peaux.

βυρσοδέψησις, εως, ἡ· καὶ **βυρσοδεψική**, corroyage, n.m. ἡ τέχνη τοῦ βυρσοδέψου (τοῦ κατεργαζομένου τὰ δέρματα). art du corroyeur; || ἐπίσης ἡ πρᾶξις τοῦ κατεργάζεσθαι τὰ δέρματα, ἐντελὴς προετοιμασία γινομένη εἰς τὸ δέρμα ὑπὸ τοῦ βυρσοδέψου, art de corroyer, préparation complète donnée au cuir par le corroyeur.

βυρσοδεψική, ῆς, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ βυρσοδέψου, art du tanneur; tannerie, n. f. mégisserie, n. f. Βυρσοδεψικὴ καλεῖται ἡ τέχνη τῆς κατεργασίας τῶν δερμάτων τῇ βοηθείᾳ διαφόρων χημικῶν μέσων, οὕτως ὥστε νὰ καταστῶσιν εὔχρηστα καὶ ἀνθεκτικὰ εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ἐπιδράσεις, χωρὶς ν' ἀπολέσωσι τὰς οὐσιώδεις αὐτῶν ἰδιότητας· βλ. **σκυτολευκαντική.**

βυρσοδεψικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων, χρησιμεύων εἰς βυρσοδέψας, de tanneur; de corroyeur; || βυρσοδεψικὴ ὕλη, λέγεται γαλλιστὶ tan, n. m. γενικῶς δὲ αἱ βυρσοδεψικαὶ ὗλαι καλοῦνται γαλλιστὶ tanins, εἰδικώτερον δὲ ὁ **δρυοφλοιὸς** (tanin) ὅστις χρησιμεύει διὰ τὴν κατεργασίαν τῶν δερμάτων. Πάντων τῶν δένδρων οἱ φλοιοὶ περιέχουσι δεψίνην ἢ τανίνην, ἐν τούτοις τινὲς τούτων περικλείουσι τοιαύτην ποσότητα, ὥστε δύνανται ἐπικερδῶς νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἀντὶ ἄλλων δεψικῶν οὐσιῶν πρὸς κατεργασίαν τῶν δερμάτων καὶ τοιοῦτος εἶνε ὁ δρυοφλοιός, ὅστις λέγεται καὶ βυρσοδεψικὸς φλοιὸς (tanin); βλ. καὶ στῦμμα· || διάλυσις βυρσοδεψικῆς ὕλης ἐν ᾗ διαβρέχονται τὰ δέρματα, auvergne, n. f.

βυρσοδεψῶ, βλ. βυρσοδεψέω.

βυρσοποιός, οῦ, ὁ· βυρσοδέψης.

βυρσοπώλης, ου, ὁ· ὁ πωλῶν βύρσας, marchand de cuir.

βυρσοτομέω-ῶ, μέλ. ήσω, τέμνω, κόπτω, χωρίζω βύρσας, couper le cuir.

βυρσοτόμος, ου, ὁ· ὁ κόπτων (ἐργαζόμενος) βύρσας, qui coupe le cuir; συνεπῶς ὁ **σαράτσης**, ὁ **σκυτοτόμος**· βλ. λέξεις.

βυρσόω-ῶ, μέλ. ώσω, καλύπτω, ἐνδύω μὲ βύρσαν, couvrir ou garnir de cuir (ou de basane); βλ. καὶ βύρσα· || — [ναυτ.] recouvrir de basane; σκεπάζω μὲ κιοσελέν, ἤτοι ἐπικαλύπτω διὰ βύρσης τὸ ἄσκωμα κώπης ἢ ἄλλο τι ὅπως μὴ φθείρηται ἐκ τῆς προστριβῆς.

βύρσωμα, ατος, τό· [σελλοπ.] ἡ ἐπένδυσις διὰ βύρσης, chaussure, n. f || — τῆς ἀκμῆς τῶν μεσοζευγμάτων (τῆς ἀστράβης), chaussure de pointe de bande; || βύρσωμα τῆς ἀκμῆς τῆς ἀστράβης, chaussure de pointe d'arcade; || — τοῦ περιεδρίου, garniture de troussequin.

βύσαλο, τό· [διάλ. Ἠπείρου] τὸ ψωμί, ὅταν ἐν τῷ κλιβάνῳ μεῖναν πολὺ καῇ· ἀλλαχοῦ λέγεται φύσαλο

βύσινον, τό· κλ. βλ. βύσσινον, κτλ.

βύσμα, ατος, τό· bouchon, n. m. τὸ **πῶμα** (tampon, n. m. tape, n. f.) κοινῶς τὸ **βούλλωμα**, πᾶν τὸ χρήσιμον διὰ τὴν ἔμφραξιν ὀπῆς ἢ δοχείου· βλ. καὶ **πῶμα**· || — **κλειδωτόν**, bouchon à clef; || — **ἐμπυρεύματος**, bouchon d'amorce. § — καὶ **βύστρα**, ας, ἡ· bourre, n. f. κοινῶς τὸ **βούλλωμα**, ἰδίως ἐκ **γναφάλων** (στούπωμα, τὸ στουπί) δι' ὧν **βουλλόνουσιν** (ἐμφράττουσι) ὀπήν. § —, **bourre, n. f. παράκυχλος ἐκ χαρτίου, στυπείου ἢ πιλήματος** ἀποχωρίζων τὴν βολίδα ἀπὸ τῆς **πυρίτιδος** εἰς τὰ φυσίγγια. § —, **rembourrage**, n. m. δι' οὗ βύουσί τι· βλ. βύω. § **βύσμα, tampon** (ou bouchon) ἐκ ῥάκους, χάρτου ἢ ἑτέρας ὕλης χρησιμεῦον διὰ τὴν ἔμφραξιν ὀπῆς ἢ δοχείου. § — **χοχλιοειδὲς** ἢ **πωματοχοχλίας**, vis-bouchon, n. f. § — **τοῦ εὐδιαίου, nable**, n. m. βλ. καὶ **εὐδίαιος**.

βυσματάγρα, ας, ἡ· ἡ **στυπάγρα**, tire-bourre, n. m. πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ βύσματος (bourre) ἐκ τῶν ὅπλων, πυροβόλων, κτλ. || — ξυστωτή (ἤτοι μετὰ ξυστοῦ), tire-bourre hampé. Βλ. καὶ **βολιδάγρα**.

βύσσαλο, τό· [διάλ. Κύμης]=τεμάχιον κεράμου. «νὰ τὸν γράψουνε 'σ τὸ βύσσαλο»= νὰ ἀποθάνῃ καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἱερεὺς θὰ γράψῃ εἰς τεμάχιον κεράμου τὸ ὄνομά του καὶ θὰ τὸ ῥίψῃ εἰς τὸν τάφον.

βυσσινιά, ᾶς, ἡ· βλ. βισινιά.

βυσσινοβαφής, ής, ές· ὁ ὑσγινοβαφής.

βύσσινον, τό· βλ. βίσινον.

βυσσινύ, τὸ (χρῶμα)· ὁ βυσσινόχρους, cramoisi ; βλ. καὶ ὑακινθέρυθρον· ‖ — σκοῦρο=κερασόχρουν, βλ. ἐρυθρόν.

βυσσινόχροος-ους, ὁ καὶ ἡ, οον-ουν, τὸ· (χρῶμα) ὁ κερμεζόχροος-ους, cramoisi, n. m. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ βυσσίνου.

βυσσοδομεύω, καὶ

βυσσοδομέω-ῶ, μέλ. ήσω, σκέπτομαι (ἐκ βάθους) ἐν τῷ κρυπτῷ (κακόν τι), méditer profondément; projeter ou machiner secrètement, dans le fond du cœur, ἤτοι μηχανεύομαι, machiner ; μηχανορραφῶ, tramer ; ‖ τὰ βυσσοδομευόμενα=μυστικὰ σχέδια, projets secrets.

βυσσομετρία, ας, ἡ· βλ. βυθομετρία.

βυσσομέτρης, ου, ὁ· βυθομέτρης, ὁ μετρῶν τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, qui mesure le fond de la mer ; ὁ βολιστής, sondeur, n. m.

βυσσός, οῦ, ὁ· βυθός, ὁ· fond, n. m. τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, le fond de la mer.

βύστρα, ας, ἡ· τὸ βύσμα, στούπωμα, bourre, n. f.

βυτιδοθήκη, ης, ἡ· καὶ βυτινοθήκη· τὸ μέρος ἔνθα τίθενται βυτία, tonnellerie, n. f.

βυτιδοπηγεῖον, ου, τό· καὶ βυτινοποιεῖον, κοινῶς τὸ βαρελάδικο, tonnellerie, n. f. τὸ ἐργαστήριον ἔνθα ποιοῦνται, πήγνυνται βυτίναι, βουτία.

βυτιδοπηγία, ας, ἡ· καὶ βυτινοποιΐα καὶ συνήθως βαρελοποιΐα, tonnellerie, n. f. τὸ ποιεῖν ἢ πηγνύειν βυτίνας, βουτία.

βυτιδοπηγικός, ή, όν· βυτινοπηγικός· ὁ ἀφορῶν τὴν βυτιδοπηγίαν, de tonnellerie ; ‖ [οὐσ.] βυτιδοπηγική, ἡ· ἡ βυτινοποιϊκή, ἡ· tonnellerie, n. f. ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν, τοῦ πηγνύειν βυτίνας, βουτία· ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὰ βυτιδοπηγικά, objets de tonnellerie, τὰ χρησιμεύοντα δηλονότι εἰς τὴν βυτιδοπηγίαν.

βυτιδοπηγός, οῦ, ὁ· ὁ βυτινοποιός, κοινῶς ὁ βαρελᾶς, tonnelier, ère ; ὁ κατασκευάζων βυτία· ‖ [ὁ ἐργάτης] βυτιδοπηγός, ouvrier tonnelier, n. m,

βυτίνη, ης, ἡ· καὶ βίκος, baril, n. m. μικρὸν βυτίον πρὸς ἔνθεσιν τροφῶν, διπυρίτου, πυρίτιδος, κτλ. ‖ — δερμοσκεπής, baril à bourse, σχήματος ἐλαφρῶς κολουροκωνικοῦ, χρήσιμος διὰ τὴν μεταφορὰν πολεμεφοδίων. § βυτίνη καὶ βοῦτις, ιδος, ἡ· ἀγγεῖον ξύλινον, κλπ. ὡς βαρέλιον, κοινῶς ἡ βαγένα, tonne, n. f. ‖ — πρὸς διάττησιν τῶν καψυλλίων, tonne à sasser les capsules ; ‖ — ἐκκλυστική (ἐκ τοῦ ἐκκλύζω), tonne de lessivage ; ‖ — λεαντική, tonne de lissage ; ‖ — κατατριπτική (ἐκ τοῦ κατατρίβω), tonne de trituration ; ‖ — κοκκοποιϊκή ἢ χονδροποιϊκή, tonne grenoir ; ‖ — συμμικτική (ἐκ τοῦ συμμίγνυμι), tonne mélangeoir, ἤτοι βυτίνη πρὸς τὸ συμμιγνύειν τὰ μέρη τῆς πυρίτιδος, § [ναυτ.] βυτίνη κοινῶς ἡ βεντίνα, charnier, n. m. κολουροκωνικὸν βαρέλιον χρησιμεῦον ὡς ὑδροδόχη πρόχειρος τοῦ πλοίου, τοποθετημένον εἰς μέρος προσιτὸν τοῖς ναύταις ἐξ οὗ λαμβάνουσιν οὗτοι τὸ διὰ τὴν ἡμερησίαν χρῆσιν ἀπαιτούμενον ὕδωρ.

βυτινοθήκη, ης, ἡ· βλ. βυτιδοθήκη.

βυτινοπηγικός, ή, όν· βλ. βυτιδοπηγικός.

βυτινοποιεῖον, ου, τό· βλ. βυτιδοπηγεῖον.

βυτινοποιΐα, ας, ἡ· βλ. βυτιδοπηγία.

βυτινοποιϊκή, ῆς, ἡ· βλ. βυτιδοπηγική.

βυτινοποιός, οῦ, ὁ· βλ. βυτιδοπηγός.

βυτιοδόχη, ης, ἡ· (τορπ.) chape de baril ; βυτίον (baril) ἐν ᾧ ἐντίθεται τὸ ἐμπεριέχον ἀποθηκευμένην πυρίτιδα βυτίον, ἤτοι τὸ ἔλυτρον, ἡ θήκη, chape, τοῦ βυτίου.

βυτίον, ου, τό· τὸ βουτίον, κοινῶς τὸ βαγένι καὶ βαρέλι, tonneau, n. m. ‖ — ὕδατος, tonneau à eau ; βλ. καὶ νεροβάρελον.

βύω, μέλ. βύσω, ἀόρ. ἔβυσα, παρακ. βέβυκα, παθ. παρακ. βέβυσμαι, ἀόρ. ἐβύσθην, στουπώνω, φράττω ὀπήν (διὰ βύσματος ἢ γναφάλων), bourrer ; rembourrer ; διὰ πώματος (boucher) ; ἐμφράττω, ἀποφράττω, obstruer ; γεμίζω, remplir ; ‖ βύω, στουπώνω, κλείω τὰς ὀπάς, adouber ; ‖ βεβυσμένος, η, ον, rembourré, ée, etc. § βύω, bourrer, γεμίζω, ἐμβάλλω τὸ βύσμα (bourre, tampon).

βωβαίνω, καθιστῶ βωβόν (ἄφωνον), rendre muet ; βλ. βουβαίνω.

βωβός, οῦ, ὁ· ὁ ἄφωνος, muet, ette ; ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὁμιλῇ, ν' ἀρθρώνῃ τὰς λέξεις· ‖ [θεατρ.] βωβὰ πρόσωπα, figurants ; comparses ; personnages (rôles) muets.

βωβότης, ητος, ἡ· mutisme, n. m. βλ. ἀφωνία.

βωδάκι, καὶ βωιδάκι, τό· [δημ.] μικρὸν βώδιον, βοΐδιον, bouvelet, n. m. bouvillon, n. m. § [μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου] βλ. βῷδι.

βωδάμαξα, ἡ· καὶ βωδάμαξον, τό· ἁμάξιον τῶν χωρικῶν ἐζευγμένον διὰ βοῶν, chariot attelé de bœufs.

βωδήσιος, α, ον· [δημ.] βόσιος, de bœuf; βλ. καὶ βωδίσειος.

βῷδι, καὶ βώδιον, τό· [δημ.] ὁ βοῦς, bœuf, n.m. § [μεταφ.] βῷδι=ἄνθρωπος βλάξ, homme imbécile ; niais, e; ζῷον, bête, n.f. ἠλίθιος, εὐήθης, cruche, n. f.

βωδινός, ή, όν· καὶ

βωδίσειος, α, ον· (κυρίως κρέας, γάλα, κτλ.), βόειος, de bœuf. § [οὐδ. οὐσ.] βωδινόν, du bœuf=κρέας βόειον.

βωδόγλωσσον, τό· [φυτ.] buglose d'Italie.

βωδοκέφαλον, τό· βούκρανον, βουκεφάλιον, tête de bœuf.

βωδομυιγα, ἡ· ὁ οἶστρος, œstre, n. m. taon, n. m. (προφ. ton) βλ. ἀλογόμυϊα.

βωκάλι, τό· [δημ.] βλ. μποκάλι.

βῶκος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] (βοῦκος)=ἀνόητος, μπουνταλᾶς, ὁ μὴ ἀντιλαμβανόμενος· βλ. λέξιν.

βῶλαξ, ακος, ὁ· motte, n. f. βῶλος (χώματος, κτλ.) κοινῶς σβῶλος.

βωλαράκι, τό· μικρὰ βῶλος, petit boule ; boulette, n. f.

βωλάριον, τό· μικρὰ βῶλος ἐκ γῆς, κτλ.

petite motte de terre, etc. βλ. καὶ βῶλος.

βωλοκόπημα, ατος, τό· ἡ βωλοκοπία, hersage, n. m. τὸ σπάσιμον τῶν ἐκ χώματος βώλων (βωλάκων).

βωλοκόπι, τό· [δημ.] βλ. βωλοκόπος, ὁ· herse, n.f. βωλοθραύστης, ὁ· brise-motte, n.f. κοινῶς ἡ **σβάρνα** καὶ **βωλοκόπι**· ὄργανον γεωργικὸν πρὸς τὸ συντρίβειν (κόπτειν) τὰς βώλους καὶ καλύπτειν τὸν σπόρον.

βωλοκοπία, ας, ἡ· τὸ βωλοκόπημα, τὸ βωλοκοπεῖν, τὸ **σβάρνισμα** τοῦ χωραφίου, hersage, n. m.

βωλοκόπος, ος, ον· ὁ συντρίβων τὰς βώλους, qui brise les mottes; τὸ βωλοκόπι, τὸ ὄργανον δι' οὗ συντρίβουσι τὰς βώλους, ἤτοι ἡ σβάρνα, herse, n. f. § [οὐσ.] βωλοκόπος, ὁ· herseur, n.m. ὁ ἀνὴρ ὁ συντρίβων τὰς βώλους.

βωλοκοπῶ (έω), μέλ. ήσω. κοινῶς **σβαρνίζω**, συντρίβω τὰς βώλους, briser les mottes; herser; émotter.

βῶλος, ου, ἡ· καὶ κατὰ τοὺς γραμμ. καὶ ὁ· ὁ βῶλαξ, κοινῶς ὁ σβῶλος (τεμάχιον χώματος, κτλ.) motte, n. f. (de terre) ἢ glèbe, n. f. (βῶλος γῆς). § —, σφαῖρα, boule, n. f. σφαιρίδιον ἢ βωλάριον ἐκ ζύμης, boulette, n.m. βῶλος (πέτρινος, ὑάλινος, δι' ὧν παίζουν) bille, n. f. ‖ παίζουν τοὺς βώλους, ils jouent aux billes (aux gopilles). § βῶλος, bol, n.m. βλ. καταπότιον.

βωλοστροφέω-ῶ· μέλ. ήσω· biner; στρέφω τὰς βώλους, ἀνασκαλεύω τὴν γῆν, ὀργόνω ἐκ δευτέρου, donner un second labour, κοινῶς **διβολίζω**· ‖ —, σκαλεύω, biner, σημαίνει γενικῶς σκάπτω ἐλαφρῶς τὴν γῆν διὰ σκαλιδίου (binette) μεταξὺ τῶν φυτῶν ἵνα ἐκριζωθῶσι τὰ βλαβερὰ χόρτα.

βωλοστροφία, ας, ἡ· τὸ δεύτερον ὄργωμα, second labour, κοινῶς τὸ **διβόλισμα,** binage, n. m.

βωμίσκος, ου, ὁ· μικρὸς βωμός, petit autel; ὑπόβαθρον, socle; piédestal de forme carrée.

βωμολόχευμα, ατος, τό· βλ. βωμολοχία.

βωμολοχεύομαι καὶ βωμολοχέω, βλ. βωμολοχῶ.

βωμολοχία, ας, ἡ· obscénité, n. f. λόγος καὶ πρᾶξις τοῦ βωμολόχου, propos (langage) obscène; ἡ αἰσχρολογία, propos sale; vilenie, n. f. βλ. βωμολόχος· ‖ —, turlupinade, n. f. ἄχαρις, χυδαία γελωτοποιΐα.

βωμολοχικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς βωμολόχον, βωμολόχου ἴδιος, obscène; ordurier.

βωμολόχος, ος, ον· αἰσχρός, ἄσεμνος εἰς τοὺς λόγους, obscène dans ses paroles; ὁ αἰσχρολόγος, ordurier, ère; polisson, onne; ἄχαρις, ἄνοστος, χυδαῖος γελωτοποιός. Ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ βωμὸς καὶ τοῦ λοχάω, ἑπομένως σημαίνει τὸν ἐνεδρεύοντα παρὰ τὸν βωμὸν ὅστις μετὰ κολακειῶν παρεκάλει νὰ τῷ δώσωσι τεμάχιον τοῦ θυσιασθέντος ζώου. Μεταφορικῶς ἐλέγοντο βωμολόχοι οἱ εὐτελεῖς παράσιτοι οἱ πᾶσαν ὕβριν ὑπομένοντες καὶ παντοῖα γελοῖα πράττοντες καὶ λέγοντες ὅπως δωρεὰν δειπνήσωσι· διὸ καὶ βωμολόχα ἔπη ἢ βωμολοχεύματα ἢ βωμολοχίαι ἐλέγοντο τὰ χυδαῖα καὶ ἀνάρμοστα σκώμματα.

βωμολοχῶ (έω) μέλ. ήσω, κάμνω, λέγω βωμολοχίας, εἶμαι βωμολόχος, tenir des propos obscènes; dire des saletés (des obscénités; des vilenies= λέγω αἰσχρολογίας); ‖ —, turlupiner, ἀστεΐζομαι χυδαίως, βαναυσολογῶ.

βωμός, οῦ, ὁ· (βαίνω) autel, n. m. πᾶν ὕψωμα ἐφ' οὗ τίθεται ἄλλο τι ἢ εἰς ὃ ἀναβαίνει τις· ἐπίσης πᾶσα ἐξοχὴ τῆς γῆς, ἰδιαιτέρως δὲ τὸ μέγα μέρος ἐφ' οὗ ἔθυον οἱ ἀρχαῖοι τοῖς θεοῖς· ἀρχικῶς οἱ βωμοὶ ἦσαν φυσικῶς ἁπλούστατοι λίθοι ἢ σωροὶ λίθων ἢ χώματος· ‖ μέχρι βωμοῦ [φρ.], jusqu'aux autels; ‖ [μεταφ.] βωμός, σωρός τις ἐπί τινος πράγματος, grand morceau (gros tas) de quelque chose; ‖ ἐπίσης ὑπόβαθρον τετράγωνον, socle, piédestal de forme carrée. § [ἀτμ.] βωμός, autel, n.m. λέγεται τοιχίσκος κατασκευαζόμενος εἰς τὸ βάθος ἑκάστου κλιβάνου (fourneau) ἑστίας (foyer) ἀτμολέβητος ἐκ πυριμάχων πλίνθων (briques réfractaires), σκοπῶν τὴν παρακώλυσιν τῆς φλογὸς ἀπὸ τοῦ νὰ προσβάλλῃ τὸ ἔλασμα τοῦ πυθμένος τοῦ κλιβάνου.

βώτριδα, ἡ· κοινῶς τὸ σαράκι (ὁ σκῶρος), τὸ ἐπὶ τῶν ξύλων, teigne, n. f. καὶ γενικῶς ὁ σκώληξ, ver, n. m.

βωτριδοφαγωμένος, η, ον· κοινῶς ὁ **σαρακοφαγωμένος,** mangé (rongé, ravagé) par les vers, σκωληκόβρωτος.

βῶτσος, ὁ· [ἰχθὺς] gabot, n. m. ὁ **κωβιός,** goujon de mer.

βῶχα, ἡ· βλ. καὶ βόχα· ἡ κακὴ μυρωδιά, κυρίως πράγματος κλεισμένου, mauvaise odeur, odeur de renfermé.

βωχᾷ, [διάλ. Οἰνόης] = ἀναδίδει βῶχαν, βρωμᾷ.

Γ

Γ, γ, γάμμα, τό· gamma; τρίτον στοιχεῖον τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, troisième lettre de l'alphabet grec; ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον γ=3 (trois); ͵γ=3000 (trois mille). Ἐν τῇ Γρηγοριανῇ μουσικῇ (τοῦ μεσαίωνος) τὸ Γ ἐτίθετο ἐν ἀρχῇ τοῦ μουσικοῦ κειμένου, ἄνωθεν τῆς κλειδὸς (clef), δηλοῦν τὸν βαρὺν φθόγγον τοῦ la (la basso) καὶ ἐλέγετο gamma graecum, ἐξ οὗ προῆλθεν ἡ λέξις gamma, σημαίνουσα τὴν **μουσικὴν κλίμακα.**

γάβα, ας, ἡ· gave, n. f. καλοῦνται οὕτως εἰς τὰ Πυρηναῖα οἱ χείμαρροι οἵτινες ἀποξηραίνονται καὶ ἐξογκοῦνται ἀποτόμως ἐκ τῶν βροχῶν καὶ τῆς ἀποτήξεως τῶν χιόνων.

γαβάθα, ἡ· καὶ γαβάθι, [δημ.] ξυλοπινάκα, βεβαθυσμένον κοῖλον ἀγγεῖον φαγητοῦ ξύλινον, ὁ κώθων, écuelle, n. m. ἐπίσης ἡ **μάττα,** ἡ **καραβάνα,** gamelle, n. f. βλ. λέξιν· ἡ πηλίνη γαβάθα λέγεται terrine, n. f. τὸ **τσανάκι.**

γαβαθωτός, ή, όν· [δημ.] ἐν σχήματι γαβάθας (**κώθωνος**), en forme d'écuelle: ὁ κοῖλος, concave; creux, euse.

γαβάρα, ας, ἡ· gabare, n. f. βλ. **ὁλκάς.** § —, corvette à mâtereau; βλ. **μυοδρόμων.**

γαβγύζω, [δημ.] βλ. γαυγύζω.

γάβγυσμα, τό· [δημ.] βλ. γαύγυσμα.

γαβοῦζι(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] λέξις ἐμπαικτικὴ σημαίνουσα κενὴν κεφαλήν, κλούβιο κεφάλι, στραβοκέφαλον· «ἔρχομαι ἀτοῦ κοντὰ σπάνω τὸ γαβοῦζι σου»=ἔρχομαι ἐκεῖ καὶ σπάνω τὸ κεφάλι σου.

γάβρια, ἡ· [ξεν. ναυτ.] πληθ. γάβριαις, aiguilles, n. f ἢ bigues. λέγονται οἱ ἀμείβοντες ἢ συγκύπται· ἡ γάβρια λέγεται ἐνίοτε καὶ aiguille de carène; || **γάβρια,** [ναυτ. διάλ. Οἰνόης] εἶδος τροχαλίας πρὸς ἀνασήκωσιν βαρῶν, οἷον ἀγκύρας, ἁλύσσου, ἱστῶν καὶ τῶν τοιούτων (ἐκ τοῦ γαλ. cabre).

γαγάτης, ου, ὁ· jais, n. m. μέλαν ἤλεκτρον· εἶνε γαιάνθραξ χειροπληθὴς καὶ ῥητινομιγής, ἔχον ὀστρεοειδῆ καὶ λάμπουσαν ἐπιφάνειαν καὶ χρῶμα πισσομέλαν· κατ' ἐπέκτασιν ἐκλήθη jais ἐν τῷ ἐμπορίῳ ὑάλινος οὐσία δι' ἧς κατασκευάζουσι μικρὰς ἀπαστραπτούσας φολίδας, χάνδρας, κτλ. διὰ τὰ γυναικεῖα ἐνδύματα.

γαγγάβα, ἡ· [δημ.] βλ. γαγγάμη.

γαγγαμεύς, έως, ὁ· dragueur, n. m. ἁλιεὺς ἐργαζόμενος διὰ τοῦ γαγγάμου· || —, chalutier, n. m. βλ. γαγγάμη.

γαγγάμη, ης, κοινῶς γαγγάβα [ἁλιευτ.] drague, n. f. ὄργανον ἁλιευτικὸν χρησιμεῦον διὰ τὴν ἁλιείαν τῶν σπόγγων, διαφόρων ὀστράκων καὶ ἐχίνων, κατασκευαζόμενον ὡς ἑξῆς: πέριξ σιδηροῦ κύκλου προσράπτεται δίκτυον κωνικόν, ἐκ δὲ τοῦ κύκλου ἄρχονται ἀκτινοειδῶς σχοινία ἐν τῇ συνενώσει τῶν ὁποίων προσδένεται ῥυμάτιον δι' οὗ σύρεται τὸ ὄργανον ἐπὶ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης. Τὸ ὄργανον τοῦτο ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ **γάγγαμον.** Ἡ ἁλιευτικὴ γαγγάμη προσομοιάζει ἐπίσης πρὸς τὸ ἁλιευτικὸν τῶν Γάλλων ὄργανον τὸ καλούμενον chalut ἢ chaluf. n. m.

γαγγλιοειδής, ής, ές· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα γαγγλίου. [ἀνατομ.] gangliforme, adj. § [φυσ. ἱστορ.] γαγγλιοειδής, ganglionné, ée, adj. ὁ ἔχων οἰδήματα ὅμοια πρὸς γάγγλια.

γάγγλιον, τό· καὶ γαγγλίον, πληθ. γάγγλια, ganglion, n. m. γαγγλιῶδες σύστημα, système ganglionnaire; καλεῖται οὕτως ὁλόκληρον σύστημα νεύρων μετὰ περιφερικῶν καὶ κεντρικῶν ὀργάνων εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος διεσπαρμένων, συμβαλλόντων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν φυτικῶν καλουμένων λειτουργιῶν τοῦ ὀργανισμοῦ, τῆς θρέψεως δηλονότι. Ὁ αὐτὸς ὅρος ἐν τῇ ἀνατομικῇ σημαίνει καὶ τοὺς **λεμφικοὺς ἀδένας** τοῦ σώματος (ganglions lymphatiques ἢ glandes lymphatiques). § [ἱππολ.] γάγγλια, molets et molette, n. f. κοινῶς **νεροκατέβασμα** ἢ τὰ **νερά** (τῶν ἵππων), ἤτοι **ὑγρώματα τῶν τενόντων** (hygrommes, n. m.) ἢ **νερὰ τῶν τενόντων,** ἅτινα καλοῦνται ὑπὸ τῶν Γάλλων vessigons, n. m. εἶνε δὲ μαλακὸν οἴδημα παρουσιαζόμενον εἰς τοὺς ταρσοὺς (jarrets) τῶν ἵππων, προέρχονται δὲ κατόπιν ὑπερβολικῆς κοπώσεως ἢ μώλωπος (σαρκοθλάσματος, contusion) καὶ θεραπεύονται δι' ἐντριβῶν οἰνοπνεύματος ἢ καυτηριάσεων.

γαγγλιονῖτις, ιδος, ἡ· ganglionite, n. f. [παθολ.] ἐξοίδησις τῶν λεμφικῶν ἀδένων (ganglions lymphatiques), συνώνυμον τοῦ ἀδενῖτις (adénite).

γαγγλῖτις, ιδος, ἡ· [παθολ.] ganglite, n. f. συνώνυμον τοῦ **ἀδενῖτις** (adénite, n. f.).

γαγγλιώδης, ης, ες· gaglionnaire, adj [ἀνατ.] ὁ ἔχων σχέσιν ἢ ἀφορῶν τὰ γάγγλια· ||

ἔμφραξις γαγγλιώδης, engorgement ganglionnaire; ‖ σύστημα γαγγλιῶδες, système ganglionnaire; βλ. γάγγλιον.

γαγγλίωμα, ατος, τό· ganglioma, n. m. [χειρ.] οἴδημα τῶν ἀδένων ἢ τῶν λεμφικῶν ἀδένων (ganglions lymphatiques) (παλαιὰ χρῆσις). Τὸ γαγγλίωμα εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἴδημα κακόηθες (tumeur maligne), καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπιθηλίωμα (épithéliome).

γαγγοιλιῶ, [διάλ. Οἰνόης], (γαγγαλιάω), γαγγαλίζω=γαργαλίζω, «Πολλὰ γαγγοιλιῶ»= πολὺ γαργαλιέμαι. «Μὴ γαγγοιλιᾷς με» = μὴ μὲ γαργαλίζῃς. Χρόνοι πρωτ. «ἐγαγγοίλιανα, ἐγαγγοίλιασα» (ἐνεργ. καὶ παθητ.)

γάγγραινα, ης, ἡ· gangrène, n. f. λέγεται ἐν τῇ ἰατρικῇ ἡ παῦσις πάσης ὀργανικῆς ζωῆς εἰς μέρος τι τοῦ σώματος, δι' ἣν τοῦτο περιπίπτει εἰς νέκρωσιν· ἡ γάγγραινα ἄρα εἶνε τοπικὸς θάνατος. Ἡ γάγγραινα δέον νὰ διακρίνηται τοῦ σφακέλου (détritus). βλ. λέξιν.

γαγγραινιάζω, μέλ. άσω, se gangrener; βλ. γαγγραινοῦμαι.

γαγγραίνιασμα, τό· ἡ γαγγραίνωσις.

γαγγραινικός, ή, όν· ὁ προσβληθεὶς ὑπὸ γαγγραίνης, gangreneux, euse; adj.

γαγγραινοῦμαι, προξενῶ γάγγραιναν, ὑπὸ γαγγραίνης κυριεύομαι, être atteint de gangrène; se gangrener; ‖ γαγγραινιάζει, il se gangrène; ‖ μέλος ὅπερ γαγγραινοῦται εἶνε μέλος κατεστραμμένον, un membre qui se gangrène, est un membre perdu; ‖ θὰ γαγγραινιάσῃ il se gangrènera. § [μεταφ.] διαφθείρω, corrompre; μολύνω, souiller; ‖ διαφθείρομαι ἠθικῶς, se corrompre moralement; ‖ ἡ καρδία διαφθείρεται (γαγγραινοῦται) εὐκολώτερον ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ σώματος, le cœur se gangrène plus facilement que les organes du corps.

γαγγραινώδης, ης, ες· gangreneux, euse; adj. [παθολ.] γαγγραινικῆς φύσεως, ὅμοιος μὲ γάγγραιναν· ‖ ἕλκος γαγγραινῶδες, ulcère gangreneux; ‖ ἐρυσίπελας γαγγραινῶδες, érysipèle gangreneux.

γαγγραίνωμα, τό· πάθος γαγγραινικόν, ἡ γάγγραινα, gangrène, n. f.

γαγγραίνωσις, εως, ἡ· gangrenescence (nèss-sanss), n.f. [παθολ.], τάσις μέρους τινὸς εἰς τὸ νὰ γαγγραινιάσῃ.

γαγγρίν, τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ στεγνόν, ξηρόν, ἄπαχον, γαγγραινῶδες: «γαγγρὶν κρέας» = χωρὶς λίπος, στεγνόν, ἄπαχον.

γαγγρόνω, [δημ.] γαγγραινοῦμαι «ἀπ' τὸ κρύο ἐγάγγρωσα» ἐγαγγραινώθην ἐκ τοῦ ψύχους = ξεπάγιασα, κοκκάλιασα.

γάδαρος, ου, ὁ· [δημ.] βλ. γάϊδαρος. Παρὰ τοῖς Καρπαθίοις γά(δ)αρος λέγεται ὁ μεσαῖος δάκτυλος, γαλ. medius.

γαδίνα, ἡ· [διάλ. Λεντεκάδος] τρυβλίον μέγα καὶ βεβαθυσμένον, ἡ γαβάθα· Ἡ λέξις εἶνε λατινικῆς καταγωγῆς catinus καὶ catinum; λέγεται δὲ καὶ γαδίνι (catinum) ἡ μικρὰ γαδίνα.

γάδος, ὁ· [διάλ. Νισύρ.] κατὰ παραφθορὰν ἀντὶ κάδος = ὁ κουβᾶς.

γαειτανᾶς, ὁ· [δημ.] βλ. λωματοποιός, passementier, n. m.

γαειτάνι, τό· [δημ.] σηρικὸν (πλέγμα), ἢ σειρίς, τὸ κορδόνιον, cordon, n. m. cordonnet, n. m.

γάζα, ης, ἡ· [ξεν.] gaze, n. f. (de soie) (μετάξινος) γάζα λέγεται λεπτὸν καὶ ἀραιὸν ἐκ μετάξης, βάμβακος ἢ λίνου ὕφασμα, κληθὲν οὕτως ἐκ τῆς πόλεως Γάζα (τῆς Συρίας) ἔνθα τὸ πρῶτον κατεσκευάσθη.

γαζέπ(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἡ καταδρομή.

γαζέτα, ἡ· [δημ.] τὰ χάλκινα νομίσματα, τὸ χαλκονόμισμα, monnaie (pièce) de billon, sou, n. m.

γαζί, τό· [ξεν.] εἶδος ῥαφῆς, piqué, n.m. piqûre, n. f. ἢ μᾶλλον arrière-point.

γαζία, ας, ἡ· [βοτ.] τὸ δένδρον καὶ τὸ κιτρινωπὸν ἄνθος αὐτοῦ, ἡ κασσία, cassie, n. f. la fleur de cassie; γαζία ἢ γαντζία εἶνε ἡ κοινὴ ὀνομασία τῆς Ἀκακίας τῆς Φαρνεσιανῆς, acacie de Farnèse, τοῦ γένους τῶν ἀκακιῶν.

γαζολίνη, ης, ἡ· gazoline, n. f. [χημ.], μέρος ἐκ τῶν ἐλαφρῶν καὶ πτητικῶν τῆς κλασματικῆς ἀποστάξεως τοῦ φυσικοῦ πετρελαίου· καλεῖται προσέτι κανάδολιον καὶ πετρελαϊκὸς αἰθήρ.

γαζόμετρον, τό· [χημ. τεχ.], gazomètre, n. m. βλ. ἀεριοφυλάκιον.

γαζόνω, μέλ. ώσω, piquer; (coudre) faire de l'arrière-point; ῥάπτω μὲ γαζί.

γάζωμα, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ γαζόνειν, action de piquer; piqûre, n. f.

γαῖα, ας καὶ ης, ἡ· ἡ γῆ, la terre (βλ. ἐν γένει γῆ), ἔδαφος γῆς, le terrain; ὁ ἀγρός, τὸ χωράφι, le terroir; ‖ ἡ πατρικὴ γῆ = ἡ πατρίς, la patrie; ‖ γαῖαι προσοδοφόροι, terres d'un bon rapport; ‖ ἐθνικαὶ γαῖαι, terres nationales; ‖ γαῖαν ἔχοι ἐλαφρὰν [φρ.], que la terre lui soit légère; ‖ ἐμοῦ θανόντος, γαῖα μιχθήτω πυρὶ [παροιμ. ἀρχ.], après moi le déluge=μετ' ἐμὲ ὁ κατακλυσμός· ‖ γαῖα ἐπὶ νεασμοῦ, terre en friche, καλοῦνται οὕτως αἱ ἀρόσιμοι γαῖαι ὧν ἡ καλλιέργεια ἐγκατελείφθη· ‖ ἡφαίστειοι γαῖαι, βλ. πουζολάναι· ‖ ὀπταὶ ἢ κεραμικαὶ γαῖαι, terres cuites; βλ. κεραμεικὰ (poterie); πλίνθος (brique); κέραμος (tuile); ‖ χρωματιστικαὶ γαῖαι, terres de couleurs, κοινῶς μπογαΐς· ‖ κινηταὶ γαῖαι ἢ γαιώματα, terres meubles, καλοῦνται αἱ γαῖαι αἱ μὴ διατηρούμεναι ἐν ὀξείᾳ γωνίᾳ ἀλλὰ καταρρέουσαι ὑπὸ τὸ βάρος των.

γαϊάκη, ης, ἡ· [ξεν.] gaïac, n. m. ξύλον τῶν τροπικῶν χωρῶν, χρώματος ὑποπρασίνου, σκληρότατον, βαρύτατον, δασύτητος 1,33, ζυγίζον 1342 χιλιόγρ. περίπου κατὰ κυβικὸν μέτρον, χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν τριβέων (coussinet), καρύων τροχίλων (réas de poulie), καὶ ἄλλων τεμαχίων μηχανῶν, κλπ.

γαιανθρακόπλινθος, ἡ· ἡ γαιανθρακοφύραμα, τό· briquette, n. f. ἢ aggloméré, n. m. ou aggloméré de houille)=πλινθὶς ἐκ

γαιάνθρακος (briquette de houille). Τεχνητὴ καύσιμος ὕλη ἀποτελουμένη ἐκ κυβικῶν πλινθίων βάρους 8 χιλιογράμμων, παρεσκευασμένων ἐκ κόνεως διαφόρων εἰδῶν γαιανθράκων. Ἡ κόνις αὕτη ἀφ' οὗ πλυθῇ πρὸς ἀπαλλαγὴν ἐκ τῶν γαιωδῶν ὑλῶν, ἀναμιγνύεται μετὰ ποσότητός τινος ξηροπίσσης (brai-sec) (8-9 %), ἐντὸς δοχείου μετὰ διπλοῦ περιβλήματος θερμαινομένου δι' ἀτμοῦ, μεταβαλλομένη οὕτως εἰς ζύμην, ἥτις τιθεμένη ἐντὸς καταλλήλων τύπων καὶ ὑποβαλλομένη εἰς ὑδραυλικὴν πίεσιν 125 χιλιογράμμων κατὰ τετραγωνικὸν ἑκατοστὸν ἀποτελεῖ τὴν γαιανθρακόπλινθον.

γαιανθρακοποίησις, εως, ἡ· houillification, n. f. μετατροπὴ τῶν φυτικῶν λειψάνων εἰς γαιάνθρακα, transformation des débris végétaux en houille.

γαιανθρακοῦχος, ος, ον· houiller, ère, adj. ὁ περικλείων διαστρώσεις γαιάνθρακος, qui renferme des couches de houille ; π. χ. ἔδαφος γαιανθρακοῦχον, terrain houiller ; || περίοδος —, période houillère, περίοδος καθ' ἣν ἐπετεύχθη ὁ σχηματισμὸς τοῦ γαιάνθρακος. § **γαιανθρακοῦχος,** houilleux, euse, adj. ὁ περιέχων γαιάνθρακα, qui contient de la houille ; || πέτρωμα γαιανθρακῶδες, roche houilleuse.

γαιανθρακοφύραμα, ατος, τό· aggloméré, n. m, βλ. γαιανθρακόπλινθος,

γαιάνθραξ, ακος, ὁ· ἢ καὶ **λιθάνθραξ** [ὀρυκτολογία], houille (h aspiré, δασέως προφερόμενον), n. f. ἢ charbon de terre. **Φυσικὴ** καύσιμος ὕλη (combustible naturel) ἐξορυσσομένη ἐκ παναρχαίων ὑπογείων στρωμάτων κυρίως ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ, σχηματισθεῖσα ἐξ ἀπανθρακώσεως προαιωνίου βλαστήσεως. Οἱ γαιάνθρακες συνίστανται κυρίως ἐξ ὑδρογόνου καὶ ἄνθρακος καὶ κέκτηνται γενικῶς μέλαν χρῶμα καὶ μέσην δασύτητα 1,33, κατέστησαν δὲ ἡ ἀποκλειστικὴ σχεδὸν καύσιμος ὕλη ἡ χρησιμοποιουμένη εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ τοὺς ἀτμολέβητας, ἕνεκα τῆς μεγάλης ὑπ' αὐτῶν ἐκπεμπομένης θερμαντικῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἀφθονίας τῆς ἐξορύξεώς των. Οἱ γαιάνθρακες ἀναλόγως τῶν συστατικῶν καὶ ἰδιοτήτων των διακρίνονται εἰς διάφορα εἴδη ἅτινα κυρίως τάσσονται εἰς τρεῖς μεγάλας κατηγορίας, ἤτοι· 1ον **λιπαροὺς γαιάνθρακας** ἢ **πισσώδεις** houilles grasses καλουμένους ἐπίσης καὶ houilles maréchales ou houilles collantes ou houilles de forge, ἔχοντες χρῶμα μέλαν στίλβον, θραῦσμα φυλλῶδες (lamelleuse) καὶ ὄψιν λίαν λιπαράν. Οἱ γαιάνθρακες οὗτοί εἰσιν εὔθρυπτοι, φλέγονται εὐκόλως καιόμενοι μετὰ λευκῆς φλογός, ἀποδίδουσιν ἄφθονον μέλαινα καπνὸν καὶ ὀλίγην τέφραν· κατὰ τὴν καῦσίν των μαλακύνονται καὶ τήκονται ἕνεκα τῆς πολλῆς ἐν αὐτοῖς ἐμπεριεχομένης ἀσφάλτου, ἐκπέμπουσιν ἰσχυρὰν θερμότητα μικρᾶς διαρκείας, κηλιδοῦσι τοὺς δακτύλους ἐγγιζόμενοι καὶ διακρίνονται εἰς δύο κυρίως εἴδη, ἤτοι εἰς τοὺς μετὰ **βραχείας φλογὸς** (à courte flamme) οἵτινες **συγκολλῶνται** (ἐξ οὗ καλοῦνται collantes) ἐπὶ τῶν ἐσχαρῶν καὶ εἰσὶ κατάλληλοι διὰ σιδηρουργεῖα, καὶ εἰς τοὺς μετὰ **μακρᾶς φλογὸς** ἢ **ἡμιλιπαροὺς** (à longue flamme ou demi-grasses) οἵτινες δὲν συγκολλῶνται ἐπὶ τῶν ἐσχαρῶν καὶ εἰσὶ κατάλληλοι πρὸς θέρμανσιν ἀτμολεβήτων. 2ον **ἰσχνοὺς** ἢ **ξηροὺς γαιάνθρακας**, houilles maigres ou sèches, καλουμένους ἐπίσης καὶ houilles non collantes ou charbons de grille, ἔχοντας χρῶμα ποικίλλον ἀπὸ **βαθέος καστανίνου** (brun foncé) εἰς **σιδηρόφαιον** (gris de fer). Οἱ γαιάνθρακες οὗτοι ὄντες ὀλιγώτερον εὔθρυπτοι τῶν προηγουμένων, φλέγονται δυσκόλως ἕνεκα τῆς μικρᾶς ποσότητος τῆς ἀσφάλτου ἣν περιέχουσι, καίονται μετὰ φλογὸς **κυανοχρόου** (bleuâtre) **χωρὶς νὰ συγκολλῶνται** (ἐξ οὗ καλοῦνται καὶ non collantes) καὶ χωρὶς **νὰ** τήκωνται, ἀποδίδουσι καπνὸν ὀλιγώτερον καὶ τέφραν περισσοτέραν τῶν **λιπαρῶν**, κηλιδοῦσιν ἐλάχιστα τοὺς δακτύλους ἐγγιζόμενοι, καὶ ἐκπέμπουσιν ἰσχυρὰν θερμότητα, ὄντες καταλληλότατοι πρὸς θέρμανσιν ἀτμολεβήτων· 3ον **σκληροὺς** ἢ **συμπαγεῖς γαιάνθρακας**, ἔχοντας χρῶμα λευκόφαιον βαθὺ καὶ θραῦσμα κοκκῶδες. Οἱ γαιάνθρακες οὗτοι ὄντες λίαν δύσθρυπτοι φλέγονται εὐκόλως καιόμενοι μετὰ λευκῆς λαμπυριζούσης φλογός, ἀποδίδουσι καπνὸν ὀλιγώτερον ἀλλὰ μελανώτερον τοῦ τῶν λιπαρῶν γαιανθράκων καὶ ὀλίγην τέφραν, δεν κηλιδοῦσι τοὺς δακτύλους **ἐγγιζόμενοι**, ἐκπέμπουσιν ἰσχυρὰν θερμότητα καὶ εἰσὶν καταλληλότατοι διὰ θέρμανσιν ἀτμολεβήτων· || ἄκαυστος γαιάνθραξ· βλ. **ἀνθρακίτης**· || φαιάνθραξ =houille brune, ὁ **λιγνίτης**, lignite ; οὗτοι ἀνήκουσιν εἰς νεωτέραν γεωλογικὴν ἐποχήν· || — φυλλώδης, houille feuilletée ; || — πηλώδης, houille limoneuse ; || — σχιστώδης, houille schisteuse ; || — ἀπηνθρακωμένος, κοινῶς τὸ κώκ, coke ἢ coak, n. m. βλ. ὀπτάνθραξ.

γαιανθρακώδης, ης, ες· βλ. γαιανθρακοῦχος, houilleux, euse.

γαιανθρακωρυχεῖον, ου, τό· houillère (h aspiré, δασέως προφερόμενον), n. f. ὠρυχεῖον γαιανθράκων, mine de houille.

γαιανθρακωρύχος, ου, ὁ· houilleur, n. m. ἐργάτης ἐργαζόμενος εἰς τὰ γαιανθρακωρυχεῖα, ouvrier qui travaille dans les mines de houille, ἤτοι ὁ ἐξορύσσων γαιάνθρακας.

γαῖγα, ἡ· [διάλ. Ἠπειρ.] οὕτω λέγεται ἡ αἲξ ἐν Βυτσάνῃ, ἐνῷ ἀλλαχοῦ λέγεται γίδα.

γαϊδάρα, ας, ἡ· θηλεία ὄνος, ânesse, n.f. καὶ bourrique, n. f. ἀμφότερά εἰσι συνώνυμα, ânesse σημαίνει τὴν θηλείαν ὄνον κατάλληλον πρὸς γονιμοποίησιν καὶ παροχὴν γάλακτος, bourrique δὲ τὸ αὐτὸ κατοικίδιον ζῷον, ὡς ζῷον φορτηγόν. Ἡ πρώτη λέξις δὲν χρησιμοποιεῖται μεταφορικῶς, ἐνῷ ἡ δευτέρα ἀποδίδεται ἐνίοτε εἰς τοὺς ἀμαθεστάτους καὶ ἀπαιδεύτους, ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. § —, βλ. **στῆριγξ**, âne ; chambrière, n. f. ou servante, n. f. § —, [ὕβρις χυδαία ἐπὶ γυναικῶν] grande bête ; grosse bourrique.

γάϊδαρος, ου, τό· βλ. ὄνος· âne, θηλ. ânesse ; baudet, n. m. κυρίως καὶ μεταφορικῶς· || ἄλλα λογαριάζει ὁ γάϊδαρος κι' ἄλλα ὁ γαϊδουρολάτης [παροιμ.] ce que pense l'âne, ne pense par l'ânier ; || κατὰ φωνὴ κι' ὁ γάϊδαρος, quand on parle du loup, on en voit la queue ; ἢ quand on parle des anges on voit leurs ailes; || εἶπ' ὁ γάϊδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλα [παροιμ.] le four appelle le moulin brûlé ; || δὲν ἔχασα τὸ γάϊδαρό μου· ἔχασα τὸν γάϊδαρό μου [φρ.], je n'y pense pas ; je n'ai rien à faire là ; || σαράντα χρόνων γάϊδαρος περπατησιὰ δὲν ἀλλάζει [παροιμ.] être trop vieux pour changer d'habitudes ; || [μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων] εἶνε ἕνας γάϊδαρος, c'est un âne ; = ἀμαθής, ignorant ; βλ. **ἀμαθής**· || [ὑβριστ.] bourrique, n. f. βλ. γαϊδάρα.

γαϊδοῦρα, ἡ· [δημ.] βλ. γαϊδάρα.

γαϊδουραγκαθιά, ἡ· [δημ.] καὶ

γαϊδουράγκαθον, τό· [δημ.] [βοτ.] ἡ **ὀνάκανθα**, chardon, n. m. (aux ânes) épine blanche, n. f. βλ. καὶ **ἀγριαγκινάρα**, τὸ ὀνόπορδον, pet d'âne; onoporde. **Γαϊδουράγκαθα** καὶ γομαράγκαθα εἶνε αἱ κοιναὶ ὀνομασίαι τῶν μεγαλοκεφάλων κιναρωδῶν, ἰδίως τοῦ Σιλύβου τοῦ Μαυριανοῦ καὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν ὀνοπόρδου.

γαϊδουράκι, τό· [δημ.] τὸ ὀνάριον, ânon, n. m. bourriquet, n. m.

γαϊδουρένιος, α, ον· [δημ.] καὶ

γαϊδουρήσιος, α, ον· [δημ.] βλ. γαϊδουρινός.

γαϊδοῦρι, τό· [δημ.] βλ. γάϊδαρος.

γαϊδουριά, ᾶς, ἡ· [δημ.] πρᾶξις βάναυσος, χυδαία, ânerie, n. f. χυδαιότης, grossièreté, n. f.

γαϊδουριάρης, η, ὁ· [δημ.] ὁ ὀνηλάτης, ânier. n. m.

γαϊδουρίζω, [δημ.] πράττω (ἢ φέρομαι) βαναύσως, χυδαίως, agir (se comporter) comme un âne.

γαϊδουρινός, ή, όν· [δημ.] ὁ ἀνὴρ ἢ ὅμοιος μὲ γάϊδαρον· τοῦ γαϊδάρου, d'âne. § [μεταφ.] χονδρός, gros, osse ; βάναυσος, grossier, ère ; μέγας, grand, e ; ἰσχυρός, fort, e.

γαϊδουρόβηχας, α, ὁ· [δημ.] ἰσχυρὰ καὶ ἐπώδυνος βήξ, toux férine.

γαϊδουροβοσκός, οῦ, ὁ [δημ.] ὀνοφορβός, ὀνηλάτης, ânier, n. m.

γαϊδουροκαβαλαρία, ας, ἡ· (δημ.] ἐκδρομὴ δι' ὄνων, partie d'ânes ; course d'ânes ; aller à dos d'âne ; ἡ **ὀνοδρομία**.

γαϊδουροκαθίζω, μέλ. ίσω, [δημ.] περιφέρω ἐπὶ ὄνου τινὰ πρὸς τιμωρίαν καὶ διαπόμπευσιν, faire asseoir (et promener) sur un âne [pour punition] ; ἀνάλογον τοῦ mettre au pilori = ἐκθέτω· δυσφημῶ, pilorier ; **διαπομπεύω** (στηλιτεύω, θεατρίζω), afficher.

γαϊδουροκάθισμα, ατος, τό· [δημ.] (βλ. γαϊδουροκαθίζω, mise au pilori ; ἡ **διαπόμπευσις** (στηλίτευσις), affichage, n. m.

γαϊδουροκαθισμένος, η, ον· διαπομπευμένος, affiché, ée, etc. βλ. γαϊδουροκαθίζω.

γαϊδουρόκομβος, ου, ὁ· [δημ. ναυτ.] nœud de vache ; ὀνόκομβος, βλ. εἰς **κόμβος**, σχοινόκομβοι ἐν χρήσει ἐν τῷ ναυτικῷ.

γαϊδουρολάτης, ου, ὁ· [δημ.] ὁ ὀνηλάτης, ânier ; ὁ ὁδηγῶν τὸν ὄνον, ὁ τοὺς ὄνους ἐλαύνων.

γαϊδουρόμουτρον, τό· [δημ. ὕβρις], face d'âne ; ἡ μαϊμοῦ, πίθηξ, singe, n.

γαϊδουροπόδαρον, τό· καὶ

γαϊδουρόποδον, τό· θαλάσσιον ἀγριοστρείδιον, huître sauvage (ou rouge) ; pied-d'âne.

γαϊδουροσύνη, ης, ἡ· [δημ.] βλ. γαϊδουριά.

γαϊδουρότσιχλα, ἡ· gros-bec, n. [πτηνόν].

γαϊδ(ου)ρουκ(υ)λήστρα, ας, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τόπος ἐν ᾧ κυλίονται ὄνοι, ἑπομένως ἄγονος.

γαϊδουροφόρτι, τό· [δημ.] τὸ ἐπὶ τοῦ ὄνου φορτίον, charge d'âne ; anée, n. f. || γαϊδουροφόρτιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ φορτίον ἑνὸς γαϊδάρου «ἐπῆρε ἕνα — ξύλα».

γαϊδουρόψαρον, τό· [δημ.] ânon, n. m.

γαϊδρουγκουστέρα, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] γουστέρα, σαύρα κιτρίνη.

γαϊδρουποῦλλ(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] νεογνὸν ὄνου.

γαῖμα(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ **αἷμα** «Ἤτα καὶ γαίματα ν' ἀνεξερᾷς» (ἀρὰ) = πύον καὶ αἷμα νὰ ξεράσῃς.

γαιματόνω, [διάλ. Ἠπείρου] ἀντὶ **αἱματώνω**, παθητ. γαιματοῦμαι· «γαιματοῦ ἄτο» (ὡς ἀρὰ) = φάγε το καὶ νὰ ξεράσῃς αἷμα.

γαιογνώρισμα, ατος, τό· témoin, n. m. ou massif isolé, γήλοφος ὁ· τεμάχια γῆς ἐν σχήματι κωλουροκωνικῆς πυραμίδος ἀφιέμενα ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα πρὸς ἔνδειξιν τοῦ ὕψους τοῦ ἐκχωματισθέντος μέρους· βλ. γήγερτον, dame, n. f.

γαιόκηρος, ου, ὁ· (ὀζοκηρίτης) ozokérite, καὶ ozocérite, n. f. carbure d'hydrogène naturel, ὅστις κατατάσσεται μετὰ τῶν ὀρυκτῶν κηρῶν (cires fossiles).

γαιοκτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ· καὶ

γαιοκτήτης, ου, ὁ· ὁ κτήτωρ (ἰδιοκτήτης) γαιῶν, propriétaire foncier (terrien); propriétaire de terres ; || οἱ μεγάλοι γαιοκτήμονες, les grands propriétaires.

γαιομέτρης, ου, ὁ· βλ. γεωμέτρης.

γαιομιγής, ής, ές· βλ. γαιώδης.

γαιόμηλον, τό· βλ. γεώμηλον.

γαιόσακκος, ου, ὁ· sac à (en) terre ἢ καὶ σάκκος γηοφόρος· σάκκος ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος πληρούμενος χώματος λίαν, ἐν χρήσει ἐν τῇ ὀχυρωτικῇ καὶ ἰδίως πρὸς κατασκευὴν προχείρων **τυφεκηθρῶν** (créneaux), ἐπενδύσεων (revêtements), καὶ **συρίγγων** (sapes)· κενὸς ἔχει μῆκος 0μ,65 καὶ πλάτος 0μ.39, πεπληρωμένος γαιῶν καὶ ἐρραμένος ἔχει ὕψος 0μ,15, πλάτος 0μ,25, καὶ μῆκος 0μ,50· ἀπαιτοῦνται 56 δι' ἕκαστον κυβικὸν μέτρον· εἰς τὰς ἐπενδύσεις οἱ γαιόσακκοι διατίθενται ὡς αἱ χορτόπλινθοι, ἤτοι ἐναλλὰξ δρομικῶς καὶ ἐγ-

καρσίως ἢ πάντες δρομικῶς ἢ ἐγκαρσίως· βλ. ἐπένδυμα διὰ γαιοσάκκων καὶ διὰ χορτοπλίνθων.

γαιότοιχος, ου, ὁ· pisé, n. m. κοινῶς τὰ καλούπια τῶν τοίχων, ἀποτελούμενα ἐκ τῆς συμπιέσεως γαιῶν βρεχομένων ἐντὸς περιφράγματος ξυλίνου ἔχοντος τὸ πάχος τοῦ τοίχου· βλ. καὶ ἐπένδυμα, διὰ γαιοτοίχου.

γαιοῦχος, ος, ον· (γαῖαν, ἔχω), terrasseux, euse ; || γαιοῦχον μάρμαρον, marbre terrasseux, ἤτοι μάρμαρον περιέχον ἁπαλὰ μέρη, ἤτοι μέρη μαλακὰ ἢ γαιώδη (terrasses) ἅτινα ἀφαιρούμενα πληροῦνται διὰ μάλθης (mastic) τοῦ χρώματος τοῦ μαρμάρου.

γαιοφόρος, ος, ον· γεωφόρος, ος, ον· καὶ γηοφόρος, ος ον, (γῆ, φέρω), ἐντὸς ἢ ἐπὶ τοῦ ὁποίου φέρεται γῆ, qui porte de la terre ; || σάκκος γηοφόρος, sac à terre ; βλέπε γαιόσακκος.

γαιόχωσις, εως, ἡ· enterrage, n. m. [τεχνολ.] χῶμα ἢ ἄμμος τυπαστικὴ τὴν ὁποίαν ὁ χύτης (fondeur) συσσωρεύει πέριξ τοῦ τύπου ἵνα προσδώσῃ εἰς αὐτὸν στερεότητα.

γαῖσον, τό· ὁ γαῖσος ἢ γαισός, javeline, n. f. τὸ παλτόν· ἀκόντιον ὁλοσίδηρον χρησιμεῦον ὡς ὅπλον ἐθνικὸν τῶν Γαλατῶν, ὅπερ ἦτο ἐπίσης εὔχρηστον παρὰ τοῖς Ἕλλησι.

γαΐτα, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] μονόξυλον μικρόν (μικρὰ λέμβος)·

γαϊτανᾶς, ᾶ, ὁ· [δημ.] βλ. λωματοποιός, passementier, n. m.

γαϊτάνι, τό· [δημ.] βλ. γαειτάνι.

γαϊτανοφρυδοῦσα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρ.] ἡ ἔχουσα τὰς ὀφρῦς εὐθείας ὡσὰν τὸ γαϊτάνι.

γαιώδης, ης, ες· ὁ γεώδης, ὁ τῇ γῇ ὅμοιος, ὁ γεοειδής, terreux, euse ; || γαιώδης, ὁ γαιομιγής, ής, ές· ὁ μετὰ γῆς ἀναμεμιγμένος, terreux, euse, adj. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ γαιῶδες, terrasse, n.f. πληθ. terrasses=τὰ γαιώδη μέρη, ἤτοι τὰ ἁπαλὰ, moie, moye ; βλ. ἁπαλός.

γαίωμα, ατος, τό· κινηταὶ γαῖαι, βλέπε γαῖαι.

γαιωμισθωτής, οῦ, ὁ· amodiataire, n. ὁ λαμβάνων γῆν ἐπὶ μισθῷ· βλ ἀγρολήπτης καὶ ἐπίμορτος.

γάλα, ακτος, τό· lait, n.m. [φυσιολ.] εἶνε τὸ ἔκκριμα τῶν γαλακτοφόρων ἀδένων ἢ μαστῶν τῆς γυναικὸς καὶ τῶν λοιπῶν θηλέων θηλαστικῶν ζώων σπανίως δὲ καὶ τῶν ἀρρένων. Τὸ γάλα ἐκκρίνεται περιοδικῶς κατὰ καὶ μετὰ τὴν ἐγκυμοσύνην καὶ χρησιμεύει καὶ ὡς πρώτη τροφὴ τῶν νεογνῶν· || —πρόβειον (ἀγελαδινόν), lait de brebis (de vache) ; || — νερωμένον, lait coupé (d'eau) ; || — κομμένον, lait tourné ; || — δαρμένον (ἐξ οὗ ἀφῃρέθη τὸ βούτυρον), lait baratté ; || — ἀποπιανθὲν ἢ ἐκβουτυρισθὲν (βουτυρόγαλα), lait écrémé (babeurre) [ὑγιεινὴ ἰατροῦ Σάββα]· || — συμπεπυκνωμένον, lait condensé ; ἀναμιγνύεται μετὰ κοινῆς σακχάρεως καὶ ἐξατμίζεται ἐν τῷ κενῷ, μέχρις οὗ μείνῃ τὸ $^1/_4$ τοῦ ὄγκου του καὶ οὕτω καθίσταται πυκνότατον καὶ τίθεται εἰς δοχεῖα· || — ἀπεστειρωμένον, lait stérilisé; || καφὲς μὲ γάλα, café au lait ; || ὅλα εἶνε μέλι [καὶ] γάλα [φρ.], tout est au mieux ; || τὸ στόμα του μυρίζει γάλα [φρ.], si on lui tordait le nez, il en sortirait du lait ; il est encore à la bavette: || τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα [φρ.], ce qu'il y a de plus rare (de plus exquis). § γάλα φυτικόν, lait végétal, ἢ γαλακτώδης χυμός, suc laiteux [βοτ.] εἶνε τὸ περιεχόμενον τῶν γαλακτοφόρων ἀγγείων ὡρισμένων φυτῶν, τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται πρὸς τὰ ἔξω μετὰ τὴν νύξιν ἢ τρῶσιν αὐτῶν· || τὸ γάλα τῆς συκῆς, le lait du figuier ; || τὸ γάλα τῶν ἰχθύων, laitance, n.f. laite, n. f.

γαλάζιος, ὁ καὶ γαλάζιον [τουρκ. ὁ μαβῆς], bleu d'azur ; βλ. κυάνεος-οῦς.

γαλαζόπετρα, ἡ· [δημ.] ἡ κάλαϊς (λίθος), turquoise, n. f. [τουρκ.] **περουζές.**

γαλαθηνός, ός, όν· ὁ ἔτι θηλάζων, qui tête encore, qui est encore à la mamelle ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ νέος, jeune ; ὁ τρυφερός, tendre ; délicat ; || νεογνὸν γαλαθηνόν, nourrisson ; βλ. καὶ **βυζανιάρικον.**

γαλακταγωγός, ός, όν· galactagogue (γάλα, ακτος, lait, καὶ ἀγωγός, qui amène) adj. [ἰατρ.] ὁ προκαλῶν ἢ αὐξάνων τὴν ἔκκρισιν τοῦ γάλακτος, qui provoque ou accroît la sécrétion du lait,

γαλακτεΐνη, ης, ἡ· lactéine. n. f. γαλακτεολίνη, ἡ, lactéoline, n. f. ἢ **γαλακτολίνη,** lactoline, n. f. [χημ.] γάλα πυκνωθὲν βραδέως ἐπὶ τοῦ πυρός, lait épaissi lentement au feu.

γαλακτερός, ή, όν· ὁ γαλακτικός, ὁ ὡς γάλα λευκός, ὁ καμωμένος μὲ γάλα, qui est fait avec du lait ; de lait ; laiteux, euse. § [οὐδ. πληθ.] τὰ γαλακτερά, le laitage, τὰ διάφορα ἐκ γάλακτος εἴδη=τὰ **γαλάκτινα,** les crêmes ; tout ce qui est préparé avec du lait ; || τρέφεσθαι (ζῆν) διὰ γαλακτερῶν, ne vivre que de laitage.

γαλακτία, ας, ἡ· [βοτ.] galactie, n. f. γένος φυτῶν Χεδροπῶν φασηλοειδῶν, φυόμενον ὑπὸ τοὺς τροπικούς.

γαλακτίας, ου, ὁ· (ὀδούς), dent de lait ; βλ. ὀδούς. § [ἱππολ.] dent de lait ; καλοῦνται οὕτως οἱ κατὰ τὸν τοκετὸν ὑπάρχοντες ἢ καὶ ὀλίγον μετὰ τοῦτον ἐκφυόμενοι πρῶτοι τοῦ ἵππου ὀδόντες, οἱ καὶ **βόλοι** καλούμενοι (dent caduque); ὁ γαλακτίας ὀδοὺς εἶνε βραχὺς καὶ πεπλατυσμένος, ἀδύνατος καὶ ἀβαθής, πρὸς δὲ λευκότατος τὸ χρῶμα. Εἰς τὸν ἵππον οἱ κατὰ πρῶτον ἐκφυόμενοι γαλακτίαι ὀδόντες εἰσὶν οἱ δύο μεσαῖοι τῆς κάτω σιαγόνος τομεῖς, ἀναφαινόμενοι συνήθως μετὰ 5 - 6 ἡμέρας ἀπὸ τῆς γεννήσεως, τελευταῖοι δὲ οἱ τέσσαρες γωνιαῖοι, ἀνὰ δύο εἰς ἑκάστην σιαγόνα ἀναφυόμενοι περὶ τὸν 9ον μῆνα. Ἡ ἀλλαγὴ τῶν πρώτων ὀδόντων εἰς τοὺς πώλους, ἡ ἀπόπτωσις δηλονότι τῶν γαλακτιῶν καὶ ἡ ἀντικατάστασις αὐτῶν διὰ τῶν μονίμων ἄρχεται περὶ τὸ 2ον καὶ $^1/_2$ ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀποπερατοῦται δὲ περὶ τὸ 4ον καὶ $^1/_2$.

γαλακτίδρωσις, εως, ἡ· galactidrose, n.

f. [ἰατρ.] γαλακτώδης ἱδρώς, sueur laiteuse.

γαλακτίζω, μέλ. ίσω [ἐπὶ χρωμάτων] εἰμὶ λευκὸς ὡς τὸ γάλα, être blanc comme du lait. § [μεταγεν.]=θηλάζομαι, βλ. βυζάνομαι.

γαλακτικός, ή. όν· βλ. γαλακτερός. § ἐπίσης lactique, adj. || γαλακτικὸν ὀξύ, acide lactique=ὀξυπροπιονικὸν ὀξὺ ὅπερ εὑρίσκεται εἰς πολλὰ ῥευστά, π. χ. ἐν τῷ αἵματι, τῷ στομαχικῷ ὑγρῷ, τῷ μυϊκῷ ὑγρῷ, κτλ. παράγεται κατὰ τὴν ζύμωσιν (ξύνισμα) τοῦ γάλακτος, τοῦ κόμμεως, τοῦ ἀμύλου, κτλ. Συνήθως παρασκευάζεται ἐξ ἀγελαδινοῦ γάλακτος ἀφιεμένου νὰ ζυμωθῇ (ξυνόγαλον) τῇ προσθήκῃ γαλακτοσακχάρου. § γαλακτικὸν ἅλας, [χημ.] lactate, n. m. ἅλας παραγόμενον ἐκ τοῦ γαλακτικοῦ ὀξέος, sel dérivant de l'acide lactique ; ἤτοι γαλακτικὸν ὀξὺ μετά τινος βάσεως. § γαλακτικός, [χημ.] galactate, n. m. συνώνυμον τοῦ lactate. § γαλακτικός, [χημ.] galactique, συνώνυμον τοῦ lactique.

γαλακτίνη, ης, ἡ· lactine. n. f. συνώνυμον τῆς ἐν χρήσει λέξεως lactose, n. f. τὸ σάκχαρον τοῦ γάλακτος, sucre de lait ; βλέπε γαλακτοσάκχαρον· ἐν τῇ χημείᾳ λέγεται καὶ galactose, n. f.

γαλάκτινος, ίνη, ον· ἐπίσης ὁ γαλακτερός. § [οὐδ. οὐσ.] τὰ γαλάκτινα=τὰ γαλακτερά.

γαλακτισμός, οῦ, ὁ· allaitement, n. m. ἡ διὰ γάλακτος διατροφὴ τοῦ νεογνοῦ, ὁ θηλασμός· βλ. γαλουχία.

γαλακτίτης, ου, ὁ· ἢ γαλαξίας (λίθος), galactite, n.m. κατὰ τὸν Διοσκουρ. λίθος ὅστις βεβρεγμένος τριβόμενος ἐκδίδει γαλακτώδη χυλὸν (ἴσως εἶνε τὸ κοινῶς λεγόμενον σαπονόχωμα)· ὁ γαλακτίτης ἔχει περίπου τὴν αὐτὴν τοῦ νατρολίθου χημικὴν σύνθεσιν μετὰ σμικρᾶς ποσότητος (4%) ἀσβέστου, ἥτις καὶ τὸ λευκὸν τοῦ ὀρυκτοῦ ἐπιφέρει. § γαλακτίτης ου, ὁ· galactite, n. m. [βοτ.] γένος φυτῶν συνθέτων ἀνῆκον εἰς τὴν ὁμοιογένειαν τῶν σεληνανθῶν καὶ περιλαμβάνον ἓν μόνον εἶδος Γαλακτίτην τὸν ἐριοῦχον (galactites fomentosa), κομψὸν χορτῶδες φυτόν.

γαλακτοαγγειολευκῖτις, ιδος, ἡ· galactangioleucite (γάλα, ακτος, lait ; ἀγγεῖον, vaisseau, καὶ λευκός, blanc), n. f. [παθολ.] φλεγμονὴ τῶν λεμφικῶν ἀγγείων τοῦ στήθους καὶ λεμφαγγειῖτις τοῦ στήθους, inflammation des vaisseaux lymphatiques du sein et lymphangite du sein.

γαλακτοαιμία, ας, ἡ· lacticémie, n. f. [ἰατρ.] συσσώρευσις τοῦ γαλακτικοῦ ὀξέος ἐν τῷ αἵματι, accumulation de l'acide lactique dans le sang ; θεραπεύεται διὰ τῶν ἀλκαλιούχων.

γαλακτοανθής, ής, ές· lactiflore (λατ. lac, lactis, lait, καὶ ἄνθος, fleur), adj. οὗτινος τὰ ἄνθη ἔχουσι γαλακτῶδες χρῶμα, dont les fleurs sont d'un blanc de lait.

γαλακτοβουτυρόμετρον, ου τό· lacto-butyromètre (ἐκ τοῦ λατ. lac, lactis, lait, καὶ βούτυρον, beurre), n. m. ὄργανον προωρισμένον διὰ τὴν καταμέτρησιν τῆς ποσότητος τοῦ βουτύρου τοῦ περιεχομένου ἔν τινι γάλακτι.

γαλακτογόνος, ος, ον· lactigène (ἐκ τοῦ λατ. lac, lactis, γάλα, lait καὶ παράγω, γεννῶ, engendrer), adj. [ἰατρ.] ὁ αὐξάνων τὴν ἔκκρισιν τοῦ γάλακτος, qui augmente la sécrétion du lait ; || γαλακτογόνοι ἀδένες, βλ. μαστός.

γαλακτόδενδρον, ου, τό. [φυτολ.] galactodendron (γάλα, lait, καὶ δένδρον, arbre), n. m. γένος ἀρτοκαρπείων (artocarpées) περιλαμβάνον εἴδη δένδρων, ὧν ὁ χυμὸς ὁμοιάζει πρὸς γάλα.

γαλακτοδίαιτα, ης, ἡ· diète lactée, βλ. γαλακτοποσία καὶ γαλακτώδης δίαιτα.

γαλακτοδοχεῖον, ου, τό· pot au lait, δοχεῖον γάλακτος.

γαλακτοειδής, ής, ές· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ γάλακτος, ὁ ὁμοιάζων μὲ τὸ γάλα, qui ressemble à du lait ; lacté, ée ; ὁ γαλακτερός, laiteux, euse. § [ἐπὶ χρωμ.] γαλακτοειδές, blanc de lait ; βλ. κυανόλευκον. § γαλακτοειδής, lactéiforme, adj. ὁ ἔχων τὴν ὄψιν τοῦ γάλακτος, qui a l'apparence du lait. § γαλακτοειδής, lactiforme, adj. ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸ γάλα, qui ressemble au lait.

γαλακτοζάκχαρον, τό· βλ. γαλακτοσάκχαρον.

γαλακτοζύγιον, ου, τό· pèse-lait, n. m. ὄργανον προσδιορίζον τὴν πυκνότητα τοῦ γάλακτος.

γαλακτοκήλη, ης, ἡ· galactocèle (γάλα, ακτος, lait, καὶ κήλη, tumeur), n. m. οἴδημα παραγόμενον ἕνεκεν ἐκχύσεως τοῦ γάλακτος, tumeur produite par un épanchement de lait.

γαλακτοκομεῖον, ου, τό· τὸ μέρος, ἢ κατάστημα εἰς ὃ ἐπιμελοῦνται τοῦ γάλακτος, laiterie, n. f.

γαλακτοκομία, ας, ἡ· industrie laitière, ἐπιστήμη ἀφορῶσα τὸ γάλα καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν γαλακτερῶν.

γαλακτοκομιστής, οῦ, ὁ· ὁ κομίζων τὸ γάλα, porteur du lait, laitier, ère.

γαλακτοκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ γάλακτος, ἢ τοῦ γαλακτοκομείου, laitier, ère.

γαλακτολογία, ας, ἡ· galactologie, n.f. πραγματεία περὶ τοῦ γάλακτος, traité sur le lait.

γαλακτολογικός, ή, όν· galactologique, adj. [ἰατρ.] ὁ ἀνήκων εἰς (ἀφορῶν) τὴν γαλακτολογίαν, qui appartient à la galactologie.

γαλακτομετρία, ας, ἡ· galactométrie (γαλακτόμετρον), γαλακτοσκοπία, galactoscopie (γάλα, ατος, lait, καὶ σκοπέω-ῶ, ἐξετάζω, examiner, n. f. χρησιμοποιούμεναι μέθοδοι διὰ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ γάλακτος, procédés employés dans l'analyse du lait.

γαλακτομετρικός, ή, όν· galactométrique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γαλακτομετρίαν, qui a rapport à la galactométrie.

γαλακτόμετρον, τό· galactomètre (γάλα καὶ μέτρον), n. m. ὄργανον κατάλληλον πρὸς προσδιορισμὸν τῆς πλουσιότητος τοῦ γάλακτος, instrument propre à determiner la richesse du lait, συνώνυμον τοῦ γαλακτοσκόπιον, galactoscope. § lactomètre (λατ. lac, lactis, lait καὶ μέτρον, mesure), n. m. ὀνομασία δοθεῖσα εἴς τινα ὄργανα χρησιμοποιούμενα εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ γάλακτος (appareils employés à essayer le lait). § βλ. καὶ γαλακτοζύγιον, pèse-lait.

γαλακτοπαραγωγός, ός, όν· ὁ παράγων γάλα, qui produit du lait; ὁ γαλακτοφόρος, lactifère, adj. § [κτηνιατρ.] ὀνομάζονται οὕτως αἱ διάφοροι οὐσίαι αἱ προσφερόμεναι εἰς τὰ ζῷα κατὰ τὴν ἀγαλακτίαν αὐτῶν, πρὸς ἔκκρισιν ἢ αὔξησιν τοῦ γάλακτος· τοιαῦται ἐνδείκνυνται αἱ διάφοροι συσκευασίαι τοῦ ἀντιμονίου, τὸ θεῖον, τὸ γλυκάνισον, τὸ κινάμωμον, τὸ μοσχοκάρυον, τὸ μάραθον, τὰ γαρύφαλλα καὶ ἄλλαι ἀρωματικαὶ οὐσίαι, πρὸς δὲ πᾶσα εὔχημος χλωρὰ φορβή.

γαλακτοποιέω-ῶ, μέλ. ήσω· κάμνω γάλα, παράγω ἄφθονον γάλα, produire du lait.

γαλακτοποίησις, εως, ἡ· galactopéèse (γάλα, lait, καὶ ποιέω-ῶ, faire) n. f. ἰδιότης ἥντινα ἔχουσιν οἱ μαστοὶ τοῦ παράγειν τὸ γάλα, propriété qu'ont les mamelles de fabriquer le lait; [ἰατρ.] συνώνυμον galactopoièse, adj.

γαλακτοποιητικός, ή, όν· ὁ συντείνων εἰς τὸ νὰ γίνῃ τὸ γάλα καλὸν ἢ να πληθυνθῇ, ὁ γαλακτοπαραγωγός, lactifère, adj. § —, galactopéétique, adj. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ παράγειν τὸ γάλα, τοῦ ὑποκινεῖν τὴν παραγωγὴν τοῦ γάλακτος, qui a la propriété de produire le lait, d'exciter la production du lait. § [ἰατρ.] συνώνυμον galactopoiétique, adj.

γαλακτοποιΐα, ας, ἡ· τὸ ποιεῖν ἢ πληθύνειν τὸ γάλα, l'action de faire ou de donner (produire) du lait; βλ. καὶ γαλακτοποίησις.

γαλακτοποιός, ός, όν· ὁ γαλακτοπαραγωγός, lactifère; ὁ κάμνων (δίδων) γάλα εἰς τὰς μητέρας, qui donne aux mères beaucoup de lait.

γαλακτοποσία, ας, ἡ· τὸ πίνειν γάλα, action de boire du lait; ἡ γαλακτοδίαιτα, ἡ διὰ γάλακτος δίαιτα, régime (diète) lacté. § [ἰατρ.] galactoposie. n. f.

γαλακτοποτέω-ῶ, μέλ. ήσω· πίνω γάλα, boire du lait.

γαλακτοπότης, ου, ὁ· ὁ πίνων γάλα, buveur de lait, lactipote, adj. ὁ πίνων γάλα ὡς σύνηθες ποτόν, qui fait du lait sa boisson ordinaire.

γαλακτοπροτεΐνη, ης, ἡ· lactoprotéine, n. f. οὐσία λευκωματώδης λαμβανομένη ἐκ τοῦ ἀφροῦ τοῦ γάλακτος (petit lait).

γαλακτοπυκνόμετρον, ου, τό· lacto-densimètre, n. f. λέγεται καὶ galactidensimètre, n. m. ὄργανον προωρισμένον διὰ τὴν μέτρησιν τῆς πυκνότητος τοῦ γάλακτος, appareil destiné à mesurer la densité du lait.

γαλακτοπωλεῖον, ου, τό· μέρος ἔνθα πωλοῦσι τὰ ἐκ γάλακτος διάφορα εἴδη, crémerie, n.f. καὶ laiterie, n. f.

γαλακτοπώλης, ου, ὁ· κοινῶς ὁ γαλατᾶς, ὁ πωλῶν γάλα, laitier (ἡ γαλακτοπῶλις, laitière); ὁ διευθύνων γαλακτοπωλεῖον, cremier; || αἱ νοθεῖαι (νοθεύσεις) τῶν γαλακτοπωλῶν, les fraudes des laitiers.

γαλακτόρροια, ας, ἡ· galactorrhée (γάλα, ακτος, lait καὶ ῥέω, couler) n. f. [ἰατρ.] ῥοὴ τοῦ γάλακτος πρὸς τὰ ἔξω, écoulement de lait (écoulement laiteux), λέγουσιν ἐπίσης galacterrhée; ὑπερβάλλουσα ἔκκρισις γάλακτος ἐπισυμβαίνουσα παρὰ γυναικὶ θηλαζομένῃ ἢ ἀμέσως μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸν τοῦ θηλάζοντος βρέφους, ἐπιφέρουσα δὲ καὶ ἀναιμικὰς ἢ νευρικὰς διαταράξεις τῆς ὑγείας· ἡ κατάστασις αὕτη πολεμεῖται διὰ τοῦ λευκοῦ ἀγαρικοῦ, καθαρσίων. κτλ.

γαλακτοσάκχαρον, τό· [χημ.] sucre de lait; τοῦτο εὑρίσκεται ἐν τῷ γάλακτι, παρασκευάζεται δὲ συνήθως ἐξ ἀγελαδινοῦ γάλακτος ἐξατμιζομένου μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ λίπους, τυρίνης, κτλ. τοῦτο δι' ὀξέων ἀραιῶν μεταβάλλεται εἰς εἶδος σταφυλοσακχάρου ὅπερ ἰδικῶς καλεῖται λακτόζη. γαλακτίνη, lactose, n. f. βλ. γαλακτίνη.

γαλακτοσκοπία, ας, ἡ· galactoscopie n. f. συνώνυμον τοῦ γαλακτομετρία.

γαλακτοσκόπιον, ου, τό· galactoscope, n. m. συνώνυμ. [ἰατρ.] τοῦ γαλακτομέτρου (galactomètre). § —, lactoscope, n.m. [χημ.] συνών. τοῦ lactomètre, γαλακτόμετρον.

γαλακτοσφαιρίνη, ης, ἡ· lactoglobuline, n. f. λεύκωμα συγγενὲς τῆς ὀρροσφαιρίνης εὑρισκόμενον ἐν τῷ γάλακτι, albumine voisine de la sérumglobuline et qui se trouve dans le lait.

γαλακτότης, ητος, ἡ· lactescence, n. f. ἰδιότης ὑγροῦ ὁμοιάζοντος πρὸς τὸ γάλα, qualité d'un liquide qui ressemble à du lait.

γαλακτοτρέφω, lactifier, τρέφω διὰ γάλακτος, ὑποβάλλω εἰς γαλακτώδη δίαιταν (γαλακτοτροφίαν), soumettre à la diète lactée; || — ἀσθενῆ, lactifier un malade.

γαλακτοτροφέω-ῶ· μέλ. ήσω, τρέφω μὲ γάλα, nourrir de lait; || γαλακτοτροφοῦμαι, se nourrir de lait, μὲ γάλα τρέφομαι.

γαλακτοτρόφησις, εως, ἡ· καὶ

γαλακτοτροφία, ας, ἡ· τὸ τρέφειν μὲ γάλα, nourriture (cure) de lait, τροφὴ (θεραπεία, δίαιτα) διὰ γάλακτος.

γαλακτοῦμαι (όομαι), γίνομαι (μεταβάλλομαι εἰς) γάλα, se changer en lait; λαμβάνω τὸ χρῶμα τοῦ γάλακτος, prendre la couleur du lait.

γαλακτουρία, ας, ἡ· galacturie, n. f. συνώνυμον τοῦ χυλουρία, chylurie.

γαλακτουχέω-ῶ· μέλ· ήσω (γαλακτοῦχος) ἔχω γάλα, avoir du lait; [ἐνεργ.] θηλάζω, allaiter, γαλουχέω.

γαλακτουχία, ας, ἡ· τὸ θηλάζειν, ἡ γαλουχία, allaitement, n. m.

γαλακτοῦχος, ος, ον· ὁ ἔχων γάλα, qui a du lait ; ὁ γαλακτοφόρος, lactifère ; ὁ θηλάζων, qui allaite ; qui est encore à la mamelle. § [βοτ.] —, lactescent, ente, qui contient un suc laiteux, περιέχων γαλακτώδη χυμόν.

γαλακτοφαγία, ας, ἡ· galactophagie, n. f. ἕξις τοῦ τρέφεσθαι διὰ γάλακτος, habitude de se nourrir de lait.

γαλακτοφάγος, ος, ον· ὁ τρώγων, τρεφόμενος ἀποκλειστικῶς μὲ γάλα, qui se nourrit exclusivement de lait ; lactivore, adj. ὁ καταναλίσκων πολὺ γάλα, qui consomme beaucoup de lait. § —, lactiphage, adj. ὁ τρεφόμενος κυρίως διὰ γάλακτος, qui se nourrit principalement de lait, συνώνυμον τοῦ galactophage, ἥτις εἶνε λέξις προτιμητέα. § γαλακτοφάγος, ος, ον· galactophage (γάλα, ακτος, lait, καὶ τρώγω, manger), adj. ὁ τρεφόμενος διὰ γάλακτος, qui se nourrit de lait· ‖ [οὐσ.] un (une) galactophage, ἄτομον τρεφόμενον διὰ γάλακτος, personne qui se nourrit de lait.

γαλακτοφορῖτις, ιδος, ἡ· galactophorite, n. f. [παθολ.] φλεγμονὴ τῶν γαλακτοφόρων ἀγγείων, inflammation des vaisseaux galactophores.

γαλακτοφόρος, ος, ον· γάλα φέρων, ἔχων, qui porte du lait ; qui produit (παράγων) du lait ; laitier, ère ; π. χ. αἶξ (ἀγελὰς) γαλακτοφόρος, chèvre (vache) laitière. § —, lactifère (ἐκ τοῦ λατ. lac, lactis, lait καὶ φέρω, porter) ; [ἀνατ.] ὁ περιέχων γάλα, qui contient du lait ; ‖ [βοτ.] γαλακτοφόρα φυτά, plantes lactifères. § γαλακτοφόρος, lactifère, συνώνυμον τοῦ galactofore (ἐκ τοῦ ἑλλ. γάλα, lait καὶ φέρω, porter), adj. [ἀνατ.] ὁ ἄγων τὸ γάλα, qui conduit le lait, ὁ φέρων αὐτὸ πρὸς τὰ ἐκτός, qui l'amène au dehors ; ‖ ἀγγεῖα γαλακτοφόρα, ἢ χυλοφόρα, vaisseaux galactofores ou chylifères. § ὁ ἐπιταχύνων τὴν ἔκκρισιν τοῦ γάλακτος, qui active la sécrétion du lait ; ‖ πόμα γαλακτοφόρον, potion galactofore.

γαλακτόχρους, ους, ουν· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ γάλακτος, qui est de couleur de lait; (γαλακτώδης, laiteux, euse ; συνήθως blanc de lait.

γαλακτώδης, ης, ες· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ γάλακτος, qui tient du lait ; ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸ γάλα, qui ressemble au lait ; lacté, ée ; =χυμὸς γαλακτώδης, un suc lacté ; ‖ ὁ ἔχων τὸ χρῶμα, τὴν λευκότητα τοῦ γάλακτος, qui a la couleur, la blancheur du lait ; ‖ ὕφασμα λευκοῦ γαλακτώδους, étoffe d'un blanc lacté ; ‖ γαλακτῶδες χρῶμα, blanc mat ou blanc de lait ; βλ. καὶ ὑπόλευκον (χρῶμα), blanc pâle; ‖ [βοτ.] γαλακτῶδες φυτόν, plante lactée ; φυτὸν περιέχον γαλακτώδη χυμόν, plante qui contient un suc laiteux ; ‖ — ἡλικία, âge lacté ; ἡλικία καθ' ἣν τὸ τέκνον τρέφεται εἰσέτι διὰ γάλακτος· ‖ γαλακτώδης δίαιτα, diète lactée ; χρῆσις τοῦ γάλακτος ὡς μόνη τροφή=γαλακτοδίαιτα· ‖ — πυρετός, fièvre lactée, πυρετὸς ἐπερχόμενος εἰς τὴν λεχὼ ὡς ἐκ τοῦ γάλακτος, καλούμενος κοινῶς fièvre de lait. § —, laiteux, euse, ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ γάλα, qui a rapport au lait ; ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ γάλακτος, qui provient du lait ; [μεταφ.] λευκὸν γαλακτῶδες, blanc laiteux ; ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸ γάλα, qui ressemble au lait. § —, lactescent, ente, ὁ περιέχων γαλακτώδη χυμόν, qui contient un suc laiteux ; [κατ' ἐπέκτασιν] ἐπὶ γαλακτώδους λευκοῦ χρώματος, d'un blanc laiteux ; π. χ. ἡ γαλακτώδης ἐμφάνισις τῆς αὐγῆς, les lueurs lactescentes de l'aube.

γαλάκτωμα, ατος, τό· γαλακτώδης διάλυσις, dissolution laiteuse ; π. χ. τὸ ὡς γάλα ῥευστὸν προερχόμενον ἐκ τῶν ἀμυγδάλων, lait (d'amandes, etc.)· ‖ γαλάκτωμα τῶν ἰχθύων, ἡ γονή, τὸ σπέρμα αὐτῶν, laitance ἢ laite, n. f. § γαλάκτωμα [χημ.] émulsion, n. f. καλεῖται πᾶν γαλακτώδους ὄψεως ῥευστὸν ἐνέχον ἐντὸς ἰξώδους διαλύσεως ἐν λεπτοτάτῃ καταστάσει παραμεμιγμένον λῖπός τι ἢ ῥητινώδη οὐσίαν. Φυσικὰ γαλακτώματά εισι π. χ. τὸ ζωϊκὸν γάλα καὶ τὰ γαλακτώδη ῥευστὰ πολλῶν φυτῶν· τεχνητὰ δὲ γαλακτώματά εἰσιν εἰδικαὶ φαρμακευτικαὶ σκευασίαι. § γαλάκτωμα, eau blanche ou eau de son, καλεῖται ῥόφημα κατασκευαζόμενον ἐξ ἀναμίξεως πιτύρων ἢ ἀλεύρου μεθ' ὕδατος, χρήσιμον διὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ κεκμηκότας ἵππους. § γαλάκτωμα ἀσβέστου, lait de chaux, τὸ ἀσβεστόνερον, χορήγιον διαλελυμένον ἐντὸς ὕδατος διὰ τὸ ἄσπρισμα τῶν οἰκιῶν.

γαλάκτωσις, εως, ἡ· τὸ γίνεσθαι γάλα, ἡ εἰς γάλα μεταβολή, changement en lait ; [ἰατρ.] galactose, n. f.

γαλανομμάτης, 'μμάτα, 'μμάτικον καὶ γαλανός, ή, όν· ὁ γλαυκωπός, ὁ γλαυκώπης, ἡ γλαυκῶπις, ὁ γλαυκόμματος, ὁ ἔχων μάτια γαλανά, qui a les yeux bleus ; ‖ ξανθὴ γαλανομμάτα, une blonde aux yeux bleus ; ‖ μελαγχροινὴ γαλανομμάτα, une brune aux yeux bleus.

γαλανός, ή, όν· ὁ γαλάζιος, ὁ μαβής, bleu ; (bleu) azuré, (bleu) d'azur ἢ ἄνευ τῆς λέξεως bleu ; ‖ γαλανὰ μάτια, des yeux bleus; ‖ γαλανὸς οὐρανός, ciel bleu ; ciel d'azur. § γαλανός, βλ. γαλανομμάτης.

γαλαντζῆς καὶ γαναντζῆς, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ γανόνων τὰ χάλκινα ἀγγεῖα, ὁ γανωτής.

γαλαξίας, ου, ὁ· [ἀστρ.] ὁ γαλακτώδης δρόμος, voie lactée ; ἤτοι ὁ πολύαστρος ἐν τῷ οὐρανῷ λευκὸς κύκλος, ὅστις καὶ γάλα τῆς Ἀφροδίτης λέγεται· ἡ λευκὴ αὕτη ζώνη ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῆς οὐρανίας σφαίρας κατὰ μῆκος περίπου μεγίστου κύκλου. § [ἐπὶ ὀδόντος] — ὀδούς, dent de lait ; βλ. γαλακτίας. § — λίθος, βλ. γαλακτίτης. § — (ἵππος) [ἱππολ.], boire dans son blanc ; cheval qui boit dans son blanc ; ἔκφρασις πρὸς ἰδιαίτερον χαρακτηρισμὸν ἵππου οὗτινος ἀμφότερα τὰ χείλη μέ-

χρι τῆς σχισμῆς αὐτῶν (τῶν μυκτήρων) εἰσὶ λευκὰ (ἢ ἐρυθρᾶ), ὁ τοιοῦτος ἵππος καλεῖται κοινῶς ἀμπράζικο. Ἡ ἀρχαία ἱππολογία καλεῖ αὐτὸν ἀλφόρυγχον ἢ λευκόρυγχον. Ὅμοια λευκὰ στίγματα ἀπαντῶσιν εἰς τοὺς γαλαξίας ἵππους καὶ πέριξ τῶν ὀφθαλμῶν· συχνότατα οἱ τοιοῦτοι ἵπποι ἔχουσι καὶ τοὺς βολβοὺς τῶν ὀφθαλμῶν ὑπολεύκως κεχρωματισμένους.

γαλάρι, τό· [διάλ. Λεντεκάδος] καὶ **μανδρὶ** (τὸ) καὶ **μανδένα** = σηκὸς τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν χειμέριος, ἐν γένει δὲ ὁ τόπος ὅπου διαιτῶνται τὰ γαλακτοῦχα πρόβατα· βλ. καὶ μανδρί. § γαλάρια λέγουσι κοινῶς παρ' ἡμῖν τὰ γαλακτοῦχα πρόβατα· ἐπίσης καὶ τὸ γαλαθηνόν· βλ. λέξεις.

γαλάρια, τά· [διάλ. Ἠπείρου διάλ. Λεντεκάδος καὶ ἀλλαχοῦ] κατὰ συνεκδοχὴν τὰ γεννήσαντα αἰγοπρόβατα ἀντιθέτως πρὸς τὰ στεῖρα ἤτοι ἡ προβατίναις καὶ ἡ θηλυκαῖς γίδαις (κατσίκαις).

γαλαρία, καὶ γαλερία, ας, ἡ· [ξεν.] galerie, n. f. βλ. **διάδρομος** (corridor).

γαλαρίζου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] καταγίνομαι εἰς τὰ προϊόντα τοῦ γάλακτος.

γαλάριος, [δημ.] = ὁ ἰχθὺς ὁ φέρων γάλα, πρὸς διάκρισιν τοῦ **αὐγωμένου** ἢ φέροντος αὐγοτάραχον· ὅθεν ὁ ἄρρην ἰχθύς.

γαλάριου, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τὸ μὲ ὑπόγειον δωμάτιον.

γάλας, τό· [διάλ. Κύμης] ἀντὶ γάλα «τὸ γάλας τοῦτο σαφὴ νερὸ εἶνε» ἤτοι ἔχει τόσον νερὸν τὸ γάλα αὐτό, ὥστε εἶνε καθαρὸν σχεδὸν νερὸν (σαφῶς).

γαλατάδικον, τό· [δημ.] βλ. γαλακτοπωλεῖον.

γαλατᾶς, ὁ· [δημ.] βλ. γαλακτοπώλης.

γαλατερός, [δημ.] βλ. γαλακτερός.

γαλάτο, τό· [διάλ. Ηπείρ.], τὸ πολὺ γάλα φέρον ζῶον.

γαλατομπούρεκον, τό· καὶ

γαλατόπηττα, ἡ· gâteau à la crême.

γαλατοῦτσα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] = ὁ νωπὸς καρπὸς τοῦ ἀραβοσίτου οὗτινος οἱ κόκκοι ἐπὶ τῇ πιέσει στάζουσι «γάλα».

γαλατσίδα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρ. καὶ Αἰτωλ. ἰδίωμα] = φυτόν, ποῶδες ἐκχέον γαλακτώδη χυμόν, ἡ γαλακτίς, τὸ **γαλακτόχορτον.**

γαλβανίζω, galvaniser, ἠλεκτρίζω διὰ τῆς γαλβανικῆς στήλης ἢ τῆς στήλης τοῦ Βόλτα, électriser au moyen d'une pile; βλ. καὶ γαλβανισμένος, γεγαλβανισμένος, γαλβανικὴ στήλη, pile galvaniqne (voltaïque). § κατ' ἐπέκτασιν, γαλβανίζω, galvaniser = ἐμψυχόνω, animer, δίδω εἴς τι κίνησιν, donner du mouvement.

γαλβανικός, ή, όν· [φυσ.], galvanique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἔχων σχέσιν μὲ τὸν γαλβανισμόν, qui a rapport au galvanisme; || γαλβανικὸν ῥευστόν, fluide galvanique; βλ. γαλβανισμός· || γαλβανικὸν πεδίον, champ galvanique, συνώνυμον τοῦ ἠλεκτρικὸν πεδίον· βλ. εἰς πεδίον.

γαλβανικῶς, [ἐπίρ.] galvaniquement, adv. κατὰ τρόπον γαλβανικόν, d'une manière galvanique; διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ γαλβανισμοῦ, par les effets du galvanisme.

γαλβάνισις, εως, ἡ· [φυσ.] galvanisation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ γαλβανίζειν, action de galvaniser; καθὼς καὶ ὁ τρόπος τοῦ γαλβανίζειν, manière de galvaniser; π. χ. ἡ ἐναπόθεσις ἐπὶ φύλλου πεταλείου, σιδηρᾶς μέρμιθος, κτλ. διαστρώσεως ψευδαργύρου ἥτις παρεμποδίζει τὴν ἴωσιν (βλ. **ψευδαργύρωσις**, zincage).

γαλβανισμένος, η, ον· **γεγαλβανισμένος,** η, ον· galvanisé, ée; || — σίδηρος, fer galvanisé; (καλεῖται ἐπίσης καὶ ἐπιψευδαργυρωμένος σίδηρος)· εἶνε ἔλασμα σιδηροῦν ἐπικεκαλυμένον ὑπὸ λεπτοῦ στρώματος ψευδαργύρου, ὅπερ κατασκευάζεται ἐμβαπτιζομένου στίλβοντος σιδηροῦ ἐλάσματος εἰς τετηκότα ψευδάργυρον. Χρησιμεύει πρὸς ἐπιστεγάσεις οἰκίσκων, σιδηροδρομικῶν ἀποβαθρῶν, κλπ. || γαλβανισμένος ἄργυρος, argent galvanisé, καλεῖται ὁ διὰ βαφῆς ἀλαμπῆς καταστὰς καὶ διὰ τεχνητοῦ χρώματος μελανωθεὶς ἄργυρος.

γαλβανισμός, οῦ, ὁ· galvanisme, n. m. (δυναμικὸς ἠλεκτρισμὸς ἢ ἠλεκτρισμὸς δι' ἐπαφῆς)· Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη κατ' ἀρχὰς εἰς κλάσιν τινὰ ἠλεκτρικῶν φαινομένων, συνισταμένων εἰς μυϊκοὺς ἐρεθισμούς, παραγομένους ἐν ταῖς ζωϊκαῖς οὐσίαις διὰ τῆς συγκοινωνίας τῶν τε μυῶν καὶ τῶν νεύρων ἤτοι διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ὅστις ἀναπτύσσεται ὅταν αἱ οὐσίαι τεθῶσιν εἰς συγκοινωνίαν εἴτε πρὸς μέταλλα εἴτε πρὸς ἀλλήλας διὰ μεταλλικῶν ἀγωγῶν, ἐφευρέθη δὲ ὑπὸ τοῦ Γαλβάνη. Ὁ **γαλβανισμὸς** ἢ **βολταϊκὸς ἠλεκτρισμὸς** (électricité voltaïque) εἶνε ἄγνωστος δύναμις παράγουσα τὰ γαλβανικὰ φαινόμενα, ἤτοι ἡ μορφὴ τοῦ δυναμικοῦ ἠλεκτρισμοῦ τοῦ ἀναπτυσσομένου διά τινος χημικῆς ἐνεργείας.

γαλβανιστής, οῦ, ὁ· galvaniseur, n. m. ὁ γαλβανίζων (ἐπιψευδαργυρωτής), συνώνυμον τοῦ galvanisateur, n. m. ἄτομον ὅπερ γαλβανίζει, individu qui galvanise; || ἐπιδέξιος γαλβανιστής, un habile galvaniseur.

γαλβανό, galvano, λέξις προσυνθετικὴ χρησιμεύουσα ὡς ῥίζα πρὸς σχηματισμὸν ἑτέρας λέξεως, π. χ. γαλβανο-καυτήριον, galvano-cautère; γαλβανο-μαγνητισμός, galvano-magnétisme.

γαλβανογλυφία, ας, ἡ· galvanoglyphie, n. f. καλεῖται ἡ πρὸς παραγωγὴν μεταλλογραφημάτων μέθοδος, ὁμοίων πρὸς ξυλογραφήματα καὶ χρησίμων εἰς τὴν τυπογραφίαν. Ἐπὶ πλακὸς ἐκ ψευδαργύρου, ἐπικεκαλυμμένης διὰ λεπτοῦ στρώματος ἐκ στιλβωτικοῦ ἐλαίου (βερνικίου, γανώματος), χαράσσεται ἡ εἰκὼν διὰ βελόνης, ἀκολούθως ἀφαιρεῖται τὸ στρῶμα τοῦ στιλβωτικοῦ ἐλαίου, ἡ δὲ διὰ χαράξεως παραχθεῖσα εἰκὼν ἐπανειλημμένως ἐπικαλύπτεται διὰ χρώματος ταχέως ξηραινομένου· ἡ οὕτω παρασκευασθεῖσα πλὰξ γαλβανοπλαστικῶς μεταβάλλεται εἰς ζιγκογράφημα κατάλληλον διὰ τὴν τυπογραφίαν· βλ. **ζιγκογραφία.**

γαλβανογραφία, ας, ἡ· galvanographie,

n. f. ἠλεκτρογραφικὴ μέθοδος δι' ἧς ἀπομιμοῦνται εἰς πλάκας πάντα τὰ εἴδη τῶν γλυφογραφιῶν, ἤτοι ἐπὶ πλακὸς μεταλλικῆς ζωγραφεῖται ἡ εἰκὼν διὰ παχέος καὶ ἐξέχοντος ὥσπερ ἐν τοῖς ἀναγλύφοις χρώματος, ἡ εἰκὼν δὲ αὕτη ἔγκοιλος ἀντιγράφεται διὰ τῆς γαλβανοπλαστικῆς ἐπὶ ἑτέρας πλακὸς χρησιμευούσης πρὸς τύπωσιν. § **γαλβανογραφία**, galvanographie, n. f. πραγματεία ἐπὶ τοῦ γαλβανισμοῦ, traité sur le galvanisme.

γαλβανογράφος, ου, ὁ· galvanographe, n. ἄτομον γράφον περὶ γαλβανισμοῦ, personne qui écrit sur le galvanisme.

γαλβανοθεραπεία, ας, ἡ· galvanothérapie, n.f. βλ. **ἠλεκτροθεραπεία**, électrothérapie.

γαλβανοκαυστικός, ή, όν· galvanocaustique, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γαλβανοκαυστικήν, qui se rapporte à la galvanocaustie. § **γαλβανοκαυστική**, galvanocaustie, n. f. καὶ galvanocaustique, n. f. καλεῖται ἡ βραδεῖα ἢ ταχεῖα καυτηρίασις διαφόρων νοσηρῶν μερῶν ἡ γινομένη τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος, cautérisation lente ou rapide par le courant électrique continu, ἤτοι σύστημα χειρουργιῶν γινομένων διὰ τῆς ἠλεκτρικῆς θερμότητος. Γίνεται χρῆσις αὐτῆς ἢ ὅπου εἶνε ἀνάγκη καύσεως ἁπλῆς πρὸς ἐπίσχεσιν μικρῶν αἱμορραγιῶν, ὡς ἀπὸ ὀδόντων, ἢ πρὸς καυτηρίασιν συριγγωδῶν πόρων, ἢ πρὸς ἀποτομὴν διαφόρων ὄγκων καὶ πλείστων ἄλλων παθῶν.

γαλβανοκαυτήριον, τό· galvanocautère, n. m. ἠλεκτρικὸν καυτήριον, instrument électrique pour la cautérisation.

γαλβανοκέραμος, ου, ὁ· galvanocérame, n. m. ἀργιλῶδές τι ἀγγεῖον ἐφ' οὗ ἐναποθέτουσι στρῶσιν χαλκοῦ τῇ βοηθείᾳ τῆς γαλβανοπλαστικῆς.

γαλβανομαγνητικός, ή, όν· galvanomagnétique, adj. [φυσ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν γαλβανομαγνητισμόν, qui a rapport au galvanomagnétisme.

γαλβανομαγνητισμός, οῦ, ὁ· galvanomagnétisme, n. m. [φυσ.] τὸ σύνολον τῶν ἀποτελεσμάτων γαλβανικῶν καὶ μαγνητικῶν συγχρόνως, ensemble des effets à la fois galvaniques et magnétiques ; συνώνυμον τοῦ **ἠλεκτρο-μαγνητισμός** (électro-magnétisme).

γαλβανομεταλλουργία, ας, ἡ· galvanométallurgie, n. f. συνώνυμον τοῦ **γαλβανοπλαστική.**

γαλβανομετρικός, ή, όν· galvanométrique, adj. τὸ ἔχον σχέσιν μὲ τὸ γαλβανόμετρον, qui a rapport au galvanomètre.

γαλβανόμετρον, ου, τό· [φυσ.] galvanomètre (n. m.) ἢ rhéomètre. Ἠλεκτρικὸν ὄργανον ἀποτελούμενον ἐκ μαγνητικῆς βελόνης στηριζομένης ἐπὶ ἄξονος καὶ ἀποκλινούσης ἐπὶ βεβαθμονομημένου δίσκου, τῇ ἐπιδράσει ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος διερχομένου διὰ μεμονωμένου λεπτοῦ σύρματος (fil isolé) περιειλιγμένου ἐπὶ ξυλίνου **πλαισίου** (cadre) περιβάλλοντος τὴν βελόνην. Τὸ γαλβανόμετρον χρησιμεύει πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ὑπάρξεως, διαβάσεως καὶ τῆς φορᾶς ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος διερχομένου δι' ἀγωγοῦ ἢ σώματός τινος. Τὰ ἐν τῇ ὑποβρυχίῳ ἀμύνῃ χρησιμεύοντα γαλβανόμετρά εἰσι : **γαλβανόμετρον ὑποβρυχίου ἀμύνης**, galvanomètre (dit) de défense sous-marine. ἢ **ἀστατικὸν γαλβανόμετρον** (galvanomètre astatique), οὗτινος ἡ βελόνη ἕνεκα παρενθέσεως μαγνήτου τινός, μὴ ἐπηρεαζομένη ἐκ τῶν γηΐνων μαγνητικῶν διαταράξεων, καθίσταται ἀστατική, δεικνύουσα διαρκῶς τὸ 0⁰ τῆς βεβαθμονομημένης πλακὸς καὶ ἀποκλίνουσα μόνον ἅμα τῇ διελεύσει ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος. Τὸ ὄργανον τοῦτο χρησιμοποιεῖται εἰς τοὺς ναυκλαστρικοὺς σταθμοὺς πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν λειτουργούντων ῥευμάτων· || **κοινὸν γαλβανόμετρον**, galvanomètre ordinaire, ἄνευ παρενθέσεως μαγνήτου, ὑφιστάμενον ταλαντεύσεις κατὰ τὰς γηΐνους μαγνητικὰς διαταράξεις καὶ χρήσιμον πρὸς δοκιμὴν κυκλωμάτων· || — **διπλῆς χρήσεως**, galvanomètre à double usage, ἤτοι ἀστατικὸν γαλβανόμετρον ὅπερ, προκειμένου περὶ δοκιμῶν ἐμπυρίων ἢ ἀγωγιμότητος (conductibilité), μετατρέπεται διὰ περιστροφῆς τοῦ πυξίου του (θήκης) εἰς γαλβανόμετρον δυνάμενον νὰ ἐνεργήσῃ δι' ἀσθενεστάτου ῥεύματος ἕνεκα παρενθέσεως ἐσωτερικῆς τινος ἀντιστάσεως (résistance)· || — ἢ **πυξὶς τῶν ἐφαπτομένων καὶ ἡμιτόνων**, galvanomètre des tangentes et sinus ; βλ. **πυξίς**· || δοκιμαστικὸν **γαλβανόμετρον**, galvanomètre d'essai, τὸ διὰ δοκιμὰς ἐν γένει ὡς γαλβανοσκόπιον χρησιμοποιούμενον· || ἀστατικὸν γαλβανόμετρον, galvanomètre astatique, τὸ ἐφωδιασμένον διὰ συστήματος ἀστατικῶν βελονῶν· || γαλβανόμετρον μετὰ κινητοῦ πηνίου ἢ κινητοῦ πολλαπλασιαστοῦ, galvanomètre à cadre mobile ; || γαλβανόμετρον ἀνακλαστικόν, galvanomètre à miroir, τὸ ἐφωδιασμένον διὰ κατόπτρου διὰ τὰς δι' ἀνακλάσεως ἀναγνώσεις· || βλητικὸν γαλβανόμετρον, galvanomètre balistique, χρησιμοποιούμενον διὰ βλητικὰς μετρήσεις· || — ἀπεριόδον, galvanomètre apériodique, οὗτινος τὸ κινητὸν σύστημα ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ θέσιν ἄνευ ταλαντεύσεων περὶ ταύτην· || **καθολικὸν γαλβανόμετρον**, galvanomètre universel, δυνάμενον νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς γαλβανοσκόπιον, βολτόμετρον καὶ ἀμπερόμετρον· || κανὼν ἢ κλῖμαξ γαλβανομέτρου, échelle de galvanomètre.

γαλβανονυγμός, οῦ, ὁ· galvanopuncture, n. f. [παθολ.] συνώνυμον τοῦ **ἠλεκτρονυγμός**, électropuncture.

γαλβανονύσσω, μέλ. ύξω, galvanopuncturer, ἐνεργῶ γαλβανονυγμόν.

γαλβανοπλάστης, ου, ὁ· galvanoplaste, n. m. ὁ ἐνασκῶν (ἀσχολούμενος εἰς) τὴν γαλβανοπλαστικήν, celui qui pratique la galvanoplastie, ὁ τεχνίτης ὁ ἐργαζόμενος εἰς ταύτην.

γαλβανοπλαστική, ῆς, ἡ· galvanoplastie, n. f. τέχνη συνισταμένη εἰς τὴν διὰ τῆς ἐνεργείας γαλβανικοῦ ῥεύματος (courant galvanique) **καταχρήμνισιν** (à précipiter) μετάλλου διαλελυμένου ἔν τινι ὑγρῷ ἐπὶ οἱασ-

δήποτε ὕλης, εἴτε πρὸς διακόσμησιν, εἴτε πρὸς προφύλαξιν αὐτῆς ἀπὸ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἐπηρειῶν, εἴτε πρὸς **ἀποτύπωσιν** αὐτῆς (pour en prendre l'empreinte). Ἡ γαλβανοπλαστικὴ χρησιμοποιεῖται δι' ἐπιχρύσωσιν (pour dorer) καὶ ἐπαργύρωσιν (argenter) διαφόρων ἀντικειμένων, προσέτι δὲ καὶ δι' ἐπιχάλκωσιν (bronzer) τοιούτων. Ἡ γαλβανοπλαστικὴ ἢ ἠλεκτρομεταλλουργία (électrométallurgie), εἶνε ἡ τέχνη δι' ἧς ἀποχωρίζονται τὰ μέταλλα ἀπὸ τὰς χημικὰς αὐτῶν συνθέσεις (composés chimiques) καὶ ἀποτίθενται ἐν τῇ στοιχειώδει αὐτῶν **καταστάσει** (condition élémentaire) ἐπὶ τῶν ἐπιφανειῶν διαφόρων σχημάτων διὰ τῆς ἠλεκτροδυναμικῆς (électricité dynamique). Αἱ κυριώτεραι διαιρέσεις τῆς τέχνης ταύτης εἶνε ἡ ἰδίως γαλβανοπλαστικὴ καὶ ἡ γαλβανοτυπία (galvanotypie). Ἐν τῇ πρώτῃ τὸ ἀποτιθέμενον μέταλλον προσαρμόζεται συνήθως εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἐφ' ἧς ἀπετέθη, ἐνῷ ἐν τῇ δευτέρᾳ ἀφαιρεῖται διαδοχικῶς ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας ταύτης, εἶνε δὲ αὐτὴ **ἀποτύπωμα** (empreinte) ἢ **τύπος** (moule) λαμβανόμενος ἐπὶ τοῦ πρὸς ἀναπαραγωγὴν προωρισμένου ἀντικειμένου καὶ ἀποτελεῖ **ἀντίστροφον ἀντίτυπον** (copie à l'envers). Τῆς γαλβανοπλαστικῆς γίνεται νῦν μεγάλη χρῆσις καὶ πρὸς ἐπινικελίωσιν (nickelage).

γαλβανοπλαστικός, ή, όν· galvanoplastique, adj. ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν γαλβανοπλαστικήν, qui a rapport à la galvanoplastique.

γαλβανοσκοπικός, ή, όν· galvanoscopique, adj. [φυσ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ γαλβανοσκόπιον, qui a rapport au galvanoscope; || συσκευαὶ γαλβανοσκοπικαί, appareils galvanoscopiques.

γαλβανοσκόπιον, ου, τό· galvanoscope, n. m. [φυσ.] ὄργανον καθιστῶν αἰσθητὰ εἰς τὴν ὅρασιν τὰ γαλβανικὰ ἀποτελέσματα, instrument qui rend sensibles à la vue les effets galvaniques.

γαλβανοτεχνία, ας, ἡ· galvanotechnie, n. f. ἡ ἐπὶ τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ γαλβανικοῦ ῥεύματος βασιζομένη τέχνη.

γαλβανοτροπικός, ή, όν· galvanotropique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν γαλβανοτροπισμόν, qui a rapport au galvanotropisme.

γαλβανοτροπισμός, οῦ, ὁ· galvanotropisme (galvano, καὶ τροπή, διεύθυνσις, direction) n. m. [βιολ.] ἐπήρεια τῶν ἠλεκτρικῶν ῥευμάτων ἐπὶ τῆς διευθύνσεως τῆς κινήσεως τῶν ζωϊκῶν ὄντων, influence des courants électriques sur la direction du mouvement des êtres vivants.

γαλβανοτυπία, ας, ἡ· galvanotypie, n. f. ἐπιχάλκωσις (cuivrage) ξυλογραφημάτων (clichés) ἢ τυπογραφικῶν χαρακτήρων δι' ἰσχυρῶν ἠλεκτρομαγνητικῶν μηχανῶν.

γαλένα, ης, ἡ· [δημ.] galène, n. f. κοινὴ ὀνομασία τοῦ γαληνίτου, ἤτοι ἔνθειος μόλυβδος (sulfure de plomb).

γαλειά, ἡ· [δημ.] καὶ

γαλειός, ὁ· βλ. γαλεός.

γαλειούρης, α, ικο· [διάλ. Ἠπείρου] ὁ ἀλλοίθωρος.

γαλέντσα, ἡ· καὶ γαλόσσα [ξεν.], galoche, n. f. ἡ πηλοβατίς.

γαλεοπίθηκος, ου, ὁ· galéopithèque, n. [ζωολ.] ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν θηλαστικῶν προπιθήκων.

γαλεόπους, οδος, ὁ· πούς τῆς γαλῆς, patte de chat; pied de chat.

γαλεός, οῦ, ὁ· [ζωολ.] καὶ κοινῶς γαλειός, milandre, n. m. (λατ. galeus), ἰχθὺς σελαχώδης τῆς τάξεως τῶν πλαγιοστόμων, οὗ τὰ ῥαχιαῖα πτερύγιά εἰσιν ὡπλισμένα ἕκαστον διὰ κέντρου· || γαλεός, lamproie, n. m. || γαλεοὶ γλυκέος ὕδατος, lamproies d'eau douce; βλ. γαλειός.

γαλέρα, ἡ· [ξεν.] galère, n. f. **γαλέραι** ἐκαλοῦντο τὰ πολεμικὰ πλοῖα δι' **ὧν ἐτελοῦντο** κατὰ τὸν μεσαίωνα πᾶσαι **σχεδὸν** αἱ ναυμαχίαι. Τὰ πλοῖα ταῦτα ἦσαν **ἐπιμήκη**, στενὰ καὶ μικροῦ βυθίσματος **κινούμενα** εἴτε διὰ τετραγώνων ἱστίων, εἴτε διὰ κωπῶν κωπηλατουμένων ὑπὸ πληρώματος ἀποτελουμένου ἐκ καταδίκων (forçats) καλουμένων γαλεριτῶν (galériens), οἵτινες προσεδένοντο ἐπὶ τῶν ἑδωλίων των δι' ἁλύσεων.

γαλερία, ἡ· [ξεν.] βλ. γαλαρία, galerie, n. f.

γαλερίτης, ου, ὁ· galérien, n. m. [ναυτ.] ὁ ὑπὸ καταδίκης ἐν γαλέρᾳ (galère) ἐρέσσειν ὑποχρεούμενος· βλ. **γαλέρα**.

γαλέττα, ἡ· [ξεν.] βλ. **διπυρίτης**.

γαλῆ, ῆς, ἡ· (συνηρ. τοῦ γαλέη), ὁ γάττος, ἡ γάτα, le chat; la chatte; γαλῆ λέγεται σήμερον ὑπὸ τῶν νεωτέρων, αἴλουρος ὁ κατοικίδιος, ὅστις ἦτο ἄγνωστος τοῖς ἀρχαίοις, ἐξημερώθη δὲ παρὰ τῶν Αἰγυπτίων καλούμενος παρὰ τούτων gutta, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἡμέτερον γάτα (βλ. λέξιν). Οἱ ἀρχαῖοι, ὡς πολλὰ μᾶς πείθουσι καὶ δὴ καὶ τὸ ἐπίθετον ξανθὸς (flavus), γαλῆν ἐκάλουν τὸ νῦν κοινῶς καλούμενον **νυφίτσα**, belette, n. f. μικρὸν τολμηρὸν σαρκοφάγον ζῷον, τρεφόμενον κυρίως ἐξ ἀσπαλάκων καὶ μυῶν, οὗτινος ἡ τρίχωσις εἶνε ξανθὴ μελανίζουσα, λευκὴ δὲ ὑπὸ τὴν κοιλίαν.

γαληνεύω, κοπάζω, γαληνιάω, calmer; καταπαύω, καταπραΰνω, apaiser; [οὐδ.] se calmer; || «γαληνάει τὸ παιδὶ» [διάλ. Κύμης] = τὸ ἡσυχάζει, τὸ κάμνει νὰ μὴ κλαίῃ· «βάλ' το 'στὸ βυζὶ νὰ γαληνήσῃ» = νὰ ἡσυχάσῃ νὰ μὴ κλαίῃ· γαλήνητσε = ἡσύχασε· γαληνίζω, γαληνεύω, se calmer.

γαλήνη, ης, ἡ· ἡ παῦσις ἀνέμου καὶ μάλιστα θαλάσσης, calme, n. m. || [ἐπὶ θαλάσ.] —, κοινῶς ἡ μπουνάτσα, le calme ἢ calme de la mer, ἡ κατάστασις τῆς ἠρεμούσης θαλάσσης· || [ἐπὶ ἀνέμου] γαλήνη, ἡ **νηνεμία** ἢ **ἄπνοια**, le calme; ἡ κατάστασις τοῦ ἠρεμοῦντος ἀνέμου· βλ. καὶ γαληνίζω· || ἐπὶ θαλάσ.] (πλήρης, ἐντελής) ἄκρα γαλήνη, calme plat. § γαλήνη [ναυτ.] (ἐπὶ θαλάσσης), bonace, n. f. ἡ **νηνεμία**, κοινῶς ἡ μπουνάτσα· καιρὸς ἤρεμος ἄνευ θαλασσοταραχῆς καὶ ἀνέ-

μου· ἐπίσης καλεῖται οὕτω τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ σταματᾷ κακοκαιρία τις· || καταλαμβάνομαι ὑπὸ γαλήνης, calminer ; || πλοῖον καταληφθὲν ὑπὸ γαλήνης, bâtiment calminé ; τὸ τοιοῦτον λέγεται περὶ ἱστιοφόρου πλοίου ἀκινητοῦντος ἕνεκα τῆς νηνεμίας καὶ γαλήνης. § [μεταφ.] γαλήνη. ἡ φαιδρότης τοῦ προσώπου, ἡ ἱλαρότης, la sérénité ; ἡ ἡσυχία, le calme ; la tranquillité ; τὸ ἱλαρὸν (τοῦ προσώπου), sérénité, n. f.=τὸ ἀτάραχον· τὸ ἥσυχον, γαλήνιον, la placidité; || στωϊκὴ γαλήνη, calme stoïque ; || ψυχικὴ γαλήνη, sérénité d'âme ; || ἡ — τῆς συνειδήσεως, le repos de la conscience ; || ἡ — τοῦ χαρακτῆρός του, la placidité de son caractère ; || [ἐμπορ.] γαλήνη (ἀγορᾶς), calme, n. m.

γαληνησιὰ, ἡ· [δημ.]=ἡ ἄκρα γαλήνη, πλήρης νηνεμία, calme plat.

γαληνιάζω, βλ. γαληνιάω.

γαληνιαῖος, αία, αῖον· καὶ γαλήνιος· ὁ ἥσυχος, εὔδιος, ἤρεμος (ἐπὶ θαλάσ.), le calme; ἐν γένει ἥσυχος, ἱλαρός (ἐπὶ προσώπου), serein, e=ἀτάραχος, imperturbable ; ὁ ἥσυχος, γαλήνιος, placide ; || ἡ θάλασσα ἦτο γαληνιαία, la mer était calme ; || γαληνιαῖον πρόσωπον, visage serein ; || γαληνιαῖος βίος, vie sereine ; || γαληνιαῖος χαρακτήρ, caractère placide ; || εἶνε γαλήνιος εἰς τὰς ἀποφάσεις του, il est imperturbable dans ses résolutions ; || ὁ ἱεροκῆρυξ οὗτος ἔχει γαληνιαίαν μνήμην, ce prédicateur a une mémoire imperturbable.

γαληνιαίως, [ἐπίρ.] ἀταράχως, imperturbablement ; ἡσύχως, πρᾴως, placidement.

γαληνιάω-ῶ, μέλ. ἄσω· βλ. γαληνιῶ.

γαληνίζω, μέλ. ίσω, κάμνω γαληνὸν (γαλήνιον), εὔδιον, ἥσυχον ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κυμάτων, calmer=rendre (devenir) calme et serein ; ἢ calmir ; || γαληνίζω καὶ κοπάζω (ἐπὶ θαλάσσης, κυμάτων), calmer ou calmir ou se calmer ; ἡ θάλασσα γαληνίζει ἢ κοπάζει (la mer se calme) ὅταν ἐλαττῶται ἢ καταπαύῃ ἡ ταραχὴ αὐτῆς, τὰ κύματα κοπάζουσιν ὁπόταν ἐλαττῶται τὸ μέγεθος καὶ ἡ ὁρμὴ αὐτῶν· [διάλ. Οἰνόης] γαληνίζει=κάμνει γαλήνην, νηνεμίαν.

γαλήνιος, ος, ον· βλ. γαληνιαῖος· || γαλήνιος, ἥσυχος [ἀρχ.], quiet, ète (kui-èt).

γαλήνισμα, ατος, τό· [δημ.] ἢ γαληνισμός.

γαληνισμός, οῦ, ὁ· κοινῶς γαλήνισμα, τὸ γαληνιᾶν, l'action de rendre (ou de devenir) calme : le calme ; la sérénité (κυρίως καὶ μεταφορικῶς).

γαληνίτης, ου, ὁ· ἡ γαλένα καὶ κατὰ τοὺς ἀρχ. ἡ γαλήνη, galène, n. f. ἤτοι ὁ ἔνθειος μόλυβδος, ὅστις καλεῖται καὶ galénite, n. f. ὁ γαληνίτης οὗτινος τὸ μόριον συνίσταται ἐξ ἑνὸς ἀτόμου μολύβδου καὶ ἑνὸς θείου, εἶνε τὸ κυριώτερον ὀρυκτόν, ἐξ οὗ ἀποκαθαίρεται μόλυβδος, πολλαχοῦ δὲ καὶ ἄργυρος.

γαληνιῶ (άω), μέλ. άσω, εἶμαι εὔδιος, ξάστερος, ἐπὶ ἀτμοσφαίρας, ἀνέμων καὶ μάλιστα θαλάσσης, être calme ; se calmer ; αἰθριάζω, être serein ; αἰθριοῦμαι, se rasséréner, καθιστῶ πάλιν αἴθριον· || ἡ μορφή του βαθμηδὸν ἐγαληνία, son visage se rassérénait peu à peu.

γαληνιώδης, ης, ες· βλ. γαληνώδης.

γαληνός, ή, όν· βλ. καὶ γαληνιαῖος· ὁ ἥσυχος, εὔδιος, ἤρεμος (ἐπὶ θαλάσσης), le calme; ἐν γένει ἥσυχος, ἱλαρὸς (ἐπὶ προσώπου), serein, e ; placide ; || γαληνὸς [διάλ. Οἰνόης]= ἤρεμος, ἀτάραχος, serein, «γαληνὸς καιρός». § [ὑπερθ.] γαληνότατος [ὡς τίτλος], sérénissime ; || ἡ Αὐτοῦ Γαληνοτάτη Ὑψηλότης, son Altesse Sérénissime ; || γαληνότατος, sérénissime, εἶνε μετάφρασις ἐκ τοῦ λατ. serenissimus, τίτλος ὃν ἔφερον οἱ Αὐτοκράτορες Ὀνώριος καὶ Ἀρκάδιος, εἶτα δὲ οἱ Φράγκοι καὶ Γότθοι βασιλεῖς. Τὴν σήμερον εἶνε γενικὸς τίτλος τῶν ἀρχηγῶν τῶν πριγκηπικῶν οἴκων τῶν ἀναγνωρισθέντων ἰσοτίμων κατὰ τὴν γενεαλογίαν πρὸς τοὺς ἡγεμονικοὺς οἴκους.

γαληνότης, ητος, ἡ· ἡσυχία, εὐθυμία, sérénité, n. f. § [τίτλος βασιλικὸς καὶ αὐτοκρ.] ἡ Γαληνότης σας, Votre Sérénité ; βλ. καὶ γαληνότατος.

γαληνώδης, ης, ες· καὶ γαληνιώδης, γαληνὸς ἡ θάλασσα, ἐν γαλήνῃ, calme (comme la mer) ; serein, eine ; βλ. καὶ γαληνιαῖος.

γαληνῶς, [ἐπίρ.] avec sérénité, κατὰ τρόπον ἥσυχον, γαληνόν.

γάλια-γάλια, [διάλ. Οἰνόης]=σιγὰ σιγά, καὶ παρ' ἡμῖν ἀγάλια-ἀγάλια· βλ. ἀγάλια.

γαλιάνδρα, ἡ· [πτηνὸν] calandre, n. βλ. καλάνδρα.

γάλιον, τό· [βοτ.] gaillet jaune, n. m. γένος τῆς οἰκογενείας τῶν ἐρυθροδανωδῶν· φυτὰ ποώδη· τὸ γάλιον τοῦ Διοσκουρίδου, ὅστις λέγει «ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τὸ γάλα πηγνύειν ἀντὶ πυτίας», ἤτοι caille-lait, n. m.

γαλιός, ὁ· βλ. γαλεός.

γαλιότα, ἡ· galiotte, n. f. δίστηλον Ὀλλανδικὸν πλοῖον μετὰ σταυρώσεως εἰς τὸν ἀκάτιον ἱστόν, μὲ ἐστρογγυλευμένην πρῷραν καὶ πρύμνην καὶ μικροῦ βυθίσματος, χρησιμοποιούμενον πρὸς ἀκτοπλοΐαν (cabotage).

γαλιόχλιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] ἀντὶ ὀλιγόχλιον, ἤτοι ὀλίγον χλιόν, χλιαρόν (tiède), ὄχι πολὺ ζεστόν «νερὸν γαλιόχλιν», de l'eau tiède.

γαλίφης, ου, ὁ· [δημ.] ὁ περιποιούμενός τινα μὲ σκοπόν τινα, ὁ κόλαξ, cajoleur, euse ; flatteur, euse=κόλαξ, ὁ θὼψ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὁ θωπευτής, câlin, e; || γαλίφης ἄνθρωπος [διάλ. Κύμης] = περιποιητικός, κόλαξ· βλ. καὶ γαλούφης.

γαλιφία, ας, ἡ· [διάλ. Κύμης]=ἡ περιποίησις, κολακεία, βλ. γαλιφιά.

γαλιφιά, ἡ· [δημ.] ἡ κολακεία, cajolerie, n. f. ἡ θωπεία, câlinerie, n. f. [παρὰ γυναικὸς ἰδίως] chatterie, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ περιποίησις.

γαλιφίζω, [δημ.] κολακεύω, cajoler ; flatter ; θωπεύω, câliner.

γαλίφος, [δημ.] βλ. γαλίφης.

γαλλάκι, τό. [πτην.] μικρὸς γάλλος, dindonneau, n. m.

γαλλήσιος, α, ον· τοῦ γάλλου, de dinde.

γαλλί, τό· βλ. γαλλάκι.

Γαλλία, ας, ἡ· France, n. f. || γαλλικὸς στρατός, armée française ; βλ. στρατός.

γαλλίζω, μέλ. ίσω, μιμοῦμαι (ἀγαπῶ πᾶν τὸ γαλλικόν, imiter (aimer) ce qui est français. § μεταχειρίζομαι γαλλισμούς, employer des gallicismes.

γαλλικανίζω, μέλ. ίσω, gallicaniser, τὸ καθιστᾶν τι σύμφωνον πρὸς τὰ ἔθιμα τῆς γαλλικῆς ἐκκλησίας.

γαλλικανός, ή, όν· gallican, anc (ἐκ τοῦ λατιν. gallicanus, Gaulois), adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γαλλικισμόν (gallicanisme), ὁ ὀπαδὸς τῶν ἐλευθεριῶν τῆς γαλλικῆς ἐκκλησίας· λέγεται μόνον ἐπὶ τῶν ἐκφράσεων église gallicane ; rit (ἢ rite, ἔθιμον θρησκείας ἢ ἐκκλησίας) gallican ; libertés gallicanes ou de l'église gallicane.

γαλλικισμός, οῦ, ὁ· gallicanisme, n.m. δόγμα, γνῶμαι, ἀρχαὶ τῶν γαλλικανῶν, doctrine, opinions, maximes des gallicans (ἤτοι τῆς γαλλικῆς ἐκκλησίας)· || ἀσπάζομαι τὸ γαλλικὸν δόγμα, se gallicaniser.

γαλλικὸν ὀξύ, [χημ.] acide gallique : εὑρίσκεται ἐν τοῖς κικκιδίοις, τῷ σινικῷ τεΐῳ, εἰς τὸν μέλανα οἶνον πολλάκις, καὶ εἰς τὰ πλεῖστα στυφίζοντα φυτά.

γαλλικός, ή, όν· ὁ ἐκ Γαλλίας προερχόμενος ἢ ἀνήκων, français, e; γαλλικὴ γλῶσσα, la langue française ; || γαλλικὴ καλλιτεχνία, art français ; || γαλλικὴ μουσική, musique française ; || γαλλικὴ φιλολογία, littérature française ; || γαλλικὸν δίκαιον, droit français; γαλλικὸς στρατός, armée française ; βλέπε στρατός.

γάλλιον, τό· gallium [χημ.] μεταλλικὸν στοιχεῖον ἀνακαλυφθὲν ἐν ἔτει 1875· εὑρίσκεται εἰς μικρὰ ποσὰ ἐντὸς τοῦ ὀρυκτοῦ θειοψευδαργύρου (σφαλερίτου).

γαλλίς, ίδος, ἡ· (θηλ. τοῦ γάλλος), française, n. f.

γαλλισμός, οῦ, ὁ· μίμησις παντὸς γαλλικοῦ, imitation de ce qui est français. § [γραμμ.] gallicisme, n. m. τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν κατάλληλος ἐν τῇ καθαρευούσῃ γαλλικῇ γλώσσῃ, façon de parler propre à la langue francaise, ἤτοι ἰδιωτισμὸς τῆς γαλλικῆς γλώσσης. § ἐπίσης λέγεται οὕτως ἔκφρασις γαλλικὴ εἰσαχθεῖσα ἐσφαλμένως ἐν ἑτέρᾳ τινὶ γλώσσῃ.

γάλλισσα, ἡ· [πτην.] dinde, n. f.

γαλλιστί, [ἐπίρ.] en francais.

γαλλομάθεια, ας, ἡ· ἡ γνῶσις τῆς γαλλικῆς γλώσσης, connaissance de la langue française.

γαλλομαθής, ής, ές· ὁ γνωρίζων (κάτοχος) τῆς γαλλικῆς γλώσσης, qui connaît (possède) la langue française.

γαλλομανής, ής, ές· gallomane (ἐκ τοῦ λατ. gallus, γάλλος, gaulois, καὶ τοῦ ἑλλ. μανία, fureur), adj. ὁ ἐμμανῶς, μετὰ πάθους θαυμάζων τὸ γαλλικὸν ἔθνος καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐσφαλμένα εἰσέτι· ἐπίσης ὁ ξένος ὁ ἔχων τὴν μανίαν τοῦ νὰ ὁμιλῇ γαλλιστὶ [οὐσ.] οἱ γαλλομανεῖς, les gallomanes.

γαλλομανία, ας, ἡ· gallomanie, n. f. περιπαθής, ἐμμανὴς θαυμασμὸς διὰ τὸ γαλλικὸν ἔθνος, admiration passionnée pour la nation française.

γαλλόνι, βλ. γαλόνι.

γαλλοποῦλα, ἡ· dinde, n. f. βλ. διάνα.

γαλλόπουλον, τό· [πτην.] μικρὸς γάλλος, γαλλάκι, dindonneau, n. m.

γαλλο-ρωμαϊκός, ή, όν· gallo-romain, aine, adj. ὁ ἀνήκων συγχρόνως εἰς τοὺς Γαλάτας καὶ τοὺς Ρωμαίους, qui appartient à la fois aux Gaulois et aux Romains.

γάλλος, ου, ὁ· θηλ. γαλλίς, français, e. § [πτην.] dindon, n. m. βλ. διάνος.

γαλλοφοβία, ας, ἡ· gallophobie, n. f. ἀποστροφὴ πρὸς τοὺς Γάλλους, horreur des Français.

γαλλόφοβος, ος, ον· gallophobe (γάλλος, gallo ἀντὶ gaulois καὶ φόβος, ἀπέχθεια, aversion), adj. ὁ βδελυττόμενος τοὺς Γάλλους, qui a horreur des Français ; ὁ ἀποστρεφόμενος αὐτούς, qui les déteste ; || [οὐσ.] ὁ γαλλόφοβος, un gallophobe.

γαλόνι(ον), τό· [ξεν.] ὡς μέτρον, gallon, n. m. (ἐπίσης λέγεται οὕτω ἀγγ.) μονὰς χωρητικότητος ἀγγλ. διὰ ῥευστὰ καὶ ξηροὺς καρπούς· 1 αὐτοκρατ. γαλ.=3,5433 γαλλικὰ λίτρα, ἤτοι 1γ=1420 δράμια. Τὸ ἔτι ἐν Ἀμερικῇ ἐν χρήσει ἀρχαῖον γαλ.=2,7852 γαλλικὰ λίτρα, ἤτοι 1γ=1183 δράμια. Τὸ γαλόνιον διαιρεῖται εἰς τέσσαρα τέταρτα (ἀγγ. quart) ἢ 8 πίντας (ἀγγ. pint). § σειρῆτι, τό· galon, n.m. § [πληθ. ἰδίως] τὰ γαλόνια, les insignes de grade [militaire]=τὰ διακριτικὰ τοῦ βαθμοῦ σημεῖα καλούμενα καὶ insignes distinctifs ; || [παρὰ τοῖς Γάλλοις] ἐπωμίδες, épaulettes ; || τοῦ ξήλωσαν τὰ γαλόνια, on l'a dégradé = τὸν καθῄρεσαν.

γαλόπηττα, ας, ἡ· [διάλ. Λεντεκάδος] πλακοῦς κατασκευαζόμενος ἐκ γάλακτος (γάλα -πήγνυμι), ἡ γαλατόπηττα, gâteau à la crême.

γαλόσσα, ἡ· [ξεν. κοινῶς] galoche, n. f. ἡ πηλοβατίς, ἐξωτερικὸν παποῦτσι διὰ τὴν λάσπην.

γαλουφάρω, [διάλ. Νάξου] = κολακεύω, θωπεύω, περιποιοῦμαί τινα (ἐκ τοῦ γαλούφης), βλ. καὶ γαλίφης.

γαλούφης, α, ικο· [διάλ. Νάξου] ὁ κόλαξ καὶ ὁ θὼψ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· βλ. γαλίφης.

γαλουχέω, βλ. γαλουχῶ, γαλακτουχέω.

γαλούχημα, τό· καὶ

γαλούχησις, εως, ἡ· καὶ

γαλουχία, ας, ἡ· ἡ γαλακτουχία, ὁ γαλακτισμός, ὁ γαλουχισμός, allaitement, n. m. βλ. βύζαγμα. § ἐπίσης lactation, n. m. σχηματισμὸς καὶ ἔκκρισις τοῦ γάλακτος, formation et excrétion du lait.

γαλουχῶ (έω), μέλ. ήσω, θηλάζω, βυζάνω, allaiter ; βλ. λέξιν. § [μεταφ.] τρέφω, nour-

rir ; || ἡ πόλις ἥτις τὸν ἐγαλούχησε, la ville qui l'a nourri.

γαλύπιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] ἡ τολύπη, δέμα νημάτων.

γαμβριάτικος, η, ον· [δημ.] ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὸν γαμβρόν, de [nouveau] marié ; ὁ νυμφικός, γαμήλιος, nuptial, ale, aux.

γαμβροκτόνος, ος, ον· (γαμβρός, κτείνω), ὁ φονεύων τὸν γαμβρόν, qui tue son gendre.

γαμβρίκιον, τό· [διάλ. Καρπάθου] = ἡ πρὸς τὸν μελλόνυμφον διδομένη προγαμιαία δωρεά, ὡς καὶ **νυμφίκιον**, ἡ πρὸς τὴν νύμφην.

γαμβρός, οῦ, ὁ καὶ κοινῶς γαμπρός, ὁ νεωστὶ νυμφευμένος, ὁ νυμφίος, marié, n. m. nouveau (jeune) marié ; ἤτοι ὁ σύζυγος, époux ; || ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύμφη, le marié et la mariée ; les jeunes époux = οἱ νεόνυμφοι. § —, νέος ἀνὴρ πρὸς γάμον, jeune homme à marier ; || εἶν' ἐξαίρετος γαμβρός, c'est un excellent parti = καλὸν συνοικέσιον. § —, gendre, n. m. λέγεται ὁ ἄνδρας (σύζυγος) τῆς θυγατρὸς ἢ τῆς ἀδελφῆς, ὡς πρὸς τοὺς γονεῖς (πενθερικά), καὶ πρὸς τοὺς γυναικαδέλφους του· σπανιώτερον λέγεται beau-fils ; ἐπίσης λέγεται beau-frère, n. m. ὁ σύζυγος τῆς ἀδελφῆς (le mari de la sœur.

γαμετή, ῆς, ἡ· λέγεται ἡ νόμιμος γυνή, ἡ σύζυγος, épouse, n. f. ἀντίθετον τῇ κτητῇ καὶ τῇ ἑταίρᾳ.

γαμέτης, ου, ὁ· ὁ νόμιμος σύζυγος, mari, n. m. époux, n.m. § γαμέτης, ὁ ἢ γαμέτις, ἡ· gamète, n.f. καὶ πληθ. γαμέται, gamètes, n.f. pl. [φυσ. ἱστορία] στοιχεῖα γεννητικὰ ἄρρενα καὶ θήλεα (τοῦ φυτικοῦ βασιλείου), éléments sexuels mâles et femelles ; une gamète.

γαμέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἀόρ. ἐγάμησα· [ἐνεργ.] ἐπὶ ἀνδρός, λαμβάνω γυναῖκα, prendre pour femme, ἤτοι νυμφεύομαι, se marier ; λαμβάνω ὡς σύζυγον, épouser; καὶ μέσ. γαμοῦμαι ἐπὶ γυναικὸς ὑπανδρευομένης, διδούσης ἑαυτὴν ὑπὸ ἄνδρα, μεταγεν. ὑπανδρεύομαί τινι, se marier à, épouser q'un.

γαμήλιος, ος, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γάμον, nuptial, ale, aux = νυμφικός· relatif aux noces, ὁ τοῦ γάμου, de noce ; || ἡ γαμήλιος τελετή, ἤτοι ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, la noce ; || τὰ γαμήλια δῶρα, les présents de noces = la corbeille.

γαμικός, ή, όν· ὁ εἰς γάμον ἀνήκων, de mariage ; de noces ; γαμήλιος, nuptial ; ὁ εἰς γάμον ἀναφερόμενος, matrimonial, aux ; || [νομ.] γαμικὸν σύμφωνον, convention matrimoniale ; || γαμικὸν συμβόλαιον = συμβόλαιον τοῦ γάμου, contrat de mariage ; || γαμικὸν γεῦμα, diner de mariage.

γάμμα, τό· gamma, n. m. τὸ τρίτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· βλ. Γ, γ. § — [ξεν.] gamme, n. f. ἡ μουσικὴ **κλῖμαξ**· βλ. καὶ Γ.

γάμος, ου, ὁ· mariage, n. m. σύζευξις, συζυγία, συνοικέσιον, ἕνωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ἤτοι δεσμὸς ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς νομικῶς ἀνεγνωρισμένος καὶ μετὰ νομικῶν συνεπειῶν ὡρισμένων συναπτόμενος· καταρτίζεται τῇ συναινέσει τῶν συνερχομένων (εἰς γάμον) καὶ κατὰ τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν τῇ εὐλογίᾳ αὐτῆς· || —, noce, καὶ συνηθ. πληθ. les noces ; || πρῶτος, δεύτερος γάμος, premier, second mariage ; || — ἐξ ἔρωτος, mariage d'amour ; || — χρηματικός (κερδοσκοπικός), mariage d'argent (d'intérêt), γάμος γινόμενος ἕνεκα χρημάτων μόνον καὶ προικός· || — συμπαθητικός, mariage d'inclination, ὁ ἐκ συμπαθείας, ἐξ ἀμοιβαίας κλίσεως τελούμενος· || — περιεσκεμμένος, λελογισμένος, κατάλληλος, mariage de raison ; || — τῆς ἀριστερᾶς χειρός, mariage de la main gauche ; βλ. **ἀνισογαμία**· || — εὐπρεπής, mariage de convenance, ὁ ἁρμόδιος ὡς πρὸς τ' ἄλλα, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀμοιβαίαν συμπάθειαν· || — εὐτυχής, δυστυχής, mariage heureux, malheureux ; || — ἀτέραστος, mariage disproportionné ; || — πολιτικός, mariage civil, ὁ ἐκτελούμενος ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν· || — θρησκευτικός, mariage religieux, ὁ ὑπὸ ἱερέως τελούμενος· || — ὑποθετικός, mariage putatif, ἄκυρος γάμος, συναφθεὶς καλῇ τῇ πίστει, παρέχων (ἐν Γαλλίᾳ), πολιτικὰ δικαιώματα εἰς τὰ τέκνα καὶ εἰς τὸν καλῇ τῇ πίστει συνάψαντα τοιοῦτον σύζυγον· || — ὁμαιμόνων (αἱμομικτικός), mariage consanguin, γάμος μεταξὺ δύο προσώπων συγγενῶν καταγομένων ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος· βλ. **αἱμομιξία**· || συνάπτω γάμον, contracter un mariage ; || οἱ δεσμοὶ τοῦ γάμου, les liens du mariage ; || γάμος = τελετὴ γάμου, mariage ; || προσκαλοῦμαι εἰς γάμον, être invité à un mariage ; || παρευρίσκομαι τοῖς γάμοις τινός, assister au mariage de quelq'un ; || γάμος = τελετὴ γάμου, noce, n. f. καὶ ἰδίως πληθ. noces ; || δεύτερος γάμος, secondes noces ; || ἔρχομαι εἰς δεύτερον γάμον, convoler en secondes noces ; || νυμφεύομαι ἢ ὑπανδρεύομαι διὰ δευτέραν, τρίτην φοράν, se marier en secondes, en troisièmes noces, ἤτοι τελῶ δεύτερον, τρίτον γάμον· || χαλκοῦς —, ἀργυροῦς —, χρυσοῦς —, ἀδαμάντινος —, noces d'airain ; noces d'argent; noces d'or ; noces de diamant ; ἑορτὴ τελουμένη ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δώδεκα καὶ ἥμισυ ἐτῶν ἀπὸ τοῦ γάμου, τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα, τὴν πεντηκονταετηρίδα καὶ τὴν ἑξηκονταετηρίδα αὐτοῦ· || ἑώρτασαν τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τοῦ γάμου των, ils ont célébré leurs noces d'argent (τὴν πεντηκονταετηρίδα, la cinquantaine de leur mariage) ; || ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου, le jour des noces ; || τέκνα τοῦ πρώτου γάμου, enfants de premier lit (du premier mariage) ; || χωρικὸς γάμος, une noce de village (villageoise) ; || ἡλικία γάμου, âge nubile ; nubilité ; || ὁ εἰς ἡλικίαν (εἰς ὥραν) γάμου, nubile : || ἔχει δύο θυγατέρας εἰς ὥραν γάμου, il a deux filles à marier ; || πότε θὰ γείνῃ ὁ γάμος ; πότε γίνονται (πότε θὰ γείνουν) οἱ γάμοι ; à quand la noce? || ἔρχομαι ἀπὸ τὸν γάμον, je viens de la noce.

γαμοφόρος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] = πᾶς πα-

ρευρισκόμενος ἐν τῷ γάμῳ «οἱ γαμοφόροι περνοῦνε» = διαβαίνουν.

γάμπα, ας, ἡ· [δημ.] mollet, n. m. βλ. γαστροκνήμη καὶ κνήμη.

γαμπάρα, [δημ.] βλ. γαβάρα.

γάμπια, ἡ· [δημ. ναυτ.] καὶ γάπια, hunier; πληθ. γάπιαις, βλ. δόλων.

γαμπιέροι, οἱ· [δημ. ναυτ.] οἱ θωρακῖται, gabiers; βλ. λέξιν.

γαμπόνω, [διάλ. Οἰνόης], γομφόω, = λεκάνην ῥαγισθεῖσαν σκεπάζω μὲ τεμάχιον τενεκέ, ἐπισκευάζω.

γαμπριάτικος, η, ον· [δημ.] τοῦ γάμου, νυμφικός, de noce; γαμήλιος, nuptial; || ἐνδύματα γαμπριάτικα, habits de noces.

γαμπρός, οῦ, ὁ· [δημ.] βλ. γαμβρός.

γαμφηλωτός, ή, όν καὶ γαμψηλωτός, βλ. γενειωτός.

γαμψοκλείς, ειδος, ἡ· ἡ ὀνυχοκλείς, clef pour griffes; κλεὶς δι' ὄνυχας (griffe).

γαμψός, ή, όν (ἐκ τούτου καὶ τὸ τῆς συνηθείας γάντζος) (κάμπω), crochu, e; ἤτοι ὡς ἄγγιστρον, καμπύλος, κυρτός, courbe; ἐπικαμπής, recourbé, ée.

γαμψότης, ητος, ἡ· ἰδιότης τοῦ γαμψοῦ, qualité de ce qui est crochu; ἡ κυρτότης, καμπυλότης, courbure, n. f.

γαμψόω-ῶ· μέλ. ώσω, καμπυλώνω, courber.

γαμψῶνυξ, υχος, ὁ· καὶ

γαμψώνυχος, ος, ον, γεν. ονύχου (ὄνυξ, γαμψός), κυρτοὺς ἔχων ὄνυχας, qui a les ongles (les griffes) crochu(e)s.

γανάδα, ἡ· [δημ.] κυρίως ἡ πράσινη σκουριὰ τῶν ἀγανώτων χαλκωμάτων, ἡ ὁποία διὰ τοῦτο καὶ **ἀγανάδα** ὀρθότερον ἔπρεπε νὰ λέγηται, συνεπῶς ἡ **χαλκάνθη**, vert-de gris ἢ verdet. § [συνεκδ.] τὸ γλίσχρον, κολλῶδες, ἡ πικράδα τοῦ στόματος, ἤτοι ἡ περὶ τὸ στόμα (τὴν γλῶσσαν) γλισχρότης, bouche (langue) pâteuse.

γανάχτημα(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] = κάματος, κούρασις, καταπόνησις, κόπωσις, fatigue, n. f.

γαναχτῶ καὶ ἀγαναχτῶ (ἀγανακτῶ), [διάλ. Οἰνόης] = κουράζομαι, καταπονοῦμαι, ἀποκάμνω, se fatiguer, se lasser; «πολλὰ ἀγανάχτησα»=πολὺ κουράσθηκα.

γανιάζω, [δημ.] **ἀγανιάζω**, καλύπτομαι μὲ γανάδαν, se couvrir de vert-de gris; || γανιασμένος, η, ον, vert-de-grisé, ée. § [συνεκδ.] γλισχρόομαι, γίνομαι γλίσχρος, devenir pâteux; avoir la bouche (la langue) pâteuse; || ἐγάνιασεν ἡ γλῶσσά του (νὰ ὁμιλῇ), sa bouche a séché.

γάνιακα γιὰ νερό, [διάλ. Κύμης] = **ἐδίψησα** πολύ, λέγεται ἐπὶ σφοδρᾶς δίψης.

γανόνω, γανώνω, μέλ. ώσω, γανόω-ῶ· (κυρίως στιλπώνω, λαμπρὸν ποιῶ, faire briller; lubrifier) étamer, (κοινῶς **καλαϊδίζω**), **κασσιτερόω-ῶ**, μέλ. ώσω, ἤτοι γανόνω τὰ σιδηρᾶ ἢ χάλκινα ἀγγεῖα κτλ. μὲ ἄλλο τι λαμπρὸν (λάμπον) μέταλλον καὶ ἰδίως μὲ κασσίτερον· ἐξάγεται ὅθεν ὅτι ἡ γάνωσις (étamage) γίνεται οὐ μόνον διὰ **κασσιτέρου** (étain) ὁπότε καλεῖται εἰδικῶς **ἐπικασσιτέρωσις** (étamage), ἀλλὰ καὶ ἄλλως πως, π. χ. διὰ **ψευδαργύρου**, ὁπότε καλεῖται ψευδαργύρωσις (étamage en zinc), ἢ δι' **ἀργύρου**, ὁπότε καλεῖται ἐπαργύρωσις (ὅπως οἱ καθρέπται). Ὁ σίδηρος ὀξειδοῦται ταχέως ἐν τῷ ὑγρῷ ἀέρι καὶ ἰδίως ὅταν ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ γύψου. Ἐν ταῖς οἰκοδομαῖς διατηρεῖται καλῶς ἂν δὲν προσβάλληται ὑπὸ τῆς ὑγρασίας καὶ ἰδίως ὅταν ἡ περιβεβλημένος ὑπὸ τῆς ἀσβέστου. Πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ σιδήρου ἀπὸ τῆς ὀξειδώσεως πρέπει νὰ γανώσωμεν αὐτὸν διὰ τοῦ κασσιτέρου ἢ ψευδαργύρου ἢ νὰ ἐπαλείψωμεν αὐτὸν δι' ἑνὸς στρώματος ἐλαιοχρώματος ἢ **ἀμμίου** (minium) ἢ καὶ **πισσασφάλτου** (goudron). § [μεταφ.] τοῦ ἐγάνωσα τὸ μυαλὸ [φρ. χυδ.], je l'ai battu en ruine; καὶ κατ' ἄλλην ἔννοιαν je lui ai rompu la tête.

γανόω-ῶ· βλ. γανόνω.

γαντζόνω, [δημ.] (βλ. ἀγκιστρόω-ῶ), gaffer, τὸν κόρακα κοντοῦ εἴς τι μέρος· βλ. καὶ κοντός· [ναυτ.] gaffe, n. f. || accrocher, βλ. ἀγκυρίζω· ἐπίσης raccrocher.

γάντζος, ου, ὁ· [δημ] βλ. **κόραξ**, croc, n. m. μικρὸς γάντζος, crochet, n. m.=κοράκιον· ἐνίοτε ἡ ἐνετή, agrafe, n. f. § [ναυτ.] gaffe, n. f. βλ. **κοντός**· τὸ σιδήριον τοῦ κοντοῦ, fer de gaffe=γάντζος, ἤτοι ὁ κόραξ (croc) δι' οὗ εἶνε ἐφωδιασμένος ὁ κοντὸς (gaffe); || —, ἡ ἁρπάγη, harpon ou croc, ἀγκιστροειδὲς ἐργαλεῖον δι' οὗ συλλαμβάνεταί τι· || [ναυτ.] — τῆς ἁλυσίδας, τὸ **ἄγκιστρον** (τῆς ἁλυσίδος), vérine, n. f. τεμάχιον σχοινίου περατούμενον εἰς ἄγκιστρον καὶ χρησιμεῦον εἰς τὴν ἕλξιν καὶ τὸν χειρισμὸν τῶν ἁλύσεων· βλ. καὶ ἄγκιστρον, croc de chaîne ou crochet.

γαντζοῦδι, τό· [δημ.] ἡ ἐνετή, ἡ πόρπη, agrafe, n. f. γαντζούδια=στολίδια ἐκ πορπῶν, ἁλύσεων, κτλ. ἅτινα φέρουσιν ὡς στολισμὸν οἱ ἄνθρωποι.

γάντι, τό· [ξεν.] τὸ χειρόκτιον, gant, n.m.

γαντόνω, [ξεν.] μέλ. ώσω, φέρω χειρόκτια, ganter.

γάνωμα, ατος, τό· καὶ γάνωσις (γανόω-ῶ), λάμψις, στίλβωμα, éclat, n. m. le brillant. § —, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γανόνειν, καὶ ἡ πρᾶξις, étamage, n. m. τὸ δὲ ὑλικὸν δι' οὗ γανοῦταί τι, ἡ γάνωσις, étamure, n. f. βλ. γανόνω.

γανωματᾶς, ὁ· [δημ.] ὁ γανωτής, étameur, n. m. ὁ γανόνων· βλ. γανόνω.

γανώνω, βλ. γανόνω.

γάνωσις, εως, ἡ· étamure, n. f. καὶ γάνωμα, étamage; βλ. λέξιν ὡς καὶ γανόνω.

γάπια, ἡ· [δημ.] πληθ. γάπιαις· βλ. δόλων, ωνος, ὁ.

γαρᾶτον, τό· ἰχθὺς ταριχευμένος, τάριχος, poisson salé; βλ. γάρος.

γαργάλεμμα καὶ γαργάλευμα· [δημ.] βλ. γαργάλισμα.

γαργαλεύω, [δημ.] βλ. γαργαλίζω.

γαργαλίδα, ας, ἡ· (γαγγλίον) [διάλ. Οἰνόης] ἀδὴν ἐξωγκωμένος ὑπὸ τὸ δέρμα.

γαργαλίζω, μέλ. ίσω, κοινῶς γαργαλεύω (βλ. καὶ γαργαλισμός). chatouiller ; δυσάρεστον ἐρεθισμὸν ἀποτελῶ. κνίζω, titiller ; ἤτοι γαργαλίζω. δίδω γαργαλισμὸν (κνισμὸν) εἰς· [συνεκδ.] piquer ; || μὴ μὲ γαργαλίζῃς, ne me chatouillez pas ; || τὸ ποτὸν αὐτὸ γαργαλίζει εὐαρέστως τὸν οὐρανίσκον, cette liqueur titille agréablement le palais ; || ἂν σοῦ γαργαλίζῃ τὴν ὄρεξιν, si le cœur vous en dit ; || αὐτὸ γαργαλίζει τὴν φιλοδοξίαν του, cela chatouille (flatte ἢ pique) son ambition. § [μέσ.] γαργαλίζομαι, être chatouilleux ; || οἱ ζηλότυποι γαργαλίζονται, les jaloux sont chatouilleux ; || μοῦ γαργαλίζεται ἡ ὄρεξις, j'ai l'envie ; j'éprouve le désir ; cela me tente.

γαργάλισμα, ατος, τό· καὶ

γαργαλισμός, οῦ, ὁ· κνισμός, ἐρεθισμὸς προξενούμενος ἐν τῷ σώματι, titillation, n. f. ἐπίσης κίνησις σώματος καὶ ἐρεθισμὸς εἰς γέλωτα διὰ τῆς ἐγγίξεως τῶν δακτύλων ὑπὸ τῇ μασχάλῃ προξενούμενος (ἢ εἰς ἄλλο μέρος τοῦ σώματος, καθὼς καὶ ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ ποδός), chatouillement, n. m.

γαργαλιστικός, ή, όν· chatouilleux, euse ; titillant, ante, adj. || οἶνος, γεῦσις γαργαλιστική, vin, saveur titillante. § διεγερτικός, δελεαστικός, tentant, ante.

γαργαλομμάτις, τα, ικο· [διάλ. Οἰνόης] =γουρλομμάτης, γοργωπός.

γαργαλόνω, [διάλ. Οἰνόης] γουρλόνω, ἀνοίγω ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς (ἐκ τοῦ γοργός, Γοργώ).

γαργάλωμα, τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ γούρλωμα, γοργότης ὀφθαλμοῦ.

γαργάρα, ας, ἡ· ὁ **γαργαρισμός**, gargarisme, n. m. || χάμνω γαργάραν, se gargariser = **ἀνακλύζομαι** τὴν φάρυγγα=**γαργαρίζομαι**· βλ. **γαργαρισμός**.

γαργαρεών, ῶνος, ὁ· ἡ σταφυλή, ὁ σταφυλίτης ἐν τῷ στόματι, luette, n. f. ἡ ἐπιγλωττίς, uvule, n. f.

γαργαρίζω, μέλ. ίσω, (se) gargariser; ἀνακογχυλιάζω, κρατῶν εἰς τὸ στόμα ὑγρόν τι ἀποτελῶ ἐν τῷ γαργαρεῶνι (σταφυλίτιδι, luette) διὰ τοῦ κινουμένου πνεύματος ἔσωθεν ἦχον τινά· βλ. καὶ **γαργαρισμός**· || **γαργαρίζω** [διάλ. Οἰνόης] = κάμνω γαργάραν, gargariser.

γαργάρισμα, τό, καὶ

γαργαρισμός, οῦ, ὁ· gargarisme, n. m. γαργαρίσματα ἢ γαργαρισμοὶ καλοῦνται φάρμακα ῥευστά, λαμβανόμενα ἐν τῷ στόματι, ἀναταρασσόμενα ἐν αὐτῷ κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ φάρυγγος διὰ συστολῶν τῶν μυῶν τῶν παρειῶν καὶ δι' ἐκπνοῆς ἀέρος ἐκ τοῦ λάρυγγος καὶ εἶτα ἀναπτυόμενα· βλ. **γαργαρίζω** καὶ **γαργάρα**.

γάργαρο, [διάλ. Ἠπείρ.] = καθαρόν, διαυγὲς [ἐπὶ ὕδατος].

γαρδέλι, τό· [ξεν.] [πτην.] ἡ καρδερίνα, chardonneret, n. m. ἡ **ἀκανθυλλίς**· || **γαρδέλι(ν)**, τό· [διάλ. Οἰνόης] = οὕτω καλοῦνται τὰ **μικρά**, τὰ λίαν εὔστροφα καὶ **βραχύσωμα παιδία** ὡς τὸ πτηνὸν γαρδέλι (=carduelis, **καρδερίνα**).

γαριάζω, [δημ.] μέλ. άσω, κιτρινίζω [ἕνεκα κακοῦ πλυσίματος], jaunir [à cause d'un mauvais blanchissage].

γαρίδα, ας, ἡ· crevette, n. f. ἡ **καρίς**. || [μεταφ.] ἔγεινε τὸ μάτι του γαρίδα [φρ.], il s'est morfondu [à attendre] ; (ἐπὶ μεγάλης στερήσεως).

γάρκον, τό· βλ. **γάρνον**.

γαρμπής, ὁ· [δημ.] ὁ λίψ, (vent) de sud-ouest, νότιος ἄνεμος, βλ. **ἄνεμος**.

γάρμπο, τό· [ξεν.] τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα, galbe, n.m. ἡ ἐξωτερικὴ χάρις, grâce de contour ; βλ. καὶ **σχῆμα**· [συνεκδ.] τὸ ὡραῖον ἐξωτερικὸν σχῆμα la belle forme ; ἡ χάρις, élégance, n. f.

γάρνης, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] (ἀρνοῦμαι) ὁ στρεψόδικος. (κυρ. ὁ παραβαίνων τὸν κανόνα τῆς παιδιᾶς) ὅθεν καὶ ἔξαρνος.

γάρνον, τό, καὶ γάρκον· δέστρον, τό, ἢ **ἄταρνον**, boîte de roue ; τὸ ἐντὸς τῆς πλήμνης (moyeu) τοῦ τροχοῦ μεταλλικὸν τεμάχιον συνήθως ἐκ χρατερώματος, ὃ τρίβει τὸν ἄξονα· γάρνον ἐξελίτρας, boîte de treuil ; || γάρνον στροφαλίγγων, βλ. **ἄταρνον** στροφαλίγγων· || γάρνον ἐκκεντρικόν, βλ. **δέστρον** ἐκκεντρικόν.

γαρνόω-ῶ, μέλ. ώσω· **ἀταρνόω-ῶ**, καὶ δεστρόω-ῶ τὸν τροχόν, boîter une roue ; (ἐκ τοῦ γάρνου, ἀτάρνου, δέστρου, boîte); ἡ δὲ πρᾶξις γάρνωσις, **ἀτάρνωσις**, δέστρωσις, εως, action de boîter une roue.

γάρνωσις, εως, ἡ· βλ. γαρνόω.

γάρον, τό, καὶ συνηθέστερον

γάρος, ὁ· saumure, n. f. ἡ ἰχθυάλμη, ἤτοι ἅλμη ἐκ παλαιῶν παστῶν ἰχθύων εἰς ἣν τίθενται τὰ λεγόμενα γαράτα, ταῦτα δέ, καλούμενα ἐπίσης γάρος, garum, εἰσὶ τὰ τῶν ἰχθύων ἁλατισμένα ἐντόσθια, ὅπως τὰ ταριχευτὰ ἐντόσθια τῶν σκόμβρων, ἅτινα προετοιμάζουσιν εἰς διάφορα μέρη καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰ Δαρδανέλια.

γαρουφαλλιά, ᾶς, ἡ· [βοτ.] βλ. **γαρούφαλλον**, œillet (la plante), τὸ φυτόν.

γαρόφαλλον, τό· καὶ

γαρούφαλλον, τό· ἢ γαρύφαλλον [βοτ.], κοινὴ ὀνομασία τοῦ διάνθους τοῦ **καρυοφύλλου**, œillet, n. m. (la fleur). § ἐπίσης τὸ μοσχοκάρφι, clou de girofle.

γαρπῆς, ὁ· [δημ.] ἄνεμος νοτειοδυτικός, βλ. **ἄνεμος καὶ λίβας**.

γαρύζω, [διάλ. Οἰνόης] (γαρύω)=**κουράζομαι**, ἀποκάμνω μετὰ μεγάλην φωνὴν ἢ παρατεταμένον κλαυθμόν· «τὸ μωρὸν ἐγάρυσεν» =ἔσκασεν ἀπ' τὸ κλάψιμον.

γαρυφαλλιά, ἡ· βλ. γαρουφαλλιά.

γαρύφαλλον, τό· βλ. γαρούφαλλον.

γάσα, ης, ἡ· [ναυτ.] œil, n. m. [de cordage] βλ. **ἀγκύλη**.

γαστέρα, ας, ἡ· [διάλ. Καρπάθου] ἡ λέξις κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς γαστέρος τοῦ θηλάζοντος μικροῦ (ἀρνίου ἢ ἐριφίου) τῆς περιεχούσης, ὡς γνωστόν, τὴν **πιτυαν**.

γαστερόπους, οδος, ὁ· [ζωολ.] gastéropode, adj. ὁ περιπατῶν μὲ τὴν κοιλίαν. § [πληθ.] gastéropodes, n. m. pl. κλάσις μαλακίων ἑρπόντων διὰ τῆς γαστέρος.

γαστήρ, (ἡ) έρος καὶ γαστρός, δοτ. γαστρί, [ἀνατομ.] ἡ κοιλία, ventre, n. m. ὁ στόμαχος αὐτός, estomac, n. m. βλ. λέξεις· || παχεῖα γαστήρ (κοινῶς κοιλάρα), bedaine, n. f. § [ἐπὶ γυναικὸς κυοφορούσης] —, le sein, ἤτοι μήτρα, ἡ κοιλία τῆς μητρός, «ἐν γαστρὶ φέρειν=ἔγκυον εἶναι». § [ἀνατ.] γαστήρ, abdomen (λατιν. abdomen), n. m. ἡ κοιλία, τὸ ὑπογάστριον (bas-ventre) ὅπερ καὶ gaster λέγεται, καὶ ἰδιαιτέρως τὸ μέρος τοῦ ὑπογαστρίου τὸ περικλεῖον τὰ ἔντερα. Ὁ κορμὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν μαστοφόρων διαιρεῖται εἰς δύο μέρη: τὸ στῆθος (ἢ τὸν θώρακα), la poitrine (ou thorax) καὶ τὴν γαστέρα, et l'abdomen, χωριζόμενα ὑπὸ τοῦ διαφράγματος, séparées par le diaphragme. § γαστήρ, gaster (stèr), n. m. (λέξ. λατ.) σημαίνουσα στόμαχον, estomac) [ἀνατ.] ἡ κοιλία ἐν γένει, le ventre en général; καὶ ἰδιαιτέρως ὁ στόμαχος, l'estomac en particulier. § [ἱππολ.] ventre, n. m. ἡ κοιλία· || βουγάστωρ ἵππος, ventre de vache, οὕτινος ἡ κοιλία ἐξωγκωμένη κρέμαται πρὸς τὰ κάτω. Οἱ ἀρχαῖοι ἱππολόγοι τοὺς τοιαύτην κοιλίαν ἔχοντας ἵππους ἀπεκάλουν **ἀεριγάστορας** (ἀεριγάστωρ, ορος). § [ναυτ.] γαστήρ, ventre, n. m. κοινῶς κοιλιά, καλεῖται τὸ κεντρικὸν μέρος τῆς γάστρας (carène) πλοίου ὅταν ἦνε ἐξωγκωμένον ἐν εἴδει γαστέρος.

γάστρα, ας, ἡ· καὶ **γλάστρα,** ἡ κοιλία ἀγγείου τινός, ventre d'un vase; ἢ ἀγγεῖον μὲ κοιλίαν, vase au large ventre; συνεπῶς **γάστρα** καὶ **γλάστρα,** pot à fleur, καὶ vase à fleur, ἀγγεῖον (δοχεῖον) ἀνθέων, τὸ πήλινον ἀγγεῖον ἐν ᾧ φυτεύουσιν ἄνθη· || γάστρα [χημ.] ballon, n. m. πλατύ τι σκεῦος χρήσιμον εἰς χημικὰς ἐργασίας. § [ναυτ.] γάστρα, carène, n. f. κοινῶς ἡ **πλεοῦσα**· αὕτη εἶνε σχεδὸν συνώνυμος τοῦ **ὕφαλα** (œuvres vives) (βλ. λέξιν), κυρίως ὅμως γάστρα καλεῖται ἡ ὑπὸ τὴν ἴσαλον ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τῶν τοίχων τοῦ πλοίου· βλ. καὶ **τρόπις**, quille, n. f. § **γάστρα** [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = ἡμισφαιροειδὲς σιδηροῦν ἔλασμα δι' οὗ ψήνουσιν ἄρτον.

γαστραλγία, ας, ἡ· ἄλγος τοῦ στομάχου, douleur ou névralgie de l'estomac; gastralgie, n. f. καλεῖται οὕτω νεύρωσις τοῦ στομάχου ἐκδηλουμένη δι' ἄλγους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σφοδροτάτου, τὸ ὁποῖον ἐπανέρχεται κατὰ περιόδους ἀορίστους, πολλάκις δὲ καὶ ἄνευ προφανοῦς αἰτίας· || αἱ γαστραλγίαι καὶ ἅπασαι αἱ νευρικαὶ ἀσθένειαι διαφθείρουσι τὴν γεῦσιν, les gastralgies et toutes les maladies nerveuses pervertissent le goût.

γαστραλγικός, ή, όν· gastralgique, adj. [παθολ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γαστραλγίαν, qui a rapport à la gastralgie.

γαστρεκτομία, ας, ἡ· gastrectomie, n.f. (γαστήρ, estomac καὶ ἐκτομή, résection), χειρουργία καθ' ἣν ἀποτέμνεται μέρος τοῦ στομάχου πάσχον βλάβην βαρεῖαν. Κατὰ τὴν ἀποτομὴν δὲ ἀφαιρεῖται μέρος τοῦ στομάχου μετὰ τοῦ ἠλλοιωμένου ἱστοῦ. Ἡ χειρουργία εἶνε βαρεῖα.

γαστρίδουλος, ος, ον· ὁ κοιλιόδουλος.

γαστρικισμός, οῦ, ὁ· ἢ γαστρικὸς κατάρρους, embarras gastrique; ἡ δυσπεψία, indigestion, n. f. κοινῶς κακοστομαχιά, προερχομένη ἐκ πολυφαγίας. § **γαστρικισμός,** gastricisme, n. m. κατάστασις διαταραχῆς τῶν λειτουργιῶν τοῦ στομάχου, état de trouble des fonctions de l'estomac.

γαστρικός, ή, όν· gastrique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὸν στόμαχον, qui appartient, qui a rapport à l'estomac; || γαστρικὸς πυρετός, fièvre gastrique; || — κατάρρους ἢ γαστρικισμός, embarras gastrique, προερχόμενος ἐκ πολυφαγίας· || γαστρικὸν ὑγρὸν (χυμός), suc gastrique; ὑγρὸν ἐκκρινόμενον ἐν τῷ στομάχῳ συντελοῦν εἰς τὴν πέψιν· || τὸ γαστρικὸν ὑγρὸν ἐνεργεῖ τὴν πέψιν, c'est le suc gastrique qui opère la digestion. § **γαστρικός, κοιλιακός,** abdominal, ale, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γαστέρα, qui appartient, qui se rapporte à l'abdomen; || ἡ γαστρικὴ (κοιλιακὴ) κοιλότης ἐγκλείει τὸ περιτόναιον, la cavité abdominale renferme le péritoine.

γαστρικότης, ητος, ἡ· gastricité, n. f. κακοϋλία τοῦ στομάχου, état saburral de l'estomac; καὶ ἐν γένει τὸ σύνολον τῶν συμπτωμάτων τῶν ἐνδεικνυόντων τὸν γαστρικὸν πυρετόν.

γαστριμαργέω-ῶ· μέλ. ήσω, εἶμαι γαστρίμαργος, être glouton; λαιμαργῶ, être gourmand; καταβροχθίζω, κατατρώγω, gourmander; ἐπίσης goinfrer.

γαστριμαργία, ας, ἡ· τὸ μετὰ μεγάλης ἐπιθυμίας καὶ ἀχορτασίας τρώγειν, gloutonnerie, n. f. ἡ γαστριμαργία ἐστὶν ἀκρασία περὶ τὴν τροφήν, goinfrerie, n. f. ἡ λαιμαργία, gourmanderie, n. f. καὶ gourmandise, n. f.

γαστρίμαργος, ος, ον· ὁ τῇ κοιλίᾳ μαινόμενος, ἄπληστος, ἀδηφάγος, glouton, onne, κοινῶς ὁ γουλόζος (λατ. gulosus); goinfre, adj. ἄπληστος· ὁ κοιλιόδουλος, λαίμαργος, gourmand, e, adj. καὶ δημωδῶς γαλλιστὶ λέγεται avale-dru, n. m.

γαστριμαργῶ, βλ. γαστριμαργέω.

γαστρί(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] = γάστρα, γλάστρα.

γαστρῖτις, ιδος, ἡ· gastrite, n. f. καλεῖται οὕτως ἡ φλεγμονὴ ἢ ἡ ἔντονος καὶ ἐπίμονος ὑπεραιμία τοῦ στομάχου, ἤτοι φλεγμονὴ τῆς ἐσωτερικῆς μεμβράνης τοῦ στομάχου, inflammation de la membrane interne de l'estomac; || προσβάλλομαι ὑπὸ γαστρίτιδος, être atteint d'une gastrite.

γαστρο (γαστήρ, στόμαχος, estomac), gastro, προσυνθετικὸν ἀποτελοῦν τὴν ῥίζαν τῆς

συνθέσεως μεγάλου ἀριθμοῦ λέξεων εἰς ἃς παρεμβάλλει τὴν ἰδέαν τῆς γαστέρος (κοιλίας) ἢ τοῦ στομάχου (où il introduit l'idée de ventre ou d'estomac).

γαστροαγγειακός, ή, όν· [ἀνατ.] gastro-vasculaire, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πεπτικὸν σωλῆνα καὶ εἰς τὰ ἀγγεῖα, qui appartient au tube digestif et aux vaisseaux.

γαστροαδυναμικός, ή, όν· gastroadynamique, adj. λέγεται περὶ τῶν γαστρικῶν παθήσεων τῶν συνοδευομένων ὑπὸ ἀδυναμίας, se dit des affections gastriques accompagnées d'adynamie.

γαστροαταξικός, ή, όν· gastroataxique, adj. λέγεται ἐπὶ γαστρικῆς παθήσεως συνοδευομένης ὑπὸ ἀταξίας, se dit d'une affection gastrique accompagnée d'ataxie.

γαστροβλεννώδης, ης, ες· gastromuqueux, euse, adj. λέγεται ἐπὶ τῶν παθήσεων καθ' ἃς ὑπάρχει ἐρεθισμὸς τοῦ στομάχου, se dit des affections dans lesquelles il y a irritation de l'estomac, συνοδευόμενος ὑπὸ βλεννώδους ἐκκρίσεως, accompagnée d'une sécrétion muqueuse ; || — πυρετός, fièvre gastro-muqueuse.

γαστρόβρωσις, εως, ἡ· gastrobrosie (zi) (γαστήρ, gastro καὶ βρῶσις, διάβρωσις, érosion), n. f. διάτρησις τοῦ στομάχου, perforation de l'estomac.

γαστροδύνη, ης, ἡ· βλ. γαστρωδυνία.

γαστροδυνηρός, ά, όν· gastrodynique, adj. [παθολ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γαστροδύνην, qui a rapport à la gastrodynie ; || πόνος γαστροδυνηρός, douleur gastrodynique.

γαστροδωδεκαδακτυλικός, ή, όν· gastro-duodénal, ale, adj. ἀφορῶν τὸν στόμαχον καὶ τὸ δωδεκαδάκτυλον ἔντερον, qui a rapport à l'estomac et au duodénum.

γαστροδωδεκαδακτυλῖτις, ἡ· gastro-duodénite, n. f. φλεγμονὴ τοῦ στομάχου καὶ τοῦ δωδεκαδακτύλου ἐντέρου, inflammation de l'estomac et du duodénum.

γαστροέκτασις, εως, ἡ· gastro-ectasie (γαστὴρ καὶ ἔκτασις, extension), n. f. [παθολ.] στομαχικὴ διεύρυνσις, dilatation stomacale, βλ. καὶ ἔκτασις.

γαστροελυτροτομία, ας, ἡ· gastro-élytrotomie, n. f. [χειρ.] ἄνοιγμα γινόμενον εἰς τὴν γαστρικὴν κοιλότητα, δι' ἐντομῆς τοῦ κολεοῦ, ouverture faite à la cavité abdominale, par incision du vagin.

γαστροενταλγία, ας, ἡ· gastro-entéralgie, n. f. νευραλγία τοῦ στομάχου καὶ τοῦ ἐντέρου, névralgie de l'estomac et de l'intestin.

γαστροεντερικός, ή, όν· gastro-intestinal, ale, aux, adj. [ἀνατ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν στόμαχον καὶ τὸ ἔντερον, qui a rapport à l'estomac et à l'intestin ; || σύστημα γαστροεντερικόν, système gastro-intestinal. § γαστροεντερικὸς [παθολ.], gastro-entérique, adj. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν γαστροεντερίτιδα, qui a rapport à la gastro-entérite; || φλεγμονὴ γαστροεντερική, inflammation gastro-entérique.

γαστροεντερῖτις, ιδος, ἡ· gastro-entérite, n. f. φλεγμονὴ τῆς βλεννομεμβράνης τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων, inflammation de la muqueuse de l'estomac et des intestins. § [κτηνιατρ.] —, gastro-entérite, καὶ mal de bois, mal de bois chaud, mal de brou, mal de jet du bois. ἅπαντα συνώνυμα, ὀξυτάτη φλεγμονώδης πάθησις τοῦ γαστροεντερικοῦ σωλῆνος τῶν κατοικιδίων ζώων, ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐν αὐτῷ ἀνάπτυξιν φυτικῶν παρασίτων ἐκ τῆς ἀναλήψεως δηλητηριωδῶν βοτανῶν, ἢ ἐκ διεφθαρμένων καὶ σεσηπυιῶν τροφῶν ἢ ὕδατος.

γαστροεντεροκωλικός, ή, όν· gastro-entérocôlique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γαστροεντεροκωλίτιδα, qui a rapport à la gastro-entérocôlite ; || φλεγμονὴ γαστροεντεροκωλική, inflammation gastro-entérocôlique.

γαστροεντεροκωλῖτις, ιδος, ἡ· gastro-entérocôlite, n. f. φλεγμονὴ ἐπεκτεινομένη εἰς τὸν στόμαχον, εἰς τὸ λεπτὸν ἔντερον καὶ εἰς τὸ κῶλον ἔντερον, inflammation qui s'étend à l'estomac, à l'intestin grêle et au côlon.

γαστροεντερόπτωσις, εως, ἡ· gastro-entéroptose (ἐκ τοῦ γαστρο, gastro καὶ τοῦ ἔντερον, intestin καὶ πτῶσις, chute), n. f. μετατόπισις τοῦ ἐντέρου καὶ τοῦ στομάχου, ἰδίως πρὸς τὰ κάτω ἕνεκα χαλαρώσεως τῶν συγκρατητήρων ἰνωδῶν δεσμῶν, déplacement de l'intestin et de l'estomac, surtout en bas, par relâchement des ligaments.

γαστροεντεροστομία, ας, ἡ· gastro-entérostomie (ἐκ τοῦ γαστρο, gastro καὶ τοῦ ἔντερον, intestin καὶ στόμα, bouche), n. f. ἐγχείρησις συνισταμένη εἰς τὴν ἀναστόμωσιν τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου ἐν τῷ στομάχῳ, ἕνεκα ἐμποδίου πυλωρικοῦ κωλύοντος τὴν διάβασιν τῶν τροφῶν ἐκ τοῦ στομάχου εἰς τὸ ἔντερον, opération qui consiste à aboucher l'intestin grêle à l'estomac, par suite d'un obstacle pylorique qui empêche le passage des aliments de l'estomac dans l'intestin. Ἐκτελοῦσι τὴν γαστροεντεροστομίαν ὁπόταν ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ἐμποδίου (l'ablation de l'obstacle) (οἴδημα ἢ ξένον σῶμα, tumeur ou corps étranger) εἶνε ἀδύνατος.

γαστροεπιπλοϊκός, ή, όν· [ἀνατ.] gastro-épiploïque, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν στόμαχον καὶ τὸ ἐπίπλοον, qui appartient à l'estomac et à l'épiploon ; || φλέβες γαστροεπιπλοϊκαί, veines gastro-épiploïques ; || νεῦρα, γάγγλια γαστροεπιπλοϊκά, nerfs, ganglions gastro-épiploïques ; || ἀρτηρίαι γαστροεπιπλοϊκαί, artères gastro-épiploïques ; αὗται εἰσὶ δύο : ἡ δεξιὰ γαστροεπιπλοϊκὴ (artère gastro-épiploïque droite) καὶ ἡ ἀριστερὰ γαστροεπιπλοϊκή (artère gastro-épiploïque gauche), ἐκφυόμεναι ἡ μὲν πρώτη ἐκ τῆς ἡπατικῆς ἀρτηρίας (artère hépatique), ἡ δὲ δευτέρα ἐκ τῆς σπληνικῆς ἀρτηρίας (artère splénique), ἀμφότεραι δὲ διανεμόμεναι εἰς τὸ μεῖζον ἐπίπλοον.

γαστροεπιπλοΐτις, ιδος, ἡ· gastro-épi-

ploïte, n. f. φλεγμονὴ τοῦ στομάχου καὶ τοῦ ἐπιπλόου, inflammation de l'estomac et de l'épiploon.

γαστροηπατικός, ή, όν· gastro-hépatique, adj. [ἀνατ.] ὁ ἀνήκων εἰς τὸν στόμαχον καὶ τὸ ἧπαρ· πτυχαὶ τοῦ περιτοναίου τηροῦσαι τὸν στόμαχον ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει. Τὰ τρία ἐπίπλοά εἰσι : ἐπίπλοον γαστροηπατικόν (épiploon gastro-hépatique), ἐπίπλοον γαστροκωλικὸν (épiploon gastro-côlique) καὶ ἐπίπλοον γαστροσπληνικόν (épiploon gastro-splénique) ; || [παθολ.] —, ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γαστροηπατίτιδα· || φλεγμονὴ γαστροηπατική, inflammation gastro-hépatique.

γαστροηπατῖτις , ιδος, ἡ· gastro-hépatite, n. f. [παθολ.] γαστρῖτις μετὰ ἡπατίτιδος, gastrite compliquée d'hépatite.

γαστρο-θωρακικός, ή, όν· κοιλιακο-θωρακικός, abdomino-thoracique (de abdomen et de thorax), n. m. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γαστέρα καὶ τὸν θώρακα, qui a rapport à l'abdomen et au thorax.

γαστροκήλη, ης, ἡ· gastrocèle, (γαστήρ, gastro καὶ κήλη, tumeur), n. m. κήλη τοῦ στομάχου, hernie de l'estomac.

γαστροκνήμιον, ου, τό· καὶ γαστροκνήμη, κοινῶς ἡ γάμπα, καὶ ἄντζα, mollet, n. m. § [ἀνατομ.] γαστροκνημία, καλεῖται τὸ ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ἐπιφανείας τῆς κνήμης σαρκῶδες μέρος, τὸ ἀποτελούμενον ὑπὸ τῶν λίαν μυωδῶν γαστέρων τοῦ γαστροκνημίου καὶ τοῦ ὑποκνημιδίου μυός.

γαστροκνήμιος, ος, ον· gastro-cnémien, adj. λέγεται περὶ τῶν διδύμων μυῶν τῆς κνήμης, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἐξοχὴν τοῦ γαστροκνημίου, se dit des muscles jumeaux de la jambe qui forment la saillie du mollet.

γαστροκωλικός, ή, όν· gastrocôlique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν στόμαχον καὶ εἰς τὸ κῶλον ἔντερον, qui appartient à l'estomac et au côlon ; || ἐπίπλοον γαστροκωλικόν, épiploon gastrocôlique (ἢ μέγα ἐπίπλοον, grand épiploon) ; || φλὲψ γαστροκωλική, veine gastrocôlique.

γαστροκωλῖτις, ιδος, ἡ· gastrocôlite, n. f. ταυτόχρονος φλεγμονὴ τοῦ στομάχου καὶ τοῦ κώλου ἐντέρου, inflammation simultanée de l'estomac et du côlon.

γαστρολαρυγγικός, ή, όν· gastro-laryngique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν στόμαχον καὶ τὸν λάρυγγα, qui a rapport à l'estomac et au larynx.

γαστρολαρυγγῖτις, ιδος, ἡ· gastro-laryngite, n. f. φλεγμονὴ τοῦ στομάχου καὶ τοῦ λάρυγγος, inflammation de l'estomac et du larynx.

γαστρολατρεία, ας, ἡ· gastrolâtrie, n. f. πάθος διὰ τὴν καλοφαγίαν, ἐξικνούμενον μέχρις εἴδους λατρείας, passion pour la bonne chère, poussée jusqu'à une sorte de culte.

γαστρολάτρης, ὁ καὶ ἡ· gastrolâtre, n. (γαστήρ, λατρεύω), ἄτομον ζῶν διὰ νὰ καλοτρώγῃ, personne qui vit pour la bonne chère ; ὁ ἀποθεώνων τὴν ἑαυτοῦ γαστέρα, qui se fait un dieu de son ventre ; || ὁ γαστρολάτρης εἶνε ἐγωϊστὴς καὶ φιλήδονος, le gastrolâtre est égoïste et sensuel ; || [οὐσιαστικῶς] ἄνθρωποι γαστρολάτραι, des hommes gastrolâtres.

γαστρολατρικός, ή, όν· gastrolâtrique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γαστρολατρείαν, qui a rapport à la gastrolâtrie.

γαστρολογία, ας, ἡ· gastrologie (γαστὴρ καὶ λόγος, discours) n. f. ἐπιστήμη πραγματευομένη περὶ τῆς μαγειρικῆς τέχνης καὶ πάντων τῶν συναφῶν αὐτῆς, science qui traite de l'art culinaire et de tout ce qui s'y rattache.

γαστρολογικός, ή, όν· gastrologique, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γαστρολογίαν, qui se rapporte à la gastrologie.

γαστρομαλακία, ας, ἡ· gastromalacie, n. f. μαλάκυνσις τοῦ στομαχικοῦ μυκώδους ὑμένος, ramollissement de la muqueuse stomacale. Ἡ γαστρομαλακία δὲν παρουσιάζεται εἰμὴ μόνον εἰς τὰ παιδία τὰ ἔχοντα τὴν βρεφικὴν χολέραν (choléra infantile)· ἐπίσης κατὰ τὰς νεκροτομὰς πολλάκις ὁ στόμαχος εὕρηται μεμαλακυσμένος καὶ κατεστραμμένος.

γαστρομανής, ής, ές· gastromane (γαστρο, gastro καὶ μανία, fureur), n. ἄτομον κατεχόμενον ὑπὸ γαστρομανίας, personne possédée de la gastromanie.

γαστρομανία, ας, ἡ· gastromanie, n. f. ἔρως διὰ τὴν καλοφαγίαν, ἐξικνούμενος μέχρις ὑπερβολῆς, amour de la bonne chère, poussé jusqu'a l'excès.

γαστρομύκης, ητος, ὁ· [βοτ.] gastromycien, enne, adj. λέγεται ἐπὶ τῶν μικρῶν σφαιροειδῶν μυκήτων. § γαστρομύκητες, gastromyciens, n. m. pl. λέγεται ὁμὰς μυκήτων σφαιροειδοῦς σχήματος· εἶνε ἡ τελευταία τάξις τῶν βασιδιομυκήτων χαρακτηριζομένη ἐκ τοῦ καρπικοῦ σώματος τὸ ὁποῖον μέχρις ὡριμότητος τῶν σπορίων ἢ καὶ διαρκῶς μέχρι σήψεως μένει κεκλεισμένον καὶ περιβάλλεται ὑπὸ περιβλήματος (περιδίου).

γαστρονομία, ας, ἡ· gastronomie, n. f. ἡ τέχνη τοῦ καλοτρώγειν, art de la bonne chère, ἡ καλοφαγία. Ἐν εὐρυτέρᾳ ἐννοίᾳ ἡ λέξις σημαίνει κατὰ τὸν Brillat Savarin, τὴν ἐπιστημονικὴν γνῶσιν πασῶν τῶν χρησιμοποιουμένων πρὸς διάθρεψιν τοῦ ἀνθρώπου οὐσιῶν. Συνήθως ὅμως καλεῖται οὕτως ἐν στενωτέρᾳ ἐννοίᾳ τὸ σύνολον τῶν γνώσεων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐδωδίμων, τὴν μαγειρικὴν αὐτῶν παρασκευήν, τὸν συνδυασμὸν αὐτῶν μετ' ἀλλήλων ἐν τῇ τραπέζῃ, κτλ. καὶ καθ' ὅλου εἰς τὴν ὅσον ἔνεστι μείζονα ἐν τῷ ἐσθίειν ἀπόλαυσιν καὶ ἡδονήν. § [μεταφ.] τέχνη τοῦ παρέχειν τροφὴν εἰς αἴσθημα ἢ πάθος τι, art de donner un aliment à quelque passion; || τὸ πλανᾶσθαι ἀργὸς εἶνε ἐπιστήμη· εἶνε ἡ γαστρονομία τοῦ ὀφθαλμοῦ, flâner est une science ; c'est la gastronomie de l'œil (Balz.)·

γαστρονομικός, ή, όν· gastronomique,

adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γαστρονομίαν, qui a rapport à la gastronomie ; || αἱ γαστρονομικαὶ γνώσεις εἶνε ἀναγκαῖαι εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, les connaissances gastronomiques sont nécessaires à tous les hommes.

γαστρονόμος, ος, ὁ καὶ ἡ· gastronome, n. ὁ ἀγαπῶν καὶ ἐκτιμῶν τὴν καλοφαγίαν, celui qui aime, qui sait apprécier la bonne chère ; ὁ καλοφάγος καὶ καλοφαγᾶς· || εἷς ἐκ τῶν πρώτων γαστρονόμων (καλοφάγων), un des premiers gastronomes.

γαστροοισοφαγικός, ή, όν· gastro-œsophagique, adj. ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν γαστροοισοφαγίτιδα, qui a rapport à la gastro-œsophagite ; || φλεγμονὴ γαστροοισοφαγική, inflammation gastro-œsophagique.

γαστροοισοφαγῖτις, ιδος, ἡ· gastro-œsophagite, n. f. ταὐτόχρονος φλεγμονὴ τοῦ στομάχου καὶ τοῦ οἰσοφάγου, inflammation simultanée de l'estomac et de l'œsophage.

γαστροοσχικός, ή, όν· κοιλιακο-οσχικός, abdomino-scrotal (de abdomen et scrotum), adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γαστέρα καὶ τὸ ὄσχεον, qui a rapport à l'abdomen et au scrotum ; || νεῦρα γαστρο-οσχιακά, nerfs abdomino-scrotaux, συνώνυμον nerf grand abdomino-génital et nerf petit abdomino-génital; || μῦς γαστρο-οσχικός, muscle abdomino-scrotal (κρεμαστήρ, crémaster).

γαστροπάθεια, ας, ἡ· gastropathie, n. f. πάθησις τοῦ στομάχου, souffrance de l'estomac.

γαστροπαθής, ής, ές· gastropathe (γαστὴρ καὶ πάθος, souffrance) n. f. ὁ προσβληθεὶς ὑπὸ παθήσεως (ἀσθενείας) τοῦ στομάχου ἢ τῶν πεπτικῶν ὀργάνων, qui est atteint d'une maladie de l'estomac ou des voies digestives.

γαστροπεριτονικός, ή, όν· gastro-péritonique, adj. ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὸν στόμαχον καὶ τὸ περιτόναιον, qui a rapport à l'estomac et au péritoine.

γαστροπεριτονῖτις, ιδος, ἡ· gastro-péritonite, n. f. φλεγμονὴ ταυτόχρονος τοῦ στομάχου καὶ τοῦ περιτοναίου, inflammation simultanée de l'estomac et du péritoine.

γαστροπτέρυγες, οἱ· abdominaux, n. m. pl. τάξις ἰχθύων μαλακοπτερυγίων, poissons malacoptérygiens.

γαστρόπτωσις, εως, ἡ· gastroptose, n. f. [παθολ.] συνώνυμον τοῦ γαστροεντερόπτωσις.

γαστροπυλωρικός, ή, όν· [ἀνατ.] gastropylorique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν στόμαχον καὶ τὸν πυλωρόν, qui a rapport à l'estomac et au pylore.

γαστρορραγία, ας, ἡ· gastrorragie, n. f. αἱμορραγία τοῦ στομάχου, hémorragie de l'estomac.

γαστρορραγικός, ή, όν· gastrorragique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γαστρορραγίαν, qui a rapport à la gastrorragie.

γαστρορραφία, ας, ἡ· [χειρουρ.] gastrorraphie, n. f. λέγεται ἐν τῇ χειρουργίᾳ ἡ ραφὴ (suture) τῶν μετὰ τὴν γαστρεκτομίαν γενομένων τραυματικῶν χειλέων, ὡς περιγράφει ἡ χειρουργία· ἔτι δὲ ἡ ῥαφὴ ἡ γινομένη μετὰ τυχαίαν τρῶσιν τοῦ στομάχου.

γαστρορραφικός, ή, όν· [χειρουρ.] gastrorraphique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γαστρορραφίαν, qui a rapport à la gastrorraphie ; || [συρ]ραφὴ γαστρορραφική, suture gastrorraphique.

γαστρόρροια, ας, ἡ· gastrorrhée (γαστήρ, ῥέω) n. f. βλεννώδης ἔμεσις ἐπερχομένη συνήθως τὴν πρωΐαν, κατὰ τὴν ἔγερσιν, vomissement muqueux qui survient surtout le matin, au lever. (Εἶνε γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα φλέγμα, pituite).

γαστρορροϊκός, ή, όν· gastrorrhéique, adj. ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν γαστρόρροιαν, qui a rapport à la gastrorrhée ; || ἐμέσεις γαστρορροϊκαί, vomissements gastrorrhéiques.

γάστρος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] = ἀγγεῖον κοῖλον, δι' οὗ σκεπάζοντες τὰς πήττας ψήνουσιν αὐτάς.

γαστροσκόπησις, εως, ἡ· κοιλιοσκόπησις, abdominoscopie, n. f. ἐξέτασις (ἐξερεύνησις) τῆς γαστρὸς (κοιλίας) διὰ ψηλαφήσεως καὶ ἐπικρούσεως, exploration de l'abdomen par la palpation et la percussion.

γαστροσκοπικός, ή, όν· κοιλιοσκοπικός, abdominoscopique, adj. ἀφορῶν τὴν γαστροσκόπησιν, qui a rapport à l'abdominoscopie.

γαστροσοφία, ας, ἡ· gastrosophie, n. f. ἐπιστήμη τῆς καλοφαγίας, science de la bonne chère.

γαστροσοφικός, ή, όν· gastrosophique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γαστροσοφίαν, qui a rapport à la gastrosophie.

γαστροσπασμός, οῦ, ὁ· gastrospasme, n. m. σπασμωδικαὶ συστολαὶ τοῦ στομάχου, contractions spasmodiques de l'estomac.

γαστροσπληνικός, ή, όν· gastrosplénique (γαστὴρ καὶ σπλήν, rate), adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν στόμαχον καὶ τὸν σπλῆνα, qui a rapport à l'estomac et à la rate.

γαστροσπληνῖτις, ιδος, ἡ· gastrosplénite, n. f. φλεγμονὴ τοῦ στομάχου καὶ τοῦ σπληνός, inflammation de l'estomac et de la rate.

γαστροστένωσις, εως, ἡ· gastrosténose (γαστήρ, estomac, καὶ στενός, étroit), n. f. συστολὴ τοῦ στομάχου ὀφειλομένη γενικῶς εἰς οὐλὴν πληγῆς ἢ ἕλκους ἢ εἰς καρκῖνον, rétrécissement de l'estomac dû en général à une cicatrice de blessure ou d'ulcère, ou à un cancer.

γαστροτομία, ας, ἡ· ἡ· gastrotomie, n. f. εἶνε χειρουργία, καθ' ἣν διανοίγομεν τὸν στόμαχον (λεγόμενον καὶ γαστέρα κατὰ μερικωτέραν σημασίαν) ἢ πρὸς ἐξαγωγὴν βλαπτικῶν ξένων σωμάτων, ἅτινα παράφρονες καταπίνουσι πολλάκις, ἢ πρὸς εἰσαγωγὴν τροφῆς, μὴ δυνατῆς οὔσης τῆς καταπόσεως διὰ τοῦ κατὰ φύσιν πόρου, τοῦ οἰσοφάγου, ἕνεκα νοσηρᾶς αὐτοῦ ἀλλοιώσεως.

γαστροτομικός, ή, όν· gastrotomique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γαστροτομίαν, qui a rapport à la gastrotomie ; || ἐγχείρησις γαστροτομική, opération gastrotomique.

γαστροτόμος, ος, ον· gastrotome, adj. τὴν γαστέρα τέμνω. § [οὐδ. οὐσ.] gastrotome, n. m. τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ τέμνουσι τὴν γαστέρα.

γαστροϋστεροτομία, ας, ἡ· κοιλιοϋστεροτομία, abdomino-utérotomie (de abdomen, ὑστέρα, utérus, καὶ τομή, section coupure) n. f. βλ. καὶ καισαρικὴ τομὴ (ἐγχείρησις), opération césarienne. § γαστροϋστεροτομία, gastro-hystérotomie, n. f. ἐγχείρησις συνισταμένη εἰς τὴν ἀνέωξιν τῆς γαστρὸς καὶ τῆς ὑστέρας πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἐμβρύου· συνώνυμον τοῦ καισαρικὴ τομή.

γαστροϋστεροτομικός, ή, όν· gastro-hystérotomique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γαστροϋστεροτομίαν, qui a rapport à la gastro-hystérotomie ; || ἐγχείρησις γαστροϋστεροτομική, opération gastrohystérotomique.

γαστροφορία, ας, ἡ· gastrophorie, n. f. πολυσαρκία περιοριζομένη εἰς τὴν γαστέρα, obésité qui se borne au ventre.

γαστροφόρος, ος, ον· κοινῶς ὁ κοιλαρᾶς, gastrophore (γαστέρα, φέρω), adj. ὁ φέρων προέχουσαν γαστέρα, qui porte un ventre proéminent.

γαστροφρενικός, ή, όν· [ἀνατ.] gastro-phrénique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν στόμαχον καὶ τὸ διάφραγμα, qui a rapport à l'estomac et au diaphragme.

γαστρωδυνία, ας, ἡ· καὶ ὀρθότερον γαστροδύνη, ἡ· gastrodynie (gastro καὶ ὀδύνη douleur) n. f. νευραλγικὴ ὀδύνη τοῦ στομάχου, douleur névralgique de l'estomac ; βλ. καὶ γαστραλγία.

γάτα, ας, ἡ· chat, atte, n. γάτος, κάτος [ζωολ.] γένος τῶν ἁρπακτικῶν μαστοφόρων ὑπ' ἄλλων καλούμενον καὶ αἴλουρος. κακῶς δὲ γαλῆ (βλ. λέξιν). Τὸ γένος τοῦτο ὑπαγόμενον εἰς τὴν οἰκογ. τῶν γατιδῶν, αἰλουριδῶν, χαρακτηρίζεται ἐκ τοῦ μικροῦ μεγέθους, τῆς στρογγύλης κεφαλῆς καὶ τοῦ βραχέος ῥύγχους, ὑπάρχουσι δὲ διάφορα εἴδη· || τὤκαμεν (τὤφαγεν) ἡ γάτα [φρ.], c'est le chat ; || τὰ πηγαίνουν σὰν τὸν σκύλο μὲ τὴν γάτα [φρ.], ils vivent comme chien et chat.

γατάκι, τό· μικρὰ γάτα, petit chat ; chaton, n. m.

γατήσιος, α, ον· de chat.

γατί, τό· γενικῶς γάτα, γάτος, γατάκι, chat, n. m. chatte, n. f. chaton, n. m.

γάτος, ὁ· chat, n.m. αἴλουρος, γάτος, matou, n.m. βλ. γαλῆ· || λείπει ὁ γάτος, χορεύουν τὰ ποντίκια [παροιμ.], σχεδὸν παρομοία μὲ τὴν γαλλικήν, voyage de maîtres, noces de valets.

γατουνουρά, ᾶς, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα]= οὐρὰ γάτας.

γατσιόμαλλα, τά· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τρίχες γάτας.

γατσνί, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] μικρὰ γάτα.

γατσοῦλι, τό· [δημ.] γατάκι, petit chat, chaton, n. m.

γαυγίζω, μέλ. ίσω, [δημ.] βαΰζω, ὑλακτῶ, aboyer καὶ japper=ὑλακτῶ ὡς κυνάριον· || σκύλος ποῦ γαυγίζει δὲν δαγκάνει [παροιμ.], chien qui aboie ne mord pas ; || αὐτὸ τὸ σκυλάκι γαυγίζει ἀδιάκοπα, ce petit chien jappe continuellement. § [μεταφ.] φωνασκῶ, clabauder ; || ἄφησέ τους νὰ γαυγίζουν, laissez-les clabauder.

γαύγισμα, ατος, τό· [δημ.] ὑλακή, ἡ· aboiement, n. m. jappement, n. m.=ὑλακὴ κυναρίου.

γαυλός, οῦ, ὁ· baratte, n. f. κοινῶς ἡ καρδάρα ὅπου δέρνουν τὸ γάλα πρὸς βουτυροποιΐαν.

γαυριάζω, μέλ. άσω, κοινῶς βαρβατιάζω, entrer (être) en rut. § γαυριάζω=σκυλιάζω.

γαυρίαμα, ατος, τό· τὸ καύχημα, ἀντικείμενον ὑπερηφανείας, trait de fierté ou d'orgueil ; sujet d'orgueil; ἡ ὑπερηφάνεια, fierté, n. f. arrogance, n. f. orgueil, n. m.

γαυριάξανε, [διάλ. Κύμης]=ταὐτόσημον μὲ τὸ σκυλιάξανε ἢ ἐσπάκανε τὸ στόμα τουνε =συνεχῶς ὕβριζον, ἐφώναζον.

γαύριασμα, τό· rut, n. m. ὀργασμὸς πρὸς συνουσίαν τῶν ζώων.

γαυριάω-ῶ, μέλ. άσω, ἐπαίρομαι, être fier ; ὑπερηφανεύομαι, s'enorgueillir ; ἤτοι τηρῶ ὑψηλὰ τὴν κεφαλήν, porter la tête haute; || γαυριῶ, σεμνύνομαι, se rengorger ; || ἐπαίρομαι, κομπάζω, se targuer ; || γαυριοῦμαι, καμαρόνω, κορδόνομαι, se pavaner ; || γαυριῶ =κροαίνω, piaffer ; ἰδίως ἐπὶ ἵππου ὑπερήφανα καὶ καμαρωτὰ βαδίζοντος· βλ. κροαίνω· || γαυριᾷ διὰ τὰς ἐπιτυχίας του, il s'enorgueillit de ses succès ; || ἀφ' ὅτου διωρίσθη εἰς θέσιν, γαυριᾷ, depuis qu'il est en place, il se rengorge ; || γαυριᾷ διὰ τὸ γένος του, il se targue de sa noblesse.

γαῦρος, ος, ον· ὑπερήφανος, ἐπαιρόμενος, qui a l'air fier; fier, ère; arrogant, e; orgueilleux; ἀγέρωχος, altier, ère; || γαῦρον ἦθος, mine arrogante ; || γαῦρον βῆμα, démarche altière. § [βοτ.] γαῦρος, ὁ· κοινὴ ὀνομασία Καρπίνου τοῦ Πουκινίου ἢ τῆς ζυγίας τῶν ἀρχαίων, charme, n. m. ἢ charmille, n. f.

'γγάστρι, τό· [δημ.] ἡ ἐγγυμοσύνη, grossesse, n. f. ἡ κυοφορία, κοινῶς τὸ 'γγάστρι, gestation, n. f.

'γγαστρόνω, [δημ.] βλ. ἐγγαστρόνω.

'γγάστρωμα, τό· [δημ.] βλ. ἐγγάστρωμα.

'γγαστρωμένος, η, ον· [δημ.] βλ. ἐγγαστρωμένος.

γδάρκομαι, [διάλ. Οἰνόης] ἐκδέρομαι· χρον. πρωτ. ἐγδαρκούμουν(ε), ἔγδαρ(τ)α, γδαρμένος.

γδάρσιμον, τό· [δημ.] ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδέρειν, action d'écorcher ; ἡ ἐκδορά, écorchement ; action de dépouiller un animal = τὸ ἐκδέρειν ζῶόν τι· || ἡ ἀφαίρεσις τοῦ δέρματος, φλοιοῦ, écorchure, n. f. excoriation, n. f. || γδάρσιμον χοίρου (καὶ τὰ πρὸς τοῦτο ἔξοδα), découennage d'un porc.

γδάρτης, ὁ· [διάλ. Λευτεκάδος] ὁ (ἐκ)δέρων ἀμνούς, χοίρους καὶ τὰ τοιαῦτα. § [μετ.] ὁ τοκογλύφος, ὁ ἀπηνὴς πρὸς ὑπηρέτην, ὁ διὰ τῆς βλάβης τοῦ ἄλλου τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον σκοπῶν. Ἡ μεταφορικὴ σημασία εἶνε συνηθεστέρα.

γδαρτός, ή, όν· [δημ.] ὁ ἐκδαρείς, écorché, ée.

γδέρνω, μέλ. θὰ γδάρω, [δημ.] ἀπὸ τοῦ ἐκδέρω, écorcher ; excorier = γδέρνω ἐπιπολαίως, ἀφαιρῶ τὴν ἐπιδερμίδα· ‖ — ζῷόν τι, dépouiller = ἀφαιρῶ τὸ δέρμα τοῦ ζῴου (dépouille); ‖ γδέρνω χοῖρον, découenner un porc. § [μεταφ.] saigner à blanc ; ‖ οἱ γαμβροί του τὸν ἔγδαραν, ses gendres l'ont saigné à blanc.

γδοῦπος, ου, ὁ· ἀντὶ δοῦπος· βλ. λέξιν.

γδουπῶ (έω) βλ. δουπέω.

γδύμνια, ας, ἡ· [δημ.] βλ. γυμνότης.

γδυμνός, ή, όν· [δημ.] βλ. γυμνός.

γδύνω, μέλ. θὰ γδύσω· [δημ.] ἀπὸ τοῦ ἐκδύω, déshabiller ; [μεταφ.] γυμνόω, dépouiller ; κλέπτω, voler ; ξεγυμνόνω, dévaliser. § [ναυτ.] ἐγδύω, γυμνόω, κοινῶς γδύνω, dégréer, dégarnir = ἀποσκευάζω. § γδύνομαι. ἀποδύομαι, ἐκ (ἀπο)δύο ἐμαυτόν, se dévêtir.

γδύσιμον, ατος, τό· [δημ.] ἀπὸ τοῦ ἔκδυσις, ἀπόδυσις, κλ. action de déshabiller (de dépouiller, etc), déshabillement, n. m.

γδυτός, ή, όν· γυμνός, [δημ.] déshabillé, ée ; nu, e.

γεάνθραξ, ὁ· κτλ. βλ. γαιάνθραξ, κλ.

γεβεντίζω, [δημ.] ἀτιμάζω, déshonorer ; ἐκθέτω τινά, compromettre ; διαπομπεύω, afficher.

γεβέντισμα, τό· [δημ.] action de compromettre (d'afficher) ; ἐντροπή, αἶσχος, honte, n. f.

γεγαλβανισμένος, η, ον· γαλβανίζω, βλ. γαλβανισμένος.

γεγανωμένος, η, ον· γανόνω, γανωμένος, étamé, ée.

γεγεμισμένος, η, ον· γεμίζω, γεμισμένος, chargé, ée ; τὸ ἀντίθετον ἀγέμιστος, non chargé.

γεγές, ὁ· [δημ.] ἀνόητος, sot, sotte ; εὐήθης, βλάξ, niais, e ; imbécile.

γεγηρακώς, υῖα, ός· μετοχῆς παρακείμ. τοῦ γηράσκω, vieilli, e ; cassé, ée.

γεγλυμμένος, η, ον· γλύφω, évidé, ée ; ὁ ἐγλυμμένος. ἐκτετορευμένος (ἐκτορέω-ῶ), gravé, ée ; ciselé, ée ; βλ. καὶ ἔγγλυφος· ‖ τομεὺς γεγλυμμένος (ἤτοι ἐσκαμμένος), secteur évidé.

γεγονός, τό· τὸ γεγενημένον, le fait, ἡ πρᾶξις, τὸ πρᾶγμα· ‖ γεγονός, τὸ συμβάν, τὸ συμβεβηκός, événement, n. m. τὸ συμβὰν τυχαίως, ἡ τύχη, aventure, n. f. ‖ ἡ ἀφήγησις τῶν γεγονότων, le récit des faits ; ‖ λυπηρὸν γεγονός, événement fâcheux ; ‖ ἀστεῖον (παράδοξον, ἔκτακτον) γεγονός, aventure plaisante (bizarre ; extraordinaire).

γεγυρωμένος, η, ον· μετοχὴ τοῦ γυρόω-ῶ, rivé, ée ; ‖ ἧλος γεγυρωμένος ἢ δικέφαλος ἧλος, clou rivé ; βλ. καὶ ἧλος γυρωτικός.

γεγωνυῖα, ἡ· εὔχρηστον μόνον ἐν τῇ φράσει «γεγωνυίᾳ τῇ φωνῇ», à haute voix.

γεγωνώς, υῖα, ός· (μετοχ. τοῦ γεγωνέω, crier, parler haut) ; ‖ γεγωνυίᾳ τῇ φωνῇ, à haute voix.

γεδέκι, τό· [δημ.] γεντέκι, ἄλογον συρόμενον κατόπιν τοῦ ἱππεύοντος, εἴτε δι' ἀνάγκην, εἴτε διὰ μεγαλοπρέπειαν· ἵππος (παράσειρος, παρήορος), cheval de main. § —, ἀσκὸς βόειος.

γέεννα, ἡ· λέξις ἑβραϊκή, géhenne, n. f. κοιλὰς τοῦ Ἑνώμ, κειμένη παρὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐν αὐτῇ οἱ Ἰσραηλῖται περιπεσόντες εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν ἐθυσίαζον τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς τὸν Μολόχ. Ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ σημαίνει μεταφορικῶς τὴν μέλλουσαν τιμωρίαν τῶν ἀσεβῶν, συνεπῶς τὸν τάρταρον, τὸν ᾅδην, τὴν κόλασιν, enfer, n. m.

γειά, ἡ· [δημ.] κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ ὑγεία, santé, n. f. ‖ ἔχε[τε] γειά ! adieu ! au revoir ; ‖ γειά σου ! γειά σας ! salut ; je vous salue ! [πρὸς ἀποχαιρετισμὸν] adieu ! au revoir ! portez-vous bien ! [ἐπιδοκιμαστικῶς] bravo ! bien ; très bien ! ‖ γειά σου, πατριώτη ! tope, le pays ! ‖ γειά σ' τὰ χέρια σου, allons, hardi ! alerte ! καὶ bravo ! βλ. καὶ **ὑγεία.**

γειά, [δημ. ἐπίρ.] [σχεδὸν ἀμετάφραστον], allons ; voyons ; ‖ γειὰ νὰ ἰδοῦμεν, voyons un peu ; ‖ γειὰ στάσου, attends donc; attends un moment ; ‖ γειὰ πρόσεξε, faites donc attention ; ‖ γειὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, écoutez, je vous dirai ; ‖ γειὰ ἀπάντησε πρῶτα, ça, répondez d'abord ; ‖ γειὰ 'πέ μου, σὲ παρακαλῶ, dites -moi un peu, je vous prie.

(γ)εί(δ)ωλον, τό· [διάλ. Καρπάθου] ὁμοίωμα ἄσημον (πάντοτε μὲ κακὴν σημασίαν.

γεινωμένος, η, ον· βλ. γίνομαι.

γειοφύρι, τό· [δημ.] βλ. γεφύρι, γέφυρα.

γεισιπόδι, τό· [δημ.] βλ. γεισίπους.

γεισίπους, οδος, ὁ· modillon, n. m. [ἀρχιτ.] κοινῶς τὸ γεισιπόδι, γεισοπόδι καὶ φουρουσάκι· μικραὶ ὠτίδες (consoles) τιθέμεναι ὡς κοσμήματα π. χ. κάτωθεν τῶν κορωνίδων τῶν οἰκιῶν· ‖ ἀντεστραμμένοι γεισίποδες, modillons à contre-sens, καλοῦνται οἱ γεισίποδες οἱ παρουσιάζοντες πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τὰς μεγαλειτέρας ἑλικοειδεῖς αὐτῶν γλυφὰς αἵτινες καλοῦνται ἕλικες (volutes). Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀρχιτεκτονικῇ οἱ γεισίποδες εἶνε τὸ ὑποστήριγμα τῆς Κορινθιακῆς κορωνίδος καὶ ἐνίοτε τῆς Συνθέτου (βλ. καὶ θριγκός), ἔνθα παριστῶσι τὸ ἄκρον τῶν ἐπιτεγίδων (chevrons) τοῦ σκελετοῦ τῆς στέγης· ὁ γεισίπους ἔχει σχῆμα κεκλιμένου ∽, ὁσάκις δὲ τίθεται καθέτως S, τότε καλεῖται ὠτίς (console). Ὁ ἄξων στύλου τινὸς δέον πάντοτε νὰ συμπίπτῃ μετὰ τοῦ ἄξονος τοῦ ἄνωθεν αὐτοῦ τιθεμένου γεισίποδος. Τὸ ἀρχιτεκτονικὸν τοῦτο ἄρθρον ἀλλάσσει σχῆμα καὶ ὄνομα εἰς τοὺς διαφόρους ῥυθμοὺς καὶ εἰς μὲν τὸν Δωρικὸν καλεῖται πρό-

μοχθος (mutule), εἰς τὸν Ἰωνικὸν **σταλακτῖται** (denticules), καὶ τὸν Σύνθετον **πρόμοχθος** ἢ γεισίπους, ἀναλόγως τοῦ εἴδους. Ὁ Ῥωμαϊκὸς καὶ Γοτθικὸς γεισίπους καλεῖται εἰδικώτερον **ἐξωστὴρ λίθος** (corbeau).

γεῖσον, ου, τό· ἅπαντα τὰ ἐξέχοντα τῶν τοίχων ἐν γένει, ἰδίως ὅμως ἡ προεξοχὴ τῆς στέγης ὑπὲρ τοὺς καθέτους τοίχους, ἤτοι ἡ κορωνίς, corniche, n. f. γενικῶς ἐξοχή, saillie, n. f. || [ἀρχιτ.] γεῖσον, corniche, τὸ προέχον στέγης ἐπὶ τοῦ θριγκοῦ στηριζόμενον· βλ. κορωνίς· || ἐπίσης (καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ νεωτέρᾳ) ἀρχιτ. γεῖσον ἢ γείσωμα, αὐτὸς ὁ **θριγκός**, entablement, n. m. βλ. **κορωνίς**· || [οἰκοδ.] γεῖσον=προστέγασμα ἐξέχον, auvent, n. m. εἶδος μικροῦ στεγάσματος ὅπερ πακτοῦσιν εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος οἰκοδομῆς τινος καὶ ἰδίως ἄνωθεν τῶν θυρῶν· βλ. καὶ **γείσωμα**, marquise. § γεῖσον, chapiteau, n. m. ἐκλήθη οὕτω μεταφορικῶς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἡ **τραχηλειὰ** τοῦ φορέματος· ἐπίσης τὸ ὑπὸ τῶν Γάλλων chapiteau τὸ χρησιμεῦον διὰ τὴν τρυπάνισιν τῶν πυροβόλων γεῖσόν ἐστιν (Χαντσερῆς). § γεῖσον, visière (n. f.) d'un casque, d'une casquette, etc. ἤτοι τὸ γεῖσον τῆς περικεφαλαίας, τοῦ πηλικίου, κτλ. κοινῶς τὸ **κεραμίδι** τῆς περικεφαλαίας, τοῦ κασκέτου, κτλ. Πολυδ. Ὀνομαστικὸν Α 135 «τὸ ὑπὲρ αὐτὰς (περικεφαλαία, κράνος) προβεβλημένον γεῖσον. Ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ, ἄλλοτε τὸ γεῖσον τῆς περικεφαλαίας (visière d'un casque), ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Γάλλων auvent d'un casque.

γεισοπόδι, τό· [δημ.] βλ. γεισίπους.

γείσωμα, ατος, τό· γενικῶς τὸ γεῖσον· βλ. λέξιν. § — [ἀρχιτ.] marquise, n. f. τὸ προστέγασμα· μικρὰ στέγη ἄνωθεν τῶν ἐξωτερικῶν θυρῶν οἰκίας τινὸς διὰ τὴν προφύλαξιν ἀπὸ τῆς βροχῆς· || — ἢ γεῖσον, entablement ; βλ. κορωνίς (corniche); || [ἀρχιτ.] mouchette, n.f. οἱ γάλλοι καλοῦσιν ἐνίοτε οὕτω τὸ **γείσωμα** ἢ τὴν **δακρυρρόην** τῆς κορωνίδος· βλ. καὶ **δακρυρρόη**· || **γείσωμα** [οἰκοδ.] larmier (= δακρυρρόη), n. m. καλεῖται οὕτω γενικῶς τὸ προέχον τοῦ **γείσου** (corniche) τμῆμα, κοινῶς ἡ ποδιά, τὸ χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ ἐμποδίζῃ τὰ ὄμβρια ὕδατα ἀπὸ τοῦ νὰ ῥέωσιν ἐπὶ τοῦ κτιρίου. Τὸ ἄχρον τοῦ γεισώματος καλεῖται **ἀκρογείσιον** (mouchette). || **γείσωμα ἀνάκυρτον καὶ ἄνευ γλυφῶν**, larmier bombé et reglé ; καλεῖται τὸ ἐξέχον ἀνάκυρτον καὶ ἄνευ γλυφῶν **ὑπέρθυρον** (linteau), τιθέμενον ἄνωθεν τῶν ἐξωτερικῶν θυρῶν καὶ παραθύρων· || **γείσωμα** ἢ **ὑδρορρόη τοίχου**, larmier d'un mur ; καλεῖται οὕτως ἡ σειρὰ τῶν τιθεμένων ὀπτοπλίνθων εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ ὡς περίφραγμα χρησιμεύοντος τοίχου, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ **θριγκοῦ** του (chaperon), ἵνα τὰ ὕδατα μὴ ῥέωσι κατὰ τὸ μῆκος τοῦ τοίχου· || — καπνοδόχου, larmier de cheminée, καλεῖται ἡ κορωνὶς συμπλέγματος καπνοδόχων (souche de cheminées). § [ναυτ.] **γείσωμα**, guérite, n. f. βλ. **θωράκιον** (hune). § [στρατ.] —, étagère, n. f. κοινῶς τὸ **ῥάφι**, εἰς τὰς **πυριτιδαποθήκας** καὶ ἐν γένει εἰς ἀποθήκας πρὸς ἐναπόθεσιν διαφόρων ἀντικειμένων· βλ. καὶ ῥάφι.

γειτνιάζω, μέλ. άσω. γειτνιάω, γειτονεύω. εἶμαι γείτων, être voisin ; avoisiner ; || γειτνιάζων, ουσα, ον, avoisinant, e ; ὁ συνεχής. ές, παρακείμενος, η, ον· contigu, ë, adj.

γειτνιακός, ή, όν· βλ. γειτονικός.

γειτνίαμα, ατος, τό· βλ. γειτόνευμα.

γειτνίασις, εως, ἡ· avoisinement, n. m. ἡ γειτονιὰ καὶ πάντες οἱ γείτονες, voisinage, n. m. [μεταφ.] ὁμοιότης, ressemblance, n. f. συγγένεια, σχέσις, rapport avec. § —, proximité, n.f. ἡ προσέγγισις, ἐγγύτης, τὸ παράκεισθαι, γειτνίασις, contiguïté, n. f.

γειτνιάω-ῶ. μέλ. άσω, γειτονεύω, εἶμαι γείτων, être voisin ; avoisiner ; être contigu ; [μεταφορ.] ὁμοιάζω, ressembler à; συγγενεύω, ἔχω σχέσιν, avoir du rapport avec.

γείτονας, ισσα· [δημ.] ὁ γείτων, voisin, e.

γειτονειά, ᾶς, ἡ· καὶ γειτονιά, [δημ.] αἱ οἰκίαι τῶν γειτόνων καὶ αὐτοὶ οἱ γείτονες, voisinage, n. m. § ἡ γειτονικὴ θέσις, ἡ γειτνίασις, contiguïté, n.f. voisinage, n.m. proximité, n. f.

γειτόνευμα, ατος, τό· καὶ γειτόνημα, ἡ γειτνίασις, voisinage, n. m.

γειτονεύω, εἶμαι γείτων, βλ. γειτνιάω.

γειτονιά, ἡ· [δημ.] βλ. γειτονεία.

γειτονιάζω, [δημ.] βλ. γειτονεύω.

γειτονικός, ή, όν· ὁ γειτνιῶν, ῶσα, avoisinant, e ; voisin, e ; ὁ γειτνιάζων, ὁ παρακείμενος, contigu, ë ; || τὸ γειτονικὸν σπῆτι, la maison voisine ; || δύο γειτονικὰ δωμάτια, deux chambres contiguës ; || οἱ γειτονικοὶ δρόμοι, les rues avoisinantes.

γειτόνισσα, ης, ἡ· [δημ.] θηλ. τοῦ γείτονας, voisine, n. f.

γειτονοποῦλα, ας, ἡ· νέα κόρη τῆς γειτονιᾶς, jeune fille du voisinage ; νέα γειτόνισσα, jeune voisine.

γειτονόπουλον, τό· νέος (παιδίον) τῆς γειτονιᾶς, enfant (garçon) du voisinage ; jeune voisin.

γείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ· κοινῶς ὁ **γείτονας**, ὁ πλησιόχωρος, voisin, e ; ὁ γειτνιάζων, avoisinant, e.

γειώμορον, τό· βλ. γεώμορον.

γελαζούμενος, η, ον· [δημ.] γελασούμενος, ὁ γελαστός, riant, e ; ὁ φαιδρός, χαρωπός, gai, e ; joyeux, euse ; φιλόγελως, εὔθυμος, jovial, e.

γελάζω, [διάλ. Οἰνόης] γελῶ, **ἀπατῶ** τινα· χρόνοι πρωτ. ἐγέλαψα, ἐγέλαξα, παθ. γελάχχομαι· «ἐγέλαξά τονα»=τὸν ἠπάτησα.

γελάσιμος, ος,ον· risible, adj. βλ. γελοῖος.

γελασῖνος, ου, ὁ· (γελάω) αἱ γλυκεῖαι κοιλότητες ἢ αὐλακαὶ (κοινῶς λακουβίτσαις), αἱ γινόμεναι εἰς τὰ μάγουλα ὅταν γελῶμεν, fossette, n. f. (de la joue).

γέλασμα, ατος, τό· τὸ γελᾶν, τὸ ἀπατᾶν, ὁ δόλος, ἡ ἀπάτη, πλάνη, tromperie, n. f. τὸ περιγελᾶν, ὁ περίγελως, moquerie, n. f. § τὸ γελᾶν, ὁ γέλως, rire, n. m.

γελασούμενος, η, ον· [δημ.] βλ. γελαζούμενος.

γελαστέας, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ὁ πολὺ γελῶν, ἢ συνειθισμένος νὰ γελᾷ=ὁ γελαζούμενος.

γελαστικός, ή, όν· γελᾶν δυνάμενος, πρὸς τὸ γελᾶν ἐπιρρεπής, qui a la faculté de rire; risible, adj. ‖ ὁ ἄνθρωπος εἶνε ζῷον γελαστικόν, l'homme est un animal risible. § ὁ γελαστός, riant, e; ὁ εὔθυμος, χαρωπός, gai, e; joyeux, euse; εὔθυμος, φιλόγελως, jovial, e. πληθ. als.

γελαστός, ή, όν· καὶ κοινῶς γελαζούμενος· βλ. λέξιν.

γελαχτέας, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ὁ ἀπατεών, ὁ ἀπατῶν.

γελάω, βλ. γελῶ.

γελβῖτις, ἡ· gelbite, n. m, ἄκαπνος πυρῖτις ἀπολαμβανομένη δι' ἰδιαιτέρας παρασκευῆς τῆς ἐμμενσίτιδος (emmensite).

γελέκι, τό· [ξεν.] καὶ γελέκο, ἤτοι τὸ κολόβιον, gilet, n. m. ‖ εἶνε εἰς τὸ γελέκι [φρ. μεταφ.], il est tout prêt [à faire quelque chose]; ‖ τ' ὤκοψε γελέκι, il s'esquiva; il prit le large = τ' ὤκοψε λάσπη, ἤτοι ἔφυγε, ἐτράπη εἰς φυγήν.

γέλιον, τό· βλ. γέλοιον.

γελλωφᾶς, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] ὁ γλωσσοτρώγων, βασκανίζων, ὡς ἡ Γελλὼ = Γοργώ.

γελοιογράφημα, τό· καὶ

γελοιογραφία, ἡ· caricature, n. f. καὶ charge, n. f. ἡ ἐπὶ τὸ γελοιωδέστερον παράστασις προσώπου ἢ ἀντικειμένου ἢ συμβάντος πρὸς σατυρισμόν.

γελοιογραφικός, ή, όν· de caricature, ἤτοι ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν γελοιογραφίαν, caricatural, ale.

γελοιογραφικῶς, [ἐπίρ.] ἐν γελοιογραφίᾳ, en caricature.

γελοιογράφος, ὁ καὶ ἡ· ὁ χάμνων γελοιογραφίας, caricaturiste, n.

γελοιογραφῶ (έω), μέλ. ήσω, χάμνω γελοιογραφίας, caricaturer; charger.

γέλοιον, τό· καὶ γέλιον, τό· [δημ.] ὁ γέλως, rire, n. m. ris, n. m. ‖ ἔχει ἄσχημον γέλοιον, il a le rire très-laid; ‖ τὰ ἀνόητα γέλοιά του, son rire niais; ‖ μοῦ ἔρχονται (μὲ πιάνουν, μὲ παίρνουν) γέλοια, le rire me prend; ‖ τὸν ἐπῆραν τὰ γέλοια, il se prit à rire; ‖ ἔσκασε τὰ (σ' τὰ) γέλοια, il éclata de rire; il partit d'un éclat de rire; ‖ ἔσκασεν ἀπὸ τὰ γέλοια· ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλοια, il pouffa (creva) de rire; ‖ δὲν ἠμπόρεσα νὰ κρατήσω (νὰ βαστάξω) τὰ γέλοια, je ne pus m'empêcher de rire (me tenir de rire); ‖ τοῦ ἐβγῆκαν ξυνὰ τὰ γέλοια, il rachète (il paie) bien sa gaîté; ‖ τὰ γέλοια φέρουν κλαύματα [παροιμ.], trop rire fait pleurer.

γελοιοποιέω-ῶ, μέλ. ήσω, γελοῖον ποιῶ, καθιστῶ γελοῖον, χάμνω καταγέλαστον, rendre ridicule; μετατρέπω εἰς γελοῖον, tourner en ridicule; ridiculiser; ‖ αἱ παρωδίαι ἔχουσι τὸ ἄτοπον νὰ γελοιοποιῶσι καὶ αὐτὰ τὰ ὡραιότερα πράγματα, les parodies ont l'inconvénient de ridiculiser même les plus belles choses; ‖ γελοιοποιέομαι-οῦμαι, se ridiculiser; καθιστῶ ἐμαυτὸν γελοῖον, γίνομαι γελοῖος, καταγέλαστος· ‖ ἐπίσης ἀμοιβαίως γελοιοποιοῦμαι, ἤτοι τὸ ἓν καθιστᾷ τὸ ἕτερον γελοῖον, se ridiculiser=se tourner réciproquement (l'un l'autre) en ridicule. § γελοιοποιῶ, ἔχει ἐπίσης τὴν σημασίαν τοῦ γελωτοποιῶ, faire des bouffonneries; bouffonner.

γελοιοποίησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ γελοιοποιεῖν, action de ridiculiser.

γελοιοποιός, ος, όν· ὁ γελωτοποιός, qui fait des bouffonneries; bouffon, onne.

γελοῖος, οία, οῖον· (ότερος, ότατος) ridicule, adj. ὁ ἄξιος περιγέλωτος=ὁ καταγέλαστος· ἐπίσης γελοῖος=ὁ γελάσιμος, ὁ ἀξιογέλαστος, risible; γέλοιος δὲ ὁ γελωτοποιός, bouffon, onne: ὁ ἀστεῖος, εὐτράπελος, plaisant, e; ὁ ἀστεῖος, κωμικός, drôle; cocasse; ‖ ἀνὴρ —, homme ridicule; ‖ λόγος (δημηγορία) —, discours ridicule; ‖ γίνεται —, il devient ridicule; il prête à rire; il fait rire à ses dépens; ‖ δὲν ὑπάρχει πλέον γελοῖος χαρακτήρ, il n'y a pas de caractère plus risible; ‖ πράγματα γελοῖα, des choses ridicules; ‖ εἶνε γελοῖον νὰ νομίζῃς ὅτι... vous êtes plaisant de croire que...; ‖ ἦτο γελοία ἱστορία, c'était une histoire cocasse; ‖ τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀρκετὰ γελοῖον, la chose est assez drôle; ‖ ἦτο ἀληθῶς γελοῖον τὸ συμβάν, c'était vraiment une aventure bouffone; ‖ πόσον γελοῖον εἶνε τοῦτο, que cela est ridicule; ‖ [οὐσ.] τὸ γελοῖον, ridicule, n. m. τὸ καταγέλαστον, ὅ,τι καθίσταται γελοῖον, ὁ χαρακτὴρ τοῦ γελοίου· ‖ γίνομαι γελοῖος (καταγέλαστος), tomber dans le ridicule; ‖ δὲν ὑπάρχει φονικώτερον ὅπλον τοῦ γελοίου, il n'y a rien qui tue comme le ridicule. Συνώνυμα: γελοῖος, ridicule καὶ γελάσιμος, ἀξιογέλαστος, risible; ὁ γελοῖος, ὁ καταγέλαστος (ridicule), προκαλεῖ τὸν περίγελων (risée); ὁ **ἀξιογέλαστος** (risible) προκαλεῖ τὸν γέλωτα (rire); ὁ περίγελως (risée) εἶνε γέλως (rire) βροντώδης, παρατεταμένος, περιφρονητικὸς καὶ χλευαστικός. Γελῶσι δι' ἐκεῖνο ὅπερ εἶνε ἀξιογέλαστον (risible); περιγελῶσι δὲ ὅ,τι εἶνε γελοῖον (ridicule). Ἀξιογέλαστος, risible, λέγεται ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ, ἐνῷ γελοῖος (καταγέλαστος), ridicule, λέγεται μόνον ἐπὶ κακοῦ. Ἄνθρωπος γελοῖος (ridicule), εἶνε ἄνθρωπος ἀνόητος ὅντινα περιγελῶσι· ἄνθρωπος ἀξιογέλαστος (risible), εἶνε τοιοῦτος ἕνεκα περιστάσεώς τινος.

γελοιότης, ητος, ἡ· ἰδιότης τοῦ γελοίου, ridiculité, n. f. ‖ τὸ γελοῖον [οὐδ. οὐσ.] ridicule, n. m. τὰ γελοῖα, les ridicules.

γελοιώδης, ης, ες (έστερος, έστατος)· ὁ γελοῖος, μεταγενέστερον δὲ ὁ εὐτράπελος, plaisant, e.

γελοιωδῶς, [ἐπίρ.] καὶ

γελοίως, [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον γελοῖον, ridiculement, adj. εὐτραπέλως, plaisamment; ἀξιογελάστως, risiblement. βλ. γελοῖος.

γελῶ (άω), μέλ. γελάσω, ἀόρ. ἐγέλασα,

γελῶ ἐκ χαρᾶς, rire ; || γελᾷ χωρὶς ὄρεξιν, il rit du bout des lèvres (des dents) ; il rit jaune ; || ἂς γελάσω [φρ.], vous me faites (cela me fait) rire ; || γελῶ = μειδιῶ, sourire ; || [συνεκδ.] γελᾷ τὸ πρόσωπόν του, son visage est épanoui ; la joie épanouit son visage ; || γελοῦν ἡ ποδιαῖς του [φρ. δημ.], il ne peut pas cacher sa joie. § καταγελάω, γελῶ ἐκ περιφρονήσεως, καταγελῶ ἐπί τινι καὶ ἐπί τινος, se moquer de ; [se] rire ; railler καὶ berner = χλευάζω· || γελῶ μὲ τὰς ἀπειλάς του, je ris de ses menaces ; || γελᾷς μαζή μου ; vous vous moquez (raillez) de moi ? || αἱ κυρίαι γελοῦν μὲ τὸν τρόπον ποῦ χορεύει, les dames se moquent de sa danse ; || μὴ τὸ γελᾷς, il ne faut pas vous en moquer ; ce n'est pas une plaisanterie ; || ἐγελοῦσαν μαζή του ὅλην τὴν βραδειάν, on l'a berné toute la soirée. § ἐν τῇ συνηθείᾳ γελῶ=ἀπατῶ, tromper ; duper ; διότι ὁ ἀπατεὼν γελᾷ ἐπὶ τῇ ἀπάτῃ· μὲ ἐγέλασε=μὲ ἠπάτησε, il s'est joué de moi. il m'a joué ; || μὲ ἐγέλασε κακοηθέστατα, il m'a indignement joué ; || θὰ σὲ γελάσουν, on vous dupera ; || εἶνε τόσος καιρὸς ποῦ μὲ γελᾷ, voilà plus d'un an qu'il me promène (qu'il se moque de moi) ; || τὸν ἐγέλασαν εἰς τὰ χαρτιά, on l'a attrapé au jeu ; || ἐγελάσθη, il s'est laissé prendre ; || μὴ γελήσαι, ne vous abusez pas, ne vous faites pas illusion; || γέλα με νὰ σὲ γελῶ, νὰ περνοῦμαι τὸν καιρὸ [φρ. παροιμ.], c'est à qui trompera l'autre.

γέλως, ωτος, ὁ· δοτ. γέλωτι· rire, n. m. ris, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ γελᾶν· || ὁ γέλως καὶ ἡ χαρὰ εἶνε ἀναγκαῖα διὰ τὸν ἄνθρωπον, le rire et la gaieté sont une nécessité pour l'homme. Γέλως εἶνε ἰσχυρὰ καὶ παρατεταμένη, μᾶλλον δὲ ἢ ἧττον θορυβώδης ἐκπνοή, ἀποτελουμένη ἐκ διαδοχικῶν ὤσεων καὶ συνοδευομένη ὑπὸ ἰδίας συστολῆς τῶν μυῶν τοῦ προσώπου, καθ' ἣν ἐπιμηκύνονται τὰ χείλη, τῶν ἄκρων αὐτῶν ἀνυψουμένων. Ὁ φυσικὸς γέλως εἶνε φαινόμενον ἀνακλαστικόν, ἀκουσίως τοῦ ἀτόμου παραγόμενον δι' ἐρεθισμοῦ μεταδιδομένου εἰς τὸν ἐγκέφαλον διὰ τῶν αἰσθητικῶν νεύρων· δυνατὸν ὅμως ὁ ἐρεθισμὸς οὗτος νὰ ἦνε καὶ ψυχικός, ἐκ παραστάσεώς τινος προερχόμενος· [κατὰ Βασίλ.] «γέλως ἐστὶν ὁ διὰ τῶν παρειῶν ἐκπίπτων ψόφος ἐν τῷ τοῦ αἵματος ἀναβρασμῷ» τόσον ἐκ χαρᾶς ὅσον καὶ χάριν σκώμματος· || γέλως πλατὺς=ἰσχυρός, πολυχρόνιος, gros rire ou grand éclat de rire ; || οἱ γέλωτές των ἠκούοντο μακρόθεν, on entendait de loin leurs éclats de rire ; || ἐξερράγη εἰς γέλωτα, il éclata de rire ; || σαρδονικὸς —, rire sardonique, ἀκούσιος καὶ σπασμωδικὸς γέλως· || κινῶ εἰς γέλωτα, faire rire ; || κινῶ τὸν γέλωτα, prêter à rire; || ἄμετρος, ἄσβεστος γέλως, rire fou, γέλως ὅντινα δὲν δύνανται νὰ συγκρατήσωσι. § γέλως, ris, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ γελᾶν, ὁ τρόπος τοῦ γελᾶν· || — εὐάρεστος, ris agréable ; || — χλευαστικός, ris moqueur ; || — προσποιητός, ἀφύσικος, c'est un ris qui ne passe pas le nœud de la gorge ; || [μεταφορικῶς καὶ πληθ.] τὰ Παίγνια καὶ οἱ Γέλωτες, les Jeux et les Ris=θεότητες προϊστάμεναι τῆς εὐθυμίας. § γέλως=ἐμπαιγμός, περίγελως, risée, n.f. || κατήντησεν ὁ γέλως τοῦ κόσμου, il est devenu la risée de tout le monde.

γελωτοποιέω-ῶ, μέλ. ήσω, προξενῶ, κινῶ τὸν γέλωτα δι' ἀστεϊσμῶν ἢ πράξεων, faire le bouffon, bouffonner ; faire le farceur, farcer; καὶ ἐνεργητικῶς, καθιστῶ ἀξιογέλαστον ἢ κωμικόν, rendre risible ou comique ; βλ. γελωτοποιός. § γελωτοποιῶ, ἔχει ἐνίοτε τὴν σημασίαν τοῦ γελωτοποιέω-ῶ, ridiculiser ; βλ. λέξιν.

γελωτοποίησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ γελωτοποιεῖν, γελοιοποιεῖν, action de bouffonner (de ridiculiser).

γελωτοποιΐα, ας, ἡ· τὸ νὰ κάμνῃ τις γελοῖα πράγματα ἵνα διεγείρῃ τὸν γέλωτα τῶν ἄλλων, bouffonnerie, n. f. farce, n. f.

γελωτοποιϊκῶς, [ἐπίρ.] μὲ τρόπον γελωτοποιοῦ, avec bouffonnerie.

γελωτοποιός, ός, όν (γέλως, ποιῶ), bouffon, onne, adj. ὁ γελοιώδη πράγματα ποιῶν ἵνα τοὺς ἄλλους εἰς γέλωτα κινήσῃ· || [συνεκδ.] ὁ εὐτράπελος, ἀστειολόγος, farceur, euse ; ὁ ἀστεῖος, plaisant, e ; || — τῶν πανηγύρεων, paillasse, n. m. κοινῶς ὁ **παλιάτσος**· || —, ὁ· bouffon, n. ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὑπῆρχον ἄνθρωποι ἔργον ἔχοντες, διὰ παντοίων ἀστεϊσμῶν νὰ κινῶσι τὴν εὐθυμίαν τῶν ἀρχόντων καὶ πλουσίων· τοιούτους εἶχεν Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, ὁ Διονύσιος τῶν Συρακουσῶν καὶ οἱ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες. Κατὰ τὸν μεσαίωνα ἡ τάξις αὕτη τῶν αὐλικῶν ἐσυστηματοποιήθη καὶ κατέστη ἀπαραίτητος εἰς τοὺς ἡγεμόνας.

γελωτοποιῶ, βλ. γελωτοποιέω.

γέμα, [δημ.] βλ. γεῦμα.

γεμᾶτος, η, ον· πλήρης-ους, ὁ καὶ ἡ· μεστός, ή, όν· γέμων, plein. e ; rempli, e ; ὁ ὑπερπληρωμένος, ὁ πλήρης ἕως ἐπάνω, comblé, ée; ὁ πλήρης, ξεχειλιστός, comble, adj. βλ. καὶ πλήρης· || — ἕως ἐπάνω (ὡς τὰ χείλη), plein jusqu'aux bords ; || ἡ πόλις εἶνε γεμάτη ξένους, la ville est remplie d'étrangers ; || γεμᾶτος πλοῦτη καὶ τιμάς, comblé de richesses et d'honneurs ; || ἡ αἴθουσα ἦτο γεμάτη, la salle était comble ; || τὸ πλοῖον εἶνε ἐντελῶς γεμᾶτον, le bateau est bondé ; || ἡ τσέπη του εἶνε γεμάτη, sa bourse est bien garnie ; || τὸ τουφέκι δὲν ἦτο γεμᾶτον (γεγεμισμένον), le fusil n'était pas chargé ; || [ναυτ.] μὲ γεμάτα πανιά, à pleines voiles ; || οἱ δρόμοι εἶνε γεμᾶτοι ἀπὸ λωποδύτας, les rues sont pavées de filous ; || γεμᾶτος προλήψεις, imbu de préjugés (=διαβεβρεγμένος, ἐμποτισμένος)· || γεμᾶτος σκόνην, couvert de poussière ; || εἰς τὰ γεμάτα [φρ.], en plein ; pleinement ; en pleines mains ; πυκνῶς, ἀφθόνως, dru ; serré ; || βρέχει στὰ γεμάτα, il pleut dru ; || γεμᾶτος=χονδρός, παχύς, gros. gras, plein ; ἤτοι εὐτραφής, εὔσαρκος· || τὸ πρόσωπόν του εἶνε γεμᾶτον, il a le visage plein ; || εἶνε γεμάτη, elle est replète (ron-

delette) ; ‖ τὸ σιτάρι αὐτὸ εἶνε γεμᾶτον, ce blé est bien nourri ; ‖ πανὶ γεμᾶτον, toile épaisse ; ‖ σφυγμὸς γεμᾶτος, pouls plein (développé).

γεμίδι, τό· [δημ.] ἡ γέμισις, τὸ γέμισμα, farce, n. f. farcissure, n. f. τὸ παραγέμισμα.

γεμίζω, μέλ. ίσω· (γέμω), (προφ. κοινῶς γιομίζω καὶ γιομώζω), πληρόω-ῶ, remplir ; emplir ; combler ; ‖ γέμισε τὸ βαρέλι, emplissez le tonneau ; ‖ ἐγέμισε τὸ ποτῆρί του, il a rempli son verre ; ‖ γεμίζω τὸ χανδάκι, combler le fossé ; ‖ — (πληρόω τάφρον, κοιλότητα, κτλ.), combler ; ‖ — (πυροβόλον, ὅπλον, κτλ.), charger ; ἡ δὲ πρᾶξις, γέμισις, chargement, n. m. ‖ — τὰς ἑστίας (ἀτμομηχανῆς), charger les fourneaux ; ‖ [ναυτ.] — τὴν ἀρματωσιά, tenir (rider) le gréement ; βλ. καὶ **ἐντείνω**· ‖ [ναυτ.] — πανί, faire porter une voile ; ‖ δὲν ἠμπόρεσε νὰ γεμίσῃ τὸν κατάλογον, il n'a pu compléter la liste ; ‖ [παρα]γεμίζω τομάταις, farcir des tomates ; ‖ —, bourrer = βύω, ἐμβάλλω που γέμισμα, βύσμα (bourre) ; ‖ ἐγέμισε τὴν κοιλίαν του μὲ γλυκίσματα, il s'est bourré de patisseries ; ‖ [οἰκοδ.] —, hourder ἢ hourdir ; βλ. **παραγεμίζω**, hourdir à bain = ὑπερπληρόω· ‖ ἐγέμισε τὰ βρακιά του [χυδ.], il a fait dans ses culottes. § [οὐδ.] γεμίζομαι, πληρόομαι-οῦμαι, s'emplir ; se remplir ; se combler ; ‖ βαθμηδὸν ἡ αἴθουσα ἐγέμιζε, peu à peu la salle se remplissait (se garnissait) ; ‖ [ναυτ.] — θάλασσαν (πνίγομαι), emplir ; ‖ τὸ φεγγάρι γεμίζει, la lune est dans son croissant ; βλ. γέμισις· ‖ ὁ ἀριθμὸς ἐγέμισε, le nombre est au complet ; ‖ τὸ κεφάλι του δὲν γεμίζει εὔκολα, il a la tête dure (de conception difficile).

γεμίσατε, chargez ! παράγγελμα πρὸς γέμισιν τῶν ὅπλων, κτλ. ‖ — πιστόλιον, chargez pistolet ; ‖ γεμίσατε, ἆρμ (παράγγ. ὅπλ.), chargez-arme.

γέμισις, εως, ἡ· chargement, n. m. ἡ πρᾶξις καὶ ὁ τρόπος τοῦ γεμίζειν (πυροβόλον, ὅπλον, κτλ.), action de charger ; ἐπίσης γέμισις, charge, n. f. ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ γεμίζειν τι· ‖ εἰκονικὴ γέμισις, chargement simulé (πυροβόλου, ὅπλου, κτλ.)· ‖ — ἑστίας (ὑπονόμου), chargement d'un fourneau ; πρᾶξις τοῦ τοποθετεῖν τὴν πυρίτιδα, κτλ. ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς ὑπονόμου· ‖ — τετράχρονος (ὅπλου), charge en quatre temps ; ‖ — κατὰ θέλησιν, charge à volonté ; ‖ — ταὐτόχρονος, charge simultanée. § [ναυτ.] —, remplissage (=πλήρωσις), n. m. βλ. ξύλωσις. § —, τὸ γέμισμα, remplissage, n. m. ἡ πλήρωσις, comblement, n. m. § —, τὸ γεμίδι, τὸ παραγέμισμα, farce, n. f. farcissure, n. f. Βλ. γενικῶς γεμίζω. § γέμισις (κυρίως τοῦ φεγγαριοῦ, ἀπ' ἐναντίας τοῦ χάσις ἢ χάση), αὔξησις, τὸ πλησιφαές, croissant, n. m. (de la lune) κοινῶς ἡ φέξη· ‖ εἰς τὴν γέμισιν τοῦ φεγγαριοῦ = πρὸς τὴν σελήνην αὐξομένην (πλήθουσαν), la lune dans son croissant ; ἡ πανσέληνος, pleine-lune = τὸ γεμόφεγγον.

γέμισμα, ατος, τό· τὸ δι' οὗ γεμίζεταί τι, τὸ βύσμα, bourre, n.f. ‖ — ἐκ τριχῶν, bourre, βλ. γλάφαλα· ‖ —, ἡ πλήρωσις, l'action de remplir, remplissage, n. m. action de combler, comblement, n. m. καὶ ἐν γένει ἡ γέμισις, action de charger, chargement, n. m. βλ. γέμισις. § γέμισμα, τό· γόμωσις, ἡ· charge, n. f. τὸ ποσὸν τῆς πυρίτιδος τὸ ἐμβαλλόμενον εἰς πυροβόλον ὅπλον ἢ ὑπόνομον (βλ. **φυσίγγιον καὶ φυσίγγη**)· ‖ **μέγιστον γέμισμα**, charge maxima, τὸ μεγαλείτερον ποσὸν τῆς πυρίτιδος πρὸς γέμισιν τοῦ πυροβόλου ὅπερ καλεῖται καὶ **κανονικὸν γέμισμα** (charge normale) ; ‖ — διαρρηκτικὸν (τῶν ὀβίδων, κτλ.), charge d'éclatement; ‖ — πεπιεσμένον, charge comprimée ; ‖ — ηὐξημένον, charge augmentée ; ‖ — πλῆρες, charge entière ou grande; ‖ — ἠλαττωμένον, charge réduite. § γέμισμα, coup, n. m. καλεῖται ἐπίσης ἡ γόμωσις, charge, n. f. τῶν πυροβόλων ἐν γένει ὅπλων. § — πολέμου, gargousse de combat ; ‖ — ἀσκήσεων, gargousse d'exercice ; ‖ — χαιρετισμοῦ, gargousse de salut. Βλ. καὶ φυσίγγη.

γεμισματοσωλήν, ῆνος, ὁ· tube chargeur, n. m. ἢ σωλὴν γεμίσεως, tube de charge, καλεῖται σωλὴν εἰσαγόμενος ἐκ τοῦ πυγαίου ἐν τῷ κοίλῳ διὰ τὴν γέμισιν (ἢ κάθαρσιν) τοῦ πυροβόλου.

γεμιστήρ, ῆρος, ὁ· chargeoir, n. m. ἢ lanterne à charger ; τὸ γέμιστρον, γεμιστήριον· τὸ δι' οὗ γεμίζεταί τι· ‖ — χαλκοῦς, lanterne en cuivre à charger.

γεμιστήριον, τό· ὁ γεμιστήρ, chargeoir, n. m. chargette, n. f.

γεμιστήριος θήκη, boite chargeur, n. f. θήκη ἐν ᾗ τίθενται 4—12 φυσίγγια εἰς τὰ ἐπαναληπτικὰ ἢ μονόβολα ὅπλα (fusils à un coup) πρὸς ἐπαύξησιν τῆς ταχύτητος τῆς γεμίσεως· βλ. καὶ **ἀποθήκη κινητὴ ἢ γεμιστής** (magasin mobile ou chargeur).

γεμιστής, οῦ, ὁ· chargeur, n. m. βλ. **ἀποθήκη κινητή**, magasin mobile ou chargeur ; ὁ νέος γεμιστὴς τῶν ὅπλων ὅταν ἦνε ἄνευ πλευρῶν λέγεται **συνδέτης** (chargeur) ὅπως τοῦ ὅπλου Μάνλιχερ καὶ τῶν νεωτέρων ὅπλων, διότι συνδέει τὰ φυσίγγια· ‖ γεμιστής, chargeur ou alimenteur de la mitrailleuse =ὁ πάροχος, ὁ περιέχων ἢ ἐφοδιάζων τι, ὅπως ὁ γεμιστής, chargeur, ἤτοι ὁ πάροχος, alimenteur, n. m. φυσιγγίων εἰς τὸ πολυβόλον (mitrailleuse) Gardner.

γεμιστικός, ή, όν· ὁ πρὸς γέμισιν χρήσιμος, à charger ; pour charger ; ‖ γεμιστικὸς σωλήν, tube chargeur=γεμισματοσωλήν.

γεμιστός, ή, όν· ὁ πεπληρωμένος, rempli, e ; comblé, ée ; κτλ. βλ. γεμίζω· ὁ φορτωμένος, chargé, ée. § γεμιστός, ὁ διὰ (παρα)γεμίσματος πεπληρωμένος, farci, e.

γέμιστρον, ου, τό· ὁ γεμιστήρ, chargeoir, n. m.

γεμόζω, [δημ.] βλ. γεμίζω.

γεμόνω καὶ γομόνω (γομόω), [διάλ. Οἰνόης] πληρόω, γεμίζω, «ἐγόμονα, ἐγο(ε)μωσα» παθ. γε(ο)μοῦμαι· «ἐγομῶθεν τὸ χαλάθιν»= ἐπληρώθη τὸ καλάθι.

γέμοστρον, τό· [διάλ. Οἰνόης] ὑδραντλία, κουβᾶς.

γεμόφεγγον, τό· [δημ.] τὸ πλησιφαὲς τῆς σελήνης, la lune dans son croissant ; ἡ πανσέληνος, pleine lune ; βλ. καὶ γέμισις.

γέμω, παρατ. ἔγεμον (μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ.), εἶμαι γεμᾶτος, être plein ; εἶμαι πλήρης, être rempli ; ἀφθονῶ, abonder ; εἶμαι φορτωμένος, être chargé de (μάλιστα ἐπὶ πλοίων) ; γέμω, ἀφθονῶ, ὑπερχειλίζω, regorger ; βρίθω, βρυάζω, εἶμαι πολύς, εἶμαι γεμᾶτος, fourmiller ; pulluler ; || αἱ ἀποθῆκαί του γέμουσιν ἐμπορευμάτων, ses magasins regorgent de marchandises; || τὸ βιβλίον αὐτὸ γέμει σφαλμάτων, ce livre fourmille de fautes.

γέμων, ουσα, ον· ὁ πλήρης, ὁ γεμᾶτος, ὁ ἄνευ κενῶν, plein, e, adj.

γέμωσις, εως, ἡ· βλ. γέμισις. § [ναυπηγ. ἰδ.] γέμωσις, remplissage, n. m. ἡ ξύλωσις, boisage, n. m. βλ. λέξιν.

γενάκι, τό· [δημ.] μικρὸν γένειον, petite barbe ; barbiche, n. f.

γενάρης, ὁ· [δημ.] βλ. ἰανουάριος.

γενάρχης, ου, ὁ· ὁ πρῶτος γένους τινός, ἀρχηγὸς τοῦ γένους (οἰκογενείας), οἰκίας, κτλ. chef d'une race (d'une famille ; d'une maison, etc).

γεναρχία, ας, ἡ· ἡ ἀρχηγία (καταγωγὴ) ἐπὶ γένους τινὸς (δυναστείας), origine ou souche d'une race (d'une dynastie).

γενᾶτος, ὁ· [δημ.] βλ. γενειοφόρος.

γενεά, ᾶς, ἡ· race, n. f. τὸ σύνολον τῶν ἀνιόντων καὶ κατιόντων συγγενῶν (προγόνων καὶ ἀπογόνων) οἰκογενείας τινος. Ἐπίσης τὸ σύνολον τῶν κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ζώντων ἀνθρώπων εἰς λαόν τινα, οὓς διαδέχονται ἔπειτα ἄλλοι ἐξ αὐτῶν γεγονότες καὶ οὕτω **καθ' ἑξῆς**, ἤτοι γενεὰ=φυλή· || γενεά, ἀπογονία, lignée, n. f. || γενεὰ=τὸ γένος, ἡ καταγωγή, origine, n. f.=γενεά, γέννησις, génération, n. f. || ἡ γενεά του ἐσβέσθη, sa race est éteinte ; || ἡ μέλλουσα γενεά· αἱ μέλλουσαι γενεαί, la race future ; les races futures; les générations futures=οἱ ἐπίγονοι, οἱ ἀπόγονοι· || ἀφῆκε πολυάριθμον γενεὰν (ἀπογονίαν), il a laissé une nombreuse lignée ; || [κωμ.] μὲ ὅλην του τὴν γενεάν, avec toute sa couvée ; || ὁ ἔχων ἀξίαν δὲν καυχᾶται διὰ τὴν γενεάν του (τὸ γένος του), l'homme de mérite ne se vante pas de son origine ; || μέχρις ἑβδόμης γενεᾶς, jusqu'à la septième génération ; || εἶνε ἀπὸ ταπεινὴν γενεάν, il est de basse extraction (καταγωγήν, προέλευσιν)· || τὸν ἐπέρασε γενεαὶς δεκατέσσαρες [φρ. δημ.] il lui dit mille pouilles ; βλ. καὶ γενηά· || [περιφρονητικῶς] ἡ γενηά, σπορά, ἡ γέννα, τὸ γέννημα, engeance, n. f. π. χ. διαβόλου γέννημα (γέννα), engeance du diable. Συνώνυμα γενεά, race ; ἀπογονία, lignée ; οἰκογένεια (ἡ πατριά), famille ; ὁ οἶκος, maison. Οἱ διάφοροι προσδιορισμοὶ τῆς συγγενείας προσδιορίζουσι διαφόρους σχέσεις ὑπαρχούσας μεταξὺ τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος καταγομένων ἀνθρώπων. Συγγένεια (parenté) ἀγγέλλει τοὺς αὐτοὺς πατέρας καὶ μητέρας, ἤτοι τὸ αὐτὸ αἷμα· γενεά, race, ἐμφαίνει τὴν καταγωγὴν (origine) ἁπλῶς, ἤτοι τὴν πρώτην καταγωγὴν τῶν ἀτόμων· **ἀπογονία**, lignée, ἐκφράζει κοινὴν σειρὰν ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ἤτοι συνέχειαν τέκνων καὶ ἐγγόνων· **οἰκογένεια**, famille (ἡ πατριὰ) ἐκφράζει τοὺς ἀνατρεφομένους καὶ ζῶντας ὁμοῦ ὑφ' ἕνα κοινὸν ἀρχηγὸν τοῦ γένους των (γενάρχην ἢ πατριάρχην, chef d'une race) ; **οἶκος**, maison, δηλοῖ τοὺς προσδιορισμένους νὰ συγκατοικῶσι καὶ συζῶσι. **Γενεὰ** ὅθεν, race, ἀναφέρεται ἰδιαιτέρως εἰς ἀρχηγὸν οἰκογενείας, εἰς προπάτορα, ἤτοι εἰς κοινὴν καταγωγήν· **ἀπογονία**, lignée, ἀναφέρεται εἰς τὴν υἱότητα, ἤτοι εἰς τὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους καταγωγὴν τῶν τέκνων· **οἰκογένεια**, famille, εἰς κοινὴν καταγωγήν, καὶ ὁ **οἶκος**, maison, ἔχει κοινὴν κοιτίδα καὶ κοινοὺς τίτλους. Ἡ γενεά, race, ἀναφέρεται, εἰς τὸν προπάτορα, εἰς τὸν ἱδρυτὴν αὐτῆς· ἡ ἀπογονία, lignée, εἰς τὰ τέκνα, εἰς τοὺς κατιόντας· ἡ οἰκογένεια, famille, ἀποτελεῖ τοὺς ἀρχηγοὺς καὶ τὰ μέλη αὐτῆς, ὁ δὲ οἶκος, maison, δηλοῖ τὴν καταγωγὴν καὶ τοὺς προγόνους, ἤτοι τὴν διάσημον γενεὰν κατὰ τὴν τάξιν καὶ εὐγένειαν. § γενεά, ᾶς, ἡ· race, n. f. [ἱππολογικῶς], Ἱππικὴ γενεά. Ἡ ἱπποτροφία διακρίνει τὰς ἱππικὰς γενεὰς εἰς δύο μεγάλας **κατηγορίας** ἢ **ὁμοταξίας**· α') εἰς τὴν περιλαμβάνουσαν τοὺς ἀγρίους ἢ πλάνητας ἵππους ἤτοι τοὺς βιοῦντας ἐν ἐρήμοις χώραις καὶ ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει εὑρισκομένους, καὶ β') τοὺς ἡμέρους ἢ κατοικιδίους ἢ καὶ ὑπηρετικοὺς καλουμένους ἵππους, τοὺς παραγομένους καὶ ἀνατρεφομένους ἐν ἰδίοις ἱπποπαραγωγικοῖς τόποις καὶ χώραις. α') Οἱ **ἄγριοι ἢ πλάνητες ἵπποι** ἐν πλήρει ἀνεξαρτησίᾳ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ζῶντες ἀπαντῶνται συνήθως ἐν Ἀσίᾳ, Ἀμερικῇ, Ὠκεανίᾳ καὶ Ἀφρικῇ, εἰσὶ δὲ ἄμορφοι, δυσειδεῖς, βραχεῖς τὸ ἀνάστημα, ἔχουσι μεγάλην καὶ βαρεῖαν κεφαλήν, ὦτα μεγάλα, τρίχωσιν δασεῖαν, μακρὰν καὶ μᾶλλον ἀμαυράν. Ὡς ἴδιαι γενεαὶ ἀγρίων ἵππων διακρίνονται ἐν μὲν τῇ Ἀσίᾳ οἱ **τῆς Ταρπάνης, οἱ Μουζίνιοι,** οἱ **τῶν στεππῶν τῆς Ταρταρίας** καὶ ὁ **ψιλὸς ἢ ἄτριχος ἵππος,** ἐν δὲ τῇ Ἀμερικῇ καὶ Ὠκεανίᾳ οἱ **Κιμαρρόνιοι** καὶ οἱ **Μουστάγγιοι,** καὶ τέλος ἐν Ἀφρικῇ οἱ **Κουμράχιοι.** β') **Κατοικίδιοι ἢ ἥμεροι ἢ καὶ ὑπηρετικαὶ ἱππικαὶ γενεαί.** Ταύτας διακρίνομεν ἀναλόγως μὲν τῆς χώρας εἰς **ἀνατολικὰς** καὶ **ἑσπερίας,** ἀναλόγως δὲ τῆς σωματικῆς των διαπλάσεως εἰς **λεπτὰς ἢ ἐλαφράς, διαμέσους** καὶ **βαρείας,** καὶ ἀναλόγως τῆς καταγωγῆς των εἰς **εὐγενεῖς** καὶ **ταπεινὰς** ἢ **κοινὰς γενεάς.** Ἐν τῇ **ἀνατολικῇ γενεᾷ** διακρίνονται δύο φυλαὶ ἡ **ἀριανὴ** καὶ ἡ **μογγολικὴ** ἢ **τουρκομανική,** ἐν αἷς περιλαμβάνονται ὁ **ἀραβικὸς ἵππος,** ὁ **βαρβαρικὸς** (race barde), ὁ **ἀλγερινός,**

ὁ τῆς Τύνιδος καὶ ὁ τοῦ Μαρόκου. Ἐν τῇ ἑσπερίᾳ ἢ δυτικῇ γενεᾷ συμπεριλαμβάνονται πᾶσαι αἱ εἰδικαὶ ἱππικαὶ γενεαὶ αἱ παραγόμεναι καὶ ἀνατρεφόμεναι ἐν τῇ καθόλου Εὐρώπῃ, εἴτε ὡς αὐτόχθονες εἴτε ὡς μιγάδες. Ἐν ταύτῃ διακρίνονται οἱ λεπτοφυεῖς ἢ εὐγενεῖς ἢ καὶ ἐλαφροί, οἱ ταπεινοὶ ἢ ἀγενεῖς ἢ καὶ κοινοί, ὡς καὶ οἱ διάμεσοι ἵπποι. Καὶ ἐν μὲν τῇ Γαλλίᾳ ὡς ἐλαφραὶ γενεαὶ φημίζονται οἱ ἵπποι τῆς Λιμουζίνης (Limousin), οἱ τῆς Ὠβέρνης (Auvergne), οἱ τῆς Ναβάρρης (Navarrin), οἱ τῆς Τάρβης (Tarbe), οἱ τῆς Βιγουρδάνης (Bigourdan), οἱ τῆς Κερδάνης (Cerdan), οἱ τῆς Λάνδης (Landes), οἱ τῆς Μεδόκης (Medoc), οἱ τῆς Καμάργης (Camargue), οἱ τῆς Κορσικῆς (Corse), οἱ τῆς Βρετάνης (Bretagne), οἱ τῆς Μορβάνης (Morvan)· ὡς διάμεσοι δὲ οἱ τῆς Νορμανδίας, οἱ τῆς Πέρχης (Perche), οἱ τῆς Ἀρδένης, οἱ τῆς Καμπανίας, Βουργονδίας καὶ Νιβέρνης, οἱ τῆς Ἀγγλοποϊτεβίνης (anglo-poitevin)· καὶ τέλος ὡς βαρεῖαι οἱ τῆς Βουλωνίας, οἱ τῆς Φλαμανδίας καὶ Πικάρδης (Picarde) καὶ ὁ βαρὺς Περχικὸς ἵππος. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκ μὲν τῆς ἐλαφρᾶς γενεᾶς διακρίνεται ἡ πασίγνωστος εὐγενὴς γενεά (pur sang), ἐν ᾗ ἀνήκει ὁ δρόμων ἵππος, ἐκ δὲ τῆς διαμέσου ὁ κυνηγετικὸς ἀγγλικὸς ἵππος, κυνηγετικὸς Ἰρλανδικός, ὁ ὀρφνὸς τῆς Κλεβελάνδης (Cleveland) καὶ ὁ δρόμων τοῦ Norfolk· καὶ ἐκ τῆς βαρείας τέλος γενεᾶς φημίζονται ὁ μέλας ἵππος τοῦ Norfolk, ὁ τοῦ Suffolk καὶ ὁ τοῦ Κλυδεσδάλ (Clydesdale).

γενεάδα, ας, ἡ· βλ. γενειάς.

γενεαλογέω, βλ. γενεαλογῶ.

γενεαλόγημα, καὶ

γενεαλογία, ας, ἡ· généalogie, n. f. λεπτομερὴς καὶ γενεαλογικὴ ἱστορία οἰκογενείας τινός. Γενεαλογία εἶνε ἡ μάθησις περὶ τῆς καταγωγῆς, διαδοχῆς καὶ πρὸς ἄλληλα συγγενείας τῶν γενῶν, ἰδίως τῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐπιφανῶν, δι' ὃ ὡς τοιαύτη ἡ γενεαλογία εἶνε τῶν ἀξίων λόγου ἐπικουρικῶν ἐπιστημῶν τῆς ἱστορίας. Καὶ ἐν μὲν τοῖς παλαιοτέροις χρόνοις πρὸς σαφεστέραν ἐπίδειξιν τῆς τῶν γενεῶν καταγωγῆς καὶ συγγενείας ἐγένετο χρῆσις τῶν λεγομένων γενεαλογικῶν δένδρων (arbres généalogiques), σήμερον δὲ μᾶλλον γενεαλογικῶν πινάκων (tableaux généalogiques), ἐν οἷς ἐπάλληλοι, παράλληλοι καὶ ὑπάλληλοι τάσσονται οἱ εἴς τι γένος ἀνήκοντες.

γενεαλογικός, ή, όν· généalogique, adj. ὁ εἰς τὴν γενεαλογίαν ἀνήκων, ἢ σχετιζόμενος, qui a rapport à la généalogie ; || πίναξ γενεαλογικός, tableau généalogique ; || γενεαλογικὸν δένδρον, arbre généalogique ; βλ. γενεαλογία· || γενεαλογικαὶ ἔρευναι, recherches généalogiques.

γενεαλογικῶς, [ἐπίρ.] généalogiquement, adv. κατὰ τρόπον γενεαλογικόν, d'une manière généalogique ; διὰ τῆς γενεαλογίας, par le moyen de la généalogie; || ἀποδεικνύειν γενεαλογικῶς τὴν καταγωγήν, prouver généalogiquement sa descendance.

γενεαλόγιον, τό· ἡ γενεαλογία, généalogie, n. f. || — ἵππου, pédigrée, n. f. ἀγγλικὸς ὅρος σημαίνων τὴν γενεαλογίαν εὐγενοῦς ἵππου, ἤτοι τὴν καταγωγήν, τὸν χρόνον τῆς γεννήσεως, τοὺς προγόνους του, κτλ. || — ἱππικόν, stud-book (ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ), λέγεται ληξιαρχικὸν βιβλίον ὅπερ διατηροῦσι πάντες οἱ ἱπποτρόφοι, ἐγγράφοντες τὰς γεννήσεις, θανάτους, ἐκποιήσεις, κτλ. τῶν ἐν τοῖς ἱπποφορβείοις των παραγομένων καὶ ἐνδιαιτωμένων ἵππων.

γενεαλόγος, ὁ· généalogiste, n. m. ὁ ποιῶν κατάλογον γενεαλογίας τινὸς (τῶν οἰκογενειῶν), qui dresse la généalogie des familles ; ὁ καταγινόμενος εἰς τὰς γενεαλογίας, qui s'occupe de généalogie.

γενεαλογῶ (έω), μέλ. ήσω· λογαριάζω τὴν γενεάν, κάμνω τὸν κατάλογον, faire la généalogie ; ἐξάγω τὴν καταγωγήν τινος ἢ ἀπό τινος, tirer l'origine ; faire descendre ; || ἡ οἰκογένεια αὕτη γενεαλογεῖται ἀπὸ τοῦ δεῖνος προσώπου, cette famille remonte jusqu'a (tire son origine de) telle personne.

γενέθλια, τά· ἡ ἡμέρα (ἑορτή, ἐπέτειος) τῆς γεννήσεως, jour (fête ; anniversaire) de naissance ; jour natal ; γενέθλια = ἡ κατ' ἔτος ἑορτὴ τοῦ γεννηθέντος. § **γενέθλια**, généthlies, n. f. [ἀρχαιότ.], ἑορταὶ τελούμεναι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως καὶ ὅλας τὰς ἐπετείους τῆς ἡμέρας ταύτης· βλ. καὶ γενέθλιος.

γενεθλιάζω, μέλ. άσω· ἑορτάζω τὴν ἡμέραν (ἐπέτειον) τῆς γεννήσεως, célébrer l'anniversaire de la naissance.

γενεθλιακός, ή, όν· généthliaque, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡμέραν τῆς γενετῆς ἢ γεννήσεως, ὁ γενέθλιος, natal, e; relatif à la naissance ; || ποίημα γενεθλιακόν, poème généthliaque, τὸ συντασσόμενον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ γεννήσεως παιδίου τινός. § [ἀστρολ.] généthliaque, adj. ἡ χάραξις ὡροσκοπίου, tracé d'horoscope ; κλῖμαξ γενεθλιακή, échelle généthliaque, πρόοδος τῶν ἀριθμῶν παριστῶσα τὰ ὀνόματα, ἐπώνυμα καὶ ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ προσώπου οὗτινος καταρτίζουσι τὸ ὡροσκόπιον.

γενεθλιαλογέω-ῶ (γενεθλιαλόγος), μέλ. ήσω, faire ou tirer l'horoscope de ; = καταρτίζω τὸ ὡροσκόπιον· ἤτοι ἀστρολογῶ καὶ προλέγω τὰς μελλούσας τύχας τινὸς ἐκ τῆς τῶν ἀστέρων στάσεως ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς γεννήσεώς του καὶ ἐν γένει προλέγω τὴν γέννησίν τινος.

γενεθλιαλογία, ας, ἡ· généthliologie, n. f. ἡ τέχνη τοῦ συντάσσειν ὡροσκόπια, ἤτοι ἡ ψευδεπιστήμη ἡ ἐξετάζουσα τὴν σημασίαν τῶν ζῳδίων καὶ ὁρίζουσα τὴν τύχην καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐν ἑκάστῳ ζῳδίῳ γεννηθέντος. Συνεχδ. γενεθλιαλογία καλεῖται ἡ ἀστρολογία.

γενεθλιαλογικός, ή, όν· généthliologique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γενεθλιαλογίαν· relatif aux horoscopes.

γενεθλιαλόγος, ὁ· ὁ ἀστρολόγος, faiseur d'horoscopes; ὁ περὶ τὴν γενεθλιαλογίαν καταγινόμενος, généthlialogue, n.

γενεθλιογραφία, ας, ἡ· généthliographie, n. f. ἐπιστήμη πραγματευομένη τὰ ὡροσκόπια καὶ τὴν τέχνην τοῦ καταρτίζειν τοιαῦτα, traité sur les horoscopes, art de tirer les horoscopes.

γενεθλιογραφικός, ή, όν· généthliographique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γενεθλιογραφίαν, qui a rapport à la généthliographie.

γενεθλιογραφικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον γενεθλιογραφικόν, d'une manière généthliographique, généthliographiquement.

γενεθλιογράφος, ου, ὁ· généthliographe, ὁ γράφων περὶ τῆς ἐπιστήμης τῶν ὡροσκοπίων· βλ. καὶ γενεθλιαλογία.

γενέθλιος, ος καὶ α, ον· ὁ γενεθλιακός, natal, e ; ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γέννησιν, de naissance ; ‖ —, ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως, le jour de naissance ; ‖ τὰ γενέθλια = ἡ κατ' ἔτος ἑορτὴ τοῦ γεννηθέντος, βλ. λέξιν. § — [μυθολ.], généthlien, adj. ἐπωνυμία τοῦ Διὸς προστάτου ἐπὶ τῆς γεννήσεως τῶν τέκνων. § —, généthlien, adj. [ἀρχαιολ.], ἡμέρα γενέθλιος, jour généthlien ; ‖ γενέθλια, généthlies, n. f. [ἀρχαιολ.], οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες κατὰ τὴν δεκάτην συνήθως ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ παιδὸς συνεκάλουν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ εὐωχοῦντο.

γένει(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ γένειον, la barbe.

γένεια, τά· barbe, n. f. βλ. γένειον.

γενειάς, άδος, ἡ· κοινῶς γενεάδα ἀπὸ τοῦ γενειάς· τὸ γένειον, la barbe, καὶ συνηθέστ. αἱ τρίχες τοῦ γενείου, τὰ γένεια, ἰδίως ὅμως γενειὰς λέγεται σήμερον περὶ τοῦ μακροῦ γενείου (πώγωνος), barbe longue (bien garnie, bien fournie).

γενειαστήρ, ῆρος, ὁ· sous-barbe, n. f. βλ. χαλινὸς φορβιωτός, bride-licol.

γενειάτης, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] = πωγωνάτος, γενειοφόρος.

γένειον, ου, τό· ἡ σιαγὼν μόνη (καὶ μετὰ τῶν τριχῶν), ὁ πώγων, menton, n. m. ἢ καὶ μόνον αἱ τρίχες, συνήθ. πληθ. τὰ γένεια, barbe, n. f. χαλεῖται γένειον, τὸ εἰς τὸ ἄρρεν ἀνθρώπινον γένος ἰδιάζον τρίχωμα κατὰ τὸν πώγωνα (menton), τὰς παρειάς, καὶ τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ λαιμοῦ. § [τεχν.] γένειον, τό· mentonnet, n. m. προεξοχὴ ἀφιεμένη ἐπὶ ξύλου ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν ὀλίσθησιν ἑτέρου ξύλου κατὰ τὴν συναρμογὴν μετὰ τοῦ πρώτου, ἤτοι τὸ γένειον (κοινῶς δόντι)· «...ἀπειλήφθω δὲ ἀπὸ μὲν τῶν ἄκρων τῆς καταζυγίδος (συναρμογῆς) ἐξ ἑκατέρου μέρους γένειον, μῆκος ἔχον ὅσον τὸ πάχος ἐστὶ τοῦ παραστάτου· τὸ δὲ γένειον μικρὸν ὑπέμβαν ἔστω (Φίλωνος λόγος δ'. περὶ βελοποιϊκῶν)· ‖ γένειον, τό· mentonnet (du revolver). βλ. περίστροφον· ‖ — γένειον, τό· mentonnet, ἢ ὄνυξ, ὁ (boudin), καλεῖται κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀνωτέρω πᾶσα προεξοχὴ ἀφιεμένη ἐπί τινος ἀντικειμένου. π. χ. mentonnet ou boudin, εἰς τοὺς σιδηροῦς τροχοὺς (roues) τῶν σιδηροδρομικῶν ἁμαξῶν καὶ τοὺς παρομοίους τούτων καλεῖται ὄνυξ, χεῖλος τροχοῦ (ἢ ἐξοχή, mentonnet ou rebord), σημαίνει δὲ τὸ προεξέχον ἐπὶ τῶν ἐπισώτρων κυλινδρικὸν ἐξόγκωμα· βλ. καὶ ἐπίσωτρον, bandage ; ‖ γένειον, τό· mentonnet, n. m. ἐν τῇ σιδηρουργικῇ λέγεται οὕτως ἀμφίκυρτόν τι ἄγκιστρον· π. χ. τὸ κοινῶς καλούμενον κοράκι, ὅπερ περιορίζει τὴν γλωσσίδα τοῦ μανδάλου (le battant du loquet) καὶ κλείεται οὕτως ἡ θύρα.

γενειοφόρος, ος, ον· κοινῶς ὁ γενᾶτος, ὁ φέρων γένειον, πώγωνα, πωγωνίας, barbu, e. § γενειοφόρος [βοτ.], barbé, ée.

γενειωτός, ή, όν· καὶ γαμφηλωτός, ή, όν· à mentonnet ; ἤτοι ὁ εἰς τὸ ἄκρον φέρων γένειον (mentonnet) ἢ ὢν κυρτός, ἐπικαμπής· ‖ γόμφος ἢ κύνδαλος γενειωτὸς (γαμφηλωτός), cheville à mentonnet ; ‖ πάσσαλος γενειωτός, piquet à mentonnet ; ‖ πλὰξ γενειωτή, plaque à mentonnet.

γενεσιακός, ή, όν· βλ. καὶ γενεθλιακός. § génésiaque, adj. ὁ συγγραφεὺς γενέσεως· ὁ σχετιζόμενος μὲ γένεσίν τινα· ‖ ἡ γενεσιακὴ ἀφήγησις τοῦ Ἡσιόδου, le récit génésiaque d'Hésiode ; ‖ αἱ γενεσιακαὶ παραδόσεις τῶν Ἰνδῶν, les traditions génésiaques des Hindous. § ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γένεσιν τῆς Ἱερᾶς γραφῆς· τὰ γενεσιακὰ πρόσωπα, les personnages génésiaques.

γενεσιαλόγος, ος, ον· βλ. γενεθλιαλόγος.

γενεσιάρχης, ου, ὁ· βλ. γενάρχης.

γενέσιος, ος καὶ ια, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως, κτλ. βλ. γενέθλιος.

γενεσιουργέω-ῶ, μέλ. ήσω· [μεταγεν.] κατασκευάζω, δημιουργῶ, créer ; (γένεσις, ἔργον).

γενεσιουργία, ας, ἡ· ἡ κατασκευή, δημιουργία, création, n. f. ἡ γέννησις, génération, n. f.

γενεσιουργός, ός, όν· ὁ γένεσιν ἀπεργαζόμενος, κατασκευάζων, ὁ δημιουργός, créateur; ὁ γενέτης, ὁ γεννήτωρ, générateur, trice.

γένεσις, εως, ἡ· πρώτη ἀρχὴ ὑπάρξεως, origine, n. f. καὶ ἐν γένει δημιουργία (τοῦ κόσμου), création (du monde) ; ἀρχή, origine, ἡ πρώτη αἰτία τῶν πραγμάτων, cause première des choses ; ‖ γένεσις, genèse, n. f. καὶ παλαιότερον génésie, n. f. = σύστημα κοσμογονικόν· παραγωγὴ τῶν ὄντων· τὸ σύνολον τῶν αἰτιῶν αἵτινες συνέτρεξαν εἰς τὴν παραγωγὴν ἀντικειμένου τινός· π. χ. ἡ γένεσις φιλολογικοῦ ἔργου, la genèse d'une œuvre littéraire ; ‖ [γεωμ.] γένεσις = σχηματισμός, formation, n. f. π. χ. ἡ γένεσις (σχηματισμὸς) μιᾶς ἐπιφανείας, la genèse d'une surface ; ‖ —, ἡ γέννησις, naissance, n. f. génération, n. f. ‖ (ὑπὸ τὴν σημασίαν τοῦ ἀρχή, origine). γένεσις, origine, μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ Θεοῦ πρώτη πλάσις, γέννησις δέ, naissance, ἡ ἐκ καταδίκης τοῦ θανάτου διὰ τὴν παράβασιν ἐξ ἀλλήλων διαδοχή· ἐν τῇ φυσιολογίᾳ γένεσις (ὑπὸ τὴν σημασίαν τοῦ γέννησις, naissance, génération) εἶνε ἔννοια γενική, σημαίνουσα τὸ εἶδος τῆς παραγωγῆς τῶν ὀργανικῶν ὄντων

ἀπ' ἀλλήλων· || γένεσις ὠκεανῶν, γένεσις ὀρέων, γένεσις κοιλάδος, κτλ. = **ἀρχὴ** αὐτῶν, origine, n. f. ἢ ὁ σχηματισμὸς αὐτῶν, formation, n. f. π. χ. γένεσις κοιλάδος ἢ ἀρχὴ κοιλάδος, origine d'une vallée, καλεῖται τὸ σημεῖον ὅθεν αὕτη γεννᾶται ἐκ τοῦ μέρους τῶν ὀρέων· || — αὐτόματος, génération spontanée, ἡ παραγωγὴ αὐτομάτως ἀτελῶν ὀργανικῶν ὄντων, ἐκ τῆς ἀνοργάνου φύσεως· || [γεωλ.] γένεσις (καὶ οὐχὶ γέννησις) τῶν πεδιάδων, formation des plaines. § γένεσις ['Αγ. Γραφή], genèse, n. f. τὸ πρῶτον τῶν πέντε βιβλίον τῆς Πεντατεύχου· βλ. **Πεντάτευχος**.

γενέτειρα, ας, ἡ· θηλ. τοῦ γενετήρ, ἡ γεννήσασα, ἡ μήτηρ, mère, n. f. || γενέτειρα γῆ, pays natal, ἡ γῆ, ὁ τόπος εἰς ὃν ἐγεννήθη τις.

γενετή, ῆς, ἡ· ἡ γέννησις, naissanse, n. f. ἡ καταγωγή, ἡ ἀρχή, origine ; ἐκ γενετῆς = ἀπὸ γεννήσεως, dès la naissance ; de naissance ; || κωφὸς ἐκ γενετῆς, sourd de naissance ; || ἐκ γενετῆς τυφλός, aveugle-né.

γενετήρ, ῆρος, ὁ· ὁ γενέτης, ὁ πατήρ, père, n. m. ὁ γεννήτωρ, générateur, n. m. ὁ δημιουργός, créateur, n. m. || [πληθ.] γενετῆρες=οἱ γονεῖς, les parents.

γενετήριος, ος, ον· ὁ παράγων, ὁ γεννῶν, qui engendre ; ὁ ἀφορῶν τὴν γέννησιν, qui concerne la génération ; ὁ γενετήσιος, γεννητικός, générateur, θηλ. génératrice.

γενέτης, ου, ὁ· ὁ γονεύς, ὁ πατήρ, père ; ὁ γεννήτωρ, générateur.

γενετήσιος, ος, ον· ὁ πρὸς τὸ γεννᾶν, relatif à la naissance ; génératif, ive ; γεννητικός, générateur, trice ; || ἡ γενετήσιος ὁρμὴ (ἡ πρὸς τὸ γεννᾶν ὁρμή), l'instinct de la génération ; ὀνομάζεται οὕτως ἡ ἐνδόμυχος ὁρμὴ πρὸς ἀναπαραγωγὴν τοῦ εἴδους διὰ συνδυασμοῦ τῶν δύο γενῶν. Παρὰ τοῖς ζῴοις περιορίζεται αὕτη εἰς ὡρισμένας ἐποχάς, οὐχὶ δὲ καὶ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ.

γενετικός, ή, όν· génétique, adj. γενετικὴ μέθοδος, méthode génétique, ἢ γενετικὸς ὁρισμός, définition génétique, ὀνομάζεται ἡ ἐπιστημονικὴ μέθοδος ἥτις παριστᾷ τὸ ἐξεταζόμενον ἀντικείμενον ὡς γινόμενον καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀναπτυσσόμενον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν περιγραφικὴν μέθοδον ἥτις περιγράφει τὸ ἀντικείμενον ὡς ἔχει τελείως κατηρτισμένον. 'Εν τῇ φιλοσοφίᾳ καλεῖται οὕτως ἡ ἐξετάζουσα τὰς αἰτίας τῶν αἰσθημάτων, νοσημάτων καὶ βουλημάτων μέθοδος. § —, génésique, adj. λέγουσιν ἐπίσης génétique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γένεσιν (génération) καὶ μὲ τὰς λειτουργίας αὐτῆς· || αἴσθησις γενετική, sens génésique ; || ἰδιότητες γενετικαί, facultés génésiques.

γενετικῶς, [ἐπίρ.] génésiquement, adv. [φυσιολ.] ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς γενέσεως (genèse), τοῦ σχηματισμοῦ.

γενετυλλίς, ίδος, ἡ· génétyllide, n. f. ἡ ἐφορεύουσα καὶ βοηθοῦσα εἰς τὴν γέννησιν θεὰ 'Αφροδίτη· ἢ ἐπώνυμον τῶν ἰδιαιτέρων θεοτήτων ἢ νυμφῶν, αἵτινες συνοδεύουσι τὴν 'Αφροδίτην.

γενιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἤτοι ἡ γενεά, race. n.f. ἡ καταγωγή, τὸ γένος, extraction, n. f. ἡ συγγένεια, parenté, n. f. [δημ.] ἡ ἐξαδελφοσύνη, cousinage, n. m. ἤτοι ἡ συγγένεια ἐξαδέλφων· || θαρρεῖ πῶς εἶνε μὲ τὸν Βασιληὰ γενηά, il croit descendre de race royale ; || τώρα εἶμαι μὲ τὸν βασιληὰ γενηά [φρ.], maintenant je suis heureux comme un roi ; || ἔφερεν ὅλη τὴν γενηὰ μαζύ του, il a amené tout son cousinage (toute sa couvée) ; βλέπε καὶ γενεά.

γενῆς, ῆδος καὶ συνηρ. γενῆδος, ἡ· καὶ γένυς καὶ γένις, ιδος, ἡ· pic (n. m.) ἢ γενῆς κεφαλωτή, pic à tête, κοινῶς ὁ καζμᾶς (στρ.) ἐργαλεῖον χρησιμεῦον ὅπως κρημνίζωσι τὰς τοιχοποιίας, ἀνοίγωσι τυφεκήθρας (créneaux), καταστρέφωσι τὰ ἐμπόδια, δέον συνεπῶς νὰ δίδηται εἰς κτίστας, λιθοξόους ἢ λατόμους· || — ἀμφίστομος, pic à deux pointes, ἤτοι καζμᾶς μὲ δύο μύταις.

γενιδοσμίνυον, ου, τό· pic-hoyau, n. m. (ἐκ τοῦ γένις, pic καὶ τοῦ σμινύη, hoyau)· ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς τὸ σκάπτειν τὴν γῆν καὶ ὀρύσσειν τὰς πέτρας.

γενικεύσιμος, ος, ον· généralisable, adj. ὅπερ δύνανται νὰ γενικεύσωσι, qu'on peut généraliser.

γενίκευσις, εως, ἡ· généralisation, n. f. [φιλοσ.], πρᾶξις ἢ ἰδιότης τοῦ γενικεύειν· ἡ ὑπερβάλλουσα γενίκευσις πλησιάζει εἰς τὴν ὑπόθεσιν καὶ εἰς τὴν φαντασίαν, la trop grande généralisation touche à l'hypothèse et à la fantaisie. § Μεταβολὴ παραγομένη εἰς ὅ,τι καθίσταται γενικόν· π.χ. ἡ γενίκευσις συστήματός τινος δεικνύει τὴν χρησιμότητά του, la généralisation d'un système prouve son utilité. § [μαθητ.] γενίκευσις προτάσεως, généralisation d'une proposition ; πρᾶξις συνισταμένη εἰς τὸ εὑρίσκειν δευτέραν πρότασιν περιέχουσαν τὴν πρώτην ὡς ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν. § [ἐγκυκλ. φιλοσ.] ἡ γενίκευσις, généralisation, εἶνε ἡ διανοητικὴ ἐργασία δι' ἧς τὸ πνεῦμα σχηματίζει γενικὰς ἰδέας.

γενικευτικός, ή, όν· généralisateur, trice ; adj. de généralisation ; qui généralise ; ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γενικεύει· || μέθοδος γενικευτική, méthode généralisatrice ; || τὰ γενικευτικὰ πνεύματα, les esprits généralisateurs ; [ὡς οὐσιαστικόν], τὸ πρόσωπον ὅπερ γενικεύει.

γενικεύω, μέλ. εύσω, généraliser ; καθιστῶ τι γενικόν, ἐπεκτείνω τὴν γενικότητά του (τὸ ἀντίθετον τοῦ μερικεύω, particulariser)· || ὁ μόνος καλὸς τρόπος τῆς ἐλαττώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν νόμων εἶνε τὸ νὰ γενικευθῶσι, la seule bonne manière de diminuer le nombre des lois est de les généraliser ; || γενικεύω τὰ πράγματα, ἰδέαν, ἀρχήν, κτλ. généraliser les choses, une idée, un principe. § [ἀπολυτ.] γενικεύω, généraliser ; ἐκφράζω ἔν τινι ἰδέᾳ τὰς σχέσεις τῆς ὁμοιότητος αἵτινες ὑπάρχουσι

μεταξὺ τῶν ὄντων ἢ τῶν πραγμάτων (γεγονότων); || ὁ μὴ γνωρίζων νὰ γενικεύῃ δὲν γνωρίζει νὰ σκέπτηται, qui ne sait généraliser, ne sait point penser. § γενικεύω, καθολικεύω, καθιστῶ τι γενικόν, κοινόν, καθολικόν, rendre universel; universaliser; βλ. γενικός· || ὁ ἀνθρώπινος νοῦς φέρεται πρὸς τὸ γενικεύειν τὰ νοητά, l'esprit humain est naturellement porté à généraliser l'intelligible. § [παθητ.] γενικεύομαι, se généraliser; καθίσταμαι γενικός· || ἡ ἐκπαίδευσις γενικεύεται βαθμηδὸν (ἔτι μᾶλλον), l'instruction se généralise de plus en plus.

γενικεύων, ουσα, ον· [ἐπιθετικὴ μετοχή], γενικευτικός, ή, όν· généralisant, ante, adj. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ γενικεύῃ· λέξεις, αἱ μὲν γενικεύουσαι, αἱ δὲ μερικεύουσαι, des mots, les uns généralisants, les autres particularisants.

γενική, ῆς, ἡ· [γραμμ.] génitif, n. m. ἡ δευτέρα πτῶσις (cas) τοῦ ἑνικοῦ καὶ τοῦ πληθ. τῶν ὀνομάτων. § γενική, θηλ. τοῦ γενικός.

γενικός, ή, όν· général, ale, aux, adj. (ἀντίθετον τοῦ εἰδικός)· ὁ ἐκτεινόμενος εἰς σύνολόν τι προσώπων ἢ πραγμάτων, ὁ κοινός, commun, e; ὁ καθολικός, universel, elle; καὶ γενόσημος, générique; || γενικὸς κανών, règle générale: || τὰ γενικὰ συμφέροντα, les intérêts généraux; || γενικὸς ὅρος, γενικὴ λέξις, terme générique; || γενικὸν πένθος, deuil général; || γενικός, général, λέγεται περὶ ἀξιώματος προϊσταμένου ὑπηρεσίας τινός· || γενικαὶ ἐκφράσεις, des généralités; || γενικὴ ἐπιστασία [ναυτ.], détail-général, n. m. καλεῖται ἡ ὑπηρεσία τοῦ ὑπάρχου πολεμικοῦ πλοίου· || γενικὴ κίνησις, mouvement général; || γενικὴ συνάθροισις, générale, n. f. βλ. τὸ πολεμικόν· || [στρατ.] γενικὴ διοίκησις τοῦ στρατοῦ, commandement général de l'armée; || γενικὴ διοίκησις (πολιτικὴ ὑποδιαίρεσις τουρκικῆς χώρας)=βιλαέτι, direction générale, villayet, n. m. || γενικὴ πρόσκλησις, levée en masse; πρὸς κατάταξιν ἐν τῷ στρατῷ τῶν δυναμένων νὰ φέρωσιν ὅπλα ἀνδρῶν, κατὰ τὰς κρισίμους περιστάσεις· || γενικὸς ἐπιτελεύς, aide-major-général; || γενικὸς ἐπιτελάρχης, major-général; βλ. καὶ ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου = ἐπιτελάρχης· οὗτος ἔχει ὑπὸ τὰς διαταγάς του ἀνωτάτους ἀξιωματικοὺς οἵτινες λαμβάνουσι τὸν τίτλον τοῦ γενικοῦ ἐπιτελέως. aide-major général; || γενικὸς ἀρχηγός, commandant en chef; βλ. **ἀρχηγός**· || γενικὸς ἐπιμελητής, γενικὸς ἀρχίατρος, γενικὸς ἀρχιφαρμακοποιός, βλ. βαθμός· ἐξομοιοῦνται πρὸς συνταγματάρχην· || — ἀρχικτηνίατρος, vétérinaire en chef; βλ. καὶ κτηνίατρος· || — πρόξενος, consul général; || [θηλ. οὐσ.] βλ. γενική. Συνώνυμα, γενικός, général; καθολικός, universel; ὁ γενικός, général, ἀφορᾷ τὸν μεγαλείτερον ἀριθμὸν τῶν ἰδιωτῶν ἢ ὅλον τὸν κόσμον ἐν συνόλῳ (en gros); ἐνῷ ὁ καθολικός, universel; ἀφορᾷ ὅλους τοὺς ἰδιώτας ἢ ὅλον τὸν κόσμον λεπτομερῶς (en détail). Ἡ κυβέρνησις διὰ τῶν βασιλέων ἔχει ὡς σκοπὸν τὸ γενικὸν καλόν, le bien général, ἀλλ' ἡ Θεία πρόνοια εἶνε καθολική, la providence de Dieu est universelle. Τὸ γενικόν, général, περιλαμβάνει τὸ σύνολον ἐν γένει, τὸ δὲ καθολικόν, universel, τὴν λεπτομέρειαν.

γενικότης, ητος, ἡ· généralité, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ γενικοῦ· || ἐν τῇ γενικότητι εὑρηται ἡ ἀλήθεια, c'est dans la généralité que se trouve la verité; || γενικότης = τὸ σύνολον, ὁ μεγαλείτερος ἀριθμός, ἡ πλειονότης, π. χ. ἡ γενικότης (πλειονότης) τῶν ἀνθρώπων, la généralité des hommes.

γενικῶς, [ἐπίρ.] généralement, adv. en général; κατὰ τρόπον γενικόν· || φήμη γενικῶς διαδεδομένη, un bruit généralement répandu. § κατὰ τὸν συνηθέστερον τρόπον, π. χ. ὁ ἄνθρωπος εἶνε γενικῶς (συνήθως) ὅ,τι αἱ περιστάσεις τὸν κάμνουσι, l'homme est généralement ce que les choses le font; || ἐν γένει θεωρουμένου τοῦ πράγματος, ἤτοι γενικῶς ὁμιλοῦντες, généralement parlant, ἤτοι τὸ νὰ λαμβάνῃ τις τὰ πράγματα κατὰ γενικὸν τρόπον, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει τὰς ἐξαιρέσεις.

γένις, ιδος, ἡ· βλ. γένυς.

γέννα, ας, ἡ· [δημ.] ἡ γέννησις, τὸ νὰ γεννήσῃ, ν' ἀποκτήσῃ παιδίον, κτλ. enfantement, n. m. ὁ τοκετός, accouchement, n. m. couche(s); || οἱ πόνοι τῆς γέννας=ὠδῖνες, les douleurs de l'enfantement; || ἀπέθανεν εἰς τὴν γένναν, elle est morte en couches. § [ἐπὶ ζῴων] κύησις, φορά, ventrée, n. f. portée, n. f. || γέννα τοῦ προβάτου, agnelage, n. m. § γέννα, τὸ γένος, ἡ γενεά, race, n. f. σπορά, γέννημα, engeance, n. f. || διαβόλου γέννα, engeance du diable; maudite engeance=καταραμένη γέννα, τὸ διαβολόσπερμα.

γεννάδας, ὁ· ὁ γενναῖος, brave, n. m. καὶ εἰρωνικῶς ὁ θρασύδειλος, bravache.

γενναιοδωρία, ας, ἡ· générosité, n. f. τὸ νὰ ἦνέ τις γενναῖος, ἀφειδής, ἐλευθέριος εἰς τὰ δῶρα, ἐλευθεριότης, libéralité, n. f. ἡ μεγαλοδωρία, largesse, n. f.

γενναιόδωρος, ὁ καὶ ἡ· généreux, euse; ἐλευθέριος, libéral, e; μεγαλόδωρος, large.

γενναιοδώρως, [ἐπίρ.] généreusement, adv. ἐλευθερίως, libéralement; μεγαλοδώρως, ἀφθόνως, largement.

γενναιοκάρδιος, ος, ον· καὶ

γενναιόκαρδος, ος, ον· ὁ ἔχων γενναίαν καρδίαν, ὁ γενναιόψυχος.

γενναιοπρεπής, ής, ές· γενναῖος, généreux, euse; εὐγενής, noble.

γενναιοπρεπῶς, [ἐπίρ.] ὅπως ἁρμόζει εἰς γενναῖον, εὐγενῆ, généreusement; εὐγενῶς, noblement, adv.

γενναῖος, αία, αῖον· (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), ὁ φρονήματα καὶ πράξεις ἔχων εὐγενικάς· γενναῖος, ὁ ἀνδρεῖος, brave; ἤτοι ὁ εὔψυχος, μὲ καρδιάν, θαρραλέος, courageux, euse; ἰσχυρός, ἀνδρεῖος, vaillant, e; || γενναῖος στρατιώτης, brave (vaillant soldat); || εἶνε πολὺ γενναῖος, il est très courageux (très

-brave) ; || γενναία ἀπάντησις, réponse courageuse ; || γενναία ἀντίστασις, une résistance vigoureuse. § γενναιοπρεπής, γενναῖος, généreux ; ἐξ εὐγενοῦς καταγωγῆς, εὐγενής, noble; || γενναῖα αἰσθήματα, sentiments généreux (nobles) ; || γενναῖον δῶρον, don généreux ; || γενναία πρᾶξις, noble action. § [ἐμπορ.] [περιμένω] γενναῖον [ἔμβασμά σας], généreux, fort. § γενναιόδωρος, ἐλευθέριος, libéral ; μεγαλόδωρος, large ; || ἐφάνη πολὺ γενναῖος, il s'est montré très libéral.

γενναιότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης, ὁ χαρακτὴρ τοῦ γενναίου, τὸ θάῤῥος, le courage ; τὸ νὰ ἔχῃ τις γενναίαν καρδίαν, ἡ καρδιά, le cœur ; || γενναιότης ἐν πολέμῳ ἰδίως, bravoure, n. f. || ἔδειξε γενναιότητα, il a fait preuve de courage ; || δὲν ἔχει γενναιότητα, il manque de cœur. § ἡ γενναιοδωρία, générosité, n. f. φρόνημα εὐγενικόν, εὐγένεια, noblesse, n. f. || [τὸν ἀντήμειψε] μὲ πολλὴν γενναιότητα, avec beaucoup de générosité ; || γενναιότης αἰσθημάτων (καρδίας), noblesse de sentiments (de cœur). § [ὡς τίτλος πρὸς ἀνώτερον ἀξιωματικόν], excellence, n.f.=ἐξοχότης.

γενναιοφρόνως, [ἐπίρ.] μετ' εὐγενῶν αἰσθημάτων, généreusement ; εὐγενῶς, noblement.

γενναιοφροσύνη, ης, ἡ· γενναιότης (εὐγένεια) ψυχῆς (αἰσθημάτων), générosité (noblesse) d'âme (de sentiments).

γενναιόφρων, ων, ον· γεν. ονος· ὁ εὐγενῆ ψυχὴν (αἰσθήματα) ἔχων, qui a une âme (des sentiments) généreuse (noble) ; ὁ γενναιόψυχος, généreux, euse.

γενναιοψυχία, ας, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ γενναιοψύχου, ἡ γενναιότης, le courage ; τὸ νὰ ἔχῃ τις γενναίαν καρδίαν, ἡ καρδιά, le cœur ; ἡ ἀνδρεία, vaillance, n. f. τὸ νὰ ἦνε τις γενναιόψυχος, générosité, n. f.

γενναιόψυχος, ος, ον· ὁ εὐγενῆ ψυχὴν ἔχων, qui a l'âme généreuse ; ὁ γενναίαν ψυχὴν ἔχων, ὁ εὔψυχος, ἀνδρεῖος, courageux ; ὁ γενναῖος, ἀνδρεῖος, brave, vaillant ; ὁ γενναιόφρων, généreux.

γενναίως, [ἐπίρ.] μετὰ γενναιότητος, μετὰ θάῤῥους, avec courage, courageusement ; ἀνδρείως, vaillamment ; || μάχονται γενναίως, ils combattent vaillamment. § μετὰ γενναιοδωρίας, γενναιοδώρως, généreusement ; ἐλευθερίως, libéralement ; εὐγενῶς, noblement.

γεννάω-ῶ, βλ. γεννῶ.

γέννημα, τό· τὸ γεννηθέν, παραχθέν, ce qui est né (engendré ; procréé ; produit, etc.) ; συνεπῶς ἐπὶ ἀνθρώπων, τὸ τέκνον, enfant, n. ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν, ὁ καρπός, le fruit ; καὶ γενικῶς τὸ ἔργον, ouvrage, n. m. ce qui a été fait ; τὸ παραχθέν, le produit ; || ἡ εὐτυχία εἶνε γέννημα τῆς ἀρετῆς, le bonheur est le produit de la vertu ; || εἶνε γέννημα τῶν Ἀθηνῶν, c'est un enfant d'Athènes ; || εἶνε διαβόλου γέννημα, c'est un fils de Satan ; || γεννήματα ἐχιδνῶν [φρ. Γραφ.] engeance de vipères ; || ὅλα αὐτὰ εἶνε γεννήματα τῆς κεφαλῆς του [φρ.], tout cela est de son cru ; βλ. καὶ γενεά. § γέννημα, ὁ σῖτος, ἡ κριθὴ καὶ ὅλα τὰ σιτώδη σπέρματα, οἱ δημητριακοὶ καρποί, les fruits de Cérès ; συνήθως εἰς τὸν πληθ. γεννήματα, les grains ; les céréales ; || ἐμπορεύεται γεννήματα, il fait le commerce des grains ; || γεννήματα ἀσυγκόμιστα μένοντα ἐν τῷ ἀγρῷ, ablais, n. m. pl.

γεννηματικός, ή, όν· ὁ ἔχων ἰδιότητα ἢ δύναμιν τοῦ γεννᾶν, ὁ γεννητικός, générateur, trice ; || ὁ μετριασμὸς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν γεννηματικῶν λειτουργιῶν παρατείνει τὸν βίον, la modération dans l'exercice des fonctions génératrices prolonge la vie (Maquel).

γέννησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ νὰ γεννηθῇ τι, νὰ παραχθῇ τι, ἡ παραγωγή, τὸ γεννᾶν, παράγειν, naissance, n. f. βλ. καὶ **γένεσις**· || ὁ τόπος τῆς γεννήσεώς του, son pays natal ; son pays ; || [ἐκκλ.] ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ, la nativité du Christ ; || [τὸ δεῖνα ἔτος] ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως, de l'ère chrétienne (ἢ après J. Christ). § —, τὸ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ γεννῶντος προάγεσθαι, τὸ γεννώμενον ὅμοιον κατ' οὐσίαν, procréation, n. f. génération, n. f. engendrement, n. m. || [σκοπὸς τοῦ γάμου] εἶνε ἡ γέννησις τέκνων, est de procréer des enfants. § —, naissance, n. f. τὸ μέρος ἐξ οὗ ἄρχεταί τι σχηματιζόμενον, ὅπερ μᾶλλον γένεσις δέον νὰ λέγηται· βλ. γένεσις· || — θόλου, naissance de voûte ; ἡ ἀρχὴ τοῦ καμπύλου μέρους τοῦ θόλου σχηματιζομένη διὰ τῶν πρώτων σφηνολίθων (retombées) τῶν ἐπακουμβώντων ἐπὶ τῆς σειρᾶς τῶν ἑδραστηρίων λίθων (coussinets) ; || — ἀψῖδος, naissance d'un arc ; ἡ ἀρχὴ τοῦ καμπύλου μέρους τῆς ἀψῖδος σχηματιζομένη διὰ τοῦ πρώτου σφηνολίθου (retombée) τοῦ ἐπακουμβῶντος ἐπὶ τοῦ ὑφαψιδίου (imposte) ; || — τοῦ κίονος, naissance de colonne ; τὸ μέρος τοῦ κίονος ἐξ οὗ ἄρχεται ὁ κορμὸς αὐτοῦ (fût), τὸ ὁποῖον ἑνοῦται διὰ κανόνος (listel) μετὰ τῆς βάσεως αὐτοῦ· || — **τῆς ἀποφύσεως,** naissance ou naissance du congé ; ἤτοι ἕνωσις δύο μερῶν διὰ τόξου· βλ. ἀπόφυσις.

γεννητής, οῦ, ὁ· βλ. γεννήτωρ.

γεννητο-ουροποιητικός, ή, όν· (κατὰ τὴν σύνθεσιν τοῦ γεννητο-ἀγέννητος)· génito-urinaire. adj. λέγεται περὶ τοῦ συνόλου τῶν γεννητικῶν ὀργάνων καὶ τῆς οὐρητικῆς ἐκκρίσεως (sécrétion urinaire) ἅτινα ἔχουσι κοινὴν ἐμβρυογεννητικὴν ἀρχὴν (origine embryogénique) ; || ὄργανα γεννητο-οὐροποιητικά, organes génito-urinaires.

γεννητο-νωτιαῖος, αία, αῖον· génito-spinal, ale, aux, adj. ὁ ἀφορῶν τὰ γεννητικὰ ὄργανα καὶ τὸν νωτιαῖον μυελόν, qui concerne les organes génitaux et la moelle épinière. || κέντρον γεννητο-νωτιαῖον, centre génito-spinal.

γεννητικός, ή, όν· ὁ ἁρμόδιος εἰς τὸ γεννᾶν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ γεννᾶν (παράγειν), génital, ale, aux ; qui a la vertu d'engendrer; [φυσ.ἱστορ.] —, génital, σχετικὸς

πρὸς τὴν ἀναπαραγωγὴν τοῦ γένους τῶν ζώων, relatif à la reproduction sexuée des animaux; || τὰ γεννητικὰ μόρια (ἢ ὄργανα), les parties génitales (τὰ αἰδοῖα), τὰ ὄργανα τῆς τοῦ γένους διαδοχῆς· || γεννητικὰ ὄργανα, organes génitaux. § γεννητικός, sexuel, elle; || τὰ γεννητικὰ ὄργανα, parties sexuelles; τὰ αἰδοῖα, parties honteuses. § — ἢ γεννηματικός, ὁ χρησιμεύων, ἀνήκων, ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν γέννησιν, générateur, trice, adj. || δύναμις γεννητική, force génératrice; βλ. καὶ γεννηματικός. § [μεταφ.] γεννητικός, ἢ παραγωγικός, générateur, ὁ παράγων τι, qui produit; τὸ ποιητικὸν αἴτιον, cause efficiente.

γεννητός, ή, όν (γεννάω-ῶ), γεννημένος, né, ée; engendré, ée; procréé, éée; mis au monde = ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον διὰ γεννήσεως, ἀντίθετον τοῦ ποιητός, καὶ συνεπῶς ὁ θνητός, mortel, elle; || πᾶν γεννητὸν εἶνε καὶ θνητόν, tout ce qui naît doit mourrir; || [μεταφ.] δὲν εἶδε ψυχὴν γεννητὴν [φρ.], il n'a vu âme vivante.

γεννητούρια, τά· [δημ.] ἡ γέννα ὁ τοκετός, accouchement, n. m. couche(s); ἡ γέννησις, naissance, n. f. § γεννητούρια [διάλ. Ἠπείρου] γενέθλια «καὶ εἰς τὰ γεννητούρια σας»· εὐχὴ συνηθεστάτη εἰς τοὺς ἀτέκνους πρὸς ἀπόκτησιν τέκνων, τεκνοποιΐαν.

γεννήτρια, ας, ἡ· θηλ. τοῦ γεννήτωρ, génératrice, n. f. || [γεωμ.] —, génératrice, n. f. βλ. καὶ ὁδηγήτρια, directrice.

γεννήτωρ, ορος, ὁ· θηλ. γεννήτρια, ὁ γεννητής· ὁ γεννῶν, συνήθως ὁ πατήρ, le père; γεννήτωρ, générateur, n. m. ὁ δημιουργός, créateur; ὁ ποιητὴς (ὁ ποιῶν τι), auteur. § [πληθ.] γεννήτορες = οἱ γονεῖς, les parents; καὶ ποιητ. οἱ γεννήτορές του, les auteurs de ses jours.

γεννοβολῶ (έω), μέλ. ήσω· γεννῶ, παράγω πολλά, produire (procréer) en abondance; πολλαπλασιάζω, πολλαπλασιάζομαι, multiplier; se multiplier = αὐξάνομαι καὶ πληθύνομαι· || τὰ κουνέλια γεννοβολοῦν πολύ, les lapins se multiplient beaucoup.

γεννῶ (άω), μέλ. ήσω· παράγω ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, ὡς ὁ γεννήσας πατήρ, donner naissance; γεννῶ, παράγω, procréer; engendrer; produire; γεννῶ σπανίως ἐπὶ μητρὸς ἀντὶ τοῦ τίκτειν, accoucher de; enfanter; || γεννῶ [ἐπὶ ἀνδρ.], engendrer; [ἐπὶ γυναικ.] τίκτω, accoucher; mettre au monde; enfanter; [ἐπὶ ζώων ἐν γένει] γεννῶ, κάμνω, faire: παράγω, produire, mettre bas; διὰ τὰ περισσότερα ὅμως τῶν ὁποίων ἔχουσι πάλιν λέξιν ἰδιαιτέραν, παραγομένην ἀπο τοῦ ζώου τὸ ὄνομα, π. χ. ἐπὶ δαμάλεως, διὰ τὴν ἀγελάδα: vêler; ἐπὶ αἰγός: chevroter; ἐπὶ ἀμνάδος, προβατίνας: agneler; ἐπὶ κυνός: chienner; ἐπὶ γαλῆς: chatter; ἐπὶ φορβάδος: pouliner; ἐπὶ χοίρου: cochonner; ἐπὶ λαγωοῦ: levretter; ἐπὶ κονίκλου: lapiner; ἐπὶ λύκου: louveter; ἐπὶ ἐλάφων [κτλ.], faonner (τικτουσῶν νεογνόν, faon); [ἐπὶ πτηνῶν] pondre; καὶ ἐν γένει ἐπὶ ζώου ὅπερ γεννᾷ αὐγά, ὠοτόκον, ovipare; πρὸς διάκρισιν ἐκείνου ὅπερ γεννᾷ ζωντανὸν καὶ τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ζωοτόκον, vivipare; [ἐπὶ ἰχθύων καὶ ἑρπετῶν] ,frayer; || ἐγέννησεν ἀρσενικόν, elle est accouchée d'un garçon (d'un fils); || ἐγέννησε χθές, elle a accouché hier; || ἡ σύζυγός του τοῦ ἐγέννησεν υἱόν, sa femme lui a donné un fils; || γεννᾷ, elle est en travail [d'enfant]; || ὁ Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, Abraham engendra Isaac; || αὐτὴ ἡ ὄρνις γεννᾷ καθ' ἡμέραν, cette poule pond tous les jours; || τὸ κεφάλι του δὲν γεννᾷ, sa tête n'enfante pas; || [ἡ περίστασις αὐτὴ] ἐγέννησε τὸ ἔθιμον, donna naissance à l'usage; || ἡ ἀκολασία γεννᾷ τὰς ἀσθενείας, la débauche engendre les maladies; || ἡ κολακεία γεννᾷ τὴν ὑπεροψίαν, l'adulation enfante l'orgueil; || ἡ Ἑλλὰς ἐγέννησε μεγάλους ἄνδρας, la Grèce a produit de grands hommes; || γεννῶ σκάνδαλον, causer (occasionner) un scandale; || αὐτὸ μοῦ γεννᾷ ὑποψίας, cela me donne des soupçons. § [μέσ. καὶ παθ.] γεννῶμαι, naître; venir au monde; voir le jour; prendre naissance; || ἐγεννήθη τὴν τρίτην Ἀπριλίου, il naquit le trois Avril; || τῷ ἐγεννήθη υἱός, il lui est né un fils; || τὰ ἐν νομίμῳ γάμῳ γεννηθέντα τέκνα [νομ.], les enfants procréés en légitime mariage; || ὁ ποιητὴς γεννᾶται, on est né poète; || ἐκ τούτου ἐγεννήθη ἡ φιλία των, c'est là que prit naissance leur amitié; || ἐκεῖνος ὅστις θὰ τὸ κάμῃ δὲν ἐγεννήθη ἀκόμη, celui qui le fera est encore à naître.

γενολόϊ, γενολόγι, τό· [δημ.] τὸ σόϊ, ἡ γενεά.

γένος, ους, τό· ἡ γενεά, καταγωγή, καὶ μάλιστα εὐγενική, race, n. f. καταγωγή, origine, n. f. ἡ γέννησις, naissance; ἀπογονία, καταγωγή, lignée, n. f. descendance, n. f. = οἱ ἀπόγονοι· ἡ καταγωγή, τὸ γένος, extraction, n. f. || βασιλικὸν γένος, race royale; || τὸ βασιλικὸν γένος τῆς Δανίας, la maison de Danemark; βλ. εἰς συνώνυμα γενεᾶς, οἶκος, maison; || εἶνε ἀπὸ [καλὸν] γένος, il a de la naissance; il est bien né; c'est un homme de naissance; || ἡ κυρία Δ, τὸ γένος Μ, Madame D, née M.; || εἶνε γάλλος τὸ γένος, il est français d'origine; il est né français; || εἶνε ἀπὸ ταπεινὸν γένος, il est de basse extraction; || ὁ καυχώμενος διὰ τὸ γένος του ὑποτιμᾷ τὴν ἰδίαν του ἀξίαν, se glorifier de sa naissance c'est faire bon marché de son propre mérite; || ὅλον του τὸ γένος μέχρι τρίτης γενεᾶς, toute sa descendance jusqu'a la troisième génération. § —, ἡ φυλή, race, n. f. τὸ ἔθνος, nation, n. f. ἡ πατρίς, patrie, n. f. || οἱ εὐεργέται τοῦ γένους, les bienfaiteurs de la nation; || ἔπραξε πολλὰ ὑπὲρ τοῦ γένους, il a fait beaucoup pour la nation (pour la patrie). § — [ὡς ἔννοια πλήθους], γένος ἀνδρῶν, ἀνθρώπων, τὸ εἶδος, espèce; γένος, genre; || τὸ ἀνθρώπινον γένος, le genre humain; || τὰ γένη διαιροῦνται εἰς εἴδη, les genres se divisent en espèces. § § γένος, ὡς φυσικὴ ὑποδιαίρεσις ἀντὶ φῦλον,

sexe, n. m. Εἰς πάντα τὰ τῶν ἀνωτέρων τάξεων ζῶα καὶ εἰς πλεῖστα φυτὰ διακρίνονται τὰ δύο αὐτῶν γένη, τὸ ἄρρεν (le mâle) καὶ τὸ θῆλυ (la femelle), διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ὁποίων ἀναπαράγονται νέα ὄντα, ὅμοια τοῖς γεννήσασι· || τὸ θῆλυ γένος, le sexe féminin ; || τοῦ γένους (τοῦ φύλου), τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὸ γένος, qui a rapport au sexe ; sexuel, elle ; [φυσ. ἱστορία] sexué, ée, ὁ σχετικὸς μὲ τὴν ἀναπαραγωγὴν τοῦ γένους τῶν ζώων, relatif à la reproduction sexuée des animaux. § [γραμμ.] γένος, genre, n. m. ἡ ἀρχαία καὶ νεωτέρα Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει τρία γένη, ἀρσενικόν, θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον (genre masculin, féminin, neutre). Καὶ τὰ μὲν ἐπίθετα, αἱ μετοχαὶ τῶν τριῶν φωνῶν, αἱ ἀντωνυμίαι, ἐν αἷς συναριθμεῖται καὶ τὸ ἄρθρον, πλὴν τῆς προσωπικῆς, δηλοῦσι τὸ γένος διὰ τῶν καταλήξεων αὐτῶν, μόνον δὲ τὰ δικατάληκτα καὶ μονοκατάληκτα ἐπίθετα δηλοῦσι τὸ γένος αὐτῶν διὰ τοῦ ἄρθρου· οἷον ὁ καὶ ἡ ἔντιμος, τὸ ἔντιμον· ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τὸ εὔδαιμον. § ἐν γένει [ἐπίρ.]=γενικῶς, en général ; généralement ; συνήθως, d'ordinaire ; par l'ordinaire ; ἐν συνόλῳ, en somme ; au total ; || ὁμιλεῖ ἐν γένει, il parle en général ; || [τὰ φύλλα του] εἶνε ἐν γένει πράσινα, sont pour l'ordinaire vertes ; || ἐν γένει δὲν εἶνε κακός, en somme il n'est pas méchant ; || ἐν γένει θεωρουμένου τοῦ πράγματος, généralement parlant ; βλ. καὶ γενικῶς.

γενόσημος, ος, ον· générique, adj. = γενικός, ὁ τοῦ γένους, ὁ σημαίνων τὸ γένος· || ὄνομα γενόσημον, nom générique, ἤτοι ὄνομα τοῦ γένους σημαντικόν.

γεντιανή, ῆς, ἡ· gentiane, n. f. [βοτ.] πρότυπον γένος τῆς οἰκογενείας τῶν γεντιανωδῶν (gentianées) περιλαμβάνον ποώδη καὶ πολυετῆ φυτὰ φυόμενα ἐν τῇ εὐκράτῳ ζώνῃ, ἰδίως δ' ἐν ὀρεινοῖς τόποις. Ἔχουσι δ' εὐειδέστατα ἄνθη τὰ πλεῖστα κυανᾶ, τινὰ δὲ πορφυρᾶ ἢ κίτρινα.

γεντιανώδη, [βοτ.] gentianées ou gentianacées, n. f. pl. οἰκογένεια δικοτυληδόνων μονοπετάλων φυτῶν ἐχόντων τὰ ἄνθη συνεστραμμένα ἐν τῷ βομβυκίῳ, τὰ καρπόφυλλα συμφυόμενα, τὴν ᾠοθήκην μονόχωρον ἢ ἡμιδίχωρον, τὰ σπέρματα πολυάριθμα καὶ τὰ φύλλα ἀντίθετα. Ὑπάρχουσι πλεῖστα εἴδη αὐτῶν, περίπου 500.

γεντίτσι, τό· καὶ γιεντίτσι, [δημ.] βλέπε **ἐκτομίας** ἵππος.

γένυς, υος, ἡ· (καὶ γένις, ιδος, ἡ·) αἰτιατ. πληθ. γένυας· τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ πηγουνίου, συνηθέστερον ὅμως πληθ. γένυες ἀμφότεραι αἱ σιαγόνες, τὸ στόμα μετὰ τῶν ὀδόντων ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, mâchoires, n. f. pl. ἐν γένει σιαγών, πώγων, τὸ πηγοῦνι, menton, n. m. καὶ κατ' ἐπέκτασιν γένυς=γενηῒς (βλ. λέξιν). § γένυς τῆς σφύρας panne du marteau, τὸ λεπτὸν ἄκρον σφύρας τινὸς καὶ τῶν παρομοίων ἐργαλείων (βλ. **σφῦρα**), ἤτοι τὸ ἀντίθετον τοῦ κροτάφου μέρος.

γενωμένος, η, ον· βλ. **γίνομαι.**

γεοειδής, ής, ές· (γέα, εἶδος), καὶ γεωειδής, terreux, euse ; ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς γῆς, ὅμοιος μὲ γῆν· βλ. καὶ γεωειδής..

γεόλοφος, ὁ· βλ. γεώλοφος.

γεόραμα, ατος, τό· καὶ γεώραμα (γῆ, ὅραμα), géorama, n. m. ἀναπαράστασις, ἐπὶ μεγάλης κλίμακος, τοῦ συνόλου τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

γεοφόρος, ος, ον· βλ. γεωφόρος.

γερά, [ἐπίρ.] βλ. γιερά.

γεραιός, ά, όν· ὁ γηραιός, ά, όν· (συγκρ. αίτερος, ὑπερθ. αίτατος)· βλ. γηραιός.

γεραίρω, μέλ. αρῶ· ἀόρ. ἐγέρηρα (γέρας)· μὲ τιμῆς δῶρον ἀνταμείβω τινα, récompenser ; gratifier ; καὶ γενικῶς τιμῶ τινὰ τινι, honorer ; καὶ ἐνίοτε σέβομαί τινα, respecter ; σέβομαι τὰ θεῖα, ὡς καὶ ἐπὶ προσώπων, vénérer.

γερακάρης, ὁ· [δημ.] ἱερακάρης, fauconnier, n. m.

γεράκι, τό· [δημ.], ἱεράκι, βλ. ἱέραξ, faucon, n. m.

γεράματα, τά· [δημ.] ὁ γηρασμός, εἰς τὸν πληθ. μόνον, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ γήραμα=τὸ γηρατεῖον, ἤτοι τὸ γῆρας, vieillesse, n. f. vieux jours ; βλ. καὶ γεροντικότης· || τώρα εἰς τὰ γεράματά μου, dans ma vieillesse=ἐπὶ δυσμαῖς ἤδη τοῦ βίου [μεταφ.], au terme de ma carrière, au déclin de mes jours ; || εἰς τὰ γεράματά του, dans sa vieillesse ; || δὲν ἔχει γεράματα, il ne vieillit pas =δὲν γηράσκει· || αὐτὸς θὰ μὲ κυττάξῃ εἰς τὰ γεράματά μου=οὗτος θὰ μὲ γηροκομήσῃ (γηροτροφήσῃ), il aura soin de ma vieillesse ; || καλὰ γεράματα ! [εὐχή], que Dieu vous accorde une heureuse vieillesse; [καὶ εἴρων. ἐπὶ ἀδυνάτων πραγμάτων, κτλ.], adieu paniers, vendanges sont faites ; || τώρα στὰ γεράματα, μάθε γέρο γράμματα [παροιμ. ἀνάλ. τῇ] ce qu'on apprend au ber, on le retient jusqu'au ver.

γεράνι, τό· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ κήλωνος, βλ. κήλων, bascule, n. f. καὶ grue, n. f. || γεράνιον, κοινῶς γεράνι, βλ. κηλώνειον, seau à bascule. § γεράνι, grue, n. f. (de chargement), βλ. γέρανος

γεράνιον, τό· μικρὸς γέρανος, petite grue; gruau, n. m. βλ. γέρανος· || —, κοινῶς γεράνι βλ. κηλώνειον. § γεράνιον [βοτ.], géranium, n. m.

γέρανος, ου, ὁ· καὶ συνηθέστερον

γερανός, οῦ, ὁ· [ζῳολ.] grue, n. f. πτηνὸν πάρυδρον, σχιζόπουν, ἔχον ῥάμφος μακρόν, εὔρωστον, εὐθύ, πεπιεσμένον· ἄνω σιαγόνα ηὐλακωμένην κατὰ τὰ πλάγια καὶ τὴν βάσιν· πόδας μακροὺς καὶ ἰσχυροὺς πτερωτοὺς ἄνωθεν καὶ αὐτοῦ τοῦ γόνατος· πτέρυγας μετρίας. Τὰ πτηνὰ ταῦτα διακρίνονται ἐκ τῆς τακτικῆς ἣν τηροῦσι κατὰ τὰς ἀποδημίας αὐτῶν. § γερανός (ὁ καὶ βαρουλκὸς καλούμενος), grue, n. f. (de chargement), κοινῶς τὸ γεράνι· μηχάνημα σταθερὸν ἢ μετακινητὸν δι' οὗ ἀνυψοῦνται μεγάλα βάρη καὶ μεταφέρονται ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, περιγράφοντα μικρὰ ἢ μεγάλα κυκλικὰ τόξα. Ὑπάρχουσι πολλὰ εἴδη γερανῶν διαφε-

ρόντων πρὸς ἀλλήλους κατά τε τὴν διάταξιν τῶν λεπτομερειῶν καὶ κατὰ τὸν κινητήριον μηχανισμόν. Οἱ δι' ἀτμοῦ λειτουργοῦντες καλοῦνται ἀτμογέρανοι (grues à vapeur). Τὰ ἐν χρήσει μετακινητὰ μηχανήματα τὰ εὑρισκόμενα εἰς τὰς κρηπῖδας τῶν λιμένων, κτλ. πρὸς ἀνύψωσιν βαρῶν καλοῦνται ἐπίσης γέρανοι (grues), εἰδικώτερον ὅμως οἱ γέρανοι οἱ τοποθετημένοι ἐπὶ κρηπιδώματος πρὸς φόρτωσιν ἢ ἐκφόρτωσιν πλοίων καλοῦνται crône, n. f. || ὑδραυλικὸς γέρανος, grue hydraulique, ὁ ἐνεργῶν δι' ὕδατος, κτλ. || γέρανος βλημάτων, grue à projectiles, πρὸς ἀνύψωσιν βλημάτων τῶν μεγάλου διαμετρήματος πυροβόλων· || γέρανος, [ναυτ.] κοινῶς ἡ μπίγα, ἢ τὸ βελόνι, grue, n. f. κεραία συνδεομένη διὰ γιγγλυμοῦ ἐπὶ τῆς στήλης ἱστοῦ τινος διὰ τοῦ ἑνὸς ἄκρου της καὶ σχηματίζουσα μετ' αὐτοῦ γωνίαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ὀξεῖαν· αὕτη περιστρέφεται ὁριζοντίως ἢ καθέτως χάριν τῆς ἐμβιβάσεως ἢ ἀποβιβάσεως βαρέων ἀντικειμένων ἐπὶ τοῦ πλοίου· || πλωτὸς γερανὸς [ναυτ.] βλ. ἱστοθέτης.

γεραρός, ή, όν (γεραίρω) [συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος], ἄξιος τιμῆς, σεβασμοῦ, ἀξιότιμος, honorable, adj. estimable, adj. σεβάσμιος, vénérable, adj. respectable; digne d'hommage; ὁ σεπτός, σεβαστός, auguste.

γέρας, αος-ως, δοτ. γέρᾳ καὶ γέρατα· πληθ. τὰ γέρα ἀντὶ γέρατα, τῶν γερῶν, τοῖς γέρασι· τιμῆς ἀμοιβή, prix, n. m. (d'honneur); ἀμοιβή, ἀνταμοιβή, récompense, n. f. μάλιστα δὲ τῶν λαφύρων τὸ μέρος, ὅπερ προσεπελάμβανον οἱ ἡγεμόνες πρὶν τῆς κληρώσεως καὶ διανομῆς· ἐν γένει τιμή, honneur, n. m.

γερατειά, τά· [δημ.] βλ. γεράματα.

γεργάθι, τό· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ γύργαθον, espèce de filet pour le fourrage; εἶδος πλεκτοῦ δικτύου διὰ τοῦ ὁποίου συγκρατοῦνται τὰ μεταφερόμενα διὰ τῶν φορτηγῶν ζῴων ἄχυρα· βλ. καὶ γύργαθον.

γέργαθος, ὁ· [διάλ. Κύμης] καὶ κυρίως τὰ γέργαθα, = πλεκτὸν ἐκ λύγων ἔχον ἐνίοτε καὶ ῥάβδους ἐν τῷ μεταξὺ καὶ χρησιμεῦον εἰς μεταφορὰν ἀχύρων, τὸ γύργαθον.

γεργέφι, τό· [διάλ. Κύμης] (κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ θ εἰς φ)· «κεντάει 'σ τὸ γεργέφι» = τελάρο, ἤτοι τετράπλευρον ξύλινον ἐφ' οὗ τανύουσι τὸ πρὸς κέντησιν ὕφασμα, métier [à broder]; βλ. τελάρον.

γερδέλι, τό· [δημ. ναυτ.] βλ. κάδος, seau, n. m.

γερεύω, [διάλ. Ἠπείρου] = ἰατρεύομαι, θεραπεύομαι (παρὰ τὸ γερός).

γερμανία, ας, ἡ· allemagne, n. f. || γερμανικὸς στρατός· βλ. στρατός.

γερνῶ, [δημ.] μέλ. θὰ γεράσω· βλ. γηράσκω.

γέρνω, (ἐκ τοῦ γέρανος, τὸ γεράνι), μέλ. θὰ γύρω, ἀόρ. ἔγυρα καὶ παθ. παρακ. τῆς μετοχ. γυρμένος, η, ον· κλίνω, incliner; pencher; κάμπτω, courber; plier; || μὴ γέρνης τὸ κεφάλι, ne penchez pas la tête; || ἔγυρε τὸν δίσκον, il inclina le plateau; || πρέπει νὰ γύρῃς ὀλίγον αὐτὰ τὰ κλαδιά, il faut pencher (courber) un peu ces branches; || — ὑπὸ τὸ βάρος, plier sous le poids; π. χ. ἐπὶ κλάδων δένδρων, κλπ. || γῦρε τὴν θύραν, poussez la porte (sans la fermer tout à fait, χωρὶς νὰ κλείσῃ ἐντελῶς)· || γῦρε τὴν ῥάχιν σου, courbez le dos. § [οὐδ.] κλίνω (ομαι), [se] pencher; [s']incliner; ἐκκλίνω, déverser (ομαι); κατακλίνομαι, se coucher; || αὐτὸς ὁ τοῖχος γέρνει, ce mur penche (déverse; pousse au vide); βλ. ἐκκλινὴς καὶ ἐκκλίνω· || ἡ ζυγαριὰ δὲν πρέπει νὰ γέρνῃ, la balance ne doit incliner d'aucun côté; || ὁ ἥλιος γέρνει, le soleil s'abaisse; || ἡ ἡμέρα γέρνει, le jour baisse (décline); || ἔγυρε [νὰ κοιμηθῇ], il s'est couché; || [ναυτ.] γέρνω=ἐγκλίνω, incliner; βλ. τοιχίζω, donner de la bande; || τὸ πλοῖον γέρνει, le navire donne de la bande (incline); || γέρνων, ουσα, ον· ὁ ἐκκλινής, déversé, ée; ὁ κλίνων, incliné, ée.

γεροκομειό, τό· [δημ.] τὸ γηροκομειό, γηροκομεῖον· βλ. γεροντοκομεῖον.

γεροκομέω-ῶ, κτλ. βλ. γηροκομέω-ῶ, κτλ.

γεροκόμος, ου, ὁ· κτλ. βλ. γηροκόμος, κτλ.

γεροντάκης, η, ὁ· [δημ.] καὶ

γεροντάκι, τό· [δημ.] βλ. γερόντιον.

γέροντας, α, ὁ· [δημ.] ὁ γηραιός, ὁ γέρων, πρεσβύτης, γηραλέος, ἀνὴρ προκεχωρημένης ἡλικίας, homme d'âge avancé; vieux, n. m. σεβάσμιος, vénérable; τὸ θηλ. γερόντισσα, βλ. λέξιν· || [οὐσ.] —, vieillard, n. m. || ὁ γέροντάς μου [παρὰ γυναικὸς], mon vieux; || θὰ τὸ εἰπῶ εἰς τὸν γέροντά μου [διὰ κληρικὸν], je le dirai à mon révérend père; || καλημέρα γέροντα, bonjour, père; βλ. καὶ γέρος.

γερόντειος, α, ον· εἰς τὸν γέροντα ἀνήκων, de vieillard.

γεροντία, ας, ἡ· ἡ τῶν γερόντων συνέλευσις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Σπάρτῃ=γερουσία, sénat, n. m. assemblée de vieillards.

γεροντιάω-ῶ, μέλ. άσω, γίνομαι γέρων, devenir vieux; || [μεταφ.] —, radoter=μωρολογῶ, ἤτοι γίνομαι παιδιακὸς ἐκ τοῦ γήρατος· γίνεταί τις μωρὸς ὡς παιδίον καὶ φλυαρεῖ ὅ,τι φθάνει.

γεροντικότης, ητος, ἡ· τὸ εἶναί τινα γέροντα, τὰ γηράματα, sénilité, n. f. ἡ κατάστασις τοῦ γέροντος, τὰ γηρατεῖα.

γεροντικός, ή, όν· γερόντειος, de vieillard; de vieil homme; τοῦ γήρατος, de vieillesse; || γεροντικός, τοῦ γέροντος, τῆς γεροντικῆς ἡλικίας, sénile, adj. || γεροντικὴ ἡλικία, vieillesse, n. f.=τὰ γεράματα, âge sénile.

γεροντικῶς, [ἐπίρ.] ὡς γέρων, en vieillard.

γερόντιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ γέρων, petit veillard; vieillot; vieux petit bonhomme; [ἐπὶ γυναικὸς] petite vieille; vieillotte.

γερόντισσα, ας, ἡ· [δημ.] ἡ γηραιά, ἡ γραῖα γυνή, vieille femme; ἡλικιωμένη γυνή, femme agée; vieille, n. f. || ἔλα ἐδῶ γερόντισσα, venez ici la bonne mère.

γεροντοκομεῖον, ου, τό· κοινῶς τὸ γεροκομειό, τὸ γηροκομεῖον, τὸ ἄσυλον τῶν γερόντων, hospice des vieillards; τόπος ἢ οἰ-

κία ἐν ᾗ τρέφονται καὶ περιποίησιν ἀπολαύουσιν οἱ γέροντες.

γεροντοκομῶ, βλ. γηροκομῶ (έω).

γεροντοκόμος, ὁ· ὁ γηροκόμος, ὁ περιποιούμενος γέροντας (γηραλέους), celui qui soigne les vieillards.

γεροντοκόρη, ης, ἡ, καὶ

γεροντοκόριτσον, τό· κόρη μείνασα ἀνύπανδρος ἧς ἡ ἡλικία προχωρεῖ, μὴ οὖσα πλέον πρώτης νεότητος, vieille fille ; vieille demoiselle ; || [περιφρ.] vieux fonds de magasin ; || θὰ γείνῃ γεροντοκόρη, elle coiffera Sainte-Catherine ; || ἔμεινε γεροντοκόρη, elle a coiffé Ste Catherine. διὰ κόρην ὑπερβᾶσαν τὸ 35ον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἰδίως ὅμως διὰ τὴν ἡλικίαν ἀπὸ 25-35 ἐτῶν.

γεροντοκόρτσο, τό· [διάλ. Ἠπείρου] βλ. γεροντοκόριτσον.

γεροντομοίρι, τό· [διάλ. Καρπάθου] τὸ προικοδοτούμενον κτῆμα, ὅπερ διαχειρίζονται οἱ προικοδόται πρὸς γηροκόμησίν των.

γεροντοπαλλήκαρον, τό· ὁ μείνας ἀνύμφευτος καὶ μὴ ὢν πλέον νέος, ἀλλὰ μᾶλλον γηράσκων καὶ προσπαθῶν νὰ ᾖ ἀρεστός, vieux garçon, n. m.

γεροντοποιός, ά, όν· γηραλέος, γηραιός, vieux ; vieille ; ὁ προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν, d'un certain âge ; τὸ γεροντάκι, vieillot, otte.

γεροντότερος, έρα, ερον· ὁ πρεσβύτερος, aîné, ée; plus âgé; ὁ πλέον γέρων, plus vieux; || εἶνε γεροντότερός μου, il est plus âgé que moi ; il est mon aîné ; || οἱ γεροντότεροι τοῦ χωρίου = οἱ γέροντες, les plus anciens du village ; βλ. καὶ γέρων.

γεροντοφέρω, [διάλ. Ἠπείρ.] ὁμοιάζω γέροντι, paraître (ressembler à un) vieux.

γεροντωπός, ή, όν· ἀνὴρ (γυνὴ) οὗ ἡ ὄψις φαίνεται γηραλέα, qui parait vieux (vieille).

γεροπλιάκος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] πολιόθριξ γέρων.

γερός, ή, όν· [δημ.] καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, βλ. γιερός.

γέρος, ου, ὁ· [δημ.] ὁ γέρων, vieux, n.m. || [οὐσ.] ὁ πρεσβύτης, vieillard, n. m. || ὁ γέρος μου [παρ' υἱοῦ], mon vieux ; mon papa ; βλ. καὶ γέροντας καὶ γέρων.

γεροταφιάζω, [δημ.] γηροκομῶ, περιποιοῦμαι, περιθάλπω μέχρι τάφου τοὺς γέροντας γονεῖς μου.

γέρουντας, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ γέρων.

γερουσία, ας, ἡ· συμβούλιον (βουλὴ) γερόντων, conseil des vieillards ; sénat, n. m. ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῶν Ἀνάκτων ἐν Ἑλλάδι, ἐκάθητο παρ' αὐτοῖς μετὰ συμβουλευτικῆς δικαιοδοσίας ἡ βουλὴ τῶν μεγαθύμων γερόντων, οὐ μόνον ἐκ τῶν γεροντοτέρων, ἀλλ' ἐν γένει ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῶν κωμῶν. Μετὰ ταῦτα ἔμειναν ἐν Σπάρτῃ καὶ πλείσταις Δωρικαῖς πόλεσι, ἀνώτερον πολιτικὸν σῶμα, ἡ γερουσία (sénat) ἐξασκοῦν καθήκοντα βουλευτικὰ καὶ δικαστικά· τὴν σήμερον εἰς τὰ συνταγματικὰ κράτη π. χ. ἐν Γαλλίᾳ, ἐν Γερμανίᾳ, ἐν Αὐστρίᾳ τὸ ὄνομα γερουσία (sénat), ἀποδίδεται εἰς τὴν ἄλλως λεγομένην Ἄνω Βουλήν, haute chambre, ὅπως εἶνε ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἥτις καλεῖται ἐπίσης, βουλὴ τῶν λόρδων, chambre des lords ; ἐν δὲ τῇ Πρωσσίᾳ ἡ γερουσία καλεῖται καὶ βουλὴ τῶν μεγιστάνων, chambre des seigneurs ; τὰ μέλη τῆς γερουσίας καλοῦνται γερουσιασταί, sénateurs.

γερουσιάζω, μέλ. άσω· κάθημαι ἐν τῇ γερουσίᾳ, εἶμαι γερουσιαστής, être sénateur.

γερουσιακός, ή, όν· βλ. γερουσιαστικός.

γερουσιαστής, οῦ, ὁ· μέλος τῆς γερουσίας, membre du sénat ; sénateur, n. m.

γερουσιαστικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν γερουσίαν, sénatorial, ale, aux.

γερράδιον, ου, τό· πλέγμα ἐκ λεπτῶν ῥάβδων ἐκ σχοίνων ἢ ἐκ λύγων, natte de jonc ou d'osier.

γέρρον, ου, τό· πᾶν πλέγμα ἐκ ῥάβδων λεπτῶν, τὸ γερράδιον· βλ. λέξιν· ἐκ τοιούτων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φαίνεται ὅτι ἦσαν κατεσκευασμένα τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν παραπήγματα ἐν οἷς ἐπώλουν διάφορα ὤνια· τὰ μετεχειρίζοντο δὲ καὶ εἰς προχώματα καὶ ἄλλας πολλὰς χρείας· γέρρον ὅθεν = ταρρός, ταρσός, claie, n. f. βλ. λέξιν· ὅθεν διάφραγμα, χώρισμα, cloison, n. f. || γέρρον ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐπίσης πλεκτὴ ἐκ ῥάβδων ἐλαφρὰ ἀσπὶς τετράγωνος ἢ ῥομβοειδὴς μὲ ὠμὸν βόδινον δέρμα περιεσκεπασμένη, ὁποίαν εἶχον οἱ Πέρσαι καὶ Θρᾶκες, bouclier d'osier.

γερροχελώνη, ης, ἡ· mantelet (n. m.) [des anciens] ; = προκάλυμμα, σκέπασμα στρατιωτῶν ἐξ ἀσπίδων, χρήσιμον ἐν καιρῷ πολιορκίας, ἤτοι πολιορκητικὴ μηχανὴ (χελώνη) ἐστεγασμένη διὰ γέρρων, tortue faite avec des boucliers (d'osier) ; βλ. καὶ χελώνη.

γέρσιμο, τό· [δημ.] βλ. κλίσις, inclinaison, n. f. déversement, n. m.

γερτός, ή, όν· [δημ.] βλ. γυρτός.

γερῶ, [διάλ. Οἰνόης] γηράσκω, γίνομαι γέρων ἢ καθιστῶ τινὰ γέροντα· «τὰ βάσανα γεροῦν τὸν ἄνθρωπο», βλ. γηράσκω.

γέρων, οντος, ὁ· ὁ πρεσβύτης, vieux, vieil ; ὁ προκεχωρημένος τὴν ἡλικίαν, ὁ ἡλικιωμένος, âgé ; || γέρων ἄνθρωπος, vieil homme ; || φαίνεται γέρων, il a l'air vieux ; || ἦτο πολὺ γέρων, il était fort (très) âgé. § [οὐσ.] vieillard, n. m. || σεβάσμιος γέρων, un vieillard vénérable ; || οἱ γέροντες τοῦ χωρίου, les anciens du village ; βλ. καὶ γέροντας.

γεύκομαι, [διάλ. Οἰνόης] γεύομαι, δοκιμάζω, λαμβάνω γεῦσιν· βλ. γεύομαι.

γεῦμα, ατος, τό· (προφ. κοινῶς γέμα, γιόμα καὶ γηῶμα), dîner, n.m. καὶ diné, n.m. τροφή, ἀπόλαυσις τροφῆς καὶ ποτοῦ, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὴν σήμερον· παρ' ἀρχαίοις τὸ γεῦμα = ἄριστον, ἤτοι τὸ περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὁπότε καλοτρώγουσι· βλ. καὶ ἄριστον· τὴν σήμερον ὅμως γεῦμα, dîner, λέγεται τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν, τὸ τῆς μεσημβρίας λέγεται πρόγευμα, déjeuner, n.m. τὸ δὲ πρωϊνὸν φαγητὸν (ὁ πρωϊνὸς καφὲς) λέγεται premier ou petit déjeuner; καὶ ὅταν σύγκειται ἐκ φαγητῶν, λέγεται collation, n. f. καὶ κοινῶς κολατσιό· τὸ μετὰ

τὸ ἑσπερινὸν γεῦμα μετὰ τὸ μεσονύκτιον παρατιθέμενον λέγεται **δεῖπνον**, souper, n. m. βλ. καὶ δεῖπνον· ‖ προσκαλῶ εἰς [τὸ] γεῦμα, inviter à dîner; ‖ μετὰ τὸ γεῦμα, après dîner; ‖ δίδω γεῦμα, donner à dîner.

γευματίζω, τρώγω τὸ μεσημβρινὸν φαγητόν, τὸ γεῦμα, dîner; βλ. γεῦμα

γεύομαι, (μέσ. τοῦ γεύω), κυρίως καὶ μεταφορικῶς, ἀφίνω ἢ δίδω νὰ γευθῇ τις, τινά τινος, λαμβάνω γεῦσιν, δοκιμάζω, goûter; [ἐπὶ ποτῶν] déguster; βλ. γεύω καὶ γεῦσις· ‖ δὲν τὸ ἐγεύθην, je ne l'ai pas goûté; ‖ γεύσασθε καὶ ἴδετε [φρ.], goûtez et choisissez; ‖ θέλεις νὰ γευθῇς καὶ τῆς πολιτικῆς τὰ καλά; vous voulez donc aussi tâter de la politique? § γεύομαι=γευματίζω, dîner; ‖ τί ὥραν γεύεσθε; à quelle heure dînez-vous?

γεῦσι, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] 1ον) ἡ γεῦσις. «ὁ στόμας μου γεῦσιν ἐν ἔχει»· 2ον) ἡ νοστιμάδα, «τὸ φαγὶ γεῦσιν ἔχει».

γεῦσις, εως, ἡ· (γεύω) ἡ πρᾶξις τοῦ γεύεσθαι, action de goûter; goût, n.m. action de déguster; dégustation, n.f. gustation, n.f. ἡ πρᾶξις τοῦ γεύεσθαι, action de goûter; ἡ αἴσθησις τοῦ γευομένου (sens ou sensation du goût) ἐπὶ τοῦ ὀργάνου τῆς γεύσεως, ὅθεν ἡ οὐσία, γεῦσις, saveur, n. f. § γεῦσις, ἡ οὐσία, ἡ νοστιμάδα, goût. n.m. saveur, n. f. εἶνε ἡ αἴσθησις καθ' ἣν ἀντιλαμβανόμεθα τῆς εἰδικῆς ἐντυπώσεως τῆς παραγομένης ἐκ τῆς δράσεως τῶν γευστῶν οὐσιῶν ἐπὶ τοῦ αἰσθητηρίου τῆς γεύσεως ὀργάνου. Τὸ κύριον τῆς γεύσεως ὄργανον εἶνε ὁ βλεννογόνος ὑμὴν τῆς γλώσσης, δευτερεύουσαν δ' ἐπιτελεῖ λειτουργίαν ἡ σαρκώδης ὑπερῴα ἐν τῇ γεύσει παρέχουσα τῇ γλώσσῃ ἔρεισμα πρὸς κατάθλιψιν τῶν γευστῶν οὐσιῶν, ὧν οὕτως ἡ ἐπαφὴ μετὰ τῶν θηλῶν εἰς ἃς ἀπολήγουσιν αἱ γευστικαὶ νευρικαὶ ἶνες τῆς γλώσσης γίνεται τελειοτέρα· ‖ ἡ αἴσθησις τῆς γεύσεως, le sens du goût; ‖ φαγητὸν χωρὶς γεῦσιν, mets sans saveur.

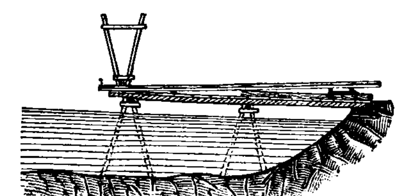
γευστικός, ή, όν· τὸ ἔχον γεῦσιν, οὐσίαν, νοστιμάδα, de bon goût; savoureux, euse. § γευστικός, ὁ ἀνήκων ἢ δεχόμενος τὴν γεῦσιν, gustatif, ive; ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γεῦσιν, qui a rapport au goût; ‖ παστίλλιαι γευστικαί, pastilles gustatives; ‖ γευστικὸν νεῦρον, nerf gustatif, νεῦρον ὅπερ δέχεται τὴν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν τὴν καλουμένην γεῦσιν (goût)· ‖ ἡ γευστικὴ δύναμις, le sens du goût =τῆς γεύσεως τὰ αἰσθητήρια.

γεύω, μέλ. εύσω, ἀόρ. ἔγευσα· ἀφήνω ἢ δίδω νὰ γευθῇ τις, τινά τινος, faire goûter; καὶ μεταφορ. goûter=δοκιμάζω, essayer, γνωρίζω, connaître. § γεύω, προσφέρω γεῦμα, donner(offrir) à diner; φιλεύω τινά, régaler. § [μέσ.] γεύομαι, μέλ. γεύσομαι, ἀόρ. ἐγευσάμην καὶ ἐγεύσθην, καὶ συνηθ. ἐγεύθην, goûter; [καὶ ἐπὶ ποτῶν], déguster; καὶ κατ' ἐπέκτ. τρώγω, manger; γευματίζω, dîner; βλ. καὶ γεύομαι.

γέφυρα, ας, ἡ· pont, n. m. [κυρίως καὶ μεταφ.], μέσον διαβάσεως ἀπὸ ἑνὸς σημείου εἰς ἕτερον. Αἱ γέφυραι (ponts) σκοπὸν ἔχουσι ν' ἀποκαταστήσωσι τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ δύο ἀφεστώτων καὶ διὰ χάσματος χωριζομένων σημείων οὕτως ὥστε νὰ μένῃ κάτωθεν αὐτῶν χῶρος κενός, π. χ. ἄνωθεν τάφρου, χαράδρας, ἑλῶν, ποταμῶν, διωρύγων, κτλ. Κατασκευάζουσι γεφύρας **ξυλίνας** (ponts en bois ou en charpente), γεφύρας **λιθίνας** ἢ **λιθοδμήτους** (ponts en pierre ou en maçonnerie), γεφύρας **μεταλλικὰς** (ponts en métal ou métalliques) καὶ γεφύρας **λιθοξυλίνους** (ponts en bois et en pierre). Εἰς τὰς γεφύρας διακρίνουσι τὸ **κατάστρωμα** (tablier), ὅπερ εἶνε τὸ μέρος ἐφ' οὗ βαδίζουσι, καὶ τὰ **ὑπερείσματα** αὐτοῦ (supports du tablier)· βλ. **βάθρον γεφύρας**, pile de pont, ἀψιδοστάτης, pied-droit, ἐπόχθιον, culée καὶ ὑποστύλωμα, palée. Καλοῦσι μεσόβαθρον (pile) τὸ ὑπέρεισμα (support) τὸ κατασκευαζόμενον ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐποχθον (culée), τὸ εἰς τὴν ὄχθην ἐπακουμβῶν ὑπέρεισμα, ὅπερ καλεῖται ἀκρόβαθρον (culée), ὅταν ἔχῃ ἀνεγερθῇ ἐπὶ στερεᾶς γῆς. Εἰς τὰς ξυλίνας γεφύρας αἵτινες ἔχουσι **ξύλινα ὑπερείσματα**, ταῦτα καλοῦνται **ὑποστυλώματα** (palée). Ἡ μεταξὺ δύο ὑπερεισμάτων ἀπόστασις καλεῖται **ἄνοιγμα** (portée). Εἰς τὰς προσκαίρους γεφύρας, τὰ ὑποστυλώματά εἰσιν ἐνίοτε ἁπλοῖ βάστακες (chevalets). Εἰς τὰς λιθίνας γεφύρας, τὰ βάθρα ὑποστηρίζουσι θόλους καλουμένους ἁψῖδας (arches) ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ ὁδόστρωμα (chaussée). ‖ **Σιδηρᾶ γέφυρα**, pont en fer; ἡ κατασκευὴ τῶν σιδηρῶν γεφυρῶν εἶνε ἀνάλογος τῆς τῶν ξυλίνων· τὸ **κατάστρωμα** (tablier) ἐπακουμβᾷ ἐπὶ βάθρων ἐκ τοιχοποιΐας ἢ ἐπὶ **μεταλλικῶν ὑποστυλωμάτων** (piles en métal). Ὑπάρχουσιν ἐπίσης **γέφυραι ἐκ χυτοσιδήρου** (ponts en fonte), αἵτινες ἔχουσι γενικῶς τοξοειδὲς σχῆμα (forme en arc)· ‖ **κρεμαστὴ** ἢ **ἀπηωρημένη γέφυρα**, pont suspendu, καλεῖται ἐκείνη, ἧς τὸ κατάστρωμα κρέμαται διὰ κατακορύφων ἢ κεκλιμένων ῥάβδων (tiges) εἰς εἶδός τι κάλω ἢ ἁλύσεως βασταζομένης ἐκ τῶν ἄκρων εἰς ὕψος τι ἄνωθεν τοῦ καταστρώματος. Αἱ γέφυραι διαιροῦνται εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας, εἰς τὰς **ἑδραίας** ἢ **ἀμεταστάτους γεφύρας** (ponts dormants ou stables), καλουμένας κυρίως **μονίμους γεφύρας** (ponts fixes), αἵτινές εἰσιν ἑδραίως θεμελιωμέναι καὶ τῶν ὁποίων τὸ **ὁδόστρωμα** (chaussée) ἢ **κατάστρωμα** (tablier) μένει ἀκίνητον, καὶ εἰς τὰς **κινητὰς γεφύρας** (ponts mobiles), ὡς εἶνε αἱ **λεμβόζευκτοι γέφυραι** (ponts de bateaux), αἱ **περίακτοι** ἢ **περιστρεφόμεναι γέφυραι** (ponts tournants), ὧν τὸ **κατάστρωμα** (tablier) ὁλόκληρον ἢ μέρος αὐτοῦ δύναται νὰ μετακινηθῇ ὁριζοντίως, στρεφόμενον πέριξ κατακορύφου ἄξονος· αἱ **περιαιρεταὶ γέφυραι** (ponts levis), ὧν τὸ **κατάστρωμα** (tablier) δύναται ν' ἀνυψωθῇ στρεφόμενον πέριξ ὁριζοντίου ἄξονος, ἐν γένει δὲ κινηταὶ γέφυραι καλοῦνται πᾶσαι αἱ μὴ ἑδραίως ἐστερεωμέναι γέφυραι. ‖ **Λοξὴ γέφυρα**, pont biais; καλεῖται οὕτως ἡ γέφυρα ἧς ὁ ἄξων δὲν εἶνε κάθετος πρὸς τὸν τῆς ὁδοῦ· τὴν σήμερον ὑπάρχει γενική τις τάσις πρὸς ἐγκατάλειψιν αὐτῶν

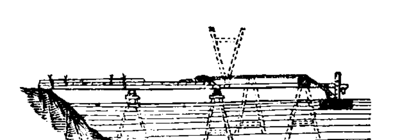
καὶ ἀντικατάστασιν διὰ μεταλλικῶν **γεφυρῶν** (ponts métalliques)· || **γέφυρα κηλωνωτή**, pont à bascule ; || **γέφυρα κλιμακοειδής**, pont échelle ; || **δδαγωγὸς γέφυρα**, pont viaduc ἢ ἁπλῶς ὁγαγωγός, ἡ· ὁσάκις ὁ σιδηρόδρομος διέρχεται ἐπὶ ὁδοῦ τινος, ὁρίζεται ἀναλόγως τῶν περιστάσεων τὸ ἄνοιγμα τῆς ἄνωθεν διερχομένης ὁδαγωγοῦ· || **γέφυραι καὶ ὁδαγωγοί**, ponts et viaducs, ἤτοι γενικῶς γεφυρώσεις, αἱ· || **ὑδραγωγὸς γέφυρα**, pont aqueduc, βλ. **γεφύριον**, ponceau ; || **διωρυγογέφυρα**, ἡ· pont-canal (πληθ. ponts canaux) ; ἡ ἐπὶ διώρυγος ὑπάρχουσα γέφυρα ἵνα δύνωνται νὰ διέρχωνται κάτωθεν αὐτῆς πλοῖα. § **στρατιωτικαὶ γέφυραι**, ponts militaires ou ponts de campagne. Αὗται σύγκεινται ἐκ **καταστρώματος** ἐπακουμβῶντος ἐπὶ **ὑποβαστακτικῶν** (corps de supports) ἐστερεωμένων ἢ ἐπιπλεόντων, ἀπεχόντων ἀλλήλων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον καὶ διατεθειμένων παραλλήλως τοῦ ῥεύματος. Τὰ ἀκραῖα ὑποβαστακτικὰ ἐπακουμβῶντα ἢ εὑρισκόμενα ἐπὶ τῶν ὄχθῶν, ἀποτελοῦσι τοὺς **ἐπόχθους** ἢ **ἀκρόποδας** (culées). Αἱ στρατιωτικαὶ γέφυραι, συνήθως πλάτους 4 μέτρων, δέον νὰ βαστάζωσι βάρος (περιλαμβανομένου καὶ τοῦ καταστρώματος) 800 χιλιογράμμων ἐπὶ ἑκάστου τετραγωνικοῦ μέτρου διὰ τὴν διάβασιν πεζικοῦ κατὰ τετράδας, ἱππικοῦ καὶ πυροβολικοῦ. Τὸ βάρος διπλασιάζεται διὰ τῆς διαβάσεως συμπαγοῦς στρατεύματος ἢ πολιορκητικοῦ πυροβολικοῦ. Ἡ ἀντοχὴ τῶν ὑποβαστακτικῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διατάξεως καὶ τῆς διατομῆς τῶν ξύλων τῶν ἀποτελούντων αὐτά, ἐὰν ταῦτα ὦσιν ἐστερεωμένα, καὶ ἐκ τοῦ ὄγκου των, ἐὰν ὦσιν ἐπιπλέοντα. Τὰ **ἐστερεωμένα ὑποβαστακτικὰ** (corps de support fixes) ἀποτελοῦνται ἐκ **κοφίνων**, **ὀχημάτων**, **βαστάκων** ἢ **καταπήγων**, τὰ δ' ἐπιπλέοντα ἐκ **λέμβων** καὶ **σχεδιῶν**· βλ. καὶ **ὑποβαστακτικά**, supports ; || **γέφυρα κοφινοστήρικτος**, pont de gabions. Ὅταν τὸ διαβησόμενον ῥεῖθρον ἦνε ἀβαθές, τὸ δὲ ῥεῦμα αὐτοῦ δὲν εἶνε πολὺ ἰσχυρόν, δύνανται νὰ κατασκευάσωσι καλὰ ὑποβαστακτικὰ διὰ τριῶν κοφίνων 1μ, 50 διαμέτρου καὶ καταλλήλου ὕψους, οὓς τοποθετοῦσιν ὀρθίως καὶ κατὰ γραμμὰς παραλλήλους τοῦ ῥεύματος. Τοὺς κοφίνους τούτους πληροῦσι διὰ λίθων καὶ χαλίκων μετὰ χωμάτων ἀφοῦ προηγουμένως ἐμπήξωσιν εἰς τὸ μέσον ἑκάστου τούτων ἰσχυρὸν πάσσαλον ὅστις θὰ τοὺς συγκρατῇ ἐν τῇ θέσει των· || **γέφυρα ἐπὶ ὀχημάτων**, pont de voitures ; χρησιμοποιεῖται ἐπὶ ῥείθρων ἀσθενοῦς ῥεύματος καὶ βάθους κατωτέρου τοῦ 1μ, 50. Τὰ ὀχήματα τοποθετοῦνται ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν παραλλήλως τοῦ ῥεύματος, συσφιγγομένων τῶν τροχῶν, καὶ κατ' ἀποστάσεις ἀναλόγους τῶν δοκῶν ἃς ἔχουσι διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ καταστρώματος· ὅταν ὁ βυθὸς τοῦ ποταμοῦ ἦνε μαλακὸς τοποθετοῦσιν ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῶν ὀχημάτων τεμάχια διπλοσανίδων· || **γέφυρα ἐκ σωληνοειδῶν κοφίνων**, pont en buses de gabions (ἤτοι κοφίνων τοποθετημένων πλαγίως ἵνα τὸ ὕδωρ διέρχηται ὡς εἰς τοὺς σωλῆνας). Ὅταν τὸ ῥεῦμα δὲν ἦνε ταχὺ καὶ τὸ βάθος εἶνε μεγαλείτερον τοῦ 1 μέτρου, ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα τοποθετοῦσιν 7 ἕως 8 κοφίνους συνδεομένους μεταξύ των καὶ συγκρατουμένους διὰ πασσάλων· || **γέφυρα βαστακοστήρικτος**, pont de chevalets ; ἡ διὰ βαστάκων γέφυρα εἶνε κατάλληλος ἐπὶ ποταμοῦ ἔχοντος βάθος ὀλιγώτερον τῶν 3 μέτρων καὶ **ταχύτητα ῥεύματος** (vitesse de courant) μικροτέραν τοῦ 1 μ, 50. Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν γεφυρῶν ῥίπτεται ἐν τοῖς ῥείθροις κατὰ διαφόρους τρόπους, ἐξ ὧν παρατίθεμέν τινας :

1ον) **Μέθοδος τῶν μακροστηλίων** (méthode des longrines). Φέρουσι τὸν βάστακα, ἔχοντα

τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ δύο μακροστηλίων διατεθειμένων παραλλήλως τοῦ ἄξονος τῆς γεφύρας, εἰς ἀπόστασιν 1 μέχρι 1, 20 μέτρου δεξιόθεν ἢ ἀριστερόθεν τοῦ ἄξονος τούτου· ἀνατρέπουσιν αὐτὸν πρὸς τὸν ἄξονα καὶ τὸν τοποθετοῦσιν ἐν ᾗ δέον νὰ καθέξῃ θέσει, κυλινδουμένων τῶν μακροστηλίων ἐπὶ φαλαγγίων (rouleaux)· τοποθετοῦσι τὰς 5 δοκίδας τοῦ τμήματος τούτου τοῦ καταστρώματος καὶ ἐχμάζουσιν αὐτὰς (clamauder), εἶτα τοποθετοῦσι τοὺς δίπλακας καὶ ἐπιζευγνύουσιν αὐτοὺς (βλ. **ἐπίζευξις**, guindage). Ἡ μέθοδος αὕτη εἶνε ταχεῖα, ἀλλὰ δύσκολος ὅταν τὸ ῥεῦμα ἦνε ἰσχυρόν. Ὁ πρῶτος βάσταξ τοποθετεῖται δυσκόλως, ἐὰν ἡ ὄχθη ἐξ ἧς ἄρχονται τῆς κατασκευῆς εἶνε λίαν κεκλιμένη.

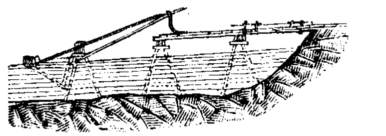
2ον) **Μέθοδος τῶν σχοινίων καὶ κοντῶν** (méthode des cordes et gaffes). Ῥίπτουσι

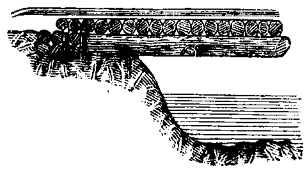
τὸν βάστακα ἐν τῷ ὕδατι πρὸς τὰ ἄναντα τῆς γεφύρας· φέρουσιν αὐτὸν ἐπιπλέοντα, ἐν ᾗ δέον νὰ καθέξῃ θέσει, τῶν ποδῶν αὐτοῦ ὄντων πρὸς τὴν ὄχθην τῆς ἐνάρξεως τῆς κατασκευῆς· ἀνορθοῦσι τοῦτον τηροῦντες ἐν τῇ θέσει των διὰ κοντῶν τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, ἐνῷ ἕλκουσι τὸ ὑπέρτονον πρὸς ἑαυτοὺς διὰ σχοινίων· εἶτα κατασκευάζουσι τὸ κατάστρωμα ὅπως ἐν τῇ προηγουμένῃ μεθόδῳ. Ἡ μέθοδος αὕτη, μὴ ἀπαιτοῦσα εἰδικὸν ὑλικόν, οὖσα ἁπλῆ καὶ ταχεῖα, ἀλλ' ὀλίγον ἀκριβής, εἶνε κατάλληλος

μετὰ μικρῶν βαστάκων δι' ἀσθενῆ ῥεύματα.

3ον) Μέθοδος χειριστικῆς σχεδίας (méthode du radeau de manœuvre). Ἡ σχεδία φέρει εἰς ἀπόστασιν 2 μέτρων ἑκατέρωθεν τοῦ ἐγκαρ-

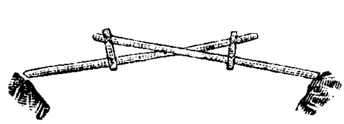
σίου ἄξονός της, δύο δίκρανα συνιστάμενα ἐκ δύο κατακορύφων ὀρθοστατῶν, ἀπεχόντων κατὰ 0 μ. 20 καὶ φερόντων ὀπὰς καθ' ὅλον τὸ ὕψος των, ἵνα διέρχηται ὁριζοντίως σιδηρᾶ τις ῥάβδος. Φέρουσι τὴν σχεδίαν, ἥτις δέον νὰ δύνηται νὰ βαστάζῃ 6 ἄνδρας πλησίον τοῦ ἐπόχθου· εἰσάγουσιν ἐν τοῖς δικράνοις τὸ ἄκρον τῶν δοκίδων, ὅπερ συγκρατοῦσι διὰ τῆς σιδηρᾶς ῥάβδου, εἰς ὃ ὕψος εὑρίσκεται καὶ τὸ ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἐπόχθου ἄκρον τῶν δοκίδων· ἀπωθοῦσι τὴν σχεδίαν πέραν τῆς θέσεως ἣν θέλει καθέξει ὁ βάσταξ, φέρουσι δὲ τοῦτον ἐπὶ τῶν δοκίδων (ὅπως ἐν τῇ πρώτῃ μεθόδῳ), τῶν ποδῶν ὄντων πρὸς τ' ἄνω· ἀνατρέπουσι τὸν βάστακα τοποθετοῦντες τοῦτον ἐν τῇ θέσει του. § γέφυρα ἀψιδωτή, pont à arches ; || γέφυρα δικτυωτή, pont à grillage ou treillis ; || πολύτοξος γέφυρα, pont à plusieurs arches ; || κεκαλυμμένη γέφυρα, pont couvert ; || γέφυρα λεμβόζευκτος, pont de bateaux ; || σχοινότονος γέφυρα, pont de cordage, ἥτις δύναται νὰ ἦνε ἁλυσοῖς (pont sur chainette), ἡ κρεμαστὴ (pont suspendu); || γέφυρα καταπηγοστήρικτος (κατάπηξ, στηρίζω), pont de pilotis ; || γέφυρα πλευστή, pont flottant=σχεδία, ponton, n. m. || γέφυρα σχεδιόζευκτος, pont de radeaux ; || ἑδραία γέφυρα, pont dormant ; || τὸ ἑδραῖον (ἀκίνητον) μέρος τῆς περιαιρετῆς γεφύρας, pont dormant d'un pont levis ; || λιθόκτιστος γέφυρα, pont en maçonnerie ; || περιαιρετὴ (ἀνυψουμένη) γέφυρα, pont levis, ἧς μέρος τοῦ καταστρώματος δύναται ν' ἀνασηκωθῇ· || αὐτοσχέδιος (περιαιρετὴ) γέφυρα, pont levis improvisé ; || μικτὴ γέφυρα, pont mixte, ἤτοι μετ' ὑποβασταχτικῶν ἐστερεωμένων καὶ ἐπιπλεόντων· || ὑπότροχος γέφυρα ἢ κυλινδουμένη (κυλινδουμένη ἐπὶ τροχῶν), pont roulant ; || συριγγοειδὴς γέφυρα, pont tubulaire ; || — μετακινητὴ ἢ ταχύστρωτος, pont volant. § γέφυρα πεζόβατος ἢ πεζογέφυρα (γέφυρα πεζῶν) (ἐκ τοῦ πεζοβατέω-ῶ· ὑπάγω ἢ περνῶ τι πεζός), passerelle, n. f. Στενὴ γέφυρα ταχείας κατασκευῆς, ἐπὶ μικροῦ ῥείθρου ὕδατος, συγκειμένη ἐνίοτε ἐξ ἁπλῶν δοκῶν ἢ κορμῶν δένδρων, χρήσιμος διὰ τὴν διάβασιν τῶν πεζῶν. Ἐπὶ τοιούτων πεζοβάτων γεφυρῶν διέρχεται τὸ πεζικὸν ἐπὶ δύο στοίχων. Διὰ τὸ πυροβολικὸν καὶ ἱππικὸν δέον νὰ κατασκευασθῶσι λίαν ἰσχυραὶ γέφυραι. Αἱ πεζόβατοι γέφυραι δέον νὰ ἔχωσι πλάτος 2 μέτρων κατ' ἐλάχιστον καὶ νὰ βαστάζωσι βαρος 300 χιλιογράμμων ἐπὶ ἑκάστου τρέχοντος μέτρου, ἵνα διέλθῃ τὸ πεζικὸν ἐπὶ δύο στοίχων. Ἡ κατασκευὴ τῶν γεφυρίων, γεφυρῶν (βλ. γεφύριον καὶ γέφυρα, ponceau et pont), καὶ τῶν πεζοβάτων γεφυρῶν, ἀνατίθεται εἰς τὸ μηχανικὸν καὶ τοὺς γεφυρωτάς (pontonniers)· τὸ πεζικὸν καὶ τὸ ἱππικὸν δύνανται ἐπίσης διὰ τῶν μέσων των νὰ κατασκευάσωσι τὰ ἀναγκαῖα ἔργα. Ἐὰν τὸ ῥεῖθρον ἔχῃ μικρὸν πλάτος (5—6 μέτρα), ἐπακουμβῶσιν ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὄχθῶν σειρὰν δοκίδων (poutrelles), ἐφ' ὧν κατασκευάζουσι κατάστρωμα (tablier) ἐκ διπλοσανίδων (madriers), ἢ διὰ παρακειμένων κορμῶν ἢ φακέλλων.

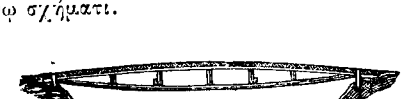
Δύνανται ἐπίσης νὰ τοποθετήσωσι τὰς δοκίδας συνεφαπτομένως, νὰ συνδέσωσιν αὐτὰς διὰ διαδοκίδων (traverses) καὶ τὸ σύνολον νὰ καλύψωσι διὰ γαιῶν.

Αἱ δοκίδες δὲν πρέπει νὰ ἐπακουμβῶσιν ἐπὶ τῶν γαιῶν κατὰ τὰς δύο ὄχθας, ἀλλὰ νὰ στηρίζωνται ἐπὶ τοῦ ἐποχθίου (culée) ὅπως τὸ σχῆμα ἐμφαίνει.

Πεζογέφυρα (ἡ πεζόβατος γέφυρα) ἄνευ ἐνδιαμέσων ὑποστυλωμάτων, passerelle sans supports intermédiaires. Ἐὰν αἱ δοκίδες ἦνε βραχεῖαι, ἵνα διέλθωσιν ἐκ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἑτέραν ὄχθην δέον νὰ διασταυρώσωσι ταύτας καὶ νὰ τὰς ἀντιστηρίξωσι διὰ παρενθέσως διαδοκίδων.

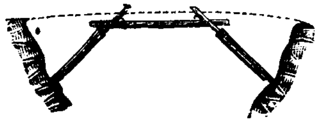
Ὅταν αἱ δοκίδες ἦνε λεπταὶ ἢ ὅταν τὸ ἄνοιγμα τῆς γεφύρας ἦνε μέγα, εἶνε ἁπλούστερον νὰ ἐνισχύσωσι τὰς δοκίδας διὰ κατακορύφων ὑποστηριγμάτων (étais) ὅπως ἐν τῷ ἑπομένῳ σχήματι.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει ἡ πεζογέφυρα σύγκειται ἐκ καταστρώματος ἐκ σανίδων καθηλωμένων ἐπὶ σκελετοῦ ἀποτελουμένου ἐκ δύο κορμῶν ἡνωμένων μεταξύ των διὰ μεσοζευγμάτων (entretoises)· τὰ ἄκρα τῶν κορμῶν ἀνὰ δύο στερεοῦνται λίαν στερεῶς διὰ σχοινίου καθηλούμενα μεταξύ των ἐπὶ σανίδος.

Πεζογέφυρα ἐπὶ ἀντιστηριζομένων πλαισίων, passerelle sur cadres arc-boutés· ὅταν αἱ ὄχθαι ἦνε ἀπότομοι, δύνανται νὰ τοποθετή-

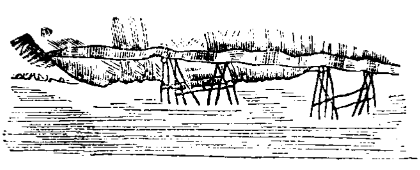
σωσιν ἐνδιάμεσα ὑποστυλώματα ἐκ πλαισίων ἀποτελουμένων ἐκ δοκῶν ἢ κορμῶν ὅπως ἐν τῷ ἑπομένῳ σχήματι.

Διὰ τὴν διάβασιν τῶν πλατέων ποταμῶν αἱ πεζογέφυραι ἢ πεζόβατοι γέφυραι κατασκευάζονται ἐκ διαδοχικῶν τμημάτων (travées) ὑποστηριζομένων διὰ βαστάκων (chevalets), κοφίνων (gabions), ὀχημάτων, κτλ.

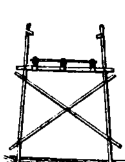
Πεζόβατοι γέφυραι ἐπὶ μικρῶν καταπήγων, passerelle sur petits pilots; τὰ ὑποβαστακτικὰ (corps de support) τούτων εἶνε μικρὰ ὑποστυλώματα (palées) ἀποτελούμενα ἐκ δύο ἢ πλειοτέρων καταπήγων ἑνουμένων δι' ὑπερτόνου (chapeau).

Πεζόβατος γέφυρα ἐπὶ συνήθων ἐκ καμάκων βαστάκων, passerelle sur chevalets ordinaires en perches; οἱ βάστακες οὗτοι ἔχουσιν ὀκτὼ πόδας ὅπως ἐμφαίνεται ἐν τῷ κατωτέρῳ

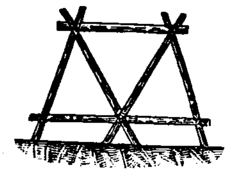
σχήματι, ἕκαστος δὲ τούτων ἔχει βάρος 26 χιλιογράμμων. Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν γεφυρῶν εἶνε ἐλαφρὸν καὶ ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ δύνηται νὰ κατασκευασθῇ δι' ὑλικοῦ εὐκόλως εὑρισκομένου πλησίον δασῶν, ὅπου δύναται καὶ νὰ προετοιμασθῇ ὁλόκληρος ἡ γέφυρα· τὸ κατάστρωμα ἀποτελεῖται ἐκ ταρσῶν (claies) πλάτους 0μ,30 καὶ μήκους 1 μέτρου, τιθεμένων ἐγκαρσίως, ὥστε ἐπὶ τοῦ πλάτους τοῦ ἑνὸς μέτρου, διέρχεται εἷς μόνον στοῖχος πεζῶν· οἱ ταρσοὶ καθηλοῦνται ἢ μᾶλλον προσδένονται διὰ σύρματος ἐπὶ τριῶν σειρῶν καμάκων διαμέτρου 0μ,05 μέχρι 0μ,07 καὶ μήκους κατ' ἀνώτατον ὅρον 3μ,40, τὸ δὲ οὕτω πως κατασκευαζόμενον τμῆμα τοῦ καταστρώματος ἐπιτίθεται ἐπὶ δύο διαδοχικῶν βαστάκων προσδενόμενον στερεῶς.

Πεζογέφυρα (ἢ πεζόβατος γέφυρα) ἐπὶ καταπηγοβαστάκων, passerelle sur chevalets-palées.

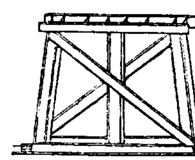
Οἱ εἰρημένοι δίποδες βάστακες ἐμπήγονται ἐν τῷ βυθῷ εἰς τὰ ὑποστυλώματα (palées).

Πεζογέφυρα (ἢ πεζόβατος γέφυρα) ἐπὶ συγκυπτοβαστάκων, passerelle sur chevalets-bi-

gues. Οὗτοι σύγκεινται ἐκ δύο συγκυπτόντων ἑνουμένων δι' ὑπερτοναίου (chapeau) καὶ μεσοζεύγματος (traverse), εἶτα δὲ στερεοῦνται πρὸς τὸ μέσον διὰ δύο ἐρεισμάτων ἢ πλαγιοξύλων (écharpes).

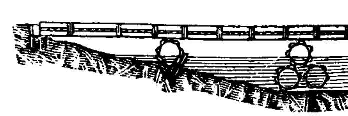
Πεζογέφυρα (ἢ πεζόβατος γέφυρα) ἐπὶ σανιδοβαστάκων, passerelle sur chevalets en

planches. Τὸ σχῆμα παριστᾷ βάστακα εὐκόλως κατασκευαζόμενον ἐκ σανίδων καθηλουμένων μεταξύ των, τῶν ὀρθοστατῶν σχηματιζομένων ὑπὸ τεσσάρων σανίδων ὧν τὸ ἐσωτερικὸν κενὸν πληροῦται ἄμμου ἢ χαλίκων ἵνα καταβυθίζωνται εὐκόλως.

Πεζογέφυρα ἐπὶ ὀχημάτων, passerelle sur voitures. Τοποθετοῦσι τὰ ὀχήματα κατὰ τὸ μῆκός των εἰς τὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς προεκτάσεως τοῦ δέ, τροχοπεδοῦσι καὶ σφηνοῦσι τοὺς τροχούς, πληροῦσι δὲ τὰ μεταξὺ τῶν ὀχημάτων κενὰ ἑνοῦντες τὰ δάπεδα αὐτῶν διὰ διπλοσανίδων.

Πεζογέφυρα ἐπὶ κοφίνων, passerelle sur buses de gabions. Ὡς ὑποβαστακτικὰ τοποθετοῦσι κατὰ τὴν φορὰν τοῦ ῥεύματος κοφίνους ἀνοικτοὺς ἑκατέρωθεν, ἵνα μὴ παρακωλύηται τὸ ῥεῦμα.

Ἐὰν τὸ ῥεῦμα ἦνε ἰσχυρὸν δύνανται νὰ κατασκευάσωσι **πεζογέφυραν διὰ τὴν διάβασιν μεμονωμένων ἀνδρῶν** (passerelle pour le passage d'hommes isolés), καταρρίπτοντες ἐπὶ τῆς ὄχθης δένδρον ὑψηλότερον ἀπὸ τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ. Ῥίπτουσι τὸ δένδρον ἐν τῷ ὕδατι μὲ τὴν κορυφὴν πρὸς τὰ ἄναντα, τῆς βάσεως οὔσης προσδεδεμένης ἐπὶ ἰσχυροῦ πάλου ἐπὶ τῆς ὄχθης. Ἡ κορυφὴ παρασυρομένη ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἐπακουμβᾷ ἐπὶ τῆς ἀντίπεραν ὄχθης· τιθεμένων ἐπὶ τῶν κλάδων διπλοσανίδων τινῶν εὐκολύνεται ἡ διάβασις.

Ἐὰν τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ ἦνε μεγαλεί-

τερον τοῦ ὕψους τῶν δένδρων τότε κάμνουσι τὴν αὐτὴν ἐργασίαν ἐπὶ τῆς ἀντίπεραν ὄχθης καὶ ὁδηγοῦσι τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων διὰ σχοινίου μέχρι τῆς ἐμπλοκῆς αὐτῶν

Πεζογέφυρα δι' ἐλαφρῶν σχεδιῶν, passerelle en radeaux légers; ὅταν τὸ ῥεῦμα δὲν ἦνε αἰσθητὸν τοποθετοῦσι δύο σειρὰς ἐπιπλεόντων κορμῶν δένδρων, ἀπεχόντων κατὰ 1 μέτρον, ἄνωθεν δ' αὐτῶν τοποθετοῦσι τὸ κατάστρωμα ἐκ δοκίδων ἢ διπλοσανίδων.

Πεζογέφυρα κυλινδουμένη, passerelle roulante.

[ναυτ.] γέφυρα τοῦ κυβερνήτου, κοινῶς μπαλκόνι, passerelle, n. f. στενὸν ἰκρίωμα ἐστερεωμένον ἐγκαρσίως ὑπὲρ τὸ κατάστρωμα πρῴραθεν τοῦ μεγάλου ἢ τοῦ ἐπιδρόμου ἱστοῦ, χρησιμεῦον ὅπως ἵσταται ὁ κυβερνήτης κατὰ τὰς γενικὰς κινήσεις καὶ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φυλακῆς ἐν πλῷ. § [φυσικ.] γέφυρα, boite de résistance; βλ. κιβώτιον ἀτράκτων ἀντιστάσεως. § [ἠλεκτρ.] γέφυρα Οὐϊστῶνος, pont Wheatstone ἢ καὶ ἁπλῶς γέφυρα, pont, n.m. καλεῖται οὕτως εἰδικὴ διάταξις κλειστοῦ ἠλεκτρικοῦ κυκλώματος, χρήσιμος πρὸς μέτρησιν ἠλεκτρικῶν ἀντιστάσεων· βλ. εἰς μετρήσεις ἠλεκτρικάς· ‖ γέφυρα ἔγχορδος ἢ διὰ χορδῆς. pont à fil; συσκευὴ χρησιμεύουσα εἰδικώτερον πρὸς μέτρησιν μικρῶν ἠλεκτρικῶν ἀντιστάσεων.

γεφυράκι, τό· [δημ.] βλ. γεφύριον.

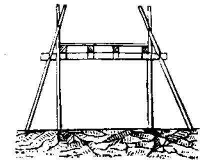
γεφύρι, τό· [δημ.] βλ. γέφυρα, pont.

γεφυριασμός, οῦ, ὁ· βλ. γεφυρισμός.

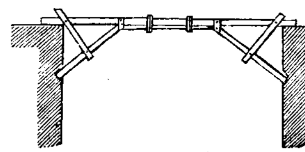
γεφυρίζω, [ἀρχαιολ.] ὀνειδίζω, σκώπτω, χλευάζω, railler; ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Κηφισσοῦ καθεζόμενοι ἔσκωπτον τοὺς ἐπανερχομένους ἐκ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Βλ. καὶ γεφυρισμός.

γεφύριον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ γέφυρα, τὸ γεφυράκι, μικρὰ γέφυρα, petit pont; ponceau καὶ ponteeau, n. m. καὶ pontet, n. m. μικρά τις γέφυρα ἀποτελουμένη συνήθως ἐξ ἑνὸς τμήματος (ἀνοίγματος, travée) συνδέοντος τὰς ὄχθας ῥυακίου, διώρυγος, κτλ., μικροῦ πλάτους χρησιμεύουσα ὡς διάβασις, εἴτε ὡς ὑδραγωγεῖον (aqueduc) καλούμενον τότε ὑδραγωγὸν γεφύριον ἐὰν τὸ ὕδωρ διέρχηται διὰ σωλήνων, κτλ. ἐπὶ τοῦ γεφυρίου. Ὅταν ἔχωσι δοκοὺς (poutres) ἢ δοκίδας (poutrelles) ἐπαρκοῦς μήκους, ἐπακουμβῶσι ταύτας ἐπὶ τῶν δύο ὄχθων, ἢ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ἐπόχθων (culées), καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν δοκῶν κατασκευάζουσι τὸ κατάστρωμα (tablier) ἐκ καθέτων ἐπὶ τῶν δοκῶν διπλασανίδων, ἐκ φακέλλων (fascines) ἢ ἐκ κορμῶν δένδρων. Τὸ ἄνοιγμα μεταξὺ τῶν ἐπιζυγίδων (guindages) εἶνε περίπου 3 μέτρων. Τὸ ἐκ δοκῶν ἢ δοκίδων ἀποτελούμενον γεφύριον καλεῖται δοκογέφυρα (ponceau à poutres ou poutrelles). Κατὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν δοκῶν ἢ ἐπιζυγίδων, πρὸς ἕνωσιν τῶν ὄχθων προσέχουσιν ἵνα τοποθετήσωσι τὸ παχύτερον μέρος κορμῶν ἐναλλὰξ ἐπὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἑτέρας ὄχθης, ἵνα ἔχωσιν ὁμοιόμορφον ἀντίστασιν καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ ἀνοίγματος.

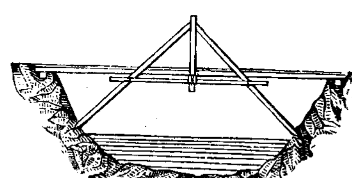
Γεφύριον (δοκογέφυρα) μεθ' ὑποστηριγμάτων, ponceau avec étais.

Γεφύριον (δοκογέφυρα) μετ' ἀντηρίδων, ponceau avec contre-fiches.

Γεφύριον (δοκογέφυρα) ἐφ' ἁπλῶν ζευκτῶν, ponceau sur fermes simples.

γεφυρισμός, οῦ, ὁ· géphyrisme, n. m. ὀνομασία διδομένη εἰς τὰ σκώμματα ἅτινα ἀπηύθυνον πρὸς τοὺς μύστας (initiés) τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, οἱ ἱστάμενοι ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Κηφισσοῦ, κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς Δήμητρος, ἐν Ἀττικῇ· συνεπῶς γεφυρισμὸς= τὸ περιγελᾶν, ὁ χλευασμός, τὸ σκῶμμα, raillerie, n. f.

γεφυριστής, οῦ, ὁ καὶ ἡ· ὁ σκώπτης, ὁ χλευαστής, railleur, euse.

γεφυροδοποΐα, ας, ἡ· ponts et chaussées; ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν γεφύρας, ὁδοὺς καὶ πάντα τὰ ἀναγόμενα εἰς ταύτας.

γεφυροδοποιός, οῦ, ὁ· ingénieur des ponts et chaussées; μηχανικὸς κατασκευάζων γέφυρας, ὁδοὺς καὶ τὰ εἰς ταύτας ἀναγόμενα.

γεφυρόζευγμα, ατος, τό· pontée, n. f. τὸ ὑλικὸν γεφύρας τὸ ἀνταποκρινόμενον εἰς ἕκαστον τμῆμα αὐτῆς (ἄνοιγμα, travée).

γεφυροθύρωμα, ατος, τό· portière de pont, n. f. θύρωμα γεφύρας· καλεῖται οὕτω τὸ κινητὸν μέρος σχεδιοζεύκτου γεφύρας (pont de radeaux)· ἐπίσης τμῆμα λεμβοζεύκτου γεφύρας.

γεφυρόνω, μέλ. ώσω, καὶ γεφυρόω-ῶ· κατασκευάζω, πήγνυμι γέφυραν, construire (jeter) un pont; ζευγνύω, συνάπτω, ἑνώνω διὰ γεφύρας, joindre par un pont; ‖ — ποταμόν, jeter un pont sur une rivière, ἤτοι ζευγνύω τὸν ποταμὸν διὰ γεφύρας.

γεφυροποιέω-ῶ, μέλ. ήσω· γέφυραν ποιῶ,

συνάπτω, πήγνυμι γέφυραν, faire (construire, jeter) un pont.

γεφυροποΐα, ας, ἡ· κατασκευὴ γεφύρας, construction de pont; ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν γεφύρας, art de construire des ponts.

γεφυροποιός, οῦ, ὁ· καὶ γεφυρωτής, ὁ κτίζων γεφύρας, celui qui fait un pont; ὁ κατασκευαστὴς γεφυρῶν, constructeur de ponts; μηχανικὸς κατασκευάζων γεφύρας, ingénieur de ponts; || στρατιώτης γεφυροποιός, pontonnier, n. m. βλ. γεφυρωτής.

γεφυροσκευή, ῆς, ἡ· équipage de pont, ἢ τὰ γεφυρωτικά, ἤτοι τὰ πρὸς γεφύρωσιν χρησιμεύοντα (ἢ ἀνήκοντα εἴδη). Ἑκάστη **στρατηγία** (corps d'armée) περιλαμβάνει γεφυροσκευὴν ἀποτελουμένην ἐκ 38 ὀχημάτων ἐξευγμένων δι' 6 ἵππων. Τὴν γεφυροσκευὴν ταύτην ἀκολουθεῖ λόχος **γεφυρωτῶν** (pontonnier) ἐξ 150 ἀνδρῶν, ζεύγνυται δὲ ὑφ' ἑνὸς λόχου ἐλατῶν τῆς **σκευῆς τοῦ πυροβολικοῦ** (du train d'artillerie). Τὰ πρώτιστα στοιχεῖα τ' ἀποτελοῦντα ταύτην εἰσίν· **αἱ λέμβοι** (bateaux), **αἱ κύμβαι** (nacelles), **οἱ πάκτωνες** (pontons), **οἱ δίποδες βάστακες** (chevalets à 2 pieds), **οἱ κατώρυχες** (corps-morts), **αἱ δοκίδες** (poutrelles), **αἱ δίπλακες** (madriers), **τὰ σχοινία** καὶ **αἱ ἄγκυραι**. Διὰ τῆς εἰρημένης γεφυροσκευῆς δύνανται νὰ κατασκευάσωσι γέφυραν 122 μ., 88 ἐὰν φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν ἅπαντας τοὺς βάστακας, καὶ γέφυραν 100 μ., 68 ἐὰν δὲν φέρωσιν οὐδένα· || ἐνίοτε ἡ **γεφυροσκευὴ** λέγεται ἁπλῶς équipage, π. χ. bateaux d'équipage, **λέμβοι γεφυροσκευῆς**· nacelles d'équipage, **κύμβαι γεφυροσκευῆς**· || ἡ **γεφυροσκευὴ στρατιᾶς**, équipage de pont d'armée, ἥτις ἀποτελεῖται ἐκ τῆς ἑνώσεως 2 γεφυροσκευῶν **στρατηγίας**.

γεφυρόστρωσις, εως, ἡ· tablier de pont, ἢ κατάστρωμα ἢ ὑπόστρωμα τῆς γεφύρας, καλεῖται ἐν τινι ξυλίνῃ γεφύρᾳ τὸ σύνολον τῶν ὁριζοντίως τιθεμένων δοκῶν (pièce de pont) πρὸς ἀποτέλεσιν τοῦ ἐρείσματος τοῦ δαπέδου.

γεφυρόω-ῶ· βλ. γεφυρόνω.

γεφύρωμα, ατος, τό· (γεφυρόω)· τὸ γενόμενον διαβατὸν διὰ γεφύρας, pontage, n. m. καὶ αὐτὴ ἡ γέφυρα, pont, n. m.

γεφύρωσις, εως, ἡ· (γεφυρόω)· ἡ κατασκευὴ γεφύρας, constuction d'un pont. § —, appontement, n. m. καλεῖται αἱρετὴ γέφυρα ἀποτελουμένη ἐκ διπλάκων καὶ σανίδων ἐπακουμβῶσα ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπὶ τῆς κρηπῖδος (quai) τῆς παραλίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπὶ πλοίου ἠγκυροβολημένου παραπλεύρως ταύτῃ, δι' ἧς ἐκτελεῖται ἡ συγκοινωνία τοῦ πλοίου μετὰ τῆς ξηρᾶς.

γεφυρωτής, οῦ, ὁ· βλέπε γεφυροποιός. § [στρατ.] γεφυρωτής, καὶ ἰδίως γεφυροποιός, pontonnier, n. m. στρατιώτης ἐπιπεφορτισμένος τὴν κατασκευὴν καὶ ὑπηρεσίαν τῶν ἐκ λέμβων γεφυρῶν ἢ ἐκ πακτώνων (pontons), καὶ γενικῶς τὴν ἐγκαθίδρυσιν ἢ κατασκευὴν τῶν κινητῶν γεφυρῶν καὶ διαβάσεων ἐπὶ λέμβων. Οἱ γεφυροποιοὶ ἀνήκουσιν εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ μηχανικοῦ· ἐν Γαλλίᾳ μέχρι τινὸς ἀνῆκον εἰς τὸ πυροβολικόν, ἤδη ὅμως ἡ ὑπηρεσία αὕτη ἀνετέθη εἰς τὸ μηχανικόν· || γεφυρωταὶ πυροβοληταί, artilleurs (ἢ artillerie) pontonniers.

γεφυρωτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κατασκευὴν γεφύρας, de construction de pont. § [στρατ.] γεφυρωτικά, τά· équipage de pont; τὰ εἰς τὴν γεφύρωσιν ἀνήκοντα (εἴδη), objets d'équipage de pont; βλ. γεφυροσκευή.

γεωγένεια, ας, ἡ· géogénie, n. f. (γῆ, γένος) (προφ. jé-o-jé-nî)· ἐξήγησις τοῦ σχηματισμοῦ τῆς γηΐνης σφαίρας καὶ τῶν μετασχηματισμῶν ἃς ὑπέστη. Ἡ γεωγένεια πραγματεύεται τὴν γνῶσιν τῶν διαφόρον γεωλογικῶν θεωριῶν αἵτινες προκύπτουσιν ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν πραγμάτων καὶ γεγονότων. Ἡ γεωγένεια, géogénie, λέγεται ἐπίσης [διδαχ.] γεωγονία, géogonie, n. f. ἤτοι ἡ περὶ γενέσεως καὶ τῆς βαθμιαίας διαμορφώσεως τῆς γῆς διδασκαλία.

γεωγενειακός, ή, όν· géogénique (jé, jé -nik), adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γεωγένειαν· || λέγεται ἐπίσης γεωγονικός, géogonique.

γεωγενής, ής, ές· géogène [jé, jen'] (γῆ, γένος), adj. ὁ γεωγόνος.

γεωγνωσία, ας, ἡ· géognosie [jé, zî] (γῆ, γνῶσις), n. f. ἐπιστήμη πραγματευομένη τὴν σύνθεσιν, τὸ σχῆμα καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν στερεῶν στρωμάτων ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸν στερεὸν τῆς γῆς φλοιόν, ἤτοι ἡ περιλαμβάνουσα τὴν μελέτην τῶν πετρωμάτων ἢ τῆς λιθολογίας (lithologie, ἢ πετρογραφίας) καὶ τῆς σχέσεως τούτων ἐν τῇ λιθοσφαίρᾳ (τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς), καθὼς καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀπολιθωμάτων ἢ παλαιοντολογίας (paléontologie).

γεωγνώστης, ου, ὁ· géognoste (jé, gnosst'), n. φυσιοδίφης καταγινόμενος εἰδικῶς εἰς τὴν γεωγνωσίαν.

γεωγνωστικός, ή, όν· géognostique (je, stik'), adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γεωγνωσίαν· || μελέται γεωγνωστικαί, études géognostiques; λέγουσιν ἐπίσης géognosique, adj.

γεωγονία, ας, ἡ· [διδαχτ.] géogonie, n.f. βλ. γεωγένεια.

γεωγονικός, ή, όν· [διδαχτ.] géogonique, adj. βλ. γεωγενειακὸς καὶ γεωγένεια.

γεωγόνος, ος, ον· ὁ γεωγενής. § γεωγόνος, ος, ον· [βοτ.], ὁ φυόμενος (αὐξάνων) ἐπὶ τῆς γῆς, géogène, adj.

γεωγραφέω-ῶ· géographier, περιγράφω ὑπὸ γεωγραφικὴν ἔποψιν, χώραν, κτλ. || ἐπίσης παριστῶ τι ἐπὶ γεωγραφικοῦ χάρτου, π.χ. γεωγραφῶ τὴν ποταμίαν, géographier le bassin d'un fleuve; || ἐπίσης καταγίνομαι εἰς τὴν γεωγραφίαν, s'occuper de géographie.

γεωγραφία, ας, ἡ· géographie (gé-o-gra -fî), n. f. ἐπιστήμη πραγματευομένη τὴν ἀκριβῆ περιγραφὴν τῆς γῆς, τὴν ἐξήγησιν τῶν μορφῶν τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν διαφόρων ἀπόψεων τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς σφαίρας. Ἡ γεωγραφία εἶνε ἐπιστήμη ἥντινα δέον διηνεκῶς

νὰ τελειοποιῶσι [Βολταῖρ.]. § βιβλίον ἢ ἔργον πραγματευόμενον περὶ τῆς ἐπιστήμης ταύτης· ἡ γεωγραφία τοῦ Πτολεμαίου, la géographie de Ptolémée ; || μαθηματικὴ ἢ ἀστρονομικὴ **γεωγραφία**, géographie mathématique ou astronomique ; περιγραφὴ τῆς γῆς θεωρουμένης ὡς πλανήτου, ἤτοι ἐξετάζεται ἡ γῆ ὡς οὐράνιον σῶμα ἀποτελοῦν μέρος τοῦ σύμπαντος καὶ μερικώτερον ὡς μέρος τοῦ ἡμετέρου πλανητικοῦ συστήματος· αὕτη διδάσκει ἡμῖν τὴν μορφὴν καὶ τὸ μέγεθος τῆς γῆς, τὰς διαφόρους αὐτῆς κινήσεις καὶ τοὺς νόμους καθ' οὓς αὗται τελοῦνται, ἑρμηνεύει δὲ καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν πηγάζοντα φαινόμενα, ἤτοι τὴν ἐναλλαγὴν ἡμέρας καὶ νυκτὸς καὶ τὴν τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, τὰς ἐκλείψεις ἡλίου, σελήνης, κτλ. || φυσικὴ **γεωγραφία**, géog. physique, περιγραφὴ καὶ ἐξήγησις τῶν μορφῶν τοῦ ἐδάφους, ἤτοι αὕτη ἐξετάζει τὴν γῆν ὡς ὅλον τι αὐθυπόστατον, ἔχον αὐτοτελῆ ὀργανισμόν, σπουδάζουσα λεπτομερέστερον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐξωτερικοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς, τὴν φυσικὴν αὐτῆς διάπλασιν, τὰς ἐπ' αὐτῆς ἐνεργούσας φυσικὰς δυνάμεις, τὰ ἐκ τούτων προκύπτοντα φυσικὰ φαινόμενα καὶ τοὺς νόμους καθ' οὓς ταῦτα τελοῦνται, ὡς καὶ τὴν ἐπίδρασιν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐξαπλώσεως τοῦ ἀνθρώπου, τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν. Ἡ σπουδὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ καταρτισμοῦ τοῦ στερεοῦ τῆς γῆς φλοιοῦ, εἶνε ἀντικείμενον τῆς γεωλογίας· || — **πολιτική**, géog. politique, περιγραφὴ τῆς γῆς θεωρουμένης σχετικῶς πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ πρὸς τοὺς κοινωνικοὺς καὶ πολιτικοὺς ὀργανισμοὺς τῶν κρατῶν, ἤτοι ἐξετάζει τὴν κατὰ κράτη διαίρεσιν τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ τὰ ἀποτελοῦντα ταῦτα ἔθνη τῶν ἀνθρώπων, ὧν ἐρευνᾷ τὴν κατὰ χώρας καὶ πόλεις διανομήν, τὸν πληθυσμόν, τὸν βαθμὸν τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν θρησκείαν, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, κτλ. Εἰς τὴν πολιτικὴν γεωγραφίαν ἀνάγεται καὶ ἡ ἱστορικὴ γεωγ., géog. historique, ἥτις σκοπεῖ νὰ καταστήσῃ γνωστὰς τὰς διαδοχικὰς μεταβολὰς τὰς ἐπελθούσας εἰς τὰ ὅρια τῶν κρατῶν, εἰς τὰ ὀνόματα, τοποθεσίας, κτλ., ἤτοι σπουδάζει τὰς διὰ τῆς ἐμφανίσεως, δράσεως καὶ παρελεύσεως λαῶν καὶ ἐθνῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἐπελθούσας μεταβολὰς ἐν τῇ διαιρέσει αὐτῆς κατὰ κράτη καὶ τῇ κατὰ τόπους οἰκήσει αὐτῆς· || — **οἰκονομική**, géog. économique, εἶνε ἡ μελετῶσα τὰς φυσικὰς πηγάς, τὴν βιομηχανίαν καὶ τὰς ἐμπορικὰς σχέσεις τῶν διαφόρων χωρῶν· || — **ζῳολογική, βοτανική**, géog. zoologique, botanique, ἡ μελετῶσα καὶ ἐξηγοῦσα τὴν διανομὴν τῶν ζώων καὶ φυτῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς· || — **γεωργική**, géog. agricole, ἡ μελετῶσα τὰς σχετικὰς παραγωγὰς καὶ καλλιεργείας εἰς τὰ διάφορα κλίματα· || — **ἰατρική**, géog. médicale, ἤτοι μέρος τῆς ἰατρικῆς ὅπερ σπουδάζει τὴν διανομὴν τῶν ἀσθενειῶν ἐπὶ τῆς σφαίρας· § — **στρατιωτική**, géog. militaire; τὸ σύνολον τῆς γεωγραφίας ἐξεταζόμενον ὑπὸ στρατιωτικὴν ἔποψιν, ἥτις δέον νὰ περιλαμβάνῃ τὰς ἑξῆς διαιρέσεις· || **μαθηματικὴν** γεωγραφίαν, géographie mathématique, ἀπαραίτητον εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς διὰ τὴν σύνταξιν τῶν ἀναγκαίων τοπογραφικῶν χαρτῶν διὰ τὰς στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις ἢ διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ἔργων τῆς ἀμύνης· || φυσικὴν γεωγραφίαν, géographie physique, ἐξετάζουσαν ὑπὸ στρατιωτικὴν ἔποψιν τὰς χώρας καὶ τὰς ἐπιθετικὰς καὶ ἀμυντικὰς αὐτῶν ἰδιότητας· || πολιτικὴν γεωγραφίαν, géographie politique, ὅπως γνωρίσωσι τὸν ἐσωτερικὸν ὀργανισμὸν τῶν χωρῶν, μεθ' ὧν δύνανται νὰ πολεμήσωσι, καὶ καταμελετήσωσι τὰς ἐκστρατείας τῶν μεγάλων στρατηγῶν· ἡ εἰρημένη μελέτη εἶνε ἡ βάσις πάσης στρατιωτικῆς μορφώσεως· || οἰκονομικὴν γεωγραφίαν, géographie économique, ἐξ ἧς δύνανται νὰ γνωρίσωσι τί δύνανται νὰ εὕρωσιν εἰς ἑκάστην χώραν, ὑπὸ ἔποψιν τροφῶν, ἱματισμοῦ καὶ χορηγιῶν τῶν στρατευμάτων. Τέλος ἡ στρατιωτικὴ γεωγραφία δέον νὰ περιλαμβάνῃ στατιστικὴν τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας, τῆς παραγωγῆς, τοῦ ὀργανισμοῦ, κτλ. ὅπως γνωρίσωσιν ἐπακριβῶς τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν τῆς χώρας.

γεωγραφικός, ή, όν· géographique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν γεωγραφίαν· || χάρτης, λεξικὸν γεωγραφικόν, carte, dictionnaire géographique ; || γεωγραφικὸν πλάτος, latitude, n. f. βλ. πλάτος· || γεωγραφικὸν μῆκος, longitude, n. f. μῆκος.

γεωγραφικῶς, [ἐπίρ.] géographiquement, adv. ὑπὸ γεωγραφικὴν ἔποψιν.

γεωγράφος, ου, ὁ· géographe, n. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν γεωγραφίαν· ὁ περιγράφων τὴν γῆν· συγγραφεὺς ἐκδίδων γεωγραφικὰ ἔργα· || ὁ Πτολεμαῖος, ὁ Στράβων ὑπῆρξαν ἐπιδέξιοι γεωγράφοι, Ptolémée, Strabon furent d'habiles géographes ; || [ἐπιθετικῶς] μηχανικὸς γεωγράφος, ingénieur géographe ; μηχανικὸς καταρτίζων γεωγραφικοὺς χάρτας.

γεωγραφῶ (έω), βλ. γεωγραφέω.

γεωδαισία, ας, ἡ· géodesie (γῆ, δαίω, διανομὴ τῆς γῆς, partage des terres) n. f. ἐπιστήμη σκοποῦσα τὸν προσδιορισμὸν τοῦ μεγέθους καὶ τοῦ σχήματος εἴτε ὁλοκλήρου τῆς γηΐνης σφαίρας, εἴτε μέρους αὐτῆς, ἤτοι εἶνε ὁ κλάδος τῆς πρακτικῆς γεωμετρίας διὰ τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται ἡ ἐπὶ τῆς γῆς θέσις τῶν διαφόρων αὐτῆς σημείων καὶ μετροῦνται μεγάλαι ἐπ' αὐτῆς ἐκτάσεις. Ἡ κατωτέρα γεωδαισία μετρεῖ ἐκτάσεις μικρὰς θεωρουμένας ἐπιπέδους πρὸς κατασκευὴν ἀκριβεστάτων καὶ λεπτομερῶν χαρτῶν χώρας τινός, ἐνῷ ἡ ἀνωτέρα γεωδαισία λαμβάνει ὑπ' ὄψει τὸ σχῆμα τῆς γῆς, μάλιστα δὲ ἓν ἐκ τῶν προβλημάτων τῆς γεωδαισίας εἰς τὰ ἀνώτερα αὐτῆς μέρη, εἶνε ἡ ἐξεύρεσις τοῦ μεγέθους καὶ σχήματος τῆς γῆς. Κατ' ἐπέκτασιν ἡ κατωτέρα ἰδίως γεωδαισία καλεῖται χωρομετρία, arpentage, n. m.

γεωδαισίγραφον, ου, τό· géodésigraphe, n. m. ἐργαλεῖον κατάλληλον πρὸς χωρομετρίαν, χειριζόμενον ὅπως τὸ γραφόμετρον καὶ ἔγγραφον τ' ἀποτελέσματα ὅπως ἡ μετροτράπεζα.

γεωδαισιμετρία, ας, ἡ· géodésimétrie, n. f. χωρομετρία (arpentage) διὰ τῶν γεωδαιτικῶν μεθόδων.

γεωδαίτης, ου, ὁ· géodésien (jé, zi-in), n, m. (ὁ τῆς γῆς διανομεύς)· μηχανικὸς ἀσχολούμενος ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν γεωδαισίαν· || —, géodésiste (jé, zisst-) n. m. ἄτομον καταγινόμενον εἰς τὴν γεωδαισίαν. Κατ' ἐπέκτασιν γεωδαίτης καλεῖται ὁ χωρομέτρης. arpenteur.

γεωδαιτικός, ή, όν· géodésique (jé, zik) adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γαιωδαισίαν· || πραγματεία γεωδαιτική, traité géodésique; || κατ' ἐπέκτασιν γεωδαιτικός, καλεῖται ὁ χωρομετρικός, d'arpentage; || γραμμαὶ γεωδαιτικαί, lignes géodésiques; [μαθ.] ἐπί τινος ἐπιφανείας ὀνομάζονται αἱ βραχύταται ἐπὶ ταύτης γραμμαί, αἱ συνδέουσαι δύο αὐτῆς σημεῖα. Τοῦ ἐπιπέδου αἱ γεωδ. γραμμαὶ εἶνε εὐθεῖαι, τῆς δὲ σφαίρας τόξα μεγίστων κύκλων, συνήθως ὅμως αἱ γεωδ. γραμμαὶ εἶνε στρεβλαὶ καμπύλαι.

γεωδαιτικῶς, [ἐπίρ.] géodésiquement, adv. διὰ τῆς γεωδαισίας· συμφώνως μὲ τοὺς κανόνας τῆς γεωδαισίας· π. χ. σημεῖα σχεδιαγραφηθέντα (ληφθέντα) γεωδαιτικῶς. points relevés géodésiquement.

γεωδαιτῶ, μέλ. ήσω, τὴν γῆν διανέμω, partager la terre; χωρομετρῶ, arpenter.

γεώδης, ης, ες, terreux, euse; γῇ ὅμοιος, γεοειδής, γαιώδης· || γεῶδες, τό· (géode (jé) n. f. γεώδη ἢ συγκρίματα, καλοῦνται ἐν τῇ ὀρυκτολογίᾳ μᾶζαι ὀρυκτῶν ἔχουσαι σφαιρικὸν ἢ ἄλλο τι σχῆμα, εὑρισκόμεναι ἐντὸς τοῦ κοίλου ἄλλου πετρώματος, καὶ σχηματισθεῖσαι διὰ συγκεντρώσεως ὀρυκτῆς τινος ὕλης περί τι κέντρον, π. χ. γεῶδες ἐξ ὀξυπυρίτου, λειμωνίτου, σιδηροπυρίτου· πλειστάκις ἐν τῷ κοίλῳ τούτῳ τοῦ πετρώματος ὑπάρχουσι κρύσταλλα καὶ σταλακτῖται, ἐνίοτε δὲ καὶ γῆ.

γεωδυναμική, ῆς, ἡ· géodynamique (je, mik) (γῆ, δύναμις) n. f. ὅρος ὅστις περιλαμβάνει ἁπάσας τὰς μεταβολὰς ἃς ὑπέστη ὁ ἡμέτερος πλανήτης, αἵτινες παράγονται διηνεκῶς εἴτε τῇ ἐπενεργείᾳ ἐξωτερικῶν αἰτίων (δυνάμεων) (ἐξωτερικὴ γεωδυναμική, géodynamique externe), εἴτε τῇ ἐπενεργείᾳ ἐσωτερικῶν δυνάμεων (ἐσωτερικὴ γεωδυναμική, géodynamique interne). Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἐπιδρῶσιν αἱ ἀτμοσφαιρικαὶ αἰτίαι, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ αἱ ἐκδηλώσεις προέρχονται ἐκ τοῦ κεντρικοῦ τῆς γῆς πυρός.

γεωειδής, ής, ές· ὁ γεοειδής· || γεωειδές. τὸ (γῆ καὶ εἶδος), géoïde, n. m. [ἀστρον.] φανταστικὸν γεωμετρικὸν σῶμα, παριστῶν ἐπιφάνειαν τοῦ στερεοῦ τῆς γῆς.

γεωθερμαντικός, ή, όν· géothermique (je, mik) adj. [φυσ.], ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν θερμότητα τῆς γῆς· || γεωθερμαντικὴ καλλιέργεια, culture géothermique, καλεῖται ἡ καλλιέργεια εἰς ἣν χρησιμοποιοῦσι μόνον τὴν φυσικὴν τῆς γῆς θερμότητα· || [οὐσ.] géothermique, n. f. λέγεται περὶ παντὸς ἀφορῶντος τὴν ἐσωτερικὴν τῆς γῆς θερμότητα· || γεωθερμαντικὴ κλῖμαξ ἢ ἀναλογία, échelle géothermique, καλεῖται ὑπὸ τῶν γεωλόγων τὸ ποσὸν τῶν μέτρων ἢ ποδῶν τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ κατέλθωμεν ὑπὸ τὸ ὅριον τῶν θερμαντικῶν ἀλλοιώσεων, ὅπως ἡ γηγενὴς θερμότης αὐξήσῃ κατὰ 1° K. εὑρέθη δὲ ὅτι εἶνε 30-35 μέτρ.

γεωθερμία, ας, ἡ· géothermie, n. f. [φυσ.], ἡ ἐσωτερικὴ θερμότης τῆς γῆς.

γεώθερμος, ος, ον (γῆ καὶ θερμός, thermal), géothermal, ale, aux, adj. λέγεται ἐπὶ τῶν θερμῶν πηγῶν ἡ θερμοκρασία τῶν ὑδάτων λαμβανομένη ἀναλόγως τοῦ βάθους ἐξ οὗ προέρχονται ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς.

γεωκεντρικός, ή, ὸν (γῆ, κέντρον, κεντρικός), géocentrique (jé, san-trik) adj. [ἀστρ.], ὁ ἀναφερόμενος πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς ὡς σημεῖον ἀφετηρίας (ἀρχῆς) ἢ συγκρίσεως: π. χ. ἡ γεωκεντρικὴ ἀπόστασις τῶν πλανητῶν, la distance géocentrique des planètes; || πλανῆται γεωκεντρικοί, planètes géocentriques, πλανῆται ὧν τινων ἡ τροχιὰ ἔχει ὡς κέντρον, τὸ κέντρον τῆς γῆς (δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἀστρονομίᾳ)· || κίνησις γεωκεντρική, mouvement géocentrique; φαινομένη κίνησις ἀστέρος πέριξ τῆς γῆς ὡς κέντρου· || ἡ γεωκεντρικὴ κίνησις τῆς Ἀφροδίτης εἶνε λίαν ἀκανόνιστος, le mouvement géocentrique de Vénus est fort irrégulier; || πλάτος γεωκεντρικόν, latitude géocentrique; γεωγρ. πλάτος πλανήτου τινὸς παρατηρουμένου ἐκ τῆς γῆς. § Γενικῶς ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ γεωκεντρικὴ καλεῖται πᾶσα γραμμὴ τῆς ὁποίας ἀρχὴ τῆς μετρήσεως εἶνε τὸ κέντρον τῆς γῆς, καὶ πᾶσα γωνία ἔχουσα κορυφὴν τὸ σημεῖον αὐτό, ἐπίσης δὲ καὶ πᾶσα συντεταγμένη (μῆκος, πλάτος, ὀρθὴ ἀνάβασις, ἐπιβατικὴ ἀκτίς, κτλ.) ἔχουσα ἀρχὴν τὸ κέντρον τῆς γῆς. Κατ' ἀναλογίαν ὑπάρχουσιν ἡλιοκεντρικαί, σεληνοκεντρικαί, κτλ. συντεταγμέναι, αἱ ἔχουσαι ἀντιστοίχως ἀρχὴν τὸ κέντρον τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, κτλ.

γεωκηρικός, ὁ· géocérinique (jé, sé-ri -nik'), n. m. [χημ.] σύνθετον ὀξὺ ἀπολαμβανόμενον ἔκ τινων λιγνιτῶν· || **γεωκηρικός,** ή, όν· géocérique, adj. λέγεται ἐπιθετικῶς περὶ ὀξέος ἀπολαμβανομένου ἔκ τινων λιγνιτῶν.

γεωκηρίνη, ης, ἡ· géocérine, n. f. κηρώδης οὐσία ἀπολαμβανομένη ἔκ τινων λιγνιτῶν.

γεωκρατικός, ή, όν· (γῆ, κράτος = δύναμις), géocratique, adj. ὅρος δι' οὗ διακρίνουσι τὰς μετατοπίσεις τῶν ὀχθῶν (ποταμῶν, κτλ.) ὅταν δι' αὐτῶν ἐπαυξάνῃ (διὰ προσχώσεων) ἡ ἰδιοκτησία τινός.

γεωκυκλικός, ή, όν· géocyclique (jé, si-klik') (γῆ, κύκλος) adj. [ἀστρον.] λέγεται περὶ μηχανήματος ἀναπαριστῶντος τὴν ἐτησίαν κίνησιν τῆς γῆς πέριξ τοῦ ἡλίου καὶ ἐξηγοῦντος τὸ ἄνισον τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους καὶ τὸ διάφορον τῶν κλιμάτων.

γεωλογία, ας, ἡ· géologie (jé-o-lo-ji) n. f. καλεῖται κυρίως ἡ θεωρία τῆς γενέσεως καὶ

διαμορφώσεως τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, ἤτοι ἡ ἐπιστήμη ἡ σκοποῦσα τὴν μελέτην τῆς γῆς καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς, καθὼς καὶ τῶν διαφόρων αὐτῆς ἐποχῶν· πραγματεύεται περὶ τοῦ σχήματος καὶ τῶν διατάξεων τῶν ὀρυκτῶν στρωμάτων ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸν στερεὸν φλοιὸν τῆς γηΐνης σφαίρας· || — συγκριτική, géologie comparée ; || — πειραματική, géologie expérimentale ; || — ἰατρική, géologie médicale, ἐπιστήμη τῶν σχέσεων τοῦ ἐδάφους μετὰ τῆς ὑγιεινῆς.

γεωλογικός, ή, όν· géologique, adj. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν γεωλογίαν ἢ εἰς τὴν φυσικὴν διαμόρφωσιν τῆς γηΐνης σφαίρας· || γεωλογικοὶ σχηματισμοί, formations géologiques ; || χάρται γεωλογικοί, cartes géologiques ; οὗτοι παριστῶσι διὰ χρωμάτων ἐπὶ γεωγραφικῶν πινάκων τὰς γεωλογικὰς διαπλάσεις καὶ ὑποδιαιρέσεις τούτων, καὶ τὰ διάφορα πετρώματα ἐξ ὧν συνίσταται τὸ χέρσωμα χώρας τινός.

γεωλογικῶς, [ἐπίρ.] géologiquement, adj. ἐξεταζόμενον ὑπὸ γεωλογικὴν ἔποψιν.

γεωλόγος, ου, ὁ· géologue (jé-o-logh') n. m. ὁ μελετῶν τὴν γεωλογίαν, ὁ γνωρίζων ταύτην, ὁ ἐφαρμόζων ἢ διδάσκων ταύτην· σπανίως λέγουσι géologiste, n. m.

γεώλοφος, ου, ὁ· καὶ γήλοφος, tertre, n. m. σωρὸς χωμάτων μικροῦ ὕψους· κατ' ἐπέκτασιν λόφος ἐκ γαιῶν, colline, n. f.

γεωμαντεία, ας, ἡ· géomance (προφ. jé-o-manss) ἢ géomancie (jé, si), n. f. ἡ διὰ τῆς γῆς μαντεία, προφητεία· μαντικὴ μέθοδος ἐνεργουμένη ὑπὸ τῶν Ἀράβων διὰ χαλίκων ἢ πλήττοντες τὴν γῆν διὰ τοῦ ἄκρου ῥάβδου.

γεωμάντις, ὁ καὶ ἡ· géomancien, enne (jé, si-in, èn'), n. ἄτομον ἐξασκοῦν τὴν γεωμαντεῖαν.

γεωμαντικός, ή, όν· géomantique (jé, tik), adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀφορῶν τὴν γεωμαντεῖαν.

γεωμετρέω-ῶ, μέλ. ήσω, géométriser, καθιστῶ γεωμετρικόν, ἀνάγω εἰς τὴν γεωμετρίαν (ἐπὶ σπουδῆς καὶ φαινομένων)· || γεωμετρῶ, τὴν γῆν ἢ χώραν μετρῶ, χωρομετρῶ, arpenter; (κατα)μετρῶ γαίας, mesurer (des terres).

γεωμέτρης, ου, ὁ· géomètre, n. m. ὁ μελετῶν ἢ γνωρίζων τὴν γεωμετρίαν· || γεωμέτρης, ὁ τὴν γῆν ἢ τὸν ἀγρὸν (χώραν) καταμετρῶν, ὁ χωρομέτρης, arpenteur, n. m. Παρὰ Ῥωμαίοις ἐκαλοῦντο γεωμέτραι (λατ. agrimensores, arpenteurs) οἱ χρησιμεύοντες καθ' ὅλου μὲν εἰς τὸ νὰ καταμετρῶσι καὶ διαιρῶσι τὰ κτήματα, μάλιστα δὲ καὶ κατ' ἐξοχὴν τὴν γῆν τὴν παραχωρουμένην ὑπὸ τῆς πολιτείας εἰς τοὺς ἀποίκους· ἐχρησίμευον δὲ καὶ ὡς διαιτηταὶ (arbitres) εἰς τὰς διαφορὰς τῶν γαιοκτημόνων ὑπὸ τεχνικὸν μόνον χαρακτῆρα καὶ οὐχὶ νομικόν· || ἐξαίρετος γεωμέτρης, excellent géomètre ; || κατ' ἐπέκτασιν γεωμέτρης, géomètre, λέγεται ὁ μαθηματικός, π. χ. ὁ Νεύτων ὑπῆρξε μέγας μαθηματικός, Newton fût un grand géomètre.

γεωμετρία, ας, ἡ· géométrie, n. f. (βλ. καὶ ἐπιπεδομετρία)· ἐπιστήμη ἐξετάζουσα τὰς ἰδιότητας τῶν σχημάτων καὶ σωμάτων ἔν τε τῇ ἐκτάσει καὶ τῷ ὄγκῳ, καθὼς καὶ ἐν τῷ διαστήματι, διαιρεῖται δὲ εἰς : || στοιχειώδη γεωμετρίαν, géométrie élémentaire, ἥτις πραγματεύεται περὶ τῶν εὐθειῶν γραμμῶν καὶ τῶν κύκλων, περὶ τῶν σχημάτων τῶν περιοριζομένων ὑπὸ εὐθειῶν γραμμῶν ἢ τόξων, καὶ περὶ τῶν στερεῶν τῶν ὁριζομένων ὑπὸ σχημάτων· || παραστατικὴν γεωμετρίαν (περιγραφικήν)· διὰ ταύτης παρίστανται γραφικῶς ἅπασαι αἱ ἐξωτερικαὶ μορφαὶ τῶν σχημάτων καὶ λύονται ἐπὶ τῶν ἐν τῷ διαστήματι ἐξεταζομένων σχημάτων, τῇ βοηθείᾳ κατασκευῶν ἐπὶ τοῦ χάρτου, θεωρουμένου ὡς ἐπιπέδου, ἅπαντα τὰ παρουσιαζόμενα προβλήματα. Πρὸς τοῦτο ἐφαρμόζονται δύο μέθοδοι : Ἐν τῇ πρώτῃ, ἡ θέσις τῶν σημείων ἐν τῷ διαστήματι παρίσταται διὰ τῶν καθέτων προβολῶν ἐπὶ δύο καθέτων μεταξύ των ἐπιπέδων, εἶνε δὲ ἡ δισδιάστατος παραστατικὴ γεωμετρία (géométrie descriptive à deux plans)· ἐν τῇ δευτέρᾳ μεθόδῳ, ἡ θέσις τῶν σημείων ἐν τῷ διαστήματι παρίσταται διὰ τῶν καθέτων προβολῶν ἐπὶ ὁριζοντίου ἐπιπέδου, ὑποτιθεμένου ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς θαλάσσης, καὶ δι' ὑψομέτρων (cotes ou altitudes), ἐμφαινόντων τὴν κάθετον ἀπόστασιν τῶν σημείων τούτων ἀπὸ τοῦ ἐπιπέδου τῆς προβολῆς, αὕτη καλεῖται ὑψομετρικὴ παραστατικὴ γεωμετρία (géométrie descriptive par cotes), ἥτις καλεῖται ἐπίσης καὶ μέθοδος τῶν ἠριθμημένων ἐπιπέδων (plans cotés)· || ἀναλυτικὴ γεωμετρία, géométrie analytique, ἤτοι ἐφαρμογὴ τῆς ἀλγέβρας εἰς τὴν γεωμετρίαν.

γεωμετρικός, ή, όν· géométrique, adj. [μαθ.] ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν γεωμετρίαν· || γεωμετρικὴ ἐπιστήμη, science géométrique; || γεωμετρικὴ κατασκευή, construction géométrique ; κατασκευὴ ἀπολαμβανομένη διὰ τοῦ κανόνος καὶ τοῦ διαβήτου· ἐπίσης κατασκευὴ λαμβανομένη ὑπὸ γεωμετρικῶν καμπυλῶν· || λόγος ἢ σχέσις γεωμετρική, raison ou rapport géométrique ; σχέσις μεταξὺ δύο ποσοτήτων, ἥτις εἶνε ἴση μὲ τὸ πηλίκον τῆς πρώτης διὰ τῆς δευτέρας τῶν ποσοτήτων· $\frac{α}{β}$ εἶνε ἡ γεωμετρικὴ σχέσις τῶν ποσοτήτων α καὶ β· || γεωμετρικὴ πρόοδος, progression géométrique ; || — τόπος, lieu géométrique [μαθ.], ὀνομάζεται πᾶν σύστημα σημείων, ἅτινα πάντα ἔχουσι κοινήν τινα ἰδιότητα καὶ τὰ ὁποῖα ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν σχηματίζουσι γραμμὴν ἢ ἐπιφάνειαν, εἶνε ὅμως ἐνίοτε καὶ μεμονωμένα ἢ καὶ ἰδανικὰ σημεῖα. Οὕτως ἡ περιφέρεια τοῦ κύκλου εἶνε ὁ γεωμετρικὸς τόπος τῶν σημείων ἐπιπέδου τινός, τὰ ὁποῖα πάντα ἐξ ἴσου ἀπέχουσιν ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ κύκλου· ἐπίσης ἡ σφαῖρα εἶνε ὁ γεωμετρικὸς τόπος τῶν σημείων τοῦ χώρου, τὰ ὁποῖα ἀπέχουσιν ἐξ ἴσου ἐκ τοῦ κέντρου τῆς σφαίρας. Ἡ γεωμετρικὴ ἰδιότης γεωμ. τόπου τινὸς διατυπουμένη ἀναλυτικῶς παρέχει

τὴν ἐξίσωσιν αὐτοῦ. § γεωμετρικός, βλ. γεωμετροθεώρητος, géométral ; || [μεταφ.] γεωμετρικὸς=μεθοδικός, π. χ. πνεῦμα γεωμετρικόν, esprit géométrique.

γεωμετρικῶς, [ἐπίρ.] géométriquement, adv. διὰ τῆς γεωμετρίας, ἢ διὰ μεθόδου καταλλήλου πρὸς τὴν γεωμετρίαν· [μεταφ.] ἀκριβῶς καὶ ἀτενῶς.

γεωμετρογραφία, ας, ἡ· géométrographie, n. f. τέχνη τῶν γεωμετρικῶν κατασκευῶν.

γεωμετροθεώρητος, ος, ον· καὶ συνηθέστερον γεωμετρικός, ή, όν· géométral, ale, aux ; adj. [μαθ.] ἀκριβὴς γεωμετρικὸς τύπος, ἤτοι ἰχνογράφημα παριστῶν τὴν θέσιν, τὴν διάστασιν καὶ τὸ ἀκριβὲς σχῆμα τῶν διαφόρων μερῶν ἔργου τινός, διὰ γεωμετρικῶν γραμμῶν, χωρὶς νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψει ἡ ἀποπτική· || σχέδιον, ἰχνογράφημα γεωμετροθεώρητον (γεωμετρικόν), plan, dessin géométral ; || τομὴ γεωμετροθεώρητος (γεωμετρική), coupe (élévation = τομὴ καθ' ὕψος) géométrale.

γεωμετροθεωρήτως, [ἐπίρ.] καὶ συνηθέστερον γεωμετρικῶς, géométralement, adv. κατὰ τρόπον γεωμετροθεώρητον, συμφώνως μὲ τὴν γεωμετρίαν· || σχέδιον χαραχθὲν (ἰχνογραφηθὲν) γεωμετροθεωρήτως (γεωμετρικῶς) dessin tracé géométralement.

γεωμετρῶ, βλ. γεωμετρέω.

γεώμηλον, ου, τό· pomme de terre, n. f. τὸ κοινῶς γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα πατάτα, εἶνε φυτὸν ὑπαγόμενον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν στρυχνοειδῶν, καταγόμενον ἐξ Ἀμερικῆς.

γεώμορον, ου, τό· καὶ γειώμορον, τό· φορολογία εἰς εἶδος, redevance (en nature), n. f. cens, n. m. γειώμορον εἶνε τὸ γέννημα ὅπερ πληρόνουσιν οἱ καλλιεργηταὶ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ τόπου ἢ τοῦ σπόρου, ἢ τῶν ἀροτριώντων κτηνῶν· ἡ λέξις εἶνε ἀρχαιοτάτη, ἀλλὰ μὲ διάφορον σημασίαν.

γεώμορος, ὁ· καὶ ἰδίως πληθ. γεώμοροι, géomores, n. m. pl. [ἀρχαιολ.], οἱ γῆν ἔχοντες ὀλιγαρχικοί, οἱ τὴν δύναμίν των ἀρυόμενοι ἐκ τῆς κτηματικῆς περιουσίας των· || εἷς γεώμορος, un géomore.

γεωμορφία, ας, ἡ· géomorphie, n. f. τμῆμα τῆς γεωδαισίας πραγματευόμενον τὴν ἔρευναν τοῦ σχήματος τῆς γῆς.

γεωμορφογένεια, ας, ἡ· géomorphogénie, n. f. τμῆμα τῆς γεωλογίας συνιστάμενον εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἀρχῆς τῶν ἀρχαίων φαινομένων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εἰς φῶς περιελθόντων σημερινῶν τοιούτων, καὶ τἀνάπαλιν.

γέωμυς, υος, ὁ (γῆ, μῦς), géomys, n. m. γένος τρωκτικῶν μυῶν περιλαμβάνον ζῷα ἔχοντα παρειοθυλάκους (abajoues)· εἶνε νυκτόβια καὶ διαιτῶνται ὑπὸ τὴν γῆν.

γεωνομία, ας, ἡ· géonomie, n. f. (γῆ, νόμος), μέρος τῆς γεωγνωσίας πραγματευόμενον εἰδικῶς τοὺς νόμους οἵτινες πρωτεύουσιν εἰς τὰς ἐπενεχθείσας μεταβολὰς ἐπὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς.

γεωνομικός, ή, όν· géonomique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γεωνομίαν.

γεωνόμος, ου, ὁ· (γῆ, νόμος), géonome, n. m. ἄτομον καταγινόμενον εἰς τὴν γεωνομίαν. § [ἀρχαιολ.] γεωνόμος (γῆ, νέμω), géonome, n. m. qui partage les terres ; οὕτως ἐκαλοῦντο δέκα ἄρχοντες κληρωτοὶ ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθήναις, ἔργον δ' ἔχοντες τὴν διανομὴν τῆς κληρουχικῆς γῆς εἰς τοὺς κληρούχους.

γεώνυμον, τό· (γῆ, ὄνομα), géonyme, n. m. [βιβλιογρ.] ὄνομα τοῦ τόπου λαμβανόμενον ὑπό τινος συγγραφέως ὡς ὄνομα κύριον· || αἱ ἐκφράσεις Γάλλος τις, un Français ; Γερμανός, un Allemand ; παρισινός, un Parisien, κτλ. εἶνε γεώνυμα, sont des géonymes.

γεώπεδον, τό· βλ. γήπεδον.

γεωπέλεια, ας, ἡ· [πτην.] géopélie, n. f. πτηνὸν τῆς οἰκογενείας τῶν περιστεροειδῶν.

γεωπλαστική, ῆς, ἡ· géoplastique, n. f. καλεῖται ἡ διδασκαλία τῶν ἐξάρσεων καὶ συνιζήσεων τῆς γηΐνης ἐπιφανείας καὶ τῆς διαμορφώσεως ταύτης ἐν τῇ παρελεύσει μακρῶν γεωλογικῶν αἰώνων.

γεωπονέω-ῶ, μέλ. ήσω· ἐργάζομαι, καλλιεργῶ γῆν, travailler la terre ; γεωργῶ, cultiver.

γεωπονία, ας, ἡ· ἡ τῆς γῆς καλλιέργεια, culture de la terre ; γεωργία, agriculture, n.f. || —, géoponie, n.f. εἶνε ἡ θεωρία τῆς γεωργίας (βλ. λέξιν), ἑπομένως γεωπόνος, géopone, καλεῖται ὁ σπουδάσας ἐπιστημονικῶς τὴν γεωργίαν· τῶν λέξεων γεωπονία καὶ γεωργία οἱ ἀρχαῖοι ἐποιοῦντο χρῆσιν ἀδιακρίτως. Μόνον ἀπὸ τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ἐγένετο ἡ συλλογὴ τῶν «Γεωπονικῶν» ἐπεκράτησεν ἡ λέξις γεωπονία διὰ τὸ θεωρητικὸν μέρος τῆς γεωργίας καὶ τηρεῖται μέχρι σήμερον.

γεωπονικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν γεωπονίαν ἀνήκων, γεωργικός, d'agriculture ; agricole ; || —, géoponique, adj. [γεωργ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὰ ἔργα τῆς γεωπονίας (γεωργίας)· || [οὐσιαστ.], γεωπονική, ἡ· géoponique, n. f. τὸ σύνολον τῶν σχετικῶν γνώσεων αἵτινες ἀφορῶσι τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν· || [οὐσιαστ.] γεωπονικά, τά· géoponiques, n. f. pl. traité d'agriculture ; ἐπιγραφὴ συγγράμματος περὶ γεωργίας ἐπιτομὰς περιέχοντος ἐξ ἀρχαίων γεωπόνων συγγραφέων· γεωπονικοὶ (géopones) δὲ λέγονται ὅσοι τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἔγραψαν περὶ γεωργίας καὶ ἀγροτικῆς οἰκονομίας.

γεωπόνος, ου, ὁ· ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος, ὁ γεωργός, agriculteur, n. m. || —, géopone, n. m. βλ. γεωπονία, γεωπονικός, ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν γεωπονίαν.

γεώραμα, ατος, τό· βλ. γεόραμα.

γεωργέω-ῶ· μέλ. ήσω, εἶμαι γεωργός, être agriculteur ; καλλιεργῶ τὴν γῆν, cultiver [la terre] ; labourer.

γεωργήσιμος, ος, ον· καλός, ἐπιτήδειος πρὸς γεωργίαν (πρὸς καλλιέργειαν), qu'on peut cultiver (labourer), cultivable ; ὁ καλλιεργήσιμος, labourable.

γεωργία, ας, ἡ· ἡ τῆς γῆς καλλιέργεια, agriculture, n. f. ἡ γεωργία τὴν σήμερον θεωρεῖται ὡς τεχνολογικὴ ἐπιστήμη καὶ οὐχὶ ὡς ἁπλῆ τέχνη.

Γεωργία, ἡ· Géorgie, n. f. ἡ ὑπερκαυκάσιος χώρα τῆς Ἀσιατικῆς Ῥωσσίας.

γεωργιανός, ή, όν· géorgien, enne; ὁ ἐκ τῆς Γεωργίας (χώρας) καταγόμενος.

γεωργικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν γεωργίαν ἀνήκων, ὡς σκεύη, ἐργαλεῖα, κτλ. agricole; ἀγροτικός, rural, e; γεωργικός, ἀρώσιμος, aratoire; [διδακτ.] géorgique, adj. τὸ ἀφορῶν τὰ ἔργα τῆς γεωργίας, π. χ. γεωργικὸν ποίημα, poème géorgique; ‖ γεωργικὴ τέχνη = τέχνη τῆς γεωργίας, art agricole; ‖ — λαός, peuple (population) agricole; ‖ γεωργικὴ βιομηχανία, industrie agricole; ‖ γεωργικὰ κεφάλαια, fonds ruraux; ‖ γεωργικὰ σκεύη καὶ ἐργαλεῖα, ustensiles et instruments aratoires; ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο περιλαμβάνουσι πάντα τὰ σκεύη καὶ μηχανήματα διὰ τῆς χρήσεως τῶν ὁποίων διευκολύνονται ἢ ἐκτελοῦνται τελειότερον αἱ τεχνικαὶ ἐργασίαι τῶν διαφόρων κλάδων τῆς γεωργίας· ‖ γεωργικὴ σχολή, école agricole; εἰδικὴ σχολὴ σκοπὸν ἔχουσα τὴν μόρφωσιν πρακτικῶν γεωργῶν διὰ διδασκαλίας τῶν τελειοτέρων μεθόδων τῆς καλλιεργείας τῆς γῆς καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζῴων, ἔτι δὲ διδασκαλίας τῶν στοιχειωδῶν ἐπιστημονικῶν περὶ γεωργίας γνώσεων καὶ ἀσκήσεως εἴς τε τοὺς κλάδους τούτους καὶ τὴν πρακτικὴν χωρογραφίαν καὶ τὴν λογιστικήν· ‖ γεωργικὴ χημεία, chimie agricole; καλεῖται ἡ ἐφαρμογὴ τῆς χημείας ἐν τῇ γεωπονίᾳ ἢ εἰδικώτερον ἡ διδασκαλία περὶ τῶν χημικῶν (φυσικῶν καὶ ὀρυκτολογικῶν) ἰδιοτήτων τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν λιπασμάτων, περὶ τῆς ζωῆς τῶν φυτῶν (φυτοχημεία) ἢ ζῴων (ζῳοχημεία)· ‖ γεωργικὴ τράπεζα, banque de crédit agricole.

γεωργικῶς, [ἐπίρ.] ὡς γεωργός, en agriculteur; ὑπὸ γεωργικὴν ἔποψιν, au point de vue agricole.

γεωργός, ός, όν· (γῆ, ἔργον) ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος, qui travaille à la terre; laboureur, adj. ‖ βῴδιον γεωργόν, bœuf laboureur = βῷδι ζευγιτικόν· ‖ [οὐσ.] γεωργός, agriculteur, n. m. καλλιεργητής, cultivateur, n. m. ὁ χωρικὸς ὁ καλλιεργῶν, ἐργαζόμενος τὴν γῆν, laboureur.

γεωργῶ, βλ. γεωργέω.

γεώοικος, ος, ον· (γῆ, οἶκος) géoécien, enne (jé, si-in, èn'), adj. ὁ κατοικῶν τὴν γῆν, ὁ ζῶν ἐπὶ τῆς γῆς.

γεώρυχα, τά· ἢ γεωρυχώδη, τά· géorychide (jé, ki), n. m. pl. οἰκογένεια θηλαστικῶν τρωκτικῶν· ἡ κοινὴ ὀνομασία τῶν γεωρυχωδῶν εἶνε rat-taupe; ‖ γεώρυχον, τό· un géorychidé.

γεωρυχέω-ῶ, μέλ. ήσω (γεώρυχος), ὑποσκάπτω τὴν γῆν ὥστε νὰ ἔλθῃ ἄνω, creuser la terre; τρυπῶ ὑπόνομον, percer une mine; σκάπτω λάκκον, βόθρον, creuser ou faire un fossé.

γεωρυχία, ας, ἡ· τὸ σκάψιμον τῆς γῆς, action de creuser la terre; creusement de la terre.

γεώρυχος, ος, ον· (ὀρύσσω) ὁ σκάπτων, ὁ λάκκους, τρύπας εἰς τὴν γῆν ποιῶν, qui creuse la terre; ‖ [οὐσ.] γεώρυχος = ὑπονομοποιός, mineur, n. m. ‖ [οὐσ.] γεώρυχος, géoryque (jé, rik) καὶ géorychus (jé, kuss), n. m. γένος θηλαστικῶν τρωκτικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν γεωρυχωδῶν (γεώρυχα).

γεωσαῦρα, ας, ἡ· géosaure (jé, sôr') ἢ géosaurus (jé, sô-russ'), n.m. γένος ὑδροβίων ἑρπετῶν, περιλαμβάνον καὶ τοὺς κροκοδίλους.

γεώσιτον, τό· géositte ou géositta, n.m. μικρὸν πτηνὸν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

γεωσκοπία, ας, ἡ (γῆ, σκοπέω-ἐξετάζω), géoscopie, n. f. [φυσ.] ὀνομάζονται αἱ παρατηρήσεις τῶν φυσικῶν φαινομένων κάτωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ὡς π.χ. τῆς θλίψεως, θερμοκρασίας, τοῦ μαγνητισμοῦ, κτλ. Ἡ γεωσκοπία ἔχει σπουδαιότητα διὰ τὴν γεωλογίαν καὶ τὴν μετεωρολογίαν. § —, géoscopie, μαντεία ἐκ τῆς ποιότητος τῆς γῆς.

γεωσκόπος, ὁ· géoscope, n. m. ὁ ἐξετάζων τὴν γῆν· ὁ μαντεύων ἐκ τῆς ποιότητος τῆς γῆς.

γεωστατικός, ή, όν· géostatique, adj. [μηχ.] στατικὴ τῆς γηΐνης σφαίρας, γεωστατικὴ θεωρία· πραγματεία περὶ νόμων ἰσορροπίας τῶν στερεῶν.

γεωσφαιρικός, ή, όν· [ἀστρον.] géosphérique, adj. ὁ παριστῶν τὴν γηΐνην σφαῖραν· μηχάνημα γεωσφαιρικόν, machine géosphérique.

γεωτεκτονική, ῆς, ἡ· géotectonique (jé, tèk, nik) n. f. ἢ ἁπλῶς τεκτονικὴ (tectonique) ἢ ἀρχιτεκτονικὴ γεωλογία· μέρος τῆς γεωλογίας ἐξετάζον τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις τῶν διαφόρων στρωμάτων τοῦ ἐδάφους, ἤτοι τὸ μέρος ὅπερ ἐρευνᾷ τὴν μορφὴν καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν τὰ διάφορα πετρώματα εἶνε συνδεδεμένα μετ' ἀλλήλων εἰς ἓν ὅλον πρὸς κατασκευὴν σφαίρας κοίλης ἐκ λίθων (λιθοσφαίρας) διαφόρων, ἥτις ὥσπερ φλοιὸς στερεὸς ἐγκλείει πανταχόθεν τὸν διάπυρον τῆς γῆς πυρῆνα (πυρόσφαιραν).

γεωτροπικός, ή, όν· géotropique, adj. (γῆ καὶ τρέπω = στρέφω)· ὁ σχετιζόμενος μὲ τὰ φαινόμενα τοῦ γεωτροπισμοῦ.

γεωτροπισμός, οῦ, ὁ· géotropisme, n.m. ἰδιότης ἥντινα κέκτηνται ὄργανά τινα (ἰδίως ῥίζαι καὶ καυλοὶ φυτῶν) νὰ λαμβάνωσιν ὡρισμένην διεύθυνσιν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς διευθύνσεως τῆς βαρύτητος. § βλ. καὶ ἡλιοτρόπιον, tournesol.

γεωτρύπανον, τό· τὸ τέρετρον, tarière, n. f. μέγα τρύπανον δι' οὗ τρυποῦσι τὴν γῆν, sonde anglaise.

γεώτρυπον, τό· géotrupe ou géotrupès (jé, pèss), n. m. ἔντομον κολεόπτερον.

γεωϋδρογραφία, ας, ἡ· géohydrographie, n. f. περιγραφὴ τῆς γῆς καὶ τῶν γηΐνων ὑδάτων.

γεωϋδρογραφικός, ή, όν· géohydrographique, adj ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γεωϋδρογραφίαν.

γεωϋδρογραφικῶς, [ἐπίρ.] géohydrographiquement, adv. κατὰ τρόπον γεωϋδρογραφικόν.

γεωϋδρογράφος, ου, ὁ· géohydrographe, n.m. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν γεωϋδρογραφίαν.

γεωφαγία, ας, ἡ· géophagie, n. f. ἕξις τοῦ τρώγειν τὴν γῆν· ἰδιότης τοῦ γεωφάγου.

γεωφάγος, ος, ον· géophage, adj. ὁ τρώγων γῆν· || ἄραψ γεωφάγος, nègre géophage; || [οὐσιαστ.] ἄτομον ὅπερ τρώγει τὴν γῆν· ἄτομον καταληφθὲν ὑπὸ γαιοφαγίας· || οἱ γεωφάγοι τῆς Αφρικῆς, les géophages d'Afrique.

γεώφιλα, τά· ἢ γαιοφιλῆ, τά· géophilidès, n. m. pl. οἰκογένεια τῶν μυριαπόδων χυλοπόδων.

γεώφιλον, τό· géophile (jé) ou géophilus, μυριάποδον χυλόποδον.

γεωφόρος, ος, ον· βλ. γαιοφόρος (γῆ, φέρω). ὁ χρησιμεύων ἵνα φέρωσι γῆν, qui sert à porter de la terre.

γεωφυσική, ῆς, ἡ· géophysique (jé, zik'), n. f καλεῖται ἡ ἐπιστήμη ἡ ἐρευνῶσα τὰ διάφορα φυσικὰ φαινόμενα, ἅτινα ἐπὶ τῆς γῆς λαμβάνουσι χώραν, ἰδίᾳ δὲ ἐν τῷ πυρῆνι ταύτης (πυρόσφαιρα)· ἑπομένως κύριον τῆς γεωφυσικῆς θέμα εἶνε ἡ γηγενὴς θερμότης, ὁ γηγενὴς μαγνητισμὸς καὶ τὰ φωτεινὰ φαινόμενα. Ἡ γεωφυσικὴ εἶνε τμῆμα τῆς φυσικῆς γεωγραφίας καὶ ἑπομένως καὶ τῆς φυσιογραφικῆς γεωλογίας, ἢ κρίκος συνδέων ἀμφοτέρας ταύτας τὰς φυσιογνωστικὰς ἐπιστήμας.

γῆ, ῆς, ἡ· (συνηρ. τοῦ γέα καὶ γαῖα), terre, n. f. (ὑφ' ὅλας τὰς ἐννοίας)· γῆ, terre, ἡ γηΐνη σφαῖρα, τὸ σῶμα, τὸ σύνολον τῆς γῆς· γῆ εἶνε ὁ πλανήτης ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατοικοῦμεν, εἶνε δὲ ὁ τρίτος κατὰ τάξιν ἀποστάσεως ἀπὸ τοῦ ἡλίου· || γῆ=μέρος γῆς, ἐν γένει ὁ τόπος, ἡ χώρα, pays, n. m. contrée, n. f. || ἡ πατρῴα γῆ, le pays des pères = ἡ γῆ τῶν πατέρων μας, ἤτοι ὁ τόπος ἐξ οὗ κατάγονται οἱ πρόγονοι ἡμῶν· || γῆ = γῆς ἔδαφος, terrain, n. m. sol, n. m βλ. ἔδαφος· || πίπτω κατὰ γῆς, tomber par terre; || πτύω κατὰ γῆς, cracher à (par) terre; || || [μεταφ.] γῆ=τὸ βάθος, τὸ ἔδαφος (ὑφάσματος, κεντήματος), le fond (d'une étoffe; d'une broderie); || [μεταφ.] γῆς μαδιὰμ (καὶ γῆς Μαριὰμ)=καταστροφὴ τῶν πάντων· || γῆ, terre, n. f. (ὀρυκτολογικῶς θεωρουμένη), ὕλη σχηματίζουσα τὸ στερεὸν ἔδαφος, κοινῶς χῶμα, la terre. Γενικῶς ἡ γῆ περιλαμβάνει πυρίτην (silice), ἀργίλιον (alumine) ἐν καθαρᾷ καταστάσει ἢ ἐν συνθέσει, ἤτοι ἄργιλον (argile), τίτανον, μαγνησίαν, κτλ. Ἐν τῇ οἰκοδομικῇ ἡ λέξις γῆ ἐφαρμόζεται οὐ μόνον εἰς τὴν **σύστασιν τοῦ** ἐδάφους (consistance du terrain), ἐφ' οὗ οἰκοδομοῦσι, ἀλλὰ σημαίνει καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔδαφος, terrain, n. m. sol, n. m. || γήϊνος, η, ον· de terre; || (πληθ.) αἱ γαῖαι, terres; || διαχείμανσις τῶν γαιῶν, hivernement des terres; βλ. **πλίνθος,** brique; || **νιτρῖτις γῆ,** ἐκκεχλυσμένη (ἐκκλύζω, πλύνω), terre amendée; || **γῆ λευκῖτις,** ιδος, ἡ· terre anglaise ou terre blanche ou terre de pipe; || **γῆ κεραμῖτις** ἢ **κεραμὶς** ἢ **κεραμικὴ γῆ,** καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ πηλός, terre de potier; || **γῆ ἀρώσιμος,** terre arable, ἤτοι καλλιεργήσιμος, γόνιμος, εὔφορος· || **γῆ εὔφορος,** terre (sol) fertile; || **γῆ ξηρά,** terre aride, ἤτοι ἄφορος, ἄγονος· || γῆ ξηρὰ (παχεῖα), terre sèche (grasse); || **γῆ κρητιδοειδής,** terre crayonneuse, ἤτοι ἡ ἀναμεμιγμένη μετὰ **κρητίδος** (craie); || **γῆ κηπουρική,** terre de bruyère; || **τρασία γῆ** (trass), terre de hollande, γῆ εὑρισκομένη εἰς τὰ πέριξ τῆς Κολωνίας (Cologne), ἥτις ψήνεται ὡς ἡ γύψος καὶ μεταβάλλεται εἰς κόνιν. Ἡ κόνις αὕτη ἀναμιγνυομένη μετὰ παχείας ἀσβέστου, δίδει κονίαμα ὅπερ καθὼς τὸ μετὰ πουζολάνης (pouzzolane) σχηματιζόμενον, σκληρύνεται ἐν τῷ ὕδατι· || **γαλλικὴ γῆ** (χῶμα), ciment; βλ. **συγκόλλημα**· || **σιενία γῆ** (ἄνοπτος, ὠμή, ἢ ὀπτή), terre de Sienne (naturelle calcinée ou brulée); ἄργιλος λίαν κεχρωματισμένη δι' ὀξειδίου σιδήρου· ὡς χρωματιστικὴ ὕλη δίδει χρῶμα **κίτρινον ὑπέρυθρον** ὡς τὸ χρῶμα τοῦ ξύλου τῆς **ἀνακάρδου** (bois d'acajou); τὸ **ὑπέρυθρον κίτρινον** (σιενία γῆ) εἶνε ὁ συμβολικὸς χρωματισμὸς τοῦ ξύλου· || **γαῖαι ἐπὶ νεασμοῦ,** terre en fiche; καλοῦνται οὕτως αἱ ἀρόσιμοι γαῖαι ὧν ἡ καλλιέργεια ἐγκατελείφθη· || **σκιόγαια,** ας, ἡ (σκιά, γῆ) ἢ **ὀμβρικὴ γῆ,** κοινῶς ἡ ὄμβρα, terre d'ombre; ἀργιλώδης γῆ κεχρωματισμένη δι' ὀξειδίου σιδήρου χρησιμεύουσα ὡς χρωματιστικὴ ὕλη, πωλεῖται δὲ εἰς κατάστασιν κόνεως· διὰ ταύτης κατασκευάζουσι χρῶμα **ὀρφνὸν** (brun)· || **σκιόγαια ὀπτή,** terre d'ombre calcinée (ou brulée); || **σκιόγαια ὠμή,** terre d'ombre naturelle; || **σκιόγαια πεπλυμένη,** terre d'ombre lavée; || **γῆ συμπαγής,** terre forte; καλεῖται ἡ δυσκολώτερον σκαπτομένη, ἤτοι γῆ ὀλίγον ὑγρά, περιλαμβάνουσα μικροὺς λίθους, χάλικας καὶ ἄργιλον· || **καθαρὰ γῆ,** terre franche ou terre à four; ἤτοι παχεῖα γῆ, ἀργιλώδης, κιτρινωπή, ἄνευ ψηφίδων, κατάλληλος ἐν ἐλλείψει ἀμμοκονιάματος διὰ κατασκευὴν πηλοῦ πρὸς κτίσιμον τοίχων, ἢ πρὸς ἐπάλειψιν σανιδωμάτων, τοίχων (hourder des murs) κτλ. || **γῆ ἀκαλλιέργητος,** terre inculte; || **γῆ ἐλαφρά,** terre légère, ἢ terre meuble, καλεῖται ἡ εὐκόλως σκαπτομένη· || **πυκνὴ γῆ,** terre massive; ἤτοι γῆ στερεὰ καὶ ἄνευ κενῶν. || **παρθένος γῆ,** terre naturelle ou terre vierge, καλεῖται ἡ μὴ σκαφεῖσα, οὐδὲ καλλιεργηθεῖσα ποτέ· || **κοινὴ γῆ,** terre ordinaire ἢ ἁπλῶς terre; κοιναὶ γαῖαι θεωροῦνται ἐκεῖναι αἵτινες ἀνασκάπτονται διὰ πατητοῦ πτύου καὶ τῆς ἀξίνης, συνεπῶς εἰς ταύτας κατατάσσονται αἱ **φυτικαὶ γαῖαι** (terres végétales), ἡ **ἄμμος,** ἡ **ἀμμοκροκάλη** (gravier), οἱ **χάλικες** (cailloutis), τὰ **μὴ συμπαγῆ λιθοσυντρίμματα** (pierrailles sans cohésion), καθὼς καὶ ὁ μὴ συμπαγὴς

μάργης καὶ ἄργιλος (glaise et argile non durcie); || γῆ μεταφερτή. terre rapportée; καλεῖται ἡ γῆ ἥτις ἐλήφθη ἔκ τινος μέρους καὶ ἐναπετέθη εἰς ἕτερον· || γῆ δύστηκτος ἢ πυρίμαχος. terre refractaire, κοινῶς τυπόχωμα· || γῆ ἀμμώδης. terre sablonneuse; || γῆ πυριτώδης ἢ γῆ ἀμμώδης, terre siliceuse; διότι ἡ ἄμμος παράγεται ἐκ πυριτωδῶν πετρωμάτων· βλ. sable; || ὀπταὶ ἢ κεραμικαὶ γαῖαι, terres cuites; βλ. κεραμική, πλίνθος, κέραμος, poteries, briques, tuiles; || χρωματιστικαὶ γαῖαι, terres de couleurs; κοινῶς μπογιαῖς· || γῆ Βικεντίας, terre de Vicence; || κινηταὶ γαῖαι ἢ γαιώματα, terres meubles; καλοῦνται τὰ μὴ διατηρούμενα ἐν ὀξείᾳ γωνίᾳ ἀλλὰ καταρρέοντα ὑπὸ τὸ βάρος των· || φυτικὴ γῆ, terre végétale; || ἡφαίστειος γῆ. terre volcanique; βλ. πουζολάναι ἢ γαῖαι ἡφαίστειοι· Θηραϊκὴ γῆ· βλ. συγκόλλημα· πουζολάναι· || πιέζω γαίας = ἐδαφίζω, damer; || [τακτ.] προκαλύπτομαι ὑπὸ γαιῶν, se terrer; ἤτοι καλύπτομαι ὄπισθεν ἔργων ἐκ γαιῶν· || γαιώδης, ες, γαιωμιγής, ές, terreux, euse, adj. ὁ μετὰ γῆς ἀναμεμιγμένος· || ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. la terre promise; || [ναυτ.] φθάνω ἐν ὄψει γῆς, terrir; ἤτοι ἐρχόμενος ἐκ τοῦ πελάγους φθάνω εἰς σημεῖον ἐξ οὗ βλέπω γῆν· || φύσις τῶν γαιῶν, nature de la terre; ὅπως προσδιορισθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπαιτουμένων ἀνδρῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ἐκσκαφῆς τινος δέον νὰ γνωρίζωσι τὴν φύσιν τῶν γαιῶν, ἤτοι πόσοι σκαφεῖς (piocheurs) ἀπαιτοῦνται ἵνα χορηγήσωσι τὰς ἀπαιτουμένας γαίας ἵνα ἄρῃ αὐτὰς εἷς πτυαριστής (pelleteur). Καλεῖται γῆ ἑνὸς ἀνδρὸς (terre à un homme) ἡ αἱρομένη ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ πτυαριστοῦ (διὰ τοῦ πτύου), ἄνευ τῆς βοηθείας σκαφέως (ἄνευ χρήσεως σκαπάνης)· γῆ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἀνδρός (terre à un homme et demi), ἡ ἀπαιτοῦσα 1 σκαφέα καὶ 2 πτυαριστάς· γῆ δύο ἀνδρῶν (terre à deux hommes), ἡ ἀπαιτοῦσα 1 σκαφέα καὶ 1 πτυαριστήν, κτλ. ἤτοι λαμβάνουσιν ὡς μονάδα τοῦ ἔργου (unité de travail), τὸ ἔργον ἑνὸς πτυαριστοῦ, προσθέτοντες εἰς τὸν τελευταῖον τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν σκαφέων ἵνα τῷ παρέξωσι καλῶς ἐσκαμμένας γαίας· || — Ἰαπωνική, γῆ Γαμβία, terre Gambier; || — Ἀρμενικὸς βῶλος, cachou brun; || — εἰς μᾶζαν, coulé sur terre; || — ἐπὶ φύλλων, coulé sur feuilles; || — στυπτηριοῦχος, terre alumineuse; || — ἀργιλώδης, argileuse, argile; || — βολώδης. terre bolaire, bol; || — τιτανώδης, terre calcaire; || — λιθόκολλα, Θηραϊκὴ γῆ. ciment; || — κιμωλία, craie, n. f. || — γυψώδης, pierre à plâtre; || — γύψος εἰς κόνιν, plâtre en poudre; || — Ἰαπωνική, Japonica; || — ὤχρα κιτρίνη, ἐρυθρᾶ, φαιά, ocre jaune, rouge, brun; βλ. ὤχρα· || — ὤχρα εἰς βώλους, ocre en pierre; || — ὤχρα εἰς κόνιν, ocre en poudre; || — ἄργιλος διὰ καπνοσύριγγας, argile à pipe; || — ἄργιλος διὰ φαγεντιανὰ σκεύη, argile à porcelaine; || — γναφική, πηλός, terre à foulon; || — σήπιον, écume de mer; || — πυριτική, πηλὸς δι' ἀγγεῖα, terre silicieuse; || — κεραμικὴ (εἰς χρῆσιν κεράμων), terre de potier; terre à pots; || — πλινθία (διὰ τοῦβλα, κλπ.) terre à briques et à tuiles; || — τριπόλεως. κιμωλία, tripoli, n. m. || — σκιώδης (ὄμπρα), terre d'ombre; βλ. ἀνωτέρω σκιόγαια· || — πρασίνη. terre de Vérone; || — ὀριάνη (φύραμα, εἶδος ζυμώδους γῆς, rocou, roucou; || — εἰς καλάμους, rocou en roseaux; || — εἰς τμήματα, rocou en pains; || —τρασία, trass. βλ. ἀνωτέρω.

Γῆ κεραμῖτις ἢ κοινὴ ἀγγειοπλαστική, terre de potier (glaise); εἶνε καολίνης παραμεμιγμένος μετὰ διαφόρου ποσότητος ἐνύδρου ἀνθρακικοῦ ἀσβεστίου καὶ μαγνησίας, ὀξειδίου τοῦ σιδήρου καὶ μαγγανίου, λεπτῆς χαλαζιακῆς κόνεως καὶ λειψάνων ἄλλων ὀρυκτῶν. Ἡ χημικὴ αὐτῆς σύστασις δὲν εἶνε σταθερά. Χρησιμεύει εἰς τὴν κατασκευὴν ὀπτῶν πλίνθων, καπνοσυρίγγων, πυριμάχων χωνίων καὶ πλίνθων, κεράμων, εἰς τὴν οἰκοδομικὴν καὶ τὴν ἀγγειοπλαστικήν, βλ. καολίνης· || γῆ σμηκτρὶς ἢ σμηκτίς, βλ. γῆ πλυντρίς· || γῆ σιδηρικὴ κυανόχρους=ὁ ἐν κονιώδει καταστάσει ἐν πετρώμασι παρενεσπαρμένος βιβιανίτης, βλ. λέξιν· || γῆ πορφυρᾶ= καολίνης, βλ. λέξιν· || γῆ πλυντρὶς ἢ σμηκτρίς, κοινῶς πηλός. Εἶνε ἀκάθαρτος ἄργιλος ἢ λείψανον ἀποσαθρωθέντων ὀρυκτῶν πυριτιωμάτων. Οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο αὐτὴν πρὸς πλύσιν, ὅπως ἔτι καὶ νῦν ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἔχουσαν τὴν ἰδιότητα ν' ἀπορροφᾷ τὸ λίπος. Εἰς τὸ ἐμπόριον φέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα γῆ τῆς Λίμνου, τῆς Σάμου· βλ. καὶ ἄργιλος· || γῆ μολυβδικὴ=ὁ λεπτοκοκκώδης ἢ γεηρὸς ὀρυκτὸς ψιμυθίτης, βλ. λέξιν. (Δ. Κισσόπουλος).

γηγενής, ής, ές· ὁ ἐκ γῆς γεννηθείς, ἐκ γῆς λαβὼν τὴν ὕπαρξίν του, τὴν αὔξησίν του, né de la terre; || ὁ ἐκ τῆς γῆς γεννηθείς, κατ' ἐξοχὴν ὁ υἱὸς τῆς γῆς, enfant de la terre; ὁ Τιτάν, ὁ Γίγας, le géant (γηγενής, ἐπίθετον τῶν γιγάντων)·=κατ' ἐπέκτασιν γηγενής (προκειμένου περὶ κατοίκων χώρας τινος) =ὁ γεννηθεὶς ἔν τινι χώρᾳ, natif d'un pays; ἤτοι ὁ ἰθαγενής, indigène; ὁ αὐτόχθων, autochtone; || γηγενής (προκειμένου περὶ μετάλλων), ὁ αὐτοφυής, natif, ive; || γηγενὴς θερμότης, chaleur de la terre; ἐκτὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἡλίου εἰς τὴν γῆν ἐκπεμπομένης θερμότητος, ἥτις εἰσχωρεῖ εἰς τὸν φλοιὸν τῆς γῆς μέχρι βάθους 30 μέτρων τὸ πολύ, ἡ γῆ κέκτηται καὶ ἰδίαν θερμότητα ἧς τὴν ὕπαρξιν κατέδειξαν πλεῖσται ἄμεσοι παρατηρήσεις.

γήγερτον, ου, τό· chaussée, n. f. (πρόχωμα ἢ ἀνάχωμα) ὕψωσις χωμάτων χρησιμεύουσα ὡς ὁδὸς διὰ μέσου ἑλῶν· || levée de terre. βλ. [ὑδρ.] ἀνάχωμα. § —, dame, n. f. καλοῦνται οὕτω τμήματα γαιῶν ἀφιέμενα ἀνέπαφα κατὰ τὰς ἐκσκαφὰς ὅπως γνωρίζωσι τὸ ὕψος τῆς ἐκσκαφῆς· βλ. καὶ γαιογνώρισμα, temoin, n. m.

γηθόσυνος, joyeux, euse, περιχαρής, φαιδρός, χαρούμενος.

γηθοσύνως [ἐπίρ.], joyeusement, adj. περιχαρῶς, εὐφροσύνως.

γήϊνος, ος καὶ ίνη, ον· ἐκ τῆς γῆς (χώματος) γινόμενος, de terre ; fait de terre = χωματένιος· βλ. γῆ = χῶμα· || γήϊνος, ὁ τῆς γῆς, τῆς ὑδρογείου σφαίρας, terrestre, ἤτοι ὁ ἐπίγειος· || τὰ γήϊνα, les choses terrestres ; les choses d'ici bas ; || ἡ γηΐνη σφαῖρα, le globe terrestre ; || τὰ γήϊνα ἀγαθά, les biens de ce monde : || γήϊνος μαγνητισμός, aimant terrestre ; || — μεσημβρινός, méridien terrestre ; βλ. μεσημβρινός.

γήλοφος, ου, ὁ· tertre, n. m. σωρὸς χωμάτων μικροῦ ὕψους· || —, βλ. γεώλοφος, colline, n. f. || βλ. καὶ γαιογνώρισμα.

γηννουβουλάου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = γεννῶ, παράγω, καὶ γηννουβόλ[η]μα, = ἡ γέννα.

γηορτάζω, κτλ. [δημ.] βλ. ἑορτάζω, κτλ.

γηορτή, ἡ· [δημ.] βλ. ἑορτή.

γηοφόρος, ος, ον· βλ. γαιοφόρος.

γήπεδον, ου, τό· καὶ γεώπεδον, ἤτοι τὸ χωράφιον, fonds de terre; ἐπίσης αὐλή, κῆπος ἢ παραπλεύρως τῆς οἰκίας οἰκόπεδον, συνεπῶς γενικῶς τὸ γήπεδον, terrain, n.m. || — κενόν, terrain vide.

γηράζω, βλ. γηράσκω.

γηραιός, ά, όν· (γῆρας, γέρων), γεραιός, ά, όν· καὶ γηραλέος, α, ον· γέρων τὴν ἡλικίαν, προβεβηκώς, vieux, vieille ; ὁ ἀξιοτίμητος, ἀξιοσέβαστος διὰ τὴν ἡλικίαν, vénérable.

γηραλέος, α, ον· βλ. γηραιός.

γηράματα, τά· βλ. γεράματα. § γηράματα, [διάλ. Ἠπείρου] ἀλλαχοῦ γεροντάματα, τὸ γῆρας (ἀρχ.) καὶ παροιμία «μάθε, γέρω γράμματα, τώρα στὰ γηράματα».

γῆρας, τό· γέν. γήραος καὶ συνήθως γήρατος, ἀττ. γήρως, δοτ. γήρατι, αἰτ. τὸ γῆρας· ἡ γεροντικὴ ἡλικία, vieillesse, n. f. ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου πανταχοῦ ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ ἐπὶ ἀψύχων μεταφορικῶς· || γῆρας βαθύ, extrême (dernière) vieillesse ; || τὸ ἔσχατον γῆρας, arrière vieillesse ; || βακτηρία τοῦ γήρως (συνηθ. τοῦ γήρατος), bâton de vieillesse ; || εἰς τὸ γῆράς μου, dans ma vieillesse ; dans mes vieux jours ; || τὸ γῆρας, vieillesse, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προσδιορισθῇ ἀκριβῶς πότε ἄρχεται· διότι πλεῖστα αἴτια δύνανται νὰ ἐπισπεύσωσιν ἢ ἐπιβραδύνωσιν αὐτό. Συνήθως ὅμως ἄρχεται ἀπὸ τοῦ $60^{ου}$ τῆς ἡλικίας ἔτους. Αἱ τῆς διαδοχῆς τοῦ γένους λειτουργίαι ἐξαφανίζονται, τοῦ μὲν ἀνδρὸς ἐλαττουμένης ὁσημέραι τῆς ἐκκρίσεως τοῦ σπέρματος, ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ἅμα παυομένης τῆς ἐμμήνου καθάρσεως καὶ σὺν αὐτῇ τῆς ᾠογονίας. Τὸ πρόσωπον ῥυτιδοῦται, αἱ τρίχες ἀραιοῦνται καὶ λευκαίνονται, οἱ ὀδόντες κλονίζονται καὶ τέλος ἀποπίπτουσι. Τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ βάρος τοῦ σώματος βαίνουσιν ἐλαττούμενα· ἀπὸ τοῦ $80^{ου}$ ὅμως ἔτους μέχρι τοῦ $90^{ου}$ ἐπὶ μὲν τοῦ ἀνδρὸς μένουσι στάσιμα, ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ἐξακολουθοῦσιν ἐλαττούμενα. Ἡ πέψις ἀποβαίνει κοπιωδεστέρα, ἡ κυκλοφορία καθίσταται νωθροτέρα, ἡ δὲ ἀφομοίωσις τῶν τροφῶν ἀτελεστέρα. Τὰ αἰσθητήρια ὄργανα ἀμβλύνονται. Ἡ ὅρασις ἀπὸ τοῦ $40^{οῦ}$ ἔτους μεταβάλλεται, ἐμφανιζομένου ἐπὶ τοῦ κερατοειδοῦς τοῦ γεροντοτόξου. Ἡ ἀκοὴ ἀμβλύνεται. Αἱ κινήσεις ἐκτελοῦνται μετά τινος βραδύτητος. Ἡ ἀναπνοὴ ἀποβαίνει ἀσθενεστέρα, ἡ δὲ θρέψις ὀλιγωτέρα. τούτου δ' ἕνεκα προσγίνεται κατάπτωσις τῆς θερμοκρασίας. Τέλος παρερχομένων τῶν ἐτῶν, ἡ παρακμὴ χωρεῖ ὁλονὲν ἐπὶ τὰ πρόσω, ὁ δὲ θάνατος ἐπισκήπτων ἀπαλλάσσει τοῦ ἀνιαροῦ βίου τὸ γερόντιον.

γηράσκω, μέλ. άσω, ἀόρ. ἐγήρασα, παρακ. γεγήρακα, μεσ. μέλ. γηράσομαι· κάμνω τι νὰ γηράσῃ, vieillir ; γίνομαι γέρων, devenir vieux; se faire vieux ; || ἐγήρασε προώρως, il est vieux avant l'âge ; || γηράσκομεν χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανώμεθα, on se fait vieux (on vieillit) sans s'en apercevoir ; || [καὶ μεταβ.] αἱ λύπαι τὸν ἐγήρασαν, les chagrins l'ont vieilli ; || ἐν κακίαις (ἐν κακοῖς, ἐν ἁμαρτίαις) γηράσας, qui a vécu dans le péché ; un vieux pécheur ; || εἶνε πολὺ γηρασμένος, il est très-cassé.

γηρασμός, οῦ, ὁ· κοινῶς γεράματα, τὸ γηράσκειν, action de vieillir ; || δὲν ἔχει γηρασμόν, il ne vieillit pas = δὲν ἔχει γεράματα = δὲν γηράσκει· βλ. καὶ γεράματα.

γηρατεῖον, τό· [συνηθ. πληθ.] τὸ γῆρας, vieillesse, n. f. || εἰς τὰ γηρατειά του, dans sa vieillesse ; dans ses vieux jours.

γηροκομεῖον, τό· βλ. γεροντοκομεῖον, hospice des vieillards; βλ. καὶ πτωχοκομεῖον.

γηροκομία, ας, ἡ· ἡ περιποίησις, αἱ φροντίδες ἃς λαμβάνουσι διὰ τοὺς γέροντας, αἱ πρὸς αὐτοὺς παρεχόμεναι βοήθειαι, soins qu'on a d'un vieillard ; assistance des vieillards.

γηροκόμος, ου, ὁ· βλ. γεροντοκόμος.

γηροκομῶ (έω), μέλ. ήσω· περιποιοῦμαι γέροντα, soigner un vieillard ; || ποῖος θὰ μὲ γηροκομήσῃ, qui me soignera dans ma vieillesse ?

γηροτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ· ὁ τρέφων, σιτίζων (περιποιούμενος) τοὺς γέροντας, qui nourrit (soigne) la vieillesse (les vieillards)· ὁ γεροντοκόμος.

γηροτροφῶ (έω), μέλ. ήσω, τρέφω, σιτίζω (περιποιοῦμαι) τοὺς γέροντας, nourrir (soigner) la vieillesse (les vieillards).

γηρουντόπηδου, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἄγαμος γέρων, γεροντοπαλλήκαρον.

γήσαλον, τό· [διάλ. Καρπάθου] = τὸ πεπηγός· καὶ γησαλόνω = παγόνω, πέπηγα, «νὰ κρυώσῃς καὶ νὰ (γ)ησαλώσῃς».

γήτε(υ)μα, ατος, τό· [δημ.] ἡ γοητεία (κυρίως διὰ τὰ ζῶα), enchantement, n. m. fascination, n. f.

γητεύω, μέλ. εύσω, [δημ.] ἐκ τοῦ γοητεύω, enchanter ; fasciner ; ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ μαγεύω, ἐξαπατῶ (ὡς οἱ γόητες ἐποίουν), κυριολεκτεῖται δὲ διὰ τὰ ζῶα.

γηῶμα, τό· [δημ.] βλ. γεῦμα.

γιά, [δημ. πρόθ.] βλ. διά.

γιά, [δημ. ἐπίρ.] (ἐκ τοῦ ὑγεία) βλ. γειά.

γιαγιά, ἡ μάμμη, grand'mère, n.f. grand'maman ; ἡ μητέρα τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός· εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται κυροῦλα, ἀλλοῦ βάβα, καὶ ἀλλοῦ μανιά, ὅπερ πλησιάζει πρὸς τὸ ἀρχαῖον μάμμη· [ἀρχ.] προμήτωρ, πατρομήτωρ (ἡ ἐκ πατρός), μητρομήτωρ (ἡ ἐκ μητρὸς)= grand'mère ; || μεγάλη γιαγιά (ἡ μητέρα τῆς γιαγιᾶς), προμάμμη, bisaïeule, n. f. τρισεπιμάμμη, ἡ γιαγιὰ τῆς γιαγιᾶς, trisaïeule ; || ὑποκοριστικὸν γιαγιάκα (=μαμμίον), petite grand'maman.

γιάγιας, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] προσωνυμία ἀποδιδομένη εἰς πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου «ὁ γιάγιαν ὁ Νικόλαν» ἢ «ὁ γιαγιὰ-Νικόλαν» ἀντίστοιχον πρὸς τό : ὁ θεῖος Νικόλαος.

γιαγοῦρτι, τό· καὶ γιαοῦρτι, ἡ καὶ τό· [ξεν.] lait caillé ; (πεπηγὸς ὀξύγαλα καὶ οὐχὶ ἁπλῶς ὀξύγαλα, ὅπερ μεταχειρίζονταί τινες, διότι τοῦτο σημαίνει ξυνόγαλα, ἤτοι τὸ ὄξυνον ῥευστὸν ὑπόλειμμα τῆς βουτυροποιΐας). Ἡ γιαούρτη γίνεται ὡς ἑξῆς: Θερμαίνεται τὸ γάλα (κατὰ προτίμησιν πρόβειον) μέχρι βρασμοῦ, εἶτα ψύχεται μέχρι 45 βαθμῶν ἑκατονταβάθμου θερμομέτρου· ἐν τῇ χλιαρᾷ ταύτῃ θερμοκρασίᾳ προστίθεται ἐντὸς αὐτοῦ μαγιὰ (πυτιὰ ἢ ποσότης ξυνοῦ γιαουρτιοῦ) καὶ ἀφίεται εἰς μέρος θερμόν, ἵνα μὴ ψύχηται ἀποτόμως, ἕως ὅτου πήξῃ.

γιαγλί, τό· [δημ.] βλ. ἐπάλειμμα, bauge, n. f. βλ. καὶ ὀροφή.

γιαίνω, μέλ. θὰ γιάνω, [δημ.] ῥ. οὐδ. κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ ὑγιαίνω, ὑγιάζομαι, guérir ; καὶ ῥ. μετ. ὑγιάζω, guérir, ἰαίνω, ἰατρεύω· || πότε θὰ γιάνῃ; quand guérira-t-il ? || ὁ καιρὸς θὰ γιάνῃ τὸν πόνον σου, le temps calmera votre douleur.

γιακᾶς, ᾶ, ὁ· [δημ.] τὸ περιλαίμιον (βλ. λέξιν), col, n. m. collet, n. m. βλ. καὶ ἐπιτράχηλον· || — ὑποκαμίσου, col de chemise ; || — φορέματος, collet d'habit; || [μεταφ.] τὸν ἔχω τώρα δύο μῆνες σ'τὸ γιακᾶ μου [φρ.], il y a deux mois que je le porte sur le dos ; || ὅλος ὁ κόσμος τινάζει τὸν γιακᾶ του ἀπ' αὐτόν, tout le monde peste contre lui ; personne ne peut le souffrir ; || [μεταφ.] ῥάπισμα ἐπὶ τοῦ αὐχένος, coup donné sur la nuque avec le plat de la main ; taloche, n. f. || τρώγω γιακάδες, recevoir des taloches.

γιακέττα, ας, ἡ· [ξεν.] βλ. ἀμπέχονον.

γιάκτος, [διάλ. Ἠπείρ.] = γιὰ ἄκουε αὐτός, ἰδοὺ αὐτός, ἀπαντᾷ δὲ καὶ τὸ γιὰχ = γιὰ ἄκουε = ἰδού.

γιαλελί, τό· [διάλ. Καρπάθου] εἶδος γελεκίου, gilet, n. m.

γιαλί, τό· [δημ.] βλ. ὕελος· || γιαλὶ τῆς μπάντας [ναυτ.] hublot, n. m. βλ. παραφωτίς· || γιαλὶ καὶ γυαλί, μονύελος, monocle, n.m.

γιαλιὰ καὶ γυαλιὰ [δημ.], τὰ ὀμματοϋάλια, lunettes, n. f. pl. τὰ διὰ τῶν ὠτίων κρατούμενα, καὶ pince-nez (τὰ διπλᾶ τῆς ῥινός).

γιαλίζω, μέλ. ίσω, [δημ.] ὑαλίζω, βλ. στιλβόνω, στιλπνόω.

γιαλικό, τό· [δημ.] ἀπὸ τὸ γιαλός, συνήθως εἰς τὸν πληθ. γιαλικά, ἤτοι τὰ διάφορα φαγώσιμα εἴδη τῶν ὀστρακοδέρμων, ὀνομαζόμενα ἀλλοῦ θαλασσινὰ καὶ χαβαρικά, ἀπὸ τὸ χάβαρο, ἓν εἶδος ἐκ τῶν πολλῶν. Οἱ Ἰταλοὶ τὰ ὀνομάζουσι frutti di mare. § γιαλικὰ καὶ γυαλικά, βλ. ὑαλικόν.

γιαλιστερό, τό· [δημ.] γενικῶς τὸ στιλπνόν, τὸ ἐστιλβωμένον· || βλ. καὶ ἀργυρόχρουν, ἀργυροειδές.

γιαλός, οῦ, ὁ· [δημ.] ἐκ τοῦ αἰγιαλός, βλ. λέξιν· ἡ ἀκρογιαλιά, τὸ περιγιάλι (περὶ τὸν αἰγιαλόν)· ἡ ἀκτή, côte, n. f. rivage, n. m. plage, n. f. || πηγαίνω γιαλό, γιαλό, longer la côte ; || κάμε τὸ καλὸν καὶ ῥίξ' το στὸ γιαλὸ [παροιμ.], un bien fait n'est jamais perdu.

γιάμπολι, [δημ.] βλ. διάμπολι, γλυκύρριζα (glycyrrhiza), γλυκυρριζίνη.

γιαλόχειλον, τό· [διάλ. Οἰνόης] = τὸ χεῖλος τοῦ αἰγιαλοῦ, ἡ ἀκρογιαλιά.

γιαλούσης, ὁ· [διάλ. Ἰκαρίας] = ὁ κατοικῶν εἰς τὴν παραλίαν, εἰς τὸν γιαλόν.

γιανιάζω, [διάλ. Ἠπείρ.] ἐκ τῶν πολλῶν φωνῶν ἀδυνατῶ πλέον νὰ φωνάξω.

γιανίτσαρος, ὁ· janissaire, n.m. τὸ πάλαι στρατιῶται τοῦ πεζ. τῆς Τουρκικῆς ἐθνοφρουρᾶς ἐπιφορτισμένοι τὴν φύλαξιν τοῦ Σουλτάνου καὶ τὴν ἄμυναν τῶν συνόρων. Καταστάντες ἰσχυροί, αἱμοβόροι καὶ ἀνυπότακτοι, ἐξολοθρεύθησαν ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Μαχμοὺτ II· ὑπάρχει ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ μουσεῖον τῶν γιανιτσάρων, ἔνθα εὕρηνται αἱ διάφοραι στολαὶ αὐτῶν, κτλ. || [μεταφ.] τὴν σήμερον γιανίτσαρος λέγεται ὁ αὐθαίρετος.

γιαννιώτης, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = Β. Δ. ἄνεμος.

γιάντα, [δημ. ἐπίρ.] διατί, pourquoi ; pour quelle raison.

γιάντες, τό· εἶδος παιγνιδίου ἐπὶ στοιχήματι, ὅστις γελάσῃ τὸν ἄλλον, philippine, n.f.

γιαοῦρτι, τό· γιαούρτη, ἡ· βλ. γιαγοῦρτι, τό.

γιαπί, τό· [δημ.] ἡ κτιζομένη οἰκοδομή, bâtiment en cours de construction ; ἡ οἰκοδομή, la construction ; la bâtisse.

γιαργούτη, ἡ· [διάλ. Λευκάδος] = τὸ ἐν Ἀθήναις λεγόμενον γιαοῦρτη.

γιασεμί, τό· [δημ.] τὸ γιασουμί.

γιασεμόλαδον, τό· βλ. ἔλαιον ἰάσμου (ἰάσμης).

γιασμάκι, τό· [δημ. ξεν.] βλ. καλύπτρα.

γιασουμί, τό· [δημ. βοτ.] τὸ ἰασεμί, ἡ ἰάσμη, jasmin, n. m.

γιαταγάνι(ον), τό· [ξεν.] yatagan, n. m. ἡ πάλα· κυρτὴ σπάθη ἐν χρήσει εἰς τοὺς Τούρκους καὶ Ἄραβας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους διεδόθη ἡ χρῆσίς του καὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτοὺς λαούς.

γιατάκι, τό· [δημ. ξεν.] τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου, chambre à coucher ; ὁ κοιτών, dortoir, n. m. ἡ κοίτη, couche, n. f. gîte, n. m. τὸ μέρος εἰς ὃ καταφεύγει ἵνα κοιμηθῇ ἢ ἀναπαυθῇ.

γιατί, [δημ. ἐπίρ.] βλ. διατί.

γιά τος, γιά τα, [διάλ. Ἠπείρ.] ἀντὶ ἰδοὺ αὐτός, ἰδοὺ αὐτά.

γιατράβα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ γιάτραινα, **ἰάτραινα** (ἰατρὸς) ἢ καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἰατροῦ.

γιατρεία, ας, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ **ἰατρεία**, ἴασις, θεραπεία.

γιατρειά, ᾶς, ἡ· [δημ.] βλ. **ἰατρεία**.

γιατρεμονή, ῆς, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ γιατρειά, ἡ ἰατρεία. «γιατρεμονὴ κ' ἐπῆρέ με» =δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἰαθῶ.

γιατρεύω, μέλ. εύσω· [δημ. καὶ διάλεκτ. Οἰνόης] **ἰατρεύω**, θεραπεύω, νοσηλεύω· χρόν. πρωτοτ. ἐγιάτρευσα, ἐγιάτρεψα· παθ. γιατρεύκομαι, ἐγιατρευκούμουν, ἐγιατρεῦτα, γιατρεμμένος.

γιατρικόν, τό· [δημ.] τὸ **ἰατρικόν**, τὸ φάρμακον.

γιάτρισσα, ἡ· [δημ.] βλ. **ἰάτραινα**, **γιάτραινα**· θηλ. τοῦ γιατρός.

γιατρός, οῦ, ὁ· [δημ.] θηλ. **γιάτραινα**, καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ· βλ. **ἰατρός**.

γιατροσύνη, ἡ· [δημ.] ἡ ἰατρική, médecine, n. f. ἡ τέχνη τοῦ ἰατρεύειν.

γιαχνί, τό· [ξεν.] κατασκεύασμα φαγητοῦ, ragoût, n. m. ‖ μελιτζάναις γιαχνί, ragoût d'aubergines.

γιαχνίζω, [ξεν.] τσιγαρίζω μὲ κρεμμύδι, rissoler [à l'oignon].

γιάωμα, τό· ἢ διάωμα, [διάλ. Καρπάθου] τὸ διασκόρπισμα· καὶ ῥῆμα **διαωματίζω**=διασκορπίζω.

γιββσίτης, ου, ὁ· gibbsite, n. m. εἶνε παραλλαγὴ τοῦ ὑδραργιλίτου (βλ. λέξιν)· χημικῶς ἐξεταζόμενος εἶνε AC_2 $(PO_4)_2+8$ H_2 O.

γιγάντειος, εία, ον· ὁ ἀνήκων εἰς γίγαντα, βλ. γιγαντιαῖος.

Γίγαντες, ων, οἱ· géants, n. m. pl. [μυθολ.] καλοῦνται οἱ υἱοὶ τῆς γῆς, συνώνυμον τοῦ γηγενής. Οἱ ἀρχαῖοι ἐφαντάζοντο τοὺς Γίγαντας ὡς θνητοὺς ἄνδρας ἀγρίους, ἰσχυρούς, ἀνοσίους καὶ ὑβριστάς, διέκρινον δὲ τούτους ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων κυρίως διὰ τὴν ἀγρίαν αὐτῶν φύσιν. Τὴν σημερινὴν σημασίαν προσέλαβε τὸ ὄνομα γίγαντες ἀπὸ τῶν ἀλεξανδρινῶν χρόνων, δηλοῦν τοὺς πελωρίους τὸ σῶμα καὶ ῥωμαλεωτάτους· βλ. καὶ γίγας.

γιγαντιαῖος, αία, αῖον· γιγάντειος, τῶν γιγάντων ἴδιος, de géant; gigantesque, adj. ὑπερμεγέθης, énorme: ‖ γιγαντιαῖα βήματα, pas de géant; ‖ γιγαντιαία ἐπιχείρησις, entreprise gigantesque; ‖ γιγαντιαῖον πλοῖον, vaisseau monstre.

γιγαντιαίως, [ἐπίρ.] ἐκ γιγαντιαίας ἀναλογίας, dans des proportions gigantesques; καὶ σπανίως gigantesquement.

γιγαντοκύτταρον, ου, τό· cellule géante.

γιγαντόλιθος, ου, ὁ· gigantolithe, n. m. ὀρυκτὸν χρώματος πρασινοφαίου μέχρι πρασοχρόου, λάμψεως ἀσθενοῦς στεατοειδοῦς, ἀδιαφανές, εὔτηκτον, σκληρότητος 3,5 καὶ εἰδικοῦ βάρους 2,8—2,9. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασιρρομβον ὄρθιον σύστημα. Χημικῶς συνίσταται ἐκ Si O_2, Al_2 O_3, Fe_2 O_3, Mg O, Mn O, K_2 O, Na_2 O καὶ H_2 O. (Δ. Κισσόπουλος)

γιγαντομαχία, ας, ἡ· πόλεμος τῶν γιγάντων, combats de géants ou contre les géants; gigantomachie, n. f. ‖ λέγεται καὶ ἡ μάχη τῶν θεῶν καὶ Γιγάντων ἥτις εἶνε μυθολογικὴ παράστασις τῶν καταιγίδων, ἠθικὴν δὲ ἔννοιαν ἔχει τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς τάξεως ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τῆς καταπολεμήσεως τῶν ἀτάκτων καὶ ἀκόσμων στοιχείων.

γιγαντόσωμος, ου, ὁ· ὁ ἔχων σῶμα γίγαντος, qui a un corps de géant.

γιγαντώδης, ης, ες· gigantesque, adj. τὸ εἶδος ἔχων γίγαντος, ὅμοιος μὲ γίγαντα.

γίγαρτον, τό· ὁ σπόρος (τὸ κουκκοῦτσι) τῆς σταφυλῆς, pépin (de raisin); καὶ πληθ. γίγαρτα=**στέμφυλα**, marc [de raisin].

γίγας, αντος, ὁ· συνηθ. πληθ. γίγαντες, γένος ἄγριον, ἐξαισίου μεγέθους καὶ ἀνδρείας φρικώδους ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξολοθρευθέν, géant, n.m. βλ. καὶ γίγαντες· ‖ μεταφορικῶς τὴν σήμερον λέγεται **γίγας**, géant, ἄνθρωπος οὗτινος τὸ ἀνάστημα ὑπερβαίνει τὸ σύνηθες μέτρον.

γιγγίβερις, εως, ἡ· gingembre, n. m. τὸ ἀρωματικὸν φυτὸν ζεντζεφίλι· ‖ — φαιά, gingembre brun; ‖ — λευκή, — blanc; ‖ — ὁλόκληρος, — entier; ‖ — ἀλεσμένη, — moulu; ‖ — προπαρασκευασμένη, — confit.

γιγγλυμάομαι, βλ. γιγγλυμόομαι.

γιγγλυμοειδής, ής, ὲς (εἶδος), κατὰ τὸν τρόπον τοῦ γιγγλύμου, fait en forme de charnière, etc; ce qui a la forme de charnière.

γιγγλυμοειδῶς, [ἐπίρ.] ἐν σχήματι γιγγλύμου, en forme de charnière.

γίγγλυμος, ου, ὁ (κακῶς τονίζεται γιγγλυμός)· κλείδωσις, ἐνάρθρωσις, ἄρθρωσις, articulation, n. f. (βλ. καὶ λέξεις)· charnière ou articulation des membres, ἤτοι ἐμβολὴ ἐξοχῆς τινος εἰς τὴν κοιλότητα, οἷα ἡ τοῦ πήχεως εἰς τὸν βραχίονα, ginglyme (λατ. ginglymus), n. m. [ἀνατομ.], ginglyme, n. m. κοκκάλων ἁρμογή, εἴτε διάρθρωσις, καθ' ἣν ἐπιτρέπονται κινήσεις μόνον κάμψεως καὶ ἐκτάσεως, οἷον ἡ κατ' ἀγκῶνα ἄρθρωσις. § γίγγλυμος, charnière, n. f. ἐπὶ τῶν θυρῶν ὁ στρόφιγξ, ὁ στρεφόμενος γόμφος (gond), κοινῶς οἱ ῥεζέδες (ῥεζές, **ἀμφιδέαι**), τὸ στρόφωμα, charnière, καὶ **στροφωμάτιον**, petite charnière. Καλεῖται οὕτω λεπτοσιδηρικὸν χρησιμεῦον διὰ τὸν σύνδεσμον τῶν θυροφύλλων καὶ ἐν γένει τῶν κλισιάδων μετὰ τῶν τετραξύλων, καθὼς καὶ διὰ πᾶν ἀνοιγοκλειόμενον σύστημα, κοινῶς εἶδός τι καλεῖται κλάπα. Ὁ γίγγλυμος ἢ στρόφωμα ἀποτελεῖται κυρίως ἐκ τριῶν μερῶν· τὸ ἓν τίθεται ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου τμήματος τοῦ ἔργου (τετράξυλον, κτλ. dormant), τὸ ἕτερον ἐπὶ τοῦ κινητοῦ (θυρόφυλλον, κλισιάδες ἐν γένει, καλύμματα κιβωτίων, κτλ.), τὸ δὲ τρίτον εἶνε περόνη τις, ἑνοῦσα τὰ δύο σιδηρᾶ τεμάχια καὶ ἐφ' ἧς ἐκτελεῖται ἡ περιστροφὴ τοῦ ἀνοιγοκλειομένου μέρους· ‖ γίγγλυμος, κοινῶς ἡ βέργα ἢ τὸ **μάσκουλον**, penture, n. f. σιδηρᾶ ταινία δι' ἧς ἀρτᾶται κλισιὰς θύρας ἢ παραθύρου, κτλ, ἐκ τοῦ στρόφιγγος (gond). Ἡ ἀμφιδέα θύρας ἢ παραθύρου, πλ. ἀμφιδέαι, κοινῶς

οἱ ῥεζέδες λέγονται ὁ γίγγλυμος (penture) μετὰ τοῦ στρόφιγγος (gond); || ἡ ὀπὴ τοῦ γιγγλύμου, œil ou anneau de la penture, ἐν ᾗ εἰσέρχεται ὁ ἄξων τοῦ στρόφιγγος (le mamelon du gond), ἥτις ἀποτελεῖται ἐκ τῆς ἰδίας ταινίας περιεστραμμένης οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ ὀπή τις. Ἐν τῇ σιδηρουργικῇ κατασκευάζονται σήμερον πολλῶν εἰδῶν γίγγλυμοι χρησιμεύοντες διὰ τὴν ἐξάρτησιν τῶν θυρῶν, παραθυροφύλλων, κτλ.

γιγγλυμόομαι-οῦμαι (καὶ άομαι)· συναρμόζομαι, διαρθροῦμαι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ γιγγλύμου, s'emboiter ou s'articuler par une charnière.

γιγγλυμόω-ῶ, μέλ. ώσω· συναρμόζω ἢ διαρθρῶ διὰ γιγγλύμου, emboiter ou articuler par une charnière.

γιγγλυμώδης, ης, ες· βλ. γιγγλιμοειδής.

γιγγλυμωτός, ή, όν· κατὰ γίγγλυμον συνηρμοσμένος, à charnière, ἤτοι στρεφόμενος πέριξ ἄξονός τινος· || γιγγλυμωτὸν πῶμα, capot à charnière; πῶμα σχήματος κωνικοῦ ἢ σφαιρικοῦ δι' οὗ κλείεται τὸ στόμα τῶν ναυκλαστροβόλων σωλήνων, προσηρμοσμένον διὰ γιγγλύμου ἐπ' αὐτοῦ καὶ χειριζόμενον διὰ μοχλοῦ.

γίγλα, ἡ· [διάλ. Καρπάθου] ἡ σειρὰ τῆς συμμετοχῆς ἐπὶ ἀδιανεμήτου ὑδρεύσεως (τουρκιστὶ νεμπέτ). § γίγλα=βίγλα (vigie), ἡ βάρδια, ὁ σκοπιωρός.

γίγνομαι, καὶ συνήθως γίνομαι.

γιγνώσκω, καὶ συνήθως γινώσκω.

γίδα, ἡ· [δημ.] βλ. αἴξ.

γ(ι)δάρ(η)ς, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ αἰγοβοσκός.

γιδήσιος, α, ον· [δημ.] αἴγειος, τῆς αἰγός, de chèvre; τράγειος, de bouc.

γίδι, τό· [δημ.] ἐρίφιον, chevreau, n. m. μικρὰ ἔριφος, petite chèvre; πληθ. τὰ γίδια.

γιδιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] τὸ δέρμα τοῦ γιδιοῦ (αἰγός), peau de chèvre (de bouc); κυρίως ἀσκὶ (ἐκ δέρματος αἰγός, κτλ.), outre, n.f. ἤτοι αἴγειος ἀσκός.

γιδοβοσκός, ὁ· [δημ.] ὁ βόσκων αἶγας, chevrier, n. m. αἰγοβοσκός.

γιδοβύζι, τό· [διάλ. Λευκάδος] πτηνὸν νυκτόβιον, ὁ αἰγοθήλας ἢ αἰγοθήλης ἢ αἰγιθήλας.

γιδόδρομος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] δρόμος χαμωμένος ὡς ἐκ τῆς διαβάσεως τῶν γιδιῶν· ἐπίσης δρόμος στενός, μονοπάτι ἀπότομον, ἢ γιδόστρατα.

γιδομάντρι, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] τὸ μαντρί, μάνδρα γιδιῶν· τὸ ποιμνιοστάσιον τῶν αἰγῶν, γιδιῶν.

γιδόποδο, τό· [δημ.] pied de biche; βλ. ῥιζάγρα, χηλή.

γιδοπρόβατα, τά· [δημ.] αἶγες καὶ πρόβατα, chèvres et brebis.

γιδόστρατα, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] στενὴ καὶ ἀπότομος ὁδός, μονοπάτι ἀπότομον, sentier escarpé.

γιδοτόμαρον, τό· [δημ.] αἰγίς, ίδος, peau de chèvre.

γιεντέκι, τό· [δημ.] βλ. παρήορος.

γιεβατό, τό· [διάλ. Κύμης] τὸ διαβατόν.

γιεντίτσι, τό· [δημ.] βλ. ἐκτομίας (ἵππος).

γιερά, [δημ. ἐπίρ.] ἰσχυρῶς, ἐρρωμένως, fortement; εὐρώστως, ῥωμαλέως, vigoureusement; σταθερῶς, ferme; || πίνει γιερά, πίνει στὰ γιερά, il boit sec; il boit d'autant; || σ' τὰ γιερά, tout de bon; bel et bien.

γιερεύω, μέλ. εύσω [δημ.] ἀποκαθίσταμαι εἰς τὴν ὑγείαν μου, se retablir; ἰατρεύομαι, recouvrir (recouvrer) la santé; ἐπανακτῶ τὴν ὑγείαν μου, se remettre; être remis sur pied.

γιερός, ή, όν· [δημ.] (ὄχι ἄρρωστος), ἐκ τοῦ ὑγιηρός, ὑγιής, sain, e; ὁ εὖ ἔχων τὸ σῶμα, τὴν ὑγείαν, bien constitué; qui jouit d'une bonne santé; || εἶμαι γιερὸς=ὑγιαίνω· || γιερός, ὁ δυνατὸς κατὰ τὸ σῶμα, ὁ δυνατός, ἰσχυρός, fort, e; εὔρωστος, ῥωμαλέος, vigoureux, euse; robuste; || γιερός, ὁ στερεός, ferme; solide; || εἶμαι γιερός, je suis sain; je me porte bien; || γιερὴ κρᾶσις, constitution forte; || ἡ ξυλεία εὑρέθη γιερή, le bois s'est trouvé fort sain; || τὰ θεμέλια εἶνε ἀκόμη γιερά, les fondements (fondations) sont encore sains et entiers; || γιερὸν ξύλον, bois plein (ferme; solide); || αὐτὰ τὰ μῆλα δὲν εἶνε γιερά, ces pommes ne sont pas saines; || ἔχει γιερὰ πόδια, il a bon pied; il a le jarret ferme; || τὸ ὕφασμα αὐτὸ δὲν εἶνε γιερόν, cette étoffe n'est pas forte (solide); || γιερὸ ποτήρι, un verre entier; || δὲν εὑρίσκεται γιερὸν πρᾶγμα εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι, on ne trouverait pas dans cette maison un seul objet en bon état; || [μεταφ.] ἔχει γιεραῖς πλάταις=ἔχει ἰσχυροὺς προστάτας, il a des protecteurs puissants (de forts appuis); || εἰς τὰ γιερά, [ἐπίρ.] βλ. γιερά.

γίκια, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ οἴαξ, κοινῶς τὸ δοιάκι, τὸ εἰς τὸ πηδάλιον εἰσερχόμενον ξύλον ὅπερ κρατεῖ ὁ πηδαλιοῦχος· βλ. οἴαξ, barre.

γιλαδόγαλον, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] γάλα ἀγελάδος, lait de vache.

γιλβερίτης, ὁ· gilberite (βλ. ναρκίτης ἢ φολερίτης). (Δ. Κ.)

γιλέκι, [δημ. ξεν.] βλ. γελέκι.

γιλλιγίτης, βλ. χισιγγερίτης ἢ τραυλίτης.

γιμπρίκι(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] πήλινον ἀγγεῖον εἰς πλῦσιν χειρῶν, εἴτε καὶ ἐκ μετάλλου (ἴσως ἐκ τοῦ λατ. imbrex), βλ. ἰμπρίκι.

γινάτι, τό· [δημ.] βλ. ἰνάτι.

γίνεται, [τριτοπρ.] εἰς δίδω, βλ. δίδεται.

γινίδι, τό· [δημ.] βλ. ῥυκάνη ῥαβδοξόος καὶ ῥυκάνη σωληνοξόος, mouchette, n. f. bouvet, n. m.

γίνομαι, (γίγνομαι), μέλ. γενήσομαι (θὰ γείνω), ἀόρ. ἐγενόμην (ἔγεινα), παραχ. γεγένημαι καὶ γέγονα· καθίσταμαι, ἀποβαίνω, se faire; devenir; se rendre; [τριτοπρ.] λαμβάνει χώραν, avoir lieu; συμβαίνει, arriver; se passer; τὸ νὰ ἦνε δυνατὸν νὰ συμβῇ (νὰ γείνῃ), être possible; || ἔγεινε πλούσιος,

il est devenu riche ; || ἔγεινε δὶς ὑπουργός, il a été deux fois ministre ; || θέλει νὰ γείνῃ στρατιώτης, il veut se faire soldat ; || ἔγεινε λοχαγός, il a passé capitaine ; || θὰ γείνῃ γελοῖος, il se rendra ridicule ; || ἤθελε νὰ γείνῃ ἔμπορος, il voulait entrer dans le commerce; || τὸ αἷμα γίνεται γάλα, le sang se change en lait ; || γίνομαι καλὰ=ἀναλαμβάνω, se rétablir; || ἔγεινε καλά, il s'est rétabli; il a guéri=ἰατρεύθη || γίνομαι καλλίτερα = καλλιτερεύω, s'améliorer ; || ἔγεινε καλλίτερα, son état s'est amélioré ; || γίνομαι χειρότερα = χειροτερεύω, devenir pire, empirer ; || ἔγεινε χειρότερα, il a empiré ; || αὐτὸς ὁ νέος κάτι θὰ γείνῃ, il y a de l'étoffe dans ce jeune homme ; || δὲν θὰ γείνῃ ποτέ του τίποτε, il ne sera jamais rien ; on ne fera jamais rien de lui ; || ἔγεινε μόνος του ὅ,τι ἔγεινε, il est fils de ses œuvres ; || — ἔξω φρενῶν, devenir hors de soi-même (furieux, euse); βλ. ἀπονοέομαι· || μὴ γίνεσαι παιδί, ne faites pas l'enfant; || τί ἔγεινες τόσον καιρόν ; qu'est-ce que vous êtes devenu si longtemps ? || πῶς ἔγεινες ἔτσι; comment vous voilà fait ? || τί γίνεται ἡ ὑπόθεσίς σου ; qu'en est-il de votre affaire ? que devient votre affaire ? || ἂν γίνεται, si cela peut se faire ; si c'est possible ; si cela se peut ; || δὲν γίνεται, c'est impossible ; || [οἰκ.] pas moyen ; [δημ.] il n'y a pas mèche ; || μόνον αὐτὸ δὲν γίνεται, voilà ce qui est impossible ; || ὅ,τι ἔγεινεν ἔγεινε, ce qui est fait est fait ; || ὅ,τι γείνῃ ἂς γείνῃ, advienne que pourra ; qu'on en parle ; || γένοιτο ! ainsi soit-il ; || μὴ γένοιτο, à Dieu ne plaise ; || τὸ πρᾶγμα θὰ γείνῃ, la chose se fera ; || δὲν θὰ γείνῃ τίποτε, il n'en sera rien; || τί νὰ γείνῃ ! que faire! || κάτι θὰ γείνῃ [ὡς ὑπόσχεσις], on tâchera de faire quelque chose; || θὰ γείνῃ τέλος πάντων σήμερον ; sera-ce pour aujourd'hui ? || πῶς γίνεται ; comment se fait-il ? || comment se peut-il faire ? || ὅπως συχνάκις γίνεται, comme il arrive souvent ; || πολλάκις γίνεται τὸ ἐναντίον, quelquefois le contraire a lieu ; || δὲν γίνεται ν'ἀπατηθῇς, vous ne pouvez pas vous tromper ; || πῶς γίνεται νὰ φύγῃ ; comment peut-il s'en aller ? || γίνεται νὰ ἦνε τόσον ἀνόητος ; est-ce possible qu'il soit si bête ? || οὕτω γίνεται εἰς τὴν Γαλλίαν, c'est ainsi que cela se pratique en France ; || τὰ ἴδια γίνονται παντοῦ, c'est partout la même chose ; || τί ἔγεινε ; qu'est-il arrivé ; || ἰδοὺ τί ἔγεινε, voici ce qui s'est passé ; || ἔγεινε θόρυβος, il y a eu du tapage ; || δὲν ἔγεινε γνωστόν, on n'en a rien su ; rien n'a transpiré ; || θὰ γείνῃ γνωστόν, on le saura ; || δὲν ἠξεύρει τί τοῦ γίνεται, il ne sait pas ce qui se passe ; || τώρα ἔγεινε συρμὸς νά, maintenant c'est la mode de ; || ἔγεινεν εἰρήνη, on a fait la paix ; || αὔριον γίνεται ἡ πρώτη συνάθροισις, demain on se réunit pour la première fois ; || ἡ συνέλευσις τῶν μετόχων θὰ γείνῃ ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν, l'assemblée des actionnaires se tiendra dans huit jours ; || δὲν θὰ γίνωνται πλέον καταχρήσεις, il n'y aura plus d'abus ; || ἔγειναν καὶ ἄλλαι μεταβολαί, il se fit encore d'autres changements ; || εἶπε καὶ ἐγένετο [φρ.], aussitôt dit, aussitôt fait ; || γεννηθήτω φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς [Γρφ.], que la lumière soit, et la lumière fut ; || συμβόλαιον γενόμενον ἐνώπιον συμβολαιογράφου, contrat passé par devant notaire ; || τὸ θέλεις ἀλλὰ δὲν σοῦ γίνεται [φρ.], vous le voulez, mais vous ne l'aurez pas. § γί[γ]νομαι = φύομαι, φυτρώνω, παράγομαι, croître ; venir ; || εἰς αὐτὸν τὸν τόπον δὲν γίνεται σιτάρι, il ne vient pas de blé dans ce pays ; || εἰς τὴν Αἴγυπτον γίνεται ζαχαροκάλαμον, en Égypte il croît des cannes à sucre. § γίνομαι=ὡριμάζω, mûrir ; devenir mûr ; se faire ; || τὰ κεράσια δὲν ἔγειναν ἀκόμη, les cerises n'ont pas encore mûri (ne sont pas encore mûres) ; || τὸ κρασὶ αὐτὸ θὰ γείνῃ μὲ τὸν καιρόν, ce vin se fera avec le temps ; || [μετοχή] γεινωμένος, η, ον· γενωμένος=ὥριμος, mûr, e ; fait, e ; || μῆλον γεινωμένον, une pomme mûre.

γινόμενον, ου, τό· [ἀριθ.] τὸ ἐξαγόμενον πολλαπλασιασμοῦ, produit (de multiplication), n. m.

γίννος, ου, ὁ· bardeau καὶ συνήθως bardot, n. m. τὸ προϊὸν τῆς συμμίξεως θηλείας ὄνου μετ' ἐπιβήτορος ἵππου· εἶδος ἡμιόνου (βλ. λέξιν) κατὰ πολὺ ὁμοιάζοντος πρὸς τὸν ὄνον· οἱ ἡμιονηγοὶ ἐν Γαλλίᾳ καλοῦσι bardot (ἡμίονος προπομπικὸς) τὸν ἡμίονον ὅστις προβαίνει τῶν ἄλλων φέρων τὰ τρόφιμα.

γινώσκω (γιγνώσκω), μέσ. μέλ. γνώσομαι, μέλ. παθ. γνωσθήσομαι, ἀόρ. ἔγνων, ως, ω· μετοχ. γνούς, ὑποτ. γνῶ· παρακ. ἔγνωκα· γνωρίζω, connaître ; reconnaître ; ἠξεύρω, savoir ; καταλαμβάνω, comprendre ; || οἱ γινώσκοντες τὸν χαρακτῆρά του, ceux qui connaissent son caractère ; || ἐγνώσθη βραδύτερον ὅτι, on a su plus tard que ; || γνῶθι σαυτόν, connais-toi toi-même ; γνωμικὸν τοῦ ἀρχαίου σοφοῦ Χείλωνος ἐπιγεγραμμένον μετ' ἄλλων τοῦ αὐτοῦ γνωμικοῦ, τοῦ «Μηδὲν ἄγαν» ἐπὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος (βλ. καὶ γνῶσις)· || τὸ γνῶθι σαυτὸν εἶνε δύσκολον, la connaissance de soi-même est très difficile ; ἢ c'est difficile de se connaître soi-même.

γλόμα, τό· [δημ.] βλ. γεῦμα.

γλομάτος, η, ον· [δημ.] κτλ. γεμᾶτος.

γλομίζω, [δημ.] βλ. γεμίζω.

γλομόζω, [δημ.] βλ. γεμίζω.

γλόνω, [διάλ. Νισύρ.] ἰόω-ῶ, se rouiller, σκουριάζω· λέγεται ἐπὶ σιδήρου, χαλκοῦ, κτλ. «ἔγλωσε τὸ σίδερο, ἔγλωσεν ὁ τέντζερες»· μεταφορικῶς λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· «ἔφυγε καὶ 'γλῶσαν τὰ σοκάκια».

γλορντάνι, τό· [δημ.] περιδέραιον, collier, n. m.

γλορτάζω, [δημ. καὶ διάλ. Οἰνόης], ἑορτάζω· 1) ἄγω τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτήν μου,

fêter ; 2) νηστεύω, κρατῶ νηστείαν (βλ. λέξιν)· «πότε θὰ γιορτάσωμεν ;=πότε θὰ ἔχομεν νηστείαν ;

γιόρτασ(γ)μα(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ ἑόρτασμα, ἡ ἑορτή.

γιορτή, ῆς, ἡ· [δημ.] ἡ ἑορτή.

γιορτιάτικος, η, ον· [δημ.] ἑορτάσιμος.

γιορτολόγια, τά· [διάλ. Οἰνόης] ἑορτολόγια, κυρίως τὰ προεόρτια τῶν νηστειῶν, ἰδίᾳ δὲ τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς.

γιοῦλι, τό· [δημ.] τὸ ἴον, violette, n. f.

γιουρούσι, τό· [δημ. στρατ.] ἡ ἔφοδος, assaut, n. m. ἐπέλασις, charge, n. f. ἡ ἐπίθεσις, attaque, n. f.

γιοῦχα, [ἐπιφών. ὑβριστ.] à bas ! haro ! ‖ τοῦ ἐφώναξαν γιοῦχα, on l'a hué ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] —, γιουχαϊσμός, huée(s).

γιουχαΐζω, καὶ γιουχάρω, huer ; pousser des huées.

γιουχαϊσμός, οῦ, ὁ· huée, n. f.

γιοφύλλι, τό· [δημ. Κερκύρας] εἶδος ἄνθους ἀγρίου, εὐώδους, ἰδιαζούσης λεπτῆς καὶ γλυκείας ὀσμῆς, χρώματος lilas, συναζομένου κατὰ τὸν Φεβρουάριον καὶ πωλούμενον εἰς μικρὰς δέσμας. Ἐν Λευκάδι λέγεται γιοῦλι.

γιοφύρι, τό· [δημ.] βλ. γέφυρα.

(γ)ιπλοσταυροδρόμι, ἡ (γ)ιπλοστενορύμι, [διάλ. Καρπάθ.] τὸ μέρος ὅπου διέρχονται πολλοὶ ἄνθρωποι, συνήθως κεντρικὴ ὁδὸς ἔχουσα διακλαδώσεις, τὸ σταυροδρόμι.

γισμονδίνης, ὁ· gismondine, n. m. ὀρυκτὸν ἀνῆκον εἰς τοὺς ζεολίθους, φαιόλευκον ἢ ἐρυθρόφαιον, σκληρότητος 5,0 καὶ εἰδικοῦ βάρους 2,265, ἡμιδιαφανὲς μέχρι διαφωτίστου, διπλοθλαστικόν. Χημικῶς εἶνε $Ca\,Al_2\,Si_2\,O_8+4\,H_2\,O$.

γκαβός, ή, όν· [δημ.] ἀπὸ τοῦ σκαμβός, κοινὴ ὀνομασία τοῦ ἀλλοίθωρος, louche ; καὶ συνεκδοχικῶς στραβός, aveugle.

γκαζόμετρον, τό· βλ. ἀεριόμετρον.

γκάϊδα, ἡ· [δημ.] ὄργανον μουσικόν· ἡ ἀσκομανδοῦρα, cornemuse, n. f.

γκαϊδός, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ ἀλλοίθωρος· βλ. καὶ γκαβός.

γκαλλιούρης, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ ἀλλοίθωρος· βλ. γκαβός.

γκανιάζου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] διψῶ πολύ.

γκανίζω, [διάλ. Νισύρ.] ὀγκανίζω, φωνάζω ὡς ὄνος· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ὁμιλούντων πολλά· βλ. γκαρύζω.

γκάρος, ου, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ζωμὸς ἐκ μέλιτος καὶ ὕδατος, λεγόμενος καὶ γκαρόμελο· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γάρος λέγεται ἡ ἅλμη τῶν ἰχθύων.

γκαρύζω, μέλ. ύσω, [δημ.] ὀγκῶμαι, ὀγγῶμαι, ὀγκανίζω, braire ; [ὑβρισ.] ἐπὶ φωνασκούντων ἀνθρώπων, brailler.

γκάρυσμα, ατος, τό· [δημ.] ὀγγάρισμα, ὀγγάνισμα τοῦ ὄνου, braiment, n. m. καὶ ὡς ὑβριστ. braillement, n. m.

'γκαστριά, [δημ.] βλ. ἐγγαστρία.

'γκαστρόνω, [δημ.] βλ. ἐγγαστρόνω.

'γκαστρουλουϊόμη, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἔχω ἐπιθυμίας ἐγκύου, διότι εἶμαι ἔγκυος.

'γκάστρωμα, [δημ.] βλ. ἐγγάστρωμα.

'γκαστρωμένη, [δημ.] βλ. ἐγγαστρωμένη.

γκέγκις, ὁ καὶ γκέγκας, ghègue, n. m. γκέγκιδες καλοῦνται οἱ Ἀλβανοὶ τῆς Ἄνω Ἀλβανίας, ἥτις καὶ Γκεγκαρία λέγεται κατ' ἀντίθεσιν τῶν Τόσκων τῶν οἰκούντων τὴν μεσημβρινὴν Ἀλβανίαν· ‖ [μεταφ.] γκέγκας λέγεται ἀνὴρ ὑψηλὸς καὶ χονδροειδής.

γκέλωμα, τό· [διάλ. Καρπάθου] καὶ ῥῆμα ἀγκελόνω, κυρίως κεντῶ· [μεταφ.] κακίζω· συνηθ. ἐπὶ τῶν πιστευομένων ἀναραῶν (νεραΐδων)=στρεβλῶ, διαστρέφω, ἐξαμβλῶ μέλος τι τοῦ σώματος· βλ. ἀγκυλόνω, κτλ.

γκέμι, τό· [δημ.] bride, n.f. βλ. χαλινός· ‖ γκέμια, τά· les rênes ; βλ. ἡνία. [Αἰτωλ. ἰδίωμα] γκέμ, τό.

γκερίζι, τό· [δημ.] (λέξις τουρκική) ὑπόνομος, égout, n. m. cloaque, n. m.

γκέττα, ας, ἡ· [ξεν.] guêtre, n. f. βλ. περικνημίς.

γκιαούρ, ὁ· [λέξις τουρκ.] τουρκικὸς τύπος τῆς ἐν τῷ Κορανίῳ λέξεως Κιαφὴρ ἤτοι ἀρνησίθεος. Ἡ λέξις γκιαοὺρ σημαίνει περιφρονητικῶς πάντας τοὺς ἀπίστους, infidèles, ἤτοι μὴ Μουσουλμάνους, ἰδιαιτέρως δὲ περιωρίσθη ὡς ἐπωνυμία τῶν Χριστιανῶν ὑπηκόων τοῦ Ὀθωμ. κράτους, ἥτις οὐ μόνον εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ ἐφέρετο ἀλλὰ καὶ εἰς ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς Πύλης εὑρίσκετο. Τῷ 1856 ἡ ἐπωνυμία γκιαοὺρ διὰ τοὺς χριστιανοὺς ὡς καὶ ἡ τοῦ τσιφούτ (τσιφούτης) διὰ τοὺς Ἑβραίους, ἐκηρύχθη ὑβριστικὴ καὶ ἡ χρῆσις αὐτῆς ἀπηγορεύθη αὐστηρῶς.

γκιζιράου, [δημ. καὶ Αἰτωλ. ἰδίωμα] τριγυρίζω καὶ παρατηρῶ.

γκινέα καὶ γινέα, ἡ· guinée, n. f. νόμισμα ἀγγλικὸν κοπὲν τὸ πρῶτον τῷ 1662 ἐκ χρυσοῦ λαφυραγωγηθέντος ἐκ Γουϊνέας, ὅθεν καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα. Τῷ 1816 ἐκόπησαν αἱ τελευταῖαι γκινέαι, ἔκτοτε δὲ κατηργήθησαν. Ἔχει ἀξίαν 21 σελληνίων ἢ 26.25 φρ. ὑπῆρχον καὶ νομίσματα 5, 2, ὡς καὶ $^1/_2$, $^1/_3$ καὶ $^1/_4$ γκινέας.

γκιόσα, ἡ· [δημ.] γραῖα κατσίκα, vieille chèvre ; chèvre bréhaine.

γκιοστέκι, τό· [δημ. ναυτ.] βλ. ἀντηρίς, poulin ou poulain, n. m. ἐπίσης βλ. ὁλκός, bras, n. m. § γκιοστέκι, βλ. καὶ κιουστέκι.

γκιοπεύω, [δημ.] φοβοῦμαι, avoir peur ; χάνω τὸ θάρρος, manquer de cœur ; perdre courage, ἤτοι δειλιῶ, βλ. λέξιν.

γκιοτής, ὁ· [δημ.] ὁ δειλός, poltron, onne ; lâche ; ὁ φοβιτσιάρης, peureux, euse.

γκιουβέτσι, τό· [δημ.], mets en terrine, φαγητὸν κατασκευαζόμενον ἐν πηλίνῳ ἀγγείῳ καὶ στελλόμενον εἰς τὸν φοῦρνον· ἐπίσης αὐτὸ τὸ πήλινον ἀγγεῖον, terrine, n. f.

γκιουρδάν(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα], τὸ περιδέραιον.

γκιρίζι, τό· [δημ. λέξις τουρκική], ὑπόνομος, égout, n. m. cloaque, n. m.

γκιρίτι, τό· [ἄνθος] [δημ.] βατράχειον (τὸ ἐρυθρόν), renoncule, n. f. κοινῶς νεραγκούλα.

γκιστέκια, [δημ. ναυτ.] βλ. ἀντίτονος.

γκιώνης, ὁ· [πτηνόν], hulotte, n. f. huette, n. f.

γκλάβα, ἡ· [δημ.], tête [dure]; ἄνθρωπος ἐπίμονος ὅστις δὲν ἀλλάζει εὐκόλως τὰς ἰδέας του.

γκλιβός, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] ἰδίως ἐπὶ ἄρτου· ὡς «γκλιβὸ ψωμὶ» τὸ λασπῶδες, τὸ λιψό.

γκλίζα (τουρκέτου), [δημ. ναυτ.], misaine goëlette, n. f. βλ. **ἀκάτιον**· ‖ γκλίζαις, voiles sur cornes; βλ. **ἱστία** ἡμιόλια.

γκορτσιά, ᾶς, ἡ· [δημ. βοτ.] καὶ γκορτσιά, poirier sauvage, n. m. κοινὴ ὀνομασία τῆς ἀγρίας Ἀπίου, ἀγριαχλαδιᾶς, κοινῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ χρησίμου πρὸς ἐγκεντρισμὸν (μπόλιασμα) δι' ἡμέρων εἰδῶν.

γκόλιος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ἄπτερος, ἐπὶ πτηνῶν· [μεταφορ.] γυμνός.

γκόλπι, τό· [διάλ. Νισύρ.] κατὰ παραφθορὰν ἀντὶ **ἐγκόλπιον.**

γκομπίλας, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] ὀκνηρὸς καὶ ἀκαμάτης.

γκοργκορύζουν τἄντερα, [διάλ. Ἠπείρ.] βορβορύζουσι καὶ βορβορυγμός, «κορκορύγημα καὶ κορκορυγὴ» = ὁ θόρυβος τῶν ἐντέρων.

γκοῦδρος, ου, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] ἔντομον γεννώμενον ἐκ τῆς πολυομβρίας κατὰ φθινόπωρον καὶ διατρυπῶν τὸ δέρμα τῶν αἰγῶν, τῶν τράγων καὶ τῶν βοῶν. Ἴσως εἶνε ἡ κουβαρὶς τῶν ἀρχαίων.

γκουπλίτζι, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] τὸ ξύλινον ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἀμέλγουσι τὰ πρόβατα. Ἴσως ἐκ τοῦ κύπελλον, κυπαλλίτζιον, κουπλίτζιον.

γκούρλιασμα, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] γρυλλισμός.

γκουρλίζ(ει), [Αἰτωλ. ἰδίωμα] γρυλλίζει.

γκουρτηλάγκους, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἡ τραχεῖα ἀρτηρία.

γκοῦσα, [δημ.] goitre, n. m. καὶ γοῦσα, οἴδημα (πρῆσμα) τοῦ λαιμοῦ, tumeur à la gorge; βλ. βρογχοκήλη καὶ ἀγκοῦσα.

γκούσια, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = στόμαχος ὄρνιθος, ἡ γκοῦσα, βλ. καὶ ἀγκοῦσα.

γκουστέρα, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] ἡ σαύρα.

γκουτουλῶ, [διάλ. Ἠπείρ.] κυλίω· «εἶνε γιὰ κουτούλημα» δηλ. τῆς ἀπωλείας· σημαίνει δὲ καὶ γαργαλίζω τινά.

γκρὰ (ὅπλον) τό· Gras (fusil); βλ. τυφέκιον (1874).

γκρὰν κάσσα, [ξεν.] grande caisse, n. f. κοινὴ ὀνομασία τοῦ μεγάλου τυμπάνου τῶν μουσικῶν.

γκρέκα, ἡ· [δημ. ξεν.], grecque, n.f. ou méandre, n. m. βλ. καὶ **μαίανδρος.**

γκρεμίζω, κτλ. [δημ.] βλ. κρημνίζω, κρημνός.

γκρέμιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] ὁ κρημνός.

γκρεμίσματα, τά· [δημ.] βλ. κρήμνισμα.

γκρεμνός, ὁ· [δημ.] βλ. κρημνός.

γκρημός, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = κρημνός.

γκρίζια, τά· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] καυσόξυλα ἐκ ξηρῶν κλάδων ἐλάτης.

γκρίλλια, ἡ· [ξεν.] grille, n. f. καὶ γρίλλια, βλ. περσίς.

γκριμπός, οῦ, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] = ὁ ἐκ τοῦ γήρως ἢ ἐκ νόσου τινὸς κυρτωθείς; ὁ κεκυφώς, ὁ καμπούρης.

γκρίνια, ἡ [δημ.] βλ. γρίνια.

γκρουμποῦρι, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] τὸ κατοικητήριον τῶν μελισσῶν, ἡ κυψέλη.

γλαμπερό, τό· [διάλ. Νάξου] ἐπίθετον τοῦ φωτὸς κυρίως «τὸ φεγγάρι ἀπόψε εἶνε γλαμπερό» (ἐκ τοῦ λαμπρόν, λαμπερόν).

γλαουβερικὸν ἅλας, τό· sel de Glauber (sal mirabile Glauberi) ἢ sel d'Epsom ἢ sel de Lorraine; εἶνε τὸ οὐδέτερον θειϊκὸν νάτριον ($Na_2\ SO_4 + 10\ H_2\ O$) ὑπὸ μορφὴν μεγάλων, ἀχρόων, διαφανῶν στηλοειδῶν κρυστάλλων. Λαμβάνεται ὡς δευτερεῦον προϊὸν κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ κοινοῦ ἅλατος (χλωριονατρίου) ἐκ τοῦ θαλασσίου ὕδατος καὶ τῶν ἁλμυρῶν πηγῶν, καθὼς καὶ βιομηχανικῶς κατὰ μεγίστας ποσότητας τῇ θερμάνσει χλωριονατρίου μετὰ θειϊκοῦ ὀξέος. Χρησιμοποιεῖται πολὺ ἐν τῇ βιομηχανίᾳ καὶ ἰδίᾳ πρὸς παρασκευὴν σόδας, ὑάλου, κλπ. καθὼς καὶ ἐν τῇ ἰατρικῇ ὡς καθαρτικόν. Ἀπαντᾷ καὶ ὀρυκτὸν πολλαχοῦ (βλ. **θεναρδίτης**). (Δ. Κισσόπουλος).

γλαουβερίτης ἢ βρογνιαρτίνης, ὁ· glaubérite ou brongniartine. Ὀρυκτὸν ἄχρουν, κίτρινον ἢ ὑπέρυθρον, λάμψεως ὑελοειδοῦς μέχρι στεατοειδοῦς, διαφανὲς ἢ διαφώτιστον, γεύσεως ἁλμυρᾶς καὶ πικρᾶς. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον προσκλινὲς σύστημα. Σκληρότητος 2,5 - 3,0 καὶ εἰδ. βάρους 2 - 2,8. Χημικῶς εἶνε $Na_2\ SO_4 + Ca\ SO_4$ (Δ. Κισσόπ.).

γλαργιά, τά· [διάλ. Νισύρ.] διὰ τῆς λέξεως ταύτης ἐννοοῦσι τὴν ταραχήν, τὸν θόρυβον τοῦ κόσμου, ὅστις γίνεται τὴν ἡμέραν, τὴν δὲ νύκτα παύει. (Ἡ λέξις ἐκ μεταφορᾶς τοῦ πτηνοῦ καλουμένου γλάρου ἢ λάρου).

γλαρίς, ἴδος, ἡ· boucharde ou bouchard, n. f. κοινῶς **τὸ σκαρπέλο** ἢ **σκαλπέλο**· ἐργαλεῖον σιδηροῦν δι' οὗ κοιλαίνουσι καὶ τορνεύουσι πέτρας καὶ ξύλα λιθοξόοι (πετράδες) καὶ οἰκοδόμοι· ‖ λεπτογλαρίς, boucharde à pointes fines.

γλαρόν, τό· [διάλ. Καρπάθου] τὸ αἰγίδιον ὅπερ εἶνε κατάλευκον, φέρει δὲ περὶ τὸ μέσον ταινίαν μελανήν.

γλαρονάκι, τό· καὶ

γλαρόνι, τό· hirondelle de mer; guiffette, n. f.

γλαροποῦλι, τὸ καὶ γλαρόπουλο [διάλ. Νάξου], 1) μικρὸς γλάρος· τὸ γλαρόνι· 2) λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀδηφάγων· «τρώγει 'σὰν γλάρος».

γλάρος, ὁ· βλ. λάρος, mouette, n. f. goëland, n. m. § γλάρος [ναυτ.], bout de flèche, βλ. ἄτρακτος.

γλαρός, ή, όν· ἤπιος, γλυκύς, serein, doux; ‖ γλαρὰ μάτια, des yeux langoureux.

γλασερίτης ἢ ἀρκανίτης = glaserite ἢ

arcanite. Ὀρυκτὸν ἄχρουν. γεύσεως πικρᾶς καὶ ἁλμυρᾶς, σκληρότητος 2,5-3,0, εἰδ. βάρους 2,689-2,709. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον ὄρθιον σύστημα. Κρυσταλ. ὅμως καὶ κατ' ἄλλην ῥομβοεδρικὴν μορφὴν καὶ καλεῖται ἄφθαλος, aphthalos. Χημικῶς εἶνε $K_2 SO_4$ παραμεμιγμένον μετὰ $Na_2 SO_4$ διαλυτὸν εἰς ὕδωρ. (Δ. Κισσόπουλος)

γλασιαλίνη, ης, ἡ· [χημ. τεχν.], glacialin, n. m. μίγμα βορικοῦ ὀξέος, βόρακος, γλυκερίνης, σακχάρου καὶ ὕδατος, χρησιμεῦον εἰς συντήρησιν τοῦ κρέατος, τῶν ᾠῶν, κτλ.

γλαστρίον, τό· καὶ

γλαστρίτσα, ἡ· μικρὰ γλάστρα, petit pot à fleur.

γλάστρα, ας, ἡ· [δημ.] ἡ γάστρα, δοχεῖον πήλινον πρὸς τὸ φυτεύειν ἄνθη, pot à fleur, καὶ vase à fleur, ἀγγεῖον ἢ δοχεῖον ἀνθέων.

γλαύκινος ἢ σικελιανίτης, cœlestin ἢ célestine (n. f.) ἢ strontiane sulfaté ἢ sicilianite; ὀρυκτὸν ἄχρουν, λευκόν, κυανίζον φαιόν, σμαλτόχρουν, κυανοῦν, σπανίως ὑπέρυθρον, ὑποκίτρινον κτλ. λάμψεως ὑαλοειδοῦς πρὸς τὴν στεατοειδῆ, διειδὲς ἢ διαφώτιστον, σκληρ. 3,0-3,5, εἰδ. βάρους 3,9-4,0. Κρυσταλ. κατὰ βασίρρομβον ὄρθιον σύστημα. Ἀπαντᾷ ὑπὸ ῥαβδιοπαγῆ, φλοιοπαγῆ, νεφροειδῆ, κτλ. συσσωματώματα. Χημικῶς εἶνε θειϊκὸν στρόντιον $S_2 SO_4$ μετὰ $Ca O$ καὶ $Ba O$. Χρησιμεύει πρὸς παρασκευὴν $Sr Cl_2$ καὶ $Sr (Az O_3)_2$, ὧν χρῆσις γίνεται ἐν τῇ πυροτεχνουργίᾳ κλπ. (Δ. Κισσόπουλος)

γλαυκοδότης, glaukodot. Ὀρυκτὸν κασσιτερόλευκον, εἰδ. βάρους 5,915-6,18. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθόν. Χημικῶς εἶνε $m Fe S_2 + n Fe As_2$ μετὰ 25-16 % Co ἤτοι εἶνε ἀρδενοπυρίτης περιέχων Κοβάλτιον. Τὸ ἀλλόκλαστρον ὅπερ ὁμοιάζει πρὸς τὸν γλαυκοδότην εἶνε (Co, Fe) (As, Bi) S. (Δ.Κ.)

γλαυκοειδής, ής, ές· bleuâtre; azuré, ée; ὁ γαλάζιος τὴν ὄψιν.

γλαυκόλιθος, βλ. μειονίτης.

γλαυκόμματος, ος, ον· βλ. γλαυκόφθαλμος.

γλαυκονίτης, glauconite. Ὀρυκτὸν πρασινόχρουν, σκληρότητος 1,5, εἰδικοῦ βάρους 2,29-2,35. Ἀπαντᾷ ἐντὸς διαφόρων γεωλογικῶν διαπλάσεων καὶ εὑρίσκεται κατὰ σμικρὰ κοκκία ὅμοια πρὸς τὰ τῆς πυρίτιδος ἢ ὡς πυρῆνες τμηματοφόρων ζωϋφίων ἐντὸς μάργης, πηλοῦ ἢ ψαμμίτου ἢ κατὰ ψαθυρὰ συσσωματώματα. Χημικῶς εἶνε ὑδρομιγὲς πυριτίωμα σιδήρου καὶ καλίου. Χρησιμεύει πρὸς λίπανσιν τῶν ἀγρῶν καὶ ὡς χρῶμα. (Δ. Κ.)

γλαυκοπράσινος, η, ον· [χρωμ.], vert-glauque.

γλαυκοπυρίτις, glaukopyrit (βλ. λοιλλιγγίτης).

γλαυκός, ή, όν· ὁ κυάνεος στίλβων, glauque; azuré, ée; καὶ ἐνίοτε bleu-azuré; ἐπὶ λάμψεως οὐρανοῦ ἀνεφέλου τὸ γλαυκὸν χρῶμα συνίσταται «ἐκ κυανοῦ κεραννυμένου», ἤτοι χρωματισμὸς μεταξὺ πρασίνου καὶ κυανοῦ· ‖ γλαυκὸν ἢ ὑπόγλαυκον, bleu clair.

γλαυκοσιδηρίτης, ου, ὁ· glaukosidérit ἢ fer phosphaté ἢ fer azuré, ἢ vivianite ἢ bleu de Prusse natif ἢ ocre martiale bleue; βλ. βιβιανίτης. (Δ. Κ.)

γλαυκότης, ητος, ἡ· couleur glauque (bleue ou azurée), ἡ γαλάζιος ἤτοι ὑπόλευκος βαφὴ καὶ ἡ τοιαύτη ὄψις.

γλαυκόφαιος, ος, ον· ὁ σιδηρόφαιος, gris de fer blanc.

γλαυκοφανής, οῦς, ὁ· glaucophane, n.m. ὀρυκτὸν χρώματος φαιοκυανοῦ ἰνδικοῦ μέχρι μελανίζοντος κυανοῦ, λάμψεως μαργαριτιζούσης ὑελοειδοῦς, εἰδικοῦ βάρους 3,1, σκληρότητος 7-6,5, διπλοθλαστικὸν καὶ ἰσχυρῶς τριχροϊτικόν. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον προκλινὲς σύστημα. Χημικῶς κατά τινας μὲν εἶνε $3 Na_2 Si O_3 + 6 R Si O_3 + 3 Al_2 Si_3 O_9 + Fe_2 Si_3 O_9$, κατ' ἄλλους δὲ $Na_2 Al_2 Si_4 O_{12}$ μετὰ $Ca (Mg, Fe)_3 Si_4 O_{12}$ καὶ ὀλίγον $R_4 Si_4 O_{12}$. Ἀπαντᾷ ἐν Σύρῳ (θέσις Βαπόρια) ἐντὸς μαρμαρυγιακοῦ σχιστολίθου. Φυσικῶς πρὸς τὸν γλαυκοφανῆ ὁμοιάζει ὁ **κασταλδίτης** ἢ **γασταλδίτης** (gastaldite) ὅστις ἔχει τὴν σύνθεσιν $3 R Si O_3 + 2 Al_2 Si_3 O_9$. (Δ. Κ.)

γλαυκόφθαλμος, ὁ καὶ ἡ· γαλανομμάτης, ὁ γλαυκόμματος, ὁ γλαυκούς, γαλαζίους ἔχων ὀφθαλμούς, qui a les yeux bleus; aux yeux bleus; ‖ —, vairon ou verron, n. m. (ἐκ τοῦ λατιν. varius), κυρίως ὁ ὅρος οὗτος ἀπαντᾷ ἐν τῇ ἱππολογίᾳ προκειμένου περὶ τοῦ χρωματισμοῦ τῆς ἴριδος τοῦ ὀφθαλμοῦ· œil vairon, γλαυκόφθαλμος.

γλαυκόχροος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ γλαυκὸν ἔχων χρῶμα, de couleur azurée; βλ. γλαυκός, ἐπὶ χρωμάτων, ἐπὶ ὀφθαλμῶν, φυτῶν, κτλ. μεταξὺ πρασίνου καὶ κυανοῦ.

γλαυκόω-ῶ, μέλ. ώσω, γλαυκὸν ποιῶ, rendre bleu-azuré, καὶ ἰδίως ἐπὶ ὀφθαλμῶν· ‖ ἐπίσης περιπίπτω εἰς τὸ πάθος γλαύκωμα, ἐξασθενίζω τὴν ὅρασιν, affaiblir la vue.

γλαύκωμα, ατος, τό· glaucome, n. m. πάθος καὶ σκότισμα τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ δι' ἐπιδερμίδος ἢ στίγματος γαλαζίου (κοινῶς πανάδα), ἤτοι νόσος τοῦ ὀφθαλμοῦ κληθεῖσα οὕτως ὡς ἐκ τῆς ὠχροπρασίνου χροιᾶς ἣν προσλαμβάνει πολλάκις ἡ κόρη, χαρακτηριζομένη δὲ κυρίως ὑπὸ τῆς αὐξήσεως τῆς πιέσεως ἐντὸς τοῦ βολβοῦ καὶ τῆς ἐντεῦθεν προσγινομένης βλάβης τοῖς βυθίοις χιτῶσι τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἰδίᾳ τῆς κοιλάνσεως τῆς θηλῆς τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου. Ὁ ὀφθαλμὸς παρίσταται ἀμαυρὸς τὴν ὄψιν, ἡ δὲ κόρη διαστέλλεται σφόδρα καὶ εἶνε γλαυκὴ τὴν χροιάν.

γλαυκῶπις, ιδος, ἡ· (γλαυκός, ὤψ), ἡ γλαυκούς, στίλβοντας λαμπροὺς ἔχουσα ὀφθαλμοὺς Ἀθηνᾶ (Minerve), γλαυκόφθαλμος, γαλανομμάτα, ἐκ τούτου γενικῶς femme aux yeux bleus.

γλαυκωπός, ή, όν· γλαυκόφθαλμος, γαλανομμάτης· ὁ γλαυκούς, γαλαζίους ἔχων ὀφθαλμούς, aux yeux bleus.

γλαύξ, ακός, ἡ· (καὶ γλαῦξ), τὸ νυκτερινὸν πτηνόν. κοινῶς ἡ **κουκουβάγια**. ἐκ τοῦ γλαυκοῦ. **γαλαζίου** χρώματος τῶν ὀφθαλμῶν της. καὶ chouette, n. f. μὲν λέγονται τὰ νυκτόβια ταῦτα πτηνὰ ἅτινα δὲν ἔχουσι ὦτα μεγάλα, ὅπως ἔχει ὁ βύας (duc); hibou, n. m. δὲ (κοινῶς χουκουβάγια) εἶνε κοινὴ ὀνομασία τῶν νυκτοβίων ἁρπακτικῶν πτηνῶν ἅτινα ἔχουσι μεγάλα ὦτα ὅπως ἔχει ὁ βύας. Ἡ γλαὺξ ἦν σύμβολον τῆς προσοχῆς καὶ ἀφιερωμένη τῇ Ἀθηνᾷ· ‖ γλαῦκας εἰς Ἀθήνας [παροιμ. ἀρχ.] (φέρειν), porter des chouettes à Athènes=μὲ τὸ γαλ. porter de l'eau à la rivière; διότι ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχον πολλαὶ γλαῦκες. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς προϋπάρχουσιν ἢ περιττόν τι πραττόντων.

γλαφυρία, ας, ἡ· ἡ γλαφυρότης.

γλαφυρός, ά, όν (γλάφω) (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), σημαίνει βαθουλός, κοῖλος, creux, euse; καὶ ἐν γένει ἐξεσμένος, τετορνευμένος, taillé, ée; ciselé, ée; ὑαλιστερός, στιλπνός, λεῖος, poli, e; ἐξ οὗ καὶ γλαφυρόω-ῶ. rifler; γλαφυρωτήρ, γλαφυρώτρια, rifloir ἢ riffloir, n. m. τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ καθίσταταί τι γλαφυρόν. π. χ. ῥίνη γλαφυρωτικὴ ἢ γλαφυρώτρια (rifloir), καὶ γλαφύρωσις, riflage, ἡ πρᾶξις τοῦ καθιστᾶν τι γλαφυρόν· ‖ γλαφυρωτῆρα, rifloir, n. m. ὀνομάζουσιν οἱ Γάλλοι εἶδός τι ῥίνης τῶν ὁπλοποιῶν δι' ἧς διεκρινίζονται, ἤτοι ἐντελῶς ῥινίζονται ἢ οὕτως εἰπεῖν γλαφυροποιοῦνται (λειαίνονται) τὰ κοιλάσματα καὶ τὰ τοιαῦτα. § κατ' ἐπέκτασιν γλαφυρός, ὁ κομψός, ὁ χαρίεις, élégant, e; gracieux, euse; ‖ [οὐδ.] τὸ γλαφυρὸν = ἡ χάρις, ἡ κομψότης = ἡ γλαφυρότης, élégance, n. f. grâce, n. f. ‖ [ῥητ.] γλαφυρὸς λόγος, discours élégant, εἶνε ὁ ἱλαρὸς καὶ χαρίεις καὶ ἀντίκειται εἰς τὸ κακόζηλον. Χάριεν δύναται νὰ ἦνε καὶ αὐτὸ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, τὸ πρᾶγμα ἢ ἡ ὑπόθεσις, χαριέστερον δὲ γίνεται διὰ τῆς ἑρμηνείας, ἥτις ἐπιτυγχάνεται διὰ χρήσεως ἀστεϊσμῶν μὴ δηκτικῶν καὶ καλλιεπῶν φράσεων.

γλαφυρότης, ητος, ἡ· ἡ γλαφυρία, τὸ γλαφυρόν, ἤτοι ἡ χάρις, ἡ κομψότης, élégance, n. f. grâce, n. f. § **γλαφυρότης=λείανσις.**

γλαφυρόω-ῶ, μέλ. ώσω· ἐπίσης γλάφω, rifler; καθιστῶ τι γλαφυρὸν (βλ. γλαφυρωτήρ, γλαφυρώτρια, rifloir), ἤτοι κοιλαίνω, ποιῶ κοίλωμα, creuser; ὑαλίζω, στιλπνῶ, λειαίνω, polir; ξέω τορνεύω, σκαλίζω μὲ τὴν γλυφίδα ἢ μὲ ἄλλο τι ἐργαλεῖον (rifloir) πέτραν, ξύλον, κτλ. ‖ γλαφύρωσις, ἡ πρᾶξις τοῦ καθιστᾶν τι γλαφυρόν, action de rifler, riflage, n. m. βλ. καὶ γλαφυρός.

γλαφυρῶ, βλ. γλαφυρόω.

γλαφυρῶς, [ἐπίρ.], ἐπιχαρίτως, κομψῶς, élégamment; μετὰ κομψότητος, avec élégance; μετὰ χάριτος, avec grâce.

γλαφύρωσις, εως, ἡ· riflage, n. m. βλ. γλαφυρός, γλαφυρόω.

γλαφυρωτήρ, ῆρος, ὁ· **γλαφυρώτρια**, ἡ· βλ. γλαφυρός.

γλάφω, βλ. γλαφυρόω.

γλειγουδιάρης, α, ικον· [δημ.] λίχνος, friand, e; βλ. καὶ καλοφαγᾶς.

γλειφοπινάκας, ὁ· [δημ.] pique-assiette, n. m. lécheur; ὁ μεταβαίνων εἰς τὰς οἰκίας ὅπως φάγῃ, ὁ παράσιτος, parasite, n. βλ. γλείφω.

γλείφω, λείχω, lécher; ‖ νὰ τρῶς (τρώγῃς) καὶ νὰ γλείφῃς τὰ δάκτυλά σου [φρ.] «καὶ τοὺς δακτύλους ἀπολείχειν ἐκ τῆς ἡδονῆς» c'est à s'en lécher les doigts=εἶνε νὰ γλείφῃ κανεὶς τὰ δάκτυλά του· ‖ ἔγλειφε τὰ χείλη του, il se pourléchait; ‖ [μεταφ. ἐπὶ παρασίτου, γλειφοπινάκας, ψωμοκόλακος] γλείφει τὰ πινάκια, piquer l'assiette; écumer la marmite; ‖ γλείφομαι, δηλ. γλείφω τὰ χείλη μου [μέσ.] (κυριολεκτικώτερ. ἐπὶ ζώων, θηρίων), se lécher.

γλείψιμον, τό· ὁ λειχασμός, ἡ πρᾶξις τοῦ λείχειν (γλείφειν), action de lécher, lèchement, n. m.

γλεντζές, ὁ· [δημ.] βλ. ἐγλεντζὲς καὶ εὐωχητής, noceur, n. m. καὶ fêtard, n. m.

γλέντι, τό· [δημ.] ἡ διασκέδασις, divertissement, n.m. ἀπόλαυσις, réjouissance, n.f.

γλεντῶ (άω), μέλ. ήσω, διασκεδάζω, se divertir; εὐωχοῦμαι, faire la noce; s'en donner à cœur joie; καὶ κατ' ἐπέκτασιν, γελῶ, rire.

γλέπω, [δημ. καὶ διάλ. Ἠπείρου] ἀντὶ τοῦ βλέπω (βλ. λέξιν). ὡς καὶ ἐν τῇ παροιμίᾳ «Τὸ λύκο τὸ γλέπομε καὶ τὴν ὀμπλὴ γυρεύομε»· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι «γλέφαρον» ἀντὶ τοῦ βλέφαρον.

γλερί(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] ἀγλίς, σκελλὶς σκόρδου, πορτοκαλίου, τεμάχιον μήλου, ἀπίου, κυδωνίου, κτλ. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου γελγὶς (σκελλὶς) ὑποθέτομεν καὶ ἀναγραμματισμὸν καὶ τροπὴ τοῦ γ εἰς ρ.

γλευκοζύγιον, τό· γλευκόζυγος, ὁ· καὶ **γλευκόμετρον,** τό· συνώνυμα gleucomètre, glucomètre καὶ pèse-moût, n. m. εἰδικὸν ἀραιόμετρον (σακχαρόμετρον) ὅπερ ἐμβαπτίζοντες ἐντὸς τοῦ γλεύκους εὑρίσκομεν ἐκ τοῦ σημείου τῆς βαθμολογίας μέχρι τοῦ ὁποίου βυθίζεται ἐν τῷ ὑγρῷ, τὸ ποσὸν τοῦ ἐν τῷ γλεύκει ἐνεχομένου σακχάρου.

γλεύκινος, η, ον· ἀπὸ γλεῦκος (μοῦστον), de moût; semblable au moût.

γλεῦκος, ους, τό· κοινῶς ὁ **μοῦστος**, moût, n. m, ὁ δι' ἐκθλίψεως ἐκ τῶν σταφυλῶν ληφθεὶς χυμὸς πρὶν ἐπέλθῃ ἡ ζύμωσις· ζυμούμενον μεταβάλλεται εἰς οἶνον· βραζόμενον ἵνα καλῶς ἐξατμισθῇ τὸ ὕδωρ καλεῖται πετιμέζι.

γλήγορα, [δημ. ἐπίρ.] βλ. γρήγορα.

γληγορῶ, [διάλ. Οἰνόης] κάμνω γλήγορα, βιάζομαι.

γλημόρι, τό· [διάλ. Καρπάθ.] τὸ μνῆμα, τὸ μνημοῦρι.

γλήνη, ης, ἡ· glène, n. f. (γληνοειδὴς κοιλότης, κοτύλη) [ἀνατ.], κοιλότης (cavité) μᾶλλον ἢ ἧττον βαθεῖα ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν διαρθρουμένων ὀστῶν, ὑποδεχομένη τὴν κεφα-

λὴν τοῦ ἑτέρου, ἤτοι ἡ κοιλότης τῶν κοκκάλων εἰς ἣν γίνεται ἡ κλείδωσις.

γληνιαῖος, α, ον· glénoïdien, enne (di -in, èn'), adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γληνοειδῆ κοιλότητα ἢ εἰς τὰς ἀναλόγους κοιλότητας· || κοιλότης γληνιαῖα, cavité glénoïdienne ; || [ἀνατ.] γληνιαῖος δακτύλιος, καλεῖται δακτύλιος ἐξ ἰνώδους χόνδρου περιβάλλων κύκλῳ τὸ χεῖλος τῆς γλήνης, ἧς αὐξάνει τὸ βάθος.

γληνοειδής, ής, ές· (γλήνη, εἶδος) glénoïde ou glénoïdale, ale, aux, adj. λέγεται διὰ τὴν κοιλότητα (κοτύλην) τῆς ὠμοπλάτης καὶ ἐν γένει δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν γλήνην· || κοιλότης γληνοειδής, cavité glénoïde ou glénoïdale

γλήορα, [ἐπίρ. διάλ. Νάξου] βλ. γρήγορα.

γληορώτερο, [ἐπίρ. διάλ. Νάξου] ὡς τάχιστα.

γλιάζω, [διάλ. Οἰνόης] ὀλισθαίνω, γλυστρῶ. «ἔγλιαξα κ' ἐνέμπεσο»=ὠλίσθησα καὶ ἔπεσα· ἐκ τοῦ γλία ἢ γλοιά.

γλιανέος, ὁ· (ἰχθ.) [διάλ. Οἰνόης] γλάνις, ὁ γουλιανός, glanis, n. m.

γλιαστερόν, τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ ὀλισθηρόν, γλυστρότοπος.

γλιγκίτης, ὁ· βλ. ὀλιβίτης. (Δ. Κ.)

γλιγοῦδι, τό· [δημ.] συνθ. πληθ. γλιγούδια, τραγήματα, λιχνεύματα, friandise(s) (τουρκ. μεζελίκι).

γλιγουδιάρης, α, ικον· [δημ.] λίχνος, friand, e ; βλ. καὶ καλοφαγᾶς.

γλίδα, ἡ· κτλ. [δημ.] βλ. λίγδα, κτλ. ἡ γλία, γλιὰ ἢ γλοιά· βλ. γλίντζα.

γλιδιάζω, [δημ.] γλοιοῦμαι, devenir gluant (crasseux).

γλίζα, ἡ· [δημ. ναυτ. ξεν.] καὶ γκλίζα, la misaine goëlette ; βλ. ἡμιόλιον ἀκατίου· || ἡ γλίζα τῆς μαΐστρας, la grand' voile goëlette ; βλ. ἡμιόλιον μέγα.

γλίνα, ας, ἡ· [δημ.] βλ. γλίντζα καὶ γλύνα· [διάλ. Καρπάθου] = χοίρειον λίπος

γλίντζα, ἡ· καὶ γλίνα [δημ.], ὁ γλοιός, ἰξός, glu, n. m. ἡ βλέννα, mucosité, n. f. τὸ γλοιῶδες, viscosité, n. f. § ἐπίσης ἡ ἀκαθαρσία, saleté, n. f. ὁ ῥύπος, ἡ λίγδα, crasse, n. f. βλ. γλοιός.

γλιντζιάζω, μέλ. άσω· [δημ.] γλοιοῦμαι, γίνομαι γλοιώδης, devenir gluant (visqueux, etc.).

γλιντζιασμένος, η, ον· [δημ.] ὁ γλοιώδης, βλεννώδης, κολλώδης, ἰξώδης, gluant, e ; visqueux, euse; muqueux, euse.

γλιστερός, ή, όν· [δημ.] ὀλισθηρός, ά, όν· glissant, e ; || τὸ λιθόστρωτον εἶνε γλιστερόν, le pavé est glissant.

γλίστρα, ας, ἡ· [δημ.] τόπος γλιστερός, ὄλισθος, glissant ; glissoir, n. m.

γλίστρημα, τό· [δημ.] ὀλίσθημα, glissade, n. f. faux pas.

γλιστρία, ἡ· καὶ γλιστρίδα, ἡ· [δημ.] ἀνδράχλη (βοτάνη), βλ. ἀνδράκλα, pourpier.

γλιστρῶ, μέλ. ήσω, ὀλισθαίνω, glisser ; [συνεκδ.] διαφεύγω, échapper ; || ἐγλίστρησε τὸ πόδι μου, le pied m'a glissé ; || δὲν ἠξεύρω πῶς μοῦ ἐγλίστρησεν [ὁ λόγος, τὸ μυστικόν, κτλ.], je ne sais pas comment cela m'est échappé ; || ἐγλίστρησεν ἡ γλῶσσά του [καὶ εἶπεν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων], la langue lui a fourché. § ὑπεκφεύγω, se dérober ; s'esquiver (ἀποχωρῶ ἀπαρατήρητος)· || περὶ τὰ μεσάνυκτα κατόρθωσα νὰ γλιστρήσω, vers minuit j'ai pu m'esquiver.

γλίσχρος, ου, ὁ· (εὐτελής, μικροῦ ἄξιος), mesquin, ine ; λέγεται ὁ σφικτός, φειδωλός, chiche ; ἀηδὴς φειδωλός, parcimonieux, euse; γλίσχρος, ὁ μετὰ φειδωλίας, στενοχωρίας ζῶν δι' ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων, ὁ πτωχός, πτωχικός, πενιχρός, pauvre ; πενιχρός, ἄθλιος, piètre; λιτός, frugal, e; ὁ εὐτελής, μικροῦ ἄξιος mince ; || — ἄνθρωπος, homme mesquin (chiche) ; || γλίσχρον εἰσόδημα, revenu mince ; || — μισθός, faibles (minces) appointements.

γλισχρότης, ητος, ἡ· ἰδιότης τοῦ γλίσχρου, mesquinerie, n. f. τὸ πτωχόν, ἡ πενιχρότης, pauvreté, n. f. ἀθλιότης, misère, n. f. φιλαργυρία, avarice, n. f. φειδωλία, chicheté, n. f. ἀηδὴς φειδωλία, parcimonie, n. f. ἡ εὐτέλεια, mincité, n. f.

γλίσχρως, [ἐπίρ.] μετὰ γλισχρότητος, εὐτελῶς, mesquinement; φειδωλῶς, chichement ; πτωχικῶς, pauvrement.

γλίτσα, ας, ἡ· [δημ.] βλ. γλίντζα· || γλίτσα, [διάλ. Οἰνόης] ἡ ὑπερπλήρωσις· «γλίτσαν ἐποῖκα τὸ καυκίνη»=τὸ γέμισα τόσον ὥστε κοντεύει νὰ ξεχειλίσῃ.

γλοιά, ἡ· [διάλ. Καρπάθ.] τὰ ψωμιά, ὅταν μείνωσιν ἄψητα, ἢ ἐπὶ τοῦ φούρνου=γλιὸς (=χλιὸς) τὸ ἐναντίον τοῦ πυρός. § γλοιά, ἡ κόλλα, ὁ γλοιός, glu, n. m.

γλοιβό, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] τὸ λασπῶδες καὶ ἄψητον ψωμίον· εἶνε τὸ τῆς ἀρχαίας γλοιόν, κολλῶδες.

γλοιΐνη, ης, ἡ· καὶ γλουτίνη, ἡ· gluten, n. m. ὁ καὶ γλοιὸς κυρίως καλούμενος, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀλευρόκολλα, ἤτοι ἡ ζωϊκὴ κόλλα, ἢ φυτικὸν λεύκωμα, βλ. καὶ ἄλευρον· καλεῖται οὕτως ἡ κατὰ τὴν μετὰ πολλοῦ ὕδατος ζύμωσιν καὶ πλύσιν τοῦ ἐκ σίτου ἀλεύρου ὑπολειπομένη γλοιώδης φαιοκιτρίνη οὐσία, ἐνυπάρχουσα καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς δημητριακοῖς καρποῖς καὶ τισιν ἄλλοις σπέρμασιν· εἶνε οὐσία κολλώδης, ἀζωτοῦχος, ἐλαστική, λευκωματοειδὴς καὶ καθίσταται διὰ ξηράνσεως κερατοειδής, ἀποτελεῖ δὲ τὸ κατ' ἐξοχὴν θρεπτικὸν συστατικὸν τοῦ σίτου· δύναται νὰ χωρισθῇ εἰς δύο οὐσίας, τὴν μὲν εὐδιάλυτον, τὴν δὲ ἀδιάλυτον ἐν τῷ οἰνοπνεύματι. Ἡ γλοιΐνη χρησιμοποιεῖται εἰς παρασκευὴν εἰδικοῦ εἴδους θρεπτικωτάτων ἄρτων ἐκ σεμιγδάλεως καὶ ἄλλων λίαν θρεπτικῶν οὐσιῶν.

γλοίνα, ἡ· [δημ.] ἡ λίγδα, βλ. γλοιός.

γλοιοξυλίνη, ης, ἡ· glyoxyline, n. f. μίγμα 75 τοῖς $^0/_0$ νιτρογλυκερίνης καὶ 25 τοῖς $^0/_0$ βαμβακοπυρίτιδος.

γλοιός, οῦ, ὁ· ἐν γένει πᾶν τὸ ἐλαιῶδες,

ἰξῶδες καὶ γλίσχρον ὑγρόν, συνεπῶς ὁ ἰξός, glu, n. m. ἡ βλέννα, mucosité, n.f. τὸ γλοιῶδες, viscosité, n. f. § —, ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ γλοίνα ἢ λίγδα, ὁ ῥύπος, crasse, n. f. ἡ ἀκαθαρσία, saleté, n. f. § γλοιὸς βλ. γλοιΐνη.

γλοιόω-ῶ, μέλ. ώσω· γλοιὸν ποιῶ τι, ἤτοι κολλῶδες γλυστερόν, rendre visqueux (gluant).

γλοιρόν, τὸ καὶ γλυφός· [διάλ. Ἠπείρου] τὸ ἀηδές· ἐν χρήσει κυρίως ἐπὶ ὕδατος, ὑφάλμυρος, saumâtre, d'un goût tel que celui de la mer.

γλοιώδης, ης, ες· ὁ τὸ εἶδος ἔχων τοῦ γλοιοῦ, ὡς γλοιὸς ὤν, τὸ γλοιόν, ἰξώδης, gluant, e ; βλεννώδης, muqueux, euse ; visqueux, euse; glaireux, euse ; || τὸ γλοιῶδες τοῦ γύψου, amour, n. m. βλ. γύψος· || [οὐδ. οὐσ.] τὸ γλοιῶδες, la viscosité. § ὁ ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, sale ; crasseux, euse.

γλοιωδῶς, [ἐπίρ.] ἀκαθάρτως, malproprement.

γλοίωμα, ατος, τό· gliòme, n. m. νεόπλασμα κολλῶδες τὴν σύστασιν ἀποτελούμενον δ' ἐκ δικτυωτοῦ ἱστοῦ, οὗ ἐν τοῖς βρόχοις ἐμπερικλείονται πολυάριθμοι πυρῆνες ὑποστρόγγυλοι ἢ ᾠοειδεῖς. Ἀναπτύσσεται ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, τῷ νωτιαίῳ μυελῷ, τῷ ἀμφιβληστροειδεῖ καὶ τῷ ὀπτικῷ καὶ ἀκουστικῷ νεύρῳ. Καίπερ καλόηθες τὸ γλοίωμα, συνεπάγεται πολλάκις διὰ τῆς προηγουμένης πιέσεως ἐπὶ τῶν νευρικῶν κέντρων σπουδαίας διαταραχὰς (νευραλγίας) λειτουργικάς τε καὶ ὀργανικάς.

γλοξίνεια, ας, ἡ· [βοτ.], gloxinie, n. f. γένος τῆς οἰκογενείας τῶν Γεσνερειωδῶν· φυτὰ κονδυλόρριζα τῆς Ν. Ἀμερικῆς, καλλιεργούμενα καὶ ἐνταῦθα χάριν τῶν ὡραιοτάτων μακροσίφων ἀνθέων.

γλόμπος, [ξεν.] globe, n. f. σφαῖρα, σφαιροειδὲς ἀντικείμενον.

γλότσα, ἡ· [διάλ. Καρπάθου] βλέννα, γλίσσα, ἡ ἐπὶ τοῖς λιμνάζουσιν ὕδασι πρασίνη ὕλη.

γλουθαλίτης, βλ. ἀνάλκιμον. (Δ. Κ.)

γλουκερίτης ἢ γλωκερίτης· βλ. πισσοφανής. (Δ. Κ.)

γλοῦπος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] τὸ στόμα· λέξις ὀνοματοπεποιημένη.

γλούτια, ων, τά· fesses, les ; καλοῦνται ἐν τῇ ἀνατομίᾳ δύο μικραὶ ἐξοχαὶ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ἐγκεφάλου. (Γαληνός.)

γλουτιαῖον, τό· avaloire, n. f. κοινῶς ἡ πισινέλα. Μέρος τῆς σαγῆς ἐφαρμοζόμενον ἐπὶ τῶν γλουτῶν τοῦ ἵππου, ἐφ' οὗ στηρίζεται ὁ παραρρύμιος ἵππος ἵνα ὑποστηρίξῃ τὸν φόρτον κατά τε τὰς κατωφερείας καὶ τὰς στάσεις τοῦ ὀχήματος. Κύρια μέρη τοῦ γλουτιαίου εἰσί· τὸ περιγλούτιον (le bras du bas d'avaloire, τὸ ἐπιγλούτιον (le bras du haut ou bras de dessus d'avaloire) καὶ δύο **σειραδοφόρια** (por-traits) μετὰ πόρπης· βλ. **σαγή**, harnais. Ἐπὶ τοῦ γλουτιαίου διακρίνονται : 1) γλωχὶς (contre-sanglon) ; 2) ἐπιγλούτιον (bras du haut d'avaloire) ; 3) κλάδοι τοῦ γλουτιαίου (branches); 4) ἀκρόπορπον τοῦ κλάδου (boucleteau de branche) ; 5) βραχίων περιγλουτίου (bras du bas d'avaloire) ; 6) διεμβολαὶ λεπάδνου (passants de plate-longe) ; 7) ἀκρόπορπον τοῦ περιγλουτίου (boucleteau de bras du haut) ; 8) πόρπη γλουτιαίου (boucle d'avaloire) ; 9) ἀκρόπορπον σειραδοφόρον τοῦ γλουτιαίου (boucleteau porte-trait d'avaloire), ἤτοι τὸ σειραδοφόριον.

γλουτιαῖος, α, ον· ὁ εἰς τὸν γλουτὸν ἀνήκων, de fesse ; [ἀνατ.] γλουτιαία ἀρτηρία, γλουτιαῖοι μύες.

γλουτίνη, ης, ἡ· βλ. γλοιΐνη.

γλουτός, οῦ, ὁ· fesse, n. f. καὶ πληθ. γλουτοί, fesses ; κοινῶς τὰ **κωλομέρια** ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, ἅτινα καλοῦνται καὶ **πυγαί**· ὁ **πισινός**, le derrière ; ὁ Ἐφέσιος Ροῦφος, λέγει : «πυγαὶ τὰ μετὰ τὴν ὀσφὺν σαρκώδη, καὶ ἑδραία, ἐφ' ὧν καθίζομεν· ἄλλοι δὲ γλουτοὺς καλοῦσιν»· βλ. καὶ **ἐφέδρανον**· || [ἀνατ.] γλουτοί, fesses, n. f. pl. ἢ **πυγαῖαι**· χώρα κειμένη ὑπὸ τὴν ὀσφὺν καὶ ἑκατέρωθεν τῆς ἱερᾶς χώρας. § γλουτοὶ [ἱππολ.], croupe, n. f. (τὰ ὀπίσθια ἵππου καὶ ζώων τινῶν), καλεῖται οὕτω τὸ μετὰ τὴν ὀσφὺν μέρος τοῦ κορμοῦ τοῦ ἵππου τὸ ἀποτελοῦν τὰ **νῶτα** ἢ τὰ **πυγαῖα** αὐτοῦ, κοινῶς τὰ **καπούλια**, ἄρχονται δὲ ἀπὸ τοῦ τελευταίου ὀσφυακοῦ σπονδύλου καὶ φθάνουσι μέχρι τῆς ῥίζης τῆς οὐρᾶς, ἔχοντες ὡς βάσιν τὸ ἱερὸν ὀστοῦν (sacrum), ἤτοι εἶνε τὸ μέρος τοῦ ἵππου τὸ περιλαμβανόμενον ἀπὸ τῆς ὀσφύος (reins) μέχρι τῆς ῥίζης τῆς οὐρᾶς. Πρὸς τὰ πλάγια μέρη τῶν γλουτῶν καὶ πρὸς τοὺς λαγῶνας ὑπάρχουσι δύο ἐξοχαὶ ἃς εἰδικῶς καλοῦσιν **εἰλεακοὺς λόφους** (hanches), πρὸς τὰ κάτω δὲ καὶ ὀπίσω ἑτέρα ἐξοχὴ ἧττον ὁρατὴ ἐξωτερικῶς, ἀποτελουμένη ἐκ τῆς συναρμογῆς τοῦ ὀστοῦ τοῦ μηροῦ μετ' ἐκείνων τῆς λεκάνης, ἣν εἰδικῶς καλοῦσιν **ἰσχιαδικὸν** ἢ **ἰσχιακὸν λόφον** ἢ καὶ **γόμφον** (pointe de la fesse, βλ. καὶ **παραμήρια** ἵππου, fesses) ; || γλουτοὶ ἐπιμήκεις, βραχεῖς, εὐρεῖς ἢ στενοί, croupe longue, courte, large ou étroite, ἤτοι βραχυπυγής, εὐρυπυγής, στενοπυγὴς ἵππος (ἐκ τοῦ πυγή, ἤτοι ὀπίσθια, πρωκτός)· || γλουτοὶ ὀξεῖς, croupe en amande ou en cul-de-mulet ; || γλουτοὶ κατακλινεῖς ἢ κατιόντες, κοινῶς σκυλοκάπουλα, croupe basse, avalée, coupée ou en pupitre ; βλ. καὶ καθίημι· || γλουτοὶ κοῖλοι, croupe en cul de-poulet, ὁπόταν τὸ πρὸς τὴν ῥίζαν τῆς οὐρᾶς μέρος παρουσιάζῃ βαθύ τι κοίλωμα· || γλουτοὶ στρογγύλοι, croupe arrondie ; || γλουτοὶ διπλοῖ, croupe doubles, ὁπόταν κατὰ τὸ μέσον καὶ κατὰ τὸ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης παρουσιάζωσι βαθεῖαν αὔλακα· || σεισοπυγὴς ἵππος, croupe vacillante, ὁ σείων ἢ ταλαντεύων τοὺς γλουτοὺς κατὰ το βάδισμα· || ἵππος καλιπυγὴς ἢ εὔπυγος, cheval bien croupé. § γλουτοὶ [ναυτ.], κοινῶς τὰ **μεριά**, fesses, n. f. pl. καλοῦνται οὕτω τὰ ἄνω τῆς ἰσάλου καὶ ἑκατέρωθεν τοῦ ποδοστήματος ἐστρογγυλευ-

μένα μέρη τῆς πρύμνης πλοίου τινός, διακρινόμενα εἰς δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν γλουτόν.

γλυιός, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] χλευαστικῶς ἀντὶ: γυιός, υἱός.

γλυκά, [ἐπίρ.] μετὰ γλυκύτητος, avec douceur; γλυκέως, doucement; || ὡμιλοῦσαν γλυκά, γλυκά, ils se disaient des douceurs; || τραγουδεῖ γλυκά, il a une douce voix; || [οὐσ.] πληθ. τὰ γλυκά· βλ. γλυκόν.

γλύκα, ἡ· [δημ.] καὶ

γλυκάδα, ας, ἡ· [δημ.] βλ. γλυκύτης, douceur, n. f.

γλυκάδι, τό· [δημ.] καὶ

γλυκάδιον, τό· [δημ.] ὀξείδιον, ὄξος, vinaigre, n. m. || [πληθ.] τὰ γλυκάδια, ris [de veau; d'agneau]; ἤτοι οἱ διάφοροι φαγώσιμοι ἀδένες, ὄρχεις τοῦ βοός, προβάτου, κτλ. || γλυκάδια, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὄρχεις αἰγὸς ἢ προβάτου καὶ ἐν γένει ἡ ἐλιαῖς, οἱ ἀδένες μετὰ τοῦ ἐπιπλόου ἐν τοῖς σπλάγχνοις τῶν σφαγίων.

γλυκαίνω, μέλ. θὰ γλυκάνω, γλυκὺ ποιῶ, rendre doux; εἶμαι ἢ γίνομαι γλυκύς, être ou devenir doux; ἡδύνω, adoucir; radoucir; || αἱ σταφυλαὶ γλυκαίνονται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, les raisins s'adoucissent par le soleil; || [χημ.] édulcorer; dulcifier; [μεταφ.] amadouer; affriander; || γλυκαίνω ἰατρικόν, édulcorer un médicament; || αὐτὸ ἐγλύκαινε τὴν πικρίαν τῆς ἐξορίας, cela adoucissait l'amertume de l'exil; || τὴν ἐγλύκανε μὲ τὰ δῶρα, il l'a amadouée (affriolée) avec les cadeaux; || ἐγλυκάθη ὁ φίλος, notre homme (ami) y a pris plaisir. § [οὐδ.] s'adoucir; se radoucir; ὁ καιρὸς ἐγλύκανε, le temps s'est radouci.

γλυκάνισον, τό· καὶ

γλυκάνισος, ου, ὁ· φυτὸν ἀρωματικόν, plante odoriférante; ὁ σπόρος τοῦ ἀνίσου, anis, n. m.

γλύκανσις, εως, ἡ· (γλυκασμὸς) τὸ γλυκαίνειν, τὸ γλυκὺ ποιεῖν, adoucissement, n. m. édulcoration, n. f.

γλυκαντικός, (γλυκαίνω) ὁ γλυκὺ ποιῶν, adoucissant,e; édulcorant, e.

γλυκαντσί(ν), [διάλεκτος Οἰνόης]=πολὺ γλυκύ.

γλύκασμα, ατος, ἡ· ἡ γλυκύτης douceur, n. f.

γλυκασμός, οῦ, ὁ· βλ. γλύκανσις· ἐπίσης ἡ γλυκύτης, douceur, n. f.

γλυκεῖα, ας, ἡ· θηλ. τοῦ γλυκύς. § [οὐσ.] γλυκεῖα, λέγεται ἡ γλυκόρριζα, réglisse, n.f.

γλυκέλαιον, τό· γλυκὺ ἔλαιον, huile douce [Γαλην.].

γλυκερίνη, ης, ἡ· glycérine, n. f. ὑγρὸν παχύρευστον (σιροποειδὲς) παραγόμενον βιομηχανικῶς ἐκ τῶν στεάτων, συνήθως ὡς δευτερεῦον προϊὸν τῆς σαπωνοποιΐας καὶ τῆς λαμπαδοποιΐας.

γλυκερός, ή, όν· ὁ ὑπόγλυκυς, ὁ ὀλίγον γλυκύς, doucereux, euse; douceâtre.

γλυκέως, [ἐπίρ. τοῦ γλυκὺς] μετὰ γλυκύτητος, avec douceur; doucement.

γλυκί, τό· [διάλ. Νισύρ.] ὁ σεληνιασμός· «τὸν ἔπιασε τὸ γλυκί».

γλυκίζω, ἔχω γεῦσιν γλυκεῖαν, ὑπόγλυκυν, avoir un goût doucereux.

γλυκίνη, ης, ἡ· [βοτ.] glycine, n. f. δένδρον παράγον ὡραῖον καὶ εὐῶδες ἄνθος ὡς τὸ τῆς ἀκακίας.

γλύκισμα, ατος, τό· (ζαχαροπλαστείου), gâteau, n. m. pâté, n. m. pâtisserie, n. f. σακχαρωτόν, sucrerie, n. f. douceur, n. f. || γλύκισμα τοῦ τραπεζιοῦ, plat doux.

γλυκίτης, ὁ· [χημ.] dulcite, n. f. σακχαρώδης οὐσία, συνώνυμον τοῦ duclose.

γλυκογόνον, τό· [χημ.] glycogène, n.m. φυτικὸν ἄμυλον (amidon végétal) εὑρισκόμενον ἐν τῷ ἥπατι.

γλυκοκάλαμος, ου, ὁ· cannamelle, n. f.

γλυκοκελα(ϊ)δῶ, chanter (gazouiller) agréablement.

γλυκοκοιμίζω, μέλ. ίσω, ἀποκοιμίζω νηδύμως (γλυκά, γλυκά), endormir doucement.

γλυκοκοιμοῦμαι, μέλ. ήσομαι, κοιμοῦμαι ὕπνον νήδυμον, dormir d'un doux sommeil.

γλυκοκολοκύθα, ἡ· ἡ γλυκεία κόκκινη κολοκύνθη, potiron, n.m. ou citrouille, n. f.

γλυκοκυττάζω, μέλ. άξω, κυττάζω μὲ βλέμμα γλυκύ, regarder tendrement; faire les yeux doux à q'un.

γλυκολαλῶ, βλ. γλυκομιλῶ.

γλυκολεμονιά, ἡ· limettier, n. m. λεμονέα παράγουσα γλυκέα λεμόνια (citrons doux), βλ. κίτρος.

γλυκολέμονον, τό· limette, n. f. limon doux; βλ. κίτρος.

γλυκομίλημα, ατος, τό· γλυκεῖα συνομιλία, douce causerie; [νεολ.] flirtage, n. m. (προφ. fleurtage); ἐλευθερία σχέσεων, ἐπιτρεπομένη ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ μεταξὺ νέων καὶ νεανίδων. § ἐν Γαλλίᾳ ἡ πρᾶξις τοῦ γλυκομιλεῖν action de flirter; || γλυκομίλημα, ἡ **ἐρωτολογία**, flirt (λέξ. ἀγγ. προφ. **fleurt**), n. m. συνομιλία μεταξὺ λίαν φιλοκόσμων ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς καθ' ἣν ἀνταλάσσονται λόγοι καλυπτόμενοι ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἔρωτος (de l'amour) καὶ τῆς ἐρωτοτροπίας (de la coquetterie); || ἡ **ἐρωτολογία** (le flirt), μεταξὺ γυναικὸς καὶ τοῦ τηροῦντος ἐρωτικὴν στάσιν ἀπέναντι της εἶνε ψυχικὴ κατάστασις ἀορίστως ἡδονικὴ καὶ ἐπιφόβως προοδευτικὴ ἐκ τῆς ἀρετῆς πρὸς τὸ παράπτωμα, μετ' ἐκουσίας στάσεως εἰς ἅπαντας τοὺς ἐνδιαμέσους σταθμοὺς (Paul Hervieu).

γλυκομίλητος, η, ον· ὁ ὁμιλῶν ἠπίως, εὐγενῶς, ὁ εὐπροσήγορος, affable; ὁ γλυκύς, doux, ce.

γλυκομιλῶ, ὁμιλῶ εὐγενῶς, μετὰ γλυκύτητος, μετ' εὐπροσηγορίας, parler avec douceur (avec affabilité); parler tendrement; conter fleurette; || [νεοελ.] flirter (προφ. fleurter, ἐκ τοῦ ἀγγλ. ῥήμ. to flirt) ὅπερ κυρίως σημαίνει χαριεντίζομαι διὰ λόγων, rail

ler ; καὶ ὑπὸ βαρυτέραν σημασίαν ἐρωτοτροπῶ, coqueter ; καὶ κοινότερον γλυκοκουβεντιάζω, καὶ παρὰ τῷ λαῷ ζαχαρώνω· ‖ ἐν Γαλλίᾳ, ἐρωτολογῶ μετά τινος, avoir un flirt avec quelqu'un ; βλ. **ἐρωτολογία**, flirt ; ‖ ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἀγγλίᾳ τὸ ῥῆμα flirter, σημαίνει τὸ φέρεσθαι οἰκείως πρὸ τοῦ γάμου.

γλυκόν, τό· τὸ παρασκεύασμα βυσίνων, φρούτων, κτλ. μετὰ σακχάρεως ὅπερ τίθεται ἐντὸς ποτηρίων καὶ τρώγεται κατ' ὀλίγον, ἕνεκα τῆς πολὺ γλυκύτητός του, confiture, n.f. ἡ κομπόστα, compote, n.f. ‖ μᾶς ἔβγαλαν γλυκόν, on nous offrit de la confiture; ‖ [τοῦ ζαχαροπλαστείου], pâtisserie, n.f. gâteau, n.m. ‖ ἔφαγε δύο γλυκά, il mangea deux gâteaux. § [πληθ.] γλυκά, τὰ σακχαρωτά, les sucreries ; les douceurs, ἤτοι ἐν γένει ὅ,τι εἶνε γλυκόν, κατεσκευασμένον διὰ σακχάρεως.

γλυκόξυνος, η, ον· aigre-doux.

γλυκοπατάτα, ἡ· γλυκεῖα πατάτα, patate douce, n. f. topinambour, n. m.

γλυκόπικρος, η, ον· βλ. **γλυκύπικρος.**

γλυκόπιοτος, η, ον· ὁ γλυκύς, εὐάρεστος τὴν γεῦσιν ὅταν πίνηται, doux (agréable) à boire ; [ἐπὶ οἴνου ἰδίως], coulant, e; moelleux, euse. § [ἐπὶ καπνοῦ] εὐάρεστος τὴν γεῦσιν, agréable à fumer.

γλυκόποτος, ος, ον· βλ. γλυκόπιοτος.

γλυκοπύρηνος, ὁ· ὁ ἔχων γλυκὺ τὸ ἐντὸς τοῦ πυρῆνος μικρὸν ἀμύγδαλον, à pépin doux ; à amande douce.

γλυκόρριζα, ης, ἡ· [βοτ.] κοινὴ ὀνομασία τῆς γλυκυρρίζης.

γλυκοσαλίζω, [διάλ. Καρπάθου] χαριεντίζομαι, καλολογῶ, συναναστρέφομαι ἐρωτικῶς =γλυκομιλῶ.

γλυκοσίδιον, τό· glycoside, n. m. διάφοροι οὐσίαι τοῦ φυτικοῦ καὶ ζωϊκοῦ βασιλείου, ἰδίως ὅμως τοῦ πρώτου, ἔχουσαι τὴν ἰδιότητα νὰ μεταβάλλωνται τῇ ἐπιδράσει ἀραιῶν ὀξέων, ἀλκαλίων καὶ εἰδικῶν ζυμεγερτῶν εἰς σταφυλοσάκχαρον καὶ ἄλλα ἴδια σώματα· οὕτω ἡ ἀμυγδαλίνη τῶν πικρῶν ἀμυγδάλων μεταβάλλεται ὑπὸ τῶν συνυπαρχόντων ἀμόρφων ζυμεγερτῶν (ἐμουσλίνης) εἰς σταφυλοσάκχαρον, πικροαμυγδαλέλαιον, καὶ ὑδροκυάνιον.

γλυκός, ειά, όν· [δημ.] συγκρ. γλυκότερος, η, ον· ὑπερθ. γλυκότατος, η, ον· βλ. γλυκύς· ‖ [οὐδ. οὐσ.] βλ. **γλυκόν.**

γλυκοφίλημα, ατος, τό· τρυφερόν, ἐράσμιον φίλημα, tendre (doux) baiser.

γλυκοφιλῶ, φιλῶ μετὰ τρυφερότητος, embrasser (baiser) tendrement.

γλυκοχαιρετῶ, χαιρετῶ μετ' εὐπροσηγορίας (προσηνείας), saluer avec affabilité (de bonne grâce).

γλυκοχάραγμα, ατος, τό· καὶ γλυκοχάραμα [ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθ.], τὸ λυκαυγὲς (βλ. λέξιν) (λατ. diluculum)· τὸ λυκόφως, petit(e) point(e) du jour ; le crépuscule (du matin)· βλ καὶ **χαράγματα.**

γλυκοχαράζει, [τριτοπρ.] le jour commence à poindre ; ‖ ὅτι γλυκοχάραζε=ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης, le jour commençait d'éclore ; dès le petit point du jour.

γλυκύπικρος, ος, ον· ὁ γλυκὺς καὶ πικρός, doux-amer.

γλυκύρριζα, ης, ἡ· ἡ γλυκόρριζα, γλυκόρριζον, réglisse, n. f. ἡ δὲ ἐπιστημονικὴ ὀνομασία αὐτῆς εἶνε glycyrrhiza, n. f. [βοτ.] γένος πολυετῶν ὑποξυλωδῶν φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν Κολοβοανθῶν, κοινῶν ἀνὰ τὴν Μεσημβρινὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀνατολήν. Ἡ ῥίζα ἐνέχει γλυκορριζίνην, σάκχαρον, ἄμυλον καὶ ἄλλα στοιχεῖα. Ἐλαφρῶς ἀντιβηχικόν, καὶ διουρητικόν, μαλακτικὸν διὰ τὸν βῆχα καὶ καταρροὰς ἐν γένει τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων· ‖ ὀπὸς (χυμὸς) γλυκυρρίζης, jus de réglisse.

γλυκυρριζικός, ή, όν· glycyrrhizique, adj. ‖ ὀξὺ γλυκυρριζικόν, acide glycyrrhizique.

γλυκυρριζίνη, ης, ἡ· glycyrrhizine, n. f. εἶδος σακχάρου εὑρισκόμενον εἰς τὰς ῥίζας τῆς γλυκυρρίζης ἐξ ὧν παρασκευάζεται δι' ἐκχυλίσεως ἡ «διάμπολι» ἀπαρτιζομένη ἰδίως ἐκ γλυκυρριζίνης.

γλυκυρριζίτης, ου, ὁ· glycyrrhizite, n. f. γλυκύρριζα τῆς Ἀμερικῆς.

γλυκύς, εῖα, ύ· γεν. έος (συγκ. ύτερος, ὑπερ. ύτατος), γλυκός, doux, ce, νόστιμος εἰς τὴν γεῦσιν· συνήθως μεταφ. εὐάρεστος, agréable ; doux ; νόστιμος, de bon goût, ἡδύς, doux, suave ; μελίρρυτος, mielleux ; ἐπὶ ἀνθρώπων συνήθως μετὰ σημασίας καλῆς, εὐχάριστος, agréable ; εὐπροσήγορος, affable ; χαρίεις, gracieux ; ἑλκυστικός, attrayant, e ; ἤτοι ὁ γινώσκων ν' ἀποκτᾷ τὴν οἰκειότητα καὶ εὔνοιάν τινος, καλῆς καρδιᾶς, ἀπόνηρος· ‖ γλυκὺς ἄνθρωπος, homme doux (affable) ; ‖ γλυκεῖα ὀσμή, odeur douce suave ; ‖ γλυκὸ κρασί, vin liquoreux (doux) ; ‖ γλυκὰ λόγια, des paroles emmiellées (μελίρρυτα); des douceurs ; ‖ ἤθελε νὰ μὲ περάσῃ μὲ γλυκὰ λόγια, il voulait me payer de belles paroles ; ‖ ὁ καφὲς αὐτὸς εἶνε πολὺ γλυκύς, ce café est trop sucré ; ‖ μὲ τὸ γλυκὺ [φρ.], avec douceur ; ‖ **γλυκύτερος,** α, ον, plus doux, etc· ‖ γλυκύτατος, η, ον, très doux, etc.

γλύκυσμα, ατος, τό· βλ. **γλύκισμα.**

γλυκύτης, ητος, ἡ (ἡ **γλυκάδα**), τὸ νὰ ἦνέ τι γλυκύ, ἡ νοστιμάδα εἰς τὴν γεῦσιν., douceur, n. f. ἡδύτης, douce saveur, etc. (βλ. γλυκύς). § γλυκύτης [ῥητορ.], douceur, εἶνε μία τῶν ἰδεῶν, γίνεται δὲ ὁ λόγος γλυκύς, πρῶτον ὅταν παρεμβάλλωνται ἱστορίαι, μυθικαὶ διηγήσεις, ἀλληγορικαὶ εἰκόνες, φυσικαὶ περιγραφαὶ καὶ τὰ παρόμοια· δεύτερον ὅταν ἡ λέξις ἦνε ἁρμόζουσα πρὸς τὰ ἑκάστοτε λεγόμενα, καὶ ἡ ἀφήγησις γοργὴ καὶ ζωηρά. § —, τὸ εὐάρεστον, ἡ εὐπροσηγορία (ἐπὶ ἀνθρ.), affabilité, n. f. ἤτοι ἡ γλυκύτης τοῦ ἤθους· ‖ ἡ ἐρασμιότης τοῦ ὕφους [ἐπὶ ἔργων], la douceur.

γλυκύφθογγος, ος, ον· ὁ γλυκὺν φθόγγον ἔχων, au son harmonieux (doux).

γλυκυφωνία, ας, ἡ· γλυκεῖα φωνή, δμι-

λία, ᾆσμα, voix douce; chant doux et agréable.

γλυκύφωνος, ος, ον· ὁ γλυκεῖαν φωνὴν ἔχων, qui a la voix douce; ‖ γλυκύφωνον ᾆσμα, chant mélodieux.

γλύκωμα, ατος, τό· glucose καὶ σπανιώτερον glycose, n. f. sucre de raisin, σάκχαρον τῶν σταφυλῶν καὶ ἐν γένει τῶν ἀμυλωδῶν.

γλυκωματοειδῆ, τά· glucosides, n.m. pl.

γλῦμα(ν), τό· (ἔκ-λυμα) [διάλ. Οἰν.] = ἀπομεινάρι σαπωνιοῦ, τὸ ἐκλυθέν, τὸ ἀπολοιφάδι.

γλύνα, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = ἀργιλώδης πηλὸς παρὰ τὰ ἕλη· λέγεται ἐπίσης γλύνα, τὸ λίπος τοῦ χοίρου· βλ. καὶ γλίνα.

γλυνερό, ἢ γλυνό, τό· [διάλ. Νάξου] τὸ πάχος τοῦ χοίρου.

γλυνιᾶς, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τόπος ἀργιλώδης.

γλυνόνου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἀλείφω δι' ἀργίλου (γλύνας).

γλυνόνω, [διάλ. Νάξου] λέγεται τὸ λίπος, ὅταν ἀπὸ τῆς ῥευστῆς αὐτοῦ καταστάσεως στερεοποιῆται, λέγεται ὅτι γλυνόνει· «ἡ σάλτσα αὐτοῦ τοῦ φαγητοῦ ἐγλύνωσε», ἤτοι ἐπάγη.

γλύνω, (ἐκ-λύω) [διάλ. Οἰνόης] = διαλύω, «γλῦσε τὸ ξύγαλα» = διάλυσέ το, λυῶσέ το (δι' ὕδατος).

γλύπτης, ου, ὁ· (γλύφω) κοινῶς ὁ σκαλιστής, ὁ σκαλίζων εἰς μέταλλα ἢ πέτρας, ἢ ξύλα γλύφων ἢ κόπτων μὲ τὴν σμίλην· [ὁ τῶν μετάλλων] graveur sur métal, λέγεται ciseleur; [ὁ τῶν ξύλων] graveur sur bois; xylographe; [ὁ τῶν λίθων] sculpteur; ἐν γένει δὲ γλύπτης λέγεται ὁ ἀγαλματοποιός, statuaire. sculpteur n. m. βλ. καὶ γλυπτική.

γλυπτική, ῆς, ἡ· sculpture (scul-ture), n. f. καὶ γλυφή, ῆς, ἡ· κοινῶς τὸ σκάλισμα. εἶνε ἡ τέχνη καὶ τὸ ἔργον τοῦ γλύπτου, ἤτοι ἡ τέχνη τοῦ γλύφειν μορφὰς ἀνθρώπων, ζῴων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων ἐκ ξύλου, ὀστοῦ, λίθου, μετάλλων καὶ ἄλλων ὑλῶν· ὑποδιαιρεῖται δὲ εἰς διαφόρους κλάδους ὀνομαζομένους ἐκ τῶν ὑλῶν ἢ τῶν ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα κατεργάζεται, τοιοῦτοι δὲ κλάδοι εἰσὶν ἡ ξυλογλυφία (ξυλογραφία), σφραγιδογλυφία, τορνευτική, ἑρμογλυφία (ἀγαλματοποιΐα, ἀνδριαντοποιΐα). Διὰ τῆς γλυπτικῆς παρίσταται ἀντικείμενόν τι ἢ πρόσωπον λελαξευμένον διὰ τῆς σμίλης εἴτε ἐν **προστύπῳ** (bas-relief) ἢ ἐν **ἐκτύπῳ** (haut-relief). Ὁπόταν ἡ γλυπτικὴ ἐφαρμόζηται εἰς τὴν ἀπομίμησιν τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς, καλεῖται **ἀνδριαντοποιΐα**· βλ. λέξιν. Ἐπίσης **ἀνδριαντοποιὸς** (statuaire) καλεῖται ὁ κατασκευάζων ἀνδριάντας. Ὁ κατασκευάζων κοσμήματα καλεῖται **κοσμηματογράφος** (ornementiste). Ἐν τῇ γενικῇ ὀνομασίᾳ τοῦ γλύπτου (sculpteur) περιλαμβάνεται ὁ ἀνδριαντοποιὸς (le statuaire), ὁ κοσμηματογράφος (l'ornementiste) καὶ πάντες οἱ λαξεύοντες ἐν τῷ λίθῳ, μαρμάρῳ, ἢ χαράσσοντες ἐν τῷ ξύλῳ (ξυλογράφοι, graveur sur bois, xylographe) οἱαδήποτε ἀντικείμενα· οὐχ ἧττον ὁ χαράσσων διὰ τῆς **σμίλης** (ciseau) ἐν τῷ μετάλλῳ, καλεῖται ἰδιαιτέρως γαλλιστὶ ciseleur (χαράκτης, ὁ). Ὅταν ὁ καλλιτέχνης ἐκτελεῖ **πρότυπα** (modèles) μεταχειριζόμενος τὴν ἄργιλον ἄλλην τινὰ εὐμάλακτον ὕλην, καλεῖται modeleur (πλαστουργός, ὁ), ἡ δὲ τέχνη αὐτοῦ πλαστική (art de modeler ou plastique). Ἡ ἀρχαία ἀρχιτεκτονικὴ καὶ κατ' ἀπομίμησιν αὐτῆς ἡ νεωτέρα ἀρχιτεκτονική, καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ μεσαιῶνος καθὼς καὶ ἡ τῆς ἀναγεννήσεως κατέφυγον ἅπασαι ἐν τῇ γλυπτικῇ διὰ τὴν διακόσμησιν τῶν διαφόρων ἄρθρων καὶ τῶν ὄψεων τῶν κτιρίων των. Ἐν τῇ ἀρχαιότητι καὶ κατὰ τὸν μεσαιῶνα αἱ γλυφαὶ πλειστάκις ἐχρωματίσθησαν καὶ ἐχρυσώθησαν, τινὲς μάλιστα ἀρχαῖοι καλλιτέχναι μετεχειρίσθησαν τὴν πολυχρωμίαν διὰ νὰ παραστήσωσι διάφορα μέταλλα.

γλυπτικός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν τὸν γλύπτην ἢ τὴν γλυπτικήν, de sculpteur; de sculpture; sculptural, ale, aux.

γλυπτοθήκη, ης, ἡ· αἴθουσα (ἢ μουσεῖον) γλυπτικῆς (ἢ γλυπτικῶν ἔργων), salle (cabinet ou musée) de sculptures; ἐνίοτε glyptothèque, n. f.

γλυπτός, ή, όν (γλύφω), ἐν λίθῳ, μετάλλῳ, ξύλῳ γεγλυμμένος, qui est sculpté; sculpté, ée; ciselé, ée; gravé, ée; ὁ δυνάμενος νὰ γλυφθῇ, qui peut être sculpté; sculptabte, adj. βλ. καὶ γλυπτική.

γλυστῆρι, τὸ (τὸ ἐργαλεῖον) [δημ.] ὁ κλυστήρ, τὸ κλυστήριον, séringue, n. f. clysoir, n. m. ‖ [συνεκδ.] (τὸ ἰατρικόν), κλύσμα, κλυστήρ, lavement, n. m. clystère, n. m. ‖ βάλλω γλυστῆρι [μέσ.] prendre un lavement; [βάλλω εἰς ἄλλον] faire prendre (ou donner) un lavement.

γλυστρίδα, ας, ἡ· [δημ.] βλ. γλιστρίδα.

γλυστρῶ, [δημ.] καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ· βλ. γλιστρῶ.

γλυτόνω, μέλ. ώσω, λυτρόω-ῶ, délivrer; διασῴζω, σῴζω, sauver; ἀπαλλάσσω, débarrasser; ‖ ποῖος θὰ μὲ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτόν; qui me délivrera de cet homme; ‖ μοῦ ἐγλύτωσε τὴν ζωήν, il m'a sauvé la vie; ‖ γλυτόνω τὴν ζωὴν (σῴζομαι, ἰδίως ἀπὸ κίνδυνον θανάτου), avoir la vie sauve; ‖ ἐγλύτωσε τὴν ζωήν του, il a eu la vie sauve; ‖ μὲ ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν, il m'a débarrassé d'une grande inquiétude; ‖ θὰ σὲ γλυτώσω ἀπὸ τὸν κόπον, je vous en épargnerai la peine. § γλυτόνω = τελειόνω, achever; finir; περατῶ, terminer; ‖ ὅταν γλυτώσῃς τὴν δουλειάν σου, quand vous aurez fini (terminé) votre travail; ‖ μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον δὲν γλυτόνει κανεὶς ποτέ, avec cet homme on n'en finit jamais; ‖ [καὶ ἀπόλ.] κάμε νὰ γλυτώσῃς, finissez donc; dépêchez vous; ‖ ἐγλύτωσα, j'ai fini; voilà qui est fait. § [οὐδ.] —, ἀπαλλάσσομαι, se débarrasser; se dépêtrer; ἀπολυτροῦμαι, se délivrer; διασῴζομαι, se sauver; ἐκ(δια)φεύγω, échapper; ἀποτελειόνω, ἀποκάμνω, se défaire; ‖ θέλεις νὰ γλυτώσῃς ἀπ' αὐτόν; voulez-vous vous débarrasser (vous défaire) de lui? ‖ ἐγλύτωσεν

ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, il s'est délivré de ses ennemis ; ‖ ὅταν γλυτώσω ἀπὸ τὴν ἀηδῆ αὐτὴν ἐργασίαν, quand je me serai dépétré de ce travail ingrat ; ‖ ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὴν δίκην του μὲ χίλιαις δραχμαῖς, il a été quitte de son procès pour mille drachmes ; ‖ νομίζεις πῶς γλυτόνεις, ἂν εἰπῇς πῶς ἐγελάσθης ; croyez-vous en être quitte pour dire que vous vous êtes trompé ? ‖ ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰς καταδιώξεις, il a échappé aux poursuites ; ‖ φθηνὰ τὴν ἐγλυτώσαμεν [φρ.], nous l'avons échappé belle ; nous en avons été quitte à bon marché ; ‖ [ἀπολ. ἐπὶ ἀσθενοῦς] δὲν θὰ γλυτώσῃ· δὲν θὰ τὴν γλυνώσῃ, il n'en reviendra pas ; il n'en réchappera pas=δὲν θὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον.

γλύτσικας, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] = λύγξ (λύζω).

γλύτωμα, ατος, τό· [δημ.] βλ. γλυτωμός.

γλυτωμονὴ καὶ γλυτωμὸς [διάλ. Οἰνόης] = ἀπαλλαγή, ἐλευθερία· βλ. γλυτωμός.

γλυτωμός, οῦ, ὁ· [δημ.] ἀπαλλαγή, λύτρωσις, délivrance, n. f. σωτηρία, salut, n. m. ἀπαλλαγή, ἀπάλλαξις, débarras, n. m. τέλος, fin, n. f. ‖ καλὸν γλύτωμα ! bon débarras ! [καὶ ἄλλως] ce sera long ! cela ne finira pas de si tôt ; ‖ δὲν τὸν ἔχω γλυτωμόν, je ne puis pas me débarrasser (me défaire) de lui ; ‖ [ἐπὶ κινδυνεύοντος] δὲν ἔχει γλυτωμόν, il n'y a pas de salut pour lui.

γλυτώνου, [διάλ. Κύμης] (ἐκ-λυτρόω) = σώζω· βλ. γλυτόνω.

γλυφάδα, ας, ἡ· [δημ.] τὸ ὑφάλμυρον (ἀλμυρῶδες, ἀλμῶδες), goût saumâtre ; ‖ [μεταφ.] ἡ ἀνουσιότης, ἀνοστιά, insipidité, n.f. fadeur, n. f.

γλυφαίνω, [δημ.] καθίσταμαι ἢ καθιστῶ τι γλυφόν, devenir saumâtre.

γλύφανον, ου, τὸ (γλύφω) καὶ γλυφίς, καὶ κοινῶς γλύφτης, ὁ· burin, n. m. ἐργαλεῖον δι' οὗ σκάπτουσι καὶ σκαλίζουσι τὰς εἰκόνας καὶ ἀγάλματα, τὸν χαλκόν, τὰς πέτρας καὶ τὰ ξύλα, ἤτοι λεπίδες χαλύβδινοι μετὰ λαβῆς διαφόρων σχημάτων· ‖ ἐπίσης τὸ κοπίδι, ὁ κοπεύς, burin, n. m. ἐργαλεῖον χαλύβδινον κοπτερὸν διὰ τὴν τμῆσιν ξύλων, λεπτῶν ἐλασμάτων, κτλ. ‖ ἐπίσης ἡ σμίλη, ciseau, n. m. (ὁ κοπεύς, ὁ ἐκκοπεύς), βλ. λέξιν· ‖ ὀδοντωτὸν γλύφανον τοῦ λιθοξόου, gradine, n. f. ‖ γλυφὶς (γλύφανον) ὀδοντωτὴ (φέρουσα 6 ὀδόντας), gradine à grains d'orge

γλυφή, ῆς, ἡ· τὸ γλύφειν καὶ τελειώνειν σκαλισμένον ἔργον, καὶ αὐτὸ τὸ σκάλισμα, sculpture, n. f. τὸ χάραγμα, gravure, n. f. ciselure, n.f. (βλ. γλυπτική)· ‖ γλυφή, [ἀρχιτ.] glyphe, n.m. βλ τρίγλυφος· ‖ γλυφή, [ἀρχιτ.] moulure, n.f. (ὅταν γλύφηται διὰ τῆς σμίλης ἢ γλυφίδος καὶ τόρευμα, ciselure, ὅταν κατασκευάζηται διὰ τοῦ τόρνου, κτλ.).'Επίμηκες τμῆμα εἰσέχον ἢ ἐξέχον ἐπὶ τοίχου, οἰκοδομῆς ἢ ἑτέρου τινὸς σώματος, κατακόρυφον ἢ ὁριζόντιον, εὐθύγραμμον ἢ καμπύλον, χρησιμεῦον ὡς ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα καὶ πρὸς διάκρισιν τῶν διαφόρων μερῶν ἔργου τινός, καλούμενον καὶ **ἀρχιτεκτονικὸν ἄρθρον.** Διὰ τοιούτων γλυφῶν κοσμοῦνται αἱ κορωνίδες, αἱ διάφοροι βάσεις κιόνων, κτλ. οἱ θριγκοί, τὰ ἀψιδωτὰ κυμάμια (archivolte) καὶ λοιπὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἄρθρα (membres). Κυριώτεραι ἀρχιτεκτονικαὶ γλυφαὶ εἶναι αἱ ἑξῆς :

Ἡ ῥάβδος (baguette).

Τὸ κοίλωμα, εὐθὺ ἢ ἀντεστραμμένον (cavet droit ou renversé).

Τὸ διάξυσμα (cannelure).

Τὸ κυμάτιον (cymaise, doucine ou gueule droite ou renversée).

Ἡ ἀπόφυσις (congé, apophyse).

Τὸ διάζωμα ἢ ἱμάντωμα (bande, plate -bande ἢ face).

Ὁ κανὼν ἢ ζώνη (filet ou listel).

Ὁ ἐχῖνος (échine ou quart de rond).

Ὁ τρίγλυφος (triglyphe).

Ἡ δακρυρρόη (larmier).

Ἡ σκοτία ἢ ὁ τρόχιλος (scotie).

Ἡ σπεῖρα ἢ γογγύλος κανὼν (tore ou boudin).

Ἡ πτέρνη, εὐθεῖα ἢ ἀντεστραμμένη (talon droit ou renversé, ou moulure en talon), ἥτις καλεῖται καὶ λέσβιον κυμάτιον (cimaise lesbienne).

Λεία γλυφή, moulure lisse, καλεῖται ἡ μὴ ἔχουσα οὐδὲν κόσμημα.

Κεκοσμημένη γλυφή, moulure ornée, καλεῖται ἐκείνη ἐφ' ἧς ὑπάρχουσι σκαλίσματα.

Ἐπίστεπτος γλυφή, moulure couronnée, καλεῖται ἡ φέρουσα ἄνωθεν συνεχῆ κανόνα (filet).

Γλυφαὶ σπειροειδεῖς, nerfs ou nervures, ἐπὶ τῶν ὠτίδων (consoles), ἢ ἐπὶ ἑτέρων κοσμημάτων· ‖ γλυφή, λέγεται πᾶσα ἐκκοίλανσις (δι' ἐργαλείου), évidement, n. m. ‖ ἄνευ γλυφῶν, non évidé=sans sculptures ; βλέπε καὶ γλυπτική· ‖ γλυφή, ἡ ἐγκοπή, encoche, n. f. ‖ [ναυτ.] γλυφή, engoujure, n. f. κοίλωμα ἡμικυκλικὸν γινόμενον ἐπὶ ξύλου πρὸς ὑποδοχὴν σχοινίου· ‖ [ναυτ.] γλυφὴ τῆς θήκης (κοινῶς σκάψιμο τοῦ σκουλαρικιοῦ), engoujure (de la caisse de poulie), κοίλωμα τῆς θήκης τροχίλου (poulie) ἐφ' οὗ ἐφαρμόζεται ὁ τροπὸς πρὸς στερέωσιν.

γλυφιδοξόος, ου, ἡ· jabloir, n. m. βλ. ῥυκάνη.

γλυφίζω, ἔχειν γεῦσιν γλυφήν, avoir un goût saumâtre.

γλυφίς, ίδος, ἡ· βλ. γλύφανον burin ; ciseau ; gradine ; ‖ γλυφίδες, αἱ (τῶν βίκων, κτλ.) jables, n. m. pl. ξεόμεναι διὰ τῆς γλυφιδοξόου ῥυκάνης (jabloir)· βλ. λέξιν· ‖ γλυφίς, ίδος, ἡ (ἢ κοπίς), buttoir ἢ butoir, n. m. (ἀναλόγως τῆς χρησιμότητός του)· ἐργαλεῖον χρήσιμον εἰς τὴν γλυπτικὴν καὶ ἄλλας τέχνας.

γλυφογραφία, ας, ἡ· βλ. χαρακτική, gravure, καὶ γλυπτική.

γλυφός, ή, όν· ὁ ὑφάλμυρος, ἀλμυρώδης, saumâtre, adj. ὅπως εἶνε ἡ οὐσία τοῦ ὕδατος τῆς θαλάσσης· ‖ ὁ τραχύς, cru, e ; ‖ τὸ γλυφὸν

νερὸ δὲν πιάνει σαποῦνι, l'eau crue ne dissout pas le savon=τὸ ὑφάλμυρον ὕδωρ δὲν διαλύει τὸν σάπωνα.

γλύφτης, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] γλύφανον, ἐργαλεῖον κυρτωτόν δι' οὗ κοιλαίνουσι τὰ χουλιάρια.

γλύφω (γλάφω, ἐγλυμμένος)· κοιλαίνω, σκαλίζω εἰς πέτρας, μέταλλα, ξύλα, κτλ. sculpter; βλ. γλυπτική, sculpture, n. f. ‖ γλύφω, κοιλαίνω, ἐκκοιλαίνω, évider; ‖ γεγλυμμένος (ἐγλυμμένος) η, ον, évidé, ée; ἤτοι ἐσκαμμένος, σκαλισμένος· ‖ —, graver; βλ. χαράσσω. § Βλ. καὶ ἀναγλύφω. § —, κτλ. βλ. γλείφω, κτλ.

γλωξίνια, ας, ἡ· gloxinie, n. f. φυτὸν παράγον ὡραῖον ἄνθος· βλ. γλοξινεία.

γλῶσσα (καὶ ἀττ. γλῶττα), ης, ἡ· langue, n. f. (ὑφ' ὅλας τὰς ἐννοίας), ἤτοι τὸ γνωστὸν ἐντὸς τοῦ στόματος μέρος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζῴων· ‖ — βόειος, langue de bœuf; ‖ — καπνιστή, langue fumée; ‖ [ἀνατ.] σῶμα μυῶδες, κινητόν, κείμενον ἐν τῷ κοίλῳ τοῦ στόματος, ὃν τὸ κύριον ὄργανον τῆς γεύσεως, συμβαλλόμενον ἅμα σπουδαίως εἴς τε τὴν μάσησιν καὶ τὴν κατάποσιν ὡς καὶ τὴν λαλιάν· ‖ βγάζω τὴν γλῶσσαν, montrer la langue; [καὶ πρὸς ἐμπαιγμὸν] tirer la langue; ‖ βγάζει γλῶσσαν [φρ.], il est fort en bouche; il a la langue bien pendue; ‖ κακὴ γλῶσσα [μεταφ.], mauvaise langue; ‖ ἐδέθη ἡ γλῶσσά του, il a la langue liée; ‖ δὲν ἠμπόρεσα νὰ τοῦ λύσω τὴν γλῶσσαν, je n'ai pu lui délier (dénouer) la langue; ‖ ἔχει μεγάλην γλῶσσαν, il est fort en gueule (en bouche); ‖ ἡ — του δὲν στέκεται οὔτε μίαν στιγμήν, la langue lui va toujours; ‖ μὴ πιάνῃς τὸ ὄνομά του μὲ τὴν γλῶσσάν σου, ne prononcez pas son nom; ‖ ἡ — κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει [παροιμ.], un coup de langue est pire qu'un coup de lance. § γλῶσσα, langue, n. f. ἡ ὁμιλία, langage, n. m. [γλωσσολ.] καλεῖται ἡ διὰ τῶν φθόγγων ἔκφρασις ἐννοιῶν ἢ διανοημάτων· ‖ ποίαν γλῶσσαν ὁμιλεῖτε, quelle langue parlez-vous? ‖ ἡ κοινὴ (ἡ δημώδης, ἡ ὁμιλουμένη) γλῶσσα, la langue vulgaire; ‖ ἡ γραφομένη (ἡ καθαρεύουσα) γλῶσσα, la langue écrite; l'idiome épuré; ‖ [μεταφ.] ἡ γλῶσσα τῆς ἀληθείας, le langage de la vérité. § [ἱππευτ.] γλῶσσα, langue, n. f. αὕτη συγκαταριθμεῖται μεταξὺ τῶν ἱππευτικῶν βοηθημάτων· βλ. βοηθήματα, aides [du cavalier]. § γλῶσσα, langue, λέγεται μεταφορικῶς ἀντικείμενόν τι πεπλατυσμένον ἐν σχήματι γλώσσης, καὶ ὑποκορ. γλωσσίδι(ον), languette, n. f. π. χ. ἡ γλῶσσα τοῦ κώδωνος (τῆς καμπάνας), battant (de cloche); ‖ — ἢ γλωσσίδι τοῦ ζυγοῦ (ζυγαριᾶς), languette de balance; ‖ — [ἢ γλωσσίδι] τῆς κλειδωνιᾶς, pêne [de serrure]; βλ. βάλανος· ‖ —, τὸ γλωσσίδι τοῦ αὐλοῦ, languette de clarinette (ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος), τὸ μέρος τοῦ αὐλοῦ τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα· ‖ — γῆς, langue de terre, ἐπίμηκες τεμάχιον γῆς. § [ἀρχιτ.] γλῶσσαι ὄφεως, langues de serpents ou dards; κόσμημα τιθέμενον ἐπὶ τῶν ἐχίνων, ἤτοι μικρὰ ὀξεῖα ἐξοχὴ χωρίζουσα τὰ ᾠὰ (oves). § — [ἰχθ.], τὸ βούγλωσσον, ἡ ψῆττα, κοινῶς χωματίδα, solc, n. f. § glosse, n. f. γλῶσσα ἐντόμων τινῶν ὑμενοπτέρων καὶ διπτέρων.

γλωσσαλγέω-ῶ, μέλ. ήσω (γλωσσαλγία) ἔχω ἄλγος, πόνον εἰς τὴν γλῶσσαν (κνησμόν, φαγοῦραν), avoir des douleurs (des démangeaisons) à la langue; **φλυαρῶ**, bavarder, τόσον ὥστε πονεῖ ἡ γλῶσσά μου καὶ δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ λαλήσω.

γλωσσαλγία, ας, ἡ (γλῶσσα, ἄλγος), glossalgie, n. f. [παθολ.] ἄλγος τῆς γλώσσης, γλωσσικὴ νευραλγία. § γλωσσαλγία, τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ λέγῃ πολλά, κοινῶς νὰ τὸν τρώγῃ ἡ γλῶσσα, démangeaison de parler (βλ. γλωσσαλγέω)· φλυαρία, bavardage n. m. στωμυλία, loquacité, n. f. πολυλαλία, πολυλογία, babillage, n. m. αὐθάδεια εἰς τὸ λέγειν, ἀδιακρισία, indiscrétion, n. f.

γλώσσαλγος, ος, ον· φλύαρος, bavard, e; αὐθάδης εἰς τὸ λέγειν, ἀδιάκριτος, indiscret, ète.

γλωσσαλγικός, ή, όν· [παθολ.] glossalgique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γλωσσαλγίαν.

γλωσσάνθραξ, ακος, ὁ· glossanthrax, n. m. ἄνθραξ τῆς γλώσσης, charbon de la langue; ἢ ἕλκος ἐπὶ τῆς γλώσσης, chancre-volant, n. m. μία ἐκ τῶν πολλαπλῶν μορφῶν ὑφ' ἃς ἐμφανίζεται εἰς τὰ ζῷα ὁ ἄνθραξ, προσβάλλουσα ἅπαντα τὰ ἐν τῷ στόματι ἁπαλὰ μέρη, κατ' ἐξοχὴν δὲ τὴν γλῶσσαν καὶ ἰδίως τοῦ χοίρου.

γλωσσάριον, ου, τό· ἢ κυρίως γλωσσολόγιον, τό· καὶ γλωσσηματικὸν λεξικόν, glossaire (glo-sèr', ἐκ τοῦ λατ. glossarium) n.m. [φιλολ.] —, ἐπίτομον λεξικὸν ἢ ὀνομαστικὸν (vocabulaire) ἐν τῷ ὁποίῳ ἐξηγοῦσι λέξεις τινὰς ἀπηρχαιωμένας ἢ ἀγνώστους, διὰ γνωστοτέρων λέξεων ἢ ὅρων· ‖ γλωσσολόγιον (γλωσσάριον) τῆς ἀρχαίας γαλλικῆς γλώσσης, un glossaire de la langue française ancienne. § γλωσσολόγιον=ἁπλῆ ὀνοματολογία τῶν λέξεων γλώσσης τινὸς ἄνευ ἐπεξηγήσεων· ‖ τὸ γλωσσολόγιον τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης εἶνε πλουσιώτατον, le glossaire de la langue grecque est fort riche.

γλωσσάρις, ρα, ικον· [διάλ. Οἰν.] γλωσσηματίας, γλωσσᾶς, φλύαρος.

γλωσσᾶς, [δημ.] ὁ· θηλ. γλωσσοῦ· ὁ μὴ συγκρατῶν τὴν γλῶσσάν του, qui ne peut contenir sa langue; ὁ φλύαρος (ἰδίως ἐπὶ κακοῦ), bavard, e; ὁ λέγων (λέγουσα) πολλὰ ἀδιακρίτως, fort en gueule; fort en bouche.

γλωσσεύω καὶ κακογλωσσεύω, κακολογῶ, médire; ‖ φλυαρῶ, πολυλογῶ, bavarder, jaser; caqueter; φλυαρῶ, κουρκουσουρεύω, potiner;

γλώσσημα, ατος, τό· glose, n. f.= ἀσαφὴς ξένη λέξις, ἢ λέξις ἄχρηστος (σπανία, πεπαλαιωμένη ἢ ἀπηρχαιωμένη), mot inusité (rare; suranné); ‖ ἐκ τούτων γλώσσημα,

glose, σημαίνει ἐπίσης τὴν ἐξήγησιν (explication) σκοτεινῶν λέξεων γλώσσης τινὸς δι' ἑτέρων εὐληπτοτέρων τῆς αὐτῆς γλώσσης, καθὼς καὶ τὴν ἑρμηνείαν, interprétation ; τὸ σχόλιον, commentaire.

γλωσσηματικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπεξήγησιν ἀγνώστου, glossaire, n. m. (βλ. γλωσσάριον)·[ἐπὶ λέξεων, φράσεων, κτλ.] ἄχρηστον, inusité, ée ; σπάνιον, rare ; πεπαλαιωμένον, ἀπηρχαιωμένον, suranné, ée.

γλωσσιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] κακογλωσσιά, κακολογία, médisance, n. f. ἡ κακογλωσσιά, αἱ φλυαρίαι τῶν γυναικῶν, commérage, n. m.

γλωσσιάζω, [διάλ. Ἠπείρ.] βάλλω τι εἰς τὴν γλῶσσαν, τρώγω.

γλωσσίδες, αἱ· postes, n. m. pl. κοσμηματογραφία παριστῶσα μικρὰς συνεχεῖς γλώσσας.

γλωσσίδι(ον), τό· μικρὰ γλῶσσα, ἡ γλωσσίς, languette, n. f. βλ. καὶ γλῶσσα· battant (de cloche) ; languette (de balance) ; pêne (de serrure) ; βλ. βάλανος· languette (de clarinette) ; βλ. καὶ γλωσσίς· || γλωσσίδι(ον), τὸ [ξυλ.], languette, n. f. ἄκρον σανίδος ἧς ἐλαττοῦσι τὸ πάχος, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς ἐντομὴν (rainure) ἠνεῳγμένην ἐπὶ τοῦ πάχους ἑτέρας σανίδος. § [ναυτ. πυρ.] ἀναδρομεύς, χελώνιον, curseur, n. f. § [διάλ. Ἠπείρου] =ἡ γλῶσσα τοῦ ὄφεως.

γλωσσιδόκρανον, ου, τό· [ναυτ. πυρ.] κάλυμμα τοῦ χελωνίου, chapeau du curseur.

γλωσσικός, ή, όν· ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν γλῶσσαν, ὁ τῆς γλώσσης, de langue ; lingual (gou-al) ale, aux ; || γλωσσικὸν ὀστοῦν, os lingual, ἐφ' οὗ παρεμβάλλεται ἡ γλῶσσα· || γλωσσικὸς μῦς ἀνώτερος, κατώτερος, muscle lingual supérieur, inférieur ; || γλωσσικὸν νεῦρον, nerf lingual; || γλωσσικὴ ἀρτηρία, artère linguale. § γλωσσικὰ λάθη [γραμμ.]=γραμματικὰ λάθη, fautes de grammaire. § γλωσσικός, ή, ὸν [ἀνατ.] glossien, ienne (si-in, èn') adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γλῶσσαν· || γλωσσικὸς μῦς, muscle glossien ; || ὁ γλωσσικὸς λέγεται ἐπίσης glossique [ἀνατ.], adj. συνών. τοῦ glossien.

γλωσσικῶς, [ἐπίρ.] ὑπὸ γλωσσικὴν ἔποψιν, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς γλώσσης, au point de vue de langue.

γλωσσὶς ἢ γλωττίς, ίδος, ἡ· βλ. γλωσσίδι(ον)· languette, n. f. postes, n. f. pl. βλ. γλωσσίδες· || γλωττὶς τῆς φύσης, âme du soufflet; || — τοῦ μανδάλου, battant du loquet; βλ. μάνδαλος. § γλωσσὶς [ἀνατ.], γλωττίς, glotte, n. f. μικρὸν ἄνοιγμα τοῦ λάρυγγος δι' οὗ αναιβοκαταβαίνει ὁ ἀναπνεόμενος ἀὴρ καὶ σχηματίζεται ἡ φωνή· || ἀνωτέρα γλωττίς, glotte supérieure ; τὸ ἀνώτερον ἄνοιγμα τοῦ λάρυγγος.

γλωσσίτα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ γλωσσίς, ἡ σταφυλὴ (ἀνατ.), glotte.

γλωσσῖτις, ιδος, ἡ· glossite, n. f. φλεγμονὴ τῆς γλώσσης· νόσος ἐπερχομένη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν συμμετοχῇ πρὸς ἄλλο τι νόσημα τοῦ στόματος, ἢ μετὰ εἴσδυσιν φλεγμονώδους ἐρεθίσματος εἰς τὴν γλῶσσαν, κέντημα μελίσσης, κτλ. Κατὰ τὴν γλωσσῖτιδα ἡ γλῶσσα οἰδαίνεται ὑπερμέτρως ἢ καὶ ἐξελκοῦται. Πρὸς θεραπείαν ἀμύσσεται (κεντᾶται, χαράσσεται) ἡ γλῶσσα καὶ δίδεται πάγος.

γλωσσίτσα, ας, ἡ· μικρὰ γλῶσσα, petite langue, languette, n. f. § [μεταφ.] κακόγλωσσος, médisant, e ; mauvaise langue.

γλωσσογραφία, ας, ἡ· glossographie, n. f. [φιλολ.] τὸ σημειοῦν καὶ ἑρμηνεύειν τὰς ἀπηρχαιωμένας καὶ ἀσαφεῖς ἢ ξένας λέξεις, ἢ ἡ ἐπιστήμη τοῦ μελετᾶν τὴν γενικὴν ὀνοματολογίαν τῶν λέξεων γλώσσης τινός· || [ἀνατ.], glossographie, n. f. ἀνατομικὴ περιγραφὴ τῆς γλώσσης.

γλωσσογραφικός, ή, όν· glossographique, adj. [φιλολ.] ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γλωσσογραφίαν· || γλωσσογραφικαὶ σημειώσεις, notes glossographiques.

γλωσσογραφικῶς, [ἐπίρ.] ὑπὸ γλωσσογραφικὴν ἔποψιν, au point de vue glossographique ; glossographiquement.

γλωσσογράφος, ου, ὁ· glossographe, n. m. ὁ σημειῶν καὶ ἑρμηνεύων τὰς ἀπηρχαιωμένας καὶ ἀσαφεῖς ἢ ξένας λέξεις, καὶ ἐν γένει ὁ μελετῶν τὴν γενικὴν ὀνοματολογίαν γλώσσης τινός· || συγγραφεὺς γλωσσογράφος, écrivain glossographe. § —, ὁ ἑρμηνευτής, σχολιαστής, glossateur, n. m.

γλωσσοδέτης, ου, ὁ· ἡ γλωσσοπέδη, ὁ χαλινὸς (ὁ δεσμὸς) τῆς γλώσσης, frein (filet) de la langue ; || ἔχει γλωσσοδέτην, il a le filet ; ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὁμιλήσῃ εὐκρινῶς.

γλωσσοδύνη, ης, ἡ· glossodynie, n. f. ῥευματικὴ ὀδύνη τῆς γλώσσης· γλωσσικὴ νευραλγία.

γλωσσοειδής, ής, ές· (γλῶσσα, εἶδος) ὁ ὁμοιάζων μὲ γλῶσσαν (γλωσσίδα) qui ressemble à une langue (languette) ; qui a la forme d'une langue ; [ζωολ.] glossoïde, adj. καὶ lingulaire, adj. [φυσ. ἱστορ.] ὁ ἔχων σχῆμα μικρᾶς γλώσσης· || —, ταινιόστενος [βοτ.], ligulé, ée ; || [διδακ.] linguiforme, adj.

γλωσσοειδῶς, [ἐπίρ.] ἐν σχήματι γλώσσης, ὅμοια μὲ γλῶσσαν, en forme de langue.

γλωσσοκάτοχον, τό· (γλῶσσα, κατέχω), glossocatoche, n. m. ὄργανον φέρον ἐνίοτε καὶ μικρὰν ἠλεκτρικὴν φυσσαλίδα, δι' οὗ κατέχουσι (πιέζουσι, χαμηλοῦσι) τὴν γλῶσσαν πρὸς ἐξέτασιν τῶν περὶ τὸν λάρυγγα.

γλωσσοκήλη, ης, ἡ· glossocèle, n. f. [χειρουρ.] λέγεται ἡ ἀπὸ τοῦ στόματος μᾶλλον ἢ ἧττον μεγάλη τῆς γλώσσης προβολή, ἡ ἀκουσίως ἐπερχομένη διὰ τὴν μεγέθυνσιν τοῦ ἱστοῦ τοῦ ὀργάνου· βλ. καὶ μακρόγλωσσον.

γλωσσοκοπάνα, ἡ· [δημ.] βλ. καὶ γλωσσοῦ, femme forte en gueule (en bouche).

γλωσσοκοπιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ φλυαρία, πολυλογία, bavardage, n. m. caquetage, n. m. caquet, n. m. [des femmes].

γλωσσοκοπῶ (έω), μέλ. ήσω, φλυαρῶ, πολυλογῶ, bavarder ; caqueter.

γλωσσολαλία, ας, ἡ· glossolalie, n. f.

[ἐκκλ. ἱστορ.] τὸ δῶρον τοῦ νὰ ὁμιλῇ τις πολλὰς γλώσσας.

γλωσσολάλος, ος, ον· (γλῶσσα, λαλῶ) glossolale. n. [ἐκκλ. ἱστορ.] ἄτομον ὁμιλοῦν πολλὰς γλώσσας, συνεπῶς γλωσσομαθὴς ἢ πολύγλωσσος, polyglotte.

γλωσσολογία, ας, ἡ· (γλῶσσα, λόγος) linguistique (gu-i-stik'), n. f. [φιλολ.] μελέτη ἱστορικὴ καὶ συγκριτικὴ τῶν γλωσσῶν· ἡ περὶ τὴν γλῶσσαν ἐπιστήμη (science du langage), ἥτις ἔχει ἔργον τὴν ἔρευναν τῆς ἀνθρωπίνης γλώσσης, καὶ διὰ τοῦτο πραγματεύεται τὸ ζήτημα περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ γενέσεως τῆς γλώσσης, περὶ τῆς σχέσεως τοῦ λέγειν πρὸς τὸ διανοεῖσθαι, περὶ τῆς σχέσεως ἑκάστης γλώσσης πρὸς τὴν γενικὴν τῆς γλώσσης ἔννοιαν, προσέτι τὴν ἀρχικὴν τῶν γλωσσῶν ἀλληλουχίαν καὶ τὴν ἱστορικὴν αὐτῶν μεταβολὴν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐπικρατούντων ἐν αὐταῖς νόμων· ‖ ἡ γλωσσολογία εἶνε μία τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, la linguistique est une science naturelle ; ‖ συνώνυμα τῆς γλωσσολογίας εἶνε ἡ συγκριτικὴ φιλολογία, philologie comparée ; συγκριτικὴ καὶ ἱστορικὴ γραμματική, grammaire comparée et historique. § γλωσσολογία (γλῶσσα, λόγος) [φιλολ.], glossologie, n. f. πραγματεία ἐπὶ μιᾶς ἢ πλειοτέρων γλωσσῶν· ‖ ἐπίσης —, glossologie, λέγεται ἡ γνῶσις τῶν ἐπιστημονικῶν ὅρων γλώσσης τινός, ὅπερ καλεῖται καὶ ὀνοματολόγιον, terminologie, n. f. (=λεξιλογία). § [παθολ.] γλωσσολογία, glossologie, n.f. λέγεται ἡ μελέτη τῶν παθήσεων τῆς γλώσσης.

γλωσσολογικός, ή, όν· linguistique (gu-i-stik'), adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐπιστημονικὴν μελέτην τῶν γλωσσῶν· ‖ ἔργα, ἔρευναι γλωσσολογικαί, travaux, recherches linguistiques ; ‖ γλωσσολογικαὶ σπουδαί, études linguistiques. § —, glossologique (jik), adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γλωσσολογίαν· ‖ σπουδαὶ γλωσσολογικαί, études glossologiques.

γλωσσολογικῶς, [ἐπίρ.] linguistiquement (gu-i-sti-ke-man), adv. δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐπιστήμην τῶν γλωσσῶν, ἤτοι ὑπὸ γλωσσολογικὴν ἔποψιν, au point de vue linguistique. § ἐπίσης au point de vue glossologique.

γλωσσολόγιον, τό· glossaire, n. m. vocabulaire ; βλ. γλωσσάριον.

γλωσσολκός, οῦ, ὁ· coulisseau, n. m. μικρὰ γλωττὶς (petite langue) χρησιμεύουσα ὡς ὁλκὸς (coulisse).

γλωσσολόγος, ὁ καὶ ἡ· linguiste (gu-isst') n. (γλῶσσα, λόγος)· ἄτομον μελετῆσαν εἰδικῶς τὰς γλώσσας· βλ. γλωσσολογία.

γλωσσομάθεια, ας, ἡ· ἡ γνῶσις πλειοτέρων (ξένων) γλωσσῶν, connaissance de plusieurs langues ; ἡ πολυγλωσσία, polyglotie, (ci), n. f.

γλωσσομαθής, ής, ές· ὁ γνωρίζων πλειοτέρας γλώσσας, qui connait plusieurs langues ; ὁ πολύγλωσσος, polyglotte, n.

γλωσσοπέδη, ης, ἡ· γλώσσης δεσμός, βλ. γλωσσοδέτης.

γλωσσοπέταλος, ος, ον· [βοτ.], glossopétale, adj. ὁ ἔχων γλωσσοειδῆ (ταινιοειδῆ, ligulés), πέταλα.

γλωσσόπετρον, τό· glossopètre, n. f. ὀδοὺς ἰχθύος ἀπολιθωμένος.

γλωσσοπληγία, ας, ἡ (γλῶσσα, πλήττω), glossoplégie, n. f. παραλυσία τῆς γλώσσης, paralysie de la langue.

γλωσσοπρόφερτος, ος, ον· lingual (gou-al), ale, aux ; [γραμμ.] ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ τὰς διαφόρους κινήσεις καὶ διαφόρους τοποθετήσεις τῆς γλώσσης· ‖ — ἐνάρθρωσις, articulation linguale ; ‖ γλωσσοπρόφερτα σύμφωνα, consonnes linguales ; ‖ γλωσσοπρόφερτον ψηφίον (γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου) lettre linguale, n. f. π. χ. τὸ γλωσσοπρόφερτον Τ, la linguale T.

γλωσσότμητος, ος, ον· ὁ τὴν γλῶσσαν ἔχων τετμημένην, qui a la langue coupée.

γλωσσοτομέω-ῶ, μέλ. ήσω, κόπτω τὴν γλῶσσαν, couper la langue.

γλωσσοτομία, ας, ἡ· glossotomie, n. f. (γλῶσσα, τομή) λέγεται ἐν τῇ ἰατρικῇ ἡ χειρουργικὴ πρᾶξις καθ' ἣν γίνονται τομαὶ κατὰ τὸν ἱστὸν τῆς γλώσσης, τὸ μὲν πρὸς διάνοιξιν ἀποστημάτων, τὸ δὲ πρὸς ἀφαίρεσιν μικρῶν ὀγκιδίων, ἢ τομῆς τοῦ χαλινοῦ (δεσμοῦ, filet) τῆς γλώσσης· ἡ γλωσσοτομία δέον νὰ διακρίνηται τῆς γλωσσεκτομῆς, glossotomie, n. f. dissection de la langue ; amputation de la langue, καθ' ἣν ἐκτέμνομεν μοῖραν τῆς γλώσσης μείζονα ἢ ἐλάσσονα πρὸς ἀφαίρεσιν νεοπλασμάτων ἢ μειζόνων ὄγκων, καρκινωμάτων, κτλ. ἢ καὶ ὑπερτροφίας ὡς κατὰ τὸ μακρόγλωσσον.

γλωσσοτομικός, ή, όν· glossotomique, adj. [ἀνατ. καὶ χειρ.] ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γλωσσοτομίαν.

γλωσσοϋπερωαῖος, α, ον· glosso-palatin, ine, adj. ὁ τῆς γλώσσης καὶ τῆς ὑπερώας· ‖ μῦς γλωσσοϋπερωαῖος, muscle glosso palatin ; συνών. τοῦ glosso-staphylin.

γλωσσοτρώγω, κακολογῶ, médire ; faire des gorges chaudes sur.

γλωσσοῦ, ἡ· (θηλ. τοῦ γλωσσᾶς), forte en gueule (en bouche); ἡ φλύαρος, πολύλογος, bavarde, n.f. κακόγλωσσος γυνή, commère, n.f.

γλωσσοφαγιά, ἡ· κακολογία, médisance, n. f.

γλῶττα, ἡ· βλ. γλῶσσα.

γλωττάλιθος, ου, ὁ· glottalithe, n. m. ὀρυκτὸν ἄχρουν, λευκόν, λάμψεως ὑελοειδοῦς, λίαν διαφώτιστον, σκληρότητος 3—4, εἰδικοῦ βάρους 2,18. Κρυσταλ. κατὰ τὸ κυβικὸν σύστημα. Χημικῶς εἶνε ἕνωσις $Si\,O_2$, $Al_2\,O_3$, $Fe_2\,O_3$, CaO καὶ $H_2\,O$. (Δ. Κ.)

γλωττίδιον, τό· βλ. γλωσσίδιον.

γλωττίζω, γέλ. ίσω· φιλῶ διὰ τῆς γλώσσης ἐν τῷ στόματι, φιλῶ λάγνως (ἀσελγῶς), baiser lascivement.

γλωττίς, ίδος, ἡ· [ἀνατομ.] glotte, n. f.

σχισμὴ τριγωνικὴ ἐν τῷ λάρυγγι, ἀφοριζομένη ὑπὸ τῶν κατωτέρων ἢ γνησίων φωνητικῶν συνδέσμων (cordes vocales) καὶ αὕτη μὲν εἶνε ἡ γνησία γλωττὶς ἢ ἁπλῶς γλωττὶς (ἥτις σκεπάζεται μὲ τὴν ἐπιγλωττίδα). Νόθος δὲ γλωττὶς καλεῖται ἡ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων ἢ νόθων φωνητικῶν συνδέσμων ἀφοριζομένη τρίγωνος σχισμή. Καὶ τὸ μὲν ὀπίσθιον μέρος τῆς γλωττίδος λέγεται ἀναπνευστικόν, τὸ δὲ πρόσθιον φωνητικόν· || γλωττίδος οἴδημα, inflammation de la glotte, λέγεται ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ πάθος τὸ γινόμενον κατὰ τὰς βλεννουμενώδεις μακρὰς πτυχὰς τῶν δύο ἀρυταινοεπιγλωττικῶν συνδέσμων. § γλωττὶς μουσικοῦ ὀργάνου, anche, n. f.

γλώττισμα, ατος, τό· (γλωττίζω) φίλημα διὰ τῆς γλώσσης ἐν τῷ στόματι, φίλημα λάγνον (ἀσελγές), baiser lascif.

γλωχίν, ἢ ὀρθοτ. γλωχίς, ῖνος, ἡ· πᾶσα ἐξέχουσα ἄκρα, μύτη, γλῶσσα, π. χ. τὸ τοῦ ἱμάντος ἄκρον, bout d'une courroie ; γλωχὶς ἐξ ὑφάσματος = αὐτί, τὸ (γελέκου, κτλ.), patte, n. f. || γλωχίς, ἡ· contre-sanglon, n. m. εἶνε ἱμὰς (courroie) ἐστερεωμένος εἰς τὸ ἓν τῶν ἄκρων του καὶ ἐλεύθερος εἰς τὸ ἄλλο, φέρων κατὰ διαστήματα τρύπας διὰ τὴν περόνην (ardillon) τῆς πόρπης (boucle) ἐν ᾗ εἰσάγεται τὸ ἄκρον τοῦτο. Αἱ δύο ἐκφράσεις ἀκρόπορπον (boucleteau) καὶ γλωχίς, χρησιμεύουσιν ὡσαύτως πρὸς διάκρισιν τῶν δύο ἄκρων τοῦ αὐτοῦ ἱμάντος (courroie), ὡς εἰς τοὺς ἱμάντας φορτώσεως, συσκευασίας, κτλ. || γλωχὶς σειραδοφόρος, contre-sanglon porte trait ; || γλωχὶς τῆς τύλης, contre-sanglon de panneau ; || — διπλῆ, contre-sanglon double ; || — προσδέσεως, contre-sanglon d'attache ; || — τοῦ μασχαλιστῆρος, contre-sanglon de sous-ventrière ; || — ἐπόχου, contre-sanglon de sangle ἢ sanglot, n. m. βλ. **σέλλα**· μικρὸς ἱμὰς ἐπὶ τῆς σέλλης ἵππου διὰ τὴν στερέωσιν τῶν ἐπόχων· || — ὑπουρίδος, contre-sanglon de croupière ; βλ. **ὑπουρίς**.

γμαρόγαλον, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] (γομάρι, γάλα) = γάλα ὄνου.

γμαρόπλου, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] (γομάρι, πῶλος) = νεογνὸν ὄνου.

γμαρότσουνου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τὸ στρουθίον.

γμαρουφόρτ(ι), [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = φορτίον ὄνου.

γμελινίτης ἢ νατροχαβίτης, ου, ὁ· gmélinite ἢ natronchabasite, n. m. ὀρυκτὸν κιτρινόλευκον, ἐρυθρόλευκον μέχρι σαρκοχρόου, λάμψεως ὑελοειδοῦς, σκληρότητος 4,56, εἰδικοῦ βάρους 2—2,1. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασιεξάγωνον σύστημα ῥομβοεδρικῶς. Ἀνήκει εἰς τοὺς ζεολίθους. Χημικῶς εἶνε $(Na_2\ Ca)\ (Al_2)\ Si_4\ O_{12} + 6\ H_2\ O$. Παραλλαγαὶ τοῦ γμελινίτου εἶνε ὁ γροδδεκίτης καὶ ὁ λεδερερίτης.

(Δ. Κισσόπουλος)

γναθία, ας, ἡ· [ναυτ. ὑπέρα], κοινῶς κούτσα, drisse (n. f.) du mât ; καλεῖται ἡ ὑπέρα κέρατος (corne) δι' ἧς ἐπαίρεται ἡ γνάθος αὐτοῦ (mâchoire de la corne)· βλ. **γνάθος**.

γναθοθύλαξ, ακος, ὁ· καὶ **παρειοθύλαξ,** [ζωολ.] abajoue, n. m. θύλαξ εἰς τὰς γνάθους πιθήκων τινῶν ἔνθα ἐναποθέτουσι τὰς τροφὰς ἃς δὲν καταπίνουσιν ἀμέσως.

γνάθος, ου, ἡ· σιαγὼν (ὄνος, ἡ) ἀνθρώπων καὶ ζώων, κοινῶς τὸ σαγόνι, mâchoire, n. f. || ἄνω καὶ κάτω σιαγών, mâchoire supérieure et inférieure ; ἡ πρώτη ἀκίνητος, ἡ δευτέρα κινητὴ ἐνεργοῦσα τὰς μασητικὰς κινήσεις· || γνάθος (σιαγὼν) τεχνητή, mâchoire artificielle ; || [ναυτ.] γνάθος, ἡ· (τοῦ κέρατος ἢ τῆς κέρκου), κοινῶς ἡ κούτσα (τοῦ πικιοῦ ἢ τῆς ῥάντας), mâchoire (de la corne ou du gui), καλεῖται τὸ κάτω μέρος τοῦ κέρατος ἢ τῆς κέρκου τὸ ἔχον σχῆμα σιαγόνος καὶ ἐναρμοζόμενον ἐπὶ τῆς στήλης. § γνάθος, ganache, n. f. ἡ σιαγὼν ἀνθρώπου· || οἱ Γάλλοι ὀνομάζουσιν εἰδικώτερον ganache, τὰς παρειὰς τοῦ ἵππου· π. χ. πολυγνάθιος ἵππος, cheval chargé de ganache ; || γωνία τῆς γνάθου, angle de la ganache,

γναπτός, ή, όν· κναπτός, ή, όν· ὁ ἐκ νέου ἐξεσμένος, cardé, ée.

γνάπτω, βλέπε κνάπτω, fouler ; ξαίνω, carder.

γνάφαλα, τά· (γνάφαλον, τό), bourre, n. f. τὸ ἐκ τριχῶν γέμισμα τῶν σελλοποιῶν δι' ὧν πληροῦσι τὰ ὑποστρώματα (τύλας) τῆς σέλλης, τοῦ σάγματος, κτλ. βλ. γναφάλωμα· || γνάφαλον καὶ κνάφαλον, bourre καὶ carde (ἐκ τοῦ κνάπτω) λέγονται τὰ ὑπὸ τοῦ κναφέως ἐν τῇ κατεργασίᾳ τῶν ὑφασμάτων ἀποξαινόμενα ἔρια, ὡς καὶ τὰ ἀποκόμματα τῶν ἐρίων δι' ὧν πληροῦνται προσκεφάλαια, στρώματα, κτλ. Τὰ γνάφαλα (bourres) ἐκ τριχῶν βοείων ἢ μοσχείων λαμβανομένων κατὰ τὸν χειμῶνα εἶνε ἐκ τῶν καλλίστων γναφαλωμάτων (γεμισμάτων) διὰ τὴν σελλοποιΐαν· δέον νὰ πλύνωνται καλῶς ἵνα μὴ περιλαμβάνωσι ξένας ὕλας ἢ λιπάσματα. Παρ' ἡμῖν γίνεται χρῆσις τῆς τριχὸς τῆς αἰγός. Διὰ γναφάλων κατασκευάζονται καὶ οἱ παράκυκλοι τῶν φυσιγγίων, ἤτοι τὰ βύσματα (bourres).

γναφαλάγρα, ας, ἡ· (γνάφαλα, ἄγρα), tire-bourre, n. m. ἐργαλεῖον τοῦ σκυτορράφου δι' οὗ συλλαμβάνονται τὰ γνάφαλα.

γναφαλοκόπανον, τό· (γνάφαλα, κόπανον) bat à bourre καὶ batte à bourre, n. f. ἐργαλεῖον τοῦ σκυτορράφου.

γνάφαλον, τό· βλ. γνάφαλα.

γναφαλόω-ῶ, μέλ. ώσω, rembourrer, πληρόω-ῶ τι διὰ γναφάλων.

γναφάλωμα, ατος, τό· rembourrage, n. m. (τὸ πρᾶγμα) τὸ γνάφαλον (γνάφαλα) δι' οὗ πληροῦσί τι· || ἐπίσης ἡ ἐργασία τῆς πληρώσεως (ἡ πρᾶξις) ἥτις ἰδίως λέγεται γναφάλωσις, rembourrage, n. m. βλ. καὶ γνάφαλον.

γναφάλωσις, εως, ἡ· βλ. γναφάλωμα.

γναφαλωτήρ, ῆρος, ὁ· rembourroir, n. m. ἐργαλεῖον τοῦ σκυτορράφου δι' οὗ εἰσάγει καὶ τακτοποιεῖ τὰ γνάφαλα εἰς τὰ ὑποστρώματα (τύλας) τῆς σέλλης τοῦ σάγματος, κτλ.

γναφεῖον, τό· κναφεῖον, τό· foulerie, n. f. atelier ou boutique de foulon.

γναφεύς, έως, ὁ· ὁ κναφεύς, fouleur, n.m. foulon. n.m. ὁ ξαίνων, ξάντης, cardeur, n.m.

γναφευτήριον, τό· fouloir, n. m. κόπανον τοῦ γναφέως.

γναφεύω, μέλ. εύσω, γνάπτω, κνάπτω. fouler (du drap, etc.) ξαίνω, carder.

γναφίν, τό· (γνάθος, γαμφαί) [διάλ. Οἰνόης]=τὸ πρόσωπον, τὸ μάγουλον· «νῖψε τὰ γναφιά σου»=νῖψε τὸ πρόσωπόν σου, τὰ μοῦτρά σου.

γνέθω, [δημ.] (ἐκ τοῦ νήθω), βλ. κλώθω, filer ; || γνέθω τὸ μαλλὶ καὶ τὸ βαμβάκι (βάμβαξ)=νήθω τὸν μαλλὸν καὶ τὸν βάμβακα.

γνέμα, τό· [δημ.] ἡ κλωστή, τὸ νῆμα, fil, n. m. βλ. κλῶσμα, νῆμα, κυρίως τὸ τυλιγμένον εἰς τὸ ἀδράχτι.

γνέμμα, τό· [δημ.] βλ. γνέψιμον.

γνέσιμον, ατος, τό· [δημ.] ἡ νῆσις, κλῶσις, filure, n. f. filage, n. m.

γνεύω, μέλ. εύσω, [διάλ. Οἰνόης]=νεύω, κάμνω νεῦμα διὰ τῆς κεφαλῆς, διὰ τῆς χειρός· βλ. γνέφω.

γνέφαλον, τό· βλ. γνάφαλον.

γνέφισμα(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] (ἐκ, νῆψις)=ἀνάνηψις, ξεμέθυσμα, ἀφύπνισις.

γνεφίζω, [διάλ. Οἰνόης] (ἐκ νήφω) ἀνανήφω (ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐκ τῆς μέθης καὶ ἐκ λιποθυμίας)=συνέρχομαι.

γνεφός, ή. όν· [διάλ. Οἰνόης] (ἐκ, νήφω) = ὁ ἐκνήψας, ἔξυπνος, ἀφυπνισμένος, ξεμεθυσμένος.

γνέφω, μέλ. έψω· [δημ.] νεύω, κάμνω σημεῖον διὰ τῆς κεφαλῆς, τῶν χειρῶν, τῶν ὀφθαλμῶν, κτλ. faire signe (de la tête; des mains; des yeux, etc.); || κάποιος σοῦ 'γνεψε [φρ. εἰρων.], cela vous irait bien; cela vous sourit.

γνέψιμον, ατος, τό· [δημ.] νεῦμα, νεῦσις. signe de tête (des mains ; de l'œil), σημεῖον διὰ τῆς κεφαλῆς, τῶν χειρῶν, τοῦ ὀφθαλμοῦ.

γνήσιος, α, ον· ὁ κατὰ νόμιμον γάμον γεννηθείς, νόμιμος, légitime, adj. ὁ ἄδολος, ὁ καθαρός, pur, e; ὁ ἐκ γνησίου (καθαροῦ) αἵματος, pur sang; ὁ ἀληθής, véritable; vrai,e; ὅ,τι εἶνε ὅπως καθ' αὑτὸ πρέπει νὰ ἦνε ἤτοι ὁ φυσικός, ὁ ἐν τῇ φυσικῇ του καταστάσει, naturel, elle; ὁ αὐθεντικός, authentique; || γνήσιον τέκνον, enfant légitime; || — ἀθηναῖος, athénien pur sang ; γνησία (νόμιμος) σύζυγος, femme légitime ; || — οἶνος, vin naturel (non falsifié); || τὸ γνήσιόν του ὄνομα, son nom véritable ; || — χρυσός, de l'or pur (καθαρός, ἄπευθος)· || γνήσιον ἔγγραφον, pièce authentique.

γνησιότης, ητος, ἡ· βλ. γνήσιος· ἡ νομιμότης, légitimité, n. f. ἡ καθαρότης, τὸ ἄδολον, pureté, n. f. ἡ αὐθεντία, authenticité, n. f.

γνησίως, [ἐπίρ.] νομίμως, légitimement ; ἀδόλως, ἄνευ ἀλλοιώσεως, sans altération ; καθαρῶς, purement ; ἀληθῶς, véritablement ; αὐθεντικῶς, authentiquement.

γνοιάζομαι, [δημ. καὶ διάλ. Νάξου] ἐννοιάζομαι, φροντίζω· ἔννοια γίγνεταί μοι.

γνῶμα, ατος, τό· γνώμων καὶ γνώρισμα διακριτικόν, signe distinctif ; ἐκ τοῦ γνῶναι, τὸ δι' οὗ γνωρίζουσί τι, cadran, n. m. βλ. καὶ γνώμων.

γνῶθι σαυτόν, (βλ. γινώσκω), connais-toi toi-même ; γνωμικὸν τοῦ ἀρχαίου σοφοῦ Χείλωνος.

γνωμάτευμα, ατος, τό· καὶ

γνωμάτευσις, εως, ἡ· ἔκφρασις τῆς γνώμης, ἀπόφασις, décision, n.f. γνώμη, avis, n. m. opinion, n.f. ἔκθεσις, ἀναφορὰ διά τι, rapport, n.m. κρίσις, jugement, n.m. [νομ.] réponse de droit ; βλ. καὶ γνωμοδότησις· [ἰατρ.] consultation, n. f. = ἰατροσυμβούλιον· ἐπίσης, πιστοποίησις, ἔνδειξις ἰατρική, certification, n. f. certificat, n. m. [ἐμπορ. ἐνίοτε] papère, n. m. πρᾶξις, γνωμοδότησις προερχομένη ἐκ διαιτησίας ἐξ ἐμπόρων, δικαστῶν, ἢ ξένων διαιτητῶν.

γνωματεύω, μέλ. εύσω· ἐκφράζω τὴν γνώμην μου, dire son avis ; κρίνω ἐκφωνῶν τὴν γνώμην μου· ἀποφαίνομαι γνώμην, émettre une opinion ; εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι, être de l'avis que ; γνωμοδοτῶ, ἀποφαίνομαι γνώμην, opiner ; κρίνω, juger ; ἀποφασίζω, décider.

γνώμη, ης, ἡ· opinion, n. f. κατὰ τοὺς ἀρχαίους τεχνογράφους γνώμη εἶνε λόγος εἰς ἀποφάνσεις κεφαλαιώδεις (περὶ τῶν καθ' ὅλου καὶ οὐχὶ περὶ τῶν καθ' ἕκαστον) ἐπί τι προτρέπων ἢ ἀποτρέπων, ἄνευ συλλογισμοῦ ἢ αἰτιολογίας· διότι ἡ προσθήκη τούτων μεταβάλλει τὸν λόγον εἰς ἐνθύμημα, οὗ μέρος εἶνε ἡ γνώμη· || —, opinion, n. f. εἶνε ἡ ἔκφρασις τῆς ἰδέας μετά τινος ἀμφιβολίας, ἤτοι τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι μὴ στηριζόμενος ἐπὶ ἑδραίας βάσεως· || —, avis, n.m. εἶνε ἰδέα περί τινος πράγματος καὶ ἀπόφασις περὶ τῆς διακοινώσεως αὐτῆς· || —, κρίσις, ἀπόφασις, ὡς ἐπὶ δικαστῶν, jugement, n. m. γνώμη=ἀπόφασις, parti, n. m. σκέψις, pensée, n. f. ἀρχή, principe, n. m. συναίνεσις, consentement, n. m. || ἡ — του ἐπεκράτησε (ἀπεδοκιμάσθη), son avis a prévalu (a été rejeté ; || ἰδοὺ ἡ γνώμη μου, voilà mon avis ; || εἶμαι τῆς ἐναντίας γνώμης, être d'un avis opposé ; || κατὰ τὴν γνώμην μου, à mon avis ; || ὁμόφωνος γνώμη, avis unanime ; || γνώμη ἠτιολογημένη, avis motivé ; || ἡ γνώμη μου, mon opinion ; || ἡ κοινὴ γνώμη, l'opinion publique ; || εἶμαι ἐντελῶς τῆς γνώμης σας, j'abonde dans votre sens ; je suis tout à fait de votre avis ; || ἀρκοῦμαι εἰς τὴν γνώμην σας, je m'en tiens à votre jugement ; || εἰπέτε ἐλευθέρως τὴν γνώμην σας, dites franchement votre pensée ; || ἂν ἦνε μὲ τὴν γνώμην σας, si vous y consentez ; si vous l'approuvez ; || μὲ τὴν γνώμην μου [φρ.], c'est mon avis aussi ; j'approuve ; || δέχομαι τὴν γνώμην τινός, embrasser l'opinion de quelqu'un ; || ἐμμένω εἰς τὴν γνώμην μου, je tiens à mon opinion ; || εἶχον

περὶ αὐτοῦ ἐσφαλμένην γνώμην, j'avais de lui une fausse opinion ; ‖ ἐπικαλοῦμαι τὴν γνώμην τινός, s'en rapporter à l'opinion d'un autre ; ‖ παραδέχομαι τὴν γνώμην τινός, partager l'opinion de quelqu'un : ‖ οὐδεμίαν ἔχω γνώμην περὶ τῶν πραγμάτων, n'avoir d'opinion sur rien. § γνώμη = τὸ φυσικόν, le naturel ; ὁ χαρακτήρ, caractère, n. m. ἡ ψυχικὴ διάθεσις, humeur, n. f. ‖ ἔχει δύσκολον γνώμην, il est d'un caractère (d'un naturel) difficile ; ‖ ἄνθρωπος καλῆς γνώμης, homme de bonne humeur ; ‖ στρυφνὸς τὴν γνώμην, homme intraitable ; ‖ δὲν θέλω νὰ σᾶς χαλάσω τὴν γνώμην, je ne voudrais pas vous mécontenter. § [διάλ. Τρικκάλων] —, ἔχει καὶ τὴν σημασίαν τοῦ νοῦ· «αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει γνώμη» = εἶνε ἀνόητος. Βλ. καὶ γνωμίζω.

γνωμίζω, [διάλ. Νισύρ.] = θυμόνω, ὀργίζομαι· «ἴντα γνωμίζεις, μάννα μου ;» καὶ γνώμη (θυμός, ὀργή), καὶ γνωμιάρης (ὁ θυμόνων εὐκόλως).

γνωμικόν, τό· τὸ ἠθικὸν ἀξίωμα, maxime, n. m. τὸ ἀπόφθεγμα, sentence, n. f. = τὸ ἀποφθεγματικόν.

γνωμικός, ή, όν (γνώμη), ὁ εἰς γνώμας, ἀποφθέγματα ἀνήκων, sentencieux, euse. § gnomique, adj. ἤτοι ἀποφθεγματικός, sentencieux, euse ; προκειμένου περὶ ποιημάτων περιεχόντων ἠθικὰ ἀξιώματα (maximes)· ‖ οἱ γνωμικοὶ ποιηταί, les poètes gnomiques (ἠθικολόγοι, moralistes), ἢ οὐσιαστ. οἱ γνωμικοί, les gnomiques, οἱ συγγράψαντες ἠθικὰ ἔργα πεζὰ ἢ ποιήματα καὶ παραθέσαντες γνώμας ἠθικὰς καὶ διδακτικάς. Οἱ ἀρχαῖοι ἐκάλουν γνωμικοὺς ποιητὰς καὶ τὴν ποίησιν αὐτῶν γνωμικήν, τὸν Ἡσίοδον, τὸν Θέογνιν, τὸν Σόλωνα, τὸν Φωκυλίδην καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν κωμικῶν καὶ μάλιστα τὸν Μένανδρον καὶ τὸν Φιλήμονα, κλ. Γνωμικὴ ποίησις = διδακτικὴ ποίησις.

γνωμικῶς, [ἐπίρ.] ἢ γνωμολογικῶς, κατὰ τρόπον ἀποφθεγματικόν, sentencieusement.

γνωμιῶ, [διάλ. Οἰνόης]=ἀποκτῶ, σχηματίζω ἰδίαν γνώμην.

γνωμοδοτέω, βλ. γνωμοδοτῶ.

γνωμοδότημα, τό· ἡ γνωμοδότησις.

γνωμοδότης, ου, ὁ· ὁ δίδων γνώμην (συμβουλήν) celui qui donne son avis (son conseil); ὁ σύμβουλος, συμβουλάτορας, conseiller, n. m.

γνωμοδότησις, εως, ἡ· ἡ διδομένη γνώμη, avis, n. m. ἡ γνωμάτευσις (ἐν γένει) consultation, n. f. τὸ συμπέρασμα, conclusion, n. f. ‖ αἱ γνωμοδοτήσεις τῶν (ἀρχαίων) διδασκάλων, les réponses de droit des jurisconsultes ; ‖ ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ νομάρχου, sur l'avis du préfet.

γνωμοδοτικός, ή, όν· συμβουλευτικός, consultatif, ive.

γνωμοδοτῶ (έω), μέλ. ήσω, γνώμην δίδωμι, donner son avis· ἀποφαίνομαι γνώμην, émettre (énoncer) une opinion; opiner ; συμπεραίνω, καταλήγω, conclure ; ‖ οἱ πρῶτοι γνωμοδοτήσαντες, ceux qui opinèrent les premiers ; ‖ ὅλοι οἱ ἰατροὶ ἐγνωμοδότησαν ὅτι θὰ ἀποθάνῃ, tous les médecins ont conclu à la mort; ‖ γνωμοδοτῶ (ἐπί τινος ἀντικειμένου), connaître de l'affaire; βλ. καὶ γνωματεύω.

γνωμολογέω-ῶ, μέλ. ήσω (γνωμολόγος), ὁμιλεῖν μὲ γνώμας ἢ ἀποφθέγματα, parler par sentences ; κατ' ἐπέκτασιν ποιεῖν σκέψεις ἠθικάς, ἠθικολογεῖν, moraliser.

γνωμολογία, ας, ἡ· gnomologie, n. f. ἄθροισμα γνωμῶν ἢ ἀποφθεγμάτων, recueil de maximes (de sentences) ; ‖ ἐπίσης τὸ μὲ γνώμας ἢ ἀποφθέγματα ὁμιλεῖν, ἤτοι χρῆσις αὐτῶν, emploi des sentences, des citations.

γνωμολογικός, ή, όν· gnomologique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ λέγειν γνώμας καὶ ἀποφθέγματα· ἀποφθεγματικός, sentencieux, euse ; ὁ γνωμικός, gnomique ; ‖ γνωμολογικὴ φιλοσοφία, philosophie gnomologique.

γνωμολογικῶς, [ἐπίρ.] gnomologiquement, adv. ἀποφθεγματικῶς, sentencieusement, ἢ γνωμικῶς.

γνωμολόγος, ος, ον· (γνώμη, λέγω), gnomologue, n. ὁ μὲ γνώμας ὁμιλῶν ἢ γνώμας συνάζων, qui parle par sentences ; ὁ ἠθικολόγος, moraliste.

γνωμονικός, ή, όν· (γνώμων)· ἐπιτήδειος εἰς τὸ διακρίνειν καὶ ἀποφασίζειν, habile ; ἔμπειρος, εἰδήμων, expert, n. ‖ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γνώμονα, relatif au gnomon ; gnomonique, adj. ἤτοι εἰς τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον, relatif au cadran solaire ; ‖ [οὐσ. ἀρσ.] οἱ γνωμονικοί, les gnomonistes (γνωμονικός, gnomoniste, n. m.), εἶνε οἱ καταγινόμενοι εἰς τὴν τέχνην τοῦ κατασκευάζειν γνώμονας (des gnomons = des cadrans solaires) ; ‖ [οὐσ. θηλ.] ἡ γνωμονική, gnomonique, n. f. εἶνε ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἡλιακὰ ὡρολόγια, art de construire des cadrans solaires, καλούμενα γνώμονας (gnomons).

γνώμων, ων, ον· γεν. ονος· ὁ λαμβάνων γνῶσιν, ὁ γνώστης, qui prend connaissance; ὁ συνετός, prudent, e ; sensé, ée. § [οὐσ.] γνώμων, gnomon, n. m. λέγεται ὁ δείκτης τῶν ἡλιακῶν ὡρολογίων, l'aiguille du cadran solaire, καὶ αὐτὸ τὸ ὡρολόγιον, le cadran (même) ; ἤτοι γνώμων, style, n. m. ou gnomon, n. m. **σκιοθήρας (σκιαθήρας ἢ σκιάθηρον)** λέγεται τὸ στηλίδιον (style du cadran), διὰ τῆς σκιᾶς τοῦ ὁποίου διακρίνονται αἱ ὧραι ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου· ἐπίσης γνώμων, gnomon, n. m. κοινῶς **μεριδιάνα**, λέγεται τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον ἢ **σκιαθηρικὸν** ὡρολόγιον, cadran solaire, ἤτοι ὁ πίναξ ἐφ' οὗ δείκνυνται αἱ ὧραι. Ἡ βάσις τοῦ σκιαθηρικοῦ ὡρολογίου καλεῖται **ἀνάλημμα** (base carrée qui supporte un cadran solaire). § γνώμων, équerre, n. f. κοινῶς τὸ ὀρθογώνιον, τὸ γωνιάμετρον, ἡ ὀρθὴ γωνία ἢ γωνιά. Ἐργαλεῖον ἀποτελούμενον ἐκ δύο στερεῶς καὶ κατ' ὀρθὴν γωνίαν συνηνωμένων κανόνων χρήσιμον διὰ τὴν χάραξιν ὀρθῶν γωνιῶν καὶ ὕψωσιν καθέτων· ‖ γνώμων **χωρομετρικός**, équerre d'arpenteur ; οὐ-

τος σύγκειται ἐξ ὀκταέδρου πρίσματος ἢ κυλίνδρου τινὸς ἐξ ὀρειχάλκου, φέροντος κατὰ τὸ μῆκος τῶν γεννητριῶν 4 χαραγὰς αἵτινες ἀνὰ δύο προσδιορίζουσι στοχαστικὰ ἐπίπεδα (plan de visée) κάθετα μεταξύ των. Πλεῖστοι γνώμονες φέρουσι, πλὴν τῶν ἀνωτέρω, καὶ χαραγὰς ὧν τὰ ἐπίπεδα σχηματίζουσι γωνίας 45⁰ μετὰ τῶν προηγουμένων· τὸ ἐργαλεῖον φέρει κάτωθεν αὐλὸν ὅστις δύναται νὰ εἰσέλθῃ ἐπὶ τῆς ἄκρας σιδηρᾶς ῥάβδου χρησιμευούσης ὡς ποῦς αὐτοῦ· τὰ στοχαστικὰ ἐπίπεδα προσδιορίζονται ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους διὰ λεπτοτάτης χαραγῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου διὰ τριχὸς τεταμένης ἐπὶ τῆς κατέναντι θυρίδος. Ὅπως ὁ παρατηρητὴς σκοπεύσῃ διὰ τοῦ ἐργαλείου τοποθετεῖ τὸν ὀφθαλμόν του ἑκατοστά τινα μακρὰν τῆς χαραγῆς. Ὁ χωρομετρικὸς γνώμων χρησιμεύει διὰ τὴν χάραξιν διευθύνσεων κατ' ὀρθὰς ἢ κατὰ γωνίας 45⁰ || γνώμων ἢ ὀρθογώνιον ξύλινον (σιδηροῦν, κτλ.) κοινῶς ἡ γωνιά, équerre en bois (en fer, etc.); δύο τεμάχια ξύλων ἑνούμενα καὶ ἀποτελοῦντα ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς γωνίαν ὀρθήν· || τὸ ὀρθογώνιον τοῦ οἰκοδόμου, κοινῶς ἡ γωνιά, équerre du maçon; || — ἐπικεφαλωτός (μετ' ἐπικεφάλου, chapeau), équerre à chapeau; || — ἀπιθυντικός, équerre à dresser; || — ὀνυχιωτός, équerre à onglet; ἐκ τοῦ ὀνύχιον, onglet; || — ἀντανακλαστικός, équerre à réflexion; || — ἡμισταυροῦχος, équerre à T; || — τοῦ οὐραίου, équerre de culasse; || ψευδογνώμων, fausse-équerre; || — ὁλκωτός, équerre à coulisse; || γνώμονες διπλοῖ ὁλκωτοὶ καὶ πτερνωτοί, équerres doubles à coulisse et à talon; || γνώμονες διπλοῖ φέροντες μοιρονόμιον, πρὸς ἐξέλεγξιν τοῦ διαμετρήματος τοῦ κοίλου (τῶν πυροβόλων), équerres doubles à nonius, pour vérifier le calibre de l'âme; || [σιδηροδ.] — πρὸς ἐξακρίβωσιν διαστάσεων, équerre de touret; μηχάνημα συνιστάμενον ἐκ δύο σιδηρῶν πήχεων συνηρμοσμένων περὶ τὰ ἄκρα καὶ χρησιμεῦον πρὸς ἐξακρίβωσιν διαστάσεων· || — μὲ ἀνισοπαχῆ σκέλη, équerre à épaulement; τὸ ἓν σκέλος τοῦ γνώμονος εἶνε πολὺ παχύτερον τοῦ ἄλλου. § — ἠλεκτρικός, compteur électrique; συσκευὴ δι' ἧς μετρεῖται ἡ κατανάλωσις ἠλεκτρικοῦ ἔργου. § γνώμων τοῦ γκάζ, τὸ γκαζόμετρον· βλ. ἀεριόμετρον. § [μετφ.] γνώμων=κανών, règle, n.f. ὑπόδειγμα, πρότυπον, modèle, n. m. κανονισμός, règlement, n. m. || σᾶς ἔχει ὡς γνώμονα, il se règle sur vous. § γνώμων ὀδούς, dent qui marque l'âge; οὕτως ἀποκαλεῖ ὁ Ξενοφῶν τοὺς ἓξ τομεῖς ὀδόντας (dents incisives) τῆς κάτω σιαγόνος τοῦ ἵππου (ἡμιόνου καὶ ὄνου), ὡς χρησιμεύοντας κυρίως εἰς τὴν διάγνωσιν τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, διὸ καὶ ἀγνώμων ἢ λιπογνώμων καλεῖται ἐκεῖνος εἰς ὃν δυσκόλως ἢ οὐδόλως διαγιγνώσκεται ἡ ἡλικία ἐκ τῶν ὀδόντων.

γνώρα, ἡ· [δημ.] βλ. γνωριμία.

γνωρίζω, μέλ. ἴσω· γνωστὸν ποιῶ «τί τινι», faire connaître; μεταγ. συνιστῶ τινα εἴς τινα, κάμνω τὴν γνωριμίαν, faire la connaissance; συνηθέστερον ὅμως γνωρίζω, connaître=κάμνω τὶ γνωστὸν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, μανθάνω, ἠξεύρω, savoir; γινώσκω, διαγινώσκω, ἀναγνωρίζω, reconnaître; || τὸν ἐγνώρισα πολὺ πλούσιον, je l'ai connu très riche; || — τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἀπ' ἔξω [φρ.] je sais cet homme par cœur; je le connais comme ma poche; || γνωρίζετε λατινικά; savez vous le latin? || γνωρίζει καλὰ τὰ γαλλικά, il possède le français; || δὲν γνωρίζω τίποτε, je n'en sais rien; || οὐδὲν καθ' ὅσον γνωρίζω, rien que je sache; || τὸν ἐγνώρισα εἰς τὰ λουτρά, j'ai fait sa connaissance aux eaux; || μὴ σὲ μέλῃ καὶ γνωρίζω τοὺς ἀνθρώπους, soyez tranquille, je connais mon monde; || δὲν γνωρίζει τί θὰ εἰπῇ ζυλοτυπία, il ne connait pas la jalousie; || — τὸ μυστικόν, je suis dans le secret; || δὲν γνωρίζει τὸ εἶναί του, il ne se connaît pas; || δὲν μὲ γνωρίζετε; ne me reconnaissez vous pas? || τὸν ἐγνώρισα ἀπὸ τὴν φωνήν του, je l'ai reconnu à sa voix; || γνωρίζει ἀπὸ διαμαντικά; se connaît-il en pierreries? || πάρε κάποιον ὁ ὁποῖος νὰ γνωρίζῃ, prenez quelqu'un qui s'y connaisse; || ἤθελα νὰ σᾶς γνωρίσω μὲ τὸν ἀδελφόν μου, je voudrais vous faire connaissance avec (ἢ vous faire connaître) mon frère; || — χάριν· τὸ γνωρίζω, être reconnaissant, e; savoir gré; || [κάμε μου αὐτὴν τὴν χάριν, καὶ] θὰ σοῦ τὸ γνωρίζω, je vous en serai reconnaissant; vous n'obligerez pas un ingrat. § —, γνωστὸν ποιῶ, faire connaître; faire savoir; ἀνακοινῶ, communiquer; notifier; porter à la connaisance; || γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι, nous portons à votre connaissance (nous vous faison savoir) que. § [μέσ.] γνωρίζομαι, se connaître; κάμνω τὴν γνωριμίαν πρός τινα, faire connaissance; ἀναγνωρίζομαι, se reconnaître; être reconnaissable; || γνωριζόμεθα, nous nous connaissons; || ἐγνωρίσθημεν πέρυσι, nous avons fait connaissance l'année passée; || αἱ ἀγαθαὶ καρδίαι ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τὰς ἀγαθὰς πράξεις, les bons cœurs se reconnaissent aux bonnes actions; || [τόσον ἀδυνάτησεν] ὥστε δὲν γνωρίζεται, qu'il n'est plus reconnaissable = κατέστη ἀγνώριστος, il est devenu méconnaissable; || δὲν ἤθελε νὰ γνωρισθῇ, il ne voulait pas être reconnu; il voulait garder l'incognito; || δὲν ἐγνωρίσθην ἀκόμη, je n'ai pas encore fait de connaissances; || [ἐπροσποιεῖτο τὴν φωνήν του] διὰ νὰ μὴ γνωρισθῇ, pour ne pas se trahir: || ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γνωρίζεται [παροιμ. Γρ.], on connait l'arbre à son fruit. Βλ. καὶ ἠξεύρω.

γνωριμία, ας, ἡ· ἡ γνώρισις, γνωριμότης, ἡ· κοινῶς ἡ γνώρα, connaissance, n. f. οἰκειότης, familiarité, n. f. τὸ καθιστᾶν τινα γνώριμον ἄλλῳ τινί· || δὲν ἔχω τὴν γνωριμίαν του, je ne le connais pas. § [πληθ.] γνωριμίαι, connaissances; σχέσεις, relations; || ἔχει πολλὰς γνωριμίας, il a de nombreuses relations; il est très-répandu.

γνωριμιάσ(χ)κομαι, [διάλ. Οἰνόης] = γνώριμος γίνομαι, σχετίζομαι, χρόν. πρωτ. ἐγνωριμιασκούμουν, ἐγνωριμιάστα.

γνώριμος, ος, ον· εὔκολος εἰς τὸ γνωρίζεσθαι, facile à connaître ; ὁ γνωστός, connu, e ; συχνότ. ὅστις ἔχει μὲ ἡμᾶς γνωριμίαν, qui est de notre connaissance ; de connaissance ; || γνώριμος = φίλος, συνήθης, οἰκεῖος, ami, intime, familier; οἱ γνώριμοι, les connaissances ; les amis ; οἱ οἰκεῖοι, les familiers ; || εἷς γνώριμός μου, une personne de ma connaissance ; || ἦτο μεταξὺ γνωρίμων, il était entre amis (en pays de connaissance).

γνωριμότης, ητος, ἡ· βλ. γνωριμία.

γνωρίμως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον γνώριμον, d'une manière facile à connaître (connue ; familière) ; οἰκείως, familièrement, adv.

γνώρισις, εως, ἡ· βλ. γνωριμία.

γνώρισμα, ατος, τό· (γνωρίζω), ἐκεῖνο ὅπερ καθιστᾷ διακριτικὸν καὶ γνωριστικὸν ἀντικείμενόν τι, κτλ. π. χ. διακριτικὸν (γνωριστικὸν) σημεῖον, signe distinctif ; σῆμα, σημεῖον, marque, n. f. σημεῖον, ἔνδειξις, τεκμήριον, indice, n.m. || κακὴ γλῶσσα εἶνε γνώρισμα κακῆς καρδιᾶς, une mauvaise langue est l'indice d'un mauvais cœur ; || τὰ (ἐξωτερικὰ) γνωρίσματα ἀξιώματός τινος, les insignes d'une dignité ; ἤτοι τὰ διακριτικὰ τοῦ βαθμοῦ (σημεῖα ἢ γνωρίσματα), insignes de grade, καλούμενα καὶ insignes distinctifs ; || γνώρισμα, témoin, n. m. σημεῖον κατασκευαζόμενον ἢ ἀφιέμενόν που πρὸς ἔνδειξιν ἢ ἀναγνώρισίν τινος· βλ. καὶ γαιογνώρισμα· || γνώρισμα [ναυτ.] ἢ σημεῖον, marque, n. f. καλεῖται πᾶν ἀντικείμενον ὅπερ ἐκ τῆς θαλάσσης ὁρώμενον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς προσδιορισμὸν τῆς θέσεως εἰς ἣν εὑρίσκεται τὸ πλοῖον· || γνώρισμα [ναυτ.] ἢ σημεῖον, amer, n. m. (ἀγγλ. sea mark) (ὁδηγητικόν)· π. χ. τὰ γνωρίσματα τῶν πλοηγῶν, les amers (ou marques) des pilotes ; καλεῖται οὕτω πᾶν ὁρατὸν καὶ σταθερὸν ἀντικείμενον εὑρισκόμενον ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ χρησιμεῦον διὰ τὸν κανονισμὸν τοῦ πλοῦ (route) παρὰ τῇ ἀκτῇ ἢ εἰς στενόν τι (passe). Τὰ γνωρίσματα σημειοῦνται ἐπὶ τῶν χαρτῶν, δι' ἕκαστον δὲ σημεῖον σημειοῦνται ὁδηγίαι· || λαμβάνω ἢ παρατηρῶ τὰ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ σημεῖα, prendre ses amers.

γνωριστικός, ή, όν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ δίδειν σημεῖόν τι γνωριστόν, δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς γνώρισμα, qui peut servir de marque, etc. (σημεῖον) διακριτικόν, (signe) distinctif.

γνῶσι, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ γνῶσις, μάθησις, ἰδέα, κρίσις.

γνῶσις, εως, ἡ· connaissance, n. f. ἡ κατανόησις, ἡ δύναμις, ἰδιότης τοῦ διακρίνειν, διαγινώσκειν τι· || λαμβάνειν γνῶσιν, prendre connaissance ἢ ἀναγνωρίζειν τι· || [στρ.] — τοῦ ἐδάφους, connaissance du terrain, σημαίνει ὅτι γνωρίζουσι νὰ διακρίνωσι τὸν σχηματισμὸν καὶ τὰς ἰδιότητας τοῦ ἐδάφους ἵνα χρησιμοποιήσωσι τοῦτο ὠφελιμώτερον ὑπὸ στρατιωτικὴν ἔποψιν· || —, notion, n. f. ἰδέα τῆς ὑπάρξεως, τῶν ἰδιοτήτων ἢ τῶν προσόντων ἀτόμου ἢ πράγματος· || ἡ ταπεινοφροσύνη δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ τὸ γνῶθι σαυτόν, l'humilité n'est rien autre chose que la parfaite connaissance de soi-même ; || γνῶσις, ἡ μάθησις, savoir, n. m. || ἐν γνώσει, en connaissance de cause ; sciemment = προβεβουλευμένως, ἐπίτηδες, προεσκεμμένως· || ἐν γνώσει, εἰδότως, à bon escient ; || ἀποφασίζω ἐν γνώσει, décider en connaissance de cause ; || τὸ ἔπραξεν ἐν γνώσει, il a fait cela sciemment ; || διὰ νὰ ὁμιλῇ τις περὶ αὐτοῦ ἐν γνώσει, pour en parler à bon escient ; || γνῶσις, le su ; ἐν γνώσει καὶ ὄψει πάντων, au su et au vu de tout le monde ; || ἐν γνώσει ὅλου τοῦ κόσμου, au su de tout le monde ; || ἔχει ὀλίγας γνώσεις φυσικῆς, il a quelques notions de physique; || ἔχει πολλὰς γνώσεις, il a bien de connaissances (un grand savoir) ; || φέρω εἰς γνῶσιν σας, je porte à votre connaissance ; je vous fais savoir ; || εἶμαι εἰς γνῶσιν (ἔχω γνῶσιν) τοῦ πράγματος, je suis au courant ; je suis au fait ; || εἶνε βεβαίως εἰς γνῶσίν σας ὅτι, vous n'êtes pas sans savoir que ; || πρὸς γνῶσιν καὶ ὁδηγίαν σας [φρ.], pour votre gouverne. § γνῶσις=ὀρθοφροσύνη, le bon sens ; ἡ κρίσις, jugement, n. m. σύνεσις, φρόνησις, raison, n. f. sagesse, n. f. || ἔχει γνῶσιν (πολλὴν γνῶσιν), il est très intelligent ; c'est un homme sensé (συνετός) ; || δὲν ἔχει γνῶσιν, il n'a pas de tête ; il manque de jugement=ἔχει ἔλλειψιν κρίσεως· || βάζω γνῶσιν, mettre à la raison ; rendre sage ; διορθώνω, corriger ; [καὶ οὐδ.] devenir sage ; || ἐγὼ θὰ τοῦ βάλω γνῶσιν [ἀπειλ.] je lui montrerai à vivre, moi ; || δὲν βάζει γνῶσιν, il est incorrigible = εἶνε ἀδιόρθωτος· || ἔχεις γνῶσιν 'πές μου ; [φρ.] vous n'êtes pas raisonnable ; vous n'y pensez pas ; || κάλλια γνῶσι παρὰ γρόσι [παροιμ.], savoir vaut mieux qu'avoir.

γνωστεύω, [διάλ. Οἰνόης] = γίνομαι γνωστικός, βάλλω γνῶσιν, σωφρονίζομαι.

γνώστης, ου, ὁ, ἡ· ὁ καλῶς γινώσκων τι, μάρτυς, ἐλεγκτής, καὶ βεβαιωτὴς ἀληθείας τινὸς γνωστής, καὶ ἐν γένει ὁ γινώσκων τι, ὁ εἰδήμων, celui qui connait; connaisseur, euse.

γνωστικεύω, μέλ. εύσω [δημ.] βάζω γνῶσιν (βλ. γνῶσις), γίνομαι γνωστικός, σωφρονίζομαι.

γνωστικός, ή, όν· σχετικὸς μὲ τὴν γνῶσιν, relatif à la connaissance ; ὁ ἔχων γνῶσιν, ὁ συνετός, sensé, ée, ὁ εὔλογος, λογικός, raisonnable ; εὐφυής, intelligent, e ; ὁ συνετός, φρόνιμος, sage ; συνετός, σώφρων, prudent, e ; || γνωστικὸς ἄνθρωπος, homme sensé (raisonnable ; intelligent) ; || γνωστικὸν φέρσιμον, conduite sage. § [διδ.] γνωστικός, cognitif, ive ; τὸ γινώσκειν τι· || ἡ γνωστικὴ δύναμις, la faculté cognitive ; ἐπιστήμη ἀν-

τίθετος τῇ πρακτικῇ· || τὸ γνωστικόν, gnostique = ἡ ἐπιστημονικὴ γνῶσις, le talent de connaître ; || τὸ γνωστικόν, ἡ ὀρθοφροσύνη, le sens ; ἡ κρίσις, le jugement· || οἱ γνωστικοί, les gnostiques, φιλοσοφική τις αἵρεσις τῶν πρώτων μ. Χ. αἰώνων, οἵτινες, συνδυάζοντες τὰς ἰδέας αὐτῶν πρὸς τὴν χριστιανικὴν πίστιν ἀπετέλεσαν θρησκευτικὴν χριστιανικὴν αἵρεσιν· οὗτοι ἐφρόνουν ὅτι εἶχον πλήρη γνῶσιν τῆς φύσεως καὶ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Θεοῦ.

γνωστοποιέω, βλ. γνωστοποιῶ.

γνωστοποίησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ καθιστᾶν τι γνωστὸν εἴς τινα, ἡ ἀναγγελία, annonce, n. f. εἰδοποίησις, avis, n. m. ἡ κοινοποίησις, notification, n. f. signification, n. f. ἡ δήλωσις, δηλοποίησις, déclaration, n. f.

γνωστοποιῶ (έω), μέλ. ήσω, φέρω εἰς γνῶσιν τινός, καθιστῶ τι γνωστὸν εἴς τινα, faire savoir (connaître) ; donner connaissance ; φέρω εἰς γνῶσιν, porter à la connaissance ; faire part de ; ἀναγγέλλω, annoncer ; εἰδοποιῶ, aviser = δίδω εἴδησιν, donner avis; κοινοποιῶ, notifier ; signifier ; δηλῶ, δηλοποιῶ, déclarer ; || γνωστοποιῶ, intimer, ὅπερ ὡς νομικὸς ὅρος σημαίνει δηλῶ, κλητεύω· || γνωστοποιῶ παραλαβήν, accuser réception ; || —, φέρω εἰς γνῶσιν ὑμῶν, porter à votre connaissance ; || ὁ πρεσβευτὴς ἐγνωστοποίησε τὴν ἄφιξίν του, l'ambassadeur notifia son arrivée ; || λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωστοποιήσω, j'ai l'honneur de porter à votre connaissance ; || μοῦ ἐγνωστοποίησε τὸν γάμον του, il me fit part de son mariage ; || σᾶς γνωστοποιῶ τὴν παραλαβὴν τῆς ἐπιστολῆς σας, je vous accuse réception de votre lettre ; || λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωστοποιήσω τὴν παραλαβὴν τῆς ἐπιστολῆς σας, j'ai l'honneur de vous accuser réception de votre lettre (ἢ de votre honorée) ; || [ἂν μάθω τι] σᾶς τὸ γνωστοποιῶ, je vous le ferai savoir ; || ὁ νομάρχης γνωστοποιεῖ εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι, le préfet porte à la connaissance des intéressés que ; || [ἐμπορ.] λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ φέρωμεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν, ὅτι. . . (νὰ γνωστοποιήσωμεν ὑμῖν), nous avons l'honneur de porter à votre connaissance que, . . . || παρακαλοῦμεν ὑμᾶς νὰ καταστήσητε ἡμῖν γνωστόν, nous vous prions de nous faire connaître. . . (= νὰ μᾶς γνωστοποιήσητε).

γνωστός, ή, όν· ὁ δυνάμενος γνωσθῆναι, connu, e ; ὁ γνώριμος, ὅστις ἔχει μὲ ἡμᾶς γνωριμίαν, de connaissance; οἰκεῖος, familier, ère ; || εἷς γνωστός σας, quelqu'un de votre connaissance ; || δὲν εἶδα κανένα ἐκ τῶν γνωστῶν, je n'y ai vu personne de connaissance ; || εἶνε γνωστόν, c'est chose connue ; || εἶνε γνωστὸν ὅτι, on sait (il est notoire) que ; || θὰ γείνῃ γνωστόν, on le saura ; || ὡς γνωστόν, comme on sait ; || εἶνε γνωστὸς ψεύστης, il est connu comme menteur ; || σᾶς εἶνε βεβαίως γνωστόν, vous n'êtes pas sans savoir ; || ἔγεινε γνωστὸς διά, il se fit connaître par ; || προβαίνω ἐκ τῶν γνωστῶν εἰς τὰ ἄγνωστα, procéder du connu à l'inconnu ; || καθιστῶ γνωστόν, βλ. γνωστοποιῶ.

γόβα, ἡ· (ξεν.] καὶ

γοβίτσα, ἡ· μικρὸν ὑπόδημα (μισὸ), soulier, n. m. (ἰδίως τῶν γυναικῶν, de femme) ; τὸ σκαρπίνι.

γόγγρος, ου, ὁ· malandre, n. f. ἔκφυσις ἐν τοῖς δένδροις, ἤτοι ῥόζος (ὄζος, nœud) σαθρὸς τῶν ξύλων λευκὸς ἢ ἐρυθρός, ὅστις εὐκόλως σήπεται καὶ συνεπῶς δέον ν' ἀποβάλληται.

γογγρώδης, ης, ες· γογγροειδής, ὅμοιος γόγγρῳ, malandreux, euse.

γογγύζω, μέλ. ύσω· μουρμουρίζω, murmurer ; στενάζω, gémir ; δυσαρεστοῦμαι, παραπονοῦμαι, se plaindre ; γογγύζω, gronder ; γογγύζω, μεμψιμοιρῶ, γρινιάζω, grogner ; || ὁ λαὸς γογγύζει, le peuple murmure (gémit) ; || γογγύζει ἐναντίον ὅλου τοῦ κόσμου, il gronde contre tout le monde.

γογγυλεύω, μέλ. εύσω· βλ. γογγυλίζω.

γογγύλη, ης, ἡ, καὶ

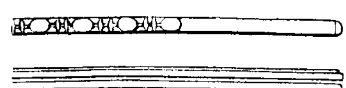
γογγυλίς, ίδος, ἡ· κοινῶς τὸ γογγύλι(ον), chou-rave ; rave ronde ; navet, n. m. εἶδος λαχάνου μὲ στρογγυλοειδῆ σαρκώδη ἐδώδιμον ῥίζαν, κοινῶς ἡ ῥέβα ἢ ῥάπα.

γογγυλίζω, μέλ. ίσω καὶ γογγυλεύω (γογγύλος), στρογγύλον τι ποιῶ, στρογγυλεύω, arrondir.

γογγυλοειδής, ής, ές· στρογγύλον ἔχων σχῆμα, de forme ronde ; arrondi, e; || [βοτ.] napiforme.

γόγγυλον, τό· [διάλ. Οἰνόης] (φυτ.) τὸ γογγύλιον, ἡ γογγύλη.

γογγύλος, η, ον· ὁ στρογγύλος, rond, e ; arrondi, e ; || γογγύλος κανὼν [ἀρχ.] baguette, n. f. ῥάβδος, ἡ· ῥαβδίον, τό. Μικρὸν ἡμικυλινδρικὸν ἐξόγκωμα, μικρότερον ἀπὸ τὸν ἀστράγαλον, ἐφ' οὗ ἐνίοτε ἐγγλύφουσι κοσμήματα, οἷον ταινίας (rubans), φυλλώματα (feuillages) καὶ ἰδίως μαργαρίτας (perles) (α). || διπλοῦς γογγύλος κανών (β), baguette double ou baguettes accouplées.

γογγυλώδης, ης, ες· ὁ στρογγυλοειδής, arrondi, e.

γογγυσμός, οῦ, ὁ· (γογγύζω) μουρμούρισμα, murmure, n. m. ὁ στεναγμός, gémissement, n. m. δυσαρέσκεια, παράπονον, plainte, n. f. γογγυσμός, grondement, n. m. γογγυσμός, ἡ μεμψιμοιρία, σημεῖον δυσαρεσκείας, grognerie, n. f.

γογγυστής, οῦ, ὁ καὶ ἡ· ὁ γογγύζων, μουρμουρίζων, δυσαρεστούμενος, μουρμούρης, murmurateur, trice ; grogneur, euse ; || γογγυστής, κοινῶς γρινιάρης, α, ικον, grognon, adj. qui a l'habitude de grogner ; || γυνὴ γογγυστής, femme grognon.

γογγυστικός, ή, όν· ὁ εἰς τὸ γογγύζειν ἐπιρρεπής, qui murmure ; ἀγανακτητικός, qui s'indigne, qui s'exaspère.

γογγυστικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον μουρμουρίζοντος, καθάπερ ἡ τρυγών, en murmurant.

γογγύστρα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] = γογγύστρια, ἡ γογγυστής, γυνὴ πολὺ γογγύζουσα, ἢ παραπονουμένη διὰ τὴν θέσιν της, femme grognon, qui a l'habitude de grogner.

γοερός, ά, όν· κλαίων, θρηνῶν μετ' ἀναστεναγμῶν, gémissant, e; || γοερὸς=θρηνώδης, lamentable ; ἀξιοθρήνητος, ἀξιοδάκρυτος, déplorable.

γοερῶς, [ἐπίρ.] διὰ τόνου (φωνῆς) θρηνώδους, d'un ton (d'une voix) lamentable ; θρηνωδῶς, lamentablement.

γόης, ητος, ὁ· θηλ. γόησσα· ὁ γοητεύων, σαγηνεύων, enchanteur, esse ; charmeur, euse ; γόης, μάγος, ensorceleur, euse ; ὅστις μὲ μαγικὰς φωνὰς καὶ ᾄσματα ἐξαπατᾷ καὶ σαγηνεύει τὸν λαόν, συνεπῶς ἐπῳδός, μάγος, incantateur; ὁ μάγος, sorcier, ère ; magicien, enne ; συνηθέστερον ὅμως ἐπὶ κακοῦ γόης= πλάνος, trompeur ; ἀπατεών, imposteur ; ἀγύρτης, charlatan ; ἀγύρτης, θαυματοποιός, jongleur.

γόησσα, ης, ἡ· θηλ. τοῦ γόης, ἡ γοητεύουσα, σαγηνεύουσα, enchanteresse, n. f. charmeuse, n. f. ἡ μάγισσα, sorcière, n. f. βλ. γόης.

γοητεία, ας, ἡ· (γοητεύω) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γόητος, ἡ σαγηνεία, enchantement, n. m. ensorcellement, n. m. ἡ τῶν ὀμμάτων γοητεία, charme, n. m. (βλ. γόης) καὶ συνεκδ. ἡ θέλξις, ἡ ἔκστασις, ravissement, n. m. || ἡ — τοῦ βλέμματος, le charme de son regard; || ἡ — (ἡ μαγεία) τοῦ ὀνόματός της, le prestige de son nom, ἤτοι τὸ γόητρον, ἡ αἴγλη, τὸ θέλγητρον· || ὡς διὰ γοητείας, comme par enchantement ; || γοητεία=ἐπῳδή, μαγεία, incantation, n. f. (βλέπε λέξιν), sorcellerie, n. f. sortilège ; [πρὸς κακὸν ἰδίως] maléfice, n.m. || κατηγορήθη ἐπὶ γοητεία, il fut accusé de sorcellerie ; || καὶ συνήθ. ἐπὶ κακοῦ=ἀπάτη, ἀγυρτεία, imposture, n. f. charlatanerie, n. f. jonglerie, n. f.

γοήτευμα, ατος, τό· τὸ ἔργον τοῦ γόητος, ἀγύρτου, ἀπάτη (ἀντίθ. τῇ ἡδονῇ), ἡ μαγεία, sortilège, n. m. τὸ γόητρον, prestige, n. m. ἀπάτη, fraude, κτλ. ἡ γοητεία, μαγεία, sorcellerie, n. f.

γοητευτής, οῦ, ὁ· θηλ. γοητεύτρια· ὁ γοητεύων, βλ. γόης, γόησσα.

γοητευτικός, ή, όν· ὁ γοητικός, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς γοητείαν, propre à enchanter (à charmer ; à fasciner ; à séduire ; à ravir) ; enchanteur, eresse ; charmant, e ; fascinateur, trice; séduisant, e; ravissant, e.

γοητευτικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον γοητευτικόν, avec enchantement ; d'une manière enchanteresse ; à ravir.

γοητεύτρια, ας, ἡ· βλ. γοητευτής.

γοητεύω, μέλ. εύσω, εἶμαι γόης, ἐξαπατῶ τινα διὰ μαγειῶν, σύρω πρὸς ἐμαυτόν, δελεάζω διὰ τῶν λόγων, μαγεύω, σαγηνεύω, enchanter; charmer ; fasciner ; δελεάζω, ἐξαπατῶ, séduire ; ravir ; γοητεύω, καταγοητεύω, ensorceler.

γοητικός, ή, όν· βλ. γοητευτικός.

γοητικῶς, [ἐπίρ.] τοῦ γοητικός, βλ. γοητευτικῶς.

γοῆτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ γόης, ἡ γόησσα.

γόητρον, ου, τό· prestige, n. m. ἡ αἴγλη, τὸ θέλγητρον, ἡ γοητεία, charme, n. m. || ἔχασεν ὅλον του τὸ γόητρον, il a perdu tout son prestige.

γοιθίτης ἢ πυρροσιδηρίτης, ου, ὁ· göthite ou pyrrhosiderite. Ὀρυκτὸν χρώματος ὑποκιτρίνου, ἐρυθρίζοντος ἢ καστανοειδοῦς, λάμψεως ἀδαμαντοειδοῦς καὶ μεταξοειδοῦς, διαφώτιστον κατὰ τὰ ἄκρα (ἐπὶ λεπτῶν πετάλων καὶ βελονῶν), σκληρότητος 5-5, 5, εἰδικοῦ βάρους 3,8-4, 2. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρομβον ὀρθὸν σύστημα καὶ ἀπαντᾷ συνήθως κατὰ μισχοπαγῆ, ἰνοπαγῆ ἢ λεπτοπαγῆ συσσωματώματα καὶ ψευδοκρυστάλλους. Ἀπαντᾷ προσέτι καὶ συμπεφυκὸς μετὰ ὀρείας κρυστάλλου καὶ ἀμεθύστου. Ἐνεργεῖ μόνον ἐπὶ τῆς ἀστατικῆς βελόνης. Χημικῶς εἶνε Fe O (OH) ἐμπεριέχει δὲ καὶ ὀλίγον $Mn_2 O_3$, $Fe_2 O_3$ καὶ $Si O_2$. Χρησιμεύει πρὸς ἀποκάθαρσιν τοῦ σιδήρου. (Δ. Κ.)

Γολγοθᾶς, ὁ· Golgotha, n. m. ἤτοι κρανίου τόπος, τὸ μέρος ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς. Εἶνε ὕψωμα ἔξω τῶν τειχῶν τῆς πάλαι Ἱερουσαλήμ, Β. Δ. αὐτῆς, ὅπου οἱ Ἰουδαῖοι ἐξετέλουν τὰς θανατικὰς ποινάς. Ἐπὶ Ἀδριανοῦ ἡ θέσις περιεκλείσθη ἐντὸς τῆς πόλεως, ἐστήθησαν δ' ἐπ' αὐτῆς ἀγάλματα Διός, Ἀφροδίτης καὶ Ἀδώνιδος, ἀλλ' ἡ Ἁγία Ἑλένη κονιορτοποιήσασα ταῦτα ἔκτισε (348) τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Τάφου.

γολέτα, ἡ· [ξεν.] βλ. ἡμιολία.

γολετόβρικον, τό· [ξεν.] βλ. μυοπάρων.

γομαλάκα, gomme-laque ; βλ. κομμιολάκκη.

γομαράγκαθον, τό· γομαράγκαθα, [δημ.] [βοτ.] κοινὴ ὀνομασία τῶν μεγάλων **κιναρωδῶν,** οὗ συνώνυμον εἶνε τὸ **γαϊδουράγκαθον·** βλ. λέξιν.

γομάρι, τό· [δημ.] φορτηγὸν ζῷον, bête de somme ; || τί γομάρι, quel animal ! quelle bête du bon Dieu ! || καὶ ἐν γένει ὁ ὄνος, ὁ γάϊδαρος, âne, n. m. || γομάρι=γόμος, τὸ φόρτωμα τοῦ ὄνου, charge, n. f. ânée, n. f.

γομάρι(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] (γόμος) = φορτίον, φόρτωμα· βλ. **γομάρι.**

γομαριάζω, [διάλ. Οἰνόης] κάμνω φορτίον· βλ. **γομάρι.**

γομᾶτος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης]=γεμᾶτος.

γομοδόκη, ης, ἡ· βλ. γομοκύλινδρος.

γομοθυρίς, ίδος, ἡ· porte de charge ou porte (n. f.) de chargement ; θυρὶς γεμίσματος· θυρὶς ἐξ ἧς εἰσάγεται τὸ γέμισμα εἰς τὰ πυροβόλα, τὰ ναύκλαστρα, κτλ.

γομοκύλινδρος, ου, ὁ· ἢ γομοδόκη, ἡ· [ναυκλασ.] cylindre-charge ; κλειστὸς κύλινδρος ἐκ χαλκοῦ μετὰ κεντρικοῦ ἐναυσματοσωλῆνος (tube d'amorce) ἐν ᾧ ἐντίθεται ἡ ἐκρηκτικὴ τοῦ ναυκλάστρου γόμωσις, ἐντιθέμενος ἐν τῷ ναυκλαστροσκελετῷ (carcasse-torpille).

γόμος, ου, ὁ· (γέμω), τὸ φορτίον, charge, n. f. τὸ φόρτωμα τοῦ πλοίου, cargaison, n.f. (d'un vaisseau); ‖ τὸ γέμισμα, charge, n. f. (πυροβόλου)· ‖ ἐπίσης τὸ γέμισμα, παραγέμισμα, τὸ γέμος, farce, n. f. farcissure, n. f.

γομόω-ῶ, μέλ. ώσω, πληρόω-ῶ, charger ; βλ. καὶ γεμίζω, γέμω.

γομφίας, ου, ὁ· (ὀδούς), καὶ

γόμφιος, ου, ὁ· δηλ. ὀδούς (ἐκ τοῦ γόμφος διὰ τὴν μορφήν του), dent molaire ; ὁ τραπεζίτης, ὁ μυλίτης, ἢ dent mâchelière ; ‖ οἱ γόμφιοι ὀδόντες ἢ μυλόδοντες, les dents molaires ou mâchelières (βλ. καὶ ὀδούς), εἶνε οἱ ὄπισθεν τῶν κυνοδόντων παρακείμενοι ὀδόντες, πέντε ἐφ' ἑκατέρου πλαγίου μέρους ἑκατέρας γνάθου (ἐν ὅλῳ 20), ὧν ὁ τελευταῖος ἑκατέρωθεν ἐν ἑκατέρᾳ γνάθῳ καλεῖται ὀδοὺς τῆς φρονήσεως, ὁ φρονιμίτης, dent de sagesse.

γομφίσκος, ου, ὁ· καὶ κυνδαλίσκος, chevillette, n. f. μικρὸς γόμφος, petite cheville; petit goujon, n. m. βλ. γόμφος· ‖ —, pignon, n. m. μικρὸς ξύλινος γόμφος, ξυλοκάρφι, ἢ καὶ μετάλλινος.

γομφόδετος, ος, ον· ὁ μὲ γόμφους συνδεδεμένος, προσηρμοσμένος, chevillé, ée ; assemblé avec des chevilles.

γόμφος, ου, ὁ· cheville, n. f. ξύλινον καρφίον ἢ σιδηροῦν· τεμάχιον ξύλου ἢ σιδήρου ὅπερ εἰσέρχεται ἔν τινι ὀπῇ ἵνα ἀποφράξῃ ταύτην, ἢ ἵνα συναρμόσῃ δύο τεμάχια μεταξύ των ἢ διὰ ν' ἀναρτηθῇ ἀντικείμενόν τι· βλ. καὶ κύνδαλος, ξυλοκάρφι· ‖ — ξύλινος, cheville en bois, κοινῶς τὸ ξυλοκάρφι ἢ καβίλια· ‖ — σιδηροῦς, κοινῶς ἡ τσαβέτα, cheville en fer ; ‖ γόμφος φχλαγγοειδής, ἤτοι κυλινδρικός, cheville à la romaine ; ‖ γόμφος κλειθρωτός, cheville cadenacée, ἐπὶ τοῦ μηχανήματος τῆς βελόνης τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν· ‖ γόμφος, [ναυτ.] cheville, n. f. (en fer), κοινῶς τσαβέτα· μεταλλικὴ ῥάβδος χρήσιμος πρὸς σύνδεσιν διαφόρων τεμαχίων τοῦ σκάφους· ‖ ἐπίσης γόμφος, goujon, n. m. σιδηροῦς πασσαλίσκος διὰ τὴν ἕνωσιν δύο ἀντικειμένων· ὑπάρχουσι τοιοῦτοι κυλινδρικοί, πρισματικοί, τριγωνικοί, κτλ. ‖ — βλητρωτὸς [ναυτ.] cheville à goupille ; ‖ — πορπωτὸς [ναυτ.], cheville à piton ; βλ. πόρπη, piton ; ‖ — κορακωτὸς [ναυτ.], cheville à croc ; γόμφος ἔχων ἀντὶ κεφαλῆς κόρακα· ‖ — κρικωτὸς [ναυτ.] cheville à boucle ; βλ. κρίκος, boucle ; ‖ — μετὰ περικοχλίου, cheville à écrou ; ‖ — στερεωτικός, cheville de fixation ; ‖ γόμφος [ἰδίως ξύλινος = ξυλοκάρφι] [ναυτ.] βλ. βλῆτρον, gournable, n. f. ‖ [ναυτ.] γόμφοι, οἱ· chevillage, n. m. τὸ σύνολον τῶν χρησιμοποιηθησομένων γόμφων διὰ τὴν γόμφωσιν πλοίου. § γόμφος, ὁ· καὶ γοφός, [ἱππολ.] βλ. γλουτοί.

γομφόω-ῶ (βλ. γόμφος)· goujonner, συναρμόζω διὰ γόμφων (goujons); γομφόω-ῶ καὶ κυνδαλόω-ῶ, cheviller ; συνενώνω διὰ γόμφων ἢ κυνδάλων (chevilles); βλ. καθηλόω-ῶ· brocher ; καὶ ἡλόω-ῶ, chasser (un clou, une cheville).

γόμφωσις, εως, ἡ· chevillage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ γομφώνειν· ἡ διὰ γόμφων σύνδεσις καὶ στερέωσις· ‖ αἱ γομφώσεις, [ναυτ], femelots, n. m. pl. ou pentures ; κοινῶς τὰ θηλυκὰ βελόνια· σιδηρώματα προσηλωμένα εἰς τὸ ποδόστημα φέροντα ὀπὴν κυκλικὴν κατὰ τὸ ὀπίσθιον ἄκρον των, ἐν ᾗ εἰσέρχονται οἱ θαιροί(aiguillots=ἀρσενικὰ βελόνια) (βλ. λέξιν) τοῦ πηδαλίου πρὸς προσάρμοσιν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ποδοστήματος. § γόμφωσις [ἀνατ.] gomphose, n. f. εἶδος ἀκινήτου ἀρθρώσεως, καθ' ἣν ὀστοῦν τι εἶνε ἐσφηνωμένον ἔν τινι ἑτέρῳ.

γομφωτήρ, ῆρος, ὁ· chevilloir, n. m. ἐργαλεῖον χρησιμεῦον διὰ τὴν γόμφωσιν (ἐκ τοῦ γόμφος, cheville ; γομφόω, cheviller).

γομφωτής, οῦ, ὁ· chevilleur, n. m. ἐργάτης γομφόων, ὅστις συνενοῖ διὰ γόμφων.

γομφωτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γόμφωσιν, de chevillage ; ἢ εἰς τὸν γόμφον, de cheville.

γομφωτός, ή, όν· συνδεδεμένος διὰ γόμφων, chevillé, ée ; goujonné, ée.

γόμωσις, εως, ἡ· charge, n. f. coup, n. m. βλ. γέμισμα.

γομωτήρ, ῆρος, ὁ· bourroir, n. m. (γεμιστὴς καὶ ἐμβολεύς)· ἐργαλεῖον ὑπονομευτοῦ σιδηροῦν ἢ ξύλινον διὰ τὴν ὤθησιν τῆς γομώσεως ἐν τῇ ὀπῇ τῆς ὑπονόμου.

γόνα, ατος, τό· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ γόνυ, genou, n. m. ‖ [ἐμβῆκεν εἰς τὸ νερὸν] ὡς τὸ γόνα, jusqu'aux genoux ; ‖ ἔπεσεν ἕνα γόνα χιόνι· τὸ χιόνι πῆγε ἕνα γόνα, il a neigé haut comme le genou ; ‖ [συνεχδ.] τὸ τραγοῦδι πῆγε γόνα, on a chanté à tue-tête ; ‖ τὸ γλέντι πῆγε γόνα, ils s'en donnèrent à cœur joie ; ‖ τὸ πρᾶγμα πάγει γόνα, la chose va en grossissant ; l'affaire prend des dimensions = ἡ ὑπόθεσις λαμβάνει διαστάσεις· ‖ εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι τὸ ψεῦμα πάει γόνα, tout le monde ment (on ne fait que mentir) dans cette maison.

γοναλγία, ας, ἡ· κτλ. βλ. γονυαλγία, κτλ.

γονατάγρα, ας, ἡ· gonagre (γόνυ, genou καὶ ἄγρα, λῆψις, πιάσιμον, prise) n. f. [παθολ.] ἀρθρῖτις εἰς τὴν κλείδωσιν τοῦ γόνατος, goutte du genou.

γονατίζω, μέλ. ίσω· βάλλω τινὰ εἰς τὰ γόνατα, mettre à genoux ; ‖ [ὁ καθηγητὴς] τὸν ἐγονάτισε, le mit à genoux ; [συνεχδ.] κάμπτω, courber (κατακλίνω, coucher) [une branche en terre=κάμπτω καὶ θέτω ἐν τῇ γῇ κλάδον φυτοῦ τινος ὅπως ῥιζώσῃ]· [μεταφ.] — =καταβάλλω, abattre; accabler; ‖ [ἡ πτώχευσίς του] τὸν ἐγονάτισε, l'a abattu (l'a mis à bas.) § [οὐδ.] πίπτω ἢ ἵσταμαι εἰς τὰ γόνατα, se

mettre à genoux; s'agenouiller; κάμπτω τὸ γόνυ, plier genou; || [μεταφορ.] κάμπτομαι ὑπὸ τὸ βάρος, plier sous le fardeau; καταβάλλομαι, s'abattre; || αἱ κάμηλοι γονατίζουν διὰ νὰ φορτωθοῦν, les chameaux s'agenouillent pour recevoir leur charge; || ἔλα, γονάτισε! allons, [mettez-vous] à genoux! || ἐγονάτισεν ἀπὸ τὰς δυστυχίας, il est plié sous le fardeau des malheurs.

γονάτι(ον), τό· [δημ.] βλ. ψευδογνώμων. § γονάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ γόνυ, μικρὸν γόνυ, génicule, n. m.

γονάτισμα, ατος, τό· ἡ γονυκλισία, τὸ νὰ πέσῃ (νὰ σταθῇ) τις εἰς τὰ γόνατα, génuflexion, n. f § [μεταφ.] τὸ νὰ καταβληθῇ τις (ἠθικῶς ἢ ὑλικῶς), abattement, n. m.

γονατιστά, [ἐπίρ.] γονυκλιτῶς, γονυκλινῶς, γονυπετῶς, τὸ νὰ πέσῃ (νὰ σταθῇ) τις εἰς τὰ γόνατα, à genoux.

γονατιστός, ή, όν· γονυπετής, γονυκλινής, agenouillé, ée; tombé à genoux. || [ἐκκλησ.] ἡ γονατιστή, génuflexion, n. f. βλ. γονυκλισία.

γονατοειδής, ής, ές· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα γόνατος, qui a la forme d'un genou; ὁ κεκαμμένος, διπλωμένος, plié, ée; coudé, ée; || [διδ.] géniculé, ée.

γονατόδεσμος, ου, ὁ· κοινῶς ἡ καλτσοδέτα, jarretière, n. f. || —, βλ. ἐπιγονάτιον, genouillère, n. f.

γονατοκήλη, ης, ἡ· gonocèle, n. f. πρήξιμον ἐπὶ τοῦ γόνατος.

γόνατον, τό· συνήθης ὀνομασία τοῦ γόνυ, genou, n. m. || ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα, βλ. πίπτω· || [μεταφ.] ὁ φόβος τοῦ ἔκοψε τὰ γόνατα, la peur lui a cassé les jambes; || ἐκόπησαν τὰ γόνατά μου [ἀπὸ τὴν κούρασιν], je suis brisé (harassé).

γονατώδης, ης, ες· ὁ ἐν σχήματι γόνατος, ὁ ἔχων γόνυ, genouilleux; || géninulé, ée; ὁ ἔχων γόνατα, ἤτοι κόμβους (nœuds), ὡς τὰ καλάμια, καὶ αἱ καλάμαι τοῦ σίτου.

γόνδολα, ης, ἡ· [ξεν.] gondole, n.f. οὕτω καλεῖται ἐν Ἰταλίᾳ ἐλαφρὸν ἀκάτιον μετ' ἀνυψωμένης καὶ αἰχμηρῶς ἐστρογγυλευμένης πρῴρας καὶ πρύμνης χρησιμεῦον ὡς μεταφορικὸν καὶ συγκοινωνητικὸν μέσον ἐν Ἐνετίᾳ, διευθυνόμενον καὶ ἐρεσσόμενον διὰ κωπῶν.

γονδολιεύς, εως, ὁ· [ξεν.] gondolier, n. m. ὁ διευθύνων καὶ ἐρέσσων συγχρόνως τὴν γόνδολαν διὰ τῆς κώπης.

γονεία, ας, ἡ (γονεύω), γέννησις, génération, n. f. procréation, n. f.

γονειός, βλ. γονηός.

γονεύς, εως ὁ (γονεύω)· κοινῶς ὁ γονηὸς ἢ γονιός, ὁ γεννήτωρ, celui qui engendre; ὁ πατήρ, le père; || πληθ. οἱ γονεῖς, ἤτοι ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, le père et la mère = les parents, οἱ γεννήσαντες, οἱ ἐξ ὧν κατάγονται.

γονεύω, (γονή) μέλ. εύσω· βάλλω [γονὴν] σποράν, ἵνα γεννηθῇ τι, γεννῶ, engendrer; παράγω, procréer, produire; βλ. γεννῶ· ἐπὶ φυτῶν, ἐπὶ ὀστρέων, θέτω γονήν, παράγω, produire; ἐπὶ πτηνῶν, βλέπε κλωσσῶ.

γονή, ῆς, ἡ· ἡ γέννησις, génération, n. f. τὸ γεννᾶν, ἡ γέννα, ἡ γέννησις δι' ὠδίνων (τέκνων), enfantement, n. m. § γονὴ = γόνος, progéniture, n. f. ἤτοι τὰ τέκνα, τὰ ἔγκονα ἢ ἐπίγονοι καὶ οἱ ἀπόγονοι, postérité, n. f. § ἡ γονὴ [τῶν ἰχθύων], καὶ γόνος, ὁ σπόρος, τὰ χυμένα αὐγὰ τῶν ψαριῶν, le frai [des poissons]. § τὸ γένος, ἡ γενεά, ἡ γενεαλογικὴ σειρά, lignée, n. f. § γονὴ=τὸ γεννᾶν, τὸ σπέρμα, sperme, n. m. ἡ σπορά, semence, n. f.

γονηός, [δημ.] γονειὸς καὶ γονιός, ὁ· βλ. γονιὸς καὶ γονεύς.

γονιδιακός, ή, όν· conidique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὰ γονίδια, qui appartient aux conidies; ὁ ἀφορῶν ταῦτα, qui les concerne.

γονίδιον, ου, τό· conidie (ἐκ τοῦ ἑλλ. κόνις, poussière) (μικροβ. ἰατροῦ Σάββα)· ὁ σπόρος τοῦ μύκητος, spore de champignon.

γονιδιοφόρος, ος, ον· conidiophore (γονίδιον, conidie καὶ φέρω, porter), adj. [βοτ.] ὁ φέρων γονίδια, qui porte des conidies; || — ἢ γονιδιοφόρον σύστημα, appareil conidien (τῶν ἀσκομυκήτων).

γονικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς γονεῖς, de parent; πατρικός, paternel; μητρικός, maternel. § [οὐδ.] τὰ γονικὰ = τὰ πατρικὰ κτήματα, les biens paternels; ἡ πατρικὴ κληρονομία, le patrimoine. § ὁ εἰς τὴν γέννησιν ἀνήκων, relatif à la génération; génital, ale, aux.

γονιμοποίησις, εως, ἡ· fécondation, n. f. [φυσιολ.] εἶνε ἡ σπουδαιοτάτη διεργασία κατὰ τὴν διὰ γενῶν γένεσιν, διὰ τῆς ὁποίας εἰς ἓν κύτταρον (θῆλυ) προσφέρεται οὐσία ἀπὸ ἄλλου κυττάρου (ἄρρενος) ἐλαχίστη τὸ ποσόν, ἐλλείπουσα ἀπὸ τοῦ πρώτου, δι' ἧς τοῦτο διεγείρεται εἰς ἀνάπτυξιν ἐμβρύου (σπέρματος, ζυγοσπορίου, γονιμοποιηθέντος ᾠοῦ).

γονιμοποιός, ός, όν· ὁ παράγων τὴν γέννησιν, τὴν γονιμοποίησιν, fécondant, e; fécondateur, trice.

γονιμοποιῶ (έω), μέλ. ήσω, καθιστῶ τι γόνιμον (καρποφόρον, παραγωγικόν, rendre fécond (fertile, productif); féconder; fertiliser; βλ. γόνιμος.

γόνιμος, ος καὶ η, ον (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ γεννᾶν, génital, ale, aux; ἢ εἰς καρποφορίαν, fécond, e; fertile (κυρίως καὶ μεταφορικῶς)· ὁ παραγωγικός, productif, ive; || — ἀγρός, champ fertile; || — γῆ, terre féconde; || γόνιμον κεφάλαιον, capital productif. Ἡ λέξις fécond (= παραγωγός) παρέχει τὴν ἰδέαν τῆς αἰτίας ἢ τῆς δυνάμεως τοῦ παράγειν, τοῦ γεννᾶν, τοῦ δημιουργεῖν, ἡ δὲ λέξις fertile (=καρποφόρος) τὴν ἰδέαν τῶν παραγομένων, τῶν καρπῶν, τῶν ἀποτελεσμάτων. Γόνιμος, fécond, εἶνε συνώνυμον τοῦ fertile, ὅταν πρόκειται περὶ τῆς καλλιεργείας τῶν ἀγρῶν· λέγουσιν ὅθεν ἐξ ἴσου **γῆ γόνιμος,** terre (terrain) féconde ou fer-

tile, καὶ γονιμοποιῶ ἀγρόν, fertiliser ou féconder un champ. Διὰ τὰ θῆλυ ὄντα, οἱουδήποτε εἴδους, λέγουσι féconde καὶ οὐχὶ fertile; || ἡ φύσις εἶνε γόνιμος (παραγωγός), la nature est féconde (καὶ οὐχὶ καρποφόρος, fertile).

γονιμότης, ητος, ἡ· τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γονίμου, fécondité, n. f. ἡ καρποφορία, fertilité, n. f. ἡ παραγωγικότης, productivité, n. f. βλ. γόνιμος.

γονιμώδης, ης, ες· (γόνιμος, εἶδος)· fécond, e; fécondant, e.

γονίμως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον γόνιμον, d'une manière féconde; fécondement; παραγωγικῶς, productivement.

γονιός, ὁ· [δημ. καὶ διάλ. Ἠπείρου] ὁ γονεὺς ὡς ἐν τῇ κατάρᾳ «ἀνάθεμα τὸ γονιό σου». Ἡ πληθ. ὀνομ. οἱ γονέοι, ὡς τῇ εὐχῇ «νὰ ζήσουν οἱ γονέοι σου» καὶ ἡ πληθ. αἰτιατικὴ τοὺς γονιούς, ὡς ἐν τῇ κατάρᾳ «γονιοὺς πατρικούς»· βλ. καὶ γονεύς.

γονοειδής, ής, ές· gonoïde, adj. ὁμοιάζων πρὸς σπέρμα.

γονοκήλη, ης, ἡ· gonocèle, n. f. (γόνος, semence. καὶ κήλη, tumeur) [παθολ.] οἴδημα σχηματιζόμενον ἐξ ἀσθενικῆς συσσωρεύσεως (πληθώρας) τοῦ σπέρματος ἐν τοῖς σπερματικοῖς ἀγγείοις, tumeur formée par l'accumulation morbide du sperme dans les vaisseaux séminifères.

γονόκοκκος, ου, ὁ· gonocoque (προφ. kok' ἐκ τοῦ γονή, semence καὶ κόκκος), n. m. [παθολ.] παθογόνον μικρόβιον, διπλόκοκκος ἀρκετὰ ὀγκώδης, εἰς ὃν ἀποδίδουσι τὴν παραγωγὴν τῆς βλενορροίας.

γονόρροια, ας, ἡ· ἐκροὴ γονῆς ἢ σπέρματος, ρεῦσις, gonorrhée, n. f. ρεῦσις, écoulement, n. m. ἡ σπερματόρροια.

γονορροϊκός, ή, όν· gonorrhéique, adj. ὁ πάσχων γονόρροιαν· σπερματορροϊκός.

γόνος, ου, ὁ· progéniture, n. f. postérité, n. f. βλ. γονή; || — (ἀπόγονος, ἔκγονος) μεγάλης οἰκογενείας, rejeton d'une grande famille. § γόνος (τῶν ἰχθύων) βλ. γονή· ἐπίσης alevin, τὰ νεογέννητα ψαράκια, αἱ ἀφύαι· || γόνος, [διάλ. Καρπάθ.] = τὸ γόνισμα τῶν μελισσῶν.

γονοτοξίνη, ης, ἡ· gonotoxine, n. f. (μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα).

γοντσάλιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] κατὰ παραφθορὰν ἐκ τοῦ κοινοῦ «κοτσάνι» = ὁ καυλὸς (τῶν φυτῶν).

γοντσεύω, [διάλ Οἰνόης] = πτωχεύω, γίνομαι πτωχός, s'appauvrir.

γόνυ, τό· γεν. γόνατος, genou, n. m. κοινῶς τὸ γόνατον τοῦ ποδός· καλεῖται οὕτω τὸ κατὰ τὴν ἄρθρωσιν τοῦ κάτω ἄκρου τοῦ μηριαίου ὀστοῦ μετὰ τοῦ ἄνω ἄκρου τῆς κνήμης, συμπληρουμένην ἔμπροσθεν ὑπὸ τῆς ἐπιγονατίδος, μέρος τοῦ σώματος· βλ. καὶ ἰγνύς. Γόνυ, genou, γενικῶς λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, θεωρεῖται δὲ ἐν γένει ὡς ἡ κυρία ἕδρα τῆς τῶν ποδῶν ταχύτητος καὶ τῆς σωματικῆς ἰσχύος· || κλίνω τὸ γόνυ, fléchir le genou; βλ. καὶ γόνατον· || [ἱππολ.] γόνυ ἵππου genou (du cheval), λέγοντες ἐννοοῦμεν τὴν εἰς τοὺς προσθίους πόδας ὑπάρχουσαν τοῦ καρποῦ ἄρθρωσιν, ἐν ᾗ διενεργεῖται ἡ τοῦ ἄκρου κάμψις κατὰ τὴν μετατόπισιν τοῦ σώματος, κακῶς δὲ ὡς γόνυ κοινῶς ἐκλαμβάνεται καὶ ἡ εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας ἄρθρωσις τοῦ ταρσοῦ (βλ. περιγραφὴ ἵππου 50,52). Τὸ γόνυ τοῦ ἵππου δέον νὰ ἦνε πρὸ παντὸς ἰσχυρόν, ἐξωγκωμένον, εὐρὺ κατά τε τὸ πλάτος καὶ τὸ ὕψος καὶ εἰς εὐθεῖαν κάθετον ὡς πρὸς τὸ ὑπερκείμενον ἀντιβράχιον, πρὸς τούτοις δὲ δέον νὰ ἦνε χαμηλόν, πλησιέστερον δηλονότι πρὸς τὸ ἔδαφος, τοῦθ' ὅπερ θεωρεῖται ὡς σπουδαῖον προσὸν τῶν ὠκυπόδων ἵππων. Διὰ τοὺς ζευκτηρίους ἵππους τοὐναντίον ἐπιζητεῖται ἀπομάκρυνσις τοῦ γόνατος ἀπὸ τοῦ ἐδάφους· || γόνυ εὐρὺ (ὡς τὸ τοῦ μόσχου), genou de veau; || γονύκοιλος ἵππος ἢ κοῖλον γόνυ, genou effacé, enfoncé, creux ou de mouton; || βουγόνατος ἵππος, genou de bœuf; || βλαισογόνατος ἵππος, genou cambré; || μυώδες γόνυ, genou empaté; || εὐρυγόνατος ἵππος, genoux trop ouverts. § [βοτ.] γόνυ, καλοῦνται τὰ τυλώματα, οἱ ῥόζοι, ὄζοι, nœud, n. m. οἱ κόμβοι τῶν ἀσταχίων, καλάμων καὶ καλαμοειδῶν. § [ναυτ.] γόνυ, βλ. ὠμίδια, épaulettes.

γονυαῖον, ου, τό· genouillère, n. f. εἰς τὰ προπετάσματα τοῦ πυροβολικοῦ (épaulements de batterie), τὸ ὕψος τοῦ γονυαίου (hauteur de genouillère) εἶνε ἡ κάθετος ἀπόστασις τοῦ κάτω μέρους τοῦ σωλῆνος τοῦ πυροβόλου μέχρι τοῦ δαπέδου (ἢ τῆς κλίνης) ἐφ' οὗ τὸ πυροβόλον εἶνε τετοποθετημένον, τοῦ σωλῆνος ὄντος ὁριζοντίου· ἡ ἀπόστασις αὕτη εἶνε 0.80 μέχρις 1 μέτρου διὰ τὰ πεδινὰ πυροβόλα καὶ 0,60 διὰ τὰ ὀρειβατικά. Τὸ ὕψος τοῦ γονυαίου καλεῖται καὶ γονυαῖον πυροβόλου ἢ ἁπλῶς γονυαῖον (hauteur de la ligne de feu).

γονυαλγής, ής, ές· ἢ μᾶλλον γοναλγής, ὁ ἀλγῶν τὰ γόνατα, qui a mal aux genoux, gonalgique; || un gonalgique.

γονυαλγία, ας, ἡ· [παθολ.] ἢ μᾶλλον γοναλγία, ἄλγος εἰς τὸ γόνυ, mal au genou; douleur du genou: gonalgie, n. f.

γονυαλγικός, ή, όν· ἢ μᾶλλον γοναλγικός, gonalgique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γονυαλγίαν, qui appartient à la gonalgie.

γονυκαμπής, ής, ές· arqué, ée, adj. λέγεται δι' ἄνθρωπον ἔχοντα τοὺς πόδας αὐτοῦ κεκαμμένους. § [ἱππολ.] — ἵππος, cheval arqué, καὶ γονυκαμψία· καλεῖται οὕτως ἐπίκτητον ἐξ ὑπερβολικῆς καταπονήσεως προερχόμενον ἐλάττωμα τῆς εὐσταθείας τῶν προσθίων ἄκρων τοῦ ἵππου, καθ' ὃ τὸ γόνυ δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τὰ ὑπερκείμενα κάθετον, ἀλλὰ προβάλλει οὕτως, ὥστε ὁλόκληρον τὸ μετὰ τοῦτο τμῆμα τοῦ ποδὸς φαίνεται τοξοειδῶς πρὸς τὰ πρόσω κεκυρτωμένον. Γονυκαμψία ἀναφαίνεται καὶ μετὰ χρονίαν ρευματικὴν κατάστασιν τῶν μυῶν τῶν ὠμοπλατῶν καὶ τῶν τοῦ ἀντιβραχίονος. Ὁ γονυκαμπὴς ἵππος δὲν

πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸν ἐκ φύσεως **βραχυτένοντα** ἵππον (brassicourt).

γονυκλινέω-ῶ, βλ. γονατίζω.

γονυκλινής, ής, ές· ὁ τὸ γόνυ κλίνων, γονατίζων, qui plie le genou ; agenouillé, ée; [qui est] à genoux.

γονυκλινῶς, [ἐπίρ.] à genoux ; βλ. γονατιστά.

γονυκλισία, ας, ἡ· τὸ γονάτισμα, [ἐκκλ.] génuflexion, n. f. ἡ γονυπέτησις· τὸ νὰ παρακαλῇ τις γονατισμένος, supplication faite à genoux.

γονυκλιτῶς, [ἐπίρ.] γονυκλινῶς, à genou.

γονύκοιλος ἵππος, κτλ. βλ. γόνυ.

γονυπετέω, βλ. γονυπετῶ.

γονυπετής, ής, ές· ὁ πίπτων εἰς τὰ γόνατα, qui tombe à genoux ; ἡ πτῶσις ἐπὶ τῶν γονάτων, la chute aux genoux ; || γονυπέτησις ἵππου=κατάπτωσις, chute au genou; || ἡ γονυκλισία, génuflexion, n. f. βλ. λέξιν.

γονυπετῶ, (έω) μέλ. ήσω· πίπτω εἰς τὰ γόνατα (ἔμπροσθέν τινος καὶ τὸν παρακαλῶ), tomber (se mettre) à genoux ; s'agenouiller.

γονυπετῶς, ἐπίρ. τοῦ γονυπετής, à genoux; || [στρατ. παράγ.] γονυπετῶς, à genou ἢ genou -terre, γονυ-πετῶς· παράγγελμα ἵνα οἱ στρατιῶται λάβωσι τὴν θέσιν τοῦ γονυπετῶς πυροβολοῦντος (position du tireur à genou).

γονυστεφής, ής, ές· couronné, ée ; || — ἵππος, cheval couronné, καλεῖται ὁ ἵππος ὅστις ἐπὶ τῆς προσθίας ἐπιφανείας τοῦ γόνατος (τοῦ καρποῦ) φέρει μικρότερα ἢ μεγαλείτερα ἄτριχα σημεῖα ἢ ἴχνη ἐπουλώσεων. προδίδοντα παρελθοῦσαν γονυπέτησιν τοῦ ἵππου (chute au genou), ἥτις εἴτε τυχαίως, εἴτε ἐξ ἐλαττώματος ἢ παθήσεως τοῦ ἄκρου προῆλθε.

γόος, ου, ὁ· μετὰ δακρύων θρῆνος καὶ στεναγμός, lamentation, n. f. κλαυθμός, pleurs; στεναγμός, gémissement, n.m. κραυγὴ ὀδύνης, cri de douleur.

γοργάδα, ας, ἡ· [δημ.] ἡ ταχύτης, γοργότης, rapidité, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν περιπατησιά, γοργὸς (ταχὺς) βηματισμός· || γοργάδα, [διάλ. Κύμης] = ταχύτης, γρηγοράδα (γοργὸς = ὁρμητικός)· «ἔβγαλε γοργάδα» = προκοπή.

γοργογιάνι, τό· [βοτ.] κοινὴ ὀνομασία διαφόρων φαρμακευτικῶν βοτανῶν καὶ ἰδίως τοῦ ἐλελισφάκου, espèce de sauge sauvage.

γοργόπους, ους, ουν, γεν. οδος· βλ. ταχύπους.

γοργοκάμηλος, ου ἡ (τουρκ. χιτζίνι), ἡ δρομὰς καὶ δρομοκάμηλος, dromadaire, n. m. γοργὴ κάμηλος, chameau coureur ; κάμηλος μεθ' ἑνὸς ὕβου (μονόκυρτος), βαδίζουσα ταχέως καὶ ἀντέχουσα εἰς τὰς πορείας.

γοργόνα, ας, ἡ· καὶ γοργῶνα· γοργώ-οῦς, πληθ. γοργόνες· σειρὴν τῆς θαλάσσης, sirène de mer ; τέρας καταχθόνιον, monstre ; αἱ γοργόνες παριστάνονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς φοβερὰ καὶ καταπληκτικὰ τέρατα, ἔχουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ἀντὶ τριχῶν ὄφεις· αἱ κεφαλαί των εἶχον τὴν δύναμιν ν' ἀπολιθώνωσι πάντας ὅσοι τὰς ἔβλεπον· ἑπομένως παρ' ἡμῖν ἡ λέξις γοργόνα σημαίνει τὸ ἐκπληκτικόν, τὸ φοβερόν, παρέμεινε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν λίθων, ὅπως π. χ. ἐν τῇ διαλέκτῳ Κύμης γοργόνα, σημαίνει πέτρα μεγάλη· || [μεταφ.] λέγουσι γοργόνα τὴν ἄσχημον γυναῖκα· || [μεταφ.] δράκων, ogre, n. m. (βλ. λέξιν)· μέγαιρα, mégère, n. f.

γοργοποδιάζομαι, [διάλεκτ. Ἠπείρ.] = σπεύδω.

γοργοῦ, [διάλ. Οἰνόης] μόνον ἐν τῇ φράσει «διὰ γοργοῦ»=πολὺ γοργῶς, ταχέως, ἀμέσως.

γοργός, ή, όν· (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), οὗτινος τὸ βλέμμα εἶνε ζωηρόν, ὀξύ, qui a le regard vif ou perçant ; ταχύ, rapide ; || γοργὸν βλέμμα,, regard vif (rapide); || γοργὸς ἐν γένει ζωηρός, alerte ; vif ; ὁρμητικός, ταχύς, prompt, e ; preste ; rapide ; ἐπίσης γοργός, ταχύς véloce, adj. || — ἄνθρωπος, homme alerte ; || γοργὸν πνεῦμα, esprit prompt ; || γοργὴ πτῆσις, vol rapide ; || τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει [παροιμ.], il faut battre le fer tant qu'il est chaud ; il faut aller vite en besogne.

γοργότης, ητος, ἡ· ἡ ὁρμητικότης, ζωηρότης ἐν τῷ βλέμματι καὶ τῇ ἐκφράσει, vivacité, n. f. ταχύτης, promptitude, n. f. rapidité ; prestesse ; velocité ; βλ. καὶ γοργός.

γοργύρα, ας, ἡ· καὶ γοργύρη, ης, ἡ· ὑπόγειος εἱρκτή, cachot souterrain. § [στρατ.] γοργύρα, casemate, n. f. ὑπόγειον ἢ θολωτὸν μέρος προπεφυλαγμένον ἀπὸ τὰς βολὰς τοῦ πυροβολικοῦ, χρησιμεῦον ὡς κατοικία διὰ τοὺς ἄνδρας ἢ δι' ἀποθήκην προμηθειῶν καὶ πυρομαχικῶν ἐν τοῖς ἐρύμασι καὶ τοῖς φρουρίοις. Ἡ δι' ἐνοίκησιν ἀνδρῶν χρησιμεύουσα γοργύρα σύγκειται συνήθως ἐκ δύο ὀρόφων· αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ δύο βάθρων ἀφισταμένων 6 μέτρα, βασταζόντων κατεβιβασμένον θόλον (voûte surbaissée) οὗτινος τὸ πάχος εἰς τὴν κλεῖδα εἶνε 0μ., 80, εἶνε δὲ κεκαλυμμένη ὑπὸ γαιῶν πάχους τοὐλάχιστον 3 μέτρων. Τὰ βάθρα ἔχουσιν ὕψος 4 μέτρων· εἰς ὕψος 2μ. ὑπάρχει δάπεδον σιδηροῦν ἀποτελοῦν τοὺς δύο ὀρόφους. Αἱ γοργύραι κατασκευάζονται συνήθως κάτωθεν τῶν ἐπιπρομαχώνων (cavaliers) ἔχουσαι πρόοψιν ἀντιθέτως τοῦ μέρους ἐξ οὗ προέρχονται αἱ βολαί. Αἱ δι' ἀποθήκας χρησιμεύουσαι γοργύραι τοποθετοῦνται ὑπὸ τὰ **διαχώματα** (traverses), σύγκεινται δὲ ἐκ δύο βάθρων ὕψους 1μ., 80 βασταζόντων πλήρη θόλον (voûte en plein cintre) πάχους 0μ., 80 εἰς τὴν κλεῖδα καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ γαιῶν ὕψους κατ' ἐλάχιστον 3 μέτρων. Διὰ τὰς βολὰς τῶν σημερινῶν πολιορκητικῶν πυροβόλων καὶ ὅλμων, τὸ πάχος τοῦτο εἶνε ἀνεπαρκές, διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη αἱ γοργύραι νὰ περιβληθῶσι διὰ **σκυροδέματος** (béton), νὰ κατασκευασθῶσι δὲ καὶ τεθωρακισμέναι τοιαῦται (casemate cuirassée); βλ. τοποθέτησις πυροβολικοῦ, installation de l'artillerie ; || ἀμυντικαὶ γοργύραι, casemates défensives ; αὗται περιλαμβάνουσι τὰς γοργύρας πλαγιοφυλάξεως (casemates de flanquement), τὰ ὑπόγεια ὁλμοστά-

σια caves à (mortiers), **τὰ ὑπόγεια πυροβολεῖα** (caves à canons), **τὰς καθ' ἑαυτὸ γοργύρας τῶν πυροβόλων** (casemates à canons) **καὶ τὰς στοὰς τῶν κρημνῶν καὶ ἀντικρήμνων** (galeries d'escarpes et de contrescarpes ; || **γοργύραι πλαγιοφυλάξεως**, casemates de flanquement ; αὗται χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τὸ σχῆμα κευθμῶν (caponnières) ἢ πλαγιοφυλακτικῶν κίστεων (coffres flanquants), τοποθετούμεναι ἐνίοτε ὄπισθεν τοῦ κρημνοῦ ἐν τῇ προεκτάσει τῶν πλαγιοφυλαχθησομένων τάφρων. Εἰς τὴν προμαχωνικὴν ἢ ψαλιδωτὴν χάραξιν ἡ πλαγιοφύλαξις ἐκτελεῖται ἐπίσης διὰ γοργυρῶν τοῦ κρημνοῦ (casemates d'escarpe), γοργυροῦντες ἐφ' ὅλου τοῦ πλάτους τῆς τάφρου τὸ τμῆμα τοῦ κρημνοῦ τὸ εὑρισκόμενον ἐν τῇ προεκτάσει ταύτης, ἢ διὰ γοργυρῶν τοῦ ἀντικρήμνου (casemates de contrescarpe) διατεθειμένων ὑπὸ τὸ πρανὲς (glacis) τῶν ἐξεχουσῶν γωνιῶν μετώπου τινός. Αἱ γοργύραι τοῦ ἀντικρήμνου, ἃς σπανίως μεταχειρίζονται, καλοῦνται ἐπίσης γοργύραι ἀντίθετοι (casemates de revers). Τὰ ὑπόγεια ὁλμοστάσια (caves à mortiers), προταθέντα ὑπὸ τοῦ Καρνώ, εἰσὶ κεκαλυμμένα πυροβολεῖα ἀντέχοντα εἰς τὴν ἔμμεσον βολὴν (tir indirect). Ταῦτα εἶνε ἀνοικτὰ κατὰ τὰ δύο ἄκρα των καὶ τοποθετοῦνται ὄπισθεν προπετάσματός τινος (parapet). **Τὰ ὑπόγεια πυροβολεῖα** (caves à canons), εἶνε ἁπλοῖ θόλοι κεκαλυμμένοι ἐκ γαιῶν πάχους 2 ἕως 3 μέτρων, τοποθετημένοι ὄπισθεν τῶν **τειχισμάτων** (remparts) καὶ εἰς ἀπόστασιν 6 ἕως 8 μέτρων ἀπὸ ταῦτα, ἢ εἰς τὰ χαμηλὰ μέρη τῆς ὀχυρώσεως· || — **πυροβόλου**, casemate à canon, αὗται εὑρίσκονται εἰς τὸ **προπέτασμα**, εἶνε δὲ προωρισμέναι διὰ τὴν τοποθέτησιν πυροβόλων βαλλόντων διὰ μονοκαμπύλου βολῆς (tir de plein fouet), τούτου ἕνεκα δέον ν' ἀντέχωσιν εἰς τὰ ἐχθρικὰ βλήματα καὶ νὰ ἔχωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν μικρότερον ἄνοιγμα διὰ τὴν ἔξοδον τοῦ στομίου τοῦ πυροβόλου· || — **συστήματος Ἄξο**, casemate à la Haxo; γοργύρα προταθεῖσα ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ἄξο, συνισταμένη εἰς θόλον κεκλεισμένον πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος διὰ τοίχου φέροντος ὅσον τὸ δυνατὸν μικροτέραν κανονοθυρίδα· ὁ τοῖχος οὗτος προησπίζετο κάτωθεν καὶ πλαγίως διὰ προπετάσματος ἐκ γαιῶν, εἰς τὸ ἀνώτερον δὲ μέρος διὰ παχείας ἐπενδύσεως ἐκ ξύλου δρυός. Τὴν σήμερον αἱ γοργύραι αὗται εἶνε ἀνεπαρκεῖς· || **γοργύραι ἐμμέσου βολῆς**, casemates à tir indirect ; θόλοι πλάτους 5—6 μέτρων καὶ ὕψους 2μ., 50, ὧν τὸ ἐμπρόσθιον μέρος εἶνε ὀλίγον ἐστενευμένον. Οἱ θόλοι οὗτοι τοποθετοῦνται ἐντὸς ὄγκου γαιῶν καλυπτόμενοι ἀπὸ τὰ ἐχθρικὰ βλέμματα· τὸ ἐμπρόσθιον μέρος καλύπτεται ὑπὸ γαιῶν. Τὸ ἐξωτερικὸν ἄνοιγμα διὰ τὸν σωλῆνα τοῦ πυροβόλου, εἶνε σχεδὸν ὁλόκληρον πεφραγμένον διὰ προπετάσματος ἔχοντος πρὸς τὰ ἄνω μικρόν τι φάτνωμα. Τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς γοργύρας ἀφίεται ἐντελῶς διὰ τὴν κυκλοφορίαν καὶ τὸν ἀερισμόν· || — **τεθωρακισμένη**, casemate cuirassée ; θόλος λίθινος **μετ' ἐπενδύσεως μεταλλικῆς** (θωράκισις, cuirassement ; βλ. **καὶ τοποθέτησις πυροβολικοῦ** (installation de l'artillerie). § **γοργύρα**, casemate ; ἐν τῷ ναυτικῷ καλοῦσιν οὕτω τὸ κεκλεισμένον **πυροβολεῖον**· || — **ἐπάκτιος**, casemate de côte ; || γοργυρόω-ῶ, κατασκευάζω γοργύραν, casemater ; || γοργυροῦμαι, se casemater ; ἐνοικῶ ὑπὸ γοργύραν, καλύπτομαι ὑπὸ γοργύρας· || γοργυρωτός, ή, όν· casematé, ée ; μέρος κατεσκευασμένον ἐν εἴδει γοργύρας· || casematé, ée σημαίνει ἐπίσης ἐνοικῶ ὑπὸ γοργύραν, καλύπτομαι ὑπὸ γοργύρας.

γοργώ, οῦς, ἡ· βλ. γοργόνα· || γοργώ, λέγεται κοινῶς ἡ λάμια, βλ. δράκων, ogre.

γοργῶνα, ἡ· [δημ.] βλ. γοργόνα.

γοργῶς, [ἐπίρ.] ὀξέως, δραστηρίως, vivement ; ταχέως, promptement, rapidement; || ἐπὶ λόγου=συντόμως, ἐνεργητικῶς, μετὰ σπουδῆς, activement, avec entrain.

γορίλλας, α, ὁ· gorille, n. m. (τρωγλοδύτης, troglodyte) ; πίθηκος τοῦ παλαιοῦ κόσμου, καταρρίνιος, ἀνθρωπόμορφος, ἀποτελῶν εἶδος εὐκρινῶς διακρινόμενον τῶν λοιπῶν· εἶνε ὁ ἰσχυρότερος τῶν πιθήκων.

γοσλαρίτης ἢ βιτριόφιον ψευδαργύρου, goslarite. Ὀρυκτὸν ἄχρουν, λευκὸν ἢ φαιόλευκον, στυφὸν τὴν γεῦσιν, διπλοθλαστικόν, σκληρότητος 2,0-2,5 καὶ εἰδ. βάρους 2,0-2,1. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθὸν καὶ ἀπαντᾷ εἰς κοκκώδη ἀθροίσματα σταλακτιτικῆς ἢ νεφροειδοῦς συστάσεως. Χημικῶς εἶνε $Zn SO_4 + 7 H_2 O$. Ὁ φωσερίτης (fauserite) εἶνε παρεμφερὴς τῷ γοσλαρίτῃ, διαφέρει δὲ μόνον χημικῶς, διότι εἶνε $Mn SO_4 + 7 H_2 O$ καὶ εἶνε διμορφία τοῦ μαλλαρδίτου (βλ. μαλλαρδίτης).

(Δ. Κισσόπουλος)

γοτθικός, ή, όν [ἀρχιτ.] gothique, adj. ὄνομα δοθὲν λίαν ἀκαταλλήλως εἰς τὴν γωνιώδη (ogivale, ψαλιδωτὴν) ἀρχιτεκτονικὴν ἀναφανεῖσαν ἐν τῇ Δύσει τὸν 11ον καὶ 12ον αἰῶνα, συνεπῶς πολὺ μεταγενεστέρως ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Γότθων, οἵτινες οὐδεμίαν ἀρχιτεκτονικὴν ἐφεῦρον, ἀλλ' ὁπωσδήποτε καθιερωθεῖσαν τὴν σήμερον καὶ καλουμένην οὕτω. Ὁ ῥυθμὸς οὗτος εὕρηται ἰδίᾳ ἐν τῇ οἰκοδομῇ τῶν ναῶν, χαρακτηριζόμενος ἐκ τοῦ ἀναλόγως τοῦ πλάτους μεγάλου ὕψους τῶν οἰκοδομῶν, τῆς ὀξύτητος αὐτῶν πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐκ τῆς ποικίλης καὶ λεπτεπιλέπτου αὐτῶν διακοσμήσεως· βλ. ψαλίς, θόλος, **ἀρχιτεκτονική**.

γοτθικότης, ἡ· τὸ γοτθικὸν [οὐδ. οὐσ.] la gothicité, ἡ ἰδιότης τοῦ Γοτθικοῦ.

γουανίτης ἢ **στρουβίτης**, gouanite ἢ strouvite (βλ. στρουβίτης). (Δ. Κ.)

γουαρινίτης (βλ. **τιτανίτης**). (Δ. Κ.)

γοῦβα, ας, ἡ· [δημ.] ὁ λάκκος, fosse, n.f. τὸ κοίλωμα, cavité, n. f. βλ. καὶ γουβίτσα.

γούβαθος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] = πολὺ βαθὺς (très) profond, e ; «γούβαθον σκουτέλλι»=πολὺ βαθὺ πιάτο, καὶ ῥῆμα «γουβαθιῶ»=πολὺ βαθύνομαι, λακκιάζω.

γουβάλι(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] = βούβαλος.

γουβίδι, τό· ὑποκ. τοῦ κωβιός, goujon de mer, κοινῶς κοκωβιός.

γουβίτσα, ας, ἡ· [δημ.] ὑποκ. τοῦ γοῦβα, λακκάκι, petite fosse; fossette, n. f. § [παιγ.] fossette, n. f. ‖ παίζω τὴν γουβίτσαν, jouer à la fossette.

γουδεία, ας, ἡ· [διάλ. Κύμης] (ἀρχ. κωδεία) ὁ καρπὸς τῆς μήκωνος ὃν δίδουσιν ὡς σιρόπιον εἰς τὰ μικρὰ παιδία διὰ νὰ κοιμῶνται. Εἶνε συνήθεια λίαν ἐπιβλαβής.

γουδί, τό· [δημ.] (εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος προφέρεται 'γδί), ἀπὸ τὸ ἰγδίον (ὑποκ. τοῦ ἴγδη), mortier, n. m. [à piler]; ‖ τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι [φρ.], c'est toujours la même (chanson (le même refrain); revenir à la charge.

γουδοχέρι, τό· [δημ.] καὶ

γουδόχερον, τό· [δημ.] pilon, n. m. ὁ ὕπερος, τὸ ἰγδοκόπανον· βλ. ὕπερος καὶ γουδί.

γουεγαρίτης, ὁ· guejanrite. Ὀρυκτὸν κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθὸν σύστημα. Ἀπαντᾷ ἐν Guenjan τῆς Ἀνδαλουσίας. Χημικῆς εἶνε $Cu_2 Sb_4 S_7$. (Δ. Κ.)

γοῦλα, ἡ· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ λαιμός, gorge, n.f. ὁ λάρυγξ, gosier, n. m. [τῶν πτηνῶν συνηθ.] jabot, n.m. [διάλ. Καρπ.] = τὸ στόμα· ‖ γοῦλα (ἐκ τοῦ λατ. gula) [διάλ. Οἰν.] 1) ὁ λαιμός, ὁ φάρυγξ· 2) ὁ λαίμαργος, λίχνος. § [συνεκδ.] λαιμαργία, gourmandise, n. f. [δημωδ.] gueule; ‖ ἡ γοῦλα θὰ τὸν ἀφανίσῃ, la gueule sera sa ruine.

γουλέτα, ας, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ γολέτα, ἡμιολία.

γοῦλι, τό· [δημ.] τὸ οὖλον, gencive, n. f.

γουλί, τό· [δημ.] trognon, n. m. τὸ κοτσάνι τοῦ λαχάνου (τοῦ μαρουλιοῦ), tige de chou (de laitue). § κράμβη μὲ ῥίζαν γογγυλώδη, τὸ κοκκινογοῦλι, betterave, n. f. ‖ [μεταφ.] τὸ κεφάλι του εἶνε γουλὶ [φρ.], il est complètement chauve; il a la tête comme le genou.

γουλιά, ἡ· [δημ.] ὁ βρόχθος, gorgée, n. f. ὀλίγον πόμα, ῥουφηξιά· ‖ μιὰ γουλιά, = ὀλίγον, une gorgée.

γουλιανός, ὁ· [ἰχθ.] ὁ γλάνις, glanis, n. m.

γουλιάρις, ρα, ρικο (gulo) [διάλ. Οἰν.] = λαίμαργος, λίχνος.

γουλί(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] 1) τὸ γουλί, ὁ καυλὸς τῶν φυτῶν, ἰδία τῶν λαχάνων· 2) «γουλία» = ἡ περὶ τοὺς μηροὺς χώρα ἀπὸ τοῦ γόνατος μέχρι τῶν γλουτῶν, «τὰ γουλία μου πονοῦνε» = τὰ κῶλά μου ἀλγοῦσι.

γουλόζος, ὁ· γουλόζα· [δημ.] βλ. γαστρίμαργος.

γούμενα, ἡ· [δημ. ναυτ.] βλ. κάλος, câble, n. m.

γουμενιά, ᾶς, ἡ· [δημ. ναυτ.] βλ. στάδιον, encâblure, n. f.

γουμπρέλλα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ ὀμπρέλλα, σκιάδιον, ἀλεξήλιον, ἀλεξίβροχον· βλ. λέξεις.

γουμπρί, τό· [ἰχθ.] brochet, n. m.

γοῦνα, ἡ· [δημ.] τὸ φόρεμα καὶ τὸ γουναρικόν, ἡ σισύρα, fourrure, n. f. ἡ διφθέρα, ἡ μηλωτή, pelisse, n. f. ἤτοι ἔνδυμα μὲ γοῦναν.

γουναράδικον, τό· [δημ.] διφθεροπωλεῖον, ἐμπορικὸν γουναρικῶν, magasin de pelleteries.

γουναρᾶς, ὁ· [δημ.] καὶ

γούναρης, η, ὁ· [δημ.] καὶ γουνᾶς· ὁ σισυρορράπτης· βλ. διφθερουργός, pelletier, n. m. fourreur, n. m.

γουναρικὴ (τέχνη)· δημ. βλ. διφθερουργική.

γουναρικόν, τό· δέρμα πρὸς ῥαφὴν σισύρας, fourrure, n. f. τὰ γουναρικά, pelleteries, n. f. pl.

γουνόνω, [δημ.] διφθερόω-ῶ, ἐπενδύω μὲ γοῦναν, garnir (doubler) de fourrure; fourrer.

γούνωμα, ατος, τό· [δημ.] διφθέρωσις, ἐπένδυσις μὲ γοῦναν, garniture (doublure) de fourrure.

γοῦπα καὶ γόπα, [δημ.] [ἰχθ.] bogue, n.f. σμαρίς.

γούπατο, τό· καὶ γούπατος, ὁ· [δημ.] κοιλότης, cavité, n. f. βάθυνσις τοῦ ἐδάφους, enfoncement (du terrain); ‖ [διάλ. Νάξου] τόπος ὑγρὸς καὶ χθαμαλός.

γούπατον, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = κοίλωμα γῆς· βλ. γούπατο.

γουνέλα, ἡ· [διάλ. Νισύρου] = ἐπανωφόριον ἰδίως γυναικεῖον διῆκον μέχρι τῶν μηρῶν.

γουνιά, ᾶς, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἡ ἑστία κοινῶς γωνιά.

γουργοῦλα, ἡ· [δημ. ναυτ.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ οὐραδίου, aviron de queue; godille, n. f. βλ. οὐράδιον.

γουργουρητόν, τό· [δημ.] γουργουρισμὸς τῶν ἐντέρων, grouillement [des intestins]; gargouillement, n. m. βλ. βορβορυγμός.

γουργοῦρι, τό, ἢ γουργοῦθι, [διάλ. Καρπάθ.] ὁ λάρυγξ, λέγεται καὶ καταπινάρι.

γουργουρίζω, μέλ. ίσω· [δημ.] grouiller; gargouiller; βορβορύζω· ‖ γουργουρίζω, [διάλ. Οἰνόης] = κάμνω γοὺρ-γούρ. «ἡ κοιλιά μου γουργουρίζει».

γουργούρισμα, τό· [δημ.] καὶ

γουργούρισμα(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] = κορκορυγή, βορβορυγμός, καὶ

γουργουρισμός, ὁ· [δημ.] βλ. γουργουρητόν.

γουρδέλια, [δημ. ναυτ.] βλ. ἀνέκτης.

γουρλομμάτης, μάτα, μάτικον· [δημ.] ὁ ἔχων ἐξέχοντας τοὺς ὀφθαλμούς, qui a les yeux saillants (ou à fleur de tête), ὁ ἐξόφθαλμος.

γουρλόνω, (κυρίως τὰ μάτια) [δημ.] μέλ. θὰ γουρλώσω, «ἀνατείνω τοὺς ὀφθαλμούς», écarquiller (les yeux); ouvrir de grands yeux; ‖ ἐγούρλωσε τὰ μάτια του, il a ouvert de grands yeux.

γούρλωμα, ατος, τό· [δημ.] (κυρ. τῶν

ματιῶν), «ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνάτασις», écarquillement, n. m.

γουρλωτός, ή, όν· (γουρλόνω) [δημ.], écarquillé, ée; ὀφθαλμοὶ γουρλωτοί, des yeux écarquillés.

γοῦρνα, ας, ἡ· [δημ.] (κατ' ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ γρώνη κοίλωμα πέτρας ἢ σκάφη πετρίνη), δεξαμενή (τῆς βρύσης), bassin, n. m. (de fontaine); σκάφη πετρίνη πρὸς πλύσιν, lavoir, n. m. || — (τοῦ λουτροῦ)=ὁ λουτήρ (ἐκ μαρμάρου), baignoire, n. f. καὶ ἐν γένει σκάφη, auge, n. f. || —, culière; n. f. βλ. λεκάνη,

γουρνάντερα, τά· [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=ἔντερα χοίρου.

γουρνάρ(η)ς, ὁ, θηλ. ισσα. [Αἰτωλικὸν ἰδίωμα]=χοιροβοσκός, γουρουνοβοσκός.

γουρνοβοσκός, οῦ, ὁ· [διάλ. Λευκάδος] ὁ χοιροβοσκός, γουρουνοβοσκός.

γουρνοπατ(η)σιά, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἴχνος πατήματος χοίρου.

γουρνοπέτσ(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] δέρμα χοίρου, γουρουνοτόμαρον.

γουρνότριχα, ας, ἡ· [Αἰτωλικὸν ἰδίωμα] θρὶξ χοίρου, γουρουνότριχα.

γουρνουκούμασου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τὸ κουμάσι τῶν χοίρων, ἡ κοίτη τοῦ χοίρου, τὸ μέρος ἐν' ᾧ διαμένουσιν οἱ χοῖροι, ἰδίως εἰς τὰ προαύλια τῶν οἰκιῶν· βλ. καὶ γουρουνομάνδρι.

γουρνουκουπή, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἀγέλη χοίρων.

γουρνουκρέατου, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=κρέας χοίρου (χοιρινόν).

γουρνουτσάρ(ι)χου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=ὑπόδημα ἐκ χοιρείου δέρματος.

γουροῦνα, ας, ἡ· [δημ.] (ἀπὸ τοῦ γρωνάς =θήλεια σῦς, θηλυκὸν γουροῦνι), ἡ σκρόφα (λατ scropha), ἡ κάπραινα, truie (ἀγριογουροῦνα), n. f. ἡ ὗς, σῦς, coche, n. f. || [διάλ. Νάξου]=εἶδος θαλασσίου κοχλίου.

γουρουνάκι, τό· [δημ.] μικρὸν γουροῦνι, petit cochon, n. m. χοιρίδιον, pourceau, n. m. porcelet, n. m.

γουρουνήσιος, α, ον· [δημ.] (λέξις πεποιημένη ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ ζώου, ὅθεν καὶ τῶν ἀρχαίων τὸ γρύζω· οἱ χωρικοὶ τὸ προφέρουσιν ὀρθότερον γροῦνι)· ὁ χοῖρος, cochon, n. m. χοιρίδιον, pourceau, n. m. || [τὸ πρὸς τροφὴν ἰδίως] porc, n.m. § [μεταφ. ὡς ὕβρις] cochon; polisson.

γουρουνοβοσκός, ὁ· [δημ.] ὁ βοσκὸς χοίρων, χοιροβοσκός, porcher, ère.

γουρουνόμαλλα, τά· [δημ.] αἱ γουρουνότριχες.

γουρουνομάνδρι, τό· [δημ.] τὸ μέρος ἔνθα διαιτῶνται οἱ χοῖροι, τὸ χοιροτροφεῖον, porcherie, n. f. toit à porc; étable à cochons (à pourceaux).

γουρουνόμουτρον, τό· [δημ.] [ὕβρις], ῥύγχος χοίρου, groin, n. m.

γουρουνοπέτσι, τό· [δημ.] τὸ γουρουνοτόμαρον, τὸ δέρμα τοῦ χοίρου, peau de cochon, couenne, n. f. (ἡ φορίνη).

γουρουνόπουλον, τό· [δημ.] χοιρίδιον γάλακτος, cochon de lait; porcelet, n. m.

γουρουνοτόμαρον, τό· [δημ.] βλ. γουρουνοπέτσι.

γουρουνότριχα, ας, ἡ· [δημ.] ὕστριξ καὶ ὕσθριξ (ὕστριχος), ἡ· θρὶξ (τριχὸς) χοιρίνη, soie de porc ἢ soie de sanglier (ἀγριόχοιρος, κάπρος).

γουρσούζης, α, ικον καὶ γρουσούζης [δημ.] porte-malheur, n. ὁ φέρων δυστυχίαν.

γοῦσα καὶ γκοῦσα, ἡ· [δημ.] πρήξιμον ὅπερ σχηματίζεται περὶ τὸν λαιμόν, βλ. βρογχολήλη, goitre, n. m.

γουστάρω, [ξεν.] γεύομαι, goûter; ἀγαπῶ, aimer; εὐχαριστοῦμαι, se plaire à; καὶ γενικώτερον νοστιμεύομαι, βλ. λέξιν· || δὲν τὸ γουστάρω, ce n'est pas de mon goût; || ἂν τὸ γουστάρετε, si le cœur vous en dit.

γουστέρα, ας, ἡ· [δημ.] καὶ

γουστερίτσα, ἡ· [δημ.] καὶ γουστεροῦλα, τὸ ἑρπετὸν σαῦρα, lézard, n. m. βλ. καὶ σαμμιαμῦθι.

γοῦστον, τό· [ξεν.] ἡ γεῦσις, goût, n. m. ἢ ἡ νοστιμάδα· || δὲν ἔχει γοῦστο, il manque de goût; [ἐπὶ πραγμ. μεταφ.] δὲν εἶνε εὐχάριστον, ce n'est pas agréable; || δὲν τὸν κάμνω γοῦστο=δὲν μοὶ ἀρέσκει, il ne me plait pas; il ne m'amuse pas.

γουτταπέρκα, ἡ· [ξεν.] gutta-percha ἢ ὀποπέρχιον, χυμὸς ἀποξηρανθεὶς δένδρου τινὸς τῶν νήσων τοῦ Ἰνδικοῦ Ἀρχιπελάγους, χρώματος καστανοῦ· ῥητίνη παρομοία πρὸς τὸ καουτσούχ. Ἐντελῶς σκληρα ἐν τῇ συνήθει θερμοκρασίᾳ, μαλακοῦται ἐν θερμοκρασίᾳ 37° περίπου καὶ καθίσταται εὔπλαστος εἰς οἱονδήποτε σχῆμα, ὅπερ διατηρεῖ μετὰ τὴν ἀποψύχρανσίν της. Ἐκτιθεμένη εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ τὸ ἡλιακὸν φῶς σχάζει (gerce) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ καθίσταται εὔθραυστος (cassante), δι' ὃ συντηρεῖται ἐν ὑγραῖς καὶ μᾶλλον σκοτιναῖς ἀποθήκαις. Ἐν τῷ ἐμπορίῳ εὑρίσκεται εἰς πλάκας (planches), ταινίας (bandes), εἰς λεπτότατα φύλλα (baudruche) καὶ εἰς ῥευστὴν κατάστασιν ἐντὸς λευκοσιδηρῶν κυτίων, χρησιμεύει δὲ ἐν τῇ ἠλεκτρικῇ κυρίως διὰ συνδέσμους καὶ ἑνώσεις ἀγωγῶν καὶ καλωδίων (câbles).

γούφαινα, ἡ· [δημ.] (τὸ μεγάλον γουφάρι) [ἰχθ.] ὁ γόμφος, ἀμίας, bonite, n. m.

γουφάρι, τό· [δημ.] [ἰχθ.] γομφάριον, ἀμίας, ἀμία, boniton, n. m.

γόφος, (ἀπὸ τοῦ γόμφος), κάθε κλείδωσις, καὶ γοφός, τὸ ἰσχίον, hanche, n. f. πληθ. οἱ γοφοί· βλ. ἰσχίον (hanche); ἰσχιακὸς λόφος καὶ παραμήρια ἵππου· || πονῶ εἰς τὸν γοφὸν= ἰσχιαλγῶ, avoir mal à la hanche.

γράβα, ας, ἡ· [διάλ. Κύμης] = σχίσιμον γῆς ἢ βράχου (λατ. graba).

γράβλα, ας, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] = ἐν Πωγωνιανῇ ἀβράμηλα, ἐν Ἰωανν. κοκκύμηλα, καὶ κορόμηλα ἐν Ζαγορίῳ.

γραῖα, ἡ· γεν. γραίας (γεραιά)· ἡ γρηά, γραῖα γυνή, vieille femme, ἢ ἁπλῶς vieille.

γραιγολεβάντες, ὁ· [ξεν.] l'est-nord-est; ὁ μεσαπηλιώτης· βλ. ἀνέμου (διεύθυνσις).

γραῖγος, ὁ· [ξεν.] vent du nord-est, ὁ μέσης, le nord-est; βλ. ἀνέμου (διεύθυνσις).

γραιγότραμουντάνα, ἡ·[ξεν.] le nord-nord -est; ὁ μεσόβορρᾶς· βλ. ἀνέμου (διεύθυνσις).

γραΐδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ γραῦς, ἡ γρηοῦλα, petite vieille [femme], petite vieillotte.

γραῖος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] 1) γέρων, γηραιός· 2) [ναυτ.] γραῖός (λεβάντης), ὁ βορειᾶς. βλ. γραιγολεβάντης.

γραικίζω, μέλ. ίσω· ὁμιλῶ ἑλληνιστί, parler grec.

γραικιστί, [ἐπίρ.] κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον, ἑλληνιστί, en grec.

γραϊκός, ή, όν· βλ. γραώδης.

γραϊκός, ή, όν ὁ Ἕλλην, Grec, θηλυκ. Grecque; ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Ἑλλήνων, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀριστοτέλους (Μετεωρ. Α' 14), λέγοντος ὅτι οἱ καλούμενοι κατὰ μὲν τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν Γραικοί, νῦν δὲ Ἕλληνες, ᾤκουν περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν, ἤτοι ἐν Ἠπείρῳ περὶ τὴν Δωδώνην καὶ τὸν Ἀχελῷον.

γραμινίτης, ου, ὁ· graminite; βλ. πιγγουΐτης.

γραίνω, [διάλ. Ἠπείρ.] τὸ ἀρχαῖον ῥαίνω, λεγόμενον ἀποκλειστικῶς περὶ τῶν ἐρίων=διαλύω τὸ συνεστραμμένον ἔριον διὰ τῶν χειρῶν.

γράμμα, ατος, τό· lettre, n.m. τὸ χαραγμένον, τὸ στοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου καὶ ἄλλα σημεῖα· ‖ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, les lettres de l'alphabet; εἰς ἑκάστην γλῶσσαν ὑπάρχουν ὡρισμένα γράμματα ἢ σημεῖα ἀποτελοῦντα τὸ ἀλφάβητον αὐτῆς, ἐξ ὧν συντίθενται αἱ γραφόμεναι λέξεις· βλ. καὶ γραφή· ‖ μικρὰ γράμματα, petites lettres; lettres minuscules; ‖ μεγάλα γράμματα· γράμματα κεφαλαῖα, grandes lettres; lettres majuscules (capitales); ‖ [ἐπὶ νομίσματος] γράμματα, pile; ‖ κορῶνα ἢ γράμματα, pile ou face; ‖ τὸ γράμμα τοῦ νόμου, la lettre(=τὸ κείμενον, le texte) de la loi; ‖ κατὰ γράμμα [φρ.], à la lettre; textuellement = συμφώνως πρὸς τὸ κείμενον. § [πληθ.] γράμματα, ἡ διδασκαλία τῶν γραμμάτων, lettres, n. f. pl. ἡ φιλολογία, littérature, n. f. ἤτοι ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ συγγράμματα· ἡ ἐκπαίδευσις, instruction, n. f. ‖ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα, la littérature grecque; ‖ ἄνθρωπος γραμμάτων, homme instruit (lettré = γραμματισμένος)· ‖ οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, les gens de lettres; ‖ δὲν ἔμαθε γράμματα, il n'a pas étudié; il n'a pas reçu d'instruction; ‖ δὲν ἠξεύρει γράμματα, il ne sait pas lire; il est ignorant; ‖ τὰ γράμματά του εἶνε ὀλίγα, son instruction est très bornée; ‖ τὰ γράμματα δὲν κάμνουν τὸν ἄνθρωπον [φρ.], savoir n'est pas savoir vivre. § γράμμα = ἐπιστολή, lettre, n. f. (βλ. ἐπιστολὴ καὶ γραφή)· ‖ μικρὸν γράμμα=γραμματάκι, billet, n. m. = μικρὰ ἐπιστολή, δελτάριον· ‖ γράμμα πληρωμένον (ἀπλήρωτον), lettre affranchie (non affranchie); ‖ — συστημένον, lettre recommandée; ‖ — μὲ χρήματα, lettre chargée; ‖ ἔχω νὰ γράψω τὰ γράμματά μου, j'ai à faire mon courrier; ‖ μαζεύει γράμματα [φρ. δημ. ἐπὶ θανάτου], il sent le sapin; ‖ διαβάζει βουλλωμένο γράμμα [φρ. δημ.], il est très perspicace (=εἶνε λίαν ὀξυδερκής)· ἐπίσης il a du flair = ἔχει ὄσφρησιν (κοινῶς ἔχει μύτη). § γράμμα ἀνακλήσεως, lettre avocatoire ἢ lettre dehortatoire, ἢ καὶ décret de rappel (ἀνακλητικὸν διάταγμα); λέγεται τὸ ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως διάταγμα, δι' οὗ ἅμα τῇ ἐκρήξει πολέμου, καλοῦνται οἱ ὁμοεθνεῖς οἱ ἐνδημοῦντες εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πολεμοῦσαν πατρίδα των· ‖ γράμματα ῥύσια, lettres de représailles, ταῦτά εἰσι μερικὸν ἀντάδικημα (βλ. λέξιν), ἐκδίδονται δὲ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τοῦ παθόντος ἀδικίαν τινὰ παρ' ἀλλοδαποῦ τινὸς ἢ τῆς κυβερνήσεως αὐτοῦ, ἵν' ἀποζημιωθῇ οὗτος, δι' ἣν ὑπέστη βλάβην, ἐπιλαμβανόμενος τῆς περιουσίας ὑπηκόων τοῦ ἀδικοῦντος μέχρις ὡρισμένου ποσοῦ.

γραμμάριον, ου, τό· καὶ γράμμον, τό· gramme, n. m. ἀρχικὴ μονὰς τοῦ βάρους τοῦ δεκαδικοῦ γαλλικοῦ συστήματος, κληθεῖσα ἑλληνιστὶ καὶ δραχμή, εἶνε δὲ τὸ βάρος τοῦ κύβου (centimètre cube), ἤτοι $1/_{1000}$ τῆς **λίτρας** (litre) ὕδατος ἀπεσταγμένου καὶ θερμοκρασίας τεσσάρων βαθμῶν τοῦ ἑκατονταβάθμου θερμομέτρου, ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ ἔχει τὴν μεγίστην πυκνότητα· 1000 γραμμάρια=1 χιλιόγραμμον= 312,5 δράμια περίπου· 10 γραμμάρια=3,125 δράμια· (1 δραμ.=3,2 γραμ.). Βλ. καὶ λίτρα·

γραμματάκι, τό· ἐπιστόλιον, γραμμάτιον, μικρὸν γράμμα, billet, n. m. μικρὰ ἐπιστολή, δελτάριον· ‖ ἐρωτικὸν γραμματάκι, billet doux; poulet, n. m.

γραμματεία, ας, ἡ· τὸ τοῦ γραμματέως ἀξίωμα, office du secrétaire; secrétariat, n. m. βλ. καὶ γραμματεύς. § γραμματεία (ἰδίως προξενείου), chancellerie, n. f. κοινῶς καγγελαρία. § —, ἡ περὶ τὰ γράμματα ἐπιστήμη, ἡ φιλολογία, littérature, n.f. § —, ἡ χαρτοφυλακεῖον δικαστηρίου, greffe, n. m.

γραμματεῖον, ου, τό· τὸ γραμματοδιδασκαλεῖον, σχολεῖον χωρίου, école de village.

γραμματεύς, έως, ὁ· secrétaire, n. m. Παρ' ἀρχαίοις ὠνομάζοντο οὕτως οἱ ὑπάλληλοι νομοθετικῶν ἢ δικαστικῶν σωματείων (γραμ. βουλῆς, κτλ.), οἱ ἐπιπεφορτισμένοι τὴν ἐν ταῖς συνεδρίαις ἀνάγνωσιν νόμων, ψηφισμάτων καὶ ἄλλων ἐγγράφων. Σήμερον ὑπὸ τὸν ὅρον γραμματεύς, secrétaire, ἐννοοῦμεν κυρίως τὸ ἀξίωμα διοικητικοῦ ὑπαλλήλου ἐπιτετραμμένου γραφικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ἐν γένει τοῦ ἐπιπεφορτισμένου γραφικὴν ὑπηρεσίαν. Καὶ ὁ μὲν τέως «γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας, secrétaire de l'État» συσταθεὶς διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1833 Δ. ἀντικατέστη διὰ τοῦ ὅρου «ὑπουργός, ministre». Ὑπάρχει σήμερον ὁ ὅρος «γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου..... secrétaire général du ministère....» (ὁ μετὰ τὸν ὑπουργὸν τοῦ ὑπουργείου προϊστάμενος)· «γραμματεὺς ὑπουργικὸς Α'., Β'. τάξεως, se-

crétaire ministériel de 1ère, 2me classe=chef de bureau» (ὁ ἀμέσως τῶν τμηματαρχῶν ἑπόμενος, chef de division ἢ de section); «γραμματεὺς δικαστηρίου, greffier» (ὁ ἐπιπεφορτισμένος τὴν ἀναγραφὴν τῶν σπουδαίων ἐπὶ ἢ ὑπὸ δικαστηρίου τελουμένων γεγονότων καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρακτικῶν, κτλ. ἐν ταῖς συνεδριάσεσιν)· ἐπίσης ὁ γραμματεὺς τοῦ στρατοδικείου, καλεῖται greffier, n. m. καὶ ὁ ὑπογραμματεὺς τοῦ στρατοδικείου, commis greffier; «γραμματεὺς τῆς Βουλῆς=secrétaire de la Chambre (4 τὸν ἀριθμὸν)»· «γραμματεὺς τοῦ πανεπιστημίου, secrétaire de l'université»; «γραμματεὺς πρεσβείας, secrétaire de légation (d'ambassade)»; «γραμματεὺς προξενείου, chancelier»; «γραμματεὺς νομαρχίας, secrétaire de préfecture»; || — τοῦ ἐπιτελείου, secrétaire d'état-major; || — τῆς στρατολογίας, secrétaire de recrutement; || — ἀρχειοφύλαξ, secrétaire archiviste; || οἱ γραμματεῖς τῶν Ἑλλανοδικῶν, les secrétaires du Jury, ἰσάριθμοι πρὸς τὰ τμήματα τῆς Ἑλλανοδίκου ἐπιτροπῆς, συντάπτουσι τὰ πρακτικὰ τῶν τμημάτων τούτων, ἀναγράφουσιν ἐν τῷ οἰκείῳ πίνακι τὴν καθ' ἕκαστον ἀγώνισμα ὑπὸ τῶν Ἑλλανοδικῶν ἀναγνωριζομένην ἐπίδοσιν καὶ φροντίζουσιν ὅπως αὕτη διὰ τοῦ ἐν τῷ Σταδίῳ ἢ τοῖς λοιποῖς τόποις τῶν ἀγώνων τηλεγράφου ἀνακοινωθῇ εἰς τοὺς θεωμένους.

γραμματεύω, μέλ. εύσω, être secrétaire=ἔχω τὸ τοῦ γραμματέως ἀξίωμα· faire fonction de secrétaire=ἐκτελῶ τὰ τοῦ γραμματέως καθήκοντα.

γραμματική, ῆς, ἡ· grammaire, n. f. γραμματικὴ (τέχνη) = ἡ γνῶσις τοῦ ὀρθῶς ἀναγινώσκειν καὶ γράφειν. Ἡ γραμματικὴ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου περιλαμβάνει τοὺς κανόνας, καθ' οὓς αἱ λέξεις σχηματίζονται καὶ συντάσσονται ἀλλήλαις πρὸς κατασκευὴν τοῦ λόγου τῆς διαλέκτου ταύτης. Διαιρεῖται δὲ εἰς τὴν ἰδίως γραμματικὴν καὶ τὸ συντακτικόν. Ἡ ἰδίως γραμματικὴ ὑποδιαιρεῖται εἰς τὴν φθογγολογίαν, τὸ τυπικὸν καὶ τὸ ἐτυμολογικόν. Καὶ ἡ μὲν φθογγολογία πραγματεύεται περὶ τῶν φθόγγων (οἱ φθόγγοι ὡς γραπτὰ σημεῖα καλοῦνται γράμματα), ἤτοι τῶν ἁπλῶν φωνῶν, ἐξ ὧν σύγκεινται αἱ λέξεις, τὸ τυπικὸν περὶ τῶν τύπων, ἤτοι τῶν διαφόρων μορφῶν, ἃς λαμβάνουσιν αἱ λέξεις, τὸ δὲ ἐτυμολογικὸν πραγματεύεται περὶ τῆς παραγωγῆς τῶν ἁπλῶν λέξεων ἐκ ῥίζης ἢ ἐξ ἄλλων λέξεων καὶ περὶ τῆς συνθέσεως αὐτῶν. Τὸ συντακτικὸν πραγματεύεται περὶ τῆς συντάξεως, ἤτοι τῆς κανονικῆς πλοκῆς τῶν λέξεων πρὸς κατασκευὴν τοῦ λόγου.

γραμματικός, ή, όν· de grammaire; grammatical, ale, aux; ὁ εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου (τῆς γραμματικῆς) ἀνήκων καὶ ἰδίως ὁ ὀρθῶς ἀναγινώσκων καὶ γράφων, ὁ τὰς στοιχειώδεις γνώσεις καλῶς δεδιδαγμένος· || γραμματικὰ λάθη, fautes de grammaire; || γραμματικαὶ γνώσεις, connaissances grammaticales. § [οὐσ.] γραμματικός, grammairien, enne; ὁ καταγινόμενος εἰς ἑρμηνείαν λέξεων ἢ πραγμάτων τῶν ἀρχαίων συγγραφέων καὶ τοὺς νέους εἰς ταῦτα ἐκπαιδεύων, ὅθεν εἰδήμων καὶ ἐρευνητὴς τῆς γλώσσης, στοιχειωδῶν δὲ γνώσεων διδάσκαλος· || οἱ γραμματικοὶ τῆς Ἀλεξανδρείας, les grammairiens d'Alexandrie. § [οὐσ. δημ.] γραμματικὸς = γραμματεύς, secrétaire; βλ. λέξιν.

γραμματικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον γραμματικόν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς, grammaticalement, adv.

γραμμάτιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ γράμμα, γραμματάκι, billet, n. m. § [ἐμπορ.] γραμμάτιον (=ἐμπορικὸν συνάλλαγμα), billet (de commerce); effet, n. m. bon, n. m. ἡ συναλλαγματική, lettre de change; βλ. καὶ συνάλλαγμα· || — εἰσπρακτέον, effet à recevoir; || — πληρωτέον, effet à payer; || τὰ ἔντοκα γραμμάτια τοῦ δημοσίου, les bons du trésor; || τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια, les billets de Banque=τὰ χαρτονομίσματα· || — διαταγῆς (τοῦ δημοσίου ταμείου πληρωτέον ἐκ δημοσίων προσόδων), assignation, n. f. ἤτοι ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμήν· || — διὰ 1000 φράγκα, bon pour 1000 francs [καὶ οὐχὶ καλὸν διὰ 1000 φρ. ὡς κακῶς μετεφράζετο ὑπὸ τῶν παλαιοτέρων]; || διαβιβάζομεν ὑμῖν ἐγκλείστως γραμμάτιόν μας ἐκ 1500 φρ. διὰ τῶν ὁποίων παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς πιστώσητε, nous vous remettons ci-inclus, notre bon pour 1500 fr. que nous vous prions de porter à notre crédit; || τὰ ἐπὶ..... γραμμάτια δὲν εἶνε διαπραγματεύσιμα, les effets sur..... ne sont pas négociables; || λογαριασμὸς ἐπιστροφῆς καὶ ἐξόδων τοῦ ἑπομένου γραμματίου, compte de retour et frais à l'effet ci-après; || γραμμάτια μεσίτου περὶ ἀγοραπωλησίας, bordereaux de courtier; || — τόκου, τοκομερίδιον, coupon, n.m. κοινῶς τὸ κουπόνι· || ἐγκλείστως θὰ εὕρητε γραμμάτιον 500 δραχ. πληρωτέον μετὰ δύο μῆνας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως, ἐπὶ τοῦ Κ....., ci-joint vous trouverez un effet de 500 dr. à 2 mois de date sur M.....; || κατὰ διαταγὴν καὶ λογαριασμὸν τῶν ἐν Ἀθήναις Κ. Κ...... στέλλομεν ὑμῖν ἐγκλείστως γραμμάτιον 2000 δρ., d'ordre et pour compte de M. M......... d'Athènes, nous vous remettons, sous ce pli un effet de 2000 drachmes. § γραμμάτιον εἰς διαταγήν, billet à ordre; ἤτοι ἔγγραφος ὑποχρέωσις χρεώστου τινὸς καθ' ἣν οὗτος ἀναλαμβάνει νὰ πληρώσῃ εἰς μετρητὰ τῇ διαταγῇ τοῦ πιστωτοῦ αὐτοῦ ποσόν τι ἐν ὡρισμένῃ προθεσμίᾳ, engagement d'un débiteur, par écrit, de payer en espèces, à l'ordre de son créancier, une somme déterminée, à une échéance fixée. Τὸ γραμμάτιον εἰς διαταγήν (billet à ordre) εἶνε χρεωστικὸν ὁμόλογον τὸ ὁποῖον ὁ ὀφειλέτης ἐκδίδει εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ δανειστοῦ, οὗτος δὲ δι' ἁπλῆς ὀπισθογραφήσεως μεταβιβάζει εἰς οἱονδήποτε ἕτερον θέλει· οὕτω διὰ τῆς πράξεως ταύτης τὸ γραμμάτιον μεταβιβαζόμενον ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς οἱανδήποτε πληρωμήν, ἀρκεῖ ὁ λαμβάνων

αὐτὸ νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἀξιόχρεων τοῦ ἀρχικοῦ ἐκδότου ἢ τῶν διαφόρων ὀπισθογράφων. Ἄρα δύναται ἐν μέτρῳ τινὶ ν' ἀντικατασταθῇ τὸ νόμισμα. Τὸ ἐμπορικὸν γραμμάτιον εἰς διαταγὴν δέον κατ' οὐσίαν νὰ ἦνε ἀπόρροια ἐμπορικῆς συναλλαγῆς.

γραμματισμένος, η, ον· ὁ πολυγράμματος, ἐγγράμματος. lettré, ée ; λόγιος, ἐλλόγιμος, homme de lettres ; πεπαιδευμένος, instruit, e.

γραμματιστής, οῦ, ὁ· ὁ γραμματοδιδάσκαλος, maître d'école ; maître de village (ὁ γραμμ. χωρίου). grammatiste, n. m. ὁ διδάσκων εἰς τὰ παιδία τὴν ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν· ἤτοι γραμματικὸς = grammairien, n. m. βλ. γραμματιστική.

γραμματιστική, ῆς, ἡ· grammatistique, n. f. εἶνε ἡ τέχνη τοῦ διδάσκειν τὸ ἀναγινώσκειν καὶ γράφειν, καὶ γραμματικὸς ὁ τὴν τέχνην ταύτην ἐπαγγελλόμενος. Ἐπειδὴ ὕστερον ἀμφότερα τὰ ὀνόματα μετέπεσαν εἰς ἄλλην σημασίαν ὑψηλοτέραν, ἡ μὲν γραμματικὴ ἐκλήθη γραμματιστική, ὁ δὲ γραμματικὸς γραμματιστής, ὅ ἐστι γραμματοδιδάσκαλος.

γραμματίτης, ου, ὁ· ἢ γραμμώδης ους, ὁ· καὶ καλαμίτης καὶ τρεμολίτης = grammatite, calamite, tremolite. βλ. ἀμφιβολίτης. (Δ.Κ.)

γραμματοδιδασκαλεῖον, ου, τό· τὸ σχολεῖον εἰς ὃ τὰ παιδία μανθάνουσι τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν γραμμάτων, ὅπως εἰς τὰ χωρία, école primaire (incomplète) ; école de village.

γραμματοδιδάσκαλος, ου, ὁ· βλ. γραμματιστής.

γραμματοθήκη, ης, ἡ· θυρὶς ἐν ᾗ τίθενται τὰ γράμματα εἰς τὰ ταχυδρομεῖα, κτλ. casier, n. m. = θήκη, θυρίς. § [τυπογρ.] τὸ στοιχειοθετεῖον, casse, n. f. σανὶς διῃρημένη εἰς πολλὰ χωρίσματα ἤτοι θέσεις ἐν αἷς τίθενται τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα (ἢ χαρακτῆρες) κοινῶς ἡ κάσσα.

γραμματοκιβώτιον, τό· boite aux lettres ; τὸ κιβώτιον ἔνθα ῥίπτωσι τὰς ἐπιστολὰς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἢ ἅτινα εὑρίσκονται ἀνηρτημένα, κτλ. εἰς διάφορα μέρη τῆς πόλεως.

γραμματοκομιστής, οῦ, ὁ· ὁ γράμματα, ἐπιστολὰς φέρων, porteur de lettres ; ὁ διανομεὺς τῶν ἐπιστολῶν ἐκ τοῦ ταχυδρομείου, facteur, n. m.

γραμματοκόμιστρα, τά· ports [de lettres], τὸ πληρωνόμενον εἰς τὸν γραμματοκομιστὴν ποσόν.

γραμματολογία, ας, ἡ· grammatologie, n. f. καλοῦσιν οὕτω τὴν ἱστορικὴν περιγραφὴν τῆς φιλολογικῆς παραγωγῆς (histoire de la littérature) λαοῦ τινος, ἤτοι τοῦ συνόλου τῶν γραπτῶν μνημείων τῆς διανοητικῆς μορφώσεως καὶ ἀναπτύξεως αὐτοῦ.

γραμματολογικός, ή, όν, grammatologique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν γραμματολογίαν, ἤτοι τὴν ἱστορίαν τῆς φιλολογίας (concernant l'histoire de la littérature) ; || γραμματολογικαὶ ἀρχαί, essais grammatologiques.

γραμματοπήρα, ας, ἡ· ἡ πήρα, ὁ σάκκος ἐν ᾧ τίθενται αἱ ἐπιστολαὶ τῶν ταχυδρόμων, sac au lettres ; ὁ μάρσυπος, valise, n.f. = sac de cuir.

γραμματόσημον, ου, τό· timbre poste, n. m. μικρὸν ἔνσημον τεμάχιον χάρτου, ὅπερ ἐπικολλᾶται ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἀποστελλομένων ἀντικειμένων παριστῶν τὸ διὰ τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν προπληρωθὲν τέλος. Ἡ ἐπινόησις ὀφείλεται εἰς τὸν ἄγγλον Rowland Hill τῷ 1837. || — ἐνάριθμον, timbre-taxe, n. m. || ἐλησμονήσαμεν νὰ θέσωμεν γραμματόσημον ἐπὶ τῆς τελευταίας μας ἐπιστολῆς, εὐαρεστήθητε σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς συγχωρήσητε (δι' ὃ σᾶς ζητοῦμεν συγγνώμην), nous-avons oublié d'affranchir notre dernière lettre, veuillez, s'il vous plait, nous excuser.

γραμματοφυλάκιον, τό· [ἀρχαιολ.] τόπος ἐν ᾧ φυλάσσονται τὰ ἔγγραφα, ἀρχεῖον, archives ; § [μεταφ.] porte-billet, n. m. καὶ καὶ ἐν γένει τὸ χαρτοφυλάκιον, portefeuille, n. m. ἰδίως ὅμως γραμματοφυλάκιον καλεῖται secrétaire, n. m.(= τὸ γραφεῖον), εἶνε δὲ τράπεζά τις ἐφ' ἧς γράφομεν καὶ ἐν ᾗ κρύπτομεν τὰ γεγραμμένα, τὰ γράμματα.

γραμματοφύλαξ, ακος, ὁ· [ἀρχαιολ.] ὁ φύλαξ γραμμάτων, ἐγγράφων, ἀρχείων, ἀρχειοφύλαξ, archiviste, n. m.

γραμμένος, η, ον· γεγραμμένος (γράφω), écrit, e.

γραμμή, ῆς, ἡ· κοινῶς ἀράδα· τράβηγμα κονδυλίου κατὰ μῆκος, ligne, n. f. (βλ. καὶ κατωτέρω)· || raie, n. f. γραμμὴ διὰ τοῦ καλάμου ἢ τῆς γραφίδος, ὡς καὶ πᾶσα γραμμὴ ἐπὶ τοῦ δέρματος ἢ ἐπὶ ὑφάσματος (ἀράδα)· || barre, n. f. γραμμὴ συρομένη διὰ γραφίδος· || ἀκανόνιστος γραμμή, trait corrompu, καλεῖται ἡ χαραχθεῖσα διὰ τῆς χειρὸς καὶ μὴ οὖσα ἐντελῶς εὐθεῖα· || trait, n.m. γραμμή· βλ. χαραγή, χαραγματιά· || [μεταφ.] γραμμὴ [ναυτ.]zéro ! κέλευσμα διδόμενον πρὸς πηδαλιοῦχον ὅπως θέσῃ καὶ τηρήσῃ τὸν οἴακα ἐν τῷ μέσῳ· || γραμμή, γραμμίς, ἴχνος, lignage, n. m. βλ. ἴχνος· || κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, en ligne droite ; || ἴσια εἰς τὴν γραμμήν, à la ligne ; au cordeau ; βλ. καὶ ῥάμμα· || βάζω εἰς τὴν γραμμήν, aligner; βλ. κατωτέρω [στρατ.] γραμμή, καθὼς καὶ εὐθυγραμμῶ, συζυγῶ· || ἐμβαίνω εἰς τὴν γραμμήν, s'aligner ; || ἔσυρε μίαν γραμμὴν εἰς τὸν τοῖχον, il tira une raie sur le mur ; || ὁ μαθητὴς αὐτὸς γράφει ἀκόμη (εἶνε ἀκόμη εἰς τὰς) γραμμάς, cet écolier ne fait encore que des barres ; || γραμμὴ ῥυμοτομίας, οἰκοδομικὴ γραμμή, alignement, n. m. εὐθυγραμμία τῶν οἰκιῶν διὰ τὸ κανονικὸν πλάτος τῶν ὁδῶν· || γραμμή = χιλιοστόμετρον· βλ. δεκαδικὸν σύστημα· || πλοῖον τῆς γραμμῆς, vaisseau de ligne ; βλ. κατάφρακτον· || γραμμὴ [συγγενείας] ἀνιοῦσα (κατιοῦσα), ligne ascendante (descendante) ; || — τοῦ μετώπου, front de bandière [τακτ.], προκειμένου περὶ παρατεταγμένου στρατεύματος ἢ στρατοπέδου· βλ. καὶ μέτωπον (front)· || γραμμὴ θλάσεως, ligne de brisis ; βλ. θλάσις, brisis ; || —

ναυκλάστρων· βλ. ἀμυντικὴ γραμμή· || — ἀσφαλείας [ναυτ.], ligne de charge; καλεῖται ἡ ἴσαλος γραμμὴ μέχρι τῆς ὁποίας δύναται νὰ βυθισθῇ ἀσφαλῶς πλοῖόν τι ἕνεκα τοῦ φορτίου του· || προβεβλημένη γραμμὴ [ὀχυρ.], avant-ligne, n. f. προκεχωρηκότα· || προκεχωρημένη γραμμή [τακτ.], avant-ligne, n. f. ἐν τῇ τακτικῇ καλεῖται οὕτως ἡ γραμμὴ τῶν ἀκροβολιστῶν μετὰ τῶν ἀκολουθούντων αὐτοὺς στηριγμάτων· || [τακτ.] — συμπράξεως (ἢ ἐπικουρική), ligne de coopération (f.), εἶνε ἡ γραμμὴ ἐπιχειρήσεων ἣν σώματι λαμβάνει προσκαίρως ἀκολουθοῦν διεύθυνσιν ὀλίγον διαφέρουσαν τῆς τοῦ κυρίου σώματος· || [στρατ.] εἰς γραμμήν, au rang=ἐφ' ἑνὸς ζυγοῦ· βλ. καὶ ζυγός· || — τροχιοδρόμου, voie (ou ligne) de tramway; βλ. τροχιόδρομος· || σιδηροδρομικὴ — ἢ ὁδός, ligne ou voie de chemin de fer, ou ligne ferrée; βλ. σιδηρόδρομος καὶ ἀναγνώρισις· || — στάθμης ἢ ἀφετηρίας [οἰκοδ.], trait de niveau ou trait de repère (ἡ ἀφετήριος γραμμή), καλεῖται οὕτως ὁριζόντιος χαραγὴ ἥντινα οἱ ἐργάται παρατηροῦσιν ἵνα προσδιορίσωσιν ὕψος τι, ἢ ἐξ ἧς διευθύνονται αἱ ἐργασίαι των· || γραμμαὶ λογικαὶ ἢ σύμμετροι [γεωμ.] [lignes rationnelles], ἢ lignes commensurables, καλοῦνται αἱ ἔχουσαι κοινόν τι μέτρον· βλέπε καὶ σύμμετρος· || ἰσοδυναμικαὶ γραμμαί, lignes isodynamiques, αἱ γραμμαὶ αἱ ἑνοῦσαι τὰ σημεῖα τῆς γῆς, ἐφ' ὧν ἡ ἔντασις τοῦ μαγνητισμοῦ εἶνε ἡ αὐτή· || γραμμαὶ ἴσης ἀποκλίσεως, lignes isogoniques, αἱ γραμμαὶ αἱ ἑνοῦσαι τὰ σημεῖα τῆς γῆς, ἐφ' ὧν ἡ ἀπόκλισις εἶνε ἡ αὐτή· || γραμμαὶ ἴσης ἐγκλίσεως, lignes isocliniques, αἱ γραμμαὶ αἱ ἑνοῦσαι τὰ διάφορα σημεῖα τῆς γῆς ἐφ' ὧν ἡ ἔγκλισις εἶνε ἡ αὐτή· || γραμμή, ligne, n. f. ἤτοι τὸ ἴχνος τοῦ ἐν τῷ διαστήματι κινουμένου σημείου, ἐν δὲ ταῖς τέχναις καλεῖται γραμμὴ πᾶν ἴχνος χαρασσόμενον ὑπὸ αἰχμηροῦ τινος ἀντικειμένου, ὑπὸ τοῦ ῥάμματος τῶν ξυλουργῶν· βλ. ἴχνος, lignage; || εὐθεῖα γραμμὴ ἢ εὐθύγραμμος, ligne droite, εἶνε ἡ γραμμὴ ἡ ἀκολουθοῦσα τὴν διεύθυνσιν φωτεινῆς τινος ἀκτῖνος· ἡ εὐθεῖα γραμμὴ εἶνε ἐπίπεδος, ἤτοι ὅλα αὐτῆς τὰ σημεῖα κεῖνται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου· || τεθλασμένη γραμμή, ligne brisée, εἶνε ἡ ἀποτελουμένη ἐκ πλειοτέρων εὐθειῶν· || — περιφερική, ligne circulaire; βλ. περιφέρεια, circonférence; || καμπύλη γραμμή, ligne courbe, εἶνε ἡ μὴ εὐθεῖα, μηδ' ἀποτελουμένη ἐξ εὐθειῶν· || γραμμὴ διπλῆς καμπυλότητος, ligne à double courbure, καλεῖται ἡ καμπύλη γραμμὴ ἥτις δὲν ἔχει ὅλα τὰ σημεῖά της ἐφ' ἑνὸς ἐπιπέδου· || μικτὴ γραμμή, ligne mixte, εἶνε ἡ ἀποτελουμένη ἐξ εὐθειῶν καὶ καμπύλων· || στρεβλὴ γραμμή, ligne gauche, καλεῖται ἡ τεθλασμένη γραμμή, ἧς ὅλα τὰ σημεῖα δὲν εὑρίσκονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου· || ὁριζόντιος γραμμή, ligne horizontale, εἶνε ἡ κάθετος εἰς τὴν κατακόρυφον (ligne verticale)· || κεκλιμένη γραμμὴ ἢ πλαγία, ligne inclinée ou oblique, καλεῖται εὐθεῖα γραμμὴ ἥτις δὲν εἶνε οὔτε κάθετος, οὔτε παράλληλος πρὸς ἐπίπεδον ἢ εὐθεῖαν· || κατακάθετος, ἡ· κατακόρυφος γραμμή, ligne verticale, καλεῖται οὕτως ἡ εὐθεῖα γραμμὴ ἡ διερχομένη ἐκ τοῦ κέντρου τῆς γῆς· ἡ γραμμὴ αὕτη ἐν ταῖς τέχναις καλεῖται ligne à plomb, κατακόρυφος, ἐκ τοῦ fil à plomb καλουμένου «σταφύλη» ἥτις ἐστὶ νῆμα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου κρέμαται βαρίδιόν τι· ἐκλήθη δὲ οὕτω διότι κρατουμένου τοῦ νήματος ἐκ τοῦ ἄκρου αὐτοῦ, ἡ διεύθυνσίς του, ὡς ἐκ τοῦ βαριδίου, διέρχεται πάντοτε διὰ τοῦ κέντρου τῆς γῆς, συνεπῶς δίδει πάντοτε τὴν κατακόρυφον, ὅπως τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τὴν κρεμαμένην βολίδα τοῦ ἀλφαδίου (niveau ordinaire), ἥτις καλεῖται σταφύλη, διότι καὶ αὕτη εἶνε νῆμα μετὰ βαριδίου κρεμαμένου ἐκ τοῦ ἄκρου του· || ἡμιτονοειδὴς καμπύλη (γραμμή), ligne vibrante (μαθημ.)· || φιλοῦσα γραμμή, ligne osculatrice (μαθητ.)· || κεντρικαὶ γραμμαί, lignes concentriques, καλοῦνται καμπύλαι γραμμαὶ χαραχθεῖσαι μὲ τὸ αὐτὸ κέντρον· || ἐκκεντρικαὶ γραμμαί, lignes excentriques, καλοῦνται καμπύλαι γραμμαὶ ἔχουσαι διάφορα κέντρα· || παράλληλοι γραμμαί, lignes parallèles, δύο ἢ πλειότεραι γραμμαὶ καλοῦνται παράλληλοι, ὅταν ἀνὰ δύο κείμεναι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου καὶ προεκτεινόμεναι ἐπ' ἄπειρον δὲν συναντῶνται. Εὐθεῖαι γραμμαὶ δύνανται νὰ ὦσι κάθετοι ἢ παράλληλοι πρὸς ἐπίπεδον· || κάθετοι γραμμαί, lignes perpendiculaires, καλοῦνται δύο εὐθεῖαι γραμμαὶ τεμνόμεναι μεταξύ των καὶ σχηματίζουσαι τέσσαρας ἴσας γωνίας (90° ἑκάστη), ἃς καλοῦσιν ὀρθάς· || [στρατ.] γραμμή, ligne, n. f. ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ ἡ λέξις αὕτη δίδει ὑπὸ γενικήν τινα ἔποψιν τὴν ἰδέαν τῆς χαράξεως εὐθείας γραμμῆς (ligne droite), ἐκ τῆς ἐννοίας δὲ ταύτης προῆλθον αἱ λέξεις alignement (εὐθυγραμμία, ζύγησις) καὶ aligner (εὐθυγραμμέω, συζυγέω). Ἡ λέξις γραμμή, ligne, ἔχει πολλὰς σημασίας ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ, περιλαμβανομένας εἰς τὰς ἑξῆς ἐννοίας· θέσις τις ἀμύνεται ὑπὸ γραμμῶν (lignes), αἵτινες δύνανται νὰ ὦσι γραμμαὶ ὀχυρωμάτων ἢ ὀχυρωτικαὶ γραμμαὶ (lignes de fortification), ἢ ἁπλῶς γραμμαὶ παρατάξεως ἤτοι αἱ παρατάξεις (lignes de bataille), ἢ γραμμαὶ ἑλιγμῶν (lignes de manœuvres). § γραμμὴ [ὀχυρ.], ligne, ἐν τῇ ὀχυρωτικῇ ἡ γραμμὴ (ligne) ἢ γραμμὴ χαρακωμάτων (ligne de retranchements), ἢ γραμμὴ ὀχυρωμάτων (ligne d'ouvrages), συνίσταται ἀπὸ σειρὰν ὀχυρωμάτων ἢ φυσικῶν ἐμποδίων διατιθεμένων οὕτως ὥστε νὰ καλύπτωσι θέσιν σχετικῆς τινος ἐκτάσεως. Αἱ γραμμαὶ αὗται δύνανται νὰ ὦσι συνεχεῖς (lignes continues), ὅταν τὰ ὀχυρώματα ἢ ἐμπόδια ἦνε τοποθετημένα τὰ μὲν πλησίον τῶν δὲ ἄνευ διακοπῆς τοῦ ἑαυτῶν προπετάσματος, πλὴν τῶν ἀπαιτουμένων διακοπῶν διὰ τὰς διόδους, ἢ διαλείπουσαι (lignes à intervalles) ὅταν μεταξὺ τῶν ἀλληλοϋπερασπιζομένων ὀχυρωμάτων ἢ ἐμποδίων ὑπάρχωσι μεγάλα διαστήματα (interval-

les ou travées) ὥστε νὰ μὴ ἐνοχλῶσι τὰς κινήσεις τῶν στρατευμάτων. Αἱ γραμμαὶ δέον νὰ πληρῶσι γενικῶς τὰς ἑξῆς συνθήκας.

1ον. Ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ ὀχυρώματος δέον νὰ ὦσιν ἀνάλογοι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀμυνομένων, τοῦ ἀπαιτουμένου πρὸς κατασκευὴν χρόνου καὶ τῶν διαφόρων ὑλικῶν ἅτινα διαθέτουσι.

2ον. Τὰ διάφορα μέρη τῶν ὀχυρωμάτων δέον ν' ἀλληλοϋπερασπίζωνται, τὰ δὲ ἄκρα τῶν γραμμῶν νὰ στηρίζωνται εἰς ἄβατα ἐμπόδια καὶ ἐν ἐλλείψει τοιούτων νὰ ὦσιν ἰσχυρῶς ὠργανισμένα.

3ον. Αἱ γραμμαὶ δέον νὰ παρουσιάζωσιν ἐξεχούσας γωνίας εἰς τὰ μᾶλλον δυσπρόσιτα σημεῖα, τούτων δὲ ἡ πρόσβασις (abords) δέον νὰ βάλληται καλῶς.

4ον. Ἡ χάραξις δέον νὰ προσδιορίζηται οὕτω πως ὥστε ἅπαν τὸ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἔδαφος νὰ βάλληται καλῶς, τουτέστιν ἡ ὀχύρωσις νὰ συμμορφῶται μετὰ τοῦ ἐδάφους (que la fortification s'adapte au terrain).

Αἱ συνεχεῖς γραμμαί, lignes continues, χαράσσονται:

1ον. Ἐν εὐθυγραμμίᾳ (en ligne droite) ἢ ἐλαφρῶς καμπύλως, ἀλλὰ τότε δὲν ὑπάρχει πλαγιοφύλαξις, ἅπαντα δὲ τὰ μέρη εἶνε ἐξ ἴσου τρωτά· ἡ χάραξις αὕτη ἐφαρμόζεται διὰ τὴν ἀπόφραξιν διόδου ἢ στενωποῦ μικροῦ πλάτους.

2ον. Μετὰ σφηνῶν καὶ μεταπυργίων (à redans et courtines), τουτέστι διὰ σφηνῶν πλευρᾶς 30 ἕως 60μ. ἡνωμένων διὰ μεταπυργίων 150 ἕως 600 μέτρων.

Ἡ χάραξις αὕτη εἶνε λίαν ἁπλῆ καὶ ἐφαρμόζεται καλῶς ἐπὶ τῶν ἀνωμαλιῶν τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' αἱ ἐξέχουσαι γωνίαι εἶνε λίαν ἀνίσχυροι.

3ον. Μετὰ ἡμιπεριβολῶν ἢ διοπτρῶν καὶ μεταπυργίων (lignes à demi-redoutes ou à lunettes et courtines), ὅπως καὶ ἡ προηγουμένη χάραξις ἀντικαθισταμένων τῶν σφηνῶν δι' ἡμιπεριβολῶν ἢ διοπτρῶν.

4ον. Ψαλιδωταὶ (lignes à tenailles), ἀποτελούμεναι διὰ σειρᾶς εὐθειῶν ἀποτελουσῶν διαδοχικῶς εἰσεχούσας καὶ ἐξεχούσας γωνίας. Τὸ σύστημα τοῦτο εἶνε ἀπορριπτέον διότι παρουσιάζει μέγαν ἀριθμὸν ἐξεχουσῶν γωνιῶν, πλευρὰς πλευροκοπουμένας, κτλ.

5ον. Μετὰ σφηνῶν καὶ ψαλίδων (lignes à redans et à tenailles), ἤτοι ψαλιδωτὴ χάραξις εἰς τὰς εἰσεχούσας γωνίας τῆς ὁποίας τοποθετοῦσι μικροὺς σφῆνας πλευρᾶς 20 ἕως 50 μέτρων· ἡ χάραξις αὕτη εἶνε πολυσύνθετος καὶ δὲν παρέχει λίαν προβεβλημένας ἐξεχούσας γωνίας.

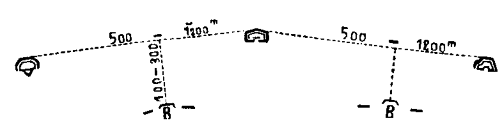
6ον. Προμαχωνικαὶ γραμμαὶ (lignes à bastions). Γραμμαὶ ἀποτελούμεναι ἐκ προμαχώνων.

7ον. Πριονοειδεῖς γραμμαὶ (lignes à crémaillères). Αὗται ἀποτελοῦνται ἐκ προσώπων (faces) μήκους 100 ἕως 400 μέτ. καὶ ἐκ πλευρῶν (flancs) σχετικῶς βραχέων (20 μέχρι 40 μέτ.) εἶνε κατάλληλοι πρὸς ἀνέγερσιν ἐπὶ τῶν ἀποτόμων κλίσεων, χαρασσόμεναι οὕτως ὥστε τὰ πυρὰ τῶν πλευρῶν νὰ διευθύνωνται πρὸς τὰ ἄναντα τῆς κλίσεως.

Αἱ συνεχεῖς γραμμαὶ παρουσιάζουσι τ' ἀκόλουθα μειονεκτήματα· 1ον, ἀπαιτοῦσι πολὺν χρόνον διὰ τὴν κατασκευήν των καὶ πολὺν στρατὸν διὰ τὴν ἄμυνάν των· 2ον, κυριεύονται (ἁλίσκονται) ἢ καθίστανται ἄχρηστοι πρὸς ἄμυναν, ἅμα ὁ ἀντίπαλος τὰς διασπάσῃ εἴς τι σημεῖον· 3ον, δὲν ἐπιτρέπουσιν εὐρύτητα ἐκλογῆς διὰ τὰς θέσεις τοῦ πυροβολικοῦ· καὶ 4ον δὲν εἶνε κατάλληλοι διὰ τὴν ἐπίθεσιν, τούτων ἕνεκεν αἱ γραμμαὶ αὗται ἀνεγείρονται διὰ τὴν παθητικὴν ἄμυναν (défense passive) θέσεως μικρᾶς ἐκτάσεως.

Διαλείπουσαι γραμμαί, lignes à intervalles. Αὗται ἀπαιτοῦσιν ὀλιγωτέρους ἄνδρας διὰ τὴν ἄμυναν, ἐφαρμόζονται καλλίτερον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐπιτρέπουσι τὴν ἐπίθεσιν. Αἱ διαλείπουσαι γραμμαὶ τοῦ γάλλου στρατηγοῦ Rognat καὶ τοῦ αὐστριακοῦ στρατηγοῦ Pidoll ἐγκατελείφθησαν ὡς ἀπαιτοῦσαι πολὺν χρόνον καὶ πολλοὺς ἀμυνομένους. Τὴν σήμερον αἱ διαλείπουσαι γραμμαὶ κατασκευάζονται κατὰ προτίμησιν δι' ἡμιφράκτων ὀχυρωμάτων (ouvrages mi-fermés) ἢ συγκροτημάτων (groupes d'ouvrages) χωριζομένων μεταξύ των ὑπὸ μεγάλων διαστημάτων· ἤτοι:

1ον. Γραμμὴ ὀχυρωμάτων μετὰ μεγάλων διαστημάτων (ligne d'ouvrages à grands intervalles).

Ἡ γραμμὴ αὕτη τῶν μεμονωμένων ὀχυρωμάτων σύγκειται ἐκ περιβολῶν (redoutes), ἡμιπεριβολῶν (demi-redoutes) ἢ διοπτρῶν (lunettes) ἀφισταμένων κατὰ 500 ἕως 1200 μ. τῆς μιᾶς ἀπὸ τῆς ἑτέρας. Κατὰ τὴν προσβολὴν ἕκαστον ὀχύρωμα ἀφίεται εἰς τὰς ἑαυτοῦ δυνάμεις· ἕνεκα τοῦ σχετικῶς μικροῦ ἀπέναντι τοῦ πολεμίου μετώπου του κέκτηται ἀνεπαρκῆ ἀ-

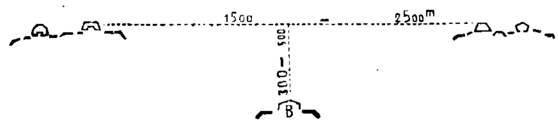
νάπτυξιν πυρῶν, καθίσταται δὲ ἀληθὴς βληματοδόχη συγκεντρώνον τὰ βλήματα τοῦ ἀντιπάλου.

2ον. Γραμμὴ συγκροτημάτων (ligne de groupe d'ouvrages).

Πρὸς ἄρσιν τῶν μειονεκτημάτων τῶν μεμονωμένων ὀχυρωμάτων ἀντικατέστησαν ταῦτα διὰ τῶν συγκροτημάτων (groupes d'ouvrages).

Εἰς ἕκαστον συγκρότημα τὰ ὀχυρώματα (περιβολαί, ἡμιπεριβολαὶ ἢ διόπτραι) ἀφίστανται 300 ἕως 400 μέτρα, εἰς δὲ τὸ μεταξὺ αὐτῶν διάστημα ἀνεγείρονται καλυπτήρια ὀρύγματα (tranchées-abris).

ἡ παλίρροια συμβαίνει κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν· || γραμμὴ ἐφοδιάσεως, ligne d'approvisionnement; βλ. καὶ ἐφοδίασις· γραμμαὶ (ἀνεφοδιάσεως) ἀναχορηγιῶν, lignes de ravitaillements; βλ. ἀναχορηγία, ravitaillement ; || γραμμὴ προφυλακῶν, ligne d'avant-postes ; βλ. προφυλακαί· || γραμμὴ περιχαρακώσεως, ligne de circonvallation; βλ. περιχαράκωσις, circonvallation ; || γραμμὴ τῆς μάχης, ligne de combat ; βλ. σχηματισμὸς μάχης, formation de combat ; καὶ κατωτέρω γραμμὴ περισχέσεως, ligne d'investissement ; || γραμμαὶ συγκοινωνίας ἢ γραμμαὶ σταθμῶν, ligne de

Ἵνα μὴ αὐξήσωσιν ὑπερμέτρως τὴν ὁλικὴν ἐργασίαν τῆς ὀργανώσεως τῶν συγκροτημάτων, αὐξάνουσι τὸ μῆκος τῶν διαστημάτων μέχρι 2500 μέτρ. περὶ τὸ μέσον δὲ τούτων καὶ 300 ἕως 500 μέτ. ὄπισθεν τῆς γραμμῆς ἐγκαθιδρύουσι πυροβολεῖα, ὑποστηριζόμενα ἐπίσης ὑπὸ ταχυσκάπτων ὀρυγμάτων.

Καλύπτουσα γραμμὴ ἢ **γραμμὴ τοῦ πυρός**, ligne couvrante ou ligne de feu ; βλ. κατωτέρω γραμμὴ τοῦ πυρός· || **γραμμή**, ligne = **παράταξις**, βλ. λέξιν· || **παράταξις** (ἢ **γραμμὴ**) **τῶν πυροβόλων**, ligne des pièces ; || entrer ἢ rentrer en ligne, εἰσέρχομαι ἢ ἐπανέρχομαι ἐν τῇ γραμμῇ ἢ ζυγήσει (μεταφ.) **παρατάσσομαι**, σημαίνει τοποθετοῦμαι ἢ ἐπανατοποθετοῦμαι (ἀποκαθίσταμαι) ἐν τῇ γενικῇ διευθύνσει τῆς **παρατάξεως**· || **Τάσσεσθαι** ἢ **εἶνε ἐν τῇ γραμμῇ**, se mettre ἢ être en ligne, σημαίνει κατέχειν θέσιν ἐν τῇ γραμμῇ τῆς παρατάξεως· mettez-vous en ligne ἢ ἁπλῶς en ligne, = εἰς—γραμμὴν (παράγγελμα)· || ὁ παρατακτὸς στρατὸς ἢ ὁ στρατὸς τῆς γραμμῆς, ligne ἢ troupe de ligne; || τὸ πεζικὸν τῆς γραμμῆς, infanterie de ligne ; || σύνταγμα τῆς γραμμῆς, régiment de ligne ; ἡ ὀνομασία αὕτη ἐδόθη ἐκ τοῦ ὅτι τὸ πεζικὸν μάχεται ἐν **παρατάξει** (en ligne) ; || **γραμμὴ ἑλιγμῶν** ἢ **παράταξις**, ligne de bataille ou de manœuvre. Ἐν τῇ **ἀνεπτυγμένῃ παρατάξει** (ligne déployée) οἱ λόχοι τάσσονται ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας ἐζυγημένοι. Ἡ ἀνεπτυγμένη παράταξις εἶνε ἡ βάσις τῆς γενικῆς διευθύνσεως τῶν στρατευμάτων τόσον διὰ τὴν μάχην ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἑλιγμούς, συνίσταται δὲ εἰς τὴν ὀργανικὴν τάξιν (ordre constitutif) τῶν συνταγμάτων, οὕτως ὥστε οἱ μὲν λόχοι ν' ἀπέχωσιν 6 βήματα μεταξύ των, τὰ δὲ τάγματα 30 βήματα· βλ. **ἀνεπτυγμένη παράταξις** εἰς, formations tactiques; || **συνθηματικὴ γραμμὴ** ἢ **γραμμὴ κατὰ συνθήκην ληφθεῖσα**, ligne conventionnelle ; || **ἰσοπάλιρροι γραμμαί**, ligne cotidale καὶ πληθ. lignes cotidales, καλοῦνται αἱ καμπύλαι γραμμαὶ αἵτινες συνδέουσι τὰ σημεῖα ὅπου

communications ou lignes d'étapes ; καλοῦνται τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας (ὁδοί, σιδηρόδρομοι) τὰ ἄγοντα ἀπὸ τὸν στρατὸν πρὸς τὴν βάσιν τῶν ἐπιχειρήσεων (base d'opérations); || γραμμὴ περιταφρεύσεως, ligne de contrevallation ; βλ. περιτάφρευσις· || γραμμὴ συμπράξεως ἢ ἐπικουρική, ligne de coopération ; || — **ἀφέσεως**, ligne de départ ou de projection ; ἡ ἐφαπτομένη εἰς τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς **τροχιᾶς** (trajectoire) κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ βλήματος ἐκ τοῦ πυροβόλου· βλ. καὶ **γωνία ἀφέσεως**, ligne de départ ; || — **ἀμύνης** ἢ **ἀμυντική**, ligne de défense. Ἡ ἀμυντικὴ γραμμὴ προσδιορίζεται ἐκ τοῦ προσώπου (face) τοῦ προμαχῶνος, προεκτεινομένου μέχρις ὅτου τμηθῇ μετὰ τοῦ μεταπυργίου (courtine)· συνήθως καταλήγει εἰς τὴν κορυφὴν τῆς εἰσεχούσης γωνίας (angle rentrant) τοῦ παραπλεύρως εὑρισκομένου προμαχῶνος. Τὸ μῆκος αὐτῆς δέον νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὴν καλὴν βολὴν τοῦ ὅπλου· βλ. καὶ **ἀμυντικὴ γωνία**, angle de défense ; || **ἀμυντικὴ γωνία**, angle de défense; βλ. καὶ **ἄμυνα ὑποβρύχιος**, défense sous-aquatique ; || **γραμμὴ ἀμύνης**, ligne de défense, καλεῖται ἡ σειρὰ τοῦ ἐδάφους ἥντινα ἔχει καταλάβει στράτευμά τι, ὅπως ἀμυνθῇ· || —**ἐξωτερικῆς ἀμύνης**, ligne de défense extérieure, καλεῖται τὸ σύνολον τῶν τοποθεσιῶν μάχης (positions de combat) τὸ εὑρισκόμενον πρὸ τῆς γραμμῆς τῶν ἐρυμάτων (ligne de forts) τὸ κατασκευαζόμενον πρὸς ἀντίστασιν ὑπὸ τῆς φρουρᾶς τοῦ φρουρίου καὶ ὑποστηριζόμενον ὑπὸ τοῦ περιβόλου τῶν ἐρυμάτων· || — **ἀντεπισκοπεύσεως**, ligne de défilement, καλεῖται ἡ γραμμὴ ὄπισθεν τῆς ὁποίας δὲν φαίνεταί τις ὑπὸ τῶν ἐχθρικῶν βλεμμάτων, κατ' ἐπέκτασιν δὲ καλεῖται οὕτως ἡ στρατιωτικὴ ὀφρύς (crête militaire)· || — **κατευθύνσεως**, ligne de direction, γραμμὴ ἣν ἀκολουθεῖ στράτευμά τι ἵνα μεταβῇ ἐκ μιᾶς θέσεως εἰς ἑτέραν· || — **ἀκρωμιαία**, ligne d'épaule ; βλ. καὶ **γωνία ὤμου**, angle d'épaule· || — **τοῦ πυρὸς** (ἢ **πυρῶν**) ἢ καὶ **ὑπερασπίστρια** εἶνε ἡ κο-

ρυφὴ τῆς ἐσωτερικῆς κλίσεως προπετάσματός τινος, crête intérieure d'un parapet, καλεῖται δ' οὕτω διότι ἐκ τῆς κορυφῆς ταύτης ῥίπτονται οἱ πυροβολισμοί· βλ. σχῆμα εἰς λέξιν κατατομή (profil)· || ἴσαλος γραμμή, ligne de flottaison ; βλ. ἴσαλος, flottaison ; || ἐξακριβωτική —, ligne de foi (καὶ ὑπό τινων καλεῖται γραμμὴ πίστεως)· καλεῖται οὕτω γραμμὴ κεχαραγμένη ἐπὶ ὀργάνου τινὸς καὶ χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ἐκτελουμένης ἐργασίας, κτλ. ὅπως εἶνε ἡ ὑπάρχουσα γραμμὴ ἐπὶ τοῦ διάπηγος τοῦ ἀλφαδίου (βλ. λέξιν καθὼς καὶ ὑδροστάθμη), ἐπὶ διαβήτου, πυξίδος, κτλ. Ἐν τῷ ναυτικῷ καλεῖται δεικνύουσα γραμμὴ ἢ ἀφετηρία (γραμμή)· βλ πυξίς, compas ; || [ναυτ.] δεικνύουσα γραμμή, ἡ (τῆς πυξίδος), ligne de foi, n. f. βλ. πυξὶς εὐθυντηρία, compas de route ; || ἀφετηρία γραμμή, ligne de foi, n. f. γραμμὴ χρησιμεύουσα ὡς ἀρχὴ καταμετρήσεως ἐπὶ τῶν ναυτικῶν χαρτῶν, κτλ. || εὐθυντηρία —, ligne de foi, καλεῖται ἡ εὐθεῖα γραμμὴ ἣν ἀποτελεῖ κανών τις (règle) κεχαραγμένος εἰς χιλιοστόμετρα ἐπί τινος γεωμετρικοῦ ἐργαλείου καὶ χρησιμεύων διὰ τὴν χάραξιν γραμμῆς τινος ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἢ διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν διευθύνσεώς τινος· βλ. διοπτὴρ μετὰ διαστοχαστρίων, alidade à pinnule ; || — ἐπιδρομῆς, ligne d'invasion, καλεῖται ἡ διεύθυνσις ἣν ἀκολουθοῦσι κατὰ προτίμησιν τὰ στρατεύματα τὰ προσπαθοῦντα νὰ εἰσβάλλωσιν εἰς ἐχθρικὴν χώραν· || γραμμὴ περισχέσεως, ligne d'investissement (βλ. καὶ προσβολὴ τῶν φρουρίων), καλεῖται τὸ σύνολον τῶν ὑπὸ τοῦ πολιορκητοῦ ἐκτελουμένων ἔργων ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀποκρούσῃ οὗτος ἀσφαλῶς ἁπάσας τὰς ἀποπείρας τοῦ πολιορκουμένου πρὸς ἀπώθησιν τοῦ πολιορκητοῦ ἐκ τοῦ κατεχομένου ἐδάφους μετὰ τὴν τελικὴν περίσχεσιν (investissement définitif). Ἡ γραμμὴ τῆς περισχέσεως περιλαμβάνει: 1ον) τὴν γραμμὴν τῆς μάχης (ligne de combat), ἥτις ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς δύο κυριωτέρας γραμμὰς τῶν ὀχυρωμάτων (βλ. καὶ περίσχεσις, investissement)· 2ον) δευτέραν ἀμυντικὴν γραμμὴν (seconde ligne de défense), εὑρισκομένην πρὸς τὰ ὄπισθεν καὶ προωρισμένην νὰ συγκρατήσῃ ἢ σταματήσῃ τὸν πολιορκούμενον ἐὰν οὗτος διέσχισε τὴν πρώτην γραμμήν· || σκοπευτική —, ligne de mire, καλεῖται ἡ εὐθεῖα γραμμὴ ἡ διερχομένη δια τῆς σκοπευτικῆς ἐγκοπῆς (cran de mire) τοῦ κλισιοσκοπίου καὶ τῆς κορυφῆς τοῦ στοχάστρου (sommet du guidon). Διδομένης εἰς τὴν γραμμὴν ταύτην καταλλήλου διευθύνσεως ὡς πρὸς τὸ προσβληθησόμενον σημεῖον τὸ πυροβόλον (ἢ ὅπλον) σκοπεύεται.

Ὅταν τὸ κλισιοσκόπιον (τοῦ πυροβόλου) καὶ ἡ πινακὶς (hausse et sa planchette) στερεωθῶσιν εἰς τὸ 0 τῶν διαιρέσεών των, ἡ σκοπευτικὴ γραμμή, ἥτις καλεῖται τότε φυσικὴ σκοπευτικὴ γραμμὴ (ligne de mire naturelle), εἶνε παράλληλος τῷ ἄξονι τοῦ πυροβόλου. Ἡ σκοπευτικὴ αὕτη γραμμὴ εἶνε κατάλληλος μόνον διὰ σκοποὺς λίαν ἐγγὺς εὑρισκομένους· || γραμμὴ ἐλαχίστης ἀντιστάσεως ἢ γραμμὴ τῆς ἐκρήξεως, ligne de moindre résistance ou ligne d'explosion ; βλ. καὶ ἑστία ὑπονόμου, fourneau de mine ; || γραμμὴ διανομῆς ἢ διαχωρίσεως τῶν ὑδάτων, ligne de partage des eaux. Καλεῖται οὕτως ἡ γραμμὴ ἡ ἑνοῦσα ἅπαντα τὰ σημεῖα ἢ ἐξογκώματα τοῦ ἐδάφους, ὁσονδήποτε μικρὰ καὶ ἂν φαίνωνται, καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν ὀρέων, ἅτινα προσδιορίζουσι τὴν ἀπόρρυσιν τῶν ὀμβρίων ὑδάτων πρὸς δύο ἢ καὶ πλειοτέρας διαφόρους διευθύνσεις· || αἰγιαλῖτις γραμμή, ligne de respect ; καλεῖται οὕτως εἰς τὸ διεθνὲς δίκαιον τὸ θαλάσσιον ὅριον ὅπερ ἀνήκει εἰς τὴν ἐπικράτειαν καὶ ὅπερ ὁρίζεται διὰ τῆς ἀπωτάτης βολῆς τοῦ πυροβόλου· || — ὑποχωρήσεως, ligne de retraite, εἶνε ἡ διεύθυνσις ἣν δέον ν' ἀκολουθήσωσι τὰ στρατεύματα ἐν περιπτώσει ὑποχωρήσεως· || — ἐπιχειρήσεων ἢ πολεμικῶν πράξεων, ligne d'opérations ; καλοῦνται οὕτως αἱ μεγάλαι συγκοινωνίαι (ὁδοί, σιδηρόδρομοι) αἱ ἄγουσαι ἐκ τῆς βάσεως τῶν πολεμικῶν πράξεων (base d'opérations) πρὸς τὸ ἀντικείμενον αὐτῶν (objectif) ; || τυχαία (ἢ περιστατική) γραμμὴ ἐπιχειρήσεων, ligne d'opérations accidentelle, εἶνε ἡ γραμμὴ ἡ ἑνοῦσα μὲ τὴν τυχαίαν βάσιν· βλ. βάσις ἐπιχειρήσεων, base d'opération ; || γραμμὴ τῆς ῥοῆς τῶν ὑδάτων, ligne de réunion des eaux ; βλ. μισγάγκεια, thalweg ; || γραμμὴ θέσεως, ligne de site, εἶνε ἡ εὐθεῖα γραμμὴ ἡ ἑνοῦσα τὸ κέντρον τοῦ στόματος τοῦ πυροβόλου μετὰ τοῦ σημείου τοῦ στόχου πρὸς ὃ τοῦτο σκοπεύεται· βλ. καὶ γωνία θέσεως, angle de site ; || γραμμὴ τῆς βολῆς, ligne de tir, εἶνε ὁ ἄξων τοῦ πυροβόλου ἢ ὅπλου ἀπείρως προεκτεινόμενος· εἶνε δὲ ἡ εὐθεῖα γραμμὴ καθ' ἣν τὸ βλῆμα βάλλεται κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν τοῦ δρόμου του καὶ ἣν ἤθελεν ἀκολουθήσῃ ἐπ' ἄπειρον, εἰ μὴ ὑπεβάλλετο εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς βαρύτητος καὶ τὴν τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἀέρος· || γραμμὴ ναυκλάστρων, ligne de torpille ou ligne torpédique ; βλ. ἄμυνα ὑποβρύχιος, défense sous-aquatique ; || στοχαστικὴ γραμμὴ (ἐπὶ ἐργαλείων), ligne de visée, καὶ σκοπευτικὴ γραμμὴ (ἐπὶ ὅπλων, πυροβόλων)· βλ. διόπτευσις, visée καὶ ὀφθαλμίδιον, œilleton ; || ὁροθετικὴ γραμμή, ligne frontière ; || ἐνδιάμεσος γραμμή, ligne intermédiaire ; βλ. καὶ ὀχυρώματα ἐνδιάμεσα, ouvrages intermédiaires ; || [τακτ.] γραμμὴ ἑλιγμῶν, ligne manœuvres ; καλοῦσι γραμμὰς ἑλιγμῶν τὸ σύνολον τῶν διευθύνσεων ἃς στράτευμά τι σκοπεῖ ν' ἀκολουθήσῃ ἵνα πλησιάσῃ τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν (objectif). Αἱ γραμμαὶ αὗται ἐξεταζόμεναι μόνον κατὰ τὴν γενικὴν αὐτῶν διεύθυνσιν, συγχέονται μετὰ τῶν γραμμῶν τῶν πολεμικῶν πράξεων (lignes d'opérations), ἀλλὰ διακρίνονται τούτων ἐὰν ἐξετασθῇ ἡ ἐνέργεια ἑκάστης στρατιᾶς, αἵτινες ἂν καὶ ἔχουσι κοινὴν γραμμὴν ἐπιχειρήσεων, ἀκολουθοῦσιν ἐν τούτοις διαφόρους διευθύνσεις ἵνα πλησιάσωσι τὸ ἀντικείμενον (objectif). Λέγουσιν ὅτι στράτευμά τι ἑλίσσει καθ' ἁπλᾶς

γραμμὰς (en lignes simples), ὅταν μένῃ συγκεντρωμένον καὶ ἐπιδιώκῃ ὁλόκληρον ὁμοῦ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον διὰ μιᾶς καὶ μόνης γραμμῆς ἐπιχειρήσεων. Λέγουσιν ἐπίσης ὅτι στράτευμά τι ἑλίσσει κατὰ διπλᾶς γραμμὰς (lignes doubles) ἢ πολλαπλᾶς γραμμὰς (lignes multilples), ὅταν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θεάτρου πολεμικῶν πράξεων (théâtre d'opérations) ἐπιδιώκῃ ταὐτοχρόνως πλειότερα ἀντικείμενα ἀπομεμακρυσμένα ἀλλήλων, ἔστω καὶ ἂν τὸ τελικὸν ἀντικείμενον ἦνε τὸ αὐτό, ἢ ὅταν διαιρῆται ἵνα διευθυνθῇ κατὰ τοῦ ἀντικειμένου ἀπὸ διαφόρους διευθύνσεις. Αἱ πολλαπλαῖ γραμμαὶ δύνανται νὰ ὦσι **παράλληλοι** (lignes parallèles, **ἀποκλίνουσαι** (divergentes) ἢ **συγκλίνουσαι** (convergentes). σχετικῶς δὲ πρὸς **τὰς ἐχθρικὰς γραμμὰς** (lignes d'ennemi) δύνανται νὰ ωσιν **ἐσωτερικαὶ** (intérieures); || [φυσ.] **Δυναμικαὶ γραμμαί**, lignes de force. Ἐὰν ἐπὶ τεμαχίου χάρτου κάτωθεν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει μαγνήτης ῥίψωμεν ῥινίσματα σιδήρου, παρατηροῦμεν ὅτι ταῦτα τοποθετοῦνται οὕτως ὥστε νὰ σχηματίζωσι διαφόρους γραμμάς· αἱ γραμμαὶ αὗται καλοῦνται **δυναμικαί**· || **διάμεσος γραμμή**, ligne médiane ; βλ. ἄμυνα ὑποβρύχιος, défence sous-aquatique ; || [φυσ.] **οὐδετέρα γραμμή**, ligne neutre ; καλεῖται οὕτω τὸ κατὰ τὸ μέσον μαγνήτου τινὸς μέρος τὸ μὴ ἕλκον ῥινίσματα σιδήρου· || [τακτ.] **λοξὴ παράταξις**, ligne oblique ; || **κυρία γραμμὴ μάχης**, ligne principale de combat ; καλεῖται ἡ ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς ἐν πυκνῇ τάξει ἀκολουθοῦντας τὴν πρώτην γραμμὴν (avant-ligne) λόχους· βλ. καὶ **πεδίον τῆς μάχης**· || **τηλεγραφικὴ γραμμή**, ligne télégraphique ; καλεῖται ὁ ἑνώνων δύο τηλεγραφικοὺς σταθμοὺς μεμονωμένος ἀγωγός. Αἱ τηλεγραφικαὶ γραμμαὶ δυνατὸν νὰ ἦνε **ἐναέριοι** (aériennes), **ὑπόγειοι** (souterraines) ἢ **ὑποβρύχιαι** (sous-aquatiques) ; || **τηλεφωνικὴ γραμμή**, ligne téléphonique ; καλεῖται ὁ ἑνώνων δύο τηλεφωνικοὺς σταθμοὺς μεμονωμένος ἀγωγός. Αἱ τηλεφωνικαὶ γραμμαὶ δυνατὸν νὰ ἦνε ὡς αἱ τηλεγραφικαὶ **ἐναέριοι, ὑπόγειοι** ἢ **ὑποβρύχιαι**· || **φυσικαὶ καὶ ἀρχικαὶ γραμμαί**, lignes naturelles et principales, προκειμένου περὶ ὁροθετήσεως τῶν κρατῶν, εἰσὶν αἱ **ἀκρώρειαι** καὶ αἱ **μισγάγκειαι** (thalwegs)· || **στρατηγικαὶ γραμμαί**, lignes stratégiques εἶνε τὰ ἐκτεταμένα ἐμπόδια, ὡς οἱ μεγάλοι ποταμοί, αἱ ὀροσειραί, κτλ. αἱ χωρίζουσαι μεγάλας ἐκτάσεις ἢ χώρας· || **τακτικαὶ γραμμαί**, lignes tactiques, εἶνε τὰ ἐμπόδια, τὸ διακεκομμένον ἔδαφος, αἱ γραμμαὶ τῶν ὑψωμάτων, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἄμυνα· || [ναυτ.] γραμμή, ἡ· ligne, n. f. ὅρος ναυτικῆς τακτικῆς ἐκφράζων τὴν συνεχῆ γραμμὴν ἣν σχηματίζουσιν αἱ ἁπλαῖ **τάξεις** (ordres simples)· || **γραμμὴ παραγωγῆς** [ναυτ.], ligne de file, n. f. τάξις ναυτικῆς **τακτικῆς** καθ' ἣν τ' ἀποτελοῦντα αὐτὴν πλοῖα τάσσονται ἐπὶ μιᾶς εὐθείας γραμμῆς τὰ μὲν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν δὲ· || — [ναυτ.] **μετώπου**, ligne de front, n. f. τάξις ναυτικῆς τακτικῆς καθ' ἣν τ' ἀποτελοῦντα αὐτὴν πλοῖα διοπτεύονται ἐπὶ γραμμῆς καθέτου τῇ πορείᾳ· || [ναυτ.] **γραμμὴ διοπτεύσεως**, ligne de relèvement ; τάξις ναυτικῆς τακτικῆς καθ' ἣν τ' ἀποτελοῦντα αὐτὴν πλοῖα διοπτεύονται ἐπὶ γραμμῆς πλαγίως πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς πορείας· || [ναυτ.] — **πρὸς τὴν ἐγγυτάτην**, ligne du plus près, n. f. τάξις τῆς δι' ἱστίων ναυτικῆς τακτικῆς, καθ' ἣν τ' ἀποτελοῦντα ταύτην πλοῖα τάσσονται ἐπὶ τοιαύτης γραμμῆς ὥστε νὰ πλέωσι τὴν ἐγγυτάτην (plus-près)· βλ. καὶ ἱστιοδρομία, allure.

γραμμίζω, μέλ. ίσω. χαράσσω (γραμμάς), tracer (des lignes) ; βλ. καὶ διαγραμμίζω.

γραμμικός, ή, όν· ὁ εἰς τὰς γραμμὰς ἀνήκων, μὲ γραμμὰς καμωμένος, linéaire, adj. γεωμετρικὸς (ἀπόδειξις), géométrique.

γραμμικῶς [ἐπίρ.] ὡς διὰ γραμμῆς, linéairement, adj. γεωμετρικῶς, géométriquement.

γραμμίς, ίδος, ἡ· τὸ ἴχνος, lignage, n.m.

γραμμίστρια, ας, ἡ· βλ. ῥάμμα (ξυλουργοῦ, κτλ.).

γραμμογράφος, ος, ον· ὁ γράφων γραμμάς, qui tire des lignes ; βλ. καὶ γραμμοσύρτης.

γραμμοδείκτης, ου, ὁ· [ναυκλασ.] appareil de visée ; βλ. **στοχαστικὴ συσκευή**.

γραμμοδεσία, ας, ἡ· [ἀστρον.] alignement, n. m. ὁ σύνδεσμος τῶν ἀστέρων ἀπὸ ἀστερισμοῦ εἰς ἀστερισμὸν διὰ γραμμῶν ἐπὶ τῆς οὐρανίας σφαίρας, αἵτινες εἶνε τόξα μεγίστων κύκλων. Γραμμοδετοῦμεν (aligner) δηλαδὴ εὐδιακρίτους ἀστέρας γνωστοῦ ἀστερισμοῦ καὶ διὰ τῆς παρατάσεως τῆς γραμμοδεσίας εὑρίσκομεν ἄλλους.

γραμμοδετέω-ῶ· aligner ; βλ. γραμμοδεσία.

γραμμοειδής, ής, ές· ὁ ἔχων εἶδος γραμμῆς, linéaire, adj. qui a la forme d'une ligne.

γραμμοειδῶς, [ἐπίρ.] ἐν εἴδει γραμμῆς, en forme de ligne ; en zigzag ; βλ. καὶ ἑλιγδής.

γράμμον, ου, τό· gramme, n. m. βλ. γραμμάριον.

γραμμόσκιαι, αἱ· hachures, n. f. pl. γραμμαὶ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐσκιασμέναι δι' ὧν παριστῶνται αἱ σκιαὶ ἔν τισι σχεδίῳ· ἐπίσης διὰ τῶν ἰδίων γραμμῶν καὶ ἀναλόγως τῆς μελανότητος αὐτῶν παρίστανται αἱ κλίσεις τῶν ὑψωμάτων εἰς τὰ τοπογραφικὰ σχέδια.

γραμμοσχεδίασμα, ατος, τό· σχεδίασμα διὰ γραμμῶν, dessin au trait.

γραμμοσύρτης, ου, ὁ· καὶ γραμμογράφος, tire-ligne, n. m. κοινῶς τὸ **τιρλίνι**· μικρόν τι ἐργαλεῖον δι' οὗ σύρουσι γραμμὰς διαφόρου πάχους κατὰ τὰς σχεδιάσεις· || — **γιγγλυμωτός**, lire-ligne à charnière ; || — **φέρων ἐπικεντρίδα**, tire-ligne avec piquoire.

γραμμώδης, βλ. γραμματίτης. (Δ. Κ.)

γραμμωτός, ή, όν· ὁ φέρων γραμμάς, ἀράδες, qui porte des raies ; rayé, ée ; || [ἐπὶ ὑφασμάτων] ῥαβδωτός, rayé, ée, ἤτοι μὲ ἀρά-

δες· || [βοτ.] ὁ φέρων γραμμάς, rayé, ée.

γρανίτης, ου, ὁ· granit, n. m. (ni-te); πέτρωμα ἡφαιστειογενὲς ἀνῆκον εἰς τὰ ὀρθοσχιστικὰ χαλαζιομιγῆ· εἶνε βράχος κρυσταλλικὸς συνιστάμενος ἐκ χαλαζίου (quartz), ἀστρίων (feldspaths) καὶ μαρμαρυγίου (mica). Ὁ λίθος οὗτος εἶνε τοσοῦτον σκληρότερος, ὅσον ὁ ἐν αὐτῷ χαλαζίας εἶνε εἰς ἀφθονωτέραν ποσότητα. Οἱ γρανῖται εἰσὶ συνήθως φαιοὶ ἢ ὑπέρυθροι, ἀντέχουσι δὲ ὡς οὐδεὶς ἄλλος λίθος εἰς πάσας τὰς περιπετείας τοῦ χρόνου.

γρανιτικός, ή, όν· granitique, adj. ὁ ἐκ γρανίτου ἐσχηματισμένος· || πέτρωμα γρανιτικόν, roche granitique.

γρανιτίτης, ου, ὁ· granitite, n. f. παραλλαγὴ γρανίτου ἀποτελουμένη ἐξ ἐρυθροῦ ὀρθοσχίστου, μικρᾶς ποσότητος ὀλιγοσχίστου, ὀλίγου χαλαζίου καὶ μελανίζοντος μαρμαρυγίου.

γρανιτοειδής, ής, ές· (γρανίτης, εἶδος), granitoïde, adj. ὁ ἔχων τὴν ὄψιν τοῦ γρανίτου· || κατασκευὴ γρανιτοειδής, stucture granitoïde.

γρανιτώδης, ης, ες· graniteux, euse, adj. ὁ περιέχων γρανίτην ἢ συγκείμενος ἀπὸ γρανίτην· || ἄμμος γρανιτώδης, sable graniteux.

γραντί, τό· [δημ. ναυτ.] βλ. **λῶμα**, ralingue, n. f.

γραντολογέω-ῶ, [δημ.] βλ. λωματίζω.

γραντολόγημα, ατος, τό· [δημ.] βλ. λωμάτισις.

γραντσούνισμα, τό, κτλ. [δημ.] καὶ τσουγγράνισμα, βλ. γρατσούνισμα καὶ **ἀμυχή**.

γραπόνω, μέλ. ώσω· [δημ.] ἀπὸ τὸ γρυπίζω, ἁρπάζω, συλλαμβάνω, πιάνω, saisir; attraper.

γραπτόν, τό· [οὐδ. οὐσ.] βλ. γραπτός.

γραπτός, ή, όν· (γράφω)· γεγραμμένος, écrit, e; ὁ μὲ γράμματα παριστάμενος, marqué de lettres; || γραπταὶ ἐξετάσεις, épreuve écrite (=ἔγγραφος δοκιμασία), ἤτοι examen par écrit; || τὰ ἔχω ὅλα γραπτὰ [διὰ νὰ τὰ ἐνθυμοῦμαι], j'ai mis (couché) tout ça par écrit [pour m'en souvenir]. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ γραπτὸν καὶ γραφτὸ=τὸ πεπρωμένον, τὸ μοιραῖον. destin, n. m. ἡ εἱμαρμένη, destinée, n. f. fatalité, n. f. || γραπτόν μου ἦτο· μοῦ ἦτο γραπτόν, c'était mon destin; il m'était réservé; || μοῦ εἶνε γραπτὸν νὰ μὴ κερδίσω ποτέ, il est écrit que je ne gagnerai jamais; || μοῦ ἦτο γραπτὸν=ἐπέπρωτό μοι, il m'était destiné.

γραπτῶς, [ἐπίρ.] ἐγγράφως, par écrit.

γρασίδι, τό· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τῆς γράστεως (gramen, graminée, βλ. γράστις)· || γρασίδι ἢ γράστις, escourgeon ou ecourgeon, n. m. λέγεται ἐπίσης το χλωρὸν χόρτον, herbe verte ἢ ἁπλῶς vert, n. m. = χλωρὰ νομή, fourrage vert, δι' ἧς τρέφονται τὰ κτήνη· || βάζω τ' ἄλογα εἰς τὸ γρασίδι, mettre les chevaux au vert; βλ. γραστιζω.

γραστεοειδής, ής, ές· graminiforme, adj. ὁ ἔχων τὴν μορφήν, τὸ εἶδος τῆς γράστεως.

γραστεωλογία, ας, ἡ· graminologie, n. f. πραγματεία περὶ τῶν ἀγρωστωδῶν, traité sur les graminées.

γραστίζω, μέλ. ίσω· βάζω τοὺς ἵππους εἰς τὸ γρασίδι (χλωρὸν χορτάρι) τρέφω τοὺς ἵππους, ἡμιόνους διὰ γράστεως, mettre au vert (un cheval, etc.) ἤτοι δίδω χλωρὰν νομήν.

γράστις, εως, ἡ· τὸ τρυφερὸν χόρτον, ἡ χλόη, κοινῶς τὸ γρασίδι, gramen (προφ. ène) n. m. γενικὴ ὀνομασία τῶν φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀγρωστωδῶν (ποωδῶν, graminées); βλ. γρασίδι καὶ ἀγρωστώδης.

γράστισις, εως, ἡ· ἢ γραστισμός (βλ. λέξιν), ἡ διὰ χλωρᾶς νομῆς διατροφὴ τοῦ ἵππου (ἡμιόνου) ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ὁποίας, καθ' ἃ μακρὰ πεῖρα ἀπέδειξεν, αἱ διάφοροι φυσιολογικαὶ λειτουργίαι καθίστανται ζωηρότεραι. Ἡ χλωρὰ νομὴ ὠφελεῖ κυρίως τὰς ἀποτόκους φορβάδας καὶ τοὺς πώλους ἐπίσης καὶ τοὺς ἐκ χρονίων δερματικῶν νόσων πάσχοντας ἵππους. βλ. καὶ χλωρὰ νομή.

γραστισμός, οῦ, ὁ· ἢ γράστισις, ἡ πρᾶξις τοῦ γραστίζειν, χορηγία χλωροῦ χόρτου, action de nourrir avec du vert; action de mettre au vert; nourriture avec du fourrage vert = χορηγία χλωρᾶς νομῆς· βλ. γράστισις.

γρατζουνιάζει, καὶ καρτσουνιάζει [διάλ Κύμης] = ξεσχίζω διὰ τῶν ὀνύχων, «μὲ καρτσούνιατσε ἡ κάττα» λεγόμενον συνήθως γκρατσουνίζω.

γρατζονάω, [διάλ. Ἠπείρ.]=ξεσχίζω τὴν ἐπιδερμίδα διὰ τῶν ὀνύχων, ἀμύσσω. ἀλλαχοῦ λέγεται τσουγγρανίζω καὶ γρατσουνίζω.

γρατσουνίζω, μέλ. ίσω· [δημ.] καὶ τσαγκρουνῶ ἀμύσσω, égratigner; ἐκδέρω, écorcher.

γρατσούνισμα, τό· καὶ γραντσούνισμα, ἢ τσαγκρουνιὰ [δημ.] μικρὸν τραῦμα. ἡ ἀμυχή, égratignure, n.f. ἡ ἐκδορά, écorchure, n. f. ἢ excoriation, n. f.=ἐλαφρὰ ἀμυχὴ τοῦ δέρματος.

γραττίζω, [διάλ. Ἠπείρου] ἐνοχλοῦμαι, ἔχω μερίμνας, avoir des soucis.

γραῦς, γεν. γραὸς καὶ γρηός, ἡ· δοτ. γραΐ, αἰτ. γραῦν, πληθ. γρᾶες, γραῶν, γραυσί· ἡ γραῖα, παλαιὰ τὴν ἡλικίαν γυνή, vieille femme = γερόντισσα γυναῖκα.

γράφα, ας, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] (καράφα) φιάλη, carafe, n. f.

γραφειακός, ή, όν· τοῦ γραφείου, de bureau; || γραφειακὴ ἐθιμοταξία, cérémonial de chancellerie; βλ. **ἐτιμοταξία**· || γραφειακὰ ἔγγραφα, βλ. ἔγγραφα **ἐπίσημα**, lettres de chancellerie.

γραφειοκράτης, ου, ὁ· bureaucrate (γραφεῖον, bureau καὶ κράτος, δύναμις, force), n. m. ἄτομον ἔχον ἐπήρειαν ἐν τοῖς γραφείοις, καὶ ἰδιαιτέρως ἐν τοῖς γραφείοις ὑπουργείου τινός, personnage influent dans les bureaux, et particulièrement dans les bureaux d'un ministère (χρησιμοποιεῖται μόνον ἐπὶ κακῇ σημασίᾳ). § καταχρηστικῶς καλεῖται οὕτως οἱ-

οσδήποτε ὑπάλληλος γραφείου: ἡ παραμικρὰ θέσις ὑπαλλήλου ἐποφθαλμιᾶται ὑπὸ πεντήκοντα μνηστήρων, la moindre place de bureaucrate est convoitée par cinquante aspirants (Geor. Sand).

γραφειοκρατία, ας, ἡ· bureaucratie, n.f. (ῥίζα γραφειοκράτης), ἐπήρεια καταχρηστικὴ τοῦ προσωπικοῦ τῶν γραφείων τῆς διοικήσεως, influence abusive du personnel des bureaux dans l'administration ; || ἡ γραφειοκρατία εἶνε ὁ δεσποτισμὸς τῆς ἀδρανείας, la bureaucratie est le despotisme de l'inertie.

γραφειοκρατικός, ή, όν· bureaucratique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν γραφειοκρατίαν, qui a rapport à la bureaucratie ; || ὁ σχετικὸς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἢ τὰς ἕξεις τῶν γραφείων, relatif aux hommes ou aux habitudes des bureaux ; || ἡ γραφειοκρατικὴ ἐπήρεια θριαμβεύει ἐπὶ παντός, l'influence bureaucratique triomphe de tout.

γραφειοκρατῶ (έω), μέλ. ήσω· bureaucratiser (ῥίζα γραφειοκράτης), καθυποβάλλω τι εἰς τὴν γραφειοκρατικὴν ἐπήρειαν, soumettre à l'influence (au régime) bureaucratique.

γραφεῖον, ου, τό· τὸ γραμματοφυλάκιον, secrétaire, n. m. βλ. λέξιν· || γραφεῖον ἀπὸ καρυδιάν, un secrétaire de noyer ; || γραφεῖον, bureau, n. m. ἡ τράπεζα ἐφ' ἧς γράφομεν, table à écrire, ἢ παρόμοιόν τι· || — bureau, n. m. ἢ cabinet de travail=δωμάτιον ἐργασίας· δωμάτιον ἢ μέρος ὅπερ χρησιμεύει διὰ τὴν ἐργασίαν ἔνθα ὑπάρχει τράπεζα πρὸς γραφὴν ἢ διὰ τὴν γραφικὴν ὑπηρεσίαν ἑταιριῶν, καταστημάτων, κτλ. || γραφεῖον (τὰ γραφεῖα) τῆς ἐφημερίδος, les bureaux du journal; || — δικαστηρίου, greffe d'un tribunal=ἀρχεῖον δικαστηρίου· || — δικηγόρου (συμβολαιογράφου), étude d'un avocat (d'un notaire); || ἐμπορικὸν —, bureau commercial; || τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμπόρου, bureau, n. m. ἢ office, n. m. ἐπίσης τὸ λογιστήριον τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος, comptoir, n. m. || — ἀποστολῶν, bureau d'expédition, τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων καὶ σιδηροδρόμων ἐξ ὧν ἀποστέλλονταί που ἐμπορεύματα, κτλ. || στρατολογικὸν —, bureau de recrutement ; || τὰ γραφεῖα τοῦ φρουραρχείου, bureaux de la place ; || — διεκπεραιώσεως, ἢ ἁπλῶς **διεκπεραίωσις**, bureau d'expédition, καλεῖται τὸ γραφεῖον τῶν ὑπουργείων, Τραπεζῶν, καταστημάτων, κτλ. ἐξ ὧν μόνον ἐξαποστέλλονται τὰ ἐνεργηθέντα ἔγγραφα· || γραφεῖον εἰσαγγελέως, parquet, n. m.

γραφεύς, έως, ὁ· ὁ ἐπιτετραμμένος τὰς διαφόρους ἀντιγραφὰς ἔν τινι γραφείῳ, commis aux écritures; ὁ ἀντιγραφεύς, ὁ ἀντιγράφων, copiste, n. m. καὶ γενικώτερον = γραμματεύς, greffier, n. m. [καὶ περιφρ.] scribe, n. m. || —, ὁ γράφων, ἀντιγράφων καὶ ἐν γένει γραμματεύς, greffier, n. m. || — ἐπὶ περγαμηνῶν, greffier à peau ; || τὸ ἔδωκα εἰς τὸν γραφέα μου, je l'ai donné à mon copiste ; || εἶνε ἕνας πτωχὸς γραφεύς, c'est un pauvre scribe ; || ὑπουργικὸς —, greffier de ministère ; || — συμβολαιογράφου, clerc de notaire ; || [ναυτ.] —, fourrier, n. m. ἐν τῷ γαλλικῷ ναυτικῷ ὑπάρχουσιν εἰδικοὶ ὑπαξιωματικοὶ ἐπιπεφορτισμένοι τὴν γραφικὴν τῶν πλοίων ὑπηρεσίαν καλούμενοι fourriers (=μὲ τοὺς σιτιστὰς ὑπαξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς). Ἐν τῷ ἡμετέρῳ πολεμικῷ ναυτικῷ ὅπου τὴν γραφικὴν ὑπηρεσίαν ἐκτελοῦσιν οἱ ὑπολογισταί (ἰσοδυναμοῦσιν οὗτοι μὲ τὸν fourrier de la marine) προσλαμβάνονται ὡς βοηθοὶ αὐτῶν ἐνίοτε ἐγγράμματοι ναῦται ἐκ τοῦ πληρώματος καλούμενοι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ναυτογραφεῖς (matelots copistes).

γραφή, ῆς, ἡ· écriture, n. f. εἶνε ἡ διὰ γραπτῶν σημείων (γραμμάτων=lettres) παράστασις λέξεων καὶ ἐννοιῶν ἀρχαιοτάτη καὶ εἰς πάντας τοὺς λαοὺς κοινὴ μέθοδος πρὸς γραπτὴν συνεννόησιν τῶν ἀνθρώπων ἣν ἀνευρίσκομεν εἰς διαφόρους τελειότητος βαθμοὺς καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀγριωτάτους τῶν λαῶν· || —, graphie (fi), n. f. σύστημα γραφῆς, χρῆσις ὡρισμένων στοιχείων διὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν ἰδεῶν· λέγουσιν ἐπίσης graphisme, ὅ ἐστιν ὁ τρόπος τοῦ γράφειν τὰς λέξεις γλώσσης τινός· || — εὐανάγνωστος, écriture lisible ; || δὲν γνωρίζει γραφήν, il ne sait pas écrire ; || τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς [φρ.], au bout du compte ; après tout=τὸ τέλος πάντων, à la fin des fins. § —, leçon [d'un manuscrit]=ἀνάγνωσις κειμένου συγγραφέως διάφορος ἄλλης· || τοῦ χωρίου (κειμένου) τούτου ὑπάρχουσι δύο γραφαὶ (ἀναγνώσεις), il y a deux leçons de ce passage (de ce texte) ; || ἄλλη (διάφορος) γραφή, écriture variante. § —, écriture, n. f. καλεῖται ἡ γραφικὴ ὑπηρεσία τῶν γραφείων. § — γραμμάτων, τὸ γράψιμον, ἡ ἐπιστολή, lettre, n. f. ἢ missive ; || ὅταν λάβῃς τὴν γραφήν μου, quand tu recevras ma lettre ; || ἡ Ἁγία Γραφή, ἡ Γραφή, αἱ Γραφαί, l'Écriture Sainte ; l'Écriture ; οὕτω καλεῖται ἡ συλλογὴ τῶν ἱερῶν βιβλίων, ἐν οἷς περιέχονται αἱ ἀρχικαὶ πηγαὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Διαιροῦνται δὲ τὰ βιβλία ταῦτα εἰς βιβλία τῆς παλαιᾶς Διαθήκης καὶ εἰς βιβλία τῆς καινῆς Διαθήκης· καὶ ἐκεῖνα μὲν περιέχουσι τὴν διδασκαλίαν τῆς μωσαϊκῆς θρησκείας καὶ ἀνήκουσιν εἰς τὰ ἱερὰ τοῦ χριστιανισμοῦ βιβλία, καθόσον ἡ μωσαϊκὴ θρησκεία ἐχρησίμευσεν ὡς προπαρασκευαστικὴ εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ταῦτα δὲ περιέχουσι τὴν διδασκαλίαν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ εἶνε τὰ κατ' ἐξοχὴν ἱερὰ βιβλία τοῦ χριστιανισμοῦ. § γραφή, ἡ· καὶ γραφαῖς [δημ.] ἡ τύχη, τὸ γραφτόν, τὸ πεπρωμένον, ἡ εἱμαρμένη.

γραφιᾶς, ᾶ, ὁ· καὶ γραφιᾶς [περιφρονητικῶς ἀντὶ τοῦ γραφεύς] scribe, n. m. gratte-papier, n. m. ἐνίοτε δὲ καὶ κοινῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ ἀντιγραφεύς, γραφεύς, copiste, n. m.

γραφικός, ή, όν· ὁ εἰς τὸ γράφειν ἀνήκων, ἁρμόδιος, d'écriture ; de plume ; || ἔχει γραφικὴν ἱκανότητα, c'est un homme de plume ; || γραφικὸν λάθος, erreur de plume ; faute

de copiste; [λατιν. lapsus calami], ἤτοι σφάλμα τοῦ ἐγγράφου· ‖ γραφικὴ ὑπηρεσία τῶν γραφείων=γραφή, écriture, n. f. § γραφικός, ὁ χρησιμεύων εἰς περιγραφήν, παράστασίν τινος, qui sert à décrire; ‖ ἡ γραφικὴ (περιγραφικὴ) δύναμις, talent d'écrire. § —, εἰς τὴν ζωγραφίαν ἐπιτήδειος, ζωγραφικός, pittoresque, adj. ‖ γραφική (δηλ. τέχνη)=ζωγραφική, (art de) la peinture ou du dessein; ‖ γραφικὸν ἔνδυμα, costume pittoresque; ‖ γραφικὴ τοποθεσία, paysage pittoresque. § γραφικός, graphique, adj. (ἐκ τοῦ γράφειν, ἰχνογράφειν, χαράσσειν)· ὁ παριστῶν τι διὰ σημείων, διὰ τῆς ἰχνογραφίας καὶ ἰδίως διὰ τῆς γραμμικῆς τοιαύτης· ‖ γραφικοὶ χαρακτῆρες, caractères graphiques; ‖ αἱ γραφικαὶ τέχναι, les arts graphiques; ‖ γραφικὸν σχέδιον, dessein graphique, ἢ γραφικὴ παράστασις, ἢ γραφικὸς πίναξ, καλεῖται κατασκευὴ ἐπὶ τοῦ χάρτου (διάγραμμα) σκοπὸν ἔχουσα νὰ παραστήσῃ γραφικῶς τὰ ἐξαγόμενα στατιστικῶν, παρατηρήσεων, κτλ. οὕτως ὥστε δι' ἑνὸς βλέμματος νὰ κατανοῇ τις τὴν πορείαν τοῦ ἐξελισσομένου γεγονότος ἢ τὴν γενικὴν κατάστασιν καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν· αἱ γραφικαὶ παραστάσεις ἀντικαθιστῶσι τοὺς ἀριθμητικοὺς πίνακας· ‖ γραφικὴ παράστασις τῶν πορειῶν= χάραξις πορείας, graphique des marches= γραφικὴ παράστασις πορείας, abaque de marche, εἶδος γεωμετρικῆς χαράξεως σκοπούσης τὴν διὰ γραμμῶν παράστασιν τῶν κινήσεων ὁδοιπορούντων σωμάτων· ‖ γραφικὴ χάραξις, tracé graphique. § —, ἀνήκων ἢ χρήσιμος διὰ γραφεῖον, de bureau; ‖ γραφικὰ ἔξοδα [καὶ ἁπλῶς] γραφικά, frais de bureau; ‖ γραφικὴ ὕλη, fourniture de bureau. § Γραφικός, biblique, adj.=βιβλικός, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν· ‖ γραφικὸν ῥητόν, verset (mot) de la Bible.

γραφικῶς, [ἐπίρ. προηγ.] graphiquement, adv. § κατὰ τρόπον διαγραφικόν, ἐζωγραφισμένον, d'une manière pittoresque; pittoresquement.

γραφίς, ίδος, ἡ· τὸ πρὸς γράφειν κονδύλιον, plume, n. f. ‖ γραφὶς μεταλλική, plume métallique, κοινῶς ἡ πέννα ἀπὸ μέταλλον δι' ἧς γράφουσι. § γραφίς, pinceau, n. m. βλ. χριστήρ· ‖ — (διὰ τὴν ἐρυθρὰν κόνιν, προκειμένου περὶ φάρων) = πινέλο, pinceau, n. m. blaireau = βοῦρτσα.

γραφίτης, ου, ὁ· graphite, n. m. ὀρυκτὸν καλούμενον κατ' ἐπέκτασιν καὶ μολύβδαινα, plombagine, n. f. (ἢ mica des peintres ἢ fer carburé) (βλ. λέξιν), διότι χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν μολυβδοκονδύλων, ὧν ὁ βαθμὸς τῆς σκληρότητος ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀναμιγνυομένης μετ' αὐτοῦ ἀργίλου καὶ τῆς πυρώσεως. Ὁ γραφίτης εἶνε μία τῶν ἀλλοτροπικῶν μορφῶν τοῦ ἀνθρακικοῦ στοιχείου. Εὕρηται ὡς ὀρυκτὸν σιδηρομέλαν τὴν χροιάν, παχὺ τὴν ἁφήν, λάμψεως μεταλλικῆς, ἀδιαφανές, λίαν εὔξεστον, σκληρότητος 0,5-1,0, εἰδικοῦ βάρους 1,9-2,2, εὐθερμάγωγον καὶ εὐηλεκτράγωγον. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασιεξάγωνον σύστημα ῥομβοεδρικῶς, κατά τινας δὲ κατὰ τὸ βασίρρομβον προσκλινές. Ὁ γραφίτης συνήθως εὕρηται ὑπὸ σχήματα ἐξαπλευρικῶν λεπτῶν τραπεζῶν ἢ μικροσώμων συνθετοσχημόνων κρυστάλλων· συνηθέστερον ὅμως ἀπαντᾷ χειροπληθής, ἔχων ἱστὸν φυλλοπαγῆ, ἀκτινωτὸν ἢ στιφρόν, ἢ παρενεσπαρμένος. Χημικῶς ὁ ὀρυκτὸς γραφίτης εἶνε ἀνθρακικὸν στοιχεῖον παραμεμιγμένον μετ' ὀλίγου σιδήρου, πυριτικοῦ ὀξέος καὶ ἄλλων. Εὕρηται κατὰ μεγάλας ποσότητας ἐν Γαλλίᾳ, Ἀγγλίᾳ, Ἱσπανίᾳ, Κεϋλάνῃ καὶ ἰδίᾳ ἐν Σιβηρίᾳ ὅπου εὕρηται τὸ κυρίως αὐτοῦ ἀπόθεμα. Παρασκευάζεται τεχνητῶς τῇ βραδείᾳ ψύξει χυτοσιδήρου κεκορεσμένου δι' ἄνθρακος καθὼς καὶ τῇ ἐπενεργείᾳ βολταϊκοῦ τόξου ἐπὶ ἄνθρακος τῶν κεράτων ἢ ἐπὶ ἀδάμαντος, κτλ. Κυρίως χρησιμεύει ἐν μίγματι μετ' ἀργίλου πρὸς κατασκευὴν μολυβδοκονδύλων, πυριμάχων χωνίων καὶ χωνευτηρίων, ἐν μίγματι δὲ μετ' ἐλαίου, πρὸς ἐπάλειψιν τῶν τροχῶν τῶν ἁμαξῶν (cambouis) κτλ., ὑπὸ μορφὴν δὲ κόνεως πρὸς ἐπάλειψιν σιδηρῶν καὶ χυτοσιδηρῶν ἀντικειμένων. Χρῆσις αὐτοῦ προσέτι γίνεται εἰς τὴν γαλβανοπλαστικήν, ἰατρικήν, κτλ. (Δ. Κισσόπουλος).

γραφιτόχρουν, τό· gris graphit; φαιὸν ὡς τὸ χρῶμα τοῦ γραφίτου.

γραφνία, τά· [διάλ. Οἰνόης]=τὰ **βράγχια**, τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα τῶν ἰχθύων.

γραφολογία, ας, ἡ· graphologie, n. f. ἡ τέχνη τοῦ διαγινώσκειν τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς γραφῆς αὐτῶν, ἣν ἐπιστημονικῶς ἐθεμελίωσεν ὁ Εὐγένιος Schwiedland, στηρίξας αὐτὴν ἐπὶ τοῦ νόμου, ὅτι ὡς ἡ τοῦ προσώπου ἔκφρασις οὕτω καὶ ἡ γραφὴ εἶνε ἔνδειξις ἰδιαζούσης ἑκάστῳ ψυχικῆς καταστάσεως· λέγουσιν ἐπίσης **γραφομαντεία**, graphomancie, n. f.

γραφολόγος, ὁ καὶ ἡ· graphologue, n. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν γραφολογίαν· ὁ διαγινώσκων τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς γραφῆς αὐτῶν, art de deviner le caractère des gens d'après leur écriture; λέγουσιν ἐπίσης γραφομάντις, graphomancien, enne.

γραφομανής, ής, ές· graphomane, n. ὁ ἔχων τὴν μανίαν τοῦ γράφειν.

γραφομανία, ας, ἡ· graphomanie, n. f. ἡ μανία τοῦ γράφειν.

γραφομαντεία, ας, ἡ· graphomancie, n. f. βλ. γραφολογία.

γραφομετρικός, ή, όν· graphométrique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὸ γραφόμετρον, qui appartient ou qui a rapport au graphomètre; ‖ γραφομετρικαὶ μετρήσεις, mesures graphométriques.

γραφόμετρον, ου, τό· καὶ γωνιογνώμων, ονος, ὁ· graphomètre, n. m. ὄργανον χρήσιμον πρὸς μέτρησιν ἢ καὶ γραφικὴν χάραξιν ὁριζοντίων γωνιῶν, ὅταν ἕνεκα τῆς μικρότητος τῆς μετρουμένης ἐκτάσεως (ὡς π. χ. κτημάτων μετρίας ἐκτάσεως, ὀλίγων χιλιάδων στρεμμάτων) δὲν εἶνε ἀνάγκη τῆς χρήσεως ἐντελε-

στέρων ὀργάνων οἷα τὰ θεοδολίδια. Τὸ γραφόμετρον συνίσταται ἀπὸ πλήρη ὁριζόντιον διῃρημένον κύκλον, ὁριζοντιούμενον δι' ἀεροστάθμης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ μέτρησις τῶν ὁριζοντίων γωνιῶν, ἀπὸ τμῆμα τόξου καθέτου πρὸς μέτρησιν τῆς γωνίας μικρῶν ὕψεων καὶ ἀπὸ τηλεσκόπιον χρησιμεῦον διὰ τὴν σκόπευσιν.

γραφοσκόπιον, τό· graphoscope, n. m. μεγεθυντικὸς φακὸς ἀμφίκυρτος (lentille biconvexe grossissante), χρησιμεύων πρὸς ἐξέτασιν τῶν φωτογραφιῶν, καὶ ἐν γένει πρὸς μεγέθυνσιν γλυφογραφιῶν, φωτογραφιῶν, κτλ.

γραφοστατική, ῆς, ἡ· graphostatique, n. f. μέρος τῆς ἐφηρμοσμένης γεωμετρίας, ἀντικείμενον ἔχον τὴν διὰ γεωμετρικῶν μεθόδων καὶ γραφικῶν κατασκευῶν ἐπίλυσιν τῶν εἰς τὴν στατικήν, ἤτοι τὴν ἰσορροπίαν οἱουδήποτε συστήματος δυνάμεων, ἀναγομένων ζητημάτων. Ὑποδειχθεῖσα πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τοῦ Πονσελὲ (1830), ἐτελειοποιήθη ὑπὸ τοῦ Κρεμόνα ἐν Ἰταλίᾳ καὶ τοῦ ἐν Ζυρίχῃ Κοῦλμαν.

γραφόφωνον, ου, τό· graphophone, n.m. ὄργανον καταγράφον ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐπαναλαμβάνον τὴν φωνὴν ὅπως ὁ φωνογράφος· εἶνε τελειοποίησις τοῦ φωνογράφου ὅσον ἀφορᾷ τὴν καταγραφήν, τὴν ἀναπαραγωγὴν καὶ τὴν ἐνδυνάμωσιν τοῦ λόγου.

γραφτό(ν), [δημ.] βλ. γραπτόν. § γραφτόν, τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ γραπτόν, τὸ πεπρωμένον, ἡ τύχη, ἡ εἱμαρμένη.

γράφω, μέλ. ψω (ἀόρ. ἔγραψα, παρακ. γέγραφα), χαράσσω γραφικοὺς χαρακτῆρας, tracer ; περιγράφω, décrire ; συνηθέστερον ὅμως γράφω, écrire, ἤτοι κάμνω μὲ τὴν γραφίδα τὰ ἀλφαβητικὰ στοιχεῖα πρὸς ἐκτέλεσιν γραφῆς τινος· || προτείνω ἢ δίδω τι ἐγγράφως, proposer ou mettre par écrit ; || γράψε μου τὸ ὄνομά του, écrivez moi son nom ; || πῶς γράφεσθε ; comment s'écrit (comment écrivez-vous) votre nom ? || αὐτὸ τὸ μολυβδοκόνδυλον δὲν γράφει, ce crayon ne marque point ; || δὲν ἠξεύρει νὰ γράψῃ τὸ ὄνομά του, il ne sait pas signer son nom ; || δὲν μοῦ ἔγραψεν ἀκόμη, il ne m'a pas encore écrit (donné de ses nouvelles) ; || γράφω εἰς τὸ καθαρόν, mettre au net; || ποῖος ἔγραψε(συνέθεσε) τὴν μουσικὴν αὐτοῦ τοῦ ᾄσματος, qui a composé cette chanson? || εἰπέ του (τοῦ ἐμπόρου) νὰ τὰ γράψῃ, dites-lui de porter cela sur mon compte = νὰ τὰ βάλλῃ εἰς τὸν λογαριασμόν μου· || νὰ μᾶς γράφετε ! [φρ. εἰρ.] portez-vous bien ! serviteur ; || ἂν μὲ ξαναϊδῇ ἂς μὲ γράψῃ [φρ.], il fera beau quand je retournerai chez lui ; || αὐτὸ γράψ' το [φρ. ἀπειλ.] souvenez-vous en; || ἐγράφη στρατιώτης, il se fit inscrire (soldat) ; il s'engagea (comme soldat) ; || τὸν ἔγραψεν εἰς τὴν διαθήκην του, il l'a mis [δημ. couché) sur son testament; || ἔγραψε τὸ σπίτι του ἐπάνω εἰς τὴν γυναῖκά του· βλ. ἐπάνω· || γράφειν ἀκριβῶς, écrire avec concision ; || — ἀνέτως, écrire à son aise; || — ἐμπιστευτικῶς, écrire confidentiellement ; || — ἐμπιστευτικὴν ἐπιστολήν, écrire une particulière ; || — ἐπιστολάς, écrire des lettres ; || — εὐκόλως, écrire à son aise ; || — εὐλήπτως, καθαρῶς, écrire en termes précis, clairs et précis ; || — ἰδιαιτέρως, écrire en particulier ; || — καλὴν ἐπιστολήν, écrire une bonne lettre ; || — κατεσπευσμένως, ἐν βίᾳ, écrire à la hâte ; || — λακωνικῶς, écrire laconiquement; || — λεπτομερῶς, écrire en détail ; || — μερικῶς, ἰδιαιτέρως, écrire en particulier ; || — περιστατικῶς, écrire à l'occasion ; || — μεταξὺ τῶν γραμμῶν, écrire entre les lignes ; || — εἰς τὸ περιθώριον, écrire en marge ; || — ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἄλλου, écrire sous le couvert de quelqu'un ; || — ῥητῶς (σαφῶς), écrire avec précision ; || — συγκεχυμένως, écrire amplement ; || — διὰ τὸ ταχυδρομεῖον, écrire pour le courrier ; || — διὰ τοῦ ταχυδρομείου, écrire par le courrier ; || — ἐν ὑπεκφυγῇ, ἢ γράφω μεθ' ὑπεκφυγῆς, écrire d'une manière évasive. § [μετοχ. παθ. οὐδ.] τὸ γραμμένον [μεταφ.] τὸ γραπτόν, ce qui est écrit ; βλ. γραπτός· τῆς τύχης τὰ γραμμένα, les arrêts du destin.

γραχαμίτης, ὁ· βλ. ἄσφαλτος.

γράψιμον, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ γράφειν, τὸ γράφειν, écriture, n. f. ἐπίσης ὁ χαρακτὴρ τοῦ γραψίματος, écriture, n. f. le caractère; ἡ χείρ, la main ; || ψιλὸν γράψιμον, écriture fine (petite ; maigre) ; || στενὸν γράψιμον, écriture serrée ; || χονδρὸν γράψιμον, grosse écriture ; || ἔχει πολὺ ὡραῖον γράψιμον, il a une très-belle main.

γραώδης, ης, ες· γραϊκός, κοινῶς γρηίστικος, ὅμοιος πρὸς γραῖαν, de vieille (femme) = πρεσβυτικός.

γραωδῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον γραώδη, à la manière de vieille, ou comme une vieille (femme).

γρεγγεσίτης, ὁ· βλ. δελεσσίτης. (Δ. Κ.)

γρέκι, τό· [διάλ. Λεντεκάδος] ἡ καλύβη, γενικῶς ὁ σταθμὸς τοῦ ποιμνίου, τὸ ποιμνιοστάσιον (ἐκ τοῦ λατ. grex = troupeau). § γρέκι, [διάλ. Ἠπείρ.] = ὁ φωλεὸς ἀγρίου ζῴου· 2) [ἐπὶ προβάτων] ὁ ἀγρὸς ἐν ᾧ διανυκτερεύουσι τὸ φθινόπωρον κοιμώμενα.

γρεκιάζω, [διάλ. Ἠπείρ.] 1) διατρίβω εἰς τὸν φωλεόν, εἰς τὴν συνήθη διαμονήν, τὴν καλύβην· 2) [μεταβ.] ἐπὶ προβάτων = βάλλω τὰ πρόβατα νὰ καθίσωσιν εἴς τι μέρος ὁμοῦ, ἵνα διανυκτερεύσωσι καὶ μάλιστα εἰς ἀγρόν, ὃν πρόκειται νὰ κοπρίσωσι.

γρέντα καὶ γρεντιά, [διάλ. Ἠπείρου] ἡ δοκός· βλ. καὶ γρεντιά.

γρεντιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τῆς δοκοῦ, poutre, n. f. βλ. λέξιν· || μικρὰ γρεντιά, poutrelle ; βλ. δοκίς.

γρηά, ᾶς, ἡ· [δημ.] βλ. γραῖα καὶ γραῦς, vieille-femme.

γρηβάδι καὶ γρεβάδι, [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ κυπρίνου (ψάρι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, τουρκ. σαζάνι), carpe, n. f.

γρῆβας καὶ γρῆβος ἢ γρίβος [διάλ. Ἠπείρου] βλ. γρίβος.

γρηγιά, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἡ γραῖα.

γρήγορα, [δημ. ἐπίρ.] γοργῶς, ταχέως, ὀγλήγορα, vite, adv. promptement; rapidement; à la hâte; prestement; preste; || ὁμιλεῖ πολὺ γρήγορα, il parle fort vite; || αἱ ἡμέραι φεύγουν γρήγορα, les jours s'écoulent rapidement; || φύγε γρήγορα, décampez; filez; || κάμε γρήγορα, dépêchez vous; || δὲν θὰ ἔλθῃ τόσον γρήγορα, il n'arrivera pas de si tôt; πηγαίνωμεν, γρήγορα! preste, partons! γρήγορα, γρήγορά, à la hâte.

γρηγοράδα, ας, ἡ· [δημ.] ἡ ταχύτης, vitesse, n. f. promptitude; γοργότης, célérité, n. f. prestesse, n. f. || τὸ ἔκαμε μὲ πολλὴν γρηγοράδα, il l'a fait avec beaucoup de prestesse.

γρήγορος, ος, ον· [δημ.] ταχύς, γοργός, prompt, e; preste; ἄγρυπνος, alerte; ταχύς, diligent, e; expéditif, ive; ταχύς, γοργός, vite; || εἶνε πολὺ γρήγορος, il est preste; il est très expéditif; il va vite en besogne; || ἄλογον γρήγορον 'σὰν ἀστραπή, cheval vite comme l'éclair.

γρηγορῶ (έω), μέλ. ήσω, ἐγρηγορῶ, ἀγρυπνῶ, veiller; || εἶμαι ἄγρυπνος, être vigilant; || γρηγοροῦσιν οἱ φύλακες, [φρ. μεταφ.] on est sur ses gardes; || γρηγορεῖτε=ἀγρυπνεῖτε, veillez! βλ. καὶ ἐγρήγορσις· || φύλακες γρηγορεῖτε, sentinelles, veillez! || γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε [Γραφ.], veillez et priez.

γρηγορωσύνη, ης, ἡ· [δημ.] ἡ γρηγοράδα, ἡ ταχύτης, γοργότης, promptitude; n. f. célérité, n. f. prestesse, n. f.

γρηίστικος, η, ον· [δημ.] βλ. γραώδης.

γρηΐτσα, ας, ἡ· [δημ.] γραΐδιον, une petite vieille; ἡ γρηοῦλα, vieillotte, n. f.

γρηκιάζου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] || βάνω τὰ ποίμνια εἰς ἀσφαλὲς μέρος νὰ διανυκτερεύσουν· βλ. καὶ γρεκιάζω, γρέκι.

γρημήλα, ας, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια τοῦ γκρημός, τὸ ἀπότομον, ἤτοι τὸ κρημνῶδες.

γρήνα, κτλ. [δημ.] βλ. γρίνια, κτλ.

γρηνοβίτης, ου, ὁ· greenovite, βλ. τιτανίτης. (Δ. Κ.)

γρηνοκίτης, ου, ὁ· greenockite, n. m. ὀρυκτὸν κίτρινον, σπανίως καστανόχρουν, λάμψεως ἀδαμαντοειδοῦς καὶ στεατοειδοῦς ἐν ταυτῷ, διπλοθλαστικὸν θετικῶς, διαφώτιστον, σκληρότητος 3-3,5 καὶ εἰδικοῦ βάρους 4,8-4,9. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασιεξάγωνον σύστημα ἡμιμορφικῶς. Χημικῶς εἶνε θειοκάδμιον CdS. (Δ. Κ.)

γρηοῦλα, ας, ἡ· [δημ.] βλ. γραΐδιον.

γρηπῖδα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] (παρὰ τὴν κρηπῖδα) (κρηπίς)· ἡ κορυφὴ τοῦ τοίχου ἥτις ἐξέχουσα στηρίζει τὸ προεκβάλλον μέρος τῆς στέγης· βλ. κρηπὶς καὶ κορωνίς (corniche).

γριβόνω, [διάλ. Οἰνόης]=γελῶ πολύ, ξεκαρδίζομαι, μένω ἐπί τινα καιρόν, μὲ ζαρωμένον, σουφρωμένον ὑπὸ τοῦ γέλωτος πρόσωπον· (παράγωγα) γρίβωμα, ταυτὸν τῷ γαλλ. crever (de rire).

γρίβος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.]=ὁ λευκόθριξ· καὶ γρίβας τὸ λευκόφαιον ἰδίως ἄλογον· καὶ γριβιάζω=λευκαίνομαι.

γριζέττα, ἡ· grisette, n. f. οὕτω καλοῦνται ἐν Γαλλίᾳ αἱ νεαραὶ γυναῖκες ἐλευθερίων ἠθῶν ἐργαζόμεναι ὡς ἐργάτιδες εἰς διάφορα καταστήματα.

γριζόλα, ἡ· [δημ. ναυτ.] βλ. πυξιδοθήκη.

γρίλλια, ἡ· [δημ.] ἡ γκρίλλια, grille, n. f. βλ. περσίς.

γριλώνω, μέλ. ώσω, [διάλ. Ἠπείρ.]=ἀνοίγω τὰ 'μάτια πολὺ καὶ κάθιστῶ αὐτὰ φοβερὰ καὶ ἄγρια· παρ' ἡμῖν γουρλόνω, βλ. λέξιν.

γρίνα, ας, ἡ· [δημ.] καὶ

γρίνια, ας, ἡ· [δημ.] ἡ μᾶλλον γρύνα καὶ γρύνια (ἐκ τοῦ γρύζω). πληθ. γρίνιαις (κυρίως τὸ ἀδιάκοπον καὶ ὀχληρὸν κλάψιμον τῶν μωρῶν παιδιῶν), κλαυθμυρισμὸς συνεχής, vagissemennt (continuel), αἱ φωνασκίαι τῶν μωρῶν παιδιῶν, piaulement (de petit enfant); τὸ παράπονον, plainte, n. f. § γρίνια=γογγυσμός, μεμψιμοιρία, murmure, n. m. γογγυσμός, grognement, n. m. grognerie, n. f. || ἔλα ἄφησε τὴν γρίνια, allons ne grognez plus. § γρίνια=ἔρις, querelle, n. f. φιλονεικία, dispute, n. f. ἔρις, καυγᾶς, noise, n. f. διαφωνία, διχόνοια, discorde; || ἡ πτώχια ἔχει γρίνια [παροιμ.], indigence engendre riotte (débat).

γρινιάζω, γρυνιάζω, [δημ.] (ἐκ τοῦ γρύζω «φωνὴν παιδὸς γρύζοντος» Ἀριστ. Νεφέλ.), κλαυθμυρίζω, βαΰζω, pousser des vagissements; vagir; φωνάζω ὡς τὰ βρέφη, piauler [comme un petit enfant]. § γογγύζω, μεμψιμοιρῶ, μουρμουρίζω, murmurer; grogner. § ἐρίζω, se quereller; φιλονεικῶ, se disputer.

γρινιάρης, α, ικον· [δημ.] γογγυστής, μεμψίμοιρος, grognon, adj. grognard, e; ἐριστής, φιλόνεικος, querelleur, euse; || γρινιάρικον [ἐπὶ παιδίου], τὸ κλαψιάρικο, pleurnicheur, euse; piauleur, euse.

γρίνιασμα, τό· [δημ.] βλ. γρίνια.

γριντσίλι(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] = τὸ οὖλον, τὸ γοῦλι· τὰ γριντσίλια μου πονοῦνε=ἔχω οὐλίτιδα, πονοῦν τὰ γούλια μου.

γρίντσα, ας, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ γλίντσα, γλιά, γλοιός, τὸ κατασταλαγμα τοῦ βουτύρου καὶ πάσης ἐν γένει λιπαρᾶς οὐσίας.

γριπεύς, έως, ὁ· γενικῶς ὁ ἁλιεύς, pêcheur n. m. καὶ εἰδικώτερον ὁ διὰ τῆς σαγήνης (γρίπου) ἁλιεύων, qui pêche à la seine (ou à la drague=dragueur, n.m. γριπιστής).

γριπεύω, μέλ. εύσω καὶ γριπίζω, ἁλιεύω, ψαρεύω, pêcher; ἐπαγγέλλομαι τὸν ἁλιέα. ἁλιεύω διὰ τοῦ γρίπου, draguer.

γριπίζω, μέλ. ίσω· βλ. γριπεύω καὶ μεταφορικῶς περιτυλίσσω εἰς τὰ δίκτυα, envelopper dans ses filets; συλλαμβάνω, attraper; || γριπίζω, draguer; συλλαμβάνω διὰ γρίπου (drague) ἀντικείμενόν τι ὅπερ ἔπεσεν ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης· || γριπίζω ἄγκυραν,

dragner une ancre ; || γριπίζω ἅλυσιν, draguer une chaîne.

γριπιστής, οῦ, ὁ· βλ. γριπεύς, dragueur.

γρῖπος, ου, ὁ· τὸ δίκτυον τῶν ἁλιέων, συρτικόν (espèce de filet), ἡ σαγήνη, seine ou senne, n. f. || γρῖπος, alignole, n. f. δίκτυον πλατὺ ἐν σχήματι σινδόνης ἐκτεινόμενον πλησίον τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, τὰ ἀφρόδυκτα (filets de la surface)· οἱ ἐπιπλωτῆρες (flottes) ἀφ' ἑνὸς καὶ αἱ μολυβῆθραι (plombs) ἀφ' ἑτέρου τηροῦσι τὸ δίκτυον ἐν τῇ εἰρημένῃ θέσει. Ἐν τῇ μεσογείῳ ἁλιεύουσι διὰ τούτου μεγάλους ἰχθῦς, καλεῖται δὲ ἡ εἰρημένη ἁλιεία (pêche au bœuf) ἡμεῖς τὰς ὀνομάζομεν ἀνεμότρατας. § [ναυτ. γρῖπος, drague, n. f. ἀγκύριον (chatte ou petit grappin) ἀγκυροδετούμενον διὰ ῥυματίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἰς μέτρων τινῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἀγκυροδέσμου ἀναδένεται σόλος τις (gueuse de lest) ὅπως κρατεῖ αὐτὸ ἐντελῶς βεβυθισμένον. Τὸ οὕτω πως ἀναδεθὲν ἀγκύριον ποντίζομεν ἔκ τινος λέμβου καὶ εἶτα σύρομεν ἐπὶ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης ὅπως γριπίσωμεν ἅλυσιν, ἢ ἄλλο τι παρόμοιον ἀντικείμενον ὅπερ νὰ εὑρίσκηται ἐν τῷ βυθῷ· || [ναυτ.] γρῖπος, ὁ· drague, n. f. ῥυμάτιον ἑρματισμένον κατὰ τὸ μέσον ἐπὶ μήκους τινὸς διὰ σόλων (gueuse), ὅπερ ποντίζομεν καὶ σύρομεν ἐπὶ τοῦ πυθμένος, πρὸς γρίπωσιν ἀπολεσθείσης ἀγκύρας ἢ ἄλλου παρομοίου ἀντικειμένου, διὰ δύο λέμβων ἀφισταμένων κατά τι καὶ πλεουσῶν παραλλήλως πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, ἐφ' ἑκάστης τῶν ὁποίων εἶνε ἀναδεδεμένη μία ἄκρα τοῦ ῥυματίου.

γρίππη, ης, ἡ· ἡ λεγομένη influenza, n. f.=καταρροϊκὸς πυρετός, ἤτοι ἐπιδημικὴ νόσος καταλαμβάνουσα μεγάλας ἐκτάσεις, ἥτις φαίνεται νὰ ἦνε σοβαρωτέρα κατάστασις τῆς γρίππης, grippe. § γρίππη, grippe, n. f. νόσος ἐπιδημική, ἐκδηλουμένη δι' ὀξέων καταρροϊκῶν φαινομένων τῶν βλεννογόνων τῶν ἀναπνευστικῶν ὁδῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ τῶν πεπτικῶν, ἔτι δὲ καὶ δι' ἐντόνων νευρικῶν διαταραχῶν. Ἡ γρίππη εἶνε νόσος μιασματικὴ μεταδιδομένη οὐχὶ ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀέρος τῇ εἰσπνοῇ εἰδικοῦ μικροβίου ἀγνώστου φύσεως, καὶ καταλαμβάνουσα τάχιστα ἀπεράντους ἐκτάσεις· || [κτηνιατρ.] γρίππη, influenza, n. f. καλεῖται καὶ τυφοειδὴς νόσος τῶν μονόπλων· πάθησις κακοήθης, ἐπιζωοτική, λοιμώδους φύσεως, προσβάλλουσα ἐκ τῶν μονόπλων κατ' ἐξοχὴν τὸν ἵππον. Ἡ γρίππη τοῦ κυνὸς θεωρεῖται πάθησις λοιμώδης, λίαν χολλητικὴ καὶ συνήθως παρὰ τῷ ζῴῳ τούτῳ θανατηφόρος.

γρίπωσις, εως, ἡ· [ναυτ.] draguage, n. m. σύλληψις διὰ τοῦ γρίπου· βλ. λέξιν.

γριφοειδής, ής, ές· ὁ γριφώδης, ὁ γρίφου εἶδος, ὅμοιος γρίφῳ, ὁ κατ' εἰκασίαν, ὁ δυσεύρετος, ὁ αἰνιγματοειδής, αἰνιγματώδης, énigmatique ; ὁ σκοτεινός, obscur, e.

γριφοειδῶς, [ἐπίρ.] ἢ γριφωδῶς, κατὰ τρόπον σκοτεινόν, γριφώδη, d'une manière obscure ; περιπεπλεγμένως, αἰνιγματωδῶς, énigmatiquement, adv.

γρῖφος, ου, ὁ· griphe, n. m. rébus, n. m. καὶ γενικῶς αἴνιγμα, énigme, n. m. μεταφορικῶς ἐκ τοῦ ἁλιευτικοῦ δικτύου γρῖπος, ἔλαβε τὸ ὄνομα πᾶς τεχνικός, παιγνιώδης ἢ σκοτεινὸς λόγος, ἀσαφής, δυσνόητος καὶ δύσλυτος, σκοπὸν ἔχων νὰ περιπλέξῃ τὸν ἀκούοντα. Καὶ κατὰ μὲν τοὺς τεχνογράφους γρῖφος, καλεῖται, λόγος ἐνέχων τι παρὰ προσδοκίαν καὶ ἀνακόλουθον, ἀλλὰ κατὰ τὴν συνήθη χρῆσιν ὁ γρῖφος μικρὸν διαφέρει τοῦ αἰνίγματος, ὧν αἰνιγματῶδες ζήτημα προβαλλόμενον ἐν τοῖς συμποσίοις· || — rébus, n. m. κυρίως λέγεται ἡ δι' εἰκόνων ἢ σχημάτων παράστασις λόγου, ἢ φράσεως τινός.

γριφώδης, ης, ες· ὅμοιος γρίφῳ, ὁ αἰνιγματώδης, βλ. γριφοειδής· || λέξεις γριφώδεις, paroles énigmatiques.

γριφωδῶς, [ἐπίρ.] βλ. γριφοειδῶς.

γροβίτης, ὁ· βλ. τιτανίτης. (Δ. Κ.)

γροδδεκίτης, ὁ· βλ. γμελινίτης (Δ. Κ.)

γροθιά, ιᾶς, ἡ· [δημ.] κτλ. βλ. γρονθιά, κτλ.

γροικῶ, [δημ.] βλ. ἀγροικῶ. § 'κ γροικῶ, [διάλ. Οἰνόης]=καταλαμβάνω, ἐννοῶ· ἐγροίκησα = (ουκ)δὲν ἠννόησα.

γρονθιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ πυγμή, βλ. γρόνθος, ὁ κόνδυλος, poing, n. m. § τὸ κτύπημα διὰ τοῦ γρόνθου, coup de poing ; gourmade, n. f. || μὲ ταῖς γροθιαῖς=πύξ, à coups de poing (καὶ λὰξ=κλωτσιά, à coups de pied) ; || ἔπαιξαν ταῖς γρονθιαῖς, ils se sont battus à coups de poing; ils se sont gourmadés; ils ont boxé; πὺξ μάχομαι=πυγμαχέω, γρονθοκοπῶ, battre à coups de poing ; s'exercer au pugilat.

γρονθοκόπημα, τό· [δημ.] gourmade, n. f. ἡ πυγμή, πυγμαχία, pugilat, n. m.

γρονθοκόπος, ου, ὁ· [δημ.] πυγμάχος, pugiliste, n. m. qui combat au pugilat, qui se bat à coups de poing.

γρονθοκοπῶ, μέλ. ήσω· [δημ.] κτυπῶ μὲ γρονθιαῖς, battre à coups de point ; gourmader ; dauber ; πυγμαχέω· βλ. καὶ γρονθιά.

γρόνθος, ου, ὁ· ὁ γρόθος, ἡ γρονθιά, ὁ κόνδυλος, poing, n. m. συγκεκλεισμένη τῆς χειρὸς ἡ παλάμη καὶ πυγμὴ ἀποτελουμένη· || ἐπίσης τὸ κτύπημα διὰ τοῦ γρόνθου, coup de poing ; gourmade, n. f. βλ. γρονθιά.

γροππίτης, groppite, ἴδε Πινίτης. (Δ. Κ.)

γρορούϊλιθος, βλ. Οὐάδης ἢ Βάδης. (Δ. Κ.)

γροσσᾶς, ὁ· [διάλ. Λεντεχάδος] = ὁ ἔχων χρήματα (γρόσια)=λέξ. Τουρκική.

γρόσι(ον), τό· [ξεν.] τὸ τουρκικὸν γρούς, piastre, n. m. ὀνομαστικῶς μὲν τὸ ἑκατοστόν, τῆς τουρκικῆς λίρας (ἴσης πρὸς φρ. 22,75) πράγματι δὲ νόμισμα ἀργυροῦν ἰσοδυναμοῦν πρὸς 40 παράδες· ἡ τουρκικὴ λίρα ἀνταλλάσσεται ἀντὶ 108 γροσίων. Οὕτω διακρίνονται ἐν ταῖς συναλλαγαῖς τὰ χρυσᾶ γρόσια ἤτοι τὰ ἑκατοστὰ τῆς λίρας καὶ τὰ πραγματικὰ ἀργυρᾶ γρό-

σια· λέγοντες π. χ. 25 γρ. χρυσᾶ, ἐννοοῦμεν τὸ ἓν τέταρτον τῆς λίρας ἤτοι 27 γρόσια. Σήμερον ὑπάρχουσι ἀργυρᾶ νομίσματα ἀξίας 1 γρ. 2 γρ. (ὀχταράκι), 5 γρ. (1/4 μετζιτιέ, κουαρτάκι), 10 γρ. (1/2 μετζ.) καὶ 20 γρόσ.=μετζιτιές.

γρόσσα, ἡ· [ξεν. ἐμπορ.] grosse, n. f. ἤτοι δώδεκα δωδεκάδες ἐμπορεύματος, douze douzaines de certaines marchandises; π. χ. γρόσσα κομβίων, grosse de boutons.

γροσσουλάρης, ης, ὁ· grunstein, n. m. grossular, ἡ χαμαιβατόμορον, παραλλαγὴ τοῦ ἀνθρακίου· ὀρυκτὸν ἔχον χρῶμα πράσινον, κίτρινον, λευκὸν καὶ ἐλαιόχρουν. Ἀπαντᾶ κεκρυσταλλωμένον ἐν τῷ ποταμῷ Βίλνι τῆς Σιβηρίας· βλ. ἀνθράκιον.

γρούδα, ας, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] = τεμάχιον, βῶλος τυροῦ ἰδίως καὶ φράσις «μαζώθηκε γρούδα».

γρουθάρ, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] πάσσαλος ἐπὶ τοῦ τοίχου διὰ κρέμασμα ἐνδυμάτων.

γρουνερίτης, ὁ· βλ. χερμαννίτης.

(Δ. Κ.)

γροῦν(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ χοῖρος· βλ. καὶ γουρουνήσιος.

γροῦπος, ου, ὁ· [ξεν.], τὸ χρηματόδεμα, group, n. m. δέμα χρημάτων ἀποστελλόμενον ἀπὸ τόπου εἰς τόπον διὰ φορτωτικῆς ἐπὶ πλοίου, κτλ.

γρῦ καὶ οὐχὶ γρὺ (κατὰ Ἀρκάδιον)· ὁ γρυλλισμὸς (ἦχος φωνῆς) τῶν χοίρων, syllabe (ou son de voix) qui imite le grognement; || οὐδὲ γρῦ = οὐδὲ παρὰ μικρὰν (φωνὴν) = οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην φωνήν, οὐδὲ ὁ παραμικρότερος λόγος, pas un mot; rien; || οὐδὲ γρῦ ἀπεκρίνατο = οὐδὲ φωνὴν ἔβγαλεν (Ἀριστ.) il n'a pas même répondu un mot; || μηδὲ γρῦ λέγε =μὴν εἰπῇς γρῦ! ne soufflez mot! bouche close! || δὲν θὰ εἰπῇ γρῦ, il ne dira rien; il ne soufflera pas.

γρύζαβος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] = φίλερις· οὐσιαστ. γρυζάγα=ἔρις· καὶ ῥῆμα γρυζαβίζομαι=ἐρίζω.

γρύζω, μέλ. γρύψω, ἀόρ. ἔγρυξα· [ἐπὶ χοίρων] γρυλλίζω. grogner; [ἐπὶ κυνῶν θυμωθέντων] gronder; [καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων] μουρμουρίζω, murmurer=ἄσημόν τινα φωνὴν ἐκφωνῶ, καθὼς καὶ ἐπὶ ἀνάρθρων φωνῶν μικρῶν παιδίων· βλ. μουρμουρίζω.

γρυκὸς καὶ γρυπός, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου]= κυφός, καμπούρης.

γρυλιάγκος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] καὶ γκρυλιάγκος=λάρυγξ καὶ ῥῆμα γκρυλιάζω= πνίγω, ἀπάγχω.

γρυλλίζω, μέλ. ίσω (γρύλλος) καὶ γρύζω, φωνάζω ὡς ὁ χοῖρος, grogner; gronder; murmurer; βλ. γρύζω.

γρυλλισμός, οῦ, ὁ· ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου, grognement, n.m. || [τοῦ κυνὸς] grondement, n. m. || [ἐπὶ ἀνθρ.] μουρμούρα, murmure, etc. βλ. γρύζω.

γρύλλος, ου, ὁ· χοῖρος, χοιρίδιον, γουρουνάκι, cochon, n. m. § —, [ἔντομον] grillon, n. m. [καὶ οἰκ.] cri-cri; ὑπάρχουσι διαφόρων εἰδῶν. § [μηχ.] vérin, n. m. καὶ κοχλίας, μηχάνημα πρὸς ἀνύψωσιν βαρῶν συνιστάμενον ἐκ δύο χονδρῶν κοχλιῶν, εἰσερχομένου τοῦ ἑνὸς ἐντὸς τοῦ ἑτέρου· || γρύλλος, [ναυτ.] vérin, n. m. εἶδος κρεκὸς (cric) τιθεμένης ὑπὸ τὸ κατάστρωμα πρὸς ἀνύψωσιν αὐτοῦ καὶ ἐξάρμοσιν τῶν περὶ τὸν ἐργάτην στυλίσκων τῶν παρεμποδιζόντων τὴν στροφὴν αὐτοῦ ὅταν τίθενται αἱ σκυτάλαι.

γρυμαία καὶ γρυμέα, ας, ἡ· σακκούλα, βαλάντιον, τσέπη, besace, n. f. poche, n. f. θήκη, trousse. n. f. || — πλήρης, trousse garnie; θήκη ἐξ ὑφάσματος ((ἐν ᾗ ὁ ὁπλίτης τίθησι κλωστήν, βελόνας, ψαλίδιον, σουβλίον, κτλ.)· || —, musette, n. f. μικρὸς σάκκος ἐξ ὑφάσματος, εἰς ὃν ἐμβάλλονται τὰ πρὸς θεραπείαν τῶν ἵππων καὶ ἡμιόνων σκεύη· || [ναυτ.] —, musette, n. f. σάκκος ἐξ ὀθόνης τοῦ τορπιλλητοῦ ὑπονομευτοῦ περιέχον σφυρίον, ζεῦγος ἡλαγρῶν καὶ ἥλους μετὰ κωνοειδῶν κεφαλῶν.

γρύμπηλας, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους, ἄγρυπνος.

γρύνια, ἡ· [δημ.] κτλ. βλ. γρίνια, κτλ

γρυνόξυλον, τό· [βοτ.] nerprun, n. m. (noir prune, ἕνεκα τῶν μελανῶν καρπῶν του).

γρυποκέφαλος, ος, ον· ὁ ἔχων γρυπὴν κεφαλὴν (κυρτήν), qui a la tête busqué, ée; courbé, ée; || [ἱππολ.] γρυποκέφολος (κυρτοκέφαλος, tête (ou cheval) busquée, λέγεται ὁ ἵππος ὁπόταν ὁλόκληρος ἡ προσθία ἐπιφάνεια τῆς κεφαλῆς παρουσιάζηται κεκυρτωμένη διαγράφουσα καμπύλην ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τοῦ ἀκροῤῥινίου· || γρυπομέτωπος, front busqué, ὁπόταν μόνον ἡ χώρα τοῦ μετώπου ἦνε κυρτή· || γρυπόῤῥινος, γρυπόρυγχος, moutonné, ée; ὁπόταν μόνον ἡ ῥάχις τῆς ῥινὸς κυρτοῦται ὅπως εἰς τὰ πρόβατα· γρυπόρυγχος ἵππος, cheval moutonné; συνώνυμον τοῦ busqué εἶνε cabochard (cheval); ὁ γρυποκέφαλος λέγεται καὶ ἁπλῶς ἐπίγρυπος ἵππος, κατὰ δὲ τὸν Πλάτωνα οἱ ἐπίγρυποι ἵπποι εἰσὶν ἀγαθοί.

γρυπόρυγχος, ος, ον· ὁ γρυπήν, γαμψὴν ἔχων τὴν ῥῖνα, qui a le nez courbé (crochu); καὶ ἰδίως ἐπὶ ῥινός, aquilin; βλ. καὶ **γρυποκέφαλος.**

γρυπός, ή, όν· ὁ κυρτωμένος, καμπουριασμένος, recourbé, ée; crochu, e; [ἐπὶ ῥινὸς] ὁ ἔχων κυρτήν, ἀετώδη μύτην, γερακομύτης, [qui a le nez] aquilin; ou le bec recourbé.

γρυπότης, ητος, ἡ· ἡ κυρτότης, courbure, n. f. ἰδίως ἡ καμπυλότης τῆς ῥινὸς τῶν ἁρπακτικῶν ὀρνέων, courbure du nez ou du bec.

γρυπόω-ῶ, μέλ, ώσω (γρυπὸς), γρυπαίνω, κυρτόω, κυρτὸν, ἀγκύλον τι ποιῶ, recourber; rendre crochu.

γρύπωσις, εως, ἡ· ἡ κύρτωσις, κάμψις, l'action de recourber (de rendre crochu); courbement, n. f. courbage, n. m.

γρυτάριον, πληθ. γρυτάρια, ὑποκορ. τοῦ γρύτη.

γρύτη, ης, ἡ· γρυτάρια, σκεύη καὶ παλαιὰ φορέματα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα μεταχειρισμένα πωλούμενα, γενικῶς ὅθεν friperie, n.f. Ἐὰν τὰ εἴδη ταῦτα ὦσι τεμάχια σιδήρων παλαιῶν, τὰ παλαιὰ σίδηρα, τότε γρύτη ἢ γρυτάρια λέγονται ferraille, n. f.

γρυτοπωλεῖον, ου, τό· ἔνθα πωλοῦνται τὰ παλαιὰ καὶ διεφθαρμένα πράγματα, magasin de friperie; τὸ παλαιοπωλεῖον· βλ. λέξιν.

γρυτοπώλης, ὁ· ὁ πωλῶν παλαιὰ καὶ μεταχειρισμένα πράγματα, fripier, n. m. ὁ παλαιοπώλης, brocanteur, n. m. ‖ —, vendeur de ferraille; βλ. γρύτη, γρυτάριον.

γρύψ, γρυπός, ὁ griffon ou griphon, n.m. γρυπάετος, πτηνὸν κυρτοῦ ῥάμφους μυθῶδες μνημονευόμενον ὡς φύλαξ μεταλλείων χρυσοῦ.

γρωνάς, άδος, ἡ· ἡ θηλεῖα σῦς· ἡ γρομφάς, ἡ γουροῦνα, truie, n. f. κοινῶς ἡ σκρόφα, λατ. scropha; βλ. γουροῦνα.

γρώνη, ης, ἡ· κοίλη πέτρα, rocher creux; pierre creuse.

γύαιον, τό· πληθ. τὰ γύαια, γενικῶς τὰ πρυμνήσια σχοινία, amarre de poupe, βλ. πεῖσμα καὶ πρυμνήσιον.

γυάλα, ας, ἡ· πληθ. αἱ γυάλαι καὶ κοινῶς ἡ γυάλαις· μέγα ὑάλινον ποτήριον, grand verre: ‖ ποτήριον παρὰ τοῖς Μεγαρεῦσιν (ἀρχ.), verre (ou vase) à boire; ‖ ἡ γυάλα (διὰ τὴν ἔνθεσιν τῶν ψαριῶν τοῦ γλυκοῦ νεροῦ), βαύκαλις, bocal, n. m. ‖ γυάλαις, les bocaux, τὰ διάφορα ὑέλινα δοχεῖα· βλ. βαύκαλις.

γυαλάδικον, τό· [δημ.] τὸ ὑαλουργεῖον, verrerie, n. f. τὸ ὑαλάδικον, magasin de verreries.

γυαλένιος, α, ον· [δημ.] βλ. ὕαλος καὶ ὑαλένιος.

γυαλί, τό, [δημ.] κτλ. βλ. ὕαλος καὶ ὑαλί, κτλ. § γυαλί, λέγεται ἐπὶ τῆς ἠρεμούσης θαλάσσης· «ἡ θάλασσα σήμερα εἶνε γυαλί», calme plat, νηνεμία ἄκρα, ἡ γαλήνη· ‖ — τῆς κουβέρτας [ναυτ.], verre du pont, βλ. ἀναφωτίς· ‖ γυαλιά, βλ. γιαλιά· τὰ ματογυάλια, lunettes, n. f. pl. pince-nez; ‖ γυαλὶ τοῦ ὡρολογίου, verre de montre. § γυαλί, λέγεται καὶ ὁ καθρέπτης, miroir, n. m.

γυαλίζω, [δημ.] γιαλίζω, λάμπω.

γυαλινοπέτεινος, ὁ· [διάλ. Νάξου] ὁ ἔποψ τῶν παλαιῶν· βλ. λέξιν.

γυαλόκουπα, ἡ· [διάλ. Νάξου] τὸ ὑέλινον ποτήριον, ὕελος, κοῦπα (κύπη, κύπελον), le verre.

γυαλόχαρτον, τό· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ ὑαλοχάρτου, papier de verre.

γυζάντι, τό· καὶ γυζαντάρικον [διάλεκτ. Καρπάθ.] τὸ βυζανιάρικον, τὸ γαλαθηνὸν=τὸ γαλακτούμενον, συνήθ. ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ πάσχα εἰς τὸν φοῦρνον ψηνομένων ἀμνῶν.

γυιόκας, ὁ· [δημ.] (χαϊδευτικόν), ἀγαπητὸς υἱός, fils chéri.

γυιός, ὁ· [δημ.] ὁ υἱός, fils.

γυλάρι(ον), τό· [δημ. ἰχθ.] goujon, n.m. (κυρίως τοῦ ποταμοῦ) τὸ ἄλλως καλούμενον κεφαλόπουλον ἢ μικρὸς γύλος ἢ κέφαλος=γυλίσκος, espèce de petit muge.

γυαλᾶς, ὁ· [δημ.] ὁ ὑαλοπώλης, ὑελουργός, verrier, n. m.

γυλιός, οῦ, ὁ· havresac, n. m. κοινῶς ὁ σάκκος τῶν στρατιωτῶν, ὅστις ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐκαλεῖτο canapsa. Παρ' ἀρχαίοις γυλιὸς ἐκαλεῖτο πλεκτὸν ἐπιμηκὲς καὶ στενόστομον καλάθιον, ὅπερ συνήθως ἔφερον οἱ στρατιῶται βαδίζοντες ἐπὶ πολέμου καὶ ἐν ᾧ εἶχον τὰς τροφάς των. Συμφώνως πρὸς τοῦτο σήμερον ὀνομάζεται γυλιός, ὁ δερμάτινος σάκκος τῶν πεζῶν στρατιωτῶν, συνήθως τετράγωνος, ἐν ᾧ φέρονται μικρὰ ἐφόδια, μία ἐνδυμασία, τροφή, ψήκτραι, φυσίγγια, κτλ., φέρεται δὲ ἐπὶ τῶν νώτων ἐξαρτώμενος ἀπὸ τῶν ὤμων δι' ἱμάντων· ‖ — (ἢ θύλαξ) χειρουργικός, sac d'ambulance; δερμάτινος θύλαξ ὡς ὁ γυλιὸς (havresac) ἐν ᾧ τίθενται φάρμακα καὶ ἐργαλεῖα πρὸς παροχὴν τῶν πρώτων βοηθειῶν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πληγωμένους.

γυλλός, οῦ, ὁ· dalle ἢ dale, n. f. πλὰξ λιθίνη ἢ μαρμαρίνη τετράγωνος διὰ πλακόστρωσιν δωμάτων (terrasses) προθαλάμων (vestibules) κτλ. ‖ — (ἡ πλὰξ) ὑδροφυγής, dalle hydrofuge, ἤτοι ἀδιάβροχος (imperméable), τὰ πλακάκια· ‖ γυλλοὶ ἐπενδυμάτων, dalles de revêtement, ἤτοι γυλλοὶ (πλάκες) δι' ὧν ἐκτελοῦνται ἐπενδύματα· ‖ γυλλοὶ (πλάκες) ὁδοστρωσίας, dalles de pavage.

γυλλοστρόω-ῶ, μέλ. ώσω, στρώνω, ἐπενδύω διὰ γυλλῶν, daller.

γυλλόστρωσις, εως, ἡ· dallage, n. m. ἡ ἐπένδυσις διὰ γυλλῶν (dalles); ἡ πλακόστρωσις, dallage.

γύλος, ου, ὁ· [ἰχθ.] ὁ κέφαλος· βλ. γυλάρι.

γυμβελίτης, gümbelite· βλ. ἀνωξίτης.

Δ. Κ.

γυμνάζω, (γυμνός), μέλ. άσω, διδάσκω τινὰ γυμνὸν εἰς τὴν παλαίστραν σωματικὰ γυμνάσια, ἤτοι ἐξασκῶ εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας, exercer aux jeux gymniques; καὶ συνηθέστερον μεταφ. γυμνάζω=ἐξασκῶ, exercer; ἤτοι ἐπιτήδειον ποιῶ τινα εἴς τι σωματικὸν καὶ πνευματικόν· γενικώτερον ὅθεν ἀσκῶ, exercer; dresser; ‖ — στρατιώτας, exercer (faire l'exercice à) des soldats; ‖ — ἠθοποιούς, faire répéter des acteurs; ‖ — σκύλον, dresser un chien. § [μέσ.] γυμνάζομαι s'exercer=ἐκτελῶ ἀσκήσεις, γυμνάσια· ἐπίσης κάμνω γυμναστικήν, faire de la gymnastique.

γυμνασιακός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὸ γυμνάσιον, de gymnase; de collège; ‖ γυμνασιακαὶ σπουδαί, études de gymnase.

γυμνασιαρχέω, βλ. γυμνασιαρχῶ.

γυμνασιαρχεῖον, τό· τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ τοῦ γυμνασίου, cabinet du directeur d'un gymnase.

γυμνασιάρχης, ου, ὁ· οὕτως ὀνομάζεται ὁ διευθυντὴς γυμνασίου, directeur de gym-

nase (gymnasiarque, n. m.) ὅστις προΐσταται τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν καὶ προεδρεύει κατὰ τὰς συνεδρίας αὐτῶν εἰς τὰ δημόσια γυμνάσια.

γυμνασιαρχία, ας, ἡ· ἡ διεύθυνσις, ἡ ἐπιστασία δημοσίου τινὸς γυμνασίου, direction de gymnase; || ἐπίσης τὸ ἀξίωμα διευθυντοῦ γυμνασίου τινός, dignité d'un directeur de gymnase; τὸ ἀξίωμα τοῦ γυμνασιάρχου, dignité du gymnasiarque; gymnasiarquie, n. f. (jim, ki).

γυμνασιαρχικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ γυμνασίου ἢ εἰς τὸν γυμνασιάρχην (γυμνασιάρχου) de directeur de gymnase (de gymnasiarque).

γυμνασίαρχος, ου, ὁ· gymnasiarque, n. m. (jim, zi-ark') [ἀρχαιολ. καλεῖται ὁ ἄρχων ὁ ἔχων εἰς ἔργον τὴν ἐπιμέλειαν τῆς εὐταξίας τῶν ἐφήβων καὶ τῶν νέων, τὴν ἄσκησιν αὐτῶν εἰς τὰ πολεμικὰ καὶ τὴν ἐποπτείαν καθόλου τῶν γυμνασίων. § ὁ γυμνασίαρχος, le directeur des concours, μεριμνᾷ περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς τῶν ἀγωνιστικῶν διατάξεων καὶ τοῦ προγράμματος τῶν ἐν τῷ σταδίῳ τελουμένων ἀγώνων.

γυμνασιαρχῶ (έω) μέλ. ήσω εἶμαι γυμνασιάρχης, être directeur de gymnase; || εἶμαι γυμνασίαρχος, être gymnasiarque.

γυμνάσιον, ου, τό· gymnase, n. m. collège, n. m. τὸ σχολεῖον ἢ κατάστημα ἔνθα ἐκτελοῦνται τὰ γυμνασιακὰ μαθήματα, ἤτοι τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως· || οἱ μαθηταὶ τῶν γυμνασίων, les élèves de gymnases; les collégiens; || ἐπέρασε τὸ γυμνάσιον, il a fait ses classes (ses humanités). § [ἀρχαιολ.] γυμνάσιον, gymnase, n. m. τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐτελοῦντο αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις τῶν νέων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι=γυμναστήριον. § —, gymnase, n. m. exercice, n. m. ἡ ἄσκησις, ἐξάσκησις πνευματικὴ ἢ σωματική· βλ. καὶ ἄσκησις· || στρατιωτικὰ γυμνάσια, exercices militaires; || τὰ μεγάλα γυμνάσια, manœuvres; βλ. ἀσκήσεις. § —, [θεατρ.] ἡ δοκιμή, ἡ ἐπανάληψις (τοῦ ἔργου), répétition, n. f.

γύμνασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ γυμνάζειν ἢ γυμνάζεσθαι, action d'exercer ou de s'exercer; ἡ ἄσκησις, exercice, n. m. || [ἐπὶ ζῴου ἰδίως] —, dressage, n. m.

γυμνάσκομαι, [διάλεκτ. Οἰνόης]=γυμνάζομαι.

γύμνασμα, ατος, τό· τὸ ἐκ τῆς γυμνάσεως ἢ τὸ διὰ τὸ γυμνάσιον γινόμενον, καὶ ἡ γύμνασις αὐτή, exercice, n. m. || —, gymnase, n. m. ἀσκήσεις κατάλληλοι πρὸς διανοητικὴν ἀνάπτυξιν· θέμα, thème, n. m. σύνθεσις, composition, n. f. ἄσκησις ἐπί τινος μαθήματος, ἡ ἐργασία τοῦ μαθητοῦ, θέμα, ἐξήγησις, κτλ. devoir, n. m. § [ζῴου ἰδίως] dressage, n. m.

γυμναστήριον, ου, τό· gymnastérion (jim, sté) n. m. ὁ χῶρος, τὸ κατάστημα ἢ αἴθουσα ἔνθα ἐκτελεῖται ἡ γυμναστική, lieu d'exercices; établissement (salle) de gymnastique; || —, gymnastérion, n. m. ὀνομασία διδομένη ἐνίοτε εἰς τὸ γυμνάσιον, gymnase, n. m. || ὕπαιθρον γυμναστήριον, gymnase en plein air; || εἰς πᾶν σχολεῖον (γυμνάσιον), δέον νὰ ἐγκαθιστῶσι γυμναστήριον, dans tout collège il faut établir un gymnase; || —, τὸ μέρος ἔνθα γίνονται αἱ ἀσκήσεις λέγεται ἐπίσης gymnastique, n. f.=γυμναστική.

γυμναστής, οῦ, ὁ· gymnaste, n. m. ὁ διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς ἢ τῆς ἀθλητικῆς, maître (professeur) de gymnastique, ἢ maître qui forme des athlètes; καὶ ἐνίοτε ὁ ἀθλητής, athlète, n. m. § γυμναστής, gymnaste, λέγεται τὴν σήμερον ὁ διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς, professeur de gymnastique.

γυμναστική, ῆς, ἡ· (τέχνη), gymnastique, n. f. ἡ τέχνη τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων, ἡ ποιητικὴ σωματικῆς εὐεξίας· || μανθάνειν γυμναστικήν, apprendre la gymnastique.

γυμναστικός, ή, όν· ὁ εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις ἀνήκων, ὁ κατάλληλος διὰ τὴν ἐνίσχυσιν, διάπλασιν καὶ εὐκαμψίαν τοῦ σώματος, gymnastique (jim, stik), adj. || — ἄσκησις, exercice gymnastique; || γυμναστικοὶ ἀγῶνες, jeux gymnastiques; || γυμναστικός, ὁ εἰς τὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις ἐξησκημένος = γυμναστής, gymnaste, n. m.

γυμναστικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον κατάλληλον εἰς τὴν γυμναστικήν, d'une manière propre à la gymnastique.

γυμνή, ῆς, ἡ· (θηλ. τοῦ γυμνός), nue; || ἀνέργαστος ἢ γυμνὴ ἐπιφάνεια [τοίχου, κτλ.], le nu d'un mur: βλ. ἀνέργαστος· || — κεραία, vergue sèche; βλ. κεραία.

γυμνητεύω, μέλ. εύσω, γυμνός εἰμι, être nu; ὁ μὴ ἐπαρκῶς ἐνδεδυμένος, insuffisamment vêtu; ὁ ὡς ῥακενδύτης ἐνδεδυμένος, déguenillé, ée; || σχεδὸν γυμνητεύει, il montre la corde; || —, εἶμαι ἀπεστερημένος τινός, être dépouillé de; manquer de; être dépourvu de.

γυμνήτης, ου, ὁ· ὁ γυμνός, nu, e; ὁ κακῶς ἐνδεδυμένος, mal vêtu; ὁ ῥακενδύτης, déguenillé, ée. § [ἀρχ.] γυμνῆται, gymnètes, n. m. plur. ἐλέγοντο οἱ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι στρατιῶται=οἱ ψιλοί, soldats armés à la légère.

γύμνια, ας, ἡ· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ γυμνότης.

γυμνικός, ή, όν· gymnique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὰς γυμνικὰς ἀσκήσεις καθ' ἃς οἱ ἀθληταὶ ἠγωνίζοντο γυμνοί· βλ. καὶ ἀγών· || γυμνικαὶ ἀσκήσεις, exercices gymniques; || γυμνικοὶ ἀγῶνες, combats gymniques. § [οὐσ. θηλ.] ἡ γυμνική, la gymnique, ἡ τέχνη τῶν ἀθλητικῶν ἀσκήσεων, art des exercices athlétiques (ἡ παλαιστική).

γυμνιππευτής, οῦ, ὁ, ἡ· voltigeur, euse, ὁ ἀποβάτης, ὁ ἀσκούμενος ἐπὶ γυμνοῦ ἵππου, ἤτοι εἰς τὴν γυμνιππευτικήν.

γυμνιππευτική, ῆς, ἡ· voltige, n. f. ἡ ἀποβατικὴ ἄσκησις, ἥτις καὶ περιέλασις καλεῖται. Ὅρος ἱππευτηρίου περιλαμβάνων ἁπάσας τὰς ἐπὶ γυμνοῦ ἵππου γενομένας ἀσκήσεις, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ καταστήσωσι τοὺς ἱππεῖς

εὐκινήτους καὶ ἰσχυρούς, μανθάνοντες αὐτοὺς νὰ ἱππεύωσι καλῶς καθ' ὅλας τὰς θέσεις ἄνευ καὶ μετὰ σέλλης, ὡς καὶ μετὰ ἢ ἄνευ ἀναβολέων.

γυμνιππευτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γυμνιππευτήν, ἢ εἰς τὴν γυμνιππευτικήν, de voltigeur ; de voltige.

γυμνιππεύω, μέλ. εύσω, περιελαύνω, voltiger ; βλ. γυμνιππευτική.

γυμνίτης, ὁ· gymnite, n. m. ὀρυκτὸν κίτρινον, μελιτόχρουν, μέχρις οἰνοκιτρίνου, καὶ κιτρινολεύκου λάμψεως στεατοειδοῦς, διαφώτιστον, σκληρότητος 2-36 εἰδικοῦ βάρους 1,936-2,216. Εἶνε χειροπληθὲς καὶ φαινομενικῶς ἄμορφον. Χημικῶς εἶνε $Mg_4\ Si_3\ O_{10}+6\ H_2O$.

Εἰς τὸν γυμνίτην καταλέγονται :

Ὁ νικελογυμνίτης, nickelgymnite, ὅστις εἶνε χημικῶς $(Ni, Mg)_4\ Si_3\ O_{10}+6\ H_2O$ καὶ ἀπαντᾷ ἐπὶ χρωμίτου ὡς πράσινον ἐπάνθημα· καὶ

Ὁ μελοψίτης, melopsite, ὅστις εἶνε κιτρινόλευκος ἢ πρασινόλευκος κτλ. ἀλαμπής, διαφώτιστος, μόλις ἐπὶ τῆς γλώσσης προσκολλώμενος, σκληρότητος 2-3, εἰδικοῦ βάρους 2,5-2,6 καὶ εἶνε χημικῶς ὑδρομιγὲς πυριτίωμα μαγνησίου. (Δ. Κισσόπουλος)

γυμνόβλαστος, ου· ὁ· [βοτ.] gymnoblaste (γυμνός, nu καὶ βλαστάνων, qui bourgeonne) adj. οὗτινος τὸ ἔμβρυον δὲν εἶνε ἐντὸς θύλακος (ᾠοθήκης).

γυμνοβράγχιος, ος, ον· gymnobranches, n. m. pl. γένος γαστροπόδων μαλακίων. § — nudibranche, adj·

γυμνόδερμος, ος, ον· [ζῳολ.] gymnoderme, adj. ὁ ἔχων γυμνὸν τὸ δέρμα.

γυμνόκαρπος, ος, ον· gymnocarpe (γυμνός, nu καὶ καρπός, fruit) adj. [βοτ.] λέγεται ἐπὶ φυτῶν τῶν ὁποίων ὁ καρπὸς δὲν εἶνε συγκεκολλημένος ἐπὶ ἑτέρου ἐπιβοηθητικοῦ ὀργάνου, π. χ. ὁ ἔχων καρπὸν ἄνευ φλοιοῦ, ἢ ἐπὶ μυκήτων ὧν οἱ σπόροι εἶνε τοποθετημένοι ἐξωτερικῶς.

γυμνοκέφαλος, ος, ον· [ζῳολ.] ὁ ἔχων γυμνὴν (ἄνευ πτίλων) τὴν κεφαλήν, nudiceps; gymnocéphale, n. m. γένος πτηνῶν μὲ κεφαλὴν ἄνευ πτίλων.

γυμνόλαιμος, ος, ον· [ζῳολ.] ὁ ἔχων γυμνὸν τὸν λαιμόν, nudicolle, adj.

γυμνόνω, καὶ γυμνώνω, μέλ. ώσω· γυμνόω-ῶ (γυμνός), κοινῶς γδύνω, ξεγυμνόνω, ποιῶ τινα (τι) γυμνόν, mettre à nu ; ἐκβάλλω τὰ φορέματα, ἐκδύω, déshabiller ; ἀπεκδύω, dévêtir ; ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω, découvrir; || [μέσ.] γυμνόνω ἐμαυτόν, ἐκβάλλω τὰ φορέματά μου, se dépouiller, quitter ses vêtements ; se déshabiller ; || ἐγύμνωσε τὸ στῆθός της, elle découvrit son sein. § [μεταφορ.] ἐγύμνωσε τὸ ξίφος, il tira l'épée ; il dégaina ; || [ναυτ.] γυμνόνω, κοινῶς γδύνω, ἤτοι ἐκδύω, ἀποσκευάζω, dégarnir ou dégréer ; || — κεραίαν, ἱστόν, κτλ. dégarnir une vergue, un mât, etc. || ἀφαιρῶ τὸ τοπεῖον (garniture ou gréement) ; || γυμνόω, γυμνόνω ἢ καὶ ἐκδύω ἐπίτονον, dégarnir un hauban ; ἤτοι ἀφαιρῶ τὰς πλεκτὰς (sangles), ῥίπους (paillets) καὶ ἐν γένει πάντα τὰ χρησιμεύοντα πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς προστριβῆς. § —, γυμνόω, ἀπογυμνόω, dépouiller ; dévaliser ; détrousser ; βλ. καὶ γύμνωσις, ἀπογύμνωσις, dépouillement ; || [οἱ ἐπίτροποί του] τὸν ἐγύμνωσαν, l'ont dépouillé ; || οἱ λῃσταὶ ἐγύμνοναν τοὺς διαβάτας, les brigands détroussaient (dévalisaient) les passants.

γυμνοποδέω-ῶ, μέλ. ήσω, περιπατῶ μὲ γυμνοὺς πόδας, aller nu-pieds.

γυμνοπόδης, ου, ὁ· ὁ γυμνόπους, ἀνυπόδητος.

γυμνοποδία, ας, ἡ· ἡ γυμνότης τῶν ποδῶν, ἡ ξυπολυσιά, nudité des pieds ; τὸ γυμνοποδεῖν, τὸ περιπατεῖν μὲ γυμνοὺς πόδας, action d'aller pieds nus; de marcher à pieds nus.

γυμνόπους, ους, ουν, γεν. οδος· κοινῶς ὁ ἐξυπόλυτος, ὁ ἔχων, ὁ περιπατῶν μὲ γυμνοὺς τοὺς πόδας, qui a les pieds nus ; qui va nu-pieds ; ἀνυπόδυτος, déchaussé, ée ; || [ζῳολ.] —, gymnopode ; || [περιφρον.] va nu-pieds.

γυμνόπτερος, ος, ον· [ζῳολ.] gymnoptère, adj. ὁ ἄνευ πτερῶν.

γυμνόρριζος, ος, ον· [βοτ.] gymnorrhize, adj. ὁ ἔχων γυμνὰς τὰς ῥίζας.

γυμνός, ή, όν· συγκ. ότερος, ὑπερ. ότατος) (ἐκ τοῦ γδυμνὸς=ἐκδυμνὸς=ἐκδυμένος), ὁ ἄνευ ἐνδυμάτων, sans habits ; sans vêtements, ἄρα γυμνός, nu, e, adj. (βλ. καὶ γυμνόνω)· || ἦτο γυμνός, il était nu ; || γυμνὸν ξίφος, épée nue. § ἀπογεγυμνωμένος, dépouillé, ée ; ἐστερημένος, dénué, ée ; ἐστερημένος (τῶν χρειωδῶν πραγμάτων), dépourvu, e ; || γυμνὸς παντὸς κάλλους, dépouillé de toute beauté ; || — πάσης χάριτος, dénué de toute grâce. § [μεταφ.] γυμνός, ή, όν· (ἀνοικτὸς) ἄνευ ἐμποδίων, ὁ χαμηλός, πρόσγειος, ras, e, ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους· || γυμνὸν πλοῖον, navire ras, καλεῖται ἐκεῖνο οὗτινος οἱ ἱστοὶ κατέπεσαν δι' οἱονδήποτε λόγον. § γυμνός=ψιλός, à cru, adv. || ἐπὶ γυμνοῦ (σώματος), à cru ; || ἀναβαίνω ἐπὶ γυμνοῦ ἵππου (ἀσέλλωτος), monter un cheval à cru.

γυμνοσάλιαγκος, ὁ· λείμαξ, limace, limax, n. m.

γυμνόσπερμος, ος, ον· [βοτ.] gymnosperme ; ὀνομάζονται οὕτως ἐκεῖνα ἐκ τῶν σπερματοφύτων τῶν ὁποίων ἡ βλάστη δὲν εἶνε ἐγκεκλεισμένη ἐντὸς ᾠοθήκης ἀλλὰ κεῖται ἐπὶ τοῦ πεπλατυσμένου καρποφύλλου.

γυμνότης, ητος, ἡ· ἡ γύμνωσις, τὸ νὰ ἦνε τις (τι) γυμνός, nudité, n. f. § [μεταφ.] ἡ ἀνεπάρκεια, insuffisance, n. f. ἡ πτωχεία, ἔνδεια, pauvreté, n. f. ἡ ἰσχνότης, ἔνδεια, maigreur, n. f. || γυμνότης ὕφους, maigreur de style.

γυμνοτράχηλος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων γυμνὸν τὸν τράχηλον, décolleté, ée.

γυμνόφυλλος, ος, ον· [βοτ.] ὁ γυμνὸς (ἐστερημένος) φύλλων, nudifolié, ée.

γυμνόω-ῶ· βλ. γυμνόνω.

γύμνωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ γυμνόνειν, τοῦ ἐκδύειν, action de mettre à nu (de déshabiller, etc). ἡ ἀπογύμνωσις, déshabillement, n. m. dénudation, n. f. (βλ. καὶ ἀπογύμνωσις· || —, ἀπογύμνωσις, dépouillement (βλ. λέξιν)· || καὶ ἐν γένει ἡ στέρησις, ἡ γυμνότης, nudité, n. f.

γύνα, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=τὸ γόνυ.

γυναῖκα, ας, ἡ· ὁ θηλυκὸς ἄνθρωπος, ἡ γυνή, femme, n. f. «κάλει μοι τὴν ἄνθρωπον» =φώναξέ μου τὴν γυναῖκα. § γυναῖκα, γυνή, ἡ ὑπανδρευμένη ὡς πρὸς τὸν ἄνδρα της, la femme; ἡ γαμετή, ἡ σύνευνος, ἡ σύζυγος, épouse, n. f. compagne, n. f. || ἡ γυναῖκά μου, ma femme; || τὴν ἐπῆρε γυναῖκα, il l'a épousée; || παιδιὰ ἀπὸ τὴν πρώτην του γυναῖκα, enfants du premier lit; || ἔχει γυναῖκα καὶ παιδιά, il a femme et enfants.

γυναικαδέλφη, ης, ἡ· τῆς γυναικὸς ἡ ἀδελφή, sœur de la femme; belle-sœur, n. f.

γυναικάδελφος, ου, ὁ· ὁ τῆς γυναικὸς ἀδελφός, frère de la femme; beau-frère, n. m. καὶ ὁ γαμβρὸς ἐξ ἀδελφῆς λέγεται ἐπίσης beau-frère.

γυναικάκι, τό· καὶ γυναικάριον· ὑποκορ. τοῦ γυνή· μικρὰ γυνή, petite femme; femmelette, n. f. τὸ γύναιον.

γυναικάρα, ας, ἡ· ὑψηλοῦ ἀναστήματος γυνή, femme de grande taille; ἡ ἀνδρογυναῖκα, hommasse, n. f, virago, n. m.

γυναικαρέσκεια, ας, ἡ· ἡ περιποίησις, ἀβρότης πρὸς τὰς γυναῖκας, empressement auprès des femmes; ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων, ἀβροφροσύνη, galanterie, n. f.

γυναικάρεσκος, ος, ον· ὁ περιποιούμενος, ἀβρὸς πρὸς τὰς γυναῖκας, empressé auprès des femmes; ἀβρός, εὐγενὴς τοὺς τρόπους, galant, e.

γυναικάριον, τό· ὑποκ. τοῦ γυνή. μικρὰ γυνή, γυναικοῦλα, γύναιον, petite femme; petit bout de femme; femmelette, n. f. § γυναικάριον ἢ γύναιον (καταφρονητικῶς), ἀχρεία καὶ ποταπὴ γυνή, sale femme, basse; γυνὴ φλύαρος καὶ ἀνόητος, peronnelle, n. f. commère, n. f.

γυναικᾶς, ᾶ, ὁ· [δημ.] ὁ γυναικεραστής, ὁ ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας, qui aime les femmes; ὁ γυναικοθήρας, coureur. n. m. || ἔκδοτος πρὸς τὰς γυναῖκας, adonné aux femmes; βλ. θηλυμανής.

γυναικεῖον, τό· ὁ γυναικών, τόπος ἐνδότερος ἐν ταῖς οἰκίαις, ἐν ᾧ διέτριβον αἱ γυναῖκες, gynécée, n. m.

γυναικεῖος, ος καὶ εία, ον· ὁ γυναικήσιος, ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὰς γυναῖκας, qui convient aux femmes; de femme; féminin= θῆλυς· || γυναικεῖον φόρεμα, habit de femme; robe, n. f. || γυναικεῖον φῦλον, le sexe féminin. § —, féministe, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν γυναῖκα καὶ τὰ ὑπὲρ ταύτης δικαιώματα· π. χ. τὸ γυναικεῖον ζήτημα, la question féministe; ἡ γυναικεία ὁμάς, le groupe féministe; || τὸ γυναικεῖον κίνημα, le mouvement féministe

γυναικείως, [ἐπίρ.] ὡς γυνή, en femme; comme une femme; θηλυπρεπῶς, d'une manière efféminée.

γυναικεραστής, οῦ, ὁ· κοινῶς ὁ γυναικᾶς, ὁ ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας, qui aime les femmes; ὁ γυναικοθήρας, coureur, n. m. ὁ ἔκδοτος πρὸς τὰς γυναῖκας, adonné aux femmes.

γυναικήσιος, α, ον· βλ. γυναικεῖος.

γυναικίζω, μέλ. ίσω, [διάλ. Οἰνόης]= παίρνω γυναῖκα=νυμφεύομαι.

γυναικισμός, οῦ, ὁ· θηλυκισμός, ὁ· [καὶ εὐφημικῶς φεμινισμὸς], féminisme, n. m. τάσις ἥντινα ἔσχον κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐξέχοντα πρόσωπα ὅπως βελτιώσωσι τὴν κατάστασιν τῆς γυναικὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ· βλ. καὶ ἀντιθηλυκισμός.

γυναικιστής, οῦ, ὁ· ὁ θηλυκιστὴς (καὶ εὐφημικῶς φεμινιστής), féministe, n. m. ὁ ἀγαπῶν τὴν γυναῖκα, qui aime la femme.

γυναικίστικος, ικη, ικον· [δημ.] γυναικεῖος.

γυναικίτης, ου, ὁ· καὶ γυναικωνίτης· στοὰ τῶν γυναικῶν ἐν ταῖς Ἑλλ. ἐκκλησίαις, ἤτοι τὸ μέρος ἔνθα ἵστανται, endroit séparé [dans les églises] pour les femmes; gynécée, n. f.

γυναικογραφία, ας, ἡ· gynécographie, n. f. πραγματεία ἐπὶ τῆς γυναικός, ἐπὶ τῆς γυναικολογίας.

γυναικοειδής, ής, ές· γυναικώδης, ὅμοιος γυναικί, semblable à une femme, θηλυπρεπής, efféminé, ée.

γυναικοήθης, ης, ες· ὁ ἦθος ἔχων γυναικός, θηλυπρεπής, efféminé, ée.

γυναικοθήρας, α, ὁ· ὁ τρέχων κατόπιν τῶν γυναικῶν, ὁ γυναικᾶς, coureur, n. m. βλ. καὶ θηλυμανής.

γυναικοκάρδιος, ος, ον· ὁ ἔχων καρδίαν γυναικός, qui a un cœur de femme.

γυναικοκρατία, ας, ἡ· ἡ ἐξουσία, τὸ κράτος (διεύθυνσις ὑπὸ) τῶν γυναικῶν, domination (gouvernement) des femmes; gynécocratie, n. f.

γυναικοκρατικός, ή, όν· ὁ διοικούμενος, ἐξουσιαζόμενος ὑπὸ γυναικῶν, qui est dominé (gouverné) par les femmes; gynécocratique, adj.

γυναικοκρατοῦμαι (έομαι), ἐξουσιάζομαι (διοικοῦμαι) ὑπὸ γυναικῶν, être dominé, (gouverné) par les femmes.

γυναικολόγι, τό· [δημ.] (περιληπτικῶς) πολλαὶ γυναῖκες, femmes; || τὸ γυναικολόγι τῆς γειτονιᾶς, les commères du quartier.

γυναικολογία, ας, ἡ· gynécologie, n. f. κλάδος τῆς ἰατρικῆς ἀσχολούμενος εἰδικῶς περὶ τὰς νόσους τῶν γυναικῶν, traité des maladies des femmes.

γυναικολογικός, ή, όν· gynécologique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν γυναικολογίαν, qui a rapport à la gynécologie.

γυναικολόγος, ου, ὁ· gynécologiste, n.

m. ou gynécologue, n. m. ἰατρὸς καταγινόμενος εἰδικῶς εἰς τὴν γυναικολογίαν· || λέγουσιν ἐπίσης un gynologue.

γυναικομανής, ής, ές· gynécomane, n. ὁ τρελλαινόμενος ἐκ τοῦ πρὸς τὰς γυναῖκας ἔρωτος, passionné pour les femmes; γυναικᾶς, coureur, n. m. φιλόγυνος.

γυναικομανία, ας, ἡ· gynécomanie, n. f. παράφρων ἔρως διὰ τὰς γυναῖκας, passion effrénée pour les femmes; amour excessif des femmes.

γυναικόμορφος, ος, ον· ὁ ἔχων γυναικείαν μορφήν, qui a les traits d'une femme.

γυναικονομία, ας, ἡ· gynéconomie, n. f. [ἀρχαιολ.] ἀρχή, ἐπιστασία τῶν γυναικονόμων, charge de gynéconome, ἤτοι ἀρχὴ ἔν τισι παλαιαῖς ἑλληνικαῖς πόλεσι («ταῖς σχολαστικωτέραις καὶ μᾶλλον εὐημερούσαις» κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην), ἔργον ἔχουσα τὴν ἐποπτείαν τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν.

γυναικονόμος, ὁ· [ἀρχαιολ.] gynéconome, n. m. ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις, τὴν ἐπιστασίαν τῶν γυναικείων ἠθῶν ἔχοντες, καὶ τῶν συμποσίων τὴν διευθέτησιν (Ἀριστοτ.).

γυναικόπαιδα, τά· γυναῖκες μετὰ παιδίων, femmes et enfants.

γυναικοπρεπής, ής, ές· ὁ εἰς τὰς γυναῖκας ἁρμόζων, qui sied aux femmes; de femme; θηλυπρεπής, efféminé, ée.

γυναικοπρεπῶς, [ἐπίρ.] ὅπως ἁρμόζει εἰς γυναῖκα, comme il sied à une femme; en femme, d'un air efféminé.

γυναικοπρόσωπος, ος, ον· ὁ γυναικὸς ἔχων πρόσωπον, au visage de femme.

γυναικοσόϊ, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] οἱ συγγενεῖς (τὸ σόϊ) τῆς γυναικός· βλ. σόϊ.

γυναικότε, ἡ· [διάλ. Οἰνόης]. ἡ ἰδιότης τῆς γυναικός, ἡ γυναικότης, ἡ γυναικεία φύσις, la nature (l'état) de femme; «κατὰ καὶ τὴν γυναικότε μου ἀπ' ἐσένα κάλλιον δουλεύω»=ὡς γυναῖκα ποῦ εἶμαι καλλίτερον ἀπὸ ἐσένα ἐργάζομαι.

γυναικότης, ητος, ἡ· ἡ φύσις (ἡ ἰδιότης) τῆς γυναικός, la nature (l'état) de femme; βλ. καὶ γυναικότε.

γυναικοῦλα, ἡ· μικρὰ γυνή, petite femme; καλὴ τὸ ἦθος γυνή, bonne petite femme.

γυναικούλης, η, ὁ· γυναικωτός, θηλυπρεπής, efféminé; [περιφρ.] jocrisse, n. m.

γυναικόφρων, ονος, ὁ· ὁ γυναικὸς ἔχων φρόνημα ἢ στοχασμούς, qui pense en femme.

γυναικοφυής, ής, ές· ὁ φύσεως ὢν γυναικείας, de la nature de femme.

γυναικόφωνος, ος, ον· ὁ γυναικείαν ἔχων φωνήν, qui a une voix de femme.

γυναικώδης, ης, ες· ὅμοιος ὡς γυνή, μαλακὸς ὡς γυνή, semblable aux femmes; θηλυπρεπής, efféminé; || τὸ γυναικῶδες, ce qui convient aux femmes; mollesse excessive; faiblesse d'esprit.

γυναικών, ῶνος, ὁ· καὶ

γυναικωνίτης, ου, ὁ· καὶ

γυναικωνῖτις, ἡ· gynécée, n. f. ὁ γυναικεῖος θάλαμος, τὸ ὑπὸ τῶν γυναικῶν οἰκούμενον μέρος τῆς οἰκίας, appartement des femmes; [ἀρχαιολ.] ἴδιον διαμέρισμα τῆς οἰκίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἐν ᾧ διῃτῶντο αἱ γυναῖκες καὶ οἱ παῖδες, κείμενον δὲ συνήθως ὄπισθεν τοῦ ἀνδρωνίτιδος (τοῦ διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ τὴν μετὰ τῶν ἔξω κοινωνίαν ὡρισμένου μέρους τῆς οἰκίας). § [παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς] τὸ χαρέμι, harem, n. m. τὸ μέρος ἔνθα διαιτῶνται αἱ γυναῖκες. § [εἰς τὰς ἐκκλ.] γυναικωνίτης, βλ. γυναικίτης.

γυναικωτός, ή, όν· βλ. γυναικούλης.

γύναιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ γυνή, μικρὰ γυνή· βλ. γυναικάριον.

γυναιτίκι, τό· [δημ.] ὁ γυναικωνίτης εἰς τὰς ἐκκλησίας.

γυνή, ἡ· γεν. γυναικός, γυναικί, γυναῖκα. πλ. αἱ γυναῖκες, femme, n. f. τὸ θῆλυ ἀνθρώπινον γένος (le sexe féminin); ἡ ἄνθρωπος, ὡς ἀντίθετον τῷ ἀνήρ· ἀσχέτως πρὸς τὴν ἡλικίαν καὶ πρὸς τὸ εἶναι ὕπανδρον ἢ μή· καὶ ἐν γένει περιληπτικῶς τὸ γένος τῶν γυναικῶν, la femme; πληθ. αἱ γυναῖκες, les femmes; ἐνίοτε ὅθεν γυνή=γένος, le sexe; || γυνή=ἡ ὕπανδρος γυνή, la femme mariée; ἡ σύζυγος, l'épouse; la compagne; || γυνή, femme, ἀντίθετον τῇ παρθένῳ (vierge, n. f.) τῇ κόρῃ (fille, n. f.) βλ. καὶ γυναῖκα· || γυνὴ φλύαρος, commère, n. f. || γυνὴ φλύαρος καὶ ἀνόητος, peronelle, n. f. || γυνὴ φαυλόβιος, barboteuse, n. f. γυνὴ ῥυπαρά, salope, n. f.

γυνός, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ υἱός.

γυπαετός, οῦ, ὁ· καὶ

γυπαιετός, οῦ, ὁ· (γύψ, ἀετός), gypaète (ji) n. m. ἀετὸς καταγόμενος ἐκ γυπός, aigle qui tient du vautour; griffet; οἱ γυπαετίδαι εἶνε οἰκογένεια ἁρπακτικῶν πτηνῶν ἀποτελοῦσα τὴν μετάβασιν ἀπὸ τῶν γυπῶν εἰς τοὺς ἀετούς.

γυποειδής, ής, ές· ὅμοιος ἢ ὁ ἔχων εἶδος γυπός, semblable à un vautour; de l'espèce des vautours; καμπυλωτὸς ὡς ὁ γύψ· [ζῳολ.] γυποειδῆ, καλοῦνται ὁμοιογένεια τῶν ἁρπακτικῶν πτηνῶν ἔχουσι τὴν κεφαλήν, συνήθως δὲ καὶ τὸν λαιμὸν γυμνὰ ἢ ὑπὸ πτίλων κεκαλυμμένα, τὸ ῥάμφος μακρόν, ἰσχυρόν, εὐθύ, καμπτόμενον αἴφνης κατὰ τὸ ἄκρον ἀγκιστροειδῶς πρὸς τὰ κάτω· τοὺς πόδας μακροὺς καὶ ἰσχυρούς, τοὺς δὲ ὄνυχας ἐλαφρῶς καμπύλους καὶ ὀλίγον ὀξεῖς. Κυριώτερον γένος εἶνε ὁ γύψ, εἰς ὃν ἀνήκει γὺψ ὁ πυρόχρους, εὑρισκόμενον κατ' ἀγέλας καὶ καλούμενον κοινῶς ὄρνιον ἢ ὄρνειο.

γῦρα, ἡ· [δημ.] ἡ περιέλευσις, tournée, n. f. βλ. καὶ γῦρος.

γυρβουλιάζου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = ἔρχομαι γύρα (περιφέρομαι)· γυρβόλ[ι]=κύκλος, γυρβόλιασμα.

γύργαθον, τό· καὶ γύργαθος, ὁ· σκεῦος πλεκτόν, ἐνῷ βάλλουσιν ἄρτον οἱ ἀρτοκόποι, κοινῶς τὸ γεργάθι ἤτοι κόφινος ἐξ ἰτέας πεπλεγμένος, corbeille d'osier; || ἐπίσης πλεγ-

μα δικτυωτὸν ἐντὸς τοῦ ὁποίου θέτουσι τὴν νομήν, espèce de filet (pour le fourrage).

γυρευτής, οῦ, ὁ· ὁ γυρίζων καὶ ζητῶν, celui qui cherche, qui demande; συνεπῶς ὁ περιπλανώμενος, ὁ πλάνος, errant, e; rôdeur, euse; vagabond, e.

γυρευός, ἡ, ὀν· [διάλ. Οἰνόης]=ὁ γυρεύων, ζητῶν, ἐπαίτης, κοινῶς ὁ ζητιάνος, ζητιάνα.

γυρεύω, (γῦρος) μέλ. εύσω, [δημ.] περιέρχομαι (γύρω) κύκλῳ ζητῶν, ἤτοι ζητῶ ἀναζητῶ, chercher; ζητῶ, αἰτῶ, demander; συνεπῶς περιπλανῶμαι, errer; rôder; vagabonder; || — θέσιν, chercher une place; || σὲ γυρεύουν, on vous demande; || γυρεύει νὰ μὲ γδύσῃ, il cherche à me dépouiller; || τί γυρεύεις ἐδῶ; que viens-tu faire ici? qu'est-ce que tu cherches (demandes) ici?

γυρίζω, μέλ. ίσω· [δημ.] γυρίζω τι, faire tourner quelque chose; στρέφω ἢ στρέφομαι, tourner, se tourner; || ὅθεν γυρίζω=στρέφω, tourner; ἐπιστρέφω, retourner; ἀποστρέφω, détourner; [ναυτ.] βλ. στρέφω, ἀναστρέφω, virer; || γυρίζω τροχόν, tourner une roue; || || — τὸ φύλλον, tourner la page; [καὶ μεταφ.] changer d'avis=ἀλλάζω γνώμην || — [ἀλλοῦ] τὸ πρόσωπον, détourner (ἀποστρέφω) le visage; || ἐγύρισε τὸ φόρεμά του, il a fait retourner son habit; || — χωράφι, retourner un sol; défoncer un terrain; βλ. καὶ διβολίζω· || — τὸν ἐργάτην, virer le cabestan; βλ. στρέφω· || — τὸ πλοῖον, virer le bord: βλ. ἀναστρέφω· || — τὸν μύλον, faire aller le moulin; tourner la meule; || — δύο φοραῖς τὸ κλειδί, fermer à double tour; || — καρφί, river un clou; βλ. γυρόω· || [βιβλιοδ.] — τὴν ῥάχιν [βιβλίου], endosser un livre; || γυρίζω συναλλαγματικήν, endosser une lettre de change; || γυρίζω σῖτον, tourner du blé; || γυρίζω [κεφάλαια], faire circuler; || γυρίζει τὰ χρήματά του, il fait valoir ses fonds; || δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὸν γυρίσω, je n'ai pu lui faire changer d'avis (νὰ τὸν μεταπείσω, le dissuader); || τὰ ἐγύρισε [φρ.], il a changé d'avis; [μεταφ.] il a viré le bord; || τί τὰ γυρίζεις [φρ.], à quoi bon les détours? || τοῦ ἐγύρισε τὰ μυαλά, il lui a tourné la tête; || τὸ ἐγύρισεν εἰς τὸ γέλοιο [φρ.], il tourna la chose en plaisanterie; || ἀφοῦ γυρίσῃς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, quand vous aurez tourné le coin de la rue; || ἐγύρισαν (ἔκαμψαν) τὸν κάβον (τὸ ἀκρωτήριον), ils ont doublé le cap. § γυρίζω =διατρέχω, faire parcourir; περιφέρομαι, περιπατῶ, promener; || τοὺς ἐγύρισα εἰς ὅλην τὴν πόλιν, je les ai promenés par la ville. § [οὐδ.] γυρίζω = ἐπαναστρέφω, ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι, [se] tourner; [se, s'en] retourner; être de retour; [μεταφ.] ἀλλάσσω, μεταβάλλω, changer; || πότε γυρίζει; quand revient-il; || ἐγύρισεν εἰς τὸν τόπον του, il retourna dans son pays; || ἐγύρισεν ὀπίσω, il revint (il retourna) sur ses pas; || ἐγύρισεν ἀπὸ τὸν χορόν, il est revenu du bal; || ἡ τύχη ἐγύρισε, la chance a tourné; || ὁ μύλος γυρίζει, le moulin tourne; || ὁ τροχὸς δὲν γυρίζει, la roue ne va pas; || ὁ ἄνεμος ἐγύρισε, le vent a changé; || ὁ ἄνεμος ἐγύρισε βορηᾶς, le vent a tourné au nord; || τὸ κεφάλι του δὲν γυρίζει, c'est un homme entêté; il a de la tête; il a une tête de fer; || ὅλοι ἐγύρισαν μὲ τὸ μέρος του, tout le monde se tourna de son côté (prit son parti); || θὰ γυρίσῃ μαζύ μας (μὲ τὸ μέρος μας), il passera de notre côté; il passera dans notre parti; || τὰ πράγματα ἐγύρισαν, la situation a changé; || ὀλίγον παρέκει ὁ δρόμος γυρίζει, un peu plus loin, la rue fait un coude; || τὸ ἁμάξι ἐγύρισεν [ἀνετράπη], la voiture a versé; || τοῦ ἐγύρισε (τοῦ ἔστριψε) [φρ.], son esprit (son cerveau) s'est détraqué; la tête lui a tourné; || ὅλη του ἡ ἀγάπη ἐγύρισεν εἰς ἔχθραν, tout son amour a tourné en inimitié; || τὸ κεφάλι μου γυρίζει [ζαλίζομαι], la tête me tourne; § γυρίζω = κυλίω, διατρέχω, rouler; περιπλανῶμαι, rôder, flâner errer; διατρέχω, courir; || ὅλην τὴν ἡμέραν γυρίζει, il flâne (il court) toute la journée; il ne fait que battre le pavé; || ἐγύρισεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, il a fait le tour du monde; || γυρίζει τὴν νύκτα σὰν φάντασμα, il rôde la nuit comme un fantôme; || γυρίζει σὰν τρελλός, il erre comme un fou; || ποῦ ἐγύρισεν ὁ νοῦς του; où avait-il l'esprit? à quoi pensait-il? || ποῦ γυρίζεις; où courez-vous?

γῦρις, εως, ἡ· τὸ λεπτότατον, ἡ ἄχνη, ἡ πασπάλη τοῦ ἀλεύρου, la fleur de farine; pollen, n. m. || [βοτ.] γῦρις, pollen, n. m. ἡ γονιμοποιὸς κόνις ἡ παραγομένη ὑπὸ τῶν ἀνθήρων ἐκ τοῦ συμπαγοῦς ἱστοῦ αὐτῶν.

γύρισμα, ατος, τό· [δημ.] στροφή, tour, n. m. || — τροχοῦ (σούβλας), tour de roue (de broche); || εἰς τὸ γύρισμα τοῦ δρόμου, au détour de la rue; || τὸ γύρισμα τῶν χελιδόνων, le retour des hirondelles; || τὸ γύρισμα τοῦ καιροῦ, le changement du temps; || — (ὁ γῦρος) συναλλαγματικῆς, endossement d'une lettre de charge; || — χωραφιοῦ (διβόλισμα = δεύτερον σκάψιμον), défoncement d'un terrain; διὰ τῆς ἐργασίας ταύτης ἐκριζούμενα τὰ ἐπιβλαβῆ χόρτα φέρονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους, ὅπου ἀποξηραίνονται ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων· || γύρισμα αὐλακιοῦ, dérivation (παροχέτευσις) d'un ruisseau; || [ναυτ.] γύρισμα τοῦ ἐργάτου, virage, n.m. βλ. ἀναστρέφω καὶ virement, n. m. βλ. ἀναστροφή· || γύρισμα καρφιοῦ, rivure d'un clou; βλ. γυρόω· || [βιβλιοδ.] γύρισμα [τῆς ῥάχεως βιβλίου] endossure, n. f. endossement, n. m. || γύρισμα τραγουδιοῦ, ritournelle d'un chant (στροφή)· || ἔχει ὁ καιρὸς γυρίσματα [φρ.], les temps changent=ἀλλάζουν οἱ καιροί· || [διάλ. Ἠπείρου] ἡ κλίσις τοῦ ἡλίου πρὸς ἑσπέραν, ὅταν βαίνῃ πρὸς τὴν δύσιν.

γυρισμός, οῦ, ὁ· ἡ ἐπιστροφή, ἐπάνοδος,

retour, n. m. || εἰς τὸν γυρισμόν σου, à votre retour.

γυριστός, ή, όν· γυρισμένος (γυρίζω), ἀνεστραμένος, ἀνασηκωμένος, retroussé, ée; καταιβασμένος, rabattu, e; κεκαμμένος, arqué, ée; καμπυλωτός, recourbé; || οὐρὰ γυριστή, queue retroussée; || γυριστὸς γιακᾶς, col rabattu; || ἕνα κομμάτι σίδηρο γυριστό, un morceau de fer recourbé; || σκάλα γυριστή, escalier tournant (περιστροφική)· || γυριστοὶ χοροί, danses tournantes; || γυριστὰ γλυκά, des confitures au lissé; || [ναυτ.] τὸ γυριστὸ κλειδὶ [τῆς ἀγκύρας], l'émerillon de chaîne; βλ. **στρεπτήρ.**

γυρμένος, η, ον· [δημ.] κεκλιμένος, incliné, ée; penché, ée; βλ. γέρνω.

γυρνῶ, [δημ.] βλ. γυρίζω.

γυροβολιά, ἡ· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ γῦρος, tour, n. m. tournée, n. f.

γυροβολίδ(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=καλάμια πυκνὰ τοποθετημένα ἐν τῇ θαλάσσῃ πρὸς ἐξαπάτησιν ἰχθύων.

γυροειδής, ής, ές· ὁ κυκλικός, circulaire, adj. ὁ στρογγύλος, arrondi, e.

γυροειδῶς, [ἐπίρ.] κυκλικῶς, circulairement, adv.

γύροθεν, [ἐπίρ.] καὶ γύρωθεν· ὁλόγυρα, τριγύρω, tout autour; ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, de tous côtés; || κυκλικῶς, circulairement; στρογγύλως, en rond; rondement.

γυρολόγος, ου, ὁ· [δημ.] πλανόδιος ἔμπορος, πλανέμπορος, πραγματευτής, μεταπράτης περιφερόμενος, colporteur, n. ὁ πωλῶν ψιλικά, mercier, n. m. βλ. καὶ **ψιλικατζῆς.**

γυρόμετρον, ου, τό· gyromètre, n. m. (ji) συσκευὴ πρὸς μέτρησιν τῆς ταχύτητος ἐν κινήσεσι περιστροφικαῖς, διάφορος κατὰ τὴν εἰς διαφόρους περιστάσεις ἐφαρμογὴν αὐτῆς.

γυροπόδι, τό· [δημ.] βλ. ποδόγυρος.

γυρός, ή, όν· ὁ· καμπύλος εἰς τὰ ἔξω, arqué, ée; courbé, ée; ὁ στρογγύλος, arrondi, e; rond, e.

γῦρος, ου, ὁ· περίπατος πρὸς διασκέδασιν, περιδιάβασις, περιστροφή, ἡ στροφὴ περί τι, tour, n. m. tournée, n. f. στροφή, ἑλιγμός, détour, n. m. || πηγαίνομεν νὰ κάμωμεν ἕνα γῦρον; allons faire un tour (de promenade)? || ἐπῆγε νὰ κάμῃ τὸν γῦρόν του, il a été faire sa tournée; || φέρνω (κάμνω) γύρους, tourner tout autour; rôder; || ἔκαμε μεγάλον γῦρον διὰ νὰ ἔλθῃ, il a fait un grand détour pour venir; || πρέπει νὰ τὸ τυλίξῃς (νὰ τὸ κάμῃς) δύο γύρους, il faut l'enrouler deux fois (en faire deux tours). § **γῦρος,** ὁ κύκλος, cercle, n. m. ἡ περιφέρεια, circonférence, n. f. || ὁ γῦρος τοῦ κοσκίνου, le cerce du crible, λεπτόφυλλον ξύλον περιβάλλον τὸ κόσκινον· τὸ ὁλόγυρα, le bord; la bordure (=περιοχή); τὸ κύρτωμα, circuit, n. m. rond, n. m. || ὁ γῦρος, ὁ ἑλιγμός, circonvolution, n. f. || ὁ γῦρος τοῦ καπέλλου, le bord (les bords) du chapeau; || ὁ γῦρος τοῦ τείχους, le circuit des murailles; || ἕνα γῦρον, γύρω [φρ.], en rond; tout autour=ὁλόγυρα· || ἐκάθησαν ἕνα γῦρον, ils s'assirent en rond. § roulement de fonds=ἡ χρηματικὴ κίνησις; || ὁ ἐμπορικὸς αὐτὸς οἶκος κάμνει μεγάλον γῦρον, cette maison (de commerce) fait un grand roulement de fonds; || [ἐμπορ.] γῦρος συναλλαγματικῆς, τὸ γύρισμα, endossement d'une lettre de change.

γυροσκοπικός, ή, όν· gyroscopique (ji, sko-pik'), adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὸ γυροσκόπιον· || ἐπίσης συσκευὴ ἀνάλογος πρὸς τὸ γυροσκόπιον· || βέμβιξ (σβοῦρα) γυροσκοπικός, toupie gyroscopique; || — δυναμομέκτης, volant gyroscopique; βλ. εἰς λέξιν **σφεδανόν.**

γυροσκόπιον, ου, τό· gyroscope, n. m. (ji, skop); συσκευὴ πρὸς παράστασιν καὶ πειραματικὴν μελέτην τῆς περὶ τὸν ἄξονα συμμετρίας περιστροφικῆς κινήσεως, ὁποία ἡ τῆς βέμβικος (toupie), καὶ δι' ἧς ἀποδεικνύεται ἐπίσης ἐναργέστατα ἡ περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς ἡμερησία τῆς γῆς περιστροφή.

γυροτρόπιον, ου, τό· gyrotrope, n. m. (ji) (ῥοηστρόφος, μεταβολεύς) καλεῖται συσκευὴ δι' ἧς ταχέως καὶ εὐχερῶς τὸ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα ἀλλάσσει διεύθυνσιν, προσλαμβάνον νέαν τοιαύτην, τὴν ἀντίθετον τῆς προτέρας.

γυρόω-ῶ, μέλ. ώσω, (γυρός) κυρτόω-ῶ, καμπυλόω, κάμπτω, courber, recourber; κάμνω στρογγύλον, arrondir; γύρω περικυκλώνω, tourner autour (circulairement); § γυρόω-ῶ (τὸν ἧλον), river un clou (ἐν τῷ ναυτικῷ λέγουσι συγκοινόω-ῶ, river, καὶ κοινωμάτιον, rivet καταλληλότερον ὅμως ἐστὶ τὸ γυρόω-ῶ), κοινῶς **πριτσιλίζω** (καὶ ἡ πρᾶξις, γύρωσις, κοινῶς **πριτσίλισμα,** rivure) ἤτοι πλατύνω τὴν κεφαλὴν τοῦ ἥλου, κοινῶς γυρίζω τὸ καρφὶ καὶ κοπανίζω τζαβέτα, δηλαδὴ σχηματίζω καὶ δευτέραν κεφαλὴν ἐκ τοῦ ὀξέος ἄκρου ἥλου, γόμφου ἢ κοινωματίου (rivet) διὰ σφυρηλατήσεως τοῦ ἄκρου αὐτοῦ μετὰ τὴν ἥλωσίν του. Διὰ τῆς ἐκφράσεως γυρίζω τὸ καρφί, ὅπερ λέγουσιν οἱ τεχνῖται νοοῦσι τὸ τῶν Γάλλων river un clou; τοῦτο δὲ τὸ γυρίζω ἀντιστοιχεῖ τῷ ἀρχαίῳ γυρόω-ῶ, ὅπερ ἔχει καὶ τὴν εἰρημένην σημασίαν ἤτοι τὴν τοῦ κυρτόω-ῶ καὶ τοῦ κάμπτω. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὁ Χαντσερῆς ἑρμηνεύει ὡς ἑξῆς διαφόρους λέξεις, ἤτοι rivure, γύρωμα, ατος, τό, καὶ γύρωσις εως, ἡ· contre rivure, ὑπογύρωμα καὶ ὑπογύρωσις (κατὰ τὸν τύπον τοῦ ὑπένδυμα) γυρωτήρ, ῆρος, ὁ, rivoir, σφυρίον γυρωτικόν, marteau dit rivoir. Πλειστάκις δὲ τὸ ῥῆμα river τῶν γάλλων σημαίνει στερεώνω διὰ γυρωτικῶν ἥλων· π. χ. . . . sur lesquelles sont rivées des cornières d'attache . . . ἐφ' ὧν εἰσιν ἐστερεωμένοι διὰ γυρωτικῶν ἥλων . . .

γυρτός, ή, όν· καμπύλος, κυφός, κυρτός, courbé, ée; ἐπικαμπής, récourbé, ée; κεκλιμένος, ἐπικλινής, ἐκκλινής, incliné, ée; penché, ée; ὁ μὴ ὄρθιος, ὁ μὴ κατακόρυφος, qui n'est pas d'aplomb; || — τοῖχος, mur

penché (devers); mur déversé ἢ en surplomb, ὅστις γέρνει=τοῖχος ἐκκλινής· ‖ γυρτὸ κεφάλι, tête inclinée; ‖ θύρα γυρτή, porte entrebaillée, ἤτοι ἡ μὴ καλῶς κλειστή· ‖ γυρτὸ καλάμι, roseau plié; ‖ γυρτὸ = κυρτὸ σπαθί, sabre recourbé; ‖ ἔχει γυρτὴν ῥάχιν, il a le dos voûté; il est voûté.

γύρω, [ἐπίρ. τοπικὸν] γύρωθεν, τριγύρω, περί, autour; tout autour; à la ronde; κυκλικῶς, en rond; ‖ γύρω ἀπὸ τὴν πόλιν, autour de la ville; ‖ ἐκάθισαν γύρω· ἐκάθισαν γύρω, γύρω, ils s'assirent en rond; ‖ ἔρχομαι γύρω, faire le tour; faire des détours; tournoyer; ‖ τὰ φέρνω γύρω = τὰ φέρνω γῦρον, tergiverser; prendre des détours.

γύρω, [δημ.] ἀντὶ γέρνω = κλίνω, πέφτω.

γυρωτέος, α, ον (γυρόω), ὁ δυνάμενος νὰ γυρωθῇ (νὰ κυρτωθῇ, κτλ.), qui peut être courbé (recourbé; arrondi; tourné; rivé).

γύρωθεν, [ἐπίρ.] βλ. γύροθεν.

γύρωμα, ατος, τό· (γυρόω)· τὸ εἰς γῦρον ἀποτελεσμένον, chose arrondie, courbée, etc. ὁ γῦρος, κύκλος, cercle, n. m. rond, n. m. ‖ γύρωμα (ἥλου) καὶ γύρωσις (ἡ πρᾶξις), rivure, n. f. κοινῶς τὸ **πριτσίλισμα**, βλ. γυρόω ἧλον· ‖ — ἔγκρυφον, rivure prisonnière; βλ. ἔγκρυφος. § [ἱππολ.] — ὑποστεφανιαῖον, bourrelet (n. m.) ou citudure, n. f. λέγεται τὸ ὑπὸ τὴν στεφάνην ἐξωδοικὸς μέρος, τὸ συνορεῦον μετὰ τοῦ σαρκοφυλλώματος, τοῦ τοιχώματος τῆς ὁπλῆς.

γύρωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ γυρόω, action de courber, etc. βλ. καὶ ἧλος γυρωτικός, βλ. καὶ γύρωμα, rivure.

γυρωτήρ, ῆρος, ὁ· rivoir, n. m. τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ γυροῦταί τι.

γυρωτικός, ή, όν· ὁ διὰ τὴν γύρωσιν χρησιμεύων, rivoir, n. m. ‖ σφυρίον γυρωτικόν, marteau (dit) rivoir; ἢ ἁπλῶς rivoir; βλ. καὶ γυρόω· ‖ ἐπίσης ὁ ἐπιδεκτικὸς γυρώσεως, rivet, n. m. ‖ ἧλος γυρωτικός, rivet, n. m. ou clou rivé; βλ. ἧλος· ‖ στερεώνω διὰ γυρωτικῶν ἥλων, βλ. γυρόω.

γυφτιά, ἡ· [δημ.] λέγεται οὕτως ἡ φιλαργυρία, avarice, n. f. ἡ γλισχρότης, mesquinerie, n. f.

γύφτικον, τό· [δημ.] συνεργεῖον, ἐργαστήριον σιδηρουργοῦ, atelier de forgeron; τὸ σιδηρουργεῖον, forge, n. f.

γύφτικος, η, ον· [δημ.] ὁ ἀνήκων εἰς γύφτον, de bohémien. § ὁ ἀνήκων εἰς σιδηρουργόν, de forgeron; ‖ καμαρώνει 'σὰν γύφτικο σκεπάρνι [φρ. παροιμ.], il est sérieux comme un âne qu'on étrille=εἶνε σοβαρὸς ὡς ξυστριζόμενον γαϊδοῦρι. § [συνεκδ.] γλίσχρος, mesquin, ine.

γύφτισσα, ης, ἡ· [δημ.] ἡ θηλ. τοῦ γύφτος, bohémienne, n. f.

γυφτοποῦλα, ἡ· [δημ.] νεαρὰ γύφτισσα, jeune bohémienne.

γυφτόπουλον, τό· [δημ.] νεαρὸς γύφτος, jeune bohémien.

γύφτος, ου, ὁ· [δημ.] ὁ ἀθίγγανος, bohémien, n.m. θηλ. γύφτισσα, ἀθιγγανίς, **τσιγγάνα**, bohémienne, n. f. § ὁ σιδηρουργός, forgeron, n. m. βλ. **σιδηρεύς**, **σφυρηλάτης**. § [συνεκδ.] ὁ φιλάργυρος, avare, n. m.

γύψ, γυπός, ὁ· [ζωολ.] gyps, n. ἡμερόβιον ἁρπακτικὸν ὄρνεον, εἶδος ἀετοῦ (vautour), οὗτινος ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ λαιμὸς εἶνε ἄπτερα· τὸ ὄρνειο, βλ. γυποειδῆ· ‖ γὺψ ὁ ἀρείων, arrian, n. m.

γύψινος, ίνη, ον· ὁ ἐκ γύψου, de plâtre; en plâtre; ‖ γύψινον ἐκμαγεῖον, plâtre, n. m. γενικῶς δὲ γύψινος, η, ον· plâtre (πληθηντ. plâtres), καλοῦνται ἐλαφρά τινα ἔργα, οἷον ὀροφαί, σωλῆνες καπνοδόχων, γυψοκονίαι, κορωνίδες, κτλ. ἐκτελούμενα διὰ μόνης τῆς γύψου ἄνευ ἑτέρων ὑλικῶν.

γυψοκάμινος, ου, ἡ· four à plâtre (n. m.), κάμινος διὰ τὴν ἕψησιν τῆς γύψου· βλέπε γύψος.

γυψόκολλα, ης, ἡ· plâtre-ciment, n. m.

γυψοκονία, ας, ἡ· plâtre, n. m. καλεῖται ἡ δι' ὕδατος ἀναμεμιγμένη γυψόκονις· ‖ παχεῖα ἢ πηκτὴ γυψοκονία, plâtre gras ou gros, κατασκευασθεῖσα ἐκ γύψου ὅπως αὕτη ἐξήχθη ἐκ τῆς καμίνου τοῦ γυψουργείου (plâtrière), χρησιμεύουσα δι' ἐπαλείψεις διὰ τῆς χειρός· βλ. χειροβολέω, épigeonner; ‖ **χονδρόκοκκον γυψοκονίαν**, gros plâtre, καλοῦσιν ἐπίσης οἱ γάλλοι τὰ **ἀποκοσκινίσματα** (gravois de plâtre) χρησιμοποιούμενα εἰς τὰ χονδρὰ ἔργα· ‖ — **κρησέρας** ἢ **λεπτὴ γυψοκονία**, plâtre au sas ou plâtre fin, καλεῖται ἡ διαβιβασθεῖσα διὰ λεπτῆς τριχίνου ἢ μεταξίνης κρησέρας, χρήσιμος διὰ λεπτὰς ἀρχιτεκτονικὰς γλυφάς, **στόκους** (stucs), κτλ. ‖ — **πυκτή**, plâtre serré, καλεῖται ἡ ἀναμιγνυομένη δι' ὀλίγου ὕδατος (gaché serré, πυκνῶς πεφυρμένη)· ‖ — **ἀραιά**, plâtre clair, καλεῖται ἡ κατασκευαζομένη μὲ πολὺ ὕδωρ (gaché clair, ἀραιῶς πεφυρμένη)· βλ. εἰς γύψον περὶ ἀναμίξεως μεθ' ὕδατος· ‖ — **ῥευστή**, plâtre noyé, εἶνε ἡ ἐντὸς πολλοῦ ὕδατος ἀναλελυμένη γυψοκονία χρησιμοποιουμένη ὡς ἔκρευσις (coulis) διὰ τοὺς ἁρμούς.

γυψόκονις, εως, ἡ· κόνις ἐκ γύψου, plâtre en poudre; βλ. γύψος.

γυψοκόπανον, ου, τό· (γύψος, κόπανον), batte à plâtre.

γυψόλιθος, ου, ὁ· γυψώδης λίθος, pierre gypseuse; βλ. γύψος, gypse; ‖ τεμάχιον ἀνόπτου γυψολίθου, καλεῖται plâtreau n. m

γυψοπλασία, ας, ἡ· καὶ γυψοπλαστική, ἡ· gypsoplastique, n. f. modelage en plâtre, ἡ ἐκ γύψου παρασκευὴ ἐκμαγείων=**τὰ γύψινα ἀντικείμενα**, les plâtres.

γυψόνω, μέλ. ώσω, γυψόω (ῶ), plâtrer; ἀλείφω τι ἔξωθεν μὲ γύψον, enduire de plâtre; λευκαίνω διὰ γύψου, blanchir avec du plâtre; ‖ γυψόνω κρασί (οἶνον), plâtrer du vin=θέτω ἐντὸς αὐτοῦ γύψον πρὸς καθαρισμόν· βλ. **γύψωσις οἴνου**· ‖ γυψόνω, γυψόω, ἀλείφω διὰ γύψου, épigeonner ou pigeonner; βλέπε χειροβολέω-ῶ.

γυψοποιεῖον, ου, τό· καὶ γυψουργεῖον, plâtrière, n. f. τὸ μέρος ἔνθα ὑπάρχουσιν αἱ κάμινοι πρὸς ἔψησιν τῶν γυψολίθων.

γυψοποιός, οῦ, ὁ· ὁ κατασκευάζων, ψήνων γύψον, plâtrier, n. m.

γύψος, ὁ καὶ ἡ· gypse, n. m. ἔνυδρος θειϊκὴ τίτανος (sulfate de chaux hydraté) (θειϊκὴ τίτανος, chaux sulfatée ἢ sulfate de chaux); ὁ μὴ ὀπτηθεὶς γύψος. Ὁ γύψος δὲν ἀναβράζει (ne fait point effervescence) διὰ τῆς μετὰ τῶν ὀξέων ἐπαφῆς του. Οὗτος διὰ τῆς ὀπτήσεώς του ἐντὸς καμίνων μεταβάλλεται εἰς ἄνυδρον γύψον (βλ. κατωτέρω, plâtre)· ‖ κονίαμα ἐκ γύψου καθαρᾶς, pigeonnage, n. m. βλ. κονίαμα καὶ γυψόνω. Οἱ γύψοι εἶνε γενικῶς ἁπαλοί, κρυσταλλοῦνται δὲ εἰς διαφόρους μορφάς.

Οἱ γυψόλιθοι (pierres gypseuses) ἢ γύψοι (gypses) διαιροῦνται εἰς γύψον σεληνίτην (gypse sélénite), φυλλώδην (feuilleté), ῥαβδωτὸν (strié) ἢ ἰνώδη γύψον ἀποτελούμενον ἐκ νηματωδῶν μερῶν (parties filamenteuses), φακοειδῆ (lenticulaire), καὶ γύψον ἐρυθρὸν (gypse rouge) κεχρωματισμένον ἕνεκα τοῦ ἐν αὐτῷ ὑπάρχοντος ὀξειδίου χαλκοῦ.

Ὁ λίθος τοῦ Ἰησοῦ (pierre à Jesus) εἶνε γύψος κεκρυσταλλωμένος εἰς λογχοειδῆ σχήματα (en fer de lance).

Ἐν Ἑλλάδι εὑρίσκεται γύψος εἰς τὴν βορείαν παραλίαν τῆς νήσου Σκύρου ἐν τῇ θέσει Γλῶσσα, καὶ ἐν Μήλῳ εἰς τὸ γυψωρυχεῖον τῆς θέσεως Χάλακας.

Γύψος, ου, ἡ· plâtre (n. m.) ἢ ἄνυδρος γύψος, plâtre anydre, ἢ ὑπερεψημένη γύψος, plâtre surcuit; ἡ γυψόκονις, συνήθως δὲ ὁ γύψος. Γύψινος, ίνη, ινον· en plâtre. Ἡ γύψος παράγεται διὰ τῆς ἑψήσεως ἐντὸς καμίνων τῶν γυψολίθων (pierres gypseuses) ἤτοι τῆς γύψου (gypse), ἥτις εἶνε ἄνυδρος θειϊκὴ τίτανος (sulfate de chaux hydraté), συνισταμένη κατὰ βάρος ἐπὶ 100 μερῶν, ἐκ 32,90 ἀσβέστου, 46,32 θειϊκοῦ ὀξέος καὶ 20,78 ὕδατος· ὑποβαλλομένη εἰς θερμοκρασίαν 120° - 130° χάνει τὸ ὕδωρ αὐτῆς καὶ καθίσταται ἄνυδρος γύψος (plâtre).

Ἡ ἄνυδρος γύψος μετατρέπεται εὐκόλως εἰς κόνιν (γυψόκονις, plâtre en poudre = γύψος τετριμμένη), οὕτω δὲ ἀναμιγνυομένη μετὰ τοῦ ὕδατος σχηματίζει μίαν ζύμην λαμβάνουσαν ταχέως σκληρότητα ἀνάλογον πρὸς τὴν τοῦ ἀσβεστολίθου. Ἕνεκα τῆς ἰδιότητος ταύτης δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν αὐτὴν ἀντὶ κονιάματος (γυψοκονία), ἀλλ' ἔχει 2 οὐσιώδη μειονεκτήματα, 1ον διότι διαλύεται εἰς τὸ ὕδωρ καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ γίνῃ χρῆσις αὐτῆς ἢ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκοδομῆς καὶ εἰς μέρη ἔνθα δὲν προσβάλλονται ὑπὸ τῆς ὑγρασίας (βλ. **στόκος**, stuc), καὶ 2ον διότι μετὰ παρέλευσιν χρόνου χάνει τὴν σκληρότητά της. Ἡ γυψοκονία προσκολλᾶται εὐκόλως ἐπὶ τῶν λίθων, τῶν ὀπτοπλίνθων [$^1/_3$ πλέον τῆς ἀμμοκονίας], καὶ τοῦ σιδήρου, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ τοῦ ξύλου. Διαστέλλεται μετὰ τὴν χρῆσιν, οὕτω δὲ ἓν κυβικὸν μέτρον ἀνύδρου γύψου δίδει φύραμα 1,18 καὶ μετὰ 24 ὥρας καθίσταται 1,19· ἡ ἰδιότης αὕτη καθιστᾷ τὴν ἄνυδρον γύψον χρήσιμον διὰ τὰς συνδέσεις (scellements).

Αἱ μᾶλλον ἐν χρήσει **κάμινοι** (fours à plâtre) διὰ τὴν ἔψησιν τῆς γύψου συνίστανται ἐξ ἑνὸς ἁπλοῦ ὑποστέγου κεκλεισμένου πέριξ, ἀφιεμένης εἰσόδου καὶ ὑποβαστάζοντος στέγην ἐκ κεράμων ἔχουσαν περὶ τὸ μέσον ἐπίμηκες ἄνοιγμα κεκαλυμμένον ἄνωθεν διὰ νὰ ἐξέρχηται ὁ καπνός.

Ἐπειδὴ τὰ μᾶλλον ἐκτεθειμένα εἰς τὸ πῦρ τεμάχια πρέπει νὰ ἦνε τὰ μεγαλείτερα πρὸς ἀποφυγὴν ὑελοποιήσεως, σχηματίζουσιν ἐν ἀρχῇ ἐντὸς τῆς καμίνου θολίσκους διὰ τῶν μεγαλειτέρων λίθων καὶ ἐξακολουθοῦσι θέτοντες τεμάχια μικρότερα ἐφ' ὅσον τὸ ὕψος αὐξάνει· ὑπὸ τοὺς θόλους τίθεται τὸ πῦρ διὰ ξύλων. Ἡ θερμοκρασία δὲν πρέπει νὰ ὑψωθῇ πολὺ καθότι ἂν ὑπερβῇ τοὺς 150 βαθμούς, ἡ γύψος δὲν ἀπορροφᾷ ὕδωρ πρὸς σχηματισμὸν **φυράματος** (pâte). Ἡ ἔψησις διαρκεῖ 12 ἕως 15 ὥρας, ἐξαρτᾶται δὲ ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαίρας, τὴν ποιότητα τῶν λίθων καὶ τὴν καύσιμον ὕλην. Οἱ ἔμπειροι τεχνῖται διακρίνουσιν ἀπὸ τὴν ὄψιν τοῦ λίθου καὶ τοῦ καπνοῦ τὴν περαίωσιν τῆς ἐργασίας.

Ἡ ἔψησις ἐν τῇ καμίνῳ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ καθ' ὁλοκληρίαν ὁμοιόμορφος, τούτου ἕνεκα μετὰ τὴν μετατροπὴν εἰς κόνιν ἁπάντων τῶν καλῶς καὶ μὴ ἐψημένων λίθων ἀναμιγνύουσι καλῶς αὐτήν. Ἡ καλῶς ἐψημένη καὶ καλῆς ποιότητος γύψος εἶνε λευκή (παχεῖα γύψος, plâtre gras), προστριβομένη δὲ διὰ τῶν χειρῶν ἀφίνει ἐν τοῖς δακτύλοις λιπαρότητά τινα (onctuosité), ἥντινα οἱ γάλλοι τεχνῖται καλοῦσιν amour, ἡ δὲ κακῆς ποιότητος εἶνε ἐν γένει ὑποκιτρίνη καὶ τραχεῖα τὴν ἁφήν.

Ἡ γύψος δέον νὰ προφυλάσσηται ἐν ξηρῷ χώρῳ καὶ νὰ μὴ ἐκτίθηται οὔτε εἰς τὴν βροχὴν οὔτε εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα· ἡ ὑγρασία ἐλαττοῖ τὴν συνεκτικὴν αὐτῆς δύναμιν, ὁ δὲ ἐλεύθερος ἀὴρ τὴν διαφθείρει (l'évente), τοῦτο δὲ καλεῖται **διαφθορὰ** (évent) τῆς γύψου. Τούτων ἕνεκα φροντίζουσιν ἵνα μὴ μετατρέπωσι τὴν γύψον εἰς κόνιν παρὰ μόνον κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς χρήσεώς της.

Ἡ καλὴ γύψος ἀπορροφᾷ ὄγκον ὕδατος ἴσον πρὸς ἐκεῖνον ὃν ἀπώλεσε κατὰ τὴν ἔψησιν, 21 δηλ. περίπου ἐπὶ τοῖς 100· ἡ ἐν τῷ φυράματι ὅμως εἰσαγομένη ποσότης τοῦ ὕδατος μεταβάλλεται ἀναλόγως τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. ἐὰν π. χ. ἔχωσιν ἀνάγκην πυκνοῦ φυράματος, θέτουσι 2 μέρη ὕδατος μετὰ 3 μερῶν γύψου, ἀλλ' ἡ οὕτω πως πεφυρμένη γύψος (plâtre gâché, βλ. φυράω, gâcher), δέον νὰ χρησιμοποιῆται παρευθύς. ἂν τοὐναντίον ἡ χρῆσις αὐτῆς θὰ γίνῃ βραδύτερον, δύνανται ν' αὐξήσωσι τὴν ποσότητα τοῦ ὕδατος.

Τὴν γύψον μεταχειρίζονται διαφοροτρόπως ἐν ταῖς τέχναις, ἐν τῇ γεωργίᾳ πρὸς λίπανσιν γαιῶν, καὶ ἐν τῇ οἰκοδομικῇ διὰ τὰς κορωνίδας τῶν τοίχων, διὰ τὰς ὀροφάς, διὰ τὴν κατα-

σκευὴν στόκου (stuc), τὴν ἀπομίμησιν μαρμάρων, κτλ.

Ἡ τελικὴ σύστασις τῆς γύψου γίνεται περίπου μετὰ ἕνα μῆνα εἰς τὸν ξηρὸν ἀέρα· ἡ γύψος δὲν σκληρύνεται καλῶς ἀναμιγνυομένη μετ' ἄμμου ἢ ἄλλων ὑλῶν, τούτου ἕνεκα δὲν μεταχειρίζονται τοιαύτας ἀναμίξεις. ἐν τούτοις προστιθεμένης ποσότητός τινος ἀσβέστου ἢ γυψοκονία γίνεται καλλιτέρα.

Λευκὴ γύψος, plâtre blanc, καλεῖται ἐκείνη ἐκ τῆς ὁποίας ἀφῃρέθησαν μετὰ τὴν ἕψησιν τὰ ἀπηνθρακωμένα τοῦ λίθου μέρη.

Φαιὰ γύψος, plâtre gris, καλεῖται ἡ προερχομένη ἐκ τῶν ἑψημένων γυψολίθων, ὅπως αὐτοὶ ἐξήχθησαν ἐκ τῆς καμίνου.

Διεφθαρμένη γύψος, plâtre éventé, καλεῖται ἐκείνη ἥτις ἀφεθεῖσα ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν μετὰ τοῦ ἀέρος ἐπαφὴν της, ἀπώλεσε τὰς καλὰς αὐτῆς ἰδιότητας καὶ ὁ ἑψημένος λίθος μεταβάλλεται εἰς κόνιν.

Παχεῖα γύψος, plâtre gras, καλεῖται ἡ ἐπιτυχοῦσα κατὰ τὴν ἕψησίν της καὶ ἀφίνουσα λιπαρότητά τινα μεταξὺ τῶν δακτύλων (βλ. εἰς γύψον, λιπαρότης, amour); αὕτη ἔχει καλὴν συνεκτικὴν δύναμιν (fait bonne liaison) καὶ προσκολλᾶται καλῶς (qui prend bien).

Βεβρεγμένη γύψος, plâtre mouillé, καλεῖται ἡ ὁπωσδήποτε βραχεῖσα καὶ ἀπολέσασα συνεπῶς τὰ συστατικά της.

Γύψος τοῦ καλάθου, plâtre au panier, καλεῖται οὕτως ἡ δι' ἀραιοῦ σήστρου (tamis) ἢ καλάθου ἐκ πλέγματος (mannequin) διαβιβασθεῖσα γυψοκονία, ἥτις χρησιμεύει ὡς ἐπίστρωσις (aire) εἰς τὰ πατώματα ἢ ὡς πρώτη ἐπένδυσις (crépi) τοίχων, κτλ.

Γύψος ὑδρομιγής, chaux sulfaté; γύψος, Ἡρόδ. Πλάτ. Θεόφρ. Σεληνίτης, Ἀφροσέληνον, Διοσκ. (Lapis Specularis, gypsum Plin. lumen de Scaiola (Scagliola). Ἀλαβαστρίτης Θεοφρ. Ὀρυκτὸν ἄχρουν, διαυγέστατον ἢ καὶ χιονόλευκον, συνήθως ἔγχρουν καὶ ἰδία ἐρυθρόλευκον, κτλ. λάμψεως μαργαριτοειδοῦς ἢ ὑελοειδοῦς, διπλοθλαστικόν, σκληρότητος 1,5-2,6, εἰδ. βάρους 2,2-2,4, εὔξεστον. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον προκλινὲς σύστημα. Οἱ κρύσταλλοι εἶνε ὁτὲ μὲν σμικροὶ καὶ παχεῖς, ὁτὲ δὲ μακροὶ καὶ λεπτοί, ὁτὲ δὲ τραπεζοειδεῖς ἢ καὶ φακοειδεῖς καὶ ἀπαντῶσιν ἐν τῇ φύσει ἢ μεμονωμένοι ἐμπεφυκότες ἢ συνηνωμένοι πολλοὶ καθ' ὁμάδας καὶ ἀδένας. Εὑρίσκεται χειροπληθὴς ὑπὸ πλάκας καὶ συντρίμματα μετὰ ἰστοῦ ῥαβδιοπαγοῦς, λεπιοπαγοῦς ἢ καὶ ζωηροῦ. Ἀπαντᾷ ἐπίσης καὶ ὑπὸ ψευδοκρυστάλλους. Χημικῶς εἶνε $Ca\,SO_4+2H_2O$. Εἶνε συνηθέστατον ὀρυκτὸν ἀπαντῶν ἐντὸς διαφόρων ὑδατογενῶν διαπλάσεων ὡς παρ' ἡμῖν ἐν Μήλῳ, Λαυρίῳ, Σουσακίῳ, Ζακύνθῳ, κτλ. Ἡ πεφρυγμένη ἢ κεκαυμένη εἰς 115°C γύψος μεθ' ὕδατος φυρωμένη πρὸς πόλτον χρησιμεύει εἰς τὴν οἰκοδομικήν, τὴν κατασκευὴν ἐκμαγείων, τὴν ὑελουργίαν, πορφυρουργίαν, πρὸς παρασκευὴν τοῦ τεχνητοῦ μαρμάρου, τὴν χειρουργικὴν δι' ἐπιδέσμους καταγμάτων, κτλ. Ἡ δὲ ἄφρυκτος ἢ ἀκαύστος γύψος χρησιμεύει εἰς τὴν γεωργίαν ὡς πολύτιμον λίπασμα, καθότι μεταβάλλει τὸ πτητικὸν ἀνθρακικὸν ἀμμώνιον τοῦ ἐδάφους εἰς μονιμώτερον θειικόν. **Ἀλάβαστρον** καλεῖται ἡ στιφρὸν ἰστὸν ἔχουσα γύψος, ἥτις χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν ἀγγείων, ὅπως καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι, στηλῶν, ἀγαλμάτων, κτλ. Ἡ λεπτοϊνώδης γύψος χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν ψευδῶν μαργαριτῶν καὶ ἄλλων ἀντικειμένων στολισμοῦ. (Δ. Κισσόπουλος)

Γύψος ἀνυδρίτις ἢ ἀνυδρίτης ἁπλῶς soude muriatée gypsifère ἢ chaux sulfaté anhydre. Ὀρυκτὸν ἄχρουν, λευκόν, φαιόλευκον, κυανόφαιον, κτλ. λάμψεως μαργαριτοειδοῦς ἢ στεατοειδοῦς, ἢ ὑελοειδοῦς, σκληρότητος 3-3,5 εἰδ. βάρους 3,9-4, δικιδὲς ἢ διαφώτιστον καὶ διπλοθλαστικόν. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρροβον ὄρθιον σύστημα. Ἀπαντᾷ συνηθέστερον μετὰ ἰστοῦ ἀδρομεροῦς ἢ λεπτομεροῦς ἢ μιχοπαγοῦς. Σπανίως ἀπαντᾷ εἰς ψευδοκρυστάλλους. Χημικῶς εἶνε θειικὸν ἀσβέστιον $CaSO_4$. Ἀπαντᾷ ἐντὸς ὑπεντωρευμάτων καὶ στρωμάτων τοῦ ὀρυκτοῦ ἅλατος. Εὑρίσκεται, ἀποτελοῦσα ἐγκλείσματα τοῦ ῥύακος τῆς Ἀφροέσσης, ἐν Θήρᾳ, ἐν Ζακύνθῳ (Ἄσπρα Πανιά), παρὰ τὴν λίμνην τοῦ Αἰτωλικοῦ κτλ.

Παραλλαγαὶ τοῦ ἀνυδρίτου εἶνε ὁ Βουλπινίτης καὶ ὁ Μεσεντερίτης (Δ. Κ.)

Γύψος νεκρά. Καλεῖται ἡ γύψος ὅταν θερμανθῇ εἰς ἀνωτέραν τῶν 200° θερμοκρασίαν, ὁπότε ἀπόλλυσι τὴν ἰδιότητα τοῦ μετὰ τοῦ ὕδατος συνδέσθαι (βλ. γύψος ὑδρομιγής).

(Δ. Κ.)

γυψουργεῖον, ου, τό· βλ. γυψοποιεῖον.

γυψόω-ῶ· βλ. γυψόνω.

γυψώδης, ης, ες· ὅμοιος μὲ γύψον, platreux, euse; gypseux, euse, adj. ὁ ἐκ γύψου συνιστάμενος, ὁ γύψινος· βλ. λέξιν.

γυψωρυχεῖον, ου, τό· plâtrière, n. f. τὸ μέρος ἔνθα ἀνορύττουσι τὸν γυψόλιθον· βλ. καὶ ὀρυχεῖον.

γύψωσις, εως, ἡ· ἡ μὲ γύψον περιάλειψις, ἡ ἐκ γύψου κατασκευή, plâtrage, n. m. βλ. καὶ χειροβολέω, épigeonner; || γύψωσις, οἴνου, plâtrage de vin; εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἰδίως χώρας εἶνε συνήθης ἡ προσθήκη γύψου εἰς τοὺς οἴνους πρὸς διατήρησιν καὶ καθαρισμὸν αὐτῶν· ἡ προσθήκη αὕτη καθιστᾷ τὸν οἶνον (ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἡ γύψος, ἥτις εἶνε θειικὴ τίτανος, μεταβάλλεται χημικῶς) βλαβερόν. Ἐν Γαλλίᾳ ὁ νόμος δὲν ἀνέχεται οἶνον ἐνέχοντα γύψον παρέχοντα πλείονα τῶν δύο γραμμαρίων.

γυψωτής, οῦ, ὁ· ὁ γυψῶν· ὁ ἐπαλείφων ἢ χρησιμοποιῶν τὴν γύψον, plâtreur, n. m. || ἐπίσης épigeonneur, n. m. ὁ μεταχειριζόμενος τὴν γύψον· βλ. χειροβολέω.

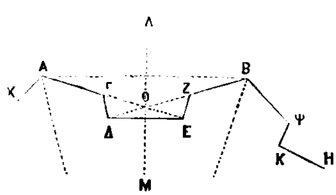
γυψωτός, ή, όν· ὁ λευκὸς ὡς ὁ γύψος, plâtreux, euse; gypseux, euse; ὁ γύψινος.

γωβιός, οῦ, ὁ· [ἰχθ.] καὶ κωβιός, goujon (de mer), n. m. gobie doré.

γῶμα, τό· [διάλ. Κύμης] = γεῦμα· «ἐπῆγε γῶμα ὁ ἥλιος»· γωματίζω = γευματίζω.

γωνία, ας ἡ· καὶ κοινῶς γωνιά, angle, n. m. (βλ. καὶ κατωτέρω), ἡ ἀγκωνή, coin, n. m. ‖ ἡ γωνία τῆς ὁδοῦ, le coin de la rue ; ‖ τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν γωνιάν, on le mit au coin ; ‖ μιὰ γωνιὰ ψωμί, une croûte de pain ; ‖ ἐν γωνίᾳ (ἢ ἐν κρυπτῷ) καὶ παραβύστῳ, en cachette (=κρυφίως) ; sous [le manteau] de la cheminée ; ‖ κάθισε εἰς τὴν γωνιάν σου [φρ.], mêlez-vous de vos affaires ; tenez-vous tranquille ; ‖ γωνία(ι) τοῦ ἱππευτηρίου, coin(s), de manège, καλοῦνται αἱ τέσσαρες γωνίαι τοῦ τετραγώνου τοῦ ἱππευτηρίου· ‖ — τῆς στροφῆς (τῶν ὀχημάτων), tournant, n. m. βλ. καμπή. § —, arête, n. f. καλεῖται πᾶσα κόψις, βλ. λέξιν· ‖ ἐξέχουσα — ξύλου, λίθου, μετάλλου, κλπ., vive-arête, n. f. καὶ arêtier, n. m. ‖ ἐξέχουσα —, ἡ κόψις, arêtier, n. m. καλεῖται πᾶσα γωνία στέγης, λιθοδομῆς, κτλ. ἥτις ἐξέχει. § γωνία καὶ κοινῶς γωνιά, γενικῶς ὁ ἀγκών, coude n. m. ‖ εἰς τὴν οἰκοδομικὴν πᾶσα γωνία εἰσέχουσα τοίχου καλεῖται pli, n. m., πᾶσα δ' ἐξέχουσα γωνία καλεῖται coude, n. m. (ἀγκών)· ‖ — ἢ γωνιά, coude, n. m, καλεῖται γωνιώδης πήλινος ἢ σιδηροῦς σωλήν· ‖ ἐπίσης γωνιὰ ἢ ἀγκών, équerre, n. m. καλεῖται ὁ γωνιώδης σωλὴν τῶν ὑδραγωγείων· ‖ — (ἢ γωνιά), encoignure ἢ encognure, n. f. βλ. μασχάλη. § — ἢ καμπή, jarret, n. m. εἰς τεμάχιον ξύλου, κτλ. ἢ εἰς οἱανδήποτε κατασκευὴν καλεῖται jarret τὸ μέρος τῆς καμπύλης ἔνθα παύει ἡ συνέχεια αὐτῆς, π. χ. ἐν τῇ ὁδοποιΐᾳ καλοῦνται jarrets αἱ γωνίαι (ἢ καμπαὶ) τῶν ὁδῶν· ‖ σιδηρᾶ γωνία (κοινῶς γωνιά), harpe, n. f. καλεῖται γωνιῶδες τεμάχιον πεπλατυσμένου σιδήρου διὰ τὸν σύνδεσμον δύο τεμαχίων ξύλων, κλπ. ἡ δὲ μικρὰ σιδηρᾶ γωνία (γωνίτσα), καλεῖται harpon, n. m. βλ. καὶ παραγώνιον, équerre, n. m. § [ξυλουργ.] γωνία (ὀρθὴ) ἢ γωνιά, équerre, n. f. βλ. γνώμων· ‖ κινητὴ γωνιὰ ἢ φαλτσογωνιά, βλ. ψευδογνώμων· ‖ ἡ γωνιὰ ἢ ἡ στάθμη τῶν τεκτόνων καὶ κτιστῶν, niveau de maçon, βλ. ἀλφάδιον. § [ναυτ.] — πλεύσεως, angle de route ἢ cap, n. m. καλεῖται ἡ σχηματιζομένη γωνία ὑπὸ τοῦ διαμήκους ἐπιπέδου ἑνὸς πλοίου καὶ τοῦ μαγνητικοῦ μεσημβρινοῦ τῆς πυξίδος τοῦ πλοίου· (cap, σημαίνει κυρίως τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου· βλ. λέξιν)· ‖ [ναυτ.] αἱ ἄνω γωνίαι ἱστίου, βλ. ἀκροδέαι. § [ἱππολ.] πελματικαὶ γωνίαι, arcs boutants ; βλ. πελματικός. § γωνιά, ἡ ἑστία, τὸ τσάκι, cheminée ; foyer ; βλ. ἑστία· ‖ εἰς τὴν γωνιάν, au coin du feu ; ‖ ἡ γωνιὰ καπνίζει, la cheminée fume ; ‖ ἡ γωνιὰ τοῦ μαγειρείου, le foyer de la cuisine = ἡ ἑστία τοῦ μαγειρείου, τὸ τσάκι, τὰ φουρνέλλα, fourneaux, n. m. βλ. ἑστία τοῦ μαγειρείου. § [μαθημ.] γωνία, angle, n. m. καλεῖται ἀόριστος χῶρος τὸν ὁποῖον διαχωρίζουσιν ἐπὶ ἐπιπέδου δύο εὐθεῖαι ἔχουσαι τὴν αὐτὴν ἀρχὴν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον. Αἱ εὐθεῖαι αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν γωνίαν καλοῦνται πλευραὶ (côtés), τὸ δὲ κοινὸν σημεῖον κορυφὴ (sommet). Ἡ γωνία τῶν ἐπιπέδων εἶνε ἡ σχηματιζομένη ὑπὸ τῆς συναντήσεως δύο ἐπιπέδων. Τὰς γωνίας τὰς μετροῦσιν ὑποθέτοντες τὴν ὀρθὴν γωνίαν διῃρημένην εἰς 90 ἴσα μέρη ἢ μοίρας, τὴν μοῖραν εἰς 60′ (πρῶτα λεπτὰ) καὶ ἕκαστον πρῶτον λεπτὸν εἰς 60″ (δεύτερα). Κατ' ἐπέκτασιν ὀνομάζεται γωνία καὶ τὸ σχῆμα τὸ ἀποτελούμενον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπὸ δύο οἱωνδήποτε γραμμῶν, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ὡς γωνία ἀποτελουμένη ὑπὸ δύο γραμμῶν, λογίζεται ἡ γωνία τῶν ἐφαπτομένων εἰς ἑκατέραν τῶν δύο καμπύλων κατὰ τὸ σημεῖον τῆς συναντήσεως αὐτῶν. Ὀνομάζεται γωνία δίεδρος (angle dièdre) τὸ σχῆμα τὸ ἀποτελούμενον ἐκ τῆς τομῆς δύο ἐπιπέδων, στερεὰ δὲ γωνία (angle solide), τὸ ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν ἢ πλειοτέρων ἐπιπέδων (ἑδρῶν, π. χ. τρίεδρος, trièdre, κτλ.) συναντωμένων εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἤτοι εἰς τὴν κορυφὴν τῆς στερεᾶς γωνίας. Οἱ γάλλοι τεχνῖται καλοῦσι d'équerre τὴν ὀρθὴν γωνίαν (angle droit), du gras τὴν ἀμβλεῖαν γωνίαν (angle obtus), καὶ du maigre τὴν ὀξεῖαν γωνίαν (angle aigu). Σχηματίζω γωνίαν ὀρθὴν = εἶναί τι κάθετον, καθέτως, être d'équerre, ἢ ἁπλῶς d'équerre ; ‖ τὸ μὴ σχηματίζον ὀρθὴν γωνίαν, τὸ μὴ εἶναί τι κάθετον, τὸ μὴ κάθετον, τὸ κεκλιμένον, ne pas être d'équerre ; οὔτε κάθετον, ni d'équerre ; κατ' ὀρθὴν γωνίαν, ὀρθογωνίως, en équerre. ‖ γωνία ὀξεῖα, angle aigu ; εἶνε ἡ μικροτέρα τῆς ὀρθῆς· ‖ γωνίαι ἐναλλὰξ ἐκτός, angles alternes-externes ; ‖ γωνίαι ἐναλλὰξ ἐντός, angles alternes-internes ; ‖ κεντρικὴ ἢ ἐπίκεντρος γωνία, angle central, ἧς ἡ κορυφὴ κεῖται εἰς τὸ κέντρον τοῦ κύκλου, αἱ δὲ πλευραὶ αὐτῆς εἶνε ἀκτῖνες αὐτοῦ· ‖ ἀντιστοιχοῦσαι γωνίαι, angles correspondents ; ‖ γωνία κλίσεως, angle de pente ou d'inclinaison ; ‖ — ἀντανακλάσεως, angle de reflexion ; ‖ γωνία προσπτώσεως, angle d'incidence ; ‖ ὀρθὴ γωνία, angle droit, εἶνε ἡ σχηματιζομένη ἔκ τινος εὐθείας καθέτου ἐπὶ ἑτέρας εὐθείας καὶ ἰσοῦται μὲ 90°· καθέτως ἢ κατὰ κάθετον à angle droit ; ‖ ἐξωτερικαὶ γωνίαι, angles externes ; ἐσωτερικαὶ γωνίαι, angles internes; σχηματιζόμεναι πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος τῆς τεμνούσης δύο παραλλήλους· ‖ γωνίαι ἐντὸς ἐκτός, angles internes-externes ; ‖ γωνία ἀμβλεῖα, angle obtus, εἶνε ἡ μεγαλειτέρα τῆς ὀρθῆς· ‖ γωνίαι παρακείμεναι, angles adjacents, καλοῦνται δύο γωνίαι ἔχουσαι τὴν αὐτὴν κορυφὴν καὶ μίαν πλευρὰν κοινήν· ‖ συμπληρωματικαὶ γωνίαι ἢ συμπληρώματα ἀλλήλων, λέγονται δύο γωνίαι ὅταν τὸ ἄθροισμα αὐτῶν ἰσῶται μὲ μίαν ὀρθήν· ‖ κατακορυφὴν ἢ ἀντικείμεναι γωνίαι, angles opposées par le sommet, καλοῦνται αἱ γωνίαι ὧν αἱ πλευραὶ τῆς μιᾶς εἰσὶν αἱ προεκτάσεις τῶν πλευρῶν τῆς ἄλλης· ‖ γωνίαι παραπληρωματικαὶ ἢ παραπληρώματα ἀλλήλων, angles supplémentaires, λέγονται δύο γωνίαι, ὅταν τὸ ἄθροισμα αὐτῶν ἰσῶται μὲ δύο ὀρθάς· ‖ [μηχ.] γωνία τριβῆς angle de frottement ; ‖ γωνία ἕλξεως,

angle de traction ; || — ἐπαφῆς ἢ καμπυλότης, angle de contingence ; || [σιδηροδρ.] γωνία κυρτότητος, angle d'épaulement, καλεῖται ἡ κυρτότης τῆς καμπύλης τῆς κεφαλῆς σιδηροδρομικῆς ῥάβδου, ἀντιστοιχοῦσα συνήθως εἰς τὴν ἐφ. $^1/_2$· || [οἰκοδ.] εἰσέχουσα γωνία, angle rentrant, καλεῖται οὕτως εἰς κτίριόν τι ἡ γωνία ἥτις ἔχει τὴν κορυφήν της ἐσωτερικῶς τῆς εὐθείας τῆς ἑνούσης τὰς δύο πρὸς τὰ ἔξω πλησιεστέρας ταύτῃ γωνίας· || [οἰκοδ.] ἐξέχουσα γωνία, angle saillant ; angle sortant ; angle vif, καλεῖται ἐκείνη ἥτις ἔχει τὴν κορυφήν της ἐξωτερικῶς τῆς εὐθείας τῆς ἑνούσης τὰς δύο πρὸς τὰ ἔσω πλησιεστέρας ταύτῃ γωνίας· || [ὀχυρ.] γωνία, ἡ· angle. Εἰς τὰ ὀχυρωτικὰ ἔργα ὑπάρχουσι διαφόρων εἰδῶν γωνίαι αἵτινες ἔλαβον ἰδιαίτερα ὀνόματα, ἰδίως δὲ ἐν τῇ προμαχωνικῇ ὀχυρώσει· || ἐξέχουσαι γωνίαι, angles saillants, καλοῦνται αἱ ἔχουσαι τὴν κορυφήν των πλησιέστερον πρὸς τὸν πολέμιον, εἶνε συνεπῶς μᾶλλον ἐκτεθειμέναι καὶ δέον νὰ ὦσιν ἰσχυρότερον ὠργανισμέναι ἀπὸ τὰς εἰσεχούσας γωνίας (angles rentrants), ὧν ἡ κορυφὴ εἶνε ἐστραμμένη πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀμύνης. Εἰς τὴν προμαχωνικὴν χάραξιν (tracé bastionné) διακρίνονται : || ἀμυντικὴ γωνία ἢ γωνία ἀμύνης, angle de défense· αἱ ἀμυντικαὶ γωνίαι ΑΕΖ καὶ ΒΔΓ ἀποτελοῦνται ἐκ τῆς δια-

τομῆς τῶν ἀμυντικῶν γραμμῶν (ligne de défense) ΑΕ καὶ ΒΔ μετὰ τῶν πλευρῶν (flancs) ΕΖ καὶ ΔΒ. Αἱ γωνίαι αὗται δὲν δύνανται νὰ ὦσι μικρότεραι τῶν 90^0, καθότι ἄλλως οἱ ἀμυνόμενοι ἐφ' ἑκάστου τῶν πλευρῶν ΓΔ καὶ ΕΖ θὰ ἐκτίθενται εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἀπέναντι αὐτῶν πλευροῦ, ἀλλ' οὔτε καὶ μεγαλείτεραι τῶν 100^0 διότι τότε τὰ πρόσωπα (faces) ΑΓ καὶ ΖΒ δὲν θὰ πλαγιοφυλάσσωνται καλῶς· || μειουμένη γωνία ἢ γωνία ἐξωτερικῆς πλευρᾶς, angle diminué ; καλοῦνται οὕτως αἱ γωνίαι αἱ σχηματιζόμεναι ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς (côté extérieur) ΑΒ καὶ τῶν ἀμυντικῶν γραμμῶν (lignes de défenses) ΑΕ καὶ ΒΔ, αὗται δ' εἰσὶν αἱ γωνίαι ΒΑΕ=ΑΒΔ. Ὅσον μεγαλειτέρα εἶνε ἡ γωνία αὕτη, τοσοῦτον αὐξάνει τὸ βάθος τοῦ ὀχυρώματος συνεπῶς εἶνε πάντοτε ἀρκετὰ μικρά· || γωνία ὤμου ἢ ἀκρωμὶς (ἰδος, ἡ), angle d'épaule ou épaule d'un bastion, καλεῖται ἡ σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ προσώπου (face) ΑΓ τοῦ προμαχῶνος καὶ τοῦ παρακειμένου πλευροῦ (flanc) ΓΔ, ὥστε ἔχομεν ΑΓΔ=ΕΖΒ· || γωνία πλευροῦ ἢ γωνία πλαγιοφυλάττουσα, angle de flanc ou angle flanquant, αἱ σχηματιζόμεναι ἐκ τῶν πλευρῶν ΓΔ καὶ ΕΖ καὶ τοῦ μεταπυργίου (courtine) ΔΕ· αὗταί εἰσιν ἀμβλεῖαι· ΓΔΕ=ΔΕΖ· || γωνία πλευροφύλακτος ἢ πλαγιοφυλαττομένη ἢ γωνία ἐξέχουσα, angle flanqué ou angle saillant, ἡ ἀποτελουμένη ὑπὸ τῶν δύο προσώπων (faces) τοῦ προμαχῶνος, ἤτοι ΧΑΓ, ΖΒΨ. Ἡ γωνία αὕτη ἐκλήθη πλευροφύλακτος (πλαγιοφυλαττομένη) καθότι ἡ ἐξοχή της παρουσιάζει τομέα ἀπυρόβλητον (secteur privé de feu) ὅστις ἔχει ἀνάγκην πλαγιοφυλάξεως, ἥτις ἐκτελεῖται ἐκ τοῦ πλευροῦ· || γωνία τοῦ πολυγώνου, angle de polygone, ἡ σχηματιζομένη ὑπὸ δύο παρακειμένων ἐξωτερικῶν πλευρῶν (côtés extérieurs) τοῦ πρὸς ὀχύρωσιν πολυγώνου· || γωνία τῆς ψαλίδος ἢ γωνία ψαλιδωτή, angle de tenaille ou angle tenaillé, ΑΟΒ, σχηματιζομένη διὰ τῆς συναντήσεως τῶν δύο ἀμυντικῶν γραμμῶν (lignes de défense) ΑΕ καὶ ΒΔ· || νεκρὰ γωνία ἢ γωνία ἀπυρόβλητος, angle mort ou privé de feu, μέρος τοῦ ἐδάφους κείμενον ἔμπροσθεν ἐξεχούσης γωνίας ὀχυρώματος ἢ ἐν γένει θέσεως ἢ ὀφρύος, μὴ βαλλόμενον ἐκ ταύτης ἀπ' εὐθείας διὰ πυρῶν. Τὸ εἰρημένον ἄτοπον αἴρεται διὰ τῆς πλαγιοφυλάξεως (flanquement)· π. χ. εἰς τὰ ὀχυρώματα καλεῖται ἀπυρόβλητος γωνία τὸ διάστημα τὸ κείμενον κάτωθεν τοῦ προσκλινοῦς (plongée) παρατεινομένου, ἐκτείνεται δὲ ἀπὸ τὸν πόδα τῆς ἐξωτερικῆς κλίσεως (talus extérieur) μέχρι τῆς γραμμῆς καθ' ἣν τὸ ἔδαφος συναπαντᾶται ὑπὸ τοῦ προσκλινοῦς καὶ δὲν προσβάλλεται ὑπὸ τῶν πυρῶν τοῦ προπετάσματος (parapet)· || γωνία ἐξέχουσα, angle saillant ; βλ. καὶ γωνία πλευροφύλακτος, angle flanqué ; || εἰσέχουσα γωνία, angle rentrant (ΓΔΕ καὶ ΔΕΖ), βλ. γωνία ἐξέχουσα, angle saillant, καὶ γωνία πλευροφύλακτος, angle flanqué. Ἐν τῇ πυροβολικῇ (artillerie) ἡ λέξις γωνία χρησιμοποιεῖται πολυειδῶς εἴς τε τὴν θεωρίαν τῆς βολῆς καὶ τὸν ἀνατροχασμὸν τῶν πυροβόλων· || γωνία πτώσεως, angle de chute, εἶνε ἡ γωνία ἣν ἀποτελεῖ ἡ ἐφαπτομένη τῆς τροχιᾶς εἰς τὸ σημεῖον τῆς πτώσεως μετὰ τοῦ ἐπιπέδου τῆς θέσεως. Ὅταν τὸ σκοπευόμενον σημεῖον ἦνε ἄνωθεν τοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου τότε ἡ γωνία πτώσεως εἶνε μεγαλειτέρα, εἶνε δὲ μικροτέρα ὅταν εὑρίσκηται κάτωθεν. Τὸ τοιοῦτον ἔχει μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν συνήθων ὀβίδων, ὅσον δὲ ἡ γωνία τῆς πτώσεώς εἶνε μεγαλειτέρα, τοσοῦτον τ' ἀποτελέσματά των εἶνε μικρότερα· || γωνία ἀφίξεως (τοῦ βλήματος), angle d'arrivée, ἤτοι ἡ γωνία πτώσεως· || γωνία προσκρούσεως, angle de choc, ἡ γωνία καθ' ἣν βλῆμα προσκρούει ἐπί τινος τείχους, θώρακος, κτλ. ἥτις εἶνε ἡ γωνία τῆς πτώσεως (angle de chute) ἐπὶ τοῦ τείχους, κτλ. || γωνία ἀφέσεως, angle de départ ou angle de projection, γωνία ἣν ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ ὁρίζοντος ἡ διεύθυνσις τοῦ πρώτου στοιχείου τῆς τροχιᾶς κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ βλήματος ἐκ τοῦ πυροβόλου. Ἡ γωνία αὕτη εἶνε τὸ ἄθροισμα τῆς γωνίας τῆς βολῆς (angle de tir) καὶ τῆς γωνίας ἀνυψώσεως (angle de relèvement)· || γωνία ὑψώσεως, angle d'élé-

vation ; βλ. γωνία βολῆς, angle de tir ; || ὅριον γωνίας, angle limite ; τὰ ὅρια γωνίας κιλλίβαντός τινος εἶνε αἱ μεγαλείτεραι γωνίαι ἄνωθεν καὶ κάτωθεν τοῦ ὁρίζοντος καθ' ἃς δύναται νὰ βάλλῃ τὸ πυροβόλον· || **σκοπευτικὴ γωνία** (ἐν τῷ ναυτικῷ ἐκαλεῖτο ἄλλοτε καὶ γωνιασμός), angle de mire ou angle de pointage, γωνία σχηματιζομένη διὰ τῆς συναντήσεως τῆς σκοπευτικῆς γραμμῆς (ligne de mire) μετὰ τῆς γραμμῆς τῆς βολῆς (ligne de tir)· εἶνε τοσοῦτον μεγαλειτέρα ὅσον τὸ βληθησόμενον ἀντικείμενον εἶνε μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένον· || **γωνία ἀνυψώσεως**, angle de relèvement ἢ ἁπλῶς relèvement, καλεῖται οὕτως ἡ γωνία καθ' ἣν ἀνυψοῦται ὁ ἄξων ἕνεκα τῆς πυροβολήσεως. εἶνε δὲ ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς γωνίας ἀφέσεως καὶ τῆς γωνίας βολῆς. ἑπομένως ἡ ἀληθὴς **γωνία τῆς βολῆς** (angle de tir) εἶνε ἴση πρὸς τὸ ἄθροισμα τῆς γωνίας τῆς βολῆς καὶ τῆς γωνίας τῆς ἀνυψώσεως (βλ. καὶ ἀνύψωσις, relèvement). Ἐν γένει ἡ γωνία τῆς ἀνυψώσεως διὰ τὰ πεδινὰ ἡμῶν πυροβόλα δὲν ὑπερβαίνει τὰ 12'-14' τῆς μοίρας· || **γωνία ἀνατροχασμοῦ** ἢ **ὀπισθοδρομήσεως**, angle de recul, καλεῖται ἡ γωνία ἡ σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου καὶ τῆς εὐθείας τῆς ἑνούσης τὸ κέντρον τῆς ὑποδοχῆς (encastrement) τῶν στροφαλίγγων εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ ἡ ἀκτηρὶς τοῦ κιλλίβαντος (crosse de l'affût ἐπακουμβᾷ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· || **γωνία θέσεως** ἢ **γωνία ὑψώσεως τοῦ στόχου** (ἄνωθεν ἢ κάτωθεν τοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου) angle de site, καλεῖται οὕτως ἡ γωνία ἣν ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου, ἡ **γραμμὴ τῆς θέσεως** (ligne de site) ἤτοι ἡ εὐθεῖα ἡ ἑνοῦσα τὸ κέντρον τοῦ στόματος τοῦ πυροβόλου μετὰ τοῦ στόχου· || **γωνία ἀνεγέρσεως**, angle de soulèvement, ὅριον κλίσεως τοῦ ἄξονος τοῦ πυροβόλου, πέραν τῆς ὁποίας ὁ κιλλίβας τείνει νὰ ἀνεγερθῇ ἢ ἀνατραπῇ κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς ὀπισθοδρομήσεως· || **γωνία θέσεως** ἢ **ὑψώσεως τοῦ στόχου**, angle de tête ou d'élévation du but ; βλ. γωνία θέσεως, angle de site ; || **γωνία βολῆς** (γωνία ὑψώσεως), angle de tir (angle d'élévation) ; ἡ γωνία ἣν σχηματίζει ὁ ἄξων τοῦ πυροβόλου ἢ ὅπλου (ὅστις καλεῖται γραμμὴ βολῆς, ligne de tir) μετὰ τοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου. Ἐκ τούτου ἕπεται ὅτι τὸ βεληνεκὲς (portée) αὐξάνει μέχρις ὁρίου τινὸς μετὰ τῆς γωνίας τῆς βολῆς. Ἡ γωνία αὕτη εἶνε θετική, ὅταν ἡ γραμμὴ τῆς βολῆς ἀνυψῶται ἄνωθεν τοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου, ἀρνητικὴ δέ, ὅταν καταβαίνῃ κάτωθεν αὐτοῦ· || angle du pointage du tube [τορπιλ.] βλ. **πινακὶς στοχαστική**, table de visée ; || angle de déviation latérale de la torpille ; βλ. **πινακὶς στοχαστική**, table de visée ; || γωνία ἐμπήξεως, angle fichant, καλεῖται ἡ γωνία καθ' ἣν προσκρούει που καὶ ἐμπήγεται τὸ βλῆμα· βλ. **βολὴ ἐμπηκτική**· || γωνία ὑπερσταθμίας, angle d'égalité d'action; βλ. εἰς **ναύκλαστρον**, balancement des torpilles καὶ assiette des torpilles ; || [μηχ.] **γωνία σφηνώσεως**, angle de calage ; στοιχεῖον ῥυθμίσεως ἀτμονομέως τινός, ὅπερ εἶνε ἡ σχηματιζομένη γωνία ὑπὸ τῆς ἀκτῖνος τοῦ στροφάλου (manivelle) τοῦ ἐμβόλου καὶ τῆς ἀκτῖνος τῆς ἐκκεντρότητος (ὅρα ἔκκεντρον, excentrique), ὅταν ὁ ἀτμονομεὺς ἄγηται ἀμέσως· || [ἀστρον.] **ὡρικὴ γωνία**, angle-horaire ; ὀνομάζεται οὕτως ἡ σχηματιζομένη γωνία εἰς τὸν ὑψωμένον πόλον ἐκ τοῦ μεσημβρινοῦ τοῦ τόπου καὶ τοῦ κύκλου τῆς κλίσεως (cercle de déclinaison) ἀστέρος τινός, ἔχουσα ὡς μέτρον τὸ μεταξὺ τῶν δύο τούτων κύκλων περιλαμβανόμενον τόξον τοῦ Ἰσημερινοῦ, καὶ διδοῦσα τὴν ὥραν τοῦ τόπου· || [ἀστρ.] **γωνία τῆς θέσεως** ἢ **παραλλακτική** ἀστέρος τινός, angle de position, εἶνε ἡ σχηματιζομένη εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ, ἐκ τοῦ κατακορύφου κύκλου (vertical) καὶ τοῦ τῆς κλίσεως (déclinaison); || [ἱππολ.] **ἀρθρογωνία**, angle articulaire, ἡ ἱππολογία τὸν ὅρον τοῦτον δίδει εἰς τὴν ἀπόστασιν μεταξὺ δύο ἀρθρικῶν ἀκτίνων ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς συναρμογῆς αὐτῶν μέχρι τῆς κορυφῆς τῆς ἀρθρώσεως· || [ἱππολ.] **γωνία τοῦ στόματος**, angle de la bouche λέγεται τὸ σημεῖον τῆς συνενώσεως τῶν χειλέων· || [ἱππευτ.] **γωνία τῆς γνάθου**, angle de la ganache ; ἡ ἱππευτικὴ οὕτως ὀνομάζει τὴν μεταξὺ τῶν δύο βραχιόνων τῆς κάτω σιαγόνος πρὸς τὸν λαιμὸν ἀπόστασιν· || [ἱππολ.] **ἰσχιακὸς λόφος**, angle de la fesse, ὁ κοινῶς γοφός, ἤτοι τὸ ἐξέχον ἄκρον κατὰ τὴν ὀπισθίαν καὶ κατωτέραν μοῖραν τῶν γλουτῶν, ἀποτελούμενον ἐκ τῆς συναρμογῆς ὀστοῦ τοῦ ἰσχίου μετὰ τοῦ μηροῦ· || γωνία τοῦ ἱππευτηρίου, angle du manège.

γωνιάζω, μέλ. άσω, καὶ κοινῶς γωνιάζω, équerrer, εἰς μορφὴν γωνίας ἐπανάγω τι· δίδω μορφὴν γωνίας, mettre d'équerre ; disposer en équerre ; donner l'équerrage ; ἤτοι ἰσάζω διὰ τοῦ γνώμονος ἢ γωνιομέτρου (équerre) ξύλον, κτλ. || [ναυτ.] γωνιάζω (ξύλον, κλ.) (δίδω τὴν στέλλαν), équerrer ; donner l'équerrage ; mettre en équerre ; κατεργάζομαι ξύλον τοιουτοτρόπως ὥστε ὁ γωνιασμός του νὰ ἦνε σύμφωνος πρὸς δεδομένον σχέδιον· || γωνιάζω, βλ. γωνιόω.

γωνιαῖος, αία, αῖον, καὶ γωνιακός, ή, όν· ὁ ἔχων γωνίας, angulaire, adj. ἢ ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν γωνίαν, qui est au coin; τῆς γωνίας, du coin ; || τὸ γωνιαῖον (γωνιακὸν) σπίτι, la maison du coin ; || γωνιαῖος ἢ γωνιακός, d'encoignure ; π. χ. γωνιαῖος λίθος, pierre angulaire ; pierre d'encoignure (ἀγκών, μασχάλη ἢ ἰδίως γωνία, γωνιά, encoignure, n. f. καλεῖται ἡ γωνία ἡ σχηματιζομένη διὰ τῆς ἑνώσεως δύο τοίχων· || γωνιαῖον παράθυρον, fenêtre du coin (en encoignure); || γωνιακὴ (ἢ μασχαλιαία) ἅλυσις, chaîne d'encoignure, καλεῖται ἡ σειρὰ τῶν λελαξευμένων μασχαλιαίων λίθων· || γωνιαία βαθμίς, marche d'angle ; marche dansante ; βλ. **βαθμίς**· || γωνιαία ὀροφία δοκός, κοινῶς ὁ μαχιᾶς (ἢ κόψις), arêtier, n. m. καλεῖται πᾶσα δοκὸς τιθεμένη εἰς τὰς πλαγίας κόψεις τῆς στέγης· βλ. **ῥάχις**, croupe, καὶ στέγη (ὀροφή).

toit ; || —, γωνιακός, cornier, ère, adj. ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν γωνίαν· π. χ. γωνιαῖος ξυλοστάτης, poteau cornier; καλεῖται κατακόρυφος δοκὸς εὑρισκομένη εἰς τὴν σχηματιζομένην γωνίαν ὑπὸ δύο σανιδωμάτων (pans de bois) καὶ ἀρχομένη ἐκ τῆς βάσεως μέχρι τῆς ὀροφῆς (στέγης) τῆς δομῆς· || — ὀχετός, cornière, n. f. μολύβδινος ἢ ἐκ λευκοσιδήρου ὀχετὸς εὑρισκόμενος εἰς τὴν τομὴν δύο ἐπιφανειῶν οἰκήματός τινος. § [μηχ.] γωνιακὴ (ἢ γωνιώδης) ταχύτης, vitesse angulaire ; ἐν στροφῇ σώματός τινος περὶ σταθερὸν ἄξονα, καθ' ἣν τὰ διάφορα αὐτοῦ μόρια περιγράφουσιν ἰσοχρόνως περιφερείας ἀνίσων ἀκτίνων, ἡ δὲ ταχύτης αὐτῶν συναυξάνεται μετὰ τῆς ἀπὸ τοῦ ἄξονος ἀποστάσεως, καλεῖται ἐν τῇ μηχανικῇ γωνιακὴ ταχύτης ἡ ταχύτης (T) τῆς περιφορᾶς μορίου ἀπέχοντος τοῦ ἄξονος ἀπόστασιν ἴσην τῇ μονάδι τοῦ μήκους. Τὴν γωνιακὴν ταχύτητα εὑρίσκομεν εὐκόλως ἐὰν γνωρίζωμεν τὴν ταχύτητα τ οἱουδήποτε σημείου τοῦ σώματος καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ ἄξονος ἀπόστασιν αὐτοῦ α διὰ τῆς σχέσεως $T = \frac{\tau}{\alpha}$.

γωνιακός, ή, όν· βλ. γωνιαῖος. § γωνιακόν, écoinçon ἢ écoinson, n. m. καλεῖται ὑπὸ τῶν Γάλλων οἱονδήποτε ἔργον οἰκοδομικῆς ἢ λεπτουργίας χρησιμεῦον διὰ τὴν ἀπόκρυψιν τῶν γωνιῶν ἃς σχηματίζουσιν αἱ πλευραὶ δωματίου, ἤτοι ἔργον γωνιαῖον ἢ μασχαλιαῖον, π. χ. écoinson καλεῖται μικρὸν γραφεῖον (λεπτουργικὸν ἔργον) τιθέμενον εἰς τὴν γωνίαν δωματίου τινός.

γωνιάμετρον, ου, τό· βλ. γνώμων, ονος, ὁ· équerre, n. f.

γωνίασμα, ατος, τό· κοινῶς τὸ γώνιασμα· βλ. γωνιασμός.

γωνιασμός, οῦ, ὁ· τὸ διευθύνειν, προσαρμόζειν κατὰ τὸν γνώμονα (=γωνίαν, équerre), équerrage, n. m. || γωνιασμὸς ξύλου, κτλ. équerrage, n. m. κοινῶς τὸ γώνιασμα καὶ ἐν τῷ ναυτικῷ ἡ στέλλα. καλεῖται ἡ γωνία ἣν σχηματίζουσι δύο παρακείμεναι καὶ ἐπίπεδοι ἐπιφάνειαι ξύλου τινος, κτλ. § [ναυτ. πυροβ.] γωνιασμός, βλ. σκοπευτικὴ γωνία, angle de mire.

γωνιογνώμων, ονος, ὁ· goniasmomètre, n. m. καὶ γωνιόμετρον, ου, τό· goniomètre, n. m. ἐργαλεῖον διὰ τὴν καταμέτρησιν τῶν γωνιῶν.

γωνιόδεσμος, ον, ὁ· pied-cornier, n. m. σιδηρογώνιον ἢ γωνιώδης ξύλινος σύνδεσμος (cornière ; βλ. λέξεις) τιθέμενος εἰς τὰς γωνίας πρὸς σύνδεσμον τῶν κατακορύφων ἑδρῶν.

γωνιοειδής, ής, ές· ὁ τὸ σχῆμα γωνίας ἔχων, anguleux, euse ; de forme angulaire.

γωνιοειδῶς, [ἐπίρ.] βλ. γωνιωδῶς.

γωνιόλιθος, ου, ὁ· κοινῶς τὸ ἀγκωνάρι, pierre d'encoignure ἢ pierre angulaire ἢ pierre d'angle, ἤτοι μασχαλιαῖος (γωνιακὸς) λίθος ἢ ἀκρογώνιος λίθος, pierre d'angle ; καλεῖται οὕτω λίθος τοποθετούμενος εἰς τὰς εἰσεχούσας καὶ ἐξεχούσας γωνίας κτιρίου τινός. Πᾶσαι αἱ γωνίαι τῶν κτιρίων κατασκευάζονται διὰ γωνιολίθων οἵτινες φέρονται ἐκ τῶν λατομείων ἡμικατεργασμένοι. Ἐπίσης αἱ γωνίαι τῶν ἀνοιγμάτων (κουφωμάτων, baie) ἐν γένει κατασκευάζονται διὰ μικροτέρων γωνιολίθων καλουμένων παραγκωνίων, κοινῶς παραγκώνια· τοὺς γωνιολίθους (ἀγκωνάρια) κατὰ τὴν δόμησιν τῶν τοίχων τοποθετοῦν καὶ ἐγκαρσίως, βλ. ἐγκάρσιος.

γωνιομέτρης, ου, ὁ· γωνιόμετρον, τό· ὁ μετρῶν γωνίας· βλ. γωνιογνώμων. § —, rapporteur ; βλ. ἀναγωγεύς.

γωνιομετρία, ας, ἡ· goniometrie, n. f. τέχνη ἢ τρόπος τοῦ μετρεῖν τὰς γωνίας, art ou manière de mesurer les angles ; [μαθ.] ὀνομάζεται ἡ διὰ τῶν καλουμένων γωνιομετρικῶν ὀργάνων πρακτικὴ μέτρησις γωνιῶν. Τὰ γωνιομετρικὰ ὄργανα σύγκεινται ἐκ διῃρημένου κύκλου, ἢ τόξου κύκλου ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατορθοῦται λεπτὴ μέτρησις τῶν γωνιῶν διὰ βερνιέρου, ἢ ἔτι λεπτότερον διὰ μικροσκοπίου καὶ ἐκ στοχάστρου, τὸ ὁποῖον διευθύνεται διαδοχικῶς πρὸς τὰ σημεῖα, τῶν ὁποίων αἱ κατευθύνσεις ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς στάσεως τοῦ παρατηρητοῦ σχηματίζουσι τὰς μετρουμένας γωνίας. Ὡς στόχαστρον χρησιμεύει διοπτήρ, (alidade) ἢ εἰς τὰς ἀκριβεστέρας παρατηρήσεις ὁ ὀπτικὸς ἄξων τηλεσκοπίου, νῦν μάλιστα ἡ χρῆσις τῶν ἁπλῶν διοπτήρων εἶνε πολὺ σπανία.

γωνιομετρικός, ή, όν· goniométrique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γωνιομετρίαν, qui appartient à la goniométrie ; || γωνιομετρικαὶ ἐργασίαι, opérations goniométriques.

γωνιόμετρον, ου, τό· ὁ γωνιογνώμων, goniasmomètre, n. m. καὶ goniomètre, n. m. ὄργανον τοπογραφικὸν χρήσιμον πρὸς μέτρησιν γωνιῶν· || — transporteur, n. m. βλ. γνώμων καὶ ἀναγωγεύς.

γωνιομύκητες, οἱ· goniomycètes, n. m. pl. ὁμὰς μυκήτων· || γωνιομύκης, un goniomycète.

γωνιόξυλον, ου, τό· βλ. ψαλίς, aisselier, n. m.

γωνιοποιέω-ῶ, μέλ. ήσω· βλ. γονιόω-ῶ· καὶ κοινῶς γωνιάζω.

γωνιοσκόπιον, ου, τό· γωνιομετρικὸς κανών, ὁ διοπτήρ, alidade n. m. βλ. λέξιν.

γωνιόφυλλος, ος, ον· ὁ ἔχων φύλλα γωνιώδη, à feuilles anguleuses.

γωνιόω-ῶ, μέλ. ώσω· γωνιῶδες τι ποιῶ, κάμπτω εἰς γωνίαν, courber en angle ou tailler en forme d'angle ; || σχηματίζω γωνίαν, former un angle, un coin.

γωνιοχαλινός, οῦ, ὁ· [τορπιλ.] équerre frein, n. m. βλ. ἐκκρεμές, pendule, εἰς ναύχλαστρον Οὐάϊτχετ.

γωνιώδης, ης, ες· ὁ γωνιοειδής, anguleux, euse ; ὁ τὸ σχῆμα γωνίας ἔχων, de forme angulaire ; || — ἁρμός, joint angulaire, ἤτοι λοξὸς ἁρμός· || — σύνδεσμος, βλ. σιδηρογώνιον· || γωνιώδης συναρμογή, queue, n. f. εἶδος συναρμογῆς (assemblage) γιγνο-

μένη εἰς τὰ ἄκρα τῶν ξύλων ἵνα ἑνώσῃ ταῦτα γωνιωδῶς τὰ μὲν πρὸς τὰ δέ.

γωνιωδῶς, [ἐπίρ.]=γωνιοειδῶς, ἐν σχήματι γωνίας, en forme d'angle.

γωνίωμα, ατος, τό· τὸ κύρτωμα, courbure, n. f. ἡ καμπή, κάμψις, inflexion, n. f. || γωνίωμα (καὶ ῥάχις) ἐν γένει εἰς τὸν ὁπλισμὸν καλεῖται arête, n. f. || τὸ εἰσέχον γωνίωμα τοῦ θώρακος, arête rentrante de la cuirasse; || — τοῦ μέσου τοῦ ἐλάσματος τῆς σπάθης, τῆς λόγχης, κ.τ.λ., arête du milieu de la lame, du sabre, de la lance, etc.

γωνιωτός, ή, όν· coudé, ée; ὁ σχηματίζων γωνίαν· || — ἄξων, essieu coudé.

γωριάζω ἢ γουρουάζω. [διάλ. Ἠπείρ.] οὐρλιάζω, οὐρυάζω=ὠρύομαι.

Δ

Δ, δ, δέλτα, τό· delta; ἄκλιτ. τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, quatrième lettre de l'alphabet grec; || ὡς ἀριθμὸς δ'=4 =quatre; ,δ=4,000=quatre mille.

δά, (μόριον ἀναλογοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τὸ δή, δῆτα, τῶν ἀρχαίων), εἶνε σχετικὸν μὲ τὸ γαλλικὸν da; donc; || ἔλα δά! allons donc! || μὰ ἔλα δὰ ποῦ δὲν θέλει, eh, bien! il ne veut pas; || ὄχι δά! mais non! [καὶ εἰρων.] oui da! vraiment? || νὰ δὰ ἡ ὥρα! c'est vraiment le moment! || νὰ δὰ ἡ ὥρα νὰ κλαίῃ! ne voilà-t-il pas qu'il pleure! || αὐτὸ δὰ λέγω κ' ἐγώ, c'est cela même que je dis; || εἰπέ το δά! allons, dites le; voyons, parlez; || μὴ δὰ εἶνε τόσον ἀνόητος, mais il n'est pas si bête; || [ὑποκοριστικῶς] τόσος δά! pas plus haut que ça.

δαβγονίτης, ου, ὁ· dabgonite, n. m. ὀρυκτὸν λευκόν, λάμψεως ὑελοειδοῦς, σκληρότητος 3, εἰδικοῦ βάρους 2,40. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον ὄρθιον σύστημα εἰς πεταλοειδεῖς κρυστάλλους. Χημικῶς εἶνε $Al\,(OH)_2\,Na\,CO_3$.
Δ. Κ.

δαβοῦλι, τό· καὶ νταοῦλι, τό· [δημ.] μέγα τύμπανον τῶν χωρικῶν, gros tambour [des paysans]; || [μεταφ.] γίνομαι δαβοῦλι, πρήσκομαι, φουσκόνω, se gonfler; s'enfler.

δαβύνης, βλ. νεφελιωτόν.

δαγεροΐτης, ὁ (βλ. χισιγγερίτης).
(Δ. Κ.)

δαγερροτυπία, ας, ἡ· daguerréotypie, n. f. ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν δαγερρότυπα ἤτοι δαγερροτυπίας (daguerréotype); || δαγερροτυπία, ἡ· daguerréotypage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ δαγερροτυποῦν· || δαγερροτυπία ἢ δαγερρότυπον, τό· daguerréotype, n. m. ἡ μέθοδος τοῦ παράγειν αὐτὰ καλεῖται ἐπίσης δαγερροτυπία· καλεῖται οὕτω τέχνη ἐπινοηθεῖσα κατὰ τὸ 1839 ὑπὸ τοῦ Δαγέρρου καὶ τοῦ Νιὲψ καὶ σκοποῦσα τὴν ἐπὶ ἐστιλβωμένης ἀργυρᾶς πλακὸς ἀναπαράστασιν οἱουδήποτε φωτιζομένου ἀντικειμένου διὰ τῆς ἐπενεργείας τοῦ φωτὸς ἐπὶ τοῦ ἰωδιούχου ἀργύρου.

δαγερρότυπον, ου, τό· (τὸ πρᾶγμα), ἤτοι ἡ εἰκών, daguerréotype, n. m. βλ. δαγερροτυπία.

δαγερροτύπος, ου, ὁ· daguerréotypeur, ὁ ἐνασκῶν τὴν δαγερροτυπίαν.

δαγερροτυπόω-ῶ, daguerréotyper; ἀναπαριστῶ ἄτομον, τοποθεσίαν ἢ ἀντικείμενον διὰ τῆς δαγερροτυπίας.

δάγκαμα, ατος, τό· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ δήγματος (δῆγμα, δῆξις), ἡ δαγκαματιά, morsure, n. f. || ἡ πρᾶξις τοῦ δάκνειν, action de mordre.

δαγκαματιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] τὸ δάγκαμα, τὸ δῆγμα, morsure, n. f. τὸ κέντημα διὰ τῶν ὀδόντων, coup de dent καὶ ἐν γένει τὸ κέντημα (κεντιά) ἐντόμων, κτλ. piqûre, n. f. (d'insectes, etc.).

δαγκανιάρης, α, ικον· [δημ.] ὁ δάκνων, δαγκάνων, qui mord; ὁ δηκτικός, mordant; ὀργίλος διεστραμμένος, hargneux, euse; || [καὶ ἐπὶ κυνῶν] hargneux; σκυλὶ δαγκανιάρικο, un chien hargneux.

δαγκάνω, μέλ. θὰ δαγκάσω· ἀόρ. ἐδάγκασα (λέγεται καὶ δακόνω καὶ δαγκόνω· παραχ. τῆς μετοχ. δαγκασμένος· δάκνω, mordre; κόπτω, τρυπῶ, κεντῶ τι διὰ τῶν ὀδόντων, donner un coup de dent; [κατ' ἐπέκτασιν] κεντῶ τι, piquer; τὸν ἐδάγκασεν ἕνας σκύλος, un chien l'a mordu; || τὸν ἐδάγκασαν οἱ σφῆκες, les guêpes l'ont piqué; || τὰ φείδια δαγκάνουν, les serpents mordent (piquent); || ἐδάγκασε τὰ χείλη του (τὴν γλῶσσάν του) il mordit ses lèvres (sa langue); || ἐδάγκασα τὰ χείλη μου (φράσις λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν ἀφ' ὅσους θυμόνοντες, μετανοοῦντες ἢ ἄλλως παθαίνοντες τὴν ψυχὴν ἢ διὰ νὰ μὴ γελάσουν δαγκάνουν τῷ ὄντι τὰ χείλη των ἢ τὰ δάκτυλά των), je me mordis les lèvres (ἢ les cinq doigts); || δαγκάνει τὸ μουστάκι του, il mordille sa moustache;

|| ψόφιο σκυλὶ (ψεῖδι) δὲν δαγκάνει [παροιμ.], un chien mort ne mord plus; morte la bête, mort le venin. Βλ. καὶ δάκνω.

δαγκασμένος, η, ον· [δημ.] ὁ δεδηγμένος, mordu, e; δαγκασμένος ἀπὸ σκύλον, ὄφιν, κτλ. βλ. κυνόδηκτος, ὀφιόδηκτος.

δαγκανιά, ἡ· [δημ.] δαγκονιά· τὸ δάγκωμα, τὸ δῆγμα, morsure, n. f.

δαγκόνω, [δημ.] βλ. δαγκάνω, δάκνω.

δάγκωμα, τό· [δημ.] βλ. δάγκαμα, κτλ.

δαδά, ἡ· [δημ.] ἡ νταντὰ τῶν παιδιῶν, bonne d'enfant.

δαδεύω, [δημ.] νταντεύω, περιποιοῦμαι· ἀνατρέφω παιδίον, soigner; élever [un enfant].

δαδί, τό· καὶ δαδίον, τό· ξύλον πεύκινον, bois de pin; ξύλον ῥητινῶδες, bois résineux (εὔφλεκτον, inflammable); || αὐτὸ τὸ ξύλον καίει 'σὰν δαδί, ce bois brûle comme des allumettes. § δαδὶ=σχίζα, copeau (margotin) πρὸς ἄναμμα τοῦ πυρός, pour allumer le feu.

δαδίν, τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ δαδίον, δαδί.

δάδινος, ινη, ινον· ὁ ἐκ δαδίου καμωμένος, fait d'un bois résineux.

δαδίον, ου, τό· καὶ συνηθέστερον δαδί.

δαδοῦχος, ου, ὁ· ὁ κρατῶν δᾷδας καὶ φωτίζων, δαδοφόρος, porte-flambeau, n.m. § —, qui porte une torche; torchère, n. f.=λαμπαδηφόρος, δαδοφόρος λυχνία.

δαδοφορία, ας, ἡ· τὸ φέρειν δᾷδας καὶ φωτίζειν, καὶ τὸ περιφέρεσθαι μετ' αὐτῶν, marche (promenade) aux flambeaux=λαμπαδηφορία.

δαδοφόριον, τό· ἢ λαμπαδοφόριον, τό· (δᾴς, λαμπάς, φέρω), porte-flambeau, n. m.

δαδοφόρος, ος, ον· ὁ φέρων, κρατῶν δᾷδα. ὁ δαδοῦχος, porte-flambeau, adj.

δάδωσις, εως, ἡ· ἡ εἰς δαδὶ μεταβολὴ τῆς πεύκης, se changer en (dévenir du) bois résineux.

δαίδαλος, ος, ον· ὁ τεχνικῶς κατεσκευασμένος, artistement travaillé; ποικίλος, varié. § Δαίδαλος, Dédale, n. m. περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Κνωσσοῦ τῆς Κρήτης, σύγχρονος τοῦ Μίνωος· || λαβύρινθος καὶ δαίδαλος, labyrinthe, n. m. dédale, n. m. βλ. λαβύρινθος.

δαίμονας, α, ὁ· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ δαίμων, ονος· (ὁ πονηρός), πνεῦμα (πονηρόν), démon, n. m. esprit malin; esprit mauvais; ὁ διάβολος, diable, n. m. || τί δαίμονα! que diable; que diantre! || νὰ πάρῃ ὁ δαίμονας! diantre! peste! βλ. καὶ διάβολος.

δαιμονάω-ῶ, δαιμονιάω-ῶ, καὶ παθητικ. δαιμονίζομαι, κατέχομαι (κυριεύομαι) ὑπὸ δαίμονος, être possédé (du démon); βλ. καὶ δαιμονίζω· || [μετοχ. ἐπιθ.] δαιμονιῶν, ῶσα, ον. βλ. δαιμονιακός.

δαιμονιακός, ή, όν· ὁ δαιμονιῶν, démoniaque; ὁ ὑπὸ τοῦ δαίμονος κατεχόμενος, ἐμπνευσμένος, personne possédée (du démon); || λαμβάνω δαιμονιακὸν ὕφος, prendre un ton de démoniaque. § —, démoniaque; ὁ ἐνεργούμενος, energumène. n. m. ὁ δαιμονισμένος· βλ. δαιμονίζω. § — démoniaque, n. m. (δαιμονισμένος), ὁ κακός, ἐμπαθής, ὀργίλος, παράφρων, c'est un démoniaque. § —, ή, όν· démoniaque, adj. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τοὺς δαίμονας· || πρόληψις (δεισιδαιμονία) δαιμονιακή, superstition démoniaque; || δαιμονιακός, ή, όν. ὁ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ δαίμονος εὑρισκόμενος, ὁ κατειλημμένος ὑπ' αὐτοῦ, π. χ. γυνή, δαιμονιακή, une femme démoniaque.

δαιμονίζω, μέλ. ίσω [μεταφ.] κάμνω τινὰ νὰ σκάσῃ, νὰ λυσσιάζῃ ἀπὸ πόνον, ἀπὸ θυμόν, κτλ. faire enrager; faire endêver quelqu'un, dépiter; || καθιστῶ τινα τρελλόν, ἔξαλλον, rendre fou; || μὲ δαιμονίζει ὁ πόνος, j'enrage de douleur; || τίποτε δὲν μὲ δαιμονίζει, ὅσον, rien ne me dépite davantage, que; || μ' ἐδαιμόνισε δύο ὥραις, il m'a fait endêver deux heures durant; || [μέσ.] δαιμονίζομαι, enrager; endêver; se dépiter; endiabler; || δαιμονίζομαι ν' ἀκούω τί κάμνει, j'enrage d'entendre ce qu'il fait; || ἐδαιμονίσθης; as-tu perdu la tête? || εἶνε δαιμονισμένος ἄνθρωπος, c'est un homme endiablé; il a le diable au corps = ἔχει τὸν διάβολον μέσα του. § δαιμονίζομαι (παθ. καὶ αὐτοπ.) = δαιμονάω, πνεύματι πονηρῷ συνέχομαι, κατέχομαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, être possédé de l'esprit malin; || οἱ δαιμονιζόμενοι=οἱ δαιμονισμένοι, οἱ κατεχόμενοι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, les possédés; les démoniaques; les énergumènes; οὕτως ἐκάλουν ἰδίως οἱ Ἰουδαῖοι τοὺς συχνοὺς ἐν Παλαιστίνῃ καὶ Φοινίκῃ ἐπιληπτικούς, τοὺς παράφρονας καὶ μανιακούς, τοὺς πάσχοντας μελαγχολίας, διότι ἐπιστεύετο ὅτι ἠνωχλοῦντο ὑπὸ κακοῦ τινος δαίμονος.

δαιμονικός, ή, όν· τοῦ δαίμονος, de démon; τοῦ διαβόλου, de diable; σατανικός, satanique. § [οὐδ. οὐσ.] διάβολος, diable; πνεῦμα πονηρόν, esprit malin. § —, ὁ ὑπὸ δαίμονος κατεχόμενος, saisi (inspiré) par le démon; || δαιμονιακός, παράφρων, démoniaque.

δαιμονιόληπτος, ος, ον· καὶ δαιμονόληπτος, ὑπὸ δαίμονος κατειλημμένος, κατεχόμενος, saisi (possédé, inspiré) du démon; [ἐκκλ.] ὁ δαιμονισμένος, ὁ δαιμονιακός, démoniaque.

δαιμόνιον, τό· (οὐδ. τοῦ δαιμόνιος), ὁ δαίμων, démon, n. m. πονηρὸν πνεῦμα, esprit malin; esprit mauvais; ὁ διάβολος, diable n. m. § τὸ δαιμόνιον σημεῖον, ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐνυπάρχουσα. τὸ πνεῦμα, génie, n.m. esprit, n. m. || ποιητικὸν —, génie poétique; || τὸ δαιμόνιον τοῦ Σωκράτους, le génie (le démon familier) de Socrate. § δαιμόνιον=ἰδιοτροπία, παραξενιά, caprice, n. m. ἰδιοτροπία, φαντασία, lubie, n. f. ἰδιοτροπία, μανία, manie, n. f. || ἔχει τὸ δαιμόνιον νά..., il a la manie de...; || ἔχει δαιμόνια, il a des lubies (des lunes); || (δὲν ἠξεύρω) τί δαιμόνιο τὸν ἔπιασε, quelle mouche l'a piqué; || ὅταν ἔχῃ τὰ δαιμόνιά του, quand sa quinte le tient (le prend).

δαιμόνιος, α, ον· ἔκτακτόν τι, ἐξαιρετικόν, exceptionnel, elle ; ἀνώτερον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐμφαῖνον θείαν ἐνέργειαν, ἔμπνευσιν· ὁ μετὰ πνεύματος, τοῦ πνεύματος, de génie ; génial, e ; ἐμπνευσμένος, inspiré, ée ; θεῖος, divin, ine ; θαυμάσιος, merveilleux, euse ; ὑπερφυσικός, surnaturel, elle ; δαιμόνιος, ἔξοχος, génie ; hors ligne ; ‖ — νοῦς, esprit supérieur ; génie ; ‖ δαιμόνιον ἔργον, œuvre de génie ; œuvre merveilleuse ; ‖ δαιμονία γυνή, femme hors ligne ; ‖ δαιμόνιον δῶρον, don surnaturel ; ‖ — ἀνὴρ=ἔκτακτον πνεῦμα, σοφός, génie, ὑπεράνθρωπος.

δαιμονιότης, ητος, ἡ· démonialité, n. f. φύσις, χαρακτὴρ τοῦ δαίμονος, nature, caractère du démon.

δαιμονίσκομαι, [διάλ. Οἰνόης]=δαιμονίζομαι, διαβολίζομαι, πειράζομαι πολύ· βλ. δαιμονίζω.

δαιμόνισμα, ατος, τό· τὸ δαιμονιᾶν, δαιμονίζειν τινά, action de dépiter (de faire enrager) τὸ ἐρεθίζειν τινά, ὁ ἐρεθισμός, irritation, n. f.

δαιμονισμένος, η, ον· ὁ δαιμονιῶν, δαιμονιακός, démoniaque ; ὁ ἐνεργούμενος, energumène, n. m. ὁ ἐνοχλούμενος ὑπὸ δαίμονος, (ὑπὸ ἀκαθάρτου πνεύματος)· βλ. δαιμονίζω.

δαιμονισμός, οῦ, ὁ· démonisme, n. m. ἡ λατρεία, πίστις εἰς τοὺς δαίμονας· ἡ δαιμονολατρεία.

δαιμονιστής, οῦ, ὁ καὶ ἡ· démoniste, adj. οἱ δαιμονολάτραι· οἱ πιστεύοντες εἰς τοὺς δαίμονας· ‖ δαιμονισταὶ φιλόσοφοι, philosophes démonistes ; ‖ εἷς δαιμονιστής, un démoniste.

δαιμονιῶ, βλ. δαιμονάω.

δαιμονιῶν, οῦσα, ὄν· βλ. δαιμονιακός, démoniaque.

δαιμονίως, [ἐπίρ. τοῦ δαιμόνιος] μετὰ πνεύματος, μετὰ σοφίας, avec génie ; ἐκτάκτως, ὑπερφυσικῶς, surnaturellement ; ὑπερτέρως, καθ' ὑπερβολήν, supérieurement ; ἐκ Θεοῦ, διὰ θείας ἐνεργείας, divinement ; θαυμασίως, merveilleusement.

δαιμονογραφία, ας, ἡ· démonographie, n. f. μελέτη, πραγματεία ἐπὶ τῶν δαιμόνων· ‖ ὁ συγγραφεὺς μιᾶς δαιμονογραφίας, l'auteur d'une démonographie.

δαιμονογραφικός, ἡ, όν· démonographique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν δαιμονογραφίαν, μὲ τοὺς δαίμονας· ‖ πραγματεία δαιμονογραφική, traité démonographique.

δαιμονογράφος, ου, ὁ· démonographe, n. m. συγγραφεὺς πραγματείας ἐπὶ τῶν δαιμόνων.

δαιμονοκρατία, ας, ἡ· démonocratie, n. f. [θεολ.] τὸ κράτος, ἡ ἰσχὺς τῶν δαιμόνων.

δαιμονολατρεία, ας, ἡ· démonolâtrie, n. f. [θεολ.] ἡ λατρεία πρὸς τοὺς δαίμονας καὶ ἐν γένει ἡ εἰδωλολατρεία· ‖ λέγεται ἐπίσης démonisme, n. m. δαιμονισμός.

δαιμονολάτρης, ου, ὁ· démonolâtre, n. m. [θεολ.] λέγεται περὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν λατρευόντων τοὺς δαίμονας καὶ ἐν γένει περὶ τῶν εἰδωλολατρῶν· λέγεται ἐπίσης démonicole, n. et adj. (daemon et colere = adorer) ; ‖ οἱ δαιμονολάτραι, les démonolâtres.

δαιμονολατρικός, ἡ, όν· démonolâtrique, adj. ὁ σχετιζόμενος, ἀφορῶν ἢ ἀκολουθῶν τὴν δαιμονολατρείαν.

δαιμονόληπτος, ος, ον· βλ. δαιμονιόληπτος.

δαιμονοληψία, ας, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ ὑπὸ τοῦ δαίμονος κατεχομένου ἀνθρώπου, état d'un homme possédé [du démon]; possession, n. f.

δαιμονολογία, ας, ἡ· démonologie, n. f. (δαίμων, λόγος=πραγματεία) ἐπιστήμη, πραγματεία περὶ τῆς φύσεως τῶν δαιμόνων.

δαιμονολογικός, ἡ, όν· démonologique, adj. ὁ σχετιζόμενος εἰς τὴν δαιμονολογίαν ἢ εἰς τὴν ἐπιστήμην περὶ τῆς φύσεως τῶν δαιμόνων.

δαιμονολόγος, ου, ὁ· démonologue, n. m. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν δαιμονολογίαν· ὁ συγγραφεὺς πραγματείας δαιμονολογικῆς· ‖ οἱ δαιμονολόγοι τοῦ μεσαίωνος, les démonologues du moyen âge.

δαιμονολογῶ, μέλ. ήσω, καταγίνομαι εἰς τὴν δαιμονολογίαν, s'occuper de démonologie.

δαιμονομανής, ής, ές· démonomane, n. ἄτομον κατεχόμενον ὑπὸ δαιμονομανίας.

δαιμονομανία, ας, ἡ· démonomanie (δαίμων, μανία), n. f. λέγεται, ἐπὶ κακοῦ, περὶ τῆς πρὸς τοὺς δαίμονας πίστεως, ἢ περὶ μελέτης πραγματευομένης περὶ τῆς φύσεως τῶν δαιμόνων· εἶνε συνώνυμον τοῦ δαιμονογραφία. § —, démonomanie, φρενολογικὴ κατάστασις καθ' ἣν νομίζουσιν ὅτι κατέχονται ὑπὸ τοῦ δαίμονος· συνώνυμον τοῦ δαιμονοπάθεια.

δαιμονομαντεία, ας, ἡ· démonomancie, n. f. μαντεία, (πρόρρησις) ἐξασκουμένη ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ δαίμονος.

δαιμονομάντις, εως, ὁ· démonomancien, n. m. θηλ. δαιμονομάντισσα, ης, ἡ· démonomancienne, n. f. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν δαιμονομαντείαν· ‖ εἷς δαιμονομάντις, un démonomancien.

δαιμονομαντικός, ἡ, όν· démonomancien, enne, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν δαιμονομαντείαν· ‖ πρόρρησις (μαντεία) δαιμονομαντική, divination démonomancienne.

δαιμονοπάθεια, ας, ἡ· démonopathie, n. m. [παθολ.] συνώνυμον δαιμονομανία.

δαιμονόπαιδον, τό, καὶ

δαιμονόπουλον, τό· διαβολόπαιδο, τό· διαβολικὸ παιδί, diable d'enfant ; μικρὸς διάβολος, petit diable ; κακὸν μικρὸν παιδίον, διαβολάκι, diablotin, n. m.

δαιμονόσπερμα, ατος, τό· διαβολόσπερμα, τό· γέννημα ἢ μᾶλλον σπέρμα διαβόλου, engeance du diable ; engeance diabolique ; βλ. καὶ γέννα.

δαίμων, ονος, ὁ· [ἀρχαιολ.] θεία πρόνοια ἢ θεῖον ὄν, providence ou intelligence divine ; ὅταν δὲν δύναταί τις νὰ ὀνομάσῃ ὡρισμένον

θεὸν καὶ ὅμως ἐκ φαινομένων καὶ γεγονότων συμπεραίνῃ περὶ δυνάμεως ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐνεργούσης· πνεῦμα ἢ δαίμων (καλὸν ἢ κακόν), génie ou démon (bon ou mauvais), ἰδίως ἐπὶ κακῶν πραγμάτων τὰ ὁποῖα δὲν ἀποδίδονται εἰς θεόν· ‖ εἶνε ὁ κακός του δαίμων, il est son mauvais génie. § [ἐκκλ.] κακὸν δαίμονα, mauvais démon, σημαίνει τὸν διάβολον, diable, τὸ πονηρὸν (ἀκάθαρτον) πνεῦμα, esprit malin ; ‖ δὲν φοβεῖται οὔτε θεούς, οὔτε δαίμονας, il ne craint ni Dieu, ni diable ; βλ. καὶ δαίμονας.

δαίρνω, καὶ

δαίρω (ἀντὶ τοῦ δέρω), μέλ. δαρῶ, ἀόρ. ἔδηρα· ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ τύπτω, μαστιγόνω, battre, fouetter = δέρνω μὲ τὴν μάστιγα· βλ. δέρνω.

δαιτυμών, όνος, ὁ· convive, n. m. ὁ εἰς τράπεζαν προσκεκλημένος, συνδαιτυμών, σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος, commensal, ale, aux, ἤτοι ὁ ξενιζόμενος, hôte, n. m.

δακίνεμα, τό, καὶ δάκνεσμα· [διάλ. Οἰνόης] τὸ δῆγμα, τὸ δάγκαμα.

δάκινω, [διάλ. Οἰνόης] = δάκνω, δαγκάνω.

δακνέτσης, δακνέτσα, ικον· [διάλ. Οἰνόης] ὁ δάκνων, ουσα, ον.

δακνηρός, ά, όν· (δάκνω) δηκτικός, mordant, e ; μεταφ. κεντητικός, piquant, e.

δάκνω, μέλ. δήξομαι, ἀόρ. ἔδακον, παρακ. δέδηχα, παθ. παρ. δέδηγμαι, μετοχ. δεδηγμένος, παθ. ἀόρ. ἐδήχθην,, μετοχ. δηχθείς· δαγκάνω (γενικῶς), mordre ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν διαβιβρώσκω (κατατρώγω), ronger, corroder ; ‖ [μεταφ.] κεντῶ, piquer, ὡς ἐπὶ μυιῶν, ἐπὶ λόγων ἐγγικτικῶν· ἐρεθίζω, irriter ; π. χ. τσούζω ἐπὶ καπνοῦ· πληγώνω, blesser, διὰ τῶν λόγων· λυπῶ, chagriner καὶ ἐν παθ. ἐρεθίζομαι, πικραίνομαι ἐπὶ λύπης καὶ βαρυθυμίας· ‖ [ἐπὶ ἵππου] δάκνω (δαγκώνω) τὸν χαλινόν, mâcher son frein καὶ μεταφορ. κατατρώγω τὸν χαλινόν, ronger son frein ; ‖ τὸν δάκνει (τὸν κατατρώγει) ἡ ζηλοτυπία, il est rongé par la jalousie.

δακονιά, ἡ· [δημ.] κοινὴ ὀνομ. τοῦ βλωμός, bouchée, n. f. ἤτοι ἡ βοῦκα, ἡ χαψιά· ‖ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι μὲ τὴ δακονιὰ εἰς τὸ στόμα [φρ.], il quitta la table sans avaler. § —, τὸ δῆγμα, τὸ δάγκαμα, morsure, n.f.

δακόνω, [δημ.] βλ. δαγκάνω, δάκνω.

δακράκι, τό, [βοτ.] primevère (λατ. primus, πρῶτον, ver, ἔαρ) n. m. κοινὴ ὀνομασία τῆς ἐπὶ τῆς Οἴτης πασχαλίδος τῆς εὐόσμου· τὸ ἠράνθεμον ἄνθος τῆς ἀνοίξεως· εἶδος λυσιμαχίων φυτῶν ἀνθοῦν περὶ λήγοντα Φεβρουάριον ἐν Γαλλίᾳ· ὑπάρχει ἠράνθεμον ἁπλοῦν καὶ διπλοῦν, primevère simple et double.

δάκρυ, υος, τό· βλ. δάκρυον.

δακρυακός, ή, όν· καὶ δακρυϊκός, ή, όν· lacrymal, ale, aux ; ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὰ δάκρυα· ‖ [ἀνατ.] δακρυακὰ ὄργανα, organes lacrymaux εἶνε : ὁ δακρυοποιὸς ἀδήν, glande lacrymale (καὶ πληθ. οἱ δακρυοποιοὶ ἀδένες, les glandes lacrymales); ‖ τὰ δακρυακὰ σημεῖα (2), points lacrymaux ; ‖ οἱ δακρυοφόροι (δακρυακοὶ) πόροι (2), conduits lacrymaux; ‖ ὁ δακρυοδόχος (δακρυακὸς) ἀσκός, sac lacrymal ; ‖ ὁ ῥινοδακρυακὸς πόρος, canal lacrymal ou nasal ; ‖ τὸ δακρυακὸν λημνίον, ἐγκανθὶς δακρυακή, caroncule lacrymale ; ‖ καὶ οἱ ἐκφορητικοὶ πόροι τῶν δακρύων ἢ δακρυακοὶ πόροι, voies lacrymales.

δακρυαγωγός, οῦ, ὁ· conduit lacrymal ; βλ. καὶ σωλήν.

δακρύβρεκτος, ος, ον· ὁ διὰ δακρύων βεβρεγμένος, ὁ ἐκ δακρύων ὑγρός, mouillé (baigné ; arrosé) de larmes.

δακρύγελως, ωτος, ὁ, ἡ· ὁ κλαίων καὶ γελῶν, dont le sourire est mêlé de larmes.

δακρύδιον, τό· lacrymule, n. f. ὑποκορ. τοῦ δάκρυ, μικρὸν δάκρυ, petite larme ; ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ φαρμακευτικῇ.

δακρυδόχος, ος, ον· καὶ δακρυοδόχος, ὁ δεχόμενος δάκρυα, lacrymal, ale, aux ; ‖ ἡ δακρυδόχος κύστις [ἀνατ.] δακρυόκυστις, dacryocyste (sisst') (δάκρυον καὶ κύστις), n. m. sac lacrymal. § δακρυδόχος ἢ δακρυδόχον ληκύθιον, lacrymatoire, n. et adj. καλοῦνται οὕτω μικρὰ ἀγγεῖα τῶν ἀρχαίων ἔνθα ἔθετον ἀρώματα καὶ ἀπετίθεντο ἐντὸς τῶν τάφων. ἐσφαλμένως δ' ἐνομίσθη ὅτι εἰς τὰ δοχεῖα αὐτὰ ἐφυλάσσοντο τὰ κατὰ τὴν κηδείαν ῥέοντα δάκρυα· ‖ λάγηνος (ὑδρία) δακρυδόχος, urne lacrymatoire ; ‖ δακρυδόχον ἀγγεῖον, vase lacrymatoire.

δακρύζω καὶ δακρύω, μέλ. ύσω, ἀόρ. ἐδάκρυσα, ἔχω δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, avoir les larmes aux yeux ; εἶμαι πλήρης δακρύων, être plein de larmes ; ‖ —, τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια μου δάκρυα, χύνω δάκρυα (ἐπὶ χαρᾶς καὶ λύπης), verser des larmes ; κλαίω, pleurer ; βλ. δακρύω· ‖ δεδάκρυμμαι = εἶμαι εἰς τὰ δάκρυα, κλαμμένος, être baigné de larmes ; ‖ δεδακρυσμένος, η, ον, baigné de larmes ; ‖ ἔκαμεν ὅλους νὰ δακρύσουν, il tira des larmes des yeux de tout le monde ; ‖ χωρὶς νὰ δακρύσῃ, sans verser des larmes (une seule larme) ; d'un œil sec ; ‖ μὲ δακρυσμένα μάτια· μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια, les larmes aux yeux ; ‖ [ἐπὶ ἀσθεν.] τὰ μάτια του δακρύζουν, il souffre d'un flux de larmes (διὸ, d'un épiphora, βλ. δακρυόρροια)· ‖ τρέχω ὡς δάκρυον, τὸ δένδρον (τὸ κλῆμα) δακρύζει, l'arbre (la vigne) pleure ; ‖ [μεταφ.] ἀποστάζω ἐφιδροῦμαι, suinter ; ‖ αὐτὸ τὸ βαρέλι δακρύζει, ce tonneau suinte.

δακρυοαδενῖτις, ιδος, ἡ· dacryoadénite, n. f. συνώνυμον τοῦ dacryadénite, n. f. (δάκρυ καὶ ἀδὴν) [παθολ.] φλόγωσις τῶν δακρυακῶν ἀδένων, inflammation des glandes lacrymales.

δακρυοαιμορραγία, ας, ἡ· dacryohémorragie (δάκρυ, larme καὶ αἱμορραγία), n. f. [παθολ.] ἐκροὴ αἵματος ἐκ τῶν δακρυακῶν πό-

ρων, écoulement de sang par les voies lacrymales.

δακρυοειδής, ής, ές· [βοτ.] dacryoïde, adj. ὁ ἐν σχήματι δακρύων, qui est en forme de larmes.

δακρυόεις, όεσσα, εν· πλήρης δακρύων, πολὺ κλαίων, plein de larmes ; baigné de pleurs.

δακρυόκυστις, εως, ἡ· dacryocyste, n. m. (sist) βλ. δακρυδόχος κύστις.

δακρυολιθίασις, εως, ἡ· dacryolithiase (ῥίζα. δακρυόλιθος), n. f. [παθολ.] σχηματισμὸς δακρυακῶν λίθων, formation de calculs lacrymaux.

δακρυόλιθος, ου, ὁ· dacryolithe (δάκρυον, larme, καὶ λίθος pierre), n. m. [παθολ.] λίθος εἰς τοὺς δακρυακοὺς πόρους, calcul des voies lacrymales.

δακρυοκυστῖτις, ιδος, ἡ· dacryocystite (si-stit) (ῥίζα δακρυόκυστις), n. f. [παθολ.] φλόγωσις τῆς δακρυδόχου κύστεως, inflammation de la dacryocyste.

δακρυόμορφος, ος, ον· ἡ δακρυόσχημος, ος, ον· [βοτ.] larmaire, adj. λέγεται περὶ σπόρων τινῶν ἀπομιμούντων τὸ σχῆμα δακρύου.

δάκρυον, ου, τό· καὶ δάκρυ, larme, n. f. [πληθ.] δάκρυα, larmes ; pleurs, n. m. pl. τὸ ὑπὸ τῶν δακρυοποιῶν ἀδένων ἐκκρινόμενον ὑγρόν, ἄχρουν, ὑφάλμυρον καὶ ἀλκαλικὸν τὴν ἀντίδρασιν· || χύνω δάκρυα, verser des larmes (des pleurs); || βρέχω μὲ δάκρυα, arroser (mouiller ; baigner) de larmes ; || ἔχει τὰ δάκρυα εὔκολα· ἔχει τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια, il a toujours les larmes aux yeux; || μετὰ δακρύων, les larmes aux yeux; || ἐγέλασα μέχρι δακρύων, j'ai ri jusqu'aux larmes ; || δὲν ἔβγαλε δάκρυ, son œil ne s'est pas mouillé ; || [συνεκδ.] τὸ δάκρυ τοῦ κλήματος, la larme de la vigne; || μαστίχα δάκρυ, larme de mastic. § [μεταφ.] σταγών, goutte, n. f. || δὲν ἔμεινε (δὲν ἔχει) δάκρυ, il n'y en a pas une goutte. § δάκρυον, ου, τό· [βοτ.] dacryon, n. m. σταγὼν ἐν εἴδει δακρύου, φυτικὸς ὀπὸς ἀποστάζων ἔκ τινων φυτῶν.

δακρυονομή, ῆς, ἡ· dacryonome (δάκρυ, larme καὶ νομὴ ἐπὶ ἕλκους = πληγή, ulcère) n. m. [παθολ.] ἕλκωσις τῶν δακρυακῶν πόρων, ulcère des voies lacrymales.

δακρυοποιός, ός, όν· ὁ προξενῶν (κινῶν) εἰς δάκρυα, lacrymal, ale, aux; || οἱ δακρυοποιοὶ ἀδένες, les glandes lacrymales. § δακρυοποιός, dacryopé, ée, adj. ὁ κινῶν (προκαλῶν) εἰς δάκρυσιν, qui excite à pleurer (ὅπως διὰ τῆς ἐκκοπῆς κρομμύων, διὰ πυκνοῦ καπνοῦ, κτλ.). § δακρυοποιός, larmoyant, ante, adj. ὁ προκαλῶν τὰ δάκρυα, qui excite les larmes.

δακρυόπτωσις, εως, ἡ· dacryoptose (δάκρυ, larme, καὶ πτῶσις, chute) n. f. [παθολ.] πτῶσις δακρύων, chute de larmes ; δακρυόρροια, larmoiement.

δακρυοπυόρροια, ας, ἡ· dacryopyorrhée (καὶ ἐνίοτε ἁπλῶς dacryorrhée) (δάκρυ, larme; πύον, pus ; καὶ ῥέω, couler) n. f. [ιατρ.] πυωδῶν δακρύων ῥοῦς, écoulement des larmes purulentes.

δακρυοπύωσις, εως, ἡ· dacryopyose (δάκρυ, larme καὶ πύωσις, suppuration) n. m. [παθολ.] πύωσις τῶν δακρυακῶν πόρων, suppuration des voies lacrymales.

δακρυόρροια, ας, ἡ· larmoiement, n. m. ou larmoîment, n. m. [παθολ.] δάκρυσμα ἀκούσιον καὶ συνεχές, κοινῶς τὸ τρέξιμον τῶν ματιῶν, ἐκροὴ συνεχὴς καὶ ἀκουσία δακρύων, écoulement de larmes involontaire et continuel ; || ἡ δακρυόρροια εἶνε ἓν τῶν συμπτωμάτων τῆς ἱλαρᾶς, le larmoiement est un des symptômes de la rougeole. § [διδ.] —, épiphora, n. m. (λέξις ἑλληνικὴ ἐπιφορά. αἰφνιδία ἔλευσις δακρύων), écoulement de larmes, dû à une exagération de la sécrétion lacrymale.

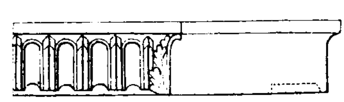
δακρυόσταγμα, ατος, τό· dacryostagme (δάκρυον, larme καὶ στάγμα, ἀπόσταξις, liqueur distillée) n. f. [ιατρ.] ἡ δακρυόρροια, larmoiement.

δακρυοστασία, ας, ἡ· dacryostase (δάκρυον, larme, καὶ στάσις, arrêt) n. f. [ιατρ.] παῦσις ἐκροῆς δακρύων διὰ τῶν δακρυακῶν πόρων, défaut d'écoulement des larmes par les voies lacrymales.

δακρύωψ, ωπος, ὁ· dacryops (opss) (δάκρυον, larme καὶ ὤψ, ὠπός, ὀφθαλμός, œil) n. m. [παθολ.] οἴδημα τῶν δακρυακῶν πόρων, tumeur des voies lacrymales.

δακρυρροέω-ῶ, μέλ. ήσω· χύνω δάκρυα, verser des larmes ; ἀναλύω εἰς δάκρυα, fondre en larmes ; κλαίω, pleurer ; πνίγομαι εἰς τὰ δάκρυα, étouffer aux larmes ; δακρυρροῶ, être tout éploré = εἶμαι περίδακρυς (ἔνδακρυς)· || [ἐπὶ φυτῶν] χύνω (ἀποστάζω) ὑγρὸν (ὡς δάκρυα), distiller des larmes.

δακρυρρόη, ης, ἡ· larmier, n. m. καλεῖται οὕτως ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀρχιτεκτονικῇ τὸ πλατύτερον τετράγωνον ἄρθρον τῆς κορωνίδος τοῦ θριγκοῦ (membre carré de la corniche de l'entablement) εὑρισκόμενον κάτωθεν τοῦ

κύματος (cymaise). Τὸ κάτω μέρος τῆς δακρυρρόης, λίαν ἐξέχον σχετικῶς πρὸς τὴν ζωοφόρον (frise), σχηματίζει ὀροφὴν (plafond ou soffite), ἥτις κοσμεῖται ἐνίοτε ὑπὸ καλχῶν (rosaces), ηὐλακωμένην διὰ μικρᾶς αὔλακος (canal) παραλλήλου πρὸς τὴν πρόσοψιν τοῦ ἄρθρου, ἵνα ἀποστάζῃ τὸ ὕδωρ (pour faire égoutter l'eau) καὶ ῥίπτῃ τοῦτο μακρὰν τοῦ τοίχου· ἐκ τῆς εἰρημένης κατὰ σταγόνας, ὡς δάκρυα ἀποστάξεως, ἐκλήθη τὸ εἰρημένον ἄρθρον δακρυρρόη· βλ. εἰς λέξιν ῥυθμός, ordre, Δωρικὸν ῥυθμόν. Ἡ ἀρχαία δακρυρρόη ἥτις εἶνε λεῖον ἄρθρον κοσμεῖται ἐνίοτε διὰ κατακορύφων διαξεσμάτων (cannelures) ; || — τῆς κορωνί-

δος [ἀρχ.] καλεῖται οὕτω τὸ γεῖσωμα, τὸ ἀκρογείσιον, mouchette, n. f. || —, κοινῶς ποταμός. βλ. λοῦκι.

δακρυρροῶν, οῦσα, οῦν· larmoyant, ante, adj. ὁ δακρύων, qui larmoie.

δάκρυσμα, ατος, τό· ἡ ἐκροὴ δακρύων, écoulement de larmes; ἡ δακρυόρροια, larmoiement, n. m. || [μεταφ.] ἡ ἀπόσταξις (ὡς δάκρυα), suintement; βλ. καὶ δακρύζω.

δακρυσμένος, η, ον· δεδακρυσμένος, ἔνδακρυς, περίδακρυς, éploré, ée; tout en larmes.

δακρυσμός, οῦ, ὁ· dacryome (δάκρυον, larme) n. m. [παθολ.] δακρυόρροια προερχομένη ἐκ τῆς συστενώσεως (ἐξαλείψεως) τῶν δακρυακῶν σημείων, larmoiement causé par l'oblitération des points lacrymaux. ἢ μᾶλλον τῶν δακρυακῶν πόρων (conduits lacrymaux.

δακρύω, μέλ. ύσω· larmoyer, verser des larmes, χύνω δάκρυα, κλαίω, pleurer; βλ. δακρύζω καὶ κλαίω· || —, λέγω τι μετὰ δακρύων, dire avec larmes.

δακρυώδης, ης, ες· ὁ παράγων δάκρυα, lacrimal, ale, aux.

δακτυλάκι, τό· μικρὸς δάκτυλος, petit doigt.

δακτυλήθρα, ας, ἡ· τὸ γνωστὸν ἐκ μετάλλου σκέπασμα τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου κατὰ τὸ ῥάψιμον, dé, n. m. (à coudre) = δακτυλήθρα ῥαπτική. § poucier, n. m. δακτυλήθρα τιθεμένη ἐπὶ τοῦ ἀντίχειρος (pouce). § δακτυλήθρα διυφάντου, délot, n. m. ἐκ δέρματος τιθεμένη εἰς τὸν μικρὸν δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς πρὸς προφύλαξιν κατὰ τὴν ἐργασίαν. § δακτυλήθρα, doigtier, n. m. συνήθως δερμάτινον μικρὸν κάλυμμα τιθέμενον ἐπί τινος δακτύλου πρὸς προφύλαξιν κατά τινα ἐργασίαν, ὅπως π. χ. ἡ χρησιμοποιουμένη δακτυλήθρα. doigtier, πρὸς ἔμφραξιν διὰ τοῦ δακτύλου τῆς ὀπῆς τοῦ πυροβόλου εἰς τὰ ἐμπροσθογεμῆ παλαιὰ τοιαῦτα.

δακτυλιά, ᾶς, ἡ· [δημῶδες] τὸ ἀποτύπωμα τοῦ δακτύλου, empreinte (marque) de doigt[s]; || [συνεκδ.] δάκτυλος, doigt, n. m. || μία δακτυλιὰ κρασί, un doigt de vin.

δακτυλιαῖος, αία, αῖον· ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος ἢ πάχος ἑνὸς δακτύλου, de la longueur (largeur; grosseur) d'un doigt.

δακτυλιδάκι, τό· [δημ.] τὸ δακτυλίδιον, μικρὸν δακτυλίδι (δακτύλιος), petite bague; petit anneau; annelet, n. m. § [παιγν. ἀνάλογον τῷ γαλλικῷ] furet, n. m.

δακτυλιδένιος, α, ον· [δημ.] ὁ ἔχων σχῆμα δακτυλίου, qui a la forme d'un anneau; annulaire; || [μεταφ.] δακτυλιδένια μέση, taille fine; taille de guêpe (=σφήξ).

δακτυλίδι, τό· [δημ.] τὸ δακτυλίδιον, ὁ δακτύλιος (ὁ ἁπλοῦς κυκλικός), anneau, n.m. ὁ δὲ ἔχων πολύτιμον λίθον, bague, n. f. || — διαμαντένιο, bague [ornée] de diamant[s]; || — τοῦ γάμου, anneau nuptial; alliance, n.f. || ἤλλαξαν δακτυλίδια, ils se sont fiancés.

δακτυλιδίνη, ης, ἡ· [χημ.] ἡ διγιταλίνη, digitalin, n.m. τὸ δραστικὸν πικρὸν ἀλατοειδὲς τῆς δακτυλίτιδος ὅπερ παράγει ἔμετον, ζάλην καὶ σπασμούς.

δακτυλίδιον, τό· ὑποκοριστικὸν τοῦ δακτύλιος· βλ. δακτυλίδι.

δακτυλιδόπετρα, ας, ἡ· [δημ.] δακτυλιόλιθος, ὁ· ὁ ἐπὶ τοῦ δακτυλίου πολύτιμος λίθος, pierre de bague; || [ἐνίοτε] chaton, n. m. = ἡ σφενδόνη τοῦ δακτυλιδίου. § πολύτιμος λίθος, pierre précieuse (gravée); γενικῶς δὲ οἱ πολύτιμοι ὀρυκτοὶ λίθοι = pierres précieuses, καλοῦνται καὶ gemme, n. f.

δακτυλικός, ή, όν· digital, ale, aux; ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς δακτύλους, qui appartient aux doigts; || δακτυλικαὶ ἀρτηρίαι, artères digitales; || φλέβες δακτυλικαί, veines digitales; || νεῦρα δακτυλικά, nerfs digitaux. § [ἐπὶ στίχου, μέτρου, κτλ.] dactylique, ὁ ἐκ δακτύλων (ποδῶν) συγκείμενος· || πούς δακτυλικός, pied dactylique; || στίχος δακτυλικός, vers dactylique.

δακτυλιογλυφία, ας, ἡ· dactylioglyphie (ῥίζα δακτυλιογλύφος) n. f. ἡ τέχνη τοῦ χαράσσειν ἐπὶ δακτυλίων, art de graver sur anneaux; ἡ τέχνη τοῦ γλύφειν τὰς πέτρας τῶν δακτυλίων (τοῦ δακτυλιογλύφου), art du graveur en pierres fines. § —, dactylioglyphie, n. f. κλάδος τῆς ἀρχαιολογίας ἀφορῶν τοὺς δακτυλίους καὶ τοὺς πολυτίμους λίθους δι' ὧν οὗτοι κοσμοῦνται.

δακτυλιογλυφικός, ή, όν· dactylioglyphique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν δακτυλιογλυφίαν, qui a rapport à la dactylioglyphie; || τέχνη δακτυλιογλυφική, art dactylioglyphique.

δακτυλιογλύφος, ου, ὁ· dactylioglyphe (δακτύλιος, anneau, καὶ γλύφω, graver) n.m. ὁ γλύφων (σκαλίζων) ἐπὶ τῶν δακτυλίων, graveur ou ciseleur sur bagues; καὶ κατ' ἐπέκτασιν, ὁ γλύφων (σκαλίζων) τὰς πέτρας τῶν δακτυλίων (τοὺς πολυτίμους λίθους), graveur en pierres fines.

δακτυλιογραφία, ας, ἡ· dactyliographie (ῥίζα δακτυλιογράφος), n. f. περιγραφὴ τῶν γεγλυμμένων λίθων, description des pierres précieuses gravées; || ἐπίσης ἡ μελέτη τῶν δακτυλίων οἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς σφραγῖδες, étude des anneaux qui servent à sceller.

δακτυλιογραφικός, ή, όν· dactyliographique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν δακτυλιογραφίαν, qui a rapport à la dactyliographie; || μελέται δακτυλιογραφικαί, études dactyliographiques.

δακτυλιογράφος, ου, ὁ· dactyliographe (δακτύλιος, anneau καὶ γράφω écrire) n. m. ὁ περιγράφων τοὺς γεγλυμμένους (σκαλισμένους) πολυτίμους λίθους, celui qui décrit les pierres précieuses gravées; || ἐπίσης ὁ μελετῶν τὴν τέχνην τῆς δακτυλιογραφίας, celui qui étudie l'art de la dactyliographie.

δακτυλιοειδής, ής, ές· ἐν εἴδει δακτυλίου. annulaire.

δακτυλιοειδῶς, (ἐπίρ.) ἐν σχήματι δακτυλίου, en forme d'anneau.

δακτυλιοθήκη, ης, ἡ· θήκη δακτυλίου. écrin à bague ; baguier, n.m. ‖ — (ἀρχαιολ.) dactyliothèque (δακτύλιος, anneau καὶ θήκη, boîte) n. f. (γενικῶς) συλλογὴ δακτυλίων ἢ γεγλυμμένων (γλυπτῶν) πολυτίμων λίθων. collection de pierres précieuses.

δακτυλιόλιθος, ου, ὁ· βλ. δακτυλιδόπετρα.

δακτυλιολογία, ας, ἡ· dactyliologie (δακτύλιος, anneau καὶ λόγος, πραγματεία, traité) n. f. μέρος τῆς ἀρχαιολογίας πραγματευόμενον περὶ τῶν δακτυλίων καὶ τῶν γεγλυμμένων πολυτίμων λίθων.

δακτυλιολογικός, ή, όν· dactyliologique. adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν δακτυλιολογίαν, qui a rapport à la dactyliologie ; ‖ πραγματεία δακτυλιολογική, traité dactyliologique.

δακτυλιολόγος, ου, ὁ· dactyliologue, n. m. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν δακτυλιολογίαν. celui qui s'occupe de dactyliologie.

δακτύλιος, ου, ὁ· anneau. n. m. bague. n. f. δακτύλιος γάμου. anneau nuptial ; alliance, n. f. βλ. δακτυλίδι. § δακτύλιος, ὁ· κυκλικὸν μεταλλικὸν τεμάχιον, bague, n. f. ‖ ὁ δακτύλιος τῆς λόγχης (τοῦ ὅπλου), bague de la baïonnette ou virole de la baïonnette ; ‖ —, virole, n. f. καλεῖται μικρὸς μεταλλικὸς δακτύλιος (anneau) εὑρισκόμενος εἰς τὸ ἄκρον στειλαιοῦ (manche), ῥάβδου, κτλ. ἐπίσης κατ' ἐπέκτασιν ὁ δακτύλιος, virole, καλεῖται καὶ παράκυκλος, rondelle, n. f. βλ. καὶ λέξιν. § δακτύλιος, ου, ὁ· κρίκος, ου, ὁ· anneau. n. m. μικρὸς ἐκ μετάλλου κύκλος, ἐνίοτε καὶ ξύλινος, χρήσιμος εἰς πλείστας περιστάσεις, γενικώτερον ὅμως δακτύλιος, anneau, καλεῖται πλαίσιον μεταλλικόν, στρογγύλον ἢ τετράγωνον· ‖ — μετ' ἀγκίστρου, anneau à crochet ; ‖ πλατωτὸς δακτύλιος, anneau à patte (ἐκ τοῦ πλάτη, πλατόω· ἄρα καὶ πλατωτός, κατὰ τὸν τύπον τοῦ πτερυγωτὸς καὶ τῶν τοιούτων)· ‖ — πλατωτὸς τοῦ μεσαγκύλου μοχλοῦ, anneau à patte de levier-portereau ; ‖ — στροφιγγωτός, anneau à piton ; ‖ — μισχωτός, anneau à tige ; ‖ — τετράγωνος, anneau carré ; ‖ — ῥυτός, anneau coulant, πεπλατυσμένος δακτύλιος δι' οὗ κρατεῖται τὸ ἄκρον γλωχῖνος, ἱμάντος, κτλ. ‖ συνδετικὸς δακτύλιος, anneau d'alliance ; (βλ. χαλινὸς φορβιωτός, bride-licol) ; ‖ ὁ δακτύλιος ἢ κρίκος τῆς ἀγκύρας, anneau d'ancre ou organeau ; βλ. ἄγκυρα, ancre ; ‖ — τοῦ δεσμοῦ, anneau d'attache ; ‖ ζευκτήριος δακτύλιος, anneau d'attelage ; ‖ δακτυλοειδὴς πόρπαξ, anneau dé ; ‖ διατόνιον (τὸ) τοῦ ἀορτηρούχου (ὅπλου, κτλ.), anneau de battant (d'un fusil etc) ; ‖ — ἢ κρίκος βόμβας, anneau de bombe, σιδηροῦς δακτύλιος κρεμάμενος ἐπὶ τῶν βομβῶν διὰ τὸν εὔκολον χειρισμὸν τούτων· ‖ — ἀκραξονίου, anneau de bout d'essieu ; ‖ δακτύλιος ὀχέως, anneau de brague, ὀπὴ ἐπὶ τοῦ ἐπισφαίρου τῶν παλαιῶν ἰδίως ναυτικῶν πυροβόλων (bouton de culasse) δι' ἧς διέρχεται ὁ ὀχεύς, ἤτοι τὸ σχοινίον δι' οὗ προσδένονται· ‖ — ἑλκυστῆρος, anneau de bricole ; ‖ στερεωτικὸς δακτύλιος, anneau de fixation ; ‖ — ἡνίων, anneau de guides ; ‖ συναπτικὸς δακτύλιος, anneau de jonction ; ‖ — ἐνστομίσματος, anneau d'embouchure ; ‖ — προσαρμοστήριος, anneau d'embrelage ; ‖ — σειραδοφορίου, anneau de pallonier ; ‖ δακτύλιος ἱπποκομίας, anneau de pansage, σιδηροῖ κρίκοι τοποθετούμενοι εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς τοίχους τῶν σταύλων, χρησιμεύοντες διὰ τὴν πρόσδεσιν τῶν ἵππων κατὰ τὴν ἱπποκομίαν· ‖ — τοῦ στρόφιγγος τοῦ ῥύματος, anneau de piton de prolonge ; ‖ σκοπευτικὸς δακτύλιος, anneau de pointage, δακτύλιος δεχόμενος τὸν σκοπευτικὸν μοχλόν· ‖ — τοῦ ῥύματος, anneau de prolonge ; ‖ ἀνταλλακτικὸς δακτύλιος, anneau de rechange ; ‖ ῥυτηροῦχος δακτύλιος, anneau de rênes ; βλ. ἑλκυστήρ, bricole ; ‖ δακτύλιος σπάθης, anneau de sabre, οἱ ἐπὶ τοῦ κολεοῦ εὑρισκόμενοι δακτύλιοι ἐξ ὧν ἀρτᾶται ἡ σπάθη· ‖ συσφιγκτικὸς δακτύλιος, anneau de serrage, δι' οὗ συσφίγγεταί τι· ὑπάρχει τοιοῦτος ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ ἐμβόλου τοῦ ὑδραυλικοῦ χαλινωτηρίου τῶν πυροβόλων· ‖ — τῆς στήριγγος, anneau de servante ; ‖ ἀσφαλιστικὸς δακτύλιος, anneau de sûreté ; ‖ παρεμβλητικὸς δακτύλιος, anneau d'insertion, δακτύλιος ἀπὸ κρατερώματος ἀνήκων εἰς τὰ παρελκόμενα καὶ χρησιμεύων διὰ τὴν κοχλίωσιν ἢ ἀποκοχλίωσιν τῆς δικλίδος τοῦ ὑδραυλικοῦ χαλινωτηρίου τῶν πυροβόλων· ‖ διπλοῦς δακτύλιος τοῦ μάσθλητος τῆς σειράδος, anneau double de longe de trait ; (βλ. ἑλκυστήρ, bricole)· ‖ δακτύλιος βροχωτός, anneau élingue, δακτύλιος εἰδικοῦ σχήματος, προσαρμοζόμενος εἰς τὰς στροφάλιγγας τῶν ἄνευ λαβῆς (anse) πυροβόλων, διὰ τὴν εὔκολον ἐκτέλεσιν τῶν δυναμικῶν χειρισμῶν· ‖ ἐμφραγματικὸς δακτύλιος, anneau obturateur, μεταλλικὸν ἔμφραγμα χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν ἔμφραξιν ὀπισθογεμῶν τινῶν πυροβόλων, ὅπως μὴ ἐκφεύγωσι τὰ ἀέρια ἐκ τῆς θαλάμης πρὸς τὰ ὀπίσω· creux de l'anneau obturateur, τὸ αὐλάκιον (strie) τοῦ ἐμφραγματικοῦ δακτυλίου· ‖ ἐμφραγματικὸς — Broadwelle, (anneau) obturateur Broadwelle· οὗτος συνίσταται ἐκ δακτυλίου σκυτίνου (en cuir) ἢ χαλυβδίνου μετὰ διαμέτρου ἴσης πρὸς τὴν τοῦ πυροβόλου, ὅν τινα τοποθετοῦσι πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ κλείστρου· φέρει ἐπὶ τῆς ἐπιπέδου αὐτοῦ ἐπιφανείας σειρὰν κυκλικῶν αὐλακίων (stries), προωρισμένων ν' ἀναγκάζωσι τὰ ἐν τῇ ἁρμογῇ εἰσδύοντα ἀέρια εἰς διαδοχικὰς διαστολὰς ἐλαττούσας τὴν ἐλαστικὴν αὐτῶν δύναμιν· ‖ μακτροφόρος —, anneau porte-écouvillon ; εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ κιλλίβαντος καὶ χρησιμεύει ἵνα δέχηται τὸ ξυστὸν τοῦ μάκτρου· ‖ μοχλοφό-

ρος δακτύλιος, anneau porte-levier; || δακτύλιος σκαπανοφόρος, anneau porte-pioche: || ῥυτηροφόρος δακτύλιος, anneau porte-rène; § —, ὁ κρίκος, λέγεται κατ' ἐπέκτασιν τὸ ὄμμα, ἡ ὀπή, œil; n. m. § frette, n. f. βλ. στεφάνιον. § [ναυτ.] — (ἀγκύρας), κοινῶς τὸ ἀνέλο, organeau (n. m.) ou cigale (n. f.) βλ. ἄγκυρα· || [ναυτ.] —, κοινῶς ὁ χαλκᾶς, organeau, n. m. δακτύλιος σημαντῆρος κρηπιδώματος, κτλ. κρίκος ἰσχυρὸς χρησιμεύων πρὸς ἀνάδεσιν ἁλύσεως, πρυμνησίου, κάλω, κλ. § —, κοινῶς ὁ χαλκᾶς, billot, n. m. σιδηροῦς δεσμὸς τοῦ λαιμοῦ κυνός, κτλ. § [πυροβ.] —, bourrelet, n. m. (=ἐξόγκωμα) ἐπὶ τοῦ κυλίνδρου τῆς βολιδοθήκης ἢ ὀβίδος ὁρίζον τὴν θέσιν αὐτῆς κατὰ τὴν γέμισιν· || [ἐπὶ τῶν ὀβίδων] ὁ δακτύλιος, λέγεται μᾶλλον ceinture, n. f. =ζώνη ὀβίδος, ceinture d'obus; || χαλκοῦς δακτύλιος, ceinture de cuivre; || — ἐπαφῆς, ceinture d'appui ἢ ceinture de centrage; || — σφηνώσεως, ceinture de forcement; βλ. σφήνωσις τῶν βλημάτων, forcement des projectiles, καὶ ὀβίς, obus. § — (ἕδρας) ὀχέως, anneau ou croc de brague; || ἅμμα δακτυλίου, bride de brague; || δακτύλια κρυστάλλινα, anneau en cristal. § [ἀστρ.] ὁ δακτύλιος τοῦ Κρόνου, l'anneau de Saturne. § [ἀνατ.] δακτύλιος, anus, n. m. ὀπὴ ἢ μᾶλλον πόρος διασταλτός, ἔχων μῆκος 2 ἑκ. δι' οὗ τὸ ἀπευθυσμένον τελευτᾷ πρὸς τὰ κάτω· || [ἱππολ.] marge de l'anus, ἡ περὶ τὸν πρωκτὸν (anus) τοῦ ἵππου περιφέρεια.

δακτυλισμός, οῦ, ὁ· καὶ δακτυλοθεσία, ας, ἡ· doigté, n. m. καλεῖται ἐν τῇ ὀργανικῇ μουσικῇ ἡ διάταξις τῶν δακτύλων, ἢ ἡ τοποθέτησις αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ὀργάνου. § — λέγεται ἐπίσης ἡ κίνησις τῶν δακτύλων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν μουσικοῦ τεμαχίου ἐπί τινος ὀργάνου.

δακτυλῖτις, ιδος, ἡ· digitale, n. f. κοινῶς gantelé ou gants de notre dame; φαρμακευτικὴ οὐσία ἀλεξιπύρετος κυρίως διδομένη ἐναντίον τῶν καρδιακῶν παθήσεων.

δακτυλιώτης, οῦ, ὁ· ὁ τέταρτος δάκτυλος πλησίον τοῦ μικροῦ, ὁ φέρων συνήθως τὸ δακτυλίδιον, le doigt annulaire, celui où se met l'anneau.

δακτυλιωτός, ή, όν· [βοτ.] annulaire, ὁ φέρων δακτυλίους.

δακτυλοδεικτεί, [ἐπίρ.] δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου, en montrant du doigt.

δακτυλοδεικτέω-ῶ, μέλ. ήσω, δεικνύω διὰ τοῦ δακτύλου [πρὸς θαυμασμὸν ἢ ἐπὶ καλῷ], montrer du doigt; || [εἰς περιφρόνησιν ἢ ἐπὶ κακῷ, montrer au doigt.

δακτυλόδεικτος, ος, ον· ὁ δακτυλοδεικτούμενος, η, ον· montré du (au) doigt; βλ. δακτυλοδεικτέω.

δακτυλοειδής, ής, ές· ὅμοιος δακτύλῳ, ὁ ἔχων σχῆμα δακτύλου, qui a la forme d'un doigt; digitiforme, adj. καὶ ἐν τῇ φυσικῇ ἱστορίᾳ dactylé, ée; || δακτυλοειδής, dactylin, ine, adj. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ δακτύλου, qui a la forme d'un doigt. § — [ζωολ.] dactylin, ine, οὗτινος οἱ δάκτυλοι ἔχουσιν ἀξιοπαρατήρητον λεπτομέρειαν, dont les doigts ont quelque particularité remarquable; || δακτυλοειδής, dactyloïde, adj. [φυσ. ἱστ.] ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ δακτύλου, qui a la forme d'un doigt; || —, digital, ale, aux, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ δακτύλου, qui a la forme d'un doigt; || —, digitaliforme, adj. qui a la forme d'un doigt.

δακτυλοθεσία, ας, ἡ· [ἐπὶ ὀργάνου ἢ κλειδοκυμβάλου], doigté ou doigter, n. m. βλ. δακτυλισμός.

δακτυλοθέτης, ου, ὁ· (σπάθης), cravate (n. f.) (de sabre; ξίφους, d'épée); τεμάχιον σκύτους εἰς ὃ ἐμβάλλεται ὁ λιχανὸς δάκτυλος ἵνα ἡ σπάθη ἢ τὸ ξίφος κρατῆται ἰσχυρότερον.

δακτυλολογία, ας, ἡ· dactylologie (δάκτυλος, doigt, καὶ λόγος, discours), n. f. ἡ τέχνη τοῦ παριστάνειν λέξεις διὰ σημείων γινομένων διὰ τῶν δακτύλων· λέγουσιν ἐπίσης δακτυλολαλία, dactylolalie, n. f. (ἐξάσκησις διὰ τοὺς κωφαλάλους, sourds-muets).

δάκτυλον, τό· βλ. ὁ δάκτυλος.

δακτυλόπληξις, εως, ἡ· pointillage; βλ. τρίψις.

δάκτυλος, ου, ὁ· doigt, n. m. [ἀνατ.] καλοῦνται δάκτυλοι, doigts, αἱ πέντε προεκβολαὶ εἰς ἃς ἀπολήγουσι τὰ ἄκρα τῆς χειρὸς καὶ τοῦ ποδός, καλούμενοι ἐπὶ μὲν τῆς χειρὸς ἐκ τῶν ἔξω πρὸς τὰ ἔσω ἀντίχειρ ἢ μέγας δάκτυλος, τὸ μεγάλον δάκτυλον, pouce, n. m. ὁ τῶν ἄλλων κεχωρισμένος· ὁ μετ' ἐκεῖνον ἤτοι ὁ δεύτερος δάκτυλος ἢ λιχανός, l'index, l'indicateur, ὁ καὶ δείκτης καλούμενος· εἶτα ὁ μέσος (μεσαῖος) δάκτυλος, le doigt du milieu, le majeur ou médius, ὁ καὶ σφάκελος καλούμενος· ὁ μετ' αὐτὸν παράμεσος δάκτυλος ἢ ἐπιβάτης, l'annulaire, ἢ δακτυλιώτης· καὶ ὁ πάντων ἔσχατος καὶ μικρότατος, μικρὸς δάκτυλος, le petit doigt, ἢ ὠτίτης, l'auriculaire, καλούμενος καὶ μύωψ. Οἱ τοῦ ποδὸς δάκτυλοι λέγονται εἰδικώτερον orteil (προφ. tè-ill, τὰ ll ὑγρ. = mll) (ἐκ τοῦ λατ. articulus, μικρὰ ἄρθρωσις, petite articulation, μικρὸν ἄρθρον, petit membre), n. m. εἶνε δὲ αἱ πέντε προεκβολαὶ τῶν ἐμπροσθίων ἄκρων τῶν ποδῶν, προεκτάσεις αἵτινές εἰσιν ἀνάλογοι τῶν δακτύλων τῆς χειρός· καλοῦνται οὗτοι, ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω, μέγας (δάκτυλος), (premier ou) gros orteil ou simplem; δεύτερος, second orteil; τρίτος ἢ μέσος, troisième orteil; τέταρτος ἢ παράμεσος, quatrième orteil; καὶ πέμπτος cinquième orteil, ἢ σμικρός, petit orteil, ἢ ἔσχατος, le dernier. Τὰ ἀποτελοῦντα τοὺς δακτύλους ὀστᾶ καλοῦνται φάλαγγες, phalanges (n.f.), ἢ σκυταλίδες. Ἕκαστος τῶν δακτύλων ἀπαρτίζεται ἐκ τριῶν φαλάγγων, πλὴν τοῦ ἀντίχειρος (pouce) (ἐπὶ τῆς χειρὸς) καὶ τοῦ μεγάλου (δακτύλου=gros orteil) (ἐπὶ τοῦ ποδὸς) ἀποτελουμένων ἐκ δύο. καλοῦνται δὲ πρώτη, δευτέρα καὶ τρίτη φάλαγξ, première, deuxième, troisième phalange, ἀριθμούμεναι ἐπὶ μὲν τῆς χειρὸς ἐκ τῶν

ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ δὲ τοῦ ποδὸς ἐκ τῶν ὀπίσω πρὸς τὰ πρόσω· || [αὐτὰ τὰ ἠξεύρω] εἰς τὰ δάκτυλά μου [φρ.] sur le bout du doigt ; ὅλα τὰ δάκτυλα δὲν εἶνε ἴσα (δὲν ὁμοιάζουν) [παροιμ.], les cinq doigts de la main ne se ressemblent pas ; || — Κυρίου [Γρ.], le doigt de Dieu; || μετρῶ εἰς τὰ δάκτυλα, compter sur (par) ses doigts; || μετροῦνται εἰς τὰ δάκτυλα, on peut les compter sur les doigts ; ils ne sont pas nombreux ; || ἡ θέσις τῶν δακτύλων, βλ. **δακτυλοθεσία**, le doigté ; || [ὡς μέτρον] ἔπιον ἕνα δάκτυλο κρασί, j'ai pris un doigt de vin. § **δάκτυλος**, pouce, n. m. τὸ μικρότατον Ἑλληνικὸν μέτρον ἐκτάσεως, βλ. δεκαδικὸν σύστημα· || ὁ δάκτυλος εἶνε τὸ δωδέκατον τοῦ ποδός, le pouce est la douzième partie du pied ; || ὁ δάκτυλος, pouce, n. m. εἶνε παλαιὸν μέτρον μήκους ἴσου μὲ 0μ, 027107 τοῦ μέτρου· βλ. καὶ ὑάρδα· || [ἐπὶ στίχου] δάκτυλος, dactyle, n. m. ἐξ ὁμοιότητος πρὸς τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους, ἐκλήθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁ ἐκ μιᾶς μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν συλλαβῶν ἀποτελούμενος μετρικὸς πούς (δακτυλικὸς πούς — ⏑ ⏑)

δακτυλο-τροχαϊκός, ός, όν· dactylico-trochaïque, adj. et n. m. λέγεται ἐπὶ στίχου συντεθειμένου ἐκ δύο δακτύλων ἀκολουθουμένων ὑπὸ δύο τροχαίων (trochées).

δακτυλοφόρος, ος, ον· dactylifère (δάκτυλος, doigt, καὶ φέρω, porter) adj. [φυσ. ἱστορ.] ὁ φέρων δακτύλους, qui porte des doigts.

δακτυλοφύλαξ, ακος, ὁ· (σπάθης, ξίφους), branche (n. f.) latérale (de sabre, d'épée) ; βλ. ξίφος.

δακτυλωτός, ή, όν· ὁ ἔχων (χωρισμένος εἰς) δακτύλους, ἢ ὁ ἔχων σχήματα δακτύλων ἢ χερούλια δι' ὧν εἰσέρχονται οἱ δάκτυλοι, fait ou disposé en forme de doigts (ou en forme d'anneau, à anse) ; [φυσ. ἱστορ.] dactylé, ée, adj. || [βοτ.] digité.

δακώνου, [διάλ. Κύμης] μέλ. δακώσω, ἀόρ. δάκωνα (δάκνω) ἐξ αὐτοῦ δακοντία, δακωματιά, τὸ δῆγμα.

δάλια, ας, ἡ, καὶ δάλεια, dahlia, n. [βοτ.] φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν συνθέτων καὶ κορυμβοφόρων· παράγει ὡραῖον ἄοσμον ἄνθος· ὑπάρχουσι τοὐλάχιστον 2000 ποικιλιῶν.

δαλκαβούκης, ὁ· [δημ.] ὁ ἐξαίφνης παρουσιαζόμενος κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ, ὁ παράσιτος, parasite, n. m. δειπνοθήρας, écornifleur, n. m.

δαλτωνικός, ή, όν· daltonien, enne (ni-in, èn') adj. ὁ πάσχων ἀπὸ δαλτωνισμόν· || [οὐσ.] εἷς δαλτωνικός, un daltonien ; une daltonienne.

δαλτωνισμός, οῦ, ὁ· daltonisme, n. m. πάθησις τοῦ αἰσθητηρίου τῆς ὁράσεως συνισταμένη εἰς τὴν σύγχυσιν τῶν χρωμάτων μεταξύ των ἢ καὶ εἰς τὴν ἐντελῆ ἀπώλειαν τῆς ἀντιλήψεως τῶν χρωμάτων, κληθεῖσα οὕτως ἐκ τοῦ Δάλτωνος ὅστις παθὼν τὸ νόσημα περιέγραψεν αὐτό· || — διχρωματικός, daltonisme dichromatique, πάθησις τῶν διακρινόντων δύο μόνον χρώματα· || — πολυχρωματικός, daltonisme polychromatique ; πάθησις τῶν διακρινόντων πλειοτέρους χρωματισμούς, ἀλλ' οὐχὶ ὅλους.

δάμα, ας, ἡ· dame, n. f. jeu de dames ; παιγνίδιον παιζόμενον ὑπὸ δύο ἐπὶ τετραγώνου πίνακος, διῃρημένου εἰς 64 συνήθως ἴσα τετράγωνα ἐναλλὰξ διαφόρως κεχρωμένα.

δαμάζω, μέλ. άσω· dompter ; καταστέλλω, maitriser ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν νικῶ, vaincre ; || δαμάζω τὰ πάθη, maîtriser (dompter) les passions ; || [ἡ πεῖνα] ἐδάμασε τὸ θάρρος των, a vaincu leur courage ; || ἐδάμασε (ἐσκληραγώγησε) τὴν σάρκα του διὰ τῶν νηστειῶν, il macérait sa chair par les jeûnes ; || δαμάζω (καταδαμάζω), dompter=τιθασσεύω, ἡμερώνω, ἐξημερώνω ἰδίως ζῷα ἄγρια καὶ ποιῶ αὐτὰ κατοικίδια· || — ἵππον= ἐξασκῶ, dresser un cheval ; βλ. **ἄσκησις**, dressage, n. m. § [οὐδ.] se faisander ; || ἀφίνω τὸ κρέας νὰ δαμάσῃ, faire faisander la viande.

δαμάλα, ας, ἡ· ἀγελάς, ἀγελάδα, génisse, n. f. || [μεταφ.] ἡ χονδρὴ γυναῖκα, grosse femme ; vache, n. f.

δαμαλάκι, τό· ὑποκορ. τοῦ δαμάλι, δαμάλιον, δαμαλείδιον, petite génisse ; petit robin ; τὸ μοσχαράκι, veau, n. m.

δαμαλείδιον, τό· βλ. **δαμαλάκι.**

δαμάλη, ης, ἡ· ἡ **δαμάλα.**

δαμάλι, τό· τὸ ἀμουνούχιστον βῴδι, robin, n. m. τὸ μοσχάρι, veau, n. m.

δαμαλιδοκομεῖον, ου, τό· office vaccinogène, κατάστημα ἔνθα τρέφουσι μικρὰς δαμάλεις καὶ ἐξ αὐτῶν ἀπολαμβάνουσι τὴν δαμαλίδα (vaccin).

δαμαλίζω, μέλ. ίσω, (ἐμβολιάζω) vacciner ; βλ. δαμαλισμός.

δάμαλις, εως, ἡ· ὑποκορ. τοῦ δαμάλη· μικρὰ δαμάλη, génisse, n. m. μικρὰ θηλεία βοῦς, jeune vache.

δαμαλίς, ίδος, ἡ· vaccin, n. m. κοινῶς τὸ μπόλι· καλεῖται οὕτω λύμφη λαμβανομένη συνήθως ἐκ τῶν φλυκταινωδῶν ἐξανθημάτων τῶν ἐπὶ τῶν μαστῶν δαμάλεων ἀναπτυσσομένων ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἐνοφθαλμισθέντος διὰ φυσικῆς δαμαλίδος, καὶ χρησιμεύουσα εἰς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς νόσου εὐλογίας· || ἐνανθρωπιθεῖσα δαμαλίς, hetrovaccine (μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα).

δαμαλισμός, οῦ, ὁ· ὁ ἐμβολιασμός, vaccination, n. f. vaccine, n. f. καλοῦσιν οὕτω τὴν ἐμβολὴν δαμαλίδος λύμφης ὑπὸ τὸ δέρμα πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς λοιμώδους νόσου εὐλογίας.

δαμαλιστής, οῦ, ὁ· ὁ ἐμβολιαστής, vaccinateur, n.

δάμασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ δαμάζειν, action de dompter ; domptement, n. m.=τιθάσσευσις· || —, macération, n. m. ἡ καταστολή, ἀπονέκρωσις τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, κτλ. || — ἵππου, dressage d'un cheval ; βλ. ἄσκησις.

δαμασκηνέα, ας, ἡ· καὶ κοινῶς

δαμασκηνιά, ἡ· τὸ ὀπωροφόρον δένδρον, prunier, n. m.

δαμάσκηνον, τό· ὁ καρπὸς τῆς δαμασκηνέας, prune, n. f. || ξηρὰ δαμάσκηνα, pruneaux, n. m.

δαμασκηνός, ή, όν· καὶ δαμασκηνουργής, ής, ές· damasquiné, ée ; damascène, adj. et n. ὁ ἐκ Δαμασκοῦ, ὁ τῆς Δαμασκοῦ· || δαμασκηνὰ ὅπλα, damas, ὀνομάζονται ὅπλα ἀγχέμαχα συνδυάζοντα μεγάλην σκληρότητα μετ' ἐλαστικότητος, κεκοσμημένα δὲ διὰ πολυποικίλων σχεδίων. Τοιαῦτα ὅπλα ἐξόχου τέχνης κατεσκευάσθησαν τὸ πρῶτον ἐν τοῖς ἐργοστασίοις τῆς Δαμασκοῦ· || δαμασκηνὸν ἔλασμα, damas, n. m. ἔλασμα σπάθης κατεσκευασμένον ἐν Δαμασκῷ· || — χάλυψ, damas, ὅστις λέγεται καὶ étoffe, n. f. ἐξ οὗ κατασκευάζεται τὸ δαμασκηνὸν ἔλασμα. Ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς τοῦ χάλυβος αὐτοῦ καὶ τῆς βαφῆς του ἔμεινεν ἄγνωστος· || δαμασκηνὸν στόμωμα, damas, n. m. § Δαμασκηνός, ή, όν· Damasquin, ine ; ὁ κατοικῶν ἢ γεννηθεὶς ἐν Δαμασκῷ. § δαμασκηνὸν ὕφασμα, étoffe damassée, τὸ δαμάσκον, damas, n. m. βλ. καὶ δαμασκωτός.

δαμασκηνουργεῖον, τό· damasquinerie, n. f. τὸ ἐργοστάσιον ἐν ᾧ κάμνουσι δαμασκηνώσεις.

δαμασκηνουργία, ας, ἡ· ἡ δαμασκηνουργικὴ τέχνη, art de damasquiner ; damasquinerie, n. f.

δαμασκηνουργός, οῦ, ὁ· damasquineur, n. m. ὁ ἐκτελῶν δαμασκηνώσεις, celui qui damasquine.

δαμασκηνόω ῶ, damasquiner (τὸ ἔλασμα, ἤτοι τὴν λεπίδα ἢ τὸν σίδηρον ἢ χάλυβα)· ἀπομιμοῦμαι τὰ δαμασκηνὰ ἐλάσματα κατά τε τὸ χρῶμα καὶ τὴν βαφὴν ἢ ἐγκολάπτω ἐπὶ τοῦ σιδήρου ἢ χάλυβος σύρματα χρυσοῦ ἢ ἀργύρου, ἤτοι faire du damasquinage ; π. χ. damasquiner une arme.

δαμασκήνωμα, τό· τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δαμασκηνώσεως, damasquinerie, n. f.

δαμασκήνωσις, εως, ἡ· (ξίφους), damasquinage, n. m. ἡ δαμασκούργησις, damasquinure, n. f. ἀπομίμησις τῶν δαμασκηνῶν ἐλασμάτων κατά τε τὸ χρῶμα καὶ τὴν βαφήν· ἐπίσης ἡ τέχνη ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ δαμασκηνοῦν, art ou action de damasquiner.

δαμάσκον, τό· δαμασκηνὸν ὕφασμα, damas, n. m. ἐκ τῶν ἀρίστων τῆς ὑφαντικῆς προϊόντων, προερχόμενον ἐκ Δαμασκοῦ· μεταξωτὸν δαμασκηνουργές, ἤτοι μὲ ἄνθη ὀλίγον ἐξέχοντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.

δαμασκουργεῖον, ου, τό· damasserie, n. f. τὸ ἐργοστάσιον τῶν δαμασκωτῶν ὑφασμάτων, δαμασκωτῶν ὀθονῶν, κτλ.

δαμασκούργησις, εως· ἡ· damasquinure, n. f. βλ. δαμασκήνωσις.

δαμασκουργῶ (έω), μέλ. ήσω, damasser, ποικίλλω ὕφασμα μὲ δαμασκωτά, διανθίζω. Κάμνω δαμασκωτὰ ποικίλματα εἰς τὰ κάνιστρα κτλ. κατὰ μίμησιν τῶν ὑφασμάτων καὶ ὀθονίων, π. χ. damasser une toile, une étoffe.

δαμασκοϋφανσις, εως, ἡ· damassure, n. f. ἡ δαμάσκωσις, διάνθισις, ἰχνογραφία γινομένη ἐπὶ τῶν δαμασκωτῶν ὑφασμάτων κατὰ τὴν ὕφανσιν.

δαμασκοϋφάντης, ου, ὁ· θηλ. δαμασκοϋφάντις, εως, ἡ· damasseur, euse; ὁ ἐκτελῶν τὴν δαμασκοΰφανσιν, celui ou celle qui travaille à la fabrication du damassé.

δαμάσκωσις, εως, ἡ· βλ. δαμασκοΰφανσις, damassure, n. f.

δαμασκωτός, ή, όν· [ἐπὶ ὑφασμάτων] damassé, ée ; βλ. καὶ διανθίζω, damasser ; || δαμασκωτὸν χειρόμακτρον, serviette damassée ; || δαμασκωτὴ ὀθόνη, toile damassée.

δάμασμα, ατος, τό· βλ. δάμασις.

δαμαστήριος, α, ον· ὁ δαμαστικός, ὁ χρησιμεύων πρὸς δάμασιν, qui sert à dompter ; ὁ δαμάζων, qui dompte.

δαμαστής, οῦ, ὁ· ὁ δαμάζων, ἐξημερώνων, dompteur.

δαμαστικός, ή, όν· βλ. δαμαστήριος.

δαμάστρια, ας, ἡ· ἡ δαμάζουσα, dompteuse, n. f.

δαμάτειρα, ας, ἡ· ἡ δαμάστρια.

δαμάτωρ, ορος, ὁ· ὁ δαμαστής, ὁ δαμάζων, dompteur, n. m.

δαμβούριον, βλ. Δαμβουρίτης. (Δ. Κ.)

δαμβουρίτης, ἢ δαμβύριον ἢ δαμβούριον, =damburite. Ὀρυκτὸν ὠχρόν, οἰνοκίτρινον ἢ μελιτόχρουν, λάμψεως ὑελοειδοῦς μέχρι στεατοειδοῦς σκληρότητος 7 - 7,5 καὶ εἰδικοῦ βάρους 2,986 - 3,021. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρροβον ὀρθὸν σύστημα. Εἶνε διειδὲς ἢ καὶ διαφώτιστον καὶ διπλοθλαστικόν. Χημικῶς εἶνε $Ca\ B_2$, $Si_2\ O_8$. Ἀπαντᾷ ἐν δολομιτικοῖς πετρώμασι ἐν Danbury τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. (Δ. Κ.)

δαμβύριον, βλ. δαμβουρίτης. (Δ. Κ.)

δαμετζάνα, ἡ· [δημ.] καὶ

δαμητζάνα, ἡ· [δημ. ξεν.] dame-jeanne, n. f. ἡ πυτίνη, μεγάλη καὶ πλατεῖα φιάλη μετὰ μικροῦ στόματος.

δαμλαλῆς, ὁ· [δημ. ξεν.] ἀπόπληκτος, ἀποπληκτικός, apoplectique, adj.

δαμλᾶς, ὁ· [δημ.] (προφ. νταμπλᾶς) [παθολ.] ἀποπληξία, apoplexie, n. f.

δάμνια, ἡ· [διάλ. Λεντεκάδ.]=ἡ δάφνη ἢ καὶ ἄλλως βάϊα.

δάμνιππος, ὁ, ἡ· ὁ δαμάζων ἵππος, qui dompte des chevaux ; dompteur, euse ; ὁ καλὸς ἱππεύς, bon cavalier ; || [ἱππευτ.] δάμνιππος, casse-cou ou brise-cou ; οὕτως ἀποκαλεῖται ἴδιος λίαν ἐπιδέξιος καὶ ῥωμαλαῖος ἱππεὺς ὃν μεταχειρίζονται κυρίως οἱ ἱππέμποροι πρὸς ἵππευσιν τῶν ἀτιθάσσων καὶ δυστρόπων ἵππων. Διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐπίσης ἐπιθέτου χαρακτηρίζεται καὶ ὁ τολμητίας νεανίας, ὅστις ἱππεύει τοὺς κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἱππασίαν ἀσκουμένους πώλους ἢ νεωνήτους ἵππους, ὁ κοινῶς μπινὲς ὀνομαζόμενος.

δαμούριον, βλ. δαμουρίτης. (Δ. Κ.)

δαμουρίτης, ἢ δαμούριον ὁ· damourite ;

ορυκτὸν παρεμφερὲς τῷ μουσκοβίτῃ (βλ. μουσκοβίτης), λευκόν, ἀπαντῶν εἰς κρυσταλλοφυεῖς μάζας μετὰ λεπτοπεταλώδους ἱστοῦ. (Δ. Κ.)

δάνα, [δημ. ναυτ.] βλ. στοῖχος, antenne l'arrimage.

Δαναΐδες, αἱ· Danaïdes, n. f. Πεντήκοντα θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, ὅστις φοβούμενος τοὺς 50 παῖδας τοῦ ἀδελφοῦ του Αἰγύπτου ἔφυγεν ἐξ Αἰγύπτου καὶ ἦλθεν εἰς Ἄργος· ‖ μία Δαναΐς, une Danaïde ; ‖ πίθος τῶν Δαναΐδων, tonneau des Danaïdes, συμβολίζει ἀνωφελῆ, ἄκαρπον ἐργασίαν (travail inutile) καὶ ἐν γένει πρᾶγμα μὴ ἐκτελούμενον, μὴ ἀφίνον ἴχνη.

δαναΐτης, βλ. ἀρσενοπυρίτης. (Δ. Κ.)

δανάλιθος, ὁ· danalith ; [ορυκτ.] ὀρυκτὸν σαρκόχρουν μέχρι φαιοῦ, λάμψεως ὑελοειδοῦς μέχρι στεατοειδοῦς, δύσξεστον, σκληρότητος 5.5-6.0 εἰδικοῦ βάρους 3.427 καὶ διαφώτιστον. Κρυσταλ. κατὰ τὸ κυβικὸν σύστημα καὶ ἀπαντᾷ παρενεσπαρμένον καὶ κατὰ μεγάλας μάζας. Χημικῶς εἶνε ἕνωσις πυριτιωμάτων μετὰ θειομετάλλων· ἤτοι $3R_2$ Si O_4 + RS ἔνθα R = Be, Fe, Zn, Mn. Παραλλαγὴ τούτου δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ ἡλιόχρουν ἢ ἑλβίνης· (βλ. τὴν λέξιν). (Δ. Κ.)

δανειακός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς δάνειον, relatif au prêt ; ὁ τοκογλυφικός, usuraire ; ‖ ἐπίσης ὁ δανεικός.

δανειακῶς, [ἐπίρ.] ἐπὶ τόκῳ, à intérêt.

δανείζω, μέλ. είσω [κυρίως καὶ μεταφ.] prêter ; δίδω δανειακὰ χρήματα=ἐπὶ τόκῳ, τοκίζω χρήματα, placer de l'argent] ; ‖ δανείζω βιβλία (ἵππους, κ. τ. λ.) (ἐπὶ χρήμασι) louer des livres (des chevaux, etc.) § [μέσ.] δανείζομαι, λαμβάνω χρήματα μὲ τόκον, emprunter ; ‖ δανείζομαι παρά τινος, emprunter à quelqu'un ; ‖ δὲν εὑρίσκει νὰ δανεισθῇ μίαν πεντάραν, il ne trouverait pas à emprunter un sou ; il ne trouverait pas du feu sur une tuile ; ‖ ἡ σελήνη δανείζεται τὸ φῶς της ἀπὸ τὸν ἥλιον, la lune emprunte sa lumière du soleil ; ‖ ὁ δανειζόμενος, l'emprunteur.

δανεικός, ή, όν· [δημ.] δάνειος, ὁ δανεισθείς, δανεισμένος, prêté, ée ; emprunté, ée ; ὁ λόγῳ δανείου, d'emprunt ; ‖ δίδω δανεικά, prêter ; ‖ λαμβάνω (πέρνω) δανεικά, emprunter ; ‖ δανεικὰ ἔπιπλα, des meubles d'emprunt ; ‖ «δανεικὰ κι' ἀγύριστα» = χρήματα ἐπὶ δανείῳ διδόμενα καὶ μὴ ἐπιστρεφόμενα.

δάνειον, τό· τὰ διδόμενα ἢ λαμβανόμενα μὲ τόκον χρήματα, prêt, n. m. ἢ emprunt, n. m. βλ. δανείζω· καὶ ἐνίοτε créance = πίστωσις, ἀπαίτησις· ‖ δάνειον (λατ. mutuum), prêt ou emprunt, καλεῖται νομικῶς ἡ αὐστηρῶς ἑτεροβαρὴς σύμβασις, δι' ἧς μεταβιβάζεταί τινι παρά τινος ἡ κυριότης ἀντικαταστατῶν πραγμάτων ἐπὶ τῷ ὅρῳ τῆς ἐπιστροφῆς πραγμάτων τῆς αὐτῆς ποσότητος καὶ ποιότητος. Καταρτίζεται δ' ἅμα τῇ παραδόσει τοῦ πράγματος, πρὸ τῆς ὁποίας οὐδεὶς δεσμὸς παράγεται μεταξὺ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου, πλὴν ἐὰν ὑπάρξῃ συμφωνία περὶ συνομολογήσεως δανείου, μὴ παράγουσα ὅμως δάνειον, ἀλλὰ σύμφωνον περὶ μέλλοντος δανείου ὑπαγόμενον εἰς τοὺς κοινοὺς περὶ συμβάσεων κανόνας καὶ οὐχὶ εἰς εἰδικοὺς περὶ δανείου. Τὸ συνηθέστατον δάνειον εἶνε τὸ χρηματικὸν καὶ δὴ τὸ ἔντοκον (λατ. fenus) (capital placé à intérêt) ; ‖ — καταναγκαστικὸν (χρεωλυτικόν), emprunt forcé (amortissable) ; ‖ ἐκδίδω δάνειον [εἰς δημοσίαν ἐγγραφήν], émettre un emprunt ; ‖ δὲν θὰ χάσητε ἀπὸ αὐτὸ τὸ δάνειον, vous ne perdrez pas sur cette créance ; ‖ — τοῦ κράτους, emprunt de l'État ; ‖ — μετ' ἀμοιβῶν, μετὰ λαχείου, emprunt à primes ; en forme de loterie ; ‖ — εἰς σειράς, emprunt en séries ; ‖ — ἐνυπόθηκον, emprunt hypothéqué ; ‖ — ἑκούσιον, emprunt volontaire ; ‖ — ἀποδοτέον, emprunt remboursable ; ‖ — βεβιασμένον, emprunt forcé ; ‖ — δι' ἐγγραφῆς, emprunt par souscription.

δάνειος, ος, ον· ὁ δανεικός, δανεισθείς, δανεισμένος, emprunté, ée ; ὁ λόγῳ δανείου ληφθείς, d'emprunt ; ‖ δάνειον κάλλος, beauté d'emprunt ; ‖ δάνειον χῶμα, emprunt de terre ; τὸ λαμβανόμενον ἐξ ὀρύγματος παραπλεύρως τοῦ ἐκτελουμένου ἔργου· τὸ ὄρυγμα ἐξ οὗ ἐλήφθη τὸ δάνειον χῶμα, καλεῖται chambre d'emprunt.

δανείσκομαι, [διάλ. Οἰνόης] = δανείζομαι, ἀόρ. ἐδανεῖστο.

δανεισμός, οῦ, ὁ· τὸ δανείζειν χρήματα, action de prêter (d'emprunter) ; prêt, n. m. emprunt, n. m. τοποθέτησις χρημάτων λόγῳ δανείου placement, n.m. ἡ ἐνοικίασις, louage, n.m. βλ. καὶ δανείζω· ‖ — βιβλίων [δημοσίας βιβλιοθήκης], prêt de livres.

δανειστήριον, ου, τό· κατάστημα ἐξ οὗ δανείζονται χρήματα, maison de prêt : mont-de-piété, n. m.

δανειστής, οῦ, ὁ· θηλ. δανείστρια, ὁ δανείζων χρήματα ἐπὶ τόκῳ, créancier, ère ; ‖ [ἐπὶ κακοῦ συνηθ.] prêteur, euse, adj. et n. ‖ συγκαλεῖν τοὺς δανειστάς, convoquer les créanciers ; ‖ — (πιστωτής), un créancier ; ‖ συνῆλθον οἱ δανεισταί, les créanciers sont convenus ; ‖ συνέλευσις (σύγκλησις) δανειστῶν, convocation des créanciers.

δανειστικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς δάνειον, de prêt ; πρόθυμος εἰς τὸ δανείζειν· ‖ δανειστικὸν συμβόλαιον, contrat de prêt.

δανείστρια, ας, ἡ· θηλ. τοῦ δανειστής, créancière, n. f.

δανικὸς χαλινός, βλ. ζωστήρ, frein-danois.

δάνος, εος, τό· [διάλ. Οἰνόης] ἀρχαία λέξις, τὰ εἰς τόκον διδόμενα χρήματα, τὸ δάνειον· «ἐποῖκα δάνος»=ἐποίησα, ἔκαμα δάνειον.

δάντειος, α, ον· dantesque, adj. ὁ κατὰ μίμησιν τοῦ Δάντου.

δαντέλλα, ας, ἡ· [δημ.ξεν.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ τριχάπτου, (ἡ πλεκτή), dentelle, n. f. καὶ (ἡ ὑφαντή), point, n. m. ‖ δαντέλλα μεταξωτή, blonde, n. f. ‖ δαντέλλαι (τρίχαπτα)

(βαμβακεραί, πλεκταί). dentelles ; || δαντέλλαι ὑφανταί, points ; || δαντέλλαι μὲ κροσσούς, dentelles au fuseau.

δαοῦλι, τό· [δημ.] βλ. δαβοῦλι.

δαπανάω, βλ. δαπανῶ.

δαπάνη, ης, ἡ· τὸ μέσον πρὸς ἐξόδευσιν, τὸ ἔξοδον, dépense, n. f. dépens; frais, n. m. || μεγάλη δαπάνη, grande dépense : || σὺ θὰ ὑποστῇς τὴν δαπάνην, c'est vous qui payerez les frais ; || ἰδίᾳ δαπάνῃ [φρ.], à ses dépens ; à ses frais ; || διὰ μικρᾶς δαπάνης, à peu de frais ; || [νομ.] δαπάναι ἀναγκαῖαι (ὠφέλιμοι. πολυτελείας), impenses nécessaires (utiles ; voluptuaires) ; || αἱ δαπάναι πρὸς διατήρησιν ἢ βελτίωσιν κτήματος, impenses, n. f. pl. || [στρατ.] ἡ δαπάνη ἐκ τοῦ ἐφοδίου συσσιτίου, βλ. ἐφόδιον.

δαπάνημα, ατος, τό· ἡ δαπάνη, dépense, n. f. τὸ ἔξοδον, frais, n. m. || τὰ καθ' ἡμέραν δαπανήματα, les dépenses de la journée ; || ἐπίσης τὸ δαπανηθέν, ce qu' on a dépensé.

δαπανηρός, ά, όν· [ἐπὶ ἀνθρ.] ὁ κάμνων πολλὰς δαπάνας, ἔξοδα, πολυέξοδος, qui dépense beaucoup; dépensier, ère; [ἐπὶ πραγμ.] ὁ ἀπαιτῶν δαπάνην, qui exige des frais, des dépenses ; dispendieux, euse ; ὁ στοιχίζων πολύ, κοστίζων, coûteux, euse ; || δαπανηρὰ δίκη, procès dispendieux ; || τὰ ταξείδια εἶνε δαπανηρά, les voyages sont coûteux.

δαπανηρῶς, [ἐπίρ.] μὲ πολλὰς δαπάνας, dispendieusement ; à grands frais.

δαπανῶ (άω), μέλ. ήσω· ἐξοδεύω, κατεξοδεύω, κάμνω πολὺ ἔξοδον, dépenser ; καταναλίσκω, consommer ; χρῶμαι, user ; || δαπανᾷ πολλά, il dépense beaucoup ; || [συνεκδ.] δαπανῶ κρέας, consommer de la viande ; || ἐδαπανήθη πολὺ ἔλαιον, on a usé beaucoup d'huile ; || [μεταφ.] δαπανᾷ εἰς μάτην τὸν καιρόν του, il dépense son temps en pure perte.

δάπεδον, ου, τό· (ὁμαλὸν χωρίον=ἐπίπεδον), ἔδαφος (γῆ), sol, n. m. γῆς δάπεδον = γήπεδον, terrain, n. m. || δάπεδον = τὸ ἐπίπεδον, aire, n. f. ἡ ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, aire plane ; || τὸ δάπεδον τοῦ ἰσογαίου, aire d'un rez-de-chaussée ; || τὸ δάπεδον τῆς γεφύρας, aire d'un pont, τὸ μέρος τῆς γεφύρας ἐφ' οὗ βαδίζουσι, ἤτοι τὸ κατάστρωμα τῆς γεφύρας· || — πλακοστρώσεως ἢ ὑπόστρωσις, aire d'un carrellage, καλεῖται τὸ ὑπὸ τὴν πλακόστρωσιν δάπεδον, ἤτοι ἡ διάστρωσις τῆς λιθοκόνεως (poussier) ἡ τιθεμένη κάτωθεν τῆς πλακοστρώσεως· || — ἐκ γύψου, κτλ. aire en plâtre, etc. ὁπόταν εἰς πάτωμά τι ἄνωθεν τῶν δοκῶν δὲν τίθεται σανίδωμα (plancher = δάπεδον πάτωμα)· || — δεξαμενῆς, aire d'un bassin, διάστρωσις ὑδραυλικοῦ κονιάματος δι' οὗ σχηματίζουσι τὴν βάσιν τῆς δεξαμενῆς. § δάπεδον, λέγεται ἐπίσης τὸ πάτωμα τοῦ δωματίου, plancher, n. m. τὸ παρκέττον, parquet, n. n. || δάπεδον ἢ σανίδωμα, ατος, τὸ plancher, n. m. καλεῖται ἡ τοποθέτησις τῶν σανίδων ἐπὶ τῶν δοκῶν πρὸς ἀποτέλεσιν τοῦ σανιδώματος τῶν πατωμάτων.

Αἱ διὰ τὰ πατώματα σανίδες πρέπει νὰ ἦνε ὅσον τὸ δυνατὸν στεναί, διὰ νὰ μὴ διακρίνωνται τὰ μεταξὺ αὐτῶν κενά, τὸ δὲ μῆκος αὐτῶν ἴσον πρὸς τὰς διαστάσεις τῶν δωματίων· ἂν τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν, πρέπει νὰ συναρμολογηθῶσιν εἰς τὸ μέσον μιᾶς ἐγκαρσίας δοκοῦ.

Αἱ σανίδες πρὸ τῆς χρήσεως πρέπει νὰ ἦνε ἐντελῶς ξηραί. Τὰ κοινὰ σανιδώματα τῶν πατωμάτων συνίστανται ἐκ σανίδων πευκίνων ἢ ἐλατίνων, πάχους 0,03 καὶ πλάτους 0,20 ἕως 0,30. Πρὸς ἐκτέλεσιν τούτου αἱ σανίδες ῥυκανίζονται μόνον ἐπὶ τῆς φαινομένης ἐπιφανείας καὶ προσηλοῦνται ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων δοκῶν διὰ τριῶν ἥλων, μετὰ δὲ τὴν προσαρμογὴν ῥυκανίζεται ἐκ νέου ἅπασα ἡ ἐπιφάνεια.

Τὰ ἐπιμελῶς κατασκευαζόμενα σανιδώματα τῶν πατωμάτων συνίστανται ἐκ στενῶν καὶ ξηρῶν σανίδων ἑνουμένων δι' ἐγκοπῶν κατὰ μῆκος πρὸς ἀλλήλας, ἔχουσι δὲ τὸ πλεονέκτημα, νὰ μὴ φαίνωνται οἱ ἧλοι (τὸ γαλλικὸ πάτωμα). Βλ. καὶ πάτωμα.

Δάπεδον τῆς ῥινωτηρίας, τό· [ναυτ.] plancher de poulaine (n.m.) ἡ περίβλημα τῆς ῥινωτηρίας [ναυτ.] ou bordé de poulaine (n. m.) καλεῖται οὕτω τὸ σανίδωμα τὸ ἐπικαλύπτον τὰ κοντάκια (allonges de voûte) ἑκατέρωθεν καὶ τὰς κερκίδας (grandes herpes) ὑποκάτωθεν. Ἐπὶ τοῦ δαπέδου ὑπάρχουσιν οἱ ἀπόπατοι τοῦ πληρώματος (corneaux), οἵτινες κατ' ἐπέκτασιν καλοῦνται συνήθως καὶ ῥινωτηρίαι (poulaines). § δάπεδον [εἰκόνος], τὸ ἐμβαδόν, ἡ ἐπίπεδος αὐτῆς ἐπιφάνεια ἤτοι τὸ βάθος, champ, n. m. § δάπεδον = πῆγμα, τό· bâti, n. m. βλ. πῆγμα· || [σιδηροδρ.] δάπεδον τῆς (περιστροφῆς) πλακός, bâti de la plaque ; βλ. καὶ περιστροφικὴ πλάξ· || [σιδηροδρ.] δάπεδον, plate-forme, n. f. π. χ. δάπεδον τῆς γραμμῆς τοῦ σιδηροδρόμου = κατάστρωμα σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ, plate-forme d'une voie de chemin de fer ; || — τοῦ δώματος, plate-forme d'une terrasse ; || [γεωλογ.] —, plate-forme, n. f. ἐπίπεδον ἢ ἰκρίον καλεῖται μέρος εὐρύτερον τοῦ πλατυβάθμου (palier). § [ἀτμομηχ.] — ἡ πλὰξ βάσεως, plaque de fondation (ἢ de fond), ἡ βάσις ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ ἀτμομηχανὴ πλοίου ἀποτελουμένη ἐκ χυτοσιδηρῶν πλακῶν· ἐπίσης τὸ δάπεδον τῆς μηχανῆς, ἤτοι τὸ μέρος ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ μηχανή, καλεῖται καὶ sole, n. f. ἢ sole-plate, n. f. § [ὀχυρ.] — πυροβολείου, plate-forme d'une batterie ; τὸ ἐσωτερικὸν δάπεδον πυροβολείου καλεῖται ἐπίσης esplanade, n. f. || —, terre-plein, n. m. καλεῖται οὕτω γενικῶς ἰσόπεδόν τι χῶμα, ἤτοι ἐπίπεδον ἔχωμα ἢ ἀνάχωμα· || [ὀχυρωματικῶς], δάπεδον, terre-plein (n. m.)=ἰσόπεδον, τό· μέρος τῆς κατατομῆς, κτλ. (profil) ὀχυρωτικοῦ ἔργου ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἀμυνόμενοι δύνανται νὰ κυκλοφορῶσι προπεφυλαγμένοι ὄντες ἀπὸ τὰ ἐχθρικὰ βλήματα καὶ εὑρισκόμενοι συνάμα πλησίον τῶν πρὸς μάχην θέσεών του. Ἐν τῇ χαρακωτικῇ (fortification passagère) τὸ ἰσόπεδον (ἢ δάπεδον, terre-plein) τοῦτο ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν

ὄρυγμα (tranchée intérieure, καλούμενον καὶ δάπεδον συγκοινωνίας, terre-plein bas ἢ terre-plein de circulation), ἢ ἀπὸ τὸ φυσικὸν ἔδαφος (terrain naturel). Ἐν τῇ τειχιστικῇ (fortification permanente), τὸ ἰσόπεδον πλάτους 6 περίπου μέτρων, καὶ 4μ, 50 κάτωθεν τῆς ὑπερασπιστρίας, συνέχεται μετὰ τῆς κλίσεως τῆς βαθμίδος τοῦ πεζικοῦ ἢ τοῦ πυροβολικοῦ (talus de banquette d'infanterie ou d'artillerie), ἑνοῦται δὲ μετὰ τοῦ φυσικοῦ ἐδάφους διὰ τῆς κλίσεως τοῦ τειχίσματος (talus de rempart); βλ. σχῆμα εἰς κατατομήν, profil. Καλοῦσιν ἐπίσης ἰσόπεδον (terre-plein) τὸ μέρος τῶν πυροβολείων ἐφ' οὗ τοποθετοῦνται τὰ πυροβόλα, ὅπερ οἱ Γάλλοι καλοῦσι καὶ plate-forme (δάπεδον)· βλ. καὶ λέξιν κλίνη, plate-forme. Τὸ ἰσόπεδον ἢ δάπεδον τοῦτο τῶν πυροβολείων εὑρίσκεται συνήθως εἰς βάθος 0μ, 80 ἕως 1 μ. κάτωθεν τοῦ φυσικοῦ ἐδάφους καὶ ἔχει πλάτος κατ' ἀνώτατον ὅριον 8μ, ἵνα ἐπιτρέπῃ τὸν ἀνατροχασμὸν (recul) τῶν πυροβόλων· ‖ δάπεδον συγκοινωνίας terre-plein bas, terre-plein de circulation, ἢ βαθυδάπεδον (βαθισόπεδον), ἐὰν χρησιμεύῃ διὰ τὴν συγκοινωνίαν, ἢ ὡς δάπεδον τῶν πυροβόλων.

δαπεδόω-ῶ, μέλ. ώσω, κατασκευάζω δάπεδον, construire une plate-forme, κτλ. βλέπε δάπεδον. § —, planchéier, κατασκευάζω σανίδωμα ἢ δάπεδον, κοινῶς πατόνω οἰκίαν.

δαρβινισμός, οῦ, ὁ· darvinisme, n. m. καλεῖται ἡ θεωρία τοῦ Δαρβίνου περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν ὀργανισμῶν.

δαρβινίτης, ὁ· [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν παρεμφερὲς τῇ Οὐατνεΐτῃ συνιστάμενον ἐκ χαλκοῦ καὶ ἀρσενικοῦ Cu_9 As. (Δ. Κ.)

δαρμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ δέρειν, action de battre; ἡ μαστίγωσις, fustigation, n.f. τὸ ξυλοκόπημα, bastonnade. n.f. batterie, n. f. ἤτοι συνεχῆ διὰ ῥάβδου κτυπήματα, volée de coups de bâton; ‖ θὰ γείνῃ δαρμός, il y aura de la batterie.

δάρσιμον, ατος, τό· [δημ.] τὸ ξυλοκόπημα, ὁ δαρμός, βλ. λέξιν. § δάρσιμον τοῦ γάλακτος πρὸς βουτυροποιΐαν, barattage n. m.

δάρτ(η)ς, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = δύο κυλινδρικοὶ δοκοὶ συγκρατούμενοι διὰ σχοινίου στερεοῦ· ὁ γεωργὸς κρατεῖ τὴν μίαν καὶ στρέφων τὴν ἑτέραν κτυπᾷ ἐπὶ σωροῦ ἀραβοσίτου ἵνα ἐκκοκίσῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κώνου· ‖ δάρτης, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] τὸ ξύλον δι' οὗ κτυποῦσι τὸ γέννημα εἰς τὰ ἁλώνια, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ ἄχυρον διὰ νὰ κοπῇ εἰς μικρὰ τεμάχια.

δάρτι (= Γάρτι), [διάλ. Οἰνόης] = ἄρτι, πρὸ ὀλίγου «δάρτι ἦρτεν καὶ ἔφυγεν» = τώρα δά, πρὸ μικροῦ.

δαρτισνός, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ὁ ἄρτι, ὁ πρὸ ὀλίγου «τὰ δαρτισνὰ ἐξέχασες;» = τὰ πρὸ ὀλίγου λαβόντα χώραν ἐλησμόνησες;

δαρτός, ή, όν· ὁ κτυπηθείς, ξυλοκοπηθείς, battu, e; frappé, ée. § [ἐπὶ γάλακτος] baratté. § **δαρτὸς χιτών,** dartos, n. m. [ἀνατ.] χιτὼν τοῦ ὄρχεως ὑπὸ τὸ ὄσχεον θεωρούμενος ὡς ἐξάρτημα τοῦ ὑποδερματίου συνδετικοῦ ἱστοῦ, διαιρούμενος δὲ διὰ διαφράγματος ἐν τῇ μέσῃ γραμμῇ εἰς δύο κοιλότητας ὧν ἑκατέρα περιβάλλει τὸν σύστοιχον ὄρχιν.

δάς, δᾳδός, ἡ· torche, n. f. κυρίως σχίζα, δᾳδὶ ἀναμμένον καὶ μή· βλ. καὶ φάνη, πυρσός· κατ' ἐπέκτασιν δὰς = λαμπάς, flambeau, n. m. ‖ ἡ δὰς τῆς ἀληθείας, le flambeau de la vérité; ‖ ἡ δὰς τῆς διχονοίας, le brandon (πυρσός, δαυλὸς) de la discorde; ‖ αἱ δᾷδες τοῦ ὑμεναίου, les flambeaux d'hyménée. § δάς, flambeau, n. m. πυροτέχνημα χρήσιμον διὰ τὸν φωτισμόν· ‖ — Λαμάρ, flambeau Lamarre, διὰ τὸν φωτισμὸν τῶν στρατευμάτων ἐν καιρῷ νυκτός, σύγκειται ἔκ τινος κυλίνδρου περιέχοντος βραδύκαυστόν τι φωτιστικὸν μίγμα.

δασαρχεῖον, ου, τό· inspection forestière (δασικὴ ἐπιθεώρησις)· τὸ μέρος ἢ ἡ πόλις ἔνθα ὑπάρχει δασάρχης διὰ τὴν ἐξωτερικὴν διοίκησιν τῶν δασῶν. Παρ' ἡμῖν δασαρχεῖα συνεστήθησαν τῷ 1836 ἅτινα κατηργήθησαν ὁριστικῶς διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰουνίου 1877 ΧΙΓ νόμου, ἀνατεθέντων τῶν καθηκόντων δασαρχῶν εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἕδραις τῶν Νομῶν διοικητὰς τῶν Μοιραρχιῶν.

δασάρχης, ου, ὁ· inspecteur de forêts, ἐπιθεωρητὴς τῶν δασῶν. Εἶνε πρώτιστον ὄργανον τῆς ἐξωτερικῆς διοικήσεως τῶν δασῶν (ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 18 7βρίου 1836 Β.Δ.), διευθύνει καὶ διατάσσει ἐπὶ τόπου τὴν ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν τοῦ διαχειριστικοῦ τῶν δασῶν σχεδίου, συντάσσει τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ ὑλικοῦ, διευθύνει τὴν ἀστυνομίαν τῶν δασῶν καὶ εἶνε ὁ προϊστάμενος τῶν δασονομικῶν ὀργάνων· αἱ θέσεις κατηργήθησαν· βλ. δασαρχεῖον.

δασεῖα, ας, ἡ· βλ. δασύς.

δασέως, [ἐπίρ. τοῦ δασύς], πυκνῶς, épaissement. § [γραμμ.] μὲ πνεῦμα δασύ, avec un esprit rude; μετὰ δασείας προφορᾶς, avec aspiration.

δασικός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν τὰ δάση, de forêt; forestier, ère; ‖ — κῶδιξ, code forestier; ‖ δασικὴ ἢ δασολογικὴ σχολή, école forestière, εἶνε σχολὴ σκοποῦσα τὴν μόρφωσιν δασονομικῶν ὑπαλλήλων, ἰδίως δασοφυλάκων· ‖ δασικὴ βιομηχανία, industrie forestière; ‖ δασικὰ μαθηματικά, mathématiques forestières, καλοῦνται τὰ εἰς τὰ δασονομικὰ ἐφηρμοσμένα μαθηματικά, ἀποτελοῦντα σπουδαιότατον εἰδικὸν κλάδον τῆς δασολογίας. Περιλαμβάνουσι τὴν δενδρομετρικὴν (ἢ δασικὴν στερεομετρίαν, stéréométrie forestière), τὴν δασικὴν λογιστικὴν (logistique forestière), καὶ τὴν δασικὴν γαιωδεσίαν (géodésie forestière). Ἡ πρώτη διδάσκει τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ κυβισμοῦ μεμονωμένων δένδρων καὶ ὁλοκλήρων συνδενδριῶν· ἡ δευτέρα ἀσχολεῖται εἰς τὸν ὑπολογισμὸν πάντων τῶν ἐν τῇ δασοποιΐᾳ παρουσιαζομένων ἐσόδων καὶ ἐξόδων ἐκκοπῆς καὶ καρπώσεως τῶν δασῶν· καὶ τέλος ἡ τρίτη διδάσκει τὰς βάσεις καὶ τὰς μεθόδους τῆς καταμετρήσεως δασικῶν ἐπιφανειῶν καὶ χαρτογραφήσεως αὐτῶν· ‖ δασικὰ προϊόντα, produits forestiers,

καλοῦνται πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ προϊόντα τῶν δασῶν διαιρούμενα α) εἰς ἐνσώματα (ὑλικά), οἷον ξύλα, φλοιός, φύλλα, καρποί, κτλ. β) εἰς ἀσώματα, τουτέστι δικαιώματά τινα ἅτινα ὁ δασοκτήμων ἐν τῇ ἰδιότητί του ἔχει ἐπὶ ἀλλοτρίων κτημάτων (οἷον δικαίωμα βοσκῆς, θήρας, κτλ.)· ‖ δασικαὶ δουλεῖαι, servitudes forestières (dites «de martelage»), καλοῦνται τὰ δικαιώματα χρήσεως ἐν ἀλλοτρίῳ δάσει· τοιαῦτα δικαιώματα εἶνε ἡ ξύλευσις, ἡ συλλογὴ ῥητίνης, φλοιοῦ, ξηρῶν ξύλων, καρπῶν, τὸ δικαίωμα διόδου, σχεδιαγωγίας, ὑδρεύσεως, τοποθετήσεως μελισσίων πρὸς βοσκήν, κτλ. ‖ δασικὴ ἀστυνομία, police forestière, καλεῖται ἡ ἐξασφάλισις τῆς εὐημερίας τοῦ συνόλου καὶ τοῦ ἀτόμου διὰ τῆς προστασίας τῶν δασῶν ὑπὸ τῆς πολιτείας· ‖ δασικὴ διοίκησις ἢ δασονομία, administration forestière, περιλαμβάνει τὸ σύνολον τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς δασονομικῆς ὑπηρεσίας· βλ. δασονομία· ‖ δασικὰ φυτά, plantes sylvestres (sylvatiques).

δασκάλα, ας, ἡ· [δημ.] καὶ δασκάλισσα, κοιναὶ ὀνομασίαι τῆς διδασκαλίσσης, institutrice, n. f. maîtresse [d'école].

δασκαλειό, τό· [διάλ. Νισύρου] σχολεῖον, ἀντὶ διδασκαλεῖον, école, n. f.

δασκαλεῖον, τό· [διάλ. Οἰνόης] διδασκαλεῖον, σχολεῖον, école, n. f.

δασκάλεμα(ν), τό· [δημ. καὶ διάλ. Οἰνόης] τὸ διδασκάλευμα, ἡ διδασκαλία, τὸ μάθημα· βλ. καὶ δασκάλευμα· «αὐτὰ εἶνε ξένα δασκαλέματα = αὐταὶ εἶνε ξέναι συμβουλαί, δὲν εἶνε ἰδικαί σου σκέψεις.

δασκάλευμα, ατος, τό· [δημ.] μάθημα, leçon, n. f. συμβουλαί, conseils, καὶ ἐν γένει τὸ δίδαγμα, ἡ διδαχή.

δασκαλεύω, μέλ. εύσω, [δημ.] διδάσκω τινά, faire la leçon; διδάσκω, κατηχῶ τινα, endoctriner. § συμβουλεύω, conseiller. § δασκαλεύω [διάλ. Οἰνόης] = διδάσκω, συμβουλεύω, δίδω ὁδηγίας.

δασκάλισσα, ἡ· [δημ.] βλ. δασκάλα.

δάσκαλος, ου, ὁ· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ διδασκάλου, instituteur, n.m. maître [d'école]; [περιφρον.] σχολαστικός, pédant, n.m. cuistre, n. m. ‖ ηὗρε τὸν δάσκαλόν του [φρ.], il a trouvé son maître; il a trouvé chaussure à son pied; ‖ μ' ὅποιον δάσκαλον καθίσης τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς [παροιμ.], dis-moi qui tu hantes, je te dirai qui tu es; ‖ δάσκαλε ποῦ δίδασκες καὶ νόμον δὲν ἐκράτεις [παροιμ.], chacun prêche et sermonne, et à bien faire n'y a personne; βλ. καὶ διδάσκαλος.

δασκαλοῦδ(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ μαθητής.

δασκαλοῦδι, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] ὁ μαθητής.

δασκαλωσύνη, ης, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ τέχνη τοῦ διδασκάλου, ἡ διδασκαλία.

δάσκεμμα(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ δίδαγμα, ἡ διδαχή.

δασκεύω, μέλ. εύσω, [διάλ. Οἰνόης] διδάσκω, ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω.

δασμολογέω, βλ. δασμολογῶ.

δασμολόγησις, εως, ἡ· καὶ

δασμολογία, ας, ἡ· τὸ δασμολογεῖν, φορολογία, perception de l'impôt; ‖ ἡ διατίμησις, προσδιορισμὸς φόρου, taxation, n. f. βλ. καὶ τέλη, taxe, n. f.

δασμολογικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δασμόν, εἰς τὸ δασμολόγιον, de tarif.

δασμολόγιον, ου, τό· τέλη (τελωνειακά, ἢ φόρος εἰσαγωγικὸς ἐμπορευμάτων), tarif (m.) (de douane; de l'octroi); βλ. καὶ τέλη, taxe; ‖ γενικὸν (συμβατικὸν) δασμολόγιον, tarif général (conventionnel).

δασμολογῶ (έω), μέλ. ήσω, προσδιορίζω τὴν ἀξίαν ἀναλόγως τοῦ δασμοῦ ἢ λαμβάνω δασμὸν ἢ τέλη, tarifer; taxer.

δασμός, οῦ, ὁ· κυρίως σημαίνει διανομή, μοίρασμα, division, n. f. partage, n. m. ‖ ὁ φόρος (τὸ δόσιμον) ὁ κατ' ἀναλογίαν τῆς περιουσίας ἐπιβαλλόμενος, impôt, n. m. τὸ τέλος (τὰ τέλη), taxe, n. f. ‖ δασμός = τὰ φορολογικὰ δικαιώματα ἐν τῷ τελωνείῳ, droits de douane; βλ. καὶ τέλος· ‖ δασμοί, impôts; ‖ —, φόρος τελωνιακός, le droit; ‖ δασμοὶ ἀμετάβλητοι, droits fixes; ‖ — εἰσαγωγῆς, droit d'entrée ou droit d'importation; ‖ — ἐξαγωγῆς, droit d'exportation; ‖ — ἀναλώσεως, octroi, n. m. = ὁ δημοτικὸς φόρος· ‖ — τῆς ἀξίας, droit à la valeur, selon la valeur; ‖ δὲν πληρώνει παρ' ἡμῖν δασμούς, il ne paye de droits chez nous; ‖ ὑπόκειται εἰς τὴν πληρωμὴν δικαιώματος (δασμοῦ), il est assujetti à un droit de ....

δασοκομία, ας, ἡ· ἡ δασολογία, sylviculture, n. f.

δασοκτήμων, ονος, ὁ· ὁ κτήτωρ δάσους, propriétaire d'une forêt.

δασολογία, ας, ἡ· science forestière; sylviculture, n. f. εἶνε τὸ σύνολον τῶν συστηματικῶς τεταγμένων δοκίμων ἀρχῶν καθ' ἃς δέον ν' ἀσκῆται ἡ δασοπονία (βλ. λέξιν), τουτέστι δασολογία εἶνε ἡ ἐπιστήμη τῆς δασοπονίας, διὸ καλεῖται καὶ δασοπονικὴ ἐπιστήμη. Διὰ ταύτης ἐπιδιώκεται ἡ ὅσον ἔνεστι σκοπιμωτέρα καὶ ἐπωφελεστέρα χρῆσις τοῦ πρὸς ξυλοκομίαν προωρισμένου ἐδάφους.

δασολογικός, ή, όν· sylvicole, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν δασολογίαν, καὶ ἐν γένει τὰ δάση, δασικός, forestier, ère; ‖ δασολογικὴ ἀκαδημία ἢ σχολή, académie forestière, εἶνε ἀνώτερον διδακτήριον εἰς ὃ διδάσκεται ἡ δασολογία μετὰ τῶν θεμελιωδῶν καὶ βοηθητικῶν αὐτῆς ἐπιστημῶν ἐν συστηματικῇ τελειότητι. Βλ. καὶ δασικός.

δασολόγος, ου, ὁ· sylviculteur, n. m. ὁ ἐκμεταλλευόμενος συστηματικῶς τὰ δάση· βλ. καὶ δασολογία.

δασονομεῖον, τό· conservation forestière; εἶνε διοικητικὴ δασονομικὴ δικαιοδοσία. Ἡ Ἑλλὰς ἔχει 53 δασονομεῖα, ἑκάστου δὲ τούτων προΐστανται ὡς δασονόμοι ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος καὶ ὁ διοικῶν τὴν ὑπομοιραρχίαν ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς. Ὁ πρῶτος περιορίζεται εἰς τὴν βεβαίωσιν τῶν δασικῶν δικαιωμά-

των τοῦ δημοσίου καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς ξυλείας. ὁ δὲ ὑπομοίραρχος εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῶν δασῶν, ἣν ἐνεργεῖ διὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν δασοφυλάκων.

δασονομία, ας, ἡ· ἡ δασοπονία ἢ δασικὴ διοίκησις, administration forestière, ou économie forestière, καλεῖται τὸ σύνολον πάντων τῶν ἔργων τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν σκοπιμωτέραν χρῆσιν καὶ διηνεκῆ κάρπωσιν τῶν δασῶν· βλ. καὶ δασικός.

δασονομικός, ή, όν· ὁ ὑπαγόμενος εἰς τὴν δασονομίαν, τὴν δασολογίαν, forestier, ère; de sylviculture; ‖ δασονομικὸς ὑπάλληλος, agent forestier; ‖ τὰ δασονομικὰ περιλαμβάνουσι τὸ σύνολον τῶν γνώσεων τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν δασοπονίαν καὶ δασολογίαν, τουτέστιν εἰς τε τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν θεωρίαν. Ἀμφότεραι δ' αὗται εἰσὶ τόσον στενῶς συνδεδεμέναι, ὥστε ἡ συνύπαρξίς των εἶνε ὅρος ἀπαραίτητος· βλ. καὶ δασικός.

δασονόμος, ου, ὁ· ὁ προϊστάμενος δασονομείου (βλ. λέξιν), conservateur (m.) de forêts).

δασοπονία, ας, ἡ· βλ. δασονομία.

δασόνω, δασόω-ῶ, μέλ. ώσω, σπείρω δάσος, garnir (couvrir) de forêts; boiser. § [οὐδ.] —, se boiser; καλύπτομαι ὑπὸ δάσους, se couvrir de bois. § μεταβάλλομαι εἰς δάσος, se changer en bois; καθίσταμαι σύνδενδρος ἐλλείψει καλλιεργείας, devenir touffu (fourré) faute de culture.

δάσος, εος-ους, τό· bois, n. m. δασὺ χωρίον, σύνδενδρος τόπος καλύπτων χῶρον τινὰ τοῦ ἐδάφους, ἤτοι ἔδαφος κεκαλυμμένον ὑπὸ δένδρων ὁπωσοῦν πυκνῶν = ἡ ὕλη, le bois; καὶ γενικώτερον φυσικοϊστορικῶς ἐν τῇ συνήθει ὁμιλίᾳ καλεῖται δάσος, forêt, n. m. (= ἐκτεταμένον δάσος), πᾶσα ὁπωσοῦν μεγάλη ἔκτασις περιέχουσα μεγάλα ἄγρια δένδρα, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην δῆλον ὅτι τὸ δάσος εἶνε εἷς τύπος βλαστήσεως τοῦ φυτικοῦ βασιλείου· ‖ συνώνυμα, bois καὶ forêt, n. m. Τὸ δάσος, forêt, εἶνε ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, ὁπωσοῦν μεγάλη ἔκτασις, κτλ. ἐνῷ τὸ δάσος, bois, εἶνε μικρὰ ἔκτασις μεγάλων ἢ μικρῶν δένδρων· ‖ παρθένον δάσος, forêt vierge; ἐκτενὲς παλαιὸν δάσος μὴ δοθὲν εἰς ἐκμετάλλευσιν κανονικήν· ‖ — ὑλοτομούμενον, taillis, n. m. βλ. καὶ βραχύπρεμνον, μικρόπρεμνον καὶ ὑψίπρεμνον, futaie, n. f. ‖ — ἐκ δρυῶν, = bois de chênes = δρυμός, οῦ, ὁ· καὶ δρυμών, ῶνος, ὁ· γενικῶς δὲ δρυμός, σημαίνει τὸ δάσος, bois; ‖ σύνδενδρον δάσος, bois fourré (touffu), ἤτοι δάσος πυκνόν· ‖ ὑψίπρεμνον δάσος (ἢ μεγαλόδενδρον), bois de haute futaie; βλ. ὑψίπρεμνον. Τὰ δάση ὑπὸ στρατιωτικὴν ἔποψιν παρουσιάζουσι καλύμματα κατάλληλα ἐναντίον τῶν βολίδων καὶ τῶν θραυσμάτων τῶν ὀβίδων τοῦ ἀντιπάλου. Καλύπτουσιν ἰδίως καθ' ὁλοκληρίαν τὰς διατάξεις καὶ τὰς κινήσεις τῆς ἀμύνης, ἡ δὲ ὑπεράσπισις τούτων δὲν ἔχει ἀνάγκην μεγάλων δυνάμεων· ἀφ' ἑτέρου ὅμως καθιστῶσι δυσχερῆ τὴν ἀνωτέραν διοίκησιν καὶ ἀποδιοργανοῦσι τὰς τακτικὰς μονάδας ὡς ἐκ τῆς διασπορᾶς τῶν τμημάτων. Τὰ πλεονεκτήματα ἐν τούτοις τῆς καταλήψεως τῶν δασῶν εἶνε ἀνώτερα τῶν μειονεκτημάτων, δὲν θ' ἀμελήσωσιν ὅθεν νὰ ὀργανώσωσι ταῦτα ἀμυντικῶς, ὁσάκις θὰ ἔχωσι τὸν πρὸς τοῦτο καιρὸν καὶ τὰ μέσα. Πρὸς τοῦτο καταλαμβάνουσι τὴν παρυφὴν τοῦ δάσους (lisière) ἐν πρώτῃ γραμμῇ καὶ διοργανοῦσι δενδροτομίας (abatis) εἰς τὰ ἐξέχοντα μέρη ἐχούσας βάθος 15 ἕως 20 μέτρων· ὄπισθεν τούτων ἀνεγείρουσιν ὀρύγματα (tranchées) ὅπως προφυλάξωσι τοὺς ἀμυνομένους. Τὰ εἰσέχοντα μέρη τοῦ δάσους διοργανοῦνται οὕτως ὥστε νὰ πλευροφυλακτῶσι (flanquer) τὰ ἐξέχοντα. Ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν ὑπάρχουσιν εἰσέχοντα μέρη προφυλάττουσι τὰ πλευρὰ μὲ ἔργα μικρᾶς κατατομῆς προασπιζόμενα ὑπὸ δενδροτομιῶν. Τὰ ἐμπόδια ταῦτα τὰ ἐνισχύουσιν ὅσον εἶνε δυνατόν. Εἰς τὰ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δάσους ἄδενδρα μέρη σχηματίζουσι δευτέραν ἀμυντικὴν γραμμὴν καὶ τέλος ἀποφράσσουσιν ἁπάσας τὰς εἰς τὸ δάσος εἰσόδους· βλέπε ἄμυνα δάσους, défense d'un bois καὶ ἀναγνώρισις, reconnaissance.

δασόφρυς, υς, υ· γεν. υος, ὁ ἔχων δασείας (πυκνὰς) ὀφρῦς, aux sourcils épais.

δασοφυλακεῖον, τό· φυλακεῖον δασοφύλακος ἐν τῷ δάσει, maison forestière; garderie, n.f.

δασοφυλακή, ῆς, ἡ· τὸ σῶμα τὸ ἀποτελούμενον ἐκ δασοφυλάκων, corps de gardes forestiers.

δασοφύλαξ, ακος, ὁ· garde-forestier, n. m. garde-bois, m. καλοῦνται οὕτω τὰ βοηθητικὰ τῆς δασονομικῆς ὑπηρεσίας ὄργανα τὰ ἐπιτετραμμένα τὴν φύλαξιν τῶν δασῶν. Συμφώνως μὲ τὸν ἰσχύοντα XIΓ νόμον περὶ δασῶν τὰ καθήκοντα τῆς δασοφυλακῆς εἶνε ἀνατεθειμένα εἰς 340 χωροφύλακας ἢ ὑπαξιωματικοὺς διατελοῦντας ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ ἐπιτήρησιν τῶν κατὰ τὰς ἐπαρχίας μοιράρχων καὶ ὑπομοιράρχων, ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν εὐθύνην τούτων. Οἱ δασοφύλακες, chasseurs-forestiers, διοργανίζονται στρατιωτικῶς ἐν ὥρᾳ πολέμου ἐν Γαλλίᾳ· ἐν καιρῷ εἰρήνης ὀνομάζονται gardes-forestiers, ἔχουσι δὲ τὴν ἑξῆς ἱεραρχίαν· δασοφύλαξ ἤτοι στρατιώτης ἢ δεκανεύς, garde-forestier; ὑπαξιωματικὸς (διοικῶν ἐνωμοτίαν, ἐνωμοτάρχης), brigadier; ἀνθυπολοχαγὸς καὶ ὑπολοχαγός, garde-général; λοχαγός, sous-inspecteur; ταγματάρχης, suspecteur; καὶ ἀντισυνταγματάρχης, conservateur.

δασοφυτεία, ας, ἡ· ἡ φύτευσις δάσους, plantation de bois; ἡ δάσωσις, boisement, n.m.

δασόφυτος, ος, ον· τὸ μέρος ἔνθα ὑπάρχει φυτευμένον δάσος, planté de bois; δασώδης, boisé, ée.

δασόω-ῶ, βλ. δασόνω.

δασυγένειος, ος, ον· ὁ ἔχων δασύ, πυκνὸν γένειον, qui a la barbe épaisse (touffue).

δασύθριξ, τριχος, ὁ· ὁ ἔχων πυκνὰς καὶ δασείας τρίχας, à cheveux ou à poils épais, serrés, touffus.

δασύκερκος, ος, ον· ὁ ἔχων πυκνότριχον

οὐρὰν (κέρκον) (ὅπως ἡ ἀλώπηξ). à queue velue ; βλ. καὶ δασύουρος.

δασύμαλλος, ος. ον· μαλλιαρός. velu, e; poilu. e. § à laine (à toison=μαλλί) épaisse; [ζωολ.] dasymalle.

δασύνω, μέλ. υνῶ, θὰ δασύνω. κάμνω δασὺν (πυκνόν). rendre épais (touffu), πυκνόνω. épaissir, serrer. § rendre poilu ; velu, ἤτοι κάμνω μαλλιαρόν. § [γραμμ.] γράφω. προφέρω μὲ δασὺ πνεῦμα. aspirer [une voyelle].

δασύουρος, ος, ον· [ζωολ.] dasyure. n. (δασύκερκος) εἶδος μαρσυποφόρων θηλαστικῶν τῆς Αὐστραλίας. ἁρπακτικὸν μετὰ δασείας οὐρᾶς.

δασύπους, οδος. ὁ· ὁ ἔχων δασεῖς, μαλλιαροὺς πόδας. qui a les pieds poilus (velus); [ζωολ.] dasypode καὶ dasype. Τὰ δασύποδα εἶνε οἰκογένεια τῶν νωδῶν θηλαστικῶν. Διακρίνονται προπάντων διὰ σκληροῦ ὀστεώδους θώρακος ὅστις διῃρημένος εἰς ζώνας ἢ δακτυλίους καλύπτει τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος. οὐχὶ δὲ καὶ τὴν κοιλίαν. ἥτις καλύπτεται ὑπὸ παχειῶν τριχῶν. § [οὐσ.] tatou, n. m. μικρὸν μαστοφόρον τῶν θερμῶν κλιμάτων τῆς Ἀμερικῆς φέρον κερατώδη ἐπιδερμίδα ἄνωθεν δυνάμενον νὰ συσπειρωθῇ σφαιροειδῶς.

δασύπρωκτος, ος, ον· ὁ μαλλιαρόκωλος. ὁ ἔχων δασὺ (μαλλιαρὸν) τὸ ὀπίσθιον αὐτοῦ μέρος (τὸν πρωκτόν). qui a le derrière velu. § [ζωολ.] agouti, n. m.

δασυπώγων, ωνος. ὁ· ὁ δασυγένειος. μὲ πυκνὸν πώγωνα. à barbe épaisse (touffue).

δασύς, εῖα. ύ· ὁ πυκνός, épais. aisse; πυκνός. πυκνόφυλλος. touffu, e ; ‖ δασύς. ὁ πυκνός. στερεός. συμπεπυκνωμένος. dense ; ‖ σύνδενδρος, δασώδης. boisé. ée ; ‖ δασὺ φύλλωμα. feuillage épais (touffu) ; ‖ — πώγων. barbe épaisse; ‖ — [ἐπὶ ὑφασμ.] épais, aisse. § τριχωτός, μαλλιαρός. poilu, e ; velu. e ; ‖ ἔχει δασὺ τὸ σῶμα. il a le corps velu (poilu). § [γραμμ.] τὰ δασέα=τὰ μὲ δασὺ πνεῦμα προφερόμενα. aspiré. ée ; ‖ δασὺ φωνῆεν. voyelle aspirée ; ‖ τὰ δασέα ἑλληνικὰ σύμφωνα εἶνε φ, χ, θ. βλ. καὶ δασύτης· ‖ καὶ ἐπίρ. δασέως, avec aspiration. § [οὐσ. θηλ.] ἡ δασεῖα [‛]. τὸ δασὺ πνεῦμα. l'esprit rude ; βλ. καὶ ψιλή.

δασύσκιος, ος. ον· ὁ ἔχων πυκνὴν σκιάν. à ombrage épais.

δασύστερνος, ος. ον· ὁ ἔχων τριχωτόν, μαλλιαρὸν στῆθος. à poitrine velue.

δασύτης, ητος. ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ὅ,τι εἶνε δασύ. ἤτοι τὸ ἔχειν τρίχας. qualité de ce qui est touffu (velu) ; ἡ πυκνότης. épaisseur. n. f. § [γραμμ.] ἡ διὰ δασέος πνεύματος προφορά. aspiration. n. f. (ἀντίθετον τοῦ ψιλότης). Ἡ δασύτης καὶ ἡ ψιλότης τῶν γλωσσικῶν φθόγγων καλοῦνται πνευματισμός· καὶ κατὰ μὲν τοὺς παλαιοὺς γραμματικοὺς ὁ πνευματισμὸς ἢ τὰ πνεύματα ἀνήκουσιν εἰς τὰς προσῳδίας. κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους εἶνε μέρος τῆς φθογγολογίας. § δασύτης. densité, n. f. ἡ πυκνότης. ἡ συμπύκνωσις. βλ. πυκνότης· ‖ — (πυκνότης) τῆς πυρίτιδος. densité de la poudre. Προκειμένου περὶ πυρίτιδος αὕτη ἔχει τρεῖς διαφόρους σημασίας α) δασύτης ἀπόλυτος (densité absolue) καλεῖται ὁ λόγος τοῦ βάρους ἑνὸς χόνδρου τῆς πυρίτιδος πρὸς τὸν ὄγκον αὐτοῦ, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ ὄγκου τῆς ὕλης ἄνευ τοῦ ὄγκου τῶν ἐσωτερικῶν πόρων· β) δασύτης ἀληθὴς (densité vraie) ἢ πραγματικὴ (réelle) ἢ φαινομενικὴ καλεῖται ὁ λόγος τοῦ βάρους ἑνὸς χόνδρου πυρίτιδος πρὸς τὸν ὄγκον αὐτοῦ, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ ὄγκου τῆς ὕλης καὶ ἐκ τοῦ ὄγκου τῶν ἐσωτερικῶν πόρων, τοῦθ' ὅπερ εἶνε τὸ εἰδικὸν βάρος ἑνὸς χόνδρου πυρίτιδος· γ) δασύτης (πυκνότης) ὁλκογνωμονικὴ ἢ βριθογνωμονικὴ (densité gravimétrique) καλεῖται ὁ λόγος τοῦ βάρους ποσότητός τινος χόνδρων πυρίτιδος πρὸς τὸν ὄγκον ὃν οὗτοι κατέχουσιν ἄνευ συμπιέσεως (ἤτοι μὴ ἐστοιβαγμένης πυρίτιδος)· ὁ ὄγκος οὗτος ἀποτελεῖται τότε, ἐκ τοῦ ὄγκου τῆς ὕλης, ἐκ τοῦ τῶν ἐσωτερικῶν πόρων καὶ ἐκ τοῦ τῶν ὑπαρχόντων κενῶν μεταξὺ τῶν χόνδρων (βλ. καὶ βριθογνωμόνιον. gravimètre). Τὴν ὁλκογνωμονικὴν δασύτητα καλεῖ ὁ συνταγμ. Ν. Ζορμπᾶς ἐν τῇ πυροβολικῇ του βαρομετρικὴν δασύτητα

δασύτονος, ος. ον· ὁ ἔχων δασὺ πνεῦμα. qui a l'esprit rude ; aspiré, ée ; βλ. καὶ δασύς.

δασύτριχος, ος. ον· ὁ δασύθριξ. à cheveux (poils) épais.

δασύφλοιος, ος ον· ὁ ἔχων δασὺ (τραχὺ) φλοιόν. (ὡς τὸ κάστανον), à écorce hérissée.

δασύφυλλος, ος, ον· ὁ πυκνόφυλλος. à feuillage épais. touffu, e. § [βοτ.] dasyphylle. adj.

δασυχαίτης, ου, ὁ· ὁ ἔχων δασεῖαν χαίτην (κόμην). à crinière (chevelure) épaisse.

δασώδης, ης, ες· (τόπος, κτλ.) γεμάτος ἀπὸ δάση. couvert de bois ; boisé. ée ; σύνδενδρος τόπος, fourré, n. m. ἤτοι πυκνότατον μέρος δάσους.

δάσωσις, εως· ἡ· τὸ σπείρειν δάσος, boisement. n. m.

δατόλιθος, ὁ· datolithe. n.m. [ὀρυκτ.] Ὀρυκτὸν ἄχρουν, ὑποπράσινον, ὑπόφαιον, ὑποκίτρινον. ὑπέρυθρον. λευκόν. λάμψεως ὑελοειδοῦς ἢ στεατοειδοῦς (ἐπὶ θραύσεως). διαφώτιστον μέχρι διαφωτίστου κατὰ τὰ ἄκρα, διπλοθλαστικόν. σκληρότητος 5 - 5,5 καὶ εἰδικοῦ βάρους 2,9 - 3,0. Κρυσταλλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον προκλινὲς σύστημα. Ἀπαντᾷ κατὰ ἀδένας ἢ χειροπληθὲς ὑπὸ χονδροκοκκώδη συσσωματώματα. Ὑπό τινων συγκαταλέγεται εἰς τὴν ὁμάδα τῶν ζεολίθων, ὑπ' ἄλλων δὲ εἰς τὴν ὁμάδα τοῦ τουρμαλίνου. Χημικῶς εἶνε $H_2\,Ca_2\,B_2\,Si_2\,O_{10}$. Τὴν αὐτὴν χημικὴν σύνθεσιν ἔχει καὶ ὁ μικροκρυσταλλοφυὴς βοτρυόλιθος ὅστις ἀπαντᾷ ὑπὸ βοτρυοειδῆ σχήματα ἐπὶ ἀσβεστίτου. (Δ. Κ.)

δαυκεῖον, ου, τό· καὶ

δαυκί, τό· [δημ. βλ. δαῦκος.

δαυκοειδής, ής, ές· ὁ ὁμοιάζων πρὸς δαῦκος, qui ressemble à une carotte ; [διδ.] daucoïde, adj.

δαῦκος, εος-ους, ὁ· δαυκεῖον, τό· κοινῶς τὸ δαυκὶ καὶ καρῶτον ἢ τὸ καρόττο, καὶ τουρκιστὶ χαβοῦτσι, carotte, n. f. (λατ. daucus); [βοτ.] οὐσία φυτική, ἀρκετὰ σακχαρώδης, οὗτινος ἡ πορτοκαλόχρους ῥίζα εἶνε ἐδώδιμος καὶ λίαν ὑγιεινή. Τὰ δαυκεῖα προσφέρονται ὡς τροφὴ εἰς κεκοπιακότα ἢ πάσχοντα ἐξ ἀναπνευστικῶν ἢ κοιλιακῶν παθήσεων ἵππον.

δαυλί, τό· [δημ.] ὁ δαυλός, τὸ ἡμικεκαυμένον ξύλον.

δαυλίδα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] ὁ σεσηπὼς σῖτος, ὁ παθὼν ἀπὸ ἐρυσίβην· βλ. δαυλίτης.

δαυλίτης, ου, ὁ· [δημ.] ἡ νόσος τῶν σιτηρῶν, ἐρυσίβη, rouille [des blés]; ἐρυσίβη ἡ μαύρη, nielle, n. f.

δαυλίτ'ς, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἀπανθράκωμα σίτου· ὁ δαυλίτης.

δαυλός, οῦ, ὁ· κοινῶς τὸ δαυλί, tison, n. m. ὁ δαυλός, ὁ πυρσός, brandon, n. m. ἡ δᾴς, torche, n. f. ‖ ὁ δαυλὸς τῆς διχονοίας, le brandon de la discorde. § —, ἡ σχίδα· τὸ δι' οὗ ἀνάπτουσι, allume, n. m. flambart, n. m. § [διάλ. Ἠπείρου] δαυλός, ἡ ἐρυσίβη βλ. καὶ δαυλίτης· δαυλιασμένος σῖτος=ἀνεμόφθορος.

δάφνα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ δάφνη.

δαφνέλαιον, ου, τό· τὸ δαφνόλαδον, δάφνινον ἔλαιον, huile de laurier; κατασκευαζόμενον ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς δάφνης, δάφνιον ἔλαιον· εἶνε παχύρρευστον, πράσινον, βαρύοσμον καὶ πικρόν· θεωρεῖται ὡς αὐξητικὸν τῆς κόμης.

δάφνη, ης, ἡ· laurier, n. m. (τὸ ἐπιστημ. ὄνομα ἐν τῇ βοτανικῇ εἶνε daphné, n. m.) τὸ γνωστὸν δένδρον, κοινῶς ἡ βαγιὰ καὶ βαϊά· εἶνε τὸ πρότυπον γένος τῆς οἰκογενείας τῶν δαφνωδῶν. Πασίγνωστον ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων εἶνε τὸ μόνον εὐρωπαϊκὸν εἶδος τὸ φυόμενον ἐν ταῖς περὶ τὴν Μεσόγειον χώραις, ἤτοι δάφνη ἡ εὐγενής, ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος· δένδρον ἀείφυλλον οὗ οἱ κλάδοι μέχρι τῆς σήμερόν εἰσι τὸ σύμβολον τῆς ποιήσεως καὶ τῆς νίκης δι' ὧν στέφονται οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, οἱ διάφοροι νικηταὶ καὶ οἱ βασιλεῖς· στέφανος δάφνης δίδεται ὡς ἔπαθλον· ‖ δάφνη ἡ ἁγία (ἡ κοινή), laurier commun; laurier d'Apollon; ‖ δρέπω δάφνας [μεταφ.] cueillir des lauriers.

δαφνηφορέω-ῶ, μέλ. ήσω, φέρω (κρατῶ) δάφνην, porter une couronne de lauriers; être daphnéphore; être couronné (ceint) de laurier.

δαφνηφόρος, ος, ον· βλ. δαφνοστεφής.

δαφνηφορῶ, βλ. δαφνηφορέω.

δάφνινος, η, ον· ἐκ δάφνης, de laurier; (στέφανος, ἔλαιον).

δαφνίς, ίδος, ἡ· baie (graine) de laurier, ὁ καρπὸς τῆς δάφνης, τὸ δαφνοκούκκουτσον.

δαφνοειδής, ής, ές· ὅμοιος δάφνῃ, semblable au laurier; [διδ.] lauriné, ée; laurifolié, ée; ἔχων φύλλα ὅμοια δάφνῃ.

δαφνοελιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] βλ. δαφνίς.

δαφνοκερασιά, ἡ· καὶ

δαφνοκέρασος, ἡ· laurier-cerise; [βοτ.] ἡ προύμνη, θάμνος ἀειθαλὴς παρὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον φυόμενος, ἐνέχων ἴδιον δηλητηριῶδες στοιχεῖον. Ἐν τῇ ἰατρικῇ χρήσει εἶνε τὸ ἀπόσταγμα ἢ ὕδωρ τῆς δαφνοκεράσου, eau de laurier cerise, ἐκ τῶν φύλλων σκευαζόμενον διαυγές, πικρὸν καὶ ἔχων τὴν ὀσμὴν καὶ γεῦσιν τοῦ ὑδροκυανικοῦ ὀξέος. Δίδεται ἀπὸ 1 - 3 δρ. δι' ἡμέρας πρὸς βῆχας, καρδιαλγίας, ἐμέτους, κτλ.

δαφνόκοκκος, ὁ, καὶ

δαφνοκούκκουτσον, τό· [δημ.] βλέπε δαφνίς.

δαφνόλαδον, ου, τό· [δημ.] βλ. δαφνέλαιον.

(δ)αφνὸν ἢ (γ)αφνόν, τό· τὸ ἔχον ταινίας χρώματος δάφνης, couleur de laurier rose, ἐξ οὗ δαφνόχειλον τὸ ἔχον περὶ τὰς παρειὰς ἐρυθρὰς ταινίας.

δαφνοστεφής, ής, ές· ὁ στεφθεὶς διὰ δάφνης, couronné de laurier; βλ. καὶ δάφνη· ‖ [ἐπὶ ποιητῶν] lauréat, n. m.

δαφνόφυλλον, τό· τὸ φύλλον τῆς δάφνης, feuille de laurier.

δαφνώδης, ης, ες· τῆς δάφνης, de laurier; μέρη κατάφυτα ἀπὸ δάφνας, ὁ πλήρης δαφνῶν, pleins de lauriers. § ἐπίσης ὁ δαφνοειδής, βλ. λέξιν· ‖ τὸ δαφνῶδες, τὸ ὁμοιάζον πρὸς τὴν δάφνην, qui ressemble au laurier· ‖ [βοτ.] τὰ δαφνώδη, lauriacés, daphnacés; οἰκογένεια ἀπετάλων δικοτυληδόνων φυτῶν ἧς τὸ πρότυπον γένος ἡ δάφνη.

δαφνών, ῶνος, ὁ· τόπος κατάφυτος ἀπὸ δάφνας, lieu planté de lauriers; ἄλσος ἐκ δαφνῶν, bosquet de lauriers.

δάχτλα, τά· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] οἱ δάκτυλοι, les doigts.

δαχτλίτσα, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ μικρὸς δάκτυλος, le petit doigt.

δαχτυλήθρα, ἡ· [δημ.] ἡ δακτυλήθρα.

δαχτυλίδιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] τὸ δακτυλίδιον.

δαχτύλιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] ὁ δάκτυλος.

δαψίλεια, ας, ἡ· ἀφθονία, abondance, n. f. ἐλευθεριότης, μεγαλοδωρία, libéralité, n. f. δαψίλεια, ἀφθονία, profusion, n. f.

δαψιλεύω, μέλ. εύσω, δίδω, ἐξοδεύω μὲ δαψιλείαν (ἀφθονίαν), donner en abondance; δαπανῶ ἀφειδῶς, ἀσωτεύω, ἐπιδαψιλεύω, prodiguer.

δαψιλής, ής, ές· ἄφθονος, abondant, e; ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ πολλὰ δαπανῶν, ἐλευθέριος, μεγαλόδωρος, libéral, e; πλούσιος, πλουσιοπάροχος, riche, somptueux, euse; ‖ ἐπὶ φυτῶν, ὁ τρυφερῶς αὐξάνων, fertile=εὔφορος.

δαψιλῶς, [ἐπίρ.] καὶ δαψιλέως, μὲ δαψίλειαν, ἀφθόνως, en abondance; abondamment; ἐλευθερίως, libéralement; πλουσίως, πλουσιοπαρόχως, richement; somptueusement; ‖ δαψιλέστατα ζῆν, vivre en abondance.

δέ, [ἐπίρ.] ἀντὶ τοῦ δέν.

δέ, σύνδεσμος συνδετικός, ὅστις συνδέει δύο φράσεις, ἀλλά, mais; [σπανιώτ.] οὖν, λοιπόν, ὅθεν, or ἢ καί, et; ‖ ἐγὼ μὲν θέλω, ὁ ἀδελφός σου δὲ δὲν θέλει, moi je veux, mais ton

frère ne veut pas ; ‖ σὺ μὲν μεθύεις, ἐγὼ δὲ διψῶ, tu t'enivres, mais moi j'ai soif ; ‖ καθίστατο δὲ τοιουτοτρόπως τὸ πρᾶγμα ἀδύνατον, or ainsi la chose devenait impossible ; ‖ ἀνεχώρησε, τὸν ἀντικατέστησε δὲ ὁ ἀδελφός του, il partit et fut remplacé par son frère; ‖ [ἐνίοτε ἀμετάφραστον] δέκα χιλιάδες πεζικοῦ, δύο δὲ ἱππικοῦ, dix mille hommes d'infanterie, deux mille de cavalerie.

δεβεϊλίτης, βλ. γυμνίτης. Δ. Κ.

δεβιλλίτης, [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν συνιστάμενον ἐκ λαγγίτου καὶ γύψου· βλ. λαγγίτης. Δ. Κ.

δεβύλιον, βλ. γυμνίτης. Δ. Κ.

δεβυλίτης, βλ. γυμνίτης. Δ. Κ.

δεδεμένος, η, ον· (δένω) attaché, ée.

δεδομένον, τό· donnée ; βλ. δίδω.

δεδόσθω, βλ. δίδω.

δεδικασμένον, τό· (δικάζω) ce qui est jugé ; la chose jugée (λατ. res judicata), καλεῖται νομικῶς κυρίως μὲν τὸ ἅπαξ τελεσιδίκως δικασθέν, οὐσιαστικῶς ὅμως ἡ δύναμις τῆς τελεσιδίκου δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἡ μεταβάλλουσα μὲν τὸ κριθὲν εἰς ἀλήθειαν ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως, ἀποκλείουσα δὲ τὴν εἰς αὐτὸ ἐπάνοδον καὶ ὑποχρεοῦσα τοὺς διαδίκους εἰς πλήρη ὑποταγὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν.

δεδοκιμασμένος, η, ον· (δοκιμάζω) éprouvé, ée ; à toute épreuve=ὑπὲρ πᾶσαν δοκιμήν· καὶ ἐπίρ. δεδοκιμασμένως.

δεδουλευμένος, η, ον· κοινῶς δουλευμένος, η, ον· βλ. δουλεύω· ‖ — χρόνος, temps passé ; temps couru.

δεδουλωμένος, η, ον· ὑποδεδουλωμένος, asservi, vie.

δένσι, ἡ· [δημ. καὶ διάλ. Οἰνόης] ἡ δέησις.

δένσις, εως, ἡ· ἱκεσία παράκλησις, prière, n. f. αἴτησις, demande, n. f.

δεητικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς δέησιν (αἴτησιν), convenable à un suppliant (solliciteur) ; παρακλητικός, ἱκετήριος, suppliant.

δεητός, ή, όν· οὗτινος ἔχουσιν ἀνάγκην, dont on a besoin.

δεθάκι, τό· [διάλ. Ἠπείρου] εἶδος παιγνιδίου· ἡ παρ' ἄλλοις τυφλομυῖα· μυῖα χαλκῆ καὶ μυΐνδα καὶ ψηλαφίνδα, colin-maillard, n. m.

δεῖ, (δέω) [τριτοπρ. ἀρχ. εὔχρ. μόνον εἰς ὀλίγας φράσεις, μέλ. δεήσει, παρατ. ἔδει, ἀόρ. ἐδέησε, μετοχ. δέων], εἶνε ἀνάγκη, il est besoin de ; πρέπει, χρειάζεται, il faut ; ils'en faut ; εἶνε κατάλληλον, il convient ; ‖ ἐδέησε νὰ φύγω, j'ai dû m'en aller ; ‖ πολλοῦ γε καὶ δεῖ, bien s'en faut ; tant s'en faut ; bien loin de; ‖ ὀλίγου δεῖν ἐπνίγετο, il a failli se noyer ; ‖ μικροῦ δεῖν, peu s'en faut ; σχεδόν, presque; à peu près ; ‖ ὅπου δεῖ [φρ. δικον.], à qui il appartiendra ; à qui de droit = εἰς ὅ,τι (ὁποιον) ἀνήκει δικαιωματικῶς. § μετοχ. δέων, δέουσα, δέον=ἀναγκαῖον, nécessaire ; κατάλληλον, convenable ; [τὸ οὐδέτ. δέον, οντος, τό· χρησιμοποιεῖται συχνάκις ὡς οὐσιαστικὸν], τὸ δέον = ἐκεῖνο ὅπερ πρέπει, ce qu'il faut ; ἐκεῖνο ὅπερ εἶνε κατάλληλον, ce qu'il convient ; le devoir ; τὸ ἀναγκαῖον le nécessaire; τὸ κατάλληλον, le convenable; ‖ πράττειν τὸ δέον (τὰ δέοντα), faire ce qu'il faut; faire son devoir ; ‖ δὲν ἔγεινεν ἡ δέουσα ἐνέργεια, on n'a pas agi comme il fallait ; ‖ ὅταν ἔλθῃ ἡ δέουσα στιγμή, quand le moment opportun sera arrivé ; ‖ ἐν δέοντι χρόνῳ· ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, en temps utile ; ‖ ἐν δέοντι, en temps et lieu=καταλλήλως, à propos ; ‖ ὑπὲρ τὸ δέον, trop ; ‖ ἐν οὐ δέοντι = ἀκαταλλήλως, mal à propos ; ‖ τὰ δέοντα· ὅ,τι δέον, ce qu'il faut ; ce qu'il serait convenable ; ce qu'il appartiendra ; ce que de raison ; ‖ διὰ νὰ ἐνεργηθῶσι τὰ δέοντα, pour être pris telles mesures qu'il appartiendra· ‖ [δημ. Νισύρου]=πρόσωπον:=ἰδεῖν, εἶδος.

δεῖγμα, ατος, τό· τὸ δεικνύμενον ὀλίγον μέρος τοῦ πωλουμένου πράγματος πρὸς δοκιμήν, καὶ ἐν γένει τεμάχιον ἀπὸ εἶδός τι, ἢ καὶ αἱ διαστάσεις ἀντικειμένου τινός, échantillon, n. m. τὸ δεικνύμενον, δεῖγμα, montre, n. f. spécimen, n. m. ‖ ἐπὶ ὑφασμάτων ἐν γένει καὶ εἰδῶν κιγκαλερίας (λεπτοσιδηρουργικῆς), échantillon ; ἐπὶ δείγματος δὲ σίτου, καφέ, ὀρύζης καὶ ἐν γένει τῶν τοιούτων εἰδῶν ἐμπορίας, montre, n. f. ‖ δείγματα ἐμπορευμάτων, échantillons de marchandises; ‖ ἠγόρασε σῖτον κατὰ τὸ δεῖγμα, il acheta du blé sur montre; ‖ δείγματα, échantillons ; ‖ ἀποστέλλειν δείγματα, transmettre, envoyer des échantillons; ‖ γνήσιον δεῖγμα, un échantillon loyal ; ‖ — ἔντεχνον, un échantillon flatté ; ‖ — ἀπὸ τὸν σωρόν, κοινόν, un échantillon commun, moyen ; ‖ — ἐξαχθὲν ἀπὸ τὸ σῶμα, un échantillon du volume ; ‖ χάρτης δείγματος, une carte d'échantillon ; ‖ — καλόν, ἀκριβές, un échantillon exact ; ‖ ἀπεστείλαμεν τὰ δείγματα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Λόϋδ, ὅπως σᾶς ἐγράψαμεν περὶ τούτου προχθές, nous avons envoyé les échantillons au bureau du Lloyd comme nous vous l'avons écrit avant'hier ; ‖ τὰ δείγματα (σχέδια) ταῦτα εἶνε τῆς τελευταίας ἀρεσκείας, ces dessins sont du dernier goût ; ‖ κατὰ τὸ δεῖγμα, σύμφωνον τῷ δείγματι, suivant échantillon, conforme, répondant, d'après, conformement à l'échantillon; ‖ ὑπέρτερον, κατώτερον τοῦ δείγματος, supérieur, inférieur à l'échantillon ; ‖ τὰ δείγματα ταῦτα εἶνε σχεδὸν ἴσα, ces échantillons sont presque égaux ; ‖ [ἐμπορ.] εὐχαριστήθητε νὰ πέμψητε ἡμῖν δείγματα, veuillez nous envoyer des échantillons de ; ‖ ἐγκλείστως ἔχετε μικρὸν δεῖγμα, ci-inclus vous trouverez un petit échantillon ; ‖ αὔριον θὰ σᾶς στείλωμεν νέαν συλλογὴν δειγμάτων, demain nous vous enverrons une nouvelle collection d'échantillons ; ‖ τὰ δείγματα δὲν μᾶς ἔφθασαν ἀκόμη, les échantillons ne nous sont pas encore parvenus ; ‖ — συγγράμματος [ἐκτυπουμένου], spécimen d'un ouvrage. § δεῖγμα = ἔνδειξις, preuve, n. f. δεῖγμα, ἔνδειξις, marque, n. f. ἔνδειξις,

τεκμήριον, témoignage, n. m. π. χ. δεῖγμα(ἔνδειξις) φιλίας (ἐμπιστοσύνης, ἀγάπης), preuve d'amitié (etc).

δειγματοφόρος, ὁ· ὁ φέρων δείγματα, porteur d'échantillons, n. m. commis voyageur, n. m.

δείκινω, [διάλ. Οἰνόης] δείκνυμι, δείχνω.

δείκνυμι, βλ. δεικνύω.

δεικνύουσα γραμμή, ligne de foi, βλ. εἰς λέξιν γραμμήν, ἐξακριβωτικὴ γραμμή, κτλ.

δεικνύω καὶ δείκνυμι (κοινῶς δείχνω) μέλ. δείξω, παρατ. ἐδείκνυον, ἀόρ. ἔδειξα, παρακ. δέδειχα καὶ παθ. παρακ. δέδειγμαι, μετοχ. δεδειγμένος, ἀόρ. ἐδείχθην, μέλ. δειχθήσομαι· φέρω εἰς τὸ φανερόν, rendre apparent ou évident, faire voir; δείχνω, montrer; «τὸ δεῖξαι λέγω εἰς τὴν τῶν ὀφθαλμῶν αἴσθησιν καταστῆσαι» Πλάτων· δεικνύω, δηλῶ, καθιστῶ φανερόν, indiquer; δεικνύω, σημειῶ τι, marquer; διὰ λέξεων φανερώνω, γνωστοποιῶ, διδάσκω, enseigner; ‖ δεικνύω (δείχνω) μὲ τὸ δάκτυλον, montrer (du) au doigt; βλ. δακτυλοδεικτέω· ‖ μᾶς ἔδειξεν ὡραῖα μεταξωτά, on nous fit voir de belles soieries; ‖ δεῖξέ μου τὸν δρόμον, montrez-moi le chemin; ‖ τὸ ὡρολόγιον τῆς πόλεως ἐδείκνυε μεσημβρίαν, l'horloge de la ville indiquait (marquait) midi; ‖ τὸ θερμόμετρον δεικνύει εἴκοσι βαθμούς, le thermomètre marque vingt degrés; ‖ θὰ σᾶς δείξω ποῦ θὰ τὸν εὕρητε, je vous indiquerai (enseignerai) où vous pourrez le trouver; ‖ τὸ βλέμμα του δεικνύει δυσπιστίαν, son regard marque de la défiance; ‖ αὐτὸς σοῦ ἔδειξε τὴν ὁδὸν τοῦ ἐγκλήματος, c'est lui qui vous a enseigné la voie du crime; ‖ τοῦ ἔδειξα νὰ διαβάζῃ, je lui ai montré à lire; ‖ [ἀπολ. ὡς ἀπειλή] ἐγὼ θὰ τοῦ δείξω, je lui montrerai à vivre moi; ‖ θὰ τοῦ δείξω μὲ ποῖον ἔχει νὰ κάμῃ, je lui ferai voir à qui il a affaire; ‖ αὐτὸς ὁ καθρέπτης δεικνύῃ καθαρὰ τὰ ἀντικείμενα, ce miroir rend nettement les objets; ‖ ὁ λευκός του πώγων τὸν δεικνύει γεροντότερον, sa barbe blanche le fait paraître plus âgé. § δεικνύω, ἀποδεικνύω, ἐπιδεικνύω, faire preuve de; témoigner; manifester; montrer; ἀποδεικνύω, démontrer; ‖ ἔδειξε θάρρος, il fit preuve de courage; ‖ — φιλίαν, témoigner de l'amitié; ‖ ὁ καιρὸς ἔδειξε τὴν ἀλήθειαν, le temps a manifesté la vérité; ‖ — ἀδιαφορίαν, montrer (affecter) de l'indifférence; ‖ εἰς μάτην ἐδείκνυεν ἀφοβίαν, il avait beau faire montre d'intrépidité; ‖ δεικνύω (ἐπιδεικνύω) τὴν σοφίαν μου, faire montre de son érudition; ‖ ἔλα δεῖξέ μας τὴν τέχνην σου, allons, donnez-nous un échantillon de votre savoir-faire; ‖ πρέπει νὰ δείξῃς τόλμην, il faut payer d'audace; ‖ θέλει νὰ δείξῃ τὸ πνεῦμά του, il veut étaler son esprit. § δεικνύω, ἀποδεικνύω, prouver; démontrer; ‖ θὰ σᾶς δείξω, ὅτι ἔχετε ἄδικον, je vous prouverai que vous avez tort; ‖ τὰ πράγματα δεικνύουσι τὴν ἀνάγκην μεταρρυθμίσεως, les faits démontrent la nécessité d'une réforme; ‖ ὅπερ ἔδει δεῖξαι [φρ. ἀρχ.], ce qu'il fallait démontrer [λατιν.] quod erat demonstrandum. § δεικνύω = ὁδηγῶ, conduire = δείχνω τὸν δρόμον.

δεικτέον, τό· ῥηματικὸν ἐπίθετον, ὅπερ πρέπει τις νὰ δείξῃ, ce qui doit être montré.

δείκτης, ου, ὁ· ὁ δεικνύων, ὁ διαγράφων, ὁ παριστάνων τι, celui qui montre; indicateur, n. m. § ὁ δάκτυλος, index, n. m. βλ. λέξιν. § δείκτης ὡρολογίου (ἡ βελόνη), aiguille, n. f. καὶ ἐν γένει δείκτης, aiguille καλεῖται πᾶσα αἰχμὴ ἐν εἴδει βελόνης σημειοῦσα ἢ δεικνύουσά τι ἐπὶ δίσκου, κτλ. ἢ πᾶν αἰχμηρὸν ἄκρον χρησιμεῦον εἰς μηχάνημα διὰ νὰ δεικνύῃ τι· ‖ κινητὸς δείκτης, aiguille mobile, σιδηροῦς δείκτης εὑρισκόμενος ἐπὶ τοῦ βεβαθμονομημένου δίσκου τοῦ σκοπευτικοῦ μηχανήματος τῶν ὑψώσεων εἰς τὰ ναυτικὰ πυροβόλα Κρούπ, δεικνύων τὰς μοίρας τὰς ἀνταποκρινομένας εἰς τὰς διαιρέσεις τοῦ κλιτισκοπίου· ‖ [ἀτμομ.] δείκτης ἢ δυναμοδείκτης, ου, ὁ· indicateur ou indicateur dynamométrique, n. m. καλεῖται ὄργανον ὅπερ τιθέμενον ἐν συγκοινωνίᾳ μετὰ τοῦ κυλίνδρου ἀτμομηχανῆς τινος, καταγράφει τὴν δυναμοδεικτικὴν καμπύλην αὐτῆς· βλ. διάγραμμα· ‖ — ταχύτητος, indicateur de vitesse (n. m.), γενικὸς ὅρος δι' οὗ σημαίνονται πάντα τὰ ὄργανα τὰ χρησιμεύοντα πρὸς καταμέτρησιν ταχύτητος· οἷον δρομόμετρα (lochs), ταχύμετρα (tachymètres), κτλ. ‖ δεῖκται σαλομέτρου, indicateurs des roulis et tangages; βλ. σαλόμετρον. § —, indice, n. m. ‖ — τῆς ἑστίας, indice du fourneau de mine; βλ. ἑστία ὑπονόμου. § [ναυτ.] δείκτης, balise, n. f. καλεῖται τεμάχιον στυπείου ἀφιέμενον κατὰ τὴν διάναξιν (calfatage) πλοίου, ἵνα ὁ τεχνίτης γνωρίζῃ πόθεν θ' ἄρξηται τῆς ἐργασίας του. § [πυροβ.] δείκτης ὑψώσεων, indicateur d'élévation = σκοπευτικὸν μηχάνημα ὑψώσεων. § δείκτης, jalonneur, n. m. ὁ ὡς σῆμα χρησιμεύων στρατιωτικὸς διὰ τὰς ζυγήσεις, ἀλλαγὰς κατευθύνσεων, κτλ. ‖ —, jalon, n. m. = τὸ ἀκόντιον, βλ. λέξιν· ‖ — ἢ χάραξ, jalon, n. m. πάσσαλος ἀκροσίδηρος ἢ μὴ ἐμπηγόμενος ἐν τῇ γῇ πρὸς προσδιορισμὸν σημείου τινός· ‖ τοποθετῶ δείκτας, jalonner, ἤτοι ὁρίζω δι' ἀκοντίων, πασσάλων ἢ χαράκων (jalons) διεύθυνσίν τινα· ‖ τοποθέτησις δεικτῶν, jalonnage, n. m. ἡ ἔμπηξις ἀκοντίων, πασσάλων ἢ χαράκων (jalons) πρὸς ἔνδειξιν διευθύνσεώς τινος. § — (ἐν σχολείῳ) ῥάβδος δι' ἧς δεικνύουσιν ἐπὶ πίνακος, touche, n. f.

δεικτικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων πρὸς δεῖξιν, qui sert à montrer, à indiquer; indicatif, ive; ἢ πρὸς ἀπόδειξιν, démonstratif, ive; ‖ δεικτικὴ ἀντωνυμία, pronom démonstratif.

δεικτικῶς, [ἐπίρ.] μὲ τρόπον δεικτικόν, d'une manière indicative; démonstrativement.

δείλαιος, αία, αιον· ὁ δειλός, timide; δυστυχής, infortuné, ée; malheureux, euse; καὶ ἰδίως ἄθλιος, misérable.

δείλη, ης, ἡ, καὶ κοινῶς τὸ δείλι, τὸ δει-

λινόν, après-midi (βλ. καὶ δειλινό), σημαίνει τὸ μεσαῖον μετὰ μεσημβρίαν μέρος τῆς ἡμέρας τὸ μεταξὺ τῶν ἀμέσων μετὰ ταῦτα ὡρῶν καὶ τῆς ἀρχομένης ἑσπέρας, χωρὶς ὅμως νὰ ἦνε ἀκριβῶς ὡρισμένη οὔτε ἡ ἀρχή, οὔτε ἡ διάρκεια τῆς δείλης, ὅθεν **δείλη**, ης, ἡ=τὸ δειλινὸν=τὸ ἀπόγευμα, ὁ μετὰ τὸ μεσημβρινὸν γεῦμα χρόνος, après-dinée, n. f. καὶ après-diné ἢ après-dîner, n. m. πληθ. des après-dinées (dinés ἢ diners); ‖ — πρωΐα, l'après-midi, καὶ δείλη ὀψία, le soir (proprement dit), καὶ πρωΐα μὲν λέγεται ἡ μετὰ τὴν 12 ὥραν τῆς μεσημβρίας (ἤτοι ἡ μετὰ τὴν ἕκτην ἀπὸ τοῦ ἐξημερώματος ἢ πρωϊνὴν ὥραν), ὀψία δὲ ἡ «ἀμφὶ τὴν ἐννάτην καὶ δεκάτην» ἤγουν 3-4 μ. μ. Συνηθέστερον ἤδη δείλη λέγεται ὁ περὶ τὴν ἑσπέραν χρόνος, vers le tard; vers le soir; καθὼς καὶ αὐτὴ ἡ ἑσπέρα, le soir; «δείλη ἡμέρας τελευτή» καὶ δείλη ὀψία, ἡ περὶ δύσιν ἡλίου· «περὶ δείλην=πρὸς τὸ ἑσπέρας» τὸ δειλινόν, relevée, n. f. λέγεται ἐπίσης καὶ δείλη ἑῴα=πρωΐα, crépuscule du matin (τὸ ἀμυδρὸν μεταξὺ ἡμέρας καὶ νυκτὸς φῶς), τὸ γλυκοχάραγμα, τὸ λυκόφως.

δειλία, ας, ἡ· timidité, n. f. φόβος, peur, n. f. poltronnerie, n. f. ἀνανδρία, lâcheté, n. f. ἀντίθετον τοῦ ἀνδρεία καὶ θρασύτης· ‖ ἄκρα δειλία=μικροψυχία, pusillanimité, n. f. ‖ δειλία, ἀνανδρία, φόβος, couardise καὶ couarderie, n. f.

δειλίασις, εως, ἡ· τὸ δειλιᾶν, effroi, n. m. ἡ δειλία, ὁ φόβος, la peur.

δειλιάζω, καὶ

δειλιάω-ῶ· βλ. δειλιῶ.

δειλινιάζον, [διάλ. Κύμης] τρώγω τὸ δειλινὸν φαγητά, prendre le goûter.

δειλινιάζω, μέλ. άσω· λαμβάνω τὸ δειλινόν, prendre le goûter.

δειλινὸ μικρό, τό· [διάλ. Κύμης] ἡ 2 μ. μ. ὥρα· ‖ δειλινὸ μεγάλο, ἡ 4 μ. μ. ὥρα· βλ. δείλη καὶ δειλινός.

δειλινός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος περὶ) τὴν δείλην, de l'après midi; ἑσπερινός, βραδυνός, du soir; βλ. καὶ δείλη. § [ἐπὶ φαγητ.] τὸ δειλινὸν δηλ. βρῶμα = τὸ μεταξὺ προγεύματος καὶ γεύματος, ὅπερ συνειθίζουσι περὶ τὴν ἑσπέραν, le goûter, τὸ πρόδειπνον, καὶ κοινῶς τὸ κεντί, τὸ κεντιάτικον (ἀπὸ τὸ τουρκ. ἰκιντίν), ἤτοι τὸ ἑσπέρισμα. § [ἄνθος] belle-de nuit, n. f.

δειλιῶ (άω), μέλ. άσω, ὑποχωρῶ πρὸ κινδύνου ἢ ἐργασίας, reculer devant le danger ou le travail; εἶμαι δειλός, αἰσθάνομαι δειλίαν, ἀποδειλιάω, être lâche; φοβοῦμαι, avoir peur.

δειλός, ή, όν (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος) timide, n. φοβητσιάρης, peureux, euse; poltron, onne; ἄνανδρος, lâche, n. ἀντίθετον τοῦ ἄλκιμος καὶ θρασύς· δειλός, ἄνανδρος, φοβητσιάρης, couard, e; εἰς ἄκρον δειλός, ὀλιγόψυχος, pusillanime; δειλός, φοβητσιάρης, craintif, ive; καὶ κοινῶς δειλός, κοπρίτης, foireux, euse (ὅπερ κυρίως σημαίνει εὐκοίλιος, τσιρλιάρης). Ὁ ἄνανδρος, lâche, ὑποχωρεῖ, ὁ φοβητσιάρης, poltron, δὲν προχωρεῖ· ὁ πρῶτος δὲν ἀμύνεται, δὲν ποιεῖται χρῆσιν τῶν ὅπλων του, ἐνῷ ὁ δεύτερος ὅστις ἔχει ἀποδειλιάσει πράττει τὸ πᾶν ἵνα σωθῇ· ‖ δειλὸν ἦθος, air timide; ‖ ὁ λαγωὸς εἶνε δειλὸν ζῶον, le lièvre est un animal peureux; ‖ ἐφάνη δειλός, il s'est montré poltron; ‖ ὁ στρατιώτης αὐτὸς εἶνε δειλός, ce soldat est lâche; ‖ —, πτοούμενος ἵππος, cheval effrayé; ὁ καὶ κατὰ τὸν ἐλάχιστον κρότον τρομάζων ἵππος.

δειλῶς [ἐπίρ.] μὲ δειλίαν, timidement; μὲ φόβον, χωρὶς θάρρος, sans cœur; sans courage; ἀνάνδρως, lâchement, couardement.

δεῖνα, ὁ, ἡ, τό· γεν. δεῖνος, δοτ. δεῖνι, αἰτ. δεῖνα, un tel, une telle; ἕνας κάποιος, un certain; ὁ τάδε (λατ. quidam), ὃν δὲν θέλει τις νὰ ὀνομάσῃ· τὸ δεῖνα = τὸ τέτοιο, τὸ δεῖνα πρᾶγμα, telle chose; ‖ ὁ Κύριος δεῖνα, Monsieur un tel; ‖ αὐτοὶ οἱ στίχοι εἶνε τοῦ δεῖνος (τοῦ δεῖνα) ποιητοῦ, ces vers sont de tel poète; ‖ διὰ τὸν δεῖνα λόγον, pour telle raison; ‖ οἱ κύριοι δεῖνα καὶ δεῖνα, messieurs tels et tels; ‖ [περιφρον.] ἕνας κάποιος δεῖνα, un certain quidam; ‖ καὶ ὁ δεῖνα καὶ ὁ τάδε· καὶ ὁ δεῖνας καὶ ὁ τάδες, celui-ci aussi bien que celui-là: tout le monde.

δεῖνας, ὁ· βλ. δεῖνα.

δεινολογέομαι, βλ. δεινολογοῦμαι.

δεινολογία, ας, ἡ· σφοδρὸν παράπονον, plainte; ἡ ἐλεεινολογία, action de plaindre (de complaindre, de déplorer); ἡ θρηνῳδία, ὁ ὀλοφυρμός, lamentation, n. f.

δεινολογοῦμαι (έομαι), μέλ. ήσομαι, κάμνω, παριστῶ τι φοβερὸν (δεινὸν) διὰ τῶν λόγων, παραπονοῦμαι πικρά, se plaindre amèrement; ἐλεεινολογῶ τὴν κατάστασίν μου, θρηνῳδῶ, ὀλοφύρομαι, se lamenter.

δεινολόγος, ὁ καὶ ἡ· ὁ ὑπερβολικὸς εἰς τοὺς λόγους, ὁ μεγαλορρήμων, ὁ μεγάλαυχος, hâbleur, euse; ὁ κομπορρήμων, fanfaron, onne.

δεινόν, τό· βλ. δεινός.

δεινοπάθεια, ας, ἡ· βαρὺ πάθος, affliction violente; καὶ τὸ ἐκ τούτου παράπονον, plainte vive.

δεινοπαθέω, βλ. δεινοπαθῶ.

δεινοπάθημα, ατος, τό· δεινὸν πάθημα, δυστύχημα, malheur, n.m. infortune, n.f. λύπη, σκληρὰ δοκιμασία, peine, n. f. épreuve, n.f.

δεινοπαθῶ (έω), μέλ. ήσω, ὑποφέρω μεγάλα δεινά, souffrir de grands maux; τὸ νὰ ἦνέ τις δυστυχής, être bien malheureux.

δεινοποίησις, εως, ἡ· ἡ ἐπὶ τὸ δεινότερον μεγαλοποίησις, ἡ διὰ λόγων ὑπερβολή, exagération, n. f.

δεινοποιῶ (έω), μέλ. ήσω, μεγαλοποιῶ τι ἐπὶ τὸ ἐλεεινότερον ἢ φοβερώτερον, exagérer; μεγαλώνω, μεγεθύνω, grossir.

δεινός, ή, όν· (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), ὁ ὑπερβαίνων τὸ σύνηθες μέτρον καὶ ἐμπνέων ἔκπληξιν καὶ φόβον, ὁ φοβερός, terrible; φοβερός, τρομερός, formidable; φρικτός, affreux, euse; horrible; ἐπικίνδυνος,

dangereux, euse; ἐπίφοβος, redoutable; || δεινὴ μάστιξ, fléau terrible; || δεινὴ συμφορά, malheur affreux; || — ἐχθρός, ennemi redoutable; || δειναὶ καταχρήσεις, les abus révoltants. § δεινὸς=σκληρός, cruel, elle; σκληρός, ἀπηνής, ἀπάνθρωπος, atroce; ὀδυνηρός, douloureux, euse; || δεινὴ ἀπώλεια, perte cruelle (douloureuse); || δειναὶ βάσανοι, des tourments atroces. § δεινὸς=ὀλέθριος, καταστρεπτικός, désastreux, euse; || δεινὴ μάχη, bataille désastreuse; || δεινὴ συμφορά, grande calamité = ὄλεθρος, désastre. § δεινὸς=σφοδρός, véhément, e; ἰσχυρός, fort, e; βίαιος, violent, e; τραχύς, σκληρός, rude; || — λόγος, discours véhément, éloquent; || δεινὴ ὀργή, colère véhémente; || — πειρασμός, forte tentation; || ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε δεινός, le combat a été rude (τραχύς, σκληρός)· || δεινὴ τρικυμία, tempête violente, ἢ ἁπλῶς ἐν τῷ ναυτικῷ tourmente, n. f. καθ' ἣν ὁ ἄνεμος πνέει μὲ τὴν μεγαλειτέραν δυνατὴν ἔντασίν του. § δεινὸς=σοβαρός, grave; μέγας, grand, e; || δεινὸν σφάλμα, faute grave; || δεινὸν ἁμάρτημα, grand péché; || δεινὴ ὕβρις, injure grave; outrage, n. m. § [ἐπὶ ἀνθρώπων ἰδίως] ἔκτακτος, extraordinaire; ἐξαίρετος, excellent; ἐπιτήδειος, plein de talent, habile; adroit; || — τὸ λέγειν, habile à parler, excellent orateur; || — καὶ σοφός, habile et savant; || — περὶ τὴν νομοθεσίαν, consommé dans la législation; || ἔχων ἀξίαν, ἀνώτερος, supérieur, ἰσχυρός, δυνατός, fort; ἀνώτερος, ἀκαταπόνητος, rude; || εἶνε δεινὸς βιολιστής, il est très fort sur le violon; || — ἀντίπαλος, un rude adversaire; || [καὶ ἀπολυτ.] εἶνε δεινός=ἱκανὸς ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ, il est fort; il est très fort. § [οὐσ. οὐδ.] τὸ δεινὸν = τὸ κακόν, le mal; ὁ κίνδυνος, le danger; ἡ ἀτυχία, ἡ δυστυχία, le malheur; [πληθ.] τὰ δεινὰ = οἱ κίνδυνοι les maux; les dangers; αἱ ἀτυχίαι, δυστυχίαι (les malheurs, souffrances; αἱ ἀτυχίαι, revers; δεινοπαθήματα, épreuves; || ὑπέστη πολλὰ δεινά, il a beaucoup souffert; il a été fort éprouvé; il a passé par de rudes épreuves=ὑπέστη σκληρὰς δοκιμασίας· || τὰ δεινά του εἶνε ἀνεκδιήγητα, on ne saurait détailler ses malheurs; || τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου, les maux de guerre.

δεῖνος, γεν. τοῦ δεῖνα.

δεινότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ δεινοῦ (βλ. δεινός), ἤτοι τὸ φρικτόν, σκληρόν, κτλ. πράγματός τινος, τὸ φοβερόν, le terrible; τὸ φρικτόν, affreux; τὸ φρικῶδες, ἡ φρίκη, horreur, n. f. ἡ σκληρότης, ἀπανθρωπία, atrocité, n. f. cruauté, n. f. σφοδρότης, véhémence, n. f. ἡ βιαιότης, violence, n. f. ἡ σοβαρότης, gravité, n. f. ἡ ἰσχύς, force, n. f. τὸ μέγεθος, énormité, n. f. ἡ ὑπεροχή, supériorité, n. f. || συνηθέστερον σημαίνει ὑπεροχήν, supériorité, n.f. ἱκανότητα, adresse, n. f. habileté, n. f. προτέρημα φυσικόν, talent, n. m. πνεῦμα, génie, n. m. εὐγλωττίαν, éloquence, n. f. π. χ. ῥητορικὴ δεινότης, δικαστικὴ δεινότης, κτλ.

δεινόω-ῶ, μέλ. ώσω, δεινοποιῶ, κάμνω δεινόν (φοβερόν, σοβαρὸν), rendre plus grave =ἐπιδεινόω, ἐπιβαρύνω, aggraver; μεγαλοποιῶ, μεγαλύνω, μεγεθύνω, grossir, ἤτοι ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα· τρέπω, καθιστῶ τι χείρων, χειρότερον, χειροτερεύω, empirer; || δὲν θέλω νὰ δεινώσω τὰς δυστυχίας του, je ne veux pas grossir ses malheurs; || διὰ νὰ μὴ δεινώσω τὸ κακόν, pour ne pas empirer le mal; || τὰ πράγματα δεινοῦνται, les affaires empirent; || δὲν ἤθελε νὰ δεινώσῃ τὴν ἔριδα, il n'a pas voulu envenimer la querelle; || ἡ κατάστασίς του ἐδεινώθη, son état s'est aggravé.

δεινῶς, [ἐπίρ. τοῦ δεινός, συγκρ. ότερον, ὑπερθ. ότατον] καθ' ὑπερβολήν, φοβερά, terriblement; σκληρῶς, cruellement; rudement; ἰσχυρῶς, fortement; τὸ ἐπίρρημα δεινῶς σημαίνει πολλάκις μόνον λίαν, πάρα πολύ, très; fort bien; beaucoup.

δείνωσις, εως, ἡ· ἡ δεινοποίησις, μεγαλοποίησις ἐπὶ τὸ φοβερώτερον, ὑπερβολή, exagération, n. f. || —, ἡ ἐπὶ τὰ χείρω μεταβολὴ (βλ. δεινόω) χειροτέρευσις, empirement, n.m. ἡ ἐπιδείνωσις, ἡ ἐπιβάρυνσις, aggravation, n. f. aggravement, n. m. τὸ νὰ καταστῇ τι δεινότερον, σοβαρώτερον.

δείξιμον, τό· καὶ

δεῖξις, εως, ἡ· (δεικνύω), ἡ πρᾶξις τοῦ δεικνύειν, ἐπιδεικνύειν, δηλεῖν, ἐμφαίνειν, action de (dé)montrer = ἡ ἐπίδειξις, montre, n. f. δεῖξις, ἐπίδειξις, démonstration, n. m. action d'indiquer || ἔνδειξις, ἐμφάνισις, indication, n. f. κτλ.

δειπνέω, βλ. δειπνῶ.

δειπνίζω, μέλ. ίσω· δίδω δεῖπνον (γεῦμα), donner à souper (ἢ à dîner); φιλεύω τινά, traiter; βλ. καὶ **γεῦμα.**

δεῖπνον, τό· souper, n. m. soupé, n. m. βλ. καὶ γεῦμα καὶ δειπνῶ· || — μεσημβρινόν, réfection, n. f. λέγεται τὸ πρόγευμα, τὸ ἄριστον, ἤτοι τὸ πρωϊνὸν γεῦμα· βλ. **ἄριστον καὶ γεῦμα.**

δεῖπνος, ὁ· souper, n. m. § [ἐκκλ.] ὁ μυστικὸς δεῖπνος, la Cène.

δειπνῶ (έω), μέλ. ήσω· souper; βλ. γευματίζω. Ἐν τῷ ναυτικῷ καλοῦσι δειπνῶ καὶ δεῖπνον (ἑσπερινόν), ἤτοι τὸ ἑσπερινὸν συσσίτιον τῶν ναυτῶν· || δειπνῶ, λαμβάνω τὸ δεῖπνον, réfectionner.

δειράς, άδος, ἡ· ῥάχις (ὄρους), dos, n. m. (d'une montagne); σειρὰ ὀρέων ὡς ὁ αὐχὴν τῶν ὀρέων· ἐξοχή, κορυφή, sommet d'une montagne; ἐνίοτε αὐχὴν τραχηλοειδὴς τοῦ ὄρους, col, n. m. βλ. **ῥάχις καὶ αὐχήν.**

δεῖσα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ ὀμίχλη, καιρὸς ὀμιχλώδης, καιρὸς μὲ πολλὴν ὑγρασίαν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ· βλ. καὶ **καταχνιά.**

δεισιδαιμονέω-ῶ, μέλ. ήσω, εἶμαι ἢ γίνομαι δεισιδαίμων, être superstitieux; φοβοῦμαι τὰς προλήψεις, craindre les préjugés.

δεισιδαιμονία, ας, ἡ· superstition, n.f.

φόβος πρὸς τὰ θεῖα καὶ στενοχωρία τῆς κακῆς συνειδήσεως ἕνεκα τῶν προλήψεων.

δεισιδαιμόνως, [ἐπίρ.] μὲ δεισιδαιμονίαν, ὡς δεισιδαίμων, superstitieusement, adv.

δεισιδαίμων, ων, ον· γεν. ονος, ὁ superstitieux, euse ; ὁ φοβούμενος τὰ θεῖα. ὁ ἔχων στενοχωρίαν τῆς κακῆς συνειδήσεως ἕνεκα τῶν προλήψεων.

δείχνω, μέλ. δείξω, [δημ.] βλ. δεικνύω· [οὐδ.] ἀντὶ τοῦ ἐμφαίνει, φαίνομαι, paraître ; se voir ; avoir l'air ; avoir la mine de ; || δείχνει κόκκινον, cela parait rouge ; || δείχνει 'σὰν νεκρός, il a la mine d'un mort ; || δὲν δείχνει διόλου, cela ne se voit pas ; cela ne frappe pas ; || δείχνει ὡραῖον (ὡραῖα), cela a bonne mine ; || δείχνει ἄρρωστος, il a l'air malade ; || δείχνει=ἐμφαίνει, φαίνεται, il a l'air.

δέκα, [ἄκλ. ἀριθ.] dix ; déca ; || δέκα φοραῖς, dix fois ; || εἶνε δέκα ἐτῶν, il a dix ans; || ἡ ὥρα εἶνε δέκα, il est dix heures ; || θὰ ἔλθῃ εἰς δέκα ἡμέρας, il viendra dans dix jours ; || μετὰ δέκα ἔτη=δεκαετίαν, dans (après) dix ans ; || τὸ δέκα τὸ καλόν [ἐπὶ χαρτοπαιγ.], le dix de carreau ; || ἤρχοντο δέκα, δέκα, ils venaient par dizaines.

δεκάβαθμος, ος, ον· ὁ ἔχων δέκα βαθμούς (σκαλοπάτια), de (à) dix degrés (marches, gradins).

δεκάγλωσσος, ος, ον· ὁ ἔχων δέκα γλώσσας, qui a dix langues.

δεκαγράμματος, ος, ον· ὁ συγκείμενος ἐκ δέκα γραμμάτων, de dix lettres.

δεκάγραμμος, ος, ον· ἐκ δέκα γραμμῶν, de dix lignes.

δεκάγραμμον, ου, τό· décagramme, n. m. μέτρον βάρους ἴσον μὲ 10 γραμμάρια (grammes)· βλ. δεκαδικός.

δεκάγωνος, ος, ον· ὁ ἔχων δέκα γωνίας, de (à) dix angles ; || τὸ δεκάγωνον, décagone, n. m. σχῆμα γεωμετρικὸν μετὰ δέκα γωνιῶν· || [ὀχυρ.] δεκάγωνον, décagone, n. m. ὀχύρωμα συνιστάμενον ἐκ 10 προμαχώνων (bastions).

δεκαδάρχης, ου, ὁ· βλ. δέκαρχος, δεκάρχης.

δεκαδαρχία, ας, ἡ· βλ. δεκαρχία.

δεκαδικός, ή, όν· décimal, ale, aux, adj. Ἐν τῇ ἀριθμητικῇ καλοῦνται δεκαδικὰ μέρη τῆς μονάδος, τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς διαιρέσεως ταύτης εἰς 10, 100, 1000, κτλ. ἴσα μέρη· τὰ μέρη ὅθεν ταῦτα εἶνε **δέκατα**, **ἑκατοστά**, **χιλιοστά**, κτλ. τῆς μονάδος. **Δεκαδικὸς ἀριθμὸς** καλεῖται ὁ περιέχων μονάδας καὶ δεκαδικὰ μέρη τῆς μονάδος· || δεκαδικὰ κλάσματα, fractions décimales ; || δεκαδικὴ πλάστιγξ, balance décimale.

Δεκαδικὸν μετρικὸν σύστημα, système décimal, εἶνε δεκαδικὴ ὑποδιαίρεσις ἐφαρμοζομένη εἰς **τὰ μέτρα** καὶ **σταθμὰ** (poids et mesures). Τὸ δεκαδικὸν μετρικὸν σύστημα καλεῖται καὶ **Γαλλικόν**.

Ἡ ἀρχικὴ μονὰς τοῦ μήκους, ἥτις εἶνε καὶ ἡ θεμελιώδης μονὰς τοῦ ὅλου συστήματος, δὲν εἶνε μῆκος αὐθαίρετον, οὐδὲ κατὰ συνθήκην ληφθέν, ἀλλὰ μῆκος ληφθὲν ἐκ τῆς φύσεως καὶ ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ μέγεθος τῆς γῆς, διότι ἰσοῦται πρὸς τὸ 1|10.000.000 τοῦ τετάρτου τοῦ γηΐνου μεσημβρινοῦ. Τὸ μῆκος τοῦ μεσημβρινοῦ τούτου εὑρέθη δι' ἐπανειλημμένων ἐπιστημονικῶν καταμετρήσεων διαφόρων τόξων αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ μήκους τούτου ἐλήφθη τὸ 1|40.000.000 ἤτοι τὸ 1|10.000.000 τοῦ τετάρτου τοῦ μεσημβρινοῦ καὶ τοῦτο ἐτέθη ὡς ἀρχικὴ μονὰς τοῦ μήκους καὶ εἶνε τὸ καλούμενον Γαλλικὸν μέτρον (mètre) κληθὲν ἑλληνιστί, ἑλληνικὸς **βασιλικὸς πῆχυς**.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, πρὸς σχηματισμὸν μονάδων διαφόρων τάξεων, πολλαπλασιάζεται ἢ διαιρεῖται τοῦτο διαδοχικῶς διὰ τοῦ 10 καὶ οὕτως αἱ διαφόρων τάξεων μονάδες ἔχουσι δεκαδικὴν σχέσιν πρός τε ἀλλήλας καὶ πρὸς τὴν ἀρχικὴν μονάδα.

Πλὴν τῆς δεκαδικῆς σχέσεως τῶν μονάδων διαφόρων τάξεων τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ὑπάρχει κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο καὶ σχέσις τῶν ἀρχικῶν μονάδων τῶν διαφόρων εἰδῶν (**ἐμβαδοῦ**, aire ; ὄγκου, volume ; βάρους, poids), πρὸς τὴν μονάδα τοῦ μήκους καὶ συνεπῶς τὸ ὅλον σύστημα ἔχει ὡς θεμελιώδη μονάδα τὴν μονάδα τοῦ μήκους, ἤτοι τὸ μέτρον, τοῦθ' ὅπερ εἰς ἄλλα συστήματα λείπει, π. χ. εἰς τὸ παρ' ἡμῖν ἐν χρήσει τουρκικὸν σύστημα ἢ παραδεδεγμένη μονὰς τοῦ βάρους (ἡ ὀκᾶ, ocque) οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν μονάδα τοῦ μήκους (τὸν πῆχυν).

Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ συστήματος τούτου ἐν Γαλλίᾳ ἐγένετο τὸ 1799 ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος ὡς πρώτου ὑπάτου, βαθμηδὸν δ' εἰσήχθη εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας καὶ Ῥωσσίας, καθὼς εἰσήχθη καὶ εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ἐν Ἑλλάδι τὸ σύστημα τοῦτο ἐγένετο δεκτὸν διὰ διατάγματος τῆς 16 Ὀκτωβρίου τοῦ 1836 δι' οὗ κανονίζονται **τὰ μέτρα καὶ σταθμὰ** καὶ ὠνομάσθη **πῆχυς (βασιλικὸς)** τὸ γαλλικὸν μέτρον (mètre), ἐδόθησαν δὲ ὀνομασίαι εἰς τὰς διαιρέσεις τούτου ἃς κατωτέρω ἀναφέρομεν.

Ἐν τῷ κατωτέρω πίνακι ἐκτίθεται τὸ δεκαδικὸν σύστημα καὶ ἐκ παραλλήλου καὶ αἱ ἡμέτεραι μετρικαὶ μονάδες, ὧν κάμνομεν χρῆσιν κατὰ τὸ πλεῖστον, γίνεται δὲ καὶ ἡ σύγκρισις τῶν ἰδικῶν μας μετρικῶν μονάδων πρὸς τὰς ἀντιστοίχους τοῦ δεκαδικοῦ συστήματος, ὅπου αὗται δὲν εἶνε εἰλημέναι ἐξ αὐτοῦ.

α'. Μέτρα μήκους (mesures de longueur).

Μονὰς 1 **μέτρον** ἢ **πῆχυς** (**βασιλικὸς** κληθεὶς ἑλληνιστὶ) (mètre).

Δεκάμετρον (décamètre)=10 μ.

Ἑκατόμετρον (hectomètre)=100 μ.

Χιλιόμετρον ἢ **στάδιον** καλούμενον ἑλληνικώτερον (kilomètre)=1000 μ.

Μυριάμετρον ἢ **σχοινὶς** καλουμένη ἑλληνικώτερον (myriamètre)=10,000 μ.

Ὑποδεκάμετρον ἢ **παλάμη** καλουμένη ἑλληνικώτερον (décimètre) = 1|10 μ.

Ἑκατοστόμετρον ἢ δάκτυλος καλούμενος ἑλληνικώτερον (centimètre) = 1|100 μ.

Χιλιοστόμετρον ἢ γραμμὴ καλουμένη ἑλληνικώτερον (millimètre) = 1|1000 μ.

β'. Μέτρα ἐπιφανειῶν (mesures de surfaces).

Τετραγωνικὸς βασιλικὸς πῆχυς ἢ τετραγωνικὸν μέτρον (mètre carré). 1 □ μέτρον, ἤτοι τετράγωνον τοῦ ὁποίου ἑκάστη πλευρὰ ἰσοῦται μὲ ἕνα πῆχυν (μέτρον).

Ἄρον, τὸ (are)=100 □ μέτρα· βλ. ἄρον.

Ἑκτάριον, τὸ (hectare) = 100 ἄρα = 10000 □ μ.

Ἑκατόσταρον (centiare) = 1|100 τοῦ ἄρου ἤτοι 1 □ μ.

γ'. Μέτρα ὄγκου ἢ χωρητικότητος διὰ τὰ ὑγρὰ (mesures de volume), ἤτοι πρὸς καταμέτρησιν τοῦ ὄγκου τῶν ὑγρῶν.

Μονὰς 1 κυβικὸν μέτρον· ἰδίως ὅμως λαμβάνεται ὡς μονὰς τὸ λίτρον ἢ λίτρα, ὅπερ εἶνε κύβος ἔχων ἑκάστην πλευρὰν αὐτοῦ ἴσην πρὸς 1 ὑποδεκάμετρον, ὥστε 1 λίτρα = 1 κυβικὸν ὑποδεκάμετρον (décimètre cube).

Δεκάλιτρον, τὸ (décalitre)=10 λίτραι.

Ἑκατόλιτρον, τὸ (καλούμενον ἑλληνικώτερον) κοιλόν, τὸ (hectolitre)=100 λίτραι.

Χιλιόλιτρον, τὸ (kilolitre)=1000 λίτραι.

Ὑποδεκάλιτρον, τό· ἢ δεκατόλιτρον, τό· καλού. ἑλληνικώ. κοτύλη, ἡ (décilitre) = 1|10 λίτρας.

Ἑκατοστόλιτρον, τό· καλ. ἑλλ. μύστρον (centilitre) = 1|100 λίτρας.

Κυβικὸν ἑκατοστόμετρον καλούμ. ἑλλην. κύβος (centimètre cube) = 1|1000 λίτρας.

δ'. Μέτρα χωρητικότητος διὰ τὰ στερεά, ἤτοι πρὸς καταμέτρησιν τοῦ ὄγκου τῶν στερεῶν.

Στέρον (stère)=1 κυβικὸν μέτρον.

Δεκάστερον (décastère)=10 στέρα ἤτοι 10 κυβ. μ.

Ὑποδεκάστερον (décistère)=μὲ τὸ 1|10 τοῦ στέρου.

ε'. Σταθμὰ (poids), ἤτοι μέτρα πρὸς καταμέτρησιν τῶν βαρῶν.

Ὡς ἀρχικὴ μονὰς λαμβάνεται τὸ βάρος ἑνὸς κυβικοῦ ἑκατοστομέτρου (centimètre cube) ἤτοι τὸ 1|1000 τοῦ γαλλικοῦ λίτρου, ὕδατος ἀπεσταγμένου καὶ θερμοκρασίας τεσσάρων βαθμῶν τοῦ ἑκατονταβάθμου θερμομέτρου, ἐν ᾗ τὸ ὕδωρ ἔχει τὴν μεγίστην πυκνότητα καὶ καλεῖται γράμμον ἢ γραμμάριον (gramme). Τὸ γραμμάριον ἐκλήθη καὶ δραχμή.

Ἀρχικὴ μονὰς 1 γραμμάριον ἢ δραχμὴ (gramme), βλ. γραμμάριον.

Δεκάγραμμον (décagramme)=10 γραμμάρια.

Ἑκατόγραμμον (hectogramme)=100 γραμμάρια.

Χιλιόγραμμον (kilogramme) = 1000 γραμμάρια.

Ἑκατοχιλιόγραμμον (quintal = 100 χιλιόγραμμα.

Χιλιοχιλιόγραμμον (millier) = 1000 χιλιόγραμμα.

Ὑποδεκάγραμμον ἢ ὀβολὸς (décigramme) = 1|10 τοῦ γραμμαρίου.

Ἑκατοστόγραμμον ἢ κόκκος (centigramme) = 1|100 τοῦ γραμμαρίου.

Χιλιοστόγραμμον (milligramme) = 1|1000 τοῦ γραμμαρίου.

Τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐν χρήσει μέτρα καὶ σταθμά, ληφθέντα εἴτε ἐκ τοῦ δεκαδικοῦ συστήματος, εἴτε ἐκ τῶν παλαιῶν τουρκικῶν, εἶνε τὰ ἑξῆς:

α'. Μέτρα μήκους, ἐπιφανείας καὶ χωρητικότητος.

Βασιλικὸς πῆχυς (mètre) = 1 γαλλ. μέτρον.

Παλάμη (décimètre) ἤτοι τὸ 1|10 τοῦ πήχεως = μὲ τὸ ὑποδεκάμετρον ὅπερ ἰσοῦται μὲ τὸ 1|10 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου.

Δάκτυλος (centimètre) ἤτοι τὸ 1|10 τῆς παλάμης ἢ ἑκατοστὸν τοῦ πήχεως = μὲ τὸ ἑκατοστόμετρον, ὅπερ ἰσοῦται μὲ τὸ 1|100 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου.

Γραμμὴ (millimètre) ἤτοι τὸ 1|10 τοῦ δακτύλου, ἢ 1|100 τῆς παλάμης, ἢ 1|1000 τοῦ πήχεως = μὲ τὸ χιλιοστόμετρον, ἤτοι τὸ 1|1000 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου.

Στάδιον (kilomètre), χίλιοι πήχεις ἤτοι χίλια γαλλικὰ μέτρα.

Πῆχυς ἀρχαῖος, ἤτοι ὁ μικρὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως (ἔνδεξὲ) εἶνε τὰ 0,648 τοῦ βασιλικοῦ πήχεως. Ὁ βασιλικὸς πῆχυς (τὸ μέτρον) εἶνε 1,5432 τοῦ μικροῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ τεκτονικὸς πῆχυς ἰσοῦται μὲ 0,74 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου λογίζεται ὅμως συνήθως εἰς τὴν διὰ πήχεων καταμέτρησιν τῶν γηπέδων ὡς 0μ., 75 ἤτοι τὰ 3|4 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου. Ἐκ τούτου ἕπεται ὅτι 1 τεκτον. □ πῆχυς = (3|4)² τοῦ γαλλικοῦ μέτρου ἤτοι = 9|16 τοῦ □ μέτρου· ὅπως τρέψωμεν ὅθεν τετραγωνικὰ μέτρα εἰς τεκτονικοὺς □ πήχεις, δέον νὰ διαιρέσωμεν αὐτὰ διὰ τοῦ 9|16, ἤτοι νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν □ μ. μὲ τὸ 16, καὶ νὰ διαιρέσωμεν τὸ γινόμενον μὲ τὸ 9, τοιουτοτρόπως δὲ εὑρίσκομεν ὅτι 1 □ μέτρ. = 1,777 τεκτον. □ πήχεις· 10 □ μ. = 17,77 τεκτον. □ πήχ. κτλ.

Ὁ βασιλικὸς □ πῆχυς = 1 □ μ. εἶνε τετράγωνον τοῦ ὁποίου ἡ πλευρὰ ἰσοῦται μὲ ἕνα πῆχυν (mètre).

Στρέμμα βασιλικὸν = 1000 □ μέτρα = 1777,77 τεκτ. □ πήχ. Ἐὰν τὸ στρέμμα θεωρηθῇ ὡς τετράγωνον, ἡ πλευρὰ αὐτοῦ ἔχει μῆκος 31μ., 622 κατὰ προσέγγισιν χιλιοστοῦ.

Τὸ ἀρχαῖον στρέμμα = 1270 □ μέτρα.

Ὀκᾶ (ὡς ὄγκος) = 1,33 λίτρας (βλ. λίτρον, litre καὶ ὀκᾶ, ocque).

Ὅπου γίνεται χρῆσις τῆς λίτρας (litre) ὑποδιαιροῦσιν αὐτὴν ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη εἰς τὰ μέτρα ὄγκου καὶ χωρητικότητος διὰ τὰ ὑγρά, ὡς ἑξῆς:

Λίτρα (litre) = 10 κοτύλαι (décilitre) =

100 μύστρα (centilitre) = 1000 κύβοι (centimètre cube).

β'. Σταθμὰ (poids)

Ὀκᾶ (ocque) = 1280 γραμμάρια (grammes)· βλ. ὀκᾶ. Στατὴρ = 44 ὀκάδες.

Τὸ ὑποδεκάμετρον, décimètre, n. m. (ἢ δεκατόμετρον), ἤτοι τὸ $^1/_{10}$ τοῦ γαλλικοῦ μέτρου (mètre) καλούμενον παλάμη (Βασιλικὸν Διάταγμα 1836), ἥτις ἰσοῦται μὲ τὸ $^1/_{10}$ τοῦ πήχεως (mètre)· βλ. ἀνωτέρω καὶ μέτρον.

δεκάδιπλος, ος, ον· δεκαπλάσιος, ὁ δεκάπλους, décuple.

δεκάδραχμον, τό· χαρτονόμισμα τραπέζης ἀξίας δέκα δραχμῶν, billet de banque (pièce) de dix drachmes.

δεκάδραχμος, ὁ καὶ ἡ· ἀξίας δέκα δραχμῶν, de dix drachmes.

δεκάεδρος, ος, ον· ὁ ἔχων δέκα ἕδρας, de (à) dix pans (faces); ‖ [οὐδ.] décaèdre, n. m. (γεωμετρ. σχῆμα).

δεκαεννέα [ἀριθμ.], dix-neuf.

δεκαὲξ [ἀριθ.], οἱ, αἱ, τά, 16, seize.

δεκαεξαετής, ής, ές· γεν. οῦς· [âgé] de seize ans.

δεκαεπτὰ [ἀριθ.] οἱ, αἱ, τά, 17, dix-sept.

δεκαεπταετής, ής, ές· γεν. οῦς· [âgé] de dix-sept ans.

δεκαετηρίς, ίδος, ἡ· ἡ περιλαμβάνουσα χρονικὸν διάστημα 10 ἐτῶν, espace de dix ans. § ἐπέτειος δέκα παρελθόντων ἐτῶν, anniversaire de dix ans.

δεκαετής, ής, ές· γεν. οῦς· δέκα ἐτῶν, de dix ans; âgé de dix ans; ‖ ὁ ἀνὰ δεκαετίαν γινόμενος, ὁ ἐπαναλαμβανόμενος κάθε δέκα ἔτη qui se répète tous les dix ans; décennal, ale.

δεκαετία, ας, ἡ· χρονικὸν διάστημα δέκα ἐτῶν, espace de dix ans; ‖ κατὰ δεκαετίαν, tous les dix ans.

δεκαετῶς, [ἐπίρ.] εἰς διάστημα δέκα ἐτῶν, διὰ δέκα ἔτη, pour dix ans.

δεκάζω, μέλ. άσω· δωροδοκῶ (ἰδίως δικαστήν), corrompre (ἰδ. un juge); παραπείθω, διαφθείρω, suborner; séduire; ‖ ἐδέκασε τοὺς μάρτυρας, il a suborné (séduit) les témoins; ‖ μὴ δεκασθῇς ὑπὸ τῶν λόγων του, ne vous laissez pas séduire par ses paroles.

δεκαημερία, ας, ἡ· καὶ δεκαμερία, διάστημα δέκα ἡμερῶν, espace de dix jours. § πληρωμὴ δέκα ἡμερῶν (ἐργατῶν, κτλ.) paie de dix jours; ‖ προκειμένου περὶ στρατιωτῶν, paie (ἢ solde) de dix jours = δεκαήμερος μισθοδοσία

δεκαήμερον, τό· χρονικὸν διάστημα δέκα ἡμερῶν, espace de dix jours. § τὸ δεκαήμερον τοῦ Βοκακίου, le Décaméron de Boccace.

δεκαήμερος, ὁ, ἡ· δέκα ἡμερῶν, de dix jours.

δεκάκις, [ἐπίρ.] δέκα φοράς, dix fois.

δεκακέφαλοι, οἱ· οἱ ἔχοντες δέκα κεφαλάς, qui ont dix têtes.

δεκακισχίλιοι, αι, α· δεκάκις χίλιοι, dix mille.

δεκάκλινος, ος, ον· (χῶρος, δωμάτιον, οἰκία), ὁ περιλαμβάνων δέκα κλίνας, à dix lits.

δεκάκωλος, ος, ον· ὁ συγκείμενος ἐκ δέκα κώλων (μελῶν), à dix membres; formé de dix pièces ou morceaux; ὁ συγκείμενος ἐκ δέκα στίχων; composé de dix vers.

δεκάλεπτον, τό· νόμισμα δέκα λεπτῶν = δύο πεντάρες, pièce de dix lepta (de deux sous) ἢ de dix centimes.

δεκάλεπτος, ὁ, ἡ· δέκα λεπτῶν, de dix lepta (de deux sous); ‖ [ὡρικὸν διάστημα] de dix minutes.

δεκάλιτρος, ος, ον· ὁ ζυγίζων δέκα λίτρα, pesant dix litres; ‖ δεκάλιτρον γαλλικόν, ἴσον μὲ δέκα λίτρας, décalitre, n. m. βλ. λίτρα καὶ δεκαδικὸν μετρικὸν σύστημα.

δεκάλογος, ὁ· décalogue, n. m. αἱ εἰς τὸ ἰουδαϊκὸν (Ἑβραϊκὸν) ἔθνος δοθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως δέκα ἠθικαὶ ἐντολαί, ἀποτελοῦσαι τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τοῦ ὅλου Ἰουδαϊκοῦ νόμου, αἵτινες ἐπιδοκιμασθεῖσαι καὶ κυρωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελοῦσι τὸ οὐσιῶδες μέρος τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας.

δεκαμελής, ής, ές· γεν. οῦς· ἀπὸ δέκα μέλη, de dix membres.

δεκαμερής, ής, ές· γεν. οῦς· ἀπὸ δέκα μέρη, de dix parts. § [βοτ.] décaparti.

δεκαμερία, βλ. δεκαημερία.

δεκάμετρος, ος, ον· γεν. ου· ὁ συγκείμενος ἐκ δέκα μέτρων, de dix mètres ou dix mesures; ‖ δεκάμετρος ταινία, décamètre à ruban; ταινία προς καταμέτρησιν μήκους δέκα μέτρων· ‖ [οὐσ.] δεκάμετρον, τό· décamètre, n. m. ἴσον μὲ δέκα μέτρα· βλ. μέτρον καὶ δεκαδικός.

δεκανδρία, ας, ἡ· δέκα ἄνδρες, décandrie, n. f.

δεκανεία, ας, ἡ· ἡ ἐνωμοτία, escouade, n. f. τμῆμα λόχου ἢ ἴλης ὑπὸ τὰς διαταγὰς δεκανέως· βλ. καὶ λόχος· ‖ ὁ ὁδηγῶν δεκανεύς, cap d'escouade; βλ. ἐνωμοτάρχης· ‖ δεκανεία, brigade, n. f. μικρὰ ὁμὰς ἀνδρῶν διοικουμένη ὑπὸ ὑπαξιωματικοῦ· βλ. ἐνωμοτία.

δεκανεύς, έως, ὁ· caporal, n. m. ὁ πρῶτος βαθμὸς τῆς στρατιωτικῆς ἱεραρχίας τῶν πεζῶν σωμάτων· ‖ δεκανεὺς ὁπλοδιορθωτής, caporal armurier; ‖ — σταυλάρχης, caporal attaché au service des écuriers; ‖ — σαλπιγκτής, caporal clairon; ‖ — θαλαμάρχης, caporal de chambrée; βλ. καὶ συνθαλαμίτης· ‖ — τῆς παραδόσεως, caporal de consigne (ὅστις παραδίδει τὴν φρουρὰν θέσεως ἀντικαθιστάμενος ἀπὸ ἕτερον)· ‖ — ἐνωμοτίας, caporal d'escouade; ‖ — τῆς ὑπηρεσίας (φρουρᾶς στρατῶνος), caporal de garde; ‖ — συσσιτιάρχης, caporal d'ordinaire; ‖ — ἀλλαγῆς, caporal de pose; βλ. ἀλλαγή· ‖ — τῆς ἑβδομάδος, caporal de semaine; ‖ — τῶν νοσοκόμων, caporal infirmier; ‖ τυμπανιστὴς 1ης τάξεως = δεκανεὺς τυμπανιστής, caporal tambour; ‖ —, ὁ ἐπὶ

κεφαλῆς δεκανείας, cap d'escouade ; βλ. καὶ ἐνωμοτάρχης. § ὁ δεκανεὺς (τῶν ἐφίππων σωμάτων, ἤτοι πυροβ. ἱππ. καὶ χωροφ.) λέγεται brigadier, n. m. βλ. καὶ ἐνωμοτία· || — θαλαμάρχης (ἐφίππου σώματος, brigadier de chambrée ; βλ. καὶ **συνθαλαμίτης**.

δεκανίκι, τό· [δημ.] δεκανίκιον, πληθ. δεκανίκια, béquille, n. f. = τὰ βάκτρα, αἱ βακτηρίαι τῶν χωλῶν, καὶ ἐν γένει τὸ βάκτρον, βακτηρία, bâton, n. m. ἡ ῥάβδος.

δεκάξη, [δημ. ἀριθ.] βλέπε δεκαέξ, ἑκκαίδεκα, seize.

δεκαοκταετής, ής, ές· γεν. οῦς, [âgé] de dix-huit ans.

δεκαοκταετία, ας, ἡ· περιλαμβάνουσα χρονικὸν διάστημα δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, espace de dix-huit ans.

δεκαοκτώ, οἱ, αἱ, τά· 18, [ἀριθμ.] dix-huit.

δεκαπενθημερία, ας, ἡ· καὶ

δεκαπενθήμερον, ου, τό· χρονικὸν διάστημα δεκαπέντε ἡμερῶν, quinzaine [de jours] n. f.

δεκαπενθήμερος, ὁ καὶ ἡ· δεκαπέντε ἡμερῶν, de quinze jours.

δεκαπενταετής, ής, ές· γεν. οῦς· ἡλικίας δέκα πέντε ἐτῶν, [âgé] de quinze ans.

δεκαπενταετία, ας, ἡ· χρονικὸν διάστημα δεκαπέντε ἐτῶν, espace de quinze ans.

δεκαπενταριά, ᾶς, ἡ· [δημ.] δεκαπέντε, quinzaine, n. f. ἀριθμὸς δεκαπέντε, nombre de quinze.

δεκαπέντε, οἱ, αἱ, τά· 15, [ἀριθ.] quinze, n. m. || θ' ἀναχωρήσῃ εἰς τὰς δεκαπέντε [τοῦ μηνὸς], il partira le quinze ; || θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς δεκαπέντε ἡμέρας, il reviendra dans la quinzaine ; || ἔχομεν δεκαπέντε τοῦ μηνός, nous sommes au quinze [du mois].

δεκαπεντίζω, μέλ. ίσω· εὑρίσκομαι εἰς τὰ 15, être au quinze.

δεκαπέταλος, ος, ον· [βοτ.] ὁ ἔχων δέκα πέταλα, décapétale.

δεκάπηχυς, εως, ὁ· ἡ· ὁ ἔχων μῆκος ἢ ὕψος 10 πήχεων, long (haut) de dix aunes.

δεκαπλασιάζω, μέλ. άσω, κάμνω τι δεκαπλάσιον, décupler.

δεκαπλάσιος, α, ον· δέκα φορὰς τόσος, dix fois autant, ἤτοι δεκάκις μείζων, décuple ; || μοῦ ἐζήτησε τὸ δεκαπλάσιον, il m'en a demandé dix fois autant.

δεκαπλασίως, [ἐπίρ.] δέκα φορὰς τόσον, dix fois autant, au décuple.

δεκαπλοῦς, οῦς, οῦν· βλ. δεκαπλάσιος.

δεκάπους, ους, ουν· γεν. οδος· ὁ ἔχων μῆκος δέκα ποδῶν (long) de dix pieds. § [ζωολ.] ὁ ἔχων δέκα πόδας, décapode, n.

δεκάρα, ας, ἡ· τὸ δεκάλεπτον νόμισμα, pièce de dix lepta (centimes) (de deux sous).

δεκάρι, τό· [ἐπὶ χαρτοπ.] un dix [de trèfle, de pique, etc.]. § χαρτονόμισμα Τραπέζης δεκάδραχμον, billet de banque de dix drachmes. § — ἐν γένει, μία δεκάς, une dizaine.

δεκαριά, ᾶς, ἡ· ἡ δεκάς, dizaine, n. f.

δεκάρικος, η, ον· τῶν δέκα (λεπτῶν, κτλ.) de dix (lepta, centimes, etc).

δεκάρχης, ου, ὁ· [ἰδίως τελωνιακὸς ὑπάλ.] ὁ ἐπὶ κεφαλῆς 10 ἀνδρῶν, brigadier (de douane), n. m. § βλ. καὶ **δέκαρχος**.

δεκαρχία, ας, ἡ· **δεκαρχία**, décarchie, n. f. ἐνωμοτία ἐκ 10 ἀνδρῶν, escouade de dix hommes, ἰδίως ἱππέων παρ' Ἕλλησι, Ρωμαίοις καὶ Βυζαντινοῖς [ἱστορ.] décurie, n. f. δεκάς, décade, n. f.

δέκαρχος, ου, ὁ· décarque, n. m. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἐνωμοτίας ἐκ 10 ἀνδρῶν, chef d'escouade de dix hommes ; ἢ ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς δεκάδος (δεκαρχίας) ἱππέων (décurie) παρὰ Ῥωμαίοις καὶ Βυζαντινοῖς· δεκάδαρχος, décadarque, n. m. ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς δεκάδος παρ' Ἕλλησι, Ῥωμαίοις καὶ Βυζαντινοῖς, décurion, n. m. (δεκουρίων). § δέκαρχος, δεκάρχης, dixainier ἢ dizainier, εἶδος δεκανέως διοικοῦντος 10 ἄνδρας εἰς τοὺς στρατοὺς τοῦ μεσαίωνος.

δεκάς, άδος, ἡ· décade, n. f. ἀπόσπασμα ἐκ 10 ἀνδρῶν ἰδίως στρατιωτῶν, παρὰ τοῖς Ἕλλησι, καλουμένη **δεκαρχία**, décurie, n. f. παρὰ Ῥωμαίοις. § ὁ ἀριθ. 10, dizaine, n. f.

δεκασμός, οῦ, ὁ· δωροδοκία [ἰδ. δικαστοῦ διὰ δώρων] corruption [d'un juge] παράπεισις διὰ λόγων subornation ; βλ. καὶ **δεκάζω**.

δεκάσπερμος, ὁ, ἡ· [βοτ.] ὁ ἔχων δεκα σπέρματα, décasperme, n. m.

δεκάστερον, τό· décastère, n. m. μέτρον χωρητικότητος διὰ τὰ στερεὰ ὅπερ ἰσοῦται μὲ 10 στέρα (stère), ἤτοι μὲ 10 κυβικὰ μέτρα· βλ. καὶ δεκαδικὸν σύστημα.

δεκάστιχον, τό· τὸ ἔχον δέκα στίχους, ποίημα, στροφὴ ἐκ δέκα στίχων, dizain, n. m.

δεκάστιχος, ὁ, ἡ· ὁ συγκείμενος ἐκ δέκα γραμμῶν, στίχων, de dix lignes ; de dix vers ; βλ. καὶ δεκάστιχον.

δεκάστυλος, ος, ον· ὁ ἔχων ἢ στηριζόμενος εἰς δέκα στύλους, à dix colonnes ; décastyle, n. m. βλ. καὶ ναός.

δεκασύλλαβος, ος, ον· ὁ ἐκ δέκα συλλαβῶν συγκείμενος, de dix syllabes ; décasyllabe.

δεκασχιδής, ής, ές· [βοτ.] décafide, adj. et n. ὁ διεσχισμένος εἰς δέκα.

δεκατεία, ας, ἡ· ἡ δεκάτευσις, τὸ δεκάτισμα, décimation, n. f. τὸ λαμβάνειν πρὸς τιμωρίαν καὶ φονεύειν ἕνα ἐκ τῶν δέκα ἐνόχων ἀνδρῶν. § —, ἡ πληρωμὴ ἢ λῆψις τοῦ φόρου τῆς δεκάτης, prélèvement de la dîme.

δεκατέσσαρες, **δεκατέσσαρα**· οἱ 14 [ἀριθ.] quatorze.

δεκατετραετής, ής, ές· ἡλικίας δεκατεσσάρων ἐτῶν, [âgé] de quatorze ans.

δεκάτευμα, ατος, τό· τὸ ληφθὲν ἢ δοθὲν ὡς δέκατον, le dixième ; ἐπίσης τὸ δεκάτισμα.

δεκατεύσιμος, ος, ον· ὁ ἐξ οὗ λαμβάνεται ἡ δεκάτη, τὸ δέκατον, décimable, adj.

δεκάτευσις, εως, ἡ· βλ. **δεκατεία**.

δεκατευτής, οῦ, ὁ· βλ. **δεκατιστής**.

δεκατεύω, μέλ. εύσω, βλ. δεκατίζω.

δεκάτη, ης, ἡ· (δηλ. μερὶς ἢ μοῖρα) θηλ. τοῦ δέκατος· τὸ δέκατον μέρος, la dixième partie, ἡ δεκατία, κοινῶς δεκατιά. § τὸ λαμβανόμενον ἢ πληρωνόμενον ὡς φόρος, dîme, n. f.

δεκατημόριον, ου, τό· τὸ δέκατον μέρος πράγματός τινος, la dixième partie; τὸ ἐν δέκατον, un dixième.

δεκάτησις, εως, ἡ· μετάγγισις [χημ.] décantage, n. m. ἡ ἐπανειλημμένη ἐπίχυσις ἢ ἀπόχυσις ῥευστοῦ ἀπὸ καθιζήματος.

δεκατία, ας, ἡ· κοινῶς δεκατιά, βλ. δεκάτη, τὸ δέκατον.

δεκατίζω, μέλ. ίσω· δεκατεύω, λαμβάνω ἕνα ἐκ τῶν δέκα ἐνόχων ἵνα τὸν τιμωρήσω καὶ τὸν φονεύω, décimer. § λαμβάνω τὸ δέκατον ὡς φόρον ἢ τέλος, dîmer; lever ou prélever (ou payer) la dîme.

δεκάτισμα, ατος, τό· [δημ.] δεκάτευσις, βλ. δεκατεία, décimation, n.f. § ἐπίσης, prélèvement de la dîme.

δεκατιστής, οῦ, ὁ· ὁ δεκατευτής, ὁ τὴν δεκάτην ἐκλέγων, λαμβάνων, ὁ δεκατίζων, décimateur, n.m. § —, percepteur des dîmes; dîmeur, n. m. βλ. καὶ δεκατίζω.

δεκατόλιτρον, ου, τό· décilitre, n.m. βλ. ὑποδεκάλιτρον.

δεκατόμετρον, ου, τό· décimètre, n. m. βλ. ὑποδεκάμετρον.

δεκάτομος, ος, ον· ἐκ δέκα τόμων, de dix volumes. § [ζωολ.] décatome, n. m.

δεκατόνω, μέλ. ώσω καὶ

δεκατόω-ῶ, βλ. δεκατίζω.

δέκατος, άτη, ον· ὁ μετὰ τὸν ἔννατον ἀριθμός, dixième, dix; ‖ — τρίτος, treizième; ‖ — τέταρτος, quatorzième; ‖ — πέμπτος, (ἕκτος, ἕβδομος, ὄγδοος, ἔννατος), quinzième (seizième; dix-septième; dix-huitième; dix-neuvième); ‖ Κάρολος ὁ δέκατος, Charles dix; [συνηθ.] Charles X; ‖ ἡ δεκάτη τοῦ μηνός, le dix du mois. § [οὐσ. θηλ. καὶ οὐδ.] ἡ δεκάτη, τὸ δέκατον, la dîme; βλ. καὶ **δεκάτη.** § [οὐσ. οὐδ.] τὸ δέκατον [μέρος], la dixième partie; le dixième. § [οὐδ. ἐπίρ.] δέκατον, dixièmement, adv. en dixième lieu.

δεκατρεῖς, τρία, γεν. ῶν· ἀριθ. 13, treize.

δεκάτωμα, ατος, τό· καὶ

δεκάτωσις, εως, ἡ· βλ. δεκάτισμα.

δεκαφτά, [δημ. ἀριθ.] βλ. δεκαεπτά.

δεκάφυλλος, ος, ον· μὲ δέκα φύλλα, à dix feuilles; [βοτ.] décaphylle.

δεκάχορδος, ος, ον· ὁ ἔχων δέκα χορδάς (λύρα), à dix cordes.

δεκέμβριος, ου, ὁ· décembre, n. m. ὁ δωδέκατος καὶ τελευταῖος μὴν τοῦ ἔτους.

δεκκότο, τό· [δημ. ξεν.] décoction, n. f. τὸ ἀφέψημα, π. χ. προπαρασκευὴ φαρμάκου τινὸς διὰ ζέσεως.

δεκλοαζίτης ἢ δεκλουαζίτης ἢ δεκλουάζιον ἢ δεσκλουάζιον, descloazite, n.m. [ορυκτ.] ὀρυκτὸν ἐλαιόχρουν ἢ μέλαν, σκληρότητος 3,5 καὶ εἰδικοῦ βάρους 5,84-6,1. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθόν. Χημικῶς θεωρεῖται βαναδικὸς ψευδαργυρομόλυβδος. Δ. Κ.

δεκλουάζιον, βλ. δεκλοαζίτης. Δ. Κ.

δεκοχτοῦρα, ας, ἡ· [πτην.] τρυγών, tourterelle à collier; tourterelle rieuse.

δεκοχτώ, [δημ. ἀριθμ.]· βλ. δεκαοκτώ.

δεκριάνι, τό· [διάλ. Λεντεκάδος] τὸ δίκρανον, fourche, ξύλον ἀπολῆγον ἐν τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ εἰς πολλὰ ἄκρα. Διὰ τούτου λικμῶσι τὸν σῖτον.

δέκτης, ου, ὁ· ὁ δεχόμενος, ἀποδεχόμενός τι, accepteur, n. m. βλ. **ἀποδέκτης.** § [τηλεγρ.] δέκτης, récepteur, n. m. ὄργανον χρησιμεῦον διὰ τὴν παραλαβὴν τῶν τηλεγραφημάτων. Εἰς τὸ τηλεγραφικὸν μηχάνημα τοῦ Μὸρς ὁ δέκτης σύγκειται ἐκ τῶν ἑξῆς μερῶν: 1) ἐξ ἑνὸς ἠλεκτρομαγνήτου (électro-aimant), 2) ἔκ τινος πεπλατυσμένου μοχλοῦ (palette levier) κινητοῦ περὶ ἄξονα καὶ 3) ἐκ μηχανικοῦ ὡρολογίου.

δεκτικός, ή, όν· ὁ δυνάμενος, κατάλληλος νὰ δεχθῇ (νὰ περιλάβῃ), capable de recevoir (de contenir=χωρητικός); ἐπιδεκτικός, susceptible de; capable; προσιτὸς εἰς, accessible à; ‖ [ἰατρ.] —, réceptif, ive; διατεθειμένος (προδιατεθειμένος), disposé (prédisposé) à; ‖ ὁ λαὸς αὐτὸς δὲν ἦτο ἀκόμη δεκτικὸς ἐλευθερίας, ce peuple ne comportait pas encore la liberté.

δεκτικότης, ητος, ἡ· βλ. δεκτικός· ἡ ἐπιδεκτικότης, capacité, n. f. susceptibilité, n. f. [διδ.] réceptivité.

δεκτός, ή, όν· ὅντινα δέχονται, εὐπρόσδεκτος, reçu, e; accepté, ée; agréé, éée; παραδεκτός, admis, ise; ‖ εἶνε δεκτὸς παντοῦ, il est reçu partout; ‖ ἔγεινε δεκτὸς μετὰ σεβασμοῦ, il fut accueilli avec respect; ‖ ἡ πρότασίς του ἐγένετο δεκτή, sa proposition fut admise. § **παραδεκτός,** admissible; acceptable. § [ἐμπορ.] — (ὅρος, πρότασις, κτλ.) admissible, adj. acceptable; ‖ (τύπος συναλλαγματικῶν) δέχομαι, **δεκτή,** accepté.

δέκτρια, ας, ἡ· θηλ. **τοῦ δέκτης.**

δελάλης καὶ δελλάλης [δημ.] (τουρκ. λέξις) συνήθως ὁ τελάλης· βλ. **διαλαλητής.**

δελβωξίτης, [ορυκτ.] ὀρυκτὸν καστανόχρουν χημικῶς συνιστάμενον ἐκ φωσφορωμάτων σιδήρου καὶ ἀσβεστίου. (Δ. Κ.)

δελεάζω, μέλ. άσω (δέλεαρ)· βάλλω τι ὡς δέλεαρ (δόλωμα), δολώνω τὸ ἄγκιστρον, amorcer; [μεταφ.] δελεάζω, ἀπατῶ, συλλαμβάνω διὰ δόλου, leurrer; δελεάζω, μεταχειρίζομαί τι ὡς δέλεαρ, προσελκύω τινά, allécher; attirer; διαφθείρω, séduire; ‖ **δελεάζω,** tenter ἤτοι πειράζω, παρακινῶ πρός τι καὶ ἰδίως πρὸς τὸ κακόν, διεγείρω τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὄρεξίν τινος· ‖ δελεάζομαι, se leurrer, τρέφομαι μὲ κενὰς ἐλπίδας· ‖ ἐδελεάσθη ὑπὸ τοῦ κέρδους, il fut amorcé par le gain; ‖ τὸν ἐδελέασαν δι' αὐτῆς τῆς ἐλπίδος, on l'a leurré de cet espoir; ‖ τὸ συμφέρον τὸν ἐδελέασε, l'intérêt l'a alléché.

δελεάζων, ουσα, ον· δελεαστής, tentateur, trice, ὁ πειράζων, πειρασμός.

δέλεαρ, ατος, δοτ. δέλητι, τό· ἡ εἰς τὸ ἄγκιστρον τιθεμένη τροφή, δόλος, δόλωμα, amorce, n. m. δόλωμα, θέλγητρον, appât, n. m. καὶ μεταφ. ἡ ἀπάτη, leurre, n. m. διαφθορά, séduction, n. f. παγίς, piège, n. m. || δέλεαρ, ὁ πειρασμός, tentation, n. f. ἡ ὁρμὴ (ἐπιθυμία) πρὸς τὸ ποιῆσαί τι καὶ ἰδίως πρὸς τὸ κακόν· || ἡ δόξα εἶνε τὸ δέλεαρ τῆς μωρίας, la gloire est l'appât de la sottise.

δελέασμα, ατος, τό· allèchement, n. m. ἡ προσέλκυσις πρός τι, τὸ δέλεαρ· || ἐπίσης ὁ δελεασμός.

δελεασμός, οῦ, ὁ· τὸ δελεάζειν, συλλαμβάνειν μὲ δέλεαρ, action de leurrer; leurre, n. m. μεταφ. ἀπάτη, διαφθορά, séduction, n. f. δελέασμα, allèchement, n. m.

δελεαστικός, ή, όν· ὁ πρὸς τὸ δελεάζειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος, alléchant, e; προσελκυστικός, attrayant, e; καὶ μεταφ. ἀπατηλός, διαφθείρων, séduisant, e; séducteur, trice; δελεαστικός, διεγείρων τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὄρεξιν, tentant, e.

δελεσσίτης, ὁ ἢ χλωρίτης σιδηρομιγής, délesite ou chlorite ferrugineuse; [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν ἐλαιοπράσινον μέχρι μελανοπρασίνου, εὔξεστον, σκληρότητος 2,0 - 2,5, εἰδικοῦ βάρους 2,89, μικροκρυσταλλοφυὲς κατὰ λεπιοπαγῆ καὶ ἰνοπαγῆ ἄτομα. Ἀπαντᾷ ἐντὸς μελαφυριτῶν καὶ γεωδῶν. Χημικῶς εἶνε $R_4\ R_2\ Si_3\ O_{13} + 5\ H_2\ O$ ἔνθα R=Al, Mg, Fe, K. Ἐνταῦθα ὑπό τινων καταλέγονται καὶ τὰ ὀρυκτὰ γρεγγεσίτης καὶ διαβανταχρουννίτης. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ὑπό τινων θεωρεῖται μᾶλλον ὡς παραλλαγὴ τοῦ χλωρίτου, καίτοι εἶνε λίαν ὅμοιον τῷ δελεσσίτῃ, ἀποτελεῖ δὲ τὴν χρωστικὴν οὐσίαν τοῦ πετρώματος διαβάσου (ὑπερίτου), ἐξ οὗ ἔλαβε καὶ τὸ παράδοξον αὐτοῦ ὄνομα. (Δ. Κ.)

δέλετρον, ου, τό· lanterne, n. f. τὸ νυκτοφάναρον· «φανὸς ὃν οἱ διανυκτερεύοντες ἔχουσι» Ἀθήναιος § —, lanterne sourde, n. f. κοινῶς τὸ κλεπτοφάναρον· φανὸς ὅστις διὰ φακοῦ φωτίζει μόνον καθ' ὡρισμένην διεύθυνσιν. § [ναυτ.] δέλετρον, fanal de combat, τὸ κοινῶς κλεπτοφάναρον, ὅπερ καλεῖται καὶ φανὸς μάχης, εἶνε δὲ φανὸς κεκλεισμένος καὶ ἐνίοτε μετὰ φακοῦ, χρήσιμος ἐν τῷ ναυτικῷ διὰ τὰ νυκτερινὰ πυρὰ πρὸς φωτισμὸν πυροβολείου (παλαιόν).

δελίνι, τό· [ξεν. ναυτ.] ἀπὸ τὸ de ligne; ἤτοι πλοῖον τῆς γραμμῆς, vaisseau (ou bâtiment) de ligne; βλ. καὶ κατάφρακτον.

δελλάδης, ὁ· [δημ.] βλ. δελάλης.

δελμπεντέρης, ισσα· [δημ.] ἀνέστιος, πλανόδιος, bohème, n. et adj. ἀνέστιος, πλάνης, κοινῶς σουρτούκης, vagabond, e; || δελμπεντέρισσα, femme bohème.

δέλνει, [διάλ. Ἠπείρου] = δηλοῖ, σημαίνει, κυριολεκτεῖται ἐπὶ ὀνείρων.

δέλτα, τό· delta, n. m. τὸ τέταρτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου, quatrième lettre de l'alphabet grec. § [γεωγρ.] δέλτα (ἄκλιτον), delta, n. m. ποταμὸς ἔχων δύο ἢ πλειότερα στόμια κατὰ τὰς ἐκβολάς σχηματίζει διὰ τῶν ἀγκώνων αὐτοῦ καὶ τῆς θαλάσσης ἓν σχῆμα ὡς τὸ Δ. Ἡ ἀφιεμένη ἐν τῷ εἰρημένῳ σχήματι ἔκτασις γῆς καλεῖται δέλτα· π. χ. τὸ δέλτα τοῦ Νείλου, le delta du Nil. § [ναυτ.] τὸ δέλτα ἢ δελτωτόν, bateau de loch; βλ. σχοινίδιον (δρομομέτρου).

δελτάριον, τό· μικρὸν γράμμα, μικρὰ βραχεῖα ἐπιστολή, σημείωμα, bulletin, n. m. carte, n. f. || ταχυδρομικὸν ἢ μᾶλλον ἐπιστολικὸν δελτάριον, carte postale; || δελτάριον, μικρὸν γράμμα, σημείωμα, petit billet; ἢ ἁπλῶς billet, n. m. || δελτάριον προσκλήσεως [στρατ.] billet d'appel.

δελτίον, ου, τό· μικρὸν γράμμα, σημείωμα, petit billet; bulletin, n. m. || — τοῦ καταλύματος [στρατ.] κατὰ τὰς πορείας, billet de logement. § — ἢ σημείωμα, bordereau, n. m. πρόχειρος σημείωσις διαφόρων ἐργασιῶν, λογαριασμῶν, κτλ. ὡς δελτίον ἐξόδων ἢ πληρωμῆς· || — μικρῶν ἐξόδων, bordereau de menues dépenses. § δελτίον (ἀνταλλαγῆς αἰχμαλώτων), cartel, n. m. εἰδικὴ σύμβασις πρὸς ἐξαγορὰν αἰχμαλώτων ἢ πρὸς διακοπὴν τοῦ πυρός. § — τελωνιακὸν=διασάφησις, déclaration (de marchandises en douane).

δελφίν, ῖνος, ὁ· καὶ δελφίς, ῖνος, ὁ· κοινῶς τὸ δελφίνι τῆς θαλάσσης, dauphin, n. m. καὶ κοινῶς marsouin, κητοειδὴς δελφὶν ἢ φώκαινα· γένος τῶν κητοειδῶν πλεῖστα περιλαμβάνον εἴδη· ζῶσιν εἰς ἁπάσας τὰς θαλάσσας, κολυμβῶσι δ' ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ μετὰ μεγίστης ταχύτητος· τρέφονται δι' ἄλλων ἐνύδρων ζῴων διὰ δὲ τὸν ἄνθρωπον εἶνε ἀκίνδυνοι. § δελφίν, ὁ· dauphin, n. m. ἦτο κατ' ἀρχὰς ὁ τίτλος τῶν ἀνεξαρτήτων ἡγεμόνων τοῦ Δελφινάτου (dauphiné). Μετὰ τὸν θάνατον Καρόλου τοῦ Ε' ἐγένετο συνήθεια νὰ λαμβάνῃ τὸν τίτλον καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ δελφινάτου ὁ μεγαλείτερος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἤτοι ὁ διάδοχος, ἡ δὲ σύζυγος τοῦ δελφῖνος (dauphin, διαδόχου) λέγεται δελφίνη, dauphine, n. f. § δελφὶν (ἢ δελφὶς) ῖνος, ὁ· dauphin, n. m. ἡ λαβὴ τοῦ κανονίου τὸ πάλαι. § δελφίς, dauphin ou genouillère, εἶδος πυροτεχνήματος. § [ναυτ.] δελφῖνες, οἱ· κοινῶς τὰ κόλια, dauphins, n. m. ou jotteraux; δύο ἢ τρεῖς ἀγκῶνες (courbes) τοποθετημένοι ἔξωθεν καὶ ἑκατέρωθεν τοῦ φάλκου (guibre), ἑνοῦντες αὐτὸν μετὰ τῶν παρειῶν (joues) τοῦ πλοίου. § δελφὶν ἢ μᾶλλον δελφίς, ῖνος, ὁ· saumon, n. m. [de métal], κοινῶς ἡ χελώνη· ὄγκος μετάλλου ἀκατεργάστου ὅπως ἐξήχθη ἐκ τοῦ χωνευτηρίου· συνήθως ἔχει βάρος 70 χιλιογράμμων· || — κασσιτέρου, saumon d'étain; || — μολύβδου ἢ χελώνη μολύβδου, saumon de plomb; || — χυτοσιδήρου, saumon de fonte; || — ψευδαργύρου, saumon de zinc. § [ναυτ.] δελφίς, ῖνος, ὁ· saumon de plomb, n. m. χελώνη, ἡ· ἢ καὶ χελωνάριον, τό· καλεῖται οὕτω μολύβδινον τεμάχιον βάρους 50 ἕως 100 χιλιογράμμων, ἔχον σχῆμα ἡμικυλίνδρου διατετμημένου κατὰ μῆκος, χρησιμεῦον εἰς ὅ,τι καὶ ὁ σόλος (gueuse), ἤτοι πρὸς ἑρμάτισιν πλοίου.

δελφινᾶτον, τό· dauphiné, n. m. ἐπαρχία τῆς Γαλλίας περιλαμβάνουσα τοὺς σημερινοὺς νομοὺς Ἰζέρ, Ἄνω Ἄλπεων, μέγα μέρος τοῦ Δρῶμ καὶ μικρὸν τῆς Βωκλούζης. Τῷ 1349 παρεχωρήθη εἰς τὸ στέμμα τῆς Γαλλίας· βλ. καὶ δελφίν.

δελφινάκι, τό· μικρὸς δελφίν, petit dauphin.

δελφίνι, τό· dauphin, βλ. δελφίν.

δελφίς, ῖνος, ἡ· βλ. δελφίν.

δέμα, ατος, τό· τὸ δεδεμένον, δέσμη ἐγγράφων, liasse, n. f. || — ἐπιστολῶν, une liasse de lettres ; || —, δεσμίς, ἀντικείμενα δεδεμένα ὁμοῦ, paquet, n. m. || δέματα ἐκκομιζόμενα (ἐκτὸς τοῦ στρατῶνος), paquets portés hors du quartier ; || — βιβλίων, paquet de livres ; || —, botte, n. f. τὸ χειρόβολον, δράγμα, κοινῶς τὸ δεμάτι (ἄθροισμα εἰδῶν τῆς αὐτῆς φύσεως συνήθως δεδεμένον)· || — ἐκ κλάδων (χειρόβολον), botte de branchage ; || — χόρτου, botte de foin ; || — σανοῦ, botte de paille ; || ἓν δέμα σπαράγγια, une botte d'asperges ; || δεματιάζω, δένω τὰ δέματα, σχηματίζω δέματα, botteler ; || τὸ δέσιμον τῶν δεμάτων, σχηματισμὸς δεμάτων, bottelage, n. m. = τὸ δεμάτιασμα· || δέμα = ἀγκαλὶς (ξύλων), fagot, n. m. (de bois), κοινῶς ἀγκαλιὰ ξύλων, δέσμη ἐκ λεπτῶν κλάδων· || ἓν δέμα κλαδιά, un fagot de branchages ; || δέμα ἢ δέσμη, faisceau, n. m. τὸ δεμάτι· ἕνωσις ἤτοι σύμπλεγμα διαφόρων ἀντικειμένων ἰδίως ὁμοειδῶν· βλ. καὶ δέσμη· || [ἐμπορ.] δέμα, ἐν ᾧ πλειότερα ἀντικείμενα περιβαλλόμενα πρὸς ἀποστολήν που (μπάλλα ἐμπορευμάτων), balle, n. f. καὶ ἐν γένει τὸ κόλον, colis, n. m. || ταχυδρομικὸν δέμα, colis postal ; || — ἐμπορευμάτων, un colis (un ballot ἢ une balle, προκειμένου περὶ μεγάλων δεμάτων) de marchandises ; || τὰ δέματα εἶνε ἐν καλῇ καταστάσει (ὑπὸ καλοὺς ὅρους), les balles sont bien conditionnées ; || τὸ ἐξωτερικὸν τῶν δεμάτων ἦτο ἐν καλῇ καταστάσει, les balles étaient bien conditionnées à l'extérieur ; || δέμα βάμβακος κυλινδρικόν, une balle ronde de coton ; || — βάμβακος τετράγωνον, une (balle) carrée de coton ; || — μικρόν, ballotin, n. m. || ἓν — μικρὸν (πάκκον), un ballot ; || — κυλινδροειδές, un rouleau ; || — (φάρδος) κινναμώμου, une balle de canelle de Ceylan ; || — πιεσμένον διὰ τῆς (μηχανῆς), une balle comprimée. § δέμα, τὸ δι' οὗ δένουσί τι, ὁ δεσμός, δέσιμον, ταινία, σχοινίον, lien, n. m. cordon, n. m. corde, n. f. || δέματα ὑποδημάτων, cordons de souliers. § δέμα [χειρουργ.] ὁ ἐπίδεσμος, bandage, n. m. § δέμα ποταμοῦ, ῥυακίου, τὸ πρόχωμα τὸ χρησιμεῦον ὡς φραγμός, βλ. ἀνάχωμα, digue, n. f. ῥουφράκτης, barrage, n. m. καὶ φράγμα. § — νομῆς, trousse de fourrage.

δέμα(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] = δέμα, δεμάτι.

δέμας, ατος, τό· μόνον ὀνομ. καὶ αἰτιατ. τὸ ἀνάστημα (κορμὶ) τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, la taille du corps humain ; συνεπῶς ἀνάστημα, taille, n. f. ἢ σῶμα, corps, n. m. || μικρὸς τὸ δέμας, de petite taille.

δεματάκι, τό· μικρὸν δέμα, petite botte ; bottelette, n. f. petite liasse ; βλ. δέμα καὶ δεμάτι.

δεματᾶς, ὁ· [δημ.] ὁ σχηματίζων δέματα, botteleur ; fagoteur ; lieur, euse ; βλ. δέμα καὶ ἀμαλλοδέτης.

δεμάτι, τό· [δημ.] δεμάτιον, τό· ἀγκαλίς, faisceau; botte; (κυρίως τῶν ἀστάχυων), fagot (κλάδων) ; δεμάτι (δέσμη) ἀστάχυων, gerbe [d'épis] ; βλ. καὶ δέμα· || —, (δεμάτιον) καννάβεως, une botte de chanvre ; || —, δεμάτιον (μάτσον), un faisceau ; une trousse ; § —, poignée, n. f. βλ. δράγμα.

δεμάτιον, ου, τό· μικρὸν δέμα, δεματάκι.

δεματιάζω, δένω εἰς δέματα, lier (mettre) en botte ; lier en gerbes (en faisceaux); botteler [de la paille ; des asperges, etc.] καὶ ἐν γένει ἀμαλλεύω, δραγματεύω, enjaveler [des épis] ; gerber [du blé ; de l'avoine, etc.] engerber ; fagoter [du bois] ; || δεματιάζειν, θέτειν ἐντὸς κιβωτίων, βίκων, encaisser ; enfutailler ; βλ. εἰς δέμα διαφόρους χρήσεις, καθὼς καὶ ἀμαλλεύω.

δεμάτιασμα, τό· καὶ

δεμάτισμα, ατος, τό· bottelage, n. m. engerbage, n. m. fagotage, n. m. βλέπε εἰς δέμα διαφόρους χρήσεις, καθὼς καὶ ἀμάλλευσις.

δεματικόν, οῦ, τό· [δημ.] τὸ δι' οὗ δένουσι τὰ δέματα τῶν ἀστάχυων, χόρτων ἢ κλάδων, lien de paille (d'osier) ; τὸ περίδημα, hart, n. m.

δεματολόγος, ου, ὁ· βλ. δεματᾶς.

δεματοποιέω-ῶ, μέλ. ήσω, σκευάζω εἰς δέματα, paqueter, συσκευάζω.

δεματοποιός, ὁ καὶ ἡ· ὁ δεματᾶς· βλ. καὶ ἀμαλλοδέτης, ὅστις καὶ ἀμαλλευτὴς λέγεται.

δεμάτωσις, εως, ἡ· τὸ δεμάτισμα· βλ. καὶ ἀμάλλευσις.

δεμένο μουστάκι, [δημ. ναυτ.] affourché (bâtiment) ; βλ. καὶ ἀμφιδετέω.

δεμιδοβίτης, ου, ὁ· demidowite, n. m. [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν ἀπαντῶν κατὰ λεπτὰ οὐρανόχροα ἐπικαλύμματα ἐπὶ μαλαχίτου ἰδίᾳ καὶ εἶνε λίαν ὅμοιον τῷ χαλκοκυάνῳ (βλ. χαλκοκύανον). Χημικῶς εἶνε κυρίως μίγμα πυριτιωμάτων καὶ φωσφορωμάτων τοῦ χαλκοῦ. (Δ. Κ.)

δέμπλα, ας, ἡ· [διάλ. Λεντεχάδος] = δοκὸς λεπτή· ἴσως ἡ λέξις παρὰ τὸ templum, ὅπερ ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ σημαίνει διαδοχίς, μικρὰ λεπτὴ δοκός.

δέν, (μόρ. ἀρνητ. κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ οὐδέν), οὐ, ne; ne . . . pas; ne . . . point; || δὲν τὸν ἐκτιμῶ, οὐδὲ τὸν ἀγαπῶ, je ne l'estime, ni ne l'aime ; || — τολμᾷ νὰ τὸ εἰπῇ, il n'ose le dire ; || — θὰ ἠμπορέσω νὰ τὸ κατορθώσω, je ne saurais en venir au bout ; || — θέλει il ne veut pas ; || — μελετᾷ, il n'étudie point ; || — ὀφείλω τίποτε, je ne dois rien ; || — τὸν βλέπω ποτέ, je ne le vois jamais ; || — τὸν ἐπανεῖδον πλέον, je ne l'ai plus

revu ; || — εἶνε ἀλήθεια ; n'est-il pas vrai ? n'est-ce-pas ? [οἰκ.] pas vrai ? || — μ' ἀφίνεις [φρ.], ne m'en parlez pas ! || ἀμή δέν ; [φρ.] plus souvent ; || — μ' βουλεῖ, [αἰτωλ. ἰδίωμα] = δὲν μοῦ μένει καιρός.

δενδράκι, τό· δενδρίον, δενδρύλλιον, arbrisseau, n. m. arbuste, n. m.

δενδρί, τό· [δημ.] καὶ

δενδρίον, ου, τό· δενδρύλλιον, μικρὸν δένδρον, petit arbre ; arbuste, n. m. arbrisseau, n. m.

δενδρογαλειά, (γιά, ιά), ἡ [δημ.] dryinus, n. m. **δρυΐνας**, ὁ· εἶδος ὄφεως ἐπιμήκους μὴ ἰοβόλου ἀναρριχωμένου ἐπὶ τῶν δένδρων, couleuvre (n. f.) d'arbre.

δένδρο, τό· [δημ.] ἡ δρῦς, chêne, m. m. βλ. ξύλον, bois ; || δένδρο [διάλ. Κύμης] = (ἀρχ. ἡ δρῦς) καὶ ὁ καρπὸς **βελάνια** (βάλανος).

δενδροειδής, ής, ές, οῦς· ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δένδρου, ὅμοιος δένδρῳ, arborescent, e ; arboriforme, adj. dendroide, adj.

δενδροειδῶς, [ἐπίρ.] ἐν σχήματι δένδρου, en forme d'arbre.

δενδροκολάπτης, ου, ὁ· pivert, n. m. ὁ δρυοκολάπτης ἢ καὶ δενδροκόλωψ· πτηνὸν ὅπερ πορεύεται «διὰ τῶν τοῦ δρυμοῦ ὑλῶν καὶ τῷ προμυκτῆρι παίει», ὁ δενδροφάγος, ὁ ξυλοφαγᾶς, δενδροσκαλιστής.

δενδρόκολλα, ης, ἡ· gomme (résine) d'arbre.

δενδροκομεῖον, τό· γῆ ἔνθα σπείρουσι σπόρον θαμνοειδῶν φυτῶν ἢ δένδρων ὅπως ἀναπτυχθῶσι τοιαῦτα καὶ μεταφυτευθῶσιν ἀλλαχοῦ, pépinière, n. f. ἤτοι φυτώρειον ἐκ νέων δένδρων, φυτώριον, φυτεία, semis, n. m. βλ. **δενδροκομία**· verger modèle=φυτώριον ὀπωροφόρων δένδρων· βλ. καὶ νεοφυτεῖον.

δενδροκομία, ας, ἡ· καλλιεργεία τῶν δένδρων, culture des arbres ; arboriculture, n.f. εἶνε ἡ πολλαπλασίασις καὶ καλλιέργεια τῶν ξυλωδῶν φυτῶν, ἤτοι τῶν δένδρων καὶ θάμνων τῶν παντοιοτρόπως χρησιμοποιουμένων ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου.

δενδροκόμος, ου, ὁ· ὁ καλλιεργῶν φυτείαν δένδρων, pépinieriste, n. m. ὁ περιποιούμενος, καλλιεργῶν δένδρα, arboriste, n. m. arboriculteur, n. m.

δενδρολίβανον, τό· ἡ **λιβανωτίς**, romarin, n. m. θαμνίσκος πασίγνωστος τῆς οἰκογενείας τῶν χειλανθῶν, κηπευτός, οὗ τὰ βαρύοσμα λεπτὰ φύλλα ἐνέχουσιν αἰθέριον ἔλαιον φαρμακευτικὸν καὶ μυρεψικόν.

δενδρομαλάχη, ης, ἡ· [βοτ.] καὶ συνήθως κοινῶς **δενδρομολόχα**, καλεῖται οὕτως ἀλθαία ἡ ῥοδανθής, κήπειος μολόχα, mauve de jardins ; ἤτοι mauve-rose ; passe rose ; rose trémière ; δενδροειδὴς μολόχα, mauve arborescente.

δενδρομετρική, ῆς, ἡ· μέτρησις τῶν δένδρων, mésurage des arbres ; βλ. **δασικός**.

δενδρομολόχα, ας, ἡ· βλ. **δενδρομαλάχη**.

δένδρον, ου, τό· arbre, n. m. γενικῶς πᾶν δένδρον ἥμερον ἢ ἄγριον. Τὸ δένδρον εἶνε φυτὸν ξυλῶδες ἔχον στέλεχος ἢ κορμὸν μέχρις ἱκανοῦ ὕψους ἀδιαίρετον καὶ φέροντα κόμην ἐκ φυλλοφόρων κλάδων (ὡς ἡ λεύκη), ἢ μόνον ἐκ φύλλων (ὡς ὁ φοῖνιξ) συνισταμένην. Ὁ Θεόφραστος διαιρέσας τὰ φυτὰ εἰς τέσσαρα εἴδη (τύπους) ὁρίζει ταῦτα ὡς ἑξῆς : «**Δένδρον** μὲν οὖν ἐστι τὸ ἀπὸ ῥίζης μονοστέλεχες, πολύκλαδον, ὀζωτόν, οὐκ εὐαπόλυτον, οἷον ἐλαία, συκῆ, κτλ. **Θάμνος** δὲ τὸ ἀπὸ ῥίζης πολύκλαδον, οἷον βάτος, παλίουρος, κτλ. **Φρύγανον** τὸ ἀπὸ ῥίζης πολυστέλεχες καὶ πολύκλαδον, οἷον ἡ γάμβρη καὶ πήγανον. **Πόα** δὲ τὸ ἀπὸ ῥίζης φυλλοφόρον προϊόν, ἀστέλεχες, οὗ ὁ καυλὸς σπερμοφόρος, οἷον ὁ σῖτος καὶ τὰ λάχανα. Ἐκ παρατηρήσεων ὅμως βλέπομεν ὅτι τὸ αὐτὸ εἶδος φυτοῦ βλέπομεν πολλάκις ἐν τῇ φύσει καὶ ὡς δένδρον καὶ ὡς θάμνον ἀνεπτυγμένον (λ. χ. ἄγνος, ἰτέα), διὰ τῆς καλλιεργείας δὲ πολλὰ εἴδη μεταβάλλονται εὐκόλως, ἔτι δὲ τὰ ποώδη γίνονται ξυλώδη καὶ ἀποδενδροῦνται. § ἰδιαιτέρως **δένδρον** καὶ **δένδρο** καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ **δένδρος** λέγεται ἡ δρῦς, **βαλανιδιά**, chêne, n. m. βλ. ξύλον, bois ; || ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γνωρίζεται, on connait l'arbre à son fruit ; || ἄγρια δένδρα, arbres forestiers=τῶν δασῶν· || δένδρα καλλωπισμοῦ, arbres d'agrément ; || ξηρὸν δένδρον, arbre mort (sec).

δενδροστοιχία, ας, ἡ· σειρὰ δένδρων rangée d'arbres ; συνήθως σειραὶ δένδρων κατὰ μῆκος ὁδοῦ τινος, allée, n. f. avenue, n. f. δὲ λέγεται ὅταν ἡ δενδροφυτευμένη ὁδὸς ἦνε πλατεῖα.

δενδροτόμημα, ατος, τό· abatis, n. m. ποσότης ἐκκοπέντων δένδρων· τὸ **ὑλοτόμημα**.

δενδροτομία, ας, ἡ· τὸ κόψιμον (ἡ ἐκκοπή) τῶν δένδρων, coupe de bois; abatage (d'arbres), n. m. ἡ **ὑλοτομία**· || —, ἡ ὑλοτομία, abatage, n. m. λέγεται ἐπίσης ἡ ἐργασία διὰ τὴν ἐκκοπὴν τῶν δένδρων. § πληρωμὴ δενδροτομίας ἢ ὑλοτομίας, abatage, n.m. ἡ διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην πληρωμή. § — [ὀχυρ.] abatis, n.m. καλεῖται ἡ τοποθέτησις ἐκκοπέντων δένδρων, ἵνα ἀποτελέσωσι φραγμὸν πρὸς παρεμπόδισιν τῆς διαβάσεως τοῦ ἀντιπάλου.

Ἐν ἐλλείψει ἐχίνων (chevaux de frise), ὧν ἡ κατασκευὴ εἶνε δυσκολωτάτη, αἱ δενδροτομίαι εἶνε τὸ εὐχρηστότερον μέσον οὗτινος γίνεται χρῆσις πρὸς αὔξησιν τῆς ἀμυντικῆς ἰσχύος τῶν χαρακωμάτων. Συγκροτοῦνται ἐκ δένδρων ὁλοκλήρων ἢ μεγάλων κλάδων κατὰ γῆς ἐρριμμένων μὲ τὴν κορυφὴν πρὸς τὸν ἐχθρόν, ἀποτελούντων δὲ κατὰ βάθος τοιαύτην πυκνότητα, ὥστε νὰ μὴ ἦνε δυνατὸν εἰς τὸν ἐχθρὸν νὰ τὰς διαβῇ ἢ μετὰ πολὺν χρόνον καὶ κόπον.

Αἱ δενδροτομίαι εἶνε φυσικαὶ καὶ τεχνηταί. Καὶ αἱ μὲν φυσικαὶ εἶνε δένδρα ἐπὶ τόπου εὑρισκόμενα, ἀποτεμνόμενα 1 μ. ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους καὶ κατακλινόμενα ἐπὶ τούτου χωρὶς ν' ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τὰ στελέχη των, διὰ νὰ ἦνε δύσκολος ἡ μετακίνησίς των. Ἡ φυσικὴ δενδροτομία δέον νὰ συγκροτῆται ἐκ πολλῶν σειρῶν δένδρων κατὰ βάθος 50-100 μέτρων, ὧν

τὰ ἀραιὰ μέρη πληροῦνται διὰ μεγάλων κλάδων ἀλλαχόθεν μεταφερομένων.

Αἱ τεχνηταὶ δενδροτομίαι συγκροτοῦνται ἐκ μικρῶν δένδρων ἢ μεγάλων κλάδων μήκους 5 ἕως 7 μέτρων, ὧν ὁ κορμὸς ἔχει διάμετρον 0 μ. 12-0 μ. 15, ἀλλαχόθεν μεταφερομένων καὶ τοποθετουμένων κατὰ τρεῖς ἕως ἓξ σειρὰς ὥστε αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων τῆς τελευταίας σειρᾶς νὰ καλύπτωσι τοὺς κορμοὺς τῶν τῆς πρώτης. Αὗται στερεοῦνται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ἀγκιστρωτῶν πασσάλων.

Δενδροτομίαι τοιαῦται τίθενται πρὸ τῶν ὀρυγμάτων μάχης, εἰς τὸν αὐχένα τῶν χαρακωμάτων, ὅταν οὗτος ἦνε ἄφρακτος, ἢ ἀμύνηται ἀτελῶς, εἰς τὰς ἀπυροβλήτους γωνίας, εἰς τὰ ὁδοφράγματα (barricades), εἰς τὰς παρυφὰς τῶν δασῶν (lisières), εἰς τὰ μεταξὺ τῶν χαρακωμάτων κενὰ μέρη πρὸς συγκρότησιν συνεχοῦς ἀμυντικοῦ περιβόλου πέριξ χωρίου κτλ. Ἐπίσης τίθενται δενδροτομίαι ὀρθαὶ πρὸς τὸν ἀντίκρημνον τάφρου μὴ ἐχούσης ἱκανὸν βάθος, καὶ τοῦτο διὰ νὰ δυσχεράνωσι τὴν ἐν τῇ τάφρῳ κατάβασιν τοῦ ἀντιπάλου.

δενδροτόμος, ος, ον· ὁ τέμνων, κόπτων, κλαδεύων δένδρα, qui coupe (taille) des arbres ; ὁ ὑλοτόμος, bûcheron, n. m.

δενδροτομῶ (έω), μέλ. ήσω· τέμνω, κόπτω, κλαδεύω δένδρα, couper des arbres (du bois), tailler du bois.

δενδρότσιχλα, ἡ· draine, n. f. πτηνὸν ὑπαγόμενον εἰς τὸ γένος τῆς κίχλης. Ἡ δενδρότσιχλα διαιτωμένη ἐν ἄλσεσιν εἶνε μείζων τῆς κυρίως κίχλης (τσίχλας).

δενδρουλάκι, τό· [δημ.] βλ. δενδράκι.

δενδροφάγος, ὁ· [πτηνὸν] βλ. δενδροκολάπτης.

δενδροφυτεία, ας, ἡ· φυτεία δένδρων, plant d'arbres ; ἡ φυτεία, plantation, n. f.

δενδροφυτεύω, μέλ. εύσω, φυτεύω δένδρα, planter [un terrain] d'arbres.

δενδρόφυτος, ος, ον· ὁ φυτευμένος μὲ δένδρα, planté d'arbres.

δενδρόψειρα, ἡ· [δημ.] φθεὶρ (ψεῖρα) τῶν δένδρων (τῶν φυτῶν), puceron, n. m.

δενδρύλλιον, ου, τό· βλ. δενδρίον.

δενδρώδης, ης, ες· γεμάτος ἀπὸ δένδρα, plein d'arbres ; δασώδης, boisé, ée. § πλούσιος, ἄφθονος εἰς δένδρα, riche (abondant) en arbres ; arborescent, e.

δενδρών, ῶνος, ὁ· τόπος κατάφυτος ἀπὸ δένδρα, lieu plein (planté) d'arbres ; || φυτεία δένδρων, plant d'arbres ; (ἐξ ὀπωροφόρων δένδρων) verger, n. m.

δένδρωσις, εως, ἡ· ἡ εἰς σχῆμα (ἢ μέγεθος) δένδρου αὔξησις, croissance en forme (ou jusqu'à hauteur) d'arbre.

δένω, μέλ. έσω, ἀόρ. ἔδεσα, παθ. παρακ. μετχ. δεδεμένος, lier; attacher; συνδέω, δένω ὡς κόμβον, nouer ; δένω, ἐπιδένω, bander ; || τοῦ ἔδεσαν τὰς χεῖρας, on lui a lié les mains ; || δέσε τὰ παπούτσια σου, nouez les cordons de vos souliers ; || εἶμαι δεμένος, [μεταφ.] je suis lié ; je suis engagé ; || ἔδεσε τὰ χρήματά του εἰς τὸ μανδήλι του, il a noué son argent dans son mouchoir ; || δένω κόμβον, faire un nœud ; || δέσε σφιγκτὰ τὸν κόμβον, serrez le nœud ; || τὸ ἔδεσε κόμβον [φρ. μεταφορ.], il se le tint pour dit ; [καὶ ἄλλως] il a pris la chose au comptant ; || ἔδεσε τὸ ἄλογόν του εἰς ἕνα στῦλον, il attacha son cheval à un poteau ; || τοῦ ἔδεσαν τὰ μάτια, on lui banda les yeux ; || δένω πληγήν, bander une plaie ; || δένω βιβλίον, relier un livre ; || δένω δακτυλίδι, monter [une pierre] en bague ; (πλαισιόω), enchâsser (faire enchâsser) une pierre ; || δένειν ἀδάμαντας, μαργαρίτας, κτλ. enchâsser, monter des diamants, des perles, etc. || δένειν διὰ σχοινίου τὰ δέματα, corder les balles ; || δένειν δέμα τι, corder une balle ; || δένω μηχανήν, monter une machine ; || δένω βαρέλι μὲ στεφάνια, cercler un tonneau ; || δένω ζάχαρην (μὲ ζάχαρην), ἔδεσε, ἔπηξε, ἐπάγη, συνεπάγη, lier ; prendre ; cuire le sucre ; τὸ δέσιμον τῆς ζακχάρεως, cuisson (n. m.) du sucre ; la cuite du sirop. § — τὸ ῥεῦμα [ποταμοῦ], diguer ; endiguer [une rivière]. § [ναυτ.] δένω πλοῖον, amarrer un navire ; βλ. καὶ ὁρμίζω· || — ἐφόλκιόν τι, amarrer un canot ; —, προσδέω, προσδένω, amarrer (une pièce, etc) ; || — (στερεώνω) ἀγόμενόν τι, amarrer une manœuvre ; βλ. **ἀγόμενον**· || δέσον ! amarrez ! κέλευσμα ναυτικοῦ πρὸς δέσιν (πρόσδεσιν) ἀγομένου τινός· || — μουστάκι, affourcher ; βλ. **ἀμφιδετέω**· || —, ἐπιδένω σκεῦος ἢ ἀντικείμενόν τι, rabanter ; βλ. **ἀναδένω**· || — μαζὴ (δύο ἄκρας σχοινίων), ajûter ; βλ. **συνάπτω**· || — οὐράν, fouetter ; βλ. **οὐροδετέω**· || — μοῦδα (σειράν), prendre le ris; βλ. **σειροδετέω**· || δένω τὴν ἀμορόζα, prendre l' empointure, ἤτοι ἀκροδετέω-ῶ ἢ δένω τὰς ἀκροδέας (rabans d'empointures) ἱστίου τινὸς κατὰ τὴν σειροδέτησιν· || — σκαλιέραις, enflécher ; βλ. **βαθμιδόω**· || — λεντία, embosser, entraverser, βλ. **πλαγιοδετέω.** § — [οὐδ.] λαμβάνω πῆξιν, prendre ; se lier ; (διὰ τὰ ὀπωρικά), nouer, se nouer ; || ἡ σάλτσα δὲν ἔδεσε, la sauce ne s'est pas liée ; || τὸ γλυκὸν δὲν ἔδεσε καλά, la confiture n'a pas bien pris ; || τὰ σιτάρια δένουν μὲ τὸ δροσιόν, les blés se lient bien à la fraîche ; || τὰ βερύκοκκα δὲν ἔδεσαν ἀκόμη, les abricots ne nouent pas encore ; || τὰ ἀχλάδια ἀρχίζουν νὰ δένουν, les poires commencent à se nouer.

δεξαμάτιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] = τὸ βαπτιστικό, τὸ δεδεγμένον ἐκ τῆς κολυμβήθρας· (θηλ.) «δεξαματέα», ἡ· = ἡ βαπτιστικιά.

δεξαμενή, ῆς, ἡ· bassin, n. m. κοινῶς ἡ **χαβοῦζα** καὶ ἡ **στέρνα**, κοιλότης ἐκσκαφεῖσα ἐν τῷ ἐδάφει καὶ ἐκτισμένη ἢ κεχρισμένη ἐσωτερικῶς ἵνα κρατῇ ἐν αὐτῇ τὸ ὕδωρ, ἢ ἐκτισμένη ἄνωθεν τοῦ ἐδάφους, ὅπως αἱ στέρναι τῶν κήπων, αἱ δεξαμεναὶ ἐν αἷς εἰσέρχονται τὰ πλοῖα πρὸς καθαρισμὸν (βλ. κατωτέρω) κτλ. || — στεγανή, bassin imperméable ; || — ἐκροῆς, bassin de décharge ; ἤτοι δεξαμενὴ ἐν

ἡ συνάζονται πολλὰ ὕδατα διαρρέοντα ἔκτασίν τινα· || ὅταν ἡ δεξαμενὴ ἦνε σκεπασμένη ἄνωθεν λέγεται citerne, n. f. ἐπίσης δεξαμενὴ λέγεται ἡ ὑδραποθήκη, réservoir d'eau ; βλ. ὑδραποθήκη. § δεξαμενή, citerne, n. f. ὑδραποθήκη (réservoir d'eau) ἐκ τοιχοποιΐας, συνήθως ὑπόγειος πρὸς διατήρησιν τῶν ὀμβρίων ὑδάτων· ἐνίοτε κατασκευάζονται δεξαμεναὶ ἐκ μετάλλων.

Αἱ συνθῆκαι ἃς ὀφείλουσι νὰ ἐκπληρῶσιν αἱ ὑπὸ τὸ ἔδαφος κατασκευαζόμεναι δεξαμεναί. εἰσὶν αἱ ἀκόλουθοι.

1ον Νὰ μὴ ἐπιτρέπωσιν οὔτε τὴν εἴσοδον τῶν περιστοιχούντων αὐτὰς ὑδάτων οὔτε τὴν ἔξοδον τῶν ἐν αὐταῖς. Ἡ συνθήκη αὕτη ἐκπληροῦται ἂν ἐκτελέσωμεν τὴν τοιχοποιΐαν δι' ὑδραυλικοῦ κονιάματος, δίδοντες τοὐλάχιστον 50 ἑκατοστῶν πάχος καὶ ἐπιχρίοντες τὰς παρειὰς αὐτῆς διὰ κονιάματος ἐπίσης ὑδραυλικοῦ.

Διὰ ν' ἀντίσταται ἡ **κοιτόστρωσις** (radier) εἰς τὰς πιέσεις ἢ εἰς τὴν ἐνδεχομένην μετακίνησιν τῶν παρειῶν δίδουσι συνήθως εἰς ταύτην μορφὴν ἀνεστραμμένου θόλου (voûte renversée) ἔχοντος δηλαδὴ τὴν ἄντυγα πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὸ ἐξωράχιον κάτωθεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

2ον Τὰ ὕδατα δέον νὰ ἦνε ἀπηλλαγμένα τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἐπηρείας, πρὸς τοῦτο δὲ καλύπτουσι τὰς δεξαμενὰς διὰ θόλου, θέτοντες ἐπ' αὐτῶν στρῶμα γαιῶν, ἐὰν ἡ δεξαμενὴ δὲν εὑρίσκηται ὑπὸ τὴν οἰκοδομήν. § δεξαμενή, sas, n. m. τοποθετουμένη κατὰ μῆκος ποταμοῦ ἢ **διώρυγος** (canal) εἰς τὸ μέρος τῆς πτώσεως ἤτοι τῆς μεγάλης κλίσεως τῶν ὑδάτων, περιοριζομένη ὑπὸ τῶν παρὰ τὰς ὄχθας κρηπίδων (quais) καὶ κλειομένη ὑπὸ δύο **θυρῶν** (entre deux portes). Διὰ τῶν εἰρημένων θυρῶν ἐπιτρέπεται ἡ κατὰ βούλησιν ἀνύψωσις ἢ καταβίβασις τῶν ἐν τῇ δεξαμενῇ ὑδάτων, ἵνα ταῦτα φθάσωσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐπιφανείας τῶν πρὸς τὰ **ἄναντα** (amont) ἢ **κάταντα** (aval) τοῦ ῥεύματος ὑδάτων καὶ δυνηθῶσι συνεπῶς τὰ πλοῖα νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν πορείαν των. § δεξαμενὴ (λεκάνη ἐπισκευῆς) κοινῶς **χαβοῦζα**, bassin de radoub (προφέρ. radoube), ou bassin de construction, ou (bassin) forme sèche ; μέρος ἐν ᾧ εἰσέρχονται τὰ πρὸς ἐπισκευὴν καὶ καθαρισμὸν πλοῖα (βλ. κατωτέρω). Συνήθως οἱ γάλλοι λέγουσιν ἁπλῶς bassin ἢ forme ἐννοοῦντες τὴν δεξαμενήν. § δεξαμενή, κοινῶς χαβοῦζα, dock, n. m. ἥτις καλεῖται ὅμως εἰδικώτερον bassin (de radoub), εἶνε δὲ μέρος ἔνθα ὑπάρχουσι διάφορα κατασκευάσματα ἐν περικεκλεισμένῳ τινὶ χώρῳ ὡς καὶ τὰ ἀναγκαῖα μηχανήματα διὰ τὸν καθαρισμόν, ἢ τὰς ἐπισκευὰς τῆς γάστρας (carène) τῶν πλοίων. Ὑπάρχουσι δεξαμεναὶ μόνιμοι ἢ **πλωταὶ** (docks flottants ἢ μᾶλλον bassins flottants), αἵτινες καλοῦνται εἰδικώτερον bassins ; βλ. ἀνωτέρω bassin de radoub ; ἡ **πλωτὴ δεξαμενὴ** καλεῖται καὶ forme flottante ; ὑπάρχει τοιαύτη ἐν τῷ ἡμετέρῳ ναυστάθμῳ. § κατ' ἐπέκτασιν ἡ δεξαμενὴ (bassin) λέγεται καὶ νηοδόχη, dock ; βλ. λέξιν.

δεξάμενος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] (μετχ. τοῦ ἀορίστου τοῦ δέχομαι) = ὁ ἀνάδοχος, ὁ νουνός.

δεξιά, ᾶς, ἡ· θηλ. τοῦ δεξιός· || [οὐσ.] δεξιά, ἡ (ἐνν. χείρ), la (main) droite ; || [ἱππευτ.] δεξιὰ χεὶρ τοῦ ἱππέως, main de la gaule, δι' ἧς κρατεῖ οὗτος τὸ ῥαβδίον (gaule ἢ houssine, ἡ κοινῶς καλουμένη **βίτσα** ἢ βέργα, ἤτοι τὸ λεπτὸν ξύλον δι' οὗ πλήττουσι τὸν ἵππον). § [μεταφ.] la droite ; τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ Κοινοβουλίου, le côté droit de la Chambre, εἰς ὃ συνήθως κάθηνται οἱ ὀπαδοὶ τῆς κυβερνήσεως.

δεξιᾷ, [ἐπίρ.] à droite ; || ἐκάθισε δεξιᾷ μου, il s'assit (il se mit) à ma droite. § δεξιᾷ =εὐνοϊκῶς, favorablement ; ὡς εὐχή, κατὰ τὸ ἐπιθυμητόν, à souhait ; «ὁ Θεὸς νὰ φέρῃ τὴν δουλειά σου δεξιᾷ»· || ἂν τὸ πρᾶγμα ἔλθῃ δεξιᾷ, si la fortune nous favorise ; si la chose vient à souhait ; || τὸ πρᾶγμα ἦλθε δεξιᾷ, voilà qui est à souhait.

δεξιήνεμος, ος, ον· [ναυτ.] tribord amures (πλοῦς, πλοῖον), ἤτοι μὲ τὸν ἄνεμον δεξιᾷ· βλ. καὶ **ἀριστερήνεμος.**

δέξιμον, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ δέχεσθαι, action de recevoir ; ἡ δεξίωσις, ὑποδοχὴ ἐπίσημος, réception, n. f. ὑποδοχή, accueil, n. m. || καλὰ δεξίματα ! [εὐχή] bon retour=καλὴ ἐπάνοδος, ἢ je vous souhaite de le recevoir [l'absent] à vos désirs ; [καὶ ἐπὶ ἐπιστρέψαντος] qu'il soit le bienvenu=καλῶς τὸν 'δέχθηκες· βλ. καὶ **δέχομαι.**

δεξιόθεν, [ἐπίρ.] ἀπὸ τὸ δεξιὸν μέρος, du côté droit.

δεξιόκωπος, ὁ· πληθ. δεξιόκωποι, οἱ· nageur de tribord, κωπηλάτης καθήμενος καὶ κωπηλατῶν πρὸς τὴν δεξιὰν πλευρὰν λέμβου· βλ. καὶ **ἀριστερόκωπος.**

δεξιόπλοκος, ος, ον· [ναυτ.] ὁ πλεκόμενος, στρεφόμενος τὰ δεξιά, commis à droite ; || δεξιόπλοκον σχοινίον, cordage commis à droite, τὸ κατασκευαζόμενον διὰ διαστροφῆς τῶν ἐμβόλων (torons) πρὸς τὰ δεξιά· βλέπε καὶ σχοινίον, filin.

δεξιόομαι, βλ. δεξιοῦμαι.

δεξιός, ά, ὸν (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), droit, droite, adj. ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ δεξιὸν μέρος, εἰς τὰ δεξιά, qui est à droite ; κοινῶς **δεξύς**, ἀντίθετον τοῦ ἀριστερός· || ἡ δεξιὰ [χείρ], la [main] droite ; || τὰ δεξιά, le côté droit=τὸ δεξιὸν μέρος, la droite; || πρὸς τὰ δεξιά· ἐκ δεξιῶν, à droite; du côté droit; || **κλίνατ' ἐπὶ δεξιά**, à droite; δεξιὰ=droite, εἶνε τὸ ἐκτελεστικὸν παράγγελμα τῆς κινήσεως ἐν ἠρεμίᾳ τοῦ κλίνατ' ἐπὶ δεξιά· || [τακτ.] τὸ δεξιόν, la droite (ἐξυπακούεται κέρας, aile), καλεῖται οὕτως ἡ δεξιὰ ἄκρα τοῦ ἐν γραμμῇ στρατεύματος, σημαίνει δὲ τὴν δεξιὰν πτέρυγα (aile droite); || [ναυτ.] τὸ δεξιόν, tribord, n. m. καλεῖται οὕτω τὸ δεξιὸν μέρος ἀντικειμένου τινὸς περὶ οὗ γίνεται λόγος· || [ναυτ.] δεξιὰ πλευρά, ἢ ὁ δεξιὸς τοῖχος, ἢ ἡ δεξιὰ σελὶς (πλοίου ἢ λέμβου), tribord, n. m. ou côté tribord ; βλ. καὶ **πλευρά, μπάντα,** côté, n. m. καλεῖται οὕτω

τὸ μέρος τοῦ πλοίου ἢ τῆς λέμβου τὸ κείμενον πρὸς τὸ δεξιὸν τοῦ παρατηρητοῦ τοῦ εὑρισκομένου εἰς τὴν πρύμνην καὶ ἐστραμμένου πρὸς τὴν πρῷραν (avant); || δεξιὰ πλευρὰ (ἵππου), le côté droit, βλ. εἰς **ἀριστερός**· || **κλίνατ'** ἐπὶ δεξιὰ (ἀριστερά), tournez à droite (ou à gauche). Παράγγελμα ἱππικῶν ἀσκήσεων ὅταν πρόκειται περὶ ἀτομικῆς κλίσεως, καὶ δεξιὰ (**ἀριστερὰ**) στροφή, ὅταν πρόκειται περὶ κλίσεως διαδοχικῶς ἐκτελουμένης· || δεξιὰ (ἀριστερά) **στροφή**, tournez-droite (gauche) (παράγγελμα ἀσκήσεων οὐλαμοῦ ἱππικοῦ) || στροφὴ ἐπὶ δεξιὰ (ἀριστερά), μάρς, tournez à droite (gauche), marche; παράγγελμα πεζοπόρου οὐλαμοῦ πυροβολικοῦ· || **ἐπιστροφὴ δεξιὰ ἀριστερά**· μάρς, tournez à droite (gauche), marche; παράγγελμα ἀσκήσεων ἐνωμοτίας πεζικοῦ. Ὁ ὁδηγὸς τάσσεται ὑπὸ τοῦ προγυμναστοῦ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀλλαγῆς κατευθύνσεως. Διὰ τοῦ ἐκτελεστικοῦ μάρς ὁ ὁδηγὸς βαδίζων κλίνει ἐπὶ δεξιὰ (ἀριστερὰ) καὶ βαίνει πρὸς τὴν νέαν κατεύθυνσιν χωρὶς ν' ἀλλοιώσῃ τὸ μῆκος καὶ τὸν ῥυθμὸν τοῦ βήματος. Ἕκαστος στρατιώτης προάγει τὸν ἀντίθετον πρὸς τὸν ὁδηγὸν ὦμον, ἐπιταχύνει τὸ βῆμα καὶ ἐν ἀνάγκῃ βαίνει τροχάδην διὰ τῆς συντομωτέρας εἰς τὴν νέαν κατεύθυνσιν τασσόμενος εἰς τὴν ζύγησιν τοῦ ὁδηγοῦ· || κλίνατ' ἐπὶ δεξιὰ (ἀριστερά), tournez à droite (gauche); παράγγελμα ἀσκήσεων ἐλάτου πυροβολητοῦ· || ἀριστερὰ (δεξιὰ)-στροφή, tournez-gauche (ou droite); παράγγελμα ἐλάσεως ὀχημάτων. § δεξιός, εὐνοϊκός, favorable. adj. εὔνους, εὐμενής, κατάλληλος, propice, adj. || ἡ περίστασις, ἡ στιγμὴ εἶνε δεξιά, l'occasion, le moment est favorable; § —, ἐπιτήδειος, habile; adroit; || — τεχνίτης, habile ouvrier; || [ναυτ.] — χειριστὴς (κυβερνήτης, ναύτης), bon manœuvrier, ἤτοι ὁ καλῶς ἐπιστάμενος καὶ ἐκτελῶν τὸ ἔργον του· γενικῶς δὲ δεξιός, manœuvrier, n. m. σημαίνει τὸν ἐμπείρως χειριζόμενόν τι, διευθύνοντα στράτευμα ἢ κυβερνῶντα πλοῖον, ἤτοι ἔμπειρον ἀρχηγόν, καλὸν κυβερνήτην· § **δεξιός, δεξιόχειρ**, droitier, ère. ὁ ἐργαζόμενος διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός, τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀριστερόχειρ (gaucher, ère ἢ gauchier, ère); § [θηλ. οὐσ. καὶ ἐπίρ.] βλ. δεξιὰ καὶ δεξιᾷ· § δεξιὸς [ἐπὶ οἰκοσ.] dextre, adj. || πρὸς δεξιᾷ, à dextre; || δεξιὰ χείρ, δεξιὸν πλευρόν, dextre, n. f.

δεξιοστάτης, ου, ὁ· ὁ ἱστάμενος δεξιόθεν, placé (qui se tient) à droite. § δεξιοστάται [ναυτ. πυροβ.] οἱ ὑπηρέται τοῦ δεξιοῦ, servants de droite.

δεξιότης, ητος, ἡ· dextérité, n. f. ἐπιδεξιότης, ἐπιτηδειότης, habileté, n. f. adresse, n. f. ἡ ἱκανότης, **καταλληλότης**, aptitude, n. f. (τὸ ἐναντίον τοῦ ἀδεξιότης, inaptitude, n. f.); ἱκανότης, ἐπιτηδειότης, savoir-faire; || φυσικὴ ἱκανότης, talent, n. m. || καλλιτεχνικὴ ἱκανότης. habileté d'artiste; || [ὑπεξέφυγε τὸ ζήτημα] μὲ πολλὴν δεξιότητα, avec beaucoup d'adresse; || ἔχει πολλὴν δεξιότητα, il a beaucoup de savoir-faire. § —, apertise ou appertise, n. f. ἔκφρασις τῆς ἐποχῆς τοῦ ἱπποτισμοῦ σημαίνουσα **δεξιότητα** (dextérité) εἰς τὴν ἥγησιν τοῦ πολέμου, **ἐπιτηδειότητα** (habileté) εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ἀγχεμάχων ὅπλων, καὶ **ὑπεροχὴν** (supériorité) εἰς τοὺς ἱπποτικοὺς ἀγῶνας (tournois).

δεξιότοιχος, ου, ὁ· (πληθυντ. δεξιότοιχοι) [ναυτ.] tribordais, n. m. καλοῦνται οὕτως οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν δεξιὸν τοῖχον τοῦ πλοίου ἢ ὁ κωπηλατῶν εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ πλοίου ἢ λέμβου· || δεξιότοιχος τοιχαρχία, bordée de tribord; βλ. καὶ **τοιχαρχία**.

δεξιοῦμαι (όομαι), χαιρετῶ τινα ἐκτείνων τὴν δεξιάν, tendre la main, ἢ πιάνων (σφίγγων) τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, lui serrer la main, καὶ ἰδίως ὑποδέχομαί τινα ἐκτείνων τὴν δεξιάν (π.χ. φίλον συσταινόμενον), συνεπῶς ὑποδέχομαι, accueillir; faire bon accueil.

δεξιόχειρ, ος, ὁ, ἡ· droitier, ère, n. βλ. δεξιός.

δεξιτερίνη, ης, ἡ· [χημ.] dextrine, n. f. (προφ. dèk-stri-ne), καὶ **δεξτρίνη** (ἐκ τοῦ δεξιός), διότι αὕτη στρέφει ἐπὶ δεξιὰ τὸ ἐπίπεδον τῆς πολώσεως τοῦ φωτός (polarisation). Ἡ δεξιτερίνη καλεῖται ἐπίσης **ἀμυλόκομμι** (gomme d'amidon), εἶνε δὲ οὐσία ὑπόλευκος ἢ ὑποκιτρίνη, ὑγροσκοπική, ἀδιάλυτος ἐν τῷ οἰνοπνεύματι καὶ αἰθέρι, εὐδιάλυτος δὲ ἐν τῷ ὕδατι· ἔχει τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀμύλου χημικὴν σύνθεσιν.

δεξιῶς, [ἐπίρ.] ἐπιτηδείως, ἐπιδεξίως, habilement; adroitement; dextrement.

δεξίωσις, εως, ἡ· τὸ δέξιμον, τὸ δεξιοῦσθαι, ἐκτείνειν τὴν δεξιὰν πρὸς χαιρετισμόν, ὑποδοχήν, συνεπῶς τὸ καλῶς ὑποδέχεσθαι, ἡ καλὴ ὑποδοχή, (bon) accueil.

δεξύς, ειά, ύ· [δημ.] δεξιός, droit, e; ὁ πρὸς δεξιὰν εὑρισκόμενος, qui est à droite; || εἶνε τὸ δεξύ του χέρι (φρ.), il est son bras droit.

δέομαι, (δέω), μέλ. δεήσομαι, ἀόρ. ἐδεήθην, **παρακαλῶ**, prier; εὔχομαι. prier; ἱκετεύω, implorer; supplier; ζητῶ ἀπό τινα παρακλητικῶς, demander en priant, solliciter; || δέομαι ὑπὲρ ὑμῶν, je prie pour vous; || — τοῦ θεοῦ, j'implore Dieu. § ἔχω ἀνάγκην, χρειάζομαι, avoir besoin de; || οἱ δεόμενοι συνδρομῆς, ceux qui ont besoin de secours.

δέον, οντος, τό· (οὐδ. τῆς μετοχ. τοῦ ἐν. τοῦ ἀπροσ. δεῖ, βλ. λέξιν), πληθ. τὰ δέοντα, ἤτοι τὸ ἀναγκαιοῦν, ce qu'il faut; τὸ πρέπον, ce qu'il convient; τὸ καθῆκον, le devoir; || ἀνεχώρησα ταχύτερον τοῦ δέοντος, je suis parti plus vite de ce qu'il fallait; || ἐν δέοντι = ἐν τῷ δέοντι δηλ. καιρῷ = εἰς κατάλληλον καιρόν, à temps; καταλλήλως, δεόντως, à propos; || ὑπὲρ τὸ δέον, plus que de raison; || φροντίζω (ἐνεργῶ) τὰ δέοντα (ἐπὶ συναλλαγματικῆς), faire le nécessaire.

δεόντως, [ἐπίρ. ἐκ τοῦ δέον], ὅπως εἶνε ἀναγκαῖον, comme il faut; dûment; καταλλήλως, πρεπόντως, convenablement, à propos;

comme de raison ; || [ἐμπορ.] οἱ τραπεζῖται εἰδοποιήθησαν δεόντως, les banquiers sont dûment prévenus.

δέος, γεν. δέους, τό· ὁ φόβος, la crainte ; στενοχωρία σωματικὴ καὶ ψυχική.

δέπας, αος, τό· καὶ

δέπαστρον, τό· πᾶν δοχεῖον πρὸς πόσιν, coupe, n. f. vase à boire ; timbale, n. f. timbale d'argent ; || —, βλ. ἐξαρτήρ, patère.

δεπόζιτον, τό· [ξεν.][προφ. ντεπόζιτο], πρᾶγμα τοποθετημένον πρὸς καιρὸν εἰς μέρος ἀσφαλές, τὸ θέμα, ἡ παρακαταθήκη, dépôt, n. m. ἐπίσης ποσότης χρηματικὴ ἢ πρᾶγμα ἀμφισβητήσιμον δοθὲν δι' ἀσφάλειαν εἰς χεῖρας τρίτου.

δέραιον, τό· τὸ περιδέραιον, collier, n. m.

δέρας, ατος, τό· δέρμα, peau, n. f. προβειά, toison, n. f. || τὸ χρυσοῦν δέρας, la toison d'or.

δερβένι, τό· [δημ.] col de montagne; βλ. **αὐχήν.**

δερβίσης, ου, ὁ· [ξεν.] derviche, n. m. περσικὴ λέξις σημαίνουσα πτωχός, μεταπεσοῦσα δέ, ὡς καὶ ἡ συνώνυμος ἀραβικὴ φακίρ, εἰς τὴν σημασίαν ἀνθρώπου εὐσεβοῦς, ἀπαρνηθέντος τὸν κόσμον καὶ τὴν θείαν χάριν ἐπιδιώκοντος· βραδύτερον τὸ ὄνομα δερβίσαι ἀπεδόθη εἰς τὰ μέλη τῶν ἱερῶν θρησκευτικῶν τοῦ ἰσλαμισμοῦ ταγμάτων τῶν καλλιεργούντων τὰ μυστηριώδη τῆς θεοσοφίας διδάγματα. Οἱ δερβίσαι ζῶσι κοινοβιακῶς ἐντὸς τεκκέδων, ἀρχηγὸν ἔχοντες τὸ **Σεΐχην**, φέρουσι δὲ ἰδιαιτέραν περιβολὴν καὶ διάγουσιν ἀσκητικὸν βίον. Ἡ ἀγαμία εἶνε ὑποχρεωτική, τὰ πρὸς τὸ ζῆν τὰ πορίζονται διὰ τῆς ἐργασίας των· οὐδεμίαν δ' ἔχουσι τὰ δερβισικὰ τάγματα σχέσιν πρὸς τὸ ἱερατικὸν στάδιον. Τὰ γνωστότατα τούτων εἶνε οἱ ὠρυόμενοι (Ρουφαῆ), hurleurs ; καὶ οἱ ὀρχούμενοι (Μεβλεβῆ), tourneurs.

δέρη, ης, ἡ· ὁ λαιμός, le cou ; τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ λαιμοῦ, ὁ λάρυγξ, la gorge.

δέρμα, ατος, τό· peau, n. f. κοινῶς τὸ **πετσὶ** ἢ τὸ **τομάρι**· μεμβρανώδης χιτὼν δι' οὗ ἐπικαλύπτεται τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καθὼς καὶ τῶν πλείστων ζώων· ἡ δορὰ τῶν ζώων=τὸ δέρμα, peau en poil. [Κυριολεκτικῶς peau σημαίνει τὸ ἀκατέργαστον δέρμα ἢ καὶ κατειργασμένον ἀλλὰ μετὰ τριχῶν ἐναπομεῖναν δέρμα, ἐνῶ cuir σημαίνει τὸ κατειργασμένον καὶ πρὸς χρησιμοποίησιν δι' ὑποδήματα, βιβλία, ἔπιπλα, κτλ. ὅπερ ἑλληνιστὶ λέγεται **σκῦτος**, συνεπῶς ἀναλόγως τοῦ δέρματος δέον νὰ γίνηται χρῆσις τῆς λέξεως peau ἢ cuir. Οἱ Γάλλοι λέγουσι peau de tambour, τὸ ὄνειον **δέρμα** κατειργασμένον καὶ ἐντεταμένον ἐπὶ τοῦ τυμπάνου, peau d'âne préparée, tendue sur un tambour ; ἐπίσης λέγουσι peau de vélin, τὴν μοσχήν, τὸ μοσχοτόμαρον, ἤτοι δέρμα μόσχειον (μοσχαρίου εἰργασμένου πρὸς τυπογραφικὴν ἢ βιβλιοδετικὴν χρῆσιν]. Ἐπίσης τὸ δέρμα τοῦ ζῴου, ἤτοι ἡ **δορά**, **la** dépouille d'un animal (cheval, etc.) || **δερμάτινος**, ίνη, ινον· πετσένιος· de peau ἢ en peau ; || δέρμα προβάτου, peau de mouton; βλ. καὶ **βύρσα**· || δέρμα προβάτου μαλλωτόν, peau de mouton lainée = νάκη, ἡ· κώδιον, τό· κοινῶς ἡ προβειά· δορά, ᾶς, ἡ· κοινῶς τὸ γδαρμένο τομάρι, peau écorchée ; || δέρμα μαλλωτόν, κοινῶς τομάρι μὲ τὸ μαλλί του, peau lainée ; || δέρμα χονδροκοσκίνου, peau de grenoir; || δέρματα ἀκατέργαστα, peaux non ouvrées ; || ἔχει λεπτὸν (μαλακὸν) δέρμα, il a la peau fine (douce)=ἐπιδερμίς· § —,τὸ σκῦτος, cuir, n.m. || δέρματα ἀκατέργαστα, cuirs crus;[τὰ ξηρὰ] cuirs bruts [non ouvrées]; || δέρματα κατειργασμένα, cuirs apprêtés [ouvrées] ; || δέρματα ἀκατέργαστα (φυσικά), cuirs et peaux en poil ; || δέρματα βόεια καὶ δαμάλεια, cuirs de bœuf et vache; || δέρματα ἀλατισμένα καὶ ξηρά, peaux salées et sèches ; || δέρματα μὲ κέρατα καὶ κρανίον, peaux avec cornes et crânes ; || δέρματα ἄνευ κεράτων καὶ κρανίου, peaux sans cornes ni crânes ; || δέρματα μετὰ ἢ ἄνευ νεύρου οὐρᾶς, peaux avec ou sans nerf à la queue ; || δέρματα βόεια, cuirs de bœuf ; || δέρματα δαμάλεια, cuirs de vache ; || δέρματα βουβάλεια, cuirs de buffle ; || δέρματα μικρᾶς δαμάλεως, cuirs de vachette (de génisse) ; || δέρματα Ἰνδιανῆς δαμάλεως, cuirs de vachettes d'Inde : || δέρματα ἵππεια, cuirs de cheval ; || δέρματα ὄνου, cuirs d'âne ; || δέρματα ξηρᾶ Βουένος-Ἄϋρες ἢ Μοντεβιδέου, peaux secs de Buenos-Ayres ou de Montevideo ; || δέρματα ὑγιῆ, cuirs sains ; || δέρματα ἀνακλίντρων, cuirs de canapé ; || δέρματα τεταμένα κατὰ μῆκος, cuirs étirés (allongés) ; || δέρματα τεταμένα κατὰ πλάτος, cuirs tirés ; || δέρματα δυνατὰ καὶ καλῆς ῥάχεως, cuirs forts et bien dossés ; || δέρματα παχέα (χονδρά), cuirs ramassés ; || δέρματα μεσαῖα, μέτρια, cuirs force moyenne, demi-dos ; || δέρματα καθαρά, cuirs bien dépouillés; || δέρματα νεαρά, πρόσφατα, ἀκμαῖα, peaux à belle chair fraîche ; || δέρματα μικροκέφαλα, peaux à petites têtes ; || δέρματα μακρότριχα, μακρόμαλλα, peaux poil d'hiver ; || δέρματα βραχύμαλλα τῆς ἀνοίξεως, peaux demi-poil -court ; || δέρματα μᾶλλον ἢ ἧττον κεκομμένα, peaux plus ou moins découpés ; || δέρματα μακρὰ καὶ ἀδύνατα, peaux étendues et faibles; || δέρματα λεπτῆς ῥάχεως, peaux à dos minces ; || δέρματα χονδροκέφαλα, peaux têtues ; || δέρματα ταύρου, peaux de taureaux; || δέρματα τραχέα,οὐλωμένα(ζαρωμένα),peaux,cuirs raboteux ; || δέρματα σκοτεινοῦ καὶ παχέος κρέατος, cuirs chair terne et grasse ; || δέρματα πολὺ κεκομμένα, peaux fortement découpées; || δέρματα εὐρώδη (μουχλιασμένα),peaux moisies; || δέρματα ἐλαφρῶς σκωληκιῶντα, peaux 1re piqûre ; || δέρματα πλειότερον σκωληκιῶντα, peaux 2me piqûre ; || δέρματα πολὺ σκωληκιῶντα, peaux 3me piqûre ; || δέρματα ὅλως σκωληκιῶντα, peaux dernière piqûre ; || δέρματα κεκαυμένα, peaux brûlées ; || δέρματα ξηρὰ ἀλατισμένα, peaux sèches salées ; || δέρματα ἐν ἅλμῃ (ὑγρὰ ἀλατισμένα),peaux saumurées; || δέρματα ἀλατισμένα (εἰς δέματα), peaux salées (en paquets; manchons); || Τὸ νεῦρον τοῦ

δέρματος, la fleur de cuir; βλ. **ἐπιπολή**· § δέρματα [κατ] εἰργασμένα, peaux préparées; σκύτη (πετσιά), cuirs βλ. καὶ **σκῦτος**· || δέρματα βοὸς καὶ δαμάλεως, cuirs de bœuf et vache; || δέρματα βουβάλεια, peaux de buffle; || δέρματα διὰ πάτους ἐμβάδων, cuirs à semelle; || δέρματα εἰργασμένα ἐντελῶς (γυσσωμένα), peaux corroyées; || δέρματα εἰργασμένα ἵππεια, cuirs de cheval; || δέρματα Κορδούης, Cordouan; || δέρματα Μαροκινά, Maroquin; || δέρματα μόσχεια (βιδέλλα), peaux de veau; || δέρματα προβάτεια (προβειαί), basane, n. f. || δέρματα βερνικωμένα (λουστρίνια), cuirs vernis, cuirs cirés; § δέρματα, δοραί, peaux, n. f. || δέρματα αἰγός, peaux de chèvre; || δέρματα ἀρνὸς (ἀρνιακά), peaux d'agneau; || δέρματα αἰγάγρου, peaux de daim; || δέρματα δαμάλεως ῥωσσικῆς, cuirs de Russie; || δέρματα δορκάδος, peaux de cerf; || δέρματα ἐλάφου, peaux de chevreuil; || δέρματα καμήλου, peaux de chamois; || δέρματα ἐριφίου, peaux de chevreau; || δέρματα τράγου, peaux de bouc; || δέρματα μόσχου ἁλατισμένα καὶ ξηρά, peaux de veau salées et sèches; || δέρματα μόσχου πρὸς χρῆσιν, χωρικῶν peaux de veau de paysans; || δέρματα μόσχου μετὰ ἢ ἄνευ ποδῶν, peaux de veau avec ou sans pattes; || δέρματα μόσχου νεκρογεννήτων, peaux de veau mort-nés; || δέρματα μόσχου παχέος, peaux de veau gras; || δέρματα μόσχου ἐκ τοῦ σφαγείου, peaux de veau des boucheries; || δέρματα μόσχου ἰσχνοῦ, peaux de veau maigres; || δέρματα μόσχου ἄνευ κεφαλῆς, peaux de veau sans tête; || δέρματα μόσχου ἐσφαγμένου ἑβραϊστί, peaux de veau égorgés à la juive; || δέρματα προβάτου δασυμάλλου, peaux de mouton en laine; || δέρματα προβάτου κεκαρμένου (κουρευμένου), peaux de mouton tondues; || δέρματα φώκης, peaux de chien de mer, (veau marin); || — τῆς ἀλεποῦς, peau de renard=ἀλωπεκῆ· || — τοῦ λέοντος, peau de lion = λεοντή· || — αἰγός, peau de chèvre=αἰγίς· || — προβάτου, peau de mouton=προβειά· || — μόσχου· βλ. **μόσχος**· || τὸ εἶδος τοῦτο ἔρχεται ἐντὸς δερμάτων, cet article nous vient en peaux, en cuirs. § — cutis, n. m. λέγεται κυρίως δέρμα τοῦ γενικοῦ ἐπικαλύμματος τοῦ σώματος· [ἀνατ.] **δέρμα**, peau, n. f. εἶνε καλυπτήριον σύστημα, περικαλύπτον δίκην ὑμένος συνεχοῦς σύμπασαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος, μαλθακόν, εὐαίσθητον, συνεχόμενον ἐν ταῖς ὀπαῖς τοῦ σώματος μετὰ τῶν βλεννογόνων ὑμένων. Ἀποτελεῖται δ' ἐκ δύο συστημάτων ἱστῶν, τῆς **ἐπιδερμίδος**, διαφανοῦς οὔσης καὶ συνισταμένης ἐκ πολλαπλοῦ στρωτοῦ ἐπιθηλίου, καὶ τοῦ **χορίου** ἀπαρτιζομένου ἐκ συνδετικοῦ ἱστοῦ μετ' ἀγγείων καὶ νεύρων. § **δέρμα**, derme, ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ=peau), n. m. ἱστὸς συνιστῶν τὴν βαθυτέραν διάστρωσιν τοῦ δέρματος, tissu qui constitue la couche profonde de la peau. § [στρατ.] δέρματα ἐφίππων, basane, n. f. ou basane en cuir καλοῦνται τὰ ἐπὶ τῶν περισκελίδων τῶν ἐφίππων στρατιωτῶν δέρματα· βλ. καὶ **βύρσα**.

δερματαλγία, ας, ἡ· dermatalgie (δέρμα, peau, καὶ ἄλγος, douleur), n. f. νευραλγία ἐπιδερμικὴ ἥντινα δὲν πρέπει νὰ συγχέωσι μὲ τοὺς πόνους τοῦ ἐρυσιπέλατος. Λέγουσιν ἐνίοτε ἀλλ' οὐχὶ ὀρθῶς dermalgie. Εἶνε ἀσθένεια σπανία καὶ παρουσιάζεται κατὰ τὰς μυοπαθείας, τοὺς ῥευματισμούς, τὸν ἀρθριτισμόν. Εἶνε ὑπερευαισθησία τοῦ δέρματος, ὑποχωροῦσα εἰς τὰ δερματικὰ ἀντιδραστικὰ φάρμακα (révulsif cutannée) καὶ ἐνίοτε εἰς τὴν μάλαξιν (massage) καὶ τὴν ὑδροθεραπείαν, ἐπανέρχεται ὅμως ἐκ νέου.

δερματαναιμία, ας, ἡ· dermatanémie, n. f. παράλυσις τοῦ δέρματος.

δερμάτι, τό· [δημ.] πετσί, δερμάτινος ἀσκός, outre, n. f.

δερματικός, ή, όν· ὁ τοῦ δέρματος, de peau; ὁ σκύτινος, de cuir; ὁ ἀνήκων ἢ πᾶν τὸ ἀφορῶν τὸ κυρίως δέρμα, cutané, ée; || δερματικὰ πάθη, maladies cutanées; || δερματικὴ μᾶλις, morve cutanée; || δερματικαὶ ἀποκρίσεις, sécretions cutanées; || δερματικὰ παράσιτα, ectozoairs, καλοῦνται τὰ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος βιοῦντα παράσιτα. § [παθολ.] δερματικός, dermatosique, adj. βλ. **δερμάτωσις** καὶ **ἐπιδερμικός**.

δερματίνης, ὁ· βλ. **δερμάτινον**. (Δ. Κ.)

δερμάτινον, τό, ἢ ὁ δερματίτης ἢ **δερματίνης**, dermatin; [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν πρασόχρουν, ἐλαιοπράσινον καὶ μελανοπράσινον μέχρις ἡπατοχρόου, λάμψεως ἀσθενῶς στεατοειδοῦς, ἀδιαφανὲς μέχρι διαφωτίστου κατὰ τὰ ἄκρα, παχὺ τὴν ἀφήν, σκληρότητος 2,5, εἰδ. βάρους 2,1 - 2,2. Ἀπαντᾷ κατὰ νεφροειδῆ καὶ σταλακτιτικὰ σχήματα καθὼς καὶ κατὰ δερματοειδῆ περιβλήματα πράσινα ἐπὶ ἀσβεστολίθου καὶ ὀφείτου. Προσπνεόμενον ἀναδίδει ὀσμὴν πικρίζουσαν. Χημικῶς συνίσταται κυρίως ἐκ πυριτιωμάτων Mg καὶ Fe μεθ' H_2O. Ἀνήκει εἰς τὴν ὁμάδα τοῦ ὀφείτου. (Δ. Κ.)

δερματῖτις, ιδος, ἡ· dermatite, n. f. φλεγμονὴ τοῦ δέρματος, inflammation de la peau.

δερμάτινος, ίνη, ον· ὁ ἐκ δέρματος, de peau; σκύτινος, de cuir. § —, d'outre; βλ. **δέρμα** καὶ **σκῦτος**.

δερματίτης, ου, ὁ· βλ. **δερμάτινον**. (Δ. Κ.)

δερματογραφία, ας, ἡ· dermatographie (ῥίζα δερματογράφος), n. f. περιγραφὴ τοῦ δέρματος, description de la peau.

δερματογράφος, ος, ον· dermatographe (δέρμα, peau, καὶ γράφω, περιγράφω, décrire), n. m. ὁ συγγραφεὺς δερματογραφίας, auteur d'une dermatographie.

δερματοδήκτης, ου, ὁ· dermatodecte, n. m. καὶ **δερματοφάγος**, dermatophage, n. m. ζωϊκὰ παράσιτα ἐκ τοῦ γένους τοῦ ἀκάρεως ἐπάγοντα τὴν ψωρίασιν παρ' ἵππῳ.

δερματόκολλα, ης, ἡ· colle de peau; ἡ ἐκ δερμάτων κατασκευαζομένη κόλλα· || —

κοινή, colle de brochette ; || colle de gant, colle de parchemin, καλεῖται ἡ κατασκευαζομένη ἐκ δερμάτων καθαρῶν καὶ λευκῶν· βλ. καὶ κόλλα.

δερματόλιον, τό· dermatol, n.m. [φαρμ.] (gallate basique de bismuth), οὐσία ἄμορφος, ἄοσμος, κροκοειδὴς τὴν χροιάν, ἀναλλοίωτος ὑπὸ τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ φωτός. Ἀντισηπτικὸν ἐν χρήσει ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἰωδοφορμίου.

δερματολογία, ας, ἡ· dermatologie (δέρμα, peau καὶ λόγος, discours, πραγματεία, traité) n. f. κεφάλαιον τῆς ἀνατομικῆς τὸ πραγματευόμενον τὴν κατασκευὴν τοῦ δέρματος, καὶ εἰδικώτερον πραγματεία τῶν ἀσθενειῶν τοῦ δέρματος, traité des maladies de la peau ; || λέγουσιν ἐπίσης ἡ δερματοπαθολογία, dermatopathologie, n. f.

δερματολογικός, ή, όν· dermatologique, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δερματολογίαν, qui a rapport à la dermatologie.

δερματολόγος, ου, ὁ· dermatologiste, n. m. καὶ dermologiste, n. m. ἐπιστήμων καταγινόμενος εἰς τὴν δερματολογίαν, savant qui s'occupe de dermatologie.

δερματόλυσις, εως, ἡ· dermatolysie (δέρμα, peau, καὶ λύσις, παράλυσις, χαλάρωσις, relâchement), n. f. ἀσθένεια χαρακτηριζομένη διὰ τῆς χαλαρώσεως τοῦ δέρματος, maladie caractérisée par le relâchement de la peau ; ἢ παράλυσις, ἀναισθησία τοῦ δέρματος· λέγουσιν ἐπίσης δερμόλυσις, dermolysie, n. f.

δερματοπάθεια, ας, ἡ· dermatopathie (δέρμα, peau, καὶ πάθος, souffrance), n. f. [παθολογ.] ἀσθένεια τοῦ δέρματος γενικῶς, maladie de la peau en général ; λέγουσιν ἐπίσης dermopathie, n. f.

δερματοπαθολογία, ας, ἡ· βλ. δερματολογία.

δερματόπους, ους, ουν· γεν. οδος· dermatopode (δέρμα, peau, καὶ πούς, pied), adj. [ζωολ.] ζῶον ἔχον κεκαλυμμένους τοὺς πόδας μόνον ὑπὸ δέρματος.

δερματορραγία, ας, ἡ· dermatorragie (δέρμα, peau, καὶ ῥήγνυμι, je romps), n. f. ὑποτιθεμένη διάχυσις αἵματος (αἱμορραγία) διὰ τοῦ δέρματος, prétendue effusion du sang à travers la peau.

δερματόρροια, ας, ἡ· dermatorrhée (δέρμα, peau, καὶ ῥέω, couler), n. f. ἄφθονος ἱδρώς, sudation abondante.

δερματοσκλήρωσις, εως, ἡ· dermatosclérose (δέρμα, peau, καὶ σκληρός, dur), n.f. σκλήρωσις, sclérose, σκλήρυνσις τοῦ δέρματος, induration du derme.

δερματοτομία, ας, ἡ· dermatotomie, n.f. [ἀνατ.] ἀνατομὴ τοῦ δέρματος, dissection de la peau.

δερματοτύρι, τό· [δημ.] τυρίον διατηρούμενον ἐντὸς ἀσκοῦ, fromage conservé dans une outre ; τὸ τουλουμοτύρι.

δερματουργία, ας, ἡ· ἡ βυρσοδεψική, tannerie, n. f. ἡ κατεργασία, τὸ ἄργασμα τῶν δερμάτων, ἡ ἐργασία τοῦ δερματουργοῦ, travail du tanneur (du corroyeur).

δερματουργικός, ή, όν· ὁ σχετικὸς ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δερματουργόν, βυρσοδεψικός, de tanneur ; de corroyeur.

δερματουργός, οῦ, ὁ· ὁ παρασκευάζων δέρματα, βυρσοδέψης, tanneur, n. m. corroyeur, n.

δερματοφάγος, ος, ον· βλ. δερματοδήκτης.

δερματόφιλος, ου, ὁ· dermatophilus, n. m. ἐπιστημονικὸν ὄνομα τοῦ εἰσδύοντος ψύλλου (τοῦ γένους chique).

δερματώδης, ης, ες· ὅμοιος δέρματι, semblable à la peau (au cuir); [φυσ. ἱστορ.] dermatoïde, adj. ὁ ἔχων τὴν ὄψιν τοῦ δέρματος, qui a l'apparence du cuir. § δερματώδης, dermatoïde (δέρμα, peau, καὶ εἶδος, ὄψις aspect) adj. [ἀνατ.] ὁ ἔχων τὴν σύστασιν τοῦ δέρματος, qui a la consistance de la peau.

δερματωδυνία, ας, ἡ· dermatodynie, n.f. [κτηνιατ.]· λέγουσι καὶ dermodynie, n, f. νευρικὴ πάθησις τοῦ δέρματος παρατηρηθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ τῆς ἀγελάδος, συνοδευομένη ὑπὸ σφοδροῦ κνησμοῦ, ἱδρῶτος κτλ. ὅθεν λακτισμῶν καὶ ἀνησυχίας· καταπραΰνεται δι' ἐσωτερικῶν βρωμιούχων δόσεων.

δερμάτωσις, εως, ἡ· dermatose (ἐκ τοῦ δέρμα, peau) n. f. οἱαδήποτε ἀσθένεια τοῦ δέρματος (ἐπιδερμική), maladie quelconque de la peau.

δερμικός, dermien, enne, [ἀνατ.] συνώνυμον τοῦ dermique ; || — [ἀνατ.] dermique, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὸ δέρμα, qui a rapport, qui appartient au derme ; ἱστὸς δερμικός, tissu dermique.

δερμῖτις, ιδος, ἡ· [παθολ.] dermite, n. f. συνώνυμον τοῦ δερματῖτις, dermatite.

δερμογένεια, ας, ἡ· dermogénie (δέρμα, peau καὶ γέννησις, génération) n. f. [ἐμβρυολογ.] σχηματισμὸς τοῦ δέρματος, formation de la peau.

δερμογραφία, ας, ἡ· dermographie, n. f. συνων. τοῦ δερματογραφία.

δερμογράφος, ου, ὁ· dermographe, n. m. συνων. τοῦ δερματογράφος.

δερμολογία, ας, ἡ· dermologie, n. f. συνων. τοῦ δερματολογία.

δερμολόγος, ου, ὁ· dermologue, n. m. συνων. τοῦ δερματολόγος.

δερμόλυσις, εως, ἡ· dermolysie, n. f. συνων. τοῦ δερματόλυσις.

δερμοσκεπής, ής, ές· κεκαλυμμένος μὲ δέρμα, recouvert de cuir.

δερμώδης, ης, ες· dermoïde (δέρμα, peau καὶ εἶδος, ὄψις, aspect) adj. [ἀνατ.] ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ δέρμα, qui se rapporte à la peau.

δερμωδυνία, ας, ἡ· dermodynie, n. f. συνών. τοῦ δερματωδυνία, dermatodynie.

δέρνω, καὶ

δέρω, (μέλ. θὰ δείρω, ἀόρ. ἔδειρα, παθ. μέλ. δαρήσομαι, ἀόρ. ἐδάρην καὶ μετοχ. δαρ-

θείς· παθ. παρ. μετ. δαρμένος), κυρίως τύπτω (κτυπῶ) μέχρις ἐκδορᾶς, battre jusqu'à écorcher καὶ συνηθέστερον ἁπλῶς τύπτω, κτυπῶ, battre, frapper ; ῥαβδίζω, bâtonner ; ξυλίζω, ξυλοκοπῶ, rosser ; ἐπίσης δέρνω, ξυλίζω. [μεταφ.] étriller ; [ἐπὶ γάλακτος πρὸς βουτυροποιΐαν] baratter; || τὸν ἔδειραν, on l'a battu; || τὸν ἔδειρε μὲ τὸ ῥαβδί του, il l'a frappé de (battu avec) sa canne ; || τὰ κύματα ἔδερον, les flots battaient les rochers ; || ἐδάρθηκαν, ils se sont rossés ; [ἐπὶ γυν. δημ.] elles se sont peignées ; || θὰ σὲ δείρω, [ἀπειλὴ πρὸς παιδίον] tu auras (tu recevras) le fouet ; tu en auras. § δέρω [κυρίως παρ' ἀρχ.]=ἐκδέρω, écorcher, ἐκβάλλω τὸ δέρμα, κοινῶς 'γδέρνω.

δέσι, ἡ· (τοῦ μύλου) [δημ.] ἡ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀρχὴ τοῦ αὔλακος τοῦ μύλου, barrage, n. m. τὸ δέσιμον, βλ. καὶ ῥουφράκτης.

δέσιμο στὴν μπίντα, [δημ. ναυτ.] tour de bitte ; βλ. κιονόδεσμος. § δέσιμο, τό· [δημ.] βλ. δέσιμον.

δέσιμον, ατος, τό· ἡ δέσις, κοινῶς τὸ δέσιμο, ἡ πρᾶξις τοῦ δένειν, action de lier (de nouer), liage, n. m. ἡ ἔνδεσις, liaison, n. f. ὁ δεσμός, lien, n. m. ὁ ἐπίδεσμος, ligature, n. f. bande, n. f. ὁ δεσμός, ἐπίδεσμος, attache, n. f. || τὸ δέσιμον τῆς πληγῆς, le bandage (la bande) d'une plaie ; || — βιβλίου, reliure d'un livre ; || — δακτυλιδίου, monture d'une bague ; || τὰ δεσίματα [τοῦ σώματος], les attaches ; || — ποταμοῦ, barrage, n. m. (ὁ ῥουφράκτης, βλ. λέξιν) (endiguement ; digue) d'une rivière ; || εἶνε διὰ δέσιμον [φρ.], il est fou à lier ; || δεσίματα (ἐκ σκύτους, ἀπὸ πετσί), bandes, liens de cuir ; || δεσίματα (κορδόνια) ὑποδημάτων, liens à souliers. § [ναυτ.] δέσιμο τῆς σκότας, nœud d'écoute, n. m. βλ. ποδόδεσμος· || δέσιμο τῆς μπαρμπαρέσας, nœud de fouet, βλ. οὐρόδεσμος· || — (τοῦ μπαστουνιοῦ, κλ.), velture, n. f. βλ. ζεῦγμα· || τὰ δεσίματα τοῦ πανιοῦ, les rabans d'envergure; βλ. ἀναδέται. § [ἐπὶ καρπῶν] nouure, n. f. βλ. δένω. § [μαγειρ.] cuisson, n. f. [ἰδ. du sucre] ; cuite [du sirop].

δέσις, εως, ἡ· τὸ δέσιμον, ἡ πρᾶξις τοῦ δένειν· βλ. δέσιμον. § [μεταφ.] ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, ἡ πλοκή, ἡ περιπλοκὴ τοῦ δράματος, nœud [intrigue, n. f action] d'une pièce, etc.

δεσκλοάζιον, τό· βλ. δεκλοαζίτης. (Δ Κ.)

δεσκλουάζιον, τό· βλ. δεκλοαζίτης. (Δ.Κ.)

δεσκλουαζίτης, ὁ· βλ. δεκλοαζίτης. (Δ.Κ.)

δεσμά, τά· πληθ. τοῦ δεσμός· αἱ ἁλύσεις, chaînes, n. f. pl. τὰ σίδηρα, fers, n. m. pl. ἡ peine des fers ; βλ, δεσμός, δεσμά, liens, n. m. || ἔθραυσε τὰ δεσμά του, il a brisé ses liens ; || ὁ λαὸς ἔθραυσε τὰ δεσμὰ (τῆς δουλείας) του, le peuple a rompu ses fers ; || [νομ.] δεσμὰ πρόσκαιρα, travaux forcés à temps; διὰ βίου δεσμα, travaux forcés à perpétuité ; ἡ ποινὴ τῶν δεσμῶν εἶνε ποινὴ ἐγκληματική, κυρία, ἰσόβιος ὅταν ἀπαγγέλληται διὰ βίου καὶ πρόσκαιρος (10 - 20 ἔτη) (ἄρθρ. 8, 9 καὶ 10 Κ. Π. Ν.) ὅταν ἀπαγγέλληται πρὸς καιρόν· ὁ στρατιωτικὸς κῶδιξ δὲν ἀπαγγέλλει τὴν ποινὴν τῶν διὰ βίου δεσμῶν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 257 τὰ στρατοδικεῖα δύνανται νὰ ἐπιβάλλωσι τὴν ποινὴν ταύτην συμφώνως τῷ Κ. Π. Νόμῳ· βλ. καὶ ποινή. § [ναυτ.] δεσμά, τά, κοινῶς τὰ σίδηρα, les fers; σιδηρᾶ χειροπέδη τεθειμένη εἰς 'τοὺς διὰ τῆς ποινῆς τῶν δεσμῶν (peine des fers) τιμωρηθέντας ὑπαξιωματικοὺς ἢ ναύτας· || — ἢ καὶ ποινὴ καὶ δεσμῶν, peine des fers, εἶνε πειθαρχικὴ ποινὴ ἐπιβαλλομένη ἐν τῷ ναυτικῷ εἰς ὑπαξιωματικοὺς καὶ ναύτας.

δέσμευσις, εως, ἡ· τὸ δεσμεύειν, action de lier (d'enchaîner) ; || δέσμευσις = δεσμός, ὑποχρέωσις διά τι, engagement, n. m. || ἡ δέσμευσις τῶν καταδίκων, le ferrement, des criminels. § δέσμευσις [μηχ.] assujettissement, n. m. § [ἱππολ.] δέσμευσις, assujettissement ou assujétissement, n. m. βλ. δεσμεύω, assujettir un cheval.

δεσμευτικός, ή, όν· χρήσιμος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ δεσμεύειν, propre à lier; (à enchaîner; à entraver) (=πεδίζω, ἐμποδίζω, κτλ.) βλ. δεσμεύω.

δεσμεύω, μέλ. εύσω, δένω, lier ; βάλλω εἰς τὰ δεσμά, mettre aux fers (εἰς τὰς ἁλύσεις), enchaîner [μεταφ.] αἰχμαλωτίζω, captiver ; ἀναλαμβάνω (δίδω) ὑποχρέωσιν, engager ; || ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν δεσμεύσωσι, on a dû le mettre aux fers ; || [ναυτ.] δεσμεύω [σκεῦός τι] bosser ; saisir=ἐγμάζω· οὐροδετέω, οὐρόδεσμος· || [μεταφ.] δεσμεύω τὴν διάνοιαν, enchaîner la pensée; || τί σᾶς δεσμεύει, qu'est-ce qui vous lie ; || εἶμαι δεσμευμένος εἰς τὴν θέσιν μου, je suis rivé (cloué) à mon poste ; || — τὴν προσοχήν, captiver l'attention ; || [ἡ συνθήκη αὕτη] δεσμεύει ὅσους τὴν ὑπέγραψαν, engage tous les signataires ; || δεσμεύω =πορπάω, agrafer ; || — διὰ δεσμοῦ ἢ ἐνδέσμου, διαδένω, brider ; || δεσμεύω = πεδάω, πεδίζω, entraver ; || δεσμεύω = σταματῶ, ἐμποδίζω, entraver ; || [ἱππολ.] δεσμεύειν ἵππον, assujettir un cheval ; χειρουργικὴ φράσις σημαίνουσα τὴν δι' ἰδίων καὶ καταλλήλων δεσμευτικῶν μέσων δέσμευσιν τοῦ πρὸς ἐγχείρησιν προωρισμένου ἵππου πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτοῦ τε καὶ τοῦ χειρουργοῦ ὡς καὶ τοῦ βοηθοῦ.

δέσμη, ης, ἡ· τὸ δέμα, κοινῶς τὸ δεμάτι, botte, n. f. fagot, n. m. ἐπὶ δεματίων ἀστάχυων, ξύλων· τὸ δέμα, paquet, n. m. μικρὰ δέσμη, (φάκελλος), un petit paquet ; μία δέσμη ἀχύρου, une botte de paille ; || δέσμη βιβλίων, un paquet de livres ; || δέσμη ἀνθέων, un bouquet de fleurs ; || —, κοινῶς τὸ δεμάτι, faisceau, n. m. ἕνωσις ἤτοι σύμπλεγμα διαφόρων ἀντικειμένων ἰδίως ὁμοειδῶν· || — θρυαλλίδων ἢ ἀπτρῶν, faisceau de mèches ; || — σωλήνων, faisceau de tubes ou canon revolver ; οἱ πέντε σωλῆνες τοῦ πυροβόλου Χότσκις. § μαγνητικὴ δέσμη, faisceau magnétique. 'Εὰν ἑνωθῶσι πλειότερα μεμαγνητισμένα ἐλάσματα (lames), ἤτοι μαγνῆται, οὕτως ὥστε οἱ ὁμώνυμοι αὐτῶν πόλοι νὰ κεῖνται πρὸς τὸ

αὐτὸ μέρος, τὸ ὑπ' αὐτῶν ἀποτελούμενον σύμπλεγμα καλεῖται μαγνητικὴ δέσμη. Ἡ δύναμις τῶν μαγνητικῶν δεσμῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀποτελούντων αὐτὰς μαγνητῶν, οὐ μόνον δὲ δὲν εἶνε ἀνάλογος τούτων, ἀλλὰ καὶ ἐλαττοῦται ἀντὶ ν' αὐξάνῃ, ὅταν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπερβῇ ὅριόν τι. Ἡ μαγνητικὴ βελόνη (aiguille aimantée) δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς δέσμη, ἀποτελουμένη ἐξ ἐπικειμένων μαγνητικῶν σειρῶν, ὧν ἡ εἰς τὸ μέσον εἶνε ἡ μεγαλειτέρα. Τούτου δ' ἕνεκα δίδουσιν εἰς ταύτην σχῆμα ἐπιμήκους ῥομβοειδοῦς, ἵνα ἡ ἐπ' αὐτῆς διευθυντήριος δύναμις τοῦ γηΐνου μαγνητισμοῦ ᾖ ὅσῳ ἔνεστι μεγαλειτέρα. § δέσμη, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ὁ ἡδύοσμος, κοινῶς δυόσμος. § [ναυτ.] **δέσμη**, (κεραιῶν, κτλ.) drôme, n. f. κοινῶς ὁ **χαβελές**· τὸ σύνολον τῶν ἀνταλλακτικῶν (ἀμοιβῶν) κεραιῶν, ἐπιστηλίων, κωπῶν κτλ. πλοίου τινός, ὅπερ ἐν σχήματι δέσμης τίθεται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἑκατέρωθεν τῶν ὑποστατῶν τῆς ἀκάτου· || [ναυτ.] δέσμη, ξύλων, drôme, n. f. βλ. καὶ **ἄλυσις βυτίων**. § δέσμη, gerbe, n. f. || — ἀκτίνων, gerbe de rayons ; || δέσμη ἢ κῶνος **διασκορπίσεως** τῶν ἐκσφενδονιζομένων σφαιριδίων καὶ θραυσμάτων τῶν ὀβίδων, gerbe d'écartement ; || — βολίδων, gerbe de balles; || — πιδάκων, gerbe de jets d'eau ἢ **ὑδροπῖδαξ**, ὁ· gerbe à eau ; πίδακες ἀναβρύοντες ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἑτέρου· || — (χαλυβδίνων ἐλασμάτων), trousse, n. f. (de lames d'acier) ἤτοι ὁρμαθός, πολλὰ ἐλάσματα ἀλλήλοις συνημμένα.

δεσμίνης, ὁ, ἢ δεσμίτης ἢ στιλβίτης ἢ **στραλζεόλιθος**, desmin ou stilbit ou strahlzéolith ; || [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν ἄχρουν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λευκόν, προσέτι ἐρυθρόν, κίτρινον, φαιὸν καὶ καστανόχρουν, λάμψεως ὑελοειδοῦς, ἡμιδιαφανές, διπλοθλαστικόν, σκληρότητος 3,5 -4,0 καὶ εἰδ. βάρους 2,1-2,2. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον προσκλινὲς σύστημα εἰς κρυσταλ. στυλοειδεῖς, ἐπιπεφυκότας καὶ συνήθως κατὰ σχήματα δεσμίδων συνηνωμένους (ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ). Ἀπαντᾷ καὶ κατὰ στρογγυλοειδεῖς κρυσταλλοφυεῖς μάζας μεθ' ἱστοῦ ἀκτινώδους καὶ πεταλώδους. Εὑρίσκεται ἐντὸς μεταλλικῶν κοιτασμάτων τῆς Ἀρενδάλης, μεταλλικῶν φλεβῶν τῆς Ἀνδρεασβέργης καὶ ἐντὸς κοιλοτήτων πλουτωνείων πετρωμάτων διαφόρων χωρῶν συνήθως συμπεφυκὼς μετὰ μεσολίθου. Ἀνήκει εἰς τοὺς ζεολίθους. Χημικῶς εἶνε $Ca\ Al_2\ Si_6\ O_{16}+6\ H_2\ O$. (Δ. Κ.)

δέσμιος, α, ον· δεμένος εἰς τὰ δεσμά, δεσμευμένος, enchaîné, ée (ἀλυσόδετος)· αἰχμάλωτος, prisonnier, ère ; captif, ive ; || ἔμεινε πολὺν χρόνον δέσμιος, il resta longtemps prisonnier ; || δέσμιον ἀερόστατον, ballon captif.

δεσμίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ δέσμη· || — χάρτου (ῥέσιμον χάρτου), rame (de papier). § botte, n. f. paquet, n. f. || — φυσιγγίων, paquet de cartouches.

δεσμίτης, ὁ· βλ. **δεσμίνης**. (Δ. Κ.)

δεσμός, οῦ, ὁ· τὸ δέμα, lien, n. m. καλεῖται γενικῶς οὕτω πᾶν τὸ χρησιμεῦον πρὸς δέσιν, περίδεσιν, σύσφιγξιν, κτλ. κατ' ἐπέκτασιν δέμα, λέγεται ὁ ἐπίδεσμος, ligature, n. f. || οἱ δεσμοί, les liens ; ἢ τὰ δεσμά, les liens ; || — (σύνδεσμος), nœud, n. m. βλ. **κόμβος**· || ὁ γόρδιος δεσμός, le nœud gordien ; || — φιλίας, lien d'amitié ; || — τοῦ γάμου, le lien du mariage; || —, (δεσμὸς σιδηροῦς), lien, (lien de fer) ; τεμάχιον σκύτινον ἢ ἔλασμα σιδηροῦν δι' οὗ συνδέονται δύο τεμάχια, καὶ γενικῶς πᾶν τὸ συνδέον δύο ἀντικείμενα· || ὁ **σκύτινος δεσμός**, lien en cuir, ὁ ἑνῶνων τὸν κύριον ἄξονα μετὰ τοῦ ἄξονος μηχανήματός τινος, καλεῖται courroie, n. f. || ἐν τῇ σιδηρουργικῇ ὁ δεσμός, lien en fer, καλεῖται **σύνδεσμος**, **περίδεσμος**, κοινῶς **τσενέτι**, étrier, n. m. armature, n. f. ou lien ; βλ. **πιτάριον**· ἐπίσης bride, n. f. = χαλινός. δεσμός, ἔνδεσμος· τεμάχιον σιδηροῦν ἐν σχήματι Π (πιτάριον) ἢ ἡμιστρόγγυλον πρὸς σύνδεσμον διὰ βλήτρου δύο τεμαχίων ξύλου, κτλ. κοινῶς τὸ **τσενέτι**· || δεσμός, lien = θηλεία, armature, n. f. κοινῶς τὸ **τσενέτι**· σιδήρωμά τι διττάγκωνον χρησιμεῦον διὰ τὴν στερεοποίησιν δύο τεμαχίων ξύλου, διὰ μέσου βλήτρου = τὸ **πιτάριον**, étrier, n. m. || δεσμοὶ μετὰ κυνδαλίσκων, liens avec chevillettes ; || δεσμοὶ ἀψῖδος σάγματος, liens d'arcade de bât ; || δεσμοὶ τῶν τοίχων τῶν κιλλιβάντων, liens de flasques d'affûts ; || δεσμοὶ τῶν σταθμίων τῶν βληταγωγῶν, liens de flèches de caisson à munitions ; || δεσμοὶ τῶν σώτρων, liens de jantes ; || δεσμοὶ τῶν ἀκτίνων (τροχοῦ), liens de rais ; || δεσμοὶ ῥυμοῦ, liens de timon ; || —, ἡ ἕνωσις, σύνδεσμος, liaison, n. f. || [μεταφ.] ἐρωτικὸς δεσμός, liaison, n. f. || —, attache, n. f. πρόσδεσις, προσάρτησις, ἐπίδεμα· π. χ. λωρὶς δερματίνη ἢ ἐξ ἄλλου εἴδους διὰ τὴν πρόσδεσιν ἀντικειμένου τινός· || [μεταφ.] ἔχει δεσμοὺς μὲ τὴν αὐλήν, il a des attaches à la cour ; || —, ἡ ἀνάληψις ὑποχρεώσεως διά τι, ἡ δέσμευσις, ὑποχρέωσις, engagement, n. m. || —, ἡ **ἀγκυρίς**, crampon, n. m. agrafe, n. f. βλέπε λέξιν· || —, ὁ ἐπίδεσμος, bandage, n. m. ὁ περίδεσμος, lien, n. m. ἡ ταινία, bande, n. f. || — ἐκ σιδηρᾶς μέρμιθος (διὰ δέσιμον), couture, n. f. || —, περίδεσμος, κοινῶς τὸ **τσενέτι**, embrassure, n.f. σιδηροῦν τι πλαίσιον πεπλατυσμένον καὶ κεχαμμένον κατὰ τὰ δύο ἄκρα, δι' οὗ περιβάλλουσι τοὺς σωλῆνας καπνοδόχης τινος (ἢ τεμάχια δοκῶν) ἵνα συγκρατήσωσι τούτους καὶ μὴ διαρρηχθῶσιν ἢ ἀποσπασθῶσιν ἀλλήλων· || [ναυτ.] δεσμοὶ τῆς ἀκάτου, saisines de chaloupe, κοινῶς **τρίγκες**· ἐχμάτια δι' ὧν στερεοῦται ἡ ἄκατος ἐπὶ τῶν ὑποστατῶν της· || **δεσμός**, ὁ· longe, n. f. σχοινίον ἢ ἱμὰς χρησιμεύων διὰ τὴν πρόσδεσιν τοῦ ἵππου ἐν τῷ σταύλῳ· βλ. καὶ **ἀγωγεύς**, longe, n. f. || δεσμὸς ἐξ ἁλύσεως, longe en chaîne ; || δεσμὸς τοῦ κημοῦ, longe du caveçon ; || ὁ μετὰ πόρπης δεσμός, ὁ πορπούμενος δεσμός, longe bouclée, χρησιμεύων ἵνα ὁδηγῆται ὁ ῥυταγωγούμενος ἵππος· βλ. καὶ **χαλινὸς ῥυταγωγου-**

μένου· || δεσμὸς (ἢ κόμβος) ἐκ σχοινίου (στρατιωτικὸς ἢ ναυτικός), βλ. σχοινόκομβοι, ἔνθα ὑπάρχουσιν ὅλα τὰ εἴδη.

δεσμοφυλακεῖον, τό· ἡ κατοικία ἢ τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ παραμένει ὁ δεσμοφύλαξ, demeure du geôlier ; geôle, n. f.

δεσμοφύλαξ, ακος, ὁ· ὁ φύλαξ τοῦ δεσμωτηρίου, τῶν ἐν αὐτῷ καταδίκων ἢ φυλακισμένων, geôlier, n. m. (προφ. jôlier) ; || — τῆς φυλακῆς τῶν ὑποδίκων, concierge de la maison de justice ; || στρατιωτικὸς δεσμοφύλαξ, concierge, n. m. οὗτος καλεῖται ἐνίοτε καὶ prévôt militaire, ἰδίως δὲ εἰς τὰς πορείας καὶ τὰς σταθμεύσεις τῶν στρατευμάτων.

δεσμωτήριον, τό· ἡ φυλακὴ διὰ τοὺς δεσμίους ἢ τῶν καταδίκων καὶ ἐν γένει τῶν τιμωρημένων, prison, n. f.

δεσμώτης, ου, ὁ· ὁ φυλακισμένος, prisonnier. § ὁ δέσμιος, ὁ κατάδικος, ὁ βαρύποινος, forçat, n. m.

δεσμῶτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ δεσμώτης, prisonnière, n. f.

δέσον ! [ναυτ.] enverguez ! ἐκτελεστικὸν κέλευσμα τῆς ἀναδέσεως τῶν ἱστίων· βλ. καὶ ἀναδένω· || δέσον ! amarrez ! βλ. δένω.

δεσπέντσα, ας, ἡ· καὶ δισπέντσα, [ξεν.] ἡ ἐδεσματοθήκη (τῶν ἀρχαίων), office, n. m. garde-manger, n. m. dépense, n. f. δωμάτιον ἤτοι θάλαμος ἢ μέρος τῆς οἰκίας ἐν ᾧ φυλάττουσι τὰ ἐδέσματα (φαγητά), βλ. καὶ **ἀποθήκη**· || [ναυτ.] βλ. **σκευοθήκη**, buffet, n.m. || [ναυτ.] βλ. διανομεῖον, cambuse, n. f.

δεσπόζω, μέλ. όσω· ἐξουσιάζω ὡς ἀπόλυτος ἄρχων, — τινός, commander en maître ; διοικῶ ἀπολύτως, gouverner absolument ; ἄρχω, βασιλεύω ἐπί τινος, régner sur ; συνεπῶς δεσπόζω=ἐξουσιάζω, ἐπικρατῶ, ὑπέρκειμαί τινος, commander ; dominer ; ἄρχω, maîtriser ; primer ; γίνομαι κύριος πράγματός τινος, (être) devenir le maître; || [παθητ.] δεσπόζομαι, être commandé ; être dominé ; διοικοῦμαι δεσποτικῶς, être gouverné despotiquement ; || τίς δεσπόζει ἐνταῦθα ; qui règne (qui est le maître) ici ? || δὲν δεσπόζει τῶν παθῶν του, il n'est pas maître de ses passions ; || θέλει νὰ δεσπόζῃ παντοῦ, il veut primer en tout ; || [ὀχυρ.] **δεσπόζω, ἐπικρατῶ, ὑπερέχω, ὑπέρκειμαι**, commander ; κατέχω δεσπόζουσαν θέσιν· π. χ. ὁ περίβολος (enceinte) φρουρίου τινὸς ἐπικρατεῖ τῶν ἔξω (τῶν ἐκτὸς=des dehors; βλ. λέξιν), ἤτοι ὑπέρκειται τῶν ἐκτὸς ἔργων καθὼς καὶ τῆς πεδιάδος· ἐπίσης dominer, π. χ. τὸ ὄρος ἐπίκειται τῆς πόλεως, la montagne domine la vallée, ἤτοι εὑρίσκεται πολὺ ἀνώτερον ταύτης, συνεπῶς οἱ ἐπ' αὐτοῦ εὑρισκόμενοι δύνανται νὰ καταπυροβολῶσι τὴν πόλιν· || ὁ πύργος οὗτος δεσπόζει ὅλης τῆς πεδιάδος, cette tour domine toute la plaine ; || δεσπόζοντα σημεῖα, ἐξ ὧν δύνανται νὰ ποιήσωσι παρατηρήσεις, points dominants pour observations ; || [συνεκδ.] οὐδέποτε ἡ ἀμάθεια θὰ δεσπόσῃ τῆς μαθήσεως, l'ignorance jamais ne prévaudra contre le savoir ; || οἱ ἐπιτήδειοι δεσπόζουσι σήμερον, ce sont les adroits qui dominent aujourd'hui (qui tiennent aujourd'hui le haut du pavé). § [μετοχ.] ἡ δεσπόζουσα, la dominante [μουσ.].

δέσποινα, ης, ἡ· οἰκοδέσποινα, οἰκοκυρά, maîtresse de la maison ; ἀντίθετον πρὸς τοὺς οἰκέτας, ὑπηρέτας τοῦ οἴκου· § δέσποινα, κυρία, dame, n. f. || ἡ Παναγία Δέσποινα, la Sainte Vierge ; Notre-Dame.

δεσποινίς, ίδος, ἡ· ἡ κόρη, ἡ ἀνύπανδρος, demoiselle, n. f. mademoiselle.

δεσποσύνη, ης, ἡ· ἀδόκιμος λέξις χρησιμοποιουμένη ὑπό τινων ἀντὶ τοῦ δεσποινίς, καθότι δεσποσύνη σημαίνει δεσποτεία.

δεσποτεία, ας ἡ· domination, n. f. δεσποτισμός, despotisme, n. m. ἀπεριόριστος ἐξουσία, autorité absolue, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν. Ὁ Ἀριστοτέλης ὁρίζει ὡς δεσποτείαν ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς μοναρχίας καθ' ὃ γνώμων τῶν πράξεων τοῦ μονάρχου εἶνε κυρίως τὸ εἰς αὐτὸν συμφέρον ἢ εὐάρεστον.

δεσπότης, ου, ὁ· ὁ ἰδιοκτήτης πράγματός τινος, ὁ κύριος, le maître ; ὁ κυρίαρχος, souverain, n. m. ὁ δεσπόζων, ὁ ἀπεριόριστος ἄρχων, ὁ δυνάστης, ὁ δεσπόζων, dominateur, n. m. despote, n. m. || δεσπότης εἶνε ὁ νόμος, c'est la loi qui est le maître ; || ὁ συρμὸς εἶνε δεσπότης, la mode est un despote ; || δεσπότης (ἄρχων) τοῦ κόσμου, dominateur (maître) du monde ; § δεσπότης, γενικῶς ὁ ἱεράρχης, prélat, n. m. ὁ ἐπίσκοπος, évêque, n. m. ὁ ἀρχιεπίσκοπος, archevêque, n. m. || [ἐν προσφωνήσει] δέσποτά μου, révérend père (=σεβάσμιος)· mon révérend, σεβασμιώτατε.

δεσποτικόν, τό· βλ. δεσποτικός.

δεσποτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων, ἀποβλέπων εἰς τὸν δεσπότην, despotique ; ὁ αὐταρχικός, autoritaire (βλ. λέξιν)· ὁ ἀπολυτάρχων, absolu ; impérieux ; || δεσποτικὴ θέλησις, volonté autoritaire (despotique) ; || δεσποτικὸς χαρακτήρ, caractère impérieux. § ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἱεράρχην ἢ ἐπίσκοπον, de prélat : ἐπισκοπικός, épiscopal ; || τὸ δεσποτικὸν=ὁ δεσποτικὸς θρόνος, le trône épiscopal [dans une église], la chaire ; ἡ ἕδρα τοῦ ἐπισκόπου· || || δεσποτικόν, ἡ κατοικία τοῦ δεσπότου, ἐπισκόπου, ἡ ἐπισκοπή, évêché, n. m. diocèse ; épiscopat ; la demeure du prélat, évêque; || δεσποτικὴ ἑορτή, grande fête (ἀνάλογον τῇ παρὰ τοῖς δυτικοῖς) fête carillonnée.

δεσποτικῶς, [ἐπίρ.] μὲ τρόπον δεσποτικόν, despotiquement ; τυραννικῶς, en tyran, tyranniquement ; ἀπολυταρχικῶς, autoritairement ; impérieusement.

δεσποτίσκος, ὁ· [ὑποκορ.] τοῦ δεσπότης, un petit despote ; un petit tyran : || μικρὸς ἄρχων, petit seigneur.

δεσποτισμός, οῦ, ὁ· ἡ δεσποτεία, despotisme, n. m.

δέστρα, ας, ἡ· borne d'amarrage ; (πληθ. **δέστραι**) [ναυτ.] pieu (n. m.), ou pieu d'amarrage, ou corps-mort à terre = **κατώ-**

ρυξ· στῦλος ἢ ἄλλο στερεὸν σημεῖον, οἷον παλαιὸν πυροβόλον, ἄγκυρα, κτλ. ἐμπεπηγμένον παρὰ τὴν κρηπῖδα λιμένος χάριν τῆς προσδέσεως ἀπογείων ἢ πρυμνησίων.

δέστρον, ου, τό· βλ. γάρνον, boîte de roue ; || — ἐκκεντρικόν, boîte excentrique. ὀρειχαλκίνη θήκη ἐν ᾗ εἰσι τοποθετημένοι οἱ ὀπίσθιοι τροχοὶ ἀνυψώσεως τοῦ κιλλίβαντος.

δεστρόω-ῶ· βλ. γαρνόω, boiter une roue.

δετή, ῆς, ἡ· [στρατ.]=φάκελλος, ἀγκαλίς, fascine, n. f.

δετηρία, ας, ἡ· ligne d'amarrage, n. f. κοινῶς **ληγαδοῦρα** [ναυτ.], ἤτοι λεπτὸν σχοινίον ἀποτελούμενον ἐκ τῆς συστροφῆς δύο ἢ τριῶν μερμίθων (lusin). Ἡ δετηρία εἶνε περιφερείας 15, 20 καὶ 27 χιλιοστομέτρων καὶ χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν ἐπιδέσμων, δετῶν, βολιδοσχοίνων, σχοινίων δρομομέτρων, κτλ. || — κεδρωτή, ligne goudronnée ; || — ἀκέδρωτος, ligne franche (ou blanche) ; βλ. καὶ **σχοινίον**, cordage.

δέτης, ου, ὁ· raban, n. m. [ναυτ.] συνώνυμον τοῦ aiguillete, n. f. βλ. **ἀναδέτης**· || —, raban, n. m. οἱ δέται εἶνε πλεξίδες (tresses) ἢ ψάθαι (sangles) ὀκτὼ ἢ ἐννέα μέτρων μήκους κατασκευαζόμεναι ἐκ περιττοῦ ἀριθμοῦ κλωστῶν ἐκ διστρόφου, χρησιμεύουσαι ποικιλοτρόπως εἰς τὸν ἐξαρτισμόν· || [ναυτ.] δέται αἰωρῶν, rabans de hamac ; σχοινίδια χρησιμεύοντα πρὸς περίδεσιν τῶν αἰωρῶν μετὰ τὴν πτύξιν των· || **πτυκτικοὶ δέται**, rabans de ferlage ; **μακραὶ πλεξίδες** (tresses) χρησιμεύουσαι πρὸς ἔγμανσιν ἱστίου πτυσσομένου ἐπὶ τῆς κεραίας του, ὅταν δὲν θέλωμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ **στέλματα** (jarretières), ἢ ὅταν θέλωμεν νὰ τὰ ἐνδυναμώσωμεν. Διὰ τοὺς ἀρτέμωνας καὶ τὰ ἡμιόλια τὰ στέλματα ἀντικαθίστανται διὰ δετῶν· || **δέται ἀκροδεῶν**, rabans d'empointure, τεμάχια βαθμιδοσχοίνου ἀμματιζόμενα ἐφ' ἑαυτῶν εἰς σχῆμα **ἐπιδέτου** διπλοῦ καὶ καθαπτόμενα εἰς τὰ ψέλλια τῶν ἀκροδεῶν, χρησιμεύοντα εἴτε διὰ τὴν **ἀκροδέτησιν** τοῦ **ἱστίου** ὅτε καὶ εἰδικώτερον **ἀναδετικαὶ ἀκροδέαι** καλοῦνται, εἴτε διὰ τὴν ἀκροδέτησιν τῶν **σειρῶν** ὅτε καὶ **σειροδετικαὶ ἀκροδέαι** (rabans d'empointures de ris) εἰδικώτερον καλοῦνται· || [ναυτ.] δέτης, ὁ· bosse, n. f. κοινῶς ὁ **μπότσος**· τεμάχιον σχοινίου προσδεδεμένον που διὰ τοῦ ἑνὸς ἄκρου του καὶ χρησιμεῦον ἵνα περιτυλίσσηται καὶ προσδένηται εἰς ἕτερον μέρος· || [ναυτ.] δέτης, tournage, n. m. τύλος, σκαλμὸς καὶ ἐν γένει πᾶν ἀντικείμενον πέριξ τοῦ ὁποίου δυνατὸν ν' ἀναδεθῇ σχοινίον.

δετικόν, τό· πληθ. δετικά· ἡ τιμὴ τοῦ δεσίματος βιβλίου, κτλ. prix de reliure (de monture) ; façon, n. f. ἡ πληρωμὴ διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ δεσίματος.

δετός, ή, όν· ἐπίθ. τοῦ δέω, ὁ δεδεμένος, συνδεδεμένος, lié, ée; noué, ée; enchaîné, ée.

δεύσιμος, η, ον· ποτιστικός, ή, όν (τόπος), arrosable, adj. || **δεύσιμος**, ὁ δυνάμενος νὰ βαφῇ, qui peut être teint.

δεῦσις, εως, ἡ· τὸ δεύειν, τὸ βρέξιμον, τὸ μούσκευμα, ποτίζειν, ἤτοι τὸ πότισμα, arrosage, n. m. § **δεῦσις**, ἡ· mordant, n. m. σκευασία χημικὴ πρὸς στερέωσιν τῶν χρωμάτων ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων· ἐκ τοῦ **δεύω** (mordre) =βάφω (teindre), παράγονται δεῦσις, δευσοποιΐα (βαφικὴ τέχνη) καὶ δευσοποιὸς (ὁ βάφων ἀνεξιτήλως).

δευσοποιέω-ῶ, μέλ. ήσω, βάφω, ἀλείφω, teindre.

δευσοποιΐα, ἡ· ἡ βαφικὴ τέχνη, τὸ ἔργον τοῦ δευσοποιοῦ, τὸ βάψιμον, teinture, n. f.

δευσοποιός, ός, όν· ὁ βάφων στερεὰ καὶ ἀνεξίτηλα, qui sert à teindre ; || [οὐσ.] ὁ βαφεύς, teinturier, ère.

δεῦτε, [ἐπίρ.] ἔλᾶτε, ἔλᾶτε ἐδῶ, venez ici [συχνάκις ὡς ἐπιφώνημα ἀρχ.] allons ! δεῦτε ἄγομεν, en avant.

δευτέρα, ας, ἡ· lundi, n. m. ἡ δευτέρα τῆς ἑβδομάδος ἡμέρα· || ἡ μεγάλη δευτέρα, lundi saint ; || ἡ καθαρὰ δευτέρα, le premier lundi du carême ; [παρὰ γάλλοις] lundi gras ; || ἡ δευτέρα τῆς ἁγίας Τριάδος, le lundi de la Pentecôte=ἡ δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς· || ἀπὸ δευτέραν [φρ.] dès la semaine prochaine. § — [ἐμπορ.] (συναλλαγματική), la seconde, αἱ δεύτεραι, les secondes.

δεύτερα, [δημ. ἐπίρ.] ὕστερον, κατόπιν, μετά, après ; ensuite ; κατὰ δεύτερον λόγον, en second lieu.

δευτερεῖον, τό· καὶ συνηθ. πληθ. **δευτερεῖα**, ων, τά· τὸ δεύτερον ἆθλον, βραβεῖον, second prix ; καὶ ἐν γένει ἡ δευτέρα θέσις, ὁ δεύτερος βαθμός (τάξις), seconde place ; second rang ; καὶ ἐνίοτε accessit (λέξ. λατ.) τὸ δευτερεῦον βραβεῖον μαθητοῦ σχολείου.

δευτερεύω, μέλ. εύσω, εἶμαι δεύτερος τὸν βαθμὸν ἢ τὴν ποιότητα, ἔχω τὰ δευτερεῖα ; εὑρίσκομαι εἰς τὴν δευτέραν θέσιν, εἶμαι κατώτερός τινος, être second (secondaire ; accessoire) ; || αὐτὸ εἶνε δευτερεῦον ζήτημα, c'est une question secondaire ; || **τὰ** δευτερεύοντα πρόσωπα [θεατρικοῦ θιάσου], les doubles ; les doublures ; || [ἐπίθ. μετχ.] **δευτερεύων**, ουσα, ον, secondaire ; πάρεργος, ἐπιβοηθητικός, accessoire.

δευτεριά, ἡ· [διάλ. Ἰκαρίας] οἶνος ἐξαγόμενος μετὰ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ πρώτου οἴνου (λάγγερας).

δευτεριάτικος, η, ον· [δημ.] ὁ τῆς δευτέρας (ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος), de lundi.

δευτέρι, τό· [δημ.] τὸ κατάστιχον, livre de commerce ; registre, n. m.

δευτεροβάθμιος, α, ον· τοῦ δευτέρου βαθμοῦ, de deuxième degré (grade) ; δευτέρας θέσεως (τάξεως), de deuxième classe.

δευτερογαμέω-ῶ, μέλ. ήσω, δευτεροϋπανδρεύομαι, ξαναπανδρεύομαι, συνέρχομαι εἰς δεύτερον γάμον, se remarier.

δευτερογαμία, ας, ἡ· ὁ δεύτερος γάμος, second mariage.

δευτερόγαμος, ὁ, ἡ· ὁ ξαναπανδρευμένος, ὁ ἐλθὼν εἰς δεύτερον γάμον, marié en se-

condes noces ; qui fait un second mariage ; remarié, ée.

δευτερογενής, ής, ές· ὁ τὴν δευτέραν φορὰν γινόμενος, qui est fait la deuxième fois ; ὁ κατὰ δεύτερον λόγον γινόμενος, ὁ δευτερεύων, secondaire, adj. || δευτερογενὴς στήλη, pile secondaire ; βλ. **συμπυκνωτήρ,** ἢ **ταμιευτήριον ἠλεκτρικῆς.**

δευτεροετής, ής, ές· γεν. οῦς· τοῦ δευτέρου ἔτους, de la deuxième année.

δευτερόκλιτος, ος, ον· [γραμμ.] ὁ τῆς δευτέρας κλίσεως, de la deuxième déclinaison.

δευτερολεμβῖται, οἱ· canotiers majors ; βλ. **λεμβίτης.**

δευτερόλεπτον, τό· seconde, n. f. τὸ ἓν ἑξηκοστὸν τοῦ πρώτου λεπτοῦ τῆς ὥρας.

δευτερολογία, ας, ἡ· τὸ λαμβάνειν τὸν λόγον καὶ ὁμιλεῖν ἐκ δευτέρου, réplique, n. f. =ἀνταπάντησις. [ἀρχ.] duplique, n. f. ἐν τῇ ῥητορικῇ ἡ λέξις δευτερολογία ὡς τεχνικὸς ὅρος ἔχει δύο σημασίας· καὶ πρῶτον μὲν σημαίνει τὴν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ γινομένην βραχεῖαν τῶν προειρημένων πραγμάτων ὑπόμνησιν, ἥτις καλεῖται ἰδίᾳ **ἀνακεφαλαίωσις**· ἔπειτα λέγεται ἐπὶ τοῦ δευτέρου λόγου ἐν τῇ αὐτῇ ὑποθέσει καὶ ἀντίκειται τῇ πρωτολογίᾳ. οὗτος δὲ ὁ δεύτερος λόγος ἕνεκα τοῦ μεγέθους τοῦ ἀγῶνος εἶνε ὁ μερισμὸς ἀπολογίας ἢ κατηγορίας γινόμενος ὑπὸ δύο ῥητόρων ὧν ὁ εἷς πρωτολογεῖ καὶ ὁ ἕτερος δευτερολογεῖ, ἢ αὔξησις τοῦ προτέρου λόγου ἢ προσθήκη τις ἢ ἀφαίρεσις, ἢ προκαταληπτικὴ ἀναίρεσις τῶν μελλόντων νὰ λεχθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου.

δευτερολογῶ (έω), μελ. ήσω· ἀναλαμβάνω ἐκ νέου τὸν λόγον, reprendre la parole ; ὁμιλῶ διὰ δευτέραν φοράν· parler pour la deuxième fois ; ἀνταπαντῶ, répliquer.

δευτερομιγής, ής, ές· ὁ ἐκ δευτέρου μιγεὶς (**βλ. μιγνύω**), mêler (mèlanger, etc.) pour la seconde fois ; **δευτερομιγὴς** (ἵππος), demi-sang (cheval), τὸ προϊὸν τῆς συμμίξεως εὐγενοῦς ἀμιγοῦς ἵππου μετά τινος μιγάδος.

δεύτερον, secondement, κατὰ δεύτερον λόγον, ἢ κατὰ τάξιν δεύτερον· || τὸ **δεύτερον**= δευτέρως, secondairement, ἤτοι ἀκολούθως, δευτερευόντως.

δευτερονόμιον, τό· deutéronome, n. m. ὁ δεύτερος νόμος, la seconde loi ; ἐπιγραφὴ τοῦ πέμπτου βιβλίου τῆς Πεντατεύχου τοῦ Μωϋσέως.

δευτερόνω, μελ, ώσω, καὶ **δευτερόω-ῶ,** πράττω κάτι τὶ ἐκ δευτέρου, faire quelque chose pour la deuxième fois ; ἐπαναρχίζω, recommencer ; ἐπαναλαμβάνω, répéter ; ἐπαναλαμβάνω πρᾶξίν τινά, réitérer ; ἀνανεόνω, renouveler ; ἐπανέρχομαι εἴς τι, revenir.

δευτεροπάθεια, ας, ἡ· τὸ νὰ πάθῃ (αἰσθανθῇ ἢ νοήσῃ) τις ἐκ δευτέρου τὸ αὐτὸ πάθος ἢ αἴσθημα, συνεπῶς ἐκ δευτέρου ἐντύπωσις, seconde impression; δεύτερος παροξυσμὸς πόνου (πυρετοῦ, κτλ.), second accès de douleur (de fièvre, etc.).

δευτεροπαθέω-ῶ, μέλ. ήσω, πάσχω ἢ αἰσθάνομαι ἐκ δευτέρου τὸ αὐτὸ πάθος ἢ αἴσθημα, souffrir ou sentir pour la deuxième fois.

δευτεροπαθής, ής, ές· ὁ πάσχων ἢ αἰσθανόμενος διὰ δευτέραν φοράν· ὁ δευτερογενής, secondaire.

δεύτερος, α, ον· ὁ μετὰ τὸν πρῶτον [ἐπὶ δύο ἢ πολλῶν], second, e ; [ἐπὶ πολλῶν] deuxième ; deux : || ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος τόμος, le premier et le second volume ; || ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος, τόμος, le deuxième et le troisiène volume ; || ὁ δεύτερος κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὸ ἀξίωμα, second, e ; π. χ. ὁ ἐν τῷ ἀγῶνι ἑπόμενος μετὰ τὸν πρῶτον· || ἦλθε δεύτερος, il vint lui second ; βλ. καὶ **δεύτερον**· || δεύτερον δοκίμιον τυπογραφικοῦ φύλλου, δευτέρα διόρθωσις, seconde, n. f. || τὴν δευτέραν Σεπτεμβρίου, le deux Septembre ; || Φραγκίσκος ὁ δεύτερος (ὁ Β'), François deux (II) ; || ἄρθρον δεύτερον, article deux ; || κατοικεῖ εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, il loge au second ; || ἡ δευτέρα λέμβος [ναυτ.], le canot moyen ; βλ. **λέμβος**· || ἓν δεύτερον λεπτὸν τῆς ὥρας, une seconde ; βλ. **δευτερόλεπτον**· || ἡ δευτέρα (ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος)· βλ. **δευτέρα**· || ἐκ δευτέρου une (pour la) seconde fois=ἐκ νέου, de nouveau ; || [ναυτ.] δεύτερος στειρόπους, massif-avant (n. m.) ou faux-brion ; βλ. **στειρόπους**· || [ναυτ.] contre-étrave, n. f. βλ. **στεῖρα.** § **δεύτερος,** δευτερεύων, secondaire, adj. || [ναυτ.] δεύτερον ποδόστημα, contre-étambot ; βλ. **ποδόστημα**· || [ναυτ.] δευτέρα τρόπις, contre-quille ; βλ. **τρόπις.** § [ἐπίρ.] **δεύτερον** = δευτέρως, κατὰ δεύτερον λόγον, en second lieu ; κατὰ δευτέραν τάξιν, au second rang ; ἐκ δευτέρου, pour la seconde fois; πάλιν, ensuite; συνεπῶς δευτέρως, secondement ; deuxièmement. § δεύτερος = ἄλλος τις, ἕτερός τις, un autre; || δεύτερος Ἀλέξανδρος, un autre Alexandre. § δεύτερος = ὁ δευτερεύων, secondaire ; ὁ ἑπόμενος κατὰ τὴν τάξιν, ὁ κατώτερος, inférieur ; || αὐτὸ εἶνε δεύτερον [δευτερεῦον] ζήτημα, c'est une question secondaire; || [καὶ συγκρ.] δώσατέ μου ἀπὸ τὸ δευτερώτερον (ἀπὸ τὸ δεύτερον εἰς τὴν ποιότητα), donnez-m'en de qualité inférieure (la seconde qualité). § ὁ κατόπιν ἐρχόμενος (ἀργότερα), qui vient après (plus tard) ; ὁ ὑστεραῖος, ultérieur ; ὑστερώτερος, μεταγενέστερος, postérieur ; || αὐτὸ εἶνε δευτέρα σκέψις, nous y penserons plus tard. § [οὐδ.] ὁ δεύτερος=ὁ ὕπαρχος, officier en second ἢ lieutenant en pied ; βλ. **ὕπαρχος.** § [οὐδ. πληθ. ἐπίρ.] βλ. **δεύτερα.**

δευτεροστάτης, ου, ὁ· ὁ δεύτερος μετὰ τὸν προστάτην ἱστάμενος, ὁ κατέχων δευτέραν θέσιν, qui est au second rang.

δευτεροταγής, ής, ές· ὁ τεταγμένος, τοποθετημένος εἰς τὴν δευτέραν θέσιν, placé au second rang.

δευτερότης, ητος, ἡ· τὸ εἶναι δεύτερον, être second.

δευτεροτόκος, ος, ον· ἐνεργ. ὁ γεννῶν ἢ

γεννήσας διὰ δευτέραν φοράν, qui accouche ou qui met bas pour la seconde fois.

δευτερότοκος, ος, ον· ὁ γεννηθεὶς εἰς δευτέραν γένναν μετὰ τὸν πρωτότοκον, cadet, ette ; ἢ puiné, ée ; ὁ δεύτερος, second, e; βλ. καὶ ἀδελφός.

δευτεροϋπανδρεύομαι, ξαναπαντρεύομαι, συνέρχομαι εἰς δεύτερον γάμον, convoler en secondes noces ; se remarier.

δευτεροχώνευτος, ος, ον· ὁ ἐκ δευτέρου χωνευθείς, de deuxième fusion=δευτερότηκτος· βλ. καὶ χωνεία, τῆξις, fusion.

δευτερόω-ῶ, μέλ. ώσω· βλ. δευτερόνω.

δευτέρωμα, ατος, τό· καὶ δευτέρωσις, ἐπανάληψις, répétition, n. f. recommencement, n.m. ἀνανέωσις, renouvellement, n.m.

δευτέρως, [ἐπίρ.] βλ. δεύτερον.

δευτέρωσις, εως, ἡ· τὸ δευτεροῦν· βλ. δευτέρωμα.

δευτερώτερος, α, ον· βλ. δεύτερος.

δεύω, μέλ. εὔσω, ἀόρ. ἔδευσα· βρέχω, mouiller ; ποτίζω, arroser ; ὑγραίνω, μουσκεύω, tremper ; imbiber ; ἐξ οὗ καὶ βάφω, teindre ; mordre ; βλ. δεῦσις, κτλ.

δέφι, τό· βλ. ντέφι.

δέφω, βλ. δεψέω.

δεχένιον, τό· βλ. δεχενίτης. Δ. Κ.

δεχενίτης, ὁ· ἢ δεχένιον, τό· dechenite ; [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν ἐρυθρὸν μέχρις ἐρυθροκιτρίνου καὶ καρυοφυλλοχρόου, λάμψεως στεατοειδοῦς (ἐπὶ θραύσεως), διαφώτιστον κατὰ τὰ ἄκρα, σκληρότητος 3,5 καὶ εἰδ. βάρους 5,83-5,91. Κρυσταλ. πιθανῶς κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθὸν σύστημα καὶ εἶνε μικροκρυσταλλοφυές. Χημικῶς εἶνε PbV_2O_6. Δ. Κ.

δέχκομαι, [διάλ. Οἰνόης]=δέχομαι, λαμβάνω, παραδέχομαι.

δέχομαι, μέλ. δέξομαι (θὰ δεχθῶ) μέσ. ἀόρ. ἐδεξάμην, παθ. ἀόρ. ἐδέχθην (ἐδέχθηκα), μετοχ. δεχθείς, δέχομαι, παίρνω τὸ διδόμενον, accepter ; δέχομαί τι παρά τινος, recevoir ; ‖ δέχομαι φίλον, βλ. δεξιοῦμαι· ‖ φιλικῶς ὑποδέχομαι, φιλοξενῶ, recevoir, accueillir ; καὶ μεταφ. παραδέχομαι, admettre ; παραδέχομαι, υἱοθετῶ, adopter ; συναινῶ εἰς, consentir à; δέχομαι, ἐγκρίνω, εὐαρεστῶ, agréer; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐπιδοκιμάζω, approuver ; ‖ ἡ κυρία αὐτὴ δέχεται κάθε τετάρτην, cette dame reçoit tous les mercredis ; ‖ ‖ τὸν ἐδέχθησαν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, on le reçut (on l'accueillit) à bras ouverts ; ‖ δὲν ἐδέχθη τὸν διορισμόν του, il n'a pas accepté sa nomination ; ‖ δέχομαι συναλλαγματικήν, accepter (honorer) une lettre de change ; ‖ [ἐμπορ.] δέχομαι (συναλλαγματικήν, ὅρους, προτάσεις), accepter ; ‖ δεκτή (συναλλαγματική), accepté ; ‖ δέχομαι τοὺς λόγους, ἢ γνώμην τινός, approuver (ἐγκρίνω)· ‖ δὲν δέχεται δῶρα, il n'accepte pas de présents ; ‖ δὲν δέχομαι κανενὸς διαταγάς, je ne suis aux ordres de personne ; ‖ δὲν δέχεται συζήτησιν, il n'admet pas de discussion ; ‖ ὁ στόμαχός του δὲν δέχεται τίποτε, son estomac se refuse à tout ; ‖ καλῶς τὰ (τόν, τήν, κτλ.) ἐδέχθήκατε [φρ. πρὸς δεχθέντας ἀπόντα συγγενῆ, κτλ.], mes compliments pour l'heureuse arrivée de [votre parent, etc.] ; ‖ δέχθητε (δέξασθε) τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ὑπολήψεώς μου, agréez l'assurance de ma considération (distinguée) ; ‖ δέξασθε τοὺς ἀσπασμούς μου· (τὰς προσρήσεις μου), accueillez ἢ agréez ἢ recevez mes salutations empressées ; ‖ δέξασθε τὴν διαβεβαίωσιν (τὴν ἔκφρασιν) τῶν εἰλικρινῶν αἰσθημάτων μας, μεθ' ὧν διατελοῦμεν ταπεινότατοι φίλοι, agréez l'expression de notre gratitude pour vos politesses, et croyez-nous avec une sincère estime et amitié ; ‖ δέχομαι τὰς ἀρχάς σας, j'adopte vos principes ; ‖ [ἀπολυτ.] δέχομαι, j'accepte ; συναινῶ, j'y consens ; je veux bien ; ‖ ἂς δεχθῶμεν τὸ γεγονός, posons (mettons) en fait ; ‖ δὲν τὸν ἐδέχθη τὸ κλίμα, le climat ne lui a pas profité (agréé) ; ‖ δέχομαι τὸν χριστιανισμόν, embrasser (adopter) le christianisme. § [ὑπὸ τακτικὴν ἔποψιν]. δέχομαι τὴν μάχην, accepter le combat ; ἀνθίσταμαι, ἀντιμετωπίζω τὴν σύγκρουσιν, soutenir le choc de l'ennemi, σημαίνει τὸ νὰ μὴ ἀποποιηθῶσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀντιμετωπίσωσι τὸν πολέμιον πρὸ τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται· ἐπίσης δέχομαι τὴν μάχην, tenir tête=ἀνθίσταμαι τῷ πολεμίῳ.

δέψα, ης, ἡ· τὸ κατειργασμένον δέρμα, τὸ σκῦτος, cuir, n. m.

δεψεῖον, ου, τό· tannerie, n. f. τὸ μέρος ἔνθα ἐργάζονται διὰ τοῦ στύμματος (tannin) πρὸς κατεργασίαν διαφόρων ἀντικειμένων, συνεπῶς τὸ μέρος ἔνθα κατεργάζονται τὰ δέρματα (peaux) δι' ὧν κατασκευάζονται βύρσαι (cuirs), καλεῖται βυρσοδεψεῖον, tannerie.

δεψέω-ῶ, μελ. ήσω, (δέφω) κατεργάζομαι, ἀργάζομαι, corroyer ; [διὰ στύμματος] tanner; ‖ κατεργάζομαι τὰ δέρματα = βυρσοδεψέω, tanner.

δέψης, ου, ὁ· (γενικῶς) corroyeur ; ὁ διὰ στύμματος κατεργαζόμενός τι, tanneur, n. m. ‖ ὁ βυρσοδεψῶν, ἤτοι κατεργαζόμενος ἢ πωλῶν τὰ δέρματα, ὁ βυρσοδέψης, tanneur.

δεψικός, ή, όν· (χημ.) στυπτικός, tannin, (βλ. στύφω, tanner) ; ‖ δεψικὸν ὀξύ, tannine, n. f. δεψίνη, βλ. στῦμμα.

δεψίνη, ης, ἡ· [χημ.] τὸ στῦμμα, tannin, n.m.

δέων, ουσα, ον· βλ. δεῖ.

δέω, συνηθέστερον εἶνε τὸ ἀπρόσ. δεῖ· βλ. λέξιν· ‖ [μέσ.] βλ. δέομαι.

δή, [μορ.] βεβαίως, certes ; ἀκριβῶς précisément ; ἤδη, or, déjà ; ὅθεν, donc ; τέλος, enfin ; ‖ λέγε δή, parlez enfin ; ‖ καὶ δή, et déjà = ἤδη. Καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμέσως μέλλοντος, εὐθὺς μετ ὀλίγον, immédiatement ; aussitôt; πάραυτα, à l' instant ; ‖ μετὰ ἄντων, καὶ μάλιστα μετὰ τὰς προσωπ. πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ ὑποκειμ. ἐπὶ καλῆς ἢ κακῆς σημασίας καὶ ἰδίως μετὰ τὰς δεικτικάς, «τούτου δὴ ἕνεκα» =ἴσα ἕνεκα τούτου, à cause de cela ; «τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο» [=κατὰ τὴν γνωστὴν μάλιστα φράσιν, παροιμίαν] comme on dit ; selon

le dicton ; || τότε δὴ τότε, et alors; alors précisément ; c'est alors que.

δῆγμα, ατος, τό· (δάκνω) ἡ πρᾶξις τοῦ δάκνειν, action de mordre ; τὸ δάγκαμα, morsure, n. f. τὸ κέντημα, ἡ κεντιά, piqûre, n. f. || τὸ δῆγμα λυσσῶντος κυνός, la morsure d'un chien enragé ; || τὰ δήγματα τῶν ἐντόμων (μελισσῶν) les piqûres des insectes (abeilles).

δῆθεν καὶ δῆθε· τρόπον τινά, τάχα (βλ. λέξιν). «προσποίησιν ἀληθείας ἔχει, δύναμιν δὲ ψεύδους» (Σουΐδ.), φαινομενικῶς, en apparence ; apparemment ; καθὼς λέγουσι, à ce qu'on dit ; à ce qu'il paraît ; soi-disant ; καὶ σπανίως prétendument ; οἱ διατεινόμενοι, les prétendus ; || ἤθελε δῆθεν νὰ φύγῃ, il avait l'air (il faisait semblant) de vouloir partir ; || εἶπε δῆθεν ὁ πατήρ του, son père aurait dit ; || οἱ δῆθεν σοφοί, les soi-disant savants ; || εἷς δῆθεν διπλωμάτης, un soi-disant diplomate ; || οἱ δῆθεν φίλοι (=οἱ διατεινόμενοι), les prétendus amis.

δηϊόω-ῶ, συνηρ. δηόω, δηῶ, μέλ. ώσω, φέρομαι ἐχθρικῶς, faire main basse, κοινῶς βάζω **χέρι**, traiter en ennemi ; φονεύω, tuer; [ἐπὶ πραγμ.] λεηλατῶ, piller ; καταστρέφω, dévaster, ravager (πᾶν τὸ προστυχόν)· ἰδίως ἐρημώνω χώραν, dévaster un pays.

δηΐωσις καὶ δήωσις, εως, ἡ· ἡ λεηλασία, pillage, n. m. ἡ καταστροφὴ παντὸς προστυχόντος καὶ ἰδίως ἡ ἐρήμωσις χώρας, dévastation, n. f. ravage, n. m.

δηκτή, ῆς, ἡ· [ναυτ.] demi-clef, reversée ou nœud de bec d'oiseau ; κοινῶς **τσακιστὴ** ἁπλῆ ἢ διπλῆ· δεσμὸς ἁπλοῦς ἢ διπλοῦς χρησιμεύων πρὸς πρόσδεσιν καλωδίου ἐπὶ κόρακος συσπάστου ἢ σχοινίου. Ἐκ τούτου παράγεται ὁ **κορακόδεσμος** (nœud de croc de palan) χρήσιμος πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν, καὶ ἡ **στρεπτὴ δηκτὴ** (gueule de raie) χρησιμεύουσα πρὸς ἀγκύρισιν τῶν ἐντονίων τῶν ἐπιτόνων ἐπὶ τοῦ κόρακος συσπάτου.

δηκτήρ, ῆρος, ὁ· mordache, n. f. καλεῖται οὕτω τὸ στόμα τοῦ συνδήκτορος ὅπερ ἀποτελεῖται ἐκ δύο σιαγόνων τοῦ συνδήκτορος (mâchoire d'un étau) καὶ τῶν παρομοίων, αἵτινες καλοῦνται ἐπίσης μεμονωμένως **δηκτῆρες** (mors) ; || ἐλατηριωτὸς δηκτήρ, mordache à ressort ; || **δηκτήρ,** mors, n. m. καλεῖται ἑκάστη τῶν σιαγόνων τοῦ συνδήκτορος καὶ τῶν παρομοίων.

δηκτήριος, ος, ον· ὁ δηκτικός, ἐγγικτικός.

δηκτικός, ή, όν· ὁ δαχνηρός, ὁ δάκνων, qui mord; mordant, e ; ὁ ἔχων διάθεσιν, κλίσιν εἰς τὸ δάκνειν, qui aime à mordre ; κοινῶς **ὁ δαγκανιάρης**· μεταφ. δριμύς, ἐρεθιστικός, πειρακτικός, piquant, e ; καυστικός, caustique; || δηκτικὸν ὕφος, style mordant ; || δηκτικοὶ λόγοι, des paroles piquantes.

δηκτικότης, ητος, ἡ· τὸ δάκνειν, mordacité, n. f. τὸ ἐρεθίζειν, πειράζειν, piquant, n. m.

δηκτικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον δηκτικὸν (πειρακτικόν), d'une manière mordante (piquante).

δηλαδὴ (=δῆλα δή ἐστι = κυρίως εἶνε ὅλως φανερόν) évidemment ; || ὡς ἐπίρ. παρὰ γραμματικοῖς εἰσάγει τὴν ἐξήγησιν, ἤτοι, τουτέστι, c'est à dire ; [à] savoir.

δηλητηριάζω, μέλ. άσω· φαρμακόνω, φαρμακεύω, δίδω εἴς τινα δηλητήριον, empoisonner ; [ἐνίοτε] δηλητηριάζω τὸν ὀργανισμόν, intoxiquer ; δηλητηριάζω, φαρμακεύω, ἐνιοβολῶ, envenimer ; καὶ μεταφορ. πικραίνω, remplir d'amertume ; envenimer.

δηλητηρίασις, εως, ἡ· τὸ φαρμάκωμα, empoisonnement, n. m. κατάστασις νοσηρά, ἀποτέλεσμα τῆς εἰδικῆς δράσεως ἐπὶ τὸν ὀργανισμὸν οὐσιῶν τινων δηλητηριωδῶν ὀρυκτῶν ἢ ὀργανικῶν. Αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος οὐσίαι εἰσβιβαζόμεναι ἐν τῷ ὀργανισμῷ παράγουσιν ἀείποτε διττὰς βλάβας, τοπικὰς προερχομένας ἐκ τῆς ἐπαφῆς τοῦ δηλητηρίου μετὰ τῶν ἱστῶν, καὶ γενικὰς προερχομένας ἐκ τῆς ἀπορροφήσεως αὐτοῦ· || — τοῦ ὀργανισμοῦ, intoxication, n.f. || — ἀλκοολική, intoxication alcoolique ; βλ. ἀλκοολισμός.

δηλητηριαστής, οῦ, ὁ· φαρμακευτής, θηλ. εὔτρια, ὁ φαρμακεύων τινά, empoisonneur, euse.

δηλητήριον, ου, τό· τὸ φαρμάκι, poison, n. m. [μεταφ.] ὁ ἰός, venin, n. m. [γεν.] τοξικός, toxique ; || τὸ δηλητήριον τῆς συκοφαντίας, le venin de la calomnie.

δηλητήριος, ος, ον· βλαπτικός, pernicieux, euse ; φθοροποιός, délétère, ὁ δηλητηριώδης. § δηλητήριος **λίθος** ἢ **μυόλιθος**· οὕτως ὀνομάζεται ἐν τῷ ἐμπορίῳ τὸ **ἀρσενικόν**, κοινῶς **ποντικοφάρμακον.** (Δ. Κ.)

δηλητηριώδης, ης, ες· ὅμοιος δηλητηρίῳ, φαρμακερός, vénéneux, euse ; ἰοβόλος, venimeux, euse ; δηλητήριος, délétère ; δηλητηριασμένος, empoisonné, ée ; δηλητηριάζων, empoisonnant, ante ; τοξικός, toxique ; =δηλητηριῶδες φυτόν, plante vénéneuse ; || — ὄφις, serpent venimeux ; || δηλητηριῶδες ἀέριον, gaz délétère ; || — ἐνέργεια (εἰς τὸν ὀργανισμὸν), action toxique ; || δηλητηριώδη βέλη, des flèches empoisonnées ; || [μεταφ.] δηλητηριώδης γλῶσσα, langue venimeuse = κακόγλωσσος.

δηλονότι, (δῆλον ὅτι) δηλαδή, φανερά, évidemment ; || [μόρ.] παρὰ γραμμ. εἰσάγει τὴν ἐξήγησιν=τουτέστι, δηλαδή· βλ. λέξιν.

δηλόνω, βλ. δηλῶ.

δηλοποιέω, βλ. δηλοποιῶ.

δηλοποίησις, εως, ἡ· ἡ φανέρωσις, γνωστοποίησις, κοινοποίησις, notification, n. f. διακήρυξις, δήλωσις, déclaration ; εἰδοποίησις, avertissement, n. m. ἀγγελία, annonce, n.f. avis, n.m. δημοσίευσις, publication, n.f. || δηλοποίησις πλειστηριασμοῦ, publication (annonce) de vente aux enchères ; || — τοῦ διαιτητοῦ, notification de l'arbitre.

δηλοποιῶ (έω), μέλ. ήσω, ποιῶ δῆλον (φανερόν), rendre évident ; φανερόνω, mani-

fester ; γνωστοποιῶ, κοινοποιῶ, notifier ; διακηρύσσω, δηλόω, déclarer ; γνωστοποιῶ, κάμνω γνωστόν, faire savoir ; faire connaitre ; faire part ; || εἰδοποιῶ, avertir ; ἀγγέλλω, annoncer ; aviver ; δημοσιεύω, publier ; || σᾶς δηλοποιοῦμεν ὅτι, nous vous faisons savoir (connaître) que ; || — εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους, notifier aux intéressés.

δῆλος, ος καὶ η, ον· φανερός, évident, e ; καταφανής, manifeste ; φανερός, ὀφθαλμοφανής, γνωστός, apparent, e ; clair, e [εὔχρηστον συνήθ. τὸ οὐδ.] εἶνε δῆλον, il est évident ; c'est clair ; || πόθεν δῆλον, ὅτι ; qu'est-ce qui prouve, que ?

δηλῶ (όω), μέλ. ώσω. δεικνύω, montrer ; ἀποδεικνύω, prouver ; ὑποδεικνύω, désigner ; σημαίνω, signifier ; || τὸ γεγονὸς τοῦτο δηλοῖ ὅτι, cet événement prouve que ; || τί δηλοῖ τοῦτο ; [καὶ ἐν τῇ διαλ. Οἰνόης «τί δηλοῖ ἀτό ;» = τί πάει νὰ πῇ ; τί σημαίνει αὐτό ;] qu'est-ce que cela signifie (veut dire) ? || ὁ τρόμος σου τό δηλοῖ, votre frayeur en est la preuve ; || ἡ ἀνθηρότης τοῦ χρώματος δηλοῖ ὑγείαν, le teint fleuri désigne la santé ; || ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἐδήλου τοὺς διαλογισμούς του, l'expression de son visage trahissait ses pensées. § δηλῶ, φανερόνω, κάμνω γνωστόν, γνωστοποιῶ, faire savoir; faire connaitre ; manifester ; ἐκφράζω, δηλῶ, exprimer ; témoigner ; δηλῶ, γνωστοποιῶ, διακηρύττω, déclarer ; || ἐδήλωσε τὴν θέλησίν του, il a manifesté sa volonté; || ἐδήλωσε τὴν λύπην του, il a temoigné (exprimé) sa douleur ; || πρέπει νὰ δηλώσητε τὰ ἐμπορεύματα εἰς τὸ τελωνεῖον, vous devez déclarer les marchandises à la douane.

δήλωσις, εως, ἡ· φανέρωσις, manifestation; δηλοποίησις, γνωστοποίησις, déclaration; || δήλωσις βουλήσεως [νομ.] déclaration, n.f. (de volonté) ; ἐν εὐρυτέρᾳ μὲν ἐννοίᾳ σημαίνει ἐξωτερίκευσιν τῆς ἀνθρωπίνης βουλήσεως (=πρᾶξις), στενώτερον δὲ μόνον τοιαύτην σκοποῦσαν ἔννομον ἀποτέλεσμα καὶ ἀπεγνωσμένην ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς παραγωγὸν τοῦ σκοπουμένου ἀποτελέσματος (=δικαιοπραξία. § — ἐνοικιαστοῦ περὶ παραιτήσεως, notice, n. f. § — [ἐμπορ.] τῆς περιουσίας ἐπὶ πτωχεύσεως, déclaration, n. f. || — τοῦ περιεχομένου, déclaration du contenu· || — εἰσαγωγῆς, une déclaration d'entrée· || — προσωρινή, une déclaration provisoire ; || — ἐξαγωγῆς, une déclaration à la sortie ; || — συμπληρωτική, ὑστέρα, πρόσθετος, une déclaration supplémentaire ; || — τῆς ἀξίας, une déclaration de la valeur; || — ἐμπορευμάτων ἐν τῷ τελωνείῳ, déclaration de marchandises à la douane.

δηλωτέος, α, ον· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ δηλόω, ὅ πρέπει τις νὰ καταστήσῃ δῆλον, φανερόν, qui doit être déclaré ; déclarable.

δηλωτικόν, τό· ἀπόδειξις δι' ἧς δηλοῦται πρὸς τὸ τελωνεῖον τὸ φορτίον πλοίου τινός, acte de déclaration, ἢ ἁπλῶς déclaration, n. f. || ἐν τῷ ἐμπορίῳ τὸ δηλωτικὸν ἐν τῷ τελωνείῳ καὶ τὸ δηλωτικὸν πλοίου λέγεται συνήθως manifeste, n. m. βλ. καὶ **διασάφησις.**

δηλωτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος πρὸς δήλωσιν, déclaratif, ive ; déclaratoire ; § —, significatif de.

δῆμα, τό· [διάλ. Νισύρ.] = **βῆμα,** ἰδίως τὸ ἅγιον βῆμα, ἡ ἁγία τράπεζα.

δημαγωγία, ας, ἡ· démagogie, n. f. ὁδηγία τοῦ λαοῦ, καὶ ἰδίως ἡ κτῆσις (πρόσκτησις τῆς εὐνοίας τοῦ λαοῦ διὰ τεχνικῶν λόγων, captation de la faveur populaire ; ἡ δημοκοπία, popularisme, n. m.

δημαγωγικός, ή, όν· démagogique, adj. ὁ φερόμενος ὡς δημαγωγὸς (ἄγων τὸν λαόν), de meneur; plébicole; ἄγων τὸν ὄχλον, ὀχλαγωγικός, ὁ ἐπιτήδειος εἰς δημαγωγίαν, propre à agir sur le peuple.

δημαγωγικῶς, [ἐπίρ.] μὲ τρόπον δημαγωγικόν, d'une manière démagogique ; ὡς δημαγωγός, en démagogue ; en meneur (ὡς ἄγων τὸν λαόν).

δημαγωγός, ὁ· démagogue, n.m. ὁ ἄγων, ὁδηγῶν τὸν λαὸν (τὸν ὄχλον) διὰ ψευδῶν ὑποσχέσεων, ὀχλαγωγός, meneur, n. m. ταραχοποιός, agitateur, n. m. δημώδης ῥήτωρ, tribun ; δημαγωγὸς καλεῖται ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Κλέωνος ἐπὶ κακῆς σημασίας ὁ γινώσκων διὰ κολακειῶν καὶ ἄλλων ἀναξίων λόγου τεχνασμάτων νὰ κερδίζῃ τὴν εὔνοιαν τοῦ ὄχλου καὶ νὰ μεταχειρίζηται αὐτὸν πρὸς ὄφελος αὐτοῦ [Θουκιδ.] (καὶ **ὀχλοκόπος**). Ἐν ταῖς ἀρχαίαις δημοκρατίαις καὶ ἰδίᾳ ἐν Ἀθήναις ἐκαλοῦντο **δημαγωγοὶ** ἄνθρωποι οἵτινες διὰ τῆς παρὰ τῷ λαῷ ὑπολήψεως καὶ τῆς ῥητορικῆς αὐτῶν δεινότητος ἐξήσκουν σπουδαίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ λαοῦ καὶ ἑπομένως ἐπὶ τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας.

δημαγωγῶ (έω), μέλ. ήσω· ἐνεργῶ (φέρομαι) ὡς δημαγωγός, agir (se comporter) en démagogue, ἤτοι μετέρχομαι τὸν δημαγωγόν· ἄγω τὸν λαόν, mener (travailler) la multitude (les masses) ; συνήθως ἐπὶ κακῆς σημασίας, κερδίζω, ἑλκύω εἰς ἐμαυτὸν τὸν λαὸν διὰ τεχνικῶν λόγων καὶ κολακειῶν καὶ ὁδηγῶ κατὰ τὴν θέλησίν μου, ἤτοι μετέρχομαι τὸν δημαγωγὸν καὶ ἀπατῶ.

δημαιρεσία, ας, ἡ· συνήθως πληθ. δημαιρεσίαι = **δημοτικαὶ ἐκλογαί,** élections municipales ; ἤτοι ἐκλογὴ δημάρχων, δημαρχικῶν παρέδρων καὶ δημοτικῶν συμβούλων.

δημαιρεσιακός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν τὰς δημαιρεσίας, qui concerne les élections municipales ; ἐκλογικός, électoral.

δημαρχεῖον, ου, τό· τὸ κατάστημα ἐν ᾧ διαμένει ὁ δήμαρχος καὶ ὑπάρχουσι καὶ τὰ γραφεῖα τοῦ δήμου, mairie, n. f. hôtel (maison) de ville ; municipalité, n. f.

δημαρχεύω, καὶ

δημαρχέω, βλ. δημαρχῶ.

δημαρχία, ας, ἡ· τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ δημάρχου, charge de maire, ὡς καὶ ἡ διάρκεια τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, la durée de

cette charge; mairie, n. f. καὶ ἐν γένει δὲ τὸ δημαρχεῖον· βλ. λέξιν.

δημαρχικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἀποβλέπων τὸν δήμαρχον, ἢ τὴν δημαρχίαν (ἐξουσίαν), de maire; de mairie; || — πάρεδρος, adjoint du maire; βοηθὸς καὶ ἀναπληρωτὴς τοῦ δημάρχου.

δημαρχίνα, ἡ· [δημ.] ἡ σύζυγος τοῦ δημάρχου, la femme du maire.

δήμαρχος, ου, ὁ· ἐκαλοῦντο δήμαρχοι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων οἱ τῶν Ῥωμαίων ἄρχοντες λατ. tribuni plebis καὶ γαλ. tribun du peuple; || [ἀρχαιολ.] δήμαρχος, démarque, n. m. ὁ ἄρχων τοῦ δήμου ἐν τῇ πολιτείᾳ τῶν Ἀθηναίων ἐκλεγόμενος πιθανῶς ὑπὸ τῶν δημοτῶν κατ' ἔτος. Σήμερον δήμαρχος, maire n. m. λέγεται ὁ ἄρχων τοῦ δήμου ὅστις ἐκλέγεται (κατὰ τετραετίαν παρ' ἡμῖν) ὑπὸ τῶν δημοτῶν, ἔχων δικαιοδοσίαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον περιωρισμένην ἀναλόγως τοῦ φιλελευθέρου ἢ μὴ τοῦ πολιτεύματος καὶ τοῦ συγκεντρωτικοῦ ἢ ἀποκεντρωτικοῦ τοῦ διέποντος αὐτὸ συστήματος· || ἐν Γαλλίᾳ εἴς τινα μέρη ὁ δήμαρχος λέγεται bourgmestre, n. m.

δημαρχῶ (έω), μέλλων ήσω, παρὰ Ῥωμ. être tribun du peuple; [ἀρχ.] être démarque; καὶ ἤδη être maire=εἶμαι δήμαρχος. § ἐπίσης ἀντικαθιστῶ τὸν δήμαρχον, remplacer le maire; || ἐκτελῶ καθήκοντα δημάρχου, faire fonctions de maire.

δημάτ(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=μεγάλη δέσμη.

δημεγερσία, ας, ἡ· ἡ ἐξέγερσις εἰς ἐπανάστασιν τῶν δημοτῶν, ἡ ἐξέγερσις τοῦ λαοῦ, soulèvement du peuple; στάσις, ταραχή, émeute, n. f. στάσις, στασιαστικὸν κίνημα, sédition, n. f.

δημεγέρτης, ου, ὁ· ὁ διεγείρων εἰς ἐπανάστασιν τὸν δῆμον (τὸν ὄχλον, τον λαόν, τοὺς δημότας), qui soulève le peuple; ὁ ὀχλαγωγός, meneur, n. m. ὁ ταραχοποιός, agitateur, n. m. καὶ κοινῶς boute-feu, ὅστις βάζει τὴν φωτιὰ εἰς τὸν λαὸν καὶ τὸν ἐξεγείρει.

δημεγερτικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων ἢ ἱκανὸς ἵνα διεγείρῃ τὸν λαόν, στασιαστικός, séditieux, euse; ταραχοποιός, στασιαστικός, factieux, euse.

δημεγερτικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον δημεγερτικόν, στασιαστικόν, d'une manière factieuse; séditieusement.

δημεύσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος νὰ δημευθῇ, qui peut être confisqué; confiscable, adj.

δήμευσις, εως, ἡ· confiscation, n. f. || γενικὴ (μερικὴ) δήμευσις, confiscation générale (spéciale). Δήμευσις καλεῖται ἡ εἰς τὸ κράτος (τὸ δημόσιον) μεταβίβασις τῆς περιουσίας τινὸς λόγῳ ποινῆς (ἢ καταδίκης). Καθ' ἡμᾶς ἀπαγορεύεται ἡ γενικὴ δήμευσις, ἐπιτρέπεται δὲ εἰδικὴ καὶ ἐπιβάλλεται ὡς παρεπομένη ποινὴ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, γίνεται συνήθως ὑπὲρ τοῦ δημοσίου (κατ' ἐξαίρεσιν) ὑπὲρ εὐαγῶν σκοπῶν ἐπὶ δωροδοκίας [ἄρθρον 460 Ποιν. Ν.]

δημευτής, οῦ, ὁ· ὁ δημεύων, qui confisque, [νεοελ.] confisqueur, n. m.

δημευτικός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν ἢ χρήσιμος εἰς τὴν δήμευσιν, de confiscation; confisquant, e.

δημεύω, μέλ. εύσω· confisquer; κάμνω δημοσίαν τὴν περιουσίαν δημότου τινός· βλ. καὶ δήμευσις· || δημεύω πλοῖον, confisquer un navire.

δημηγορέω, βλ. δημηγορῶ.

δημηγορία, ας, ἡ· harangue [au peuple]; λόγος, discours; λόγος δημόσιος, ἰδίως λόγος εὐχαριστῶν τὸν λαόν, ἀλλ' ἀπατῶν καὶ μὴ ἀληθείας περιέχων· ὁ δημηγορικὸς λόγος, harangue publique; discours au peuple, ἀνήκει εἰς τὸ συμβουλευτικὸν γένος τοῦ λόγου. Οἱ λόγοι οὗτοι πραγματεύονται περὶ πόρων, περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης, περὶ φυλακῆς τῆς χώρας, περὶ εἰσαγομένων καὶ ἐξαγομένων καὶ περὶ νομοθεσίας. Ἵνα ὁ ἀγορεύων πείσῃ τοὺς ἀκροατὰς αὐτοῦ πρέπει νὰ ἔχῃ πρὸς τοῦτο ἐπιχειρήματα, πρέπει δηλαδὴ ὁ μὲν προτρέπων νὰ δείξῃ ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος εἶνε νόμιμον, συμφέρον, καλόν, ἡδύ, ῥάδιον καὶ πρὸς τούτοις δυνατὸν καὶ ἀναγκαῖον, ὁ δὲ ἀποτρέπων τοὐναντίον.

δημηγορικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων, κατάλληλος εἰς δημηγόρον, de harangueur; propre aux harangues.

δημηγόρος, ὁ καὶ ἡ· harangueur (h asp. et gheur') euse, n. ἄτομον ὅπερ δημηγορεῖ πρὸς τὸν λαόν· ῥήτωρ τοῦ λαοῦ· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας ὁ ῥήτωρ (orateur) ὁ κολακεύων καὶ χαριζόμενος τῷ δήμῳ καὶ ἐξαπατῶν διὰ τῆς τέχνης τοῦ λόγου· || κατ' ἐπέκτασιν δημηγόρος, harangueur, euse, n. ἄτομον ἔχον τὴν μανίαν τῶν λόγων χάριν ἐπιδείξεως.

δημηγορῶ (έω), μέλ. ήσω, haranguer (h asp. et ghé); εἶμαι δημηγόρος, être harangueur; ὁμιλῶ εἰς τὸν λαόν, haranguer [le peuple]; ὁμιλῶ δημοσίᾳ, parler en public.

δημητριακός, ὁ· céréale, n. f. τὰ φυτὰ ὧν οἱ καρποὶ χρησιμεύουσι δι' ἄρτον· [εὐχρ. πληθ.], τὰ δημητριακά, ἤτοι οἱ δημητριακοὶ καρποί, les céréales; τοιοῦτοι εἰσίν, ὁ σῖτος (blé), ἡ σήκαλη (seigle), ἡ κριθὴ (orge), ὁ ἀραβόσιτος (maïs) καὶ ὁ βρόμος (avoine).

δημήτριον, τό· [χημ.] cérium, n. m.

δημητρίτης, ὁ· cérite, n. m. [ὀρυκτολ.] ὀρυκτὸν καστανόχρουν, κερασόχρουν, ἐρυθρόφαιον, ἐρυθρόν, λάμψεως ἀδαμαντοειδοῦς μέχρι στεατοειδοῦς, διαφώτιστον κατὰ τὰ ἄκρα, σκληρότητος 5.5 καὶ εἰδ. βάρους 4,9-5,0. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασιεξάγωνον σύστημα. Ἀπαντᾷ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χειροπληθὲς κατὰ λεπτοκοκκώδη ἀθροίσματα. Χημικῶς εἶνε $H_6 R_2 (Ce_2)_3 Si_6 O_{26}$ ὅπου R=Ca, Fe· τὸ Fe περιλαμβάνει La, Di· ἐνέχει καὶ $H_2 O$. Περιέχει κατὰ συνέπειαν ὡς συστατικὰ τὰ σπάνια στοιχεῖα λανθάνιον καὶ δημήτριον. (Δ. Κ.)

δήμιος, ου, ὁ· bourreau, n.m. καλεῖται ὁ

ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐντεταλμένος τὴν ἐκτέλεσιν θανατικῶν ποινῶν (τουρκ. καὶ κοινῶς παρ' ἡμῖν τζελάτης, μπόγιας), exécuteur des hautes œuvres; || ὁ δήμιος τῶν Παρισίων, Monsieur de Paris.

δημιουργέω, βλ. δημιουργῶ

δημιούργημα, ατος, τό· κατασκεύασμα, chose fabriquée; τὸ ἔργον, œuvre, n. f. ἐργόχειρον, ouvrage, n. m. ἡ πλάσις, δημιουργία, création, n. f. τὸ πλάσμα, créature, n. f. || τὸ σύμπαν εἶνε δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, l'univers est l'œuvre de Dieu; || αὐτὸ εἶνε δημιούργημα τῆς φαντασίας του, c'est de sa création; || οἱ φίλοι του καὶ τὰ δημιουργήματά του, ses amis et ses créatures.

δημιουργία, ας, ἡ· τὸ δημιουργεῖν, action de créer, etc. création, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ κατασκευή, fabrication, n. f. construction, n. f. ἐφεύρεσις, invention, n. f. παραγωγή, γέννησις, production, n. f. enfantement; βλ. δημιουργῶ.

δημιουργικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς δημιουργίαν, εἰς δημιουργόν, κατασκευαστήν, τεχνίτην, de création, créateur, trice; || δημιουργικὴ δύναμις, puissance, créatrice.

δημιουργός, ός, όν· ὁ πλάστης, ὁ δημιουργῶν, κατασκευάζων τι, créateur, trice; ὁ πλάστης, ὁ αὐτουργός, auteur; ὁ τεχνίτης ἐν γένει, artisan ouvrier; celui qui produit, producteur, trice; qui fabrique, fabricant, qui crée, créateur; || ὁ δημιουργὸς τοῦ παντός, le créateur de l'univers; || εἶνε δημιουργὸς τῆς τύχης του, il est l'artisan de sa fortune; || εἶνε εἷς τῶν κυριωτέρων δημιουργῶν τῆς μεταρρυθμίσεως, c'est un des principaux promoteurs de la reforme; || [ἐπίθετ.] δημιουργὸς φαντασία, imagination créatrice.

δημιουργῶ (έω), μελ. ήσω, εἶμαι δημιουργός, être créateur, κυρίως ὅθεν créer; καὶ ἐν γένει μετέρχομαι ἔργον τι, ἐργάζομαι, κατασκευάζω, fabriquer; construire; παράγω, γεννῶ, produire, enfanter; ἐφευρίσκω, inventer; || ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε (ἔπλασε) τὸν κόσμον, Dieu a créé le monde; || ἡ μεγαλοφυΐα δημιουργεῖ, le génie seul peut enfanter (produire); || — θεωρίαν, construire une théorie; || — δημιουργῶ ψεύδη, fabriquer de mensonges; || ὅλα αὐτὰ τὰ ἐδημιούργησε, tout cela est de sa création (de son cru).

δημοβούλευμα, ατος, τό· βούλευμα (ψήφισμα) τοῦ λαοῦ, plébiscite, n. m.

δημογεροντεία, ας, ἡ· οἱ παλαιοί, οἱ γέροντες χωρίου τινός, les anciens (d'un village). § ἡ δημαρχία, ἡ δημοτικὴ ἀρχή, municipalité, n. f. (en Grèce avant 1833); démogérontie, n. f. βλ. δημογέρων.

δημογέρων, οντος, ὁ· παλαιὸς γέρων χωρίου τινός, ancien d'un village. § μέλος τῆς δημαρχίας, membre de la municipalité [en Grèce avant 1833]; démogéronte, n. m. ἐκαλεῖτο οὕτως ἄρχων τῆς ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγὸν ἑλληνικῆς κοινότητος εἰς ὃν ἦσαν ἀνατεθειμένα πολλὰ καὶ ποικίλα καθήκοντα.

δημογραφία, ας, ἡ· démographie, n. f. στατιστικὴ τοῦ πληθυσμοῦ, statistique de la population; βλ. καὶ δημολογία.

δημογραφικός, ή, όν· démographique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν δημογραφίαν.

δημοδιδασκαλικός, ή, όν· τοῦ δημοδιδασκάλου, d'instituteur.

δημοδιδασκάλισσα, ης, ἡ· institutrice primaire (communale); βλ. δημοδιδάσκαλος.

δημοδιδάσκαλος, ου, ὁ· instituteur primaire (communal); θηλ. δημοδιδασκάλισσα· οὕτω λέγεται τὸ κατώτερον τῆς ἐκπαιδεύσεως ὄργανον ἀλλὰ καὶ τὸ σπουδαιότερον καὶ ἀναγκαιότατον πάντων, διότι δι' αὐτοῦ διδάσκεται τὸ πλεῖστον τοῦ λαοῦ καὶ ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ, ὅτε πᾶσα διδασκαλία εἰσδύει βαθύτατα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ διδασκομένου· ἡ διδασκαλία ἀφορᾷ τὰ γράμματα καὶ τὴν παιδαγωγικὴν διάπλασιν καὶ μόρφωσιν.

δημοκατάρατος, ος, ον· ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ κατηραμένος, maudit du peuple.

δημοκῆρυξ, υκος, ὁ· ὁ δημόσιος κῆρυξ, crieur public, n. m.

δημοκόλαξ, ακος, ὁ· ὁ κόλαξ τοῦ δήμου (λαοῦ), flatteur du peuple.

δημοκοπέω, βλ. δημοκοπῶ.

δημοκόπημα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις (σκευωρία) τοῦ δημοκόπου, l'action du démagogue.

δημοκοπία, ας, ἡ· ἡ διαγωγή, τὸ φέρσιμον τοῦ δημοκόπου, ἡ δημαγωγία, démagogie, n. f. ἡ κτῆσις τῆς εὐνοίας τοῦ λαοῦ διὰ τεχνικῶν λόγων, captation de la faveur populaire; popularisme, n. m.

δημοκοπικός, ή, όν· ὁ ζητῶν τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ, κολακεύων αὐτόν, propre à capter le peuple=κατάλληλος εἰς τὸ νὰ προσκτήσῃ τὸν λαόν, δημαγωγικός, démagogique, adj. plébicole.

δημοκοπικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον δημοκοπικόν, d'une manière démagogique.

δημοκόπος, ὁ καὶ ἡ· ὁ κόλαξ τοῦ λαοῦ, ὁ παντοιοτρόπως ζητῶν τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ, ἰδίως διὰ τεχνικῶν λόγων καὶ αἰσχρῶν μέσων, δημαγωγός, démagogue, n.

δημοκοπῶ (έω), μέλ. ήσω, ζητῶ τὴν εὔνοιαν (τὴν κτῆσιν τῆς εὐνοίας) τοῦ λαοῦ διὰ κολακειῶν καὶ τεχνικῶν λόγων, capter la faveur populaire; κολακεύω τὸν λαόν, flatter le peuple.

δημοκρατέομαι, βλ. δημοκρατοῦμαι.

δημοκράτης, ὁ καὶ ἡ· γεν. ους· démocrate, n. (δῆμος καὶ κράτος, ἐξουσία, ἀρχή), ὁ ὀπαδὸς τῆς δημοκρατίας, τῶν δημοκρατικῶν ἰδεῶν· || τὴν σήμερον σχεδὸν ἅπαντες οἱ βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης λέγονται δημοκράται aujourd'hui, presque tous les rois de l'Europe se disent démocrates (Lacher). § Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς λέγεται démocrate, ὁ ὀπαδὸς τοῦ ἀποκεντρωτικοῦ πολιτεύματος (décentralisation du pouvoir) καὶ τῆς αὐτονομίας τῶν κρατῶν. § δημοκράτης [ὡς ἐπίθετον], démocrate, adj. || συγγραφεὺς δημοκράτης, écrivain démocrate; § **δημοκρά-**

της, ὁ, ἡ· républicain, aine (Kin, èn') subst. ὀπαδὸς τῆς δημοκρατίας (république ; || εἰς τὸν πραγματικῶς δημοκράτην, ἡ ἐξουσία εἶνε ὁ νόμος, pour un vrai républicain, il n'y a d'autorité que la loi (Vacherot) ; || — républicain, aine, λέγεται ὁ πολίτης δημοκρατίας τινός.§ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς λέγεται républicain κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ démocrate, ὁ ὀπαδὸς τοῦ συγκεντρωτικοῦ πολιτεύματος (centralisation du pouvoir) καὶ ὢν ἐναντίος τῆς αὐτονομίας τῶν κρατῶν.

δημοκρατία, ας, ἡ· démocratie, n. f. (προ. ci.) τὸ εἶδος τοῦ ἀρχαίου πολιτεύματος, καθ' ὃ τὸ κράτος (τὴν ἐξουσίαν, le pouvoir) ἔχει ὁ δῆμος (ὁ λαός, le peuple); || ἐπειδὴ ἡ Γαλλία δὲν ἔχει ἰσχυρὰν ἀριστοκρατίαν, ἂς ἔχῃ τοὐλάχιστον εὐπαίδευτον δημοκρατίαν, puisque la France n'a pas d'aristocratie puissante, qu'elle ait au moins une démocratie instruite ; || — démocratie, ἡ ὑπερίσχυσις τῆς ἰσχύος τοῦ λαοῦ εἰς οἱονδήποτε πολίτευμα, ἔστω καὶ μοναρχικόν· || **δημοκρατία,** démocratie, n. f. λέγεται μορφὴ πολιτεύματος, καθ' ἥν, ἐν ἀντιθέσει πρός τε τὴν μοναρχίαν καὶ τὴν ἀριστοκρατίαν, ἢ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μονοκρατικὰ πολιτεύματα, πλείονες τοῦ ἑνὸς εἶνε οἱ φέροντες καὶ ἀσκοῦντες τὰ κυριαρχικὰ ἀνώτατα τῆς πολιτείας δίκαια. Ἡ ἀρχαία δημοκρατία, démocratie ; || δημοκρατία, δημοκρατικὴ πολιτεία, république, n. f. (ἐκ τοῦ λατ. respublica, ἤτοι res, πρᾶγμα, publica, δημόσιον, κοινόν), γαλ. chose publique ; || καθαρὰ [ἄκρατος, ἀμιγής] δημοκρατία, démocratie pure ; Ἡ **ἀρχαία δημοκρατία** (démocratie) ἔχει μετὰ τῆς **νεωτέρας δημοκρατίας** (république) κοινὴν βάσιν τὴν κυριαρχίαν τοῦ λαοῦ. Καὶ αἱ μὲν ἀρχαῖαι δημοκρατίαι, ὡς πᾶσα ἀρχαία πολιτεία, ἀπὸ τῆς τοῦ δήμου παντοδυναμίας ὁρμώμεναι, ἐπεδίωκον τὴν τῶν πολιτῶν ἐλευθερίαν διὰ τῆς ἰσονομίας καὶ τῆς ἀμέσου συμμετοχῆς τοῦ πολίτου ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν κυριαρχικῶν πολιτικῶν δικαίων· αἱ δὲ νεώτεραι, ὡς ἐν γένει ἡ νεωτέρα πολιτεία, ὡς ἀφετηρίαν τοὐναντίον ἔχουσαι τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν, ἐπιζητοῦσι ταύτην νὰ καταστήσωσιν ὡς οἷον τε εὐρυτάτην ἐν σμικρῷ μόνον μέτρῳ περιορίζουσαι αὐτὴν ὑπὲρ τῆς πολιτείας. Ἡ κρατοῦσα σήμερον δημοκρατικὴ μορφὴ (république) εἶνε ἡ τῆς Γαλλίας, τῆς Ἑλβετίας καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, καθ' ἣν δι' ἐκλεκτῶν ἀντιπροσώπων ἀσκεῖται ἡ κυριαρχικὴ τῆς πολιτείας ἐξουσία, δι' ὃ καὶ ἀντιπροσωπικὴ καλεῖται· || ἡ γαλλικὴ δημοκρατία, la république française; || πρώτη (δευτέρα, τρίτη) δημοκρατία (ἐν Γαλλίᾳ), première république (21 Σεπτεμβρίου 1792)· deuxième république (24 Φεβρουαρίου 1848)· troisième république (4 Σεπτεμβρίου 1870)· || ὁ θρίαμβος τῆς δημοκρατίας, le triomphe de la république.

δημοκρατίζω, μέλ. ίσω· démocratiser, ῥήμ. ἐνεργ. συμμορφῶ, γενικεύω, ὀργανίζω, συμφώνως μὲ τὰς δημοκρατικὰς ἀρχὰς (principes démocratiques) ; || δημοκρατίσατε τὴν ἰδιοκτησίαν, οὐχὶ καταργοῦντες, ἀλλὰ καθολικεύοντες αὐτήν, démocratisez la propriété, non en l'abolissant, mais en l'universalisant (V. Hugo) ; || —, démocratiser, καθιστῶ τι κοινόν, δημόσιον (rendre populaire) ; καθιστῶ προσιτὸν τῷ λαῷ· δημοκρατίζω τὴν ἐπιστήμην, démocratiser la science ; || —, démocratiser, ἔχειν δημοκρατικὰς ἰδέας, ἐργάζεσθαι πρὸς διάδοσιν αὐτῶν : δημοκρατίζειν ἐνθέρμως, démocratiser avec ardeur ; || δημοκρατίζομαι, se démocratiser, καθίσταμαι δημοτικός, προσιτὸς παρὰ τῷ λαῷ. § δημοκρατίζω, républicaniser, ῥήμ. ἐνεργ. α' συζ. καθιστῶ δημοκρατικόν τι, τινά, τοῦ δίδω δημοκρατικὰς ἰδέας : δημοκρατίζω τὰ ἤθη, républicaniser les mœurs; || —, républicaniser, μεταβάλλω εἰς δημοκρατίαν: δημοκρατίζω κράτος (χώραν), républicaniser un état (un pays), δίδω εἰς τὸν τόπον δημοκρατικὸν πολίτευμα.

δημοκρατικός, ή, όν· démocratique (tik') adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν δημοκρατίαν· ἡ δημοκρατικὴ μερίς, le parti démocratique. § —, ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν δημοκρατίαν (république), républicain, aine (kin, èn'), adj. δημοκρατικαὶ ἀρεταί, vertus républicaines; ἀρχαὶ δημοκρατικαί, principes républicains ; || —, républicain, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κυβέρνησιν δημοκρατίας τινὸς ἢ εἰς κράτος δημοκρατούμενον: δημοκρατικὴ μερίς, le parti républicain ; ὁ δημοκρατικὸς στρατός, l'armée républicaine ; δημοκρατικὴ κυβέρνησις, gouvernement républicain ; δημοκρατικὸν πνεῦμα, esprit républicain ; || —, républicain, ὁ ὀπαδὸς (ζηλωτὴς) τῆς δημοκρατίας (τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος): ἡ νεωτέρα Γαλλία εἶνε δημοκρατική, la France nouvelle est républicaine (Chateaubriand) ; εἶνε μέγας δημοκρατικός, c'est un grand républicain ; || —, républicain λέγεται ὁ πολίτης δημοκρατίας τινός, δημοκρατικὸς δὲ ὁ κάτοικος δημοκρατίας τινὸς λέγεται, républicole, adj. § δημοκρατικός [οὐσ.], ὁ δημοκράτης, démocrate ; républicain, aine.

δημοκρατικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον δημοκρατικόν, démocratiquement, adv. d'une manière républicaine.

δημοκράτισις, εως, ἡ· démocratisation (za-si) n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ δημοκρατίζειν· || δημοκράτισις τῆς πίστεως (γενίκευσις), démocratisation du crédit.

δημοκρατισμός, οῦ, ὁ· républicanisme (nism'), n. m. ἡ ἰδιότης τοῦ δημοκρατικοῦ· αἱ δημοκρατικαὶ δοξασίαι· τὸ δημοκρατικὸν τοῦ χαρακτῆρος : ὁ δημοκρατισμὸς πολίτου, le républicanisme d'un citoyen. § —, républicanisme, τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα : μετάβασις ἐκ τῆς μοναρχίας εἰς τὸν δημοκρατισμόν, passer de la monarchie au républicanisme.

δημοκρατοῦμαι (έομαι), μέλ. θήσομαι, se démocratiser, être démocratisé ; τείνω εἰς τὰς δημοκρατικὰς ἰδέας· διοικοῦμαι δημοκρατικῶς, être gouverné démocratique-

ment ; || δημοκρατοῦμαι, être démocratisé. λαμβάνω δημοκρατικὸν πολίτευμα. § —, καταρτίζομαι εἰς δημοκρατίαν, être constitué en république ; se républicaniser, ἤτοι γίνομαι δημοκρατικός, λαμβάνω δημοκρατικὸν πολίτευμα.

δημολογία, ας, ἡ· ἡ στατιστικὴ τοῦ δήμου, statistique communale [de la commune]; βλ. **στατιστική**, ἧς μέρος εἶνε ἡ δημογραφία. démographie, n. f. ἤτοι ἡ στατιστικὴ τοῦ πληθυσμοῦ, statistique de la population.

δημολογικός, ή, όν· ἀφορῶν ἢ σχετιζόμενος μετὰ τοῦ δήμου, rélatif à la commune (à la mairie, μὲ τὴν δημαρχίαν).

δημοπρασία, ας, ἡ· ἡ πώλησις εἰς πλειστηριασμόν, vente aux enchères; encan, n. m. βλ. **πλειστηριασμός**· || ἐβγάζω εἰς [τὴν] δημοπρασίαν (=πλειστηριάζω), mettre à l'encan (aux enchères) ; || **δημοπρασία**, πλειστηριασμός, enchère. n.f. enchères, vente publique ; || κοινοποιήσεις πλειστηριασμοῦ (δι' ἐφημερίδων ἢ τοιχοκολλήσεων, annonces dans les journaux et affiches ; || αἱ ἔντυποι ἐκθέσεις τοῦ πλειστηριασμοῦ, impression du catalogue ; || ἡ εἰς μερίδας διαίρεσις, καταμερισμός, lotissement, n. m. || προσφορὰ (πλειοδοσία, ἢ μειοδοσία), faire une offre, couvrir la mise ; || ἐνοικιάζειν τὸ δημοπρατήριον, loyer de la Salle des enchères ; || πλειοδοτεῖν, faire une enchère, enchérir ; || ὁ κῆρυξ, le crieur public ; || αἱ προσφοραί, les enchères ; || ὁ πλειοδότης. un enchérisseur ; || ὁ ὑπερθεματιστής, le plus offrant, de dernier enchérisseur ; || ἄλογος προσφορά, une folle enchère; || ἀποζημιώνειν δι' ἀνόητον προσφοράν, payer la folle enchère ; || πρώτη προσφορά, la mise à prix, le prix de mise ; || τιμὴ ἐξαγορᾶς, le prix de rachat ; || δικαίωμα κήρυκος. la commission du crieur ; || ἐξαγοράζειν, racheter ; || ἀποσύρειν ἀπὸ τῆς δημοπρασίας, retirer de la vente ; || ἀναπλειστηριάζειν μὴ καταβληθέντος τοῦ ἀντιτίμου, revendre sur folle-enchère ; || μεσιτεία δημοπρασίας, courtage de vente publique ; || ἔξοδα πλειστηριασμοῦ, frais de vente publique ; || ἡ ἀποζημίωσις διὰ τὸν ἀναπλειστηριασμόν, le dédit, la folle-enchère ; || ἔξοδα καταμερισμοῦ, τῆς εἰς μερίδας διαιρέσεως, frais de lotissement ; || διενεργεῖν δημοπρασίαν, faire faire une vente publique ; || οἱ ὅροι τῆς δημοπρασίας, les conditions de la vente publique ; || δημοπρατεῖν, ἐκτιθέναι εἰς πλειστηριασμὸν ἐμπορεύματα, exposer (mettre) des marchandises à l'enchère(aux enchères,en vente publique); || τὴν 16 τρέχοντος μηνὸς ἐκτίθενται εἰς πλειστηριασμὸν (θὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας) 1000 σάκκοι πεπέριον εἰς μερίδας 100 σάκκων ἑκάστην, il sera tenu (il se fera, il y aura) le 16 de ce mois, vente publique de 1000 sacs de poivre par lots de 100 sacs ; || πάντα σχεδὸν τὰ ἐκτεθέντα (πλειστηριασθέντα) ἐμπορεύματα ἠγοράσθησαν (ἐξεποιήθησαν), la presque totalité des marchandises amenées (exposées) à la vente ont été adjugées (ont trouvé preneurs), ἤτοι κατεκυρώθησαν (εὗρον ἀγοραστάς)· || ἐπειδὴ αἱ προσφοραὶ (οἱ ὑπερθεματισμοὶ) ἦσαν ἀσύμφοροι εἰς τοὺς μετόχους, οὗτοι ἔκλεισαν τὸν πλειστηριασμὸν (ἀπεσύρθησαν), μερίδας μόνον τινὰς ἐκποιήσαντες, comme les enchères faites n'ont pas convenu aux propriétaires, ils ont fait cesser là (ils ont mis fin à la vente, on a arrêté, on a discontinué, clos la vente), après l'adjudication de quelqes lots ; || ἡ δημοπρασία ἦτο ἀραιά· ὀλίγιστοι ὑπερθεματισταὶ παρῆσαν. la vente était très peu fréquentée ; il y avait peu de monde (d'acheteurs, d'enchérisseurs) à la vente ; || κατὰ τὴν γενομένην σήμερον δημοπρασίαν μόλις ἐπωλήθησαν ὀλίγαι μερίδες εἰς τὰς ἑξῆς τιμάς. dans la vente publique tenue ce jour, on n'a vendu que quelques lots aux taux suivants.

δημοπρατήριον, ου, τό· τόπος(αἴθουσα)τῶν δημοπρασιῶν, lieu des ventes; salle de vente.

δημοπρατῶ, μέλ. ήσω, πωλῶ εἰς δημοπρασίαν (πλειστηριασμὸν) πλειστηριάζω, vendre aux enchères ; vendre à l'encan ; βλ. **δημοπρασία**, κοινῶς βγάζω στὸ ἰνκάντο.

δῆμος, ου, ὁ· [ἀρχαιολ.] dème, n. m. τοπικαὶ ὑποδιαιρέσεις τῶν φυλῶν· ὁ δῆμος ἦτο ὁμοίωμα ἐν μικρῷ τῆς πολιτείας καὶ εἶχεν ἰδίας ἀρχάς, ἰδίαν διοίκησιν καὶ ἰδίαν περιουσίαν, ἀπετέλει δὲ ὡς λέγομεν σήμερον νομικὸν πρόσωπον, ἀπετελεῖτο δὲ ἐκ δημοτῶν, ἤτοι ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ οἰκούντων ἐλευθέρων πολιτῶν· || οἱ δῆμοι τῆς Ἀττικῆς, les dèmes d'Attique. § δῆμος, ὁ λαὸς μιᾶς πόλεως, le peuple; || κολακεύει τὸν δῆμον, il flatte le peuple. || τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ [παροιμ. ἀρχ. ἀνάλ. τῇ γαλλ.] il faut laver son linge sale en famille ; ἤτοι τὰ οἰκιακὰ ἰδιαίτερα νὰ μὴ γίνονται γνωστὰ παρὰ τοῖς πολλοῖς. § δῆμος, ἡ κοινότης, la commune, εἶνε σήμερον ἡ ἐλαχίστη διοικητικὴ περιφέρεια τοῦ κράτους, ἀποτελῶν πρόσωπον νομικόν, ἔχων τὴν διεξαγωγὴν τῶν κοινῶν πραγμάτων τῶν ἀποτελούντων αὐτὸν προσώπων, τὴν ἀσφάλειαν καὶ περίθαλψιν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν πάντοτε τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς. Οἱ δῆμοι συνεστήθησαν ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ 29 Δεκ. 1833 ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τότε ὑπαρχουσῶν κοινωτικῶν περιφερειῶν, εἶνε δὲ 443 καὶ διαιροῦνται εἰς τρεῖς τάξεις κατὰ τὸν πληθυσμὸν (α' τάξις 10000 κάτοικοι τοὐλάχιστον, β' 2000 καὶ γ' ὀλιγώτεροι τῶν 2000.)

δημοσίᾳ, [ἐπίρ.] δημοσίως, publiquement; εἰς τὸ κοινόν, en public ; (ἀντίθετον τοῦ ἰδίᾳ), ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κοινοῦ· || δημοσίᾳ δαπάνῃ= μὲ ἔξοδα τοῦ δημοσίου· βλ. **δημοσίως**.

δημόσια, ας, ἡ· (θηλ. τοῦ δημόσιος), γυνὴ τοῦ δήμου (τοῦ λαοῦ), femme publique ; ἡ κοινὴ γυναῖκα, ἡ πόρνη, fille, n. f. [δημ.] catin, n.f. putain, n. f. garce, n. f. § δημόσια (ἔργα), travaux publics; βλ. **δημόσιος**.

δημοσίευμα, ατος, τό· χειρόγραφον δημοσιευθέν, écrit publié ; publication, n. f.

δημοσίευσις, εως, ἡ· πᾶν τὸ εἰς τὸ δημόσιον καθιστάμενον γνωστόν, publication,

n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ δημοσιεύειν, action de publier; δημοσίευσις, διάδοσις, κοινολόγησις, divulgation, n. f. || — διαθήκης, publication d'un testament; ἡ ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει δικαστηρίου ἀνάγνωσις διαθήκης ἀποβιώσαντος μετὰ τὴν βεβαίωσιν, ὅτι κέκτηται αὕτη τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα· ἐπὶ τούτοις ἐκδίδεται καὶ ἀπόφασις. § δημοσίευσις νόμου, promulgation [d'une loi]; τὸν νόμον τελειοῖ μὲν κυρίως ἡ κύρωσις τοῦ βασιλέως, ἀλλ' αὕτη, ὡς πρᾶξις μὴ ὑποπίπτουσα εἰς τὴν κοινὴν ἀντίληψιν, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου, ἀφ' ἧς δῆλον ὅτι νὰ μὴ ἐπιτρέπηται ἡ τοῦ νόμου ἄγνοια· διὸ αἱ πλεῖσται νομοθεσίαι καὶ δὴ ἡ ἡμετέρα ὡς τοιαύτην ἀφετηρίαν ὥρισαν τὴν δημοσίευσιν. Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τῆς 1 Μαΐου 1882 ὁ νόμος ἔχει ὑποχρεωτικὴν καθ' ὅλον τὸ κράτος ἰσχὺν δέκα ἡμέρας ἀφ' ἧς δημοσιευθῇ ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως. Ἡ κύρωσις καὶ ἡ δημοσίευσις ἀφέθη ὑπὸ τοῦ 36 ἄρθρ. τοῦ Συντάγματος εἰς τὸν Βασιλέα, ἀπαιτεῖται δὲ καὶ ἡ προσυπογραφὴ τοῦ ὑπευθύνου ὑπουργοῦ. Ἀλλ' ἐνῷ ἡ κύρωσις περιορίζεται ἐντὸς ὡρισμένου χρονικοῦ διαστήματος, ἡ δημοσίευσις εἶνε κατὰ χρόνον ἀπεριόριστος· κατὰ τὰ συνταγματικὰ ἐν τούτοις ἔθιμα, νόμος μὴ δημοσιευθεὶς μέχρι τῆς νέας συνόδου τῆς βουλῆς δέον νὰ ὑποβληθῇ ἐκ νέου εἰς αὐτήν. § [νομ.] δημοσίευσις ἀποφάσεως δικαστηρίου, prononcé (prononciation) d'un jugement (d'un arrêt).

δημοσιευτής, ου, ὁ· publicateur, trice; ὁ δημοσιεύων τι, personne qui fait une publication; (οὐχὶ πολὺ ἐν χρήσει).

δημοσιεύω, μελ. εύσω, κάμνω τι γνωστόν, φανερόν, publier; δίδω εἰς τὴν δημοσιότητα, livrer à la publicité; κάμνω, καθιστῶ δημόσιον, rendre public; || δημοσιεύω, θέτω εἰς κυκλοφορίαν, émettre; || — βιβλίον, publier un livre; || — (διαδίδω, κοινολογῶ) μυστικόν, divulguer un secret; § — νόμον, promulguer une loi; βλ. δημοσίευσις· [νομ.] δημοσιεύω (ἀπαγγέλλω) ἀπόφασιν, prononcer [rendre un jugement, un arrêt]; § [μεταφ.] δημοσιεύω, διακηρύττω, ἀναγγέλλω τινί τι dénoncer, ἤτοι μηνύω, καταγγέλλω.

δημοσιογραφία, ας, ἡ· journalisme n.m. ἡ κατάστασις τοῦ δημοσιογράφου, état du journaliste; ἐπίσης ἡ ἐπήρεια, τὰ μέσα τῆς ἐνεργείας τῶν ἐφημερίδων, influence, moyens d'action des journaux; || ἡ δημοσιογραφία εἶνε καθ' ὅλα ἰσχυρά, le journalisme est puissant en toute chose.

δημοσιογραφικός, ή, όν· ἀφορῶν τὸν δημοσιογράφον, τοῦ δημοσιογράφου, de journaliste; § —, ἀφορῶν τὴν δημοσιογραφίαν, de journalisme, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐφημεριδογραφικός, journalistique.

δημοσιογραφικῶς [ἐπίρ.] ὡς δημοσιογράφος, en journaliste; εἰς τὰς ἐφημερίδας, dans les journaux.

δημοσιογράφος, ὁ, ἡ· journaliste, n. ἄτομον οὗτινος τὸ ἐπάγγελμα εἶνε τὸ νὰ γράφῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας, personne dont la profession est d'écrire dans les journaux.

δημοσιογραφῶ (εω), μέλ. ήσω· εἶμαι δημοσιογράφος, être journaliste; γράφω (καταχωρῶ) ἄρθρα εἰς τὰς ἐφημερίδας, écrire dans les journaux; ἐφημεριδογραφῶ, journaliser; συντάσσω ἐφημερίδα, faire un journal.

δημοσιολογία, ας, ἡ· publicisme, n. m. ἡ ἐπιστήμη τοῦ δημοσιολόγου, science du publiciste.

δημοσιολόγος, ου, ὁ· publiciste, n. m. συγγραφεὺς τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν, écrivain politique. § ἐπίσης ὁ ἐντριβὴς εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ δημοσίου δικαίου, celui qui est versé dans la connaissance du droit public; || εἶνε νομομαθής, ἀλλ' οὐχὶ καὶ δημοσιολόγος, c'est un jurisconsulte, mais non un publiciste. Καταχρηστικῶς δίδουσι τὴν ὀνομασίαν δημοσιολόγος (publiciste) εἰς πάντα δημοσιογράφον (journaliste), ἤτοι εἰς πάντα δημοσιεύοντα μελέτας μὴ φιλολογικάς· ἡ ὀνομασία δημοσιολόγος δέον νὰ δίδηται εἰς τὸν καταμελετῶντα θέματα πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ ἅτινα δημοσιεύει μετὰ πραγματικοῦ κύρους εἴτε ἔν τινι ἐφημερίδι, εἴτε ἐν βιβλίοις.

δημοσιολογῶ (έω), μέλ. ήσω, εἶμαι δημοσιολόγος, être publiciste; καταγίνομαι εἰς τὴν πολιτικὴν ἐπιστήμην, s'occuper de la science politique.

δημόσιον, ου, τό· [οὐσ.] τὸ κοινόν, le public; || ἀπατᾷ τὸ δημόσιον (τὸ κοινόν), il trompe le public; || τὸ δημόσιον = ἡ πολιτεία, τὸ κράτος, l'État, ἤτοι ἡ ἔννοια τοῦ κράτους ὡς νομικοῦ προσώπου, ὑποκειμένου δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου (droit civil ou privé). Ὡς τοιοῦτον δὲ ἔχει τὴν δεσποτείαν καὶ τὴν διαχείρησιν παντὸς εἴδους κτημάτων, ἀκινήτων, κινητῶν, ἀπαιτήσεων, κτλ. ὡς πᾶς ἰδιώτης. Τὴν διαχείρησιν καὶ ἀντιπροσωπείαν ἔχει ὁ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν· || τὸ — ταμεῖον = τὸ ταμεῖον τοῦ κράτους, τῆς κυβερνήσεως, fisc, n. m. || τὰ κτήματα τοῦ δημοσίου, les biens de l'État; || τὰ δικαιώματα τοῦ δημοσίου, les droits du fisc; βλ. καὶ δημόσιος.

δημοσιονομία, ας, ἡ· οἰκονομικὴ ἐπιστήμη, science des finances. **οἰκονομολογία.**

δημοσιονόμος, ου, ὁ· financier, n. οἰκονομολόγος.

δημόσιος, ος καὶ ία, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (δῆμον) λαόν, ἢ εἰς τὴν πολιτείαν, ὁ κοινός, public, lique; ἀντίθετον τοῦ ἴδιος· || δημόσιον ταμεῖον, trésorerie de l'état; || — ταμίας, trésorier de l'état; || — ὑπάλληλος, fonctionnaire, n. m. βλ. **λειτουργός**· || δημόσια γραμμάτια ἔντοκα, bons du trésor; || δημόσιαι ἀξίαι, effets publics; || δημοσία περιουσία, fonds publics: || δημοσία τελετή, ἐπίσημος, solennité, n. f. || δημόσιον δίκαιον, droit public (politique), πραγματεύεται τὰς σχέσεις τῆς πολιτείας πρὸς ἑαυτήν, πρὸς τ' ἀποτελοῦντα αὐτὴν μέλη καὶ πρὸς τὰς λοιπὰς πολιτείας καὶ περιλαμβάνει τὸ πολιτειακὸν (po-

litique) ἢ τὸ δημόσιον ἐν στενῇ ἐκδοχῇ, δίκαιον, τὸ συνταγματικόν, τὸ διεθνές, τὸ διοικητικόν, τὸ ἐκκλησιαστικόν, τὸ ποινικόν, ὡς καὶ τὴν δικονομίαν· βλ. **δίκαιον**· ‖ — ἀνήρ, homme d'état ; ‖ δημόσια κτήματα, biens de l'état; domaine public. § [θηλ.] δημοσία· βλ. **δημόσια**. § δημοσία ὁδός, chaussée, n. f. ἡ λεωφόρος. § [οὐδ. οὐσ.] βλ. **δημόσιον**. § δημόσια ἔργα, travaux publics. Τὰ δημόσια ἔργα εἶνε ποινὴ ἐπανορθωτική, κυρία, πρόσκαιρος καὶ **ἀποκλειστικῶς** στρατιωτική (διαρκείας 2-5 ἐτῶν) ἐπιβαλλομένη εἰς τοὺς ὑπαξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας. Οἱ ἀξιωματικοὶ οὐδέποτε καταδικάζονται εἰς δημόσια ἔργα, δι' αὐτοὺς ἡ ποινὴ αὕτη ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ἐκπτώσεως, τῆς φυλακίσεως ('Αριθ. 206 καὶ ἐφ. 221 καὶ ἐφ. Στρ. Ποιν. Νομ.), καὶ τῆς ἐν φρουρίῳ καθείρξεως ('Αριθ. 231). Ἡ ποινὴ τῶν δημοσίων ἔργων εἶνε ἡ μόνη ἐπανορθωτικὴ ποινὴ ἧς ἕπεται στρατιωτικὴ πομπή, ἀνάλογος τῆς κατὰ τὴν καθαίρεσιν γενομένης, ἀλλ' ἧττον αὐστηρά. § διεύθυνσις δημοσίων ἔργων, voirie, n. f, ἤτοι διοίκησις ἐπιπεφορτισμένη τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ὁδῶν, κτιρίων, κτλ. voirie (en matière), λέγεται διεύθυνσις ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὁδοποιΐαν καὶ ἐν γένει τὰ τῶν δημοσίων ἔργων.

δημοσιότης, ητος, ἡ· publicité, n. f. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δημοσιεύσεως· τὸ νὰ καταστῇ τι γνωστὸν δημοσίως· γνῶσις πράγματος δημοσιευομένου, ὁ χαρακτὴρ τοῦ δημοσίου, caractère de ce qui est public, de ce qui est à la connaissance de tous.

δημοσίως [ἐπίρ.] publiquement ; εἰς τὸ δημόσιον, en public ; φανερά· μὲ ἔξοδα τοῦ δημοσίου, τοῦ κράτους, τῆς κυβερνήσεως aux frais de l'état (du gouvernement)=δημοσίᾳ δαπάνῃ.

δημοτελέω-ῶ, μελ. ήσω· ἐκτελῶ τι διὰ δημοσίας δαπάνης, aux frais de l'état.

δημοτελής, ής, ές· ὁ τελούμενος δι' ἐξόδων τοῦ δήμου (λαοῦ), δημόσιος, aux frais du peuple ; ἐξ οὗ ὁ τελούμενος πομπωδῶς, πανηγυρικῶς, ἤτοι δημοτελής, solennel, elle ; ὁ πομπώδης, πανηγυρικός· ‖ —, δημοσία τελετὴ (ἐπίσημος), solennité, n. f.

δημοτελῶς, [ἐπίρ.] μετὰ τελετῆς, πομπωδῶς, πανηγυρικῶς, solennellement, adv.

δημότης, ου, ὁ· καὶ θηλ. δημότις, ιδος, ἡ· membre (habitant) d'une commune, πολίτης ἑνὸς δήμου, citoyen, enne ; ἤτοι μέλος τοῦ δήμου ἀπολαῦον μετὰ τῶν ἄλλων δημοτῶν τὰ εἰς τὴν ἰδιότητα ταύτην παρομαρτοῦντα δικαιώματα.

δημοτικόν, τὸ [οὐσ.] πιστοποιητικὸν τῆς δημαρχίας ὅτι ὁ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενος εἶνε δημότης τοῦ δήμου, certificat de municipalité.

δημοτικός, ή, όν· (συγκ. ώτερος, ὑπερ. ώτατος) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὴν κοινότητα, communal, ale, aux· δημοτικός, τοῦ δήμου, municipal, ale aux ; ‖ δημοτικὸς φόρος, octroi, n. m. droit de ville ; φόρος λαμβανόμενος ὑπὸ τῆς δημαρχίας διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ δήμου διαφόρων εἰδῶν καταναλώσεως, ὅθεν λέγεται καὶ φόρος **καταναλώσεως**· ‖ δημοτικὴ ὁδός, chemin vicinal, ὁδὸς ἄγουσα εἰς χωρία· ‖ ἐπίσης αἱ ἐν ταῖς πόλεσι, κώμαις ἢ χωρίοις ὁδοὶ αἵτινες συντηροῦνται ὑπὸ τῆς δημαρχίας καλοῦνται δημοτικαὶ ὁδοί, rue communale ou municipale ; ἐπίσης route communale ou municipale, βλ ὁδός· ‖ δημοτικὴ ἐκπαίδευσις, instruction (enseignement) primaire ; ‖ δημοτικὴ ἀρχή, la municipalité ; ‖ δημοτικὸν σχολεῖον, école communale; école primaire; βλ. καὶ **δημοδιδάσκαλος**· ‖ δημοτικὸν χρέος, dette municipale, πᾶσα ὑποχρέωσις τὴν ὁποίαν ὁ δῆμος δύναται ν' ἀναλάβῃ ὡς πρόσωπον νομικόν, ὑποκείμενον δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων δυνάμει τῶν κειμένων νόμων· ‖ δημοτικὴ περιουσία, les biens communaux ; αὕτη συνίσταται ἐκ κινητῶν καὶ ἀκινήτων κτημάτων ἀνηκόντων εἰς τοὺς δήμους, ἐκ τῶν ἐπιβαλλομένων δι' ἀστυνομικὰς παραβάσεις προστίμων, ἐκ τῶν ἐμμέσων δημοτικῶν φόρων, ἐκ τῶν ἀμέσων ἐράνων καὶ τῶν ἀμισθὶ γινομένων δημοτικῶν ἐργασιῶν· ‖ δημοτικὸν συμβούλιον, conseil municipal ; εἶνε τὸ ἐκ τῶν δημοτικῶν συμβούλων (conseillers municipaux) συνιστάμενον σῶμα, ὅπερ ἔχει συμβουλευτικὴν καὶ ἐπιτηρητικὴν παρὰ τῷ δημάρχῳ δικαιοδοσίαν. Ὁ δήμαρχος ὀφείλει νὰ συμμορφῶται πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ δημ. συμβ. ἀφοῦ προηγουμένως αὗται ἐπικυρωθῶσιν ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς· ‖ δημοτικαὶ ἐκλογαί, élections municipales, αὗται ἐνεργοῦνται κατὰ τετραετίαν συγχρόνως πρὸς ἐκλογὴν ἁπασῶν τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν, συνερχομένων ἐπὶ τούτῳ ἁπάντων τῶν δημοτῶν τῶν συμπληρωσάντων τὸ 21 ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἐγγεγραμμένων ἐν τῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ· ‖ δημοτικὰ ἀξιώματα, charges municipales, εἶνε τὸ τοῦ δημάρχου, τῶν δημαρχικῶν παρέδρων καὶ τῶν δημοτικῶν συμβούλων τῶν ὁποίων ἁπάντων ἡ ἐκλογὴ ἐνεργεῖται κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς· ‖ δημοτικὰ δάση (κοινοτικά), bois communaux. § **δημοτικός**, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κοινὸν ὄχλον (τὸν λαόν), λαϊκός, populaire; ‖ ‖ τὰ δημοτικὰ ᾄσματα, les chants populaires; ‖ εἶνε πολὺ δημοτικός, il est très-populaire.

δημοτικότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ δημότου, qualité de membre d'une commune ; municipalité, n. f. § ἡ λαϊκότης, popularité, n. f.

δημοτικῶς, [ἐπίρ.] μὲ τρόπον δημοτικόν, ὡς δημότης, λαϊκῶς, populairement.

δημοτολόγιον, ου, τό· ὁ δημοτικὸς κατάλογος, catalogue communal ; ὁ ἐκλογικὸς κατάλογος, liste des électeurs.

δημοφιλής, ής, ές· γεν. οῦς· ὁ ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, aimé du peuple ; λαϊκός, populaire.

δημοφύλαξ, ακος, ὁ· δημοτικὸς φύλαξ, garde municipal.

δημοψήφισμα, ατος, τό· ψήφισμα τοῦ λαοῦ (λαϊκὸν), plébiscite, n. m. ἤτοι ἡ διὰ

γενικῆς τοῦ λαοῦ ψηφοφορίας (παραδοχῆς) ἔκφρασις τῆς θελήσεώς του.

δημώδης, ης, ες· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δῆμον. δημοτικός, καὶ μεταγ. κοινός, vulgaire ; λαϊκός, populaire ; || — πρόληψις, préjugé populaire ; || — γλῶσσα, langue vulgaire = ἡ χυδαία· || δημώδη ᾄσματα, chants populaires.

δημωδῶς, [ἐπίρ.] κοινῶς, χυδαϊκῶς, vulgairement ; δημωδῶς, populairement.

δημωφελής, ής, ές· ὠφέλιμος εἰς τὸν δῆμον (εἰς τὴν κοινότητα), utile au peuple (à la commune) ; ὁ κοινωφελής, d'utilité publique ; || τὸ δημωφελὲς=ἡ κοινὴ ὠφέλεια, (l'intérêt public (général)=κοινωφελές.

δημωφελῶς, [ἐπίρ.] πρὸς ὄφελος τοῦ δήμου, pour le bien du peuple (du public = κοινωφελῶς) ; pour le bien de la commune.

δηνάριον, ου, τό· denier, n. m. ρωμαϊκὸν νόμισμα ἴσον 3 $^1/_2$ ὀβολ. || ἐπίσης παλαιὸν χαλκοῦν γαλλικὸν νόμισμα.

δηντρουγαλεϊά, ἡ· [διάλ. Αἰτωλίας] βλ. δενδρογαλεϊά.

δῆξις, εως, ἡ· δάγκασμα, τό· morsure, n. f. καὶ μεταφ. ἔγγιγμα, πείραγμα, τὸ δηκτικόν, piquant, mordant ; «αἱ μετὰ σκωμμάτων δήξεις», le mordant d'un sarcasme.

δήποτε ἢ ὀρθότ. δή ποτε, μίαν φορὰν ποτέ, quelque jour ; un jour ; que ce soit ; que ; || [συνηθέστ. ἐν συνθέσει] ὅστις δήποτε, qui que ce soit ; || οἱοσδήποτε, quelconque ; || ὅπου δήποτε, n'importe où.

δηῶ, βλ. δηϊόω.

δήωσις, εως, ἡ· βλ. δηΐωσις.

διά, [πρόθ.] [συντάσσεται μετὰ γενικῆς καὶ αἰτιατικῆς] Α'. [μετὰ γενικῆς] διὰ μέσου, πέρα πέρα, par ; à travers ; au travers de ; διά, ἐν καιρῷ, κατὰ τὸ διάστημα, durant ; pendant; ἐντός, dans; διά, διὰ μέσου, moyennant ; de ; à. **Ἐκφράζει** δὲ 1) **διάβασιν** : || ἦλθε διὰ Πατρῶν, il est venu voie de Patras; || ταξειδεύει διὰ ξηρᾶς, il voyage par terre ; || ἐπῆγε διὰ τοῦ δάσους, il est allé à travers le bois. § 2) **χρονικὴν διάρκειαν** : || διὰ νυκτός, de nuit; nuitamment ; || δι' ὅλης τῆς ἑβδομάδος, pendant toute la semaine ; || δὲν τὸν ἀφῆκα δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, je ne l'ai pas quitté de tout le jour ; || διὰ παντός, pour toujours ; à jamais ; || διὰ βίου, à vie, pour la vie ; || ὁ διὰ μέσου χρόνος, le temps écoulé dans l'intervalle ; || § 3) **ὄργανον ἢ μέσον**· || στέλλω διὰ τοῦ ταχυδρομείου, envoyer par la poste ; || — τοῦ ἀτμοπλοίου, par bâteau ; par le vapeur ; || [ἐμπορ.]— τῶν κυρίων Ο. Ν. par l'entremise de Mrs O. N.; par l'intermédiaire de . . . || — Μασσαλίας, voie de Marseille ; || — τοῦ ταχυδρομείου, ταχυδρομικῶς, par la poste ; par le courrier ; || — ξηρᾶς· διὰ θαλάσσης, par terre; par mer ; voie de mer ; || [στρατ.] — κλίσεως, ἤτοι κατὰ παραγωγήν, par le flanc; βλ. καὶ **βάδισμα κατὰ παραγωγήν**· || — κλίσεως ἐπὶ δεξιὰ (ἀριστερά), par le flanc droit (gauche) ; (ἀσκήσεις τάγματος)· || [ἀσκή. ἱππ.] — τοῦ δεξιοῦ (ποδὸς) (ἀριστεροῦ)=καλπάσατε, sur le pied droit (gauche)=partez au galop ; || τὸν ἐκτύπησε διὰ τῆς ῥάβδου του, il le frappa de (avec) sa canne ; || — τοῦ μικροσκοπίου, à l'aide du microscope ; || ἐμονομάχησαν διὰ τοῦ ξίφους, ils se sont battus à l'épée ; || κόπτω διὰ μαχαιρίου, couper avec le couteau ; || γράφω δι' ἐρυθρᾶς μελάνης, écrire avec de l'encre rouge ; § 4) **τρόπον** : || — βραχέων, en peu de mots ; βραχέως, brièvement ; || — μακρῶν au long ; tout au long ; μακρῶς, longuement ; εὐρέως, amplement; || ἔχω δι' ἐλπίδος, j'en ai l'espoir; j'aime à espérer. § Β'. [μετὰ αἰτιατικῆς] διά, pour ; ἐξ αἰτίας, à cause de ; à ; de ; sur ; **ἐκφράζει** δέ : 1) **αἰτίαν** : || διὰ πώλημα, à vendre ; || — τὴν ἀσθένειάν του, à cause de sa maladie ; || — ποῖον λόγον ; pour quelle raison ? || διὰ τοῦτο· δι' αὐτό, pour cela ; à cause de cela ; c'est pourquoi ; || — τοῦτο κλαίει, c'est pourquoi il pleure ; c'est pour cela qu'il pleure ; || ἀπηλλάγη διὰ τὴν ἡλικίαν του, il fut exempté attendu son âge ; || [τὸ ἐπέτρεψαν] διὰ τὸ κατεπεῖγον, vu l'urgence ; || [τὸν συνεχάρην] διὰ τὴν αἰσίαν ἐπιστροφήν του, sur son heureux retour. § 2) **σκοπόν, τέλος, ἢ προορισμόν** : || [ἀνεχώρησε] διὰ τὴν ἐξοχήν, pour la campagne ; || ἐπῆγε διὰ νερόν, il est allé chercher (puiser) de l'eau; || [ἐμπορ.] (φορτίον) διὰ (Μασσαλίαν...), pour, à la destination de... || — τὸ καλόν σου, pour votre bien ; || ξύλα διὰ θέρμανσιν, bois de chauffage ; || ἀγγεῖον διὰ γάλα, pot au lait ; || σπίτι διὰ νοίκιασμα, maison à louer ; || εἶμαι διὰ ταξεῖδι, je vais partir (en voyage); || δὲν εἶνε διὰ ζωήν, il ne vivra pas ; || τρελλὸς διὰ δέσιμον, fou à lier ; || δὲν εἶνε διὰ τίποτε, il n'est bon (propre) à rien ; || ἔχεις χρήματα διὰ πέταγμα ; avez -vous de l'argent à jeter ? § 3) **ἀξίαν ἢ ἐκτίμησιν** : || τὸ ἠγόρασα διὰ τρεῖς δραχμάς, je l'ai acheté pour trois drachmes ; || δὲν τὸν λογαριάζω διὰ τίποτε, je ne fais aucun cas de lui ; || τὸν ἔχω διὰ τίμιον ἄνθρωπον, je le tiens [pour] honnête homme ; || [καὶ δημοτ. μετ' ὀνομαστικῆς ἐνίοτε] περνᾷ διὰ σοφός, il passe pour un savant. § 4) **τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος** : || ὁμιλεῖ δι' ὅλα, il parle de tout ; || τί γνωρίζεις δι' αὐτόν ; qu'est-ce que vous savez sur son compte ? || θὰ ὁμιλήσωμεν δι' αὐτὸ καὶ πάλιν, nous en reparlerons ; || θὰ σᾶς εἰπῶ κάτι δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, je vous dirai quelque chose concernant cette affaire ; || τὸν ἠρώτησα δι' ὅσα συνέβησαν, je l'ai questionné sur ce qui est arrivé. § 5) **χρονικὸν διάστημα** : || ἐνοικιάζω διὰ τρία ἔτη, je loue pour trois ans ; || θὰ τὸ ἔχητε δι' ὅλην σας τὴν ζωήν, vous l'aurez votre vie durant ; || διὰ πάντα=ἐς ἀεί, pour toujours ; || διὰ μιᾶς, tout d'un coup, ἤτοι ὅλον εἰς μίαν φοράν. § 6) **ἐξορκισμόν** : || δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, au nom de Dieu ; || δι' ἀγάπην Θεοῦ, διὰ τὸν Θεόν, pour l'amour de Dieu. § Γ'. [μετὰ ῥη-

ματων καὶ τοῦ: νὰ=ἵνα] pour; afin de; afin que; || διὰ νὰ μᾶς ἀπατήσῃ, pour nous tromper; || διὰ νὰ μὴ παρατηρηθῇ, pour ne pas être remarqué; || διὰ νὰ μὴν εἰπῇ κανείς, afin que personne ne puisse dire; afin qu'il ne soit pas dit; pour qu'on ne dise pas; || διὰ νὰ φάγῃ πολὺ ἀρρώστησε, il s'est rendu malade pour avoir trop mangé.

διάβα, ἡ· [δημ.] τόπος ἔνθα διαβαίνουσιν, ἡ διάβασις, passage, n. m. ὁδός, chemin (passant); rue (passante).

διαβάζω, μελ. άσω, ἀναγινώσκω, lire; || τί διαβάζεις; que lisez-vous? || — νεκρόν, prier pour un mort; dire (réciter) l'office des morts sur quelqu'un; || πρέπει νὰ τὸν διαβάσουν [μεταφ.] il faut l'exorciser (=νὰ τὸν ἐξορκίσουν)=εἶνε τρελλός, il est fou; || τὰ γράμματά του δὲν διαβάζονται· δὲν διαβάζεται, son écriture est illisible; § διαβάζω=διδάσκω, enseigner; || διαβάζει τὰ παιδιά του, il enseigne ses enfants § —, διδάσκω, κατηχῶ τινα, endoctriner; κάμνω (δίδω) μάθημα, faire la leçon; ὑποβάλλω, suggérer, συμβουλεύω, conseiller; || κάποιος θὰ τὸν ἐδιάβασε, on lui aura fait la leçon; || ποῖος σοῦ τὰ διαβάζει ὅλα αὐτά; qui est-ce qui vous souffle tout cela? § —, τὰ ψάλλω εἴς τινα, τὸν μαλόνω, ἐπιπλήττω, chapitrer; ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ, réprimander; || τὸν ἐδιάβασα καθὼς τοῦ ἔπρεπε, je l'ai chapitré d'importance; τὸν ἐπέπληξα σφοδρῶς, je lui ai passé une savonnade § || διαβάζω=μελετῶ, étudier; λαμβάνω μαθήματα, prendre des leçons; || ἐδιάβασεν εἰς τοὺς καλλιτέρους διδασκάλους, il a été chez (il a eu) les meilleurs maîtres; || δὲν διαβάζει διόλου, il n'etudie point; || εἶνε πολὺ διαβασμένος, il a bien étudié; § [παθητ. μεχ. ἐπίθετ.] διαβασμένος, η, ον·=πεπαιδευμένος, ἐγγράμματος, [homme] lettré (érudit); εἶνε πολὺ διαβασμένος, il a beaucoup de lecture.

διαβάθμησις, εως, ἡ· διαβαθμίς, gradation, n. f. ἡ βαθμοθέτησις.

διαβαθμίζω, μέλ. ίσω· βαθμοθετῶ.

διαβάθρα, ας, ἡ· [ναυτ.] passerelle, n. f. καλεῖται ἐπὶ τῶν πλοίων στενή τις γέφυρα ἑνοῦσα δύο ἀφιστάμενα μέρη· γενικῶς **διαβάθρα**, passerelle, καλεῖται πᾶσα στενὴ ἐν εἴδει γεφύρας διάβασις ἑνοῦσα δύο ἀφιστάμενα μέρη, καθὼς καὶ ἐπίσης ἡ ἐκ σανίδων σκάλα, κλπ., δι' ἧς ἐμβαίνομεν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὸ πλοῖον· ἡ τελευταία αὕτη **διαβάθρα**, ὅταν ἦνε κλῖμαξ δι' ἧς ἀναβαίνομεν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς πλοῖον καὶ δι' ἧς ἀναβιβάζομέν τι καλεῖται échelle, n. f. (échelle ou pont pour monter) [ou faire monter quelque chose] à bord d'un bâtiment); ἐν γένει δὲ διαβάθρα καλεῖται ἡ κλῖμαξ, escalier, n. m. || [ναυτ.] **διαβάθρα**, marche pied (de vergue), n. m. κοινῶς **πασαδοῦρος**· σχοινίον τετοποθετημένον ὑπὸ κεραίαν καὶ ἐστερεωμένον δι' ἀναβολέων (étriers) χρησιμεῦον πρὸς στήριξιν τῶν ποδῶν τῶν ναυτῶν ὅταν οὗτοι ἀνέρχωνται ἐπὶ τῶν κεραιῶν πρὸς ἀναπέτασιν, πτύξιν ἢ σειροδέτησιν τῶν ἱστίων. Μεταξὺ τοῦ ἔξω ἄκρου τῶν διαβαθρῶν καὶ τῶν ἀκροκεραιῶν ὑπάρχουσιν εἴς τινα πλοῖα ἄλλαι μικρότεραι διαβάθραι καλούμεναι παραδιαβάθραι (petit marche-pied).

διάβαινε! marche! προσφώνημα σκοποῦ ὅπως ἀντιπαρέλθῃ ἔφοδος, περίπολος ἢ ἄτομον· ἐπίσης passez votre chemin.

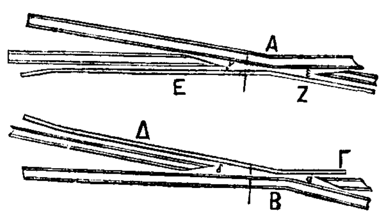
διαβαίνω, μέλ. διαβήσομαι, ἀόρ. διέβην, passer; διέρχομαι διὰ μέσου, travesser; ὑπερβαίνω, διαβαίνω, περνῶ ἀντικρύ, μεταβαίνω ἀπὸ σημεῖόν (μέρος) τι εἰς ἕτερον, dépasser, aller au delà de; || διέβη τὴν γέφυραν, il a passé le pont; || διέβη τὸν ποταμὸν κολυμβῶν, il a traversé la rivière à la nage; || — πόρον, traverser un gué, guéer; || [ναυτ.] διαβαίνω τὸν ἰσημερινόν, couper l'équateur; || [ἀπολ. δημοτ.] ὁ καιρὸς διαβαίνει (παρέρχεται), le temps passe; || διαβάς, ᾶσα, άν, passé, ée. etc.

διαβάλλω, μέλ. βαλῶ, θὰ διαβάλλω, ἀόρ. ἔβαλον· συνηθέστερον σημαίνει διασύρω τὴν ὑπόληψίν τινός, διὰ λέξεων κάμνω μισητόν, συκοφαντῶ, calomnier; δυσφημῶ, diffamer; ἐνοχοποιῶ, accuser; κακολογῶ, médire; ἀποκηρύττω, καταχραυγάζω ἐναντίον τινός, δυσφημίζω, décrier; || διαβάλλει τοὺς φίλους μου, il calomnie (il médit de) mes amis; || τὸν διέβαλον ἐπὶ ἀπιστίᾳ, on l'a accusé de perfidie; || τὸν διαβάλλει παντοῦ, il le décrie partout: || σὲ διέβαλον εἰς τὸν ὑπουργόν, on vous a noirci (desservi) auprès du ministre. § ἡ κυρία σημασία τοῦ διαβάλλω εἶνε ῥίπτω διὰ μέσου τινὸς εἰς ἄλλο μέρος, ὁδηγῶ, φέρω ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν, διαπερῶ, passer, faire passer; traverser; || [ναυτ.] **διαβάλλω** ἢ (**διείρω σχοινίον τι, τὰ ἀγόμενα**), passer un cordage, les manœuvres, σημαίνει τοποθετῶ αὐτὰ εἰς τὰς οἰκείας θέσεις διαβάλλων (διαπερῶν) αὐτὰ διὰ τῶν τροχίλων ἢ ἄλλων μερῶν δι' ὧν πρέπει νὰ διέλθωσι.

διαβαντοχρουννύνης, ὁ· [ορυκτ.] ὀρυκτὸν λίαν ὅμοιον τῷ δελεσσίτῃ (βλ. δελεσσίτης), εὑρισκόμενον ἐντὸς τοῦ πετρώματος διαβάσσου, ὑπό τινων θεωρεῖται ὡς παραλλαγὴ τοῦ χλωρίτου (βλ. χλωρίτης). (Δ. Κ.)

διάβασις, εως, ἡ· τὸ διαβαίνειν, ἡ μετάβασις ἀπό τινος σημείου εἰς ἕτερον, passage, n. m. καθὼς ἐπίσης **διάβασις**, passage, n. m. λέγεται ἡ δίοδος, ἤτοι τὸ μέρος ἐξ οὗ διαβαίνουσι· || ἰσόπεδος διάβασις [σιδηροδρ.] passage à niveau; βλ. **ἰσόπεδος**· || [σιδηροδρ.] **διάβασις**, traversée de voie. Αἱ ἐπὶ τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν διαβάσεις χρησιμεύουσι διὰ τὴν μετάβασιν τῶν ἁμαξῶν ἐκ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἑτέραν γραμμήν. Ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν, αἱ **κάθετοι διαβάσεις** (traversées rectrangulaires) καὶ αἱ **λοξαὶ διαβάσεις** (traversées obliques). Αἱ **κάθετοι διαβάσεις** χρησιμοποιοῦνται ἐν τοῖς σταθμοῖς διὰ νὰ διαβῶσιν ἐκ μιᾶς πρὸς ἑτέραν παράλληλον γραμμὴν μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι καὶ ἕτεραι παράλληλοι γραμμαί. Τὰ ἐλάσματα τῆς κυρίας γραμμῆς εἰσιν ἢ συνεχῆ ἢ κεκομμένα κατὰ τὴν συνάντησιν μετὰ

τῶν καθέτως ἐπ' αὐτῆς ἐλασμάτων τῆς διαβάσεως, τὰ δὲ ἐλάσματα τῆς διαβάσεώς εἰσι κεκομμένα διὰ τὴν εὔκολον κίνησιν τῶν ἁμαξῶν. Αἱ λοξαὶ διαβάσεις χρησιμοποιοῦνται διὰ τὰς διακλαδώσεις (embranchements) ἐπὶ τῶν διπλῶν γραμμῶν. Λοξή τις διάβασις περιλαμβάνει τρία κύρια μέρη· 1) τέσσαρα αἰχμηρὰ ἐλάσματα (rails de pointe) α δ γ ε, 2) δύο

ἀγκωνοειδῆ ἐλάσματα (rails coudés) Α Β καὶ 3) τέσσαρα ἀντελάσματα Γ Δ Ε Ζ (contre-rails) ἀποτελοῦντα δύο εὐδιάκριτα τεμάχια. Τὰ διάφορα ταῦτα τεμάχια εἰσὶ τοποθετημένα ἐπί τινος πλαισίου ἢ ἁπλῶς ἐπὶ στρωτήρων· βλ. καὶ αἰχμόκαρδον pointe de cœur. § — τοῦ ἰσημερινοῦ [ναυτ.] passage de la ligne. § διάβασις ῥείθρων, passage des cours d'eau; ῥεῖθρόν τι θεωρούμενον ὡς τακτικὸς φραγμὸς δύναται νὰ διαπραιωθῇ κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ συμφώνως μὲ τὰ μέσα ἅτινα διαθέτουσι· || διάβασις διὰ πόρου, passage à gué. Τὸ μέγιστον βάθος διὰ τὸ πεζικὸν εἶνε 1 μέτρου. διὰ τὸ ἱππικὸν 1,20 καὶ διὰ τὰ ὀχήματα 0μ, 65 μέχρις 1μ, 30 ἀναλόγως τοῦ εἴδους τοῦ φορτίου ἐὰν δύναται τοῦτο νὰ βραχῇ ἢ ὄχι. Οἱ καλλίτεροι πόροι εἶνε οἱ ἔχοντες βυθὸν σκληρὸν καὶ ἀντέχοντα ἐκ ψήφων (fond de gravier). Πρὸς ἀνεύρεσιν τούτων, ὅταν δὲν ἦνε γνωστοί, διαπλέουσι διὰ λέμβου κατὰ τὴν φορὰν τοῦ ῥεύματος βολιδοσκοποῦντες τὸν βυθόν, (sonder le fond) τοῦ ῥείθρου διὰ βολίδος (sonde) προσδεδεμένης εἰς σταθεροῦ μήκους σχοινίον. Ὅταν ἡ βολὶς παρουσιάζῃ ἀντίστασίν τινα, ἐρευνῶσιν ἐὰν ὁ ποταμὸς ἦνε διαβατὸς καθέτως, εἴτε λοξῶς ὡς πρὸς τὴν ὄχθην. Ἐὰν ὁ πόρος ἦνε διακεκομμένος ἢ ἐὰν τὸ ἔδαφος ὑποχωρῇ εἴς τινα μέρη, ῥίπτουσι φακέλλους (fascines) εἰς οὓς παρεμβάλλουσι λίθους. Αἱ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ῥείθρου ἀπολήγουσαι ὁδοὶ ἢ ἀτραποὶ ἄγουσι συνήθως εἰς πόρον. Σημειοῦσι τὸ πλάτος καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πόρου διὰ δύο σειρῶν ἀκοντίων καὶ ἐξομαλύνουσι τὸ ἔδαφος κατά τε τὴν εἴσοδον καὶ τὴν ἔξοδον. Κατὰ πρῶτον διέρχεται τὸ πεζικόν, εἶτα τὸ πυροβολικὸν καὶ τέλος τὸ ἱππικόν, διότι δύναται διὰ τῶν ποδῶν τῶν ἵππων νὰ βλαφθῇ ὁ πόρος. Τὰ στρατεύματα διέρχονται μὲ ἠραιωμένους ζυγοὺς ἵνα μὴ παρεμποδίζηται τὸ ῥεῦμα, ὅπερ δέον ν' ἀποφεύγωσι νὰ παρατηρῶσι. Ὅταν τὸ ῥεῦμα ἦνε ὁρμητικὸν τοποθετοῦσι πρὸς μὲν τὰ ἄναντα (en amont) ἴλας ἱππικοῦ ἵνα ἀναχαιτισθῇ κάπως τοῦτο, πρὸς δὲ τὰ κάταντα (en aval) γραμμήν τινα ἱππέων ἵνα βοηθήσωσι τοὺς ὑπὸ τοῦ ῥεύματος παρασυρομένους πεζούς. Ἐὰν ὁ πόρος ἦνε βαθύς, τοποθετοῦσιν ἐπὶ κεφαλῆς καλούς τινας κολυμβητὰς ὑψηλοῦ ἀναστήματος βαδίζοντας ἐν γραμμῇ καὶ συγκρατουμένους διὰ τῆς χειρός· || διάβασις κολυμβητὶ ἢ διὰ κολυμβήσεως, passage à la nage. Αὕτη ἐκτελεῖται λίαν σπανίως καὶ ὑπὸ μικρῶν μόνον ἀποσπασμάτων, ὅταν τὸ ῥεῦμα ἔχῃ πολὺ μικρὰν ταχύτητα. || διάβασις ἐπὶ τοῦ πάγου, passage sur la glace; αὕτη ἐκτελεῖται ὁσάκις εἶνε δυνατόν· || διάβασις δι' ἐπιπλεόντων σωμάτων, passage au moyen de corps flottants; αὕτη ἐκτελεῖται κατὰ τοὺς ἑξῆς τρόπους: 1ον. Διὰ λέμβων (en bateaux); ἐπὶ λέμβου τοῦ πυροβολικοῦ ἐπιβιβάζονται 25 ἄνδρες, ἐπὶ δὲ τοῦ ἡμιλεμβίου (demi-bateau) τοῦ μηχανικοῦ 12. Τὸ ἱππικὸν ἐπιβιβάζεται μόνον ἐπὶ μεγάλων λέμβων. Ἐπὶ τῶν λέμβων τῆς γεφυροσκευῆς (bateaux d'équipage), ἐπιβιβάζονται μόνον οἱ ἄνδρες κρατοῦντες διὰ τοῦ δεσμοῦ (longe) τοὺς ἵππους οἵτινες διέρχονται κολυμβητί. Τὸ πυροβολικὸν διέρχεται διὰ τῶν λέμβων ἀποκιλλιβαντούμενον, ἐκτὸς ἐὰν διαθέτωσι πολὺ μεγάλας λέμβους, καθὼς εἶνε αἱ βάρεις (bacs). Κατὰ τὰς διαβάσεις ἐπικρατεῖ σιγὴ καὶ ἀκινησία, ἀπαγορεύεται δὲ αὐστηρῶς νὰ πυροβολήσωσι. 2ον. Διὰ βάριδος (en bac); μεγάλη ἐπίπεδος καὶ ὀρθογώνιος λέμβος ἧς ἡ πρῷρα καὶ ἡ πρύμνη ἔχουσι μικρὰν κλίσιν διὰ τὴν ἐπιβίβασιν καὶ ἀποβίβασιν τῶν ὀχημάτων. 3ον. Διὰ σχεδίας (en radeau)· ἥτις εἶνε ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλειτέρα. Τὸ πεζικὸν διέρχεται ὀρθίως ἱστάμενον μὲ τὸ ὅπλον παρὰ πόδα καὶ ἀκίνητον. Τὸ ἱππικὸν ἀφιππεύει, κρατουμένων τῶν ἵππων πολὺ πλησίον διὰ τοῦ χαλινοῦ. Τὸ πυροβολικὸν τοποθετεῖ τὸ βαρύτερον ὑλικόν του εἰς τὸ κέντρον τῆς σχεδίας καὶ διανέμει ὁμοιομόρφως τὸ λοιπὸν βάρος· || — στρατευμάτων, passage des troupes; βλ. καὶ παρέλασις, défilade, n. f. || βιαία διάβασις διὰ μέσου τῶν ἐχθρικῶν τάξεων, trouée, n. f. || [ναυτ.] διάβασις πυρομαχικῶν, tube central de chargement, καλεῖται οὕτως ὁ σωλὴν δι' οὗ διέρχονται τὰ πυρομαχικά, εἶνε δὲ οὗτος σωλὴν κυλινδρικὸς ἐξ ἐλάσματος διήκων ἀπὸ τοῦ πυροβολείου μέχρι τῶν ἀποθηκῶν τοῦ πλοίου. § —, passe, n. f. ἤτοι τὸ πέρασμα, καὶ γενικῶς ὁ καιρὸς τοῦ περάσματος τῶν πτηνῶν.

διάβασμα, ατος, τό· [δημ.] ἡ ἀνάγνωσις, lecture, n.f. || εἶνε διὰ (θέλει) διάβασμα [φρ.], il est fou = εἶνε τρελλός.

διαβασμένος, η, ον· [δημ.] βλ. διαβάζω.

διαβατέος, α, ον· ῥημ. ἐπίθετον τοῦ διαβαίνειν· ὃν ὀφείλει τις νὰ διαβῇ, que l'on doit traverser; βλ. καὶ διαβατός.

διαβατήριον, τό· passeport, n. m. [ἐνίοτε] papiers, n.m. pl. || — διὰ τὸ ἐξωτερικόν, passeport pour l'étranger, ἐκδίδεται συνήθως ὑπὸ τῶν Νομαρχῶν καὶ Ἐπάρχων ὑπ' εὐθύνην των καὶ κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ, δι' ὡρισμένον συνήθως τόπον καὶ χρόνον, ἐπὶ ἐνσήμου χάρτου 5 δρ. ἐν ὀνόματι τῆς κυβερνήσεως τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος,

ἐπικαλοῦνται δὲ τὴν ὑπὲρ τοῦ φέροντος συνδρομὴν τῶν Ἀρχῶν, περιέχοντα τὰ πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ταὐτότητος τοῦ προσώπου ἀπαιτούμενα χαρακτηριστικά, ἐπάγγελμα. κτλ. || — εἰδικόν, βλ. ἀσφάλιον, sauf-conduit.

διαβάτης, ου, ὁ· ὁ διαβαίνων, passant, n.m. διαβατικός, περαστικός, de passage ; passager, ère ; || γυμνόνει τοὺς διαβάτας, il dévalise les passants ; || ὁ ἄνθρωπος εἶνε διαβάτης ἐπὶ τῆς γῆς, l'homme n'est que passager sur la terre.

διαβατικός, ή, όν· ὁ μεταβατικός, περαστικός, de passage; passager, ère; || διαβατικὰ πτηνά, oiseaux de passage ; || τὸ κακὸν θὰ ἦνε διαβατικόν, le mal sera passager ; || [γραμμ.] ὁ μεταβατικός, transitif, ive ; [διάθεσις, σύνθεσις, ῥῆμα]. § ὁ διερχόμενος, passant, e; ὁ χρησιμεύων πρὸς δίοδον, ὁ συχναζόμενος, fréquenté, ée; || — δρόμος, rue passante; || — [ἐπὶ ὑψώσεων τιμῶν, κτλ.], passager.

διαβατικῶς, [ἐπίρ.] en passant ; passagèrement ; μεταβατικῶς, transitoirement.

διαβατός, ή, όν· ὃν δύναται (ὀφείλει) τις νὰ διαβῇ, que l'on peut traverser ; traversable, adj. βλ. διοδεύσιμος, διαπεράσιμος· || ποταμὸς διαβατός, rivière traversable, ἀπὸ ὄχθης εἰς ὄχθην δι' οἱουδήποτε μέσου· ὅταν ὅμως ἦνε διαβατὸς διὰ πόρου λέγεται guéable, praticable ; || διαβατός, ή, όν· guéable, adj. ἐπὶ ποταμῶν καὶ ἐν γένει ῥείθρων, οὓς δύναταί τις νὰ διαβῇ διὰ τοῦ πόρου (gué). § [οὐδ. οὐσ.] τὸ διαβατόν, viabilité, n, f. βλ. βατόν· || διαβατόν, βλ. διαπεραστόν.

διαβεβαιόνω, καὶ

διαβεβαιῶ (όω), μέλ. ώσω, πιστοποιῶ ἢ ὑπόσχομαι μετὰ πολλῆς βεβαιότητος, βεβαιόνω, assurer ; affirmer ; ὑπόσχομαι, garantir ; πιστοποιῶ, certifier ; || σᾶς τὸ διαβεβαιῶ, je vous l'affirme ; je vous le certifie ; || τίς μοῦ διαβεβαιόνει τὴν ἀλήθειαν ; qui me garantit la verité ?

διαβεβαίωσις, εως, ἡ· βεβαίωσις, affirmation, n, f. assurance, n. f. || δέξασθε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς (διακεκριμένης) ὑπολήψεώς μου, agréez l'assurance (les assurances) de ma considération (distinguée) ; || ἔχω ἀνάγκην τῆς διαβεβαιώσεώς σας, j'ai besoin de votre affirmation. § —, affirmation, n. f. ὅρκος, π. χ. ὁ ὅρκος τοῦ ἐπισκόπου, serment d'évêque.

διαβεβαιωτικός, ή, όν· ὁ ἐπιβεβαιωτικός, affirmatif, ive.

διαβεβαιωτικῶς, [ἐπίρ.] μὲ τρόπον ἐπιβεβαιωτικόν, affirmativement.

διάβημα, ατος, τό· ἐκ τοῦ διαβαίνω, τὸ πέρασμα, ἡ διάβασις, trajet, n.m. passage, n. m. καὶ ἐν γένει μεταγ. τὸ βῆμα, ὁ βηματισμός, démarche, n. f. allure, n. f. ἤτοι ὁ τρόπος τοῦ πορεύεσθαι ἢ τοῦ φέρεσθαι, καὶ ἡ ἀπόπειρα διὰ τὴν ἐκτέλεσίν τινος, ὅθεν διάβημα, démarche ; || πρὶν ἢ προβῇ εἰς τὸ διάβημα τοῦτο, avant de pousser (de procéder) à cette démarche ; || τὰ διαβήματά του (οἱ τρόποι του) δὲν μοῦ ἀρέσουν, ses allures ne me plaisent pas.

διάβης, ὁ· [διάλ. Νισύρου] ἀντὶ διαβάτης.

διαβήτης, ου, ὁ· compas, n. m. τὸ γνωστὸ τεκτονικὸν ὄργανον κοινῶς τὸ κομπάσο (ἐκ τοῦ ἰταλ.), κληθὲν οὕτως ἐκ τῶν ἀνοικτῶν σκελῶν αὐτοῦ. Ὁ διαβήτης, compas, εἶνε ὄργανον μαθηματικὸν ἔχον δύο κινητὰ σκέλη (branches) ἡνωμένα περί τινα γίγγλυμον καὶ τοῦ ὁποίου αἱ ἀκίδες (pointes) χρησιμεύουσιν εἰς τὴν καταγραφὴν τόξων κύκλου, εἰς μέτρησιν διαστάσεων ἢ παχῶν ἢ πρὸς σύγκρισιν ἀποστάσεων, καὶ πρὸς ἄλλους ἔτι σκοποὺς τῆς πρακτικῆς γεωμετρίας· || — στυλιδωτός, compas à balustre ; || — πεντασκελής, οῦς, ὁ· compas à cinq branches ; || — ὁλκωτὸς καὶ βεβαθμονομημένος (βαθμονομῶ), compas à coulisse, gradué ; || — ὁλκωτὸς καὶ βεβαθμονομημένος, μετὰ παρεκταμάτων καὶ μοιρονομίου, compas à coulisse, gradué, avec allonges et nonius ; || — φέρων ἄντυγα βεβαθμονομημένην, compas à limbe graduée ; || — ἀκιδωτός, compas à pointes; || — φέρων ἀκίδας κινητάς, compas à pointes mobiles ; || — φέρων ἀκίδας κεκαμμένας, compas à pointes renversées ; || ἐλατηριωτὸς διαβήτης, compas à ressort ; || — παρακυκλοφόρος, compas à rondelle ; || — κεραιωτός, compas à verge ; || διαβήτης κυρτός, ἡ διαβήτης μὲ κυρτὰ σκέλη, compas courbe, ἢ compas à branches courbes ; εἰδικώτερον δὲ κιρκῖνος ἢ καρκῖνος, διὰ τὸ σχῆμα αὐτοῦ· || — παχομέτρης (πάχος, μετρέω), compas d'épaisseur, οὗτινος τὰ σκέλη εἶνε κεκαμμένα πρὸς τὸ ἐσωτερικόν, διὰ τὴν μέτρησιν τῶν παχῶν· καλεῖται δὲ καὶ κυρτοδιαβήτης· || — τοῦ τέκτονος ἢ τεκτονικός, compas de charpentier ; || διαβήτης ἔκκεντρος, ἐκκεντρόμετρον, τό· compas d'excentricité ; || — σιδηρουργικός, compas de forge ; || — κηπουρικός, compas de jardinier ; || — μειονογράφος ἢ ἀναγωγικός, compas de réduction ; || — εὐθύς, compas droit ; || — ἀναλογικός, compas de proportion; || — τοῦ οἰκοδόμου, compas de maçon. § [νοσολ.]—, diabète, n.m. διὰ τοῦ γενικοῦ τούτου ὅρου σημαίνεται ὁμὰς παθολογικῶν φαινομένων, ὧν ὁ κύριος κλινικὸς χαρακτὴρ εἶνε ἡ πολυδιψία, ἡ πολυουρία καὶ ἡ πολυφαγία μετ' ἀλλοιώσεως τῶν ἐν τοῖς οὔροις περιεχομένων στερεῶν συστατικῶν καὶ καχεξίας μεγάλης. Διακρίνομεν δὲ τέσσαρα εἴδη διαβήτου, τὰ ἑξῆς : τὸν σακχαρώδη (diabète sucré) ; τὸν ἀζωτουρικὸν (diabète azoturique) ; τὸν φωσφατουρικὸν (diabète phosphaturique ἢ phosphatique) ; καὶ τὸν ἄποιον ἢ μωρὸν (diabète insipide).

διαβητικός, ή, όν· ὁ πάσχων ἀπὸ διαβήτην, diabétique, adj.

διαβητόμετρον, ου, τό· diabétomètre (διαβήτης, μέτρον) n. m. [ἰατρ.] ὄργανον χρησιμοποιούμενον πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ὑπάρξεως σακχάρου εἰς τὰ οὖρα τῶν διαβητικῶν.

διαβιβάζω, μέλ. άσω, μεταφέρω τι ἀπέναντι (ἀπό... εἰς...), transporter ; passer ; || ὁ λεμβοῦχος μᾶς διεβίβασεν εἰς τὴν ἀντίπε-

ραν ὄχθην, le batelier nous a transportés à l'autre bord ; || διαβιβάζω ἢ μεταφέρω λαθρεμπόριον, passer de la contrebande. § —, μεταβιβάζω, transmettre, être transmis ; faire passer ; faire parvenir ; faire tenir ; || διαβιβάσατε τοὺς χαιρετισμούς μου, faites-lui parvenir mes salutations ; || σᾶς διαβιβάζω συνημμένως, je vous transmets ci-joint ; || τὸ στέμμα διεβιβάσθη (μετεβιβάσθη) ἀπὸ . . . εἰς . . . la couronne passa de . . . au . . . || [ἐμπορ.] διαβιβάζω ἐπιστολήν, δεῖγμα, faire parvenir ; || — (τηλεγράφημα) transmettre ; || διαβιβάζομεν ὑμῖν κατωτέρω (ἀκολούθως) σημείωσιν τῶν ἐξόδων μας, nous vous remettons ci-après note de nos frais ; || εὐαρεστήθητε νὰ διαβιβάσητε ἡμῖν τὰς τρεχούσας τιμὰς τῶν ἀποικιακῶν τῆς ὑμετέρας ἀγορᾶς veuillez nous transmettre le cours actuel des denrées coloniales sur votre place ; || διαβιβάζειν λογαριασμὸν τινά, τιμολόγιόν τι, joindre, envoyer un compte, une facture, apporter un compte ; || ἡ φιλική σας τῆς 19 τρέχοντος μοὶ διεβίβασε (ἔφερε) τὸν λ/σμὸν ναύλου, dans votre lettre du 19 courant m'est parvenue la note de fret.

διαβίβασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαβιβάζειν, action de transporter (de faire parvenir ; de transmettre) ; ἡ μεταβίβασις, transmission, n. f. ἡ ἀποστολή, envoi, n. m. || ἡ διαβίβασις τῶν ἐγγράφων εἰς τὸ ἀνώτερον δικαστήριον, l'envoi des actes, des pièces à une autre instance.

διαβιβαστικός, ή, όν· μεταβατικός, de transmission, ὁ χρησιμεύων πρὸς διαβίβασιν, μεταβίβασιν.

διαβιβρώσκω, μέλ. ώσω. τρώγω τι ἔσωθεν, κατατρώγω, corroder ; || — τὸ ἔδαφος, corroder le terrain ; || κατατρώγω, ronger ; dévorer.

διαβιόω καὶ

διαβιῶ, μέλ. ώσω, ἀόρ. β' διεβίων· διάγω, ζῶ διερχόμενος πολὺν χρόνον· διέρχομαι ὅλον τὸν βίον, passer sa vie ; || διεβίωσεν εὐτυχής, il vécut heureux.

διαβίωσις, εως, ἡ· τὸ διαβιοῦν, ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, manière de vivre; ἡ ζωὴ (ἐν γένει), la vie.

διαβλέπω, μέλ. βλέψω, παθ. βλέπομαι· βλέπω ἀσκαρδαμυκτί, ἀτενίζω, regarder attentivement ; fixer (le regard) ; εἰσδύω διὰ τοῦ βλέμματος, pénétrer (par le regard) ; βλέπω μὲ ὀξὺ βλέμμα, percer (par le regard]; βλέπω διὰ μέσου, entrevoir ; διακρίνω, apercevoir ; || — τὰ σχέδιά του, j'entrevois ses desseins ; || ἡ ὀξυδέρκειά του διεῖδε τὸ μυστικόν, sa perspicacité a percé le mystère.

διαβλητικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων πρὸς διαβολήν, ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς διαβολήν, calomnieux, euse ; diffamant, e ; diffamatoire.

διαβοάω, βλ. διαβοῶ.

διαβόητος, ος, ον· ὁ διαβεβοημένος, περιβόητος, πολυθρύλλητος, περίφημος, fameux, euse ; || [ἐπὶ κακοῦ] ὁ δυσφήμιστος, diffamé, ée ; malfamé, ée.

διαβολάκι, τό· μικρὸς διάβολος, petit diable ; diabloteau, n. m. καὶ diablotin, inc =petit diable (diablesse) ; ἐν γένει δὲ ζωηρὸν παιδίον, enfant vif, espiègle ; || [μεταφ. ἐπὶ ἀνθρ.] ὁ ὀξυδερκής, πνευματώδης, πονηρός, κοινῶς φίνος, fin, e ; matois, e.

διαβολάνθρωπος, ὁ· ὁ διαβολεμμένος ἄνθρωπος, πανοῦργος, homme endiablé.

διαβολεμμένος, η, ον· διαβολικός, endiablé, ée; satané, ée; κακός, méchant, e; || — κατεργάρης, satané fripon. § πανοῦργος, πονηρός, πνευματώδης, fin, e ; rusé, ée ; matois, e; [καὶ ἄλλως] il a le diable au corps ; c'est un homme endiablé. § μέγας, τρομερός, ἀνυπόφορος, grand ; terrible ; insupportable ; || διαβολεμμένο κρύο, un froid de loup ; un diable de froid.

διαβολεύς, έως, ὁ· ὁ διαβάλλων, calomniateur, trice ; ὁ κατηγορῶν κρυφίως, accusateur ; βλ. διαβολή.

διαβολεύω, μέλλων εύσω, καθιστῶ (ἰδίως καθίσταμαι) πανοῦργος, δόλιος, rendre (devenir) rusé ; fripon. § —, βλ. διαβολίζω.

διαβολή, ῆς, ἡ· τὸ διαβάλλειν, ἡ ψευδὴς καὶ κρυφίως γινομένη κατά τινος κατηγορία, calomnie, n. f. ἡ κατηγορία, accusation, n.f.

διαβολιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] diablerie, n. f. =σκευωρία, κακία, πονηρία, ruse, n. f. friponnerie, n. f. tour (=παιχνίδι, πονηριά) n. m. || κάτι διαβολιὰ εἶνε ἐδῶ, il y là-dessous quelque diablerie ; || γνωρίζω ταῖς διαβολιαῖς του, je connais ses ruses (ses tours) ; || διαβολία, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ διαβολὴ καὶ ἡ διαβολιά.

διαβολίζω, μέλ. ίσω, faire endiabler ; φέρω τινὰ εἰς ἀπόγνωσιν, ἐρεθίζω, ἐξάπτω, exaspérer ; βλ. καὶ δαιμονίζω ; || διαβολίζω, [διάλ.Οἰν.=παραπλανῶ, παρασύρω· «ἐσὺ ἐδιαβόλισες τὸ γυιό μου»=σὺ τὸν παρεπλάνησες.

διαβολικός, ή, όν· diabolique, adj. σατανικός, satanique, adj. satané, ée ; ὁ προερχόμενος ἀπὸ τὸν διάβολον, qui vient du diable ; ὁ ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ διαβόλου, qui est inspiré par le diable ; πειρασμὸς (ὤθησις, προτροπὴ) διαβολικός, tentation diabolique ; || ὑποβολὴ διαβολική, suggestion diabolique. § [μεταφ.] —, ὁ κακός, méchant, e ; π. χ. ἄνθρωπος —, homme méchant ; μειδίαμα διαβολικόν, sourire diabolique.

διαβολικῶς, [ἐπίρ.] diaboliquement, adv. κατὰ τρόπον διαβολικόν (πολὺ κακόν), d'une façon extrêmement méchante ; || ἐπινοεῖν διαβολικῶς, inventer diaboliquement.

διαβόλισμα, ατος, τό· diablerie, n. f. ἡ δολιότης, ὁ ἐρεθισμός, τὸ πείραγμα, καταπίεσις, vexation, n. f.

διαβολισμός, οῦ, ὁ· diabolicisme, n. m. χαρακτήρ, φύσις διεστραμμένου, διαβολικοῦ ἀνθρώπου, caractère, nature d'un être méchant, diabolique.

διαβόλισσα, ης, ἡ· diablesse, n. f. (θηλ. τοῦ διάβολος)· ἐπίσης γυνὴ διεστραμμένη.

διαβολόκαιρος, ὁ· [δημ.] πολὺ κακὸς (ἄ-

σχήμος) καιρός, très mauvais temps; temps de chien.

διαβολόπαιδον, ου, τό· βλ. διαβολόπουλον.

διαβολοποῦλι, τό· martin-roselin, n. m.

διαβολόπουλον, τό· [δημ.] παιδὶ τοῦ διαβόλου, enfant du diable; διαβολάκι, δαιμονόπουλον, diablotin.

διάβολος, ου, ὁ· diable, n. m. ἢ σατανᾶς, satan, n. m. ὁ δαίμων, démon (ἐκ τοῦ Ἑβρ. σατὰν = ἐχθρός, ἐναντίος)· ἡ ἀπὸ τῆς παλαιᾶς εἰς τὴν νέαν διαθήκην καὶ τὸν χριστιανικὸν κόσμον εἰσαχθεῖσα παράστασις πονηροῦ τινος πνεύματος, ἄρχοντος ὁλοκλήρου κόσμου πονηρῶν πνευμάτων εἰς διαρκῆ ἀντίθεσιν καὶ ἀντίπραξιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰ ἀγαθὰ πνεύματα εὑρισκομένου. Διάβολος, diable, ὅθεν σημαίνει πνεῦμα σκότους, πνεῦμα πονηρὸν (ἀκάθαρτον), ἐχθρός, πονηρός, ἄρχων τοῦ σκότους· καὶ εὐφημιστικῶς diantre, n. m. (βλ. καὶ δαίμων)· || ἔχει τὸν διάβολον μέσα του, il a le diable au corps; || ὁ διάβολος ἔχει πολλὰ ποδάρια [φρ. παροιμ.], le diable est bien fin; on ne sait pas ce qui peut arriver; || ἡ ὑπόθεσις πηγαίνει κατὰ διαβόλου, l'affaire va à la diable (s'en va au diable; à tous les diables); || εἶνε διαβόλου συνέργεια, le diable s'en mêle; || εἶνε ἕνας διάβολος μεταμορφωμένος, c'est le diable en personne; || εἶνε ἕνας διάβολος ξειδάτος [ἰδ. ἐπὶ γυναικῶν], c'est le diable coiffé; || αὐτὸ θὰ γείνῃ, ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ, cela se fera, à moins que le diable ne s'en mêle; || ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ δὲν τὸ πιστεύω, quand le diable y serait, je ne croirais pas cela; || ηὗρα τὸν διάβολόν μου [φρ.], je me suis donné au diable; || πήγαινε εἰς τὸν διάβολον, allez au diable; va-t-en au diable; || ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ, [que] le diable vous emporte; || ὁ διάβολος νὰ τὸν πάρῃ τὸν ἀνόητον, [que] la peste soit de l'imbécile; || νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! 'ς τὸν διάβολον, au diable! || τί (πῶς, ποῦ) διάβολον; que (comment; où) diable? || τί διάβολον τοῦ ἔκαμες; que diable lui avez-vous fait? || διάβολε! diable! diantre! peste! dame! || ἔχω μίαν πεῖναν τοῦ διαβόλου, j'ai une faim de chien (une faim canine); || κάμνει ἕνα κρύον τοῦ διαβόλου, il fait un froid de loup (de diable); || κάθηται εἰς τοῦ διαβόλου τὴν ἄκρη, il demeure au bout du monde (= εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου)· || ὅταν ὁ διάβολος γηράσῃ γίνεται καλόγηρος [παροιμ.], quand le diable fut vieux, il se fit ermite.

διαβολοσκορπίσματα, τά· ce que le diable disperse; βλ. ἀνεμομαζώματα.

διαβολόσπερμα, τό· [δημ.] σπέρμα, γέννημα τοῦ διαβόλου (διαβολικόν), engeance du diable; engeance diabolique; βλ. καὶ γέννα διαβόλου.

διαβολοσύνε, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ διαβολοσύνη, ἤτοι ἔργα ἀντάξια τοῦ διαβόλου.

διαβολόψειρα, ἡ· [δημ.] τὸ ἄκαρι, ciron, n. f.

διαβουκολέω καὶ

διαβουκολῶ, μέλ. ήσω· ἀπατῶ τελείως, tromper; ἐξαπατῶ διὰ λόγων (ἐλπίδων) κενῶν, repaître de vaines espérances; χλευάζω, berner.

διαβουλεύομαι, μέλ. εύσομαι, délibérer; σκέπτομαι κατ' ἐμαυτόν, συλλογίζομαι, συσκέπτομαι. § μηχανεύομαι, μηχανορραφῶ, machiner; συνομνύω, συνωμοτῶ, comploter.

διαβούλιον, ου, τό· délibération, n. f. ὁ διαλογισμός, στοχασμὸς καὶ ἐν γένει ἡ απόφασις, ἡ σύσκεψις· || τὸ συμβούλιον, conseil, n. m. ἡ σύσκεψις, συνεδρίασις, conférence, n. f. || [ἐπὶ κακοῦ συνήθ.] conciliabule, n. m. § μηχανορραφία, machination, n. f. συνωμοσία, complot, n. m.

διαβοῶ (άω], μέλ. ήσω· φωνάζω δυνατά, φωνάζων γνωστοποιῶ τι, divulguer; διακηρύττω, proclamer; δημοσιεύω, publier; κοινολογῶ, διαθρυλλῶ, ébruiter; δυσφημίζω, καταχραυγάζω τινός, décrier.

διάβρασις, εως, ἡ· ἡ αὐθεψία, assation, n. f. ἡ βράσις διὰ μέσου ἄλλου τινός.

διάβρεγμα, ατος, τό· καὶ

διάβρεξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαβρέχειν, διαβροχή, κατάβρεξις, πότισμα, arrosage, n. f. διάβρεξις, διαβροχή, τὸ μούσκευμα, imbibition, n. f. ἡ διαβροχή, μούσκευμα, imprégnation, n. f. || —, τὸ μούσκευμα, trempage, n. m. mouillure, n. f. || ὕγρανσις, διαβροχή, κατανοτισμός, humectation, n. f. || [χημ.] διάβρεξις, ἐμβροχή, macération, n. f. διάλυσις οὐσίας τινὸς ἐκτὸς ῥευστοῦ· || —, μούσκευμα, imprégnation.

διαβρέχω, μέλ. έξω· βρέχω ὅλως διόλου, μουσκεύω, καταβρέχω, mouiller; tremper; imbiber; imprégner; || ποτίζω, arroser; || ὑγραίνω, διαβρέχω, κατανοτίζω, humecter; || —, μουσκεύω, imprégner; || [χημ.] macérer, ἐμβρέχω, διαλύω οὐσίαν τινὰ ἐντὸς ῥευστοῦ· || — τὴν πυρίτιδα, noyer la poudre, ἤτοι ῥίπτω ὕδωρ ἐπὶ τῆς πυρίτιδος ἵνα μὴ ἀναφλεχθῇ, ὅπως τοῦτο πράττουσι κατὰ τὴν ἀνεύρεσιν ἑστιῶν εἰς τὰς ὑπονόμους κατὰ τὸν ὑπόγειον πόλεμον (guerre souterraine); || διαβρέχω, τὰ ἀσπρόρρουχα πρὶν τὰ πλύνω, ξερρουτίζω, essanger.

διαβροχή, ῆς, ἡ· μούσκευμα· βλ. διάβρεξις· || — διαβροχή, κατανοτισμός, humectation, n. f. || — βαμβακοπυρίτιδος, humectation du coton-poudre; βλ. εἰς ἐκρηκτικὰς οὐσίας (explosifs) **περιοδικαὶ διαβροχαί** (immersions périodiques).

διάβροχος, ος, ον· καταβεβρεγμένος, μουσκευμένος, mouillé, ée; trempé; imbibé; arrosé; humecté; imprégné; macéré; βλ. διαβρέχω.

διάβρωμα, ατος, τό· (διαβιβρώσκω) τὸ ὑπὸ σητός, σκώληκος ἢ ἄλλης αἰτίας καταφαγωμένον μέρος, τὸ φάγωμα, ἡ χουφάλα, échancrure, n. f. || διάβρωμα τῆς ἀκτῆς, échancrure de la côte, πᾶν εἰσέχον μέρος τῆς ἀκτῆς φαγωθὲν ὑπὸ τῆς θαλάσσης· || γενικῶς διάβρωμα, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαβρώσεως,

τὸ φάγωμα, corrosion, n. f. érosion, n. f. rongement, n. m.

διάβρωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαβιβρώσκειν, action de corroder (διὰ διαβρωτικῆς τινὸς οὐσίας)· τοῦ κατατρώγειν, de ronger ; d'éroder ; τὸ φάγωμα, corrosion, n. f. rongement, n. m. érosion, n. f. || [τεχνολ.] —, érosion, n. f. τὸ φάγωμα· π. χ. ἐντὸς τῆς θαλάμης τῶν πυροβόλων καὶ τῶν ὅπλων γίνονται μικραὶ διαβρώσεις ἐκ τῶν ἀερίων τῆς πυρίτιδος· || —, érosion, n. f. ἐκδορὰ ἐπὶ τῶν βλεννογόνων ὑμένων, ἀπόπτωσις δηλονότι τοῦ ἐπιθηλίου αὐτῶν ἐπιγιγνομένη κατὰ τὰς καταρροϊκὰς αὐτῶν φλεγμονάς, κτλ. || διάβρωσις, diabrose (διά, à travers καὶ βρῶσις, action de manger) n. f. [ἰατρ.] érosion, n. f. corrosion, n. f.

διαβρωτικός, ή, όν· ὁ διαβιβρώσκων, qui corrode (διάβρωσις) ; corrodant, e ; ὁ καταβρωτικός, corrosif, ive ; érosif, ive ; ὁ κατατρώγων τι, qui mange ; qui ronge ; qui dévore ; || διαβρωτικὴ δύναμις (τῶν ὑδάτων, ὀξέων, κτλ.), action érosive ; || διαβρωτικός, ή, όν· diabrotique, adj. [φαρμακ.] ὁ ἐπιφέρων διάβρωσιν, qui produit la corrosion ; || φάρμακον διαβρωτικόν, médicament diabrotique.

διαγγελεύς, έως, ὁ καὶ ἡ· ὁ διάγγελος, γενικῶς ὁ γνωστοποιῶν τὰς διαταγὰς ἀνωτέρου, καὶ ἐν γένει ἀπεσταλμένος, messager, ère ; || [στρατ.] διαγγελεύς, officier d'ordonnance, ἀξιωματικὸς προσκεκολλημένος παρὰ στρατηγῷ, ὑποστρατήγῳ ἢ ἀρχηγῷ πρὸς μεταβίβασιν τῶν διαταγῶν· βλ. ὑπασπιστής· || [ναυτ.] διαγγελεύς, officier d'ordonnance, κατώτερος ἀξιωματικὸς προσκεκολλημένος εἰς τὸ ἐπιτελεῖον γενικοῦ ἀξιωματικοῦ ἢ ἀνωτέρου τοιούτου, ἐπιτεφορτισμένου τὴν μεταβίβασιν διαταγῶν· βλ. ὑπασπιστής.

διαγγελία, ας, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαγγέλλειν, ἡ δι' ἀγγελιοφόρου γνωστοποίησις, annonce, n. f. divulgation, n. f. ἐπίσημος κοινοποίησις, notification (officielle) ; ἡ ἀγγελία, ἡ ἐντολή, message, n. m.

διαγγέλλω, μέλ. ἀγγελῶ· μηνύω, ἀγγέλλω διὰ μέσου τινος, δι' ἀγγελιοφόρου· γνωστοποιῶ ὡς ἀγγελιοφόρος ἢ ἀπεσταλμένος τι πρός τινα καὶ ἐν γένει γνωστοποιῶ πανταχοῦ, annoncer ; divulguer ; κοινοποιῶ ἐπισήμως, notifier.

διάγγελμα, ατος, τό· ἡ διαγγελία· ἐπίσης τὸ διαγγελθέν, τὸ μύνημα, ἡ εἴδησις, γνωστοποίησις, annonce, n. f. ἡ ἐπίσημος κοινοποίησις, notification (officielle) ; déclaration ; τὸ μύνημα, ἡ ἐντολή, messager, n. m. § διάγγελμα, rescrit [d'un roi], n. m. εἶνε τὸ ἔγγραφον δι' οὗ ὁ βασιλεὺς διαβιβάζει ἀμέσως τῇ ἐθν. συνελεύσει ἢ τῇ βουλῇ προσωπικὰς αὐτοῦ παρατηρήσεις καὶ εὐχὰς ἐπὶ ἀντικειμένων συνήθως μεγίστης σπουδαιότητος.

διάγγελος, ὁ· βλ. διαγγελεύς.

διαγεγραμμένος, η, ον· ὁ διαγραφείς· βλ. διαγράφω. § [στρατ.] rayé des cadres ; βλ. διαγράφω τῶν τάξεων.

διαγεισίποδον, τό· [ἀρχ.] entre-modillon, n. m. ἡ μεταξὺ τῶν δύο γεισιπόδων ἀπόστασις.

διαγελάω καὶ

διαγελῶ, μέλ. άσω· ἔχω (λαμβάνω) ὕφος γελαστόν, avoir (prendre) un air riant ; μειδιῶ, χαμογελῶ, sourire ; || φαιδρύνομαι, s'épanouir = γίνομαι φαιδρός· || [μεταφ.] ἡ ἡμέρα ἤρχιζε νὰ διαγελᾷ, le jour commençait d'éclore.

διαγιγνώσκω καὶ

διαγινώσκω, μέλ. γνώσω, ἀόρ. διέγνωσα, διέγνων· discerner, γνωρίζω ἀκριβῶς κατόπιν ἐξετάσεως, διακρίνω, distinguer ; ἀναγνωρίζω, reconnaître ; ἀντιλαμβάνομαί τινος, s'apercevoir de. § [ἰατρ.] diagnostiquer, κάμνω διάγνωσιν, faire la diagnose ; ἀναγνωρίζειν, προσδιορίζειν συμφώνως μὲ τὰ συμπτώματα, reconnaître, déterminer d'après les symptômes ; || — ἀσθένειαν, diagnostiquer une maladie.

διαγκωνίζομαι, παραγκωνίζω, coudoyer.

διάγκωνος, ος, ον· ἢ μᾶλλον διττάγκωνος, bicoudé, ée.

διάγλυπτος, ος, ον: διάγλυφος, ἐσκαμμένος (σκαλισμένος) μὲ τὴν γλυφίδα, taillé au ciseau ; gravé en creux ; sculpté, ée ; ὁ κεκοσμημένος διὰ γλυφῶν, orné de sculptures ; ὁ περιγεγλυμμένος, ciselé, ée ; βλ. καὶ περιγλύφω, ciseler. § [ἐνίοτ.] guilloché, ée.

διαγλυφή, ῆς, ἡ· ἡ ἐντομή, incision, n. f. τὸ σκάλισμα, ciselure, n. f. = τὸ τόρευμα· βλ. λέξιν.

διάγλυφον, ου, τό· diaglyphe (διά, ἐντός, dans, καὶ γλύφειν, tailler), n. m. [ἀρχαιολ.] ἔργον ἐσκαμμένον, σκαλισμένον διὰ τῆς γλυφίδος κοῖλον, ouvrage gravé en creux. Λέγουσιν ἐπίσης διάγλυπτον, diaglipte ; βλ. καὶ διάγλυπτος.

διάγλυφος, ου, ον· βλ. διάγλυπτος.

διαγλύφω, μέλ. γλύψω· σκάπτω, σκαλίζω, δουλεύω μὲ τὴν γλυφίδα πέτραν ἢ ξύλον, κοιλαίνω, tailler, graver en creux; [ἀντίθετον τοῦ ἀναγλύφω, taillé en relief (en bosse) ciseler] ; βλ. καὶ περιγλύφω.

διάγνωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαγινώσκειν, action de discerner ; discernement, n. m. ἡ διάκρισις. § [ἰατρ.] diagnose, n. f. τὸ διαγνωστικόν, diagnostic, n. m. καλεῖται γνῶσις κτωμένη πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν διὰ τῆς ἐξετάσεως τοῦ συνόλου τῶν συμπτωμάτων καὶ τῆς παρατηρήσεως σημείων διαγνωστικῶν πρὸς ὁρισμὸν τῆς ὑπάρξεως, τῆς ἕδρας καὶ τῆς φύσεως νόσου τινός.

διαγνωστική, ῆς, ἡ· diagnostic, n. m. καλεῖται οὕτως ἡ ἀναγνώρισις τῆς φύσεως τῆς ἀσθενείας μεταξὺ ἐκείνων αἵτινες ἔχουσιν ὁμοιάζοντά τινα συμπτώματα· || ἀκριβὴς διαγνωστικὴ (διάγνωσις), un diagnostic exact ; || ἐσφαλμένη διαγνωστικὴ (διάγνωσις), un faux diagnostic.

διαγνωστικόν, τό· diagnostic (stik) (ἐκ

τοῦ ἐπιθέτου diagnostique), n. m. ἡ διάγνωσις, la diagnose (βλ. λέξιν).

διαγνωστικός, ή, όν· ὁ ἐπιτήδειος πρὸς διάγνωσιν, qui a la propriété de discerner; qui aide à discerner; διαγνωστικόν, τὸ διεισδυτικόν, ἡ ὀξυδέρκεια, pénétration, n. f. ‖ διαγνωστικὸν ὄμμα, coup d'œil = βλέμμα παρατηρητικόν. § διαγνωστικός, ή, όν· diagnosique, adj. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν διάγνωσιν, qui a rapport à la diagnose. § διαγνωστικός, diagnostique, adj. [ἰατρ.] ὁ ἐπιτρέπων τὴν ἀναγνώρισιν τῆς φύσεως ἀσθενείας τινός, qui permet de reconnaître la nature d'une maladie; ‖ διαγνωστικὰ σημεῖα, signes diagnostiques. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ διαγνωστικόν, diagnostic, n. m. βλ. διάγνωσις.

διαγουμίζω, [μεταγ.] ἐκ τοῦ διακομίζω, ἤτοι διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, λεηλατῶ, (κυρίως πόλιν κυριευθεῖσαν), piller; saccager.

διαγούμισμα, τό· διαρπαγή, λαφυραγωγία, λεηλασία, pillage, n. m. saccagement, n. m.

διάγραμμα, ατος, τό· diagramme, n. m. πᾶν τὸ διὰ γραμμῶν περιγεγραμμένον, ἡ γραφικὴ παράστασις, συνεπῶς τὸ σχέδιον dessin, n. m. plan, n. m. ἢ γεωμετρικὸν σχῆμα, figure géométrique καὶ ἐν γένει διάγραμμα, tracé, n. m.=τὸ διαγραφὲν (τὸ πρᾶγμα, ἀφοῦ διαγραφῇ, tracé, εἶνε ἡ πρᾶξις τοῦ διαγράφειν)· ‖ ἰχνογραφικὸν διάγραμμα, dessin au trait; ‖ —, plan, n. m.=σχεδιάγραμμα, ὁριζοντιογραφία, καλεῖται οὕτως ἡ προβολή, ἐπὶ ἐπιπέδου παραλλήλου τοῦ ὁρίζοντος, ὅλων τῶν σημείων ἀντικειμένου τινός, ὅπερ θέλουσι νὰ παραστήσωσι· κατ' ἐπέκτασιν καλεῖται σχέδιον (plan) πᾶν ἰχνογράφημα (dessin) ἢ ὑπόδειγμα (modèle) παριστῶν ὑπὸ δεδομένην κλίμακα τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν ἢ τομὰς κατακορύφους ἢ ὁριζοντίους ἔργου ἢ ἀντικειμένου τινός· ‖ — οἰκοδομῆς, plan d'un édifice; ‖ — κτηματολογικόν, plan parcellaire, καλεῖται τὸ σχέδιον ἐφ' οὗ καταφαίνονται τὰ ὅρια τῶν ἐν αὐτῷ περιλαμβανομένων κτημάτων· ‖ — τοπογραφικόν, plan topographique, καλεῖται χάρτης ἐφ' οὗ ὑπὸ ὡρισμένην κλίμακα παρίσταται ἔκτασίς τις τοῦ ἐδάφους συμφώνως μὲ τὰ ὑπὸ τῆς τοπογραφίας χορηγούμενα μέσα.

[ναυτ.] διάγραμμα, τό· κοινῶς σχέδιο, plan, n. m. διάγραμμα πλοίου τινὸς εἶνε ἡ ἐπὶ χάρτου μαθηματικὴ διὰ προβολῶν παράστασις τῶν διαφόρων ἐπιφανειῶν αὐτοῦ διὰ τομῶν ἃς φανταζόμεθα γινομένας ἐπὶ τοῦ πλοίου πρὸς κατάληψιν τῶν λεπτομερειῶν τῆς ναυπηγίας του καὶ πρὸς ὑπολογισμὸν τῶν δεδομένων συνθηκῶν. Τὰ διαγράμματα πλοίου τινὸς ἀναφερόμενα εἰς τρία ἐπίπεδα, τὸ διάμηκες (plan diamétral longitudinal), τὸ ὁριζόντιον (horizontal) ὅπερ δὲν εἶνε τὸ ἴσαλον ἐπίπεδον, (plan de flottaison) ἀλλ' ἕτερον διερχόμενον διὰ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τῆς τρόπιδος, καὶ εἰς τὸ ἐγκάρσιον (plan transversal), εἰσὶ κυρίως τρία, ἤτοι τὸ διάμηκες διάγραμμα (plan longitudinal ou diamétral), τὸ ὁριζόντιον διάγραμμα (plan horizontal) καὶ τὸ ἐγκάρσιον διάγραμμα (plan transversal ou latitudinal), καταρτιζόμενα πάντα ὑπὸ λεπτομερῆ κλίμακα. Τὰ διαγράμματα (plans) τῶν πλοίων ἀναφέρονται εἰς τρία ἐπίπεδα· α) ὄρθιον διάμηκες ἐπίπεδον πλοίου τινός, plan diamétral longitudinal, εἶνε τὸ κάθετον ἐπίπεδον ὅπερ φανταζόμεθα διατέμνον τὸ πλοῖον κατὰ μῆκος ἀπὸ πρῴρας μέχρι πρύμνης καὶ διχοτομοῦν αὐτὸ συμμετρικῶς· β) ἐγκάρσιον ἐπίπεδον πλοίου τινός, plan transversal ou latitudinal, εἶνε τὸ κάθετον ἐπίπεδον ὅπερ φανταζόμεθα διατέμνον τὸ πλοῖον ἐγκαρσίως κατὰ τὸ μέγιστον αὐτοῦ πλάτος· γ) ἴσαλον ἐπίπεδον πλοίου τινός, plan de flottaison, εἶνε τὸ ὁριζόντιον ἐπίπεδον κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἐπιφάνεια τῆς ἠρεμούσης θαλάσσης τέμνει τὸ σκάφος, ἐὰν ὑποθέσωμεν τοῦτο μὲν κάθετον ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ μὴ ἐγκεκλιμένον πρὸς τὸ ἓν ἢ τὸ ἕτερον μέρος, τὰ δὲ ὑπὸ τὸ ὕδωρ μέρη αὐτοῦ εὑρισκόμενα εἰς τὸ κανονικὸν αὐτῶν βύθισμα· ‖ [ναυτ.] διάγραμμα (ὅρμου, λιμένος, τῆς ἱστιοφορίας), plan (d'une rade, d'un port, de la voilure), εἶνε ἡ γραφικὴ ἐπίπεδος αὐτῶν παράστασις· ‖ — τῶν κιλλιβάντων, τῶν ὀχημάτων, κτλ., tracé des affûts, des voitures, etc. ‖ διαγράμματα τῶν πυροβόλων, tracés des bouches à feu; ‖ διαγράμματα τῶν λεπτολογημάτων, tracés des menus objets; ‖ τὸ διάγραμμα ὁδοῦ, le tracé d'une route. § διάγραμμα, diagramme, n. m. ἡ δυναμοδεικτικὴ καμπύλη, courbe d'indicateur; καλεῖται οὕτως ἡ χαρασσομένη καμπύλη ἐπὶ χάρτου ὑπὸ δυναμοδείκτου (indicateur) παριστῶσα γραφικῶς τὸ ἔργον τοῦ ἀτμοῦ, καὶ χρησιμοποιουμένη πρὸς ἐπαλήθευσιν τῆς ῥυθμίσεως τῶν ἀτμοσυρτῶν, πρὸς ὑπολογισμὸν τοῦ δαπανωμένου ἀτμοῦ καὶ πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς δυνάμεως ἀτμομηχανῆς τινός· ‖ [μουσ.] διάγραμμα (ἐξυπακούεται μουσικὸν) καλοῦνται αἱ πέντε παράλληλοι γραμμαὶ τῆς νεωτέρας μουσικῆς, ἐφ' ὧν τίθενται οἱ μουσικοὶ φθόγγοι.

διαγραμματογραφικός, ή, όν· καταγραφικός, enregistreur, n. m. ὁ καταγράφων, διαγράφων διάγραμμα· βλ. καταγραφεύς, βαρομετρογράφος καὶ αὐτογραφικός.

διαγραμματογράφος, ου, ὁ· βλ. καταγραφεύς, enregisteur, n. m.

διαγραμμίζω, μέλ. ίσω, ligner; γενικῶς χαράσσω εὐθείας γραμμάς· ‖ —, ligner, χαράσσω εὐθείας γραμμὰς ἐπὶ τεμαχίου ξύλου, τοίχου, κτλ. διὰ τοῦ ῥάμματος, (cordeau); συνώνυμον τοῦ tirer au cordeau; βλ. λέξιν· ‖ διαγραμμίζω=ῥηγόνω, tringler; βλ. λέξιν.

διαγραμμόμετρον, τό· [μηχ.] planimètre, n. m. ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς μέτρησιν τῆς δυναμοδεικτικῆς καμπύλης διαγράμματος (diagramme).

διαγραφεύς, έως, ὁ· indicateur, n. m. ὄργανον ὅπερ διαγράφει τι· καὶ γενικῶς ὁ διαγράφων, celui qui trace, qui décrit, etc.

διαγραφή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαγράφειν, action de tracer, tracement, n. m. καὶ

tracé, n. m. (de dessiner ; dessin ; κλ. βλ. διαγράφω)· || — ἢ περιγραφή, ἢ σχεδίασις διὰ γραμμῶν, délinéation, n. f. || διαγραφὴ=σχεδιαγράφησις, levée, n. f. ἡ ἐξ ὄψεως διαγραφὴ =τὸ αὐτοσχέδιον, levée à vue. § διαγραφὴ= τὸ σβύσιμον (διὰ τραβήγματος γραμμῆς), biffage, n. m. rature, n. f. radiation, n. f. oblitération, n. f. ravage, n. m. || ἡ — δύο σειρῶν, le biffage de deux lignes ; || τὸ χειρόγραφον αὐτὸ ἔχει πολλὰς διαγραφάς, ce manuscrit a trop de ratures ; || — [ἐγγεγραμμένης] ὑποθήκης, radiation d'une inscription hypothécaire ; || — ἐνσήμου (ἤτοι κινητοῦ γραμματοσήμου), oblitération du timbre mobile ; || — (ἐξάλειψις) ἔκ τινος καταλόγου, radiation, n. f. || — ἐκ τῶν τάξεων (τοῦ στρατοῦ), ravage des cadres (=ἐκ τῶν στελεχῶν, βλ. στέλεχος καὶ ἀποστρατεία)· || — δίκης, radiation, n. f. ἢ biffage, n. m. εἶνε ἡ ἐκ τοῦ πίνακος ἀπάλειψις δίκης τινὸς γιγνομένη εἴτε ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ γραμματέως ὁσάκις ἡ ἐγγραφὴ εἶνε ἐλαττωματική, εἴτε ἐπ' ἀκροατηρίου ὑπὸ τοῦ προέδρου ἐὰν ἡ ὑπόθεσις συζητηθῇ ἢ ἐὰν οὐδέτερος τῶν διαδίκων ἐμφανισθῇ.

διαγράφω, μέλ. άψω, χωρίζω μὲ (τραβῶ) γραμμάς, tracer, ἢ διαγράφω διὰ τοῦ μολυβδοκονδύλου κτλ. σχέδιόν τι ἐπί τινος ἐπιφανείας· σχεδιάζω, ἰχνογραφῶ, κάμνω σχέδιον (ἐπὶ ζωγράφου), dessiner ; dépeindre ; περιγράφω, décrire ; prescrire ; || διαγράφω σχέδιον, tracer un plan ; || διαγράφω ἐπὶ τοίχου ἢ ἐπιφανείας τινὸς κοσμήματα κτλ. εἰς τὸ φυσικὸν μέγεθος, tracer en grand ; || — τόξα ἢ ἐλλείψεις διὰ λεπτοῦ σχοινίου (θῶμιγγος), tracer au simblau ; || τὰ ὅρια ἅτινα διαγράφει ἡ φρόνησις, les bornes que la sagesse prescrit ; || διέγραψε τὸν χαρακτῆρά του il a dépeint son caractère. § διαγράφω, σβύνω (τραβῶν γραμμήν), biffer, raturer ; διαγράφω (ἐξαλείφω) radier ; διαγράφω, ἀκυρώνω, oblitérer (βλ. γενικῶς σβύνω)· || διέγραψε δύο λέξεις, il a biffé (effacé) deux mots ; || αἱ διαγεγραμμέναι λέξεις, les mots raturés ; || διεγράφη ἐκ τοῦ καταλόγου, il a été rayé de la liste ; || — τῶν τάξεων (τοῦ στρατοῦ), rayer des cadres ; βλ. στέλεχος καὶ ἀποστρατεία· || — τῶν ἐλέγχων, rayer des contrôles ; || —, barrer, σύρω γραμμὴν διὰ τῆς γραφίδος ἐπὶ περικοπῆς γραφῆς ἣν τινα θέλομεν ν' ἀκυρώσωμεν· || τὰ γραμματόσημα διαγράφονται πρὸ τῆς ἀποστολῆς τῶν γραμμάτων, les timbres-postes sont oblitérés avant l'expédition des lettres. § διαγράφω πλοῖον, construire un navire, σημαίνει καταρτίζω τὰ διαγράμματα τῆς κατασκευῆς πλοίου.

διάγω, μέλ. άξω, ἀόρ. διήγαγον, κυρίως ὁδηγῶ διὰ μέσου ἀπέναντι, περνῶ, passer ; διάγω=ὁδηγῶ, conduire ; || διάγω=περνῶ τὸν βίον μου (τὸν καιρόν μου, τὰς ὥρας, κτλ.), passer (sa vie, son temps, ses heures, etc.); ἄγω (κάμνω, ζῶ) βίον, mener une vie ; καὶ ἐν γένει ζῶ, vivre ; || διάγει ἐν εὐδαιμονίᾳ [τὸν βίον του], il vit heureux ; || διήγαγεν [ἐπέρασεν] ἡσύχως τὴν νύκτα, il a passé une nuit tranquille ; || διάγει ἐν παραλυσίᾳ, il mène une vie de débauche; || διήγαγε τὸν βίον του ἐν ἀργίᾳ, il a passé sa vie dans l'oisiveté.

διαγωγή, ῆς, ἡ· κυρίως ἡ ὁδηγία, τὸ πέρασμα, conduite, n. f. || —, conduite, n. f. τὸ πέρασμα τοῦ βίου, ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, genre de vie ; ὁ τρόπος τοῦ ἐνεργεῖν (τοῦ φέρεσθαι), façon (manière) d'agir (de se comporter) ; καὶ ἐν γένει ἡ μέθοδος, ὁ τρόπος, procédé, n. m. || κακὴ διαγωγή, mauvaise conduite; inconduite, n. f. || γυνὴ κακῆς διαγωγῆς, femme de mauvaise vie ; || ἡ πρὸς αὐτὸν διαγωγή σου, votre conduite a son égard ; || ἡ διαγωγή του μοὶ φαίνεται πολὺ παράδοξος, je trouve son procédé bien étrange.

διαγωγικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων, ἀνήκων εἰς τὴν διαγωγήν (τὴν διεκπεραίωσιν, τὸ πέρασμα), de passage ; || τέλος διαγωγικὸν= διαγώγιον, δικαίωμα περάσματος (διαβάσεως ποταμοῦ, κτλ.), ἤτοι τὸ πληρωνόμενον τέλος διὰ τὸ πέρασμα, διὰ τὴν διάβασιν πλοίων ἢ πραγματειῶν, droit de transit ; droit de passage ; καὶ σπανίως péage, n. m.

διαγώγιον, τό· βλ. διαγωγικός.

διαγωνίζομαι, μέλ. ίσομαι, ἀόρ. διηγωνίσθην· μετὰ ζήλου ἀγωνίζομαι ἁμιλλώμενος πρός τινα, concourir ; διαφιλονεικῶ τὸ βραβεῖον, disputer le prix ; || διηγωνίσθη πρὸς (μὲ) τὸν ἀδελφόν σας, il a concouru, avec votre frère ; || θὰ διαγωνισθῶσι περὶ τοῦ βραβείου, ils se disputeront le prix. § [κατ' ἐπέκτασιν] —, jouter, παλαίω χάριν παιδιᾶς, παλαίω ἔφιππος, λαμβάνω μέρος εἰς μονομαχίαν ἔφιππος (joute).

διαγώνιος, α, ον· diagonal, ale, aux, adj. ἀπὸ μιᾶς γωνίας εἰς ἄλλην· || εὐθεῖα διαγώνιος, ligne diagonale. § [θηλ. οὐσ.] ἡ διαγώνιος [ἐνν. γραμμή] [γεωμ.], la diagonale ; εὐθεῖα ἠγμένη ἐκ τῆς κορυφῆς γωνίας σχήματός τινος εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἔναντι γωνίας. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ διαγώνιον [ἱππολ.], diagonal, n. m. κυρίως ἀναφέρεται ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου· διαγώνιον δίποδον, bipède diagonal (π. χ. δεξιὸς πρόσθιος καὶ ἀριστερὸς ὀπίσθιος πούς· δεξιὸν διαγώνιον, diagonal droit ; ἀριστερὸν διαγώνιον, diagonal gauche.

διαγωνισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαγωνίζεσθαι, action de concourir, concours, n. m. καὶ ἐν γένει οἱ ἀγῶνες, les jeux ; || — βολῆς, concours de tir.

διαγωνιστής, οῦ, ὁ· ὁ διαγωνιζόμενος πρός τινα, concurrent, e, n. ὁ διεκδικῶν τι, ὁ ἀντίζηλος, διεκδικητής, compétiteur, trice.

διαγωνιστικός, ή, όν· ὁ ἁρμόδιος ἢ χρήσιμος πρὸς διαγωνισμόν, de concours.

διαγωνίως, [ἐπίρ.] κατὰ διαγώνιον γραμμήν, en diagonale; diagonalement, adj. || διασχίζειν (διέρχεσθαι) διαγωνίως, traverser diagonalement ; || [ἐνί.] διαγωνίως = λοξῶς, en biais; en écharpe ; || διαγωνίως = χιαστί, en écharpe ; en bandoulière, ou en sautoir ;

ἤτοι ἐκ τοῦ ἑνὸς ὤμου πρὸς τὸν ἕτερον· βλ. καὶ τελαμών.

διαγωνόθετον, τό· (σανίδωμα, κτλ.), assemblage à brin de fougère [ξυλουρ.], καλεῖται οὕτως ἡ διάταξις σανιδώματος οὗτινος τὰ τεμάχια τῶν ξύλων εἰσὶ τοποθετημένα διαγωνίως, ὅπως τὰ φύλλα τῆς πτέριδος (fougère).

διαδεκτήρ, ῆρος, ὁ· ὁ διαδεχόμενος, ὁ ἐπαναλαμβάνων, répétiteur, n. m. || [ναυτ.] répétiteur des signaux; «διαδεκτῆρας εἶναι τῶν ἀειρομένων σημείων» τοὺς δεχομένους τὰ σημεῖα καὶ περαιτέρω μεταδίδοντας αὐτά· (Αἰλ. Τατ. 6) βλ. καὶ ὑποσημαίνω, répéter.

διαδελφία, ας, ἡ· [βοτ.] diadelphie, n. f. ὀνομασία μιᾶς κλάσεως φυτῶν κατὰ τὸ Λινναῖον σύστημα· ἡ ἕνωσις δύο στημόνων.

διάδελφος, ος, ον· diadelphe, adj. [βοτ.] λέγεται ὁ ἔχων δύο ἡνωμένους στήμονας.

διαδένω, μέλ. έσω, (διαδέω, μέλ. ήσω), διαδεσμεύω, δένω (πέρα πέρα) ἀμφοτέρωθεν πέριξ καὶ στερεά, lier en travers, ὑποδένω, ceindre; διαδένω πλοῖον ἀμφοτέρωθεν· || — [ναυτ.] δεσμεύω διὰ δεσμοῦ ἢ ἐνδέσμου, brider; π. χ. διαδένω σχοινία, ἄγκυραν, κτλ. κοινῶς, κρουζάρω.

διαδεσμεύω, μέλ. εύσω· βλ. διαδένω.

διάδεσμος, ου, ὁ· bridure, n. f. [ναυτ.] κοινῶς ἡ κροῦζα· πρόσθεμα χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ διαδένηταί τι (à brider); δέμα, δέσιμον, bandage, n. m. ligature, n. f. ἢ ταινία (bande) διερχομένη δι' ἄλλου τινός.

διαδέτης, ου, ὁ· aiguillette, n. f. βλ. ἀναδέτης καὶ δέτης, raban, n. m.

διάδετον, τό· [ναυτ.] trélingage, n. m. κοινῶς τρίγκαις τῆς κόφας· στεφάνη σιδηρᾶ περιβάλλουσα τὴν στήλην κάτωθεν τοῦ θωρακίου, ἐφ' ἧς στηρίζονται αἱ ῥίζαι τοῦ θωρακίου (gambes de revers) καὶ στερεοῦνται οἱ βραχίονες τῶν τροπῶν τῶν παρατόνων τῶν μεγάλων ἐπιστηλίων.

διάδετος, ος, ον· ὁ διά τινος στερεῶς δεδεμένος, attaché solidement; ἐνίοτε garni de.

διαδέχομαι, μέλ. ξομαι· succéder à; δέχομαί τι παρ' ἄλλου κατόχου, διαδέχομαί τινὰ ἐν τῇ ἀρχῇ· λαμβάνω τὸν λόγον μετὰ ἄλλον τινά, καὶ ἐν γένει γίνομαι διάδοχος, λαμβάνω τὴν θέσιν τινός· βλ. καὶ διαδοχή· || θὰ διαδεχθῇ τὸν πατέρα του, il succédera à son père; || διαδέχονται ἀλλήλους, ils se succèdent; ils alternent (πότε ὁ εἷς πότε ὁ ἕτερος). || [ἐμπορ.] — ἐπωνυμίαν, οἶκον, succéder à.

διάδηλος, ος, ον· ὁλοφάνερος, très-évident, e; très-visible; κατάδηλος, πρόδηλος, manifeste.

διαδηλόω καὶ

διαδηλῶ, μέλ. ώσω· κάμνω τι διάδηλον, φανερώνω ἐντελῶς, mettre pleinement en évidence; ἐκδηλῶ, manifester; διακηρύττω, déclarer·

διαδήλωσις, εως, ἡ· ἡ ἐκδήλωσις (φρονημάτων, κτλ.), manifestation, n. f. || — (λαϊκή), démonstration (populaire), n. f. || — ἀναρχική, manifestation anarchiste. § [πολ.] αἱ διαδηλώσεις, déclarations, εἰσὶν ἔγγραφα ἐπίσημα ἐν εἴδει διηγηματικῷ συντεταγμένα, ἅπερ κυβέρνησίς τις διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ αὐτῆς, ἢ τῶν κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν πρέσβεών της, κοινοποιεῖ πρὸς τὴν ἑτέραν κυβέρνησιν ὅτι δέχεταί τι προτεινόμενον, ἢ συναινεῖ, ἢ παραπονεῖται περί τινος, ἢ δημοσιεύει εἴτε πρὸς κατάψευσιν προσβλητικῆς τινος φήμης, εἴτε πρὸς δικαιολογίαν τῶν ληφθέντων παρ' αὐτῆς περί τινος πράγματος μέτρων. Κατ' ἔθιμον, ἡ τοιαύτην διαδήλωσιν λαμβάνουσα κυβέρνησις ἐκδίδει ἀντιδιαδήλωσιν (contre-déclaration.

διαδηλωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐκτελῶν διαδήλωσιν, ὁ ἐκδηλῶν δημοσίᾳ τὸ φρόνημά του, manifestateur, trice (θηλ. διαδηλώτρια).

διάδημα, ατος, τό· bandeau, n. m. ταινία προσδένουσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς· ταινία περὶ τὴν τιάραν τοῦ βασιλέως, bandeau, n. m. ou diadème, n. m. ἡ ταινία αὕτη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦτο λευκὴ (ἢ κυανόλευκος) στενὴ ἐξ ἐρίου ἢ μετάξης, δενομένη περὶ τὴν κεφαλήν, ὥστε νὰ καλύπτῃ τὸ μέτωπον κατὰ τὸ μέσον αὐτῆς, ὅπου ἦτο καὶ πλατυτέρα· ἦτο κόσμημα τῶν ἡγεμόνων καὶ ἐπισήμων προσώπων. § διάδημα (ἐν γένει), diadème εἶνε τὸ σύμβολον τῆς βασιλικῆς ἀξίας, τὸ στέμμα, la couronne. κοινῶς ἡ κορῶνα· τὸ βασιλικὸν στέμμα, la couronne royale; || ἐπίσης διάδημα, diadème, τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φερόμενον πλούσιον κόσμημα ὑπὸ τῶν βασιλισσῶν καὶ λοιπῶν ὑψηλῶν προσώπων· || ἀδαμάντινον —, diadème en diamants; || τὸ βασιλικὸν —, la couronne royale. § διάδημα [ἀρχιτ.], bandeau, n. m. βλ. περίζωμα καὶ ἱμάντωμα· || τὸ ἄνωθεν τῆς ἁψῖδος ὁριζόντιον διάδημα, bandeau horizontal qui surmonte une voûte.

διαδίδωμι, καὶ

διαδίδω, μέλ. ώσω, ἀόρ. ἐδόθην, παρακ. ἔδωκα· δίδω τι δι' ἑνὸς εἰς ἄλλον, μεταβιβάζω, transmettre, ἀπὸ χεῖραν εἰς χεῖρα καὶ εἰδικῶς διασκορπίζω, répandre; διαμοιράζω τι εἰς πολλούς, propager; δημοσιεύω, divulguer: κυκλοφορῶ (εἴδησιν, εἶδος, κτλ.), θέτω εἰς κυκλοφορίαν, faire circuler (un bruit); ἀπαγγέλλω, λέγω, débiter; κοινολογῶ, διαθρυλλῶ, ébruiter; ἰδιαιτέρως διαδίδω λόγον, φήμην, répandre un bruit; || λόγος διεδόθη (ἀπὸ στόματος εἰς στόμα), un bruit qui court (un bruit circula), καὶ ἀμεταβ. = διαδίδεται, se répandre, ἐξαπλοῦταί τι ἀφ' ἑαυτοῦ· || [ἐμπορ.] διαδίδω, faire circuler un bruit; || — τὴν εἴδησιν, répandre la nouvelle; || διέδωκε τὴν πίστιν, il a propagé la foi; || ἡ ἐπιδημία διεδόθη ταχέως, l'épidémie s'est propagée rapidement; || εἶνε μυστικόν, μὴ τὸ διαδώσητε, c'est un secret, ne le divulguez pas; || διαδίδεται (διεδόθη) ὅτι, le bruit court que; || αὐτὸς διαδίδει ὅλας αὐτὰς τὰς ἱστορίας, c'est lui qui colporte toutes ses histoires; || διέδωκε τὸ ἀνέκδοτον, il a fait circuler l'anecdote; || τοῦ ἀρέσει νὰ διαδίδῃ ψεύδη, il se plaît à débiter des men-

soges; || διατὶ νὰ διαδίδηται αὐτὴ ἡ πρόληψις; pourquoi donner cours à ce préjugé? || ἀφοῦ τὸ γνωρίζετε, τοὐλάχιστον μὴ τὸ διαδώσετε, puisque vous le connaissez, n'allez pas au moins l'ébruiter.

διαδικασία, ας, ἡ· procédure, n. f. γενικῶς εἶνε ὁ τρόπος τοῦ ἐνεργεῖν, ἤτοι ἐνέργεια σύμφωνος πρὸς ὡρισμένους τύπους, καὶ νομικῶς ἡ πορεία τῆς ἐξελίξεως συνθέτου πράξεως γιγνομένη κατά τινας τύπους· || διαδικασία, procédure, n. f. καλεῖται ἐπίσης τὸ σύνολον τῶν κανόνων, καθ' οὓς δέον νὰ φέρηται ὑπόθεσίς τις ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ἡ ἡ πορεία τῆς δίκης ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς μέχρι τῆς ἐκδικάσεως καὶ οἱ ῥυθμίζοντες ταύτην νομικοὶ κανόνες.

Ἡ διαδικασία εἶνε ἀστικὴ καὶ ποινικὴ (procédure civile καὶ procédure criminelle). (Ἡ ποινικὴ διαδικασία λέγεται καὶ instruction = ἀνάκρισις).

Ἡ πολιτικὴ δικονομία (code civil) κανονίζει τὴν διαδικασίαν ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ἅτινα δικάζουσι μόνον τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις (βλ. πολιτικὴ ἀγωγή, action civile, καὶ πολιτικὸς ἐνάγων, partie civile).

Διάφοροι νόμοι κανονίζουσι τὴν διοικητικὴν διαδικασίαν ἐνώπιον τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων.

Ἡ ποινικὴ δικονομία (code de procédure criminelle) κανονίζει τὴν διαδικασίαν ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων διὰ τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς τὰ δικαστήρια ἀποφαίνονται περὶ τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς (action publique).

Τὸ Γ' βιβλίον τῆς Στρατιωτικῆς Ποινικῆς Νομοθεσίας (code de justice militaire) περιλαμβάνει τὴν Στρατιωτικὴν Ποινικὴν Δικονομίαν (procédure pénale militaire), ἤτοι τὴν διαδικασίαν ἐνώπιον τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων (procédure devant les tribunaux militaires).

Ἡ ποινικὴ διαδικασία (procédure pénale) περιλαμβάνει διαφόρους φάσεις ἀλληλοδιαδόχους (βλ. στρατιωτικὴ ποινικὴ νομοθεσία, code de justice militaire), ἤτοι

1) Τὴν προανάκρισιν (βλ. ἀστυνομία, police judiciaire) ἢ τὴν ἐξερεύνησιν καὶ βεβαίωσιν τῶν κακουργημάτων, πλημμελημάτων καὶ πταισμάτων, ἔτι δὲ καὶ τῶν στοιχείων τῶν τεκμηρίων αὐτῶν.

2) Τὴν ἀνάκρισιν (instruction) ἢ τὴν ἐξερεύνησιν καὶ τὴν μὴ δημοσίᾳ ἐξέτασιν τῶν τεκμηρίων τῶν κακουργημάτων, πλημμελημάτων καὶ πταισμάτων.

3) Τὴν εἰσαγωγὴν εἰς δίκην (mise en jugement) ἢ τὴν παραπομπὴν τοῦ κατηγορουμένου ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου.

4) Τὴν δημοσίᾳ ἐξέτασιν (examen) καὶ συζήτησιν τῆς ὑπὸ δίκην πράξεως, καὶ

5) Τὴν ἀπόφασιν (jugement).

διάδικος, ὁ· partie, n. f. plaidant, e, n. plaideur, n. m. διάδικοι λέγονται τὰ ἔν τινι πολιτικῇ δίκῃ δικαζόμενα πρόσωπα, ἅτινα ὀνομάζονται εἰδικώτερον ἀντίδικοι, les parties (adverses), ὅταν ἔχωσι ἀντικρουόμενα συμφέροντα, ὁμόδικοι δέ, consorts, ὅταν ἔχωσι κοινὰ τοιαῦτα· || οἱ διάδικοι ἐσυμβιβάσθησαν, les parties se sont arrangées.

διαδοκίς, ίδος, ἡ· traverse, n. f. καλεῖται πᾶν τεμάχιον ξύλου ἢ σιδήρου τοποθετούμενον ὁριζοντίως (ἐγκαρσία δοκός, κτλ.) κοινῶς τραβέρσα· || διαδοκίδες τῶν δοκίδων μετ' ἀσφαλίστρων (ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γεφυρῶν) traverses à arrêtoirs de poutrelles; [ναυτ.] διαδοκίδες, αἱ· traversins de baux, n. m. κοινῶς μπικεριαῖς· δοκοὶ τιθέμεναι κατὰ τὸ μῆκος τοῦ πλοίου μεταξὺ δύο ἐπαλλήλων ζυγῶν, ὅπως διατηρῶσιν αὐτὰ εἰς τὴν πρέπουσαν ἀπόστασιν.

διαδόσιμος, ος, ον· ὁ ἐπιτήδειος νὰ δοθῇ ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα μεταβιβάσιμος, transmissible, adj. ὁ δυνάμενος νὰ διαδοθῇ, νὰ δημοσιευθῇ, κτλ. qui peut être propagé (répandu; divulgué, etc. βλ. διαδίδω)· ἐπὶ ἀσθενοῦς ὁ μεταδόσιμος, κολλητικός, contagieux, euse.

διάδοσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαδίδειν (βλ. διαδίδω), divulgation [d'une nouvelle]; le bruit; || — μυστικοῦ, ébruitement [d'un secret]; || διάδοσις (ἐξάπλωσις) [ἐπιστήμης, ἐπιδημίας, τῆς πίστεως, τῆς ἀληθείας, κτλ.] propagation, n.f. [d'une science; d'une épidémie; de la foi; de la vérité, etc.] || —, diffusion, n. f. ἡ ἐξάπλωσις, διάδοσις· || [ἀπολ.] ὅλα αὐτὰ εἶνε διαδόσεις, ce sont des propos.

διαδότης, ου, ὁ· ὁ διαδίδων, ἐξαπλωτής, propagateur, trice.

διαδοχή, ῆς, ἡ· succession, n. f. διαδοχή τινος εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, μεταλλαγή· || ἐκ διαδοχῆς, par succession; κατὰ διαδοχήν, διαδοχικῶς, successivement = κατὰ σειράν, ἐναλλάξ, ἢ κατὰ διαδοχικὸν χρόνον = κατὰ συνέχειαν· || —, succession = οἱ ἀπόγονοι, ἡ γενεαλογικὴ ἢ κληρονομικὴ διαδοχή· ἐπίσης ἡ κληρονομία, héritage, n. m. || [νομ.] διαδοχή, succession, κατὰ τὸ ἀστικὸν δίκαιον καλεῖται ἡ ὑποκέλευσίς τινος εἰς ὑπάρχουσαν εὔνομον σχέσιν πρὸς ἀντικατάστασιν ἄλλου, εἴτε ἐνεργητικῶς εἴτε καὶ παθητικῶς.

διαδοχικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν διαδοχήν, successif, ive; de succession; καὶ ἐνίοτε ὁ κληρονομικός, héréditaire, adj. || διαδοχικὴ κίνησις, mouvement successif; || [ναυτ. τακτ.] διαδοχικὴ κίνησις, mouvement successif ou par contre-marche; βλ. ἐξελιγμός, contre-marche; || διαδοχικὴ βολή (πυροβολαρχίας) (σειρὰ 6 βολῶν), par bordée; ἕκαστον πυροβόλον γεμίζεται μετὰ τὴν πυροβόλησιν τοῦ προηγουμένου.

διαδοχικότης, ητος, ἡ· successibilité, n. f. τὸ διαδέχεσθαί τινα, droit de succéder, ἡ διαδοχή.

διαδοχικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ διαδοχήν, ἐκ διαδοχῆς, successivement, adv. βλ. καὶ διαδοχή.

διαδοχίτης, ου, ὁ· [ὀρυκτολ.] diadochite, n. m. ὀρυκτὸν καστανόχρουν κίτρινον, λαμ-

ψεως ὑελοειδοῦς, σκληρότητος 2,5-3, εἰδικοῦ βάρους 1,9-2, μικροκρυσταλλοφυὲς κατὰ τὸ βασίρρομβον προκλινὲς σύστημα. Ἀπαντᾷ εἰς μάζας χειροπληθεῖς, νεφροειδεῖς καὶ σταλακτικὰς μεθ' ἱστοῦ φλοιώδους. Χημικῶς συνίσταται ἐκ θειϊκοῦ καὶ φωσφορικοῦ ὀξέος, ὀξειδίου τοῦ σιδήρου καὶ ὕδατος. (Δ. Κ.)

διάδοχος, ὁ καὶ ἡ· (διαδέχομαι) successeur, ὁ ἀναδεχόμενός τι ἀντὶ ἄλλου, ὁ ἀντικαθιστῶν (remplaçant) τινα εἴς τι· ‖ [ἐμπορ.] διάδοχος [οἴκου] successeur [d'une maison]; ‖ [οὐσ.] —, successeur, n. ὁ διαδεχόμενός τινα εἴς τι δημόσιον ὑπούργημα, θέσιν ἢ ἀξίωμα, πολιτικὸς ἢ στρατιωτικός· [ἐν.] ὁ κληρονόμος, héritier, ère. § ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου, le prince héritier ἢ le prince royal (ἐὰν ὁ πατήρ του ἦνε βασιλεύς), καὶ prince impérial (ἐὰν ὁ πατήρ του ἦνε αὐτοκράτωρ)· ἡ σύζυγος τοῦ διαδόχου λέγεται princesse royale (ἢ impériale). § διάδοχος, diadoque (successeur; héritier) n.m. οὕτως ὠνομάσθησαν οἱ στρατηγοὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου οἱ διεκδικήσαντες τὸ βασίλειόν του μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Τὴν σήμερον καλεῖται οὕτως ὁ διάδοχος τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου.

διαδραματίζω, μέλλων ίσω, jouer [un rôle]; λαμβάνω μέρος εἰς..., παριστῶ ὡς ἠθοποιὸς δρᾶμά τι μέχρι τέλους. § [μέσ.] λαμβάνει χώραν, se passer; avoir lieu; ἐκτυλίσσεται (ὑπόθεσίς τις), se dérouler.

διαδραμών, οῦσα, όν· μετοχ. ἀόρ. τοῦ διατρέχω, ayant parcouru, etc.

διαδρομέω-ῶ, τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, courir par ici par là; ‖ [ναυτ.] διαδρομῶ, croiser, σημαίνει περιπολῶ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις μέρος τι θαλάσσης ἢ ἀκτῆς· ‖ [ναυτ.] διαδρομῶ, louvoyer, κοινῶς βολτατζάρω, ἤτοι κάμνω πολλὰς διαδρομὰς (βόλταις, bords) μὲ διαφορετικοὺς πρόποδας (amures différentes) ὅπως προσεγγίσω πρὸς σημεῖον κείμενον πρὸς τὸν ἄνεμον· ‖ [ναυτ.] διαδρομῶ, courir bord sur bord, ou courir à petits bords, ἢ courir des bordées; κοινῶς βολτατζάρω, ἤτοι ἀναστρέφω συχνάκις (virer souvent le bord, πέρνω βόλταις), ἵνα μὴ ἀπομακρυνθῶ ἔκ τινος σημείου· βλ. ἀνωτέρω louvoyer; ‖ [ναυτ.] διαδρομῶ εἰς τὴν ἐγγυτάτην, louvoyer (au plus près) ὅπως πλησιάσω σημεῖον κείμενον πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου=ὑψοῦμαι πρὸς τὸν ἄνεμον, remonter au vent.

διαδρομή, ῆς, ἡ· τὸ τρέξιμον ἐδῶ κ' ἐκεῖ, course par ici par là; allées et venues; ‖ [ναυτ.] διαδρομή, bord, n. m. ἢ bordée, n. f. ἢ courir un bord, κοινῶς ἡ μπορτάδα ἢ βόλτα· τὸ πλέειν εἰς τὴν ἐγγυτάτην (naviguer au plus près) ἐπί τινα χρόνον ἄνευ ἀναστροφῆς· ‖ πέρας διαδρομῆς, à bout de bord. κοινῶς μονομπράτσο, καλεῖται οὕτως ἡ μετάβασις ἔκ τινος σημείου εἰς ἕτερον, ὅταν πλέωσι τὴν ἐγγυτάτην ἐκ κεραίας καὶ τηρῶσι τοὺς αὐτοὺς πρόποδας. Ὅταν πλέωσι τὴν ἐγγυτάτην ἐκ κεραίας (au plus près) διευθυνόμενοι ἐπὶ ἀντικειμένου τινός, λέγουσιν ὅτι, ἀφικνοῦνται διὰ διαδρομῆς (à bout de bord) εἰς τὴν ἐγγυτάτην, ἐὰν κατορθώσωσι τοῦτο διὰ μιᾶς μόνης διαδρομῆς εἰς τὴν ἐγγυτάτην· (εὑρίσκονται) εἰς τὸ πέρας τῆς διαδρομῆς, (on est) à bout de bord, ὅταν ἔχωσι πρὸ αὐτῶν ἐμπόδιόν τι ἢ ἀκτήν, ὅπερ ἀναγκάζει νὰ ἐκτελέσωσιν ἀναστροφὴν (virer le bord); ‖ διαδρομή, ῆς, ἡ· course, n. f. ὁ δρόμος· τὸ διατρεχόμενον διάστημα ὑπὸ πεζοῦ, ἱππέως, ὀχήματος, κτλ. ‖ — κλειδὸς [σιδηροδρ.], course de l'aiguille; ‖ — [μηχαν.], course, n. f. καλεῖται ἐν ταῖς ἀτμομηχαναῖς τὸ κανονικῶς διατρεχόμενον μῆκος ὑπό τινος τεμαχίου ἔχοντος παλινδρομικὴν κίνησιν· ‖ — ἐμβόλου [ἀτμομηχ.], course du piston, καλεῖται τὸ μῆκος τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ δύο ἄκρων θέσεων τοῦ ἐμβόλου· ‖ διαδρομή=τὸ διάστημα, parcours, n. m. ‖ —, διάνυσις, trajet, n. m. τὸ διατρεχθησόμενον διάστημα πρὸς μετάβασιν ἐξ ἑνὸς σημείου εἰς ἕτερον· βλ. διάρκεια διαδρομῆς καὶ τροχιά.

διαδρόμησις, εως, ἡ· louvoyage, n. m. καλεῖται ἡ πρᾶξις τοῦ διαδρομεῖν (louvoyer) καὶ διαδρόμημα, louvoyage, τὸ ἀποτέλεσμα.

διάδρομος, ου, ὁ· [μηχ.] ἡ διαδρομή, διάνυσις, trajet, n.m. ou trajectoire, n. f. =τροχιά. § [ναυτ.] διάδρομος, ὁ· va-et-vient, n. m. σχοινίον ἐντεινόμενον μεταξὺ πλοίου καὶ ξηρᾶς ἢ μεταξὺ δύο πλοίων, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς μέσον συγκοινωνίας πρὸς διάβασιν ἀτόμων ἐν περιπτώσει ναυαγίου ἢ ἄλλης ἐπειγούσης περιστάσεως. § [οἰκοδ.] διάδρομος, corridor, n. m. κοινῶς τὸ χαγιάτι· ἐπίμηκες τμῆμα ἐντὸς τῆς οἰκίας ἢ ἐξωτερικῶς αὐτῆς ἐν εἴδει ἐξώστου ἐστεγασμένου (βλ. καὶ κατωτέρω διάδρομος, galerie); ‖ — συγκοινωνίας, gaine (ou corridor) de circulation; ‖ ἡ θύρα αὕτη ἀνοίγει (δίδει) εἰς τὸν διάδρομον, cette porte donne sur le corridor; ‖ (στενὸς) διάδρομος, couloir (étroit); ‖ —, couloir, n. m. λέγεται ἐπίσης ἡ ἐπιμήκης καὶ στενὴ διάβασις εἰς τὰ ὑπόγεια ὀρύγματα καὶ τὰ σπήλαια· ‖ [ναυτ.] —, couroir ἢ couloir, n. m. λέγεται στενὴ διάβασις ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ πλοίου μεταξὺ τῶν θαλάμων· συνώνυμον τοῦ δίοδος, coursive; ‖ διάδρομος ἑλιγμῶν, couloir d'évolution; ‖ ὁ ἐν εἴδει ἐξώστου διάδρομος (corridor) λέγεται ἰδίως galerie, n. f. κοινῶς γαλαρία καὶ γαλερία, εἶνε δὲ μέρος τῆς οἰκίας ἐπίμηκες κεκλεισμένον συνήθως ὑπὸ ὑελοστασίων, χρησιμεῦον διὰ τὴν συγκοινωνίαν ἐν τοῖς οἰκήμασι (dans les appartements)· ‖ [ἀρχ.] διάδρομοι παράπλευροι ἢ πτέρυγες, bas-côtes ou ailes, εὑρισκόμενοι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ ἐσωνάρθηκος (nef, βλ. λέξιν) ἐκκλησίας τινός, π. χ. ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ἁγίας Εἰρήνης τὸ κάτωθεν τοῦ γυναικωνίτου μέρος· ‖ ἐγκάρσιος διάδρομος, transept, n. m. βλ. βασιλική, χαλκιδικόν.

διαδύομαι, (διαδύω), μέλ. δύσομαι, ἀόρ. διέδυν· διέρχομαι διά τινος, διαπερῶ, εἰσδύομαι, se glisser à travers; couler entre; διαφεύγω, s'échapper.

διάδυσις, εως, ἡ· (διαδύομαι), ἡ διέλευσις, διαπέρασις, glissement (passage) à travers; τὸ διαρρέειν, couler à travers; ἡ διαφυγή, ἐκφυγή, échappement. § ὑπόγειος δίοδος, ἔκτασις εἰς μεταλλωρυχεῖον, couloir, n. m. || ἡ διάδυσις, couloir, χαλεῖται σῦριγξ, προκειμένου περὶ ρωγμῆς ἢ ραγάδος ἐπὶ τῆς πλευρᾶς πέτρας τινὸς ἥτις ἔχει πυθμένα μὲ μεγάλην κλίσιν καὶ διοχετεύει τ' ἀποτρίμματα τῶν καταπτώσεων καὶ τὰ χιονοχυλίσματα.

διαδρομῶ, βλ. διαδρομέω.

διάερμα, τό· [διάλ. Καρπάθου] = ἐπάνοδος, ἐπιστροφή.

διάζευμα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι διαχωρίζει τινὰ ἀπό τινα, τὶ ἀπό τι, ἐν γένει τὸ χώρισμα, διάφραγμα, cloison, n. m. [ἀνατ.] διάφραγμα, diaphragme, n. m.

διαζευγμός, οῦ, ὁ· ὁ διαχωρισμός, χωρισμός, διάζευξις, séparation, n. f. ἡ γραμμὴ τοῦ χωρισμοῦ, ligne de séparation; ὁ χωρισμός, ἡ διάζευξις, disjonction, n. f.

διαζεύγνυμι, καὶ

διαζευγνύω, καὶ μεταγ.

διαζεύγω, μέλ. ζεύξω, ἀόρ. ἔζευξα· λύω τινά, τὶ ἀπὸ τὸν ζυγόν, détacher; ξεζεύγω, dételer; χωρίζω τὰ συνεζευγμένα, séparer; désunir; διαζευγνύω, χωρίζω, disjoindre; || [μέσ.] χωρίζω τοὺς συνεζευγμένους ἄνδρα καὶ γυναῖκα, divorcer; διαζεύγνυμαι = χωρίζομαι ἀπὸ τὸν σύζυγόν μου, se divorcer; || διαζευγνύω τὸ ξίφος (ἐν τῇ ξιφασκίᾳ), dégager l'épée (= ἐλευθερόω); ἡ δὲ πρᾶξις διάζευξις, action de dégager, dégagement. n. m. || [σιδηρ.] διαζευγνύω = ἐξαγκιστρόω, décrocher; || ὁ διαζευγνύων, διαζευκτήρ, ῆρος, ὁ. décrocheur, n. m.

διαζευκτήρ, ῆρος, ὁ· ὁ διαζευγνύων, ὁ ἐξαγκιστρῶν, décrocheur, n. m. || [σιδηρ.] οἱ διαζευκτῆρες τῶν ἁμαξῶν, décrocheurs des wagons, ἐργάται διαζευγνύοντες τὰς ἁμάξας.

διαζευκτικός, ή, όν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαχωρίζειν, qui sépare; qui désunit; qui disjoint; [γραμμ. καὶ φιλοσ.] disjonctif, ive; alternatif, ive; || διαζευκτικὴ λέξις ἢ ἔννοια, disjonctive; || σύνδεσμος διαζευκτικός, conjonction alternative.

διάζευξις, εως, ἡ· (διαζεύγνυμι) ἡ πρᾶξις τοῦ διαζευγνύειν, action de séparer (désunir, etc.) ὁ χωρισμὸς τινὸς ἀπό τι, ὁ χωρισμὸς τῶν συνεζευγμένων, séparation, n. f. disjonction, n. f. désunion, n. f. ὁ χωρισμὸς τοῦ ἀνδρογύνου, divorce, n. m. (βλ. καὶ ἀποπομπή, répudiation, n. f.); || διάζευξις, ἀντίθετον τοῦ σύζευξις.

διάζομαι, μέλ. άσομαι, ourdir; ἑτοιμάζω τὸ στημόνι διὰ τὸν ἐργαλειὸν διασταυρῶν τὰς κλωστάς, monter la chaîne [d'une toile]. § [διάλ. Νάξου] = βιάζομαι, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ σπεύδω, τροπὴ τοῦ β εἰς δ.

διαζύγιον, τό· divorce, n. m. ἡ διάζευξις, ἢ χωρισμὸς ἀνδρογύνου καὶ ἰδίως τὸ ἐπὶ τούτῳ ἐκκλησιαστικὸν ἔγγραφον, ὅπερ λαμβάνεται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου.

διάζωμα, ατος, τό· πᾶν δέμα, λωρίς, πᾶν τεμάχιον στενὸν καὶ ἐπίμηκες χρησιμεῦον πρὸς περίδεσιν, bande, n. f. (βλ. ταινία). § διάζωμα [ἀρχαιολ.], ceinture, n. f. τὸ ζῶσμα ὅπερ ἔφερον περὶ τὴν ὀσφὺν καλύπτοντες τὰ κρύφια μέρη οἱ ἀγωνιζόμενοι κατὰ τοὺς παλαιοτέρους χρόνους, ὅτε οἱ Ἕλληνες ᾐσχύνοντο τὴν παντελῆ γυμνότητα. Ἀλλ' ἐν τοῖς χρόνοις τῆς ἀκμῆς τῆς Ἑλλάδος, ὡς παρατηρεῖ ὁ Θουκυδίδης, μόνον οἱ Βάρβαροι καὶ οἱ Ἀσιανοὶ ἠγωνίζοντο διεζωσμένοι. § διάζωμα, γενικῶς ἡ ζώνη, ceinture, n. f. § [ἀρχιτ.] — ἢ ἱμάντωμα, face, n. f. bande, n. f. χαλεῖται ἄρθρον (membre) ἀρχιτεκτονικὸν ἐπίπεδον καὶ συνεχές, πλατὺ καὶ ὀλίγον ἐξέχον· π. χ. τὰ διαζώματα ἐπιστυλίου, δακρυρρόης (larmier), κλ. βλ. καὶ ἱμάντωμα, bande (ἔνθα ὑπάρχει καὶ σχῆμα φέρον γλυφάς· βλ. καὶ κατωτέρω frise); || [ἀρχιτ. καὶ οἰκοδ.] —, plate-bande, n. f. γλυφὴ (moulure) τετράγωνος, μᾶλλον ὑψηλοτέρα ἢ ἐξέχουσα· ἡ plate-bande εἶνε πλατεῖά τις bande, ἤτοι πλατὺ διάζωμα (βλ. ἀνωτέρω). § [ξυλουργ.] —, plate-bande, n. f. χαλεῖται ἐπίσης τὸ ὁριζόντιον τμῆμα τὸ συνεχόμενον μετὰ τοῦ κλιμακοπλεύρου (limon), τὸ ἀποτελοῦν τὴν ἄκραν τοῦ ἀναπαυτηρίου (palier) κλίμακός τινος· διάζωμα ἀναπαυτηρίου, plate-bande du palier. § [οἰκοδ.] διάζωμα ἢ στεφάνη, cordon, n. m. χαλεῖται οὕτως ὁριζόντιος ἐξοχὴ στρογγύλη ἢ ὀρθογώνιος εὑρισκομένη ἐπί τινος τοίχου καὶ χρησιμεύουσα ἵνα ἀπομακρύνῃ τὰ ὄμβρια ὕδατα ἐξ αὐτοῦ· τοιοῦτον διάζωμα ὑπάρχει καὶ εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς τοιχοποιΐας τοῦ κρημνοῦ καὶ ἀντικρήμνου (escarpe et contrescarpe) ἐν τῇ τειχιστικῇ. § διαζώματα τῆς λαβῆς τῆς σπάθης ἢ τοῦ ξιφοδρεπάνου, cordon de la poignée du sabre ou du sabre-baïonnette. § [ναυτ.] διάζωμα, ligne de batterie, κοινῶς ζωνάρι καὶ κατ' ἐπέκτασιν μποῦρδος· χρωματισμένη ἐπὶ τοῦ σκάφους ζώνη τῶν παλαιοτέρων πλοίων διήκουσα ἔξωθεν τῶν πυροβολείων. § διάζωμα, τό· [ἀρχιτεκτονικ.] frise, n. f. ζώνη, ἢ τμῆμα λεῖον τοῦ θριγκοῦ εὑρισκόμενον μεταξὺ τοῦ ἐπιστυλίου καὶ τῆς κορωνίδος. Ἐὰν τὸ εἰρημένον τμῆμα φέρῃ ἐγλυμμένας μορφάς, κτλ. χαλεῖται ζωοφόρος (frise), βλ. θριγκὸς (entablement), τὰ δὲ σχήματα εἰς λέξιν βάσις (base) ἢ ῥυθμὸς (ordre). § διάζωμα, frise, n. f. ἐν τῇ λεπτουργικῇ χαλεῖται ἐπίσης διάζωμα ἢ ζώνη, τεμάχιον στενὸν καὶ ἐπίμηκες, ἀποτελούμενον ἐκ συνεχοῦς τεμαχίου ἢ ἐκ πλαισίου μετὰ ὁριζοντίου τυμπάνου (panneau), διαχωρίζον συνήθως ἕτερα τμήματα· π. χ. διάζωμα φατνωτῆρος, frise de lambris; διάζωμα θύρας, frise de porte; βλ. τύμπανον διαζώματος, panneau de frise. § διάζωμα, ἐν τῇ σιδηρουργικῇ χαλεῖται frise, n. f. δύναται δὲ νὰ κοσμῆται ὑπὸ διαφόρων κοσμημάτων, π. χ. ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ ἐξώστου, ἐπὶ κιγκλιδώματος κλίμακος (rampe d'appui), ἐπὶ σειρᾶς κιγκλίδων.

διαζωμάτιον, ου, τό· ὑποχορ. τοῦ διά-

ζωμα, μικρὸν διάζωμα, petite bande ; bandelette, n. f. καλεῖται οὕτως ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ πᾶν τμῆμα ἐπίπεδον, συνεχὲς καὶ ὀλίγον ἐξέχον στενώτερον ἀπὸ τὸ διάζωμα (bande).

διαζώννυμι, διαζωννύω, μέλ. ζώσω, ζώνω τι ὁλόγυρα, ceindre ; καὶ μέσ. ζώνομαι περὶ τὴν μέσην, se ceindre ; καὶ ἐν γένει περικυκλώνω, entourer ; cerner.

διάζωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαζωννύειν, action de ceindre (de cerner) ; τὸ ζώσιμον, ἡ ζῶσις, ἡ περικύκλωσις, cernement, n. m.

διαζωστήρ, ῆρος, ὁ· ὁ 12ος σπόνδυλος τῆς σπονδυλικῆς στήλης, la douzième vertèbre.

διαζώστης, καὶ

διαζώστρα, ας, ἡ· ζώνη περιβάλλουσά τι ceinture, n. f. bandeau, n. m. || — τῆς προνομοδόχης, bandeau de fourragère, περιβάλλον τι σιδήρωμα· || διαζῶστραι θαιραίων, bandeaux de brancards.

διαζωτικός, ή, όν· ὁ διαζωννύων, qui ceint ; qui cerne ; ὁ περιβάλλων, qui entoure ; || διαζωτικὰ ζυγώματα, traverses de frise ; βλ. ζύγωμα.

διαθάλπω, μέλ. θάλψω· διαδίδω θερμότητα εἰς ὅλον τὸ σῶμά τινος, ζεσταίνω ἐντελῶς, échauffer ; pénétrer d'une douce chaleur.

διαθεάομαι-ῶμαι, μέλ. άσομαι, παρατηρῶ ἀκριβέστατα, διευθύνω τὰ βλέμματα ἐπὶ . . . θεωρῶ ἀκριβῶς, contempler ; παρατηρῶ, observer ; καὶ ἐν γένει ἐξετάζω, examiner.

διάθεμα, ατος, τό· [ἀστρον.] rencontre des astres dans certaine position, ἤτοι ἡ διάταξις τῶν ἀστέρων ἡ ὑπάρχουσα κατά τινα ὥραν (λατ. constellatio=constellation, ἀστερισμὸς) καὶ κατ' ἐπέκτασιν διὰ τοὺς ἀστρολόγους, horoscope=ὡροσκόπιον.

διαθερμαίνω, μέλ. ανῶ, θὰ διαθερμάνω, διαθάλπω, échauffer ; μέσ. καὶ παθ. διαθερμαίνομαι, γίνομαι ζεστός, ζεσταίνομαι, s'échauffer.

διαθέρμανσις, εως, ἡ καὶ

διαθερμασία, ας, ἡ· ὑπερζέστασις, πύρωσις, ἄναψις (π. χ. τῆς κεφαλῆς ὑπὸ τοῦ οἴνου), échauffement, n. m. § [φυσ.] **διαθερμασία**, diathermanéité, n. f. ἰδιότης ἣν κέκτηνται τὰ διάθερμα σώματα (corps diathermanes) ; ἤτοι τὸ νὰ διαπερῶνται ὑπὸ τῆς θερμότητος· λέγουσιν ἐπίσης **διαθέρμανσις**, diathermansie, n. f. diathermanisme, n. f. ἐπίσης **διαθερμία**, diathermie, n. f. || ἡ **διαθερμασία**, ἤτοι τὸ **θερμοπερατόν**, diathermanéite, n. f. εἶνε ὡς πρὸς τὰς θερμαντικὰς ἀκτῖνας, ὅ,τι ἡ διαφάνεια ὡς πρὸς τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας, ἤτοι τὰ σώματα διαφέρουσι κατὰ τὸ θερμοπερατόν, ὅπερ ἀναλογεῖ πρὸς τὴν διαφάνειαν τοῦ φωτός· δὲν ὑπάρχει οὐδεμία οὐσία ἐντελῶς διάθερμος, καθότι μικρά τις ποσότης θερμότητος ἀπορροφᾶται πάντοτε ὑπὸ τοῦ σώματος. Τὸ θερμοπερατὸν εἶνε ἐλάχιστον εἰς τὰ μέταλλα, τῶν πρὸς αὐτὰ δηλαδὴ προσπιπτουσῶν θερμαντικῶν ἀκτίνων ὀλίγισται περῶσαι αὐτὰ μεταδίδονται πέραν αὐτῶν. Ἄξιον δὲ σημειώσεως εἶνε ὅτι τοῦ αὐτοῦ σώματος τὸ θερμοπερατὸν ποικίλλει δι' ἀκτῖνας ἐκ διαφόρων πηγῶν θερμότητος (ἡλίου, λύχνων, διαπύρων συρμάτων, κτλ.)

διαθερμία, ας, ἡ· βλ. διαθερμασία.

διαθερμικός, ή, όν· [φυσ.] diathermique, adj. λέγεται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ διάθερμος (diathermane).

διάθερμος, ος, ον· ὁ ὑπέρζεστος (sur)échauffé ; imprégné de chaleur. § —, ὁ ἔνθερμος, chaleureux, euse. § [φυσ.], diathermane, adj. ὁ διικνούμενος ὑπὸ τῆς θερμότητος, ὁ ἀφίνων νὰ διέλθῃ δι' αὐτοῦ θερμότης· || σῶμα, οὐσία διάθερμος, corps, substance diathermane ; βλ. καὶ **διαθερμασία**.

διαθέσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος νὰ διατεθῇ (νὰ χρησιμοποιηθῇ), qui peut être disposé ; disponible, adj. || [ἐμπορ.] τὰ διαθέσιμα (ἐμπορεύματα) = le disponible, ἤτοι τὰ ἕτοιμα πρὸς πώλησιν· || ἐμπόρευμα διαθέσιμον, marchandise disponible ; || [ἐμπορ.] τὰ διαθέσιμα εὑρίσκονται εἰς ὕψωσιν κατὰ εἴκοσιν ἑκατοστά, le disponible est en hausse de vingt centimes ; || αἱ τιμαὶ τῶν **διαθεσίμων** (ἐμπορευμάτων) εἶνε εἰς ὕψωσιν, les cours sont en hausse sur le disponible ; || — (ἀνήρ) (homme) disponible, ἕτοιμος νὰ χρησιμοποιηθῇ ἅμα χρειασθῇ· || διαθέσιμοι ἄνδρες, hommes à la disposition = hommes disponibles ; || ὁ μὴ διαθέσιμος, indisponible, adj. ὅν τινα δὲν δύναταί τις νὰ διαθέσῃ· || διαθέσιμος = ὁ εἰς διαθεσιμότητα εὑρισκόμενος, qui est en disponibilité ; βλ. διαθεσιμότης· || **διαθέσιμος**, disponible, n. f. ὁ ἐν διαθεσιμότητι διατελῶν ἀξιωματικὸς ἢ καὶ ὑπαξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ἢ ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς· || —, disponible, n. m. ὁ· κλάσις ἀνδρῶν τῆς ἐτησίου ἀπογραφῆς οἵτινες ἐναπομένουσι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐν εἰρήνῃ ὀργανικῆς δυνάμεως τοῦ στρατοῦ, καὶ οἵτινες ὑπηρετοῦσιν ἐπί τινα χρόνον εἰς τὰς τάξεις πρὸς ἐκγύμνασιν, ἀποστελλόμενοι κατόπιν εἰς τὰς ἑστίας των, ἢ καὶ ἐξ ὑπ' ἀρχῆς ἀποστελλόμενοι εἰς τὰς ἑστίας των, δυνάμενοι δὲ κατὰ πᾶσαν στιγμήν, μέχρι συμπληρώσεως τῆς πραγματικῆς ἐν τῷ στρατῷ ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας των, νὰ κληθῶσιν ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν εἰς τὰς τάξεις πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ὀργανικῆς δυνάμεως.

διαθεσιμότης, ητος, ἡ· disponibilité, n. f. εἶνε μέσος ὅρος τῆς μεταξὺ ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας καὶ ἀπολύσεως ὅρος τοῦ διοικητικοῦ δικαίου, καθ' ὃν ὁ ὑπάλληλος παύει μὲν ὢν ἐν ἐνεργῷ ὑπηρεσίᾳ καὶ ἔχων ἐκ τούτου τὰ μετ' αὐτῆς συνδεόμενα δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, ἐξακολουθεῖ ὅμως ὢν ἐν ὑπαλληλικῇ πρὸς τὴν πολιτείαν σχέσει, ὑπαγόμενος εἰς τὴν πειθαρχικὴν αὐτῆς ἐξουσίαν καὶ δυνάμενος ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ν' ἀνακληθῇ εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν· || **διαθεσιμότης**, ἡ· disponibilité, n. f. αὕτη εἶνε ἡ εἰδικὴ κατάστασις τῶν στρατηγῶν, τῶν συνταγματαρχῶν καὶ τῶν ἐκ τῆς θέσεως ὑπουργοῦ ἐξερχομένων ἀξιωματικῶν τῶν διαμενόν-

των προσκαίρως ἄνευ θέσεως (en cadre mais sans empire); ‖ ἀξιωματικὸς διαθέσιμος, officier en disponibilité; ‖ [ναυτ.[διαθεσιμότης, disponibilité; ἡ κατάστασις τοῦ προσκαίρως ἄνευ ὑπηρεσίας καὶ ἐκτὸς τῶν τάξεων διατελοῦντος ἀξιωματικοῦ ἢ ὑπαξιωματικοῦ ἀπολαμβάνοντος τὰ 2/3 τῶν ἀποδοχῶν του.

διάθεσις, εως, ἡ· (διατίθημι) ἡ κατὰ χώραν κατάταξις πράγματος, κατάλληλος τοποθέτησις, ἡ τακτοποίησις, arrangement, n. m. (ἡ κατὰ τόπον ἢ κατὰ δύναμιν ἢ κατ' εἶδος διανομὴ) καὶ ἐν γένει ἡ διάταξις, ordonnance, n. f. arrangement. n. m. disposition, n. f. τὸ ἰχνογράφημα, dessin, n.m. plan, n.m. ἤτοι ἡ διάταξις σχεδίου· ‖ ἡ διάθεσις τῆς περιουσίας του, la disposition de son bien; ‖ ἡ διάθεσις τῶν τῆς ἑορτῆς, l'arrangement de la fête; ‖ ἡ διάθεσις τοῦ δράματος, le plan (la disposition) de la pièce; ‖ ἡ διάθεσις τῶν ὀρέων, l'ordonnance des montagnes. § διάθεσις, ἤτοι κατάστασις σώματος, διανοίας (φυσικῶς), disposition, n. f. état, n. m. situation, n.f. διάθεσις τῆς ψυχῆς, κατάστασις ψυχῆς (ἠθικῶς), humeur, n. f. disposition, n. f. état, n. m. veine, n. f. train; [ἰατρ.] diathèse, n. f. ‖ — τοῦ σώματος, disposition du corps; κατάστασις τῆς ὑγείας, état de santé. § [ἐμπορ.] —, disposition, n. f. ‖ εἰς τὴν διάθεσίν σας, à votre disposition (π.χ. χρήματα, ἐμπορεύματα, κτλ.); ‖ ἔχει πάντοτε διάθεσιν· εἶνε πάντοτε εἰς καλὴν διάθεσιν, il est toujours de [en] bonne humeur; ‖ ἂν ἔχετε διάθεσιν (ὄρεξιν), si le cœur vous en dit; ‖ δὲν ἔχω διάθεσιν, je ne suis pas bien disposé; je ne suis pas dans mon assiette; [ἐπὶ ἐλαφρᾶς ἀσθενείας] je ne suis pas bien dispos; ‖ διὰ νὰ γράψῃ κανεὶς καλὰ πρέπει νὰ ἔχῃ διάθεσιν, pour bien écrire, il faut être en veine [en haleine; en train]; ‖ δὲν ἔχω διάθεσιν διὰ γέλοια, je ne suis pas en train de rire; ‖ δὲν ἠμπόρεσα νὰ τοῦ κάμω (νὰ τὸν φέρω εἰς) διάθεσιν, je n'ai pu le mettre en train; ‖ διάθεσις (ὄρεξις), ἤτοι αἴσθημα πρὸς ἀνάληψιν τροφῆς, appétit, n. m. ‖ διάθεσις πρὸς ὀχείαν=ὀργασμός, appétit vénérien. § [γραμμ.] διάθεσις=γένος ῥήματος, voix, n. f. ‖ ῥῆμα ἐνεργητικῆς (παθητικῆς) διαθέσεως, verbe de voix active (passive). § διάθεσις [νομ.] ἡ διαθήκη, testament, n. m.

διαθέτης, ου, ὁ· ὁ διαθέτων, διανέμων διὰ διαθήκης τὰ ἴδιά του ὑπάρχοντα, testateur, n. m. [θηλ.] ἡ διαθέτις, ιδος, la testatrice; ‖ διαθέτης ἐν γένει ὁ διαθέτων, κανονίζων, celui qui dispose; qui règle; qui arrange (διαθέτω).

διαθέτω, (διατίθημι), μέλ. έσω, θέτω πράγματα χωριστά, εἰς τάξιν, mettre en ordre; τακτοποιῶ, ordonner; κατατάσσω, διευθετῶ, disposer; arranger; appliquer; ‖ διέθεσε τὰς ὑποθέσεις του, il a mis en ordre (arrangé, réglé) ses affaires; ‖ ὁ Θεὸς διέθεσε τὰ πάντα, Dieu a ordonné toutes choses; ‖ διέθεσε τὴν περιουσίαν του, il a disposé de ses biens; ‖ μὲ διέθεσεν ὑπὲρ αὐτοῦ, il m'a disposé en sa faveur; ‖ σᾶς προσφέρω ὅ,τι δύναμαι νὰ διαθέσω, je vous offre tout ce qui est à ma disposition; ‖ διέθεσεν αὐτὸ τὸ ποσὸν πρὸς ἀπόσβεσιν τῶν χρεῶν του, il appliqua cette somme à l'extinction de ses dettes; ‖ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ θὰ διατεθῇ εἰς ἀναγκαιοτέρας δαπάνας, ce capital sera affecté à des dépenses plus nécessaires. § [μέσ.] —, βάλλω εἰς τάξιν ἢ διαθέτω τὰ τῆς ἰδιοκτησίας μου διὰ διαθήκης, κάμνω τὴν διαθήκην, faire son testament; tester; ‖ ἀπέθανε χωρὶς νὰ διαθέσῃ τὴν περιουσίαν του (=ἄνευ διαθήκης), il est mort sans tester (=sans testament). § [ἐμπορ.] — [ἐμπόρευμα, κτλ.], disposer de.

διαθήκη, ης, ἡ· testament, n. m. εἶνε ἡ διάταξις ἡ ἐμπεριέχουσα τὸν διορισμὸν κληρονόμου. Σήμερον ἐν Ἑλλάδι ἰσχύει τὸ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1830 ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου τὸ ὁποῖον καθορίζει τοὺς τύπους τῶν διαθηκῶν. Κατὰ τοῦτο αἱ διαθῆκαι εἰσὶ τριῶν εἰδῶν· δημοσία (testament par acte public), μυστικὴ (testament mystique ἢ secret) καὶ ἰδιόγραφος (testament olographe); ὑπάρχουσιν ἐπίσης καὶ ἐξαιρετικαὶ καὶ προνομιοῦχοι διαθῆκαι καὶ ἡ προφορικὴ ἢ τῶν ἐπιθανάτων, τῶν στρατιωτικῶν, τῶν ναυτικῶν καὶ αἰχμαλώτων, τῶν ἐν καιρῷ λοιμοῦ, περὶ ὧν ἴδιαι διαγράφονται διατυπώσεις· ‖ ἐκτελεστὴς διαθήκης, exécuteur testamentaire (=διαθηκικός)· ‖ οἱ ἐκ διαθήκης κληρονόμοι, les héritiers testamentaires. § [Γρφ.] συνθήκη, συμφωνία, testament, n. m. alliance. n. f. ‖ ἡ Καινὴ Διαθήκη, le nouveau Testament; ‖ τὸ αἷμα τῆς καινῆς διαθήκης, le sang de la nouvelle alliance.

διαθηκικός, ή, όν· διὰ διαθήκης, testamentaire. adj.

διάθηρος, ος, ον· [βοτ.] biaristé, ée, ὁ λήγων εἰς δύο λεπτὰ ἄγανα.

διάθθισμα, τό· [διάλ. Καρπάθου] = ἡ κατάπτωσις τοῦ ἀνθοῦ τῶν δένδρων καὶ κυρίως τῶν σταφυλῶν πρὶν νὰ δέσῃ, la chute de la fleur.

διαθλάσιμος, ος, ον· réfractoire, adj. ὁ ὑπαγόμενος ἢ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν διάθλασιν.

διάθλασις, εως, ἡ· réfraction, n. f.[φυσ.] Ὅταν φωτεινή τις ἀκτὶς μεταβαίνῃ ἀπό τινος διαφανοῦς σώματος εἰς ἕτερον διαφόρου πυκνότητος προσπίπτουσα πλαγίως ἐπὶ τῆς διαχωριζούσης τὰ δύο ταῦτα διαφανῆ σώματα ἐπιφανείας, ὑφίσταται εἰς τὸ σημεῖον τῆς προσπτώσεως παρεκτροπήν τινα ἀπὸ τῆς εὐθυγράμμου αὐτῆς πορείας, καὶ κινεῖται ἐν αὐτῷ εὐθυγράμμως μέν, ἀλλὰ κατὰ διάφορον διεύθυνσιν, πλησιάζουσα δηλαδὴ ἢ ἀπομακρυνομένη ἀπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ σημείου τῆς προσπτώσεως ὑψουμένης καθέτου. Ἡ τοιαύτη τῆς προσπιπτούσης ἀκτῖνος ἀπὸ τῆς εὐθυγράμμου αὐτῆς πορείας παρεκτροπὴ καλεῖται διάθλασις. Εὐθεῖα ῥάβδος ἐμβαπτιζομένη ἐν μέρει ἐντὸς ἠρεμοῦντος ὕδατος, φαίνεται εἰς ἡμᾶς τεθλασμένη κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἕνεκα τῆς διαθλάσεως ἣν

υφίστανται αἱ ἀφ' ἑκάστου τῶν σημείων τοῦ ἐμβεβαπτισμένου μέρους τῆς ῥάβδου ἐκπεμπόμεναι ἀκτῖνες· || — τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός, diffraction, n. f.

διαθλάστης, ου, ὁ· réfracteur, n. m. τὸ δι' οὗ διαθλᾶται φωτεινὴ ἀκτίς. Ἐπίσης εἶδος ἀστρονομικῆς διόπτρας.

διαθλαστικός, ή, όν· réfracteur, adj. ὁ διὰ τὴν διάθλασιν χρησιμεύων· || διαθλαστικὴ συσκευή, appareil réfracteur ; || διαθλαστικός, ή, όν· réfractif, ive, adj. ὁ προξενῶν ἢ παράγων τὴν διάθλασιν· || διαθλαστικὴ δύναμις, pouvoir réfractif.

διαθλαστός, ή, όν· (διαθλάω), ὁ διαθλῶν, réfracté, ée.

διαθλάω-διαθλῶ, μέλ. άσω, [φυσ.] réfracter, διαθλῶ τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας· ἐπιφέρω ἢ παράγω τὴν διάθλασιν (réfraction)· τὸ πρίσμα διαθλᾷ διαφόρως τὰς ἀκτῖνας τῶν διαφόρων χρωμάτων, le prisme réfracte diversement les rayons de diverses couleurs), ἤτοι τὰ χρώματα τοῦ φάσματος εἶνε ἀνίσως διαθλαστὰ (réfracté, ée). § —, συνθλῶ, κατασυντρίβω τι διὰ συνθλίψεως ἢ συγκρούσεως, casser; briser; ἰατρικῶς δὲ συνθλῶ, contusionner, μωλωπίζω, couvrir de contusions = πληγαὶ ἐκ κτυπήματος, ἀντίθετον τῶν ἐκ κοψίματος.

διαθόλιον, ου, τό· [οἰκοδ.] entre-de-voûte, n. m. τὸ περιλαμβανόμενον κενὸν μεταξὺ δύο σφαιρικῶν θόλων (τοῦ ἑνὸς εὑρισκομένου ἄνωθεν τοῦ ἑτέρου) ἀπὸ τὸ ἐξωρράχιον τοῦ κατωτέρου μέχρι τοῦ ἐσωρραχίου τοῦ ἀνωτέρου.

διάθρεψις, εως, ἡ· subsistance, n. f. τροφοδότησις, τροφοδοσία = τροφὴ καὶ συντήρησις, nourriture et entretien.

διαθρυλλέω, βλ. διαθρυλλῶ.

διαθρυλλητής, οῦ, ὁ, ἡ· divulgateur, trice, ὁ διαθρυλλῶν τι.

διαθρύλλισις, εως, ἡ· ébruitement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ διαθρυλλεῖν τι.

διαθρυλλῶ (ὀρθ. υλῶ), μέλ. ήσω, διαφημίζω, διακωδωνίζω φήμην τινα ὁμιλῶν παντοῦ καὶ πάντοτε περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, répandre [un bruit] ; répéter [une nouvelle] ; ébruiter ; divulguer [un secret] ; crier sur les toits ; corner ; trompeter ; || τὸ διεθρύλλησε παντοῦ, il a corné (trompeté) cela partout ; || διαθρυλλεῖται ὅτι, le bruit court que.

διαθρύπτω, μέλ. ύψω, π. ἀόρ. β. διετρύφην, διατεθρυμμένος, συντρίβω, κάμνω τι θρύμματα, rompre ; ἀποσυνθέτω, désagréger, διαλύω τὰ μόρια κυρίως ὀρυκτόν, καὶ μεταφ. φθείρω, corrompre; ἀδυνατίζω, affaiblir; (ἐκθηλύνω) ἐκνευρίζω τινὰ διὰ τῆς τρυφῆς, énerver par la mollesse, amollir ; ἐπίσης κολακεύω τινά, flatter ; || αὐτὸ διαθρύπτει τὴν φιλοτιμίαν του, cela flatte (chatouille) son amour propre.

διάθρυψις, εως, ἡ (διαθρύπτω), ἡ ἀποσύνθεσις, désagrégation, n. f. ἡ μεταβολὴ εἰς θρύμματα· ἡ διάλυσις τῶν μορίων κυρίως ὀρυκτοῦ, καὶ μεταφ. ἡ φθορά, corruption, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ ἐκθήλυνσις, ἐκνεύρισις, effémination, n. f. mollesse, n. f.

διάθυρον, ου, τό· trumeau, n. m. [οἰκοδ.] μεσόθυρον, κοινῶς ὁ λαμπάς· τοῖχος εὑρισκόμενος μεταξὺ δύο χασμάτων (baies) θυρῶν ἢ παραθύρων ἢ ὁ μεταξὺ τῶν δύο θυρῶν χῶρος [Βιτρούβιος 6, 10]· τὸ διάθυρον τοῦτο καλεῖται ὑπὸ τῶν γάλλων ἐνίοτε καὶ massif, n. m. βλ. καὶ κενόν, vide ; || — [ἐκ ξυλείας], trumeau, n. m. καλεῖται ἐπίσης ἡ ἐκ ξυλείας ἐπένδυσις ἡ εὑρισκομένη μεταξὺ δύο ὑελοστασίων διαφράγματός τινος.

διαίνω, μέλ. ανῶ, ἀόρ. ἐδίανα, ὑγραίνω, βρέχω τί, mouiller ; humecter ; ἐξ οὗ ἀδίαντος, ὁ μὴ βρεχόμενος καὶ ἀδίαντον, τὸ μὴ διαινόμενον, τὸ ἀειθαλὲς φυτὸν πολύτριχον, κοινῶς πολυτρίχι.

διαιρέσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος νὰ διαιρεθῇ, divisible, adj.

διαίρεσις, εως, ἡ· (διαιρέω), division, n. f. ὁ διαχωρισμός, διαμερισμός, διανομή, distribution, n. f. ἡ μοιρασιά, partage, n. m. (λαφύρων, χώρας, χρημάτων, κτλ.) || τοπικὴ διαίρεσις τῆς χώρας, division territoriale ; βλ. περιφέρεια στρατιωτικὴ (région) ; || διοικητικὴ διαίρεσις (περιφέρεια) χώρας, division administrative ; || —, χωρισμός, désunion, n. f. || ἡ διαίρεσις τῆς ὕλης, la division de la matière ; || — γραμμῆς εἰς τρία ἴσα μέρη, partage d'une ligne en trois parties égales ; || ἡ διαίρεσις τῆς οἰκίας αὐτῆς εἶνε κακή, la distribution de cette maison est mauvaise ; || ἡ εἰς δύο διαιρέσεις, ὁ διχασμός, dédoublement, n.f. βλ. καὶ διχασμός· || ἡ διαίρεσις στρατιωτικῆς τινος μονάδος, fractionnement, n. m. διαίρεσις ὅθεν γενικῶς ἡ κατάτμησις (βλ. λέξιν)· π. χ. διαίρεσις συντάγματος, fractionnement du régiment (d'une batterie de guerre, ἐμπολέμου πυρβολαρχίας)· || — εἰς δύο [μετοχῆς· λόχου], dédoublement [d'une action ; d'une compagnie], βλ. διχασμός. § —, διαμέρισμα, διαχώρισμα, τὸ χώρισμα, compartiment, n.m. τὸ μέρος συνόλου τινός· || σύρτης μὲ πολλὰς διαιρέσεις, tiroir à plusieurs compartiments. § —, διαφωνία, διχόνοια, dissension, n. f. discordre, n. f. désunion, n. f. division, n. f. || ἐμφύλιοι διαιρέσεις, discordes (divisions) intestines. § —, division, ἡ βαθμονομία, graduation, n. f. π. χ. αἱ διαιρέσεις τοῦ πίνακος ὅπλου, graduations de la planche. § ἡ διαίρεσις τοῦ πυρὸς εἰς πολλὰς ὑπονόμους = ἡ διακανόνισις, διευθέτησις, compassement, n. m. § [μαθημ.] διαίρεσις, division, n. f. εἶνε ἡ τελευταία τῶν τεσσάρων θεμελιωδῶν πράξεων τῆς ἀριθμητικῆς· εἶνε ἡ πρᾶξις δι' ἧς εὑρίσκεται ποσάκις δεδομένος ἀριθμός, ὁ διαιρέτης (diviseur) περιέχεται εἰς ἕτερον ἀριθμόν, τὸν διαιρετέον (dividende) καὶ ἡ πρᾶξις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀφαίρεσις, ἐν ᾗ κατ' ἐπανάληψιν ὁσάκις εἶνε δυνατὸν ὁ διαιρέτης ἀφαιρεῖται ἀπὸ τοῦ διαιρετέου. Ὁ εὑρισκόμενος ἀριθμὸς λέγεται πηλίκον. Ἡ διαίρεσις ἑπομένως εἶνε πρᾶξις δι' ἧς δοθέντων δύο ἀριθμῶν, τοῦ διαι-

ρετέου καὶ τοῦ διαιρέτου, εὑρίσκεται ἀριθμός (τὸ πηλίκον) ὅστις πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ τὸν διαιρέτην δίδει τὸν διαιρετέον. § [λογικ.] διαίρεσις ἐν τῇ λογικῇ καλεῖται distinction, n.f. (=διάκρισις) ἤτοι ἀνάλυσις ἐννοίας γένους εἰς τὰ εἴδη αὐτῆς, ἡ ἀνάλυσις τοῦ πλάτους ἐννοίας· ἐν αὐτῇ διακρίνεται τὸ διαιρετέον ὅλον καὶ τὰ μέλη τῆς διαιρέσεως. § διαίρεσις, division, n. f. ἐν τῇ ῥητορικῇ σημαίνει ἀνάλυσιν λόγου, analyse, n. f. ἤτοι τὴν ὀρθὴν μεταχείρησιν τῶν κεφαλαίων ἢ ἀποδείξεων, ἡ δὲ τέχνη ἡ διδάσκουσα τοῦτο καλεῖται διαιρετικὴ τέχνη. § [γραμμ.] διαίρεσις, diérèse, n. f.= διάλυσις δύο φωνηέντων, τὸ ἐναντίον τῆς συναιρέσεως ἢ συναλοιφῆς· γίνεται δὲ αὕτη ἐν τοῖς φωνήεσιν οἷον τοῖς ἀσυναιρέτοις, π. χ. βέλεα, εὐγενέες, κτλ. καὶ ἐν τοῖς συμφώνοις τοῖς διπλοῖς, ὡς ἐν τῷ κωμάσδω ἀντὶ τοῦ κωμάζω. § [χειρουργ.] dissection, n.f. [ἀνατομ.] division, n. f. § [ναυτ.] αἱ διαιρέσεις τῆς ὑπηρεσίας, les rôles de service, ἤτοι ὁ πίναξ, rôle, n. m. βλ. [ναυτ.] πίναξ. § [νομ.] διαιρέσεως εὐεργέτημα, bénéfice de division (λατ. beneficium divisionis) καλεῖται τὸ δικαίωμα τοῦ συνοφειλέτου τοῦ ν' ἀξιώσῃ ἐναγόμενος παρὰ τοῦ κοινοῦ δανειστοῦ, νὰ διαιρεθῇ τὸ χρέος εἰς τόσα μέρη, ὅσοι εἶνε οἱ συνοφειλέται. § [στρατ.] κλισιοσκοπίου τόσας διαιρέσεις, tant de millimètres de hausse ; ‖ τετράντος τόσας διαιρέσεις, tant de degrés ; ‖ ῥυθμιστοῦ τόσας διαιρέσεις, tant de secondes, παραγγέλματα ὑπηρετήσεως τοῦ πυροβόλου κατὰ τὸν κανονισμὸν τῆς βολῆς.

διαιρετέος, α, ον· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ διαιρῶ· καὶ ἐν γένει ὅντινα ἢ ὅ,τι πρέπει νὰ διαιρέσῃ τις, qui doit être divisé, ée. § [οὐσ. ἀριθμ.] dividende, n.m. ὁ εἷς τῶν παραγόντων τῆς διαιρέσεως, ὁ διαιρεθησόμενος ἀριθμός· βλ. **διαίρεσις.**

διαιρέτης, ου, ὁ· ὁ χωρίζων, ὁ διαμερίζων, ὁ διαιρῶν, diviseur, n. m. βλ. **διαίρεσις.**

διαιρετικός, ή, όν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ χωρίζειν, διαιρεῖν, διαμοιράζειν, διαστέλλειν, qui sert à diviser ou à distribuer ; de division ; διαχωριστικός, partageant, e; ὁ διαχωρίζων, séparatif; ὁ διαζευκτικός, disjonctif; ‖ [γραμμ.] διαιρετικὰ σημεῖα [¨], tréma, n. m. ‖ [οὐδ. οὐσ.] διαιρετικὸν [-], tiret, n. m. trait d'union ; ‖ [τυπογρ.] division, n. f.

διαιρετικῶς, [ἐπίρ. τροπ.] κατὰ τρόπον διαιρέσιμον, en divisant ; divisiblement ; διῃρημένως, χωριστά, séparablement.

διαιρετός, ή, όν· α) διῃρημένος, divisé, ée, ἀντίθετον τοῦ σύνθετος· β) διαιρέσιμος, divisible, adj. (ἀντίθετον τοῦ συνεχής) ὁ δυνάμενος νὰ διαιρεθῇ· ‖ —, ὁ σύμμετρος, ος, ον· commensurable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ διαιρεθῇ εἰς ἴσα μέρη ἢ δυνάμενος νὰ μετρηθῇ ἀκριβῶς· ‖ [φυσ. οὐσ. οὐδ.] τὸ διαιρετόν, βλ. **διαιρετότης.**

διαιρετῶς, ἐπίρ. τροπικὸν ἀδόκιμον τοῦ ἀνωτέρω, ὀρθότερον διαιρετικῶς.

διαιρετότης, ητος, ἡ· divisibilité, n. f. ἰδιότης παντὸς δυναμένου νὰ διαιρεθῇ εἰς μικρότερα μέρη. § [φυσ.] διαιρετότης ἢ τὸ διαιρετόν, divisibilité, n. f. πᾶν σῶμα δύναται νὰ μερισθῇ εἰς μέρη καὶ ἕκαστον τούτων τῶν μερῶν εἰς ἕτερα. Ἡ τοιαύτη τῶν σωμάτων ἰδιότης καλεῖται διαιρετόν. Ἡ διαιρετότης εἶνε μία ἀπὸ τὰς γενικὰς ἰδιότητας τῆς ὕλης· βλ. εἰς σῶμα, ἰδιότης τῶν σωμάτων.

διαιρέω καὶ

διαιρῶ, μέλ. αιρέσω, ἀόρ. ῄρεσα, χωρίζω ἀκέραιόν τι εἰς τμήματα, diviser, κυρίως καὶ μεταφ. διαμερίζω, partager ; διαχωρίζω, séparer=ξεχωρίζω, θέτω τι χωριστά, ἀποχωρίζω, désunir ; διανέμω, distribuer ; ‖ διαιρῶ ἀριθμόν, diviser un nombre ; ‖ διαιρῶ εἰς κλάσματα, fractionner ; ‖ αἱ γνῶμαι διῃρέθησαν, les avis se partagèrent ; ‖ ἡ οἰκία αὕτη εἶνε κακῶς διῃρημένη, cette maison est mal distribuée ; ‖ διαιρῶ, χωρίζω εἰς δύο, εἰς δύο ἴσα μέρη, partager en deux ; διχάζω, dédoubler ; βλ. καὶ **διαίρεσις**· ‖ διαιρῶ, χωρίζω, désunir, διαζευγνύω, disjoindre, καὶ γενικῶς diviser ; ‖ αἱ ῥαδιουργίαι του διῄρεσαν αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν, ses intrigues ont désuni (divisé) cette famille ; ‖ διαιρῶν βασίλευε, divise est règne ; τὸ συμφέρον τοὺς διαιρεῖ, l'intérêt les sépare ; ‖ [στρατ.] διαιρῶ κατ' ἐνωμοτίας, embrigader des troupes, ἤτοι ἀποτελῶ μικρὰς ὁμάδας ἵνα συναλλάσσωνται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐργασίας τινος, ὅπως αὕτη ἐνεργῆται ἄνευ διακοπῆς (βλ. καὶ **ἐνωμοτία**).

δίαιτα, ης, ἡ· ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, genre de vie, régime, n. m. diète, n. f. Δίαιτα, régime, n. m. γενικώτερον σημαίνει τὸν καθόλου τρόπον τοῦ ζῆν καὶ τοῦ τρέφεσθαι καὶ δὴ τὸν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς, δι' ὃ καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ κατὰ τοὺς κανόνας τούτους διάγειν καλεῖται διαιτητική, diététique, n. f. (ἀφορῶν εἰς τὴν δίαιταν), τὴν σήμερον δὲ καλεῖται μᾶλλον ὑγιεινή, hygiène, n. f. ‖ εἶνε ὑπὸ δίαιταν, il est au régime. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἀναφέρεται εἰς τὸν ἀέρα, τὴν τροφήν, τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν, τὸν ὕπνον, τὰ λουτρά, ἤτοι τὰ στοιχεῖα ἅπερ δέον νὰ φυλάσσωνται ἐν τῷ σώματι ἢ ν' ἀποβάλλωνται ἐξ αὐτοῦ ἵνα διατηρῆται ἡ ὑγιεινὴ κατάστασις τοῦ σώματος· ὑπὸ στενωτέραν δ' ἔννοιαν δίαιτα, diète, εἶνε ὅρος θεραπευτικῆς, σημαίνει δὲ τοὺς εἰς τοὺς πάσχοντας ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ ἐπιβαλλομένους περιορισμοὺς ἐν τῇ τροφῇ καὶ τῷ καθόλου βίῳ πρὸς σκοπὸν θεραπευτικόν· ‖ αὐστηρὰ δίαιτα, diète rigoureuse ; ‖ γαλακτώδης δίαιτα, diète lactée ; ‖ φυτικὴ δίαιτα, diète végétale ; ‖ ξηρὰ δίαιτα, diète sèche, ἤτοι ἀποφυγὴ τῶν ὑγρῶν· § [μεταφ.] —, diète, n. f. σημαίνει στέρησις (οἱαδήποτε) privation (quelconque); ‖ —χρηματική, diète d'argent ; ‖ — ἡδονῶν, diète de plaisir. § [πολιτ.] —, régime, diète ; σύστημα διοικήσεως πολίτευμα· ‖ τιμαριωτικὸν σύστημα (δίαιτα), régime féodal ; ‖ ὁμοσπονδιακὴ δίαιτα, diète fédérale ; ‖ ἡ παλαιὰ δίαιτα, l'ancien régime = τὸ παλαιὸν πολίτευμα· ‖ ἡ παλαιὰ

γερμανικὴ δίαιτα (ὁμοσπονδία), l'ancienne confédération germanique.

διαιτάω-ῶ, μέλ. ήσω· πάρατ. ἐδιαίτων καὶ ἐδιήτων· ἀόρ. ἐδιαίτησα ἢ κάλλιον διήτησα καὶ ἐδιήτησα· πάρακ. δεδιήτηκα· δίδω τινὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, τρέφω, donner ce qu'il faut pour vivre, nourrir ; καὶ μέσ. (ἐπὶ ἰατρικῆς) θεραπεύω τὸν ἀσθενῆ δι' ὡρισμένης διαίτης, ἤτοι τοῦ τί καὶ πόσον νὰ τρώγῃ, ὑποβάλλω εἰς δίαιταν, nourrir d'une manière déterminée ; soumettre à un régime (à une diète) ‖ διαιτᾶν τοὺς νοσοῦντας ἢ τὰ νοσήματα, traiter les malades ou les maladies par un régime ; ‖ [μέσ.] διαιτάομαι-ῶμαι, μέλ. ήσομαι, παρατ. διητώμην, ἀόρ. διητήθην· ζῶ κατά τινα δίαιταν, τρόπον, vivre ou passer sa vie (de telle ou telle manière) ; mener une vie ; ἀκολουθῶ δίαιτάν τινα, suivre tel régime (telle diète) ; être soumis à un régime ; être à la diète ; ‖ διαιτᾶται λιτῶς, il mène une vie frugale ; ‖ οἱ ἰχθῦς διαιτῶνται ἐν τῷ ὕδατι, les poissons vivent dans l'eau ; ‖ διαιτᾶται εἰς τὰ καπηλεῖα, il passe sa vie dans les cabarets ; c'est un pilier d'estaminet (de cabaret).

διαίτημα, ατος, τό· ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, τὸ πῶς ζῇ τις, ἡ δίαιτα, régime ou manière de vivre ; ἐνίοτε=ἐνδιαίτημα, κατοικία, διαμονή, séjour, n. m.

διαιτησία, ας, ἡ· καὶ ὀρθότερον **διαιτητία**, ἡ **αἱρετοκρισία**, arbitrage, n. m. εἶνε ἡ λύσις διαφορᾶς τινος οὐχὶ ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων τοῦ κράτους δικαστῶν, ἀλλ' ὑπὸ προσώπων τῆς ἐκλογῆς τῶν διαδίκων. Εἰς τὸ διεθνὲς δίκαιον καλεῖται οὕτως ἡ πρᾶξις, δι' ἧς πολιτεῖαι ἐν ἀποτυχίᾳ φιλικῆς λύσεως ἐκκρεμοῦς μεταξὺ αὐτῶν διαφορᾶς, κατ' ἀναλογίαν τῆς τοῦ ἐσωτερικοῦ δικαίου διαιτησίας ἀνατηθεῖσι διὰ συμβάσεως τὴν τῆς διαφορᾶς λύσιν εἰς πρόσωπον ὡρισμένον, νομικὸν ἢ φυσικόν, ἓν ἢ πλείονα, συμφωνοῦσαι ἵνα ἀποδεχθῶσι τὴν περὶ τῆς διαφορᾶς διαιτητικὴν ἀπόφασιν. **Διαιτηταὶ** διορίζονται ἄλλοτε κράτη μὴ ἐνδιαφερόμενα εἰς τὴν διαφοράν, ἄλλοτε ἡγεμόνες καὶ ἄλλοτε ἰδιῶται ἐπιστήμονες τοῦ δικαίου. **Διαιτησία**, arbitrage, n.m. καλεῖται καὶ ἡ ἀπόφασις τῶν διαιτητῶν· ‖ [ἐπὶ ἐκκρεμοῦς διαφορᾶς] διαιτησία=συμβιβασμός, compromis, n. m. ‖ ὑποβάλλω εἰς διαιτησίαν, soumettre à l'arbitrage ; mettre en compromis ; ‖ φιλικὴ διαιτησία = φιλικὸς συμβιβασμός, compromis amical ; ‖ διαιτησία διεθνής, arbitrage international· ‖ προτείνειν διαιτησίαν, proposer un arbitrage, une décision par arbitres ; διαιτητικὴ ἀπόφασις· ‖ διαιτησία ἐπὶ συναλλαγμάτων, un arbitrage de change , ‖ διαιτησία ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἐμπορευμάτων, un arbitrage sur l'état, sur le trouvé des marchandises.

διαιτήσιμος, ος, ον· ἢ διαιτητικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς διαιτησίαν ἢ δυνάμενος νὰ διαιτηθῇ, arbitral, ale, aux, adj. d'arbitrage; compromissionnaire ; ὁ γινόμενος ὑπὸ διαιτητῶν, qui se fait par arbitres.

διαιτητής, οῦ, ὁ· arbitre, n. καὶ compromissionnaire, n. εἶνε ὁ ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐκλεγόμενος δικαστὴς ὅπως ἐπιλύσῃ διαφοράν τινα· βλέπε **διαιτησία** καὶ **ἐπιγνώμων**· ‖ προσάγειν τοῖς διαιτηταῖς τὴν ἔκθεσιν τῆς εἰς αὐτοὺς ὑποβληθείσης διαφορᾶς, ἐκθέτειν τοῖς διαιτηταῖς τὰ γεγονότα, munir les arbitres d'une relation, du sommaire des faits ; instruire les arbitres des faits, de ce qui a rapport à l'affaire, mettre les arbitres au fait ; ‖ ἡ διαφορὰ ὑπεβλήθη εἰς διαιτητάς, la décision de cette affaire est confiée à des arbitres ; ‖ διαφωνησάντων τῶν διαιτητῶν, διωρίσθη ἐπιδιαιτητὴς ὁ Κύριος... les arbitres n'ayant pu s'entendre, il se sont adjoint Mr... comme tiers arbitre ; ‖ ἐξέλεξα ὡς διαιτητήν μου τὸν Κύριον...j'ai nommé, choisi Mr... pour mon arbitre.

διαιτητική, ῆς, ἡ· diététique, n. f. βλ. δίαιτα.

διαιτητικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν δίαιταν τῆς ζωῆς ἀνήκων ἢ χρησιμεύων, de régime ; de diète ; ‖ [οὐσ. θηλ.] **διαιτητική** (τέχνη), diététique, n.f. ἀφορῶσα τὴν δίαιταν, διδασκαλία περὶ ἰατρικῆς διαίτης (τὴν σήμερον ὑγιεινή) Ἱπποκρ. § **διαιτητικός**, εἰς διαιτησίαν, ἀφορῶν ἢ ἀνήκων, βλέπε **διαιτήσιμος**· ‖ ἀπόφασις διαιτητική, un jugement arbitral.

διαιτητικῶς, [ἐπίρ.] διὰ διαιτησίας, ἢ διὰ διαιτητικῆς ὁδοῦ, par voie d'arbitrage (de compromis). § δια διαίτης, diététiquement, adv.

διαιτῶμαι, βλ. διαιτάω.

διαιωνίζω, μέλ. ίσω, διατηρῶ τινα αἰώνιον· διαρκῶ αἰωνίως, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας, durer éternellement, éterniser ; traiter en longueur ; καθιστῶ διαρκῆ, ἀτελεύτητον, perpétuer ; διαιωνίζομαι, s'éterniser ; se perpétuer.

διαιώνισις, εως, ἡ· καὶ

διαιωνισμός, οῦ, ὁ· ἡ διατήρησις εἰς αἰῶνας, éternisation, n. f. ‖ ἡ αἰωνιότης, τὸ ἀτελεύτητον, perpétuation, n. f. perpétuité, n. f.

διακάβω, [διάλ. Νισύρου] ἀντὶ διακαίω· «ἐδιάκαψε τὸ χαΐκι».

διακαής, ής, ές· ἀναμμένος, ὡς ὁ σίδηρος εἰς τὴν φωτιάν, καυστικός, brûlant, e; brûlé, ée ; διάπυρος, ἔνθερμος, ardent, e ; ἔνθερμος, πυρός, échauffé, ée ; ‖ ἀὴρ ξηρὸς καὶ διακαής, air sec et brûlant ; ‖ [μεταφ.] ἀναμμένος ἀπὸ ζηλοτυπίαν, ἔρωτα, brûlant, e ; ardent, e.

διακαινήσιμος, ὁ, ἡ· diacénisme, n. m. semaine de Pâques, dans la religion grecque orthodoxe ; ‖ ἡ διακαινήσιμος ἑβδομὰς τοῦ Πάσχα· ἡ ἑβδομὰς τῆς διακαινησίμου, la semaine de Pâques.

διακαίω, μέλ. αύσω, ἀόρ. διέκαυσα· κατακαίω, κάμνω τι καυστικόν, brûler ; περιβάλλω διὰ φλογῶν, φλογίζω, κατακαίω, enflammer [κυρίως καὶ μεταφ.] consumer ; échauffer = διακαίω, στιγματίζω· βλ. **διάκαυσις**, échauffement, καὶ διακεκαυμένος, échauffé, ée;

|| διάθερμος καὶ διακεκαυμένος, échauffé et brûlé ; || καίω (ἐπὶ τοῦ ἡλίου), brûlé, ée ; ἡλιοκαυμένος, μαυρισμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον, brûlé de soleil ; || [μεταφορ.] ἀνάπτω, διαφλέγω, enflammer ; brûler de ; || διακαίεται ὑπὸ φιλοδοξίας, il brûle d'ambition ; || διακεκαυμένη ζώνη [γεωγρ.], zone torride.

διακάμπτω, μέλ. ψω· λυγίζω τι εἰς τὰ ἐντὸς (ἐγκάμπτω), λυγίζω, κάμνω καμπύλον (κοινῶς καμπούρικον), courber ; (surtout en dedans) ployer ; plier ; infléchir.

διάκαμψις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ λυγίζειν (ἐγκάμπτειν), λύγισμα, action de plier ; ἐξ οὗ κάμψις, courbure, n. f. infléxion, n. f. τὸ ἑλικοειδές, sinuosité, n. f. [γραμμ.] infléxion ; || αἱ διακάμψεις τῆς φωνῆς, les infléxions (variées) de la voix; || αἱ διακάμψεις τῆς ἀκτῆς, les infléxions de la côte, ἤτοι πᾶσα κανονικὴ καμπύλη ἐξέχουσα εἴτε εἰσέχουσα.

διακανθώδης, ης, ες· biépineux, euse ; [ζῳολ.] ἔχων δύο ἀκάνθας.

διακανονίζω, μέλ. ίσω· κανονίζω, régler; réglementer ; διευθετῶ, κανονίζω, διαμοιράζω τὸ πῦρ (εἰς τὰς ὑπονόμους), compasser.

διακανόνισις, εως, ἡ· κανόνισις, κανονισμός, διευθέτησις, règlement, n. m. réglementation, n. f. compassation, n. f. π. χ. ἡ διαίρεσις τοῦ πυρὸς (εἰς πολλὰς ὑπονόμους).

διακατέχω, μέλ. έξω, ἔχω τι ὑπὸ τὴν κατοχήν μου, être en possession ; κατέχω, posséder ; détenir ; εἶμαι διακάτοχος, κάτοχος, être détenteur ; ἀπολαμβάνω, νέμομαι, jouir.

διακατοχή, ῆς, ἡ· détention, n. f. ἡ σταθερὰ κράτησις τινός· [νομ.] ἡ ἰδιοκτησία, possession, n.f. (ταὐτόσημον τῇ νομῇ)· || διακατοχή, διατήρησις, κατοχὴ κτήματος δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως, maintenue, n. f.

διακάτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ· ὁ κάτοχος, ὁ κατέχων τι σταθερῶς, détenteur, trice ; [νομ.] ὁ ἰδιοκτήτης τινός, ὁ νομεύς, possesseur, n. m. || διακάτοχος, bien-tenant, ante, ἰδιοκτήτης κατὰ κληρονομίαν ἢ κατ' ἐπίκτησιν· πληθ. bien-tenants, bien-tenantes.

διάκαυσις, εως, ἡ· (διακαίω) échauffement, n. m. ἢ στιγματισμός· ἀσθένειά τις τοῦ ξύλου, ἡ ἔναρξις τῆς σήψεως αὐτοῦ, ἥτις δηλοῦται εἰς τὰ δένδρα διὰ κηλίδων μελανῶν, λευκῶν ἢ ἐρυθρῶν. Τὰ ἐντὸς τῶν τοίχων δομούμενα ξύλα ὑπόκεινται εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς σήψεως (βλ. ξύλον, bois). § —, diacausie (διά, à travers καὶ καῦσις action de brûler) n. f. ὑπερβολικὴ καῦσις, θέρμανσις, échauffement excessif.

διακαυστικός, ή, όν· diacaustique (ῥίζα διάκαυσις) [φυσ. καὶ γεωμετρ.] συνώνυμον τοῦ καυστικὸς διὰ διαθλάσεως, caustique par réfraction.

διακαῶς [τροπ. ἐπίρ. τοῦ διακαής], διαπύρως, ardemment, adv. ἐνθέρμως, avec ardeur, σφοδρῶς.

διάκειμαι (κεῖμαι), εἶμαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην σωματικὴν ἢ πνευματικὴν κατάστασιν, être dans une disposition (situation ; état) (telle ou telle) (au physique et au moral) ; être disposé ; être en état ; εὑρίσκομαι, se trouver ; || διάκειται εὐνοϊκῶς πρὸς ὑμᾶς, il vous est favorable ; il est bien disposé envers vous ; || πῶς διάκεινται πρὸς ἀλλήλους ; sur quel pied sont-ils ensemble ? || ὡς διάκεινται τὰ πράγματα = εἰς τὴν ἐνεστῶσαν (ὑπάρχουσαν) κατάστασιν τῶν πραγμάτων, dans l'état des choses actuel ; || οὕτω διάκεινται τὰ πράγματα, tel est l'état des affaires ; || διάκειμαι φιλικῶς πρός τινα, être disposé favorablement pour quelqu'un.

διακεκαυμένος, η, ον· βλ. διακαίω· || —, échauffé, ée, λέγεται ἐπὶ ξύλου ἢ σχοινίου ὅπερ ἀρχίζει νὰ σήπηται, κοινῶς καϋμένο· βλ. διάκαυσις· || ξύλον διακεκαυμένον, bois échauffé ; βλ. ξύλον.

διακεκομμένος, η,ον· μετοχ. τοῦ διακόπτω.

διακεκριμένος, η, όν· (βλ. διακρίνω) distingué, ée, ἔξοχος, ἄριστος.

διακεκριμένως, [ἐπίρ. τροπ. τῆς μετοχ. διακεκριμένος] ἐξόχως, ἰδιαιτέρως, distinctement ; κεχωρισμένως, χωριστά, séparément.

διακελεύω, μέλ. εύσω· [μέσ.] διακελεύομαι, προτρέπω, παρακινῶ τινὰ νὰ κάμῃ τι· recommander ; prescrire ; διατάσσω, ordonner; || ὡς ὁ νόμος διακελεύει, comme la loi prescrit.

διάκενον, τό· évent, n. m. vent; n. m. ἢ jeu, n. m. ἢ διάκενον βλήματος, vent du projectile ; καλεῖται οὕτως ἡ μεταξὺ τοῦ βλήματος καὶ τῆς κάννης ὅπλου ἢ τοῦ κοίλου (âme) πυροβόλου ὑπάρχουσα διαφορὰ διαμέτρου εἰς τὰ ἐμπροσθογεμῆ ὅπλα ἢ πυροβόλα (τὸ κενόν), ἵνα δύνηται νὰ εἰσέρχηται τὸ βλῆμα διὰ τοῦ στόματος· || — τῶν πτερυγίων, vent des ailettes; διαφορὰ μεταξὺ τῆς διαμέτρου τοῦ κυλίνδρου τοῦ δυναμένου νὰ περιβάλλῃ τὰ πτερύγια τῶν βλημάτων τῶν πυροβόλων καὶ τοῦ κυλίνδρου τοῦ ἀποτελουμένου ἐκ τοῦ πυθμένος τῶν αὐλακίων (fond des rayures). Ἐκτὸς τούτου τὰ πτερύγια ἔχουσι παράπλευρόν τι διάκενον (vent latéral) ἐν τοῖς αὐλακίοις, ἵνα ἀφίηται εἰς ἐκεῖνα ποία τις κίνησις ἐν τοῖς τελευταίοις· || — τῶν αὐλῶν, espace libre entre les tubes, ἤτοι τὸ μεταξὺ τῶν αὐλῶν τῶν ἀτμολεβήτων κενὸν διάστημα. § [σιδηροδ.] διάκενον, τό· entre-voie, n.f. ἡ μέση ὁδὸς ἢ ἐνδιάμεσος χῶρος ἢ ὁδός. Καλεῖται οὕτως ὁ χῶρος ὁ διαχωρίζων δύο ὁδοὺς (voies) σιδηροδρομικῆς τινος γραμμῆς, ἤτοι εἰς τὰ μέρη εἰς ἃ ἡ γραμμὴ εἶνε διπλῆ (parties à deux voies).

Ἐν τῷ γαλλικῷ σιδηροδρομικῷ συμπλέγματι (réseau) τὸ πλάτος τῆς μέσης ὁδοῦ εἶνε 2 μέτρων, ἀφίνουσι δὲ πρὸς τούτοις ἐξωτερικῶς προσερείσματα (accotements) 1 περίπου μέτρου. Εἰς τὸν σιδηρόδρομον Πειραιῶς-Λαρίσσης τὸ πλάτος τῆς μέσης-ὁδοῦ, ἤτοι εἰς ἃ μέρη ἡ γραμμὴ εἶνε διπλῆ, μετρούμενον μεταξὺ τῶν ἐξωτερικῶν χειλέων (bords) τῶν ῥάβδων εἶνε 2μ. 20, τὰ δὲ προσερείσματα 0μ. 80.

διάκενος, ος, ον· ὁ κενὸς εἰς τὰ μεταξὺ μέρη, vide, creux ; «τὸ διάκενον» = ὁ κενὸς

ἐν τῷ μεταξὺ χῶρος. l'espace vide entre les . . . ; βλ. καὶ διάκενον.

διακενόω-ῶ. μέλ. ώσω· κάμνω τι ὁλότελα κενόν. ἐκκενώνω. ἀδειάζω. vider (entièrement. complétement); décharger; καὶ κατ' ἐπέκτασιν. ἐξαντλῶ. épuiser. réduire à rien.

διακεντέω-ῶ. μέλ. ίσω· διατρυπῶ. τρυπῶ τι, ἤ τινα, πέρα πέρα (Ἱπποκρ.), piquer de part en part; aiguillonner; piquer; παρακεντῶ [χειρουρ.]. ponctionner.

διακέντησις, εως. ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διακεντᾶν. ἡ διατρύπησις (Ἱπποκρ.). piqûre. n.f. ἡ παρακέντησις [χειρουρ.]. ponction. n. f.

διακένωσις, εως. ἡ· ἡ ὁλοτελὴς κένωσις. ἐκκένωσις. action de vider (d'épuiser). évacuation. n. f. déchargement. n. m. épuisement. n. m.

διακεχυμένος, η. ον· μετοχ. τοῦ διαχέω. répandu. e; ‖ — ἢ διάχυτος ος. ον· diffus. e. adj. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαχύσεως (diffusion); ‖ διάχυτον φῶς, lumière diffuse, τὸ διαχεόμενον ἢ εἰσερχόμενον φῶς δι' ὀπῆς. ἀνοίγματος. κτλ.

διακεχυμένως, ἐπίρ. τροπ. τῆς μετοχῆς διακεχυμένος. ὅπως χύνει τίς τι. en se répandant; en s'éparpillant; ἀτάκτως. à la debandade; sans ordre; ‖ — γελᾶν. rire avec effusion. de tout cœur=ἐκθύμως. ἀπὸ καρδίας.

διακεχωρισμένως, [ἐπίρ. τροπ.] χωριστά. ξεχωριστά. séparément (διαχωρίζω).

διακηπεύω, μέλ. εύσω· κυρίως ἄγριόν τι φυτὸν φυτεύω εἰς κῆπον. κάμνω κηπευτὸν (ἡμερόνω. μεταφυτεύω). jardiner.

διακήρυξις, εως. ἡ (διακηρύττω). δημοσίευσις. κοινοποίησις διὰ κήρυκος. publication par un héraut (ou crieur public). ἡ διαλάλησις· γνωστοποίησις, δηλοποίησις, déclaration, n. f. ἡ προκήρυξις. proclamation. n. f. ἡ κοινοποίησις. notification. n. f. διακήρυξις. ἀγγελία (διὰ τοῦ τύπου). annonce. n. f. ou publication; ‖ —. déclaration. n.f. ἔγγραφος γνωστοποίησις ἢ ἔκθεσις· π. χ. ἡ κήρυξις τοῦ πολέμου. déclaration de guerre. ἐκτελεῖται διὰ διακηρύξεως (déclaration). ἥτις εἶνε ἔγγραφος ἔκθεσις δι' ἧς κηρύσσεται ὁ πόλεμος· ‖ — τῆς Πετρουπόλεως. déclaration de Saint-Pétersbourg. γενομένη τὴν 11ην Δεκεμβρίου 1868. τῇ προτάσει τῆς Ρωσσίας, ἥντινα προσεκλήθησαν καὶ ἀπεδέχθησαν ἅπαντα τὰ Εὐρωπαϊκὰ κράτη περιλαμβάνεται ἐν τοῖς ἑξῆς: «Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ δέον νὰ συντελῇ εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῶν τοῦ πολέμου δεινῶν. ὅτι ὁ μόνος νόμιμος σκοπὸς ὃν τὰ ἔθνη ὀφείλουσι νὰ ἐπιδιώκωσι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου εἶνε ἡ ἐξασθένησις τῶν στρατιωτικῶν τοῦ πολεμίου δυνάμεων. ὅτι πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ θέσωσιν ἐκτὸς μάχης ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλείτερον ἀριθμὸν ἀνδρῶν. ὅτι ὁ σκοπὸς θὰ ὑπερέβαινε τὰ ὅρια αὐτοῦ ἐὰν ἐγένετο χρῆσις ὅπλων ἐπιβαρυνόντων ἀνωφελῶς τὰς ὀδύνας τῶν ἐκτὸς μάχης ἀνδρῶν ἢ καθιστώντων ἀνέφικτον τὸν θάνατον αὐτῶν. ὅτι ἡ χρῆσις τοιούτων ὅπλων καὶ μέσων θὰ ἀντέκειτο εἰς τοὺς νόμους τῆς ἀνθρωπότητος. τὰ συμβαλλόμενα μέρη παραδέχονται ἀμοιβαίως. ἵνα τὰ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν στρατεύματα. μὴ ποιῶνται χρῆσιν ἐν περιπτώσει πολέμου μεταξύ των. διαρρηκτικῶν βλημάτων βάρους μικροτέρου τῶν 400 γραμμαρίων ἢ πεπληρωμένων δι' εὐφλέκτων ὑλῶν.

διακηρύττω, μέλ. ύξω. κηρύττω τι διὰ κήρυκος. publier par un héraut (ou crieur); γνωστοποιῶ. δηλοποιῶ. déclarer; εἰδοποιῶ πανδήμως. προκηρύσσω. proclamer; κοινοποιῶ. notifier; ἀγγέλλω. annoncer; δημοσιεύω. publier; ‖ —. ἀναγγέλλω τινί τι ἢ καταγγέλλω. dénoncer; ‖ διακήρυξεν ὅτι ἀπεχώρει τῆς πολιτικῆς. il a déclaré qu'il renonçait à la politique; ‖ — τὴν νίκην. proclamer la victoire; ‖ διεκήρυξε πανταχοῦ, ὅτι ἦτο ἐφευρέτης. il publia partout. qu'il était l'inventeur.

διακινδυνεύω, μέλ. εύσω. ῥιψοκινδυνεύω (ἐνεργητικῶς). σημαίνει ἐπιχειρῶ τι μὲ τόλμην. se hasarder; προκινδυνεύω τινός. βάλλω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον διά τινα. ἐκτίθεμαι. s'exposer; s'aventurer; ἀψηφῶ τὸν κίνδυνον. affronter le danger; καὶ ἐν γένει διακινδυνεύω κατατολμῶ ἐπικίνδυνον ἀγῶνα. risquer. hasarder; κυρίως καὶ μεταφ. ἐπίσης ἐκθέτω εἰς κίνδυνον = διακινδυνεύω. compromettre: ‖ διεκινδύνευσε τὴν ζωήν του. il a risqué (hasardé) sa vie; ‖ διακινδυνεύετε πολύ, vous vous aventurez (exposez) trop; ‖ δὲν θέλω νὰ διακινδυνεύσω τὰ συμφέροντά σας. je ne veux pas compromettre vos intérêts; ‖ — χρήματα. περιουσίαν. risquer; hasarder; ‖ — (ὑπόληψιν). risquer.

διακίνημα, ατος. τό· [χειρουρ.] λέγεται ἡ ἕνεκα βίας τινὸς ἢ ὀλισθήματος καὶ τῶν ὁμοίων. παρατόπισις ὀστοῦ τινος ἀπὸ τῆς οἰκείας θέσεως. ἤτοι παράρθρημα ἢ ἐξάρθρημα. (légère) luxation. n. f.

διακινῶ, [διάλ. Καρπάθ.] συμπροπέμπω, συνεβγάλλω.

διακλαδόω-ῶ. μέλλων ώσω. διασταυρόω [ἰδίως ἐπὶ ὁδοῦ. σιδηροδρόμου], brancher; embrancher; [συνηθ. μέσον] se ramifier; s'embrancher; ‖ ἐκεῖ διακλαδοῦται ὁ σιδηρόδρομος. c'est là que le chemin de fer s'embranche.

διακλάδωσις, εως, ἡ· ramification, n. f. π. χ. ὄρους. κτλ. γενικώτερον κλάδος. branche. n. f. § διακλάδωσις καὶ κυρίως ὁ διχασμός. bifurcation, n. f. ἡ διχράνωσις· καλεῖται οὕτως ἡ διαίρεσις ἢ τμῆσις (τὸ σχίσιμον) εἰς δύο ἢ πλείονα μέρη. π. χ. τὸ μέρος ἔνθα κοιλάς τις διαιρεῖται εἰς δύο ἢ πλείονας κλάδους. ἡ ὁδός τις λαμβάνει διαφόρους διευθύνσεις, ἡ ῥεῖθρον ὕδατος διαιρεῖται εἰς δύο ἢ πλείονας κλῶνας. κτλ. § διακλάδωσις (τῆς ὁδοῦ). bifurcation de la voie; εἰς τοὺς σιδηροδρόμους καλεῖται οὕτως τὸ μέρος ἔνθα διχάζεται ἡ ὁδός. Ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῶν σταθμῶν εἰς τὰς διακλαδώσεις τῶν ὁδῶν τίθενται σήματα διχασμοῦ (signaux de bifurcation). § διακλάδωσις. διασταύρωσις, embranchement, n. m. τὸ μέρος τῆς συναντήσεως δύο ἢ

πλειοτέρων ὁδῶν ἢ σιδηροδρομικῶν γραμμῶν. ‖ διακλάδωσις σωλήνων, κτλ. embranchement de tuyaux; βλ. καὶ διακλαδωτικός· ‖ ὁδὸς ἀπὸ Α εἰς Β μετὰ διακλαδώσεως εἰς Γ, route de A à B avec embranchement sur C. § [ἠλεκτρ.] — ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος, shunt, n. m. βλέπε διακλαδωτήρ· ‖ ἠλεκτρομηχανὴ ἐν διακλαδώσει, shunt-dynamo ἢ dynamos en dérivation; ὅταν μέρος τοῦ ἐπὶ τοῦ ὁπλισμοῦ παραγομένου ῥεύματος διοχετεύηται εἰς τὸν ἀγωγὸν τὸν περιβάλλοντα τὸν ἐπαγωγέα (inducteur), τὸ δὲ ὑπόλοιπον ῥεῦμα ἀπ' εὐθείας διοχετεύηται εἰς τὸν ἐξωτερικὸν ἀγωγόν, ἡ διάταξις αὕτη καλεῖται ἐν διακλαδώσει· ‖ — ῥεύματος ἐν γαλβανομέτρῳ [ἠλεκτρ.], shuntage d'un galvanomètre. Διὰ τῆς φράσεως ταύτης οἱ Γάλλοι δηλοῦσι τὴν μεταξὺ τῶν δύο πόλων γαλβανομέτρου τινὸς παρένθεσιν ἀγωγοῦ, ὅπως τὸ διερχόμενον ῥεῦμα μὴ διέλθῃ ὁλόκληρον διὰ τοῦ γαλβανομέτρου. Ἡ διακλάδωσις αὕτη τοῦ ῥεύματος εἶνε πολὺ χρήσιμος εἰς τὰς ἐφαρμογάς.

Ἔστω πηγή τις ἠλεκτρικῆς Α παρέχουσα ῥεῦμα ἐντάσεως Ι, καὶ γαλβανόμετρόν τι Γ. Ἐὰν ἑνώσωμεν τοὺς 2 πόλους τοῦ γαλβανομέτρου ΒΒ' μὲ ἀγωγὸν ἐκ νικελιοχάλκου (maille-chort) ἀντιστάσεως Σ, τὸ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα εἰς τὸ σημεῖον Β διχάζεται καὶ μέρος αὐτοῦ ἀκολουθεῖ τὸν ἀγωγὸν Σ, τὸ δὲ ἕτερον διέρχεται διὰ τοῦ γαλβανομέτρου Γ. Ἐὰν ἤδη καλέσωμεν Ε τὴν διαφορὰν τῶν δυναμικῶν μεταξὺ τῶν σημείων Β καὶ Β', ι_1 τὴν ἔντασιν τοῦ διὰ τοῦ γαλβανομέτρου διερχομένου ῥεύματος καὶ ι_2 τὴν τοῦ διὰ τοῦ ἀγωγοῦ Σ διερχομένου φανερὸν ὅτι $I = \iota_1 + \iota_2$ (α') κατὰ δὲ τὸν νόμον τοῦ ὤμ

$$\iota_1 = \frac{E}{\Gamma} \text{ καὶ } \iota_2 = \frac{E}{\Sigma}$$

ἐκ τούτων λαμβάνομεν

$$E = \iota_1 \times \Gamma \text{ καὶ } E = \iota_2 \times \Sigma$$

ἄρα $\iota_1 \times \Gamma = \iota_2 \times \Sigma$ (β')

ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἔντασις ι_1 εἶνε μέρος τῆς ὅλης ἐντάσεως Ι ἔχομεν ὅτι

$\iota_1 = \frac{I}{\mu}$ (μ ὄντος γνωστοῦ ἐκ τῶν προτέρων).

Ἐκ τῆς ἰσότητος δὲ (α') λαμβάνομεν

$$\iota_2 = I - \iota_1$$

καὶ ἀντικαθιστῶντες ι_1 διὰ τῆς τιμῆς του ἔχομεν

$$\iota_2 = I - \frac{I}{\mu} = I \left[1 - \frac{1}{\mu}\right]$$

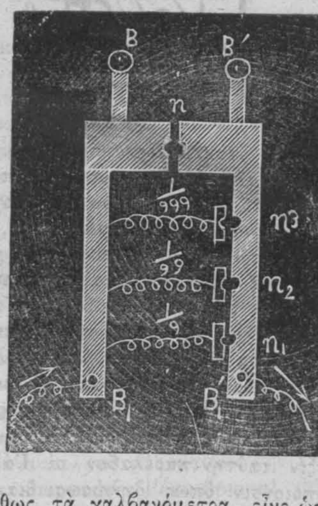
ἀντικαθιστῶντες εἰς τὴν ἰσότητα (β') τὰς τιμὰς τῶν ι_1 καὶ ι_2 ἔχομεν

$$\frac{I}{\mu} \times \Gamma = I \left[1 - \frac{1}{\mu}\right] \times \Sigma$$

λαμβάνοντες δὲ τὴν τιμὴν τοῦ Σ εὑρίσκομεν

$$\Sigma = \frac{\Gamma}{\mu - 1}$$

ὁ τύπος οὗτος ἐπιτρέπει νὰ γνωρίσωμεν τὴν τιμὴν τοῦ Σ ὅταν γνωρίζωμεν τὴν ἀντίστασιν τοῦ γαλβανομέτρου Γ καὶ τὸ μ [1].

Συνήθως τὰ γαλβανόμετρα εἶνε ὡπλισμένα διὰ 3 ἀγωγῶν διακλαδώσεως οἵτινες διαιροῦσι τὸ ῥεῦμα εἰς

$$\frac{1}{10}, \frac{1}{100}, \frac{1}{1000},$$

ἡ δὲ σχετικὴ τιμὴ τοῦ Σ εἶνε

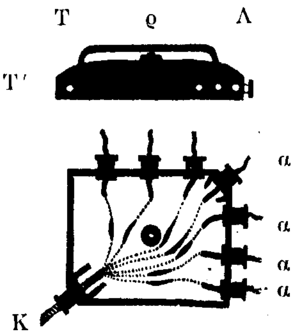
$$\Sigma = \frac{\Gamma}{9}, \Sigma = \frac{\Gamma}{99} \text{ καὶ } \Sigma = \frac{\Gamma}{999}$$

Τὸ σχῆμα δεικνύει τὸν τρόπον τῆς συνθέσεως κιβωτίου μετ' ἀγωγῶν διακλαδώσεως (boîte de shunt). BB_1 καὶ $B'B'_1$ εἰσὶ ταινίαι ὀρειχάλκιναι, τὰ ἄκρα Β καὶ Β' τίθενται εἰς συγκοινωνίαν μὲ τοὺς πόλους τοῦ γαλβανομέτρου, τὰ δὲ ἄκρα B_1 καὶ B'_1 τίθενται εἰς συγκοινωνίαν μὲ τοὺς πόλους ἠλεκτρικῆς μηχανῆς ἢ στήλης ἧς τὸ ῥεῦμα πρόκειται νὰ μετρηθῇ. Μεταλλικὸς σφὴν δύναται νὰ τεθῇ κατὰ βούλησιν εἰς μίαν τῶν ὀπῶν n, n_1, n_2, n_3. Ἐὰν οὐδεὶς σφὴν ὑπάρχῃ ἐν ταῖς ὀπαῖς τότε τὸ ῥεῦμα διέρχεται ὁλόκληρον διὰ τοῦ γαλβανομέτρου. Ἐὰν ὁ σφὴν τεθῇ εἰς n_1 τότε τὸ διερχόμενον διὰ τοῦ γαλβανομέτρου ῥεῦμα [ἐὰν Ι ἦνε ἡ ἔντασις τοῦ ῥεύματος] θὰ ἦνε $\frac{I}{10}$, ἐὰν δὲ τεθῇ εἰς

(1) *Σημείωσις.* Τὸν συντελεστὴν μ καλοῦσιν οἱ Γάλλοι pouvoir multiplicateur du shunt.

ρη τὸ διὰ τοῦ γαλβανομέτρου διερχόμενον ῥεῦμα θὰ ἦνε $\frac{1}{1000}$.

διακλαδωτήρ, ῆρος, ὁ· [ναυκλασ.] bloc d'atterrage ; τεμάχιον χυτοσιδηροῦν χρησιμεῦον διὰ τὴν συνένωσιν πολλῶν μονοκλώνων

ἀγωγῶν α, α, ναυκλάστρων πρὸς πολύκλωνον καλώδιον K, εἴτε ὑποβρυχίως εἴτε παρὰ τὴν ἀκτήν, συνιστάμενον ἐκ δύο διὰ κοχλιωτῆς ῥάβδου ρ συνηνωμένων τμημάτων T, T', ἐξ ὧν τὸ μὲν κάτω τμῆμα T' εἶνε πλὰξ μετ' ἐντομῶν εἰς ἃς εἰσάγονται καὶ στερεοῦνται τὰ ἑνούμενα ἄκρα τοῦ καλωδίου καὶ τῶν ἀγωγῶν, τὸ δὲ ἄνω τμῆμα T ἑτέρα πλὰξ ἐπιτιθεμένη καὶ καλύπτουσα τὰς ἑνώσεις, φέρουσα λαβὴν Λ διὰ τὴν κατάδυσιν ἢ μεταφοράν. § διακλαδωτὴρ ῥεύματος, ἢ ἁπλῶς διακλαδωτήρ, shunt (λέξις ἀγγλικὴ δηλοῦσα διακλάδωσίν τινα). Τὴν λέξιν ταύτην παρέλαβον οἱ Γάλλοι καὶ χρησιμοποιοῦσιν ὅπως δηλώσωσι διακλάδωσιν ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος· βλ. καὶ διακλάδωσις.

διακλαδωτικός, ή, όν· d'embranchement ; de bifurcation ; || — σωλήν, culotte, n. f. πλατύς τις σωλὴν διαιρούμενος εἰς τὸ ἓν ἄκρον του εἰς δύο ἢ τρεῖς μικροτέρους σωλῆνας ὅντινα τοποθετοῦσιν εἰς τὰς διακλαδώσεις (embranchements).

διάκλεισις, εως, ἡ· ἡ διὰ φραγμοῦ ἢ ἄλλου τινὸς ἔμφραξις τῆς εἰσόδου τόπου, σωλῆνος, κτλ. action de fermer (d'intercepter); παρεμπόδισις, διακώλυσις, interception, n. f.

διάκλειστρον, ου, τό· (ἐκ τοῦ διακλείω). bilboquet, n. m. ou billot, n. m. ἀντικείμενον χρησιμεῦον πρὸς ἔμφραξιν, ἀπόκλεισιν· || σχοινίον μετὰ διακλείστρου, cordage à billot ou bilboquet ; τὸ διάκλειστρον τοῦτο χρησιμεύει στηριζόμενον διὰ τῶν ἄκρων αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ στόματος τῆς καπνοδόχου, εἰς τὸ κωλύειν τὸ καλώδιον τοῦ πίπτειν εἰς τὴν σβεννυομένην καπνοδόχον· χρησιμεύει δὲ καὶ ἀντὶ λαβῆς.

διακλείω, μέλ. κλείσω, ἀποκλείω, ἐμφράττω μέρος τι, fermer ; enfermer ; ἐμποδίζω, παρεμποδίζω, παρακωλύω τὴν συγκοινωνίαν εἰσόδου, σωλῆνος, κτλ. intercepter.

διακληρόω-ῶ, μέλ. ώσω· allotir ; διαιρῶ ἢ διανέμω εἰς κλήρους (μερίδας), faire ou distribuer des lots.

διακλήρωσις, εως, ἡ· allotement ou allotissement, n. m. [νομ.] διαίρεσις κτήματος εἰς μερίδας, εἰς κλήρους, partage d'un bien en lots.

διακλύζω, μέλ. ύσω, ἐκπλύνω, κοινῶς ξεπλύνω, πλύνω ἐσωτερικῶς (διὰ κλύσματος), laver intérieurement ; clystériser ; || διακλύζω καὶ διακλυῶ [διάλ. Οἰνόης]=ξεπλύνω, πλύνω ἔσωθεν· π. χ. τὸ στόμα μου. § [μέσ.] διακλύζομαι, ἐκπλύνω τὸ στόμα, se laver la bouche.

διακλυσμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τῆς ἐκπλύσεως, ἐκπλυσμός, κοινῶς ξέπλυμα, clystérisation, n. f.

διακοινόω καὶ

διακοινῶ, μέλ. ώσω· κοινοποιῶ τι διὰ μέσου τινὸς ἢ πανταχοῦ καθιστῶ κοινόν, rendre commun, communiquer ; κοινοποιῶ, notifier ; καθιστῶ γνωστόν, faire savoir (connaître) ; faire part de ; κοινοποιῶ, δημοσιεύω, divulguer.

διακοίνωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διακοινοῦν, action de communiquer, de notifier; communication, n. f. κοινοποίησις, notification, n. f. § διπλωματικὸν ἔγγραφον ἢ σημείωμα, dépêche, n. f. note [diplomatique] ; || ἀνταλλαγὴ διακοινώσεων, échange de notes.

διακολλάω-ῶ (κολλάω), μέλ. ήσω· συγκολλῶ, συναρμόζω τὰς ἐπιφανείας δύο σωμάτων στερεῶς διὰ κόλλας, coller ; souder (συγκολλῶ).

διακόλλημα, ατος, τό· ἡ κόλλα, gluten, n.m. colle, n. f. ἐπίσης τὸ συγκόλλημα, soudure, n. f.

διακολλητικός, ή, όν· συγκολλητικός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ συγκολλήσῃ, συναρμόσῃ, qui sert à coller, à souder.

διακομιδή, ῆς, ἡ· ἡ μεταβίβασις προσώπου ἢ πράγματος εἰς τὸ ἀντίπεραν μέρος, transport (d'un lieu dans un autre).

διακομίζω, μέλ. ίσω· μεταβιβάζω, διαπεραιῶ, διαπερῶ τινα ἢ τι εἰς τὸ ἀντίπεραν μέρος, transporter. § [παθ.] διακομίζομαι, διαπεραιοῦμαι, être transporté ; se transporter.

διάκομμα, ατος, τό· coupure, n. f. [χειρουρ.] λέγεται τὸ ἀπὸ σώματος τινὸς διακεκομμένον ἢ καὶ ἀποκεκομμένον μέρος. § [διάλ. Καρπάθου] (δ)ιάκομμα=τὸ διακόπτειν τὰ ἀρνία ἢ ἐρίφια ἐκ τῶν μητέρων των πρὸς ἀπογαλακτισμόν.

διακονάρης, [δημ.] βλ. διακονιάρης.

διακονέω-ῶ, μέλ. εύσω, παρατ. ἐδιακόνουν, ἀόρ. ἐδιακόνησα, εἶμαι ὑπουργός, être ministre ; ἔχω διακόνημα, ὑπούργημά τι, avoir un ministère ; ἔχω ἀξίωμά τι, avoir un emploi, un office; καὶ γενικῶς ὑπηρετῶ, servir ; faire le service de ; διευθύνω, ἐπιστατῶ, gérer. § —, διακονεύω [μεταγεν.] = ζητιανεύω, ζητεύω, mendier ; ἐπαιτῶ, gueuser. § [ἐκκλ.] εἶμαι [ὑπηρετῶ] ὡς διάκονος, être [servir comme] diacre ; remplir les fonctions de diacre.

διακόνημα, ατος, τὸ καὶ διακονία· γενι-

κῶς τὸ ἔργον, ἐπάγγελμα, τὸ ὑπούργημα, ministère, n. m. τὸ ἀξίωμα, emploi, n. m. office, n. m. § [πληθ.] διακονήματα, τὰ οἰκιακὰ σκεύη, les ustensiles καὶ γενικῶς τὰ σκεύη, βλ. σκεῦος.

διακονία, ας, ἡ· γενικῶς τὸ διακόνημα. § ἡ ὑπηρεσία, τὸ ἔργον ἢ ἡ τάξις τοῦ διακόνου, diaconat, n. m. office ou ordre du diacre.

διακονιά, ᾶς, ἡ (διακονεύω) [δημ.] ἡ ζητιανιά, mendicité, n. f. τὸ ἔργον τοῦ ζητιάνου, ἡ ἐπαιτεία, gueuserie, n. f.

διακονιάρης, [θηλ.] ισσα, καὶ διακονάρης, ζητιάνος, ζήτουλας, mendiant, e; ὁ ἐπαίτης, gueux, euse.

διακονικόν, τό· sacristie, n. f. τόπος ἔνθα συνάζονται οἱ διάκονοι, οἱ ὑπηρέται τῆς ἐκκλησίας, ὅπερ τὸ πάλαι ἐλέγετο diaconique, n. m.

διακονικός, ὁ· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸν διάκονον ἢ εἰς τὴν διακονίαν, relatif au diacre ou au diaconat; diaconal, ale, aux.

διακόνισσα, ης, ἡ· diaconesse, n. f. αἱ ἱέρειαι, αἱ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ ἀφιερωμέναι γυναῖκες.

διάκονος, ου, ὁ· διάκος, ὁ· diacre, n. m. ἐν τῇ ἀνατολ. ἐκκλησίᾳ εἶνε ὁ κατώτερος βαθμὸς τοῦ ἱερατείου.

διακονῶ, βλ. διακονέω.

διακοπή, ῆς, ἡ· τὸ διακόπτειν, ἡ παῦσις τῆς συνεχείας, interruption, n. f. || — [ἰατ.] intermission = διάλειψις, διακοπὴ νόσου, συμπτώματος· || διακοπή, ἡ ἀναστολή, παῦσις, suspension; διακοπή, παῦσις τῆς συνεχείας, discontinuation, n. f. ἡ παῦσις, παῦλα, pause, n. f. || — κρανίου, diacope ou diacopée, n. f. [χειρ.] fracture longitudinale d'un os et particulièrement des os du crâne; || [φυσ.] διακοπὴ (ῥεύματος), disjonction, n. f. μεταφ. κλείς· || [ναυτ.] ἄνευ διακοπῆς=ὁλοταχῶς, ἐντελῶς, en grand; || ἡ διακοπὴ τῶν ἐργασιῶν, l'interruption des travaux; || χωρὶς διακοπήν, sans discontinuer = ἄνευ παύσεως τῆς συνεχείας· || ἐμπορ.] διακοπὴ (ἀναστολή, στάσις) πληρωμῶν, suspension (f.) de paiements; || [πολιτ.] διακοπὴ (διάρρηξις) σχέσεων, rupture des relations; βλ. διάρρηξις· || — τῆς Βουλῆς, prorogation de la Chambre. § [πληθ.] διακοπαὶ σχολείων, vacances; || διακοπαὶ δικαστικαὶ [δικαστηρίων] vacances, vacations, n. f. pl. ἤτοι ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ τὰ δικαστήρια κατὰ νόμον σχολάζουσι. Κατὰ τὸν νόμον τῆς 5 Ἰουλίου 1851 τὰ πρωτοδικεῖα, ἐφετεῖα καὶ Ἄρειος Πάγος διακόπτουσι τὰς ἐργασίας των ἀπὸ 1 Ἰουλίου μέχρι 1 7βρίου, σχηματίζεται ὅμως παρ' ἑκάστῳ τούτων τμῆμα ἐνεργόν, τὸ καλούμενον τμῆμα τῶν διακοπῶν (la chambre des vacations), ὅπερ δικάζει τὰς ποινικὰς δίκας καὶ ὅσας ἐκ τῶν πολιτικῶν κηρύξῃ ἐν συμβουλίῳ δι' ἀποφάσεως κατεπειγούσας. Ἐπίσης ἠρεμοῦσι κατὰ κανόνα καὶ αἱ πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεων ταχθεῖσαι προθεσμίαι.

διακοπτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

διακόπτης, ου, ὁ· ἢ ῥοητόμος, interrupteur, n. m. καὶ μεταφ. πυροδότης· τὸ ὄργανον συναπτὴρ (conjoncteur) ὀνομάζεται καὶ διακόπτης (interrupteur), διότι χρησιμεύει καὶ πρὸς διακοπὴν (κοινῶς τὸ ἄνοιγμα) ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος. Γενικῶς ἐν τῇ ἠλεκτρικῇ, conjoncteur καὶ interrupteur εἶνε συνώνυμα, σημαίνοντα ὄργανα δι' ὧν ἀποκαθίσταται (κλείεται, fermer) ἢ διακόπτεται (ἀνοίγεται, ouvrir) κατὰ θέλησιν ἠλεκτρικόν τι κύκλωμα· τὰ ὄργανα ταῦτα παρουσιάζουσι διάφορα σχήματα καλούμενα ἀναλόγως αὐτῶν conjoncteur ou interrupteur à bouton (μετὰ κομβίου), à poignée (μετὰ λαβῆς), à pédale (μετὰ ὑποποδίου), στηριζόμενα πάντοτε ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως κατασκευῆς· ταῦτα ἐν τῇ ὑποβρυχίῳ ἀμύνῃ, ὅταν χρησιμεύωσι πρὸς μετάδοσιν τοῦ πυρός, καλοῦνται πυροδόται· || — ἁπλοῦς, διπλοῦς, interrupteur simple, double.

διακοπτικός, ή, όν· ἐπιτήδειος νὰ διακόψῃ ἀποκόψῃ, propre d'interrompre (de rompre; d'entrecouper); d'interruption.

διακόπτω, μέλλων κόψω, κόπτω εἰς δύο ἢ πέρα πέρα, couper; entrecouper; διαχωρίζω, séparer; διασχίζω, fendre; διασπῶ τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ, percer ou rompre (les rangs ennemis); γενικώτερον δὲ διακόπτω, interrompre, σημαίνει παύω τὴν συνέχειαν ἀντικειμένου τινός· || —, ἀναστέλλω, παύω ἐπί τινα χρόνον, suspendre; || —, παύω τὴν συνέχειαν, discontinuer; || —, παρεμποδίζω (τὴν συγκοινωνίαν), σταματῶ τινα καθ' ὁδόν, intercepter; || — τὰς συγκοινωνίας, intercepter les communications, τοποθετοῦμαι ἐπὶ τῶν ὁδῶν συγκοινωνίας ἵνα παρεμποδίσω τὴν διάβασιν· || — (ἀναστέλλω) προσκαίρως τὴν ἐκροὴν τῶν ὑδάτων, suspendre l'écoulement des eaux; || μή με διακόπτετε, ne m'interrompez pas; || αἱ διαπραγματεύσεις διεκόπησαν, les négociations (pourparlers) ont été rompues; || μὲ διακεκομμένην φωνήν, d'une voix entrecoupée; || — τὰς σχέσεις, rompre les relations; || [στρατ.] — τὸ πῦρ, faire halte au feu; || διακόψατε τὸ πῦρ! halte au feu! (παράγγελμα)· || [φυσ.] — τὸ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα, interrompre le courant électrique; βλ. καὶ διακόπτης· || [ἐμπορ.] —, ἀναστέλλω, παύω τὰς πληρωμάς, suspendre les paiements; || διέκοψε τὰς πληρωμάς του, il a suspendu ses paiements; || ἡ Βουλὴ διεκόπη (διέκοψε τὰς ἐργασίας της), la Chambre a été prorogée.

διακόρευσις, εως, ἡ· ἡ ἀφαίρεσις τῆς παρθενίας κόρης, attentat à la pudeur d'une fille; τὸ ἐκπαρθένευμα (κοινῶς τὸ χάλασμα), défloration, n. f. ἡ διαπαρθένευσις, τὸ ξεπαρθένευμα, dépucelage, n. m.

διακορευτής, οῦ, ὁ· déflorateur, n. m. ὁ ἅρπαξ τῆς παρθενίας κόρης, ravisseur, n. m. celui qui déshonore une fille = ὁ ἀτιμάζων κόρην, ἤτοι ὁ διαπαρθενευτής, ὁ ἐκπαρθενευτής, dévirgineur ou dévirginiseur, n. m.

διακορεύω, μέλ. εύσω, ἀφαιρῶ τὴν παρθενίαν κόρης, ἐκπαρθενεύω, κοινῶς ξεπαρθενεύω, déflorer; déshonorer une fille (une vi-

erge); καὶ κατ' ἐπέκτασιν, βιάζω, violer; dépuceller; διαπαρθενεύω, ἐκ[ξε]παρθενεύω, dévirginer ou dévirginiser (ἐκ τοῦ λατ. devirginare).

διάκος, ου, ὁ· [δημ.] βλ. διάκονος.

διακοσαριά, ἡ· = διακόσιοι [nombre de] deux cents; || καμμιὰ διακοσαριὰ = περίπου διακόσιοι, quelque (à peu près) deux cents.

διακοσιάκις, [ἐπίρ.] διακοσίας φοράς, deux cents fois.

διακόσιοι, αι, α, ἀριθμὸς = 100 + 100, deux cents; || — εἴκοσι, deux cent vingt.

διακοσιοστός, ή, όν· ἀριθμητικὸν τακτικόν· deux centième; ὁ τὴν σειρὰν καὶ θέσιν τοῦ διακοσιοστοῦ ἔχων, ἀριθμούμενος κατὰ τάξιν ἀπὸ τοῦ πρώτου· || τὸ διακοσιοστὸν ἔτος μετὰ Χριστόν, l'an deux cent de notre ère.

διακοσμέω, βλ. διακοσμῶ.

διακόσμησις, εως, ἡ· κατάταξις πραγμάτων κατὰ σειράν, τάξιν, ἁρμόδιος τοποθέτησις, διάταξις, disposition, n. f. διευθέτησις, τακτοποίησις, arrangement, n. m. εὐθέτησις, συναρμογή, ajustement, n. m. διακόσμησις =καλλωπισμός, décoration, n. f. ὁ στολισμός, τὸ κόσμημα, ornement, n. m. βλ. καὶ κόσμημα· ὁ καλλωπισμός, τὸ κόσμημα, τὸ ἐξωράϊσμα, ἡ φαινομένη ἐπίδειξις, apparat, n.m. διακόσμησις, ὁ διάκοσμος, décor, n. m. || — [ἐσωτερικὴ] οἰκίας, arrangement d'une maison; [ἐνίοτε] emmenagement, n. m. ἤτοι ἡ διευθέτησις τῶν ἐπίπλων ἐν τῇ νέᾳ κατοικίᾳ· || ἡ — ἑνὸς δωματίου, le décor d'une chambre; βλ. διάκοσμος. || ἡ διακόσμησις δωματίου, βαγονίου, κτλ. (=ἐπίπλωσις, διασκευή), garniture d'une chambre, d'un wagon, etc. (ce qui garnit); || — ἑορτῆς, ordonnance (τακτοποίησις) d'une fête; || — δημοσίας πλατείας, embellissement (ἐξωραϊσμὸς) d'une place publique; || ἡ — θριαμβευτικῆς ἁψῖδος, la décoration d'un arc de triomphe; || σκηνικὴ —, appareil (apparat) scénique; || διακόσμησις = ἡ περὶ τὴν διακόσμησιν τέχνη, ornementation, n. f. || [ἀρχιτ.] διακόσμησις, καλλωπισμός, décoration, n. f. χαλεῖται οὕτω πᾶσα ἐξοχὴ καὶ κόσμημα, καταλλήλως τιθεμένη καὶ χρησιμεύουσα διὰ τὸν ἐξωτερικὸν ἢ ἐσωτερικὸν καλλωπισμὸν οἰκοδομήματος· βλ. καὶ κόσμημα, ornement.

διακοσμητής, οῦ, ὁ· ὁ διακοσμῶν, celui qui décore; qui orne; décorateur, n. m. (ὡς ὁ κοσμηματογράφος, κτλ.), ornementiste, n. m,

διακοσμητικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἴς τινα κατάταξιν, τακτοποίησιν, διάταξιν καὶ ἐν γένει ὁ τακτοποιῶν, διατάσσων, propre à ranger, à mettre en ordre; ὁ ἀνήκων εἰς τὴν διακόσμησιν, καλλωπισμόν, décoratif; d'embellissement; ornemental; ornementaire.

διάκοσμος, ου, ὁ· ἡ διακόσμησις· ἡ τάξις, ordre, n. m. διάταξις, τακτοποίησις, disposition, n.f. arrangement; τὸ κανονικὸν σύνολον, ensemble (régulier); || ὁ διάκοσμος τοῦ παντός, l'ordre (l'ensemble) de l'univers. § —, décor, n. m. κοσμήματα ἐζωγραφισμένα ἢ ἐπιχρυσωμένα ἐκτελούμενα ὑπὸ τῶν κοσμηματογράφων· || —, décor=διακόσμησις, appareil; apparat; ὁ φαινόμενος ἐξωτερικὸς καλλωπισμός, π. χ. τῆς σκηνῆς, οἰκιῶν, κτλ.

διακοσμῶ (έω), μέλ. ήσω, κατατάσσω τοποθετῶ πολλὰ πράγματα κατὰ τάξιν τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο καὶ ἐν γένει θέτω τι εἰς τάξιν, διατάσσω, ordonner; τοποθετῶ καταλλήλως, arranger; εὐθετῶ, διευθετῶ, ajuster; διατάσσω, disposer. § ἐπίσης κοσμῶ, στολίζω τι ἐξ ὁλοκλήρου (κοινῶς πέρα πέρα) μέγαρον, κτλ. στολίζω, καλλωπίζω, décorer; orner; ἐξωραΐζω, embellir; κοσμῶ, parer; || διεκόσμησε πολὺ καλὰ τὸ γραφεῖόν του, il a très bien arrangé son cabinet de travail; || τίς διεκόσμησεν αὐτὴν τὴν αἴθουσαν; qui a décoré cette salle? || εἶχον διακοσμήσει τὴν ἐκκλησίαν, on avait paré l'église.

διακουστική, ῆς, ἡ· diacoustique, n. f. [φυσ.] μέρος τῆς ἀκουστικῆς πραγματευόμενον τὰς ἰδιότητας τοῦ ἤχου διερχομένου παντοῖα σώματα.

διακούω, μέλ. ούσω· ἀκροάζομαί τινά τι, μέχρι τέλους, μετὰ προσοχῆς, μετ' ἀκριβείας, entendre avec assiduité; écouter jusqu'à la fin; καὶ συνηθέστερον ἀκροάζομαι, ἀκούω μαθήματα παρά τινι, suivre (les leçons) le cours [d'un professeur].

διάκοψις, εως, ἡ· intersection, n. f. ἡ διακοπή, τὸ χώρισμα εἰς δύο, ἡ διάσχισις, χωρισμός, séparation, n. f.

διακριβόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἐξακριβόω, ἐξακριβώνω, ἐξετάζω τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, λεπτομερῶς καὶ μετὰ προσοχῆς, examiner attentivement; ἐρευνῶ μὲ ἀκριβῆ λεπτομέρειαν, καταμελετῶ, étudier à fond; ἐμβαθύνω, approfondir. § διακριβῶ = ἐξελέγχω λεπτομερῶς, vérifier; πιστῶ, βεβαιῶ, constater; || —, étalonner, ἀναμετρῶ, παραβάλλω, ἐξελέγχω μὲ τὸν διακριβωτῆρα (étalon) καὶ σημειῶ τὸ πιστῶς ἀκριβές· βλ. καὶ ἐξακριβῶ.

διακρίβωσις, εως, ἡ· ἀκριβής, λεπτομερὴς διερεύνησις τινὸς ἢ περί τινος, ἡ ἀκρίβεια διά τι, exactitude, n. f. ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις (μελέτη) ἢ περιγραφή, étude ou description exacte. § —, ἐξέλεγξις, vérification, n. f. ἡ πίστωσις, βεβαίωσις, constatation, n. f. || διακρίβωσις, étalonnage, n. m. ἐξακρίβωσις διὰ τοῦ διακριβωτῆρος (étalon).

διακριβωτήρ, ῆρος, ὁ· étalon ou ételon, n. m. ἐξακριβόμετρον, τὸ δι' οὗ ἐξακριβοῦταί τι· || διακριβωτὴρ φέρων λοξοτομίας, étalon à biseau; || διακριβωτὴρ ὁλκωτὸς φέρων μοιρονόμιον, étalon à coulisse ou à nonius; || —, étalon ou ételon ou étalon-type; πρότυπον μονάδος τινὸς βάρους ἢ μήκους κεκανονισμένον ὑπὸ τοῦ νόμου, δι' οὗ ἐξελέγχονται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν κτλ. τὰ μέτρα καὶ τὰ σταθμὰ τῶν ἰδιωτῶν· ὁ διακριβωτήρ. || διακριβωτήρ, ὁ· étalon, n. m. κατὰ τὴν προηγουμένην ἔννοιαν δύναται νὰ κληθῇ οὕτω πᾶσα ὡρισμένη μονὰς

χρησιμεύουσα ὡς βάσις καταμετρήσεως ἀντικειμένων, π. χ. le module est l'étalon des proportions d'une colonne, etc. ἤτοι ὁ ἐμβάτης εἶνε ὁ διακριβωτὴρ τῶν ἀναλογιῶν κίονος τινός, κτλ. || διακριβωτήρ, ὁ· ἢ τύπος, ὁ· étalon ou ételon ; καλεῖται ἐπίσης οὕτω τὸ σχέδιον ἢ πρότυπον, εἶνε δὲ σχεδιάγραμμα εἰς φυσικὸν μέγεθος, χαρασσόμενον ὡς ὁδηγὸς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν ἐργασίας τινός· βλ. κατωτέρω καὶ σχέδιον. panneau ; || — ἠλεκτρικός, étalon électrique ; μέτρον ἀκριβὲς πρὸς τὸ ὁποῖον συγκρίνεται ποσότης τις πρὸς μέτρησιν, π. χ. pile étalon ; διακριβωτικὴ στήλη, στήλη χρησιμεύουσα πρὸς μέτρησιν ἠλεκτρεγερτικῶν δυνάμεων· || —, κοινῶς τὸ σχέδιον, τὸ πρότυπον, panneau n. m. καλεῖται τεμάχιον ἐκ λευκοσιδήρου ἢ ναστοχάρτου ἢ ἀποτελούμενον ἐκ λεπτῶν ξυλίνων πήχεων χρησιμεῦον ὡς σχέδιον διὰ τὴν κατεργασίαν τῶν λίθων, κτλ. βλ. καὶ ἀνωτέρω étalon.

διακριβωτικός, ή, όν· d'étalon, ὁ χρησιμεύων πρὸς διακρίβωσιν, ἐξακρίβωσιν· || διακριβωτικὸν βολτόμετρον, voltmètre étalon.

διακρίνω, μέλ. κρινῶ, θὰ διακρίνω, ἀόρ. διέκρινα, ἀόρ. παθ. διεκρίθην, πληθ. μετοχ. διακεκριμένος· χωρίζω, διαχωρίζω τι ἢ τινα ἀπό τι, ξεχωρίζω τινας ἢ τινὰ ἀπ' ἀλλήλων, distinguer ; διαγινώσκω, discerner (=διορῶ καθαρῶς)· διαχωρίζω, démêler ; ἀναγνωρίζω, reconnaître ; παρατηρῶ, remarquer ; παρατηρῶ, βλέπω, διακρίνω, apercevoir. Διακρίνετε (vous distinguez) ἀντικείμενόν τι ἐκ τῆς ἐμφανείας του (apparence) καὶ ὅταν ὑπάρχῃ ἀρκετὸν φῶς ἵνα τὸ **ἀναγνωρίσητε** (reconnaître) τὸ **διαγινώσκετε** (discerner) ἐξ ἀποκλειστικῶν τινων σημείων· ὅταν δὲ τὸ διακρίνητε καλῶς (distinguer) μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀντικειμένων μεθ' ὧν δύναται νὰ συγχισθῇ, τὸ διαχωρίζετε (démêler) ἐκ τῶν διακριτικῶν του σημείων ἐν τῇ πληθύϊ τῶν ἀντικειμένων μεθ' ὧν εἶνε ἀναμεμιγμένον. Ἐν τῷ σκότει ἢ ἀπὸ μακρὰν δὲν **διακρίνετε** (vous ne distinguez pas) ἀντικείμενόν τι, ἐὰν τοῦτο ἦνε βράχος ἢ νέφος, ἄνθρωπος ἢ ζῷον, μέλαν ἢ φαιόν· τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀντικειμένου δὲν εἶνε ἐπαισθητά. Ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐμφάνειαν καὶ ἀπόστασιν δὲν **διαγινώσκετε** (vous ne discernez pas) ἐὰν τὸ ἀντικείμενον ἦνε χρυσὸς ἢ χρυσόκαλον, ἀντίγραφον ἢ πρωτότυπον, καθότι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀντικειμένου εἶνε ἀμφίβολα. Ἐν τῇ συγχίσει, ἐν μέσῳ ἀταξίας, δὲν διαχωρίζετε τὰ ἀντικείμενα (vous ne démêlez pas); δὲν διαχωρίζετε τὰς φωνὰς (démêler) κατὰ τὰς ἀνευφημίας, τὰ φάρμακα ἐν τῇ ἀναμίξει, τὰς κλωστὰς ἐν ἀναμίξει εὑρισκομένας. Ἀπαιτεῖται φῶς, νοημοσύνη, γνῶσις καὶ κατάλληλος ἐφαρμογὴ εἰς τὸ διακρίνειν (distinguer). Ἐπιστημονικαὶ γνώσεις, ὀξυδέρκεια καὶ κριτικὴ πρὸς τὸ διαγινώσκειν (discerner); καὶ ἐπιτηδειότης, ἐργασία, πνεῦμα τάξεως καὶ ἀναλυτικὸν πρὸς τὸ **διαχωρίζειν** (démêler). Ἵνα ἀναγνωρίσητε τὰ ἀντικείμενα δέον νὰ τὰ **διακρίνητε** καλῶς, il faut les avoir bien distinguer. Ἵνα ἐκλέξητε μεταξὺ ὁμοίων δέον νὰ γνωρίζητε νὰ διαγινώσκητε (discerner). Ἵνα ἀποκαταστήσητε τὴν τάξιν τῶν ἀνεστραμμένων ἢ ἀναμεμιγμένων πραγμάτων δέον νὰ τὰ διαχωρήσητε (démêler)· || — τὸ δίκαιον τοῦ ἀδίκου, distinguer le juste de l'injuste ; || δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὸν διακρίνω ἕνεκα τῆς ὁμίχλης, je n'ai pu le distinguer à cause du brouillard ; || πρέπει νὰ ἔχῃ τις ἀξίαν, διὰ νὰ διακρίνῃ τὴν ἀξίαν τῶν ἄλλων, il faut avoir du mérite, pour le discerner dans les autres; || δὲν δύναταί τις νὰ διακρίνῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ψεύδους, on ne peut démêler la vérité du mensonge ; || τὸν διακρίνω ἀπὸ τὸ ὕφος του, je le reconnais à son style; || τὸν διέκρινα ἐντὸς τοῦ πλήθους, je l'ai remarqué (reconnu ; démêlé) dans la foule; || μακρόθεν δὲν διακρίνει τις τίποτε, de loin on n'aperçoit rien ; || τὸ λογικὸν διακρίνει τὸν ἄνθρωπον τῶν ζῴων, la raison sépare l'homme des animaux ; || τὰ προτερήματα ἅτινα τὸν διακρίνουσι, les qualités qui le distinguent. § [μέσ.] διακρίνομαι, se distinguer, χωρίζομαι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καθίσταμαι ἄξιος παρατηρήσεως, ἐμφαίνομαι, se faire remarquer ; se signaler ; || ἡ ἀξία εὐκόλως διακρίνεται, le mérite se distingue aisément ; || διεκρίθη ἐν πάσῃ περιστάσει, il s'est signalé dans toutes les occasions. § διακρίνομαι (εὐλογιστέω), avoir de la discrétion =εἶμαι εὐλόγιστος, διακριτικός, être discret, || διακρίνομαι ἐπὶ ἐχεμυθίᾳ, ἐπὶ εὐγενείᾳ, faire preuve de discrétion, de politesse ; || νὰ ἴδοῦμεν ἂν θὰ διακριθῇ (θὰ ἔχῃ τὴν διάκρισιν) νὰ μᾶς κάμῃ θέσιν, voyons s'il aura la politesse de nous faire place. § [παθητ. μετοχ. ἐπιθ.] **διακεκριμένος**, η, ον· ἔξοχος, ἄριστος, distingué, ée ; de distinction ; signalé ée ; ἔξοχος, ἀξιοσημείωτος, marquant, e, remarquable ; || εἶνε διακεκριμένος ἄνθρωπος, c'est un homme distingué ; || διακεκριμέναι ὑπηρεσίαι, des services signalés ; || διακεκριμένα πρόσωπα, des personnages marquants. § **διακρίνω**, διαχωρίζω, distinguer ; διαχωρίζω, séparer ; διακρίνουσιν ὅ,τι δὲν θέλουσι νὰ συγχύσωσι· διαχωρίζουσιν ὅ,τι θέλουσι νὰ απομακρύνωσιν ἀπ' ἀλλήλων. Αἱ ἰδέαι ἃς ποιοῦνται περὶ τῶν πραγμάτων, αἱ ἰδιότητες ἃς ἀποδίδουσιν εἰς αὐτά, αἱ περὶ αὐτῶν πρόνοιαι καὶ τὰ σήματα χρησιμεύουσι πρὸς διάκρισιν (διαχωρισμὸν) (servent à les distinguer). Ἡ τακτοποίησις, ἡ τοποθέτησις, ἡ θέσις, ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος χρησιμεύουσι πρὸς διαχωρισμὸν (servent à les séparer) ; || διακεκριμένος, η, ον· distinct, e; séparé, ée ; || δύο διακεκριμένα ζητήματα, deux questions distinctes; || [ἐμπορ.] διακρίνω (ποιότητας), discerner ; distinguer.

διάκρισις, εως, ἡ· χωρισμός, διαχώρισις, distinction, n. f. discernement, n. m. séparation, n. f. διαφορὰ (χωρισμός), diversité, n. f. διάκρισις ἀντίθετον τῷ σύγκρισις, ἡ διαστολὴ (διάκρισις) τινὸς ἀπό τινα ἢ ἀπό τι. Ἡ διάκρισις, distinction, ἀντίκειται πρὸς τὴν ταὐτότητα (identité), δὲν ὑπάρχει διακρι-

σις ἐπὶ ἑνὸς μόνον ἀτόμου (ἀντικειμένου). Ἡ διάκρισις, διαφορά, diversité, ἀντίκειται εἰς τὴν ὁμοιότητα (similitude). δὲν ὑπάρχει διαφορά, diversité, μεταξὺ ἀτόμων (ἀντικειμένων) ἐντελῶς ὁμοίων. Ὁ χωρισμός, séparation, ἀντίκειται εἰς τὸ ἑνιαῖον· δὲν ὑπάρχει χωρισμὸς μεταξὺ τῶν ὄντων τῶν ἀποτελούντων ἓν σύνολον. Ὑπάρχει διάκρισις (distinction) μεταξὺ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, διότι εἶνε δύο οὐσίαι διάφοροι καὶ οὐχὶ ἡ αὐτή. Ὑπάρχει διαφορὰ (diversité), ἀφοῦ ἡ φύσις τοῦ ἑνὸς δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὴν φύσιν τοῦ ἄλλου· ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου δὲν ὑπάρχει χωρισμὸς (séparation) διότι ψυχὴ καὶ σῶμα ἀποτελοῦσι τὸ ἄτομον. § [νομ.] διάκρισις, distinction, καλεῖται ἐν τῷ ποινικῷ δικαίῳ ἡ συνείδησις τοῦ ἀξιοποίνου τῆς ἐκτελέσεως ἐγκληματικῆς τινος πράξεως, ἣν ὁ Π. Ν. ὑποθέτει ὑπάρχουσαν μὲν εἰς τοὺς συμπληρώσαντας τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, τιμωρῶν αὐτοὺς διὰ πλήρους ποινῆς, μὴ ὑπάρχουσαν δὲ εἰς τοὺς μὴ συμπληρώσαντας τὸ 10ον ἀφίνων αὐτοὺς ἀτιμωρήτους. Οἱ μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἡλικιῶν τιμωροῦνται μόνον ἐὰν τὸ δικαστήριον πεισθῇ ὅτι ἐνήργησαν μετὰ διακρίσεως [Π. Ν. ἄρθρ. 82 καὶ ἐφ.]· ‖ ἡ διάκρισις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, la distinction du bien et du mal ; ‖ δὲν κάμνει διάκρισιν προσώπων, il ne fait aucun discernement de personnes ; ‖ ἡ δικαιοσύνη δὲν κάμνει διάκρισιν προσώπων, la justice ne fait pas acception de personnes ; ‖ [ἐμπορ.] — (ποιότητος), distinction, n. f. discernement, n. m. § — [ἠθικῶς], σύνεσις, περίσκεψις ἐν λόγοις καὶ ἔργοις, discrétion, n. f. σέβας, ὑποχώρησις εἴς τι, déférence, n. f. εὐγένεια, politesse, n. f. σέβας, égard, n. m. ‖ δὲν εἶχε τὴν διάκρισιν νὰ σηκωθῇ, il n'a pas eu la politesse de se lever ; ‖ ἀπὸ διάκρισιν πρὸς τὸ γῆράς του, par égard à sa vieillesse ; ‖ δὲν ἔχει διάκρισιν, il manque de discrétion (de savoir-vivre).

διακριτέος, α, ον· ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ διακρίνω, τὸ διακρίνειν, à distinguer ; ‖ [οὐδ. ἀπόλ.] διακριτέον, πρέπει νὰ διακρίνῃ τίς τι. il faut distinguer.

διακριτικός, ή, όν· distinctif, ive, adj. ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαστέλλειν, διακρίνειν. § —, distinctif, adj. λέγεται πᾶν ἐξωτερικὸν γνώρισμα χρησιμεῦον πρὸς διάκρισιν ἀτόμου ἢ ἀντικειμένου, π. χ. βαθμοῦ, πλοίου, κτλ. γενικῶς δὲ καλεῖται οὕτω πᾶν ὅπερ διακρίνει ἢ χωρίζει τι· ‖ διακριτικὰ σημεῖα, signes distinctifs; ‖ τὰ διακριτικὰ τοῦ βαθμοῦ (σημεῖα, σήματα), distinctifs de grade ἢ insignes de grade ἢ insignes distinctifs ; ‖ [ναυτ.] διακριτικὸν σῆμα, marque distinctive, λέγεται πᾶν τὸ ἐπαιρόμενον ἐπὶ ἱστοῦ πλοίου πρὸς ἐξωτερικὴν διάκρισιν τοῦ βαθμοῦ ἢ τῆς θέσεως τοῦ ἐπιβαίνοντος ἀτόμου, π. χ. βασιλέως, ὑπουργοῦ, γενικοῦ ἀξιωματικοῦ, μοιράρχου, ἀρχικυβερνήτου, κτλ. καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἐπαίρονται σημαῖαι ἢ σήματα, τὴν δὲ νύκτα φανοί. Τὰ αὐτὰ διακριτικὰ σήματα φέρονται ἐπὶ στηλιδίου καὶ ἐπὶ τῆς πρῴρας λέμβου ἧς ἐπιβαίνουσι τὰ ἐν λόγῳ ἄτομα. § —, discrétionnaire, adj. ὁ ἀφιέμενος εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀτόμου, ὁ μὴ προβλεπόμενος καὶ μὴ ὡρισμένος ὑπὸ τοῦ νόμου, συνεπῶς τούτου δεδομένου ἐκτελεῖται ὁπόταν καὶ ὅπως θέλωσι· ‖ διακριτικὴ ἐξουσία, pouvoir discrétionnaire, εἶνε ἐλευθερία ἣν ἀρχή τις κέκτηται ὅπως ἐντὸς νομίμων τινων ὁρίων ἐνεργῇ κατ' ἰδίαν κρίσιν ἣν οὐδὲν ἄλλο πρόσωπον ἢ ἀρχὴ δικαιοῦται νὰ ἐξελέγξῃ. Τῆς ἐλευθερίας ταύτης ἀπολαύουσι κυρίως αἱ διοικητικαὶ ἀρχαί, αἵτινες ἐπιδιώκουσιν ἐν τῇ ἐνεργείᾳ αὐτῶν οὐ μόνον τὴν νομιμότητα, ὡς αἱ δικαστικαὶ ἀρχαί, ἀλλὰ καὶ τὴν σκοπιμότητα ἐν σχέσει πρὸς τὸ δημόσιον συμφέρον· ‖ ἡ διακριτικὴ ἐξουσία τοῦ ὑπουργοῦ, le pouvoir discrétionnaire du ministre. § διακριτικός (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἄνθρωπος), ὅπως συνήθως καὶ σήμερον λέγεται (ἀντίθετον τοῦ ἀδιάκριτος), ἤτοι ὅστις διακρίνει καλῶς τὰ ὅρια τῆς ἁρμοδιότητος καὶ οὐδέποτε ὑπερβαίνει αὐτὰ ὥστε νὰ γείνῃ ὀχληρὸς τοῖς ἄλλοις, συνεπῶς διακριτικός, ὁ συνετός, ὁ περιεσκεμένος ἐν λόγοις καὶ ἔργοις, discret, ète ἤτοι ὁ στοχαστικός, νουνεχής, ὁ σεβόμενος, ἔχων σεβασμὸν πρός τινα, déférant, e ; ὁ εὐγενής, poli, e; σεμνός, μετριόφρων, modeste; ‖ μὲ διακριτικὸν τρόπον, d'une manière discrète; ‖ δὲν εἶνε διακριτικός, il n'est pas poli.

διακριτικότης, ητος, ἡ· discrétion, n. f. ἤτοι διάκρισις, σύνεσις, περίσκεψις ἐν λόγοις καὶ ἔργοις· σεμνότης, μετριοφροσύνη, modestie, n. f.

διακριτικῶς, [ἐπίρ.] μετὰ διακρίσεως (διακριτικότητος), avec discrétion; discrètement; σεμνῶς, μετριοφρόνως, modestement. § κατὰ τρόπον διακριτικόν, d'une manière discrétionnaire, discrétionnairement, adv.

διάκρουσις, εως, ἡ· ἀπομάκρυνσις, ἀπόκρουσις κινδύνου, κτλ. action d'écarter, de repousser.

διάκρουσμα, ατος, τό· bidet, n. m. (διακρούω), ἐργαλεῖόν τι τῶν ὁπλοποιῶν.

διακρουστήριον, τὸ (διακρούω), débouchoir, n. m. ἐργαλεῖόν τι τῶν σιδηρέων ἢ χαλκέων δι' οὗ διανοίγονται ὀπαί.

διακρούω, μέλ. κρούσω· διατρυπῶ ἢ διαπερῶ τι κτυπῶν, enfoncer ; trouer ; faire entrer par force en frappant. § ἀπομακρύνω, ἀποκρούω, écarter ; repousser.

διακτινισμός, οῦ, ὁ· diactinisme, n. m. λέγεται τὸ διαπεραστὸν τῶν σωμάτων ὑπὸ ἀκτίνων χημικῶς ἐνεργουσῶν (ἀκτινικῶν, actiniques ; βλ. λέξιν). Ὁ διακτινισμὸς εἶνε διάφορος τοῦ βαθμοῦ τῆς διαφανείας.

διάκτορος, ου, ὁ· courrier de cabinet, n. m. ἐκ τοῦ διάγω, ἤτοι ὁ ἐκτελεστὴς ἢ ὁδηγός, παραπομπός τινος, χρησιμεύων ὡς ἀγγελιαφόρος καὶ κομιστὴς διαταγῶν προφορικῶν, συνήθως δὲ ἐγγράφων.

διάκτωρ, ορος, ὁ· διάφορος τύπος τοῦ ἀνωτέρω.

διακυβερνάω, βλ. διακυβερνῶ.

διακυβέρνησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ δια-

κυβερνᾶν, ἤτοι τοῦ κυβερνᾶν πλοῖον καὶ ἐν γένει ἡ διοίκησις, κυβέρνησις, gouvernement, n. m. (πλοίου, πολιτείας).

διακύβευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διακυβεύειν, action de risquer (de hasarder); risque, n. m.

διακυβεύω, μέλ. εύσω· κυρίως παίζω τοὺς κύβους, jouer aux dés, μετά τινος, πρός τινα, διά τι, ὅθεν μεταφορ. θέτω εἰς τὸ παιγνίδι, διακινδυνεύω ἢ ῥιψοκινδυνεύω τι· ἢ περί τινος, risquer; hasarder.

διακυβερνῶ (άω), μέλ. ήσω, διαπηδαλιουχῶ ἤτοι διευθύνω πλοῖόν τι διὰ μέσου θαλάσσης τινὸς ἢ στενοῦ αὐτῆς, gouverner; καὶ ἐν γένει διοικῶ, κυβερνῶ πολιτείαν, gouverner; régir (βλ. καὶ κυβερνῶ).

διακυλίω, μέλ. ίσω, κυλίω καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, faire rouler en tous sens.

διακυμαίνω, μέλ. ανῶ, θὰ διακυμάνω, ἐγείρω κύματα, καθιστῶ τρικυμιώδη τὴν θάλασσαν, agiter comme les flots de la mer; συνεπῶς ὑπεγείρω, soulever, ταράσσω, agiter, troubler.§ διακυμαίνομαι ἤτοι ἀναιβοκαταβαίνω ὡς τὰ κύματα, κυματίζω, κυμαίνομαι, onduler, ondoyer; ἐπιπλέω, flotter; βλ. καὶ κυμαίνομαι. § διακυμαίνομαι=ἀμφιταλαντεύομαι, se balancer; flotter.

διακύμανσις, εως, ἡ· ἡ κυματώδης κατάστασις τῆς θαλάσσης, ondulation, n. f. ἡ κύμανσις, κυμάτωσις, αὐξομείωσις, fluctuation, n. f. § [μεταφ.] ἡ ἀμφιταλάντευσις, balancement, n. m. § διακύμανσις τοῦ ἐδάφους, mouvement du terrain. Τοπογραφικῶς αἱ διακυμάνσεις τοῦ ἐδάφους δύνανται ν' ἀναχθῶσιν εἰς τὰ ἑξῆς τέσσαρα· 1ον) τὴν **ῥάχιν** (croupe de montagne, βλ. λέξιν), ἤτοι τὴν κυρτὴν δίεδρον γωνίαν ἧς ἡ κόψις (arête) εἶνε κορυφογραμμὴ (ligne de faîte), καλουμένην γραμμὴν διανομῆς τῶν ὑδάτων (ligne de partage des eaux). αἱ δὲ ἕδραι (faces) εἰσι τὸ ἀκρόκλιμα ἢ κλιτύες τοῦ ὄρους (versant). 2ον) τὴν **κοιλάδα** (vallée), ἤτοι κοίλην δίεδρον γωνίαν ἧς ἡ κόψις (arête) εἶνε ἡ μισγάγκεια (thalweg), καλουμένην καὶ γραμμὴν τῆς ῥοῆς τῶν ὑδάτων (ligne du cours d'eau). αἱ δὲ ἕδραι εἰσὶν ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς κοιλάδος. 3ον) τὸν **μαστὸν** (mamelon), ὕψωμα γῆς μεῖζον τοῦ λοφιδίου (butte) ἀπομεμονωμένον πανταχόθεν. καὶ 4ον) τὸν **αὐχένα** (col de montagne, βλ. λέξιν).

διακωδωνίζω, μέλ. ίσω· διαφημίζω εἴδησιν τινὰ πανταχοῦ ὡς διὰ κώδωνος, βουκινίζω, corner; διασαλπίζω, trompeter; δημοσιεύω εἴδησιν τινά, publier une nouvelle; crier sur les toits; δημοσιεύω, διαδίδω, divulguer.

διακωδώνισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διακωδωνίζειν, action de trompeter (de corner, de crier sur les toits, etc.) ἡ δημοσίευσις, publication, n. f. ἡ διάδοσις, divulgation, n.f.

διακώλυμα, ατος, τό· τὸ ἐμπόδιον, empêchement, n. m. obstacle, n. m.

διακώλυσις, εως, ἡ· παρακώλυσις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμποδίζειν, action d'empêcher, d'entraver; τοῦ παρεμποδίζειν τι, ἡ παρεμπόδισις, empêchement, n. m. τὸ ἐμπόδιον, obstacle, n.m.

διακωλυτής, οῦ, ὁ· ὁ διακωλύων τι, celui qui empêche; ὁ ἀπαγορεύων, qui défend.

διακωλυτικός, ή, όν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐμποδίζειν τι, propre à empêcher; ὁ ἀποτρέπων, ἀποτρεπτικός, qui détourne; παρακωλύων, qui empêche; ὁ ἀπαγορευτικός, prohibitif, ive.

διακωλύω, μέλ. ύσω, ἐμποδίζω τι ἤ τινα ἀπό τι, empêcher; ἀπαγορεύω, défendre; παρεμποδίζω, παρακωλύω, entraver; mettre obstacle=θέτω ἐμπόδιον· ἀποτρέπω, détourner; ἀπαγορεύω, prohiber; || διακωλύω τινὰ τῆς εἰσόδου, τῆς διαβάσεως, παρεμποδίζω, intercepter.

διακωμῳδέω, βλ. διακωμῳδῶ.

διακωμῴδησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διακωμῳδεῖν, action de tourner en ridicule (de bafouer); τὸ σκῶμμα, raillerie, n. f. moquerie, n.f. ἡ εἰρωνεία, χλεύη, persiflage, n. m. ὁ περίγελως, ὁ ἐμπαιγμός, dérision, n. f.

διακωμῳδῶ (έω), μέλ. ήσω, σκώπτω τινὰ (ἐν δράματι ἢ κωμῳδίᾳ) καὶ γενικῶς σκώπτω, railler; περιγελῶ, se moquer; τὸ καθιστῶ (στρέφω εἰς τὸ) γελοῖον, tourner en ridicule; εἰρωνεύω, χλευάζω, persifler; καθιστῶ γελοῖον, γελοιοποιῶ, γελωτοποιῶ, ridiculiser; γελοιογραφῶ, caricaturer.

διαλαλέω, βλ. διαλαλῶ.

διαλάλημα, ατος, τό, καὶ

διαλάλησις, εως, ἡ· τὸ κήρυγμα, la criée, κήρυξις, δημοσίευσις διὰ τοῦ διαλαλητοῦ, publication (annonce) [par le crieur]; δημοσίευσις, διάδοσις, divulgation, n. f.

διαλαλητής, οῦ, ὁ (τουρκ. ὁ δελλάλης καὶ κοινῶς τελάλης), ὁ δημόσιος κῆρυξ, crieur public, n. m. || [συνεκδ.] — καλεῖται ὁ διαδίδων τι, divulgateur.

διαλαλῶ (έω), μέλ. ήσω, crier; faire crier; mettre en criée, δημοσιεύω τι διὰ τοῦ διαλαλητοῦ, κηρύσσω (ττω), διακηρύσσω, publier par le crieur; || [συνεκδ.] διασαλπίζω, βουκινίζω, corner; διαδίδω, divulguer.

διαλαμβάνω, μέλ. λήψομαι, ἀόρ. διέλαβον· περιλαμβάνω, contenir; ἀναφέρω, φέρω μετ' ἐμοῦ, porter; πραγματεύομαι περί τινος, traiter de; || ὡς διαλαμβάνει τὸ συμβόλαιον, comme il est porté dans le contrat; || τὸ βιβλίον αὐτὸ διαλαμβάνει περὶ φυτῶν, ce livre traite des plantes. § [παθητ. μετοχ. ἐπιθ.] ὁ διαληφθείς, εῖσα, έν, celui (ce) dont il est question=ὁ περὶ οὗ πρόκειται· ὁ προμνησθείς, susmentionné, ée; susdit, e; [νομ. ἰδ.] sus-nommé; sus-dénommé; || τὰ διαληφθέντα πρόσωπα, les personnes sus-nommées.

διαλάμπω, μέλ. λάμψω, ἀμεταβ. λάμπω διὰ μέσου τινὸς ἢ λάμπω ὅλως δι' ὅλου, ἐκπέμπω λαμπρὸν φῶς, briller à travers ou parmi; briller; λάμπω, στίλβω, reluire; ἐκλάμπω, resplendir; || ἡ ἀρετὴ διαλάμπει ἐν τῇ δυστυχίᾳ, la vertu brille dans l'adversité; || ἀργὰ ἢ γρήγορα ἡ ἀλήθεια διαλάμπει,

τôt ou tard la vérité se fait jour ; || ἡ χαρὰ διέλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, la joie éclatait dans ses yeux.

διάλαμψις, εως, ἡ· τὸ λάμπειν λαμπρῶς, éclat, n. m. τὸ λάμπειν διὰ μέσου, ἡ διαφάνεια, transparence, n. f.

διαλανθάνω, μέλ. ήσω, ἀόρ. β'. διέλαθον· μένω ἢ εἶμαι ἐντελῶς κεκρυμμένος, ἀφανής, ἄγνωστος, rester caché ; être inconnu ; être latent (=λανθάνω)· κρύπτομαι, διαφεύγω, se dérober καὶ ἐν γένει διαφεύγω, échapper ; ἢ διαφεύγει τι τὴν γνῶσιν τινὸς (τῆς προσοχῆς), échapper à la connaissance (à l'attention) ; κρύπτομαι, se cacher ; || διέλαθεν ὅλων τὰ βλέμματα, il s'est dérobé (il a échappé) à tous les regards.

διάλεγμα, ατος, τό· [δημ.] ἡ ἐκλογή, le choix ; ἡ διαλογή, triage, n. m. ὁ χωρισμός, ἤτοι ἡ ἐκλογὴ τῶν διαφόρων ὑλῶν· καὶ ἐν γένει ἡ αἵρεσις, option, n. f.

διαλεγμένος, η, ον· ἐκλεκτός, ἔγκριτος, choisi, e ; distingué, ée, etc. βλ. καὶ διαλεκτός.

διαλέγομαι, μέλ. διαλέξομαι, ἀόρ. διελέχθην· ὁμιλῶ, συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι μετά τινος, causer ; parler ; converser ; s'entretenir. § ἐκτελῶ διάλεξιν, conférer ; βλ. διάλεξις.

διαλέγω, μέλ. λέξω, ἀόρ. ἔλεξα, συλλέγων τι διαχωρίζω, ἐκλέγω κοινῶς διαλέγω· ἐκλέγω, choisir ; διαχωρίζω, trier ; αἱρέομαι, opter ; βλ. καὶ διάλεγμα· || σᾶς δίδω (ἀφίνω) νὰ διαλέξητε, je vous donne à choisir ; || ἐδιάλεξε τὰ σπανιώτερα νομίσματα, il a trié les médailles les plus rares ; || πρέπει νὰ διαλέξῃς ἀπὸ τὰ δύο, vous avez à opter entre les deux ; || [μετοχ. παθ. ἐπιθ.] διαλε[λε]γμένος, η, ον· διαλεκτός, choisi, e ; de choix ; d'élite ; distingué. § διαλέγομαι· βλ. ἀνωτέρω.

διάλειμμα, ατος, τό· (διαλείπω), τὸ μεταξὺ διάστημα, ἤτοι τὸ μεταξὺ κενὸν τόπου, ἀντίθετον τῷ συνεχές, ἤτοι τὸ διάστημα, intervalle, n. m. (βλ. λέξιν)· διάλειμμα, τὸ χάσμα, τὸ κενόν, lacune, n. f. διάλειμμα, interstice, n. m. μικρὸν διάστημα ἀφιέμενον μεταξὺ τῶν μορίων τῶν σωμάτων. § — (χρόνου), ἡ διακοπή, interruption, n. f. ἡ διάλειψις (ἰδίως ἰατρ.), intermission n. f. intermittence, n. f. ἡ παῦσις halte ; pause, n. f. τὸ πρὸς στιγμὴν σταμάτισμα, temps d'arrêt ; [θεατρ.] entr'acte ; [μουσ.] repos ; || ἐκ διαλειμμάτων (καὶ ἐμπορικῶς = λιανικῶς), κατὰ διαλείμματα = κατὰ χρονικὰ διαστήματα, κοινῶς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν [φρ. ἐπιρ.] par intervalles ; à différentes reprises ; de temps en temps ; || — τοῦ πυρετοῦ, intermission de la fièvre ; || [ἐμπορ.] ἐκ διαλειμμάτων, par intervalles.

διαλείπω, μέλ. είψω, ἀόρ. διέλιπον [μτβ.] ἀφίνω ἐν τῷ μέσῳ κενόν τι διάστημα τόπου, mettre de l'intervalle ; disposer par intervalles ; [οὐδ.] laisser (passer) un intervalle (de temps) ; ἀφίνω χάσμα, laisser une lacune ; || [μβτ. ἐπὶ χρόνου] ἀφίνω νὰ παρέλθῃ ἐν τῷ μεταξὺ καιρός τις, laisser écouler entre ; [οὐδ.] s'écouler entre ; διακόπτω, παύω, cesser ; (s')interrompre ; παύω τὴν συνέχειαν, discontinuer ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀνοιγοκλείω, clignoter ; || [μετοχ. ἐπιθ.] διαλείπων, ουσα, ον· ὁ περιοδικός, intermittent, e, adj. ἀφίνω κενὰ διαστήματα, παύω τὴν συνέχειαν· || φωνὴ διαλείπουσα, voix entrecoupée ; || πυρετὸς διαλείπων, fièvre intermittente, κοινῶς θέρμη ἡμέραν παρ' ἡμέραν· || διαλείπων σφυγμός, pouls intermittent ; || πηγὴ διαλείπουσα, source intermittente, καλεῖται ἐκείνη ἧς ὁ ῥοῦς παύει καὶ ἐπαναλαμβάνεται κατὰ διαλείμματα. § διαλείπων, clignotant, e ; φάρος διαλείπων, phare clignotant, καλεῖται ὁ φάρος οὗτινος τὸ φῶς φαίνεται ἐκ διαλειμμάτων.

διάλειψις, εως, ἡ· (διαλείπω), ἡ διακοπή, παῦσίς τινος ἐν τῷ μεταξὺ (ἐπὶ χρόνου), interruption, n. f. [ἰατρ. ἰδ.] intermittence, n. f. τὸ μεταξὺ δύο παροξυσμῶν νόσου διάστημα [Ἱπποκρ.]· ἐπίσης διάλειψις νόσου, συμπτώματος, intermission, n. f. π. χ. ὁ πυρετὸς τῷ διήρκεσε 30 συνεχεῖς ὥρας (ἤτοι ἄνευ διαλείψεως), la fièvre lui a duré trente heures sans intermission ; || ἐγένετο διάλειψίς τις, μικρά τις διάλειψις, il y a eu quelque intermission, quelque légère intermission.

διαλεκτική, ῆς, ἡ· dialectique, n. f. ἡ τέχνη τοῦ ὀρθῶς διαλέγεσθαι καὶ συζητεῖν. Ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ καλεῖται οὕτως ἰδιαιτέρα τις μέθοδος, ἣν δυνάμεθα νὰ ὁρίσωμεν ὡς τὴν μέθοδον τῆς θεωρητικῆς σκέψεως.

διαλεκτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαλέγεσθαι, συζητεῖν τι (κατ' ἐρωταπόκρισιν), dialectique, ad ; ὁ ἀνήκων εἰς διάλεκτόν τινα, de dialecte ; de patois ; || — τύπος, forme dialectique. § διαλεκτικός, dialectal, ale, aux, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀνήκων εἴς τινα διάλεκτον, qui a rapport, qui appartient à un dialecte ; || διαλεκτικοὶ σχηματισμοί, formes dialectales ; || διαλεκτικοὶ ἰδιωτισμοί, idiotismes dialectaux. § ὁ ἀφορῶν τὴν διαλεκτικήν, de dialectique ; ἡ διαλεκτική του δεινότης, sa dialectique serrée. § [οὐσ.] διαλεκτικός, dialecticien, enne, n. ἄτομον διδάσκον τὴν διαλεκτικὴν ἢ χρώμενον τῆς διαλεκτικῆς.

διαλεκτικῶς, [ἐπίρ.] συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας τῆς διαλεκτικῆς, conformément aux règles de la dialectique ; κατ' ἐρωταπόκρισιν, dialectiquement ; || —, ἐν διαλέκτῳ, en dialecte ; en patois.

διάλεκτος, ου, ἡ· ἐν γένει ἡ ἔκφρασις, ὁμιλία, λόγος, ἡ γλῶσσα, langue, n. f. langage, n. m. διάλογος, συνομιλία, discours parlé ; || —, dialecte, n. m. patois, n. m. καλοῦνται διάλεκτοι αἱ κατὰ τόπους παραλλαγαὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς γλώσσης αἱ διακρίνουσαι ἀπ' ἀλλήλων τὰς φυλὰς ἔθνους τινός. Αἱ διάλεκτοι χώρας τινὸς διαφέρουσιν ἀλλήλων μόνον κατὰ τὴν ἐπικράτησιν φθόγγων τινῶν καὶ τύπων· || ἰωνικὴ διάλεκτος, le dialecte

ionique ; || ἐπαρχιακὴ διάλεκτος. patois de province ; || ἡ ἑλληνικὴ διάλεκτος (γλῶσσα). la langue grecque.

διαλεκτός, ή, όν· [δημ.] (προφ. κοινῶς διαλεχτός). ὁ ἐκλεκτός, choisi, e ; τῆς ἐκλογῆς. de choix ; ἄριστος. ἐκλεκτός. ἐπίλεκτος. d'élite ; διακεκριμένος. distingué. ée.

διαλελυμένως, (διαλύω) [ἐπίρ. τροπ. τῆς μετοχ. διαλελυμένος] μὲ τρόπον διαλυτικόν. d'une manière séparative (dissolvante) ; καὶ ἐν γένει ἐν ἀταξίᾳ. ἀτάκτως. en désordre.

διάλεξις, εως, ἡ· (διαλέγω) συνομιλία, συνδιάλεξις. entretien. n. m. conversation. n. f. causerie, n. f. § —, conférence, n. f. συνομιλία, συνδιάλεξις ἐπιστημονική· εἶδος διδασκαλίας γινομένη ἐν εἴδει ὁμιλίας ἐνώπιον ἀκροατηρίου.

διαλευκαίνω, μέλ. ανῶ, θὰ διαλευκάνω, ἀναμιγνύω τι μὲ λευκόν, κάμνω λευκόν, blanchir. § —, κάμνω τι λαμπρόν, καθαρόν. σαφές. διασαφίζω ἢ ἐξηγῶ σαφῶς. σαφηνίζω. élucider ; λαμπρύνω. καθαρίζω. σαφηνίζω. éclaircir.

διαλεύκανσις, εως. ἡ· (διαλευκαίνω) ἡ διασάφησις, σαφήνεια, élucidation. n.f. éclaircissement. n. m. ἐξήγησις. explication. n.f.

διάλευκος, ος. ον· μὲ λευκὸν μεμιγμένος. mêlé de blanc ; ἡμίλευκος.. ὑπόλευκος. blanchâtre.

διάλιθος, ος. ον· ἀδαμαντοκόλλητος. ἀδαμαντοστόλιστος. orné de pierreries.

διαλίνη, ἡ· βλ. διαλύτης.

διαλλαγές, βλ. διαλλαγής. (Δ. Κ.)

διαλλαγή, ῆς. ἡ· (διαλλάσσω) συνήθως συμφιλίωσις. reconciliation. n.f. συνδιαλλαγή. συμφιλίωσις, raccommodement. n. m. καὶ ἐν γένει ἡ ἀνταλλαγή. troc, n. m. échange. n.f. ἡ ἀλλαγὴ τινὸς ἀντ' ἄλλου. αἱ ἀμοιβαῖαι παραχωρήσεις δι' ὧν ἐπέρχεται ἡ συμφιλίωσις. ὁ συμβιβασμός.

διαλλαγής, ὁ· ἢ διαλλαγές. τό· diallag ; [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν πράσινον. χλωροκαστάνινον. φαιόν. χλωρόφαιον. λάμψεως μεταλλικῆς ἢ σελαγιζούσης μαργαριτοειδοῦς (ἐπὶ θραυσιγενῶν ἐπιφανειῶν). διαφώτιστον κατὰ τὰ ἄκρα. διπλοθλαστικόν. σκληρότητος 4.0 καὶ εἰδικοῦ βάρους 3.23-3.34. Παρουσιάζει λίαν ἀσθενῆ πλεοχροϊσμόν. Κρυσταλ. ἰσομόρφως τῷ ἀπυριγεννήτῳ. Οὐδέποτε σχεδὸν ἀπαντᾷ ἐλευθέρως κεκρυσταλλωμένον. Εὑρίσκεται χειροπληθὲς ὑπὸ μεγάλα τραπεζοειδῆ συνήθως ἄτομα μετὰ διδύμου συμφύσεως. ὡς ἐπίσης καὶ ὑπὸ ἀθροίσματα κοκκιοπαγῆ. Χημικῶς εἶνε ὅμοιον πρὸς τὸν ἀπυριγέννητον· ἐμπεριέχει δὲ οὐχὶ σπανίως καὶ H_2O. Ἕνεκα τοῦ ὕδατος τούτου καὶ τοῦ διαφόρου σχισμοῦ θεωρεῖται ὡς ἐξηλλοιωμένος αὐγίτης. Εἶνε οὐσιῶδες συστατικὸν πολλῶν πυρογενῶν πετρωμάτων (γάββρων) λιαν διαδεδομένων ἐπὶ γῆς. ὡς ἐν Λαυρίῳ. Θεσσαλίᾳ. Εὐβοίᾳ. κτλ. (Δ. Κ.)

διαλλακτικός, ή. όν (τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀδιάλλακτος)· ὁ ἐπιτήδειος ἢ κλίνων εἰς συνδιαλλαγήν, συνδιαλλακτικός. συμφιλιωτικός, conciliant. e; conciliateur. trice; accommodant, e.

διαλλακτικῶς, [ἐπίρ. προηγ.] κατὰ τρόπον διαλλακτικόν. συμβιβαστικόν. d'une manière conciliante.

διαλλάσσω [άττω]. μέλ. άξω. ἀλλάσσω. κάμνω ἀλλαγὴν ἢ ἀνταλλαγὴν δίδων τι καὶ παίρνων ἄλλο·—τινί τι ἀντί τινος. échanger, troquer ; ἐξ οὗ συμφιλιώνω τινὰ μετά τινος. réconcilier ; concilier ; raccommoder ; ἡ συμφιλιώνομαι μετά τινος. se réconcilier ; συμβιβάζω. ἐπαναλαμβάνω τὰς καλὰς σχέσεις. remettre bien ensemble.

διαλογή, ῆς. ἡ (διαλέγω). κοινῶς τὸ διάλεγμα. triage. n. m. ὁ χωρισμός. ἡ ἐκλογὴ τῶν διαφόρων ὑλῶν· || διαλογὴ τοῦ ἄνθρακος (πρὸς κατασκευὴν τῆς πυρίτιδος). triage du charbon. § —. ἡ καταμέτρησις τῶν ψήφων (ἐγγράφων δελτίων ἢ σφαιριδίων) ἃς λαμβάνει τις κατά τινα ἐκλογήν. dépouillement [du scrutin ; des votes].

διαλογίζομαι, μέλ. ίσομαι. σκέπτομαι, συλλογίζομαι, σταθμίζω τινὸς κατὰ νοῦν. κοινῶς διαλογοῦμαι. διαλογῶμαι. penser ; songer ; méditer ; || τί διαλογίζεσαι (κοινῶς τί διαλογᾶσαι). à quoi pensez-vous (songez-vous) ? || διαλογίζεται νέα ἐγκλήματα. il médite de nouveaux crimes.

διαλογικός, ή. όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς διάλογον. συζήτησιν. ὁμιλίαν κατ' ἐρωταπόκρισιν. dialogique. de dialogue; dialogué, ée ; || διαλογικὸν εἰδύλλιον. idylle (églogue=βουκολικὸν ποίημα) dialoguée ; || διαλογικός. dialogique. adj. ὁ γεγραμμένος κατὰ τρόπον διαλόγου. qui est écrit en forme de dialogue ; || διαλογικὴ συζήτησις. discussion dialogique.

διαλογικῶς, [ἐπίρ. τροπ.] εἰς τρόπον διαλόγου. en forme de dialogue ; dialogiquement ; || ἐκθέτειν γεγονός τι διαλογικῶς. exposer un fait dialogiquement ; || ἐκφράζω διαλογικῶς. dialoguer. mettre en dialogue.

διαλογισμός, οῦ. ὁ· ἡ κατὰ νοῦν σκέψις, ὁ στοχασμός. κοινῶς ὁ διαλογισμός. pensée. n. f. [πληθ.] αἱ σκέψεις. réflexions; αἱ ἐμβριθεῖς σκέψεις τῶν πράξεων ἢ τῶν πεπραγμένων, méditations ; || εἶνε ὁ μόνος μου διαλογισμός. c'est mon unique pensée ; || μελαγχολικοὶ διαλογισμοί. μελαναὶ σκέψεις. idées sombres ; idées noires ; tristes réflexions.

διαλογίτης ἢ ῥοδόχρουν ἢ ῥοδοχροΐτης ἢ ῥοδοχροσίτης. dialogite ou rodochrosite ; [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν ῥοδόχρουν. λάμψεως ὑελοειδοῦς ἢ μαργαριτοειδοῦς. διαφώτιστον. σκληρότητος 3.5-4.5 καὶ εἰδικοῦ βάρους 3.3-3.6. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασιεξάγωνον σύστημα ῥομβοεδρικῶς καὶ ἰσομόρφως τῷ ἀσβεστίτῃ. Οἱ κρύσταλλοι εἶνε σαγματοειδεῖς ἢ φακοειδεῖς. σφαιροειδῶς ἢ βοτρυοειδῶς ἢ νεφροειδῶς ἠθροισμένοι. Ἀπαντᾷ καὶ χειροπληθές. μετὰ μισχοπαγοῦς ἢ κοκκοπαγοῦς ἱστοῦ καὶ εἰς ψευδοκρυστάλλους κατὰ γαληνίτην καὶ ἀσβεστίτην. Χημικῶς εἶνε ἀνθρακικὸν μαγγάνιον $MnCO_3$. Ἀπαντᾷ ἐν Σαξωνίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ καθὼς καὶ ἐν Μουρίζῃ τοῦ Λαυρίου ὅπου περιβάλλει κρυστάλλους φθορίτου. Ὁ ἐπικαλούμενος μαγγανοασβεστίτης εἶνε διαλογίτης. Δ. Κ.

διάλογος, ου, ὁ· dialogue, n. m. συνομιλία, conversation, n. f. entretien, n. m. συνδιάλεξις μετὰ δύο ἢ πλειοτέρων προσώπων· ‖ ὁ διάλογος τῆς κωμῳδίας. le dialogue de la comédie ; ‖ ἐχωρίσθημεν μετὰ μακρὸν διάλογον, nous nous sommes separés après un long entretien.

διαλογοῦμαι, βλ. διαλογίζομαι.

διαλοΐζομαι, [διάλ. Ηπείρου]=διαλογίζομαι, συλλογίζομαι.

διάλος, τό· [διάλ. Οἰνόης]=διάλυσις, ξεχώρισμα.

διάλυγμα(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης]=τὸ διαλύειν, διάλυμα, διάλυσις.

διαλύζω, μέλ. ύσω, [δημ.] διαλύω, ξεχωρίζω démêler ; κτενίζω διὰ τοῦ διαλυστηρίου (ἀραιοῦ κτενίου), peigner avec le démêloir.

διάλυμα ατος, τό· solution, n. f. καλεῖται τὸ προϊὸν τῆς διαλύσεως, π. χ. τὸ ἐκ τῆς διαλύσεως σακχάρου ἐν ὕδατι παραχθὲν ῥευστὸν εἶνε «ὑδαρὲς διάλυμα σακχάρου». Κεκορεσμένον διάλυμα, solution saturée, καλεῖται τὸ ῥευστὸν ἐκεῖνο ὅπερ ἔχει διαλελυμένον τὸ μέγιστον ποσὸν τῆς οὐσίας ἣν ἐν ὡρισμένῃ θερμοκρασίᾳ δύναται νὰ διαλύσῃ· βλ. διάλυσις.

διάλυσις, εως, ἡ· (διαλύω), ἡ πρᾶξις τῆς διαλύσεως, dissolution, n. f. ὁ χωρισμός, séparation, n. f. (π. χ. τῆς κοινωνίας, κτλ.)· ἡ ἀποσύνθεσις, décomposition, n. f. ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, séparation de l'âme et du corps ; ἡ λύσις, résolution, n. f. ‖ [χημ.] διάλυσις, solution, n. f. φαινόμενον καθ' ὃ τὰ μόρια στερεοῦ τινος ἢ ῥευστοῦ ἢ ἀερίου σώματος ἀναμιγνύονται μετὰ τῶν μορίων ῥευστοῦ τινος οὕτως ὥστε ἀποτελεῖται ἓν ὅλον ῥευστὸν καὶ ὁμοειδὲς καλούμενον **διάλυμα** (βλ. λέξιν) ἢ καὶ **διάλυσις**· ‖ [χημ.] διάλυσις, dissolution, n. f. καλεῖται ἡ ἀποσύνθεσις τῶν σωμάτων τῇ ἐνεργείᾳ χημικῆς ἢ φυσικῆς τινος δυνάμεως (agent) ; ‖ κλασματικὴ διάλυσις, dissolution fractionnée ; ‖ [χημ.] διάλυσις, dialyse, n. f. λύσις τῆς συνεχείας, solution de continuité ; ‖ [χημ.] —, dialyse, n. f. κάθαρσις διαφόρων οὐσιῶν διὰ τοῦ διαλυτῆρος (dialyseur) ; ‖ ἡ διάλυσις τοῦ γάμου, la dissolution du mariage = διάζευξις ἀνδρογύνου· ‖ [ἐμπορ.] — ἑταιρείας, καταστήματος, dissolution, n. f. (d'une société); βλ. καὶ κατωτέρω, en liquidation, **ἐκκαθάρισις**· ‖ — συλλόγου, dissolution d'une société (association), (ἀντίθετον τῷ σύστασις, συγκρότησις, formation); ‖ — τῶν μορίων ὀρυκτοῦ, désagrégation, n.f. βλ. **διάθρυψις**· ‖ —συνεδριάσεως, la levée d'une séance ; ‖ ἡ — τῆς Βουλῆς, la dissolution de la Chambre ; ‖ ἡ διάλυσις τῆς σακχάρεως ἐντὸς τοῦ ὕδατος, la dissolution (la solution) du sucre dans l'eau ; ‖ κινῖνον εἰς διάλυσιν, de la quinine en dissolution (en solution) ; ‖ ἡ ἑταιρεία εὑρίσκεται εἰς διάλυσιν, la compagnie est en liquidation (= ἐκκαθάρισις ἢ διάλυσις ἐμπορικῆς ἑταιρείας)· ‖ [ἐμπορ.] (ὑπογραφή). Μ. καὶ Σ^α^ εἰς διάλυσιν, M. et Cie en liquidation ; ‖ — συμβολαίου, résiliation d'un contrat ; ‖ — ἀποστήματος, résolution d'une tumeur; ‖ — (διαλύω, adoucir) χρώματος ὅπως συναρμοσθῇ (raccorder) μεθ' ἑτέρου χρώματος· ‖ [ναυτ.] — (ἀχρήστου πλοίου), démolition, n. f. εἰς τὰ τεμάχια ἐξ ὧν συνέκειτο· ‖ [στρατ.] — τῶν στρατευμάτων, licenciement des troupes ; ‖ [στρατ.] — σώματος (στρατιωτικοῦ), licenciement de corps ; ‖ ἡ διάλυσις τῶν μοναστηρίων, la suppression (la sécularisation) des couvents ; ‖ ἡ διάλυσις τῶν ἐλπίδων του, l'anéantissement de ses espérances ; ‖ [τυπογρ.] — τῶν στοιχείων, distribution, n. f. = διανομὴ εἰς τὰς οἰκείας θέσεις των· ‖ [στρατ. καὶ ναυτ.] **διάλυσις**, ἡ· breloque ou berloque, n. f. σάλπισμα ἢ τυμπανοκρουσία σημαίνουσα τὴν διάλυσιν τῆς γραμμῆς τῶν στρατιωτῶν (εἰς τὸ ναυτικὸν δύναται νὰ ἦνε καὶ σύριγμα)· ‖ **διάλυσις** ! berloque, n. f. εἶνε κέλευσμα διδόμενον πρὸς διάλυσιν τῶν ἀνδρῶν ἀπό τινος ἐργασίας ἢ ὑπηρεσίας ὅπερ δίδεται συνήθως διὰ σαλπίσματος, τυμπανοκρουσίας ἢ συριγματος, ἐνῷ **διάλυσις**, faites-rompre, εἶνε κέλευσμα διδόμενον πρὸς διάλυσιν τῶν ἐν γραμμῇ εὑρισκομένων ἀνδρῶν· ‖ — πάγου, βλ. παγολυσία, débâcle, n. f. ‖ —, διασκόρπισμα, débandade, n. f. (διαλύω).

διάλυσμα, τό· [διάλ. Καρπάθ.] ἐκπλοκή, ἐκκαθάρισις, διάλυσις.

διαλυστήρα, ἡ· [διάλ. Νισύρ.] τὸ κτένιον, peigne, n. m. démêloir, n. m. ἡ λέξις ἐκ τοῦ διαλύζω, ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα διαλύζομαι=κτενίζομαι· βλ. καὶ **διαλυστῆρι**.

διαλυστῆρι, τό· [δημ.] (διαλύζω) démêloir (τὸ ἀρυ κτένι τοῦ κεφαλιοῦ) n.m. κτένιον ἀραιὸν δι' οὗ ξεχωρίζουσι (διαλύωσι, κτενίζουσι) τὴν κόμην, peigne à démêler les cheveux ; κοινῶς ἐπίσης ἡ τσατσάρα.

διαλυτήρ, ῆρος, ὁ· dialyseur, n. m. [χημ.] ὄργανον δι' οὗ ἐκτελοῦσι τὴν διάλυσιν (dialyse)· σύγκειται ἐκ μικροῦ κυλινδρικοῦ πυξίου ἐκ φυτικῆς περγαμηνῆς, ἠνεωγμένου ἄνωθεν καὶ ἐμβαπτιζομένου ἐντὸς δοχείου πλήρους ὕδατος.

διαλύτης, ου, ὁ· **διαλίνη**, ης, ἡ· dualine, n. f. ἐκρηκτικὴ ὕλη παρουσιαζομένη ὡς κόνις κιτρίνη, ἐπιφέρουσα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς θερμότητος καὶ τῶν **βροντωδῶν ἁλάτων** (fulminates) περίπου τὰ φαινόμενα τῆς **μετὰ πυριτιώδους γῆς** (terre siliceuse) **δυναμίτιδος**, σύγκειται δὲ ἐκ 50 **μερῶν νιτρογλυκερίνης** (nitro-glycérine), 30 **μερῶν πριονισμάτων ξύλου** (sciure de bois) **κατεργασθέντων ἐν νιτρικῷ ὀξεῖ** (traitée par l'acide azotique) καὶ 20 **μερῶν νίτρου** (azotate de potasse).

διαλυτής, οῦ, ὁ· ὁ διαλύων, ἀποχωρίζων, qui dissout ; qui sépare.

διαλυτικός, ή, όν· ἐπιτήδειος ἢ ἀποκλίνων εἰς διάλυσιν τινός, καὶ ἐν γένει ὁ διαλύων τι, dissolvant, e ; dissolutif, ive ; résolvant, e ; ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ διαχωρίζῃ, qui a la vertu de séparer ; ‖ εἶνε διαλυτικὸν στοιχεῖον, c'est un élément dissolvant ; ‖ διαλυτικὴ ἀ-

λοιφή, onguent résolutif ; || [νομ.] διαλυτικὸς ὅρος, condition résolutoire ; || διαλυτικόν, dissolvant, n. m. λέγεται πᾶν τὸ χρησιμεῦον πρὸς διάλυσιν ἀντικειμένου τινός· καλοῦνται διαλυτικά, ῥευστά τινα κατάλληλα διὰ τὴν διάλυσιν τῶν ῥητινωδῶν οὐσιῶν τῶν χρησιμοποιουμένων εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ἐπιχρισμάτων· || διαλυτικόν, véhicule, n. m. ἐν τῇ ζωγραφικῇ εἶνε συνώνυμον τοῦ dissolvant ; || [χημ.] διαλυτικὸν=ἀντιδραστικόν, réactif, ive ; || διαλυτικός, [χημ.] dialytique, adj. ὁ διαλύων, qui dissout ; ὁ κατάλληλος πρὸς τὸ διαλύειν, qui est propre à dissoudre ; || διαλυτικὸν ἢ καταβλητικὸν πυροβολεῖον, batterie à démonter ; βλ. πυροβολεῖον,

διαλυτικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον διαλυτικόν, d'une manière dissolvante (dissolutive ; résolutive).

διαλυτός, ή, όν· ὁ διάλυτος, ὁ διαλελυμένος, dissous, θηλ. oute ; ὁ ἐν διαλύσει εὑρισκόμενος, en dissolution. § διαλυτός, ή, όν· (διαλύω) πᾶς ὁ δυνάμενος νὰ διαλυθῇ, dissoluble ; soluble ; || τὸ ἅλας εἶνε διαλυτὸν ἐν τῷ ὕδατι, le sel est soluble dans l'eau. § διαλυτός, ή, όν· ὁ λυόμενος, démontable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ διαλυθῇ, ν' ἀποσυντεθῇ, πλοῖα, κλίμακες, πυροβόλα ἢ ἄλλα κατασκευάσματα δυνάμενα νὰ ἀποσυντεθῶσιν εἰς τὰ ἐξ ὧν σύγκεινται μέρη, συνθέσιμα καὶ ἀποσυνθέσιμα· || διαλυτός, ὁ (ἀπο)-χωριζόμενος, séparable.

διαλυτικότης, ητος, ἡ· καὶ

διαλυτότης, ητος, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαλυτοῦ, τὸ νὰ ἦνε τι διαλυτόν, solubilité, n. f.

διαλύω, μέλ. διαλύσω, ἀναλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν σύγκειται μέρη, ἐξ ἑνὸς εἰς πολλὰ μέρη, dissoudre (κυρίως καὶ μεταφ.) résoudre ; ἀναλύω, fondre ; ἀποσυνθέτω, désassembler ; λύω, διαλύω, ἀποσυνθέτω, démonter ; διασκορπίζω, disperser ; διαλύω, dissiper ; διαχωρίζω, ξεχωρίζω, séparer ; διαλύω, ξεχωρίζω, démêler ; διαλύω, λύω, rompre ; διαλύω, λύω, χαλαρόω, débander ; διαλύομαι, se débander ; διαλύω, διαθρύπτω, désagréger ; βλ. διάλυσις· διαλύω (τι ἐντὸς ὑγροῦ), ἀναλύω, détremper ; || [ἐμπορ.] διαλύω [ἑταιρείαν, κατάστημα, κτλ.] dissoudre ; ἐκκαθαρίζω, liquider ; || διαλύειν κατάστημα, dissoudre une maison || διαλύω, ῥαφὴν (ξηλόνω), découdre ; || — τὸ οἴδημα (ξεπρήσκω) dégonfler ; || ἡ ὑγρασία διαλύει τὸ ἅλας, l'humidité dissout le sel ; || διαλύω τὴν Βουλήν, dissoudre la Chambre ; || ὁ γάμος του διελύθη, son mariage a été dissous ; || οἱ ἀρραβῶνες διελύθησαν, les fiançailles sont rompus ; c'est un mariage manqué=ἀποτυχὼν γάμος· || αἱ ἐντρίψεις διαλύουσι τὰ ἀποστήματα, les frictions résolvent les tumeurs ; || — συμβόλαιον, résoudre (résilier) un contrat ; || ὁ ἥλιος διέλυσε τὴν χιόνα, le soleil a fondu la neige ; || τὸ ἅλας διαλύεται εἰς τὸ ὕδωρ, le sel fond dans l'eau ; || — ἰκρίωμα, désassembler une charpente ; || — μηχανήν, démonter une machine ; βλ. καὶ διαλυτός, démontable ; || — (καταβάλλω) πυροβόλον (=θέτω ἐκτὸς μάχης), démonter une pièce, ἤτοι φέρω αὐτὸ εἰς κατάστασιν διὰ τῶν κατ' αὐτοῦ βολῶν ὥστε νὰ μὴ δύνηται πλέον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ πῦρ· βλ. καὶ εἰς λέξιν πυροβολεῖον, διαλυτικὸν ἢ καταβλητικὸν πυροβολεῖον· || [ναυτ.] διαλύω, λύω, κοινῶς μολάρω, larguer ; || [ναυτ.] διαλύω σύνδεσμον, défaire un nœud (κοινῶς μολάρω, λύνω), σχοινίου τινός· || [ναυτ.] διαλύω ἐπίδεσμον, larguer un amarrage (μολάρω, λύνω)· || [τυπογρ.] διαλύω (στοιχεῖα), distribuer ; || ἡ ἀστυνομία διέλυσε τὸ πλῆθος, la police a dissipé (dispersé) la foule ; || ἡ συνέλευσις διελύθη τὸ ἑσπέρας, l'assemblée se sépara (se leva) le soir ; || ὁ πρόεδρος διέλυσε τὴν συνεδρίασιν, le président a levé la séance ; || —, λύω τὴν συνεδρίασιν, lever la séance ; || ὁ ἥλιος διαλύει (διασκεδάζει) τὰ νέφη, le soleil dissipe les nuages ; || διέλυσε (διεσκέδασεν) ὅλους μου τοὺς φόβους, il a dissipé toutes mes craintes ; || διέλυσε πᾶσαν ἐλπίδα μου, il a anéanti (fait évanouir) toutes mes espérances ; || — συμμαχίαν, défaire (rompre) une alliance ; || τὸ γόητρον διελύθη, le charme s'est rompu ; || — στρατιωτικὴν γέφυραν, rompre un pont καὶ replier un pont ; ἤτοι λύω τὴν κατεσκευασμένην γέφυραν προσπαθῶν νὰ μὴ καταστρέψω τὸ ἀποτελοῦν ταύτην ὑλικόν· || — τοὺς ἐν τῇ γραμμῇ ἄνδρας, faire rompre ; βλ. διάλυσις, faites-rompre ; || διέλυσαν τὰ στρατεύματα, on a congédié (licencié) les troupes ; || τὰ μοναστήρια διελύθησαν, les couvents ont été supprimés (sécularisés) ; || τὸ ὅλον διελύθη εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, le tout s'est démembré ; || διαλύω ἑταιρείαν, désassocier ; || διελύσαμεν τὴν ἑταιρείαν μας [ἐμπορ.], nous nous sommes désassociés ; || ἡ ἑταιρεία διέλυσε (διελύθη), la société a liquidé ; || διέλυσαν τὰς διαφοράς των, ils ont vidé (terminé ; accomodé) leurs différends ; || — λογαριασμὸν (ἐκκαθαρίζω), liquider ; || [ὁ ῥευματισμὸς] διελύθη, s'en est allé ; s'est dissipé ; || [ναυτ.] — démolir, ἄχρηστον πλοῖον εἰς τὰ διάφορα τεμάχια ἐξ ὧν συνέκειτο· || — τὴν ἄσβεστον, détremper la chaux, κοινῶς σβύνω τὴν ἄσβεστον ἐντὸς ξυλίνου κιβωτίου (κοινῶς καλουμένου καρούτας) ἐξ αὐτοῦ ἡ διάλυσις ἐκρέει δι' ὀπῆς ἐντὸς τοῦ ἀσβεστολάκκου (fossé à chaux).

διαμαγεύω, βλ. καταμαγεύω.

διαμαγνητικός, ή, όν· [φυσ.] diamagnétique, adj. καλοῦνται οὕτως αἱ οὐσίαι αἱ ἀπωθούμεναι ὑπὸ τῶν μαγνητῶν. Διαμαγνητικὸν (σῶμα) [φυσ.], diamagnétique (corps), καλοῦνται διαμαγνητικὰ σώματα ἐκεῖνα ἅτινα ἀπωθοῦνται ὑπὸ τῶν μαγνητῶν. Πρῶτος ὁ Faraday ἐπελήφθη τῆς ἐρεύνης πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν μαγνητικῶν καὶ διαμαγνητικῶν σωμάτων. Πειράματα διάφορα ἀπέδειξαν ὅτι ἐκτὸς τῶν γνωστῶν μαγνητικῶν μετάλλων, μαγνητικὰ εἶσι καὶ τὰ ἑξῆς : Τὸ τιτάνιον (titanium), τὸ παλλάδιον (palladium), ὁ λευκόχρυσος (platine), τὸ ὄσμιον (osmium), τὸ δημήτριον (cerium), τὸ μολυβδαίνιον (molybdainium), τὸ

οὐράνιον (uranium), τὸ χρώμιον (cromium), τὸ κοβάλτιον (cobaltium) καὶ τὸ νικέλιον (nikelium). Τὰ ἅλατα τῶν μετάλλων τούτων εἶνε ἐπίσης μαγνητικά. Πάντα τὰ λοιπὰ μέταλλα εἰσὶ διαμαγνητικά, κατατάσσονται δὲ κατὰ τὴν φθίνουσαν αὐτῶν διαμαγνητικὴν δύναμιν ὡς ἑξῆς: βισμούθιον (bismuthium), ἀντιμόνιον (stibium), ψευδάργυρος (zincum), κασσίτερος (stannum), κάδμιον (cadmium), σόδιον (sodium), ὁ ὑδράργυρος (hydrargyrum), μόλυβδος (plombium), ἄργυρος (argentum), χαλκὸς (cyprum), χρυσὸς (aurum), ἀρσενικὸν (arsenicum) καὶ ῥόδιον (rhodium). Τὰ ἀμέταλλα καὶ αἱ ἑνώσεις αὐτῶν εἰσι διαμαγνητικαί. Τὰ ὑγρὰ ὡς τὸ ὕδωρ, ἔλαιον, κλπ. εἰσὶ διαμαγνητικά. Τὰ ἀέρια εἰσὶν ἄλλα μὲν μαγνητικά, ὡς τὸ ὀξυγόνον, ἄλλα δὲ διαμαγνητικά, ὡς τὸ ὑδρογόνον.

διαμαγνητισμός, ὁ· diamagnétisme, n. m. τὸ μέρος τῆς φυσικῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ τῶν διαμαγνητικῶν σωμάτων.

διαμαγνητόμετρον, ου, τό· diamagnétomètre, n. m. [φυσ.] ὄργανον χρήσιμον πρὸς μέτρησιν τοῦ διαμαγνητισμοῦ.

διαμάλαξις, εως, ἡ (διαμαλάσσω), ἡ πρᾶξις τοῦ μαλακύνειν τι ἐντελῶς, ἡ ἀπάλυνσις, τὸ μαλάκωμα. amollissement, n. m. ἤτοι τὸ ποιεῖν μαλακὸν σκληρόν τι πρότερον ὄν. Ἀναφέρεται δὲ τοῦτο ἰατρικῶς εἰς θέσεις τοῦ σώματος, διὰ παθολογικήν τινα ἐργασίαν σκληρυνθείσας, ἃς ποιοῦμεν διὰ μεθοδικῆς τοῦ σώματος ἐπιτρίβῆς ἁπαλωτέρας· βλ. καὶ μάλαξις. massage.

διαμαλάσσω, μέλ. άξω, amollir, κάμνω τινὰ ἤ τι ὅλως διόλου μαλακόν, μεταφ. καταπραΰνω. adoucir.

διαμανθάνω, μέλ. ήσω, ἐρευνῶν ζητῶ νὰ μάθω τι. chercher à savoir; s'informer de.

διαμαντένιος, α, ον· [δημ.] ἀδαμάντινος. diamandé, ée; ἐξ ἀδάμαντος (πεποιημένος) (fait) de diamant; ἀδαμαντοκόλλητος, κεκοσμημένος δι' ἀδαμάντων, orné de diamants; || δακτυλίδι διαμαντένιο, bague [garnie; ornée] de diamants.

διαμάντι, τό [δημ.] λίθος πολύτιμος, ὁ ἀδάμας, diamant, n. m. βλ. λέξιν. § [συνεκδ.] καθαρὸς (ὡραῖος) ὡς ὁ ἀδάμας, clair (beau) comme le diamant; ἔκτακτος, θαυμάσιος, exquis; || νερὸ διαμάντι, de l'eau claire comme le cristal; || αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶνε ἕνα διαμάντι, cet enfant est un vrai bijou; || ῥύζι διαμάντι, riz diamant, ποιότης ὀρύζης διαφανοῦς.

διαμαντικόν, τό· [δημ.] (διά)κόσμος ἀδαμάντινος. parure (n. f.) de diamants; || [συνηθ. πληθ.] διαμαντικά, οἱ ἀδάμαντες, diamants; || τὰ πολύτιμα ἐν γένει κοσμήματα, bijoux; joyaux; καὶ ἐν γένει οἱ διάφοροι πολύτιμοι λίθοι. pierreries.

διαμαντόπετρα, ἡ· [δημ.] ἀδάμας λίθος, diamant, n. m.

διαμαρτυρόω, βλ. διαμαρτυρῶ.

διαμαρτύρησις, εως, ἡ· ἡ διαμαρτυρία, ἡ· protestation, n. f. εἶνε ἡ ῥητὴ δήλωσις περὶ τοῦ ἐναντίου ὅπερ ἐν σιωπῇ ἡμῶν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξαχθῇ ἀπὸ ἡμετέρας ἢ ἀλλοτρίας πράξεως ἢ δηλώσεως· || διαμαρτύρησις, protestation, n. f. ἔγγραφον ὑπογραφόμενον ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος κατ' εἰδικὸν τύπον (lettre patente); τὸ ἔγγραφον τοῦτο γινόμενον ὑπὸ διπλωματικοῦ ἀπεσταλμένου συντάσσεται ἐν εἴδει διακοινώσεως (note); || διαμαρτυρία καλεῖται ἐπίσης, réclamation, n. f. ἤτοι ἔκφρασις παραπόνων, διεκδίκησις δικαιωμάτων. § διαμαρτύρησις [συναλλαγματικῆς] protêt, n. m. εἰδικῶς ἐπὶ τῶν συναλλαγματικῶν καλεῖται διαμαρτύρησις, τὸ διαμαρτυρικόν, [acte de] protêt, n. m. ἤτοι ἡ συμβολαιογραφικὴ πρᾶξις δι' ἧς βεβαιοῦται ἡ ὑπὸ τοῦ δέκτου ἄρνησις ἀποδοχῆς ἢ πληρωμῆς τῆς συναλλαγματικῆς· || — συναλλαγματικῆς ἐπὶ μὴ ἀποδοχῇ (διαμαρτυρικόν), protêt faute d'acceptation; || — συναλλαγματικῆς ἐπὶ μὴ πληρωμῇ, protêt faute de paiement; || ὑπὸ διαμαρτύρησιν, sous protêt, ἢ μετὰ διαμαρτυρικοῦ, διαμαρτυρηθεῖσαν· || [ἐμπορ.] τὸ ὁποῖον γραμμάτιον ἐπεστράφη μετὰ διαμαρτυρικοῦ ἐλλείψει ἀποδοχῆς, lequel effet a été retourné sous protêt faute d'acceptation; || παρενέβημεν ὑπὲρ ὑμῶν ὡς ὀπισθογράφοι τῆς συναλλαγματικῆς ἀποδεχθέντες ταύτην μετὰ τὴν διαμαρτύρησιν, nous sommes intervenus pour vous comme endosseurs de la traite en l'acceptant sous protêt; || ἐν περιπτώσει μὴ ἀποδοχῆς, ἐνεργήσατε διαμαρτύρησιν, en cas de non acceptation faites protester; || τὴν ὁποίαν θὰ μοὶ ἐπιστρέψητε ἄνευ ἐξόδων (διαμαρτυρίας) ἐν περιπτώσει μὴ πληρωμῆς, dont vous me ferez le retour sans frais, en cas de non payement; || ἐπληρώσαμεν ταύτην διαμαρτυρηθεῖσαν καὶ πρὸς τιμὴν τῆς ὑπογραφῆς ὑμῶν, nous l'avons payée sous protêt et pour l'honneur de votre signature; || [νομ.] διαμαρτυρία, ἡ παρέμβασις, intervention, n. f. action de prendre fait et cause pour quelqu'un.

διαμαρτυρικά, τὰ (ἔξοδα), [frais de] protêt, n. m.

διαμαρτυρικόν, τό· [acte de] protêt, n. m. βλ. διαμαρτύρησις.

διαμαρτύρομαι, μέλ. οῦμαι, ἀόρ. διεμαρτυρήθην· μέσ. protester; ἐπιμαρτύρομαι, ἐπικαλοῦμαι τὴν ἀθωότητά μου· ἐκτελῶ, κάμνω διαμαρτύρησιν· βλ. λέξιν· || ἐκφράζω παράπονα, διεκδικῶ δικαιώματα, réclamer; || [νομ.] κοινοποιῶ, signifier; καταγγέλλω, dénoncer; παρεμβαίνω, intervenir; || — κατ' αὐτοῦ τοῦ μέτρου, je proteste contre cette mesure; || ὅλος ὁ κόσμος διεμαρτυρήθη κατ' αὐτῆς τῆς ἀδικίας, tout le monde a réclamé contre cette injustice.

διαμαρτυρόμενος, η, ον· [θρησκ.] protestant, e; μεταρρυθμιστής, réformé, ée.

διαμαρτυρῶ (έω), συναλλαγματικήν, faire protester; βλ. διαμαρτύρησις.

διαμαστιγόω-ῶ, μέλ. ώσω, μαστιγώνω, δέρω τινὰ καλὰ διὰ τῆς μάστιγος, καταμαστι-

γώνω. flageller. fouetter. battre avec une verge.

διαμαστίγωσις, εως. ἡ· ἡ πρᾶξις τῆς καταμαστιγώσεως. flagellation. n. f. Διαμαστίγωσις ἐλέγετο ἡ μαστίγωσις τῶν ἐφήβων Σπαρτιατῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς θεᾶς. παρατεινομένη μέχρις οὗ τὸ αἷμα αὐτῶν ἀναβλύζον κατέβρεχε τὸν βωμόν.

διαμάχη, ης. ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ πολεμεῖν κατά τινος. καὶ ἐν γένει πόλεμος. πάλη. lutte. n. f. ἀγών. combat. n. m. σύγκρουσις. conflit. n. m. ἔρις contestation. n. f. ἔρις. διένεξις. querelle. n. f. dispute. n. f. ‖ ἡ νέα θεωρία ἐγέννησε σφοδρὰν διαμάχην μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων. la nouvelle théorie occasionna une lutte violente entre les savants ; ‖ μεγάλη παθῶν διαμάχη. grand conflit de passions ; ‖ ἂς παύσωσιν αἱ διαμάχαι. trêve (assez) de contestations (de disputes).

διαμάχομαι, μέλ. έσομαι ἢ οῦμαι· μάχομαι μέ τινα. πολεμῶ κατά τινος, παλαίω ἀγωνίζομαι. lutter; combattre; se battre; μάχομαι περί τινος λόγῳ καὶ ἔργῳ. καὶ συχνότατα ἐν γένει ἀνθίσταμαι. ἀποποιοῦμαι νὰ πράξω τι. καταβάλλω πᾶσαν προσπάθειαν εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχω. ἀπολαύσω τι καὶ τέλος ἐρίζω. φιλονεικῶ. contester ; se quereller ; disputer ‖ οἱ διαμαχόμενοι les belligérants ; οἱ μαχηταί. les combattants; οἱ ἐρίζοντες. les disputants.

διαμαχόμενος, η. ον· [μετοχ. ἐπίθ.]. ὁ πολεμῶν. belligérant ; ὁ μαχητής combattant. e ; βλ. λέξεις καὶ ἐν γένει ὁ ἐρίζων. disputant. e.

διαμείβω, μέλ. αμείψω. ἀόρ. ημείφθην· ἀνταλλάσσω. échanger, troquer. κάμνω ἀνταλλαγὴν δίδων τι καὶ λαμβάνων ἄλλο.

διαμειδιῶ, μέλ. άσω. προσμειδιῶ. χαμογελῶ πρός τινα. sourire.

διάμειψις, εως. ἡ· ἡ πρᾶξις τῆς ἀνταλλαγῆς, échange ; troc. n. m. ‖ διάμειψις ἐν γένει ἡ καταλλαγή. change (d'argent); opération de change ; ‖ — τῆς ὕλης. βλ. καταλλαγή.

διαμελίζω, μέλ. ίσω. κόπτω εἰς τεμάχια. mettre en pièces ; κατακόπτω. κομματιάζω. dépécer ; διαιρῶ. χωρίζω. partager ; ἀποσυνθέτω τὰ μέλη. démembrer ; ‖ — ἀρνίον. dépécer un agneau ; ‖ τὸ βασίλειον αὐτὸ διεμελίσθη. ce royaume fut démembré (partagé).

διαμέλισις, εως. ἡ. καὶ

διαμελισμός, οῦ. ὁ· ὁ χωρισμός τινος (ἡ διανομή) εἰς τεμάχια. partage. n. m. τὸ κομμάτιασμα. dépècement. n. m. ἡ ἀποσύνθεσις τῶν μελῶν (εἰς μέλη). démembrement. n. m.

διαμένω, μέλ. ενῶ. θὰ διαμείνω. ἀόρ. διέμενον· μένω. rester ; séjourner (προσωρινῶς)· μένω εἴς τινα τόπον σταθερῶς. διατρίβω. κατοικῶ. demeurer ; résider ; habiter ; loger ; ἐν γένει μένω σταθερὸς εἴς τινα ἐργασίαν. ἐπιμένω μέχρι τέλους. rester ; demeurer (κυρ. καὶ μεταφ.)· ‖ διέμεινε τρεῖς μῆνας ἐν. il est resté trois mois à ; ‖ διαμένει ἐν Παρισίοις. il réside à Paris ; ‖ διέμεινε πολὺν καιρὸν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, il a séjourné (il a été) longtemps à l'étranger ; ‖ ποῦ διαμένετε ; où demeurez-vous ? où logez-vous ? ‖ τὸ θέρος διαμένει εἰς τὴν ἐξοχήν. il habite en été la campagne ; ‖ οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι ὑποχρεοῦνται νὰ διαμένωσιν εἰς τὰς ἕδρας των. les magistrats sont obligés à résidence ; ‖ [ναυτ.] διαμένω μὲ πλοῖον εἴς τι μέρος. séjourner.

διαμερίζω, μέλ. ίσω· κόπτω τι εἰς τεμάχια. μερίδας. χωρίζω. διαχωρίζω. partager ; séparer ; διαιρῶ, diviser ; διαμελίζω. dépécer ; διαιρῶ εἰς κλάσματα. εἰς μικροτέρας μονάδας. κατατέμνω. fractionner.

διαμέρισμα, ατος. τό· τὸ χωρισμένον μέρος. τεμάχιον ἢ τμῆμα τὸ διαιρεθέν. ἡ διαίρεσις. division. n. f. τὸ τμῆμα. section. n.f. τὸ χώρισμα. ἡ διαίρεσις. compartiment. n.m. ἤτοι τὸ μέρος συνόλου τινός· π. χ. τὰ διαμερίσματα σύρτου. compartiments d'un tiroir ; ‖ χώρισμα. διαμέρισμα. pièce. n. f. καλοῦνται οὕτω τὰ δωμάτια ἐν γένει κατοικίας τινὸς ἢ ὀρόφου· ‖ διαμέρισμα ναυτικόν, βλέπε ναυτικός· ‖ — (βαγονίου. κτλ.). compartiment (d'un wagon. etc.) ; ‖ — ῥυθμιστῶν. compartiment des régulateurs ; ‖ — μηχανῶν=μηχανοδόχη. compartiment des machines ou chambre des machines ; ‖ — ὀδοντωτῶν τροχῶν. compartiment des engrenages ; βλέπε ναύκλαστρον Οὐάϊτχεδ; ‖ —. circonscription. n.f. ἤτοι περιφέρεια διοικητική. στρατιωτική. δικαστική. κτλ. βλ. ὑποδιαίρεσις. subdivision. n. f. ‖ τὰ διαμερίσματα πόλεως. divisions (sections, arrondissements) d'une ville ; ‖ διαμέρισμα ἢ συνοικία πόλεως. quartier. n. m. καλεῖται τμῆμά τι πόλεως διῃρημένης εἰς συνοικίας· ‖ ἐκλογικὸν —. circonscription électorale ; ‖ —, arrondissement. n. m. πολιτικὸν ἢ στρατιωτικὸν=διοικητικὴ περιφέρεια. ἡ ἐπαρχία· ‖ διαμέρισμα (ἢ περιφέρεια) στρατιωτικόν. arrondissement militaire ; ‖ διαμέρισμα (ἢ περιφέρεια) ναυτικόν. arrondissement maritime ; βλ. καὶ περιφέρεια στρατιωτικὴ ἢ διαμέρισμα (στρατηγίας). région de corps d'armée ; ἐπίσης préfecture maritime ; βλέπε ναυτικὸν διαμέρισμα.

διαμερισμός, οῦ. ὁ· διαμοιρασμά. διανομή. χωρισμός. partage. n. m. ‖ διαμερισμός. ἡ κατάτμησις εἰς μικροτέρας μονάδας. fractionnement. n. m. ‖ διαμερισμὸς (κατάτμησις) ἁμαξοστοιχίας. fractionnement d'un train.

διάμεσον, τό· τὸ ἐν τῷ μεταξὺ ἀφιέμενον. τὸ ἐνδιάμεσον, entre deux. n. m. § [οἰκοδ.] διάμεσον. τό· entrevous ou entredeux (des solives). καλεῖται τὸ ἀφιέμενον διάστημα μεταξὺ δύο δοκῶν πατώματος τινὸς ἢ ὀροφῆς (plafond), ὅπερ πληροῦται διὰ συνεφαπτομένων τεμαχίων σανίδων· βλ. εἰς πάτωμα (plancher). κατασκευὴν πατώματος.

διάμεσος, ος. ον· ὅστις ἢ ὅ,τι εὑρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ δύο τινῶν. ἀνάμεσα. qui est au (qui tient le) milieu ; intermédiaire=ὁ ἐνδιάμεσος, ὁ μεσολαβῶν· ‖ ὁ μέσος, μεσαῖος. moyen,

enne; ἐνδιάμεσος κατάστασις μεταξὺ δύο ἄκρων· || ὁ ἐνδιάμεσος, mitoyen, ὁ ἐν τῷ μεταξὺ εὑρισκόμενος· || — τοιχοποιΐα, entrevous, n. m. καλεῖται ἡ ἀνεγειρομένη μεταξὺ δύο ὀρθοστατῶν ἢ ξυλοστατῶν· || — τὸ (διάστοιχον) [τακτ.], entre-lignes, τὰ μεταξὺ τῶν γραμμῶν διαστήματα· || — γραμμή, ligne médiane; βλ. ἀμυντικὴ γραμμή.

διάμεστος, ος, ον· ὅλως διόλου γεμᾶτος ἀπό τι, très-plein, e.

διαμετακομίζω, μέλ. ίσω· transiter (προφ. tran-ziter); faire transiter; βλ. διαμετακόμισις· || καὶ γενικῶς μεταβιβάζω, transmettre.

διαμετακόμισις, εως, ἡ· (ἐμπορευμάτων), transit (προφ. tran-zitt), n. m. πλεονέκτημα ἢ εὐκολία τοῦ νὰ δύνωνται νὰ διαβιβάζωσιν ἐμπορεύματα ἢ ζωοτροφίας διὰ κράτους τινὸς ἢ πόλεως, χωρὶς νὰ πληρόνωσι τέλη εἰσαγωγικά· ταῦτα ἀποτίθενται ἐπίσης εἰς τὰ τελωνεῖα πρὸς διαμετακόμισιν· || ἐμπορεύματα πρὸς (εἰς) διαμετακόμισιν, marchandises en transit. § διαμετακόμισις, ἡ· (ἡ ἀποθήκη ἐν ᾗ τίθενται τὰ πρὸς διαμετακόμισιν ἐμπορεύματα), entrepôt, n. m.

διαμετακομιστικός, ή, όν· de transit; || διαμετακομιστικὸν ἐμπόριον, commerce intermédiaire; commerce de transit; || διαμετακομιστικὴ ἀποθήκη, magasin-transit, ἐν ᾗ τιθεῖσι τὰ πρὸς διαμετακόμισιν ἐμπορεύματα· βλ. καὶ διαμετακόμισις.

* **διαμετρέω,** βλ. διαμετρῶ.

διαμέτρημα, ατος, τό· [νεοελ. στρ.] calibre, n. m. (ἡ ὁλκή), καλεῖται οὕτως εἰς τὰ πυροβόλα ἐν γένει ὅπλα τὸ μῆκος τῆς διαμέτρου τοῦ κοίλου αὐτοῦ (âme) μετρούμενον μεταξὺ τῶν ῥάβδων (cloisons) καὶ ἐκφραζόμενον δι' ἑκατοστομέτρων ἢ χιλιοστομέτρων, ἢ δι' ἄλλης μετρικῆς μονάδος κατὰ τὴν εἰς ἕκαστον κράτος παραδεδεγμένην συνήθειαν. Οὕτω λέγοντες πρὸς δήλωσιν τῶν παρ' ἡμῖν ἐν ὑπηρεσίᾳ πυροβόλων, πυροβόλον τῶν 8.7 ἢ τῶν 10.5 ἢ τῶν 15, κ.λ., ἐννοοῦμεν ἐκεῖνα ὧν ἡ διάμετρος τοῦ κοίλου ἰσοῦται πρὸς 8 ἑκ., 7, ἢ πρὸς 10 ἑκ., 5, ἢ 15 ἑκ., κτλ. Ἐν Γαλλίᾳ ἐκφράζουσι τὸ διαμέτρημα ἐν μὲν τῷ πυροβολικῷ τῆς ξηρᾶς διὰ χιλιοστομέτρων, λέγοντες πυροβόλα τῶν 90 χιλ. τῶν 120 χιλ. κτλ., ἐν δὲ τῷ ναυτικῷ δι' ἑκατοστομέτρων. Ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ ἐκφράζουσιν ὡσαύτως αὐτὸ δι' ἑκατοστομέτρων, ἐν Ἀγγλίᾳ δὲ διὰ δακτύλων (pouces) εἴς τινα εἴδη πυροβόλων. Τὸ διαμέτρημα τῶν ἀρχαίων λείων πυροβόλων ἐξεφράζετο διὰ τοῦ βάρους τοῦ βλήματος αὐτῶν εἰς λίτρας, τὸ δὲ τῶν πρώτων ἠυλακισμένων πυροβόλων διὰ τοῦ βάρους τοῦ βλήματος αὐτῶν εἰς στρογγύλον ἀριθμὸν χιλιογράμμων, καὶ ἡ συνήθεια αὕτη μένει ἔτι ἐν χρήσει εἴς τινα κράτη διὰ τάξιν τινὰ πυροβόλων, ὡς ἐν Γαλλίᾳ διὰ πάντα τὰ πρὸ τοῦ 1870 κατασκευασθέντα πυροβόλα καὶ διὰ τὰ μετὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο πεδινὰ πυροβόλα ἀπὸ χάλυβος τοῦ συστήματος Reffye, ἅτινα εἶνε γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν 5 καὶ τῶν 7, ἐκ τοῦ βάρους τοῦ βλήματος αὐτῶν εἰς χιλιόγραμμα. Τὰ πρὸ τῆς παραδοχῆς παρ' ἡμῖν τῶν πυροβόλων συστήματος Κρούπ, ἐν χρήσει ἐμπροσθογεμῆ πυροβόλα ἦσαν γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα ἠυλακισμένα πεδινὰ πυροβόλα τῶν 4, ἐκ τοῦ ἐκ 4 χιλιογράμμων βάρους τοῦ βλήματος αὐτῶν· ἡ δὲ λέξις διαμέτρημα ἀντικαθίστατο τότε διὰ τῆς λέξεως ὁλκή, ἥτις ἦτο καταλληλοτέρα πρὸς ἔκφρασιν τοῦ πράγματος· || τὸ διαμέτρημα ἢ ἡ διάμετρος τῶν βλημάτων, calibre des projectiles; τὸ διαμέτρημα τῶν βλημάτων μετρεῖται ἐξωτερικῶς· διὰ τὰ κυλινδρικὰ ἢ κυλινδροκωνικὰ βλήματα τὸ διαμέτρημα αὐτῶν εἶνε αὐτὴ ἡ διάμετρός των· διὰ τὰ ὠοειδῆ (ovoïdes), εἶνε ἡ μικροτέρα διάμετρος τοῦ μέσου, ἤτοι ὁ μικρότερος ἄξων τοῦ ὠοειδοῦς. Ἄλλοτε τὸ μῆκος τῶν πυροβόλων προσδιωρίζετο διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὁλκῶν· ἤδη συχνάκις καθορίζεται τοιουτοτρόπως τὸ μῆκος τοῦ φυσιγγίου (cartouche); || μεταβολὴ τοῦ διαμετρήματος, βλ. μεταβολή.

διαμέτρησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ καταμετρᾶν τι καταμέτρησις, μέτρησις, mesurage, n. m. § [νεοελ. στρ.] calibrage, n. m. ὁλκομέτρησις, ἐκδιαμέτρησις, εως, ἡ· ἐργασία διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ διαμετρήματος ἢ ὁλκῆς ὅπλου, πυροβόλου, βλήματος σωλῆνος, κτλ. βλ. καὶ διαμέτρημα.

διαμετρητήρ, ῆρος, ὁ· calibre, n. m. μετρητήρ, ῆρος, ὁ· (ἐκ τοῦ διαμετρέω ἢ μετρέω-ῶ) τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ μετροῦσι, ἐλέγχουσι τὴν διάμετρον, τὰς διαστάσεις, κτλ. ἀντικειμένου τινός, ὅπερ δύναται νὰ ᾖ ῥάβδος ὡρισμένων διαστάσεων, ὀπή, διαβήτης, κτλ. Προκειμένου ὅμως περὶ τοῦ ἐργαλείου δι' οὗ μετροῦσι τὴν ὁλκὴν πυροβόλων ὅπλων, τοῦτο καλεῖται ὁλκόμετρον, τό· || διαμετρητήρ, ῆρος, ὁ· calibre, n. m. εἶδος διαβήτου οὗτινος ποιοῦνται χρῆσιν οἱ σχοινοποιοὶ πρὸς μέτρησιν τοῦ πάχους τῶν σχοινίων· || μετρητὴρ κάλυκος, calibre de douille; || — τοῦ ἀκραίου ψελλίου (ζωστῆρ), calibre d'embouchoir; || — ἐλεγκτικός, calibre vérificateur ou calibre à vérifier; || διαμετρητῆρες τῶν φυσιγγίων καὶ φυσιγγῶν, calibre pour cartouches et gargousses; || διαμετρητῆρες δέστρων, calibres pour les boites de roues; || διαμετρητῆρες τῶν σιδηρῶν μερμίθων, calibres pour les fils de fer, σιδηρᾶ πλὰξ φέρουσα ὀπάς· || διαμετρητῆρες τυποποιϊκοί, calibres pour moulerie; || διαμετρητῆρες πρὸς ἐξέλεγξιν τοῦ διαστήματος τοῦ ἄξονος τῶν στροφαλίγγων, calibres pour vérifier l'écartement de l'axe de tourillons.

διαμετρητικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων διὰ διαμέτρησιν, de calibrage; τοῦ διαμετρήματος, de calibre; πρὸς διαμέτρησιν, à calibrer; || κύλινδρος διαμετρητικός, cylindre à calibrer (ἢ de calibrage).

διαμετρικός, ή, όν· ὁ ἀκολουθῶν ἢ ἀνήκων εἰς τὴν διάμετρον, diamétral, ale, aux; || [ναυτ.] βλ. εἰς διάγραμμα, ὄρθιον, διάμηκες ἐπίπεδον.

διάμετρος, ου, ἡ· [μαθ.] diamètre, n. m. διάμετρος ἐπιπέδου καμπύλης γραμμῆς καλεῖται πᾶσα εὐθεῖα διχοτομοῦσα χορδὰς τῆς καμ-

πύλης παραλλήλους πρὸς ἀλλήλας. Αἱ καμπύλαι τοῦ β΄ βαθμοῦ (ἔλλειψις, ὑπερβολή, παραβολή) ἔχουσι διαμέτρους. Καὶ τῶν μὲν ἐχουσῶν κέντρον (τῆς ἐλλείψεως καὶ τῆς ὑπερβολῆς) αἱ διάμετροι πᾶσαι διέρχονται διὰ τούτου. τῆς δὲ παραβολῆς εἶνε παράλληλοι πρὸς ἀλλήλας. Τοῦ κύκλου (εἰδικῆς περιπτώσεως τῆς ἐλλείψεως) αἱ διάμετροι εἶνε κάθετοι ἐπὶ τὰς χορδάς, ἃς ἑκάστη αὐτῶν διχοτομεῖ· εἰδικώτερον διάμετρος τοῦ κύκλου (ἢ τῆς σφαίρας) καλεῖται πᾶσα εὐθεῖα διερχομένη τοῦ κέντρου καὶ ἀπολήγουσα εἰς δύο τῆς περιφερείας (circonférence) σημεῖα. Ἡμιδιάμετρος, ἡ. demi-diamètre, καλεῖται ἡ ἀκτὶς (rayon) τοῦ κύκλου· ‖ — [νομίσματος]. module, n. m. ‖ — [βλήματος], calibre, n. m. ‖ ἐκ διαμέτρου [φρ. ἐπίρ.] diamétralement. κατὰ διάμετρον = ἀντιθέτως ὅπως τὰ δύο ἄκρα τῆς διαμέτρου. ἀντίθετος, ἐναντίος. opposé; contraire ‖ εἶμαι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος. être diamétralement opposé, ἤτοι τῆς ἐναντίας γνώμης εἴς τι ἢ πρός τινα.

διαμετρῶ (έω), μέλ. ήσω· καταμετρῶ τι μέ τι μέτρον ἐντελῶς. mesurer. § [στρατ. νεοελ.] —, διατυπόω-ῶ, ὁλκομετρέω-ῶ. calibrer; ἐλέγχω διὰ τοῦ διαμετρητῆρος, μετρῶ δι' αὐτοῦ· εἴτε διὰ τοῦ ὁλκομέτρου, ἢ ἐνεργῶ διὰ τοῦ διατυπώματος· βλ. διαμετρητήρ. calibre; ‖ διαμετρέω βλῆμα, κτλ., calibrer un projectile, etc. ‖ ἐκδιαμετρέω πυροβόλον, calibrer une bouche à feu, τοῦτ' ἔστι δίδωμι αὐτῷ τὴν ὡρισμένην διάμετρον· ‖ κύλινδρος διαμετρητικός, cylindre à calibrer. § διαμετρῶ. [διάλεκτ. Νισύρου] = μετριάζω. καταπραΰνω. παρηγορῶ· «διαμετροῦσι τὸν καμὸ» = παρηγοροῦσι.

διαμέτρως, [ἐπίρ.] diamétralement, adv. κατὰ τὸν τρόπον τῆς διαμέτρου, ἤτοι διὰ μέσον καὶ εἰς ἴσην ἀπόστασιν ἐκ τῶν ἄκρων = ἐξ ἴσου.

διαμήνυσις, εως, ἡ· εἰδοποίησις, ἀγγελία. avis, n. m. mandat, n. m.

διαμηνύω, μέλ. ύσω. ἀναγγέλλω. εἰδοποιῶ τι πρός τινα. aviser; mander; καθιστῶ γνωστόν, faire savoir.

διαμηχανάομαι-ῶμαι, μέλ. ήσομαι. μηχανεύομαι, ἐφευρίσκω τι διὰ τοῦ νοῦ μου. machiner sans cesse; ‖ δοκιμάζω δι' ὅλων τῶν μέσων. essayer par toutes sortes de moyens.

διάμικτον, τό· [ἀρχιτ.] βλ. διάταξις, appareil.

διαμιμνήσκω, ομαι. ἀμεταβ. ἔχω τι ἐντετυπωμένον εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου. ἐνθυμοῦμαι πάντοτέ τι, se rappeler.

διαμοιβή, ῆς, ἡ· ἀνταλλαγή. échange, n. f. ἐναλλαγή. succession alternative; κατὰ διαμοιβὴν=ἐναλλάξ. alternativement.

διαμοιράω, καὶ νεώτερον

διαμοιράζω, μέλ. άσω. κόπτω εἰς κομμάτια (εἰς μοίρας), κομματιάζω, χωρίζω, partager; διαιρῶ, diviser; ἐξ οὗ μοιράζω, partager; διανέμω, répartir; distribuer; βλ. καὶ διανέμω· ‖ διαμοιράζω=διακανονίζω. compasser.

διαμοιρασμός, οῦ, ὁ (διαμοιράζω). ὁ χωρισμός, τὸ μοίρασμα. partage, n. m. ἡ διανομή. répartition, n. f. distribution, n. f. βλ. καὶ διανομή.

διαμονή, ῆς, ἡ· διαρκής, σταθερὰ διατριβή τινος εἴς τι μέρος, séjour, n. m. κατοικία. διαμονή. demeure, n. f. résidence, n. f. τόπος διαμονῆς. lieu de résidence; ‖ διαμονή = ἡ κατοικία, τὸ οἴκημα. domicile, n. m. ‖ μετὰ μακρὰν διαμονὴν ἐν Γαλλίᾳ. après un long séjour en France; ‖ [νομ.] διαμονή. résidence, n. f. σημαίνει τὸ ἔν τινι τόπῳ διαιτᾶσθαι καὶ τὸν τόπον αὐτόν· ‖ [ὁ καταδικασθεὶς ὀφείλει νὰ δηλώσῃ] τὸν τόπον τῆς μελλούσης διαμονῆς του. le lieu où il veut fixer sa résidence.

διαμονητήριον, τό· τὸ μέρος ἔνθα διαμένει τις, lieu de résidence, ἢ τὸ μέρος ἔνθα τῷ ἐπετράπη νὰ κατοικήσῃ· ‖ —, permis de séjour. καλεῖται ἔγγραφον τῆς ἁρμοδίας διοικητικῆς ἀρχῆς ἐπιτρέπον ἢ καὶ πιστοποιοῦν μόνον τὴν ἔν τινι τόπῳ διαμονήν.

διαμορφόνω καὶ διαμορφώνω καὶ

διαμορφόω-ῶ.

διαμορφῶ (όω), μέλ. ώσω, δίδω εἴς τι μορφήν, σχηματίζω, διαπλάττω τι. former; conformer; ἀπεργάζομαι, κατεργάζομαι, διαμορφώνω. façonner; ‖ ἡ σπουδὴ διεμόρφωσε τὸ πνεῦμά του, l'étude a formé son esprit; ‖ τὰ ὕδατα διεμόρφωσαν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, les eaux ont conformé la surface de la terre; ‖ συνεκδ.] ἡ συναναστροφὴ τοῦ κόσμου τὸν διεμόρφωσε. l'usage du monde l'a façonné.

διαμόρφωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ δίδειν εἴς τι μορφήν, σχῆμα. formation, n. f. διαμόρφωσις, ἡ μορφή. conformation, n. f. καλεῖται ὁ τρόπος καθ' ὃν εἰσὶ διατεταγμένα μεταξύ των τὰ διάφορα μέρη ὀργανικοῦ τινος σώματος, π. χ. τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἵππου, κτλ. ‖ — τοῦ ἱππέως. conformation du cavalier; ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς του ἵνα καθήσῃ ἐπὶ τῆς σέλλης. § διαμόρφωσις. usinage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ δίδειν εἴς τι μορφήν, σχῆμα, ἤτοι ὁ τελικὸς σχηματισμὸς (formation); ‖ — (ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερική) τῶν πυροβόλων. usinage (intérieur καὶ extérieur) des bouches à feu; βλ. καὶ κατασκευὴ ὅπλων, fabrication; ‖ — τῶν βλημάτων, usinage des projectiles.

διαμορφωτήρ, ῆρος, ὁ· forme, n. f. ἡ forme-modèle, n. f. (διαμορφόω), ὁ τύπος, κοινῶς τὸ καλοῦπι, ἤτοι τὸ ὄργανον δι' οὗ δίδεται ἡ μορφὴ πράγματός τινος· ‖ — δακτυλίου, forme pour anneau; ‖ — περιτραχηλίων, forme pour colliers; ‖ διαμορφωτῆρες ἀγκυρίδων, formes pour crampons.

διαμορφωτής, οῦ, ὁ (διαμορφῶ), ὁ διαμορφώνων τι, formateur, n. m.

διαμορφωτικός, ή, όν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ δίδειν εἴς τι μορφήν, σχῆμα, formateur, n. formatif, ive.

διαμοχλεύω, μέλ. εύσω, ἀποσπῶ, ὑψῶ τι ἀνατινάσσων διὰ τοῦ μοχλοῦ, soulever ou écarter avec un levier ; || μοχλεύω, embarrer ; ἐνεργῶ διὰ μοχλοῦ, agir avec un anspect.

διαμπὰξ (διά, πήγνυμι), ἐπίρ. τροπικόν. πέρα πέρα, de part en part ; ἐντελῶς, ὁλοσχερῶς, tout à fait.

διαμπερής, ής, ές· ἡ λέξις δηλοῖ τὸν διατετρημένον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους μέχρι τοῦ ἄλλου ἢ ὡς κοινῶς λέγεται, ὁ περνῶν διὰ μέσου, πέρα πέρα, qui passe à travers ; ὁ ἐγκάρσιος, transversal, ale, aux; qui perce de part en part ; || **τραῦμα διαμπερές,** plaie pénétrante. λέγεται τὸ διανοῖγον τραυματικὸν πόρον δι' ἅπαντος τοῦ πάχους στερεοῦ μέρους, ὡς τοῦ μηροῦ, τοῦ βραχίονος, κτλ. ἢ καὶ τὸ διανοῖγον κοιλότητα τινὰ τοῦ σώματος, ὡς τὸν θώρακα, τὴν κοιλίαν, τὸ γόνυ, κτλ. ὅτε τὸ τιτρῶσκον ὄργανον διέρχεται αὖθις ὁλόκληρον τὸ τοίχωμα τῆς κοιλότητος, ὅτε κυριολεκτικῶς αὖθις ὁλόκληρον μέρος ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον διαπερᾶται.

διάμπολη, ἡ· [ξεν.] ἡ φιάμπολη, ὁ βεβρασμένος χυμὸς τῆς γλυκορρίζης ὅστις συνήθως πωλεῖται ἐν τῷ ἐμπορίῳ εἰς μικρὰς ῥάβδους, jus (bâton) de réglisse.

διαμφισβητέω, βλ. διαμφισβητῶ.

διαμφισβήτησις, εως, ἡ· ἀμοιβαία φιλονεικία τινὸς μετά τινος διά τι, contestation. n. f. ἔρις, φιλονεικία, dispute, n. f.

διαμφισβητῶ (έω), μέλ. ήσω, φιλονεικῶ μετά τινος διά τι, διϊσχυρίζομαί τι, ὑποστηρίζω τὴν γνώμην μου κατὰ τῆς γνώμης ἄλλου, contester ; καὶ ἐν γένει διαφιλονεικῶ, disputer sur (τί ἢ περί τινος)· || μοῦ διαμφισβητεῖ τὴν κληρονομίαν, il me conteste la succession ; || σοῦ διαμφισβητεῖ τὸ βραβεῖον, il vous dispute le prix.

διάνα, ἡ· [δημ.] diane, n. f. βλ. ἐγερτήριον. § **διάνα,** ἡ· [ξεν.] καὶ κοῦρκα, dinde, n. f. ἡ ἰνδιόρνις, καὶ συνηθέστερον ἡ γαλλοποῦλα.

διανάκτης, ου, ὁ· [ouvrier] calfat, n. m. ἐργάτης ἐκτελῶν τὴν διάναξιν (βλ. λέξιν), ὁ **πακτωτής,** κοινῶς ὁ **καλαφάτης·** || σμίλη διανάκτου (πακτωτοῦ), ciseau du calfat ; || κελευστὴς διανάκτης, maître-calfat ; βλ. [ναυτ.] ὑπαξιωματικοὶ ἄμαχοι· || — μαθητευόμενος, calfatin, n, m.

διανακτικός, ή, όν· πακτωτικός, de calfat, de calfatage, τοῦ διανάκτου, τῆς διανάξεως.

διάναξις, εως, ἡ· calfatage, n. m. τὸ πάκτωμα (καὶ ἡ πρᾶξις πάκτωσις), κοινῶς τὸ καλαφάτισμα· καλεῖται οὕτως ἡ πλήρωσις ὅλων τῶν κομμάτων (joints) τῶν ἐπηγκενίδων διὰ στυπείου, ὅπερ οἱ ἐργάται οἱ καλούμενοι διανάκται συστρέφουσιν ἐπὶ τῶν γονάτων των ἐν εἴδει κλωσμάτων χονδροειδῶν, καὶ εἰσάγουσιν αὐτὰ ἐν τοῖς κόμμασι διὰ τῆς σμίλης καὶ τυπάδος (maillet), μεθ' ὃ τὰ ἐπικαλύπτουσι διὰ ζωπίσσης (braie), πρὸς παρεμπόδισιν τῆς διεισδύσεως τοῦ ὕδατος ἐν τοῖς εἰρημένοις κόμμασι. Ἄνευ τῆς ἐπιδύσεως ταύτης τῶν κομμάτων εἶνε ἀδύνατον νὰ καταστῶσιν ἐντελῶς στεγανὰ εἴτε τὰ καταστρώματα, εἴτε τὰ περιβλήματα τῶν πλοίων, διότι πάντοτε ἀπομένουσι κενὰ μεταξὺ αὐτῶν, ὅσον καὶ ἂν ᾖ τελεία ἡ συναρμογὴ τῶν ἐπηγκενίδων.

διαναπαύομαι, ἀναπαύομαι δι' ὀλίγον χρόνον, se reposer pour quelque temps ; || ἀναπαύομαι, παρέχω εἰς τὸν ἑαυτόν μου ἀνάπαυσιν, prendre (se donner) du repos.

διανάττω (-άσσω), μέλ. άξω, πακτόω-ῶ, κοινῶς καλαφατίζω. βλ. διάναξις.

διανεμητικός, ή, όν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διανέμειν τι, distributif, ive ; τῆς διανομῆς, de répartition ; || διανεμητικὴ κατάστασις, liste distributive (de distribution); || διανεμητικὴ φορολογία (système de) répartition.

διάνευμα, ατος, τό· [δημ.] τὸ διάνευμα, σημεῖον διὰ τῆς κεφαλῆς ἢ τῶν χειρῶν, νεῦμα, signe [de tête ; des mains] ; κάμνω διάνευμα (νεῦμα), faire signe ; || κάποιος σοῦκαμε διάνευμα=κἄποιος σοῦ 'γνεψε [φρ.], cela vous irait bien ; vous n'êtes pas dégoûté.

διανέμω, μέλ. θὰ διανείμω, διαμοιράζω τι εἰς πολλούς, partager; répartir ; distribuer; διανέμειν (partager, διαχωρίζειν) ἀντικείμενόν τι, εἶνε τὸ διαιρεῖν (diviser) εἰς διάφορα μερίδια ἅτινα διανέμουσι (διαμοιράζουσι, qu'on répartit) κατόπιν, προορίζοντες ταῦτα διὰ διάφορα πρόσωπα ἢ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἐπίσης διανέμουσι (ἀπονέμουσι, qu'on distribue) ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ ἑκάστου. Διανέμουσι (διαχωρίζουσι, on partage) τὸ ἑνιαῖον· διανέμουσι (διαμοιράζουσι, on répartit) τὸ διαχωρισθὲν (ce qui est partagé) ; διανέμουσι (ἢ ἀπονέμουσι, on distribue) τὸ διαιρεθὲν ἢ διαιρέσιμον. Διανέμειν (διαχωρίζειν, partager) προϋποθέτει κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ διαχωρισμοῦ τὴν κατοχὴν ἢ τὴν ὁλικὴν παρουσίαν τοῦ διαχωριζομένου ἀντικειμένου. Διανέμειν (διαμοιράζειν, répartir) ἐκφράζει κανονικὴν καὶ συνδυασμένην διανομὴν (distribution) ; καθότι δύνανται ἐπίσης νὰ διανείμωσι (distribuer) ἀτάκτως, ἄνευ ἐκλογῆς, ἄνευ προκαταρκτικῶν διατάξεων. Partager ἐγκλείει τὴν πρόθεσιν· répartir τὴν διάταξιν (προορισμόν), καὶ distribuer σημαίνει τὴν πρᾶξιν ἢ ἐκτέλεσιν. Partager ἐκφράζει τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ μεθέξῃ ἀριθμός τις ἀνθρώπων ἢ ἀντικειμένων εἰς πρᾶγμά τι ἄνευ οὐδεμιᾶς σχέσεως ὡς πρὸς τὸν λόγον ὅστις ὑπαγορεύει τὴν διανομὴν (partage) ; ἡ διανομὴ (partage) δύναται νὰ ᾖ νόμιμος ἢ αὐθαίρετος, ἐκουσία ἢ ἐπιβεβλημένη. Répartir προϋποθέτει σκέψεις ἀπορρεούσας ἐκ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀτόμων ἢ ἐκ τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ διανεμομένου ἀντικειμένου· διανομή τις (distribution) δὲν ἔχει πλειστάκις ἄλλους κανόνας εἰμὴ τὴν τύχην· π. χ. ἡ διανομὴ (partage) κληρονομίας θὰ ἐκτελεσθῇ συμφώνως μὲ τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς ἢ συμφώνως τῷ νόμῳ· ἡ διανομὴ (répartition) τῶν ὑπαλληλικῶν θέσεων ἐνεργεῖται συμφώνως μὲ τὰ προσόντα τῶν αἰτούντων τοιαύτας· ἡ διανομὴ (répartition) χρηματικοῦ ποσοῦ μεταξὺ πιστωτῶν, ἐνερ-

γεῖται συμφώνως μὲ τὰ νόμιμα δικαιώματα ἑκάστου. Διανέμουσι (on distribue) χρήματα εἰς τὸν λαὸν ῥίπτοντες ταῦτα ἀπὸ τοῦ παραθύρου, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρωνται τοῦ τίς θὰ λάβῃ ταῦτα· || — ἐξίσου. partager également ; || — τοὺς φόρους.répartir les contributions ; || τὰ βραβεῖα θὰ διανεμηθῶσιν αὔριον. les prix seront distribués demain; || ὁ Θεὸς διανέμει τὰ ἀγαθά του, Dieu dispense ses bienfaits; || — (περιουσίαν). partager ; || διανέμων. ὁ· βλ. μέρος (ἐκτελεστικόν).

διανενεμημένως, [ἐπίρ. τροπ. τῆς μετοχ.] διανενεμημένος, ἤτοι διαμοιραστά, avec division.

διάνευμα, ατος. τό· κοινῶς τὸ διάνεμμα. νεῦμα διὰ τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ ὀφθαλμοῦ. κοινῶς γνέμα, γνέψιμον. signe de tête (de l'œil).

διανεύομαι, [διάλ. Ἠπείρ.]=ὀνειρεύομαι.

διανεύω, μέλ. εύσω· νεύω πρός τινα διὰ τῆς κεφαλῆς ἢ τῶν ὀφθαλμῶν εἰς σημεῖον συγκατανεύσεως. εὐνοίας ἢ δυσαρεσκείας. κοινῶς γνέφω. faire des signes de tête (de l'œil); signe de consentement (de faveur ; de mécontentement).

διανθέω-ῶ, μέλ. ήσω. ἀνθῶ ἐντελῶς. se couvrir de fleurs ; fleurir ; ἐβγάζω ἄνθη πέρα πέρα, ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν.

διανθής, ής. ές· ὁ ἔχων διηνεκῶς ἄνθη. couvert de fleurs; ἀνθισμένος. fleuri, e; κεκοσμημένος. orné de fleurs ; || —. ὁ ἀνθῶν δίς, qui fleurit deux fois. § διανθής. ής. ές· dianthe, adj. [βοτ.] ὁ ἔχων δύο ἄνθη. qui a deux fleurs ; συνών. τοῦ biflore.

διάνθησις, εως. ἡ· ἐντελὴς ἄνθησις. floraison, n. f.

διανθίζω, μέλ. ίσω. damasser, ποικίλλω ὕφασμα δι' ἀνθέων ἢ ἄλλων σχημάτων κατὰ τρόπον τῆς Δαμασκοῦ.

διανοέομαι, βλ. διανοοῦμαι.

διανόημα, ατος. τό· τὸ διανοεῖσθαι. ὁ στοχασμός, ἡ σκέψις. pensée, n. f. réflexion, n. f. τὸ ὅ,τι σκέπτονται, ce à quoi l'on pense.

διανόησις, εως. ἡ· [φιλοσ.] ἡ πρᾶξις τοῦ στοχάζεσθαι, σκέπτεσθαι. action de penser ; ἡ σκέψις, la pensée.

διανοητέον, τό· ῥ. ἐπ. πρέπει νὰ σκεφθῇ τις, on doit penser.

διανοητικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς σκέψιν, σκεπτικός. intellectuel, elle (κατὰ τὴν σκέψιν), mental, ale (κατὰ τὸ μυαλό, τὸν νοῦ)· || αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις, les facultés (intellectuelles).

διανοητικῶς [ἐπίρ. τροπ.], intellectuellement, adv. σκεπτικῶς. στοχαστικῶς, διὰ τῆς σκέψεως, par la pensée ; mentalement, adv.

διάνοια, ας. ἡ· entendement, n.m. intelligence, n. f. ἡ ψυχικὴ δύναμις τοῦ σκέπτεσθαι, ἡ σκέψις, la pensée ; ὁ νοῦς. τὸ πνεῦμα, esprit, n.m. (ἀντίθετον πρὸς τὸ σῶμα). ὁ τῆς διανοίας λογισμός· || ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια, l'intelligence humaine ; l'entendement humain ; || αὐτὸ εἶνε ἀνώτερον τῆς διανοίας του, c'est au dessus de sa portée ; || ἔχει περιωρισμένην διάνοιαν, il a l'esprit borné ; || κατὰ διάνοιαν, par la pensée ; mentalement ; || ἔχω κατὰ διάνοιαν (κατὰ νοῦν=διανοοῦμαι, σκέπτομαι) [φρ.], penser ; compter ; songer ; méditer ; || ὕψος τῆς διανοίας, sublimité, n. f.

διάνοιγμα, ατος. τὸ (ἐπὶ τειχισμάτων). ὀπή, διάτρημα. percée, n. f. § διάνοιγμα. évent. n. m. ἐλάττωμα παρουσιαζόμενον εἰς τὰς κάννας τῶν ὅπλων καὶ τὰ πυροβόλα. προερχόμενον ἐκ τῆς κατασκευῆς καὶ συνιστάμενον ἐκ μικρᾶς σχισμάδος ὁρωμένης ἐπὶ τοῦ μετάλλου μετὰ τὴν γενομένην βάσανον (épreuve). Τὸ διάνοιγμα εἶνε αἰτία ἀποῤῥίψεως (rebut) τοῦ ὅπλου ἢ πυροβόλου. § —, évasement. n.m. τὸ μέρος ἔνθα εὐρύνεται ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ.

διανοίγω, μέλ. οίξω. ἀόρ. διηνέωξα καὶ διήνοιξα, ἀνοίγω τι ἐν τῷ μεταξὺ ἢ ὀλίγον. entr'ouvrir ; καὶ ἐν γένει ἀνοίγω τι κλειστόν. ouvrir ; || — τοὺς ὀφθαλμούς. entr'ouvrir les yeux. § διανοίγω. διατέμνω. οἷον ὁδοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα. frayer ; || ἀνοίγω δρόμον. διέρχομαι. se frayer un passage.

διάνοιξις, εως. ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διανοίγειν τι κλειστὸν ἢ τυλικτόν. action d'entr'ouvrir (d'ouvrir). § [βοτ.] déhiscence. n. f. αὐτόματος διάνοιξις (διάρρηξις) τοῦ περικαρπίου ἢ τοῦ κάλυκος· βλ. καὶ διαρρηκτός.

διανοιόνομαι, [διάλ. Ἠπείρου]=ἐννοῶ τι. καταλαμβάνω τι ἐν τῷ ὕπνῳ μου καὶ ἐξυπνῶ· καὶ ουσ. διανοιωμός.

διανομεῖον, ου. τό· [ναυτ.] cambuse, n. f. κοινῶς ἡ δεσπέντσα τοῦ πληρώματος· ἀποθήκη ἐν ᾗ ἐντίθεται ποσὸν τροφίμων τοῦ πληρώματος καὶ ἔνθα γίνεται ἡ διανομὴ αὐτῶν.

διανομεύς, έως. ὁ καὶ ἡ· ὁ διαμοιραστής, ὁ διανέμων, διαμοιράζων. distributeur. trice. § [ναυτ.] cambusier ou distributeur, n. m. λέγεται ὁ ἐπιπεφορτισμένος τὴν διανομὴν τῶν μερίδων (rations) εἰς τὸ πλήρωμα· βλ. διανομεῖον· || [ναυτ.] κελευστὴς τροφοδότης ἢ διανομεύς· βλ. ὑπαξιωματικοὶ (ναυτικοῦ) ἄμαχοι. § — ταχυδρομείου, facteur. n. m.

διανομή, ῆς. ἡ· κοινῶς τὸ μοίρασμα. ἡ πρᾶξις τοῦ διανέμειν, ἡ διαμοιρασία, distribution, n. f. répartition. n. f. partage, n. m. βλ. διανέμω· || —, partage. κοινῶς τὸ μοίρασμα. διαίρεσις ἀντικειμένου τινὸς μεταξὺ πλειοτέρων προσώπων· || [νομ.] — (δικαστική, περιουσίας, κτλ.). partage, n. m. εἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου κατὰ ὡρισμένην διαδικασίαν διανομὴ τῶν κοινῶν πραγμάτων. ἤτοι ἡ παῦσις τῆς κοινωνίας πραγμάτων ἣν δύο ἢ πλειότερα πρόσωπα ἔχουσι. Π. Δ. ἄρθρ. 1087 - 1099. βλ. καὶ διανέμω· || διανομή, distribution, n. f. (π. χ. ἄρτου, κρέατος καὶ ἐν γένει τροφίμων, ἱματισμοῦ, ὑλικοῦ, κτλ.) εἰς τοὺς στρατιώτας, εἰς τὰ πληρώματα τῶν πλοίων, κτλ. || — τῶν μερίδων, distribution des rations ; || — εἰς τοὺς δικαιούχους (μεριδούχους). distribution aux rationnaires, ἤτοι εἰς τοὺς δικαιουμένους λαμβάνειν μερίδας· || — γραμμάτων, distribution des lettres ; || —, κοινῶς τὸ μοίρασμα. répartition, n. f. π. χ. διανομὴ τῶν στρατευσίμων εἰς τὰ διάφορα σώματα, répartition du

contingent ; ‖ — πυρομαχικῶν, répartition des munitions ; ‖ — τῶν ἵππων, répartition des chevaux ; ‖ — τῆς ὑπηρεσίας, répartition du service ; ‖ — κατὰ τάξιν, βλ. ταξινόμησις, emmétrage, n. m. ‖ [στρατ.] — τῶν τροφῶν, la prestation (χορήγησις) des vivres.

διανοοῦμαι (έομαι) [μέσ. ἀποθ.] σκέπτομαί τι μὲ τὸν νοῦν ἢ ἔχω κατὰ νοῦν, avoir dans l'esprit ; καὶ ἐν γένει διαλογίζομαι, σκέπτομαι, penser ; στοχάζομαι, songer ; σταθμίζω τι κατὰ νοῦν, méditer ; λογαριάζω, compter ; ‖ τί διανοεῖσθε ; à quoi pensez (songez) -vous ? ‖ τί διανοεῖσθε νὰ πράξητε ; que comptez-vous faire ? ‖ διενοήθη τὴν καταστροφήν μου, il a médité ma ruine ; ‖ τότε διενοήθη αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν, c'est alors qu'il conçut cette entreprise (concevoir = συλλαμβάνω τὴν σκέψιν) ‖ τίς ἤθελε ποτὲ διανοηθῇ ὅ,τι ; qui se serait [jamais] imaginé que ?

διάνος, ὁ· [ξεν.] ὁ κοῦρκος· κοινὴ ὀνομασία τοῦ πτηνοῦ ἰνδιάνου, dindon, n. m. [θηλ.] dinde, n. f. ἰνδιαλέκτως καὶ συνηθέστερον ὁ γάλλος, θηλ. γαλλοποῦλα.

διανυκτέρευσις, εως, ἡ· τὸ νὰ διέλθῃ τις τὴν νύκτα που, action de passer la nuit. § ἀγρύπνησις δι' ὅλης τῆς νυκτός, ξενυκτέρευμα, veille, n. f.

διανυκτερεύω, μέλ. εύσω· διέρχομαι τὴν νύκτα, passer la nuit. § ἀγρυπνῶ ὅλην τὴν νύκτα, ξενυκτίζω, veiller.

διάνυσις, εως, ἡ· (διανύω). ἡ πρᾶξις τοῦ διανύειν (διατρέχειν), action de parcourir ; τοῦ φθάνειν εἴς τι μέρος, τοῦ ἐκτελεῖν ὁδοιπορίαν, τοῦ διατρέχειν δρόμον, διάστημα, le parcours ; le trajet ; βλ. καὶ διαδρομή· τὸ φέρειν εἰς πέρας τι, τὸ τελειώνειν, τὸ τέλος, achèvement, n. m. fin, n. f.

διανυτέος, α, ον· τὸ μέλλον νὰ διανυθῇ, qui doit être parcouru.

διανύω, μέλ. ύσω, φέρω τι εἰς πέρας, ἐκτελῶ, κοινῶς τελειώνω, achever ; terminer ; φθάνω εἰς τὸ τέλος, arriver au terme ; ἐπίσης φθάνω εἴς τι μέρος, διατρέχω διάστημά τι, parcourir ; ‖ διήνυσε τὸν βίον του, il a fait sa course.

διαξαίνω, μέλ. ξανῶ, θὰ διαξάνω· ξαίνω, carder ; ξεκαθαρίζω τὸ μαλλὶ διὰ τοῦ ξανίου, λαναρίζω μὲ τὸ λινάρι.

διαξέω, μέλ. ξέσω (ξέω), κάμνω σῶμά τι ὁμαλὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διὰ τοῦ ξύστρου ἢ τῆς ῥυκάνης (μὲ τὸ ῥοκάνι, ῥοκανίζω), raboter ; στιλβώνω τι, καθιστῶ λεῖον, polir entièrement ; ὁμαλίζω (μάρμαρον), rabattre, προστρίβω δι' ἄμμου πρὸς λείανσιν· καὶ γενικῶς ξέω, ἀποξέω (ξύλον τι, λίθον, κτλ.), racler καὶ ratisser, μεταχειριζόμενος τὴν ξυάλην (ξύστραν, racloir ἢ τὴν ξέστραν, ratissoir) πρὸς ἐξομαλισμὸν τῆς ἐπιφανείας.

διαξηραίνω, μέλ. ανῶ, θὰ διαξηράνω, dessécher, κάμνω τι ὅλως ξηρόν, sécher entièrement, ἀποξηραίνω, καταξηραίνω.

διάξηρος, ος, ον· κατάξηρος, bien sec ; tout à fait sec.

διάξις, ἡ· [διάλ. Καρπάθου] ἡ τάξις.

διαξιφίζομαι καὶ διαξιφίζω· μάχομαι μετά τινος διὰ τοῦ ξίφους, combattre (se battre à l'épée ; ξιφομαχῶ (τινὶ περί τινος), ferrailler ; espadonner (διὰ ξίφους, espade).

διαξιφισμός, οῦ, ὁ· κτύπημα διὰ τοῦ ξίφους, coup d'épée ; botte, n. f. (ἐν τῇ ξιφασκίᾳ).

διάξυλον, ου, τό· ἐγκάρσιον ξύλον, traverse, n. f. [ἐπὶ τῶν στεγῶν] panne, n. f. βλ. τεγίς. § [ναυτ.] traversin [de bitte], n. m. [τῶν κιόνων], κοινῶς μπρίντα, ὁριζόντιος δοκὸς διασταυροῦσα τοὺς ξυλίνους κίονας καὶ ἐξέχουσα ἑκατέρωθεν αὐτῶν.

διάξυσμα, ατος, τό· τὸ ἀπόκομμα, ἀπόξεσμα, raclure, τὸ ἀφαιρούμενον διὰ τῆς ἀποξέσεως, ce qu'on enlève en raclant. § [ἀρχιτ.] διάξυσμα, cannelure, n. f. (καὶ στρίξ, στριγός, ἡ, strie, καλούμενον)· αἱ κατὰ μῆκος τοῦ σκάπους (κορμοῦ, fût) τῶν Δωρικῶν, Ἰωνικῶν ἢ Κορινθιακῶν κιόνων εὑρισκόμεναι κοῖλαι αὐλακώσεις, σκοπὸν ἔχουσαι νὰ καλύνωσιν αὐτοὺς διὰ τῆς ποικιλίας τοῦ φωτὸς καὶ τῆς σκιᾶς. Εἰς τοὺς Δωρικοὺς κίονας αἱ παράλληλοι αὐλακώσεις συναπαντῶνται καὶ τέμνονται εἰς ὀξείας γωνίας, εἰς δὲ τοὺς Ἰωνικοὺς καὶ Κορινθιακοὺς εἰς ἐπιπέδους ἐπιφανείας· συνήθως ὁ ἀριθμὸς τῶν διαξυσμάτων ἅτινα καὶ στρίγες ἐλέγοντο, ἦτο 20 εἰς ἕκαστον κίονα· παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις ὅμως ἐνίοτε καὶ 16 μόνον· βλ. ῥυθμὸς (ἀρχιτεκτονικός). Τὰ ἐξέχοντα τῶν αὐλακώσεων μέρη καλοῦνται ῥαβδώσεις (ὑπὸ τῶν γάλλων cannelure, ῥάβδωσις), ἅτινα καὶ ῥάβδοι (cannes) καλοῦνται· βλ. διαξυστρίς, dégorgeoir pour cannelures ; ‖ [ἀρχ.] διάξυσμα, cannelure, n.f. καλεῖται πᾶσα κοίλη αὐλάκωσις (ἢ ῥάβδωσις, προκειμένου περὶ τοῦ ὑψώματος τοῦ χωρίζοντος δύο αὐλακώσεις) εὑρισκομένη ἐπὶ τῶν παραστάδων, ὠτίδων, τοῦ κορμοῦ τῶν κιόνων ἢ ἑτέρων ἀντικειμένων· ‖ —; cannelure, n. f. καλεῖται κοιλότης ὑπάρχουσα ἐπὶ τῶν ἐλασμάτων τῆς σπάθης, κτλ. ‖ — ἡ αὐλάκωσις ἐπὶ ξυλίνου ἀντικειμένου, goujure, n. f. συνώνυμον τοῦ cannelure, n.f. § — (διαξύω), ἐφ' οὗ τοποθετεῖταί τι logement (= ἐγκάθισις), π. χ. τὸ διάξυσμα τῆς κάννης (ἐπὶ τοῦ κοντακίου) ἢ αὖλαξ τῆς κάννης, logement du canon ἢ le canal du canon ; τὸ διάξυσμα τῆς θήκης τοῦ οὐραίου, logement de la boite de culasse ; τὸ διάξυσμα τῆς ῥάβδου, le canal de baguette ; βλ. καὶ κοντάκιον εἰς τυφέκιον πεζικοῦ.

διαξυσμάτια, τά· [ἀρχιτ.] canneaux, καλοῦνται μικρὰ διαξύσματα ἢ ῥαβδώσεις (cannelures), χρησιμεύοντα ὡς κόσμημα εἴς τι διάζωμα (ζωοφόρον, frise) κτλ.

διάξυστος, ος, ον· cannelé, ée ; αὐλακωτός, ἤτοι ῥαβδωτός, ή, όν· rayé, ée ; strié, ée ; διάξυστος (ῥαβδωτὸς) ἑλικοειδῶς, cannelé en hélice ; βλ. καὶ διάξυσμα.

διαξύστρια, ας, ἡ· écouane, n. f. βλ. ῥυκάνη διαξυστική.

διαξυστρίς, ίδος, ἡ· (ἐκ τοῦ διαξύω), dé-

gorgeoir pour cannelures; ἐργαλεῖόν τι δι' οὗ ποιοῦνται διαξύσματα (κυριολεκτικῶς διαστομωτήριον διαξυσμάτων). Διαξύσματα μὲν λέγονται τὰ κοῖλα, ῥαβδώσεις δὲ τὰ ἐξέχοντα· ἀμφότερα δὲ ταῦτα τὰ κατὰ μῆκος κοσμήματα τῶν κιόνων καλοῦσιν οἱ Γάλλοι cannelures ; βλ. διάξυσμα.

διάξυστρον, ου, τό· rabot. n. m. ῥυκάνη δι' ἧς διαξέουσί τι, π. χ. ἡ διαξύστρια· ‖ — ῥάβδου, rabot à baguette ; — κάννης, rabot à canon ; εἴδη ῥυκανῶν δι' ὧν ποιοῦνται τὰ ἐπὶ τῶν κοντακίων διαξύσματα τῆς κάννης καὶ τῆς ῥάβδου τῶν ὅπλων καὶ τῶν τοιούτων. § διάξυστρον καλεῖται ἐπίσης τὸ ἐξομάλιστρον, rabat ou rabot.

διαξύω, μέλ. ύσω· [ἀρχιτ.] canneler ; ῥαβδόω-ῶ· πρὸς σχηματισμὸν διαξυσμάτων ἐπὶ τοῦ κορμοῦ (σκάπους, fût) τῶν Δωρικῶν, Ἰωνικῶν ἢ Κορινθιακῶν κιόνων ἢ ῥαβδώσεων ἐπὶ τῶν παραστάδων (pilastres), ὠτίδων (consoles) ἢ ἄλλων μερῶν· βλ. καὶ διάξυσμα.

διαολοκούλουκο, τό· [διάλ. Νάξου] διαβόλου κουλοῦκι, ἤτοι σκυλὶ τοῦ διαβόλου· λέγεται ἐπὶ ἐπιτιμήσεως ἐλαφρᾶς.

διάομα, τό· [διάλ. Νάξου] ἡ λεηλασία, ἁρπαγή· βλ. καὶ διαγούμισμα.

διάομαι καὶ διάζομαι. [διάλ. Ἠπείρου] 1) ἐπιχειρίζομαι τὰ περὶ τὸ ὑφαίνειν, εἰς τὸ 'ποστάδι· 2) καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι εἴς τι.

διαομίζω, [διάλ. Νάξου] λεηλατῶ, διαρπάζω· βλ. καὶ διαγουμίζω.

διαπαιδαγώγησις, εως, ἡ· ἡ ἀνατροφή, éducation, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ ὁδηγία, τὸ διευθύνειν τινά, action de gouverner, de diriger quelqu'un.

διαπαιδαγωγῶ (έω), μέλ. ήσω, ἀνατρέφω élever ; κάμνω τὴν ἀνατροφήν τινος, faire l'éducation de ; καὶ ἐν γένει ὁδηγῶ, διευθύνω, gouverner ; diriger ; θέτω τινὰ ὑπὸ πειθαρχίαν, discipliner.

διαπαλαίω, μέλ. παλαίσω, lutter, μάχομαι τινὶ = μέ τινα.

διαπάλη, ης, ἡ· lutte, n. f. διαγωνισμὸς μετά τινος εἰς τὴν πάλην καὶ ἐν γένει ὁ ἀνταγωνισμός.

διαπαντὸς ἢ ὀρθότ. διὰ παντός, ἐπίρ. πέρα πέρα, διὰ πάντοτε, pour toujours (=ἐς ἀεί), à jamais ; à tout jamais ; pour jamais.

διαπαρθένευσις, εως, ἡ· βλ. διακόρευσις.

διαπαρθενευτής, οῦ, ὁ· βλ. διακορευτής.

διαπαρθενεύω, μέλ. εύσω, βλ. διακορεύω.

διαπασῶν, ἡ· [μουσ.] κυρίως ἡ διὰ πασῶν συμφωνία, ἡ δι' ὅλων τῶν ὀκτὼ χορδῶν διερχομένη διατονικὴ συμφωνία, ὀκτάχορδος διατονικὴ κλῖμαξ, κοινῶς ἡ γκάμμα, gamme, n. f. octave, n. f. diapason, n. f. βλ. καὶ **τονάριον**· ‖ εἰς τὴν διαπασῶν, à l'octave ; ‖ [μεταφ.] μεγαλοφώνως, ὑψηλοφώνως, à haute voix ; λίαν ὑψηλά, très-haut.

διαπέμπω, μέλ. ψω· ἀποστέλλω τι ἀντικρὺ ἢ πρός τινα καὶ ἰδίως μηνυτὰς ἢ πρέσβεις, ἀγγέλους, envoyer ἢ envoyer de tous côtés ; faire parvenir (à quelqu'un) ; διαβιβάζω· transmettre ; ἐπιστέλλω, mander.

διάπεμψις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστέλλειν τινὰς ἤ τινα εἰς διάφορα μέρη ἢ πρόσωπα, ἡ ἀποστολή, envoi, n. m. mandat, n. m. ἀποστολή, ἐντολή, mission, n. f. καὶ μεταγ. ἡ διαβίβασις, transmission, n. f.

διαπεπηγμένος, η, ον· (διαπήγνυμι), ἐπενδεδυμένος, κλ. blindé, ée.

διαπεραιόω-ῶ, μέλ. ώσω· διαπερῶ τινα ἤ τι ἄντικρυ (ἰδίως ἐπὶ θαλάσσης, ποταμοῦ), [faire] passer (de l'autre côté) ; μεταβιβάζω, διαπορθμεύω, transporter ; διαβαίνω, passer ; διαπερῶ, traverser ; ‖ — ποταμόν, traverser un cours d'eau.

διαπεραίωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαπερᾶν τινα ἤ τι ἄντικρυ, action de passer (de traverser), le passage = ἡ διάβασις, ὁ διάπλους καὶ κοινῶς τὸ πόρθμευμα, ἡ μεταβίβασις, διαπόρθμευσις, le transport ; ἡ διάβασις, διαπέρασις, la traversée ; le trajet ; καὶ ἡ διαβίβασις, transmission, n. f.

διαπέραμα, ατος, τό, καὶ

διαπέρασμα, ατος, τό· ταὐτόσημον τοῦ διαπεραίωσις· ‖ τὸ πέρασμα πέρα πέρα, ἡ διατρύπησις, percement, n. m.

διαπεραστικός, ή, όν· διαδυτικός, εἰσδυτικός, pénétrant, e; (ἐπὶ ἤχου) ὀξύς, perçant; ‖ διαπεραστικὸν ψῦχος, froid pénétrant ; ‖ διαπεραστικὴ φωνή, voix perçante (ὀξεῖα, aiguë).

διαπεραστός, ή, όν· perméable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ διαπερασθῇ ὑπὸ τοῦ ἀέρος ἢ ῥευστοῦ τινος, εὐδίοδος, ος, ον· Θεόφ. 1 σελ. 17· ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ διαπεραστόν, τὸ διαβατόν· τὸ ἀντίθετον εἶνε ἀδιαπέραστον (imperméable) βλ. λέξιν· ‖ διαπεραστὸν (εὐδίοδον ἢ διαβατὸν) ἔδαφος ἢ στρῶμα ἐδάφους, terrain ou couche perméable ; π. χ. τὰ ἀμμώδη στρώματα τοῦ ἐδάφους.

διαπερατότης, ητος, ἡ· τὸ διαπερᾶν τι, perméabilité, n. f. § μαγνητικὴ διαπερατότης, perméabilité magnétique, ἢ καὶ διαπερατικότης ἢ καὶ διαχωρητότης· καλεῖται οὕτως ὁ λόγος τῆς μαγνητικῆς ἐπαγωγῆς $\mathscr{B}$ πρὸς τὴν ἔντασιν μαγνητικοῦ πεδίου $\mathscr{H}$. Παρίσταται διὰ τοῦ συμβόλου μ, ἤτοι $\mu = \frac{\mathscr{B}}{\mathscr{H}}$.

διαπεράω-ῶ, μέλ. άσω· κοινῶς διαπερνῶ (περάω). [ἀμετβ.] περνῶ διὰ μέσου τινὸς ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, περνῶ ἀντικρύ, ἰδίως ἐπὶ θαλασσῶν καὶ ποταμῶν, traverser ; διατρυπῶ, percer ; διαχωρέω, εἰσδύω, pénétrer ; ‖ ἡ σφαῖρα διεπέρασε τὸν βραχίονα, la balle a traversé le bras ; ‖ ἡ βροχὴ διεπέρασεν ὅλα μου τὰ φορέματα, la pluie a pénétré tous mes habits ; ‖ θὰ κατορθώσωμεν νὰ διαπεράσωμεν τὸ πλῆθος, nous viendrons à bout de percer [la foule] ; ‖ τὸ φῶς διαπερᾷ τὰ διαφανῆ σώματα, la lumière pénètre les corps diaphanes ; ‖ τὸ ψῦχος μὲ διεπέρασε, le froid m'a transi ; ‖ [τακτ.] —, ἀνοίγω ἔξοδον, faire jour ; ‖ [ναυ-

τιχ.] διαπερῶ = ἀντιβάλλω, border ou traverser, κοινῶς τραβερσάρω.

διαπερονάω-ῶ, μέλ. ήσω, τρυπῶ ἐντελῶς τινα ἤ τι μὲ περόνην (σοῦβλαν ἢ βελόνην), διατρυπῶ, percer; || — (μὲ περόνην, agrafe; boucle), agrafer, boucler = συνδέω, περιδένω· βλ. διαπερόνησις.

διαπερόνησις, εως, ἡ· [ἱππολ.] bouclement, n. m. infibulation, n. f. εἰδικὴ ἐγχείρησις ἐν τῇ ἱππιατρικῇ, σκοποῦσα τὴν διὰ μεταλλίνων ἀμμάτων (διὰ κοινοῦ σύρματος) συνένωσιν τῶν ἐξωτερικῶν χειλέων τοῦ αἰδοίου τῶν φορβάδων. Ἡ ἐγχείρησις αὕτη γίνεται εἰς τὰς ἐλευθέρως νεμομένας καὶ μετὰ τῶν κηλώνων ἵππων συναγελαζομένας φορβάδας πρὸς παρακώλυσιν τῆς ὀχείας.

διαπετάννυμι, ἀναπεταννύω, ἀναπετάσσω.

διάπηγμα, ατος, τό· τὸ ἐν τῷ μεταξὺ συναρμοσθέν, παρεντεθέν, πλαγία δοκὸς ἢ ξύλον (ἐγκάρσιον), poutre transversale; καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ χρήσιμον εἰς στερεὰν συγκράτησιν ἢ σύσφιγξιν δύο καὶ πλειοτέρων πραγμάτων, pièce d'assemblage; γενικῶς ὅθεν traverse, n. f. καὶ ὅταν ἦνε ἐκ ξύλου, διάξυλον· || —, traverse, n. f. λέγεται ὅθεν καὶ πᾶν σιδηροῦν ἢ ξύλινον τεμάχιον τιθέμενον ἐγκαρσίως (en travers) διὰ τὸν σύνδεσμον ἢ στερέωσιν ἑτέρων· || ὁ διάπηξ, entretoise, n. f. βλ. λέξιν· || [ναυτ.] διαπήγματα, barres de hunes, barres traversières, ou entretoises; βλ. καὶ θωράκιον (hune); || [ναυτ.] διάπηγμα, τὸ ἀντέρεισμα τοῦ ἀγκυλίου, étai de maillon; || —, blinde, n. f. βλ. πρόφραγμα· || διαπήγματα, blindes (en bois), καλοῦνται ἐπίσης ξύλινα πλαίσια χρησιμεύοντα ἵνα συγκρατήσωσι τὰς σανίδας ἢ φακέλλους εἰς τὰς σύριγγας (sapes) ἢ τὰς καταβάσεις τῶν τάφρων (descentes de fossés).

διαπήγνυμι, μέλ. ήξω, θέτω τι στερεῶς ἀνάμεσα εἰς δύο πράγματα καὶ ἐν γένει συναρμόζω στερεῶς, assembler; emboiter; clouer ou attacher en travers; || blinder = προκαλύπτω, ἐπενδύω.

διαπηδάω-ῶ, μέλ. ήσω, πηδῶ διὰ μέσου τινος ἢ ἀντίπεραν· — τάφρον, κτλ. sauter à travers; ὑπερπηδῶ, ὑπερβαίνω, franchir; || ἵππος διαπηδῶν = χάμνων πηδήματα, cheval sauteur; || διαπηδᾶν τὴν δοκὸν (τῶν σταύλων), embarrer, λέγεται ὅταν ὁ ἵππος φέρῃ ὑπὲρ τὴν δοκὸν τὴν διαχωρίζουσαν τὴν φάτνην εἴτε τοὺς προσθίους, εἴτε τοὺς ὀπισθίους πόδας. § —, ἐκρέω μὲ ὁρμὴν ἐπὶ αἵματος καὶ ῥευστῶν (παρ' ἡμῖν πηδᾷ τὸ αἷμα, Γαλην.).

διαπήδησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαπηδᾶν, [ἰατρ.] ἡ ἐκ χαλαρώσεως τῶν αἱματοφόρων ἀγγείων προερχομένη αὐτόματος ἐκροὴ τοῦ αἵματος [Ἱπποκρ.] effusion, n. f. rupture des vaisseaux; épanchement hors des vaisseaux qui le contiennent.

διάπηξ, ηγος, ὁ· γενικῶς τὸ διάπηγμα, traverse, n. f. βλ. λέξιν. § διάπηξ, entretoise, n. f. διάπηγμα, ατος, τό· μεσόζευγμα, ατος, τό· τεμάχιον ξύλου ἢ μετάλλου τιθέμενον μεταξὺ δύο ἑτέρων τεμαχίων ἵνα τὰ στερεώσῃ καὶ τὰ συγκρατήσῃ ἐν σταθερᾷ θέσει· || — ἀστράβης, entretoise d'arçon; || — πόρπης, entretoise d'une boucle, πέριξ τοῦ ὁποίου στρέφεται ἡ περόνη (ardillon); || διάπηξ, ὁ· entretoise ou barrette, σιδηροῦς ζυγὸς συνενώνων τὰ κατώτερα ἀκροβραχιόνια, τῆς στομίδος τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων· βλ. στομὶς (mors). § διάπηξ, ὁ· [ναυτ.] entretoise, n. f. διάπηγμα, τό· || [ναυτ.] διαπήγματα τοῦ θωρακίου, κοινῶς αἱ τρέσσαις, entretoises ou barres traversières supérieures; βλ. θωράκιον. § —, blinde, n. f. τὸ πρόφραγμα.

διάπηξις, εως, ἡ· συνένωσις, συναρμογὴ διαφόρων τεμαχίων, assemblage de plusieurs pièces; || διάπηξις ἢ σκελετός, charpente, n.f. καλεῖται οὕτω συναρμογὴ (assemblage) ξυλίνων ἢ σιδηρῶν τεμαχίων χρησίμων εἴς τινα οἰκοδομὴν (construction) ἢ ἀποτελούντων μέρος αὐτῆς ἢ εἰς οἱονδήποτε ἕτερον κατασκεύασμα· || ξύλινος διάπηξις, charpente de bois, ἢ ἁπλῶς charpente; ὁ ξύλινος σκελετὸς οἰκίας, κτλ. Ξύλωσις, εως, ἡ· κοινῶς ἡ ξυλοδεσιά. τὰ ξυλοδέματα ἢ καὶ ἱμάντωσις, εως, ἡ· «ἡ δέσις ξύλων ἐμβαλλομένων τοῖς οἰκοδομήμασι» «charpente pour lier les parties d'une maçonnerie». Πρό τινων ἐτῶν ἀντικαθιστῶσιν εἰς τοὺς σκελετοὺς τῆς οἰκοδομικῆς καὶ ἐν γένει τῶν τεχνικῶν ἔργων τὴν ξυλείαν διὰ τοῦ σιδήρου· ὁ τρόπος οὗτος τῆς κατασκευῆς καλεῖται charpente en fer, σιδηρᾶ διάπηξις, ἤτοι σιδηροῦς σκελετὸς οἰκίας, κλπ. ὅστις κατ' ἀναλογίαν τῆς ξυλώσεως καλεῖται σιδήρωσις, σημαίνει δὲ σιδηροῦν σύμπλεγμα ἢ δεσμὸν (π. χ. ἡ σιδηροπαγὴς στέγη, comble en fer); || μεταλλικὴ διάπηξις, charpente métallique; || ξύλινος διάπηξις ἢ πρόφραγμα, blinde en bois; || —, blindage, n. m. καλεῖται στερεὰ συναρμοσις ἀντικειμένου τινὸς ἐπὶ ἑτέρου πρὸς ἀποτέλεσιν προφράγματος.

διαπίδυσις, εως, ἡ· ἡ ἀνάβλυσις, jaillissement, n. m. ἡ ἔκριψις, jet, n. m. § βλ. καὶ ἐνδόσμωσις.

διαπιδύω, μέλ. ύσω· ἀναβλύζω, ἀναβρύω, jaillir.

διαπίστευμα, ατος, τό· καὶ

διαπιστευτήριον, ου, τό· lettre de créance (κατὰ Σαρίπολον διαπίστευμα) [διεθνὲς δίκαιον]· καλεῖται τὸ ἔγγραφον τὸ ἀπευθυνόμενον ὑπὸ τῆς πολιτείας τῆς ἀποτελούσης διπλωματικὸν ἀντιπρόσωπον μετ' ἐντολῆς γενικῆς ἢ εἰδικῆς πρὸς ἣν γίνεται ἡ ἀποστολὴ πολιτεῖαν, εἰς πιστοποίησιν τῆς ἐντολῆς ταύτης. Τὰ διαπιστευτήρια διὰ μὲν τοὺς γενικοὺς καὶ εἰδικοὺς ἀντιπροσώπους ἀνωτέρου βαθμοῦ ἐκδίδονται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τὴν πολιτείαν προσωποποιοῦντος (μονάρχου, ἡγεμόνος, προέδρου δημοκρατίας), ὅτε ἀπευθύνονται πρὸς τὸν τὴν πολιτεῖαν ἐκπροσωποῦντα, διὰ δὲ τοὺς διπλωματικοὺς ἀντιπροσώπους κατωτέρου βαθμοῦ, ὅπως εἶνε οἱ ἐπιτετραμμένοι (chargés d'affaires), τὸ διαπιστευτήριον ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν ἀπευθυνόμενον πρὸς τὸν

αὐτὸν ὑπουργὸν τῆς ξένης κυβερνήσεως· || διαπιστευτήρια (τὰ) [ἐνν. γράμματα]. lettres de créance ; || ἐπέδωκε τὰ διαπιστευτήριά του. il présenta (remit) ses lettres de créance.

διαπιστεύω, μέλ. εύσω· ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα· — τινί τι· ἔχω ἐμπιστοσύνην πρός τινα. confier ; διαπιστεύομαι=ἐμπιστεύομαι. se confier ; || διαπιστεύω (πρεσβείαν, πρεσβευτὴν παρά τινι) [καὶ μέσ.] accréditer (auprès de quelqu'un).

διάπλασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διδειν εἴς τι μορφήν, σχῆμα, μόρφωσις (κυρίως καὶ μεταφ.), formation, n. f. conformation. n. f. (ὁ σχηματισμός). καὶ ἡ ἀνατροφή, éducation, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ σύστασις, σύνθεσις, constitution. n. f. || διάπλασις ἵππου. constitution d'un cheval ; ἡ σύστασις. τὰ συστατικὰ μέρη τοῦ σώματος· || [γεωλ.] ἡ διάπλασις τῶν στρωμάτων (τῆς γῆς). la formation (la conformation) des couches ; || ἡ διάπλασις τοῦ ἐλέφαντος. la conformation de l'éléphant; || ἡ ἐξωτερικὴ διάπλασις τῶν σωμάτων. la configuration des corps ; || ἡ διάπλασις τῆς νεολαίας. l'éducation de la jeunesse.

διάπλατος, ὁ. tout grand ouvert.

διαπλάσσω (άττω), μέλ. πλάσω· δίδω εἴς τι μορφήν, διαμορφόω. μορφόω. μορφώνω. σχηματίζω. former ; ἀπεργάζομαι. διαμορφώνω. façonner ; || [μεταφ.] ἐξομαλύνω. polir. adoucir ; || ἡ ἀνάγνωσις διέπλασσε τὸ ὕφος του. la lecture a formé son style ; || ἡ ἐκπαίδευσις δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν διαπλάσσῃ. l'instruction n'a pu le façonner ; || διαπλάττω τὰ ἤθη. former (polir ; adoucir) les mœurs.

διαπλάτυνσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαπλατύνειν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα. élargissement (π. χ. d'une rue ; d'un canal, etc) ; ἡ (δι) εὔρυνσις. évasement, n. m. [d'une ouverture] ; καὶ ἐνίοτε dilatation, n. f. (εὔρυνσις. πλάτυνσις)· || [σιδηρ.] surécartement. n. m. εἰς τοὺς σιδηροδρόμους ἡ διαπλάτυνσις διανέμεται ὁμοιομόρφως, ὅπως ἡ ἀνύψωσις (surhaussement), κατὰ μῆκος τοῦ προσαγωγῆς παραβολικοῦ τόξου (parabole du raccordement), ἀφιεμένης τῆς ἐξωτερικῆς ῥάβδου ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῆς θέσει καὶ πλησιαζομένης τῆς ἐσωτερικῆς ῥάβδου πρὸς τὸ κέντρον κατὰ ποσότητα ἴσην πρὸς τὴν ὡρισμένην διαπλάτυνσιν.

διαπλατύνω, μέλ. θὰ διαπλατύνω. ἀόρ. διεπλάτυνα· κάμνω τι πολὺ πλατύ. πλατύνω. élargir ; (δι)εὐρύνω. évaser ; dilater ; || [σιδηρ.] surécarter ; βλ. διαπλάτυνσις.

διάπλεγμα, ατος, τό· πᾶν τὸ μετά τινος συμπεπλεγμένον, tissu, e ; ἡ ἐμπλοκή, entrelacs, n. m.

διαπλέκω, μέλ. ξω· πλέκω τι διὰ μέσου ἄλλου, συμπλέκω δύο ἢ πολλὰ πράγματα. tisser ; tresser ; ἐμπλέκω, entrelacer ; (κυρίως καὶ μεταφ.).

διάπλευρος, ος, ον· [ἀνατ.] ὁ εἰς τὴν πλευρὰν εὑρισκόμενος, intercostal. ale, aux.

διάπλευσις, εως, ἡ· ὁ διάπλους, traversée, n. f. passage d'un (vaisseau).

διαπλέω, μέλ. εύσω, διέρχομαι πλέων θάλασσαν τινά. διαπερῶ ἢ περῶ θάλασσαν διὰ πλοίου, traverser (par eau, par mer) καὶ ἐν γένει θαλασσοπορῶ. naviguer [τὸ traverser εἶνε συνώνυμον τοῦ μεταβ. passer]. passer ; faire le trajet ; || — δίαυλον, chenaler ; βλ. καὶ **δίαυλος**· || διέπλευσε τὸν πορθμόν. il a traversé le détroit ; || θὰ διαπλεύσητε θάλασσαν. vous aurez la mer à passer ; || διεπλεύσαμεν αὐτὸ τὸ διάστημα εἰς τρεῖς ὥρας, nous avons fait ce trajet dans trois heures. § [μεταφ.] διέρχομαι τὸν βίον μου, περνῶ τὴν ζωήν μου, passer sa vie.

διαπληκτίζομαι, μέλ. ίσομαι (μετά τινος). φιλονεικῶ μέ τινα, ἐρίζω. se quereller ; se disputer ; μάχομαι [se] batailler ; ἐρίζω, φιλονεικῶ. [se] chamailler ; δέρομαι. συμπλέκομαι (μετά τινος), se battre ; en venir aux mains (aux coups) (avec quelqu'un) ; || αἰωνίως διαπληκτίζονται. ils ne font que se batailler (se chamailler ; se harceler) ; || δύο ὥραις διεπληκτίζοντο. ils se chamaillèrent deux heures durant.

διαπληκτισμός, οὗ. ὁ· ἡ φιλονεικία, ἡ ἔρις, dispute, n. f. querelle. n. f. harcellement. n. m. [οἰκ.] chamaillis. n. m. § rixe, n. f. ἔρις (καυγᾶς) συνοδευομένη μεθ' ὕβρεων καὶ δαρμῶν.

διάπλοκος, ος, ον· ὁ πεπλεγμένος μέ τι ἢ ἀπό τι. tissu. e ; entrelacé, ée.

διάπλοος συνηρ. διάπλους.

διάπλους, ου. ὁ· ἡ διάπλευσις (διαπλέω), ἡ διαπέρασις θαλάσσης ἢ ποταμοῦ διὰ πλοίου, ἤτοι ὁ πλοῦς ἀπὸ μέρος τι εἰς ἕτερον, traversée (n. f.) [par mer] ; passage, n. m. trajet. n. m.

διαπνέω, μέλ. πνεύσω· ἀμεταβ. πνέει (ὁ ἄνεμος) διὰ μέσου τινὸς ἢ δυνατά, κοινῶς φυσᾶ. souffler à travers ; traverser ; ἐξατμίζομαι διὰ τῶν πόρων, exhaler ; ἱδρώνω, transpirer ; ἀναπνέω διὰ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς, respirer καὶ γενικῶς ἀναπνέω, respirer ; || ἐπίσης διασκορπίζομαι ὑπὸ ἀνέμου, ἐκφυσῶ, éventer ; || [μεταφ.] ἡ φιλοπατρία διαπνέει τοὺς λόγους του. l'amour de la patrie respire dans ses paroles ; ses paroles respirent l'amour de la patrie.

διαπνοή, ῆς, ἡ· ἡ ἀναπνοή, respiration, n. f. ἡ ἐξάτμισις. transpiration, n. f. βλέπε ἀναπνοή. § διαπνοή, évent, n. m. ou ventouse. n. f. καλοῦνται οὕτως ὀπαὶ ὑπάρχουσαι εἰς τοὺς τύπους (moules) ἵνα ἐκφεύγῃ ὁ ἀὴρ κατὰ τὸ ἐν αὐτοῖς χύσιμον τοῦ μετάλλου· καὶ γενικῶς διαπνοή, évent ou avent, n. m. καλεῖται ὀπή τις, συρίγγιον.

διαποδιστής (ἵππος). cheval ouvert de devant ou de derrière ; διαποδιστὴς τὰ πρόσθια ἢ τὰ ὀπίσθια ἄκρα, λέγεται περὶ ἰδίας διαπλάσεως τοῦ σώματος καθ' ἣν οἱ πόδες εἰσὶ λίαν διεστηκότες ἀπ' ἀλλήλων.

διαποικίλλω, μέλ. λῶ, θὰ διαποικίλλω (παρδαλοῖς χρώμασι), billebarder, ἤτοι κάμνω παρδαλὸν ὕφασμά τι.

διαπομπεύω, μέλ. εύσω. (πομπεύω) κοινῶς γεβεντίζω. περιφέρω τι κύκλῳ, faire circuler ; στηλιτεύω, afficher.

διαπόμπευσις, εως, ἡ· καὶ διαπόμπησις. στηλίτευσις. affichage. n. m. κοινῶς τὸ γεβέντισμα.

διαπόντιος, ος. ον· ὁ πέραν θαλάσσης (τοῦ πόντου) κείμενος. qui se fait par (qui vient de la) mer ; ὑπερθαλάσσιος, d'outre-mer ; transmarin ; ‖ ἡ διαπόντιος αὔρα, la brise de la mer ; ‖ — πλοῦς, voyage d'outre-mer.

διαπορεύομαι, μέλ. εύσομαι. ἀόρ. εύθην. διαβαίνω (διὰ μέσου), περιηγοῦμαι χώρας, marcher (cheminer) à travers ; traverser ; passer ; καὶ ἐν γένει μεταφ. διέρχομαι τὸν βίον μου. passer sa vie.

διαπορέω-ῶ. μέλλων ήσω. ἀμηχανῶ, εὑρίσκομαι εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν (ἀμφιβολίαν). δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω, être embarrassé ; ἀμφιβάλλω. διστάζω. douter ; hésiter.

διαπόρημα, ατος. τό· ἀπορία, ἀμφιβολία (ἀνησυχία φυσικὴ ἢ ἠθική), doute, n. m. ἀβεβαιότης. incertitude. n. f.

διαπόρησις, εως. ἡ· ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης. incertitude. n. f. ἀμηχανία. embarras, n. m. (καὶ ὡς σχῆμα ῥητορ.) dubitation, n.f.

διαπορητικός, ή. όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀπορίαν, ἀμφιβολίαν. ἀπορρηματικός, ἀμφίβολος, douteux. euse ; διαπορητικός, ἀμφιβολίας ἐκφραστικός. dubitatif. ive.

διαπορητικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπιφέροντα ἀπορίαν. ἀμφιβολίαν. dubitativement.

διαπόρθμευσις, εως, ἡ· ἡ ἀντίπεραν διάβασις, ἡ διὰ θαλάσσης μεταβίβασις, transport par mer ; ὁ διάπλους, passage n. m. ‖ ἡ ἑταιρεία τῶν θαλασσίων διαπορθμεύσεων. la société des messageries maritimes.

διαπορθμεύω, μέλ. εύσω. μεταβιβάζω. διαπερῶ τινα ἀντίπεραν διὰ πλοίου, transporter par mer ; faire passer.

διαπορῶ, βλ. διαπορέω.

διαποτίζω, μέλλων ίσω, ποτίζω. διαβρέχω (κοινῶς μουσκεύω), imbiber ; διαβρέχω (μουσκεύω). imprégner.

διαπότισις, εως, ἡ· διαβροχή, τὸ μούσκευμα. imbibition, n. f. imprégnation n. f. καλεῖται ἡ διαβροχὴ σώματος τινὸς δι' ἐλαίου. λίπους, ἁλάτων ἢ ἀερίων· οὕτω π. χ. διαποτίζοντες τὰ ξύλα διὰ διαλύσεων καθιστῶσιν αὐτὰ δύσκαυτα ἢ καὶ ἀδιάκαυτα.

διαπραγματεύομαι, μέλ. εύσομαι· ἀνερευνῶ τι ἀκριβῶς διὰ συζητήσεως, κτλ. négocier ; ἐπιχειρῶ τι, traiter ; ‖ διαπραγματεύομαι συνθήκην, négocier un traité ; ‖ ὡς διεπραγματεύθη τὸ ζήτημα, comme il a traité la question ; ‖ [ἐμπορ.] —. εὑρίσκομαι εἰς διαπραγμάτευσιν, être en négociation, être en marché pour ; traiter, ἤτοι συνάπτω ἀγοράς, συνομολογῶ ἀγοραπωλησίας· ‖ — συναλλαγματικήν, négocier ; ‖ δὲν καταδέχομαι νὰ σᾶς διαπραγματευθῶ, je ne daigne pas vous tromper. § [ἐμπορ.] διεπραγματεύθην τὰς συναλλαγματικὰς ταύτας μὲ συνάλλαγμα 25,28, j'ai négocié ces traites au change de 25,28 ; ‖ τὰ ἐπὶ.............. γραμμάτια δὲν εἶνε διαπραγματεύσιμα, les effets sur.............. ne sont pas négociables.

διαπραγματεύσιμος, η, ον· ὅστις ὑπόκειται ἢ δύναται νὰ διαπραγματευθῇ, négociable, adj.

διαπραγμάτευσις, εως, ἡ· ἡ διὰ τῆς συζητήσεως ἀνεύρεσις τῆς ἀκριβείας ὑποθέσεως τινός. négociation. n. f. pourparler(s) ; ‖ — (πώλησις) συναλλαγματικῆς, négotiation. n. f. ‖ [ἐμπορ.] εὑρίσκομαι εἰς διαπραγμάτευσιν. être en négotiation, traiter (en marché) = διαπραγματεύομαι, négocier.

διάπραξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ πράττειν, ἐκτελεῖν τι, ἡ ἐκτέλεσις, exécution, n.f. ἡ συμπλήρωσις. τελείωσις. κατόρθωσις πράξεως, accomplissement. n. m. [συνήθως ἐπὶ κακοῦ], perpétration. n. f.

διαπράττω (άσσω), μέλ. άξω· πράττω, ἐκτελῶ, exécuter ; τελειώνω τι, ἀποπερατῶ, συμπληρῶ, accomplir ; [ἐπὶ κακοῦ], commettre ; perpétrer.

διαπρεπής, ής, ές· ἔξοχος, ὑπερέχων, distingué, ée ; ἐπίσημος, ἀξιοσημείωτος, signalé ; marquant, e ; remarquable.

διαπρέπω, μέλ. ψω, ἐξέχω, ὑπερέχω, exceller ; καταφαίνομαι. ἀναφαίνομαι, διακρίνομαι. briller ; se distinguer ; se signaler ; διαπρέπω, ἐξέχω. ressortir ; ‖ διαπρέπει εἰς τὴν τέχνην του, il excelle dans son art ; ‖ ἡ κυρία αὐτὴ διαπρέπει ἐν τῇ αὐλῇ, cette dame brille à la cour ; ‖ διέπρεψε διὰ τῆς γενναιότητός του, il s'est distingué par son courage ; ‖ [ἀπολ.] διέπρεψεν, il s'est signalé.

διαπρεπῶς [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἔξοχον, ὑπέροχον, ἀξιοσημείωτον, supérieurement ; remarquablement ; brillamment.

διάπριστος, ος, ον· ὁ πριονισμένος, scié, ée.

διαπρίω, μέλ. πρίσω, διασχίζω, κατακόπτω διὰ τοῦ πρίονος, πριονίζω, scier ; ‖ — κατὰ μῆκος, refendre ou scier en long.

διαπρύσιος, ος καὶ α, ον (ἐκ τοῦ περάω), διαπεραστικός, ὀξύς, τρανόφωνος (ἐπὶ ἤχου), perçant, e ; ἠχηρός, retentissant, e ; περίφημος, ἀκουστός, ἔξοχος, λαμπρός, éclatant, e ; ‖ διαπρύσιος κῆρυξ τῆς ἀληθείας, héraut de la verité.

διαπρυσίως, [ἐπίρ.] διαπεραστικῶς, ὀξέως, δι' ἠχηρᾶς φωνῆς, d'une voix retentissante; ὑψηλοφώνως, à haute voix ; ἐξόχως κατὰ τρόπον θαυμάσιον, (ξ)ακουσμένον, d'une manière éclatante.

διαπυέω-ῶ, μέλ. ήσω, [ἀμετβλ.] γίνομαι πῦον μεταβάλλομαι εἰς πῦον, κοινῶς ἐμπυάζω [Ἱπποκ.] suppurer ; καὶ μεταβ. κάμνω τι νὰ ἐμπυάσῃ, faire suppurer = ἐμπυοῦμαι.

διαπύημα, ατος, τό· τὸ ἐν μέρει τινὶ τοῦ σώματος ἀθροιζόμενον νοσηρὸν ὑγρὸν (τὸ πῦον, pus) [ἀπόστημα ὥριμον = abcès mûr, ἡ ὡριμότης τοῦ ἀποστήματος, maturité de l'abcès], ἀφ' ἧς ἐννοίας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀποχωρίσωμεν ἀκριβῶς καὶ τὴν μεταβληθεῖσαν τοῦ

ἱστοῦ κατάστασιν, ἤτοι τὴν διαπύησιν, suppuration. βλ. λέξιν.

διαπύησις, εως, ἡ· ἡ ἐμπύωσις [Ἱπποκρ.] suppuration, n. f. ἢ purulence, n. f. κοινῶς τὸ ἔμπυωμα καὶ ὄμπυασμα. λέγεται ἡ κατάστασις τῶν ζωϊκῶν ἱστῶν καθ' ἣν συνάγεται ἐν αὐτοῖς πῦον. Γίνεται δὲ αὕτη ἕνεκα φλεγμονῆς κατὰ τὸν ἱστόν, δι' ἣν νοσογόνου τινὸς μικροβίου δρῶντος ἐπέρχεται κατὰ τὸ πάσχον μέρος ἢ τῶν ἱστῶν διαπυϊκὴ ἐργασία· ὁ ἱστὸς λέγομεν τότε ὅτι διαπυΐσκεται.

διαπυητικός, ή, όν· ὁ διευκολύνων τὴν ἐμπύωσιν [Γαλην.] suppuratif, ive.

διαπυΐσκω, ἐμπυΐσκω, κάμνω τι νὰ ἐμπυάσῃ· παθ. διαπυΐσκομαι, βλ. διαπυέω.

διαπύλιον, τό· συνηθ. πλ. τὰ διαπύλια (ἐνν. τέλη), droits d'octroi. ὁ φόρος τῆς πύλης· ὁ εἰσπραττόμενος δημοτικὸς φόρος διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἐμπορευμάτων εἰς τοὺς δήμους· βλ. εἰσαγώγιον καὶ τέλη.

διαπυνθάνομαι, ἀνερευνῶ τι ἐπιμελῶς ἢ ἐρωτῶ ἄλλον νὰ μάθω. ζητῶ παρά τινος ἀκριβεῖς πληροφορίας περί τινος, s'informer de. πυνθάνομαι περί τινος.

διάπυρος, ος, ον· ὅλος ἀναμμένος. πυροκαυμένος. enflammé [κυρίως καὶ μεταφ.] embrasé ; ὁ πεπυρωμένος. suant, e; βλ. καὶ ἐρυθροπύρωσις καὶ συνήθ. μεταφ. σφοδρός. φλογερός. ardent, e ; brûlant, e ; bouillant, e ; ‖ σφαῖρα διάπυρος, boulet enflammé (rouge); ‖ — σιδηρᾶ ῥάβδος, barre de fer incandescente ; ‖ διάπυροι ἄνθρακες, charbons ardents; ‖ — εὐγλωττία, éloquence brûlante ; ‖ — ζῆλος, zèle ardent ; ‖ — ζέσις, ardeur bouillante ; ‖ — δέησις, prière fervente.

διαπυρόω-ῶ. μέλ. ώσω, κατακαίω τι, ἀνάπτω. enflammer ; embraser ; ‖ πυρόνω μέχρις ἐρυθρώσεως, rougir au feu ; ‖ [μεταφ.] ἀνάπτω ἀπὸ θυμόν, s'enflammer (rougir) de colère.

διαπύρως, [ἐπίρ.] διακαῶς, ardemment ; ἐνθέρμως. θερμῶς. avec feu ; avec chaleur.

διαπύρωσις, εως, ἡ· ignition, n. f. ἡ ἄνευ φλογὸς λάμψις τῶν σωμάτων δι' ἰσχυρᾶς θερμάνσεως ἢ ἡ μέχρι τήξεως πύρωσις τῶν μετάλλων· ἡ διαπύρωσις ἀρχίζει γενικῶς εἰς τοὺς 525°, εἴς τινα ὅμως σώματα καὶ προτήτερον εἰσέτι. διατρέχει δὲ ἀναλόγως τῆς θερμοκρασίας πάσας τὰς χρωστικὰς διαβαθμίσεις· βλ. πύρωσις. ἐρυθροπύρωσις.

διαπυρωτικός, ή, όν· τῆς διαπυρώσεως, d'ignition.

διάρα, ἡ· [δημ.] βλ. δυάρα.

διάργυρος, ὁ· [δημ.] βλέπε ὑδράργυρος. vif-argent, n. m. mercure, n. m.

διάργυρος, ος, ον· ὁ ἐξ ἀργύρου. d'argent; argenté, ée.

διαρθρόνω [-όνω], μέλ. ώσω. βλ. διαρθρόω.

δίαρθρος, ος, ον· biarticulé, ée, ὁ ἔχων δύο ἀρθρώσεις.

διαρθρόω-ῶ. μέλ. ώσω. συναρμόζω μέλος μὲ μέλος (τὰς ἀρθρώσεις) [Ἱπποκρ.] emboîter (les articulations) ; articuler ; [κυρίως καὶ μεταφορ.] προφέρω, ἀπαγγέλλω καθαρῶς (ἀντίθετον τοῦ τραυλίζω), prononcer distinctement.

διάρθρωσις, εως, ἡ· emboîtement, n. m. articulation, n. f. συμμέλισις, συνάρμοσις μέλους πρὸς μέλος [Ἱπποκρ.]· ‖ [ἀνατομ.] —, diarthrose, n. f. ἄρθρωσις κινητή (articulation mobile), καθ' ἣν ἀρθρικαὶ ἐπιφάνειαι τῶν ὀστῶν ἐλεύθεραι καὶ ἐπικεχονδρωμέναι συνδέονται πρὸς ἀλλήλας διὰ συνδέσμων περιφερειακῶν, οὕτως ὥστε ἐπιτρέπονται κινήσεις μᾶλλον ἢ ἧττον ἐκτεταμέναι. Τοιαῦται αἱ ἀρθρώσεις κατ' ὦμον, κατ' ἰσχίον. κτλ. § διάρθρωσις. articulation. n. f. εὐκρινὴς προφορά, καθαρὰ ἀπαγγελία. prononciation articulée.

διαρθρωτέος, α, ον· ἐημ. ἐπίθ. ὅντινα δύναταί τις (ἢ πρέπει) νὰ διαρθρώσῃ (συναρθρώσῃ) τις. qui peut (doit) être articulé, articulable.

διαρθρωτικός, ή. όν· ἐπιτήδειος εἰς συναρμογήν. συναρμοστικός. propre aux articulations.

διαριθμέω-ῶ. μέλ. ήσω· διακρίνω πολλὰ ἀπ' ἀλλήλων ἀριθμητικῶς. μετρῶ ἀνὰ ἕν. ἀριθμῶ. énumérer ; ‖ [μεταφορ.] διαριθμῶ. τακτοποιῶ. mettre en ordre; διευθετῶ. arranger.

διαρίθμησις, εως. ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ μετρᾶν ἀνὰ ἓν πολλὰ πράγματα. τὸ μέτρημα. ἡ ἀρίθμησις. énumération, n. f. ‖ [μεταφ.] τακτοποίησις. διευθέτησις. arrangement, n. m.

διαρίζω, [ναυτ.] gabarier ou tracer. βλ. ἰχνογραφέω. § διαρίζω καὶ διριάζω [διάλ. Οἰνόης]. διαιρῶ. διανέμω. διαμοιράζω. «διαρίζω χρήματα».

διάρισμα, ατος. τό· gabariage, n. m. ou tracé, n. m. βλ. ἰχνογραφία πλοίου.

διάρκεια, ας. ἡ· durée, n. f. συνέχεια. παράτασις χρόνου· διάρκεια καλεῖται τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ ἀντικείμενον ἢ εἶδος δέον νὰ ᾖ ἐν ὑπηρεσίᾳ ἢ ἐν χρήσει. γενικώτερον δὲ τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ διαρκεῖ τι· κατ' ἐπέκτασιν διάρκεια=μονιμότης. permanence. n. f. καὶ ἀντοχή, résistance, n. f. ‖ — τῆς βασιλείας του. la durée de son règne ; ‖ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ. durant, pendant ; ‖ — τοῦ χρόνου. durée du temps. καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸ μάκρος (τοῦ χρόνου). longueur. n. f. ‖ κατὰ τὴν διάρκειαν (διαρκούσης) τῆς ἀπουσίας του. durant son absence ; ‖ ἡ διάρκεια τῶν θεσμῶν εἶνε ἀναγκαία. la permanence des institutions est nécessaire ; ‖ — (τοῦ βίου) τῆς ζωῆς. course. n. f. (de la vie)? ‖ — κατακαύσεως. durée de combustion; ‖ — τροχιᾶς. durée de la trajectoire ἢ διάρκεια διαδρομῆς (ἢ διανύσεως). durée du trajet. εἶνε ὁ χρόνος ὁ ἀπαιτούμενος ἵνα τὸ βλῆμα διατρέξῃ τὴν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ πυροβόλου μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἀφίξεως τροχιάν του· βλ. καὶ τροχιά· ‖ —. βλ. ῥύθμισις.

διαρκέω, βλ. διαρκῶ.

διαρκής, ής. ές· durable. adj. ὁ πολυχρόνιος, ὁ παρατεινόμενος κατὰ τὸν χρόνον, ὁ διαρκῶν. ὁ ἐξακολουθητικός. συνεχής. continu, e ; (βλ. καὶ διάρκεια) καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ

μόνιμος, permanent, e; ὁ ἀντέχων, résistant, e; ἐπίσης ὁ σταθερός, stable; ἀδιάκοπος, διαρκής, constant, e; || — εἰρήνη, paix durable; || οὐδὲν διαρκὲς ἐν τῷ κόσμῳ, rien n'est stable dans ce monde; || — φιλία, amitié constante; || — ἐπιτροπή, commission permanente.

διαρκούντως, [ἐπίρ. τροπ.] διαρκῶς, ἐκ τῆς μετοχ. διαρκῶν.

διαρκῶ (έω), μέλ. έσω· ἀρκῶ εἴς τινα ἤ τι ἐντελῶς, κοινῶς εἶμαι ἀρκετός, φθάνω, ἐπαρκῶ, être suffisant; suffir à; ἐκ τούτου ἀρκῶ διὰ χρονικὸν διάστημα, παρατείνω τὸν χρόνον, διαρκῶ, durer; εἶμαι διαρκείας τινός, être de durée; (βλ. καὶ διάρκεια); βαστῶ ἐπὶ χρόνον, tenir; συνέχομαι, συνεχίζω, continuer; παρατείνω (-ομαι) τὸν χρόνον, traîner; aller; ζωαρκῶ, ὑπάρχω, subsister; || διαρκεῖ ἀκόμη ἡ ἔρις σας; est-ce que votre querelle dure encore? || ὁ θυμός του δὲν διαρκεῖ, sa colère n'est pas de durée; || τὸ χρῶμα αὐτὸ δὲν διαρκεῖ, cette couleur ne tient pas; || ὁ καλὸς καιρὸς δὲν θὰ διαρκέσῃ πλέον πολύ, le beau temps ne tiendra (ne durera) plus longtemps; || ἂν ἡ κατάστασις αὐτὴ διαρκέσῃ, si cet état des choses continue; || ἡ ὑπόθεσις διαρκεῖ πολύ, l'affaire traîne (en longueur = πηγαίνει εἰς μάκρος, παρατείνεται)· || ὁ λόγος αὐτὸς μόλις θὰ διαρκέσῃ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, ce discours (harangue; oraison) n'ira guère qu'a trois quarts d'heure; || τὸ μῖσός του διαρκεῖ ἔτι, sa haine subsiste encore; || [ἡ ἐπιτυχία τοῦ δράματος] διαρκεῖ, se soutient; || [ἀπολ.] θὰ διαρκέσῃ πολύ; est-ce que ce sera long?

διαρκῶν, οῦσα, οῦν· γεν. διαρκοῦντος, ούσης, οῦντος· κατὰ τὴν διάρκειαν, durant.

διαρκῶς [ἐπίρ. τοῦ διαρκής], συνεχῶς, continuellement; ἀδιακόπως, constamment; μονίμως, en permanence; πάντοτε, toujours; || ὑπῆρξε διαρκῶς εὐτυχής, il fût constamment heureux; || — κλαίει, il ne fait que pleurer; || [οἱ φόροι] — αὐξάνουσι, vont toujours croissant; || μένει διαρκῶς εἰς τὸ γραφεῖόν του, il est toujours [il est en permanence] dans son cabinet.

δίαρμα, ατος, τό· θαλασσοπορία, ταξείδιον διὰ θαλάσσης, chemin, n. m. (ταχύτης, vitesse, n. f.) καλεῖται οὕτω τὸ διατρεχθὲν διάστημα ὑπὸ πλοίου τινὸς ἐν δεδομένῳ χρόνῳ.

διαρμίζω, [διάλ. Καρπάθου] = διευθετῶ, εὐτρεπίζω, κυρίως ἐπὶ οἴκων· ἐξ οὗ διάρμοσμα (διαρμόζω).

δίαρος, βλ. ἀτεκνόχορτον.

διαρμένεμμα(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] (= διερμήνευμα) = συμβουλή, νουθέτημα, ὁδηγία.

διαρμενεύω (διερμηνεύω) [διάλ. Οἰνόης] = συμβουλεύω, νουθετῶ.

διαρπαγή, ῆς, ἡ· pillage, n. m. ἡ λεηλασία, κοινῶς τὸ διαγούμισμα καὶ τὸ γδύσιμον, ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ λαμβάνειν ἐνόπλως ἢ διὰ τῆς βίας τὰ ὑπάρχοντα (les biens) τοῦ ἄλλου· || διαρπαγή, λεηλασία πόλεως χυριευθείσης ἐξ ἐφόδου, sac ou saccagement (n. m.) d'une ville; || διαρπαγή, déprédation, n. f. ὡς ἡ διαρπαγὴ ἡ γενομένη ὑπό τινος διοικητοῦ· || ἡ ἁρπαγή, λεηλασία, λεία, rapine, n.f. || διαρπαγή, λεηλασία, κλοπή, maraudage, n. m. maraude ou picorée, n. f. ἰδίως ζωοτροφιῶν ἐκτελουμένη ὑπὸ στρατιωτῶν. Ὅταν ἡ διαρπαγὴ ἐνεργῆται ἐπὶ τοῦ ὁπλισμοῦ κτλ. τῶν φονευθέντων ἐχθρῶν καλεῖται σκυλεία καὶ ῥῆμα σκυλεύω, marauder; || διαρπαγὴ ἐφοδιοπομπῆς [τακτ.] enlèvement, n. m. ἡ κατάληψις ἐξ ἐφόδου· || προφυλάττω τὴν οἰκίαν ἀπὸ τὴν διαρπαγήν, préserver la maison du pillage; || ἠμπόδισε τὴν διαρπαγὴν τῆς πόλεως, il empêcha le sac (le saccagement) de la ville; || ἡ διαρπαγὴ τῆς κληρονομίας, la déprédation de l'héritage; || ἐπλούτισεν ἐξ ἁρπαγῶν, il s'enrichit de rapines.

διαρπάζω, μέλ. άσω, piller; λεηλατέω-ῶ, κοινῶς διαγουμίζω. βλ. διαρπαγή, mettre à sac; saccager; || οἱ στρατιῶται διήρπασαν τὴν πόλιν, les soldats ont mis à sac (ont saccagé) la ville; || ὅλη αὐτὴ ἡ περιουσία διηρπάγη, toute cette fortune a été pillée; || —, λεηλατῶ, marauder; βλ. διαρπαγή.

διαρραγή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διασχίζειν, τὸ ξέσχισμα, déchirure, n. f. [ἐπὶ σκευῶν] τὸ σπάσιμον, cassure, n. f. fracture, n. f. [ἐπὶ ἀγγείων τοῦ σώματος] διάρρηξις, rupture, n.f.

διαρραίνω, μέλλων θὰ διαρράνω (ῥαίνω), ῥαντίζω τινὰ ἤ τι μέ τι, asperger (μὲ τὸ ῥαντιστήριον, aspersoir); arroser; répandre en arrosant; καὶ ἐν γένει διασκορπίζω, διασπείρω, disperser, βλ. καὶ ῥαίνω.

διάρραμμα, ατος, τό· ἡ ῥαφή, couture, n. f. ἡ συρραφὴ τραύματος, suture, n. f.

διαρράπτω, μέλ. άψω, ῥάπτω (coudre) τι μὲ ἄλλο, συρράπτω, coudre ensemble; piquer; contre-pointer.

διαρραφή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ συρράπτειν τι μὲ ἄλλο, action de piquer (de contre-pointer; de coudre ensemble); (αὐτὴ) ἡ ῥαφή, couture, n. f. ἡ συρραφὴ τραύματος, suture, n. f.

διαρραφής, ὁ, ἡ· piqué, ée.

διάρραχο, τό· [διάλ. Ἠπείρου] = ἡ κορυφὴ ῥάχεως.

διαρρέω, μέλ. εύσω, ἀόρ. διέρευσα· ῥέω διὰ μέσου τινὸς [ἐπὶ ῥευστῶν], couler à travers; διέρχομαι, traverser; διατρέχω, parcourir; διαφεύγω, κοινῶς ξεγλιστρῶ, glisser (διὰ μέσου τῶν δακτύλων)· [προχειμ. περὶ ποταμοῦ ἢ ῥύακος] διέρχομαι, traverser; ποτίζω, arroser; || ὁ ῥύαξ διαρρέει τὸν κῆπον, le ruisseau coule à travers (traverse) le jardin; || — ἱδρῶτι, ἀναλύω ἀπὸ ἱδρῶτα, περιχύνομαι ἀπὸ ἱδρῶτα, fondre en sueur. § [οὐδ.] διαρρέομαι, διέρχομαι, παρέρχομαι, s'écouler; passer; || τρεῖς χρόνοι διέρρευσαν ἔκτοτε, trois années sont écoulées depuis. § [ναυτ.] διαρρέω [ἐπὶ πλοίου], χάμνω νερὰ = πέρνω νερὰ καλάρω νερά, faire eau; ἤτοι τὸ νὰ εἰσρέωσιν ὕδατα ἐν τῷ πλοίῳ ἕνεκα διαρροῆς (voie d'eau); βλ. λέξιν.

διάρρηγμα, ατος, τό· τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαρρήξεως. τὸ ξέσχισμα, déchirure, n. f. [ἐπὶ σκευῶν] τὸ σπάσιμον, cassure, n. f. fracture. n. f. [ἐπὶ ἀγγείου σώματος] διάρρηξις. rupture. n. f.

διαρρηγμένος, η. ον· [ναυτ.] craqué. ée ; ἡ δὲ πρᾶξις διάρρηξις (ράγισμα) ἱστοῦ ἢ κεραίας· || ἱστός. κεραία διαρρηγμένη (ραγισμένη). mât. vergue craqué.

διαρρήγνυμι, μέλ. ῥήξω καὶ

διαρρηγνύω, μέλ. διαρρήξω. ξεσχίζω. déchirer ; διασπῶ. rompre ; σπῶ. briser ; σπῶ. σχίζω. ραγίζω μετὰ κρότου. craquer. § διαρρήγνυμαι. se rompre ; crever ; éclater ; || crever. διασπῶ μετὰ δυνάμεως κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μεγάλης. π. χ. πυροβόλον, βλῆμά τι διαρρήγνυται. un canon. un projectile crève ; || ἡ ὀβὶς διερράγη. cet obus a crevé ; || [τακτ.] διαρρηγνύω. διασπῶ παρατεταγμένην γραμμὴν ἢ παράταξιν. crever une ligne ; || [μετ.] διαρρήγνυμαι. ῥήγνυμαι, éclater ; βλ. καὶ **διάρρηξις**· || διαρρήγνυμαι (ἐπὶ πάγου). βλ. **παγολύω**· || διαρρηγνύω ἢ διασπάω τοὺς πολεμίους. mettre en désordre la ligne ennemie ou rompre la ligne ennemie; || διέρρηξε τὰ δεσμά του. il a brisé ses fers ; || [μεταφ.] διέρρηξε (ἐξέσχισε) τὰ ἱμάτιά του [Γρ.]. il a déchiré ses vêtements ; il a protesté avec indignation ; || διέρρηξαν (διέκοψαν) τὰς διαπραγματεύσεις. ils ont rompu les négotiations ; || τὰ δίκτυα διερράγησαν. les filets se sont rompus ; || τὸ ὅπλον του διερράγη. son fusil à crevé ; || ὁ τοῖχος διερράγη. le mur s'est crevassé (ἐρράγισε. ραγίζω. crevasser) ; || [μεταφ.] διερράγη εἰς γέλωτα. il éclata de rire.

διαρρήδην, ἐπίρ. τροπ. ῥητῶς. expressément ; μὲ ἀκριβεῖς ὡρισμένους ὅρους. λόγους· ῥητῶς. σαφῶς. ὡρισμένως, formellement ; καθαρῶς. nettement ; παρρησίᾳ, τετραγωνικῶς. carrément.

διαρρηκτικός, ή, όν· θραυστικός, brisant. e. adj. de rupture ; ὁ ἐπιφέρων διάρρηξιν καὶ θραύσματα· || διαρρηκτικὸν γέμισμα. charge de rupture ; βλ. γέμισμα. charge.

διαρρηκτός, ὁ· [βοτ.] déhiscent. e, ὁ διανοιγόμενος αὐτομάτως· βλ. διάνοιξις.

διάρρηξις, εως, ἡ· rupture, n. f. ou fracture. n. f. ἡ ῥῆξις. ἡ θραῦσις. κοινῶς τὸ σπάσιμο. ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ καταστρέφειν ἢ μεταβάλλειν τι εἰς τεμάχια· || [νομ.] bris, n. m. || — κιβωτίου. rupture d'un coffre ; || ὁ δικαστὴς διέταξε τὴν διάρρηξιν τῆς θύρας. le juge ordonna le bris de la porte ; || διάρρηξις σφραγίδων. bris de scellés ; || [μεταφ.] διάρρηξις συμβολαίου, résiliation d'un contrat ; || διάρρηξις. fragmentation. n. f. ἡ παράθραυσις. ἡ εἰς τεμάχια διαίρεσις. π. χ. διάρρηξις ὀβίδος. fragmentation d'un obus ; || συστηματικὴ διάρρηξις. fragmentation systématique ; || διάρρηξις. éclatement, n. m. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μεταβολῆς τοῦ βλήματος εἰς θραύσματα συνεπείᾳ τῆς ἀναφλέξεως τοῦ ἐν αὐτῷ διαρρηκτικοῦ γεμίσματος· βλ. καὶ θραύσματα τῶν βλημάτων, éclats de projectiles ; || — ὑπονομοστῶν. rupture des galeries ; Ἡ ἀπότομος παραγωγὴ ἀερίων ἡ προερχομένη ἐκ τῆς ἀναφλέξεως γομώσεως πυρίτιδος ἢ ἐκρηκτικῆς τινος οὐσίας πιέζει ἰσχυρῶς τὰς γαίας· ἡ πίεσις αὕτη μεταδιδομένη ἀπὸ τὸ ἓν ὑλικὸν στοιχεῖον εἰς τὸ ἕτερον ἐπιφέρει τὴν διάρρηξιν τῶν ὑπονομοστῶν ἢ κλάδων (rameaux) μέχρις ἀποστάσεως τινὸς ἀπὸ τῆς ἑστίας· || — κατὰ τὴν στεφάνην, rupture au collet ; || — κατὰ τὸ πυθμένιον. rupture au culot ; || — τοῦ φυσιγγίου (ἤτοι τοῦ κάλυκος), rupture d'étui ; || — πάγου βλ. **παγολυσία**· || — (διακοπὴ) σχέσεων. rupture des relations (διεθνὲς δίκαιον)· καλεῖται οὕτως ἡ πρᾶξις δι' ἧς πολιτεία τις διακόπτει τὰς τέως ὑπαρχούσας ἐπισήμους σχέσεις αὐτῆς πρὸς πολιτείαν ἑτέραν· αἱ ἐπίσημοι σχέσεις δέον νὰ μὴ συγχέωνται μὲ τὴν μεταξὺ τῶν αὐτῶν πολιτειῶν διεθνῆ λαϊκὴν ἐπικοινωνίαν. οὐδὲ ἕπεται διακοπὴ ταύτης. Ἡ διάρρηξις σχέσεων πραγματοῦται διὰ τῆς ἀνακλήσεως τοῦ ἰδίου διπλωματικοῦ ἀντιπροσώπου ἢ διὰ δηλώσεως. πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν ὅτι διακόπτει τὰς σχέσεις. Ἐν τῇ διπλωματικῇ γλώσσῃ αἴτησις ἢ ἀποστολὴ διαβατηρίων διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων εἶνε συνώνυμος τῆς διαρρήξεως τῶν σχέσεων. § [βοτ.] διάρρηξις. déhiscence ; βλ. διάνοιξις.

διαρρινάω-ῶ. καὶ

διαρρινέω-ῶ. μέλλων ήσω, ῥινίζω τι ἐντελῶς. διχοτομῶ διὰ τῆς ῥίνης. limer ; βλέπε ῥινάω.

διαρρίνησις, εως. ἡ· διχοτόμησις τινὸς διὰ τῆς ῥίνης. division (en deux) par la lime.

διαρροή, ῆς. ἡ· (διαρρέω) ῥεῦσις ῥευστοῦ διὰ μέσου τινός. écoulement. n. m. || διαρροή =αὖλαξ δι' οὗ διοχετεύεται τὸ ὕδωρ χρησιμοποιούμενον ὡς κινητήριος δύναμις. coursier, n. m. ἤτοι passage pour l'eau des moulins de forge ; || διαρροή (προκειμένου περὶ ὑγρῶν), échappe, n.f.(=διαφυγή)· || ἐπίπεδον διαρροῆς, plan d'échappe. π. χ. τὸ ἐπίπεδον τῆς στέγης καθ' ὃ διαρρέουσι τὰ ὕδατα· || **διαρροή** [ὑδραυλ.]. débit. n. m. καὶ **χορήγησις**· καλεῖται οὕτω ποσότης ὕδατος ἐκρέουσα ὑπὸ πηγῆς. σωλῆνος. κτλ. ἐντὸς ὡρισμένου χρονικοῦ διαστήματος· βλ. καὶ πηγή· || **διαρροὴ ῥείθρου**, débit d'un cours d'eau, ἐν τῷ σημείῳ τῆς καταμετρήσεως τοῦ ὄγκου τοῦ ῥείθρου, ἤτοι ἡ ποσότης τοῦ ὕδατος ἥτις μεταβαίνει εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ σημεῖον ἐν δεδομένῳ χρόνῳ, εἶνε ἴση πρὸς τὸ γινόμενον τῆς ἐγκαρσίου τομῆς πολλαπλασιαζομένης διὰ τῆς μέσης ταχύτητος τοῦ ὕδατος (βλέπε καὶ ὄγκος ῥείθρου ὕδατος)· || **διαρροὴ** ἢ καὶ **δίοδος** [ὑδραυλ.] saignée. n. f. ἄνοιγμα ἢ ὀπὴ σχηματιζομένη ἐπὶ τοῦτο εἰς ἀνάχωμά τι. κτλ. ἵνα παρέχηται διέξοδος εἰς τὰ ὕδατα· || [ναυτ.] διαρροή. voie d'eau (n.f.). εἰσροή· πᾶν ἄνοιγμα τῆς γάστρας σκάφους τινός, ἐξ οὗ εἰσρέουσιν ὕδατα· βλ. καὶ **διαρρέω.**

διάρροια, ας. ἡ· flux [cours] de ventre ; diarrhée, n. f. [χυδαίως] courante, n. f.

[καταχρ.] ἡ εὐκοιλιότης, relâchement, n. m. διάρροια ἢ κοιλιολυσία, dévoiement ἢ dévoiment, n. m. || φέρω (προξενῶ) διάρροιαν dévoyer; || ἔχει διάρροιαν [χυδ.] il a la courante; || **διάρροια**, ας, ἡ· diarrhée, n. f. λέγεται ἡ συχνὴ ἀφόδευσις περιττωμάτων ἐν καταστάσει ῥευστῇ. Προέρχεται τὸ πλεῖστον ἐκ φλεγμονῆς τῆς βλεννογόνου τῶν ἐντέρων ἤτοι ἐντερικοῦ κατάρρου, ἀλλ' οὐχ ἧττον παρακολουθεῖ ἄλλας ἀσθενείας οἷον τῦφον, χολέραν, δυσεντερίαν, κτλ. Δύναται νὰ ἐπέλθῃ προσέτι, ἐκ σφοδρᾶς καὶ ταχείας κινήσεως τῶν ἐντέρων, ἐξ ἧς αἱ τροφαὶ διέρχονται λίαν ταχέως δι' αὐτῶν, τοῦθ' ὅπερ ἐπέρχεται μετὰ ἠθικὰς συγκινήσεις. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ διάρροια εἶνε συνέπεια κρυολογήματος (ἰδίως τῶν ποδῶν καὶ τῆς κοιλίας) ἢ καταχρήσεων περὶ τὴν δίαιταν (ἄωροι ἢ ἐφθαρμένοι καρποὶ καὶ ἄλλαι τροφαὶ ἢ ποτά, ἐδέσματα δύσπεπτα, ὑπερπλήρωσις τοῦ στομάχου, κτλ. ὁπότε ἐλαφρὸν ἀφοδευτικὸν μέσον εἶνε ἐπωφελές). Τὴν μετὰ κρυολογήματος διάρροιαν καταπολεμοῦμεν διατηροῦντες θερμοὺς τοὺς πόδας καὶ τὴν κοιλίαν, δι' εντριβῶν, διὰ θερμῶν, διὰ βλεννωδῶν πομάτων (ἀφέψημα λινοσπόρου) καὶ ἀποφυγῆς πασῶν τῶν ἄλλων τροφῶν.

διαρροϊκός, ή, όν· diarrhéique, adj. ὁ πάσχων ὑπὸ διαρροίας.

διαρρυθμίζω, μέλ. ίσω, κατατάσσω, τακτοποιῶ, arranger; ordonner, mettre en ordre; ῥυθμίζω, κανονίζω, régler; διαρρυθμίζω, τακτοποιῶ, régulariser; διαρρυθμίζω, ἐπανορθῶ, διορθῶ, rectifier; || εἶχε διαρρυθμίσει τὸν βίον του, il avait arrangé (réglé) sa vie; || τότε διερρυθμίσθησαν τὰ ὅρια, c'est alors que les frontières ont été rectifiées.

διαρρύθμισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαρρυθμίζειν, κατάταξις, τακτοποίησις, arrangement, n. m. ἡ ῥύθμισις, ὁ κανονισμός, règlement, n. m. régularisation, n. f. rectification, n. f.

διαρρυθμιστής, οῦ, ὁ· ὁ διαρρυθμίζων, κατατάσσων, τακτοποιῶν, arrangeur; ordonnateur; ὁ ῥυθμιστής, régulateur; rectificateur, n. m.

διαρρυθμιστικός, ή, όν· d'arrangement; ῥυθμιστικός, régulateur, trice, adj. rectificatif, ive.

διάρρυτος, ος, ον· κατάρρυτος, πολλαχοῦ ὑπὸ ὑδάτων διαβρεχόμενος, arrosé, ée; baigné, ée; traversé par une eau courante.

διαρρωγή, ῆς, ἡ· σχισμάδα, κενὸν ἐν τῷ μεταξὺ διάστημα τόπου [Ἱπποκ.] ἡ διακοπή, interruption, n. f. ἡ διάρρηξις, rupture, n. f. ῥαγή, σχίσμα, crevasse, n. f. || — (τοῦ ἐδάφους), interstice, n. m. ἢ interruption (διακοπή, σχισμάδα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους).

διαρτία, ας, ἡ· (διαρτίζω), ἀπάρτισις, κατάρτισις, μόρφωσις, forme, n. f. configuration, n. f. § — ἑστίας, armature, n. f. ou poutrelles en fer; εἰς τὰς ἀτμομηχανὰς τῶν σιδηροδρόμων καλοῦνται οὕτω **στυτίσκοι** σιδηροῖ ὑποστηρίζοντες τὸν οὐρανίσκον τῆς ἑστίας (ciel du foyer). § **διαρτία** ἢ ἀπάρτισις, armature, n. f. (ou armure); καλεῖται οὕτω συναρμολόγημα (assemblage ἐκ διαφόρων μεταλλικῶν ῥάβδων (barres) ἢ δεσμῶν (liens) προωρισμένων νὰ ὑποστηρίξωσιν ἢ περιλάβωσι τὰ διάφορα μέρη οἰκοδομικοῦ τινος ἔργου, ξυλουργικοῦ, μηχανήματος τινός, κτλ.

διαρχία, ας, ἡ ἢ συναρχία, duumvirat, n. m, τὸ συνάρχειν μεθ' ἑτέρου.

διαρχικός, ή, ὸν ἢ συναρχικός, duumviral, ale, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν διαρχίαν.

διασάκτης, ου, ὁ· ὁ γεμίζων, στουππώνων τι ἐντελῶς empailleur n. m. πληρόω δι' ἀχύρου· || —, ζωοταριχευτής, taxidermiste, n. m.

διασάλευσις, εως, ἡ· δυνατὴ κίνησις, σείσιμον, ébranlement; secousse, n. f. ἡ διαταραχή, ταραχή, agitation, n. f. trouble, n. m.

διασαλεύω, μέλ. σείσω· σείω τι ἐκ βάθρων, σαλεύω δυνατά (ἐπὶ σεισμῶν, ἀνέμων), ébranler; secouer; διαταράσσω τι ἢ τινα, ἐμβάλλω εἰς ταραχὴν (τὴν πόλιν), agiter, ; troubler; κάμνω ἄνω κάτω, bouleverser = ἀνατρέπω, καταστρέφω· || διασαλεύω τὴν τάξιν, troubler l'ordre; || ἡ τάξις διεσαλεύθη, l'ordre a été troublé.

διασαλπίζω, μέλ. ίσω, φημίζω τι πανταχοῦ ὡς διὰ σάλπιγγος, trompeter (corner) [une nouvelle] = διακωδωνίζω; διαφημίζω, divulguer; crier sur les toits.

διασάλπισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διασαλπίζειν, action de trompeter; διαφήμισις, divulgation, n. f.

διάσαξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διασάττειν, empaillement, n. m. (πλήρωσις δι' ἀχύρου), rembourrement, n. m. rembourrage, n. m. (πλήρωσις διὰ γναφάλων· βλ. καὶ λέξιν).

διασάττω, μέλ. άξω, γεμίζω, στουπόνω τι πέρα πέρα, (δι' ἀχύρων) empailler; (διὰ γναφάλων) rembourrer; embourrer; bourrer.

διασαφέω καὶ

διασαφηνίζω, βλ. διασαφῶ.

διασαφήνισις, εως, ἡ, καὶ

διασάφησις, εως, ἡ· ἐξήγησις, ἑρμηνεία, explication, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ διασαφηνίζειν, σαφηνίζειν (διαφωτίζειν), éclaircissement, n. m. καὶ γενικῶς ἡ δήλωσις, déclaration, n .f. § διασάφησις [ἐμπορευμάτων ἐν τῷ τελωνείῳ], déclaration (f.) [de marchandises en douane]; (βλ. καὶ δηλωτικόν). Ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν ταχυδρομείων (τελωνείων καὶ ἐν γένει τῶν μεταφορικῶν μέσων καλεῖται διασάφησις δήλωσίς τις συνήθως γραπτή, δι' ἧς ὁ ἀποστολεὺς (ἢ παραλήπτης) δηλοῖ τί ἀποστέλλει (ἢ τί έμπεριέχει τὸ παραληφθησόμενον), τίνι τρόπῳ εἶνε συσκευασμένον τὸ ἀποστελλόμενον (εἰς δέματα, κιβώτια, βαρέλια, κτλ.), τίς ἡ ἀξία, ὁπόσον τὸ βάρος αὐτοῦ καὶ ἄλλας ὁμοίας πληροφορίας. Αἱ διασαφήσεις ἔχουσι κυρίως σκοπὸν τὴν διευκόλυνσιν τοῦ λογισμοῦ τῶν τελωνειακῶν τελῶν· || — εἰσαγωγῆς, ἤτοι ἀναλώσεως, une déclaration de mise en consommation; || — κατ' ἀξίαν, une déclaration à la va-

leur ; || — ἐν τῷ τελωνείῳ, une déclaration à la douane.

διασαφητικός, ή, όν· (ἐπ)εξηγηματικός. ὁ διασαφῶν, ἐξηγῶν τι, ἑρμηνευτικός, explicatif, ive.

διασαφητικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον σαφῆ, ἐπεξηγηματικόν, d'une manière claire; explicative.

διασαφίζω, μέλ. ίσω, καὶ

διασαφῶ, (έω), μέλ. ήσω· κάμνω τι σαφές, εὔληπτον, ὁρίζω σαφῶς, (ἐπ)εξηγῶ, ὁρίζω σαφῶς, ἑρμηνεύω, expliquer ; διαφωτίζω, éclaircir ; διευκρινίζω, élucider ; || δὲν ἠμπόρεσα νὰ διασαφήσω τὸ πρᾶγμα, je n'ai pu éclaircir (élucider) l'affaire. § διασαφῶ (διασαφίζω) ἐμπορεύματα, déclarer [des marchandises en douane] ; βλ. διασάφησις.

διάσεισις, εως, ἡ· σείσιμον ἐκ βάθρων, ébranlement, n. m. δυνατὸν κλόνισμα, secousse, n. f.

διάσειστος, ος, ον· κατακλονισμένος, ébranlé, ée.

διασείω, μέλ. είσω, σείω τινὰ ἤ τι δυνατά, ébranler ; secouer.

διάσελο, [δημ.] βλ. διάσκελον.

διασήθω, μέλ. σήσω, κοσκινεύω τι, καλῶς κοσκινίζω, cribler ; passer au crible ; βλ. καὶ σήθω, tamiser ; passer au tamis.

διάσηλους καὶ διασέλα, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἐγκαρσία τομὴ κορυφογραμμῆς, τὸ διάσκελον, βλ. λέξιν.

διασημαίνω, μέλ. ανῶ, θὰ διασημάνω, signaler ; ἐκφράζω τι σαφῶς διὰ σημείου, σήματος, annoncer ou indiquer par un signe ; κάμνω σῆμα, faire signe ; δίδω τὸ σημεῖον (σῆμα), donner le signal.

διάσημον, ου, τό· insigne, n. m. ἤτοι τὸ σημεῖον, marque, n. f. [πληθ.] τὰ διάσημα [παρασήμου], les insignes [d'un ordre].

διάσημος, ος, ον· καταφανής, ὁλοφάνερος, εὐδιάκριτος, facile à distinguer ; clair, e ; ἐξ οὗ μεταφ. ἐπίσημος, ἐπιφανής, célèbre ; περίφημος, fameux ; ὀνομαστός, renommé, ée ; ἐπίσημος, ἔνδοξος, illustre ; ἀξιοσημείωτος, signalé, ée ; λαμπρός, superbe ; magnifique ; ἐπίσημος, μέγας, ἔξοχος, insigne (ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ)· || οἱ διάσημοι ἄνδρες, les hommes célèbres (illustres) ; || — πόλις, ville renommée ; || — ψεύστης, menteur insigne.

διασημότης, ητος, ἡ· ἐπισημότης, célébrité, n. f. ἐνδοξότης, illustration, n. f.

διασήμως, [ἐπίρ. τροπ. τοῦ διάσημος], ὁλοφάνερα, εὐδιακρίτως, clairement ; εὐκρινῶς, nettement ; distinctement ; μεταφ. ἐπισήμως, célébrement ; brillamment.

διασήπω, μέλ. σήψω· κάμνω τι ὅλως διόλου σαπρόν, κοινῶς κατασαπίζω, putréfier ; σήπω, pourrir.

διάσησις, εως, ἡ· tamisage, n. m. τὸ κοσκίνισμα· βλ. σῆσις.

διασίδι, τό· δημ.] chaîne [d'une étoffe] ; τὸ δίασμα.

διάσιμον, τὸ (πανιοῦ) (ἡ πρᾶξις), τὸ δίασμα. ourdissage, n. m. ourdissure, n. f. βλ. διάζομαι, δίασμα.

διασκάπτω, μέλ. άψω· σκάπτω τι πέρα πέρα, κατασκάπτω, ὑπονομεύω, renverser en creusant ; creuser ; καταστρέφω ἐκ θεμελίων, démolir.

διασκεδάζω (διαφορ. τύπος τοῦ διασκεδάννυμι), μέλ. άσω· διασκορπίζω, disperser ; ῥίπτω ἄλλο ἐδῶ καὶ ἄλλο ἐκεῖ (ἐπὶ ἀνέμου), διαλύω, dissiper ; lever ; || ὁ ἥλιος διεσκέδασε τὰ νέφη, le soleil a dissipé lss nuages ; || διεσκέδασε πᾶσάν μου ἀμφιβολίαν, il a levé tous mes doutes ; || — (διαλύω) τὰς λύπας, dissiper les chagrins. § — ἐγὼ ἄλλον, ἤτοι τέρπω, ψυχαγωγέω, εὐφραίνω, distraire; divertir; amuser ; réjouir ; récréer ; διασκεδάζω, ἤτοι τὴν διάνοιαν ἀνάγω ἐπὶ τὸ ῥάθυμον, égayer l'esprit ; désennuyer ; || διασκέδασε τὰ παιδιά, divertissez (amusez) les enfants ; || μᾶς διεσκέδασε μὲ τὰς διηγήσεις του, il nous a égayé avec ses contes ; || ἡ ἀνάγνωσις διασκεδάζει, la lecture désennuie. § διασκεδάζω (ἐγὼ τὸν ἑαυτόν, ἢ μόνος μου, τουρκ. ἐγλενδίζω, γλεντῶ), τέρπομαι, τέρπω (εὐφραίνω, ψυχαγωγέω) ἐμαυτόν, εὐφραίνομαι, s'amuser ; se divertir ; se réjouir ; se récréer ; se distraire ; || θέλει νὰ διασκεδάσῃ, il veut s'amuser ; || διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὰς λύπας του, pour se distraire de ses chagrins.

διασκεδάννυμι, βλ. διασκεδάζω, dissiper.

διασκέδασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διασκεδάζειν, ἡ τέρψις, ψυχαγωγία, διάχυσις, distraction, n. f. divertissement, n. m. amusement, n. m. réjouissance, n. f. récréation, n. f. passe-temps ; [πληθ.] τέρψεις, plaisirs ; || πρὸς διασκέδασιν τῆς λύπης του, pour se distraire de sa douleur ; || ὁ χορὸς εἶνε ἡ διασκέδασις τοῦ συρμοῦ, le bal est le divertissement à la mode ; || τὸ ἔκαμε πρὸς διασκέδασιν, il l'a fait pour s'amuser ; (pour son plaisir) ; || αἱ διασκεδάσεις τῆς ἐξοχῆς, les plaisirs de la campagne ; || ταξείδιον πρὸς διασκέδασιν, voyage d'agrément ; || καλὴν διασκέδασιν ! [εὐχή], amusez-vous bien. § διασκέδασις, ὁ διασκορπισμός, διασκεδασμός, dispersion, n. f. dissipation, n. f.

διασκεδασμός, οῦ, ὁ· dissipation, n. f. διασκορπισμός, dispersion, n. f. βλ. καὶ διασκεδάζω.

διασκεδαστής, οῦ, ὁ· κοινῶς γλεντζές, noceur, euse [δημ. γαλ.] ὁ ἀγαπῶν νὰ διασκεδάζῃ, personne qui aime à faire la noce ; λεγουσιν ὅμως μᾶλλον fêtard, arde ; ὁ εὐωχητής, ὁ διερχόμενος τὸν βίον του διασκεδάζων, καθότι δημωδῶς ἡ λέξις noce, παρέχει μᾶλλον τὴν ἔννοιαν τοῦ διασκεδάζειν καὶ συνουσιάζεσθαι μετὰ γυναικός.

διασκεδαστικός, ή, όν· ἐπιτήδειος, εἰς τὸ διασκορπίζειν, διαλύειν τι, διασκορπιστικός, διαλυτικὸς (ἐπὶ φαρμάκων), qui est propre à disperser, à dissiper ; de dispersion ; de dissipation. § ὁ χρησιμεύων πρὸς διασκέδασιν, τέρψιν, ψυχαγωγίαν, amusant, e;divertissant, e;

plaisant, e; réjouissant, e; facétieux, euse; || ἦτο διασκεδαστικὸν νὰ τὸν βλέπῃς, c'était amusant de le voir; || δὲν εἶνε διασκεδαστικὸν νὰ περιμένῃ τις, il n'est pas plaisant d'attendre.

διάσκελα, [δημ. ἐπίρ.] βλ. ἱππαστί.

διασκελιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] καὶ [ἀ]δρασκελιά, διασκελισμός, ἡ ἐπισκέλισις, enjambée, n. f. (τὸ ἀποτέλεσμα) = τὸ βῆμα, pas, n. m. βλ. καὶ διασκελίζω.

διασκελίζω, μέλ. ίσω, καὶ διασκελῶ, μέλ. ήσω [προφ.] κοινῶς [ἀ]δρασκελῶ καὶ ἀδρασκελίζω, ἀνοίγω τὰ σκέλη, διαβαίνω μὲ ἀνοικτὰ σκέλη, ἐπισκελίζω, enjamber; || διασκελίζειν, embrasser ou enjamber (du terrain) λέγεται ἐπίσης καὶ διὰ τὸ ἄνοιγμα τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου (καὶ λοιπῶν ζῴων) κατὰ τὸ βάδισμα, συνεπῶς embrasser le terrain = κερδαίνειν ἢ κόπτειν μέγαν χῶρον, τουτέστιν ταχέως βαίνειν· || [ἱππευτ.] διασκελίζω, chevaler τὸ διασκέλισμα, le chevaler.

διασκέλισμα, ατος, τό· κοινῶς ἡ ἀδρασκελιά, ἡ πρᾶξις τοῦ διασκελίζειν, action d'enjamber; enjambée, n. f. § [ἱππευτ.] διασκέλισμα, κοινῶς ἀδρασκελιά, enjambée, n. f. (ἓν βῆμα, pas) καλεῖται οὕτως ἡ ἀπόστασις ἡ χωρίζουσα τὰ σημεῖα τῆς ἀνυψώσεως καὶ τῆς ἐπαναθέσεως τῆς ὁπλῆς· [ἱππευτ.] le chevaler; βλ. καὶ διασκελίζω.

διασκελιστικός, ή, όν· ὅντινα ὑπερβαίνουσι διασκελίζοντες, qu'on franchit en enjambant; ὅντινα δύνανται νὰ διασκελίσωσι, qu'on peut enjamber.

διάσκελον, τό· [δημ.] ἡ διασκελιά. § διάσκελον [ἐπὶ ὀρέων], ὁ ζυγός, τὸ δερβένι, ἡ διάβασις = ὁ **αὐχήν**, col (de montagne); βλ. λέξιν.

διασκελῶ, μέλ. ήσω· βλ. διασκελίζω· || διασκελῶ (δια-σκελίζω) [διάλ. Οἰνόης] = βαίνω ταχέως ἀνοίγων τὰ σκέλη.

διασκεπτικός, ή, όν (διασκέπτομαι), ἐπιτήδειος εἰς τὸ σκέπτεσθαι, συλλογίζεσθαι, σκεπτικός, délibératif, ive.

διασκεπτέον, ῥημ. ἐπίθ. πρέπει νὰ σκεφθῇ τις ἀκριβῶς (qu')on doit délibérer; c'est à délibérer.

διασκέπτομαι, μέλ. σκέψομαι· σκέπτομαι, συλλογίζομαί τι ἀκριβῶς, σταθμίζω, délibérer; σκέπτομαι πρὸς ἐμαυτόν, κατ' ἐμαυτόν, μὲ τὸν νοῦν μου, méditer; συσκέπτομαι, consulter; conférer; || οἱ δικηγόροι διεσκέφθησαν, les avocats ont consulté; || πρέπει νὰ διασκεφθῶμεν περὶ τοῦ πρακτέου, il faut délibérer sur ce que nous devons faire.

διασκευάζω, μέλ. άσω· κατασκευάζω τι, κοινῶς φτιάνω, καταρτίζω, ἑτοιμάζω, préparer; διευθετῶ, arranger; disposer; ταχτοποιῶ, mettre en ordre; || διευθετῶ, συγυρίζω, installer; || ἐπεξεργάζομαι ἔγγραφον, σύγγραμμά τι ἢ παρεμβάλλω εἰς αὐτὸ ξένα χωρία· || [μέσ.] διασκευάζομαι = ἑτοιμάζομαι, παρασκευάζομαι, se préparer (ὡς εἰς πλοῦν, ὡς εἰς μάχην)· || [ναυτ.] διασκευάζω (διευθετῶ πλοῖον, κοινῶς συγυρίζω πλοῖον), installer un navire; βλ. διασκευή· || διεσκευασμένον δρᾶμα, pièce arrangée.

διασκευαστής, οῦ, ὁ· ὁ διασκευάζων, arrangeur, n. m. ὁ κριτικός, ἐπεξεργαστὴς συγγράμματος, arrangeur d'un ouvrage.

διασκευή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διασκευάζειν, action de préparer; (d'arranger; de disposer; de mettre en ordre; d'installer); ἑτοιμασία, préparation, n.f. apprêt, n.m. διευθέτησις, ταχτοποίησις, arrangement, n.m. διευθέτησις, διάταξις, disposition, n. f. τοποθέτησις, installation, n. f. ταχτοποίησις, mise en ordre; || διασκευή, συγγράμματος, κτλ. arrangement, n. m. λέγεται ἡ νεωτέρα ἐπεξεργασία συγγράμματος ἢ ποιήματος καθ' ἣν τινὰ μὲν αὐτοῦ μέρη μετατίθενται ἢ ἀφαιροῦνται ἢ μεταβάλλονται, ἄλλα δὲ νέα προστίθενται. Οὕτω διασκευάζονται ἐνίοτε καὶ δράματα πρὸς παράδοσιν ἐν τῷ θεάτρῳ· || — δωματίου, βαγονίου, κτλ., garniture d'une chambre, etc. (ce qui garnit), ἡ ἐπίπλωσις, ἡ διακόσμησις (ἀναλόγως τῷ πράγματι)· || [ναυτ.] — [πλοίου] installation (d'un navire) = διευθέτησις, κοινῶς τὸ συγύρισμα· διὰ τῆς λέξεως ταύτης σημαίνεται γενικῶς ἡ διάταξις τοῦ ὑποφράγματος, τῶν πυροβολείων τῶν διαφόρων σκευῶν καὶ παραρτημάτων ἐν γένει τοῦ σκάφους.

διάσκεψις, εως, ἡ· ἡ σκέψις, ἡ ἔρευνα, délibération, n. f. ἡ σύσκεψις, συνδιάσκεψις, conférence, n. f. || [δικαστ.] διάσκεψις délibération, δικαστῶν εἶνε ἡ μυστικὴ τούτων σύσκεψις πρὸς ἔκδοσιν ἀποφάσεως, γινομένη εἴτε ἀμέσως, μετὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἐπ' ἀκροατηρίου, εἴτε κατόπιν ἐν ἰδιαιτέρῳ τῶν διασκέψεων δωματίῳ (chambre du conseil = la salle des délibérations); || διάσκεψις, délibération, n. f. καλεῖται ἡ γινομένη συζήτησις πρὸς λῆψιν ἀποφάσεως ἐπί τινος ζητήματος μεταξὺ δύο ἢ πλειοτέρων προσώπων, ἢ μεταξὺ τῶν μελῶν ἐπιτροπῆς, συμβουλίου, κτλ.

διασκοπέω-διασκοπῶ, μέλ. ήσω, ἐξετάζω τι λεπτομερῶς ἀπὸ σημείου εἰς σημεῖον, examiner de point en point; παρατηρῶ τι μετὰ προσοχῆς, regarder avec attention; βλ. καὶ ἐπισκοπέω.

διασκόπησις, εως, ἡ· ἡ μετὰ προσοχῆς ἐξέτασις τινός, examen (de point en point); βλ. καὶ ἐπισκόπησις.

διασκορπίζω, μέλ. ίσω, disperser; ῥίπτω τι, ἤ τινα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, διασπείρω, σκορπῶ· διασκεδάννυμι, dissiper; διασπείρω, (διανέμω) τῇδε κἀκεῖσε, διασκορπίζω, éparpiller; || τὸ πλῆθος διεσκορπίσθη, la foule s'est dispersée; || ὁ ἥλιος διεσκόρπισε τὰ νέφη, le soleil a dissipé les nuages; || τὰ βιβλία του ἦσαν διεσκορπισμένα, ses livres étaient éparpillés; || διασκορπίζω στρατεύματα, éparpiller les troupes; βλ. διασπορά, éparpillement, n. m. || — στράτευμα [μεταφορικ.] débander; καὶ διασκορπίζομαι, διαλύομαι, se débander.

διασκόρπισις, εως, ἡ· καὶ

διασκορπισμός, οῦ, ὁ· τὸ σκόρπισμα ἐδῶ

καὶ ἐκεῖ, ἡ πρᾶξις τοῦ διασκορπίζειν, dispersion, n. f. éparpillement, n. m. βλ. καὶ διασπορά.

διάσμα, ατος, τό· (διάζομαι), τὸ διάσιμον νήματος δι' ἐργαλείου, τὸ διάσιμον, ourdissage, n. m. ourdissure, n. f. δίασμα λέγεται ἐπίσης ἐν Ἠπείρῳ, ἐν δὲ τῇ Οἰνόῃ δίασμα[ν] = τὸ διάσιμον, ἤτοι ἡ πρώτη εἰς τὸν ἐργαλεῖον ἐργασία· βλ. διασίδι.

διασπαθάω-ῶ, βλ. διασπαθῶ.

διασπάθησις, εως ἡ· ἡ διασκόρπισις, κατασπατάλευσις (οὐσίας), σπατάλη, gaspillage, n. m. σπατάλη, ἀσωτεία, dissipation, n. f. dilapidation, n. f.

διασπαθῶ (άω), μέλ. ήσω, διασκορπίζω, κατασπαταλῶ (οὐσίαν), σπαταλῶ, ἀσωτεύω, gaspiller ; dissiper ; dilapider.

διασπαραγμός, ὁ κατασπαραγμός, τὸ καταξέσχισμα, κατακρεούργημα, déchirement, n. m.

διασπαράσσω (άττω), μέλ. άξω, κατασπαράσσω, καταξεσχίζω τινὰ ἤ τι, κατακρεουργῶ, déchirer ; mettre en pièces = χάμνω κομμάτια· [διδ.] dilacérer (μεταβάλλει τὸ é εἰς è πρὸ συλλαβῆς ἀφώνου, je dilacère): κατακόπτω, καταξεσχίζω, déchirer violemment, mettre en plusieurs morceaux (χρησιμοποιεῖται μόνον εἰς τὴν χυδαίαν διάλεκτον).

διασπαρείς, εῖσα, έν· παθ. ἀορ. β' μετοχ. τοῦ διασπείρω, disséminé, ée ; dispersé, ée ; répandu, e.

διασπάσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος νὰ διασπασθῇ, qui peut être séparé (rompu ; disloqué, etc.)

διάσπασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διασπᾶν τινὰ ἤ τι, action de séparer (violemment); de rompre, etc. ἡ βιαία ἀποχώρησις, séparation [violente] ; ὁ διαχωρισμός, χωρισμός, διάζευξις, disjonction, n. f. ὁ διαμελισμός, dislocation, n. f. ὁ χωρισμός, διάρρηξις, rupture, n. f. [διδ.] divulsion, n. f. action d'arracher, de séparer violemment; résultat de cette action; ‖ — [τῶν ἐχθρικῶν τάξεων], percée, n. f. ou percé, n. m. ou trouée, n. f. ἐπιχείρησις σκοποῦσα τὸ ἄνοιγμα διεξόδου διὰ τῆς βίας διὰ μέσου τῶν ἐχθρικῶν τάξεων· ‖ στρατηγικὴ —, rupture stratégique, ἤτοι ὁ χωρισμὸς τῶν δυνάμεων στρατιᾶς τινος εἰς δύο εὐδιάκριτα τμήματα.

διασπάω, βλ. διασπῶ.

διασπείρω, μέλ. σπερῶ, θὰ διασπείρω, διαμοιράζω, διασκορπίζω, disperser ; éparpiller ; διασπείρω εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, disséminer ; διαδίδω, répandre ; ‖ διέσπειρε πολλὰς πλάνας, il a disséminé beaucoup d'erreurs ; ‖ διασπείρω εἴδησιν, répandre une nouvelle ; ‖ τίς διέσπειρε αὐτὴν τὴν φήμην ; qui a fait courir ce bruit ? ‖ διεσπαρμένος, η, ον, épars ; disséminé ; éparpillé ; dispersé.

διασπορά, ᾶς, ἡ· ὁ διασκορπισμός, ἡ πρᾶξις τοῦ διασπείρειν, τὸ σκόρπισμα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, dispersion, n. f. éparpillement, n. m. dissémination, n. f. (βλ. διασπείρω)· ‖ — τῶν βλημάτων (πέριξ τοῦ σκοπευομένου σημείου, but), dispersion des projectiles ; ‖ διασπορά, διασκορπισμός, éparpillement, n. m. (καὶ διασπείρω, διασκορπίζω, éparpiller) καλεῖται ἡ τῇδε κακεῖσε διανομή. Ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ καλεῖται οὕτως ἡ διανομὴ τῶν στρατευμάτων εἰς διάφορα μέρη.

διασπορεύς, βλ. διάσπορος. Δ. Κ.

διάσπορος ἢ διασπορεύς, diaspor [ὀρυκτ.] βλ. πυρισκέδαστον. Δ. Κ.

διασπῶ (άω) μέλ. άσω· χωρίζω τι διὰ τῆς βίας, séparer de force ; rompre ; χωρίζω, διαζευγνύω, disjoindre ; διαμελίζω, disloquer; ἀποκόπτω, couper ; ‖ διασπῶ τὸν ἐχθρόν, percer l'ennemi ; βλ. διάσπασις (percée) ; ‖ διέσπασαν τὰ ἐχθρικὰ τάγματα, ils ont rompu les bataillons ennemis ; ‖ διασπᾶν τὴν ἐχθρικὴν γραμμὴν [τακτ.] couper la ligne ennemie, ἤτοι διαβαίνειν διὰ μέσου γραμμῆς ἐχθρικῶν πλοίων ἢ στρατευμάτων καὶ ἀφίνειν ἄνοιγμα μεταξὺ αὐτῶν· ἐπίσης διασπῶ παρατεταγμένην γραμμὴν ἢ παράταξιν στρατευμάτων, crever une ligne=διαρρηγνύω, mettre en désordre la ligne ennemie ; ‖ μόνον ὁ θάνατος θὰ μᾶς διασπάσῃ, la mort seule nous séparera ; ‖ τὸ κόμμα του διεσπάσθη, son parti s'est disloqué. § διασπῶ ἐνίοτε=ἀποσπῶ τὴν προσοχήν, détourner [l'attention] ; distraire. § —, divulser (οὐχὶ πολὺ εὔχρηστον), séparer violemment, déchirer, arracher.

διασσάω-ῶ, διαττάω, μέλ. σήσω, cribler ; sasser ; κοσκινίζω τι καλῶς διὰ τῆς κρησέρας, passer au crible (au sas).

διάσσησις, εως, ἡ· διάττησις, sassement, n. m. κοινῶς τὸ κοσκίνισμα διὰ τῆς κρησέρας (sas), action de cribler (de sasser) ; de passer au crible (au sas).

διασταλτέος, α, ον· ὃ πρέπει τις νὰ διαστείλῃ, νὰ διαχωρίσῃ, qui doit être desserré (séparé ; dilaté ; distingué ; discerné), βλ. καὶ διαστέλλω.

διασταλτικός, ή, όν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ χωρίζειν τι, διακρίνειν, propre à séparer ; (à distinguer ; à dilater); séparatif, ive ; distinctif, ive ; dilatant, e, adj. ὁ παράγων τὴν διασταλτικότητα ἢ ὁ ἐπιτήδειος πρὸς τοῦτο· ὁ διασταλτός, dilatable, adj. ‖ διασταλτικός, ἡ, de ou par expansion ; expansif, ive ; ‖ διασταλτικὴ δύναμις τῶν ἀερίων, ὑγρῶν, κτλ., force d'expansion.

διασταλτικότης, ητος, ἡ· [φυσ.] dilatabilité, n. f. ἰδιότης ἣν ἔχουσιν ἅπαντα τὰ σώματα, τοῦ νὰ δύνωνται, χωρὶς ν' ἀποσυντεθῶσι (désagréger), νὰ ὑποστῶσι μεταβολὰς ἐκτάσεως μεταξὺ τῶν ὑλικῶν μορίων ἅτινα τὰ ἀποτελοῦσιν, ἢ καὶ ἄλλως, ἤτοι ἡ ἰδιότης τῶν σωμάτων τοῦ νὰ ἐπαυξάνωσι κατὰ τὸν ὄγκον διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν μορίων (molécules). Πάντα τὰ σώματα (corps) θερμαινόμενα αὐξάνουσι κατὰ τὸν ὄγκον, ἤτοι διαστέλλονται, καὶ ψυχόμενα ἐλαττοῦνται κατὰ τὸν ὄγκον, ἤτοι συστέλλονται (contracter) ; ‖ κατ' ἐπέκτασιν διασταλτικότης καλεῖται ἡ ἐκτατικότης,

expansion, n. f. ‖ — ὑγροῦ=διαστολή, expansion, ἤτοι ἡ κατάστασις τοῦ διαστελλομένου.

διασταλτός, ή, όν· dilatable, adj. ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν διασταλτικότητα ἢ διαστολήν· βλ. καὶ διασταλτικότης.

διάστασις, εως, ἡ· χωρισμός, séparation, n. f. τὸ διάστημα, ἡ ἀπόστασις, distance, n. f. ὁ ἐνδιάμεσος χῶρος, intervalle, n. m. ‖ διάστασις, ὁ (δια)χωρισμός, ἀπομάκρυνσις τινὸς ἀπὸ ἑτέρου, écartement, n. m. ‖ [σιδηρ.] διάστασις, écartement, n. m. καλεῖται οὕτως ἡ ἀπομάκρυνσις σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἀπὸ ἑτέρας πλησίον αὐτῆς κειμένης, ἤτοι ἡ ἀπομάκρυνσις μεταξὺ τῶν γραμμῶν ὑπηρεσίας (voies de service) καὶ τῶν κυρίων γραμμῶν (voies principales) ἥτις εἶνε τοὐλάχιστον 4 μ. ἵνα καθίστανται εὔκολοι οἱ ἑλιγμοὶ ἐπὶ τῶν γραμμῶν ὑπηρεσίας χωρὶς νὰ παρακωλύηται ἡ κυκλοφορία ἐπὶ τῶν ἄλλων γραμμῶν. § διάστασις, ἡ διχόνοια (μεταξὺ τῶν ἀτόμων), discorde, n. m. dissension, n. f. ἀσυμφωνία, désaccord, n. m. ἡ μὴ συνεννόησις, ἡ κακὴ συνεννόησις, mésintelligence, n. f. ‖ εἶνε εἰς διάστασιν, ils ne sont pas bien ensemble = δὲν τὰ ἔχουν καλά, δὲν διάκεινται φιλικῶς· ‖ — (μεταξὺ ἀνδρογύνου)=χωρισμός, séparation, n. f. § διάστασις, divergence, n. f. ἡ ἀπὸ κοινοῦ κέντρου ἀπομάκρυνσις, ἀπόκλισις τῶν γραμμῶν. § [ἰατρ.] διάστασις, séparation, λέγεται ἀποχωρισμὸς μερῶν παρακειμένων, τοῦ ἀποχωρισμοῦ καὶ τῆς ἀπομακρύνσεως γιγνομένης διὰ βίας ἔξωθεν δρώσης, ὡς διίστανται τὰ χείλη νεαροῦ τραύματος ἢ τὰ ἄκρα κατάγματος τινός. Ἰδίως διάστασις, séparation, éloignement, λέγεται εἶδος ἐξαρθρήματος καθ' ὃ τὰ συμπαρακείμενα ὀστᾶ ἀφίστανται ἀλλήλων. § διάστασις, dimension, n. f. ἡ ἔκτασις τῶν σωμάτων, ἡ ἀναλογία, proportion, n. f. ὁ ἀριθμός, cote, n. f. Τὸν χῶρον ἀντιλαμβανόμεθα ὡς ἔχοντα τρεῖς διαστάσεις, trois dimensions, ἤτοι μῆκος, πλάτος καὶ ὕψος (ἢ βάθος). Αἱ γραμμαὶ ἔχουσι μίαν μόνην διάστασιν, τὸ μῆκος, τὰ δὲ στερεὰ καὶ τὰς τρεῖς διαστάσεις· ‖ αἱ διαστάσεις τοῦ πλοίου, οἰκοδομῆς, les dimensions du navire, d'un édifice. εἶνε γενικῶς τὸ μῆκος, πλάτος καὶ βάθος αὐτοῦ· ‖ κατὰ (εἰς) μεγάλας διαστάσεις, dans de grandes proportions.

διασταυρόω, καὶ

διασταυρῶ, διασταυρώνω, μέλ. ώσω, χαράττω ἢ κάμνω τι χιαστὶ ἐν εἴδει σταυροῦ, σταυρώνω, croiser; βλ. καὶ διασταύρωσις· ‖ embrancher; βλ. καὶ διακλαδόω, διακλαδώνω· ‖ [ναυτ.] διασταυρώνω τὴν πορείαν πλοίου, croiser une route d'un navire; ἤτοι πλέω εἰς τρόπον ὥστε ἡ πορεία τοῦ ἑνὸς πλοίου νὰ διατέμνῃ τὴν πορείαν ἑτέρου πλοίου καὶ νὰ πλησιάζῃ πρὸς αὐτό· ὅταν δὲ ἡ διασταύρωσις ἦνε τοιαύτη ὥστε ἡ πορεία νὰ σχηματίζῃ ὀρθὴν ἢ σχεδὸν ὀρθὴν γωνίαν τότε λέγεται γαλλιστὶ naviguer à bord droit.

διασταύρωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διασταυρώνειν τι, croisement, n. m. ‖ διασταύρωσις, croisement, τὸ μέρος ἔνθα διασταυροῦνται δύο ὁδοί, δύο σιδηρόδρομοι, κτλ. ‖ — ὁδοῦ, croisement de voie; ‖ [σιδηρ.] αἱ διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν, croisements de voies; ‖ [ὁδοποιї.] — δύο ὁδῶν, croisement des deux chemins; ‖ βλ. καὶ διακλάδωσις, embranchement; ‖ — ξιφῶν, σπαθῶν, croisement; ‖ ἰσόπεδος — τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν (ἤτοι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου), croisement à niveau ἢ croisière, n. f. ‖ ἰσόπεδος (διάβασις) διασταύρωσις ὁδοῦ καὶ σιδηροδρόμου, passage à niveau; βλ. καὶ ἰσόπεδος· ‖ — (σύμμιξις) ἱππικῶν γενεῶν, mêler un cheval, mêler les races, etc. συνώνυμον τοῦ croisement, βλ. σύμμιξις· ‖ [ἱππολ.] — τοῦ ἀκρόποδος, appui, n. m. ἐλαττωματικὴ ὀρθοστασία τοῦ ἵππου καθ' ἣν οὗτος τὸν ἕνα τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἐπακουμβᾷ ἐπὶ τῆς στεφάνης τοῦ ἑτέρου.

διαστέλλω, μέλ. ελῶ, θὰ διαστείλω· ἀπομακρύνω τινὰ ἤ τι ἀπ' ἄλλο, ἀνοίγω, ouvrir, ἐκσφίγγω, desserrer; ‖ — τοὺς ὀδόντας, desserrer les dents; ‖ [μεταφ.] πικρὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ χείλη του, un amer sourire effleura ses lèvres; ‖ — τὸ στόμα, ouvrir la bouche. § διαστέλλω, χωρίζω, ξεχωρίζω, séparer; θέτω τὰ διακριτικά, διακρίνω, distinguer; ‖ διαστέλλειν διὰ σημείου, θέτειν τὸ διακριτικὸν σημεῖον ἐπὶ μερίδος τινὸς ἐμπορευμάτων, apposer sa marque sur une partie de marchandises. § κρίνω, ὁρίζω τι σαφῶς, διακρίνω, distinguer; discerner; ‖ δὲν δύναται νὰ διακρίνῃ τὸ δίκαιον τοῦ ἀδίκου, il ne peut distinguer le juste de l'injustice; βλ. καὶ διακρίνω· § [γραμμ.] διαχωρίζω δι' ὑποδιαστολῆς (κόμματος) πρότασιν, ponctuer; séparer par une virgule. § [φυσιολ.] διαστέλλω = αὐξάνω κατὰ τὸν ὄγκον, dilater; βλ. διασταλτικότης· ‖ ἡ θερμότης διαστέλλει τὰ σώματα, la chaleur dilate les corps; ‖ τὰ σώματα διαστέλλονται καὶ συστέλλονται, les corps se dilatent et se contractent.

διάστερος, ος, ον· κατάστρος, πλήρης ἀστέρων, étoilé, ée; brillant d'étoiles.

διάστημα, ατος, τό· κενόν τι ἐν τῷ μέσῳ, ἀπόστασις, distance, n. f. (βλ. καὶ ἀπόστασις)· ἐνδιάμεσον, intervalle, n. m. διάστημα χρόνου ἢ τόπου, espace, n. m. χρονικὸν διάστημα, cours; ‖ τὸ μεταξὺ δύο πόλεων διάστημα, la distance d'une ville à l'autre; ‖ ‖ [ναυτ.] διάστημα ἢ ἀπόστασις, distance, n. f. τὸ μεταξὺ δύο παρακειμένων πλοίων ἀπλῆς τινος τάξεως κενόν· ‖ [ναυτ.] διάστημα, distance, τὸ κενὸν τὸ διαχωρίζον τοὺς ῥυθμιστὰς δύο παρακειμένων ὁμάδων πλοίων συνθέτου τινὸς τάξεως ἐν τῇ ναυτικῇ τακτικῇ· ‖ [ναυτ.] ἀραιόω-ῶ· τὴν μεταξὺ πλοίων ἀπόστασιν ἢ διάστημα, ouvrir les distances ou la ligne; ‖ [ναυτ.] πυκνόω-ῶ· τὴν μεταξὺ πλοίων ἀπόστασιν ἢ διάστημα, serrer les distances ou la ligne; ‖ [ναυτ.] τηρέω-ῶ τὸ διάστημα ἢ τὴν ἀπόστασιν, τὴν μεταξὺ τῶν πλοίων, conserver la distance; ‖ διάστημα διατρεχθὲν ὑπὸ πλοίου τινός, distance, συνών. τοῦ chemin; ‖ διάστημα ἓξ ποδῶν μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ

τῆς τάφρου, un intervalle de six pieds entre le mur et le fossé ; || [τακτ.] διάστημα, intervalle, n. m. καλεῖται τὸ κατὰ μέτωπον κενὸν τὸ ὁποῖον ὑπάρχει μεταξὺ δύο ἀνδρῶν, δύο στρατευμάτων ἢ δύο τμημάτων στρατεύματος τινός· βλ. καὶ κατωτέρω πυκνώσατε, serrez les intervalles ; || διάστημα τάγματος, intervalle de bataillon ; κατὰ τὴν κατ' ὀργανικὰ τμήματα τάξιν τοῦ συντάγματος (ordre constitutif) τὰ τάγματα ἀφίστανται μεταξύ των 30 βήματα (22 μ. 50)· || διάστημα λόχου, intervalle de compagnie ; κατὰ τὴν κατ' ὀργανικὰ τμήματα τάξιν τοῦ τάγματος, οἱ λόχοι σχηματίζονται μὲ διάστημα 6 βημάτων τασσόμενοι κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν αὐτῶν σειράν· || || διάστημα ἀναπτύξεως, intervalle de déploiement ; ἀπαιτούμενος χῶρος ὅπως στράτευμά τι ταχθῇ ἐν ἀνεπτυγμένῃ παρατάξει (ligne déployée) ; || ἠραιωμένα διαστήματα (ἢ καὶ ἀραιὰ τάξις), intervalles ouverts ; || πεπυκνωμένα διαστήματα (ἢ καὶ πυκνὴ τάξις), intervalle réduit.

Παραγγέλματα ἀσκήσεων ἐξευγμένου οὐλαμοῦ πυροβολικοῦ.

Πυκνώσατε, μάρς, serrez l'intervalle, marche ; || [πυκνώσατε, serrer les intervalles, σημαίνει ἐν τῇ τακτικῇ τὴν σμίκρυνσιν, ἤτοι τὴν πύκνωσιν τῶν διαστημάτων εἴτε πρὸς τὰ δεξιὰ εἴτε πρὸς τ' ἀριστερά].

Τὸ διάστημα λάβετε, reprenez l'intervalle, marche.

Δεξιὰ (ἀριστερά), πυκνώσατε. Μάρς, à droite (à gauche), serrez l'intervalle. Marche.

Ἐκ δεξιῶν (ἀριστερῶν), τὸ διάστημα λάβετε. Μάρς, à droite (à gauche), reprenez l'intervalle. Marche.

Εἰς (τόσα) μέτρα [ἢ δεξιὰ (ἀριστερὰ) εἰς (τόσα) μέτρα], πυκνώσατε. Μάρς, à tant de mètres [ou à droite (à gauche) à tant de mètres], serrez l'intervalle. Marche.

Εἰς (τόσα) μέτρα [ἢ εἰς τόσα μέτρα ἐκ δεξιῶν (ἐξ ἀριστερῶν)], ἀραιώσατε. Μάρς, à tant de mètres [ou à droite (à gauche) à tant de mètres], ouvrez l'intervalle. Marche.

Μὲ πυκνὸν διάστημα, οὐλαμὸς ἐπὶ δεξιὰ (ἐπ' ἀριστερά). Μάρς, à intervalle serré, section à droite (à gauche). Marche.

Παραγγέλματα ἀσκήσεων ἐξευγμένης πυροβολαρχίας.

Πυκνώσατε. Μάρς, serrez les intervalles. Marche.

Τὸ διάστημα λάβετε. Μάρς, reprenez l'intervalle. Marche.

Δεξιὰ (ἀριστερὰ) πυκνώσατε. Μάρς, à droite (à gauche) reprenez l'intervalle. Marche.

Μὲ πυκνὸν διάστημα, à intervalles serrés.

Μὲ ἀραιὸν διάστημα, à intervalles ouverts.

Μὲ (τόσων) μέτρων διάστημα, à tant de mètres d'intervalle.

Μὲ πυκνὸν διάστημα, ἐπὶ δεξιὰ εἰς φάλαγγα. Μάρς, à intervalles serrés, à droite en colonne. Marche.

Μὲ ἀραιὸν διάστημα ἐπ' ἀριστερὰ εἰς παράταξιν. Μάρς, à intervalles ouverts à gauche en bataille. Marche.

Ἐκ διαστημάτων, par intervalles=ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, de temps en temps ; || διάστημα χρόνου ἢ τόπου (χῶρος), espace, n. f. [βλ. καὶ ἀπόστασις, χῶρος]· || ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα, pour un long espace de temps ; || κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, pendant le cours de la journée ; || κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του, durant son absence; || καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἑβδομάδος, tout le long de (pendant toute) la semaine ; || ἐν διαστήματι μιᾶς ὥρας, dans une heure ; || κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα, pendant ce temps-là; sur ces entrefaites ; || νεκρὸν διάστημα, espace-mort, n. m. τὸ ἑκατέρωθεν τοῦ νεκροῦ σημείου (point-mort) στροφάλου τινὸς (manivelle) κυκλικὸν διάστημα ἐφ' οὗ ἐπεκτείνεται ἡ ἀδράνεια τοῦ νεκροῦ σημείου, καὶ ὅπερ ὁ στρόφαλος διατρέχει ἐξακολουθῶν τὴν περιστροφικήν του κίνησιν μόνον δυνάμει τῆς κτηθείσης ταχύτητος. Τὸ διάστημα τοῦτο εἶνε τόξον 5°-6° ἑκατέρωθεν τοῦ νεκροῦ σημείου· βλ. καὶ σημεῖον νεκρόν, point-mort ; || οὐδέτερα ἢ ἐπιβλαβῆ διαστήματα, espaces neutres ou nuisibles ; βλ. ἐλευθερία κυλίνδρου, liberté de cylindre). § [τυπογρ.] διάστημα, espace, n. m. || διάστημα λέξεων, στίχων, γραμμῶν, espacement, n. m. || θέτω (βάζω) διαστήματα, espacer. § — μουσικόν, intervalle, n. m. καλεῖται ἡ διαφορὰ τῆς ἐντάσεως μεταξὺ δύο φθόγγων, οἵαν ἀντιλαμβάνεται αὐτὴν τὸ οὖς. § —, ἡ διαδρομή, parcours, n.m. || μακρὸν —, long parcours. § [ναυτ.] διάστημα, chasse, n. f. καλεῖται ἡ ἀπόστασις ἥντινα ἐν ἀγκυροβολίᾳ τινὶ δύναται νὰ διατρέξῃ πλοῖον σύρον τὰς ἀγκύρας του χωρὶς νὰ προσαράξῃ ἐπὶ ἐμποδίων. § διάστημα (ἢ πεδίον) προσβαλλόμενον ἢ καταπυροβολούμενον, champ de feu ; ἐκαλεῖτο ἐπίσης ἄλλοτε οὕτω γαλλιστὶ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ βλήματος διατρεχόμενον διάστημα, ὅπερ δὲν εἶνε ἄλλο εἰμὴ αὐτὴ ἡ τροχιὰ (trajectoire). § διάστημα, ἡ ἀπόστασις, travée, n. f.μεταξὺ δύο τοίχων, ζευκτῶν, δοκῶν, κτλ. = τὸ ἄνοιγμα. § [ὀχυρ.] διάστημα, travée, n. f. ou intervalle (de ligne de retranchement), ἤτοι τὸ μεταξὺ τῶν ὀχυρωμάτων διάστημα εἰς τὰς διαλειπούσας γραμμάς· βλ. λέξιν. § διάστημα, χῶρος, aire (n. f.) d'une maison ou entre les murs d'un bâtiment, καλεῖται τὸ μεταξὺ τῶν τοίχων οἰκίας τινὸς ὑπάρχον διάστημα.

διαστημόμετρον, ου, τό· βλ. τηλέμετρον, télémètre.

διαστῆρι, τό· [δημ.] (βλ. καὶ διάσιμον), ourdissoir, n. m.

διαστίζω, μέλ. ίξω· θέτω ὑποδιαστολήν, διαστέλλω, ponctuer ; || σημειῶ διὰ στιγμῶν, pointiller ; marquer de plusieurs points. || διαστίζειν τὰ ἄρθρα, pointer les articles ; || διεστίξαμεν ὅλα τὰ ἄρθρα τοῦ καθολικοῦ, nous avons pointé tous les articles du grand livre.

§ διαστίζω (ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου), tatouer ; βλ. διάστιξις.

διαστικός, ὁ· [διάλ. Νάξου] ὁ βιαστικός.

διάστικτος, η, ον· (ἐπὶ τοῦ σώματος), tatoué, ée ; βλ. διάστιξις.

διάστιξις, εως, ἡ (διαστίζω), ἡ πρᾶξις τοῦ διαιρεῖν δι' ὑποδιαστολῆς (κόμματος) φράσιν, ἡ διαστολή, ponctuation, n. f. || ἐπίσης ἡ σημείωσις διὰ στιγμῶν, pointillage, n. m. § διάστιξις (ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου), moucheture, n.f. ἰδίως ὅμως λέγεται tatouage, n. m. τὰ διάφορα σχήματα, ἅτινα ἐκτελοῦσιν ἐπὶ τοῦ σώματός των διὰ στίξεως διάφοροι ἀνθρώπιναι φυλαί.

διάστιχον, ου, τό· [τυπογρ.] interligne, n. m. ἡ μεταξὺ τῶν γραμμῶν τῶν γραμμάτων τιθεμένη λεπτὴ μολυβδίνη πλὰξ ἵνα ἀφιστῶνται αἱ γραμμαί· συνεπῶς λέγεται οὕτω καὶ ὁ κενὸς μεταξὺ τῶν γραμμῶν χῶρος, ὅστις λέγεται καὶ entre-ligne, n. m. ἤτοι τὰ μεταξὺ τῶν γραμμῶν, στίχων διαστήματα· || ἀραιόνω διὰ διαστίχων, interligner.

διάστιχος, ος, ον· ὁ μεταξὺ τῶν γραμμῶν εὑρισκόμενος, interlinéaire, adj. βλ. διάστιχον.

διαστολεύς, έως, ὁ· dilatateur, trice ; ὄργανον δι' οὗ παράγεται διαστολή· || —, dilatatoire, n. m. ou dilatateur, n. m. || διαστολεύς, ἡ **διαστομωτρίς,** barre à mine ; βλ. λέξιν· || διαστολεύς, έως, ὁ· spéculum (προφ. lome), n. m. γενικῶς καλεῖται οὕτως ἰατρικὸν ὄργανον δι' οὗ εὐρύνουσι κοιλότητας, στόμια ἢ πόρους ἐστενευμένους ἢ καὶ μή, π. χ. ἵνα τηρῆται ἠνεῳγμένος ὁ ὀφθαλμός, τὸ οὖς, ἡ μήτρα, τὸ στόμα, κτλ. διὰ τὴν εὔκολον ἐξέτασιν ἢ ἐπισκόπησιν τούτων, ἢ πρὸς ἐκτέλεσιν χειρουργίας εἰς βαθύτερον ἑδραζόμενα πάθη, συνεπῶς ἀναλόγως τῆς χρήσεώς του καλεῖται ὀφθαλμοσκόπιον, ὠτοσκόπιον, μητροσκόπιον, στοματοσκόπιον· || [ἱππιατρ.] στοματοσκόπιον, pas d'âne, ἢ διαστολεὺς τοῦ στόματος (spéculum oris), εἶνε ἴδιον ἐργαλεῖον δι' οὗ διαστέλλεται ἡ κάτω σιαγὼν τοῦ ἵππου πρὸς ἐξέτασιν τοῦ στόματος.

διαστολή, ῆς, ἡ· (διαστέλλω) τὸ χώρισμα, séparation, n. f. ἡ διαίρεσις, division, n. f. ἤτοι ἡ ἀπομάκρυνσις τινὸς ἀπὸ τοῦ ἄλλου. § —, ὁ σαφὴς ὁρισμός, ἡ σαφὴς κρίσις, σαφὴς ἑρμηνεία, définition, n. f. ἡ διάκρισις, distinction, n. f. discernement, n. m. || κάμνω διαστολὴν (διαστέλλω), faire distinction; distinguer ; discerner; || ἄνευ διαστολῆς, sans distinction ; ἀδιαστόλως, indistinctement. § [γραμμ.] ἡ ὑποδιαστολὴ καὶ ἡ στίξις, virgule, n. f. § διαστολή=ἡ ἐπαύξησις κατ' ὄγκον (χωμάτων, ἀσβέστου), foisonnement, n.m. βλ. ἐξόγκωσις. § διαστολή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαστέλλειν ἢ διαστέλλεσθαι· τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διεσταλμένου· ἡ ἔκτασις τινός, κοινῶς τὸ τέντωμα, dilatation, n. f. ἀντίθετον τοῦ συστολή· || **διαστολή** [ἰατρ.] dilatation, n. f. καὶ ἐνίοτε diastole, n. f. εἶνε ἐργασία τῶν ζωϊκῶν ἱστῶν δι' ἧς ἐπανέρχονται εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εἶνε πρὸ ἀντιθέτου τινὸς ἐργασίας, ἤτοι τῆς συστολῆς. Ἡ διαστολὴ εἶνε οὕτως εἰπεῖν ἡ κατὰ φύσιν τῶν ἱστῶν καὶ τῶν ἰνῶν κατάστασις. Ἡ διαστολὴ γίνεται εἰς ὄργανα ἐπιτήδεια πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν δύο τούτων ἀντιθέτων καταστάσεων, οἷα ἡ καρδία, αἱ ἀρτηρίαι, οἱ μῦς· || — τοῦ στομάχου = ἐξόγκωσις, εὔρυνσις, dilatation de l'estomac ; βλ. καὶ εὔρυνσις. § — [φυσ.] dilatation, n. f. βλ. διασταλτικότης, διαστέλλω· || — ὑγροῦ, expansion, n. f. ἡ κατάστασις τοῦ διαστελλομένου ὑγροῦ.

διαστομόω καὶ

διαστομῶ, μέλ. ώσω, ἀνοίγω τι κεκλεισμένον ὡς στόμα, κοινῶς κάμνω εἴς τι στόμα, ἄνοιγμα, déboucher ; ouvrir ; πλατύνω, élargir ; || [στρατ. νεοελ.] dégorger ; || — τὴν ὀπήν, dégorger la lumière ; || [οἰκοδ.] ἐκκοιλαίνω, refouiller ; βλ. διαστόμωσις. refouillement, n. m.

διαστόμωσις, εως, ἡ (διαστομῶ) ἄνοιγμα κλεισμένου τινός, l'action de déboucher ; (d'ouvrir ; d'élargir) ; ἄνοιγμα, ouverture ; εὔρυνσις, πλάτυνσις, élargissement, n. m. || [στρατ. νεοελ.] dégorgement, n. m. ἄνοιγμα ὀπῆς, θυρίδος, κτλ. || — τῆς ὀπῆς, dégorgement de la lumière ; || [οἰκοδ.] — (ἢ καὶ ἐκκοίλανσις) τοῦ λίθου (= ἄνοιγμα ὀπῶν), refouillement d'une pierre, διὰ τὴν ἔνθεσιν (encastrement) τῶν ξύλων καὶ σιδήρων, καὶ διὰ τὰς ὀπὰς τῶν σιδηροδέσεων (scellement).

διαστομωτρίς, ίδος, ἡ (ὑπονοεῖται μήλη), barre (n. f.) à mine = **διαστολεύς,** ἐκ τοῦ διαστομόω-ῶ (déboucher, ouvrir, élargir) καὶ γενικῶς ὄργανον χρήσιμον διὰ τὴν διαστολὴν πόρων, στομίων, κτλ. χειρουργικῶς, sonde, n. f. || — μετὰ παρεκτάματος, barre à mine à rallonge, διὰ τὴν τρυπάνισιν γαιῶν πρὸς κατασκευὴν ὑπονόμου· βλ. τρυπάνισις, forage.

διαστομωτήριον, ου, τό· ὄργανον, βελόνη ἢ τρύπανον δι' οὗ ἀνοίγεται τὸ στόμα, αἱ ὀπαί, κτλ. dégorgeoir, n. m. ὅπερ καὶ στομωτήριον ἢ ἀναφρακτήριον καλεῖται· || [στρατ.] διαστομωτήριον, dégorgeoir, τρύπανον ὀπῆς· βλ. ὁπλίσματα (πυροβόλου)· || διαστομ. μετὰ λαβῆς, dégorgeoir à poignée; || διαστομ. μετὰ τρυπάνου, dégorgeoir à vrille; || διαστομ. ἐλεγκτικὸν τῆς ὀπῆς, dégorgeoir pour vérification de la lumière ; || διαστ. ξύλινα, σιδηρᾶ, κτλ. || dégorgeoirs en bois, en fer, etc. || διαστομ. πυροσωλήνων, dégorgeoir pour fusées.

διαστοῦρα, ας, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] = τὸ ὄργανον δι' οὗ διάζονται· βλ. καὶ διάσμα.

διαστοχάζομαι, στοχάζομαι, παρατηρῶ διὰ μέσου τινος, observer à travers.

διαστοχάστριον, τό· pinnule, n. f. καὶ διοπτήριον ἢ στόχαστρον· τὸ μέσον δι' οὗ στοχάζεταί τις, παρατηρεῖ· μικρὰ μεταλλικὴ πινακὶς διαπερωμένη ὑπὸ ὀπῆς ἢ χαραγῆς, ἥτις ἀνυψοῦται καθέτως εἰς ἕκαστον ἄκρον διοπτῆ-

ρος· βλ. καὶ διοπτὴρ μετὰ διαστοχαστρίου καὶ προσοφθάλμιον.

διάστρα, ἡ· (διάζομαι) [διάλ. Οἰνόης] ὁ ἱστὸς τῆς ἀράχνης. toile d'araignée.

διαστρεβλόω, καὶ

διαστρεβλῶ, μέλ. ώσω. στρεβλόω τι. διαστρεβλόνω. καθιστῶ στρεβλόν. tortuer ; || [συνεκδ.] διαστρέφω. contourner ; φθείρω. διαφθείρω. altérer ; διαστρέφω. στρεβλῶ. μεταβάλλω τὴν φύσιν. dénaturer βλ. καὶ στρεβλῶ.

διαστρέβλωσις, εως. ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαστρεβλόνειν τι. action de tordre ; torsion. n. f. torture. n. f. || [συνεκδ.] συστροφή. διαστροφή. contournement. n. m. φθορά. altération. n. f.

διάστρεμμα, ατος. τό· entorse. n.f. κοινῶς τὸ βγάλσιμο. τὸ στραγγούλισμα=μετατόπισις ἀρθρικοῦ ὀστοῦ [Ἱπποκρ.]. luxation. n. f. déboîtement. n. m. π. χ. os (ὀστοῦν) luxé ; membre (ἄρθρον) déboîté. Αἱ ἀρθρώσεις τοῦ ζωϊκοῦ σώματος ὑπόκεινται πολλάκις ἕνεκα ἐξωτερικῆς τινος βίας εἰς μετατοπίσεις ἀπ' ἀλλήλων τῶν ἀρθρικῶν ἐπιφανειῶν. Ἂν ἡ μετατόπισις παραμείνῃ ἐπ' ἀόριστον τὸ πάθημα λέγεται ἐξάρθρωσις. ἐξάρθρημα. ἐξάρθρωμα [χειρ.] exartrose. n. f. (λέγουσιν ἐπίσης exartrème. n. m.). Ἂν ὅμως αἱ ἀρθρικαὶ ἐπιφάνειαι καίπερ ἐκτοπισθεῖσαι ἐπανέρχωνται αὖθις εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν των. τὸ πάθημα λέγεται παράρθρημα. luxation incomplète ; || [κτην.] διάστρεμμα τοῦ κυνήποδος. entorse du boulet=effort de boulet.

διαστρέφω, μέλλων έψω. στραβόνω τι. τὸ κάμνω στρεβλόν. στρεβλόνω. distordre ; tordre ; torturer ; στρηφογυρίζω. συστρέφω. contourner ; || ἡ βελόνη αὕτη διεστράφη. cette aiguille s'est tortuée ; || οἱ κλάδοι διεστράφησαν. les branches sont tortuées ; || ἡ θερμότης διέστρεψε τὸ ξύλον. la chaleur a contourné le bois ; || τὸ χλωρὸν ξύλον διαστρέφεται, le bois vert se déjète. § [συνηθ.] νοθεύω. φθείρω. διαφθείρω (ἀλλοιῶ). altérer ; corrompre ; μεταβάλλω τὴν φύσιν. dénaturer ; στρεβλῶ. μεταβάλλω. ψευτίζω. fausser ; διαφθείρω. διαστρέφω. στρεβλῶ τὰ ἤθη. pervertir ; || [ἐμπορ.] — τὰ πράγματα, κτλ. ἀλλοιῶ. altérer ; μεταβάλλω τὴν μορφὴν αὐτῶν. défigurer ; || [τὰ κακὰ ἀναγνώσματα] διέστρεψαν τὴν κρίσιν του. ont faussé son jugement; || διέστρεψε τοὺς λόγους μου. il a altéré (défiguré) mes paroles ; || — τὴν ἀλήθειαν. défigurer (donner une contorsion à) la vérité ; ἢ altérer la vérité ; || διέστρεψε τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ τοῦ χωρίου. il a perverti le sens de (il a detorqué) ce passage ; || αἱ μυθιστορίαι διέστρεψαν τὴν καλαισθησίαν του. les romans ont corrompu son goût. § [μετοχ. παθ. ἐπιθ.] διεστραμμένος = διεφθαρμένος. κακὸς χαρακτήρ, pervers, e; perverti, e; καὶ συνηθέστερον δύσκολος, difficile ; κακός, méchant ; ὀργίλος, διεστραμμένος, hargneux, euse. § διαστρέφω, διαστρέφομαι τὸν λαιμόν. se tordre le cou ; βλ. ξελαιμιάζω.

διαστροφεύς, έως. ὁ· ὁ διαστρέφων. διαστρεβλῶν τι. διαστρεβλωτής. pervertisseur ; ὁ νοθεύων τι. ὁ νοθευτής. altérateur ; ὁ διαστροφεὺς τῆς ἀληθείας. celui qui altère la vérité ; ὁ διαφθορεύς. dépravateur.

διαστροφή, ῆς. ἡ· τὸ στράβωμα. τὸ στρέβλωμα. τὸ στρίψιμον. distorsion. n.f. ἡ συστροφή. contorsion. n. f. contournement. n. m. § [συνήθ. μεταφ.] ἡ στρέβλωσις τῶν ἠθῶν, ἡ διαφθορά. perversion. n.f. pervertissement. n.m. ἡ διαφθορά. νόθευσις, altération. n. f. dénaturation. n. f. (=ἡ τῆς φύσεως μεταβολή). § [ἰατρ.] διαστροφή, distorsion. n. f. ὅρος πρὸς παράστασιν ἐκτοπίσεων διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος δι' ἃς γίνεται ἀνωμαλία εἰς τὴν κατὰ φύσιν διάταξιν. ὡς εἰς τὰ ὀστᾶ κατὰ τὸ ἐξάρθρωμα (βλ. διάστρεμμα). ἔτι δὲ κατὰ τοὺς μῦς, τοὺς τένοντας. κτλ. || — τῆς ἀρθρώσεως. κοινῶς τὸ στραμπούλισμα. distorsion de l'articulation. n. f.

διάστροφος, ος. ον· ὁ στρηφογυρισμένος. στρεβλωμένος. tortu. e ; contourné. ée ; contrefait. e ; bicornu. e ; etc. βλ. διαστρέφω. [συνεκδ.] ὁ διεστραμμένος. perverti. e ; διεφθαρμένος. altéré. ée ; || διάστροφον πνεῦμα. esprit de travers. ὅπερ θέλει νὰ διαστρέφῃ τὰ πράγματα.

διαστρώννυμι, διαστρωννύω. διαστρώνω. καταστρώνω. ἐξαπλώνω τι κάτω. στρώνω. étendre [par terre. etc.] ; couvrir d'un tapis. d'une couverture ; βλ. στρώνω.

διάστρωσις, εως. ἡ· ἡ στρῶσις. ἐπίστρωσις. couche. n. f. lit, n. m. ἡ ἐπιβολή. ἡ θέσις (ἐπίστρωσις) ἀντικειμένου ἄνωθεν ἑτέρου. (couche d'une chose par dessus une autre) ; || — κονιάματος. un lit (une couche) de mortier ; || κατὰ διαστρώσεις. par couches ; || — σκυροδέματος. couche de béton ; || [γεωλ.] banc. n. m. ἤτοι τὸ στρῶμα. σημαίνει δὲ τὰ διάφορα στρώματα τῆς γῆς· || διάστρωσις. (στρῶσις. στρῶμα). banc de carrière λέγονται τὰ στρώματα τῶν βράχων ἐν τοῖς λατομείοις ἢ ἡ ἐν τῷ λατομείῳ θέσις τῶν λίθων. ἥτις καλεῖται ἐπίσης lit. n.m. ou lit de carrière; βλ. καὶ στρῶμα· διάστρωσις τῆς ἐφιδρώσεως. banc de suintement. Ἡ διάταξις τῶν διαστρώσεων τῶν στρωμάτων τῆς γῆς. καλεῖται καὶ gisement. n. m. ἐπίσης καλεῖται stratification. n. f. στρωματοποίησις· || διάστρωσις γύψου. couche (f.) en plâtre ; || [οἰκοδ.] — σφηνολίθου. lit d'un claveau ou voussoir ; βλ. θολίτης. § —. forme. n. f. διάστρωσις ἄμμου ἐφ' ἧς ἐπιθέτουσι τὸ λιθόστρωτον· ἐπίσης forme, n. f. διάστρωσις λιθοκόνεως (poussier) ἢ ἐκπελεκημάτων λεπτοῦ πάχους ἥντινα ἐπιστρώνουσι κάτωθεν τῆς πλακοστρώσεως.

διαστύλιον, ου. τό· [ἀρχιτ.] entrecolonnement, n. m. (λατ. intercolumnium). ἀπόστασις τῶν κιόνων μεταξύ των ἀπὸ ἄξονος εἰς ἄξονα. ὅπερ καὶ μεσοστύλιον ἢ μεσόστυλον λέγεται (travée). Αἱ ἀναλογίαι τοῦ διαστυλίου εἶνε μεταβληταί, τούτου ἕνεκα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔλαβον διάφορα ὀνόματα ἀναλόγως τῶν

ἀναλογιῶν των· π. χ. **πυκνόστυλος** (pycnostyle), **σύστυλος** (systyle), **εὔστυλος** (eustyle), **διάστυλος** (diastyle), **ἀραιόστυλος** (aréostyle); βλ. ἑκάστην τῶν ἀνωτέρω λέξεων.

διάστυλος, ος, ον· [ἀρχιτ.] diastyle, adj. ὁ ἔχων διαστύλιον (entrecolonnement) ἴσον τῷ πάχει ἢ τῇ διαμέτρῳ τριῶν στύλων (Βιτρούβιος), ἤτοι ἴσον μὲ 6 ἐμβάτας (module)· ‖ διάστυλος ναός, temple diastyle; βλ. ναός.

διαστυλόω-ῶ, μέλ. ώσω, στηρίζω τι μὲ στύλους, soutenir par des colonnes; ὑποστηρίζω, soutenir.

διάσυρσις, εως, ἡ· τὸ σύρσιμον τῆς γλώσσης ἢ στράβωμα τοῦ στόματος εἰς περίγελων τινός· ὅθεν περίγελως, περίπαιγμα, ironie, n. f. sarcasme, n. m. διάσυρσις ὑπολήψεως, détraction, n. f. (de la réputation de quelqu'un); ἡ κακογλωσσιά, la médisance.

διάσυρτον, τό· ὅπερ καὶ λημνίσκος (ταινία) καλεῖται, séton, n. m. [κτην. χειρ.] κοινῶς ἡ **κορδέλλα**· ἡ ὑπὸ τὸ δέρμα ἵππου ἢ ἡμιόνου διέλευσις ταινίας πρὸς θεραπευτικὸν σκοπόν, κυρίως πρὸς ἴασιν μυϊκῶν ῥευματισμῶν τῶν ὠμοπλατῶν καὶ τοῦ ἰσχίου, χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἐκροὴν τῶν ὑγρῶν.

διασύρω, μέλ. υρῶ, θὰ διασύρω, σύρω ἢ τραβῶ τι καὶ τὸ σχίζω, ἐν γένει ξεσχίζω, déchirer; καὶ μεταφ. σχίζω, πειράζω διὰ τῶν λόγων, σύρω τὴν γλῶσσαν πρὸς χλευασμόν, ὅθεν διασύρω=κακολογῶ détracter; médire; δυσφημῶ, diffamer; dénigrer; ‖ — τὴν ὑπόληψιν τινός, détracter la réputation de quelqu'un; ‖ εὐχαριστεῖται διασύρων τοὺς ἐχθρούς του, il trouve du plaisir à dénigrer ses ennemis.

διασφίγγω, μέλ. ίξω· σφίγγω τινὰ ἢ τι ἐν τῷ μέσῳ, δένω δυνατά, serrer; attacher fortement; σφίγγω δένων, συσφίγγω, étreindre.

διάσφιγξις, εως, ἡ· τὸ σφίγξιμον, δέσιμον δυνατὸν [ἰατρ.] ἡ σύσφιγξις, étreinte, n.f.

διασχιδής, ής, ές· καὶ **δισχιδής,** ής, ές· σχισμένος εἰς τὰ δύο, fendu en deux; fourchu.

διασχίζω, μέλ. ίσω· σχίζω τινὰ ἢ τι εἰς κομμάτια, καταξεσχίζω, déchirer (en morceaux); σχίζω σκληρόν τι ἀντικείμενον, fendre. § ἐπίσης διέρχομαι διὰ μέσου, fendre; percer; traverser; π. χ. διασχίζω τὸν ἀέρα, fendre l'air; ‖ τὸ ὕφασμα διεσχίσθη εἰς ῥάκη, l'étoffe s'est déchirée en lambeaux; ‖ διασχίζω, διατρέχω, αὐλακόνω, sillonner; ‖ αἱ ἀστραπαὶ διέσχιζον τὰ νέφη, les éclairs sillonnaient les nues; ‖ διασχίζω τὸ πλῆθος, percer la foule; ‖ ὁ ποταμὸς διασχίζει τὴν πόλιν, la rivière traverse la ville; ‖ [τακτ.] διασχίζω τὰς τάξεις τοῦ ἀντιπάλου = θραύω τὴν ἀντίστασιν, enfoncer (les rangs ennemis); ‖ [ναυτ.] διασχίζω θαλάσσας, battre les mers; ἐκτελῶ θαλασσοπορίας πρὸς ἐπίτευξιν σκοποῦ τινος, ἤτοι ἀποστολῆς ἐξερευνήσεως (mission d'exploration); βλ. καὶ ἐξερεύνησις· ‖ [ναυτ.] διασχίζω τὸ κῦμα, traverser la lame; πλέω εἰς τρόπον ὥστε ἡ πρῷρα τοῦ πλοίου νὰ διασχίζῃ αὐτὸ καθέτως· ‖ [ναυτ.] διασχίζω ἱστίον, prendre un ris à l'irlandaise, σημαίνει ὅτι ἐν κακοκαιρίᾳ ὅταν πλοῖόν τι ἐγκλίνηται ἐπικινδύνως, ἕνεκα τῆς ἐνεργείας σφοδροτάτου ἀνέμου ἐπὶ τῶν ἱστίων του, καταφεύγουσιν εἰς τὴν διὰ μαχαίρας διάσχισιν τῶν ἱστίων, τῶν μὴ δυναμένων νὰ συσταλῶσιν ἕνεκα τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου. § διασχίζομαι, se fendiller.

διάσχισις, εως, ἡ· ὁ χωρισμός, ὁ διαμερισμός, τὸ ξέσχισμα, déchirure, n. f. déchirement, n. m. ‖ [ἰατρ.] διάσχισις, εως, ἡ· déchirure, n. f. ἐν τῇ ἰατρικῇ λέγεται ἡ λύσις τῆς συνεχείας ἡ γιγνομένη ὑπὸ ἐξωτερικῆς βίας, ἥτις διασπᾷ τὰ μέρη ἐφ' ὧν ἐνεργεῖ, ἄρα ἡ γιγνομένη διὰ ῥήξεως. Διαφέρει τῆς τομῆς, διότι αὕτη μὲν εἶνε κανονική, ἐνῷ ἡ διάσχισις εἶνε ἀνώμαλος καὶ ἀκανόνιστος· ‖ [νομ.] lacération, n. f. σχίσιμον, ξέσχισμα (ἐγγράφου, βιβλίου). § —, ἡ πρᾶξις τοῦ διασχίζειν (γενικῶς), action de fendre; (de percer; de traverser, etc.) percement, n. m. § [ναυτ.] διάσχισις ἱστίου, ris à l'irlandais; βλ. **διασχίζω**.

διασώζω, μέλ. ώσω, sauver, ἤτοι σώζω τινὰ ἢ τι ἐκ τοῦ μέσου, ἐξάγω ἐκ τοῦ μέσου κινδύνου ἢ ἐχθρῶν ἀβλαβῆ· διασώζω, faire le sauvetage=κάμνω τὴν διάσωσιν· βλ. **διάσωσις**· ‖ διασώζω [ναυαγῆσαν] πλοῖον, opérer (faire) le sauvetage d'un navire; ‖ διασώζω (πλοῖον, ἐμπόρευμα), sauver; ‖ δὲν κατώρθωσε νὰ διασώσῃ τίποτε, il n'a pu rien sauver. § φυλάττω, διατηρῶ ἀκέραιον, σῶον, conserver; garder; ‖ ἡ πόλις αὕτη διασώζει ἔτι λείψανα τῆς παλαιᾶς της λαμπρότητος, cette ville conserve des restes de son antique splendeur; ‖ διασώζω τὴν μνήμην πράγματος τινός, garder le souvenir de quelque chose.

διάσωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ σώζειν τινὰ ἢ τι ἐκ τοῦ μέσου, action de sauver; [ναυτ.] sauvetage, n. m. (action de faire le sauvetage), ἤτοι ἡ διάσωσις σκευῶν, ἐμπορευμάτων ἢ ἀτόμων ἐκ ναυαγίου· ‖ ἡ διάσωσις τῶν ναυαγῶν, le sauvetage des naufragés. § ἡ πρᾶξις τοῦ διατηρεῖν ἀκέραιον, ἀβλαβές, ἡ φύλαξις, ἡ διατήρησις, conservation, n. f. ‖ ἡ διάσωσις τῶν ἀρχαίων μνημείων, la conservation des monuments anciens.

διασωστικός, ή, όν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ σώζειν τινὰ ἢ τι ἐκ τοῦ κινδύνου, de sauvetage (de sauver); διατηρεῖν ἀβλαβῆ, σῶον, de conservation (de conserver.

διαταγή, ῆς, ἡ· ἡ προσταγή, ordre, n.m. παραγγελία ῥητὴ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν μέτρου τινὸς ἢ ἀποφάσεως· ἐπίσης ordonnance, n. f.= διάταξις, παραγγελία· καὶ commandement, n. m. διαταγή, προσταγή· ‖ κατὰ προφορικὴν διαταγήν, par ordre verbal; ‖ μέχρι νεωτέρας διαταγῆς, jusqu'à nouvel ordre; ‖ κατ' ἀνωτέραν διαταγήν, par ordre [supérieur]; ‖ ἔγγραφος διαταγή, ordre par écrit; ‖ κατὰ διαταγὴν (παραγγελίαν) τοῦ ἰατροῦ, par ordonnance du médecin; ‖ κατὰ ῥητὴν διαταγὴν τῆς ἀρχῆς, par injonction (= ῥητὴ προ-

σταγὴ) formelle de l'autorité; ‖ διαταγὴ φυλακίσεως, ordre d'écrou; βλ. φυλάκισις· ‖ διαταγὴ συγκλήσεως (τοῦ στρατοδικείου, ἐπιτροπῆς, κτλ.) ordre de convocation; ‖ ἄμεσος διαταγή, ordre direct; ἡ διδομένη ἀπ' εὐθείας πρός τινα· ‖ ἀνακριτικὴ διαταγὴ = διαταγὴ ἀνακρίσεως, ordre d'informer, ἤτοι διαταγὴ πρὸς ἐκτέλεσιν ἀνακρίσεως· ‖ — πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς δίκην, ordre de mise en jugement; ‖ [τακτ.] διαταγὴ κινήσεως, ordre de mouvement; διαταγὴ κανονίζουσα τὸν τρόπον τῆς ἐκκινήσεως στρατεύματος τινὸς καὶ τὴν πορείαν αὐτοῦ· ‖ — πορείας, ordre de route; ‖ καὶ οἱ γάλλοι καὶ οἱ γερμανοὶ προκειμένου περὶ διαταγῶν ἐν ἐκστρατείᾳ λέγουσι «διαταγή, ἀντιδιαταγὴ = σύγχυσις» ordre, contre-ordre = désordre; ‖ [στρ.] διαταγὴ προσκλήσεως, ordre d'appel; διαταγὴ ἐκδιδομένη ὑπὸ τοῦ στρατολογικοῦ γραφείου ὅπως προσέλθωσιν οἱ νέοι τῶν καλουμένων ὑπὸ τὰς σημαίας κλάσεων (classe); ‖ [ναυτ.] ἔγγραφος διαταγὴ στολάρχου ἢ μοιράρχου· βλ. **παράγγελμα**. § [τακτ.] διαταγή, ordre, n. m. παραγγελία ῥητὴ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν μέτρου τινὸς ἢ ὑποδεικνυομένης κινήσεως. Ἡ παραγγελία αὕτη εἶνε ἄμεσος ἔκφρασις τῆς βουλήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ ἣν τινα κοινοποιεῖ εἰς τὸν ὑποδεέστερον, περιλαμβάνουσα κατ' ἀρχὴν ὡρισμένον τι· ὑπάρχουσι διαταγαὶ στρατιῶν, στρατηγειῶν, μεραρχιῶν, ταξιαρχιῶν καὶ μικροτέρων ἔτι ἀποσπασμάτων. Ὅταν ὁ πρὸς ὃν ἀπευθύνονται αἱ διαταγαὶ δὲν ἦνε παρών, αὗται ἀποστέλλονται δι' ἀγγελιοφόρων, διαγγελέων, ὑπασπιστῶν καὶ ἀξιωματικῶν τῶν γενικῶν ἐπιτελῶν· βλ. καὶ παρακατιὸν διαφορὰν διαταγῶν. Τὸ νὰ διοικῇ τις εἶνε δυσχερέστερον ἀπὸ τὸ νὰ ὑπακούῃ. Ἀπέναντι τῆς μεγάλης εὐθύνης ἣν ἀναλαμβάνει ὁ διατάσσων, οὗτος δέον νὰ ἦ πεπεισμένος ὅτι ὁ κατώτερος ἀφιεροῦται εἰς τὸ καθῆκόν του. Ἡ διαταγὴ δέον νὰ ἦ σύντομος, εὐκρινὴς καὶ πλήρης. Ἡ βραχυλογία εἶνε ἡ πρώτη συνθήκη τῆς εὐκρινείας, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ παραλείπηται, ὅ,τι εἶνε ἀναγκαῖον, ἵνα ἡ διαταγὴ ἦ πλήρης. Ἡ ἀκριβὴς ὑπόδειξις ὡρισμένων σημείων τοῦ ἐδάφους ληφθέντων ἐκ τοῦ χάρτου συνιστᾷ μίαν ἐκ τῶν δυσχερειῶν τῆς συντάξεως (rédaction) τῆς διαταγῆς· δὲν πρέπει νὰ γίνηται χρῆσις τῶν ἐκφράσεων «ἐντεῦθεν, ἐκεῖθεν, ἔμπροσθεν, ὄπισθεν, δεξιά, ἀριστερά», εἰμὴ ὁπόταν ὑπάρχῃ βεβαιότης ὅτι δὲν θὰ προκύψῃ παρεξήγησις, ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει προσδιορίζουσι τὸν σχετικὸν **παραλληλισμὸν** (orientation), ἤτοι «πρὸς μεσημβρίαν τοῦ χωρίου Α, κτλ.» Ἡ ἀκριβὴς ὀρθογραφία τῶν θέσεων ὡς εὑρίσκονται ἐν τῷ χάρτῃ εἶνε μεγάλης σημασίας διὰ τὸν μέλλοντα ν' ἀνεύρῃ ταύτην ἐν τῷ χάρτῃ του, τούτου ἕνεκα δέον νὰ γίνηται χρῆσις τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως χαρτῶν μεταξὺ διατασσόντων καὶ διατασσομένων· ἡ πεῖρα ἀπέδειξεν ὅτι ὁσάκις διαταγή τις δύναται νὰ ἐννοηθῇ κακῶς, πάντοτε κακῶς ἐννοεῖται. Αἱ διαταγαὶ διαιροῦνται εἰς δύο κύρια μέρη, ἤτοι: 1ον) Τὸν γενικὸν **παραλληλισμὸν** (orientation générale), ἐν ᾧ περιλαμβάνουσι, α'. πᾶν ὅ,τι περὶ τοῦ ἐχθροῦ γνωρίζουσι, καὶ β'. ἐκεῖνο ὅπερ ἐν συνόλῳ ἐπιθυμοῦσι νὰ γείνῃ. Ὁ παραλληλισμὸς οὗτος εἶνε ἀναγκαῖος ἵνα ὁ ὑποδεέστερος ἔχῃ πάντοτε σημεῖον ἀφετηρίας διὰ νὰ κανονίσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἐνέργειάν του (πρωτοβουλία ἐνεργείας, initiative), ἐν ᾗ περιπτώσει ἐπέλθωσι μεταβολαί, ἢ ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ ἐνεργήσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ ἤθελε τὸν ἀναγκάσῃ νὰ μὴ ἐκτελέσῃ κατὰ γράμμα τὴν διαταγήν. 2ον) Τὴν **ἰδιαιτέραν ἐντολὴν** (mission particulière), ἐν ᾗ προσθέτουσιν ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὴν διάταξιν τῶν στρατευμάτων καὶ τὰ ὑφ' ἑκάστου τμήματος τούτων ἐκτελεσθησόμενα. Τὸ τρίτον καὶ οὐσιῶδες μέρος τῆς διαταγῆς εἶνε ἡ ἀκριβὴς ὑπόδειξις τοῦ μέρους εἰς ὃ θ' ἀποστέλλωνται αἱ πρὸς τὸν διατάσσοντα ἀρχηγὸν **ἀναφοραὶ** τῶν ὑποδεεστέρων. Κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀνατιθεμένης ἐντολῆς εἰς τὸν ὑποδεέστερον, δέον ν' ἀποφεύγωσι νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας, θέλοντες νὰ προΐδωσιν ἁπάσας τὰς δυνατὸν παρουσιασθησομένας περιστάσεις, π. χ. τὸ νὰ εἴπωσιν «ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει» ἢ «ἐὰν ὁ ἐχθρὸς πράξῃ τοῦτο», κτλ. καθότι δὲν συμβαίνει ὅ,τι συνήθως προβλέπουσι καὶ οὕτω ταράττουσι τὸ πνεῦμα τοῦ ὑποδεεστέρου, ὅστις ἀγνοεῖ τί νὰ πράξῃ ἐν ᾗ περιπτώσει τῷ παρουσιασθῇ περίστασις μὴ προβλεφθεῖσα ὑπὸ τῆς διαταγῆς. Δέον ἐπίσης ν' ἀποφύγωσι κατὰ τὴν ἔκθεσιν τῶν λεπτομερειῶν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἐξουσίας τοῦ ὑποδεεστέρου, τηροῦντες οὕτως εἰπεῖν αὐτὸν ὑπὸ κηδεμονίαν, καθότι τοῦτο καταστρέφει τὴν πρωτοβουλίαν ἢ γεννᾷ τὴν δυσαρέσκειαν· ὁ σκόπελος οὗτος δέον ν' ἀποφεύγηται μετὰ τοσούτῳ μεγαλειτέρας προσοχῆς ὅσῳ μεγαλειτέρου βαθμοῦ εἶνε ὁ πρὸς ὃν ἀπευθύνονται αἱ διαταγαί. Εἰς τὰς διαταγὰς ἀρκεῖ συνήθως ν' ἀνακοινώσωσιν εἰς τὸν ὑποδεέστερον «τί ἐπιθυμοῦσι νὰ γείνῃ», καθότι ὁ τρόπος τῆς ἐκτελέσεως δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ σαφῶς εἰμὴ ἐπιτοπίως. Ἡ ἔκδοσις (ἢ σύνταξις, rédaction) τῶν διαταγῶν δὲν μανθάνεται εἰμὴ διὰ τῆς πείρας. Αἱ τῶν ἀνωτέρων διαταγαὶ (βλ. ἐν ἀρχῇ) παρουσιάζονται καὶ ὑπὸ τρεῖς ἑτέρας ἐπόψεις, ἤτοι ὡς **ἐντολαὶ** (directives), ὡς **διατάξεις** (dispositions) καὶ ὡς **ὁδηγίαι** (instructions). Αἱ ἐντολαὶ (directives) εἶνε αἱ ὑποδείξεις αἱ περιλαμβάνουσαι ὑπὸ γενικὴν ἔποψιν τὸν ἐπιδιωκόμενον **σκοπὸν** (objectif) δι' ἀρκούντως παρατεταμένην περίοδον, ἀπευθύνονται δὲ ἀπὸ τὸ γενικὸν στρατηγεῖον εἰς τοὺς διοικητὰς τῶν στρατιωτικῶν σωμάτων. Αἱ διατάξεις φέρουσι χαρακτῆρα γενικώτερον καὶ ἀνάγονται μᾶλλον εἰς τὰ προσχεδιαζόμενα παρὰ εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν βουλήσεων τοῦ ἀρχηγοῦ, ὡς π. χ. διατάξεις διὰ τὴν προσβολὴν ὠχυρωμένης θέσεως, κτλ. βλ. **διατάξεις**, dispositions. Αἱ ὁδηγίαι προσδιορίζουσι τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν καὶ τὰ προσφορότερα πρὸς ἐπίτευξιν αὐτοῦ μέτρα· βλ. **ὁδηγίαι**, **instructions**. § [ἐμπορ.] διαταγή, βλ. καὶ **παραγγελία**· ‖ εἰς διαταγήν, à ordre; ‖ πληρώσατε εἰς τὴν διαταγήν του, payez à l'ordre de; ‖ φορτω-

τική εἰς διαταγήν, connaissement à ordre ; ‖ κατὰ διαταγήν τοῦ, par ordre de ; ‖ μέχρι νεωτέρας διαταγῆς, jusqu'à nouvel ordre ; jusqu'à mon ordre ultérieur; ‖ κατὰ τὰς ὑμετέρας διαταγὰς τῆς 16 τρέχ. ἔχομεν . . . . . d'après vos ordres en date du 16 courant, nous avons . . . . . ‖ πληρώσατε εἰς τὴν διαταγὴν τῶν Κ. Κ. . . . . ἀξίαν ληφθεῖσαν τοῖς μετρητοῖς, payez à l'ordre de M. M. . . . . valeur reçue comptant.

διάταγμα, ατος, τό· σημαίνει εὐρύτερον μὲν πᾶσαν διατακτικὴν πρᾶξιν ἁρμοδίας ἀρχῆς =ordonnance, n. f. ἢ ordre n. m. (βλ. καὶ θέσπισμα, édit) ; στενώτερον δὲ πρᾶξιν γενομένην ὑπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας μὴ συμπραττούσης τῆς νομοθετικῆς, δι' ἧς διατάσσονται τὰ πρὸς λειτουργίαν καὶ ἐφαρμογὴν νόμου τινὸς χρειώδη, εἴτε συμπληρουμένου τοῦ νόμου (κανονιστικὰ διατάγματα, décrets réglementaires, ἅτινα καλοῦνται καὶ γενικὰ διατάγματα, décrets généraux) εἴτε διοριζομένων τῶν πρὸς λειτουργίαν τῶν νόμων ἀναγκαίων προσώπων, ἅτινα καὶ εἰδικὰ διατάγματα λέγονται, décrets spéciaux ; παρ' ἡμῖν κατὰ τὸ ἄρθρ. 35 τοῦ Συντάγματος ὁ Βασιλεὺς ἐκδίδει τὰ ἀναγκαῖα πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν Νόμων διατάγματα (ἐκτελεστικὸν διάταγμα, décret exécutif) ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐν χρήσει ὅρος Βασιλικὸν διάταγμα, ordonnance (ἢ décret) royale ; Διάταγμά τι εἶνε ἄκυρον ἐὰν ἀντιβαίνῃ εἰς νόμον τινά.

διατάζω, μέλλων άσω [δημ.], ordonner ; commander; βλ. διατάσσω.

διατάκτης, ου, ὁ· ὁ προστάκτης, ὁ διατάσσων (τὴν ἐκτέλεσιν τινός, δαπάνης, κτλ.), ordonnateur, n. m. (d'une dépense).

διατακτικόν, τό· [νομ. ὅρος] (τῆς ἀποφάσεως), dispositif (d'un arrêt), λέγεται τὸ μέρος τῆς ἀποφάσεως ἐν ᾧ ὁ δικαστὴς ἀποφαίνεται περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς δίκης· τὸ διατακτικὸν εἶνε ἡ οὐσία τῆς ἀποφάσεως.

διατακτικός, ή, όν· ἐπιτακτικός, προστακτικός, impératif; de commandement; ὁ κανονιστικός, réglementaire, adj.

διατακτικῶς, ἐπίρ. τροπικόν, προστακτικῶς, impérativement ; ἐν εἴδει διαταγῆς, en forme d'ordre.

διάταμα, ατος, τό· τὸ τέντωμα, ἡ ἐπιμήκυνσις ἀντικειμένου τινός, allongement, n. m. ‖ [ναυτ.] ἡ διάστασις σχοινίου, allongement, d'un cordage ; βλ. διάστασις.

διάτανος, ου, ὁ· [δημ.] = ὁ διάβολος, ὁ σατανᾶς, diandre, n. m.

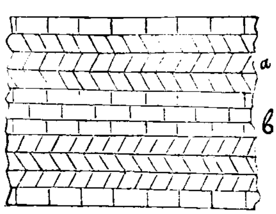
διατανύω, μέλ. ύσω, ἁπλώνω τι, τανύω, τανύζω, tendre ; allonger ; βλ. διατείνω.

διάταξις, εως, ἡ· ἡ κατάταξις, τακτοποίησις (πραγμάτων, στρατευμάτων, κτλ.), arrangement, n. m. disposition, n. f. ‖ διάταξις ἐπίπλων, arrangement de meubles ; ‖ διάταξις τῶν πτυχῶν, l'arrangement des draperies ; ‖ [τακτ.] τακτικὴ διάταξις (ἢ τάξις), arrangement tactique ; εἶνε ὁ τρόπος τοῦ διαθέτειν τοὺς ζυγοὺς (rangs) ἢ τοὺς στίχους (files). Τὴν σήμερον ὅμως ἡ λέξις arrangement ἀντεκατεστάθη ὑπὸ τῆς λέξεως ordre = τάξις· ‖ διάταξις [ἀρχιτ.], disposition, n. f. καλεῖται ἡ τοποθέτησις τῶν μερῶν δομῆς τινος ἐν γένει ὡς πρὸς τὸ σύνολον· ‖ [τακτ.] διάταξις, disposition, ἡ προετοιμασία σχεδίου τινὸς ἐκστρατείας· τακτικὴ τακτοποίησις, disposition tactique ; τακτικὸς σχηματισμός, formation tactique, ἡ τοποθέτησις, καὶ ἐν γένει ληπτέα μέτρα διὰ τὸν ὀργανισμὸν καὶ διανομὴν τῶν στρατευμάτων συμφώνως πρός τινας κανόνας. Ὁδηγίαι πρὸς ἐνέργειαν· βλ. καὶ τάξις μάχης=παράταξις, ordre de bataille ; ‖ διατάξεις πρὸς μάχην, dispositions de combat ; ‖ διατάξεις πρὸς πορείαν, dispositions de route ; ‖ γενικαὶ διατάξεις, dispositions générales ; ‖ ἡ διάταξις τοῦ ἐδάφους καὶ μεταφορ. ἀνωμαλία τοῦ ἐδάφους, dispositions du terrain ; ‖ ἐσωτερικαὶ διατάξεις τῶν ὀχυρωμάτων, dispositions intérieures des ouvrages ; τὰ διάφορα τοῦ πεδίου ὀχυρώματα (ouvrages de campagne) δὲν ἐκπληροῦσιν ἐπακριβῶς τὸν προορισμόν των ἐὰν δὲν περιλαμβάνωσιν ἰδιαιτέρας τινὰς διατάξεις δι' ὧν ἐπιτρέπεται εἰς τὸ πυροβολικὸν νὰ βάλλῃ (π. χ. φατνώματα, embrasures ; λέκτρα, barbettes), καθὼς καὶ εἰς τὸ πεζικὸν (τυφεκῆθραι, créneaux ; κύφη, bonnettes). Ἐπίσης λαμβάνονται διατάξεις τινὲς πρὸς ἐπαύξησιν τῆς ἀξίας τῆς καλύψεως (διαχώματα, traverses ; ἀλεξιθραύσματα, pare-éclats ; ὀπισθοχώματα, parados ; ὀπισθοφυλακτοῦντα ὀρύγματα, tranchées de revers), ἢ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἀναπαύσεως τῶν ἀμυνομένων (ἐπενδεδυμένα σκέπαστρα, abris blindés) καὶ τῆς κυκλοφορίας ἐν τῷ ὀχυρώματι (ὀρύγματα συγκοινωνίας, tranchées de communication). Ἐπίσης φροντίζουσι διὰ τὴν ἐκροὴν τῶν περιττῶν ὑδάτων, ἀνορύσσοντες πρὸς τοῦτο εἰς τὰ χαμηλότερα μέρη καταβόθρας (puisards). § [τακτ.] διάταξις, dispositif, n. m. καλεῖται οὕτως ὁ καταμερισμὸς στρατεύματος τινὸς εἰς τμήματα, τῶν ὁποίων ἕκαστον ἔχει ἰδίαν ἀποστολὴν συντρέχουσαν εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ὑπὸ τοῦ ὅλου ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. § — διαστρώσεων τῶν στρωμάτων τῆς γῆς, gisement, n. m. βλ. καὶ διάστρωσις. § διάταξις, κατάταξις, διευθέτησις τῶν μερῶν συνόλου τινὸς ἢ ποιήματος, structure (d'un poème), n. f. § διάταξις, organisation, n. f. βλ. καὶ ὀργάνωσις· ‖ — τῶν ὀχημάτων, organisation des voitures. § διάταξις, prescription, n. f. = κανών, ὁρισμός· ‖ γενικαὶ διατάξεις καὶ ὁρισμοί, prescriptions générales. § διάταξις, disposition, n. f. ordonnance, n. f. constitution, n. f. ‖ αἱ διατάξεις τοῦ νόμου, les dispositions de la loi ; ‖ τελευταῖαι διατάξεις [ἀποθανόντος], ordonnances de dernière volonté ; dispositions testamentaires ; ‖ [ἐκκλ.] αἱ ἀποστολικαὶ διατάξεις, les constitutions apostoliques. § διάταξις, ordonnance, n. f. βλ. κανονισμὸς (règlement) ; καλεῖται οὕτω διαταγὴ (ordre) ἢ ἀπόφασις (décision) προερχομένη ἐξ ἁρμοδίας

τινὸς ἀρχῆς. Ἡ γαλλικὴ αὕτη λέξις δὲν εἶνε πλέον ἐν χρήσει εἰς τὸν στρατόν. Ἀντ' αὐτῆς μεταχειρίζονται τὰς λέξεις **κανονισμὸς** (règlement), **ἀπόφασις** (décision), **διαταγὴ** (ordre), ἵνα ἡ ἔννοια μὴ συγχέηται μὲ τὰς ἑτέρας σημασίας τῆς λέξεως ordonnance ; ‖ ὁμοιόμορφος καὶ κανονικὴ διάταξις τοῦ ἱματισμοῦ ἐν ἑκάστῳ σώματι, ordonnance. n. f. ‖ — τοῦ προέδρου [δικαστηρίου, κτλ.]. ἤτοι ἀπόφασις. arrêt, n. m. § [ἀρχιτεκτον.] **διάταξις**, ordonnance, n. f. ἤτοι ἡ σύνθεσις κτιρίου τινὸς καὶ τὸ σύνολον τῆς διανομῆς τῶν μερῶν αὐτοῦ. § **διάταξις**, appareil, n. m. καλεῖται ἡ ἐν γένει ταχτοποίησις, προετοιμασία, ἡ ἐκτέλεσις ἐργασίας τινός· π. χ. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ καλεῖται appareil, ἡ τέχνη ἢ ἐργασία τοῦ λαξεύειν τοὺς λίθους καὶ ἡ τοποθέτησις αὐτῶν εἰς τὰς δομήσεις ἐν γένει, ἰδίως δὲ εἰς τοὺς θόλους καὶ τὰς γεφύρας· καὶ ἡ μὲν τέχνη, ἡ ἐργασία καλεῖται **προπαρασκευή**, **παρασκεύασμα**, ἢ **κατεργασία**· ἡ δὲ τοποθέτησις αὐτῶν καλεῖται **συνάρμοσις** ἢ **διάταξις**· π. χ. appareil d'intrados, συνάρμοσις ἐσωραχίου (ἄντυγος).

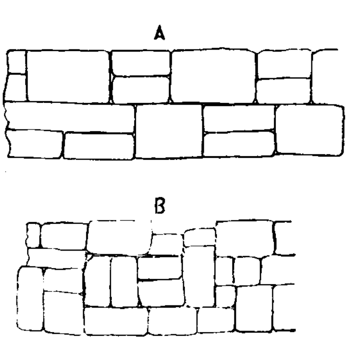
Τὴν κατεργασίαν καὶ τοποθέτησιν τῶν λίθων ἐν ταῖς οἰκοδομαῖς οἱ νεώτεροι παρέλαβον ἐκ τῶν ἀρχαίων. Αἱ κυριώτεραι διατάξεις τούτων εἰσὶν αἱ ἑξῆς :

1ον. Τὸ **ἰσόδομον** (6) (εὐθεῖς στοῖχοι) τῶν

ἀρχαίων Ἑλλήνων ἢ **ἰσόδομος διάταξις** (appareil en assises reglées), ὅπερ οἱ Ῥωμαῖοι ἐκάλουν opus isodomum, εἶνε διάταξις τοιχοποιΐας διὰ **συννόμων λίθων** (carreaux), ἤτοι λίθων λελαξευμένων ὀρθογωνίως, ἐχόντων τὸ αὐτὸ μῆκος καὶ πλάτος καὶ τοποθετουμένων κατὰ δόμους (**στοίχους**, βλ. ἰσόδομος).

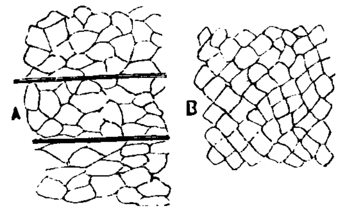
2ον. Τὸ **ψευδισόδομον** τῶν ἀρχαίων Ἑλλή-

νων, ὅπερ οἱ Ῥωμαῖοι ἐκάλουν opus pseudisodomum, εἶνε διάταξις διὰ συννόμων λίθων, τῆς ὁποίας οἱ δόμοι ἐναλλὰξ μεταξύ των εἶνε διαφοροϋψεῖς· (βλ. ἰσόδομον).

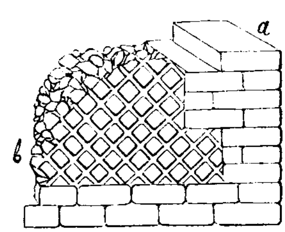
Ἀμφότεραι αἱ εἰρημέναι δομήσεις δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσι διὰ διαφόρων διαστάσεων λίθων καὶ εἶνε ἐπιδεκτικαὶ ποικίλων συνδυασμῶν.

3ον. Ἀκανόνιστος **διάταξις** (συνάρμοσις), appareil irrégulier (appareil incertain) ou opus incertum (à joint irréguliers, τὸ ἔμπλεκτον τῶν Ἑλλήνων, ὅπερ καὶ διάμικτον (diamicton) ὑπὸ τοῦ Πλινίου ἐκλήθη. Τοιχο-

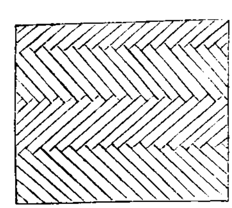
δομία ἀποτελουμένη ἐξ ἀκατεργάστων πολυγωνικῶν λίθων, τιθεμένων τῶν μὲν πλησίον τῶν δέ, χωρὶς νὰ ἀποτελῶσι διαστρώσεις. Τοιαύτη εἶνε ἡ πολυγώνιος ἢ πελασγικὴ τοιχοδομία τῶν ἀρχαίων, ἥτις ἐκτελεῖται τὴν σήμερον διὰ μικροτέρων λίθων κατὰ τὴν κατασκευὴν τοίχων ἐξ ἀκατεργάστων λίθων συνδεομένων μεταξύ των διὰ κονιάματος.

4ον. **Δικτυωτὴ διάταξις**, **δικτυωτὸν** ἢ **δικτυόθετον**, appareil réticulé ἢ opus reticulatum. Αὕτη εἶνε κανονικὴ διάταξις (συνάρμο-

σις) (appareil régulier) δικτυωτὴ (réticulaire) ἢ ῥομβοειδὴς (losangé), ἧς οἱ ἁρμοὶ λοξοειδῶς τεθειμένοι σχηματίζουσι δίκτυον· ἐπίσης τὸ δικτυωτὸν δύναται νὰ σχηματισθῇ ὑπὸ λίθων ὁμοιομόρφων τετραγωνικῶν ἢ πολυγωνικῶν.

5ον. **Σταχυοειδὴς διάταξις** (συνάρμοσις), appareil en épi, en feuille de fougère, en arête de hareng. Πλάκες, ὀπτόπλινθοι ἢ λίθοι ἐπίπεδοι ὅμοιοι ἀκριβῶς κατὰ τὰς διαστάσεις,

τιθέμενοι ἐπιπέδως οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ καὶ κεκλιμένως, παρουσιάζοντες εἰς τὴν πρόοψιν τὴν

στενοτέραν αὐτῶν πλευράν, οὕτως ὥστε αἱ διάφοροι σειραὶ μεταξύ των νὰ σχηματίζωσι γωνίαν 45°.

Αἱ τρεῖς ὀρθογώνιαι διατάξεις (συναρμόσεις) αἱ παρουσιαζόμεναι συνήθως εἰς τὰ ἔργα τῶν ἀρχαίων εἰσί:

1ον. Ἡ μεγάλη διάταξις (συνάρμοσις), le grand appareil, ἢ προπαρασκευή, ἀποτελουμένη ἐκ λίθων 64 ἑκατοστῶν μέχρις 1μ, 60, τοποθετουμένων ὁριζοντίως κατὰ κανονικοὺς δόμους (assises) καὶ συνδεομένων μεταξύ των διὰ σιδηρῶν ἢ ὀρειχαλκίνων καταληπτήρων (crampons).

2ον. Ἡ μικρὰ διάταξις (συνάρμοσις), le petit appareil, ἢ προπαρασκευή, ἀποτελουμένη ἐκ κυβολίθων 8 ἕως 10, ἢ 10 ἕως 13 ἑκατοστῶν, τοποθετουμένων κατὰ δόμους (assises) καὶ συνδεομένων διὰ κονιάματος· ὑπάρχει καὶ ἑτέρα μικρὰ διάταξις ἢ προπαρασκευή, καλουμένη ἐπιμήκης (petit appareil allongé), ἀποτελουμένη ἐκ τετραγωνικῶν λίθων ἐχόντων 20—25 ἑκατοστῶν μῆκος καὶ 10—12 πλάτος.

3ον. Ἡ μεσαία διάταξις (συνάρμοσις), le moyen appareil, ἢ προπαρασκευή, ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ συνήθους μεγέθους ὀρθογωνίων λίθων, τοποθετουμένων ὁριζοντίως κατὰ κανονικοὺς δόμους καὶ συνδεομένων μεταξύ των εἴτε διὰ καταληπτήρων, εἴτε διὰ λιθόκολλας (ciment).

Τὴν σήμερον οἱ Γάλλοι μεταχειρίζοντο τὴν λέξιν appareil ὅπως καὶ ἀνωτέρω εἴπομεν, λέγουσι δὲ grand appareil, μεγάλη διάταξις (συνάρμοσις) ἢ προπαρασκευή, ἐννοοῦντες λίθους λαξευτοὺς μεγάλων διαστάσεων· petit appareil, μικρὰ διάταξις (συνάρμοσις) ἢ προπαρασκευή, ἐννοοῦντες λίθους λαξευτοὺς ἔχοντας πλευρὰς 13—16 ἑκατοστά· appareil allongé, ἐπιμήκης διάταξις ἢ προπαρασκευή, ἐν ᾗ οἱ λίθοι ἔχουσι μεγαλείτερον μῆκος παρὰ πλάτος, καὶ τέλος appareil incertain τὴν ἀκανόνιστον πολυγωνικὴν διάταξιν, ὡς ἀνωτέρω περὶ τούτων ἐξεθέσαμεν· ‖ λίθος μεγάλης διατάξεως, haut appareil ; pierre de haut appareil ; βλ. ἀνωτέρω καὶ **λίθος**· ‖ λίθος μικρᾶς διατάξεως, bas appareil ; pierre de bas appareil ; βλ. ἀνωτέρω καὶ **λίθος**.

διαταράκτης, ου, ὁ· perturbateur, trice, ἄτομον ἢ προσωποποίησις ἀντικειμένου προξενοῦντος διατάραξιν, ταραξίας, φιλοτάραχος, π. χ. διαταράκτης τῆς δημοσίας τάξεως, un perturbateur du repos public.

διαταρακτικός, ή, όν· perturbateur, trice, ὁ προξενῶν διατάραξιν, qui cause du désordre; ταραχοποιός, [μηχ. ἀστρ.] δύναμις διαταρακτική, force perturbatrice.

διατάραξις, εως, ἡ· perturbation, n. f. ταραχή, trouble, n. m. σύγχυσις, dérangement, n. m. ἀταξία, désordre, n. m. ‖ ψυχικὴ διατάραξις perturbation de l'âme=συγκίνησις ψυχική, émotion ; ‖ πνευματικὴ διατάραξις, dérangement [d'esprit] ; ‖ — τῆς δημοσίας τάξεως, perturbation de l'ordre public; ‖ ἡ διατάραξις τῶν συνηθειῶν του, le dérangement de ses habitudes ; ‖ [νομ.] διατάραξις κατοχῆς, trouble de possession; ‖ ἀγωγὴ περὶ διαταράξεως, action possessoire ; ‖ [ἰατρ.] γαστρικὴ διατάραξις, embarras gastrique ; ‖ [μηχ. ἀστρ.] διατάραξις, βλ. **διαταραχή**.

διαταράσσω, (άττω), μέλ. άξω· κάμνω ἄνω κάτω τινὰ ἤ τινα, bouleverser ; ῥίπτω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀναμιγνύω ἀτάκτως, mettre en désordre, déranger ; καὶ μεταφ. ἐμβάλλω τινὰ εἰς μεγάλην ταραχήν, καταταράσσω τινά, troubler ; ‖ —τὴν τάξιν, troubler l'ordre ; ‖ ἡ λύπη διετάραξε τὸν νοῦν του, le chagrin a dérangé son esprit.

διαταραχή, ῆς, ἡ· ἡ διατάραξις, perturbation, n. f. ‖ [μηχ.] ἀστρ.] διαταραχή, perturbation, n. f. ἤτοι διατάραξις (dérangement) ἥντινα ὑφίστανται τὰ οὐράνια σώματα κατὰ τὴν κίνησίν των, ἕνεκα τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν ἐπενεργείας, ἥτις τὰ ἀναγκάζει ν' ἀπομακρύνωνται τῆς συνήθους αὐτῶν πορείας καὶ νὰ ἐπιταχύνωσιν ἢ νὰ ἐπιβραδύνωσι τὴν κίνησίν των. Αἱ ἀταξίαι αὗται εἰσὶ περιοδικαί, διότι τὰ οὐράνια σώματα ἐπανέρχονται, μετὰ χρονικόν τι διάστημα, ἐν τῇ αὐτῇ σχετικῶς πρὸς ἄλληλα θέσιν.

διαταρσιστής (ἵππος), cambré (cheval) ; ἀνωμαλία κατὰ τὴν εὐστάθειαν τῶν ὀπισθίων ἄκρων, καθ' ἣν κυρίως τὰ ἀκροτάρσια ἀπομακρυνόμενα ἀλλήλων ἀποκλίνουσι πρὸς τὰ πλάγια καὶ ἔξω.

διάτασις, εως, ἡ· ἔντασις, (ἐπ)έκτασις, τέντωμα, tension, n. f. extension, n. f. distension, n. f. ‖ **διάτασις**, κοινῶς τὸ ζόρεμα, effort, n.m. διὰ τοῦ ὅρου τούτου ἐννοεῖται πᾶσα βιαία καὶ ἰσχυρὰ κίνησις ἢ τάνυμα τῶν μυῶν, τῶν τενόντων, ἀρθρώσεων, κτλ. ἤτοι βιαία συστολὴ ἢ κλονισμὸς τῶν μυῶν, ἀρθρώσεων, κτλ. π.χ. διάτασις τῆς ὀσφύος, effort des reins ; διάτασις τῶν τενόντων, effort des tendons, κτλ. ‖ — τῆς κοιλίας, κοινῶς **μπάκα**, βλ. λέξιν· ‖ μυϊκὴ διάτασις, distension musqulaire ; ‖ ἀρθρικὴ —, distension des articulations. § —, extension, n. f. λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν τενόντων (tendons) ἢ τῶν συνδετικῶν τῶν ἄρθρων ταινιῶν. § [ἱππολ.] ἀρθρικὴ —, écart, n. m. κυρίως τῶν ἀρθρώσεων τοῦ ὤμου καὶ τοῦ μηροῦ ἕνεκεν ἀτάκτων ἢ βιαίων κινήσεων τοῦ ἵππου. § [ἱππολ.] **διάτασις**, allonge, n. f. βλ. **χωλότης**. § [ἱππευτ.] — τῶν ῥυτήρων, tension des rênes. § **διάτασις**, ἡ ἐπέκτασις, ἐπιμήκυνσις, allongement, n. m. ‖ [ναυτ.] — σχοινίου, allongement d'un cordage, κοινῶς τὸ βγάλσιμο· ἡ ἐργασία τοῦ διατείνειν (allonger). Ἡ διάτασις τοῦ σχοινίου δέον νὰ προηγῆται τῆς χρήσεως αὐτοῦ, ὅπως ἡ ἐκ ταύτης γενησομένη κατόπιν διάτασις ᾖ μικροτέρα, εἶνε δὲ ἀναγκαία μάλιστα ἡ προηγουμένη διάτασις τῶν προτόνων, ἐπιτόνων καὶ λοιπῶν σχοινίων τῆς καλουμένης ἐξαρτίας (gréement). Ἡ διάτασις δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ ὡρισμένον ὅριον, τὸ τρίτον π. χ. τῆς ὁλικῆς τάσεως, ἣν δύναται νὰ ὑποστῇ, ὅπως μὴ ἐκνευρίζηται ὁλοσχερῶς τὸ σχοινίον. Ἡ διάτασις ἐνεργεῖται εἴτε τῇ βοη-

θεία συσπάστου, εἴτε διὰ τοῦ ἐργάτου, εἴτε δι' ὑδραυλικοῦ πιεστῆρος (presse hydraulique).

διατάσσω (άττω), κατατάσσω τινὰ ἤ τι, τακτοποιῶ, arranger ; διαθέτω, διευθετῶ, disposer ; τοποθετῶ ἐν τάξει, mettre en ordre ; κανονίζω, régler ; ‖ διέταξε πολὺ καλὰ τὰ βιβλία του, il a très bien arrangé ses livres ; ‖ ὁ Θεὸς διέταξε τὰ πάντα, Dieu à disposé toutes choses ; ‖ αὐτὸς διέταξε τὰ τῆς ἑορτῆς, c'est lui qui a réglé (arrangé) la fête; ‖ διὰ νὰ διατάξῃ (κανονίσῃ) τὰς ὑποθέσεις του, pour régler ses affaires. § [ἐμπορ.] —, δίδω διαταγάς, κτλ. commander, ordonner; ‖ διατάξατέ με εἰς ὅ,τι δύναμαι, disposez de moi. § —, δίδω διαταγήν τινα, ordonner ; (ἄλλοτε ἔλεγον καὶ ordonnancer, παλαιὰ λέξις)· γνωστοποιῶ τὴν διαταγήν, intimer l'ordre ; ‖ διατάσσω, προτάσσω, κελεύω, commander ; δίδω διαταγὰς ἢ κελεύσματα· ἐπίσης διατάσσω, κελεύω, προτάσσω, enjoindre ; διατάσσω, παραγγέλλω, prescrire ; διατάσσω, κανονίζω, statuer ; ‖ τὸν διέταξαν νὰ τὸ κάμῃ, on lui ordonna de le faire ; ‖ ὁ ἰατρὸς διέταξεν ἀφαίμαξιν, le médecin ordonna la saignée ; ‖ ἐγεννήθη διὰ νὰ διατάττῃ, il est né pour commander ; ‖ ἡ ἐκκλησία διατάσσει τὴν τήρησιν τῆς νηστείας, l'église enjoint l'observation du jeûne ; ‖ τοῦ διέταξαν δίαιταν, on lui a prescrit le régime ; ‖ ὁ νόμος διέταξε περὶ τούτου, la loi a statué sur cela ; ‖ τὸν διέταξαν ν' ἀναχωρήσῃ, on lui a intimé l'ordre de partir ; ‖ [τύπος Βασ. Διατ.] ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν, nous avons ordonné et ordonnons ; nous avons décrété et décrétons ; ‖ διὰ νὰ διαταχθῶσι τὰ δέοντα [φρ. διοικητ.] pour être statué ce qu'il appartiendra ; ‖ διετάχθη ἡ προσωπικὴ του κράτησις, il fut décrété de prise de corps ; ‖ διετάχθη νὰ μείνῃ, il a reçu l'ordre de rester ; ‖ κανεὶς δὲν μὲ διατάσσει, je n'ai d'ordre à recevoir de personne ; ‖ διατάξατε [φρ. φιλοφρονήσεως] vous n'avez qu'à commander ; ‖ διατάξατε, à vos ordres [ὑποδεεστέρου πρὸς ἀνώτερον ὅστις τὸν καλεῖ]· ‖ ὅπως διατάξετε, comme il vous plaira.

διατάχτορας, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ὁ διατάσσων, κύριος· προσεγγίζει πολὺ καὶ πρὸς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως «δικτάτωρ».

διατεθειμένος πρὸς καταμέτρησιν, emmétré, ée, adj. βλ. ταξινόμησις, emmétrage, n. m. ‖ εἶμαι διατεθειμένος (η, ον) νά, être disposé, ée, disposé (ée) à.

διατείνουσα, ης, ἡ· [ναυτ.] vergue de civadière ἢ ἁπλῶς civadière, n. f. καλεῖται κεραία ἥντινα ἐξήρτων ἄλλοτε κάτωθεν τοῦ προβόλου (beaupré), καταργηθεῖσα τὴν σήμερον.

διατείνω, μέλλων ενῶ, θὰ διατείνω, ἀόρ. διέτεινα, τείνω, ἐκτείνω τι ἐπί τινος, tendre ; ἐπεκτείνω, étendre ; allonger ; ὑπερτείνω, ἐκτείνω πολύ, distendre ; ‖ διατείνω σχοινίον, tendre une corde ; ‖ [ναυτ.] allonger un cordage, διατείνω σχοινίον, κοινῶς ξεθυμαίνω ἢ βγάζω σχοινί, σημαίνει καθιστῶ αὐτὸ μακρότερον δι' ἕλξεως, εἴτε διὰ συσπάστων, εἴτε δι' ὑδραυλικοῦ πιεστῆρος· βλ. καὶ διάτασις σχοινίου· ‖ ὁ στόμαχος διατείνεται ὑπὸ τῶν τροφῶν, l'estomac est distendu par les aliments. (βλ. καὶ διαστέλλω, dilater ; διαστολή, dilatation). § [μέσ.] διατείνομαι, βλ. καὶ διϊσχυρίζομαί τι ἐντόνως, prétendre; ὑποστηρίζω γνώμην τινά, soutenir ; ‖ διατείνεται ὅτι, il prétend que ; ‖ διετείνετο τὸ ἐναντίον, il soutenait le contraire; ‖ ἐπιμένω διατεινόμενος ὅτι, je maintiens que.

διατειχίζω, μέλλων ίσω, διαχωρίζω τόπον ἀπ' ἄλλου διὰ τοίχου, séparer par un mur, καὶ γενικῶς διαχωρίζω, séparer.

διατείχισμα, ατος, τό· ὁ χωρίζων τοῖχος, mur de séparation, καὶ ἐν γένει πᾶς φραγμὸς ἐν τῷ μεταξύ, ὡς ὁ μεσότοιχος, mur mitoyen ; ‖ [ὀχυρωτική] διατείχισμα, batardeau, n. m. φραγμὸς ἐκ τοιχοποιΐας τιθέμενος ἐγκαρσίως τῶν τάφρων ὀχυρώματος τινὸς ἵνα συγκρατήσῃ τὰ ὕδατα· ἵνα μὴ ὁ τοῖχος οὗτος χρησιμεύσῃ εἰς τὸν ἀντίπαλον διὰ τὴν διάβασιν τῆς τάφρου, σχηματίζουσι τὴν κορυφὴν αὐτοῦ ἀμφικλινῆ, ἤτοι λήγουσαν εἰς δύο ἐπίπεδα κεκλιμένα κατὰ 45°, προσθέτοντες εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ στρογγύλον ἀνύψωμα (dame) καταλῆγον εἰς κῶνον. Ἐπὶ τοῦ τοίχου ὑπάρχει πακτὴ (vanne) ἐπιτρέπουσα τὴν συγκράτησιν ἢ ἐκκένωσιν τῶν ὑδάτων.

διατελέω, καὶ

διατελῶ, μέλ. έσω· συνήθως διαρκῶ, ἀδιακόπως, ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι, être en ; être à; continuer de ; διάγω, passer le temps ; καὶ ἐπὶ πραγμάτων μένω ἀμετάβλητος· ‖ διετέλεσε νομάρχης, il a été préfet ; ‖ — ἐν ἀγνοίᾳ = εὑρίσκομαι εἰς ἄγνοιαν, ignorer; ἢ n'avoir aucune connaissance de ; ‖ διατελοῦμεν ἐν πολέμῳ, nous sommes en guerre ; ‖ διατελεῖ παίζων, il continue de jouer ; ‖ [ἐμπορ.] διατελῶ εἰς ἀπραξίαν (ἐπὶ ἀγορᾶς), être, continuer (=ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι). § [εἰς τὸ τέλος ἐπιστολῆς] διατελῶ, je vous prie de me croire constamment ; ‖ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ διατελῶ, nous vous saluons, j'ai l'honneur de vous saluer ; ‖ καὶ διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ, et je suis affectueusement.

διατέμνω, μέλ. τεμῶ καὶ τμήσω, ἀόρ. διέταμον καὶ διέτεμον, καὶ παρακ. διατέτμηκα· κόπτω τινά ἤ τι διὰ μέσου, entrecouper ; tailler ; κατακόπτω, découper ; mettre en pièces ; κόπτω, couper ; διαμοιράζω εἰς τμήματα, partager ; διαχωρίζω τινὰ ἀπό τινα ἢ ἀπό τι, diviser ; διατέμνω, cisailler ; τέμνω, κόπτω διὰ τῆς διατομίδος (cisailles) ; ‖ διατέμνω τοὺς ἐμπλεκτικοὺς ὀδόντας, tailler les dents d'engrenage ; ‖ τὰ διατέμνοντα τὸ δάσος ῥεύματα, les cours d'eau qui entrecoupent le bois ; ‖ [μεγάλαι διώρυγες] διατέμνουσι τὴν ἐπαρχίαν, coupent la province. § [μετοχ. παθητ.] διατέμνουσα, ης, ἡ· la sécante.

διατεταγμένος, η, ον (διατάσσω), com-

mandé, ée; || διατεταγμένος δι' ὑπηρεσίαν, commandé de service, σημαίνει ὑποδειχθεὶς δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας τινός· || διατεταγμένη ὑπηρεσία, service commandé.

διατεταμένος, η, ον· μετοχ. τοῦ διατείνω· || — τὸν κορμὸν ἵππος· βλ. μακρόκορμος.

διατετιμημένος, η, ον· μετοχ. τοῦ διατιμάω-ῶ. § διατετιμημένος = ὁ ἠριθμημένος, numéroté, ée; coté, ée.

διατετμημένος, η, ον· μετοχ. τοῦ διατέμνω.

διατήκω, μέλ. ήξω· ἀναλύω τι ἐντελῶς διὰ πυρὸς ἢ θερμότητος, μεταβάλλω ἀπὸ στερεὸν σῶμα εἰς ῥευστόν, κοινῶς ἀναλῶ, λυώνω (π. χ. κηρὸν), liquéfier; βλ. καὶ τήκω, fondre.

διάτηξις, εως, ἡ· ἡ τῆξις, fusion, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ διατήκειν.

διατηρέω, βλ. διατηρῶ.

διατηρήσιμος, ος, ον [π. χ. ἐπὶ ἐμπορ.] ὁ διαρκῶν ἐπὶ πολύ, durable, adj.

διατήρησις, εως, ἡ· ἡ συντήρησις, διαφύλαξις (γενικῶς), conservation, n. f. τὸ φύλαγμα, ἡ ἐπιτήρησις, τὸ κράτημα, maintien, n. m. || ἡ διατήρησις τῶν καρπῶν εἶνε δύσκολος, la conservation des fruits est difficile; || ἡ διατήρησις τῆς τάξεως, le maintien de l'ordre; || πρὸς διατήρησιν τῆς ὑγείας, pour la conservation de la santé.

διατηρῶ (έω), μέλ. ήσω· διαφυλάττω τι, conserver (=συντηρῶ), κρατῶ, maintenir; φυλάττω, garder; διατηρῶ ἐν καλῇ καταστάσει, entretenir (συντηρῶ)· || [κατ' ἐπέκτασιν] διαρκῶ, durer; || διετήρησε τὴν κοινωνικήν του θέσιν, il a conservé son rang; || ὑπεσχέθη νὰ τὸν διατηρήσῃ εἰς τὴν θέσιν του, il a promis de le maintenir à sa place; || — τὴν τάξιν, maintenir l'ordre; || διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν οἰκογένειάν του, pour entretenir sa famille; || — ἔτι τὴν ἀνάμνησίν του, j'en garde encore le souvenir; || —, διατρέφω, subsister; || διατηρεῖται διὰ τῆς ἐργασίας του, il subsiste par son travail; || ὁ οἶνος αὐτὸς δὲν διατηρεῖται, ce vin ne se conserve pas; || οἱ καρποὶ αὐτοὶ δὲν διατηροῦνται, ces fruits sont de mauvaise garde (ἢ ne se conservent pas); || ἡ κυρία αὐτὴ διατηρεῖται καλά, cette dame est bien conservée; || — σχέσεις (ἐμπορικάς, κτλ. = εὑρίσκομαι, ἔχω τὰς σχέσεις), être en rapports; être en relations; || τὸ ἐμπόρευμα τοῦτο διατηρεῖται καλῶς, cette marchandise se conserve bien; || [τὰ σιτηρά, κτλ.] διατηροῦνται [συγκρατοῦνται εἰς τὰς αὐτὰς τιμὰς] [les blés etc], être tenu (aux), se maintenir aux; || αἱ τιμαὶ διατηροῦνται σταθεραὶ διὰ τὰς καλὰς ποιότητας, les prix se maintiennent bien pour les bonnes qualités. § [στρατ.] — τὴν πρὸς μάχην διάθεσιν τῶν στρατευμάτων, tenir en haleine, διὰ διηνεκοῦς ἐπασχολήσεως, ἤτοι διατηρῶ τὴν διάθεσιν· || — τὴν ἄμυναν ἢ διατηροῦμαι ἐν ἀμύνῃ, se tenir sur la défensive, διαμένω εἰς τὰς κατειλημμένας τοποθεσίας χωρὶς ν' ἀναλαμβάνω τὴν ἐπίθεσιν.

διατί [ἐπίρ.], pourquoi? que? διὰ ποῖον λόγον, pour quelle raison; || — θέλετε νὰ φύγητε; pourquoi voulez-vous partir? || — ὄχι; pourquoi pas? pourquoi non? || — νὰ τὸν πειράζῃς, pourquoi le taquiner; || — ἀργεῖς; que tardez-vous? || δὲν θέλω νὰ ἠξεύρω τὸ διατί, je ne veux pas savoir le pourquoi; || δὲν θέλει, καὶ ἠξεύρω διατί, il ne veut pas et pour cause; || — νὰ μὴν ἦμαι εἰκοσαετής, que n'ai-je vingt ans. § [δημ.] parce que; || — (γιατὶ) ἔτσι θέλει, parce qu'il le veut ainsi.

διατίθημι, (βλ. διαθέτω), θέτω πράγματα χωριστά, τοποθετῶ, διευθετῶ, disposer; arranger; || [παθ.] διατίθεμαι, être disposé; διάκειμαι, εὑρίσκομαι εἴς τινα κατάστασιν, καλὴν ἢ κακήν, σωματικῶς ἢ ἠθικῶς· || εἶνε διατεθειμένος ὑπὲρ ὑμῶν, il est bien disposé envers vous.

διατιμάω, βλ. διατιμῶ.

διατίμησις, εως, ἡ· ἡ ἐκτίμησις (κοινῶς ξετίμησις, ξετίμημα) πράγματος τινός, évaluation, n. f. estimation, n. f. διατίμησις (π. χ. τροφίμων, ἡ ἀξία ὡς πρὸς τὴν πώλησιν), taxation, n. f. τὸ τιμολόγιον, tarif, n. m. || ἡ — ἐμπορεύματος, l'évaluation (l'estimation) d'une marchandise; || ἡ — τῶν ὠνίων, la taxation des denrées; || ἡ τελωνιακὴ — (τὸ δασμολόγιον), le tarif des douanes; || κατὰ τὴν διατίμησιν τοῦ τελωνείου, ὁ δασμὸς εἶνε 8 % ἐπὶ τῆς ἀξίας, d'après le tarif de la douane, le droit est de 8 % sur la valeur.

διατιμητής, οῦ, ὁ· ὁ ἐκτιμητής, κοινῶς ξετιμητής, estimateur, n. m. appréciateur; taxateur.

διατιμῶ (άω), μέλ. ήσω· ἐκτιμῶ τι ὡς ἐκτιμητής, estimer; évaluer; (ὑπολογίζω τὴν ἀξίαν), taxer; τιμολογῶ, tarifer; διατιμῶ, ἐκτιμῶ, priser; || — ἔπιπλα, priser (estimer) des meubles; || ἡ οἰκία του διετιμήθη τόσα, on a évalué sa maison à tant; || ἡ ἀστυνομία διετίμησε τὸν ἄρτον, la police a taxé le pain; || τὰ χρεώγραφα αὐτὰ δὲν διατιμῶνται εἰς τὸ χρηματιστήριον, ces valeurs ne sont pas cotées à la bourse; || —, ἀριθμῶ, coter.

διατιτράω-ῶ, [ναυτ.] διατρυπῶ (πλοῖον), διατιτραίνω, percer; trouer; βλ. διάτρησις (πλοίου)· καὶ διατρυπῶ.

διατιτρώσκω, μέλ. τρώσω, διατρυπῶ, πληγόνω, percer de part en part, transpercer; blesser.

διατοιχέω-ῶ, μέλ. ήσω, [ναυτ.] rouler, κοινῶς μποτσάρω, παρακυλάω, παρακυλιοῦμαι, λέγεται ἐπὶ πλοίου ὑφισταμένου διατοίχημα, éprouver un fort roulis.

διατοίχημα, ατος, τό· καὶ διατοίχησις, εως, ἡ· [ναυτ.] roulis, n. m. ἢ ἡ κίνησις τοῦ πλοίου, mouvement du navire, κοινῶς μπότσι, τὸ παρακύλισμα, ὅπερ καὶ σάλος (houle, n. f.) μεταφορικῶς καλεῖται, εἶνε δὲ ἡ ἀλληλοδιάδοχος κατὰ πλευρὰν κλίσις ἣν ὑφίσταται πλοῖον

τι ἐκ θαλασσοταραχῆς· || ἀπότομον —, coup de roulis, διατοίχημα ἀπότομον καὶ μεγάλης ἐγκλίσεως.

διατοιχῶ, βλ. διατοιχέω.

διατομέων γῆ, βλ. ἐγχυματοποίητος γῆ. (Δ. Γ.)

διατομή, ῆς, ἡ· κόψιμον ἢ χώρισμα εἰς δύο, coupure, n. f. (ὀνομασία γενική)· [ἀρχιτεκτ. καὶ ὁδοπ.] coupe, n. f. profil, n. m. section, n. f.=τομή, κατατομή· βλ. καὶ κατατομή· ὁ χωρισμός, séparation, n. f. ἡ διαίρεσις, division, n. f. || ἐγκάρσιος διατομή, profil en travers ; || [κατ' ἐπέκτασιν] διατομή =χάνδαξ, tranchée, n. f. ὁ χωρισμός, séparation, n.f. διαίρεσις, division, n.f. § [ὀχυρ.] coupure, n. f. λέγεται χαράκωμα (retranchement), τάφρος (fossé), ἢ σκολόπωμα (palissade), κατασκευαζόμενον εἴτε ὄπισθεν ῥωγμῆς (brèche), εἴτε ἐξεχούσης τινος γωνίας, κτλ. ἔργον ὀχυρωτικῆς χαρασσόμενον ἀπ' εὐθείας ἢ χρησιμοποιούμενον συχνότατα ἐν τῇ ταχυσκάπτῳ ὀχυρωτικῇ (fortification improvisée) ; τὸ ἔργον τοῦτο ἔχει τὴν συνήθη χάραξιν τῶν καλυπτηρίων ὀρυγμάτων (tranchées-abris). Τὰς διατομὰς ταύτας ἢ ταχύσκαπτα τὰς χρησιμοποιοῦσι διὰ νὰ ἀποφράξωσιν ἢ νὰ διακόψωσι τὰς συγκοινωνίας, π. χ. εἰς δημοσίας ὁδούς, στενωπούς, ὁδοὺς πόλεων ἢ χωρίων, κτλ. ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ διατομὴ (coupure) καλεῖται γενικῶς ὁδόφραγμα (barricade). Αἱ διατομαὶ δέον γενικῶς νὰ ἐρείδωνται ἐπὶ φυσικῶν ἐμποδίων ἢ κεκλεισμένων ὀχυρωμάτων ἵνα μὴ δύνηται ὁ ἀντίπαλος νὰ παρακάμψῃ ταύτας. § [ἱππολ.] διατομή, débridement, n. m. βλ. σχάσις. § [μαθημ. καὶ τοπογρ.] διατομή, intersection, n. f. τὸ μέρος τῆς συναντήσεως δύο τεμνομένων ἀντικειμένων· || μέθοδος τῶν **διατομῶν**, méthode des intersections, καλεῖται οὕτως εἰς τὰς καταμετρήσεις ἡ μέθοδος ἡ συνισταμένη εἰς τὴν καταμέτρησιν μιᾶς βάσεως (base), ἐκ τῶν ἄκρων τῆς ὁποίας ἱστάμενοι (στάσις, station) προσδιορίζουσι τὰς γωνίας τὰς ἀποτελουμένας ὑπὸ τῆς βάσεως καὶ τῶν κατευθύνσεων εἰς τάς διαφόρους κορυφὰς τοῦ πολυγωνικοῦ δικτύου (canevas polygonal). Αἱ κορυφαὶ αὗται εὐκόλως μεταφέρονται ἐπὶ τοῦ σχεδίου τῇ βοηθείᾳ ὁμοίων τριγώνων ὧν τινων γνωρίζουσι τὴν βάσιν καὶ τὰς δύο παρακειμένας γωνίας. Διὰ τὴν καταμέτρησιν καὶ κατασκευὴν τῶν γωνιῶν ἀπαιτοῦνται ἀκριβῆ ἐργαλεῖα. Ἡ μέθοδος τῶν διατομῶν εἶνε κατάλληλος διὰ τὸν προσδιορισμὸν σημείων ἀπροσίτων ἢ ἀπομεμακρυσμένων, ἀλλ' ὁρατῶν. Εἶνε ἀνεφάρμοστος εἰς τὰ ἐπικεκαλυμμένα ἐδάφη, ἅτινα δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ ἴδῃ τις πολλὰς κορυφὰς τοῦ πολυγώνου ἐκ τῆς αὐτῆς στάσεως.

* **διατομίς,** ίδος, ἡ· cisailles ou cisailleurs, n. m. pl. ἡ ψαλίς· π. χ. ἡ χονδρὴ ψαλὶς δι' ἧς κόπτουσιν ἐλάσματα οἱ σιδηρουργοὶ ἢ διὰ παρομοίαν χρῆσιν· || — τηλείας, cisailles d'établi ; || — ἐγχειρίδιος, cisailles à main ; || — πλακοφόρος, cisailles à plaques ; || — περιχαρτική, cisailles à ébarber = ébarboir, n. m. διατομὶς δι' ἧς περιχείρουσι, περικόπτουσί τι (ébarber).

διατονικός, ή, όν· diatonique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ διατονικὸν γένος, ἐν τῇ μουσικῇ· || διατονικὴ κλῖμαξ, échelle diatonique (musicale) = μουσικὴ κλῖμαξ.

διατόνιον, ου, τό· chape, n. f. (σαγῆς, κοινῶς **θηλυκωτῆρι**), εἶνε πλαίσιον ὀρθογωνίου σχήματος χρησιμεῦον πρὸς ἕνωσιν δύο τεμαχίων, εἰς ἓν τῶν ὁποίων στερεοῦται σταθερῶς. Τὸ διατόνιον σχηματίζεται ἐπίσης ἐκ τεμαχίου σκύτους συνεστραμμένου, ὡς εἶνε τὰ διατόνια τοῦ ἀνταλλακτικοῦ ψαλλίου· || — κατανωτιαίας, chape de surdos ; || διατόνια προσαρτήσεως τοῦ συζευκτῆρος, chape d'attache de chapelet; || — ἀκροκορύφου (ἐκ σκύτους συνεστραμμένου), chape de dessus de tête ; βλ. χαλινός· || — προσδέσεως σπαθιστῆρος, chape d'attache de porte sabre ; || — κλακιδίου, chape de clavette; βλ. ποτιστήριος χαλινίσκος· || — ἀναδέσμου τῶν σειράδων, chape de courroie trousse-traits; βλ. ὑπουρίς· || — ἀνταλλακτικοῦ ψαλλίου, chape de gourmette de rechange; βλ. χαλινός· || — ἀναρτήσεως [τορπιλ.], chape de suspension; || — ἑλικωτόν, chape filetée.

διάτονος, ος, ον (ἐκ τοῦ διατείνω), ὁ ἐντεταμένος, tendu, e. § [ούσ.] cinquenelle, n. f. = τόνος· κάλως ἐκ καννάβεως ἢ μεταλλικὸς τεινόμενος ἀπὸ ὄχθης εἰς ὄχθην διὰ τὴν στερέωσιν τῶν ἐπιπλεουσῶν γεφυρῶν· λέγεται ἐπίσης traversière, n. f. **παρασχοίνισμα.** § [οἰκοδ.] διάτονος, ὁ (λίθος), parpaing, n. m. κοινῶς μπατικό· λίθος λελαξευμένος κατέχων ὁλόκληρον τὸ πάχος τοῦ τοίχου, οὕτως ὥστε νὰ ὦσι καταφανῆ καὶ τὰ δύο πρόσωπα αὐτοῦ (pierre ou brique à deux parements), ἤτοι διάτονος λίθος ἢ ὀπτόπλινθος (τοῦβλο) ἢ **κατὰ κεφαλήν.** Εἰς τὰς κοινὰς τοιχοποιΐας οἱ κτίσται καλοῦσι τοὺς λίθους καὶ τοὺς ὀπτοπλίνθους τοὺς κατέχοντας ὁλόκληρον τὸ πάχος τοῦ τοίχου «μπατικὸ κτίσιμο» τοὺς δὲ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς προσώπου μόνον φαινομένους «**δρομικὸ κτίσιμο**»· βλ. δρομικός, parement ; || **διατόνως**, en parpaing ; βλ. καὶ δρομικός, panneresse ; || λίθος διάτονος, pierre parpaingne ; || — λίθος, pierre à deux parements, μὲ δύο πρόσωπα (ὄψεις) ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἤτοι καταφανὴς ἀπὸ τὰ δύο ἐκτισμένα μέρη τοῦ τοίχου· βλ. καὶ ἀνωτέρω· || διατόνως (κείμενος λίθος), pierre posée en double parement.

διατορεύω, εύρω, διατρυπῶ, τρυπανίζω, forer.

διατορεῖον, ου, τό· banc de forerie ; τράπεζα τῶν ὁπλοποιῶν ἐφ' ἧς διατρυπῶσι, κ. τ. λ.

διάτορος, ος, ον· διαπεραστικός, διατρυπητικός, ὀξύς, pénétrant, e ; perçant, e ; aigu, e.

διατρανόω καὶ

διατρανῶ, μέλ. ώσω, ἐξηγῶ τι μετὰ τρανῆς φωνῆς, σαφέστατα, ἐκδηλῶ τι, manifester; faire preuve ; προκηρύττω, proclamer ; ||

ὅπως διατρανώσῃ τὴν ἀλήθειαν, pour manifester la vérité ; || ἡ φήμη διετράνωσε τὰ προτερήματά του, la renommée a proclamé ses qualités.

διατράνωσις, εως, ἡ· ἡ σαφεστάτη ἐξήγησις, ἐκδήλωσις, manifestation, n. f.

διατρέφω, μέλ. θρέψω, τρέφω τινὰ καθ' ὁλοκληρίαν, ἤτοι δαπανῶ εἰς τροφήν, ἐνδύματα, κτλ. τρέφω, nourrir ; διατρέφω, τροφοδοτῶ, alimenter; συντηρῶ τινα, entretenir; || [τακτ.] διατρέφω, τροφοδοτῶ, alimenter ; παρέχω τὰ πρὸς διατροφὴν καὶ συντήρησιν τῶν στρατευμάτων μέσα.

διατρέχω, μέλ. ἔξω· τρέχω διὰ μέσου τινός, διέρχομαί τι, parcourir ; traverser ; τρέχω, courir ; || διέτρεξεν (διέδραμεν) ὅλην τὴν χώραν, il a parcouru toute la contrée ; || ὁ ποταμὸς διατρέχει τὸ δάσος, la rivière traverse la forêt ; || διατρέχει τὸ εἰκοστὸν ἔτος [τῆς ἡλικίας του], il court sa vingtième année ; || οἱ κίνδυνοι τοὺς ὁποίους διετρέξαμεν, les périls que nous avons courus ; || — τὸν κίνδυνον, courir le risque ; || [ναυτ.] — τὴν θάλασσαν, battre la mer, ἢ διαπλέω καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις τὸ αὐτὸ μέρος· || [τακτ.] tenir la campagne, ἤτοι διατρέχω (parcourir) τὸ πεδίον μετὰ τῶν στρατευμάτων. § [τριτοπρος.] συμβαίνει, se passer ; arriver ; avoir lieu ; || δὲν γνωρίζω τί διέτρεξε, je ne sais pas ce qui est arrivé (=τί συνέβη)· || τὰ διατρέχοντα, ce qui se passe.

διάτρημα, ατος, τό· τὸ διατρυπημένον, ἡ ὀπή, ἡ τρύπα, trou, n. f. || — (ἐπὶ τειχίσματος), coupure, n. f.=διάνοιγμα· || τὸ — τῆς ὀπῆς=ὁ αὐλὸς τῆς ὀπῆς, canal de lumière ; ὀπὴ ἠνεωγμένη ἐν τῷ πυγαίῳ (culasse) τῶν πυροβόλων, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς κάννης τῶν ὅπλων, δι' ἧς δίδεται ἡ ἀνάφλεξις εἰς τὸ γέμισμα· || — (ὀπή), percée, n. f. π. χ. τὰ διατρήματα τοῦ χονδροκοσκίνου, les percées du grainoir.

διάτρησις, εως, ἡ· (διατιτράω, διατρυπῶ), action de percer ; percement, n. m. καὶ ἐν γένει ἡ διατρύπησις, perçage, n. m. || —, διατρύπησις, perforation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ διατρυπᾶν τι ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἕτερον μέρος (percer de part en part) ; || [τεχν.] ἡ διατρύπησις=τρυπάνισις, forage, n. m. διὰ τοῦ τρυπάνου (foret) ; || [ναυτ.] διάτρησις (πλοίου), perçage, n. m. καλεῖται ἡ ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ τοῦ πλοίου κατασκευὴ τῶν διαφόρων ὀπῶν, δι' ὧν διέρχονται οἱ πρὸς σύνδεσιν τῶν διαφόρων τεμαχίων προωρισμένοι γόμφοι (chevilles).

διατρητής, οῦ, ὁ· perceur, n. m. ἐργάτης ἐργαζόμενος εἰς τὴν διάτρησιν (πλοίου, perçage) ἢ ἀλλαχοῦ.

διατρητικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων πρὸς διάτρησιν, de percement ; de perforation ; perforateur ; || διατρητικὴ μηχανή (=τρυπανιστική), foreuse, n. f. machine perforatrice.

διάτρητος, ος, ον· (κατά τινας καὶ διάτρυτος, ὀρθότερον τὸ πρῶτον), ὁ κατατρυπημένος, percé, ée ; troué, ée ; perforé, ée ; ὁ πλήρης ὀπῶν, criblé de trous ; || διάτρητος, à jour, ἤτοι ὁ φέρων ὀπάς. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ διάτρητον, cannevas, n. m. κοινῶς ὁ καμβάς· || διάτρητον, τό· chaudron, n. m. βλ. διάτρυτον.

διατριβή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διατρίβειν, τοῦ διαμένειν που, séjour, n.m. ἤτοι ἡ προσωρινὴ διαμονή, διατριβὴ εἴς τινα τόπον· || ἡ ἐν Παρισίοις διατριβή του, son séjour à Paris. § ἐνασχόλησις εἴς τι, occupation, n. f. passe-temps, n. m. || εὐχάριστος διατριβή, occupation agréable ; || τὸ χαρτοπαίγνιον εἶνε ἡ διατριβὴ τῶν ἀέργων, le jeu est le passe-temps des oisifs. § —, ἄρθρον ἐφημερίδος, article de journal ; || [ἐπὶ κακοῦ] diatribe, n. m. ou pamphlet, n. m. || ἐναίσιμος διατριβή, thèse (pour le doctorat), θέμα ὅπερ πραγματεύεται ὁ τελειοδίδακτος σχολῆς τινός.

διατριβογράφος, ὁ· ὁ γράφων διατριβὰς εἰς ἐφημερίδας, auteur (d'un article de journal ; d'une diatribe ; d'un pamphlet) ; [ἐπὶ κακοῦ] pamphlétier, n. m.

διατρίβω, μέλ. τρίψω, διαμένω που ἢ παρά τινι, séjourner ; || διέτριψεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, il a séjourné à l'étranger ; || διατρίβει ἓξ μῆνας εἰς τὴν ἐξοχήν, il passe (il se tient) six mois à la campagne. § περνῶ τὸν καιρὸν μέ τι, ἐνασχολοῦμαι εἴς τι, s'occuper de. § ἀναβάλλω, ἀργοπορῶ, χρονοτριβῶ, σταματῶ που, s'arrêter ; διατρίβω, ἐπιμένω, insister ; διατρίβει περὶ παντοῖα, il s'occupe de toute choses ; || δὲν θέλω νὰ ἐνδιατρίψω περισσότερον εἰς, je ne veux pas m'arrêter sur.

διατροφή, ῆς, ἡ (διατρέφω), τῆς ζωῆς ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου συντήρησις, τὸ θρέψιμον, nourriture, n. f. alimentation, n. f. ζωάρκεια, ὕπαρξις, subsistance, n. f. [νομ.] pension [provision] alimentaire ; aliments (=τροφαί)· || ὅ,τι δαπανᾷ πρὸς διατροφήν του, tout ce qu'il dépense pour sa nourriture ; || πρὸς διατροφὴν τῆς οἰκογενείας του, pour nourrir sa famille ; || [νομ.] ὑπεχρεώθη νὰ τῷ παρέχῃ διατροφήν, il fut obligé à lui fournir les aliments ; || [τακτ.] διατροφὴ (ἢ ἐπισίτισις) τοῦ στρατιώτου, alimentation du soldat ; || — (ἢ ἐπισίτισις) στρατευμάτων, alimentation des armées ; || [ἱππολ.] διατροφή, alimentation, n. f. καλεῖται ὁ τρόπος καὶ αἱ διάφοροι οὐσίαι αἱ χρησιμεύουσαι πρὸς θρέψιν ἑνὸς ἵππου.

διατρυπάω, βλ. διατρυπῶ.

διατρύπησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ τρυπᾶν τι πέρα πέρα, percement, n. m. perçage, n. m. (de part en part); || perforation, n. f. βλ. διάτρησις· || forage, n. f. βλ. τρυπάνισις· || [τεχν.] διατρύπησις τῆς κάννης, τοῦ σωλῆνος τοῦ πυροβόλου, perçage du canon ; ἡ διατρύπησις τῆς κάννης τοῦ ὅπλου συνίσταται εἰς τὸ νὰ διανοίξωσιν ὀπὴν κυλινδρικὴν κατὰ τὸ μῆκος τοῦ ἄξονος αὐτῆς· ἡ ὀπὴ αὕτη ἐν ἀρχῇ κατασκευάζεται μικροτέρας διαμέτρου, μικρὸν δὲ κατ' ὀλίγον λαμβάνει τὸ τελικὸν

αὐτῆς σχῆμα· βλ. καὶ κατασκευή, fabrication ; || [ξυλουρ.] διατρύπησις, refouillement, n. m. βλ. διαστόμωσις.

διατρυπητήρ, ῆρος, ὁ· perforateur, n.m. ἐργαλεῖον ἢ μηχάνημα δι' οὗ διατρυπῶσί τι.

διατρυπητικός, ή, όν· ὁ διατρητικός, ὁ χρησιμεύων πρὸς διατρύπησιν τινός, perforateur, trice ; || διατρυπητικὴ μηχανή, machine perforatrice ; βλ. διατρητικός.

διατρυπῶ (άω), μέλ. ήσω· τρυπῶ τι ἀπὸ τὸ ἓν μέχρι τοῦ ἑτέρου μέρους (πέρα πέρα), percer de part en part ; perforer ; τρυπανίζω, forer ; [ξυλουρ.] refouiller ; || διατρυπῶ, cribler ; τετρυπημένος εἰς διάφορα μέρη καθὼς τὸ κόσκινον· κοινῶς λέγεται «τὸ ἔκαμε κόσκινο» ἤτοι τὸ διετρύπησεν εἰς πολλὰ μέρη· || τρυπῶ, τιτραίνω, trouer ; || διετρύπησαν τὸ ὄρος, on a percé la montagne ; || πρέπει νὰ διατρυπηθῇ ὁ τοῖχος, il faut trouer la muraille ; || [ναυτ.] saborder, σημαίνει διατρυπῶ τὸ σκάφος παρὰ τὴν ἴσαλον ὅπως εἰσρεύσῃ ὕδωρ καὶ βυθισθῇ τὸ πλοῖον ἐν περιπτώσει πυρκαϊᾶς.

διάτρυτον, τό· (ὀρθότ. διάτρητον) κοινῶς τρυπητόν, chaudron, n. m. μεταλλικὸς δίσκος φέρων ὀπὰς τιθέμενος εἰς τὰ ἀνοίγματα ἐξ ὧν ἀπορροφῶσι τὸ ὕδωρ αἱ ἀντλίαι, ὅπως μὴ παρασύρωνται ἀκαθαρσίαι ἢ ξένα σώματα.

διαττάω-ῶ· βλ. διασσάω· κοσκινίζω, cribler ; sasser ; passer au crible (au sas).

διάττησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ κοσκινίζειν, βλ. καὶ διάσσησις.

δίαττος, ου, ὁ· τὸ κόσκινον, crible, n.m. || —, passoire, n. f. κόσκινον δι' οὗ διαττᾶται, διασήθεται εἴτε γῆ, εἴτε ἄμμος, εἴτε τέφρα, εἴτε ἄλλο τι.

διάττω, μέλ. άξω, ἐφορμῶ ἢ τρέχω διὰ μέσου τινός, s'élancer ; filer ; passer ou se porter rapidement ; || διάττων [μετοχ.] filant, e ; || διάττων ἀστήρ, étoile filante ; διάττοντες ἀστέρες, étoiles filantes, κοινῶς πετῶντα ἢ πίπτοντα ἄστρα, λέγονται οὕτω λάμποντα σημεῖα, ὁμοιάζοντα πρὸς τοὺς ἀστέρας, ἅτινα ἐν καιρῷ νυκτὸς διατρέχουσι μέρος τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐκτεταμένον καὶ ἀφανίζονται ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν· ταῦτα εἶνε μικρὰ στερεὰ σώματα ἅτινα πλανῶνται ἐν τῷ διαστήματι καὶ ἅτινα εἰσερχόμενα εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς γῆς, φλέγονται διὰ τῆς προστρίψεως μετὰ τοῦ ἀέρος.

διατυμπανίζω, μέλ. ίσω· δημοσιεύω τι καλῶν διὰ τοῦ ἤχου τοῦ τυμπάνου, publier au son du tambour ; tambouriner ; tympaniser ; διασαλπίζω, trompeter ; crier sur les toits.

διατυμπάνισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διατυμπανίζειν, action de tambouriner (de tympaniser ; de trompeter, etc.) ; ἡ διαφήμισις εἰς τὸ κοινόν, ἡ κοινολογία, divulgation, n. f.

διατυπόνω καὶ

διατυπόω-ῶ, καὶ

διατυπῶ, μέλ. ώσω· δίδω εἴς τι σχῆμα, μορφήν, former ; διαπλάσσω, former ; modeler ; σχηματίζω, μορφόνω, formuler ; || [τεχ.] calibrer, βλ. διαμετρῶ· || [μεταφ.] σχηματίζω τι κατὰ νοῦν, former dans l'esprit ; στοχάζομαι, projeter ; || ἐπίσης συντάσσω διαθήκην, νόμον, κλ., rédiger un testament, une loi, etc. || — γνώμην τινά, formuler une opinion; || διατυπόνω [ὅρους ἐμπορ.], formuler.

διατύπωμα, ατος, τό· κοινῶς καλοῦπι, τό· calibre, n. m. καλοῦσιν οὕτως οἱ Γάλλοι τὰ ἐν τῇ τορνευτικῇ, τῇ ὁπλοποιΐᾳ καὶ ἄλλαις τέχναις διατυπώματα, κατὰ τὰ ὁποῖα κατασκευάζεταί τι πρότυπον χρησιμεῦον διὰ τὸν κανονισμὸν ἢ τὴν ἐκτέλεσιν μετὰ τῶν αὐτῶν διαστάσεων, ἔργων ἐπαναληφθησομένων πλειστάκις. Οἱ οἰκοδόμοι διὰ τὴν χάραξιν τῶν κορωνίδων (corniches), γλυφῶν, πλαισίων, κτλ. μεταχειρίζονται διατυπώματα ἐκ ξύλου, πεταλείου, λευκοσιδήρου ἢ χαλκοῦ, παριστάνοντα ἐν κενῷ τὸ σχέδιον τῆς ληφθησομένης ἐν ἀναγλύφῳ διατομῆς. Τὸ διατύπωμα τοῦτο καλοῦσι κοινῶς καλοῦπι· φόρμα δὲ καλοῦσι τὴν σανίδα ἐφ' ἧς εἶνε ἐστηριγμένον τὸ τεμάχιον τοῦ πεταλείου ἢ χαλκοῦ· βλ. εἰς κορωνίδα (corniche) κατασκευὴν κορωνίδων· || — τοῦ ἐλάσματος, calibre de la lame ; || — θόλου, κοινῶς τὸ καλοῦπι, calibre d'une voûte ; || — πρὸς ἑλικοτομίαν, calibre pour le taraudage ; || — σιδηρουργικόν, calibre de forge ; || διατυπώματα τῶν ἀγχεμάχων ὅπλων, calibres pour armes blanches ; || — τοῦ ὀχέως τοῦ ἐργάτου, calibre de la bride de noix ; || — τῆς σκανδάλης, calibre de détente.

διατύπωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις (ὁ τρόπος) τοῦ διατυποῦν τι, action (manière) de formuler ; formulation, n. f. ὁ σχηματισμός, διαμόρφωσις, formation, n. f. ὁ τύπος, formule, n. f. ἡ μορφή, forme, n. f. καὶ ἐν γένει διατύπωσις, formalité, n.f. [π.χ. τελωνιακή, κτλ.] || διατυπώσεις τελωνιακαί, formalités voulues par la douane; || ἡ — τῆς αἰτήσεώς του ἦτο κακή, sa demande était mal formulée; || ἡ διατύπωσις τοῦ ὅρκου, la formule du serment ; || αἱ διατυπώσεις αὗται εἶνε οὐσιώδεις, ces formalités sont essentielles ; || [μεταφ. οἰκ.] ἄνευ διατυπώσεων, sans façon[s].

διατυπωτέον, τό· ῥημ. ἐπίθετον, ὅπερ πρέπει νὰ σχηματίσῃ τι, νὰ προσδιορίσῃ (ἐκ τοῦ διατυπῶ), qui doit être formé (formulé, etc.).

διαυγάζω, μέλ. άσω, λάμπω διὰ μέσου τινός, briller à travers, ἢ ἁπλῶς λάμπω, briller ; luire (προκειμένου περὶ ἡμέρας) διαυγάζει ἡμέρα = γλυκοχαράζει ξημερώνει (en parlant du jour) commencer à luire ou à poindre ; le jour commence à poindre.

διαύγασμα, ατος, τό· λάμψις διὰ μέσου τινὸς ἢ ἀμυδρὰ λάμψις, lueur, n. f. éclat, n. m. clarté, n. f. ὅθεν τὸ γλυκοχάραγμα, ξημέρωμα, première pointe du jour.

διαυγασμός, ὁ· τὸ διαύγασμα, ἡ διαύγεια, lueur, n. f. éclat, n. m. clarté, n. f.

διαύγεια, ας, ἡ· ὁ διαυγασμός, lueur, n. f. éclat, n. m. ἡ καθαρότης, clarté, n. f. § διαύγεια, ας, ἡ· limpidité, n. f. ἡ καθαρό-

της, clarté, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ διαφάνεια, transparence, n. f. ‖ ἡ διαύγεια τῶν ὑδάτων, la limpidité des eaux ; ‖ ἡ διαύγεια τοῦ πνεύματός του, la clarté (la lucidité ; la netteté) de son esprit.

διαυγής, ής, ές· limpide, πέρα πέρα διαπερώμενος ὑπὸ τοῦ βλέμματος τοῦ θεατοῦ, διαφανής, transparent, e ; καθαρός, διαφανής, clair, e ; ‖ διαυγὴς ὡς κρύσταλλος, clair comme du cristal ; ‖ διαυγὲς ὕφος, style limpide ; ‖ διαυγὲς πνεῦμα, esprit clair.

διαύγιον, τό· ἄνοιγμα δι' οὗ εἰσέρχεταί που φῶς, ouverture par où le jour entre ; archière, n.f. (προφ. arkière), κοινῶς ὁ φεγγίτης.

διαυγῶς, [ἐπίρ.] λαμπηρῶς, φεγγοβόλως, διαφανῶς, καθαρῶς, clairement ; nettement ; μετὰ διαυγείας, avec limpidité.

διαυθεντεύω, κτλ., διαφεντεύω.

διαυλακίζω, μέλ. ίσω, γεωργῶ καὶ σχηματίζω διὰ τοῦ ἀρότρου αὔλακας, sillonner ; γεωργῶ, labourer ; ‖ γενικῶς δὲ αὐλακίζω, sillonner ; canneler.

δίαυλος, ου, ὁ· γενικῶς αὖλαξ, αὐλάκι, cannelure, n. f. sillon, n.m. canal, n.m. § [ναυτ.] δίαυλος, canal, n. m. ou manche, n. f. ἐν τῇ θαλάσσῃ καλεῖται στενή τις δίοδος, κοινῶς καλουμένη τὸ στενόν, τὰ στενὰ ἢ ὁ πορθμός· βλ. λέξιν· ‖ chenal, n. m. τὸ πέρασμα, μικρὰ διάβασις μεταξὺ ἀμμωδῶν συρτίδων καὶ ὑφάλων ἐν τῇ θαλάσσῃ δι' ἧς δύνανται νὰ διέλθωσι πλοῖα· ‖ — ἀβαθής, βλ. λιμνοθάλασσα· ‖ — στενός, coureau, n. m. ὁ ὑπάρχων μεταξὺ βράχων ἢ νήσων δι' οὗ δύναται νὰ διαπλεύσῃ πλοῖον· ‖ roubine, n.f. λέγεται μικρὸς δίαυλος δι' οὗ συγκοινωνεῖ θάλασσα μετὰ λίμνης (étang); ‖ —, embouquement, n. m. λέγεται στενὴ θαλάσσιος δίοδος κειμένη μεταξὺ νήσων, ἐμποδίων, κτλ. ‖ διαπλέω δίαυλον, chenaler ; ‖ εἰσπλέω εἰς δίαυλον, embouquer. § [τεχν.] δίαυλος, couloir, n. m. ὁλκὸς ἐπὶ τῆς μυδροβόλου, κτλ.

διαφαίνομαι (μέλ. φανοῦμαι ἢ φανήσομαι), φαίνομαι διὰ μέσου τινός, paraître [à travers] ; βλέπομαι, εἶμαι ὁρατός, être aperçu ; percer ; διαλάμπω, entre-luire ; γλυκοχαράζει, φέγγει, se faire jour ; poindre ; καὶ τέλος γίνομαι καταφανής, ὁλοφανερος, se faire voir ; ἀποκαλύπτομαι, φανερόνομαι, se déceler ; προδίδομαι, se trahir ; ‖ ἡ σελήνη διεφαίνετο διὰ τοῦ φυλλώματος, on voyait la lune entre-luire à travers le feuillage ; ‖ ὁ χαρακτήρ του διαφαίνεται εἰς τοὺς λόγους του, son caractère perce dans ses paroles ; ‖ διεφαίνετο ἤδη ἡ εἰρωνεία, on voyait déjà poindre l'ironie.

διαφάνεια, ας, ἡ· transparence, n. f. τὸ φαίνεσθαι ἐκ τοῦ μέσου ἢ διὰ μέσου, ἰδιότης τοῦ διαφανοῦς, τοῦ διαπερωμένου πέρα πέρα ὑπὸ τοῦ βλέμματος τοῦ θεατοῦ, ἰδίως ἐπὶ ἀδάμαντος, ὕδατος, κτλ. καὶ ἐν γένει ἡ διαύγεια, limpidité, n. f. ‖ ἐπίσης diaphanéité, n. f. ‖ [φυσ.] —, transparence, n. f. καλεῖται ἡ ἰδιότης σωμάτων τινῶν, καθ' ἣν διέρχεται δι' αὐτῶν τὸ φῶς. Τὰ σώματα τὰ ἔχοντα τὴν ἰδιότητα ταύτην καλοῦμεν διαφανῆ, τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα σκιερὰ (opaques), ἀπὸ δὲ τῆς ἐντελοῦς διαφανείας τῶν ἀχρόων σωμάτων (ἀήρ, ὕαλος, ὕδωρ, ἀδάμας, σώματα διειδῆ, διότι δι' αὐτῶν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν εὐκρινῶς τὰ ἀπέναντι ἀντικείμενα), μέχρι τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως αὐτῆς, διάφοροι ἀπαντῶνται βαθμοὶ διαφανείας εἰς διάφορα σώματα.

διαφανής, ής, ές· transparent, e ; ὁ διαπερώμενος πέρα πέρα ὑπὸ τοῦ βλέμματος τοῦ θεατοῦ, καὶ ἐν τῇ φυσικῇ λέγεται τὸ σῶμα δι' οὗ διέρχονται αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτός· ‖ diaphane, ὁ καθαρός, clair, e; ὁ διαυγής, limpide; ‖ διαφανὲς ὕφασμα, étoffe transparente ; ‖ ὕαλος διαφανής, verre diaphane ; ‖ διαφανῆ ὕδατα, des eaux limpides ; ‖ frottis, n. m. λέγεται διαφανὲς χρῶμα ὅπερ ἐπιθέτουσιν ἐπὶ ἑτέρου χρώματος.

διαφανῶς, [ἐπίρ.] ὁλοφάνερα, κατὰ τρόπον διαφανῆ, d'une manière transparente.

διάφασις, εως, ἡ· τὸ φαίνεσθαι διὰ μέσου, καὶ ἐν γένει ἡ διαφάνεια, transparence, n. f. § διάφασις, éclaircie, n. f. λέγεται ἀνέφελον διάστημα μεταξὺ τῶν νεφῶν δι' οὗ φαίνεται ὁ ἥλιος.

διαφέντευμα, [δημ.] (διαυθέντευμα), καὶ

διαφέντευσις, εως, ἡ· [δημ.] ἡ προστασία, ὑπεράσπισις, ὑπερασπισμός, protection, n. f. défense, n. f.

διαφεντευτής, οῦ, ὁ· [δημ.] ὑπερασπιστής, ὑπέρμαχος, προστάτης, protecteur, trice; défenseur.

διαφεντεύω, μέλ. εύσω· [δημ.] διαυθεντέω, προασπίζω, προστατεύω, ὑπερασπίζω, protéger ; défendre ; ‖ διαφεντεύω, (διαυθεντέω) [διάλ. Οἰνόης]=διευθύνω, δεσπόζω.

διαφέρον, τό· (οὐδ. μετ. οὐσ. τοῦ διαφέρω), différence, n. f. (=ἡ διαφορά)· εἶνε τὸ ποσὸν τὸ καταβλητέον εἴς πρόσωπόν τι πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἐκ πράξεως τινὸς θετικῆς ἢ ἀρνητικῆς προξενηθεῖσαν αὐτῷ ὑλικὴν ζημίαν, καὶ δὴ ἀδιαφόρως ἐὰν ἡ ζημία αὕτη ἦνε θετικὴ ἢ ἁπλῶς στέρησις κέρδους. § διαφέρον, γενικῶς τὸ διαφιλονικούμενον, τὸ ἀντικείμενον τῆς φιλονεικίας, l'objet d'un différend (d'un démêlé) ; συνεπῶς ἡ διαφορά, la différence ; καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, intérêt, n. m.

διαφερόντως, ἐπίρ. τῆς μετοχ. διαφέρων· 1) διαφορετικά, κατ' ἄλλον τρόπον, différemment ; 2) κατ' ἐξαιρετικὸν ἢ ἰδιαίτερόν τινα τρόπον, ἐξαιρέτως, ἐξόχως, éminemment ; par excellence ; ἐξόχως ὑπερόχως supérieurement; ὑπερβολικῶς, ἀσυγκρίτως, sans comparaison.

διαφέρω, ἀπροσ. διαφέρει, εἶνε διάφορόν τι ἀπ' ἄλλο, être différent ; différer ; ‖ [ἐμπορ.] — ἀπὸ ποιότητος εἰς ποιότητα, différer ; ‖ διαφέρει πολὺ τοῦ ἀδελφοῦ του, il est bien différent de son frère ; ‖ εἰς οὐδὲν διαφέρει = δὲν διαφέρει διόλου, il ne diffère en rien ; ‖ αὐτὸ διαφέρει, cela est différent ; c'est autre chose ; c'est une autre affaire ; ‖ διαφέρομεν

τὴν γνώμην. nous différons [d'avis]; nous ne sommes pas du même avis; || αἱ γνῶμαι διαφέρουσι. les opinions sont partagées; || τὰ συμφέροντά των διαφέρουσι. ils sont divisés d'intérêt; || τὰ ἤθη διαφέρουσι κατὰ χώρας. les mœurs varient selon les pays; || [οὐδ. μετοχ. οὐσ.] τὸ διαφέρον. la différence. βλ. λέξιν. § [τριτοπρ.] τὸ νὰ ἦνε ὠφέλιμον ἢ σπουδαῖον. être utile ou important; importer; τὸ νὰ ἐνδιαφέρῃ. intéresser; toucher; τί δ' ὑμῖν διαφέρει = τί σᾶς ἐνδιαφέρει; τί σᾶς μέλλει; qu'est-ce que cela vous fait? en quoi cela vous importe-t-il? βλ. ἐνδιαφέρω. § [μέσ.] ἔχω διαφορὰν μετά τινος (φιλονεικίαν. διένεξιν. ἀμφισβήτησιν). avoir un différend (une contestation). ἤτοι ἔχω διάφορον γνώμην. διχονοῶ. φιλονεικῶ μέ τινα. περί τινος = δὲν συμφωνῶ πρός τινα. διαφωνῶ. n'être pas d'accord; || ἐπὶ μακρὸν διεφέροντο. ils ont été longtemps en contestation; || οἱ [ἐν]διαφερόμενοι. les parties contestantes. § [παθ.] διαφέρομαι = ἐνδιαφέρομαι. s'intéresser; βλ. ἐνδιαφέρω.

διαφεύγω, μέλ. θὰ διαφύγω. ἀόρ. διέφυγον· φεύγω ἐκ τοῦ μέσου ἐπιτηδείως. κοινῶς ξεφεύγω. ξεγλιστρῶ. échapper; s'échapper; ὑπεκφεύγω. φεύγω ἀπαρατήρητος. se dérober; ἀποφεύγω. éviter; καὶ ἐν γένει φεύγω. fuir; || διέφυγε τὸν κίνδυνον. il a échappé au danger; || τοῦ διαφεύγουν πολλάκις σφάλματα. il lui échappe souvent des fautes; || κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ. il est parvenu à s'échapper des mains de l'ennemi; || διέφυγε πᾶσαν ἀναζήτησιν. il se déroba à toutes les recherches; || — τὴν μνήμην. échapper de la mémoire.

διαφευκτικός, ή. όν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαφεύγειν. ἐκφεύγειν. propre à fuir (à la fuite; s'échapper. etc.).

διαφημίζω, μέλ. ίσω· διαδίδω τι διὰ τῆς φήμης. divulguer; διαθρυλλῶ. ébruiter; καὶ ἐν γένει διαφημίζω. réclamer; κοινῶς ῥεκλαμάρω· διαλαλῶ. ἐκθέτω τι πρὸς διαφήμισιν, ἤτοι ὅπως καταστῇ γνωστὸν διὰ δημοσιεύσεως εἰς τὸ κοινόν. ἤτοι δημοσιεύω. κοινολογῶ. publier. § φημίζω. ἐξυμνῶ. célébrer; ὑπερεπαινῶ. ὑπερεγκωμιάζω. préconiser; || διεφήμιζε τὰ κατορθώματά του. il célébrait (exaltait) ses exploits; || διαφημίζει πανταχοῦ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἰατρικοῦ του. il préconise partout les vertus de son remède.

διαφήμισις, εως. ἡ· ἡ διάδοσις. divulgation. n. f. ἡ διαθρύλλισις. ébruitement. n. m. καὶ ἐν γένει διαφήμισις. réclame. n. f. κοινῶς ἡ ῥεκλάμα. ἡ δημοσίευσις. publication. n. f. βλ. διαφημίζω.

διαφθείρω, μέλ. φθερῶ. θὰ διαφθείρω. ἀόρ. διέφθειρα. καταστρέφω τι. ἀφανίζω. détruire; κυρίως ὅμως corrompre; βλάπτω. καταστρέφω. φθείρω. détériorer; ἀλλοιῶ. νοθεύω. altérer; διαφθείρω. χαλῶ καταστρέφω. μεταβάλλω. pervertir; vicier; διαφθείρω ἤθη. dépraver; || ἡ πολυτέλεια διέφθειρε τὸν λαόν. le luxe a corrompu le peuple; || διαφθείρω τὰ ἤθη. corrompre les mœurs; démoraliser; || διέφθειρε τὴν καρδίαν του, il a gâté son cœur; || αἱ ἡδοναὶ διαφθείρουσι τὰς πνευματικὰς δυνάμεις. les délices vicient les facultés de l'esprit; || [τὰ κακὰ βιβλία] διαφθείρουσι τὰ χρηστὰ ἤθη. altèrent les bonnes mœurs; || [οἱ κόλακες] εἶχον διαφθείρει τὸν χαρακτῆρά του. avaient perverti son caractère; || [τὰ κακὰ παραδείγματα] διαφθείρουσι τοὺς νέους. dépravent les jeunes gens. § διαφθείρω γυναῖκα. κόρην. séduire = ἀπατῶ. ἀτιμάζω· || διαφθείρω τινὸς τὰ ἤθη. débaucher; dépraver; ἀποπλανῶ. séduire; καὶ συχνάκις δωροδοκῶ. séduire; suborner; || διέφθειρε τοὺς μάρτυρας, il a séduit (suborné) les témoins; || [μετοχ. παθ.] διεφθαρμένος. corrompu; vicié; dépravé; démoralisé; débauché; || τὸ κείμενον εἶνε διεφθαρμένον. le texte est corrompu; || διεφθαρμένος ἀήρ. air vicié; || διεφθαρμένη κοινωνία. société dépravée (corrompue). § διαφθείρω τι. ἐκ τῆς ἐπαφῆς μετὰ τοῦ ἀέρος. éventer; διαφθείρομαι. s'éventer; π. χ. διεφθαρμένος. η. ον· éventé. ée; ἄσβεστος ἢ γύψος διεφθαρμένη. chaux ou plâtre éventé.

διαφθορά, ᾶς. ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαφθείρειν τι. καταστρέφειν. corruption. n. f. pervertissement. n. m. ἡ φθορά. καταστροφή. détérioration. n. f. ἀφανισμός. destruction. n. f. ἡ ἀλλοίωσις. νόθευσις. altération. n. f. διαφθορά. ἡ φθορά. évent. n. m. καλεῖται ἡ φθορὰ ἀντικειμένου τινὸς ἐκ τῆς ἐπαφῆς του μετὰ τοῦ ἀέρος· || — τῶν ἠθῶν. corruption des mœurs; démoralisation. n. f. || ἡ διαφθορὰ τοῦ κειμένου (ἀλλοίωσις). l'altération du texte; || ἡ διαφθορὰ τοῦ αἰῶνος. la dépravation du siècle. § ἡ διαφθορά. ἀποπλάνησις. ἀπάτη. ἀτίμασις (γυναικός). séduction. n. f. ἡ διαφθορά. δωροδοκία (μαρτύρων. κριτῶν. κτλ.) subornation. n. f. (de témoins. de juges. etc) βλ. καὶ δωροδοκία.

διαφθορεύς, έως. ὁ· ὁ φθείρων τινὰ ἢ τι. ἀφανίζων ὑλικῶς ἢ ἠθικῶς (κυρίως καὶ μεταφ.). corrupteur; ὁ διαφθείρων ἤθη. démoralisateur. n. dépravateur. trice; (ἐπὶ γυναικῶν ἀπατεών). séducteur. trice; (ὁ δωροδοκῶν). suborneur. n. m.

διαφιλονεικέω-ῶ καὶ διαφιλονικῶ.

διαφιλονεικία, ας. ἡ· διαφιλονικία καὶ

διαφιλονείκησις, εως. ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαγωνίζεσθαι μετά τινος εἴς τι. ἡ ἀμφισβήτησις. contestation. n. f. καὶ ἐν γένει ὁ διὰ λόγων ἀγών. τὸ φιλονικεῖν. ἡ φιλονεικία. dispute. n. f.

διαφιλονεικῶ (έω) καὶ διαφιλονικῶ. μέλ. ήσω. διαγωνίζομαι μετά τινος εἴς τι ἢ διά τι. ἀμφισβητῶ. contester; καὶ ἐν γένει ἀγωνίζεσθαι ἐν τοῖς λόγοις πρός τινα. disputer; || μοῦ διαφιλονεικεῖ τὴν κληρονομίαν. il me conteste la succession; || μοῦ διαφιλονείκησε τὸ βραβεῖον. il m'a disputé le prix; || διαφιλονεικῶ τὸ δικαίωμα, contester le droit; || [τακτ.] διαφιλονεικῶ μάχην. διάβασιν, κτλ. disputer un combat, un passage, etc., ἤτοι

ἀμφισβητῶ ἀπὸ τὸν πολέμιον διὰ τῶν ὅπλων τὴν ἐπιτυχίαν τῆς μάχης ἢ τὴν διατήρησιν ἢ ἐκβίασιν διαβάσεως τινός. κτλ.

διαφλέγω, μέλ. ἔξω· καίω τινα ἤ τι ὁλοτελῶς, κατακαίω, brûler, consumer, entièrement; καὶ μεταφ. ἀναφλέγω, enflammer, embraser; προσέτι ἐρεθίζω σφοδρῶς τινα, animer; || διαφλέγεται ἀπὸ ἐπιθυμίας... il brûle de désir...

διαφορά, ᾶς, ἡ· τὸ νὰ μὴ ἦνε τι ὅμοιον μὲ ἄλλο, différence. n. f. ἡ διαφορὰ (ἀνομοιότης) προσώπων ἢ πραγμάτων ἀπ' ἄλλο, π. χ. ἀτύχημα καὶ ἀδίκημα διαφορὰν ἔχει= διαφέρει· καὶ ἐν γένει διαφορά, παραλλαγή, παράλλαξις, ποικιλία, diversité. n. f. variété. n. f. || δὲν ὑπάρχει διαφορά, il n'y a pas de différence; || — γνωμῶν, diversité d'opinions; || [ἐμπορ.] — (ἀπὸ ποιότητος εἰς ποιότητα), différence. n. f. || ἔχομεν μίαν διαφορὰν (διένεξιν, δυσκολίαν), nous avons une différence (difficulté); || [ἐμπορ.] ἂς μοιράσωμεν τὴν διαφοράν, partageons le différend; (βλ. καὶ κατωτέρω)· || ἡ διαφορὰ εἶνε ὅτι· μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι, avec cette différence que; seulement; || αἱ διαφοραὶ (ποικιλίαι) αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ, les variétés de cette plante; || [ἠλεκ.] διαφορὰ δυναμικῶν (ἢ ἠλεκτροδυναμικῶν), différence de potentiel; βλ. **ἠλεκτρομετρία**· || [ναυτ.] βυθίσματος, différence de tirant-d'eau; βλ **βύθισμα**· (ναυτ.) — πλάτους καὶ — μήκους, différence en latitude et différence en longitude; καλοῦνται οὕτως αἱ διαφοραὶ αἱ ἐπερχόμεναι εἰς τὸ πλάτος καὶ μῆκος **στίγματος** (point), ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ ὑπολογισμοῦ του μέχρι νέου τινὸς ὑπολογισμοῦ πρὸς εὕρεσιν νέου στίγματος, ἢ ὅπερ ταὐτὸ τὸ ὑπό τινος πλοίου πρὸς μετάβασιν ἀφ' ἑνὸς στίγματος εἰς ἕτερον διατρεχθὲν διάστημα κατὰ τὴν διεύθυνσιν μεσημβρινοῦ τινος, παραλλήλου ἢ τοῦ ἰσημερινοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως συνήθεια ἐπικρατεῖ ὅπως τὸ **στίγμα** (point) προσδιορίζηται ἀπὸ μεσημβρίας εἰς μεσημβρίαν, ἤτοι κατὰ 24 ὥρας, ἡ ἀνωτέρω ἔκφρασις σημαίνει καὶ τὸ διάστημα τὸ διατρεχθὲν ὑπὸ πλοίου τινὸς ἐν χρόνῳ 24 ὡρῶν κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ σχετικοῦ κύκλου· || [ναυτ.] διαφορὰ ἐκτοπίσματος, exposant de charge, n. m. καλεῖται οὕτως ἡ ἐπερχομένη διαφορὰ τοῦ ὄγκου **τῆς γάστρας** (volume de carène) τοῦ αὐτοῦ πλοίου, θεωρουμένου τούτου **ἐμφόρτου** (en charge) ἢ **ἀφόρτου** (lège), ἢ ὅπερ ταὐτό, ἤτοι καλεῖται οὕτως ὁ ὄγκος **τῆς** γάστρας ὁ περιλαμβανόμενος μεταξὺ τῆς **ἰσάλου τοῦ ἐμφόρτου** πλοίου (flottaison en charge) καὶ τῆς **ἰσάλου τοῦ ἀφόρτου** πλοίου (flottaison lège)· βλ. καὶ **ἴσαλος**· || [σιδηρ.] — ὕψους, dévers, n. m. βλ. **ὑπερύψωσις**. § διαφορά, différent, n. m. ἡ ἀμφισβήτησις, contestation, n. f. διχόνοια, ἔριδες, démêlé, n. f. dispute, n. m. dissension, n. f. || ἔλυσαν τὰς διαφοράς των, ils ont vidé leurs différends; || ἔχει διαφορὰν μὲ τοὺς ἀδελφούς του, il a des démêlés avec ses frères.

διαφορέω-ῶ, μέλ. ήσω [ἰατρ.] ἐκβάλλω ἐκ τοῦ σώματος δι' ἐκκρίσεως **τὴν ληφθεῖσαν** τροφήν, ὡσαύτως δι' ἀφιδρώσεως, faire évacuer les humeurs ou faire transpirer; || διαφορῶ, ἐν γένει ἀποκενῶ, ἀπογεμίζω ἐν μέρει, désemplir.

διαφορεμμένος, η, ον· μετοχ. τοῦ διαφορεύω.

διαφορετικά, [ἐπίρ.] διαφόρως, différemment; κατ' ἄλλον τρόπον, d'une autre manière; ἀλλοίως, ἄλλως, autrement.

διαφορετικός, ή, όν· ὁ ἔχων διαφορὰν ἀπὸ ἄλλον, ὁ ἀνόμοιος, ὁ διάφορος, différent. e; ἄλλος, ἀλλοῖος, autre; ἐντελῶς ἄλλος, tout autre.

διαφορεύω, μέλ. εύσω· ἔχω τι διάφορον (ὠφέλειαν, ὄφελος, κέρδος), bénéficier; ἐξάγω (ἀπολαμβάνω ἔκ τινος) κέρδος (ὄφελος), tirer profit; || ἐβγῆκε διαφορεμμένος, il en a tiré profit; il a gagné; il y a trouvé son compte.

διαφόρησις, εως, ἡ· (διαφορέω), ἡ ἐφίδρωσις, transpiration, n. f. ἢ diaphorèse, n. f. ἐφίδρωσις τοῦ δέρματος, ὑπέρμετρος λειτουργία τοῦ δέρματος καθ' ἣν ἐκκρίνονται ἄφθονοι ἱδρῶτες.

διαφορητικός, ή, όν· diaphorétique, ἤτοι ἐφιδρωτικός, καὶ ἐν γένει ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐκβάλλειν [ἰατρ.] || διαφορητικὰ φάρμακα (ἢ ἐφιδρωτικά), médicaments diaphorétiques. καλοῦνται φάρμακα προκαλοῦντα ἄφθονον ἐφίδρωσιν. τοιαῦτα δ' εἰσὶ τὰ θερμὰ ἀφεψήματα τῆς φιλλύρας, τὰ ἀντιμονιοῦχα, τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, κλπ.

διαφορικός, ὁ (λογισμὸς) [μαθ.], différentiel, n. m. οὗτος ἐξετάζει τὴν σχέσιν τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ τῶν μεταβολῶν ποσοτήτων αἵτινες συνεξαρτῶνται, εἰδικώτερον δὲ ὅταν αἱ μεταβολαὶ αὗται ἦνε ἐλάχισται τὸ μέγεθος καὶ ἔχουσιν ὅριον τὸ 0.

διαφορίτης, ου, ὁ· βλ. φρεϊεσλεβενίτης.
Δ. Κ.

διάφορο, τό· [δημ.] βλ. διάφορον.

διαφορόμετρον, τὸ (βυθίσματος) [ναυτ.] différenciomètre, n, m. ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς μέτρησιν τῆς διαφορᾶς τοῦ βυθίσματος, ἀποτελούμενον ἐκ δύο σωλήνων συγκοινωνούντων διὰ κρουνῶν μετὰ τῆς θαλάσσης, καὶ τοποθετουμένων καθέτως ἐπὶ τῆς τρόπιδος τοῦ μὲν πρῴραθεν, τοῦ δὲ πρύμνηθεν, καὶ εἰς οὓς ἀνερχόμενον τὸ ὕδωρ δεικνύει τὴν διαφορὰν τοῦ βυθίσματος.

διάφορον, τό· καὶ κοινῶς διάφορο, καλεῖται τὸ συμφέρον, ἡ ὠφέλεια, τὸ κέρδος, τὸ ὄφελος, intérêt, n. m. profit, n. m. ἐπίσης ὁ τόκος, intérêt; || βάζω χρήματα εἰς τὸ διάφορο, placer de l'argent; || [ἀπ' αὐτὴν] τὴν ὑπόθεσιν δὲν ἔχω διάφορον, de cette affaire je n'ai aucun profit.

διαφοροποιΐα, ἡ· différenciation, n. f. (μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα).

διάφορος, ος, ον· ὁ ἔχων διαφορὰν ἀπὸ ἄλλον, διάφορον εἶδος, différent, e; ὁ ποικίλος, divers; ὁ ἄλλος, ἀλλοῖος, autre; || ἔχει διάφορον χαρακτῆρα, il a un caractère diffé-

rent ; || διάφορα πρόσωπα μοῦ τὸ ἐβεβαίωσαν, différentes personnes me l'ont assuré ; || τὰ διάφορα συμφέροντα τῶν λαῶν, les divers intérêts des peuples ; || [ἐμπορ.] διάφοροι χρεῶσται, débiteurs divers ; || διάφοροι ἐνταῦθα, divers sur place ; || διάφοροι ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, divers à l'étranger ; || εἶνε ὅλως διάφορος ἄνθρωπος, c'est tout un autre homme. § [οὐδ. οὐσ.] βλ. διάφορον, τό. § [πληθ. οὐδ.] τὰ διάφορα [ἐφημερίδος], les faits divers.

διαφοροτρόπως, [ἐπίρ.] κατὰ διαφόρους τρόπους, de différentes (en diverses) manières ; diversement.

διαφόρως, [ἐπίρ. τροπ.] διαφορετικά, différemment ; κατ' ἄλλον τρόπον, d'une autre manière.

διαφοροϋψής, ής, ές· ὁ ἐν συγκρίσει πρός τι ἔχων διάφορον ὕψος, de différente hauteur ; || διαφοροϋψὲς πυροβολεῖον, batterie ressaut ; βλ. **πυροβολεῖον**.

διάφραγμα, ατος, τό· cloison, n. f. τὸ χώρισμα, διαχώρισμα, séparation, n. f. τὸ χωρίζον τι ἀπ' ἄλλο, ἢ τὸ δι' οὗ ἀποχωρίζονται δύο μέρη, δύο ἀντικείμενα, κτλ. || [οἰκοδ.] —, cloison, n. f. καλεῖται τὸ ἀποχωρίζον δύο μέρη (κοινῶς μεσότοιχον), ἐκτελεῖται δὲ ἐκ σανίδων (σανίδωμα), ἐξ ἐλαφρᾶς τοιχοποιίας ἢ ἐκ ξυλοτοίχου (τσατμᾶ, colombage), ἤτοι ξυλίνου σκελετοῦ τὰ κενὰ τοῦ ὁποίου πληροῦνται διὰ μικρῶν λίθων μετὰ κονιάματος, ἐπαλειφομένης τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ δι' ἀμμοκονιάματος. Τὰ διαφράγματα κατασκευάζονται πρὸς χωρισμὸν τῶν διαμερισμάτων οἰκίας τινός, ἐκ τῆς κατασκευῆς δὲ αὐτῶν διακρίνονται ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν **μεσοτοίχων** (mur de refend) καὶ τῶν **ἐξωτερικῶν τοίχων** (gros mur) τῆς οἰκοδομῆς· || **ξύλινον διάφραγμα** ἢ σανίδωμα, cloison en planches, ἀποτελούμενον ἐκ σανίδων· || **διάφραγμα ὑαλωτὸν** ἢ φεγγιτωτόν, cloison vitrée, n. m. ξύλινον διάφραγμα οὕτινος μέρος τι εἶνε προωρισμένον νὰ δεχθῇ ὑάλους· || **διάφραγμα ἀραιόν**, cloison à claire-voie, ἤτοι διάφραγμα ἐκ σανίδων ἢ τμημάτων σανίδων ἀπεχουσῶν μεταξύ των, ὅπερ συνήθως ἐπαλείφουσι διὰ κονιάματος πρὸς ἀπόφραξιν τῶν κενῶν· || — κλείθρου, cloison d'une serrure ; βλ. **κλεῖθρον**· || διάφραγμα [ναυτ.] cloison), ξύλινον ἢ σιδηροῦν χώρισμα τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ πλοίου· || **στεγανὸν διάφραγμα** [ναυτ.] cloison-étanche ; σιδηροῦν χώρισμα μόνιμον ἢ κινητὸν ἐν εἴδει θύρας ἐν τῷ κύτει πλοίου, ἀδιαπέραστον ὑπὸ τοῦ ὕδατος πρὸς ἀπόφραξιν τῶν στεγανῶν χωρισμάτων· βλ. **χώρισμα στεγανόν**· || — διὰ ξύλων, κτλ. βλ. **τσατμᾶς**, galandage, n. m. § —, panneau, n. m. βλ. **ἀπεικονισματικός**, σκοπός. § [ναυτ.] διάφραγμα ἐξ ὀθόνης ἢ περίφραγμα, paraclose ἢ parclose, n. f. § [ναυτ.] διάφραγμα ξύλινον, parquet, n. m. προσκαίρως τιθέμενον εἰς τὸ κύτος πλοίου ὅπερ φορτώνει διαφόρων εἰδῶν δημητριακοὺς καρπούς, ἵνα μὴ οὗτοι ἀναμιγνύωνται. § [ὑδρ.] **διάφραγμα**, λέγεται ἐνίοτε τὸ ἀνάχωμα, ἢ πρόχωμα, digue, n. f. π. χ. διάφραγμα πλημμύρας, digue d'inondation. § [μηχ.] διάφραγμα, vanne, n. f. κινητὸν τμῆμα ὀλισθαῖνον καθέτως ἐντὸς ὁλκῶν (coulisses), δι' οὗ κανονίζεται τὸ ἄνοιγμα τῆς ὀπῆς τῆς ῥοῆς ὑγροῦ τινος· || χώνη μετὰ διαφράγματος, entonnoir à vanne; || διάφραγμα=ὀχετογνώμων, vanne, n. f. βλ. λέξιν· π. χ. vanne d'une écluse, d'un canal. § [μηχ.] **διάφραγμα**, diaphragme, n. m. καλεῖται κινητὸν ἢ σταθερὸν χώρισμα τοποθετούμενον εἰς ὀπήν, ἀγωγόν, εἰς συσκευὰς τῆς φυσικῆς, κτλ. πρὸς παρεμπόδισιν τῆς συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν δύο χωριζομένων μερῶν. § [ἀνατομ.] διάφραγμα (ἢ φρένες), diaphragme, n. m. μυϊκὸν παραπέτασμα ἤτοι μῦς λεπτὸς καὶ ὑμενώδης ἢ ὑμὴν διαχωρίζων τὴν κοιλότητα (τὸ κύτος) τοῦ θώρακος ἤτοι τὸ στῆθος, ἀπὸ τὴν τῆς κοιλίας, συμβάλλων εἰς τὰς ἀναπνευστικὰς κινήσεις.

διάφραξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ φράσσειν, τὸ φράξιμον ἐν τῷ μέσῳ, action de séparer par une cloison ; ὁ φραγμός, cloison, n. f. barricade, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ διακοπὴ μετά τινος, interruption, n. f.

διαφράσσω, μέλλων άξω, χωρίζω τι διὰ φραγμοῦ ἐν τῷ μέσῳ, séparer par une cloison, καὶ ἐν γένει κλείω τὴν διάβασιν, κοινῶς φράζω, barrer ; barricader ; διακόπτω, interrompre.

διαφυγή, ῆς, ἡ· τὸ φεύγειν ἐκ τοῦ μέσου, διαφεύγειν, κοινῶς ξεγλίστρισμα, action d'échapper (de fuir) ; ἡ φυγή, fuite, n. f. évasion, n. f. βλ. καὶ διαφεύγω· || ἡ διέξοδος, issue, n. f. ἡ ἐκφυγή, échappe, n. f. προκειμένου δὲ περὶ ὑγρῶν, ἡ διαρροή, échappe, n.f.

διαφύλαξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαφυλάττειν, διατηρεῖν, συντηρεῖν, προφυλάσσειν τι, (δια)συντήρησις, conservation, n. f. ἡ φύλαξις, garde, n. f. προφύλαξις, préservation, n. f. || ἡ διαφύλαξις τῆς ὑγείας, la conservation de la santé ; || ἡ διαφύλαξις θησαυροῦ, la garde d'un trésor.

διαφυλάττω (άσσω), μέλ. άξω, φυλάττω τινὰ ἢ τι καλῶς, μέχρι τέλους, garder; διατηρῶ, συντηρῶ, conserver ; καὶ ἐν γένει προφυλάσσω, préserver, διατηρῶ σῶον· || εἶνε δυσκολώτερον νὰ διαφυλάξῃ τις παρὰ νὰ ἀποκτήσῃ, il est plus difficile de garder que d'acquérir ; || ὁ Θεὸς νὰ σᾶς διαφυλάττῃ, Dieu vous garde.

διάφυσις, εως, ἡ· τὸ αὔξημα, βλάστημα ἐν τῷ μέσῳ, croissance, n.f. § —, diaphyse, n. f. τὸ διάλειμμα, interstice, n. f. τὸ διάστημα μεταξὺ τῶν μορίων τῶν σωμάτων, τὸ διαχώρισμα, χωρισμός, cloison, n. f. séparation, n. f. § [ἀνατ.] **διάφυσις**, diaphyse. n.f. καλεῖται τὸ σῶμα ἑκάστου μακροῦ ὀστοῦ, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἀνεξάρτητον καὶ εὐδιάκριτον, βραδύτερον συνενοῦται πρὸς τὰς δύο κεφαλὰς ἢ τὰ πέρατα ἢ τὰς ἐπιφύσεις (épiphyses) τοῦ μακροῦ ὀστοῦ πρὸς ἀπαρτισμὸν ἑνὸς καὶ μόνου ὀστοῦ.

διαφύω, εὔχρ. μόνον διαφύομαι, ἀόρ. β' διέφυν, παρακ. διαπέφυκα καὶ πλέον οὐ· βλα-

στάνω ἐκ τοῦ μέσου, ἀναβλαστάνω, naître au milieu ou dans l'intervalle.

διαφωνέω, βλ. διαφωνῶ.

διαφωνία, ας, ἡ· διένεξις, διαφορὰ γνωμῶν, différence (divergence = διάστασις) d'opinions ; ἡ ἀσυμφωνία, désaccord, n. m. διαφωνία, ἑτεροφροσύνη, dissidence, n. f. διαφωνία, ἀσυμφωνία αἰσθημάτων, dissentiment, n. m. [μουσ.] ἀσυμφωνία, κακοφωνία, παραφωνία, discordance, n. f. ‖ αἱ διαφωνίαι γεννῶσι τὰς διχονοίας, les dissentiments engendrent les dissensions.

διαφωνῶ (έω), μέλ. ήσω, κυρίως ἐκβάλλω ἦχον διάφορον ἄλλου· ἀσυμφωνῶ ἐπὶ φωνῆς ἢ ἤχου ὀργάνου, διαφέρω κατὰ τὴν φωνήν, différer de voix ou d'intonation ; παραφωνῶ, être discordant ; καὶ μεταφ. διχονοῶ μετά τινος εἴς τι, φρονῶ τοὐναντίον, ἀντιθ. τοῦ συμφωνῶ, ἤτοι διαφέρω κατὰ τὴν γνώμην, différer (d'opinion ; d'avis) ; εὑρίσκομαι (εἶμαι) εἰς διαφωνίαν, être en désaccord ; διίσταμαι κατὰ τὴν γνώμην, diverger d'opinion ; ἀσυμφωνῶ, disconvenir ; ‖ ὡς πρὸς τοῦτο διαφωνοῦμεν, sur cela nous ne sommes pas d'accord ; ‖ αἱ γνῶμαι διεφώνησαν, les avis se sont partagés; ‖ δὲν διαφωνῶ, je n'en disconviens pas.

διαφώσκω, φέγγω ἀνάμεσα, ἰδίως ἐπὶ ἡμέρας, γλυκοχαράζει, 'ξημερώνει, commencer à paraître (à luire) ; poindre ; éclore ; ‖ ἡ ἡμέρα διαφώσκει, le jour commence à poindre.

διαφωτίζω, μέλ. ίσω, φωτίζω τι ἐντελῶς, καταφωτίζω, éclairer; μεταφ. πληροφορῶ τινα σαφῶς, ἑρμηνεύω τι σαφῶς, σαφηνίζω, éclaircir ; διαλευκαίνω, élucider ; ‖ διαφωτίσατέ με, éclairez-moi ; ‖ διεφώτισε τὸ ζήτημα, il a éclairci la question.

διαφώτισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαφωτίζειν, τὸ ἐντελῶς φώτισμα, μεταγ. σαφὴς πληροφορία, action d'éclaircir ; éclaircissement, n. m. ἡ διαλεύκανσις, élucidation, n. f.

διαχάραξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαχαράττειν τι, action de tracer ; ἡ χάραξις, tracement, n. m. tracé, n. m. ‖ — συνόρων ὁρίων=ὁροθέτησις, délimination, n. f.

διαχαράσσω (άττω), μέλ. άξω, χαράσσω τι, tracer ; καὶ μεταφ. χαράσσω τι περὶ, περιγράφω, décrire ; ὁρίζω, limiter, déterminer; ὁροθετῶ, délimiter ; ‖ — τοὺς σωτροτόρμους, tracer les broches de rais.

διαχειμάζω, μέλ. άσω, ξεχειμάζω, ξεχειμωνιάζω εἰς χειμερινὰ καταλύματα, διέρχομαι τὸν χειμῶνα, passer l'hiver, hiverner.

διαχείμασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διαχειμάζειν, action de passer l'hiver ; κοινῶς τὸ ξεχείμασμα, ξεχειμώνιασμα, hivernage, n. m. hivernement, n. m.

διαχειρίζω καὶ συνηθ. μέσ. διαχειρίζομαι, ἔχω τι εἰς χεῖρας καὶ μεταχειρίζομαι αὐτό, χειρίζομαι, manier ; κυβερνῶ τι ἐπιτηδείως, manœuvrer ; καὶ συνεκδοχ. ἐπιστατῶ, διευθύνω, gérer ; διοικῶ, administrer ; ἀσκῶ, ἐξασκῶ, exercer ; ‖ διαχειρίζεται δεξιῶς τὸν κάλαμον, il manie habillement la plume ; ‖ διεχειρίσθη κάκιστα τὰς ὑποθέσεις μου, il a très-mal géré mes affaires ; ‖ διεχειρίσθη τὰ οἰκονομικὰ τοῦ τόπου του, il a administré les finances de son pays ; ‖ διαχειρίζομαι δημόσιον ἀξίωμα, exercer une charge publique; ‖ διαχειρίζομαι (ἀσκῶ) καθήκοντα, exercer des fonctions.

διαχείρισις, εως, ἡ· ἡ μεταχείρισις, χειρισμός, maniement, n. m. manutention, n. f. ‖ ἐπίσης ὁ χειρισμός, maniement, n. m. ἡ διεύθυνσις, administration, n. f. ‖ ἡ — τῶν δημοσίων χρημάτων, maniement des deniers publics = δημοσία διαχείρισις· ‖ ἡ ἐπιστασία, διεύθυνσις, διαχείρισις, gestion, n. f. ἡ ἄσκησις, ἐξάσκησις, exercice, n. f. ‖ ἡ — τῶν ὑποθέσεων, la gestion (le maniement ; la manutention) des affaires ; ‖ [στρατ.] ἡ — τῶν συσσιτίων, gestion des ordinaires ; ‖ ἡ — τῶν πυρομαχικῶν (συντήρησις, τούτων, κτλ.), manipulation des munitions ; ‖ διαχείρισις = διαχειριστική, administration, [νομ.] καλεῖται οὕτως ὁ τρόπος τοῦ διευθύνειν περιουσίαν τινά, ὁ δὲ διεξάγων αὐτὴν καλεῖται **διαχειριστής**, administrateur, trice ; ‖ δημοσία —, administration publique; βλ. ἀνωτέρω· ‖ οἰκονομικὴ — τοῦ στρατοῦ, administration de l'armée (ou militaire), ἤτοι στρατιωτικὴ διαχείρισις ἢ οἰκονομικὴ **ὑπηρεσία**, ἢ ἁπλῶς οἰκονομία τοῦ στρατοῦ ἢ **στρατιωτικὴ οἰκονομία**· ‖ — ἀξιώματος, l'exercice d'une charge ; ‖ — βασιλικῆς ἐξουσίας, exercice du pouvoir royal, [πολιτ. δικ.] καλεῖται ἡ ἄσκησις τῶν ἐν τοῖς μοναρχικοῖς πολιτεύμασι τῷ μονάρχῃ προσηκόντων δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων δημοσίου δικαίου. Τὴν βασ. ἐξ. διαχειρίζεται συνήθως μὲν ὁ βασιλεύς, κατ' ἐξαίρεσιν δὲ ἀντ' αὐτοῦ ἀποβιώσαντος ἢ δι' ἀσθένειαν εἴτε ἀποδημίαν κωλυομένου ὁ ἀντιβασιλεὺς ἢ ἡ κυβέρνησις ὡς ἀντιβασιλεία, κατὰ τοὺς ἐν τῷ θεμελιώδει νόμῳ διαγεγραμμένους κανόνας.

διαχειριστής, οῦ, ὁ, ἡ· ὁ διαχειριζόμενός τι, administrateur, trice, ἐπιστατῶν, διευθύντι, gérant, e ; ‖ —, administrateur, καλεῖται πᾶς ὁ ἐπιπεφορτισμένος διαχείρισιν τινά, συνεπῶς καὶ ὁ ἐπιμελητής· ‖ ἀξιωματικὸς τοῦ οἰκονομικοῦ διαχειριστής, officier d'administration ; βλ. καὶ **οἰκονομικὸς ἀξιωματικός**· ‖ — χρηματικοῦ, quartier maître, εἶνε ὁ ἄλλοτε λεγόμενος **καταλυματίας**, ἤτοι ἀξιωματικὸς ἐπιπεφορτισμένος τὴν οἰκονομικὴν ὑπηρεσίαν σώματος τινός· σήμερον ὁ διαχειριστὴς τοῦ χρηματικοῦ λέγεται **ταμίας**· βλ. λέξιν.

διαχειριστική, ῆς, ἡ· ἡ διαχείρισις, ἡ διοίκησις, l'administration ; π. χ. ἡ ἀνωτέρα τοῦ στρατοῦ διοίκησις ἡ ἐνασκουμένη ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν.

διαχειριστικός, ή, όν· ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν διαχείρισιν, d'administration; de gestion; administratif, ive ; ‖ [στρατ.] διαχειριστικὴ μονάς, unité administrative ; βλ. μονάς.

διαχέω, μέλ. χεύσω, χύνω τι καὶ σκορπίζω, χύνω ἔξω, répandre ; ἀναλύω, τήκω, fondre.

διάχρυσος, ος, ον· χρυσῷ διυφασμένος, χρυσοΰφαντος, tissu d'or (en or); χρυσοκέντητος, brodé d'or (en or); ὁλόχρυσος, tout en or; tout doré.

διάχυλον, τό· diachylon, n. m. (διὰ καὶ χυλὸς) ἔμπλαστρον ἠλειμμένον ἐπὶ πανίου. § — sparadrap, n. m. κοινῶς τὸ τσηρῶτον· βλ. κηρωτόν.

διάχυμα, ατος, τό· διάχυσις, épanchement, n. m. ἔχχυμα, ἔκχυσις· ἀνώμαλος συνάθροισις ὑγροῦ ὑπὸ τὸ δέρμα ἢ ὑπὸ οἱονδήποτε ἄλλον συνεκτικὸν ἱστόν· ἐκχύμωσις, ἐξαίμωσις, épanchement du sang.

διάχυσις, εως, ἡ· τὸ διάχυμα, épanchement, n. m. || διάχυσις, τὸ χύσιμον ἐδῶ κ' ἐκεῖ, τὸ διασκόρπισμα, ἡ ἔκτασις, ἡ χύσις, effusion, n. f. diffusion, n. f. ἤτοι ἡ πρᾶξις δι' ἧς ῥευστόν τι διαχέεται· ἡ ἔκχυσις, ἐξάπλωσις, expansion, n. f. diffusion, n. f. καὶ μεταφορικῶς εὐθυμία, διασκέδασις· || — αἵματος, effusion du sang=αἱματοχυσία, αἱμορραγία· || — τῆς καρδίας (αἰσθημάτων), effusion (épanchement) de cœur (de sentiments)=ψυχικὴ διάχυσις, épanouissement de l'âme, ἤτοι ἀνακοίνωσις αἰσθημάτων· || — τοῦ φωτός, diffusion de la lumière, ὁ τρόπος καθ' ὃν διαχέεται τὸ φῶς.

διαχυτικός, ή, όν· ὁ διασκορπιστικός, expansif, ive; ἐξαπλωτικός, διαδοτικός, diffusif, ive; καὶ μεταφορικῶς κοινωνὸς τῶν αἰσθημάτων, ἀνοικτόκαρδος, εὔθυμος, διασκεδαστικός, qui remplit de joie.

διάχυτος, ος, ον· χυμένος ἐδῶ κ' ἐκεῖ, diffus, e; διεσκορπισμένος, répandu, e; || — [ἰατρ.], diffus, e; || —, ὁ διακεχυμένος, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαχύσεως· φῶς διάχυτον λέγεται τὸ διαχεόμενον ἢ εἰσερχόμενον φῶς δι' ὀπῆς, ἀνοίγματος, κτλ.

διάχωμα, ατος, τό· barrage, n. m. βλ. φράγμα. § [ὀχυρ.] διάχωμα, traverse (de fortification) n. f. ταῦτα εἰσὶν ὄγκοι γαιῶν προωρισμένοι νὰ προφυλάττωσι τὰ μέτωπα τῶν ὀχυρωμάτων ἀπὸ τὰ λοξὰ καὶ πλευροκοπικὰ πυρά· ὅπως ἀνθέξωσι κατὰ τῶν βλημάτων τοῦ πυροβολικοῦ δέον νὰ ἔχωσι πλάτος κατ' ἐλάχιστον 3 μέτρων εἰς τὸ ἄνω μέρος, κατὰ δὲ τῶν βολίδων τοῦ πεζικοῦ ἀρκεῖ εἰς τὸ ἄνω μέρος πάχος 0μ, 50· || σκεπαστροφόρον διάχωμα, traverse creuse ou traverse-abri, διαχώματα ὧντινων τὸν ὄγκον ἐπωφελοῦνται ἐγκαθιστῶντες ὑπ' αὐτὰ σκέπαστρα (abris) δι' ἐνοίκησιν ὑπηρετῶν ἢ δι' ἀποθήκευσιν πυρομαχικῶν· || ὁλόσωμον διάχωμα, traverse pleine, διάχωμα ὑπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει κατεσκευασμένον σκέπαστρον (abri); || περίκαμπτον διάχωμα, traverse tournante, διαχώματα ἀφιέμενα εἰς τὰ ὀρύγματα (tranchées) ὅταν θέλωσι νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τὰς λοξὰς βολάς. Τὰ διαχώματα ταῦτα ἐπακουμβῶσιν ἐπὶ τοῦ προκαλύμματος (parapet) τοῦ ὀρύγματος ὅπερ ἐπιτρέπει νὰ περικάμψωσι τοῦτο καὶ ν' ἀκολουθήσωσι τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὀρύγματος.

διαχωρέω-ῶ, μέλ. ήσω, διέρχομαι, περῶ διὰ μέσου τινός· pénétrer à travers; || [ἰατρ.] —, χύνω ἔξω, ἐκχέω, ἔχω διάρροιαν, ὑπάγω εἰς τὸν ἀπόπατον, κοινῶς βγαίνω, aller à la selle; évacuer; avoir le flux de ventre.

διαχώρημα, ατος, τό· τὸ διελθόν, [ἰατρ.] ἐκκένωσις τῆς κοιλίας, ἀποπάτημα [συνηθ. πληθ.], excréments, n. m. pl. selles, n. f. pl.

διαχώρησις, εως, ἡ· ἡ ἐκκένωσις, évacuation, n. f. sécrétion, n. f.

διαχωρητικός, ή, όν· εὐκόλως διερχόμενος, qui passe facilement; εἰσδύων, pénétrant, e. § [διδ.] diachorétique, adj. εὐχώνευτος, εὔπεπτος, πρόξενος διαρροίας.

διαχωρητικότης, ητος, ἡ· ἡ εἴσδυσις, pénétration, n. f. ἡ εἰσδυτικότης, pénétrabilité, n. f.

διαχωρίζω, μέλ. ίσω· ἀπομακρύνω τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ξεχωρίζω, θέτω τι χωριστά, χωρίζω, séparer; διαιρῶ, diviser; χωρίζω ἀπ' ἀλλήλων τὰ ἡνωμένα, désunir; || διαχωρίζω, dissocier; || διακεχωρισμένος, η, ον· dissocié, ée; || στενὸς δρόμος διαχωρίζει τὰ δύο κτήματα, une rue étroite sépare les deux proprietés; || τίποτε δὲν μᾶς διαχωρίζει il n'y a rien qui nous divise. § —, ἀνασχίζω, refendre. § διαχωρίζω (λίθον) déliter, λατομῶ κατὰ στρώματα, ἤτοι χωρίζω λίθον εἰς τεμάχια μικροῦ πάχους ἢ εἰς πλάκας κατὰ τὸ ἁπαλὸν αὐτῶν στρῶμα (d'aprés une moie). Ἐνίοτε ὁ λίθος διαχωρίζεται μόνος ὅταν τὰ γαιώδη στρώματα αὐτοῦ (moies) ἦνε πολὺ μαλακά· || διαχωρίζομαι, se déliter; || — δι' ἐντομῶν λίθον ἢ μάρμαρον, rader.

διαχώρισις, εως, ἡ· τὸ διαχωρίζειν τι ἀπ' ἄλλο ὁ ἀπο(δια)χωρισμός, séparation, n. f. ἡ διαίρεσις, division, n. f. § [χημ.] séparation, τὸ ν' ἀποχωρισθῇ τὸ ἓν ἐκ τοῦ ἄλλου.

διαχώρισμα, ατος, τό· τὸ ἐν τῷ μεταξὺ κεχωρισμένον, ὁ κενὸς ἢ ἐνδιάμεσος χῶρος, intervalle, n. m. τὸ χώρισμα, compartiment, n. m. ἤτοι τὸ διάστημα, écartement, espace; καὶ συνεπῶς ἡ διαίρεσις, division. § διαχώρισμα, cloison, n. f. λέγεται ἐπίσης τὸ διάφραγμα, τὸ δι' οὗ ἀποχωρίζονται δύο μέρη, ἀντικείμενα, κτλ. βλ. διάφραγμα § [ἀρχιτ.] meneau (d'une croisée), n. m. στῦλος λίθινος χωρίζων ἄνοιγμά τι παραθύρου, ἢ ξύλινος χωρίζων τὸ ἄνοιγμα τοῦ παραθύρου εἰς δύο ὑαλοστάσια.

διαχωρίσιμος, ος, ον· dissociable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ διαχωρισθῇ, qui peut être dissocié.

διαχωρισμός, οῦ, ὁ· βλ· διαχώρισις, séparation, n. f.

διαχωριστικός, ή, όν· séparatif, ive; de séparation; séparateur, n. m. ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαχωρίζειν τι ἀπ' ἄλλο· || [φυσ. ὄνομ. οὐσ.] διαχωριστικόν, τό· séparateur, n. m. καλοῦνται λωρίδες (lanières) ἐκ μίγματος ἐλαστικῆς κόμμεως (caoutchouc) καὶ ὀξειδίου ψευδαργύρου χρησιμεύουσαι ὅπως διαχωρίσωσι δύο ἀντικείμενα.

διαχωρῶ, βλ. διαχωρέω.

διάχωσις, εως, ἡ· ἡ ἐπίχωσις, remblai, n. m.

διαψαλίζω, μέλ. ίσω, κόπτω τι διὰ ψαλίδος, couper avec les ciseaux; ψαλιδίζω, cisailler.

διαψεύδω, μέλ. ψεύσω· démentir. v a. ἀντιτάσσω ἄρνησιν εἰς βεβαίωσιν τινός· λέγω αὐτῷ ὅτι ψεύδεται· δίδω διάψευσιν, donner un démenti; διαψεύδω μάρτυρα, démentir un témoin; διέψευσε τὴν εἴδησιν, il a démenti la nouvelle; ‖ τὸ νὰ μὴ πιστεύω τι, ne pas croire; ‖ εὑρίσκομαι ἐν ἀντιθέσει πρός, être en contradiction; faire mentir; αὐτὸ διαψεύδει τὴν παροιμίαν, cela fait mentir le proverbe; § ἀρνοῦμαι τὴν ἀλήθειαν, τὴν αὐθεντικότητα, nier la vérité, l'authenticité de; διαψεύδω συκοφαντικὰς διαδόσεις, démentir des bruits calomnieux; διέψευσε τοὺς λόγους του, il a démenti ses paroles; § [συνεκδ.] ἀπατῶ, πλανῶ, tromper; τὰ γεγονότα διέψευσαν τὰς ἐλπίδας του, les faits ont trompé (démenti) ses espérances; ‖ διαψεύδομαι τῶν ἐλπίδων, ἀποτυγχάνω, mécompter; ἀπατῶμαι, πλανῶμαι, se tromper.

διάψευσις, εως, ἡ· démenti, n. m. ἄρνησις ἐκείνου ὅπερ ἕτερος ἐπιβεβαίωσε, καὶ ἐν γένει ἡ ἀπάτη, τὸ ψεῦδος, déception, n. f. ‖ — ἐλπίδος, espérance trompée; ἀπάτη, πλάνη, déception, n. f. ‖ παρέχω διάψευσιν, donner un démenti=διαψεύδω.

διαψηφίζω, μέλ. ίσω· καὶ μεταγεν. ψηφίζω, voter (au scrutin), δίδω κατὰ σειρὰν τὴν ψῆφόν μου, ψηφοφορῶ ὑπὲρ ἢ κατὰ [ἐπιψηφίζω, voter (pour); ἀποψηφίζω = καταψηφίζω, voter (contre)].

διαψήφισις, εως, ἡ· ἡ ψήφισις, ψηφοφορία, ἡ πρᾶξις τοῦ διδόναι τὴν ψῆφον ὑπὲρ ἢ κατά, τὸ ψηφοφορεῖν, vote, n. m. suffrage, n. m. scrutin, n. m. βλ. ψηφοφορία.

διαψυκτικός, ή, όν· ἀναψυκτικός, δροσιστικός, rafraîchissant, e.

διάψυξις, εως, ἡ· τὸ δρόσισμα, rafraichissement, n. m.

διαψύχω, μέλ. ψύξω· μεταβ. δροσίζω, rafraîchir; καθιστῶ τι δροσερὸν καὶ ἐν γένει ἀερίζω, ἐκθέτω τι εἰς τὸν ἀέρα νὰ καθαρισθῇ ἢ στεγνώσῃ, éventer; exposer à l'air; faire sécher.

διβάλανος, ος, ον· biglanduleux, euse; [βοτ.] ὁ ἔχων ὀλίγον ὑπὲρ τὴν βάσιν τῶν φύλλων δύο βαλάνους.

διβάνι(ον), τὸ [ξεν.] divan, n. m. λέξις περσική, σημαίνουσα μεταγενεστέρως οὐ μόνον τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον καὶ τὴν κυβέρνησιν, ἀλλὰ καὶ τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριῶν αὐτοῦ· εἰδικώτερον δὲ ἐκλήθησαν οὕτως καὶ εἶδος πλατέων καὶ ἀναπαυτικῶν καθισμάτων προσερειδομένων ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς αἰθούσης (σοφᾶ) ὁποῖα ἦσαν καὶ εἶνε ἐν χρήσει ἐν Ἀνατολῇ.

διβολίζω, μέλ. ίσω· biner, (ἀρχαῖον) ὑποκονίζω, σκάπτω ἐκ δευτέρου τὸ χωράφι, τὸ ἀμπέλι, τὸ ἀρχ. βωλοστροφέω· βλ. λέξιν· κοινῶς δευτερόνω· ‖ — ἀμπελῶνα, biner des vignes καὶ reterser; βλ. καὶ ἀνάπαμα.

διβόλισμα, ατος, τό· binage, n. m. τὸ καὶ δευτέρωμα εἴς τινα μέρη τῆς Ἑλλάδος καλούμενον, λέγεται δὲ οὕτως ἡ δευτέρα ἀροτρίωσις τοῦ ἀγροῦ, ἣν οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζον βωλοστροφίαν, βλ. λέξιν. Ἐπίσης διβόλισμα, binage, λέγεται καὶ ἡ δευτέρα σκαφὴ τοῦ ἀμπελῶνος· ταύτην οἱ ἀρχαῖοι ἐκάλουν ὑποκόνισιν· ‖ — τῆς ἀμπέλου, retersage, n. m.

διβάρι, τό· [δημ.] τὸ ἰχθυοτροφεῖον, bouchot, n. m. (βλ. καὶ βιβάρι).

δίβολος, ος, ον· ὁ διπλοῦς, double; ὁ μὲ δύο αἰχμάς, à deux pointes.

δίβολο, τό· ἐν τῷ ναυτ. λέγεται κοινῶς οὕτω τὸ δίκυρτον, βλ. λέξιν.

δίβουλος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο βουλάς, ὁ δίγνωμος· καὶ γενικῶς ὁ διπλοῦς, double. § [διάλ. Ἠπείρ.] δίβουλος = ἀμφίβολος, douteux, euse.

διβράγχιος, ος, ον [ζῳολ.] acétabulifère; τάξις κεφαλοπόδων ζῴων, ἐχόντων δύο βράγχια κατὰ τὴν βάσιν τοῦ χιτῶνος, ἀνὰ ἓν ἑκατέρωθεν. Φέρουσιν ὀκτὼ ἢ δέκα πλοκάμους μετὰ κοτυληδόνων μισχωτῶν ἢ ἀμίσχων καὶ σχεδὸν πάντοτε θολοδόχον κύστιν· π. χ. ἡ σηπία, ἡ τευθίς, ὁ ὀκτάπους, εἶνε ζῷα τῆς τάξεως ταύτης.

διγαμία, ας, ἡ· bigamie, n. f. εἶνε σύναψις δευτέρου γάμου, διαρκοῦντος ἔτι τοῦ νομίμου τοιούτου. Ἡ πρᾶξις αὕτη τιμωρεῖται ὡς προσβάλλουσα τὴν μεταξὺ τῶν συζύγων ὀφειλομένην ἀμοιβαίαν πίστιν, καθὼς καὶ τὴν ἠθικὴν ἔννοιαν τοῦ γάμου ὡς θεσμοῦ πολιτικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ. Οὐσιῶδες στοιχεῖον τῆς διγαμίας εἶνε ἡ ὕπαρξις γάμου νομίμου, τελεσθέντος τουτέστι συμφώνως πρὸς τὸν πολιτικὸν νόμον καὶ τοὺς κανόνας τῆς ἐκκλησίας.

δίγαμμα, τό· [ἄκλιτ.] τὸ διπλοῦν γάμμα, digamma, n. m. [γραμμ.] καλεῖται ὁ ἡμίφωνος χειλικὸς φθόγγος ὁ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τῷ μέσῳ λέξεων κείμενος καὶ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν τῆς λατινικῆς V καὶ τὸν τῆς ἀγγλικῆς W. Κατὰ τὴν σειρὰν ἔρχεται ἔκτος εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἀλφάβητον καὶ ἐγράφετο διὰ τοῦ σημείου F, ὡς διπλοῦν γάμμα, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

δίγαμος, ος, ον· bigame, n. ὁ ἐκτελέσας διγαμίαν· βλ. λέξιν.

δίγγονο, τό· [διάλ. Ἠπείρου] = τὸ δισέγγονον, παρ' ὃ κατὰ συγκοπὴν ἐγένετο.

διγενές, τό· βλ. διγενίτης. Δ. Κ.

διγενής, ής, ές· ὁ εἰς ἀμφότερα τὰ γένη (ἀρσ. καὶ θηλ.) ἀναφερόμενος, de deux genres; καὶ γενικώτερον ὁ ἀρσενικοθήλυκος, de deux sexes, τῶν δύο γενῶν, bisexe, adj. ὁ ἔχων δύο γένη, digène, ὁ διφυής· ‖ διγενής, ής, ές· bigénère, adj. [βοτ.] ὁ ἐκ δύο γενεῶν προερχόμενος.

διγενίτης, ἡ διγενές, digenite, [Ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν χρώματος μελανίζοντος μολυβδοφαίου, σκληρότητος 2-2,3 καὶ εἰδ. βάρους 4,5-4,7.

Εὑρίσκεται κατὰ μαζας χειροπληθεῖς. Χημικῶς εἶνε $Cu_2S + 4 CuS$ ἤτοι εἶνε ἕνωσις χαλκοσίνου καὶ Κοβελίνου. Δ. Κ.

δίγλυφος, ος, ον· ὁ ἔχων διπλᾶς ἐγγλυφὰς ἢ ἐντομάς, orné d'un diglyphe ; ὁ δὶς ἐκγεγλυμμένος, deux fois ciselé. § [ἀρχιτ.] [οὐσ. οὐδ.] δίγλυφον, τό· ducine ; βλ. κυμάτιον.

διγλυφοξόος, ἡ· βλ. ῥυκάνη.

διγλωσσία, ας, ἡ· τὸ ἔχειν δύο γλώσσας, avoir deux langues ; duplicité de langues, τὸ ὁμιλεῖν, εἰδέναι, γνωρίζειν δύο γλώσσας, parler deux langues.

δίγλωσσος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο γλώσσας, à deux langues ; ὁ εἰς δύο γλώσσας, bilingue, adj. ὁ εἰδήμων δύο γλωσσῶν, qui connait (parle) deux langues.

δίγνουμους, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδ.] ὁ εὐφυής.

δίγνωμος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο γνώμας, qui a deux opinions ; ὁ διπλοῦς, double ; βλ. καὶ ἀμφίγνωμος· καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ ἀμφίβολος, douteux, euse ; ὁ δίβουλος.

διγόνατος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο γόνατα, δύο κόμβους, δύο ἄρθρα (κλειδώσεις), qui a deux genoux ou deux articulations.

δίγονος, ος, ον· bigène, adj. [βοτ.] ἐπὶ δένδρων βλαστανόντων καὶ δεύτερα φύλλα εἰς τὸ τέλος τοῦ θέρους.

διγράμματος καὶ δίγραμμος, ος, ον· ὁ ἐκ δύο γραμμάτων, στοιχείων συγκείμενος, composé de deux lettres ; τρίγραμμος, κτλ.

δίγραμμος, ος, ον· α) ὁ διγράμματος· β) ὁ ἐκ δύο γραμμῶν συγκείμενος, composé de deux lignes.

δί(γ)ω (=δί-F-ω), [διάλ. Οἰνόης] = δίδω, παρατ. ἐ-δί(γ)-ηνα=ἐδί-F-ηνα=ἐδίδουν, ἀόρ. ἐ-δῶκα.

δίγω 'σὰ χέρια, [διάλ. Οἰνόης] προδίδω, trahir, παραδίδω τινά, «ἐδῶκάν ἐμὲ 'σὰ χέρια»=μ' ἐπρόδωκαν.

δίγωνος, ος, ον· biangulé, ée, ἔχων δύο γωνίας.

δίδαγμα, ατος, τό (ἐκ τοῦ διδάσκω)· ἐν γένει πᾶν τὸ χρησιμεῦον πρὸς διδασκαλίαν, ἐκπαίδευσιν, ἤτοι διδασκαλία, enseignement, n. m. καὶ γενικῶς ἐκπαίδευσις, instruction, n. f. μάθημα, leçon, n.f. καὶ μεταφορικῶς ὁ κανών, règle, n. f. précepte, n. m. || τὰ διδάγματα τῆς πείρας, les leçons de l'expérience ; || αὐτὸ θὰ (νὰ) σᾶς γείνῃ δίδαγμα, que cela vous serve d'enseignement.

διδακτήριον, ου, τό· τὸ μέρος ἢ τὸ κατάστημα ἔνθα διδάσκουσι, τὸ σχολεῖον, école, n.f. τὸ ἐκπαιδευτικὸν κατάστημα, institution, n. f. βλ. καὶ καὶ διδασκαλεῖον.

διδακτικός, ή, όν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς διδασκαλίαν, ἐκπαίδευσιν, d'enseignement ; d'instruction ; instructif ; || διδακτικὴ μέθοδος, méthode d'enseignement ; || διδακτικὴ συνομιλία, conversation instructive ; || τὰ διδακτικὰ βιβλία, les livres de classe. § —, didactique, adj. ὁ ἐπιστημονικός, ὁ χρησιμεύων εἰς τὴν διδασκαλίαν· || διδακτικοὶ ὅροι, termes didactiques ; || διδακτικὴ τάξις, ordre didactique ; || [φιλολ.] —, didactique, λέγεται περὶ παντὸς ἔργου πεζοῦ ἢ εἰς στίχους, οὗτινος ὁ σκοπὸς εἶνε ἡ διδασκαλία τῶν ἀρχῶν ἐπιστήμης ἢ τέχνης· || [ἀρχ.] διδακτικὰ ποιήματα, poèmes didactiques, ἡ διδακτικὴ ποίησις, poésie didactique, εἶνε εἶδος ποιήσεως ἐν ἐπικῇ, λυρικῇ ἢ δραματικῇ μορφῇ, σκοπὸν ἔχουσα πρακτικὸν καὶ διδακτικόν, δι' ὃ καὶ κατὰ τὴν οὐσίαν μᾶλλον ἐγγίζουσα τῷ πεζῷ λόγῳ.

διδακτικῶς, [ἐπίρ.] didactiquement, adv. κατὰ διδακτικὴν τάξιν· || — φέρεσθαι (ἢ ἐνεργεῖν), procéder didactiquement.

διδακτορία, ας, ἡ· doctorat, n. m. τὸ ἀξίωμα (βαθμὸς) τοῦ διδάκτορος : φιλοδοξεῖν (ἀποβλέπειν εἰς) τὴν νομικὴν διδακτορίαν, τὴν ἰατρικήν, aspirer au doctorat en droit, en médecine ; || —, ἐξέτασις ἣν ὑφίσταταί τις ὅπως ἀναγορευθῇ διδάκτωρ : passer son doctorat, ἤτοι αἱ διδακτορικαὶ ἐξετάσεις. § διδακτορία, doctorerie, n. f. τὸ σύνολον τῶν πράξεων εἰς ἃς ὑποβάλλεται ὁ ὑποψήφιος ἵνα γείνῃ δεκτὸς ὡς διδάκτωρ, ὡς καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ διδάκτορος (ἀπηρχαιωμένον), σήμερον λέγεται doctorat.

διδακτορικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων (ἢ ἐπιτήδειος) εἰς διδάκτορα ἢ εἰς διδάκτορας, de docteur; doctoral, ale, aux, adj. || διδακτορικαὶ ἐξετάσεις, examens pour le doctorat ; || τὸ διδακτορικὸν ἀξίωμα, la dignité doctorale ; || [μεταφ.] ὁ ἔχων σχολαστικὸν (pédantesque) ὕφος, ἤτοι διδασκαλικόν· π. χ. διδασκαλικὸν ὕφος, ἦθος, un ton (air) doctoral; διδασκαλικὸν βάδισμα, une démarche doctorale ; βλ. διδάκτωρ.

διδακτορικῶς [ἐπίρ.] doctoralement, adv. κατὰ τρόπον διδάκτορος, διδασκαλικῶς, ἤτοι μετὰ σοβαρότητος ἀποφθεγματικῶς (μεταφ. ἐπιτετηδευμένως), avec une gravité sentencieuse ; || ἀποφασίζειν περὶ ὅλων διδασκαλικῶς, décider de tout doctoralement.

διδακτός, ή, όν· ὁ δυνάμενος, τὸ δυνάμενον νὰ διδαχθῇ, qui peut être enseigné ; enseignable, adj. (ἀντιθ. τοῦ φυσικός).

διδάκτρια, ας, ἡ· ἡ διδάσκαλος, κοινῶς δασκάλα, maitresse (d'école).

δίδακτρον, ου, τὸ [εὔχρ. συνηθ. πληθ.] δίδακτρα, les honoraires [du maitre], ὁ μισθὸς τῆς διδασκαλίας, le prix de l'enseignement; [τῶν δημ. σχολείων] écolages, n.m. pl.

διδάκτυλος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο δακτύλους, qui a (qui possède) deux doigts; didactyle, adj. ὁ καταλήγων εἰς δύο ἄκρα ἐν εἴδει δακτύλων· || μυρμηκοφάγος διδάκτυλος, fourmilier didactyle ; || αἱ χαραβίδες, οἱ ἀστακοὶ ἔχουσι χηλὰς διδακτύλους, les écrevisses, les homards ont des pinces didactyles.

διδάκτωρ, ορος, ὁ, ἡ· τίτλος πλασθεὶς παρ' ἡμῖν κατὰ μίμησιν τοῦ λατ. doctor καὶ τοῦ γαλ. docteur, n. m. Κατὰ τὴν πρώτην του ἔννοιαν ἐσήμαινε τὸν ἔν τινι πανεπιστημίῳ διδάσκοντα, συνεπῶς διδάσκαλον, ἀπὸ τῶν μέσων ὅμως τοῦ 13ου αἰῶνος φαίνεται ὅτι πάντα τὰ πανεπιστήμια ἀνεκήρυττον διδάκτορας. Σήμερον ὁ τίτλος

διδάκτωρ, docteur, n. m. δίδεται εἰς τοὺς ἀποφοίτους τῶν πανεπιστημίων, μετὰ τὴν κεκανονισμένην ἐξέτασιν, οἵτινες ἔλαβον τὸν ἀνώτατον βαθμόν: διδάκτωρ τοῦ δικαίου (ἢ τῆς νομικῆς), docteur en droit; δ. τῆς φιλολογίας, d. ès lettres; δ. ἐπιστημῶν, d. ès sciences; δ. τῆς θεολογίας, d. en théologie; δ. τῆς ἰατρικῆς, docteur médecin ou en médecine (συνήθως ὅμως διὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον λέγουσιν ἁπλῶς docteur, ὅπερ σημαίνει ἰατρός. Τὸ θηλ. ἡ διδάκτωρ, γαλ. doctoresse, n. f. σημαίνει γυναῖκα λαβοῦσαν ἀπὸ πανεπιστήμιόν τι τὸν τίτλον τῆς διδάκτορος: διδάκτωρ τοῦ δικαίου, doctoresse en droit, κτλ. μόνον εἰδικῶς ἡ διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς λέγεται (femme) docteur en médecine; || une femme docteur = γυνὴ ἰατρός, λέγεται ἡ ἐξασκοῦσα τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα· || οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται ἐνίοτε πρὸς ἐμπαιγμὸν τὴν λέξιν doctoresse, διὰ γυναῖκα θέλουσαν νὰ ἐπιδειχθῇ ὡς σοφή, ἤτοι γυνὴ σχολαστική (pédante).

διδαξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διδάσκειν τινά τι ἢ ἐκπαιδεύειν, διδασκαλία, enseignement, n. m. ἐκπαίδευσις, instruction, n. f.

διδασκαλεῖον, ου, τό· école normale; καλεῖται οὕτω γενικῶς τὸ διδακτήριον, école, n.f. ἐν ᾧ παρασκευάζονται διδάσκαλοι τῆς κατωτάτης βαθμίδος τῆς ἐκπαιδεύσεως, εἴτε τῆς τοῦ λαοῦ.

διδασκαλεύω, μέλ. εύσω· βλ. δασκαλεύω.

διδασκαλία, ας, ἡ· enseignement, n. m. τὸ διδάσκειν τινά τι, action d'enseigner; ἡ ὁδηγία, ἡ ἐκπαίδευσις, instruction, n. f. βλ. καὶ λέξιν· ἐπίσης τὸ δόγμα, doctrine, n. f. || [στρατ.] διδασκαλία ἐν τοῖς θαλάμοις (ἢ ἐν τῷ θαλάμῳ), instruction dans les chambres; || — τῆς βολῆς, instruction du tir; || — πεζῇ ἢ ἄσκησις πεζῇ, instruction à pied; || ἡ διδασκαλία τῶν γλωσσῶν, l'enseignement des langues; || — περὶ τῆς χρήσεως πράγματος τινός, instruction sur la manière de se servir d'une chose; || ἡ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου, la doctrine de l'Evangile; § [θεατρ.] représentation, n. f. ἡ παράστασις δράματος ἐν τῷ θεάτρῳ. Ἐν τῇ ἀρχαιότητι διδασκαλία, didascalie, n. f. ἐλέγετο ἡ προγύμνασις καὶ παράστασις, ἥν τινα ὁ ποιητὴς ἔκαμεν εἰς τοὺς ὑποκριτὰς ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς ὑποκρίσεώς των εἰς τὸ παιζόμενον (διδασκόμενον) ἔργον.

διδασκαλικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διδάσκειν τινά τι, ἐκπαιδεύειν, ἐκπαιδευτικός, d'enseignement; qui concerne l'enseignement; didascalique, adj. § ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν διδάσκαλον, d'instituteur; || διδασκαλικαὶ ἐξετάσεις, examens d'instituteur. § —, σχολαστικός, magistral, ale; μεταφ. διδακτορικός, doctoral (βλ. λέξιν).

διδασκαλικῶς, [ἐπίρ.] ὡς διδάσκαλος, comme un instituteur. § μὲ ὕφος διδασκαλικόν, σχολαστικόν, d'un air magistral (doctoral); διδασκαλικῶς, magistalement; μεταφ. διδακτορικῶς, doctoralement; βλ. λέξιν.

διδασκάλισσα, ίσσης, ἡ· γυνὴ διδάσκαλος, κοινῶς ἡ **δασκάλα**, institutrice, n. f. maîtresse d'école.

διδάσκαλος, ὁ· maître, n. m. θηλ. διδασκάλισσα, maîtresse, n. f. κοινὸν ἐπίθετον παντὸς ἔχοντος ἐπάγγελμα τὸ διδάσκειν τέχνην τινά, γλῶσσαν ἢ ἐπιστήμην, γενικῶς ὅθεν professeur, n. κοινῶς ὁ **δάσκαλος**· || — ἰχνογραφίας, professeur de dessin; || διδάσκαλος τῆς κολυμβητικῆς, professeur de natation. § — instituteur, trice εἶνε ὁ διδάσκων εἰς ἐκπαιδευτήρια ἢ ἐκπαιδεύων νέους· ὁ εἴς τι σχολεῖον διδάσκων, maître d'école; || τὸ κύριον ἐλάττωμα τῶν διδασκάλων, le principal défaut des instituteurs; || ὁ κατ' οἶκον διδάσκαλος, ὁ παιδαγωγός, précepteur, n. m. || ὁ διδάσκαλος χωρίου, magister, n. m. βλ. καὶ δάσκαλος· || — λέγεται κατ' ἐπέκτασιν καὶ ὁ καθηγητής, professeur, n. m. || [στρ.] διδάσκαλος τῆς ὁπλομαχικῆς ἢ ξιφοδιδάσκαλος, prévôt d'escrime; διδάσκαλος χοροῦ ἢ χοροδιδάσκαλος, prévôt de danse (ὁ συνήθως λεγόμενος maître de danse) καλεῖται ὁ διδάσκων ξιφασκίαν (ὁπλομαχητικήν), χορόν, εἰς τοὺς στρατιώτας· || βοηθὸς διδασκάλου, γενικῶς adjoint, n. m. βλ. βοηθός· || βοηθὸς διδασκάλου ὁπλομαχητικῆς· βλ. βοηθός. § didascale, n. m. ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ λέγεται οὕτως ὁ διδάσκων, ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

διδάσκω, μέλ. άξω, ἀόρ. ἐδίδαξα· ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ τι διὰ ζώσης φωνῆς, enseigner; professer; faire un cours; || — τινά τι, enseigner quelque chose à quelqu'un; καὶ ἐν γένει ἐκπαιδεύω, instruire; μανθάνω εἴς τινά τι, apprendre (ὡς τέχνην, ἱππασίαν, κτλ.) ἀποδεικνύω, δεικνύω τι εἴς τινα, montrer, τὸν κάμνω νὰ μάθῃ τι· || διδάσκει μαθηματικά, il enseigne les mathématiques; || ὅσα ἐδιδάχθητε, ce qu'on vous a enseigné; || ὁ καθηγητὴς διδάσκει ἐφέτος ἱστορίαν, le professeur fait cette année un cours d'histoire; || τοὺς διδάσκει ἀνάγνωσιν, il leur enseigne (apprend; montre) à lire; || ἐδίδαξε τὰ τέκνα μας, il a instruit nos enfants; || διδάσκει εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, il professe dans l'Université; || || — ἐπ' ἐκκλησίας, prêcher; || διδάσκω ζῷα, instruire (dresser) des animaux. § [θεατρ.] γυμνάζω καὶ διευθύνω ὑποκριτὰς εἰς τὴν παράστασιν ἔργου τινός, faire jouer (représenter) (π. χ. κωμῳδίαν, une comédie; δρᾶμα, un drame); faire répéter; βλ. καὶ διδασκαλία. § διδάσκομαι, être enseigné, apprendre un art, etc. = μανθάνω. § διδάσκω, κηρύττω τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, faire un sermon.

διδαχή, ῆς, ἡ· ἡ διδασκαλία, enseignement, n. m. ἐκπαίδευσις, instruction, n. f. § [ἐκκλ.] sermon, n. m. ὁμιλία ἱεροκήρυκος, ἀρχιερέως, ἱερέως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· τὸ κήρυγμα (τοῦ εὐαγγελίου, ἢ ἡ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος διδαχή, ὁμιλία, λόγος τοῦ ἱεροκήρυκος, prédication, n.f. [ἡ τῶν διαμαρτυρομένων] prêche, n.f. [καὶ ἡ κατὰ Κυριακὴν] prône. § [θεατρ.] ἡ διδασκαλία, didascalie, n.f. ἡ παράστασις, représentation, n. f. βλ. διδασκαλία, διδάσκω.

δίδελφος, ὁ· [ζωολ.] didelphe, n. διδελφῆ ἢ μαρσιποφόρα καλοῦνται τὰ θηλαστικὰ ἐκεῖνα ζῷα τῶν ὁποίων τὰ θήλεα φέρουσιν ὑπὸ τὴν κοιλίαν πτυχὴν τοῦ δέρματος ἀποτελοῦσαν εἶδος μαρσίπου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται οἱ μαστοί. Τὰ νεογνὰ τέκνα των μόλις γεννώμενα εἶνε λίαν ἀτελῆ καὶ διὰ τοῦτο διέρχονται ἐντὸς τοῦ μαρσίπου τούτου τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον πρὸς ἀνάπτυξίν των.

διδόμενον, τό· δεδόμενον, βλ. δίδω.

δίδραχμον, τό· διπλῆ δραχμή, νόμισμα ἀργυροῦν ἢ χάρτινον ἀξίας δύο δραχμῶν, pièce de deux drachmes.

δίδραχμος, ὁ, ἡ· ἀντὶ δύο δραχμῶν ἢ ἀξίας δύο δραχμῶν, de deux drachmes.

διδριχίτης, ὁ· [ορυκτ.]. Εἶνε στυπτηρία διπλοθλαστικὴ ἐμπεριέχουσα 3,7 Zn O. (βλ. **στυπτηρία**). Δ. Κ.

διδυμάρικα, τά· [διάλ. Ἠπείρου] = δίδυμοι ἀδελφοί, frères jumeaux; [ἐν Θεσσαλίᾳ] διπλάρικα, καὶ ἐπὶ καρπῶν, ὡς **διδυμάρικο** κράνος = δίδυμον, συμφυές· βλ. δίδυμος

διδυμάριν, τό· [διάλ. Οἰνόης δίδυμος.

διδύμια, τά· [διάλ. Ἰκαρίας] οἱ ὄρχεις, βλ. δίδυμος.

διδυμίτης, ὁ· βλ. μουσκοβίτης. Δ. Κ.

δίδυμος, ος, καὶ η, ον· jumeau, elle; κοινῶς **διδυμάρικος**, ὁ διπλοῦς, double; π. χ. δίδυμοι καρποὶ λέγονται ὅταν δύο ἦνε συνηνωένοι πρὸς ἀλλήλους· ‖ δίδυμοι, ων (οἱ) ἢ **δίδυμα**, καλοῦνται δύο ἢ πλειότερα τέκνα τικτόμενα συγχρόνως, enfants ou frères jumeaux; ‖ αἱ δίδυμοι, les jumelles; ‖ δίδυμοι κρύσταλλοι, cristaux jumeaux [ορυκτ.], καλοῦνται δύο ἐντελῶς ὅμοιοι. § [ἀστρ.] οἱ δίδυμοι, les gémeaux; τὸ ζῴδιον τῶν διδύμων, ἀστερισμὸς βόρειος ἀνατέλλων καὶ δύων ὁλόκληρος διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ συνάμα εἷς ἐκ τῶν δώδεκα ἀστερισμῶν τῶν ἀποτελούντων τὸ ζῳδιακόν, ἤτοι τὴν ζώνην τῶν ἀστερισμῶν τὴν περικλείουσαν τὴν ἐκλειπτικήν. Ἐπὶ τοῦ ζῳδίου τούτου εὑρίσκεται ὁ ἥλιος κατὰ τὸν Μάϊον καὶ ἐν μέρει κατὰ Ἰούνιον καὶ ἐπ' αὐτοῦ λαμβάνει χώραν ἡ θερινὴ τροπή. § [ναυτ.] — τρόχιλος, poulie-vierge; baraquette, n. m. βλ. **τρόχιλος**. § [ἀνατ.] **δίδυμοι, δίδυμον**, didyme = ὄρχεις, testicules. § ποδηλασία **διδύμων** 2000μ. vélocipédie course de tandems 2000m.

διδυμοτοκέω-ῶ, μέλ. ήσω, γεννῶ δίδυμα τέκνα, διδυμάρικα, avoir des enfants jumeaux; enfanter des jumeaux.

διδυμοτοκία, ας, ἡ· γέννα (γέννησις) διδύμων τέκνων, enfantement de deux jumeaux.

διδυμοτόκος, ος, ον· ὁ δίδυμα γεννῶν, qui enfante des jumeaux. § [διδ. ἐπὶ ζῴων] gémellipare.

διδυναμία, ας, ἡ· [βοτ.] didynamie, n.f. κλάσις φυτῶν κατὰ Λινναῖον, ὧν τὰ ἄνθη ἔχουσι 4 στήμονας ἀσυνδέτους, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δύο εἶνε μακρότεροι καὶ οἱ δύο βραχύτεροι.

δίδω(μι), μέλ. δώσω, ἀόρ. ἔδωκα, παρακ. δέδωκα, ἀπαρ. δοῦναι, μετοχ. δούς· donner; (ἐπὶ θεοῦ) χαρίζω, παρέχω, accorder; ἀποδίδω, rendre; ‖ ἔδωκεν ὅ,τι εἶχε, il donna tout ce qu'il avait; ‖ δὲν δίδει εὔκολα, il ne donne pas facilement; il n'est pas donnant; ‖ δίδω προνόμιον, accorder un privilège; ‖ δὲν [μοῦ] ἔδωσεν ὁ Θεὸς νὰ ἐπανίδω τὴν πατρίδα μου, Dieu ne m'a pas accordé de revoir ma patrie; ‖ δίδω λογαριασμόν, rendre compte de quelque chose; ‖ θὰ μοῦ δώσητε λόγον δι' αὐτό, vous m'en rendrez raison; ‖ ἔδωσε τὸν λόγον του, il a donné (engagé) sa parole; il s'est engagé; ‖ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἔδωκε σύνταγμα, le roi leur octroya une constitution; ‖ δίδω πίστιν, ajouter foi; ‖ δίδω χάριν, faire grâce; ‖ δίδω ὅρκον, prêter serment; faire serment; ‖ δίδω ἰατρικόν, administrer (donner) un médicament; ‖ δίδω δῶρα, faire des présents; ‖ δίδω προσοχήν, faire attention; ‖ δίδω σημασίαν εἴς τι, attacher de l'importance à quel. ch. ‖ δίδω τὸ παράδειγμα, donner l'exemple; ‖ δίδω ἐλεημοσύνην, faire l'aumône; ‖ δίδω ἀναφοράν, présenter une pétition; ‖ δίδω γράμμα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, mettre une lettre à la poste; ‖ τοῦ ἔδωκα δρόμον [φρ.] [=τὸν ἔδιωξα, κτλ.], je l'ai congédié (expédié; lâché); ‖ δίδω ὀπίσω, ἀποδίδω, ἐπιστρέφω τι, rendre; restituer; ‖ [ἐμπορ.] δίδω παραγγελίαν, donner, passer une commande; ‖ δίδω νὰ ἐννοήσῃ τις, donner à entendre; ‖ δίδω ὑπόσχεσιν (λόγον), donner, engager sa parole; ‖ δίδω ὀπίσω, βλ. **ἀποδίδω**· ‖ δίδω ἐγγύησιν, donner, fournir caution; ‖ δίδω ἀφορμὴν εἰς (παράπονα), donner matière à, ἢ faitre naître; ‖ [ἐμπ.] δίδω ἀπέρασιν εἰς παραγγελίαν, annuler (ἀκυρόνω)· ‖ δίδω ἀπόδειξιν, donner un reçu; ‖ δίδω ἐνόχλησιν, donner la peine; ‖ δίδω λόγον, rendre compte; ‖ δίδω τέλος εἰς τὴν ὑπόθεσιν, en finir avec; ‖ δίδω κέρδος, βλ. **ἀποφέρω**· ‖ δίδειν ἐπιστολήν τινα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, mettre une lettre à la poste; ‖ δίδειν λογαριασμόν, rendre compte; ‖ . . . καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοὶ δώσητε λογαριασμόν, et je vous prie de m'en rendre compte; ‖ δίδω χέρι, βλ. **χέρι** ἐνίοτε σημαίνει βοηθῶ, aider, etc. ‖ θὰ δώσῃ δίκην τῶν ἀνομιῶν του, il sera puni de ses méfaits; ‖ δίδω φωτιάν, mettre le feu; faire feu; [ναυπηγ.] chauffer [un navire] = ἐπικαίω πλοῖον ξύλινον· ‖ δίδω δρᾶμα (κωμῳδίαν) [εἰς τὸ θέατρον], faire jouer (représenter) un drame (une comédie); ‖ τί δίδουν ἀπόψε; qu'est-ce qu'on joue ce soir [προκειμένου περὶ θεάτρου]? ‖ [ἐπὶ χαρτοπαιγ. ἀπολ.] ποῖος δίδει; à qui la donne? ‖ [ἂν ἔχῃς σπαθί, καρρὸ] πρέπει νὰ δώσῃς, vous devez fournir; ‖ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, βλ. **Θεός**· ‖ δός του νὰ καταλάβῃ [φρ.], donnez lui à comprendre; expliquez-lui; [καὶ κατ' ἄλλην ἔννοιαν] montrez-lui qui vous êtes; ‖ ἔδωσεν, ἔδωσεν, ὡς ποὺ τὸ κατόρθωσεν, il fit tant (il fit si bien) qu'il en vint à bout; ‖ [ναυτ.] τὰ δίδω πρύμα, fuir devant le temps; βλ. **ἀφίεμαι τῷ ἀνέμῳ, ἐπουρίζω**· ‖ [ναυτ.] δίδω τὴν πορείαν, donner la route; ‖ [στρατ.] δίδω τὸ σημεῖον

τοῦ συναγερμοῦ, donner l'alarme ; βλ. **συναγείρω**· ‖ ἔδωσεν εἰς τὸν ὕπνον, il s'est livré au sommeil ; il s'endormit ; ‖ δίδω τὴν στέλλαν, βλέπε γωνιάζω (ξύλον)· ‖ δίδω πτυχίον, προνόμιον, τίτλον, πιστοποιητικόν (brevet), breveter. § δίδω=παράγω, produire ; ἀποφέρω, rapporter ; ‖ τί σοῦ δίδει τὸ κτῆμά σου ; qu'est-ce que votre terre vous rapporte ? ‖ αὐτὸ τὸ δένδρον δίδει πολὺν καρπόν, cet arbre donne beaucoup de fruits ; ‖ τὸ ἐμπόριον αὐτὸ δὲν δίδει κέρδος, ce commerce ne rend pas. § [μέσ.] δίδομαι, παραδίδομαι, s'adonner; παραδίδομαι, ἐπιδίδομαι καὶ ἀφίεμαι, se livrer; ‖ ἐδόθη εἰς τὴν σπουδήν, il s'est adonné à l'étude ; ‖ ἐδόθη εἰς τὸ παιχνίδι, il s'est adonné au jeu ; ‖ ἐδόθη (ἀφέθη) εἰς τὴν παραλυσίαν, il s'est livré à la dissipation. § [μέσον τριτοπρ.] δίδεται [γίνεται], il y a ; ὑπάρχει, il existe ; εἶνε δυνατόν, il est possible ; ‖ δὲν δίδεται [γίνεται] μεγαλειτέρα ἀνοησία, il n'y a rien de plus bête ; ‖ εἶνε αὐθάδης ὅσον δίδεται [γίνεται), on ne saurait être plus impertinent ; ‖ δέδοται, il est permis ; il est accordé ; ‖ εἰς ἄλλους δέδοται ν' ἀμφιβάλλωσι, à d'autres il est permis d'en douter ; ‖ δεδόσθω, posé que ; ὑποθέσωμεν ὅτι, supposons que ; ἔστω, soit. § [οὐδ. παθ. μετοχ. οὐσ.] διδόμενον, δεδομένον, donnée, n. f. δεδομένον τι ἐξ' οὗ εὑρίσκεται ἄλλο· τὸ στοιχεῖον, notion, n. f. ‖ ἀσφαλὲς διδόμενον, donnée certaine ; ‖ ἔχω διδόμενα νὰ πιστεύω, j'ai tout lieu de croire. § [ἀόρ. ἀπαρεμφ.] **δοῦναι** [ἐμπορ.] doit, n. f. ‖ τὸ δοῦναι καὶ τὸ λαβεῖν, le doit et l'avoir ; ‖ δοῦναι [ἐμπορ.], débet, n. m. τὸ ὑπόλοιπον εἰς χρέος ὑπολόγου διαχειριστοῦ, ce qu'un comptable est reconnu • devoir après le règlement de son compte : être en débet = ὀφείλω ὑπόλοιπον· rester en débet, μένω ὑπόλοιπον ἢ μένω ὀφειλέτης.

διεγγύησις, εως, ἡ· [νομικ.] ἡ ἐγγύησις, cautionnement, n. m. garantie, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐλευθεροῦν τινὰ δι' ἐγγυήσεως.

διεγείρω, μέλ. εγερῶ, θὰ διεγείρω· σηκώνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, ξυπνῶ, réveiller ; ἐξ οὗ μεταφ. ἐρεθίζω, exciter ; κεντῶ, piquer ; ἐρεθίζω, διεγείρω, stimuler ; ἐμψυχόνω, animer ; ὑπεγείρω, soulever ; διεγείρω, ἐξάπτω, exalter ; προκαλῶ, παρακινῶ, provoquer; ‖ — τὸν ζῆλον, exciter, piquer le zèle; ‖ — ὑπονοίας, éveiller (faire naître) des soupçons; ‖ — τὴν ἐπιθυμίαν, βλ. δελεάζω, tenter; ‖ — τὸν φθόνον, exciter l'envie ; ‖ τὸ θάρρος του διήγειρε τὸ θάρρος τῶν ἄλλων, son courage anima celui des autres ; ‖ τοῦτο θὰ διεγείρῃ ὑποψίας, cela fera naître des soupçons ; ‖ πρέπει νὰ διεγείρῃς τὴν φιλοτιμίαν του, il faut le piquer d'honneur ; ‖ οἱ λόγοι του διήγειραν τὸν λαόν, ses paroles ont soulevé le peuple ; ‖ διεγείρω τὸ ἠθικόν, exalter le moral, ἤτοι ἐξάπτω τὸ ἠθικὸν τοῦ ἀτόμου καὶ ἐνθουσιάζω αὐτό· ‖ [ἱππευτ.] **διεγείρειν** (παροξύνειν, εὐθυμεῖν) **τὸν ἵππον**, animer un cheval ἢ rechercher un cheval, ἢ donner de l'action, σημαίνει κατὰ Ξενοφῶντα τὴν διὰ τῶν διαφόρων ἱππευτικῶν βοηθημάτων διέγερσιν ἵππου ἀμβλύνοντος τὰ βαδίσματα ἢ νωθροῦντας κινήσεις.

διέγερσις, εως, ἡ· καὶ ἐξέγερσις· τὸ ἐξυπνᾶν τινα, action de réveiller (ἐρεθίζειν, παρακινεῖν), ἤτοι ἐρεθισμός, excitation, n. f. stimulation, n. f. παρακίνησις, provocation, n. f. ἐμψύχωσις, animation, n. f. ὑπέγερσις, soulèvement, n. m. ‖ — τοῦ ἵππου, action du cheval, καλεῖται ἡ ἐπιθυμία τούτου πρὸς τὸ βαδίζειν. § [φυσ.] **διέγερσις** ἢ **ἐξέγερσις** τῆς μαγνητικῆς δυνάμεως τῶν ἐπαγωγέων, excitation d'une machine dynamo ἢ excitation des inducteurs. Ἐπειδὴ ἡ χρῆσις τῶν ἠλεκτρομαγνητῶν εἶνε ἡ μᾶλλον διαδεδομένη διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἐπαγωγέων (inducteurs) τῶν ἠλεκτρικῶν μηχανῶν, οἱ δὲ ἠλεκτρομαγνῆται κατασκευάζονται ἐκ μαλακοῦ σιδήρου, εἶνε ἀνάγκη, ὅταν κατὰ πρῶτον πρόκειται νὰ λειτουργήσῃ ἠλεκτρικὴ μηχανή, ὁ μαλακὸς σίδηρος τῶν ἠλεκτρομαγνητῶν νὰ μαγνητισθῇ ὀλίγον ὅπως παραχθῇ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα· πρὸς τοῦτο διοχετεύεται ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα ἐξ ἄλλης μηχανῆς εἰς τὸν περιβάλλοντα τὸν ἠλεκτρομαγνήτην ἀγωγὸν τῇ ἐπιδράσει τοῦ ὁποίου ὁ μαλακὸς σίδηρος εὐθὺς μαγνητίζεται· ἡ ἐργασία αὕτη καλεῖται διέγερσις, excitation, ἡ δὲ μηχανὴ ἡ χρησιμεύουσα πρὸς διοχέτευσιν τοῦ πρώτου ῥεύματος καλεῖται **διεγερτικὴ** μηχανὴ (machine) excitatrice.

διεγερτήριος, ος, ον· ὡς ἐπίθ. = διεγερτικός· τὸ οὐδ. οὐσ. = ἐρεθιστικόν, παρορμητικὸν μέσον, excitatif, ive.

διεγερτικός, ή, όν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐξυπνᾶν, ἐρεθίζειν, ἐρεθιστικός, excitatif, ive ; excitant, e ; stimulant, e ; ‖ διεγερτικὰ φάρμακα, excitants médicaux ou médicaments stimulants, λέγονται τὰ διεγείροντα μᾶλλον ἢ ἧττον ταχέως τὰ διάφορα συστήματα τῆς ζωϊκῆς οἰκονομίας πρὸς ἐντονωτέραν λειτουργίαν. Οὕτω π. χ. ὁ καφές, ὁ οἶνος καὶ ἄλλα διεγείρουσι τὸ νευρικὸν σύστημα καὶ ἀποτρέπουσι πρὸς ὥραν τὴν ὑπνωδίαν, καθιστῶντα τὸν ἄνθρωπον καθόλου νηφαλιώτερον. Ἐκ τῶν διεγερτικῶν ἄλλα μὲν (καφουρά, αἰθήρ, ἀμμωνία, πτητικὰ ἔλαια) δρῶσιν ἐφ' ὅλης τῆς ζωϊκῆς οἰκονομίας ταχέως, ἀλλὰ μετὰ μικρᾶς διαρκείας τοῦ ἀποτελέσματος αὐτοῦ, ἄλλων δὲ ἡ ἐνέργεια εἶνε μὲν βραδυτέρα, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα διαρκέστερον (κανέλλα, βανίλλη, ῥητῖναι).

δίεδρος, ος, ον· τὸ ἔχον δύο ἕδρας, à deux pans, ἤτοι δύο ἐπίπεδα, dièdre adj. et n. m. § [γεωμ.] δίεδρος γωνία, angle dièdre, λέγεται ἡ σχηματιζομένη διὰ τῆς ἀμοιβαίας τομῆς δύο ἐπιπέδων· π. χ. ἓν βιβλίον κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνοικτὸν παριστᾷ γωνίαν δίεδρον.

διέδωκα, ἀόρ. α' τοῦ διαδίδω(μι) εὔχρηστον ἐν τῇ ὁριστικῇ.

διεζευγμένος, η, ον, μετχ. τοῦ διαζευγνύω, χωρισμένος, διῃρημένος· βλ. ἀναλόγως τὰς λέξεις.

διεθνής, ής, ές· ὁ παγκόσμιος, ἀλληλεθνής, international, ale, aux, adj. ὁ γινόμενος, ὑπάρχων ἢ ἀφορῶν ὅλα τὰ ἔθνη· ‖ διεθνὲς

ἐμπόριον, commerce international ; || διεθνεῖς σχέσεις, relations (rapports) internationaux; ὅρος σημαίνων ὁτὲ μὲν τὰς τῶν πολιτειῶν πρὸς ἀλλήλας ἐπισήμους σχέσεις (relations), ὁτὲ δὲ τὰς σχέσεις (rapports), τῶν ἐν ταῖς πολιτείαις περιλαμβανομένων κοινωνιῶν· || διεθνὲς (ἀλληλεθνὲς) δίκαιον, droit international, καὶ droit des gens ; καλεῖται ὁ κλάδος τοῦ θετικοῦ δικαίου περιλαμβάνων τὸ σύνολον τῶν νομικῶν κανόνων τῶν διεπόντων τὰς δικαιολογικὰς σχέσεις τῶν πολιτειῶν πρὸς ἀλλήλας· ἑπομένως συνώνυμον συνήθως τῷ ἐξωτερικῷ δικαίῳ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν δίκαιον τὸ ἀφορῶν εἰς τὰς ἐντὸς τῶν ὁρίων μιᾶς πολιτείας δικαιολογητικὰς σχέσεις· βλ. καὶ **δίκαιον**· || διεθνὴς συνεταιρισμὸς τῶν ἐργατῶν, internationale association des travailleurs, ἢ ἁπλῶς Internationale, n.f. διεθνὴς (συνεταιρισμός)· ἐκλήθη οὕτως ὁ γενικὸς συνασπισμὸς τῶν ἐργατῶν διαφόρων ἐθνῶν πρὸς διεκδίκησιν (revendication) δικαιωμάτων τινῶν κοινῶν εἰς πάντας καὶ κατὰ τῶν μεγάλων κεφαλαιούχων. Κατ' ἀρχὰς ὁ συνασπισμὸς ἐγίνετο μεταξὺ Γάλλων καὶ Ἄγγλων ἐργατῶν τὸ 1864 εἶτα προσετέθησαν καὶ ἐργάται ἑτέρων ἐθνῶν ἀλλὰ διελύθη μετὰ τὸ ἐν Γενεύῃ συνέδριον τοῦ 1877. Ἔκτοτε οἱ **κοινωνισταὶ** (socialistes), τείνουσιν εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν καλλιεργοῦντες τὴν ἰδέαν εἰς τὰς κοινωνιστικὰς σχολὰς τῶν διαφόρων ἐθνῶν.

διεθνικότης, ητος, ἡ· βλ. διεθνότης.

διεθνισμός, οῦ, ὁ· internationalisme, n. m. καλεῖται ἡ κατάστασις τῶν διεθνῶν σχέσεων· || ἐπίσης ἡ κωδικοποίησις τοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν droit des gens = διεθνὲς δίκαιον) καὶ διεθνὴς διαιτησία· || [εἰδικώτερον] σημαίνει τὴν γνώμην ἢ τὸ δόγμα ἐκείνων οἵτινες εἰσὶ κεχηρυγμένοι ἤτοι ὑπερεγκωμιάζουσι τὴν διεθνῆ συνεννόησιν τῶν ἐργατῶν (travailleurs).

διεθνιστής, οῦ, ὁ καὶ ἡ· internationaliste, n. m. ἀνὴρ ἢ γυνὴ ὑπερεγκωμιάζων ἢ κεχηρυγμένος ὑπὲρ τῆς διεθνοῦς συνεννοήσεως τῶν ἐργατῶν.

διεθνότης, ητος, ἡ· ἡ διεθνικότης, internationalité, n. f. ἡ κατάστασις ἢ ὁ χαρακτὴρ τοῦ διεθνοῦς.

διεθνῶς, [ἐπίρ.] internationalement, adv. κατὰ τρόπον διεθνῆ, d'une manière internationale.

διειδής, ής, ές· διαφανής, transparent, e; διαυγής, limpide ; βλ. καὶ **διαφάνεια**.

διειδῶς, [ἐπίρ.] à jour, καλοῦσι τὸν τρόπον τῆς συνδέσεως πολυτίμων λίθων καὶ ἰδίως ἀδαμάντων, καθ' ὃν ὁ λίθος ἄνω καὶ κάτω μένει ἐλεύθερος συνδεόμενος κατὰ τὰ ἄκρα αὐτοῦ μετὰ τοῦ δακτυλίου ἢ τοῦ κοσμήματος διὰ σμικρῶν μεταλλίνων ἀγκυρίων. § —, διαφανῶς· βλ. λέξιν.

διεῖδον, ἀόρ. 6. ἐνερ. καὶ ἀπαρ. τοῦ **διοράω**.

διείρω, μέλ. ερῶ, ἀόρ. διεῖρα, ἐμβάλλω ἐν τῷ μεταξὺ ἢ διὰ μέσου, passer une chose à travers une autre ; π. χ. ἐν τῷ ναυτ. passer un cordage, les manœuvres ; βλ. **διαβάλλω**.

διείσδυσις, εως, ἡ· [χημ.] diffusion, n.f. καλεῖται ἡ αὐτόματος ἀνάμιξις ἀερίων ἢ ῥευστῶν, ἰδιαιτέρα περίπτωσις τῆς ἐνδοσμώσεως.

διεισδυτός, ή, όν· ὁ διεισδύων, εἰσχωρῶν εἴς τι μέρος, pénétrant, e ; ἢ ὁ δι' οὗ δύναται νὰ εἰσδύσῃ τι, pénétrable, adj. § — [χημ.] diffusif, ive ; βλ. διείσδυσις.

διεισδύω, μέλ. ύσω, διαπερῶ καὶ εἰσχωρῶ εἴς τι, pénétrer dans ; εἰσδύω πού, s'introduire ; ὑπεισέρχομαί που, εἰσέρχομαι ἐπιτηδείως, s'insinuer ; se faufiler.

διεκδικήσιμος, ος, ον· revendicable, adj. ἀπαιτήσιμος, ὁ δυνάμενος νὰ διεκδικηθῇ, ν' ἀπαιτηθῇ, qui peut être revendiqué.

διεκδίκησις, εως, ἡ· revendication, n.f. καλεῖται ἡ πρᾶξις ἀτόμου αἰτοῦντος τὴν κατοχὴν ἀντικειμένου ἢ δικαιώματος τινὸς ὅπερ τῷ ἀνῆκε· || — δικαιώματος, revendication d'un droit ; || —, ἡ αἴτησις, ἡ ἀναζήτησις τινός, π. χ. διεκδίκησις δικαιωμάτων, réclamation, n. f. || [νομ.] revendication (λατ. rei vendicatio) καλεῖται ἀγωγὴ τοῦ κυρίου μὴ νομέως κατὰ τοῦ νομέως μὴ κυρίου σωματικοῦ πράγματος. Βάσις εἶνε ἡ κυριότης τοῦ ἐνάγοντος, ἧς τὴν ἀπόδειξιν ἐπιβαρύνεται οὗτος, αἴτημα δὲ ἡ ἀπόδοσις τοῦ πράγματος μετὰ τῶν παρεπομένων καὶ τῶν καρπῶν, δι' ἃ μὴ σωζόμενα ἀποδίδεται ἡ ἀξία.

διεκδικητής, οῦ, ὁ· revendicateur, n. m. ὁ διεκδικῶν τι (θηλ. διεκδικήτρια).

διεκδικητικός, ή, όν· de revendication ; ὁ διεκδικήσιμος, revendicable, adj. || ἀγωγὴ διεκδικητική, action en revendication ; ἤτοι ἀγωγὴ περὶ κυριότητος, pétitoire ἢ action pétitoire ; αἴτησις ἐπὶ δικαστηρίου πρὸς ἀνάκτησιν ἀκινήτου κτήματος.

διεκδικήτρια, ας, ἡ· (θηλ. τοῦ διεκδικητής), revendicatrice, n. f. ἡ διεκδικοῦσά τι.

διεκδικῶ (έω), μέλ. ήσω· revendiquer, ἀπαιτῶ ἀντικείμενον ἢ δικαίωμα ὅπερ μοὶ ἀνήκει καὶ οὗτινος στεροῦμαι· π. χ. διεκδικῶ κτῆμα, περιουσίαν· διεκδικῶ δικαίωμα, revendiquer un droit ; || — κληρονομίαν, ἔπιπλα, ἵππον, revendiquer un héritage, des meubles, un cheval. Βλ. καὶ **διεκδίκησις**· || [κατ' ἐπέκτ.] ἀπαιτῶ ὡς ἴδιον τὸ εἰς ἄλλους παραχωρηθὲν ἢ ὅπερ ἀγνοοῦσιν εἰς ποῖον ν' ἀποδώσωσι· ἐπικαλοῦμαι δικαίωμά τι. § —, ἀπαιτῶ, réclamer ; ἐπαναζητῶ, redemander. § [τακτ.] — τὸ ἔδαφος, disputer le terrain, ἤτοι μάχομαι κατὰ πόδα. § —, ἀμύνομαι ὑπέρ τινος, défendre ; ἐκδικῶ τινά, venger.

διεκθερμαίνω, μέλ. ανῶ, θὰ διεκθερμάνω, ζεσταίνω τινὰ ἤ τι ἐντελῶς, échauffer entièrement ; réchauffer.

διεκθερμαντήρ, ῆρος, ὁ· bain-marie ἢ ἁπλῶς bain, n. m. καλεῖται οὕτω τὸ ἀγγεῖον τὸ περιέχον ζέον ὕδωρ, ἵνα θερμανθῇ ἐν αὐτῷ ἄλλο τι, ἐμβεβλημένον ἐντὸς ἑτέρου ἀγγείου.

διεκθλίβω, μέλ. ψω· ἐκθλίβω διὰ μέσου, exprimer en pressant.

διεκθλίπτης, ου, ὁ· ἢ καταθλαστήρ, ῆρος, ὁ· [πυριτιδ.] tourteau, n. m. ou tourteau de grenoir, δίσκος τις φακοειδής, ὅστις τιθέμενος εἰς τὸ χονδροκόσκινον, διεκβάλλει, διεκθλίβει, διὰ τῶν διατρημάτων τοὺς χόνδρους τῆς πυρίτιδος.

διεκλάμπω, μέλ. ψω, πέμπω λάμψιν διὰ μέσου ἔξω, εἶμαι ὁλόφωτος, λαμπρὸς πέρα πέρα, briller (luire) à travers; μεταφ. λάμπω ἀπὸ εὐμορφιάν, briller de beauté.

διέκλαμψις, εως, ἡ· ἡ διὰ μέσου τινὸς λάμψις, éclat, n. m. ἡ λαμπρότης, splendeur, n. f.

διεκπεραίνω, μέλ. ανῶ, θὰ διεκπεράνω· φέρω τι εἰς πέρας, τελειώνω ἐντελῶς, achever; terminer, conduire à la fin.

διεκπεραιόνω, βλ. διεκπεραιῶ.

διεκπεραιόω-ῶ, μέλ. ώσω, περῶ τι διὰ μέσου ἔξω, transporter au delà ou de l'autre côté. § διεκπεραιῶ, ἀποστέλλω ἔξω, ἐξαποστέλλω, expédier; ἐκτελῶ τι ταχέως, πέμπω τὶ ἐκτὸς ἐν σπουδῇ, dépêcher; || [ἐμπορικῶς] διεκπεραιόνω (ὑπόθεσιν), expédier, καὶ ἡ διεκπεραίωσις αὐτῆς, expédition, n. f. ἡ ἀποστολὴ ἐμπορικῶν ἐπιστολῶν, κτλ.

διεκπεραίωσις, εως, ἡ· expédition, n.f. καὶ ἐν γένει ἡ ἀποστολή, π. χ. γραφεῖον ἀποστολῶν εἰς ἐμπορικὸν κατάστημα, κτλ. (=διεκπεραίωσις), bureau d'expédition, καλεῖται τὸ γραφεῖον ἐξ οὗ ἐκτελοῦνται αἱ ἀποστολαὶ τῶν ἐμπορευμάτων, κτλ. || ἐπίσης γραφεῖον διεκπεραιώσεως ἢ ἁπλῶς διεκπεραίωσις, bureau d'expédition, καλεῖται τὸ γραφεῖον ἐξ οὗ ἀποστέλλονται τὰ ἐνεργηθέντα ἔγγραφα.

διεκπεραιωτής, οῦ, ὁ· ἀποστολεὺς [ἐμπορ. καταστήμ. κτλ.] expéditionnaire, n. m. secrétaire de dépêches, λέγεται κυρίως ὁ διεκπεραιωτὴς τῶν ἐγγράφων εἰς τὰ γραφεῖα.

διεκπλέω, μέλ. εύσω, πλέω διὰ μέσου ἔξω, passer entre ἤτοι διέρχομαι διὰ μέσου διώρυγος, στενοῦ, νήσων, κτλ. διέρχομαί που πλέων, διαπλέω θάλασσαν, ποταμόν, κτλ. traverser en naviguant. § débouquer, ἐξέρχομαι διὰ τοῦ διέκπλου (débouquement); ἐπίσης γενικῶς ὡς συνώνυμον démancher, μερικώτερον ὅμως τὸ τελευταῖον τοῦτο σημαίνει διεκπλέω τὴν Μάγχην, sortir de la Manche.

διέκπλοος-ους, ὁ· καὶ

διέκπλους, ου, ὁ· débouquement, n. m. καλεῖται οὕτω τὸ μέρος δι' οὗ ἐξέρχεται πλοῖόν τι ἐκ στενοῦ ἢ διώρυγος κειμένης μεταξὺ ἐμποδίων· ἐπίσης καὶ ἡ διάβασις τοῦ πλοίου διὰ μέσου ἐμποδίου ἢ στενοῦ, ἡ διάπλευσις, la traversée, le passage [d'un vaisseau à travers tel ou tel obstacle].

διεκπνέω, μέλ. πνεύσω, φυσῶ εἰς τὰ ἔξω καὶ διὰ μέσου τινός, ἐπὶ ἀνέμου, souffler à travers; ἐκφυσῶ, éventer.

διεκπνοή, ῆς, ἡ· ἐκπνοή, ἐξάτμισις, πνοὴ διερχομένη, souffle qui pénètre à travers. § διεκπνοὴ ἢ **ἀναπνοή,** évent, n. m. ou avent, n. m. καλεῖται ὀπή τις ἢ συρίγγιον, δι' ἧς εἰσέρχεταί που ἢ ἐξέρχεται ἀήρ, ἀέρια· || διεκπνοαὶ πυροσωλῆνος, évents d'une fusée; μικραὶ ὀπαὶ διὰ τὴν ἐκφυγὴν τῶν ἀερίων· χρησιμεύουσιν ἐπίσης διὰ νὰ εὐκολύνωσι τὸν κανονισμὸν τῆς βολῆς διὰ τῶν ἐγκαιροφλεκτῶν πυροσωλήνων. § διεκπνοή, ἡ φρεατίς, puisard; βλ. λέξιν.

διέκπρισις, εως, ἡ· [χειρ.] résection, n.f. ὀνομάζεται ἡ χειρουργικὴ ἐργασία, δι' ἧς ἀφαιροῦμεν μέρη βεβλαμμένου ὀστοῦ, διατηροῦντες ὅσον ἔνεστι τὰ περιβάλλοντα αὐτὸ ἁπαλὰ στοιχεῖα.

διεκπρίω, μέλ. ίσω· réséquer, ἐκτελῶ διέκπρισιν, pratiquer une résection.

διεκρέω, μέλ. εύσω· χύνομαι διὰ μέσου ἔξω, ἐκρέω διὰ μέσου, s'écouler à travers; déborder; ῥέω ὑπεράνω ἀντικειμένου τινός.

διέκρευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διεκρέειν· ἐπίσης ἡ ὑπεράνω ἀντικειμένου τινὸς ῥεῦσις, débord, n. m. || διέκρευσις, déversoir, n. m. ἡ διεκροή.

διεκρευστήρ, ῆρος, ὁ καὶ διέκρους, décharge, n. f. (ἐκ τοῦ διεκρέω)· καλεῖται ὁ σωλὴν ὅστις ἀνοίγεται διὰ στρόφιγγος ἵνα ἀφήσῃ τὴν ἐκροὴν τῶν ὑδάτων δεξαμενῆς τινος (citerne), ὑδραποθήκης (réservoir), κτλ. βλ. καὶ ἐκροὴ ἐξ ἐπιπολῆς.

διεκροή, ῆς, ἡ· déversoir, n. m. ἡ διέκρευσις· || πλάκες διεκροῆς, déversoir, n. m. ἤτοι σειρὰ λίαν κεκλιμένου λιθοστρώτου τιθεμένου ἐπὶ τοῦ προσερείσματος (accotement) ὁδοστρώματος τινὸς καὶ χρησιμεύοντος ἵνα διεκρέωσι τὰ ὕδατα ἐν τῇ τάφρῳ.

διέκρους, ου, ὁ· ἢ διεκρευστήρ, ἀγωγὸς ἢ σωλὴν δι' οὗ ἐκρέει τι, conduit (ou tube) par où une chose s'écoule.

διεκτέμνω, μέλ. τμήσω· disséquer; κόπτω τι πέρα πέρα, ἀποκόπτω, découper.

διεκτομίς, ίδος, ἡ· emporte-pièce, n. m. ἐργαλεῖον κατάλληλον διὰ νὰ ἀποκόπτηταί τι.

διεκφεύγω, μέλ. θὰ διεκφύγω· ἐκφεύγω κίνδυνον, κτλ. s'échapper; ὑπεκφεύγω, se dérober; ὑπεκφεύγω, ἀποχωρῶ ἀπαρατήρητος, s'esquiver; φεύγω, fuir; ἐκλύω, ἀναδίδω ὀσμήν, ἐκφεύγων [ἐπὶ ἀερίου] dégager καὶ γενικώτερον εὑρίσκω διέξοδον, dégager.

διεκφυγή, ῆς, ἡ· γενικῶς ἡ πρᾶξις τοῦ διεκφεύγειν, ἡ ὑπεκφυγή· ἐπίσης διεκφυγή, dégagement, ἡ διέξοδος, issue, n.f.

διεκχέω, μέλ. χεύσω, ἐκχέω, χύνω διὰ μέσου, verser à travers (au dehors).

διέκχυσις, εως, ἡ· τὸ χύσιμον ἔξω, action de verser, etc. effusion, n. f.

διέκχυτρον, ου, τό· [χωνευτ.] chio, n. m. πλὰξ τετρυπημένη δι' ἧς ἐκχύνονται τό τε χώνευμα καὶ αἱ σκωρίαι.

διεκχωρίζω, sous-égaliser; βλ. διεκχωριστήριον.

διεκχώρισις, εως, ἡ· sous-égalisage; ἡ πρᾶξις τοῦ διεκχωρίζειν.

διεκχωριστήριον, τό· sous-égalisoir, n. m. ἢ ὑπισοκοκκωτήριον [χονδρωτήριον]· σῆτρον δι' οὗ ἐνεργεῖται ἡ διαλογὴ τῶν χόνδρων ἢ ἡ κατάταξις τῶν κόκκων κατὰ τὸ μέγεθός

των, ἤτοι τὸ κόσκινον δι' οὗ διεκβάλλονται οἱ ὑπὲρ τὸ δέον μικροὶ χόνδροι τῆς πυρίτιδος, ὅπερ φέρει ὀπὰς διαμέτρου ἴσης τῷ κατωτέρῳ ὁρίῳ τοῦ μεγέθους τῶν χόνδρων (grains); βλ. καὶ ἐπισοκοκκωτήριον (surégalisoir).

διελαύνω, μέλ. ελάσσω, διέρχομαι διὰ μέσου, parcourir [à travers], traverser; καὶ κυρίως à cheval=διέρχομαι ἔφιππος· διέρχομαι, passer; κατ' ἐπέκτασιν εἰσδύω που διὰ τῆς βίας, συνεπῶς διώκω τι, εἰσχωρῶ, pénétrer; διαπερῶ τι πέρα πέρα, percer d'outre en outre (de part en part).

διέλατρον, ου, τό· chasse, n. f. ἐκ τοῦ διελαύνω· ἐργαλεῖον δι' οὗ διελαύνεται, διώκεταί τι.

διέλευσις, εως, ἡ· ἡ διάβασις, passage, n. m. action de passer; βλ. καὶ διάβασις. § διέλευσις, voie, n. f. τὸ μέρος ἐξ οὗ διέρχεταί τι καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸ ἴχνος ὅπερ ἀφίνει· || [ναυτ.] διαρροή, voie d'eau, n. f. ἡ εἰσροή· πᾶν ἄνοιγμα τῆς γάστρας σκάφους τινός. ἐξ οὗ εἰσρέουσιν ὕδατα· βλέπε διαρρέω, faire eau; || διέλευσις τοῦ πρίονος, voie d'une scie ἢ donner de la voie à une scie; κάμπτειν ἐναλλὰξ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς ὀδόντας πρίονος, ἵνα ἡ τομὴ τοῦ ξύλου γίνηται μεγαλειτέρα, καὶ συνεπῶς διέρχηται εὐκολώτερον ὁ πρίων· βλ. καὶ στρεπτὴρ πρίονος, tourne-à-gauche.

διελκυστίνδα, ἡ· lutte de traction à la corde; τὸ γυμνάσιον τοῦ συρσίματος, trainage, n. m. γυμναστικὴ παιδιὰ ἐκτελουμένη ὡς ἑξῆς: δύο ἰσάριθμοι στίχοι ἀσκουμένων καὶ ὅσον ἔνεστι ἰσοδύναμοι, ἕλκουσιν ἀλλήλους κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν, κρατούμενοι πάντες σχοινίου· νικᾷ δὲ ὁ πρὸς ἑαυτὸν ἑλκύσας τὸν ἀντίθετον στίχον· || διελκυστίνδα, lutte à la corde, ἀγὼν ἐν τῷ σταδίῳ· κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον διαγωνίζονται ὁμάδες ἀποτελούμεναι ἐξ 8 ἀθλητῶν· τὸ μῆκος τοῦ σχοινίου εἶνε 30 μέτρα, τὸ δὲ πάχος αὐτοῦ 30-40 χιλιοστομέτρων, εἶνε δὲ τοῦτο λεῖον καὶ ἄνευ κόμβων καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἄκρα αὐτοῦ.

διελεύσομαι, μέσ. μέλ. τοῦ διέρχομαι.

διελέχθην, ἀόρ. α'. τοῦ διαλέγομαι.

διελήλυθα, παρακείμενος τοῦ διέρχομαι.

διεμβολή, ῆς, ἡ· passant, n. m. καὶ passe-lanière; καλεῖται οὕτω παντὸς εἴδους δακτύλιος μεταλλικός, σκύτινος (de cuir) ἢ ἐξ ὑφάσματος, προωρισμένος εἰς τὸ νὰ διέρχηται δι' αὐτοῦ ἱμὰς ἢ ἀορτὴρ ἵνα συγκρατῆται καὶ μὴ κυμαίνηται. Αἱ διεμβολαὶ διακρίνονται μεταξύ των διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀντικειμένου οὗτινος ἀποτελοῦσι μέρος· π. χ. passant de giberne, διεμβολὴ παλλάσκας· || — σειραδοφορίου, passe de porte-trait; || — καταωτιαίας, passe de surdos; || διεμβολή, ἡ· passe (n. f.) ou passant; θήκη σκυτίνη ἐν ᾗ ὀλισθαίνει ἱμάς· || διεμβολὴ κινητή, passant coulant ou mobile; ἐν τῇ σαγῇ καλεῖται οὕτω δακτύλιος σκύτινος περιβάλλων τεμάχιον ἐκ τκύτους, γενικῶς ἱμάντα καὶ δυνάμενος νὰ κινῆται κατὰ μῆκος τοῦ τεμαχίου τούτου· χρησιμεύει νὰ συγκρατῇ δύο σκύτινα τεμάχια ἐπιτεθειμένα· βλ. καὶ χαλινός· || διεμβολὴ σταθερά, passant fixe; εἶνε ὡσαύτως δακτύλιος σκύτινος, ἐστερεωμένος δι' ὧν ῥαφῶν καὶ ἡ πόρπη (boucle) μεταξὺ τῶν δύο μερῶν τοῦ ἱμάντος ἅτινα σχηματίζουσι τὸ ἐντύλιγμα τῆς πόρπης· || — μετὰ κομβιοδόχης, passant à boutonnière.

διέμβολος, ου, ὁ (διά, ἔμβολος)· tirette, n. f. σιδήριόν τι ὅπερ διεμβαλλόμενον συνάπτει τὴν κάννην μετὰ τοῦ κοντακίου, ὅπως εἰς τὰ κυνηγετικὰ ὅπλα.

διεμβολοῦχος, ου, ὁ (διέμβολος, ἔχω)· porte-tirette, n. f.

διέμβρυος, ος, ον· [βοτ.] biembryonné, ée, ἐπὶ σπόρων, ὁ περιέχων δύο ἔμβρυα.

διεμφαίνω, μέλ. φανῶ, φανερώνω, ἐκφράζω τι σαφῶς, montrer clairement; mettre au grand jour.

διένεξις, εως, ἡ· ἡ διαφορά, différend, n. m. βλ. λέξιν φιλονεικία, ἔρις, querelle, n. f. dispute, n. f.

διενεργῶ, μέλ. ήσω· ἐνεργῶ, opérer; βάλλω εἰς πρᾶξιν, ἐκτελῶ, effectuer; πράττω, agir.

διεξάγω, μέλ. άξω· φέρω τι διὰ μέσου ἔξω, ἐκτελῶ, conduire; διευθύνω, διαπραγματεύομαι, mener, traiter, conduire (une affaire); φέρω εἰς πέρας, τελειώνω ὑπόθεσιν τινά, terminer une affaire; donner suite; || διεξήγαγε πολὺ καλὰ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, il a très-bien mené (conduit) cette affaire; || — δίκην, poursuivre un procès.

διεξαγωγεύς, έως, ὁ· ὁ ἐκτελεστής, ὁ διευθύνων, celui qui conduit, qui dirige.

διεξαγωγή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διεξάγειν τι, action de conduire (de mener) [une affaire]; ἤτοι ἡ διεύθυνσις, conduite, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ ἐκτέλεσις· || — δίκης, la poursuite d'un procès.

διεξελαύνω, μέλ. ελάσω, διαπερῶ τι πέρα πέρα, διώκω ἢ ὁδηγῶ τινὰ διὰ μέσου, faire courir à travers; traverser; passer; || [τακτ.] déboucher=ἐξέρχομαι τῶν στενῶν· λέγουσιν ὅτι στράτευμά τι διεξελαύνει (il débouche) ὅταν ἐξέρχηται ἐκ τῆς στενωποῦ (défilé) ἐν βατῷ ἐδάφει, ἐπιτρέποντι τὴν ἀνάπτυξιν.

διεξέλευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διεξέρχεσθαι διὰ μέσου· ἐπίσης ἡ ἔξοδος, sortie, n.f.

διεξέρχομαι, μέλ. διεξελεύσομαι, θὰ διεξέλθω, ἀόρ. διεξῆλθον· 1) μεταβ. διέρχομαί τι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, διατρέχω, parcourir; traverser; 2) διέρχομαί τι διὰ λόγου, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, περιγράφω, ἐκθέτω, exposer; διηγοῦμαι, raconter; πραγματεύομαι, traiter; || διεξῆλθε λεπτομερῶς τὸ ζήτημα, il a traité la question en détail; || — (ἐπιστολήν, ἔγγραφον), parcourir.

διεξοδικός, ή, όν· ὁ μακρός, long, longue; ἐκτεταμένος, étendu, e; εὐρύς, ample; ἐκτεταμένος, σχοινοτενής, prolixe; λεπτομερής, détaillé; || διεξοδικὸς λόγος, long discours; || — ῥήτωρ, orateur prolixe (diffus = σχοι-

νοτενής, μακρολόγος)· || — (ἐπὶ ἐπιστολῆς, κτλ.), long, longue.

διεξοδικότης, ητος, ἡ· τὸ μακρόν, ἡ μακρότης, longueur, n. f. τὸ ἐκτεταμένον· ἐπίσης τὸ σχοινοτενές, prolixité, n. f.

διεξοδικῶς, [ἐπίρ.] μακρῶς, ἐκτεταμένως, longuement ; εἰς μάκρος, au long ; εὐρέως, amplement ; λεπτομερῶς, en détail ; ἤτοι κατὰ τρόπον ἐκτενῆ, λεπτομερῆ, d'une manière étendue, detaillée.

διέξοδος, ου, ἡ· issue, n. f. εἴσοδος ἢ ἔξοδος, entrée ou sortie ; καὶ ἐν γένει διάβασις, πέραμα, passage (à travers), n. m. || δὲν ὑπάρχει ἄλλη διέξοδος, il n'y a pas d'autre issue (d'autre expédient) ; || —, débouché, n. m. βλ. ἔξοδος· || — τῆς κοιλάδος, débouché de la vallée ; || —, ἡ διεκφυγή, dégagement, n. m.

διέπομαι, ἐνασχολοῦμαι εἴς τι ἀδιακόπως, s'occuper continuellement.

διέπω, παρατ. διεῖπον (δὲν ὑπάρχουσιν ἕτεροι χρόνοι), régir = ἐπιστατῶ, κυβερνῶ, διοικῶ, gouverner ; διευθύνω, diriger ; διαχειρίζομαι, administrer ; ἄγω, φέρω, mener ; || οἱ νόμοι οἱ διέποντες τὸ σύμπαν, les lois qui régissent l'univers ; || τὸ συμφέρον διέπει τὸν κόσμον, l'intérêt mène le monde ; || οἱ διέποντες τὰς τύχας τοῦ Ἔθνους, ceux qui président aux destinées de la nation.

διέραμα, ατος, τό· χωνίον (πρὸς τὸ διαχέειν οἶνον, κτλ.), σακκέλιον (ἀνάλογον τῷ παρ' ἡμῖν τρυπητόν, λατ. colum), ὁ ἠθμός, passoire, n. f. στραγγιστήριον, διυλιστήριον, filtre, n.m. σῆστρον, tamis, n.m. καὶ γενικῶς διέραμα καλεῖται ἡ χώνη, entonnoir, n. m. καὶ μερικώτερον ἡ διυλιστήριος χώνη, entonnoir avec filtre.

διεράω-ῶ (ἐπὶ ῥευστῶν), περῶ τι διὰ διεράματος (σακκελίου) πρὸς κάθαρσιν (λατ. percolo), filtrer, passer; βλ. διέραμα.

διερεθίζω, μέλ. ίσω, ἐρεθίζω τινα ἀδιακόπως, παροξύνω, exciter ; ἐρεθίζω, irriter ; ἐρεθίζω, παρενοχλῶ, agacer.

διερεθισμός, οῦ, ὁ· incitation, n. f. διέγερσις ὀργανισμοῦ· || διερεθισμός, ἐρεθισμός, irritation, n. f.

διερείδω, μέλ. ερείσω, στηρίζω δι' ὑποστηριγμάτων τοῖχον κτλ. στηλόνω, appuyer fortement ; ὑποστηρίζω, soutenir ; || μέσ. στηρίζομαι μὲ ἢ ἐπάνω εἴς τι, ἐπακουμβῶ, s'appuyer.

διέρεισμα, ατος, τό· στήριγμα, ὑποστήριγμα, appui, n. m. soutien, n. m. || διέρεισμα, ἡ δοκὸς τοῦ πατώματος, poutre du plancher, κοινῶς τὸ πατώξυλον.

διερέσσω, μέλ. ερέσω, κωπηλατῶ διὰ μέσου τινός, ramer à travers ; κωπηλατῶ ἰσχυρῶς, ramer avec force.

διερευνάω, βλ. διερευνῶ.

διερεύνησις, εως, ἡ· ἡ ἀκριβὴς (λεπτομερὴς) ἔρευνα, recherche (minutieuse), n. f. προσεκτικὴ ἀνίχνευσις, exploration (attentive) ; διερεύνησις, ἔρευνα, ἐξέτασις, investigation, n. f. διερεύνησις, scrutation, n. f.

διερευνητέον, τό· ῥημ. ἐπίθ. πρέπει νὰ ἐρευνήσῃ τις ἀκριβῶς (λεπτομερῶς)· βλ. διερευνῶ.

διερευνητής, οῦ, ὁ· ἐρευνητὴς ἀκριβής, investigateur, n. m. ἐταστής, ἐρευνητής, scrutateur, n. m. ὁ ἀνιχνευτής, explorateur.

διερευνητικός, ή, όν· ἐπιτήδειος εἰς ἀκριβῆ ἔρευναν, ἀνίχνευσιν, de recherche ; d'exploration ; scrutateur ; || διερευνητικὸν βλέμμα, regard scrutateur.

διερευνῶ (άω), μέλ. ήσω, ἀναζητῶ ἐντός, εἰς, rechercher dans ; ἐξιχνιάζω, ἀνιχνεύω, explorer ; διερευνῶ, ἐτάζω, scruter : ἀναζητῶ τι (ἀνασκάπτων, μετακινῶν, κτλ.), fouiller ; διερευνῶ, ἐρευνῶ, κοινῶς ψάχνω, fureter ; βλ. καὶ ἐρευνῶ.

διερμηνεία, ας, ἡ· ἡ ἰδιότης (ἢ ἡ θέσις) τοῦ διερμηνέως, qualité (poste) de drogman ; drogmanat, n. m. § τὸ γραφεῖον τοῦ διερμηνέως, chancellerie de drogman[s] ; || μαθητευόμενοι διερμηνείας [ἐν Κωνσταντινουπόλει], jeunes de langues ; βλ. καὶ ἑρμηνεία.

διερμηνεύς, έως, ὁ· interprète, n. m. κοινῶς ὁ δραγουμάνος, ὁ γνωρίζων ξένην τινὰ γλῶσσαν καὶ χρησιμεύων ὡς μεσάζον πρόσωπον· προσλαμβάνεται συνήθως διὰ τὴν μετά τινος Ἀρχῆς (ἢ καὶ ἰδιώτου) συνεννόησιν ἀνέφικτον ἢ δυσχερῆ οὖσαν κυρίως ἕνεκα τῆς διαφορᾶς τῶν γλωσσῶν. Τοιουτοτρόπως ἀπαντῶνται διερμηνεῖς ἐν τῇ διπλωματικῇ ὑπηρεσίᾳ, καλούμενοι ἐν τῇ Ἀνατολῇ, drogman[s]. Ἡμέτεροι τοιοῦτοι ὑπάρχουσι παρὰ τῷ Ὀθωμανικῷ Κράτει ἐν τοῖς Προξενείοις καὶ τῇ Πρεσβείᾳ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑποβαλλόμενοι εἰς δοκιμασίαν κατὰ τὸ ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1887 Β. Δ. Παρὰ τοῖς δικαστηρίοις γίνεται χρῆσις διερμηνέων, interprète[s], ἐὰν οἱ μάρτυρες, οἱ διάδικοι ἢ οἱ κατηγορούμενοι εἶνε ἀδαεῖς τῆς τουρκικῆς γλώσσης, κωφοί, ἄλαλοι ἢ ἄπειροι τοῦ γράφειν. Ἐν Ἀλγερίᾳ παρὰ τῷ γαλλικῷ στρατῷ ὑπάρχουσι **στρατιωτικοὶ διερμηνεῖς**, interprète[s] militaire[s], ἔχοντες τὴν ἑπομένην ἱεραρχίαν καὶ βαθμόν : ταγματάρχης διερμηνεύς, Interprète principal ; λοχαγὸς α'. τάξεως διερμηνεύς, Interprète de 1re classe ; λοχαγὸς β'. τάξεως διερμηνεύς, Interprète de 2me classe ; ὑπολοχαγὸς διερμηνεύς, Interprète de 3me classe ; ἀνθυπολοχαγὸς α'. τάξεως διερμηνεύς, Interprète auxiliaire de 1re classe ; ἀνθυπολοχαγὸς β'. τάξεως διερμηνεύς, Interprète auxiliaire de 2me classe. § διερμηνεύς, λέγεται κατ' ἐπέκτασιν ὁ ξεναγωγός, ὁ ὁδηγὸς τῶν ξένων, cicérone, n. m.

διερμήνευσις, εως, ἡ· γενικῶς ἡ ἑρμηνεία, interprétation, n. f. ἐξήγησις, explication, n. f.

διερμηνευτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐξηγητής, ἑρμηνευτής, interprète, n. m. ἤτοι αὐτὸς ὁ διερμηνεύς.

διερμηνευτικός, ή, όν· ἐξηγητικός, interprétatif, ive ; interprétateur. § —, τοῦ διερμηνέως, d'interprète ; de drogman.

διερμηνεύω, ἑρμηνεύω, interpréter ; ἐξηγῶ, expliquer ; βλ. **διερμηνεύς.**

δίερσις, εως, ἡ· πληθ. αἱ διέρσεις (ἐπιδέσμου, σχοινίου), passe, n. f. (πληθ. les passes) (d'un amarrage, d'un cordage), κοινῶς ἡ περασιαῖς ἢ βόλταις. ἤτοι αἱ στροφαὶ ἃς κάμνουσι διὰ σχοινίου πρὸς κατασκευὴν ἐπιδέσμου, κτλ.

διέρχομαι, μέλ. διελεύσομαι, θὰ διέλθω, ἀόρ. διῆλθον· περῶ διὰ μέσου, διαβαίνω. passer [à travers] ; διέρχομαι, traverser ; διατρέχω, parcourir ; || διῆλθε τὸν ἰσθμόν, il a passé l'isthme ; || διῆλθε τὸν ποταμὸν κολυμβῶν, il a traversé la rivière à la nage ; || διῆλθον τὸ βιβλίον του, j'ai parcouru son livre ; || διέρχεσθαι, μελετᾶν λογαριασμόν τινα, parcourir un compte ; || δὲν τὸν διεξῆλθον ἢ ἐπιπολαίως, je n'ai pu le parcourir que superficiellement ; || — διὰ τῶν λειμώνων, passer par les prés; || — ποταμόν, passer une rivière ; || — διὰ μέσου. passer entre [ναυτ.]= διεκπλέω· || — ἐκ τῆς πρύμνης πλοίου, passer derrière un navire, ἤτοι διέρχομαι ὄπισθεν αὐτῆς· || — ἐκ τῆς πρώρας πλοίου τινός, passer devant un navire ; || — ἐκ (πόλεως τινός), passer par (une ville) ; || ὅστις προτίθεται νὰ ἐπισκεφθῇ ὑμᾶς διερχόμενος τῆς πόλεώς σας, qui se propose de vous rendre visite en passant par votre ville ; || τὴν παροῦσαν θέλει παρουσιάσῃ ὑμῖν (ἐγχειρίσῃ) ὁ κ.........., ὅστις διέρχεται τῆς πόλεώς σας, ὅπως μεταβῇ κατόπιν εἰς Πάτρας, la présente vous sera présentée par M........., qui passe par votre ville et se rendra ensuite à Patras ; || — μακρὰν νήσου, πλοίου, passer au large d'une île, d'un bâtiment ; || — ἢ φεύγω ἀπαρατήρητος, filer ; βλ. καὶ φεύγω. § — ἢ ἀπέχω, passer, je passe, ἐπὶ τινων παιγνιδίων σημαίνει τὸ ν' ἀφήσῃ τις τὴν σειράν του. νὰ παρέλθῃ. § [χρονικῶς] passer [le temps ; la soirée. etc.].

διερωτάω καὶ

διερωτῶ, μέλ. ήσω, ἐρωτῶ τινά τι ἀκριβῶς, interroger [de point en point] ; διακόπτω τινὰ δι' ἐρωτήσεων, ἀνερωτῶ, questionner. § [ναυτ.] διερωτῶ πλοῖον, faire raisonner un navire ; ζητῶ πληροφορίας παρ' αὐτοῦ διὰ σημάτων ἢ διὰ ζώσης φωνῆς.

δίεσις, εως, ἡ· [μουσ.] dièse, n. f. σημεῖον ἐν τῇ μουσικῇ ♯ ἐμφαῖνον ὅτι ὁ φθόγγος (τῆς φυσικῆς κλίμακος) παρ' ὃν σημειοῦται δέον νὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ ἥμισυ τόνον ὀξύτερος (ὁ ἀριθ. τῶν δονήσεων τοῦ φθόγγου αὐξάνεται κατὰ $^1/_{24}$ αὐτοῦ). Ἀντίθετον τούτου σημεῖον εἶνε ἡ ὕφεσις, bémol ♭, ἐμφαίνουσα μεταβολὴν τοῦ φυσικοῦ φθόγγου ἐπὶ τὸ βαρύ, ἤτοι ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δονήσεων κατὰ τὸ $^1/_{24}$ αὐτῶν.

διεσκεμμένως, [ἐπίρ.] σκεπτικῶς, προσεκτικῶς, avec circonspection = μετὰ περισκέψεως, προσοχῆς.

διεσπάρην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ **διασπείρω.**

διεσπαρμένος, η, ον· διασκορπισμένος, éparpillé, ée.

διεσπαρμένως, [ἐπίρ.] σποράδην, en s'éparpillant, à la débandade ; ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, çà et là ; de côté et d'autre.

διεσπασμένος, η, ον· μετοχ. τοῦ διασπῶ.

διεσπασμένως, [ἐπίρ.] ξεχωριστά, σκορπιστά, διῃρημένως, divisé ; συνεπῶς εἰς τεμάχια, par morceaux ; en lambeaux.

διεστραμμένος, η, ον· δύσκολος. δύστροπος, καὶ στρυφνὸς τὸν χαρακτῆρα, τὸν τρόπον, pervers, erse; méchant, e; aigre; hargneux, euse ; mauvais, e ; βλ. **διαστρέφω.**

διεστραμμένως, [ἐπίρ.] στρεβλά, ἀντίστροφα, tout de travers.

διεστηκώς, υῖα, ός· ἀσυνάρτητος, désuni, e ; || — (ἵππος), cheval désuni, ὁ ἐκτελῶν ἀτάκτους, ἀκανονίστους κινήσεις. Βλ. **καλπασμὸς καὶ ἵππος.**

διεστώς, ῶσα, ὸς καὶ υῖα, ός (διΐσταμαι)· χωρισμένος, διῃρημένος, séparé, ée; divisé, ée; ὁ ἐν ἀσυμφωνίᾳ εὑρισκόμενος, qui est en désaccord ; || διεστῶσαι γνῶμαι, opinions différentes (contraires ; divergentes) ; || συμβιβάζω τὰ διεστῶτα, accommoder un différend; mettre d'accord.

διεσφαλμένως, [ἐπίρ.] σφαλερῶς, κατὰ λάθος, par erreur ; d'une manière fautive (erronée).

διετηρίς, ίδος, ἡ· βλ. **διετία.**

διετής, ής, ές· χρόνος περιλαμβάνων 2 ἐτῶν διάστημα, de deux ans. § διετής, biennal, ale, aux, adj. διαρκῶν δύο ἔτη· || διετὲς ἀξίωμα, emploi biennal. § [βοτ. ἰδ.] διετὲς διάστημα, bisannuel.

διετία, ας, ἡ· καὶ διετηρίς, χρονικὸν διάστημα δύο ἐτῶν, espace de deux ans ; || κατὰ διετίαν, tous les deux ans.

διεφθαρμένος, η, ον· βλ. **διαφθείρω.** § διεφθαρμένος, φαυλόβιος, κοινῶς παραλυμένος, roué, ée.

διεφθαρμένως [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον διεφθαρμένον, d'un manière corrompue.

διευθετέω, βλ. διευθετῶ.

διευθέτης, ου, ὁ· ἐλέγετο ἄλλοτε ὁ κιλλίβας, affût, n. m. § —, ὁ διευθετῶν τι.

διευθέτησις, εως, ἡ· ἡ τακτοποίησις, arrangement, n. m. ἡ καλὴ κατάταξις, ἡ ἐν τάξει διάταξις, mise en ordre ; καὶ ἐν γένει ἡ διάταξις, disposition, n. f. || [ἀρχ.] —, agencement, n. m. διάταξις καὶ σχέσις τῶν διαφόρων μερῶν κτιρίου τινὸς ἢ τῶν κοσμημάτων δι' ὧν κοσμεῖται· || —, aménagement, n. m. ἢ ἐπισκευή, ἐκτέλεσις ἔργου τινός· || [ναυπηγ.] —, aménagement, n. m. καλεῖται ἡ διανομὴ τοῦ χώρου τοῦ σκάφους εἰς κύτος (cale), καταστρώματα (ponts), αἰθούσας (salons), μεσοδόμους (carrés), θαλάμους (cabines), διανομεῖον (cambuse), νοσηλευτήριον ἢ θεραπευτήριον (infirmerie), ἐνθέμια (soutes) κτλ. || διευθέτησις, διακανόνισις, compassement, n. m. || —, installation, n. f. βλ. **διασκευή**· || διευθέτησις τῶν ἐπίπλων

ἐν νέᾳ κατοικίᾳ, emménagement, n. m. || — rectification, n. f. βλ. καὶ **διόρθωσις**· || [ὁδοπ.] διευθέτησις ὁδοῦ, ῥεύματος, rectification [de route; de courant]; || [στρατ.] διευθέτησις πορείας, rectification de route. σημαίνει ὅτι, ὅταν δύο ὁδοὶ ἀκολουθούμεναι ὑπὸ δύο φαλάγγων ἑνῶνται εἴς τι σημεῖον, δέον ἡ μία ἐκ τῶν φαλάγγων νὰ παρακάμψῃ τὴν διασταύρωσιν ἵνα μὴ συναντηθῶσιν αἱ φάλαγγες· || [πεταλ.] διευθέτησις τοῦ πεταλωτικοῦ ἥλου, affilure de clou; ἡ διαπλάτυνσις τῆς αἰχμῆς καὶ ἡ ἐλαφρὰ αὐτῆς κάμψις ἡ γινομένη διὰ τὴν εὐχερῆ εἰσαγωγὴν καὶ ἐξαγωγὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ τοιχώματος τῆς ὁπλῆς· || [ἱππευτ.] διευθέτησις τοῦ ἵππου, assujettir un cheval, σημαίνει τὴν τάξιν αὐτοῦ κατὰ τὸ βάδισμα οὕτως ὥστε τό τε πρόσθιον καὶ ὀπίσθιον τμῆμα τοῦ σώματος νὰ εὑρίσκωνται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁριζοντίου γραμμῆς τοῦ στίβου, χωρὶς νὰ παρεκκλίνωσι τὸ ἐλάχιστον τούτου· || διευθετεῖν τὰ ὀπίσθια, τὰ (ἐμ)πρόσθια, assujettir la croupe, les épaules.

διευθετῶ (έω), μέλ. ήσω, τακτοποιῶ, arranger; τοποθετῶ, κατατάσσω (τι καλῶς) ranger, ordonner, disposer (bien); θέτω ἐν τάξει, συγυρίζω, mettre en ordre; τακτοποιῶ, κανονίζω, régler; διακανονίζω, compasser; διορθόνω, rectifier; βλ. **διόρθωσις** || — ὁδόν, ῥεῦμα, rectifier une route, un courant; etc. βλ. καὶ διευθέτησις· || —, installer; βλ. διασκευάζω· || —, ἰσάζω, ἱστίον, adouber; συνώνυμον τοῦ ἐπισκευάζω, radouber; || —, ἐφαρμόζω, προσαρμόζω, ajuster; || στοιβάζω, συσκευάζω, arrimer; || διευθετεῖν, στοιβάζειν ἐντὸς βίκων, enfutailler; || —, dresser; π. χ. διευθετῶ τὴν χαίτην, dresser la crinière, ἤτοι τὰς μακρὰς τρίχας τῆς προκόμης, τῆς χαίτης, καὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ἵππου, διὰ τῆς φυτικῆς ψήκτρας· || διευθετεῖν τὸν ἧλον, affiler le clou; σφυρηλατεῖν τὸν πεταλωτικὸν ἧλον, ἤτοι διευθετεῖν τὴν λεπίδα καὶ τὴν αἰχμὴν αὐτοῦ ὅπως κατασταθῶσι κατάλληλοι πρὸς εἰσαγωγὴν ἐν τῷ ὄνυχι τῆς ὁπλῆς· || διευθετεῖν τὰ ὀπίσθια ἢ τὰ (ἐμ)πρόσθια τοῦ ἵππου βλ. διευθέτησις.

διευθετῶν, οῦσα, οῦν· dresseur, euse. ὁ ἰσάζων, κτλ. π. χ. ὁ διευθετῶν τὸ λιθόστρωτον, dresseur du pavé.

διεύθυνσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διευθύνειν, action de diriger, direction, n. f. || ἡ ἔννοια, ἡ φορά, sens, n. m. || καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, dans toutes les directions; en tous sens; || κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, dans le sens opposé (contraire); || ἡ — τῶν αὐλακίων (ἡ ἔννοια), le sens des rayures. § — (ἀτομική, ἐμπορική, κτλ.) κοινῶς τὸ **ἐπανώγραμμα**. ὅθεν διεύθυνσις ἐπιστολῆς, adresse, n.f. § —, ἡ πρᾶξις τοῦ διευθύνειν τί που, action d'adresser, adresse, n.f. || ἐνεργήσατε τὴν ἀποστολὴν (ἀποστείλατε) εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ. . . . , faites l'expédition à l'adresse de. . . . || ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν ἔχει διεύθυνσιν, cette lettre n'a pas d'adresse. § διεύθυνσις ἀνέμου, aire de vent; βλ. **ἄνεμος**. § —, conduite, n. f. direction; ἤτοι ἡ διοίκησις, ἡ πρᾶξις καὶ ὁ τρόπος τοῦ διευθύνειν, διοικεῖν· || — ὑποθέσεως, la conduite d'une affaire; || τοῦ ἐνεπιστεύθησαν τὴν διεύθυνσιν τοῦ καταστήματος, on lui a confié la direction de l'établissement; || διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας, préfecture de police; || γενικὴ διεύθυνσις τῶν ταχυδρομείων, direction générale des postes; || διεύθυνσις τοῦ μηχανικοῦ, direction du génie; || διεύθυνσις πυροβολικοῦ, direction d'artillerie, περιλαμβάνουσα τὰ ὁπλοστάσια (arsenaux des places) καὶ τὰς ἀποθήκας τοῦ πυροβολικοῦ· || διεύθυνσις τοῦ σώματος τῶν στρατιωτικῶν ἐλεγκτῶν, direction du contrôle; || διεύθυνσις γραφείου τινός, la direction d'un bureau, καὶ ὁ διευθυντὴς αὐτοῦ, directeur, n.m. || — (ἐργασιῶν) direction, n. f. || ἡ διεύθυνσις, τὸ διευθυντήριον τῆς Τραπέζης, la direction, la chambre des directeurs; || διεύθυνσις ἔργων, conduite de travaux, οἷον οἰκοδομῶν (constructions), ὀχυρωμάτων (fortifications) κτλ. || διεύθυνσις πολιορκίας, conduite de siège; || διεύθυνσις τοῦ ἀγῶνος (ἢ μάχης), conduite du combat, τὸ νὰ διευθύνῃ τις τὴν μάχην· || διεύθυνσις τοῦ πυρός (ὅρος βολῆς), conduite du feu; || διεύθυνσις πυρῶν, conduite des feux, ὁ τρόπος τοῦ χειρισμοῦ τῶν πυρῶν ἑστίας τινὸς ἢ καμίνου· || διεύθυνσις τῆς βολῆς, conduite du tir; || διεύθυνσις τοῦ ἵππου, conduite du cheval; || διεύθυνσις τοῦ πολέμου, conduite de la guerre; κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πολέμου διακρίνουσι τὸν **μέγαν πόλεμον** (grande guerre), ἤτοι τὸ σύνολον τῶν ἐπιχειρήσεων ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐπιλύσεως τοῦ πολέμου, καὶ τὸν **μικρὸν πόλεμον** (petite guerre), εἰς ὃν περιλαμβάνουσι τὰς μικρὰς ἐπιχειρήσεις (ὡς τὴν καταστροφὴν σιδηροδρόμων, τὴν ἁρπαγὴν ἐφοδιοπομπῶν, τὰς αἰφνιδίας ἐπιθέσεις, τὰς ἁπλᾶς ἐνέδρας ἢ μετὰ προηγουμένων ἑλιγμῶν), αἵτινες δὲν ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν γενικὴν λύσιν τοῦ πολέμου ἀλλὰ σκοποῦσι νὰ ἐπιφέρωσι βλάβην εἰς τὸν ἐχθρόν· βλ. μικρὸς πόλεμος, petite guerre. § διεύθυνσις, διαχείρισις, gestion, n. f. § διεύθυνσις, κατεύθυνσις τηλεσκοπίου, πυροβόλου, κτλ. πρὸς σημεῖόν τι, braquement, n. m. § ἡ διεύθυνσις τῆς ἀκτῆς σχετικῶς πρὸς τὸν ὁρίζοντα λέγεται gisement, n.m. π. χ. ἡ διεύθυνσις τῆς ἀκτῆς εἶνε Β-Α, ἤτοι πρὸς τὸ Β-Α μέρος τοῦ ὁρίζοντος, le gisement d'une côte est N-E. § διεύθυνσις δημοσίων ἔργων, voirie, n. f. ἤτοι διοίκησις ἐπιπεφορτισμένη τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ὁδῶν, κτιρίων, κτλ. Ἡ διεύθυνσις ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὁδοποιΐαν ἢ ἐν γένει τὰ τῶν δημοσίων ἔργων, καλεῖται voirie (en matière). § [ναυτ.] διεύθυνσις σχοινίου, direction d'un cordage, λέγεται appel, n. m. πλοῖον ἠγκυροβολημένον ἔρχεται κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ χάλω του (à l'appel de son câble), ὁπόταν ἡ τρόπις του καὶ ὁ χάλως του εὑρίσκωνται κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν. Τρόχιλός τις (poulie) εὑρίσκεται κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν ἑτέρου (à l'appel d'une autre) ὁπόταν τὸ σχοινίον

ὅπερ ἑνώνει τὸν πρῶτον μὲ τὸν δεύτερον ἀκολουθῇ τὴν καταλληλοτέραν διεύθυνσιν διὰ τὸ ἐπιδιωκόμενον ἀποτέλεσμα.

διευθυντήριον, ου, τό· γραφεῖον διευθύνσεως, [bureau de] direction, n. f. ἤτοι τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ· ‖ — ναυστάθμου, direction de l'arsenal. § [ἱστορ. Γαλλ.] μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς τριανδρίας ἅπασα ἡ ἐξουσία περιῆλθεν εἰς τὴν ἐθνικὴν σύνοδον, ἥτις ἔδωκε νέαν πολιτείαν καλουμένην διευθυντήριον, directoire, n. m. (1795-1799). Ἐν τῇ πολιτείᾳ ταύτῃ ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἤτοι ἡ κυβέρνησις ἀνετίθετο εἰς πέντε ἄνδρας καλουμένους διευθυντάς, διευθύνοντας τοὺς διαφόρους κλάδους τῆς κυβερνήσεως, ἡ δὲ νομοθετικὴ ἀνετίθετο εἰς δύο βουλάς, τὴν τῶν ἀρχαίων καὶ τὴν τῶν πεντακοσίων.

διευθυντής, οῦ, ὁ· (διοικητής), directeur, n. m. ὁ διευθύνων ἐργασίαν ἢ ὑπηρεσίαν τινά· ‖ διευθυντὴς σχολείου, directeur d'une école; ἐὰν ἡ διευθύνουσα ἦνε γυνή, λέγεται directrice, n. f. ‖ γενικὸς —, directeur général; ‖ — ὑπηρεσίας, directeur de service, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν ἐν τῷ στρατῷ καὶ ταῖς λοιπαῖς ὑπηρεσίαις ὑπάρχει ἀνὰ εἷς διευθυντής· ‖ — ὁπλοστασίου ἢ ναυστάθμου, directeur d'arsenal; ‖ ὁ διευθυντής, ὁ προϊστάμενος, le chef; ‖ — γραφείου, chef de bureau; ‖ ὁ διευθυντὴς λογιστικοῦ γραφείου, un chef du bureau de comptabilité; ‖ διευθυντὴς (ἢ προϊστάμενος) ὑπηρεσίας, chef de service; ‖ — τοῦ προσωπικοῦ=προσωπάρχης, chef du personnel; ‖ — μηχανικοῦ, chef du génie, ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, ἔχων τοὐλάχιστον τὸν βαθμὸν λοχαγοῦ καὶ ἐνασκῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐν ᾗ εἶνε διωρισμένος τὰ ὑπὸ τῶν κανονισμῶν ἢ διαταγμάτων ἀνατεθειμένα αὐτῷ καθήκοντα· ‖ διευθυντής, gérant, n. m. ὁ ἐπιμελητής, ὁ διευθύνων, ὁ ὑπεύθυνος, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐργασίας τινός· ‖ — τῆς ὀρχήστρας, chef d'orchestre; ‖ — τῆς σκηνῆς [θεάτρου], régisseur, n. m. ‖ — τῆς ἀστυνομίας, préfet de police; ‖ — ναυτικοῦ διαμερίσματος καὶ μεταφορικῶς διευθυντὴς ναυστάθμου, préfet-maritime, n. m. καλεῖται ὁ διευθύνων ναύσταθμον καὶ συγχρόνως ἔχων τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν τοῦ ναυτικοῦ διαμερίσματος εἰς ὃ ὁ ναύσταθμος ὑπάγεται. Ἐν ἑκάστῃ τῶν πέντε πρωτευουσῶν πόλεων καὶ ναυτικῶν διαμερισμάτων ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχει καὶ ναύσταθμος (arsenal), οὗτινος ὁ διευθυντὴς φέρων βαθμὸν ἀντιναυάρχου εἶνε συνάμα καὶ ἀνώτατος διοικητὴς τοῦ ναυτικοῦ διαμερίσματος· βλ. ναυτικὸν διαμέρισμα, préfecture-maritime; ‖ — τοῦ στρατολογικοῦ γραφείου, commandant du bureau de recrutement; ‖ διευθυντὴς οἰκονομικῆς (ἢ διαχειριστικῆς μονάδος), commandant d'unité administrative; βλ. καὶ μονὰς διαχειριστική.

διευθύντρια, ας, ἡ· (θηλ. τοῦ διευθυντής) directrice, n. f. βλ. καὶ διευθυντής· καὶ γενικῶς ἡ διευθύνουσά τι.

διευθύνω, μέλλων υνῶ, θὰ διευθύνω· κυρίως στρέφω τινὰ ἤ τι πρός τι μέρος, diriger=κατευθύνω· ἀπευθύνω, adresser; ‖ διευθύνω τὰ βλέμματα πρός τι ἀντικείμενον, diriger les regards sur un objet; ‖ — τὴν σκοπευτικὴν γραμμήν, diriger la ligne de mire; ‖ πρέπει νὰ διευθύνητε τὸ γράμμα σας εἰς, il faut adresser votre lettre à. § [μεταφ.] διευθύνω, σημαίνει διέπω, régir; ὁδηγῶ, conduire; diriger; π. χ. διευθύνω κατάστημα, διοικῶ, administrer; gouverner; διευθύνω, ἐπιστατῶ, διαχειρίζομαι, gérer; ‖ — ὀρχήστραν, diriger (conduire) un orchestre; ‖ αὐτὴ διευθύνει τὴν οἰκίαν, c'est elle qui gouverne (mène) la maison; ‖ αὐτὸς διευθύνει τὰς ἐργασίας, c'est lui qui dirige les travaux; ‖ ἡ διευθύνουσα ἐπιτροπή, le comité dirigeant; ‖ —, κατευθύνω (τηλεσκόπιον, πυροβόλον, κτλ.) πρὸς σημεῖόν τι, braquer; βλ. καὶ κατευθύνω πυροβόλον· ‖ διευθύνω = χειρίζομαι, manier; π. χ. διευθύνω στράτευμα, ἵππον, manier une armée, un cheval. § [μέσ.] διευθύνομαι, se diriger; ‖ [ναυτ.] διευθύνομαι πρὸς τὸν λιμένα, donner dans un port; συνώνυμον τοῦ se diriger; ‖ τὸ πλοῖον διευθύνεται πρὸς τοὺς ναυλωτάς, le navire va à l'adresse des fréteurs; ‖ [ναυτ.] διευθύνομαι κατ' εὐθεῖαν καὶ ταχύτατα πρὸς τὴν ξηράν, πρὸς τὸ θαλάσσιον στενόν, κτλ. attaquer la terre, une passe.

διευκόλυνσις, εως, ἡ· ἡ εὐκολία διὰ μέσου τινός, facilité, n. f.

διευκολύνω, μέλ. υνῶ, θὰ διευκολύνω· καθιστῶ τι εὐκολώτερον διὰ μέσου τινός, εὐκολύνω, faciliter.

διευκρινέω, βλ. διευκρινῶ.

διευκρινής, ής, ές· εὐκρινής, [bien] distinct, e; σαφής, clair, e.

διευκρίνησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ξεχωρίζειν, ἐξετάζειν τι εὐκρινῶς, διασάφησις, éclaircissement, n. m. ἐξήγησις, explication, n. f. σαφήνεια, élucidation, n. f.

διευκρινητέον, τό· πρέπει νὰ ξεχωρίσῃ, νὰ διακρίνῃ τις ἀκριβῶς, qui doit être séparé (éclairci; expliqué; élucidé).

διευκρινίζω, (μέλ. ίσω) καὶ

διευκρινῶ, μέλ. ήσω· διακρίνω (διαγινώσκω) ἀκριβῶς τὴν διαφορὰν τινὸς ἀπ' ἄλλο, discerner la différence; σαφηνίζω, éclaircir; ἐξηγῶ, expliquer, διασαφῶ, σαφηνίζω, élucider.

διεύρυνσις, εως, ἡ· ἡ εὔρυνσις, élargissement, n. m. τὸ ἄνοιγμα, τὸ πλάτυσμα, évasement, n. m. βλ. καὶ εὔρυνσις· ‖ — τῆς τάφρου, évasement du fossé; ‖ [ὀχυρ.] — (ἐξωτερικὸν ἄνοιγμα τοῦ φατνώματος), évasement (ouverture extérieure d'une embrasure); ‖ —, ἡ διαπλάτυνσις, surécartement, n. m. ‖ διεύρυνσις=διάτασις, dilatation, n. f. βλ. καὶ ἔκτασις.

διευρύνω, μέλ. υνῶ, θὰ διευρύνω· εὐρύνω, πλατύνω, φαρδύνω, élargir; évaser.

δίζησις, ἡ· ζήτησις, ἔρευνα, recherche, n. f. ἐξέτασις τινός, examen; ἔρευνα λεπτο-

μερής, recherche minutieuse (λατ. perscrutatio); ἐπίσης, ἔρευνα, ἐξέτασις = συζήτησις, discussion, n. f. § [νομ.] **εὐεργέτημα.** διζήσεως, bénéfice de discussion, καλεῖται ἡ ἐξαιρετικὴ περίπτωσις καθ' ἣν ἡ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν ἐγγυήσεως τινὸς ἀπαιτεῖ τὴν ἀναζήτησιν τῆς περιουσίας τοῦ κυρίως ὀφειλέτου (χρεώστου) ὅπως δημοπρατηθῇ (discussion de biens), ἢ μὲ ἄλλους λογους ἡ χάρις ἡ διδομένη πρὸς τὸν ἐγγυητὴν μέχρις οὗ πωληθῶσι τὰ κτήματα τοῦ χρεώστου· || ἄνευ **διαιρέσεως** καὶ **διζήσεως**, sans division ni discussion, **ἀλληλεγγύως**, ἤτοι ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον καὶ ὁ εἷς διὰ τὸ ὅλον, ἄνευ διακρίσεως τάξεως μεταξὺ τῶν ὀφειλετῶν.

διζυγής, ής, ές· [βοτ.] bijugué, ée; ἐπὶ τῶν πτεροειδῶν φύλλων ὧν ὁ κοινὸς μίσχος φέρει δύο ζεύγη φυλλιδίων.

δίζυγον, τό· [γυμν.] barres parallèles; ὄργανον τῆς γυμναστικῆς ἀποτελούμενον ἐκ δύο παραλλήλων ὁριζοντίων ἀπεστρογγυλωμένων ξυλίνων δοκῶν, στηριζομένων ἐπὶ ἑτέρων κατακορύφων εἰς ὕψος ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τῶν ὤμων περίπου τοῦ γυμναζομένου. § [πληθυντ. ναυτ.] τὰ δίζυγα, κοινῶς τὰ **κουρζέτα**, barres de perroquet (ou croisettes); τὰ δίζυγα ἀποτελοῦνται ἐκ δύο σκελῶν καὶ δύο ζυγίδων, ἐφαρμόζονται δὲ ἐπὶ τῶν ὠμιδίων ἢ τοῦ γόνατος τῶν μεγάλων ἐπιστηλίων καὶ χρησιμεύουσι διὰ τὰ ἐπιστήλια τῶν φωσώνων, εἰς ὅ,τι τὰ θωράκια διὰ τὰ ἐπιστήλια τῶν δολώνων. Τὸ πρόσθεν μέρος τῶν διζύγων εἶνε συνήθως κυκλικὸν καὶ καλεῖται γείσωμα.

δίζυγος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο ζυγούς, ἀρχ. ὁ δίζυξ, υγος, de deux rangs; || δίζυγον πῦρ, feu de file; βλ. πῦρ **στοιχηδόν.**

διζυγωτός, ή, όν· à barres; || [ναυτ.] διζυγωτὸν (ἐνν. πλοῖον), bâtiment à barres, καλεῖται ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου οἱ ἱστοὶ ἔχουσι μόνον δίζυγα.

διήγημα, ατος, τό· conte, n. m. καὶ nouvelle, n. f. τὸ ἀφήγημα, ἱστόρημα, narration, n. f. (τὸ πρᾶγμα). Τὸ διήγημα, conte, εἶνε κλάδος τῆς ἐλαφρᾶς λεγομένης φιλολογίας, ἔκθεσις γεγονότος τινὸς πραγματικοῦ ἢ φανταστικοῦ γινομένη πεζῶς ἢ ἐμμέτρως· ἄρα τὸ διήγημα διαφέρει τῆς περιγραφῆς, ὡς ἀείποτε εἰς τὸ παρελθὸν ἀναφερόμενον. Τὸ διήγημα διαφέρει τοῦ διήγησις, ἐξιστόρησις, narration, n. f. récit, n.m. ἥτις ἐστὶν ἡ πρᾶξις τῆς διηγήσεως· || ἀραβικὰ διηγήματα, contes arabes; || διηγήματα τοῦ Βοκακίου, nouvelles de Boccace.

διηγηματικός, ή, όν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ διηγεῖσθαι, ἐν γένει διηγούμενος, narratif, ive. § [μουσ. ἰδ.] récitatif.

διηγηματικῶς, [ἐπίρ.] ἐν εἴδει διηγήματος, ἱστορήματος, en forme de narration; κατὰ τρόπον διηγηματικόν, d'une manière narrative (récitative).

διηγημάτιον, ου, τό· μικρὸν διήγημα, ἡ διήγησις, petit conte; petite nouvelle.

διηγηματογράφος, ου, ὁ καὶ ἡ· ὁ γράφων διηγήματα, nouvelliste, n.

διήγησις, εως, ἡ· (ἡ πρᾶξις), τὸ διηγεῖσθαι, ἱστορεῖν τι, récit, n. m. ἀφήγησις, ἐξιστόρησις, narration, n. f. βλ. καὶ **διήγημα.**

διηγοῦμαι (έομαι) μέλ. ήσομαι, ἐξηγῶ τι, ἱστορῶ, raconter; conter; [σπανίως] narrer; || διηγηθῆτέ μας ὅ,τι εἴδατε, contez-nous ce que vous avez vu; || μᾶς διηγήθη τὰ ταξείδιά του, il nous a raconté ses voyages.

διηθέω, βλ. διηθῶ καὶ ἠθέω.

διήθησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διηθεῖν τι, τὸ στράγγισμα, ἡ στάλαξις, action de filtrer, etc. filtration, n. f. filtrage, n. m. ὁ διυλισμός, infiltration, n, f. κοινῶς τὸ στράγγισμα· || ἡ **κάθαρσις**, raffinage, n. m. βλ. λέξιν· || [χημ.] διήθησις, διύλισις, distillation, n. f.

διηθητήριον, ου, τό· filtre, n. m. τὸ ἠθητήριον, στραγγιστήριον, διυλιστήριον, ἤτοι ὄργανόν τι διὰ τὴν κάθαρσιν τοῦ ὕδατος, κτλ.

διηθῶ (έω), μέλ. ήσω, περῶ τι διὰ τοῦ ἠθητηρίου (τρυπητοῦ) στραγγίζω, filtrer; infiltrer; καθαίρω, raffiner; διυλίζω, distiller.

διηκριβωμένος, η, ον (διακριβόω)· ἐξακριβόω-ῶ, ὁ ἐξηκριβωμένος.

διηκριβωμένως, [ἐπίρ.] πολὺ ἀκριβῶς, très exacte; βλ. ἐξηκριβωμένως.

διήκω, μέλ. ήξω, διέρχομαι διὰ μέσου τινός, traverser, pénétrer; διαχέομαι, ἐκτείνομαι, s'étendre; προχωρῶ εἰς, s'avancer dans.

διηλεκτρικός, ή, όν· diélectrique, adj. || διηλεκτρικὸν **σῶμα**, substance diélectrique, καλοῦνται οὕτω τὰ ἠλεκτριζόμενα σώματα ἅτινα εἶνε δυσηλεκτραγωγὰ ἢ ἀπομονωτικά.

διηλόω-ῶ, μέλ. ώσω, διατρυπῶ τινὰ ἤ τι δι' ἥλων, percer avec un clou; percer de clous; καρφώνω μὲ καρφιὰ στερεῶς πέρα πέρα, προσηλόνω, clouer.

διημαρτημένως, [ἐπίρ.] ἐσφαλμένως, κατὰ λάθος, par erreur; fautivement.

διημέρευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διέρχεσθαι, περᾶν ὅλην τὴν ἡμέραν, action de passer la journée; ἡ διατριβή, διαμονή, séjour, n. m.

διημερεύω, μέλ. εύσω, διέρχομαι, περῶ ὁλόκληρον ἡμέραν, passer la journée; διατρίβω, διαμένω, séjourner.

διήμερος, ος, ον· ὁ περιλαμβάνων διάστημα δύο ἡμερῶν, de deux jours; τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ διήμερον.

διηνεκής, ής, ές· συνεχής, ἀδιάκοπος, continuel, elle; continu, e; διηνεκής, αἰώνιος, ἀκατάπαυστος, perpétuel; μόνιμος, permanent; || εἰς τὸ διηνεκές, συνεχῶς, continuellement; ἰσοβίως, διὰ παντός, à perpétuité.

διηνεκῶς, [ἐπίρ.] ἀδιακόπως, sans relâche; συνεχῶς, continuellement; διηνεκῶς, ἀκαταπαύστως, αἰωνίως, perpétuellement; ἐς ἀεί, ἰσοβίως, διὰ παντός, à perpétuité.

διήνοιξα, ἀόρ. α' τοῦ διανοίγω.

διηπόρουν, παρατ. τοῦ διαπορῶ (δια-ἀπορῶ).

διῃρημένως, [ἐπίρ.] divisé; χωριστά, ξεχωριστά, à part; εὐδιακρίτως, distinctement.

διήρης, ης, ες· εἰς δύο σειράς, à deux rangs; εἰς δύο ὀρόφους, à deux étages. § [οὐσ.] διήρης, ους, ἡ (ἐνν. ναῦς)=μὲ δύο σειρὰς κωπηλατικῶν θρανίων.

διηρθρωμένος, η, ον· articulé, ée.

διηρθρωμένως, [ἐπίρ.] καλῶς συνηρμοσμένως, d'une manière bien articulée.

διηχέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἀφίνω νὰ διέλθῃ ὁ ἦχος, ἡ φωνή, percer, laisser percer le son, la voix; ἀντηχῶ, résonner; retentir.

διθεΐα, ας, ἡ· λατρεία δύο θεῶν, croyance en deux divinités.

διθειάνθραξ, αχος, ὁ [χημ.] bisulphure de carbone.

διθειϊκὸν (ἅλας), bisulphate [χημ.]

διθεΐτης, ου, ὁ· dithéite, n. ὁ πιστεύων εἰς δύο θεότητας.

διθυραμβικός, ή, όν· dithyrambique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς βακχικά, λυρικὰ ᾄσματα· [μεταφορ.] πομπώδης, pompeux, euse.

διθυραμβικῶς, [ἐπίρ.] d'une manière dithyrambique (pompeuse); πομπωδῶς, pompeusement.

διθύραμβος, ὁ· dithyrambe, n. m. ᾆσμα ψαλλόμενον πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, εἶτα καὶ ἄλλων Θεῶν ἰδίως κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου, ἐξ οὗ λυρικὸν ποίημα [chant de] louanges; λυρικὴ ποίησις ἐλευθεριάζουσα εἰς τόλμην ἰδεῶν καὶ ὕψος λόγου, ὅστις ὅμως συχνὰ παρεξετρέπετο εἰς κομπορρημοσύνην, ἐξ οὗ καὶ τὸ πομπῶδες τοῦ ὕφους.

διθυραμβώδης, ης, ες· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος τῶν διθυράμβων, ὅμοιος διθυράμβῳ, διθυραμβικός, dithyrambique, adj. [μεταφ.], pompeux, euse; κομπορρήμων (κοινῶς φουσκωμένος), boursouflé, ée.

διθύρεος, ος, ον· biécussonné, ée, ὁ ἔχων δύο θυρεούς.

δίθυρος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο θύρας, à deux portes; κοινῶς ὁ δίπορτος. § [ζωολ. ἐν.] bivalve, ἔχων δύο βαλβίδας (ἐπὶ ὀστρακοδέρμων).

διθώρακος, ος, ον [ἐπὶ ὀστρακοδέρμων, κτλ.] bicuirassé, ée; ὁ ἔχων δύο θώρακας.

διΐδρωσις, εως, ἡ· suintement, n. m. τὸ ἱδρώνειν διὰ μέσου τινός, ἐξιδρώνειν.

διΐστημι, μέλ. διαστήσω, ἀόρ. διέστησα, θέτω τι μακρὰν ἄλλου, τοποθετῶ χωριστά, (δια)χωρίζω, séparer; διαιρῶ, diviser; ἀπομακρύνω τὰ μὲν τῶν δέ, écarter; ‖ διΐσταμαι, μέλ. διαστήσομαι, ἀόρ. διέστην, χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, se séparer, être séparé; εὑρίσκομαι εἰς ἀσυμφωνίαν, διαφωνῶ, être en désaccord; διΐσταμαι ἀπὸ τοῦ κοινοῦ κέντρου ὡς αἱ ἀκτῖνες ἀπ' ἀλλήλων, diverger, καὶ ἐν γένει ἀποκλίνω, ἀπομακρύνομαι τινός, diverger.

διϊσχυρίζομαι, μέλ. ίσομαι, ἀόρ. ίσθην, βασίζομαι εἴς τι καὶ συνηθ. ὑποστηρίζω, ἐπιμένω εἴς τινα γνώμην, soutenir; maintenir; ἐπιβεβαιώνω ὡς ὀρθήν, affirmer; ἰσχυρίζομαι, prétendre; προβάλλω, προφασίζομαι, alléguer; ‖ διϊσχυρίζομαι ὅτι ἔχει ἄδικον, je soutiens (je prétends) qu'il a tort; ‖ διϊσχυρίζεται πρὸς δικαιολογίαν του, ὅτι ἦτο ἀπών, il allègue son absence pour excuse.

διϊσχυρισμός, οῦ, ὁ· allégation, n. f. τὸ νὰ προφασίζηταί τις, νὰ προβάλλῃ τι, ἡ ἐπιβεβαίωσις, affirmation, n. f. (ἐπι)διαβεβαίωσις, assertion, n. f. ‖ ψευδὴς διϊσχυρισμός, fausse allégation; ‖ τί ν' ἀπαντήσῃ τις εἰς τόσον θετικὸν διϊσχυρισμόν, que répondre à une assertion aussi positive?

δικάζω, μέλ. άσω· κρίνω, ἀποφασίζω ὡς δικαστής, juger; ἀποδίδω δικαιοσύνην, rendre justice; καὶ ἐν γένει ἀποφασίζω, ἐκφέρω ἀποφασιστικὴν γνώμην, connaître d'une affaire; ‖ — ἀμερολήπτως, juger impartialement; ‖ θὰ δικάσῃ περὶ τούτου κατ' ἔφεσιν, il en connaîtra par appel. § ἐκφέρω δικαστικὴν ἀπόφασιν, ὅθεν καταδικάζω, condamner. § [δια]δικάζω, plaider; ‖ ὁ δικηγόρος μου δὲν ἐδίκασεν ἀκόμη τὴν ὑπόθεσιν, mon avocat n'a pas encore plaidé la cause. § [παθ. καὶ μέσ.] δικάζομαι, être jugé; plaider [en justice]; εὑρίσκομαι εἰς δίκην, être en procès; ‖ ἡ ὑπόθεσις θὰ δικασθῇ αὔριον, l'affaire sera jugée demain; ‖ δικαζόμεθα ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, nous plaidons depuis trois ans; ‖ δικάζεται μὲ τὸν ἀδελφόν του, il est en procès avec son frère. § [μετοχ. παρακ. οὐσ.] τὸ δεδικασμένον, la chose jugée; βλ. λέξιν. § δικάζομαι = καταδικάζομαι, être condamné; ‖ ἐδικάσθη τρεῖς μῆνας, il fut condamné à trois mois de prison.

δίκαια, [δημ. ἐπίρ.] βλ. δικαίως.

δικαιόγραφον, τό· τίτλος titre, n. m. ἔγγραφον, acte, n. m. pièce, n. f. δι' οὗ ἀποδεικνύεται τὸ δίκαιον τινός, ἤτοι τὸ ἀνῆκον αὐτῷ.

δικαιοδοσία, ας, ἡ· pouvoir, n. m. γενικῶς λέγεται τὸ δικαίωμα τῆς ἐξασκήσεως καθηκόντων τινῶν, συνεπῶς αὐτὰ τὰ **καθήκοντα**, pouvoirs. Ἐπίσης **δικαιοδοσία**, attribution, n. f. λέγονται τὰ **καθήκοντα** τὰ ἐκ τῆς θέσεως ἑνὸς ἑκάστου ἢ ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας διατεταγμένα, attributions, fonctions ou devoirs; ‖ — ἑκάστου **βαθμοῦ**, attribution de chaque grade; ‖ γενικὴ δικαιοδοσία τοῦ συνταγματάρχου, attribution générale du colonet, etc. § [νομ.] **δικαιοδοσία**, juridiction, n.f. ἡ ἐξουσία, τὸ δικαίωμα τοῦ δικάζειν· οὕτω καλεῖται ἡ διδομένη εἰς τὰ δικαστήρια δικαστικὴ ἐξουσία ἢ δύναμις τοῦ διαλύειν (ἀνακρίνειν, δικάζειν καὶ ἐκτελεῖν) κυριαρχικῶς τὰς ἐκ τῆς παραβάσεως τῶν ἀστικῶν νόμων ἐγειρομένας διαφοράς. Ἡ ἔκτασις ἐφ' ἧς ὁ δικαστὴς ἢ ἕτερός τις ἀσκεῖ τὴν ἐξουσίαν του ἢ ἡ περιοχὴ τῆς δικαιοδοσίας, καλεῖται κυρίως, ressort, n. m. l'étendue d'un ressort. Ἡ δικαιοδοσία (δικαστική) εἶνε διττή, α' ἐχου-

σία (gracieuse κατὰ Σαρίπολον, κατά τινας δὲ **χαριστική**), καὶ **β΄ ἀμφισβητουμένη** (contentieuse), ὑποδιαιρουμένης ταύτης εἰς δυνητικὴν (prorogation volontaire) [ἡ δυνητικὴ αὕτη δικαιοδοσία ἐπεκράτησεν ἐν Ἑλλάδι νὰ λέγηται ἁρμοδιότης κατὰ παρέκτασιν ἢ δικαιοδοσία κατὰ παρέκτασιν, prorogation volontaire, ὡς ἐν παραδ. τὰ ἄρθρ. 24, 491, 529 § 3. τῆς πολιτ. δικον.) καὶ εἰς ἀναγκαστικήν· ἡ μὲν πρώτη, ἡ ἑκουσία, ὡς καὶ τὸ ὄνομα δηλοῖ, χωρεῖ ὁσάκις πρᾶξίς τις ἐπισήμως ἐπιχειρεῖται ὑφ' ἑνὸς ἢ πλειόνων προσώπων, τοῦ μὲν νόμου ἐπιτρέποντος, οὐδενὸς δ' ἀντιλέγοντος, ἡ δ' ἑτέρα, ἡ ἀμφισβητουμένη, συμβαίνει ὁσάκις ὁ δικαστὴς τῇ εἰσηγήσει τοῦ ἑνὸς τῶν διαφερομένων ἀποφαίνεται περὶ διαφωνουμένου συμφέροντος μεταξὺ δύο τοὐλάχιστον προσώπων· || ποινικὴ δικαιοδοσία, juridiction criminelle. περιλαμβάνει τὴν ἐξουσίαν τῶν δικαστηρίων τοῦ ἀνακρίνειν, δικάζειν καὶ τιμωρεῖν τὰς κολασίμους πράξεις· || πολιτικὴ δικαιοδοσία, juridiction civile; || ναυτικὴ δικαιοδοσία, juridiction maritime; || σύγκρουσις δικαιοδοσίας, conflit de juridiction ; βλ. καὶ σύγκρουσις· || τὸ πρωτοδικεῖον τοῦτο ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δεῖνος ἐφετείου, ce tribunal de première instance est dans le ressort de telle cour ; || ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν (δωσιδικίαν) τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων, il est dans le ressort des (ἢ il ressortit aux) tribunaux helléniques ; || ὁ ὑπαγόμενος εἰς δικαιοδοσίαν τινά, ressortissant ἢ justiciable=δωσίδικος· || ὑπάγομαι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν (δωσιδικίαν δικαστηρίου τινός), être justiciable (ὁ δωσίδικος)· βλ. καὶ ὑπάγομαι, ressortir ; || ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, il est justiciable de la cour royale d'Athènes ; || [γενικῶς] δὲν εἶνε τῆς δικαιοδοσίας μου, ce n'est pas de mon ressort ; || — τοῦ διοικητοῦ, autorité du commandant (=ἐξουσία).

δικαιοδοτέω-ῶ, μέλ. ήσω, εἶμαι δικαστής, être juge ; δικάζω, juger ; ἀποδίδω δικαιοσύνην εἴς τινα, rendre justice à quelqu'un.

δικαιοδότης, ου, ὁ· ὁ ἀποδίδων δικαιοσύνην, qui rend justice ; ὁ δικάζων, ὁ δικαστής, juge, n.m. || ὁ ὑπέρτατος δικαιοδότης (κριτής), le juge suprême. § δικαιοδότης, ου, justicier, ère, n. ὁ ἀγαπῶν ν' ἀπονέμῃ τὸ δίκαιον· || ἐπίσης ὁ ἔχων δικαίωμα ν' ἀπονέμῃ δικαιοσύνην· un justicier ; [ἐπιθετικῶς] justicier, λέγεται περὶ τοῦ ἔχοντος δικαίωμα ν' ἀπονέμῃ δικαιοσύνην, qui a droit de justice : π. χ. un seigneur justicier, καθὼς καὶ περὶ τοῦ ἀπονέμοντος τὴν δικαιοσύνην, π. χ. l'œil de l'homme justicier ne perce pas toutes les portes et tous les murs. (Méry).

δικαιοδόχος, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἔχων, ἀπολαμβάνων τὸ δίκαιον, ayant-cause, n. ὁ ἀναδεχθεὶς ἢ κληρονομήσας τὰ δικαιώματα τινός.

δικαιοκρισία, ας, ἡ· εὐθυδικία, δικαίωσις, δικαία κρίσις, δικαία δικαστικὴ ἀπόφασις, jugement équitable.

δικαιοκρίτης, ου, ὁ· δίκαιος κριτής, δικαστής, juge équitable.

δικαιολογέω-ῶ, ἢ κάλλιον δικαιολογέομαι-οῦμαι· βλ. δικαιολογῶ.

δικαιολόγημα, ατος, τό· τὸ μέσον τῆς δικαιολογίας, moyen de justification ; ἡ δικαιολογητικὴ πρᾶξις, fait justificatif ; τὸ μέσον τῆς ὑπερασπίσεως, ὁ λόγος, excuse, n. f. raison, n. f. || δὲν ἔχει δικαιολόγημα, il n'a pas d'excuse.

δικαιολόγησις, εως, ἡ· ἡ δικαιολογία, justification, n. f. excuse, n. f.

δικαιολογητέον, τό· καὶ

δικαιολογητόν, τό· ὅ,τι δύναται νὰ δικαιολογηθῇ, ce qui peut être justifié ; justifiable, adj.

δικαιολογητικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων πρὸς δικαιολογίαν ὑπεράσπισιν, justificatif, ive; d'excuse; || δικαιολογητικὰ [ἐνν. ἔγγραφα], pièces justificatives ; pièces à l'appui, ἔγγραφα ἐφ' ὧν στηρίζει τις τὴν δικαιολογίαν του.

δικαιολογία, ας, ἡ· justification, n. f. τὸ λέγειν καὶ ὑπερασπίζειν τινὰ τὰ ἑαυτοῦ δίκαια· τὸ μέσον τῆς ὑπερασπίσεως, τὸ δικαιολόγημα, excuse, n. f. βλ. καὶ ἀπολογία· || αὐτὴ εἶνε ἡ δικαιολογία τῆς διαγωγῆς του, c'est la justification de sa conduite ; || ἀσθενὴς (κακὴ) δικαιολογία, faible (mauvaise) excuse.

δικαιολογῶ (έω), μέλ. ήσω, (ἢ κάλλιον δικαιολογέομαι-οῦμαι, μέλ. θήσομαι) λέγω τὰ δίκαιά μου, plaider sa cause ; justifier ; excuser ; disculper ; ὑπερασπίζομαι, défendre ; || κατώρθωσε νὰ τὸν δικαιολογήσῃ, il a pu le justifier; || οὐδὲν δύναται νὰ δικαιολογήσῃ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, rien ne peut excuser ce vice.

δίκαιον, ου, τό· droit, n. m. ἐν τῇ ἠθικῇ καλεῖται ἡ οἱαδήποτε συμφωνία τῶν βουλήσεων νοουμένη ὡς κανών, δι' οὗ ἀποσοβεῖται ἡ ἔρις. Ἐπίσης τὸ δίκαιον=ἡ δικαιοσύνη, la justice ; τὸ δικαίωμα, le droit; ὁ ὀρθὸς λόγος, la raison ; || τὰ δίκαια καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ λαοῦ, les droits et les devoirs du peuple ; || τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου, le droit (la loi, la raison) du plus fort; || δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὕρῃ δίκαιον (τὸ δίκαιόν του), il ne peut obtenir justice; || ἀπονέμω τὸ δίκαιον, rendre la justice; || μὲ τί δίκαιον παραπονεῖται, de quel droit (sur quel fondement) se plaint-il ? || παίρνω τὸ δίκαιόν μου μὲ τὸ χέρι μου, se faire justice [à soi-même] ; || ζητεῖ τὸ δίκαιόν του, il réclame son droit [καὶ ἄλλως] il demande ce qui lui est dû (son dû) ; || κατὰ τὸ δίκαιον, selon toute justice ; || τὸ δίκαιον τῶν ἀπαιτήσεών μου, la justice de ma demande ; || ἔχω δίκαιον, avoir raison ; || **δίκαιον, τό·** [διάλ. Οἰνόης] 1ον) ὁ ἀγαπῶν τὸ δίκαιον 2ον) μετὰ τῆς λέξεως «ἀρραβῶνος» σημαίνει τὸ δῶρον=συνήθως χρήματα, τὸ προσφερόμενον εἰς μνηστευομένην κόρην ὑπὸ τῶν γονέων τοῦ μνηστῆρος· || ἐν ὀνόματι τοῦ δικαίου, au nom de la justice ; || παραπονεῖται μὲ ὅλον του τὸ δίκαιον, c'est à bon droit qu'il se plaint ; || ἔχετε δίκαιον, vous avez raison ; || δὲν ἔχει

δίκαιον=ἔχει ἄδικον, il a tort ; || εἶχον δίκαιον νὰ νομίζω, j'avais raison (j'étais fondé) à croire ; || ἀκούσατέ με καὶ θὰ μοῦ δώσητε δίκαιον, écoutez moi et vous me donnerez raison, ἤτοι θὰ μὲ δικαιώσητε, vous me justifierez.

Δίκαιον συντηρήσεως, droit de conservation (δικαίωμα αὐτοσυντηρήσεως). Εἰς τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἀνθρώπου τρία δίκαια εἰσὶ σύμφυᾶ, ἄνευ δὲ τούτων ὕπαρξις δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ· τὰ τρία ταῦτα δίκαια εἰσὶ συντήρησις (conservation), ἐλευθερία (liberté) καὶ ἰσότης (égalité), ταυτίζονται δὲ ταῦτα εἰς ἕνα ἕκαστον ἄνθρωπον διὰ μόνον τὸ εἶναι ἄνθρωπον, ἕκαστος δὲ πάντα κτᾶται καὶ πάντα ἐν ἑκάστῳ ἴσα, ἀμείωτα καὶ ἀπαράλλακτα ὑπάρχουσι· ὁμοίως καὶ αἱ πολιτεῖαι, διὰ τὸν αὐτὸν τῆς ἠθικῆς αὐτῶν προσωπικότητος λόγον, ἔχουσι τὴν τριάδα ταύτην τῶν δικαίων, ἄνευ δ' αὐτῶν καταστρέφονται. Τὰ τρία ταῦτα τῆς πολιτείας δίκαια εἰσί : α') τὸ τῆς ἰδίας συντηρήσεως (droit de conservation), β') τὸ τῆς αὐτοτελείας (droit d'indépendance), καὶ γ') τὸ τῆς ἰσότητος (droit d'égalité).

α'. Δίκαιον τῆς συντηρήσεως (droit de conservation) εἶνε τὸ πρὸς τὴν ἰδίαν συντήρησιν τοῦ κράτους δικαίωμα, ὅπερ εἶνε κυριώτατον πάντων καὶ βάσις τῶν δύο ἑτέρων· ἀσφαλίζει τὴν ὕπαρξιν τῆς πολιτείας καὶ τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτῆς μέσα, παρέχον τὸ δικαίωμα τῆς νομίμου ἀμύνης κατὰ πάσης ξένης ἐπιθέσεως.

β'. Δίκαιον αὐτοτελείας, droit d'indépendance). Πᾶν ἔθνος, ἅτε ὂν ἠθικὸν καὶ ἐλεύθερον, ἔχει τὴν ἰδίαν προσωπικότητα καὶ βούλησιν, δι' ἃ δύναται ἀποβλέπον πρὸς τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον καὶ σεβόμενον τὰ δίκαια παντὸς ξένου ἔθνους, νὰ ἐνεργῇ καὶ νὰ ὑπάρχῃ δι' ἑαυτοῦ καὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ.

γ'. Δίκαιον τῆς ἰσότητος (droit d'égalité). Καθὼς οἱ ἄνθρωποι οὕτω καὶ τὰ ἔθνη λόγῳ μὲν τῆς προσωπικότητος αὐτῶν ἴσα πρὸς ἄλληλα τοῖς δικαιώμασιν εἰσί, λόγῳ δὲ τῶν περιστάσεων ἄνισα τὰς δυνάμεις. Καὶ ὁ μὲν τῆς ἰσότητος λόγος βάσιν ἔχει τὴν αὐτοτέλειαν, ἥτις ἐν τῇ κοινωνικῇ ταύτῃ ὁμάδι, τῷ ἔθνει, εἶνε ὅ,τι καὶ ἡ ἐλευθερία ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ὁ δὲ τῆς κατὰ τὰς δυνάμεις ἀνισότητος ἀποτέλεσμα ἐστὶ τῆς χρήσεως τῆς ἐλευθερίας, ἤτοι τὸ μὲν εἶνε ὁ λόγος, τὸ δὲ τὸ τοῦ λόγου ἀποτέλεσμα.

Τὰ τῶν ἐθνῶν νόμιμα ἢ δίκαιον τῶν ἐθνῶν, droit des gens, ἐνίοτε δὲ καὶ διεθνὲς δίκαιον,

Ἀλληλεθνὲς δίκαιον ἢ διεθνὲς δίκαιον, droit international, κοινὸν εἰς τὰ διάφορα ἔθνη (βλ. καὶ διεθνές)· τὸ τῶν ἐθνῶν δίκαιον (jus gentium) κατὰ τὴν ἀρχαίαν καὶ εὐρυτέραν τῆς λέξεως ἔννοιαν, σημαίνει τὸ κοινὸν τῶν ἐθνῶν ἔθος, ὅπερ οὐ μόνον ἐτηρεῖτο ὡς κανὼν ἐν τῇ πρὸς ἄλληλα τῶν ἐθνῶν ἐπιμιξίᾳ, ἀλλ' εἰσεχώρει καὶ εἰς τὰς ἐσωτερικὰς κοινωνικὰς τῶν κατὰ μέρος πολιτειῶν σχέσεις, ῥυθμίζον αὐτὰς ἐφ' ὅσον δὲν εἶχον λάβει ἰδιάζουσαν τινὰ παρ' ἑκάστῃ πολιτείᾳ σύστασιν καὶ μορφήν. Ὅθεν ἐξ αὐτοῦ παρήγετο τό τε ἐξωτερικὸν τῶν πολιτειῶν καὶ τὸ κοινὸν τῆς ἀνθρωπότητος δίκαιον, ἀλλὰ παρὰ τοῖς νεωτέροις τὸ ἀρχαῖον δίκαιον διετήρησεν μόνον τὸ πρῶτον αὐτοῦ στοιχεῖον, ὅ ἐστι τὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ δημοσίου ἢ ἄλλως ἀλληλεθνοῦς δικαίου. τοῦτο δ' ἐστὶ ὅτι, ὡρισμένα τινὰ ἀνθρώπινα δίκαια καὶ σχέσεις τινὲς τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν ἀμοιβαίαν διαφόρων ἐθνῶν σκέπην καὶ ἐγγύησιν· || ἀλληλεθνὲς ἰδιωτικὸν ἢ ἀστυκὸν δίκαιον, droit international privé ou civil ; || δημόσιον (ἐξωτερικὸν δίκαιον), droit public (extérieur) ; βλ. καὶ δημόσιος· || δημόσιον ἀλληλεθνὲς δίκαιον, droit public international.

Ἀστυκὸν δίκαιον, droit civil (ou privé) (βλ. καὶ ἀστικός), ἐν τῇ ἱστορικῇ καὶ ἐπιστημονικῇ αὐτοῦ ἐννοίᾳ λέγεται οὕτω τὸ σύνολον τῶν νόμων οἵτινες εἶνε κατάλληλοι διὰ τὰ μέλη τοῦ ἔθνους δι' ὃ ἐγένοντο (jus civitatis καὶ μετέπειτα jus civile). [τὴν σήμερον αἱ λέξεις droit civil χρησιμοποιοῦνται, ἀντιθέτως πρὸς τὰς λέξεις droit public, ὅπως ὑποδείξωσι τὸ σύνολον τῶν νόμων οἵτινες ἔχουσιν ὡς ἀντικείμενον τὸ ἰδιαίτερον δίκαιον τῶν ἀτόμων, τὸ ἰδιωτικὸν συμφέρον (l'intérêt privé)· τὸ ἀστυκὸν δίκαιον (droit civil), εἶνε τὸ ἰδιωτικὸν δίκαιον (c'est le droit privé)]· || ἐμπράγματον δίκαιον, droit réel, δίκαιον περιέχον τὴν ἀπ' εὐθείας σχέσιν τοῦ ἀτόμου πρὸς τὸ πρᾶγμα, καθὼς ἡ ἰδιοκτησία· || κανονικὸν δίκαιον, droit canon, droit canonique; συλλογὴ διδαγμάτων ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐκ τῶν συνόδων, καθὼς καὶ διαφόρων θρησκευτικῶν διαταγμάτων· βλ. καὶ θεῖον δίκαιον· || θρησκευτικὸν δίκαιον, droit religieux, λέγεται τὸ σύνολον τῶν διατάξεων αἵτινες κανονίζουσι τὴν ἐξωτερικὴν λατρείαν τῶν διαφόρων θρησκευμάτων· || ἐμπορικὸν δίκαιον, droit commercial, τὸ σύνολον τῶν νόμων καὶ ἐθίμων οἵτινες κανονίζουσι τὰς ἐν τῷ ἐμπορίῳ σχέσεις· || συνταγματικὸν δίκαιον, droit constitutionel (ou politique), μέρος τοῦ δημοσίου δικαίου (droit public) κανονίζον τὴν φύσιν καὶ τὸν σχηματισμὸν τῆς κυβερνήσεως, τὴν ἁρμοδιότητα καὶ τὰ ὅρια τῶν δημοσίων ἀξιωμάτων, καὶ προσδιορίζον τὸν τρόπον καθ' ὃν οἱ πολῖται λαμβάνουσι μέρος, δι' ἐκλογῶν, εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ πολιτεύματος· || ἐγκληματικὸν δίκαιον, droit criminel, λέγεται τὸ σύνολον τῶν νόμων τῶν ἀφορώντων τὴν καταδίωξιν τῶν πλημμελημάτων καὶ ἐγκλημάτων τῶν διαπραττομένων εἴτε κατὰ τῆς κοινωνίας, εἴτε κατὰ τῶν ἰδιωτῶν· περιλαμβάνει τὸ ποινικὸν δίκαιον (droit pénal) ἤτοι τὸν ποινικὸν νόμον (code pénal) καὶ τὴν ποινικὴν δικονομίαν (instruction criminelle); || διπλωματικὸν δίκαιον, droit diplomatique, λέγεται τὸ σύνολον τῶν σχέσεων αἵτινες ἀναπτύσσονται μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐθνῶν, συνεπείᾳ εἰδικῶν συμβάσεων· || θεῖον δίκαιον, droit divin, ἀρχαί, διδάγματα, καὶ νόμοι οἵτινες ἐμπεριέχονται ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ. [Τὸ θεῖον δίκαιον εἶνε τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀνθρωπίνου δικαίου (droit humain) ὅπερ εἶνε

ἔργον ἀνθρώπινον· διαφέρει τοῦ κανονικοῦ δικαίου (droit canonique) καθότι τὸ τελευταῖον περιλαμβάνει ἐκκλησιαστικοὺς νόμους, οἵτινες εἶνε ἔργον τῆς ἐκκλησίας, καὶ δύνανται νὰ μεταβάλλωνται καθὼς οἱ πολιτικοὶ νόμοι· ‖ οἰκογενειακὸν δίκαιον, droit domestique (ou de famille) τμῆμα τοῦ πολιτικοῦ δικαίου (droit civil), κανονίζον τὰς σχέσεις καὶ συμφέροντα τῶν συζύγων, τῶν τέκνων, καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ τῆς οἰκογενείας· ‖ γραπτὸν δίκαιον, droit écrit, εἶνε τὸ συνταχθὲν καὶ νομιμοποιηθέν· ‖ ἀνθρώπινον δίκαιον, droit humain, εἶνε δίκαιον βασιζόμενον μονομερῶς ἐπὶ τῆς φύσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν συμβάσεων αὐτῶν· ‖ βιομηχανικὸν δίκαιον, droit industriel, λέγεται τὸ σύνολον τῶν νόμων οἵτινες κανονίζουσι, προστατεύουσι καὶ τελειοποιοῦσι τὴν βιομηχανίαν, συντελοῦντες εἰς τὴν πρόοδον αὐτῆς· ‖ ναυτιλιακὸν ἢ θαλάσσιον δίκαιον, droit maritime, νόμοι, κανόνες, ἔθιμα ἅτινα ἀκολουθοῦσιν αἱ ναυτικαὶ δυνάμεις μεταξύ των διὰ τὴν ναυσιπλοΐαν καὶ τὸ ἐμπόριον κατὰ τὰς ἐν εἰρήνῃ ἢ ἐν πολέμῳ σχέσεις των· ‖ δημοτικὸν δίκαιον, droit municipal, τὸ σύνολον τῶν νόμων τῶν διεπόντων τοὺς δήμους· ‖ φυσικὸν δίκαιον, droit naturel, τὸ σύνολον τῶν κανόνων τῶν βασιζομένων ἐπὶ τῆς ὀρθοφροσύνης (bon sens) καὶ τῆς εὐθύτητος (δικαιοσύνης, équité); [φυσικὰ δίκαια ἢ δικαιώματα (droits naturels) λέγονται ἐκεῖνα ἅτινα θεωροῦνται ἀνήκοντα εἰς πάντα ἄνθρωπον ὑπὸ τὴν ἁπλῆν ἰδιότητα τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος]· ‖ δημόσιον δίκαιον, droit public, λέγεται τὸ ἐγκατασταθὲν διὰ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν τῶν λαῶν θεωρουμένων ὡς πολιτικῶν σωματείων, πρὸς διάκρισιν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, droit privé, ὅπερ ἐκανονίσθη διὰ τὴν ὠφέλειαν ἑκάστου ἀτόμου θεωρουμένου μονομερῶς καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων· ‖ ἀγροτικὸν δίκαιον, droit rural, λέγεται ἡ συλλογὴ τῶν ἀρχῶν, ἐθίμων καὶ νόμων τῶν κανονιζόντων τὰ δικαιώματα τῶν ἀγροτικῶν ἰδιοκτητῶν.

Διοικητικὸν δίκαιον, droit administratif; μέρος τοῦ γραπτοῦ δικαίου (droit écrit), διαλαμβάνον τοὺς ἀκολουθητέους κανόνας ὅπως ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς γενικὰς τῶν πολιτειῶν ἀνάγκας καθὼς καὶ τοὺς κανονίζοντας τὰς σχέσεις τῶν πολιτῶν μετὰ τῆς διοικήσεως. Τὸ στρατιωτικὸν καὶ ναυτικὸν δίκαιον (droit militaire et maritime) εἶνε κλάδος τοῦ διοικητικοῦ δικαίου· βλ. δικαιοσύνη.

Δίκαιον τοῦ πολέμου, droit de la guerre. Ἔκφρασις τῆς ὁποίας ἡ σημασία καὶ οἱ κανόνες δὲν εἶνε ἀκριβῶς ὡρισμένοι. Ἐν τῷ πολέμῳ τὸ πᾶν διέπεται ὑπὸ τῶν περιστάσεων καὶ τῆς ἰσχύος, ἐπειδὴ δὲ ἡ πρωτίστη ἀρχὴ θεωρεῖται ἡ σωτηρία τοῦ στρατοῦ ἢ τῆς πατρίδος, εἶνε πολὺ δύσκολον πραγματικῶς νὰ ὁρισθῇ τί εἶνε ἐντίμως ἐπιτετραμμένον νὰ πράττῃ τις εἰς τοὺς στρατοὺς ἐν καιρῷ πολέμου καὶ ἐν ἐχθρικῇ χώρᾳ. Ἐν τούτοις δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὰ στρατεύματα ἢ οἱ στρατιῶται δύνανται νὰ ἐπιδίδωνται εἰς ἀνωφελεῖς σφαγάς, εἰς ἀδικαιολογήτους φορολογίας, εἰς λεηλασίας ἄνευ λόγου, εἰς ἐμπρησμούς, εἰς λύτρα δι' ἐξαγορὰν αἰχμαλώτων, εἰς λῆψιν ὁμήρων ἢ εἰς καταφυγὴν ἄλλων παρομοίων μέσων δι' ὧν νὰ πλήξωσι τοὺς ἀθῴους καὶ ἀβλαβεῖς ὅταν δὲν δύνωνται νὰ τιμωρήσωσι τοὺς ἐνόχους.

Δὲν δύναται νὰ ᾖ ἐπιτετραμμένον νὰ βασανίζωσι τοὺς αἰχμαλώτους, νὰ σφάζωσι τοὺς ἀσθενεῖς ἢ πληγωμένους ἐκτὸς τῆς μάχης, νὰ καταστρέφωσιν ἄνευ ἀνάγκης τὰ μνημεῖα, κτλ. Πολλὰς τοιαύτας ἐνδείξεις ἢ ἐρωτήσεις ἠδύνατό τις νὰ θέσῃ χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ λάβῃ κατηγορηματικήν τινα ἀπάντησιν ἢ τοὐλάχιστον νὰ εὕρῃ ἐπικύρωσιν στηριζομένην ἐπί τινος νόμου. Τὸ περίφημον ἀξίωμα «τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου» (la force prime le droit ἢ le droit du plus fort), θὰ ἦνε ἐπὶ πολὺ εἰσέτι ἐν ἰσχύει, τὰ δὲ δίκαια τοῦ ἡττηθέντος ἢ ἀδυνάτου θὰ ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς μεγαλοψυχίας τοῦ νικητοῦ. Ἐν τούτοις, κατέληξαν εἰς τὸ νὰ συμφωνήσωσι διά τινας, ἀλλ' οὐχὶ ἐπακριβῶς ὁριζομένους κανόνας, στηριζομένους γενικῶς ἐπὶ παραδόσεων καὶ τῆς δικαιοσύνης, κανόνας τῶν ὁποίων ἡ παραβίασις καθίσταται σπανιωτέρα ἐφ' ὅσον ὁ πολιτισμὸς προοδεύει.

Ὡς γραπτὸν ἀλληλεθνὲς δίκαιον (droit international écrit), ὑπάρχουσι μόνον δύο συμβάσεις, ἡ σύμβασις τῆς Γενεύης (βλ. λέξιν) καὶ ἡ διακήρυξις τῆς Πετρουπόλεως (déclaration de Saint-Pétersbourg) τῆς 11 Δεκεμβρίου 1868 δι' ἧς αἱ Δυνάμεις προσεκλήθησαν καὶ ἀπεδέχθησαν, ἵνα μὴ ποιῶνται χρῆσιν διαρρηκτικῶν βλημάτων βάρους μικροτέρου τῶν 400 γραμμαρίων (βλ. διακήρυξις). Παρόμοια ἀπεφασίσθησαν εἰς τὸ εἰρηνόφιλον συνέδριον τῆς Χάγης (congré de paix de la Haye).

Αἱ ἀρχαὶ ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ δίκαιον τοῦ πολέμου, ἀλλ' αἵτινες δὲν ὑπάρχουσιν εἰς οὐδεμίαν γραπτὴν σύμβασιν, εἰσὶν αἱ ἑξῆς: ἀπαγόρευσις πάσης ἀνωφελοῦς ὠμότητος· σεβασμὸς πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ πρὸς τὴν ὁρκισθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἀτόμων πίστιν (foi jurée)· σεβασμὸς τῶν ἀτόμων ἐκτὸς τῆς πάλης· σεβασμὸς τῶν ἰδιοκτησιῶν ἐφ' ὅσον συμβιβάζεται πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου.

Στρατιωτικὸν δίκαιον, droit militaire; καλεῖται οὕτω τὸ σύνολον τῶν νόμων καὶ κανονισμῶν τῶν καθοριζόντων τὰ δίκαια καὶ τὰ καθήκοντα ἐν γένει τῶν στρατιωτικῶν· βλ. διοικητικὸν δίκαιον.

δικαιόνω (δικαιόω-ῶ), μέλ. ώσω, θεωρῶ τι ὀρθὸν καὶ δίκαιον, ἀποδίδω (ἀπονέμω) δικαιοσύνην, rendre justice; faire droit; donner raison; ‖ ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ δικαιώσητε, j'espère que vous me rendrez justice; ‖ τὸ δικαστήριον τὸν ἐδικαίωσε, le tribunal a reconnu son droit; ‖ ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ δικαιωθῇς, soyez sûr que justice vous sera faite. § —, κρίνω τινὰ ἤ τι δίκαιον, justifier; répondre à; ‖ ἐδικαίωσε τὴν ἐμπιστοσύνην μου, il a justifié ma confiance; ‖ δὲν ἐδικαίωσε τὰς προσδοκίας τοῦ κοινοῦ, il n'a pas répondu à l'attente publique.

δικαιοπάροχος, ου, ὁ καὶ ἡ· [νομ.] auteur, adj. garant, e. n. || προσεπικαλῶ τὸν δικαιοπάροχόν μου, faire appeler son auteur en garantie.

δικαιοπραξία, ας, ἡ· ἔννομος δικανικὴ βούλησις, relation légale de droit; δικανικὴ πρᾶξις, affaire judiciaire; νομικὴ σχέσις, condition de droit. Ἡ λέξις δικαιοπραξία ἐκφράζει τὴν ἔννοιαν τῆς δηλώσεως τῆς ἐννόμου βουλήσεως τῆς σκοπούσης τὴν παραγωγὴν νομικῆς σχέσεως καὶ περιλαμβανούσης οὐ μόνον τὰς συμβάσεις, ἀλλὰ καὶ τὰς τῆς μονομεροῦς βουλήσεως ἐκδηλώσεις, δι' ὧν πρόκειται νὰ παραχθῶσι δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις. Αἱ δὲ ἄδικοι πράξεις αἱ σκοποῦσαι τὴν παραγωγὴν δικαιωμάτων οὐχὶ ἐννόμως καλοῦνται **ἀδικοπραξίαι.**

δίκαιος, α, ον (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), juste, adj. (plus-juste; très-juste); ὁ πράττων κατὰ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τὰ πατροπαράδοτα νόμιμα· συνεπῶς ὁ νόμιμος, légitime; ὁ ἰσόνομος, ἴσος, ὁ εὐθύς, δίκαιος, équitable, adj. || δικαία ἀπόφασις, un arrêt (une sentence) juste; || δίκαιε Θεέ! juste Dieu! || ἐν σκηναῖς δικαίων [Γραφ.] au séjour des justes; || δικαία διανομή, partage équitable; || δικαία τιμωρία, punition méritée; || ἔχει πολὺ δικαίαν ἀφορμὴν παραπόνων ἐναντίον σου, il a un sujet fort légitime de se plaindre contre vous; || δικαίῳ τῷ λόγῳ, à juste titre (raison). § [οὐδ. οὐσ.] βλ. δίκαιον.

δικαιοστάσιον, τὸ [νομ.] στασιμότης ἐν τῇ ἀπονομῇ τῆς δικαιοσύνης, stagnation dans l'administration de la justice; ἤτοι ἡ παντελὴς διακοπὴ τῆς ὑπὸ τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης. Αὕτη δύναται νὰ συμβῇ ἐπὶ πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν καὶ ταραχῶν ἢ ἄλλων ἐθνικῶν συμφορῶν οἵων πολέμων ἢ νόσων ἐπιδημικῶν.

δικαιοσύνη, ης, ἡ· justice, n. f. ἡ ἰδιότης καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ δικαίου, ἡ ἐνάσκησις τοῦ δικαίου· || ἀπονέμω δικαιοσύνην, rendre [la] justice; || ὁ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης Ὑπουργός, le ministre de la justice; || **δικαιοσύνη**, ἡ εὐθύτης, équité, n. f. § **δικαιοσύνη**, justice, n. f. λέγονται περιληπτικῶς τὰ δικαστήρια· || στρατιωτικὴ δικαιοσύνη, justice militaire; στρατιωτικὴ (ποινικὴ) νομοθεσία, code de justice militaire.

Ναυτικὴ δικαιοσύνη, justice maritime.

Ἡ στρατιωτικὴ καὶ ναυτικὴ δικαιοσύνη εἶνε τὸ συμπλήρωμα τῆς πειθαρχίας, ἀπονέμεται δὲ ὑπὸ τῶν **στρατοδικείων** (ναυτοδικείων) [conseils de guerre], τοῦ **ἀναθεωρητικοῦ** (conseil de révision) καὶ ὑπὸ τῶν ἐν καιρῷ πολέμου λειτουργούντων στρατιωτικῶν **ἀστυνομικῶν δικαστηρίων** (prévôtés).

Τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια, ἐξαιρέσει τῶν **ἀστυνομικῶν** (prévôtés), δικάζουσι μόνον τὰς **ἀξιοποίνους πράξεις** (action publiques). Ἡ **πολιτικὴ ἀγωγὴ** (action civile) δικάζεται ὑπὸ τῶν **πολιτικῶν δικαστηρίων.**

Ἡ ἁρμοδιότης τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων ἐκπηγάζει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τριῶν στοιχείων, ἤτοι

1ον. Ἐκ τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐνόχου, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ πρόσωπον (question de personne).

2ον. Τῆς φύσεως τῆς παραβάσεως τοῦ νόμου, ἤτοι τοῦ παραπτώματος (infraction), ἥτις ἀποτελεῖ τὴν πρᾶξιν (question de fait); καὶ

3ον. Τοῦ μέρους ἐν ᾧ ἡ πρᾶξις ἐξετελέσθη, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸν τόπον (question de lieu).

α'. Question de personne. Τὸ **πρόσωπον** ἢ ὁ αὐτουργὸς τῆς πράξεως εἶνε ἐν γένει στρατιωτικὸς ἢ ἐξομοιούμενος μὲ στρατιωτικὸν (ἄρθ. 43 - 47), καὶ ἐν πολέμῳ ἢ ἐν πολιορκίᾳ καὶ μὴ στρατιωτικὸς (ἄρθ. 49, 51, 54, 55 καὶ 59 Στρατ. Ποινικὴ Νομοθ.).

β'. Question de fait. Ἡ **πρᾶξις** εἶνε γενικῶς κακούργημα (crime), ἢ πλημμέλημα (délit) στρατιωτικὸν (ἄρθ. 40, 41, 193 - 255, 261 καὶ 262), ἐνίοτε κακούργημα ἢ πλημμέλημα κοινὸν) ἄρθ. 59, 257, 261 καὶ 262 Στρατ. Ποιν. Νομ.), ἢ καὶ πταῖσμα (contravention (ἄρθ. 261, 262).

γ'. Question de lieu. Ὁ **τόπος** δύναται νὰ ἦνε· α) τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐξετελέσθη ἡ πρᾶξις· β) τὸ μέρος ἔνθα συνελήφθη ὁ αὐτουργὸς τῆς πράξεως, καὶ γ) τὸ μέρος ἐν ᾧ ἑδρεύει τὸ σῶμα ἢ τὸ ἀπόσπασμα εἰς ὃ ἀνήκει ὁ αὐτουργὸς τῆς πράξεως στρατιωτικὸς (ἄρθ. 48, 54, 62).

δικαιότατα [ἐπίρ.], δικαιοτέρως, πολὺ δικαίως très-juste.

δικαιοῦχος, ὁ καὶ ἡ (δίκαιον, ἔχω), ayant-droit, n. ὁ δικαιούμενος λαμβάνειν τι.

δικαιῶ (όω), μέλ. ώσω, θεωρῶ τι ὀρθὸν καὶ δίκαιον, βλ. δικαιόνω. § [μέσ.] δικαιόομαι -οῦμαι, ἔχειν τὸ δικαίωμα, τὸ δίκαιον ὑπὲρ ἑαυτοῦ, avoir le droit de; être en droit; βασίζομαί που, être fondé (autorisé); || δικαιοῦμαι νὰ τὸ πράξω, j'ai le droit de le faire; || δικαιοῦμαι ν' ἀμφιβάλλω, je suis fondé à douter.

δικαίωμα, ατος, τό· droit, n. m. ὁ τίτλος, titre; τὸ ὀρθῶς ἢ δικαίως πεπραγμένον· α. δικαία πρᾶξις, acte de justice (ἀντίθ. τοῦ ἀδίκημα)· β) δικαία ἀπαίτησις, prétention juste ἢ ἁπλῶς prétention; γ) ἡ δικαίωσις, τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενον δίκαιον, ἡ δικαίωσις, justification, n. f. § [νομ.] δικαίωμα, droit, n. m. λέγεται ἡ ὑπὸ τοῦ δικαίου ἀνεγνωρισμένη ἐξουσία τοῦ προσώπου ἐπὶ τὰ περὶ αὐτὸ πρόσωπα ἢ πράγματα. Ὅθεν ἵνα ὑπάρξῃ δικαίωμα ἀπαιτεῖται προηγουμένως τὸ δίκαιον ν' ἀναγνωρίσῃ εἰς τὸ πρόσωπον ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν λοιπῶν προσώπων ἢ πραγμάτων· || ἔχει — εἰς ἀποζημίωσιν, il a droit à une indemnité; || τὰ ἀστυκὰ καὶ πολιτικὰ δικαιώματα, les droits civils et les droits civiques; βλ. **ἀστικός**· || ἐν τίνι δικαιώματι; μὲ τί δικαίωμα; de quel droit? à quel titre; || ἔχω δικαιώματα ἐπὶ τῆς φιλίας του, j'ai des titres à son amitié; || ἀσκῶ —, exercer un droit; || προστρέχειν εἰς δικαιώματα παρεχόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου, avoir recours à des moyens de droit. § **δικαίωμα** ἢ **δικαιώματα**, droit ou droits, ἀπόλαυσις ἢ ἐ-

θιμον ὅπερ οἱ νόμοι ἢ οἱ κανονισμοὶ παραχωροῦσιν ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ τῶν βαθμῶν, εἰς τὴν ἀρχηγίαν ἢ διοίκησιν (commandement), εἰς τὴν προαγωγήν, τὰς ἀνταμοιβάς, τὰς ἀποζημιώσεις, κτλ. ‖ δικαιώματα καὶ καθήκοντα (ὑποχρεώσεις), droits et obligations. § δικαίωμα, droit=ἡ ἐξουσία, pouvoir, n. m. ἡ ἰδιότης τοῦ πράττειν τι δι' ἄλλον λόγῳ ἐντολῆς (mandat). § [ἐμπορ.] δικαιώματα, τὸ ἔξοδον, οἱ φόροι, droits, vacations ; ‖ δικαίωμα χωρητικότητος (κατὰ τόνους), droit de tonnage ; ‖ δικαίωμα ἀχθοφορικόν, droit de grue; ‖ — ἀκταιωρικόν, gabarrage, n. m. ‖ — δεξαμενῆς, droits de bassin ; ‖ — εἰσόδου ἢ ἐξόδου, droits d'entrée ou sortie ; ‖ — ἐξαγωγῆς καὶ εἰσαγωγῆς (ἀγορᾶς), la traite foraine; ‖ — ἐκφορτώσεως, droits d'étape; ‖ — ζυγίου, droit de balance, de quintal ; ‖ — λιμένος, λιμενικά, droits de port ; βλ. καὶ τέλος· ‖ — καθάρσεως, droits de quarantaine ; ‖ — διώρυγος καὶ πόλεως, droits de bassin et de ville ; ‖ δικαιώματα προξενικά, frais de consulat ; ‖ — προσωρμίσεως, ἀγκυροβολίας, droits d'ancrage ; ‖ — φάρου, feux ; ‖ — φύλακος, συνοδείας, droit d'escorte ; ‖ τῶν δικαιωμάτων μὴ συμπεριλαμβανομένων, les droits non compris ; ‖ — διαμετακομιστικόν, droit de transit ; ‖ τῶν — τῆς εἰσαγωγῆς συμπεριλαμβανομένων, y compris les droits. § — ὁπλοφορίας, port d'armes ; ‖ δικαίωμα τοῦ φέρειν ὅπλα, droit d'armes καὶ ἐξουσία τῶν ὅπλων· ‖ — ἐξόδου, droit de retraite ἢ de sortie ἢ traite foraine ; δικαίωμα ὑφαιρέσεως, droit de détraction ; ἀμφότερα ταῦτα ὀλίγον διαφέρουσι τῆς ξενοκληρίας (droit d'aubaine), καὶ διὰ μὲν τοῦ πρώτου ἐλάχιστός τις φόρος λαμβάνεται ἐπὶ τῆς ἐξαγομένης ἀπὸ τοῦ κράτους περιουσίας τοῦ ἀλλοδαποῦ, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου ἐλευθέρως μὲν κληρονομοῦσι τὸν ἀποβιώσαντα ἀλλοδαπὸν οἱ νόμιμοι αὐτοῦ κληρονόμοι, ἀλλὰ τὸ κράτος λαμβάνει δικαίωμά τι, οἱονεὶ κληρονομικὴν μερίδα.

Δικαίωμα **ἐκβράσματος**, droit d'épave ; ἔκβρασμα (naufrage) ὀνομάζεται πᾶν ὅ,τι ἐκβράσσεται ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν, εἴτε ἐὰν ἐκ ναυαγίου προέρχεται, εἴτε ἐὰν ἐρρίφθη ἑκουσίως ὑπὸ τῶν πλεόντων πρὸς διάσωσιν τοῦ πλοίου· βλ. **δικαίωμα ἐκβράσματος.**

Δικαίωμα **ἐκβράσματος**, droit de naufrage, ou d'épave ou de varech ; ἐκαλεῖτο οὕτω τὸ ἐπὶ τῶν ἐκβρασμάτων (droit d'épave) δικαίωμα, ὅπερ ἦτο ἡ δῄωσις τῶν ναυαγούντων πλοίων, ἤτοι ἡ κατάσχεσις τῶν ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν ναυαγίων. Τὸ βάρβαρον τοῦτο δικαίωμα κατηργήθη ὑφ' ἁπάντων τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν, ἅτινα ἀντικατέστησαν αὐτὸ διὰ τῶν σώστρων (droits de sauvetage), ὅπερ συνίσταται εἰς ἀπότισιν τινὰ ἀνάλογον πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν περισωθέντων πραγμάτων. § **δικαίωμα** συμφέροντος (πολιτείας, κτλ.), droit de convenance; ‖ — ἰδιοκτησίας, droit de propriété ; ‖ — κυριαρχίας, droit de souveraineté, ἢ δικαίωμα ἐλευθέρας πολιτικῆς ὑπάρξεως· ‖ — ξενοκληρίας, droit d'aubaine (λατ. albinagii jus). Κατὰ τὸν μεσαίωνα ἐν Εὐρώπῃ ὁ ξένος ἔζη ἐλεύθερος καὶ ἀπέθνησκε δοῦλος ἕνεκα τοῦ τῆς ξενοκληρίας δικαιώματος, δι' οὗ ὁ ἡγεμὼν ἐκληρονόμει τὸν ἐν τῷ Κράτει του ἀποβιοῦντα ἀλλοδαπόν, ἀποκλειομένων πάντων τῶν ἐκ διαθήκης, ἢ ἐξ ἀδιαθέτου νομίμων κληρονόμων αὐτοῦ· ‖ — πρεσβεύσεως, droit d'ambassade, ἢ droit de légation (ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τοῦ πρεσβευτοῦ), ἤτοι τὸ δικαίωμα τῆς πολιτείας τοῦ νὰ διορίζῃ πρεσβευτάς· βλ. καὶ πρεσβευτής. § **δικαίωμα** = τέλος, φόρος, droit; taxe, n. f. impot, n. m. βλ. τέλος· ‖ — καταναλώσεως, impot (droit) de consommation; ‖ δικαιώματα κλητῆρος (συμβολαιογράφου) [νομ.], frais et salaires ; ‖ δικαιώματα ἐναποθηκεύσεως, βλ. ἐναποθήκευσις· ‖ — (φόρος) προκυμαίας, droit de quai ; quayage, n. m.

δικαιωματικός, ή, όν· ἀπορρέων ἐξ αὐτοῦ τοῦ δικαίου, de droit ; νόμιμος, légitime.

δικαιωματικῶς, [ἐπίρ. προηγ.] de (plein) droit.

δικαίως, [ἐπίρ. τοῦ δίκαιος] ἤτοι κατὰ δίκαιον τρόπον, λόγον, justement; avec justice; équitablement ; à juste titre ; avec raison ; à bon droit ; ‖ — κατηγορούμενος, justement accusé ; ‖ ἀπεφάσισε δικαίως, il a prononcé équitablement ; ‖ ἀδίκως ἢ δικαίως, à tort ou à raison.

δικαίωσις, εως, ἡ· τὸ δικαίως πράττειν, ἡ ἀπονομὴ δικαιοσύνης, action de rendre justice ; justification, n. f. δικαία ἀνταμοιβή, juste récompense.

δικανίκι, τό [δημ.] τὸ δεκανίκιον.

δικανίκιον, ου, τό· ἢ δεκανίκιον, bâton, n. m. ἡ ῥάβδος ἢ σκῆπτρον ὅπερ ὁ αὐτοκράτωρ ἢ ἡ αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου ἐκράτουν εἰς χεῖρας ἐν ἐπισήμοις τελεταῖς ὡς σύμβολον τῆς ἀνωτάτης ἐξουσίας, καθὼς καὶ ἐπίσης ἡ ποιμαντορικὴ ῥάβδος τοῦ πατριάρχου· βλ. καὶ **δεκανίκι.**

δικανικός, ή, όν· ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ δίκαιον καὶ τὰς δίκας, judiciaire ; de barreau ; de palais ; ‖ δικανικοί, barreau, ἐκλήθησαν κατ' ἐπέκτασιν οἱ ἀγορεύοντες **δικηγόροι**· βλ. **δρύφακτον**, barreau ; ‖ δικανικὴ ῥητορεία, éloquence du barreau ; ‖ δικανικὸν ὕφος, style de palais (de pratique); ‖ ὁ δικανικὸς = πεπειραμένος, δεινὸς εἰς τὸ δικηγορεῖν, avocat éloquent ; ‖ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δικηγόρον, d'avocat ; qui concerne le barreau ; ‖ οἱ δικανικοί, les avocats ; οἱ νομομαθεῖς, les jurisconsultes ; ‖ ἡ δικανικὴ τέχνη = ἡ τέχνη τοῦ δικηγορεῖν, la science du barreau, ἡ νομική, la jurisprudence.

δικανικῶς, [ἐπίρ.] λέγω, ὁμιλῶ ὡς πεπειραμένος, πανοῦργος δικηγόρος, συνήγορος, parler (plaider) comme un avocat éloquent; συνεπῶς δικανικῶς, judiciairement ; comme au barreau.

δίκαννον, τό [ἐνν. ὅπλον, τυφέκιον, fu-

sil] à deux coups; τὸ ἔχον δύο χάννας, couplet (fusil), n. m.

δικαρπέω-ῶ, μέλ. ήσω, δὶς τοῦ ἔτους καρποφορῶ, produire deux fois par an.

δίκαρπος, ος, ον (κυρ. δένδρον, arbre), ὁ δὶς τοῦ ἔτους καρποφορῶν, qui fructifie deux fois l'an, ou qui porte des fruits deux fois dans l'année; [διδ.] δίφορος (δίς, φέρω), bifère.

δικάταρτον, τό· [διάλ. Οἰνόης]=τὸ δικάταρτον, μὲ δύο κατάρτια.

δικάσιμος, ος, ον [νομικ. κυρίως ἡμέρα, jour] d'audience; ἤτοι ἡ ἡμέρα καθ' ἣν γίνεται ἡ δίκη ὑποθέσεως τινός.

δίκασις, εως, ἡ· καὶ δικασμός, ὁ· τὸ δικάζειν, κρίνειν ὑπόθεσιν τινά, jugement, n.m. [d'une cause].

δικαστέον, τό· [ῥημ. ἐπίθ.] πρέπει νὰ δικάσῃ τις, il faut juger.

δικαστήριον, τό· tribunal, aux, n.m. εἶνε ἀρχὴ δημοσία ἐγκαθισταμένη πρὸς χειρισμὸν τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐφαρμογὴν τῶν νόμων· ὀνομάζεται δ' οὕτω κατὰ συνεκδοχὴν καὶ ὁ τόπος τῶν συνεδριῶν, ἤτοι αὐτὸ τὸ κατάστημα· δικαστήριον ὅθεν εἶνε ἡ δικαιοδοσία ἑνὸς ἢ πλειοτέρων δικαστῶν συνερχομένων ἵνα ἀποφανθῶσι περί τινος ὑποθέσεως, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ σύνολον τῶν συνερχομένων δικαστῶν. Τὸ δικαστήριον διακρίνεται ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν δικασθησομένων ὑποθέσεων εἰς **εἰρηνοδικεῖον** (tribunal de paix, ou justice de paix), εἰς **πταισματοδικεῖον** (tribunal de simple police), εἰς **πλημμελειοδικεῖον** (tribunal correctionnel; ou de police correctionnelle), εἰς **πολιτικὸν** (tribunal civil), εἰς **ποινικὸν** ἢ **ἐγκληματικὸν** (criminel), εἰς **ἐμποροδικεῖον** (tribunal de commerce), εἰς **ναυτοδικεῖον** (tribunal de la marine ἢ tribunal maritime), καὶ εἰς **στρατιωτικὰ δικαστήρια** (tribunaux militaires). Τὸ **πολιτικὸν δικαστήριον** ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας του καλεῖται **πρωτοδικεῖον** (tribunal civil ou tribunal de première instance), **ἐφετεῖον** (tribunal d'appel ou cour d'appel) καὶ **ἀκυρωτικὸν** ἢ **Ἄρειος πάγος** (cour de cassation). Ἐπίσης τὰ δικαστήρια εἰσὶ **τακτικὰ** (ordinaires) καὶ **ἔκτακτα** (extraordinaires ou exceptionnels), τὰ δὲ πρῶτα εἰσὶ **πρόσκαιρα** (temporaires), ὡς εἶνε τὰ **κακουργιοδικεῖα** ἢ δικαστήριον τῶν συνέδρων (cours d'assises), ἢ **διαρκῆ** (**μόνιμα**, permanent), ὡς εἶνε τὰ **πταισματοδικεῖα**, **ἐφετεῖα** καὶ ὁ **Ἄρειος πάγος**. Τὰ **στρατιωτικὰ δικαστήρια** (tribunaux militaires, ἅτινα κατ' ἐπέκτασιν καλοῦνται γενικώτερον **στρατοδικεῖα**, conseils de guerre) περιλαμβάνουσι τὰ **στρατοδικεῖα** (conseils de guerre), τὸ **ἀναθεωρητικὸν** (conseil de revision) καὶ **τὰ στρατιωτικὰ ἀστυνομικὰ δικαστήρια** (prévôtés, βλ. λέξιν)· || δικαστήρια ἐξαιρετικά, βλ. **ἐξαιρετικός**· || ἐπὶ δικαστηρίου, en justice; || παρίσταμαι ἐπὶ δικαστηρίου, comparaître en justice, ἤτοι ἐμφανίζομαι ἐνώπιον τῶν δικαστῶν, διεξάγω δίκην [νομ.] ester; || τὸ δικαστήριον ἐκηρύχθη ἁρμόδιον, ἀναρμόδιον, la cour s'est déclarée compétente, incompétente; || διαφέρεσθαι μετά τινος ἐπὶ δικαστηρίου, avoir un procès avec quelqu'un; être en procès avec quelqu'un; || εἴμεθα εἰς τὰ δικαστήρια, nous plaidons; || ἐπῆγαν εἰς τὰ δικαστήρια, ils ont pris la voie des tribunaux; || θὰ τὸν [ὑ]πάγω εἰς τὸ δικαστήριον=θὰ τὸν ἐνάξω, je l'assignerai; || τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν (τῶν συνέδρων), la cour d'appel (d'assises); || τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, la haute cour; || τὸ κατάστημα τῶν δικαστηρίων [ἐν Γαλλίᾳ], le palais de justice = τὸ δικαστικὸν μέγαρον· || — ἐρωτικόν· βλ. ἐρωτικός· || —, temple, n. m. (κατὰ συντόμευσιν τοῦ temple de Themis, ναὸς τῆς Θέμιδος).

δικαστής, οῦ, ὁ· juge, n. m. ὁ κρίνων κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸν νόμον, ἤτοι ὁ ἐπιπεφορτισμένος ὑπὸ τῆς ἐξουσίας νὰ λύῃ τὰς διαφορὰς τῶν ἀτόμων καὶ ἀπονέμῃ δικαιοσύνην. Εἴδη δικαστῶν ἐν Ἑλλάδι εἶνε ὁ εἰρηνοδίκης, juge de paix; ὁ πρωτοδίκης, juge de première instance; ὁ ἐφέτης juge d'appel; καὶ ὁ ἀρειοπαγίτης, conseiller à la cour de cassation. Πλὴν τοῦ πρώτου, πάντες οἱ ἄλλοι εἶνε ἰσόβιοι· || στρατιωτικὸς δικαστής· βλ. **στρατοδίκης**· || ναυτικὸς δικαστής· βλ. **ναυτοδίκης**· || πάρεδρος δικαστής, juge assesseur; || εἰσηγητὴς δικαστὴς [πρὸς ἐξέτασιν μαρτύρων, κτλ.], juge commissaire; [ἐπὶ ἀποφάσεων] rapporteur, n. m. βλ. καὶ εἰσηγητής· || τὸ ἀξίωμα τοῦ δικαστοῦ εἶνε ἱερωσύνη, la judicature est un sacerdoce.

δικαστικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς δικαστήν, εἰς τὴν δικαιοσύνην, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, judiciaire, adj || ἡ δικαστικὴ ἐξουσία, pouvoir judiciaire, εἶνε ἡ λειτουργία τῆς πολιτείας ἡ σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἀνόρθωσιν τῶν προσβληθέντων ἀστικῶν δικαίων καὶ τὴν βεβαίωσιν καὶ τιμωρίαν τῶν ἀδικημάτων, ἀσκουμένη δὲ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ὑπὸ τῶν ἐπὶ τούτῳ ὡρισμένων ἀρχῶν· || ὁ δικαστικὸς λειτουργός, ὁ δικαστής, magistrat, n.m. || τὰ δικαστικὰ πρόσωπα, ἢ τὸ δικαστικὸν ἀξίωμα, magistrature, n. f. ὅπερ καλεῖται καὶ robe, n. f. εἶνε πάντα τὰ φυσικὰ πρόσωπα τὰ ἀσκοῦντα τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν· ἀλλὰ τούτων τινὰ μέν εἰσιν οὐσιώδη, ὧν ἡ σύμπραξις ἀναγκαία εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, οἷον δικαστής, πρόεδρος, εἰσαγγελεύς, γραμματεύς, τινὰ δὲ ἐπουσιώδη, ὧν ἡ σύμπραξις εἶνε ἁπλῶς τυχαία καὶ ἐπαρκής, οἷον ὁ δικηγόρος, ὁ συμβολαιογράφος, ὁ κλητήρ· || δικαστικὰ ἔξοδα, frais de justice, τῶν δικῶν ἡ διεκπεραίωσις τῶν τε ἀστικῶν καὶ τῶν ποινικῶν ἀπαιτεῖ ποικίλας χρηματικὰς δαπάνας εἰς ἃς καταδικάζεται ἐν τέλει ὁ ἡττηθεὶς διάδικος, προκαταβαλλομένας ἐν τῷ μεταξὺ ὑπὸ τοῦ προκαλοῦντος πράξεις τοῦ δικαστηρίου ἀπαιτούσας αὐτάς, ἢ ἐν ταῖς ποινικαῖς δίκαις τὸ δημόσιον· || — κλητήρ, huissier, n.m. || δικαστικὸν γραφεῖον, greffe, n. m. ἰδίως τὸ γραφεῖον τοῦ γραμματέως· || δικαστικὴ γλῶσσα, langage du palais; || δικαστικὴ καταδίω-

ξις, poursuite en justice = ἀγωγή, instance, n. f. ‖ δικαστικὴ ἔρευνα, βλ. εἱργμός. § δικαστικός, ή, όν, juridique, adj. ὁ ἐν τῇ δικαιοσύνῃ γινόμενος, qui se fait en justice ; ὁ ὢν ἐντὸς τῶν τύπων, εἰς τὰ ἔθιμα τῆς δικαιοσύνης, qui est dans les formes, dans les usages de la justice ; ἐνεργεῖν δικαστικὴν πρᾶξιν, intenter une action juridique ; ‖ δικαστικὴ ἀπαλλαγή, décharge juridique, εἶνε ἡ ἀπόδειξις τῆς μὴ ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου. § [ἀρχαιολ.] δικαστικόν, τό· ἢ δικαστικὸς μισθός, les honoraires des juges ; ὁ μισθὸς ὃν ἐλάμβανον ἐν Ἀθήναις οἱ δικασταὶ = τριώβολον = 54, 6 λεπτά, ἅτινα ἕκαστος ἔνορκος ἐλάμβανε κατὰ τὴν ἔνδικον ἡμέραν. § [οὐσ.] ἡ δικαστικὴ (τέχνη), la science de juger, ἡ τέχνη τοῦ ἐποπτεύειν ἐπὶ τῶν νόμων, δικηγορεῖν.

δικαστικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τὸν τρόπον τῶν δικαστῶν, ὑπὸ δικαστικὴν ἔποψιν, au point de vue judiciaire ; judiciairement parlant ; ‖ κατὰ τρόπον δικαστικόν, en forme judiciaire: informer judiciairement. § δικαστικῶς, juridiquement, adv. κατὰ τρόπον δικαστικόν, d'une manière juridique.

δικατάληκτος, ος, ον· à deux terminaisons, π. χ. ἐπίθετον ἔχον δύο καταλήξεις, μίαν διὰ τὸ ἀρσ. καὶ θηλ. καὶ ἄλλην διὰ τὸ οὐδέτερον· ‖ ἐν τῇ μετρικῇ σημαίνει τὸ ἐκ δύο καταληκτικῶν μέτρων συγκείμενον μέτρον, composé de deux vers catalectiques.

δικάταρτος, η, ον· [δημ.] διαρμένιος, ὁ ἔχων δύο ἱστούς (κατάρτια), à deux mâts ; ‖ δικάταρτον πλοῖον, βλ. δίστηλος.

δικάτοπτρος, ος, ον· ὁ φέρων δύο κάτοπτρα καὶ συνεπῶς ἀνακλώμενος δίς, à double réflexion ; ‖ ὄργανον δικάτοπτρον ἢ ἀνταναχλαστικόν, instrument à double réflexion, n. m. εἶνε τὸ χρησιμεῦον ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ καὶ ναυτιλίᾳ πρὸς μέτρησιν τῶν ὑψῶν τῶν οὐρανίων σωμάτων· τοιαῦτα εἰσὶν ὁ δικάτοπτρος κύκλος τοῦ Βορδᾶ (cercle à réflexion de Borda), ὁ Ἑξᾶς (Sextant), ὁ Ὀκτᾶς (Octant) καὶ ὁ Ὑδρογραφικὸς κύκλος (cercle hydrographique).

δίκαυλος, ος, ον· βλ. δίκορμος.

δίκελλα, ης, ἡ· δίχηλον γεωργ. ἐργαλεῖον κοινῶς τὸ δικέλλι, hoyau à deux pointes (à deux fourchons) ἢ ἁπλῶς hoyau, n. m. ‖ δίκελλα πρὸς διβόλισμα τῶν ἀμπέλων, bigaut, n. m.

δικέλλι, τό· [δημ.] βλ. δίκελλα.

δικελλοειδής, ής, ές· ὁ ἔχων σχῆμα δικέλλης, en forme d'hoyau ; qui a deux pointes (deux fourchons).

δίκεντρος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο κέντρα, au double aiguillon; (σκορπίων)· ‖ — [ζωολ.] ἰδίως ἐπὶ ἰχθύων, bi-aiguillonné, ée.

δικέραιος, ος, ον· καὶ

δικέρατος, ὁ· [ἀπὸ τὸ δίκερας, ατος, ὁ) καὶ

δίκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, οὐδ. ων· ὁ ἔχων δύο κέρατα, ἀκωκάς, à deux cornes; bicorne, adj. καὶ bicornu, e.

δικέφαλος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο κεφαλάς, à deux têtes ; à double tête ; ὁ δικόρυφος, bicipité, ée ; ‖ [ζωολ.] bicéphale ; ‖ ὁ δικέφαλος ἀετός, l'aigle à deux têtes ; ‖ δικέφαλον τέρας, monstre bicéphale ; | — ἧλος, rivet, n. m. ou clou rivé ; βλ. ἧλος γυρωτικός.

δίκη, ης, ἡ· παρ' ἀρχαίοις ἐσήμαινε τὸ δίκαιον, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν προσωποποιοῦσαν τὰς ἰδέας ταύτας θεότητα (Dicé; la justice; l'équité;), εἶτα τὸ δικαστήριον, τὴν ποινὴν καὶ τέλος τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, procès, n. m. τὴν κρίσιν, jugement, n. m. cause, n. f. affaire, n. f. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ σημασίᾳ διετηρήθη ὁ ὅρος ἐν τῇ σημερινῇ νομικῇ ἐπιστήμῃ, ὅπου δίκη εἶνε τὸ σύνολον τῶν γεγονότων τῶν ἀποτελούντων τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως μέχρι τῆς ἐκδικάσεως, καὶ τῶν ἐκ τούτων δικονομικῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων μεταξὺ τῶν ὑποκειμένων αὐτῶν (ἤτοι τῆς δικονομικῆς σχέσεως. Δίκη, procès, εἶνε ἡ ἀγωγὴ (instance) ἐνώπιον δικαστηρίου μεταξὺ δύο ἢ πλειοτέρων ἀτόμων. Ἐν πάσῃ δίκῃ δύο τουλάχιστον ὑπάρχουσι πρόσωπα, ὁ ἐνάγων ἢ ἐγκαλῶν καὶ ὁ ἐναγόμενος, οἵτινες μὲ κοινὸν ὄνομα καλοῦνται διάδικοι· ‖ ἐνάγω τινὰ εἰς δίκην, κινῶ ἀγωγήν, faire ἢ intenter un procès à quelqu'un ; ‖ εἰσαγωγὴ εἰς δίκην, mise en jugement; ‖ ἡ ἐρήμην —, jugement par défaut; καλεῖται ὅταν δὲν ἐμφανισθῇ τις τῶν διαδίκων ὅστις λέγεται ὅτι ἐρημοδικεῖ· ‖ ἡ κατ' ἀντιμωλίαν δίκη, jugement contradictoire, ἢ συζήτησις, λέγεται ὅταν παρίστανται οἱ δικαζόμενοι ἢ οἱ διάδικοι καὶ ὑποβάλλουσι τὰ δικαιολογητικὰ αὐτῶν· ‖ θὰ τοῦ κάμω δίκην, je lui intenterai (ferai) un procès ; ‖ τὸν ἐτουφέκισαν ἄνευ δίκης, on l'a fusillé sans forme de procès ; ‖ συνοπτικὴ δίκη, cause sommaire ; ‖ κάλλια κακὸς συμβιβασμὸς παρὰ καλὴ δίκη [παροιμ.] un mauvais arrangement vaux mieux que le meilleur procès ; ‖ παρεμβάλλω τινὰ εἰς δίκην, mettre quelqu'un en cause ; ‖ ἐξαιρῶ τινα τῆς δίκης mettre quelqu'un hors de cause ; ‖ ἀγαπᾷ πολὺ τὰς δίκας, il est procédurier ; ‖ διεξάγω δίκην [νομ.] ester ; poursuivre un procès ; βλ. καὶ δικαστήριον· ‖ ἡ δίκη συνεβιβάσθη, l'affaire a été arrangée (aplanie) ; ‖ — πολυδάπανος, un procès dispendieux (couteux) ; ‖ — ἐκκρεμής, un procès pendant, une cause pendante ; ‖ παραιτεῖσθαι δίκης τινός, discontinuer, arrêter un procès ; ‖ ἐξακολουθεῖν τὴν δίκην, continuer un procès ; donner suite à un procès ; ‖ ἡ δίκη ἐνεγράφη δι' αὔριον, θέλει ἐκφωνηθῇ, συζητηθῇ αὔριον, la cause sera plaidée, entendue demain, la cause est sur le rôle pour demain = εἶνε εἰς τὸ πινάκιον δι' αὔριον· ‖ διακόπτειν, καταργεῖν, παύειν δίκην τινά, supprimer, assoupir un procès; ‖ ἐπιτείνειν δίκην τινά, traîner un procès en longueur; ‖ — εὐτυχῶς περαιωθεῖσα, un procès terminé heureusement ; ‖ — κερδισθεῖσα, ἀπωλεσθεῖσα, une cause gagnée, perdue ; ‖ ἀπρόβλεπτον δίκης τινός, imprévu d'un procès ; ‖ ἔξοδα τῆς δίκης, βλ. δικαστικός.

§ δίκη = τιμωρία, ἐκδίκησις, punition, n. f. vengeance, n. f. || ἔδωκε δίκην τῶν κακουργημάτων του, il a été puni de (il a expié) ses crimes ; || ἡ θεία δίκη, la vengeance céleste ; la vengeance (punition) de Dieu ; || ἔδωκε δίκην τῆς ὕβρεως, il a payé l'injure.

δικηγοράκι, τό· μικρὸς (ὑπὸ ἔποψιν ἱκανότητος δικηγόρος, δικηγορίσκος, petit (mauvais) avocat ; avocasseau, n. m.

δικηγορέω, βλ. δικηγορῶ.

δικηγορία, ας, ἡ· ἡ κατάστασις (ἰδιότης) τοῦ δικηγόρου, état (qualité) d'avocat ; || τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα, barreau, n. m. [ἐπὶ κακοῦ] avocasserie, n. f. § δικηγορία, ἡ συνηγορία ἐν δικαστηρίῳ, plaidoirie, n. f.

δικηγορικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δικηγόρον, d'avocat ; de barreau ; βλ. καὶ **δικανικός**· [οἰκ.] —, avocassier, n.m. || δικηγορικὸν γραφεῖον, cabinet d'avocat ; étude d'avoué ; βλ. **δικηγόρος**· || τὸ δικηγορικὸν σῶμα· ὁ δικηγορικὸς σύλλογος, le barreau; βλ. **δικανικός**· || τὰ **δικηγορικά**, les honoraires d'un avocat ; || δικηγορικὸς ἐπὶ τῶν δικηγορίσκων ἢ κακῶν δικηγόρων λέγεται avocassier, ère (ἐπιθετικῶς).

δικηγορικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τὸν τρόπον τοῦ δικηγόρου, en avocat.

δικηγορίσκος, ου, ὁ· avocassier, n. m. κακὸς δικηγόρος, mauvais avocat ; || μετέρχομαι τὸν δικηγορίσκον, avocasser ; βλ. **δικηγοράκι.**

δικηγόρος, ου, ὁ· avocat, n. m. παρὰ τοῖς Γάλλοις ὁ μὴ παριστάμενος ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων λέγεται avoué, n. m. (=δικογράφος). Δικηγόρος λέγεται ὁ ἄμισθος δημόσιος ὑπάλληλος, ὁ διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, ὅστις εἰδικῶς περὶ τὴν σπουδὴν τοῦ δικαίου ἀσχοληθείς, ἔχει ὡς ἔργον νὰ βοηθῇ καὶ ὑπερασπίζῃ διὰ τῶν γνώσεων αὐτοῦ τοὺς ἐπὶ δικαστηρίου δικαζομένους καὶ παρίσταται ἀντ' αὐτῶν. Ὁ δικηγόρος δικαιοῦται ἀμοιβῆς ἀπὸ τὸν πελάτην του λόγῳ τῆς διδομένης αὐτῷ ἐντολῆς· || κάμνω τὸν δικηγόρον, exercer la profession d'avocat ; || δὲν κάμνει πλέον τὸν δικηγόρον, il n'exerce plus ; || οἱ δικηγόροι τῶν Ἀθηνῶν, le barreau d'Athènes ; || προσλαμβάνειν δικηγόρον, prendre un avocat ; || ὁ δικηγόρος εἰς τὰ ἐμπορικὰ δικαστήρια ἐν Γαλλίᾳ λέγεται agréé, n. m. § δικηγόρος, avocat, avocate (ἐπιθετικῶς) ; || γυνὴ δικηγόρος, femme avocate.

δικηγορῶ (έω), μέλ. ήσω, ἐπαγγέλλομαι τὸν δικηγόρον, exercer la profession d'avocat ; συνηγορῶ, ὑπερασπίζομαι ἐν δικαστηρίῳ, plaider ; || δὲν δικηγορεῖ πλέον, il n'exerce plus ; || [μεταφ.] δικηγορεῖ ὑπὲρ σοῦ, il plaide votre cause.

δίκην, [ἐπίρ.] ὡς, καθώς, comme ; κατὰ τὸν τρόπον..., à la manière de...; κατὰ μίμησιν, à l'instar de.

δικηόρος, ου, ὁ· [δημ.] ὁ δικηγόρος.

δικκινδονίτης, ου, ὁ· βλ. ῥεδδιγίτης. Δ. Κ.

δίκλινος, ὁ καὶ ἡ· [βοτ.] dicline ; δίκλινα καλοῦνται τὰ ἄνθη τὰ ἔχοντα μόνον στήμονας ἢ μόνον ὕπερον· τὰ ἔχοντα μόνον στήμονας καλοῦνται ἄρρενα, τὰ δὲ μόνον ὕπερον καλοῦνται θήλεα ἄνθη.

δικλίς, ίδος, ἡ· ἐκ τοῦ δὶς-κλείω, βλ. θύρα δίφυλλος. § [ναυτ.] δικλίς, κοινῶς τὸ δίφυλλο πορτέλο, mantelet coupé ou brisé ou faux sabord, n. m. ou volet de sabord ; καλοῦνται οὕτω τὰ φύλλα (volets) δι' ὧν κλείεται θυρὶς (sabord), ὅταν ταῦτα ἦνε δύο γιγγλυμούμενα τὸ μὲν ὑπὲρ τὸ ἀνώφλιον (sommier), τὸ δὲ ὑπὸ τὸ κατώφλιον (seuillet) τῆς θυρίδος. Αἱ δικλίδες τότε διαιροῦνται εἰς ἄνω καὶ κάτω δικλίδα· || κλισιὰς ἢ δικλὶς ἐκ πεταλείου, volet en tôle.§ [ἀνατ.] δικλὶς = **βαλβίς**, valve. § δικλίς, soupape, βλ. **ἐπιστόμιον.**

δικογραφία, ας, ἡ· actes d'un procès, ἢ ἁπλῶς procédure, n. f. λέγεται φάκελλος ἐν ᾧ περιέχονται πάντα τ' ἀφορῶντα εἴς τινα δικαστικὴν ὑπόθεσιν δικόγραφα.

δικόγραφον, τό· pièce (= ἔγγραφον) [de procédure ἢ judiciaire], n. f. ἢ acte judiciaire, δικαστικὸν ἔγγραφον ἢ πρᾶξις, ἤτοι ἔγγραφον δι' οὗ ἐνεργεῖται δικαστική τις πρᾶξις. Δικόγραφα λέγονται τὰ μεταξὺ τῶν διαδίκων διαμειβόμενα ἔγγραφα, δι' ὧν ἐνεργοῦνται αἱ διάφοραι δικαστικαὶ πράξεις.

δικογράφος, ου, ὁ· avoué, n. m. βλ. δικηγόρος.

δικολάβος, ου, ὁ· [νομ.] δικηγορίσκος, petit avocat ; avocassier, n. m. avoué, n. m. βλ. καὶ **δικηγόρος.** Παρ' ἡμῖν λέγεται οὕτω δικαστικὸν πρόσωπον δικηγορικὰ ἐκτελοῦν ἔργα ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικείων ἐκείνων, εἰς ἃ δὲν εἶνε διωρισμένοι πέντε τοὐλάχιστον πτυχιοῦχοι, ἔχοντες τὴν ἄδειαν τοῦ δικηγορεῖν. Πρὸς ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου οὐδὲν ἀπαιτεῖται προσόν.

δικονομία, ας, ἡ· procédure, n. f. [νομ.] καλεῖται τὸ σύνολον τῶν κανόνων τῶν ῥυθμιζόντων τὴν ἐνέργειαν πρὸς διεξαγωγὴν δικαστικῶν πράξεων καὶ ὑποθέσεων· βλ. **διαδικασία**· || πολιτικὴ δικονομία, le code de procédure civile; ἢ ἁπλῶς code civile ; || ἡ (κοινὴ) ποινικὴ δικονομία, le code d'instruction criminelle ἢ code de procédure criminelle ; βλ. **διαδικασία.**

δικονομικός, ή, όν· de procédure ; || [ἐπὶ κακοῦ] δικονομικαὶ διατυπώσεις, formalités procédurières.

δικονομικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ δικονομικὸν τρόπον, en forme de procédure.

δικοπορῶ, [διάλ. Οἰνόης] = διεκδικῶ τὸ δίκαιόν μου, ζητῶ τὸ δικαίωμά μου ἐπιμόνως.

δίκοπος, ος, ον· ἀμφίστομος, ὁ ἔχων διπλῆν κόψιν, ὁ κόπτων ἀπὸ τὰ δύο μέρη, à double tranchant ; à deux tranchants.

δίκορμος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο κορμοὺς (καυλούς), μὲ διπλοῦν κορμὸν (καυλόν), à

double tronc (tige), τὸ πρῶτον ἐπὶ δένδρων, τὸ δεύτερον ἰδίως ἐπὶ φυτῶν, δίκαυλος.

δίκορον, τό· last, n. m. [ναυτ.] βάρος δύο χόρων (τόνων) χρησιμεῦον ἐν Ὁλλανδίᾳ καὶ ταῖς χώραις τοῦ Βορρᾶ πρὸς προσδιορισμὸν τῆς χωρητικότητος (jaugeage) τῶν πλοίων.

δίκορος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο ἀνομοίους κόρας ὀφθαλμῶν, qui a les yeux de deux couleurs, διάφοροι κόραι, différentes prunelles.

δικόρυμβος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο κορύμβους (κορυφάς), à deux sommets.

δικόρυφος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο κορυφάς, κοινῶς δίκορφος, à deux sommets.

δίκορφος, η, ον· [δημ.] βλ. δικόρυφος.

δικός, [δημ.] βλ. ἰδικός.

δικοτυληδόνος, ος, ον [βοτ.] dicotylédone, n. et adj. καλοῦνται οὕτως τὰ φυτὰ τὰ φέροντα κατὰ τὴν πρώτην τῶν σπερμάτων βλάστησιν δύο κοτυληδόνας.

δικοῦλι, τό· [διάλ. Ἠπείρου] καὶ δκοῦλι ἢ θκοῦλι=ξύλινον ἐργαλεῖον συνιστάμενον ἐν τῇ κορυφῇ εἰς δύο ἢ τρία κοῖλα μέρη, δι' οὗ ὠθοῦσι τὰ ἄχυρα ἐν τοῖς ἀλωνίοις· τὸ δίκρανον, fourche, n. f. || δικοῦλ[ι], τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=τὸ ὡς τρίαινα ξύλον δι' οὗ λιχνίζεται ὁ σῖτος· || δικοῦλι, τό· [διάλ. Κύμης]=δίχηλον ἐργαλεῖον ξύλινον δι' οὗ ξανεμίζουσι τὸν σῖτον εἰς τὸ ἀλῶνι.

δίκρανα, [ναυτ.] βλ. δίκρανον.

δικράνι, τό· [δημ.] βλ. δίκρανον.

δικρανίζω, μέλ. ἴσω καὶ δικρανόω-ῶ, μέλ. ώσω. affourcher, σχίζω τι εἰς δύο, κάμνω ὡς δίκρανον, fendre (ouvrir) en deux, rendre fourchu. § [ξυλουρ.] affourcher, ἑνώνω διὰ διπλῆς συναρμογῆς γλωσσίδος (languette) καὶ ἐντομῆς (rainure) δύο τεμάχια ξύλου.

δίκρανον, ου, τό· τὸ ἔχον δύο αἰχμάς, κοινῶς τὸ δικράνι· ἐργαλ. γεωργικὸν καὶ ἰδίως ἐργαλ. τοῦ ἀλωνίσματος μὲ δύο ὀδόντας ἢ χηλάς, fourche, n.f. § [ναυτ. πλ. **τὰ δίκρανα**, barres d'arcasse, n.f. κοινῶς τὰ μπασταρδιὰ τῆς πρύμνης. Καλοῦνται οὕτως αἱ δίκρανοι δοκοί, αἵτινες στηριζόμεναι ἐπὶ τοῦ ποδοστήματος διὰ τοῦ μέσου των καὶ ἐπὶ τῆς ἀκάνθης διὰ τοῦ ἄκρου των, σχηματίζουσι τὴν οὐρὰν τῶν παλαιῶν πλοίων. Τὰ δίκρανα ἐσχημάτιζον μετὰ τοῦ ποδοστήματος σκελετὸν πλοίου ὄρθιον, οὗ τὸ ποδόστημα εἶνε ἡ τρόπις, τεμάχιον δὲ καλούμενον ἄκανθα συνήνου τὸν σκελετὸν τοῦτον μετὰ τοῦ σκελετοῦ τοῦ πλοίου· ἤδη αἱ πρύμναι κατασκευάζονται στρογγύλαι ἢ ἐλλειπτικαί,ἑπομένως δὲν ὑπάρχει πλέον ἡ διάταξις αὕτη· || **τὸ ἀνώτατον δίκρανον** ἢ **σταυρός**, barre ou lisse d'hourdi (ναυτ.), ἐφ' οὗ στηρίζονται εἰς τὰ παλαιότερα πλοῖα τὰ λεγόμενα κοντάκια ἐπὶ τοῦ σκάφους τοῦ πλοίου. § δίκρανον, fourche, n. f. καλεῖται γενικῶς πᾶν τὸ ἔχον τὸ σχῆμα τοῦ γεωργικοῦ ἐργαλείου, συνεπῶς **δικρανωτός**, ή, όν, à fourche, καὶ δίχηλος, ος, ον, ἀναλόγως τῷ πράγματι· || **δίκρανον** ἢ **τρίκρανον**, fourche, n. f. εἰδικὸν ἐργαλεῖον σταύλου πρὸς συλλογὴν ἢ ἀνακίνησιν τῶν ἀχύρων τῆς στρωμνῆς· || — σιδηροῦν, fourche en fer ; || **δίκρανον ἀρκεβουζίου**, fourche d'arquebuse ou fourquine ou fourchette d'arquebuse ; ῥάβδος σεσιδηρωμένη ἐν εἴδει δικράνου ἵνα ὑποστηρίζῃ τὸ ἀρκεβούζιον κατὰ τὴν βολήν· || **δίκρανον**, fourche, καλεῖται ἐπίσης δίοδος μεταξὺ δύο ἀπορρώγων ἢ ὀρθοπάγων (à pic) μερῶν· || **δίκρανον**, τό· fourchette, n. f. δικρανωτός, ή, όν· en fourchette ; καὶ ἐπίρρημα δικρανωτῶς· || δίκρανον πρὸς ἐξαγωγὴν τῶν βολίδων, fourchette à dégager les balles. § δίκρανον, τό· fourche, n. f. ἐν τῷ κανονισμῷ τῆς βολῆς καλοῦμεν οὕτω δύο βολὰς βαλλομένας μὲ διαφορετικὰς ὑψώσεις καὶ παρεμβαλλούσας τὸν βαλλόμενον στόχον (but) ἢ σκοπόν (cible). Πρό τινος εἰς κανονισμόν τινα τῆς βολῆς τοῦ πεδινοῦ πυροβολικοῦ ἐχρησιμοποιήθη ἡ λέξις παρεμβολή (fourche), ἐκ τοῦ ὅτι ὁ στόχος παρεμβάλλεται (encadrer) μεταξὺ δύο διαφορετικῶν βολῶν· τὴν λέξιν ταύτην προτιμῶμεν ὡς ἀποδίδουσαν ἀκριβέστερον τὴν ἔννοιαν τοῦ πράγματος· || δίκρανον, râteau, n. m. βλ. καὶ ἀγρείφη. § δίκρανον [ζῳολ.] fourchette, n. f.

δικρανόω-ῶ· βλ. δικρανίζω· || δικρανοῦμαι, διχαλοῦμαι, se bifurquer, σχίζομαι ἢ διαιροῦμαι εἰς δύο, ἐπὶ κλάδων, φυτῶν, ὁδοῦ, ποταμοῦ, κτλ.

δικράνωσις, εως, ἡ· ὁ διχασμός, τὸ χήλωμα, bifurcation, n. f. ἡ διαίρεσις, ἡ τμῆσις, τὸ σχίσιμον εἰς δύο ἢ πλειότερα μέρη ἐν εἴδει δικράνου· || **δικράνωσις**, εως, ἡ· διχάλωσις, bicurcation, n. f. διαίρεσις πράγματος εἰς δύο τμήματα, οἷον ὁδοῦ, κορμοῦ δένδρου, ποταμοῦ, φυτοῦ, ἀρτηρίας, κτλ. § **δικράνωσις**, τὸ χήλωμα, enfourchement, n. m. enfourchure, n. f. τὸ μέρος ἔνθα ἀντικείμενόν τι διαιρεῖται εἰς δύο βραχίονας ἐν εἴδει δικράνου (fourche); || ἐπίσης καλεῖται οὕτω στερεὰ γωνία σχηματιζομένη διὰ τῆς συναντήσεως δύο ἀντύγων (douelle) θόλου· οἱ εἰς τὴν γωνίαν ἢ κόψιν ταύτην εὑρισκόμενοι θολῖται ἔχουσι δύο κλάδους ἐν εἴδει δικράνου· || δικρανωτὴ συμβολή, assemblage en enfourchement ; || —, enfourchement, n. m. καλεῖται ἡ ἕνωσις δύο ἀμειβόντων τῆς στέγης.

δικρανωτός, ή, όν· ἐν εἴδει δικράνου, à fourche ; en fourchette ; en enfourchement ; βλ. **δίκρανον**· || — στροφεύς, fourche à pivot; δίκρανόν τι στρεφόμενον ἐντὸς αὐλοῦ φέρον ὑποδοχὰς διὰ τὰς στροφάλιγγας τοῦ πυροβόλου Χότσκις καὶ χρησιμεῦον ἀντὶ κιλλίβαντος

δικρόα, ης, ἡ· [ναυτ.] barre d'écusson, n. f. ou varangue acculée, n. f. πληθ. αἱ δικρόαι, κοινῶς αἱ κούτσαις τοῦ σκάφους, barres d'écusson. Αἱ δικρόαι ἢ δίκροοι (νομεῖς) εἶνε αἱ ἕδραι τῶν τελευταίων πρὸς πρύμναν καὶ πρῷραν νομέων αἵτινες οὖσαι ὀξύτασαι προσομοιάζουσι πρὸς δικρόαν (δίκροος, α, ουν, ἢ δικρόος, συνηρ. δίκρους καὶ δικροῦς, δίκρανος, fourchu, e ; ὁ ἔχων δύο ἀκωκάς, à deux pointes ; δίκροον ξύλον=δίκρανον). Κατ' ἐπέκτασιν δὲ καλοῦνται **δικρόαι** καὶ οἱ ἐπὶ τῶν ἑδρῶν τῶν νομέων τούτων μικροὶ καὶ στενοὶ χῶροι ἐν

οἷς δύνανται νὰ στοιβαχθῶσι μικρὰ ἀντικείμενα· || **δικρόα** (πρώτη), ἡ [ναυτ.], fourcas d'ouverture, n. m. κόκκυξ ἢ ἱερόν· καλεῖται οὕτω τὸ κατώτατον πάντων τῶν δικράνων τὸ συνδέον εἰς τὰ παλαιοτέρου τύπου πλοῖα τὰ σκέλη τῆς τελευταίας πρὸς πρύμναν δικρόας κατὰ τὸ μέγιστον πλάτος των.

δίκροκος, ὁ [ἰδίως ᾠόν], μὲ διπλοῦν κρόκον, œuf à double jaune.

δίκροτον, τὸ [ναυτ.], vaisseau ou navire à deux ponts ; βλ. **κατάστρωμα**, pont.

δίκρουνος, ος, ον· ὁ ἐκρέων ἀπὸ δύο μέρη, ὁ ἔχων δύο κρουνούς, πηγάς, qui sort de deux sources, qui a deux jets, où deux sources.

δίκταμνον, τό· δίκταμνος καὶ δίκταμος, dictame, n. m. κοινῶς **ἀγριοφλησκοῦνι**· ὄνομα εἴδους τινὸς ὀριγάνου φυτοῦ μικροῦ λίαν ἀρωματικοῦ (origanum dictamus), φυόμενον ἰδίως ἐπὶ τῆς Δίκτης τῆς Κρήτης, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον λίαν δραστηρίας τονωτικὰς ἰδιότητας.

δικτάτωρ, ορος, ὁ· [λέξις ἐξελληνισμένη ἐκ τοῦ λατ. dictator] dictateur, n. m. ὁ μετὰ τὴν κατάργησιν τῆς βασιλείας κατ' ἔτος ἐκλεγόμενος ἀνώτατος ἄρχων εἴς τινας λατινικὰς πόλεις, ἐπί τινα δὲ χρόνον καὶ ὁ ἀνώτατος ἄρχων τῆς λατινικῆς συμπολιτείας. Ἐν Ῥώμῃ ἐκαλεῖτο δικτάτωρ ἄρχων οὐχὶ ἐκ τῶν τακτικῶν, ἀλλ' ἐκλεγόμενος εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις ὅτε κίνδυνοι σημαντικοὶ ἠπείλουν τὴν πολιτείαν καὶ ἀπῃτεῖτο ἡ συγκέντρωσις τῆς ἐξουσίας εἰς ἕνα καὶ μόνον ἄνδρα, ἐδίδετο δὲ εἰς αὐτὸν ἀπόλυτος καὶ ἀπεριόριστος ἐξουσία διαρκοῦσα μέχρι τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν ἐπικειμένων κινδύνων καὶ τὸ πολὺ ἕξ μῆνας. Ὁ τοιοῦτος ἄρχων ἐκαλεῖτο κατ' ἀρχὰς magister populi, βραδύτερον δὲ ἐκλήθη dictator = dictateur, n. m. = **κυρίαρχος**. Ἡ ἵδρυσις τῆς δικτατορίας ἐγένετο εἰς τὰ 501 π. Χ. Διοριζομένου δικτάτορος πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἀρχαὶ κατέπαυον πλὴν τῆς τῶν δημάρχων, διετηροῦντο δὲ οἱ ἄρχοντες εἰς τὰς θέσεις των ὡς διοικητικὰ μόνον ὄργανα τοῦ δικτάτορος. Ὁ δικτάτωρ ἦτο ἀνεύθυνος κατὰ τὴν ἐξουσίαν του καὶ μετ' αὐτήν. Εἶχεν ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ αὐτῶν τῶν ἐντὸς τῶν πόλεων πολιτῶν. Ὁ δικτάτωρ διώριζεν ἄρχοντα ἔχοντα τὴν διοίκησιν τοῦ ἱππικοῦ (magister equitum) (ἐνῷ ὁ δικτάτωρ ἐθεωρεῖτο ἄρχων τῶν πεζῶν λεγεώνων), ὅστις διετέλει ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ δικτάτορος καὶ ἀνεπλήρου αὐτὸν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του.

δικτατορεύω, μέλ. εύσω, εἶμαι δικτάτωρ, être dictateur ; ἄρχω δικτατορικῶς, ἀνευθύνως.

δικτατορία, ας, ἡ· dictature, n. f. pouvoir dictatorial ; τὸ ἀξίωμα τοῦ δικτάτωρος· τὸ ἄρχειν δικτατορικῶς, ἀνεύθυνος ἀρχή.

δικτατορικός, ή, όν· ἀνήκων εἰς τὸν δικτάτορα, dictatorial, ale, aux.

δικτατορικῶς, [ἐπίρ.] ὡς δικτάτωρ, en dictateur ; dictatorialement.

δικτυάλωτος, ος, ον· ὁ συλληφθεὶς ἐν δικτύῳ, ὁ μὲ δίκτυον πιασμένος, pris dans le filet.

δικτυάρικον, τό· bateau à filet ; ἤτοι πλοιάριον χρησιμεῦον διὰ τὴν μετὰ δικτύων ἁλιείαν.

δικτυεία, ας, ἡ· τὸ ψαρεύειν διὰ δικτύου, pêche au filet.

δικτυεύς, εως, ὁ· ὁ δικτυοψαρᾶς, pêcheur au filet, ἢ ἁπλῶς pêcheur, n. m.

δικτυεύω, μέλ. εύσω, ψαρεύω διὰ δικτύου, pêcher au filet.

δικτυόδεσμος, ὁ· nœud de filet ; δεσμὸς χρησιμεύων πρὸς ἐπισκευὴν δικτύου, ἄνευ χρήσεως κερκίδος.

δικτυοειδής, ής, ές· ἔχων σχῆμα δικτύου, en forme de filet ; || **δικτυωτός**, ή, όν· réticulaire (en forme de réseau) ; réticulé, ée, adj. || — διάταξις, réticulation, n. f. ἡ κατάστασις τοῦ δικτυοειδοῦς.

δικτυόθετος, ος, ον· réticulé, ée, adj. ὁ τοποθετούμενος ἐναλλὰξ ὡς τὰ ὄμματα τοῦ δικτύου, ἰδίως ἐν τῇ οἰκοδομικῇ διὰ τοὺς λίθους καὶ πλίνθους· || **δικτυόθετον**, ouvrage réticulé; maçonnerie ou construction réticulée ; τοιχοποιΐα ἐκ μικρῶν τετραγώνων πλίνθων (carreaux) τεθειμένων διαγωνίως· βλ. εἰς λέξιν **διάταξιν** (appareil), **δικτυωτὴ διάταξις**.

δίκτυον, ου, τό· filet, n. m. πλέγμα ἐκ νημάτων ἢ μεταλλικῶν συρμάτων διασταυρουμένων κατ' ὀρθὴν ἢ ὀξεῖαν γωνίαν ὥστε ν' ἀφήνωσιν ἐν τῷ μεταξὺ διαστήματα διαφόρου πλάτους ἀναλόγως τῆς χρήσεως ἥτις θὰ γείνῃ τοῦ δικτύου· ὅταν τὸ πλέγμα ἦνε ἐκ μεταλλικῶν συρμάτων, λέγεται συνηθέστερον réseau, n.m. βλ. καὶ κατωτέρω. Τὰ ἐκ νήματος δίκτυα χρησιμεύουσιν εἰς τὴν ἁλιείαν, εἰς τὴν θήραν πτηνῶν ἢ διαφόρων ἀγρίων θηρίων. Τὰ δὲ μεταλλικὰ δίκτυα ἢ καὶ δικτυωτὰ πλέγματα χρησιμεύουσιν εἰς πλείστας ἀνάγκας τοῦ πρακτικοῦ βίου ἢ ἐν τοῖς χημείοις καὶ φυσικοῖς ἐργαστηρίοις· || — ἁλιευτικόν, filet de pêche ; || λεπτὸν δίκτυον πρὸς ἁλιείαν ἰχθυδίων, tramail, n. m. || τὸν ἔπιασεν εἰς τὰ δίκτυα του [φρ. μεταφ.], il l'a pris dans ses filets ; || [ναυτ.] δίκτυον, filet, n. m. δίκτυον περιπεπλεγμένον ἐκ **κεδρωτῆς δετηρίας** (ligne goudronnée) ἐκτεινόμενον ὑπὸ τοὺς ἱστούς, κατὰ τὰ γυμνάσια ἀρμένων τῶν νεοσυλλέκτων ναυτῶν, ὅπως πέσῃ ἐντὸς αὐτοῦ ὁ κατὰ τύχην ἐκ τοῦ ἐξαρτισμοῦ καταπίπτων· βλέπε κατωτέρω δίκτυον **προφυλακτικόν**· || [ναυτ.] **δίκτυον προβόλου**, filet de beaupré ; δίκτυον διαρκῶς τετοποθετημένον ὑπὸ τὸν πρόβολον, ὅπως προφυλάσσῃ ἐκ τῆς εἰς τὴν θάλασσαν καταπτώσεως τοὺς ἐπὶ τοῦ προβόλου ἐξερχομένους ναύτας πρὸς πτύξιν ἢ ἔκλυσιν τῶν ἀρτεμώνων· || [ναυτ.] ἀμυντικὰ δίκτυα, filets de protection; βλ. **ἀμυντικὰ δίκτυα**. § δίκτυον=παγίς, rets, n. m. ἰδίως δίκτυον πρὸς παγίδευσιν πτηνῶν. § [ναυτ.] δίκτυον, baderne, n. f. πλεκόμενον ἐκ σχοινίων διὰ νὰ περιτυλιχθῶσι προστριβόμενα μέρη. § δίκτυον τριπλοῦν, tramail, n.m. || — (ἢ δικτυωτὸν) νομῆς (ἀχύρου), filet **à**

fourrage ; καὶ corde à fourrage ; πλέγμα ἐξ ἰσχυροῦ θώμιγγος (σπάγγου) ἐν εἴδει σάκκου ἐν ᾧ ἐναποτίθεται μερὶς χόρτου ἢ σανοῦ ὅπερ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς σέλλης· || § **δίκτυον**, réseau, n. m. τὸ δικτυωτὸν πλέγμα, κυρίως καὶ μεταφορικῶς· || ἐπίσης δίκτυον =σύμπλεγμα, réseau, n. m. π. χ. σιδηροδρομικὸν σύμπλεγμα, réseau de chemin de fer ; || [ὀχυρωτ.] **δίκτυα συρμάτινα** ἢ σιδηρᾶ πλέγματα, réseaux de fil de fer ; τὰ δίκτυα ἀποτελοῦσι λαμπρὸν ἐπιβοηθητικὸν ἀμυντήριον (défense accessoire). Σύγκεινται ἐκ μιᾶς ἢ πλειοτέρων σειρῶν πασσάλων ἑνουμένων διὰ σιδηροῦ σύρματος· δὲν εἶνε μακρόθεν εὐδιάκριτα, δὲν κωλύουσι τὰ πυρὰ τῆς ἀμύνης καὶ ἀντέχουσι καλῶς εἰς τὰ βλήματα τοῦ πυροβολικοῦ, ἅτινα θραύουσι μὲν τοὺς πασσάλους καὶ παραμορφοῦσι τοὺς **βρόχους** (mailles), χωρὶς ἐν τούτοις νὰ καταστρέψωσι τὸ ἐμπόδιον. Τὰ δίκτυα συγκροτοῦνται ἐκ πασσάλων 1μ, 50 ἕως 2 μέτρων μήκους καὶ 0μ, 10 διαμέτρου, τοποθετουμένων κατὰ γραμμάς, οὕτως ὥστε οἱ πάσσαλοι τῆς μιᾶς ν' ἀνταποκρίνωνται εἰς τὰ κενὰ διαστήματα τῆς ἑτέρας συνδεομένων τῶν κεφαλῶν τῶν πασσάλων καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις διὰ σύρματος πάχους 2 $^1/_2$ ἕως 4 $^1/_2$ χιλιοστομέτρων. Οἱ πάσσαλοι ἐμπήγνυνται εἰς τρόπον ὥστε ἡ κεφαλή των νὰ ὑπερβαίνῃ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους κατὰ 0μ, 90 ἕως 1μ, 10, ἀφίστανται δὲ ἀπ' ἀλλήλων ἀνὰ 2 ἕως 2,50 μέτρα. Τὰ δίκτυα χρησιμοποιοῦνται καὶ εἶνε ἐπίσης ὠφέλιμα ὡς αἱ **δενδροτομίαι** (abatis), ἐνίοτε δὲ κατασκευάζονται ἐπὶ μιᾶς μόνης γραμμῆς ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς **σκολοπώματα** (palissades)· § **δίκτυον προφυλακῶν**, réseau d'avant-postes ; βλέπε **προφυλακαί**· || [τακτ.] κινητὸν δίκτυον ἀσφαλείας, réseau de sûreté mobile ; § **κινητὸν δίκτυον**, réseau mobile ; καλεῖται οὕτω τὸ σύνολον τῶν ὑποβρυχίων ἀγωγῶν καὶ καλωδίων τῶν συνδεόντων ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τὰ ναύκλαστρα μετὰ τοῦ μονίμου δικτύου· βλ. καὶ ἄμυνα ὑποβρύχιος, défense sous-aquatique ; || **μόνιμον δίκτυον**, réseau permanent (ἀμυντικὴ γραμμή, ligne de défense). Καλεῖται οὕτω τὸ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς σύμπλεγμα τῶν ἀγωγῶν καὶ καλωδίων ἀμυντικῆς ἐξ ἠλεκτρικῶν ναυκλάστρων γραμμῆς, τὸ συνδέον τοὺς **σταθμοὺς** (postes) μεταξύ των, καὶ καταλῆγον μέχρι τῆς ἀκτῆς πρὸς ὑποβρύχιον συνένωσιν τῶν ναυκλάστρων μετὰ τῶν σταθμῶν· βλ. καὶ ἄμυνα ὑποβρύχιος, défense sous-aquatique. § [ναυτ.]—**προφυλακτικόν**, casse-tête, n. δίκτυον ἐκ χεδρωτῆς δετηρίας ἐκτεινόμενον δύο μέτρα ἄνωθεν τοῦ καταστρώματος καὶ ὑπὸ τοὺς ἱστούς, κατὰ τὰ γυμνάσια τῶν νεοσυλλέκτων, πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχήματος ἐκ καταπτώσεώς τινος. § [τοπογρ.] πολυγωνικὸν δίκτυον, canevas (n. m.) polygonal ; καλεῖται τὸ σύνολον τῶν πολυγώνων τῶν ἀποτελούντων σχεδιάγραμμά τι τοῦ ἐδάφους. § δίκτυον, **δικτύωμα**, τό· réticule, n. m. καλεῖται ἡ διασταύρωσις τῶν νημάτων εἰς διάφορα διοπτικὰ ὄργανα. Ἐπίσης καλεῖται οὕτως ἐν τῇ φυσικῇ μικρὸς δίσκος φέρων ὀπὴν τεμνομένην ὑπὸ λεπτοτάτων νημάτων (fils) διασταυρουμένων κατ' ὀρθὰς καὶ χρησιμεύων διὰ τὰς διοπτεύσεις ἢ σκοπεύσεις (visées)· ὁ δίσκος οὗτος καλεῖται διάφραγμα μετὰ νημάτων.

δικτυοπλόκος, ου, ὁ· ὁ δικτυοπλέκτης, δικτυοποιός, ὁ πλέκων τὰ δίκτυα, qui tresse des filets ; faiseur des filets.

δικτυοῦχος, ος, ον· δίκτυον ἔχω, κρατῶ, φέρω· || [ναυτ.] — συρμάτινος, filière d'envergure ; βλ. **ἀμυντικὰ δίκτυα**.

δικτυόω-ῶ· κατασκευάζω τι εἰς σχῆμα δικτύου, faire en forme de filet ou de rets.

δικτύωμα, ατος, τό· réticule, n. f. βλ. δίκτυον.

δικτυωτόν, οῦ, τό· treillis, n. m. κοινῶς καφασωτόν· ἐλαφρὸν ἐκ ξυλείας ἢ μετάλλου διάφραγμα ἀπομιμούμενον τοὺς ῥομβοειδεῖς βρόχους (mailles en losange) δικτύου. § [ξυλουρ.] δικτυωτὸν κιγκλίδωμα, grillage, n. m κοινῶς τὸ **καφάσι**, ἀποτελούμενον ἐκ ξυλίνων πήχεων τιθεμένων σταυροειδῶς· || — συρμάτινον, grillage, n. m. ou réseau (δίκτυον)· πλέγμα ἐκ σύρματος ἐν εἴδει δικτύου, περιβαλλόμενον ὑπὸ πλαισίου καὶ τιθέμενον εἰς τὰ παράθυρα, τὰς ὑελωτὰς θύρας, κτλ. || [ξυλουρ.] frisage, n. m. δικτυωτὸν κατασκευαζόμενον ἐκ λεπτῶν ξυλίνων πήχεων· || — σιδηροῦν, grillage (ou réseau) en fer ; || — ὀρειχάλκινον, grillage (ou réseau) en laiton ; || — ἐκ ψευδαργύρου, grillage (ou réseau) en zinc. § —, χιαστόν, δρύφακτον, treillage, n. m. διάφραγμα ἀποτελούμενον ἐκ χαράκων (échalas) καὶ πεταύρων (lattes) ἢ σιδηρῶν ῥάβδων, κτλ. τιθεμένων σταυροειδῶς. § **δικτυωτόν**, τό· treillage d'espalier ; πηχίσκοι ξύλινοι τιθέμενοι σταυροειδῶς καὶ ἀποτελοῦντες δικτύωμα ὅπερ προσκολλᾶται ἐπὶ τῶν τοίχων διὰ τὴν ἀναρρίχησιν τῶν περιπλοκάδων, κτλ. § [ναυτ.] **δικτυωτόν**, κοινῶς τὸ **καφάσι**, caillebotis, n.m. κιγκλιδωτὸν ἐπικάλυμμα τῶν καθόδων ἐν τοῖς πλοίοις, χρησιμεῦον ἀντὶ καθέκτου. Αἱ κιγκλίδες ἐξ ὧν ἀποτελοῦνται τὰ δικτυωτὰ εἶνε διατεθειμέναι μεταξύ των σταυροειδῶς, ἀφήνουσαι τοσοῦτον κενόν, ὅσον εἶνε καὶ τὸ πλῆρες αὐτῶν. Τὰ δικτυωτὰ χρησιμεύουσιν ὡς ἐμπόδιον τῆς πτώσεως τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ πλοίου, ἀφήνουσι δὲ συνάμα ἐλευθέραν τὴν ἐν αὐτῷ εἴσδυσιν φωτὸς καὶ ἀέρος. § [συνεκδ.] —, το κιγκλίδωμα, claire-voie ; βλ. **ἀραιός**.

δικτυωτός, ή, όν· πλέγμα ἐν εἴδει δικτύου, en forme de filet (de réseau) ; en treillis ; en treillage ; en grillage ; grillagé, ée ; en claire-voie ; en frisage ; βλ. **δικτυωτόν**· || δικτυωτὸν τρίχαπτον, dentelle à fond de réseau. § réticulaire ; réticulé, ée ; βλ. καὶ εἰς λέξιν **διάταξις**, appareil ; **δικτυωτὴ διάταξις**, δικτυωτόν.

δικυκλιστής, οῦ, ὁ· bicycliste, n. m. βλ. ποδηλατητής.

δίκυκλον, ου, τό· bicycle, n. m. βλ. **ποδήλατον**.

δίκυκλος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο κύκλους,

τροχούς, à deux cercles ; à deux roues = δίτροχος.

δικύλινδρος, ος, ον· μὲ δύο κυλίνδρους, à deux cylindres.

δίκυρτον, ου, τό· [ναυτ.] κοινῶς τὸ δίβολο, allonge de revers; καλεῖται οὕτως ἡ ἀνωτάτη σταμὶς (allonge), ὅταν ἡ κυρτότης αὐτῆς εἰσέρχηται εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἐλαττοῖ τὸ πλάτος αὐτοῦ εἰς τὸ μέρος εἰς ὃ κεῖται αὕτη.

δίκυρτος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο κυρτώματα, ὕβους, καμποῦρες, qui a deux courbes (deux bosses); π. χ. ἡ κάμηλος.

δίκωπος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο κώπας, σκάφος, λέμβος, à deux rames.

δίλαβον, τό· τὸ ἔχον δύο λαβάς, à deux anses.

δίλεπτον, ου, τό· νόμισμα χαλκοῦν δύο λεπτῶν, pièce de deux centimes.

δίλημμα, ατος, τό· dilemme, n. m. τὸ ἐπιδεχόμενον δύο λύσεις· εἶδος συλλογισμοῦ καθ' ὃν ὁ ἀντίπαλος εἴτε καταφάσκων εἴτε ἀποφάσκων, ἡττᾶται λογικῶς.

διλημματικός, ή, όν· dilemmatique, adj. ὁ εἰς τὸ δίλημμα ἀναφερόμενος.

διλιοῦνι, τό· καὶ διλιόνιον [ξεν.] λέγεται κοινῶς τὸ δισεκατομμύριον = χίλια ἑκατομμύρια, milliard, n. m. συνώνυμον τοῦ billion (li-on), n. m.

δίλλνιον, τό· βλ. διλλνίτης. Δ. Κ.

διλλνίτης, ὁ· ἢ δίλλνιον, τό· dillnite [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν λευκόν, ὑπόχλωρον ἢ ὑπότεφρον, ἀλαμπὲς καὶ ἀδιαφανές, προσκολλώμενον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐπὶ τῆς γλώσσης, σκληρότητος 2,0 - 3,5 καὶ εἰδικοῦ βάρους 2,57 - 2,84. Ἀπαντᾷ χειροπληθὲς καὶ συμπαγὲς ἢ γεκρὸν ἐν Δίλλνῃ τῆς Οὐγγαρίας. Χημικῶς εἶνε ἰδίᾳ $(Al_2)_3\ Si_2\ O_{13} + 6H_2O$. Δ. Κ.

δίλοβος, ος, ον· [βοτ.] biauriculé, ée; ἔχων δύο λοβούς.

διλογία, ας, ἡ· ταὐτὸ λέγειν, ἐπανάληψις τοῦ ἰδίου, répétition, redite en d'autres termes.

δίλογο, τό· [δημ. καὶ διάλ. Ἠπείρου]. δύο λογῆς = δύο εἰδῶν· ῥοῦχο δίλογο = δύο εἰδῶν χρῶμα ἔχον ῥοῦχον.

δίλογος, ου, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] ὁ λέγων δύο λόγους ἕνα μὲν εἴς τινα καὶ ἄλλον εἰς ἄλλον, ὅθεν διπρόσωπος· 2) ἀμφιταλαντευόμενος μεταξὺ δύο λόγων, ποτὲ μὲν λέγων τὸ ἕν, ποτὲ δὲ τὸ ἕτερον, ὅθεν ἀμφίβολος.

διλοχία, ας, ἡ· [ἀρχαιολ.] dilochie ou diloquie, n. f. τὸ ἥμισυ τῆς Ἑλληνικῆς τετραρχίας. § [τακτ.] διλοχία = ἡμίταγμα, τό· demi-bataillon, n. m. ἤτοι δύο λόχοι, deux compagnies ou division d'un bataillon, ἡ εἰς δύο διαίρεσις τοῦ τάγματος ὅπερ ἔχει 4 λόχους· π. χ. ἡ παρ' ἡμῖν διλοχία τῶν νοσοκόμων, demi-bataillon d'infirmiers; στρατιῶται ἀσχούμενοι εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ νοσοκόμου διὰ τὰ νοσοκομεῖα, καὶ τὰ ἐν ἐκστρατείᾳ χειρουργεῖα.

διμάχης, ου, ὁ· καὶ δίμαχος, ου, ὁ· πληθυντ. οἱ διμάχαι καὶ δίμαχοι, dragon, n. m. κοινῶς ὁ δραγόνος, ὁ δυνάμενος νὰ μάχηται πεζῇ καὶ ἐφίππως· βλ. ἱππικόν.

διμερής, ής, ές· ὁ ἐκ δύο μερῶν συνιστάμενος, de (en) deux parties.

διμερῶς [ἐπίρ.], en deux parties.

διμεταλλικός, ή, όν· bimétalliste, adj. βλ. καὶ μονομεταλλισμός.

διμεταλλισμός, οῦ, ὁ· bimétallisme, n. m. σημαίνει τὸν ἐπὶ τῇ βάσει διεθνοῦς συμβάσεως νόμιμον προσδιορισμὸν τῆς σχετικῆς μεταλλικῆς ἀξίας τοῦ χρυσοῦ πρὸς τὸν ἄργυρον, ὅστις κατ' ἐπανάληψιν προταθεὶς μέχρι τῆς σήμερον ἔμεινεν ἀπραγματοποίητος. Ὁ σπουδαιότερος ὀπαδὸς τοιούτου προσδιορισμοῦ ἦτο ὁ Cernuschi, ὅστις ὡς βάσιν προέτεινε τὴν ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1875 ἤδη ὡς νόμιμον παραδεδεγμένην ἀναλογίαν τοῦ 15 $^1|_2$ πρὸς 1. § — βλ. καὶ μονομεταλλισμός.

διμεταλλιστής, οῦ, ὁ· bimétalliste, n. m. ὀπαδὸς τοῦ διμεταλλισμοῦ.

δίμετρον, τό· τὸ διπλοῦν μέτρον, double-mètre, n. m.

δίμετρος, ος, ον· ὁ ἐκ δύο μέτρων, de deux mètres; ‖ ἐπίσης στίχος συνιστάμενος ἐκ δύο μέτρων ἢ μετρικῶν ποδῶν, de deux mesures.

διμέτωπος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο μέτωπα, δύο προσόψεις, qui a deux fronts; bifront.

διμηνία, ας, ἡ· χρονικὸν διάστημα δύο μηνῶν, espace de deux mois; bimestre, n. m.

διμηνιαῖος, α, ον· δίμηνος, ἐκ δύο μηνῶν, de deux mois; bimestre, adj. ὁ γινόμενος κατὰ διμηνίαν, qui se fait ou qui arrive au bout de deux mois.

δίμηνος, ος, ον· ὁ διμηνιαῖος, bimestre, adj.

δίμιτος, ος, ον· κοινῶς δίμιτο, coutil, n. m. ὁ ἔχων δύο κλωστάς, ἰδίως ἐπὶ ὑφασμάτων λίαν πυκνῶν τῶν ὁποίων τὸ στημόνι ἐξυφάνθη μὲ διπλῶς κλωσμένας κλωστὰς ἢ ὑφασμένον μὲ δύο κλωστάς· γαλ. λέγεται ἐπίσης étoffe croisée ἢ à quatre marches; βλ. καὶ λινοῦν δίμιτον.

διμοιρία, ας, ἡ· section, n. f. λέγεται ὁ ἡμιουλαμός, demi-peloton, n. m. πεζικοῦ ἢ μηχανικοῦ· βλ. οὐλαμός. Ὁ λόχος τῶν πεζικῶν σωμάτων διαιρεῖται εἰς τέσσαρας διμοιρίας, sections (de compagnie); ‖ — μὴ μάχιμος, section hors rang; βλ. μὴ μάχιμος· ‖ — ὑπαλλήλων (γραφέων), section de commis aux écritures; ‖ — νοσοκόμων, section d'infirmiers; ‖ — τῶν ἐργατῶν τῆς οἰκονομίας, section d'ouvriers d'administration; ‖ — τῶν γραμματέων τοῦ ἐπιτελείου καὶ τῆς στρατολογίας, section de secrétaires d'état-major et de recrutement; ‖ — τεχνιτῶν τῶν σιδηροδρόμων, section technique d'ouvriers de chemins de fer; ‖ — τηλεγραφητῶν, section de télégraphie; ‖ — ἐπὶ δεξιά (ἀριστερά), section à droite (à gauche); παράγγελμα ἀσκήσεων πεζικοῦ.

διμοιρίτης, ου, ὁ· ὁ διοικητὴς διμοιρίας

εἰς τὰ πεζικὰ ἐν γένει σώματα, chef de section, n. m.

διμορφία, ας, ἡ· dimorphie, n. f. καὶ διμορφισμός, dimorphisme, n. m. λέγεται ἡ ὕπαρξις δύο εὐδιακρίτων εἰδικῶν μορφῶν διὰ τὸ αὐτὸ εἶδος ζῴου, φυτοῦ, ἢ ὀρυκτοῦ.

διμορφίνης, ὁ· [ὀρυκτ.] ὀρυκτὴ κιτρίνη **σανδαράχη**, ἀπαντῶσα ἐντὸς ῥαγάδων τῶν πετρωμάτων τῆς παρὰ τὴν Νεάπολιν κειμένης θειωνιᾶς· βλ. **σανδαράχη κιτρίνη.** Δ. Κ.

διμορφισμός, οῦ, ὁ· dimorphisme, n. m. λέγεται ἡ ἰδιότης σώματος τινὸς τοῦ νὰ παρουσιάζηται ὑπὸ δύο διαφόρους κρυσταλλικὰς μορφὰς μὴ ὑπαγομένας εἰς τὸ αὐτὸ σύστημα· οὕτω π. χ. τὸ ἀνθρακικὸν ἀσβέστιον ἀπαντᾷ ὡς ἀσβεστίτης καὶ ἀραγωνίτης. Τὰ τοιαῦτα σώματα καλοῦνται δίμορφα (dimorphe), εἶνε δὲ σὺν τοῖς ἄλλοις τοιαῦτα τὸ θεῖον, ὁ ἄνθραξ, κτλ. δεικνύουσι δὲ αἱ δύο διάφοροι μορφαὶ αὐτῶν διαφόρους φυσικὰς (καὶ χημικὰς) ἐν μέρει ἰδιότητας, π. χ. σκληρότητα, διαφάνειαν, πυκνότητα, χρῶμα, κτλ.

δίμορφος, ος, ον· ὁ ἔχων ἢ παρουσιαζόμενος,ὑπὸ δύο μορφάς, à deux formes (faces, etc.), biforme, adj. || [βοτ.] biforme, adj. ἔχων δύο εἴδη ἑτερομόρφων ἀνθέων· || [φυσ. ἱστορ.] dimorphe, adj. ὁ δυνάμενος νὰ λάβῃ δύο μορφάς· || [χημ. καὶ κρυστ.] ὁ κρυσταλλούμενος ὑπὸ δύο διάφορα συστήματα, biforme, adj. || ὀρυκτὸν δίμορφον, minéral dimorphe; βλ. καὶ διμορφισμός.

δίμουρος, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.], ὁ διπρόσωπος, ἄστατος, ἀσυνεπής.

δινάρι, [ξεν. νομισμ.] τό· dinar, n.m. νόμισμα σερβικὸν ἀποτελοῦν τὴν βάσιν τοῦ νομισματικοῦ συστήματος καὶ ἰσοδυναμοῦν πρὸς 0,93 **φρ.** χρ. περίπου. Ὑποδιαιρεῖται εἰς 100 **παρά.**

δίνευμα, ατος, τό· κυκλικὴ κίνησις, περιστροφή, mouvement, n. m.

δινεύω, μέλ. εύσω καὶ

δινέω-ῶ, μέλ. ήσω, περιστρέφω τι κυκλικῶς, στρεφογυρίζω, faire tourner ou pirouetter; || [παθ.] περιστρέφομαι κυκλικῶς, περιδινοῦμαι, tournoyer.

δίνη, ης, ἡ· κυκλικὴ περιστροφή, mouvement tournant; καὶ ἐν γενει ἡ πρᾶξις τοῦ ταχέως περιστρέφειν τι μετέωρον· ἀνεμώδης δίνη =ἀνεμοστρόβιλος, tourbillon (de vent); οὐράνιαι δίναι=ἀνεμοστρόβιλοι || δίνη=ὑδατοστρόβιλος ἢ δίνη τοῦ ὕδατος, tournant d'eau, καλεῖται οὕτω τὸ μέρος ποταμοῦ ἢ θαλάσσης ὅπου τὰ ὕδατα σχηματίζουσι στρόβιλον· || δίνη ἢ ὑδατοστρόβιλος, remous (n.m.) de l'eau; tourbillon ou tournant d'eau, ἢ περιδίνησις, tournoiement, n. m. καλεῖται ἡ περιστροφικὴ κίνησις τοῦ ὕδατος ἡ παραγομένη ἐκ τῆς ἀναταράξεως αὐτοῦ ὄπισθεν τοῦ πλοίου ὑπὸ τῆς ἕλικος. Ἐπίσης ἡ περιστροφὴ τοῦ ὕδατος ἡ προερχομένη ἕνεκεν ἐμποδίου τινὸς ἢ στερεοῦ σώματος οἱουδήποτε, ὅπως συμβαίνει ἐν τῇ θαλάσσῃ πλησίον βράχων ἢ ἐμποδίων. Ἐπίσης καλεῖται οὕτω καὶ ἡ περιστροφὴ τοῦ ὕδατος ἐκ τῶν ἀντιθέτων ῥευμάτων περὶ τὰς ὄχθας ποταμοῦ τινός· || [ναυτ.] **δίνη,** houache, n. f. καλεῖται ἐπίσης ἡ ὄπισθεν τοῦ πλοίου, ὅταν τοῦτο κινεῖται, σχηματιζομένη ἀνατάραξις τοῦ θαλασσίου ὕδατος.

δίνημα, ατος, τό· τὸ δίνευμα, καὶ

δίνησις, εως, ἡ· κυκλικὴ κίνησις, περιστροφή, mouvement circulaire; action de faire tourner (tournoyer); tournoiement, n. m.

δῖνος, ου, ὁ=δίνη, στρόβιλος, tourbillon, n. m. § δῖνος, serpentin, n. m. μέρος τι ὀφιοειδὲς τοῦ ἄμβικος, ἤτοι ὀφιοειδὴς σωλὴν ἐν ᾧ ψύχεται τὸ παραγόμενον ἐκ τῆς διυλίσεως, τούτου ἕνεκα καλεῖται καὶ ψυκτήρ· βλέπε καὶ ἄμβιξ.

δίνω, [δημ.] βλ. δίδω.

διό, [ἐπίρ.] ἀντὶ δι' ὅ, διὰ τοῦτο, c'est pourquoi; τούτου ἕνεκα, par conséquent; conséquemment.

διόβολον, ου, τό (δίς, ὀβολός), diobole, n. m. pièce de deux oboles.

διογκόω-ῶ, μέλ. ώσω, φυσῶ καὶ φουσκώνω τι, gonfler [ἀμεταβ.] ἐξοιδαίνω, κοινῶς πρήσκω, tuméfier.

διόγκωσις, εως, ἡ· τὸ φούσκωμα, gonflement, n. m. τὸ οἴδημα, κοινῶς πρήξιμον, tuméfaction, n. f. καὶ tumeur, n. f. τὸ τυχαῖον πρήξιμον.

διοδεία, ας, ἡ· ἡ διόδευσις.

διοδεύσιμος, ος, ον· ὁ διαπεράσιμος, ὁ διαβατός, qu'on peut traverser, traversable, adj. || ποταμὸς διοδεύσιμος (διαβατός), rivière traversable.

διόδευσις, εως, ἡ· διοδεία, ἡ· τὸ διαβαίνειν, ταξειδεύειν διὰ μέσου τινός, action de traverser, ἡ διάβασις, ὁ διάπλους, traversée, n. f. passage, n. m. parcours, n. m.

διοδεύω, μέλ. εύσω, διέρχομαι, ὁδοιπορῶ διὰ μέσου, traverser, passer; parcourir.

διόδια, τά· péage, n. m. φόρος πληρωνόμενος διὰ τὴν διάβασιν ἀπό τινα ὁδόν, ἰσθμόν, κτλ. τὰ πορθμεῖα, prix du passage.

δίοδος, ου, ἡ· ὁ δρόμος διὰ μέσου, ἡ διάβασις, passage, n. m. ἤτοι τὸ μέρος ἐξ οὗ διαβαίνουσι· || ἐπὶ τῶν ὀρέων, pas, n. m. ou passage, ἡ στενωπός, défilé, n. m. μέρος δι' οὗ δύναταί τις νὰ διέλθῃ· || [ὀχυρ.] pas, n. m. ἄνοιγμα ἀφιέμενον εἰς τὸν ὄγκον τοῦ προπετάσματος, ἵνα δύνωνται νὰ εἰσέλθωσιν ἐν τῷ χαρακώματι. Ἡ δίοδος αὕτη ἀφίεται ὅσον εἶνε δυνατὸν στενωτέρα καὶ κλείεται διὰ κιγκλιδώματος ἐχίνου ἢ περιαιρετῆς αὐτοσχεδίου γεφύρας. || [ὀχυρ.] ὄνιος δίοδος, pas d'âne, ἀναβαθμὸς μετὰ τραχείας κλίσεως· βλ. καὶ **ὀρσοθύρα·** || —, poterne, n. f. καλεῖται πᾶσα κρυφία θύρα, κοινῶς **παραπόρτι·** || [ὀχυρ.] δίοδος, πάροδος, avenue, n. f. ἐπίσης caponnière ou communication transversale; βλ. **κευθμός·** || [ὀχυρωμ.] ἁπλῆ δίοδος ἢ **πτερύγιον,** aileron, n. m. βλέπε λέξιν, ὡς καὶ **κευθμόν·** || [ἀρχιτεκτ.] passage, n. m. καλεῖται οὕτω μικρὸς διάδρομος οἰκίας τινός·

|| — δάσους, percée, n. f. || [ναυτ.] clairière ou clairière, n. f. κενὸν διάστημα εὑρισκόμενον μεταξὺ τῶν ἐπιπλεόντων πάγων· || [ναυτ.] δίοδος, κοινῶς τὸ σοκάκι, coursive, n. f. ὅρος γενικὸς πρὸς σήμανσιν παντὸς στενοῦ περάσματος ἔνδον, δι' ὧν συγκοινωνοῦσι διάφορα μέρη τοῦ πλοίου· || ἡ ἔξοδος ἐκ τῶν στενῶν, débouché, n. m. ἐπίσης issue, n. f. || εἴσοδος, entrée, n. f. || [ναυτ.] στενὴ δίοδος, goulet, n. m. βλ. στόμιον (ὅρμου ἢ λιμένος)· || [στρατ.] — στρατοπέδου, rue de camp, ἡ εἰς τὰ στρατόπεδα μεταξὺ τῶν σκηνῶν ἢ καλυβῶν ἀφιεμένη διάβασις. Μεγάλη δίοδος, grande rue, καλεῖται πᾶσα πλατεῖα διάβασις μεταξὺ τῶν σκηνῶν ἢ καλυβῶν, προωρισμένη διὰ σύναξιν στρατευμάτων· αἱ λοιπαὶ καλοῦνται μικραὶ δίοδοι, petites rues.

διόδους, ους, ουν, γεν. όδοντος· [ζωολ.] bidenté, ée ; ἐπὶ ζώων ἐχόντων δύο ὀδόντας εἰς τὸ στόμα ἢ δύο βαθουλώματα εἰς τὸ ῥάμφος. § [βοτ.] ἐπὶ ὀργάνου ἔχοντος πρὸς τὰ ἄκρα δύο μύταις ἢ δύο βαθουλώματα.

διοιδέω-ῶ, μέλ. ήσω· ἰατρ. πρήσκομαι ὅλως διόλου, ἐξοιδαίνομαι, se gonfler ; être enflé, gonflé, κυρίως καὶ μεταφ. ὀργίζομαι, θυμόνω.

διοικέω, βλ. διοικῶ,

διοίκησις, εως, ἡ· ἡ διεύθυνσις, διαχείρισις, administration, n. f. ἡ κυβέρνησις οἰκίας, πόλεως, κτλ. τὸ κυβερνᾶν, gouvernement, n. m. ἤτοι ἡ πρᾶξις καὶ ὁ τρόπος τοῦ διοικεῖν, διαχειρίζεσθαι, κυβερνᾶν, action d'administrer, de gouverner. Διοίκησις νομικῶς λέγεται ἡ λειτουργία τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἐπιμελουμένης τὴν πραγμάτωσιν τῶν δημοσίων συμφερόντων ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον, (= διαχείρισις, administration), κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἑτέρας λειτουργίας τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, ἤτοι τῆς κυβερνήσεως (gouvernement, n. m.) ἐπιμελουμένης τὰ ἀνώτατα καὶ γενικὰ τῆς πολιτείας συμφέροντα. § διοίκησις = διεύθυνσις, administration, n. f. ἡ ἀνωτέρα τοῦ στρατοῦ διοίκησις ἡ ἐνασκουμένη ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν· || ἀνωτέρα — (τοῦ στρατοῦ)=ἀρχηγία, commandement, n.m. βλ. λέξιν· || διοίκησις, commandement, n. m. action de commander; ἡ τάξις χώρας στρατευμάτων, φρουρίου, πόλεως, κτλ. ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἑνὸς διοικητοῦ (commandant) ; || περιφερειακὴ —, commandement régional ; || — φρουρίου, le commandement d'une place forte ; || στρατιωτικὴ —, commandement (καὶ gouvernement) militaire ; || τὰ ὄργανα τῆς διοικήσεως, les organes de l'administration : || ἡ — τῆς Τραπέζης, la direction (le gouvernement, l'administration) de la Banque. § [ἱστορ.] —, préfecture, n. f. ὑποδιαίρεσις χώρας ἤτοι νομαρχιακὴ περιφέρεια· || — ὡρισμένης περιφερείας χώρας, λόχου, κτλ. κοινῶς τὸ καπετανάτον, capitainerie, n. f. || διοίκησις=ὑποδιαίρεσις τῆς τουρκικῆς χώρας εἰς ὡρισμένας περιφερειακὰς διοικήσεις, τουρκιστὶ santzak, n. m. τὸ σαντσάκι. § [ναυτ.] — λέμβου, canotage, n. m. ἤτοι ὁ τρόπος τοῦ διευθύνειν τὴν λέμβον.

διοικητήριον, τό· τὸ μέγαρον τοῦ διοικητοῦ, palais du gouverneur ; τὸ νομαρχιακὸν κατάστημα, préfecture, n. f.

διοικητής, οῦ, ὁ· ὁ διευθυντής, ὁ διευθύνων, διοικῶν, commandant, n.m. || διοικητής, κυβερνήτης, gouverneur, n.m. καὶ ὁ διοικῶν, διαχειριστής, administrateur, n.m. ὁ ἐπιπεφορτισμένος διοίκησιν μετὰ διαχειρίσεως· βλ. καὶ διοίκησις· || ὁ — τῆς τραπέζης, le gouverneur (directeur) de la banque ; || —ἀποικίας τινὸς (παρὰ Γάλλοις), gouverneur ; || γενικὸς διοικητής, gouverneur général; || διοικητὴς ὑποδιαιρέσεως χώρας, νομαρχιακῆς περιφερείας, gouverneur d'un département; νομάρχης, préfet, n. m. || διοικητὴς φρουρίου ἢ πόλεως· βλ. φρούραρχος, gouverneur de place. § διοικητής, commandant, λέγεται ὁ ἀρχηγός, chef, ἤτοι ὁ στρατιωτικὸς ὁ διοικῶν στράτευμα ἢ ἀπόσπασμα· || — στρατ. σχολῆς, καταστήματος, κτλ. commandant ; || ὁ προσωρινὸς διοικητὴς σώματος, καταστήματος, κτλ. ὁ ἀντικαθιστῶν τὸν διοικητὴν προσωρινῶς, commandant par intérim ; ὁ δὲ ὑποδιοικητὴς λέγεται, commmandant en second ; || διοικητὴς στρατιᾶς, commandant d'armée ; || ὁ διοικητὴς τοῦ πυροβολικοῦ, commandant d'artillerie ; ὁ διοικῶν τὸ πυροβολικόν· νὰ μὴ συγχέηται μὲ τὸν ταγματάρχην (commandant) τοῦ ἰδίου ὅπλου· || — πυροβολαρχίας καὶ διοικητὴς πυροβολείου, commandant de batterie; || — ταξιαρχίας, commandant de brigade ; || — λόχου, commandant de compagnie ; || [ναυτ.] — ἀγήματος ἢ λόχου, capitaine de compagnie ; ὁ διοικῶν ἄγημά τι ἢ λόχον ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ· || — στρατηγίας, commandant de corps d'armée ; || διοικητὴς μεραρχίας, commandant de division ; || διοικητὴς σταθμοῦ, commandant d'étape, ἀνώτερος ἀξιωματικὸς ἢ λοχαγὸς διοικῶν ἀκραῖον πολεμικὸν σταθμὸν (station tête d'étape) ἢ ὁδοιπορικὸν σταθμὸν (gîte d'étape de route); || διοικητὴς ὀχυρώματος, commandant de fort ; || — ἀπεσπασμένου ὀχυρώματος, commandant de fort détaché ; || — μεμονωμένου ὀχυρώματος ἢ ἐρύματος, commandant de fort isolé ; || — σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, commandant de gare ; || — τῆς δημοσίου δυνάμεως τῆς μεραρχίας, commandant de la force publique d'une division ; || διοικητὴς τῆς προφυλακῆς, commandant de la grand'garde ; || — τοῦ μηχανικοῦ, commandant du génie ; ὁ διοικῶν τὸ μηχανικόν· || ἀνώτερος διοικητὴς τῆς ἀμύνης, commandant supérieur de la défence. § —, chef, n.m. βλ. ἀρχηγός· || — ἀποσπάσματος καὶ ἀποσπασματάρχης, chef de détachement ; ὁ ἀνώτερος κατὰ βαθμὸν ὁ διοικῶν τὸ ἀπόσπασμα· || — ἐφοδιοπομπίας ἢ συνοδίας, chef de convoi ou d'escorte ; || ὁ διοικητὴς (στρατιωτικῆς τινος) θέσεως, ὁ διοικητὴς (στρατιωτικοῦ) σταθμοῦ ἤτοι ὁ σταθμάρχης ἢ ἀποσπασματάρχης, καὶ ὁ διοικητὴς

φυλακείου ἤτοι ὁ ἀρχιφύλαξ, λέγεται γενικῶς chef de poste ; || — τοῦ φυλακείου, chef du petit poste, λέγεται ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀνδρῶν τοῦ φυλακείου· βλ. λέξιν.

διοικητικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν διεύθυνσιν, διευθυντικός, administratif, ive ; d'administration ; πᾶν τὸ ἔχον σχέσιν μὲ τὴν διοίκησιν, τὴν διαχείρισιν καὶ ἐν γένει τὴν οἰκονομίαν· || διοικητικὴ ἐξουσία, pouvoir administratif ; βλ. καὶ **διοίκησις**· || διοικητικὸν συμβούλιον, conseil d'administration ; || τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τῆς τραπέζης τῆς Γαλλίας (οἱ διευθύνοντες) les régents de la banque de France ; || — ἄνθρωπος, homme administratif ; || διοικητικὰ καθήκοντα, pouvoirs administratifs ; || διοικητικὸν σύστημα, système administratif, χαλεῖται ἐν τῇ Ἠθικῇ τὸ σύνολον τῶν μέτρων καὶ διατάξεων, ὧν σκοπὸς εἶνε ἡ ἐξασφάλισις τῆς γενικῆς εὐημερίας· || διοικητικὴ ἐπιστήμη, science administrative, εἶνε κλάδος τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν, ἐκθέτει δὲ τὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς θεσμοὺς τοὺς ῥυθμίζοντας τὴν διοίκησιν τῶν νεωτέρων συνταγματικῶν πολιτειῶν. || διοικητικὴ περιφέρεια, arrondissement, n. m. ἤτοι **διαμέρισμα** χώρας πολιτικὸν ἢ στρατιωτικόν· καλεῖται ἐπίσης district, n.m. ἢ περιοχὴ (στρατιωτικὴ) ἥτις κατ' ἐπέκτασιν καλεῖται στρατολογικὸν τμῆμα.

διοικητικῶς, [ἐπίρ.] administrativement.

διοικία, ἡ· [βοτ.] diœcie, n. m.

δίοικος, ος, ον· [βοτ.] dioïque, adj. δίοικα φυτὰ καλοῦνται τὰ ἔχοντα ἐπ' ἄλλων μὲν ἀτόμων ἄνθη ἄρρενα ἤτοι ἐνστήμονα, ἐπὶ ἄλλων δὲ ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ εἴδους ἄνθη θήλεα ἤτοι ἐνύπερα.

διοικῶ (έω), μέλ. ήσω (βλ. διοίκησις) [ἐνερ.] διευθύνω, diriger, διαχειρίζομαί τι, οἷον χρήματα, κτλ. administrer ; διοικῶ, κυβερνῶ, régir ; διευθύνω τὴν οἰκίαν, τὴν πολιτείαν, gouverner; καὶ ἐν γένει διοικῶ=ἄρχω, ἐξασκῶ διοίκησιν ἐπὶ στρατεύματος, φρουρίου, κτλ. commander ; || — οἶκον, administrer (gouverner) une maison ; || ὁ διοικῶν τὴν ἐπαρχίαν, celui qui gouverne la province ; || διευθύνω τραπεζιτικὸν κατάστημα, diriger, gouverner ; || — στόλον, στρατόν, commander une flotte, une armée ; || ὁ διοικῶν, commandant, n. m. = ὁ διοικητής, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ ἀρχηγὸς (chef) ; π. χ. στρατιωτικὸς διοικῶν στράτευμα ἢ ἀπόσπασμα· || ὁ διοικῶν, administateur, n. m. καλεῖται πᾶς ὁ ἐπιπεφορτισμένος διοίκησιν, διεύθυνσιν ἢ διαχείρισιν· || ὁ ἀναίσθητος δὲν δύναται νὰ διοικήσῃ ἀνθρώπους, l'impassible ne peut régir des hommes. § —, διευθύνω, ὁδηγῶ, conduire ; || [ἱππ.] διοικεῖν τὸν ἵππον συνεπτυγμένον, conduire son cheval avec ensemble ; ἡ φράσις αὕτη ἐννοεῖ τὸν κανονικῶς τῇ συνεργείᾳ τῶν τε πυγμῶν καὶ κνημῶν βαδίζοντα ἵππον κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἱππευτικῆς· || [ἱππ.] διοικεῖν τὸν ἵππον πρὸς τὸ κέντρον ἢ πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ ἱππευτηρίου, conduire son cheval étroit ou large ; || [ἱππ.] διοικεῖν τὸν ἵππον μόνον διὰ τῶν πυγμῶν, ἄνευ τῆς βοηθείας τῶν κνημῶν, conduire ou travailler un cheval de la main à la main.

διολισθαίνω, μέλ. διολισθήσω, ἀόρ. ὠλίσθησα, κυρίως γλιστρῶ διὰ μέσου τινός, ξεγλιστρῶ (διὰ τῶν δακτύλων, κτλ.), glisser (entre ou à travers), ὅθεν διαφεύγω, échapper ou s'échapper de ; se glisser ; || —, glisser, συνώνυμον τοῦ πταίω=σκοντάπτω, γλιστρῶ καὶ πίπτω.

διόλου, [ἐπίρ.]=δι' ὅλου=ποσῶς, pas du tout; point du tout; οὐδόλως, nullement; κατ' οὐδένα λόγον, ποσῶς, οὐδαμῶς, aucunement, goutte ; || δὲν ἠμπορῶ διόλου νὰ πιστεύσω, je ne puis du tout croire ; || καλλίτερα κάτι παρὰ διόλου, mieux vaut quelque chose que rien du tout ; || δὲν βλέπει διόλου, il ne voit goutte ; || ὅ,τι δὲν ἀληθεύει δι' ὅλους δὲν ἀληθεύει διόλου, ce qui n'est pas la vérité pour tous, n'est pas du tout la vérité ; || ὅλως διόλου, point du tout. § [χωρὶς ἀρνητικὴν ἔννοιαν] —, ἐντελῶς, καθ' ὁλοκληρίαν, tout à fait ; complètement ; εἶνε ὅλως διόλου ἄλλο πρᾶγμα, c'est tout autre chose ; || εἶνε ὅλως διόλου (ἐντελῶς) ἀνόητος, il est bête comme tout.

διομολόγησις, εως, ἡ· stipulation, n. f. ἤτοι χωριστὸς ὅρος συμφωνίας διὰ συμβολαίου, κτλ. ἡ συμφωνία, convention, n. f. ὁμολογία, συνθήκη, pacte, n.m. || —, τὸ κλείσιμον, συμφωνία συνθήκης, ἡ περαίωσις, conclusion, n.f. || διομολόγησις συνθήκης, conclusion d'un traité.

διομολογῶ, (έω), μέλ. ήσω· stipuler ; συνομολογῶ, ὑπόσχομαι, συγκατατίθεμαι εἴς, convenir de ; συμφωνῶ διά τι, faire une convention ; un pacte ; π. χ. διομολογῶ [συνθήκην, κτλ.], conclure [un traité, etc.].

διονομάζω, μέλ. άσω· dénommer ; δίδω εἴς τινα ἤ τι ὄνομα, ὀνομάζω, καθιστῶ τινὰ ἤ τι εἰς ὅλους γνωστόν.

Διόνυσος, ου, ὁ· ὁ Βάκχος, Bacchus, n.

διονύσια, ων, τά· ἡ ἑορτὴ τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθήναις, dionysiaques ; fêtes de Bacchus.

διονυσιακός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Διόνυσον ἢ σύνηθες εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτοῦ, relatif aux fêtes de Bacchus ; || dionysiaques, n. m. pl.

διονυχίζω, μέλ. ίσω· ἐξετάζω τι, ἀναζητῶ λεπτομερῶς, rechercher minutieusement ; || ἐξετάζω ἀκριβῶς, ἐξελέγχω, éplucher.

διοξείδιον, ου, τό· [χημ.], bioxyde, n. || — τοῦ βαρύου, bioxyde de barium ; || — τοῦ μαγγανίου, bioxyde de manganèse ; || — τοῦ μολύβδου, bioxyde de plomb.

διόπιον, ου, τό· regard, n. m. τὸ δι' οὗ δύναταί τις νὰ διοπτεύσῃ.

διόπιστος καὶ βιόπιστος, [δημ.] (δ = β)· ὁ ἀγαπῶν πολὺ τὸν βίον (=τὴν περιουσίαν), ὁ παραδόπιστος, φιλάργυρος.

δίοπος, ου, ὁ· [ναυτ.] quartier-maître, n. m. ἐν τῷ ναυτικῷ καλεῖται οὕτως ὁ φέρων

βαθμὸν ἀνταποκρινόμενον μὲ τὸν τοῦ δεκανέως ἐν τῷ στρατῷ τῆς ξηρᾶς.

διοπτάσιος ἢ διοπτίτης ἢ σμαραγδοχαλκίτης ἢ ἐμεραντίνης ἢ ἀχυρίτης. dioptase ou smaragdochalcite ou achirit ou émeraudine; || [ὀρυκτ.]. Ὀρυκτὸν σμαραγδοπράσινον, ἐνίοτε ἰόχλωρον καὶ σπανίως μελανοπράσινον, λάμψεως ὑαλοειδοῦς, διειδὲς μέχρι διαφωτίστου. θετικῶς διπλοθλαστικόν, σκληρότητος 5,0 καὶ εἰδ. βάρους 3,27 - 3,35. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασιεξάγωνον σύστημα ῥομβοεδρικῶς. Εὕρηται καὶ κατὰ μάζας μεθ' ἱστοῦ κοκκώδους. Ἀπαντᾷ ἰδίᾳ ἐν Σιβηρίᾳ. Χημικῶς εἶνε $H_2 Cu Si O_4$. (Παραγωγὴ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐκ τοῦ διοπτεύομαι). Δ. Κ.

διοπτεία, ας, ἡ· βλ. διόπτευσις.

διοπτευόμενον σημεῖον, βλ. διοπτεύω.

διόπτευσις, εως, ἡ· καὶ διοπτεία, ας· (ἐπὶ ἐργαλείων) visée, n.f. τὸ κύτταγμα διὰ μέσου διόπτρας, ἤτοι ἡ παρατήρησις διὰ μέσου τινός, ἢ καὶ σκόπευσις ἢ στόχασις, ἤτοι ἡ διεύθυνσις τῆς ὁράσεως πρὸς ἀντικείμενόν τι δι' ἐργαλείου ἢ ὅπλου· || διοπτικόν, σκοπευτικὸν ἢ **στοχαστικὸν ἐπίπεδον**, plan de visée, βλ. διοπτήρ. σκοπευτικὴ ἢ στοχαστικὴ γραμμή, ligne de visée ; ἡ σκόπευσις διὰ τοῦ ἐργαλείου, ἤτοι ἡ ὀπτικὴ γραμμὴ ἢ ἡ σκοπευτικὴ ἀκτίς· || [ναυτ.] διόπτευσις, relèvement, n. m. (ἡ γραμμὴ τῆς διοπτεύσεως, ligne de relèvement), κοινῶς τὸ ῥελέβο· ἡ πρᾶξις τοῦ διοπτεύειν, action de relever (ou viser) ; βλ. καὶ ἄμυνα ὑποβρύχιος·

διοπτεύω, μέλ. εύσω, viser ; [ἐπὶ ἐργαλείων] παρατηρῶ διὰ μέσου τινός (βλ. διόπτευσις, visée). Ἐπίσης σκοπεύω, ἤτοι διευθύνω ὅπλον τι διὰ τῆς ὀπτικῆς ἀκτῖνος οὕτως ὥστε τὸ βλῆμα νὰ δυνηθῇ νὰ πλήξῃ τὸν στόχον· διόπτευσις, σκόπευσις, action de viser ; visée ; διοπτευόμενον ἢ σκοπευόμενον σημεῖον, point visé ; || [ναυτ.] διοπτεύω, relever ou viser, κοινῶς ῥελεβάρω, ἤτοι ὁρίζω τὴν γωνίαν ἣν σχηματίζει ἡ διεύθυνσις ἀντικειμένου τινὸς κειμένου ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἢ τῆς θαλάσσης μὲ τὴν γραμμὴν τοῦ Βορρᾶ-Νότου· βλέπε καὶ διόπτευσις.

διοπτεύων (οντος), ουσα, ον· viseur, n. et adj. ὁ σκοπεύων, τὸ ἄτομον ὅπερ διοπτεύει ἢ σκοπεύει, καὶ ἐπίθετον διοπτικός, ή, όν· σκοπευτικός, ή, όν· || διοπτικὸς σωλήν, tube viseur.

διοπτήρ, ῆρος, ὁ· alidade (ἐκ τοῦ Ἱσπανικοῦ alhada, κανών). Καλεῖται οὕτω γενικῶς ὄργανον δι' οὗ ἐκτελοῦσι διοπτεύσεις (visées) ἐπὶ διαφόρων σημείων, μερικώτερον δὲ κανὼν τοποθετούμενος εἰς τὸ κέντρον ἐργαλείου τινὸς διὰ νὰ δεικνύῃ κατὰ πόσον οὗτος περιεστράφη, ὁπότε καλεῖται γωνιομετρικὸς κανὼν ἢ γωνιοσκόπιον. Τὸ ὄργανον τοῦτο ἀποτελεῖ μέρος πλείστων ὅσων ἐργαλείων, ἅτινα θέλομεν περιγράψει περιληπτικῶς· || **διοπτὴρ μετὰ διαστοχαστρίων** ἢ στοχαστροφόρος κανών, alidade à pinnules. Αὕτη εἶνε ἡ ἁπλουστέρα μορφὴ τοῦ διοπτῆρος καὶ χρησιμεύει πρὸς καταμέτρησιν τῆς μεταξὺ δύο ἀντικειμένων τοῦ ἐδάφους γωνίας. Ὁ διοπτὴρ οὗτος, εἶνε κανὼν διῃρημένος συνήθως εἰς χιλιοστόμετρα, ἀποτελῶν **εὐθυντηρίαν γραμμὴν** (ligne de foi), εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ὁποίου ἀνυψοῦνται δύο μεταλλικαὶ πινακίδες καλούμεναι **διαστοχάστρια** ἢ **στόχαστρα** (pinnules). Τὸ ἓν τούτων καλούμενον διαστοχάστριον μετὰ προσοφθαλμίου (pinnule -œilleton), φέρει εἰς τὸ μέσον κυκλικὴν ὀπὴν διαμέτρου ἑνὸς περίπου χιλιοστομέτρου, χρησιμεύουσαν διὰ τὰς διοπτεύσεις (visées), τὸ δ' ἕτερον φέρει καθ' ὅλον τὸ μῆκός του λεπτότατον νῆμα τεταμένον εἰς τὸ μέσον ἐπιμήκους ὀρθογωνίου ἀνοίγματος. Τὸ ἐπίπεδον τὸ διερχόμενον διὰ τῆς κατακορύφου διαμέτρου τοῦ προσοφθαλμίου καὶ τοῦ νήματος καλεῖται διοπτικὸν ἐπίπεδον (plan de visée), εἶνε δὲ παράλληλον τῆς εὐθυντηρίας γραμμῆς· || **αὐτοτρεπτικὸς διοπτὴρ** ἢ **αὐτοαναγωγικός**, alidade autoréductrice. Διὰ τούτου προσδιορίζεται συγχρόνως ἡ ὁριζοντία ἀπόστασις ἡ χωρίζουσα τὸ σκοπευόμενον σημεῖον (le point visé) ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς στάσεως, καθὼς καὶ ἡ διαφορὰ τοῦ ὕψους τῶν δύο τούτων σημείων. Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο λειτουργεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ, δύνανται δὲ νὰ καταμετρήσωσι καὶ χωροσταθμήσωσι ταχέως, ἐκ μιᾶς καὶ μόνης στάσεως ἄνευ ὑπολογισμῶν, ἐδαφικὴν ζώνην 150 μέτρων· || **χωροσταθμικὸς διοπτήρ**, alidade nivelatrice. Φυσαλλιδωτός τις χωροβάτης (ἀεροστάθμη = niveau à bulle d'air) εἶνε τοποθετημένος ἐπὶ τοῦ κανόνος οὕτως ὥστε νὰ δύνηται νὰ καταστήσῃ τοῦτον ὁριζόντιον, τὸ δὲ διαστοχάστριον τὸ φέρον τὸ κατακόρυφον νῆμα εἶνε βεβαθμονομημένον ἐξ ἑκάστης πλευρᾶς μὲ διαιρέσεις ἴσας πρὸς τὸ ἑκατοστὸν τῆς ἀποστάσεως τῆς χωριζούσης τὰ δύο διαστοχάστρια· || **διοπτὴρ** ἢ **διόπτρα**, viseur, n. m. καλεῖται τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ διοπτεύομεν, διορῶμεν, διαβλέπομέν τι, ὅπερ οἱ Γάλλοι καλοῦσι lunette, n. f. βλ. καὶ διόπτρα· || διοπτὴρ πυροβόλου, collimateur, n. m.

διοπτηρία πυξίς, ἡ· compas de relèvement ; βλ. πυξίς.

διοπτήριον, τό· pinnule, n. f. βλ. διαστοχάστριον.

διοπτικός, ή, όν· ὁ σκοπευτικός, ὁ δι' οὗ διοπτεύει τις, viseur, adj. de visée ; || — σωλήν, tube viseur (γενικῶς)· || διοπτικὸν ἐπίπεδον, plan de visée; βλ. **διόπτευσις**· || — σωλήν, alidade plongeante. Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο στηρίζεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς μετὰ τοῦ διοπτῆρος **μετὰ διαστοχαστρίων** ἀρχῆς, τῇ διαφορᾷ ὅτι ὁ κανὼν ἀποτελεῖται ἀπὸ διοπτικὸν σωλῆνα (tube viseur) ἐσωτερικῆς διαμέτρου 0μ, 02· ὁ σωλὴν οὗτος φέρει εἰς μὲν τὸ ἓν ἄκρον του πλάκα διατετρυπημένην ὑπὸ μικρᾶς ὀπῆς, εἰς δὲ τὸ ἕτερον πλάκα φέρουσαν τετράγωνον ἄνοιγμα ἐν ᾧ εἰσι τεταμένα σταυροειδῶς δύο νήματα· || **διοπτικὸς σωλὴν μετα φακῶν**, alidade plongeante à lunette. Οὗτος εἶνε διοπτικὸς σωλὴν δι' οὗ δύνανται νὰ ἐργασθῶσιν εἰς μεγαλειτέρας ἀποστάσεις, διότι φέρει φακούς. Ἅπαντα τὰ προωρισμένα πρὸς ἀκριβῆ καταμέτρησιν τῶν γωνιῶν ἐργαλεῖα, καλούμενα καὶ **γωνιομετρικά**, οἷα

εἰσὶ τὸ γραφόμετρον (graphomètre), τὸ κλισίμετρον (éclimètre), ὁ χωρομετρικὸς γνώμων (équerre d'arpenteur), τὸ θεοδολίδιον (théodolite), ὁ ἑξᾶς (ἢ ἑκτοκύκλιον, sextant), πυξίδες διαφόρων εἰδῶν, κτλ. φέρουσι διοπτῆρας ἢ γωνιομετρικοὺς κανόνας (alidades).

διοπτίτης, ου, ὁ· βλ. διοπτάσιος. Δ. Κ.

δίοπτρα, τά· (πληθ. τοῦ δίοπτρον), jumelles, n. f. pl. μικρὸν διπλοῦν τηλεσκόπιον. § δίοπτρα, κοινῶς τὰ ὀμματοϋάλια, lunettes, n. f. pl. καὶ bésicles, n. f. pl. εἶνε φακοὶ δι' ὧν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐναργὴς ὅρασις εἰς τοὺς ἔχοντας ταύτην ἐλαττωματικήν. Τὰ συνηθέστερα τούτων εἴδη εἶνε τὰ ἁρμόζοντα εἰς τὴν μυωπίαν, τὴν πρεσβυωπίαν καὶ τὴν ὑπερμετρωπίαν· βλ. καὶ δίοπτρον, lorgnette, n. f. || δίοπτρα προφυλακτικά, lunettes de cantonnier, εἶνε ἐκ μεταλλικοῦ πλέγματος διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς σκοποβολῆς· τοιαῦτα φέρουσιν οἱ σημειωταὶ (marqueurs) ἵνα προφυλάσσωνται οἱ ὀφθαλμοί των ἀπὸ τὰ ἀντανακλαστικὰ θραύσματα τῶν λίθων· || δίοπτρα, τά· lorgnon, n. m. ἢ face à main (τὰ γυναικεῖα δίοπτρα).

διόπτρα, ας, ἡ· καὶ διοπτήρ, ῆρος, ὁ· lunette, n. f. (ἀναλόγως τῷ πράγματι)· ὀπτικὸν ἐργαλεῖον συνιστάμενον ἐκ συστήματος τινὸς φακῶν (lentilles), προωρισμένον νὰ καθιστᾷ τὰ ἀντικείμενα μᾶλλον εὐδιάκριτα καὶ δι' οὗ διοπτεύουσι, διορῶσιν ἢ διαβλέπουσί τι· κατ' ἐπέκτασιν καλεῖται lunette ἐνίοτε τὸ τηλεσκόπιον (longue-vue); || πρισματικὴ διόπτρα, lunette à prisme ; || [ὀχυρ.] διόπτρα, lunette, n. f. ἔργον ὀχυρωτικῆς συνιστάμενον ἐκ δύο προσώπων (faces) (35=60 μ. μήκους) τεμνομένων ὑπὸ ἀρκούντως ἀμβλεῖαν γωνίαν, καὶ ἐκ δύο πλευρῶν (flancs) 15=40 μ. μήκους. Αἱ τομαὶ τῶν πλευρῶν μετὰ τῶν προσώπων ἀποτελοῦσι τὰς γωνίας τοῦ ὤμου (angles d'épaule) ; || διόπτρα ἢ διοπτροφόρος κανών, alidade à lunette ; εἶνε μετάλλινος κανὼν φέρων εἰς τὸ μέσον στυλίσκον ἐφ' οὗ δύναται νὰ κινῆται κατακορύφως διόπτρα (lunette).

διοπτρία, ας, ἡ· [φυσ.] dioptrie, n. f. (ἡ λέξις αὕτη ἐσχηματίσθη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Monnoyern καὶ ἐγενικεύθη ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τοῦ Javal) ; μονὰς συγκλίσεως τῶν διοπτρικῶν ὀργάνων παριστανομένη διὰ τῆς συγκλίσεως φακοῦ λεπτοτάτου ἔχοντος ἑστίαν 1 μέτρου (unité de convergence des instruments dioptriques représentée par la convergence d'une lentille infiniment mince de 1 m. de foyer). Ὁ ἀριθμὸς τῶν διοπτριῶν ὁ μετρῶν τὴν σύγκλισιν εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς εἰς μέτρα ἐκφραζομένης ἑστιακῆς ἀποστάσεως (distance focale).

διοπτρική, ῆς, ἡ· [φυσ.] dioptrique, n. f. μέρος τῆς φυσικῆς πραγματευόμενον περὶ τῆς ἐνεργείας τῶν περιβαλλόντων (de l'action des milieux) ἐπὶ τοῦ φωτὸς ὅπερ τὰ διαπερᾷ. Ἡ ὀπτικὴ (optique) εἶνε ἡ γενικὴ περὶ φωτὸς ἐπιστήμη· ἡ κατοπτρικὴ (catoptrique) πραγματεύεται περὶ τῆς ἀν[ταν]ακλάσεως τοῦ φωτός, καὶ ἡ διοπτρικὴ (dioptrique) ἐξετάζει τοὺς νόμους εἰς οὓς ὑπόκεινται αἱ διαθλώμεναι ἀκτῖνες (rayons réfractés). Τὴν τελευταίαν ταύτην ἐκάλουν ἄλλοτε ἀνακλαστικὴν (anaclastique). Ἡ διαίρεσις αὕτη τῆς ὀπτικῆς δὲν εἶνε ἐν χρήσει τὴν σήμερον, καθότι ὅλα τὰ φαινόμενα εἶνε, πράγματι, πολυπλοκώτερα ἀφ' ὅτι ὑπέθετον οἱ φυσικοὶ τῶν παρελθόντων αἰώνων.

διοπτρικός, ή, όν· [φυσ.] dioptrique, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διοπτρικήν, qui se rapporte à la dioptrique ; ἔνθα χρησιμοποιοῦσι διαθλαστικὰ περιβάλλοντα, où l'on emploie des milieux réfringents ; || διοπτρικὸν ὄργανον, instrument dioptrique ; || διοπτρικὸν τηλεσκόπιον, réfracteur, n. m.

δίοπτρον, τό· lunette, n. f. ἤτοι ὁ διοπτήρ, ἡ διόπτρα· || —, ὁ μονοΰελος, lorgnette, n. f. || [πληθ.] τὰ ὀμματοϋάλια, bésicles, n. f. pl. βλ. δίοπτρα. § [στρατ.] δίοπτρον, visière, n. f. τὸ δι' οὗ τὸν σκοπὸν βλέπομεν, διοπτεύομεν καὶ κατ' ἐπέκτασιν στόχαστρον.

διοπτροφόρος, ος, ον· ὁ φέρων δίοπτρα, qui porte des lunettes ; || ὁ φέρων διόπτραν, π. χ. διοπτροφόρος κανών, βλ. διόπτρα.

διόραμα, ατος, τό· diorama, n. m. ζωγράφημα μεγάλων διαστάσεων ἐζωγραφισμένον κατὰ εἰδικόν τινα τρόπον ἐπὶ ὀθόνης ἄνευ ὁρατοῦ περιθωρίου, ὅπερ φωτίζουσι διαφοροτρόπως ἐνῷ ὁ θεατὴς εὑρίσκεται ἐν τῷ σκότει, οὕτω δὲ ἡ εἰκὼν αὕτη παρίσταται εἰς τὸν θεατὴν ζωηροτάτη.

διορατικός, ή, όν (διοράω-ῶ), ὁ δυνάμενος νὰ διΐδῃ τι, ὀξυδερκὴς (κυρίως καὶ μεταφ.), clairvoyant, e ; perspicace ; εἰσδυτικός, pénétrant, e; || διορατικὸν βλέμμα, regard clairvoyant ; || διορατικὸν πνεῦμα, esprit perspicace.

διορατικότης, ητος, ἡ· τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διορᾶν, τοῦ διορατικοῦ, ὀξυδέρκεια, clairvoyance, n. f. perspicacité ; εἴσδυσις, εἰσδυτικότης, pénétration, n. f.

διοράω, βλ. διορῶ.

διοργανίζω, μέλ. ίσω· βλ. διοργανῶ, organiser. § —, διαθέτω, disposer; τακτοποιῶ, arranger.

διοργανισμός, οῦ, ὁ· βλ. διοργάνωσις, organisation, n. f. § —, διάταξις, disposition, n. f. τακτοποίησις, arrangement, n. m.

διοργανόω-ῶ· μέλ. ώσω, organiser ; δίδω εἴς τι τὸν ἀπαιτούμενον ὀργανισμόν, ἀναπτύσσω, διατάσσω, διαθέτω κανονικῶς, disposer ; τακτοποιῶ τι, arranger ; || — (διοργανίζω) τὴν ἄμυναν=διοργανίζω τι ἀμυντικῶς, mettre en état de défense ; βλ. κατάστασις ἀμύνης.

διοργάνωσις, εως, ἡ· διοργανισμός, organisation, n. f. βλ. καὶ ὀργανισμός· κανονικὴ διάταξις, disposition, n. f. τακτοποίησις, arrangement, n. m. || — (ἢ ἐγκατάστασις) τῆς ἀμύνης, mise en état de défense, ἢ ἀμυντικὴ διοργάνωσις. Τὰ στρατεύματα τοῦ πεζικοῦ καὶ ἱππικοῦ εἰσιν ἐπιπεφορτισμένα τὴν ἀμυντικὴν ὀργάνωσιν τῶν φυσικῶν ἐμποδίων, οἷον τοίχων (murs), αἱμασιῶν (haies), σκολο-

πωμάτων (palissades), οἰκιῶν, ἀγροικιῶν καὶ χωρίων, ὁδῶν, δασῶν, ῥείθρων ὕδατος, κτλ. βλ. καὶ κατάστασις ἀμύνης· || — τοῦ στρατοῦ ἢ ὁ ὀργανισμὸς τοῦ στρατοῦ, organisation de l'armée.

διοργανωτής, οῦ, ὁ· organisateur, n. m. ὁ διοργανίζων τι.

διοργανωτικός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν τὴν διοργάνωσιν, d'organisation ; ὁ ἀφορῶν τὸν διοργανωτήν, organisateur, trice, adj.

διορθόνω, μέλ. ώσω, ἐπισκευάζω, ἐπαναφέρω εἰς τὴν καλὴν κατάστασιν, réparer ; raccommoder ; accommoder ; συναρμόζω, rajuster ; ajuster ; θεραπεύω, remédier ; διορθόνω, ἀνασκευάζω, racheter ou corriger ; διορθόνω τακτοποιῶ, arranger ; || διορθόνω οἰκίαν, réparer une maison ; || — ἔνδυμα, raccommoder un habit ; || διώρθωσε τὰς ὑποθέσεις του, il a raccommodé (arrangé) ses affaires ; || δὲν διώρθωσεν (ἐσυγύρισεν) ἀκόμη τὸ γραφεῖόν του, il n'a pas encore arrangé (accommodé) son cabinet ; || τὸ ἐλατήριον ἐχάλασε, πρέπει νὰ δώσῃς νὰ τὸ διορθώσουν, le ressort s'est dérangé, il faut le faire rajuster ; || ἡ κατάστασις αὕτη τῶν πραγμάτων δὲν διορθοῦται πλέον, on ne peut plus remédier à cet état de choses ; || εἶπε μίαν λέξιν ἀντὶ ἄλλης, ἀλλὰ διώρθωσεν ἀμέσως τὸ λάθος του, il a dit un mot pour un autre, mais il s'est repris sur le champ ; || [μεταφορ.] καλὰ τὸν διώρθωσε, il l'a bien accommodé. § διορθόνω, στήνω τι ὄρθιον, εἰς κάθετον γραμμήν, ὅθεν ἰσάζω τι παρεκκλῖναν τῆς εὐθείας, τῆς ἀρχικῆς θέσεως, ἀνορθόνω, redresser ; καὶ ἐν γένει διορθόνω πᾶν κακόν, ἐσφαλμένον, corriger ; rectifier ; διορθόνω, ἰσάζω, διευθετῶ, rectifier ; βελτιόνω, améliorer ; ἐπανορθόνω, amender ; || διορθόνω τυπογραφικὰ δοκίμια, corriger des épreuves ; || διορθόνω βιβλίον, corriger un livre ; || διωρθώθη ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, il s'est corrigé de ce défaut ; || δὲν εἶνε εὔκολον νὰ διορθώσῃ τις στρεβλὸν πνεῦμα, ce n'est pas facile de redresser un esprit faux ; || διορθώνω λογαριασμόν, rectifier un compte ; || ἡ τύχη διορθόνει τὰ λάθη τῶν εὐτυχῶν, la fortune rectifie les fautes des gens heureux ; || διώρθωσε τὰ οἰκονομικά του, il s'est refait ; || ὁ νέος αὐτὸς θὰ διορθωθῇ, ce jeune homme s'amendera ; || διορθόνω (ἰσάζω) τὴν ζύγησιν (τῶν διαφόρων τμημάτων τοῦ στρατοῦ) [τακτ.], rectifier l'alignement ; βλ. καὶ ζύγησις.

διορθόω-ῶ, βλ. διορθόνω.

διόρθωμα, ατος, τό· ἡ ἐπιδιόρθωσις, ἡ ἐπισκευή, réparations, n. f. correction, n. f. raccommodage, n. f. βλ. καὶ ἐπισκευή.

διόρθωσις, εως, ἡ· (διορθόνω) ἡ πρᾶξις τοῦ διορθώνειν, action de corriger, correction, n. f. τοῦ ἐπισκευάζειν, ἐπαναφέρειν εἰς τὴν καλὴν κατάστασιν, ἐπισκευή, réparation, n. f. καὶ raccommodage, n. m. συναρμογή, συναρμοσις, rajustement, n. m. καὶ ἐν γένει διόρθωσις παντὸς κακοῦ ἢ ἐσφαλμένου, correction, n. f. || —, ἐπιδιόρθωσις, διευθέτησις· rectification, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ διορθόνειν σφάλμα τι ἢ τοῦ διευθετεῖν ἀντικείμενόν τι, ἤτοι τοῦ ἐπαναφέρειν αὐτὸ εἰς ἣν κατάστασιν ἔδει νὰ ἦνε· || [ἐμπορ.] — (λάθους), correction, n. f. ἢ rectification, n. f. || —, retouche, n. f. γινομένη ἐπί τινος ἀντικειμένου ὅπως καταστῇ εὔχρηστον· || — (τυπογραφική), épreuve, n. f. καὶ συνθ. πληθ. αἱ διορθώσεις. βλ. δοκίμιον· || [ὅρος βολ.] — τῶν βολῶν, rectification des portées ; || — λογαριασμοῦ, rectification d'un compte ; || διορθώσεις τυπογραφικαὶ (ἢ δοκιμίων), épreuves ἢ καὶ corrections des épreuves ; || ποῖος κάμνει τὰς διορθώσεις ; qui corrige les épreuves ? || [μεταφ.] δὲν ὑπάρχει διόρθωσις [τοῦ κακοῦ], il n'y a point de remède ; || [ἐμπορ.] διόρθωσις τῶν δεμάτων, πανίον ἐπισυνδέσεως, σπάγγοι, κτλ., raccommodage des balles, toile, ficelle, etc.

διορθωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐπισκευάζων, ἐπαναφέρων τι εἰς τὴν καλὴν κατάστασιν, raccommodeur, n. m. ἐπιδιορθωτής, réparateur, n. m. ὁ ἐπιδιορθωτής, ὁ διευθετῶν, rectificateur, n. m. || ὁ διορθωτὴς σφαλμάτων συγγράμματος ἢ τῶν τυπογραφικῶν διορθώσεων (δοκιμίων), correcteur, n. m. τῶν τελευταίων τούτων ὁ διορθωτὴς λέγεται ἐνίοτε prote, n. m.

διορθωτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς διόρθωσιν, διορθόνων, correctif, ive ; ἐπανορθωτικός, réparatoire. § [οὐδ. οὐσ.] διορθωτικὰ (ἔξοδα), frais de réparation ; de raccommodage ; de correction (προκειμένου περὶ συγγράμματος ἢ δοκιμίων τυπογραφικῶν), etc. || [ἐμπορ.] διορθωτικά, ἤτοι κένωσις καὶ ἔμφραξις τρεχόντων βαρελίων, au tonnelier pour vider et racler des futailles.

διορία, ας, ἡ· ὅρος, terme, n. m. προθεσμία, délai, n. m. || ἐδανείσθη μὲ μακρὰν διορίαν, il emprunta à long terme ; || εἰς τὴν λῆξιν τῆς διορίας, à l'échéance ; || [συνάλλαγμα] μὲ τριῶν μηνῶν διορίαν, à trois mois de date ; || ἐζήτησε παράτασιν τῆς διορίας, il demanda un delai ; || μὲ διορίαν 3 μηνῶν, à crédit de 3 mois.

διορίζω, μέλ. ίσω· διατάσσω ῥητῶς, ordonner ; prescrire ; commander ; || ὁ ἰατρὸς διώρισεν ἀφαίμαξιν, le médecin a ordonné (prescrit) une saignée ; || ἐπῆγε νὰ διορίσῃ τὸ γεῦμα, il a été commander le dîner ; || ὅπως διορίζετε [ἢ ὁρίζετε], comme il vous plaira ; || αὐτὸς διώρισε τὰ πάντα, c'est lui qui a disposé de tout ; || διωρισμένος, η, ον=διατεταγμένος, ordonné, ée, etc. § προσδιορίζω τι δι' ἐμαυτόν, κτλ. προσδιορίζω τὴν ἔννοιαν λέξεως, κτλ., fixer ; ὁρίζω, ὑποδεικνύω, assigner ; désigner ; καθιστῶ, ἀποκαθιστῶ, établir ; instituer ; || διορίσατέ μου μίαν ὥραν, fixez-moi une (donnez-moi votre) heure ; || ὁ νόμος διορίζει τὸ ἔργον ἑκάστου, la loi assigne à chacun son emploi ; || εἶχε διορίσει τόπον συνεντεύξεως, il avait désigné le lieu du rendez-vous ; || ἐπὶ τούτῳ ὑπάρχουσι διωρισμένοι δικασταί, dans ce but il y a

des juges établis (institués). § διορίζω, ὁρίζω τὰ σύνορα καὶ οὕτω διαχωρίζω, limiter ; προσδιορίζω, déterminer ; διαχωρίζω, séparer; ‖ —, annoncer ἢ pointer, σημειόω-ῶ τὰ ὅρια ἐπὶ τόπου ἢ χάρτου καὶ γενικῶς προσδιορίζω. § διορίζω = ὀνομάζω, nommer ; ἐγκαθιστῶ, ἀποκαθιστῶ, constituer ; commettre ; ‖ διωρίσθη καθηγητής, il a été nommé professeur ; ‖ [νομ.] τὸν διώρισα ἀντίκλητόν μου, je l'ai constitué mon avoué ; ‖ διορίζω (διαιτητήν, κτλ.) désigner (ὑποδεικνύω)· ‖ τὸ δικαστήριον θὰ διορίσῃ (διώρισεν ἄλλον) εἰσηγητήν, le tribunal commettra (a subrogé) un rapporteur. § [μέσ.] διορίζομαι εἰς φρουρὰν ἢ εἰς ὑπηρεσίαν τῆς ἑβδομάδος, prendre la garde, la semaine.

διορισμός, οῦ, ὁ· ἡ διαταγή, ordonnance, n. f. ὁ προσδιορισμός, prescription, n. f. ἡ διάταξις, disposition, n. f. § [συνηθ.] διορισμός, nomination, n. f. (=ὀνομασία)· ἡ ἐγκατάστασις, ἀποκατάστασις, constitution, n. f. τὸ διορίζειν εἰς θέσιν τινά, ἡ τοποθέτησις εἰς θέσιν τινά· ‖ ὁ διορισμός του δὲν θὰ βραδύνῃ, sa nomination ne tardera pas ; ‖ [νομ.] διορισμὸς ἀντικλήτου, constitution d'un avoué.

διόροφος, ος, ον· βλ. διώροφος.

διορρόω-ῶ καὶ διορόω, μέλ. ώσω, μεταβάλλω τι ἐντελῶς εἰς ὀρρόν, changer en sérosité ; ‖ [μέσ.] διορρόομαι-οῦμαι, μεταβάλλομαι εἰς ὀρρόν, se tourner en sérosité ; se tourner (προκειμένου περὶ γάλακτος) καὶ ἐν γένει μεταβάλλομαι, se changer.

διόρρωσις, εως, ἡ· diorose, n. f. μεταβολή τινος εἰς ὀρρόν, π. χ. ἡ μετατροπὴ τοῦ αἵματος εἰς ὀρρόν.

διορυγή, ῆς, ἡ· τὸ διόρυγμα.

διορυγῖτις, ιδος, ἡ· diorrexite, n. ἐκρηκτικὴ ὕλη· βλ. ἡρακλῖτις.

διόρυγμα, ατος, τό· καὶ διώρυγμα, τὸ διασκαφέν, ὁ χάνδαξ, fossé, n. m. τὸ ὄρυγμα, tranchée, n. f. (βλ. λέξιν) καὶ ἐν γένει ὁ ὑπόνομος, mine, n. f. souterrain, n. m. ἤτοι ἡ σῦριγξ, sape, n. f. βλ. λέξιν· ‖ διορύγματα, αἱ σύριγγες, travaux de sape ; ‖ κατασκευάζω διορύγματα, sapper. § —, pertuis, n.m. στενὴ δίοδος (passe) μεταξὺ ὑψηλῶν ὀχθῶν, κτλ.

διορυκτὴς καὶ διορυκτήρ, ῆρος, ὁ· ὁ διασκάπτων τι, celui qui creuse ; ὁ ὑπονομευτής, mineur ; ὁ ὀρυκτήρ, sapeur, n. m. § διορυκτὴρ καὶ ὀρυκτήρ, excavateur, n. m. καλεῖται μηχάνημα χρησιμεῦον διὰ τὴν ἀνόρυξιν γαιῶν.

διορυκτικὰ ἔργα ἢ διορύγματα, travaux de sape ; βλ. καὶ σῦριγξ, sape.

διόρυξις, εως, ἡ· ἡ διωρυχή, fossé, n. m. § ἡ πρᾶξις τοῦ διορύσσειν, action d'excaver ; excavation, n. f. ‖ διόρυξις, ἡ διατρύπησις διώρυχος (-γος), percement [d'un canal], καλεῖται οὕτως ἡ κατὰ μῆκος σκαφὴ τοῦ ἐδάφους πρὸς σχηματισμὸν ἀνοίγματος ἢ διόδου, ἔχουσα ἐλεύθερα ἀμφότερα τὰ πέρατα, ὥστε νὰ διέρχηταί τις ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἕτερον.

διορύσσω, μέλ. ορύξω, σκάπτω, διὰ μέσου, ἐκσκάπτω, creuser ; excaver ; διατρυπῶ διώρυγα, percer [un canal] ; βλ. διόρυξις.

διορυχή, ῆς, ἡ· διωρυχή, ἡ· τὸ διόρυγμα, fossé, n. m. ἤτοι ὁ χάνδαξ.

διόρωσις, εως, ἡ· βλ. διόρρωσις.

διορῶ (άω), βλέπω διὰ μέσου τινός, ἀνάμεσα ἀπό τι, voir à travers ; entrevoir ; διαβλέπω, apercevoir ; διακρίνω, distinguer ; discerner ; [συνηθ. μεταφ.] διαβλέπω, κατανοῶ τοὺς σκοπούς, διαλογισμούς, κτλ. τινος, entrevoir, apercevoir ; ‖ — τὸ μέλλον, pénétrer l'avenir ; βλ. καὶ διαβλέπω.

διόσκουροι, οἱ· Dioscures, ἤτοι οἱ ἡμίθεοι ἥρωες Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, Castor et Pollux, υἱοὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, θεοὶ τοῦ φωτός, ἐλατρεύοντο ἰδίως ὑπὸ τῶν ναυτικῶν ὡς ἀγαθοὶ δαίμονες· § διόσκουροι ἢ διοσκούρων φῶς, κοινῶς ἐν τῷ ναυτικῷ τελώνια, feu -Saint Elme ; καλοῦνται οὕτως ἐν τῇ μετεωρολογίᾳ τὸ ὅλως ἀβλαβὲς φωτεινὸν ἠλεκτρικὸν φαινόμενον, τὸ παραγόμενον ἐν τῷ σκότει, καὶ συνήθως κατὰ θυελλώδη νύκτα, διὰ τῆς ἐπιδράσεως ἠλεκτροφόρων νεφελῶν ἐπὶ αἰχμηρῶν κορυφῶν, οἷον ἄκρων ἱστῶν πλοίων, κορυφῆς σταυρῶν κωδωνοστασίων, κτλ. ἐξ ὧν φαίνεται ἀπολυόμενον φῶς ἰσχυρὸν ἰόχρουν ὑπὸ μορφὴν θυσάνων.

δίοσμος, ὁ· ὁ ἔχων ὀσμήν· βλ. δύοσμος κοινῶς δυόσμος.

διόσπυρος, ἡ ἔβενος, βλ. λέξιν.

διότι, σύνδ. αἰτιολ. διὰ τοῦτο parce que ; διότι, ὅτι, car ; vu que ; ὅτι, que ; διότι, διά, pour ; ‖ τὸ θέλω διότι εἶνε δίκαιον, je le veux, parce que cela est juste ; ‖ μὴ τὸ κάμῃς διότι ὁ νόμος τὸ ἀπαγορεύει, ne le faites pas, car la loi le défend ; ‖ ἐκπλήττομαι ὅτι τὸ ἐπεχείρησε, διότι δὲν εἶνε πολὺ τολμηρός, je m'étonne qu'il l'a tenté, car (vu qu') il n'est pas très hardi ; ‖ ἐτιμωρήθη, διότι παρήκουσε, il a été puni pour avoir désobéi ; ‖ εἶνε διότι μὲ μισεῖ, c'est qu'il me hait ; ‖ φιλονεικοῦσι διότι δὲν συνεννοοῦνται, ils se disputent faute de s'entendre.

διουρέω-ῶ, μέλ. ήσω, διευκολύνω τὸ οὖρος [ἐπὶ φαρμ.] faciliter l'urine ; οὐρῶ, uriner.

διουρητικός, ή, όν· diurétique, adj. ἐπιτήδειος εἰς τὸ διευκολύνειν τὸ οὖρος· ‖ διουρητικὰ [φάρμακα], diurétiques, καλοῦνται τὰ προκαλοῦντα τὴν ἔκκρισιν τῶν οὔρων· ὁ αὐξάνων, προκαλῶν τὴν ἔκκρισιν τῶν οὔρων, qui augmente, excite la sécrétion des urines. Ἡ ῥίζα τῆς κεράσου χρησιμεύει ὡς πρόχειρον διουρητικὸν ἀφέψημα. Τὰ κύρια μεταλλικὰ διουρητικὰ εἶνε τὸ ὕδωρ, τὸ νίτρον, τὸ ὀξικὸν κάλιον, κλπ.

διουρητίνη, ης, ἡ· diurétine, n. f. [χημ. προϊὸν] διπλοῦν σπειραϊκὸν νάτριον καὶ θεοβρομίνιον (salicylate de théobromine et de soude). Κόνις λευκὴ διαλυτὴ ἐν τῷ ὕδατι. Ἔχει διουρητικὴν δύναμιν καὶ παρέχεται ἀπὸ 3-5 γράμμα δι' ἡμέρας ἐν ἀζύμῳ ἄρτῳ ἢ ἐν ἀρωματικῷ τινι ποτῷ.

διούρησις, εως, ἡ· diurèse, n. f. ἄφθο-

νος ἔκκρισις οὔρους, sécrétion abondante d'urine.

δίουρος, ος, ον· [ζωολ.] bicaudé, ée, ὁ ἔχων δύο οὐράς.

διοφθαλμικός, ή, όν· binoculaire. adj. χρήσιμος καὶ διὰ τοὺς δύο ὀφθαλμούς. π. χ. διοφθαλμικὸν τηλεσκόπιον, télescope binoculaire.

διόφθαλμος, ος, ον· binoculaire, adj. [ζωολ.] ἔχων δύο ὀφθαλμούς· [βοτανικ.] bigemme, adj.

διοχετεύσιμος, ος, ον· canalisable, adj. **παροχετεύσιμος,** ος, ον· dérivable, ὁ δυνάμενος νὰ διοχετευθῇ (canaliser).

διοχέτευσις, εως, ἡ· canalisation, n. f. **παροχέτευσις,** εως, ἡ· dérivation [des eaux], ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ διοχετεύειν (canaliser)· ἐγκατάστασις ὑδραγωγῶν σωλήνων ἢ τοῦ ἀεριόφωτος· ἀνόρυξις διωρύγων· || **διοχέτευσις ἠλεκτρική,** canalisation électrique ; χαλεῖται οὕτω τὸ σύνολον τοποθετήσεως ἠλεκτρικῶν ἀγωγῶν μεταξὺ ἠλεκτρικῆς μηχανῆς καὶ ὀργάνων χρησιμοποιούντων ἠλεκτρικήν.

διοχετευτικότης, ητος, ἡ· conductibilité, n.f. βλ. ἀγωγιμότης. § —, ἡ πρᾶξις τοῦ διοχετεύειν, action de canaliser ; (διοχέτευσις) canalisation, n. f. dérivation, n. f.

διοχετεύω, μέλ. εύσω, canaliser ; **παροχετεύω,** faire dériver [des eaux], ἀνοίγω διώρυγας· ἐγκαθιστῶ ὑδραγωγοὺς σωλῆνας ἢ τοῦ ἀεριόφωτος· μεταβάλλω ῥεῖθρόν τι εἰς διώρυγα· **διοχετεύω** ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα διὰ τῆς τοποθετήσεως ἠλεκτρικῶν ἀγωγῶν· || διοχετεύω, ἄγω, conduire ; || — ὕδωρ, conduire de l'eau ; || — τὰ ἐν τοῖς τάφροις ὕδατα, dégorger les fossés=ἐκστομόω, ἀποφράττω τὰς τάφρους.

διοψίδιος, ου, ὁ· ἢ διόψιον ἢ διφάσιον= diopsid [ὀρυκτ.], ὀρυκτὸν πρασινόλευκον μέχρι πρασινοφαίου καὶ πρασίνου, φαιόλευκον ἢ μαργαριτόχρουν, διειδὲς καὶ διαφώτιστον, καὶ σκληρότητος 5-6. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον προκλινὲς σύστημα. Ἀπαντᾷ καὶ χειροπληθὲς ὑπὸ μισχώδη καὶ φλοιώδη συσσωματώματα. Εὑρίσκεται ἐντὸς ὀφειτικῶν, διοριτικῶν, ἀμφιβολιτικῶν πετρωμάτων. Χημικῶς εἶνε $Ca\ Mg\ Si_2\ O_6$. Εἶνε παραλλαγὴ τοῦ **ἀπυριγεννήτου** ἢ **πυροξένου** (βλ. λέξιν)· ὠνομάσθη οὕτως ἐκ τῆς κρυσταλλώσεως αὐτοῦ, ἥτις δεικνύει διαφόρους ὄψεις. (Δ. Κ.)

δίπαντρος, ου, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ὁ δὶς νυμφευθείς, personne remariée.

διόψιον, τό· βλ. διοψίδιος.

δίπατος, ος, ον· [δημ. ἐπὶ οἰκίας] à deux étages ; βλ. διώροφος· || [ἐπὶ ἑρμαρίου, κτλ.] μὲ δύο παράλληλα καθ' ὕψος χωρίσματα, à deux rayons, ἤτοι μὲ δύο πάτους, à deux fonds ; || [ἐπὶ ὑποδημάτων] [bottine] à double semelle, ἤτοι μετὰ διπλοῦ κατύμματος.

δίπηχυς, υς, υ· κοινῶς δίπηχος, δύο πήχεων μακρύς, (long) de deux aunes.

δίπλα, ἡ· [δημ.] κοινὴ ὀνομ. τῆς λέξεως, διπλόη, πτυχή, pli, n. m. || τὸ φόρεμά της κάμει δίπλαις, sa robe fait des plis ; || χάμνω δίπλαις [εἰς ὕφασμα], plisser ; || [μεταφ.] ἔγεινε δύο δίπλαις [ἐπὶ ἀνθρ.], il est très cassé ; || τὸ ἔκαμε μία δίπλα, il le plia en deux. § [οἰκοδ.] δίπλαις, pannes, βλ. **τεγίς.** § [εἶδος γλυκίσματος] δίπλαις, craquelins, n. m. pl.

δίπλα [ἐπίρ.], πλάγια, de côté; ἐγκαρσίως, πλαγίως, transversalement ; || βάλε το δίπλα, posez-le transversalement ; || [οἰκοδ.] βάζω τὴν σανίδα δίπλα, mettre (poser) la planche de champ (de can) ; βλ. **κρόταφος·** || [μεταφ.] τὸ πέρνω δίπλα = **κατακλίνομαι,** se coucher. § — **παραπλεύρως,** à côté ; **πλησίον,** près ; tout près ; auprès ; || ἦτο δίπλα μου, il était à mon côté (près de moi) ; || χάθηται ἐδῶ δίπλα, il demeure à côté (tout près d'ici).

δίπλαξ, ακος, ὁ· madrier, n. m. ἡ διπλοσανίς, κοινῶς τὸ μαδέρι· σανὶς πάχους 0μ, 05 - 0μ, 06· || δίπλαξ κλίνης, madrier de plate-forme ; || δίπλαξ (διπλοσανὶς) θεμέλιος, madrier - gite, n. m. || δίπλακες κυκλοτερεῖς κλινῶν ἐπακτίων, madriers circulaires de plates-formes de côte. § [ναυπηγ.] δίπλακες, κοινῶς **μπακαλάροι,** ceintures du faux-pont ; ζυγοδόκαι (bauquières) τοῦ ὑποφράγματος ἀποτελούμεναι ἐκ ζώστρας ἐφηρμοσμένης ἐπὶ τῆς ἐντερονείας.

διπλανός, ή, όν· [δημ.] ὁ πλησίον κείμενος, qui est à côté (tout près) ; ὁ γείτων, voisin, e; ὁ γειτνιάζων, παρακείμενος, προσκείμενος, contigu, ë.

διπλαριά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ πλατεῖ τῷ ξίφει κατενεχθεῖσα πληγή, coup de plat d'épée.

διπλαρόνω, μέλ. ώσω, [δημ.] κτυπῶ διὰ τοῦ πλατέος τοῦ ξίφους, δίδω διπλαριαῖς, donner des coups de plat d'épée ; || [συνεκδ.] δέρνω, κτυπῶ, battre. § βλ. **παραβάλλω,** πέφτω δίπλα, accoster.

διπλασιάζω, μέλ. άσω, χάμνω τι διπλοῦν, doubler ; [μεταφ.] αὐξάνω, redoubler ; || [στρατ.] διπλασιάζω τοὺς στίχους, doubler les files.

διπλασίασις, εως, ἡ· καὶ

διπλασίασμα, ατος, τό· καὶ

διπλασιασμός, οῦ, ὁ· doublement, n.m. τὸ διπλασιάζειν τι, dublicité, n. f. dublication, n. f. [μεταφ.] ἡ αὔξησις, redoublement, n. m. || [στρατ.] doublement, n. m. ἡ κίνησις δι' ἧς διπλασιάζουσι τοὺς στίχους (files) ἢ ζυγοὺς (rangs) στρατεύματος τινός· βλ. **στίχος·** || διὰ διπλασιασμοῦ, par doublement (βλ. ταχτ. στήριγμα, soutien) ; || διπλασιασμὸς μετώπου, doublement de front. § — [γραμμ.] doublement, répétition d'une syllabe, d'une lettre, διπλασιασμὸς συλλαβῆς, γράμματος.

διπλασιαστικός, ή, όν· dublicatif, ive ; ὁ χρησιμεύων πρὸς διπλασίασιν, ὁ διπλασιάζων.

διπλάσιος, α, ον, δὶς μεγαλείτερος ἄλλου ἐπὶ ἀριθμοῦ καὶ διπλοῦς ἐπὶ μεγέθους, double, adj. || [οὐσ.] τὸ διπλάσιον, le double=δὶς μεγαλείτερον ποσόν, διπλασία τιμή.

διπλασίως, [ἐπίρ.] doublement, adv. δὶς τόσος, δὶς ὁ ἀριθμός, deux fois autant.

δίπλεθρος, ος, ον· δύο πλέθρων, de deux plèthres.

(δ)ιπλέττι, τό· [διάλ. Καρπάθ.] ἡ πτυχή, pli, n. m.

δίπλευρος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο πλευράς, πλάγια, de (en) deux faces (flancs, ailes).

διπλῆ, ῆς, ἡ· θηλ. τοῦ διπλοῦς, double.

διπλῆ, δοτ. θηλ. τοῦ διπλοῦς. [ἐπίρ.] διπλῶς, διπλασίως, doublement.

διπλιάζω, μέλ. άσω· [δημ.] διπλόνω, πτύσσω, plier. § —, διπλασιάζω, doubler ; || διπλιάζω [διάλ. Οἰνόης] (διπλάζω) διπλασιάζω, doubler, χάμνω διπλάσιον ἢ εἶμαι διπλάσιος· «ὀγὼ — τὰ χρόνια του» = εἶμαι δύο φορὲς μεγαλείτερός του.

δίπλιασμα, τό· [δημ.] τὸ δίπλωμα, πτύξις, pliage, n. m. χάμνω δίπλαις, plissage, n. m. βλ. **δίπλα.** § διπλασιασμός, action de doubler, doublement, n. m.

διπλοβακτηρίδιον, ου, τό· diplobacille, n. m. (μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα).

διπλογραφία, ας, ἡ· βλ. καταστιχογραφία, tenue des livres [en partie double], digraphie, n. f. || **διπλογραφία,** ας, ἡ· (la) tenue de livres [à parties doubles], εἶνε ἡ λογιστικὴ μέθοδος καθ' ἣν διὰ πᾶσαν πρᾶξιν γίνεται διπλῆ ἐγγραφή· βλ. καὶ **λογιστική,** comptabilité, n. f. || —, digraphie (en double) ; [ἡ γαλλ. λέξις εἶνε κακῶς συντεταγμένη, ἔδει νὰ ἦνε diplographie ἐκ τοῦ διπλοῦν, γράφω καὶ οὐχὶ διγραφία = δὶς γράφω, écrire (en double)].

διπλογραφικός, ή, όν· qui se fait (qui est tenu) en partie double ; digraphique, adj. || καταστιχογραφία διπλογραφική, tenue des livres en partie double.

διπλογραφικῶς, [ἐπίρ.] en partie double, digraphiquement, adv. βλ. **διπλογραφία.**

διπλόγραφον, τό· εἰς διπλοῦν, τὸ διπλοῦν ἀντίγραφον (λογαριασμοῦ, ἐξοφλήσεως, κτλ.), double ; duplicata (d'un compte, d'une quittance, etc.).

διπλογράφος, ου, ὁ· ὁ τηρῶν τὰ διπλογραφικὰ βιβλία, teneur de livres [en partie double].

διπλοδίπλαξ, αχος, ἡ· double madrier, n. m. ou plate-forme, n. f. ἤτοι διπλῆ δίπλαξ· τεμάχιον ξύλου ἔχον πάχος 0,06 ἕως 0,12 τοῦ μέτρου, πλάτος σχεδὸν 0μ.30 καὶ μῆκος ὅσον αἱ διπλοσανίδες.

διπλόη, ης, ἡ· πτυχή, δίπλα, pli, n. m. βλ. δίπλα· § —, βλ. **ἀμφιλογία.**

διπλοΐτης, ου, ὁ· βλ. λατροβίτης καὶ ἀνορθίτης. Δ. Κ.

διπλόκοκκος, ου, ὁ· diplocoque, n. m. (μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα).

δίπλοκος, ος, ον· ὁ δίπλεκτος, tresser (ἐπὶ σχοινίου commis) en double ; || [ναυτ.] σχοινίον δίπλοκον, cordage commis en grelin, κοινῶς **τὸ καρλίνο** τὸ παραγόμενον ἐκ τῆς συστροφῆς τριῶν κώλων (cordon, τὸ κῶλον εἶνε διὰ τὰ δίστροφα σχοινία, ὅ,τι εἶνε τὸ ἔμβολον, toron, διὰ τὰ μονόκλονα).

διπλοκοσκινισμένος, η, ον· (γαιάνθραξ, κτλ.), criblé deux fois.

διπλόκωπος, λέμβος, canot à couple ; βλ. **λέμβος.**

διπλόμετρον, τό· διπλοῦν μέτρον, mètre double καὶ διπλῆ μονὰς μήκους.

διπλόνω καὶ διπλώνω, πτύσσω, συμπτύσσω, διπλόω-ῶ, plier; χάμπτω, ployer; [ἐπὶ ὑφασμ. plisser] ; || — χαρτί, plier du papier ; || δίπλωσέ το εἰς τέσσαρα, pliez-le en quatre ; || διπλόνω (διπλόω) τὸν σίδηρον, plier le fer ; «χάμπτεσθαι τὸν σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι» (Πλούταρ.) § διπλόω, διπλασιάζω, doubler.

διπλόος-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν· ὁ **διπλοῦς,** double, adj.

διπλοπόδης, ισσα, ικον· [δημ.] λέγεται κοινῶς ὁ καθήμενος μὲ διεσταυρωμένους πόδας, ὁ σταυροπόδης, ισσα, ικον, qui est assis les jambes croisées = τοὺς πόδας συγκάψας.

διπλοπόδι, [δημ. ἐπίρ.] μὲ σταυρωτὰ πόδια, les jambes croisées.

διπλοπρόσωπος, η, ον· βλ. διπρόσωπος.

διπλός, ή, όν, ἀντὶ διπλοῦς, ῆ, οῦν, double.

διπλοσάνιδον, τό· καὶ

διπλοσανίς, ίδος, ἡ· ὁ δίπλαξ, madrier, n. m. βλ. λέξιν.

διπλοσήμαντος, ος, ον· ὁ διπλῆν ἔχων σημασίαν, ὁ **δισήμαντος,** βλ. λέξιν.

διπλόσκολο, τό· [δημ.] double-fête, διπλῆ σκόλη (ἑορτή), ἂν π. χ. τὴν Κυριακὴν συμπέσῃ ἡ μνήμη ἁγίου ἑορταζομένου περιφανῶς ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, ὡς ἡ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἢ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, κτλ. ἡ ἡμέρα αὕτη λέγεται διπλόσκολο.

διπλοσταυροῦχος, ος, ον· διπλοῦς ἡμίσταυρος, double T ou en double T. βλ. **ἡμίσταυρος.**

διπλόσχημος, ος, ον· ὁ ἔχων διπλοῦν σχῆμα, διττὴν μορφήν, qui a deux formes ; βλ. καὶ **διφυής,**

διπλοσωμία, ας, ἡ· à double corps, λέγεται ἡ κατὰ τὴν κύησιν διδύμων ἀνωμαλία καθ' ἣν τὰ δύο σώματα συνέχονται κατὰ ἓν ἢ περισσότερα μέρη καὶ συναυξανόμενα τίκτονται οὕτω συνηνωμένα.

διπλοτρύβλιον, τό· boîte de Pétri (μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα).

διπλότυπον, τό· βιβλίον, κατάστιχον μετὰ στελέχους, registre à souche ; βιβλιάριον, φυλλάδιον μετὰ στελέχους, feuillet à souche. § χυρίως δὲ διπλότυπον λέγεται τὸ ἀποσπώμενον τεμάχιον χάρτου ἐκ τοῦ καταστίχου, βιβλιαρίου ἢ φυλλαδίου, feuillet détaché d'un registre à souche ; || — (ἔγγραφον) τελωνείου, bon, n. m. || — δηλωτικοῦ, duplicata du certificat ; || — λιμεναρχείου, bon du bureau de la marine ; || — πληρωμῆς εἰσαγωγικῶν δικαιωμάτων, droits d'entrée et permis, acquit de paiement.

διπλοῦς, ῆ, οῦν· βλ. **διπλάσιος,** double,

adj. || διπλῆ κλεὶς [σιδηρ.], double-aiguille ; || διπλῆ λεπίς, double-bande ; || [ὀχυρ.] διπλοῦς σφήν, double redan ; βλ. **σφήν**· || διπλοῦν τοῦ (T) = διπλοσταυροῦχος, βλ. **ἡμίσταυρος**· || [σιδηρ.] διπλῆ ὁδός, double voie ; λέγεται ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἔνθα δύνανται νὰ κυκλοφορήσωσι δύο εἱρμοὶ (trains), ἢ μέρος τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἔνθα ὑπάρχουσι διπλᾶ ἐλάσματα· || εἰς διπλοῦν = εἰς δύο ἀντίγραφα, expédition en deux ; βλ. **ἀντίγραφον**· || διπλῆ βαθμίς, marche double ; βλ. **βαθμίς**· || [ἱππολ.] διπλῆ ἐκπνοὴ ἢ κοιλιακὴ ἀναπνοή, coup de fouet, λέγεται ἡ ἰδιόρρυθμος κίνησις τῶν λαγώνων ἐκ τῆς κοιλίας φαινομένη κατὰ τὴν ἐκπνοὴν εἰς τοὺς ἀσθματικοὺς ἢ πνευμονιῶντας ἵππους· || διπλῆ καμπυλότης ἢ κυρτόκοιλος, contre-courbure ; || διπλοῦν παραθυρόφυλλον, contre-fenêtre ; λέγεται τὸ παραθυρόφυλλον, contrevent, n. m. βλ. λέξιν. § [ἀρχιτ.] διπλοῦς, ῆ, οῦν, géminé, ée, adj. καλοῦνται οὕτω δύο παρακείμενα ἀνοίγματα (baies), παράθυρα, ἀψῖδες, κίονες ἐφαπτόμενοι ἀλλήλων, ἔχοντες κοινὸν κιονόκρανον ἢ ἔχοντες κοινὸν ἄβακα καὶ δύο κιονόκρανα.

διπλοχαιρέτισμα, ατος, τό· salut profond ; double salut.

διπλοχαιρετῶ, μέλ. ήσω· χαιρετῶ δίς, saluer deux fois ; χαιρετῶ διὰ βαθείας ὑποκλίσεως, saluer profondément.

διπλοχέρης, ισσα, ικον· [δημ.] κοινῶς λέγεται ὁ καθήμενος μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας, qui reste les bras croisés.

διπλόω-ῶ, βλ. διπλόνω.

δίπλωμα, ατος, τό· κυρίως τὸ διπλωμένον, ce qui est plié ; ἡ πτυχή, le pli ; la plissure ; τὸ διπλότυπον, ἡ εἰς διπλοῦν γινομένη πρᾶξις, dublicata, double d'un acte; καὶ κατ' ἐπέκτασιν λέγεται συνήθως οὕτως ἡ δίπλωσις, pliage, n. m. § **δίπλωμα**, κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις ἐσήμαινεν ἔγγραφον ἀποτελούμενον ἐκ δύο πρὸς ἄλληλα διπλουμένων πινακίων, δι' οὗ ἀπενέμοντο εἰς πρόσωπα ὠφελήματα τινὰ ἢ προνόμια, συνεπῶς τὸ διπλωμένον, ἰδίως ἀνοικτὴ ἐπιστολή· ἐπίσης συστατικόν, διαβατήριον, ἔνδειξις ἢ πιστοποίησίς τις, patente, n. f. ἤτοι δίπλωμα διδόμενον ὑπό τινος ἀρχῆς (προνόμιον ἐφευρέτου). Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους **δίπλωμα**, diplôme, n. m. ἡ λέξις προσέλαβεν ἑτέραν σημασίαν, σημαίνουσα ἐν γένει πᾶν ἐπίσημον ἔγγραφον συντασσόμενον πρὸς πιστοποίησιν ἀποφάσεως ἢ συμβεβηκότος ὑπὸ τῶν μεσολαβούντων εἰς τὴν πρᾶξιν, ἐξ ἧς ἐννοίας ἐμορφώθη καὶ ἡ λέξις **διπλωμάτης** καὶ **διπλωματικὴ** ἡ ἐπιστήμη ἡ διδάσκουσα τὰ τῶν διπλωματῶν καὶ διπλωμάτων. **Διπλώματα** (diplômes) λέγονται τὴν σήμερον καὶ πᾶσαι αἱ ἀποδείξεις ἀπονομῆς ἀκαδημαϊκῶν βαθμῶν ἢ κατατάξεως προσώπου τινὸς εἰς οἱονδήποτε σωματεῖον· || — διδάκτορος, diplôme de docteur ; || δίπλωμα = προνόμιον, brevet, n. m. λέγεται τὸ χορηγηθὲν εἴς τινα ὑπὸ ἡγεμόνος ἢ κυβερνήσεως· || — παρασήμου, brevet d'un ordre ; || — γενικῶν ἐπιτελῶν, brevet d'état-major ; τὸ τοιοῦτον δίδεται ἐν Γαλλίᾳ εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς τοὺς εὐδοκιμήσαντας εἰς ἐξετάσεις ἐνώπιον εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, οὗτοι καλοῦνται ἀξιωματικοὶ διπλωματοῦχοι, officiers brevetés ; || — (ἐφευρέσεως) εὑρεσιτεχνίας, βλ. **εὑρεσίτεχνον**, brevet d'invention ; || προξενικὸν δίπλωμα ἢ δίπλωμα διορισμοῦ, lettre de provision [d'un consul] ; ὁ διορισμὸς τοῦ προξένου γίνεται διὰ τοῦ λεγομένου διπλώματος διορισμοῦ, ἐκδιδομένου ὑπὸ τῆς πολιτείας ἧς πρόκειται νὰ ἐκπροσωπευθῶσι τὰ συμφέροντα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ αὐτοῦ ἐκδίδεται τὸ **ἐκτελεστήριον** (exequatur). Ἐν Τουρκίᾳ δὲν ἀπαιτεῖται δίπλωμα διορισμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἐγγράφῳ εἰδοποιήσει τῆς οἰκείας πρεσβείας ἐκδίδεται τὸ ἐκτελεστήριον· βλ. λέξιν· || ὁ ἔχων δίπλωμά τι ἱκανότητος = **διπλωματοῦχος**, diplômé, ée; breveté, ée; patenté, ée.

διπλωμάτης, ου, ὁ· [νομ.] diplomate, n. m. ὁ ἀσκῶν (ἐντριβὴς εἰς) τὴν διπλωματίαν, versé dans la diplomatie. § [μεταφ.] διπλωμάτης, λέγεται ὁ μὴ τὴν ἀλήθειαν εὐκρινῶς ἐκθέτων, ὅθεν ἀνειλικρινής, διφορούμενος·

διπλωματία, ας, ἡ· diplomatie, n. f. Ἐκ τῆς ἑτέρας σημασίας τῆς λέξεως δίπλωμα, ἐμφαινούσης ἐν γένει πᾶν σπουδαῖον πολιτικὸν ἔγγραφον, ἐμορφώθη ἡ λέξις **διπλωμάτης** σημαίνουσα κυρίως μὲν τοὺς ἐμπείρους περὶ τὴν ἑρμηνείαν τῶν διπλωμάτων, εἶτα δὲ γενικώτερον τοὺς πολιτικοὺς ἄνδρας ἔθνους τινὸς ὅσων ἀντικείμενον τῶν ἐνεργειῶν εἶνε ἡ ἐξωτερικὴ πολιτική· τὸ δὲ σύνολον τῶν ἐνεργειῶν τούτων καλοῦμεν διπλωματίαν, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ἔργον καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας τοῦ διπλωμάτου, συνεπῶς διπλωματία γενικώτερον λέγεται ὁ κλάδος τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν ὁ ἀφορῶν εἰς τὰς διεθνεῖς μεταξὺ τῶν κρατῶν ὑποθέσεις.

διπλωματικός, ή, όν· diplomatique, adj. ὁ ἀφορῶν ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν διπλωματίαν· || [οὐσ.] **διπλωματική**, ἡ (ἐν. ἐπιστήμη), diplomatique, n. f. λέγεται ἡ διδάσκουσα τὰ τῶν διπλωμάτων, ἀποτελεῖ δὲ σπουδαῖον κλάδον τῆς ἱστορικῆς ἐπιστήμης· || **διπλωματικὸν σῶμα**, corps diplomatique, καλεῖται τὸ σύνολον τῶν παρ' αὐλῇ τινι διαπεπιστευμένων ξένων πρεσβευτῶν καὶ ἄλλων διπλωματικῶν ἐπιτετραμμένων. Τὸ διπλωματικὸν σῶμα δὲν ἀποτελεῖ σωματεῖον νομικὸν ἢ πολιτικόν, ἐν τούτοις ὅταν ἐνεργῇ σύσσωμον θεωρεῖται ὡς τοιοῦτον. Ὡς ἀντιπροσωπευτικὸν αὐτοῦ ὄργανον ἐνεργεῖ συνήθως τὸ ἐν τῷ τόπῳ ἀρχαιότερον κατὰ τὸν διορισμὸν τῶν μελῶν τοῦ διπλ. σώματρς, ὅπερ καλεῖται **πρύτανις** (doyen) τοῦ διπλ. σώματος, δύναται ὅμως τοῦτο νὰ ὁρίσῃ καὶ ἄλλο τῶν μελῶν του πρὸς τοῦτο· || **διπλωματικὸς ὑπάλληλος**, employé diplomatique, λέγεται ὁ λειτουργὸς τῆς πολιτείας ὁ ἐξυπηρετῶν τὴν καλλιέργειαν τῶν διεθνῶν αὐτῆς σχέσεων πρὸς τὰς ἄλλας πολιτείας. Τοιοῦτοι βαθμοὶ διεθνεῖς ἀνεγνωρίσθησαν τέσσαρες, ὁ τῶν κυρίων πρέσβεων ἢ πρεσβευτῶν (ambassadeurs), ὁ τῶν ἐκτά-

κτων ἀπεσταλμένων καὶ πληρεξουσίων ὑπουργῶν (envoyés extraordinaires et ministres plénipotentiaires). ὁ τῶν προσέδρων ὑπουργῶν (ministres résidents) καὶ ὁ τῶν ἐπιτετραμμένων (chargés d'affaires); βλ. **πρεσβευτὴς καὶ ἐπιτετραμμένος** [προσωρινὸς ἐπιτετραμμένος, chargé d'affaires ad interim = ἐπιτετραμμένος τὰς ὑποθέσεις]. Ἀπό τινος ἐπεκράτησεν ἡ χρῆσις παρ' ἡμικυριάρχοις πολιτείαις ὧν δὲν ἀνεγνωρίσθη εἰσέτι ἡ ἀνεξαρτησία, διπλωματικῶν λειτουργῶν ἢ πρακτόρων, ὑπὸ τὸ ὄνομα πολιτικῶν (ἢ διπλωματικῶν) πρακτόρων (agents politiques). Τούτων ἡ θέσις διεθνῶς δὲν τυγχάνει κεκανονισμένη. Παρ' ἡμῖν διπλωματικοὶ πράκτορες ἀποστέλλονται ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Βουλγαρίᾳ. Οἱ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς πρεσβείας ὑπηρετοῦντες ὑπὸ τὸν τίτλον γραμματέων (secretaires), συμβούλων (conseillers), ἀκολούθων (attachés), κτλ. εἶνε ἐπικουρικοὶ διπλωματικοὶ λειτουργοί, δὲν παριστῶσι δὲ οὗτοι τὴν πολιτείαν, εἰ μὴ ἐξαιρετικῶς, ἂν ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ προϊσταμένου ἐπιφορτισθῶσι προσωρινῶς ὡς προσωρινοὶ ἐπιτετραμμένοι· ‖ διπλωματικὴ **ἐθιμοτυπία** ἢ **ἐθιμοταξία**, cérémonial diplomatique; βλ. **ἐθιμοταξία**· ‖ διπλωματικὸς μνήμων, mémorial diplomatique.

διπλωματικῶς, [ἐπίρ.] diplomatiquement, adv. κατὰ τρόπον διπλωματικόν.

διπλωματοῦχος, ου, ὁ (δίπλωμα, ἔχω)· ὁ ἔχων δίπλωμά τι ἱκανότητος, diplômé; breveté; patenté; ‖ ἀξιωματικὸς διπλωματοῦχος, officier breveté; βλ. **δίπλωμα**· ‖ — ναύτης, matelot diplômé ou breveté; λέγεται παρ' ἡμῖν ὁ λαβὼν ἐκ τοῦ προγυμναστηρίου (dépôt d'instruction) δίπλωμα εἰδικότητος τινός· συνώνυμον τοῦ breveté.

διπλώνω, βλ. διπλόνω.

διπλωπία, ας, ἡ· [ἰατρ.] diplopie, n. f. διπλῆ ὅρασις, double vue; καλεῖται ἡ πάθησις ἐκείνη, καθ' ἣν βλέπει τις τὰ ἀντικείμενα διπλᾶ, ὡς σκιὰν κάτωθεν ἑκάστης γραμμῆς.

δίπλωσις, εως, ἡ pliage, n. m. ἤτοι ἡ πτύξις, σύμπτυξις, κοινῶς τὸ δίπλωμα, χάρτου καὶ τῶν τοιούτων· ἐπίσης δίπλωσις ἐνδύματος καὶ παρομοίων, ἤτοι διπλῆ περιτύλιξις· ‖ — τοῦ σιδήρου, pliage du fer; βλ. καὶ **διπλόω**. § **δίπλωσις**, ὁ τρόπος τοῦ διπλόνειν, plissure, n. f. § **δίπλωσις**, πτύξις, plissage, n. f. § —, ὁ διπλασιασμός, ἡ διπλασίασις, doublement, n. m. duplication, n. f.

διπνεύμων, ων, ον· [ζωολ.] ὁ ἔχων δύο πνεύμονας, à deux poumons.

διπόδης ἢ δίποδος, ος, ον· καὶ δίπους, ὁ ἔχων δύο πόδας, bipède, n. et adj.

διποδία, ας, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἔχειν δύο πόδας, dipodie, n. f. § dipodie, n. f. ἐν τῇ μετρικῇ καλεῖται οὕτως ἡ ἕνωσις δύο (δισυλλάβων) μετρικῶν ποδῶν (ἢ δύο ἀναπαίστων) εἰς ἓν μέτρον ἢ τὸ ἐκ δύο ὁμοίων ποδῶν ἀποτελούμενον μέτρον, οἷον διποδία ἰαμβικὴ ἢ τροχαϊκή, ἡ ἀποτελουμένη ἐκ δύο ἰάμβων ἢ τροχαίων.

διποδιαῖος, αία, αῖον, καὶ διποδικός· δύο ποδῶν μακρύς, long de deux pieds, bipédal, ale, aux, adj.

διποδικός, ή, όν· ὁ διποδιαῖος. § —, ή, όν· bipédal, ὁ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν δύο ποδῶν.

διποδισμός, οῦ, ὁ· βλ. **τροχασμός**, trot, n. m.

δίποδος, ος, ον· ὁ διπόδης, ὁ δίπους, ὁ ἔχων δύο πόδας, à deux pieds; [διδ.] bipède, adj. ‖ [οὐδ. οὐσ.] δίποδον, τό· [ἱππολ.] bipède, n. m. οἱ πόδες τοῦ ἵππου κατὰ ζεῦγος ἑνούμενοι· ‖ πρόσθιον δίποδον, bipède antérieur, οἱ ἐμπρόσθιοι πόδες· ‖ ὀπίσθιον δίποδον, bipède postérieur, οἱ ὀπίσθιοι πόδες· ‖ δεξιὸν δίποδον, bipède droit, οἱ δύο δεξιοὶ πόδες, ἐμπρόσθιος καὶ ὀπίσθιος, ὅπερ λέγεται καὶ πλάγιον δεξιὸν δίποδον, bipède latéral droit; ‖ ἀριστερὸν δίποδον, bipède gauche, οἱ δύο ἀριστεροὶ πόδες ἐμπρόσθιος καὶ ὀπίσθιος, ὅπερ λέγεται καὶ πλάγιον ἀριστερὸν δίποδον, bipède latéral gauche; ‖ διαγώνιον δεξιὸν δίποδον, bipède diagonal droit, ὁ δεξιὸς ἐμπρόσθιος καὶ ὁ ἀριστερὸς ὀπίσθιος· ‖ διαγώνιον ἀριστερὸν δίποδον, bipède diagonal gauche, ὁ ἀριστερὸς ἐμπρόσθιος καὶ ὁ δεξιὸς ὀπίσθιος.

διπόντες, ὁ· [δημ. ξεν.] καὶ οὐδ. διπόντε, τὸ δίκροτον, vaisseau ou navire à deux ponts; βλ. **κατάστρωμα**, pont.

δίπορτος, ος, ον· [δημ. κυρίως ἐπὶ οἰκίας], μὲ δύο πόρταις, μετὰ δύο θυρῶν, ἤτοι ὁ δίθυρος, à deux portes; μετὰ δύο ἐξόδων, à deux issues.

δίπους, ους, ουν, γεν. οδος· bipède, adj. κοινῶς **δίποδος**, ὁ ἔχων δύο πόδας, à deux pieds; ‖ ὁ βαδίζων ἐπὶ δύο ποδῶν, ἢ ὁ γινόμενος διὰ τῶν δύο ποδῶν· ‖ τὸ πτηνὸν εἶνε δίπουν, l'oiseau est bipède. § [οὐσ.] δίπουν, un bipède, λέγεται χάριν ἀστειότητος ὁ ἄνθρωπος. § [ζωολ.] —, bipède, n. γένος μικρῶν τρωκτικῶν μαστοφόρων ἐχόντων τὰ πρόσθια ἄκρα βραχύτατα. Τὸ κοινότερον εἶδος εἶνε δίπους ὁ Αἰγύπτιος ἔχων μέγεθος κοινοῦ μυὸς καὶ ὁμοιάζων τὸ σχῆμα τοῦ σώματος πρὸς τὸ τοῦ καγκουρώ.

δίπρακτος, ος, ον· τὸ ἔχων δύο πράξεις (ἰδίᾳ θεατρ. ἔργον), à deux actes.

διπροσωπία, ας, ἡ· duplicité, n. f. τὸ νὰ ζῇ τις διπρόσωπος, διφορούμενος κατὰ τοὺς τρόπους, ἤτοι τὸ ἐλάττωμα τοῦ ἀπατεῶνος καὶ κακῆς πίστεως ἀνθρώπου· ‖ ἡ ὑποκρισία εἶνε τὸ πέπλον τῆς διπροσωπίας, l'hypocrisie est le voile de la duplicité.

διπρόσωπος, ος καὶ η, ον· ὁ ἀμφιπρόσωπος, διπλοῦς, double, adj. ὁ ἔχων δύο πρόσωπα, à deux visages; δύο ὄψεις, deux faces; καὶ μεταφ. ὁ ἐξηγούμενος κατὰ δύο τρόπους, ὁ διφορούμενος κατὰ τοὺς τρόπους, διπλοῦς, double, καὶ συνεπῶς ὁ ἀπατεών, faux, fausse; ὁ κακῆς πίστεως, de mauvaise foi.

δίπρυμνος, ος, ον· πλοῖον (ναῦς) ἔχον δύο πρύμνας, à deux poupes.

δίπρωρος, ος, ον· πλοῖον (ναῦς) ἔχον δύο πρώρας, à deux proues, ἤτοι δύο πηδάλια,

τὸ μὲν εἰς τὴν πρῷραν, τὸ δὲ εἰς τὴν πρύμνην.

δίπτερος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο πτερὰ (δύο πτέρυγας), à deux ailes; diptère, adj. § [ζῳολ.] δίπτερα, diptères, λέγονται ἔντομα ἔχοντα δύο μόνον πτέρυγας ὑμενώδεις καὶ διαφανεῖς, διότι αἱ ἄλλαι δύο ὀπίσθιαι εἶνε μεταβεβλημέναι εἰς μισχωτὸν κομβίον. § δίπτερος, ος, ον· [βοτ.] bi-ailé, ée, ἔχων δύο πτέρυγας. § [ναυτ.] δίπτερος ἕλιξ, hélice à deux branches. § [ἀρχιτ.] δίπτερος, ὁ ἔχων δύο πτέρυγας, qui a deux ailes; ναὸς δίπτερος, temple diptère; διάταξις ἀρχαίου ναοῦ περιστοιχουμένου ὑπὸ δύο σειρῶν κιόνων, entouré de deux rangs de colonne; βλ. καὶ ναός.

διπτέρυγος, ος, ον· ὁ δίπτερος, à deux ailes; || τὸ διπτέρυγον ἔνδυμα ἔχον δύο κρεμαστὰ ἄκρα, habit à deux pans, ou à deux basques.

δίπτυχα, τά· [ἐκκλ.] diptyques, ὁ κατάλογος τῶν προσώπων ὑπὲρ ὧν γίνεται δέησις ὑπὸ τῶν ἱερέων, διαιρούμενος εἰς τὸν τῶν ζώντων καὶ τὸν τῶν τεθνεώτων.

δίπτυχος, ος, ον· διπλῶς διπλούμενος, plié en deux.

δίπτωτος, ος, ον· [γραμμ.] ὄνομα ἔχων διπλᾶς, διαφόρου κλίσεως πτώσεις, συνεπῶς δύο καταλήξεις, à deux terminaisons.

δίπυλος, ος, ον· ὁ δίθυρος, ὁ δύο θύρας (πύλας) ἔχων, à deux portes.

διπύρηνος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο πυρῆνας (κοινῶς κουκκούτσια), à deux noyaux. § [οὐσ.] διπύρηνον λέγεται χειρουρ. ὄργανον ἐν εἴδει μήλης, sonde à deux boutons.

διπυρίτης, ου, ὁ· (ἐνν. ἄρτος), δὶς ἐψημένον ψωμί, biscuit, n. m. κοινῶς τὸ παξημάδι (biscuit) ἢ γαλέτα, galette, n. f. ἄρτος ξηρός, ὑπερεψημένος, κατασκευαζόμενος συνήθως εἰς πλακοῦντας (galettes), προωρισμένος πρὸς τροφὴν τῶν ναυτῶν κατὰ τὴν θαλασσοπλοΐαν καθὼς καὶ τοῦ στρατοῦ ἐν ἐκστρατείᾳ.

δίπυρον ἢ διπυρίτης, [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν ἀνῆκον εἰς τὴν ὁμάδα τοῦ **σκαπολίθου** (ἴδε λέξιν)· κρυσταλ. κατὰ τὸ βασιτετράγωνον σύστημα. Ἀπαντᾷ μετὰ χαλαζίου καὶ χλωρίτου ἐντὸς ἀσβεστολίθων ἢ ἀργιλλικῶν σχιστολίθων τῶν Πυρηναίων. Χημικῶς εἶνε $(Na_2\ Ca)_3\ Al_4\ Si_9\ O_{27}$. Δ. Κ.

δίπυρος, ος, ον· ὁ ἔχων διπλοῦν πῦρ, qui a deux feux; || ὁ δὶς εἰς τὸ πῦρ ἐμβληθείς, ἄρτος δίπυρος = διπυρίτης· ὁ δὶς ἐψημένος, cuit deux fois, biscuit.

δίς (ἐκ τοῦ δύο) [ἐπίρ. ποσότητος] διπλάσια, δύο φορὰς τόσον, δὶς τόσον, deux fois; en deux fois; en deux; λατ. bis. Ἐν συνθέσει πρὸ τῶν συμφώνων, ἐξαιρέσει τοῦ σ, καὶ ἐνίοτε πρὸ τοῦ θ, τ, μ, φ, χ, ἀποβάλει τὸ τελικὸν ς· || δὶς καὶ τρὶς=πολλάκις, plusieurs fois; || μὴ δὶς ἐπὶ τὸ αὐτό [φρ.], non deux fois pour la même chose; [λατ.] non bis in idem.

δισάκκι, τό· καὶ

δισάκκιον, ου, τό· βλέπε δισσάκκιον (ὀρθότερον).

δισανθρακικός, ή, όν· βλ. διττανθρακικός.

δισανθρακοῦχος, ος, ον· βλ. διττανθρακοῦχος.

δισέγγονος, ου, ὁ· καὶ δισεγγόνη, ης, ἡ· τὸ δισεγγόνι, arrière petit-fils, n. m. arrière petite-fille, n. f. υἱός, θυγάτηρ τοῦ πρώτου ἐγγόνου, κοινῶς ἀπὸ ἐγγόνι ἐγγόνι, δεύτερον ἐγγόνι.

δισεκατομμύριον, ου, τό· milliard, n. m. τὸ διλιοῦνι, billion, n. m. βλ. λέξιν.

δίσεκτος, ος, ον· κοινῶς βίσεκτος· ἐξελληνισμένη ῥωμαϊκὴ λέξις, δὶς ἕκτη (bis-sectus), bissextil; bissexte; || δίσεκτον ἔτος, année bissextile; καλεῖται οὕτως ἐν τῷ χριστιανικῷ ἡμερολογίῳ τὸ ἔτος τὸ ἔχον 366 ἡμέρας, Γνωστὸν ὅτι ἕκαστον ἔτος ἔχει περίπου 365 ¹/₄ μέσας ἡμέρας, ὥστε εἰς διάστημα τεσσάρων ἐτῶν τὰ κλάσματα τῆς ἡμέρας ἀποτελοῦσι μίαν ἡμέραν, ἤτοι λογίζεται ὡς 29 Φεβρουαρίου καὶ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἔχον 366 ἡμέρας, εἶνε τὸ δίσεκτον ἔτος, ἡ δὲ προστιθεμένη ἡμέρα λέγεται δίσεκτος ἡμέρα, jour bissexte, καὶ μεταφορικῶς ἀποφρὰς ἡμέρα, jour néfaste. Ἡ ὀνομασία δίσεκτος σημαίνει ὅτι τὸ ἔτος ἔχει ἐν τῷ Φεβρουαρίῳ δύο ἕκτας (bis sectus) λογιζομένας ἀπὸ τῶν καλενδῶν (τῆς 1ης) τοῦ ἐπομένου Μαρτίου, ἤτοι 24 Φεβρουαρίου. Λογίζεται ἐν τῷ ἡμερολογίῳ ἡ ἐμβόλιμος ἡμέρα ὡς 29 Φεβρουαρίου. Πρακτικῶς εὑρίσκομεν ἀμέσως ὅτι ἔτος τι εἶνε δίσεκτον ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν δύο τελευταίων αὐτοῦ ψηφίων διαιρῆται διὰ τοῦ 4.

δισεξάδελφος, ου, ὁ· δισεξαδέλφη, ης, ἡ· τὰ τέκνα δύο (πρώτων) ἐξαδέλφων, δεύτεροι ἐξάδελφοι, cousin (cousine) au deuxième degré.

δίσεχτος, ὁ· [δημ.] βλ. δίσεκτος.

δισήμαντος, ος, ον· διπλοσήμαντος, ἔχων διπλῆν σημασίαν, à deux significations; μὲ διπλῆν ἔννοιαν, à double sens; à double entente.

δίσημον, τό· [ναυτ.] signal à deux signes, σῆμα ἀπαρτιζόμενον ἐκ δύο σημάτων (σημαιῶν).

δισθενής, ἢ **ἰνόλιθος** ἢ **κυανίτης** ἢ **ῥαιτικίτης** ἢ **ῥαιτιζίτης** = disthen ou cyanite ou cyanit ou rhätizite ou talc bleu ou béril feuilleté ou fibrolith; [ὀρυκτ.]. Ὀρυκτὸν ἄχρουν, κυανόλευκον ἢ βαθυκύανον (ἐξ οὗ καὶ κυανίτης), ἐρυθρόλευκον μέχρι κεραμοχρόου, φαιόλευκον, πράσινον, κιτρινόλευκον, κίτρινον, λάμψεως ὑελοειδοῦς ἢ μαργαριτοειδοῦς, διαφανὲς καὶ διαφώτιστον κατὰ τὰ ἄκρα, πλεοχροΐτικόν, διπθλαστικόν, σκληρότητος 5-7 (κατὰ μῆκος τῶν στηλῶν 5, ἐπικαρσίως 7) καὶ εἰδ. βάρους 3,48-3,68. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασιρρομβοειδὲς ἑτεροκλινὲς σύστημα. Ἀπαντᾷ καὶ κατὰ ῥαβδοπαγῆ ἢ ἰνοπαγῆ συσσωματώματα, ἔτι δὲ καὶ ὑπὸ ψευδοκρυστάλλους, κατὰ τὸν **ἀνδαλουσίτην** καὶ χειροπληθές. Χημικῶς εἶνε $Al_2\ Si\ O_5$ ἤτοι ταὐτὸν τῷ **σιλλιμανίτῃ** καὶ **ἀνδαλουσίτῃ**. Ὁ ῥαιτιζίτης περιέχει παραμεμιγμένα καὶ μόρια ἀνθρακικοῦ στοιχείου καὶ ὡς

ἐκ τούτου ἔχει χρῶμα μέλαν. Ὁ δισθενὴς εὑρίσκεται ἐντὸς σχιστολίθων γνευσίων ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν ταῖς ἀδαμαντοφόροις ψάμμοις τῆς Βρασιλίας. Χρησιμεύει δὲ ὡς πολυτελὴς λίθος. (Τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τοῦ δὶς καὶ σθένος διὰ τὴν διττὴν σκληρότητα αὐτοῦ). Δ. Κ.

δισκάριον, τό· μικρὸς δίσκος, petit plateau; || [ἐκκλησ.] τὸ ἅγιον δισκάριον, patène, n. f.

δισκαφίζω καὶ ἐξ αὐτοῦ δισκάφισμα [διάλ. Κύμης] σκάπτω καὶ δευτέραν φορὰν τὴν ἄμπελον=διβολίζω.

δισκελής, ής, ές· ὁ ἔχων δύο σκέλη, δύο κλάδους, à deux jambes; à deux branches, κοινῶς τὸ δίσκελον, παλοῦκι διχαλωτόν, δίκρανον, fourche, n. f. perche (ou pieu) à deux branches.

δισκοβολέω-ῶ, μέλ. ήσω, ῥίπτω τὸν δίσκον, lancer le disque.

δισκοβολία, ας, ἡ· τὸ ῥίψιμον τοῦ δίσκου, jet (lancement) du disque; βλ. δίσκος· || **δισκοβολία** Ἑλληνική, lancement du disque Hellénique; ἡ βαλβὶς ἢ βάσις (base) ταύτης εἶνε ἐπικλινὴς μήκους 0,80 μ. καὶ πλάτους 0,70 μ. μεγίστου ὕψους εἰς τὴν ὀπισθίαν πλευρὰν 0,15 καὶ ἐλαχίστου εἰς τὴν προσθίαν πλευρὰν 0,05. Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ δισκοβολία εἶνε ἡ ἑξῆς: Ἐπὶ τῆς βαλβῖδος ἀνέρχεται ὁ δισκοβόλος διαβάδην καὶ φέρων τὸν δίσκον δι' οἱασδήποτε χειρός· κατόπιν λαμβάνει τοῦτον δι' ἀμφοτέρων ἐλαφρῶς τεταμένων ἐμπρὸς καὶ τείνει αὐτάς, φερούσας εἰσέτι τὸν δίσκον, πρὸς τὰ ἄνω, ἐκτείνων ἅμα καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν. Εἶτα στρέφει ἐλαφρῶς τὸν κορμὸν δεξιά, κάμπτει τοῦτον ἀποτόμως μέχρις ὅτου ἡ μὲν ἀριστερὰ χεὶρ ἐλευθέρα φθάσῃ πρὸ τοῦ δεξιοῦ γόνατος, ἡ δὲ δισκοφόρος δεξιὰ ἐκταθῇ ὄπισθεν ὅσον ἡ κατασκευὴ τοῦ ὤμου ἐπιτρέπει· κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην πρέπει ὁ δεξιὸς ποὺς νὰ εὑρίσκηται ἐμπρός. Τὰ σκέλη κάμπτονται ἰσχυρῶς καὶ στηρίζονται τὸ μὲν δεξιὸν ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ πέλματος, τὸ δὲ ἀριστερὸν ἐπὶ μόνων τῶν δακτύλων. Κατόπιν δι' ἀποτόμου καὶ συγχρόνου τάσεως ὁλοκλήρου τοῦ σώματος, βάλλει τὸν δίσκον κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, ἐκπηδῶν σὺν τῇ βολῇ ἀπὸ τῆς βαλβῖδος ἢ καὶ μένων ἐπ' αὐτῆς. Τὸ μῆκος τῆς βολῆς μετρεῖται ἐν τῇ ἑλλην. δισκοβολίᾳ δι' εὐθείας ἀγομένης ἐκ τοῦ σημείου ἔνθα ὁ δίσκος ἐν τῇ πρώτῃ καταφορᾷ ἤγγισε τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τὸ μέσον τῆς προσθίας πλευρᾶς τῆς βαλβῖδος· || δισκοβολία ἐλευθέρα, lancement du disque libre; || ἑλληνικὴ δισκοβολία, lancement classique du disque.

δισκοβόλος, ου, ὁ· ὁ ῥίπτων τὸν δίσκον, qui lance le disque; lanceur de disque; [ἀρχαιολ.] discobole, n. m. ὁ δίσκον βάλλων ἀθλητής.

δισκοειδής, ής, ές· δίσκῳ ὅμοιος, qui a la forme d'un disque.

δισκοπότηρον, τό· τὸ ἱερὸν ποτήριον τῆς ἁγίας μεταλήψεως σὺν τῷ δίσκῳ, calice, n. m.

δίσκος, ου, ὁ· [ἀρχαιολ.] disque, n. m. κοινῶς ἀμάδα· τεμάχιον πλακωτὸν καὶ στρογγύλον ἐκ λίθου, ἢ ξύλου ἢ μετάλλου, δι' οὗ παίζουσιν οἱ παῖδες ῥίπτοντες αὐτὸ ὅσον τὸ δυνατὸν ἐγγύτερον τοῦ σημαδίου. Οἱ ἀρχαῖοι ἀθληταὶ μετεχειρίζοντο δίσκους ἐκ μετάλλου ἢ λίθου βαρεῖς, δι' ὧν ἠγωνίζοντο εἰς τὴν δισκοβολίαν, ἤτοι τίς νὰ ῥίψῃ τὸν δίσκον ἀπώτερον. § [ἀστρον.] disque, n. m. καλοῦσι τὴν ὁρατὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης. § [βοτ.] δίσκος, limbe, n. f. καλεῖται τὸ πράσινον καὶ πλατὺ μέρος τοῦ φύλλου, τὸ ἄλλως ἔλασμα τοῦ φύλλου καλούμενον. § δίσκος, disque, γενικῶς καλεῖται κυκλικὴ, σφαιροειδὴς ἢ ἐλλειψοειδὴς πλὰξ λιθίνη, μεταλλίνη ἢ ξυλίνη, ἐκ τούτου δὲ καὶ πᾶν τὸ δισκοειδὲς ὡς ἡ παροψίς, πατάνη (κοινῶς ἀπλάδα), plat, ἄβαξ (ἰδίως ὁ ξύλινος), πινάκιον, plateau, ὅθεν δίσκος γενικῶς, plateau, n. m. || ἀργυροῦς δίσκος, plateau d'argent; || — κυκλικός, plateau circulaire; || — ὀνυχωτὸς (ἐκ τοῦ ὄνυξ, griffe), disque à griffe; || δίσκος ἐξελίκτρας, disque de treuil; || δίσκος ἐκ πεταλείου, disque en tôle; || δίσκος κάρυνος, plateau en noyer; || δίσκος βεβαθμονομημένος, disque gradué; ἤτοι δίσκος ἀπὸ κρατερώματος τοῦ σκοπευτικοῦ μηχανήματος διῃρημένος εἰς μοίρας ἵνα δίδωσιν ἐν περιπτώσει συγκεντρώσεως πυρῶν ἢ ἀφανείας τοῦ σκοποῦ τὴν δέουσαν ὕψωσιν τῶν πυροβόλων· || ἐλατηριωτὸς δίσκος, disque ressort; χαλύβδινος δίσκος, ἐλαφρῶς κωνικὸς ἐξ ὧν σύγκεινται τὰ **ἀντωθητήρια** (tampons de choc) (πυροβόλα ναυτ.)· || [σιδηρ.] δίσκος, ὁ· disque; κυκλικὴ συσκευὴ χρησιμεύουσα ὡς σῆμα (signal) ἐπὶ τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν· ὁ δίσκος στρέφεται πέριξ κατακορύφου ἄξονος καὶ λαμβάνει δύο διευθύνσεις, τὴν μὲν παράλληλον τῆς γραμμῆς, δεικνύουσαν ὅτι ἡ γραμμὴ εἶνε ἐλευθέρα, συνεπῶς ὅτι ὁ **εἱρμὸς** (train) δύναται νὰ διέλθῃ, τὴν δὲ κάθετον ἐπὶ τῆς γραμμῆς, παρουσιάζουσαν εἰς τὸν εἱρμὸν τὴν ἡμέραν ἐρυθρὰν ἐπιφάνειαν, καὶ τὴν νύκτα ἐρυθροῦν φανόν, δεικνύουσαν ὅτι ὁ εἱρμὸς δέον νὰ σταματήσῃ· βλ. σῆμα σιδηροδρομικόν. § [ἐκκλ.] δίσκος, bassin, n. m. || ἔρριψε μίαν δραχμὴν εἰς τὸν δίσκον, il mit une drachme dans le bassin; || [μεταφ.] [ἐ]βγάζω δίσκον, faire la quête; || —, disque, ἢ πλάτυσμα (ἐν γένει) plateau, λέγεται ὁ διεκθλίπτης ἢ καταθλαστήρ, tourteau, n. m. ὅμοιος δίσκῳ· || — ὑδροστατικός· βλ. ναύκλαστοον Οὐάτιτχεδ· || (μικρὸς μεταλλικὸς) κυκλοτερὴς δίσκος, flan, n. m. π. χ. διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν καλύκων.

δισκρασίτης, ου, ὁ· discrasite ou argent antimonial (n. m.) (λατ. argentum nativum antimonio adunatum) [ὀρυκτ.], ὀρυκτὸν ἀργυρόλευκον κλῖνον πρὸς τὸ κασσιτερόλευκον (κατ' ἐπιπολὴν κίτρινον ἢ ὑποπόλιον), ὀλίγον δύσξεστον, σκληρότητος 3,5 καὶ εἰδικοῦ βάρους 9,4-10. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθὸν σύστημα ἰσομόρμως τῷ χαλκολαμπρίτῃ. Ἀπαντᾷ χειροπληθὲς ἢ παρενεσπαρμένον. Χημικῶς εἶνε ἕνωσις ἀργύρου καὶ ἀντιμονίου κατὰ τὰς ἀναλογίας Ag_2Sb, Ag_3Sb, Ag_6Sb. (Ἐκ

τῶν δύο τούτων συστατικῶν μετάλλων ἔλαβε τὸ ὄνομα). (Δ. Κ.)

δισμύριοι, οἱ· δὶς μύριοι [ἀριθ.] 20 χιλιάδες, vingt mille.

δίσπαππος, ου, ὁ· δὶς πάππος, πάππος δευτέρας γενεᾶς, πρόπαππος, bisaïeul καὶ τὸ θηλ. προμάμμη, bisaïeule.

δισπέντσα, ἡ· (ξεν.) βλ. δεσπέντσα.

δίσπορον τὸ χαυκάσιον, dispora caucasica.

δισσάκκιον, τό· (κυρίως τὸ διπλὸν σακκὶ ἢ δύο σακκούλια ἑνωμένα), besace, n. f. καὶ bissac, n. m. κοινῶς τὸ δισσάκκι· διπλοῦς σάκκος τιθέμενος ἐπὶ τῶν κτηνῶν οὕτως ὥστε ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν νὰ κρέμαται ἀνὰ εἷς τῶν θυλάκων. Αἱ λέξεις besace καὶ bissac ἔχουσιν ἀμφότεραι τὴν αὐτὴν ἐτυμολογίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημασίαν· συνήθως ὅμως ἡ λέξις besace ἀποδίδεται εἰς τὴν πήραν (sac, κοινῶς ταγάρι) τῶν ἐπαιτῶν, κτλ. ἐνῷ bissac σημαίνει τὸ δισσάκκιον τῶν ἱππέων ἐντὸς τοῦ ὁποίου τιθεῖσι τροφάς, σκεύη ἢ κριθὴν τῶν κτηνῶν· ‖ — ἐκστρατείας, bissac de campagne ; ‖ — ἀπὸ ῥαβδωτὸν δίμιτον, bissac en coutil rayé.

δίσσειρος, ος, ον· [ναυτ. ἐπὶ ἱστίου] voile à deux ris ; βλ. σειρά (μοῦδα), ris, n. m.

δισσολογία, ας, ἡ· ἐπανάληψις λέξεως, τὸ λέγειν δὶς τὸ αὐτό, redite, n. f. dissologie, n. f.

δισσολογῶ (έω), μέλ. ήσω, λέγω δὶς τὸ αὐτό, ἐπαναλαμβάνω, répéter ; redire.

δισσύλλαβος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο συλλαβάς, de deux syllabes ; dissyllabe, adj. dissyllabique.

δισταγμός, οῦ, ὁ· ἐνδοιασμός, hésitation, n. f. τὸ νὰ διστάζῃ τις, νὰ μὴ ἦνε βέβαιος διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τινός· ἡ ἀμφιβολία, doute, n. m ἡ ἀβεβαιότης, incertitude, n. f. τὸ ἀναποφάσιστον, irrésolution, n. f. indécision, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ ἀπομένουσα ἀμφιβολία μετὰ τὴν συζήτησιν ἢ ἐξήγησιν τινός, scrupule, n. m. καὶ ἐν γένει dupitation, n. f. action de douter (παλαιὰ χρῆσις) ; ‖ ἄνευ δισταγμοῦ, sans hésitation ; sans hésiter ; ‖ διέλυσεν ὅλους μου τοὺς δισταγμούς, il a levé tous mes doutes ; ‖ οἱ δισταγμοὶ ἀποδίδονται πολλάκις εἰς φρόνησιν, on met souvent les irrésolutions sur le compte de la prudence ; ‖ μοῦ μένουν ἀκόμη δισταγμοί, je conserve encore des scrupules ; ‖ δὲν χωρεῖ πλέον δισταγμός, il n'y a plus à hésiter (à balancer).

διστάζω, μέλ. άσω· ἐνδοιάζω, hésiter; βλ. ἀμφιβάλλω, douter; εἶμαι ἀβέβαιος, ταλαντεύομαι, se balancer ; ἔχω δισταγμούς, ἀμφιβολίας, avoir des scrupules ; ‖ δὲν πρέπει νὰ διστάζῃ τις, ὅταν πρέπῃ νὰ ἐνεργήσῃ, il ne faut point hésiter quand il faut agir ; ‖ οἱ ἀπερίσκεπτοι οὐδέποτε διστάζουσι, les étourdis ne doutent jamais ; ‖ πρέπει νὰ ἐκλέξω ; δὲν διστάζω πλέον, faut-il opter ? je ne balance plus ; ‖ μετὰ τοιαύτην διαγωγὴν ἡ συνείδησίς μου δὲν διστάζει πλέον, après une telle conduite ma conscience n'a plus de scrupules ; ‖ διστάζει ἀκόμη τί νὰ πράξῃ, il est encore indécis sur ce qu'il doit faire.

διστάζων, ουσα, ον· hésitant, ante, adj. ὁ δυσκόλως ἀποφασίζων.

διστακτικός, ή, όν· ἐνδοιαστικός, hésitant ; ὁ ἀνήκων εἰς ἀμφιβολίαν, ὁ δηλῶν ἀμφιβολίαν· ὁ ἀναποφάσιστος, indécis; irrésolu, e; ‖ — ἄνθρωπος, homme indécis. § —, ἀμφίβολος, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔκφρασιν ἀμφιβολίας (δισταγμοῦ), qui sert à exprimer le doute, dubitatif, ive ; ‖ πρότασις διστακτική, proposition dubitative ; ἡ δηλοῦσα ἀμφιβολίαν.

διστακτικῶς, [ἐπίρ.] μετὰ δισταγμοῦ, avec hésitation. § διστακτικῶς, dubitativement, adv. κατὰ τρόπον διστακτικὸν (ἐνδοιαστικόν), d'une manière dubitative ; μετ' ἐνδοιασμοῦ, en doutant ; ‖ ἀπαντᾶν διστακτικῶς (ἐνδοιαστικῶς), répondre dubitativement.

διστεγής, ής, ές· γεν. οῦς· βλ. δίστεγος.

διστεγία, ας, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ διωρόφου, διπάτου, double toit ; double étage.

δίστεγος, ος, ον· διώροφος, κοινῶς δίπατος, à double toit ; à double étage ; ὁ ἔχων δύο ὀροφὰς ἢ πατώματα.

διστέφανος, ος, ον· [βοτ.] bicouronné, ée.

δίστηλος, ος, ον· μὲ δύο στήλους, de (à) deux colonnes ; ‖ δίστηλον (πλοῖον) (bâtiment) à deux mâts ; δικάταρτον, τὸ ἔχον δύο ὀρθίους ἱστούς· βλ. καὶ ἱστός· ‖ δίστηλον= ἱσπανικὸν νόμισμα=τάλληρον· ‖ ἱππασκητικὸν δίστηλον, pilier, n. m. χρησιμώτατον τοῖς ἱππευτικοῖς πρὸς ἄσκησιν τοῦ ἵππου εἰς τὴν εὐκαμψίαν τῶν ἄκρων καὶ εἰς τὴν εὐλυγιστίαν χυρίως τοῦ χορμοῦ· ‖ donner dans les cordes, ἡ φράσις αὕτη ἀπαντᾶται μόνον ἐν τῇ ἱππευτικῇ καὶ σημαίνει τὴν ἄσκησιν ἣν ἔλαβεν ὁ ἵππος, ὅπως εὐχερῶς εἰσέρχηται εἰς τὸ ἱππασκητικὸν δίστηλον καὶ στηρίζει τὴν κεφαλήν του εἰς τοὺς ἑκατέρωθεν δεσμοὺς αὐτοῦ.

διστιχία, ας, ἡ· ἡ διπλῆ σειρά, double rang ; ἰδίως περὶ στίχων=δίστιχον, distique, n. m. ἤτοι ἕνωσις δύο στίχων, assemblage de deux vers.

δίστιχος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο στίχους, δύο γραμμὰς (composé) de deux vers, de deux lignes ; ὁ διατεθειμένος ἐπὶ δύο σειρῶν, disposé sur deux rangs ; ‖ [οὐσ.] δίστιχον, τό· distique, n. m. βλ. διστιχία.

διστοιχία, ας, ἡ· ἡ διπλῆ σειρά, double rangée.

διστοιχίασις, εως, ἡ· distichiase, n. f. [ἰατρ.] καλεῖται οὕτω μορφὴ τριχιάσεως, καθ' ἣν ἡ μία σειρὰ τῶν βλεφαρίδων διατηρεῖ τὴν φυσιολογικὴν αὐτῆς διεύθυνσιν, ἐνῷ ἡ ἄλλη μᾶλλον ἐσωτερικὴ διευθύνεται ἐπὶ τὰ ἔσω πρὸς τὸν βολβόν, προκαλοῦσα ἐρεθισμὸν τοῦ κερατοειδοῦς κατὰ πρῶτον καὶ ἀκολούθως ὁλοκλήρου τοῦ ὀφθαλμοῦ.

δίστοιχος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο σειράς, composé de deux rangs ; κατὰ δύο σειρὰς ὑπάρχων, rangé (sur) en deux lignes.

δίστομος, ος, ον· ὁ ἔχων διπλοῦν στόμα, διπλοῦν ἄνοιγμα, à deux bouches; qui a deux ouvertures; ‖ δίστομον τὸ ἡπατικόν, douve hépatique. § ὁ ἔχων δύο κόψεις (στόμα), à deux tranchants, ἀμφίστομος (ξίφος, μάχαιρα). § λέγεται [δημ.] καὶ γλῶσσα δίστομη = ἠκονισμένη καὶ δεινὴ περὶ τὸ λέγειν.

δίστρατον, τό· ὁδὸς διχαζομένη, δισχιδής, chemin fourchu; ὁδὸς ἥτις ἀπό τινος σημείου διχάζεται, bivoie, n. f. ἤτοι μέρος ἔνθα δύο δρόμοι συνέρχονται.

δίστροφος, ος, ον· δὶς ἐστραμμένος, μὲ δύο στροφάς, à deux tours (strophes); ‖ [ναυτ.] δίστροφον, τὸ (σχοινίον), bitord, n.m. κοινῶς τὸ **τρισίλιο**· μικρὸν σχοινίον παραγόμενον ἐκ τῆς συστροφῆς δύο ἢ τριῶν κλωσμάτων· ‖ χειροδίστροφον (σχοινίον), lignerolle, n. f. ἢ ἁπλῶς δίστροφον ἢ λιναία, commande, n. f. εἶνε δίστροφον σχοινίον (bitord) συστρεφόμενον διὰ τῆς χειρὸς καὶ κατασκευαζόμενον διὰ τῆς συστροφῆς κλωσμάτων, χρησιμεῦον δὲ διὰ λεπτοὺς συνδέσμους· τὸ δίστροφον, commande, χρησιμεύει διὰ τὴν κίνησιν ἢ διεύθυνσιν βαρέος τινὸς ἀντικειμένου κατὰ τὴν κατασκευὴν τῶν στρατιωτικῶν γεφυρῶν, κτλ. ‖ δίστροφον σχοινίον ἢ λιναία στύπους, commande de billot; ‖ ἐπιζευκτικὸν δίστροφον σχοινίον ἢ λιναία ἐπιζευκτική· βλ. ἐπίζευξις, guindage.

δίστυλος, ος, ον· distyle, adj. ‖ [ἀρχιτ.] δίστυλον, τό· distyle, n. m. τοποθέτησις δύο στύλων πλησίον ἀλλήλων καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μετώπου.

δισυλλαβία, ας, ἡ· dissylabie, n. f. ἕνωσις δύο συλλαβῶν, réunion de deux syllabes.

δισύλλαβος, ος, ον· καὶ δισσύλλαβος, dissylabique, adj. ἐκ δύο συλλαβῶν, de deux syllabes.

δισύμφωνος, ος, ον· ἐκ δύο συμφώνων, qui a deux consonnes.

δισύριγγος, ος, ον· bifistuleux, euse; [βοτ.] [κυρίως ἐπὶ φύλλων] ἔχων δύο κοιλότητας κατὰ τὸ μῆκος.

δισχιδής, ής, ές· **διασχιδής**· ὁ εἰς δύο ἐσχισμένος, fendu en deux; διχαλωτός, fourchu, e; δισχιδὴς ἰδίως περὶ τῶν ζώων τῶν ἐχόντων σχιστοὺς ὄνυχας, bifendu, e; ‖ [βοτ.] δίσχιστος, bifide, adj. ‖ δισχιδής, διχαλωτός, δικρανωτός, bifurqué, ée.

δισχιδικός, ή, όν· bicipital, ale; [ἀνατ.] ὁ τοῦ δισχιδοῦς μυός.

δισχίλιοι, αι, α· [ἀριθ.] δύο χιλιάδες, deux mille.

δισχιλιοστός, ός, όν· δύο χιλιοστά, deux millièmes.

δίσχισμος, ος, ον· [βοτ.] bifissile, adj. ἐπὶ τῶν ἀνθηλῶν ὧν οἱ λοβοὶ ἀνοίγονται δι' ἐπιμήκους σχισμῆς.

δίσχιστος, ος, ον· [βοτ.] bifide, adj. ἐπὶ πετάλου ἢ ἄλλου μέρους φυτοῦ διαιρουμένου εἰς δύο μέρη μέχρι τοῦ ἡμίσεος τοῦ μήκους του.

δισχιστότης, ητος, ἡ· τὸ δίσχιστον, bifidité, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ δισχίστου.

διτάξιος, ος, ον· ἀνήκων εἰς δύο τάξεις, à (de) deux classes.

δίτοκος, ἡ· ἡ δὶς τεκοῦσα, qui a été deux fois mère.

δίτονος, ος, ον· ὁ ἔχων ἢ λαμβάνων δύο τόνους, qui a ou peut avoir deux tons, deux accents.

διτορμία, ας, ἡ· ἕνωσις δύο ξύλων διὰ δύο τόρμων, assemblage à double tenon; βλ. καὶ συμβολή.

διτρίγλυφον, τό· ditriglyphe, n. m. [ἀρχιτ.] διάστημα μεταξὺ δύο τριγλύφων (triglyphes).

δίτροχος, ος, ον· τό· ὁ ἔχων δύο τροχούς, à deux roues; ‖ δίτροχον, τὸ (κάρρο), charrette, n.f. βλ. ἀπήνη· ‖ ἁμάξιον δίτροχον, cabriolet, n. m. [ἀνοικτόν] tilbury.

δίτρυπος, ος, ον· [βοτ.] biforé, ée, ἔχων δύο τρύπας ἢ στόμια.

διτσέλλι, τό· (ἀρχ. δίκελλα) [διάλ. Κύμης] γεωργικὸν ἐργαλεῖον δίχηλον δι' οὗ σκάπτουσι τὰς ἀμπέλους.

διττάγκιστρον καὶ διχάγκιστρον, τό· ἄγκιστρον διπλοῦν, double crochet, n. m. ἢ διπλοῦν κοράκιον (ἀναλόγως τοῦ πράγματος).

διττάγκωνος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο ἀγκῶνας, bicoudé, ée.

διττανθρακικόν, (ἅλας) [χημ.], bicarbonate; διττανθρακικὴ σόδα, bicarbonate de soude.

διττανθρακοῦχος, ου· [χημ.] bicarbure; ‖ διττανθρακοῦχον ὑδρογόνον ἢ ἀεριόφως, bicarbure d'hydrogène ou gaz d'éclairage.

διττοθειοῦχος, ος, ον· bisulfure, ἐνέχον διπλῆν δόσιν θείου· ‖ — ἄνθραξ = διθειάνθραξ, bisulfure de carbonne; ‖ διττοθειοῦχον ὑδρογόνον, bisulfure d'hydrogène, ἢ ἔνθειον ὑδροθειϊκὸν ὀξύ, acide sulfhydrique sulfuré.

διττοξείδιον, τό· bioxyde.

διττοπύθμενος, η, ον· μὲ δύο πυθμένας, à double fond.

διττός, ή, όν· δισσός, ὁ διπλοῦς, double.

διττῶς, [ἐπίρ.] διπλῶς, doublement; κατὰ δύο τρόπους, de deux manières; (en) deux façons; ‖ ἡ λέξις γράφεται διττῶς, le mot s'écrit de deux manières.

διυγραίνω, μέλ. ανῶ, θὰ διυγράνω, ὑγραίνω, ποιῶ τι ὅλως διόλου ὑγρόν, mouiller, **διαβρέχω.**

διύγρανσις, εως, ἡ· [χημ.] déliquescence, n. f. βλ. διάβρεξις.

διυδρίτης, ὁ· dihydrite; [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν παρεμφερὲς τῷ φωσφοροχαλκίτῃ (βλ. λέξιν), σκληρότητος 3,0. Χημικῶς εἶνε βασικὸς φωσφορικὸς χαλκὸς $Cu_3(PO_4)_2 + 2Cu(OH)_2$. Διυδρίτης καὶ ἐλίτης ἀποτελοῦσι τὴν ὁμάδα τοῦ λουννίτου, ὅστις εἶνε παραλλαγὴ τοῦ φωσφοροχαλκίτου. Δ. Κ.

διυλίζω, μέλ. ίσω· κάμνω τι νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ διυλιστηρίου, διηθῶ, στραγγίζω, filtrer, κοινῶς **φιλτράρω**· **καθαρίζω**, clarifier; διυλίζω, καθαρίζω, λαγαρίζω, λαμπικάρω, affiner, raffiner; **διυλίζω**, passer, διὰ τοῦ διυ-

λιστηρίου (passoir=ήθμοῦ)· [χημ.] ἀποστάζω, distiller (βλ. γενικῶς διύλυσις, filtration); || ὕδωρ διυλισμένον, de l'eau filtrée; || ἔλαιον διυλισμένον, de l'huile clarifiée; || (Γραφ.) ὁδηγοὶ τυφλοὶ οἱ διυλίζοντες τὸν κώνωπα, conducteurs aveugles, vous qui coulez le moucheron. § [μεταφ.] ἐξετάζω λεπτομερῶς, examiner minutieusement; καθαρίζω, éplucher; raffiner; || σεῖς οἱ διυλίζοντες ὅτι γράφουσιν οἱ ἄλλοι, vous qui épluchez (qui raffinez sur) les écrits des autres.

διύλισις, εως, ἡ· ἡ διήθησις, κοινῶς φιλτράρισμα, filtration, n. f. κάθαρσις, καθαρισμός, clarification, n. f. || διύλισις ἢ διήθησις, filtration, λέγεται ὁ χωρισμὸς ῥευστῶν οὐσιῶν ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς ἀδιαλύτων στερεῶν ἢ εἰδικώτερον ἡ διαβίβασις ῥευστοῦ διὰ πορώδους σώματος, π. χ. διηθητικοῦ χάρτου, διηθητικοῦ (πορώδους) λίθου, διηθητικοῦ ὑφάσματος (λινοῦ), σπόγγου, ἀμιάντου, ἄνθρακος, ὑαλοβάμβακος, ἄμμου, κτλ. ἵνα ἀποχωρισθῶσι τὰ ἐν τῷ ῥευστῷ τούτῳ αἰωρούμενα ἀδιάλυτα, λεπτότατα ἐνίοτε, μερίδια στερεῶν οὐσιῶν. Τὸ διελθὸν μὴ θολὸν πλέον ῥευστὸν καλεῖται διύλισμα ἢ διήθημα, τὸ διυλισθέν, τὸ ἐκ διυλίσεως προελθόν (le produit filtré). Δέον νὰ μὴ συγχέηται ἡ διύλισις (φιλτράρισμα), πρὸς τὴν ἀπόσταξιν (λαμπικάρισμα, distillation). Διυλιστήρια (φίλτρα, filtres) καλοῦνται συσκευαὶ πρὸς διύλισιν κατηρτισμέναι· || [χημ.] διύλισις, ἀπόσταξις, distillation, n. f. ἡ κάθαρσις, raffinage, n. m. βλ. λέξιν.

διυλισμός, οῦ, ὁ· ἡ διύλισις.

διυλιστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

διυλιστήριον, ου, τό· ὄργανον πρὸς διύλισιν, filtre, n. f. βλ. διύλισις· ὁ ἠθμός, passoire, n. f. διυλιστήριον, κοινῶς στραγγιστῆρι, couloire, n. f. ou filtre; βλέπε ὑλιστήριον. || — ἐξ ὑφάσματος διὰ τὸ γάλα, couloir, n.m. § [ὑδρ.] διυλιστήριον, passoire, n. f. § —, affinerie, n. f. τὸ καθαρτήριον μετάλλων, κτλ.

διυλιστήριος, α, ον· ὁ χρησιμεύων πρὸς διύλισιν, qui sert à filtrer; || διυλιστήριος χώνη, entonnoir avec filtre; βλ. καὶ χώνη.

διυλιστής, οῦ, ὁ· affineur, n. m. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν κάθαρσιν μετάλλων, κτλ.

διφαλαγγία, ας, ἡ ἡ· διπλῆ φάλαγξ, colonne double; ordre de marche sur deux colonnes, τάξις πορείας εἰς δύο φάλαγγας· βλ. καὶ τάξις [ναυτ.].

διφάσιον, ίου, τό· βλ. διοψίδιος. Δ. Κ.

διφθέρα, ας, ἡ· δέρμα ζῴου κατειργασμένον, peau apprêtée; κοινῶς τὸ πετσί, peau, n. f. § [συνήθ.] ἔνδυμα δερμάτινον, τὸ γουναρικόν, fourrure, n. f. ἔνδυμα μὲ γοῦναν, pelisse, n. f. || διφθέρα, μηλωτὴ (γουναρικόν), pelleterie, fourrure; || — αἰλούρου (γάτου), — de chat; || — ἄρκτου, — d'ours; || — σκύμνου ἄρκτου (ἀρκτιδέως), — d'ourson; || — ἀρνὸς Ἀστραχανείου, — d'agneau d'astracan ἢ ἁπλῶς d'astracan; || — ἀρνὸς βερβεσκείου, — de bervesky; || — ἀλκυόνος, — d'alcyon; || — ἐνυδρίδος, — de loutre; || — ἐνυδρίδος θαλασσίας, — de loutre marine; || — ἰκτίδος ὀζούσης (νηφίτσας), — de putois; || — καγκουρού, — de canguroo; || — κάστορος, — de castor; || — κονίκλου (κουνελίου), — de lapin; || — κύκνου, — de cygne; || — λαγωοῦ, — de lièvre; || — λέοντος, — de lion; || — λεοπαρδάλεως, — de léopard; || — λυγκός, — de lynx, de loup cervier; || — λύκου, — de loup; || — πάνθηρος, — de panthère; || — σκιούρου, — d'écureuil, — de petit gris; || — ἀσπάλακος (τυφλοπόντικος), — de taupe; || — τίγρεως, — de tigre; || — ἀλώπεκος, — de renard; || — ὀνάγρου, — de zèbre; || — σαμουρίου, — de zibeline. § —, ἀκατέργαστός τις περγαμηνή, parchemin, n. m. εὔχρηστος πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ χάρτου, καὶ βιβλίον ἐκ τοιαύτης.

διφθερῖτις, ιδος, ἡ· diphtherie, n. f. diphthérite, n. f. [ἰατρ.], νόσος μιασματικὴ χαρακτηριζομένη δι' ὑμενογόνου διηθήσεως ἀκολουθουμένης ὑπὸ νεκρώσεως τῶν ἐπιπολαίων ἱστῶν τῶν βλεννουμένων καὶ δι' ἀναπτύξεως ψευδομεμβρανῶν ἰνωδῶν αἵτινες ἀναπτύσσονται ἐπὶ τοῦ βλεννοῦμένος, φάρυγγος, λάρυγγος καὶ λοιπῶν.

διφθεροπώλης, ου, ὁ· ὁ πωλῶν διφθέρας, marchand de peaux ou de parchemins. § marchand de fourrures (de pelisses), ἤτοι ἔμπορος γουναρικῶν, ὁ διφθερουργός, ὁ γούναρης, marchand pelletier.

διφθερουργική, ῆς, ἡ· κοινῶς ἡ γουναρικὴ (τέχνη), ἡ κατασκευὴ διφθερῶν (γουναρικῶν, pelleterie, n. f.

διφθερουργός, οῦ, ὁ· κοινῶς ὁ γούναρης, ὁ γουνᾶς, ὁ κατασκευαστὴς γουνῶν, pelletier, n. m.

δίφθογγος, ου, ἡ· diphthongue, n. f. ἡ ἕνωσις καὶ ἡ ἐκφώνησις ὁμοῦ δύο φωνηέντων.

διφορέω-ῶ, μέλ. ήσω, φέρω τι δίς, καρποφορῶ δὶς τοῦ ἔτους, porter deux récoltes par an; fructifier, produire deux fois par an. § [παθ.] διφοροῦμαι, γράφω τι καὶ προφέρω κατὰ δύο τρόπους, s'écrire (se dire) de deux manières; ἔχω διπλῆν σημασίαν, avoir un double sens. § [μετοχ. ἐπίθετον] διφορούμενος, η, ον, ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν, διπλῆν ἔννοιαν, à double sens; ἀμφίβολος, διφορούμενος, équivoque; διφορούμενος, ἀμφίβολος, ἐπαμφοτερίζων, ambigu, uë; βλ. καὶ ἀμφιβολία.

δίφορος, ος, ον (βλ. καὶ δίκαρπος)· [βοτ.] ὁ δὶς τοῦ ἔτους καρποφορῶν, qui donne deux récoltes par an (λατ. biferus); γαλλ. bifère, adj. qui produit deux fois par an; || δίφορον δένδρον, arbre bifère, λέγεται τὸ καρποφοροῦν δὶς τοῦ ἔτους, ὡς ἡ δίφορος λεμονέα· || δίφορα, bifères, λέγονται ἐπίσης τὰ φυτὰ ἅτινα ἀνθοῦσι δὶς κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος· οἱ Γάλλοι ὅμως φυτοκόμοι μεταχειρίζονται συχνότερον τὴν λέξιν «remontant» ἥτις ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν, ὅθεν διὰ τὴν δίφορον τριανταφυλλέαν λέγουσι, un rosier remontant καὶ οὐχὶ un rosier bifère.

διφοροῦμαι, βλ. διφορέω.

δίφρευσις, εως, ἡ· ἡ διφρηλασία.

διφρηλασία, ας, ἡ· ἡ ἁμαξηλασία, τὸ ὀχεῖσθαι ἐπὶ δίφρου, ἐφ' ἁμάξης, ἡ ὁδήγησις ἁμάξης, conduite d'un char (d'un équipage).

διφρηλάτης, ου, ὁ· ὁ ἁμαξηλάτης, ὁ διοικῶν δίφρον, ἅμαξαν, conducteur d'un char (d'une voiture); automédon, n.m. (κατ' ἐπέκτασιν **αὐτομέδων**), καλεῖται οὕτως ὁ ἐπιδέξιος ἁμαξηλάτης ἢ ἱππηλάτης· || οἱ παρισινοὶ ἁμαξηλάται (ἢ ἱππηλάται), les automédons parisiens, λέγεται ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὸ ἔννοιαν ἀστεϊσμοῦ.

διφρηλατῶ (έω), μέλ. ήσω, ἁμαξηλατῶ, ἐλαύνω δίφρον ἢ ἅμαξαν, conduire un char (un équipage).

δίφρος, ου, ὁ· διπλοῦν κάθισμα πολεμικῆς ἁμάξης, τὸ ἅρμα, char, n. m. § συχνάκις ἕδρα ἢ κάθισμα, siège, n. m. ou chaise, καὶ συνεπῶς ἀνάκλιντρον, ἕδρα, πολυθρόνα, fauteuil, n. m. § [νεοελ.] δίτροχον ἁμάξιον, cabriolet, n. m. || — (συσκευῆς), εἰς τοὺς φάρους καλεῖται chariot, n. m. = ἅρμα, ἁρμάτιον.

διφυής, ής, ές· δισσοφυής, ὁ ἔχων διπλῆν φύσιν, qui a deux natures; ὁ διπλοῦς, double; ἤτοι ὁ ἔχων μορφὴν δύο διαφόρων ὄντων, διπλόσχημος· || [οὐδ. οὐσ.] τὸ διφυές, double nature, ἡ διπλῆ φύσις, ἡ διφυΐα, dualité, n.f.

διφυΐα, ας, ἡ· διπλῆ φύσις, double nature, dualité, n. f.

δίφυλλος, ος, ον· ὁ δύο φύλλα ἔχων, à deux feuilles. § [διδ.] bifeuillé, ée; bifeuille, adj. bifolié, ée. § [ἐπὶ θύρας, παραθύρου] (porte) à deux battants; βλ. καὶ **θύρα**· || [ναυτ.] δίφυλλο πορτέλλο, faux sabord; βλ. δικλίς.

διφυσία, ας, ἡ· ἡ διττότης, ἡ διφυΐα, dualité, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ διφυσίτου.

διφυσισμός, οῦ, ὁ· [φιλοσ. ἢ θεολ.] dualisme, n. m. ἡ περὶ δυάδος δοξασία· σύστημα φιλοσοφικὸν παραδεχόμενον δύο ἀρχάς, οἷον τὴν ὕλην καὶ τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν, ὑποτιθέμενα εἰς ἀδιάκοπον πάλην πρὸς ἄλληλα.

διφυσίτης, ου, ὁ· [φιλοσ. θεολ.] dualiste, n. m. ὁ πιστεύων εἰς διττὴν φύσιν ἢ δύο ἀρχὰς ἀντιθέτους· βλ. διφυσισμός.

διφφρενόϊον, ου, τό· dufrénoïte [ορυκτ.], ὀρυκτὸν κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθὸν σύστημα. Χημικῶς εἶνε $2\,Pb\,S + As_2\,S_3$ (Δ.Κ.)

διφωνία, ας, ἡ· τὸ ἔχειν δύο φωνάς, diphonie, n. f. οὐσ. τοῦ

δίφωνος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο φωνάς, qui a deux voix; ὁ ὁμιλῶν δύο γλώσσας, qui parle deux langues.

δίχα, (δίς) [ἐπίρ.] εἰς δύο μέρη, en deux parties; κατὰ δύο τρόπους, en deux manières.

διχάγκιστρον, ου, τό· καὶ διχάγγιστρον καὶ διττάγκιστρον· βλ. ἔχμα, clameau.

διχάζω, μέλ. άσω, διαμερίζω, χωρίζω, partager; διαιρῶ εἰς δύο, diviser en deux; ἀποχωρίζω τὰ ἡνωμένα, désunir; χωρίζω εἰς δύο, dédoubler; διακλαδῶ, bifurquer; καὶ διχασμός, dédoublement; διακλάδωσις, bifurcation; διαχωρίζω [χημ.] dédoubler; || αἱ γνῶμαι ἐδιχάσθησαν, les avis se partagèrent (se sont partagés); || τὸ ζήτημα πρέπει νὰ διχασθῇ, il faut diviser la question; || δὲν δύναταί τις νὰ διχάσῃ τὴν ἀτομικότητά του, on ne peut se dédoubler; || ἐκεῖ, ὁ δρόμος διχάζεται, là, le chemin fourche (se bifurque); βλ. καὶ διχασμός. § [ἀστρ.] pointer [une étoile].

διχάλα, ἡ· [δημ.] τὸ δικράνι, fourche, n. f. [διάλ. Ἠπείρου] = ξύλον τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κορυφὴν φύσει εἶνε διῃρημένον εἰς **δύο**, δισχιδές, δίκρανον. Ἐκ **τούτου** ῥῆμα διχαλιάζω = λαμβάνω τι μὲ διχάλαν, καθὼς καὶ δέρνω τινὰ μὲ διχάλαν.

διχάλι, τό· [δημ.] ἡ διχάλα, fourche, n. f. § τὸ μεγάλο ποδάρι τοῦ ἀστακοῦ, κτλ. ἡ χηλή, pince [de homard].

διχαλοῦμαι, βλ. δικρανοῦμαι.

διχάλωσις, εως, ἡ· βλ. δικράνωσις.

διχαλωτός, ή, όν· δικρανωτός, fourchu, e; fourché, ée; à fourche; δεδιχασμένος, bifurqué, ée; βλ. καὶ δικρανοῦμαι· || — διωστήρ, bielle à fourche; βλ. ναύκλαστρον Οὐάϊτχεδ. Δ.

δίχασις, εως, ἡ· καὶ

διχασμός, οῦ, ὁ· τὸ χωρίζειν τι εἰς δύο μέρη, partage [en deux] ἡ διαίρεσις, division, n. f. || σημεῖον διχασμοῦ, point de partage, καλεῖται οὕτω κατὰ τὴν χάραξιν σιδηροδρομικῆς τινος γραμμῆς, ἐνδιάμεσόν τι σημεῖον ὑψηλότερον τῶν ἄλλων, ὁπόθεν μεταβάλλονται αἱ κλίσεις ἢ διευθύνσεις· || διχασμὸς [ὁδοῦ, σιδ. γρ.] bifurcation, n. f. βλ. **διακλάδωσις**· || —, dédoublement, n. m. εἰς δύο διαίρεσις· || διχασμός, dédoublement, ἡ εἰς δύο διαίρεσις συντάγματος, λόχου, πυροβολαρχίας, κτλ., ἤτοι ὁ σχηματισμὸς ἐξ ἑνὸς συντάγματος δύο τοιούτων, κτλ. || [ναυτ.] διχασμὸς τῶν **τετραωριῶν** (ἀετός), dédoublement des quarts. Ὁ ἐν τοῖς πλοίοις γινόμενος διχασμὸς τετραώρου φυλακῆς εἰς δύο διώρους, ὅπως μὴ ἐπέρχωνται αἱ αὐταὶ ὧραι φυλακῆς εἰς τὰ αὐτὰ ἄτομα. § [ἄστρον,] pointé. § **διχασμός**, οῦ, ὁ· **διχοτομία**, ἡ· bipartition (ἐκ τοῦ λατ. bis, deux fois, et pars, partis, partie), n. f. διαίρεσις εἰς δύο μέρη, division en deux parties; bissection, n. f.

διχαστήρ, ῆρος, ὁ· ὁ διχάζων, celui qui divise, qui partage; diviseur, n. m. || διχαστῆρες ὀδόντες=τομεῖς· βλ. ὀδόντες.

διχαστής, οῦ, ὁ· διχαστήρ, ὁ διαμοιραστής, εἰς δίχα μερίζων, diviseur.

δίχειλος, ος, ον· [βοτ.] labié.

δίχειρ, ειρος, ὁ· πλ. δίχειρα [ζωολ.], à deux mains, ἡ πρώτη τάξις τῶν θηλαστικῶν ἡ περιλαμβάνουσα τὰ ἔχοντα δύο χεῖρας ζῷα· εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἀνήκει μόνον ὁ ἄνθρωπος.

δίχηλος, ος, ον· fissipède, n. et adj. ὁ σχιζόπους, ὁ ἔχων δύο χηλάς, ἰδίως ζῷον ἔχον ὁπλὴν (ὄνυχα) εἰς δύο φύσει διεσχισμένην, qui a le pied fourchu, οἷον ὁ

πούς τῆς ἐλάφου· ἐπίσης δίχηλος λέγεται ἐπὶ καρκίνου, ἐπὶ πυράγρας· βλ. καὶ χηλή, pince. § [στρατ.] δίχηλος η, ον· δικρανωτός, à fourche. § [ναυτ.] δίχηλον [σχοινίον], patte d'oie, λέγεται τὸ χηνοπόδιον· βλ. λέξιν.

διχογνωμία, ας, ἡ· ἡ διχογνωμοσύνη, dissidence, n. f. ἡ διαφωνία, ἡ ἰδιότης τοῦ διχογνωμεῖν ἢ ἀμφίβολον ἔχειν γνώμην, ἀσυμφωνία, discordance, n. f. ἀσυμφωνία (αἰσθήματος), dissentiment, n. m. || ἐν περιπτώσει διαφωνίας, en cas de partage.

διχόγνωμος, ος, ον· βλ. διχογνώμων.

διχογνωμοσύνη, ης, ἡ· βλ. διχογνωμία.

διχογνωμῶ (έω), μέλ. ήσω· εἶμαι διχογνώμων, ἔχω εἰς δύο διῃρημένην, ἀμφίβολον γνώμην, συνεπῶς ἔχω διάφορον γνώμην, être d'avis différent; διαφέρω τὴν γνώμην, différer d'avis; se partager (en opinion) διαιροῦμαι κατὰ τὴν γνώμην· βλ. καὶ ἀμφιβάλλω.

διχογνώμων, ων, ον, γεν. ονος· διχόγνωμος, ὁ διάφορον ἢ ἐναντίαν ἔχων γνώμην, qui diffère d'avis.

διχόνοια, ας, ἡ· dissension, n. f. ἡ διάφορος γνώμη, συνεπῶς ἡ ἀσυμφωνία, déssaccord, n. m. ἡ διαίρεσις γνωμῶν, division (partage) d'opinion, ὅθεν ἡ διχόνοια, ἡ ἔρις, dispute, n. f. discorde, n. f. || οἰκογενειακαὶ διχόνοιαι, dissensions domestiques; || ὑποθάλπω τὴν διχόνοιαν, fomenter la discorde; || σπέρματα διχονοίας, semenses de division.

διχονοῶ (έω), μέλ. ήσω· ἔχω διάφορον γνώμην, être en dissension (en désaccord = εἶμαι εἰς ἀσυμφωνίαν)· ἔχω διῃρημένην γνώμην, se diviser; βλ. καὶ ἀμφιβάλλω.

διχοστασία, ας, ἡ· ὁ διαχωρισμός, division, n. f. ἀσυμφωνία, désaccord, n.m. φιλονικεία, ἔρις, διχόνοια, discorde, n. f. ἡ πρὸς ἑαυτὸν διχογνωμία, ἡ καθ' ἑαυτὸν ἀμφιβολία, ἡ διχόνοια, dissension, n. f.

διχλωριοῦχος, ος, ον (ἅλας)· bichlorure; || — ὑδράργυρος, bichlorure de mercure.

διχοτομέω, βλ. διχοτομῶ.

διχοτόμησις, εως, ἡ· καὶ

διχοτομία, ας, ἡ· τὸ χωρίζειν, κόπτειν τι εἰς δύο ἴσα μέρη, dichotomie, n. f. τὸ διαιρεῖν, ἡ διαίρεσις, division, n. f. ἡ εἰς δύο διανομή, partage [en deux]; ἡ διαίρεσις, τὸ σχίσιμον, σχίσμα, scission, n. f. ὁ διχασμός, dédoublement, n. m. [γεωμ.] bissection, n. f. διαίρεσις γωνίας, εὐθείας, κτλ. εἰς δύο ἴσα μέρη.

διχότομος, ος, ον· ὁ εἰς δύο κεκομμένος, διῃρημένος, coupé (divisé; partagé) en deux parties; || — σελήνη = ἡμισέληνος, demi lune; || [βοτ.] dichotome.

διχοτομῶ (έω), μέλ. ήσω, χωρίζω, κόπτω τι εἰς δύο ἴσα μέρη, κόπτω, τέμνω, couper (διαιρῶ=diviser; χωρίζω, partager) en deux; διχάζω, dédoubler. § bissecter; βλ. διχοτομία, διχασμός. § διχοτομία τῶν μικροβίων, multiplication par division = πολλαπλασιασμὸς διὰ διχασμοῦ (μικροβιολ. ἰατροῦ Σάββα).

διχοτομῶν, οῦσα, οῦν [ἐπιθετ. μετοχή] [γεωμ.] bissecteur, trice, adj. ὁ διαιρῶν εἰς δύο ἴσα μέρη· || διχοτομοῦν ἐπίπεδον, plan bissecteur; || διχοτομοῦσα γραμμή, ligne bissectrice; γραμμὴ διαιροῦσα γωνίαν, εὐθεῖαν, κτλ. εἰς δύο ἴσας γωνίας ἢ δύο ἴσα μέρη.

διχοψηφία, ας, ἡ· ἡ διαίρεσις τῶν ψήφων εἰς δύο, partage de voix; διχογνωμία, partage d'avis; || ἐν διχοψηφίᾳ=ἐν ἰσοψηφίᾳ, en cas de partage; βλ. καὶ ἰσοψηφία.

διχροΐτης, ου, ὁ· ἢ κορδιερίτης ἢ κορδιέριον ἢ ἰόλιθος=dichroïte ou iolithe ou cordierite; [ορυκτ.] ὀρυκτὸν ἄχρουν, συνήθως κυανόλευκον, κυανοῦν (ἰόλιθος ἢ πελιδνὸν), ἰόχρουν κιτρινόφαιον, κυανόφαιον, λάμψεως ὑελοειδοῦς ἢ στεατοειδοῦς (ἐπὶ θραυσιγενοῦς ἐπιφανείας), διαφανὲς μέχρι διαφωτίστου, τριχροϊτικόν, διπλοθλαστικόν, σκληρότητος 7,0-7,5 καὶ εἰδικοῦ βάρους 2,59-2,66. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθὸν σύστημα. Οἱ κρύσταλλοι αὐτοῦ εἶνε μεγάλοι ἀλλὰ δυσδιακρίτως ἐσχηματισμένοι καὶ στηλοειδεῖς. Ἀπαντᾷ καὶ χειροπληθὲς καὶ παρενεσπαρμένον κατὰ κοκκία καὶ κροκάλας. Χημικῶς εἶνε $Mg_3 (R_2)_3 Si_8 O_{28}$ ἢ $Mg_2 (R_2)_2 Si_5 O_{18}$ ὅπου $R=Al_2$, Fe_2. Εὑρίσκεται ἐμπεφυκὼς ἐν γρανίταις καὶ γνευσίοις ὡς ἐν Bodenmais, ἐν Γάτᾳ τῆς Ἱσπανίας (ὡς ἰόλιθος), ἐν Φαλούνῃ τῆς Σουηδίας (ὡς σκληρὸς φαλουνίτης), ἐν Κεϋλάνῃ (ὡς ὑδροσάπφειρος ἢ λυγκοσάπφειρος χρησιμεύων ὡς λίθος πολυτελείας), ἐν Ἀρενδάλῃ καὶ Krageröe τῆς Νορβηγίας, ἐπὶ τῶν Οὐραλίων ὀρέων, κτλ. Τῇ προσλήψει ὕδατος ἀλλοιοῦται, οἱ δὲ διάφοροι κρύσταλλοι τῶν διαφόρων σταδίων τῆς ἐξαλλοιώσεως ταύτης διαφόρως ἐπωνομάσθησαν, ἤτοι 1) ἐσμαρκίτης ὅταν 5,49 % H_2O· 2) χρωροφυλλίτης ὅταν 6,70 % H_2O· 3) πρασεόλιθος ὅταν 7,30 % H_2O· 4) ἀσπασιόλιθος ὅταν 6,73 % H_2O καὶ 5) πυραργιλίτης ὅταν 15,47 % H_2O. Ὁ ἐσμαρκίτης ὅμως θεωρεῖται μᾶλλον παραλλαγὴ τοῦ ἀνορθίτου (βλ. λέξιν). Ὡς πολυτελείας λίθος δὲν εἶνε καὶ πολὺ μεγάλης ἀξίας. (Δ. Κ.)·

δίχρονος, ος, ον· ὁ ἐκτελούμενος (ἔχων) δύο χρόνους, à deux temps; || ὁ ὢν δύο χρόνων (ἐτῶν), de deux ans; || [οὐδ. οὐσ. καὶ γραμμ.] δίχρονον, τό· voyelle commune, λέγεται τὸ ὁτὲ μὲν μακρόν, ὁτὲ δὲ βραχὺ φωνῆεν, οἷον τὸ α, ι, υ.

δίχροος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ ἔχων δύο χρώματα, ὁ δίχρωμος.

διχρωματικός, ή, όν· dichromatique, adj. [φυσ.] τὸ παρουσιάζον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν δύο χρώματα, qui offre à l'œil deux couleurs.

διχρωμικός, ή, όν· [χημ.] bichromate, adj.

δίχρωμος, ος, ον· ὁ ἔχων δύο χρώματα, de deux couleurs; || [διδ.] bicolore, adj.

δίχτυ, τό· [δημ.] βλ. δίκτυον.

δίχως, [ἐπίρ.] ἄνευ, χωρίς, sans; || δίχως αὐτόν, sans lui; || δίχως νὰ τὸ ἠξεύρω, à mon insu; sans que je le sache; || ἔφυγε δίχως νὰ μὲ ἴδῃ, il est parti sans me voir.

δίψα, ης, ἡ· soif, n. f. altération, n. f. ἡ ἀνάγκη ἣν αἰσθάνεταί τις νὰ πίῃ ὕδωρ ἢ

ἄλλο τι ὑγρόν. Τὸ αἴσθημα τῆς δίψης πληροφορεῖ ἡμᾶς περὶ τῆς ἐπελθούσης ἐλαττώσεως τοῦ εἰς τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ ἡμετέρου σώματος ἀναγκαίου ποσοῦ ὕδατος, ἀναγκάζον νὰ πίωμεν ὕδωρ καὶ οὕτως ν' ἀντικαταστήσωμεν ἐν τῷ σώματι τὴν ὑγρότητα, ἥτις διαρκῶς ἀπ' αὐτοῦ διὰ διαφόρων ὁδῶν ἀποβάλλεται. Οὕτως ἡ ξηρότης, ἣν ἀντιλαμβανόμεθα ἐν τῷ στόματι καὶ τῷ λάρυγγι, εἶνε ἀπότοκος κακουχίας τοῦ σώματος γενικῆς· || ἔχω δίψαν, avoir soif ; || προξενῶ δίψαν, altérer ; || καταπαύω (σβέννυμι) τὴν δίψαν, désaltérer. § [μεταφ.] δίψα, soif, n. f. σφοδρὰ ἐπιθυμία πρός τι, ardeur, n. f. vif désir.

δίψακος, ου, ὁ· ἀσθένειά τις τῶν νεφρῶν, συνοδευομένη ὑπὸ ἀσβέστου δίψης, maladie des reins ; ὁ λεγόμενος διαβήτης· βλ. λέξιν.

διψαλέος, α, ον· διψασμένος, γεμᾶτος ἀπὸ δίψαν, καταδιψασμένος, altéré, ée ; ὁ διψῶν, qui a soif ; || [νεολ.] assoiffé, ée = καταδιψασμένος.

δίψασμα, ατος, τό· ἡ δίψα, soif, n. f.

διψασμένος, η, ον· βλ. διψαλέος.

διψαστικός, ή, όν· ὁ διψητικός, ὁ προξενῶν δίψαν, qui excite la soif ; altérant, e.

διψάω, βλ. διψῶ.

διψητικός, ή, όν (ώτερος, ώτατος), ὁ διψαστικός.

διψήφιος, ος, ον· [ἀριθμὸς] ἐκ δύο ψηφίων [nombre] de deux chiffres.

δίψυχος, ος, ον· ὁ ἀναποφάσιστος, irrésolu, e ; καὶ ἐκ τούτου ὁ ἔχων δύο ψυχάς.

διψῶ (άω), μέλ. ήσω, ἀπαρ. διψῆν καὶ εἰς ὅλους τοὺς συνηρ. χρόνους η ἀντὶ α, π. χ. διψῶ, ῇς, ῇ, συνήθως ὅμως ὑπὸ τῶν νεωτέρων λέγεται διψῶ, ᾷς, ᾷ· ἔχω δίψαν, avoir soif ; être altéré ; καὶ μεταφ. μετὰ γεν. ἐπιθυμῶ τι σφοδρῶς, avoir soif ; être altéré ou avide de ; avoir un vif désir ; || οὔτε πεινῶ, οὔτε διψῶ, je n'ai ni faim, ni soif ; || διψᾷ αἷμα, il est altéré de sang ; || διψᾷ ἐκδίκησιν, il a soif de vengeance ; || διψᾷ παιδείαν, il est avide d'instruction ; || διψασμένος, η, ον· βλ. **διψαλέος**· || ὅταν διψᾷ ἡ αὐλή σου, ἔξω νερὸ μὴ χύνῃς [παροιμ. ἀναλ. τῇ] charité bien ordonnée commence par soi-même.

διώβολον, ου, τό· διπλοῦς ὀβολός, pièce de deux oboles, diobole, n. m.

δίωγμα, ατος, τό· καὶ

διωγμός, οῦ, ὁ· ἡ καταδίωξις, τὸ κυνήγημα, poursuite, n. f. chasse, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ διώκειν τινά· ἐπίσης τοῦ ἀποδιώκειν, ἤτοι δίωξις, ἀποδίωξις ἐκδίωξις, expulsion, n. f. ἡ ἐξορία, bannissement, n. f. § [ἐκκλησ.] διωγμός, persécution, n. f. || οἱ διωγμοὶ τῶν χριστιανῶν, les persécutions des chrétiens.

διωθέω-ῶ, μέλ ήσω, σπρώχνω τι διὰ μέσου, pousser à travers ; ἀποκρούω, ἀπωθῶ τινα, repousser.

διώθησις, εως, ἡ· τὸ ὠθεῖν, σπρώχνειν διὰ μέσου, action de pousser (à travers) ; de repousser, ἡ **ἀπώθησις, σπρώξιμον.**

διωκτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

διώκτης, ου, ὁ· ὁ διώκων, ἀποδιώκων τινά, expulseur, n. m. celui qui expulse. § [συνηθέστ. ἐκκλ.] persécuteur, trice.

διωκτικός, ή, όν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταδιώκειν, propre à poursuivre ; à chasser ; ὁ καταδιωκτικός, de persécution ; persécuteur.

διωκόμενος, η, ον· [ἐπιθ. μετοχ.] chassé, ée, adj. et n. || [ναυτ. τακτ.] διωκόμενον, chassé, καλεῖται ἐκεῖνο τὸ πλοῖον ὅπερ διώκεται ὑπὸ ἑτέρου.

διῶκον (πλοῖον) [ναυτ. τακτ.], chasseur, n. m. (bateau), λέγεται τὸ πλοῖον ὅπερ διώκει ἕτερον.

διώκω, μέλ. ώξω, κοινῶς διώχνω. ἀόρ. ἐδίωξα. παθ. ἀόρ. ἐδιώχθην, παρακ. μετοχὴ διωγμένος, η, ον· τρέχω κατόπιν τινός, courir après ; ἐπιδιώκω, καταδιώκω, κυνηγῶ (ἐπὶ πολέμου, κυνηγίου), poursuivre ; donner la chasse ; || διώκει δόξαν, il court après la gloire ; || [ἐπι]διώκω τὴν εὐτυχίαν, poursuivre le bonheur. § διώκω, καταδιώκω, [ἀπο]ἐκδιώκω, chasser ; ἐκδιώκω, ἐξορίζω, bannir ; ἀποδιώκω, renvoyer ; ἐκδιώκω, ἀποπέμπω, expulser ; congédier ; ἐκδιώκω (ἐξάγω τῆς οἰκίας), mettre à la porte ; || δίωξέ τον, chassez-le ; || ὁ καπνὸς διώκει τοὺς κώνωπας, la fumée chasse les moustiques ; || τὸν ἐδίωξαν ἐκ τῆς πόλεως, on l'a expulsé de la ville ; on l'a éliminé ; || θὰ τὸν διώξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου, je le chasserai de ma maison. § ἀπο(ἐκ)διώκω (διώχνω) ὑπηρέτην (δοῦλον), congédier ; || ἐδίωξε τὸν ὑπηρέτην του, il a congédié (renvoyé ; donné congé à) son domestique ; || ἐδίωξαν τὸν ἐχθρὸν ἀπὸ τὰς θέσεις του, ils ont délogé (déposté) l'ennemi ; || διωγμένος, η, ον· chassé, ée, eté. || μόλις εἰσῆλθεν καὶ τὸν ἐδίωξαν, à peine entré on l'a mis à la porte ; || [ναυτ.] διώκω πρός . . . . , chasser à . . . . . ou chasser vers ; π. χ. τὰ νέφη διώκονται ἐκ . . . . (βορρᾶ λόγου χάριν), les nuages chassent du . . . . (nord p. ex) ; τοῦτο λέγεται ὅταν διώκονται ὑπὸ πνέοντος βορείου ἀνέμου πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν· || [ναυτ. τακτ.] διώκω, καταδιώκω (πλοῖόν τι), chasser ; donner la chasse ; βλ. δίωξις, chasse, n. f. || διώκομαι (ὑπὸ πλοίου), recevoir la chasse. § —, καταδιώκω, persécuter [συνήθως ἐκκλ.]· || δὲν ἔπαυσε νὰ διώκῃ τὸ θῦμά του, il n'a cessé de persécuter sa victime ; || [μεταφ.] μὲ διώκει κατόπιν, il s'est attaché à mes pas.

διωνυμία, ας, ἡ· διπλῆ ὀνομασία, double dénomination, binômie, n. f. (λατ. binominitas).

διώνυμος, ος, ον· ὁ διπλοῦν ὄνομα ἔχων, qui a deux noms ; binôme, adj. (λατ. binominis) ; || [μαθ. οὐδ. οὐσ.] διώνυμον, τό· binôme, n. m.

διώξιμον, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ διώκειν τινὰ ἤ τι, action de chasser (de congédier] ; ἐκδίωξις, ἀποδίωξις, δίωξις, expulsion, n. f. bannissement, n. m.

δίωξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ διώκειν, τὸ

διώξιμον chasse, n. f. expulsion, n. f. etc. § ἡ καταδίωξις, poursuite, n. f, persécution, n. f. (βλ. καὶ διώκω)· || [ναυτ. τακτ.] δίωξις, ἡ, chasse, n. f. πολεμικὸς χειρισμὸς συνιστάμενος εἰς τὸ νὰ καταφθάσῃ πλοῖόν τι πάσῃ δυνάμει ἕτερον φεῦγον ἐχθρικόν, πρὸς ναυμαχίαν· || σκοπεύειν ἐπὶ δίωξιν, pointer en chasse; σκοπεύειν πυροβόλον ὅσον τὸ δυνατὸν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς πρῴρας.

διωρία, ας, ἡ· α) διορία (ὅρος) προθεσμία, terme; βλ. λέξιν· β) (ὥρα) δύο ὡρῶν διάστημα, espace de deux heures.

διωρισμένος, η, ον· παρακ. μετοχ. τοῦ διορίζομαι, ξεχωρισμένος, séparé, ée; ἀκριβῶς προσδιωρισμένος, déterminé, ée; commandé, ée; nommé, ée; etc. βλ. διορίζω· ὁ τεταγμένος, ὁ ῥητός, assigné, ée; fixé, ée; || ἡ διωρισμένη (προσδιωρισμένη) ἡμέρα, le jour assigné.

διώροφος, ος, ον· διόροφος, κοινῶς δίπατος, ὁ ἔχων δύο ὀροφὰς ἢ πατώματα, à deux étages; βλ. καὶ ὄροφος.

διωρυγή, ῆς, ἡ· βλ. διορυγή.

διώρυγμα, ατος, τό· βλ. διόρυγμα.

διωρυγοδείκτης, ου, ὁ· balise, n. f. βλ. ἀλεώριον.

διωρυγόκλειθρον, ου, τό· écluse d'un canal; βλ. ὑδροφραγμός.

διωρυγόσημον, τό· βλ. ἀλεώριον.

διωρυκτής, οῦ, ὁ· διορυκτήρ· βλ. ὀρυκτήρ.

διῶρυξ, υχος, ἡ (κατὰ τοὺς δοκιμωτέρους συγγραφεῖς), ἐπίσης ὅμως ἀπαντᾷ εἰς Πλατ. Θουκ. διώρυγος, canal, n. m. λέγεται οὕτως ἡ τεχνητῶς κατασκευαζομένη κοίτη πρὸς συγκοινωνίαν εἴτε τῶν θαλασσίων ὑδάτων ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἀκτὴν στενῆς λωρίδος γῆς, δηλ. ἡ τομὴ ἰσθμοῦ, εἴτε δύο ποταμῶν πλωτῶν πρὸς ἀλλήλους, σκοπὸν ἔχουσα τὴν διευκόλυνσιν καὶ συντομίαν τῆς ναυτιλίας. Ἐκ τῶν πρώτων ἐπισημόταται εἶνε ἡ διῶρυξ τοῦ Σουέζ, τοῦ Παναμᾶ καὶ ἡ τῆς Κορίνθου, canal de Corinthe; || διῶρυξ ἐνίοτε λέγεται ὁ εὔριπος, ἐπίσης καὶ ὁ δίαυλος, chenal, n.m. βλ. λέξεις· || πλωτὴ διῶρυξ, canal de navigation; ῥεῖθρον τεχνητὸν ἀποκαθιστὸν τὴν διὰ τῶν πλοίων συγκοινωνίαν μεταξὺ δύο σημείων· || στενὴ διῶρυξ =δίαυλος, embouquement, n. m. εἰσπλέω εἰς στενὴν διώρυγα, embouquer; || —, ὁ ὑπόνομος, souterrain, n. m. ἐν γένει ὀπὴ ὑπὸ (εἰς) τὴν γῆν, κοινῶς τὸ λαγοῦμι· || —, ὁ χάνδαξ, τὸ ὄρυγμα, tranchée, n. f.

διωστήρ, ῆρος, ὁ· ὄργανον ἐπιτήδειον εἰς εἰσώθησιν καὶ ἐξώθησιν, bâton pour pousser, bielle, n. f. § [μηχ.] διωστήρ, bielle, n. f. ἐπίμηκες σιδηροῦν τεμάχιον μετὰ κεφαλῶν (têtes) κατὰ τὰ δύο του ἄκρα, ἀρθρούμενον μεταξὺ δύο σημείων καὶ χρησιμεῦον διὰ τὴν σύνδεσιν τῆς ἐνεργείας, τὴν μετάδοσιν τῆς δυνάμεως τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τοῦ ἑτέρου καὶ τὴν μετατροπὴν τῆς κινήσεώς των. Ὁ διωστὴρ οὗτος εἰς τὰς ἀτμομηχανὰς χρησιμοποιεῖται πρὸς μετατροπὴν τῆς εὐθυγράμμου παλινδρομικῆς κινήσεως (mouvement rectiligne alternatif) τοῦ ἐμβόλου (piston) εἰς συνεχῆ κυκλικὴν (circulaire continue), ἀρθρούμενος πρὸς τοῦτο ἀφ' ἑνὸς μετὰ τοῦ ζυγώματος (té) τοῦ βάκτρου (tige) τοῦ ἐμβόλου καὶ ἀφ' ἑτέρου μετὰ τοῦ στροφάλου (manivelle). Οἱ διωστῆρες ἀναλόγως τῆς τοποθετήσεώς των, τοῦ σχήματος καὶ τῆς ἐνεργείας των εἰς τὰ μηχανήματα λαμβάνουσι πλείστας ὀνομασίας ὧν αἱ κυριώτεραι εἰσὶν αἱ ἑξῆς: διωστὴρ μετὰ διατονίου, bielle à chape; || ὀκλωτὸς διωστήρ, bielle à coulisse; || διωστὴρ κορακωτός, bielle à crochet; || διωστὴρ διχαλωτὸς (ναυκλ. Οὐάϊτχεδ Δ.), bielle à fourche; || — παρεκτατικὸς (ναυκλ. Οὐάϊτχεδ Δ), bielle à expansion; || — ἔναρθρος, bielle articulée; || — καμπυλοειδής, bielle cintrée; || — ἄμεσος, bielle directe; || [ναυκλ.] — τοῦ ζυγοῦ, bielle du balancier; || — τοῦ πηδαλίου, bielle du gouvernail; || [ναυκλαστρ.] συρτοδιωστήρ, ὁ· bielle du tiroir; || ἀνεστραμμένος ἢ ἀνάστροφος διωστήρ, bielle en retour ou bielle renversée; || μέγας διωστήρ, grande bielle, καλεῖται εἰς τὰς ἀτμομηχανὰς ὁ διωστὴρ ὁ μεταδίδων τὴν κίνησιν τοῦ ζυγώματος (té) τοῦ βάκτρου τοῦ ἐμβόλου εἰς τὴν κυρίαν ἄτρακτον (arbre de couche) τῆς μηχανῆς· || — αἰωρούμενος, bielle pendante; || βακτροδιωστήρ, tige-bielle; || — κάθετος, bielle verticale.

διώχνω, [δημ.] θὰ διώξω, (ἐ)διώχθηκα, διωχμένος, η, ον· chasser; congédier; mettre à la porte; βλ. διώκω· || [ἐμπορ.] διώχνω [ἀγοραστὰς ἕνεκα κακῆς ποιότητος], éconduire.

δόγα, ας, ἡ· κοινῶς ἡ δούγια, douve, n.f. μία ἐκ τῶν σανίδων βυτίνης καὶ τῶν παρομοίων (tonne, tonneau, etc.) τουτέστιν ἡ πλευρά, τὸ βαρελοσάνιδον· βλ. σχιστοσανὶς (merrain); || βαρελοσάνιδα (ἢ δούγιαι) διπλαῖ διὰ σχίσιμον, merrains à refendre; || — διὰ μεσαίας βαρέλας, pipailles, douves à pipe; || — διὰ μεγάλας βαρέλας, douves à barriques; || — διὰ μικρὰ βαρέλια, longailles, douves à barils; || — διὰ πυθμένας (πάτους) κάδου (φούντια), foncailles; || — τὰ στεφάνια (τσέρκια), bois feuillard.

δόγης, ου, ὁ· doge, n. m. (λατ. doga), ἐκαλεῖτο τὸ ἡγεμονικὸν ἀξίωμα δι' οὗ περιεβάλλετο ἀνώτατον πρόσωπον ἐν ταῖς πολιτείαις Γενούης καὶ Ἐνετίας. Οὗτοι εἶχον δικαιώματα σχεδὸν ἀπολύτων μοναρχῶν.

δόγμα, ατος, τό· ἤτοι ἀρχαί, γνώμη, φρόνημα, καὶ ἐν γένει ἀξίωμα, précepte, n. m. maxime, n. m. doctrine, n. f. Ἡ λέξις δόγμα σημαίνουσα ἀρχικῶς τ' ἀνωτέρω, περιωρίσθη βραδύτερον εἰς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων (doctrines=δόγματα) ἢ τῶν θρησκειῶν, ὧν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀμφισβήτησις εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τούτων, ἀπαιτουμένης ἀνεπιφυλάκτου εἰς αὐτὰ πίστεως· || τὰ δόγματα τῆς ἠθικῆς, les préceptes de la morale; || θεμελιῶδες δόγμα, maxime fondamentale; || τὰ δόγματα τοῦ Εὐαγγελίου, la doctrine de l'Évangile. § δόγμα, ἡ πίστις,

croyance, n. f. dogme, n. m. rit(e), n. m. Τὰ δόγματα τῶν Ἰουδαίων, les croyances des juifs; ‖ τὰ ἱερὰ δόγματα, les dogmes sacrés; ‖ εἶνε τοῦ ἀνατολικοῦ δόγματος, il est du rite grec.

δογματίζω, μέλ. ίσω, ἀποφαίνομαι δογματικῶς, ὑποστηρίζω γνώμην τινά, soutenir [une opinion]; διδάσκω τοὺς ὅρους, τὰ μυστήρια δόγματος τινός, professer [une doctrine]; καὶ ἐν γένει διδάσκω, enseigner [ἐπὶ κακοῦ] dogmatiser.

δογματική, ῆς, ἡ· dogmatique, adj. ‖ δογματικὴ θεολογία, théologie dogmatique, εἶνε ἡ ἐπιστήμη ἡ ἐκτιθεῖσα καὶ ἀναπτύσσουσα ἐν συστηματικῇ τάξει τὰ δόγματα, εἴτε ἐν γένει τὰς θεωρητικὰς ἀληθείας τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ διδάσκουσα ἄρα τὸν χριστιανὸν τί πρέπει νὰ πιστεύῃ καὶ νὰ ὁμολογῇ.

δογματικός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν ἢ ἀνήκων εἰς δόγμα, de dogme; dogmatique; καὶ γενικῶς doctrinal, ale, aux; de doctrine, qui se rapporte à la doctrine ou à une doctrine; ‖ —, dogmatique, λέγεται ὁ ἀνάγων ἢ στηρίζων τι ἐπὶ δεδομένου ἀξιώματος καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τούτου διδάσκων· δογματικόν, dogmatique, δὲ λέγεται πᾶν τὸ τιθέμενον κατὰ τὸν ἀκριβῆ ὁρισμὸν ἀξιώματος.

δογματικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον δόγματος, d'une manière dogmatique, dogmatiquement, adv. d'une façon doctrinale, doctrinalement, adv.

δογματιστής, οῦ, ὁ· ὁ διδάσκαλος φιλοσοφικῶν ἀξιωμάτων, δογμάτων τῆς πίστεως. [ἐκκλ.] dogmatiste, n. doctrinaire, n.m.

δοθιήν, ῆνος, ὁ· furoncle, n. m. κοινῶς **βούζουνας** καὶ **καρφὶ** (καθότι ἡ κοινὴ γαλλικὴ ὀνομασία τοῦ furoncle εἶνε clou = καρφί). Ὁ δοθιὴν εἶνε ὀδυνηρὸν οἴδημα τοῦ δέρματος μεγέθους πίσου μέχρι λεπτοκαρύου, κωνικὸν τὸ σχῆμα μετὰ βάσεως πλατείας καὶ ὀξείας κορυφῆς, σκληρὸν καὶ περιγεγραμμένον, χροιᾶς ἐρυθρᾶς, ὅπερ μαλακυνόμενον ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐν τῷ κεντρικῷ αὐτοῦ μέρει ἀποβάλλει ὕλην πυώδη. Τοῦ ἄνθρακος διακρίνεται κατὰ τὸ μέγεθος καὶ καθότι τὰ περὶ αὐτὸν μέρη δὲν προσβάλλονται· ‖ δοθιὴν εἰς τὸν λαιμόν, εἰς τὸν μηρόν, furoncle au cou, à la cuisse.

δοθιηνίωσις, εως, ἡ· [ἰατρ.] furonculose, n. f. ἀσθένεια χαρακτηριζομένη διὰ τῆς συγχρόνου ἢ διαδοχικῆς ἐξανθήσεως ἀριθμοῦ τινος δοθιήνων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μεγάλων.

δοθιηνοειδής, ής, ές· [ἰατρ.] furonculaire, adj. ὁ ὢν τῆς φύσεως τοῦ δοθιῆνος.

δοθιηνώδης, ης, ες· furonculeux, euse, adj. ὁ ἔχων σχέσιν πρὸς τὸν δοθιῆνα· ὁ ὁμοιάζων μὲ δοθιῆνα· π. χ. οἴδημα δοθιηνῶδες, tumeur furonculeuse; ‖ ἐπίσης ὁ προσβληθεὶς ὑπὸ δοθιήνων, ἤτοι ὑπὸ δοθιηνιώσεως· ‖ — κατάστασις, état furonculeux.

δοιάκι, τό· [δημ.] barre (du gouvernail); βλ. **οἴαξ.**

δοιάκιν, τό· [διάλεκ. Οἰνόης] ὁ οἴαξ, οἰάκιον, τὸ δοιάκι (τοῦ πλοίου).

δοιακιστής, οῦ, ὁ· [δημ.] ὁ οἰακιστής, πηδαλιοῦχος, barreur, n. m.

δοιάτσι, τό· [διάλ. Κύμης] τὸ δοιάκι, ἡ λαβὶς τοῦ πηδαλίου, ἤτοι ὁ οἴαξ.

δοῖοι, [διάλ. Οἰνόης]=δύο «δοῖοι ἄντροι» =δύο ἄνδρες· «δοῖοι γυναῖκες»=δύο γυναῖκες· (οὐδέτερον) δύο.

δοκανίκι, τό· [δημ.] βλέπε **δεκανίκι.** § [ναυτ.] δοκανίκι, béquille, n. f. βλ. **ὑποστήριγμα.**

δόκανον, τό· (παράγεται ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον δόκανα=δύο παράλληλα ξύλα, ἡνωμένα ἄνωθεν καὶ κάτωθεν διὰ δύο ἐφαπτομένων), τὸ δι' οὗ συλλαμβάνεταί τι, ἡ παγὶς (τῶν ἀγρίων ζῴων), trappe, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ παγίς, piège, n. m. ‖ ἡ παγὶς τῶν ποντικῶν, κοινῶς ἡ καπάντζα, souricière, n. f. ratière, n. f.

δοκάρι, τό· ὑποκοριστικὸν τοῦ δοκός, poutre, n. f. poutrelle, n. f. solive, n. f. soliveau, n. m. βλ. δοκός, δοκίς. § [διάλ. Νάξου] =δοκὸς τῆς στέγης.

δοκεξοῦμαι, [διάλεκτ. Ἠπείρ.], δοκέω-ῶ, δοκεῖ μοι, βλέπω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω.

δοκέω-ῶ, μέλ. δόξω, ἀόρ. ἔδοξα· φαίνομαι ὅτι εἶμαι (ἀντίθετον τῷ πραγματικῶς εἶμαι), sembler; paraître; ‖ ὡς μοὶ δοκεῖ=μοὶ φαίνεται, il me semble; il me paraît; ‖ [ἀπρόσ.] δοκεῖ, μέλ. δόξει, ἀόρ. ἔδοξε, παρακ. δέδοκται, il semble; il paraît; καὶ συνηθέστερον il semble juste ou à propos.

δόκησις, εως, ἡ· τὸ μὴ ὄν, τὸ νομιζόμενον, γνώμη ἀβάσιμος, opinion, avis (qui n'est point basée); καλὴ ἰδέα ἥντινα ἔχει τις περὶ ἑαυτοῦ ἢ περὶ τῶν ἄλλων, bonne opinion qu'on a de soi-même ou des autres; καὶ συνεπῶς οἴησις, ἔπαρσις, présomption, n. f. αὐτάρκεια, οἴησις, ἔπαρσις, suffisance, n. f.

δοκησισοφέω, μέλ. ήσω· φαίνομαι, φαντάζομαι ὅτι εἶμαι σοφός, se croire sage (savant).

δοκησισοφία, ας, ἡ· τὸ νομίζειν ἑαυτὸν σοφόν, action de se croire sage (savant); ἡ κατὰ φαντασίαν σοφία, sagesse (savoir) imaginaire; ἡ μεγάλη ἰδέα ἥντινα ἔχουσι περὶ τῆς σοφίας των (τῶν γνώσεών των), haute opinion qu'on a de sa sagesse (de son savoir); συνεπῶς ἡ οἴησις (ἥντινα ἔχουσι περὶ τῶν γνώσεών των), présomption (qu'on a de son savoir); ὅθεν καὶ μεταφ. ἁπλῶς ἡ οἴησις, ἡ ἔπαρσις, suffisance, n. f.

δοκησίσοφος, ὁ καὶ ἡ· ὁ νομίζων ἑαυτὸν σοφόν, qui se croit savant (sage; πεπαιδευμένον, instruit); ἤτοι ὁ κατὰ φαντασίαν σοφός, savant (sage) imaginaire; ὅθεν οἰηματίας, ἐπηρμένος, présomptueux, euse; suffisant, e.

δοκίδιον, τό· (ὑποκορ. τοῦ δοκὸς) δοκίς, μικρὰ δοκός, petite poutre; petite solive; κοινῶς τὸ δοκάρι· βλ. δοκὸς καὶ δοκίς, poutrelle, n. f. soliveau, etc. § **δοκίδιον,** filet, n. m. λέγεται ἐν τῇ ξυλουργικῇ δοκὸς μικρῶν διαστάσεων ἥντινα παρενθέτουσιν ὑπὸ καμπτό-

μενον ἢ κεκλιμένον πάτωμα (plancher) ὅπως ἀνυψώσωσι τοῦτο.

δοκιμάζω, μέλ. άσω· ἐξετάζω τὴν γνησιότητα πράγματος ἢ προσώπου, essayer=γενικῶς πειρῶμαι, κάμνω δοκιμήν, faire un essai ; || δοκιμάζω, éprouver = βασανίζω· π.χ. θέτω τι ὑπὸ ἔλεγχον πειραμάτων πρὸς πιστοποίησιν τῶν ἰδιοτήτων αὐτοῦ· || —, ἐπιχειρῶ, tenter ; γεύομαί τι, goûter ; || — (τέχνην τινά, ἔργον), tâter (d'un métier) ; || — φόρεμα, essayer un habit ; || δοκίμασε καὶ βλέπομεν [ὡς ἀπειλή], essayez-y ; || δοκίμασε μὲ τὸ καλὸν [φρ.], employez la douceur ; || [χημ.]—, πειρῶμαι, essayer ; δοκιμάζω δι' ὑγρῶν, essayer par la voie humide ; || δοκιμάζω διὰ θερμότητος, essayer par la voie sèche ; || θέλω νὰ δοκιμάσω τὴν πίστιν του, je veux éprouver sa fidélité ; || ἠθέλησα νὰ δοκιμάσω τὴν τύχην μου, j'ai voulu tenter la fortune ; || ἐδοκίμασα πολλὰ μέσα, j'ai tenté différents moyens; || — τὸν χρυσόν, éprouver l'or (avec la pierre de touche, μὲ τὴν λυδίαν λίθον) ; || — χρυσοῦν νόμισμα, toucher une pièce d'or ; || δοκιμάσατε ἀπ' αὐτὸ τὸ γλύκισμα, goûtez de ce pâté ; || — κρασί, déguster du vin ; καὶ ἐν γένει διὰ τὰ ποτὰ λέγουσι déguster ; || ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὴν πολιτικήν, il a voulu aussi tâter de la politique ; || διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν δύναμιν τοῦ ἰατρικοῦ, pour expérimenter (πειρῶμαι) la vertu du remède ; § [μετοχ. παθητ. ἐπιθ.] δεδοκιμασμένος, η, ον, éprouvé ; à toute épreuve = ὑπὲρ πᾶσαν δοκιμήν.§ δοκιμάζω, ὑποφέρω, souffrir; ὑφίσταμαι, subir ; ὑποφέρω, ὑφίσταμαι, essuyer ; ὑποφέρω, ὑπομένω, ἀποκαρτερῶ, endurer ; || ἐδοκίμασε πεῖναν καὶ δίψαν, il a souffert (enduré) la faim et la soif ; || δὲν ἐδοκίμασεν ἀκόμη ζυγόν, il n'a pas encore subi de (connu le) joug ; || ἐδοκίμασα ὅλας του τὰς ἰδιοτροπίας, j'ai essuyé tous ses caprices ; || δὲν ἠξεύρεις τί ἐδοκίμασα, vous ne savez pas ce que j'ai souffert. § [ναυτ.] δοκιμάζω τὴν μηχανήν, balancer la machine, σημαίνει ὅτι πρὶν ἢ αὕτη λειτουργήσῃ, βεβαιούμεθα περὶ τῆς καλῆς καταστάσεώς της, κάμνοντες πολὺ ἀργὰ ὀλίγας στροφὰς πρόσω καὶ ἀνάποδα. Προκειμένου δὲ περὶ ἑτέρων μηχανημάτων ἁρμόζει μᾶλλον τὸ essayer καὶ éprouver, καὶ ἐξετάζω, examiner, ἀναλόγως τῆς δοκιμῆς, ἐλέγχου ἢ ἐξετάσεως.

δοκιμασία, ας, ἡ· épreuve, n. f. ἡ δοκιμή, essai, n. m. τὸ νὰ πειραθῇ τις, τὸ πείραμα, expérience, n. f. καὶ ἐν γένει ὁ ἔλεγχος, contrôle, n. m. ἡ ἐξέτασις, examen, n. m. || ἀγοράζω ὑπὸ δοκιμασίαν, j'achète à l'épreuve ; || δοκιμασία, ἡ βάσανος, épreuve n. f. βλ. λέξιν· || δοκιμασία δι' ὕδατος, épreuve à l'eau ; || δοκιμασία τῆς κάννης, épreuve du canon ; καὶ δοκιμασία τῆς πυρίτιδος, épreuve de la poudre ; βλ. βάσανος πρὸς παραδοχήν· || —, ἡ δοκιμή, essai, n. m. καὶ ἰδιαιτέρως ἡ δοκιμὴ τῶν ἰδιοτήτων τῶν μετάλλων, essai des qualités des métaux; || [μετφ.] ὑπέστη σκληρὰς δοκιμασίας, il a subi de rudes épreuves. § — [μοναχοῦ], novicial, n.m. § —, ἐξέτασις, ἐξετάσεις ἃς ὑφίστανται οἱ ὑποψήφιοι διά τινα σχολήν, ἐπάγγελμα, βαθμόν, κτλ. examen[s] ; || ὑπέστη τὴν δοκιμασίαν του, il a passé ses examens ; || προφορικὴ (ἔγγραφος) δοκιμασία, épreuve orale (écrite). § [χημ.] δοκιμασία (διαφόρων μερῶν ἢ μερίδων σωροῦ μετάλλου, lots), lottissage, n. m.

δοκιμαστέος, ος, ον· ῥημ. ἐπίθ. πρέπει νὰ δοκιμασθῇ τις, παραδεχθῇ, qui doit être essayé (éprouvé ; examiné ; etc.), ὅντινα πρέπει νὰ δοκιμάσωσι.

δοκιμαστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ δοκιμαστήριον, ου, τό· τὸ μέσον ἢ τὸ ὄργανον δι' οὗ δοκιμάζεταί τι, moyen (instrument) d'épreuve ; éprouvette, n. f. (βλ. καὶ δοκιμαστήριος), καὶ μεταφ. δοκιμαστήριον=δοκιμή, δοκιμασία, épreuve, π. χ. τὶ δοκιμαστήρια ὑπέφερα, que d'épreuves j'ai eu à subir ; || δοκιμαστὴρ ὅλμος, mortier-éprouvette ; μικρὸς ὅλμος χρησιμεύων διὰ τὴν δοκιμασίαν τῆς βλητικῆς δυνάμεως τῶν πυριτίδων· || — πρὸς μέτρησιν τῆς ταχύτητος τῆς κατακαύσεως, éprouvette à mesurer la vitesse de combustions ; || δοκιμαστὴρ σφαιροβόλος, éprouvette à boulet ; || — καθετηρωτὸς (ἐνεργῶν διὰ καθετῆρος), éprouvette à crémaillère; || — φορητός, éprouvette à main ; || — ἐκκρεμωτός, éprouvette à pendule ou éprouvette pendule ; || δοκιμαστὴρ ἐλατηριωτός, éprouvette à ressort ; || δοκιμαστὴρ συγκριτικός, éprouvette de comparaison; || — ὑδροστατικός, éprouvette hydrostatique ; περὶ τούτων πραγματεύεται ἡ πυροβολική.

δοκιμαστήριος, ος, ον· ὁ δοκιμαστικός, ὁ εἰς δοκιμασίαν ἀνήκων, qui sert a essayer, à éprouver ; d'essai ; d'épreuve ; || δοκιμαστήριον, τό· καὶ δοκιμεῖον, τὸ μέσον δι' οὗ τις ἐξετάζει, δοκιμάζει τι, moyen d'essayer ou d'éprouver ; || δοκιμαστήριον, éprouvette, n. f. καλεῖται κολοβὸν σιφωνοειδὲς βαρόμετρον, ἴσα ἔχον τὰ σκέλη (18 - 20 ἑκατοστμ.) προσηρτημένον εἰς τὴν πνευματικὴν ἀντλίαν καὶ δεικνύον τὸν βαθμὸν τῆς ἑκάστοτε ἀραιώσεως τοῦ ἀέρος.

δοκιμαστικός, ή, όν· ὁ δοκιμαστήριος, d'essai ; d'épreuve ; || δοκιμαστικὴ βολή, coup d'épreuve ; || δοκιμαστικὴ συσκευὴ [ναυκλ.], βλ. συσκευή· || δοκιμαστικὸς χάρτης, papier d'épreuve ; [χημ.] λέγεται τεμάχιον χάρτου διαπεποτισμένον διὰ φυτικῆς βαφῆς καὶ χρησιμεῦον ὡς ἔνδειξις τῆς ἀντιδράσεως τῶν ὑπὸ ἐξέτασιν οὐσιῶν. Ὁ κυανοῦς δηλ. χάρ. ἐρυθροῦται ὑπὸ τῶν ὀξέων, ὁ δὲ τοιουτοτρόπως ἐρυθρανθεὶς κυανοῦται ὑπὸ τῶν βάσεων. Ὁ κίτρινος δοκ. χάρ. καθίσταται ὑπὸ τῶν βάσεων καστανέρυθρος, ἐπαναλαμβάνει δὲ διὰ τῶν ὀξέων τὸ κίτρινον αὐτοῦ χρῶμα.

δοκιμαστικῶς, [ἐπίρ.] ὡς δοκιμή, à titre d'essai.

δοκιμαστός, ή, όν· ῥημ. ἐπίθ. δεδοκιμασμένος, essayé, ée, éprouvé, ée.

δοκιμεῖον, τό· βλ. δοκιμαστήριον· || δοκιμεῖον=τόπος δοκιμασίας, champ d'épreuve.

δοκιμή, ῆς, ἡ· essai, n. m. καλεῖται ἡ δοκιμασία, épreuve, n. f. ἡ βάσανος, βλ. λέξιν· ὁ ἔλεγχος, contrôle, n. m. ἡ ἐξέτασις, examen ; τὸ πείραμα, expérience, n. f. δοκιμή, πείραμα, ἀπόπειρα, tentative, n. f. || αὔριον θὰ κάμω δοκιμήν, demain j'en ferai l'essai ; || ἡ δοκιμὴ δὲν ἐπέτυχε, l'épreuve (la tentative) n'a pas réussi ; || θὰ κάμω τὴν τελευταίαν δοκιμὴν [μεταφ.], je tenterai un dernier effort ; || μετὰ πολλὰς ματαίας δοκιμάς, après plusieurs tâtonnements ; || [ἐμπ.] χάριν δοκιμῆς, pour essai, comme essai ; à titre d'essai ; || παραγγελία διὰ δοκιμήν, une commande pour éssai ; || εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ κάμωμεν μίαν δοκιμήν, ἐλπίζοντες, ὅτι δι' αὐτῆς θὰ πεισθῶμεν ν' ἀναθέσωμεν ὑμῖν μεγαλειτέρας παραγγελίας, nous sommes disposés à faire un essai, espérant qu'il nous engagera à vous transmettre des ordres plus importants ; || δοκιμὴ ἀγωγιμότητος, épreuve de conductibilité ; βλ. ἀγωγιμότης· || ὑπὲρ πᾶσαν δοκιμὴν = δεδοκιμασμένως, à toute épreuve ; || ἔπακρον τῶν δοκιμῶν, épreuve à outrance, ἤτοι μέχρι διαρρήξεως, θραύσεως, κτλ. τοῦ ἐξεταζομένου ἀντικειμένου ἢ εἴδους. § [θεατ. πληθ.] δοκιμαί, répétitions. § [ραπτ.] δοκιμὴ ἐνδυμάτων, essayage, n. m.

δοκίμιον, ου, τό· ἡ δοκιμή, essai, n. m. épreuve, n. f. || τὰ πρῶτά του δοκίμια, ses premiers essais ; || τυπογραφικὰ δοκίμια, épreuves, τὰ πρὸς διόρθωσιν ἐκτυπούμενα πρῶτα τεμάχια, τὰ καλούμενα **διορθώσεις.**

δόκιμος, ος, ον· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθετ. ώτατος) ὁ παραδεκτός, admis, e ; ὁ κατάλληλος διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, propre au service ; πᾶν τὸ γινόμενον παραδεκτὸν μετὰ δοκιμὴν ἢ ἔλεγχον· ὁ παραδεκτὸς ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας· ὁ κατάλληλος, ὁ γνήσιος, ὁ διατιμηθείς, ἐκτιμηθείς, estimé, ée ; considéré, ée ; καλῆς ποιότητος, de bonne qualité ; de bon aloi ; καὶ ἐν γένει ἀληθής, πραγματικός, ὁ δεδοκιμασμένος, éprouvé, ée ; essayé, ée ; (τὸ ἐναντίον εἶνε ἀδόκιμος)· || — συγγραφεύς, auteur estimé ; auteur classique ; || — (γνήσιος) χρυσός, or de bon aloi. § [οὐδ.] δόκιμος, ὁ ὑπὸ δοκιμασίαν, ὁ μαθητευόμενος, apprenti, e ; novice, n. m. (βλ. καὶ **μαθητευόμενος**)· ὁ μαθητής, élève, ὁ διδασκόμενος ὑπὸ διδασκάλου ἢ μαθητευόμενος εἰς τέχνην τινά· || δόκιμος ἢ μαθητευόμενος σαλπιγκτής (πεζικοῦ), élève clairon, n. m. (καὶ ἐφίππου σώματος), élève trompette. § [ναυτ.] δόκιμος, λέγεται παρ' ἡμῖν ὁ μαθητὴς τῆς ναυτικῆς σχολῆς, élève de l'école navale ; ἐπίσης γίνεται χρῆσις τῆς ἀγγλικῆς λέξεως midshipman, n.m. (προφ. michman) ; βλ. καὶ **ἀξιωματικὸς μέλλων**, aspirant officier. Οἱ δόκιμοι (aspirants) ἐκαλοῦντο ἄλλοτε ἐν τῷ γαλλικῷ ναυτικῷ gardes-marine ; || δόκιμος, aspirant, n.m. λέγεται ὁ ὑπὸ δοκιμασίαν, ὁ ἀποβλέπων εἴς τι, ὁ μνηστὴρ ἢ ὑποψήφιος θέσεως τινός· βλ. **ἀξιωματικὸς** (μέλλων). § — μοναχὸς (= μαθητευόμενος), novice, n. f. frère lai ; || — [τοῦ ὑπουργ. τῶν ἐξωτερ.] = ἀκόλουθος, attaché, n. m.

δοκιμότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ δεδοκιμασμένου, τῆς πραγματικῆς ἀξίας, ἡ καλὴ ποιότης, bonne qualité ; γνησιότης, bon aloi ; τὸ ἐξαίρετον, τὸ ἔξοχον, excellence, n. f. ἡ τελειότης, perfection, n. f.

δοκίμως [ἐπίρ.], ἀληθῶς, καλῶς, bien ; τελείως, εἰς τὴν ἐντέλειαν, parfaitement ; καθὼς πρέπει, comme il faut.

δοκίον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ δοκός, petite poutre, poutrelle, n. f. βλ. δοκίς.

δοκίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ δοκός, poutrelle, n. f. τὸ δοκίον (petite poutre), μικρὰ γρεντιὰ ἢ μικρὸ δοκάρι, τετραγωνισμοῦ μικροτέρου τῶν 0,30· || δοκὶς **ὀνυχωτή**, poutrelle à griffes ; δοκὶς ἧς ἕκαστον ἄκρον φέρει ὄνυχα (griffe) ἢ ἐντομὴν ἐν ᾗ ἐντίθεται ἐξέχον τι τμῆμα· || — ἔναρθρος, poutrelle articulée ; || — ἐποχθίου, poutrelle de culée ; || δοκὶς (γεφύρας), poutrelle (de pont) ; καλεῖται οὕτω μικρὰ δοκὸς ἐπακουμβῶσα ἐπὶ τῶν ὑποβαστακτικῶν (corps de support), καὶ χρησιμεύουσα νὰ ὑποβαστάζῃ τὴν γεφυρόστρωσιν (tablier d'un pont) ; || σιδηρᾶ δοκίς, poutrelle en fer, ἢ στῦλος σιδηροῦς ἢ στυλίσκος· || — γεφύρας βασταχοστηρίκτου, poutrelle pour pont de chevalets ; || — γεφύρας σχεδιοζεύκτου· || δοκίς, solive, n. f. κοινῶς τὸ **δοκάρι** καὶ **μακάσι, στρωτήρ,** ἤτοι μικρὸν πατερὸν ἢ μικρὸν πατώξυλον, τετραγωνισμοῦ μικροτέρου τῶν 0,30· ἐγκαρσία δοκὸς τοῦ δαπέδου· βλ. παρκέττον· || δοκὶς ἐφ' ἧς προσαρμόζονται οἱ ἀμείβοντες ζευκτοῦ τινος, solive de ferme ; || δοκίς, chevron, n. f. λέγεται ἐν τῇ ξυλουργικῇ, ὅταν δὲν ποιῶνται χρῆσιν τῆς λέξεως διὰ τὰς στέγας, καθότι τότε ἡ πλαγία δοκὶς τῆς στέγης καλεῖται **ἐπιτεγὶς** (chevron) ; || — μικρά, traverse ou traversine, n. f. = μικρὰ ἐγκαρσία δοκός· || solivage, n. m. λέγεται ὁ ὑπολογισμὸς τῶν **δοκίδων** ἃς δύνανται νὰ κατασκευάσωσιν ἀπὸ τεμάχιον ξύλου.

δοκός, οῦ, ἡ· poutre, n. f. κοινῶς ἡ **γρεντιά,** τὸ **πατερὸν** ἢ τὸ **δοκάρι. Δοκοὶ** (poutres) λέγονται ἐπιμήκη καὶ παχέα ξύλινα τεμάχια τετραγωνισμοῦ 0μ. 30-0,32 χρησιμεύοντα εἰς τὴν οἰκοδομικὴν πρὸς ὑποβάστασιν τῶν τῆς οἰκοδομῆς βαρῶν, ἰδίως δὲ πρὸς ἀποτέλεσιν τοῦ σκελετοῦ τῶν πατωμάτων καὶ τῆς στέγης. Ἡ πρόοδος τῆς μεταλλουργίας ἐπέτρεψε τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ξυλίνων δοκῶν διὰ σιδηρῶν τοιούτων (poutres en fer) διαφόρων σχημάτων. Αἱ ξύλιναι δοκοὶ εἶνε οἰκονομικώτεραι καὶ κατάλληλοι πρὸς μικρὰ ἀνοίγματα προκειμένου μάλιστα νὰ βαστάσωσιν ἀσθενῆ σχετικῶς φορτία, γίνεται δ' αὐτῶν χρῆσις εἰς μικρὰς οἰκοδομὰς καὶ ὅπου δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ ἐκ τοῦ πυρὸς κίνδυνος· εἰς μεγάλα ἀνοίγματα καὶ διὰ μεγάλα φορτία, ὡς καὶ ὅπου τὰ ξύλα ταχέως θὰ ἐσήποντο, χρησιμοποιοῦνται κυρίως αἱ σιδηραῖ δοκοί· || ἐνισχυομένη δοκός (poutre armée) δι' ἑτέρων τεμαχίων ξύλων ἢ σιδηρῶν

ράβδων. Καλεῖται ἐπίσης οὕτω εἶδος κενῆς δοκοῦ ἀποτελουμένης ἐκ τεσσάρων πλακῶν ἐκ πεταλείου, γεγυρωμένων εἰς ἑκάστην κόψιν ἐπὶ σιδηρογωνίων (cornières) ; || ὑπερεισματικὴ δοκός, poutre en décharge ; ἤτοι δοκὸς ὑποβαστάζουσα βάρος· π. χ. δοκὸς ἄνωθεν τῆς ὁποίας ὑψοῦται τοῖχος, ὁπότε λέγεται **τοιχοδόκος**, ου, ἡ (κατὰ τὸ δουροδόκος)· || ἰσχυρὰ δοκός, grosse poutre, τετραγωνισμοῦ τοὐλάχιστον 0,33 λέγεται γαλλιστὶ doubleau, n. m. κοινῶς τὸ βουβὸ (πατερόν, πατώξυλον)· || — γεφύρας, pièce de pont ; καλοῦνται οὕτως αἱ ὁριζοντίως τιθέμεναι δοκοὶ πρὸς ἀποτέλεσιν τοῦ καταστρώματος τῆς γεφύρας (tablier de pont) ; || ἐν τῇ ξυλουργικῇ τὰ χονδρὰ τεμάχια ξύλων, ὡς αἱ χονδραὶ δοκοὶ καλοῦνται pièce maîtresse = κύριον τεμάχιον· || δοκὸς ἐνηρμοσμένη ἐν τοίχῳ (ξυλ.), chevêtre, n. m. ἐπὶ ταύτης συναρμόζονται αἱ δοκίδες πατώματος τινὸς (τὰ πατώξυλα). Οἱ Γάλλοι καλοῦσιν ἐπίσης chevêtres, σιδηρᾶς τινας δοκοὺς χρησιμοποιουμένας κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω τρόπον· || ἐρεισματικὴ δοκός, chevêtre, n. m. ἐρεισματικὸς στρωτὴρ ξύλινος ἢ σιδηροῦς· βλ. καὶ ἐμπλοκὴ δοκῶν (enchevêtrure). § enchevêtrure, n.f. καλεῖται ἐπίσης ὑπὸ τῶν Γάλλων ἡ ἕνωσις τριῶν δοκῶν ἐπί τινος πατώματος, αἵτινες ἀφίνουσι θέσιν διὰ τὴν τοποθέτησιν τῆς ἑστίας (cheminée) οὕτως ὥστε ν' ἀποφύγωσι τὴν μετάδοσιν πυρκαϊᾶς διὰ τῶν δοκῶν τοῦ πατώματος· τὰ τρία ταῦτα τεμάχια εἰσὶ δύο δοκοὶ κάθετοι ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐφ' οὗ ἐρείδεται ἡ ἑστία, καὶ μία ἐρεισματικὴ δοκὸς (chevêtre) στερεουμένη ἐπὶ τῶν δύο πρώτων παραλλήλως τοῦ τοίχου καὶ εἰς κατάλληλον ἀπὸ τούτου ἀπόστασιν. Ἀναλόγως τῆς τοποθετήσεως τῆς ἑστίας ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἡ μία τῶν δύο δοκῶν δύναται νὰ ἐκλείψῃ, τότε δὲ ἡ ἐρεισματικὴ δοκὸς (chevêtre) ἀφ' ἑνὸς μὲν συνδέεται μετὰ τῆς ἑτέρας δοκοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐνδομοῦται (encastrer) ἐν τῷ τοίχῳ. Εἰς τὰς ἑστίας τὰς τοποθετουμένας ἐν τῇ γωνίᾳ τῶν δύο τοίχων καθὼς καὶ εἴς τινας ἄλλας περιστάσεις ἡ ἐρεισματικὴ δοκὸς ἐνδομοῦται κατὰ τὰ ἄκρα της εἰς ἀμφοτέρους τοὺς τοίχους. || δοκὸς ἐφ' ἧς στρέφεται θύρα, κτλ. chevêtrier, n. m. || συζευκτηρία δοκὸς ἐφ' ἧς συναρμόζονται αἱ δοκοὶ τοῦ πατώματος, linçoir, n. m. || — θεμέλιος, lambourde-gîte ; βλ. καὶ στρωτήρ, lambourde ; || — θλάσεως, brisis, n. m. καλεῖται ἐν τῇ ξυλουργικῇ ἡ δοκὸς ἡ εὑρισκομένη εἰς τὸ τεθλασμένον μέρος (brisure) τῆς στέγης· βλ. θλάσις, brisis ; || — ἀνακρεμαστική, fauconneau, n. m. ὁριζόντιος δοκὸς τιθεμένη εἰς τὸ ἄνω μέρος βαρουλκοῦ· βλ. λέξιν || — αἰωρημένη, barre d'écurie ; βλ. αἰωρημένη.

δοκοῦν, τό· [εὔχρ. ἰδ. ἐν τῇ φρ.] κατὰ τὸ δοκοῦν, à volonté = κατὰ θέλησιν· || κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, comme bon lui semble ; comme il lui plait ; à sa guise.

δολαμᾶς, [ξεν.] καὶ **ντουλαμᾶς**, doliman; βλ. λέξιν.

δολερός, ή, όν· (ότερος, ότατος) πανοῦργος, fin, e ; rusé, ée ; ἀπατηλός, trompeur ; καὶ ἐν γένει ὁ δόλιος, frauduleux, euse ; βλ. λέξιν.

δολερῶς, [ἐπίρ. τοῦ ἀνωτ.] δολίως, frauduleusement, ἀπατηλῶς πανούργως.

δολίευμα, ατος, τό· ἡ ἀπάτη, ὁ δόλος, fraude, n. f. ruse, n. f.

δολίευσις, εως, ἡ· τὸ δολίευμα, ἡ πρᾶξις τοῦ δολιεύεσθαι· βλ. καὶ καταδολίευσις.

δολιεύομαι, μέλ. εύσομαι· κάμνω τι δολίως, μεταχειρίζομαι δόλον, user d'une ruse ; d'un artifice ; d'une fraude ; (faire) par fraude ; frauder ; ruser ; ἀπατῶ, tromper ; ἀποστερῶ τινα τοῦ ὀφειλομένου ἢ τῶν ἐλπίδων, frustrer ; || ἐδολιεύθη τοὺς δανειστάς του, il a fraudé ses créanciers ; || δολιεύεται τὸ κοινόν, il trompe le public ; || [ἀπολ.] δολιεύται, il ruse ; || δολιεύεται (ἀπατᾷ) εἰς τὸ παιγνίδι, il triche.

δολιεύω, (μέλ. εύσω) δεῖγμα· βλ. νοθεύω, adultérer.

δόλιος, ος καὶ α, ον (συγκ. ώτερος, ώτατος), frauduleux, euse ; ὁ ἀπατηλός, trompeur, euse ; ψευδής, menteur, euse ; faux, fausse ; πανοῦργος, fin, e; rusé, ée; ἄπιστος, ἐπίβουλος, perfide ; ἄπιστος προδοτικός, déloyal e, aux ; ἀπατηλός, ψευδής, fallacieux, euse ; || — χρεωκόπος, un failli frauduleux ; || [νομ. ἐν.] dolosif, ive ; ὁ παρουσιάζων τὸν χαρακτῆρα τοῦ δόλου, qui offre le caractère du dol; || ῥήτρα (ὅρος ἰδιαίτερος) δολία, clause dolosive ; || δολία χρεωκοπία, banqueroute frauduleuse; || — ἄνθρωπος, homme trompeur (faux ; déloyal) ; || δόλιον βλέμμα, regard perfide (faux) ; || δόλιος ὅρκος, serment fallacieux ; serment faux ; || ἔχει δόλιον πνεῦμα, il a l'esprit fourbe ; || ὁ οἶνος αὐτὸς εἶνε δόλιος, ce vin est bien traître ; || τὰ δόλια χείλη του, ses lèvres menteuses ; || [νομ.] δολία προαίρεσις. (πρόθεσις)=δόλος, dessein (volonté) coupable, βλ. καὶ δόλος.

δόλιος, α, ο· [δημ.] πτωχός, ταλαίπωρος, pauvre ; ἄθλιος, misérable ; ἀτυχής, infortuné, ée ; δυστυχής, malheureux, euse ; || ἡ δόλια μάνα του, sa mère infortunée ; || τί ἔκαμεν ὁ δόλιος ; pauvre homme, qu'a-t-il fait ?

δολιότης, ητος, ἡ· ὁ δόλος, fraude, n. f. ἀπατηλότης, πανουργία, fourberie, n. f. finesse, n. f. ἀπιστία, τὸ ἐπίβουλον, perfidie, n. f. ἀπιστία, προδοτικότης, déloyauté, n. f. τὸ ψευδές, fausseté, n.f. ἡ κακὴ πίστις, mauvaise foi ; || ἄνευ δολιότητος, sans fraude ; || ἡ δολιότης τῶν λόγων του, la fausseté (la perfidie) de ses paroles ; || αὐτὸ εἶνε ἄγνοια ἢ δολιότης, c'est de l'ignorance ou de la mauvaise foi ; || ἡ δολιότης τῆς χρεωκοπίας, le caractère frauduleux de la banqueroute ; || ἡ δολιότης τοῦ χαρακτῆρός του, la déloyauté (la fausseté) de son caractère.

δολιχοκεφαλία, ας, ἡ· dolichocéphalie, n. f. ἡ κατάστασις τοῦ δολιχοκεφάλου.

δολιχοκέφαλος, ος, ον· à tête longue (ou allongée) dolichocéphale, n. et adj. λέγονται οὕτως οἱ ἔχοντες λίαν μακρὸν σχετικῶς τὸ κρανίον, οὗ τὸ μῆκος ἔχει λόγον πρὸς τὸ μέγιστον πλάτος ὡς 9 : 7. Τούτων τὸ ἰνιακὸν ὀστοῦν παρουσιάζει ὄπισθεν ἐξαιρετικὴν ἐξόγκωσιν ἀποτελουμένην ἐκ τοῦ ἄνωθεν τοῦ κρανίου ἐπ' αὐτοῦ βαθυτάτου βόθρου, ὡς ἐπὶ τῶν νεογνῶν, ἅτινα εἶνε ἅπαντα ἀνεξαρτήτως τῆς φυλῆς των δολιχοφόρα.

δολιχός, ή, όν (ώτερος, ώτατος), μακρός, long ; ἐκτεταμένος, ἐπιμήκης, allongé, ée ; ἐνίοτε μακρός, long = μακρᾶς διαρκείας, de longue durée. § [οὐδ. οὐσ.] δολιχὸν δόρυ, hallebarde, n. f. δόρυ πλατύαιχμον, οὗ ἡ αἰχμὴ διασταυροῦται ὑπὸ κερατοειδοῦς μαχαίρας· ‖ ἐπίσης pertuisane, n. f. εἶδος δοχιλοῦ δόρατος (hallebarde) μετ' αἰχμῆς μακρᾶς, πλατείας καὶ κοπτερᾶς.

δολιχοφόρος, ου, ὁ· pertuisanier, n. m. Ὁ Λουδοβῖκος ὁ XI κατήρτισε λόχον στρατιωτῶν φερόντων δολιχὸν δόρυ. Τὸ 1659 οἱ δολιχοφόροι ἦσαν ἐκλεκτοὶ στρατιῶται ἐν Γαλλίᾳ· ‖ —, hallebardier, n. m. ὁ φέρων hallebarde ; βλ. δολιχός.

δολίως, [ἐπίρ. τοῦ δόλιος], frauduleusement ; ἀπίστως, ἐπιβούλως, perfidement ; κακοπίστως, de mauvaise foi ; ἀπατηλῶς, ψευδῶς, fallacieusement.

δολόμιον, τό· βλ. δολομίτης. Δ. Κ.

δολομίτης, ἢ δολόμιον ἢ ἀσβεστομαγνησίτης, dolomite, ἢ chaux carbonatée magnésifère ; [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν ἄχρουν, λευκόν, ἐρυθρόν, κίτρινον, φαιόν, πράσινον, λάμψεως ὑελοειδοῦς ἢ μαργαριτοειδοῦς ἢ στεατοειδοῦς, διαφώτιστον, σκληρότητος 3,5 - 4,5 καὶ εἰδ. βάρους 2,85 - 2,95. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασιεξάγωνον σύστημα ῥομβοεδρικῶς καὶ ἰσομόρφως τῷ Ἀσβεστίτῃ. Οἱ κρύσταλλοι αὐτοῦ συνήθως ἐπιπεφυκότες κατὰ ἀδένας, σπανίως δὲ μεμονωμένοι ἐπιπεφυκότες. Εὑρίσκεται προσέτι χειροπληθὲς μετὰ ἰστοῦ λεπτοκοκκώδους ἢ καὶ στιφροῦ καθὼς καὶ εἰς ψευδοκρυστάλλους κατ' ἀσβεστίτην καὶ ἀργυροδάμαντα. Χημικῶς εἶνε παράμιγμα δύο ἰσομόρφων ἁλάτων (ἀνθρακικοῦ ἀσβεστίου καὶ ἀνθρακικοῦ μαγνησίου), κατὰ διαφόρους ἀναλογίας· διὰ τοῦτο καὶ ὁ χημικὸς αὐτοῦ τύπος διαφέρει εἰς τὰς διαφόρους παραλλαγάς. Δύναται ὅμως νὰ ληφθῇ ὡς βάσις ὁ τύπος $Ca\ CO_3 + Mg\ CO_3$. Οὐχὶ σπανίως ἐμπεριέχει καὶ ἄλλας ἰσομόρφους ἑνώσεις ὡς ἀνθρακικὸν σίδηρον καὶ ἀνθρακικὸν μαγγάνιον. Εἶνε ὀρυκτὸν συνηθέστατον καὶ τὰ μάλιστα διαδεδομένον πολλαχοῦ τῆς γῆς· εὑρίσκεται δὲ ἰδίᾳ κατὰ κοίτας εἰς τὰς ὑδατογενεῖς γεωλογικὰς διαπλάσεις. Ἀπαντᾷ καθαρὸν ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Γοτθάρδου, ἐν Σαξονίᾳ, ἐν Ἑλλάδι, κλπ. Ὁ λευκὸς καθαρὸς δολομίτης χρησιμοποιεῖται ὡς μάρμαρον ἐν τῇ ἀγαλματοποιΐᾳ, τῇ οἰκοδομικῇ τῇ ὁδοποιΐᾳ, ἐν μέρει πρὸς κατασκευὴν ὑδραυλικοῦ κονιάματος, ἐν τῇ μεταλλουργίᾳ τοῦ σιδήρου πρὸς συλλίπανσιν ἅμα καὶ ἀποφωσφόρησιν αὐτοῦ, κτλ. Ὠνομάσθη οὕτω πρὸς τιμὴν τοῦ γάλλου γεωλόγου Dolomieu. Ὁ κονίτης εἶνε στιφρὸς δολομιτομιγὴς ἀσβεστόλιθος, ὁ δὲ σιδηρητικὸς δολομίτης εἶνε $(Ca, Mg\ Fe)\ CO_3$. Δ. Κ.

δολόνω (καὶ δολώνω), μέλ. ώσω (δολόω), amorcer ; θέτω δόλωμα (amorce), εἰς τὸ ὁρμίδι (ligne), κτλ. ‖ ἐπίσης bouetter, θέτω δόλωμα (bouette) καὶ aicher, θέτω δόλον (aiche) ἢ πᾶν ἕτερον δόλωμα εἰς τὸ ἀγκίστρι· βλ. δόλωμα, δόλος· ‖ δολόνω τὸ ἀγκίστρι, amorcer (aicher) l'hameçon ; βλ. δόλος (aiche). § δολόνω (δολόω), ἀλλοιῶ, νοθεύω, altérer ; falsifier ; νοθεύω (οἶνον), frelater le vin ; ‖ δολωμένος, frelaté, ée ; βλ. καὶ ἀδόλωτος.

δολοπλοκέω-ῶ, πλέκω, ὑφαίνω, μηχανεύομαι δόλους, ῥᾳδιουργῶ, intriguer ; μηχανορραφῶ, machiner ; tramer ; finasser.

δολοπλοκία, ας, ἡ· τὸ πλέκειν δόλους, ῥᾳδιουργίας, action de machiner (de tramer) des intrigues, des ruses ; ἡ μηχανορραφία, machination, n. f. ἡ ῥᾳδιουργία, intrigue, n. f. menée, n. f. ἡ σκευωρία, μηχανορραφία, trame, n. f. τὸ δόλιον τέχνασμα, ruse, n. f. δολορραφία, finasserie, n. f. ‖ ἀνεκάλυψα τὰς κρυφίας του δολοπλοκίας, j'ai découvert ses sourdes menées ; ‖ καταχθόνιος δολοπλοκία, machination infernale ; ‖ οἱ ἐργάται τῆς μυσαρᾶς αὐτῆς δολοπλοκίας, ceux qui ont ourdi cette trame odieuse.

δολοπλόκος, ος, ον· ὁ πλέκων, ὑφαίνων δόλους, qui machine (qui trame) des intrigues, des ruses ; finasseur, euse ; ὁ ῥᾳδιοῦργος, intrigant, e ; ὁ μηχανορράφος, machinateur (trice).

δολορραφέω-ῶ, συρράπτω δόλους, ῥᾳδιουργίας = δολοπλοκέω.

δολορραφία, ας, ἡ· ἡ δολοπλοκία, finasserie, n. f. etc.

δολορράφος, ου, ὁ· ὁ δόλους, ῥᾳδιουργίας συρράπτων, ὁ δολοπλόκος.

δόλος, ου, ὁ· μέσον ἀπάτης, δόλιον τέχνασμα, ruse, n. f. fraude, n. f. fourberie, n. f. ἐν γένει ἀπάτη, duperie, n. f. [μεταφ.] abus, n. m. ῥᾳδιουργία, intrigue, n. f. τέχνασμα, μηχάνευμα, artifice, n.m. προσποίησις, feinte, n. f. ὑποκρισία, hypocrisie, n. f. κακοπιστία, mauvaise foi ; [νομ. ἐνν.] dol, n. m. δόλος, λέγεται ἡ ἐκ τῆς ἐλευθέρας βουλήσεως τοῦ προσώπου ἀπορρέουσα πρόθεσις πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀδικήματος, περὶ ἧς ὑπάρχει ἡ συνείδησις ὅτι συνεπάγεται παράνομα ἀποτελέσματα· δόλος π. χ. εἶνε ἡ διὰ ψεύδους πειθώ· ‖ μετεχειρίσθη δόλον, il a usé de ruse ; ‖ ὕποπτος δόλου, suspect de fraude ; ‖ ἄνθρωπος εἰλικρινὴς καὶ ἄνευ δόλου, un homme franc et sans artifice ; ‖ [νομ.] ὑπῆρξε δόλος τοῦ πωλητοῦ, il y a eu dol de la part du vendeur ; βλ. καὶ δολιότης. § [νομ.] δόλος = δολία προαίρεσις (πρόθεσις), dessein (volonté) coupable. § δόλος = μέσον ἀπάτης καὶ συλλήψεως (κυρίως σημαίνει) δέλεαρ ἀπατηλόν, leurre, n. m. amorce (appât) trompeuse, ἢ ἁπλῶς amorce, n. f. κοινῶς τὸ δόλωμα (ἰδίως ἐπὶ ἰχθύων),

amorce, n. f. bouette, n. f. ἢ boitte; τὸ τιθέμενον εἰς τὰ ἄγκιστρα πρὸς ἁλιείαν· || ἐπίσης δόλος, aiche, n. m. (καὶ èche, n. f.) ὅπερ ἰδίως σημαίνει μικρὸν σκώληκα τιθέμενον εἰς τὸ ἄγκιστρον τοῦ ὁρμιδίου (ligne) πρὸς ἁλιείαν· ὁ τοιοῦτος δόλος λέγεται μᾶλλον achée, n. f. ἤτοι σκώληξ ἢ ἔντομον ἐν γένει πρὸς ἁλιείαν· βλ. καὶ δολόω.

δολοφονέω, βλ. δολοφονῶ.

δολοφονία, ας, ἡ· assassinat, n. m. ὁ δόλιος, ὁ ἐξ ἐνέδρας φόνος, ὅστις εἶνε εἷς ἐκ τῶν τρόπων ἐκτελέσεως τοῦ ἐκ προμελέτης φόνου (homicide prémédité); βλ. καὶ φόνος·

δολοφονικός, ή, όν· ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων εἰς δολοφόνον, d'assassin; assassin, e.

δολοφονικῶς, [ἐπίρ.] ἐξ ἐνέδρας, de guet-apens; ὡς δολοφόνος, en assassin.

δολοφόνος, ος, ον· assassin, e, n. et adj. ὁ φονεύων δολίως, ἐξ ἐνέδρας· || δολοφόνος χείρ, main assassine; || δολοφόνος μισθωτός, sicaire, n. m. || [μεταφ.] δολοφόνος (ἐπὶ πληρωμῇ) καὶ κοινῶς **μαχαιροβγάλτης**, βλ. λέξιν· λέγεται ἐπίσης spadassin, n.m.=ἐξ ἐπαγγέλματος μονομάχος ἢ ξιφομάχος.

δολοφονῶ (έω), μέλ. ήσω, assassiner; φονεύω τινὰ δολίως, ἐξ ἐνέδρας.

δολόω-ῶ, μέλ. ώσω· ἐξαπατῶ, tromper; duper; μεταχειρίζομαι δόλον, ἀπάτην, συλλαμβάνω διὰ δόλου, prendre par ruse; θέτω δόλον εἰς ἄγκιστρον, βλ. δολόνω. § [μεταφ.] ἀλλοιῶ, νοθεύω, βλ. δολόνω. § δολόομαι-οῦμαι, s'aicher; || τὰ ὁρμίδια δολοῦνται διὰ διαφόρου φύσεως δολωμάτων, les lignes s'aichent avec des appâts de diverse nature.

δόλωμα, ατος, τό· ὁ δόλος, τὸ μέσον τῆς ἀπάτης, leurre, n. m. § τὸ **δέλεαρ**· βλ. δόλος. § **δόλωμα** (δολόνω) λέγεται ἐπίσης ἡ ἀλλοίωσις, νόθευσις, altération, n. f. falsification, n. f. ἡ νόθευσις τοῦ οἴνου, frelatage [du vin].

δόλων, ωνος, ὁ· [ναυτ.] λέγεται κυρίως grand-hunier, n. m. κοινῶς ἡ **γάπια**, ἤτοι τὸ ὑπὲρ τὴν μεγίστην (grand'voile) τετράγωνον ἱστίον τοῦ μεγάλου ἱστοῦ (grand-mât) πλοίου τινός· || [πληθ.] γενικῶς **δόλωνες**, οἱ· καὶ κοινῶς ἡ **γάπιαις**, λέγονται τὰ ὑπὲρ τὰ μεγάλα τετράγωνα ἱστία, ἤτοι ὁ **δόλων** (grand-hunier), τὸ **δολώνιον** (petit hunier) καὶ ἡ **δολωνὶς** (perroquet de fougue); || σειροδετημένος δόλων, hunier au bas ris, λέγεται ἐκεῖνος οὗτινος ἐδέθησαν πᾶσαι αἱ σειραί· || διπλοῖ δόλωνες, doubles huniers, λέγονται οἱ ἔχοντες τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιφανείας τῶν συνήθων δολώνων· οὗτοι ὄντες εὐχρηστότεροι ἕνεκα τῆς μικρᾶς των ἐπιφανείας ἀπαντῶνται ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν πλοίων ὅπου ἀντὶ ἑνὸς συνήθους δόλωνος ἐφ' ἑκάστου ἱστοῦ τίθενται δύο μικρᾶς ἐπιφανείας δόλωνες ὁ εἷς ὕπερθεν τοῦ ἑτέρου (βλ. καὶ ἱστίον)· || εἰς ἀλλαγὴν δολώνων, βλ. **ἀλλαγή**.

δολώνιον, ου, τό· [ναυτ.] petit hunier, n. m. τὸ ὑπὲρ τὸ ἀκάτιον σταυρωτὸν ἱστίον **τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ** πλοίου τινός· βλ. δόλων καὶ **ἱστίον**.

δολωνίς, ίδος, ἡ· [ναυτ.] perroquet de fougue, n. m. κοινῶς **κοντραμεντζάνα**, λέγεται τὸ ὑπὲρ τὸ ἐπίκριον σταυρωτὸν ἱστίον τοῦ ἱστοῦ τοῦ ἐπιδρόμου, ἤτοι ὁ δόλων τοῦ ἱστοῦ τούτου· βλ. δόλων καὶ ἱστίον.

δολώνω, βλ. δολόνω.

δομεϋκίτης, ου, ὁ· ἢ δομεϋκοιον=domeykite ou cuivre arsenical; [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν κασσιτερόλευκον μέχρι χαλυβδοφαίου (κατ' ἐπιπολὴν κίτρινον ἢ ποικίλον), δύσξεστον, σκληρότητος 3-3,5 καὶ εἰδικοῦ βάρους 7,0-7,5. Ἀπαντᾷ εἰς μάζας νεφροειδεῖς, βοτρυοειδεῖς, κτλ. Χημικῶς εἶνε **ἀρσενιόχαλκος**, $Cu_3 As$. Ὁ κατ' ἐπιπολὴν ἐξηλλοιωμένος δομεϋκίτης ὀνομάζεται **κονδουρρίτης** καὶ ἐμπεριέχει προσέτι $H_2 O$ καὶ $As_2 O_3$.

Εἰς τὸν δομεϋκίτην καταλέγονται ὁ **ἀλγοδονίτης** (Cu_6 As) καὶ ὁ οὐατνεΐτης (Cu_9 As), πρὸς ὃν ὁμοιάζει ὁ **δαρβινίτης**. (Δ. Κ.)

δομεϋκοιον, τό· βλ. δομεϋκίτης.

(Δ. Κ.)

δομέω-ῶ, μέλ. ήσω, κτίζω, οἰκοδομέω-ῶ, bâtir; construire; βλ. κτίζω, bâtir; =δομῶ (κτίζω) διὰ ξηρολίθων, poser à sec; ἡ **ξηρολιθιά**.

δομή, ῆς, ἡ· bâtiment, n. m. ἤτοι τὸ κτίριον, ἡ οἰκοδομή, σημαίνει δὲ οἱανδήποτε δομήν· βλ. καὶ **οἰκοδομή**, édifice; || **δομὴ** γενικῶς λέγεται construction, n. f. ἡ πᾶσα οἰκοδομή, ἤτοι κατασκευὴ τοίχου, οἰκιῶν, λιθοδομή, maçonnerie, n. f.

δόμημα, ατος, τό· τὸ κτίριον, bâtiment, n. m. καὶ ἐν γένει πᾶσα δομή, construction, n. f. maçonnerie, n. f.

δόμησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ κτίζειν, ἡ κτίσις, τὸ κτίσιμον, maçonnage, n. m. ἡ ἐργασία τοῦ οἰκοδόμου, ἤτοι ἡ τοιχοδόμησις· || || δόμησις ἐπίσης λέγεται ἡ ἀνοικοδόμησις, ἡ οἰκοδομή, construction, n. f. || δόμησις μετ' ἀναβαθμῶν [οἰκοδ.] βλ. **ἐποχαί**.

δόμινον, τό· [ξεν.] domino, n.m. τὸ γνωστὸν παιγνίδιον· ἐπίσης τὸ ἔνδυμα πρὸς μετεμφίεσιν.

δόμος, ου, ὁ· ἀρχικῶς ἐσήμαινε τὴν κατασκευήν, τὴν δομήν, οἰκοδομήν, construction, εἰδικῶς δὲ τὸν ὄροφον, étage, n.m. τὴν σειράν, rang, n.m. ἢ μᾶλλον τὴν στρῶσιν, διάστρωσιν, assise ou couche, n. f. (des choses superposées); || (οἰκοδομ.) assise, n. f. **δόμος**, ὁ· **στοῖχος**, ὁ· σειρὰ λίθων λελαξευμένων τιθεμένων ὁριζοντίως πρὸς ἀνοικοδόμησιν τοίχου· **δόμοι πλίνθων**, assises de carreaux, ἤτοι **σειραὶ πλίνθων**. Λέγουσι **πρῶτος, δεύτερος δόμος**, première, seconde assise, ἤτοι πρώτη, δευτέρα, κτλ. σειρὰ τῶν λίθων. Οἱ λίθοι συνδέονται μεταξύ των διὰ γόμφων καὶ τόρμων· || **δόμος διατόνων**, assise de parpaing, ἤτοι λίθων ἐντεταμένων κατὰ τὸ πάχος τοῦ τοίχου· βλ. **διάτονος**· || **δόμος τῶν πρώτων σφηνολίθων**, assise de retombée, ἤτοι ὁ δόμος κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ θόλου ἢ χαμάρας· || **δόμος συναγωγῆς**, assise de retraite, καλεῖται ἡ πρώτη σειρὰ τῶν δόμων ἥτις σχηματίζει τὴν προε-

ξοχὴν (empatement) τοίχου ἐπὶ τοῦ ἰσογαίου· || **δόμοι περιφερεῖς ἢ κυκλοτερεῖς**, assises circulaires, καλοῦνται οἱ δόμοι οἱ εὑρισκόμενοι ἐπὶ περιφεροῦς ἀψῖδος (coupole) ἢ κυκλοτεροῦς τοίχου· || **δόμοι ἐπενδύσεων**, assises de revêtements, καλοῦνται οἱ ἔχοντες μίαν μόνον ὄψιν καὶ χρήσιμοι διὰ τοίχους πρὸς ὑποστήριξιν γαιῶν, ὡς εἶνε οἱ τοῖχοι τῶν προκυμαιῶν (quai), κτλ. || **δόμοι ἐξωραχίου** (ὑπεράντυγος), assises d'extrados; δόμοι πληροῦντες τὰς ῥάχεις ἀψῖδος ἢ καμάρας· || **ἰσόδομος οἰκοδόμησις** (βλ. ἰσόδομον εἰς λέξιν διάταξις), construction à assises reglées, λατ. opus isodomum, **εὐθεῖς τοῖχοι** ἢ **δόμοι**, τὸ ἰσόδομον, ἤτοι κτίσιμον μὲ συμμετρικοὺς ἰσομεγέθεις λίθους, καλουμένους συννόμους λίθους ἢ πλίνθους (carreaux). Ὅταν οἱ διάφοροι δόμοι (στοῖχοι) δὲν ἔχωσι τὸ ἴδιον ὕψος μεταξύ των, τότε ἡ τοιχοδομία καλεῖται ψευδισόδομος (pseudisodomum), assises qui ne sont pas égales en hauteur; || [οἰκοδ.] —, couche, n.f. = assise, στρῶσις, διάστρωσις· || [ναυτ.] **δόμοι**, couches, n. f. τεμάχια ξύλινα χρησιμεύοντα πρὸς σύνδεσμον ἢ συμβολὴν δι' ἐπιθέσεως τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δέ· || [ναυτ.] δόμος ἐπιδέσμου, couche d'un amarrage λέγονται κοινῶς τὰ χέρια μιᾶς λιγγαδούρας· βλ. καὶ **ἐπίδεσμος**. § [ἀρχιτ.] δόμος, dôme, n. m. = θόλος, coupole, n. f. Αἱ δύο αὗται λέξεις ἔχουσι παρὰ τοῖς Γάλλοις τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἀλλὰ τὴν λέξιν dôme μεταχειρίζονται συνηθέστερον ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ, ἐνῷ τὴν λέξιν coupole χρῶνται οἱ καλλιτέχναι καὶ πολυμαθεῖς, καθὼς καὶ ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ· βλ. καὶ **τροῦλλος**. **Δόμος**, ου, ὁ (ἐκ τοῦ δέμω, τμῆμα τοῦ ὅλου κτιρίου). **Θόλος**, ου, ὁ· καλεῖται οὕτω γενικῶς στέγασις ἡμισφαιροειδοῦς σχήματος καλύπτουσα κτίριόν τι· βλ. **τροῦλλος**, **ἀψίς**, **θόλος**· || **δόμος ἢ θόλος καταβεβιβασμένος**, dôme surbaissé; ἤτοι ἡμισφαιροειδὴς θόλος πεπιεσμένος ἐκ τῶν ἄνω· || **δόμος ἢ θόλος ὑπερυψωμένος**, dôme surmonté; ἤτοι ἡμισφαιροειδὴς θόλος ἐπιμήκης πρὸς τὰ ἄνω· || **δόμος ἢ θόλος πολύεδρος**, dôme à pans; εἶδος θόλου οὗτινος ἡ βάσις καθὼς καὶ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ σχῆμα παρουσιάζει πολύγωνον, συνήθως δὲ ὀκτάγωνον· || **δόμος ἢ θόλος στρεπτὸς ἢ συνεστραμμένος**, dôme tors, εἶνε ὁ κατασκευαζόμενος ὡς τὸν προηγούμενον ἐπὶ πολυγωνικῆς βάσεως, ἀλλ' οὗτινος αἱ κόψεις ἀντὶ νὰ εὑρίσκωνται ἐπὶ καθέτου ἐπιπέδου διερχομένου διὰ τοῦ ἄξονος τοῦ θόλου, εἶνε συνεστραμμέναι περὶ τὸν ἄξονα. § [ξυλουρ.] δόμος, dôme; βλ. **στέγη σφαιρική**, comble sphérique. § δόμος, dôme; βλ. **ἡμίκρανον**, chapeau.

δονᾷ, [διάλ. Οἰν.] (ἀπρόσωπον) = δονέω-ῶ «ἡ καμπάνα ἐδόνησεν» = ἀντήχησεν.

δονάκιον, ου, τό· vibrion, n. m. (μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα).

δονακίς, ίδος, ἡ· (φυτόν), ἡ καλαμῖτις, arundinaire, n. f.

δονακοειδῆ (φυτά), τὰ καλαμοειδῆ, arundinacées, n. f. pl.

δόναξ, ακος, ὁ· roseau, n. m. ὁ κάλαμος, κοινῶς τὸ **καλάμι**, δόναξ, donax, n. m. § δόναξ, κάλαμος, arunde, n. m. || δόναξ τὸ ὁρμίδι, ligne, n. f. κοινῶς τὸ **καλαμίδι** διὰ τὴν ἁλιείαν, ἤτοι βάκτρον ἐκ δόνακος, long bâton en roseau. § [ἀρχ.] δόναξ, roseau ou endenture, n. f. κόσμημα ἔχον τὸ σχῆμα μακρᾶς κυλινδρικῆς ῥάβδου, χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ πληροῖ τὰ διαξύσματα (cannelures) κίονός τινος ἢ παραστάδος, ἀπὸ τῆς βάσεως μέχρι τοῦ τρίτου τοῦ ὕψους τοῦ κορμοῦ.

δονέω-ῶ, βλ. δονῶ.

δόνημα, ατος, τό· τὸ κούνημα, τὸ κίνημα, secousse, n.f. τὸ κλόνημα, τὸ τάραγμα, agitation, n. f. τὸ τράνταγμα, ὁ κλονισμός, δονισμός, trépidation, n. f.

δόνησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ δονεῖν, action de faire vibrer (de secouer; d'agiter); καλεῖται ἡ κίνησις καθ' ἣν τὸ κινητὸν διατρέχει ἐπανειλημμένως τὸ αὐτὸ διάστημα προχωροῦν ὁμοιοτρόπως καὶ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ χρόνου ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἑτέρου ἄκρου κατ' ἀμφοτέρας τὰς διευθύνσεις ἐναλλάξ. Τοιαύτη εἶνε ἡ κίνησις τοῦ ἐκκρεμοῦς, ἢ τῶν μορίων τῶν σωμάτων ὅταν ταῦτα παράγωσιν ἦχον, ἢ τῶν μορίων τοῦ ἀέρος κατὰ τὴν διάδοσιν τοῦ ἤχου, ἢ τῶν μορίων τοῦ ὕδατος ὅταν τοῦτο κυματίζῃ, κτλ. Τὰς δονήσεις διακρίνομεν εἰς στασίμους, ὁποῖαι εἶνε αἱ δονήσεις (vibrations) χορδῆς τινὸς ἠχούσης, ἧς πάντα τὰ μόρια ταὐτοχρόνως τίθενται εἰς κίνησιν, καὶ **προϊούσας**, ὁποῖαι αἱ τοῦ κυματίζοντος ὕδατος καὶ τοῦ ἀέρος, καθ' ἃς ἡ κίνησις μεταδίδεται βαθμηδὸν ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ κραδασμοῦ εἰς τὰ ἐγγὺς μόρια καὶ ἀπὸ τούτων διαδοχικῶς εἰς τὰ ἀπωτέρω· συνεπῶς δόνησις = παλμικὴ κίνησις, vibration, n. f. κλόνησις, ταραχή, agitation, n. f. || ἡ κίνησις, τὸ κούνημα, secousse, n. f. || ἡ δόνησις τῆς χορδῆς, la vibration de la corde; || δονήσεις σεισμοῦ, secousses d'un tremblement de terre.

δονισμός, οῦ, ὁ· τὸ δόνημα· ἐπίσης ὁ κλονισμός, trépidation, n. f ἤτοι ἡ βιαία ταραχὴ ἢ κίνησις· π. χ. δονισμὸς τῶν νεύρων, ἰνῶν, κτλ. ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν trépidation λέγεται ὁ ἐκ θεμελίων κλονισμός· || [ναυτ.] δονισμός, κοινῶς τὸ **τράνταγμα**, trépidation, n. f. λέγεται ὁ κλονισμὸς ὃν ὑφίσταται πλοῖόν τι κατὰ τὸν πλοῦν ἕνεκα τῆς ἐνεργείας τῆς ἕλικός του.

δονκιχωτισμός, οῦ, ὁ· [ξεν.] donquichotisme, n. m. κατ' ἀπομίμησιν τοῦ δονκιχώτου.

δοντάγρα, ας, ἡ· [δημ.] ἐργαλ. ἡ ὀδοντάγρα, davier, n. m. tenaille, n. f.

δοντάκι, τό· [δημ.] μικρὸς ὀδούς, petite dent.

δοντᾶς, ὁ· [δημ.] θηλ. δοντοῦ, (δημωδῶς), ὁ ἔχων μεγάλους ὀδόντας, qui a de grosses dents.

δοντέα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ δοντιὰ (βλ. λέξιν) = δῆγμα δι' ὀδόντος.

δόντι, τό· [δημ.] (κοινὴ ὀνομασία τοῦ ὀδούς), dent, n. f. || τὰ **ἐμπροσθινὰ δόντια**, οἱ πρόσθιοι ὀδόντες, τομεῖς, διχαστῆρες, γελα-

σῖνοι, les dents incisives ; || τὰ πλαγινὰ δόντια, τὰ σκυλόδοντα, des dents canines (angulaires) ; || τὰ πισινὰ δόντια, les dents molaires ; [δι' ὅλα ταῦτα βλ. ὀδούς]· || μὲ τὰ δόντια, avec les dents ; à belles dents ; || τὸν ἐκράτησα μὲ τὰ δόντια [φρ.], je l'ai retenu (contenu) à grande-peine=μετὰ κόπου· || αὐτὸ δὲν εἶνε διὰ τὰ δόντια του [φρ.], ce n'est pas pour lui que le four chauffe ; || δὲν ἔχει νὰ ξύσῃ τὸ δόντι του [φρ.], il n'a pas de quoi mettre sous la dent ; || τοῦ ἔδειξα (τοῦ ἔτριξα) τὰ δόντια, je lui ai montré les dents; || τοῦ ὡμίλησα ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια, je lui ai parlé des grosses dents; || ἔχει δόντια [ἐπὶ ἀνθρ.], il a bec et ongles ; [ἐπὶ πραγμ.], c'est une affaire difficile ; c'est une rude besogne ; || τοῦ πονεῖ τὸ δόντι δι' αὐτὴν [φρ.], il a un faible pour elle. § [τεχνολ.] — τῆς ἀγκύρας, βλ. **ἀκρωνύχιον**· || — τοῦ κλειδιοῦ, panneton [de clef] ; βλ. ὀδούς· || — δικράνου [διχάλου, περόνης], dent de fourchon [de fourche; de fourchette]; || — (ὀδοὺς) κτενιοῦ, πρίονος καὶ παρομοίων, dent de peigne ; de scie ; || —, mentonnet, n. m. βλ. γένειον· || [πληθ.] δόντια (ὀδόντες) φύλλου, ταινίας, κτλ. dentelures d'une feuille ; d'une bande, etc. § δόντι, brèche, n. f. || τὸ μαχαῖρι εἶνε ὅλον δόντια, le couteau est plein de brèches. § [ναυτ.] δόντι (ὀδοὺς), dent, n. f. adent, n. m. δόντι (διὰ σκάτσα), tenon, n. m. βλ. τόρμος.

δοντιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] τὸ σημεῖον τοῦ δαγκάματος, τὸ δῆγμα, coup de dent ; || [ζῴου] dentée, n. f.

δοντόπονος, ου, ὁ· [δημ.] ὀδονταλγία, mal de dents ; ὁ πονόδοντος.

δόνω, [δημ.] ἀντὶ δίνω.

δονῶ (έω), μέλλων ήσω, ἐκτελῶ δονήσεις, faire vibrer ; κινῶ, secouer ; ταράσσω, agiter ; κλονῶ, κλονίζω, ébranler ; || αἱ χορδαὶ δονοῦνται, les cordes vibrent ; || [μεταφ.] ἡ φωνή του δονεῖ τὴν καρδίαν μου, sa voix fait vibrer mon cœur.

δόξα, ης, ἡ· gloire, n. f. κλέος, εὔκλεια, ἡ καλὴ φήμη ἢ ὑπόληψις, ἡ τιμὴ (honneur) ἡ παρεχομένη εἰς πρόσωπον, ἡ ὑπόληψις, estime, n. f. bonne réputation ; ὅθεν ἡ λάμπρυνσις, ὁ δοξασμός, illustration, n. f. δόξα εἶνε ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος, εὔκλεια, ἡ δόξα παρὰ τῶν ἀγαθῶν· || ὑπῆρξεν ἡ δόξα τοῦ αἰῶνός του, il fut la gloire (l'illustration) de son siècle. § [Γρφ.] ὁ ὕμνος, τὸ ἐγκώμιον, louange, n. f. || εἰς δόξαν Θεοῦ, à la louange de Dieu ; || δόξα τῷ Θεῷ, Dieu soit loué. § δόξα, ἐκεῖνο ὅπερ φαίνεται, ὅπερ νομίζει τις, ἡ γνώμη περί τινος, συνεπῶς ὁ στοχασμός, ἡ ἰδέα, ἡ γνώμη, opinion, n. f. ἡ πίστις διά τι, τὸ δόγμα, croyance, n. f. doctrine, n. f. dogme, n. m. || ἐσφαλμένη δόξα, croyance (doctrine) erronée ; || πολιτικαὶ δόξαι, opinions politiques ; || κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν = κατὰ τὴν γνώμην μου, κατ' ἐμὲ τοὐλάχιστον, d'après mon opinion ; d'après moi. § δόξα, ης, ἡ· [δημ. καὶ διάλ. Κύμης καὶ Οἰνόης]=τὸ οὐράνιον τόξον =ἡ ἶρις, arc-en-ciel, n. m.

δοξάζω, μέλ. άσω, λαμπρύνω, κοσμῶ, illustrer ; ἐπαινῶ, μεγαλύνω, ἐγκωμιάζω, glorifier ; rendre gloire à ; τιμῶ, honorer ; ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω, célébrer ; || ἐδόξασε τὴν πατρίδα του, il a illustré son pays ; || δοξάζω τὸν Θεόν, δίδωμι (ἀπονέμω) δόξαν τῷ Θεῷ, μεγαλύνω, glorifier (honorer ; rendre gloire à) Dieu ; || δόξασε τὸν Θεὸν ὅτι ἐσώθης, rendez grâces à Dieu de votre salut ; || δοξάζω τὴν μνήμην τινός, célébrer (honorer) la mémoire de quelqu'un ; || ὅσοι δοξάζουν τὸν πλοῦτον, ceux qui prônent (λατρεύουσι, adorent ; προσκυνοῦσι, se prosternent devant) la richesse ; || οἱ δεδοξασμένοι, les personnages illustres ; οἱ ἔνδοξοι ἄνδρες, les hommes illustres (célèbres). § δοξάζω, ἔχω ὡς δόξαν, ἔχω ὡς γνώμην, avoir pour opinion ; ἔχω ὡς ἀρχήν, avoir pour principe ; εἶμαι τῆς γνώμης, être d'avis ; φρονῶ, θεωρῶ, νομίζω τινά, πιστεύω, croire, penser ; || οἱ ἀρχαῖοι ἐδόξαζον ὅτι ὁ ἥλιος κινεῖται περὶ τὴν γῆν, les anciens croyaient que le soleil tourne autour de la terre ; || κριτικοί τινες δοξάζουσιν, ὅτι, quelques critiques pensent que ; || δὲν δοξάζεις (πιστεύεις) Θεόν ; ne croyez-vous pas à Dieu ? || τοῦτο δοξάζω, telle est ma croyance.

δοξάρι, τό· τοξάριον, τό· arc, n. m. βλ. τόξον. § [ὀργανοπ.] δοξάρι[ον], τό· τοῦ τετραχόρδου (βιολίου) καὶ τῶν παρομοίων ἐγχόρδων ὀργάνων, τῆς βαρβίτου, κτλ. ὅπερ καὶ πλῆκτρον καλεῖται, archet d'un violon, d'un violoncelle, etc. || δοξάρι (χρυσοχόων, ὡρολογοποιῶν, σιδηρουργῶν, σκυτορράφων, κτλ.), archet, n. m. ou arçon, n. m. βλ. τόξον. § [ναυτ.] cou-de-cygne ; βλ. τόξον.

δοξάριον, ου, τό· μικρὸν ἐγκώμιον, petite gloire ; gloriole, n. f.

δοξασία, ας, ἡ· (δόξασμα), γνώμη, opinion, n. f. φρόνημα, φαντασία, φαντασιώδης ἰδέα, γνώμη, croyance, n. f. § δόξασμα, δόγμα, ἀρχή, ἀξίωμα, doctrine, n. f. dogme, n. m. principe, n. m. || ἡ περὶ μετεμψυχώσεως φαντασία, la doctrine de la métempsychose.

δόξασμα, ατος, τό· ἡ δοξασία, συχνότερον ὅμως δόγμα, ἀξίωμα, doctrine ; βλ. **δοξασία.**

δοξασμένος, η, ον· ὁ δεδοξασμένος η, ον· ἔνδοξος, λαμπρός, περικλεής, κλεινός, illustre; glorieux ; || δοξασμένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἢ δοξασμένος ὁ Θεὸς = χάριτι θείᾳ, τῷ Θεῷ χάρις, εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον [Γραφ.], grâces à Dieu ; Dieu, merci.

δοξασμός, οῦ, ὁ· ἡ δοξασία, γνώμη, φρόνημα, opinion, n. f. σκέψις, pensée, n. f. [ἐκκλ.] glorification, n. f. ἡ δόξα, gloire.

δοξαστικόν, τό· [ἐκκλ.] laudes, n. f. pl. οἱ πρὸ τῆς λειτουργίας αἶνοι.

δοξαστικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἐκφράζων δοξασίαν τινά, qui exprime une opinion (une croyance); ὁ κατὰ δοξασίαν, opinatif, ive.

δοξολογία, ας, ἡ· [ἐκκλ.] ἡ πρᾶξις τοῦ δοξολογεῖν, action de glorifier ; doxologie,

n. f. ὕμνος εὐχαριστήριος, δοξασμὸς πρὸς τὸν Θεόν, hymne de grâce; συνήθ. λατιν. te Deum; (προφ. té déomm) ἤτοι δοξάζειν τὸν Θεὸν διὰ λόγων, ὕμνων, ψαλμῶν, ὅθεν ἡ ἱερουργία, ἡ τελετή, célebration, n. f. (ἄρχεται αὕτη παρὰ Λατίνοις ἀπὸ τοῦ te Deum laudamus, σὲ τὸν Θεὸν ὑμνοῦμεν).

δοξολογῶ (έω), μέλ. ήσω, glorifier [Dieu]; ὑμνολογῶ, δοξάζω τὸν Θεὸν διὰ λόγων, ὕμνων, ψαλμῶν [ἐκκλ.] ψάλλω ὕμνους, ἐγκώμια, chanter les louanges; ἱερουργῶ, τελῶ ἱερουργίαν, célébrer.

δοξολογικός, ή, όν· ὁ εἰς δοξολογίαν ἀνήκων, doxologique, adj.

δοξομανής, ής, ές· φιλόδοξος μέχρι μανίας, μανιώδης διὰ δόξαν, avide de gloire; passionné pour la gloire; σπανίως φιλόδοξος, ambitieux, euse.

δοξομανία, ας, ἡ· μανιώδης φιλοδοξία, passion pour la gloire; ἤτοι ambition folle.

δοππλέριον (βλ. δοππλερίτης).

δοππλερίτης ἢ δοππλέριον, dopplerite; [ὀρυκτ.] ὀρυκτὴ ῥητίνη ἄμορφος, καστανομέλαινα τὴν χροιάν, λάμψεως ὑελοειδοῦς, καταθρυπτομένη αὐτομάτως ἐν τῷ ἀέρι εἰς θρύμματα ἰσχυρῶς λάμποντα, σκληρότητος 0,5 καὶ εἰδ. βάρους 1,098. Ἐλαφρῶς θερμαινομένη καὶ συνθλιβομένη ἀπόλλυσι 66 % ὕδωρ, μεταβάλλεται εἰς παμμέλαιναν βελουτοειδῆ μᾶζαν καὶ ἀποκτᾷ σκληρότητα 2-2,5. Ἀπαντᾷ κατὰ χειροπληθεῖς μάζας ἐντὸς κοιτασμάτων τύρφης ἰδίᾳ ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ. Χημικῶς εἶνε $C_{12} H_{14} O_6$. **Δ. Κ.**

δορά, ᾶς, ἡ· (δέρω), τὸ ἐγδαρμένον δέρμα ζώου, ἤτοι τὸ δέρμα μετὰ τῶν τριχῶν τοῦ ζώου, κοινῶς τὸ **τομάρι**, peau (f.) [écorchée]; βλ. **δέρμα**· ‖ ἡ δορὰ ζώου = τὸ δέρμα τοῦ ζώου, dépouille d'un animal (cheval, lion, etc.) ‖ — λέοντος, peau de lion; ‖ — προβάτου, peau d'agneau (de mouton); βλ. καὶ **ἀρνακίς**.

δοράτιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ δόρυ, μικρόν τι δόρυ, petite pique; esponton, n. m. demi-pique, εἶδος λόγχης. § [ναυτ.] bâton, n. m. (γενικῶς)· ‖ τὸ δοράτιον τοῦ ἀρτέμονος, bâton de foc, κοινῶς τὸ **μπαστοῦνι** τοῦ φλόκου, ἤτοι τὸ ὑπὲρ τὴν στήλην αὐτοῦ τεμάχιον τοῦ προβόλου ἱστοῦ, ἐπέχον θέσιν μεγάλου ἐπιστηλίου τοῦ προβόλου· ‖ — τοῦ προβόλου, bâton de beaupré ἢ bout dehors de beaupré; ἱστὸς τιθέμενος εἰς τὴν ἐπέκτασιν τοῦ προβόλου· ‖ **δοράτιον**, κοινῶς τὸ **μπαστοῦνι**, bout-dehors ou boute-hors; καλοῦνται οὕτω τὰ δοράτια τῶν κεραιῶν, ἅτινα εἰσὶ μικραὶ κεραῖαι παρατεθειμέναι ἑκατέρωθεν τῶν μεγάλων κεραιῶν (τοῦ ἀκατίου καὶ τοῦ μεγάλου ἱστοῦ) καὶ τῶν κεραιῶν τῶν δολώνων αὐτῶν, αἵτινες ἐξέλκονται ἐν ἀνάγκῃ πρὸς ἀναπέτασιν τῶν παριστίων (bonnettes). Διὰ τῶν δορατίων διέρχονται οἱ πόδες τῶν παριστίων, ὀνοματολογοῦνται δὲ τὰ δοράτια ἐκ τῶν κεραιῶν ἐφ' ὧν εἰσὶ τοποθετημένα, διακρινόμενα προσέτι εἰς δεξιὸν καὶ ἀριστερόν.

δορατοθήκη, ἡ· (κατὰ τὸ ὁπλοθήκη), θήκη, ratelier de piques.

δορατοφόρος, ος, ον· συνήθ. ὡς ὄνομα, ὁ φέρων δόρυ, piquier, picquier, ἢ picquaire, n.m. τακτικὸς στρατιώτης φέρων δόρυ (pique). Κατ' ἀρχὰς διὰ τοῦ ὅπλου τούτου ἦσαν ὡπλισμένοι καὶ οἱ **δίμαχοι** (dragons) ἐν Γαλλίᾳ. Οἱ ἐλβετοί, οἱ φλαμανδοὶ καὶ οἱ ἱσπανοὶ εἶχον ἀποκτήσει μεγάλην ἐπιδεξιότητα εἰς τὸν χειρισμὸν τοῦ εἰρημένου ὅπλου. Τὰ δόρατα αὐτῶν εἶχον μῆκος 6 μέτρων, ἀπετέλουν δὲ διὰ τῶν δορατοφόρων τάγματα ἐν τετραγώνῳ ἅτινα ὠνόμαζον **ἐχίνους** (hérissons). Τὰ τάγματα ταῦτα ἐσχηματίζοντο ἵνα μάχωνται ἐν πυκνῇ τάξει, περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου XIII, οἱ Γάλλοι δορατοφόροι ἐτάσσοντο ἐπὶ 10 ζυγῶν. [Ἐνῷ **δορυφόρος**, piquenier ἢ picquenaire, ἦτο στρατιώτης ὡπλισμένος μετὰ δόρατος, φέρων συνάμα καὶ ξίφος· οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἀπετέλουν ἄτακτα στίφη].

δοριάλωτος, ος, ον· βλ. **δορυάλωτος**.

δορίς, ίδος, ἡ· μαχαίριον χρήσιμον εἰς τὸ ἐκδέρειν τὰ εἰς πώλησιν ἢ θυσίαν σφαζόμενα ζῷα, couteau à dépouiller les animaux; καὶ ἐν γένει μάχαιρα μαγειρική, couteau de cuisine.

δορκάδειος, α, ον· ὁ ἀνήκων εἰς δορκάδα, κοινῶς ζαρκαδένιος, ζαρκαδήσιος, de chevreuil.

δορκάς, άδος, ἡ· καὶ ζορκάς, κοινῶς τὸ ζαρκάδι, chevreuil, n. m. καὶ ἡ θήλεια δορκάς, chevrette, n. f. τοῦ γένους τῶν ἐλάφων ἐπονομασθὲν οὕτω διὰ τοὺς ὡραίους διαυγεῖς ὀφθαλμοὺς της. Ἡ δορκὰς εἶνε εἶδος ἀντιλόπης (antilope dorcas) διακρινομένη τῶν ἄλλων ἀντιλοπῶν κυρίως διὰ τῶν μᾶλλον ἢ ἧττον ἐν σχήματι λύρας κεράτων. Ἡ δορκὰς εἶνε ἓν τῶν χαριεστέρων καὶ ἀθωοτέρων θηλαστικῶν ζώων, ἐλαφρὰ καὶ λεπτή, ζωηρὰ καὶ εὐκίνητος, ἐξημεροῦται δὲ λίαν εὐκόλως.

δόρυ, ατος, τό· ξύλον, ξυλική, κοντάρι δοκός· δοῦρα, τὰ δόρατα.

δόρυ, ατος, pique, n. f. ὅπλον ἀρχέτυπον ἀποτελούμενον ἐκ μακροῦ ξυλίνου στειλαιοῦ ἢ ἢ ξυστοῦ (hampe), εἰς τὸ ἓν ἄκρον τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε χαλκοῦν ἢ σιδηροῦν τεμάχιον εἰς ὃ ἐδίδοντο διάφορα σχήματα, ἀλλ' ὅπερ κυρίως ἦτο πεπλατυσμένον καὶ αἰχμηρόν. Τὸ ὅπλον τοῦτο ἦτο ἐν χρήσει ἀπὸ τῆς ἀπωτέρω ἀρχαιότητος, ἀπετέλει δὲ τὸν κύριον ὁπλισμὸν τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων· μετέβαλεν ὄνομα, σχῆμα καὶ διαστάσεις ἀναλόγως τῶν ἐθνῶν, τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν στρατευμάτων. Τὸ **δόρυ** ἐτηρήθη ὡς ὅπλον τοῦ πεζικοῦ καθ' ἅπαντα τὸν μεσαιῶνα καὶ μέχρι τῆς παραδοχῆς τοῦ τυφεκίου· ἦτο ἐν χρήσει καθ' ἅπαντας τοὺς πολέμους τῶν Γάλλων ἀπὸ τοῦ 1473-1705. Διενέμετο κατ' ἀρχὰς ἀπὸ κοινοῦ μεταξὺ τῶν **βαλλιστρίδων** (arbalètes) καὶ εἶτα μεταξὺ τῶν **ἀρκεβουζίων** (arquebuses), ἀλλ' ἡ ἀναλογία αὐτοῦ ἠλαττώθη βαθμηδὸν μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν πυροβόλων ὅπλων, ἐξέλειπε δέ, ἅμα τὸ πεζικὸν ὡπλίσθη μετὰ τυφεκίων καὶ βαϊοννιδων. ‖ σιδηροῦν ἡμίδορυ, **pique feu**, ξίφος ἢ

σπάθη, προσκολλωμένη ἐπὶ τῆς χάννης τοῦ ὅπλου δι' ἐλατηρίου· ἦτο ὁ πρόδρομος τῆς τοποθετήσεως τῆς βαϊοννίδος ἐπὶ τοῦ τυφεκίου· || δόρυ ναύμαχον, pique d'abordage, ἔχον αἰχμὴν ὡς τὴν τῆς λόγχης (lance), καὶ ξυστὸν (hampe) ἄνευ σταυρωτῆρος (sans sabot). Ὁλικὸν μῆκος τοῦ δόρατος 2μ.60 καὶ βάρος 1 χιλ. 700 βλ. καὶ δορυδρέπανον. § δόρυ, βλ. λόγχη, hast, n.m. || δολιχὸν δόρυ, βλ. δολιχός.

δορυάλωτος, ος, ον· ὁ διὰ δόρατος (διὰ τῶν ὅπλων) ἐν πολέμῳ συλληφθείς, conquis par les armes; αἰχμάλωτος πολέμου, prisonnier de guerre.

δορυδρέπανον, ου, τό· faux (emmanchée d'une) perche; ὅπλον τῶν ἀρχαίων, διαφέρον τοῦ δόρατος, καθότι εἶχεν ἐν τῇ ἄκρᾳ ἀντὶ αἰχμῆς δρέπανον καὶ ἐχρησίμευεν ἐν ταῖς ναυμαχίαις πρὸς ἐπίσπασιν τῶν ἐχθρικῶν νεῶν, ἐν δὲ ταῖς πολιορκίαις πρὸς κατάρριψιν τῶν ἐπάλξεων.

δορυφορέω, βλ. δορυφορῶ.

δορυφόρησις, εως, ἡ· καὶ

δορυφορία, ας, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ δορυφορεῖν, action de porter la pique; le port de la pique; || ἐπίσης ἡ πρᾶξις τοῦ συνοδεύειν, action d'escorter; ἡ συνοδεία τῶν σωματοφυλάκων, escorte, n. f. la garde du corps; la garde d'un roi; || ἡ ἀκολουθία βασιλέως, cour, n. f.

δορυφορικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν σωματοφυλακὴν (τὴν συνοδείαν) ἀνήκων, de la garde du corps; de la garde du roi; d'escorte.

δορυφόρος, ου, ὁ· ὁ δόρυ φέρων πολεμιστής, hastaire, n. m. βλ. λογχοφόρος· picquaire, n. m. piquenier, βλ. δορατοφόρος. § δορυφόρος, satellite, n.m. garde du corps, n. m. ὁ σωματοφύλαξ ἢ ἀκόλουθος βασιλέως, διότι οἱ φρουροὶ τῶν βασιλέων καὶ τῶν τυράννων ἔφερον πάντοτε δόρατα· || γενικώτερον δορυφόρος, satellite, n. m. λέγεται σήμερον ἔμμισθος ὡπλισμένος ἀνὴρ εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἀκολουθίαν ἑτέρου ἵνα ἐκτελῇ τὰς διαταγὰς τούτου, συνεπῶς κατ' ἐπέκτασιν λέγεται οὕτως ἀνὴρ ὑπακούων εἰς τὰς θελήσεις ἑτέρου· || δὲν ἐξέρχεται ποτὲ χωρὶς τοὺς δορυφόρους του, il ne sort qu'accompagné de ses satellites; || [μεταφ.] —, acolythe, n. (ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀκόλουθος, suivant, e); ἄτομον ὅπερ συνοδεύει ἕτερον, ὁ συνοδός· || [κωμικῶς] εἶνε οἱ δύο δορυφόροι του, voilà ses deux acolythes; § [ἀστρον.] δορυφόρος, satellite, n. m. δευτερεύων πλανήτης κινούμενος πέριξ πρωτεύοντος τοιούτου ἀκολουθῶν μετὰ τοῦ τελευταίου τὴν περὶ τὸν ἥλιον κίνησιν. Ἡ ἀστρονομία μέχρι σήμερον ἀνεκάλυψεν ἐκτὸς τῆς Σελήνης ἥτις εἶνε ὁ δορυφόρος τῆς γῆς (la lune est le satellite de la terre), εἰς τὸν Ἄρην δύο δορυφόρους, εἰς τὸν Δία τέσσαρας, εἰς τὸν Κρόνον ὀκτὼ (les 8 satellites de Saturne), εἰς τὸν Οὐρανὸν τέσσαρας καὶ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἕνα.

δορυφορῶ (έω), μέλ. ήσω· εἶμαι (χρησιμεύω ὡς) δορυφόρος τινός, servir de satellite; συνοδεύω καὶ προστατεύω τινὰ ὡς σωματοφύλαξ, escorter; καὶ ἐν γένει προστατεύω, φυλάττω, garder quelqu'un.

δοσίδικος, ος, ον· βλ. δωσίδικος.

δοσιδικία, ας, ἡ· βλ. δωσιδικία.

δοσίλογος, ου, ὁ· βλ. δωσίλογος· ὁ ὑπόλογος, comptable, adj. et n. m. [νομ.] rendant [compte], n. m. ὁ διδων λογαριασμόν.

δόσιμον, τό· [δημ.] ἡ πρᾶξις τοῦ δίδειν, action de donner; βλ. δόσις, τὸ διδόμενον, ce qui est donné; κατ' ἐπέκτασιν ὁ φόρος, impôt, n. m. φορολογία, imposition, n. f. οἱ δημόσιοι φόροι, charges publiques.

δόσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ δίδειν, action de donner; ἐνίοτε τὸ δεδομένον, τὸ δῶρον, don, n. m. [ἐπὶ ὅρκου], prestation, n. f. || μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, après avoir prêté serment; || [νομ.] —, ἀπόδοσις, restitution, n. f. λέγεται δικαιοπραξία ἢ πρᾶξις Ἀρχῆς δι' ἧς παρέχεται τὶ (προικός, ἐνεχύρου, κτλ.). § —, ἡ λῆψις (φαρμάκου), la prise (d'un médicament); dose, n. f. ἤτοι τὸ ποσὸν (ἡ ποσότης) τοῦ φαρμάκου ὅπερ δέον νὰ χορηγηθῇ· || δέκα κόκκοι κινίνης εἰς τρεῖς δόσεις, dix grains de quinine en trois prises; || πρέπει ν' αὐξηθῇ ἡ δόσις, il faut augmenter la dose. § δόσις, dose = ποσότης, ἤτοι τὸ ποσὸν ὕλης τινὸς εἰσερχομένης εἴς τινα συνδυασμόν· || [μεταφ.] ἔχει δόσιν τινὰ μωρίας, il a un petit grain de folie. § δόσις χρημάτων = τὸ ποσὸν ὅπερ δέον νὰ πληρωθῇ, terme, n. m. versement, n. m. || θὰ πληρώσητε εἰς δύο δόσεις, vous payerez en deux termes; || ἐτησία δόσις, annuité, n. f. || ἡ πρώτη δόσις θὰ καταβληθῇ τὴν πρώτην Ὀκτωβρίου, le premier versement se fera le premier Octobre.

δοσοληψία, ας, ἡ· [ἐμπορ.] τὸ δοῦναι καὶ λαβεῖν, le doit et l'avoir; ἡ συναλλαγή (ἐμπορική), transaction (προφ. -za) (de commerce ἢ commerciale) καὶ γενικῶς affaire[s] κοινῶς αἱ δουλιαῖς· || δὲν ἔχω δοσοληψίας μαζή του, je ne fais pas d' affaires avec lui.

δότειρα, ας, ἡ· θηλ. τοῦ δοτήρ, ἡ δίδουσα, donatrice, n. f.

δοτέον, τό· ῥημ. ἐπίθ. πρέπει νὰ δώσῃ τις, on doit donner.

δοτέος, α, ον· ῥημ. ἐπίθ. ὅστις πρέπει νὰ δοθῇ, qui doit être donné (rendu).

δοτήρ, ῆρος, ὁ· θηλ. δότειρα, ὁ διδων, celui qui donne; donneur, διανομεύς, μοιραστής· δωρητής, donateur, trice.

δοτική, ῆς, ἡ· (ἐνν. πτῶσις) [γραμμ.] datif, n. m.

δουβάρι, τό· [δημ.] καὶ ντουβάρι, τό· ὁ τοῖχος, mur, n. f. muraille, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ μὴ ἀντιλαμβανόμενος, ὁ μὴ μανθάνων εὐκόλως.

δουβλόνιον, τό· doublon, n. m. νόμισμα χρυσοῦν ἐν χρήσει ἄλλοτε ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ καὶ νῦν ἐν Μεξικῷ.

δούγα, δούγια, ἡ· [ξεν.] douve, n. f. βλ. δόγα.

δοῦκα, ἡ· [δημ. ναυτ.] ἡ πτυχή, pli, βλ. καὶ σπεῖρα, pli (d'un cordage).

δουκᾶτον, τό· duché, n. m. κτῆμα, ἰδιοκτησία δουκός· || [νόμισμα] δουκᾶτον, ducat, n. m. νόμισμα χρυσοῦν ὅπερ ἔθεσαν εἰς κυκλοφορίαν οἱ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες Κωνσταντῖνος ὁ I καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μιχαήλ, οἵτινες ἔφερον τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα Δούκας, διαδοθὲν κατόπιν εἰς τὴν Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν ὅπου καὶ ἐκόπησαν παρόμοια νομίσματα· τὰ τοῦ Κωνσταντίνου ὀνομάζονται καὶ Κωνσταντινάτα.

δουκικός, ή, όν· ducal, ale, aux ; ἀφορῶν τὸν δοῦκα ἢ τὸ δουκᾶτον.

δούκισσα, ης, ἡ· duchesse, n. f. ἡ σύζυγος τοῦ δουκός.

δούλα, ἡ· [δημ.] βλ. δούλη.

δουλαγωγόν, τὸ (έν. πλοῖον), negrier, n. m. πλοῖον ἐνεργοῦν τὴν μεταφορὰν καὶ ἐμπόριον τῶν μαύρων εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς.

δουλαμᾶς, ὁ· [ξεν.] βλ. ντουλαμᾶς, doliman, dolman ; βλ. **ἐπιχιτώνιον.**

δουλάπι, τό· [ξεν.] τὸ ἀρμάρι [ἐπίσης ξενικ.], armoire, n. f. ἱματιοθήκη [τὸ ἐντὸς τοῦ τοίχου], placard, n. m. βλ. φωριαμός, ἐντοίχιον, ἑρμάριον· || [μεταφ.] τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ δουλάπι = τὸν ἠπάτησαν, on l'a trompé.

δουλάκι, τό· [δημ.] δουλίσκη· ὁ, ἡ παῖς, μικρὸς ὑπηρέτης, petit domestique ; μικρὰ ὑπηρέτρια, petite servante ; βλ. καὶ δούλη.

δουλεία, ας, ἡ· εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐσήμαινε τὴν σκλαβιάν, ὑποδούλωσιν, esclavage, n. m. servitude ; δουλεία, εἶνε ἡ κατάστασις τοῦ δούλου, ἤτοι ἐξάρτησις, ὑποταγὴ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐλευθερίας· || ὁ ζυγὸς τῆς δουλείας, le joug de l'esclavage (de la servitude). § [νομ.] **δουλεία,** servitude, n. f. χαλεῖται τὸ ἐπὶ ἀλλοτρίου πράγματος δικαίωμα καθ' ὃ τὸ πρᾶγμα ἐξυπηρετεῖ ἔν τισιν ἀναφοραῖς τὸ συμφέρον προσώπου ἄλλου ἢ τοῦ ἰδιοκτήτου π. χ. τὸ δικαίωμα ὅπερ ἔχει τις νὰ διέρχηται διὰ τοῦ κτήματος ἄλλου ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἑαυτοῦ εἶνε δουλεία τοῦ ἑνὸς κτήματος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου. Πᾶσαι αἱ δουλεῖαι χρησιμεύουσιν εἰς ὑπηρεσίαν ἢ ὡρισμένου προσώπου ἢ ὡρισμένου πράγματος. Ὑπάρχουσιν ἐν γένει δύο εἴδη δουλειῶν, αἱ **προσωπικαὶ** (servitude personnelle) καὶ αἱ **ἐμπράγματοι** (πραγματική, réelle), λαμβάνουσαι τὴν ὀνομασίαν των ἐκ τῆς διαρκείας αὐτῶν, διότι διαρκοῦσιν αἱ προσωπικαὶ μὲν ὅσον χρόνον ζῇ τὸ ὑπηρετούμενον πρόσωπον, αἱ πραγματικαὶ δὲ ὅσον χρόνον ὑπάρχει τὸ ὑπηρετούμενον πρᾶγμα. Προσωπικαὶ δουλεῖαι εἶνε τρεῖς, ἐπικαρπία, χρῆσις καὶ οἴκησις· αἱ δὲ πραγματικαὶ διαιροῦνται εἰς **ἀστικὰς** καὶ **ἀγροτικάς**, ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν κτημάτων· || δουλεία ἐκροῆς, servitude de décharge ἢ ἁπλῶς décharge, n. f. χαλεῖται ἐκείνη ἥτις ἀναγκάζει νὰ δέχωνται τὴν ἐκροὴν τῶν ὑετίων ὑδάτων τοῦ γείτονος· || διεθνὴς δουλεία, servitude internationale ; || στρατιωτικὴ δουλεία, servitude militaire ; ἐδαφικὴ ζώνη, (zone) εἰς ἣν ἀπαγορεύεται ἡ ἀνέγερσις οἰκοδομῶν πέριξ ὀχυρωμάτων ἢ φρουρίου τινός, ἢ ἐπιτρέπεται αὐτὴ ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως, ὑπὸ ὡρισμένας τινὰς συνθήκας. Ὑπάρχουσι τριῶν εἰδῶν ζῶναι, ἡ 1η (250 μέτρα μακρὰν τῶν ὀχυρωμάτων), ἐφ' ἧς ἀπαγορεύεται ἡ οἰκοδόμησις· ἡ 2α (497 μέτρα) ἐφ' ἧς ἐπιτρέπονται ξύλινα παραπήγματα, καὶ ἡ 3η πέραν τῆς ὁποίας πᾶσα οἰκοδομὴ ἐπιτρέπεται, εἶνε 947 μέτρα μακράν, προκειμένου περὶ φρουρίων καὶ 584 μέτρα μακρὰν τῶν ὠχυρωμένων σταθμῶν.

δουλειά, ᾶς, ἡ· [δημ.] τὸ ἔργον, ἡ ἐργασία, travail, n. m. ἡ ὄχλησις, ἐργασία, besogne, n.f. ἡ ἐνασχόλησις, occupation, n. f. τὸ ἔργον, ἐργόχειρον, ouvrage, n.m. ἡ ἐργασία, αἱ ὑποθέσεις, affaire[s] ; || εἶνε ἄνθρωπος τῆς δουλειᾶς, c'est un homme de grand travail ; il est fort laborieux ; || μοῦ ἄνοιξε δουλειαῖς [φρ.], il m'a taillé de la besogne ; || δὲν κάμνει δουλειάν, il ne travaille pas ; il ne fait rien ; || δίδω ἐργασίαν (ἐνόχλησιν, κόπον), tailler de la besogne ; || δὲν εἶνε δουλειαῖς, l'ouvrage ne va pas ; || κύτταξε τὴν δουλειά σου [φρ.], mêlez-vous de (regardez) vos affaires; || αὐτὸ εἶνε μία καλὴ δουλειά, c'est une belle affaire ; || κάμε τὴν δουλειά σου, soyez tranquille ; || μὲ συγχωρεῖς μίαν στιγμήν· κάμε τὴν δουλειά σου, pardon pour un moment ; faites ; || αὐτὸ εἶνε ἰδική μου δουλειά, c'est mon affaire ; cela me regarde ; || πήγαινε [εἰς τὴν] δουλειάν σου, passez votre chemin ; allez-vous en ; || ἔκαμε τὴν δουλειά του, il a fait son affaire (son coup) ; || τὸ ἔκαμε δουλειὰ νὰ μὲ πειράζῃ, il a pris à tâche de me taquiner ; || καλὴ δουλειά, νὰ δουλειά, voilà une bonne affaire ; || [εἰρων.] ὡραία δουλειά, belle affaire ; || ἔχει πολλαῖς δουλειαῖς, il a trop à faire ; || δὲν ἔχω δουλειὰ μαζή του, je n'ai rien à faire avec lui ; || ἐδῶ εἶνε δουλειά ! il y a à gagner dans cette affaire ; || ὁ λόγος του θὰ κάμῃ δουλειά, sa parole fera beaucoup ; || αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ δουλειάν, cela peut servir ; || ἡ λέξις αὐτὴ ἔκαμε δουλειάν, ce mot à porté coup; || ἡ πολλὴ δουλειὰ τρώγει τὸν αὐθέντην [παροιμ.] trop travailler fait mal au travailleur. § δουλειὰ=τὸ ἔργον, τὸ ἐπάγγελμα, profession, n. f. ἡ τέχνη, métier, n. m. || τί δουλειὰν κάμνει ; quelle est sa profession ? βλέπε καὶ **δούλευμα.**

δούλεμμα, ατος, τό· [δημ.] καὶ

δούλευμα, ατος, τό· ἡ ἐργασία. travail, n. f. ἡ ἐπεργασία, ἐπεξεργασία, élaboration, n. f. ἡ ἐργασία, ὁ χειρισμός, manipulation, n. f. || τὸ μάρμαρον αὐτὸ χρειάζεται ἀκόμη δούλευμα, il faut travailler encore ce marbre; || τὸ δούλευμα (ὄργωμα) τῆς γῆς, ἡ ἄροσις, le labourage.

δουλεμμένος, η, ον· [δημ.] καὶ

δουλευμένος, η, ον· ὁ δεδουλευμένος, ὁ κατειργασμένος, ἐξειργασμένος, ouvré, ée,adj. travaillé, ée, etc. βλ. δουλεύω.

δούλευσις, εως, ἡ· ὑπηρεσία δούλου (ὑπηρέτου), service, n. f. || εἶνε εἰς τὴν δούλευσίν μου, il est à mon service ; ἤθελε νὰ μοῦ

πουλήσῃ δούλευσιν [φρ.] il avait l'air de me rendre service [de m'obliger]. § ἡ τιμὴ (ἀνταμοιβὴ) διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, prix de service ; ὁ μισθός, gages ; || ζητεῖ τὴν δούλευσίν του, il demande ses gages.

δουλευτής, οῦ, ὁ· ὁ δοῦλος, ὁ ὑπηρέτης, serviteur, n. m. domestique, n. m. συνηθέστερον ὅμως ἀνὴρ καλῶς ἐργαζόμενος εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἀνὴρ ἐργατικός, homme de travail ; travailleur, n. m. || εἶνε δουλευτής, c'est un bon travailleur.

δουλεύτρια, ας, ἡ· θηλ. τοῦ ἀνωτέρω, κοινῶς καὶ συνηθ. δουλεύτρα, ἡ ὑπηρέτρια servante, n. f. bonne, n. f. συνήθως ὅμως ἡ καλῶς ἐργαζομένη εἰς τὴν ἐργασίαν της, ἡ ἐργατικὴ γυνή, femme de travail ; (bonne) travailleuse.

δουλεύω, μέλ. εύσω, ὑπηρετῶ τινὰ (ἀντίθ. τοῦ ἄρχω), servir ; || δὲν δύναταί τις νὰ ὑπηρετῇ δύο αὐθέντας, on ne peut servir deux maîtres à la fois ; || μὲ δουλεύει τώρα δύο χρόνια, il est à mon service depuis deux ans ; || [εἰρων.] πολὺ καλὰ μὲ ἐδούλευσες, vous m'avez rendu là un fameux service. § δουλεύω (κυρ. ὡς τεχνίτης), ἐργάζομαι, travailler ; ἐργάζομαι, κατεργάζομαι, ouvrer ; apprêter, façonner ; || δουλεύω, κατεργάζομαι, corroyer, π. χ. ξύλα, μέταλλα, λάσπην, κτλ. βλ. καὶ κατεργάζομαι· || δὲν θέλει νὰ δουλεύσῃ, il ne veut pas travailler ; || τὴν κυριακὴν δὲν δουλεύουν le dimanche on chôme ; || διὰ νὰ γείνῃς κάτι πρέπει νὰ δουλεύσῃς, pour parvenir il faut travailler (piocher) ; || ὅπως δουλεύει, θὰ τελειώσῃ γρήγορα, du train dont il va, il aura bientôt fini ; || δουλεύω τὸν σίδηρον, travailler le fer ; || — πετσιά (κατεργάζομαι, ἐργάζομαι, προετοιμάζω), apprêter des cuirs ; || — πληγὴν [κυρίως μὲ ξαντὸν]=διαπυΐσκω, faire suppurer une plaie (ὥστε νὰ ἐκρέῃ πῦον) ; || — ἐκδόριον, entretenir un vésicatoire ; || [ναυτ.] — πανί (τὰ πανιὰ), faire servir ἢ faire porter, βλέπε [ναυτ.] ἐπιτρέπω· || — τὴν λάσπην, corroyer, βλ. ἀναδεύω. § [οὐδ. ἐπὶ ἀψύχων] δουλεύω= λειτουργῶ, fonctionner ; aller ; marcher ; jouer ; || ἡ μηχανὴ δὲν δουλεύει πλέον, la machine ne fonctionne plus ; τὸ ὡρολόγι δουλεύει πολὺ καλά, la montre marche très bien ; || ἡ κλειδαριὰ αὐτὴ δὲν δουλεύει καλά, cette serrure ne joue pas bien ; || ὁ μύλος δὲν δουλεύει (ἀργεῖ), le moulin chôme ; || ἡ πληγὴ δὲν δουλεύει πλέον (ἢ δουλεύει πολὺ), la plaie ne donne plus (ou rend beaucoup) ; || τὸ ἐμπόριον δουλεύει, le commerce va. § [μέσ.] δουλεύομαι=ἐνεργοῦμαι, ἀποπατῶ, avoir une évacuation ; aller à la selle ; aller ; || ἐδουλεύθη τρεῖς φοραῖς, il est allé trois fois. § [παθ. μετοχ.] δεδουλευμένος, η, ον· travaillé, ée ; ouvré, ée, etc. || [ἐπὶ τόκων, μισθῶν, κτλ.] δεδουλευμένος=πληρωτέος, payable ; ὀφειλόμενος, dû, e ; διατρέξας, couru, e ; λήξας, échu, e.

δούλεψη, ἡ· [δημ.] τὸ ἐκ τῆς ἐργασίας λαμβανόμενον ἀντίτιμον, ὁ μισθός.

δούλη, ης, ἡ· (τὸ θηλ. τοῦ δοῦλος) κοινῶς ἡ δούλα καὶ δουλεύτρα, ἡ ὑπηρετοῦσα τινά, ἡ ὑπηρέτρια, servante, n. f. θεραπαινίς, θεράπαινα, bonne, n. f. [πληθ.] femmes ; || — τοῦ θεοῦ, servante de seigneur ; βλ. καὶ δοῦλος. § δούλη, ἡ αἰχμάλωτος, κοινῶς ἡ σκλάβα (femme) esclave, n. f. βλ. καὶ δοῦλος.

δουλικόν, τό· [δημ.] μικρὰ ὑπηρέτρια (δοῦλα), petite servante ; petite bonne ; || [πληθ.] τὰ δουλικὰ = οἱ θεράποντες, οἱ ὑπηρέται, les domestiques ; les gens (οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπητιοῦ), [εἰρων.] ἡ θεραπεία, οἱ θεράποντες, la valetaille.

δουλικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς δούλους ἢ δουλείαν, ὁ σκλαβικός, d'esclave ; d'esclavage. § ποταπός, bas ; ὑποτεταγμένος, servile, adj.

δουλικότης, ητος, ἡ· ἡ δουλοπρέπεια, servilité, n. f. χαμέρπεια, bassesse, n. f.

δουλικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον δουλικόν, servilement ; ὡς ὁ δοῦλος, en esclave.

δουλίσκη, ης, ἡ· κοινῶς ἡ δουλίτσα.

δουλίτσα, ἡ· [δημ.] (ἡ δουλίσκη) λέγεται ἡ μικρὰ ὑπηρέτρια, petite servante. § μικρὰ δουλειά, μικρά τις ὑπόθεσις, petite affaire ; petite besogne ; || κάμνει ἤσυχα ἤσυχα ταῖς δουλίτσαις του, il fait tout doucement ses affaires ; il va son petit train.

δουλιῶ, [διάλ. Νάξου]=φοβοῦμαι, συστέλλομαι, ἐκ τοῦ ἀρχαίου δειλιάω.

δουλογνώμων, ων, ον, γεν. ονος, βλ. δουλόφρων.

δουλοπαροικία, ας, ἡ· état (qualité) de serf ; ἡ κατάστασις (ἰδιότης) τοῦ δουλοπαροίκου, servage, n. f. § τιμάριον, fief.

δουλοπάροικος, ὁ, ἡ· serf. n. ἢ serve, δοῦλος (σκλάβος) ἀχώριστος ἀπὸ τὴν γῆν τὴν ὁποίαν καλλιεργεῖ, ἀποδίδων μέρος τοῦ καρποῦ εἰς τὸν ἄρχοντα τοῦ τόπου (τὸ πάλαι τιμάριον, φέουδον, fief, n. m.)

δουλοπρέπεια, ας, ἡ· δουλικόν, ποταπὸν φρόνημα, servilité, n. f. χαμέρπεια, bassesse, n. f.

δουλοπρεπής, ής, ές· ὁ κατάλληλος, ὁ πρέπων εἰς δοῦλον, servile, adj. ἤτοι δουλόφρων, ποταπόφρων, πρόστυχος τοὺς τρόπους, bas, basse ; rampant, e ; || δουλοπρεπὴς ὑπόκλισις, courbette, n. f.

δουλοπρεπῶς, [ἐπίρ.] ὡς ἁρμόζει εἰς δούλους, servilement, adv. χαμερπῶς, bassement ; || ὡς ἁρμόζει εἰς ὑπηρέτην, en valet.

δοῦλος, ὁ· θηλ. δούλη, ἡ· τὸ ἀνδράποδον, ὑποδουλωθεὶς ἐν πολέμῳ, σκλάβος, ἀντίθετον τοῦ ἐλεύθερος, esclave, n. (κυρίως καὶ μεταφορ.), ὑποτεταγμένος, ὑπόδουλος, asservi, e ; || ἐπίσης ὡς ἐπίθετον, δοῦλος, η, ον· esclave, adj. asservi, e ; || τὰ δοῦλα καὶ τὰ ἐλεύθερα, ce qui est esclave et ce qui est libre, ἤτοι οἱ ἐλεύθεροι (ἄνθρωποι) καὶ οἱ δοῦλοι· || τὸ ἔθνος ἦτο δοῦλον, la nation était asservie ; || οἱ δοῦλοι λαοί, les peuples esclaves. § δοῦλος,

συνήθως ὁ ὑπηρετῶν, ὑπηρέτης, serviteur, n. domestique; valet, οἱ δοῦλοι, οἱ ὑπηρέται, ἡ θεραπεία [πληθυντικῶς] gens; οἱ θεράποντες [εἰρωνικῶς], la valetaille; ‖ ἔστειλα τὸν δοῦλόν μου, j'ai envoyé mon domestique; ‖ ἐμβῆκε δοῦλος, il est entré en condition (comme domestique); ‖ — τοῦ Θεοῦ, serviteur du Seigneur; ‖ φέρεται ὡς ἂν ἦτο δοῦλός του, il se comporte comme s'il était son valet; ‖ [ἐπὶ χαιρετισμοῦ] δοῦλός σας ταπεινός, votre serviteur; votre très humble serviteur.

δουλοσύνη, ης, ἡ· ἡ δουλικὴ κατάστασις, ἡ δουλεία· ἐπίσης ἡ δουλοφροσύνη· ‖ δουλοσύνη. [διάλ. Οἰνόης]=δουλεία, ὑπηρεσία.

δουλοφροσύνη, ης, ἡ· ἡ δουλοπρέπεια, τὸ δουλικόν, τὸ ποταπὸν φρόνημα, servilité [d'âme]; servilisme, n. m. χαμέρπεια, bassesse, n. f.

δουλόφρων, ων, ον, γεν. ονος, ὁ· δουλογνώμων, ὁ δουλικὴν γνώμην, ποταπὸν φρόνημα ἔχων, συνώνυμον τῷ δουλοπρεπὴς [qui a l'âme] servile; καὶ ἐν γένει χαμερπής, bas, basse; rampant, e.

δουλόω-ῶ, μέλ. ώσω (δοῦλος), κάμνω τινὰ δοῦλον, ὑποδουλώνω, ὑποδουλῶ, σκλαβώνω, asservir; reduire en esclavage; ‖ ὑποδουλῶ, ὑποτάσσω, καθυποτάσσω, subjuguer; καταβάλλω, καθυποτάσσω, dompter.

δούλωσις, εως, ἡ· ὑποδούλωσις, asservissement, n. m.

δουμορτιερίτης, [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν ἀνήκον εἰς τὴν ὁμάδα τοῦ Ἀνδαλοσσίτου, χρώματος ζωηρῶς κυανοῦ καὶ εἰδ. βάρους 3,36. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθὸν σύστημα. Χημικῶς εἶνε $(Al_2)_4$ Si_3 O_{18}. Δ. Κ.

δούμπιγγ, (λῖπος) dubbing (graisse), διὰ τὴν λίπανσιν τῆς σαγῆς καὶ ἐν γένει τῶν σκυτῶν· ἀποτελεῖται ἐξ ἴσων μερῶν ὀνυχελαίου καὶ προβείου στέατος ἀναλελυμένων ὁμοῦ.

δοῦναι (ἀόρ. β'. ἀπαρ. τοῦ δίδωμι, δίδω), τὸ δοῦναι, le doit, n. m. τὸ ὅ,τι ὀφείλει τις νὰ δώσῃ, le doit et l'avoir, τὸ δοῦναι καὶ τὸ λαβεῖν, le doit et l'avoir; ‖ ὅταν ὁ ὀφείλων ἦνε εἷς εἰς τοὺς ἐμπορικοὺς λογαρισμοὺς τίθεται doit; ὅταν ἦνε πολλοὶ οἱ ὀφείλοντες, doivent; ‖ [ἐμπορ.] δοῦναι οἱ κ. κ. . . . τρεχούμενος λογαριασμὸς αὐτῶν παρὰ τοῖς κ. κ. . . . doivent M. M. . . . . leur compte courant chez M. M. . . .

δούξ, κός, ὁ (θηλ. δούκισσα), duc, n. m. λέξις λατινικὴ (dux) σημαίνουσα τὸν ὁδηγόν, ὡς τίτλος δὲ χρησιμοποιηθεῖσα κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν γερμανικὴν λέξιν Herzog (στρατηλάτης). Εἶνε τίτλος εὐγενείας μετὰ τὸν τοῦ πρίγκηπος καὶ πρὸ τοῦ τοῦ μαρκησίου.

δουπέω-ῶ (γδουπῶ), μέλ. ήσω, ἐκβάλλω ὑπόκωφον δοῦπον, βαθὺν ἦχον, ἀντηχῶ ὑποκώφως, θορυβῶ, faire du bruit; ἰδίως θορυβῶ διὰ πτώσεως, faire du bruit en tombant; κυρίως πίπτω, tomber; καὶ ἐνερ. κτυπῶ, κροτῶ θορυβωδῶς, frapper avec bruit; καὶ ἐν γένει κρούω, κτυπῶ, frapper.

δούπημα, ατος, τό· ὁ δοῦπος, ὁ θόρυβος, bruit, n. m. ἡ πτῶσις, chute, n. f. § [πληθ.] δουπήματα, τά· tocs, n. m. pl. ἐργαλεῖα τινὰ ὡρισμένα εἰς τὸ δουπεῖν, προξενεῖν δοῦπον (γδοῦπον, κρότον).

δοῦπος, ου, ὁ· (γδοῦπος)· ὁ ὑπόκωφος θόρυβος, κρότος πολεμικὴ ταραχή, κρότος (ἀκοντίων, ὅπλων, βημάτων) καὶ ἐν γένει ὁ ἐκ τῆς πτώσεως παραγόμενος ψόφος, κτύπος, bruit, n. m. (d'une chose qui tombe); συνεπῶς bruit; ‖ ἐπίσης δοῦπος σημαίνει αὐτὴν τὴν πτῶσιν, chute, n. f.

δοῦρα, τά· τὰ δόρατα, τὰ ἐκ ξύλου, en bois.

δουρανζίτης, durangite [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν ἐρυθροκίτρινον, λάμψεως ἰσχυρᾶς ὑελοειδοῦς, διπλοθλαστικόν, σκληρότητος 5,0 καὶ εἰδ. βάρους 3,95 - 4,03. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον προκλινὲς σύστημα. Οἱ κρύσταλλοι αὐτοῦ εἶνε τραχεῖς καὶ ἀλαμπεῖς. Χημικῶς εἶνε $Na_2\ (R_2)\ Fe_2\ (As\ O_4)_2$. Δ. Κ.

δουράτειος καὶ δούρειος, ὁ ξύλινος, de bois, fait de bois.

δουροδόκος, ου, ἡ· (ἐκ τοῦ δοῦρον, δούρειον, σημαίνοντος ξύλον, bois καὶ δοκή, δοχή, ὑποδοχή, sablière, n. f. ou plate-forme [ξυλουργ.], ὑπερεισματικὴ δοκός, ἔρεισμα, κοινῶς ἡ ποδιά· καλεῖται οὕτω παχεῖα δοκὸς τιθεμένη ὁριζοντίως διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἄκρων ἑτέρων δοκῶν· π. χ. ἡ δουροδόκος, sablière ἢ plate-forme, τίθεται ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τῶν τοίχων τῆς προσόψεως οἰκίας τινὸς ἥτις δέχεται καὶ ἐρείδει (ὑποστηρίζει) τὰ ἄκρα τῶν ἐπιτεγίδων τῆς στέγης (le pied des chevrons), ἐπίσης ὑποστηρίζει ἐνίοτε καὶ τοὺς πόδας τῶν ἀμειβόντων τῶν ζευκτῶν· βλ. στέγη, comble. Ἡ δουροδόκος ἐπακουμβᾷ συνήθως ἐπὶ τοιχοποιΐας, ὅταν δὲ κεῖται ἐπὶ ξυλοστατῶν καλεῖται κοινῶς ταμπάνι.

δουφρενίτης ἢ χλωροσίδηρος, dufrenite; [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν πρασινόχρουν ἀποκλῖνον πρὸς τὸ κίτρινον. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθὸν σύστημα. Ἀπαντᾷ καὶ εἰς μάζας βοτρυοειδεῖς, νεφροειδεῖς μεθ' ἱστοῦ ἰνώδους. Χημικῶς εἶνε ταὐτὸν τῷ κραουρίτῃ καὶ θεωρεῖται παραλλαγὴ αὐτοῦ· βλ. κραουρίτης. Δ. Κ.

δουφρενοϊδίτης ἢ δουφρενόϊον, dufrenoysite; [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν λάμψεως μεταλλικῆς, σκληρότητος 3 καὶ εἰδ. βάρους 5,549 - 5,569 σύστημα. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθὸν σύστημα. Χημικῶς εἶνε $2PbS+As_2S_3$ μετ' ὀλίγου Fe, Cu καὶ Ag. Εἰς τοῦτο ἀνήκουσι τὰ ὀρυκτὰ κοσαλίτης ($2PbS+Bi_2S_3$), βιελκίτης καὶ σχαιοβαχίτης. Δ. Κ.

δοχεῖον, ου, τό· ἄγγος, ἀγγεῖον, vase, n. m. ἐν ᾧ τίθεταί τι· récipient, n. m. τὸ χρησιμεῦον ἵνα δέχηταί τι· ἰδιαιτέρως δὲ δοχεῖα, récipients, λέγονται αἱ βαυκαλίδες (bocals), αἱ φιάλαι, κτλ. ‖ [ἐπὶ κακοῦ συνήθως] réceptacle, n. m.=ἀποδοχεῖον, δοχεῖον ἀκαθαρσιῶν· ‖ — ἀνθέων, vase de fleurs; ‖ δοχεῖα ἐκ πορσελάνης, vases en porcelaine; ‖ δοχεῖα ὑάλινα, vases en verre; ‖ δοχεῖα λευκοσιδηρᾶ,

vases en fer blanc ; || — λαμπῶν, vases de lampes ; || — γλυκοῦ, vase de confiture ; || δοχεῖα διάφορα, vases divers ; || — τοῦ ρωμίου, un poinçon de rhum ; || — τοῦ βουτύρου, un frequin de beurre ; || — ἐλαίου (βογή) un estagnon d'huile ; || ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ ἔγεινε δοχεῖον πάσης ἀκαθαρσίας, ce journal est devenu le réceptacle de toutes les immondices; || δοχεῖον, ἡ πυξίς, τὸ κυτίον, boîte, n. f. || δοχεῖον, ἡ θήκη, étui, n. m. || δοχεῖον, τὸ κυάθιον, godet, n. m. π. χ. ἀλειμματοδοχεῖον, godet à graisse ; || — λιπαντικόν, βλ. **ἄλειπτρον.** § δοχεῖον παροχικόν, bouteille alimentaire ; παροχικὴ συσκευὴ ἀποτελουμένη ἐκ δοχείου ὑπερκειμένου ἀτμολέβητος καὶ φέροντος τέσσαρας σωλῆνας ἐνεργοῦντας ὡς ἑξῆς : ὁ εἷς συγκοινωνεῖ μετὰ δεξαμενῆς ὕδατος καὶ χρησιμεύει πρὸς πλήρωσιν τοῦ δοχείου, ὁ δεύτερος χρησιμεύει πρὸς ἐξαίρεσιν καὶ ἐκβολὴν τοῦ ὑπερεκχειλίζοντος (trop-plein) ὕδατος, ὁ τρίτος συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ ὑδροθαλάμου τοῦ λέβητος καὶ ὁ τέταρτος μετὰ τοῦ ἀτμοθαλάμου, ἐξ οὗ εἰσδύων ὁ ἀτμὸς ἐν τῷ δοχείῳ πιέζει τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος καὶ ἀναγκάζει αὐτὸ νὰ εἰσρεύσῃ εἰς τὸν ὑδροθάλαμον διὰ τοῦ τρίτου σωλῆνος πρὸς παροχὴν ὕδατος. § [ναυτ.] τὰ δοχεῖα [πλοίου], les futailles, n. f. pl. κοινῶς ἡ πίπαις· γενικὸς ὅρος σημαίνων τὰ βουτία, ὑδροφόρια καὶ λοιπὰ ἀγγεῖα πλοίου τινὸς τὰ χρησιμεύοντα εἰς ἔνθεσιν ὕδατος καὶ λοιπῶν ῥευστῶν.

δόχι, τό· [διάλ. Ἠπείρου]=τόπος δι' ἐνέδραν, χαρτέρι, ὁ λόχος.

δραγάμπηης, [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=ὁ πρῶτος ἀμπελοφύλαξ.

δραγάτης, ὁ· [ξεν.] βλ. **ἀμπελοφύλαξ·** καὶ ἐν γένει **ἀγροφύλαξ** καὶ ἀποθηκάριος, un garde-magasin = φύλαξ ἀποθήκης. [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] λέγεται δραγάτ[η]ς, ὁ.

δραγκόνω, [διάλ. Ἠπείρου] = **πιάνομαι, αἱμοδιάζω·** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ λέγεται περὶ τῶν πασχόντων μελῶν τοῦ σώματος συνεπείᾳ κρυολογήματος.

δρᾶγμα, ατος, τό· (δράσσω) καὶ **δράξ,** κοινῶς φοῦχτα, χοῦφτα δραξιά, poignée, n.f. ὅσον δύναταί τις νὰ δράξῃ μὲ ἁπλωμένον χέρι, ἁπλοχεριά, δραξιά, μὲ τὴν φοῦχτά του· βλ. καὶ **ἁπλόχερον·** ἐπίσης δρᾶγμα, javelle, n. f. (d'épis), ἡ ἀγκαλιά, ἡ ἀμάλλη, ἤτοι ὅσους στάχυας μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα δύναται ν'ἀγκαλιάσῃ καὶ θερίσῃ ὁ θεριστής, ὅπερ λέγεται ἐπίσης poignée d'épis, etc; ἡ **δέσμη,** gerbe, n.f. κοινῶς τὸ δεμάτι· || — οἰσῶν ἢ οἰσυῶν ἢ λύγων, poignée d'osier ; || —, λέγεται ἐπίσης τὸ **δέμα,** botte, n. f. κοινῶς τὸ δεμάτι, ἤτοι ἄθροισμα εἰδῶν τῆς αὐτῆς φύσεως δεδεμένον.

δραγματεύω, μέλ. εύσω, καὶ δραγμεύω, συλλέγω στάχεις καὶ κάμνω ἐξ αὐτῶν δέματα, gerber, lier en faisceaux.

δραγόνος, ου, ὁ· [ξεν. στρ.] βλ. **διμάχις.**

δραγο(υ)μάνος, ὁ· [ξεν.] βλ. **διερμηνεύς.**

δραζίνα, [δημ.] βλ. **τροχήλατον.**

δραίνωσις, ἡ· [ξεν.] drainage, ἀποξήρανσις. βλ. ἀποστράγγισις.

δράκαινα, ης, ἡ καὶ κοινῶς **δρακόντισσα,** θηλ. τοῦ δράκων, dragon femelle; βλ. **δράκων.** § ἡ λάμια, ogresse, n. f. τὸ θηλ. ἤτοι ἡ σύζυγος τοῦ ogre, n. m. § [ἰχθ.] —, δραχαινίς. ἡ· δράκων ὁ θαλάσσιος, vive, n. f. καὶ γαλ. κοινῶς dragon (de mer), τρυγὼν ἡ θαλασσία· μικρὸς ἰχθὺς ἔχων παρὰ τὰ κάλυπτρα τῶν βραγχίων καὶ ἐπὶ τῶν νώτων ἀκάνθας· ἀπαιτεῖται δὲ πολλὴ προσοχὴ ἵνα μὴ κεντηθῇ τις ὑπὸ τοῦ ἰχθύος κατὰ τὴν ἄγραν, διότι τὸ κέντημα αὐτοῦ προξενεῖ πόνους δριμυτάτους. Οἱ ἁλιεῖς ἅμα συλλάβωσι τὸν ἰχθῦν, ἀμέσως ἀποκόπτουσι διὰ μαχαίρας τὰς ἀκάνθας ταύτας. § [δενδ.] dragon, n. m. καὶ dragonnier, n.m. || δρακόντειον αἷμα, sang de dragon, ou sang dragon ; ὑγρὸν ἐκρέων ἐκ τοῦ δένδρου δράκαινα· || δρακόντειος ξυλεία, bois de dragon.

δρακόντειος, ος, ον· ὁ ἀνήκων εἰς δράκοντα, draconien ; [μεταφ.] ἀδυσώπητος, σκληρὸς ὡς ὁ νομοθέτης τῶν Ἀθηνῶν Δράκων.

δρακοντιά, ἡ [δημ.] (ἀρχ. **δρακόντιον**) ἰαματικὴ βοτάνη, εἴδους τῆς ἐχιδνορρίζης ἐπονομασθεῖσα οὕτω διὰ τὴν κοκκίνην καὶ ὀφιοειδῆ ῥίζαν της.

δρακόντιον, τό· [φυτ.] κοινῶς **δρακοντιά,** gouet serpentaire.

δρακόντισσα, ἡ· θηλ. τοῦ δράκων· βλ. δράκαινα.

δράκος, ου, ὁ· βλ. δράκων. § —, παιδίον (ἄρρεν) νεογέννητον, garçon nouveau-né; bebé, n. m. ὅταν ἦνε ἀβάπτιστον· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] δράκους, ὁ.

δρακοῦλα, ἡ· κοράσιον νεογέννητον, fille nouveau-née, ὅταν εἶνε ἀβάπτιστον.

δράκων, οντος, ὁ dragon, n. m. Εἰς τοὺς μύθους πάντων σχεδὸν τῶν πεπολιτισμένων λαῶν σπουδαίαν κατέχει θέσιν ὁ δράκων (συνήθως παρ' ἡμῶν **δράκος**) κυρίως παριστάμενος ὡς ἄγρυπνος φύλαξ θησαυρῶν. Κατὰ τὰς εἰκασίας τοῦ λαοῦ εἶνε ὀφιοειδὲς θηρίον τεραστίου μεγέθους, τὸ βλέμμα ἔχον δεινόν, τὴν δὲ πνοὴν θανατηφόρον, οὐχὶ δὲ σπανίως πολυκέφαλον. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους μύθους δράκων ἐφύλαττε τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων, (dragon du jardin des Hespérides) ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, εἰς δὲ τὴν Κολχίδα δράκων ἐφύλαττε τὸ χρυσόμαλλον δέρας καὶ κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ Ἰάσωνος. Ἡ ἐκκλησία παρέλαβε τὴν ἰδέαν τοῦ δράκοντος πρὸς παράστασιν τοῦ διαβόλου, ὡς καὶ σήμερον ἔτι βλέπομεν αὐτὸν εἰς τὰς εἰκόνας κατατροπούμενον ὑπὸ τῶν ἁγίων Γεωργίου, Δημητρίου, κτλ. || ἄρα δράκων = δαίμων, démon; || βδελύγματα ἐμπνευσθέντα ὑπὸ τοῦ δαίμονος, abominations suggérées par le dragon (Pasc.) || [μεταφ.] δράκων, dragon = ἄγρυπνος καὶ ὀχληρὸς φύλαξ· || τί δράκοντες (φύλακες) αἱ γηραιαὶ παιδαγωγοί, quels dragons que ces duègnes; || ἀποκοιμίζω δράκοντα, endormir un dragon, ἐξαπατῶ τὴν ἐπιτήρησιν ἀγρύπνου φύλακος· || ἐν γένει καλεῖται δράκων, dragon, πᾶν ἄχαμπτον καὶ δύστροπον ἄτομον

ἐπί τινος ζητήματος ἢ πράγματος, ἤτοι λέγουσι, δράκων ἀρετῆς, dragon de vertu ; δράκων τιμῆς, dragon d'honneur, κτλ.=ἠθικός, τίμιος· || δράκων = λύπη, chagrin, τύψις (συνειδότος, remords, μέριμνα, souci ; χίμαιρα, chimère ; π. χ. j'ai mille dragons (Sévigné). § δράκων, dragon à feu ; ἀρχαῖον πυροβόλον τῶν 40 λιτρῶν· || — πτερωτός, dragon volant ; πυροβόλον τῶν 02 λιτρῶν· ἡ χρῆσις τοῦ δράκοντος ἔπαυσε πρὸ 150 ἐτῶν. § [ἱππολ.] δράκων, dragon, λευκὴ κηλὶς τοῦ ὀφθαλμικοῦ βολβοῦ· ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱππιατρικῇ ἐκαλεῖτο οὕτως μικρὰ λευκὴ κηλὶς ἀναφαινομένη ἐν τῇ ἴριδι τοῦ ὀφθαλμοῦ. § ἐν τῇ ἀρχαίᾳ χημείᾳ δράκων, dragon, ἐκαλεῖτο τὸ νίτρον, salpêtre. § [ἀστρ.] δράκων dragon; ἀστερισμὸς τοῦ βορείου ἡμισφαιρείου, οὗ τὸ πλεῖστον μέρος εἶνε ἀειφανὲς διὰ τὴν Ἑλλάδα· || [βοτ.] δράκων ἡ δράκαινα, dragon, n. m. δένδρον παρέχον ὡραῖον σκληρὸν ξύλον. bois de dragon=δρακόντειον ξύλον· || [ἐντομολογ.] εἶδος βόμβυγος (λατ. bombyx terrifica) ; || [ἑρπετ.] δράκων ὁ ἱπτάμενος, dragon volant, ἢ ἁπλῶς dragon ; μικρὸς σαῦρος ζῶν ,ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ τρεφόμενος ἐξ ἐντόμων· || [ἰχθυολ.] δράκων, δρακαινὶς (ἰχθύς), dragon (de mer) ; εἶνε ἡ κοινὴ ὀνομασία τῆς θαλασσίας τρυγόνος, vive, n. f. βλ. **δράκαινα**· || [ἱστορ.] δράκων, dragon, χαλεῖται τὸ εἰς τὸ ἄκρον δόρατος ἢ λόγχης προσηλούμενον τεμάχιον ὑφάσματος, ἤτοι μικρά τις σημαία, étendard,n.m. || δράκων, étendard de lance, χαλεῖται τὸ εἰς τὴν λόγχην ἢ δόρυ προσηλούμενον τεμάχιον ὑφάσματος· βλ. καὶ **παράσειον**, fanion,n. m. banderole, n. m. || —, étendard, n. m. βλ. **λάβαρον**· || ἀνυψωμένος δράκων, dragon relevé ; σημαία τῶν Λουθηριανῶν κατὰ τοὺς θρησκευτικοὺς πολέμους τοῦ XVI αἰῶνος, γενομένη παραδεκτὴ ὑπὸ τούτων ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἀνεστραμμένον δράκοντα. dragon renversé ; || λευκὸς δράκων, dragon blanc, σημαία τῶν ἀρχαίων Σαξώνων· || ἐρυθροῦς δράκων, dragon rouge, σημαία τῶν ἀρχαίων Βρετανῶν· || [ἀδαμαν.] δράκων, dragon, ὀνομασία ἣν δίδουσιν οἱ ἀδαμαντοπῶλαι εἰς στίγμα (κηλῖδα) εὑρισκόμενον ἐν τῷ ἀδάμαντι· || [ναυτ.] δράκων, dragon, μικρὸν θυελλῶδες νέφος προαγγέλλον ῥυπαῖον ἄνεμον ἢ καταιγίδα. § **δράκων**, οντος, ὁ· καὶ **δράκος**, ogre, n. m. (ἐκ τοῦ ἄγριος), ἡ λάμια, ἡ γοργώ· φανταστικὸν ἀνθρωπόμορφον θηρίον, ἤτοι γίγας τῶν παραμυθιῶν μὲ πρόσωπον εἰδεχθὲς καὶ φοβερὰν φωνήν, τρεφόμενος μὲ ὠμὸν κρέας καὶ ἰδίως μικρῶν παιδίων· || —, κατ' ἐπέκτασιν χαλεῖται οὕτω κακὸς καὶ σκληρὸς ἄνθρωπος· ὁ δράκων τῆς Κορσικῆς, l'ogre de Corse. οὕτως ἐκάλουν οἱ βασιλόφρονες Ναπολέοντα τὸν 1ον· || [οἰκον.] **δράκος**, ogre. n. m. λέγεται ὁ ἀδηφάγος, φαγᾶς ἄνθρωπος.

δρᾶμα, ατος, τὸ (δράω), τὸ πεπραγμένον, ἡ πρᾶξις, action ; ἰδίως ὅμως δρᾶμα, drame, χαλεῖται τὸ σύνολον ἐπικῶν τινων γεγονότων ὑπὸ λυρικὴν μορφήν, παρισταμένων διὰ τοῦ διαλόγου καὶ τῆς μιμήσεως, ἢ ποίημα βιωτικὴν πρᾶξιν παριστῶν καὶ ἐν θεάτρῳ παριστάμενον, pièce [de théâtre] ; τραγικὸν δρᾶμα = τραγῳδία, tragédie.

δραματικὴ (τέχνη), ἡ· art dramatique ; ἡ τέχνη τοῦ συγγράφειν δράματα, ἢ τοῦ παριστάνειν τοιαῦτα.

δραματικός, ή, όν· dramatique, adj. εἰς δρᾶμα ἀνήκων· || [οὐσ.] δραματικὸς συγγραφεύς, auteur dramatique.

δραματικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον τοῦ δράματος, δραματικόν, d'une manière dramatique ; dramatiquement, adv.

δραμάτιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ δρᾶμα, petite pièce de théâtre ; petit drame.

δραματογράφος, ὁ καὶ ἡ· δραματικὸς συγγραφεύς, auteur dramatique.

δραματολόγιον, ου, τό· répertoire [d'un théâtre], n. m. χαλεῖται τὸ σύνολον τῶν ἔργων τῶν παιζομένων ὑπό τινος θιάσου κατὰ μίαν θεατρικὴν περίοδον.

δραματοποίησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις (ἡ τέχνη, ὁ τρόπος) τοῦ δραματοποιεῖν, action (art ; manière) de dramatiser.

δραματοποιΐα, ας, ἡ· κατασκευὴ δράματος, composition d'un drame ; δραματικὴ τέχνη, art (composition) dramatique.

δραματοποιός, ὁ καὶ ἡ· ὁ ποιητὴς δραμάτων, δραματικὸς ποιητής, auteur dramatique.

δραματοποιῶ (έω), μέλ. ήσω, στιχουργῶ δραματοποίημα, παριστῶ βιωτικήν τινὰ πρᾶξιν ἐν δράματι, συνθέτω δρᾶμα, composer un drame ; dramatiser.

δραματουργία, ας, ἡ· dramaturgie, n. f. δραματικὴ σύνθεσις, composition dramatique.

δραματουργικός, ή, όν· dramaturgique, adj. ἀφορῶν τὴν δραματουργίαν.

δραματουργός, ὁ καὶ ἡ· dramaturge, n. δραματουργὸς ποιητής, auteur dramatique ; ἐν γένει ἐφευρέτης, πρωτουργὸς δράματος.

δραματουργῶ (έω), μέλ. ήσω, dramatiser ; στιχουργῶ δρᾶμα, παριστῶ βιωτικὴν πρᾶξιν ἐν δράματι, κατασκευάζω τι ἐν εἴδει δράματος.

δράμημα, ατος, τό· τὸ τρέξιμον, course, n. f. καὶ τὸ διατρεχθὲν διάστημα.

δραμῆς, [ἐπίρ.] δρομαίως, en courant.

δράμιον, ου, τό· dramme, n. f. (καὶ drachme ; βλ. καὶ **δραχμή**) τὸ 1/400 τῆς ὀκᾶς· βλ. ὀκᾶ· || [μεταφ.] κόκκος (κουκκοῦτσι), grain, n. m. ὀλίγον ἀπό, un peu de ; || δὲν ἔχει δράμι μυαλό, il n'a pas un grain (il n'a pas l'ombre) de bon sens.

δραμός, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] = δαρμός, ξυλοκόπημα «ἔφαγεν τὰ δραμούς» (= ἐξυλοκοπήθη).

δράνα, ας, ἡ· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τῆς κληματαριᾶς, ἀναδενδράδος, treille, n. f.

δρανίν, τό· [διάλ. Οἰνόης] (ἕδρανον) = τὸ ῥάφι, θρανίον.

δράξ, ακός, ὁ καὶ ἡ· βλ. δρᾶγμα, poignée, n. f. ἀπλόχερον.

δραξιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] ἡ δράξ.

δραπέτευσις, εως, ἡ καὶ δραπέτευμα, ἡ ἀπόδρασις, τὸ ἐκφεύγειν, φυγὴ κρυφία, évasion, n. f. ἡ φυγή, fuite, n. f.

δραπετεύω, μέλ. εύσω· συνών. τῷ ἀποδιδράσκω, ἐκφεύγω κρυφίως, s'évader; s'enfuir; s'échapper; ‖ ὁ κατάδικος ἐδραπέτευσε, le prisonnier s'évada; ‖ ἐδραπέτευσεν ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας, il s'enfuit de la maison paternelle; ‖ —, φεύγω τὸ ταχύτερον, prendre la poudre d'escampette; κοινῶς τὸ κόβω λάσπη.

δραπέτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. δραπέτις, ιδος, ἡ (ἀποδιδράσκω) ὁ ἐκφεύγων, ὁ ἀποδιδράσκων, ὁ ἀποδράς, évadé, ée; ἐν γένει ὁ φυγάς, fugitif, ive; ‖ ὁ δραπέτης κατάδικος, le criminel évadé; ‖ κατεδίωξαν τοὺς δραπέτας, on a poursuivi les fugitifs; ‖ πληθ. θηλ. αἱ δραπέτιδες, les fugitives.

δραπέτι, τό· [διάλ. Καρπάθου] βλ. δραπέτσι· τὸ δριμύτατον ὄξος, καὶ εἴ τι ὄξινον· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τρικυμίας τῆς θαλάσσης.

δραπέτρια, ἡ· ἀντὶ δραπέτις.

δραπέτσι, τό· [δημ.] καὶ δραπέτι· ὄξινος οἶνος, vin aigre; ξυνίζων, besaigre, adj.

δράσιμος, ος, ον· ὁ ἐνεργητικός, actif, adj. δραστήριος, efficace, adj.

δρᾶσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις, τὸ πράττειν, ἡ ἐνέργεια, action, n. f. ἡ δραστηριότης φαρμάκου, ἰατρικοῦ, efficacité, n. f. ‖ δρᾶσις, action, λέγεται καθ' ὅλου μὲν ἡ ἰσχυρὰ ἐνέργεια, καὶ ἐν τῇ μηχανικῇ ὁ τρόπος καθ' ὃν σῶμά τι ἐνεργεῖ ἐπὶ ἑτέρου, λαμβάνεται ὅμως ἡ λέξις ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς δραστηριότητος, activité, ἢ δραστικότητος, efficacité, n. f. ἐνέργεια, énergie, n. f. λέγομεν ὅτι πρόσωπόν τι δρᾷ (agit), τουτέστιν εἶνε δραστήριον, actif, ἐνεργητικόν, énergique; ‖ δρᾶσις ἀτόμου = ἐνεργητικότης, ἐνέργεια, énergie, n. f. δραστηριότης, activité, n. f. Ἡ εἰς τὴν δρᾶσιν ἀντιπράττουσα ἐνέργεια καλεῖται ἀντίδρασις (réaction, n. f.).

δρασκελιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] βλ. διασκελία, κτλ.

δράσσω, (ἀντὶ δράττω), συνήθ. μέσ. δράττομαι, βλ. δράττω.

δραστήριος, ος καὶ α, ον· ὁ ἐνεργητικός, actif, ive; énergique, adj. ὁ ἐνεργῶν, ὁ δρῶν, agissant, e; ὁ δραστήριος, efficace, adj. βλ. καὶ δρᾶσις· ‖ — ἄνθρωπος, homme actif (énergique); ‖ δραστήριον φάρμακον, remède efficace (énergique; drastique).

δραστηριότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ δραστηρίου, ἡ ἐνεργητικότης, activité, n. f. ἐνέργεια, énergie, n. f.

δραστηρίως, [ἐπίρ.] μετὰ δραστηριότητος, avec activité; activement; ἐνεργητικῶς, énergiquement.

δράστης, ου, ὁ· θηλ. δρᾶστις, ιδος, ἡ· ὁ ἐνεργῶν, ὁ ἐκτελῶν τι, ὁ δρῶν, agissant, e; συνεπῶς δράστης, ὁ αὐτουργός, (ἐπὶ κακοῦ) fauteur, trice; ὁ ἐκτελῶν πρᾶξίν τινα· καὶ ἐν γένει ὁ αὐτουργός, auteur, ὁ αἴτιος, ἔνοχος, coupable; ‖ ὁ δράστης ὅλων αὐτῶν τῶν κακουργημάτων, l'auteur de tous ces forfaits; ‖ ὁ δράστης συνελήφθη, le coupable a été arrêté.

δραστικός, ή, όν, ἐνεργητικός, énergique, adj. ταχύς, ἀποτελεσματικός, efficace; [ἰατρ.] drastique, adj.

δραστικῶς, [ἐπίρ.] ἐνεργητικῶς, énergiquement; ταχέως, ἀποτελεσματικῶς, efficacement; [ἰατρ.] drastiquement.

δραστικότης, ητος, ἡ· ἐνέργεια, énergie, n. f. ἀποτελεσματικότης, efficacité, n. f. ‖ — (ἀποτελεσματικότης) βολῆς, efficacité du tir; ‖ — τῶν πυρῶν, efficacité des feux.

δρατσινιά, ἡ· [δημ.] vinettier; épine-vinette.

δράτσινον, τό· [δημ.] épine vinette.

δράττω, μέλ. άξω, ἀόρ. ἔδραξα, συνήθως ὅμως μέσον δράττομαι, μέλ. δράξομαι ἀόριστ. ἐδραξάμην, κοινῶς δράχνω, ἀδράχνω, πιάνω τι ὁρμητικῶς, ἁρπάζω, s'emparer, ἢ ἁπλῶς πιάνω, saisir; ἰδίως ὅμως παίρνω τι ὅσον χωρεῖ ἐν τῇ παλάμῃ μου, μίαν δράκα, empoigner; prendre avec la main (la poignée) = παίρνω μίαν χοῦφταν· ‖ κατ' ἐπέκτασιν δράττομαι τῆς εὐκαιρίας, je saisis l'occasion = ἐπωφελοῦμαι, profiter; ‖ δραττόμενος τῆς χειρός του, s'emparant de sa main; ‖ δράττομαι τῆς εὐκαιρίας, je saisis (je profite de) l'occasion; ‖ δράττομαι τῆς ἰδιαιτέρας ταύτης εὐκαιρίας, ὅπως ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐπιστολὴν ὑμῶν, je profite de cette occasion particulière pour répondre à votre lettre.

δραχμή, ῆς, ἡ· καὶ κοινῶς, δραγμή, drachme, n. m. (ἡ λέξις σημαίνει δρᾶγμα, δράκα)· drachme, n. m. εἶνε ἀρχαῖον ἑλληνικὸν ἀργυροῦν νόμισμα καὶ ἡ ἀρχικὴ μονὰς τῶν σημερινῶν ἀργυρῶν ἑλληνικῶν νομισμάτων, συγχρόνως δὲ καὶ μονὰς βάρους. α'.) Ἡ ἀρχαία δραχμὴ ὡς νόμισμα ἀργυροῦν εἶχε βάρος 3-4 σημερινὰ γραμμάρια, ἡ δὲ ἀξία της ἦτο διάφορος εἰς τὰς διαφόρους ἑλληνικὰς πόλεις. β'.) Ἡ νεωτέρα δραχμὴ ὡς μονὰς τῶν νομισμάτων εἰσήχθη εἰς τὸ νεοσύστατον ἑλληνικὸν κράτος τῷ 1833 ὡς ἀργυροῦν νόμισμα ἔχον τίτλον (titre = τίτλος νομίσματος, ἤτοι καθαρότητος) 0,900, βάρους δὲ 4 γραμμαρίων καὶ 477 χιλιοστῶν τοῦ γραμμαρίου (4,477 γραμμ.) καὶ ἀξίας ἴσης πρὸς τὸ ἕκτον τοῦ Ἱσπανικοῦ διστήλου, ἢ πρὸς 0,89 τοῦ γαλλικοῦ φράγκου καὶ ὑποδιαιρεῖται εἰς 100 λεπτὰ (ἢ 10 δεκάλεπτα ἢ 20 πεντάλεπτα). γ'.) Ὡς μονὰς βάρους ἡ δραχμὴ εἶνε διάφορος εἰς τὰ διάφορα κράτη. Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ 16ον τῆς οὐγκίας· τοῦ δὲ τουρκικοῦ δραμίου (βλ. δράμιον καὶ ὀκᾶ) τὸ ὄνομα εἶνε αὐτὴ ἡ λέξις δραχμή, drachme, λεγομένη ἐνίοτε καὶ dramme. Ἐν Ἑλλάδι εἰσήχθη τῷ 1836 ἡ δραχμὴ ὡς ἴση πρὸς τὸ γράμμον (gramme), ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτῆς δὲν ἐπεκράτησε διατηρουμένου ἔτι τοῦ τουρκικοῦ συστήματος τῆς ὀκᾶς. Ἡ δραχμὴ ἦτο ἐπίσης μέχρι τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ νέου μετρικοῦ συστήματος καὶ βάρος ἐν τῇ φαρμακοποιίᾳ, μὴ

καταργηθὲν ἔτι ἐντελῶς, ἰσοῦται δὲ πρὸς τὸ 8ον τῆς οὐγκίας, ἤτοι πρὸς 3 γραμμάρια καὶ 73 ἑκατοστὰ αὐτοῦ (3.73 γραμ.) καὶ ὑποδιαιρεῖται εἰς 60 κόκκους (grains).

δράχνου, [διάλ. Κύμης], βλ. δράττω, δράττομαι «τὸ 'δραξε τὸ ψωμὶ ὁ φοῦρνος» = ἐπυρώθη ὑπὲρ τὸ δέον, κοινῶς ἅρπαξε.

δράχνω, βλ. δράττω.

δράω-δρῶ, μέλ. δράσω, ἀόρ. ἔδρασα, κάμνω τι, πράττω, faire ; ἤτοι ἐκτελῶ, τελειώνω τι· ἐπίσης ἐνεργῶ, agir (ἀντίθ. τῷ παθεῖν) ; πράττω καὶ ἐνεργῶ, faire et agir ; δρᾶσις = ἐνέργεια.

δρεβενίτσα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου]. ἀγγεῖον δι' ὕδωρ χρησιμεῦον εἰς τὰς ὁδοιπορίας.

δρέειον (βλ. δρελίτης). Δ. Κ.

δρελίτης ἢ δρέειον [ὀρυκτ.]. Ὀρυκτὸν λάμψεως μαργαριτοειδοῦς· κρυσταλ. ῥομβοεδρικῆς καὶ εὑρίσκεται ἐπιπεφυκὼς ἐπὶ ψαμμίτου. Χημικῶς συνίσταται ἐκ $Ba\ SO_4$, $Ca\ SO_4$, $Ca\ CO_3$, $Si\ O_2$, καὶ ὀλίγον $Al_2\ O_3$ καὶ $H_2\ O$. (Βλ. βαρυτίτης). Δ. Κ.

δρένιος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] δρύϊνος, de bois de chêne.

δρεπανάκι, τό· (ὀδοντωτὸν) μικρὸν δρέπανον, faucillon, n. m. κοινῶς ὁ κόσσος ἢ ἡ κόσσα (ἐκ τοῦ κόπτω), τὸ κλαδευτῆρι, διὰ κλάδευμα, ἀμπέλων, κτλ. κοινῶς δρεπάνι, βλ. καὶ δρέπανον· || δρεπάνιον, petite faux, μικρὰ δρεπάνη.

δρεπάνη, ης, ἡ· βλ. δρέπανον, faux, faucille.

δρεπανηφόρος, ος, ον· ὁ φέρων, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ δρέπανον, armé de faux ; qui porte une faux ; [διδ.] falcifère, adj. π. χ. ἐν τῇ βοτ. ὁ φέρων δρεπανοειδῆ φύλλα.

δρεπάνι, τό· βλ. δρέπανον.

δρεπανιά, ᾶς, ἡ· coup de faucille.

δρεπανίζω, μέλ. ίσω· θερίζω, faucher ; faucillor ; βλ. καὶ δρέπανον.

δρεπάνιον, τὸ μικρὸν δρέπανον τῆς χειρός, faucille, n. f. βλ. καὶ δρέπανον.

δρεπάνισμα, ατος, τό· fauchage, n. m. fauche, n. f.

δρεπανιστής, οῦ, ὁ· ὁ δρεπανίζων, ὁ θεριστής, faucheur, θηλ. δρεπανίστρια, faucheuse.

δρεπανιστικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων διὰ δρεπάνισμα, de fauchage ; || δρεπανιστικὴ μηχανή, faucheuse, n. f.

δρεπανοειδής, ής, ές· σχῆμα δρεπάνου ἔχων, qui a la forme d'une faux ; || [διδ.] falciforme, adj. (λατ. falx, cis, faux καὶ forme) ; [ἀνατ.] δρεπανοειδὴς δεσμός, ligament falciforme (ἰνώδης δεσμὸς συγκρατῶν τὸ ἧπαρ). § — [ζωολ.], ὁ ἐν σχήματι δρεπάνου, qui est en forme de faux ; ὅπως εἶνε τὸ κέντρον (éperon) τοῦ ἀλέκτορος, κτλ. § [βοτ.] δρεπανοειδής, falcifolié, ée (λατ. falx, cis, faux et folium, feuille), adj. ὁ ἔχων φύλλα ἐν σχήματι δρεπάνου, qui a des feuilles en forme de faux.

δρέπανον, τὸ (δρέπω), ἡ δρεπάνη· κοινῶς τὸ δρεπάνι· ἐργαλεῖον πρὸς θερισμὸν σιτηρῶν ἢ χόρτου διὰ τῆς χειρός, ἀποτελούμενον ἐκ λεπίδος χαλυβδίνης κεκαμμένης ἡμικυκλοειδῶς καὶ λαβῆς· ἡ λεπὶς κατὰ τὸ ὀξὺ αὐτῆς χεῖλος (τὸν αἰθέρα) εἶνε ἐνίοτε ὀδοντωτή. Τὸ ἐπὶ ἀκοντίου δρέπανον δι' οὗ θερίζουν (κόπτουν) τὸν χόρτον ὄρθιοι, λέγεται faux ἢ faulx. n. f. (pour faucher) ; τὸ δρεπάνιον, κοινῶς δρεπάνι, ἤτοι τὸ διὰ τῆς χειρὸς χρησιμοποιούμενον πρὸς θερισμὸν τῶν σιτηρῶν λέγεται faucille (f.) (pour moissonner), τὸ δὲ δρεπανάκι, faucillon, n. m. ὅταν χρησιμεύῃ ὡς κλαδευτῆρι, ἰδίως τὸ τῶν ἀμπέλων λέγεται serpette, n. f. (pour vendanger, διὰ τὸ τρύγημα) καὶ ἐν γένει κλαδευτήριον, serpe, n. f. || [μεταφ.] τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου (χάρου). la faux de la mort.

δρεπανοποιός, οῦ, ὁ· ἢ δρεπανουργός, ὁ κατασκευάζων δρέπανα, fabricant de faux.

δρεπανώδης, ης, ες· ὁ δρεπανοειδής.

δρεπανωτός, ή, όν· ὁ ὡς δρέπανον κατεσκευασμένος, fait en forme de faux.

δρεπτός, ή, όν· ῥημ. ἐπιθ. ὁ δυνάμενος κοπῆναι, qu'on peut cueillir ; cueilli, e.

δρέπω, μέλ. δρέψω, ἀόρ. ἔδρεψα, ἰδίως ἄνθη καὶ καρπούς, ὀπώρας κόπτω, μαζεύω, συνάζω, συλλέγω, cueillir ; recueillir ; κυρίως καὶ μεταφορικῶς· συγκομίζω καρποὺς ἐν γένει, récolter ; θερίζω, moissonner ; || — ἄνθη, cueillir des fleurs ; || θὰ δρέψῃ τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του, il va recueillir les fruits de ses peines ; || — δάφνας [μεταφ.]. moissonner (cueillir) des lauriers.

δρῖλος, ου, ὁ· ὑετοσκώληξ, lombric, n.m. ver de terre.

δρίμαις, αἱ, δρύμαι καὶ δρίματα· [δημ.] τὴν σήμερον αἱ γυναῖκες ὀνομάζουν οὕτω τὰς ἓξ πρώτας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου, les six premiers jours du mois d'Août, τὰς ὁποίας τρόπον τινὰ καὶ ἑορτάζουν, διότι ὑποθέτουν ὅτι ὅσα πανικὰ πλυθοῦν τότε, λυώνουν καὶ ἀφανίζονται, δι' ὃ καὶ θεωροῦσι ταύτας ὀλεθρίας (ἀποφράδας) διὰ τὸ πλύσιμον (considérés comme néfastes pour le blanchissage) ; ἀναλογεῖ μὲ τὸ ἀστρόβλητος, ἀστροβλὴς τῶν παλαιῶν, ὁ καεὶς ὑπὸ τοῦ ἄστρου, τοῦ ἡλίου, brûlé par le soleil.

δριμέως, [ἐπίρ. τροπ. τοῦ δριμύς]· ὀξέως, aigrement ; διαπεραστικῶς, τραχέως, σφοδρῶς, rudement ; vivement ; βλ. δριμύς.

δριμόνι, τό [δημ.]· βλ. δρομόνι.

δριμός, ὁ· [διάλ. Κύμης] = καυστικός, ἰσχυρὸς ἐκ τοῦ δριμύς.

δριμύλος, ος, ον· ὑποκορ. τοῦ δριμύς, ὀλίγον ὀξύς, un peu aigre ; ὕποξυς, acidule, adj. κοινῶς ὀλίγον ἀψύς, διαπεραστικός, peu piquant, ὁ ἔχων γεῦσιν ὀλίγον δριμεῖαν, διαπεραστικήν.

δριμύς, εῖα, ύ· (συγκρ. ύτερος, ὑπερθετ. ύτατος), στυφός, âcre, adj. acerbe ; πικρός, στυφός, âpre ; ὀξύς, aigre ; (ἐπίσης ὀξύς, αἰχμηρός, aigu), κοινῶς ἀψύς, διαπεραστικὸς (ἰδίως ἐπὶ γεύσεως), piquant, e ; καυστικός, cuisant, e ; δηκτικὸς (π. χ. ὕφος, γραφή),

mordant, e; τραχύς, rigoureux, euse; rude; σφοδρός, vif, ive; ἔντονος, intense; [ὅλα κυρίως καὶ μεταφ.]· ‖ δριμὺς τὴν γεῦσιν, âcre au goût; ‖ δριμεῖς λόγοι, paroles acerbes = αὐστηροί· ‖ δριμὺ ὕφος, style aigre; ‖ δριμὺ ψῦχος, froid rigoureux (piquant, vif, intense); ‖ — πόνος, douleur cuisante; ‖ δριμὺ ξεῖδι, vinaigre piquant; ‖ δριμεῖα ἐπίπληξις, une âpre réprimande; ‖ ὁ χειμὼν ἦτο δριμύς, l'hiver a été rude.

δριμύτης, ητος, ἡ· ἡ ὀξύτης τῆς γεύσεως, τὸ στυφόν, âcreté, n. f. ἡ ὀξύτης, aigreur, n. f. τὸ πικρόν, στυφόν, âpreté, n. f. τραχύτης, rigueur, n. f. βλ. ἐν γένει δριμύς· ‖ ἡ δριμύτης τῶν χυμῶν, l'âcreté des humeurs; ἡ δριμύτης τοῦ ψύχους, la rigueur du froid; ἀπήντησε μετὰ δριμύτητος, il a repondu avec aigreur.

δριμυτίζει, (ἀπρόσ.) [διάλ. Οἰνόης] = ἔχει δριμεῖαν γεῦσιν.

δρόλαπας, ὁ· [διάλ. Κύμης καὶ Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὄμβρος χιονώδης, θυελλώδης ἄνεμος μετὰ βροχῆς καὶ ἡ ἐκ τῆς βροχῆς προελθοῦσα νερόλασπη (ὕδωρ - λαῖλαψ).

δρομάδην, [ἐπίρ.] δρομαίως, κοινῶς τρεχᾶτα, en courant, ταχέως, vite.

δρομαῖος, αία, αῖον· τρέχων, κοινῶς τρεχᾶτος, qui se fait en courant; συνεπῶς ὁ ταχύς, vite; rapide; ὁ ἐσπευσμένος, précipité, ée; empressé, ée; ‖ ἀνεχώρησε δρομαῖος (καὶ δρομαίως), il partit en courant.

δρομαίως, [ἐπίρ.] τρεχᾶτα, en courant; ταχέως, vite; ἐσπευσμένως, précipitamment; ὁλοταχῶς, à toute vitesse; ‖ δρομαίως, pas de course; βηματισμὸς ταχύτερος τοῦ τροχάδην· βλ. βῆμα· ‖ [ἱππευτ.] δρομαίως τρέχειν, sans débrider, τουτέστι τρέχειν ἐπ' ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα ἄνευ ἀναπαύσεως, ἐξ οὗ μεταφορικῶς τὸ sans débrider σημαίνει ἄνευ διακοπῆς ἢ συνεχῶς.

δρομάς, άδος, ἡ· βλ. γοργοκάμηλος.

δρομεύς, έως, ὁ· ὁ τρέχων, coureur, n. καὶ courrier, ἐξ οὗ καὶ ὁ ταχυδρόμος· ‖ —, curseur, n. m. ὡς τὸ βαρίδιον τοῦ στατῆρος.

δρομή, ῆς, ἡ· τὸ τρέξιμον, ἡ διαδρομή, course, n. f.

δρομιάζω, [διάλ. Οἰνόης] δεικνύω δρόμον· ὁδηγῶ, συμβουλεύω, νουθετῶ.

δρομίας ἵππος, ὁ δρομικός.

δρομικό, [δημ.] βλ. ἐγκάρσιος λίθος, boutisse; καὶ δρομικός, parement; panneresse; καὶ διάτονος.

δρομικός, ή, όν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρέχειν, bon coureur; ταχυδρομικός, ἐπὶ ἀνθρ. en courrier; ‖ δρομικὸς ἵππος, cheval de course, ἢ δρόμων ἵππος, coursier, n. m. ἤτοι ἵππος ταχύς, καὶ ἰδίως ὁ προωρισμένος διὰ τὸν κατὰ δρόμον ἀγῶνα, ὁ ἵππος τῶν ἱπποδρομιῶν, ὁ ἀθλητὴς ἢ ἀγωνιστὴς ἵππος τῶν ἀρχαίων. § [ἀρχιτ.] καὶ οἰκοδ.] δρομικός, en carreau; βλ. ἐγκάρσιος λίθος, boutisse, n.f. ‖ δρομικὸς λίθος, parement, n. m. ὀγκώδης λελαξευμένος λίθος τιθέμενος ἐν τῷ τοίχῳ οὕτως ὥστε νὰ ἦνε καταφανὲς ὁλόκληρον τὸ μῆκός του· τὸ τοιοῦτον κτίσιμον καλοῦσι κοινῶς οἱ κτίσται δρομικό, βλ. διάτονος· ‖ δρομικῶς ἢ κατὰ πλευράν, en parement; ‖ τοποθετεῖν λίθους ἢ ὀπτοπλίνθους δρομικῶς, poser des pierres ou briques en parement; καλεῖται οὕτως ἡ τοποθέτησις τῶν λίθων ἢ ὀπτοπλίνθων ἐν τῷ τοίχῳ οὕτως ὥστε νὰ ἦνε καταφανὲς τὸ μῆκός των (τὸ κύριον πρόσωπον αὐτῶν)· ‖ δρομικὸς (λίθος ἢ ὀπτόπλινθος) (pierre ou brique en) panneresse; λίθος ἢ ὀπτόπλινθος ἔχων καταφανῆ τὴν ἐπιμηκεστέραν αὐτοῦ πλευρὰν ἔν τινι οἰκοδομῇ (βλ. διάτονος)· καλοῦσιν ἐπίσης οὕτως οἱ Γάλλοι τὴν δρομικὴν τοποθέτησιν τῶν χορτοπλίνθων κατὰ τὰς ἐπενδύσεις· βλ. χορτόπλινθος καὶ ἐπένδυσις. Κατ' ἀντίθεσιν τοῦ δρομικῶς, κοινῶς δρομικὸ (en panneresse ἢ en parement), δίδουσι τὴν ὀνομασίαν ἐγκαρσίως, κοινῶς μπατικὸ (en boutisse) εἰς τὰ ὑλικὰ ἅτινα παρουσιάζουσιν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν τῆς δομῆς κτλ. μίαν τῶν μικρῶν αὐτῶν πλευρῶν, καὶ διατόνως (μπατικὸ) (en parpaing), ὅταν φαίνωνται καὶ τὰ δύο πρόσωπα αὐτῶν· βλ. καὶ διάτονος.

δρομίσκος, ου, ὁ· μικρὸς δρόμος, ruelle, n. f. κοινῶς τὸ σοκάκι.

δρομοκάμηλος, ου, ὁ· βλ. γοργοκάμηλος, δρομάς.

δρομολόγιον, τό· itinéraire, n. m. ἀκολουθητέα ὁδὸς πρὸς μετάβασιν ἐξ ἑνὸς μέρους εἰς ἕτερον· ‖ [ναυτ.] feuille de route; βλ. πορεία· ‖ [μεταφ.] horaire, n. m. = ὥριος, ὁ γινόμενος ἐν τῷ δέοντι χρόνῳ.

δρομομετρέω, βλ. δρομομετρῶ.

δρομομέτρης, ου, ὁ· [ναυτ.] homme de loch; ἀνὴρ τοῦ πληρώματος ἐπιπεφορτισμένος τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δρομομέτρου.

δρομόμετρον, ου, τό· [ναυτ.] loch, [προφ. lok] n.m. κοινῶς ἡ παρκέτα, ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς μέτρησιν τῆς ταχύτητος τοῦ πλοίου· ἀποτελεῖται ἐκ σχοινιδίου μετὰ κόμβων καὶ ἡμικομβίων, τὸ ὁποῖον ἐκ τοῦ ἑνὸς μὲν ἄκρου περιελίσσεται ἐπὶ ἐξελίκτρου, ἐκ τοῦ ἑτέρου δὲ ἀναδένεται ἐπὶ τοῦ δέλτα ἢ δελτωτοῦ (bateau de loch), ὅπερ εἶνε ξύλινος τομεὺς ἑρματισμένος διὰ μολύβδου κατὰ τὸ κυρτὸν αὐτοῦ μέρος, διὰ νὰ δύνηται νὰ ἐπιπλέῃ καθέτως ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Τὸ δρομόμετρον χρησιμεύει ἐπίσης πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ταχύτητος ῥεύματος· [βλέπε σχοινίδιον τοῦ δρομομέτρου (ligne de loch), πρόμετρον, houache, στροφεῖον δρομομέτρου [touret de loch], ἀμμωτόν, ampoulette]; ‖ [ναυτ.] τεχνικὸν δρομόμετρον, loch, n.m. εἶνε ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς ἔνδειξιν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τῶν ὑπὸ τοῦ πλοίου διανυθέντων μιλίων, καὶ ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου τοποθετουμένου μετρητοῦ (compteur) ὅστις εἶνε εἶδος ὡρολογίου, ἐπὶ τῆς πλακὸς τοῦ ὁποίου σημειοῦνται τὰ μίλια καὶ τὰ τέταρτα αὐτῶν διὰ διαιρέσεων καὶ δεικτῶν στρεφομένων ὑπὸ συστήματος ὀδοντωτῶν τροχίσκων, εἰς οὓς ἡ κίνησις μεταδίδεται διὰ μέσου σχοινιδίου (ligne de loch) συνδέοντος τὸν

μετρητὴν μεθ' ἕλικος ῥιπτομένης ἐν τῇ θαλάσσῃ καὶ στρεφομένης ἀναλόγως τῆς ταχύτητος τοῦ προχωροῦντος πλοίου· || [ναυτ.] ἠλεκτρικὸν δρομόμετρον, loch électrique, καλεῖται ὅταν τὸ δρομόμετρον μετρῇ τὴν ταχύτητα τῶν πλοίων τῇ βοηθείᾳ ἠλεκτρικῶν ῥευμάτων· || sillomètre, n. m. εἶνε γενικὸς ὅρος δι' οὗ ἐκφράζονται ἅπαντα τὰ πρὸς μέτρησιν τῆς ταχύτητος τοῦ πλοίου χρησιμεύοντα ὄργανα, ὧν συνηθέστερον εἶνε τὸ δρομόμετρον (loch).

δρομομετρῶ (έω), μέλ. ήσω, [ναυτ.] mesurer le chemin [d'un navire] κοινῶς ῥίχνω παρκέτα, ἤτοι μετρῶ διὰ τοῦ δρομομέτρου τὴν τοῦ πλοίου ταχύτητα.

δρομόνι, τό· [δημ. καὶ διάλ. Ἠπείρου] = εἶδος κοσκίνου μὲ μεγάλας ὀπάς, δι' οὗ κοσκινίζουσι τὸν σῖτον. Προφέρεται καὶ δερμόνι, δριμόνι καὶ **δρυμόνι**, grand crible [de vanneur]; espèce de van.

δρομονίζω, [διάλ. Ἠπείρου] κοσκινίζω διὰ δρομονίου τὸ σιτάρι ἢ ἄλλο τι γέννημα.

δρόμος, ου, ὁ (ῥιζ. δραμ. = τρέχω)· τὸ τρέχειν, τὸ τρέξιμον, course, n.f. (σχημ. θηλ. τοῦ cours), ἡ πρᾶξις τοῦ τρέχειν, action de courir, προκειμένου περὶ ἀνθρώπου ἢ ζῴου· || τὸ νὰ ἠνέ τις ἐλαφρὸς κατὰ τὸν δρόμον, être léger à la course; || [γυμν.] δρόμος (τρέξιμον) course, n. f. εἶνε κίνησις συνισταμένη ἐκ βαδίσματος καὶ ἅλματος καὶ ἐκτελεῖται κατὰ διαφόρους ταχύτητας· ὁ δρόμος εἶνε μία ἀπὸ τὰς παλαιοτάτας ἑλληνικὰς ἀσκήσεις καὶ συνάμα ἡ ἁπλουστάτη πασῶν· || δρόμος, ἐπίσης ἡ κίνησις, ἡ πορεία, marche, n. f. ἡ περιφορά, ἡ φορά, cours, n. m. (κυρίως καὶ μεταφορικῶς)· ἡ τροχιὰ (ἀστέρος, βλήματος), trajectoire, n. f. καὶ trajet, n. m. τὸ διατρεχθησόμενον διάστημα πρὸς μετάβασιν ἐξ ἑνὸς σημείου εἰς ἕτερον· ἐπίσης τὸ διατρεχόμενον διάστημα ὑφ' ἁμάξης ἀπὸ σημείου εἰς σημεῖον· ἐπίσης δρόμος, course, n. f. λέγεται τὸ διατρεχόμενον ἢ διατρεχθὲν διάστημα ὑπὸ πεζοῦ, ἱππέως, ὀχήματος, κτλ. || [ἱπποδ.] δρόμος ἐπίπεδος ἄνευ κωλυμάτων, βλ. **ἐπιπεδοδρομία**. καὶ δρόμος μετ' ἐμποδίων, βλ. **ἱπποδρομίαι**· || τριῶν ὡρῶν δρόμος, trois heures de marche (de chemin); || [ναυτ.] ὁ δρόμος (= ἡ ταχύτης) τοῦ πλοίου, la marche (la vitesse; l'erre, aire ἢ air συνώνυμον τῆς ταχύτητος, vitesse) du navire; ὁ δρόμος ἢ ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου λέγεται καὶ sillage, n. m. || [ναυτ.] δρόμος· βλ. **ἱστιοδρομία** allure, n. f. || δρόμῳ [φρ. ναυτ.] à courir; εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ἀρμένων, ἤτοι φεῦγε ταχέως· || ἔκαμα πολλοὺς δρόμους, j'ai fait bien des courses; || ἔφερε δύο δρόμους ξύλα, il a apporté deux voies de bois, κοινῶς ἔκαμε δύο στράταις· || πρέπει ἡ ἀσθένεια νὰ κάμῃ τὸν δρόμον της, il faut que la maladie fasse (ait) son cours; || ἴδωμεν, τί δρόμον θὰ πάρῃ ἡ ὑπόθεσις, voyons, quel cours prendra l'affaire; || ἡ ὑπόθεσις εἶνε εἰς καλὸν δρόμον, l'affaire est en bon train; || δίδω δρόμον = ἀποπέμπω, ἐκδιώκω, congédier; (éconduire; envoyer promener; lâcher) quelqu'un; || τράβα δρόμον, allez; filez; décampez. § δρόμος, κοινῶς καλεῖται ἡ ὁδός, chemin, n. m. route, n. f. rue, n. f. voie, n. f. βλ. ὁδός· || γνωρίζει τοὺς δρόμους, il connait les chemins; || εἶνε εἰς (ἐπῆρε) κακὸν δρόμον [μεταφ.], il est dans la mauvaise voie: || ὑπόγειος δρόμος, route souterraine; || οἱ δρόμοι τῆς πόλεως, les rues de la ville; || μέσα εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου, en pleine rue; || αὐτὰ δὲν εὑρίσκονται εἰς τοὺς δρόμους [φρ.], on ne trouve pas cela sous le pas d'un cheval; || ἔπιασαν τοὺς δρόμους τοῦ βουνοῦ, ils occupèrent les avenues (τὰς παρόδους) de la montagne; || ὁ χείμαρρος ἤνοιξε δρόμον, le torrent s'est fait passage; || ἀνοίγω δρόμον, διέρχομαι, se frayer un passage; || γυναῖκα τοῦ δρόμου, une coureuse; une femme de mauvaise vie (du trottoir); || παιδὶ τοῦ δρόμου, gamin; polisson; [δημ.] galopin; || τὸν ἔρριψαν εἰς τοὺς δρόμους [φρ.], on l'a mis sur le pavé; || ἔμεινεν εἰς τοὺς πέντε δρόμους, il est resté sur le pavé; || γυρίζει (τρέχει) [εἰς] τοὺς δρόμους, il bat le pavé; il court les rues; || ὅλην τὴν ἡμέραν εἶνε εἰς τοὺς δρόμους, il est toujours par voies et par chemins; || παίρνω στραβὸν δρόμον, se tromper de chemin; faire fausse route; s'engager dans une fausse voie; || [μεταφορ.] παρεκκλίνω τῆς εὐθείας ὁδοῦ, s'écarter du droit chemin; donner dans le travers; || καθεὶς ἐπῆρε [ἐτράβηξε] τὸν δρόμον του, chacun s'en alla de son côté; || ὁ συντομώτερος δρόμος, le [chemin le] plus court.

δρόμῳ, [ἐπίρ.] [ναυτ.], βλ. δρόμος.

δρόμων, ωνος, ὁ· [ναυτ.] corvette, n. f. κοινῶς ἡ κορβέτα· καλεῖται οὕτως ἱστιοφόρον πολεμικὸν πλοῖον μετὰ τριῶν ἱστῶν θωρακωτῶν (à hunes) ἄνευ καταφράκτου πυροβολείου ἔχον τὰ πυροβόλα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· ἐπίσης δρόμων κοινῶς νάβα (trois-mâts), καλεῖται ἐμπορικὸν πλοῖον φέρον τοιοῦτον ἐξαρτισμόν· || **ἐπίφρακτος δρόμων**, corvette à batterie couverte, καλεῖται οὕτως ἡ φρεγὰς (frégate) ὅταν δὲν φέρῃ οὐδὲν πυροβόλον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· || **μυοδρόμων**, ὁ, corvette à mâtereau, κοινῶς **γαβάρα**· καλεῖται οὕτως ἱστιοφόρον πολεμικὸν πλοῖον, οὗτινος οἱ δύο ὄρθιοι ἱστοὶ εἶνε μετὰ **θωρακίου** (hune), ὁ δὲ τοῦ ἐπιδρόμου **στηλιδωτὸς** (polâcre). Ἐπίσης **μυοδρόμων** (trois-mâts-bargues) καλεῖται ἐμπορικὸν πλοῖον φέρον τοιοῦτον ἐξαρτισμόν· || **ἐκπαιδευτικὸς δρόμων**, corvette d'instruction, καλεῖται οὕτω δρόμων προωρισμένος πρὸς πρακτικὴν ἐκπαίδευσιν δοκίμων, ναυτῶν ἢ ναυτοπαίδων. Πάντες οἱ ἀνωτέρω δρόμωνες ὅταν ἔχωσιν ὡς κινητήριον δύναμιν καὶ τὸν ἀτμὸν καλοῦνται γαλλιστὶ à vapeur, οὕτως ἔχομεν corvette à vapeur, **ἀτμοδρόμων**· corvette à vapeur à mâtereau, **ἀτμομυοδρόμων**, καὶ οὕτω καθεξῆς· περιπεσόντων ὅμως σήμερον εἰς ἀχρηστίαν τῶν ἱστιοφόρων πολεμικῶν, λέγοντος ἁπλῶς corvette ἐν τῷ ναυτικῷ ἐννοοῦμεν

ἀτμοκίνητον πλοῖον. § δρόμων ἵππος, βλ. δρομικός.

δρόπικας, ὁ· [δημ. καὶ διάλ. Κύμης] καὶ δροπιτσία, ὁ ὕδρωψ, hydropisie, n. f.

δροσᾶτος, η, ον· ὁ δροσερός, frais, aîche ; || δροσᾶτα χείλη, des lèvres fraîches.

δροσερός, ά, όν· frais, aîche ; εἰς δρόσον ἀνήκων, ὑγρὸς ἐκ δρόσου, couvert de rosée ; ὁ δροσισμένος καὶ ἐν γένει ὑγρός· καὶ μεταφ. μαλακός, τρυφερός, κοινῶς ὁ φρέσκος, frais ; || εἶνε δροσερὸς καιρός, il fait frais.

δροσερότης, ητος, ἡ· κοινῶς ἡ φρεσκάδα, fraîcheur, n. f. τὸ νὰ ἦνέ τι δροσερόν.

δροσία, ας, ἡ· κοινῶς ὀξυτονούμενον δροσιά· ἡ δρόσος, rosée, n. f. βλ. λέξιν· || ἔπεσε δροσιά, il est tombé de la rosée. § δροσιὰ = δροσερός, le frais; la fraîche; ἡ δροσερότης, la fraîcheur ; || εἶνε δροσιά, il fait frais ; || θὰ ἔλθω τὸ βράδυ μὲ τὴν δροσιάν, je viendrai le soir à la fraîche.

δροσίζω, μέλ. ίσω· ὑγραίνω μὲ δροσίαν, couvrir de rosée ; ὑγραίνω, κοινῶς νοτίζω, arroser, humecter ; ἐκ τούτου δροσίζω, rafraîchir = ψύχω, ἀναψύχω, ἀναζωογονῶ· ἐπίσης δροσίζω, désaltérer = σβύνω τὴν δίψαν· || ἐδρόσισε τὸν λάρυγγά του, il s'est humecté le gosier ; || [μεταφ.] ἡ χαρὰ τοῦ ἐδρόσισε τὴν καρδίαν, la joie a désaltéré (épanoui) son cœur. § [οὐδ. τριτοπρ.] δροσίζει, il fait frais; || ἐδρόσισε, il commence à faire frais ; le temps s'est rafraîchi. § δροσίζω ἢ βρέχω τὸ πυροβόλον, rafraîchir un canon ; || δροσίζω τὴν βράσιν (εἰς τὰ νιτρουργεῖα), rafraîchir une cuite.

δροσιό, τό· [δημ.] ἡ δροσιά, τὸ δροσερόν, frais, n. m. ἡ δροσερότης, fraîcheur, n. f. || ἐκάθισαν εἰς τὸ δροσιό, ils se sont mis au frais ; || μὲ τὸ δροσιό, à la fraîche ; || τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ δροσιό [φρ.], on l'a mis en prison (au frais, εἰς τὸ φρέσκο) ; on l'a coffré ; βλ. καὶ δροσία.

δροσιός, ὁ· [διάλ. Κύμης] = σκιὰ δένδρου ἢ ἄλλου τινὸς ἀντικειμένου, ombrage, n.m.

δρόσισμα, ατος, τό· διάψυξις, ἀνάψυξις, rafraîchissement, n. m.

δροσιστικός, ή, όν· ἀνα[κατα, δια]ψυκτικός, rafraîchissant, e ; ὑγραντικός, νοτιστικός, humectant, e ; || δροσιστικὸν ποτόν, boisson rafraîchissante. § [οὐδ. πληθ. οὐσ.] δροσιστικά, ἀναψυκτικά, les rafraîchissements.

δροσοβόλος, ος, ον· ὁ ῥίπτων, δίδων, χάμνων δροσιάν, qui répand de la rosée ; ὁ δροσιστικός, rafraîchissant, e ; ὁ δροσερός, frais, fraîche.

δροσοβολῶ (έω), διαχέω, ῥίπτω δροσιάν, répandre de la rosée ; εἶμαι δροσερός, être tout frais.

δροσο(γ)ελῶ, [διάλ. Καρπάθου] = ὑπερχαίρω (κυρίως ἐν λύπῃ ἐχθροῦ) «ποῦ νὰ μὴ δροσο(γ)ελάσῃς» (ἐπὶ κατάρας).

δροσολογῶ, ἀνα[κατα, δια]ψύχω, rafraîchir. § [τριτοπρ.] δροσολογεῖ, il fait frais.

δροσοπαγής, ής, ές, γεν. οῦς· ὁ καταψυχθεὶς διὰ τῆς δρόσου, gelé par la rosée.

δροσόπαγος, ου, ὁ· ἡ πάχνη, gelée blanche, ἤτοι κατάψυξις (congélation) τῆς δρόσου (de la rosée).

δρόσος, ου, ἡ· [μετεωρ.] rosée, n. f. ὅταν ἐν αἰθρίᾳ καὶ νηνεμίᾳ τὸ ἔδαφος χάσῃ δι' ἐκπομπῆς τοσαύτην θερμότητα, ὥστε ν' ἀποψύξῃ καὶ τὰ πλησίον αὐτοῦ μέρη τῆς ἀτμοσφαίρας κάτωθεν τοῦ σημείου τοῦ κόρου (saturation), τότε μέρος τῶν ἐν ταύτῃ ἀτμίδων συμπυκνούμενον ἐπικάθηται τοῦ ἐδάφους ὡς δρόσος. Τὸ τοιοῦτον δὲν συμβαίνει εὐκόλως εἰς ἔδαφος λίαν γυμνὸν καὶ εἰς λίθους, διότι ταῦτα δὲν ἐκπέμπουσιν ἱκανὴν θερμότητα. Ἡ δρόσος πηγνυμένη ἐκ τοῦ ψύχους ἀποτελεῖ τὴν πάχνην ἤτοι τὸν δροσόπαγον.

δροσοσταγής, ής, ές, καὶ

δροσόστακτος, ος, ον· δροσοσταγής, δροσοστάλακτος, στάζων ἐκ δρόσου, dégouttant (mouillé ; trempé) de rosée.

δροσώδης, ης, ες· πλήρης δρόσου, plein (humide) de rosée ; δροσερός, τρυφερός, frais, fraîche.

δρούμαις, [δημ.] αἱ δρίμαις.

δρουμάρ(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδ.] ἡ δοκός.

δρουσουλουϊόμη, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] || δροσίζομαι.

δρυάς, άδος, ἡ· dryade, n. f. νύμφη (nymphe) κατοικοῦσα ἐν δένδρῳ, δενδρονύμφη· αἱ δρυάδες, καὶ Ἀμαδρυάδες, εἶνε κατώτεραι θεότητες, νύμφαι διαμένουσαι ἑκάστη ἐν ὡρισμένῳ αὐτῇ δένδρῳ.

δρύδες, αἱ· [διάλ. Νάξου] = αἱ δρῦς. Ἐν δὲ τῇ Θεσσαλίᾳ λέγονται οὕτω τὰ δένδρα καθόλου.

δρυΐδης, ου, ὁ· druide, n. m. δρυΐδαι ἐκαλοῦντο οἱ ἱερεῖς τῶν κελτικῶν λαῶν ἐν Γαλατίᾳ καὶ Βρεταννίᾳ, οἵτινες ἐπὶ Καίσαρος ἐσχημάτιζον εἰδικὴν τάξιν ἐν τῇ πολιτείᾳ, πεπροικισμένοι δι' ἰδιαιτέρων προνομίων ἀτελείας, κτλ.

δρυῖνας, ὁ· κοινῶς ἡ δενδρογαλειά, ὄφις ἐν κοίλοις κορμοῖς πεπαλαιωμένων δρυῶν ἐμφωλεύων· βλ. δενδρογαλειά.

δρύϊνος, η, ον· [en bois] de chêne, ὁ ἐκ [ξύλου] δρυὸς προερχόμενος· βλ. καὶ δρῦς.

δρύλλα, ἡ· [διάλ. Καρπάθου] ἀνθόγαλα (τουρκ. καϊμάκι).

δρύμαι, αἱ· δρύματα καὶ δρύμνη· βλ. δρίμαις,

δρυμός, οῦ, ὁ (δρῦς) καὶ δρυμών, κυρίως δάσος ἐκ δρυῶν, forêt (bois) de chêne ; καὶ ἐν γένει δάσος, forêt, n. m. bois, n. m.

δρυμώδης, ης, ες· ὁ δασώδης, boisé, ée.

δρυμών, ῶνος, ὁ· ὁ δρυμός.

δρυοβάλανος, ὁ· βάλανος δρυός, gland de chêne.

δρυοβαφής, ής, ές· μὲ φλοιὸν δρυὸς βεβαμμένος, teint avec du tan de chêne.

δρυόδωμα, ατος, τό· [ὀχυρ.] coffre [de fortification] ; βλ. κλωβός.

δρυοκολάπτης, ου, ὁ· βλέπε δενδροκολάπτης, pivert, n. m.

δρυοτομία, ας, ἡ· κόψιμον ξύλων, le sciage ou la coupe du bois.

δρυοτόμος, ος, ον· ὁ κόπτων δρῦς, ξύλα, qui scie ou coupe des chênes ; || [οὐσ.] —, ὁ ξυλοκόπος, bûcheron, n. m.

δρυοτομῶ (έω), μέλ. ήσω, débiter le bois; βλ. καταμερίζω τὴν ξυλείαν.

δρυοφλοιός, οῦ, ὁ· ὁ φλοιὸς τῆς δρυός, l'écorce de chêne, καὶ κατ' ἐπέκτασιν tanin, n. m. βλ. βυρσοδεψικός.

δρύοχος, ου, ὁ· madrier, n. m. κοινῶς τὸ βουβό, χονδρὸν ξύλον χρήσιμον πρὸς κατασκευὴν τροπίδων, ἐσωτροπίων, κτλ. δι' ὃ καὶ pièce de quille καλεῖται.

δρύπη, ης, ἡ· [βοτ.] drupe ; οὕτω καλεῖται πᾶς καρπὸς σαρκώδης ἔχων τὸ ἐξώτατον στρῶμα τοῦ περικαρπίου ὑμενῶδες, τὸ μέσον σαρκῶδες, τὸ δὲ ἐσωτερικὸν ξυλῶδες· π. χ. κεράσια, δαμάσκηνα, βερύκοκκα, ῥοδάκινα, κτλ. εἶνε δρύπαι.

δρῦς, υός, ἡ· chêne, n. m. (δένδρον), κοινῶς τὸ **δένδρο** ἢ **βαλανιδιά**· βλ. εἰς ξύλον, bois, n. m. || φλοιὸς δρυός, écorce de chêne, βλ. **δρυοφλοιός**· || — καταμεμερισμένη, chêne débité ; || τράπεζα ἐκ ξύλου δρυός, une table de chêne ; || δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται [παροιμ. ἀρχ.], quand un arbre est tombé tout le monde court aux branches.

δρύσχετρον, ου, τό (δρῦς, σχεῖν)· valet, n. m. **σχετήριον**, κοινῶς τὸ **νταβίδι**, σιδηροῦν ἢ ξύλινον μετὰ κοχλιῶν· ἐργαλεῖον ξυλουργοῦ ἔχον σχῆμα F δι' οὗ συσφίγγουσι πρὸς ἄλληλα δύο τεμάχια ξύλων ἢ στερεοῦσιν ἐργασίαν τινὰ ἐπὶ τῆς τηλείας.

δρύφακτον, ου, τό (ἐκ τοῦ δρῦς)· ξύλινος φραγμός, clôture en bois ; κιγκλίδωμα, κιγκλίς, balustrade, n. f. barrière, n.f. τὸ κιγκλίδωμα, grille, n. f. || —, barreau, n. m. ἡ κιγκλίς, grille, n. f. μέρος τοῦ δικαστηρίου περιφρασσόμενον ὑπὸ κιγκλίδων πρὸ τοῦ ὁποίου ἵστανται οἱ ἀγορεύοντες δικηγόροι· ἐκ τούτου κατ' ἐπέκτασιν ἐκλήθησαν barreaux, **οἱ δικανικοί**, ἤτοι οἱ ἀγορεύοντες δικηγόροι· βλ. καὶ **βασιλικόν**· || — (ἐκ ξύλου), grillage, n. m. ἡ κιγκλίς, ἤτοι τὸ σύνολον τῶν κιγκλίδων, τὸ κιγκλίδωμα (σειρὰ κιγκλίδων)· βλ. καὶ **κιγκλίς**· || [σιδηροδρ.] —, barrière, n. f. || —, δικτυωτόν, treillage, n. m. βλ. λέξιν· § [ὀχυρ.] —, palanques, n. f. καλεῖται οὕτως ἐν τῇ ὀχυρωτικῇ σειρὰ σκολόπων (palis) ἢ δοκῶν μήκους 3 μ. 50 μέχρι 4 μέτρων, ἀποτελουμένη ἐκ κορμῶν δένδρων διαμέτρου 0.20 τοὐλάχιστον, οὓς ἐμπήγουσιν ἐν τῇ γῇ κατὰ 1 μέτρον ἕως 1 μ. 50 τὸν μὲν παρὰ τὸν δέ. Εἰς κατάλληλον ὕψος ἀνοίγουσι τηρεκήθρας ἀπὸ μέτρου εἰς μέτρον· § [ναυτ.] δρύφακτον, parapet, n.m. ἢ pavois, n. m. κοινῶς τὸ **παραπέτο**. Ὁ τοῖχος τῶν παλαιοῦ τύπου πλοίων ἐπερατοῦτο εἰς τὸ **περιτόναιον**· ἐν τοσούτῳ ὑπὲρ αὐτὸ ἐτίθεντο κατὰ διαστήματα **στήριγγες** (batayolles), ἐπ' αὐτῶν δὲ ἐτίθετο ἡ **ἐρκάνη** (lisse d'appui), ἔξωθεν δὲ αἱ **στήριγγες** αὗται ἐπενεδύοντο διὰ λεπτοῦ περιβλήματος ὅπερ ἐκαλεῖτο **δρύφακτον**, καὶ ἐχρησίμευε διὰ τὴν προφύλαξιν τῶν ἀνδρῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ τὴν ἀπόκρυψιν αὐτῶν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἐχθροῦ.

δρυφακτόω-ῶ, μέλ. ώσω, περιφράσσω τι διὰ φραγμοῦ, δρυφάκτου, enclore, fermer d'une barrière, ou d'une balustrade.

δρῶ (δράω), μέλ. δράσω, ἀόρ. ἔδρασα. ἐνεργῶ, ἐπιχειρῶ, agir, opérer ; || πρέπει νὰ δράσωμεν, il faut agir ; || τὰ δρῶντα πρόσωπα, les acteurs.

δρωταρᾶς, [δημ.] ὁ ἱδρόνων πολύ, qui sue beaucoup.

δρωτάρι, τό· [δημ.] ὁ ἱδρώς, sueur, n. f.

δρωτῆρι, τό· καὶ

δρωτσίλα, ἡ· [δημ.] τὸ ἱδρωτῆρι, échauboulure, n. f. papule, n. f. βλ. καὶ **ἱδρωτσίλα**· || **δρωτσίλα**, ἡ· [διάλ. Κύμης] = πᾶν φῦμα εἴτε ἐπὶ τοῦ προσώπου εἴτε ἐπὶ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος φέρον ὕδωρ ἢ πῦον.

δυαδικός, ή, όν· εἰς δύο ἀνήκων, binaire, adj. [ἀριθ.] ὁ ἐκ δύο ἀριθμῶν συγκείμενος.

δυάζω, κάμνω τι δύο, διπλασιάζω, unir en deux ; **ζευγαρόνω**, βλέπε καὶ ζευγοποιῶ, accoupler ; || [ναυτ.] **δυάζω**, amateloter. Εἰς προγενεστέραν ἐποχὴν οἱ ναῦται εἶχον μίαν αἰώραν (hamac) ἀνὰ δύο καὶ ἐκοιμῶντο ἐναλλὰξ ἐν αὐτῇ. Amateloter deux hommes, ἐσήμανε ζευγοποιεῖν αὐτούς, ἤτοι προσδιορίζειν ἀνὰ δύο ἵνα ἔχωσι τὴν αὐτὴν αἰώραν. Τὴν σήμερον ἕκαστος ἀνὴρ ἔχει ἰδίαν αἰώραν, amateloter δὲ σημαίνει **δυάζειν** (**δυάζω**), ἤτοι προσδιορίζειν δύο ἄνδρας οἵτινες δέον ν' ἀρτήσωσιν ἐναλλὰξ τὴν αἰώραν των ἐν τῇ αὐτῇ θέσει· κατ' ἐπέκτασιν amateloter (δυάζω) σημαίνει, **προσδιορίζω** τοὺς ναύτας ἀνὰ δύο διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς αὐτῆς ὑπηρεσίας· || [ἱππολ.] δυάζω, δυάζειν τοὺς ἵππους, appareiller, συνθέτειν τούτους κατὰ συζυγίαν, σχηματίζειν ζεῦγος, ζευγοποιέω-ῶ καὶ κοινῶς **ζευγάρωμα**· φράσις σημαίνουσα τὴν ἐν τῷ αὐτῷ ὀχήματι ζεῦξιν ἵππων, καθ' ὅλα προσομοιαζόντων τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἕτερον, ἤτοι κατὰ τὴν γενεάν, τὸ χρῶμα, τὴν ἡλικίαν, τὸ ἀνάστημα, τὴν σωματικὴν διάπλασιν, τὴν ἰδιοσυγκρασίαν καὶ πρὸ παντὸς συμφωνίαν καὶ ἐρρυθμίαν βαδισμάτων· συνώνυμα εἰσὶ une paire de chevaux, attelage, appareillage (σύζευξις, ζευγοποίησις).

δυαλίνη, ης, ἡ· dualine, n. f. βλ. **διαλύτης**.

δυάρα, ἡ· νόμισμα χαλκοῦν δύο λεπτῶν, δίλεπτον, pièce de deux centimes. § [τὸ παιγν. δόμινο] double-deux.

διάργυρη, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] = ὁ ὑδράργυρος.

δυάρι, τό· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ δύο, deux ; || [χαρτοπ.] deux [de pique, etc.].

δυάς, άδος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἀριθ. δύο, τὸ διπλάσιον, le double; ὅθεν ζεῦγος, paire, n.f. couple, n. m. || **δυάς**, άδος, ἡ· [ἀριθ.] nombre binaire ; [οὐσ.] ἡ δυάς, le binaire.

δυάσμος, ὁ· [διάλ. Λεντεκάδ.] = ὁ **ἡδύοσμος**, τὸ γνωστὸν φυτὸν ᾧ χρῶνται ἐν τῇ μαγειρικῇ, menthe, n.f.

δυασμός, οῦ, ὁ· ἡ συνένωσις εἰς δύο, τὸ ζευγάρωμα, ζευγοποίησις, accouplement, n.m. τὸ ζεῦγος, couple, n. m. || δυασμός, ὁ προσδιορισμὸς ἀνὰ δύο, accouplement, n. m. βλ. καὶ ζευγοποιῶ· || [ναυτ.] δυασμός, amatelotage, n. m. ὁ προσδιορισμὸς ἀνὰ δύο τῶν ναυτῶν· βλ. δυάζω.

δυάσμους, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ ἡδύοσμος, ὁ δυάσμος.

δυϊκός, ὁ· [γραμμ.] [ἐνν. ἀριθμός, nombre] duel, εἰς δύο ἀνήκων

δυμάλη, ης, ἡ· dymal, ξηρὸν ἀντισηπτικόν, ἄοσμον, μὴ δηλητηριῶδες καὶ μὴ ἐρεθιστικόν. Ἐξαίρετον ἀναπλήρωμα τοῦ ἰωδοφορμίου, οὐσιωδῶς δ' εὐωνότερον τούτου.

δύν, (ἐκ τοῦ δύναμις) dyne, μονὰς δυνάμεως. Καλεῖται οὕτω συμβολικὴ ἔκφρασις τῆς μονάδος δυνάμεως καθιερωθεῖσα ὑπὸ διεθνοῦς συνεδρίου. Ἡ μονὰς δυνάμεως ἰσοῦται μὲ τὸ βάρος ἑνὸς κυβικοῦ ὑποδεκαμέτρου ὕδατος ἀπεσταγμένου καὶ ὑπὸ θερμοκρασίαν 4⁰ ἑκατονταβάθμου, ἤτοι μὲ τὸ βάρος ἑνὸς χιλιογράμμου. βλ. καὶ δύναμις.

δύναμαι, μέλ. δυνήσομαι, θὰ δυνηθῶ, παρατ. ἠδυνάμην, ἀόρ. α'. παθ. ἠδυνήθην, κοινῶς ἠμπορῶ, pouvoir ; εἶμαι εἰς κατάστασιν, être capable (en état) de ; ἔχω τὴν δύναμιν νὰ πράξω τι, avoir la force (la faculté ; le droit=δικαίωμα) de ; || δὲν δύναμαι νὰ πράξω τίποτε, je ne puis rien faire ; || οἱ θέλοντες καὶ δυνάμενοι, ceux qui ont la volonté et le pouvoir ; || αὐτὸ δὲν δύναται νὰ γείνῃ, cela ne se peut pas ; || δὲν δύναται νὰ περιπατήσῃ, il n'est pas en état de marcher ; || δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἰπῶ, je ne saurais le dire ; || ὁ θέλων δύναται, vouloir c'est pouvoir ; || κάμνει ὅ,τι δύναται, il fait son possible ; il fait de son mieux ; || τίς ἠδύνατο νὰ τὸ πιστεύσῃ ; qui l'aurait cru ? || δύναται νὰ ὑποτεθῇ, on pourrait supposer ; || καὶ ἂν ἠδυνάμην δὲν θὰ τὸ ἔπραττον, je le pourrais que je ne le ferais pas. § [μεταβ.] pouvoir faire ; pouvoir ; || δύναται πολλὰ (πάντα), il peut beaucoup (tout, etc.). § [δημ.] βλ. δύνομαι.

δυνάμει, [ἐπίρ.] φύσει, virtuellement ; en vertu ; βλ. καὶ δύναμις· || δυνάμει ὑπάρχων [μηχ.] virtuel, elle ; ὁ ἐνεργῶν ἄνευ ἑτέρας αἰτίας· || δυνάμει ἐνέργεια, βλ. ἐνέργεια.

δυνάμεις, αἱ [φυσ.] βλ. δύναμις.

δυναμικαὶ γραμμαί, [φυσ.] lignes de force ; βλ. γραμμαί.

δυναμική, ῆς, ἡ· dynamique, n.f. [φυσ.] καλεῖται τὸ μέρος τῆς μηχανικῆς τὸ ἐξετάζον τὰ αἴτια τὰ παράγοντα τὴν κίνησιν τῶν σωμάτων καὶ τοὺς νόμους τοὺς ὁποίους ἀκολουθοῦσι ταῦτα. Ἐπειδὴ δὲ τὰ σώματα εἶνε στερεά, ὑγρὰ ἢ ἀέρια, ἡ δυναμικὴ ὑποδιαιρεῖται εἰς κυρίως δυναμικήν, εἰς ὑδροδυναμικὴν καὶ εἰς ἀεροδυναμικήν.

δυναμικόν, τό· [μαθ.] potentiel, n. m. καὶ δυναμικὴ συνάρτησις, fonction potentielle, εἶνε μαθηματικαὶ ἐκφράσεις μεγίστης χρησιμότητος ἐν τῇ ἐξετάσει φυσικῶν φαινομένων, ὅταν ἡ ἔντασις τῆς δρώσης δυνάμεως ἦνε ἀντιστρόφως ἀνάλογος τοῦ τετραγώνου τῆς ἀποστάσεως, ὅπως τοῦτο συμβαίνῃ εἰς τὴν ἕλξιν τῶν σωμάτων καὶ εἰς τὸν ἠλεκτρισμόν. § δυναμικόν, potentiel, n. m. καλεῖται οὕτω τὸ μέγιστον θεωρητικὸν ἔργον ὅπερ δύναται νὰ παραγάγῃ ἓν χιλιόγραμμον ἐκρηκτικῆς οὐσίας καὶ ὅπερ ἐκφράζεται διὰ τοῦ τύπου E=MI, τοῦ M παριστῶντος τὸν ἀριθμὸν τῶν μονάδων τῆς θερμότητος (calories) αἵτινες ἐκλύονται ἐξ ἑνὸς χιλιογράμμου τῆς ἐκρηκτικῆς οὐσίας, καὶ τοῦ I παριστῶντος τὸ μηχανικὸν ἰσοδύναμον (équivalent mécanique) τῆς θερμότητος· βλ. ἔργον, travail. § δυναμικόν, potentiel, n. m. ὁ ὅρος οὗτος δὲν δύναται νὰ ὁρισθῇ εἰμὴ μαθηματικῶς. Προκειμένου περὶ ἠλεκτρικοῦ δυναμικοῦ, ἠλεκτροδυναμικοῦ (potentiel électrique) δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι τὸ δυναμικὸν σημείου τινὸς χαρακτηρίζει τὴν ἠλεκτρικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, ὡς ἡ θερμοκρασία χαρακτηρίζει τὴν θερμαντικὴν αὐτοῦ κατάστασιν. Ὄντως σῶμά τι ἐνέχει ὡς ἐκ τοῦ ἠλεκτροδυναμικοῦ του ποσότητα ἐνεργείας ἐν λανθανούσῃ καταστάσει, ἥτις ἐκλήθη δυναμικὴ ἐνέργεια (énergie potentielle). Μαθηματικῶς ὁ ὅρος δυναμικὸν παριστᾷ τὴν συνάρτησιν δυναμικοῦ τινος πεδίου, ἧς ἡ παράγωγος εἴς τι σημεῖον αὐτοῦ κατά τινα διεύθυνσιν, δίδει τὴν τιμὴν τῆς ἐντάσεως τοῦ δυναμικοῦ πεδίου κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην. Πειραματικῶς ἡ ἀπόλυτος τιμὴ τοῦ δυναμικοῦ σημείου τινὸς δὲν δύναται νὰ ὁρισθῇ, δύναται ὅμως νὰ ὁρισθῇ ἡ διαφορὰ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ δυναμικοῦ ἑτέρου σημείου· || ἠλεκτροστατικὸν δυναμικόν, potentiel électrostatique ; || ἠλεκτροδυναμικόν, potentiel électrique ; || μαγνητικὸν δυναμικόν, potentiel magnétique ; || διαφορὰ δυναμικοῦ, différence de potentiel ; || δυναμικὸν πεδίον, champ de force ; καλεῖται οὕτως ὁ χῶρος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐνεργοῦσι δυνάμεις ἐπὶ τῶν ἐν αὐτῷ εὑρισκομένων σωμάτων. Τὸ δυναμικὸν πεδίον καλεῖται εἰδικώτερον ἠλεκτρικὸν πεδίον (champ électrique) ὅταν τὰ φαινόμενα τῆς ἕλξεως ἢ ὤσεως ὀφείλωνται εἰς ἠλεκτρικὰς ἰδιότητας, ἤτοι εἰς ἠλεκτρικὰ φορτία, μαγνητικὸν πεδίον (champ magnétique) ὅταν ταῦτα ὀφείλωνται εἰς μαγνητικὰς ἰδιότητας, ἤτοι εἰς μαγνήτας, καὶ γαλβανικὸν πεδίον (champ galvanique) ὅταν ταῦτα ὀφείλωνται εἰς ἠλεκτρικὸν ρεῦμα. Δυναμικόν τι πεδίον (ἠλεκτρικόν, μαγνητικὸν ἢ γαλβανικὸν) χαρακτηρίζεται διὰ τῆς διευθύνσεως αὐτοῦ (direction) καὶ τῆς ἐντάσεως, (intensité) αὐτοῦ. Ὡς διεύθυνσις δυναμικοῦ πεδίου (ἠλεκτρικοῦ, μαγνητικοῦ ἢ γαλβανικοῦ) θεωρεῖται ἡ φορὰ πρὸς ἣν διευθύνονται αἱ συνιστῶσαι τὸ πεδίον δυναμικαὶ γραμμαί (lignes de force), ἤτοι ἡ φορὰ καθ' ἣν σῶμά τι ἐλεύθερον ἤθελε κινηθῇ ἐντὸς αὐτοῦ. Ἔντασις δυναμικοῦ πεδίου (intensité du champ de force) εἴς τι σημεῖον καλεῖται ἡ τιμὴ τῆς δυνάμεως ἥτις θὰ ἐνήργει

ἐπὶ τῆς μονάδος τῆς μάζης τιθεμένης εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. Εἰδικώτερον καλεῖται ἔντασις ἠλεκτρικοῦ πεδίου (H) ἡ τιμὴ τῆς δυνάμεως ἥτις θὰ ἐνήργει ἐπὶ τῆς μονάδος τῆς ποσότητος τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, καὶ ἔντασις μαγνητικοῦ ἢ γαλβανικοῦ πεδίου (ℋ) ἡ τιμὴ τῆς δυνάμεως ἥτις θὰ ἐνήργει ἐπὶ τῆς μονάδος τοῦ μαγνητικοῦ πόλου. Ὡς μονὰς ἐντάσεως θεωρεῖται πεδίον (ἠλεκτρικόν, μαγνητικὸν ἢ γαλβανικὸν) ὅπερ ἀσκεῖ δύναμιν μιᾶς δύνης (dyne) ἐπὶ τῆς μονάδος τοῦ μαγνητικοῦ πόλου, ἐὰν πρόκειται περὶ μαγνητικοῦ πεδίου, ἢ ἐπὶ τῆς μονάδος τῆς ποσότητος τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἐὰν πρόκειται περὶ ἠλεκτρικοῦ πεδίου. Ἡ μονὰς τῆς ἐντάσεως μαγνητικοῦ πεδίου καλεῖται Gauss. Δυναμικὸν πεδίον καλεῖται ὁμοιόμορφον (uniforme) ὅταν ἡ ἔντασις αὐτοῦ εἰς ἅπαντα τὰ σημεῖα ἦνε ἡ αὐτή· || **ἠλεκτρικὸν πεδίον** champ électrique (βλ. **δυναμικὸν πεδίον**); || **μαγνητικὸν πεδίον**, champ magnétique (βλ. **δυναμικὸν πεδίον**); || **γαλβανικὸν πεδίον**, champ galvanique (βλ. **δυναμικὸν πεδίον**); || **διεύθυνσις δυναμικοῦ πεδίου** (ἠλεκτρικοῦ, μαγνητικοῦ ἢ γαλβανικοῦ), direction du champ de force (électrique, magnétique ou galvanique); βλ. **δυναμικὸν πεδίον**· || **ἔντασις δυναμικοῦ πεδίου**, (ἠλεκτρικοῦ, μαγνητικοῦ ἢ γαλβανικοῦ), intensité du champ de force (électrique, magnétique ou galvanique); βλ. **δυναμικὸν πεδίον**· || **δυναμικαὶ γραμμαί**, lignes de force; καλοῦνται οὕτω αἱ τροχιαὶ ἃς θὰ διέγραφον σημεῖα ἄνευ ἀδρανείας ἐντὸς δυναμικοῦ πεδίου ὑποκείμενα εἰς τὰς δυνάμεις τοῦ πεδίου τούτου. Εἰκὼν ἠλεκτρικοῦ, μαγνητικοῦ ἢ γαλβανικοῦ πεδίου παρίσταται διὰ φάσματος ἐπιτυγχανομένου διὰ ῥινημάτων. Αἱ δυναμικαὶ γραμμαὶ γαλβανικοῦ πεδίου εὐθυγράμμου ῥεύματος, εἶνε συγκεντρικοὶ κύκλοι ἔχοντες ὡς κέντρον τὸν ἄξονα τοῦ ἀγωγοῦ καὶ τὸ ἐπίπεδον αὐτῶν κάθετον ἐπὶ τοῦ ἀγωγοῦ· || **δυναμικὸν ῥεῦμα ἢ δυναμικὴ ῥύσις**, flux de force; καλεῖται οὕτω τὸ σύνολον τῶν δυναμικῶν γραμμῶν τῶν διερχομένων διὰ κλειστῆς καμπύλης· || **διαφορὰ μαγνητικοῦ δυναμικοῦ**, différence de potentiel magnétique; ὅρος παριστῶν τὸ ἀπαιτούμενον ἔργον διὰ τὴν μεταφορὰν ἐντὸς μαγνητικοῦ πεδίου, μαγνητικοῦ πόλου ἐκ σημείου τινὸς εἰς ἕτερον.

δυναμικός, ή, όν· ὁ εἰς δύναμιν τινὰ ἀνήκων, ὁ ἔχων δύναμιν, ἐνεργητικός, efficace; δυνατός, puissant, e; πρός τι, pour quelque chose; || [διδ.] dynamique, adj. || — ἠλεκτρισμὸς = ἠλεκτρισμὸς ἐξ ἐπαφῆς· βλ. καὶ γαλβανισμός· || **δυναμικοὶ χειρισμοί**, manœuvres de force; καλοῦνται οὕτω χειρισμοὶ ἀπαιτοῦντες χρῆσιν μηχανημάτων ἢ ἐνέργειαν πολλῶν ὁμοῦ ἀνδρῶν, διὰ τὸν ὁπλισμὸν ἢ ἀφοπλισμὸν τῶν φρουρίων, διὰ τὰς γεφυρωτικὰς ἀσκήσεις, διὰ τὴν ἀνύψωσιν πυροβόλων, τὴν ἀλλαγὴν τῶν τροχῶν αὐτῶν, κτλ. βλ. καὶ **παραγγέλματα δυναμικῶν χειρισμῶν.**

δύναμις, εως, ἡ· 1) δύναμις, α) ἡ σωματικὴ ἰσχύς, puissance, n. f. force, n. f. ἡ ῥώμη, ἰσχύς, vigueur, n. f. 6) διανοητική, πνευματική, ἤτοι εὐφυΐα, ἱκανότης, force ἢ faculté intellectuelle; ἰδιότης, ἱκανότης, talent, n. m. ἀρετή, vertu, n. f. faculté, n. f. εἶνε φυσικὴ ἢ ἠθικὴ δύναμις καθιστῶσα ἄτομόν τι ἱκανὸν νὰ ἐνεργήσῃ, ἤτοι ἱκανότης, ἰδιότης, ἀρετή· || — τοῦ λόγου, la force de la parole = ἡ ῥητορικὴ δεινότης· καὶ γ) ἐν γένει τὸ δύνασθαι, τὸ ἔχειν τὴν δύναμιν, τὸ δυνατὸν γενέσθαι, le pouvoir; ἡ ἰσχύς, puissance; ἡ ἐξουσία, autorité, n. f. ἡ ἐνέργεια, énergie, n. f. ἡ ἀποτελεσματικότης, efficacité, n. f. 2) δύναμις, force, n. f. ἀξία, valeur, n. f. ἐπισημότης καὶ ἐπιρροὴ ἐν τῇ πολιτείᾳ = πολιτικὴ δύναμις· || —, puissance, n. f. σημαίνει ἐπίσης κράτος τι (état); 3) στρατιωτικὴ δύναμις, force militaire, ἢ force armée ἢ δημόσιος δύναμις, force publique; ἢ ἁπλῶς armée = στρατός, εἶνε τὸ σύνολον τῶν στρατευμάτων κράτους τινός. **Αἱ στρατιωτικαὶ δυνάμεις** κράτους τινὸς (forces militaires), ἀποτελοῦνται ἀπὸ τοὺς στρατοὺς τῆς ξηρᾶς (armées de terre) ἢ τὸ ναυτικὸν (armée de mer) μετὰ τοῦ ὑλικοῦ των καὶ τῶν διὰ τὸν πόλεμον διατιθεμένων μέσων· 4) ἐνέργεια, δραστικότης, force; énergie, efficacité, n. f. ἤτοι ἰατρικὴ ἢ θεραπευτικὴ δύναμις τῶν φαρμάκων (ἰατρικῶν)· φάρμακον δραστικόν, remède efficace; 5) σημασία, ἔννοια λέξεως, κτλ. sens, signification d'un mot, etc. ἡ ἀξία, τιμή, valeur, n. f. prix, n. m. 6) [ἐκκλ.] δύναμις θαυματουργός, vertu (force) miraculeuse; 7) [μαθ.] δύναμις, puissance, n. f. ἀριθμοῦ ἢ γραμμῆς· καλοῦνται δυνάμεις (δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, κτλ.) ἀριθμοῦ τινος τὰ γινόμενα αὐτοῦ πολλαπλασιασθέντος ἐφ' ἑαυτόν· οὕτω π. χ. δευτεροβάθμιος δύναμις ἢ τὸ τετράγωνον ἀριθ. $5\times5=25$, καὶ γράφεται 5^2, τρίτη δύναμις ἢ κύβος $3\times3\times3=27$ καὶ γράφεται 3^3 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς· || ἔχει τὴν δύναμιν νὰ σὲ βλάψῃ, il a le pouvoir de vous nuire; || τοῦτο ὑπερβαίνει τὴν δύναμίν μου, c'est plus fort que moi; || ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, la puissance de Dieu; || αἱ οὐράνιαι δυνάμεις, les puissances du ciel; ἤτοι αἱ τάξεις τῶν ἀγαθῶν οὐρανίων πνευμάτων = ἄγγελοι, anges; πνεύματα, esprits bienheureux; || αἱ καταχθόνιοι δυνάμεις, les puissances de l'enfer = τὰ καταχθόνια πνεύματα, les esprits malins; || αἱ μεγάλαι [εὐρωπαϊκαὶ] δυνάμεις, les grandes puissances; || αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις, les facultés intellectuelles; || αἱ στρατιωτικαὶ δυνάμεις, les forces militaires; ἢ les forces; τὰ στρατεύματα, les troupes; βλ. καὶ κατωτέρω· || ἡ ἔνοπλος δύναμις, la force armée; || ἡ ναυτικὴ δύναμις, la force navale; συνώνυμον τῆς λέξεως στόλος, flotte, βλ. λέξιν· ἐπίσης ναυτικὴ δύναμις, armement, n. m. κοινῶς ἡ **ἀρμάδα**, καλεῖται ἡ συγκέντρωσις πολεμικῶν πλοίων προωρισμένων νὰ ἐπιχειρήσωσί τι· || δύναμις [μηχανῆς] ονο-

μαστικὴ (πραγματική), force nominale (effective); ἡ δύναμις τοῦ βραχίονός του, la force (la vigueur) de son bras; ‖ ἔχει δύναμιν εἰς τὰ χέρια, il a du biceps = ἔχει ἰσχυροὺς μῦς· ‖ αὐτὸ ὑπερβαίνει τὰς διανοητικάς του δυνάμεις, cela est au dessus de sa portée; ‖ μ' ὅλην τὴν ἡλικίαν ἔχει ἀκόμη τὰς δυνάμεις του, malgré son âge il est encore vert; ‖ λόγος πλήρης δυνάμεως, discours plein d'énergie (de vigueur); ‖ ἡ δύναμις τοῦ σκέπτεσθαι, la faculté de penser; ‖ τὸ ἰατρικὸν αὐτὸ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ θεραπεύῃ τὴν δεῖνα ἀσθένειαν, cette médecine (ce médicament, remède) a la vertu de guérir telle maladie; ‖ [τὸ ἰατρικὸν αὐτὸ] ἔχει μεγάλην δύναμιν, est d'une grande efficacité; est très-énergique; ‖ ἡ δύναμις τῶν λέξεων, la valeur (ἀξία), des mots; ‖ ἔκαμε τὸ κατὰ δύναμιν, il fit de son mieux; il fit son possible; ‖ ἔτρεχε πάσῃ δυνάμει, il courait de toutes ses forces (à toutes jambes); ‖ ἐφώναζε πάσῃ δυνάμει, il criait à tue-tête; ‖ τὸν ἐκτυποῦσε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν, il le battait à tour de bras; ‖ ἤθελα νὰ τὸν βοηθήσω ἀλλὰ δὲν ἔχω τὰς δυνάμεις (τὰ μέσα), je voulais le secourir, mais je n'ai pas les moyens. § δυνάμει (τῆς) [ἐπίρ.] en vertu (de); [διδ.] virtuellement, βλ. δυνάμει; ‖ δυνάμει βασιλικοῦ διατάγματος, en vertu d'une ordonnance royale; ‖ ἡ βάλανος ἐμπεριέχει δυνάμει τὴν δρῦν, le chêne est virtuellement enfermé dans le gland. § δυνάμεως μονάς, dyne, βλ. δύν. § [στρατ.] δύναμις, effectif, n. m. ὁ πραγματικὸς ἀριθμὸς τῶν ὑπαρχόντων ἔν τινι σώματι ἢ στρατῷ ἀνδρῶν ἢ ἵππων· ‖ ἡ ἐν εἰρήνῃ δύναμις, effectif du pied de paix; ‖ ἐμπόλεμος δύναμις, effectif du pied de guerre; ‖ δύναμις τῆς φρουρᾶς, effectif de la garnison. § [μηχ.] δύναμις, effort, n. m. (ἐνέργεια, ἔντασις, intensité, n. f. βλ. λέξιν)· ‖ ἑλκτικὴ δύναμις ἢ δύναμις ἕλξεως, effort de traction. § [φυσ.] δύναμις, force, n. f. καλεῖται οὕτω πᾶσα αἰτία, ἥτις δύναται νὰ παραγάγῃ κίνησιν ἢ νὰ τροποποιήσῃ τὴν ὑπάρχουσαν κίνησιν ἢ νὰ μεταβάλλῃ ἐν γένει τὴν κατάστασιν σώματος τινός. Ὁ ἄνεμος κινῶν τὸ ἱστιοφόρον πλοῖον εἶνε δύναμις, ἡ βαρύτης ἡ ἕλκουσα τὰ σώματα πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς, ἡ ἕλξις ἣν ἐξασκεῖ ὁ μαγνήτης ἐπὶ τεμαχίου σιδήρου, ὁ ἠλεκτρισμός, κτλ. εἶνε δυνάμεις. Αἱ δυνάμεις αἱ παράγουσαι τὰ διάφορα φυσικὰ φαινόμενα εἶνε κυρίως αἱ ἑξῆς: αἱ ἀτομικαὶ δυνάμεις, ἡ βαρύτης, ἡ θερμότης, ὁ ἠλεκτρισμός, ὁ μαγνητισμός, τὸ φῶς, ἡ ἐνέργεια τῶν ἐμψύχων ὄντων, ἡ πτῶσις τῶν ὑδάτων, ὁ ἄνεμος, ἡ ἐλαστικότης τῶν ἐλατηρίων, ἡ τριβή. Καλοῦσιν ἰδιαιτέρως δυνάμεις μὲν (forces), τὰς αἰτίας αἵτινες τείνουσι νὰ παραγάγωσιν ἀποτέλεσμά τι, ἀντιστάσεις δὲ (résistances) τὰς αἰτίας αἵτινες ἀνθίστανται εἰς τὴν παραγωγὴν ἀποτελέσματος. Καὶ ἄλλοτε μὲν αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν ἐπ' ἐλάχιστον μόνον χρόνον καὶ καλοῦνται ἀκαριαῖαι (instantanées), ἄλλοτε δ' ἐπὶ πολὺν κατὰ συνέχειαν χρόνον καὶ καλοῦνται συνεχεῖς δυνάμεις (forces continues) ἢ σταθεραὶ (forces constantes), ὡς εἶνε ὁ ἄνεμος, ὁ ἀτμὸς ὁ κινῶν τὴν ἀτμομηχανήν, κτλ. Εἰς ἑκάστην δύναμιν διακρίνομεν τρία τινά, α') τὸ σημεῖον τῆς ἐφαρμογῆς (point d'appui), τουτέστι τὸ σημεῖον εἰς ὃ ἐνεργεῖ ἀμέσως ἡ δύναμις· β') τὴν διεύθυνσιν (direction), τουτέστι κατὰ ποίαν γραμμὴν τείνει ἡ δύναμις νὰ κινήσῃ τὸ σημεῖον τῆς ἐφαρμογῆς· καὶ γ') τὴν ἔντασιν (intensité), τουτέστι μετὰ πόσης δραστηριότητος ἐνεργεῖ ἡ δύναμις. Πρὸς καταμέτρησιν τῶν δυνάμεων συγκρίνομεν αὐτὰς πρὸς μίαν γνωστὴν καὶ ὡρισμένην δύναμιν ἣν λαμβάνομεν ὡς μονάδα, λαμβάνεται δὲ ὡς μονὰς δυνάμεως (βλ. δύν) τὸ βάρος μιᾶς λίτρας ὕδατος ἀπεσταγμένου καὶ θερμοκρασίας 4° K, ἤτοι τὸ χιλιόγραμμον (kilogramme =312 ½ δράμια περίπου). Λέγομεν ὅτι δύναμίς τις εἶνε ἑνός, δύο, τριῶν χιλιογράμμων, ὅταν παράγῃ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ θὰ παρῆγε τὸ βάρος ἑνός, δύο, τριῶν χιλιογράμμων· συγκρίνοντες ὅθεν τὰς διαφόρους δυνάμεις πρὸς τὸ χιλιόγραμμον καὶ εὑρίσκοντες μὲ πόσα χιλιόγραμμα ἰσοδυναμεῖ ἑκάστη τούτων, ἐκτελοῦμεν τὴν καταμέτρησιν τῶν δυνάμεων, τοῦτο δὲ γίνεται τῇ βοηθείᾳ εἰδικῶν ὀργάνων, ἅτινα ἐκλήθησαν δυναμόμετρα (dynamomètres; βλ. καὶ χιλιογραμμόμετρον, kilogrammètre); ‖ κεντρόφυξ δύναμις, force centrifuge, εἶνε ἡ δύναμις τῆς ἀδρανείας ἡ ἐνασκουμένη ὑπὸ κινουμένου σώματος ἐπὶ ἑτέρου ὅπερ τὸ ἀναγκάζει νὰ καταγράψῃ καμπύλην τροχιάν· βλ. καὶ κεντρόφυξ, centrifuge; ‖ κεντρομόλος δύναμις, force centripète; καλεῖται ἡ συγκρατοῦσα τὸ κινούμενον σῶμα ἐπὶ τῆς καμπύλης τροχιᾶς του, μολονότι τὸ σῶμα τοῦτο τείνει φυσικῶς ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἐφαπτομένην· βλ. καὶ κεντρομόλος, centripète; ‖ ἵππου δύναμις, force de (du) cheval; καλεῖται οὕτως ἐν τῇ μηχανικῇ μονὰς δυνάμεως ἥτις εἶνε ἴση μὲ τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν, ὅπως 75 χιλιόγραμμα ἀνυψωθῶσιν ἐν ἑνὶ δευτερολέπτῳ εἰς ὕψος 1 μέτρου· π. χ. ἀτμομηχανὴ 10, 20, ἵππων κτλ. δύναται νὰ ὑψώσῃ εἰς ἓν μέτρον κατὰ δευτερόλεπτον βάρος 750, 1500 κ. τ. λ. χιλιογράμμων· βλ. καὶ ἀτμόϊππος, cheval-vapeur; ‖ δύναμις ἀδρανείας ἢ ἀντίστασις ἀδρανείας, force d'inertie; ὅταν σῶμά τι ἐξασκῇ ἐπὶ ἑτέρου κινητικήν τινα δύναμιν, τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀντιτάσσει δύναμιν ἀδρανείας ἴσην μὲ τὴν κινητικὴν δύναμιν, ἀλλὰ κατ' ἀντίθετον ἔννοιαν. Ἐνταῦθα ἔγκειται ἡ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος τῆς ἐνεργείας (égalité de l'action) καὶ τῆς ἀντιδράσεως (réaction); ‖ δύναμις μηχανῆς, force de la machine; βλ. ἰσχύς, puissance, ὅπερ εὐχρηστότερον· ‖ εἰσδυτικὴ δύναμις, force de pénétration; ‖ ἐκσφενδονιστικὴ (ἢ ἐκσφενδονητικὴ) δύναμις, force de projection; ἡ δύναμις δι' ἧς ἐκσφενδονίζεται, ἀφίεταί τι· ‖ ὠθητικὴ δύναμις, force de projection; καλεῖται οὕτως ἡ δύναμις ἡ ἀναπτυσσομένη ἐκ τῶν ἀερίων τῆς

πυρίτιδος καὶ παράγουσα τὴν κίνησιν τοῦ βλήματος· || ὀπισθοδρομικὴ δύναμις, force de recul ; || ἑλκτικὴ δύναμις (ἡ δύναμις τῆς ἕλξεως), force de traction ; ἤτοι ἡ δύναμις μεθ' ἧς ἕλκεταί τι· || δύναμις ἀνέμου, force du vent ; βλ. ἄνεμος· || ἐλαστικὴ δύναμις ἀτμοῦ, force élastique de la vapeur ; συνώνυμον τῆς λέξεως tension ; || ἠλεκτρομαγνητικὴ δύναμις, force électro-magnétique ; βλ. μαγνητισμός· || ἠλεκτρεγερτικὴ δύναμις, force électromotrice ; οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται τὰς ἐκφράσεις température électrique, pression électrique, niveau électrique, tension électrique, force-électromotrice καὶ différence de potentiel, ἐννοοῦντες τὴν ἠλεκτρεγερτικὴν δύναμιν, συνηθέστερον ὅμως μεταχειρίζονται τοὺς ὅρους force-électromotrice καὶ différence de potentiel ; βλέπε καὶ ἠλεκτρομετρία, électrométrie ; || μέτρησις ἠλεκτρεγερτικῆς δυνάμεως, mesure de force électro-motrice ; || εὐθυντηρία δύναμις (ἐνέργεια) τῆς γῆς, action directrice de la terre. Καλεῖται οὕτως ἡ ἐπίδρασις τῆς γῆς ἐπὶ ἐλευθέρως κρεμαμένης μαγνητικῆς βελόνης, ἕνεκα τῆς ὁποίας αὕτη προσανατολίζεται πάντοτε καθ' ὡρισμένην διεύθυνσιν· || μαγνητοεγερτικὴ δύναμις, force magnétomotrice ; αὕτη παρίσταται διὰ τοῦ συμβόλου $\mathcal{F}$ καὶ ἔχει ὡς μονάδα τὴν Ζίλβερτ (Gilbert)· || μαγνητίζουσα δύναμις, force magnétisante, καλεῖται ἡ ἔντασις μαγνητικοῦ πεδίου ἡ ἐπιφέρουσα τὴν μαγνήτισιν· || ἀνωτέρα δύναμις ἢ βία, force majeure, δύναμις εἰς ἣν δὲν δύνανται ν' ἀνθέξωσι· || ἡ κινοῦσα δύναμις, force motrice, κινητικὴ ἢ κινητήριος δύναμις, καλεῖται ἡ δύναμις ἡ ἐνεργοῦσα ἐπί τινος σώματος καὶ ἐπιφέρουσα τὴν κίνησιν αὐτοῦ π. χ. ἡ πίεσις ἣν ἐπιφέρουσι τὰ ἀέρια τῆς πυρίτιδος ἐπὶ τοῦ πυθμενίου τοῦ βλήματος, ἥτις εἶνε ἴση μὲ τὸ γινόμενον τῆς ἐπιταχύνσεως ἐπὶ τὴν μᾶζαν τοῦ βλήματος· || θαλάσσιος ἢ ναυτικὴ δύναμις, force navale, ἄθροισμα πολεμικῶν πλοίων ὁπωσδήποτε συντεθειμένων· || force navale, συνώνυμον τοῦ flotte, στόλος· || προωστικὴ δύναμις (προωθέω-ῶ), force propulsive ; || δημόσιος δύναμις, force publique ; || ἀπωστικὴ δύναμις (ἀπωθέω-ῶ), force répulsive ; || δύναμις ἐπιβραδύνουσα (καθυστεροῦσα τὴν πρόοδον), force retardatrice ; || δρῶσα δύναμις ἢ ζῶσα δύναμις ἢ ῥύμη (ῥύω, ἐρύω), force vive (d'un corps) (μηχ.), ἤτοι ἡ δύναμις, ὁρμὴ ἢ ταχύτης τοῦ φερομένου ἢ κινουμένου σώματος, ἥτις ἐστὶ τὸ γινόμενον τῆς μάζης αὐτοῦ ἐπὶ τὸ τετράγωνον τῆς ταχύτητος· ὑποθετέον Μ τὴν μᾶζαν τοῦ κινητοῦ καὶ τ τὴν ταχύτητα αὐτοῦ τὸ γινόμενον $Μτ^2$ παριστᾷ τὴν δρῶσαν δύναμιν τοῦ κινητοῦ· || πραγματικὴ δύναμις [μεταφ.] force vive ; || [μηχαν.] δύναμις ἢ ἰσχύς, puissance, n. f. καλεῖται τὸ παραγόμενον ἔργον εἰς τὴν μονάδα τοῦ χρόνου· βλ. ἔργον [μηχ.], travail, n. m. καὶ μονὰς ἔργου· || θερμογόνος δύναμις ἢ θερμαντικότης τῶν καυσίμων (καυσίμου τινὸς ὕλης), puissance calorifique des combustibles, καλεῖται ἡ παραγομένη θερμότης κατὰ τὴν κατάκαυσιν 1 χιλιογράμ. καυσίμου ὕλης· || ὀνομαστικὴ δύναμις, puissance nominale ; πραγματικὴ δύναμις, puissance effective ; βλ. ἀνωτέρω δύναμις ἵππου, force de (du) cheval ; || ἑλκτικὴ δύναμις τῆς ἀτμαμάξης, puissance tractive des locomotives ; ἡ δύναμις αὕτη μετρεῖται διὰ τοῦ βασταζομένου βάρους ὑπὸ τῶν κινητηρίων ἀξόνων. Ὡς ὅριον αὐτῆς εἶνε τὸ εἰρημένον βάρος πολλαπλασιαζόμενον ἐπὶ τὸν συντελεστὴν τῆς ὀλισθήσεως (glissement) (0,14 ἕως 0,15). § δύναμις, ferme ! (εἰς παραγγέλματα δυναμικῶν χειρισμῶν). § [χημ.] δύναμις (χημική), agent, n. m. || χωνευτικαὶ ἢ τηκτικαὶ δυνάμεις, agents de fusion ; || διαχωριστικαὶ δυνάμεις, agents de séparation ; || ἐκρηκτικὴ δύναμις, agent explosif.

δυναμῖτις, ιδος, ἡ· dynamite, n. f. τὸ ὄνομα τοῦτο δίδεται γενικῶς εἰς ἐκρηκτικά τινὰ μίγματα συνιστάμενα ἐκ μεταβλητῶν ποσῶν νιτρογλυκερίνης καὶ οὐσιῶν πορωδῶν, στερεῶν καὶ καταλλήλων πρὸς συγκράτησιν τοῦ ὑγροῦ τούτου.

Πηκτοειδὴς δυναμῖτις ἢ ἐκρηκτικὸν κόμμι ἢ ἐκρηκτικὴ πηκτή, dynamite gomme ou gomme explosible ou gélatine explosive. Ἡ δυναμῖτις αὕτη εἶνε ἐκρηκτικὴ οὐσία ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Nobel, σύγκειται δὲ ἐξ 94 τοῖς % νιτρογλυκερίνης καὶ 6 τοῖς % κολλοδίου (collodion), ἀποτελοῦσα οὕτω πυκνήν τινὰ οὐσίαν.

Ἀχυροδυναμῖτις, ἡ· dynamite paille ἢ pailleuse ou poléine ; συνίσταται ἐξ ἴσων μερῶν νιτρογλυκερίνης καὶ ἀχυροπυρίτιδος (fulmi-paille).

Πιτυροδυναμῖτις, ἡ· dynamite son ; μίγμα νιτρογλυκερίνης καὶ πιτυρίτιδος (fulmi-son).

Ποσοτικὸς προσδιορισμὸς δυναμίτιδος, dosage d'une dynamite. Ἡ ἀναλογία τοῦ βάρους τῆς νιτρογλυκερίνης πρὸς τὸ ὁλικὸν βάρος τοῦ μίγματος, ἤτοι πόσον τοῖς % ἐμπεριέχει νιτρογλυκερίνην καὶ πόσον ἐκ τοῦ ἑτέρου μίγματος.

Ἡ δυναμῖτις εἶνε κόνις χρώματος ἐρυθροφαίου. Εἷς κυβικὸς ποὺς σταθμίζει 50-55 λίτρας. Ὅταν ἦνε πεπιεσμένη εἰς δέσμας σταθμίζει 87-93 λίτρας κατὰ κυβικὸν πόδα.

Ἀναφλεγομένη εἰς φλόγα λαμπάδος ἢ ἐπὶ διαπύρων ἀνθράκων καίει ἡσύχως, ἀλλὰ πεπιεσμένη καὶ ἐγκεκλεισμένη ἐκπυρσοκροτεῖ εἰς θερμοκρασίαν 150^0 Ῥεωμύρου ($187^0,5$ Κελσίου).

Εἰς 6^0 ἢ 7^0 Ῥεωμύρου ($7\,^1/_2$ - $8\,^1/_2$ Κελσίου) ἡ δυναμῖτις πήγνυται σχηματίζουσα σκληρὰν μᾶζαν ὡς λίθος, τὸ δὲ χρῶμα αὐτῆς γίνεται μᾶλλον ἀνοικτόν.

Ἡ μὴ πεπηγυῖα δυναμῖτις ἀνθίσταται εἰς ἰσχυροὺς δονισμοὺς ἄνευ ἐκπυρσοκροτήσεως. Ἐκτεινομένη ἐπὶ σιδηροῦ ἐλάσματος εἰς λεπτὴν διάστρωσιν ἐκπυρσοκροτεῖ προσκρουομένη ἰσχυρῶς διὰ σιδηρᾶς σφύρας. δυσκόλως ὅμως ἐκπυρσοκροτεῖ κρουομένη ἐπὶ λίθου διὰ σιδήρου, οὐ-

δέποτε δὲ διὰ σιδήρου ἐπὶ ξύλου τιθεμένη. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίστασιν ἐκπυρσοκροτοῦσι μόνον τὰ μόρια ἅτινα ἀπ' εὐθείας προσκρούονται.

Ἡ μὴ πεπηγυῖα δυναμῖτις δύναται ἀκινδύνως νὰ κοπῇ διὰ μαχαιρίου. Ἡ πεπηγυῖα ὅμως πρέπει νὰ κόπτηται διὰ κοπτεροῦ μαχαιρίου, ὅπερ ἐμβαπτίζεται προηγουμένως εἰς ὕδωρ θερμοκρασίας 50^0 μέχρις 60^0.

Ἡ δυναμῖτις δὲν βλάπτεται ἐν ὑγρᾷ ἀτμοσφαίρᾳ, δύναται μάλιστα νὰ ἐμβαπτισθῇ ἐπί τινα χρόνον εἰς ὕδωρ, χωρὶς νὰ ἐλαττωθῇ ἡ ἐκρηκτικὴ αὐτῆς δύναμις. Ἀλλ' ὅταν πρόκειται νὰ διαμείνῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν τῷ ὕδατι, δέον νὰ ἐγκλείηται ἐν ἀδιαχωρήτῳ ἀγγείῳ, ὅπως μὴ ἀποχωρίζηται ἡ νιτρογλυκερίνη τῆς ἀμμώδους γῆς (πυριτικὴ γῆ, terre siliceuse), μεθ' ἧς εἶνε μεμιγμένη.

Ἡ δυναμῖτις ἐκπυρσοκροτεῖ εὐκόλως δι' ἀναφλέξεως μικρᾶς ποσότητος βροντώδους ὑδραργύρου (fulminate de mercure). Ἡ πεπηγυῖα ἐν τούτοις δυναμῖτις ἔχει ἀνάγκην εἰδικῶν μέσων πρὸς ἀνάφλεξιν.

Ἡ δυναμῖτις, οὐσία δηλητηριώδης ἕνεκα τῆς ἐμπεριεχομένης νιτρογλυκερίνης, παράγει δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Ἐκ τῆς διὰ τῶν χειρῶν ἐπαφῆς ἢ καὶ τῆς ὀσφρήσεως ἐπιφέρει ἰσχυρὰν κεφαλαλγίαν, διαρκοῦσαν ἐπὶ πολλὰς ὥρας, εὐτυχῶς ἄνευ βλάβης ἐπὶ τῆς ὑγείας. Ἐκ μικρᾶς ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐγκοπῆς ἐπιφέρει φλόγωσιν ὀδυνηρὰν καὶ διαρκῆ.

Τὰ διάφορα ἀέρια τὰ ἐκ τῆς ἀναφλέξεως τῆς δυναμίτιδος προερχόμενα ἔχουσι τὰς αὐτὰς ἰδιότητας.

Ἔρευνα τῆς δυναμίτιδος

Ἡ ἀρτίως ἐκ τῶν κιβωτίων ἐξαγομένη δυναμῖτις πρέπει νὰ παρίσταται ὡς κόνις ἀρκούντως ξηρά, ὁμοιόχρους καὶ ὀλίγον παχεῖα. Ἐὰν ἡ ἐπιφάνεια ἢ ὁ πυθμὴν δεικνύῃ ἐφίδρωσιν (exsudation) ἢ καθίζησιν νιτρογλυκερίνης, τοῦτο εἶνε ἔνδειξις τῆς κακῆς ποιότητος τῆς ἀμμώδους γῆς.

Πρὸς ἀνάλυσιν τῆς δυναμίτιδος ἢ μᾶλλον πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ἐμπεριεχομένης νιτρογλυκερίνης, λαμβάνεται τεμάχιον δυναμίτιδος, σταθμίζεται ἀκριβῶς, εἶτα τίθεται ἐντὸς χωνίου ἐκ διυλιστικοῦ χάρτου καὶ περιχέεται διὰ θειϊκοῦ αἰθέρος, ὅστις διαλύει τὴν νιτρογλυκερίνην. Τὸ ἐν τῷ διυλιστηρίῳ κατάλοιπον ξηραίνεται, θερμαίνεται μέχρις ἐρυθροπυρώσεως καὶ εἶτα σταθμίζεται. Ἡ διαφορὰ τοῦ βάρους δεικνύει τὴν ποσότητα τῆς ἐμπεριεχομένης νιτρογλυκερίνης, ἥτις δὲν πρέπει νὰ ἦνε κατωτέρα τῶν 70 μέχρις 72 τοῖς %.

Ἐὰν ἅπασα ἡ νιτρογλυκερίνη δὲν διελύθη διὰ τοῦ αἰθέρος, τότε τὸ κατάλοιπον θερμαινόμενον παράγει μικρὰς ἐκπυρσοκροτήσεις.

Τὸ κατάλοιπον τοῦτο τῆς ἀμμώδους γῆς πρέπει μετὰ τὴν ἐρυθροπύρωσιν νὰ παρίσταται ὡς κόνις λεπτοτάτη, ἀλευρώδης ἄνευ κόκκων ἄμμου.

Ἡ νιτρογλυκερίνη δὲν πρέπει νὰ ἐμπεριέχῃ ὀξύ. Πρὸς ἀνεύρεσιν τούτου ἓν τεμάχιον νιτρογλυκερίνης ἐκπλύνεται δι' ἀπεσταγμένου ὕδατος. Τὸ ὕδωρ τοῦτο ἀποχωριζόμενον ἀναβράζεται ἐντὸς κάψης, ὑπεράνω δὲ τίθεται δοκιμαστικὸς χάρτης κυανοῦς ἢ βάμματος ἡλιοτροπίου. Ἐὰν ὁ χάρτης οὗτος γίνηται ἐρυθρὸς ἡ νιτρογλυκερίνη ἐμπεριέχει ὀξὺ καὶ ἑπομένως εἶνε ἀπορριπτέα.

Ὑπάρχει ἐνίοτε τὸ νιτρικὸν ὀξύ, τὸ ὁποῖον εἶνε λίαν ἐπιβλαβές. Τούτου ἡ παρουσία καταδείκνυται ἐκ τῆς ὀσμῆς, πρὸς δὲ διὰ τοῦ κυανοῦ δοκιμαστικοῦ χάρτου, ὅστις ἐμβαπτιζόμενος εἰς ἀπεσταγμένον ὕδωρ καὶ τιθέμενος ὑπεράνω τῆς δυναμίτιδος, χωρὶς νὰ ἐφάπτηται αὐτῆς γίνεται ἐρυθρός.

Σημείωσις. Ἡ δοκιμασία αὕτη δὲν εἶνε ἐπαρκής, πρέπει δὲ νὰ συνοδεύηται πάντοτε διὰ τῆς προηγουμένως μνημονευθείσης, διότι ὁ κυανοῦς χάρτης δύναται νὰ ἐρυθροποιηθῇ καὶ διά τινος ὀξέος ἐμπεριεχομένου εἰς τὴν ἀμμώδη γῆν, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν θεωρεῖται ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν διατήρησιν τῆς δυναμίτιδος.

Ἐὰν ἡ δυναμῖτις ἐμπεριέχῃ νιτρικὸν ὀξύ, ἀναπτύσσει ἐρυθροκιτρίνους ἀτμοὺς καὶ δύναται ν' ἀναφλεχθῇ αὐτομάτως.

Παρατήρησις σπουδαία. Ἡ δυναμῖτις ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πρέπει ν' ἀπομακρυνθῇ ἀμέσως καὶ νὰ καῇ ἐν ὑπαίθρῳ.

Κανόνες οὓς πρέπει νὰ ἀκολουθῇ ὁ ἐργαζόμενος μὲ δυναμίτιδα

Διὰ τὰς ἐργασίας τῆς δοκιμῆς ἢ τῆς πληρώσεως κιβωτίων πρέπει νὰ ὑπάρχωσι ξύλιναι καλύβαι ἐλαφραὶ καὶ καλῶς ἀεριζόμεναι, ἀπέχουσαι 400 ἢ 500 τοὐλάχιστον βήματα ἀπὸ πάσης κατοικίας. Ἐν γένει δὲ λαμβάνονται αἱ αὐταὶ ὡς καὶ διὰ τὴν πυρίτιδα προφυλάξεις. Τὸ ἔδαφος πρέπει νὰ ἦνε ἐκ γῆς πεπιεσμένης. Αἱ τράπεζαι κεκαλυμμέναι διὰ κηρωτῶν.

Πρέπει πάντοτε νὰ ὑπάρχῃ ἑτοίμη ἀρκοῦσα ποσότης ἀλυσσίας (ἀλυσσίβας, lessive) ἢ πυκνὴ διάλυσις σάπωνος.

Ἡ θερμοκρασία τοῦ θαλάμου ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπάρχει ἡ δυναμῖτις πρέπει νὰ ἦνε 10^0 ἕως 15^0 Ῥεωμύρου (12^0, 5 ἕως 18^0 $^3/_4$ Κελσίου).

Οἱ ἐργαζόμενοι πρέπει νὰ φέρωσι δερμάτινα χειρόκτια ἢ κάλλιον ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμεως (caoutchouk).

Δὲν πρέπει οὐδὲ νὰ τρώγῃ τις ἢ νὰ πίνῃ κατὰ τὴν μετὰ τῆς δυναμίτιδος ἐργασίαν.

Οἱ ἐργάται δὲν πρέπει νὰ ἐργάζωνται πλειότερον τῶν 6 ὡρῶν, κατὰ δὲ τὰς θερινὰς ἡμέρας λίαν πρωῒ καὶ τὸ ἑσπέρας μόνον νὰ γίνηται ἐργασία.

Οἱ ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τῆς δυναμίτιδος ὑποφέροντες δὲν πρέπει νὰ ἐργάζωνται μετ' αὐτῆς. Ἐν τούτοις οἱ ἐργάται ἐξοικειοῦνται μετὰ ἐργασίαν μιᾶς ἢ δύο ἑβδομάδων.

Μετὰ τὴν ἐργασίαν αἱ χεῖρες πρέπει καλῶς νὰ ἐκπλύνωνται διὰ πυκνῆς διαλύσεως σάπωνος ἐν τῷ ὕδατι καὶ εἶτα διὰ καθαροῦ ὕδατος.

Τὰ κατὰ τῆς δηλητηριάσεως διὰ τῆς νιτρογλυκερίνης ἀντίδοτα εἰσὶ τὰ ἑξῆς κατ' αὔξουσαν τάξιν.

1. Πάγος ἢ ψυχρὸν ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.
2. Δυνατὸς καφφές.
3. Κλύσματα.
4. Βδέλλαι ἐπὶ τῶν μηνίγγων καὶ τοῦ στήθους.
5. Ἐμετικὰ καὶ καθαρκτικά.
6. Ὀξικὴ μορφίνη δι' ἰατρικῆς συνταγῆς.

Πρὸς πλήρωσιν φυσιγγίων διὰ δυναμίτιδος πρέπει νὰ γίνηται χρῆσις ξυλίνων κοχλιαρίων καὶ ξυλίνων ῥάβδων.

Πιέζοντες τὴν δυναμίτιδα δὲν πρέπει νὰ περιστρέφωμεν τὸ κοχλιάριον, οὐδὲ νὰ τὴν πιέζωμεν ἰσχυρῶς, ὅπως μὴ ἐκθλίβηται ἡ νιτρογλυκερίνη.

Ἐκ πείρας ὁ ἐργάτης δύναται νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀπαιτουμένην πίεσιν, ὅπως ἡ δυναμῖτις σταθμίζῃ 1 λίτραν εἰς 20 κυβικοὺς δακτύλους, ἤτοι 87 - 93 λίτρας δι' ἕκαστον κυβικὸν πόδα.

Δὲν πρέπει νὰ γίνηται ἐργασία διὰ πεπηγυίας δυναμίτιδος. Μαλακύνεται αὕτη ἢ εἰς τὸν ἥλιον ἢ εἰς θάλαμον θερμὸν μέχρι 15^0 ἢ 16^0 Ῥεωμύρου.

Ἡ δυναμῖτις τίθεται ἐπὶ τραπέζης καὶ καλύπτεται διὰ κηρωτοῦ. Ἐὰν ὁ θάλαμος θερμαίνηται διὰ θερμάστρας αὕτη πρέπει νὰ καλύπτηται διὰ σιδηροῦ ἐλάσματος. Εἷς ἐργάτης ἀνακινεῖ τὰ τεμάχια, ἐφ' ὅσον ἡ δυναμῖτις μαλακύνεται καὶ τοῦτο ὅπως μὴ ἀποχωρισθῇ ἡ νιτρογλυκερίνη.

Δυνάμεθα ὡσαύτως νὰ μεταχειρισθῶμεν κιβώτιον μὲ διπλᾶς παρειὰς ψευδαργύρου. Ἡ πεπηγυῖα δυναμῖτις τίθεται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν κιβώτιον, τὸ δὲ ἐνδιάμεσον διάστημα πληροῦται ὕδατος θερμοκρασίας οὐχὶ ἀνωτέρας τῶν 20^0 τοῦ Ῥεωμύρου (25^0 ἑκατονταβαθμίου). Τὸ κάλυμμα πληροῦται τέφρας, φέρει δ' ὀπὰς πρὸς ἔξοδον τῶν ἀτμῶν τῆς νιτρογλυκερίνης. Ἡ ὅλη συσκευὴ περιβάλλεται δι' ἀχύρων καὶ ἐντίθεται εἰς ξύλινον κιβώτιον. Ἡ συσκευὴ πρέπει νὰ ἐπιβλέπηται διηνεκῶς, ἡ δὲ δυναμῖτις δὲν πρέπει ἀπὸ κόνεως νὰ μεταβληθῇ εἰς μᾶζαν, ἔνδειξιν τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῆς νιτρογλυκερίνης.

Μετὰ ἐργασίαν διὰ δυναμίτιδος πρέπει καλῶς νὰ καθαρίζηται ὁ θάλαμος διὰ σαρώθρων. Ὅλη ἡ διὰ τῶν σαρώθρων συλλεγομένη κόνις, τὰ τεμάχια τοῦ χάρτου, στυπεῖα, κτλ., πρέπει νὰ ῥίπτωνται εἰς ἀπόστασιν καὶ νὰ κατακαίωνται. Τὰ μέρη τοῦ θαλάμου, ἔνθα ὑπάρχουσι κηλῖδες νιτρογλυκερίνης, ὡς καὶ τὰ ἐργαλεῖα ἐν γένει, πρέπει καλῶς νὰ ἐκπλύνωνται διὰ διαλύσεως σάπωνος καὶ εἶτα δι' ὕδατος.

Μεταφορὰ τῆς δυναμίτιδος.

Ἐκ πείρας εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ δυναμῖτις ἀκινδύνως δύναται νὰ μεταφερθῇ ἐφ' ἁμάξης ἢ ἐπὶ σιδηροδρόμου. Καλὸν ἐν τούτοις εἶνε νὰ τίθενται τὰ κιβώτια ἐπὶ μαλακοῦ τινος ἀντικειμένου, οἷον ἐπὶ πριονισμάτων ξύλου ἢ ἐπὶ ἀχύρου, ἅτινα δέον νὰ παρεντίθενται καὶ μεταξὺ τῶν κιβωτίων

Αἱ ἅμαξαι δὲν πρέπει νὰ μένωσιν ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὸν ἥλιον, χωρὶς νὰ καλύπτωνται δι' ἀχύρου.

Πρέπει ἐφ' ὅσον εἶνε δυνατόν, φορτίον δυναμίτιδος νὰ μὴ ἐκτίθεται εἰς τὸ ἐχθρικὸν πῦρ, διότι σφαῖρα ὅπλου δύναται ν' ἀναφλέξῃ αὐτήν.

Κατὰ τὴν μακροχρόνιον μεταφορὰν πρέπει ἑκάστοτε νὰ ἐξετάζηται ἡ κατάστασις τῶν κιβωτίων καὶ τῆς δυναμίτιδος.

Ἀποθῆκαι δυναμίτιδος.

Αὗται πρέπει νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὰς αὐτὰς προφυλάξεις εἰς ἃς καὶ αἱ ἀποθῆκαι τῆς πυρίτιδος. Πρὸς τούτοις τὰ κιβώτια ἢ τὰ βαρέλια δὲν πρέπει νὰ ἐγγίζωσι πρὸς ἄλληλα. Ἡ θερμοκρασία δὲν πρέπει ν' ἀνέρχηται ἄνω τῶν 30^0 Ῥεωμύρου, οὐδὲ νὰ κατέρχηται κάτω τῶν 6^0 ἢ 7^0.

Ἓν θερμόμετρον μεγίστου καὶ ἐλαχίστου πρέπει νὰ ἐνυπάρχῃ.

Τοὐλάχιστον δὶς κατὰ μῆνα ἡ ἀποθήκη πρέπει νὰ ἐπιθεωρῆται καὶ τὸ θερμόμετρον νὰ παρατηρῆται.

Ἐὰν ὑπάρχῃ ὀσμὴ ὀξέος, ὅλον τὸ ἐμπεριεχόμενον τῆς ἀποθήκης πρέπει καλῶς νὰ ἐξετασθῇ.

Ἡ ὕποπτος δυναμῖτις μεταφέρεται ἀμέσως ἀλλαχοῦ καὶ ὑποβάλλεται εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν χημικὴν ἔρευναν. Θάπτεται μετὰ τῶν κιβωτίων εἰς τὴν γῆν εἰς ἀρκοῦσαν ἀπὸ τῆς ἀποθήκης ἀπόστασιν. Ἡ χημικὴ ἔρευνα θέλει καταδείξει, ἂν ἡ δυναμῖτις πρέπει νὰ καταστραφῇ ἢ ἂν δύνηται νὰ γείνῃ χρῆσις αὐτῆς.

Ὅταν ἐξάγηται ἢ εἰσάγηται δυναμῖτις εἰς τὴν ἀποθήκην, πρέπει νὰ καλύπτηται τὸ ἔδαφος διὰ κηρωτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξάγεται μετὰ τὴν ἐργασίαν καὶ ἐκπλύνεται, καθὼς καὶ τὰ ἐργαλεῖα, διὰ πυκνῆς διαλύσεως σάπωνος καὶ εἶτα διὰ καθαροῦ ὕδατος.

Ἡ διάλυσις σάπωνος πρέπει νὰ ὑπάρχῃ πανταχοῦ, ὅπου ὑπάρχει δυναμῖτις.

Οὐδέποτε κιβώτιον δυναμίτιδος ἀνοίγεται ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ἀποθήκῃ.

Πρέπει νὰ γίνηται χρῆσις πάντοτε τῶν αὐτῶν ἐργατῶν εἰς τὰς ἐν τῇ ἀποθήκῃ ἐργασίας, εἰς οὓς δύναταί τις νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀποθήκῃ δὲν ἔχουσιν ἄλλην ἐργασίαν εἰμὴ τὴν εἰσαγωγὴν καὶ ἐξαγωγὴν τῶν κιβωτίων, ἥτις δέον νὰ γίνηται μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς προσοχῆς. Πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἐργασίαι τοῦ ἀνοίγματος τῆς ἐξετάσεως τῆς δυναμίτιδος πρέπει νὰ γίνωνται εἰς ἀρκοῦσαν ἀπὸ τῆς ἀποθήκης ἀπόστασιν.

Τὰ κιβώτια καὶ τὰ βαρέλια δὲν πρέπει νὰ ὠθῶνται ἢ νὰ κυλίωνται χαμαί, ἀλλὰ νὰ μεταφέρωνται ἐπὶ φορείων καὶ νὰ ἐναποτίθενται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μετὰ μεγάλης προσοχῆς.

Τὸ ἄνοιγμα καὶ κλείσιμον τῶν κιβωτίων δέον νὰ γίνηται διὰ χαλκίνων καὶ ξυλίνων ἐργαλείων.

Πᾶν κιβώτιον εἰσαγόμενον εἰς τὴν ἀποθή-

κην καθαρίζεται προηγουμένως καλῶς καὶ ἀφαιρεῖται πᾶσα κόνις ἢ ἄμμος.

Ἐν καιρῷ καταιγίδος αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα κλείωνται καλῶς, πᾶσα δ' ἐργασία ἐν τῇ ἀποθήκῃ πρέπει νὰ παύσῃ καὶ οἱ ἐργάται ν' ἀπομακρυνθῶσι.

Μέσα πρὸς ἀνάφλεξιν τῆς δυναμίτιδος.

Ὡς ἐξετέθη ἀνωτέρω, ἡ δυναμῖτις δὲν ἐκπυρσοκροτεῖ εἰμὴ διὰ τῆς ἀναφλέξεως ἄλλου σώματος, μεθ' οὗ εὑρίσκεται εἰς ἐπαφήν.

Συνήθως γίνεται χρῆσις καψυλλίου ἐκ λευκοσιδήρου ἢ χαλκοῦ, τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχει 1 $^1/_2$ γραμμάριον βροντώδους ὑδραργύρου, ὅστις εἰσάγεται ἐν ξηρᾷ καταστάσει.

Ἐὰν ἡ ἀνάφλεξις πρόκειται νὰ γείνῃ διὰ θρυαλλίδος, τότε τὸ καψύλλιον σπογγίζεται καλῶς ἔσωθεν μέχρι τοῦ βροντώδους ὑδραργύρου, εἶτα μετρεῖται ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῶν χειλέων μέχρι τοῦ βροντώδους ὑδραργύρου. Ἡ ἀπόστασις αὕτη σημειοῦται ἐπὶ τῆς θρυαλλίδος, ἥτις κόπτεται ἐγκαρσίως καὶ εἰσάγεται μετὰ προσοχῆς εἰς τὸ καψύλλιον. Τὰ ἄκρα τοῦ καψυλλίου συσφίγγονται ἐπὶ τῆς θρυαλλίδος, οὕτω δ' εἰσάγεται εἰς μικρὸν σάκκον πλήρη δυναμίτιδος, ἥτις συμπιέζεται μετὰ προσοχῆς πέριξ τοῦ καψυλλίου.

Πέριξ τοῦ σακκιδίου τίθενται τέσσαρα τεμάχια ξύλου πλατέα καὶ λεπτά, ἅτινα περισφίγγονται ἄνωθεν καὶ κάτωθεν οὕτως, ὥστε ἡ δυναμῖτις νὰ εὑρίσκηται εἰς τελείαν ἐπαφὴν μετὰ τοῦ καψυλλίου. Τὸ φυσίγγιον τοῦτο δύναται εἶτα νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ κιβώτιον τῆς δυναμίτιδος, ἥτις πρόκειται ν' ἀναφλεχθῇ, ἢ μᾶλλον εἰσάγεται εἰς κύλινδρον ἐκ ψευδαργύρου, διότι ἡ θρυαλλὶς δύναται ν' ἀναφλέξῃ ἄνευ ἐκπυρσοκροτήσεως μέρος τῆς δυναμίτιδος, ἡ δ' ἐργασία ν' ἀποτύχῃ.

Ὅταν θέλωμεν ν' ἀναφλέξωμεν τὴν δυναμίτιδα διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸ αὐτὸ μέσον. Ἀντὶ θρυαλλίδος εἰσάγεται ἠλεκτρικὸν καψύλλιον Marcus ἢ Ebner εἰς τὸ ἕτερον καψύλλιον. Ἡ δυναμῖτις εἰσάγεται ἐντὸς μικροῦ σάκκου ἐντὸς τοῦ ὁποίου καὶ τὸ καψύλλιον, πέριξ τοῦ ὁποίου συμπιέζεται, τὰ δὲ δύο ἠλεκτρικὰ σύρματα τοῦ καψυλλίου, καλῶς ἀπομεμονωμένα, ἐξέρχονται τοῦ σάκκου καὶ τὸ μὲν ἓν προσαρτᾶται εἰς τὴν ἠλεκτρικὴν συστοιχίαν, τὸ δὲ ἕτερον ῥίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν ἢ ἐνθάπτεται εἰς τὸ ἔδαφος.

Εἰς τὰ καταστήματα δυναμίτιδος ἐν Γερμανίᾳ πωλοῦνται φυσίγγια ἐντὸς τῶν ὁποίων εἰσάγονται τὰ ἠλεκτρικὰ καψύλλια. Τὰ καψύλλια ταῦτα ἐμπεριέχουσι·

Νιτρογλυκερίνην	45
Νίτρον	38
Ξύλον	7
Ῥητίνην	4
Σόδαν	1
Ἀμμώδη γῆν (πυριτικὴν) . . .	5
	100

Τὸ δὲ καψύλλιον ἐμπεριέχει 0,6 γραμμάρια βροντώδους ὑδραργύρου. Τὸ φυσίγγιον σταθμίζει 0,065 τῆς λίτρας, ἡ διάμετρος αὐτοῦ ἀνέρχεται εἰς 1 δάκτυλον, τὸ δὲ μῆκος εἰς 1 $^1/_2$ δάκτυλον.

Τὸ φυσίγγιον τοῦτο ἀπεδείχθη ἐξαίρετον καὶ ἀναφλέγει καὶ αὐτὴν τὴν πεπηγυῖαν δυναμίτιδα.

Πλήρωσις ὑπογείου ὀπῆς.

Γίνεται χρῆσις κιβωτίων ἐκ λευκοσιδήρου ἢ ἐκ ψευδαργύρου. Αὗται πληροῦνται διὰ δυναμίτιδος εἰς κόνιν, λαμβάνονται δὲ αἱ αὐταὶ προφυλάξεις, αἵτινες καὶ διὰ πᾶσαν διὰ δυναμίτιδος ἐργασίαν.

Ἡ πλήρωσις γίνεται πάντοτε ἐν ἰδιαιτέρῳ ὡρισμένῳ χώρῳ.

Εἰς μίαν τῶν βάσεων τοῦ κιβωτίου ὑπάρχει ὀπὴ ὅπως εἰσαχθῇ ἡ δυναμῖτις διὰ κοσκίνου ξυλίνου ἢ χαλκίνου ῥιπτομένη ἐν αὐτῷ διὰ ξυλίνου κοχλιαρίου. Ἡ πίεσις δέον νὰ γίνηται ὅσον οἷόν τε ὁμοιομόρφως. Τοῦ κιβωτίου πληρωθέντος ἡ ὀπὴ φράσσεται καλῶς. Διὰ τῆς ἄλλης βάσεως τοῦ κιβωτίου εἰσάγεται σωλὴν ἐκ ψευδαργύρου, προωρισμένος διὰ τὸ φυσίγγιον δυναμίτιδος. Ὅταν τὸ κιβώτιον πληρωθῇ, τὸ φυσίγγιον εἰσάγεται μέχρι τοῦ πυθμένος ὡς εὑρίσκεται, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶνε δυνατὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κιβωτίου. Ἡ θρυαλλὶς ἢ τὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα διαβιβάζονται διὰ πώματος, διὰ τοῦ ὁποίου κλείεται ὁ σωλήν.

Σημ. Οἱ ἐργάται φέρουσι χειρόκτια ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμεως, καὶ τεμάχιον ὑφάσματος ἐπὶ τοῦ στόματός των κατὰ τὴν πλήρωσιν τῶν κιβωτίων.

Δι' ὑπογείους χώρους δυναμένους νὰ δεχθῶσι πλέον τῶν 20 λιτρῶν, εἰσάγονται δέσμαι δυναμίτιδος, ὡς παρέχονται ὑπὸ τῶν καταστημάτων, οὕτω δὲ ἡ ἐργασία καθίσταται ἧττον ὀχληρά.

Πειράματα πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ἐκρηκτικῆς δυνάμεως τῆς δυναμίτιδος

1). 0,3 ἕως 0,4 τῆς λίτρας βάρος δυναμίτιδος πρέπει νὰ δύνηται νὰ καταστρέψῃ πλάκα σιδηρᾶν κατασκευασθεῖσαν διὰ τοῦ καλλιτέρου ἀγγλικοῦ σιδήρου τοῦ καλουμένου Lowmore. Ἡ πλὰξ αὕτη δέον νὰ ἔχῃ ἐπιφάνειαν 8 τετραγωνικῶν δακτύλων καὶ πάχος $^1/_2$ δακτύλου. Πρὸς τούτοις 7 τετραγ. γραμμαὶ τῆς πλακὸς νὰ μὴ ἐγγίζωσι τὸ ἐκ ξύλου ὑποστήριγμα.

2). Δύο λίτραι δυναμίτιδος πρέπει νὰ δύνωνται νὰ θραύσωσι δοκὸν πεύκης 9 δακτύλων πάχους καὶ 3 ποδῶν μήκους ἄνευ ἐρείσματος.

δυναμοδείκτης, ου, ὁ· indicateur, n. m. ou indicateur dynamométrique; ὄργανον ὅπερ τιθέμενον ἐν συγκοινωνίᾳ μετὰ τοῦ κυλίνδρου ἀτμομηχανῆς τινος καταγράφει τὴν δυναμοδεικτικὴν καμπύλην· βλ. διάγραμμα, diagramme καὶ δείκτης [ἀτμ.].

δυναμοδέκτης, ου, ὁ· volant, n. m. βλ. σφεδανόν.

δυναμοηλεκτρική μηχανή, dynamo. **Μηχάνημα** προωρισμένον νὰ παράγῃ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα ἐξ ἐπαγωγῆς διὰ τῆς κινήσεως συστήματος πηνίων ἐντὸς μαγνητικοῦ πεδίου. Τὸ μαγνητικὸν πεδίον δυνατὸν νὰ συνίσταται ἐκ μονίμων μαγνητῶν ὁπότε ἡ μηχανὴ καλεῖται εἰδικώτερον μαγνητοηλεκτρικὴ ἢ ἐξ ἠλεκτρομαγνητῶν ὁπότε καλεῖται δυναμοηλεκτρικὴ (dynamo-électrique) ἢ ἁπλῶς dynamo. Πᾶσα μαγνητοηλεκτρικὴ μηχανὴ σύγκειται ἐκ δύο κυρίων μερῶν τοῦ ἐπαγωγίμου (induit) καὶ τοῦ ἐπαγωγέως (inducteur)· ‖ ἐπαγώγιμον (induit) εἶνε τὸ τμῆμα τῆς μηχανῆς, ἐφ' οὗ παράγονται τὰ ἐπαγωγικὰ ἠλεκτρικὰ ῥεύματα· ‖ ἐπαγωγεὺς (inducteur) εἶνε τὸ σύστημα τῶν μαγνητῶν ἢ τῶν ἠλεκτρομαγνητῶν τῶν παραγόντων τὸ μαγνητικὸν πεδίον· ‖ δυναμοηλεκτρικὴ μηχανὴ ἐναλλασσομένου ῥεύματος, alternateur, n. m. = δυναμό· καλοῦνται οὕτω μηχαναί, αἵτινες ἄνευ μονίμων μαγνητῶν μετατρέπουσι τὴν κινοῦσαν δύναμιν εἰς ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα· ἐν ἄλλοις λόγοις ἠλεκτρική.

δυναμομετρία, ας, ἡ· dynamométrie, n. f.

δυναμομετρικός, ή, όν· dynamométrique, adj.

δυναμόμετρον, τό· dynamomètre, n. m. ὄργανον χρησιμεῦον διὰ νὰ καταμετρῶσι τὰς δυνάμεις (forces) συγκρίνοντες αὐτὰς πρὸς τὸ χιλιόγραμμον, ἐκ τῆς καταμετρήσεως δὲ ταύτης ἐξάγεται τὸ ἔργον. Τὸ ὄργανον τοῦτο διαφόρων μορφῶν καὶ τύπων ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ του, παρεντίθεται πάντοτε καταλλήλως μεταξὺ τῆς κινητηρίου δυνάμεως καὶ τῆς ἀντιστάσεως μηχανῆς ἢ συσκευῆς τινος, πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ ὠφελίμου ἔργου (effet-utile). ‖ Ὑποβρύχιον δυναμόμετρον ἢ δυναμόμετρον ἐκρήξεως, dynamomètre sous-marin ou dynamomètre d'explosion. Ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς καταμέτρησιν τῆς ἐκρηκτικῆς δυνάμεως ναυκλάστρου τινός, ἀποτελούμενον ἐκ σιδηροῦ κυλίνδρου κεκλεισμένου ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους, φέροντος δὲ κυλινδρικὴν ἐντομὴν σχηματίζουσαν θαλάμην ἐκ τοῦ ἑτέρου, εἰς ἣν εἰσέρχεται σιδηροῦν τι ἔμβολον διαμέτρου 50 ἑκατοστῶν. Τὸ ὄργανον τοῦτο σύγκειται ἐξωτερικῶς ἐξ ἐλαστικοῦ διαφράγματος, προσαρμοζομένου διὰ κοχλιῶν. Ἐν τῇ θαλάμῃ τίθεται, στηριζόμενος ἐν ἐγκοπαῖς τοῦ πυθμένος καὶ τοῦ ἐμβόλου, μολύβδινος ἢ χάλκινος κύλινδρος μήκους 55 χιλιοστομέτρων καὶ διαμέτρου 20 χιλιοστομέτρων, μεθ' ὃ τὸ ὅλον σύστημα ἐξαρτᾶται ἀπό τινος σημαντῆρος εὑρισκομένου ἐν τῇ θαλάσσῃ εἰς ἀπόστασιν τινὰ ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς ἐκρήξεως τοῦ ναυκλάστρου. Τὰ ἐκ τῆς ἐκρήξεως παραγόμενα ἀέρια πιέζουσι τὸ ὕδωρ ὅπερ μεταδίδον διὰ τοῦ ἐλαστικοῦ διαφράγματος τὴν πίεσιν ἐπὶ τοῦ **ἐμβόλου ἀναγκάζει** αὐτὸ νὰ **συνθλίψῃ** (écraser) ἀποτόμως τὸν μολύβδινον ἢ χάλκινον κύλινδρον, οὗτινος μεταβάλλεται ἡ διάμετρος καὶ τὸ εὖθυ αὐτοῦ· ἐκ τῆς συνθλίψεως ὑπολογίζεται κατόπιν θεωρητικῶς ἡ ἐκρηκτικὴ δύναμις ἐπὶ τοῦ κυλίνδρου διὰ τοῦ ἑξῆς τύπου $T\theta = \frac{4 \tau \pi \theta^2}{\Sigma}$, ἔνθα Τθ ἐμφαίνει τὴν ἐκρηκτικὴν δύναμιν, Σ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐμβόλου, π τὸν λόγον τῆς περιφερείας πρὸς τὴν διάμετρον, θ τὴν ἀπόστασιν τοῦ δυναμομέτρου ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς ἐκρήξεως, καὶ τ τὸ ἀναπτυσσόμενον ἔργον τῆς ἐκρηκτικῆς οὐσίας. Τοιαῦτα δυναμόμετρα ὑπάρχουσι μὲ ἕνα κύλινδρον καλούμενα **ἁπλᾶ δυναμόμετρα** (dynamomètre simple) καὶ μὲ τρεῖς κυλίνδρους καλούμενα **τριπλᾶ δυναμόμετρα** (dynamomètre triple), ἀναλόγως δὲ τῆς ῥάβδου καλοῦνται dynamomètre à écrasement de plomb ἢ dynamomètre cylindre de cuivre. § δυναμόμετρον, dynamomètre ou balance à ressort, καλεῖται ἐλατηριωτὸς στατὴρ χρησιμεύων πρὸς ζύγησιν τῶν ἀντιρρόπων βαρῶν (contre-poids) τῶν ἀσφαλιστικῶν ἐπιστομίων καὶ προσδιορισμὸν τῆς ἐκ τῶν βαρῶν τούτων ἐπὶ τοῦ ἐπιστομίου ἐξασκουμένης πιέσεως.

δυναμομηχανή, ῆς, ἡ· dynamomachine, n. f.

δυναμοποιός, ός, όν· ὁ δύναμιν ποιῶν, προξενῶν, qui rend fort, ou puissant ; μεταγν. ὁ δυναμωτικός.

δυναμόω-ῶ, μέλ. ώσω, καὶ συνήθ. **δυναμόνω**, καὶ δυναμώνω, κάμνω τι δυνατόν, ἰσχυρόν, rendre fort ou puissant ; fortifier ; ἐνισχύω, renforcer ; καὶ ἐν γένει δυναμόνω, ἐνδυναμῶ, ἐπιρρώνυμι (ύω), réconforter ; corroborer ; restaurer ; raffermir ; ‖ δυναμόνω φρουράν, renforcer une garnison ; ‖ τὸ κρασὶ δυναμόνει τὸ στομάχι, le vin fortifie (réconforte) l'estomac ; ‖ αὐτὸ τὸν ἐδυνάμωσε κάπως, cela à restauré un peu ses forces ; ‖ τὸ κρέας δυναμόνει περισσότερον παρὰ τὰ χόρτα, la viande soutient plus que les légumes ; ‖ [οὐδ.] δυναμόομαι-οῦμαι=δυναμόνομαι, se renforcer ; se fortifier ; ‖ ἐδυνάμωσεν εἰς τὰ γαλλικά, il s'est renforcé sur la langue française ; ‖ ὁ ἄρρωστος ἀρχίζει νὰ δυναμόνῃ, le malade commence à reprendre ; ‖ ἐδυνάμωσεν ἐντελῶς, il a complètement repris ses forces; ὁ ἀέρας ἐδυνάμωσε, le vent à fraichi ; βλ. ἐπακμάζω· ‖ ἡ φωνή του ἐδυνάμωσε πολύ, sa voix a beaucoup gagné en force.

δυνάμωμα, ατος, τό· ἡ δυνάμωσις, ἡ πρᾶξις τοῦ δυναμόνειν, ἡ ἐνίσχυσις, renforcement ; ἡ ἐνδυνάμωσις, ἐπίρρωσις, réconfortation, n. f. corroboration, n. f.

δυναμωτικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐνδυνάμωσιν, ἐνίσχυσιν, ἐπίρρωσιν, fortifiant, e; corroborant; restaurant; restauratif; cordial ; ‖ οὐσίαι δυναμωτικαί, substances fortifiantes ; ‖ τὸ κρασὶ εἶνε δυναμωτικόν, le vin est corroborant ; ‖ ἡ τροφὴ αὐτὴ εἶνε δυναμωτική, cette nourriture soutient.

δυναστά, [ἐπίρ. διάλ. Οἰνόης] «ἔρχομαι σὰ δυναστά» = στενοχωροῦμαι, εὑρίσκομαι πρὸ ἀπολύτου ἀνάγκης.

δυναστεία, ας, ἡ· domination, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ κατάθλιψις, ἡ καταδυνάστευ-

σις, oppression, n. f. δύναμις, puissance, κυριαρχία, ἐξουσία, ἰδίως τοιαύτη τὴν ὁποίαν πολλοὶ συνάμα κατέχουσι καὶ ἐξάσκουσι παρανόμως, κατ' ἀντιδιαστολὴν τοῦ «τυραννίς», ὅταν εἷς καὶ μόνος ἐξασκεῖ ταύτην, ἐν γένει δὲ ἡ ἐξουσία, συνώνυμον τῷ ἀρχή, autorité, n.f. καὶ ἀντίθετον τῷ «τυραννίς» [λατ. potentatus ; ἤτοι ἡ πολιτ. δύναμις, ἡ κυριαρχία, souveraineté, n.f. ἡ ἐξουσία, ἀρχὴ τοῦ κυριάρχου, δυνάστου, souverain, potentat] ; || ξένη δυναστεία. domination étrangère ; || ὁ λαὸς ἐστέναξεν ὑπὸ φοβερὰν δυναστείαν, le peuple gémissait sous une affreuse oppression. § **δυναστεία**, dynastie, n. f. λέγεται ἡ βασιλεύουσα οἰκογένεια, la maison régnante ἢ ἁπλῶς la maison, ὁ βασιλικὸς οἶκος, ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, la famille royale; || τὸ ἔθνος δὲν ἤθελε ν' ἀλλάξῃ δυναστείαν, la nation ne voulait pas changer de dynastie. § **δυναστεία**, ας, ἡ· [διάλ. Οἰνόης]=**στενοχωρία**, πίεσις, ἀπόλυτος ἀνάγκη. ἀνοικονόμητος περίστασις.

δυναστευτικός, ή, όν· ὁ εἰς δυνάστην ἀνήκων, ἀφορῶν, dominateur, adj. ὁ δεσποτικός. despotique, adj. καταθλιπτικός, oppressif.

δυναστεύω, μέλ. εύσω, εἶμαι δυνάστης. κυρίαρχος, être souverain, potentat ; πρωτεύων ἐν τῇ πολιτείᾳ εἰς δύναμιν, δόξαν, κτλ. συνεπῶς μεταφ. ἐξουσιάζω, κυριαρχῶ, ἐπικρατῶ, dominer ; ἄρχω, régir ; καὶ συνηθέστερον καταθλίβω, opprimer.

δυνάστης, ου, ὁ· ὁ ἰσχυρός, ὁ πρωτεύων ἐν τῇ πολιτείᾳ, ὁ κυρίαρχος, souverain, potentat. n.m. (βλ. **δυναστεία**), ἰδίως ὁ κυριαρχῶν, ἐπικρατῶν, dominateur ; καὶ συνηθέστερον ὁ καταθλίβων, oppresseur, n.m. ἰδίως δυνάσται λέγονται πλούσιαι καὶ ἐπιφανεῖς οἰκογένειαι, κατέχουσαι δεσποτικῶς, ἤτοι τυραννικῶς παρὰ τοὺς νόμους καὶ τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ τὴν κυβερνητικὴν ἐξουσίαν· ἐπίσης μικροὶ ἡγεμόνες, ἡγεμονίσκοι, λατ. dynastes ἢ dynasta.

δυναστικός, ή, όν· εἰς δυνάστην ἀνήκων, dominateur, trice ; δεσποτικός, despotique ; τυραννικός, καταθλιπτικός, oppressif, ive. § ὁ εἰς δυναστείαν ἀνήκων, dynastique ; βλ. **δυναστεία**. § —, κοινῶς ὁ βεβιασμένος, forcé, ée.

δυναστικῶς, [ἐπίρ.] δεσποτικῶς, despotiquement, adv. τυραννικῶς, καταθλιπτικῶς. oppressivement. § κοινῶς διὰ τῆς βίας, αὐθαιρέτως, de vive force ; par contrainte ; forcement ; par force.

δυνατά, [ἐπίρ. τοῦ δυνατὸς = δυνατῶς], κατὰ τρόπον δυνατόν, μετὰ δυνάμεως, ὑψηλόν, fortement ; haut ; || ὡμίλησε δυνατὰ (μὲ δύναμιν), il a fortement parlé ; || κτύπα δυνατὰ (εἰς τὴν θύραν) frappez fort ; || ὁμίλει δυνατώτερα, parlez plus haut ; || [μεταφ.] τρώγει δυνατά, il mange vigoureusement ; || παίζουν δυνατά, ils jouent gros jeu.

δυνατός, ή, όν (ἐπίθ. τοῦ δύναμαι) (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), α) ὁ δυνάμενος νὰ πράξῃ τι, ἐπί τε σωματικῆς δυνάμεως, κτλ. ἐν γένει ἰσχυρός, puissant, e; ὁ ἔχων δύναμιν, ἐξ οὗ δυνατός, fort, e, adj. puissant, e ; vigoureux, euse ; κυρίως καὶ μεταφ. || οἱ δυνατώτεροι ἐπιβάλλονται, les plus forts font la loi ; || ὁ δυνατὸς αὐτοῦ βραχίων, son bras puissant ; || [ὁ λόγος του ἦτο] πολὺ δυνατός, très vigoureux ; || δυνατὸν κρασί, vin fort ; || δυνατὸς πυρετός, fièvre intense ; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ δυνατόν, le fort, ἤτοι τὸ ἰσχυρὸν μέρος τῆς ἀντοχῆς ἀντικειμένου τινός, βλ. τὸ ἰσχυρόν· || τὸ δυνατὸν τοῦ ἐλάσματος, le fort de la lame; ἀντίθετον αὐτοῦ εἶνε τὸ ἀσθενὲς τοῦ ἐλάσματος, le faible de la lame. § τὸ δυνατὸν γενέσθαι, possible, adj. aussi grand qu'il est possible ; || πάντα τὰ δυνατὰ μέσα, tous les moyens praticables (possibles) ; || τὰ δυνατὰ (πράγματα), les choses possibles ; || κατὰ τρόπον δυνατόν, de la manière qu'il sera possible ; || κατὰ τὸ δυνατόν, autant que possible ; dans la mesure du possible ; || δὲν εἶνε δυνατόν, ce n'est pas possible ; cela ne se peut pas ; || εἶνε δυνατὸν νά...; se peut-il que...? || ἂν ἦνε δυνατόν, si c'est (s'il est) possible; si faire se peut ; || ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερον (ταχύτερον, κτλ.), le mieux (le plus tôt, etc) possible ; || ἔκαμεν ὅτι τοῦ ἦτο δυνατόν, il a fait son possible ἢ de son mieux ; || ἔβαλε τὰ δυνατά του, il a fait tous ses efforts ; || δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ κανείς ; n'y aurait-il pas moyen de lui parler ? || δὲν μοῦ εἶνε πλέον δυνατὸν νὰ τὸ κάμω, je ne suis plus en mesure de le faire ; || πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποθέσητε ὅτι...; comment avez-vous pu supposer que ? || κάμνω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ [φρ.], faire l'impossible ; || ὅλα εἶνε δυνατά, tout est possible.

δυνατῶς [ἐπίρ.], βλ. δυνατά· δυνατὸν ἐστὶν = ἴσως, peut-être.

δύνη, ης, ἡ· dyne, n.f. μονὰς δυνάμεως τοῦ συστήματος Ε Γ Δ (C G S). Ἡ δύνη ὁρίζεται ὡς ἡ δύναμις ἡ ἐνεργοῦσα ἐπὶ μάζης ἑνὸς γράμμου ἐπὶ ἓν δευτερόλεπτον καὶ μεταδίδουσα ἐπιτάχυνσιν ἑνὸς ἑκατοστομέτρου κατὰ δευτερόλεπτον. Εἰς τὸ μετρικὸν σύστημα αἱ δυνάμεις μετρῶνται εἰς γράμμα ἢ εἰς χιλιόγραμμα. Ἡ σχέσις μεταξὺ γράμμου καὶ δύνης εἶνε 1 γράμμον=981 δύνας καὶ

$$1 \text{ δύνη} = \frac{1}{981} = 0{,}0010193 \text{ βάρους γράμμου.}$$

δυνητικός, ή, όν· εἰς τὸ δυνατὸν ἀνήκων, ὁ δηλῶν τὸ δυνατὸν γενέσθαι, potentiel, elle ; || [γραμμ.] σύνδεσμος δυνητικός, ὁ δηλῶν τὸ δυνατὸν γενέσθαι (λατ. potentialis), en puissance.

δυνητικῶς, [ἐπίρ.] potentiellement, adv. κατὰ τρόπον δυνάμενον νὰ γείνῃ, puissamment.

δύνομαι, [δημ.] ἀντὶ δύναμαι, pouvoir; καὶ ἰδίως τὸ νὰ δύνωμαι νὰ φέρω (ὑψώνω) τι, pouvoir porter (lever) quelque chose ; être capable de porter ; || δὲν τὸ δύνομαι, je ne puis le porter ; c'est au delà (au-dessus) de mes forces=εἶνε ὑπέρτερον τῶν δυνάμεών μου.

δύο, καὶ δύω, γενικ. δυοῖν, δοτ. δυσί, αἰτ. δύο καὶ δύω, οἱ, αἱ, τά· deux [ἀριθμ. ἐπίθε-

τον]· || καὶ οἱ δύο, tous les deux ; ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος, l'un et l'autre ; || οἱ δύο σας, σεῖς οἱ δύο, vous deux ; || κανεὶς ἐκ τῶν δύο=οὐδεὶς (οὐδέτερος) τούτων, οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος, ni l'un ni l'autre ; οὐδεὶς τῶν δύο, aucun des deux ; || θὰ ὑπάγωμεν οἱ δύο, nous irons à nous deux ; || ἓν ἐκ τῶν δύο, des deux choses l'une ; || καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, des deux côtés ; de part et d'autre ; || ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο σας ; lequel de voux deux ? || κόπτω εἰς δύο, couper en deux ; || ἀνὰ δύο· ἀπὸ δύο· δύο δύο, deux à deux ; par deux ; || καθεὶς των ἐπῆρεν ἀπὸ δύο, chacun en a eu deux ; || εἰς τὰς δύο [ὥρας], à deux heures ; || εἶνε δύο ἡ ὥρα· ἡ ὥρα εἶνε δύο, il est deux heures ; || ὁ δρόμος χωρίζεται εἰς δύο, le chemin se bifurque (fourche=διχάζεται) ; || ἑκάστη μετοχὴ θὰ χωρισθῇ εἰς δύο, chaque action sera dédoublée ; || εἰς τὰς δύο Μαρτίου, le deux Mars ; || [ἐπὶ χαρτοπ.] τὸ δύο τὸ σπαθὶ =τὸ δύο τὸ καλόν, le deux de trèfle ; || ἔπαιζαν οἱ δύο, ils jouaient à deux. § [γενικώτερον] δύο=ὀλίγον, peu de ; τινά, quelques ; || μόλις ἀπέχει δύο βήματα, il n'est qu'à deux pas ; || θέλω νὰ τοῦ εἰπῶ δύο λόγια, je veux lui dire deux mots ; || εἶνε δύο τρεῖς ἡμέραι, il y a quelques jours ; || εἶνε δύο λεπτῶν ἄνθρωπος, c'est un homme de rien.

δυοσμαρίνι, τό· [φυτ.] armoise aurore ; citronnelle, n. f.

δυόσμος, ου, ὁ· [δημ.] ὁ ἡδύοσμος, ἡδύοσμον, μίνθη (ἡ κηπαία), καλαμίνθη, menthe, n. f.

δυρνίομαι, [διάλ. Οἰνόης] (ὀδύρομαι)= κλαίω καὶ θρηνῶ ἀπαρηγόρητα.

δύς, ἀχώριστον συνθετικὸν μόριον, τιθέμενον πρὸ τῶν λέξεων καὶ σημαῖνον τὸ δυστυχὲς ἀτυχὲς (la peine, le malheur), τὸ δύσκολον (le difficile), τὸ κακὸν (le mal, le mauvais), ἢ μᾶλλον τὴν μὲν καλὴν σημασίαν ἀναιροῦν, τὴν δὲ κακὴν ἐπιτεῖνον· εἶνε ἐν γένει ἀντίθετον τοῦ μορίου εὖ.

δυσάγωγος, ος, ον· δυσκολοδήγητος, ὁ δυσκόλως ἀγόμενος, ὁδηγούμενος, difficile à conduire (à mener) ; δυσπειθής, ἀπείθαρχος, indiscipliné ; δυσάγωγος, indisciplinable ; δυσάγωγος, ἀπειθής, indocile ; δύστροπος, μὴ ὑποτασσόμενος, ἀπειθής, récalcitrant; [ἐπὶ ἵππου] rétif ; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ δυσάγωγον, indocilité, n. f.

δυσαιτιολόγητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως αἰτιολογούμενος, ὁ δυσκολοαπόδειχτος εἰς τὸ διατί, difficile à justifier.

δυσαλλοίωτος, ος, ον· δυσκολομετάβλητος, ὁ δυσκόλως ἀλλοιούμενος, difficile à changer.

δυσάλωτος, ος, ον· δυσκολόπιαστος, δυσκολοκυρίευτος, difficile à prendre ; [μεταφ.] δύσληπτος, δυσκολοκλόνητος, difficile à saisir, insaisissable.

δυσανάβατος, ος, ον· δυσκολαναίβατος, difficile à monter (à gravir) ; δυσπρόσιτος, d'un accès difficile ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀπόκρημνος, raide, adj.

δυσανάγνωστος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἀναγινωσκόμενος, ὁ δυσανάγνωστος, difficile à lire ; illisible, adj.

δυσαναλογία, ας, ἡ· τὸ μὴ ὂν ἐν ἀναλογίᾳ, disproportion, n. f. disparité, n. f.

δυσανάλογος, ος, ον· ὁ μὴ ἐν ἀναλογίᾳ εὑρισκόμενος, disproportionné, adj. mal proportionné.

δυσαναλόγως, [ἐπίρ.] ἄνευ ἀναλογίας, sans proportion ; disproportionnement.

δυσανάλυτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἀναλυόμενος, ὁ δυσδιάλυτος, difficile à dissoudre.

δυσανάλυτος, ος, ον· [ὀρυχτ.] ὀρυκτὸν σιδηρομέλαν, εἰδ. βάρους 4,13, χρυσταλλούμενον κατὰ τὸ κυβικὸν σύστημα καὶ χημικῶς συνιστάμενον ἐκ Νιοβικῶν καὶ Τιτανικῶν ἁλάτων, $6RTiO_3 + RNb_2O_6$. Δ· Κ

δυσανασχετῶ, ἀνυπομονῶ, s'impatienter ; ἀγανακτῶ, s'indigner ; τὸ νὰ μὴ δύναμαι νὰ ὑποφέρω, ne pouvoir supporter.

δυσανθής, ής, ές· ὁ ἀνθῶν δυσκόλως, qui fleurit difficilement.

δυσαπάλλακτος, ος, ον· οὗτινος δὲν δύνανται ν' ἀπαλλαγῶσι, dont on ne peut pas se délivrer ; ἀνένδοτος, ἐπίμονος, tenace.

δυσαπάτητος, ος, ον· δυσκολαπάτητος, difficile à tromper.

δυσαπόδεικτος, ος, ον· δυσκολαπόδειχτος, difficile à prouver (à démontrer).

δυσαπόκτητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἀποκτώμενος, difficile à acquérir (à obtenir).

δυσαπόσπαστος, ος, ον· δυσκολοξεκόλλητος, δυσκολοξεχώριστος, difficile à arracher (à séparer).

δυσαρέσκεια, ας, ἡ· τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νὰ ἦνε τις δυσηρεστημένος, ἡ μὴ εὐχαρίστησις, mécontentement, n. m. ἀπαρέσκεια, désagrément, n. m. καὶ ἐν γένει ἡ δυσαρέστησις, déplaisir, n. m. contrariété, n. f. διχόνοια, ἔρις, brouille, n. f. δυσαρέσκεια, ἀτοπία πράγματος, mésavenance, n. f. [πληθ.] αἱ ἐνοχλήσεις, ennuis ; || προξενῶ δυσαρέσκειαν, causer du déplaisir ; mécontenter ; || πρὸς μεγάλην μου δυσαρέσκειαν, à mon grand déplaisir ; || ἦτο παροδικὴ ἡ δυσαρέσκεια, c'était un désagrément passager ; || αὐτὸ τοῦ ἐπροξένησε μεγάλην δυσαρέσκειαν, cela lui a causé une vive contrariété ; || ἔχω διαρκεῖς δυσαρεσκείας, j'ai des ennuis continuels ; || ὑπάρχει μεταξύ των δυσαρέσκεια, il y a de la brouille entre eux ; || κάμνω τι μὲ δυσαρέσκειάν μου, faire quelque chose de mauvaise grâce (à contre-cœur=ἀκουσίως).

δυσαρέστησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ δυσαρεστεῖν, action de mécontenter ; mécontentement, n. m.

δυσάρεστος, ος, ον· ὁ μὴ εὐχαριστῶν, ὁ μὴ εὐχάριστος, désagréable ; déplaisant, e ; ὁ δυσαρεστῶν μὲ τοὺς τρόπους του, désobligeant, e ; ὁ ὀχληρός, δυσάρεστος, fâcheux,

euse, ennuyeux, euse ; pénible ; || —, ἄτοπος, ἀνάρμοστος, mésavenant, ante ; || — εἴδησις, nouvelle désagréable ; || — φυσιογνωμία, physionomie déplaisante ; || δυσάρεστοι τρόποι, des manières désobligeantes ; || — ἀνάμνησις, souvenir fâcheux ; || θὰ ἦτο δυσάρεστον νὰ τὸν ἀπαντήσωμεν, ce serait ennuyeux de le rencontrer ; || [οὐσ.οὐδ.] τὰ δυσάρεστα τοῦ γήρατος, les ennuis (les désagréments) de la vieillesse; || εὑρέθην εἰς δυσάρεστον θέσιν, je me suis trouvé dans une pénible situation.

δυσαρεστῶ (έω), παρέχω τινὶ δυσαρέσκειαν, mécontenter ; ἀπαρέσκω τινι, déplaire ; contrarier ; fâcher ; désobliger ; δὲν εὐχαριστῶ τινά, ἤτοι δυσαρεστῶ, mésatisfaire (ὀλίγον εὔχρηστον), καὶ ἐν γένει καθίσταμαι ὀχληρός· || δυσηρέστησε τοὺς γονεῖς του, il a mécontenté ses parents ; || φοβοῦμαι μὴ τὸν δυσαρεστήσω, je crains de lui déplaire; || αὐτὸ πολὺ μὲ δυσηρέστησε, cela m'a beaucoup contrarié; || ἡ ἄρνησίς σας τὸν δυσηρέστησε, votre refus l'a fâché ; || διατὶ νὰ δυσαρεστήσῃς ἕνα φίλον ; pourquoi désobliger un ami ? || ἂν αὐτὸ δὲν σᾶς δυσαρεστῇ, si cela ne vous déplait pas. § [μεσ.] δυσαρεστοῦμαι, être mécontent ; ἀπαρέσκομαι, se déplaire ; θυμόνω, se fâcher ; δυσαρεστοῦμαι, ἀγανακτῶ (λαμβάνων ὑπ' ὄψει μου τοὺς τύπους, κοινῶς τὸ παίρνω στὸ ψιλό), se formaliser ; || εἶνε δυσηρεστημένος ἀπὸ τὸν υἱόν του, il est mécontent de son fils ; || ἀνήκει καὶ αὐτὸς εἰς τοὺς δυσηρεστημένους, il est aussi du parti des mécontents ; || δυσαρεστεῖται ὅπου οἱ ἄλλοι εὐχαριστοῦνται, il se déplait où les autres trouvent du plaisir ; || δυσηρεστήθη μὲ τὸν θεῖόν του, il s'est fâché avec son oncle ; || εἶνε δυσηρεστημένος ἐναντίον μου, il est fâché (indisposé) contre moi; || δυσηρεστήθη ἄνευ λόγου, il s'est formalisé sans raison.

δυσαρέστως, [ἐπίρ.] μετὰ δυσαρεσκείας, désagréablement, adv. || ὁμιλεῖ δυσαρέστως, il parle désagréablement. § —, οὐχὶ μετ' εὐχαριστήσεως, de mauvaise grâce, à contre cœur, à regret = ἀκουσίως, παρὰ τὴν θέλησιν· μετ' ἀποστροφῆς, avec répugnance ; || τὸ ἔκαμε δυσαρέστως, il l'a fait de mauvaise grâce ; || ὑπήκουσε δυσαρέστως, il a obéi à contre-cœur.

δυσαρίθμητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἀριθμούμενος, difficile à énumérer (à compter = δυσκολολογάριαστος).

δυσαρμονία, ας, ἡ· ἡ μὴ ἁρμονία, ἀσυμφωνία, désaccord, n. m. discordance, n. f. [σπαν.] disharmonie, n. f.

δυσάρμοστος, ος, ον· ὁ μὴ καλῶς ἁρμοζόμενος, mal assorti, e ; ἀσύμφωνος, qui n'est point d'accord ; ἀσυμβίβαστος, ἀσύμφωνος, incompatible, adj.

δυσαφαίρετος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἀφαιρούμενος, δυσκολοαφαίρετος, difficile à enlever (à ôter, etc.).

δυσβασάνιστος, ος, ον· ὁ δυσκόλως βασανιζόμενος, ἐξεταζόμενος, difficile à éprouver (à examiner), ὁ δυσερεύνητος.

δυσβάστακτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως βασταζόμενος, δυσκολοβάστακτος, difficile (lourd) à porter ; συνεπῶς βαρύς, lourd ; [μεταφ.] ἀνυπόφορος, accablant, e ; pénible.

δύσβατος, ος, ον· τὸ ἐφ' οὗ δυσκόλως βαίνει (ἀνέρχεται) τις, ἢ ὅπερ δυσκόλως δύναται νὰ πλησιάσῃ, difficile à gravir (à aborder). § δύσβατος [ἐπὶ ὁδοῦ], τραχύς, scabreux, euse; rude ; || —, ἀπότομος, abrupt, e ἢ brusque, adj. ἔκφρασις σημαίνουσα ἐδάφη βραχώδη καὶ μὲ μεγάλας κλίσεις.

δύσβλεπτος, ος, ον· ὁ δυσδιόρατος.

δυσβοήθητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως βοηθούμενος, δυσκολοβοήθητος, difficile à secourir.

δυσγένεια, ας, ἡ· τὸ μὴ ἐξ ἐπισήμων, καλῶν γονέων κατάγεσθαι, ἄσημος καταγωγή, basse extraction, naissanse obscure ; ignobilité, n. f. βλ. ἀγένεια.

δυσγενής, ής, ές· ἐκ μὴ ἐπισήμων, ἐκ ποταπῶν γονέων καταγόμενος, de basse extraction (naissance) ; ignoble, adj. βλ. ἀγενής.

δυσγνώριστος, ος, ον· δύσγνωστος, ὁ δυσκόλως γνωριζόμενος, δυσκολογνώριστος, difficile à connaître (à reconnaître ; à comprendre); méconnaissable, adj.

δυσδάμαστος, ος, ον· ὁ δυσκόλως δαμαζόμενος, difficile à dompter, ἤτοι ὁ δυσκοληµέρευτος ἐπὶ ζώων καὶ ἐν γένει ὁ σκληρός.

δυσδιάβατος, ος, ον· ὁ ἐπιφέρων δυσκολίαν εἰς τὴν διάβασιν, ὁ δυσκόλως διαπερώμενος, ὁ δυσκολοπέραστος, difficile à passer.

δυσδιάγνωστος, ος, ον· ὁ δυσκόλως διαγινωσκόμενος, δυσκολοδιάκριτος, difficile à distinguer (à discerner ; à diagnostiquer = νὰ διαγνωσθῇ [ἰατρ.].

δυσδιαίρετος, ος, ον· ὁ δυσκόλως διαιρούμενος, μοιραζόμενος, δυσκολομοίραστος, difficile à diviser (à partager).

δυσδιάκριτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως διακρινόμενος, δυσκολοδιάκριτος, difficile à distinguer.

δυσδιάλλακτος, ος, ον· ὁ δυσκολοφιλίωτος, difficile à réconcilier.

δυσδιάλυτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως διαλυόμενος, λυόμενος, difficile à dissoudre (à résoudre).

δυσδίδακτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως διδασκόμενος, difficile à instruire, ἤτοι ὁ δυσκολοδίδακτος.

δυσδιήγητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως διηγούμενος, ὁ δυσκολοδιήγητος, difficile à raconter.

δυσδίοδος, ος, ον· (ἀντ. τοῦ εὐδίοδος), ὁ δυσκολοπέραστος, difficile à traverser (à passer).

δυσδιοίκητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως διευθυνόμενος, διοικούμενος, δυσκολοδιοίκητος, difficile à diriger (à conduire) ; difficile à gouverner (à administrer).

δυσδιόρατος, ος, ον· ὁ δυσκόλως διορώμενος, διαβλεπόμενος, δυσκολόβλεπτος, difficile à apercevoir.

δυσδιόρθωτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως διορθούμενος, δυσκολοδιόρθωτος, difficile à corriger (à réparer).

δυσείδια, ας, ἡ· (δυσειδής), ἡ ἰδιότης, κατάστασις τοῦ δυσειδοῦς, ἡ δυσμορφία, ἀσχημάδα καὶ ἰδίως τοῦ προσώπου, difformité, n. f. laideur, n. f.

δυσειδής, ής, ές· (εἶδος, μορφή), σῶμα, ἰδίως πρόσωπον, ὁ δύσμορφος, difforme ; ἄσχημος, laid, e.

δυσέκβολος, ος, ον· ὁ δυσκόλως φερόμενος εἰς πέρας, difficile [à mener à bonne fin] ; ὁ δύσκολος, ardu, e.

δυσεκπλήρωτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἐκπληρούμενος, difficile à remplir (à exécuter).

δυσεκφώνητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἐκφωνούμενος, προφερόμενος, δυσπρόφερτος, ὁ δυσκολοπρόφερτος, difficile à prononcer.

δύσελπις, ις, ες, γεν. ιδος· ὁ δυσκόλως ἐλπίζων, qui espère difficilement ; ὁ μόνον κακὸν ἐλπίζων, qui n'espère que du mal ; ὁ ἄπελπις, ἀπηλπισμένος, désespéré, ée.

δυσέμπρηστος, ος, ον· ὁ δυσκολόκαυτος, qui s'enflamme (qui prend feu ; qui brûle) difficilement ; ὁ δυσκόλως καιόμενος.

δυσεντερία, ας, ἡ· dyssentérie, n. f. καὶ **λυσεντερία** κατὰ Γαληνόν, δεύτερος τῆς διαρροίας βαθμός, καθ' ὃν φλογίζονται καὶ ἑλκοῦνται τὰ ἔντερα τοῦ πάσχοντος, ἤτοι φλεγμονὴ ἑλκομεμβρανώδης, ἐπιδημική, μολυσματική, χαρακτηριζομένη δι' ἀποπατήσεων βλεννοπυωδῶν αἱμοφύρτων ὑλῶν καὶ γενικῆς καταστάσεως κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον βαρείας· βλ. καὶ **ἀντιδυσεντερικός.** Ἡ ἐπιζωοτικὴ δυσεντερία εἶνε ἐπίσης καταρροϊκὴ μολυσματικὴ φλεγμονὴ τοῦ γαστροεντερικοῦ σωλῆνος.

δυσεντεριάω-ῶ, [ἰατρ.] πάσχω ἐκ δυσεντερίας, souffrir de dyssentérie.

δυσεντερικός, ή, όν· ὁ πάσχων ἀπὸ δυσεντερίαν, qui souffre de dyssentérie, dyssentérique, adj.

δυσεντεριώδης, ης, ες· ὁ **δυσεντερικός.**

δυσεξάλειπτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἐξαλειφόμενος; ὁ δυσκόλως ἀποσβεννύμενος διὰ τῆς χειρός, difficile à effacer.

δυσεξάντλητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἐξαντλούμενος, difficile à épuiser.

δυσεξέλεγκτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἐλεγχόμενος, difficile à contrôler (à vérifier ; à réfuter) ; (δὺς-ἐλέγχω), ὁ δυσαπόδεικτος, difficile à démontrer (à prouver).

δυσεξέργαστος, ος, ον· δυσκατέργαστος, δυσκολοδούλευτος, difficile à élaborer (à travailler, etc.) (δὺς-ἐξεργάζομαι).

δυσεξέταστος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἐξεταζόμενος, difficile à examiner.

δυσεξεύρετος, ος, ον· ὁ δυσκόλως εὑρισκόμενος, δυσκολοεύρετος, difficile à trouver.

δυσεξήγητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἐξηγούμενος, δυσκολοεξήγητος, difficile à expliquer.

δυσεξίτηλος, ος, ον (δὺς ἐξιέναι), ὁ δυσκόλως ἀποσβεννύμενος, difficile à effacer ; ἐπὶ χρωμάτων δυσκόλως ξεβάφων, difficile à se déteindre (à se décolorer).

δυσεξιχνίαστος, ος, ον· οὗτινος τὰ ἴχνη ἀνακαλύπτονται δυσκόλως, difficile à dépister (à découvrir) (δύς, ἐξιχνιάζω).

δυσεπανόρθωτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἐπανορθούμενος, δυσκολοδιόρθωτος, difficile à réparer ; εἰς ὃ εἶνε δύσκολον νὰ ἐπιφέρῃ τις βελτίωσιν, auquel il est difficile à remédier

δυσεπίσχετος, ος, ον (δύς, ἐπέχω), δυσκολοκράτητος, δυσκολοεμπόδιστος [ἰατρ.] difficile à retenir (contenir).

δυσεπίτευκτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἐπιτυγχανόμενος, δυσκολοκατόρθωτος, difficile à atteindre (à obtenir).

δυσεπούλωτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἐπουλούμενος, qui se cicatrise ou qui se ferme difficilement (δύς, ἐπουλόω), difficile à cicatriser.

δυσερεύνητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἐρευνόμενος, difficile à rechercher (à scruter) ; βλ. καὶ **δυσβασάνιστος.**

δυσερμήνευτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἑρμηνευόμενος, δυσκολοεξήγητος, difficile à interpréter (à expliquer) ;

δύσερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἀτυχὴς εἰς τὸν ἔρωτά του, malheureux en amour ; ‖ ἔρως δύσερως, amour malheureux.

δυσεύρετος, ος, ον· ὁ δυσκόλως εὑρισκόμενος, δυσκολοεύρετος, difficile à trouver.

δυσηκοέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἀμετβ. εἶμαι δυσήκοος, βαρύκοος, πάσχω ἐκ βαρυκοΐας [ἰατρικ.], avoir l'ouïe (l'oreille) dure. § [μετφ.] ἀπειθῶ, παρακούω, être indocile.

δυσηκοΐα, ας, ἡ· βαρυκοΐα, βαρεῖα ἀκοή, dureté d'oreille; [διδ.] dysécée, n. f. surdité accidentelle, totale ou partielle. § [μεταφ.] παρακοή, συνών. τῷ ἀπείθεια, indocilité, n. f.

δυσήκοος, ος, ον· βαρύκοος, δυσκόλως ἀκούων, qui a l'ouie (l'oreille) dure. § [μετφ.] παρήκοος, συνώνυμ. τῷ ἀπειθής, indocile..

δυσήλατος, ος, ον (ἀντίθ. τῷ εὐήλατος), ὁ δυσκόλως σφυροκοπούμενος, ἐλαυνόμενος, qui se lamine difficilement ; difficile à laminer ; (δὺς ἐλαύνω), difficile à conduire, à mener, etc.

δυσηλεκτραγωγός, ός, όν· diélectrique, mauvais conducteur ; ὁ κακὸς ἀγωγός, βλ. **ἠλεκτρισμός.**

δυσήνιος, ος, ον· ὁ δυσκόλως συγκρατούμενος, διοικούμενος, difficile à refréner (à gouverner) ; δύστροπος, δυσπειθής, ἀπειθής, récalcitrant, e ; rétif, ive.

δυσηχής, ής, ὲς καὶ

δύσηχος, ος, ον· ὁ κακόηχος, malsonnant, e ; ὁ δυσάρεστος τὴν ἀκοήν.

δυσθέατος, ος, ον· ἀπεχθὴς τὴν ὄψιν, affreux (horrible à voir). § δυσκολόβλεπτος, difficile à voir, δυσδιάκριτος.

δυσθεραπευσία, ας, ἡ· δυσκολοθεραπεία [ἰατρ.] difficulté de guérison, οὐσιαστικὸν τοῦ δυσθεράπευτος.

δυσθεράπευτος, ος, ον· δυσκολοϊάτρευτος,

ὁ δυσκόλως θεραπευόμενος, difficile à guérir.

δυσθέρμαντος, ος, ον· ὁ δυσκόλως θερμαίνων, ζεσταίνων, difficile à chauffer ; ὁ ὀλίγον θερμαίνων, qui chauffe peu.

δυσθεώρητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως δυνάμενος νὰ παρατηρηθῇ, δυσκολοπαρατήρητος, difficile à contempler ; difficile à observer.

δύσθραυστος, ος, ον· (δύς, θραύω), difficile à rompre δυσκολοτσάκιστος.

δύσθρυπτος, ος, ον· (δύς, θρύπτω), difficile à broyer.

δυσθυμέω, βλ. δυσθυμῶ.

δυσθυμία, ας, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις καταβεβλημένος, abattement, n.m. ἀδιαθεσία, σκυθρωπότης, μελαγχολικὴ κατάστασις, θλῖψις, affliction, n. f. λύπη, chagrin ; ἀποθάῤῥυνσις, découragement, n. m. || καταβεβλημένος ὑπὸ δυσθυμίας, accablé de tristesse = δύσθυμος, abattu.

δυσθυμικός, ή, όν· ὁ ὢν καταστάσεως δυσθύμου, κλίνων εἰς μελαγχολίαν, d'un état chagriné (triste, mélancolique).

δύσθυμος, ος, ον· ὁ καταβεβλημένος, abattu, e ; ὁ ἀποτεθαρρυμένος, découragé, ée; λυπημένος, τεθλιμμένος, affligé, ée ; triste ; chagrin, ine, adj. || τὸν εὗρον πολὺ δύσθυμον, je l'ai trouvé très abattu ; || εἶνε φύσει δύσθυμος, il est naturellement chagrin.

δυσθυμῶ (έω), μέλ. ήσω, εἶμαι λυπημένος, καταβεβλημένος. être abattu ; ἀφίνω τὸν ἑαυτόν μου νὰ καταβληθῇ, se laisser abattre : ἀποθαῤῥύνομαι, se décourager ; θλίβομαι, λυποῦμαι, s'attrister ; se chagriner.

δυσθύμως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον, ὕφος δύσθυμον, d'un air abattu (découragé) ; λυπημένως, τεθλιμμένως, tristement, adv.

δύσι, ἡ· [δημ.]=ἡ δύσις, τὸ μέρος ἔνθα δύει ὁ ἥλιος.

δυσίατος, ος, ον· δύσκολος νὰ ἰαθῇ, νὰ θεραπευθῇ, δυσκολοϊάτρευτος, difficile à guérir.

δυσιάτρευτος, ος, ον· ὁ δυσίατος.

δύσις, εως, ἡ· τὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ ἔνθα δύει ὁ ἥλιος, κτλ. ἡ δύσις [τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, τῶν ἀστέρων], le coucher [du soleil, de la lune. des étoiles, etc.], couchant, n.m. δύσις τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων=κρύψις· || δύσις ἀστέρος, le couchant d'un astre ; || [μεταφ.] δύσις=παρακμή, τὸ τέλος, déclin, n. m. || κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, au coucher du soleil ; || τὰ χρώματα τῆς δύσεως, les couleurs du couchant ; || δύσις τοῦ βίου, le déclin de la vie ; || [ἐπὶ ἀνθρ.] εἶνε εἰς τὴν δύσιν του, il est à son déclin (à son couchant). § [ἀστρον. καὶ γεωγρ.] **δύσις**, occident, n. m. τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ὁρίζοντος· ἀστρονομικῶς λέγεται οὕτως ἓν ἐκ τῶν τεσσάρων κυρίων σημείων τοῦ ὁρίζοντος καὶ εἶνε ἓν ἐκ τῶν δύο σημείων εἰς τὰ ὁποῖα τέμνει τοῦτον ὁ οὐράνιος ἰσημερινός (τὸ ἕτερον εἶνε ἡ ἀνατολή). Βλέποντες πρὸς τὴν δύσιν ἔχομεν δεξιόθεν τὸν βορρᾶν καὶ ἀριστερόθεν τὸν νότον. Εἰς τὴν δύσιν ἀκριβῶς δύει ὁ ἥλιος μόνον κατὰ τὰς ἰσημερίας· || [ναυτ. ἰδίως] **δύσις** ἢ **δυσμαί**, ouest, n. m. τὸ σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος ὅπερ ἔχομεν πρὸς τ' ἀριστερὰ ὅταν ἤμεθα ἐστραμμένοι ἀκριβῶς πρὸς βορρᾶν (πυξίδα), ἢ ἐκεῖ ὅπου δύει ὁ ἥλιος· || [ναυτ.] δύσις=πουνέντες, ponant, n. m. || οἱ λαοὶ τῆς δύσεως, les peuples de l'occident ; || πρὸς τὴν δύσιν· πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσεως, à l'ouest ; du côté de l'ouest.

δυσκαής, ής, ές· δυσκολόκαυστος, ὁ δυσκόλως καίων, qui brûle ou qui prend feu difficilement.

δυσκαμπής, ής, ὲς καὶ

δύσκαμπτος, ος, ον· δυσκολόκαμπτος, δυσκολολύγιστος, ὁ δυσκόλως καμπτόμενος, difficile à plier (à courber) ; ὁ ἄκαμπτος, ἀλύγιστος, raide, adj. roide, adj. [μεταφ.] ἄκαμπτος, inflexible ; ἀκλόνητος, inébranlable, adj. || ἔχει δύσκαμπτον πνεῦμα, il a l'esprit raide ; || — φωνή, voix raide ; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ δύσκαμπτον = τὸ μὴ λυγίζον εὐκόλως, ἡ δυσκαμψία, raideur, n. f. ou roideur, n. f. rigidité, n. f.

δυσκαμψία, ας, ἡ· βλ. δύσκαμπτον.

δυσκαταγώνιστος, ος, ον· ὁ δυσκόλως πολεμούμενος, δυσκολοπολέμητος, difficile à combattre (à vaincre = δυσκολονίκητος).

δυσκατάληπτος, ος, ον· ὁ μὴ καταληπτός, ὁ δυσκολονόητος, difficile à comprendre; δυσκατανόητος, inintelligible, adj.

δυσκαταμάχητος, ος, ον· ὁ δυσκαταγώνιστος, δυσκολοπολέμητος.

δυσκατανόητος, ος, ον· ὁ δυσκατάληπτος.

δυσκαταπολέμητος, ος. ον· δυσκολονίκητος διὰ πολέμου, difficile à combattre.

δυσκατάποτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως καταπινόμενος, difficile à avaler.

δυσκατέργαστος, ος, ον· ὁ δυσκόλως κατεργαζόμενος, difficile à travailler (à apprêter ; à façonner) ; βλ. καὶ δυσεξέργαστος.

δυσκατόρθωτος, ος, ον· δυσκολοκατόρθωτος, η, ον· ὁ δυσκόλως κατορθούμενος, ἐκτελούμενος, difficile à exécuter (à obtenir ; à mener à bout).

δύσκαυστος, ος, ον· ὁ δυσέμπρηστος.

δυσκινησία, ας, ἡ· δυσκολοκινησία, ἡ ἀκαμψία τῶν κινήσεων [ἰατρ.] raideur [des mouvements] ; τὸ νὰ κινῆται τις βραδέως, ἡ βραδύτης, lenteur, n. f. τὸ βαρὺ τῶν κινήσεων, lourdeur, n. f. appesantissement, n. m. || [διδ.] dyscinésie, n. f. || ἡ δυσκινησία τῶν γερόντων, la lenteur des vieillards ; || [μεταφ.] δυσκινησία (δυσκαμψία) πνεύματος, raideur (lourdeur) d'esprit.

δυσκίνητος, ος, ον· δυσκολοκίνητος· ὁ δυσκόλως κινούμενος, difficile à mouvoir (à remuer) ; ὁ βαρύς, lourd, e ; pesant, e ; ὁ βραδύς, lent, e ; || οἱ γέροντες εἶνε δυσκίνητοι, les vieillards sont lents ; || ὁ βοῦς εἶνε δυσκίνητον ζῷον, le bœuf est un animal pesant.

δυσκλόνητος, ος, ον· ὁ δυσκολοκλόνητος.

δυσκοίλιος, ος, ον (ἀντίθετον τοῦ εὐκοίλιος), ὁ ἔχων δυσκοιλιότητα, constipé, ée; βλ. **δυσκοιλιότης**· || [οὐσ.] οἱ δυσκοίλιοι, les personnes constipées. § ὁ ἐπιφέρων δυσκοιλιό-

τητα, constipant, e ; || καρποὶ δυσκοίλιοι, des fruits constipants.

δυσκοιλιότης, ητος, ἡ· constipation, n. f. || προξενῶ (φέρω) δυσκοιλιότητα, constiper ; || [ἰατρ] constipation, n. f. καλεῖται ἡ ἐπιβράδυνσις τῶν ἀποπατήσεων κατὰ διαλείμματα μεγαλείτερα τῶν 24 ὡρῶν. Ἡ δυσκοιλιότης εἶνε σύνηθες σύμπτωμα τῶν νόσων τοῦ ἐγκεφαλονωτιαίου συστήματος ἐναλλασσομένη πολλάκις μετὰ διαρροίας. Τὰ ὀπιοῦχα στυπτικὰ φάρμακα καὶ ἡ ἀποκλειστικὴ γαλακτοτροφία προκαλοῦσι μεγάλην δυσκοιλιότητα. Προδιάθεσιν εἰς αὐτὴν φέρει ὁ καθεστηκὼς βίος καὶ ἡ ἀταξία τῶν ὡρῶν τῶν γευμάτων καὶ ἀποπατήσεων. Ἡ θεραπεία γίνεται διὰ τῆς καταπολεμήσεως τῶν αἰτίων, τῆς ὑποκλύσεως δι' ὕδατος χλιαροῦ ἢ ἁλατούχου, τῆς ἐσωτερικῆς χρήσεως ἐρυθρᾶς πεπέρεως, φυτικῆς τροφῆς, ἐν ἀνάγκῃ ἐλαφρῶν καθαρσίων καὶ ἰδίᾳ διὰ τῆς τακτοποιήσεως τῶν ὡρῶν τῶν ἀποπατήσεων.

δυσκοινώνητος, ος, ον· ἀνεπιτήδειος εἰς συναναστροφήν, ἀκοινώνητος, insociable, adj. ὁ μὴ κοινωνικός, ὁ μὴ συνδεόμενος πρὸς ἄλλους, qui n'est pas liant ; ὁ ἀγροῖκος, sauvage.

δυσκολαναίβατος, ος, ον· βλ. δυσκολοαναίβατος.

δυσκολαπάτητος, ος, ον· βλ. δυσαπάτητος.

δυσκολαπόδεικτος, ος, ον· δυσαπόδεικτος, difficile à démontrer (à prouver).

δυσκολαίνω, [δημ.] βλ. δυσκολεύω.

δυσκόλευμα, ατος, τό· [δημ.] ἡ πρᾶξις τοῦ δυσκολεύειν, τοῦ ἐμποδίζειν, κτλ. action d'entraver ; ἡ παρεμπόδισις, τὸ ἐμπόδιον, τὸ πρόσκομμα, entrave, n. f. ἡ δυσκολία, difficulté, n. f. ἡ ἐναντιότης, κώλυμα, ἐμπόδιον, contrariété, n. f.

δυσκολεύω, μέλ. εύσω· καθιστῶ τι δύσκολον, δυσχερές, rendre difficile ; προκαλῶ, ὑποκινῶ δυσκολίας, susciter des difficultés ; παρεμβάλλω προσκόμματα (κωλύματα, ἐμπόδια), mettre des entraves, entraver ; ἐνοχλῶ, gêner ; contrarier ; embarrasser ; || αὐτὸ μοῦ δυσκολεύει τὴν ἐργασίαν, cela rend mon travail difficile ; || αὐτὸ θὰ δυσκολεύσῃ τὴν ὑπόθεσιν, cela va compliquer (entraver) l'affaire; || μοῦ δυσκολεύει ὅλα μου τὰ σχέδια, il me contrarie dans (il traverse) tous mes desseins ; || ἡ [διάταξις αὐτὴ] θὰ δυσκολεύσῃ τὸ ἐμπόριον, gênera le commerce ; || [βαρέα] χονδρὰ ὑποδήματα δυσκολεύουσι τὸ βάδισμα, des souliers lourds embarrassent la marche. § [μεσ.] δυσκολεύομαι, avoir de la peine ; ἔχω (εὑρίσκω) δυσκολίαν, avoir, trouver, éprouver de la difficulté ; εἶμαι στενοχωρημένος, être embarrassé ; διστάζω, hésiter ; || δυσκολεύεται εἰς τὸ περιπάτημα, il a de la peine à marcher ; || ἐδυσκολεύθην πολὺ νὰ τὸν πείσω, j'ai eu grande peine à le convaincre ; || δυσκολεύεται νὰ προφέρῃ, il a la prononciation embarrassée ; || δὲν δυσκολεύομαι νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, je n'hésite pas a vous le dire ; || δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστεύσω, j'ai peine à le croire ; je ne le pense guère.

δυσκολία, ας, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ δυσκολεύειν, difficulté, n. f. ἡ ἐναντιότης, ἐνόχλησις, contrariété, n. f. gêne, n, f. τὸ κώλυμα, ἐμπόδιον, δυσχέρεια, embarras, n. f. ὁ κόπος, ἡ λύπη, peine, n. f. κοινῶς τὸ δυσκόλευμα· || δὲν βλέπω δυσκολίαν, je n'y vois point de difficulté ; || — ἐκλογῆς, embarras de choix ; || μικρά τις δυσκολία εἰς τὴν ἀναπνοήν, un peu de gêne dans la respiration ; || μὲ μεγάλην δυσκολίαν, à grande peine ; || — εἰσαγωγῆς, difficulté d'introduction ; || — ἐξαγωγῆς, difficulté d'extraction.

δυσκόλλητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως κολλώμενος, difficile à coller (à souder), ὁ δυσκολοκόλλητος.

δυσκολοανάγνωστος, ος, ον· βλ. δυσανάγνωστος.

δυσκολοαναίβατος, ος, ον· βλ. δυσανάβατος.

δυσκολοαπόδεικτος, ος, ον· difficile à démontrer, ὁ δυσαπόδεικτος.

δυσκολοαφαίρετος, ος, ον· βλ. δυσαφαίρετος.

δυσκολοβάστακτος, ος, ον· βλ. δυσβάστακτος.

δυσκολόβλεπτος, ος, ον· βλ. δυσδιόρατος καὶ δυσθέατος.

δυσκολοβοήθητος, ος, ον. βλ. δυσβοήθητος.

δυσκολόβραστος, ος, ον· ὁ δυσκόλως βραζόμενος, difficile à cuire.

δυσκολογέλαστος, ος, ον· ὁ δυσκόλως γελώμενος, difficile à tromper.

δυσκολογιάτρευτος, ος, ον· βλ. δυσεπούλωτος καὶ δυσίατος.

δυσκολογνώριστος, ος, ον· βλ. δυσγνώριστος.

δυσκολοδιάβατος, ος, ον· βλ. δυσυπέρβατος.

δυσκολοδιάκριτος, η, ον· βλ. δυσδιάκριτος καὶ δυσδιάγνωστος.

δυσκολοδιατήρητος, ος, ον· βλ. δυστήρητος.

δυσκολοδήγητος, η, ον· βλ. δυσάγωγος.

δυσκολοδίδακτος, ος, ον· βλ. δυσδίδακτος.

δυσκολοδιοίκητος, ος καὶ η, ον· βλ. δυσδιοίκητος.

δυσκολοδιόρθωτος, ος καὶ ἡ, ον· βλ. δυσδιόρθωτος.

δυσκολοδούλευτος, ος, καὶ η, ον· βλ. δυσεξέργαστος, difficile à travailler.

δυσκολοεμπόδιστος, ος, ον· βλ. δυσεπίσχετος.

δυσκολοεξήγητος, ος καὶ η, ον· βλ. δυσεξήγητος, δυσερμήνευτος,

δυσκολοερεύνητος, ος, ον· βλ. δυσερεύνητος.

δυσκολοεύρετος, ος καὶ η, ον· βλ. δυσεύρετος, δυσεξεύρετος.

δυσκολοημέρευτος, ος, ον· βλ. δυσδάμαστος,

δυσκολοθεραπεία, ας, ἡ· βλ. δυσθεραπευσία.

δυσκολοθεράπευτος, ος καὶ η, ον· βλ. δυσθεράπευτος καὶ δυσίατος.

δυσκολοθεραπεύω, μέλ. εύσω, guérir difficilement.

δυσκολοϊάτρευτος, ος, ον· βλ. δυσθεράπευτος καὶ δυσίατος.

δυσκολοκαθάριστος, ος, καὶ η, ον· ὁ δυσκόλως καθαριζόμενος, difficile à nettoyer (à purifier, δυσκάθαρτος),

δυσκολόκαμπτος, ος καὶ η, ον· βλ. δύσκαμπτος.

δυσκολοκάμωτος, ος καὶ η, ον· difficile à faire.

δυσκολοκαταίβατος, difficile à descendre.

δυσκολοκατόρθωτος, η, ον· βλ. δυσκατόρθωτος.

δυσκολόκαυστος, ος, ον· βλ. δυσκαὴς καὶ δυσέμπρηστος.

δυσκολοκινησία, ας, ἡ· βλ. δυσκινησία.

δυσκολοκίνητος, ος καὶ η, ον· βλ. δυσκίνητος.

δυσκολοκλόνητος, ος καὶ η, ον· βλ. δυσάλωτος.

δυσκολοκόλλητος, ος καὶ η, ον· βλ. δυσκόλλητος.

δυσκολοκουβάλητος, η, ον· βλ. δυσκόμιστος.

δυσκολοκόμιστος, η, ον· βλ. δυσκόμιστος.

δυσκολοκράτητος, ος καὶ η, ον· βλ. δυσεπίσχετος.

δυσκολοκυρίευτος, η, ον· βλ. δυσάλωτος.

δυσκολολογάριαστος, η, ον· βλ. δυσαρίθμητος.

δυσκολολύγιστος, ος, ον· βλ. δύσκαμπτος.

δυσκολομάζευτος, η, ον· ὁ δυσκόλως μαζευόμενος, difficile à ramasser (à recueillir).

δυσκολομάθητος, η, ον· ὁ δυσκόλως μανθανόμενος, difficile à apprendre.

δυσκολομαλάκωτος, η, ον· βλ. δυσμάλακτος.

δυσκολομάσσητος, η, ον· [ὀρθ. μὲ ἕνα σ)· ὁ δυσκόλως μασόμενος, ὁ δυσμάσητος, difficile à mâcher ; συνεπῶς ὁ σκληρός, dur, e ; ὁ τραχύς, σκληρὸς ὡς δέρμα (πετσί), coriace.

δυσκολομετάβλητος, η, ον· βλ. δυσαλλοίωτος.

δυσκολομετάδωτος, η, ον· βλ. δυσμετάδωτος.

δυσκολομετάθετος, η, ον· βλ. δυσμετάθετος.

δυσκολομετακίνητος, η, ον· βλ. δυσμετακίνητος.

δυσκολομετακόμιστος, η, ον· βλ. δυσμετακόμιστος.

δυσκολομετάπειστος, η, ον· βλ. δυσμετάπειστος.

δυσκολομετατόπιστος, η, ον· βλ. δυσμετάθετος.

δυσκολομέτρητος, η, ον· δυσμέτρητος, ὁ δυσκόλως μετρούμενος, difficile à énumérer (à mesurer ; à compter).

δυσκολομίλητος, η, ον· βλ. δυσμίλητος.

δυσκολομίμητος, η, ον· βλ. δυσμίμητος.

δυσκολομνημόνευτος, η, ον· βλ. δυσμνημόνευτος.

δυσκολομοίραστος, η, ον· βλ. δυσδιαίρετος.

δυσκολονίκητος, η, ον· ὁ δυσνίκητος, βλ. δυσκαταγώνιστος.

δυσκολονόητος, η, ον· δυσνόητος, βλ. δυσκατάληπτος καὶ δύσληπτος.

δυσκολοξεκόλλητος, η, ον· βλ. δυσαπόσπαστος.

δυσκολοξεχώριστος, η, ον· βλ. δυσαπόσπαστος

δυσκολοξήραντος, η, ον· βλ. δυσξήραντος.

δυσκολοοικονόμητος, η, ον· βλ. δυσοικονόμητος.

δυσκολοπαράδεκτος, η, ον· βλ. δυσπαράδεκτος.

δυσκολοπαρατήρητος, η, ον· βλ. δυσθεώρητος.

δυσκολοπαρηγόρητος, η, ον· βλ. δυσπαραμύθητος.

δυσκολοπάστρευτος, η, ον· ὁ δυσκόλως καθαριζόμενος, difficile à nettoyer (à éplucher ; à peler, ἐπὶ ὀπωρικῶν).

δυσκολοπέραστος, η, ον· βλ. δυσδιάβατος καὶ δυσδίοδος.

δυσκολοπερίγραπτος, η, ον· βλ. δυσπερίγραπτος.

δυσκολόπιαστος, η, ον· difficile à prendre (à saisir) ; βλ. καὶ δυσάλωτος καὶ δύσληπτος.

δυσκολοπίστευτος, η, ον· ὁ δυσκόλως πιστευόμενος, difficile à croire.

δυσκολόπλευστος, η, ον· βλ. δύσπλους.

δυσκολοπλήγωτος, ος, ον· βλέπε δύστρωτος.

δυσκολοπλησίαστος, η, ον· βλ. δυσπρόσιτος.

δυσκολοπολέμητος, η, ον· βλ. δυσκαταγώνιστος, δυσπολέμητος.

δυσκολοπολιόρκητος, η, ον· βλ. δυσπολιόρκητος.

δυσκολοπούλητος, η, ον· ὁ δυσκόλως πωλούμενος, καταναλισκόμενος, difficile à vendre ; qui n'est pas de débit ; de mauvais débit.

δυσκολοπρομήθευτος, ος, ον· βλ. δυσπρόσιτος.

δυσκολόρευστος, ος, ον· βλ. δύσρευστος.

δυσκολοπρόφερτος, η, ον· δυσπρόφερτος,

ὁ δυσκόλως προφερόμενος, difficile à prononcer ; ὁ δυσεκφώνητος.

δύσκολος, ος, ον (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος)· difficile, adj. δύσκολος, δυσχερής, malaisé, ée ; τραχύς, rude ; ὀχληρός, δυσχερής, pénible ; incommode ; ἀμήχανος, δύσκολος, δυσχερής, embarrassant, e ; || — ἐργασία, travail difficile ; || αἱ περιστάσεις (οἱ καιροὶ) εἶνε δύσκολοι, les temps sont durs (rudes) ; || — τοκετός, accouchement laborieux ; || δύσκολος ἀναπνοή, respiration pénible ; || ἡ θέσις του καθίστατο δύσκολος, sa position devenait embarrassante ; || — γείτων, voisin incommode (ὀχληρός) ; || — ἄνθρωπος, homme difficile (incommode) ; || τὸ ζήτημα εἶνε πολὺ δύσκολον, la question est ardue ; || τὸ δυσκολώτερον ἔγεινε, le plus fort en est fait ; || τὰ κάμνει ὅλα δύσκολα [φρ.], il voit partout des difficultés.

δυσκολοσήκωτος, η, ον· ὁ (τὸ) δυσκόλως σηκωνόμενος, difficile à lever.

δυσκολοσύνακτος, η, ον· ὁ δυσκόλως συναζόμενος, difficile à recueillir, (à percevoir ; à faire rentrer).

δυσκολοτρύπητος, η, ον· δυστρύπητος, ὁ δυσκόλως τρυπώμενος, difficile à trouer, à percer (τρυπάω-ῶ).

δυσκολοτσάκιστος, η, ον· difficile à casser ; βλ. καὶ δύσθραυστος.

δυσκολοϋπόφερτος, η, ον· βλ. δυσφόρητος.

δυσκολόφθαρτος, ος, ον· βλ. δύσφθαρτος.

δυσκολοφιλίωτος, η, ον· βλ. **δυσδιάλλακτος.**

δυσκολοφύλακτος, η, ον· βλ. **δυστήρητος** καὶ **δυσφύλακτος.**

δυσκολοχώνευτος, η, ον· ὁ **δυσχώνευτος,** ὁ δυσκόλως χωνευόμενος (πεπτόμενος), difficile à digérer; indigeste; βλ. καὶ **δυσχώνευτος,** δύσπεπτος.

δυσκολοχώριστος, ος, ον· βλ. **δυσχώριστος.**

δυσκόλως, [ἐπίρ.] difficilement ; ἐπιπόνως, μετὰ κόπου, péniblement ; || πολὺ δυσκόλως, δυσκολώτατα, à grand'peine.

δυσκολώτερα, [ἐπίρ.] δυσχερέστερον, χαλεπώτερον, plus difficilement.

δυσκολώτερος, η, ον· δυσχερέστερος, plus difficile.

δυσκόμιστος, ος, ον· ὁ δυσκόλως φερόμενος (βασταζόμενος), difficile à porter ; ὁ δυσκολοκουβάλητος, ὁ **δυσκολοκόμιστος.**

δυσκραής, ής, ές· καὶ **δύσκρατος,** ον, ον· κακόμικτος, κακῶς συγκερασμένος, κακῆς κράσεως (ἀναμίξεως τῶν ὑγρῶν), d'un mauvais tempérament ; d'une mauvaise température.

δυσκρασία, ας, ἡ· κακόμιξις, κακὴ μίξις τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος, κοινῶς κακὴ κρᾶσις, mauvais tempérament; [διδ.] dyscrasie, n. f. ἤτοι ἡ ἐλλιπὴς ἢ ἐφθαρμένη σύστασις τῶν χυμῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἥτις δημιουργεῖται συνεπείᾳ ἀσθενειῶν, π. χ. συφίλιδος, ἢ κακῆς διαίτης. § ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαίρας, κακὴ θερμοκρασία, κακὸν κλῖμα, intempérie, n. f.

δυσκράτητος, ος, ον· [μεταγ.] βλ. δυσκολοκράτητος.

δύσκρατος, ος, ον· βλ. **δυσκραής.**

δυσλάξευτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως λαξευόμενος, difficile à tailler ; || δυσλάξευτον μάρμαρον, marbre fier ; βλ. εἰς λέξιν **μάρμαρον.**

δύσληπτος, ος, ον· κυρίως ὁ δυσκολόπιαστος, difficile à saisir ; [μεταφ.] δυσκολονόητος, ὁ δυσκόλως ἐννοούμενος, difficile à comprendre.

δυσλύγιστος, ος, ον· δυσκολολύγιστος, η, ον· ὁ **δύσκαμπτος.**

δυσλυΐτης, ου, ὁ· βλ. **αὐτομολίτης.** Δ.Κ.

δύσλυτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἐπιλυόμενος, difficile à résoudre.

δυσμάθεια, ἡ· ἡ δυσκολία τοῦ μανθάνειν, difficulté d'apprendre.

δυσμαθής, ής, ές· ὁ δυσκόλως μανθάνων, qui apprend difficilement ; ὁ μὴ ἔχων εὐχέρειαν (εὐκολίαν) εἰς τὸ μανθάνειν τι, qui n'a pas de facilité.

δυσμαί, αἱ· βλ. δύσις, couchant ; occident ; ouest ; || περὶ ἡλίου δυσμάς, au soleil couchant ; || πρὸς δυσμάς, vers le couchant ; vers l'occident ; du côté de l'ouest ; || πρὸς δυσμὰς τῶν Ἀθηνῶν, à l'ouest d'Athènes ; || ἐξ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν [φρ.], de tous les points de l'horizon ; || [μεταφ.] **κατὰ τὰς δυσμὰς** τοῦ βίου του, au déclin de sa vie ; || εἶνε εἰς τὰς δυσμὰς τοῦ βίου, il est à son couchant.

δυσμάλακτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως μαλασσόμενος, δυσκολομαλάκωτος, difficile à amollir, etc.

δυσμάραντος, ος, ον· ὁ δυσκόλως μαραινόμενος, δυσκολομάραντος, qui se flétrit difficilement.

δυσμάσσητος, ος, ον· ὀρθότ. **δυσμάσητος,** ὁ δυσκόλως μασόμενος, βλ. **δυσκολομάσσητος,** difficile à mâcher.

δυσμεναίνω, βλ. δυσμενῶ.

δυσμένεια, ας, ἡ· τὸ ἐναντίον τῆς εὐμενείας, ἡ μὴ εὐμένεια, disgrâce, n. f. ἡ μὴ εὔνοια, défaveur, n. f. malveillance, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ ἐχρικὴ διάθεσις, τὸ **ἐχθρικὸν** φρόνημα, humeur hostile ; ἡ ἔχθρα, haine, n. f. ἀπέχθεια, ἀποστροφή, ressentiment, n. m. dépit, n. m. || ἡ δυσμένεια τῆς τύχης, la défaveur de la fortune ; la malignité du sort ; || περιπίπτω εἰς (πίπτω ὑπὸ) δυσμένειαν, tomber en défaveur (en disgrâce).

δυσμενής, ής, ές· τὸ ἀντίθετον τοῦ εὐμενής, εὔνους, ὁ μὴ εὐμενής, non propice ; ὁ μὴ εὐνοϊκός, défavorable ; malveillant, e ; καὶ ἐν γένει ὁ ἐχθρικῶς διακείμενος, hostile ; ἐχθρός, πολέμιος, ennemi, e ; ἐναντίος, contraire ; || δυσμενεῖς περιστάσεις, circonstances défavorables ; || ἡ δυσμενὴς τύχη, la fortune ennemie ; || ἡ τύχη δὲν θὰ σᾶς ἦνε πάντοτε δυσμενής, la fortune ne vous sera pas toujours contraire ; || ἠξεύρω, ὅτι μοῦ εἶσθε δυσ-

μενής, je sais que vous êtes mal disposé pour moi.

δυσμενῶ, [ἀμετάβ.] ἐχθρικῶς, κακῶς διάκειμαι πρός τινα, être mal disposé pour quelqu'un ; ἐχθρεύομαι τινί, τινά, se comporter en ennemi ; ‖ δυσμενῶ τινά, avoir quelqu'un en disgrâce, en défaveur ; ‖ τὸν δυσμενεῖ, il l'a en disgrâce.

δυσμενῶς, [ἐπίρ. défavorablement, adv. δυσμενῶς διάκειμαι=ἐχθρικῶς, en ennemi ; μετὰ δυσμενείας (φέρομαι πρός τινα), avec malveillance.

δυσμετάβλητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως μεταβαλλόμενος, δυσκολομετάβλητος, difficile à changer ; ὁ **δυσαλλοίωτος.**

δυσμετάδοτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως μεταδίδων, κοινοποιῶν τι, δυσκολομετάδοτος, difficile à communiquer (à transmettre).

δυσμετάθετος, ος, ον· ὁ δυσκόλως μετατιθέμενος, μετατοπιζόμενος, difficile à déplacer (transporter ; transférer, ἰδίως ἐπὶ ἀτόμων), ὁ δυσκολομετάθετος, δυσκολομετατόπιστος.

δυσμετακίνητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως μετακινούμενος, δυσκολομετακίνητος, difficile à remuer (à mouvoir ; à déplacer).

δυσμετακόμιστος, ος, ον· ὁ δυσκόλως μετακομιζόμενος, δυσκολομετακόμιστος, difficile à transporter.

δυσμετάπειστος, ος, ον· ὁ δυσκόλως πειθόμενος εἰς ἀλλαγὴν γνώμης, δυσκολομετάπειστος, difficile à dissuader.

δυσμεταχείριστος, ος, ον· ὁ δύσκολος εἰς τὸν χειρισμόν, εἰς τὴν χρῆσιν, δυσκολομεταχείριστος, δύσχρηστος, difficile à manier (à traiter); δυσ[μετα]χείριστος, immaniable, adj. d'un usage difficile ; ἀντίθετον τοῦ εὐμεταχείριστος, δύσχρηστος, ἀπρόσφορος, incommode ; ‖ δυσμεταχείριστον ἐργαλεῖον, outil incommode ; ‖ θέμα ποιητικῶς δυσμεταχείριστον, thème rebelle à la poésie ; ‖ εἶνε δυσμεταχείριστος χαρακτήρ, il est d'un caractère intraitable.

δυσμέτρητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως μετρούμενος, δυσκολομέτρητος, difficile à mesurer ; ὁ δυσκολολογάριαστος, difficile à compter.

δυσμίλητος, ος, ον· δυσκολομίλητος, ὁ μὴ ὁμιλῶν, qui ne parle pas ; πρὸς ὃν δὲν δύνανται νὰ ὁμιλήσωσι, à qui on ne peut parler.

δυσμικός, ή, όν· ὁ πρὸς δυσμὰς κείμενος, οἰκῶν, κτλ. δυτικός, occidental, ale, aux ; de l'ouest ; βλ. **δύσις.**

δυσμηνόρροια, ας, ἡ· dysménorrhée, n. f. διατάραξις τῆς ἐμμήνου καθάρσεως (troubles du flux menstruel) τῆς γυναικός, καθ' ἣν πρὸ τῆς ῥύσεως ἢ διαρκούσης ταύτης ἐπισυμβαίνουσιν ἄλγη σπασμωδικὰ κατὰ τὴν ὀσφὺν συνδεόμενα ὑπὸ γενικῶν διαταραχῶν, οἷον κεφαλαλγίας, παλμῶν τῆς καρδίας, ἐνοχλήσεων τοῦ στομάχου, σκοτοδίνης προϊούσης ἐνίοτε μέχρι λειποθυμίας, κτλ. Ἡ δυσμηνόρροια εἶνε ἰδιοπαθητική, (idiopathique ἤτοι ἀνεξάρτητος ἄλλης νόσου) ἢ συμπτωματική (symptomatique). Ἡ πρώτη παρατηρεῖται ἰδίως κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐμμήνου ῥοῆς, ὁπότε ἡ λειτουργία αὐτῆς δὲν ἔχει καλῶς ἀποκατασταθῆ, καὶ ἰδίως εἰς τὰς ὑστερικὰς γυναῖκας· ἡ δὲ δευτέρα δύναται νὰ ἦνε συνέπεια τοπικῶν ἢ γενικῶν αἰτίων (causes locales ou générales). Τὰ τοπικὰ ἑδράζονται ἐν τοῖς γεννητικοῖς ὀργάνοις, τὰ δὲ γενικὰ εἶνε ἀναιμία, χλώρωσις καὶ γενικὴ ἀδυναμία. Διαρκούντων τῶν πόνων ὠφέλιμα εἶνε θερμὰ πόματα, θερμὰ ἐπιθέματα, ἐὰν δὲ τύχωσιν οὗτοι λίαν σφοδροὶ χρησιμοποιεῖται τὸ ὄπιον καὶ τὰ παρασκευάσματα αὐτοῦ. Ἐπίσης ἐπιτυγχάνονται καλὰ ἀποτελέσματα διὰ τῆς παροχῆς ἐμμηναγωγῶν.

δυσμηνορροιακός, ή, όν, dysménorrhéique, adj. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν δυσμηνόρροιαν· ‖ συμπτώματα δυσμηνορροιακά, symptômes dysménorrhéiques.

δυσμίμητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως (ἀπο)μιμούμενος, δυσκολομίμητος, difficile à imiter ; π. χ. σφραγῖδες, κτλ.

δυσμνημόνευτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως διατηρούμενος ἐν τῇ μνήμῃ, ὁ δυσκολομνημόνευτος, difficile à retenir [en mémoire].

δυσμνησία, ας, ἡ (δύς, μνήμη), dysmnésie, n. f. ἐξασθένησις ἢ ταραχὴ τῆς μνήμης.

δυσμοιρία καὶ δυσμορία, ας, ἡ· ἡ δυστυχία, sort infortuné, κοινῶς ἡ **κακομοιριά,** βλ. λέξιν.

δύσμοιρος, ος, ον· καὶ δύσμορος, ος, ον· καὶ δύστηνος· ὁ δύστυχον τύχην ἔχων, ὁ κακὴν μοῖραν, κακὴν τύχην ἔχων, δυστυχής, malheureux, euse ; ἀτυχής, κακοτυχής, κακόμοιρος, infortuné, ée.

δυσμορφία, ας, ἡ· ἡ δυσειδία, difformité, n. f. ἡ ἀσχημάδα, laideur, n. f. § —, difformité, λέγεται ἡ ἐλαττωματικὴ παρὰ τοὺς γενικοὺς κανόνας, κατασκευὴ μέλους τινὸς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπάρχουσα ἐκ γενετῆς. Εἴδη δυσμορφίας εἶνε ἡ παντελὴς ἔλλειψις μέλους τινὸς ἢ ὀργάνου, ἢ ἡ κατὰ πλεονασμὸν ἢ ἔλλειψιν κατασκευὴ αὐτοῦ, ἢ ἡ διαστροφὴ αὐτοῦ (π. χ. ἀγκυλοποδία), ἡ περὶ τὴν θέσιν ἀνωμαλία ἐσωτερικοῦ τινος ὀργάνου. Δυσμορφίαι ἐπέρχονται καὶ κατόπιν νοσημάτων, π. χ. κύρτωσις σπονδυλικῆς στήλης. Τινὲς τῶν ἐκ γενετῆς δυσμορφιῶν δύνανται νὰ ἐξαλειφθῶσι διὰ χειρουργιῶν ἢ τῆς χρήσεως μέσων ὀρθοπαιδικῶν.

δύσμορφος, ος, ον· ὁ δυσειδής, ὁ κακοκαμωμένος, difforme ; ὁ ἄσχημος, laid, e ; βλ. καὶ **δυσμορφία.**

δυσνίκητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως νικώμενος, δυσκολονίκητος, difficile à vaincre ; ἀήττητος, ἀνίκητος, invincible, adj.

δυσνόητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ἐννοούμενος, δυσκολονόητος, difficile à comprendre ; ὁ σκοτεινός, ἀσαφής, obscur, e.

δύσνοια, ας, ἡ· τὸ βαρὺ πνεῦμα, intelligence dure ; τὸ νὰ μὴ ἀντιλαμβάνηταί τις εὐ-

χόλως, νὰ ἦνε δύσνους· ἔλλειψις διανοίας, εὐφυΐας, manque d'intelligence.

δύσνους, ους, ουν· ὁ βαρὺς κατὰ τὸ πνεῦμα, τὸν νοῦν, ὁ ἔχων τὸ πνεῦμα, τὸν νοῦν ἀμβλύν, νωθρόν, qui a l'intelligence dure (l'esprit obtus).

δύσξεστος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ξεόμενος, qui se gratte, se râcle difficilement, συνεπῶς ὁ ἀνθεκτικός, βλ. **ἀνθεκτικότης**· ‖ δύσξεστον μάρμαρον, τὸ σκληρόν, marbre fier ; βλ. **μάρμαρον.**

δυσξήραντος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ξηραινόμενος, δυσκολοξήραντος, difficile à sécher ; qui sèche difficilement.

δυσοδήγητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ὁδηγούμενος, δυσκολοδήγητος, difficile à conduire ; ὁ δυσάγωγος.

δυσοικονόμητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως οἰκονομούμενος, δυσκολοοικονόμητος, difficile à manier (à traiter ; à ménager).

δυσοιωνέω-ῶ, λέγω ἀπαισίους λόγους, δυστυχίαν προσημαίνοντας, prononcer des paroles de mauvais augure.

δυσοιωνισμός, οῦ, ὁ· ἡ ἰδιότης τοῦ δυσοιώνου, τὸ δυσοίωνον, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ ἀπαισιοδοξία, pessimisme, n. m. βλ. λέξιν.

δυσοίωνος, ος, ον· ὁ κακὸν οἰωνὸν σημαίνων, de mauvais augure ; κατ' ἐπέκτασιν ἀπαισιόδοξος, pessimiste, n. m.

δυσόρμιστος, ος, ον· ἐν ᾧ δυσκόλως τις προσορμίζεται, κοινῶς ἀράζει, dont l'abord est difficile (en parlant d'un rivage).

δυσοσμία, ας, ἡ· κακὴ μυρωδιά, βρῶμα, mauvaise odeur ; puanteur, n. f. ἡ δυσωδία, fétidité, n. f.

δύσοσμος, ος, ον· ὁ κακῶς μυρίζων, qui sent mauvais ; ὁ βρωμῶν, puant, e ; ὁ δυσώδης, fétide.

δυσουρέω-ῶ, δυσουριάω-ῶ, μέλ. ήσω, πάσχω ἐκ δυσουρίας, avoir une rétention d'urine.

δυσουρία, ας, ἡ· dysurie, n. f. rétention d'urine, κατούρημα μὲ δυσκολίαν, μὲ πόνον, ἤτοι ἡ ἐν γένει δυσκολία τῆς οὐρήσεως. Διακρίνεται εἰς ἁπλῆν, καθ' ἣν τὸ οὖρος δυσκόλως ἐξέρχεται ἀλλ' ἄνευ πόνων, καὶ εἰς **ἀλγεινὴν** καθ' ἣν ὁ πάσχων εἰς πᾶσαν πρὸς οὔρησιν δοκιμὴν αἰσθάνεται πόνους· καὶ ἡ μὲν ἁπλῆ παρατηρεῖται ἐπὶ παντὸς οἱουδήποτε κωλύματος παρεμβαλλομένου μεταξὺ τῆς κύστεως καὶ τοῦ στομίου τῆς οὐρήθρας (ὑπερτροφία τοῦ προστάτου, στενώματα τῆς οὐρήθρας, λίθοι καὶ ὄγκοι τῆς κύστεως) ἢ ἐπὶ παραλύσεως τῆς κύστεως καὶ νευρικῶν τινων παθήσεων· ἡ δὲ ἀλγεινὴ ἀπαντᾷ ἐπὶ πάσης φλογιστικῆς παθήσεως τῆς οὐρήθρας καὶ τῆς κύστεως (βλεννόρροια, κυστῖτις, λιθίασις τῆς κύστεως). Ἡ θεραπεία ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς προκαλούσης αἰτίας.

δυσουρικός, ή, όν· dysurique, adj. ὁ εἰς δυσουρίαν ἀνήκων.

δυσπαθής, ής, ές· (ἀντίθ. τῷ εὐπαθής), συνεπῶς ὁ σκληρός, dur, e; ἀναίσθητος, insensible ; impassible.

δυσπαράβλητος, ος, ον· ὁ μὴ παραβαλλόμενος, ἀσύγκριτος, incomparable, adj.

δυσπαράδεκτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως παραδεχόμενος, δυσκολοπαράδεκτος, difficile à accepter (à admettre).

δυσπαρακολούθητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως δυνάμενος παρακολουθηθῆναι, difficile à suivre.

δυσπαραμύθητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως παραμυθούμενος, παρηγορούμενος, δυσκολοπαρηγόρητος, difficile à consoler.

δυσπαραποίητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως παραποιούμενος, difficile à contrefaire.

δυσπαρατήρητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως παρατηρούμενος, δυσκολοπαρατήρητος, difficile à observer ; ὁ δυσκόλως μετ' ἀκριβείας βλεπόμενος.

δυσπαρηγόρητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως παρηγορούμενος, ὁ δυσπαραμύθητος, difficile à consoler.

δυσπείθεια, ας, ἡ· ἀπείθεια, indocilité, n. f. ἡ ἀνυποταγή, désobéissance, n. f.

δυσπειθέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἀμεταβ. ἀπειθῶ, δὲν ὑποτάσσομαι, être indocile (désobéissant).

δυσπειθής, ής, ές· ὁ δυσκόλως καταπειθόμενος, difficile à convaincre ; συνεπῶς ὁ ἀπειθής, indocile ; ὁ ἀνυπήκοος, ὁ μὴ ὑπακούων, désobéissant, e.

δύσπεπτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως πεπτόμενος, ὁ δυσκολοχώνευτος, difficile à digérer ; de digestion difficile (pénible) ; indigeste.

δυσπερίγραπτος, ος, ον· δυσκολοπερίγραπτος, ὁ δυσκόλως περιγραφόμενος, difficile à décrire.

δυσπεψία, ας, ἡ· ἀχωνευσία, ἡ δυσκολία τῆς χωνεύσεως, difficulté de digestion ; ἡ κακὴ χώνευσις, mauvaise digestion ; indigestion, n. f. ὁ γαστρικισμός, κοινῶς κακοστομαχιά, embarras gastrique ; ‖ [ιδ] dyspépsie, n. f. καλεῖται ἡ ἐπίμονος διαταραχὴ τῆς ἐργασίας ἐκείνης τοῦ στομάχου, ἥτις ἔχει σχέσιν τινὰ πρὸς τὴν πεπτικὴν λειτουργίαν τοῦ ὀργάνου, ἐξ οὐδεμιᾶς δὲ καταφανοῦς νόσου ἐξαρτᾶται.

δυσπιστία, ας, ἡ· ἡ δυσκολοπιστία, τὸ νὰ μὴ πείθηταί τις εὐκόλως, τὸ νὰ μὴ δίδῃ τις πίστιν εἴς τι, défiance, n. f. ἥτις παριστᾷ τὴν ἀμφιβολίαν, ἐνῷ méfiance, n. f. σημαίνει τὸν συνήθη φόβον τοῦ νὰ μὴ ἀπατηθῶσι. Ἡ δυσπιστία, méfiance, εἶνε τὸ ἔνστικτον τοῦ δειλοῦ χαρακτῆρος, ἐνῷ ἡ défiance εἶνε ἀποτέλεσμα πείρας καὶ σκέψεως· ‖ δυσπιστία = ὑπόνοια, ὑποψία, soupçon, n. m. ombrage, n. m. ‖ ὁ χαρακτήρ του μοὶ ἐμπνέει δυσπιστίαν, son caractère m'inspire de la méfiance ; ‖ ὅλα τοῦ γεννοῦν δυσπιστίαν, tout lui porte ombrage. § δυσπιστία, ἀπιστία, ἀθρησκία, incrédulité, n. f. ‖ θέλω νὰ νικήσω τὴν δυσπιστίαν του, je veux vaincre son incrédulité.

δύσπιστος, ος, ον· ὁ δυσκόλως πιστεύων, défiant, e ; ἄπιστος, ὑποπτεύων, méfiant, e ; soupçonneux, euse ; ὁ δύσπιστος (ὕποπτος),

méfiant, κρίνει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του καὶ τοὺς φοβεῖται· ὁ δύσπιστος, défiant, σκέπτεται κακῶς ἢ ὀλίγον ἐννοεῖ· γεννᾶται τις méfiant, ἐνῷ διὰ νὰ ἦνε τις δύσπιστος, défiant, ἀρκεῖ νὰ σκεφθῇ νὰ παρατηρήσῃ, ἢ νὰ ἔχῃ πολὺ ζήσῃ εἰς τὸν κόμον· || εἶνε λίαν δύσπιστος, il est très défiant : || ὁ δύσπιστος (ὕποπτος) δὲν ἔχει φίλους, le méfiant n'a point d'amis ; || δύσπιστος, ἄπιστος, ἄθρησκος, incrédule, n.

δυσπιστῶ (έω), μέλ. ήσω· δυσχόλως πιστεύω, croire difficilement ; δὲν πιστεύω, ne pas croire ; se défier = ἀμφιβάλλω, douter ; δυσπιστῶ, ἀπιστῶ, ὑποπτεύω, se méfier ; ἀμφότερα τὰ ῥήματα ἐκφράζουσιν ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης πρός τινα ἢ πρός τι· τὸ méfier ἐκφράζει αἴσθημα ἀσθενέστερον ἀπὸ τὸ défier (βλ. **δυσπιστία**), π. χ. ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν μοὶ φαίνεται εἰλικρινής, cet homme ne me parait pas franc, δυσπιστῶ πρὸς αὐτόν (τὸν ὑποπτεύομαι), je m'en méfie ; ὁ ἕτερος εἶνε ἀπατεὼν ἀποδεδειγμένος, cet autre est un fourbe avéré ; δυσπιστῶ, je m'en défie ; || δυσπιστεῖ τις δι' (ὑποπτεύεται) ἐκείνους οὓς δὲν γνωρίζει, se méfier de ceux qu'on ne connaît pas, καὶ δυσπιστεῖ ἐκείνων ὑφ' ὧν ἠπατήθη, et se défier de ceux dont on a été trompé ; || ὑποπτεύονται διὰ τὰ πράγματα ἅτινα πιστεύουσι, on se méfie des choses qu'on croit ; || δυσπιστοῦσι διὰ τὰ πράγματα ἅτινα δὲν πιστεύουσι, on se défie des choses qu'on ne croit pas ; || ὑποπτεύονται τὰ ἐλαττώματα, on se méfie des défauts ; δυσπιστοῦν εἰς τὰς κακίας, on se défie des vices ; || δυσπιστεῖ πρὸς πάντας, il se méfie de tout le monde ; || δυσπιστῶ πρὸς τὴν ἀφιλοκέρδειάν του, je me défie de son désintéressement ; || δυσπιστεῖτε πρὸς τοὺς ὅρκους μου ; n'en croyez-vous pas à mes serments ? § **δυσπιστῶν**, οῦσα, οῦν· méfiant, ante.

δυσπίστως, [ἐπίρ.] μετὰ δυσπιστίας, avec défiance ; avec méfiance (ὑπόπτως).

δύσπλους, ους, ουν· δύσπλους, δυσχολόπλευστος, ἐπικίνδυνος εἰς τοὺς θαλασσοπόρους, dont la navigation est difficile, dangereuse.

δύσπλευστος, ος, ον· βλ. δύσπλους.

δύσπνοια, ας, ἡ· δύσκολος ἀναπνοή, respiration embarrassée ; difficulté de respirer ; anhélation, n. f. respiration courte et fréquente, essoufflement. § [διδ.] dyspnée, n.f. κοινῶς **ἀνέβασμα**, καλεῖται ἡ δύσκολος ἀναπνοὴ χαρακτηριζομένη δι' ἐπιταχύνσεως τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων.

δύσπνοος-ους, ους, ουν· ὁ δυσκολοαναπνέων, κοινῶς κοντανασαίνων, ὁ δυσφορῶν κατὰ τὴν ἀναπνοήν, court d'haleine; βλ. καὶ ἵππος. § — anhélant, ante, adj. laborieux, pénible = κοπιώδης, προκειμένου περὶ ἀναπνοῆς.

δυσπολέμητος, ος, ον· δυσκολοπολέμητος, ὁ δυσκόλως πολεμούμενος, à qui il est difficile de faire la guerre.

δυσπολιόρκητος, ος, ον· δυσκολοπολιόρκητος, ὁ δυσκόλως πολιορκούμενος, qu'il est difficile d'assiéger; ἀκυρίευτος, inexpugnable.

δυσπόρθητος, ος, ον· βλ. **δυσκολοκυρίευτος**, δυσάλωτος.

δυσπόριστος, ος, ον· δυσκολοπρομήθευτος, ὁ δυσκόλως εὑρισκόμενος, προμηθευόμενος, difficile à trouver (à [se] procurer).

δυσπράγημα, ατος, τό· ἀτυχὴς ἐπιχείρησις, ἀτύχημα, infortune, n. f.

δυσπραγία, ας, ἡ· ἀτυχία, infortune, n. f. δυστυχία, malheur, n. m.

δυσπραγματοποίητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως πραγματοποιούμενος, difficile à réaliser.

δυσπραγῶ (έω), μέλ. ήσω, ἀμεταβ. δυστυχῶ, ἀτυχῶ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μου, faire de mauvaises affaires ; essuyer un revers ; ne pas réussir ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀτυχῶ, δυστυχῶ, être malheureux.

δυσπρόσβατος, ος, ον· **δυσπρόσιτος**, d'un accès difficile ; peu accessible.

δυσπρόσβλητος, ος, ον· δυσκολοπρόσβλητος, ὁ δυσκόλως προσβαλλόμενος, difficile à attaquer.

δυσπρόσιτος, ος, ον· δυσκολοπλησίαστος, ὁ δυσκόλως πλησιαζόμενος, d'un abord difficile à aborder ; ἢ d'un accès difficile (τὸ ἐναντίον τοῦ εὐπρόσιτος, d'un accès facile) ; || [ἐπὶ ἀνθρ.] ἀκοινώνητος, insociable : ὁ μὴ εὐπροσήγορος, peu affable.

δυσπροσόρμιστος, ος, ον· δυσκόλως προσορμιζόμενος, ἀνεπιτήδειος εἰς προσόρμισιν, ἄραγμα, ἐπὶ παραλίας, où les vaisseaux abordent difficilement ; d'un abord difficile (τὸ ἐναντίον τοῦ εὐπροσόρμιστος, d'un abord facile).

δυσπρόφερτος, ος, ον· βλ. δυσεκφώνητος, difficile à prononcer.

δύσρευστος, ος, ον· δύσρους, δυσκολόρευστος, δυσκόλως ῥέων, qui coule difficilement.

δύσρους, ους, ουν· βλ. δύσρευστος.

δυσσέβεια, ας, ἡ· ἀσέβεια, ἀθεΐα, impiété, n. f.

δυσσεβέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἀμτβ. εἶμαι ἄθεος, être impie ; commettre des actions impies.

δυσσέβημα, ατος, τό· ἡ ἀσεβής, ἄθεος πρᾶξις, λόγος, acte d'impiété, ἤτοι πρᾶξις δυσσεβείας.

δυσσεβής, ής, ές (συγκρ. έστερος, ὑπερθ. έστατος)· ἀσεβής, ἄθεος, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, impie.

δυσσεβῶς, [ἐπίρ.] ὡς δυσσεβής, en impie; μετὰ δυσσεβείας, avec impiété ; [σπαν.] impiement.

δύστηκτος, ος, ον· **δυσχώνευτος**, ὁ δυσκόλως τηκόμενος, difficile à fondre ; qui fond très difficilement (βλ. καὶ **χωνεύω**, fondre) ; difficilement ou peu fusible ; βλ. καὶ **χωνευτός**, fusible.

δύστηνος, ος, ον· ὁ ἀτυχής, δυστυχής, βλ. **δύσμοιρος**, **κακόμοιρος**, ἐλεεινός.

δυστήρητος, ος, ον· δυσκολοφύλακτος, ὁ δυσκόλως τηρούμενος, φυλασσόμενος, difficile à garder ; δυσκολοδιατήρητος difficile à conserver.

δυστοκέω-ῶ, μέλ. ήσω. δυσκολογεννῶ, accoucher laborieusement.

δυστοκία, ας, ἡ· ὁ δύσκολος τοκετός, accouchement laborieux ; [μεταφορ.] ὀδυνηρὰ τεκνοποίησις (γέννησις), enfantement pénible.

δύστοκος, ος, ον· ὁ τίκτων (γεννῶν) δυσκόλως, qui accouche laborieusement,

δυστροπία, ας, ἡ· δύσκολος χαρακτήρ, humeur difficile ; caractère revêche (δύστροπος) ἢ acariâtre ; πνεῦμα ἀπειθές, δυσυπότακτον, πείσμων, esprit rétif ; συνεπῶς ἡ ἐπιμονή, ἰσχυρογνωμοσύνη, obstination, n. f. opiniâtreté, n. f. || δυστροπία ἵππου, τὸ πεῖσμα, caprice, n. m. βλ. δύστροπος, rétif.

δύστροπος, ος, ον· ὁ μὴ ἔχων καλὸν χαρακτῆρα, ὁ ἔχων δύσκολον τοιοῦτον, revêche; acariâtre ; δύσκολος, difficile ; ὀξύς, τραχύς, aigre, hargneux; ἀπειθής, πείσμων, rétif, ive; δυσυπότακτος, récalcitrant ; συνεπῶς ἐπίμων, ἰσχυρογνώμων, obstiné ; opiniâtre ; || — ἀνήρ, un homme rétif ; || τί δύστροπος χαρακτήρ ! quel caractère difficile (fâcheux) ; || δὲν γίνεται γυναῖκα πλέον δύστροπος, c'est une femme on ne peut plus revêche (aigre) ; || — ἵππος, rétif cheval=πείσμων, κακότροπος, καὶ ἡμίονος δύστροπος, une mule rétive ; λέγεται περὶ τοῦ ζώου τοῦ σταματῶντος ἢ ὀπισθοχωροῦντος ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ.

δυστροπῶ, (έω), μέλ. ήσω· κάμνω δυστροπίας, δυσκολίας, faire des difficultés; εἶμαι δύστροπος, être (se montrer) difficile (revêche, etc.) ; ἐπιμένω εἰς τὸ νὰ μὴ κάμω τι, s'obstiner à ne pas faire quelque chose ; εἶμαι ἀπειθής, δύστροπος, être récalcitrant.

δύστροφος, ος, ον· ὁ δυσκόλως στρεφόμενος, qui tourne difficilement. § [ναυτικῶς] lâche, adj. ou mou, adj. δύστροφον πλοῖον καλεῖται ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκπίπτει τῆς προσαγωγῆς ἐπιδίδον (arriver) ἀφ' ἑαυτοῦ κατὰ τὸν πλοῦν· τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ εἶνε **εὔστροφον**, ardent, adj. βλ. λέξιν.

δυστρύπητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως τρυπώμενος, δυσκολοτρύπητος, difficile à trouer, à percer (τρυπάω-ῶ).

δύστρωτος, ος, ον· δυσκολοπλήγωτος, difficile à blesser ; ὁ δυσκόλως πληγωνόμενος.

δυστυχέω, βλ. δυστυχῶ.

δυστύχημα, ατος, τό· τὸ ἀτύχημα, ἡ δυστυχία, malheur, n. m. infortune, n. f. ἡ δυσμένεια τῆς τύχης, disgrâce, n. f. τὸ ἀντιθέτως συμβαῖνον, τὸ ἀνάποδον, ἡ ἀναποδιά, revers, n. adversité, n. f. τὸ δυστυχὲς συμβάν, accident, n. m. δυστύχημα, ἀτύχημα, συμφορά, mésaventure, n. f. || δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ τὰ δυστυχήματά του, il ne peut pas oublier ses malheurs ; || ὑπέστη μεγάλα δυστυχήματα, il a essuyé de grands revers ; || τί λυπηρὸν δυστύχημα ! quel triste accident ! || τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι, ce qui est malheureux, c'est que; || [εἰρων.] μέγα δυστύχημα τῇ ἀληθείᾳ, le beau malheur, en vérité ! le grand malheur, ma foi !

δυστυχηματαπόδειξις, ἡ· rapport de mer, ἔγγραφος ἀπόδειξις θαλασσίου δυστυχήματος.

δυστυχής, ής, ές· ὁ ἀποτυγχάνων εἴς τι, ἀτυχής, ἐπί τε προσώπων καὶ πραγμάτων, malheureux, euse ; infortuné, ée ; δυστυχής, κακοδαίμων, malencontreux, euse ; πτωχός, pauvre ; || δυστυχὴς ἐγώ, malheureux que je suis ! || ἡ δυστυχὴς μήτηρ του, sa mère infortunée ; || δὲν ἠμπορῶ ὁ δυστυχὴς νὰ τὸν εὐχαριστήσω, je suis bien malencontreux, je ne puis le satisfaire; || ὑπέφερε πολλὰ ὁ δυστυχής, pauvre homme il a bien souffert; || δυστυχὲς ἔτος, année malheureuse (désastreuse).

δυστυχία, ας, ἡ· ἡ ἀτυχία (ἀποτυχία εἴς τι), δυστυχία, malheur, n. m. infortune, n.f. τὸ ἀντιθέτως συμβαῖνον, τὸ ἀνάποδον, ἡ ἀναποδιά, revers, n. m. adversité, n. f. ἡ δυσμένεια τῆς τύχης, disgrâce, n. f. ἡ συμφορά, calamité, n. f. δυστυχία, ἀτυχία, συμφορά, malencontre, n. f. || περιπίπτω εἰς δυστυχίαν, tomber dans le malheur ; || ἔζησε παντοῦ ἐν δυστυχίᾳ, il vécut partout dans l'infortune , || καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς δυστυχίας, abattu par l'adversité ; || — μου ! malheur à moi ! || ἐν τῇ δυστυχίᾳ γνωρίζει τις τοὺς φίλους του, dans la disgrâce on connait ses amis ; || κατὰ δυστυχίαν [ἐπίρ.], par malheur = δυστυχῶς, malheureusement ; || πρὸς δυστυχίαν μου, pour mon malheur. § ἀθλιότης, misère, n. f. πτωχεία, pauvreté, n. f. ἔνδεια (στέρησις) ἐντελής, dénûment; n. m. || ὑποφέρει μεγάλην δυστυχίαν, il est plongé dans la misère ; il est dans le dénûment.

δυστυχίζω, μέλ. ίσω· καθιστῶ τινὰ δυστυχῆ, rendre malheureux ; κάμνω τὴν δυστυχίαν τινός, faire le malheur de quelqu'un ; καταστρέφω, ruiner; perdre; || ἐδυστύχησε τὴν οἰκογένειάν του, il a ruiné (fait le malheur de) sa famille ; || δυστυχισμένος, η, ον· malheureux, euse ; infortuné, ée.

δύστυχος, ος, ον· βλ. δυστυχής.

δυστυχῶ (έω), μέλ. ήσω, ἀμετβ. ἀτυχῶ, δὲν ἔχω τύχην, εἶμαι δυστυχής, être (devenir, γίνομαι) malheureux ; εὑρίσκομαι ἐν δυστυχίᾳ, être dans l'adversité ; || οἱ δυστυχοῦντες, les malheureux ; || ἐδυστύχησε, il a éprouvé des revers. § εὑρίσκομαι (περιπίπτω) εἰς ἔνδειαν, être (tomber) dans l'indigence (dans le dénûment).

δυστυχῶς, [ἐπίρ.] κατὰ δυστυχίαν, malheureusement ; δυστυχῶς, ἀτυχῶς malencontreusement ; ἀθλίως, misérablement.

δυσυπέρβατος, ος, ον· ὁ δυσκόλως περώμενος ἄνωθεν, δυσκολοδιάβατος, difficile à dépasser (à franchir = ὑπερβαίνω, à surmonter=ὑπερβάλλω).

δυσυπέρβλητος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ὑπερβαλλόμενος, difficile à surmonter.

δυσυπότακτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως ὑποτασσόμενος, difficile à soumettre ; récalcitrant, e ; ἀπειθής, πείσμων, indocile ; δύστροπος, rétif, ive.

δυσυστολία, ας, ἡ· (καὶ οὐχὶ ἀσυστολία) asystolie, n. f. ἐλάττωμα, ἀνεπάρκεια τῆς συστολῆς τῆς καρδίας, défaut, insuffisance de la systole du cœur ; ἤτοι ἡ δυσκόλως γινομένη συστολὴ τῆς καρδίας.

δυσφημέω, βλ. δυσφημῶ.

δυσφήμημα, ατος, τό· τὸ κακολόγημα, ὕβρισμα, parole d'une mauvaise signification, médisance, n. f. injure, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ δυσφήμισις, diffamation, n. f.

δυσφήμισις, εως, ἡ· ἡ δυσφημία, diffamation, n. f. ὁ δυσφημισμός, dénigrement, n. m. ἤτοι ἀμαύρωσις τῆς ὑπολήψεως τινὸς διὰ κακολογίας.

δυσφημία, ας, ἡ· ἡ κακὴ ὑπόληψις, mauvaise réputation. § ἰδίως διάδοσις λόγων ἀπαισίων, κακοσημάντων, diffamation, n. f. καὶ ἐν γένει κακολογία, médisance, n. f. ὕβρις, injure, n. f.

δυσφημίζω, μέλ. ίσω, βλ. δυσφημῶ.

δυσφημισμός, οῦ, ὁ· dénigrement, n.m. ἀμαύρωσις ὑπολήψεως διὰ κακολογίας· ἐπίσης ἡ καταχραυγή, décri, n. m.

δυσφήμιστος, ος, ον· ὁ δυσφημισθείς, diffamé, ée.

δυσφημῶ (έω), μέλλων ήσω· δυσφημίζω, λέγω, διαδίδω λόγους ἀπαισίους, κακοσημάντους διά τινα, diffamer ; καταστρέφω τὴν ὑπόληψιν τινός, perdre la réputation de quelqu'un ; ἀμαυρῶ τινὸς τὴν ὑπόληψιν διὰ κακολογίας, dénigrer ; flétrir ; καὶ ἐν γένει κακολογῶ, médire ; ὑβρίζω, injurer ; κακολογῶ, καταχραυγάζω κατά τινος, décrier ; ἀμαυρῶ, noircir ; δυσφημίζω, ἐκθέτω τινά, διασύρω τὴν ὑπόληψιν τινός, pilorier ; δυσφημῶ, προξενῶ ἀνυποληψίαν, discréditer ; ἀφαιρῶ τὴν ὑπόληψιν, τὴν τιμήν, δυσφημῶ, décréditer.

δυσφιλίωτος, ος, ον· ὁ **δυσκολοφιλίωτος.**

δύσφθαρτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως φθειρόμενος, δυσκολόφθαρτος, difficile (lent) à se corrompre (à se nuire).

δυσφόρητος, ος, ον· δυσκολοϋπόφερτος, ὁ δυσκόλως φερόμενος (ὑποφερόμενος), difficile à supporter.

δυσφορία, ας, ἡ· τὸ δυσκόλως ὑποφέρειν τι, ἀνυπόφορον βάρος, charge insupportable ; δυσαρέσκεια, mécontentement, n. m. στενοχωρία, ἀνυπομονησία, ἀδημονία, impatience, n. f. ἀνησυχία, ταραχή, inquiétude, n. f. agitation, n. f. § [ἰατρ.] στενοχωρία, κακοδιαθεσία, malaise, n. m. mal-être, n. m.

δυσφορῶ (έω), μέλλων ήσω, ἀμετβ. δυσκόλως, δυσαρέστως ὑποφέρω τι, supporter avec déplaisir (impatiemment) ; καὶ ἰδίως ἀδημονῶ, s'impatienter ; ἀνησυχῶ, s'inquiéter ; εἶμαι δυσηρεστημένος, δυσαρεστοῦμαι, être mécontent ; || μὴ δυσφορεῖτε διὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν βραδύτητα, ne vous impatientez pas de ce petit retard ; || [ἰατρ.] δυσφορῶ,=ἔχω κακῶς, πάσχω, souffrir ; κακοδιαθετῶ, être indisposé ; s'indisposer.

δυσφύλακτος, ος, ον· ὁ δυσκόλως φυλασσόμενος, δυσκολοφύλακτος, difficile à garder (à conserver=διατηρῶ) ; ὁ κακῶς διατηρούμενος, de mauvaise garde.

δυσχείριστος, ος, ον· δύσκολος εἰς τὸ χειρίζεσθαι, difficile à manier (à traiter).

δυσχεραίνω, μέλ. θὰ δυσχεράνω, δυσκοσκολεύω, καθιστῶ τι δύσκολον, rendre difficile ; παρεμποδίζω, παρακωλύω, entraver ; ἐμβάλλω εἰς ἀμηχανίαν, embarrasser ; ἐμποδίζω, στενοχωρῶ, ἐναντιοῦμαι, contrarier ; || τοῦτο θὰ δυσχεράνῃ τὴν ὑπόθεσιν, cela va entraver (compliquer = περιπλέκω) l'affaire. § [οὐδ.] εἶμαι δυσηρεστημένος ἢ δυσαρεστοῦμαι ὑπό τινος, être mécontent ; ἀδημονῶ, s'impatienter ; ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, se fâcher ; στενοχωροῦμαι, s'ennuyer ; || μὴ δυσχεραίνετε, ne vous impatientez pas.

δυσχέρεια, ας, ἡ· δύσκολος μεταχείρισις προσώπου ἢ πράγματος· α) ἐπὶ πραγμ. δυσκολία, difficulté, n. f. τὸ ἐμπόδιον, τὸ χαλεπόν, κόπος, la peine ; β) ἐπὶ προσώπ. ἡ δυστροπία, ὁ **δύστροπος,** βλ. καὶ **δυσκολία**· || ἀνυπομονησία, impatience, n. f.

δυσχερής, ής, ές· ὁ δύσκολος, difficile ; ὁ χαλεπός, malaisé, ée ; pénible ; βλ. καὶ δύσκολος.

δυσχερῶς, [ἐπίρ.] δυσκόλως, difficilement; μετὰ κόπου, avec peine.

δυσχρηστία, ας, ἡ· ἡ δύσκολος χρῆσις, usage difficile (incommode); ἀκαταλληλότης, ἀνεπιτηδειότης, incommodité, n. f. δυσχρηστία, mésemploi, n. m.

δύσχιστον, τό· βλ. ὀκενίτης. Δ. Κ.

δύσχρηστος, ος, ον· ὁ δυσκόλως χρησιμοποιούμενος, difficile à employer (à manier= εἰς χειρισμόν, à traiter) ; ἀνεπιτήδειος εἰς χρῆσιν, ἀκατάλληλος, incommode ; δυσάγωγος, δύστροπος, intraitable.

δυσχώνευτος, ος, ον· βλ. **δύστηκτος.**

δυσχωρία, ας, ἡ· δυσχερές, ἀνεπιτήδειον ἔδαφος, difficulté des lieux ; τὸ δύσβατον μέρος, pas dangereux, ou mauvais pas ; κοινῶς ἡ κακοτοπιά· βλ. λέξιν.

δυσχώριστος, ος, ον· ὁ δυσκόλως χωριζόμενος, δυσκολοχώριστος, difficile à séparer.

δυσωδέω, βλ. δυσωδῶ.

δυσώδης, ης, ες· ὁ **βρωμερός,** γεμᾶτος ἀπὸ βρῶμαν, ὁ ἀναδίδων κακὴν ὀσμήν, de mauvaise odeur ; infecte, adj. fétide, adj. ὁ βρωμῶν, puant, e; || ἡ δυσώδης πνοή του, son haleine infecte ; son souffle infecte ; || δυσώδεις ἀναθυμιάσεις, des émanations fétides.

δυσωδία, ας, ἡ· ἡ **βρῶμα,** ἡ κακὴ ὀσμή, mauvaise odeur ; infection, n. f. fétidité, n.f. puanteur, n. f. || ἡ δυσωδία τῶν ὑπονόμων, la puanteur des égouts.

δυσωδῶ (έω), μέλ. ήσω, βρωμῶ, ὄζω κακῶς, puer ; infecter.

δυσώνυμος, ος, ον (ὄνομα), κακώνυμος, ἔχων κακὸν ὄνομα, de mauvais renom ; malfamé, ée ; || [συνεκδ.] δυσώνυμος οἶκος = οἶκος

ἀνοχῆς, maison de tolérance = οἶκος ἀπωλείας, maison de perdition.

δυσωπέω-ῶ, μέλ. ήσω, κάμνω δυσάρεστον αἴσθησιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, συνεπῶς ἀναγκάζω νὰ καταιβάσῃ τις τοὺς ὀφθαλμούς, τῷ ἐμπνέω φόβον, συνεπῶς τὸν κάμνω νὰ κατευνασθῇ, νὰ καμφθῇ, fléchir, apaiser. § [μέσ.] δυσωπέομαι-οῦμαι = ἐντρέπομαι, αἰσχύνομαι, σέβομαι τινά, respecter ; avoir des égards ; ὑποχωρῶ πρός τινα, συγκαταβαίνω, déférer à ; ‖ δυσωπούμενος τὸ γῆράς του, par égard à sa vieillesse.

δύτης, ου, ὁ· κοινῶς ὁ βουτητής, βουτηκτής, plongeur, n. m. ὁ καταδυόμενος ἐν θαλάσσῃ πρὸς ἐργασίαν· βλ. καὶ σκάφανδρον· ἐν τῷ ναυτικῷ ὁ δύτης καλεῖται καὶ mourgon, n. m. ‖ νόσοι δυτῶν, maladies des plongeurs.

δυτικός, ή, όν· πρὸς δυσμὰς κείμενος, δυσμικὸς (βλ. καὶ δύσις), d'occident ; d'ouest ; occidental ; ‖ οἱ δυτικοὶ λαοί, les peuples occidentaux ; ‖ ἡ δυτικὴ ἐκκλησία, l'église romaine ; l'église catholique ; ‖ ἡ οἰκία αὐτὴ εἶνε δυτική, cette maison est exposée au couchant (à l'ouest) ; ‖ ὁ δυτικὸς ἄνεμος, le vent d'ouest ; l'ouest ; βλ. δύσις· ‖ [οὐσ.] οἱ δυτικοί, les catholiques ; ‖ [ναυτ.] δυτικὸν μῆκος, longitude ouest ; βλ. μῆκος (γεωγραφικόν). § [ἀστρ.] δυτικός, ή, όν· occase, adj. ‖ δυτικὸν εὖρος, amplitude occase; βλ. εὖρος.

δυτικῶς, [ἐπίρ.] πρὸς δυσμάς, à l'ouest.

δυχατέρα, ἡ· [Αἰτωλικὸν ἰδίωμα] ἡ θυγάτηρ.

δύω, [ἀριθμ.] βλ. δύο· ‖ δυωνῶν [δημ.] γεν. πληθ. τοῦ δύο· αὐτὸ εἶνε τῶν δυωνῶν μας=ἀνήκει καὶ εἰς τοὺς δύο μας.

δύω, μέλ. δύσω, ἀόρ. ἔδυσα, βυθίζομαι, ὑπάγω κάτω, εἰσδύω που, ἰδ. ἐπὶ ἀστέρων, se coucher ; καὶ μεταφ. κλίνω, décliner ; σβέννυμι, σβύνω, s'éteindre ; ὠχριῶ, pâlir ; ‖ ὁ ἥλιος ἔδυσε, le soleil s'est couché ; ‖ ἡ ἡμέρα δύει, le jour décline ; ‖ θὰ δύσῃ ὁ βίος μας, notre vie s'éteindra ; ‖ τὸ ἄστρον του δύει, son étoile pâlit; ‖ ἡ δόξα του ἔδυσε, sa gloire s'est éclipsée.

δυωδία, ας, ἡ· (μουσ.] ᾆσμα ἐκ δύο φωνῶν ἢ ἐκ δύο ὀργάνων, duo. n. m.

δωβρεΐτης, ὁ· daubréite, [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν κρυσταλλοφυὲς κατὰ μαργαριτοειδῶς λάμποντα φυλλάρια, σκληρότητος 2,0 - 2,5 καὶ εἰδ. βάρους 6,4. Χημικῶς εἶνε $4Bi_2O_3 + Bi_2Cl_6$.
Δ. Κ.

δωβρέλιθος, [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν ὅπερ ἀπαντᾷ ὁμοῦ μετὰ τροϊλίτου καὶ ἀφαβανδίνου ἐντὸς μετεωριτῶν τινῶν τοῦ Μεξικοῦ. Χημικῶς εἶνε θειοχρώμιον, Cr S.
Δ. Κ.

δώδεκα, [ἀριθ. ἄκλ.] douze ; ‖ εἰς τὰς δώδεκα [ἐνν. ὥρας], à midi = μεσημβρία· ‖ εἰς τὰς 12 τὴν νύκτα, à minuit=μεσάνυκτα.

δωδεκάγωνον, τό· dodécagone, n. m. λέγεται σχῆμα γεωμετρικὸν ἐκ 12 πλευρῶν καὶ 12 γωνιῶν ὁριζόμενον.

δωδεκάγωνος, ος, ον· dodécagonal, adj. ὁ 12 γωνίας ἔχων.

δωδεκαδακτυλικός, ή, όν. duodénal, ale ; τοῦ δωδεκαδακτύλου ἐντέρου.

δωδεκαδακτυλῖτις, ιδος, ἡ duodénite, n. f. φλεγμονὴ τοῦ δωδεκαδακτύλου ἐντέρου.

δωδεκαδάκτυλος, ος, ον· ὁ ἔχων δώδεκα δακτύλους, de douze doigts ; ἢ μῆκος δώδεκα δακτύλων, de douze pouces ; ‖ [ἀνατομ.] τὸ δωδεκαδάκτυλον ἔντερον, le duodénum (προφ. nome), τὸ ἀμέσως μετὰ τοῦ στομάχου συνδεόμενον τμῆμα τῶν λεπτῶν ἐντέρων, τὸ ἔχον μῆκος 12 δακτύλων.

δωδεκάδελτος, ἡ· [νομ.] ὁ δωδεκαπίναχος, loi des douze tables (λατ. lex duodecim tabularum). Οἱ πρῶτοι γραπτοὶ νόμοι τῶν Ῥωμαίων, καλούμενοι οὕτω διότι ἐγράφησαν ἐπὶ δώδεκα χαλκῶν πλακῶν.

δωδεκάδραχμος, ος, ον· ἐκ 12 δραχμῶν, de douze drachmes.

δωδεκάεδρον, τό· dodécaèdre, n. m. γεωμ. σχῆμα, ὁριζόμενον ὑπὸ 12 ἐπιφανειῶν, qui a douze faces.

δωδεκάεδρος, ος, ον· τὸ 12 ἕδρας ἔχον, dodécaédrique, adj.

δωδεκαετηρίς, ίδος, ἡ· espace de douze ans, χρονικὴ περίοδος, διάστημα 12 ἐτῶν.

δωδεκαετής, ής, ές· âgé de douze ans, ἡλικίαν 12 ἐτῶν ἔχων, qui dure douze ans, ὁ διαρκῶν 12 ἔτη.

δωδεκαετία, ας, ἡ· χρονικὴ περίοδος, διάστημα 12 ἐτῶν, espace de douze ans.

δωδεκαήμερος, ος, ον· 13 ἡμέρας περιλαμβάνων, κοινῶς δώδεκα ἡμερῶν, de douze jours ; ‖ [οὐσ.] τὸ δωδεκαήμερον, τὰ δωδεκάμερα, αἱ 12 ἡμέραι ἀπὸ τῶν Χριστουγέννων μέχρι Θεοφανείων, les douze jours entre Noël et Epiphanie.

δωδεκάκις, [ἐπίρ.] δώδεκα φοράς, douze fois.

δωδεκαμελής, ής, ές· ἐκ 12 μελῶν συγκείμενος, composé de douze membres.

δωδεκαμερής, ής, ές· εἰς 12 μέρη μεριζόμενος ἢ ἐκ τοσούτων συγκείμενος, de douze parties.

δωδεκάμηνος, ος, ον· ἐκ 12 μηνῶν, de douze mois.

δωδεκανδρία, ας, ἡ· [βοτ.] dodécandrie, n. f. κλάσις φυτῶν ὧν τὰ ἄνθη ἔχουσιν 11-20 στήμονας κεχωρισμένους.

δωδεκαπλάσιος, ος, ον· δωδεκάκις, δώδεκα φορὰς περισσότερος, douze fois plus grand ; ‖ [διδ.] —, dodécuple.

δωδεκαπλασίως, [ἐπίρ.] δωδεκάκις τόσον, douze fois autant.

δωδεκαπλοῦς, οῦ, ὁ· βλ. δωδεκαπλάσιος.

δωδεκάρι, τό· [διάλ. Ἠπείρου] ὁ κυνόδους.

δωδεκαριά, ᾶς, ἡ· καὶ

δωδεκάς, άδος, ἡ· ἀριθ. οὐσ. ἀφηρ. τὸ ποσὸν δώδεκα, douzaine, n. f.

δωδεκασύλλαβος, ος, ον· ἐκ 12 συλλαβῶν, de douze syllabes.

δωδεκατημόριον, ου, τό· τὸ 1/12 μέρος, τμῆμα, la douzième partie; un douzième; τὸ ἓν δωδέκατον τοῦ ἔτους=ὁ μήν, le mois.

δωδέκατος, ος, ον· ἀριθ. τακτ. δωδεκάτην ἀπὸ τοῦ πρώτου κατέχων τάξιν ἢ σειράν, le douzième; le douze; || ὁ δωδέκατος μήν, le douzième mois; || Κάρολος ὁ δωδέκατος, Charles douze (XII); || ἀνεχώρησε τὴν δωδεκάτην τοῦ μηνός, il partit le douze; || ἓν δωδέκατον, un douzième; || εἰς δωδέκατον (σχῆμα τυπογραφ.], in 12; in douze. § [οὐδ. ἐπίρ.] δωδέκατον, douzièmement; κατὰ δωδεκάτην σειρὰν en douzième lieu.

δωδεκάωρος, ος, ον· δωδεκαωριαῖος, 12 ὥρας ἔχων, περιλαμβάνων, de douze heures; || [οὐσ.] τὸ δωδεκάωρον = τὸ σύνολον 12 ὡρῶν, **δωδεκαωρία**, espace de douze heures.

δῶμα, ατος, τὸ (δέμω), plate-forme, n. f. [d'une maison]; ἢ terrasse, n. f. κοινῶς ἡ **ταράτσα**, ἐπίπεδος στέγη οἰκίας· || μικρὸν δῶμα (ἄνδηρον) ἐπὶ τῆς στέγης οἰκίας, terrasson, n. f. § [πληθ.] δώματα, les appartements, οἱ διάφοροι ὄροφοι (étages) μιᾶς οἰκίας· βλ. **ἄνδηρον**. § [γεωλ.] —, terrasse, n. f. βλ. **ἄνδηρον**.

δωμάτιον, ου, τὸ (οἰκίας), ὁ θάλαμος, chambre, n. f. (βλ. **θάλαμος**), διαμέρισμά τι τῆς οἰκίας, pièce, n. f. cabinet, n. m. || — τοῦ ὕπνου, chambre à coucher = κοιτών· || ἰδιαίτερον δωμάτιον κυρίας, boudoir; δωμάτιον ἐργασίας (τὸ γραφεῖον), cabinet, n. m. || ἰδιαίτερα δωμάτια [ἑστιατορίου], cabinets particuliers; || κατοικία μὲ 10 δωμάτια, logement de dix pièces; || [ναυτ.] τὸ δωμάτιον τῶν δοκίμων (τῶν κελευστῶν), le poste des élèves (des maîtres); || —, bouge, n. m. μικρὸν δωμάτιον ἔν τινι οἰκοδομῇ ἢ ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῆς κακῶς φωτιζόμενον.

δωρεά, ᾶς, ἡ· τὸ χάρισμα, τὸ δῶρον, ἰδ. τιμητικόν, don, n. m. présent, n. m. etc; βλ. **δῶρον**. § **δωρεά**, donation, n. f. (λατ. donatio); κύριοι ὄντες τῶν ἡμετέρων ἀντικειμένων κινητῶν ἢ ἀκινήτων δυνάμεθα νὰ μεταδώσωμεν αὐτὰ εἰς ἄλλους ἄνευ τινὸς ἀνάγκης, ἐν γνώσει ὅτι ἐλαττοῦμεν τὴν ἡμετέραν περιουσίαν πρὸς αὔξησιν τῆς περιουσίας τοῦ λαμβάνοντος, χάριν ἐλευθεριότητος· τοῦτο εἶνε δωρεά. «Δωρεά ἐστι τὸ χωρὶς ἀνάγκην διδόμενον». Καὶ κατὰ μὲν τὴν εὐρεῖαν σημασίαν δωρεὰ εἶνε πᾶσα ἐξ ἐλευθεριότητος γινομένη πρᾶξις, κατὰ δὲ τὴν στενὴν ἡ δικαιοπραξία καθ' ἣν ὁ **δωρητὴς** (donateur λατ. donator) ἐλαττοῖ τὴν ἰδίαν περιουσίαν ἄνευ νομικῆς τινος πρὸς τοῦτο ἀνάγκης, ἀλλ' ἁπλῶς ἐκ χαριστικῆς αἰτίας, ὅπως αὐξήσῃ τὴν τοῦ **δωρεοδόχου** (donataire, λατ. donatarius), ὅστις δέον ν' ἀποδεχθῇ τὴν δωρεὰν τοῦ δωρητοῦ εἴτε ῥητῶς εἴτε σιωπηρῶς. Διακρίνονται δύο εἴδη **δωρεᾶς**, ἡ **μεταξὺ ζώντων** (donation entre vifs) καὶ ἡ **αἰτία** (ἢ ἕνεκα) **θανάτου** (donation à cause de mort) ἡ γινομένη ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς προαποβιώσεως τοῦ δωρητοῦ· ἡ δωρεὰ αὕτη μετέχει καὶ τῆς δωρεᾶς καὶ τοῦ κληροδοτήματος. § [ἐκκλ.] ἁγία δωρεά, sainte communion = ἁγία μετάληψις· || ἡ ἑορτὴ τῆς ἁγίας δωρεᾶς [παρὰ καθολικοῖς], la Fête-Dieu.

δωρεάν, [ἐπίρ.] χάρισμα, gratis; χωρὶς μισθόν, χωρὶς χρήματα, ἄνευ πληρωμῆς, ἄνευ ἐξόδων, sans frais, gratuitement; pour rien; || ὁ ἰατρὸς αὐτὸς θεραπεύει τοὺς πτωχοὺς δωρεάν, ce médecin traite les pauvres gratis; || ἐπιθεωρῶ διαβατήριον δωρεάν, viser un passeport sans frais; || [μεταφ.] μὲ ὑβρίζει δωρεάν, il m'insulte bien gratuitement; || δωρεὰν κοπιάζεις, vous perdez votre peine; || δωρεὰν φωνάζει, il a beau crier.

δωρεοδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ· ὁ δεχόμενος τὴν δωρεάν, donataire, n. βλ. **δωρεά**.

δωρέω, βλ. **δωρῶ**.

δώρημα, ατος, τό· τὸ χάρισμα, τὸ δωρηθέν, τὸ δῶρον, don, n. m. βλ. λέξιν· || δώρημα[ν], τό· [διάλ. Οἰνόης] 1) τὸ δῶρον, δώρημα. 2) ὁ κεφαλικὸς καὶ ἐν γένει πᾶς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν φόρος· «ἐπλέρωσες τὰ δωρήματά σου.»

δωρητής, οῦ, ὁ· θηλ. **δωρήτρια**, ας, ἡ· donateur, trice; ὁ ἐκτελῶν δωρεάν, ὁ δίδων δῶρον, ὁ χαρίζων, βλ. **δωρεά**.

δωρητός, ή, όν· ῥημ. ἐπίθ. ὁ δυνάμενος δωρηθῆναι, qui peut être donné en présent.

δώριος, ος καὶ α, ον· καὶ

δωρικός, ή, όν· ὁ εἰς τοὺς Δωριεῖς ἀνήκων, dorique, adj. dorien, enne; || [ἀρχιτ.] δωρικός, dorique, n. m. εἷς τῶν ῥυθμῶν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, βλ. **βάσις, κιονόκρανον, κίων, ῥυθμός**· || ἀρχέτυπον δωρικόν, dorique primitif ou ancien de Pœstum; βλ. **κιονόκρανον δωρικόν**.

δωροδέκτης, ου, ὁ· λέγεται ὁ λαμβάνων δῶρα, qui reçoit des présents.

δωροδοκέω, βλ. **δωροδοκῶ**.

δωροδόκημα, ατος, τό· τὸ ληφθὲν ἐπὶ δωροδοκίᾳ, ce qu'on reçoit pour se laisser corrompre; prix de la corruption.

δωροδοκία, ας, ἡ· corruption, n. f. [de fonctionnaire public = δημοσίου ὑπαλλήλου]· ἐνίοτε δωροδοκία = τὸ ἀργυρώνητον, vénalité, n. f. δωροδοκία λέγεται γενικῶς ἡ χορηγία ἢ ὑπόσχεσις παροχῆς δώρων ἢ οἱουδήποτε ἄλλου κέρδους πρὸς δημόσιον ὑπάλληλον (στρατιωτικὸν ἢ μή) ἢ ἔνορκον, ἅτε σκοπὸν ἔχουσα τὴν διαφθορὰν τῆς συνειδήσεως τοῦ ὑπαλλήλου, ἡ ἀποδοχὴ τοιούτων ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐκτελέσεως ἢ παραλείψεως οἱασδήποτε πράξεως ἐκ τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἀναγομένων. **Δωροδόκος** ἢ **δωροδόχος** λέγεται ὁ λαμβάνων τὰ δῶρα. Σαφῶς καὶ καθαρῶς ὁ Κικέρων ὥρισε τὴν φύσιν τῆς δωροδοκίας ὡς ἑξῆς: «Οὐχὶ τόσον πονηρόν, ἀλλὰ πάντων αἰσχρότατον καὶ ἀνόσιον δοκεῖ μοι εἶναι ἕνεκα τῆς ὑποθέσεως χρήματα λαμβάνειν. Ἀνόσιον καὶ αἰσχρότατον τὸ ἔγκλημα τῆς δωροδοκίας. Διότι τί ἄλλο εἶνε ἡ ἐμπορεία τοῦ δημοσίου ἀξιώματος, ἡ

προδοσία τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ προδοσία τῆς κοινωνίας, ἥτις ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτοὺς (τοὺς ὑπαλλήλους) τὰ δημόσια καθήκοντα; τί ἄλλο εἶνε εἰμὴ παραγνώρισις τῆς ἀποστολῆς τοῦ ὑπαλλήλου καὶ διεφθαρμένη διδασκαλία διαφθείρουσα τὰς πολιτείας;»

δωροδόκος, ου, ὁ· βλ. δωροδόχος.

δωροδοκῶ (έω), μέλ. ήσω· [ἐνεργ.] διαφθείρω τινὰ μὲ χρήματα, διὰ δώρων, corrompre [par des présents]; βλ. δωροδοκία· συνεπῶς δωροδοκῶ=διαφθείρω, παραπείθω, suborner; ἀγοράζω τινὰ διὰ χρημάτων ἢ δώρων, acheter. § [μέσ.] δωροδοχοῦμαι, se laisser corrompre par des présents; accepter des présents.

δωροδότης, ου, ὁ· ὁ δίδων δῶρα, celui qui fait des présents.

δωροδόχος, ου, ὁ· ὁ λαμβάνων τὰ δῶρα, celui qui se laisse corrompre par des présents; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ διαφθαρείς, corrompu, ὁ ἀργυρώνητος, vénal.

δωρολήπτης, ου, ὁ· ὁ λαμβάνων δῶρα, qui accepte des présents. § ἐπίσης ὁ δωροδόχος (δῶρα δέχομαι), donataire, n. f. βλ. καὶ **δωρεά.**

δωροληψία, ας, ἡ· ἡ λῆψις δώρων, acceptation des présents.

δῶρον, ου, τό· (δίδωμι), ἰδίως τὸ χάρισμα, ἰδ. τιμητικόν, don, n. m. τὸ προσφερόμενον ὡς δῶρον, présent, n. m. cadeau, n. m. ἡ ἀνταμοιβή, τὸ φιλοδώρημα (εἰς ἀνταπόδοσιν χάριτος) gratification, n. f. || τὸ ἔλαβον δῶρον, on m'en a fait cadeau; || δῶρα τοῦ γάμου, présents de noces; || τὸ δῶρον τοῦ λόγου, le don (le talent) de la parole; || ἀφοῦ σὲ ὑπηρέτησε, πρέπει νὰ τοῦ κάμῃς ἓν μικρὸν δῶρον, puisqu'il vous a servi, il faut lui donner une petite gratification; || τὰ δῶρα τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, les étrennes; || εἰς δῶρον τοῖς ἐκτιμηταῖς, gratification aux visiteurs; || [ἐμπορ.] εἰς δῶρον ζυγιστικόν, bon poids, trait, don; || εἰς δῶρον τοῖς τελωνιακοῖς ὑπαλλήλοις, gratification aux employés de la douane; || δῶρον μικρόν (φιλοδώρημα), pourboire, n.m. § [χρηματιστικὸν] δῶρον, prime, n. f. || ἀγοράζω μὲ δῶρον, acheter à prime.

δωρῶ (έω), μέλ. ήσω, ἀόρ. ἐδώρησα, καὶ μέσ. δωροῦμαι=δωρῶ τι τινὶ=τι εἴς τινα· χαρίζω, δίδω ὡς δῶρον, donner [en présent; comme cadeau]; faire don; faire cadeau de; ἀνταμείβω διὰ δώρου, φιλοδωρῶ, gratifier; || μοῦ τὸ ἐδώρησαν, on m'en a fait cadeau; || ὁ βασιλεὺς τοῦ ἐδώρησε χιλίας δραχμάς, le roi l'a gratifié de mille drachmes; || [παθ.] αὐτὸ δωρεῖται, ἀλλὰ δὲν πωλεῖται, cela se donne. mais ne se vend pas.

δωσιδικία, ας, ἡ· [νομ.] action d'être jugé, justiciable, adj. être du ressort de. Πᾶσα πολιτεία ὅσῳ μικρὰ καὶ ἂν ᾖ ἔχει πλείονα δικαστήρια ὡρισμένην ἕκαστον ἔκτασιν ἐνεργείας ἔχοντα. Ἡ ἔκτασις αὕτη ὁρίζεται ὁτὲ μὲν ἐκ γεωγραφικῶν καθαρῶς ὁρίων, ὁτὲ δὲ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς διαφορᾶς. Ἡ ἐντεῦθεν πηγάζουσα ἱκανότης τοῦ δικαστηρίου τοῦ νὰ ἐπιλάβηται καὶ δικάσῃ ὡρισμένην διαφορὰν καλεῖται **ἁρμοδιότης** (βλ. λέξιν)· ἀντίστοιχος δὲ ταύτης εἶνε ἡ **δωσιδικία** (λατ. forum), ἤτοι ἡ εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον ὑποταγὴ τοῦ διαδίκου· βλ. **δικαιοδοσία,** ressort, n. m. Ἐν γένει ἡ δωσιδικία εἶνε καθῆκον ἀλλὰ καὶ δικαίωμα τῶν διαδίκων, θεμελιώδης δὲ δικονομικὴ ἀρχὴ εἶνε ὅτι «οὐδεὶς ἀφαιρετέος τῶν φυσικῶν αὐτοῦ δικαστῶν».

δωσίδικος, ος, ον· καὶ **δοσίδικος,** ὁ τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ νόμου ἀφιέμενος, qui se soumet à être jugé; justiciable, adj. ἤτοι ὁ ὑπαγόμενος εἰς (τὴν δεῖνα) δικαιοδοσίαν· βλ. καὶ **δωσιδικία.**

δωσίλογος, ος, ον· βλ. δοσίλογος.

δωφφρενόϊον, ου, τό· βλ. δουφρενοϊσίτης.

(Δ. Κ.)

Ε

Ε, ε [ἒ ψιλόν, κοινῶς ἔψιλον], τό· epsilon, τὸ πέμπτον στοιχεῖον τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, cinquième lettre de l'alphabet grec. § ὡς ἀριθμὸς ε'= πέντε, cinq ; ,ε=πέντε χιλιάδες, cinq mille.

ἒ! ἐπιφώνημα ὀδύνης καὶ θίψεως, eh ! hé ! oh ! βλ. **αἴ.**

ἔα! lais ! (ἐκ τοῦ laisser) allez ! παράγγελμα διδόμενον εἰς τοὺς ἐρέτας ὅπως παύσωσι νὰ κωπηλατῶσι καὶ ἀφήσωσι τὰς κώπας· βλ. ἐάω, μολάρω· ‖ ἔα ! larguez, ἐκτελεστικὸν κέλευσμα διδόμενον κατὰ τὴν **ἄνεσιν** ἢ **ἀναπέτασιν** τῶν ἱστίων ὅπως ἀφεθῶσιν ἐλεύθερα· βλ. λέξεις.

ἐάν, [σύνδ.] (εἰ-ἄν), si ; ἐν περιπτώσει καθ' ἥν, en cas que, σημαίνει δὲ συνθήκην, ὑπόθεσιν, ἐξαρτωμένην ἐκ τῶν περιστάσεων· βλ. καὶ ἄν.

ἔαρ, ἔαρος, τό· ἄνοιξις, printemps, n. m. [κυρίως καὶ μεταφ.] ἡ τὸν χειμῶνα διαδεχομένη ὥρα τοῦ ἔτους· βλ. καὶ **ὧραι τοῦ ἔτους**· [μεταφ.] πᾶσα ἀρχή, commencement; τὰ πρωτόλεια, prémices; πᾶν πρώϊμον προϊόν, τὸ πρόφαντον (βλ. λέξ.), καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ τρυφερὸν καὶ ἐράσμιον· ‖ τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς, le printemps de la vie; ‖ κατὰ τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος, au printemps et en été ; ‖ μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ [παροιμ. ἀρχ.], une hirondelle ne fait pas le printemps=(μὲ τὸ σημερινὸν) ἕνας κοῦκκος δὲν φέρει τὴν ἄνοιξιν (ἢ δὲν κάμνει καλοκαῖρι).

ἐαρινός, ή, όν· ἀνήκων εἰς τὸ ἔαρ, de printemps ; printanier, ère; ὥρα, καιρὸς τῆς ἀνοίξεως· ‖ [διδ.] vernal, ale, aux ; qui appartient au printemps ; ‖ τὰ ἐαρινὰ ἄνθη, les fleurs vernales ; ‖ ἐαρινὸν ἄνθος, fleur printanière ; ‖ ὡραία ἐαρινὴ ἡμέρα, un beau jour de printemps ; ‖ — ἐπενδύτης, un pardessus de demi-saison ; ‖ ἐαρινὴ ἰσημερία, équinoxe vernal ; ‖ ἐαρινὸς πυρετός, fièvre vernale.

(ἑαυτὸς) γεν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς (συνηρ. αὑτοῦ), ἀντωνυμία αὐτοπαθ. τοῦ τρίτ. προσ. σύνθετος ἐκ τῶν προσωπικῶν καὶ τῆς **αὐτὸς** καὶ ἀπαντῶσι μόνον ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι τοῦ ἑνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ, ἤτοι ἄνευ ὀνομαστικῆς· τοῦ ἰδίου, se, soi, soi-même ; ἀπ' αὐτοῦ του, de soi-même ; ἑαυτῷ, ῇ, ῷ, à soi-même ; ἑαυτόν, ήν, ό, soi-même ; [πληθ.] ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, αῖς, οῖς, ἑαυτούς, άς, ά, eux-mêmes, elles mêmes ; ‖ εἶπε πρὸς ἑαυτόν, il se dit à lui même ; ‖ τὸν ἑαυτόν μου (σου, του), moi -(toi-; soi-ἢ lui-) même ; ‖ λέγω ἐνίοτε μὲ τὸν ἑαυτόν μου, je me dis quelque fois [en moi-même] ; ‖ καταστρέφουσι τὸν ἑαυτόν των, ils se ruinent eux-mêmes ; ‖ αἰσθάνεται καλλίτερα τὸν ἑαυτόν του, il se sent mieux ; ‖ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, il se disait ; ‖ δὲν σέβεται τὸν ἑαυτόν του, il ne se respecte pas; ‖ ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του, il se remit ; il reprit connaissance ; il revint à lui ; ‖ τὸ ἔκαμεν ἀφ' ἑαυτοῦ, il fit cela de son propre mouvement (de son chef); ‖ ἀφ' ἑαυτοῦ, de son chef; ‖ δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ τίποτε ἀφ' ἑαυτοῦ, il ne peut rien tirer de son cru (de lui-même) ; ‖ εἶνε ἐκτὸς ἑαυτοῦ (βλ. ἔξω φρενῶν), il est hors de lui [-même]; ‖ ἦτο ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἀπὸ τὴν χαράν, il ne se possédait pas de joie ; il était transporté de joie ; ‖ ἐκτὸς ἑαυτῆς ἀπὸ τὸν θυμόν, outrée de colère ; ‖ τὸ ἐφύλαξα διὰ τὸν ἑαυτόν μου, j'ai gardé cela pour moi.

ἐάω-ῶ, μέλ. ἐάσω, α) ἀφίνω, laisser; ἐπιτρέπω νὰ γίνηται, permettre ; β) ἀφίνω νὰ ὑπάγῃ, laisser aller ; νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐγκαταλείπω, abandonner ; ‖ [ναυτ.], ἐάω-ῶ, laisser ; aller ; ἀφίνω, κοινῶς **μολάρω**· βλ. καὶ **ἐῶ**· ‖ **ἔα** (τὰς κώπας), lais ! allez ! **παράγγελμα** διδόμενον εἰς τοὺς ἐρέτας· ‖ [ναυτ.], larguer, **μολάρω**, βλ. **ἔα**, larguer.

ἔβγα, τό· [διάλ. Ἠπείρου], ἡ **ἔξοδος**, τὸ τέλος, la fin ; «τὸ ἔβγα τοῦ μηνός»· τοιουτοτρόπως λέγεται καὶ τὸ «ἔμβα τοῦ μηνός».

ἐβγάζω, [δημ.] προσεφ. συνήθως **βγάζω**, μέλ. θὰ 'βγάλω, ἀόρ. ἔβγαλα, παθ. παραχ. τῆς μετοχ. 'βγαλμένος, η, ον· (**ἐκβάλλω**, ἐξάγω, ἐκφέρω), χάμνω τι νὰ ἐξέλθῃ ἀπό, faire sortir ; **ἐκβάλλω**, sortir ; mettre dehors ; ἀφαιρῶ, ôter ; extraire ; σύρω, tirer ; ἀποσύρω, retirer ; ἀποσπῶ, arracher ; ‖ τὸν ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν φυλακήν, il le fit sortir (le tira) de prison ; ‖ ἔβγαλαν τὸ ἄλογον ἀπὸ τὸν σταῦλον, on a sorti (tiré) le cheval de l'écurie ; ‖ ἐκβάλλω τὰ λέπια, ἐκλεπίζω, écailler ; ‖ ὁ σκύλος του ἔβγαλεν ἕνα λαγωόν, son chien a levé un lièvre ; ‖ [ἐπὶ ὑπηρέτου] τὸν ἔβγαλαν, on l'a congédié ; on l'a mis dehors ; ‖ τὸν ἔβγαλαν [ἀπὸ τὴν θέσιν του], on l'a déposé [de sa charge] ; on l'a destitué (révoqué); τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακήν, on l'a élargi

(relaxé) ; on l'a mis en liberté ; on l'a libéré ; || τὸν ἔβγαλαν ἔξω, on l'a mis à la porte ; || ἔβγαλε τὰ φορέματά του, il ôta (mis bas) ses habits ; || βγάζω τὸ καπέλλον μου, ôter son chapeau ; se découvrir=(ἀπο)ἐκκαλύπτομαι· || τοῦ ἔβγαλα τὸ καπέλλο μου, je lui tirai mon chapeau ; || βγάλε τὰ ὑποδήματά σου, ôtez vos souliers ; déchaussez-vous ; || βγάλε ταῖς κάλτσαις σου, ôtez vos bas ; || δὲν μοῦ τὸ βγάζεις ἀπὸ τὸ κεφάλι, vous ne m'ôterez pas cela de la tête ; || [ἡ βενζίνη] βγάζει ταῖς λαδιαῖς, enlève les taches d'huile; || τοῦ ἔβγαλαν ἕνα ἀγκάθι ἀπὸ τὸ πόδι, on lui a extrait (tiré) une épine du pied ; || [ἀπὸ τὸν σπόρον αὐτὸν] βγάζουν λάδι, on extrait de l'huile ; || ἔβγαλε τὸ σπαθί του, il tira son épée; il degaina=ξεσπάθωσε· || μ'ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν, il me tira de l'inquiétude ; || τὸν ἔβγαλα ἀπὸ τὴν ὑπόληψίν μου, je lui ai retiré mon estime ; || ἔβγαλε τὸ παιδί του ἀπὸ τὸ σχολεῖον, il a retiré son enfant de l'école; || θὰ βγάλουν αὔριον τὸ λαχεῖον, on tirera demain la loterie ; || μ' ἔβγαλεν ἀπὸ τὸν δρόμον μου, il m'a détourné de mon chemin; il m'a dérouté ; || ἐβγάζω ἀπὸ τὴν μέσην, écarter ; mettre de côté=παραμερίζω, se défaire de qu'un=ἀπαλλάσσομαί τινος· || ἐβγάζω ἀπὸ τὴν ἀπάτην, détromper ; désabuser; || θὰ σὲ βγάλω ψεύστην, je vous démentirai ; || ἔβγαλε τὸ χέρι του, il se disloqua (se démit) le poignet ; || τοῦ ἔβγαλαν αἷμα, on le saigna; || βγάλε τὴν μύξαν σου, mouchez-vous ; || πρέπει νὰ βγάλῃς αὐτὸ τὸ δόντι, il faut vous faire arracher cette dent ; || τοῦ ἔβγαλε τὸ μάτι, il lui a crevé (arraché) l'œil=ἐξορύσσω· || ἔβγαλε τὸ λάρυγγά του [ἀπὸ ταῖς φωναῖς], il s'est égosillé ; || θὰ βγάλῃς τὰ μάτια σου [ἀπὸ τὴν ἐργασίαν], vous vons abîmerez les yeux ; || θὰ βγάλῃ τὰ μάτια του [μεταφ.], il se rompra le cou ; il se cassera le nez ; || μᾶς ἔβγαλαν [εἰς τὸ τραπέζι] ὡραῖα ὀπωρικά, on nous a servi de beaux fruits ; || αὐτὸς ἔβγαλε τὸ ζήτημα εἰς τὴν μέσην, c'est lui qui mit la question sur le tapis ; || μοῦ ἔβγαλε δουλειαῖς, il m'a taillé de la besogne ; il m'a donné du fil à retordre ; || τί ὄνομα ἔβγαλαν τοῦ παιδιοῦ ; quel nom a-t-on donné à l'enfant ? || [δὲν ἠμπορῶ] νὰ βγάλω τὸ γράψιμόν του, je ne peux pas déchiffrer son écriture ; || μοῦ ἔβγαλε τὴν ψυχὴν (τὴν πίστιν, τὸν Θεὸν) [φρ.], il m'a martyrisé (assommé); il m'a fait suer; || βγάζει τὸ ψωμί του, il gagne son pain; || δὲν ἔβγαλεν οὔτε τὰ χρήματά του, il n'est pas même rentré dans ses fonds ; || ἔβγαλε τὰ ἔξοδά του, il a retiré (il a fait) ses frais ; || τί θὰ βγάλῃς ἀπ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ; qu'est-ce que cette affaire vous produira (portera)? || μ' αὐτὸν δὲν τὰ βγάζει κανεὶς εἰς το κεφάλι (ἢ πέρα) [φρ.] il n'y a pas moyen de s'entendre avec lui ; || ἀκόμη δὲν τὸν εἴδαμε Γιάννη τὸν ἐβγάλαμε [παροιμ.] vendre la peau de l'ours avant de l'avoir mis par terre. § ἐβγάζω, παράγω, produire; βλαστάνω, ἀναβλαστάνω, pousser ; ἀποδίδω, rendre ; || αὐτὸ τὸ λουλοῦδι βγάζει ὡραίαν μυρωδιάν, cette fleur rend une odeur agréable ; || αὐτὸ τὸ κρέας θὰ βγάλῃ πολὺ ζουμί, cette viande rendra beaucoup de jus ; || ἔβγαλεν ὅ,τι ἔφαγε, il a rendu tout ce qu'il a mangé ; || τὸ καθάρσιον τὸν ἔβγαλε δύο φοράς, la médecine l'a fait aller deux fois ; || ἡ Θεσσαλία βγάζει καλὸν καπνόν, la Thessalie produit de bon tabac ; || τὸ δένδρον δὲν ἔβγαλεν ἀκόμη ῥίζας· ἀρχίζει νὰ βγάζῃ φύλλα, l'arbre n'a pas encore poussé de racines ; il commence à pousser ; || τὸ παιδὶ βγάζει δόντια, l'enfant est en dentition (fait ses dents ; || ἔβγαλεν ἕνα δόντι, il lui a poussé une dent; || ἔβγαλε τὴν ἴλερην, il a eu la rougeole; || ἔβγαλε ταῖς φωναῖς, il a poussé des cris; || τὰ μάτια του ἔβγαζαν φωτιαῖς, ses yeux lançaient des éclairs ; || ἀρχίζει νὰ βγάζῃ γένεια, sa barbe commence à pousser; || ἡ κλῶσσα βγάζει πουλιά, ἔβγαλε δέκα πέντε πουλιά, la poule fait éclore des poussins, a amené quinze poussins ; || βγάζει σπυριὰ εἰς τὸ πρόσωπον, il lui vient (pousse) des boutons au visage ; || τὸ ἀπόστημα αὐτὸ βγάζει πύον, cet abcès jette du pus (suppure) ; || ἡ πληγὴ βγάζει πολὺ πύον, la plaie donne beaucoup de pus ; || τοῦ ἔβγαλαν μερίδιον ἀπὸ τὰ λάφυρα, ou lui fit une part du butin: || πότε θὰ βγάλῃ τὸ βιβλίον του ; quand fera-t-il paraître son livre ? || βγάζω (ἐκδίδω) ἐφημερίδα, publier un journal ; || ποῖος ἔβγαλεν αὐτὴν τὴν συνήθειαν ; qui a donné naissance à cet usage ; || θέλει νὰ βγάλῃ τὸν θυμόν του, il veut exhaler sa colère ; || δὲν ἔβγαλεν ἄχνη, il ne souffla mot. § ἐβγάζω, περνῶ, passer ; || δὲν θὰ βγάλῃ τὸν μῆνα, il ne passera pas le mois. § [ναυτ.] ἐβγάζω σχοινί, allonger un cordage ; || ἐβγάζω βάρκαν, mettre (hisser) un canot à la mer ; débarquer un canot.

ἐβγαίνω, (καὶ 'βγαίνω) [δημ.] βλ. καὶ ἐγβαίνω, ἐξέρχομαι, sortir ; ἀπέρχομαι, ἀφίσταμαι, s'ôter ; ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω, ôter ; [τριτοπρόσ.] ἐξάγω, καταλήγω, ἀπολήγω, résulter ; aboutir ;=ἔβγαινεν ἀπὸ τὸ θέατρον, il sortait du théâtre ; || ἐβγῆκε νὰ περιπατήσῃ, il est allé se promener ; || ἐβγῆκεν εἰς τὸ παράθυρον, il se mit à la fenêtre ; || ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ πλοῖον, il débarqua ; || αἱ κηλῖδες αὐταὶ ἐβγαίνουν δύσκολα, ces taches s'ôtent difficilement ; || αὐτὸ τὸ χρῶμα 'βγαίνει, cette couleur s'en va ; || ἔβγα ἀπ' ἐκεῖ, ôtez-vous de là=φύγε ἀπ' αὐτοῦ· || ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ ζήτημα, il est sorti de la question ; || ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ προκείμενον, s'écarter de son sujet ; || — ἀπὸ τὸν δρόμον, se dérouter ; || — ἀπὸ τὴν ἀπάτην, se détromper ; se désabuser ; || ἐβγῆκαν εἰς τὸ πέλαγος (εἰς τ' ἀνοικτά), ils ont pris le large ; || — εἰς τὴν μέσην, se présenter ; se produire ; || —ἀπὸ τὴν μέσην, s'écarter ; disparaître ; || — ἀπὸ τὰ ὅρια, dépasser les bornes (les limites) ; || τὸν ἐρχόμενον μῆνα θὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον, le mois

prochain il quittera l'école ; || ἐβγῆκεν ὁ ἥλιος, le soleil s'est levé (a paru) ; || πρὶν ἔβγη ὁ χρόνος, avant la fin de l'année ; || ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸν νοῦν μου, je l'ai oublié ; cela m'est sorti de l'esprit ; je n'y ai pas pensé ; || ὁ καπνὸς ἐβγαίνει ἀπὸ αὐτὴν τὴν τρῦπαν, la fumée s'échappe par cette ouverture ; || ἐδῶ, παντοῦ βγαίνει νερό, ici, l'eau sourd partout ; || ἐβγῆκε λόγος ὅτι, le bruit s'est répandu (a couru) que ; || ἐβγῆκαν τὰ σταφύλια, les premiers raisins ont paru au marché ; || τὰ πουλιὰ ἐβγῆκαν, les poussins sont éclos ; || ἐβγῆκε βουλευτής (δήμαρχος), il a été élu député (maire) ; || ὁ ἄρρωστος ἐβγῆκε τρεῖς φοραῖς, le malade est allé trois fois ; || ἀρχίζει νὰ βγαίνῃ τὸ μουστάκι του, sa moustache commence à pousser ; || ἐβγῆκε τὸ χέρι του, il s'est démis le poignet ; || ἐβγῆκεν ὁ πάτος του, il a eu une chute du fondement ; || τὸ ὕφασμα βγαίνει διὰ δύο φορέματα, il y a assez d'étoffe pour deux habits ; || τὸ λαχεῖον θὰ ἔβγῃ αὔριον, le tirage [de la loterie] aura lieu demain ; || ἐβγῆκε τὸ ὄνειρόν του, son rêve s'est accompli (réalisé) ; || ὁ λογαριασμὸς βγαίνει, le compte est juste ; le compte y est ; || θὰ ἔβγῃ ψεύστης, il sera démenti ; || καλλίτερα νὰ σοῦ βγῇ τὸ μάτι, παρὰ (νὰ σοῦ βγῇ) τὸ ὄνομα [παροιμία ἀναλογος τῇ], bonne renommée vaut mieux que ceinture dorée ; || ὁ δρόμος βγαίνει εἰς τὴν πλατεῖαν, la rue aboutit (mène) à la place ; || τὸ σπίτι βγαίνει εἰς δύο δρόμους, la maison perce dans deux rues ; || ἡ θύρα βγαίνει εἰς τὸν κῆπον, la porte ouvre sur le jardin ; || κανεὶς δὲν τοῦ βγαίνει εἰς..., personne ne saurait se mesurer avec lui (lui être comparé ; le surpasser en...; || δὲν τοῦ βγαίνεις εἰς τὰ γράμματα, il vous passe en savoir ; || ἀπ' αὐτὴν τὴν δουλειὰν δὲν βγαίνει τίποτε, il n'y a rien à gagner dans cette affaire ; il n'y a pas de l'eau à boire ; || ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα δὲν βγαίνει τίποτε, toutes ces questions n'aboutissent à rien ; || ἀπ' αὐτὸν δὲν βγαίνει τίποτε, il n'y a rien à tirer de cet homme-là ; || ἀπ' αὐτὸ τὸ παιδὶ κάτι θὰ ἔβγῃ, il y a de l'étoffe dans ce garçon ; ce garçon promet ; || ἐβγῆκε καλλίτερος ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του, il s'est montré (il est devenu) meilleur que son frère ; || ἡ εἴδησις ἐβγῆκε ψεῦμα, la nouvelle se trouva fausse (fut démentie) ; || ἐβγῆκεν, ὅτι εἶχα δίκαιον, il se trouva que j'avais raison ; || τί θὰ ἔβγῃ ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς συλλογισμούς ; que peut-il résulter de tous ces raisonnements ? || τί ἐβγῆκε ; quel (en) est le résultat ? [καὶ κατ' ἄλλην ἔννοιαν] quel en est le profit ? à quoi bon ? = πρὸς τί ; || τί ἐβγῆκε (τί θὰ ἔβγῃ) νὰ κάμῃς δίκην ; à quoi vous servira-t-il de plaider ? || ἀπ' αὐτὸ δὲν βγαίνει τίποτε, cela ne mène (ne conduit ; n'aboutit) à rien ; || τί βγαίνει μ' αὐτό ; qu'est-ce que cela fait ? à quoi bon ? || δὲν τοῦ ἐβγῆκεν εἰς καλόν, cela ne lui a pas profité ; || καὶ ὅ,τι 'βγῇ [φρ.], advienne que pourra; [οἰκ.] au petit bonheur; || ἔβγα σὺ νὰ ἔμβω ἐγὼ [παροιμ.], ôte-toi que je m'y mette.

ἐβγάλλω, [δημ.] βλ. ἐβγάζω.

ἔβγαλμα, τό· [δημ.] action de (faire) sortir (de tirer) ; ἔξοδος, sortie, n. f. ἐξαίρεσις, ἐξαγωγή, βλ. καὶ βγάλσιμον.

ἐβγάνω, [δημ.] βλ. ἐβγάζω.

ἔβγασμα, τό· [δημ.] (καὶ ἰδίως ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἐκβαίνουν), ἡ ἔξοδος, issue, n. f. βλ. καὶ ἔβγαλμα.

ἐβδομάδα, ἡ· [δημ.] βλ. ἑβδομάς.

ἐβδομαδιαῖος, αία, αῖον· καὶ κοινῶς ἑβδομαδιάτικος, η, ον, hebdomadaire ; ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑβδομάδα, de la semaine ; || [ἐμπορ.] ἑβδομαδιαῖα ἀχθοφορικά, les gages de la semaine.

ἑβδομάς, άδος, ἡ· τὸ τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν διάστημα, semaine, n. f. ἀπὸ τῆς Κυριακῆς μέχρι τοῦ Σαββάτου συμπεριλαμβανομένου· || ἡ μεγάλη ἑβδομάς, la semaine sainte = ἡ ἁγία ἑβδομάς, ἢ ἡ ἑβδομὰς τῶν παθῶν, la semaine de la passion ; || ἡ τελευταία ἑβδομὰς τῶν ἀποκρέω, la semaine grasse ; || διαρκούσης τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος = κατὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα, dans le courant de la semaine prochaine.

ἑβδόμη, ης, ἡ (ἡμέρα), septième (jour).

ἑβδομήκοντα, οἱ, αἱ, τά· κοινῶς ἑβδομῆντα [ἀριθμητ. ἀπόλυτον], σημαίνει ἁπλῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν οὐσιαστικῶν, soixante-dix; || [ἐκκλ.] ἡ μετάφρασις τῶν Ἑβδομήκοντα, la version des Septante.

ἑβδομηκονταετηρίς, ίδος, ἡ· χρονικὸν διάστημα 70 ἐτῶν, espace (âge, ἡλικία· anniversaire, ἐπετηρίς) de soixante-dix ans.

ἑβδομηκονταετής, ής, ές· γεν. οῦς· ὁ τῶν 70 ἐτῶν, βλ. ἑβδομηκοντούτης.

ἑβδομηκονταετία, ας, ἡ· χρονικὸν διάστημα, καιρός, ἡλικία, ἑβδομήκοντα ἐτῶν, espace (âge) de soixante-dix ans.

ἑβδομηκοντάκις [ἐπίρ.], 70 φοράς, soixante-dix fois.

ἑβδομηκοντούτης, ου, ὁ· θηλ. ἑβδομηκοντοῦτις, ιδος, ἡ, ἡ 70 ἐτῶν, septuagénaire, n.

ἑβδομηκοστός, ή, όν· [ἀριθ. τακτ.] σημαίνει τὴν ἑβδομηκοστὴν τάξιν, soixante-dixième.

ἑβδομῆντα, [δημ.] [ἀριθ. ἄκλιτον] βλ. ἑβδομήκοντα.

ἑβδομηντάρης, [δημ.] θηλ. ἡ ἑβδομηντάρα· ὁ ἑβδομηκοντούτης.

ἑβδομηνταριά, [δημ.] τὸ ποσόν, ὁ ἀριθμὸς ἐξ ἑβδομήκοντα, nombre de soixante-dix.

ἕβδομος, η, ον· [ἀριθ. τακτικὸν] septième; le sept ; || ἕβδομος μήν, ἡμέρα, le septième mois, jour ; || Κάρολος ὁ ἕβδομος, Charles sept (XII) ; || τὴν ἑβδόμην τοῦ μηνός, le sept du mois ; || ἄρθρον ἕβδομον, article sept ; || ἓν ἕβδομον, un septième ; || ἕβδομον, [ἐπίρ.] septièmement, adv. [λατ. septimo].

ἐβένινος, η, ον· ἐξ ἐβένου, d'ébène.

ἐβενοειδής, ής, ές· ὅμοιος ἐβένῳ, semblable à l'ébène ; [βοτ.] ébénacé, ée.

ἔβενος, ἡ· τὸ δένδρον καὶ τὸ ξύλον τῆς ἐβένου, bois d'ébène ; τὸ δένδρον λέγεται ébénier, n. m. καὶ σπανιώτερον ébène, n. f. κοινῶς τὸ ἀμπανόζι· βλ. ξύλον, bois.

ἐβενουργική, ῆς, ἡ· ébénisterie, n. f. ἡ τέχνη τοῦ κατεργάζεθαι τὴν ἔβενον.

ἐβενουργός, οῦ, ὁ· ébéniste, n. ὁ κατεργαζόμενος τὴν ἔβενον τεχνίτης.

ἐβενόχρους, ους, ουν· μαῦρος ὡς ἡ ἔβενος, noir comme l'ébène ; ébénin, ine.

ἐβενώδης, ης, ες· ἐξ ἐβένου, d'ébène ; μαῦρος ὡς ἡ ἔβενος, noir comme l'ébêne, ébénin. § [βοτ.] **ἐβενώδη,** ébénacées, ὁμοιογένεια δικοτυληδόνων συμπετάλων φυτῶν. Εἰσὶ ξυλώδη καὶ ἔχουσιν ἄνθη ἀκτινόμορφα. Ὑπάρχουσι πολλὰ εἴδη εἰς τὰς θερμὰς χώρας· τὸ σπουδαιότερον γένος εἶνε ὁ **διόσπυρος** ἢ **ἔβενος.**

ἐβίβα, [δημ.] βλ. **εὐάν.**

ἐβονίτης, ου, ὁ· μᾶλλον ὅμως **εὐωνίτης,** ébonite, n. m. βλ. **ἐλαστικὸν κόμμι.**

ἐβουλήθην, παθ. ἀόρ. τοῦ βούλομαι.

ἐβραΐζω, μέλ. ίσω, hébraiser ; ὁμιλῶ, πράττω ὡς Ἑβραῖος (Ἰουδαῖος), parler, vivre ou agir comme les Hébreux.

ἐβραϊκή, ῆς, ἡ· κοινῶς ὀβριακή, juiverie, n. f. συνοικία ἔνθα κατοικοῦσιν Ἑβραῖοι, quartier juif.

ἐβραϊκός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἑβραῖον, hébraïque, hébreu ; || ἡ ἐβραϊκὴ γλῶσσα, l'hébreu ; || τὰ ἐβραϊκὰ βιβλία, les livres hébreux.

ἐβραιοποῦλα, ας, ἡ· κόρη ἐβραΐς, ἐβραία, fille juive.

ἐβραιόπουλον, τό· κοινῶς **ὀβριόπουλο,** τέκνον ἑβραῖον, enfant juif.

ἐβραῖος, αία, αῖον· κοινῶς **ὀβριός,** Ἰουδαῖος, hébreu ; juif ; || φωνάζει 'σὰν ἑβραῖος [φρ.], il crie comme un aveugle [qui a perdu son bâton]. § —, juif, [μεταφ.] τοκογλύφος, usurier ; φιλάργυρος, avare ; εἰς ἄκρον γλίσχρος, τσιγγούνης, ladre.

ἐβραΐς, ίδος, ἡ· τὸ θηλ. τοῦ **ἐβραῖος,** juive, n. f. κοινῶς **ὀβριά,** γυνὴ ἰσραηλῖτις, femme israélite.

ἐβραϊσμός, οῦ, ὁ· hébraïsme, n. m. ἀφορῶν τοὺς ἑβραίους.

ἐβραϊστής, ὁ· hébraïsant, e ; ὁ μιμούμενος τοὺς ἑβραίους, hébraïste, n. ὁ ὁμιλῶν τὰ ἑβραϊκά.

ἐβραϊστί, [ἐπίρ.] ὡς ἑβραῖος, en hébreu, εἰς τὴν ἑβραϊκὴν γλῶσσαν.

ἐγβαίνω, ἐβγαίνω καὶ γβαίνω, βγαίνω [διάλ. Οἰνόης] καὶ οἱ τέσσαρες τύποι εὔχρηστοι (ἐκ-βαίνω), ἐξέρχομαι. χρόνοι πρωτ. ἐβγαίνησκα, ἔβγηκα καὶ ἐξῆβα· βλ. **ἐβγαίνω.**

ἐγβάλλω, καὶ ἐβγάλλω· γβάλλω καὶ βγάλλω [διάλ. Οἰνόης] (εὔχρηστα καὶ τὰ τέσσαρα) = **ἐκβάλλω·** βλ. **ἐβγάζω.**

ἔγγαμος, ος, ον· νυμφευμένος, ὑπανδρευμένος, marié, ée ; || — βίος, [vie de] ménage ; la vie du marié.

ἐγγάστρι, τό· [δημ.], ἡ **ἐγγαστρία.**

ἐγγαστρία, ἡ· κοινῶς ἡ γκαστριά· ἡ ἐγκυμοσύνη, grossesse, n. f.

ἐγγαστριμυθία, ας, ἡ· τὸ ὁμιλεῖν ἐκ τῆς κοιλίας, ventriloquie, n. f.

ἐγγαστρίμυθος, ος, ον· ὁ ὁμιλῶν ἐκ τῆς κοιλίας, ventriloque, adj. καλοῦνται οὕτως ἄνθρωποι οἵτινες μᾶλλον δι' ἀσκήσεως ἢ δι' ἰδιαιτέραν τινὰ τῶν φωνητικῶν ὀργάνων διαρρύθμισιν δύνανται νὰ ἐκφέρωσι φωνὴν καὶ προφέρωσι λόγους χωρὶς νὰ μεταχειρίζωνται πρὸς τοῦτο κινήσεις τοῦ στόματος.

ἐγγάστριος, ος, ον· ὁ ἐν τῇ γαστρί, ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ, du ventre ; qui est dans le ventre.

ἐγγαστρόω-ῶ καὶ

ἐγγαστρόνω, μέλ. ώσω· προφ. κοινῶς 'γκαστρόνω, καθιστῶ τινὰ ἔγκυον = πληρόω, ἔγκυον (ἐγκύμονα) ποιῶ, rendre enceinte ; faire un enfant à quelqu'une ; καὶ χυδαίως engrosser ; || αὐτὸς τὴν ἐγγάστρωσε, elle est grosse de son fait ; || εἶνε ἐγγαστρωμένη, elle est grosse (enceinte) καὶ εὐφήμως elle est en position [intéressante]. § [μεταφ. δημ.] κάμνω τινὰ ν' ἀδημονῇ, νὰ πάσχῃ [ἀναμένων, ἐξ ἀνυπομονησίας, ἐκ περιεργείας, κτλ.], faire languir [d'attente ; d'impatience ; de curiosité, etc.(; κάμνω τινὰ νὰ βαρύνηται περιμένων, laisser qu'un morfondre ; || ἔλα, καὶ μᾶς 'γγάστρωσες, allons ne nous faites pas languir.

ἐγγάστρωμμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ καθιστᾶν ἔγκυον, action de rendre enceinte ; ἡ πλήρωσις (ἐκ μέρους τοῦ ἄρρενος), καὶ ἡ σύλληψις (ἐκ μέρους τοῦ θήλεος), conception. n. f. βλ. **σύλληψις.**

ἐγγαστρωμένος, η, ον· ἐν γαστρὶ φέρουσα (ἔχουσα), ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη γυνή, κύουσα, ἐγκυμονοῦσα, ἔγγαστρος, grosse ; enceinte, καὶ πλήρης, pleine, κυρίως διὰ τὰ ζῷα· βλ. καὶ ἔγκυος.

ἐγγεγραμμένος, η, ον· [ῥημ. ἐπίθ.] inscrit, e, adj. ἐν τῇ γεωμετρίᾳ καλεῖται οὕτω σχῆμα εὐθύγραμμον οὗτινος ἅπασαι αἱ κορυφαὶ κεῖνται ἐπὶ τῆς περιφερείας τοῦ κύκλου, ἢ ἐπὶ τῆς περιμέτρου (périmètre) πολυγώνου τινός· π. χ. τρίγωνον, τετράγωνον, κτλ. δύνανται νὰ ἦνε ἐγγεγραμμένα εἰς τὸν κύκλον ἢ εἰς πολύγωνον, ὅστις ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει (ἢ τὸ ἐξωτερικὸν πολύγωνον) καλεῖται **περιγεγραμμένος,** η, ον (circonscrit, e); || ἐγγεγραμμένη γωνία (εἰς κύκλον), angle inscrit, λέγεται ἐκείνη, ἧς ἡ κορυφὴ κεῖται ἐπὶ τῆς περιφερείας, αἱ δὲ πλευραὶ αὐτῆς εἶνε χορδαὶ τοῦ κύκλου.

ἔγγειος, ος, ον· ἔγγαιος, ὅ,τι εἶνε εἰς τὴν γῆν, ἀκίνητον, ἢ ἀνήκει εἰς τὸν τόπον (τὴν χώραν), territorial, ale, aux ; συνεπῶς ἡ κτῆσις, ἔγγειος ἰδιοκτησία, ὁ εἰς τὰ κτήματα ἀνήκων κτηματικός, foncier, ère ; || ἔγγειος φόρος, impôt (m.) foncier, ἤτοι φόρος ἐπὶ τῶν ἀκινήτων κτημάτων, βλ. **φόρος·** || ἔγγειοι φόροι, les impôts fonciers ; || ἔγγειος πίστις, crédit foncier.

ἐγγενής, ής, ές· ὁ ἐντὸς γεννηθείς, ἐνυπάρχων, ἔμφυτος, inné, ée; ἐγχώριος, γεννηθεὶς ἐντός, natif, ive.

ἐγγηράσκω (βλ. γηράσκω) εἴς τι, κατά τι γίνομαι γέρων, vieillir dans.

ἔγγιγμα, ατος, τό· ψαῦσις, ἀφή, ἐπαφή, θίξις, le toucher; attouchement, n. m. § [μεταφ.] ἔγγιγμα μὲ λόγους πικρούς, ὁ δηγμός, τὸ πείραγμα, taquinerie, n. f. picoterie, n. f. ὁ δηγμός, τὸ σκῶμμα, ἡ χλεύη, brocard, n. m.

ἐγγίζω, μέλ. ίσω (προφ. κοινῶς ἀγγίζω), θὰ ἐγγίξω· θίγω, ἅπτομαι, ἐφάπτομαι, toucher; πλησιάζω, [s']approcher; προσπελάζω που, προσεγγίζω, πλησιάζω, aborder; ‖ μὴ μ' ἐγγίζῃς, ne me touchez pas; ‖ μὴ τὸ ἐγγίζῃς, n'y touchez pas; ‖ δὲν τολμῶ νὰ ἐγγίσω (νὰ θίξω) αὐτὸ τὸ ζήτημα, je n'ose pas aborder cette question; ‖ μόλις ἤγγισε τὸ ζήτημα, il ne fit qu'effleurer la question; ‖ τὸ τέλος ἐγγίζει, la fin approche; ‖ ἐγγίζει εἰς τὸ τέλος του, il touche à sa fin. § [μεταφ. ἀντὶ τοῦ πειράζω μὲ λόγους], καθάπτομαι, δάκνω, κνίζω, κεντῶ, piquer, picoter; πειράζω, taquiner; σκώπτω, χλευάζω, brocarder; ‖ αὐτὸ μὲ ἔγγιξε κατάκαρδα, cela m'a piqué au vif; ‖ τὸν ἔγγιξε κατάκαρδα, il le piqua au vif; ‖ ἐγγίζει (πειράζει, σκώπτει, χλευάζει) ὅλον τὸν κόσμον, il taquine tout le monde; il brocarde le tiers et le quart.

ἐγγικτικός, ή, όν (κυρ. λόγος) πειρακτικός, πικρός, piquant, e; blessant, e; δηκτικός, mordant, e; ‖ ἐγγικτικοὶ λόγοι, des paroles piquantes (blessantes).

ἔγγιστα, [ἐπίρ. τοῦ ἔγγιστος, εὔχρ. συνήθως ἐν τῇ φράσει] ὡς ἔγγιστα, à peu près; κατὰ προσέγγισιν, approximativement; ‖ ὑπολογισμὸς ὡς ἔγγιστα (κατὰ προσέγγισιν), calcul approximatif.

ἔγγλυμα, ατος, τό· τὸ ἐγγλυφέν, ἐγχαραχθέν, ce qu'on a gravé, ciselé; τὸ ἐγχάραγμα, ciselure, n. f.

ἔγγλυφος, ος, ον· ἐντὸς γεγλυμμένος, gravé, ée; ciselé, ée; insculpté, ée.

ἐγγλύφω, μέλ. ύψω, ἐντὸς γλύφω, ἐγχαράττω εἰς λίθον, μέταλλον, ξύλον, κτλ. insculpter; graver sur; ciseler; βλ. περιγλύφω· ζῷα ἐν λίθοις ἐγγεγλυμμένα· βλ. καὶ **πρόστυπος, κοιλανάγλυφος,** bas-relief.

ἐγγομφόω-ῶ· μέλ. ώσω, ἐντός τινος, εἴς τι καρφόνω, clouer ou enclouer, enfoncer dans; ‖ — (δύο λίθους ἢ καρφόνω διὰ γόμφων), encastrer; ‖ —, cheviller (διὰ γόμφων, chevilles).

ἐγγόμφωσις, εως, ἡ· ἐνίσχυσις διὰ καρφίων, action de clouer, d'enfoncer des clous; ἕνωσις διὰ γόμφων ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ γομφώνειν, γόμφωσις, chevillage, n. m. ἐπίσης ἡ ἐνίσχυσις διὰ γόμφων, encastrement, n. m. ὥστε νὰ μὴ κινῶνται τὰ συναρμοζόμενα μέρη.

ἐγγόνη, ἡ· καὶ ἐγγονή, ῆς, ἡ (θηλ. τοῦ ἔγγονος)· τὸ κοράσιον υἱοῦ ἢ θυγατρὸς ὡς πρὸς τὴν μάμμην ἢ τὸν πάππον, la petite-fille; κοινῶς τὸ ἐγγόνι, petit-fils (τὰ ἄρρενα τέκνα). -fille; ‖ τὰ ἐγγόνια του, ses petits-enfants.

ἔγγονος, ου, ὁ καὶ ἔγκονος, ὁ· ὁ ἀπόγονος, ὁ καταγόμενος ἔκ τινος, καὶ ἐκ τούτου ὁ υἱὸς υἱοῦ ἢ θυγατρὸς ὡς πρὸς τὴν μάμμην ἢ τὸν πάππον, petit-fils.

ἐγγράμματος, η, ον· ὁ δυνάμενος νὰ σημανθῇ διὰ γραμμάτων, ἐγγράφως, νὰ παρασταθῇ διὰ τῆς γραφῆς, ἀντίθετον πρὸς τὸ προφορικός, inscrit, e; ἐκ τούτου παρὰ νεωτέροις ἐγγράμματος σημαίνει ὁ γνωρίζων γράμματα, qui sait lire et écrire, lettré, ée; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ πεπαιδευμένος, μορφωμένος, lettré, ée; instruit, e.

ἐγγραφεύς, έως, ὁ· enregistreur, n. m. γενικῶς ὁ ἐγγράφων, καταγράφων τί που· ‖ ἐπίσης ὁ **καταγραφεύς,** βλ. λέξιν.

ἐγγραφή, ῆς, ἡ· τὸ ἐντός τινος (π. χ. βιβλίου, χάρτου, κτλ.) γράφειν, inscription, n. f. ‖ —, souscription, n. f. τὸ νὰ ἐγγράψῃ (νὰ ἐγγραφῇ) τις ὡς συνδρομητής που, ἢ διὰ ποσόν τι συνεισφορᾶς. ‖ —, τὸ γράφειν που, π. χ. λογιστικὸν βιβλίον, κτλ. écriture, n. f. ‖ [ἐμπορ.] **ἐγγραφὴ** (ἄρθρου, ἡμερολογίου), enregistrement, n. m. ἤτοι ἐγγραφὴ εἰς τὸ βιβλίον (κατάστιχον, registre); ἢ εἰς λογιστικόν τι βιβλίον· ‖ [ἐμπορ.] **αἱ ἐγγραφαί,** les écritures; ‖ εὐαρεστήθητε νὰ ἐνεργήσητε ἐγγραφὰς συμφώνους, ἀφοῦ ἐξελέγξητε τοῦτον, veuillez, après examen, en passer écritures conformes; ‖ [ἐμπ.] εὐαρεστήθητε νὰ μοῦ εἴπητε ἐὰν αἱ ἐγγραφαὶ ἡμῶν εἶνε σύμφωνοι, vous voudrez bien me dire si nos écritures sont conformes; βλ. καὶ ἐγγράφω; ‖ —, enregistrement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγγράφειν, καταγράφειν τί που, π. χ. εἰς τὰ βιβλία κατάστιχα (registres); ‖ immatriculation, n. f. λέγεται ἡ ἔν τινι μητρῴῳ (matricule) ἐγγραφή· ‖ — **ὑποθήκης.** inscription hypothécaire; ‖ **αἱ εἰς τὸ δάνειον ἐγγραφαί,** les souscriptions à l'emprunt; ‖ **ἀνέλαβε τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν,** il s'est chargé de recueillir des souscriptions.

ἔγγραφον, ου, τό· τὸ γεγραμμένον, ce qui est écrit, n. m. τὰ ἔγγραφα ἐξεταζόμενα νομικῶς κατ' εἶδος εἶνε δημόσια ἢ ἰδιωτικὰ (ἐν οἷς καὶ τὰ ἐμπορικὰ βιβλία κατατάσσονται), πρωτότυπα (originaux) ἢ ἀντίγραφα (copies ou expéditions) καὶ σχετικὰ ἀναφέροντα (λατ. referens) ἢ ἀναφερόμενα (λατ. relatum). § ἔγγραφον, acte, n. m. καλεῖται πᾶν ἐπισήμως γεγραμμένον ὑπό τινος ἀρχῆς, ἐπιβεβαιοῦν γεγονός τι· ‖ τὰ ἔγγραφα, actes ou pièces; ‖ δημόσιον ἔγγραφον, acte (authentique) public, καλεῖται τὸ ὑπὸ δημοσίας ἀρχῆς συντεταγμένον· ‖ πρωτότυπον ἔγγραφον, acte original (πληθ. aux) ἢ ἁπλῶς l'original; καλοῦνται οὕτω τὰ κατὰ πρῶτον συνταςσόμενα, καὶ νομικῶς ὅσα φέρουσι τὰς πρὸς τὸ κῦρος αὐτῶν ἀναγκαίας διατυπώσεις ἢ κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ νόμου, παρ' οἷς ἡ πρώτη καταστατικὴ πρᾶξις ἐπαναληφθῇ ὑπὸ τῶν αὐτῶν

κυρίων προσώπων, ἀντίγραφα δὲ καλοῦνται τὰ μὴ τοιαῦτα, ἤτοι αἱ ἁπλαῖ μιμήσεις τοῦ πρωτοτύπου αἱ μὴ φέρουσαι τῆς καταστατικῆς πράξεως τὰ στοιχεῖα· || ἔγγραφον ἰδιωτικόν, acte privé; acte sous seing privé; sous-seing, n. m. καλεῖται τὸ μὴ συνταχθὲν ὑπὸ δημοσίας ἀρχῆς, ἀλλ' ὑπὸ ἰδιώτου καὶ δι' ἑαυτόν· ἡ ὑπογραφὴ δὲ ἀποδεικνύει τίνος εἶνε τὸ ἔγγραφον. § ἔγγραφον ἐπίσημον, πειστήριον, ἢ ἔγγραφος ἀπόδειξις, document, n. m. || παλαιὰ ἔγγραφα, de vieux documents. § ἔγγραφον, pièce, n. f. || ἀπόσπασμα ἐγγράφου, extrait d'une pièce; || — ὑπηρεσίας, pièce de service; || — δικαιολογητικόν, pièce à l'appui; || δικαιολογητικὰ ἔγγραφα, pièces justificatives; || τὰ ἀποτελοῦντα τὴν δικογραφίαν ἔγγραφα, les pièces de la procédure; || τὰ σχετικὰ ἔγγραφα, les pièces relatives.§ —, papier, n. m. || τὸ ηὗρε μεταξὺ τῶν ἐγγράφων του, il l'a trouvé parmi ses papiers; || ἔγγραφα ναυτιλιακά, papiers de mer (κοινῶς τὰ χαρτιὰ) ἢ papiers de bord. § [δικον. ἐν γένει] ἔγγραφα [ἀποδεικτικά, ἤτοι τίτλοι], titres et écritures; productions. § ἔγγραφον, office, n. m. διπλωματικὸν (προξενικὸν) ἔγγραφον, office diplomatique (consulaire); ἐν γένει καλεῖται office, πᾶν ἐπίσημον ἔγγραφον, πᾶσα δὲ ὑποδεεστέρα ἀρχὴ ἀναγγέλλουσα πρὸς τὴν προϊσταμένην της τὴν λῆψιν ἐγγράφου ὑπηρεσιακοῦ, μεταχειρίζεται τὴν λέξιν office καὶ οὐχὶ lettre, π. χ. τὸ Ὑπουργεῖον ἔλαβε τὸ ἔγγραφον τοῦ προξένου, le ministère a reçu l'office du consul. Ἐπίσης καλοῦνται ἐπίσημα ἔγγραφα, dépêches ἢ rapports, ἐκεῖνα ἅτινα ὁ διπλωματικὸς ἀπεσταλμένος λαμβάνει παρὰ τῆς ἰδίας του κυβερνήσεως ἢ πέμπει πρὸς αὐτήν· γενικώτερον δὲ καλοῦνται ἁπλῶς ἔγγραφα καὶ σημαίνουσι πάντα τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τῶν ἀρχῶν, καθὼς καὶ τῶν ἀρχηγῶν στρατοῦ, κλ. π. χ. τὰ ἔγγραφα ἀπεσταλμένου, les dépêches d'un parlementaire. § ἔγγραφον γενικῶς, lettre, n. f. βλ. καὶ ἀνωτέρω office; || ἔγγραφος ἀναφορὰ στρατιωτικοῦ πρὸς ἀνώτερόν του, lettre d'envoi; || παράδοσις ἐγγράφων (ἢ ἐπιστολῶν), remise des lettres; || **ἐπίσημα ἔγγραφα**, lettres de chancellerie ou lettres de cérémonie (καὶ κατὰ Διομήδην Κυριακὸν **γραφειακὰ ἢ ἐθιμοταξίας** ἔγγραφα). Ταῦτα εἰσὶ τὰ μᾶλλον ἐπίσημα τοῦ γραφείου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ἔγγραφα, τηρουμένων ἐν αὐτοῖς αὐστηρότατα τῶν τῆς ἐθιμοταξίας (cérémonial) καὶ φιλοφροσύνης τύπων· || **εἰδικὸς τύπος** καθ' ὃν συντάσσεται ἐπίσημον τι ἔγγραφον καλεῖται lettre patente; || ἔγγραφον ἀνακλήσεως, βλ. **ἀνακλητήρια**, lettres de rappel; || ἀναστρεπτικὰ ἔγγραφα, βλ. **ἐπιστολαὶ ἀναστρεπτικαί.**

ἔγγραφος, ος, ον· τὸ γεγραμμένον, écrit, e; τὸ ἐγγράφως συντασσόμενον, rédigé par écrit; ἔγγραφος συμφωνία, convention écrite; || ἔγγραφος ἀπολογία, défense écrite; || ἔγγραφος ἀπόδειξις, preuve par écrit; récépissé, n. m. λέγεται ἔγγραφος ἀπόδειξις (ὁμολογία) παραλαβῆς ἐγγράφων (ταχυδρομείου, τηλεγραφείου, κτλ.), [νομ.] preuve littérale; || ἔγγραφος ἀναφορὰ στρατιωτικοῦ πρὸς ἀνώτερόν του, lettre d'envoi; || ἔγγραφος (ὑποχρέωσις, κτλ.), (engagement) écrit, ἤτοι ἐγγράφως, par écrit; || ἔγγραφος ὁμολογία = ἀναγνώρισις, reconnaissance, n. f. ἔγγραφος πρᾶξις δι' ἧς ἀναγνωρίζουσιν ὅτι ἔλαβόν τι ἢ ὅτι ἀναδέχονται ὑποχρέωσιν τινά.

ἐγγράφω, μέλ. άψω, ἀόρ. ἐνέγραψα, γράφω εἴς τι, ἐπὶ τινὸς γράφω, écrire dans ou sur; inscrire; enregistrer, ποιοῦμαι μνείαν περί τινος ὑποθέσεως ἐπὶ τινος βιβλίου, ἤτοι καταχωρῶ εἰς βιβλίον, βλ. καὶ λέξιν· || — εἰς τὸ μητρῷον, immatriculer; || ἐγγεγραμμένος, η, ον, inscrit, e; enregistré, ée; || ἐγγράφων, ουσα, ον· βλ. ἐγγραφεύς· || — εἰς τὸν κατάλογον, inscrire (porter; mettre) sur la liste; || — ὑποθήκην, prendre (faire) une inscription hypothécaire; || [ἡ ἀπόφασις] δὲν ἐνεγράφη ἀκόμη εἰς τὸ βιβλίον, n'est pas encore enregistré=δὲν κατεχωρήθη εἰσέτι· || — συνδρομητάς, recueillir des souscriptions. § [ἐμπορ.] ἐγγράφω (ἄρθρον), enregistrer (un article); passer (écriture); || καὶ ἐγγράψατε αὐτάς (προκειμένου περὶ συναλλαγματικῶν), que vous placerez ἢ que vous passerez; || — εἰς λογιστικὰ βιβλία, comptabiliser; || — (εἰς λογαριασμὸν), passer en compte, τὴν ἐγκλειστον (ἐπιστολήν), l'incluse (lettre); βλ. καὶ **τιμή**· || ἐγγράφειν, καταστιχώνειν = ἐκτελεῖν ἐγγραφήν, faire écriture; || ἐγγράφειν δίς, faire double emploi; || ἐγγράφειν, ἐλλογίζειν ἄρθρον τι, passer, coucher un article; || ἐνέγραψα εἰς τὰ βιβλία μου, εἰς τὰ κατάστιχά μου, τὰ διάφορα ἄρθρα συμφώνως μὲ ὑμᾶς, j'ai passé les différents articles sur mes livres de conformité avec vous; || ἐγγραφὴ σύμφωνος, écriture conforme; || ἐγγράφειν συμφώνως, passer écriture conforme; de conformité; || ἐγγράφειν ἄρθρον, passer, coucher un article; passer écriture; faire écriture d'un article; || κακῶς ἐνεγράφη ἡ μερὶς αὕτη εἰς τὸ βιβλίον ἐξαγωγῆς, cet article avait été contreposé (mal porté) sur le livre de sortie du magasin; || καὶ ἐγγράφω, φέρω τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς χρέος σας, et je porte cette somme à votre débit; || ὅπερ θέλετε ἐγγράψει (εἰς λογαριασμὸν) κατὰ τὴν εἰδοποίησιν, et que vous passerez suivant avis; || ὁ λογαριασμὸς ἐξηλέγχθη, εὑρέθη ἀκριβὴς καὶ ἐνεγράφη ὅπως εἶχε, le compte a été vérifié, trouvé juste et passé de conformité; || εὐαρεστήθητε νὰ ἐγγράψητε συμφώνως τὸ ποσὸν τοῦτο, veuillez passer écriture conforme de cette somme.

ἐγγράφως, [ἐπίρ.] par écrit; διὰ τῆς γραφῆς παριστάμενος, ἀντίθετον τοῦ προφορικῶς· || [μεταφ.] σοῦ τὸ δίδω ἐγγράφως, je vous en réponds.

ἐγγυάομαι-ῶμαι, βλ. ἐγγυῶμαι.

ἐγγύη, ης, ἡ· καὶ

ἐγγύησις, εως, ἡ· κοινῶς ἐγγύησι, ἡ· caution, n. f. garantie, n. f. (βλ. εἰς ἐγγυη-

τῆς συνών.). Ἡ ἐγγύησις, caution, n.f. εἶνε ἡ ὑπόσχεσις ἡ σκοποῦσα ν' ἀσφαλίσῃ εἰς τὸν δανειστὴν τὴν πληρωμὴν τῆς ἀπαιτήσεώς του. Ὁ τὴν ἐγγύησιν παρέχων δηλ. ὁ ὑποσχόμενος ὅτι θὰ πληρώσῃ τὸ χρέος καὶ ὑπόχρεως πρὸς τοῦτο ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν πληρώσῃ αὐτὸ ὁ πρωτοφειλέτης καλεῖται ἐγγυητὴς (caution, garant). Ἡ ἐγγύησις εἶνε παρεπομένη σύμβασις ἥτις προϋποθέτει χρέος, οὗ πρόκειται νὰ ἀσφαλήσῃ τὴν πληρωμήν, τοῦτο δὲ δύναται νὰ ἦνε κύριον ἢ παρεπόμενον ἑτέρῳ· π. χ. καὶ ὁ ἐγγυητὴς δύναται νὰ δώσῃ τῷ δανειστῇ ἐγγυητὴν ὁπότε ἡ πρᾶξις λέγεται ὑπεγγύησις (sous-caution) [δευτέρα **ἐγγύησις** λεγομένη καὶ arrière-caution, n. f. = ὑπεγγύησις, πληθ. des arrière-cautions], τέλος δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἐγγυητὴς δύναται νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ πρωτοφειλέτου ἐγγύησιν πρὸς ἀσφάλειαν τῆς δοθησομένης αὐτῷ ἀποζημιώσεως, ἐὰν πληρώσῃ τὸ χρέος ἐκείνου ὅτε ἡ πρᾶξις λέγεται ἀντεγγύησις (contre-caution), βλ.λέξιν. Κατὰ τὸ ῥωμ. δίκαιον ἐγγύησις (λατ. fidejussio, καὶ γαλλ. fidéjussion, n.f.) καλεῖται ἡ σύμβασις καθ' ἣν πρὸς τῷ κυρίως ὀφειλέτῃ (πρωτοφειλέτῃ, premier débiteur) ἀναλαμβάνει καὶ τρίτος (ἐγγυητής, λατ. fidejussor, γαλλ. fidéjusseur, n.m.) παρεπομένως τὴν ὑποχρέωσιν τῆς πρὸς τὸν δανειστὴν ἐκπληρώσεως τῆς αὐτῆς ἐνοχῆς· ‖ γενικῶς ἐγγύησις, caution, n. f. εἶνε ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγγυητοῦ· ‖ ἔνορκος ἐγγύησις [νομ], caution juratoire, διδομένη ἐπὶ δικαστηρίου ὅτι ἐμφανισθήσεται πάλιν ὁ ὀμνύων ἢ ὅτι θέλει προσάξει τι ἐπιτετραμμένον αὐτῷ· ‖ ζητῶ, προσφέρω, παρέχω ἐγγύησιν, demander, offrir, fournir une caution ; ‖ ἄνευ ἐγγυήσεως, ἀνεγγύως, sans caution ; ‖ ἄχρηστος, ἀνωφελὴς μὴ ἀσφαλίζουσα ἐγγύησις, caution banale ; ‖ ἀπολύω τινὰ κατ' ἐγγύησιν ἑτέρου, élargir quelqu'un à la caution d'un autre ; ‖ ἐπὶ ἐγγυήσει τοῦ ἀδελφοῦ μου, à la caution de mon frère; ‖ —, συμβόλαιον ἐγγυήσεως, cautionnement, βλ.κατωτ. ‖ ἡ ἐγγύησις αὕτη τὸν κατέστρεψεν, ce cautionnement l'a ruiné ; ‖ κατέβαλλεν ἐγγύησιν δέκα χιλιάδων δραχμῶν, il a deposé un cautionnement de dix mille drachmes ; ‖ τί ἐγγύησιν μοῦ δίδετε, quelle garantie me donnez vous ? ‖ ὑποχρεοῦται εἰς ἐγγύησιν, il est tenu à garantie ; il est sujet à caution ; ‖ δὲν παρέχει ἐγγυήσεις, il ne présente pas de garanties ; ‖ [ἐπὶ συναλλαγματικῆς] δι' ἐγγύησιν, pour aval ; ‖ ἐγγύησις, cautionnement, n.m. λέγεται ἡ παρακατατιθεμένη ποσότης παρὰ τῶν ταμιῶν, εἰσπρακτόρων, κτλ. χάριν ἀσφαλείας τοῦ δημοσίου, τῶν ἑταιριῶν, καταστημάτων, κτλ. ‖ — καλή, φερέγγυος, une bonne caution ; ‖ — ἐπὶ ὑποθήκῃ, un engagement formel ; ‖ — ἀνεπαρκής, une caution insuffisante ; ‖ — ἀβεβαία, ἀφερέγγυος, une caution mal assurée ; ‖ —, ὑποχρέωσις ἔγγραφος, un engagement, une garantie par écrit ; ‖ — ἀσφαλής, une caution sûre ; ‖ — στερεά, une caution solide ; ‖ — ἀλληλέγγυος, une caution solidaire ; ‖ — προφορική, un engagement verbal ; ‖ ὁ ἐγγυητής, le garant, la caution ; ‖ ἐγγυᾶσθαι, se porter garant, garantir ; ‖ ἐγγυᾶσθαι, γίνεσθαι ἐγγυητής, δίδειν ἐγγύησιν ὑπέρ τινος, se porter garant pour quelqu'un, cautionner quelqu'un, se porter caution pour quelqu'un, fournir une caution, donner caution ; ‖ ἡ δοθεῖσα ἐγγύη, ἡ ἐγγυοδοσία, le cautionnement ; ‖ σᾶς ἐγγυῶμαι, je vous suis garant ; ‖ δίδων ἐγγύησιν, ἐγγυώμενος, en donnant caution ; ‖ ....οὗτινος ἔχω τὴν ἐγγύησιν διὰ δεκακισχιλίας δραχμάς, ...dont j'ai la garantie pour dix mille drachmes ; ‖ οἱ κύριοι ... δὲν εὑρίσκουσιν ἐγγυητήν των, messieurs.... n'ont personne pour leur servir de caution; ‖ οὐδεμίαν ἐγγύησιν ἔχομεν, nous n'avons aucune garantie ; ‖ προμήθεια ἐγγυήσεως, la commission du cautionnement ; ‖ τοῦτο ἐλέχθη πρὸς ὁδηγίαν σας, ἀλλ' ἄνευ ἐγγυήσεως ἐκ μέρους ἡμῶν (ἄνευ εὐθύνης), ceci est dit pour votre gouverne et sans garantie de notre part ; ‖ θὰ συνεβούλευον ὑμᾶς νὰ μὴ πράξητε τίποτε ἄνευ ἐγγυήσεως, je vous conseillerais de ne rien faire sans garantie.

ἐγγυητήριον, τό· τὸ ἐγγυητικόν, acte de garantie ; ἔγγραφον, πρᾶξις δι' ἧς ἐγγυᾶταί τίς τί εἴς τινά.

ἐγγυητής, οῦ, ὁ· caution, n. garant, n. (κατὰ τὸ Ῥωμ. δίκ. fidéjusseur), βλ. ἐγγύησις· ‖ γενικῶς ἐγγυητής, caution, n. f. λέγεται ὁ ὑποσχόμενος διὰ τὴν ἐκτέλεσιν πράξεως, κτλ. ἑτέρου· ‖ γίνομαι ἐγγυητής, se rendre (se porter) caution (garant) ; ‖ ἀξιόχρεως ἐγγυητής, caution solide (solvable ἢ valable) ; ‖ τὸν ἐπῆρα ἐγγυητήν, je l'ai pris pour garant ; ‖ εἶμαι ἐγγυητὴς τινός, être caution de quelqu'un ; ‖ χρησιμεύω (γίνομαι) ὡς ἐγγυητής, servir de caution ; ‖ ἐγγυητὴς τοῦ χρέους, caution de sa dette ; ‖ [μεταφ.] τοῦ βάζω τὸν θεὸν ἐγγυητήν, j'en atteste Dieu, ἐπιμαρτυροῦμαι = ἐπικαλοῦμαι, προσεπικαλοῦμαι μάρτυρα τὸν Θεόν· ‖ ἔχεις ἐγγυητὰς [περὶ τῆς ἱκανότητός σου]; avez vous des répondants ? Συνώνυμα, caution, n. garant, répondant ; τὸ α'. λέγεται περὶ τοῦ ἐγγυωμένου καὶ τῆς ἐγγυήσεως· τὸ β'. περὶ τοῦ διαβεβαιοῦντος τὴν ἐκτέλεσιν συμβολαίου, καὶ τὸ γ'. περὶ τοῦ ἀναλαμβάνοντος τὴν εὐθύνην πάσης συμβησομένης βλάβης ἢ ζημίας.

ἐγγυητικόν, τό· ἡ πρᾶξις τῆς ἐγγυήσεως, acte de garantie (de cautionnement,) ; ‖ ἐγγυητικόν, συμβόλαιον ἐγγυήσεως, cautionnement, n. m. ‖ ὑπογράφω ἐγγυητικόν, signer un cautionnement. § ἐγγυητικόν, τό· ducroire, n. m. [ἐμπορ.] δικαίωμα εἰς τὰς ἐκκαθαρίσεις, ἢ προμήθεια παραχωρουμένη εἰς τὸν ἐντολοδόχον ὅστις ἐγγυᾶται περὶ ἐκείνων εἰς οὓς ἐπώλησε τὰ ἐμπιστευθέντα αὐτῷ ἐμπορεύματα.

ἐγγυητικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ πρόσφορος δι' ἐγγύησιν, τῆς ἐγγυήσεως, de caution, de garantie ; ‖ —, ή, όν, ὁ διδόμενος πρὸς ἐγγύησιν, ὡς ἐγγύησις, cautionnaire, adj. [ῥωμ.

δίκ.] fidéjussoire, adj. || ἐγγυητικὴ ὑπόσχεσις (ὑποχρέωσις), engagement fidéjussoire.

ἐγγύθεν, [ἐπίρ.] ἐκ τοῦ πλησίον, de près.

ἐγγυοδοσία, ας, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ παρέχειν ἐγγύησιν, action de fournir caution, cautionnement; engagement de la caution; ἐγγυοδοσία εἶνε ἡ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν δίκης τινὸς ἢ τὴν ἐκτέλεσιν παρεχομένη ὑπό τινος τῶν διαδίκων ἐξασφάλισις περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὑποχρεώσεων αὐτοῦ· || —, cautionnement, n. m. λέγεται γενικῶς ἡ κατατιθεμένη κινητὴ ἢ ἀκίνητος ἀξία πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐγγυήσεως.

ἐγγυοδότης, ου, ὁ· ὁ προσφέρων τὴν ἐγγυοδοσίαν, sujet (tenu) de caution; cautionné, ée.

ἐγγυοδοτῶ, μέλ. ήσω· προσφέρω ἐγγύησιν ὑπέρ τινος, fournir caution; cautionner = ἐγγυῶμαι.

ἐγγύς, [ἐπίρ.] (ἐγγύτερος, ἐγγύτατος), πλησίον, près; παρά, πρός, auprès; πολὺ πλησίον, tout près; παραπλεύρως, à côté; παρά, πλησίον, contre; παρακειμένως, attenant; proche; || ἦτο ἐγγύς μου, il était près (à côté) de moi; || κατοικεῖ ἐγγὺς τῶν ἀνακτόρων, il habite auprès du palais; || περιπτύσσομαι, ἐναγκαλίζομαι τινά, serrer quelqu'un contre son cœur; || ἐκαθήμην παρὰ τὸν τοῖχον, j'étais assis contre le mur; || ἦτον ἐγγὺς νὰ φύγῃ, il était sur le point de partir; || ἐγγύτερον, plus près; || ἐγγύτατα, très-près; tout contre; tout à côté; || γνωρίζεις τὴν δεῖνα οἰκίαν; κατοικῶ πλησίον, connaissez vous telle maison? je loge tout attenant; || ἤμην **ἐγγύτατα,** j'étais tout contre; || **ἐγγύτατα τῆς πόλεως,** très près de la ville; || ὁ ἐγγὺς [ὑπάρχων, εὑρισκόμενος, κτλ.] ὁ πλησίον, proche; prochain, e; attenant, e; || —, πλησίον, ἰσοπέδως, rez (προφ. ré), κοινῶς, κοντά, ἴσια.

ἐγγύτατος, η, ον· πολὺ πλησίον, très proche; || ὁ ἐγγύτατος, le plus proche; || [ναυτ.] ἡ ἐγγυτάτη, plus-près, n. m. || ἐγγυτάτη ἐκ κεραίας ἱστιοδρομία, allure plus près; εἰς τὴν ἐγγυτάτην ἱστιοδρομίαν, au plus-près; βλ. **ἱστιοδρομία.**

ἐγγύτερος, α, ον· ὁ πλέον ἐγγύς, plus proche.

ἐγγύτης, ητος, ἡ· ἡ πλησίασις, γειτνίασις, proximité, n. f.

ἐγγυῶμαι (άομαι) [μεσ. ῥημ.], μέλ. ἐγγυηθήσομαι, ἀόρ. ἐγγυήθην· παρέχω ἐγγύησιν, se porter caution; cautionner; se rendre garant; garantir; répondre de; se faire fort; || ἐγγυήθη δι' αὐτόν, il s'est porté caution pour lui; || — ὑπὲρ αὐτοῦ διὰ 1000 δραχμάς, je le cautionne pour mille drachmes; || ἐγγυᾶσθε δι' αὐτὸ τὸ χρέος; vous rendez vous garant de cette dette? || τίς μοῦ ἐγγυᾶται τὴν ἀλήθειαν; qui me garantit la vérité? || σᾶς **ἐγγυῶμαι περὶ** τούτου, je vous en réponds; || **— νὰ τὸ κατορθώσω,** je me fais fort d'en venir au bout; || **— περὶ τῆς συγκαταθέσεώς** του, je garantis son consentement; je me porte fort pour lui; || — δι' ἄλλον, se rendre garant; || — τὴν καλὴν ποιότητα ἐμπορεύματος, garantir.

ἐγδίν, τό· [διάλ. Οἰν.] (ἴγδις), τὸ **ἰγδίον,** κοινῶς γουδί.

ἐγδύζω [διάλ. Οἰνόης] (ἐκ-δύω), 1) **ἐκδύω,** κοινῶς γδύνω, ξεντύνω· 2) κλέπτω, γυμνόνω, χρόν. πρωτ. ἐγδύζηνα (καὶ ἔγδυζα) παθ. ἐγδύσκομαι.

ἔγειρα, ας, ἡ· hégire, n. f. βλ. **ἐγίρα.**

ἐγείρω, μέλ. θὰ ἐγερθῶ, παρατ. ἤγειρον, ἀόρ. ἠγέρθην· στήνω, ὀρθόνω, ἀνορθόνω, ἀνεγείρω, σηκόνω τι καθέτως, ériger; dresser; ὑψόνω, élever; σηκόνω ἀπὸ καθίσματος, lever; || — μνημεῖον, ériger un monument; || — πυροβολεῖον, dresser une batterie; || ἤγειρε τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως, il a levé (arboré) l'etendard de la révolte; || — δυσκολίας, élever (susciter) des difficultés; || ἐγείρω ζήτημα, soulever une question; || || ἐγείρω πόλεμον, susciter (faire; entreprendre) la guerre; || οἱ λόγοι του ἤγειραν ἀληθῆ καταιγίδα, ses paroles soulevèrent un véritable orage; || τί ὥραν ἐγείρεσθε, à quelle heure vous levez-vous? || ὅτε εἰσῆλθεν ὅλοι ἠγέρθησαν, lorsque il entra tout le monde se leva; || [ἀτμομ.] ἐγείρω ἀτμόν, obtenir de la vapeur. § [μεταφ.] διεγείρω, διερεθίζω, παροξύνω, exciter; animer; διεγείρω, ἐξυπνῶ, éveiller; || ἐγείρω τὸν φθόνον, éveiller (exciter) l'envie; || (δι)ἐγείρω τὸ θάρρος, éveiller (animer) le courage; || ἐγείρω τὴν περιέργειαν, exciter (piquer) la curiosité.

ἐγέρθητε! debout! (παράγγελμα στρατιωτικόν).

ἔγερσις, εως, ἡ· τὸ ἐξυπνᾶν, ἐξυπνίζειν, βλ. **ἀφύπνισμα,** réveil, n. m. éveil, n. m. || κατὰ τὴν ἔγερσίν του, à son réveil; || **ἔγερσις,** ἥτις δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ διὰ **κωδωνοκρουσίας,** branle-bas. § [ναυτ.] branle-bas du matin, ἡ (πρωϊνή), τοῦ πληρώματος ἐν τοῖς πλοίοις· || ἔγερσις! branle-bas! κέλευσμα διδόμενον κατὰ τὴν πρωΐαν μετὰ τὴν σήμανσιν τοῦ ἐγερτηρίου ὅπως ἐγερθῶσι τῶν αἰωρῶν των οἱ ἄνδρες· || **πολεμικὴ ἔγερσις,** branle-bas de combat, τὸ σύνολον τῶν διὰ τὴν μάχην ἑτοιμασιῶν, καθὼς καὶ **ἑτοιμασία πρὸς μάχην·** || **νυκτερινὴ ἔγερσις,** ἡ **νυκτεγερσία,** branle-bas de nuit, ἔγερσις τοῦ πληρώματος ἐν ὥρᾳ νυκτός. § ἔγερσις (ἡ ἀνέγερσις) μνημείου, érection [d'un monument].

ἐγερτήριος, ος, ον· ὁ εἰς τὴν ἔγερσιν χρησιμεύων, de réveil; διεγερτήριος, διεγερτικός, excitatif, ive; || τὸ **ἐγερτήριον, ἑωθινόν,** τό· diane, n. f. κοινῶς ἡ **διάνα·** σάλπισμα ἢ τυμπανοκρουσία σημαίνουσα τὴν πρωΐαν ἵνα ἐγερθῶσιν οἱ στρατιῶται ἐκ τῶν κλινῶν των. || [ναυτ.] **ἐγερτήριον,** diane, s. f. σάλπισμα μετὰ τυμπανοκρουσίας δι' οὗ σημαίνεται ἡ λῆξις τῆς ἐπὶ τῶν πλοίων νυκτερινῆς ὑπηρεσίας καὶ ἡ ἔγερσις τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος· || — **κώδων,** la cloche de réveil; || ἐγερτήριον

ᾆσμα, chant de guerre ; || ἐγερτήριον [ώρολογίου] = τὸ ξυπνητῆρι, réveille-matin, n.m. ἡ κωδωνοκρουσία, carillon, n. m.

ἐγερτικός, ή, όν· ἐξυπνίζων, réveillant, e; || ὁ διεγείρων, διεγερτικός, excitant, e ; excitatif, ive.

ἐγίρα, ας, ἡ· καὶ ἔγειρα [ἐποχὴ ὀθωμανική], hégire, n.f. ἐν τῇ ἀραβικῇ σημαίνει φυγή, κυρίως δὲ τὴν φυγὴν τοῦ Μωάμεθ ἐκ Μέκκας εἰς Μέδιναν, ἥτις ὑπολογίζεται συνήθως ὡς συμβᾶσα τὴν 16 Ἰουλίου (= 1 Μουχάρραμ) 622 μ. Χ. καὶ παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς σημαίνει τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους. Κατ' ἀκριβεστέρους δὲ ὑπολογισμοὺς ἡ ἐγίρα συνέβη τὴν 18 ἢ 19 Ἰουνίου 622.

ἐγκαθείργω, μέλ. είρξω· κατακλείω τι ἐντός, ἐν οἰκήματι σκοτεινῷ, tenir enfermé ; κατακρατῶ, détenir ; ἐγκλείω, inclure ; συνεπῶς φυλακίζω, emprisonner ; καθείργω, φυλακίζω, incarcérer.

ἐγκάθειρξις, εως, ἡ· ἡ ἔγκλεισις, κράτησις, κάθειρξις, détention, n. f. ἡ ἔγκλεισις, inclusion ; réclusion, n. f. ἡ φυλάκισις, emprisonnement, n. m. ἡ κάθειρξις, φυλάκισις, incarcération, n. f.

ἐγκάθετος, ος, ον· ὁ τοποθετημένος που, βαλμένος, πρὸ πάντων μὲ μυστικὴν ἐντολήν, διὰ νὰ ἐνεδρεύῃ διά τι, aposté, n. m. || ἐγκάθετοι δολοφόνοι, des assassins apostés ? || ἐγκάθετοι κόλακες, des flatteurs engagés ; des flatteurs de commande. § [ἀπολ.ούσ.] ἐγκάθετοι, οἱ ἐπὶ πληρωμῇ ἐν τοῖς θεάτροις χειροκροτοῦντες, claqueurs ; applaudisseurs.

ἐγκαθηλόω-ῶ· ἐνηλόω-ῶ, enclouer.

ἐγκαθήλωμα, τό· καὶ

ἐγκαθήλωσις, εως, ἡ· action d'enclouer; ἡ ἐνήλωσις, enclouure ; βλ. καὶ **ἡλόνυξις.**

ἐγκάθημαι, ἐντὸς ἢ ἐπί τινος κάθημαι, être assis [dans ou sur] ; πρὸ πάντων κάθημαί που καὶ ἐπιτηρῶ, ἐνεδρεύω, être en embuscade, observer ; épier ; guetter ; βλ. **ἐγκαθήμενος.**

ἐγκαθήμενος, η, ον· assis, e ; || [ἱππολ. καὶ ἱππευτ.] ἐγκαθήμενος, assis, κυρίως ἀπαντᾶται εἰς τὰς ἑξῆς φράσεις, cavalier bien ou mal assis, καλῶς, κανονικῶς δηλαδὴ στερεῶς, ἢ κακῶς, ἀκανονίστως καὶ ἐπισφαλῶς ἐγκαθῆσθαι· ἵππος καλῶς ἐγκαθήμενος τὰ ὀπίσθια, cheval bien assis sur ses hanches, ὁπόταν κυρίως κατὰ τὸν καλπασμὸν οἱ γλουτοὶ φαίνωνται ταπεινότεροι τῶν προσθίων ἄκρων· || ἵππος ἐγκαθήμενος, cheval trop assis, ὀπισθοφόρος τὰ ὀπίσθια, εἶνε συνώνυμον τοῦ sous-lui de derrière.

ἐγκαθίδρυσις, εως, ἡ· ἡ τοποθέτησις, établissement, n. m. installation, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν, assiette, n. f. || — τοῦ στρατωνισμοῦ, assiette du casernement ; ὁ προσδιορισμὸς τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ στρατωνισμοῦ καὶ ἡ διανομὴ εἰς αὐτὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ κτηνῶν· || — στρατοπέδου, assiette d'un camp, ἤτοι ἡ **παρεμβολή,** ἡ **στρατοπέδευσις,** ἤτοι αἱ ἐν γένει διατάξεις καὶ ἡ τοποθεσία τοῦ στρατοπέδου συμφώνως μὲ τοὺς ὡρισμένους κανόνας.

ἐγκαθιδρύω, μέλ. ἱδρύσω (βλ. ἱδρύω), ἐντός τινος τοποθετῶ, placer dans ; ἐγκαθιστῶ, τοποθετῶ ἐντὸς ἢ ἐπί, établir [dans ou sur] ; installer; ἐγκαθιδρύω ἢ ἱδρύω ἄγαλμα= τοποθετῶ, ériger ; || —, ἐνιδρύω, asseoir ; ἤτοι τοποθετῶ ἐπὶ στερεῶν βάσεων· [μέσ.] ἐγκαθιδρύομαι, s'asseoir ; ἡ λέξις asseoir, ἐγκαθιδρύω, σημαίνει «προσδιορίζω τὴν θέσιν πολιορκοῦντος στρατεύματος» **παρεμβάλλω,** ὅπερ σημαίνει, **στρατοπεδεύω,** κατασκηνῶ (asseoir un camp), τουτέστι κανονίζω τὴν παρεμβολὴν ἤτοι στρατοπέδευσιν (régler l' assiette).

ἐγκαθίζω, μέλ. ίσω· ἐπί τινος καθίζω, βάλλω νὰ καθήσῃ, loger ; placer ; asseoir ; [μέσ.] se loger ; se placer ou s'asseoir. § [ἱππευτ.] ἐγκαθίζειν τὸν ἵππον, asseoir, σημαίνει εἰς τὴν ἱππευτικὴν τὴν ἐπιβάρυνσιν τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἑτέρου ἐκ τῶν τμημάτων τοῦ σώματος· π. χ. ἐγκάθισις τῶν ὀπισθίων, asseoir sur les hanches ἢ baisser les hanches ; βλ. κατωτέρω· ἐγκάθισις τῶν προσθίων, asseoir sur les épaules, ὡς κατὰ τὴν μετεώρισιν καὶ τὸ λάκτισμα· || — τὰ ὀπίσθια τοῦ ἵππου, asseoir un cheval sur les jambes, ἤτοι ἀσκῶ αὐτὸν νὰ καλπάζῃ ἔχοντα τοὺς γλουτοὺς χαμηλότερον τῶν ὤμων· βλ. **ἐγκαθήμενος,** assis ; || [ἱππευτ.] ἐγκαθίζειν τὰ ὀπίσθια, baisser les hanches, σημαίνει ἐν τῇ ἱππευτικῇ τὴν ἐπιβάρυνσιν τοῦ ὀπισθίου τμήματος τοῦ σώματος ἀναλαμβάνοντος καὶ τὸ τοῦ προσθίου τμήματος βάρος, ὡς τοῦτο συμβαίνει κατὰ τὴν μετεώρισιν· || [πεταλ.] ἐγκαθίζειν τὸ πέταλον, βλ. **ἐφαρμόζειν.**

ἐγκάθισις, εως, ἡ· (ἐκ τοῦ ἐγκαθίζω, loger), logement, n. m. τὸ ἐκγεγλυμμένον μέρος ἔνθα ἐγκαθίζεταί τι, ὅπερ καὶ ὑποδοχή, encastrement, n. m. καλεῖται, συνεπῶς ἡ ἐγκάθισις λέγεται καὶ encastrement ou logement ; π. χ. ἐγκάθισις ἐμφραγματικοῦ δακτυλίου, encastrement de l'anneau obturateur ; βλ. καὶ κατωτέρω logement, καὶ εἰς πυροβόλον (bouche à feu) τὴν περιγραφὴν τοῦ πεδινοῦ πυροβόλου· || — τοῦ καψυλλίου, logement de la capsule ; || — τῆς βολίδος, logement de la balle ; || — τῆς σχαστηρίας, logement de la gâchette ; || — τοῦ ἐργάτου, logement de la noix ; || — τῆς ἐπωστρίδος, logement de la tête mobile ; || ἐγκαθίσεις τῶν τροχῶν (αἱ θῆκαι), logement des roulettes ; || — τοῦ βελονούχου καὶ τοῦ ἐλατηρίου, logement du porte-aiguille et du ressort ; || — τοῦ ἡμισταύρου, logement du T ; || ἐγκαθίσεις τοῦ ἐλατηρίου καὶ τοῦ ὠστηρίου (ἐπὶ τοῦ ξιφοδρεπάνου), logements du ressort et du poussoir ; || — τοῦ ἐμφραγματικοῦ δακτυλίου, logement de l'anneau obturateur ; κύκλος ἐλαφρὸς κωλουροκωνικὸς μὲ τὴν βάσιν πρὸς τὰ ὀπίσω· || — ἡ θέσις τοῦ βλήματος, logement ou poste du projectile, τὸ μέρος τοῦ κοίλου τῶν πυροβόλων ἐν ᾧ τίθεται τὸ βλῆμα. § [ἱππολ.] ἐγκάθισις τῶν ὀπισθίων (τοῦ ἵππου, abaissement des hanches et de la

croupe, σημαίνει τὴν κλίσιν ἣν ἐπὶ στιγμὴν ὑφίσταται τὸ ὀπίσθιον τμῆμα τοῦ σώματος τοῦ ἵππου κατὰ τὴν ἐπισκέλισιν, ὡς οὗτος δηλονότι ἀρχίζει νὰ μετατοπίζηται μεταβαίνων ἀπὸ τῆς ἐν ἠρεμίᾳ στάσεως εἰς τὴν κίνησιν· ἡ ἐγκάθισις αὕτη γίνεται καταφανεστέρα ὅσον ζωηρότερον ἀρχίσει νὰ κινῆται ὁ ἵππος· βλ. καὶ ἐγκαθίζω. § — τοῦ ἐμπυρεύματος (εἰς τὰ φυσίγγια), chapelle, n. f. (ἡ μικρὰ ἐξοχή)· || ὁ ἄκμων ἐν τῇ ἐγκαθίσει τοῦ ἐμπυρεύματος, téton de la chapelle.

ἐγκαθίστημι, (ἵστημι), μέλ. ἐγκαταστήσω, θέτω ἐντός, καθίζω, placer dans, τοποθετῶ, établir ; aposter ; ἐγκαθιδρύω, installer, etc. βλ. ἐγκαθιστῶ.

ἐγκαθιστῶ, μέλ. ἐγκαταστήσω· τοποθετῶ, établir ; τίθημι, τοποθετῶ ὡς κάτοχον, παραδίδω ὡς εἰς κάτοχον, mettre en possession ; installer ; instituer ; || ἐγκαθίζω, loger ; || — ἀποικίαν, établir une colonie ; || διὰ νὰ τὸν ἐγκαταστήσῃ εἰς τὴν θέσιν του, pour le mettre en possesion de son poste ; pour l'installer dans son emploi ; || ἐγκαθιστᾷ κληρονόμον τὸν ἀνεψιόν του, il institue son neveu son héritier; || [μέσ.] ἐγκαθίσταμαι, s'établir; s'installer ; se fixer ; || ἤθελε νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα, il voulait (se fixer) s'établir en Grèce ; || αὔριον ἐγκαθίσταται εἰς τὴν θέσιν του, demain il entre en charge; il prend possession ; || πρὸ ὀλίγου ἐγκατέστην (ἐγκατεστάθην) εἰς τὴν πόλιν ταύτην, je viens de m'établir dans cette ville ; || ἔρχομαι νὰ ἐγκατασταθῶ, je viens de m'établir ; || ἐγκαθιστάναι, ἐγκαθιδρύειν, ἐμπορικόν τι κατάστημα, créer, fonder, former une maison, un établissement de commerce. § ἐγκαθιστῶ ὑπονόμους, établir un logement des mines ; ἤτοι κασκευάζω ὑπονόμους· || ἐγκατάστασις ὑπονόμων, logement des mines ; βλ. πόλεμος ὑπόγειος, guerre souterraine.

ἐγκαίνια, τά· inauguration, n. f. [ἐκκλ.] καθιέρωσις, ἀφιέρωσις, dédicace, n. f. ἐγκαίνια ναοῦ, ἡ ἑορτή, ἡ λειτουργία ἡ ἐκτελουμένη πρὸς ἀφιέρωσιν τοῦ ναοῦ, consécration, n. f. || τὰ ἐγκαίνια δημοσίου οἰκοδομήματος, l'inauguration d' un édifice public ; || — ἐκκλησίας (ἀφιέρωσις), consécration (dédicace) d'une église.

ἐγκαινιάζω, μέλ. άσω καὶ

ἐγκαινίζω, μέλ. ίσω· ἐκτελῶ ἐγκαίνια, inaugurer ; [ἐπὶ ἐκκλ. ἰδ.] ἀφιερῶ, consacrer ; dédier ; εὐλογῶ, bénir ; || [μεταφ.] δὲν ἐγκαινίασεν ἀκόμη τὸ φόρεμά της, elle n'a pas encore étrenné sa robe ; || ἀπόψε θὰ ἐγκαινιάσωμεν τὸ νέον του σπίτι, ce soir nous irons prendre la crémaillère chez lui.

ἐγκαίνισις, εως, ἡ

ἐγκαινισμός, οῦ, ὁ· βλ. ἐγκαίνια.

ἔγκαιρα [ἐπίρ. δημ.] = ἐγκαίρως.

ἐγκαιρόπαστος, ος, ον· ὁ τελευταίως, νεωστὶ ἁλατισθείς, fraîchement salé.

ἐγκαιρία, ἡ· βλ. ἐγκαιρότης.

ἐγκαιριότης, ἡ· βλ. ἐγκαιρότης.

ἔγκαιρος, ος, ον· ὁ εἰς ἁρμόδιον, κατάλληλον καιρὸν γινόμενος, qui se fait à temps (à propos; à point); opportun, e; ὁ κατάλληλος, propice. § ὁ νεωστὶ γινόμενος, nouvellement fait ; frais ; κοινῶς ὁ φρέσκος· || ἔγκαιρον ψωμί, du pain frais.

ἐγκαιρότης, ητος, ἡ· ἡ ἐγκαιρία, ἡ ἐγκαιριότης, ὁ ἁρμόδιος καιρός, τὸ κατάλληλον [ἀντίθετον πρὸς τὴν ἀκαιρίαν, τὸ ἄκαιρον], ἡ κατάλληλος στιγμή, instant favorable ; opportunité, n. f.

ἐγκαιροφλεγής, ής, ές· fusant, e ; βλ. βραδυφλεγής, καὶ κανονισμὸς τῆς βολῆς, réglage du tir.

ἐγκαιροφλέκτης, ὁ· βλ. πυροσωλήν.

ἐγκαίρως [ἐπίρ.], ὁ ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ (στιγμῇ) γινόμενος, à temps ; ἐν χρόνῳ εὐθέτῳ, en temps utile (convenable) ; ἐν καιρῷ, en son temps ; καταλλήλως, à propos ; ἐν καιρῷ εὐθέτῳ, en temps opportun, opportunément = εὐθέτως, καταλλήλως· || νὰ ἔλθῃς ἐγκαίρως, ne vous faites pas attendre.

ἐγκαίω (καίω), μέλ. καύσω· καίω εἴς τι, brûler dans ou sur ; ἢ ἁπλῶς καίω, brûler ; πρὸ πάντων ἐπὶ γραμμάτων καὶ ζωγραφιῶν, imprimer à l'aide du feu ; marquer avec du feu ; ἐγκαίω, peindre à l'encaustique, ἤτοι ζωγραφίζω διὰ τῆς ἐγκαυστικῆς· βλ. καὶ ἐγκαυστικὴ τέχνη, encaustique.

ἐγκαλέω-ῶ, μέλ. καλέσω, κυρίως καλῶ τινὰ ὅπως ἀπαιτήσω παρ' αὐτοῦ τι, ζητήσω χρέος, κτλ. συνεπῶς καταγγέλλω, dénoncer ; ἐνοχοποιῶ, κατηγορῶ, accuser ; || ἐγκαλῶ = μηνύω, καταμηνύω, porter plainte ; ὁ ἐγκαλῶν, ὁ μηνυτής, le plaignant, celui qui porte la plainte ; βλ. καὶ ἔγκλησις· || τίς μᾶς ἐγκαλεῖ ; qui nous accuse ? § ἐγκαλῶ, actionner, κοινῶ ἀγωγὴν κατά τινος, ἀπαιτῶ δικαστικῶς, intenter une action en justice ; poursuivre en justice ; || ἐγκαλοῦσι τοὺς μὴ πληρώνοντας ὀφειλέτας, on actionne les débiteurs qui ne payent pas ; || θὰ τὸν ἐγκαλέσω εἰς τὸ δικαστήριον, je le poursuivrai (assignerai ; citerai) en justice.

ἐγκάλεσμα, ατος, τό· ἡ καταγγελία, dénonciation, n. f. μήνυσις, καταμήνυσις, ἰδίως συκοφαντία, délation, n. f. ἡ κατηγορία κατά τινος, accusation, n. f.

ἐγκαλεστής, οῦ, ὁ· ὁ καταγγέλων, dénonciateur, trice ; ὁ καταγγέλων, συκοφαντῶν, ὁ συκοφάντης, délateur, trice ; ὁ κατηγορῶν accusateur, trice.

ἐγκαλλωπίζομαι, μέλ. ίσομαι· γίνομαι ὡραῖος μὲ ἓν πρᾶγμα, στολίζομαι s'orner ; se parer ; ἀρέσκομαι εἰς αὐτό, se complaire ; καὶ ἐκ τούτου καυχῶμαι, ἐπιδεικνύομαι, ἀλαζονεύομαι διά τι, se glorifier ; faire gloire ; tenir vanité.

ἐγκαλλώπισμα, ατος, τό· τὸ δι' οὗ τις ἐγκαλλωπίζεται, κάμνει εἰς ἑαυτὸν ἐπίδειξιν, ἀλαζονεύεται, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀλαζονείας, sujet de vanité ; ἡ δόξα, gloire, n. f. κόσμημα, στολίδιον, ornement, n. m. parure,

n. f. || τὸ ἐγκαλλώπισμα (στολίδι) τοῦ οἴκου του, l'ornement de sa maison.

ἐγκάλυμμα, ατος, τό· τὸ σκέπασμα, πέπλος, περικάλυμμα, κάλυμμα, voile, n. m. enveloppe, n. f.

ἐγκαλύπτω, μέλ. ύψω· σκεπάζω, voiler; περικαλύπτω, envelopper.

ἐγκάλυψις, εως, ἡ· σκέπασις, action de se voiler; πρὸ πάντων ἐξ ἐντροπῆς, ἡ σύγχυσις, ἐντροπή, confusion, honte, n. f.

ἐγκάμπτω, μέλ. ψω, ἐντὸς κάμπτω, courber; βλ. διακάμπτω.

ἐγκαρδιαῖος, αία, αῖον· βλ. ἐγκάρδιος.

ἐγκαρδιακά, [δημ.] ἀντὶ ἐγκαρδίως.

ἐγκαρδιακός, ή, όν· βλ. ἐγκάρδιος.

ἐγκαρδιωμένος, η, ον· μτχ. τοῦ ἐγκαρδιόνω.

ἐγκαρδιόνω, μέλ. ώσω, δίδω (ἐμπνέω) θάρρος, donner (inspirer) du courage; encourager; ἐμψυχῶ, animer; || προσεπάθησα νὰ τὸν ἐγκαρδιώσω, j'ai tâché de relever son courage=ν' ἀνυψώσω τὸ θάρρος του.

ἐγκάρδιος, ος καὶ α, ον· τὸ προερχόμενον ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν χαρδιά, τῆς καρδίας, de cœur; cordial, ale, aux; || — φίλος, ami de cœur; ami intime = ὁ στενὸς φίλος· || — ἀγάπη, affection cordiale.

ἐγκαρδίως, [ἐπίρ.] μὲ ὅλην τὴν καρδιά, ὁλοψύχως, de tout le (de tout son) cœur; cordialement; φιλοστόργως, περιπαθῶς, affectueusement; || [ἐν τέλει ἐπιστολῆς συνήθως] σᾶς ἀσπάζομαι ἐγκαρδίως (ἀπὸ καρδίας), à vous de cœur; mille amitiés=φιλικὰς προσρήσεις, nous vous saluons cordialement.

ἐγκαρδίωσις, εως, ἡ· ἡ ἐνθάρρυνσις, encouragement, n. m.

ἔγκαρπος, ος, ον· ὁ ἔχων, φέρων ἐν ἑαυτῷ καρπόν, qui porte du fruit; qui contient des grains; || [ἀρχιτ.] **τὰ ἔγκαρπα καὶ ἐγκάρπια**, guirlandes, n. f. κόσμημα ἀρχιτεκτονικὸν παριστάνον ἡμιστεφάνους ἐξ ἀνθέων ἢ καρπῶν, χρησιμοποιούμενον ἐν τῇ ζωγραφικῇ καὶ γλυπτικῇ (εἰς ναούς, σαρκοφάγους, κτλ.). Τὰ ἔγκαρπα γενικῶς λέγονται καὶ **ἀκροποικίλματα**, festons, n. m. pl. εἶνε δὲ κόσμημα ἀρχιτεκτονικὸν ἐκ φύλλων καὶ ἀνθέων ἢ καρπῶν.

ἐγκάρσιος, ία, ον· ὁ πλάγιος, transversal, e, aux, adj. travers, e, adj. ὁ λοξός, oblique, λέγεται οὕτω διὰ πᾶν ὅπερ τέμνει λοξῶς ἑτέραν διεύθυνσιν· || ἐγκαρσία γραμμή, ligne transversale, καλεῖται ἡ ἀγομένη λοξῶς ἢ πλαγίως σχετικῶς πρὸς ἑτέραν γραμμὴν ἢ πρὸς περισσοτέρας τοιαύτας· || — κίνησις τῶν ἀξόνων (εἰς τὰς σιδηρ. ἁμάξας), jeu transversal des essieux; βλ. κίνησις, jeu; || ἐγκαρσίως, en travers; || ἐγκαρσία ῥαγάς, travers, n. m. crevasse transversale, ἐν τῇ χάννῃ πυροβόλου τινὸς ὅπλου, κτλ. || — δρόμος, chemin de traverse; || [ναυτ.] ἐγκάρσιος ἐπιβολή, tir en belle, συνώνυμον τοῦ εὐθύφορος βολή, tir direct.§ [οἰκοδ. ἀρχ.] **ἐγκάρσιος λίθος**, boutisse, n. f. καλεῖται λίθος ἐπιμήκης (κοινῶς ἀγκωνάρι) τοποθετούμενος **ἐγκαρσίως**, en boutisse, ἤτοι κατὰ κεφαλήν, οὕτως ὥστε τὸ μῆκος αὐτοῦ νὰ ᾖ κάθετον εἰς τὴν ὄψιν τοῦ τοίχου (nu du mur), ἤτοι ὁ κατ' ἄκρον τοποθετούμενος λίθος, συνεπῶς τὸ πλάτος του, ἤτοι ἡ μία τῶν μικρῶν αὐτοῦ πλευρῶν νὰ ᾖ καταφανὴς πρὸς τὰ ἔξω· βλ. καὶ ἐγκαρσίως.

ἐγκαρσιόω-ῶ, μέλ. ώσω (κεραίαν, ἱστίον) [ναυτ.], brasser carré, κοινῶς **μπρατσάρω σταυρὸ** ἢ **τρέσα**· || ἱστία τοποθετημένα ἐγκαρσίως, voiles brassées carré. § ἐγκάρσια ἕλκε, brassez-carré! (ναυτ.) κέλευσμα ὅπως ἐγκαρσιώσωμεν τὰς κεραίας διὰ τῶν ὁλκῶν των (bras).

ἐγκαρσίως [ἐπίρ. τοῦ ἐγκάρσιος], πλαγίως, transversalement; λοξῶς, obliquement; de (en) travers; λοξῶς, en biais; || [ναυτ.] ἱστία τοποθετημένα ἐγκαρσίως, βλ. ἐγκαρσιόω. § [ναυτ.] ἐγκαρσίως, en belle, λέγεται ἐπὶ πυροβόλου ὅταν σκοπεύηται διὰ τοῦ μέσου τῆς κανονοθυρίδος του οὕτως ὥστε ὁ ἄξων του νὰ ἦνε κάθετος ἐπὶ τῆς τρόπιδος· βλ. καὶ ἐγκάρσιος ἐπιβολή· || [ναυτ.] πυροβόλον ἐγκαρσίως, bouche à feu droit, λέγεται τὸ τοποθετημένον ἐν τῷ μέσῳ τῆς θυρίδος του οὕτως ὥστε ὁ ἄξων του νὰ ᾖ κάθετος πρός τε τὴν θυρίδα (sabord) καὶ τὴν τρόπιδα τοῦ πλοίου· || [ναυτ.] ἐγκαρσίως, en breton, λέγεται ὅταν ἀντικείμενόν τι ἦνε τοποθετημένον καθέτως ἐπὶ τῆς τρόπιδος ἐντὸς τοῦ πλοίου, ἤτοι κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν ζυγῶν. § [οἰκοδ. ἀρχ.] ἐγκαρσίως, en boutisse; βλ. ἐγκάρσιος **λίθος**· || τοποθετεῖν λίθους ἐν τῷ τοίχῳ ἐγκαρσίως, poser des pierres en boutisse, ἤτοι κατὰ τὸ μῆκός των, οὕτως ὥστε νὰ φαίνηται ἡ μία τῶν μικρῶν αὐτῶν πλευρῶν· βλ. δρομικῶς, panneresse; || τοποθετεῖν λίθους ἐγκαρσίως καὶ δρομικῶς, poser des pierres en boutisse et en parement, ἢ κατὰ κεφαλὴν καὶ κατὰ πλευρὰν (κοινῶς μπατικοὶ καὶ δρομικοί, par boutisse et carreau)· ἤτοι καλεῖται οὕτως ἡ διαδοχικὴ τοποθέτησις λίθων, οὕτως ὥστε νὰ φαίνηται ἡ μία τῶν μικρῶν αὐτῶν πλευρῶν ἢ ὁλόκληρον τὸ μῆκός των· βλ. καὶ **διάτονος**, parpaing· || poser des carreaux et des boutisses = τοποθετεῖν λελαξευμένους λίθους δρομικῶς καὶ ἐγκαρσίως (en parement et en boutisse)· βλ. ἀνωτέρω καὶ **δρομικός**.

ἐγκαρτερέω-ῶ, μέλ. ήσω, persévérer; τὸ σιωπᾶν=ἐμμένειν εἰς τὴν σιωπήν· ἔχω εἴς τι καρτερίαν, ὑπομονήν, avoir patience; ἐμμένω μεθ' ὑπομονῆς, supporter patiemment; ἐμμένω τινί, persister dans; ὑπείκω εἴς τι, ὑποτάσσεσθαι, se résigner à; || ἐγκαρτερεῖ εἰς τὸ καθῆκόν του, il persévère dans le devoir; ἐγκαρτερεῖ εἰς τὴν μοῖράν του, il se résigne à son sort; || [μεταφ.] ἀντέχω, résister.

ἐγκαρτερητέον, πρέπει νὰ ἐπιμείνῃ τις εἴς τι, on doit persévérer (persister).

ἐγκαρτερία, ας, ἡ· ἡ εἴς τι καρτερία, persévérance, n. f. ἡ ἐπιμονή, persistance, n.f. ἡ ἐγκράτεια, σωφροσύνη, continence, n.f.

ἔγκας, [ἐπίρ. διάλ. Ἠπείρου] = ἐπίτηδες.

ἔγκατα, τά· (ἐγκάτων, ἐγκάτοις ἢ ἔγκασι) (ἐν τῇ κοιλίᾳ) τὸ ἐσωτερικόν, τὰ ἐντόσθια, les

entrailles ; ‖ [μεταφ.] τὰ βάθη, les profondeurs ; ‖ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, dans les entrailles de la terre.

ἐγκαταβιόω-ῶ, (βιόω) μέλ. ώσω, διάγω τὸν βίον εἴς τι, passer sa vie ; τελευτῶ τὸν βίον ἐν, finir ses jours dans.

ἐγκαταβίωσις, εως, ἡ· τὸ διάγειν τὸν βίον ἐν, action de passer sa vie dans.

ἐγκαταγηράσκω, μέλ. άσω, διάγω τὸ γῆράς μου εἴς τι, vieillir dans.

ἐγκαταθήκη, ης, ἡ· dépôt, n. m. ἡ ἀποθήκη, αἱ ἐγκαταθῆκαι les dépôts ; μέρος ἔνθα ἐναποτίθεται ὑλικὸν ἢ σκευή, ἢ διάφορα εἴδη, κτλ. πρὸς προφύλαξιν· ‖ — προμηθειῶν, dépôt d'approvisionnement ; ‖ — ναυτική, dépôt de la marine ; βλ. καὶ **ἀποθήκη**· ‖ — προτύπων, dépôt de modèles ; ‖ — αἰχμαλώτων πολέμου, dépôt de prisonniers de guerre; τὰ μέρη ἔνθα φυλάσσονται οἱ αἰχμάλωτοι τοῦ πολέμου. § [τακτ.] ἐγκαταθήκη, dépôt, n. m. βλ. **ἔμπεδον**. § [ὀχυρ.] ἐγκαταθήκη, place de dépôt, λέγεται τὸ μέρος ἔνθα ἐναποτίθενται τὰ διάφορα πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς πολιορκίας ἐργαλεῖα, ὑλικά, σκεύη, κτλ. ‖ — (ὑλικοῦ) ὀρύγματος, dépôt de tranchée ; ὄρυγμα ἐν ᾧ τίθενται ἅπαντα τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἐκσκαφὴν τῶν ὀρυγμάτων, κτλ. ἐργαλεῖα καὶ σκεύη πολιορκίας κατὰ τὰς τακτικὰς πολιορκίας. Αἱ ἐγκαταθῆκαι αὗται ἀνορύσσονται ὄπισθεν τῶν **ὀδευμάτων** (cheminements), καθίστανται δὲ ἀνεπίβλεπτοι εἴτε δι' ἀνεγέρσεως γαιῶν, εἴτε τοποθετούμεναι ὄπισθεν φυσικῶν τοῦ ἐδάφους ἀνωμαλιῶν· ‖ ἐγκαταθήκη **ἱππωνίας** ἢ **κέντρον ἱππωνίας**, dépôt de remonte ; καταστήματα στρατιωτικὰ ἐπιπεφορτισμένα τὴν ἀγορὰν τῶν διὰ τὸν στρατὸν ἀναγκαιούντων ἵππων καὶ ἡμιόνων καὶ τὴν περιποίησιν τούτων μέχρι τῆς εἰς τὰ σώματα παραδόσεως αὐτῶν. Ἐπίσης καλεῖται **κέντρον ἱππωνίας**, μέρος ἔνθα συναθροίζονται ἐκ τῶν διαφόρων ἱπποτρόφων χωρῶν προερχόμενοι οἱ διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἀγοραζόμενοι νέοι ἵπποι.

ἐγκατακλείω, μέλ. κλείσω, κλείω ἐντός τινος, κατακλείω, enfermer dans.

ἐγκαταλείπω, μέλ. είψω· ἀφίνω (ὀπίσω καὶ φεύγω, ἄνευ βοηθείας, κτλ.), abandonner; délaisser ; quitter ; [καὶ οἰκ. ἐνίοτε], planter là quelqu'un ; ‖ ἐγκατέλειπε τὴν πατρικὴν οἰκίαν, il abandonna la maison paternelle ; ‖ ἐγκατέλειψε τὸ ἐμπόριον, il a quitté le commerce ; ‖ ἐγκατέλειψε τὴν θέσιν του, il a quitté (abandonné ; déserté) son poste ; ‖ — (φρούριον, στρατόπεδον, θέσιν), désemparer ; ‖ οἱ ἐχθροὶ ἐγκατέλειψαν τὰς θέσεις των, les ennemis ont désemparé ; ‖ [ναυτ.] — πλοῖον, abandonner un navire, βλ. **ἐγκατάλειψις**, abandon ; ‖ ἐγκαταλείπειν λέμβον, ἄγκυραν, ἄνδρα τινὰ εἰς τὴν θάλασσαν, abandonner un canot, une ancre, un homme à la mer, σημαίνει ὅτι ἐξ ἀνωτέρας βίας ἐστάθη ἀδύνατος ἡ ἀνεύρεσις ἢ διάσωσις.

ἐγκατάλειψις, εως, ἡ· τὸ ἀφίνειν ὀπίσω καὶ φεύγειν, abandon, n. m. délaissement, n. m. § ἐγκατάλειψις, délaissement, n. m. ἐν τῷ ναυτικῷ δικαίῳ καλεῖται ἡ ὑπὸ τοῦ ἀσφαλιζομένου παραχώρησις πρὸς τὸν ἀσφαλιστὴν τῆς πλήρους κυριότητος τῶν ἀσφαλισθέντων πραγμάτων, μεθ' ὅλων τῶν ἐπ' αὐτῶν δικαιωμάτων. Ὁ νόμος καθορίζει εἰδικῶς τὰς περιστάσεις καθ' ἃς ἐπιτρέπεται ἐγκατάλειψις, οὐδεμία δ' ἄλλη ζημία δύναται νὰ προκαλέσῃ ἐγκατάλειψιν, ἀλλὰ θεωρεῖται ὡς **ἀβαρία**. Ἐμπορ. Ν.371. βλ. καὶ **ἐγκαταλείπω**· ‖ — πλοίου, abandon d'un navire, λέγεται ὅταν τὸ πλήρωμα ἀναγκάζηται ν' ἀφήσῃ τὸ πλοῖον καὶ νὰ φύγῃ.

ἐγκαταλελειμμένος, η, ον [ἐπιθ.μετοχ.], abandonné, ée ; délaissé, ée ; ‖ ἐγκαταλελειμμένη κοίτη (ποταμοῦ), laisse, n. f. ou mort-bras ; συνώνυμον τῆς λέξεως agan, n. m.

ἐγκατασπείρω, ἐντός τινος, μεταξύ τινων σπείρω, semer dans ; διασκορπίζω, disséminer ; répandre ; ἐγκατεσπαρμένος, η, ον.

ἐγκατάστασις, εως, ἡ (βλ. ἐγκαθιστῶ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαθιστᾶν τι, établissement, n. m. ἐγκατάστασις, τοποθέτησις, installation. n. f. mise (envoi) en possession ; ‖ [νομ.] ἐγκατάστασις ἐν τῇ δικονομίᾳ λέγεται institution ; π. χ. ἐγκατάστασις κληρονόμου, institution d'héritier ; βλ. **ἔνστασις κληρονόμου**· ‖ ἔξοδα πρώτης ἐγκαταστάσεωςς frais de première installation ; ἐπίσης καὶ frais d'établissement; ‖ — ὄρχων πολιορκίας, établissement des parcs de siège ; ‖ δὲν ἔχει ἐγκατάστασιν εἰς τὴν ἐπαρχίαν (εἰς τὸν τόπον), il n'est pas établi dans la province (dans le pays); ‖ — **ὑπονόμων**, logement des mines ; βλ. **ἐγκαθιστῶ ὑπονόμους**· ‖ — τοῦ οἰκονομικοῦ συμβουλίου, installation du conseil d'administration ; ‖ — ἐν τῷ καταυλισμῷ, installation au bivouac ; τὰ στρατεύματα ἵστανται ἐπὶ τοῦ ὡρισμένου σημείου καὶ δι' οὐδεμίαν πρόφασιν πρέπει τις νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς τάξεις (les rangs) πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ διοικητοῦ τῆς **στρατοπεδείας** (commandant du campement) ; ‖ **ἐγκατάστασις εἰς τὴν ἐπισταθμίαν**, installation au cantonnement; τὰ στρατεύματα ἵστανται εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ἐπισταθμίας καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται τις νὰ εἰσχωρήσῃ ἐν αὐτῇ πρὸ τῆς ἐπανόδου τοῦ διοικητοῦ τῆς στρατοπεδείας.

ἐγκατάστατος, ος, ον· ὁ ἔχων ἐγκατάστασιν [κυρ. νομ.], institué, ée.

ἐγκατάταξις, εως, ἡ· ἡ συγχώνευσις, συσσωμάτωσις, incorporation, n. f. π. χ. ἡ ἐν τῷ σώματι κατάταξις νεοσυλλέκτων.

ἐγκατατάσσω, μέλ. άξω· ἐντὸς τινός, μεταξὺ τινῶν κατατάσσω, συνεπῶς συγχωνεύω, συσσωματόω-ῶ, incorporer ; π.χ. ἐγκατατάσσω (στρατιώτας ἔν τινι σώματι), incorporer.

ἐγκατοικέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἐντὸς τινὸς κατοικῶ, habiter dans.

ἐγκάτοικος, ος, ον· ὁ κατοικῶν ἐντὸς τινός, qui habite dans [une maison etc.].

ἐγκατοπτρίζομαι, ἐντὸς τινὸς κατοπτρίζομαι, se mirer dans ; se voir dans le miroir.

ἔγκαυμα, ατος, τό· τὸ ἐγκαυθέν, πληγὴ

ἐκ καύσεως, brûlure, n. f. π. χ. τὸ ἐπὶ τοῦ ἵππου (ἢ ἡμιόνου) σημεῖον τὸ γινόμενον διὰ τοῦ καυτηρίου, marque de feu (des chevaux, des mulets). § —, ἡ διὰ τῆς ἐγκαυστικῆς ἐκτελουμένη ζωγραφία, peinture à l'encaustique ; καὶ αὐτὸ τὸ ἔγκαυστον, émail, n. m.

ἔγκαυσις, εως, ἡ· τὸ ἐγκαίειν, action de brûler ; πρὸ πάντων περὶ τῶν ἐγκαυστικῶν ζωγραφημάτων, encaustique, n. f. émaillage, n. m. βλ. καὶ **ἐγκαυστικὴ οὐσία.**

ἐγκαυστής, οῦ, ὁ· ὁ ἐγκαίων, ὁ κατασκευάζων ἐγκεκαυμένας ζωγραφίας, qui peint à l'encaustique ; ὁ ἐγκαυστοποιός, émailleur, n.

ἐγκαυστικὴ οὐσία, encaustique, n. f. (εἶνε τὸ διὰ κηροῦ λουστράρισμα τῶν ἐπίπλων, κτλ.) καλεῖται οὕτω μίγμα ἐκ σάπωνος, κηροῦ, στυπτηρίας (alun) ἢ τρυγικοῦ ὀξέος ἅτινα διαλύουσιν ἐντὸς θερμοῦ ὕδατος (ἢ ὀλίγου σάπωνος, κηροῦ ὤχρου καὶ νάφθης, 50 δρ. κηροῦ εἰς 1 ὀκ. νάφθαν), οὕτως ὥστε νὰ ῥευστοποιηθῇ τὸ μίγμα, δι' αὐτοῦ δὲ ἐπαλείφουσι τὰ παρκέττα (parquets) (ἢ τὰ καινουργῆ σανιδώματα πρὸς κατασκευὴν ψευδοπαρκέτου, faux-parquet) καὶ τὰ ἔπιπλα, ἵνα καταστήσωσι ταῦτα στιλπνὰ προστρίβοντες διὰ ξηρᾶς ψήκτρας.

ἐγκαυστικός, ή, όν· encaustique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐγκαίειν, relatif à l'encaustique ou à l'émail ; ἡ δὲ τέχνη καλεῖται ἐγκαυστική, encaustique, n. f. εἶνε δὲ ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἐγκεκαυμένας ζωγραφίας, ἢ τὸ ἐπαλείφειν δι' ἐγκαυστικῆς οὐσίας.

ἐγκαυστοποιός, ὁ· ὁ ἐγκαυστής, émailleur, n. m.

ἔγκαυστος, ος, ον· ὁ ἐγκαυθείς, imprimé à l'aide du feu ; brûlé, ée ; fait à l'encaustique ; travaillé en émail ; ‖ τὸ ἔγκαυστον, émail, n. m. κοινῶς τὸ **σμάλτο.**

ἐγκαυχάομαι καὶ

ἐγκαυχῶμαι, μέλ. ήσομαι, ἐπαίρομαι, διά τι καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, se glorifier ; faire gloire ; tirer vanité (d'une chose) ; se vanter ; se prévaloir ; se rengorger ; se targuer ; ‖ ἐγκαυχᾶται διὰ τὸ γένος του, il se glorifie (il se targue) de sa naissance ; ‖ δὲν πρέπει τις νὰ ἐγκαυχᾶται εἰς τὰ πλούτη του, il ne faut pas se prévaloir (se rengorger) de ses richesses.

ἔγκειμαι (κεῖμαι), ἐντός τινος κεῖμαι, συνήθως ὡς τριτοπρόσωπον, **ἔγκειται,** il est dans; εἰς τοῦτο συνίσταται, en cela consiste ; ‖ εἰς τοῦτο ἔγκειται ὁ λόγος ὅτι..., voilà (c'est) la raison que...; ‖ εἰς τοῦτο ἔγκειται ἡ σπουδαιότης τοῦ πράγματος, c'est ce qui fait le côté sérieux de l'affaire ; ‖ εἰς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων ἔγκειται, c'est dans la nature des choses ; ‖ ἐδῶ ἔγκειται ἡ δυσκολία, voilà la difficulté ; [οἰκ.] c'est là le hic ; ‖ **ἔγκειμαι,** στενοχωρῶ τινα ἐχθρικῶς, presser vivement ; ἀδιακόπως καὶ δραστηρίως καταδιώκω τὸν ἐχθρὸν ἐκ τῶν ὄπισθεν, presser, poursuivre avec ardeur les ennemis, etc ; ‖ **ἐγκείμενος,** η, ον· ὁ καταθλίβων, ουσα, ον, pressant, e, adj. ὁ πλησίον εὑρισκόμενος καὶ στενοχωρῶν τινα· ‖ ἐγκείμενος ἐχθρός, ennemi pressant, καλεῖται ὁ πλησίον εὑρισκόμενος καὶ στενοχωρῶν πολὺ τὸν ἀντίπαλον.

ἐγκεντρίζω, μέλ. ίσω, ἐμβολιάζω, κοινῶς μπολιάζω, greffer ; enter. § moletter ; κοινῶς **σπιρουνίζω,** κεντῶ διὰ τῶν ἐγκεντρίδων, donner de l'éperon, ἐγκεντρίζειν, νύσσειν, κεντᾶν ἢ προσβάλλειν τὸν ἵππον διὰ τῆς ἐγκεντρίδος [ἱππευτ.] attaquer un cheval ; ἐπίσης chatouiller un cheval ; βλ. ἐγκεντρὶς καὶ ἐγκεντρισμός.

ἐγκεντρίς, ίδος, ἡ· greffoir, n. m. μαχαιρίδιον δι' οὗ ἐγκεντρίζουσι. § molette ou mollette (d'éperon); καλεῖται κυρίως οὕτω τὸ μέρος τοῦ πτερνιστῆρος (ἐγκεντρίδος, éperon) ὅπερ φέρει αἰχμάς, χρησιμεῦον διὰ τὴν κέντησιν τοῦ ἵππου, ἤτοι ἡ ῥόδα τοῦ πτερνιστῆρος· ‖ —, molette, n.f. καλεῖται ἐργαλεῖόν τι παρόμοιον τῆς ἐγκεντρίδος· ‖ ἐγκεντρίδες πρὸς ἐγχάραξιν τῶν κοχλιῶν, molettes à fendre les vis ; ‖ ἐγκεντρίδες πρὸς τόρνευσιν τῶν μετάλλων, molettes pour tourner les métaux. § ἐγκεντρίς, aiguillon (é-gu-i-on), n. m. ὀξεῖα ἄκρα τιθεμένη εἰς τὰ ἄκρα δόρατος. § ἐγκεντρίς, ίδος, ἡ· éperon, n. m. **πτερνιστήρ,** ῆρος, ὁ· μύωψ, οπος, ὁ· **κέντρον,** τό· κοινῶς τὸ **σπιροῦνι·** μεταλλικὸν ὄργανον προσαρμοζόμενον ἐπὶ τῆς πτέρνης τοῦ ὑποδήματος τοῦ ἱππέως, χρησιμεῦον εἰς τοῦτον ὡς βοηθητικὸν μέσον, ἵνα ὁ ἵππος ἐκτελέσῃ τι. «Καὶ ἐγκεντρίδας δὲ τοῖς ποσὶ κατὰ τὰς πτέρνας οἱ ἱππεύοντες περιεδοῦντο. Πολυβ. Βιβ. Ι. 54, ἔκδοσις Bekkeri». Collet de l'éperon, ὁ τράχηλος τοῦ πτερνιστῆρος· molette de l'éperon, ὁ τροχίσκος, κοινῶς ἡ ῥόδα τοῦ πτερνιστῆρος· appuyer les éperons, ἐγκεντρίζειν τὸν ἵππον, ἤτοι ψαύειν διὰ τῶν πτερνιστήρων τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου· s'attacher à l'éperon, ou se jeter sur l'éperon, κέντρου ἀπρόσδεκτος ἵππος, ὁ πλαγιάζων τὸ σῶμα πρὸς τὸν νυγμὸν τοῦ πτερνιστῆρος· avoir l'éperon fin, εὔκεντρος ἵππος, λίαν εὐαίσθητος κατὰ τὸν νυγμὸν διὰ τοῦ πτερνιστῆρος, καὶ τοὐναντίον avoir l'éperon dur, ἄκεντρος ἵππος· ‖ **ἐγκεντρίδες δεταί,** éperon à la chevalière, καλοῦνται αἱ μὴ καθηλωμέναι ἐπὶ τῆς πτέρνης τοῦ ὑποδήματος ἀλλὰ βασταζόμεναι διὰ δεμάτων· συνήθως αἱ διὰ τὰς ἐνδρομίδας (bottes) ἐγκεντρίδες· ‖ ἐγκεντρίζω, donner de l'éperon, κοινῶς **σπιρουνίζω,** δίδω σπιρουνιά· ‖ κάλυμμα ἐγκεντρίδος, cache-éperon, ἢ **κεντριδοθύλαξ,** μικρὰ ἐκ δέρματος θήκη χρησιμεύουσα νὰ καλύπτῃ τὸ ὀξὺ ἄκρον τῆς ἐγκεντρίδος, ὅπως ἐξουδετερῶται ἡ ἐνέργεια αὐτῆς ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἵππου.

ἐγκέντρισις, εως, ἡ· καὶ

ἐγκεντρισμός, οῦ, ὁ· τὸ ἐμβολίασμα τῶν δένδρων, l'action d'enter ; de greffer, entement, n. m. greffe, n. f. καλεῖται οὕτως εἶδος ἐμβολιασμοῦ τῶν φυτῶν καθ' ὃν λαμβάνομεν θαλλὸν καὶ προσαρμόζομεν ἐπί τινος φυτοῦ· ‖ ἐγκεντρισμὸς διὰ σχισμῆς, greffe en fente ; ‖ — στεφανωτός, greffe en couronne, ὁ καὶ

ἐμφυλλισμὸς καλούμενος· || — διὰ προσεγγίσεως, greffe en approche ; || — βοτανώδης, greffe herbacée. § ἐγκεντρισμός, οῦ, ὁ· κοινῶς τὸ σπιρούνισμα, attaque, n. f. διὰ τοῦ ὅρου τούτου ἡ ἱππευτικὴ ἐννοεῖ τὸν διὰ τῆς ἐγκεντρίδος τοῦ ἱππέως νυγμὸν τοῦ σώματος τοῦ ἵππου, εἴτε πρὸς κολασμόν, εἴτε ὡς βοήθημα πρὸς ἐκτέλεσιν μιᾶς οἱασδήποτε κινήσεως· βλ. καὶ ἐγκεντρίζω.

ἐγκεντριστής, οῦ, ὁ· greffeur, n. m. ὁ ἐμβολιαστής, ὁ μπολιαστὴς δένδρων.

ἐγκεφαλαλγία, ας, ἡ· encéphalalgie, n. f. (ἐγκέφαλος, encéphale καὶ ἄλγος, douleur) de l'encéphale.

ἐγκεφαλαλγικός, ή, όν· encéphalalgique, adj. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν ἐγκεφαλαλγίαν, qui se rapporte à l'encéphalalgie.

ἐγκεφαλικός, ή, όν· cérébral, ale, aux, adj. πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἐγκέφαλον· || ἐγκεφαλικαὶ νόσοι (ἢ πάθη), affections cérébraux; || ἐγκεφαλικαὶ ἀρτηρίαι, artères cérébrales ; || ἐγκεφαλικὰ νεῦρα, nerfs cérébraux ; || — πυρετός, fièvre cérébrale. § —, encéphalique, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὸν ἐγκέφαλον, qui a rapport ou qui appartient à l'encéphale ; || τὰ ἐγκεφαλικὰ ἀγγεῖα, les vaisseaux encéphaliques.

ἐγκεφαλιτικός, ή, όν· encéphalitique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐγκεφαλίτιδα, qui a rapport à l'encéphalite.

ἐγκεφαλίνη, ης, ἡ· [χημ.] encéphaline, n. f. συστατικὸν τοῦ ἐγκεφάλου, τῆς μυελικῆς οὐσίας τῶν νεύρων καὶ τῶν πυοκυττάρων. Ἐξάγεται δὲ ἐκ τοῦ εἰς πόλτον δι' οἰνοπνεύματος μεταποιηθέντος ἐγκεφάλου, ἀφ' οὗ ἐκθλιβῇ τὸ μίγμα μετά τινας ὥρας, ἀποχυθῇ τὸ οἰνόπνευμα καὶ ἐκχυλισθῇ τὸ ὑπόλειμμα πρῶτον μετ' αἰθέρος πρὸς ἀφαίρεσιν τῆς λεκιθίνης καὶ χολοστεατίνης καὶ ἀκολούθως μετὰ ζέοντος ὕδατος. Μετὰ τὴν διήθησιν ἀποτίθεται ἡ ἐγκεφαλίνη ὡς κόνις ἀραιὰ καὶ λευκή.

ἐγκεφαλῖτις, ιδος, ἡ· ἐγκεφαλικὸς πυρετός, fièvre cérébrale. § —, ἡ φλεγμονὴ τοῦ ἐγκεφάλου, inflammation du cerveau, encéphalite n. f.

ἐγκεφαλόγραφον, τὸ [βοτ.], encéphalographe, n. f. γένος λειχήνων γραφιδοειδῶν, genre de lichens graphidés.

ἐγκεφαλοειδής, ής, ές· encéphaloïde (ἐγκέφαλος καὶ εἶδος), adj. [ἀνατ.] ὁ ἔχων τὴν ὄψιν, τὴν σύστασιν τοῦ ἐγκεφάλου, qui a l'apparence, la consistance de l'encéphale ; || οἴδημα ἐγκεφαλοειδές, tumeur encéphaloïde ; || σάρκωμα ἐγκεφαλοειδές, sarcome encéphaloïde.

ἐγκεφαλοκήλη, ης, ἡ· encéphalocèle, n. f. κήλη τοῦ ἐγκεφάλου, hernie de cerveau ; ὁ ἐγκέφαλος ἐγκλείεται πανταχόθεν ἐν τῷ κρανίῳ καὶ μόνον ὅταν ἐκπέσῃ διά τινος κατ' αὐτὸ ὀπῆς δὲν καλύπτεται ὑπὸ ὀστοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἔξω τοῦ ὀστοῦ ὑπαρχόντων ἁπαλῶν μερῶν, τοιαῦται δὲ θέσεις εἶνε πλείονες, ὡς κατὰ τὴν ῥίζαν τῆς ῥινός, πρὸς τὴν μέσην ἄνω γραμμήν, τὸ μέτωπον, τὸ ἰνίον, κτλ. ἐκφαίνουσι δὲ αἱ ἐγκεφαλοκῆλαι ὄγκον μᾶλλον ἢ ἧττον μέγαν ἔχοντα εὐρεῖαν ἢ στενὴν τὴν βάσιν.

ἐγκεφαλοκηλικός, ή, όν· encéphalocélique, abj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐγκεφαλοκήλην, qui a rapport à l'encéphalocèle.

ἐγκεφαλόλιθος, ου, ὁ· encéphalolithe (ἐγκέφαλος, encéphale καὶ λίθος, pierre), n.f. [παθολ.] ἐγκεφαλικὴ σύμπηξις, concrétion cérébrale, λιθίασις τῆς ἐγκεφαλικῆς ὕλης, calcul de la masse encéphalique.

ἐγκεφαλολογία, ας, ἡ· encéphalologie, n. f. πραγματεία ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου, traité sur l'encéphale.

ἐγκεφαλομαλάκυνσις, εως, ἡ· encéphalomalachie, n. f. [παθολ.] συνών. τοῦ μαλάκυνσις τοῦ ἐγκεφάλου, ramollissement cérébral.

ἐγκεφαλονωτιαῖος, αία, αῖον· cérébro-spinal ; || ἐγκεφαλονωτιαῖον νευρικὸν σύστημα, système cérébro-spinal, καλεῖται τὸ νευρικὸν σύστημα τὸ ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου, τῆς παρεγκεφαλίδος καὶ τοῦ προμήκους μυελοῦ, ἐκ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ καὶ ἐκ τῶν νεύρων τὰ ὁποῖα ἐκφύονται ἐκ τῶν ὀργάνων τούτων καὶ διακλαδίζονται εἰς ὅλον τὸ σῶμα.

ἐγκεφαλοπάθεια, ας, ἡ· encéphalopathie (ἐγκέφαλος, encéphale καὶ πάθος, douleur), n. f. ὀργανικὴ πάθησις τοῦ ἐγκεφάλου, affection organique de l'encéphale.

ἐγκεφαλοπαθικός, ή, όν· encéphalopathique, adj. [παθολ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐγκεφαλοπάθειαν, qui a rapport à l'encéphalopathie.

ἐγκεφαλοῤῥαγία, ας, ἡ· encéphalorragie, n. f. [παθολ.] ἐγκεφαλικὴ αἱμορραγία, hémorraggie cérébrale.

ἐγκεφαλοῤῥαγικός, ή, όν· encéphalorragique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐγκεφαλορραγίαν, qui a rapport à l'encéphalorragie.

ἐγκέφαλος, ου, ὁ· cerveau, n. m. ὁ μυελός, cervelle, n. f. γενικῶς ὅ,τι εἶνε ἐν τῇ κεφαλῇ. Ὁ ἐγκέφαλος, encéphale (ἐν, dans καὶ κεφαλή, tête), n. m. τὸ σύνολον τῶν ὀργάνων τῶν ἐμπεριεχομένων ἐν τῇ κρανιακῇ κοιλότητι καὶ ἀνατομικῶς καλοῦσιν οὕτω τὸ σύνολον τῶν μερῶν ἅτινα εἰς τὰ σπονδυλωτὰ (verterbré), περιλαμβάνονται ἐν τῷ κρανίῳ, εἶνε δὲ ἡ μοῖρα τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ὁ ἐγκέφαλος εἶνε μᾶζα πολτώδης νευρική, περιεχομένη ἐντὸς τῆς κρανιακῆς κοιλότητος, ἀπὸ τοῦ μετωπικοῦ ὀστοῦ μέχρι τοῦ ἰνιακοῦ· ἀποτελεῖται δὲ ἐκ τριῶν διακεκριμένων μερῶν, τοῦ κυρίως ἐγκεφάλου (cerveau), τῆς παρεγκεφαλίδος (cervelet) καὶ τοῦ προμήκους μυελοῦ. Ὁ κυρίως ἐγκέφαλος κείμενος εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ κρανίου ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὸ μᾶζαν πολλῷ ὀγκωδεστέραν τῶν δύο ἄλλων μερῶν ὁμοῦ λαμβανομένων.

ἐγκεφαλόσεισις, εως, ἡ· encéphalosisme (προφ. zissm) (ἐγκέφαλος καὶ σεῖσις, σείσιμον,

κούνημα, secousse) [παθολ.] ἐγκεφαλικὸς κλονισμός, commotion cérébrale.

ἐγκεφαλοσειστικός, ή, όν· encéphalosismique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐγκεφαλόσεισιν, qui a rapport à l'encéphalosisme.

ἐγκεφαλοσκοπία, ας, ἡ· encéphaloscopie (ἐγκέφαλος, encéphale καὶ σκοπέω-ῶ, ἐξετάζω, examiner) n. f. [ἀνατ.] ἀνατομικὴ μελέτη (ἔρευνα) τοῦ ἐγκεφάλου, étude anatomique du cerveau.

ἐγκεφαλοτομία, ας, ἡ· encéphalotomie, n. f. [ἀνατ.] ἀνατομία τοῦ ἐγκεφάλου, dissection de l'encéphale.

ἐγκεφαλοτομικός, ή, όν· encéphalotomique, adj. ὁ σχετιζόμενος εἰς τὴν ἐγκεφαλοτομίαν, qui a rapport à l'encéphalotomie.

ἐγκηνιάζω [δημ. καὶ διάλ. Οἰνόης] = ἐγκαινιάζω.

ἐγκιβώτισις, εως, ἡ· ἐγκιβωτισμός, encaissage, n. m. ἡ ἐντὸς κιβωτίου τοποθέτησις.

ἐγκιβωτισμός, οῦ, ὁ· coffrage, n. m. ἐπένδυσις διὰ πλαισίων ἐκ σανίδων τῶν τοιχωμάτων τῶν φρεάτων (parois de puits) καὶ τῶν ὑπονομοστοῶν (galeries de mine); βλ. καὶ πλαίσιον ἐπενδυτικόν· ‖ ἐγκιβωτισμός, βλ. ἐγκιβώτισις. § [οἰκοδ.] ἐγκιβωτισμός, batardeau, n. m. περίφραγμα ἐντελῶς ὑδατοστεγὲς (étanche) κατασκευαζόμενον ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἐν τῷ ὁποίῳ θέλουσι νὰ ἀνεγείρωσι τοιχοποιΐαν. Μετὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐγκιβωτισμοῦ ἀντλοῦσι τὸ ἐν αὐτῷ ὕδωρ, ὅπερ ἐπιτρέπει νὰ ἐργασθῶσιν ἐν ξηρῷ ἐδάφει. Συνηθέστερον ὁ ἐγκιβωτισμὸς σύγκειται ἐκ δύο παραλλήλων σειρῶν πασσάλων συνδεομένων διὰ ζυγῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων παρεμβάλλουσιν ἐφαπτομένους σανιδοπασσάλους, ὁ δὲ χῶρος μεταξὺ τῶν δύο σειρῶν τῶν σανιδοπασσάλων πληροῦται δι' ἀργιλώδους γῆς. Ὁ δι' ἀργίλου πληρούμενος οὗτος κενὸς χῶρος δέον νὰ ἔχῃ πλάτος ἀνάλογον ἵνα τὸ οὕτω πως σχηματιζόμενον περίφραγμα ἀνθέξῃ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ὤθησιν τοῦ ὕδατος μετὰ τὴν ἄντλησιν τοῦ ἐν τῷ περιφράγματι ὕδατος.

ἐγκλαίει (ἀπροσ.) [διάλ. Οἰνόης] παρατ. ἐνέγκλαιε, ἀόρ. ἐνέκλαψε· «ἐγκλαίει με»=μὲ παίρνει τὸ παράπονο, μοῦ κακοφαίνεται.

ἐγκλεισμός, οῦ, ὁ· ἡ ἔγκλεισις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκλείειν, action d'enfermer; inclusion, n. f.

ἔγκλειστος, ος, ον· ὁ ἐντὸς κεκλεισμένος, enfermé, ée; [l']inclus, e; ‖ κατὰ τὸν ἔγκλειστον κατάλογον, d'après la liste ci-incluse; ‖ [ἐμπορ.] εὐαρεστήθητε νὰ ἀποστείλητε ἄνευ ἀργοπορίας τὴν ἔγκλειστον εἰς τὴν διεύθυνσίν της, veuillez faire parvenir sans retard l'incluse (lettre) à son adresse.

ἐγκλείστως, [ἐπίρ.] ci-inclus; συνημμένως, ci-joint; ἐντὸς τοῦ φακέλλου, sous ce pli; ἐπισυνημμένως, προσηρτημένως, ci-annexé.

ἐγκλείω, μέλ. κλείσω· κλείω ἐντός, fermer en dedans, enfermer; inclure; συνεπῶς περιέχω, περιλαμβάνω, renfermer, contenir; ‖ τὸν ἐνέκλεισαν εἰς σκοτεινὴν φυλακήν, on l'enferma dans un cachot noir; ‖ τὸ κιβώτιον αὐτὸ ἐνέκλειε πτῶμα, cette caisse contenait (renfermait) un cadavre; ‖ σᾶς ἐγκλείομεν ὧδε τὴν περὶ τούτου σημείωσιν, nous vous en transmettons ci-inclus la note; ‖ —, enclaver; περικλείω τι ἐντὸς ἄλλου, π. χ. γήπεδον περιλαμβανόμενον ἐντὸς τοῦ κτήματος ἄλλου· ἐγκλείω κληρονομίαν ἐντὸς ἄλλης· τὸ ἐγκλείειν, enclavement, πρᾶγμά τι ἐντὸς ἄλλου· § [ἐμπορ. ἐπὶ ἐπιστ. κλ.], remettre ci-inclus; renfermer ci-joint.

ἐγκλεσιά, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ ἐκκλησία.

ἐγκλεσιάχ(σ)κομαι, [διάλ. Οἰνόης] ἐκκλησιάζομαι, χρόν. πρωτ. ἐγκλεσιασκούμουν, ἐγκλεσιάχτα.

ἔγκλημα, ατος, τό· γενικῶς λέγεται τὸ ἀδίκημα, παρανόμημα, πλημμέλημα, délit, n. m. ὅπερ εἶνε ἀθέμιτος πρᾶξις δι' ἧς παραβιάζεται ὁ νόμος· βλ. καὶ παρανόμημα. Τὸ ἔγκλημα λέγεται ἐπίσης γενικῶς crime, n.m. (εἰδικώτερον ὅμως ἡ γαλ. αὕτη λέξις σημαίνει κακούργημα), καλεῖται δὲ οὕτω βαρεῖα ἀθέμιτος πρᾶξις δι' ἣν ὁ νόμος ἐπιβάλλει ἐγκληματικὴν ποινὴν (peine criminelle); ‖ τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, le corps du délit; ‖ τὸ μόνον του ἔγκλημα εἶνε ὅτι, tout son crime est de; ‖ τρομερὸν (φρικῶδες) ἔγκλημα, un crime horrible; ‖ — καθοσιώσεως, crime de lèse-majesté = ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας, ὅπως τοιοῦτόν τι εἶνε ἡ προσβολὴ κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ βασιλέως.

ἐγκληματίας, ου, ὁ· criminel, elle; ὁ ἔνοχος, coupable, de crime; ὁ διαπράξας ἔγκλημά τι, ὅστις ὅμως μετὰ τὴν καταδίκην του διὰ τὸ διαπραχθὲν κακούργημά (crime) καλεῖται κακοῦργος (criminel); ‖ γυνὴ ἐγκληματίας, une femme criminelle; ‖ οἱ ἐγκληματίαι, les criminels; ‖ μέγας ἐγκληματίας, grand criminel.

ἐγκληματικός, ή, όν· criminel, elle, ὁ δι' ἐγκλήματος κηλιδωθείς, entaché de crime; ὁ ὑπὸ τῆς ἰδέας τοῦ ἐγκλήματος ἐμπνευσθείς, inspiré par une pensée de crime; ἐγκληματικὸς σκοπός, dessein criminel; ἐγκληματικαὶ σχέσεις, rapports criminels; ἐγκληματικὸς ἔρως, amour criminel. § ἐγκληματικός, criminel, ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὸ ἔγκλημα, ὁ συλλαμβάνων ἐν νῷ ἢ ὁ ἐκτελῶν αὐτό· ἐγκληματικὴ καρδία, cœur criminel; ἐγκληματικαὶ χεῖρες, mains criminelles. § —, délictueux, euse; τὸ ἔχον γενικῶς τὸν χαρακτῆρα ἐγκλήματος καὶ μερικώτερον πλημμεληματώδης, ες· βλ. ἔγκλημα· ‖ ἐγκληματικὴ πρᾶξις, acte ou fait délictueux; ‖ ἐγκληματικὴ πρόθεσις, intention délictueuse (criminelle).

ἐγκληματικότης, ητος, ἡ· criminalité, n. f. αἱ περιστάσεις αἱ δίδουσαι εἰς πρᾶξιν τινὰ τὸν χαρακτῆρα ἐγκλήματος, καθὼς καὶ ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπηγορευμένου. § —, criminalisme, n. m. σύστημα ἐγκληματικότητος· ὄψις ὑφ' ἣν παρουσιάζεται ἐγκληματική τις πρᾶξις.

ἐγκληματικῶς, [ἐπίρ.] criminellement,

adv. κατὰ τρόπον ἐγκληματικόν, d'une façon criminelle ; || καταχρᾶσθαι ἐγκληματικῶς τῆς ἰσχύος, abuser criminellement de sa force. § [νομ.] ὡς ἐγκληματικόν, au criminel; καταδιώκω, δικάζω τινὰ ὡς ἐγκληματίαν, poursuivre, juger criminellement quelqu'un.

ἐγκληματέω, καὶ

ἐγκληματῶ, μέλ. ήσω, διαπράττω ἔγκλημα, commettre un crime.

ἔγκλησις, εως, ἡ· τὸ ἐνοχοποιεῖν, κατηγορεῖν τινα, ἡ κατηγορία, accusation, n. f. plainte, n. f. ἤτοι κατηγορία προφορικὴ ἢ ἔγγραφος ἐπιδιδομένη κατά τινος, ἤτοι ἡ ἔγκλησις· νομικῶς δὲ καλεῖται οὕτως ἡ μήνυσις δι' ἧς ὁ διὰ τῆς ἐκτελέσεως κακουργήματος, πλημμελήματος ἢ πταίσματος παθών, ἢ οἱ νόμιμοι αὐτοῦ ἀντιπρόσωποι ἐπικαλοῦνται τὴν παρὰ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς καταδίωξιν καὶ τιμωρίαν τοῦ ἀδικήσαντος· ὁ παθὼν δικαιοῦται νὰ ἐναγάγῃ τὸν ὑπαίτιον ἤτοι τὸν ἀδικήσαντα καὶ ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων· || ἐγκαλέω-ῶ, porter plainte; || ἔγκλησις = κλήτευσις, intimation ; || κατ' ἔγκλησιν τοῦ παθόντος, sur la plainte de la partie lesée.

ἔγκλιμα, ατος, τό· τὸ λαβὸν κλίσιν, ἡ κλίσις (τῶν ἐδαφῶν, κτλ.) inclinaison, n. f.

ἐγκλιματίζω, μέλ. ίσω, acclimater, συνηθίζω τινὰ εἰς τὸ κλίμα (ἄνθρωπον, φυτόν, ζῷον), accoutumer un homme, une plante, un animal aux influences d'un nouveau climat. § ἐγκλιματίζομαι, s'acclimater ; συνηθίζω εἰς τὸ νέον κλίμα, s'habituer à un nouveau climat. § [μεταφ.] λαμβάνω ταχέως τὰς νέας ἕξεις· || δυσκόλως θὰ δυνηθῶ νὰ ἐγκλιματισθῶ, j'aurai de la peine à m'acclimater.

ἐγκλιματίσιμος, ος, ον· acclimatable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ ἐγκλιματισθῇ, qui peut être acclimaté ; ὁ εὐκόλως ἐγκλιματιζόμενος, qui s'acclimate facilement.

ἐγκλιμάτισις, εως, ἡ· καὶ

ἐγκλιματισμός, οῦ, ὁ· acclimatation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκλιματίζειν ἢ ἐγκλιματίζεσθαι, action d'acclimater ou de s'acclimater. § —, acclimatement, n.m. ἡ ἕξις τοῦ ἵππου εἰς κλίμα ἄλλο ἢ ἐκεῖνο εἰς ὃ ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη.

ἐγκλίνω, μέλ. ινῶ· θὰ ἐγκλίνω (κλίνω) πρός τι, incliner ; γέρνω, pencher ; || [ἰδίως ναυτ.] incliner, κοινῶς γέρνω, συνώνυμον τοῦ τοιχίζω (ἐπὶ πλοίου), donner de la bande. § [γραμμ.] ἐγκλίνω, κλίνω ὄνομα ἢ ῥῆμα, incliner ; ἐγκλίνομαι, s'incliner. § [μέσ. γραμμ.] ἐγκλίνομαι, être enclitique ; δίδω εἰς λέξιν προηγουμένην τὸν τόνον τῆς ἑπομένης ἐγκλιτικῆς· || ἐγκλινόμενος, η, ον· enclitique, adj.

ἔγκλισις, εως, ἡ· τὸ κλίνειν πρός τι, κάμπτεσθαι, inclination, n. f. penchement, n. m. || ἔγκλισις = κλίσις, inclinaison, n. f. βλ. λέξιν· || [ναυτ.] ἡ κλίσις, inclinaison, n.f. π. χ. ἡ κλίσις τοῦ πλοίου, inclinaison d'un navire ; βλ. κλίσις. § ἡ ἔγκλισις τοῦ τόνου, inclinaison de l'accent ; βλ. ἐγκλίνω· ἐπίσης τὸ κλίνειν ὄνομα, inclinaison [d'un nom], τὸ κλίνειν ῥῆμα, ὁ τρόπος καθ' ὃν κλίνεται, mode, n. m. [d'un verbe]. § [ἀστρ.] inclinaison, n. f. ἔγκλισις (μαγνητική) ἢ ἔγκλισις τοῦ μαγνήτου, inclinaison (magnétique) ou inclinaison de l'aiguille aimantée, ou inclinaison de l'aimant. Ἡ μαγνητικὴ βελόνη ἀρτωμένη ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ βάρους της ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐγκλίνηται ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα, συνεπῶς ἔγκλισις καλεῖται ἡ γωνία ἣν ὁ ἄξων μαγνητικῆς βελόνης στρεπτῆς ἐν τῷ ἐπιπέδῳ τοῦ μαγνητικοῦ μεσημβρινοῦ περὶ ἄξονα ὁριζόντιον, διερχόμενον διὰ τοῦ κέντρου τοῦ βάρους αὐτῆς σχηματίζει μετὰ τοῦ ὁρίζοντος, νεύοντος πρὸς τὸ ἔδαφος ἐν μὲν τῷ βορείῳ ἡμισφαιρίῳ τοῦ βορείου τῆς βελόνης ἄκρου, ἐν δὲ τῷ νοτίῳ τοῦ νοτίου· ἡ ἔγκλισις μετρεῖται κάτωθεν τοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου τοῦ διερχομένου διὰ τοῦ σημείου τῆς ἀρτήσεως· βλ. καὶ βελόνην μαγνητικήν. § ἔγκλισις (λέγεται ἐπὶ πυξίδων), inclinaison, n. f. ἡ γωνία ἡ σχηματιζομένη ὑπὸ τῆς μαγνητικῆς βελόνης καὶ τοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου τοῦ διερχομένου διὰ τοῦ σημείου τῆς ἐξαρτήσεώς των.

ἐγκλιτικός, ή, όν· ὁ ἔχων κλίσιν, ὁ κλίνων, ὁ κλινόμενος, qui incline, ou qui s'incline ; [γραμμ.] enclitique ; βλ. καὶ ἐγκλίνω. § ἐγκλιτικὴ πυξίς, boussole d'inclinaison; βλ. πυξὶς ἐγκλιτική.

ἐγκλύζω, μέλ. ίσω, ἐσωτερικῶς πλύνω (εἰσάγω) διὰ κλυστηρίου (σύριγγος), seringuer (κλύζω)=κλυστήριον βάλλω.

ἔγκλυσις, εως, ἡ· injection, n. f. ἡ εἰσαγωγὴ διὰ τῆς σύριγγος ἢ τοῦ κλυστηρίου ὑγροῦ εἴς τι.

ἐγκοιλαίνω, μέλ. ανῶ, θὰ ἐγκοιλάνω, ἐντὸς κοιλαίνω, σκάπτω, creuser en dedans.

ἐγκοίλιος, ος, ον· ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ εὑρισκόμενος, qui est dans le ventre ; || [οὐσ.] τὰ ἐγκοίλια=τὰ ἐντόσθια, ἔντερα, les entrailles. § [ναυτ.] [οὐδ. οὐσ.] ἐγκοίλιον, τό· membre, n. m. (d'un navire), κοινῶς τὸ στραβόξυλον [αἱ ἐν τῷ πλοίῳ πλευραί (στραβόξυλα) ἐν τῷ σκελετῷ]· καλεῖται οὕτως ὁ νομεὺς (couple) μικροῦ πλοίου ἢ λέμβου· || ἐγκοίλια πλατάνου, membres de platane ; || ἐγκοίλια πτελέας, membres d'orme; || ἐγκοίλια πεύκου, membres de pin.

ἔγκοιλος, ος, ον· ὁ ἐντὸς κοῖλος, creux en dedans, ἢ ἁπλῶς κοῖλος, βαθουλός, creux, e ; || ἔγκοιλοι ὀφθαλμοί, des yeux creux=βαθουλοί, ὀφθαλμοὶ βαθέως ἐγκείμενοι· || τὰ ἔγκοιλα=τὰ κοιλώματα, βαθουλώματα τῆς γῆς, les cavités (de la terre); || ἔγκοιλον (τμῆμα), τὸ κοῖλον, partie creuse ; τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ εἶνε τὸ ἔμπλεον, τὸ πλῆρες (partie pleine).

ἐγκολαπτός, ή, όν· ἐντὸς χαραγμένος, gravé dans ; ἐντὸς ἐσκαμμένος, σκαλισμένος, insculpté, ée; || [μεταφ.] προσαπτός, ὁ προσκεκολλημένος, attaché, ée.

ἐγκολάπτω, μέλ. άψω, ἐντὸς σκάπτω, ἐγχαράττω, graver dans ; ἐνσκαλίζω, inscul-

pter ; ἐναρμόζω, ἐνθέτω, encastrer ; ἐγκολλῶ, incruster ; || [συνηθ. μεταφ.], προσκολλῶ, προσάπτω, attacher ; προξενῶ, faire.

ἐγκόλαψις, εως, ἡ· ἡ χάραξις εἴς τι· || [μεταφ.] ἡ πρόσαψις· || ἡ ἐγκόλλησις· βλ. λέξεις.

ἐγκολλάω-ῶ, μέλ. ήσω· κολλῶ εἴς τι, encoller ; ἐπαλείφω μὲ κόλλαν· ἐγκολλῶ πρὸς στολισμόν, incruster ; || συνεπῶς ἐπενδύω· βλ. ἐγκόλλησις.

ἐγκόλλησις, εως, ἡ [οἰκοδ.], incrustation, n. f. χαλεῖται οὕτως ἡ ἐπικόλλησις, ἐπὶ τῶν τοίχων μικρῶν λιθίνων ἢ μαρμαρίνων πλακῶν ἢ ἄλλων ἐγκολλημάτων πρὸς στολισμόν, συνεπῶς ἡ ἐπένδυσις, incrustation.

ἐγκολπίας, ου, ὁ (ἄνεμος), vent du golfe; ἄνεμος ἐκ κόλπου προερχόμενος· βλ. ἄνεμος.

ἐγκόλπιον, ου, τό· τὸ ἐπὶ τοῦ κόλπου (τοῦ στήθους) φερόμενον, ce qu'on porte sur la poitrine ; φυλακτήριον, τὸ φυλακτόν, amulette, n. f. ἐγκόλπιον προσφιλῶν ἀντικειμένων, médaillon, n. m. κοινῶς τὸ **μεδαλιόν**· || **ἐγκόλπιον**, λέγεται ἐπίσης ὁ σταυρὸς ἢ ἡ μικρὰ εἰκὼν ἥντινα φέρουσιν οἱ ἀρχιερεῖς ἐξαρτωμένην ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ διὰ λεπτῆς ἁλύσου, croix pectorale [des prélats].

ἐγκόλπιος, ος, ον· ὁ ἐν τῷ κόλπῳ, τῇ ἀγκάλῃ εὑρισκόμενος, qui est dans le sein ; que l'on tient embrassé ; || ἐπίσης ὁ ἐν τῷ κόλπῳ, τῷ θύλακι εὑρισκόμενος, de poche ; || ἐγκόλπιον λεξικόν, dictionnaire de poche.

ἐγκολπόνομαι, καὶ

ἐγκολποῦμαι, μέλ. θήσομαι, παρ. ἐνεκολπώθην· εἰς τὸν κόλπον μου λαμβάνω, περιλαμβάνω, περιβάλλω, embrasser ; s'affilier ; καὶ ἐνίοτε προστατεύω, protéger ; || ἐνεκολπώθη τὴν γνώμην σου, il a embrassé votre opinion ; || ἐγκολποῦται ἀνθρώπους ἀναξίους τῆς φιλίας του, il s'affilie avec des gens qui ne méritent pas son amitié.

ἐγκοπεύς, έως, ὁ· ciseau. n. m. βλ. **σμίλη, ἐκκοπεύς,** κοινῶς τὸ **κοπίδι**· σφηνοειδὲς αἰχμηρὸν ἐργαλεῖον ἐκ χάλυβος, χρησιμεῦον εἰς κατεργασίαν σκληρῶν ὑλῶν, οἷον σιδήρου, μαρμάρου, ξύλου, κτλ. || ἐγκοπεύς, ὁ· fermoir, n. m. κοινῶς τὸ **κοπίδι**· σιδηροῦν ἐργαλεῖον ἐπίπεδον καὶ δίκοπον χρήσιμον διὰ τὴν ἐκλέπτυνσιν τῶν ξύλων· || — λοξότμητος, fermoir à nez rond ; οὗτινος τὸ κοπτερὸν ἄκρον εἶνε λοξότμητον ἵνα εἰσέρχηται εἰς τὰς εἰσεχούσας γωνίας· || — σιδηρόλαβος, fermoir en tige de fer ; || — ἔχων ξυλίνην λαβήν, fermoir emmanché.

ἐγκοπή, ῆς, ἡ· entaille, n. f. ἡ ἐντομή, incision, n. f. ἡ ἐκτομή, ἐκκοπή, κοινῶς **χαραγματιά**· ἐν τῇ ξυλουργικῇ χαλεῖται ἐντομὴ ἢ ἐκκοπή, entaille, n. f. κοινῶς τὸ **κόψιμο** (ἐν τῷ ναυτικῷ), ἡ κατασκευαζομένη ἐντομὴ εἰς ἓν ξύλον πρὸς εἰσαγωγὴν τοῦ ἄκρου ἑτέρου· || ὀδοντωτὴ ἐντομή, entaille en forme de dent ; || κυκλικὴ ἐντομή, entaille annulaire. § —, κοινῶς ἡ **κότσα**, coche, n. f. ἡ ἐντομή, **χαραγματιά**. § —, encoche, n. f. ἐντομή· || περικόχλιον μετ' ἐγκοπῆς, écrou à encoche ; || καμπτεγκοπή, ῆς, ἡ· encoche à retour d'angle; βλ. θάλαμος ῥυθμιστῶν εἰς ναύκλαστρον Οὐάϊτχετ· || —, ἀνάτρησις, mortaise, n.f. || —, βλ. ἐντομή, rainure, n. f. || — κατὰ μῆκος τῶν ἰνῶν (ξύλου), rainure à bois debout ; || σκοπευτικὴ ἐγκοπή, rainure de pointage ; βλ. κατωτέρω· || ἀσφαλιστικὴ ἐγκοπή, rainure de sûreté ; || — ἑλικοειδής, rainure hélicoïdale ; || —, cran, n. m. μικρά τις ἐντομὴ ἐπὶ μεταλλικοῦ τεμαχίου· || ἀνασταλτικὴ ἐγκοπή, cran d'arrêt ; || — ἀφέσεως (ἐπὶ τῆς σφύρας ὅπλου), cran de départ ; || — καταβιβάσεως (ἢ καταπτώσεως), cran de l'abattu ; βλ. ὅπλον Γκρά, **σφῦρα**· || ἐντατικὴ ἐγκοπὴ (τῆς σφύρας), cran de l'armé ou de bandé; βλ. **ἔντασις**· || — κλισιοσκοπίου, cran de la hausse; || — σκοπευτική, cran de mire ἢ rainure de pointage, δι' ἧς σκοπεύεται τὸ πυροβόλον ἢ ὅπλον· || ἡ κινητὴ σκοπευτικὴ ἐγκοπή, cran de mire mobile (ἐπὶ τοῦ κλισιοσκοπίου, hausse) ; || ἀσφαλιστικὴ ἐγκοπὴ (σφύρας) cran de sûreté ou cran de repos ; βλ. εἰς ὅπλον Γκρά· εἶνε ἡ λεγομένη **ἀσφάλεια** τοῦ ὅπλου. || ἐγκοπή, ἡ· talon, n. αἱ ἐπὶ τοῦ ἄξονος ἐγκοπαὶ ἐφ' ὧν ἐπακουμβῶσιν οἱ τοῖχοι τοῦ κιλλίβαντος ἐμποδίζουσαι τὴν κατὰ μῆκος ὀλίσθησιν τοῦ ἄξονος.

ἐγκοπίς, ίδος, ἡ· échantillon de la taille, χαλεῖται τὸ ἕτερον τῶν σκελῶν τῶν **σκυτάλων**, κοινῶς ἡ **τσέτουλα** ξύλου, δηλ. διεσχισμένου κατὰ μῆκος καὶ ἐγκεκομμένου, οὗ τὸ ἄλλο σκέλος, μακρότερον τῆς ἐγκοπίδος καλεῖται **σύμβολον** (souche de la taille). Τὰ σκύταλα χρησιμεύουσιν εἰς σημείωσιν μικρῶν τοῦ καθημερινοῦ βίου συναλλαγῶν, τοῦ μὲν χορηγητοῦ κρατοῦντος τὸ σύμβολον, τοῦ δὲ ἀναλωτοῦ τὴν ἐγκοπίδα· κατὰ πᾶσαν δὲ χορήγησιν προσαρμόζονται τὰ δύο ξύλα καὶ γίνεται ἐπ' ἀμφοτέρων ἐντομή.

ἐγκόπτω, μέλ. όψω· entailler ; inciser ; χάμνω, χαράσσω ἐγκοπήν, βλ. **ἐγκοπή**.

ἐγκορόνω, [διάλ. Ἠπείρου] = κάμνω τινὰ νὰ δυσαρεστηθῇ, νὰ θυμώσῃ, ἤτοι ἐξοργίζω.

ἐγκόσμιος, ος, ον· ὁ ἐν τῷ κόσμῳ, qui est dans le monde ; mondain, e ; du monde; [ἐκκλ.] λαϊκός, laïc, laïque, ὁ μὴ ἱερωμένος, ὁ μὴ κληρικός· || τὰ ἐγκόσμια, les choses de ce monde ; || ἀπηρνήθη τὰ ἐγκόσμια, il a renoncé au monde.

ἐγκοχλιόω-ῶ, μέλ. ώσω, (ἐν κοχλίας, vis) (κατὰ τὸ ἐγγομφόω) κοινῶς **βιδόνω**.

ἐγκοχλίωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ βιδόνειν, action de visser ; vissage, n. m. κοινῶς ἡ **βίδωσις**, τὸ **βίδωμα**· || διὰ τὴν ἐγκοχλίωσιν, pour visser ; (τὸ ἐναντίον εἶνε **ἀποκοχλίωσις**, κοινῶς τὸ ξεβίδωμα, dévissage, n. m.)

ἐγκράτεια, ας, ἡ· tempérance. n. f. τὸ εἶναι τινὰ κύριον ἑαυτοῦ, modération d'un homme maître de soi ; συνεπῶς ἡ μετριότης, modération, n. f. ἡ ἐγκράτεια, σωφροσύνη, λιτότης, sobriété ; πρὸ πάντων ἡ μετριότης

εἰς τὰς κατ' αἴσθησιν ἡδονάς, continence, n. f. συνεπῶς ἡ **ἀποχή**, abstinence, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ σταθερότης, fermeté, n. f. ἡ ὑπομονή, patience, n. f. || ἡ σαρκικὴ ἐγκράτεια (ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν) λέγεται continence, n. f. || ἡ ἐγκράτεια εἶνε τροφὸς τοῦ πνεύματος, la tempérance est la nourrice de l'esprit ; || — γλώσσης, sobriété de la langue.

ἐγκρατεύομαι, μέλ. εὔσομαι, εἶμαι ἐγκρατής, μέτριος, κύριος ἐμαυτοῦ, avoir de la modération, de la sobriété, de la continence; ἀπέχω ἀπό τι, s'abstenir.

ἐγκρατής, ής, ές· ὁ ἔχων τὴν ὑπεροχήν, ὁ κύριος τινός, tempérant, e ; ὁ μέτριος, modéré, ée ; ὁ λιτός, σώφρων, sobre ; || ἐγκρατὴς λόγων, sobre en paroles ; || εἶνε πολὺ ἐγκρατής, il est très modéré ; || — σαρκικῶν ἡδονῶν, continent, e ; || καὶ ἐν γένει ὁ σταθερός, ferme; ὁ ἰσχυρὸς εἴς τι, puissant, e, fort en; ὁ κατέχων τι καλῶς, qui possède bien quelque chose ; || εἶνε ἐντελῶς ἐγκρατὴς τῆς γαλλικῆς γλώσσης, il possède parfaitement le français.

ἐγκρατῶς [ἐπίρ.], μετ' ἰσχύος, θελήσεως ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του ἢ τῶν ἄλλων, μετ' ἐγκρατείας, avec tempérance ; μετὰ μετριότητος, avec modération ; modérément ; λιτῶς, σωφρόνως, sobrement ; ἰσχυρῶς, puissamment.

ἐγκρεμός, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] (ἐγκρεμάννυμι) ὁ κρημνός· «ἀδᾶ ἐγκρεμὸς κ' ἐκεῖ χαταράχτε» = μεταξὺ σφύρας καὶ ἄκμονος· ἢ καὶ ἄλλως «μπροστὰ κρημνὸς καὶ πίσω ῥεῦμα».

ἐγκρίνω, μέλ. κρινῶ, θὰ ἐγκρίνω (κρίνω)· ἐντός τινος ἐκλέγω, διὰ τῆς ἐκλογῆς εἰς ἓν εἶδος παραδέχομαι, δέχομαι μεταξύ τινων, approuver ; ἐπικυρῶ, sanctionner ; ἐγκρίνω, ἐπισήμως ἐπιβεβαιῶ, ratifier; δέχομαι ὡς ἴδιον, παραδέχομαι, οἰκειοποιοῦμαι, adopter; ἐγκρίνω, δέχομαι εὐαρέστως, πρὸς εὐαρέσκειαν τινός, agréer ; εὑρίσκω καλόν, trouver bon; ἐγκρίνω κατόπιν ἐξετάσεως, (παρα)δέχομαι, admettre ; || — τὰ γενόμενα, j'approuve ce qui a été fait ; || ὁ ἡγεμὼν ἐνέκρινεν ὅσα ὁ ἀντιπρόσωπός του **ὑπεσχέθη**, le roi a sanctionné (ratifié) les promesses faites par son représentant ; || δύσκολον θὰ ἦνε νὰ ἐγκριθῇ ἡ πρότασίς σας, ce serait difficile de faire agréer votre proposition ; || ἐφάνη ἐγκρίνων ὅσα τοῦ ἔλεγον, il a semblé approuver ce que je lui disais ; || ἐὰν ἐγκρίνητε ἐπανέρχομαι, je reviendrai si vous le trouvez bon ; || ἡ αἴτησίς του δὲν δύναται νὰ ἐγκριθῇ, sa requête ne peut être admise.

ἔγκρισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκρίνειν (γενικῶς), approbation, n. f. λέγεται πρᾶξις διοικητική, δι' ἧς ἀναγνωρίζεται ὑπ' ἀρχῆς τινὸς ἢ ὑπ' ἄλλης κατωτέρας ἢ ἰδιώτου γενόμενον ἢ προτεινόμενον, ὡς π. χ. ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἀρχῶν, κτλ. συνεπῶς ἔγκρισις=ἐπικύρωσις, sanction, n. f. ἢ ratification, n. f. ὅπως εἶνε ἡ ἐπικύρωσις ἀποφάσεως, νόμου ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος τοῦ κράτους· || — ἐν **γένει** ἡ παραδοχή, admission, n. f. ἐπίσης agrément, n. m. || ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τῆς οἰκογενείας του, sans l'approbation (l'aveu) de sa famille ; || ἡ κατακύρωσις ἀπόκειται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ νομάρχου, l'adjudication est subordonnée à l'approbation du préfet ; || ἡ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἔγκρισις [νόμου, κτλ.], la sanction royale ; || πρὸ τοῦ διορισμοῦ πρεσβευτοῦ ζητεῖται ἡ ἔγκρισις τῆς οἰκείας κυβερνήσεως, avant la nomination d'un (de nommer un) ministre on demande l'agrément du gouvernement respectif.

ἔγκριτος, ος, ον· ἐκλελεγμένος, ἐξελεγμένος, choisi, e ; διακεκριμένος, distingué, ée ; ἐπίσημος, διάσημος, ἔγκριτος, notable ; || — λόγιος, homme de lettres distingué ; || [οὐσ.] οἱ ἔγκριτοι τῆς πόλεως, les notables (=προύχοντες) de la ville.

ἔγκρουσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκρούειν, action de pousser en dedans, d'enfoncer, de chasser ; βλ. καὶ **ἐγκρουστήρ**.

ἔγκρουσμα, ατος, τό· témoin, n. m. ἐν τῇ ὁπλοποιΐᾳ ἐν γένει λέγεται οὕτω κοίλωμα γινόμενον ὑπὸ τῆς σφύρας.

ἐγκρουστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ ἐκκρουστήρ, chasse, n. f. καὶ repoussoir, n. m. βλ. **ἐξωστήρ**· || ἐγκρουστήρ, ὁ· chasse, n. f. ἐργαλεῖον σιδηροῦν ἢ χαλύβδινον διαφοροτρόπως συνεστραμμένον κατὰ τὸ ἄκρον, χρησιμεῦον ἵνα γυρόσῃ (river) ἢ σφυροκοπῇ (refouler) εἰς τὰ μέρη ἔνθα δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ σφύρα. Ἐπίσης καλεῖται οὕτως ἡ **σφῦρα** (chien) τοῦ ὅπλου. Τὸ ἀποτέλεσμα καλεῖται ἐπίσης chasse, ἤτοι ἔγκρουσις, ὤθησις· || μέγας ἐγκρουστήρ, grosse chasse, ἡ μεγάλη σφῦρα· || λοξότμητος ἐγκρουστήρ, chasse à biseau, ἐργαλεῖον ὡς ὁ τετράγωνος ἐγκρουστὴρ (chasse -carrée) μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ κεχαλυβωμένη κεφαλὴ αὐτοῦ εἶνε κεκλιμένη· || — γάρνου, ἢ ἀτάρνου, ἢ δέστρου, chasse-boîte, n. m. ὁ χοινικοδιώκτης ἐργαλεῖον ἁμαξοπηγοῦ· || — ξύλινος, chasse-bondieu ; πεπλατυσμένον τεμάχιον ξύλου δι' οὗ οἱ ξυλουργοὶ πλήττουσι τοὺς ξυλίνους σφῆνας· || — καλύπτρου, chasse -calotte, n. f. || τετραγωνικὸς ἐγκρουστήρ, chasse-carrée ; σφῦρα μετὰ δύο τετραγωνικῶν κεφαλῶν, ἐξ ὧν ἡ μία εἶνε κεχαλυβωμένη, ἡ δὲ ἑτέρα οὐχί· || — σιδηρουργοῦ, chasse de forgeron, n. f. || σιδηροῦς ἐγκρουστήρ, chasse en fer ; || — πυροσωλῆνος, chasse fusée, n.m. || — ἐφηλίδων ἢ περονοπήκτης, chasse-goupille.

ἐγκρούω, μέλ. κρούσω, ἐντὸς τινός, εἴς τι κτυπῶ, πρὸς ὤθησιν εἰς τὰ ἐντός, π. χ. ἥλους, πασσάλους, κτλ. συνεπῶς ὠθῶ πρὸς τὰ μέσα, pousser en dedans ; ἐμπήγω, σπρώχνω μέσα, enfoncer ; καὶ ἐν γένει κτυπῶ ἐπί, frapper sur ; chasser ; βλ. καὶ **ἐγκρουστήρ**.

ἐγκρύπτω, μέλ. ύψω· κρύπτω ἐντός τινος, cacher (de) dans ; ἐγκλείω, περιέχω, περιλαμβάνω, renfermer, contenir.

ἐγκρύφιος, ος, ον· καὶ

ἔγκρυφος, ος, ον· ὁ ἐντὸς τινὸς κεκρυμμένος, caché, ée ; furtif, ive ; || — (ἧλος), prisonnier (clou); μικρὰ περόνη μεταλλικὴ ἢ

ξυλίνη δι' ἧς συνδέονται δύο μέταλλα ἢ ξύλα, ἐκγλυφομένου τοῦ ἄνω μέρους τοῦ μετάλλου ἢ ξύλου κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς περόνης, ἵνα ἡ κεφαλὴ αὐτῆς εἰσέλθῃ ἐν τῇ ἐκγλυφῇ καὶ μὴ ἐξέχῃ ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας· || γύρωμα ἔγκρυφον, rivure prisonnière ; καλεῖται οὕτω τὸ γύρωμα οὗτινος τὸ ἄκρον εἰσέρχεται ἐν τῇ ἐκγλυφῇ, μὴ ἐξέχον ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τοῦ μετάλλου, ὅπως εἴπομεν ἀνωτέρω.

ἐγκτάομαι-ῶμαι, μέλ. κτήσομαι, ἐντὸς τινός, ἀλλὰ πρὸ πάντων, εἰς ξένην χώραν ἀποκτῶ κτήματα, acquérir dans, ou posséder (des biens-fonds).

ἔγκτησις, εως, ἡ· τὸ δικαίωμα τοῦ ἀποκτᾶν κτήματα εἰς χώραν τινά, droit d'acquérir ou de posséder des biens-fonds dans un pays ; ἡ πρόσκτησις acquisition, n. f. ἡ κατοχή, possession, n. f. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐλέγετο ἔγκτησις τὸ δικαίωμα νὰ κέκτηται ξένος ἐν πόλει τινὶ κτήματα, καλούμενα ἐγκτήματα· ἐγκτηματικὸν ἐλέγετο ὁ κτηματικὸς φόρος ὃν κατέβαλε διὰ τὰ κτήματά του ὁ ἔν τινι δήμῳ ξένος δημότης (ἐγκεκτημένος).

ἐγκτητικός, ή, όν· ὁ ἐν τῇ (ἐγ)κτήσει ἀνήκων (ἐν τῷ τόπῳ, τῇ χώρᾳ), ἔγγειος, foncier, ère ; || ἐγκτητικοὶ φόροι, impôts fonciers (οἱ κτηματικοί).

ἔγκτητος, ος, ον· ὁ προσκεκτημένος, η, ον· acquis, e ; possédé, ée ; (ou qui peut l'être).

ἔγκυκλα, τά· [ναυτ. πυρ.] les circulaires ; ϐλ. ἔγκυκλον.

ἐγκύκλιος, ου, ἡ· circulaire, n.f. ὁμοιόμορφος γραπτὴ κοινοποίησις ἀποστελλομένη εἰς διαφόρους ἀρχὰς ἢ ἄτομα· || ἐκδίδειν ἐγκυκλίους, émettre des circulaires ; || — τοῦ Πάπα, encyclique du Pape ; || [ἐμπορ.] — (ἐπιστολή), circulaire, n. f. § ἐγκύκλιος, ος, ον· ὁ ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγύλος, rond, e ; κυκλικός, κυκλοτερής, circulaire, adj. || ἐγκύκλια μαθήματα = ἐγκύκλιοι σπουδαὶ ἢ ἐγκύκλιος παιδεία, les classes ; études classiques ; εἶνε ὁ κύκλος τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, περὶ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε ν' ἀσχοληθῇ πᾶς Ἕλλην εἰς τὴν νεότητά του πρὶν εἰσέλθῃ εἰς τὸν πολιτικὸν βίον, ἢ ἀφιερωθῇ εἰς ἰδιαιτέραν σπουδήν· || ἐγκύκλια μαθήματα γυμνασίου, les humanités.

ἔγκυκλον, ου, τό· circulaire, n.f. ἡ στεφάνη· κυκλικόν τι τμῆμα ἢ κυκλική τις μεταλλικὴ ῥάϐδος ἐφ' ἧς κυλινδοῦται τροχίσκος τις, ὅπως εἶνε οἱ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πλοίου, κάτωθεν μεγάλων θυρῶν, κτλ. § — βολῆς, circulaire de tir ; μεταλλικὸς ϐεϐαθμονομημένος κύκλος χρησιμεύων εἰς τοὺς σιδηροῦς θόλους (coupoles) διὰ τὴν κατὰ διεύθυνσιν σκόπευσιν· || ὀδοντωτὸν ἔγκυκλον, circulaire dentée.

ἐγκυκλοπαιδεία, ας, ἡ· ἐγκύκλιος παιδεία, encyclopédie, n. f. κυρίως καλεῖται τὸ σύνολον πάντων ὅσα δύναται νὰ μάθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἢ ἡ γνῶσις ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, μεταφορικῶς δὲ ἐγκυκλοπαιδεῖαι καλοῦνται τὰ ἔργα ἅτινα πραγματεύονται ἢ μᾶλλον ἀξιοῦσι νὰ πραγματευθῶσι περὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων. Ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν λαμϐάνεται ἡ λέξις ὅταν λέγωμεν ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά, ἤτοι λεξικὰ πραγματευόμενα κατ' ἀλφαϐητικὴν σειρὰν τῶν λέξεων περὶ ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων. Μερικώτερον δὲ καλοῦμεν ἐγκυκλοπαιδείας καὶ ἐγκυκλοπαιδικὰ συγγράμματα, τὰ πραγματευόμενα περὶ ὅλων τῶν μερῶν μιᾶς ἐπιστήμης ἢ σειρᾶς γνώσεων, οὕτως ἔχομεν ἐγκυκλοπαιδείαν τῶν πρακτικῶν γνώσεων, ἐγκυκλοπαιδείαν τῆς χημείας, κτλ. || — τοῦ δικαίου, encyclopédie de droit, καλεῖται οὕτως ἡ καθολικὴ καὶ πλήρης μελέτη τοῦ ἑνιαίου ὀργανικοῦ συστήματος τῆς περὶ τοὺς νόμους ἐπιστήμης· ἡ ἐγκυκλοπαιδεία τοῦ δικαίου παρίστησι τὴν περίληψιν τῆς ἐπιστήμης ταύτης· || στρατιωτικὴ ἐγκυκλοπαιδεία, encyclopédie militaire εἶνε ϐιϐλίον πραγματευόμενον ἁπάσας τὰς στρατιωτικὰς ἐπιστήμας. Τοιοῦτόν τι ϐιϐλίον δὲν ὑπάρχει μέχρι τῆς σήμερον πλῆρες ὡς ἐκ τῆς διηνεκοῦς προόδου τῶν στρατιωτικῶν ἐπιστημῶν.

ἐγκυκλοπαιδικός, ή, όν· encyclopédique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν· ὁ ἔχων ἐγκυκλοπαιδικὰς γνώσεις· || λεξικὸν ἐγκυκλοπαιδικόν, dictionnaire encyclopédique ; || εἶνε ἐγκυκλοπαιδικὸς ἄνθρωπος, il est très encyclopédique=il possède des connaissances en tout genre.

ἐγκυκλοπαιδικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐγκυκλοπαιδικόν, d'une manière encyclopédique.

ἔγκυκλος, ος, ον· ὁ ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγύλος, rond, e; κυκλοτερής, circulaire, adj. § [νεοελλ.] ὁ ἔγκυκλος (χορός), le cotillon ; ϐλ. κοτιγιόν.

ἐγκυμονέω καὶ

ἐγκυμονῶ, μέλ. ήσω· ἐγκύμων εἰμί, εἶμαι ἔγκυος, être ou devenir grosse (enceinte) ; porter dans son sein ; κυρίως καὶ μεταφορικῶς· || [μεταφ.] être gros de ; couver ; || τὸ νέφος αὐτὸ ἐγκυμονεῖ θύελλαν, c'est une nuée grosse d'orage ; || τὸ παρὸν ἐγκυμονεῖ τὸ μέλλον, le présent est gros de l'avenir ; || τὸ πνεῦμά του ἐγκυμονεῖ σχέδια ἐκδικήσεως, son esprit couve des projets de vengeance.

ἐγκυμόνησις, εως, ἡ· ἡ σύλληψις, ἐγκυμοσύνη, ἐγγαστρία, grossesse, n. f. ἡ κύησις, gestation, n. f.

ἐγκυμοσύνη, ης, ἡ· ἡ ἐγκυμόνησις, ἐγγαστρία, grossesse, n. f.

ἐγκύμων, ων, ον· γεν. ονος, ἔγκυος περὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων· περὶ φυτῶν γόνιμος, fertile.

ἔγκυος, ος, ον· περὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων, plein, e ; gros, osse ; || συνήθως εἰς τὸ θηλ. (περὶ γυναικός), enceinte, grosse ; || εἶνε ἔγκυος [κατ' εὐφημ.] elle est en position [intéressante]. § [ἐπὶ ζῴων ἐν.] pleine.

ἐγκύπτω, μέλ. ύψω, κύπτω εἴς τι, ἐπί τινος, ϐλέπω ἐντός, ἐπιμελοῦμαι τινός, s'appliquer ; ἐπιδίδομαι εἴς τι, s'adonner ; ἐξε-

τάζω τι μετὰ προσοχῆς, examiner attentivement ; ἐμβαθύνω εἴς τι, approfondir ; || ἐνέκυψεν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, il s'est appliqué à la philosophie ; || δὲν ἐνέκυψεν ἀρκούντως εἰς τὸ θέμα του, il n'a pas suffisamment approfondi son sujet.

ἔγκυρος, ος, ον (ἐν κῦρος), ὁ ἔχων κῦρος, ἀξίαν τινά, ἰσχυρός, valable, valide ; || — ἐξόφλησις, quittance valable ; || ἔγκυρον συμβόλαιον, contrat valide (valable) ; || τὸ ἔγγραφον τοῦτο δὲν ἰσχύει, δὲν ἔχει κῦρος, εἶνε ἄκυρον δὲν εἶνε δεκτόν, cet acte n'est pas valable ; || ἔγκυρος διαθήκη, testament valable ; || βάπτισμα, γάμος ἔγκυρος (ἔχων κῦρος, νόμιμος), baptême, mariage valide ; || [οὐδ. οὐδ.] τὸ ἔγκυρον, la validité ; || τὸ ἔγκυρον τοῦ γάμου, la validité du mariage.

ἐγκύρως, [ἐπίρ.] μετὰ κύρους, ἐννόμως, valablement ; ἀνήλικος δὲν δύναται νὰ συμβληθῇ ἐὰν δὲν ἐξουσιοδοτηθῇ ἐγκύρως, un mineur ne peut pas contracter, s'il n'est pas valablement autorisé. § νομίμως, ἐγκύρως, validement ; || δὲν δύνανται νὰ συμβληθῶσι νομίμως μετ' ἀνηλίκου, on ne peut contracter validement avec un mineur.

ἐγκωμιάζω, μέλ. άσω, πλέκω, κάμνω τὸ ἐγκώμιον τινός, λέγω περὶ αὐτοῦ ἐπαίνους, faire l'éloge (βλ. ἐγκώμιον)· ἐπαινῶ, louer ; ἐγκωμιάζω, louanger ; célébrer ; préconiser; prôner ; ἐγκωμιάζω ἐμαυτόν, s'élogier || ἐγκωμιάζει ἑαυτὸν διὰ τῆς ἐφημερίδος του, il s'élogie dans son propre journal ; || τὸν ἐγκωμιάζουν ὡς μεγαλοφυΐαν, on le prône comme un génie ; || δὲν ἔπαυε νὰ σᾶς ἐγκωμιάζῃ, il ne tarissait pas sur vos louanges.

ἐγκωμιαστής, οῦ, ὁ· ὁ ἐγκωμιάζων, louangeur, euse; prôneur, euse ; ὁ πανηγυρικός, panégyrique (βλ. καὶ ἐγκώμιον)· θυμιαστικός, ὁ θυμιάζων, encenseur, n. (διὰ τὰ δύο γένη).

ἐγκωμιαστικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐγκώμιον ἢ ὁ δυνάμενος νὰ ἐγκωμιασθῇ, élogieux, euse ; ἐπαινετικός, laudatif, ive ; πανηγυρικός, panégyrique ; βλ. καὶ ἐγκώμιον.

ἐγκωμιαστικῶς, [ἐπίρ.] δι' ἐγκωμίων, en termes élogieux ; élogieusement.

ἐγκωμιαστός, ή, όν· ἄξιος ἐγκωμίων, digne de louange, d'éloge.

ἐγκώμιον, ου, τό· ὁ ἔπαινος, éloge, n. m. louange, n. f. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐγκώμιον, louange, ἐλέγετο τὸ ᾆσμα μεθ' οὗ συνώδευε τὸν ἐν ἀγῶνι νικητὴν ἡ πανηγυρικὴ συνοδεία (κῶμος)· κατόπιν ὅμως ἡ λέξις μετέπεσεν εἰς τὴν καὶ σήμερον διατηρουμένην σημασίαν παντὸς ἐν γένει ἐπαινετικοῦ ᾄσματος ἢ λόγου ἢ συγγράμματος, ἐξ οὗ **ἐγκώμιον** = ἔπαινος, éloge. Ὁ πανηγυρικός, panégyrique, εἶνε ἐγκώμιον, éloge, μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐξάρσεως (exaltation) ; ὁ ἔπαινος, ἐγκώμιον (éloge) δύναται νὰ συνοδεύηται καὶ ὑπὸ ἐπιτιμήσεως, ἥντινα ἀποκλείει ὁ πανηγυρικὸς (panégyrique). Τὸ ἐγκώμιον (éloge) δύναται νὰ ᾖ μερικόν· π.χ. **ἐγκωμιάζουσι** (on fait l'éloge) τὴν διαγωγὴν ἀνθρώπου τινὸς διά τινα περίστασιν, ἐν ᾧ γενικῶς δὲν ὑπολήπτονται τὸν χαρακτῆρά του, τὴν γενναιοφροσύνην του, οὔτε τὸ πνεῦμά του. Ὁ **πανηγυρικὸς** (panégyrique) εἶνε γενικός, ἀπόλυτος, περιλαμβάνει ἅπαντας τοὺς ἰδιαιτέρους χαρακτηρισμοὺς ἀνθρώπου τινὸς καὶ ἅπασαν τὴν ἰδιαιτέραν του διαγωγήν. Τὸ ἐγκώμιον δύναται νὰ ᾖ ἀληθές, ἔστω καὶ ἐὰν πρόκειται περὶ ἧττον ἀξιεπαίνου ἀνδρός. Ὁ πανηγυρικὸς εἶνε δύσκολον νὰ μὴ ἦνε ὑπερβολικός, ἔστω καὶ ἐὰν πρόκειται περὶ τοῦ σπουδαιοτέρου ἀνδρός. Τὸ πλεῖστον τῶν ἀκαδημαϊκῶν **ἐγκωμίων** εἶνε **πανηγυρικοί**, la plupart des éloges académiques sont des panégyriques.

ἔγκωπον, τό· [ναυτ.], dame, n. f. (d'une embarcation) ; ἐγκοπὴ ἐπὶ τῆς σελίδος (fargue) λέμβου πρὸς ὑποδοχὴν τῆς κώπης· ὑπάρχουσι καὶ ἔγκωπα μετὰ σκαλμῶν (tolets).

ἐγλενδίζω, [δημ.] γλεντῶ, βλ. καὶ διασκεδάζω.

ἐγλενιός, ὁ· [δημ.] σφένδαμνος τῆς Κρήτης, érable de Crète.

ἐγλεντζές, ὁ· [δημ.] εὔθυμος, διασκεδαστικὸς ἄνθρωπος, homme divertissant (amusant) ; εὔθυμος σύντροφος, joyeux compagnon; βλ. διασκεδαστής, εὐωχητής.

ἐγλυμμένος, η, ον· évidé, ée ; ὁ γεγλυμμένος, ὁ ἔχων γλυφάς, ὁ ἐκτετορευμένος.

ἔγνεμμα(ν), τό· (ἐκ-νευμα) [διάλ. Οἰν.], νεῦμα, νεῦσις.

ἐγνεύω, (ἐκ-νεύω) [διάλ. Οἰνόης], ἐκνεύω, νεύω.

ἔγνοια, ἡ· [δημ.] ἡ μέριμνα, ἡ φροντίς, soin ; souci ; βλ. καὶ **ἔννοια.**

ἐγνοιάζομαι, [δημ.] λαμβάνω ἔννοιαν, φροντίδα, avoir (prendre) soin ; soigner ; se soucier ; βλ. **ἐννοιάζομαι.**

ἐγρετίδικος, η, ον· [δημ.] ὁ **ἀφαιρετός,** volant, e ; βλ. λέξιν· ὁ **πρόσθετος,** postiche, n. m. ὁ τυχαῖος, προσωρινός, de fortune ; || — τρίγχος, βλ. **ἀφαιρετὸν ἀκάτιον.**

ἐγρηγορέω, βλ. **ἐγρηγορῶ.**

ἐγρηγόρησις, εως, ἡ· βλ. ἐγρήγορσις.

ἐγρηγορικός, ή, όν· ἄγρυπνος, qui veille ; vigilant, e ; πρὸ πάντων ὅ,τι γίνεται ἐν καταστάσει ἐγρηγόρσεως.

ἐγρήγορος, ος, ον· ἔξυπνος, ἄγρυπνος, éveillé, ée; vigilant, e.

ἐγρήγορσις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἦνε τις ἔξυπνος, ἄϋπνος, veille, n. f. (ἀντίθετον τῷ ὕπνος)· || μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως, entre la veille et le sommeil ; || [μεταφ.] ἡ ἐπαγρύπνησις, μεγάλη προσοχή, vigilance, n. f. § [ναυτ.] ἐγρήγορσις (**ἐν τῷ στρατῷ τῆς ξηρᾶς** λέγουσι γρηγορῆτε !) bon-quart ; οὕτω φωνάζουσιν οἱ σκοποὶ πολεμικῶν πλοίων (φυλακῶν, φρουρίων, κτλ.) καθ' ἡμίσειαν ὥραν, εἰς ἔνδειξιν ὅτι ἐγρηγοροῦσι τὴν νύκτα.

ἐγρηγορῶ (έω), μέλ. ήσω, εἶμαι ἔξυπνος, ἄγρυπνος, veiller ; βλ. καὶ γρηγορῶ.

ἐγχάραγμα, ατος, τό· τὸ ἐντμηθέν, ἐνσκαφέν, ἡ ἐγκοπή, entaille, n. f. ἐντομή,

incision, n. f. ὀδόντωμα, ἐγχάραγμα, endenture, n. f.

ἐγχαρακτική, ῆς, ἡ· gravure, n. f. βλ. χαρακτική.

ἐγχάραξις, εως, ἡ· τὸ ἐγχαράττειν, χαράσσειν, ἐντέμνειν, κτλ. action d'entailler (de graver; de tracer); ἐγκοπή, entaille; ἐντομή, incision; χάραξις, gravure; ‖ ἐγχάραξις κοχλιῶν, βλ. ἐγχαράσσω.

ἐγχαράσσω (άττω), μέλ. άξω· ἐντὸς σκάπτω, χαράσσω, graver καὶ tracer; βλ. καὶ χαράσσω καὶ χαρακτική· ‖ — εἰκόνα ἐπὶ ξύλου, graver un dessin sur bois; ‖ [μεταφ.] τοῦτο ἐνεχαράχθη βαθέως εἰς τὴν μνήμην μου, cela s'est profondément inculpé (gravé; imprimé) dans ma mémoire; ‖ endenter = ὀδοντόω· ‖ ἐγχαράττω που = ἐκτυπόω, imprimer; ‖ ἐγχαράττω τοὺς κοχλίας, fendre les vis; καὶ ἡ ἐγχάραξις τῶν κοχλιῶν, action de fendre les vis.

ἐγχείρημα, ατος, τό· τὸ ἐπιχειρεῖν, ἀρχίζειν τι. ἡ ἐπιχείρησις, entreprise, n. f.

ἐγχείρησις, εως, ἡ· τὸ ἐπιλαμβάνεσθαι πράγματος τινός, τὸ ἐπιχειρεῖν τι, παρὰ ἰατροῖς ἰδίως τρόπος μεταχειρίσεως, opération, n.f.= ἐγχείρισις, ἡ χειρουργία.

ἐγχειρητική, ῆς, ἡ·=ἐγχειριστική.

ἐγχειρίδιος, ος, ον· ὁ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενος, que l'on tient (que l'on porte) à la main; ὅθεν οὐσ. τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ μαχαῖρι, poignard, n. m. couteau, n. m. κοινῶς ὁ λάζος· ‖ ἐγχειρίδιον, poignard, λέγεται ὅπλον μετὰ λαβῆς ἢ εἶδος μαχαιρίου μετὰ βραχέος ἐλάσματος, αἰχμηροῦ καὶ κοπτεροῦ· ‖ ἐγχειρίδιον ἐλέους, poignard de miséricorde; βλ. **ξιφίς**, dague, n. f. ‖ ἐγχειρίδιον ὅπλον· βλ. **ὅπλον.** § ἐγχειρίδιον, ἡ λαβή, manche, n. m. ‖ ἐγχειρίδιον κώπης, manche [d'aviron] ou poignée; κοινῶς τὸ **χερούχι,** ἤτοι τὸ ἄνω μέρος ἐφ' οὗ ἐνεργοῦσιν οἱ βραχίονες· ἡ καθ' αὐτὸ λαβὴ τῆς κώπης. § manuel, n. m. πρόχειρον βιβλίον τῆς τσέπης, livre portatif; livre de poche; ‖ ἐγχειρίδιον φιλοσοφίας, manuel de philosophie.

ἐγχειρίζω, μέλ. ίσω, θέτω εἰς τὰς χεῖρας τινός, βάλλω εἰς τὸ χέρι, remettre (en propres mains); παραδίδω τινί, délivrer; livrer; ὁ υἱός μου θὰ σᾶς ἐγχειρίσῃ δύο ἐπιστολάς, mon fils vous remettra deux lettres; ‖ [ἐμπορ.] ἐγχειρίζω, παρουσιάζω (πρός τινα) ἐπιστολήν, présenter une lettre; ‖ ἐγχειρίζω=**μεταδίδω,** transmettre; passer; ἐγχειρίζω τι εἰς τὸν πλησίον, passer un objet à son voisin. § [χειρουρ.] ἐκτελῶ ἐγχείρισιν, opérer, faire une opération, χειρουργῶ.

ἐγχείρισις, εως, ἡ· καὶ ἐγχειρισμός, τὸ ἐγχειρίζειν, remise, n. f. [d'un paquet; etc.]: ἡ παράδοσις ἀντικειμένου τινὸς εἴς τινα, livraison, n.f. § [χειρουρ] — καὶ ἐγχείρησις ἐκ τοῦ ἐγχειρέω), opération, n.f. (chirurgicale)· ἐπέμβασις τοῦ χειρούργου ἰατροῦ διὰ τῆς χειρουργίας ἐπί τινος ἀσθενοῦς· ἀποτυγχάνειν ἐγχείρισιν, manquer une opération; τοῦ ἔκαμαν ἐγχείρισιν, on l'a opéré. Ἄλλοτε διέκρινον τὰς ἐγχειρίσεις ὡς ἑξῆς: ἔλεγον προκειμένου περὶ διαχωρίσεως τῶν ἱστῶν, **διαίρεσις** (dierèse); περὶ ἑνώσεως κεχωρισμένων μερῶν, **σύνθεσις** (syntèse); περὶ ἀφαιρέσεως μέρους τινός, **ἐξαίρεσις** (exerèse); περὶ προσθήκης ἢ ἐφαρμογῆς, **πρόσθεσις, πρόσθεμα** (prothèse).

ἐγχειριστής, οῦ, ὁ· χειροῦργος ἰατρὸς ὁ ἐκτελῶν ἐγχείρισιν, opérateur, n. m. médecin chirurgien qui fait une opération, οὗτινος ἡ εἰδικότης εἶνε τὸ νὰ ἐκτελῇ ἐγχειρίσεις.

ἐγχειριστική, ῆς, ἡ· médecine opératoire=ἡ χειρουργική, chirurgie, n. f.

ἐγχειριστικός, ή, όν· opératoire, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀφορῶν ἐγχείρισιν ἢ ἐγχειρίσεις, qui a rapport à une opération, aux opérations; ‖ ἐγχειριστικὴ μέθοδος, méthode, procédé opératoire; ‖ [οὐσ. θηλ.] ἡ ἐγχειριστική.

ἐγχειρογράφος, ος, ον· [νομ.] chirographaire, adj. λέγεται περὶ τῶν συναπτομένων δανείων δι' ἰδιωτικῶν ἐγγράφων (des dettes contractées sous seing privé); ‖ χρέος ἐγχειρόγραφον, dette chirographaire; ‖ ἐγχειρόγραφα δάνεια, créances chirographaires; | δανειστὴς ἐγχειρόγραφος, créancier chirographaire.

ἐγχειρογράφως, [ἐπίρ.] chirographairement, adj. ὡς ἐγχειρόγραφον, ἐν ἰδιότητι ἐγχειρογράφου, en qualité chirographaire.

ἔγχελυς, υος, ἡ· πληθ. ἐγχέλεις, εων, υσι, εις· κοινῶς τὸ χέλι, anguille, n. f. ὑποκορ. ἐγχελύδιον καὶ ἐγχέλυον, τὸ χελάκι, petite anguille; οἱ ἐγχέλεις (τὰ χέλια) εἶνε γένος ὀφιοειδῶν ἐπιμήκων ἰχθύων μετὰ βλεννώδους δέρματος, φαινομενικῶς γυμνοῦ, ἐν ᾧ εἶνε κεκρυμμέναι αἱ σμικραὶ λεπίδες. § [μεταφ.] ἔγχελυς, υος, ἡ· raie de mulet; καλεῖται ἐν τῇ ἱππολογίᾳ μέλαινα γραμμὴ διήκουσα καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἀπαντωμένη συνήθως εἰς τοὺς ἡμιόνους καὶ ὄνους ὡς καὶ εἰς τοὺς ὠχροὺς τὸ χρῶμα ἵππους.

ἐγχέω, μέλ. χεύσω, θὰ ἐγχύσω, ἐντὸς χύνω, verser dans, injecter; ἐκτελῶ ἔγχυσιν, ἔνεσιν (injection), εἰσάγω διὰ τοῦ κλυστῆρος ἢ τοῦ συριγγίου ὑγρόν που. § ἐγχέω, infuser, χέω, εἰσάγω δι' ἐγχύσεως, π. χ. on infuse du sang dans les veines de certains malades. § [μεταφ.] ἐγχυματίζω, infuser, βλ. ἔγχυμα.

ἔγχλωρος, ος, ον· πρασινοκίτρινος, verdâtre; ‖ [χημικῶς] περιέχων χλώριον, chlorure de.

ἔγχορδος, ος, ον· ἔχων χορδάς, qui a des cordes; ‖ ἔγχορδα ὄργανα, instruments à cordes.

ἔγχυμα, ατος, τό· infusion, n. f. ἐγχύματα=ἔγχυτα φάρμακα· ἐγχύματα λέγονται ἐν τῇ φαρμακευτικῇ ἔνυδρα παρασκευάσματα, δι' ἁπλῆς ἐγχύσεως ζέοντος ὕδατος ἐπὶ τῶν φαρμακευτικῶν φυτικῶν ὑλῶν· βλ. καὶ **ἀφέψημα.**

ἐγχυματίζω, μέλ. ίσω· κάμνω τι ἔγχυμα, infuser.

ἐγχυματικός, ή, όν· infusoire, adj. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔγχυσιν, qui sert à infuser.

ἔγχυμος, ος, ον· ὁ ἔχων χυμόν, γεῦσιν, succulent, e.

ἐγχύμωσις, εως, ἡ· enchymose, n. f. ἡ διανομὴ τῶν χυμῶν δι' ὅλου τοῦ σώματος.

ἐγχύνω, μέλ. ύσω, βλ. ἐγχέω.

ἔγχυσις, εως, ἡ· injection, n. f. τὸ ἐγχύνειν, ἐμβάλλειν που ἢ ῥίπτειν ὑγρόν τι διὰ τοῦ ἐγχυτῆρος, τῆς σύριγγος, κτλ. § —, infusion, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχέειν ὑγρόν τι ἐντὸς ἢ ἐπί τινος. § [μεταφ.] infusion ; βλ. ἔγχυμα.

ἐγχυτήρ, ῆρος, ὁ· injecteur, n. m. τὸ δι' οὗ ἐγχέεταί τι κάπου, π. χ. ἡ σῦριγξ, seringue, n. f. || — (εἰς τὰς ἀτμομηχανάς), injecteur, n. m. σωλὴν ἐν εἴδει σύριγγος (seringue) δι' οὗ ἐγχέουσι τὸ ἔλαιον εἰς τὰς ἀτμομηχανάς, κτλ. § [μηχ.] ἐγχυτήρ, ὁ, ἢ **παροχικὸς ἐγχυτὴρ τοῦ λέβητος**, injecteur (n. m.) ou injecteur automoteur ou Giffard (ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐφευρέτου) ou injecteur alimentant la chaudière ; **αὐτόματον παροχικὸν μηχάνημα** (appareil alimentaire) ἐνεργοῦν δι' ἀτμοῦ καὶ χρησιμεῦον πρὸς παροχὴν ὕδατος εἰς τοὺς ἀτμολέβητας. § ἐγχυτήρ, goulot, n. m. στενὸς λαιμὸς δι' οὗ ἐκρέει ὑγρόν τι.

ἐγχώριος, ος, καὶ α, ον· ὁ ἐντόπιος, τῆς πατρίδος, du pays ; ἰθαγενής, indigène ; || [ἐμπορ.] ἐγχώριος ἐπὶ προϊόντων, indigène; || ἐγχώριον ἐμπόριον, commerce local (ἢ intérieur) ; || ἡ ἐγχώριος παραγωγή, la production du pays ; || — οἶνος, vin du pays ; || [οὐσ.] οἱ ἐγχώριοι = οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου, les gens du pays ; οἱ ἰθαγενεῖς, les indigènes ; || —, ος καὶ α, ον· territorial, ale, aux, adj. τοπικός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν τὴν χώραν, τὸν τόπον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χώραν ἢ τὸν τόπον· || — στρατός, armée territoriale ; βλ. στρατός.

ἐγχωρίως, [ἐπίρ.] κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς χώρας, à la manière ou à la mode du pays.

ἐγώ [ἀντων. προσωπ.] moi ; je ; || ἐγώ εἰμι = ἐγὼ εἶμαι, c'est moi ; || ἐγὼ τὸ εἶπα, c'est moi qui l'ai dit ; || ἐγὼ ὁ ὑποφαινόμενος (ὁ ὑπογεγραμμένος), je soussigné ; || ἀλλ' ἐγὼ ἰσχυρίζομαι ὅτι, mais moi je soutiens que ; || ἐγὼ καὶ αὐτὸς τὸ γνωρίζομεν, lui et moi nous le savons ; || ἰδοὺ ἐγώ, me voilà ! me voici ! || εἶν' ἄλλος ἐγώ, c'est un autre moi même ; || ἐγὼ πρέπει νὰ τὰ κάμω ὅλα, il faut que je fasse tout moi-même ; || ἐγὼ μόνος τὸν εἶδα, il n'y a que moi qui l'ai vu ; || ἐγὼ νὰ προδώσω τὸν φίλον μου ! moi trahir mon ami ! || ξεύρω ἐγώ ; ξεύρω κ' ἐγώ ; sais-je moi ? est-ce que je sais (moi) ? || ἐγὼ ζηλότυπος ; moi jaloux ? || ἂν ἐγὼ τὸ εἶχα κάμει, si s'était moi qui eusse fait cela ; || περὶ ἐμοῦ ὁ λόγος ; est-ce de moi qu'il s'agit ? || γράψε μου, écrivez moi ; || γράψε μού το, écrivez -le-moi ; || μὴ μοῦ τὸ εἴπῃς, ne me le dites pas ; || μοῦ τοὺς ἐδίωξες, vous me les avez chassés ; || τὸ ἐπ' ἐμοί, τὸ κατ' ἐμέ, quant à moi; pour moi; pour ce qui me concerne; || τί πρός με, ἢ τί πρὸς ἐμέ ; qu'est-ce que cela me fait ? || μὲ εἶδες ; m'avez-vous vu ? || [αὐτὴ] δὲν μὲ θέλει, elle ne veut pas de moi ; || ἐμὲ (ἐμένα) δὲν μὲ μέλει, pour moi, ça m'est égal; || ἡμεῖς θέλομεν νὰ γείνῃ αὐτό, nous voulons, nous, que cela se fasse ; || ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, nous autres Grecs ; || ἐμείναμεν ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς (ἐμεῖς κ' ἐμεῖς), nous sommes restés entre nous ; || ἡμεῖς εἴμεθα, c'est nous ; || ἡμεῖς οἱ ἀδελφοὶ εἴπαμεν, mes frères et moi nous avons dit ; || παρ' ἡμῖν, chez nous ; || ἰδέτε μας, regardez-nous ; || εἰπέτε μάς το, dites-le-nous ; || δὲν θὰ μᾶς τὸ εἴπῃ, il ne nous le dira pas ; || τὸ καθ' ἡμᾶς, quant à nous ; || τὰ καθ' ἡμᾶς ἔχουσι καλῶς, chez nous tout va bien ; || εἰπέ του χαιρετίσματα ἀπὸ ὅλους μας, saluez-le de notre part ; || ὅλοι μας· ὅλοι ἡμεῖς, nous tous. § [ἡ γενικὴ ὡς κτητικὴ ἀντων.] ἐμοῦ καὶ μοῦ, mon ; ma ; ἡμῶν, notre ; mes ; nos; || ὁ φίλος μου, mon ami ; || ἡ μήτηρ μου, ma mère ; || εἷς ἐξάδελφός μου, un de mes cousins ; un cousin à moi ; || οἱ φίλοι μου καὶ οἱ φίλοι σου, mes amis et les tiens ; || ἡ πατρὶς ἡμῶν· ἡ πατρίς μας, notre patrie ; || οἱ φίλοι σας καὶ οἱ φίλοι μας, vos amis et les nôtres ; || εἶνε ἄνθρωπός μας, c'est un homme à nous.

ἐγωϊσμός, οῦ, ὁ égoïsme, n. m. ἀποκλειστικὴ ἀγάπη πρὸς ἑαυτόν, προσκόλλησις πρὸς τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ ἄτομον, ἐξ ἧς ἀναγάγουσι τὰ πάντα πρὸς τὸν ἑαυτόν τους· βλ. καὶ φιλαυτία.

ἐγωϊστής, οῦ, ὁ· égoïste, n. ὁ ὑπὸ ἐγωϊσμοῦ κατεχόμενος· ἄτομον ἐγωϊστικόν, personne égoïste ; βλ. καὶ φίλαυτος· ὁ ἐγωϊστὴς οὐ μόνον σκέπτεται διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ θέλει ἵνα καὶ ὅλος ὁ κόσμος σκέπτηται δι' αὐτόν.

ἐγωϊστικός, ή, όν· égoïste, adj. ὁ ἐνέχων ἐγωϊσμόν, ὁ μεμιασμένος δι' ἐγωϊσμοῦ, entaché d'égoïsme ; ὁ φέρων εἰς ἐγωϊσμόν, porté à l'égoïsme ; || ἐγωϊστικαὶ κλίσεις, penchants égoïstes. § —, égoïstique, adj. ὁ ὑπὸ τοῦ ἐγωϊσμοῦ ἐμπνεόμενος, inspiré par l'égoïsme.

ἐγωϊστικῶς, [ἐπίρ.] ὡς ἐγωϊστής, en égoïste ; κατὰ τρόπον ἐγωϊστοῦ, d'une façon égoïste [καὶ οὐχὶ πολὺ ἐν χρήσει] égoïstiquement ; κατὰ τρόπον ἐγωϊστικόν, d'une façon égoïstique.

ἐδαφιαῖος, αία, αῖον· ὁ μέχρις ἐδάφους, qui touche le sol (la terre) ; || ὑπόκλισις (προσκύνησις) ἐδαφιαία, profonde révérence.

ἐδαφιαίως, [ἐπίρ.] μέχρις ἐδάφους, jusqu'à terre ; en touchant le sol ; βαθέως, profondément.

ἐδαφίζω, μέλ. ίσω· ἐξομαλύνω, κτυπῶ καὶ ἰσάζω τὸ ἔδαφος, aplanir le sol ; κοπανίζω, πιέζω γαίας (διὰ τοῦ κοπάνου, τοῦ ἐδαφιστηρίου, dame), damer.

ἐδαφικός, ή, όν· τοῦ ἐδάφους, du sol ; τῆς γῆς, τοῦ τόπου, τοῦ ἐδάφους (de la terre), territorial, ale, aux ; foncier, ère ; βλ. ἔδαφος.

ἐδάφιον, τό· χωρίον συγγράμματος, ἡ παράγραφος, paragraphe, n. m. § —, alinéa, νέα γραμμὴ γραφομένη ἢ τετυπωμένη καὶ ἧς ἡ πρώτη λέξις εἶνε πλέον ἐσωτερικῶς τῶν ἄλλων γραμμῶν. § — [Γραφ.ἱδ.] verset, n.m. ἑκάστη τῶν μικρῶν παραγράφων τὰς ὁποίας σημειοῦσι δι' ἀριθμῶν ἐν τῇ Βίβλῳ ἢ καὶ ἀνάλογος διαίρεσις ἠριθμημένη εἰς ἄλλα συγγράμματα.

ἐδάφισις, εως, ἡ· damage, n. m. ἡ πίεσις τῶν γαιῶν, τὸ κοπάνισμα διὰ τοῦ ἐδαφιστηρίου (dame, etc.).

ἐδαφιστήριον, ου, τό· ὁ κόπανος γαιῶν, dame, n. f. ἢ demoiselle, n. f. βαρὺς ξύλινος ἢ σιδηροῦς κόπανος δι' οὗ κτυποῦσι τὸ ἔδαφος πρὸς ἰσοπέδωσιν ἢ πρὸς πίεσιν τῶν ἐπιχωμάτων· || στρογγύλον ἢ πεπλατυσμένον ἐδαφιστήριον, dame ronde ou plate; || — πυροβολίου, dame de batterie. § — hie, n.f. κόπανος (batte, n. f.) (μετὰ λαβῶν) τοῦ λιθοστρώτου (paveur); ἤτοι βαρὺς ξυλοκόπανος δι' οὗ κτυποῦσι τὸ λιθόστρωτον πρὸς στερέωσιν, κτλ. καλεῖται ἐπίσης demoiselle, n. f.

ἐδαφονόμιον, ου, τό· redevance [au nu-propriétaire] (ἔδαφος-νομή), ὁ ἀποδιδόμενος ἐνιαύσιος φόρος εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ ἐδάφους.

ἔδαφος, τό· ἡ βάσις, τὸ θεμέλιον, fond, n. m. ἤτοι τὸ ἔδαφος ἀγροῦ τινος ἢ κτήματος, τὸ γήπεδον, terrain, n. m. (βλ. καὶ κατωτέρω)· καὶ ἐν γένει τὸ βάθος, ὁ βυθός, fond; π. χ. ἔδαφος, ποταμοῦ, θαλάσσης = βυθός, fond; || ἔδαφος (ὑφασμάτων), fond. n. m. || τὸ ἔδαφος εἰκόνος, le fond d'un tableau. § ἔδαφος, τό· τὸ γήπεδον, τό· τόπος, ὁ· χωρίον, τό· ἢ ὁ χῶρος (Ξενοφ. ἀνάβατ.), terrain, n. m. ἤτοι ὁ τόπος ἔνθα δύο στρατοὶ ἀντιπολεμοῦσιν ἀλλήλους. Τὸ ἔδαφος εἰς τὰς σχεδιάσεις παρίσταται διὰ τοῦ αἰθάλου χρώματος (bistre); || ἔδαφος καὶ γῆ (διότι καλεῖται καὶ γῆ, terre), terrain. n m. καλεῖται οὕτως ἔκτασις τῆς γῆς θεωρουμένη σχετικῶς πρὸς τὴν ἔκτασιν αὐτῆς ἢ πρὸς τὸν σχηματισμόν της (configuration), ἢ πρὸς τὴν χρῆσιν ἣν πρόκειται νὰ κάμωσι. Ὑπὸ στρατιωτικὴν ἔποψιν τὸ ἔδαφος ἔχει μεγάλην ἐπιρροήν, ἰδίως ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς τελειοποιήσεως τῶν πυροβόλων ὅπλων, καθότι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας κατέστη τὸ πραγματικῶς ἀμυντικὸν ὅπλον, τὸ μόνον ὅπερ δύναται νὰ παράσχῃ ἐπαρκὲς προκάλυμμα κατὰ τῶν βλημάτων. Αἱ στρατιωτικαὶ ἰδιότητες τοῦ ἐδάφους ἐξαρτῶνται 1) ἐκ τοῦ γενικοῦ σχηματισμοῦ, ἤτοι ἐκ τῶν ὑψωμάτων (reliefs) ἅτινα παρουσιάζει καὶ ἐκ τῶν κλιτύων αἵτινες ἑνοῦσι τὰ ὑψώματα ταῦτα μεταξύ των· 2) ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους· 3) ἐκ τῶν παρουσιαζομένων ἀνωμαλιῶν, ἤτοι τῶν μεγάλων διατομῶν, ἐμποδίων, καλυμμάτων φυσικῶν ἢ τεχνικῶν, καὶ 4) ἐκ τῶν εὐκολιῶν τῆς συγκοινωνίας, βλ. **ὑψώματα, ὄρος, τοποθεσία, ἀναγνώρισις**· || — (τόπος) **ἀνώμαλον** (ἢ σκολιόν), terrain accidenté; || **ὑδατοφόρον** ἔδαφος (ἢ γήπεδον), terrain aquifère; || ἔδαφος ἀργιλοαμμῶδες, terrain argilosableux; || ἔδαφος διακεκομμένον, ἤτοι τὸ μὴ συνεχές, terrain coupé; || ἔδαφος κεκαλυμμένον, terrain couvert, εἶνε τὸ παρουσιάζον φυσικὰ ἢ τεχνικὰ καλύμματα· || ἔδαφος ἀσκεπές, terrain découvert, καλεῖται τὸ μὴ παρουσιάζον καλύμματα· || ἔδαφος προσβολῆς, terrain des attaques, ἤτοι τὸ ἔδαφος τὸ εὑρισκόμενον ἐκεῖθεν τοῦ πρανοῦς (glacis) φρουρίου (place forte) ἢ ἐρύματος (fort), πρὸς τὸ μέρος τοῦ σημείου τῆς προσβολῆς (point d'attaque), ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδάφους ἀνασκάπτονται σύριγγες (sapes) καὶ κατασκευάζονται ὑπόνομοι (mines); || **προσκεχωσμένον** ἔδαφος ἢ γαῖαι προελθοῦσαι ἐκ προσχώσεως, terrain d'alluvion; || ἔδαφος τῆς μάχης, terrain de combat; καλεῖται ὁ τόπος ἐφ' οὗ μάχονται ἢ ἐφ' οὗ ἐδόθη μάχη, ἢ ἐφ' οὗ δύναται νὰ δοθῇ τοιαύτη· || **ἐπικίνδυνον** ἔδαφος, terrain dangereux; βλ. ἀντεπισκόπευσις, défilement; || **τόπος ἀσκήσεων**, terrain d'exercice ou de manœuvre, καλεῖται τὸ μέρος πλησίον τῶν στρατώνων ἔνθα τὰ σώματα ἀσκοῦνται· || ὑποχωροῦν ἔδαφος, terrain ébouleux; βλ. ὑποχωρῶ· || διεκδικῶ τὸ ἔδαφος, disputer le terrain, ἤτοι μάχομαι κατὰ πόδα· || κατακτῶ ἔδαφος ἤτοι προχωρῶ, gagner du terrain; || ἑλῶδες ἔδαφος, terrain marécageux; || [ὀχυρ.] **στρατιωτικὸν** ἔδαφος, terrain militaire; καλεῖται τὸ ἔδαφος τὸ περιλαμβανόμενον ἐντὸς τῆς στρατιωτικῆς δουλείας (servitude militaire); || ἔδαφος ὀρεινόν, terrain montueux; || [οἰκοδ.] φύσις τοῦ ἐδάφους, nature du terrain; βλ. θεμελιώσεις· || ὑποχωρῶ ἢ ἀποχωρῶ, perdre du terrain; || πτυχὴ τοῦ ἐδάφους, pli du terrain; || πρωτογενὲς ἔδαφος, terrain primitif; βλ. ἀρτεσιανὸν φρέαρ· || — (ἢ γαῖαι) παρασυρόμενον (ἢ κινητόν), terrain rapporté ou terrain mouvant; ἤτοι ἔδαφος ὅπερ δὲν εἶνε στερεὸν διότι ἐγένετο διὰ προσχώσεων· || ἔδαφος **χαλικῶδες**, terrain rocailleux; || **ἰλυῶδες** ἔδαφος, terrain vaseux; βλ. ἰλύς· || **παντοδαπὸν** ἔδαφος, terrain varié; || κενὸν γήπεδον ἢ ἁπλῶς γήπεδον, terrain vide. § —, sol, n. m. ὅπου τις πατεῖ, τὸ δάπεδον, plate-forme; || ἔδαφος λιθόστρωτον, plate-forme en pierre, etc; || ἐπὶ τοῦ ἐδάφους (ἐπὶ τοῦ δαπέδου), à cru (ἄνευ θεμελίων)· ἀνεγείρω τοῖχον ἄνευ θεμελίων (ἐπὶ τοῦ ἐδάφους), poser à cru; || δύο πόδας ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, à deux pieds du sol; || τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος, le sol de la Grèce; || — συνεχές, sol uni; || — ὑποχωροῦν (ἤτοι τὸ μὴ στερεόν), sol mobile; διὰ τὸ ὁποῖον ἀναγκάζονται νὰ κάμωσιν εἰδικὴν θεμελίωσιν. § —, δάπεδον, sole, n. f. (ἐφ' οὗ ἱδρύεταί τι, πλάξ), π. χ. ἔδαφος καμίνου, sole d'un fourneau. § — (τῆς πατρίδος), ἡ χώρα, ὁ τόπος, pays, n. m. βλ. λέξεις. § —, τόπος, χώρα, territoire, n. m. βλ. χώρα· || ἐδιώχθη ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους, il fut banni du territoire français; || [νομ.] ἔδαφος, territoire, τὸ κατάστρωμα ξένου πλοίου θεωρεῖται ἔδαφος τῆς εἰς ὃ ἀνήκει ἐπικρατείας. § —, ἡ γῆ, τὸ στερεὸν ἔδαφος, terre, n. f. βλ. καὶ γῆ· καὶ

ἀνωτέρω ἔδαφος· || ἐπὶ ἐχθρικοῦ ἐδάφους, en terre ennemie ; § ἔδαφος, sol, n. m. terre, n f. εἶνε ὁ στερεὸς τῆς γῆς ἐξωτερικὸς φλοιὸς πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος εἰς διαρκῆ καὶ ἄμεσον εὑρίσκεται σχέσιν. Ἐκ τοῦ ἐδάφους ποριζόμεθα ἅπαντα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα καὶ εἰς αὐτὸ ἐπανέρχονται ἅπαντα τὰ ὑπολείμματα τοῦ ζωϊκοῦ καὶ φυτικοῦ βασιλείου..

ἐδαφόστρωσις, εως, ἡ· βλ. ἀβακόστρωσις καὶ ἐπένδυσις.

ἐδαφοστρώτης, ου, ὁ· paveur, n. βλ. λιθοστρώτης.

ἐδαφοστρωτήρ, ῆρος, ὁ· rouleau, n. m. cylindre (à aplanir) ; κύλινδρος μεταλλικὸς ἢ μαρμάρινος ὅστις κυλινδεῖται ἐπὶ τῶν ἐπιχωμάτων ἵνα ἰσοπεδώσῃ ταῦτα.

ἐδεκεῖ, [δημ. ἠπίρ.] ἐκεῖ, là.

ἐδέμ, ἡ· édem, n. m. (ἑβραϊστὶ) τρυφή, ὁ ἐν τῇ γῇ παράδεισος, ὁ ἐπίγειος παράδεισος· καὶ ἐν γένει παράδεισος, μακαρία χώρα.

ἐδεπᾶ καὶ ἐδωπᾶ [δημ. ἠπίρ.] ἐδῶ πλησίον, ici.

ἔδεσμα, ατος, τό· γενικῶς πᾶν τὸ τρωγόμενον, aliment, n. m. καὶ εἰδικῶς τὸ φαγητόν, τὰ φαγητά, mets, n. m. plat, n. m. τὸ προετοιμασθὲν πρὸς βρῶσιν.

ἐδεσματοθήκη, ης, ἡ (τῶν ἀρχαίων), office, n.m. garde-manger, n.m. δωμάτιον ἤτοι θάλαμος ἢ μέρος τῆς οἰκίας ἐν ᾧ φυλάττουσι τὰ ἐδέσματα (φαγητά), ὅπερ καὶ ὀψοφυλάκειον, buffet, n. m. ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐκλήθη, καὶ κοινῶς δεσπέντσα, dépense, n.f. βλ. λέξιν.

ἐδικός, προφ. κοινῶς δικός· βλ. ἰδικός.

ἕδρα, ας, ἡ· πᾶν ἐφ' οὗ κάθηταί τις, ἤτοι πᾶν ἔπιπλον τὸ ὁποῖον χρησιμεύει διὰ νὰ καθήμεθα ἐπ' αὐτοῦ· ἤτοι ἀνάκλιντρον, κάθισμα, καθέκλα, καρέκλα, κτλ. siège, n. m. chaise, n. f. τὸ κάθισμα, βάθρον, ὁ θρᾶνος, banc, n. m. βλ. λέξιν· ἕδρα διδασκαλική, καθηγητική, chaire, n. f. βλ. καὶ κατωτέρω· || ἐκάθισεν εἰς μίαν ἕδραν, il s'assit sur un siège (sur une chaise) ; αἱ ἕδραι τῶν δικαστῶν, les sièges des juges ; || ἕδρα, fauteuil, n.m. καλεῖται ἡ θέσις ἐν τῇ ὁποίᾳ κάθηται ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἵνα ἐκφέρῃ τὴν ἀπόφασιν· || ὁ πρόεδρος κατέλιπε τὴν ἕδραν του, le président a quitté son fauteuil ; || ἕδρα ἁμάξης, siège d'une voiture ; || — τῆς σέλλης, siège de la selle ; βλ. **σέλλα**· || αἱ ἕδραι τοῦ κιλλίβαντος ἐφ' ὧν κάθηνται οἱ πυροβοληταί, sièges de l'affût ; || ἡ ἕδρα (τὸ ἑδώλιον) τοῦ κατηγορουμένου, le banc de l'accusé ; || **ἕδρα,** siège, n. m. τὸ μέρος ἔνθα ἑδράζει, μένει, συνεδριάζει, ἢ τὸ μέρος ἔνθα ἄρχων τις διοικητικὸς (ἑταιρία, κυβέρνησις, κτλ.) μονίμως μένων ἐκτελεῖ τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα, λέγεται δὲ τότε τὸ μέρος τοῦτο καὶ **πρωτεύουσα,** οἷον πρωτεύουσα ἐπαρχίας, νομοῦ τοῦ Κράτους, ἢ καὶ πρωτεύουσα τοῦ Κράτους· π. χ. ἐπισκοπικὴ ἕδρα, siège episcopal ; || αἱ ἕδραι τῆς αἰθούσης, les chaises du salon ; || αἱ ἕδραι τῆς πλατείας [θεάτρου], les stalles [d'orchestre] ; || ἡ ἕδρα ἐμπορικῆς ἑταιρείας, le siège d'une societé de commerce ; || ἡ ἕδρα τῆς κυβερνήσεως, le siège du gouvernement ; || ἡ ἕδρα τοῦ δήμου = ἡ πρωτεύουσα τοῦ δήμου, le chef-lieu de la commune ; || ἡ καθηγητικὴ ἕδρα, τὸ ὑψηλὸν κάθισμα ἐξ οὗ παραδίδει ὁ καθηγητής, καὶ κατ' ἐπέκτασιν καὶ αὐτὴ ἡ θέσις, τὸ ἀξίωμα τοῦ καθηγητοῦ λέγεται **ἕδρα,** chaire, n. f. || ἡ ἕδρα καθηγητοῦ, la chaire d'un professeur ; || ἡ ἕδρα τῆς φιλοσοφίας, la chaire de la philosophie ; || ἀπὸ τῆς ἕδρας, du haut de la chaire ; || αἱ ἀκαδημαϊκαὶ ἕδραι, les fauteuils académiques ; || [μεταφ.] ἡ ἕδρα τῆς συνωμοσίας, le foyer (ἑστία) de la conspiration. § **ἕδρα,** πᾶν ἐφ' οὗ καθίζει, ἐπερείδεταί τι, ὑποστήριγμα, θεμέλιον, βάσις, ὑποβάθρα, fondement, n. m. base, n. f. selle, n. f. (βλ. καὶ κατωτέρω)· || ἕδρα, βάσις, ὑποστήριγμα, assiette, n. f. || ἡ τοποθέτησις, τὸ κάθισμα, ὁ τρόπος τοῦ τοποθετεῖν τι, τοῦ καθέσθαι· || [ὁπλουρ.] ἡ ἕδρα τοῦ πυρεκβολείου, assiette de batterie ; || **ἕδρα,** assiette, n. f. προκειμένου περὶ ὄρους τινὸς εἶνε ἡ ὁριζόντιος ἐπιφάνεια ἡ καλυπτομένη καὶ κατεχομένη ὑπὸ τῆς βάσεως τοῦ βουνοῦ ἢ ὄρους· || **ἕδρα,** ἡ· assiette, n. f. ἐν τῇ σελλοποιΐᾳ καλεῖται τὸ κάθισμα, ἤτοι ἡ ἀνωτέρα ἐπιφάνεια τῆς σέλλης· || [ἱππολ.] **ἕδρα,** ἡ· assiette, n. f. τὸ **κάθισμα** τῆς σέλλης ἐφ' οὗ κάθηται ὁ ἱππεύς, τὸ κάθισμα τοῦ ἱππέως καθεζομένου ἐπὶ τῆς σέλλης καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ τοῦ ἵππου· ἀποκτᾶν καλὸν ἐπὶ τοῦ ἵππου κάθισμα, acquérir de l'assiette ; ἀπολλύειν τὸ κάθισμα, perdre son assiette, ἴσον τῷ μὴ καλῶς δύνασθαι καθεσθῆναι ἐπὶ τῆς σέλλης· καλὴ ἢ κακὴ στάσις τοῦ σώματος τοῦ ἱππέως ἐπὶ τοῦ ἵππου, avoir une bonne ou mauvaise assiette, τὸ εὔεδρον ἢ κακόεδρον δηλονότι τοῦ ἱππέως. § **ἕδρα,** τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ σώματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθήμεθα, τὰ ὄπισθεν, siège, n. m. les derrières ; || βάλλω βδέλλαις εἰς τὴν ἕδραν, mettre des sangsues au siège. § **ἕδρα,** κοινῶς ὁ πάτος, βλ, **πρωκτός, δακτύλιος,** anus. § [ναυτ.] ἡ ἕδρα τοῦ νομέως, varangue, n. f. κοινῶς ἡ **στρώση**· τὸ κατώτατον μέρος ἑκάστου σκέλους νομέως (branche du couple) τὸ προσαρμοζόμενον ἐπὶ τῆς δευτέρας τρόπιδος (contre quille) ; || [ναυτ.] δευτέρα ἕδρα ἢ **παρέδρα,** fausse varangue, καλεῖται τὸ κατώτατον τεμάχιον τοῦ ἑτέρου ἐπιπέδου ἑκάστου νομέως τὸ παρατεθειμένον εἰς τὴν κυρίαν ἕδραν· βλ. **νομεύς,** couple, καὶ **δικρόαι**· || — τοῦ μεγίστου νομέως, maitresse-varangue, n. f. || [ναυτ.] ἡ ἕδρα (ἱστοῦ) caisse, n. f. (d'un mât π. χ. caisse du mât de hune ; caisse du perroquet; caisse de cacatois) ; ἡ ἕδρα τοῦ ἐπιστηλίου, caisse du mât de hune, ἡ **κάσσα** τοῦ τσιμπουκιοῦ· εἶνε τὸ κάτω μέρος τοῦ ἐπιστηλίου δι' οὗ στερεοῦται ἐπὶ τοῦ θωρακίου ἢ τοῦ διζύγου, κατασκευαζόμενον συνήθως ὀκταγωνικὸν εἰς τὰ ἐπιστήλια τῶν δολώνων καὶ τετραγωνικὸν εἰς τὰ ἐπιστήλια τῶν φωσώνων. § **ἕδρα,** pan, n. m. ou face, n. f. καλεῖται οὕτω τμῆμα συνόλου

τινός, ἡ πλευρά, ἡ παρειά, ἡ ἕδρα π. χ. εἰς τὰ πρίσματα, τοὺς κρυστάλλους καὶ τὰ πολύεδρα ἐν γένει ἕδραι καλοῦνται τὰ ἐπίπεδα σχήματα ὑφ' ὧν περατοῦνται ταῦτα, δι' ὃ καὶ pan λέγεται μεταφ. τὸ ἐπίπεδον· ‖ δίεδρος, τρίεδρος, à deux, à trois pans, etc; ‖ — τῆς χάννης, pan de canon, ἐπίπεδον τμῆμα ἐξωτερικῶς τοῦ ὅπλου πλησίον τοῦ οὐραίου διὰ τὴν ἐνδυνάμωσιν τούτου· ‖ αἱ ἕδραι τῆς θήκης τοῦ οὐραίου, pans de la boîte de culasse. § [γεωμετρ.] ἕδραι, faces, καλοῦνται τὰ τεμνόμενα ἐπίπεδα τὰ σχηματίζοντα γωνίαν δίεδρον· ‖ — ὀλισθήσεως, face glissante; ‖ — διέδρου (τριέδρου) γωνίας, face d'un angle dièdre (trièdre); (βλ. **διέδρος**). § —, ὁ πυθμήν, culot, n. m. § [οἰκοδ.] ἕδρα, ἡ στρῶσις, ἡ διάστρωσις, ἡ βάσις τοῦ λίθου, lit, n. m. κυρίως ὅμως ἕδρα καλεῖται προκειμένου περὶ κατειργασμένων λίθων, lit (d'un moellon, lit d'une pierre). § [σιδηρ.] **ἕδρα**, selle, n. f. πλὰξ ἑδράσεως ἤτοι πλὰξ χαλυβδίνη χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἐπίθεσιν ἐπ' αὐτῶν τῶν σιδηροδρομικῶν ῥάβδων (rails), πρὸς ἕνωσιν τούτων μετὰ τῶν στρωτήρων διὰ κοχλιολκέων (tire-fonds). Τοιούτων ἑδρῶν γίνεται χρῆσις, ἐφ' ὅλων τῶν στρωτήρων τῶν κειμένων ὑπὸ τὴν συναρμογὴν δύο συνακολούθων ῥάβδων, ἐπίσης ἐφ' ὅλων τῶν στρωτήρων εἰς καμπύλας ἀκτῖνος ἐλάσσονος τῶν 500μ. κτλ. ‖ ἕδρα, ἡ· selle, n. f. ἢ **ὑποβάθρα**, ἡ· γενικῶς τὸ ἐφ' οὗ στηρίζεταί τι, ὅπως εἶνε ἡ ὑποβάθρα τοῦ βυτιδοπηγοῦ (selle du tonnelier), ὑπαρχουσῶν δύο εἰδῶν τοιούτων ἤτοι ὑποβάθρας τμητικῆς (selle à tailler), καὶ ὑποβάθρας περιξεστικῆς (selle à rogner).

ἑδράζω, μέλ. άσω· βάλλω νὰ καθίσῃ, καθίζω, asseoir; στερεὰ θέτω, ἑδραιόνω, στερεόνω, affermir; raffermir; ἱδρύω ἐπὶ βάσεως, baser; ἀνιδρύω, θεμελιόνω, fonder; στερεόνω ἀσφαλῶς· τοποθετῶ, placer; ὑποστηρίζω, soutenir; ἑδραιόνω, consolider.

ἑδραιόνω, μέλ. ώσω· ἑδραιόω-ῶ, στερεόνω, ἰσχυροποιῶ, affermir; raffermir; consolider; ἐπίσης ἑδράζω, asseoir; ‖ ἑδραιόνω τὴν ἰσχύν, affermir le pouvoir; ‖ ἑδραιόνω (σχέσεις μετά τινος), affermir (les relations); ‖ ὅπως ἑδραιώσῃ ἔτι μᾶλλον τὴν ἀρχὴν (τὸ κράτος) του, pour asseoir encore plus solidement son autorité; ‖ — τὴν εἰρήνην, consolider la paix.

ἑδραῖος, ος καὶ αία, ον· ἰσχυρός, σταθερός, ἀκίνητος, ferme; stable; fixe; στερεός, solide; ὁ καλῶς καθήμενός που, στερεὰ στέκων, bien assis; ‖ ἑδραία βάσις, une base ferme (solide); ‖ ἑδραία πεποίθησις, conviction ferme; ‖ ἑδραία θέλησις, une ferme volonté; ‖ ἑδραῖαι γνώσεις, des connaissances solides; ‖ ἡ κυβέρνησις φαίνεται ἑδραία, le gouvernement paraît bien assis; ‖ τροχασμὸς ἑδραῖος, trot assis; βλ. **τροχασμός**.

ἑδραιότης, ητος, ἡ· τὸ στερεὰ καθῆσθαι, τὸ σταθερόν, ἀμετάβλητον, ἀκίνητον, fermeté, n. f. stabilité, n. f. fixité, n. f. solidité, n. f.

ἑδραιόω-ῶ· ἰσχυροποιῶ, βλ. ἑδραιόνω.

ἑδραίωμα, ατος, τό· στήριγμα, appui, n. m. support, n. m. § τὸ ἐνδυνάμωμα, affermissement, n. m.

ἑδραίως, [ἐπίρ. τοῦ ἑδραῖος], εὐσταθῶς, ἐπιμόνως, ἀκινήτως, στερεῶς, στερεά, solidement; fermement; ‖ τροχάσατε ἑδραίως, trot assis; βλ. **τροχασμὸς** (ἀντίθετον τοῦ ἀνακουφιστικός).

ἑδραίωσις, εως, ἡ· ἡ εὐστάθεια, στερεότης, ἡ στερέωσις, affermissement, n. m. consolidation, n. f.

ἕδρανον, ου, τό· τὸ ἑδώλιον, τὸ κάθισμα, κοινῶς ἡ καρέκλα, chaise, n. f. ἡ ἕδρα τὸ κάθισμα, siège, n. m. ἕδρανον, τὸ ἑδώλιον, banc, n. m. ὁ θρᾶνος, τὸ θρανίον, banc, n. m. στήριγμα, τράπεζα ἢ θρανίον ἀναλόγως τῷ πράγματι, κοινῶς ὁ μπάγκος· ‖ ἕδρανον τρυπανιστικόν, banc de forerie; βλ. **τρυπανιστήριον**· ‖ — σελλοφόρον, banc porte selle; ‖ ἕδρανα βυτιδοπηγοῦ, bancs de tonnelier; ‖ — τόρνου (ἔχον ὑπέρεισμα), banc de tour ἢ banc a tourner (avec support). § [μηχ.] ἕδρανον ἢ **ἀξονοῦχος**. palier, n. m. καλεῖται οὕτω τὸ ὑπέρεισμα ἐφ' οὗ ἐπικάθηται ἄτρακτος (arbre); βλ. καὶ ἕδρασμα, coussinet, n. m. ‖ [μηχ.] ἕδρανον ὤσεως ἢ αὐλακωτὸν ἕδρανον, καλεῖται οὕτω ἕδρανον εἰδικῆς κατασκευῆς ἐφ' οὗ συνδέεται ἡ ἕλιξ μετὰ τῆς ἀτράκτου καὶ δι' οὗ ἡ ὦσις τῆς ἕλικος μεταδίδεται εἰς τὸ πλοῖον.

ἕδρασις, εως, ἡ· τὸ ἕδρασμα· τὸ στήριγμα, βάσις, fondement, n, m. ἑδραστήριον, assise, n. f. ‖ [σιδηρ.] πλὰξ ἑδράσεως· βλ. ἕδρα, n. f.

ἕδρασμα, ατος, τό· τὸ στήριγμα, ὑποστήριγμα, coussinet, n. m. τὸ ἑδραστήριον, ἐκ τοῦ ἑδράζω, θέτω στερεῶς· ‖ ἕδρασμα, τὸ (ἑλικωτήρων), coussinet (pour filière)· τεμάχιον χάλυβος φέρον ὀπὰς μεθ' ἑλίκων (ἑλικοτομίδας), ἐφαρμοζόμενον ἐπὶ τοῦ **στρεπτῆρος** (tourne-à gauche) καὶ χρησιμεῦον διὰ τὴν ἑλικοτομίαν βλήτρων ἢ λοιπῶν κοχλιῶν.

ἑδραστήριον, ου, τό· (ἐκ τοῦ ἑδράζω, assise, n. f. ἑδραστήριον σφύρας, assise pour chien; ἐργαλεῖόν τι τῶν ὁπλοποιῶν. § [οἰκοδ.] **ἑδραστήριον**, τὸ coussinet, n. m. ‖ [οἰκοδ.] **ἑδραστήριος λίθος** ἢ ἁπλῶς **ἑδραστήριον**, τό· coussinet; ἤτοι λίθος ἐπιστέφων **ἀψιδοστάτην** (pied-droit) ἢ τοῖχον· τοῦ λίθου τούτου ἡ κατωτέρα ἐπιφάνεια ἐφάπτεται ὁριζοντίως ἐπὶ τοῦ ἀψιδοστάτου ἢ τοίχου, ἐνῷ ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἐπιφάνεια εἶνε κεκλιμένη καὶ ἐπακουμβᾷ ἐπ' αὐτῆς ὁ πρῶτος σφηνόλιθος τῆς ἀψῖδος (la première retombée) ἢ θόλου· βλ. καὶ **ὑφαψίδιον** (imposte).

ἑδραστήριος, α, ον· ὁ εἰς τὴν ἕδραν ἀνήκων, de siège; de support; etc. ‖ [οἰκοδ.] ἑδραστήριος λίθος, βλ. **ἑδραστήριον**.

ἑδρεύω, μέλ. εύσω· κάθημαι, κατοικῶ, résider; ἔχω τὴν ἕδραν, avoir son siège; ἑδρεύω, siéger; ‖ [ὁ Ἄρειος Πάγος] ἑδρεύει ἐν Ἀθήναις, siège à Athènes; ‖ ἑδρεύω (ἐπὶ ἑταιριῶν), résider; ‖ [ἐμπορ.] ἑταιρεία ἑδρεύουσα ἐν Λονδίνῳ, societé sise à Londres; ‖

νομίζει ὅτι ὅλη ἡ σοφία ἑδρεύει εἰς τὴν κεφαλήν του, il croit que tout le savoir (μάθησις), réside dans sa tête.

ἐδῶ, [ἐπίρ.] ici, εἶνε ὁ τόπος ἔνθα εὑρίσκεται τὸ ὁμιλοῦν πρόσωπον, κατ' ἀντιμετάθεσιν τῶν γραμμάτων ἐκ τοῦ ὧδε, ci ; çà ; ‖ ἔλα ἐδῶ, venez ici ; ‖ κατοικεῖ ἐδῶ πλησίον, il demeure près d'ici ; ἀπ' ἐδῶ ἕως ἐκεῖ, d'ici là ; ‖ περάσατε ἀπ' ἐδῶ, passez par ici (de ce côté) ; ‖ αὐτὸς ἐδῶ ὁ τόπος, ce lieu ci; ‖ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, par ci par là ; çà et là ; d'un côté et d'autre ; ‖ πήγαινε ἀπ' ἐδῶ· φύγε ἀπ' ἐδῶ, allez vous en ; ‖ ἐδῶ εἶνε ὁ Κύριος Α ; δὲν εἶνε ἐδῶ· Monsieur A est-il chez lui ? il n'y est pas ; ‖ ἕως ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει [φρ.], halte-là ; ‖ ἐδῶ κατηντήσαμεν, voilà où nous en sommes ; ἐδῶ εἴμεθα, nous voici ; ‖ ὁ Κύριος ἀπ' ἐδῶ, Monsieur que voilà ; ‖ ἀκοῦς ἐδῶ, écoutez donc ; écoutez ; ‖ κύτταξ' ἐδῶ, regardez moi çà ; regardez donc ; tiens ! ‖ ὁ ἔξω ἀπ' δῶ, le diable ; ‖ δὲν εἶσθε ἀπ' ἐδῶ ; vous n'êtes pas de ce pays-ci ? ‖ [χρον.] ἀπ' ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, dorénavant ; désormais ; ‖ ἐδῶ καὶ τρεῖς χρόνους, il y a trois ans.

ἐδώδιμος, ος, ον· ὁ φαγώσιμος, ἐκεῖνο ὅπερ τρώγεται, mangeable, adj. ὁ τρόφιμος, comestible, adj. ‖ [οὐσ.] τὰ ἐδώδιμα, comestibles, n. m. ἤτοι πᾶν τὸ διὰ τὴν τροφὴν τοῦ ἀνθρώπου κατάλληλον· βλ. καὶ τρόφιμα.

ἐδῶθεν, [δημ. ἐπίρ.] ἐντεῦθεν, d'ici, par ici ; en deçà ; par deçà ; ‖ — τοῦ ποταμοῦ, deçà (en deçà de) la rivière.

ἐδωπᾶ, βλ. ἐδεπᾶ.

ἐδώλιον, ου, τό· ἡ ἕδρα, τὸ κάθισμα, τὸ θρανίον, banc, n. m. siège, n. m. καὶ ἐν γένει ἡ καθέκλα, chaise, n. f. ‖ τὸ ἑδώλιον τοῦ κατηγορουμένου, le banc de l'accusé; ‖ [ναυτ.] ἑδώλια τῶν ναυτῶν, bancs de nage = τὰ βάθρα τῶν κωπηλατῶν, bancs des rameurs, κοινῶς οἱ (μ)πάγκοι· βλ. σέλμα· ‖ [ναυτ.] ἑδώλια, τά· κοινῶς τὰ τουράκια, bancs d'une embarcation ἢ bancs de la chambre ; λέγονται τὰ πέριξ τοῦ θαλάμου τῆς λέμβου (chambre d'une embarcation), ἤτοι τὰ εἰς τὴν πρύμνην καθίσματα διὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς ἢ ἐπιβάτας. Εἰς τὰς μεγάλας λέμβους ὑπάρχουσιν ὑπ' αὐτὰ θῆκαι πρὸς ἐναπόθεσιν διαφόρων σκευῶν τῆς λέμβου, τούτου ἕνεκα καλοῦνται γαλλιστὶ καὶ caisson = θήκη· ‖ [ναυτ.] ἑδώλια = θήκη, caisson, n. m. εἶδος καθισμάτων ἐν σχήματι κιβωτίων, κατεσκευασμένα ἐπὶ τῶν στενώσεων (façons) πλοίου ἢ λέμβου καὶ χρησιμεύοντα διὰ τὴν ἐναπόθεσιν προμηθειῶν καὶ διαφόρων σκευῶν· τὰ caissons καλοῦνται καὶ bancs de chambre ἢ bancs d'une embarcation.

ἐθελοδουλεία, ας, ἡ· ἑκουσία δουλεία, servitude volontaire.

ἐθελοδουλέω-ῶ· ὑπηρετῶ ἑκουσίως, servir volontairement ; être dans un esclavage volontaire.

ἐθελόδουλος, ος, ον· ὁ μὲ τὴν θέλησίν του ὑπηρετῶν, ὑποτασσόμενος, qui sert volontairement ; ἑκούσιος δοῦλος (σκλάβος), esclave volontaire.

ἐθελοθρησκεία, ας, ἡ· ἡ αὐτοπροαίρετος λατρεία τοῦ Θεοῦ, adoration volontaire de Dieu ; religion qu'on se fait à soi-même ; δεισιδαιμονία, superstition, n. f.

ἐθελοθρησκευτικός, ή, όν· δεισιδαίμων, superstitieux, euse.

ἐθελοθρησκέω-ῶ, ἰδίῳ θελήματι σέβω τὸ δοκοῦν μοι, ὅ,τι θεωρῶ καλόν, adorer à volonté; être superstitieux; βλ. ἐθελοθρησκεία.

ἐθελόθρησκος, ος, ον· ὁ δεισιδαίμων, superstitieux, euse.

ἐθελοθυσία, ας, ἡ· προθυμία διὰ τὴν προσφορὰν θυσίας, empressement à faire des sacrifices ; θυσία τοῦ ἑαυτοῦ του, αὐτοθυσία, sacrifice de soi-même ; αὐταπάρνησις, abnégation, n. f. ἀφοσίωσις, dévouement, n. m.

ἐθελοκακέω, βλ. ἐθελοκακῶ.

ἐθελοκάκησις καὶ

ἐθελοκακία, ας, ἡ· ἡ ἐπίτηδες, ἑκουσία παραμέλησις τοῦ καθήκοντος, ἡ κακὴ θέλησις, mauvaise volonté ; συνεπῶς ἡ κακοβουλία, malveillance, n. f. ἡ ἑκουσία, ἄνευ λόγου (δωρεὰν) κακία, méchanceté gratuite.

ἐθελόκακος, ος, ον· ὁ ἐπίτηδες, ἑκούσιος κακός, ὁ παραμελῶν τὸ καθῆκον αὐτοῦ, ὁ πράττων τὸ κακόν, λόγῳ εὐχαριστήσεως, qui (fait) commet le mal pour le plaisir de le commettre (faire) ; συνεπῶς ὁ κακόβουλος, malveillant, e.

ἐθελοκακῶ (έω), μέλ. ήσω· ἑκουσίως εἶμαι κακός, ἐπίτηδες φέρομαι κακός, πράττω τὸ κακὸν ἐξ εὐχαριστήσεως, faire le mal de gaité de cœur (pour le plaisir de le faire).

ἐθελοκωφεύω καὶ

ἐθελοκωφέω-ῶ, ἐθελόντως κωφεύω, προσποιοῦμαι τὸν κωφόν, faire le sourd ; faire la sourde oreille.

ἐθελόκωφος, ος, ον· ὁ προσποιούμενος τὸν κωφόν, qui fait le sourd.

ἐθελοντές, [διάλ. Οἰνόης, ἐπίρ.] ἐθελοντί, ἐθελουσίως, ἑκουσίως, οἰκειοθελῶς· «ἐθέλοντες ἄτου».

ἐθελοντής, οῦ, ὁ· ὁ ἑκούσιος, μὲ τὴν θέλησίν του, volontaire, n. m. ‖ —, volontaire, λέγεται ὁ κατατασσόμενος ἑκουσίως καὶ ὑπηρετῶν ἐν τῷ στρατῷ ἢ τῷ ναυτικῷ· ‖ —, ὁ ἐθελουσίως κατατασσόμενος, engagé volontaire. Τὸ πάλαι ἐθελονταί, enfants perdus, ἐλέγοντο λόχοι ἑκουσίως κατατασσομένων στρατιωτῶν, οἵτινες ἀνελάμβανον ἐπικίνδυνον τινὰ ἐν πολέμῳ ἐπιχείρησιν.

ἐθελόντως, [ἐπίρ.] ἑκουσίως, volontairement.

ἐθελοτυφλῶ (έω), προσποιοῦμαι τὸν τυφλόν, fermer les yeux pour ne pas voir = κλείω τὰ 'μμάτια.

ἐθελούσιος, ος καὶ α, ον· ἐθελοντής, αὐθόρμητος, μὲ τὴν θέλησίν του, volontaire, adj. ‖ ἐθελουσία κατάταξις (engagement volontaire) ἢ ὑπηρεσία, volontariat, n. m. ἤτοι ἡ τοῦ ἐθελοντοῦ κατάταξις καθὼς καὶ ὁ χρόνος

καθ' ὃν ὁ ἐθελοντὴς ὑπηρετεῖ ἐν τῷ στρατῷ. βλ. καὶ **κατάταξις ἐθελουσία**, engagement volontaire.

ἐθελουσίως, [ἐπίρ.] ἑκουσίως, μὲ τὴν θέλησίν του, volontairement; de son plein gré.

ἐθελοφημία, ας, ἡ· ἑκούσιος διαφήμισις, réclame, n.f. ἔπαινος ἑκούσιος, ἐκ προθέσεως, κατὰ παραγγελίαν, éloge de commande.

ἐθεωρήθη (ἀόρ. τοῦ θεωρέω-ῶ, visa, n. m. λέξις λατινικὴ σημαίνουσα θεωρηθὲν ἀντικείμενον ἢ ἔγγραφον, τύπος ἢ ὑπογραφὴ καθιστῶσα ἔγκυρον πρᾶξιν τινά.

ἐθίζω, μέλ. ίσω· παρακ. εἴθισμαι, συνειθίζω, habituer [παθ.] s'habituer καὶ σπανιώτ. être accoutumé, être en usage ; ὁ παρακ. **εἴθισμαι**, ἐξηγεῖται ὅπως ὁ ἐνεστώς, être accoutumé, être en usage ; || εἰθισμένος, η, ον, accoutumé, ée. § [ἱππευτ.] ἐθίζω ἵππον, délibérer un cheval ; βλ. **ἀσκῶ**.

ἔθιμον, ου, τό· ὁ συνήθης τρόπος, ἡ συνήθεια, coutume, n. f. usage, n. m. (=χρῆσις)· || [νομ.] ἔθιμον, coutume, καλεῖται ἡ δι' ὁμοιομόρφου καὶ συνεχοῦς ἐφαρμογῆς ἀναγνώρισις, ὅτι κανών τις ἰσχύει ὡς δίκαιον. Αἱ δύο μορφαὶ τῆς ὑποστάσεως καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ δικαίου ὡς θετικοῦ νόμου τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας εἶνε τὰ ἔθιμα καὶ οἱ νόμοι. Τὸ ἔθιμον λοιπὸν καὶ ὁ νόμος ἔχουσι τὸν αὐτὸν μὲν λόγον ἀλλὰ διαφέρουσι μόνον κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐκδηλώσεως. Τὸ ἔθιμον εἶνε ὁ ἄγραφος νόμος (jus non scriptum) ὅστις δὲν ἐπιβάλλεται καταναγκαστικῶς, ἀλλὰ δημιουργεῖται ἐλευθέρως ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐκδηλούμενον ὡς δίκαιον δι' ἐπανειλημμένων ἐν τῷ βίῳ πράξεων, πανδήμως ἀναγνωρισθεισῶν· || **τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα**, les us et coutumes ; || **τὸ δίκαιον τῶν ἐθίμων**, le droit coutumier ; || εἶνε **ἔθιμον** τοῦ τόπου, c'est l'usage du pays ; || εἶνε **ἔθιμον** καὶ γίνεται οὕτω, il est reçu de faire cela ; || εἶνε **ἔθιμον παρ' ἡμῖν νά**, il est de pratique parmi nous de ; || **τὰ ἔθιμα** θρησκείας ἢ ἐκκλησίας rit ἢ rite, n. m.

ἐθιμοταξία, ας, ἡ· καὶ **ἐθιμοτυπία**, ἡ· ἡ τάξις, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον δέον μετὰ κοσμιότητος νὰ φέρωνται, ἤτοι ἡ τάξις, ὁ κατ' ἔθος, ὁ καθ' ἕξιν καθιερωμένος τρόπος τοῦ φέρεσθαι κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις τοῦ βίου, étiquette, n. f. κοινῶς ἡ **ἐτικέττα**· αἱ ἐθιμοταξίαι=αἱ διατυπώσεις, αἱ φιλοφρονήσεις, les cérémonies, κοινῶς ἡ **τσιριμόνιαις**. § **ἐθιμοταξία**, cérémonial, n. m. [Ὁ Διομήδης Κυριακὸς μεταφραστὴς τοῦ ἀλληλεθνοῦς δικαίου τοῦ Α. Ἐρφτέρου, γράφει τάδε «Ταξεωλογίαν» προεκρίναμεν νὰ ὀνομάσωμεν τὸ cérémonial. Γνωστὴ εἶνε ἡ **περὶ βασιλείου τάξεως** πραγματεία Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου· ἀλλὰ καὶ οἱ ἡμέτεροι ἐκκλησιαστικοὶ τάξιν ἐκάλουν τὰ περὶ τοὺς τύπους τοῦ ἐπιστολογραφεῖν πρός τε ἀλλήλους καὶ πρὸς τοὺς κοσμικοὺς ἄρχοντας. Κατ' ἄλλους δύναται νὰ λεχθῇ **τυπικόν**, **τυπολογία**, **αὐλοτυπική**· τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν ὡς εἰδικώτερόν τι δηλοῦσαν, μεταχειρίζεται διὰ τὸ cérémonial de cour]. Τὴν σήμερον ὅμως μᾶλλον παραδεδεγμέναι λέξεις εἰσίν, **ἐθιμοτυπία** καὶ **ἐθιμοταξία**· || **διπλωματικὴ ἐθιμοταξία** (κατὰ Κυριακόν, διπλωματικὴ ταξεωλογία), cérémonial diplomatique, ἤτοι παραδοχὴ τύπων ὑπάρχουσα ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους σχέσεσι τῶν διπλωματῶν· || **αὐλοτυπική**, ἡ· cérémonial de la cour ; ἐθιμοταξία αὐλικὴ ἢ τῆς αὐλῆς τύποι τινὲς παραδεδεγμένοι ἐν ταῖς αὐλαῖς· || **γραφειακὴ ἐθιμοταξία** (κατὰ Κυριακὸν γραφειακὴ ταξεωλογία), cérémonial de chancellerie, ἤτοι οἱ τύποι οἱ τηρούμενοι εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν τῆς ἀλληλογραφίας ἐν τῇ αὐλῇ καὶ τῷ διπλωματικῷ σώματι· || **θαλασσία ἐθιμοταξία**, cérémonial maritime, ὁ τρόπος καθ' ὃν ὀφείλουσι τὰ πλοῖα νὰ χαιρετῶσι καὶ ἀντιχαιρετῶνται ὑφ' ἑτέρων πλοίων ἢ φρουρίων ξένου κράτους· || **προξενικὴ ἐθιμοταξία**, cérémonial consulaire ; δι' ἧς διατυποῦνται αἱ ἀποδοτέαι ὑπὸ τῶν προξένων πρὸς τὰς διαφόρους ἀρχὰς τιμαί, καὶ πρὸς τοὺς κυβερνήτας τῶν εἰς τὴν περιφέρειάν των προσορμιζομένων ἐθνικῶν πλοίων, καθὼς καὶ αἱ παρὰ τῶν ἀρχῶν ἢ κυβερνητῶν πρὸς τὸν πρόξενον.

ἐθνάριον, ου, τό· μικρὸν ἔθνος, petite nation.

ἐθνάρχης, ου, ὁ· ὁ ἄρχων τοῦ λαοῦ, ethnarque, n. m. § [νομ.] chef d'une nation, λέγεται ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἔθνους. Παρ' ἡμῖν ἐθνάρχης καλεῖται ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ καὶ πατὴρ τοῦ Γένους.

ἐθναρχία, ας, ἡ· ἡ κυριαρχία ἐπὶ λαοῦ, ethnarchie, n. f. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐθνάρχου, dignité d'ethnarque, καθὼς καὶ ἡ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ χώρα.

ἐθνεγερσία, ας, ἡ· ἡ ἐξέγερσις τοῦ ἔθνους, ἐθνικὴ ἐπανάστασις, révolution nationale ; ἡ ἀναγέννησις (ἀναμόρφωσις) τοῦ ἔθνους, régénération nationale.

ἐθνικισμός, οῦ, ὁ· nationalisme, n. m. ὡρισμένη προτίμησις διὰ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἔθνος εἰς ὃ ἀνήκουσι. § **ἐθνικισμός**, paganisme, n. m. ἡ τῶν ἐθνικῶν θρησκεία, ἤτοι ἡ **εἰδωλολατρεία**.

ἐθνικοποιῶ, μέλ. ήσω· nationaliser, καθιστῶ τι ἐθνικόν, rendre national (ἴδιον τοῦ ἔθνους).

ἐθνικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔθνος, ὁ ἀφορῶν τὸ ἔθνος, τοῦ ἔθνους, national, ale, aux ; || ἐθνικὴ ἑορτή, fête nationale ; || ἐθνικὴ σημαία, pavillon national, (καὶ ναυτ.) les couleurs=τὰ ἐθνόσημα· βλ. ἐθνόσημον καὶ σημαία· || ἐθνικὸς στρατός, armée nationale ; βλ. καὶ **ἐθνοστρατιά**· || ἐθνικὸς λιμήν, bassin national (ἐν Μασσαλίᾳ)· || ἐθνικὰ ἤθη, mœurs nationales ; || ἐθνικὸς ποιητής, poète national ; || [ἐκκλ.] ἐθνικὴ σύνοδος, concile national, εἰς ἣν συγκαλοῦνται ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι ἔθνους τινός· || ἐθνικὴ συνέλευσις = **ἐθνοσυνέλευσις**, assemblée nationale [νομ.], ὀνομάζεται οὕτω τὸ σῶμα, ὅπερ ἐν ἀνωμάλοις καὶ ἀτάκτοις καιροῖς συνέρχεται, ὑπὸ τοῦ ἔθνους καλούμενον καὶ περιβαλλόμενον τὴν παντοδυ-

ναμίαν τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας. Τὴν ἐθνικὴν συνέλευσιν δύναται νὰ συγκαλέσῃ μόνον αὐτὴ ὁλόκληρος ἡ κοινωνία, δηλονότι τὸ ἔθνος, διὰ ψηφίσματος αὐτοῦ ἢ διὰ διαταγῆς τῆς ἐγκαθιδρυθείσης ὑπ' αὐτοῦ κυβερνήσεως, περιβαλλομένης προσωρινῶς διὰ κυριαρχικῆς τρόπον τινὰ ἐξουσίας πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ ἔθνους καὶ τῆς διασώσεως τῆς δημοσίας τάξεως, δικαιουμένης καὶ ὀφειλούσης νὰ ὁρίσῃ τὸν τρόπον τῆς ἐκλογῆς τῶν πληρεξουσίων. § [ἐκκλ.] ethnique, adj. = gentil, ile, (ἐκ τοῦ gens, gentis, nation, ἔθνος) païen ; idolâtre; || οἱ ἐθνικοί, les païens ou gentils, ἐκαλοῦντο ἐν τῇ χριστιανικῇ ἐκκλησίᾳ πάντες γενικῶς οἱ λαοὶ ὅσοι οὔτε Χριστιανοὶ ἦσαν οὔτε Ἰουδαῖοι, ἤτοι ἄπιστοι εἰδωλολάτραι· ἡ ἔκφρασις ἐπεκράτησε, φαίνεται, ἐξ ἀντιθέσεως τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ, τῶν Ἰουδαίων, πρὸς τὰ ἄλλα εἰδωλολατρικὰ ἔθνη. § [γραμμ.] ἐθνικὸν ὄνομα, gentilé (de la nation), n. m. nom des habitants d'un pays, d'une ville ; π. χ. Français est le gentilé de France; || ἐθνικὸν ὄνομα, mot ethnique, οἷον Ἕλλην, Grec, Γάλλος, Français.

ἐθνικότης, ητος, ἡ [νομ.], nationalité, n. f. χαλεῖται ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐθνικοῦ, caractère de ce qui est national ; ἢ ἡ ἰδιότης ἢ ἐκεῖνο ὅπερ συνιστᾷ τὸν διακριτικὸν χαρακτῆρα ἔθνους τινός· || —, ἐπίσης τὸ ἔθνος εἰς ὃ ἀνήκει ἄτομόν τι, εἴτε ἕνεκα τῆς εἰς αὐτὸ γεννήσεώς του, εἴτε ἕνεκα πολιτογραφήσεως (naturalisation) ; || —, ἡ ἰθαγένεια, naturalité, n.f. || ἡ ἀρχὴ τῶν ἐθνικοτήτων, le principe des nationalités ; || ἀποκτῶ τὴν ἑλληνικὴν ἐθνικότητα, se faire naturaliser hellène ; || ἐθνικότης πλοίου, nationalité d'un navire.

ἐθνικῶς, [ἐπίρ.] nationalement, adv. κατὰ τρόπον ἐθνικόν, d'une manière nationale. § κατὰ διαταγὴν τοῦ ἔθνους, par ordre de la nation (ὑπὸ τοῦ ἔθνους), π. χ. terre vendue nationalement.

ἐθνισμός, οῦ, ὁ· ἐθνικὸν πνεῦμα, esprit national ; πατριωτισμός, patriotisme, n. m. ἡ ἐθνικότης, nationalité, n. f.

ἐθνογενεαλογία, ας, ἡ· ethno-généalogie (ἔθνος, nation, καὶ γενεαλογία, généalogie), n. f. γενεαλογία τῶν λαῶν, généalogie des peuples ; ἐπιστήμη ἐπὶ τῆς καταγωγῆς αὐτῶν, science de leurs origines.

ἐθνογενεαλογικός, ή, όν· ethno-généalogique, adv. ἀφορῶν τὴν ἐθνογενεαλογίαν, qui a rapport à l'ethno-généalogie.

ἐθνογονία, ας, ἡ· ethnogénie, n. f. (ἔθνος, nation καὶ γενεά, génération), n. f. κλάδος τῆς ἀνθρωπολογίας πραγματευόμενος περὶ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς ἀλληλουχίας τῶν ἀνθρωπίνων γενεῶν, branche de l'anthropologie, qui s'occupe de l'origine et de la filiation des races humaines.

ἐθνογραφία, ας, ἡ· ethnographie (ἔθνος, nation, καὶ γράφειν, décrire), n. f. περιγραφὴ τῶν λαῶν ὑπὸ βιολογικὴν καὶ κοινωνικὴν ἔποψιν, description des peuples au point de vue biologique et social ; βλ. καὶ ἐθνολογία.

ἐθνογραφικός, ή, όν· ethnographique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν ἐθνογραφίαν, qui concerne l'ethnographie ; || ἔργα ἐθνογραφικά, travaux ethnographiques.

ἐθνογραφικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον (ὑπὸ ἔποψιν) ἐθνογραφικόν, d'une manière (au point de vue) ethnographique.

ἐθνογράφος, ου, ὁ· ethnographe (ἔθνος, nation, καὶ γράφειν, décrire), n. et adj. λέγεται περὶ τῶν ἀτόμων τῶν καταγινομένων εἰδικῶς ἐπὶ τῆς ἐθνογραφίας (personne qui s'occupe de l'ethnographie).

ἐθνοδικία, ας, ἡ· ethnodicée (ἔθνος, nation, καὶ δίκαιον, droit), n. f. τὸ δίκαιον τῶν ἐθνῶν, droit des gens.

ἐθνοηγητικός, ή, όν· ethnégétique (ἔθνος, nation καὶ ἄγειν, conduire), adj. ὁ ἀφορῶν τὴν τέχνην τοῦ διοικεῖν τοὺς λαούς, qui tient à l'art de gouverner les peuples.

ἐθνοκατάρατος, ος, ον· ὁ κατηραμένος ὑπὸ τοῦ ἔθνους, maudit de la nation.

ἐθνολογία, ας, ἡ· ethnologie, n. f. ὀνομάζεται ἡ ἐπιστήμη ἡ πραγματευομένη περὶ τῶν ἀνθρώπων ὡς ἀποτελούντων διάφορα ἔθνη. Κλάδος τῆς ἀνθρωπολογίας, πραγματευόμενος περὶ τῆς διαμορφώσεως καὶ τῶν φυσικῶν χαρακτήρων τῶν διαφόρων ἀνθρωπίνων γενεῶν, branche de l'anthropologie, qui traite de la formation et des caractères physiques des différentes races humaines. Πολλάκις γίνεται διάκρισις τῶν σχεδὸν συνωνύμων ὅρων καὶ νοεῖται ὑπὸ τὸν ὅρον **ἐθνογραφία** ἡ περιγραφὴ καὶ κατάταξις τῶν Ἐθνῶν, ὑπὸ δὲ τὸν ὅρον ἐθνολογία ἡ ἐμβριθεστέρα ἔρευνα περὶ τοῦ ἔθνους, τῆς οὐσίας, τῆς καταγωγῆς, τῶν ἠθῶν, κτλ. αὐτοῦ. Τὴν βάσιν τῆς ἐθνολογίας σχηματίζει ἐκτὸς ἄλλων στοιχείων κυρίως ἡ γλῶσσα. Ἡ ἐθνολογία διακρίνεται ἀπὸ τῆς ἀνθρωπολογίας διὰ τὸ ὅτι ἡ πρώτη ἐξετάζει ἐν τῇ κυρίᾳ ἐννοίᾳ της τὸν ἄνθρωπον καθ' ἑαυτὸν καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἄλλα ζῷα, ἐνῷ ἡ ἀνθρωπολογία ἐξετάζει τὸν ἄνθρωπον λαμβανόμενον ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ζῴων (dans la série animale).

ἐθνολογικός, ή, όν· ethnologique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν ἐθνολογίαν, qui concerne l'ethnologie ; || ἐθνολογικαὶ ἐπιστῆμαι, sciences ethnologiques.

ἐθνολογικῶς, [ἐπίρ.] ethnologiquement, adv. κατὰ τρόπον (ὑπὸ ἔποψιν) ἐθνολογικόν, d'une manière (au point de vue) ethnologique.

ἐθνολόγος, ου, ὁ· ethnologiste, n. et adj. λέγεται περὶ ἀτόμων καταγινομένων εἰς τὴν ἐθνολογίαν, qui s'occupe d'ethnologie), ἐγκύπτοντος ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ταύτῃ· λέγουσιν ἐπίσης ethnologue, n. et adj.

ἔθνος, ους, τό· nation n. f. ὀνομάζεται ὁμὰς κοινωνίας τινός, ἥτις ἔχουσα κοινὴν τὴν κυριαρχίαν, εἰς κοινοὺς ἑαυτὴν ὑποβάλλει νόμους, τὸ εὖ ζῆν προαιρουμένη, καὶ δέχεται νὰ

διευθύνηται ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς κυβερνήτας. Ὁ μόνιμος συναγελασμός, ἡ ἐπικράτεια καὶ ἡ αὐτονομία εἰσὶ τὰ τρία ἀπολύτως ἀναγκαῖα πρὸς ὕπαρξιν παντὸς ἔθνους στοιχεῖα. Τὸ ἔθνος ἀποτελεῖ εἶδός τι οἰκογενείας χαρακτηριζομένης διὰ τῆς κοινῆς γλώσσης, τῶν παραδόσεων, τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων καὶ συχνάκις δι' ἰδιοφυΐας τινός. Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται ἡ λέξις ἔθνος μετὰ τῆς λέξεως **λαὸς** (peuple), καθότι ἡ τελευταία σημαίνει μόνον πλῆθυν ἀνθρώπων ζώντων ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας καὶ ὑποτασσομένων εἰς τὴν αὐτὴν διοίκησιν· ‖ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, la nation de Grèce ; ‖ τὸ γαλλικὸν ἔθνος, la nation française ; ‖ τὸ δίκαιον τῶν ἐθνῶν, le droit des gens=ἀλληλεθνὲς δίκαιον (διεθνές), droit international ; βλ. **δίκαιον.**

ἐθνόσημον, ου, τό· τὸ ἐθνικὸν ἔμβλημα, emblème national ; les armes = τὰ ἐμβλήματα· ‖ τὸ γαλλικὸν ἐθνόσημον, les armes de France. § ἐθνόσημον, τὸ ἐθνικὸν σῆμα, μὲ χρώματα τοῦ ἔθνους, cocarde, n. f. (nationale), κοινῶς ἡ **κοκάρδα** μὲ τὰ ἐθνικὰ χρώματα· τοιοῦτον εἶνε τὸ φερόμενον ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἡμῶν ἐπὶ τοῦ πηληκίου των κάτωθεν τοῦ στέμματος. § [ναυτ.] τὰ ἐθνόσημα, les couleurs = pavillon national, ἡ ἐθνικὴ σημαία· βλ. **σημαία.**

ἐθνοστρατιά, ᾶς, ἡ· milice, n. f. συνώνυμον τῆς λέξεως armée (στρατός, **στρατιά**)· ἐπίσης τὴν λέξιν milice μετεχειρίσθησαν πλειστάκις ὡς συνώνυμον τῆς πολεμικῆς τέχνης (art de la guerre). Εἰς ἀπωτέρας ἐποχὰς ἡ εἰς τὰ ὅπλα σύγκλησις τῶν πολιτῶν ἀπετέλει τὰς **ἐθνοστρατιὰς** αἵτινες εἶχον στρατιωτικὴν ὀργάνωσιν. Οἱ βάρβαροι δὲν εἶχον **στρατιάς,** ἀλλ' ἐξεγέρσεις καθ' ὁμάδας ἢ **ὀρδὰς** (hordes) ἄνευ συναφείας καὶ ἄνευ στρατιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα μόνιμοι **ἐθνικοὶ στρατοὶ** (milice nationale) ὑπῆρχον μόνον ἐν Βυζαντίῳ καὶ Ἑνετίᾳ. Τὸν XV αἰῶνα ἐκάλεσαν ἐν Γαλλίᾳ **κοινοτικὸν** ἢ **ἀστικὸν στρατὸν** (milice communale ou urbaine) τὰς καθ' ὡρισμένας περιόδους ἐξεργέσεις ὑπὸ τὰ ὅπλα τῶν ἀστῶν. Ὁ **ἀστικὸς στρατὸς** (milice urbaine) κατέστη κατόπιν ἡ **ἀστυφυλακὴ** (garde bourgeoise), ἡ **πολιτοφυλακὴ** (garde civique), ἡ ἐθνοφυλακὴ (garde nationale). Ἡ ὀνομασία milice διετηρήθη ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις. Ἐν Γαλλίᾳ τὸ 1771 διὰ τῆς ἐθνοστρατιᾶς ἐσχημάτισαν 54 **ἐπαρχιακὰ συντάγματα** (régiments provinciaux) ἐξ ὧν ἕκαστον ἔλαβε τὸ ὄνομα τῆς κυριωτέρας πόλεως τῆς ἐπαρχίας ἐξ ἧς ἐσχηματίσθη. Τὴν σήμερον ἡ ὀνομασία milice δίδεται μᾶλλον εἰς τὰς στρατιωτικὰς δυνάμεις τῆς 2ας γραμμῆς, αἵτινες ἔλαβον διάφορα ὀνόματα εἰς τὰ διάφορα κράτη, ἤτοι armée territoriale (ἐθνοφρουρά), landstrum (πανστρατιά), κτλ. ‖ στρατιώτης τῆς ἐθνοστρατιᾶς, milicien, n.m. ἤτοι ὁ ἐθνοφρουρός, κτλ. βλ. ἀνωτέρω.

ἐθνοσυνέλευσις, εως, ἡ· assemblée nationale ; βλ. ἐθνικὴ συνέλευσις.

ἐθνοσωτήριος, ος, ον· ὁ σώζων τὸ ἔθνος, qui sauve la nation ; ὁ σωτήριος, salutaire, adj.

ἐθνότης, ητος, ἡ· ἡ ἐθνικότης, nationalité, n. f.

ἐθνοφρουρά, ᾶς, ἡ· ἡ φρουρὰ τοῦ ἔθνους, τῆς χώρας, garde du pays ; βλ. ἐθνοστρατιά· ‖ ἐν Γαλλίᾳ λέγεται armée territoriale; αὕτη σύγκειται ἀπὸ ἅπαντας τοὺς πρὸς στράτευσιν ἱκανοὺς ἄνδρας, τοὺς ὑπηρετήσαντας ἐπὶ δεκαετίαν ἐν τῷ ἐνεργῷ στρατῷ καὶ τῇ ἐφεδρείᾳ αὐτοῦ. Ἡ διάρκεια τῆς ὑπηρεσίας ἐν τῇ ἐθνοφρουρᾷ καὶ τῇ ἐφεδρείᾳ αὐτῆς εἶνε 15ετής· βλ. καὶ **στρατὸς Γαλλικός**· ‖ ἐν Γερμανίᾳ λέγεται landwerhr (ou garde du pays) ; βλ. καὶ **στρατὸς Γερμανικός**· ‖ περὶ ἐθνοφρουρᾶς ἐν Ἑλλάδι, βλ. **στρατιωτικὴ ὑπηρεσία.**

ἐθνοφρουρός, ὁ· στρατιώτης ἀνήκων εἰς τὴν ἐθνοφρουράν· βλ. ἐθνοφρουρά· ‖ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐθνοστρατιάν, milicien ; βλ. **ἐθνοστρατιά.**

ἐθνοφυλακή, ῆς, ἡ· garde nationale (βλ. καὶ **ἐθνοστρατιά**)· σύστημα στρατιωτικῆς συντάξεως ἔθνους τινός, καθ' ὃ πᾶς πολίτης εἶνε καὶ στρατιώτης ἔν τε εἰρήνῃ καὶ πολέμῳ, ἀσκούμενος ἐν ὅπλοις κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτασίους ἰδίως ἡμέρας καὶ πλειότερον ἐπίσης ἐὰν ἡ ἀνάγκη τῆς στρατιωτικῆς μορφώσεως τῶν πολιτῶν τὸ καλέσῃ. Ἡ ἐθνοφυλακὴ ἐκτελεῖ ἐν ὥρᾳ εἰρήνης ἅπαντα τὰ καθήκοντα τῶν σημερινῶν στρατιωτικῶν φρουρῶν. Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὴν δύναμιν τοῦ στρατοῦ τὴν ἀποτελεῖ τὸ ποιὸν αὐτοῦ καὶ οὐχὶ τὸ ποσόν. Διὰ τῆς ἐθνοφυλακῆς ἀπασχολοῦνται οἱ πολῖται, πρὸς βλάβην τῆς πολιτείας, ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα αὐτῶν ἔργα. Τὴν σήμερον ἐφ' ὅσον τὰ κράτη διαμορφοῦνται καὶ συμπήγνυνται εἰς τελειότερον στρατιωτικὸν ὀργανισμὸν καὶ καθολικὴν στρατολογίαν, ἡ ἀξία τῆς Ἐθνοφυλακῆς ἐπὶ τοσοῦτον ἐλαττοῦται. Ἡ ἐθνοφυλακὴ καθιερωθεῖσα ἐν Ἑλλάδι διὰ τοῦ συντάγματος τοῦ 1844 καὶ συνταχθεῖσα διὰ τοῦ νόμου ΨΜΔ' τῆς 27 Αὐγ. 1862, μόνον κατὰ τὴν ἐπαναστατικὴν περίοδον τῆς μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ Ὄθωνος μεσοβασιλείας ἠδυνήθη νὰ προσφέρῃ ἀληθεῖς ὑπηρεσίας εἰς τὴν χώραν, ἤτοι ἐν ἐποχῇ ἀναρχίας ἢ καὶ κυβερνητικῆς ἀδυναμίας. Μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, ὁπότε ἐπαγιώθη ἡ τάξις, ἡ Ἐθνοφυλακὴ ἀπέβαλε τὸν κυριώτερον λόγον τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς καὶ ἀντεκατεστάθη διὰ τῆς καθολικῆς στρατολογίας.

ἔθος, ους, τό· τὸ ἔθιμον (βλ. λέξιν), coutume, n. m. usage, n.m. συνήθεια, habitude, n. f. ‖ ἐξ ἔθους=κατ' ἔθος, κατὰ τὸ σύνηθες, de coutume ; par habitude ; ‖ ἔθος ἄλλη φύσις [παροιμ. ἀρχ.] l'habitude est une seconde nature ; ‖ εἶνε ἀρχαῖον ἔθος, c'est un ancien usage. § ἔθος, ὁ συρμός, mode, n. f. κοινῶς ἡ **μόδα**, πρόσκαιρος χρῆσις ἀντικειμένου ἢ εἴδους τινὸς ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς φιλοκαλίας (goût), κτλ. βλ. καὶ συρμός.

ἐθραύσθη (τὸ σχοινίον) (ἀόρ. τοῦ θραύω) [ναυτ.] le cordage manque.

ἐθύλιον, τό· [χημ.] éthyle.

εἰ, σύνδεσ. ὑποθετ. ἀντὶ ἄν, ἐάν· παριστᾷ

τὴν ἁπλῆν παραδοχὴν τοῦ ὑποτιθεμένου ὡς δυνατοῦ ἢ πραγματικοῦ, si ; || ἂν ἦνε ἀληθὲς ὅτι, si c'est vrai que ; || εἰ δυνατόν, si c'est (s'il est) possible ; || εἰ δὲ (εἰδὲ) καὶ = ἂν ὅμως mais si ; dans le cas où ; || εἰ δὲ μὴ (εἰδεμὴ) = ἂν ὅμως ἄλλο τι θέλῃ = ἄλλως, si non ; sans quoi ; autrement ; βλ. καὶ **εἰ καί.**

εἰδεχθής, ής, ές· ἐπαχθοῦς προσόψεως, hideux, euse ; repoussant, e (= ἀπεχθής, ἀπωστικός).

εἰδεχθῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον εἰδεχθῆ, hideusement, adv. d'une manière hideuse.

εἰδή, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] τὸ εἶδος, ἡ μορφὴ τοῦ προσώπου.

εἴδη, τά· πληθ. τοῦ εἶδος· βλ. λέξιν.

εἰδημόνως, [ἐπίρ.] ἐπιστημόνως, ἐμπείρως, σοφῶς, savamment ; ὡς γινώσκων, γνωρίζων τι, ὡς γνώστης, en connaisseur.

εἰδήμων, ων, ον· γεν. ονος, ἔμπειρος τινός, ὁ γινώσκων, savant, e ; connaisseur, euse ; ὁ ἐντριβής, ἐγκύπτων εἰς, versé dans ; καὶ ἐν γένει ὁ κάτοχος τινός, ὁ γνωρίζων καλῶς τι, καὶ ἐν γένει ὁ γνώστης· || [ἐμπορ.] εἰδήμων ποιότητος, εἴδους, connaisseur, euse ; || εἶνε εἰδήμων τῆς γαλλικῆς γλώσσης, il possède la langue française ; || [οὐσ.] οἱ εἰδήμονες, οἱ εἰδικοί, οἱ γνῶσται, les connaisseurs.

εἴδησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ γινώσκειν, action de connaître ; connaissance, n. f. || δὲν ἔχω εἴδησιν, je n'en sais rien ; je n'en ai aucune connaissance ; || τὸ παίρνω εἴδησιν, avoir vent d'une chose ; || δὲν τὸ πῆρε διόλου εἴδησιν, il n'en a eu ni vent ni nouvelle (ni voie ni vent) ; || χωρὶς τὴν εἴδησίν μου, à mon insu ; || **εἴδησιν 'κ ἔχω,** [διάλ. Οἰνόης] δὲν ἔχω εἴδησιν, γνῶσιν. § κοινοποίησις notification, n. f. γνωστοποίησις, avis, n. m. προειδοποίησις, avertissement, n. m. εἴδησις nouvelle ; ἀγγελία, annonce ; message ; || δίδω εἴδησιν, donner avis = γνωστοποιῶ, εἰδοποιῶ, aviser ; || ἦλθον εἰδήσεις, il est venu des nouvelles ; || μικραὶ εἰδήσεις [ἐφημερίδων], nouvelles à la main ; || δὲν ὑπάρχει νεωτέρα εἴδησις περί, il n'y a rien de nouveau sur ; || πρὸς εἴδησίν σας = πρὸς γνῶσίν σας, à votre avis ; § εἴδησις (ἐμπορική), nouvelle, n. f. γνωστοποίησις, avis, n.m. || [ἐμπ.] στερούμενοι εἰδήσεών σας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, στέλλομεν ὑμῖν . . . privés de vos nouvelles depuis cette époque, nous vous remettons... || [ἐμπορ.] αἱ εἰδήσεις τῆς . . . ἀγγέλλουσι μικρὰν ἔντασιν καὶ ἐργασίας σχεδὸν μηδαμινὰς ἐπὶ τῶν σιτηρῶν, les avis de . . . annoncent (une tendance) faible et des affaires presque nulles sur les froments.

εἰδίκευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ καθιστᾶν τι εἰδικόν, action de spécifier, spécification, n. f. βλ. καὶ [νομ.] **εἰδοποίησις, εἰδοποιΐα.**

εἰδικευτικός, ή, όν· spécificatif, ive, ὁ εἰδικεύων τι (ἀντίθετον τοῦ μερικεύων)· || ὅρος εἰδικευτικός, terme spécificatif.

εἰδικεύω, μέλ. εύσω· spécifier ; προσδιορίζω εἰδικῶς, ἰδιαιτέρως, λεπτομερῶς, déterminer spécialement, en particulier, en détail ; π. χ. spécifier le caractère d'un délit ou d'un crime. § [φιλοσ.] δίδω τὸν χαρακτῆρα εἰς τὸ εἶδος, donner le caractère à l'espèce ; π. χ. ἡ ἔκτασις εἶνε ὁ χαρακτὴρ ὁ εἰδικεύων (προσδιορίζων) τὴν ὕλην, l'étendue est le caractère qui spécifie la matière. § —, spécialiser, καθιστῶ τι εἰδικὸν διὰ τὴν χρῆσίν του, ὁρίζω τι διά τι εἰδικῶς, indiquer, désigner spécialement.

εἰδικὴ θερμότης, [φυσ.] chaleur spécifique; βλ. **θερμότης.**

εἰδικός, ή, όν· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος) spécial, ale, aux, adj. ὁ τὸ εἶδος ἀφορῶν, (ἀντίθ. τῷ γενικός, ώτερος, ώτατος), ὅθεν ἰδιαίτερος, particulier, ère ; ὁ ὁριζόμενος ἀποκλειστικῶς διά τι, affecté exclusivement à une chose ; || εἰδικὴ μελέτη, étude spéciale; || εἰδικαὶ γνώσεις, des connaissances spéciales ; || **εἰδικός,** spécial, ὁ ἔχων εἰδικότητα εἴς τι, δεξιότητα, ἰδιαίτερον προσόν, qui a une spécialité, une aptitude, un talent particulier; ἄνδρες εἰδικοί, hommes spéciaux; || εἰδικὸν διαβατήριον, sauf conduit; βλ. **ἀσφάλιον.** § **εἰδικός,** spécifique, adj. κατάλληλος, propre ; εἰδικός, spécial ; ἀνήκων εἰδικῶς εἴς, appartenant particulièrement à quelque chose ; π. χ. ἀρετή, ποιότης εἰδική, vertu, qualité spécifique; λειτουργία εἰδική, fonction spécifique ; || φυσ. ἱστ.] ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ εἶδος, qui se rapporte à l'espèce; π.χ. εἰδικὸς χαρακτήρ, caractère spécifique; ὄνομα εἰδικόν, nom spécifique ; || [ἰατρ.] ἐκεῖνο ὅπερ χαρακτηρίζει νοσηρὸν εἶδος, π. χ. βακτήριον εἰδικὸν τῆς φυματιώσεως, bacille spécifique de la tuberculose ; || εἰδικὸν ἰατρικόν, remède spécifique ; ἢ εἰδικὸν φάρμακον, médicament spécifique ; || [φυσ.] εἰδικὸν βάρος [τῶν σωμάτων], poids spécifique, ἢ εἰδικὴ βαρύτης, pesanteur spécifique ; βλ. **βάρος, βαρύτης·** || εἰδικὴ θερμότης, chaleur spécifique ; βλ. θερμότης· || — μαγνητισμός, magnétisme spécifique ; βλ. μαγνητισμός. § — τύπος, lettre patente, λέγεται ὁ τύπος καθ' ὃν συντάσσεται ἐπίσημόν τι ἔγγραφον. § [οὐσ.] εἶνε **εἰδικός,** c'est un spécialiste, σημαίνει ὅτι ἔχει εἰδικότητα διά τι, personne qui s'adonne, qui se consacre à une spécialité ; π. χ. εἰδικὸς ἰατρός, médecin spécialiste.

εἰδικότης, ητος, ἡ· spécialité, n. f. ἰδιότης τοῦ εἰδικοῦ, qualité de ce qui est spécial; || [νομ.] —, προσδιορισμὸς εἰδικοῦ ἀντικειμένου, détermination d'une chose spéciale ; || —, ἄτομον καταγινόμενον εἰς εἰδικὴν μελέτην, personne qui se livre à une étude spéciale, ἢ εἰς εἰδικὴν ἐργασίαν, à un travail spécial.

εἰδικῶς [ἐπίρ.], spécialement, adv. κατὰ τρόπον εἰδικόν, d'une manière spéciale ; || —, spécifiquement, κατὰ τρόπον εἰδικόν, d'une manière spécifique ; || μνημονεύω (ἀναφέρω) τι εἰδικῶς, spécifier = **εἰδικεύω.**

εἴδισμα, ατος, τό· [διάλ. Ἠπείρ.], σκεῦος, ἔπιπλον.

εἶδον, [ναυτ.], aperçu, n. m. βλ. ἀντίσημον.

εἰδοποιέω-ῶ· βλ. εἰδοποιῶ.

εἰδοποίησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ εἰδοποιεῖν, γνωστοποιεῖν τι, action de notifier, d'aviser, etc ; (εἰδοποίησις ἐν γένει), notification, n. f. γνωστοποίησις, avis, n. m. avertissement, n. m. ἀγγελία, annonce, n. f. ἡ πληροφορία, renseignement, n. m. || — τοιχοκολλουμένη, avis, n. m. || οὐδεμία περὶ τούτου μᾶς ἐστάλη εἰδοποίησις, aucune notification ne nous en a été faite ; nous n'en avons reçu aucun avis ; || [ἐμπορ.] κατὰ τὴν εἰδοποίησίν μου (ἐπὶ συναλλαγματικῶν, κτλ.), suivant avis ; || κατὰ τὴν εἰδοποίησιν τοῦ. . . . , suivant l'avis de. . . . ; || αἱ εἰδοποιήσεις τῶν ἐφημερίδων, les annonces des journaux ; || εἰδοποιήσεις τοῦ ὑπὸ φόρτωσιν πλοίου, annonces du navire en charge ; || εἰς εἰδοποιήσεις, insertion des annonces. § εἰδοποίησις ἢ **εἰδοποΐα**, ἡ παράστασις, ἡ ἀπεικόνισις, action de former, de donner une figure ; ὁ σχηματισμὸς εἴδους, formation d'une espèce, συνεπῶς spécification, n. f. § [νομ.] **εἰδοποίησις** ἢ εἰδοποιΐα, spécification, n. f. οὕτω καλεῖται ἐκείνη ἡ μετασκευὴ πράγματος τινός, δι' ἧς τὸ πρᾶγμα τοῦτο λαμβάνει ἄλλο εἶδος καὶ εἰς νέαν κατηγορίαν πραγμάτων μετατίθεται. Εἶνε τοῦτο τρόπος κτήσεως ἰδιοκτησίας (ἤτοι ἡ ἰδιοκτησία ἀποκτᾶται δι' εἰδοποιήσεως, la propriété s'acquiert par spécification), διότι ἡ ἐργασία αὕτη παράγει ἐνίοτε νέαν ἰδιοκτησίαν, τουτέστιν ὁ κατασκευάσας τὸ νέον εἶδος γίνεται ἰδιοκτήτης αὐτοῦ, ἐὰν τὸ κατασκεύασμα τοῦτο ἢ δὲν δύναται διαλυόμενον νὰ ἐπαναχθῇ εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κατάστασιν ἢ παρήχθη καὶ ἐξ ἰδίας ἐν μέρει τοῦ κατασκευαστοῦ ὕλης.

εἰδοποιΐα, ας, ἡ· παράστασις, ἀπεικόνισις, βλ. **εἰδοποίησις**.

εἰδοποιητήριον, ου, τό· ἔγγραφον ἢ ἐπιστολὴ δι' οὗ ἀγγέλλεται, εἰδοποιεῖταί τι, lettre d'avis ; ἀναγγελτήριον γράμμα (ἐπιστολή, ἐπιστολάριον, δελτίον), lettre (billet) de faire part.

εἰδοποιητήριος, α, ον· εἰδοποιητικός, d'avis ; || εἰδοποιητήριος ἐπιστολή, lettre d'avis ; βλ. **εἰδοποιητήριον**.

εἰδοποιητικός, ή, όν· ἀφορῶν τὴν εἰδοποίησιν, τῆς εἰδοποιήσεως, d'avis ; d'avertissement. § —, de spécification ; βλ. εἰδοποίησις.

εἰδοποιός, ος, ον· ὁ δίδων σχῆμα, εἶδος, qui donne une forme, qui spécialise, spécialiste, n. m. qui spécifie ; ὁ ἀποτελῶν εἶδος, εἰδικός, qui constitue une espèce; spécifique (ὡς φιλοσ. ὅρος).

εἰδοποιῶ (έω), φέρω εἰς γνῶσιν τινός τι, γνωστοποιῶ τι, faire savoir (connaître); notifier ; παρέχω παραγγελίαν τινὰ διά τι, δίδω **εἴδησιν**, donner avis, aviser ; avertir ; ὅθεν εἰδοποιῶ ἐν γένει=ἀγγέλλω, ἀναγγέλλω, faire part de ; annoncer ; πληροφορῶ, informer. § [ἐμπορ.] εἰδοποιεῖν, ἀγγέλλειν, κοινοποιεῖν, donner avis, aviser, annoncer, informer, faire part ; || εἰδοποιῶ (γνωστοποιῶ) ἔκδοσιν [συναλλαγματικῆς], donner avis ; || θὰ σᾶς εἰδοποιήσω ἐγκαίρως, je vous ferai savoir à temps ; || θὰ σᾶς εἰδοποιήσω περὶ τῶν συμβαινόντων, je vous donnerai avis de ce qui se passe ; || τὸν εἶχεν εἰδοποιήσει μυστικά, il l'avait averti secrètement ; || εὐαρεστήθητε νὰ εἰδοποιήσητε ἡμᾶς ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, veuillez nous aviser en temps opportun ; || λαμβάνομεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ εἰδοποιήσωμεν ὑμᾶς, ὅτι . . . (μετ' εὐχαριστήσεως εἰδοποιοῦμεν ὑμᾶς, ὅτι . . .), nous avons le plaisir de vous aviser que . . . || μετ' εὐχαριστήσεως (εὐχαρίστως) εἰδοποιοῦμεν ὑμᾶς, ὅτι . . . , nous avons le plaisir de vous donner avis que . . . || ὅπερ θέλετε ἐγγράψει (εἰς λογαριασμόν) κατὰ τὴν εἰδοποίησιν, et que vous passerez suivant avis ; || λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσωμεν ὑμᾶς, ὅτι ἀπό τινος (χρόνου) ἔχομεν ἐγκατασταθῇ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, nous avons l'honneur de vous informer que nous venons de nous établir dans cette ville. § [νομ. καὶ φιλοσ.] spécifier; κάμνω εἶδός τι, εἰδικεύω.

εἶδος, εος-ους, τό· τὸ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσπίπτον, ἡ ὄψις, ἡ μορφή, ἡ θεωρία, aspect, n. m. apparence, n. f. ἡ ἐξωτερικὴ μορφὴ σώματος, κτλ. forme extérieure d'un corps ; τὸ διακριτικὸν ἢ εἰδικὸν σημεῖον ἀντικειμένου τινός, signe distinctif ou spécifique, ὅθεν **εἶδος**, espèce, n. f. genre, n. m. τὸ εἶδος (κοινῶς λογῆς, ποιότης), sorte, n. f. || εἰς τὸ εἶδός μου, en mon genre ; || ἐμπορεύματα παντὸς εἴδους, des marchandises de toute espèce (βλ. καὶ κατωτέρω)· || [περιφρ.] ἄνθρωπος τοῦ εἴδους του, un homme de sa sorte (de sa trempe) ; ἄλλου εἴδους δυσκολίαι, des difficultés d'un autre genre ; || παντὸς εἴδους βιβλία, toutes sortes de livres ; || τὸ **εἶδος**, ingrédient, n. m. τὰ εἴδη ἐξ ὧν συνίσταταί τι, αἱ ὗλαι, ἡ συστατικὴ τινὸς ὕλη, π. χ. φαρμάκου, ποτοῦ, ἢ μίγματος οἱουδήποτε· || τὰ εἴδη τῆς καθαριότητος (τοῦ στρατιώτου), ingrédients de propreté ; || [περιφρ.] εἶνε εἶδός τι ποιητοῦ, c'est une espèce (une manière ; une façon) de poète. § **εἶδος**, espèce, n. f. ἐν τῇ φυσικῇ ἱστορίᾳ καλεῖται τὸ ὅλον τῶν ὄντων ἅτινα ἔχουσι κοινοὺς χαρακτῆρας ὁμοίους πρὸς τοὺς τῶν γονέων ἀφ' ὧν κατάγονται· εἶνε δὲ τὸ εἶδος ὑποδιαίρεσις τοῦ γένους (genre), ἐν ᾧ συμπεριλαμβάνονται πάντα τὰ κοινούς τινας χαρακτῆρας ἔχοντα εἴδη· οὕτως ἡ γάτα, ὁ λέων, ἡ τίγρις, εἶνε εἶδος εἰς ἓν κοινὸν γένος ἀνήκοντα, εἰς τὸ τῶν αἰλουροειδῶν. **Εἶδος** εἶνε συνάμα ἡ ἐσχάτη τῶν ὑποδιαιρέσεων ἐν τῇ ταξινομήσει τῶν ζῴων καὶ τῶν φυτῶν, διότι τὰ εἰς αὐτὸ ἀνήκοντα ἄτομα δυνατὸν νὰ ἔχωσιν ἀπ' ἀλλήλων μόνον διαφορὰς προερχομένας ἐξ εἰδικῶν τινων περιστάσεων **καὶ** δυναμένας νὰ ἐξαλειφθῶσι σὺν τῷ χρόνῳ. § [ἱππολ.] εἶδος, espèce, τὰ ἀθροίσματα τῶν

μεταγενεστέρων ἀτόμων διὰ τῆς τροποποιήσεως τῆς γενεᾶς. § εἶδος, espèce, φαρμακευτικαὶ οὐσίαι ἓν ὅλον κρᾶμα ἀποτελοῦσαι· || εἴδη, espèces, ἐν τῇ φαρμακολογίᾳ χαρακτηρίζονται οὕτω τὰ μίγματα διαφόρων ὁμοειδῶν φαρμακευτικῶν οὐσιῶν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐχουσῶν ἰαματικὴν ἰδιότητα· || ἀρωματικὰ εἴδη, espèces aromatiques; || ναρκωτικά, ἀποχρεμπτικὰ εἴδη, espèces narcotiques, espèces expéctorantes. § [ἰδίως ἐμπορ.] article, n.m. espèce, n.f. τὸ πρᾶγμα, effet, n. m. πᾶν εἶδος ἐμπορείας· || τὰ εἴδη αὐτὰ πωλοῦνται, ces articles sont d'un bon débit (καταναλίσκονται)· || τὰ ἀποικιακὰ εἴδη, les denrées coloniales; || ἐμπορεύεται τὸ δεῖνα εἶδος, il fait tel article; || [ἐμπορ.] εἶνε εἶδός τι μεταξωτοῦ, c'est une sorte de soie; || ἐμπορεύματα παντὸς εἴδους, marchandises de tout genre ἢ de toutes les descriptions; || [ἐμπορ.] τὸ εἶδος τοῦτο [ὑπόκειται εἰς φθοράν], cet article; || [ἐμπορ.] ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ εἴδους τούτου ἀπαγορεύεται, l'importation de cet article est prohibée; || [ἐμπορ.] εὐαρεστήθητε νὰ μοὶ ἀποστείλητε ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον σημείωσιν τῶν εἰδῶν, ἅτινα θὰ ἦτο συμφέρον νὰ εἰσαγάγῃ τις, veuillez me remettre le plus tôt possible une note des articles qu'il serait avantageux d'importer; || [ἐμπορ.] εὐαρεστήθητε νὰ καθορίσητε ἡμῖν τὴν ἀξίαν τοῦ εἴδους τούτου καὶ νὰ μᾶς εἴπητε ἐὰν πωλῆται εὐκόλως, veuillez nous fixer sur la valeur de cet article et nous dire s'il est de prompte vente; || **παρισινὰ εἴδη**, articles de Paris; χαλοῦνται οὕτω πάντα τὰ εἴδη τοῦ συρμοῦ καὶ τῆς βιομηχανίας τὰ κατασκευαζόμενα εἰδικῶς ἐν Παρισίοις· || ἐξογκώνω τὴν τιμὴν εἴδους (πράγματος) τινός, (faire l') article; || σιδηροδρομικὰ εἴδη, κτλ. articles pour chemins de fer, etc. ἤτοι διάφορα ἀντικείμενα χρήσιμα εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν σιδηροδρόμων, π. χ. συνοχεῖς (crampons), βλῆτρα (boulons), **συγκρατητῆρες** (éclisses), κτλ. § εἶδος (τὸ φυσικὸν πρᾶγμα), nature, n.f. π. χ. οἱ φόροι εἰσπράττονται εἰς **εἶδος**, les impôts se perçoivent en nature. § εἶδος = σχῆμα, τρόπος, forme, n. f. manière, n. f. || τὸ εἶδος κυβερνήσεως, la forme d'un gouvernement; || παραγγέλματα ἐν εἴδει διαλόγου, des préceptes en forme de dialogue; || νέον εἶδος οἰκοδομῆς, nouvelle manière de bâtir = νέος τρόπος τοῦ οἰκοδομεῖν. § εἶδος, essence, n. f. συνώνυμον τῆς λέξεως espèce, ἤτοι ἡ φύσις τοῦ πράγματος ἐξ οὗ ἀποτελεῖταί τι· π. χ. τὸ εἶδος τοῦ ξύλου, essence de bois. § τὰ εἴδη, τὰ σκεύη τοῦ στρατιώτου (τὸ εἶδος, τὸ σκεῦος), les effets, n.m. pl. (effet, n. m.) || εἴδη ἀποσκευῆς, effets d'équipement; || εἴδη ἱματισμοῦ, effets d'habillement; || εἴδη ὁπλισμοῦ, effets d'armement; || εἴδη ἱπποκομίας, effets de pansage; || εἴδη τῶν ἀνδρῶν, effets des hommes; || τὰ ἄχρηστα εἴδη, τὸ ἄχρηστον ὑλικόν, effets hors de service; || δανεισμὸς εἰδῶν (εἴδη δανεισμένα), effets prêtés; || [στρατ.] εἴδη καθαριότητος, petite monture, χαλοῦνται τὰ εἴδη ἅτινα ὁ στρατιώτης φέρει μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἅτινα εἰσίν, αἱ **ψῆκτραι καθαριότητος** (brosses), τὸ ξύλον κομβίων (patience), καὶ τὰ διάφορα πρὸς τοῦτο χρήσιμα εἴδη· εἰς τὰ εἴδη ταῦτα συμπεριλαμβάνονται ἡ περόνη, τὸ μαχαίριον, τὸ χολιάριον καὶ τὸ κτένιον.

εἰδότως [ἐπίρ.] ἐν γνώσει, en bon escient; sciemment; ἐμπείρως, ἐπιδεξίως, habilement.

εἰδυλλιακός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν εἰδύλλιον, d'idylle; idyllique; || εἰδυλλιακὴ ποίησις, poésie pastorale.

εἰδυλλιακῶς [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον εἰδυλλιακόν, d'une manière idyllique; pastoralement.

εἰδύλλιον, τό· idylle, n. f. βλ. βουκολικὴ ποίησις, eglogue, n. f.

εἰδῶ, (λατ. video) εἰξεύρω, παρέχει τοὺς χρόνους του ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ βλέπω εἰς τὸ ὁράω-ῶ, π. χ. ἀόρ. β. **εἶδον**, **ἰδεῖν**, καὶ ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ γινώσκω εἰς τὸ **οἶδα**, savoir, connaître; μετοχὴ εἰδώς, υἶα, ός· βλ. λέξιν.

εἰδώλιον, τό· μικρὸν ἀπεικόνισμα εἰδώλου, ἀγαλμάτιον, statuette, n. f. ou figurine, n.f. (ἐκ πηλοῦ ὀπτοῦ) ἤτοι πλαγγόνιον πήλινον.

εἰδωλολατρεία, ας, ἡ· λατρεία εἰδώλων, culte des idoles, idolâtrie, n. f. κοινότερον μὲν καλεῖται οὕτως ὁ πολυθεϊσμὸς (polythéisme], κυρίως ὅμως ἡ λέξις σημαίνει τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων (le culte des idoles), ἐκλαμβανομένων οὐχὶ ὡς ὁμοιωμάτων τῶν θεῶν, ἀλλ' ὡς αὐτῶν τούτων. § —, paganisme (ἐκ τοῦ λατ. paganus, paysan, χωρικός), n. m. ὀνομασία δοθεῖσα ὑπὸ τῶν χριστιανῶν τῶν πρώτων αἰώνων εἰς τὸν πολυθεϊσμὸν εἰς ὃν οἱ ἀγρόται (κάτοικοι τῶν ἀγρῶν, ἐξοχῶν = χωρικοί) ἔμειναν ἐπὶ πολὺν χρόνον πιστοί. § —, fétichisme, n. m. λατρεία τῶν εἰδώλων, adoration des fétiches; καὶ κατ' ἐπέκτασιν καθ' ὑπερβολὴν σεβασμὸς (φθάνων μέχρι προλήψεων. δεισιδαιμονίας), προληπτικός, vénération outrée, superstitieuse.

εἰδωλολάτρης, ου, ὁ· idolâtre, n. m. ὁ λατρεύων τὰ εἴδωλα, ὁ ἐθνικός, païen, enne; βλ. λέξιν, § —, fétichiste, n. ὁ λατρεύων τὰ εἴδωλα (fétiche), ὁ ἀσκῶν τὴν εἰδωλολατρείαν, qui pratique le fétichisme.

εἰδωλολατρικός, ή, όν· ἀφορῶν τὴν εἰδωλολατρείαν ἢ τὸν **εἰδωλολάτρην**, idolâtrique, adj. de paganisme; de païen; βλ. ἐθνικός. § —, fétichiste, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν εἰδωλολατρείαν, qui a rapport au fétichisme.

εἰδωλολατρικῶς, [ἐπίρ.] ὡς εἰδωλολάτρης, en païen; avec idolâtrie.

εἴδωλον, ου, τό· γενικῶς τὸ εἶδος, ἡ εἰκών, image, n. f. εἴδωλα, αἱ σκιώδεις εἰκόνες τῶν ἀποθανόντων, διότι λείπει εἰς αὐτὰς ἡ οὐσία, ἐξ οὗ καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις φάντασμα, fantôme, n. m. spectre, n. m. § εἴδωλον, ἀπομίμησις, εἰκών, représentation, n. f. image, n. f. ἡ εἰκὼν ὅμως δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ ἀντικείμενον· ὅθεν εἴδωλον = ἀπατηλὴ εἰκὼν καὶ ἀντίθετον πρὸς τὸ ἀληθές. Ἐκ τούτου εἴ-

δωλον, idole, n. m. fétiche, n. m. λέγεται κυρίως μὲν ὁμοίωμα (παρὰ τὸ εἶδος), ἰδιαιτέρως δὲ εἴδωλα, idoles, εἶνε τὰ τῶν θεῶν ὁμοιώματα τῶν πρεσβευόντων τὴν πολυθεΐαν λαῶν (κυρίως ἀγάλματα παριστάνοντα θεούς, statue d'un Dieu), καλουμένων οὕτω καὶ εἰδωλολατρῶν· [εἴδωλον, fétiche, ἐκ τοῦ λατ. facticius, γαλ. factice, σημαίνει ὑλικὸν ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον οἱ ἄραβες καὶ οἱ ἄγριοι σέβονται (vénérer) ὡς εἴδωλον (comme un idole)]; ‖ ὑπάρχουσιν ἄγριοι λατρεύοντες τὰ εἴδωλα, il y a des sauvages qui adorent les fétiches; ‖ [μεταφ.] ὁ χρυσὸς εἶνε τὸ εἴδωλον τῶν φιλαργύρων, l'or est l'idole des avares. § [φυσ.] **εἴδωλον**, image, n. m. σημείου τινος (φωτεινοῦ) καλεῖται ἐν τῇ ὀπτικῇ τὸ σημεῖον καθ' ὃ αἱ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐκπεμπόμεναι φωτειναὶ ἀκτῖνες ἀνακλώμεναι ἐπὶ κατόπτρου ἢ διαθλώμεναι διὰ φακοῦ συνέρχονται πάλιν πράγματι ἢ φαινομενικῶς ἐπὶ τὸ αὐτό. Τὰ εἴδωλα τῶν διαφόρων σημείων σώματος τινὸς ἀποτελοῦσι τὸ εἴδωλον τοῦ σώματος τούτου.

εἰδωλοποιΐα, ας, ἡ· καλεῖται ἐν τῇ ῥητορικῇ τὸ σχῆμα καθ' ὃ ἀποθανόντες ἄνθρωποι παρίστανται ὡς λαλοῦντες, ἡ προσωποποιΐα, personnification, n. f.

εἰδώς, υῖα, ός· μετοχ. τοῦ οἶδα, ὁ γνωρίζων, connaissant; sachant. § [οὐσ.] οἱ εἰδότες (εἰδότα, εἰδότας), οἱ εἰδήμονες, οἱ ἔμπειροι, les connaisseurs.

εἶεν, εὐκτ. τοῦ εἰμί, δύναται νὰ ἦνε, ἔστω, soit.

εἴθε, ἄμποτε, ὅταν ἡ πλήρωσις τῆς εὐχῆς ἦνε δυνατὴ ἂν καὶ ὄχι πιθανή, Dieu veuille; plaise (plût) à Dieu; puisse-t-il; ‖ εἴθε νὰ μὴ ἤρχετο ποτέ, plût à Dieu qu'il ne fût jamais venu; ‖ εἴθε νὰ ἐπέτυχα, puissé-je avoir réussi; ‖ [καὶ ἀπολύτως] εἴθε! ainsi soit-il = οὕτως ἔστω.

εἰθίζω, μέλ. ίσω, ἀντὶ ἐθίζω· βλ. **συνειθίζω.**

εἰθισμένος, η, ον· συνειθισμένος, accoutumé, ée; habitué, ée; εἰθισμένος διὰ μακρᾶς τριβῆς (πράξεως, ἕξεως) routiné, ée; ‖ κατὰ τὰ εἰθισμένα = κατὰ τὸ εἰωθός, comme d'habitude; comme à l'ordinaire.

εἰθισμένως, [ἐπίρ.] κατὰ τὸν συνήθη τρόπον = συνήθως, habituellement.

εἰκαζόμενος, η, ον· (ῥηματικὸν ἐπίθ. τοῦ εἰκάζω, présumé, ée.

εἰκάζω, μέλ. άσω· διὰ συγκρίσεως ἐκ σημείων καὶ περιστάσεων συμπεραίνω, κάμνω εἰκασίας, faire des conjectures, τεκμαίρομαι, conjecturer; présumer; σχηματίζω γνώμην περί τινος· προοιωνίζομαι, augurer; ὑποθέτω, supposer; σκέπτομαι, penser; (ἐν γένει εἰκάζω, ἀντίθ. τοῦ οἶδα, γινώσκω, γνωρίζω, savoir); ‖ ἐν ἐλλείψει ἀποδείξεων ἀναγκάζεταί τις νὰ εἰκάσῃ, faute de preuves, on est réduit à conjecturer; ‖ — ὅτι, je présume que; ‖ — καλὰ περὶ τοῦ μέλλοντος, j'augure bon de l'avenir.

εἰ καί, ἂν καί, μολονότι, quoi que; μεθ' ὁριστ. καὶ εὐκτ. δι' οὗ ἐμφαίνεται τὸ πραγματικὸν τῆς ὑποθέσεως, καὶ εἰ καὶ ἄν, ὑποθέτει ἰδιαιτέραν περίπτωσιν, ἧς ἡ πραγματικότης μένει ἀναποφάσιστος.

εἴκασε, [διάλ. Καρπάθου] ὑπόθες, ὑπόθεσε, ὑπόθεσον, suppose; ὑποθέσατε, supposez.

εἰκασία, ας, ἡ· τὸ ἐκ παραβολῆς, συγκρίσεως συμπέρασμα, ὑπόθεσις βασιζομένη ἐπὶ ἀβεβαίων δεδομένων, supposition fondée sur des données incertaines; συμπερασμός, ἡ ὑπόθεσις, γνώμη περί τινος, conjecture, n. f. présomption, n. f. ὑπόθεσις, supposition, n.f. ‖ ἀφίεμαι εἰς εἰκασίας, se livrer à des conjectures = κάμνω εἰκασίας, faire des conjectures, **εἰκάζω**· (βλ. **εἰκάζω**)· ‖ ἐξ εἰκασίας, par conjecture = εἰκαστικῶς, conjecturalement, adv. ‖ —, παρὰ ῥήτορσιν = σύγκρισις, παραβολή, comparaison, n. f.

εἰκασμός, οῦ, ὁ· εἰκασία, δοξασία, conjecture, n.f. ἀντίθ. τῷ «κατὰ βέβαιον ἱστορίαν».

εἰκαστέος, α, ον· ὃν πρέπει τις νὰ συμπεράνῃ, qui doit être conjecturé.

εἰκαστικός, ή, όν· ὁ εἰκάζων, συμπεραίνων, conjectural, ale, aux; fondé sur des conjectures; la phrénologie est une science conjecturale. § —, ὁ τείνων εἰς εἰκασίας, συμπεράσματα, porté à faire des conjectures: génie conjectural; ‖ εἰκαστική, ῆς, ἡ (τέχνη), l'art de conjecturer; ὁ συλλογισμὸς τῶν πιθανοτήτων, la science des probabilités. § ὁ παριστῶν τι, μιμητικός, de représentation, représentatif, ive; d'imitation, imitatif, ive; figuratif, ive; ‖ **εἰκαστικαὶ τέχναι,** arts de la main ἢ arts plastiques (= πλαστικαί), καλοῦνται γενικώτερον μὲν ἐκεῖναι τῶν καλῶν τεχνῶν, ὧν τὰ ἔργα ἀντιλαμβανόμεθα διὰ τῆς ὁράσεως, ἤτοι ἡ ζωγραφική, ἡ γλυπτική, ἡ ἀρχιτεκτονική, ὡς ἐπεξεργαζόμεναι ἀπεικάσματα ὑπαρχόντων ἢ ἐν τῇ φαντασίᾳ συλληφθέντων προτύπων, μερικώτερον ὅμως ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦτον ἐννοοῦμεν τὴν ζωγραφικὴν (peinture) καὶ τὴν γλυπτικὴν μόνον (sculpture).

εἰκαστικῶς, [ἐπίρ.] ἐξ εἰκασίας, par conjecture, conjecturalement, adv.

εἰκαστός, ή, όν· ἐνδεχόμενος, présumable, adj. qui est à présumer; il est présumable qu'un jour on voyagera dans l'air.

εἰκῆ, [ἐπίρ.] ἀπερισκέπτως, inconsidérement; ἄνευ σχεδίου, sans projet; συνεπῶς τυχαίως, par hasard, au hasard; ματαίως, en vain; τὸ εἰκῇ εἶνε εὔχρηστον συνήθως ἐν τῇ φράσει «εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν» ἥτις σημαίνει τυχαίως, au hasard, à l'aventure.

εἰκονίζω, μέλ. ίσω· κάμνω εἰκόνα, παριστάνω εἰκονικῶς, ἀπομιμοῦμαι τί, figurer; ἀναπαριστῶ, représenter; ἀπεικονίζω, ζωγραφίζω, peindre; dépeindre; ‖ ὁ λαιμὸς τοῦ κύκνου ἐφαίνετο εἰκονίζων τὴν πρῷραν, le cou du cygne semblait figurer la proue; ‖ τὸ ἀνάγλυφον εἰκονίζει τρεῖς νύμφας, le relief représente trois nymphes; ‖ δι' ὀλίγων λέξεων

εἰκονίζει τὸν χαρακτῆρά του, en peu de mots il dépeint son caractère.

εἰκονιζόμενος, η, ον· ὁ ἀπομιμούμενος, ὁ παριστάνων εἰκονικῶς, figuré, ée; βλ. καὶ εἰκονικός.

εἰκονικός, ή, όν· ὁ ἀπεικονίζων, ὁ ἀπομιμούμενος τὴν ζωντανὴν φύσιν, figuratif, ive; représentatif, ive; || εἰκονικαὶ παραστάσεις, des représentations figuratives. § ὁ φανταστικός, figuré, ée; imagé, ée; εἰκονικὴ ἔκφρασις, expression figurée; || ὕφος εἰκονικόν, style imagé; || εἰκονικὸς (πολέμιος), (ennemi) figuré, καλεῖται ὁ ὑποτιθέμενος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀσκήσεων ὑπάρχων ἀντίπαλος διὰ τὴν παράστασιν τοῦ ὁποίου γίνεται χρῆσις ἀριθμοῦ τινος ἀνδρῶν σχετικῶς μικροῦ· βλ. καὶ πολέμιος. § ὁ πλαστός, ὁ μὴ πραγματικός, ὁ προσποιητός, feint, e, adj. ἐν τῇ κοσμηματογραφίᾳ καλοῦνται εἰκονικαὶ (feintes) ὅλαι αἱ ἀπομιμήσεις τῶν διαφόρων ὑλικῶν τῶν χρησιμοποιουμένων ἐν τῇ οἰκοδομικῇ· || καμαροσειρὰ εἰκονική, arcade feinte, καλεῖται ἡ ἐζωγραφισμένη ἐπί τινος τοίχου. § εἰκονικός, ὁ προσποιητός, simulé, ée; fictif, ive; βλ. καὶ [νομ.] εἰκονικότης· || εἰκονικὴ πώλησις, vente simulée; || εἰκονικὴ ἐκτέλεσις [ποινικῆς ἀποφάσεως], exécution par effigie; βλ. εἰκονικῶς· || εἰκονικὰ πλούτη, des richesses fictives; || εἰκονικὸς λογαριασμός, un compte simulé (ἢ figuré); || εἰκονικὸν συμβόλαιον, contrat simulé.

εἰκονικότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ εἰκονικοῦ, qualité de ce qui est figuratif (figuré; imagé). § [νομ.] εἰκονικότης, simulation, n. f. ἐνίοτε ἐξ ἀμοιβαίας συνεννοήσεως τῶν συμβαλλομένων, ἐνδέχεται νὰ μὴ συμφωνῇ ἡ παρ' αὐτῶν δηλουμένη θέλησις πρὸς τὴν ἀληθῆ, ὅταν παρ' αὐτῶν σκοπῆται ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φαινομένης συμβάσεως νὰ καλυφθῇ ἄλλο τι. Ἡ καλύπτουσα τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τῶν συμβαλλομένων πρᾶξις λέγεται εἰκονικὴ (simulée), καὶ ὡς τοιαύτη δὲν ἰσχύει, ὁ δὲ χαρακτηρισμὸς αὐτῆς εἰκονικότης (simulation); || εἰς αὐτὸ τὸ συμβόλαιον ὑπάρχει εἰκονικότης, dans ce contrat il y a de la simulation.

εἰκονικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον εἰκονικόν, figurativement; figurément. § μετ' εἰκονικότητος, avec simulation; fictivement. § [νομ.] en effigie, ἤτοι οὐχὶ τὸ πραγματικὸν ἄτομον, ἀλλὰ τὸ ἀπεικόνισμα, τὸ πανομοιότυπον αὐτοῦ, π.χ. être pendu, brulé en effigie.

εἰκόνισμα, ατος, τό· τὸ ἀπεικόνισμα, effigie, n. f. représentation, n. f. ἡ ἁγία εἰκών, image (sainte).

εἰκονισμός, οῦ, ὁ· τὸ ἀπομιμεῖσθαι, ἡ ἀπεικόνισις, βλ. λέξιν· ἡ περιγραφή, description, n. f.

εἰκονογραφέω, βλ. εἰκονογραφῶ.

εἰκονογράφημα, ατος, τό· ἢ ζωγράφημα, peinture, n. f.

εἰκονογραφημένη, ης, ἡ· illustration, n. f. περιοδικὸν μετ' εἰκόνων· βλ. εἰκονογραφῶ.

εἰκονογραφία, ας, ἡ· ἡ ἀπεικόνισις, παράστασις τινός, figure, n. f. τὸ σχέδιον, dessin, n.f. ζωγράφημα, ζωγραφιὰ (κεχαραγμένη) gravure, n. f. [πληθ.] εἰκονογραφίαι, illustrations; || βιβλία μὲ εἰκονογραφίας, des livres illustrés. § ἡ ζωγράφισις ἁγίων εἰκόνων, peinture d'images [saintes]. § iconographie, n. f. (εἰκών, image καὶ γράφω), καλεῖται ἡ ἐπιστήμη τῆς ἀπεικονίσεως εἰκόνων διὰ τῆς ζωγραφικῆς, τῆς γλυπτικῆς καὶ τῶν λοιπῶν πλαστικῶν τεχνῶν· || ἐπίσης καλεῖται οὕτω τὸ σύνολον τῶν μνημείων τοῦ εἴδους τούτου τῶν παραχθέντων ὑπὸ τῶν ἰδίων τεχνῶν· μελετᾶν, γνωρίζειν τὴν αἰγυπτιακήν, ἑλληνικήν, ρωμαϊκήν, χριστιανικὴν εἰκονογραφίαν, étudier, connaître l'iconographie égyptienne, grecque, romaine, chrétienne; || ἐπίσης τὸ βιβλίον ἐν ᾧ ἀναπαριστῶνται τοιούτου εἴδους ἔργα· δημοσιεύειν εἰκονογραφίαν, publier une iconographie; || συλλογὴ τῶν εἰκόνων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν.

εἰκονογραφικός, ή, όν· ἀφορῶν τὴν εἰκόνα, τὸ σχέδιον, de dessin, pictural, ale, aux (ἐκ τοῦ λατ. pictura, γαλ. peinture), adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ζωγραφικὴν ἢ ἀνήκων εἰς αὐτήν, qui concerne la peinture, qui appartient à la peinture; || διάκοσμος εἰκονογραφικός, décoration picturale. § illustré, ée, ὁ εἰκονογραφημένος, ὁ παρέχων εἰκόνας. § iconographique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν εἰκονογραφίαν, qui appartient, qui a rapport à l'iconographie; μελέται, γνώσεις εἰκονογραφικαί, études, connaissances iconographiques; || βιβλίον εἰκονογραφικόν, ouvrage iconographique.

εἰκονογράφος, ὁ, ἡ· ὁ ζωγραφίζων εἰκόνας, σχεδιαστής, dessinateur, trice. § —, illustrateur, n. m. τεχνίτης ζωγραφίζων τὰς εἰκόνας τῶν εἰκονογραφημένων βιβλίων, artiste qui dessine des illustrations d'ouvrages. § ὁ ζωγράφος ἁγίων εἰκόνων, peintre d'images [saintes]. § —, iconographe, n. ἄτομον καταγινόμενον εἰς τὴν εἰκονογραφίαν, personne qui s'occupe de l'iconographie; ὁ ἐντριβὴς εἰς τὴν εἰκονογραφίαν, qui est versé dans l'iconographie.

εἰκονογραφῶ (έω), μέλ. ήσω, ζωγραφίζω, peindre des images; dessiner. § —, illustrer, ἐκδίδω βιβλίον μὲ εἰκόνας· || εἰκονογραφημένος, η, ον· illustré, ée; || ἐφημερὶς εἰκονογραφημένη, journal illustré; || βιβλίον εἰκονογραφημένον, livre illustré; βλ. καὶ εἰκονογραφημένη.

εἰκονόθετον, τὸ (εἰκόνα θέτω), imagerie, n. f. μέρος ἔνθα ζωγραφίζονται ἢ ἐπιτίθενται εἰκόνες· βλ. καὶ κιονόκρανον σύνθετον.

εἰκονοθραύστης, ὁ· brise-image, n. m. ὁ εἰκονοκλάστης.

εἰκονοκλασία, ας, ἡ· iconoclasie (zî), n.f. τὸ δόγμα τῶν εἰκονοκλαστῶν, doctrine des iconoclastes; [γλωσσολ.] iconoclasme, n. m. συνώνυμ. τοῦ iconoclasie.

εἰκονοκλάστης, ου, ὁ· ὁ θραύων, συντρίβων εἰκόνας, briseur d'images; iconoclaste, n. Ἄτομον ὅπερ κατεδίκαζε τὴν λατρείαν τῶν

εἰκόνων καὶ ἐπεδίωκε τὴν καταστροφὴν αὐτῶν· || ὁ εἰκονομάχος ἐμάχετο τὴν λατρείαν τῶν εἰκόνων καὶ ὁ εἰκονοκλάστης τὰς συνέτριβε, l'iconomaque combattait le culte des images et l'iconoclaste les brisait ; συνώνυμον τοῦ εἰκονοθραύστης, brise-image.

εἰκονοκλαστικός, ὁ καὶ ἡ· iconoclaste, adj. ὁ συντρίβων, καταστρέφων τὰς εἰκόνας, ὁ προγράφων ταύτας· καταδίωξις εἰκονοκλαστική, persécution iconoclaste ; || —, d'iconoclaste, ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὸν εἰκονοκλάστην.

εἰκονοκλαστία, ας, ἡ· iconoclastie (sti), n. f. ἡ διάθεσις εἰς τὸ νὰ ἦνέ τις ἢ νὰ γείνῃ εἰκονοκλάστης, disposition à être, à devenir iconoclaste.

εἰκονολατρεία, ας, ἡ· iconolâtrie, n. f. ἡ λατρεία τῶν ἁγίων εἰκόνων, adoration des images.

εἰκονολάτρης, ου, ὁ· iconolâtre, n. ὀνομασία δοθεῖσα ὑπὸ τῶν εἰκονοκλαστῶν εἰς ἐκείνους οἵτινες ἐπίστευον καὶ προσεκύνουν τὰς ἱερὰς εἰκόνας, ὅπερ οἱ πρῶτοι ἐθεώρουν ὡς λατρείαν.

εἰκονολατρικός, ή, όν· iconolâtrique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος πρὸς τοὺς εἰκονολάτρας ἢ πρὸς τὴν εἰκονολατρείαν· || θεραπεία, σεβασμὸς (λατρεία) εἰκονολατρικός, culte iconolâtrique.

εἰκονολογία, ας, ἡ· iconologie, n. f. ἑρμηνεία, ἐξήγησις τῶν εἰκόνων τῶν ἐκτελεσθεισῶν ὑπὸ ἀρχαίων ἢ νεωτέρων εἰδικῶν τεχνητῶν· || ἐξήγησις τῶν ἀλληγορικῶν σχημάτων (τῶν εἰκόνων) ἅτινα ἐχρησιμοποίησαν οἱ ἀρχαῖοι ἢ νεώτεροι τεχνῖται· || τέχνη τοῦ χαράσσειν ἐμβληματικὰ (συμβολικὰ) σχήματα.

εἰκονολογικός, ή, όν· iconologique, adj. ὁ ἀφορῶν ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν εἰκονολογίαν, qui concerne l'iconologie.

εἰκονολόγος, ου, ὁ· iconologiste (jisst') ou iconologue (logh'), n. ἄτομον καταγινόμενον εἰς τὴν εἰκονολογίαν· ἐπίσης ὁ συγγραφεὺς εἰκονολογικοῦ βιβλίου

εἰκονομανής, ής, ές· iconomane, n. ἄτομον ἀγαπῶν μέχρι μανίας τὰς εἰκόνας, τὰ σχεδιάσματα, τὰς ζωγραφίας, καὶ τὰ παρόμοια.

εἰκονομανία, ας, ἡ· iconomanie, n. f. ὑπερβολικὴ ἀγάπη πρὸς τὰς εἰκόνας καὶ ἐν γένει τὰ σχεδιάσματα, τὰς ζωγραφίας, κτλ.

εἰκονομαχία, ας, ἡ· iconomachie, n. f. (εἰκών, image, καὶ μάχη, combat) ; ὁ πόλεμος κατὰ τῆς λατρείας τῶν εἰκόνων, guerre contre le culte des images.

εἰκονομάχος, ὁ, ἡ· iconomaque, n. ὁ καταπολεμῶν τὴν λατρείαν τῶν εἰκόνων, celui qui combat le culte des images.

εἰκονόμετρον, τό· iconomètre, n. m. ὄργανον ἐπιτρέπον νὰ προσδιορισθῇ ἡ ἀπόστασις τῆς ἑστίας ἀπὸ τοῦ φωτογραφικοῦ ἀντικειμένου, οὕτως ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ εἰς δεδομένας διαστάσεις ἡ εἰκὼν δεδομένου ἀντικειμένου.

εἰκονομετρία, ας, ἡ· iconométrie, n. f. μέτρησις διὰ τῆς εἰκόνος, ἢ μέτρησις τῆς εἰκόνος, mesure par l'image, ou mesure de l'image.

εἰκονοποιέω-ῶ, μέλ. ήσω, κάμνω εἰκόνας, ὁμοιώματα, faire des images ; ἀναπαριστῶ, représenter.

εἰκονοποιός, ὁ, ἡ· ὁ τεχνίτης ὁ κατασκευάζων εἰκόνας, imagier, ère ; λέγεται ἐπίσης imager, ère καὶ imagiste, n.

εἰκονοστάσιον, ου, τό· iconostase, n. m. καλεῖται ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ σύνηθες μὲν ἐκ ξύλου, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ ἐκ μαρμάρου ὕψωμα ὅπερ χωρίζει τὸ θυσιαστήριον (τὸ ἱερὸν) ἀπὸ τοῦ κυρίως ναοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵστανται αἱ εἰκόνες· || εἰς τὰς οἰκίας καλεῖται οὕτω τὸ μέρος ἔνθα τοποθετοῦσι τὰς ἁγίας εἰκόνας, endroit où l'on place les saintes images, καὶ ἔνθα προσεύχονται, ἀνάλογον τὸ παρὰ δυτικοῖς, oratoire.

εἰκονοστρόφιον, ου, τό· iconostrophe, n. m. (εἰκών, image, καὶ στρέφειν, tourner). Ὀπτικὸν ὄργανον ἔχον τὴν ἰδιότητα νὰ ἀντιστρέφῃ τὰ ἀντικείμενα, ὅπερ χρησιμοποιοῦσιν οἱ χαράκται ἵν' ἀντιγράψωσι τὰ σχέδιά των.

εἰκονόφιλος, ὁ καὶ ἡ· iconophile (εἰκών, image, καὶ φίλος, ami, n. et adj. λέγεται περὶ ἀνθρώπου ἀγαπῶντος τὰς εἰκόνας, τὰ σχεδιάσματα, τὰς ζωγραφίας καὶ τὰ παρόμοια.

εἰκονοσκόπιον, ου, τό· (εἰκών, image, καὶ σκοπέω-ῶ, ἐξετάζω, examiner) iconoscope, n. m. ὄργανον δεικνῦον, ἐν σμικρύνσει, τὴν εἰκόνα χωροθεσίας τινὸς ἣν προτίθενται νὰ φωτογραφήσωσι καὶ ἐπιτρέποντος οὕτω τὴν ἐκλογὴν τῆς ἀπόψεως τοῦ ἀντικειμένου, ὡς καὶ τὴν καταλληλοτέραν διάταξιν.

εἰκός, ότος, τὸ (= ἐοικός), τὸ ὁμοιάζειν ἰδίως μὲ τὸ ἀληθές, συνεπῶς πιθανόν, vraisemblable ; ὅθεν τὸ φυσικόν, ce qui est naturel ; τὸ πρέπον, ce qu'il faut ; [ὅ,τι εἶνε] κατάλληλον, [ce qui est] convenable ; ἤτοι κατὰ τὸ πιθανὸν ἢ τὸ φυσικόν, ὅπως πρέπει νὰ περιμένῃ τις· || ὡς εἰκὸς = κατὰ τὸ εἰκός, comme de raison ; comme il est naturel ; comme il est vraisemblable ; || θὰ τῷ εἰπῶ τὰ εἰκότα, je lui dirai ce qu'il faut ; || διὰ νὰ ἐνεργηθῶσι τὰ εἰκότα, pour être pris telles mesures qu'il appartiendra ; || τὸ εἰκὸς καὶ τὰ εἰκότα χρησιμοποιοῦνται συνήθ. ἐπιρρημ. ἀντὶ τοῦ εἰκότως.

εἰκοσάγωνον, τό· icosagone (εἴκοσι, vingt καὶ γωνία, angle), n. m. πολύγωνον ἔχον εἴκοσι πλευρὰς καὶ συνεπῶς εἴκοσι γωνίας.

εἰκοσάγωνος, ὁ, ἡ· μὲ εἴκοσι γωνίας, icosigone (εἴκοσι, vingt, καὶ γωνία, angle), n. m. et adj.

εἰκοσάδραχμον, ου, τό· νόμισμα [χρυσοῦν] ἀξίας εἴκοσι δραχμῶν, pièce [d'or] de vingt drachmes ; ἡ χρυσῆ ἑλληνικὴ δραχμὴ (τοῦ Γεωργίου) ἰσοῦται μὲ τὸ χρυσοῦν φράγκον.

εἰκοσάεδρον, τό· icosaèdre (εἴκοσι, vingt καὶ ἕδρα, base), n. m. στερεὸν σῶμα ἔχον εἴκοσιν ἐπιπέδους ἕδρας· || τὸ κανονικὸν εἰκοσάεδρον περατοῦται ὑπὸ εἴκοσιν ἴσων καὶ ἰσοπλεύρων τριγώνων, l'icosaèdre régulier est ter-

miné par vingt triangles équilatéreux égaux.

εἰκοσαετηρίς, ίδος, ἡ· χρονικὴ περίοδος εἴκοσιν ἐτῶν, espace de vingt ans; ἐπετηρὶς εἴκοσιν ἐτῶν, anniversaire de vingt ans.

εἰκοσαετής, ής, ές· καὶ εἰκοσαέτης· ὁ εἴκοσιν ἐτῶν, de vingt ans.

εἰκοσαετία, ας, ἡ· χρονικὸν διάστημα εἴκοσιν ἐτῶν, espace de vingt ans.

εἰκοσαέτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ εἰκοσαέτης.

εἰκοσαήμερος, ος, ον· εἴκοσιν ἡμερῶν, de vingt jours.

εἰκοσάκις, [ἐπίρ.] εἴκοσι φοράς, vingt fois.

εἰκοσάλεπτον, τό· νόμισμα ἀξίας εἴκοσι λεπτῶν (ἑκατοστῶν), pièce de vingt centimes.

εἰκοσαμελής, ής, ές· ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ εἴκοσι μέλη, de vingt membres.

εἰκοσάμετρος, ος, ον· μήκους εἴκοσι μέτρων, de vingt mètres; || ταινία εἰκοσάμετρος, ruban de vingt mètres=μετροταινία.

εἰκοσάμηνος, ος, ον· εἴκοσι μηνῶν, de vingt mois.

εἰκοσανδρία, ας, ἡ· icosandrie, n. f. [βοτ·] κλάσις τοῦ λινναίου συστήματος περιλαμβάνουσα φυτὰ ὧν τινων τ' ἄνθη ἔχουσιν εἴκοσιν στήμονας ἢ καὶ περισσοτέρους (π. χ. τριαντάφυλλον, μύρτον).

εἰκοσανδρικός, ή, όν· [βοτ.] καὶ εἰκοσαρρενικὸς ἢ εἰκόσανδρος καὶ εἰκοσάρρην, icosandrique, adj. συνών. τοῦ icosandre, adj. (εἴκοσι, vingt καὶ ἀνήρ, ἀνδρός, mâle = ἄρρην), ὁ ἔχων εἴκοσιν ἄρρενα ἀρσενικὰ ὄργανα, ἤτοι ὁ ἔχων εἴκοσι στήμονας ἢ καὶ πλειοτέρους· || φυτὰ εἰκοσανδρικά, végétaux icosandres; || ἄνθη εἰκοσανδρικά, fleurs icosandres; (λέγουσιν ἐπίσης icosandrique).

εἰκοσαπλασιάζω, μέλ. άσω· ἐπαναλαμβάνω τι εἴκοσι φοραῖς, vingtupler, rendre vingtuple.

εἰκοσαπλάσιος, ία, ον· ὁ εἰκοσαπλοῦς, vingtuple, adj. εἴκοσι φορὰς μεγαλείτερος, vingt fois plus grand.

εἰκοσαπλασίως, [ἐπίρ.] εἰκοσάκις τόσον, vingt fois autant.

εἰκοσαπλοῦς, ὁ· ὁ εἰκοσαπλάσιος.

εἰκοσάρι, τό, καὶ εἰκοσαράκι, νόμισμα εἴκοσι λεπτῶν, pièce de vingt centimes. § εἰκοσάρι=εἰκοσαριά, vingtaine, n. f.

εἰκοσαριά, ἡ· ἡ εἰκοσάς, vingtaine, n. f.

εἰκοσάρικος, η, ον· ἀπαρτιζόμενος ἀπὸ εἴκοσι, de vingt.

εἰκοσαρρενικός, ή, όν· βλ. εἰκοσανδρικός.

εἰκοσάρρην, ενος, ὁ· icosandre, adj. βλ. εἰκοσανδρικός.

εἰκοσάς, άδος, ἡ· ὁ ἀριθμὸς εἴκοσιν, vingtaine, n. f.

εἰκοσάφυλλος, ος, ον· μὲ εἴκοσι φύλλα, à vingt feuilles.

εἴκοσι, οἱ, αἱ, τά· πρὸ φωνήεντος εἴκοσιν (ἀριθμ. ἄκλ.) vingt; || εἴκοσιν ἓν (εἰκοσιέν), vingt et un; || εἰκοσιδύο, εἰκοσιτρεῖς, κτλ. vingt-deux, vingt-trois, etc.

εἰκοσιπενταετής, ής, ές· εἴκοσι πέντε ἐτῶν, âgé de vingt cinq ans.

εἰκοσιπενταέτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ προηγουμένου.

εἰκοσι-πέντε, vingt-cinq.

εἰκοσιπεντευτή, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ Μεσοπεντηκοστὴ [ἐκκλ.]

εἰκοσι-τέσσαρες, οἱ, αἱ· εἰκοσιτέσσαρα, τά· vingt-quatre.

εἰκοστημόριον, ου, τό· τὸ εἰκοστὸν μέρος (τμῆμα), vingtième partie; τὸ ἓν εἰκοστόν, un vingtième.

εἰκοστός, ή, όν· ὁ κατὰ τὴν τάξιν εἰκοστός, vingtième; ὁ ἀριθμὸς εἴκοσι, vingt; || εἰκοστὸς πρῶτος (δεύτερος, κτλ.) vingt-unième (-deuxième, etc.); || κεφάλαιον εἰκοστόν, chapitre vingt; τὴν εἰκοστὴν τοῦ μηνός, le vingt du mois; || τὸ εἰκοστὸν (μέρος), la vingtième partie; le vingtième; || [ἐπίρ.] εἰκοστόν, vingtièmement.

εἰκοτολογία, ας, ἡ· τὸ συμπεραίνειν κατὰ πιθανότητα, ἡ εἰκασία, conjecture, n. f.

εἰκοτολογῶ (έω), μέλ. ήσω, κατὰ πιθανοὺς λόγους ὁμιλῶ, συμπεραίνω, εἰκάζω, faire des conjectures; conjecturer.

εἰκότως, [ἐπίρ. τοῦ εἰκός]· κατὰ τὸ πιθανόν, vraisemblablement, ἤτοι κατὰ συμπερασμόν, κατ' εἰκασίαν, ἐξ οὗ καὶ φυσικῶς, πρεπόντως, naturellement, κατὰ τὸ πρέπον, εὐλόγως, avec raison; raisonnablement; à bon droit; à juste titre.

εἰκών, όνος, ἡ· image, n. f. λέγεται ἐκεῖνο ὅπερ ὁμοιάζει πρὸς ἀντικείμενόν τι, τὸ ἀπεικόνισμα, représentation, n. f. [μεταφορ.] ἡ ἰδέα, idée, n. f. περιγραφή, description, καὶ γενικῶς εἰκὼν λέγεται tableau, n. m. (ἤτοι παράστασις οἱαδήποτε τοπείου ἢ ἄλλων ἀντικειμένων)· toile, n. f. (=τὸ δι' ἐλαιογραφίας ζωγράφημα ἐπὶ ὀθόνης) καὶ portrait, n. m. (=ἡ προσωπογραφία)· || πρὸς εἰκόνα ἢ κατ' εἰκόνα, à l'image de; en forme de; || ὁ Θεὸς ἔπλασσε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα του, Dieu à créé l'homme à son image; || ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας, l'image de la Sainte Vierge; || εἰκόνες θρησκευτικαί, images de saints; || βιβλίον μὲ εἰκόνας, un livre illustré; || ἡ εἰκὼν τοῦ Ῥαφαήλ, un tableau de Raphaël; || εἶνε ὡραῖαι εἰκόνες εἰς τὴν ἔκθεσιν, il y a de belles toiles à l'exposition (au salon); || λεύκωμα γεμᾶτον εἰκόνας, un album rempli de dessins; || θέλει νὰ κάμῃ τὴν εἰκόνα του, il veut faire son portrait; || εἰκόνες βασιλικαί, portraits des rois. § εἰκών, effigie, n. f. πρόσωπον, ἀναπαράστασις, εἰκὼν ἀτόμου τινός, figure, représentation, image d'une personne; καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ ἀποτύπωμα (empreinte) προσώπου ἐπὶ νομίσματος· || ἔκοψαν νόμισμα μὲ τὴν εἰκόνα του, on a frappé des monnaies à son effigie; || πλαστικαὶ εἰκόνες [μεταφορ.], des tableaux vivants; || [μεταφ.] πιστὴ εἰκὼν τῶν ἠθῶν μας, tableau fidèle de nos mœurs; || περιγραφὴ πλήρης εἰκόνων, description pleine d'images; || ὁμιλεῖ δι' εἰκόνων, il

parle par figures. § εἰκὼν ἐν τῇ ῥητορ.=παραβολή, comparaison, n. f.

εἰλεακός, ή, όν· iliaque (ἐκ τοῦ λατ. iliacus, de ilia, flancs), adj. [ἀνατ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὰ πλευρά, qui est en rapport avec les flancs; || — μῦς, muscle iliaque; || εἰλεακὸν ὀστοῦν, os iliaque; || εἰλεακαὶ ἀρτηρίαι, artères iliaques. § εἰλεακός, iliaque [ἰατρ.] πάθησις εἰλεακή, passion iliaque; ὀδύνη (ἄλγος) προερχόμενον ἐκ τῆς ἐμφράξεως τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου, souffrance causée par l'obstruction de l'intestin.

εἰλεός, οῦ, ὁ· ileus, n. m. passion iliaque; ἡ ἔμφραξις τῶν ἐντέρων, δεινὴ ἀσθένεια, προερχομένη ἐκ τῆς περιπλοκῆς τῶν λεπτῶν ἐντέρων, ἔμφραξις τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου προερχομένη ἀφ' ἑαυτῆς, obstruction de l'intestin par lui même, κοινῶς γαλ. λέγεται colique de miséréré, ou étranglement interne ou invagination intestinale.

εἰλεώδης, ης, ες· iliaque, adj. ἄρρωστος ἐξ εἰλεοῦ.

εἰλητάριον, τό· varlope à rouler; ῥυκάνη δι' ἧς ἐκτελοῦνται κυλινδρικὰ μέρη· βλ. καὶ ῥυκάνη.

εἰλητικός, ή, όν· περικυλινδούμενος, στρεφόμενος, qui se roule, qui s'entortille.

εἰλικρίνεια, ας, ἡ· franchise, n. f. sincérité, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ εἰλικρινοῦς, ἡ καλὴ πίστις, bonne foi; τιμιότης (χαρακτῆρος), loyauté, n. f. εὐθύτης (χαρακτῆρος), droiture, n. f. || δὲν διαμφισβητῶ τὴν εἰλικρίνειάν του, je ne mets pas en doute sa bonne foi.

εἰλικρινής, ής, ές· (συγκρ. έστερος, ὑπερθ. έστατος), franc, che; sincère, adj. ὁ λέγων ὅ,τι σκέπτεται, ὁ ὁμιλῶν ἢ ἐνεργῶν ἄνευ περιστροφῶν, qui dit ce qu'il pense, qui parle ou agit sans détours; ὁ καλῆς πίστεως, de bonne foi; ὁ τίμιος (κατὰ τὸν χαρακτῆρα), loyal, e; ὁ εὐθύς, droit, e; || εἰλικρινὴς φίλος, ami sincère; || — διαγωγή, conduite franche; || δὲν εἶνε εἰλικρινής, il n'est pas de bonne foi; || προσδέξασθε τὴν εἰλικρίνειάν μας, veuillez nous croire bien sincèrement; || σᾶς ἀσπαζόμεθα μετὰ πάσης εἰλικρινείας, nous vous saluons très-sincèrement; || σᾶς ἀσπαζόμεθα, κύριοι, εἰλικρινέστατα, nous vous saluons messieurs bien sincèrement.

εἰλικρινῶς, [ἐπίρ.] μετ' εἰλικρινείας, avec franchise, franchement; sincèrement; || μὲ ἀνοικτὴ καρδιά, à cœur ouvert; || καλῇ τῇ πίστει, de bonne foi.

εἰλικωμένος, η, ον [ῥημ. ἐπίθ.], fileté, ée; βλ. ἑλικόω-ῶ.

εἵλως, ωτος, ὁ· ilote, n. m. ὄνομα τῶν ἐν Σπάρτῃ δούλων· ὁ δοῦλος, esclave, n.

εἶμαι = εἰμί, être, ἤτοι εἶμαι πραγματικός, εἶμαι, εἶσαι, εἶνε, εἴμεθα εἶσθε, ἦσαν, κτλ. || εἶνε πατὴρ τοῦ φίλου σου, il est le père de votre ami; || εἶνε ὁ πατὴρ τοῦ φίλου σου, c'est le père de votre ami; || ποῖος εἶνε [αὐτοῦ]; qui va là? || ἐγὼ εἶμαι, c'est moi; || ὅπως εἶνε καὶ εὑρίσκεται, tel quel; || [ἐμπορ.] λέγει νὰ ἦνε (ἐπὶ φορτωτικῶν), que dit être; ἤτοι περιεχόμενον καὶ βάρος ἄγνωστον (contenu et poids inconnus); || — σύμφωνος, être d'accord; || — εἰς θέσιν, être à même; être en état; || — εἰς τὰ δικαστήρια, être en procès avec; || — τῆς γνώμης, être d'avis; || — πεπεισμένος, être convaincu; || τὸ πλοῖον αὐτὸ εἶνε 300 τόννων, ce bateau jauge (χωρεῖ) 300 tonneaux; || ἡμεῖς εἴμεθα, c'est nous; || εἶνε τὰ παιδιά σου, ce sont vos enfants; || ὡς ἂν ἤμην ἐγώ, comme si c'était moi; || σὺ εἶσαι; est-ce vous? || τί ἄνθρωπος λέγεις νὰ ἦνε; quel homme pensez vous que ce soit? || εἰπέ μου ποῖος εἶσαι, dites-moi qui vous êtes; || τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ παιδί, à qui est cet enfant; || τίνος εἶσαι; à qui appartenez-vous? || ἔτσι εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, voilà ce que c'est que ces gens-là; || τί εἶνε αὐτό; qu'est-ce que c'est que çà? || μὴν εἶσαι παιδί, ne faites pas l'enfant; || πόσον ἐτῶν εἶσθε; quel âge avez-vous? || εἶνε τριάντα ἐτῶν, il a trente ans; || εἶμαι νὰ φύγω, je suis sur le point de partir; || ἦσαν εἰς τὸ γεῦμα, ils étaient à dîner; ils étaient à table; || ἦτο τρεῖς μῆνας εἰς τὴν φυλακήν, il a été trois mois en prison; || νὰ μὴν ἦμαι, ἂν δὲν τὸ κάμω, sur mon âme, je le ferai; || ὅ,τι εἶνε χανείς, νὰ ἦνε [φρ.], il faut être tout un ou tout autre; || εἴμεθα διὰ νὰ ἤμεθα; [φρ.] καὶ κοινῶς εἴμεθα γιὰ νά 'μεθα; est-ce décidé? est-ce dit? || ἀφίνω τὰ πράγματα ὅπως εἶνε, laisser les choses en état; || ἄφησέ το ὅπου εἶνε, laissez-le à sa place; || αὐτὸς εἶνε ποῦ εἶνε, ἂς σκεφθῶμεν διὰ τὸν ἄλλον, quand à celui-ci il est sûr (il est à nous; nous le tenons), pensons à l'autre; || καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμη [φρ.], et ce n'est pas tout; et ce n'est pas encore la fin; || πωλεῖ τὸ κτῆμά του ὅπως εἶνε καὶ εὑρίσκεται, [νομ.] il vend sa propriété comme il se comporte; || καὶ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις εἶνε καθὼς τὴν ἄλλην, il en est de cette affaire comme de l'autre; || σήμερον εἶνε τὰ ἐγκαίνια, aujourd'hui a lieu l'inauguration; || θὰ ἦνε ἄρρωστος, il doit être malade; || θὰ ἦνε μετανοημένος, il se sera repenti. § εἶμαι, se porter; se trouver; aller; ἤτοι πῶς εὑρίσκεται ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας· || πῶς εἶσθε; comment vous portez-vous? comment allez-vous? || εἶνε καλλίτερα, il va (il se trouve) mieux; || δὲν εἶνε καλά, il ne se porte pas bien; il va mal; || εἶνε ὅλοι καλὰ εἰς τὸ σπίτι; tout le monde va bien chez vous? || δὲν εἶσθε καλά; vous ne vous sentez pas bien? || γράψε μου πῶς εἶνε, donnez-moi de ses nouvelles; || ἔστειλα νὰ μάθω πῶς εἶνε, j'ai envoyé savoir de ses nouvelles; || νὰ ἦσθε καλά! [ὡς εὐχή] portez-vous bien; Dieu vous bénisse! § [τριτοπρ.] εἶνε, ὑπάρχει, il est; il y a; ὑπάρχει, il existe; εἶνε ἄξιος, ἀξίζει, il vaut; || εἶνε Θεός, il est (il y a; il existe) un Dieu; || δὲν εἶνε χανείς, il n'y a personne; || εἶνε ἢ δὲν εἶνε; est-ce vrai ou non? || ἦτο ποτὲ

ἄνθρωπός τις, il y avait une fois un homme ; || εἶνε πολλοί, οἱ ὁποῖοι, il est (il y a) des gens qui ; il y en a qui ; || ἂς ἦνε ! ἔστω ! passé, soit ; τί εἶνε ; qu'y a-t-il ? || ἂν ἦνε ἔτσι, s'il en est ainsi ; || καὶ ἔτσι εἶνε, et c'est [aussi] la verité, || καλὸν θὰ ἦτο νὰ τὸν ἰδῇς, vous feriez bien de le voir ; || ὡς νὰ μὴ ἦτο τίποτε, comme si ce n'était rien ; comme si de rien n'était ; || ἐδῶ εἶνε πολὺ καλά, il fait bon [être] ici ; on est bien ici ; || δὲν ἦτο πολὺς κόσμος, il n'y avait pas grand monde ; || τί ὥρα εἶνε ; quelle heure est-il ? || εἶνε δύο χρόνοι ποῦ ἔφυγε, il y a deux ans qu'il est parti ; || αὔριον θὰ ἦνε ὀκτὼ ἡμέραι ποῦ ἀρρώστησε, il y aura demain huit jours qu'il est malade ; || δὲν εἶνε πολὺς καιρός, il n'y a pas longtemps ; || εἶνε καιρὸς νά, il est temps de ; || τότε ἦτο ποῦ θύμωσε, ce fut alors qu'il s'emporta ; || εἶνε νὰ σκάσῃ κανείς, il y a de quoi se pendre ; c'est à crever ; c'est à en devenir fou ; || δὲν εἶνε νὰ γείνῃ τίποτε, il n'y a rien à faire ; il ne s'agit de rien ; || ἦτο νὰ ἔλθῃ χθές, il devait venir hier ; || ὅπου καὶ ἂν ἦνε [φρ. ἐπίρ.], d'un moment à l'autre ; || ὅπου καὶ ἂν ἦνε, ἔφθασε, il va venir tout à l'heure ; || τὸ καλὸν εἶνε ὅτι ἀνεχώρησε, heureusement il est parti ; || τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μείνῃς, il vaut mieux que vous restiez ; || τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο ν' ἀρκεσθῶμεν εἰς ὅτι ἔγεινεν, il vaudrait mieux nous en tenir là ; || τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι, ce qu'il y a de plaisant c'est que ; || εἶνε φόβος ὅτι, il est à craindre que ; || δὲν εἶνε δι' αὐτό, ce n'est pas la cause ; || ὅπως καὶ ἂν ἦνε, quoi qu'il en soit ; || ἦτον ὑποψία ὅτι, on soupçonnait que. § [τριτοπρ.] κάμνει, il fait ; il est ; || εἶνε ψύχρα (ζέστη), il fait froid (chaud) ; || ἦτο νύκτα, il faisait nuit ; || εἶνε μεσημέρι, il est (il s'en va) midi ; || εἶν' ἐξώρας, il se fait tard ; || εἶνε ὡραῖος (κακὸς) καιρός, il fait beau (mauvais) ; || εἶνε λάσπη, il est sale ; il y a de la boue ; || εἶνε ἄνεμος, il fait du vent ; || εἶνε ἀκόμη πολὺ πρωΐ, il est encore grand matin ; il est encore de bonne heure. § [ἀρχ. ἀπαρέμφ.], βλ. εἶναι.

εἵμαρμαι, παθ. παρακ. τοῦ μείρομαι, βλ. εἵμαρται.

εἱμαρμένη, ης, ἡ (μείρομαι), μοιραῖον, τὸ πεπρωμένον, destin, n. m. θεότης ἢ θεία θέλησις κανονίζουσα κατὰ τρόπον μοιραῖον (πεπρωμένον) τὰ μέλλοντα, divinité ou volonté divine qui règle d'une manière fatale les événements futurs ; || ὁ μόνος κύριος εἶνε ἡ εἱμαρμένη, le seul maître est le destin. § εἱμαρμένη, destin, τὸ σύνολον τῶν διαδοχικῶν γεγονότων ἅτινα ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τοῦ βίου ἑκάστου ἀτόμου ἢ ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως ἑκάστου πράγματος. [Χρησιμοποιεῖται εἰς τὸν ἑνικὸν καὶ τὸν πληθ.] || αὐτὴ εἶνε ἡ εἱμαρμένη τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, c'est le destin des choses humaines. Συνώνυμα, destin, n. m. destinée, n. f. fatalité, n. f. Τὸ destin ἐκφράζει τὴν ἰδέαν ὑπερτάτου νόμου, ἀμετατρέπτου, κανονίσαντος ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἀλληλουχίαν τῶν γεγονότων· destinée ἐκφράζει μᾶλλον αὐτὴν τὴν ἀλληλουχίαν τῶν γεγονότων καὶ ἰδίως ὁπόταν ἐξετάζουσιν αὐτὰ ὑπὸ τὴν εἰδικὴν ἔποψιν τῶν ἀτόμων : τὸ μοιραῖον (destin) εἶνε ἀντίθετον τοῦ εὐμενοῦς (propice), τὸ πεπρωμένον (destinée) εἶνε εὐτυχὲς ἢ δυστυχές : μέμφονται τὸ μοιραῖον (on accuse le destin), ὑφίστανται τὸ πεπρωμένον (on subit sa destinée) ; fatalité, λέγεται διὰ τὸ ὀλέθριον πεπρωμένον (d'une destinée malheureuse),

εἱμαρμένος, η, ον· μοιραῖος, πεπρωμένος, fatal, e ; (πληθ. fatals) ; || τὸ εἱμαρμένον τέλος, la fin fatale ; || ἦτο εἱμαρμένον (πεπρωμένον), il était écrit.

εἵμαρται, τρίτον ἑν. πρόσ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ ἀρχαίου ῥήμ. μείρομαι· λαμβάνω τὸν κλῆρόν μου, τὴν μοῖράν μου, τὸ ὑπὸ τῆς τύχης ὡρισμένον μέρος, avoir en partage ; ἐξ οὗ εἵμαρται = τὸ μοιραῖον (κοινῶς τὸ γραπτόν), = πέπρωται, il est écrit (là haut) ; c'est l'arrêt du destin ; il est dans les destins ; || εἵμαρταί μοι = μοὶ ἐπέπρωτο, c'est ma destinée ; || καὶ ἂν εἵμαρται νὰ ἀποθάνω, dût-il m'en coûter la vie ; dussé-je en mourir ; || εἵμαρτο (ἐπέπρωτο) νὰ τελειώσῃ τοιουτοτρόπως, il devait finir ainsi ; || [μετοχ.] εἱμαρμένος, η, ον· ὁ ὑπὸ τῆς τύχης ὡρισμένος, προωρισμένος, réglé par le destin ; prédestiné, ée ; fatal, e ; [θηλ.] ἡ εἱμαρμένη, le destin ; la destinée ; βλ. λέξιν καὶ μείρομαι.

εἱμαρτός, ή, όν· ὑπὸ τῆς μοίρας ὡρισμένος, fixé par le destin ; prédestiné, ée ; fatal, e.

εἰμή, [μόριον] ἢ κάλλιον, εἰ μή, ἂν δέν, sinon ; à moins que; sinon que ; ne . . . que; ἂν δὲν ἦνε, si ce n'est que ; || εἰς κανένα εἰμὴ μόνον εἰς ἐσέ, à aucun si ce n'est à vous ; || δὲν κάμνει ἄλλο εἰμὴ νὰ κλαίῃ, il ne fait que pleurer.

εἰμί, μέλ. ἔσομαι, ὑποτ. ὦ, ἦς, ἦ, κτλ. ἀπαρ. εἶναι, μετχ. ὤν, οὖσα, ὄν, étant, qui est ou qui était ; τὸ ὄν, ce qui est ; la vérité; la réalité ; l'être ; τῷ ὄντι, en effet ; πραγματικῶς, réellement; τὰ ὄντα = ὑπάρχοντα, les choses existantes, les êtres ; εἶμαι, ὑπάρχω, être ; exister ; || οὐκ ἔστιν ἄλλως γενέσθαι [φρ.], [il est] impossible d'en faire autrement ; || εἰσὶν οἱ πιστεύοντες, il y en a qui croient ; || [νομ.] πωλῶ κτῆμα ὡς ἐστὶ καὶ εὑρίσκεται, vendre une proprieté comme il se comporte ; ainsi qu'il se poursuit et comporte ; || τοῦτ' ἔστι, c'est à dire = ἤτοι, à savoir ; || ὅ ἐστί, ce qui veut dire ; || τὶς εἶ, qui va-là ; qui vive ! ἐπιφώνημα σκοποῦ (sentinelle) ἢ τῆς περιπόλου (patrouille) πρὸς τοὺς διαβαίνοντας πλησίον αὐτῶν. (§ προστακτ.) βλ. ἔστω.

εἶναι, [ἀπαρέμ.] τοῦ εἰμί, συνήθ. ἐνάρθ. ὡς οὐσιαστικόν, τὸ εἶναι, τὸ ὑπάρχειν, être ; ἡ ὕπαρξις, existence, n.f. || ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε τὸ εἶναι, Dieu nous a donné l'être; || δὲν γνω-

ρίζει τὸ εἶναί του, il ne se connait point ; il ne sait se connaître.

εἰνορεύομαι, [διάλ. Ἠπείρου]=ὀνειρεύομαι, rêver.

εἴνορο, τό· [διάλ. Ἠπείρου] τὸ ὄνειρον (κατὰ μετάθεσιν), rêve, n. m. λέγεται προσέτι περὶ τῶν ὅσοι ἀσθενήσαντες ἐξησθένησαν οὕτως, ὥστε νὰ μὴ δύναταί τις νὰ γνωρίσῃ αὐτοὺς ἀγνώριστος· «ἐγείνηκε εἴνορο ἢ 'σὰν εἴνορο»· πληθ. τὰ εἰνοράτα.

εἶντα, [διάλ. Κύμης λέγεται καὶ ἀλλαχοῦ] (ἐκ τοῦ τί-εἶναι-τα, τί-εἶν-τα, τεῖντα, εἶντα, ἶντα), ἤτοι τί εἶνε αὐτό ; qu'est-ce que c'est que çà ?

εἰξεύρω, βλ. ἠξεύρω.

εἴ-περ, [σύνδ.] ἂν ἄλλωστε, si toutefois ; ἂν πράγματι, ἂν ἄλλως τοὐλάχιστον, si du moins.

εἶπον, ἀόρ. β' τοῦ λέγω, dire.

εἴ-ποτε, εἴ ποτε [συνδ.] ἂν καμμίαν φοράν, si quelquefois ; ἄν ποτε, si jamais.

εἴ-που [συνδ.] ἂν κάπου, si quelque part; ἂν ἴσως (κατὰ τύχην), si par hasard.

εἰργμός, οῦ, ὁ· τὸ ἐγκλείειν, ἐμποδίζειν, enfermement, n. m. empêchement, n. m. § εἰργμός, embargo, n. m. (λέξις ἱσπανικὴ ἥτις σημαίνει τὸ κωλύειν)· εἰργμὸς εἶνε ἡ πρὸ πάσης κηρύξεως πολέμου ἐνεργουμένη συντηρητικὴ ἐπίσχεσις, δι' ἧς τὸ ἀξιοῦν ἑαυτὸ ἠδικημένον ἔθνος ἐπιλαμβάνεται τῶν ἐν τοῖς ἑαυτοῦ λιμέσι πλοίων τοῦ δῆθεν ἀδικοῦντος καὶ κρατεῖ αὐτὰ μεσέγγυα μέχρις οὗ ἱκανοποιηθῇ. Ἐνίοτε ὁ εἰργμὸς σκοπεῖ μόνον ὅπως κωλύσῃ τὴν διάδοσιν εἰδήσεων περὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἀνωμάλου τοῦ κράτους καταστάσεως· ἄλλοτε δὲ γίνεται πρὸς διευκόλυνσιν δικαστικῆς ἢ ἀστυνομικῆς ἐρεύνης, ὅπερ οἱ δημοσιογράφοι καλοῦσι l'arrêt du prince. Γενικῶς ὅμως embargo σημαίνει τὴν τοῦ ἔκπλου ἀπαγόρευσιν πλοίου ἔκ τινος ὅρμου ἢ λιμένος ἄνευ ἀδείας τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν.

εἴργω, μέλ. εἴρξω, παρατ. εἶργον, ἀόρ. εἶρξα, παθ. παρκ. εἶργμαι, μέλ. εἰργμένος, παθ. ἀόρ. εἴρχθην· (ἐγκλείω, εἰργνύω, ἐγκαθειργνύω, ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ γραπτέον διὰ δασείας), enfermer, emprisonner ; ἐμποδίζω, défendre ; empêcher d'avancer ou de sortir; βλ. καὶ εἰργμός.

εἴρηκα, παραχ. τοῦ εἴρω, λέγω, dire.

εἰρημένος, η, ον· παθ. παραχ. τοῦ εἴρω, λέγω, dire ; susdit, e ; susmentionné, ée ; ‖ [νομ.] susdénommé, ée ; ‖ κατὰ τὰ εἰρημένα, d'après ce que nous avons dit; βλ. καὶ λέγω.

εἰρηναγωγέω-ῶ, ἄγω εἰς εἰρήνην, conduire en (à la) paix.

εἰρηναῖος, αία, αῖον· pacifique, adj. ὁ ἐν εἰρήνῃ ζῶν, διάγων, qui est en paix ; ὅ,τι γίνεται ἐν εἰρήνῃ, εἰρήνης οὔσης, qui se fait en temps de paix ; οὐδ. πληθ. τὰ εἰρηναῖα.

εἰρηναίως, [ἐπίρ.] εἰρηνικῶς, pacifiquement ; paisiblement.

εἰρήνευσις, εως, ἡ· ἵδρυσις εἰρήνης, pacification, n. f. συμφιλίωσις, συνδιαλλαγή, conciliation, réconciliation, n. f. βλ. καὶ εἰρηνοποίησις.

εἰρηνευτής, οῦ, ὁ· ὁ χρησιμεύων, μεσιτεύων, ἐκτελῶν τὴν εἰρήνην, pacificateur, trice, ὁ συνδιαλλάττων, ὁ συμφιλιωτής, συμφιλιώνων, conciliateur ; βλ. καὶ εἰρηνοποιός.

εἰρηνευτικός, ή, όν· de pacification ; pacificateur, trice ; βλ. καὶ εἰρηνοποιός· συμφιλιωτικός, conciliant, e ; ὁ εἰρηνεύων, συμφιλιώνων, conciliateur, trice.

εἰρηνεύω, μέλ. εύσω, καὶ εἰρηνοποιέω-ῶ, φέρω εἰς εἰρήνην, pacifier ; καθησυχάζω, tranquilliser ; calmer ; συνδιαλλάττω, συμφιλιόνω, concilier ; ‖ εἰρήνευσε τὴν ἐπαρχίαν, il a pacifié la province. § [οὐδ.] εὑρίσκομαι ἐν εἰρήνῃ, ἐν εἰρήνῃ ζῶ, εἰρήνην ἔχω (ἀντίθ. τοῦ μάχομαι), être en paix ; ἐφησυχάζω, εἶμαι ἥσυχος, être (se tenir) tranquille ; se tranquilliser ; se calmer.

εἰρήνη, ης, ἡ· paix, n. f. τὸ νὰ ἦνέ τις ἥσυχος, νὰ ἐφησυχάζῃ, συνεπῶς ἡ ἠρεμία, ἡ ἡσυχία, calme, n. m. tranquilleté, n. f. ‖ εἰρήνη ὑμῖν [φρ. Γραφ.] la paix soit avec vous ; [λατ.] pax vobis ; ‖ ἡ κατάστασις χώρας μὴ οὔσης εἰς πόλεμον, βλ. καὶ κατάστασις εἰρήνης· ‖ τὰ προεισόδια τῆς εἰρήνης [articles] préliminaires de la paix ; ‖ συνομολογῶ εἰρήνην, conclure (faire) la paix ; ‖ ἐν ὥρᾳ εἰρήνης, en temps de paix ; ‖ εἰρήνην ἄγω, être en paix ; ‖ ἐν εἰρήνῃ, en paix ; ‖ ἐν εἰρήνῃ, pied de paix ; κατάστασις στρατεύματος ἔχοντος τὴν δύναμιν τῶν στελεχῶν, τὸν ὁπλισμὸν καὶ τ' ἀναγκαῖα εἴδη τὰ κεκανονισμένα ἐν καιρῷ εἰρήνης· βλ. καὶ κατάστασις, position, n. f.

εἰρηνικός, ή, όν· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), ὁ τὴν εἰρήνην ἀποβλέπων, pacifique; paisible ; συνεπῶς ἤρεμος, ἥσυχος, calme, tranquille ; ‖ αἱ διαθέσεις του εἶνε εἰρηνικαί, ses dispositions sont pacifiques ; ‖ — βίος, vie tranquille (calme).

εἰρηνικῶς, [ἐπίρ.] pacifiquement, adv. ἐν εἰρήνῃ, en paix ; paisiblement, adv.

εἰρηνοδικειακός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν ἢ ἀνήκων εἰς τὸν εἰρηνοδίκην, de juge de paix.

εἰρηνοδικεῖον, ου, τό· justice de paix ou tribunal de paix ; βλ. δικαστήριον. Τὰ εἰρηνοδικεῖα συνεστήθησαν ἐν Γαλλίᾳ ἵνα φυλάττωσιν ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ τοὺς πολίτας, προλαμβάνωσι τὰς ἔριδας αὐτῶν καὶ καταπαύωσιν ἐν ἀνάγκῃ τὰς μικρὰς τοῦ βίου διενέξεις ταχέως καὶ ἄνευ διατυπώσεων, διὰ τοῦτο ἐδόθη αὐτοῖς ἐξουσία δικαστικὴ καὶ συμβιβαστική. Τὰ εἰρηνοδικεῖα ἔχουσι παρ' ἡμῖν ἕνα εἰρηνοδίκην καὶ 2 παρέδρους ἀναπληρωτάς· ἀσκοῦσι δὲ ἐπὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων, ἐκτὸς τῆς κυρίως δικαστικῆς ἐξουσίας, ἔργα συμβιβαστοῦ καὶ τὰ τῆς ἑκουσίας δικαιοδοσίας. Ἡ δικαιοδοσία τῶν εἰρηνοδικείων περιορίζεται εἰς τὰς προσωπικὰς (οὐδὲ τῶν ἐμπορικῶν ἐξαιρουμένων) καὶ τὰς περὶ κινητῶν ἐμπραγμάτους ἀγωγάς, τὰς μὴ ὑπερβαινούσας τὴν ἀξίαν 300 δρ. πρὸς δὲ ἕνεκα τοῦ εἴδους τῆς ὑποθέσεως, μὴ ἐξεταζομένης

τῆς ἀξίας, ὡρισμένας διαφορὰς μικρᾶς σχετικῶς σημασίας μεταξὺ χειροτεχνῶν καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐργαζομένων, ὁδοιπόρων πρὸς ξενοδόχους περὶ τροφῆς, γειτόνων, κτλ. περὶ μεταθέσεως ὁρίων, κτλ.

εἰρηνοδίκης, ου, ὁ· juge de paix, ὁ προϊστάμενος εἰρηνοδικείου.

εἰρηνοποιέω, βλ. εἰρηνοποιῶ.

εἰρηνοποίησις, εως, ἡ· pacification, n. f. ἡ συμφιλίωσις, ἡ συνδιαλλαγή, conciliation, n. f. βλ. καὶ εἰρηνοποιός.

εἰρηνοποιός, οῦ, ὁ· pacificateur, trice, ὁ εἰρήνην ἱδρύων, ὁ διαπραγματευόμενος εἰρήνην· ὁ συμφιλιώνων, συνδιαλλάττων, ουσα, ον, conciliant, e, conciliateur, trice, ἤτοι τὸ εἰρηνοποιεῖν, συνδιαλλάττειν, θέτειν πέρας εἰς τὸν πόλεμον ἢ εἰς τὰς διαφορὰς ἀτόμων ἢ ἐθνῶν.

εἰρηνοποιῶ (έω), μέλ. ήσω, pacifier; κάμνω εἰρήνην, καθησυχάζω· βλ. καὶ εἰρηνεύω.

εἰρηνόφιλος, ος, ον· φίλος τῆς εἰρήνης, ami de la paix; || εἰρηνόφιλον συνέδριον τῆς Χάγης, congrès de paix de la Haye.

εἰρηνοφύλαξ, ακος, ὁ· φύλαξ τῆς εἰρήνης, gardien de la paix; ἀστυνομικὸς κλητήρ, sergent de ville, ὁ ἀστυφύλαξ.

εἱρκτή, ῆς, ἡ· ἡ φυλακή, prison, n. f. τὸ δεσμωτήριον, cachot, n. m. [νομ. ὡς ποινή], réclusion, n. f. ἡ ἐντὸς τῶν φυλακῶν κάθειρξις τοῦ καταδικασθέντος· ποινὴ περιορίζουσα τὴν ἐλευθερίαν, διαφέρουσα δὲ τῆς τῶν προσκαίρων δεσμῶν, ἐκτὸς τοῦ ἀνωτάτου καὶ κατωτάτου ὅρου αὐτῆς, καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως, διότι οἱ εἰς εἱρκτὴν καταδικασθέντες δὲν φυλάσσονται δέσμιοι, οὐδ' ὑποβάλλονται εἰς βαρύτατα ἔργα, ἀλλ' ἁπλῶς εἰς ἐργασίαν, τοῦ νόμου μὴ ὁρίζοντος ἐν τούτοις εἰδικώτερον τὸ εἶδος ταύτης. Ἡ εἱρκτὴ εἶνε ποινὴ ἐγκληματική, κυρία ἢ πρόσκαιρος, μεταξὺ 5-10 ἐτῶν· βλ. καὶ ποινή.

εἱρμός, οῦ, ὁ· σύνδεσις, ἀλληλουχία, enchainement, n. m. σειρά, suite, n. f. συνάφεια, cohérence, n. f. συνάφεια, σχέσις, connexion, n. f. || — ἰδεῶν, enchainement d'idées. § **εἱρμὸς** [σιδηρ.] train, n. m. [de chemin de fer] (σύνδεσις, σειρά), συνηθέστερον δὲ καλεῖται **ἁμαξοστοιχία,** ας, ἡ· κοινῶς τὸ **τραῖνο.** Καλεῖται εἱρμὸς σειρὰ σιδηροδρομικῶν ἁμαξῶν ἑλκομένων ὑπὸ ἀτμαμάξης, οὐχὶ δὲ **συρμός,** ὅπως κακῶς λέγεται, ἐκ τοῦ σύρω, διότι train σημαίνει γαλλιστὶ la suite des wagons, ἤτοι σειρὰν ὀχημάτων καὶ οὐχὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἕλξεως (traction) ὅπερ ἐστὶ ὁ **συρμὸς** (trainage)· βλ. **ἁμαξοπομπαί,** convoi καὶ σιδηροδρομικαὶ μεταφοραί, transports par chemins de fer; || ἀρθρωτὸς εἱρμὸς (ἀρθρωτὴ ἁμαξοστοιχία), train articulé, ὅταν αἱ ἅμαξαι ὦσιν ἀρθρωταὶ (wagons articulés); || προαιρετικὸς εἱρμὸς (ἢ ἁμαξοστοιχία), train facultatif; ἁμαξοστοιχία προετοιμαζομένη ἔν τινι σιδηροδρομικῷ σταθμῷ κατὰ προαίρεσιν· || συνήθης εἱρμὸς (ἁμαξοστοιχία) τῆς χρήσεως, train ordinaire de l'exploitation; || εἰδικὸς εἱρμὸς (εἰδικὴ ἁμαξοστοιχία), train spécial.

εἴρων, ωνος, ὁ καὶ ἡ· ὁ ὁμιλῶν μετ' εἰρωνείας, qui parle avec ironie; ironique, adj. ὅστις ὑποκρίνεται καὶ πρὸ πάντων ἄλλως ἐκφράζεται ἢ ὅτι φρονεῖ, λέγει ὅτι δὲν δύναται τι τὸ ὁποῖον δύναται, συνεπῶς ὁ σκώπτης, χλευαστής, railleur, euse; εἴρων, χλευαστής, ἐμπαίκτης, persifleur, euse.

εἰρωνεία, ας, ἡ· ironie, n. f. langage ironique; ἡ χλεύη, ὁ ἐμπαιγμός, persiflage, n. f. raillerie, n. f. εἶδος σαρκασμοῦ συνισταμένου εἰς τὸ νὰ λέγῃ τις τὸ ἐναντίον ἀφ' ὅ,τι θέλει νὰ ὑπονοηθῇ· ἡ ὑπόκρισις, πρὸ πάντων ἐν τῷ λέγειν, ὅταν τις ὑποκρίνεται ὅτι δὲν εἰξεύρει τι, τὸ ὁποῖον εἰξεύρει· διὰ ταύτης ὁ Σωκράτης κατεπολέμει τοὺς σοφιστάς· || —, contre-vérité, n. f. ἤτοι ἡ ἀντίφασις, ὡς τὸ λέγειν ἀνδρεῖον τὸν ἄνανδρον καὶ σώφρονα τὸν ἀσελγῆ· || πικρὰ εἰρωνεία, une amère ironie; || σκληρὰ εἰρωνεία, une cruelle ironie; || λεπτὴ εἰρωνεία, une fine ironie.

εἰρώνευμα, ατος, τό· λόγος ἢ ἐρώτησις εἰρωνική, parole ou question ironique.

εἰρωνεύομαι, μέλ. εύσομαι, ὑποκρίνομαι ἐν τῷ λέγειν, ὑποκρίνομαι ἄγνοιαν εἰς ὅ,τι εἰξεύρω, συνεπῶς εἰρωνεύομαι = χλευάζω, ἐμπαίζω, σκώπτω, persifler, ironiser; || [ἀπολ.] εἰρωνεύεσαι! vous raillez; vous plaisantez! κοινῶς χωρατεύεις· || εἰρωνεύομαι, dire des contre-vérités; βλ. **εἰρωνεία.**

εἰρωνευτής, οῦ, ὁ· ὁ εἴρων.

εἰρωνευτικός, ή, όν· [ἐπίρ. εἰρωνευτικῶς] καὶ

εἰρωνικός, ή, όν· ironique, adj. περιπαικτικός, σκωπτικός, χλευαστικός, railleur; ὁ λεγόμενος ἢ γινόμενος δι' εἰρωνείαν, dit ou fait par ironie; κίνημα, ἀπάντησις εἰρωνική, geste, réponse ironique; || —, ὁ ἐμφαίνων τὴν εἰρωνείαν, qui indique l'ironie; ὕφος εἰρωνικόν, air (ton) ironique; || —, ὁ μεταχειριζόμενος τὴν εἰρωνείαν, qui emploie l'ironie; τὸ εἰρωνικὸν πνεῦμα εἶνε σπανίως ἀξιαγάπητον, l'esprit ironique est rarement aimable.

εἰρωνικῶς, [ἐπίρ.] καὶ εἰρωνευτικῶς, μετ' εἰρωνείας, avec ironie; ironiquement, adv. d'une manière ironique.

εἰς, (πρόθ) καὶ ἐς· [συντάσ. μετὰ αἰτιατ.] à, au; en; πρός, vers; dans (τὸ ἐντός), chez; διά, pour; entre; de; ἀπό, par; ἐπί, sur; ἐκφράζει 1) *κίνησιν εἰς τόπον*: || [στέλλω] εἰς [ἐπὶ πόλεων], à; π. χ. εἰς Βιέννην, à Vienne; [καὶ ἐπὶ κρατῶν] en; π. χ. εἰς Ἀγγλίαν, en Angleterre, εἰς Ῥωσσίαν, en Russie; || μετέβη εἰς Γαλλίαν, il se rendit en France; || ἐπήγαινεν εἰς τὸ δάσος, il allait au bois (dans le bois); || ἀναβαίνει εἰς τὸν ἄμβωνα, il monte en chaire; || εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, il entra dans la chambre; || ἀπέρχεται εἰς Παρισίους, il va à Paris; || ἀνεχώρησεν εἰς Γερμανίαν, il partit pour l'Allemagne; || διευθύνεται εἰς τὸν σκοπόν, il se dirige vers le but; || ἐπροβιβάσθη εἰς τὴν δευτέραν τάξιν, il est monté en seconde; il

a passé à la seconde ; || ἐκτύπησε μὲ τὸ κεφάλι εἰς τὸν τοῖχον, il donna de la tête contre le mur ; || [καὶ ἐλλειπτικῶς μετὰ γενικῆς] θὰ ἔλθω εἰς τοῦ ἀδελφοῦ σου, je viendrai chez votre frère. § 2) στάσιν ἢ κίνησιν ἐν τόπῳ : || [ἐμπορ.] [εὑρίσκομαι] εἰς [ἐπὶ πόλεων], à ; π. χ. εὑρίσκομαι εἰς Ῥώμην, je me trouve (je suis) à Rome ; || [ἐμπορ.] ἐγγράφω εἰς τὸ [βιβλίον], inscrire au [sur] . . . ; || εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν του, il est dans son cabinet ; || δὲν εἶνε εἰς τὸ σπίτι, il n'est pas à la maison ; || περιφέρεται εἰς τοὺς δρόμους, il se promène par les rues ; || περιπατεῖ εἰς τὸν κῆπόν του, il se promène dans son jardin; || ἔμεινεν εἰς τὸν δρόμον, il est resté en chemin ; || κατοικεῖ εἰς τὴν ἐξοχήν, il habite la campagne ; || [τὰ ἔγγραφα] θὰ μείνωσιν εἰς χεῖράς σας, resteront entre vos mains ; || γεγραμμένον εἰς τὸ περιθώριον, écrit en marge ; || δὲν εἶνε εἰς τὸν κατάλογον, il n'est pas sur la liste ; || [ναυτ.] εἰς ἀλλαγὴν δολώνων· εἰς ἀλλαγὴν μεγάλων ἱστίων· εἰς ἀλλαγὴν κεραιῶν δολώνων· βλ. ἀλλαγή· || [ναυτ.] εἰς ἀνάδεσιν, βλ. ἀναδένω· || [στρατ.] εἰς γραμμήν, au rang ! βλ. ζυγός· || εἰς θέσιν (παράγγελμα), en position ! || εἰς θέσιν, en garde ; βλ. θέσις· || [ναυτ.] εἰς θέσεις χειρισμοῦ· βλ. θέσις· || || [στρατ.] εἰς τὰς θέσεις σας· βλ. θέσις· || [στρατ.] εἰς θήκην (κολεὸν) λόγχην· βλ. θήκη· || [στρατ.] εἰς κολεὸν σπάθην· βλ. κολεόν· || [στρατ.] εἰς θήκην (ἢ ἀποθέσατε) πιστόλιον, replacez=pistolet ; || [ναυτ.] εἰς καθαίρεσιν... βλ. καθαιρέω-ῶ· || [ναυτ.] εἰς ἄνεσιν ἱστίων· βλ. ἄνεσις· || [ναυτ.] εἰς ἀναπέτασιν ἱστίων· βλ. ἀναπέτασις· || [ἱππευτ.] εἰς μέγαν κύκλον, en cercle, παράγγελμα ἱππικῶν ἀσκήσεων· || [στρατ.] εἰς παράταξιν, βλ. παράταξις· || εἰς προβολήν, en garde, ὅρος ξιφασκίας, σπαθασκίας, λογχομαχίας· || [ναυτ.] εἰς συστολὴν ἱστίων, βλ. συστέλλω· || [ναυτ.] εἰς τάξιν, βλ. τάξις· || [ναυτ.] εἰς τάξιν πλύσεως, βλ. τάξις· || εἰς τὰ ὅπλα ! aux armes ! προσφώνημα σκοποῦ ὅπως προσκαλέσῃ τὴν φρουρὰν εἰς τὰ ὅπλα· || [ἱππευτ.] εἰς τὴν γῆν, pied à terre ; παράγγελμα ὅπως ἀφιππεύσωσιν οἱ ἱππεῖς· || [στρατ.] εἰς τὸν καιρόν, au temps ; παράγγελμα ὅπως διακόψωσιν ἀρξαμένην ἐνέργειαν ἵνα διὰ νέου παραγγέλματος ἐπαναρχίσῃ αὐτή· || δεῖνα ὑπηρέτης εἰς τὸν καιρόν, tel servant au temps ; || [ναυτ.] εἰς ὕφεσιν, à caler ; βλ. ὕφεσις· || [ἐλλειπτικῶς μετὰ γενικῆς] κατοικεῖ εἰς τοῦ ἀδελφοῦ του, il loge chez son frère ; εἶνε εἰς κίνδυνον, il est en danger ; || ζεσταίνεται εἰς τὸν ἥλιον, il se chauffe au soleil. § 3) χρόνον : || [ἐμπορ.] εἰς τρεῖς ἡμέρας, en trois jours ἢ dans trois jours ; || [ἐμπορ.] πληρόνω εἰς τὴν διορίαν, payer au terme (ἢ à l'échéance) ; || εἰς μίαν ὥραν, dans une heure : || εἰς ὀλίγον καιρόν, en peu de temps; sous peu; || εἰς τὸν καιρόν μου, de mon temps; || εἰς τὴν ζωήν μου δὲν εἶδα τοιοῦτον πρᾶγμα, de ma vie je n'ai vu pareille chose ; || εἰς τὰ γηράματά του, dans sa vieillesse ; || κοιμᾶται εἰς τὰς δέκα, il se couche à dix heures ; || πληρόνω εἰς τὴν προθεσμίαν, payer à l'échéance ; || ἐφονεύθη εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀκροπόλεως, il a été tué au siége de l'Acropole ; || ἐκοιμᾶτο εἰς (καθ') ὅλην τὴν παράστασιν, il dormait pendant toute la représentation ; || ἦλθεν ἐπάνω εἰς τὴν ὥραν, il est venu à point ; || εἰς τὰς εἴκοσι τοῦ μηνός, le vingt du mois ; || αὔριον εἰς τὰς ὀκτώ, demain à huit heures ; || εἴμεθα εἰς τὸ θέρος, nous sommes en été. 4) μετάβασιν ἐνεργείας : || εἰς ποῖον τὸ εἶπες ; à qui l'avez-vous dit ? || πιστεύω εἰς τὸν Θεόν, je crois en Dieu ; || δὲν ἀναμιγνύομαι εἰς τὰς ὑποθέσεις του, je ne me mêle pas de ses affaires. § 5) σκοπὸν ἢ τέλος : || εἰς χρῆσιν τοῦ στρατοῦ, à l'usage de l'armée ; || ἐπῆγεν εἰς ἐπίσκεψίν του, il est allé le visiter ; || ὁ στρατὸς παρετάχθη εἰς μάχην, les troupes se sont rangées en bataille ; || ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν, de père en fils; || εἰς δόξαν Θεοῦ, pour la gloire de Dieu ; || ἐξοδεύει πολλὰ εἰς ἐνδύματα, il dépense beaucoup en habits ; || τοῦτο ἀπέβη εἰς ὄφελός του, cela a tourné à son profit. § 6) τρόπον ἢ τάξιν : || διαιρῶ εἰς δύο, diviser en deux ; || κωμῳδία εἰς δύο πράξεις, comédie en deux actes ; || βιβλίον εἰς ὄγδοον (δέκατον ἕκτον, κτλ. σχῆμα), livre in octavo, etc. ἤτοι τὸ φύλλον δεδιπλωμένον εἰς ὀκτώ, οὕτως ὥστε ν' ἀποτελῇ δέκα ἓξ σελίδας· βλ. καὶ ὄγδοον· || βιβλίον εἰς τέταρτον, in folio ; βλ. τέταρτον· || εἰς τρόπον ὥστε, de manière que ; || εἰς ὀλιγολογίαν, en peu de mots ; || εἰς τὴν ἀράδαν, à la file ; || τρεῖς φοραῖς εἰς τὴν ἀράδαν, trois fois de suite ; || τὰ πωλεῖ τρία εἰς τὴν πεντάρα, il les vend trois pour un sou. § 7) μεταβολήν : || ὁ Χριστὸς μετέβαλε τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον, le Christ a changé l'eau en vin ; || μεταφράζω εἰς τὸ γαλλικόν, traduire en français ; || ἐγύρισεν εἰς τὸ κακόν, il a tourné à mal ; || ὁ ἔρως του ἐτράπη εἰς μῖσος, son amour se convertit en haine. § 8) ὅρκον ἢ εὐχήν : || τὸν ἐξώρκισεν εἰς τὴν μνήμην τοῦ πατρός του, il le conjura par le souvenir de son père ; || ὡρκίσθη εἰς τὸν Θεόν, il a juré [son] Dieu ; || εἰς τὴν ψυχήν μου, sur mon âme ; || εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερόν, par tout ce que j'ai de plus sacré ; || εἰς τὴν τιμήν μου, sur mon honneur ; sur ma parole ; || εἰπέ μου, εἰς τὸν Θεόν σου, dites-moi au nom de Dieu; || πίνω εἰς ὑγείαν σου, je bois à votre santé ; || εἰς ἔτη πολλά, je vous souhaite de longues années ; βλ. καὶ ἔτος· || εἰς τὴν μνήμην τῶν προγόνων ἡμῶν, à la mémoire de nos ancêtres. § εἰς=ἐν, ès (ἀρχαῖον), διδάκτωρ εἰς τὰς ἐπιστήμας=διδάκτωρ ἐν ταῖς ἐπιστήμαις ἢ διδάκτωρ τῶν ἐπιστημῶν, docteur ès sciences ; || προλύτης τῆς φιλολογίας, bachelier ès lettres.

εἷς, [μία, ἕν] [δημ.], γεν. ἑνός, μιᾶς, ἑνός· ἕνας, μία, ἕνα (ἀριθ.), un ; une ; || εἷς μόνος, un seul ; || οὐδὲ εἷς, pas un ; pas un seul ; || ὁ εἷς υἱὸς εἶνε ξανθός, l'un des fils est blond ; || ἓν τῶν δύο, des deux choses

l'une ; || εἷς καὶ ὁ αὐτός, le même ; || εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτό, c'est la même chose ; c'est tout un ; cela revient au même ; || μοῦ εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτὸ [δημ.]· ἕνα (τὸ ἴδιο) τὸ ἔχω, cela m'est égal=δὲν μ' ἐνδιαφέρει, δὲν μὲ μέλλει, δὲν μὲ νοιάζει· || ἕνας ἕνας, un a un ; l'un après l'autre ; || ἓν πρὸς ἕν, de point en point ; en détail=λεπτομερῶς· || τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο, l'un dans l'autre; l'un portant l'autre; || κακολογοῦσιν ὁ εἷς τὸν ἄλλον, ils médisent l'un de l'autre ; || τώρα ἐγείναμεν ὅλοι ἕνα, nous ne faisons plus qu'un ; || ἕνα, κανένα [παιδί, κτλ.] [φρ.], qui n'en a qu'un, n'en a pas ; || ἐν ἑνὶ λόγῳ, en un mot ; bref ; en somme ; || ἔφαγε μίαν εἰς τὸ κεφάλι, il reçut un coup sur la tête ; || ἐκτύπησε μία (ἐννοεῖτ. ὥρα), il a sonné une heure ; || εἶνε μία περασμένη, il est une heure passée ; || μία ἡ μιά, μία, une fois un fait un ; || μία διὰ πάντα, une fois pour toutes ; [οἰκ.] une bonne fois ; || διὰ μιᾶς, tout d'un coup ; du premier coup ; d'emblée ; à la fois ; tout d'un trait ; [καὶ συνεκδ.] tout à coup ; soudain ; || τὸ ἔπιεν ὅλον διὰ μιᾶς, il l'avala d'un trait ; || ὅλον διὰ μιᾶς, tout à la fois; || ὅλοι διὰ μιᾶς, tous à la fois; || διωρίσθη διὰ μιᾶς γενικὸς πρόξενος, il fut nommé d'emblée consul général ; || διὰ μιᾶς ἐξηφανίσθη, tout à coup il disparut ; || ἀκόμη μία, encore un coup. § εἷς, ἕνας, ἕνα, μόνος, μοναδικός, unique ; ἄνευ ὁμοίου, sans égal ; ἀνήκουστος, inouï, e ; || τὸ ἔχω ἕνα, je n'ai que cela ; je n'en ai qu'un ; || ἕνα πατέρα ἔχει, il n'a que son père ; || τὸ ἔκαμα διὰ ἕνα πεῖσμα, je l'ai fait seulement (rien que) par dépit ; || ἡ κακία του εἶνε μία, sa méchanceté est inouïe; || αὐτὸ εἶνε ἕνα καὶ ἕνα [φρ.], c'est un moyen infaillible = ἀλάνθαστον· || ἦσαν τριάκοντες, ὅλοι ἕνας κ' ἕνας, ils étaient trente, tous choisis. § εἷς = κάποιος, un ; quelqu'un ; certain ; || ἦτον ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος, il y avait un homme, qui ; || μίαν φορὰν κ' ἕναν καιρόν, il fut un temps ; une fois ; jadis ; || ἕνας κάποιος κύριος, [un] certain monsieur ; || τί μὲ μέλλει τί κάμνει ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος, peu m'importe (je m'en soucie) ce que fait le tiers et le quart (l'un ou l'autre) ; || ἔγεινεν ἕνα κακό ! ce fut un beau tapage ; || ἕνα καιρὸν ἦσαν ἀλλέως τὰ πράγματα, autre fois il en était autrement. § εἷς, μία, ἓν=ἕκαστος, η, ον· chacun, chacune ; || πέντε λεπτὰ τὸ ἕν, à cinq centimes la pièce. § [μετ. ἀρνήσεως] οὐδείς, aucun, personne ; || δὲν ἔμεινεν ἕνας, il n'y a (il n'y eut) plus personne.

εἰσαγγελεύς, έως, ὁ· procureur, n. m. (καὶ procureur du roi) ; ὁ ἐνεργῶν ἐπ' ὀνόματι τῆς κοινωνίας ἵνα ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου. Εἰς τὰ στρατοδικεῖα καλεῖται **ἐπίτροπος** (Βασιλικὸς ἐπίτροπος, procureur du roi, παρ' ἡμῖν· βλ. καὶ **βασιλικὸς** ἐπίτροπος). Ἐν τῷ δικαστικῷ ὀργανισμῷ καλεῖται ministère public, ὁ εἰσαγγελεύς, procureur général; || — τῶν ἐφετῶν (τοῦ Ἀρείου Πάγου), procureur général ; βλ. καὶ **εἰσαγγελία.**

εἰσαγγελεύω, μέλ. εύσω· ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα τοῦ εἰσαγγελέως, faire fonction de procureur.

εἰσαγγελία, ας, ἡ· ministère public, εἶνε ἀρχὴ παρὰ πᾶσι τοῖς τακτικοῖς δικαστηρίοις καθεσταμένη ὡς φρουρὸς τῶν νόμων καὶ τοῦ δημοσίου συμφέροντος φυλακτήρ. Δι' αὐτῆς ἐνεργεῖται τὸ διοικητικὸν τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας μέρος. Ἀπέναντι τῶν δικαστηρίων καὶ δικαστικῶν προσώπων φέρει ἡ εἰσαγγελία χαρακτῆρα συμπληρωτικῆς καὶ ἐπιτηρητικῆς ἀρχῆς, διερευνᾷ τὰς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν πράξεις τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων τῆς περιφερείας της, συμβουλεύει καὶ ὁδηγεῖ αὐτούς, ἐν ἀνάγκῃ δὲ ἐπιβάλλει αὐτοῖς πειθαρχικὰς ποινάς. Περὶ λύσεως τῶν μεταξὺ τῶν διαδίκων ἀμφισβητουμένων πραγμάτων ἢ νομικῶν ζητημάτων δύναται μόνον γνωμοδοτήσεις νὰ ἐπιφέρῃ· ἀλλ' εἰς ὑποθέσεις ἰδιαζόντως ἐνδιαφερούσας τὴν κοινωνίαν δύναται νὰ αἰτήσῃ καὶ δι' ἀγωγῆς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀστικῶν νόμων. Κατὰ τὴν ἱεραρχικὴν σειρὰν τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα κατέχει ὁ **εἰσαγγελεὺς** τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἕπονται δ' αὐτῷ οἱ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεῖς· εἰς τούτους δ' ὑπάγονται οἱ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν εἰσαγγελεῖς τῶν Πρωτοδικῶν. Τὴν ἐσχάτην βαθμίδα τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς κατέχουσιν οἱ ἐν τοῖς δικαστηρίοις τῶν πταισματοδικῶν τὰ τοῦ δημοσίου κατηγόρου καθήκοντα ἐκπληροῦντες ἀστυνόμοι καὶ δήμαρχοι ἢ δημαρχικοὶ πάρεδροι. Παρ' ἑκάστῳ εἰσαγγελεῖ ὑπάρχουσιν οἱ ἀντεισαγγελεῖς ὡς νόμιμοι αὐτῶν ἀναπληρωταὶ καὶ συμβοηθοί, οἵτινες αὐτεπαγγέλτως ἐκπροσωποῦσιν αὐτὸν κωλυόμενον. Ὁ βαθμὸς τοῦ εἰσαγγελέως ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν τοῦ προέδρου τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου. § ἡ **εἰσαγγελία,** ἤτοι τὸ γραφεῖον τοῦ εἰσαγγελέως, καλεῖται parquet, n. m. κατ' ἐπέκτασιν δὲ parquet καλοῦνται καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπάλληλοι τῆς **εἰσαγγελίας**, ἐπίσης καὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ **στρατοδικείου**, parquet d'un conseil de guerre. § **εἰσαγγελία,** τὸ ἀξίωμα τοῦ εἰσαγγελέως, la charge du procureur.

εἰσαγγελικός, ή, όν· ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὸν εἰσαγγελέα ἢ τὴν εἰσαγγελικὴν ἀρχήν, de procureur ; de ministère public.

εἰσάγω, μέλ. άξω, ἐντός τινος ἄγω, φέρω, faire entrer; introduire; importer; || [ἐμπορ.] — (ἐμπόρευμα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ), importer, ἀντιθ. τῷ ἐξάγω, exporter ; || εἰσάγειν ἐμπορεύματα, καφφέν, σάκχαρον, κτλ. importer, introduire des marchandises, du café, du sucre, etc ; || ἐμπορεύματα εἰσαχθέντα διὰ θαλάσσης, διὰ ξηρᾶς, marchandises introduites par mer, par terre ; || τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὸ δωμάτιον, il le fit entrer dans la chambre ; || — ξένα ἤθη, introduire des mœurs etrangères ; || αὐτὸς τὸν εἰσήγαγεν εἰς τοῦ ἀδελφοῦ μου, c'est lui qui l'a présenté chez mon frère ; || — νομοσχέδιον [εἰς τὴν Βουλήν], présenter un projet de loi ; || — ἐμπορεύμα-

τα, importer des marchandises ; || τέλος ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων, droit d'importation ; droit d'entrée = εἰσαγωγικὸν τέλος. § —, engager, ἐμβάλλω τι που, introduire; περάω-ῶ, passer; || [παθ.] εἰσάγομαι, passer=s' introduire ; ἡ λέξις αὕτη εἰσήχθη εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ce mot a passé dans notre langue. § — ἐνώπιον δικαστηρίου, traduire devant un tribunal ; || — ἢ ἐνάγω εἰς δίκην, traduire en justice; porter; || εἰσήχθη εἰς δίκην, il a eté traduit en justice; || ἡ ὑπόθεσις θὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, l'affaire sera portée devant la cour d'assises.

εἰσαγωγεύς, έως, ὁ· ἐν Ἀθήναις εἰσαγωγεῖς ὑποθέσεων, ἐκαλοῦντο οἱ ἐκ τῶν ἀρχόντων οἱ εἰσάγοντες τὰς δίκας, introducteur, n.m. § εἰσαγωγεύς, ὁ καὶ ἡ· ὁ εἰσάγων τι ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, importateur, trice.

εἰσαγωγή, ῆς, ἡ· τὸ νὰ εἰσαχθῇ τι πού, introduction, n. f. importation, n. f. ἡ εἴσοδος, entrée, n. f. ἡ εἰσαγωγὴ ἀντικειμένων κτλ. || — ἐθίμου, introduction d'une coutume ; || — ἐμπορευμάτων, importation des marchandises ; || ἐμπόριον εἰσαγωγῆς, commerce d'importation ; || τέλος (φόρος, δασμὸς) ἐπὶ τῆς εἰσαγωγῆς, droit d'importation (ἢ d'entrée) ; || — τῆς μάχης, introduction de combat, ἡ ἀρχή, τὰ προκαταρκτικά, les préliminaires ; ἤτοι τὰ πρὸ τοῦ ἀγῶνος, πρὸ τῆς μάχης, les préliminaires du combat. § [μηχ.] εἰσαγωγὴ (τοῦ ἀτμοῦ), introduction (de vapeur) ; ὅρος ἐκφράζων τὴν ποσότητα καὶ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν τῷ κυλίνδρῳ εἰσροῆς τοῦ ἀτμοῦ. § εἰσαγωγὴ (βιβλίου), introduction, n. f. ὁ πρόλογος, avant propos, ἡ εἰσαγωγὴ εἰς μίαν ἐπιστήμην, βλ. καὶ **προεισαγωγικός**, préliminaire, adj. § [μουσ.] εἰσαγωγή, ouverture, n. f. introduction, n. f. τὸ προοίμιον, prélude, n. m. καλεῖται κυρίως μουσικὴ σύνθεσις δι' ὀρχήστραν, ἥτις τιθεμένη ὡς προοίμιον εἰς τὰ μουσικοδραματικὰ ἔργα (μελοδράματα, ὀρατώρια, κτλ.) σκοπὸν ἔχει νὰ προδιαθέσῃ τοὺς ἀκροατὰς καταλλήλως διὰ τὴν ἑπομένην παράστασιν ἢ μουσικὴν ἐκτέλεσιν. § εἰσαγωγὴ εἰς δίκην, mise en jugement, ἤτοι ἡ παραπομπὴ τοῦ κατηγορουμένου ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου.

εἰσαγωγικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εἰσαγωγήν, d'introduction ; introductoire ; [νομ.] introductif, ive ; προεισαγωγικός, préliminaire; || εἰσαγωγικὸς λόγος, discours d'ouverture (d'entrée). § —, d'importation; || εἰσαγωγικὸν ἐμπόριον, commerce d'importation; || τὸ εἰσαγωγικὸν [ἐνν. τέλος], εἰσαγωγικὰ τέλη, droits d'entrée; droit d'octroi, τὸ **εἰσαγώγιον**, βλ. λέξιν. § [γραμμ.] εἰσαγωγικὰ (σημεῖα) [« »], guillemets ; || ἀνοίγω εἰσαγωγικά, ouvrir des guillemets, guillemeter.

εἰσαγωγικῶς, [ἐπίρ.] préliminairement.

εἰσαγώγιμος, ος, ον· ὅστις δύναται νὰ εἰσαχθῇ, qui peut être introduit (importé) ; importé, ée ; importable.

εἰσαγώγιον, ου, τό· ἤτοι τὸ εἰσαγωγικὸν [ἐνν. τέλος], τὸ **διαπύλιον**, droit d'octroi ; δηλ. τὸ τέλος, ὁ φόρος τῶν εἰσαγομένων, ἤτοι ὁ δημοτικὸς φόρος.

εἰσακουστέος, έα, έον· εἰσακουστός, ή, όν· ὅστις δύναται νὰ εἰσακουσθῇ, ὅστις εἰσακούεται, qui peut être exaucé (entendu) ; exaucé, ée ; entendu, e.

εἰσακούω, μέλ. ούσω· εἴς τι ἀκούω, ἀκούω τὰ παραγγελλόμενα, ἤτοι τὴν διαταγὴν ἢ παράκλησιν τινός, exaucer ; ἀκούω, écouter.

εἰσβαίνω, μέλ. εἰσβήσομαι, ἀόρ. εἰσέβην· ἐντὸς βαίνω (ὑπάγω), entrer dans, πρὸ πάντων εἰς τὸ πλοῖον ἐμβαίνω, ἐπιβιβάζομαι, s'embarquer.

εἰσβάλλω, μέλ. βαλῶ (θὰ εἰσβάλω), ἀόρ. εἰσέβαλον· ἐντὸς ῥίπτω, jeter dans ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁδηγῶ ἐντός, conduire dans ; faire entrer ; || — (ἐν τῇ οὐδετέρᾳ σημασίᾳ), κάμνω εἰσβολὴν (πρὸ πάντων μετὰ στρατοῦ), ἤτοι εἰσβάλλω (ἐχθρικῶς)· εἰσέρχομαι ἐν τῇ ἐχθρικῇ χώρᾳ, τοποθεσίᾳ ἢ φρουρίῳ, faire invasion ou irruption, envahir ; προσβάλλω, ἐπιπίπτω κατά τινος, se jeter sur ; fondre sur ; οἱ ἐχθροὶ εἰσέβαλον εἰς τὴν χώραν, les ennemis ont envahi le pays ; || προκειμένου περὶ ποταμῶν, χύνομαι, εἰσβάλλω (εἰς τὴν θάλασσαν, κτλ.), se jeter dans (la mer, etc.) ; || καὶ παρ' ἰατροῖς εἰσβάλλω=ἐπέρχομαι ἰδίᾳ ἐπὶ πυρετοῦ, survenir ; εἰσβάλλει ὁ πυρετός, la fièvre survient.

εἰσβάλλων, ουσα, ον ὁ εἰσβολεύς, ἐπιδρομικός, envahisseur, n. m. βλ. καὶ **εἰσβάλλω.**

εἰσβιάζω, μέλ. άσω, μὲ βίαν εἰσδύω ἤτοι entrer par violence ; βιάζω τὴν εἴσοδον, κτλ. οἰκίας ἢ μέρους τινός, forcer (l'entrée, etc.).

εἰσβιβάζω, μέλ. άσω, κάμνω νὰ εἰσέλθῃ, faire entrer. νὰ ἐπιβῇ εἰς τὰ πλοῖα, πληρῶ ταῦτα, ἐπιβιβάζω, embarquer.

εἰσβολή, ῆς, ἡ· ἡ εἴσοδος, πρόσοδός που, entrée, n. f. ἡ εἰσαγωγή που, introduction, n. f. κυρίως ἡ ἐχθρικὴ ἐπίθεσις, διὰ στρατευμάτων, ἡ προσβολὴ (attaque) κατὰ χώρας, ἡ ἐπιδρομή, invasion, n. f. envahissement, n. m. ἡ ἐπιβολή, irruption, n. f. βλ. **εἰσβάλλω·** || προκειμένου περὶ ποταμῶν, ἡ ἐπίχυσις, envahissement, n. m. κατάκλυσις ἢ τὸ μέρος ἐξ οὗ χύνεται, τὸ στόμιον, embouchure ; || καὶ μεταφ. παρ' ἰατροῖς, εἰσβολὴ πυρετοῦ, accès de fièvre ; εἰσβολὴ ἀσθενείας, invasion de la maladie. § [γεωλ.] εἰσβολὴ τῶν λίθων, envahissement de pierres ; ἔκτασις ἐδάφους κεκαλυμμένη ἐκ χροκαλῶν συμφορηθέντων ὑπὸ τῶν πλημμυρησάντων χειμάρρων ἢ ποταμῶν.

εἰσδυόμετρον, ου, τό· autréomètre, n. m. ὄργανον δι' οὗ ἐλέγχουσι τὸ μέγεθος τῶν πηληκίων καὶ κράνων ἐν τῷ γαλλικῷ στρατῷ.

εἴσδυσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσδύειν που, action de pénétrer, pénétration, n. f. ἤτοι ἡ εἴσοδος. § [βλητ.] pénétration, καλεῖται) ἡ ποσότης καθ' ἣν βλῆμά τι (projectile) εἰσδύει ἐντὸς οἱουδήποτε χώρου ἢ ἀντικειμένου ἢ καὶ ἐντὸς τῶν γαιῶν. Ἵνα τὸ πῦρ ᾖ ἀποτελεσματικὸν δέον τὸ βλῆμα κατὰ τὴν εἰς τὸν στόχον ἄφιξίν του νὰ ἔχῃ ῥύ-

μην ἱκανὴν ὅπως θέσῃ τινὰ ἐκτὸς μάχης, τοῦτο δὲ κατὰ τὰ ἐκτελεσθέντα πειράματα ἐπιτυγχάνεται ὅταν τὸ βλῆμα κέκτηται μένουσαν ταχύτητα τοὐλάχιστον 100μ. § ἡ εἴσδυσις (πασσάλου), fiche, n. f. βλ. ἔμπηξις· || παῦσις τῆς εἰσδύσεως ἢ ἄρνησις, battre à refus, ἤτοι ἡ ἄρνησις τοῦ πασσάλου εἰς τὴν περαιτέρω εἴσδυσιν, ἢ εἰσχώρησις μέχρις ἀπροχωρήτου (ἢ τὸ ἀπόλυτον τῆς εἰσδύσεως)· τοῦτο λέγεται διὰ τὰς γενομένας κρούσεις ἐπὶ τῶν **πασσάλων** (pieux), **καταπήγων** (pilots) καὶ **σανιδοπασσάλων** (palplanches), μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν οὗτοι δὲν εἰσδύουσι πλέον ἐν τῷ ἐδάφει μ'ὅλας τὰς κρούσεις τοῦ **πασσαλοπήκτου** ἢ **καταπηκτῆρος** (mouton)· συνήθως θεωροῦσιν ὡς παῦσιν τῆς εἰσδύσεως ἐὰν παρατηρήσωσιν ὅτι δὲν εἰσχωρεῖ πλέον ὁ πάσσαλος ἐν τῷ ἐδάφει μετὰ τὰς τελευταίας 25 ἕως 30 συνεχεῖς κρούσεις· ἡ παῦσις αὕτη τῆς εἰσδύσεως προέρχεται ἕνεκα τῆς συναντήσεως στερεοῦ σώματος ἢ τῆς ἐν τῷ ἐδάφει τριβῆς τοῦ πασσάλου. Ἂν εἰς τὸ τέλος 30 συνεχῶν κρούσεων παρατηρήσωμεν μίαν κανονικὴν εἴσδυσιν, εἶτα δὲ συμβῇ μία ἀπότομος μεταβολὴ καὶ μία περίοδος 30 συνεχῶν κρούσεων δὲν ἐπιφέρῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἴσδυσιν, βεβαιούμεθα ὅτι συνηντήσαμεν στερεόν τι στρῶμα· ἐὰν τοὐναντίον αἱ εἰσδύσεις ἐλαττῶνται κανονικῶς μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἐμπήξεως, τοῦτο εἶνε ἔνδειξις ὅτι ἡ παῦσις τῆς εἰσδύσεως προέρχεται ἐκ τῆς ἐν τῷ ἐδάφει τριβῆς τοῦ πασσάλου· βλ. **θεμελίωσις ἐπὶ καταπήγων**, fondation sur pilots; || au refus, **μέχρι τοῦ ἀπροχωρήτου**, προκειμένου περὶ κοπανίσματος (battage) τοῦ λιθοστρώτου.

εἰσδύω, μέλ. ύσω· ἐντὸς εἰσέρχομαι, εἰσωθοῦμαι εἴς τι, entrer dans, pénétrer; εἰσχωρῶ, se glisser; εἰσέρχομαι, s'introduire; (ὑπ)εἰσέρχομαι), εἰσδύομαι, εἰσέρχομαι ἐπιτηδείως, s'insinuer; || δὲν δύναμαι νὰ εἰσδύσω εἰς τὰς σκέψεις του, je ne puis pénétrer ses pensées; || τὸ ὕδωρ εἰσέδυε διὰ τῶν σχισμάδων, l'eau s'insinuait par les fentes. § —, ἐμπήγω, prendre la fiche; βλ. ἔμπηξις καὶ **εἴσδυσις**· || **εἰσδύων**, ουσα, ον· ὁ ἐμπηκτικός, ή, όν· fichant, e; || εἰσδύουσα γραμμή, ligne fichante.

εἰσέλασις, εως, ἡ· τὸ εἰσελαύνειν, ἡ εἴσοδός που, entrée, n. f. ἡ εἰσβολή, ἐπιδρομή, invasion, n. f. ἐπιβολή, irruption, n. f.

εἰσελαύνω, μέλ. άσω· ἐλαύνω, ὠθῶ εἴς τι, pousser dans ou contre, faire entrer; ἰδίως ὅμως ἐν πομπῇ θριάμβου εἰσέρχομαί που, (ἐφίππως, μετὰ στρατοῦ, θριαμβευτικῶς), entrer (à cheval; avec une armée; en triomphe); κάμνω ἐπίσημον εἴσοδον, faire une entrée solennelle. § ἐκτελῶ εἰσβολήν, ἐπιδρομήν, faire invasion ou irruption, εἰσβάλλω, envahir.

εἰσέλκω, μέλ. έλξω· ἕλκω ἐντός, faire entrer, rentrer. § [ναυτ.] εἰσέλκω [δοράτιον], κοινῶς **πέρνω μέσα**, rentrer [un bout-dehors]; || — πυροβόλον, κιλλίβαντα, rentrer un canon, un affût; σύρω τὸ πυροβόλον ἐσωτερικῶς τῆς θυρίδος (sabord) τοῦ πλοίου, ἤτοι ὀπισθοχωρῶ τοῦτο, ἡ δὲ πρᾶξις καλεῖται **εἰσολκή**· || — τὸ πυροβόλον ἐκ τοῦ ὀχυρώματος ἢ τῆς θυρίδος τοῦ πλοίου, mettre au recul ἢ mettre hors de batterie; ἡ δὲ πρᾶξις καλεῖται **εἰσολκὴ** (mise au recul ou rentrer le canon); βλ. καὶ **τάσσω πρὸς πυροβόλησιν**.

εἰσέρχομαι, μέλ. ἐλεύσομαι, ἀόρ. εἰσῆλθον· ἐντὸς πηγαίνω, ἐντὸς ἔρχομαι, entrer; εἰσχωρῶ, s'introduire; εἰσδύω, pénétrer; aller (venir) dans. Βλ. καὶ **ἐμβαίνω**· || εἰσέρχομαί που ἐπιπέδως, entrer de plein pied.

εἰσέτι, [ἐπίρ.] εἰς ἔτι, ἀκόμη τώρα, ἀκόμη, encore; ἕως τώρα, jusqu'à présent; || εἶνε εἰσέτι ἀσθενής, il est encore (il est toujours) malade; || δὲν ἐφάνη εἰσέτι, il n'a pas encore paru.

εἰσέχω, μέλ. ἕξω, ἐντός τινος ἐκτείνομαι, être enfoncé, être concave; rentrer. § **εἰσέχων**, ουσα, ον· rentrant, e; || γωνία εἰσέχουσα, angle rentrant, ὀχυρώματος, τοποθεσίας, κτλ. βλ. καὶ **γωνία**· ἤτοι γωνία ἔχουσα ἐστραμμένην τὴν κορυφήν της πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἔργου, τῆς τοποθεσίας, κτλ. τὸ **εἰσέχον** μέρος ὀχυρώματος ἢ τοποθεσίας· βλ. καὶ **ἐξέχον**· || εἰσέχουσα κόψις στέγης, gèze, n. f. ou noue, ἤτοι ἡ μεταξὺ δύο ἐπιφανειῶν στέγης τινος σχηματιζομένη εἰσέχουσα γωνία, δι' ἧς ῥέουσι τὰ ὕδατα τῶν δύο τούτων κεκλιμένων ἐπιφανειῶν.

εἰσηγέομαι, βλ. εἰσηγοῦμαι.

εἰσήγημα, ατος, τό· τὸ προταθέν, ἡ πρότασις, ἡ εἰσήγησις, conseil, n. m.

εἰσήγησις, εως, ἡ· τὸ συμβουλεύειν, προτείνειν, ἡ πρότασις, συμβουλή, conseil, n. m. ὑπαινιγμός, ἤτοι ἐμφύσημα εἰς τὸν νοῦν ἢ τὴν καρδίαν, insinuation, n. f. ἔμπνευσις, inspiration, n.f. [πληθ.] instructions (=ὁδηγίαι)· [ἐπὶ κακοῦ] ὑποβολή, suggestion, n. f. instigation; || αἱ ξέναι εἰσηγήσεις μετέβαλον τὰς ἰδέας του, les inspirations étrangères ont changé ses idées; || αἱ εἰσηγήσεις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τὸν ἐδελέασαν, les instigations de cet homme l'ont séduit. § **εἰσήγησις**, ἀναφορά, λεπτομερὴς ἔκθεσις, rapport, n. m. exposé, n. m. || μετὰ λεπτομερῆ εἰσήγησιν τῶν γεγονότων, après un exposé détaillé des faits; || ἡ εἰσήγησις τῶν κριτῶν, le rapport du jury. § [νομ.] αἱ εἰσηγήσεις τοῦ Ἰουστινιανοῦ, les Instituts de Justinien.

εἰσηγητής, οῦ, ὁ· ὁ εἰσάγων, introducteur, n. m. ὁ εἰσάγων, διδάσκων, instituteur, trice; || ὁ εἰσηγητὴς τῶν πρέσβεων, introducteur des ambassadeurs. § **εἰσηγητής**, rapporteur, n. m. καλεῖται γενικῶς ὁ χρησιμεύων διὰ τὴν εἰσήγησιν ἐπί τινος ὑποθέσεως, π. χ. εἰς ἐπιτροπὴν διοριζομένην πρὸς διεξαγωγὴν ὡρισμένης τινὸς ἐργασίας, εἰσηγητὴς καλεῖται ἐκεῖνο ἐκ τῶν μελῶν εἰς ὃ ἀνατίθεται ἡ σύνταξις τῆς περὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἐκθέσεως· || [στρατ.] εἰσηγητής, rapporteur, n. m. καλεῖται ἀξιωματικὸς ἐκτελῶν εἰς τὴν στρατιωτικὴν δικαιοσύνην **τὰ αὐτὰ καθήκοντα**, οἷα ὁ **ἀναχριτὴς** (juge d'instruction ἢ instruc-

teur) εἰς τὴν πολιτικὴν δικαιοσύνην· || εἰσηγητὴς φρουραρχείου, rapporteur de place, καλεῖται ὁ ἐκτελῶν τὰς φρουραρχικὰς ἀνακρίσεις· || διωρίσθη εἰσηγητὴς τῆς ἐπιτροπῆς, il a été nommé (commis) rapporteur de la commission ; || — δικαστὴς [νομ.] [πρὸς ἐξέτασιν μαρτύρων, κτλ.], juge commissaire ; [καὶ ἐπὶ ἀποφάσεων], rapporteur. Ὅταν αἱ ἀποδείξεις περὶ ἐπιδίκου τινὸς θέματος μέλλωσι νὰ ἐνεργηθῶσιν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, διορίζεται ὑπὸ τοῦ προέδρου εἰσηγητὴς δικαστής, ὅστις ποιεῖται εἰσήγησιν τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ διεξάγει τὰς ἀποδείξεις ταύτης· || — πτωχεύσεως, commissaire de faillite, διὰ νὰ φωτίζηται ἡ δικαιοσύνη περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ πτωχεύσαντος καὶ νὰ προλαμβάνηται πᾶσα ἐνδεχομένη κατάχρησις ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον ὀφείλει διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς κηρύττει τὴν πτώχευσιν, νὰ διορίσῃ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ τακτικῶν μελῶν, εἰσηγητήν, ὑφ' οὗ τὴν ἐπιτήρησιν ἐνεργεῖται ἅπασα ἡ κατὰ τὴν πτώχευσιν διαδικασία.

εἰσηγητικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων πρὸς εἰσήγησιν, d'introduction; introductoire, adj.

εἰσηγοῦμαι (έομαι), κάμνω εἰσήγησιν διά τι, λεπτομερῶς ἐκθέτω τι, faire un (son) rapport sur ; rapporter ; ἐκθέτω, exposer.

εἰσιτήριον, τό· τὸ σημεῖον ἢ γραμμάτιον τὸ χρησιμεῦον διὰ νὰ δύναταί τις νὰ εἰσέλθῃ κάπου, billet (carte, marque) d'entrée; carte d'admission ; || — φοιτητοῦ, carte d'étudiant; ἡ ἐγγραφή, inscription, n. f. || — θεωρείου (θεάτ.) coupon de loge ; || — νοσοκομείου, billet d'hôpital.

εἰσιτήριος, ος, ον· ὁ πρὸς εἴσοδον, πρὸς ἔναρξιν, ἀνήκων ἢ χρησιμεύων, d'entrée; **ἐναρκτήριος**, de commencement; d'ouverture; || — λόγος, discours d'entrée ; [ἀκαδημαϊκοῦ] discours de réception ; || εἰσιτήριοι ἐξετάσεις, examens d'admission (d'entrée).

εἰσκομιδή, ῆς, ἡ· τὸ εἰσκομίζειν, ἡ εἰσαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων, importation, n. f.

εἰσκομίζω, μέλ. ίσω, εἴς τι φέρω, φέρω ἐντός, porter dedans, rentrer ; εἰσάγω ἐπιτήδεια, προμηθείας, importer.

εἰσοδεία, ας, ἡ· κοινῶς **εἰσοδιά**, ἡ συγκομιδή, ὁ θερισμὸς τῶν καρπῶν, récolte, n. f. ceuillette, n.f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ τρυγητός, vendange, n. f. || ἡ βροχὴ ἔβλαψε τὴν εἰσοδείαν, la pluie a gâté la récolte. § ἡ προμήθεια, provision, n. f. || ἔκαμε τὴν εἰσοδείαν του διὰ τὸν χειμῶνα, il a fait sa provision pour l'hiver.

εἰσοδεύω, μέλ. εύσω· φέρω μέσα, ἐντὸς εἰσέρχομαι, entrer dedans ; ἐξ οὗ **εἰσοδιάζω**, ἤτοι ἀπολαμβάνω, καρποῦμαι ἀπό τι, retirer, tirer ; εἰσπράττω, συνάζω, percevoir ; συνάζω, συγκομίζω καρπούς, récolter; συναθροίζω, recueillir ; || τί εἰσοδεύετε κατ' ἔτος ἀπὸ τὸ κτῆμά σας ; qu'est-ce que vous retirez par an de votre terre ?

εἰσόδημα, ατος, τό· τὸ ἀπολαμβανόμενον, τὸ καρπούμενον ἀπό τι, revenu, n. m. rente, n. f. (ἰδ. ἐπὶ χρημ.), ἡ πρόσοδος, τὸ ἀποφερόμενον, rapport, n. m. produit, n. m. || καθαρὸν εἰσόδημα, revenu clair et net; produit net ; || ἔχει [ἀπὸ τὰ χρήματά του] δέκα χιλιάδας δραχμὰς ἐτήσιον εἰσόδημα, il a dix mille drachmes de rente ; || φόρος ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος, impôt (taxe) sur le revenu ; || τυχηρὰ εἰσοδήματα, revenus accidentels ; recettes fortuites ; casuel, elle (=τὸ τυχαῖον, τυχηρόν)· || τὸ ἀμπέλι δίδει καλὸν εἰσόδημα, la vigne est d'un bon rapport ; || ηὔξησε τὸ εἰσόδημα τῶν κτημάτων του, il a augmenté le produit de ses terres ; || — προικῷον, apport dotal, τὸ ἐκ τῆς προικὸς παρεχόμενον εἰσόδημα.

εἰσόδια, τά· [ἐκκλ.], présentation [de la sainte Vierge], τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου (τῆς Παναγίας).

εἰσοδιά, ἡ· καὶ σοδιά, [δημ.] βλ. **εἰσοδεία.**

εἰσοδιάζω, μέλ. άσω, κοινῶς **σοδιάζω**, κάμνει εἰσοδείαν, προμήθειαν ἢ προμηθείας, faire sa provision, faire des provisions ; προμηθεύομαι (εἰσοδήματα), s'approvisionner; || πρέπει νὰ εἰσοδιάσῃς ξύλα, il faut vous approvisionner du bois ; || ἀπολ.] αὐτὸς εἰσοδιάζει μόνον, il ne fait qu'amasser (=συσσωρεύει, συνάζει καὶ μεταφ. θησαυρίζει). § **εἰσοδιάζω**· βλ. εἰσοδεύω.

εἰσοδιακός, ή, όν· ἐξ εἰσοδείας de provision.

εἰσόδιος, ος, ον· ὁ εἰς τὴν εἴσοδον ἀνήκων ἢ ἀφορῶν, qui concerne l'entrée ; d'entrée.

εἴσοδος, ου, ἡ· κοινῶς ἡ μπασιά, γενικὴ ὀνομασία σημαίνουσα τὸ μέρος δι' οὗ εἰσέρχονται, ἐμβαίνουσι κάπου, entrée, n. f. || ἡ εἴσοδος τῆς οἰκίας (τοῦ κήπου, κτλ.), l'entrée de la maison (du jardin, etc.); || ἔχει ἐλευθέραν εἴσοδον εἰς τὸ θέατρον, il a ses entrées au théâtre; il a l'entrée libre au théâtre ; || — εἰς τὸν ὄρχον, entrer au parc; || — ὀχυρώματος, φρουρίου, κτλ. porte, n.f. βλ. **πύλη**· || εἴσοδος=στόμιον, ὀπή, œil. § [ναυτ.] **εἴσοδος** (πλοίου), coupée ou portière, n. f. κοινῶς ἡ **μπασιά**, καλεῖται τὸ ἄνοιγμα τὸ κατασκευαζόμενον ἐπὶ τῶν τοίχων πλοίου τινός, δι' οὗ διέρχονται ὅπως ἀνέλθωσιν ἢ κατέλθωσι τὴν ἐξωτερικὴν κλίμακα. § [ναυτ.] εἴσοδος=στόμα, στόμιον, entrée, n. f.

εἰσολκή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσέλκειν, action de rentrer un canon, un affût, etc. mise hors de batterie ; βλ. **εἰσέλκω.**

εἴσοπτρον, ου, τό· ἔσοπτρον, τὸ κάτοπτρον, miroir n. m. βλ. λέξιν.

εἰσορμάω, βλ. εἰσορμῶ.

εἰσορμίζομαι, μέλ. θήσομαι, εἰς λιμένα φέρω, ἀράζω· εἰς λιμένα εἰσέρχομαι, entrer au port ; προσορμίζω, πλησιάζω που, aborder.

εἰσορμῶ (άω), μέλ. ήσω, ἐντὸς ὁρμῶ, εἰσέρχομαι βιαίως, ὁρμητικῶς, entrer impétueusement ; ἐφορμῶ, se jeter dans ; ἐκτελῶ εἰσβολήν, faire invasion ; εἰσβάλλω, envahir.

εἰσοχή, ῆς, ἡ· τὸ βαθούλωμα, τὸ κοίλωμα (ἀντιθ. τῷ ἐξοχή), enfonçure, n. f. enfon-

cement, n.m. rentrée, n.f. || [ναυτ.] — (τῶν πλευρῶν πλοίου), rentrée, n. f. κοινῶς τὸ μπάσιμο τῆς μπάντας, ἤτοι ἡ στένωσις τοῦ πλάτους τοῦ σκάφους, καθ' ὅσον οἱ τοῖχοι αὐτοῦ ἀνέρχονται ὑπεράνω τῆς ἰσάλου. § [οἰκοδ. ἀρχ.] εἰσοχὴ ἢ ἐσοχή, ἡ ὑποχώρησις, retraite ou retrait (d'un mur, etc) ; ἡ πρὸς τὰ ἔσω τῆς ἀρχικῆς προόψεως εἴσοδος παντὸς σώματος· retraite ἢ retrait συνώνυμον τοῦ fruit = συναγωγή, βλ. λέξιν.

εἰσπήδησις, εως, ἡ· τὸ πηδᾶν ἐντός, action de sauter dans ; καὶ μεταφ. τὸ εἰσδύειν που· βλ. εἰσπηδῶ.

εἰσπηδῶ (άω), μέλ. ήσω, ἐντὸς πηδῶ, sauter (s'élancer) dans ; [μεταφ.] ταχέως διέρχομαι, εἰσδύω, εἰσχωρῶ που, ὑπεισέρχομαί που, se glisser ; s'insinuer ; se faufiler.

εἰσπλέω, μέλ. πλεύσω, ἐντὸς πλέω, εἴς τι πλέω, κοινῶς μπαίνω, εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα (εἰς ὅρμον, εἰς στενόν, κτλ.) πλέων, entrer (dans le port, etc) ; || — ἐκ τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης εἰς δίαυλον ἢ διώρυγα, embouquer.

εἴσπλοος, ους, ὁ· (εἰσπλέω), τὸ εἰσπλέειν, ἡ εἴσοδος τῶν πλοίων εἰς τὸν λιμένα, κτλ. entrée (dans le port, etc) (ἀντιθ. τῷ ἔκπλους)· || ἐπίσης τὸ μέρος δι' οὗ εἰσπλέουσι τὰ πλοῖα, τὸ στόμιον, entrée, n. f. κοινῶς ἡ μπασιά, ἡ μποῦκα λιμένος, ὅρμου, στενοῦ· || ὁ εἴσπλους (l'entrée) εἰς δίαυλον ἢ διώρυγα, λέγεται embouquement, n. m. ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσπλέειν, action d'embouquer ; || εἴσπλους ὅρμου, tête d'une rade, ἤτοι ἡ ἐκ τοῦ πελάγους εἴσοδος τοῦ ὅρμου.

εἰσπνέω, μέλ. πνεύσω, ῥοφῶ ἀέρα, aspirer.

εἰσπνοή, ῆς, ἡ· τὸ εἰσπνέειν, ῥοφᾶν ἀέρα, aspiration, n. f. inspiration, n. f. [νεοελ.] inhalation, n. f. ἡ εἰσπνοή, ἀναπνοή, τὸ ῥόφημα ἀέρος.

εἰσποιέω-ῶ, καὶ μέσ. εἰσποιοῦμαι, ἐντὸς ποιῶ, εἰσάγω, παραδέχομαι ὡς παιδίον καὶ εἰσάγω εἰς τὴν οἰκογένειαν (υἱόν, θυγατέρα) [νομ.] adopter=υἱοθετῶ.

εἰσποίησις, εως, ἡ [νομ.] adoption, n.f. ἡ παραδοχὴ ὡς παιδίου, υἱοθέτησις, υἱοθεσία. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν εἰσποίησις ἐκαλεῖτο ἡ υἱοθεσία, λεγομένη καὶ ποίησις ἢ καὶ ἁπλῶς θέσις (ὅθεν θετός).

εἰσποιητός, ή, όν· υἱόθετος, adopté, ée ; ὁ υἱοθετηθείς, ὁ θετός, ή, όν· adoptif, ive.

εἰσπρακτέος, α, ον· ὅστις δέον νὰ εἰσπραχθῇ, qui doit être perçu ; qui est à percevoir ; percevable, adj. qui doit être remboursé, remboursable ; || γραμματόσημον εἰσπρακτέον, timbre taxe.

εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ, ἡ· ὁ εἰσπράττων φόρους, ὁ ἀποδεχόμενος, λαμβάνων τὰ χρήματα, κτλ. percepteur ; receveur ; καὶ σπανίως ὁ συλλέκτης, collecteur (π. χ. εἰσπράκτωρ τραπεζίτης)· κατ' ἐπέκτασιν δὲ λέγεται οὕτω καὶ ὁ ταμίας τῶν καταστημάτων, caissier ; || δημοτικὸς εἰσπράκτωρ, receveur (ἢ percepteur) municipal ; || ὁ εἰσπράκτωρ, percepteur, n.m. εἶνε δημόσιος ὑπάλληλος παρὰ τοῖς ταμείοις τοῦ κράτους, ἔχων βαθμὸν γραφέως β'. τάξεως καὶ καθῆκον τὴν εἴσπραξιν τῶν δημοσίων προσόδων.

εἰσπράξιμος, ος ον· ὁ εἰσπραχθησόμενος, perceptible ; ὅστις μέλλει νὰ εἰσπραχθῇ.

εἴσπραξις, εως, ἡ· τὸ εἰσπράττειν, ἀπαιτεῖν, λαμβάνειν χρήματα φόρους, κτλ. perception, n. f. εἴσπραξις, ἔσοδον, recette, n. f. εἴσπραξις ὀφειλομένων χρημάτων, recouvrement, n. m. ἡ (ἐν)ταμίευσις, εἴσπραξις, encaissement, n. m. || ἡ εἴσπραξις τῶν φόρων, la perception (la levée) des impôts ; || αἱ εἰσπράξεις τοῦ θεάτρου, les recettes du théâtre ; || ἡ εἴσπραξις τοῦ εἰσοδήματος αὐτοῦ εἶνε δύσκολος, ce revenu est une rentrée difficile ; || ἡ εἴσπραξις αὐτοῦ τοῦ ποσοῦ, le recouvrement de cette somme ; || ἡ εἴσπραξις ἐμπορικοῦ γραμματίου (συναλλαγμ.), l'encaissement d'un billet (ἢ recouvrement) ; || ἡ εἴσπραξις χρημάτων ἐμπορικῶς λέγεται rentrée, n. f. ἤτοι κυριολεκτικῶς ἡ ἐπάνοδος τῶν χρημάτων· || ἡ εἴσπραξις, πληρωμή, ἀπότισις, le remboursement ; || ἡ εἴσπραξις ποσότητος τινός, la recette, la rentrée d'une somme ; || || ἐπιμελεῖσθαι τὴν εἴσπραξιν, soigner l'encaissement ; || ἡ εἴσπραξις εἶνε ἔτι ἀβέβαιος, la rentrée est encore incertaine ; || ἡ εἴσπραξις χρηματικῆς τινὸς ποσότητος, la rentrée d'une somme d'argent ; || ἅμα τῇ εἰσπράξει θὰ σᾶς πιστώσωμεν, après rentrée nous vous en créditerons ; || τῶν ὁποίων σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐνεργήσητε τὴν εἴσπραξιν πρὸς πίστωσίν μου, dont je vous prie d'opérer la rentrée à mon crédit ; || διὰ τοῦ ὁποίου θὰ πιστωθῆτε μετὰ τὴν εἴσπραξιν, dont vous serez crédités après encaissement ; || ἔστειλα τὴν συναλλαγματικὴν ὑμῶν πρὸς εἴσπραξιν, j'ai envoyé votre traite à l'encaissement ; || εὐαρεστήθητε νὰ ἐνεργήσητε τὴν εἴσπραξιν τούτου εἰς πίστωσίν μου, veuillez en opérer (en soigner) l'encaissement à mon crédit.

εἰσπράσσω, άττω, μέλ. άξω, ἀπαιτῶ ὅ,τι δικαίως δύναμαι νὰ ζητήσω, χρήματα, φόρους, κτλ. percevoir ; faire la recette ; faire des recettes ; recouvrer ; ταμιεύω, encaisser ; συνάζω, συναθροίζω, recueillir ; || εἰσπράττω χρήματα, encaisser ; recouvrer ; || εἰσπράττω συναλλαγματικήν, encaisser un billet ; || εἰσπράττω, ἀποτίω, πληρόνω, ἀποδίδω τὸ ὀφειλόμενον ποσόν, rembourser ; || — μετὰ δυσκολίας, trouver de la difficulté à faire rentrer de l'argent ; || — χρήματα, faire rentrer de l'argent ; || — τοὺς φόρους, percevoir (recouvrer ; lever) les impôts ; || εἰσπράττει τὰ εἰσοδήματά μου, il fait la recette de mes rentes ; || τί εἰσπράττετε κατ' ἔτος ἀπὸ τὸ κτῆμά σας ; qu'est-ce que vous retirez par an de votre terre ? βλ. εἴσπραξις καὶ συνάζω.

εἰσρέω, μέλ. εύσω, ἐντὸς ῥέω (ἀντιθ. τῷ ἐκρέω), couler dans ; συρρέω, affluer.

εἰσροή, ῆς, ἡ· ὁ εἴσρους, τὸ εἰσρέειν, action de couler dans ; ἡ συρροή, affluence, n.f.

εἰσφέρω, φέρω ἐντός, κομίζω, apporter ;

porter dans, sur ou vers ; παρέχω εἴς τινα συνεισφορὰν διά τι, payer une contribution ; πληρώνω τὸ μερίδιόν μου, payer sa part (son écot) ; καὶ ἐν γένει παρέχω, συνεισφέρω, fournir ; ἐπίσης εἰσφέρω = συντελῶ, συντείνω, συνεισφέρω, contribuer ; || ὁ μὲν εἰσφέρει τὰ χρήματά του, ὁ δὲ τὴν ἐργασίαν του, l'un apporte son argent, l'autre son travail ; || εἰσφέρει καὶ αὐτὸς μέρος τῆς δαπάνης, il fournit aussi à la dépense ; || ὁ δῆμος εἰσφέρει τὸ τρίτον, la commune y contribue pour un tiers.

εἰσφορά, ᾶς, ἡ· τὸ ἀναλογοῦν εἴς τι, ὁ ἔρανος, écot, n. m. τὸ ἐπιβάλλον μέρος, τὸ ἀνῆκον, τὸ μερίδιον, quote-part, n. m. [ἡ πληρωμὴ] εἰσφορᾶς, [paiement d'une] contribution, n. f. ἤτοι συνεισφορά, ἔρανος, ἐκεῖνο ὅπερ ἕκαστος ὀφείλει νὰ δώσῃ διὰ μερίδιόν του εἴτε εἰς κοινὴν δαπάνην, εἴτε εἰς κοινὴν ἐπιβάρυνσιν· || — πολέμου, contribution de guerre, καλεῖται ἡ εἰσφορά, ἥντινα ὑποχρεοῦνται νὰ χορηγήσωσιν οἱ κάτοικοι εἰς τὸν καταλαβόντα τὴν χώραν των πολέμιον· αὗται εἶνε δύο εἰδῶν· εἰσφορὰ εἰς χρῆμα, contribution en argent, καὶ εἰσφορὰ εἰς πρᾶγμα, contribution en nature ; || —, συνεισφορά, prestation, n. f. ἡ κατὰ νόμον ἐπιβαλλομένη ἐν Γαλλίᾳ ἀγγαρεία ἡμερῶν τινων ἐργασίας εἰς τοὺς κατοίκους τῶν δήμων καὶ κοινοτήτων, κυρίως πρὸς διατήρησιν τῶν ὁδῶν συγκοινωνίας τῶν κωμῶν καὶ χωρίων μεταξύ των· || χρηματικὴ εἰσφορὰ ἐξαγοράζει τὴν προσωπικὴν ἐργασίαν, la prestation est rachetable en argent ; || χρηματικὴ εἰσφορά, prestation en argent ; || — εἰς εἶδος, prestation en nature. § — κεφαλαίων [εἰς ἑταιρείαν], apport de fonds, ἡ κατάθεσις τῶν ἀρχικῶς αἰτηθέντων ὑπὸ τῆς ἑταιρείας κεφαλαίων. § [στρατ.] **εἰσφορά,** réquisition, n. f. ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ καλεῖται πᾶσα αἴτησις ἀπευθυνομένη ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς, ἐν εἰρήνῃ ἢ ἐν πολέμῳ, πρὸς τὰς πολιτικὰς τοιαύτας ἢ πρὸς τοὺς κατοίκους, ἵνα τεθῶσιν εἰς τὴν διάθεσίν της διὰ τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ἵπποι, ζωοτροφίαι, μέσα μεταφορᾶς, οἰκήματα, καὶ πᾶν ὅ,τι τῇ εἶνε ἀναγκαῖον· || εἰσφορὰ νομῆς, réquisition de fourrage.

εἰσχώρησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσχωρεῖν, εἰσδύειν, εἰσέρχεσθαι, action de pénétrer ; pénétration, n. f. (=εἴδυσις), εἴσοδός που, entrée, n. f.

εἰσχωρῶ (έω), μέλ. ήσω, εἰσδύω, χωρῶ ἐντός, entrer dans ; s'introduire ; εἰσδύω, pénétrer ; s'enfoncer ; plonger ; s'insinuer ; se faufiler ; se glisser ; || εἰσχωρεῖ πανταχοῦ, il s'introduit (s'insinue) partout ; || εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δάσος, il s'enfonça dans la forêt ; || ἡ βολὶς εἰσεχώρησεν εἰς τὰς σάρκας, la balle a pénétré les chairs ; || ἡ ὑποψία εἰσεχώρησεν εἰς τὸ πνεῦμά του, le soupçon se glissa dans son esprit ; || τὸ βλέμμα του εἰσχωρεῖ εἰς τὸ μέλλον, son œil plonge dans l'avenir ; || εἰσεχώρησαν καταχρήσεις, il s'est glissé des abus ; || εἰσεχώρησεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς γλώσσης, il a saisi le génie de la langue.

εἰσωθῶ (έω), μέλ. ήσω, ὠθῶ ἐντός, pousser dans ; κάμνω νὰ εἰσέλθῃ που διὰ τῆς βίας, faire entrer de force ; ἀναγκάζω, βιάζω, forcer.

εἴσωμα, τό· [διάλ. Νάξου] τὸ γείσωμα δώματος ἢ ἐξώστου κτιστοῦ.

εἶτα, [ἐπίρ.] ἔπειτα, ensuite ; μετὰ ταῦτα [et] puis ; ὕστερον, après ; βλ. καὶ ἔπειτα.

εἴτε [σύνδ.] - εἴτε «λατ. sive-sive», σημαῖνον τὸ ὁμοίως δυνατὸν ἢ ὁμοιόσημον, soit que; soit ; que ; ou ; || εἴτε τὸ κάμῃ, εἴτε δὲν τὸ κάμῃ, soit qu'il le fasse, soit qu'il ne le fasse pas ; || εἴτε χάσῃ, εἴτε κερδίσῃ, θὰ φύγῃ, qu'il gagne ou qu'il perde, il partira ; || εἴτε ἐπὶ καλοῦ, εἴτε ἐπὶ κακοῦ, μὴ βιάζεσαι, soit en bien, soit en mal, ne vous hâtez pas.

εἰωθώς, υῖα, ὸς (μετοχ. τοῦ εἴωθα, παραχ. τοῦ ἔθω), συνειθισμένος, η, ον, habitué, ée ; accoutumé, ée ; συνήθης, habituel, elle; ordinaire ; || τὸ εἰωθός, ἡ συνήθεια, la coutume; || κατὰ τὸ εἰωθός, κατὰ τὰ εἰωθότα, = κατὰ τὰ σύνηθες, κατὰ τὰ εἰθισμένα, comme d'habitude ; comme à l'ordinaire ; comme il est d'usage ; selon la coutume.

εἰωθότως, [ἐπίρ.] κατὰ τὸν συνειθισμένον τρόπον, à l'ordinaire.

ἐκ, πρὸ φωνήεντος ἐξ, ἐνίοτε ὅμως καὶ πρὸ συμφώνου· ἐν γένει σημαίνει τὸ ἐξέρχεσθαι ἔκ τινος· πρόθεσις συντασσομένη μετὰ γενικῆς· ἡ ἐκ ἐν συνθέσει σημαίνει 1) ἀπομάκρυνσιν, ἀναχώρησιν, ἀποχωρισμόν, ἀποκλεισμόν, ἔξοδον· ἔξω, μακράν, ἐκβάλω· 2) ἀρχήν, γένεσιν, ἔκγονος· 3) τελείωσιν, ἐξεργασίαν. Παρὰ μεταγ. ἡ ἐξ, ξε γενομένη σημαίνει τὸ ἐναντίον, οἷον ξεμαθαίνω, ξεβγαίνω, τὸ ἔξω σημαίνει εἰς τὸ ξελογιάζω, κτλ. Ὅθεν ἐκ = de ; des ; par ; à cause = ἕνεκα. Ἐκφράζει δὲ 1) κίνησιν ἐκ τόπου: || ἔρχεται ἐκ Γαλλίας, il vient de France; || ἐκ Μασσαλίας, de Marseille ; || ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά, de droite à gauche ; || ἐκ δεξιῶν (ἐκ τοῦ δεξιοῦ), par la droite ; || ἐξ ἀριστερῶν (ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ), par la gauche ; || ἐκ τοῦ κέντρου, par le centre. § 2) στάσιν ἐν τόπῳ : || ἵσταντο ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν, ils se tenaient à droite et à gauche. § 3) τὴν ὕλην ἢ τὸ μέσον : || στέφανος ἐξ ἀκανθῶν, une couronne d'épines ; || ἄγαλμα ἐκ μαρμάρου, une statue de (en) marbre ; || τράπεζα ἐκ ξύλου δρυός, une table en chêne ; || ἐξ ἰδίων, de ses [propres] deniers ; à ses frais ; à ses moyens. § 4) ἀρχὴν ἢ καταγωγήν : || ἐκ παλαιοῦ, dès les temps anciens ; || αὐτὸ εἶνε ἐκ Θεοῦ, cela vient de Dieu ; c'est la volonté de Dieu ; || ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, dès l'âge le plus tendre ; || κατάγεται ἐκ περιφανοῦς οἰκογενείας, il descend d'une famille illustre ; || τὸ ἔχω ἐξ ἀγορᾶς, je l'ai acheté ; || ἐξ οὗ καὶ χρονολογεῖται ἡ ἔχθρα των, et c'est là l'origine de leur inimitié ; || ἐξ ὧν ἀκούω κρίνω, je juge après ce que j'entends ; || ἐξ ὕψους, d'en haut ; || ἤντλησεν ἐκ πολλῶν συγγραμμάτων, il a puisé dans beaucoup d'ouvrages ;

|| ἔγεινεν ἐκ πλουσίου πτωχός, de riche qu'il était, il est devenu pauvre. § 5) **αἰτίαν**: || ἐξ αἰτίας του, à cause de lui ; || ἐκ τούτου, à cause de cela ; c'est pourquoi ; || ἐξ ἀνάγκης, par nécessité ; || ηὐτοκτόνησεν ἐξ ἔρωτος, il s'est tué (suicidé) par amour ; || ἀπέθανεν ἐξ ἀσιτίας, il est mort d'inanition ; || ἐκ τοῦ ἔργου γνωρίζεται ὁ τεχνίτης, à l'œuvre on connait l'artiste ; || ἐκ φόβου, par crainte ; || ἐκ φόβου μή, de peur que ; || ἐκ πείρας, par expérience. § 6) **τρόπον**: || ἐκ συμφώνου, de commun accord ; de concert ; ἢ ἐκ συμφώνου μέ, d'un commun accord avec ; || ἐξ ἀπροόπτου, à l'improviste ; || ἐκ παντός, βλ. ἐκπαντός· || ἐκ παντὸς τρόπου, de toute manière; de toute façon ; || ἐξ ἡμισείας, de moitié ; || ἐξ ἀπροόπτου, à l'improviste ; || ἐξ ἰδίων μου, de mes deniers=δι' ἐξόδων μου, à mes dépens ; || ἐκ δευτέρου, pour la deuxième fois ; || ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, en cachette ; λάθρα, λαθραίως, clandestinement ; || εἰς μνήμην, de mémoire ; || ἐκ βάθρων, de fond en comble ; || ἐξ ὄψεως, de vue ; || ἐκ τῶν ἐνόντων, autant que possible ; || ἐξ ἴσου, également. § **διάκρισιν**: || αὐτὸς μόνος ἐξ ὅλων, lui seul entre tous ; || ἓν ἐκ τῶν δύο, des deux choses l'une ; || ἐκ δέκα πέντε ψήφων ἔλαβε δέκα, il eut dix voix sur quinze ; || διακρίνεται ἐξ ὅλων του τῶν συμμαθητῶν, il se distingue entre tous ses condisciples ; || τὸν προτιμῶ ἐξ ὅλων, je le préfère à tous ; || ἐκλέγει τοὺς φίλους του ἐκ τῶν πλουσίων, il choisit ses amis parmi les riches.

ἕκαστος, η, ον· (ἀντων. ἀόριστος), καθείς, κάθε ἕνας χωριστά, ἀντίθ. τῷ πληθύς, ἢ ὁλότης· chacun pris à part, ἢ ἁπλῶς chacun, chacune, chaque, tout ; || ἕκαστος ἐξ ἡμῶν, chacun de nous ; || ἕκαστος ἄνθρωπος, chaque homme ; tout homme ; || καθ' ἑκάστην [ἐνν. ἡμέραν], tous les jours ; chaque jour ; || ἑκάστην πέμπτην, tous les jeudis ; || ἕκαστος αὐτῶν ἔχει τὴν ἀξίαν του, ils ont chacun leur mérite ; || ἕκαστος δι' ἑαυτόν, chacun pour soi; || τὰ καθ' ἕκαστον, τὰ καθ' ἕκαστα=τὰς λεπτομερείας, les détails ; || ἕκαστος [ἐνν. ἄνθρωπος] ἔχει τὰ ἐλαττώματά του, chaque homme a ses défauts ; || ἕκαστον βιβλίον στοιχίζει τρία φράγκα, les livres coûtent trois francs chacun ; || ἔλαβον ἕκαστος τὸν πῖλόν του, ils ont pris chacun son chapeau; ἐπίσης ils ont pris chacun leur chapeau ; || ἐξῆλθον ἕκαστος, ils sont sortis chacun de son côté ; ἐπίσης ils sont sortis chacun de leur côté.

ἑκάστοτε, [ἐπίρ.] κάθε φοράν, chaque fois; ὁσάκις ἡ περίστασις παρουσιάζεται, quand l'occasion se présente ; πάντοτε, toujours ; || ἑκάστοτε λέγει ἄλλα, chaque fois il dit autre chose (il parle autrement).

ἑκάτερος, α, ον (ἀντων. ἀόρ.), ἕκαστος ἐκ δύο, ἕκαστος τῶν δύο καθ' ἑαυτὸν χωριστά, chacun des deux ; τὸ δὲ ἀμφότεροι = καὶ οἱ δύο ὁμοῦ, tous les deux, ἤτοι ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος, l'un et l'autre ; || ἀφ' ἑκατέρων, ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν, de part et d'autre = ἑκατέρωθεν.

ἑκατέρωθεν καὶ ἑκατέρωθι [ἐπίρ.], εἰς ἑκάτερον τῶν δύο μερῶν, de part et d'autre, καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, des deux côtés ; || μισοῦνται ἑκατέρωθεν, ils se haïssent réciproquement (=ἀμοιβαίως).

ἑκάτη, ης, ἡ· [ἀστρ.] hécate, n. m. εἷς ἐκ τῶν ἀστεροειδῶν ἀνακαλυφθεὶς τῷ 1868.

ἑκατόγραμμον, ου, τό hectogramme, n. m. ἴσον μὲ 100 γραμμάρια (grammes) ; βλ. δεκαδικὸν σύστημα.

ἑκατόγχειρ, ειρος, ὁ· ἢ ἑκατόγχειρος, ου, ὁ· ὁ μὲ ἑκατὸν χεῖρας, aux cent bras ; [μυθ.] οἱ γιγαντώδεις παῖδες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, centimane, n. m.

ἑκατόλλιτρον, ου, τό· hectolitre, n. m. (τὸ γαλλικόν), ἴσον μὲ 100 λίτρας. Τὸ ἑλληνικὸν κοιλὸν ἰσοδυναμοῦν μὲ 100 λίτρας ἤτοι μὲ τὸ $^1/_{10}$ τοῦ κυβικοῦ πήχεως = $^1/_{10}$ τοῦ κυβικοῦ μέτρου, γίνεται δὲ χρῆσις τοῦ κοιλοῦ ἰδίως διὰ τοὺς δημητριακοὺς καρπούς· βλ. καὶ δεκαδικὸν σύστημα.

ἑκατόμβαθμος, ου, ὁ, ἡ· ἑκατοντάβαθμος. centigrade.

ἑκατόμβη, ης, ἡ· hécatombe, n. f. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κυρίως μὲν θυσία ἐξ ἑκατὸν βοῶν, ἀλλὰ καὶ πᾶσα γενικῶς μεγαλοπρεπὴς θυσία ἐκαλεῖτο οὕτω. § ἑκατόμβη, hécatombe, n. f. [γεωμ.] τὸ Πυθαγόρειον γεωμετρικὸν θεώρημα, δι' οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτεινούσης παντὸς ὀρθογωνίου τριγώνου ἰσοῦται τῷ ἀθροίσματι τῶν τετραγώνων τῶν δύο ἄλλων αὐτοῦ πλευρῶν. Ὠνομάσθη δ' οὕτω διότι, κατὰ Διογένην τὸν Λαέρτιον, ὁ ἀνακαλύψας τοῦτο Πυθαγόρας προσήνεγκεν ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει αὐτοῦ ἑκατόμβην τοῖς θεοῖς.

ἑκατόμμετρον, ου, τό· hectomètre, n.m. ἴσον μὲ 100 μέτρα· βλ. μέτρον καὶ δεκαδικὸν μετρικὸν σύστημα.

ἑκατομμύριον, ου, τό· million, n. m. δέκα φοραῖς ἑκατὸν χιλιάδας 10×100,000 = 1,000,000.

ἑκατομμυριοστός, ή, όν· $^1/_{1,000,000}$, un millionième.

ἑκατομμυριοῦχος, ος, ον· ὁ ἔχων ἑκατομμύρια, millionnaire, adj.

ἑκατόν, τό· [ἀριθμ. ἄκλιτον] ἑκατό, cent; || ἑκατὸν ἕν, cent et un ; cent un ; || τοῦ τὸ εἶπον ἑκατὸν φοράς, je le lui ai dit cent [et cent] fois ; βλ. ἑκατοντάκις· || ὀκτὼ τοῖς ἑκατὸν (τοῖς $^0/_0$), huit pour cent.

ἑκατοντάβαθμος, ος, ον· ἑκατὸν βαθμῶν, centigrade.

ἑκατοντάδραχμος, ος, ον· ἑκατὸν δραχμῶν ἄξιος, de cent drachmes. § [οὐσ. οὐδ.] ἓν ἑκατοντάδραχμον, un billet de cent drachmes.

ἑκατονταετηρίς, ίδος, ἡ· χρονικὸν διάστημα 100 ἐτῶν· τὰ ἑκατὸν ἔτη, espace de cent ans ; ἡ ἑκατονταετηρὶς λέγεται καὶ αἰών, siècle, ἀλλ' ἡ λέξις αἰὼν ἔχει καὶ γενικωτέραν σημασίαν σημαίνουσα καὶ χρονικὸν διάστημα μέγα οἱονδήποτε ἐντὸς τοῦ ὁποίου συνέ-

δησαν γεγονότα ἄξια λόγου. § ἡ ἑκατοστὴ ἐπέτειος, centième anniversaire ; centenaire n. m.

ἑκατονταετής, ής, ές· ἡλικίας ἑκατὸν ἐτῶν, âgé de cent ans; centenaire, n. ἑκατὸν ἐτῶν, de cent ans.

ἑκατονταετία, ας, ἡ· χρονικὸν διάστημα 100 ἐτῶν, espace de cent ans ; αἰών, siècle, n. m. βλ. ἑκατονταετηρίς.

ἑκατοντάκις [ἐπίρ.], ἑκατὸν φοράς, cent fois ; [μεταφ.] cent et cent fois ; mille fois.

ἑκατοντάλιτρον, τό· βλ. ἑκατόλλιτρον, hectolitre.

ἑκατονταπλασιάζω, ἑκατοντάκις πολλαπλασιάζω, centupler.

ἑκατονταπλάσιος, ος, ον καὶ

ἑκατονταπλασίων, ων, ὁ, ἡ, ονος· ἑκατονταπλοῦς, ἑκατὸν φορὰς τόσος, centuple.

ἑκατονταπλασίως [ἐπίρ.], ἑκατοντάκις τόσον, au centuple ; ἑκατὸν φορὰς τόσος, cent fois autant ; ἑκατὸν φορὰς περισσότερον, cent fois plus.

ἑκατονταπλοῦς, οῦς, οῦν· ὁ ἑκατονταπλασίως, centuple.

ἑκατονταριά, ἡ· ἡ ἑκατοντάς, centaine, n. f. ἑκατόν, cent.

ἑκατοντάρχης, ὁ· βλ. ἑκατόνταρχος.

ἑκατονταρχία, ας, ἡ· centurie, n. f. λόχος ἐξ 100 ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, compagnie de cent hommes. § hécatontarchie, n. f. ὑποδιαίρεσις τῆς φάλαγγος τῶν Ἑλλήνων (phalange) παρομοία πρὸς τὴν centurie τῶν Ῥωμαίων, συγκειμένη ἐξ 120 πεζῶν ψιλῶν (infanterie legère = ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι στρατιῶται τοῦ πεζικοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις).

ἑκατόνταρχος, ου, ὁ· ἑκατοντάρχης, centurion, n. m. ὁ κεντυρίων, ονος· ὁ ἡγούμενος παρὰ Ῥωμαίοις μιᾶς ἑκατονταρχίας· ὁ ἡγούμενος 100 ἀνδρῶν, centarque (παρὰ Γάλλοις), καὶ κατ' ἐπέκτασιν capitaine (= λοχαγός, ἡγήτωρ)· [ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ] centenier, n. m. [παρὰ τοῖς Ἕλλησι) hécatontarque, n. m. ὁ διοικητὴς μιᾶς ἑκατονταρχίας· βλ. λέξιν.

ἑκατοντάς, άδος, ἡ· ὁμάς, ὅμιλος ἐξ ἑκατόν, centaine, n. f. ὁ ἀριθμὸς ἑκατόν, cent.

ἑκατοντάφυλλος, ος, ον· μὲ ἑκατὸν φύλλα, à cent feuilles.

ἑκατοντούτης, ου, ὁ· συνηρ. ἐκ τοῦ ἑκατονταετής, ὁ ἑκατὸν ἐτῶν, centenaire, n. ἡλικίας ἑκατὸν ἐτῶν, âgé (θηλ. ée) de cent ans.

ἑκατοντοῦτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ προηγουμένου.

ἑκατοστάρα, ἡ· [δημ. ἡ ἑκατοσταριά, centaine, n. f. § ἡ ἑκατοντοῦτις, âgée de cent ans ; || ἡλικία ἑκατὸν ἐτῶν, âge de cent ans. § ἑκατοστάρικον, γραμμάτιον τραπεζικὸν ἑκατὸν δραχμῶν, billet de cent drachmes.

ἑκατοστάρης, ἑκατοστάρα [δημ.] βλέπε ἑκατοντούτης.

ἑκατοστάρι, τό· [δημ.] cent drachmes ; billet de cent drachmes. § centaine, n.f. cent.

ἑκατοσταριά, ἡ· [δημ.] ἡ ἑκατοστάς.

ἑκατόσταρον, τό· centiare, n. m. τὸ ἑκατοστὸν μέρος τοῦ ἄρου (are). Τὸ ἑκατόσταρον εἶνε τὸ μόνον ὑποπολλαπλάσιον τοῦ ἄρου ἀντιστοιχεῖ δὲ μὲ 1 τετραγ. μέτρον (mètre carré); βλ. καὶ ἄρον.

ἑκατοστάς, άδος, ἡ·

ἑκατοστή, ἡ· ἡ ἑκατοντάς, centaine, n.f. cent.

ἑκατοστημόριον, τό· τὸ ἑκατοστὸν μέρος, centième partie ; centième, n. m.

ἑκατοστιαῖος, αία, αῖον· ἑκατοστός, centésimal, ale, aux.

ἑκατοστόβαθμος, ος, ον· ἑκατοντάβαθμος, ἑκατὸν βαθμῶν, centigrade.

ἑκατοστόγραμμον, ου, τό· centigramme, n. m. (μονὰς βάρους), ἤτοι τὸ 1|100 τοῦ γραμμαρίου (gramme), ὅπερ ἐκλήθη κόκκος διὰ τοῦ διατάγματος τοῦ 1836, εἶνε δὲ τὸ δέκατον τοῦ ὀβολοῦ (décigramme) ἢ τὸ ἑκατοστὸν τῆς δραχμῆς (gramme). Τὸ centigramme ὁ Χαντσερῆς καλεῖ σιτάριον, κοινῶς λεγόμενον σιτάρόσπειρον· βλ. καὶ δεκαδικὸν σύστημα.

ἑκατοστόλιτρον, ου, τό· centilitre, n.m. (μονὰς ὄγκου ἢ χωρητικότητος)· τὸ 1|10 τοῦ γαλλικοῦ ἑκατολλίτρου (décilitre) ἢ τὸ 1|100 τοῦ λίτρου (litre). Τὸ centilitre ἐκλήθη ἑλληνιστὶ μύστρον, εἶνε δὲ τὸ 1|10 τῆς κοτύλης (décilitre), ἤτοι τὸ 1|100 τῆς λίτρας (litre) ; βλ. λίτρον καὶ δεκαδικὸν σύστημα.

ἑκατοστόμετρον, ου, τό· centimètre, n. m. (μονὰς μήκους)· ὑφεκατόμετρον, τό, καχαλούμενον συνήθως ἑκατοστόν, κοινῶς δὲ πόντος, ἤτοι τὸ 1|100 τοῦ μέτρου (mètre)· τὸ centimètre ἐκλήθη ἑλληνιστὶ δάκτυλος, εἶνε δὲ τὸ 1|10 τῆς παλάμης (décimètre) ἤτοι τὸ 1|100 τοῦ Βασιλικοῦ πήχεως (mètre) ; βλέπε μέτρον καὶ δεκαδικὸν σύστημα· || κυβικὸν ἑκατοστόμετρον, centimètre cube (c. c.) μονὰς ὄγκου ἢ χωρητικότητος· τὸ 1|1000 τοῦ γαλλικοῦ λίτρου (litre). Τὸ centimètre cube ἐκλήθη ἑλληνιστὶ κύβος, εἶνε δὲ τὸ 1|10 τοῦ μύστρου (centilitre) ἢ 1|100 τῆς κοτύλης (décilitre) ἢ τὸ 1|1000 τῆς λίτρας· βλ. λίτρον καὶ δεκαδικὸν σύστημα.

ἑκατοστός, ή, όν· τὸ ἑκατοστὸν μέρος, centième ; cent ; || ἑκατοστὸς πρῶτος, cent et unième ; || ἑκατοστὴ σελίς, page cent ; || τὸ ἑκατοστόν, la centième partie ; le centième ; || ἓν ἑκατοστὸν τοῦ φράγκου, un centième ; || ἓν ἑκατοστὸν ταλλήρου [ἀμερικανικοῦ], un cent de dollar ; || ἑκατοστόν, centime, n. m. λέγεται εἰς διάφορα κράτη μικρὸν νόμισμα, ἤτοι τὸ ἑκατοστὸν μέρος ἄλλου νομίσματος λαμβανομένου ὡς νομισματικῆς μονάδος· π. χ. τὸ ἑκατοστὸν τοῦ φράγκου, centime, ἰσοδύναμον τοῦ Ἰταλικοῦ centesimo (1|100 τῆς ἰταλικῆς λίρας). Τὸ 1|100 τοῦ χρυσοῦ φράγκου εἰς τὰ συμβληθέντα κράτη τῆς λατιν. νομισματικῆς ἑνώσεως εἶνε ἴσον εἰς ὅλα.

ἑκατοχιλιόγραμμον, τό· quintal, n. m. πληθ. aux (métrique); βλ. δεκαδικὸν σύστημα βάρος ὅπερ ἰσοῦται μὲ 100 χιλιόγραμμα.

ἐκβάθυνσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ βαθύ-

νειν δι' ἐκσκαφῆς, creusement ; βάθυνσις, approfondissement. n. m.

ἐκβαθύνω, μέλ. υνῶ, θὰ ἐκβαθύνω· βαθύνω δι' ἐκσκαφῆς, creuser ; approfondir. § καθαίρω, καθαρίζω, curer ; βαθύνω διὰ βυθοκόρου τὸν πυθμένα λίμνης, ὅρμου, διόδου, κτλ. || ἐπίσης ἐκβαθύνω (τὰ ὕδατα), draguer, ἤτοι καθαρίζω, βαθύνω τὸν πυθμένα λιμένος τινός, κτλ. διὰ τοῦ βορβορολόγου (drague).

ἐκβαίνω, κοινῶς βγαίνω, ἐξέρχομαι ἀπό τινος, sortir ; βλ. καὶ ἐβγαίνω.

ἐκβάλλω, μέλ. βαλῶ, ἀόρ. ἐξέβαλον· ἔξω ῥίπτω, ἐκρίπτω, jeter dehors ; || [μηχ.] ἐκβάλλω=κενόω, ἐκκενόω, vider ; || ἐκβάλλω, ἀφίημι, ῥίπτω, βάλλω, tirer καὶ ἐκβολή, ἄφεσις, tir ; βλ. βολή· || — τὴν τέφραν [ἀτμομηχανῆς ἢ τὰς σκωρίας ἐκ τῆς τεφροδόχης ἢ τῆς ἐσχάρας ἑστίας τινός], vider les cendres= ἐκβάλλω τὰς σκωρίας (vider les escarbilles) ; βλ. καὶ σκωρίαι· || — (ἐκθέτω), κοινῶς βγάζω εἰς πλειστηριασμόν, exposer, ἢ mettre aux enchères ; || [ναυτ.] ἐκβάλλω εἰς τὴν θάλασσαν, jeter à la mer=ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, ἤτοι κάμνω ἐκβολὴν (jet) ; βλ. λέξιν· || [οὐδ. ἐπὶ ποταμοῦ] ἐκβάλλω που, se jeter ; s'emboucher καὶ déboucher (= χύνομαί που) βλ. ἐκβολή· || ἐξάγω πρὸς τὰ ἔξω, κάμνω ὥστε νὰ ἐξέλθῃ τι ἔξω, faire sortir ; τραβῶ ἔξω, tirer ; ἀποσπῶ, arracher ; βλ. καὶ ἐβγάζω· || —, ἐξάγω, ἐλευθερόω ἀπό τι, dégager ; || —, ἀφαιρῶ τὸν χαλινὸν ἀπό τινα ἵππον = ἀποχαλινόω, débrider ; || [οἰκοδ.] — ἐκ τῆς θέσεώς του λίθον ἢ ξύλον, déposer ; ἀντίθ. τῷ τοποθετῶ, poser ; || [ναυτ.] — (ἢ χύνω) σχοινίον, dépasser un cordage ; ἤτοι ξεπερνῶ ἐκ τῶν τροχίλων ἢ ἄλλων μερῶν δι' ὧν διέρχεται· || [ναυτ.] — εἰς τὴν ἀκτήν· βλ. ἐξοκέλλω.

ἐκβαρβαρόω-ῶ· μέλ. ώσω, κάμνω, καθιστῶ [ἐντελῶς, καθ' ὁλοκληρίαν] βάρβαρον, rendre [complètement] barbare ; barbariser ; ἤτοι ἀφίνω νὰ ἐξαγριωθῇ.

ἐκβαρβάρωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ καθιστᾶν τινὰ βάρβαρον, action de rendre [complètement] barbare ; ἡ ὑποδούλωσις εἰς τοὺς βαρβάρους καὶ ἐν γένει ἡ ἐξαγρίωσις.

ἔκβασις, εως, ἡ (πράγματος), ἡ διέξοδος, issue, n. f. τὸ συμπέρασμα, τὸ προκύπτον, τὸ ἀποτέλεσμα, résultat, n. m. ; καὶ ἐν γένει ἡ ἐπιτυχία, réussite, n.f. || ἡ ἔκβασις τῆς μάχης, issue de la bataille ; || — (ἐπιχειρήσεως), issue, n. f. résultat, n. m. || καλή, κακὴ [ἔκβασις], bon (ne), mauvais (se) résultat (réussite) ; ἐπίσης ἡ κρίσις αὐτῆς, décision, n. f.

ἐκβιάζω, μέλ. άσω, μὲ βίαν ἐκβάλλω, ἐξωθῶ, chasser de force, forcer ; ἐξαναγκάζω διὰ τῆς βίας, contraindre ; βιάζω, violenter ; ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ τι (διὰ τῆς βίας, δι' ἀπειλῶν), arracher (par force ; par menace) ; || δὲν δύναταί τις νὰ ἐκβιάσῃ τὸν σεβασμόν, on ne peut pas forcer le respect ; || ὅπως ἐκβιάσῃ τὴν συναίνεσίν του, pour lui arracher son consentement ; || [ἐμπορ.] ἐκβιάζω δανειστήν, contraindre un créancier; || ἐκβιάζειν (σφίγγειν) τινὰ νὰ πληρώσῃ, contraindre, forcer quelq'un (quelques-uns) à payer ; || θὰ ἐκβιάσω τὸν ἐκδότην νὰ πληρώσῃ, je contraindrai le tireur à payer ; || ἐκβιάζειν δικαστικῶς τὴν πληρωμήν, poursuivre la rentrée d'une somme ; || ἐκβιάζειν, ἐξαναγκάζειν τὸν ἵππον εἰς δρόμον ἢ ἐργασίαν ὑπὲρ τὰς φυσικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, forcer un cheval ; || [τακτ.] ἐκβιάζω στενωπόν, κτλ. forcer un défilé ; || [στρατ. νομ.] ἐκβιάζω τὴν στρατιωτικὴν ἐντολήν, forcer la consigne ; ἐκβίασις τῆς στρατιωτικῆς ἐντολῆς εἶνε ἡ σχετικὴ πρὸς ταύτην παράβασις ἀπευθυνομένη παρ' οἱουδήποτε στρατιωτικοῦ κατά τινος τῶν ἐντεταλμένων τὴν τήρησιν αὐτῆς· βλ. στρατιωτικὴ ἐντολή (consigne) ; ἐκβιάζει τὴν στρατιωτικὴν ἐντολὴν πᾶς στρατιωτικὸς ὅταν προσκληθεὶς π. χ. παρ' οἱουδήποτε σκοποῦ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν ῥητὴν παραγγελίαν τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ παρὰ τοῦ ἀρχιφύλακος παραβαίνει αὐτήν· ἡ ἐκβίασις τῆς στρατιωτικῆς ἐντολῆς εἶνε βαρὺ στρατιωτικὸν ἔγκλημα τιμωρούμενον ἀναλόγως τῶν περιστάσεων συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρον 208 τῆς Στρατ. Ποιν. Νομοθ.

ἐκβίασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκβιάζειν, action de forcer ; τοῦ ἐξαναγκάζειν τινὰ διὰ τῆς βίας, ὁ ἐκβιασμός, ἡ βία· contrainte, n. f. violence, n. f. βμ. ἐκβιάζω· || [στρατ. νομ.] ἐκβίασις στρατιωτικῆς ἐντολῆς· βλ. ἐκβιάζω καὶ παράβασις στρατιωτικῆς ἐντολῆς. § [νομ. ἰδ.] extorsion, n. f. chantage, n. m. τὸ ὠφελεῖσθαι ἐκ τοῦ ἐκφοβισμοῦ τινος μὴ δυσφημισθῇ.

ἐκβιασμός, οῦ, ὁ· ἡ ἐκβίασις, contrainte, n. f. violence, n. f.

ἐκβιαστής, οῦ, ὁ· ὁ ἐκβιάζων, ἔνοχος ἐκβιάσεως, coupable d'extorsion ; extorsionnaire.

ἐκβιαστικός, ή, όν· ὁ πρὸς ἐκβίασιν χρησιμεύων, τῆς ἐκβιάσεως, de contrainte ; de violence ; coercitif, ive. § —, d'extorsion.

ἐκβιβάζω, μέλ. άσω· (τινὰ ἤ τι), κάμνω νὰ ἐξέλθωσι, faire sortir ; ν' ἀποβιβασθῶσιν ἰδίως ἐκ τοῦ πλοίου, ἐνεργῶ ἀποβίβασιν, débarquer ; θέτω εἰς τὴν γῆν, mettre à terre ; βλ. καὶ ἀποβίβασις, débarquement, n. m.

ἐκβιβασμός, οῦ, ὁ· τὸ ἐκβιβάζειν, ὁ ἀποβιβασμός, ἀποβίβασις

ἐκβλαστάνω, μέλ. ήσω· κοινῶς ξεβλαστάνω· βλαστάνω πρὸς τὰ ἔξω, sortir par l'effet de la germination, ἢ ἁπλῶς βλαστάνω, germer ; pousser [ἐπὶ ἀνθέων] ἀνοίγω, éclore.

ἐκβλάστημα, ατος, τό· τὸ ἔξω βλαστῆσαν, τὸ βλάστημα, ὁ βλαστός, germe, n. f. pousse, n. f.

ἐκβλάστησις, εως, ἡ· τὸ φύτρωμα, πρὸς τὰ ἔξω βλαστάνειν, ἀνοίγειν· βλάστησις, germination, n. f. sortie des bourgeons ; βλ. καὶ ἀποβλάστησις.

ἐκβλητικός, ή, όν· ἀνήκων εἰς τὸ ἐκβάλλειν, propre à repousser, à rejeter, à dégager (ἐκβάλλω).

ἐκβλητής, οῦ, ὁ· dégageur, n. m. ἐκ τοῦ ἐκβάλλω τι.

ἐκβολάς, άδος, ἡ· halde, n. f. τὸ ἀπορριφθὲν μετάλλευμα, τὸ κάθαρμα μεταλλίτιδος, minerai rebuté ; ἡ **σκωρία**, scorie du métal ; καλεῖται οὕτω πᾶν ἀκάθαρτον ἀποχώρημα, ὅπερ ἐκβάλλεται, καταπίπτει ἢ μένει κάτω, κοινῶς ἡ **σκουριά**, ἡ κατὰ τὴν τῆξιν τοῦ μετάλλου κατακαθημένη· δέον δὲ νὰ μὴ γίνηται σύγχυσις μετὰ τοῦ **ἰοῦ** (rouille, κοινῶς σκουριά).

ἐκβολή, ῆς, ἡ (ἐκβάλλω), τὸ ἔξω ῥίπτειν, ἔκριψις, action de jeter, jet, n. m. τὸ ἀπορρίπτειν, ἐκδιώκειν, action de chasser ; ‖ — (δι' ἀποσπάσεως) = ἐξαγωγή, extraction, n. f. ‖ — (ἐκβάλλω), ἄφεσις, βλ. βολή, tir. § [ναυτ.] —, jet, n.m. (de chargement = τοῦ φορτίου), κοινῶς ἡ **χύσις**, ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ ῥίπτειν εἰς τὴν θάλασσαν διάφορα βαρέα σκεύη ἢ τὸ φορτίον πλοίου τινός, ὅπως ἐλαφρώσωμεν αὐτὸ ἐν θυέλλῃ, δεινῇ τρικυμίᾳ ἢ προσαράξει. § ἐκβολὴ ὕδατος [ἀτμομηχανῆς], décharge, n. f. ἡ ἐκ τοῦ ψυγείου (condenseur) εἰς τὴν θάλασσαν ἐκβολὴ τοῦ πρὸς ψύξιν τοῦ ἀτμοῦ χρησιμοποιηθέντος ὕδατος. § ἐκβολὴ ποταμοῦ ἢ τὸ στόμα, στόμιον, συνήθ. πληθ. **ἐκβολαί**, embouchure (n. f.) d'un fleuve; τὸ μέρος δι' οὗ ἐκρέει εἰς τὴν θάλασσαν· ‖ ἁπλῆ ἐκβολή, embouchure simple, ὅταν ὁ ποταμὸς ἔχῃ ἓν μόνον στόμα δι' οὗ ἐκρέει. Ἡ ἐκβολὴ ἢ τὸ **στόμα** τοῦ ποταμοῦ, λέγεται ἐπίσης, entrée de la rivière. § [χειρουρ.] βλ. ἀντοπή, contre-ouverture, n. f.

ἐκβολικὸς [σωλὴν] ὁ [ἀτμομηχ.], [tuyau] de décharge ; ὁ πρὸς ἐκβολὴν τοῦ ὕδατος χρησιμεύων σωλήν· βλ. καὶ **ἐκβολή**, décharge.

ἐκβοτανίζω, μέλ. ίσω, ἐκβάλλω τὰ βότανα, τὰ χόρτα, ἀφαιρῶ τὰς βλαβερὰς βοτάνας κήπου ἢ ἀγροῦ, βοτανίζω, sarcler = σκαλεύω.

ἐκβράζω, μέλ. άσω, ῥίπτω ἔξω, ἀπορρίπτω, rejeter, rebuter ; ἀλλὰ πρὸ παντὸς περὶ θαλάσσης, rejeter [sur le rivage, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς)· βλ. **ἔκβρασμα**.

ἔκβρασμα, ατος, τό· τὸ ἔξω ῥιφθέν, ἐκριφθέν, ἐκβρασθέν, laisse, n. f. πᾶν τὸ ἀφιέμενον, ἐγκαταλειπόμενον, συνεπῶς ἐκριπτόμενον· ‖ τὸ ναυάγιον, agan, n. m. ἤτοι λείψανα προελθόντα ἐκ ναυαγήσαντος πλοίου· τὸ ἔκβρασμα, ναυάγιον, naufrage, n.m. λέγεται ἐπίσης épave, varech, n. m. συνών. τοῦ débris ; ‖ [ναυτ.] δικαίωμα ἐκβράσματος, droit de varech, ἤτοι προνόμιον ὅπερ εἶχον κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ τιμαριωτισμοῦ οἱ ἄρχοντες (seigneurs) τοῦ νὰ νέμωνται τὰ εἰς τὰς ἀκτὰς τῶν τιμαρίων των ἐκβραζόμενα **ναυάγια** (débris) ; βλ. καὶ **δικαίωμα ἐκβράσματος**· ‖ [ναυτ.] **ἐκβράσματα** (ναυαγίου), herpes marines, n. f. καλοῦνται ἀντικείμενα ἀπωλεσθέντα ἐν θαλάσσῃ καὶ ἀνευρισκόμενα ἐκβεβρασμένα ἐν τῇ ἀκτῇ. § [μετφ.] ἡ ἀπόρριψις, rebut, n. m.

ἐκβρασματόλιθος ἢ **ἀναβραστίτης** [ὀρυκτολ.] Οὕτω προσονομάζεται ὁ ἐν ὑποστάθμῃ τῶν θερμῶν πηγῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐν Καρλσβάδῃ τῆς Βοημίας ἀπαντῶν ἀραγονίτης (βλ. λέξιν). (Δ. Κ.)

ἐκβραχίζω, μέλ. ίσω· ἐκσκάπτω τοὺς βράχους, fouiller (déblayer) des rocs ; dérocher.

ἐκβραχισμός, οῦ, ὁ· ἐκσκαφὴ τῶν βράχων, fouille (n. f.) (déblai, déblaiement) de rocs (de roches) dérochement, n. m.

ἐκβυθίζω, μέλ. ίσω, κοινῶς ξεβυθίζω· ἀνασύρω ἐκ τοῦ βάθους [τῆς θαλάσσης], retirer du fond [de la mer]; ‖ — βυθισθὲν πλοῖον, retirer du fond (un bateau). § [ναυτ.] ἐκβυθίζομαι, déjauger ; démerger ; ‖ πλοῖόν τι ἐκβυθίζεται, un navire déjauge, ἕνεκα ἐλαττώσεως τοῦ βυθίσματος προερχομένης ἐκ προσαράξεως ἢ ἀναπώσεως τῆς θαλάσσης μετὰ προσάραξιν· ‖ ἐπίσης πλοῖόν τι ἐκβυθίζεται, un navire démerge, ἕνεκα ἐλαττώσεως τοῦ βυθίσματός του προερχομένης ἐκ τῆς ἐξαγωγῆς φορτίου, ἕρματος ἢ καταναλώσεως ἐφοδίων.

ἐκβύθισμα, ατος, τό· déjaugement, n.m. κοινῶς **σήκωμα** τοῦ πλοίου· ἡ ἐλάττωσις τοῦ βυθίσματος (tirant d'eau) πλοίου τινὸς ἡ προερχομένη ἐκ προσαράξεως ἢ ἀναπώσεως (reflux) τῆς θαλάσσης μετὰ τὴν προσάραξιν· ‖ — démergement, n. m. ἡ ἐλάττωσις τοῦ βυθίσματος πλοίου τινὸς ἡ προερχομένη ἐκ τῆς ἐξαγωγῆς φορτίου, ἕρματος ἢ καταναλώσεως ἐφοδίων.

ἔκβυσμα, ατος, τό· ἡ ἔκφραξις κοινῶς τὸ ξεστούπωμα, débourrage, n. m. ἤτοι ἡ ἀφαίρεσις τοῦ βύσματος (bourre) ἢ φράγματος.

ἐκβύω, μέλ. ύσω· ἐκφράττω, κοινῶς ξεστουπόνω, débourrer ; détaper ; ἀφαιρῶ τὸ βύσμα, τὸ πῶμα.

ἐκγεγλυμμένος, η, ον (ἐκγλύφω)· fraisé, ée ; ὁ σκαλισμένος, γεγλυμμένος διὰ ἐκγλυφίδος (fraise).

ἐκγλύφανον, ου, τό· τρύπανον μετ' ἐκγλυφίδος, foret à fraise ; καὶ αὐτὴ ἡ **ἐκγλυφίς**, fraise, n. f.

ἐκγλυφανοῦχος, ὁ· ἢ ἐγγλυφιδοῦχος, ὁ· (ἐκγλύφανον, ἐκγλυφίς, ἔχω), porte-fraise, n.m.

ἐκγλυφή, ῆς, ἡ· fraisage, n. m. ou fraisure, n. f. τὸ διακοιλαίνειν, γλύφειν, τὸ σκάλισμα, γλυφὴ γινομένη διὰ τῆς ἐκγλυφίδος (fraise) ; ‖ μικρὰ ἐκγλυφὴ ἢ ἐγκοπὴ γινομένη διὰ τῆς σωληνοξόου ῥυκάνης (bouvet) λέγεται bouement, n. m. ou bouvement, n. m.

ἐκγλυφίς, ίδος, ἡ· **ἐκγλύφανον, ου, τό**· fraise, n. f. ἐργαλεῖον χαλύβδινον **κωνικὸν** ἢ κυλινδρικὸν κτλ. διὰ τὸ ἄνοιγμα ὀπῶν, **κοιλωμάτων** (évidement), κτλ. ‖ **ἐκγλυφίδες σιδηρέως καὶ κλειθροποιοῦ**, fraises de forgeur et de serrurier ; ‖ ἐκγλυφίδες τῶν ἡλοκοπίων καὶ τῶν ἐπιβολέων, fraises pour clouières et étampes ; ‖ ἐκγλυφίδες ὑποδοχῶν τῶν κεφαλῶν τῶν γεγυρωμένων ἥλων, fraises pour clous rivés ; ‖ ἐκγλυφίδες ὑποδοχῶν τῶν κεφαλῶν τῶν βλήτρων, fraises pour l'encastrement des têtes de boulons, etc. ‖ ἐκγλυφίδες τῶν πυροσωλήνων, fraises pour fusées ; ‖ ἐκγλύφανα τῶν πεδίλων, fraises pour sabots ; ‖ —

διὰ κοχλίας ξυλοδέτας, fraise pour vis à bois.

ἐκγλυφιδοῦχος, ὁ· βλ· ἐκγλυφανοῦχος.

ἐκγλύφω, μέλ. ὑψω. fraiser ; διακοιλαίνω, γλύφω, σκαλίζω διὰ τῆς ἐκγλυφίδος (fraise).

ἔκγονος, ος, ον· ὁ γεννηθείς, ὁ καταγόμενος ἔκ τινος, né de ; natif de ; [ούσ.] ὁ ἔκγονος, ὁ υἱός, le fils ; ἡ ἔκγονος, la fille ; καὶ γενικῶς ὁ ἀπόγονός τινος, descendant, e.

ἐκγράφω, μέλ. άψω· βλ. ξεγράφω.

ἐκγομφόω-ῶ· décheviller ; ἐκβάλλω τοὺς γόμφους (chevilles) συμβολῆς τινος (assemblage).

ἐκγυμνάζω, μέλ. άσω, ἀσκῶ, γυμνάζω τινά, exercer ; περατῶ, τελειόνω τὴν ἄσκησίν του, finir d'exercer. § [ἱππ.] —, ἐξασκῶ, exercer [καὶ ἐκγύμνασις, ἐξάσκησις, exercice, n. m.]. Ἐν τῇ ἱππευτικῇ σημαίνει τὸν τρόπον καὶ τὰ μέσα ἅτινα αὕτη κατέχει καὶ ἐφαρμόζει, ὅπως καταστήσῃ τὸν ἵππον χρήσιμον καὶ κατάλληλον δι' οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν· αἱ ἐκφράσεις αὗται σημαίνουσιν ἐπίσης καὶ τὴν ἁπλῆν κίνησιν τοῦ ἵππου, τὸν περίπατον πρὸς ὑγιεινὸν σκοπόν· || — ἵππον, travailler un cheval, ἤτοι δαμάζω, ἀσκῶ· π. χ. ὁ ἵππος ἀσκεῖται (γυμνάζεται) διὰ τοῦ δεῖνα ποδός, le cheval travaille avec son tel pied.

ἐκγύμνασις, εως, ἡ· exercice, n. m. βλ. ἐκγυμνάζω, καὶ ἄσκησις.

ἐκγυμνόω-ῶ· κοινῶς ξεγυμνόνω· ἀφαιρῶ τὸ κάλυμμα, τὸ δέρμα, τὴν δοράν, dépouiller; ἐκδύω, ἀφαιρῶ τὰ ἐνδύματα, déshabiller ; καθιστῶ τι γυμνόν, mettre à nu.

ἐκγύμνωσις, εως, ἡ· ἡ ἀπογύμνωσις, dénudation, n. f. || — τῶν ὀρέων, dénudation des montagnes, τῶν ὑψηλῶν χωρῶν, λέγοντες οὕτως ἐν τῇ γεωλογίᾳ ἐννοοῦσι τὴν διὰ τῶν ὑδάτων καταστροφὴν πετρωμάτων μεγάλων ἐκτάσεων, τὸ ὑλικὸν τῶν ὁποίων παρασύρεται διὰ τῶν ὑδάτων εἰς λεπτὰ τμήματα ἢ μόρια καὶ ἀποτίθεται εἰς τὰς κοιλάδας.

ἔκδαρσις, εως, ἡ· κοινῶς τὸ ξέγδαρμα, βλ. καὶ ἐκδορά· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδέρειν, écorchement, n. m. écorchure, n. f. ἡ ἐκδορά, excoriation, n. f.

ἐκδασόω-ῶ, μέλ. ώσω· ἀποδασόω-ῶ, déboiser ; καταστρέφω τὸ δάσος· κοινῶς ξεδασόνω.

ἐκδάσωσις, εως, ἡ· ἀποδάσωσις, déboisement, n. m. ἡ ἐξαγωγὴ τῶν δένδρων ἐκ τοῦ δάσους· ἡ καταστροφὴ τοῦ δάσους· τὸ ξεδάσωμα, ἡ ξεδάσωσις.

ἐκδεδιαιτημένος, η, ον· βλ. ἐκδιαιτάω-ῶ.

ἐκδεδιαιτημένως [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον (βίον) ἐκδεδιαιτημένον, d'une manière déréglée (μαλθακόν, molle), dissolument ; βλ. καὶ ἐκδιαιτάω.

ἐκδερματίζω, μέλ. ίσω· ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, κοινῶς 'γδέρνω, dépouiller (de sa peau); écorcher ; βλ. καὶ γδέρνω.

ἐκδέρω, μέλ. ερῶ, θὰ ἐκδάρω, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, κοινῶς 'γδέρνω καὶ ξεγδέρνω· ἐκδέρω βύρσαν, écorcher ; ôter la peau ; || — ζῶον, dépouiller; βλ. καὶ 'γδέρνω. § [χειρ.] ἐκδέρω, excorier (ex καὶ corium, cuir), ἀφαιρῶ ἐπιπολαίως τὸ δέρμα, écorcher superficiellement.

ἐκδέχομαι, μέλ. δέξομαι· δέχομαί τι παρά τινος, λαμβάνω αὐτὸ παρ' ἄλλου, recevoir (de la main de) ; παραδέχομαι, accueillir ; accepter.

ἔκδηλος, ος, ον· διάδηλος, πολὺ γνωστός, ἔξοχος, éminent, e ; distingué, ée ; συνηθέστ. ὅμως ὁ φανερός, καταφανής, clair, e ; évident, e ; manifeste.

ἐκδηλόω-ῶ, μέλ. ώσω, καθιστῶ τι γνωστόν, φανερόν, manifester ; (ἐπι)δεικνύω τι, faire voir ; montrer ; (ἀπο)δεικνύω, témoigner ; σημειῶ τι, marquer : || ἐξεδήλωσε τὴν θέλησίν του, il a manifesté sa volonté ; || ἐκδηλῶ χαράν, témoigner de la joie.

ἐκδήλωσις, εως, ἡ· ἡ φανέρωσις, manifestation, n. f. ἡ ἐπίδειξις, ἀπόδειξις, témoignage, n. m. καὶ ἐν γένει τὸ φανερὸν σημεῖον, marque, n. f.

ἐκδημίτης [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν κιτρινόχρουν, λάμψεως ἰσχυρᾶς ὑελοειδοῦς ἐπὶ σχισμογενῶν ἐπιφανειῶν, στεατοειδοῦς δὲ ἐπὶ θραυσιγενῶν. Χημικῶς εἶνε $Pb_5\ As_2\ O_8 + 2\ Pb\ Cl_2$.

Δ. Κ.

ἐκδιαιτάω-ῶ, μέλ. διαιτήσω, ἀπομακρύνω τινὰ τῆς διαίτης του, déranger le régime de quelqu'un ; συνεπῶς ἀποκλίνω, ἀπομακρύνω τινὰ ἀπό τι, ἀπὸ τὸ κανονικόν, διαταράσσω, déranger, dérégler ; || [μέσ.] ἐκδιαιτάομαι -ῶμαι, ἐκ τῆς ἄχρι τοῦδε διαίτης ἀποκλίνω, ἀπομακρύνομαι, s'écarter de son régime ; s'écarter de ; καὶ μεταφ. ζῶ ἐν ἀκολασίᾳ (διαφθορᾷ), ἐν μαλθακότητι, vivre dans le dérèglement ou la mollesse ; || ἐκδεδιαιτημένος, η, ον· déréglé, ée ; dissolu, e ; μαλθακός, mou, molle ; ὁ ἀκόλαστος, διεφθαρμένος, corrompu, e ; || βίος ἐκδεδιαιτημένος, vie déréglée.

ἐκδιαίτησις, εως, ἡ· διαφθορὰ ἠθῶν, débordement, n. m dérèglement, n. m. μαλθακότης, mollesse, n. f.

ἐκδιδάσκω, μέλ. άξω· διδάσκω [ἀκριβῶς], instruire (enseigner) [complétement].

ἐκδίδω (ἐκδίδωμι), μέλ. ώσω, ἔξω δίδω, πρὸ πάντων ὅμως ἀποδίδω τι ἀδίκως κρατούμενον· émettre ; rendre ; ἀπονέμω κατὰ δίκαιον, décerner ; ἐκφέρω, prononcer ; δημοσιεύω, publier ; || — χαρτονόμισμα, émettre du papier-monnaie ; || — [μετοχάς, ἐγκυκλίους], émettre ; βλ. καὶ ἔκδοσις· || — ἀπόφασιν, rendre un arrêt ; prononcer un jugement (un arrêt) ; || — διαβατήριον, délivrer un passeport ; || ἐπὶ τούτῳ ἐξεδόθη τὸ παρόν, à cet effet nous avons délivré le présent ; || — προσκλήσεις, lancer des invitations ; || — ἔνταλμα συλλήψεως, décerner un mandat d'arrêt ; || — σύγγραμμα, publier un ouvrage ; || — ἐφημερίδα, publier un journal ; || ὁ βιβλιοπώλης ἐκδίδει μουσικήν, le libraire édite de la musique. § [ἐμπορ.] ἐκδίδω συναλλαγματικήν, tirer une traite ; οἱ παλαιότεροι μεταφρασταὶ ἔλεγον σύρειν ἢ τραβᾶν συναλλαγματικήν, ἐπειδὴ τὸ tirer ἔχει

τὴν σημασίαν ταύτην. Ἐκ τῆς κακῆς ταύτης ἑρμηνείας διατηροῦνται ἀκόμη αἱ κακόηχοι λέξεις τραβηκτικὴ καὶ τράβηγμα καὶ συρτική, ἀντὶ τοῦ ὅρου **συναλλαγματικὴ** ἢ **συνάλλαγμα**· || ἐκδίδειν συναλλαγματικήν, ἤτοι διαθέτειν, disposer ; || ἐκδίδειν συναλλαγματικὴν ἐφ' ἡμῶν, se prévaloir sur nous ; || ἐκδίδειν ἐφ' ὑμῶν συναλλαγματικήν, fournir sur vous une traite; || — συναλλαγματικήν, émettre une traite, ou tirer une lettre de change ; || [νομ.] παραδίδω τινί τι, extrader ; livrer ; || ὁ κακοῦργος αὐτὸς ἐξεδόθη εἰς τὴν κυβέρνησίν του, ce criminel a été extradé à son gouvernement; βλ. καὶ **ἔκδοσις**· || [ἐμπορ.] αἱ ἐκδιδόμεναι ὑπ' ἐμοῦ συναλλαγματικαί, mes dispositions ; || ἀφίνειν νὰ ἐκδίδωσιν εἰς βάρος του, εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμόν, laisser tirer sur soi à découvert ; || ἐκδίδειν (σύρειν) εἰς λευκόν, εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμόν, tirer à découvert.

ἐκδικάζω, μέλ. άσω, δικάζω, juger ; ἀποφασίζω τὴν δίκην (λεγόμενον περὶ δικαστοῦ), terminer par un arrêt; ἀποδίδω δικαιοσύνην, rendre la justice ; ἄγω, φέρω εἰς τὸ τέλος δικαστικὴν ὑπόθεσιν, terminer (vider) [un procès].

ἐκδίκασις, εως, ἡ· ἡ δίκη (ἡ ἡμέρα τῆς δίκης), jugement [d'un procès] ; ἡ ἀπόφασις, décision, n. f. τὸ πέρας δικαστικῆς ὑποθέσεως, terminaison, n. f.

ἐκδικέω, βλ. ἐκδικῶ.

ἐκδίκησις, εως, ἡ· vengeance, n. f. τὸ ἐκδικεῖσθαι, τιμωρεῖν τινά, ἡ τιμωρία, punition ; || πνέει ἐκδίκησιν, il ne respire que vengeance ; || —, vengeance, εἰδικώτερον ἡ λέξις σημαίνει τὸ πολλαχοῦ (παρὰ τοῖς Ἄραψιν, ἐν Μάνῃ, ἐν Κορσικῇ, μέχρις ἐσχάτων) ἐπικρατοῦν ἔθιμον τῆς ἐκδικήσεως τοῦ φόνου ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος διὰ τοῦ φόνου τοῦ δράστου ἢ τινος τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ.

ἐκδικητής, οῦ, ὁ· ὁ ἐκδικῶν, τιμωρῶν, vengeur, n.

ἐκδικητικός, ή, όν· ὁ ἐκδικούμενος, τιμωρῶν, vindicatif, ive.

ἐκδικητικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐκδικητικόν, d'une manière vindicative ; vindicativement.

ἐκδικῶ (έω), μέλ. ήσω, venger ; τιμωρῶ τινα, punir. § [συνηθ. μέσ.] ἐκδικοῦμαι, se venger ; tirer vengeance ; || θὰ τὸν ἐκδικηθῶ, je me vengerai de lui; || θὰ ἐκδικηθῶ δι' αὐτό, je m'en vengerai; || θὰ τὸν ἐκδικηθῶ δι' αὐτό, il me le payera.

ἐκδιωκτέος, α, ον· ὅστις πρέπει νὰ ἐκδιωχθῇ, qui doit être chassé (expulsé).

ἐκδιώκω, μέλ. ώξω, ἔξω διώκω, ἀποδιώκω, chasser ; ἀποπέμπω, expulser, πρὸ πάντων εἰς ἐξορίαν, ἤτοι ἐξορίζω, exiler. § [τακτ.] ἐκδιώκω, débusquer, τὸν πολέμιον ἐκ τῆς θέσεως ἐν ᾗ ἦτο ὠχυρωμένος ἢ ἐν ᾗ ἐνήδρευε (embusquer) ; καὶ ἡ πρᾶξις ἐκδίωξις, débusquement, n. m.

ἐκδίωξις, εως, ἡ· τὸ ἀποδιώκειν, ἐκβάλλειν, expulsion, n. f. Βλ. καὶ ἐκδιώκω.

ἐκδορά, ᾶς, ἡ· τὸ ἐκδέρειν, γδαίρνειν, κοινῶς τὸ ξέγδαρμα· excoriation, n. f. écorchure, n. f. ἐλαφρὰ πληγὴ τοῦ δέρματος, plaie légère de la peau ; περιωρισμένη ἀποψίλωσις τοῦ δέρματος διὰ τῆς ἀποπτώσεως τῆς ἐπιδερμίδος ἤτοι ὁ τραυματισμὸς τοῦ δέρματος καθ' ὃν ἀποσπᾶται μέρος τῆς ἐπιδερμίδος, διαφέρει δὲ τῆς **ἀμυχῆς**, égratignure, καθόσον δι' αὐτῆς γίνεται ἁπλῆ λύσις τῆς συνεχείας τῆς ἐπιδερμίδος ἄνευ ἀποκολλήσεως ταύτης ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου ἱστοῦ.

ἐκδόριον, τό· [φαρμ.] vésicatoire, n. m. κοινῶς τὸ **βεζικάντι** καὶ **βιζικάντι**· τοπικὸν φάρμακον ἐφαρμοζόμενον ἐπὶ τοῦ δέρματος ἀπὸ ἐμπλάστρου, ὅπως προκαλέσῃ ὀρρώδη ἔκκρισιν καὶ ἐνεργήσῃ ὡς παροχετευτικὸν καὶ ἀντιπερισπαστικὸν ἐμφράξεων καὶ φλεγμονῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων καὶ πλευριτικῶν ἐξιδρωμάτων. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνίσταται ἐκ τερεβινθίνης καὶ κανθαρίδων. Μετὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς ἐπιδερμίδος εἰς φλύκταιναν διατρυπῶμεν ταύτην πρὸς ἔκχυσιν τῆς ὀρρώδους ἐκκρίσεως,

ἔκδοσις, εως, ἡ· (ἐκδίδω), τὸ ἔξω δίδειν, ἀποδίδειν, ἀπόδοσις, action de rendre ; || —, émission. n. f. ἔκδοσις [μετοχῶν] émission, n. f. || — [χαρτονομίσματος, δανείου] émission [de papier-monnaie ; d'un emprunt]; || — συναλλαγματικῶν, émission des traites ; || τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως, à trois jours de date ; || — ἀποφάσεως (δικαστηρίου), le prononcé d'un jugement [d'un arrêt] ; || ἔκδοσις = δημοσίευσις, publication, n. f. || — ἐφημερίδος, publication d'un journal ; || —, édition, n. f. [d'un ouvrage], βιβλίου (συγγράμματος) εἶνε ἡ τύπωσις αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ χειρογράφου καὶ δημοσίευσις· δευτέραν δὲ καὶ τρίτην ἔκδοσιν (deuxième, troisième édition) καλοῦμεν τὴν ἐκ δευτέρου καὶ τρίτου ανατύπωσιν αὐτοῦ· || ἡ πρώτη ἔκδοσις ἐξηντλήθη, la première édition est épuisée ; || [μεταφ.] τοιουτοτρόπως τὰ διηγεῖται, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἔκδοσις, c'est ainsi qu'il le raconte, mais il y une autre leçon (version = ἀφήγησις). § [νομ.] extradition, n. f. (ἀντίθ. τῷ ἀσυλίᾳ), λέγεται ἐν τῷ διεθνεῖ δικαίῳ ἡ ὑπὸ τοῦ κράτους ἐν ᾧ διαμένει παράδοσις προσώπου τινός, κατηγορουμένου ἐπὶ κακουργήματι ἢ πλημμελήματι διαπραχθέντι ἐκτὸς τοῦ κράτους, πρὸς ἄλλο κράτος καταζητοῦν τὸ πρόσωπον τοῦτο ὅπως ὑποβάλλῃ αὐτὸ εἰς δίκην καὶ τιμωρίαν. Διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν λιποτακτῶν ὑπῆρχον ἄλλοτε μεταξὺ τῶν ἐθνῶν εἰδικαὶ **συμβάσεις ἐκδόσεως** (cartels d'extradition).

ἐκδοτέος, α, ον· (ἐκδίδω)· ὅστις δύναται νὰ ἐκδοθῇ, à émettre ; νὰ δημοσιευθῇ, à publier. § —, à extrader ; βλ. ἔκδοσις.

ἐκδότης, ου, ὁ· ὁ συμφωνῶν ἐπὶ συμφωνίᾳ πρὸς ἔκδοσιν βιβλίου τινός, κτλ., éditeur [d'un livre] ; βιβλιοπώλης - ἐκδότης, libraire -éditeur. § **ἐκδότης συναλλαγματικῆς**, tireur (m.) [d'une lettre de change], εἶνε ὁ ἐκδίδων

τοιαύτην τοῦ ἑτέρου καλουμένου ἀποδέκτου (accepteur), ἤτοι ἐκδότης εἶνε ὁ ἀπευθύνων τὴν συναλλαγματικὴν καὶ προσκαλῶν τὸν ἀποδέκτην νὰ πληρώσῃ τὸ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενον ποσόν, ὑπογράφει δὲ εἰς τὸ κάτω δεξιὸν ἄκρον αὐτῆς.

ἔκδοτος, ος, ον· [ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἐκδίδωμι], ὁ ἀποδομένος, παραδεδομένος εἴς τι, adonné, ée ; livré à ; || ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονάς, adonné aux plaisirs ; || [ἀπολ.] εἶνε πολὺ ἔκδοτος, il est dissolu (débauché), ἤτοι ἐκδεδιῃτημένος, ἀκόλαστος, παραλυμένος, διεφθαρμένος κατὰ τὰ ἤθη.

ἐκδούλευσις, εως, ἡ· ἡ παροχὴ ὑπηρεσίας πρός τινα, service, n. m. καὶ ἐν γένει ἡ φιλικὴ ἐνέργεια, ἡ μεσολάβησις, bon office.

ἐκδοχεῖον, ου, τό· βλ. **ἀποδοχεῖον.**

ἐκδοχεύς, έως, ὁ· [νομ.] cessionnaire, n. ὁ ἀποδεχθείς, λαβών τι παρ' ἄλλου κατὰ παραχώρησιν· || — δικαιωμάτων, ayant cause, ὁ ἀναδεχθεὶς ἢ κληρονομήσας τὰ δικαιώματα τινός.

ἐκδοχή, ῆς, ἡ· τὸ ἐκδέχεσθαι, παραδέχεσθαι τι, réception, n. f. acception, n. f. § [γραμμ.] ἡ παραδοχὴ σημασίας λέξεως τινός, ἤτοι ἡ ἑρμηνεία, ἡ σημασία, ἔννοια, acception, n. f. (signification ; sens) [d'un mot].

ἐκδραμεῖν, ἀόρ. β. ἀπαρ. τοῦ ἐκτρέχω.

ἐκδρομέω-ῶ, ἐκτελῶ ἐκδρομήν, faire une excursion ; βλ. καὶ **ἐκτρέχω.**

ἐκδρομή, ῆς, ἡ· τὸ ἔξω τρέχειν, ἐκτρέχειν, μεταβαίνειν που, excursion, n. f. || ἀπὸ ἐκεῖ ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν μίαν ἐκδρομὴν ἕως, de là nous pouvons faire une excursion jusqu'à [ἢ pousser une pointe jusqu'à].

ἔκδυσις, εως, ἡ· κοινῶς τὸ **γδύσιμο,** ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδύειν, action de déshabiller (de (dépouiller); [οὐσ.] déshabiller, n. m. τὸ ξάλλαγμα, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδύεσθαι, ἐξαλλάζειν, action de se déshabiller; état d'une personne déshabillée ; π. χ. surprendre quelqu'un à son déshabiller ; ἡ [ἀπ]έκδυσις, action de se dépouiller, dépouillement ; || ἡ ἔξοδος, ἡ ἐξόρμησις, ἡ ἀνάδυσις (βλ. λέξιν), émersion, n. f.

ἐκδύω, μέλ. ύσω· κοινῶς **'γδύνω,** ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὰ ἐνδύματα, déshabiller ; ἀφαιρῶ τὸ ἐπένδυμα, τὸ δέρμα, dépouiller ; || ἐκδύομαι, ἐξαλλάζω, se déshabiller. § [ναυτ.] dégarnir ou dégréer, βλ. **ἀποσκευάζω** πλοῖον.

ἐκεῖ, [ἐπίρ. τοπ.] αὐτοῦ, là ; y ; (ἀντίθ. τῷ ἐνταῦθα)· || ἐδῶ κ' ἐκεῖ, çà et là ; de côté et d'autre ; || **θὰ** εὕρῃς **ἐκεῖ** τὸν ἀδελφόν μου, vous y trouverez mon frère ; || ἀπ' ἐκεῖ, de là ; ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, de ce côté ; par là ; || φύγε ἀπ' ἐκεῖ, ôtez-vous de là ; || πέρασε ἀπ' ἐκεῖ, passez par là ; || ἀπ' ἐκεῖ ἕως εἰς τὸ χωρίον, de là au village ; || ἐκεῖ ἐπάνω (κάτω, μέσα), là-haut (là-bas, là-dedans) ; || ἐκεῖ πλησίον, tout près de là ; || ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἐμείναμεν, du point où nous nous sommes arrêtés ; || βλέπεις ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν κύριον ; voyez-vous ce monsieur là ? || ἐκεῖ κ' ἐκεῖ [φρ.], à peu près ; [καὶ ἄλλως] sur le point [de faire quelque chose]; || ἐκεῖ ποῦ ἤμουν νὰ φύγω, au moment où j'allais partir; || ἐκεῖ ποῦ ἤλπιζα, tandis que j'espérais ; || κύτταξ' ἐκεῖ αὐθάδειαν ! quelle impertinence ! || ἀκοῦς ἐκεῖ ! εἶδες ἐκεῖ ! [φρ.], a-t-on jamais vu !

ἐκεῖθε πρὸ συμφώνου καὶ **ἐκεῖθες** πρὸ φωνήεντος [ἐπίρ.], τὸ ἄλλως λεγόμενον παρέκει, παραπέρα, ἤτοι ἐπέκεινα, πέρα, au delà, en delà, par delà.

ἐκεῖθεν [ἐπίρ.], ἀπὸ ἐκεῖ (ἀντιθ. τῷ ἐντεῦθεν), de là ; par là ; ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος, de ce côté là ; en ; || ἀπὸ ἐκεῖ, πρὸς τὰ ἐδῶ, de là, vers ici ; || ἦλθε εἰς Παρισίους ; ἐπιστρέφω ἐκεῖθεν, étiez-vous à Paris ? j'en reviens.

ἐκεῖνος, η, ον [ἀντων. δεικτ. καὶ ἀναφ.], ὁ ἐκεῖ, δηλῶν τι μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένον. celui (αὐτός, ἀντίθ. τῷ οὗτος, celui-ci) ; celui-là ; celle (αὕτη, celle-ci) celle-là, ce (cet)....là ; ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, ces gens-là ; || — ὅστις, celui qui ; || πότε αὐτὸς καὶ πότε ἐκεῖνος, tantôt celui-ci, tantôt celui-là ; || — εἶνε, c'est lui ; || κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν, dans ce temps-là.

ἐκειός, [δημ.] ἀντὶ τοῦ **ἐκεῖνος.**

ἐκεῖσε, [ἐπίρ.] πρὸς τὰ ἐκεῖ, vers cet endroit-là ; de ce côté-là ; ἐκεῖ, là ; y ; || οἱ ἐκεῖσε μεταβαίνοντες, ceux qui s'y rendent.

ἐκεχειρία, ας, ἡ (ἔχω, χείρ), ἐν γένει τὸ διακόπτειν οἱανδήποτε ἐνέργειαν, ἀπραξία, relâche, n. m. εἰδικώτερον ὅμως **ἐκεχειρία,** armistice, n. m. βλ. **ἀνακωχή.**

ἔκζεμα, ατος, τό· [ἰατρ.] eczème, n. m. τὸ ἕνεκα θερμότητος ἀναφυὲν ἐξάνθημα (Διοσκ.). Καλεῖται οὕτως δερματικὴ νόσος χαρακτηριζομένη δι' ἐξανθήσεως μικρῶν φυσαλιδίων (φλυζακίων καὶ ἐν τέλει φλυκταινῶν) ἐρυθρῶν καὶ ἁδρῶν τὴν ὑφήν, συνοδευομένων ὑπὸ κνισμοῦ καὶ ὀρροπυώδους ἐκκρίσεως, ἥτις ὁτὲ μὲν ἀπορροφᾶται, ὁτὲ δὲ ἐξιδροῦται ἐπὶ τὰ ἐκτὸς σχηματίζουσα λεπιδώδεις πλάκας καὶ ἐφελκίδας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον πυκνάς. Ἀρίστη κατὰ τοῦ ἐκζέματος ἀπεδείχθη ἐσχάτως ἡ ἑξῆς ἀλοιφή, συνισταμένη ἐκ σπειραϊκοῦ ὀξέος γραμ. 1, ὀξειδίου τοῦ ψευδαργύρου γραμ. 2 καὶ βαζελίνης γραμ. 30· || — τῶν βλεφάρων, eczème des cils.

ἐκζητέω-ῶ, μέλ. ήσω· ζητῶ, demander ; ἀναζητῶ ἀπό τινα, reclamer ; ἀναζητῶ, rechercher ; ζητῶ τι μεταξὺ ἄλλων ἀντικειμένων.

ἐκζήτησις, εως, ἡ· ἡ ζήτησις, αἴτησις, demande, n. f. ἀναζήτησις, recherche, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ αἴτησις, réquisition, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ αἰτεῖν τι.

ἐκζώννυμι, **ἐκζωννύω,** **ἐκζώνω,** déceindre; κοινῶς ξεζώνω, ἀφαιρῶ τὴν ζώνην, ôter la ceinture (τὸ περίζωμα, κτλ.).

ἐκζωπυρέω-ῶ· βλ. **ἀναζωπυρέω·** rallumer ; ranimer.

ἐκζωπύρωσις, ἡ· βλ. **ἀναζωπύρωσις.**

ἐκηβόλος, ος, ον· ὁ μακρὰν ῥίπτων, μακρὰν βάλλων, qui lance loin ; qui frappe de loin ; de jet ; || ἑκηβόλα ὅπλα, armes de jet ;

βλ. ὅπλον· || ἐκηβόλα μηχανήματα, machines de jet.

ἐκθαμβέω, βλ. ἐκθαμβῶ.

ἐκθαμβητικός, ή, όν· ὁ θάμβος, ἔκπληξιν ἐμβάλλων, qui éblouit ; qui étonne ; qui stupéfie.

ἔκθαμβος, ος, ον· ὁ ὅλως ἐκθαμβωμένος, ébloui, e ; || ἔκθαμβος ἐκ τῆς λάμψεως, ébloui par l'éclat. § ἐκπεπληγμένος, ébahi, e ; stupéfait, e ; étonné, ée ; saisi d'étonnement ; frappé de stupeur ; ahuri, e ; (ζαλισμένος).

ἐκθαμβῶ (έω), μέλ. ήσω, πολὺ θαμβόνω, éblouir ; || [συνεκδ.] ἐκπλήττω, étonner ; stupéfier.

ἐκθάπτω, μέλ. άψω, κοινῶς ξεθάβω, ξεθάπτω, ἐκβάλλω ἐκ τοῦ τάφου, déterrer ; exhumer (ἐκ τοῦ λατ. exhumare, ex καὶ humus=terre), ἐκβάλλω ἐκ τῆς ταφῆς, tirer de la sépulture, déterrer (ἀντίθ. τοῦ **ἐνταφιάζω**)· || ἐκθάπτω πτῶμα, exhumer un cadavre.

ἐκθειάζω, μέλ. άσω, ἀποθεόνω, κάμνω θεόν, diviniser; καὶ ἐν γένει (ὑπερ)ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ ὑπερβολικῶς, préconiser ; vanter ; μεγαλύνω, φέρω, ὑψῶ μέχρις οὐρανοῦ, porter (élever) aux nues ; ὑπεραίρω, ἐξυμνῶ, ὑπερεπαινῶ, exalter ; || [ἐμπορ.] ἐκθειάζω [ποιότητα ἐμπορεύματος], louer, vanter.

ἐκθειασμός, οῦ, ὁ· ἡ ἀποθέωσις, apothéose, n. f. ὁ ἐγκωμιασμός, ὑπερεγκωμίασις, préconisation, n. f. ὁ ὑπερβολικὸς ἔπαινος ἐξύμνησις, exaltation. n. f.

ἔκθεμα, ατος, τό· πᾶν τὸ ἐκτιθέμενον εἰς κοινὴν θέαν, τὸ ἐκτεθὲν ἀντικείμενον, objet exposé.

ἐκθεματοφόρος, ὁ· homme-affiches, n.m. ἄνθρωπος περιάγων τὰ κέντρα τοῦ πληθυσμοῦ ἔχων ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τῶν νώτων πλατείας σανίδας βριθούσας προγραμμάτων.

ἐκθεμελίωσις, εως, ἡ· ἐκσκαφὴ θεμελίων (τοιχοποιΐας), fouille de maçonnerie.

ἐκθερμαίνω, μέλ. ανῶ, θὰ ἐκθερμάνω· ὅλως διόλου θερμαίνω, échauffer; διεκθερμαίνω.

ἔκθερμος, ος, ον· λίαν θερμὸς (Γαλην.) très échauffé ; avec chaleur ; καὶ ἐκθέρμως, chaleureusement.

ἔκθεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκθέτειν, τὸ νὰ ἐκθέσῃ τίς τι εἰς δημοσίαν θέαν, exposition, n. f. π. χ. ἡ ἔκθεσις νεκροῦ ἐπὶ πομπικοῦ κραββάτου, exposition d'un mort sur son lit de parade ; || ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκθέτειν εἰς κοινὴν θέαν ἀντικείμενα διαφόρου φύσεως συνηγμένα εἴς εἰδικόν τι μέρος, καλεῖται ἔκθεσις, exposition. n. f. ἤτοι ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συναγωγὴ τῶν πάσης φύσεως προϊόντων χώρας τινὸς ἢ πολλῶν ὁμοῦ χωρῶν, προϊόντων φυσικῶν τε καὶ βιομηχανικῶν, ἔτι δὲ καὶ πνευματικῶν, τελουμένη πρὸς ἐπίδειξιν τοῦ φυσικοῦ πλούτου καὶ τῆς προόδου τῆς τέχνης ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἢ ταῖς διαφόροις χώραις. Καὶ ἡ μὲν ἔκθεσις μιᾶς χώρας καλεῖται **ἐθνικὴ** (nationale), ἡ τῶν πλειόνων χωρῶν καλεῖται **διεθνὴς** (internationale), καὶ ἐὰν εἰς ταύτην λάβωσι μέρος πᾶσαι αἱ πεπολιτισμέναι χῶραι, καλεῖται **παγκόσμιος** (universelle); || — γεωργική, exposition d'agriculture ; || — φυτοκομική, exposition d'horticulture ; || εἴσοδος εἰς τὴν ἔκθεσιν, entrée à l'exposition ; || — ζωγραφικὴ (καλλιτεχνική, κτλ.) salon, n. m. § ἔκθεσις, exposition, [ποιν. δικ.] λέγεται ἡ ὑπὸ τῶν γονέων ἀπομάκρυνσις ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ἐγκατάλειψις ἀβοηθήτου τέκνου ἀνικάνου ἕνεκα νεαρᾶς ἡλικίας, νόσου ἢ ἀναπηρίας νὰ προνοήσῃ περὶ ἑαυτοῦ· τὸ ἔκθετον. § [κατ' ἐπέκτ.] ἔκθεσις, παραλληλισμός, θέσις ἀντικειμένου τινὸς σχετικῶς πρὸς τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος : π. χ. ἡ πρὸς μεσημβίαν ἔκθεσις εἶνε ἀπαραίτητος διʼ ἓν θερμοκήπιον, l'exposition au midi est indispensable pour une serre chaude ; || ἐπίσης ὁ τρόπος καθ' ὃν εἰκών, κτλ. δέχεται ἐπ' αὐτῆς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ ἐν γένει τὸν φωτισμόν. § ἔκθεσις ἐμπορευμάτων [πρὸς πώλησιν], étalage de marchandises. § **ἔκθεσις**, procès-verbal (πληθ. procès-verbaux) n. m. κατὰ τὴν πολιτικὴν δικονομίαν καλεῖται πᾶσα ἔγγραφος πρᾶξις συντασσομένη παρὰ δημοσίου ἢ δικαστικοῦ προσώπου πρὸς πιστοποίησιν γεγονότων, οἷον τὰ πρακτικὰ τῶν δικαστηρίων, αἱ ἐκθέσεις περὶ διεξαγωγῆς ἀποδείξεων, ἢ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι εἶδον ἢ ἔπραξαν ὡς ὑπάλληλοι, καθὼς καὶ πᾶν ὅ,τι ἐγένετο, ἐλέχθη ἢ ἐξετελέσθη ἐνώπιόν των· ἡ ἔκθεσις καλεῖται ἀναλόγως τοῦ εἴδους της, **δικαστική**, **ἀνακριτική**, κτλ. || ἔκθεσις τῶν γενομένων πράξεων, procès-verbal des faits ; || ἔκθεσις κατασχέσεως, procès-verbal de saisie ; || δικαστικὴ ἔκθεσις, acte judiciaire ; || ἔκθεσις, acte, καλεῖται πᾶν ἐπίσημον ἔγγραφον ἐπιβεβαιοῦν γεγονός τι· || ἔκθεσις ἐνοχῆς, acte d'accusation, ἔγγραφον συντασσόμενον ὑπό τινος ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκτίθενται τὰ περιστατικὰ τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως ὑπὸ τοῦ ὑποτιθεμένου ἐνόχου. § **ἔκθεσις**, exposition, n. f. ἡ ἀφήγησις, récit, n. m. τὸ ἐκθέτειν ἐγγράφως τι, exposé, n. m. ἐπίσης ἔγγραφος ἔκθεσις (ἢ **ἀναφορὰ**) ἐπί τινος ὑποθέσεως, rapport, n.m. || [**ἐμπορ.**] ἔκθεσις [καταστάσεως ἀγορᾶς, πραγματογνωμόνων], rapport, n. m. || ἔκθεσις θαλασσοβλάβης, un rapport de mer ; || ἔκθεσις δοκιμασίας, πραγματογνωμοσύνης, une montre ; || — αἰτιολογικὴ [νομοσχεδίου], exposé des motifs ; || — τῶν κριτῶν, le rapport du jury ; || — αὐτοψίας (ἀναφορά, ἀναλόγως τοῦ συντάσσοντος), rapport d'autopsie ; || λεπτομερὴς ἔγγραφος ἔκθεσις ἐπί τινος ὑποθέσεως, λογοδοσία, compte-rendu, n. m. || συνοπτικὴ ἔκθεσις τῶν συζητήσεων, compte-rendu des débats ; || — (ἔγγραφος) ἰδεῶν [μαθητοῦ], composition, n. f. || — λεπτομερής, exposé détaillé ; || ἔγγραφος ἔκθεσις ἐπί τινος ὑποθέσεως, τὸ **ὑπόμνημα**, memorandum, n. m. βλ. λέξιν.

ἔκθεσμος, ος, ον· ὁ ἐκτὸς τοῦ νόμου, παράνομος, illégal, ale, aux. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἔκθεσμον, ἡ παρανομία, l'illégalité.

ἐκθέσμως, [ἐπίρ.] παρανόμως, illégalement.

ἐκθέτης, ου, ὁ· λέγεται περὶ ἀνθρώπου ἐκ-

θέτοντός τι εἰς ἔκθεσιν, exposant, e. § [μαθητ.] ἐκθέτης, exposant, n. m. σημεῖον, ἀριθμὸς ὅστις δεικνύει τὴν δύναμιν (puissance) εἰς ἣν δέον νὰ ὑψωθῇ ποσότης τις· βλ. καὶ **δύναμις**.

ἔκθετος, ος, ον· ὁ ἐκτεθειμένος, exposé, ée ; ἐγκαταλελειμμένος, abandonné, ée.

ἔκθετον, τό· τὸ ἐκριφθέν, ἐκτεθέν, ἐγκαταλειφθὲν βρέφος, enfant trouvé (ἢ abandonné) ; βλ. **ἔκθεσις** [ποιν. δικ.].

ἐκθετοτροφεῖον, ου, τό· hospice des enfants trouvés ; crèche, n. f. βλ. **βρεφοκομεῖον**.

ἐκθέτω, (ἐκτίθημι), μέλ. έσω· ἀόρ. ἐξέθεσα· θέτω τι εἰς κοινὴν θέαν, exposer; étaler; βλ. καὶ **ἔκθεσις**· ‖ ὁ ζωγράφος ἐξέθεσε τὴν εἰκόνα του, le peintre a exposé son tableau; ‖ ἐκθέτω ἐμπορεύματα [πρὸς πώλησιν], étaler des marchandises ; ‖ [ἐμπορ.] εἶμαι ἐκτεθειμένος [διὰ μεγάλα ποσά], être à découvert pour ; ‖ ἐξέθηκε τὰ γεγονότα, il a exposé les faits. § ἐκθέτω εἰς πλειστηριασμόν, βλ. **ἐκβάλλω**. § ἐκθέτω τὴν ὑπόληψιν τινός, compromettre; afficher ; ἐκθέτω, δυσφημῶ, pilorier ; ‖ ἐκθέτω εἰς κίνδυνον, διακινδυνεύω, compromettre ; ‖ θὰ μὲ ἐκθέσῃς, vous allez me compromettre ; ‖ τοὐλάχιστον μὴ τὴν ἐκθέσῃς, au moins ne l'affichez pas. § κάμνω ἔκθεσιν (ἀναφοράν), faire un rapport ; rapporter ; ‖ ἐκθέτω [ἐπὶ πραγματογνωμόνων], faire le rapport. § [μέσ.] βλ. **ἐκτίθεμαι**.

ἐκθηλάζω, μέλ. άσω· βυζάνω, sucer ; ἐκβάλλω βυζάνων, ἰδίως ἀπὸ τῆς θηλῆς, ἀπὸ τῶν μαστῶν, têter.

ἐκθήλυνσις, εως, ἡ· τὸ γίνεσθαι ἐντελῶς μαλθακόν, effémination, n. f. ἡ θηλυπρέπεια, action d'efféminer, état d'une personne efféminée.

ἐκθηλύνω, μέλ. υνῶ· κάμνω ὅλως διόλου μαλθακόν, κάμνω θηλυπρεπῆ, efféminer ; καθιστῶ ἀδύνατον, ἀσθενὲς ὅπως εἶνε συνήθως ἡ γυναῖκα: ἡ πολυτέλεια ἐκθηλύνει ἔθνος τι, le luxe effémine une nation ; ὅθεν μαλακύνω, amollir ; ἀδυνατίζω, ἐκλύω, débiliter ; ‖ ἐκθηλύνω τὴν νεότητα, efféminer la jeunesse ; ‖ ἐκτεθηλυμμένος ψυχῇ τε καὶ σώματι, efféminé corps et âme ; βλ. καὶ **ἐκτεθηλυμμένος**· § ἐκθηλύνομαι, s'efféminer, εἶμαι, καθίσταμαι θηλυπρεπής, être devenir efféminé ; ‖ οἱ ἄνδρες ἐκθηλύνονται καὶ αἱ γυναῖκες ἀνδροῦνται, les hommes s'efféminent et les femmes s'hommassent.

ἐκθηριόω-ῶ, μέλ. ώσω, κάμνω θηρίον, ἀποθηριόνω, ἀγριεύω, transformer en bête féroce ; rendre farouche.

ἐκθλίβω, μέλ. ίψω. ἐκβάλλω θλίβων, exprimer (en pressant) ; ἐξάγω, ἐκβάλλω (χυμόν, ἄρωμα, κτλ.), extraire. § **ἐκθλίβω**, ἐκπιέζω, épreindre (épreignant ; épreint ; j'épreins ; j'épreignis). § [γραμμ.] κάμνω **ἔκθλιψιν**, faire élision, élider.

ἔκθλιψις, εως, ἡ· τὸ πρὸς τὰ ἔξω θλίβειν, ἐκπιέζειν, ἡ διὰ θλίψεως (πιέσεως) ἀφαίρεσις (λῆψις) τοῦ χυμοῦ, κτλ. expression de jus etc ; ‖ τὸ ἐκθλιφθέν, βλ. **ἀποπίεσμα**. § [γραμμ.] ἔκθλιψις, ecthlipse, n. f. λέγεται ἡ ἀφαίρεσις ἑνὸς ἢ περισσοτέρων ψηφίων τοῦ ἀλφαβήτου ἀπό τινα λέξιν, élision, n. f. π. χ. σκῆπτον ἀντὶ σκῆπτρον.

ἐκθρονίζω, μέλ. ίσω, détrôner ; ἀνατρέπω ἐκ τοῦ θρόνου· π. χ. ἐκθρονίζω βασιλέα, renverser (un roi).

ἐκθρόνισις, εως, καὶ

ἐκθρονισμός, οῦ, ὁ· détrônement, n. m. ἡ ἀνατροπή, renversement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκθρονίζειν, action de détrôner.

ἔκθυμος, ος, ον· θαρραλέος, εὔψυχος, πρόθυμος, σφοδρός, περὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, plein d'ardeur ; chaleureux, euse.

ἐκθύμως [ἐπίρ.], avec effusion = ἀπὸ καρδίας· μετὰ προθυμίας, μετὰ ζέσεως, avec ardeur ; ἐκθέρμως, chaleureusement ; ὁλοψύχως, de toute son âme.

ἐκκαθαίρω, μέλ. αιρῶ καὶ

ἐκκαθαρίζω, μέλ. ίσω, ὅλως διόλου καθαρίζω κοινῶς **ξεκαθαρίζω**, nettoyer, purifier ; **ἐκκαθαίρω**, ἀφαιρῶ τὸν ῥύπον, enlever la crasse, décrasser. § [ἰδ. ἐμπορ.] [ἐκκαθαίρω] ἐκκαθαρίζω λογισμὸν (λογαριασμόν), liquider ; apurer [un compte] ; solder ; ‖ — [διαλυθεῖσαν ἑταιρίαν], liquider ; ‖ ἐκκαθαρίζειν λογαριασμόν, mettre un compte au net ; ‖ [ἐμπορ.] ὅπως ἐκκαθαρίσωμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην...., pour liquider cette affaire, nous....; ‖ ἀπεφάσισα ὡρισμένως νὰ ἐκκαθαρίσω τὰ πάντα, je suis bien décidé à tout liquider; = ἐκκαθαρισμένος, liquidé, ée ; liquide ; clair et net ; ‖ μοῦ ἐξεκαθάρισαν διακόσιαι δραχμαί, il y eut un solde de deux cents drachmes en ma faveur; il m'en est resté deux cents drachmes; ‖ ἡ σταφίς σας ἐκκαθάρισεν, votre raisin-sec à donné.

ἐκκαθάρισις, εως, ἡ· ἡ καθάρισις, κοινῶς **ξεκαθάρισις** (ἐκ)κάθαρσις, ἡ πρᾶξις τοῦ καθιστᾶν τι καθαρόν, nettoyage, n. m. nettoiement, n. m. ‖ — [ἰδ. ἐμπορ.] [λογαριασμοῦ], liquidation, n. f. ‖ —, apurement, n. m. ἐξέλεγξις λογαριασμοῦ μεθ' ἣν ὁ λογιστὴς (ταμίας, ὑπόλογος) θεωρεῖται ἐξωφλημένος (ἤτοι μηδὲν ὀφείλων), vérification de comptes après laquelle le comptable est reconnu quitte ; ‖ — διαχειρίσεως, apurement d'une gestion ; ‖ — [λογιστ.] solde, n. m. τὸ ἐκ τῆς ἐκκαθαρίσεως ἐναπομένον **ὑπόλοιπον**, ἤτοι διαφορὰ μεταξὺ τῆς χρεώσεως καὶ τῆς πιστώσεως λογαριασμοῦ τινος ἢ ἀντιστρόφως, différence entre le débit et le crédit d'un compte ou inversement ; ‖ ἐκκαθάρισις ἑταιρίας, liquidation, n. f. ‖ ἡ ἐκκαθάρισις, διάλυσις καταστήματος τινός, la liquidation ; ‖ — πωληθέντων ἐμπορευμάτων, κτλ. compte de vente ; ‖ (ἑταιρία) ὑπὸ ἐκκαθάρισιν, en liquidation ; ‖ ἐπιφορτίζεσθαι, ἀναδέχεσθαι τὴν ἐκκαθάρισιν, se charger de la liquidation, être chargé de la liquidation ; ‖ βιβλίον ἐκκαθαρίσεων, livre de liquidations. § [χημ.] **ἐκκάθαρσις**, dépuration, n. f.

ἐκκαθαριστής, οῦ, ὁ· [ἐμπορ.] liquidateur, n. m. διαλυθείσης ἑταιρίας.

ἐκκάθαρσις, εως, ἡ· [χημ.] dépuration.

ἐκκαθίζω, μέλ. ίσω [ναυτ. ἐνν. πλοῖον], déséchouer, κοινῶς **ξεκαθίζω**, λέγεται ἐπίσης remettre à flot; renflouer; ἀνελκύω πλοῖον καθῆσαν, καθιστῶν δυνατὴν τὴν πλεῦσίν του, μεταχειριζόμενος διάφορα μέσα, ἤτοι ἰσχάδας, τόνους, ῥυμούλκησιν, ἐλάφρυνσιν τοῦ φορτίου του, κτλ.

ἐκκάθισις, εως, ἡ· **ἐκκάθισμα** (πλοίου), κοινῶς τὸ **ξεκάθισμα**, déséchouement, n. m. βλ. **ἐκκαθίζω.**

ἐκκαίω, μέλ. αὔσω, καίω, κατακαίω, θερμαίνω, échauffer; ἀνάπτω, enflammer; ‖ — τὴν κάμινον, καίω τὸ χαμίνι, recuire le fourneau; ‖ [μεταφ.] ἐξάπτω, διεγείρω, exciter; animer; ‖ — τὸν ζῆλον τινός, exciter le zèle de quelqu'un.

ἐκκαλέω-ῶ, χαλῶ πρὸς τὰ ἔξω, appeler; ἐπικαλοῦμαι, évoquer; [νομ. ἰδ.] se pourvoir par appel; ἐφεσιβάλλω, ἐκκαλῶ, interjeter appel; appeler; ‖ ἐκκαλεῖν ἀπόφασιν, surseoir à un jugement; ‖ θὰ ἐκκαλέσω τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν βασιλέα, je m'en ἢ j'en appellerai au roi. Βλ. καὶ **ἐκκαλῶν.**

ἐκκαλυπτικός, ή, όν· ἀποκαλυπτικός, ἁρμόδιος εἰς τὸ ἀποκαλύπτειν, ξεσκεπάζειν, qui sert à découvrir.

ἐκκαλύπτω, μέλ. ύψω· κοινῶς ξεσκεπάζω, découvrir [κυρίως καὶ μεταφ.] ἀφαιρῶ τὸ κάλυμμα, dévoiler; ἀποκαλύπτω, révéler; ἀφαιρῶ τὸ προσωπεῖον, démasquer.

ἐκκάλυψις, εως, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαλύπτειν, τὸ **ξεσκέπασμα**, action de découvrir; dévoilement, n. m. ‖ ἀποκάλυψις, révélation, n. f.

ἐκκαλῶν, οῦσα, οῦν· ὁ ἐφεσείων, ἐφεσιβάλλων, appelant; βλ. **ἔφεσις.**

ἐκκαμίνευσις, εως, ἡ· τὸ χώνευμα, fonte, n. f. χώνευσις, τῆξις καὶ χύσις τοῦ μετάλλου ἐν καμίνῳ, fondage, n. m. χωνεία, fusion, n. f. λέγεται ἡ χύσις ἐν χοάνῳ.

ἐκκαμινευτής, οῦ, ὁ· ὁ χωνευτὴς μετάλλων, fondeur, n. m.

ἐκκαμινεύω, μέλ. εύσω, χωνεύω μέταλλα, fondre.

ἐκκαπνίζω, μέλ. ίσω, ramoner (καθαρίζω τοὺς αὐλοὺς ἀτμομηχανῆς, καθαρίζω τὴν καπνοδόχην), ἀποξέω τὴν ἀσβόλην καμίνου ἢ καπνοδόχης, καθαρίζω ἐκ τῆς ἐπικεκαθισμένης ἐσωτερικῶς αἰθάλης.

ἐκκάπνισις, εως, ἡ· ramonage, n. m. ἡ κάθαρσις ἀπὸ τῆς αἰθάλης· βλ. **ἐκκαπνίζω.**

ἐκκαρπόομαι-οῦμαι, μέλ. ώσομαι· καρποῦμαι, καρποὺς δι' ἐμαυτὸν ἔκ τινος συλλέγω, recueillir les fruits ou les revenus d'une chose; καρποῦμαι, συνάζω, recueillir; récolter; ἐπωφελοῦμαι τινός, tirer profit; profiter de; ἀπολαμβάνω, jouir de.

ἐκκάρπωσις, εως, ἡ· ἀπόλαυσις, χρῆσις, jouissance (des fruits, des revenus); ὄφελος, κέρδος, profit, n. m.

ἔκκαυμα, ατος, τό· τὸ χρησιμεῦον ὡς ἔναυσμα, ce qui sert à allumer; συνεπῶς τὸ ἔναυσμα, menu bois; allumette, n. f. ‖ ἔκκαυμα, ατος, τό· étoupille, n. f. ὄργανον δι' οὗ μεταδίδεται που τὸ πῦρ· τὸ ἔκκαυμα λέγεται καὶ κατ' ἐπέκτασιν **ἐμπύρευμα, ἐμπύριον**, amorce, n. f. βλ. λέξιν· ‖ ἔκκαυμα, étoupille, n. f. τοῦτο εἶνε μικρὸς σωλὴν περιλαμβάνων πυρεκτριπτικόν τι μίγμα καὶ λεπτὴν πυρίτιδα διὰ τῆς ἀναφλέξεως τῆς ὁποίας μεταδίδεται τὸ πῦρ εἰς τὰς γεμίσεις τῶν πυροβόλων. Ἔκκαυμα ἢ ἐκτριπτικὸν ἔκκαυμα ἢ **τριβοέκκαυμα**, étoupille ou étoupille à friction. Τὸ ἔκκαυμα ἀποτελεῖται ἐκ σωλῆνος ὀρειχαλκίνου πεπληρωμένου διὰ λεπτῆς πυρίτιδος· τὸ κατώτερον ἄκρον τοῦ σωλῆνος εἶνε κεκλεισμένον διὰ μικροῦ ἀπὸ χαλκοῦ ἢ ἀπὸ χάρτονος παραχύκλου, συγκρατουμένου ἐν τῇ θέσει του δι' **ἐπιχρίσματος** (vernis). Πρὸς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ σωλῆνος εἶνε συγκεκολλημένη θήκη ἐν ᾗ τίθεται τὸ **ἐκτριπτικὸν μίγμα** (composition fulminante), ὅπερ ἀποτελεῖται ἐξ 1/3 **χλωρικῆς ποτάσσης** (chlorate de potasse) καὶ 2/3 **θειούχου ἀντιμονίου** (sulfure d'antimoine) (βλ. καὶ **πυρῖτις ἐκτριπτική**). Μικρὰ ὀρειχαλκίνη ταινία (ἢ μέρμις ἐξ ἐρυθροῦ χαλκοῦ) ἀποτελοῦσα **ῥίκνωμα** (rugueux) κατὰ τὸ ἐν ἄκρον της διαπερᾷ τὴν θήκην, τοῦ ῥικνώματος εὑρισκομένου εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἐκτριπτικοῦ μίγματος· τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς ταινίας (ἢ τῆς ἐκ χαλκοῦ μέρμιθος) ἀπολήγει εἰς **θηλείαν** (œil de l'étoupille) ἐν ᾗ εἰσέρχεται τὸ ἄγκιστρον τοῦ πυρεκτρίπτου. Ἑλκομένου τοῦ πυρεκτρίπτου, ἕλκεται ἡ ταινία (ἢ ἡ χαλκίνη μέρμις), συνεπῶς τὸ ῥίκνωμα προστρίβεται ἐπὶ τῆς **ἐκτριπτικῆς πυρίτιδος** (poudre fulminante), ἥτις ἀναφλεγομένη μεταδίδει τὸ πῦρ εἰς τὴν γέμισιν· ‖ **ἐμφραγματικὸν ἔκκαυμα**, étoupille obturatrice; τὸ ἔκκαυμα τοῦτο χρησιμεῦον διὰ τὴν μετάδοσιν τοῦ πυρὸς εἰς τὰ μεγάλου διαμετρήματος πυροβόλα, εἶνε κοχλίας ὀρειχάλκινος περικλείων, καθὼς τὸ ἐκτριπτικὸν ἔκκαυμα, ἐκτριπτικὸν μίγμα μετὰ λεπτῆς πυρίτιδος· διαπερᾶται ὑπὸ χαλκίνης μέρμιθος ἀπολήγούσης εἰς **θηλείαν** (œil) καὶ **ῥίκνωμα** (rugueux) διὰ τὴν μετάδοσιν τοῦ πυρὸς ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη· ‖ **ψευδέκκαυμα**, τό, étoupille fausse; ‖ **πυρεκτριπτικὸν ἔκκαυμα** ἢ **τριβοέκκαυμα**, βλ. ἀνωτέρω ἔκκαυμα ἐκτριπτικόν, étoupille à friction. § **ἔκκαυμα**, étoupille, n. f. ἐν τῷ ναυτικῷ ἐκάλουν ἄλλοτε τὸ étoupille **ἐμπύριον**, καλεῖται δὲ σήμερον **ἐμπύριον**, ὅταν ἡ λέξις αὕτη λαμβάνηται ἀντὶ τῆς λέξεως amorce, π. χ. **κρουστικὸν ἐμπύριον**, étoupille à percussion; **ἠλεκτρικὸν ἐμπύριον**, étoupille électrique (amorce électrique); βλ. **ἐμπύρευμα**· ‖ ἀσφαλιστικὸν ἔκκαυμα. λέγεται συνήθως ὁ πυραγωγὸς Μπικφόρτ· βλ. **ἐμπύρευμα, ἐμπύριον.** § **ἔκκαυμα** [ὀρυκτ.] εἶνε μίγμα **ἑτερομορφίτου, ἀρσενοπυρίτου** καὶ **προυστίτου.**
Δ. Κ.

ἐκκαυματίζω, μέλ. ίσω· amorcer, ἤτοι θέτω ἔκκαυμα· ὅθεν καὶ ἐμπυρευματίζω, ἐμπυ-

ρεύω, ἤτοι θέτω ἐμπύρευμα. ἐμπύριον. ἀναλόγως τῷ πράγματι.

ἐκκαυμάτισις, εως, ἡ· ἡ ἔνθεσις ἐκκαύματος, amorçage, n. m. καλεῖται οὕτως ἡ ἐργασία, ἡ συνισταμένη εἰς τὸ θέτειν ἐκκαύματα ἢ ἐμπυρεύματα χρησιμεύοντα εἰς τὸ νὰ προξενήσωσι τὴν ἀνάφλεξιν, ὅθεν ἐπίσης ἡ ἐμπυρευμάτισις, ἡ ἐμπύρευσις, ἀναλόγως τῷ πράγματι.

ἐκκαυματοθήκη, ης, ἡ· sac à étoupilles ἢ sac porte-étoupilles ; ἢ ἁπλῶς porte-étoupilles ; δερματίνη θήκη ἐν ᾗ περιλαμβάνονται τὰ ἐκκαύματα, χρησιμεύουσα εἰς τὸν πρῶτον τοῦ δεξιοῦ κατὰ τὴν ὑπηρέτησιν τοῦ πυροβόλου· || λέγεται ἐπίσης θυλάκιον ἐκκαυμάτων, poche à étoupilles.

ἐκκαυματοποιΐα, ας, ἡ· ἡ κατασκευὴ ἐκκαυμάτων, fabrication des étoupilles.

ἐκκαυματοποιός, οῦ, ὁ· τεχνίτης κατασκευάζων ἐκκαύματα, ouvrier qui fabrique les étoupilles ; fabricant des étoupilles.

ἐκκαυματουλκός, οῦ, ὁ· cabillot à griffe ; ἀγγιστρωτὸν πηνίον, ἤτοι ὄργανον πρὸς ἀπόσπασιν τῶν ἐκκαυμάτων ἐκ τῶν πυροβόλων Canet.

ἐκκαψυλλιόω-ῶ, μέλ. ώσω· καὶ ἡ πρᾶξις **ἐκκαψυλλίωσις**, εως, ἡ, désamorcer ; désamorçage, n. m. σημαίνει ἐκβάλλω τὰ καψύλλια ἐκ τῶν καλύκων (étuis) τῶν χρησιμοποιηθέντων κατὰ τὴν βολὴν φυσιγγίων.

ἔκκειμαι (ὡς παθ. παρακ. τοῦ ἐκτίθημι), μέλ. κείσομαι, εἶμαι ἐκτεθειμένος, ἐγκαταλελειμμένος, être exposé (abandonné) ; [ῥημ. ἐπίθ.] **ἐκκείμενος**, η, ον [νομ.], jacent, ente (ἐκ τοῦ λατ. jacens, entis, ἐκτεταμένος, étendu, ἐγκαταλελειμμένος, abandonné), λέγεται περὶ σχολαζούσης κληρονομίας, se dit d'une succession vacante ; || ἐκκειμένη (σχολάζουσα) κληρονομία (κληρονομίας δικαίωμα), hérédité jacente ; || ἐκκειμένη (σχολάζουσα) κληρονομία, succession jacente. § **ἐκκείμενος**, jacent, ente, λέγεται ἐπίσης περὶ τῶν σχολαζόντων ἤτοι ἄνευ κτήτορος κτημάτων, se dit aussi de biens sans possesseur ; || σχολάζοντα κτήματα (σχολάζουσα περιουσία), des biens jacents.

ἐκκενόω, βλ. ἐκκενῶ.

ἐκκεντρικός, ή, όν· ὁ ἔκκεντρος, ὁ ἐκτός, πέραν τοῦ κέντρου εὑρισκόμενος, excentrique, adj. || ἐκκεντρικαὶ γραμμαί, lignes excentriques ; βλ. **γραμμή**· || —, ή, όν, excentrique, adj. μεταφ. σημαίνει ἀλλόκοτος, ἰδιότροπος, παράξενος· ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τὰ παραδεδεγμένα· π. χ. ἐκκεντρικὴ διαγωγὴ = διαγωγὴ ἀλλόκοτος, conduite excentrique.

ἐκκεντρικότης, ητος, ἡ· ἡ ἐκκεντρότης, excentricité, n.f. [μεταφ.] καλεῖται οὕτω καὶ ἡ ἰδιοτροπία, ἡ παραξενιά.

ἐκκεντρόμετρον, ου, τὸ [ναυτ.], compas d'excentricité, διαβήτης ἔκκεντρος.

ἔκκεντρον, ου, τὸ [μηχ.], excentrique, n. m. (ὅπερ ὑπό τινων λέγεται καὶ **ἐκκεντρωτής**, οῦ, ὁ· τὸ **ἔκκεντρον** εἶνε μηχανισμὸς ἔχων σπουδαιοτάτας ἐφαρμογὰς εἰς τὰς μηχανάς, δι' οὗ ἀπὸ κινήσεως περιστροφικῆς παράγεται κίνησις εὐθύγραμμος, καθ' ἣν τὸ κινητὸν διατρέχει τὸ αὐτὸ διάστημα ἀλλεπαλλήλως κατ' ἀντιθέτους διευθύνσεις. Καλεῖται ὅθεν γενικῶς **ἔκκεντρον** πᾶν τεμάχιον στρεφόμενον οὐχὶ πέριξ τοῦ κέντρου τοῦ σχήματός του, ἀλλὰ πέριξ ἄλλου τινὸς σημείου αὐτοῦ. Τὰ ἔκκεντρα εἰσὶ διαφόρων τύπων καὶ μορφῶν, ὧν τὸ κυριώτερον, ὅπερ ἀπαντᾶται εἰς τὰς ἀτμομηχανάς, εἶνε χυτοσιδηροῦς **δίσκος** (disque) προσηρμοσμένος ἐπὶ τῆς **ἀτράκτου** (arbre) τοιουτοτρόπως ὥστε τὸ κέντρον τοῦ δίσκου καὶ τὸ κέντρον τῆς ἀτράκτου ν' ἀφίστανται καὶ νὰ μὴ συμπίπτωσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἄξονος· ἡ ἀπόστασις δ' αὕτη τοῦ κέντρου τοῦ δίσκου ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς ἀτράκτου καλεῖται **ἀκτὶς ἐκκεντρότης** (rayon d'excentrique). Ὁ δίσκος τοῦ ἐκκέντρου περιβάλλεται ὑπὸ περιστρεφομένου **περιαυχενίου** (collier) συνδεομένου διὰ **διωστῆρος** (bielle) μετὰ **βάκτρου** (tige) τινός, καὶ χρησιμεύει πρὸς μετατροπὴν τῆς **κυκλικῆς κινήσεως** (mouvement circulaire) τῆς ἀτράκτου εἰς **εὐθύγραμμον παλινδρομικὴν** (rectiligne alternatif) ; || — ἁπλῆς ἐνεργείας (ὅπερ ἀνυψοῖ, excentrique à simple effet (qui élève) [μηχ.]=ἀρτήρ, ῆρος, ὁ· || — διπλῆς ἐνεργείας (ὅπερ ὠθεῖ), excentrique à double effet (qui pousse) [μηχ.]=ὠστήρ, ῆρος, ὁ.

ἔκκεντρος, ος, ον· ὁ ἐκτός, πέραν μακρὰν τοῦ κέντρου εὑρισκόμενος, excentrique, adj. || κύκλοι ἔκκεντροι, cercles excentriques, καλοῦνται οἱ περιλαμβανόμενοι ὁ μὲν ἐντὸς τοῦ δὲ καὶ μὴ ἔχοντες τὸ αὐτὸ κέντρον.

ἐκκεντρότης, ητος, ἡ· excentricité, n. f. [μαθημ.], τὸ εἶναί τι ἔκκεντρον· || ἐπίσης ἡ ἀπόστασις τοῦ κέντρου ἐλλείψεως τινὸς ἀπὸ τὴν ἑστίαν του.

ἐκκενῶ (όω), μέλ. ώσω, ὅλως διόλου ἀδειάζω, vider (complétement) ; ἐξαντλῶ, épuiser ; ἀδειάζω ἐντελῶς, ἐξαντλῶ, affranchir ; ἐκκενῶ, ἐγκαταλείπω, ἀποχωρέω-ῶ ἀπό τι, évacuer ; || — κατοικίαν, vider un appartement ; || — [πίθον, ἀποθήκην] évacuer ; [ἀτμομ.] ἐκκενῶ τοὺς λέβητας, vider les chaudières, ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου ὕδατος· || [ναυτ.] βλ. ἀδειάζω τὰ νερά· || — δεξαμενήν, assécher un bassin, ἤτοι ἀφαιρῶ ἐξ αὐτῆς τὸ ὕδωρ διὰ σιφώνων κτλ. || ἡ ἀστυνομία ἠναγκάσθη νὰ ἐκκενώσῃ τὴν αἴθουσαν, la police a dû évacuer la salle ; || ἀνοίγω, ἐπαναφέρω τὴν συγκοινωνίαν εἰς κεκλεισμένον λιμένα, κτλ. débâcler ; || — καθαρίζω, purger=ἐκτελῶ κάθαρσιν τινά.

ἐκκένωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκενώνειν, action de vider ; ἡ κένωσις, τὸ ἄδειασμα, vidage, n.m. || — (φρουρίου, χώρας) évacuation, n. f. ἡ ἐκ τούτου ἀναχώρησις τῆς φρουρᾶς (τῶν κατοίκων)· || —, évacuation, n.f. ἤτοι ἡ ἀφόδευσις περιττωμάτων· || [μεταφ.] — τῆς γαστρός, ἡ ἀποπάτησις, selle, n. f. ὑπάγω εἰς τὸν ἀπόπατον, κοινῶς βγαίνω, aller à la selle ; || [μεταφ.] évacuation, καλεῖται ἡ ἐκροὴ ὑγροῦ, ἤτοι ἡ ἔξοδος ὑγροῦ ἔκ τινος περικλείοντος αὐτὸ δοχείου || — [πίθου, ἀποθή-

χης], évacuation, n. f. || ἐκκένωσις=ἄδειασμα ἀγγείου, κτλ. vidange, n. f. || — βόθρου, vidange de fosse, ἤτοι ἡ ἐξαγωγὴ καὶ μεταφορὰ τῶν ἐν βόθρῳ ἀκαθαρσιῶν· || — λιμένος, débâclage ou débâclement, n. m. || ἡ κάθαρσις τινός, καθαρισμός, purgation n. f. || τὸ ἄδειασμα, ἐκφόρτωσις, déchargement, n. m. || πυροβόλησις, décharge, n. f. τὸ ἄδειασμα τοῦ ὅπλου. § [φυσ.] décharge, n. f. τὸ ἄδειασμα· || ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσις, décharge électrique ; ἡ μετάδοσις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα. Ἐὰν συμπυκνωτοῦ τινὸς (condensateur) ἑνώσωμεν τοὺς δύο ὁπλισμοὺς διὰ τοῦ ἐκκενωτοῦ ἀπολαμβάνομεν ἠλεκτρικὸν σπινθῆρα· τὸ φαινόμενον τοῦτο καλεῖται ἐκκένωσις· βλ. καὶ **ἠλεκτρομετρία.**

ἐκκενωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐκκενώνων τι, συνεπῶς ὁ καθαριστής, purgeur, n. m. || — τῶν βόθρων, vidangeur, n. m. κοινῶς ὁ **ἀναγκαιοκαθαριστής**· || [φυσ.] ἐκκενωτής, excitateur, n. m. ὄργανον ἀποτελούμενον ἐκ δύο μεταλλικῶν τόξων συναπτομένων κατὰ μέσον διὰ γιγγλύμου καὶ φερόντων συνήθως καὶ ὑελίνας λαβάς. Τὸ ὄργανον τοῦτο χρησιμεύει ὅπως ἐκκενώνωμεν ταχέως τοὺς συμπυκνωτάς.

ἐκκενωτικός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν ἢ χρησιμεύων διὰ τὴν ἐκκένωσιν, de vidange ; de purgation ; d'évacuation ; || ἐκκενωτικὰ φάρμακα, évacuants médicaux; καλοῦνται τὰ καθαρτικὰ ἢ καὶ κοπρωτικὰ φάρμακα, κοινῶς τὰ **καθάρσια.**

ἐκκινέω-ῶ, μέλ. ήσω· πρὸς τὰ ἔξω κινῶ, κάμνω τι νὰ κινηθῇ, νὰ βαδίσῃ, faire marcher ; θέτω εἰς κίνησιν, mettre en mouvement ; mettre en train. § κινοῦμαι, ἄρχομαι κινήσεως, ἀναχωρῶ διά που, se mettre en route ; partir ; || [ἱππολ.] **ἐκκινῶ,** ἀναχωρῶ, partir ; ὅρος συχνότατα ἀπαντώμενος ἐν τῇ ἱππευτικῇ σημαίνων τὴν στιγμὴν τῆς ἐκκινήσεως τοῦ ἵππου ἀπὸ τῆς ἐν τόπῳ στάσεως· || ὁ ἵππος οὗτος ἐκκινεῖ καλῶς, ce cheval part bien, ou il a de la grâce au partir ; || **ἐκκινεῖν ἵππον τινά,** faire partir un cheval ; || **κανονικὴ ἐκκίνησις,** beau partir de la main ou partir juste ; || **ἐκκινεῖν τροχάδην ἢ καλπασμῷ,** partir au trot ou au galop, etc. || ἐκκινεῖν ἀπ' εὐθείας καλπασμῷ, partir pied ferme au galop ; || **καλπασμὸς ἢ καλπάσατε!** partez au galop (ἐκ τοῦ partir, ἐκκινέω-ῶ).

ἐκκίνησις, εως, ἡ· ἡ ἀναχώρησις, départ, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναχωρεῖν, ἐκκινεῖν (ἔκ τινος σημείου)· ἡ ἄφεσις, départ ; || — ἐν καλπασμῷ, départ au galop ; || — κανονική, βλ. ἐκκινέω.

ἐκκλειδόω-ῶ, μέλ. ώσω· κοινῶς ξεκλειδόνω, ἀνοίγω κλειδαριάν, ouvrir une serrure (κλεῖθρον), ἢ ἀνοίγω διὰ τῆς κλειδός, ouvrir avec la clef.

ἐκκλησία, ας, ἡ· [ἀρχ.] ἐν ταῖς ἀρχαίαις δημοκρατίαις ὁ δῆμος ἦτο κύριος τῆς πολιτείας, ὅθεν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ βουλεύωνται περὶ τῶν κοινῶν πάντες οἱ ἐν ἡλικίᾳ πολῖται οἱ μὴ γεγονότες ἄτιμοι καὶ κωλυόμενοι ὑπὸ τῶν νόμων· τὸ σύνολον δὲ τῶν πολιτῶν ὑπετίθετο κατὰ νομικὸν πλάσμα ὅτι ἀντεπροσώπευον οἱ συνερχόμενοι εἰς συνέλευσιν ὁσοιδήποτε καὶ ἂν ἦσαν πλὴν ὡρισμένων τινῶν ἐξαιρέσεων· τοιαῦται δ' ἐξαιρέσεις ὡρίζοντο ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ ψηφισθῶσι νόμοι ἐξοστρακισμοῦ, δωρεᾶς τῆς πολιτείας· συνεπῶς **ἐκκλησία** ἐλέγετο ἡ συνέλευσις τοῦ λαοῦ, assemblée (générale du peuple) ; ἐπίσης ὁ τόπος τῆς συνελεύσεως, lieu d'assemblée. § [ἐκκλ.] église, n. f. συνάθροισις τῶν πιστῶν, assemblée des fidèles, καὶ ἐκ τούτου ἐκκλησία, église, αὐτὸς ὁ (χριστιανικὸς) ναός, temple, n. m. (chrétien). **Ἐκκλησία** χριστιανικὴ ἐν τῇ εὐρυτάτῃ αὐτῆς σημασίᾳ καλεῖται ἡ κοινωνία ἁπάντων τῶν λογικῶν καὶ ἐλευθέρων ὄντων τῶν πιστευόντων εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ ἑνουμένων αὐτῷ ὡς τῇ μόνῃ αὐτῶν κεφαλῇ. Ἐν στενωτέρᾳ ἐννοίᾳ ἡ ἐκκλησία περιλαμβάνει ἰδίως πάντας τοὺς πιστεύοντας εἰς Χριστὸν ἄνευ διαφορᾶς τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἔζησαν καὶ τοῦ τόπου ἔνθα εὑρίσκονται. Ἡ **ἐκκλησία** ὀνομάζεται ἐν τῷ συμβόλῳ τῆς πίστεως **μία,** διότι μία εἶνε ἡ κεφαλὴ αὐτῆς, ὁ Χριστὸς καὶ μία ἡ πίστις τῶν μελῶν αὐτῆς εἰς Χριστόν· **ἁγία** διότι ἡγιάσθη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπιδιώκει τὸν ἁγιασμὸν τῶν χριστιανῶν· **καθολική,** διότι εἶνε διαδεδομένη πανταχοῦ καὶ εἶνε προωρισμένη νὰ περιλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους, πάντα τὰ ἔθνη, καὶ νὰ ἐξαπλωθῇ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς· **ἀποστολική,** διότι διὰ τῶν ἀποστόλων ἐθεμελιώθη καὶ ἐξηπλώθη τὸ πρῶτον. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀνήκουσι μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ἐν ἑνὶ πνεύματι εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθησαν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες ἀποτελοῦσι δὲ ἓν σῶμα καὶ ἔχουσιν ἕνα Κύριον, μίαν πίστιν, ἓν βάπτισμα. Δὲν ἀνήκουσιν εἰς ταύτην ὅσοι δὲν ἐδέχθησαν τὸ εὐαγγέλιον καὶ τὸ βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ, ἤτοι Ἰουδαῖοι, Μωαμεθανοί, καί τινες ἄλλοι. Κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα ἐγένετο τὸ σχίσμα μεταξὺ Ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς ἐκκλησίας, κατὰ δὲ τὸν ΙϚ' αἰῶνα τὸ μεταξὺ Δυτικῆς καὶ Διαμαρτυρομένης· ὥστε τρεῖς μεγάλαι **ἐκκλησίαι** ὑπάρχουσι νῦν, ἡ **Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ** (l'église d'orient ἢ l'église grecque), ἡ **Καθολικὴ** (l'église catholique ἢ l'église romaine) καὶ ἡ **Διαμαρτυρομένη** ἢ **Προτεσταντικὴ** ἢ **Εὐαγγελικὴ** (l'église protestante ἢ réformée) ; || ἡ ἐκκλησία τῶν ἀνακτόρων=παρεκκλήσιον, la chapelle du palais.

ἐκκλησιάζω, ἐκκλησιάζομαι [ἀρχ.], καλῶ εἰς ἐκκλησίαν, συγκαλῶ εἰς συνέλευσιν, tenir une assemblée, la convoquer ; εἶμαι εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, y assister ; βλ. **ἐκκλησία.** § [μεταγ.] **ἐκκλησιάζομαι,** μεταβαίνω εἰς τὴν ἐκκλησίαν, aller à l'église ; παρευρίσκομαι εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν, aller à la messe.

ἐκκλησιάρης, ὁ· καὶ θηλ. ἐκκλησιάρισσα. [δημ.], ἅτινα συνήθως προφέρονται 'κλησιάρης καὶ 'κλησιάρα ἢ 'κλησιάρισα· βλ. ἐκκλησιάρχης.

ἐκκλησιάρχης, ου, ὁ· καὶ ἐκκλησιάρης,

sacristain, n. m. ἀρχηγὸς ἐκκλησίας. Βυζ. ὅστις εἶνε ὁ **ἱεροφύλαξ**, ὁ σκευοφύλαξ τῆς ἐκκλησίας

ἐκκλησιαστής, οῦ, ὁ [ἀρχ.], ὁ παριστάμενος **εἰς ἐκκλησίαν** (συνέλευσιν) τοῦ λαοῦ, membre d'une assemblée. § [ἐκκλ.] ecclésiaste, n. m. βιβλίον ἐκ τῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀποδιδόμενον τῷ Σολομῶντι, συγγραφὲν ὅμως κατὰ πᾶσαν πιθανότητα βραδύτερον ὑπὸ φιλοσόφου σκεπτικοῦ, κλίνοντος πρὸς τὰς Ἐπικουρείους ἀρχάς.

ἐκκλησιαστικός, ή, όν [ἀρχ.] ὁ ἀνήκων εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ (τὴν ἐκκλησίαν), relatif aux assemblées. § [ἐκκλ.], ecclésiastique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἐκκλησίαν, relatif à l'église ; d'église ; || οἱ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς, les écrivains ecclésiastiques ; || — γάμος = θρησκευτικός, mariage religieux ; || ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον. droit religieux (droit canon, τὸ κανονικὸν δίκαιον). εἶνε τὸ συνολον τῶν κανόνων. οἵτινες διέπουσι τὰς πνευματικὰς σχέσεις τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὴν ἄτομα, τὰς τῶν ἀτόμων τούτων ὡς μελῶν τῆς ἐκκλησίας πρὸς ἄλληλα, ὡς ἐπίσης τὰς σχέσεις τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὴν πολιτείαν καὶ τὰς τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας· βλ. καὶ δίκαιον· || ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, histoire ecclésiastique, λέγεται ἡ ἐπιστημονικὴ ἔκθεσις τῆς συστάσεως καὶ **ἐξαπλώσεως** τῆς ἐκκλησίας· || τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν, le ministère des cultes. § [ούσ.] οἱ ἐκκλησιαστικοί, οἱ τῆς ἐκκλησίας, les gens de l'église.

ἐκκλησίδιον, ου, τό· μικρὰ ἐκκλησία, petite église, n. f. petite chapelle.

ἔκκλησις, εως, ἡ· τὸ ἐκκαλεῖν. ἐπικαλεῖσθαι, évocation, n. f. ἱκεσία, παράκλησις πρὸς τὸν θεόν, évocation de Dieu. § [νομ.] ἔκκλησις (βλ. ἐκκαλῶ), appel, n. m. καὶ ἐνίοτε appellation, n. f. σημαίνει τὴν προσφυγὴν εἰς ἀνώτερον δικαστήριον κατ' ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ὑπὸ δικαστηρίου κατωτέρας τάξεως· βλ. **ἔφεσις καὶ ἀναθεώρησις.**

ἐκκλινής, ής, ές· déversé, adj. qui déverse ; ὁ πρὸς τὰ ἔξω κλίνων (γέρνων)· || —, sur-plomb, n. m. ὁ ἀσταθής, τὸ ἐλάττωμα τοῦ μὴ καταχορύφου, ἤτοι τοῦ κλίνοντος πρὸς τὰ ἔσω ἢ τὰ ἔξω· || τοῖχος ἐκκλινής, ὁ μὴ κατακόρυφος. mur déversé ou en sur-plomb ; ἐν τῇ οἰκοδομικῇ ἐκκλινής, sur-plomb, λέγεται τὸ ἐλάττωμα τοῦ μὴ καθέτου, ἤτοι τοῦ κλίνοντος πρὸς τὰ ἔσω ἢ ἔξω, ἀντίθ. τῷ κατακόρυφος, συνεπῶς ὁ ἀσταθής, βλ. καὶ **κατακόρυφος**, aplomb. || —, ὁ ἔχων κλίσιν, qui décline ; ὁ παρεκκλίνων, qui dévie.

ἐκκλίνω, μέλ. ινῶ, θὰ ἐκκλίνω· ἔξω κλίνω, γέρνω, déverser ; [οἰκοδ.] οἱ γάλλοι λέγουσι un mur déverse, ὅταν ὁ τοῖχος παρεκκλίνει ἀπὸ τὴν κατακόρυφον· un mur pousse au vide, ὅταν ὁ τοῖχος κυρτῶται, καὶ un mur boucle ou fait ventre, ὅταν ὁ τοῖχος **ἐξογκῶται.** § παρεκκλίνω, dévier, ἐκτρέπομαι ἀπὸ τῆς εὐθείας· βλ. **ἔκκλισις.** § κλίνω, ἔχω κλίσιν, décliner. § παρεκκλίνω, ἐκπίπτω dériver, παρασύρομαι ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἢ παρεκκλίνω τῆς ὁδοῦ. βλ. **ἐκπίπτω. ἔκπτωσις,** dérive ; § [ναυτ.] **ἐκκλίνω** (ἀποφεύγω) κίνδυνον, éviter un danger ou parer ; κοινῶς **ἀβαράρω**, ἀπωθῶ τὸν κίνδυνον. π. χ. ἀπωθῶ πλοῖον ἢ ἄλλο τι ἐρχόμενον νὰ συγκρουσθῇ μετὰ ἠγκυροβολημένου ἢ ἀκινητοῦντος πλοίου.

ἔκκλισις, εως, ἡ· ἡ ἀπόκλισις, κλίσις, déversement. n. m. κοινῶς τὸ **γέρσιμο** τοίχου, ξύλου, ἐλάσματος (rail), κτλ. § —, παρέκκλισις, déviation, n. f. καλεῖται τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρεκκλίνειν (dévier) ; ἤτοι μεταβολὴ ἐκ τῆς φυσικῆς διευθύνσεως· ἐπίσης καλεῖται οὕτως ἡ πρᾶξις δι' ἧς σῶμά τι απομακρύνεται τῆς διευθύνσεώς του· βλ. καὶ **παρέκκλισις.** § ἔκκλισις γεωμετρικὴ (ἀπόκλισις) écart géométrique ; || **κατακόρυφος** ἔκκλισις, écart vertical. § ἡ κλίσις, déclinaison, n. f. [ἄστρον.] **ἔκκλισις**, déclinaison, n. f. ἀπόκλισις, λέγεται ἡ ἀπόστασις τοῦ κέντρου ἀστέρος τινός, ἢ σημείου οἱουδήποτε τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τὸν ἰσημερινὸν μετρουμένη ἐπὶ τόξου μεγίστου κύκλου διερχομένου διὰ τούτου· εἶνε δὲ **βορειὰ** (déclinaison boréale ou négative) καὶ **νοτία** (déclinaison australe ou positive).

ἐκκλύζω, μέλ. ύσω, ἐκπλύνω, ξεπλύνω, ἐπίσης πλύνω διὰ κλύσματος τῆς κοιλίας, laver ; effacer (en lavant). § πλύνω διὰ ἀλυσσίας, lessiver ; βλ. **ἀλυσσία.**

ἔκκλυσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκλύζειν, action de laver ; ἡ κάθαρσις τῆς κοιλίας διὰ κλύσματος, ἄρα ἔκκλυσις, ἡ κάθαρσις, πλύσις, lavement, n. m. § **ἔκκλυσις,** ἡ πλύσις, κάθαρσις δι' ἀλυσσίας, lessivage, n.m. βλ. **ἀλυσσία.** § [νιτρουρ.] **ἔκκλυσις** (ἡ τῆς νιτρίτιδος), lessivage, n. m. § ἔκκλυσις τοῦ ξύλου, lessivage du bois, ἤτοι κάθαρσις τῶν χυμῶν τοῦ ξύλου δι' ἀτμοῦ ὕδατος, πρὸς ταχυτέραν ἀποξήρανσιν καὶ συντήρησιν τοῦ ξύλου.

ἐκκοιλαίνω, μέλ. ανῶ, θὰ ἐκκοιλάνω, διακοιλαίνω, σκάπτω, creuser ; ἐκσκάπτω, excaver ; ἰδίως ὅμως **ἐκκοιλαίνω**, évider (ἐκτορέω)· || [οἰκοδ.] refouiller ; βλ. **ἐκκοίλανσις**· || —, gouger, ἐργάζομαι διὰ τοῦ κοιλίσκου (gouge) ; || — τοὺς ἕλικας τοῦ ἐλύματος τῆς ἐξελίκτρας, vider les hélices de manchon de treuil.

ἐκκοίλανσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκοιλαίνειν· action de creuser, d'excaver, d'évider. de refouiller, de gouger, de vider ; || —, τὸ κοίλισμα, évidement, n. m. π. χ. ἐκκοίλανσις λίθου, évidement d'une pierre, καλεῖται πᾶσα λελαξευμένη κοίλη ἐπιφάνεια, ὡς π. χ. εἰς τοὺς θολίτας τὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἄντυγος κοίλωμα· || [οἰκοδ.] **ἐκκοίλανσις** || διαστόμωσις λίθου (ἄνοιγμα ὀπῶν), refouillement d'une pierre, διὰ τὴν ἔκθεσιν (encastrement) τῶν ξύλων καὶ σιδήρων καὶ διὰ τὰς ὀπὰς τῶν σιδηροδέσεων (scellements) ; || —, emboutissage, n. m. (κοιλαίνω, emboutir).

ἐκκοιλαντήρ, ῆρος, ὁ· vidoir, n. m. ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐκκοιλαίνεταί τι.

ἐκκοιλιάζω, μέλ. άσω, ἐκ τῆς κοιλίας

ἐκβάλλω, κοινῶς ξεκοιλιάζω. tirer hors du ventre, éventrer. § [ἐπὶ ζώων] étriper ; vider, ἐκβάλλω τὰ σπλάγχνα ἐκ τῆς κοιλίας.

ἐκκοιλίασμα, ατος, τό· τὸ ξεκοίλιασμα· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκοιλιάζειν, action d'éventrer.

ἐκκοκκίζω, μέλ. ίσω, ἐκβάλλω τοὺς κόκκους (grains), égrener καὶ égrainer ; καὶ ἐπὶ μετάλ. ἀποσπῶμαι κατὰ κόκκους. § —, ἐκκαθαίρω, éplucher. καθαρίζω, κοινῶς παστρεύω, ἀφαιρῶ τὸ ἐξωτερικὸν περικάλυμμα τῶν κόκκων κουκουτσιῶν ἢ ἀφαιρῶ τοὺς κόκκους, π. χ. τοῦ βάμβακος, égrener ; || ὁ ὑπερεστομωμένος χάλυψ ἐκκοκίζεται, l'acier trempé trop sec s'égrène, ἤτοι ῥήγνυται κατὰ τὰς γωνίας· βλ. καὶ ἐκκόκκισμα.

ἐκκόκκισις, εως, ἡ· ὁ ἐκκοκκισμός.

ἐκκόκκισμα, ατος, τό· égrènement, n. m. action d'égrener, le fait de s'égrener ; ἡ ἀφαίρεσις, πτῶσις, κτλ. τῶν κόκκων, ὁ ἐκκοκκισμός· || ἐκκόκκισμα, égrenage, n. m. [γεωπόν.] action d'égrener ; π. χ. l'égrenage des blés ; ἡ ἐκκόκκισις. [μεταφ.] ἐκκόκκισμα καὶ πληθ. ἐκκοκκίσματα, égrènements, λέγονται ἐλαττώματα συμβαίνοντα ἐντὸς τοῦ κοίλου τοῦ πυροβόλου καὶ ἐπὶ τῶν μετάλλων δι' ἀποσπάσεως κόκκων, εἴτε κατὰ τὴν κατασκευήν, εἴτε ἕνεκεν ὀξειδώσεως τῶν μετάλλων.

ἐκκοκκισμός, οῦ, ὁ· καὶ ἐκκόκκισις, égrenage, n. f. βλ. ἐκκόκκισμα· || ἐκκόκκισις τοῦ βάμβακος, moulinage (du coton).

ἐκκοκκιστήριον, τό· égrenoir, n. m. [γεωργ.] ὄργανον χρησιμοποιούμενον πρὸς ἐκκόκκισιν φυτῶν τινων.

ἐκκοκκιστής, οῦ, ὁ· égreneur, euse, n. ὁ ἐκκοκκίζων ἐργάτης, celui qui égrène.

ἐκκοκκιστικός, ή, όν· d'égrenage, ἐκβάλλων τοὺς κόκκους· || ἐκκοκκιστικὴ μηχανή, machine à égrener le coton = ἐκκοκκίστρια, égreneuse.

ἐκκοκκίστρια, ας, ἡ· égreneuse, n. f. μηχάνημα χρήσιμον πρὸς ἐκκόκκισιν τοῦ ἀραβοσίτου, τῶν ἀγρωστωδῶν, τῶν ὑφαντουργικῶν φυτῶν, ὡς εἶνε τὸ λίνον, ἡ κάνναβις, ὁ βάμβαξ.

ἐκκολάπτω, μέλ. άψω· ἀποξύνω, ἐκβάλλω, 'βγάνω ξύνων ἢ κτυπῶν διὰ μικρῶν κτυπημάτων, enlever en frappant à petits coups ; καὶ κυρίως θραύω κτυπῶν μὲ τὴν μύτην, casser à coups de bec ; ὅθεν κατ' ἐπέκτασιν διὰ τὰ πτηνὰ ἐν γένει (ἤτοι ἐπὶ νεοσσῶν), faire éclore [des poussins] ; ὅθεν γεννῶμαι ἐξ ὠοῦ, naître d'un œuf ; κοινῶς 'βγαίνω ἀπὸ τὸ αὐγό, sortir de son œuf ; π. χ. poussins qui viennent d'éclore ; [τὸ ῥῆμα éclore χρησιμοποιεῖται εἰς τοὺς ἑξῆς χρόνους καὶ εἰς τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον : j'éclos, tu éclos, il éclôt, nous éclosons, vous éclosez, ils éclosent, j'éclosais, nous éclosions, j'éclôrai, nous eclôrons, j'éclôrais, nous éclôrions, que j'éclose, éclos, ose].

ἐκκόλαψις, εως, ἡ· (νεοσσοῦ), éclosion, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκολάπτειν, action d'éclore ; ἡ ἔξοδος τῶν πτηνῶν ἐκ τοῦ ὠοῦ των, sortie des petits hors de l'œuf. ἐκκόλαψις, ἡ παραγωγή, éclosion, n. f. production, n. f. || ἐκκόλαψις τῶν σπόρων τῶν μικροβίων, germination des spores.

ἐκκομιδή, ῆς, ἡ· τὸ ἔξω κομίζειν, φέρειν ; enlèvement, n. m. ἡ μεταφορά, transport, n. m. πρὸ πάντων νεκροῦ, ἡ κηδεία, convoi, n. f. ἐνταφίασις, enterrement, n. m.

ἐκκομίζω, μέλ. ίσω· ἔξω κομίζω, φέρω, ἀποκομίζω, enlever emporter : μεταφέρω, transporter ; νεκρὸν ἐκκομίζω = εἰς τὴν γῆν φέρω, porter en terre = κηδεύω, enterrer.

ἐκκόμισις, ἡ· ἡ ἐκκομιδή, ἡ ἐκφορὰ νεκροῦ, ἡ κηδεία, convoi, funérailles ; ἡ ἐνταφίασις, enterrement.

ἐκκονίζω, μέλ. ίσω· καὶ ἐκκονιόω-ῶ· μέλ. ώσω· καθαρίζω ἀφαιρῶν τὴν κόνιν, nettoyer en enlevant la poussière, épousseter, κοινῶς ξεσκονίζω· || ἐκκονίζω ἀνάτριχα (ξυστρίζω), βλ. ἀνάτριχα· || ἀφαιρῶ τὴν κόνιν, enlever la poudre, époudrer ; dépoudrer.

ἐκκονιόω-ῶ· βλ. ἐκκονίζω.

ἐκκόνισις, εως, ἡ· ἀφαίρεσις τῆς κόνεως, τὸ ξεσκόνισμα, époussetage, n. m. π. χ. ἐκκόνισις τῆς πυρίτιδος, époussetage de la poudre ; || ἐκκόνισις, ἀφαίρεσις τῆς κόνεως, époudrement, n. m.

ἐκκονιστήριον, ου, τό· κοινῶς τὸ ξεσκονιστῆρι, δι' οὗ ἀφαιροῦσι τὴν κόνιν, époussetoir, n. m. || — μηχανικόν, époussetoir mécanique.

ἐκκονίστρα, ας, ἡ· κοινῶς ἡ ξεσκονίστρα, époussette, n. f. τὸ δι' οὗ ἐκκονίζουσί τι.

ἐκκοπεύς, εως, ὁ· μάχαιρα πρὸς ἐκτομήν, couteau (instrument) pour exciser (amputer) (Γαλην.) § ciseau, n. m. ὁ κοπεύς, βλ. ἐγκοπεὺς καὶ σμίλη· || — σανίδων, ciseau à planche ; || —κοῖλος=κοιλίσκος, gouge, n. f. εἶδος σμίλης ciseau ἢ fermoir κοίλου καὶ καμπύλου σχήματος (ἐργαλεῖον ξυλουργοῦ ἢ γλύπτου)· || — τεκτονικὸς κοῖλος (στρογγύλος ἢ τετράγωνος), gouge de charpentier ronde (ou carrée) ; || — κοῖλος λεπτουργοῦ, gouge de menuisier.

ἐκκοπή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκόπτειν, action de couper, coupure, n. f. [χειρουρ.] ἐκτομή, ἀποτομή, ἐκβολὴ διὰ τομῆς, excision, n f. || ἐκκοπή· ἡ ἐντομή, incision, n. f. ἡ ἐγκοπή, entaille, n. f. βλ. ἐγκοπή.

ἐκκοπρέω-ῶ, μέλ. ήσω· καὶ ἐκκοπρίζω, μέλ. ίσω, καθαρίζω ἀπὸ κόπρον, κόπρον ἐκβάλλω (Ἱπποκ.), évacuer, rendre des excréments.

ἐκκοπρόω-ῶ, μέλ. ώσω· καθαρίζω, κόπρον ἐκβάλλω, purger, faire évacuer.

ἐκκόπρωσις, εως, ἡ· [ἰατρ.], ἡ κένωσις τῆς κοιλίας, ἡ ἐκβολὴ τῆς κόπρου, évacuation, n. f. καὶ excrémentation, n. f.

ἐκκοπρωτικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἐκκένωσιν τῆς κόπρου ἐπιτήδειος, qui fait évacuer ; évacuant, e = καθαρτικός.

ἐκκόπτω, μέλ. κόψω· κατακόπτω, κόπτω (δένδρα, κτλ.), couper ; [χειρουργ.] ἐκτέμνω, ἀποτέμνω, ἐκβάλλω διὰ τομῆς, exciser (am-

puter); || ἐκκόπτω, entailler; ἐντέμνω, inciser.

ἐκκορέννυμι, ἐκκορέω-ῶ, μέλ. ήσω· déssaturer; τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ εἶνε κορέννυμι ἢ κορέω (saturer); βλ. ἐκκόρεσις.

ἐκκόρεσις, εως, ἡ· déssaturation, n. f. ἀποτέλεσμα ἀντίθετον τῆς κορέσεως (saturation), ἤτοι ἡ μεταβολὴ τοῦ βαθμοῦ τῆς πυκνότητος κεκορεσμένης τινὸς ὑγρᾶς διαλύσεως διὰ τῆς προσθήκης καθαροῦ ὕδατος.

ἐκκορέω-ῶ· βλ. ἐκκορέννυμι.

ἐκκρέμαμαι (ἐκ κρέμαμαι). μέλ. κρεμήσομαι· εἴς τι, ἔκ τινος κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω, être suspendu à; καὶ μεταφ. ἐξαρτῶμαι, dépendre de; π. χ. ἐλπίδος ἐκρέμαται = κρέμαται εἰς μίαν ἐλπίδα· ἐξ αὐτῆς ἐξαρτᾶται, εἶνε ἀφωσιωμένος εἰς αὐτήν· || ἐκκρεμάμενος, η, ον· pendant, e.

ἐκκρεμάννυμι, μέλ. κρεμάσω, εἴς τι κρεμῶ, suspendre à, pendre à, ἀφίνω νὰ κρέμαται τι κάτω ἔκ τινος· μεταφ. προσδένω εἰς, attacher à,.. || [μέσ.] κρέμαμαι εἴς τι, être suspendu à; καὶ μεταφ. ἐξαρτῶμαι ἐκ, dépendre de.

ἐκκρεμάω-ῶ· μέλ. άσω, κοινῶς ξεκρεμῶ, ἐξαγκιστρῶν, décrocher; ἀποσπῶ ἀπό τι, détacher.

ἐκκρεμές, οῦς, τό· [φυσ.], pendule, n. m. βάρος κρεμάμενον διὰ νήματος ἢ λεπτῆς τινος μεταλλικῆς ῥάβδου, ὅπερ τιθέμενον εἰς κίνησιν ἐκτελεῖ κανονικὰς αἰωρήσεις περὶ τὸν ἄξονα ἐξαρτήσεως· || ἐκκρεμές, τό· pendule, n. f. ὡρολόγιον οὗτινος ἡ κίνησις κανονίζεται διὰ τοῦ **ἐκκρεμοῦς** (pendule), ἤτοι horloge en pendule; || **βλητικὸν ἐκκρεμές,** pendule balistique. Ὄργανον ὅπερ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἦτο μόνον ἐν χρήσει διὰ τὴν καταμέτρησιν τῆς ἀρχικῆς ταχύτητος ἥντινα ὡρισμένη ποσότης πυρίτιδος δύναται νὰ μεταδώσῃ εἰς βλῆμα, βαλλόμενον ὑπὸ ὡρισμένας συνθήκας. Τὸ ὄργανον τοῦτο σύγκειται ἐξ ἑνὸς **δεκτῆρος** (récepteur), καλουμένου καὶ ἐκκρεμοῦς **δεκτῆρος**, κινουμένου περί τινα ἄξονα κατὰ τὸν συνήθη τῶν ἐκκρεμῶν (pendules) τρόπον, εἰς τοῦτον δ' ἐφαρμόζεται ἰδίᾳ τὸ ὄνομα τοῦ **βλητικοῦ ἐκκρεμοῦς**. Ἕτερον ἐκκρεμές, τοποθετημένον εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ἀπόστασιν φέρει πυροβόλον ἢ τυφέκιον καὶ καλεῖται **ἐκκρεμὲς πυροβόλον** (canon-pendule) ἢ **ἐκκρεμὲς τυφέκιον** (pendule-fusil). Ἀμφότερα τὰ ἐκκρεμῆ δύνανται νὰ αἰωρῶνται ἐλευθέρως ἐπὶ ἀξόνων ὁριζοντίων καὶ παραλλήλων. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως ἡ ὀπισθοδρόμησις ὠθεῖ πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ ἐκκρεμὲς τὸ φέρον τὸ πυροβόλον, ἐνῷ ἡ κροῦσις τοῦ βλήματος ἐπὶ τοῦ δεκτῆρος ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ κινηθῇ ἀντιθέτως. Μετροῦσι τὴν καταγραφομένην γωνίαν ὑφ' ἑνὸς τῶν δύο τούτων ἐκκρεμῶν καὶ ὑπολογίζουσι τὴν ἀρχικὴν ταχύτητα τοῦ βλήματος· || **ἐπανορθωτικὸν ἐκκρεμές,** pendule compensateur; ἐκκρεμὲς οὗτινος τὸ μῆκος δὲν μεταβάλλεται ἐκ τῆς θερμοκρασίας. Ἡ ἐκκρεμαστικὴ ῥάβδος ἀποτελεῖται ἐκ δύο μετάλλων διαστελλομένων ἀνίσως οὕτως ὥστε ἡ διαστολὴ τοῦ ἑνὸς ἰσοσταθμίζει τὴν τοῦ ἄλλου καὶ ἐπομένως τὸ κέντρον τῆς αἰωρήσεως μένει πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν ἐκ τοῦ ἐκκρεμαστικοῦ ἄξονος· || **σύνθετον ἐκκρεμές;** pendule composé, σῶμα βαρύ, σχήματος καὶ διαστάσεων οἱωνδήποτε, ὑποκείμενον εἰς κίνησιν πέριξ σταθεροῦ ὁριζοντίου ἄξονος, ὅστις δὲν διέρχεται ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ βάρους του· || **κωνικὸν ἐκκρεμές,** pendule conique, διάρκεια μιᾶς αἰωρήσεως παραγομένης διὰ πλήρους **περιστροφῆς** (révolution); || **ἠλεκτρικὸν ἐκκρεμές,** pendule électrique, τοῦτο εἶνε τὸ ἁπλούστερον τῶν **ἠλεκτροσκοπίων**, τουτέστι τῶν ὀργάνων δι' ὧν βεβαιούμεθα εὐκολώτερον ἂν σῶμά τι ἦνε ἢ μὴ ἠλεκτρισμένον. Σύγκειται ἐξ ἑνὸς σφαιριδίου ἐξ ἐντεριώνης **ἀκταίας** (sureau, κουφοξυλιᾶς), ἀνηρτημένου διὰ νήματος μετάξης εἰς τὸ ἄκρον εἴδους τινὸς ἀγκίστρου, ἐστηριγμένου ἐπὶ ὑαλίνου ὑποστηρίγματος. Τὸ νῆμα τῆς μετάξης καὶ τὸ ὑάλινον ὑποστήριγμα χρησιμεύουσιν ὡς δυσηλεκτραγωγὰ σώματα, εἰς τὸ νὰ μονώσωσι τὸ σφαιρίδιον τῆς ἀκταίας, ὅπερ ὡς ἐλαφρότατον καὶ ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐξαρτήσεως αὐτοῦ κινεῖται μετὰ μεγίστης εὐκολίας πρὸς πᾶν πλησιαζόμενον σῶμα, φέρον ἔστω καὶ μικρὰν ποσότητα ἠλεκτρισμοῦ. Ὅταν πλησιάσωμεν ἠλεκτρισμένον τι σῶμα, ἐν πρώτοις ἐπέρχεται ἕλξις, εἶτα ἐπαφή, καὶ μετὰ ταύτην ἄπωσις τοῦ σφαιριδίου. Ἐὰν διὰ τῆς χειρὸς ἀφαιρέσωμεν τὸν ἠλεκτρισμόν, ὃν τὸ σφαιρίδιον, ὡς εὐηλεκτραγωγὸν σῶμα, παρέλαβεν ἀπὸ τοῦ ἠλεκτρισμένου σώματος, καὶ πλησιάσωμεν καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ ἠλεκτρισμένον σῶμα, παρατηροῦμεν νέαν ἕλξιν, εἶτα ἐπαφὴν καὶ νέαν ἄπωσιν. Ἠλεκτρικὸν ἐκκρεμὲς ἠλεκτρισμένον ἐκ τῶν προτέρων διὰ γνωστοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἀπωθεῖται ὑπὸ τῶν σωμάτων τῶν ἐχόντων ὁμώνυμον ἠλεκτρισμὸν καὶ ἕλκεται ὑπὸ τῶν ἐχόντων ἀντίθετον τοιοῦτον· || **ἁπλοῦν ἐκκρεμές,** pendule simple; διάρκεια αἰωρήσεως παραγομένης διὰ τῆς ἁπλῆς διαδρομῆς τοῦ ὑλικοῦ σημείου τοῦ καταγράφοντος τόξον. Τὸ μῆκος τοῦ ἁπλοῦ ἐκκρεμοῦς τὸ παριστάνον τὸ δευτερόλεπτον ἐν τῷ Ἀστεροσκοπείῳ τῶν Παρισίων εἶνε 0μ,9939.

ἐκκρεμής, ής, ές· ὁ ἔκ τινος κρεμάμενος, ἐξαρτώμενος, pendant, e; μετέωρος, qui est en suspens; qui reste en souffrance; || — δίκη, procès pendant; || με κρατεῖ ἐκκρεμῆ, il me tient en suspens; || ἀφίνει τὰς ὑποθέσεις του ἐκκρεμεῖς, il laisse ses affaires en souffrance; || ἐκκρεμὴς λογαριασμός, compte à régler [|| ὑπὸ ἐκκρεμῆ σφραγῖδα, sous cachet volant.

ἐκκρεμόγραφον, ου, τό· pendulographe, n. m. ὄργανον χρησιμεῦον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοσχεδίων τοποθεσιῶν. Τὸ ἐκκρεμόγραφον Grandjean σύγκειται ἐξ ἄβακος τιθεμένου καταχορύφως ἐν τῇ στάσει ἐξ ἧς θὰ ἐργασθῶσι. Ἐπὶ τοῦ ἄβακος στηρίζεται ὀφθαλμίδιον καὶ ἐκκρεμὲς συνιστάμενον ἐξ ἐλαφροῦ ξυλίνου κανόνος μετὰ σταφύλης κάτωθεν· μολυβδοκόνδυλον εἰσαγόμενον ἔν τινι ὀπῇ τοῦ κανόνος τηρεῖ

αὐτὸν κατακόρυφον ὡς ἐκ τοῦ βάρους τῆς σταφύλης· ἄνωθεν τοῦ κανόνος ὑπάρχει σκοπευτικὴ ἐγκοπή· Σκοπευτικὴ ἀκτὶς διερχομένη διὰ τοῦ ὀφθαλμιδίου καὶ τῆς σκοπευτικῆς ἐγκοπῆς καὶ ἀκολουθοῦσα τὴν φαινομένην περιοχὴν τῶν ἀντικειμένων, συντελεῖ ἵνα ὁ χειριζόμενος τὸ ἐργαλεῖον ἀπεικονίσῃ ἐπὶ τοῦ ἄβακος τὴν ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ του ἀκολουθουμένην περιοχήν.

ἐκκρεμοδικία, ας, ἡ· [νομ.] litispendance (ἐκ τοῦ λατ. lis, litis, procès καὶ pendere, être pendant) n. f. ἐκκρεμότης δίκης, κατάστασις δίκης εὑρισκομένης ἐν ἐκκρεμότητι, état d'un procès qui est pendant; τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ δίκη τις εἶνε ἐκκρεμής, temps pendant lequel un procès est pendant.

ἐκκρεμότης, ητος, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ ὅ,τι εὑρίσκεται ἐκκρεμές, état de ce qui est pendant (en suspens); suspension, n. f. ἡ ἀβεβαιότης, incertitude, n. f.

ἔκκριμα, ατος, τό· τὸ ἐκκρινόμενον πρᾶγμα (ὕλη), ἡ ἔκκρισις, sécrétion, n. f. ἀπόκριμα, excrétion, n. f. τὸ ἀποχωρισθέν, τὸ ἀπόκριμα· [φυσιολ.] excrément, οἷον οὖρον, ἱδρώς, κόπρος· || ἰδίως πληθ. ἐκκρίματα, τὰ περιττώματα, excréments, n. m. ἡ ἐκκένωσις, ἀφόδευσις, évacuation, n. f. βλ. καὶ ἔκκρισις.

ἐκκρίνω, μέλ. ινῶ· ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω, séparer; ἀποβάλλω, rejeter; [ἰατρ.] ὅσα διὰ γαστρὸς ἐκκρίνεται, évacuer; καὶ ἐν γένει ἀποβάλλω δι' ἐκκρίσεων, rendre par les sécrétions, ἐκκρίνω ὑγρόν τι, ἐκβάλλω χυμούς, sécréter, je sécrète; tu sécrètes; il sécrète; [φυσιολ.] ἐπίσης excréter, ἐκκενοῦν δι' ἐκκρίσεως χυμούς, κτλ. évacuer par excrétion: π. χ. excréter les humeurs, les urines.

ἔκκρισις, εως, ἡ· [φυσιολ.] excrétion, n.f. sécrétion, n. f. ἤτοι ἔκκρισις τῶν χυμῶν τοῦ σώματος. Ἐκκρίσεις καλοῦμεν τὰς λειτουργίας τοῦ ζωϊκοῦ σώματος καθ' ἃς διάφοροι οὐσίαι ἐκχύνονται ὑπὸ εἰδικῶν ὑμένων ἢ ὀργάνων ὡς ὑγρὰ ἰδίως. Οἱ σιελογόνοι ἀδένες ἐκκρίνουσι τὸν σίελον· τὸ ἧπαρ ἐκκρίνει τὴν χολήν· τὸ πάγκρεας ἐκκρίνει τὸ παγκρεατικὸν ὑγρόν· οἱ ἀδένες τοῦ στομάχου ἐκκρίνουσι τὸν γαστρικὸν χυμόν· οἱ ἀδένες τῶν ἐντέρων ἐκκρίνουσι τὸν ἐντερικὸν χυμόν· οἱ μαστοὶ τὸ γάλα· κτλ. Ὑπάρχουσι καὶ ὄργανα τῶν ὁποίων τὰ ἐκκρίματα εἶνε οὐσίαι ἄχρηστοι καὶ περιτταί, ἀποβάλλονται δὲ ἐκτὸς τοῦ σώματος ὑπὸ μορφὴν ὑγρῶν ἢ ἀερίων καὶ καλοῦνται εἰδικώτερον **ἀποκρίματα**, excrétions, π. χ. τοιαῦτα εἰσὶν ἡ ἔκκρισις τοῦ οὔρους, excrétion de l'urine, ἐκκρινόμενα ὑπὸ τῶν νεφρῶν· ἡ κόπρος, excrétion (des matières) fécales; ἔκκρισις τοῦ σιάλου, excrétion de la salive; [βοτ.] ἔκκρισις, sécrétion, n. f. τὰ φυτὰ εἶνε ἐφωδιασμένα μὲ ὄργανα τινὰ ὀνομαζόμενα ἀδένας χρήσιμα εἰς τὸ νὰ παράγωσι διαφόρους οὐσίας ἰδιαζούσας εἰς τὸ φυτικὸν βασίλειον καὶ νὰ ἀπομονώσωσιν ἄλλας εἰσαχθείσας διὰ τῶν ῥιζῶν.

ἐκκριτήριος, α, ον· βλ. ἐκκριτικός.

ἐκκριτικός, ή, όν· [φυσιολ.] ἀποκριματικός, excrétoire, adj. συνών. τοῦ excréteur, trice, adj. χρησιμεύων εἰς τὰς ἀποκρίσεις qui sert aux excrétions; || ὄργανα ἐκκριματικὰ (ἀποκριματικά), organes excréteurs; || ἀποκριματικὸς ἀγωγός, conduit excréteur; βλ. καὶ ἔκκρισις. § ἐκκριτικός, ή, όν· sécréteur, teuse ou trice, adj. [φυσιολ.] ὁ ἐνεργῶν τὴν ἔκκρισιν, qui opère la sécrétion, ὁ χρησιμεύων εἰς τὴν ἔκκρισιν, qui sert à la sécrétion, ὁ εὐκολύνων τὰς ἐκκρίσεις, qui facilite les sécrétions. § —, ἐκκριτήριος, sécrétoire, adj. τῆς ἐκκρίσεως, σχετικὸς πρὸς τὴν ἔκκρισιν, relatif à la sécrétion; [ἀνατ.] νεῦρα ἐκκριτήρια, nerfs sécrétoires.

ἐκκρότησις, εως, ἡ· décrépitation, n. f. τριγμὸς ἀκουόμενος ὁπόταν ἅλατα τινὰ ῥίπτωνται ἐπὶ πεπυρακτωμένων ἀνθράκων, καθὼς καὶ ἡ ἐργασία τῆς ἐκκροτήσεως τῶν ἁλάτων.

ἐκκροτικός, ή, όν· décrépitant, ante, adj. τριχτικός, ὁ ἐκκροτῶν, τρίζων, qui décrépite: le sel de cuisine est le plus décrépitant de tous les sels connus.

ἐκκροτῶ (έω), μέλ. ήσω décrépiter; κρότον ἐκβάλλω, [κυρίως καὶ μεταφ.] τρίζω, ὅπως τὸ ἐπὶ τοῦ πυρὸς ῥιπτόμενον ἅλας.

ἔκκρουσις, εως, ἡ· τὸ ἐκβάλλειν διὰ κρούσεως, ἐξωθεῖν, action de chasser (repousser); βλ. καὶ ἐξωστήρ, repoussoir.

ἐκκρουστήρ, ῆρος, ὁ· [μηχ.] échappement, n. m. εἷς τῶν μηχανισμῶν τοῦ ὡρολογίου χρησιμεύων διὰ νὰ κανονίζῃ τὴν κίνησιν τοῦ ἐκκρεμοῦς· || ἐκκρουστὴρ βλ. ἐξωστήρ, repoussoir, n. m. (βλ. καὶ ἐγκρουστήρ, chasse) || — 1ης περιαγωγῆς (τῆς μυδραλιοβόλου), repoussoir de 1ère passe.

ἐκκρούω, μέλ. ούσω, κτυπῶν ἐκβάλλω, ἐξωθῶ, chasser, repousser (en frappant; en secouant).

ἐκκύβευσις, εως, ἡ· tirage n. m. (d'une loterie), τὸ λαμβάνειν λαχνὸν ἐκ κληρωτίδος (διὰ λαχεῖον).

ἐκκυβεύω, μέλ. εύσω· tirer (une loterie); τραβῶ κλῆρον, tirer au sort, λαμβάνω λαχνὸν ἐκ κληρωτίδος (διὰ λαχεῖον).

ἐκκυλίω, μέλ. κυλίσω, πρὸς τὰ ἔξω κυλίω, faire rouler dehors; κατρακυλῶ, rouler de haut en bas; tomber; καταπίπτω, καταρρίπτω, précipiter. § [ἱππευτ.] ἐκκυλίειν (τὸν ἱππέα) ἀπὸ τῆς σέλλης, se dérober ou désarçonner, ἀποβάλλειν ἀπὸ τῆς σέλλης· τὴν τάσιν ἣν δεικνύει ὁ ἵππος ὅπως ῥίψῃ τὸν ἱππέα του· || αὐτὸς ὁ ἵππος προσπαθεῖ νὰ ἐκκυλίσῃ τὸν ἱππέα του, ce cheval cherche à se dérober.

ἐκκωφαίνω, μέλ. θὰ ἐκκωφάνω, ἤτοι ἐκκωφάω-ῶ ἢ ἐκκωφόω-ῶ· βλ. ἐκκωφῶ, abasourdir (προφ. zour).

ἐκκώφανσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκωφαίνειν, abasourdissement, n. m. κοινῶς τὸ παραζάλισμα· βλ. ἐκκωφαίνω, ἐκκωφαντικός.

ἐκκωφαντικός, ή, όν· abasourdissant, ante (προφ. zour); ὁ ἐκκωφαίνων, παραζαλίζων, qui est propre à abasourdir, à étour-

dir ; || θόρυβος ἐκκωφαντικός, un bruit abasourdissant.

ἐκκωφῶ (άω καὶ όω), μέλ. ήσω καὶ ώσω· κάμνω κωφόν, κωφαίνω, κοινῶς ξεκουφαίνω καὶ ξεκωφαίνω, rendre sourd, assourdir καὶ abasourdir, (προφ. zour) παραζαλίζω τινὰ ἀπὸ ταῖς φωναῖς, étourdir.

ἐκλαΐκευσις, εως, ἡ· sécularisation, n. f. action de séculariser, ἡ ἀποκατάστασις μοναχοῦ τινὸς ἢ ἱερωμένου ἐν γένει εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν. § **ἐκλαΐκευσις**, popularisation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλαϊκεύειν, action de populariser ; || ἡ ἐκλαΐκευσις τῆς τέχνης, la popularisation de l'art.

ἐκλαϊκεύω, μέλ. εύσω, séculariser, ἀποδίδω εἰς τὸν αἰῶνα, rendre au siècle ; ἐπαναφέρω εἰς τὸν λαϊκὸν βίον, ἄτομα ἢ πράγματα ἀνήκοντα εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, rendre à la vie laïque les personnes ou les choses qui appartenaient à la vie ecclésiastique ; || séculariser les moines. § ἐκλαϊκεύομαι, se séculariser, ζῶ ὡς λαϊκός· βλ. λέξιν. § **ἐκλαϊκεύω**, populariser, καθιστῶ δημῶδες, προσιτὸν τῷ λαῷ, rendre populaire, vulgariser ; || χάρις εἰς τὸν τύπον δύνανται νὰ ἐκλαϊκεύσωσι τὰς ἐπιστήμας, grâce à la presse, on peut populariser les sciences. § —, καθιστῶ δημοφιλὲς παρὰ τῷ λαῷ, mettre en faveur auprès du peuple.

ἐκλαμβάνω, μέλ. λήψω· λαμβάνω, παίρνω, prendre ; ἐννοῶ, entendre ; ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω, interpréter ; || — τι κατὰ γράμμα, prendre q. c. au pied de la lettre ; || — ἐπὶ κακοῦ, prendre en mauvaise part ; || τὸν ἐξέλαβον ἀντὶ ἄλλου, je l'ai pris pour un autre ; || ἐξέλαβεν ἀλλ' ἀντ' ἄλλων, il a pris les choses de travers ; || ἐξελάβετε κακῶς τοὺς λόγους μου, vous avez mal interprété mes paroles ; || || ἡ λέξις αὐτὴ ἐκλαμβάνεται διττῶς, ce mot a deux acceptions (ἔχει δύο ἐκδοχάς)· || δὲν θέλω νὰ ἐκληφθῶ ὡς ἀμελής, je ne voudrais pas être soupçonné (accusé de négligence).

ἔκλαμπρος, ος, ον (ότερος, ότατος), ὁ πολὺ λαμπρός, resplendissant, e ; ὁ ἔξοχος, illustre. § [ὑπερθ. ὡς τίτλος] ἐκλαμπρότατος, illustrissime ; || [ἐν προσφωνήσει] Ἐκλαμπρότατε ! Monseigneur ! § **ἔκλαμπρος**, brillant, n. m. Καλεῖται ὁ Ἀδάμας ὅστις ἔχει 20-24 ἐπιπέδους ἐπιφανείας ἀποτελούσας τὴν τράπεζαν, τὸ ἄνω μέρος, τὸν γύρον, τὸ κάτω μέρος καὶ τὴν βάσιν (βλ. **ἀδάμας**). Δ. Κ.

ἐκλαμπρότης, ητος, ἡ· ἡ λαμπρότης, splendeur, n. f. τὸ ἔξοχον, ἡ ὑπεροχή, illustre, n. § [ὡς τίτλος] ἡ ἐκλαμπρότης σας, Votre Grâce ; Votre Seigneurie.

ἐκλάμπω, μέλ. λάμψω, ἀναλάμπω, ἀκτινοβολῶ, resplendir ; λάμπω, στίλβω, briller; reluire ; κάμνω νὰ λάμψῃ, éclater. § ἐκλάμπω, chatoyer (ῥίζα, chat, ἕνεκα τῆς ἐκλάμψεως τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ εἰρημένου ζῴου (γάτας) (μεταβάλλει τὸ y εἰς i πρὸ e ἀφώνου, je chatoie ; λαμβάνει y καὶ i εἰς τὰ δύο πρῶτα πρόσωπα τοῦ πληθ. τοῦ παρατατ. τῆς ὁριστ. καὶ τοῦ ἐνεστ. τῆς ὑποτακτ. nous chatoyions, que vous chatoyiez), ἀκτινοβολῶ διάφορα χρώματα ἢ ἐκπέμπω μεταβλητὰς ἀνακλάσεις φωτὸς ἢ χρωμάτων, lancer des reflets changeants de lumière ou de couleur ; || ὑφάσματα ἐκλάμποντα καθὼς τὰ μέταλλα, étoffes qui chatoient comme des métaux.

ἐκλάμπων, ουσα, ον· μετοχ. τοῦ ἐκλάμπω, resplendissant, ante ; brillant ; reluisant ; éclatant. § —, chatoyant, ante, adj. ὁ ἐκπέμπων ποικίλας χροιάς, qui a des reflets lumineux ou diversement colorés ; || ὕφασμα ἐκλάμπων, étoffe chatoyante ; βλ. ἐκλάμπω.

ἐκλάπην, παθ. ἀόρ. β' τοῦ κλέπτω.

ἐκλαμψία, ας, ἡ· éclampsie, n. f. affection caractérisée par des spasmes, πάθησις σπασμωδική, ἐμφανιζομένη κατὰ τὴν μικρὰν παιδικὴν ἡλικίαν (ἐκλαμψία τῶν νεογνῶν) καὶ κατὰ τὴν λοχείαν. Ἐπιλόχιος ἐκλαμψία καλοῦνται οἱ σπασμοὶ οἱ προσβάλλοντες τὰς γυναῖκας κατὰ τὴν κύησιν, τὸν τοκετὸν καὶ τὴν λοχείαν· || [κτηνιατρ.] ἀσθένεια τῶν νεύρων χαρακτηριζομένη διὰ σπασμωδικῶν παροξυσμῶν καὶ διὰ παρατεταμένης ἐντελοῦς ἀναισθησίας· προσβάλλει κυρίως τοὺς κύνας ὀλίγας ἡμέρας πρὸ ἢ μετὰ τὸν τοκετόν

ἐκλατομέω-ῶ, μέλ. ήσω, λίθους κόπτων ἐξορύττω, creuser dans le roc ; tirer de la carrière (ἐκ τοῦ λατομείου).

ἔκλαμψις, εως, ἡ· ἡ ἀναλαμπή, ἀκτινοβολία, resplendissement, n. m. λάμψις, éclat, n. m. § **ἔκλαμψις**, ἀκτινοβόλημα, chatoyement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλάμπειν, action de chatoyer ; βλ. **ἐκλάμπω**.

ἐκλαμπτικός, ή, όν· éclamptique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐκλαμψίαν, qui a rapport à l'éclampsie ; || σπασμοὶ ἐκλαμπτικοί, spasmes éclamptiques. § —, ὁ προσβληθεὶς ὑπὸ ἐκλαμψίας, qui est atteint d'éclampsie ; || γυνὴ ἐκλαμπτική, femme éclamptique.

ἐκλεαίνω καὶ ἐκλειαίνω, μέλ. ανῶ, θὰ ἐκλειάνω· κάμνω λεῖον, ἐξομαλύνω, lisser ; polir. § ἐκλειαίνω ὁδὸν=ἰσοπεδόνω, régaler ; aplanir.

ἐκλέγω, μέλ. λέξω, ἀόρ. ἐξέλεξα· λαμβάνω τι κατὰ προτίμησιν, διαλέγω, choisir ; ἐκλέγω, αἱροῦμαι, opter ; διαλέγω, trier ; || || ἐκλέγω τὸ καλλίτερον (ἐπὶ ποιότητος), choisir ce qu'il y a de mieux ; || πρέπει νὰ ἐκλέξητε μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν θέσεων, il faut opter entre ces deux places. § δι' ἐκλογῆς λαμβάνω, élire ; ὀνομάζω, nommer ; || ἐξελέγη βουλευτής, il fut élu député ; || τὸν ἐξέλεξαν πρόεδρον, on l'a nommé président.

ἐκλείανσις, εως, ἡ· ἡ ἐξομάλυνσις, lissage, n. m. polissage, n. m. ἰσοπέδωσις, régalement, n. m. ὁμάλυνσις.

ἔκλειγμα, ατος, τό, καὶ ἐκλεικτόν· ἰατρικόν τι, ὅπερ γλείφων τις ἀφίνει νὰ διαλυθῇ εἰς τὸ στόμα, ἤτοι πολτώδης φαρμακευτικὴ σκευασία, κοινῶς τὸ **μαντζοῦνι**, électuaire, n. m. ou looch, n. m. [ἐκαλεῖτο ἄλλοτε éclegme, n. m. ἐκ τοῦ ἐκλείχω, lécher] ; || **ἔκλειγμα**

ἐκκοπρωτικὸν [φαρμ.], καθάρσιον ἤπιον, ἐπιτήδειον διὰ γυναῖκας ὑστερικὰς καὶ παιδία,' κατὰ κοχλιάρια τοῦ γλυκοῦ λαμβανόμενον· || ἔκλειγμα ὑπακτικὸν [φαρμ.], εὐάρεστον ὑπακτικὸν κατὰ κοχλιάρια λαμβανόμενον δὶς τῆς ἡμέρας ὑπὸ δυσκοιλίων γυναικῶν, ὑστερικῶν, νευρικῶν καὶ λεχωΐδων.

ἐκλειοτριβέω-ῶ, καὶ

ἐκλειόω-ῶ, μέλ. ώσω· κατατρίβω, broyer, réduire en poudre.

ἐκλειπτική, ῆς, ἡ· écliptique, n. f. [ἀστρ.] ὀνομάζεται ὁ μέγας κύκλος τῆς οὐρανίας σφαίρας, τὸν ὁποῖον διατρέχει τὸ κέντρον τοῦ ἡλίου κατὰ τὴν φαινομένην ἐτησίαν αὐτοῦ κίνησιν περὶ τὴν γῆν. Πράγματι ἡ ἐκλειπτικὴ εἶνε ὁ κύκλος καθ' ὃν τέμνει τὴν οὐρανίαν σφαῖραν τὸ ἐπίπεδον τῆς περὶ τὸν ἥλιον τροχιᾶς τῆς γῆς. Ἡ ἐκλειπτικὴ τέμνει τὸν οὐράνιον ἰσημερινόν, ὄντα ἐπίσης μέγιστον κύκλον, εἰς δύο ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα σημεῖα, τὰ **ἰσημερινά**, τὰ ὁποῖα διακρίνονται εἰς τὸ ἐαρινόν, δι' οὗ διερχόμενος ὁ ἥλιος μεταβαίνει ἀπὸ τοῦ νοτίου εἰς τὸ βόρειον ἡμισφαίριον τῆς οὐρανίας σφαίρας, καὶ εἰς τὸ φθινοπωρινόν, δι' οὗ ἀντιστρόφως μεταβαίνει ἀπὸ τοῦ βορείου εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον (βόρειον καὶ νότιον σχετικῶς πρὸς τὸν οὐράνιον ἰσημερινόν).

ἐκλειπτικός, ή, όν· ἀνήκων εἰς τὴν ἔκλειψιν, écliptique ; d'éclipse. § —, écliptique, ὁ σχετικὸς ἢ ἀφορῶν τὴν ἐκλειπτικήν.

ἐκλείπω, μέλ. είψω· ἀφίνω, ἐγκαταλείπω ἀναχωρῶν, quitter, laisser, abandonner ; ἔχω ἔλλειψιν τινός, manquer de = στεροῦμαι τινός, être dépourvu, avoir faute de ; ἐξαντλέω-ῶ, épuiser; ἐξαντλοῦμαι, s'épuiser; παύω, **τελειόνω**, finir, cesser ; ἐκλείπω, χάνομαι, disparaître ; λιποθυμῶ, χάνομαι, s'évanouir, défaillir ; ἐκλείπω περὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, πάσχω ἔκλειψιν, s'éclipser : σκοτίζομαι, γίνομαι ἀφανής, ἐκλείπω, παρέρχομαι, passer; ἐκλείπω, passer = ἀποθνήσκω, mourir ; π. χ. ἐξέλιπε τῆς ζωῆς = ἀπέθανε, il vient de passer (de mourir); || ὁ ἄρτος ἤρχισε νὰ ἐκλείπῃ, le pain commençait à manquer; || ἡ πρώτη ἔκδοσις ἐξέλιπε, la première édition est épuisée ; || τὸ γόητρον ἐξέλιπε, le charme s'est évanoui ; || ὁ κίνδυνος ἐξέλιπε, le danger a disparu ; || αἱ δυνάμεις του ἀρχίζουν νὰ ἐκλίπωσι, ses forces commencent à défaillir ; || ἐξέλιπεν ἡ δόξα του, sa gloire s'est éclipsée ; || ὁ ἐρεθισμὸς ἐκλείπει βαθμηδόν, l'irritation s'en va peu à peu.

ἔκλειψις, εως, ἡ· τὸ ἐγκαταλείπειν, ἡ ἐγκατάλειψις, abandon, n. m. ἡ ἀπουσία, absence, n. f. ἡ ἐξαφάνισις (λιμνῶν, ποταμῶν, κλπ.), disparition, n. f. § [ἀστρ.] éclipse, n. f. ὀνομάζεται τὸ φαινόμενον καθ' ὃ ἐκλείπει προσκαίρως τὸ ὅλον ἢ μέρος τοῦ φωτὸς οὐρανίου τινὸς σώματος, ἡ ἐξαφάνισις αὐτοῦ. Συνήθως ἐννοοῦνται αἱ ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης. Ἔκλειψις σελήνης συμβαίνει ὅταν ἡ γῆ, ἥτις εἶνε σῶμα στρογγύλον, σκιερὸν καὶ φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἀφίνει ὄπισθεν αὐτῆς κῶνον τελείας σκιᾶς· ὅταν συνεπῶς ἡ σελήνη στρεφομένη περὶ τὴν γῆν συμπέσῃ νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ κώνου τῆς τελείας σκιᾶς δὲν δύναται πλέον νὰ δεχθῇ οὐδεμίαν ἡλιακὴν ἀκτῖνα συνεπῶς καθίσταται ἀόρατος εἰς τὴν γῆν. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ γῆ παρεντίθεται μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης καὶ ἡ σελήνη λέγομεν ὅτι εὑρίσκεται εἰς ἀντίθεσιν. Ἔκλειψις ἡλίου συμβαίνει ὁσάκις παρεντίθεται ἡ σελήνη μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μᾶς ἀποκρύψῃ ἢ ἐν μέρει ἢ τελείως τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ· || ἔκλειψις ὁλικὴ (μερική, δακτυλιοειδής), éclipse totale (partielle ; annulaire).

ἐκλεκτικός, ή, όν· ὁ ἐκλέγων, électif, ive ; qui fait choix de (παλαιόν). § ἐκλεκτικός, ὁ ἐκλέγων, qui choisit, éclectique, adj. (συνών. τοῦ éclecticien, enne, n. et adj.) ὁ παραδεχόμενος ἐκ πλειοτέρων γνωμῶν, ἐκ πλειοτέρων πραγμάτων, κτλ. ὅ,τι θεωρεῖ καλλίτερον· || — ἐν τῇ πολιτικῇ, ἐν τῇ φιλολογίᾳ, éclectique en politique, en littérature ; || σύστημα ἐκλεκτικόν, système éclectique, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ στοιχείων ληφθέντων ἐκ διαφόρων συστημάτων· || ἐκλεκτικὴ φιλοσοφία, philosophie éclectique ; ὁ σχετιζόμενος ἢ προερχόμενος ἐκ τῆς ἐκλεκτικότητος, qui a rapport, qui tient à l'éclectisme ; || ἐνεργῶ κατὰ τὴν ἐκλεκτικὴν μέθοδον, procéder suivant la méthode éclectique ; éclectiser. § ἐκλεκτικός, ὀπαδὸς τῆς ἐκλεκτικότητος, partisan de l'éclectisme. § οἱ **ἐκλεκτικοί**, les éclectiques; καλοῦνται οὕτως οἱ φιλόσοφοι οἱ μηδὲν ὡρισμένον φιλοσοφικὸν σύστημα ἀποδεχόμενοι, ἀλλ' ἐκλέγοντες ἐκ πάντων ὅ,τι φαίνεται αὐτοῖς ἀληθὲς καὶ ὀρθόν. Τοιαύτη τις φιλοσοφία ἐλέγχει πάντοτε ἐξάντλησιν τοῦ πρωτοτύπου φιλοσοφικοῦ πνεύματος καθ' ὃ καὶ ἐμφανίζεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ταυτοχρόνως μετὰ τοῦ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχοντος **σκεπτικισμοῦ** (scepticisme)· ὑπόκειται δὲ πάντοτε εἰς τὸν κίνδυνον νὰ θυσιάσῃ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀλληλουχίαν εἰς ὑποκειμενικὰς αὐτῆς προτιμήσεις, ἔτι δὲ καὶ νὰ συνδέσῃ εἰς ἓν ὅλον τὰ ὅλως πρὸς ἄλληλα ἀσύνδετα. § ἐκλεκτικός, ή, όν· ὁ ἐκλέγων, λεπτός, δύσκολος εἰς τὴν ἐκλογήν, délicat sur le choix ; difficile.

ἐκλεκτικότης, ητος, ἡ· éclectisme, n. m. συνών. τοῦ éclecticisme, n. m. [κυρίως εἰπεῖν σημαίνει choix, ἐκλογή] δόγμα, σύστημα τῶν ἐκλεκτικῶν, doctrine, système des éclectiques ; [κατ' ἐπέκτ.] διάθεσις τοῦ ἐκλεκτικοῦ πνεύματος, disposition d'esprit éclectique.

ἐκλεκτικῶς, [ἐπίρ.] éclectiquement, adv. κατὰ τρόπον ἐκλεκτικόν, d'une manière éclectique ; κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἐκλεκτικῶν, à la manière des éclectiques.

ἐκλεκτορία, ας, ἡ· éclectorat, n. m. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐκλέκτορος, dignité d'électeur, ἤτοι τὸ ἐκλεκτορικὸν δικαίωμα.

ἐκλεκτός, ή, όν· ὁ διαλεκτός, διαλεγμένος, ἐκλελεγμένος, choisi, e ; de choix ; ἐξαίρετος, exquis e ; || ἐκλεκτὸς [ἐπὶ ποιότητος], choisi,

e ; exquis, e ; d'élite ; élu (ἐκλέγω. élire)· ἐκλεκτὰ βιβλία, des livres choisis ; || οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ ἔθνους, les élus de la nation. § électif, ive = ὁ ἐκλεγόμενος· || ἐκλεκτοὶ δικασταὶ des juges électifs· || [στρατ.] ἐκλεκτὸς (ὑποδεκανεὺς ἱππικοῦ), cavalier de 1ère classe, ἢ sous-brigadier, καλούμενος οὕτω ἐν τῷ πυροβολικῷ ὁ **πυροτεχνίτης** (=ὑποδεκανεύς).

ἐκλεκτός, ή, όν· αἱρετός, électif, ive ; ὁ ἐκλεγόμενος, αἱρετὸς (ἐκλεκτὸς) πρόεδρος, président électif.

ἐκλέκτωρ, ορος, ὁ· électeur, n. m. ὁ ἐκλογεύς, ὁ ἐκλέγων τινά. § **ἐκλέκτορες**, électeurs, ἐκαλοῦντο ἐν Γερμανίᾳ ἐκεῖνοι οἱ ἡγεμόνες οἵτινες εἶχον ψῆφον εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ αὐτοκράτορος, ἀφ' ὅτου μετὰ τὴν ἀπόσβεσιν τῆς Καρολιγγείου (carlovegienne) δυναστείας τὸ ἀξίωμα τοῦ βασιλέως ἔπαυσε νὰ ἦνε κληρονομικόν. Τὸ δικαίωμα τοῦτο κατ' ἀρχὴν μὲν ἀνῆκεν εἰς ἅπαντας τοὺς ἐν Γερμανίᾳ ἡγεμόνας, ἀλλὰ οἱ ἰσχυρότεροι τούτων κατώρθωσαν νὰ καταστήσωσιν αὐτὸ προνόμιον ἑαυτῶν, ἐπικυρωθὲν ὕστερον διὰ τῆς λεγομένης χρυσῆς Βούλλας (1356). Κατ' ἀρχὰς ἦσαν 7, οἵτινες κατόπιν ηὐξήσαν εἰς ἐννέα, εἶχον δὲ μεγάλα προνόμια καὶ ἀπελάμβανον βασιλικῶν τιμῶν. Τὸ σύστημα κατηργήθη διὰ τοῦ Ναπολεοντείου Κράτους.

ἐκλεκτῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐκλεκτόν, d'une manière choisie.

ἐκλελεγμένος, η, ον (παρακ. μετοχ. τοῦ ἐκλέγω), choisi, e.

ἐκλελυμένος, η, ον (ἐκλύω)· ὁ ἀφεθείς, ὁ χαλαρός, ὁ ἐξασθενισθείς, relâché, ée ; mou, molle. § ὁ διεφθαρμένος, ἐκδεδιαιτημένος, dissolu, e ; || — βίος, vie dissolue ; vie de débauche.

ἐκλελυμένως, [ἐπίρ.] ὅλως διόλου χαλαρῶς, mollement. § — ἐν γένει σημαίνει **ἀκολάστως, διεφθαρμένως.**

ἔκλεξις, εως, ἡ· τὸ διάλεγμα, ἡ ἐκλογή, choix, n. m.

ἐκλέξιμος, ος, ον· ὁ ἐκλεγόμενος, ὁ δυνάμενος νὰ ἐκλεχθῇ, qui peut être élu, éligible, adj. ὁ εὑρισκόμενος ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὡρισμένων συνθηκῶν ἵνα δύνηται νὰ ἐκλεχθῇ. § [οὐσ.] éligible, n. ἄτομον ἐκλέξιμον, personne éligible ; || οἱ ἐκλέξιμοι εἰσὶν ἀναγκαίως ἐκλογεῖς, les éligibles sont nécessairement électeurs. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἐκλέξιμον = **ἐκλεξιμότης**, éligibilité, n. f. électivité, n. f.

ἐκλεξιμότης, ητος, ἡ· éligibilité, n.f. νόμιμος ἱκανότης πρὸς τὸ ἐκλέγεσθαι, aptitude légale à être élu ; || ἀμφισβητῶ τὴν ἐκλεξιμότητα ὑποψηφίου, contester l'éligibilité d'un candidat. § —, électivité, n. f. [πολιτ.] ἰδιότης τοῦ ἐκλεξίμου, τοῦ ὑποβαλλομένου εἰς τὴν ἐκλογήν, qualité de ce qui est électif, soumis à l'élection ; || ἡ ἐκλεξιμότης βασιλέως, προέδρου, βουλῆς, δικάστου, l'électivité d'un roi, d'un président, d'une chambre, d'un magistrat.

ἐκλεπίζω, μέλ. ίσω, ἐκλέπω, κοινῶς ξελεπιάζω, ἀφαιρῶ τὰ λέπια, écailler. § ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν, κοινῶς ξεφλουδίζω, παστρεύω, écorcer ; peler ; ξεφλουδίζω, παστρεύω, écaler, ἀφαιρῶ τὸ λέπυρον (κέλυφος, π.χ. τὸ τσώφλιον, écale) τοῦ καρύου. § ἐπὶ πτηνῶν ξεκλωσσῶ αὐγά, ἐκκολάπτω, faire éclore [des œufs].

ἐκλέπισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλεπίζειν, action d'écailler, écaillement, n. m. κοινῶς **ξελέπισμα**· ἐπίσης τὸ ξεφλούδισμα, écorcement, n. m. § — τῶν ᾠῶν, βλ. **νεοσσεία.** § τὸ **ξεφλούδισμα**, action d'écorcer, écorcement, n. m. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ φλοιοῦ, action de peler. § τὸ **ξεκλώσσημα** τῶν αὐγῶν, action de faire éclore ; éclosion, n. f.

ἔκλεπτος, ος, ον· πολὺ λεπτός, très-mince.

ἐκλεπτύνω, μέλ. υνῶ, θὰ ἐκλεπτύνω, κάμνω πολὺ λεπτόν, amincir ; amaigrir ; démaigrir, ἤτοι τὸ καθιστᾶν ὀξυτέραν τὴν γωνίαν τεμαχίου ξύλου ἢ σιδήρου· ἀφαιρεῖν μέρος ἐκ τεμαχίου λίθου, κτλ. dégrossir (des pierres, le bois, le métal), ἐκπελεκῶ, ἐκλεπτύνω. λεπτύνω, ἢ καὶ προλεπτύνω (παθ. παρακ. προλελέπτυσμαι), τοῦτ' ἔστι λεπτύνω κατ' ἀρχὰς μέταλλον, λίθον, ξύλον, κτλ. ἵνα ἔπειτα δώσω αὐτῷ τὸ ἀπαιτούμενον σχῆμα· συνώνυμον τοῦ dégrossir εἶνε τὸ ῥημ. ébaucher (προσχεδιάζω)· || —, λεπτύνω, affaiblir, ἤτοι ἐλαττόνω τὸ πάχος ἀντικειμένου τινός, ὡς τοίχου, ξύλου, κτλ.

ἐκλέπτυνσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλεπτύνειν, action de dégrossir (d'ébaucher), dégrossissage, n. m. ἢ ébauchage, n. m. βλ. **ἐκλεπτύνω**· || démaigrissement, n. m. βλ. **ἐκλεπτύνω**· || amincissement, n. m. amaigrissement, n. m. || évasement, n. m. (εὐρυστομία) χαλεῖται ἡ ἐκλέπτυνσις (amincissement) τῶν χειλέων πυροβόλου, προελθοῦσα ἐκ τῆς μεγάλης χρήσεως.

ἐκλέπω, βλ. **ἐκλεπίζω.**

ἐκλευκαίνω, μέλ. ανῶ, χάμνω ὅλως λευκόν, blanchir, rendre blanc ; καὶ μεταφ. καθιστῶ καθαρόν τι, rendre clair.

ἔκλευκος, ος, ον· κάτασπρος, ὅλως λευκός, πολὺ λευκός, très blanc ; d'une blancheur éclatante.

ἐκλικμάω-ῶ, μέλ. ήσω· **λιχνίζω**, ἀναλικμάω, vanner ; (βλ. λέξιν).

ἔκλινα, ἀόρ. τοῦ κλίνω.

ἐκλιπαίνω, μέλ. ανῶ, παχύνω, engraisser ; ἐπαλείφω διὰ λίπους, graisser.

ἐκλιπαρέω-ῶ, μέλ. ήσω· παρακαλῶ, διὰ παρακλήσεων παρακινῶ καὶ ἀπολαμβάνω τί, ἱκετεύω, supplier ; obtenir par des prières. § —, obséder (μεταβάλλει τὸ é εἰς è πρὸ συλλαβῆς ἀφώνου, j'obsède) ; στενοχωρῶ τινὰ δι' ἐνοχλητικῶν παρακλήσεων, καθίσταμαι φορτικός, ἐπιμόνως (ἐνδελεχῶς) παρακαλῶ.

ἐκλιπάρησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ παρακαλεῖν, ἱκετεύειν, action de supplier, ἱκεσία, supplication, n. f.

ἐκλογεύς, έως, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἔχων δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν, électeur, trice.

ἐκλογή, ῆς, ἡ· (ἐκλέγω) ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλέγειν, action de choisir, choix, n. m. ἡ προτίμησις (préférence) ἑνὸς ἀντικειμένου ἢ προσώπου ἀπὸ ἕτερον· action d'opter, option, n. f. ἤτοι ἡ αἵρεσις· action de trier, triage, n. m. τὸ διάλεγμα· || κατ' ἐκλογήν, au choix; || ἔχομεν τὴν ἐκλογὴν μεταξὺ τῶν δύο, nous avons l'option entre les deux. § action de nommer=nomination, n. f. § action d'élire, élection, n. f. χαλεῖται οὕτως εἰς τὸ διοικητικὸν δίκαιον τὸ εἶδος καὶ ὁ τρόπος δι' οὗ ὡρισμένα πρόσωπα χαλοῦνται εἰς ἀντιπροσωπείαν τοῦ λαοῦ ἢ τῶν ὀργανικῶν αὐτοῦ μονάδων (δήμων, ἐπαρχιῶν, νομῶν, κτλ. || ἐπαναληπτικὴ ἐκλογή, ballottage, n. m. || νόμος περὶ ἐκλογῶν, loi électorale=ἐκλογικὸς νόμος. § [τακτ.] ἐκλογὴ τοῦ σημείου τῆς προσβολῆς, choix du point d'attaque; κατὰ τὴν τακτικὴν πολιορκίαν ἐνεργοῦσι μεθοδικῶς δι' ἔργων μόνον καθ' ὡρισμένου σημείου, ὅπερ παρουσιάζει τὰς ὀλιγωτέρας δυσχερείας. Αἱ ληφθεῖσαι πληροφορίαι καὶ αἱ ἐκτελεσθεῖσαι μελέται ἐν εἰρήνῃ δέον νὰ ἐπιτρέπωσι κατὰ προσέγγισιν τὸν προσδιορισμὸν τοῦ σημείου τῆς προσβολῆς, ὅπερ ὁρίζεται ὁριστικῶς κατόπιν κατοπτεύσεων ἐκτελεσθεισῶν κατὰ τὴν περίοδον τῆς **περισχέσεως**· βλ· **προσβολὴ τοῦ φρουρίου.** § ἐκλογὴ θέσεων (πρὸς τοποθέτησιν πυροβολικοῦ, κτλ.) choix des positions.

ἐκλογικός, ή, όν· électoral, ale, aux, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἐκλογεῖς, qui appartient aux électeurs; ὁ ἀφορῶν τὰς ἐκλογάς, qui concerne les élections; || — νόμος, loi électorale; || — σύλλογος, collège électoral; || ἐκλογικὸν τίμημα, cens électoral; || ἐκλογικὸν **δικαίωμα**, droit électoral, ὅπερ λέγεται καὶ électorat, n. m. τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλογέως, droit d'électeur; ἡ ἐξάσκησις (χρῆσις) τοῦ δικαιώματος τούτου, usage de ce droit; || πᾶς ἐνήλικος Ἕλλην, κατ' ἀρχήν, ἀπολαμβάνει τοῦ ἐκλογικοῦ δικαιώματος, tout Grec majeur, en principe, jouit de l'électorat; || οἱ ἐκλογικοὶ κατάλογοι, les listes des électeurs.

ἐκλόγιμος, ος, ον· ὁ ἐκλέξιμος.

ἔκλυσις, εως, ἡ· (ἐκ τοῦ λύω), λύσις, λύτρωσις, (ἀπ)ελευθέρωσις ἀπό τινος, délivrance, n. f. dégagement, n. m. ἡ ἐξασθένησις, ἀδυναμία, affaiblissement, n. m. ἡ παράλυσις, χαλάρωσις, relâchement, n. m. || — ἠθῶν, ἠθικὴ ἔκλυσις, dissolution des mœurs; démoralisation, n. f. || παντελὴς ἔκλυσις τῶν σωματικῶν δυνάμεων, prostration complète, ἤτοι δυνάμεων κατάπτωσις, ἄκρα ἀδυναμία. § [χημ.] ἔκλυσις ἀερίων, dégagement des gaz; χαλεῖται ὁ ἀποχωρισμὸς τῶν ἀερίων ἐξ οὐσιῶν (ρευστῶν ἢ στερεῶν) μεθ' ὧν εἶνε συνδεδεμένα ἢ εἰς ἃς εἶνε διαλελυμένα, διὰ θερμότητος, ἠλεκτρισμοῦ ἢ χημικῆς ἐνεργείας. § [ναυτ.] démarrage, n. m. (ἀντίθ. τοῦ **στερέωσις**, amarrage), λύσις, ἀποστερέωσις σκεύους, κόμβου, πυροβόλου, κτλ. (βλ. ἐκλύω).

ἔκλυσον! [ναυτ.] déverguez! ἐκτελεστικὸν κέλευσμα τῆς ἐκλύσεως τῶν ἱστίων.

ἐκλύω, μέλ. ύσω· λύω, délier; ἀπολύω, λυτρόνω, ἐλευθερόνω, délivrer; ἀποχωρίζω, ἀπελευθερῶ, dégager; χαλαρόνω, χάμνω νὰ χαλαρωθῇ, relâcher; ἐξασθενίζω, affaiblir; χαλαρόω, διαφθείρω, débaucher; βλ. καὶ **ἐκλελυμένος.** § [χημ.] ἐκλύω ἀέριον, dégager, ἐκβάλλω, ἐξάγω ἀπό τινα οὐσίαν τὸ ἀέριον. § [ναυτ.] ἐκλύω (σχοινίον ἢ κόμβον), ἀποστερεῶ (πυροβόλον, κτλ.) démarrer; || ἐκλύω ἱστίον ἐκ τῆς κεραίας, déverguer; || εἰς ἔκλυσιν ἱστίων! à déverguer les voiles! προειδοποιητικὸν κέλευσμα διὰ τὴν ἔκλυσιν τῶν ἱστίων· (βλ. καὶ ἐκτελεστικόν, ἔκλυσον.

ἐκλωματίζω, μέλ. ίσω· [ναυτ.] déralinguer, κοινῶς ξεγραντολογῶ (ἀντίθ. τῷ λωματίζω). Ἀφαιρῶ τὸ λῶμα (ralingue) ἱστίου. Ἱστίον τι ἐκλωματίζεται εἴτε ὑπὸ τοῦ ἱστιοποιοῦ ἐκραπτομένου τοῦ λώματος πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ ἱστίου, εἴτε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σχίζοντος τὴν ὀθόνην καὶ ἀποχωρίζοντος αὐτὴν τοῦ λώματος.

ἐκλωμάτισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλωματίζειν, déralingage, n. m. κοινῶς τὸ ξεγραντολόγημα.

ἐκμαγεῖον, ου, τό· ἡ μαλακὴ ὕλη ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀποτυποῦταί τι, corps (matière) mou qui reçoit l'empreinte; π. χ. κηρός, γύψος, κτλ. συνεπῶς καὶ αὐτὸ τὸ ἀποτύπωμα, τὸ ἀφομοίωμα, empreinte (f.) moulée en plâtre, (etc). ὅθεν ἁπλῶς plâtre, n. m. (ὅταν ἦνε ἐκ γύψου) καὶ γενικῶς moulage, n.m. ἤτοι ἡ χύσις εἰς τύπον καὶ αὐτὸ τὸ ἀποτύπωμα· ἐκμαγεῖον ἐξ ἐκμαγείου surmoulage, n. m. Καλοῦνται ὅθεν ἐκμαγεῖα, empreintes, plâtres ou moulages, καθόλου μὲν τὰ ὁμοιώματα οἱωνδήποτε ἀντικειμένων, ὅσα παρασκευάζονται διὰ τύπου ληφθέντος ἐκ τοῦ πρωτοτύπου καὶ ἑπομένως ἐξ ὕλης κατ' ἀρχὰς μὲν ρευστῆς, εἶτα δὲ ξηραινομένης, εἰδικώτερον δὲ τὰ τοιαῦτα ὁμοιώματα ἀγαλμάτων, δακτυλιολίθων, κοσμημάτων καὶ ἄλλων ἔργων γλυπτικῆς. Παρασκευάζονται δὲ ταῦτα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ γύψου (γυψοπλαστική), ἀλλὰ καί, ἐὰν μάλιστα μικρὸν ἔχωσιν ὄγκον, ἐκ κόμμεως γουταπέρκας, συμπεπιεσμένου χάρτου, θείου, κτλ. Καὶ ὁ τύπος συνήθως ἐκ τῶν αὐτῶν ὑλῶν κατασκευάζεται, ἐντὸς τῶν ὁποίων, ἐνῷ εἶνε εἰσέτι ρευσταὶ βυθίζεται τὸ πρωτότυπον· οὕτως ὅταν τὸ ρευστὸν στερεοποιηθῇ, ἀποσύροντες τὸ ξένον σῶμα ἔχομεν ἀκριβῆ αὐτοῦ τύπον φέροντα ἀντιστρόφως ἀκριβῶς ἀποτετυπωμένας πάσας αὐτοῦ τὰς εἰσοχὰς καὶ ἐξοχάς, ἐξ οὗ λαμβάνομεν εἶτα ὁσαδήποτε ὁμοιώματα τοῦ ἀντικειμένου. Πολλάκις ὁ τύπος οὗτος διὰ τὸ μέγεθος ἀποτελεῖται ἐκ πολλῶν τεμαχίων. § ἐκμαγεῖον, maquette, n. f. λέγεται τὸ πρῶτον μικρὸν σχέδιον ἀναγλύφου.

ἐκμαγειόω-ῶ, μέλ. ώσω, κατασκευάζω ἐκμαγεῖον, ἀποτύπωμα, ἀποτυπῶ, empreindre; τυπῶ, mouler.

ἐκμάθησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκμαν-

θάνειν, action d'apprendre à fond ; acquisition [d'une science, etc.], ἤτοι τὸ νὰ γείνῃ τις κάτοχος ἐπιστήμης, τέχνης, κτλ.

ἐκμαίνω, μέλ. μανῶ· εἰς μανίαν, ὀργὴν ἐμβάλλω, rendre furieux ; [παθητ.] ἐκμαίνομαι, εἰς σφοδρὸν πάθος, εἰς μανίαν περιπίπτω, πρὸ πάντων σφοδρῶς ἀγαπῶ, aimer avec passion ; ἐρωτεύομαι, se passionner. § ἐκμαίνομαι κατά τινος=γίνομαι μανιακὸς κατά τινος, devenir furieux ; entrer (se mettre) en fureur ; παραφέρομαι, s'emporter.

ἐκμάλαξις, εως, ἡ· ἡ μαλάκωσις, ἡ μάλαξις, amollissement, n. m.

ἐκμαλάσσω (άττω), μέλ. άξω· μαλακόνω τὰ σώματα διὰ μαλάξεως, amollir.

ἐκμανής, ής, ές· ὁ πολὺ μαινόμενος, ὁ λυσσῶν, ὁ ἔξω φρενῶν, ὁ μὴ ἔχων σώας τὰς φρένας του, furieux, euse ; effréné, ée ; ὁ παραφερόμενος, emporté, ée.

ἐκμανθάνω, μέλ. μαθήσομαι· βασίμως, ἀκριβῶς μανθάνω τι, π. χ. τέχνην ἀπό τινος, ἐπιστήμην, κτλ., apprendre (ou connaître) à fond.

ἐκμανῶς, [ἐπίρ.] μετὰ μανίας, avec fureur ; μετὰ φρενίτιδος, avec frénésie ; μετὰ πάθους, avec passion ; ἐμπαθῶς, passionnément.

ἐκμαρτυρία, ας, ἡ· témoignage d'une personne absente. καλεῖται ἡ ἐξέτασις μάρτυρος εὑρισκομένου μακρὰν τῆς ἕδρας τοῦ δικαστηρίου, γινομένη δὲ κατὰ πρόσκλησιν ἢ ἐντολὴν αὐτοῦ. Ἡ περὶ τῆς ἐξετάσεως ταύτης ἔκθεσις ἀποστέλλεται τῷ γραμματεῖ τοῦ προκαλέσαντος δικαστηρίου. Ἐκμαρτυρία καλεῖται ὅ,τι καὶ σήμερον λέγεται μαρτυρικὸν ἔγγραφον.

ἐκμασχαλίζω, μέλ. ίσω· βλ. ξεμασχαλίζω.

ἐκμεταλλεύω, μέλ. εύσω, μεταλλεῖα ὅλως διόλου ἐξαντλῶ, tirer de la mine ; exploiter ; καὶ συνηθ. ἐκμεταλλεύομαι, exploiter ; καὶ μεταφ. ἐπωφελοῦμαι, ἀπολαμβάνω ἀπό τι, faire valoir ; tirer parti ; tirer (mettre à) profit ; || ἐκμεταλλεύεται τὴν θέσιν του, il exploite sa place ; || γνωρίζει νὰ ἐκμεταλλεύηται τοὺς φίλους του, il sait tirer parti de ses amis ; || ἐκμεταλλεύομαι [ἐμπιστοσύνην, κτλ.], exploiter, abuser de (= καταχρῶμαι)· || ἐκμεταλλεύομαι ἐπιχείρησιν, exploiter.

ἐκμετάλλευσις, εως, ἡ· exploitation, n. f. τῶν μεταλλείων, δασῶν, κτλ. βλ. καὶ ἐκμεταλλεύω· || — γαιῶν=καλλιέργεια γαιῶν, exploitation des terres ; || — σιδηροδρόμου ἢ τροχιοδρόμου, κτλ., exploitation d'un chemin de fer ou tramway ; βλ. καὶ χρῆσις.

ἐκμετρέω-ῶ, μέλ. ήσω· καταμετρῶ, τελειόνω τὸ μέτρημα, achever de mesurer. § [μεταφ.] διέρχομαι, διατρέχω, traverser, parcourir ; διοδοιπορῶ μεταχειριζόμενος ὁδηγὸν τῆς ὁδοῦ τὰ ἄστρα· || [μεταφ.] ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν [φρ.]=ἀπέθανε, il est mort.

ἐκμηδενίζω, μέλ. ίσω· καθιστῶ μηδέν, ἀνύπαρκτον, réduire à néant; anéantir. § [μεταφορ.] κωλύω, ἐμποδίζω, tenir en échec ; βλ. κωλύω. § ἐλαττόνω, ἐξουδετερόνω, amortir ; || — τὴν σύγκρουσιν, amortir le choc. § ἐκμηδενίζω, annihiler.

ἐκμηδένισις, εως, ἡ· καὶ

ἐκμηδενισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκμηδενίζειν, anéantissement, n. m. § ἐλάττωσις, ἐξουδετέρωσις, amortissement, n. m. § annihilation, n. f. action d'annihiler.

ἐκμισθόνω, καὶ

ἐκμισθόω-ῶ, μέλ. ώσω, μὲ μισθὸν συμφωνῶ, louer ; donner à loyer (à bail); || ἐκμισθῶ οἰκίαν, louer une maison; || embaucher; ἐκμισθῶ, συμφωνῶ ἐργάτας δι' ἐργασίαν· || affermer. donner à bail ἢ prendre à ferme, à bail ; || ἐκμισθεῖν τὰς γαίας, affermer ses terres ; βλ. καὶ ἐκμίσθωσις· || ἐκμισθῶ κτῆμα, affermer une terre ; || οἱ καλλιεργηταὶ ἐκμισθοῦσι γαίας, les cultivateurs afferment des terres· συνών. affermer καὶ louer, αἱ δύο αὗται λέξεις ἐκφράζουσιν ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης ἀντικειμένου τινὸς παραχωρεῖ εἰς ἕτερον τὴν χρῆσιν καὶ ἐπικαρπίαν δυνάμει μισθώματος· ἐκμισθοῦσι (ἐνοικιάζουσι, on loue) παντὸς εἴδους ἀντικείμενα καὶ διὰ βραχὺ εἰσέτι χρονικὸν διάστημα, π. χ. on loue des chambres, des meubles, des habits, des livres, etc ; τὸ affermer λέγεται ἰδίως διὰ τὰ ἀγροτικὰ κτήματα (biens ruraux) καὶ γενικῶς διὰ τὰ ἀντικείμενα ὧν ἡ νομὴ ἀφίεται ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου διὰ μακρότερον χρονικὸν διάστημα.

ἐκμίσθωμα, τό· τίμημα τῆς ἐκμισθώσεως, affermage, n. m. ou bail, n. m.

ἐκμισθωμένος, η, ον· ἐνοικιασμένος, affermé, ée.

ἐκμισθώσιμος, ος, ον· ἐνοικιάσιμος, affermable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ ἐκμισθωθῇ, qui peut être affermé.

ἐκμίσθωσις, εως, ἡ· τὸ μισθόνειν, μίσθωσις, συμφωνία μετὰ μισθοῦ, ἡ ἐνοικίασις, location, n. f. βλ. λέξιν. § —, κοινῶς τὸ 'νοίκιασμα, louage, n.m. ἡ λῆψις ὑπὸ πρόσκαιρον συμφωνηθὲν ἐνοίκιον καὶ χρῆσις κτήματος, ἀντικειμένου τινός, κτλ. π. χ. prendre à louage une ferme, un cheval ; voiture de louage ; ἐπίσης καὶ αὐτὸ τὸ τίμημα τῆς ἐκμισθώσεως, τὸ ἐκμίσθωμα. § — bail, n. m. σύμβασις δι' ἧς ὁ κτήτωρ ἢ ὁ νόμιμος κάτοχος ἰδιοκτησίας κινητῆς ἢ ἀκινήτου παραχωρεῖ τὴν νομὴν ὑπὸ συνθήκας καὶ δι' ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα. § — affermage, n. f. action de donner ou de prendre à ferme un immeuble ; π. χ. ἐκμίσθωσις γαιῶν (ἀγροῦ), affermage des terres ; || —, affermement, n. m. action d'affermer ; ἐκμίσθωσις γῆς, l'affermement d'une terre. § embauchage, n. m. ἐκμίσθωσις ἐργάτου.

ἐκμισθωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐνοικιάζων, loueur, euse ; || —, bailleur, esse, n. celui, celle qui donne à bail ; || —, embaucheur, n. m. ὁ ἐκμισθῶν ἐργάτας· || ἐκμισθωτὴς γαιῶν, amodiateur, trice ; ὁ δίδων γῆν ἐπὶ μισθώματι, ὁ ἀγροδότης, βλ. καὶ ἀγρολήπτης, ἐπίμορτος.

ἐκμυιόω-ῶ, μέλ. ώσω· émousser ; βλ. ἐκμυίωσις.

ἐκμυίωσις, εως, ἡ· émoussage, n. m. ἀφαίρεσις τοῦ μυίου (mousse) ἐκ τῶν ξύλων, πλακῶν, κεράμων, κτλ.

ἐκμοχλεύω, μέλ. εύσω· πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς τὰ ἄνω μοχλεύω, enlever ou soulever avec un levier (avec une barre), débarrer ; μὲ δύναμιν ἀποσπῶ, soulever avec force.

ἐκμυζάω-ῶ, καὶ

ἐκμυζέω-ῶ· βλ. ἐκμυζῶ.

ἐκμύζησις, εως, ἡ· τὸ ἐκμυζᾶν, βυζάνειν, succion, n. f. sucement, n. m. § —, aspiration, n. f. ἡ μύζησις, βλ. καὶ **ἀπομύζησις**· ἐκμύζησις τοῦ σίφωνος, aspiration de la pompe.

ἐκμυζητήρ, ῆρος, ὁ· aspirateur, n. m. ὀνομασία δοθεῖσα εἰς διάφορα ὄργανα προωρισμένα νὰ ἐκμυζῶσι (ἀπορροφῶσι) ἀτμόν, ἀέρα, ὑγρὰ ἢ ἀέρια.

ἐκμυζητήριον, τό· (τῶν ἐντόμων), suçoir, n. m. ἡ θηλὴ αὐτῶν.

ἐκμυζητικός, ή, όν· ὁ ἐκμυζῶν, βυζάνων, πιπιλίζων, suceur, euse.

ἐκμυζῶ, μέλ. ήσω· βυζάνω, κοινῶς πιπιλίζω, sucer. § —, aspirer, ἀπορροφῶ, ἑλκύω πρὸς ἐμαυτὸν σχηματίζων κενὸν ἢ ἐλαττόνων ἢ ἐσωτερικὴν πίεσιν τοῦ ἀέρος· π. χ. αἱ σικύαι ἐκμυζῶσι τὸ αἷμα, les ventouses aspirent le sang.

ἐκμυστηρεύομαι, μέλ. εύσομαι· λέγω εἴς τινα τὸ μυστικόν, ἐμπιστεύομαι, confier; faire une confidence ; s'ouvrir ; ὁμολογῶ τι εἴς τινα, avouer. § —, révéler, ἀποκαλύπτω, φανερόνω, γνωστοποιῶ.

ἐκμυστήρευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκμυστηρεύεσθαι εἴς τινα, confidence, n. f. βλ. καὶ **ἀποκάλυψις**. § —, révélation, n. f. ἤτοι ἀποκάλυψις, φανέρωσις, γνωστοποίησις.

ἐκνευρίζω, μέλ. ίσω· ἐξάπτω, διεγείρω τὰ νεῦρα, énerver, irriter ; agacer le système nerveux ; [εἶνε σφάλμα τῆς γαλλικῆς τὸ νὰ λέγῃ τις : je suis énervé, ἀντὶ τοῦ : je suis agacé, καὶ elle m'énerve, ἀντὶ τοῦ : elle m'agace]. § **ἐκνευρίζω**, énerver [μεταφ.] ἐκθηλύνω, ἐξασθενῶ, καταστρέφω τὴν ἠθικὴν ἐνέργειαν, amollir, affaiblir, détruire l'énergie morale ou l'efficacité de ; l'habitude des jouissances énerve l'âme ; βλ. καὶ **ἐκνευριστικός**.

ἐκνεύρισις, εως, ἡ· énervement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκνευρίζειν, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξάψεως, διεγέρσεως τῶν νεύρων, action d'énerver, état de ce qui est énervé. § —, énervation, n. f. [ἰατρ.] ἐξάντλησις τῆς νευρικῆς δράσεως.

ἐκνευριστικός, ή, όν· énervant, ante ; ὁ καταβάλλων τὰς δυνάμεις, τὸ θάρρος, τὴν ἐνέργειαν, qui abat les forces, le courage, l'énergie ; ‖ ὁ ἐκνευριστικὸς βίος τῶν μεγαλουπόλεων συντομεύει τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς, la vie énervante des villes abrège la vie.

ἐκνευτήρ, ῆρος, ὁ· (τῆς σπάθης), croisière, n. f. ou croisée de sabre, etc. ‖ — ξιφοδρεπάνου, croisière de sabre-baïonnette ; βλ. ξιφολόγχη.

ἐκνικάω, βλ. ἐκνικῶ.

ἐκνίκησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκνικᾶν (τοῦ ἐπικρατεῖν), action de prévaloir ; ἡ ἐπικράτησις, prédominance, n. f. § [νομ. ἰδ.] éviction, n. f. (λατ. evictio) ὁ δυνάμει ἀμφοτεροβαροῦς συμβάσεως μεταβιβάζων τὴν κυριότητα ἢ ἄλλο ἐμπράγματον δικαίωμα, ἢ τὴν πρόσκαιρον χρῆσιν πράγματος τινός, ἐγγυᾶται, καὶ ἄνευ ἰδίας περὶ τούτου συνομολογήσεως, ὅτι τὸ μετενεχθὲν ἐνσώματον ἢ ἀσώματον πρᾶγμα δὲν θέλει ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τοῦ λήπτου ἐπὶ τῇ αἰτήσει τρίτου, δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀποφαινομένης ὅτι ὁ διδούς, μὴ ἔχων τὸ δικαίωμα ὅπερ ἐβουλήθη νὰ μεταβιβάσῃ, δὲν μετέφερεν αὐτὸ εἰς τὸν λήπτην. Ἡ δυνάμει τοιαύτης δικαστικῆς ἀποφάσεως ἀφαίρεσις τοῦ πράγματος ἀπὸ τοῦ λήπτου ὀνομάζεται ἐκνίκησις. Κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην, τ' ἀποτελέσματα τῆς ἐκνικήσεως δύνανται νὰ ἐπέλθωσι καὶ ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐὰν τὸ δικαίωμα τοῦ τρίτου, τὸ ἄγον εἰς τὴν ἀφαίρεσιν ἦνε ἀναμφισβήτητον. Ἡ ἐκνίκησις σπουδαιοτέρα μὲν οὖσα ἐπὶ ἀγοραπωλησίας, ἀπαντᾷ οὐχ ἧττον καὶ ἐπὶ πάσης ἄλλης ἐννόμου σχέσεως.

ἐκνικῶ, μέλ. ήσω, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ τινος, prévaloir ; ‖ ἡ ἀλήθεια ἐξενίκησε, la vérité a prévalu. § [νομ.] évincer ; βλ. ἐκνίκησις.

ἐκνιτρόω-ῶ, μέλ. ώσω, πλύνω διὰ νίτρου, διὰ νιτρώματος, laver avec de l'eau-mère, lessiver.

ἐκνίτρωμα, ατος, τό· eau-mère ; βλ. ἅλμη μητρική.

ἔκνομος, ος, ον· ὁ ἐκτὸς τοῦ νόμου, ὁ μὴ νόμιμος, παράνομος, illégal, ale, aux, adj. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἔκνομον, illégalité, n. f.

ἐκνόμως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἔκνομον, illégalement, adv.

ἑκούσιος, ος καὶ α, ον· ὁ γινόμενος μὲ τὴν θέλησίν του, θεληματικός, volontaire, adj. ὁ μὴ ἐπιβαλλόμενος, qui n'est pas forcé.

ἑκουσίως, [ἐπίρ.] μὲ ἐλευθέραν θέλησιν, volontairement, adv. θεληματικῶς, de [son] plein gré ; à son gré ; de bon gré.

ἐκπαγλέομαι-οῦμαι, τὰ μέγιστα θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, παραξενεύομαι, être stupéfait (étonné) ; παρατηρῶ μετὰ θαυμασμοῦ, regarder avec admiration ; θαυμάζω, admirer.

ἔκπαγλος, ος, ον (κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ ἐκπλήσσω), ὁ διεγείρων ἔκπληξιν (κατα) ἐκπληκτικός, étonnant, e ; ἔκτακτος, extraordinaire ; ἐν γένει τρομερός, terrible ; ἐνίοτε δὲ θαυμάσιος, admirable.

ἐκπάγλως, [ἐπίρ.] ἐκπληκτικῶς, étonnamment ; θαυμαστῶς, θαυμασίως, admirablement; prodigieusement.

ἐκπαίδευσις, εως, ἡ· ἡ παίδευσις ἥτις ἦτο ἡ μόνη ἐν τῇ χρήσει ἐν τῇ ἀρχαιότητι πρὸς ἔκφρασιν τῆς διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ διδα-

σκαλίας μορφώσεως, instruction, n. f. συνεπῶς ἡ διδασκαλία, enseignement, n. m. ἡ ἀγωγή, ἀνατροφή, éducation, n. f. Ἐκπαίδευσις ἢ ἁπλῶς **παίδευσις**, λέγεται ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀναπτύσσειν τὰς φυσικάς, διανοητικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις· ἔτι δὲ καὶ ἡ γνῶσις τῶν ἀπαιτουμένων εἰς τὸν κοινωνικὸν ἄνθρωπον πραγμάτων. Ἡ παίδευσις ἐνεργεῖται ἢ ἐν τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις, ἤτοι κανονικοῖς διδακτηρίοις ἢ καὶ ἰδιαιτέρως δι' ἰδίας μελέτης κατ' οἶκον. Ἡ ἐκπαίδευσις διαιρεῖται εἰς δημοσίαν καὶ ἰδιωτικήν. **Δημοσία ἐκπαίδευσις** (instruction publique) λέγεται ἡ παρεχομένη δαπάναις τοῦ κράτους καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ αὐτοῦ, ἰδιωτικὴ δὲ ἐκπαίδευσις (instruction privée) ἡ γινομένη ἰδίᾳ τῶν ἐκπαιδευομένων δαπάνῃ. Ἡ δημοσία παίδευσις τελεῖται ἐν **δημοσίοις παιδευτηρίοις** (établissements d'instruction publique ἢ institutions publiques). Ἡ δημοσία ἐν Ἑλλάδι παίδευσις διαιρεῖται εἰς **ἀνωτάτην ἐκπαίδευσιν**, enseignement supérieur (ou instruction supérieure ou spéciale = εἰδική), ἤτοι ἡ Πανεπιστημιακή, περιλαμβάνει δ' αὕτη τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ γινομένην σπουδὴν ἥτις εἶνε τετραετής· εἰς **μέσην ἐκπαίδευσιν**, enseignement secondaire (ou instruction secondaire), ἥτις περιλαμβάνει τὸ γυμνάσιον καὶ τὸ ἑλληνικὸν σχολεῖον καὶ διαρκεῖ 7 ἔτη, ἤτοι 4 ἐν τῷ γυμνασίῳ καὶ 3 ἐν τῷ ἑλληνικῷ σχολείῳ· καὶ εἰς **κατωτέραν ἐκπαίδευσιν**, enseignement primaire (ou instruction primaire), ἢ στοιχειώδη, ἥτις περιλαμβάνει τὰ δημοτικὰ σχολεῖα ἀρρένων καὶ θηλέων· || τοῦ ἀνέθηκε τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ υἱοῦ του, il l'a chargé de l'éducation de son fils ; || [στρατ.] ἀτομικὴ ἐκπαίδευσις, instruction individuelle; || — νεοσυλλέκτων, instruction des recrues; || θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ ἐκπαίδευσις, instruction théorique et pratique. § [ἱππευτ.] — τοῦ ἵππου, βλ. **ἄσκησις**, dressage, n. m.

ἐκπαιδευτήριον, τό· τὸ **παιδευτήριον**· τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐκπαιδεύονται οἱ νέοι, maison d'éducation ; institution, n. f. σχολεῖον, école, n. f. βλ. **ἐκπαίδευσις**.

ἐκπαιδευτικός, ή, όν· ὁ διδακτικός· ὁ ἀφορῶν ἢ χρησιμεύων πρὸς ἐκπαίδευσιν (διδασκαλίαν, ἀνατροφήν), d'enseignement ; d'instruction ; d'éducation ; || τὰ δημόσια ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα, les établissements d'instruction publique = δημόσια (ἐκ)παιδευτήρια, institutions publiques ; || ἐκπαιδευτικὰ πυρομαχικά, munitions d'instruction ; βλ.

ἐκπαιδεύω, μέλ. εύσω· **παιδεύω** (βλ. **ἐκπαίδευσις**), instruire ; διδάσκω, enseigner ; ἀνατρέφω, faire l'éducation ; μορφόνω, former ; || ἐξεπαίδευσε κάλλιστα τὰ τέκνα του, il a donné une très bonne éducation à ses enfants. § [ἱππευτ.] ἀσκῶ, ἐξασκῶ ἵππον, dresser un cheval ; βλ. **ἄσκησις**, dressage, καὶ **ἐξασκῶ**, confirmer un cheval.

ἔκπαλαι, [ἐπίρ.] ἐκ πάλαι, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, de longtemps ; depuis longtemps ; de toute ancienneté = ἐκ παλαιοῦ χρόνου.

ἐκπαντός, [ἐπίρ.] ὀρθ. χωριστά, ἐκ παντός, ὅλως διόλου, ὁλοσχερῶς, ἐν γένει, totalement.

ἐκπαρθένευσις, dépucelage, n. m. ou dépucellement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπαρθενεύειν (διακορεύειν), action de dépuceller ; τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως ταύτης, résultat de cette action ; βλ. **διακόρευσις**.

ἐκπαρθενευτής, ὁ· dépuceleur, n. m. ὁ ἐκπαρθενεύων, celui qui dépucelle ; ὁ **διακορευτής**.

ἐκπαρθενεύω, μέλ. εύσω, dépuceller (διπλασιάζει τὸ l πρὸ συλλαβῆς ἀφώνου, je dépucelle, tu dépucelleras) κάμνω νὰ χάσῃ τὴν παρθενίαν, faire perdre le pucelage, la virginité à ; ἀφαιρῶ τὴν παρθενίαν· || ἐκπαρθενεύω κόρην, dépuceler une fille ; βλ. καὶ **διακορεύω**. § **ἐκπαρθενεύομαι**, se dépuceler, χάνω τὴν παρθενίαν, perdre sa virginité.

ἐκπασσαλόω-ῶ· ἀφαιρῶ τοὺς πασσάλους, enlever les pieux (les piquets), dépiqueter.

ἐκπασσάλωσις, εως, ἡ· ἀφαίρεσις τῶν πασσάλων, dépiquetage, n. m. ἀντίθ. τῷ πασσάλωσις.

ἐκπατρίζω, μέλ. ίσω, expatrier, ὁ ἐκδιωχθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος του· ὁ ἀποσταλεὶς μακρὰν τῆς πατρίδος του· π. χ. expatrier les conspirateurs à l'étranger ; expatrier les soldats aux colonies. § ἐκπατρίζομαι, κοινῶς **ξενιτεύομαι**, s'expatrier, ἐγκαταλείπω τὴν πατρίδα μου, quitter sa patrie ; || —, κοινῶς **ξενιτεύω**, dépayser.

ἐκπατρισμός, οῦ, ὁ· κοινῶς τὸ **ξενίτευμα**, expatriation, n. f. action d'expatrier ou de s'expatrier ; état d'une personne expatriée. § [διεθν. δίκ.] ἐκπατρισμός, συνώνυμον τοῦ émigration.

ἐκπελεκάω-ῶ, μὲ τὸν πέλεκυν ἀποκόπτω, frapper ou couper avec la hache ; πελεκῶ, hacher ; recouper ; || ἐκλεπτύνω (βλ. λέξιν), dégrossir, συνώνυμον τοῦ débrutir καὶ τοῦ ébaucher, πελεκῶ τι διὰ νὰ τῷ δώσω τὸ ὡρισμένον σχῆμα.

ἐκπελέκημα, ατος, τό· τὸ ἐκπελεκηθὲν τεμάχιον ξύλου ἢ λίθου, recoupe, n. f. ἡ σχίζα ξύλου ἢ τὸ θραῦσμα λίθου, κτλ. éclat, n. m. || — λίθου ἢ **λατύπη**, recoupe, n. f. βλ. λέξιν· || — **μαρμάρου**, graillon, n. m. τὰ μικρὰ ἀποσπώμενα τεμάχια μαρμάρου κατὰ τὴν κατεργασίαν αὐτοῦ.

ἐκπελέκησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπελεκᾶν, action de hacher, de recouper, etc. συνεπῶς ἡ ἐκλέπτυνσις, κτλ. dégrossissage, n. m. ébauchage, n. m.

ἐκπελεκῶν, οῦντος, ὁ· ὁ πελεκητής, ἐκλεπτύνων, dégrossisseur ; ébaucheur, n. m. βλ. **ἐκπελεκάω**.

ἐκπεμπτικός, ή, όν· ὁ ἐκπέμπων, ὁ ἐξαποστέλλων, qui renvoie ; de renvoi.

ἐκπέμπω, μέλ. πέμψω, πρὸς τὰ ἔξω πέμπω, envoyer dehors ; ἀποπέμπω, ἐξαποστέλλω, renvoyer ; ἢ ἁπλῶς πέμπω, ἀποστέλλω, envoyer ; ἐκπέμπω εἰς ἀποστολὴν (ἤτοι πρε-

σβείαν), envoyer en ambassade ; députer ; ἐκπέμπω, προπέμπω, ἐξαποστέλλω, expédier. § —, ἐπὶ πραγμάτων, μακρὰν πέμπω, ἐξαποστέλλω, expédier ; ῥίπτω μακράν, ἐκσφενδονίζω, jeter ; lancer ; ‖ — φλόγα, flamber = φωτίζω, φλογίζω· ‖ [φυσ.] ἐκπέμπω, émettre = lancer, produire au dehors ; π. χ. ἐκπέμπω ἀκτῖνας, ἤχους, émettre les rayons, des sons ; βλ. καὶ **ἐκπομπή.**

ἐκπεπληγμένος, η, ον (μτχ. τοῦ ἐκπλήττω) déconcerté, ée.

ἐκπεπονημένος, η, ον· παραχ. μτχ. τοῦ ἐκπονέω, π. χ. ἵππος ἐκπεπονημένος, cheval entraîné ; βλ. **ἐκπόνησις.**

ἐκ(δια)περαίνω, μέλ. ἀνῶ, καὶ

ἐκπερατόω-ῶ, μέλ. ώσω, καὶ

ἐκπεραιόω-ῶ, μέλ. ώσω, διεκπεραιῶ, φέρω ὅλως διόλου εἰς πέρας, βίον, πράγματα, τελειόνω, achever ; conduire à fin ; expédier [une affaire].

ἐκπεράω, βλ. ἐκπερῶ.

ἐκπεριέλιξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπεριελίσσειν, τοῦ ἐξελίσσειν τετυλιγμένον τι πέριξ τινός· βλ. καὶ ἀνάστρεφε.

ἐκπεριελίσσω, μέλ. ίξω, défourrer [ναυτ.], ἀφαιρῶ τὸ περιέλιγμα (fourrure de bitord) περιελιγμένου σχοινίου· ἀντίθ. τῷ περιελίσσω.

ἐκπερισπασμός, οῦ, ὁ· [τακτ.] ecpérispasme, n. m. = τρία τέταρτα περιστροφῆς, conversion de trois quarts ; βλ. περισπασμὸς καὶ περιστροφή.

ἐκπεριστρέφω, μέλ. έψω, [ναυτ.] faire chapelle ou faire le tour; ὅταν τὰ ἱστία πλοίου τινὸς **ἀντηνεμοθῶσι** (masquer) ἕνεκεν ἀπροσεξίας τοῦ οἰακιστοῦ καὶ θέλομεν ν' ἀρμενίσωμεν μὲ τοὺς αὐτοὺς πρόποδας, ἐκτελοῦμεν ὁλόκληρον περιστροφὴν ἐπιδίδοντες τῇ βοηθείᾳ τῶν πρωραίων ἱστίων καὶ διατηροῦντες ἐπί τινα χρόνον σβεστὰ τὰ πρυμναῖα, μέχρις οὗ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τῆς πλεύσεώς μας· τὸ τοιοῦτον χαλεῖται ἐκπεριστροφὴ (chapelle).

ἐκπεριστροφή, ῆς, ἡ· [ναυτ.] ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπεριστρέφειν, action de faire chapelle, ἢ ἁπλῶς chapelle, n. f. βλ. **ἐκπεριστρέφω.**

ἐκπερῶ (άω), μέλ. άσω· κοινῶς **ξεπερνῶ**, sortir de, dépasser ; ἐξάγω τι ἀπὸ τὸ μέρος εἰς ὃ ἔχει εἰσαχθῇ, π. χ. τὸ ἄκρον σχοινίου, κτλ., dépasser un cordage [ναυτ.] βλ. ἐκβάλλω (σχοινίον)· ‖ [ναυτ.] ἐκπερῶ τὰς στροφὰς τῆς ἁλύσεως, dépasser les tours de chaîne ; βλ. καὶ **εὐπρεπίζω τὴν ἄγκυραν.**

ἐκπεσμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπίπτειν, π. χ. ἡ ὑποτίμησις ἀξίας, rabais, n. m. baisse, n. f. ὑποτίμησις, dépréciation. n, f. ‖ ἐκπεσμὸς (τιμῶν), baisse, n. f. [συνεχδοχ.] παρακμή, déclin, n. m. κατάπτωσις, décadence, n. f. ‖ ὁ ἐκπεσμὸς τοῦ χαρτονομίσματος, la dépréciation du papier monnaie; ‖ ὁ ἐκπεσμὸς τῶν χρεωγράφων (χρηματογράφων), la baisse des valeurs (ἀντίθ. τῷ ὕψωσις, hausse, n. f.) ; ‖ ἀγοράζω μὲ ἐκπεσμὸν (ἐμπόρευμα), acheter au rabais.

ἐκπέταλα, τά· déferres, n. m. pl. τὰ παλαιὰ καὶ ἐφθαρμένα πέταλα τοῦ ἵππου.

ἐκπεταλόω-ῶ, κοινῶς ξεπεταλόνω, déferrer (un cheval), ἤτοι ἀφαιρῶ τὰ πέταλα ἵππου, ἡμιόνου· ‖ [παθ.] ἐκπεταλοῦμαι, se déferrer = τυχαία ἐκπετάλωσις, λέγεται ὁπόταν ὁ ἵππος βαδίζων καθ' ὁδὸν ἀπωλέσῃ τὸ πέταλον.

ἐκπετάλωσις, εως, ἡ· κοινῶς τὸ ξεπετάλωμα, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπεταλόνειν, action de déferrer ; déferrement, n. m.

ἐκπετάννυμι, καὶ

ἐκπεταννύω, καὶ

ἐκπετάω-ῶ, μέλ. άσω· ἐξαπλόνω, ἀνοίγω, étendre ; ἀναπτύσσω, déployer (ἀντιθ. τῷ συστέλλω, ployer) δίκτυον ἢ πτέρυγας, π. χ. ἀνοίγω τὰ πτερὰ νὰ πετάξω. § [ναυτ.] (ἱστίον), établir (ou faire) une voile (βάλλω ἢ κάνω πανί), ἀνοίγω καθ' ὁλοκληρίαν καὶ διευθετῶ αὐτὸ καταλλήλως ὅπως δεχθῇ τὸν ἄνεμον· ‖ [ναυτ.] torcher, σημαίνει ἀνοίγω ὅσον τὸ δυνατὸν πλειότερα ἱστία.

ἐκπέτασις, εως, ἡ· τὸ ἐξαπλόνειν, ἐκτείνειν, ἀνοίγειν, action d'étendre, de déployer; (ἀντιθ. τῷ συστολή), déploiement, n.m. = **ἐκπέτασμα.** § [ναυτ.] — ἱστίων, établissement, n. m. d'une voile ; βλ. **ἐκπετάω.**

ἐκπέτασμα, ατος, τό· βλ. **ἐκπέτασις.**

ἐκπηδάω-ῶ, μέλ. ήσω, ἐπάνω πηδῶ, πρὸς τὰ ἔξω, διαφεύγω, ξεφεύγω, s'élancer dehors; sauter de ; s'élancer ; [ἐπὶ ὕδατος] ἀναβρύω, jaillir.

ἐκπήδησις, εως, ἡ· τὸ ἔξω, μακρὰν πηδᾶν, bond, n. m. élan, n. m. [ἐπὶ ὕδατος] ἀνάβλυσις, jaillissement, n. m.

ἐκπιέζω, μέλ. έσω· exprimer ; extraire ; πρὸς τὰ ἔξω πιέζω, θλίβω· χάμνω τι νὰ ἐξέλθῃ (ἢ ἀπολαμβάνω) δι' ἀποθλίψεως, faire sortir en pressurant, ἀποθλίβω· ἐκπιέζω, ἐκθλίβω (ἀπὸ σταφυλῶν, μήλων, κτλ.) pressurer.

ἐκπίεσις, εως, ἡ· ἔχθλιψις, τὸ ἐκπιέζειν, ἐκθλίβειν, action d'exprimer ; de pressurer = pressurage, n. m. ὁ ἐκπιεσμός, ἡ ἀπόθλιψις, ὁ πατημός, τὸ πάτημα σταφυλῶν, μήλων, κτλ.

ἐκπίεσμα, ατος, τό· τὸ ἐκπιεσθέν, ἐκθλιβέν, ce qu'on fait sortir par la pression. § —, tourteau, n. m. (= πλακοῦς) τὸ ἐναπομένον μετὰ τὴν ἐκπίεσιν, π.χ. ἐκπίεσμα ἐλαιῶν, ὀπωρῶν, κτλ.

ἐκπιεσμός, οῦ, ὁ· ἡ ἐκπίεσις.

ἐκπιεστήριον, ου, τό· τὸ πιεστήριον, τὸ δι' οὗ πιέζομεν, presse, n.f. ou pressoir, n.m.

ἐκπιεστήριος, α, ον· ὁ χρησιμεύων δι' ἐκπίεσιν, qui sert à presser, à pressurer ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] βλ. **ἐκπιεστήριον.**

ἐκπιεστός, ή, όν· ὁ ἐκπιεσθεὶς καὶ ὁ δυνάμενος νὰ ἐκπιεσθῇ, exprimé par la pression ; pressé, ée ; pressuré, ée.

ἐκπικραίνω καὶ

ἐκπικρίζω, μέλ. ίσω, πικρίζω, καθιστῶ τι πικρόν, rendre amer.

ἔκπικρος, ος, ον· πολὺ πικρός, très-amer.

ἐκπίκρωσις, εως, ἡ· τὸ πικρὸν ποιεῖν, ἡ πικράδα, πικρὰ γεῦσις, goût amer ; amertume, n. f.

ἐκπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι, θὰ ἐκπέσω, κοινῶς ξεπέφτω, ἔξω πίπτω, καταπίπτω, tomber de ; ἀφαιρῶ, ἐλαττόνω ἀπὸ λογαριασμόν, déduire ; rabattre ; défalquer ; décompter ; réduire ; || — [τὰ ἔξοδα], déduire, décompter ; || ἐκπίπτει ὅσα ἐδαπάνησε, il déduit ce qu'il a dépensé ; || ἐκπιπτομένων τῶν χρεῶν, déduction faite des dettes ; || [ἐμπορ.] ἐκπίπτω [τὴν τιμὴν τοῦ πράγματος], rabattre ; || δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐκπέσω τίποτε, je n'en puis rien rabattre ; || [ἐμπορ.] ἐκπίπτω, προεξοφλῶ, escompter, ἤτοι προπληρόνω μὲ ἐκπεσμόν· || πρέπει νὰ ἐκπέσητε ὅ,τι ἐπλήρωσα διὰ σᾶς, il faut en déduire (en défalquer) ce que j'ai payé pour vous ; || ἀφοῦ ἐκπέσετε ὅ,τι ἐλάβατε, après avoir décompté ce que vous avez reçu; || ἠναγκάσθη νὰ ἐκπέσῃ τὰς τιμὰς [τῶν ἐμπορευμάτων] του, il fut obligé de réduire (de baisser) ses prix. § [οὐδ.] ἐλαττόνω τὴν ἀξίαν, diminuer le prix; baisser; [συνεκδ.] ἐκπίπτω ἀξιώματος, θέσεως, déchoir ; καταπίπτω, ἐκκλίνω, décliner ; ἐκπίπτω, παρακμάζω, μεταβάλλομαι ἐπὶ τὰ χείρω, dégénérer ; || τὰ χρεώγραφα εἶνε ἐκπεσμένα, les valeurs ont baissé ; || αἱ τιμαὶ ἐξέπεσαν, les prix ont baissé ; || [ἐμπ.] ἡ τιμὴ ἐξέπεσε σπουδαίως (σημαντικῶς), le prix a baissé considérablement ; || τὰ ἔρια τείνουσι πρὸς ἐκπεσμόν, les laines sont en voie de baisse ; || αἱ τιμαὶ αὗται δὲν δύνανται νὰ ἐκπέσωσιν, πρὶν ἢ φθάσῃ μεγάλη ποσότης νέου προϊόντος, ces prix ne peuvent pas baisser jusqu'à ce que le nouveau produit n'arrive en grande quantité ; || ὅλαι αἱ ἀξίαι ἐξέπεσαν, toutes les valeurs ont baissé ; || νομίζει ὅτι ἐκπίπτει ἂν τὸ κάμῃ, il croit déchoir (de son rang) [déroger] s'il le fait ; || τὸ πνεῦμα του ἀρχίζει νὰ ἐκπίπτῃ, son esprit commence à décliner (à baisser) ; || ἡ πίστις τοῦ καταστήματος αὐτοῦ ἐξέπεσε, cette maison est en discrédit ; || ἡ ἐλευθερία ἐκπίπτει (μεταβάλλεται, καταντᾷ) πολλάκις εἰς ἀκολασίαν, la liberté dégénère souvent en licence. § [στρατ.] ἐκπίπτω τινὰ τοῦ βαθμοῦ, destituer, casser ; βλ. ἔκπτωσις. § [ναυτ.] dériver, κοινῶς ξεπέφτω· πλοῖόν τι ἐκπίπτει κατά τινα γωνίαν τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἀνέμου, τοῦ κύματος ἢ τοῦ ῥεύματος· βλ. ἔκπτωσις, dérive, n. f.

ἐκπλακοστρώνω, μέλ. ώσω· décarreler ; ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ τὰς πλάκας, κοινῶς ξεστρώνω καὶ ξεπλακόνω.

ἐκπλακόστρωσις, εως, ἡ· décarrelage, n. m. ἡ ἀφαίρεσις τῶν πλακῶν (τῆς πλακοστρώσεως), κοινῶς τὸ ξεπλάκωμα καὶ ξεπλακόστρωμα.

ἐκπλατύνω, μέλ. υνῶ· θὰ ἐκπλατύνω, ἐκτείνω εἰς πλάτος, εὐρύνω, élargir ; διαστέλλω, dilater.

ἐκπλειστηριάζω, μέλ. άσω· ἐκποιῶ εἰς πλειστηριασμόν, mettre (vendre) aux enchères ; βλ. πλειστηριάζω.

ἐκπλειστηρίασμα, ατος, τό· produit d'une vente aux enchères ; ἡ τιμή, ἀξία τοῦ πωληθέντος, prix, n. m. χαλεῖται οὕτω κατὰ τὴν Πολ. Δικονομίαν, τὸ εἰς χρήματα προϊὸν τῆς διὰ πλειστηριασμοῦ ἐκποιήσεως πράγματος ἢ κτήματος. Τὸ ἐκπλειστηρίασμα διανέμεται τοῖς ἀναγγελθεῖσι δανεισταῖς κατ' ἰδιαιτέραν τάξιν, κανονιζομένην ὑπὸ τῶν περὶ διανομῆς αὐτοῦ καὶ προνομίων διατάξεων τῆς Πολιτ. Δικονομίας.

ἐκπλέκω, μέλ. έξω· κοινῶς ξεπλέκω, διαλύω τὸ πλεχθέν, détresser ; dénatter ; || — σχοινίον, décommetre=ἐκστρέφω, κοινῶς ξεστρίβω, ξεστρήφω· ἀντίθ. τῷ συστρέφω, commettre un cordage. § [μηχαν.] désengrener, ἐκπλέκω τοὺς ὀδόντας δύο ὀδοντωτῶν τροχῶν καθιστῶν οὕτως αὐτοὺς ἀνεξαρτήτους· ἀντίθ. τῷ ἐμπλέκω, engrener.

ἔκπλευσις, εως, ἡ· τὸ ἐκπλέειν, ὁ ἔκπλους.

ἐκπλέω, μέλ. εύσω· πλεύσομαι, ἀόρ. ἐξέπλευσα, βλ. καὶ ἀποπλέω (περὶ ἀνθρώπων καὶ περὶ πλοίων)· ἀφίνω (ἐξέρχομαι) τοῦ λιμένος, quitter le (sortir du) port ; ἐξέρχομαι τοῦ λιμένος, ὅρμου ἢ ἀγκυροβολίου, ὅπως ἀναλάβω πλοῦν· ἀνάγομαι εἰς τὴν θάλασσαν, mettre en mer ; mettre à la (faire) voile = κάμνω πανιά, ἀναχωρῶ, partir.

ἐκπληκτικός, ή, όν (ώτερος, ώτατος)· ὁ ἔκπληξιν, τρόμον παρέχων, étonnant, e; καταπληκτικός, surprenant, e ; frappant, e.

ἐκπληκτικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐκπληκτικόν, d'une manière étonnante ; étonnamment.

ἔκπληκτος, ος, ον· ὁ ἐκπλαγείς, étonné, ée; τρομάξας, καταπλαγείς, surpris, e; frappé de stupeur; stupéfait, e; ébahi, e; § ἔκπληκτος, ος, ον· ὁ ἐκπλαγείς, étonné, ée ; τρομάξας, καταπλαγείς, surpris, e ; frappé de stupeur ; stupéfait, e ; ébahi, e ; || ἔμεινα ἔκπληκτος πρὸ τοῦ θράσους του, son audace, m'a frappé de stupeur.

ἔκπληξις, εως, ἡ· ἀπορία, étonnement, n. m. συντάραξις, σφοδρὸς τρόμος, κατάπληξις, surprise, n. f. stupeur, n. f. ἐκθάμβωσις, anéantissement, n. m. || ἐννοῶ τὴν ἔκπληξίν σας, je comprends votre étonnement ; || σᾶς παρασκευάζω εὐάρεστον ἔκπληξιν, je vous ménage une surprise agréable.

ἐκπληρόνω, καὶ

ἐκπληρόω, καὶ

ἐκπληρῶ, μέλ. ώσω, ἐντελῶς πληρῶ, γεμίζω, remplir ; ἐντελῶς πληρόνω τὸ χρέος, s'acquitter; ἐκτελῶ, exécuter; remplir; συμπληρῶ, accomplir ; || ἐκπληρῶ [ὑπόσχεσιν, καθῆκον], remplir ; accomplir ; || ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχεσιν, remplir la promesse ; || διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς σκοπούς του, pour accomplir ses desseins ; || ἐκπληροῖ τὸ καθῆκόν του, il s'acquitte de son devoir ; || ἐξεπλήρωσα τὴν ἐπιθυμίαν σας, j'ai satisfait à votre désir ; || ἐκπληρῶν τὴν παράκλησίν σας, me rendant à

votre prière ; || ἐκπληροῖ χρέη νομάρχου, il fait fonction de préfet ; || — (ἐκτελῶ) [παραγγελίαν], remplir, exécuter [une commission, une commande].

ἐκπλήρωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπληροῦν, ἡ πλήρωσις, ἐκτέλεσις, χόρεσις ἐπιθυμιῶν, κτλ. accomplissement, n. m.

ἐκπλήσσω (ήττω), μέλ. ήξω, ἀόρ. ἐξέπληξα, τρομάζω, θέτω τινὰ ἐκτὸς ἑαυτοῦ δι' ἐκθαμβώσεως καὶ θαυμασμοῦ, συνταράσσω, ἀνησυχῶ, προξενῶ ἔκπληξιν, étonner ; καταπλήσσω, surprendre ; ἐκθαμβῶ, καταπλήσσω, anéantir ; ἐκπλήττω, θαμβῶ, ἐμπνέω θαυμασμόν, émerveiller ; || αὐτὸ μὲ ἐκπλήττει, cela m'étonne ; || ἐξεπλάγην ὅτι δὲν τὸν εἶδα, je fus surpris de ne pas le voir ; || δὲν ἐκπλήττομαι πλέον διὰ τίποτε, je ne m'étonne plus de rien ; || ἡ ὠχρότης του μ' ἐξέπληξε, je fus frappé de sa pâleur ; || [παθ.] ἐκπλήσσομαι, ἀόρ, ἐξεπλάγην, s'étonner ; || [ὁ τρόπος σας] μὲ ἐκπλήττει, m'étonne.

ἐκπλοκή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπλέκειν (ἀντίθ. τῷ πλοκή), détressage, n. m. dénattage, n. m. § [μηχ.] désengrenage, n. m.

ἔκπλοος, συνηρ. ἔκπλους, οος-ους, οον-ουν, γεν. όου-ου· τὸ ἐκπλέειν, ἡ ἔξοδος ἐκ τοῦ λιμένος, sortie du port ; ἡ ἀναχώρησις, départ, n. m. καὶ ἁπλῶς sortie, n. f. ἤτοι ὁ ἔκπλους ἐκ τοῦ λιμένος, ὅρμου ἢ ἀγκυροβολίου· || ὁ ἀπόπλους (πλοίου), partance, n. f. || ἀπαγόρευσις ἔκπλου, βλ. εἱργμός.

ἐκπλύνω, μέλ. υνῶ, θὰ ἐκπλύνω, πλύνω, laver, ξεπλύνω, effacer ; βλ. ἔκπλυτος καὶ ἐκκλύζω.

ἔκπλυσις, εως, ἡ· τὸ ξεπλένειν, πλύνειν, τὸ ξέπλυμα, lavage, n. m. § [χημ.] lotion, n. f. γενικῶς ἡ δι' ὕδατος πλύσις, μερικώτερον ὅμως ἔκπλυσις λέγεται ἡ δι' ἀπεσταγμένου ὕδατος γινομένη συνήθως (ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλων ῥευστῶν) ἀφαίρεσις ῥευστοῦ τινος [προσκεκολλημένου ἐπίσης ἐπὶ οὐσίας ἐπὶ ἠθμοῦ εὑρισκομένης] μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ διαλελυμένων οὐσιῶν. Τελεῖται δὲ τῇ ἐπιχύσει ἀφθόνου ὕδατος, μέχρις οὗ πεισθῶμεν ὅτι τὸ κάτωθεν τοῦ ἠθμοῦ ἐξερχόμενον ὕδωρ οὐδὲν ξένον στοιχεῖον περιέχει· || ἔκπλυσις τοῦ νίτρου (διὰ ψυχροῦ ὕδατος), lotion du salpêtre.

ἔκπλυτος, ος, ον· ὁ πλυμένος, lavé, ée ; ξεπλυμένος, déteint, e ; qui se déteint ou s'efface facilement, περὶ χρώματος ὅπερ ξεβάφει, ὁ ξεβαμμένος.

ἔκπνευσις, εως, ἡ· τὸ ἐκφυσᾶν, ἐκπνέειν, ἡ ἐκπνοή, expiration, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπέμπειν τὴν ἀναπνοήν.

ἐκπνέω, μέλ. εύσω, ἔξω πνέω, ἐκφυσῶ, souffler dehors ; συνηθ. ἀποδίδω διὰ τῆς ἀναπνοῆς, rendre par la respiration ; ἀποπνέω, exhaler (ἀντιθ. τῷ ἀναπνέω), ἐξ οὗ ἐκπνέω, expirer = ἀποθνήσκω, mourir ; ἀποδίδω τὴν τελευταίαν πνοήν, rendre le dernier soupir ; ἐκπνέω ψυχήν, rendre l'âme = ἀποθνήσκω· || [μεταφ.] ἐκπνέων μὴν (φθίνων), le mois expirant ; || ἐκπνεύσας μὴν (ὁ παρελθών), le mois passé (écoulé).

ἐκπνοή, ῆς, ἡ· ἡ ἀπόδοσις διὰ τῆς ἀναπνοῆς, ἀπόπνοια, exhalaison, n. f. ἡ ἔκπνευσις, expiration, n. f. (ἀντίθ. τῷ **ἀναπνοή**), τὸ ν' ἀποθάνῃ τις, ν' ἀποδώσῃ τὴν τελευταίαν πνοήν, action de rendre le dernier soupir. § διπλῆ ἐκπνοή, βλ. ἀναπνοή.

ἐκποδών, [ἐπίρ.] = ἐκ ποδῶν· ἔξω τῶν ποδῶν, hors des pieds ; ἔξω τῆς ὁδοῦ, πέραν, μακράν, loin ; ἔξω, dehors ; ἐκποδὼν ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι (τινὰ ἢ μετ' αἰτιατ.) = ἀπομακρύνω, éloigner.

ἐκποιέω, βλ. ἐκποιῶ.

ἐκποίησις, εως, ἡ· τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκποιεῖν, ἡ πώλησις, vente, n. f. [νομ.] χαλεῖται ἡ εἰς ἄλλον μετάθεσις κυριότητος καὶ παντὸς ἄλλου ἐμπράγματος δικαιώματος περιορίζοντος τὴν ἐν αὐτῷ περιεχομένην ἐξουσίαν τοῦ κυρίου· διακρίνεται δὲ εἰς ἑκουσίαν καὶ καταναγκαστικήν· βλ. καὶ ἀπαλλοτρίωσις, aliénation, n. f. || [ἀρχ.] ἐκποίησις (ἀντιθ. τῷ εἰσποίησις), donné en adoption.

ἐκποιῶ (έω), μέλ. ήσω, ἐν γένει πωλῶ, vendre ; ἀπαλλοτριώνω τι, aliéner ; δίδω, ἀπαλλάσσομαι τινός, se défaire de.

ἐκπολιόρκησις, εως, ἡ· ἡ ἅλωσις, κυρίευσις (φρουρίου ἢ πολιορκουμένης θέσεως ἢ πόλεως), prise, n. f. (d'une place de guerre ; d'une ville assiégée) ; ἡ **παράδοσις**, reddition, n. f.

ἐκπολιορκῶ (έω), μέλ. ήσω· ἁλίσκω, κυριεύω (φρούριον ἢ πόλιν τινὰ διὰ πολιορκίας), prendre (une place ; une ville assiegée), réduire (une place, une ville) = ἀναγκάζω φρούριον ἢ πόλιν εἰς παράδοσιν (reddition).

ἐκπολιτίζω, μέλ. ίσω· civiliser, ἐξάγω ἐκ τῆς βαρβάρου καταστάσεως, βελτιῶ ὑπὸ ἠθικήν, διανοητικὴν καὶ βιομηχανικὴν ἔποψιν, sortir de l'état de barbarie, améliorer au point de vue moral, intellectuel et industriel ; || — λαόν, χώραν, civiliser un peuple, un pays. § ἐκπολιτίζω, policer = civiliser, δίδω εὐγενῆ ἔθιμα εἰς, donner des mœurs polies à ; || Πέτρος ὁ Ι προσεπάθησε νὰ ἐκπολιτίσῃ τὴν Ῥωσσίαν, Pierre I essaya de policer la Russie. § ἐκπολιτίζομαι, se civiliser, γίνομαι ἐκπολιτισμένος, devenir civilisé ; l'homme ne se civilise que parce qu'il multiplie ses besoins. § —, se policer, devenir policé ; les peuples se policent par les relations commerciales. Βλ. καὶ συνώνυμα εἰς λέξιν ἐκπολιτισμένος.

ἐκπολιτισμός, οῦ, ὁ· civilisation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπολιτίζειν, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως ταύτης, action de civiliser ; résultat de cette action.

ἐκπολιτιστικός, ή, όν· civilisateur, trice, adj. ὁ ἀναπτύσσων, διευκολύνων τὸν ἐκπολιτισμόν, qui développe, favorise la civilisation ; || ἰδέαι ἐκπολιτιστικαί, opinions civilisatrices. § —, civilisant, ante, adj. ὁ κατάλληλος πρὸς ἐκπολιτισμόν, qui est propre

à civiliser ; || τὸ συνεταιριστικὸν πνεῦμα ἐξασκεῖ ἐκπολιτιστικὴν ἐπήρειαν. l'esprit d'association exerce une influence civilisante.

ἐκπολιτίσιμος, ος, ον· civilisable, adj. ὄντινα δύνανται νὰ ἐκπολιτίσωσι, qu'on peut civiliser, ἤτοι ἐπιδεκτικὸς πολιτισμοῦ· || μαῦροι ἐκπολιτίσιμοι, nègres civilisables.

ἐκπολιτισμένος, η, ον· μετοχ. τοῦ ἐκπολιτίζω, civilisé, ée, καὶ οὐσ. civilisé, ée ; ἤτοι ἄτομον ἐκπολιτισμένον, personne civilisée ; π. χ. le civilisé a beaucoup d'avantages sur le sauvage, mais le sauvage est sur quelques points supérieur au civilisé. Συνώνυμα, civilisé, poli, policé ; τὸ 1ον εἶνε ἀντίθετον τοῦ ἀπολιτίστου, βαρβάρου, ἀξέστου, brut ; τὸ 2ον ἀντίθ. τοῦ βαναύσου, grossier ; καὶ τὸ 3ον ἀντίθ. τοῦ ἀγρίου, sauvage.

ἐκπομπή, ῆς, ἡ· τὸ ἐκπέμπειν, ἔξω στέλλειν, ἡ ἀποστολή, envoi, n. m. § —, émission, n. f. action de répandre au dehors, de lancer hors de soi ; || — θερμαντικοῦ, émission de calorique. § [φυσ.] —, émission, n. f. θεωρία τῆς ἐκπομπῆς, théorie de l'émission, σύστημα ἐν ᾧ παραδέχονται ὅτι τὸ φῶς καὶ ἡ θερμότης μεταδίδονται τῇ βοηθείᾳ ὑλικῶν μορίων (à l'aide de corpuscules matériels) ἐκπεμπομένων ὑπὸ τῶν φωτεινῶν ἢ θερμῶν σωμάτων (émis par les corps lumineux ou chauds).

ἐκπονέω, βλ. ἐκπονῶ.

ἐκπόνησις, εως, ἡ· ἐξεργασία πρὸ πάντων τεχνικῶς, ἔργου τινός, élaboration, n. f. ἡ δι' ἐργασίας ἐκτέλεσις, ἀποπεράτωσις, τελείωμα, achèvement, n. m. § ἐκπόνησις καὶ **προπόνησις**, entraînement, n. m. καλεῖται ἡ ἐν γένει προπαρασκευὴ ἢ ἐξάσκησις διά τι, ἡ εἰς τοὺς κόπους ἄσκησις· ἡ λέξις ἐκπόνησις χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ ἱππευτικῇ, ἡ δὲ προπόνησις ἐν τῇ σωματικῇ ἀσκήσει, τῇ γυμναστικῇ καὶ τὸν ἀθλητισμόν· || [ἱππ.] καλεῖται οὕτως ἡ βαθμιαία, κανονικὴ καὶ ἀνάλογος πρὸς τὴν σωματικὴν διάπλασιν καὶ τὴν καταγωγὴν τοῦ ἵππου ἄσκησις καὶ δίαιτα πρὸς ἀντοχὴν αὐτοῦ.

ἐκπονῶ (έω), μέλ. ήσω, ἐξεργάζομαι πρὸ πάντων τεχνικῶς, ἔργον τι, élaborer ; δι' ἐργασίας τελειώνω, ἐκτελῶ, ἀποπερατῶ τι, achever. § **ἐκπονῶ καὶ προπονῶ**, entraîner ; βλ. **ἐκπόνησις**· || — ἵππον, entraîner un cheval ; || ἵππος ἐκπεπονημένος, cheval entraîné ; || ἡ ἐκπόνησις (προπόνησις) σκοπὸν ἔχει νὰ καταστήσῃ ὅσον ἔνεστι καλλιτέραν τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας καὶ τῶν δυνάμεων τοῦ ἵππου (ἢ τοῦ ἀθλητοῦ) διὰ τῆς ὑγιεινῆς καὶ ἀναλόγου ἐργασίας ἵνα οὗτος καταστῇ ἱκανὸς νὰ παράσχῃ ἐν δεδομένῃ στιγμῇ τὴν μεγίστην ταχύτητα καὶ ἀντοχήν, κτλ,

ἐκπορεύομαι, μέλ. εύσομαι, ἀπορρέω, émaner ; προέρχομαι, provenir ; [θεολ.] procéder, λέγεται περὶ τοῦ εἰδικοῦ συνδέσμου δι' οὗ τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος συνδέεται μετὰ τῶν δύο ἑτέρων· κατὰ τὴν ὀρθόδοξον **Ἀνατολικὴν** Ἐκκλησίαν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρός, le Saint-Esprit procède du Père ; ἐνῷ κατὰ τὴν Καθολικὴν (Δυτικήν), le Saint-Esprit procède du Père et du Fils.

ἐκπόρευσις, εως, ἡ· [θεολ.] procession, n. f. || — τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, procession du Saint-Esprit ; εἰδικὸς τρόπος σχέσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετὰ τοῦ Πατρός· [κατὰ τοὺς Καθολικοὺς μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ].

ἐκπορθέω, βλ. ἐκπορθῶ.

ἐκπόρθησις, εως, ἡ· ἡ ἅλωσις, κυρίευσις (πόλεως, φρουρίου, κτλ.) prise (d'une ville ; d'une place ; d'une forteresse, etc. || κατ' ἐπέκτασιν ἡ διαρπαγή, δῄωσις (χώρας, κτλ.) pillage. n. m. ἡ ἐρήμωσις, καταστροφή, dévastation, n. f. διαρπαγή, λεηλασία, saccagement, n. m.

ἐκπορθῶ (έω), μέλ. ήσω· ἁλίσκω, κυριεύω (πόλιν, φρούριον, κτλ.) prendre (une ville ; une place ; une forteresse) ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν διαρπάζω, δῃόω, piller, ἐρημόνω, καταστρέφω, ἀφανίζω, dévaster ; διαρπάζω, λεηλατῶ, saccager.

ἐκπορίζω, μέλ. ίσω, παρέχω, χορηγῶ, procurer ; fournir ; || [μέσ.] ἐκπορίζομαι, πορίζομαι, ἀποκτῶ, se procurer ; acquérir.

ἐκπόρνευσις, εως, ἡ· action de prostituer, prostitution, n. f. ἤτοι ἡ πόρνευσις, προαγωγεία, παράδοσις εἰς τὴν πορνείαν (γυναικός).

ἐκπορνεύω, πορνεύω, μέλ. εύσω, κυρίως καὶ μεταφ. prostituer (ἐκ τοῦ λατ. prostituere, κυριολεκτικῶς θέτω πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐκθέτω εἰς τὸ κοινόν), παραδίδω εἰς τὴν ἀσέλγειαν τοῦ ἄλλου, livrer à l'impudicité d'autrui ; ὅθεν προαγωγέω, προάγω εἰς πορνείαν· || — κόρην, prostituer une jeune fille.

ἐκπορπάω-ῶ, καὶ

ἐκπορπίζω, μέλ. ίσω, déboucler, κοινῶς ξεθηλυκόνω· π. χ. ἐκβάλλω τὴν περόνην τῆς πόρπης (boucle) ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ὀπῆς εἰς ἣν περᾶται· || ἐκπορπῶ, βλ. καὶ **ἐκσφίγγω.**

ἐκπρίζω, μέλ. ίσω· βλ. ἐκπρίω.

ἔκπρισις, εως, ἡ· τὸ ἐκπριονίζειν, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπρίειν, action de scier.

ἐκπρίσκω, μέλ. ίσω, κοινῶς ξεπρίσκω, διαλύω τὸ οἴδημα.

ἔκπρισμα, ατος, τό· τὸ ἐκπριονισθέν, sciure, n. f.

ἐκπρίω, μέλ. ίσω, **ἐκπριονίζω**, πριονίζω, ἀποκόπτω διὰ πριονίσματος, scier, enlever en sciant.

ἐκπροθεσμία, ας, ἡ· déchéance, n. f. ἡ ἀπώλεια, ἔκπτωσις τοῦ δικαιώματος τῆς προθεσμίας· τὸ ἐκπρόθεσμον, forclusion, n.f. βλ. λέξιν.

ἐκπρόθεσμος, ου, ὁ· ὅστις δὲν διατηρεῖ ὡρισμένην ἡμέραν, προθεσμίαν, qui laisse passer le jour fixé ; ὅστις ἔρχεται πολὺ ἀργά, ἀργοπορῶν, tardif, ive ; ὅστις δὲν πληρώνει τὸ χρέος του ὅταν πρέπῃ, ἤτοι οὗτινος ἡ προθεσμία ἔληξε, dont le terme est échu ; ὅστις ἐπέρασε τὴν προθεσμίαν, qui a passé le terme ; ὅστις εὑρίσκεται εἰς ἐκπροθεσμίαν, ὅστις ἔχασε

τὸ δικαίωμα τῆς προθεσμίας, qui est en déchéance; [νομ. ἰδ.], qui est en demeure; forclos, ose [μετοχ. τοῦ forclore] λέγουσιν ἐπίσης forclus, use; ‖ ὁ ἀντίδικος ἐκηρύχθη ἐκπρόθεσμος, la partie adverse fut déclarée forclose; ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ **ἐκπρόθεσμον**, forclusion, n. f. τὸ νὰ μὴ δύναταί τις νὰ προστρέξῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην διότι δὲν ἔπραξε τοῦτο ἐγκαίρως.

ἐκπροθέσμως, [ἐπίρ.] μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας, après l'expiration du délai; ἀργά, en retard; trop tard.

ἐκπροσωπέω, βλ. ἐκπροσωπῶ.

ἐκπροσώπησις, εως, ἡ· ἀντιπροσώπευσις, représentation, n. f.

ἐκπροσωπῶ (έω), μέλ. ήσω· faire figurer, ἀντιπροσωπεύω, représenter.

ἐκπτόησις, εως, ἡ· τὸ τρόμαγμα, frayeur. n.f. ἡ κατάπληξις, ἔκπληξις, stupéfaction, n.f.

ἐκπτοέω-ῶ, μέλ. πτοήσω· σφοδρῶς τρομάζω, effrayer; ‖ [μέσ.] ἐκπτοοῦμαι = καταπλήσσομαι, être effrayé, stupéfait.

ἔκπτυσις, εως, ἡ· τὸ ἐκπτύειν, φτύνειν, crachement, n. m.

ἔκπτυσμα, ατος, τό· τὸ ἐκπτυσθέν, crachat, n. m. κοινῶς ἡ ῥοχάλα.

ἐκπτύσσω, μέλ. ύξω· ἐκτυλίσσω, déployer; ‖ [ναυτ.] ἐκπτύσσω σημαίαν, déployer un pavillon, ὅπως ἐπάρω αὐτὴν ἐκπτυγμένην· ‖ ‖ [ναυτ.] ἐκπτύσσω, ἱστίον, dépaqueter une voile; ἀναπτύσσω, ἐξαπλώνω, ἀνοίγω, ἐπτυγμένον καὶ συσκευασμένον ἱστίον εὑρισκόμενον ἐν ἀποθήκῃ, πρὸς ἐπιθεώρησιν, ἀερισμὸν ἢ ἀνάδεσιν. Προκειμένου περὶ ἱστίου ἀναδεδεμένου καὶ ἐπτυγμένου τῇ κεραίᾳ του, dépaqueter une voile enverguée, εἶνε συνώνυμον τῷ ἐκχύνω, déferler.

ἐκπτύω, μέλ.ύσω, πτύω ἔξω, φτύνω, cracher.

ἐκπτωσιόμετρον, ου, τό· [ναυτ.] dérivomètre, n. m. ou dériveur, n. f. καλεῖται πᾶν ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς μέτρησιν τῆς ἐκπτώσεως τοῦ πλοίου· βλ. **ἔκπτωσις**, dérive.

ἔκπτωσις, εως, ἡ· τὸ ἔξω, κάτω πίπτειν, κατάπτωσις, chute, n. f. ἡ παρακμή, τὸ τέλος, déclin, n.m. παρακμή, κατάπτωσις (ἠθῶν, κράτους), décadence, n. f. ἔκπτωσις, ὑποβιβασμὸς ἐξ ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως εἰς κατωτέραν, déclassement, n. m. ἔκπτωσις, ὑποτίμησις, dépréciation, n. f. ἔκπτωσις, ὑποτίμησις ἀξίας, ἐκπεσμός, rabais, n. m. baisse, n. f. ‖ [ἐμπορ.] ἔκπτωσις τιμῶν, baisse, n. f. dépréciation, n.f. ‖ ἔκπτωσις, κοινῶς τὸ σκόντον, escompte, n. m. ‖ ἔκπτωσις ἐξόδων, déduction, n. f. ‖ ἔκπτωσις διὰ διαφορὰν ποιοτήτων, bonification, n. f. ‖ ὑπὸ ἔκπτωσιν 3 %, sous escompte 3 % = μὲ ἔκπτωσιν, avec escompte; ‖ νεωτέρα ἔκπτωσις δὲν προβλέπεται ἤδη, une baisse ultérieure n'est guère à prévoir; ‖ ἡ πρὸς ἔκπτωσιν τάσις φαίνεται σταματήσασα, le mouvement de baisse semble arrêté; ‖ θεωρεῖται ἄφευκτος ἔκπτωσις, on s'attend inévitablement à une nouvelle baisse; ‖ αἱ σακχάρεις ὑπέστησαν ἔκπτωσιν, les sucres ont éprouvé un mouvement de baisse; ‖ ἔκπτωσις βεβλαμμένων ἐμπορευμάτων, réfaction, n. f. βλ. **ὑφαίρεσις**· ‖ ἡ ἐλάττωσις, réduction. n. f. diminution. n. f. ἔκπτωσις, déduction, n. f. τὸ ἀφαιρούμενον ἢ ἐκπιπτόμενον ποσὸν ἔκ τινος λογαριασμοῦ, κτλ. ‖ ἡ ἔκπτωσις τῶν δυνάμεών του, le déclin de ses forces; ‖ ἡ περιουσία του εἶνε εἰς ἔκπτωσιν, sa fortune est en décadence; ‖ [νομ.] ἔκπτωσις δικαιώματος, déchéance d'un droit; βλ. καὶ **ἐκπροθεσμία**· ‖ —, déchéance, n. f. εἶνε ἡ ἀπώλεια δικαιώματος (d'un droit) ἢ προνομίου (d'une faculté) διὰ τῆς μὴ ἐγκαίρου χρήσεως τῆς κεκανονισμένης προθεσμίας ἢ διὰ παράβασιν ὅρων, συμβολαίου, κτλ. ‖ — τῆς παραχωρήσεως (ἑταιρίας, κατασκευῆς ἔργου, κτλ.), déchéance de la concession; ‖ —, déchéance, n. f. ἀπώλεια τοῦ βασιλικοῦ στέμματος, ἤτοι τοῦ θρόνου· ‖ ἡ ἔκπτωσις τοῦ χαρτονομίσματος, la dépréciation du papier monnaie; ‖ — τιμῶν, réduction des prix; baisse, n. f. ‖ — τῶν τόκων, remise des intérêts; ‖ πώλησις ἐπὶ ἐκπτώσει, vente au rabais. § [ναυτ.] ἔκπτωσις, dérive, n. f. κοινῶς ὁ ξεπεσμός. Καλεῖται οὕτως ἡ γωνία ἡ σχηματιζομένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἐκ τῆς ἐκ τῶν ὄπισθεν τοῦ πλοίου κατὰ τὸν πλοῦν σχηματιζομένης αὔλακος (sillage) καὶ τῆς εὐθείας τῆς διερχομένης διὰ τῆς πορείας τοῦ πλοίου, ἢ ὅπερ ταὐτὸ τῆς τρόπιδος αὐτοῦ. Ἡ ἔκπτωσις προερχομένη ἐκ τῆς πλαγίας ἐνεργείας τοῦ ἀνέμου, τοῦ κύματος ἢ τοῦ ῥεύματος ἐπὶ τῶν ἱστίων, τῆς πλευρᾶς ἢ τῶν ὑφάλων τοῦ πλοίου εἶνε 0^0 ὅταν τὸ πλοῖον οὐριοδρομῇ, αὐξάνει δὲ καθ' ὅσον πλησιάζομεν πρὸς τὴν **ἐγγυτάτην** (plus-près) ἕνεκα τῆς ἐλαττώσεως τῆς ταχύτητος. Ἡ ἔκπτωσις λαμβάνει χώραν πάντοτε ἀντιθέτως τῆς πλευρᾶς ἐφ' ἧς ἐνεργεῖ ὁ ἄνεμος, τὸ κῦμα ἢ τὸ ῥεῦμα, καὶ διακρίνεται διὰ τῆς ὀνομασίας δεξιὰ ἢ ἀριστερά. Ἐπειδὴ αὕτη παρεκκλίνει τὸ πλοῖον ἐκ τῆς πραγματικῆς του πορείας, λαμβάνεται πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὑπολογιζομένη ἐν τῇ διορθώσει τῆς πορείας, ἐκτιμουμένης τῆς γωνίας διὰ διοπτεύσεως ἐκ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου· ‖ πλοῖον ἢ **ἀντικείμενόν τι ἐκπίπτει** ἢ **περιφέρεται**, un navire ou un objet est en dérive, ὅταν φέρηται τῇδε κακεῖσε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης τῇ διευθύνσει καὶ βουλήσει τοῦ ἀνέμου, τοῦ κύματος ἢ τοῦ ῥεύματος. § [ναυτ.] **ἔκπτωσις**, abattée, n. f. εἶνε τὸ διάστημα τὸ διανυθὲν ὑπὸ τοῦ πλοίου κατὰ τὴν ἐπίδοσιν, τὴν περιστροφήν, abattée; βλ. **ἐπίδοσις.** § [στρατ. νομ.] **ἔκπτωσις**, destitution, n. f. Ἡ ἔκπτωσις συνεπιφέρει τὴν στέρησιν τοῦ βαθμοῦ τῆς τάξεως (rang) καὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ φέρειν τὰ διακριτικὰ αὐτοῦ σημεῖα καὶ τὴν στολήν. Ἄρθρ. 182. Στρ. Ποιν. Νομοθεσίας. Ἡ ἔκπτωσις εἶνε ποινὴ ἐπανορθωτική, ἰσόβιος, κυρία ἢ παρεπομένη, ἀλλ' ὁ ἔκπτωτος ἀξιωματικὸς δὲν ἀποβάλλεται, ὡς ὁ καθαιρεθεὶς στρατιωτικός, διὰ παντὸς ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, πολλῷ δὲ μᾶλλον ἐὰν δὲν συνεπλή,

ρωσε τριάκοντα ἐτῶν ὑπηρεσίαν, ὡς ὁρίζεται ἐν τῷ ἄρθρῳ 74 τοῦ περὶ στρατολογίας νόμου, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ποινῆς του (ἐὰν ἡ ἔκπτωσις ἕπεται ἄλλῃ ποινῇ) ἢ ἅμα καταστῇ ἡ ἀπόφασις ἀμετάκλητος (ἐν ᾗ περιπτώσει ἐπιβληθῇ ὡς κυρία ποινή), ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης, εἴτε ἐν τῷ ἐνεργῷ στρατῷ, εἴτε ἐν τῇ ἐφεδρείᾳ ἢ ἐν τῇ ἐθνοφρουρᾷ, ἀναλόγως τοῦ χρόνου τῆς ὑπηρεσίας ὃν διήνησε προγενεστέρως ὑπὸ τὰς σημαίας. Ἀπόρροια τῆς ἐκπτώσεως εἶνε καὶ ἡ στέρησις τοῦ δικαιώματος τῆς συντάξεως. Ἡ ἔκπτωσις ἄρχεται ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ ἀπόφασις καταστῇ ἀμετάκλητος· ‖ — (ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ), cassation, n. f. ἢ casse, n. f. χαλεῖται ἡ ἀφαίρεσις τοῦ βαθμοῦ ὑπαξιωματικοῦ τινος. Ἡ ποινὴ αὕτη καταστρέφουσα τὸ στάδιον τοῦ στρατιωτικοῦ, δέον νὰ ἐπιβάλληται εἰς τοὺς ὑπαξιωματικοὺς μετὰ μεγίστης περισκέψεως ὅπως ὁρίζωσιν οἱ κανονισμοί· βλ. καὶ ποινή, punition, n. f.

ἔκπτωτος, ος, ον· ὁ πεσμένος, χρημνισμένος, tombé ; renversé ; ὁ ἐκ τῆς θέσεώς του ἐκπεσών, déchu ; ὁ εἰς ἔκπτωσιν εὑρισκόμενος, en déchéance ; ‖ [ἐμπορ.] ἔκπτωτος [δικαιωμάτων] déchu, e ; ‖ — βασιλεύς, roi déchu (dépossedé) ; ‖ τὸ δικαστήριον ἐκήρυξεν ἔκπτωτον τὴν ἑταιρείαν, le tribunal à prononcé la déchéance de la compagnie. § ἔκπτωτος, destitué (τοῦ βαθμοῦ)· βλ. ἔκπτωσις· ‖ ἐγένετο ἔκπτωτος τοῦ βαθμοῦ του, il a été destitué ; il a été déposé (privé = ἐστερήθη) ; de son grade ; [ἐπὶ ὑπαξιωματικοῦ], il a été cassé.

ἐκπυρσοκροτέω-ῶ (ἐκπυρσοκροτῶ), μέλ. ήσω, faire partir le coup ; ‖ αἴφνης ἐκπυρσοκροτεῖ τὸ ὅπλον (πυροβόλον), tout à coup le fusil part. § détoner ; βλ. ἐκπυρσοκρότησις, détonation. [χημ.] fulminer.

ἐκπυροκρότησις, εως, ἡ· καὶ

ἐκπυρσοκρότησις, εως, ἡ· coup, n. m. ἡ πυροβόλησις, décharge, n. f. πυροβόλου ὅπλου, ἢ ὁ πυροβολισμός, τὸ πυροβόλημα, coup de feu ; καὶ πυροβόλησις, tirer un coup. § détonation, n. f. χαλεῖται ἡ μετὰ κρότου ἀνάφλεξις πυρίτιδος ἢ ἐκρηκτικῆς οὐσίας (explosif), ἐπιτυγχάνεται δὲ δι' ἐμπυρεύματος ἐκ βροντώδους ὑδραργύρου, π. χ. ἡ δυναμῖτις ἐκρήγνυται ἔν τινι ὑπονόμῳ ὅταν ἀναφλεχθῇ δι' ἁπλῆς θρυαλλίδος, ἐκπυρσοκροτεῖ δέ, ὅταν ἡ θρυαλλὶς ἔχῃ ὁπλισθῇ δι' ἐμπυρεύματος ἐκ βροντώδους ὑδραργύρου· βλ. καὶ ἔκρηξις. § [χημ.] fulmination, n. f.

ἐκπυροκροτητός, ή, όν· détonateur, adj. ὁ ἐκπυροκροτῶν, βλ. καὶ πυροκροτητής.

ἐκπωμαστήρ, ῆρος, ὁ· tire-bouchon, n. m. σπειροειδὲς ὄργανον δι' οὗ ἀφαιροῦνται τὰ πώματα τῶν φιαλῶν.

ἐκπωματίζω, μέλ. ίσω, ἀφαιρῶ τὸ πῶμα, détaper ; ‖ [στρατ.] détaper [un canon, etc.] καὶ γενικῶς ἀποπωματίζω, déboucher, ἀφαιρῶ τὸ πῶμα (bouchon).

ἐκραίνω, μέλ. ανῶ· ῥαίνω, ῥαντίζω, asperger.

ἐκράπτω, μέλ. άψω, découdre ; βλ. κοινῶς ξηλόνω.

ἐκρέω, μέλ. εύσω, ῥέω ἔξω, μακράν· ῥέω ἀπό τινος, couler de ; découler ; s'écouler.

ἔκρευσις, εως, ἡ· [οἰκοδ.] coulis, n. m. (ἐκ γύψου, ἐκρέω, couler) ; χαλεῖται οὕτω γύψος (ἢ τσιμέντο) ἀραιῶς πεφυρμένος (gâché clair) διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν ἁρμῶν τῶν λίθων. Διὰ τούτου πληροῦσι μόνον τοὺς ἁρμοὺς οἵτινες δὲν ὑποβαστάζουσι βάρος, οὗτοι δὲ εἰσὶν οἱ κατακόρυφοι ἢ ὀλίγον κεκλιμένοι, οὐδέποτε δὲ οἱ ὁριζόντιοι ἁρμοί.

ἐκρήγνυμι, μέλ. ήξω, ἐκρηγνύω [ἰδ. ἀμεταβ.] ἐκρήγνυμαι, ἐκσπῶ, ξεσπῶ, éclater (εἰς γέλωτας, κτλ.) χάμνω ἔκρηξιν, faire explosion; explosionner; [οὐδ.] ἐξέρχομαι μετὰ βίας, sortir avec violence, faire éruption ; ‖ ἐκρήγνυμαι = δηλοῦμαι, ἀναφαίνομαί που, déclarer ; ‖ ἐξερράγη ὁ πόλεμος, la guerre a éclaté ; ‖ οἱ λέβητες [τῆς μηχανῆς] ἐξερράγησαν, les chaudières ont fait explosion (ont éclaté ; ont sauté) ; βλ. καὶ ἔκρηξις (λεβήτων)· ‖ τὸ πῦρ ἐξερράγη εἰς τὰ ὑπόγεια, le feu s'est déclaré dans les souterrains; ‖ ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς, le feu prit à.

ἐκρηκτήρ, ῆρος, ὁ· exploseur, n. m. ἀναφλεκτικὴ ἠλεκτρικὴ συσκευὴ χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἀνάφλεξιν ὑπονόμων, ναυκλάστρων, κτλ. πρὸς δοκιμὴν τῆς δυνάμεως τῶν ἠλεκτρικῶν ὑλῶν, διὰ χρήσεως **ἐμπυρίων τάσεως** (amorce de tension). Ἡ συσκευὴ αὕτη συνίσταται ἐκ κιβωτίου ἐμπεριέχοννος σύστημα ἠλεκτρομαγνητῶν, οἵτινες διὰ τῆς πιέσεως ἢ στροφῆς χειρολαβῆς παράγουσιν ἰσχυρὸν ἠλεκτρικὸν ἐξ ἐπιδράσεως ῥεῦμα, ὅπερ παράγει σπινθῆρα. ‖ ἐκρηκτὴρ Μπρεγκέ, exploseur Bréguet οὗτος χαλεῖται συνηθέστερον **πυγμόπληκτρον** (coup-de poing Bréguet), εἶνε δὲ ἡ μᾶλλον ἐν χρήσει διὰ χρούσεως ἐνεργοῦσα ἠλεκτρικὴ συσκευή. Ἐκλήθη οὕτω διότι ἡ μετάδοσις τοῦ ῥεύματος ἐνεργεῖται διὰ πλήξεως κομβίου τινὸς διὰ τῆς πυγμῆς.

ἐκρηκτικὴ οὐσία (ἢ ὕλη), explosif, n. f. χαλοῦνται οὕτω διάφοροι οὐσίαι ἁπλαῖ ἢ σύνθετοι, χρησιμοποιούμεναι δι' ἐκρήξεις ἢ ἀναφλέξεις (explosions).

Ἡ πυρῖτις τοῦ πολέμου (poudre de guerre) ὑπῆρξεν ἐπὶ πολὺ τὸ μόνον ἐν τῷ στρατῷ χρησιμοποιούμενον διὰ τὰς ἐκρήξεις μέσον· ἵνα ὅμως παραγάγωσι μεγαλείτερα ῥηκτὰ ἀποτελέσματα ἀντεκατέστησαν τὴν τοῦ πολέμου πυρίτιδα διὰ τῶν χαλουμένων **διαρρηκτικῶν πυριτίδων** (poudres brisantes) ἤτοι τῶν ἐκρηκτικῶν **οὐσιῶν** (explosifs)· ὑπάρχουσι διάφοροι ἐκρηκτικαὶ οὐσίαι, οἷον,

ἡ **βαμβακοπυρῖτις** (coton-poudre, ou fulmicoton),
ἡ **ξυλοϊδίνη** (xyloïdine),
αἱ **δυναμίτιδες** (dynamites),
ἡ **μελινῖτις** (mélinite),
ὁ **λιθοθραύστης** (lithofracteur),
αἱ **πικρικαὶ πυρίτιδες** (poudres au picrate)

καὶ αἱ χλωρικαὶ (poudres au chlorate), καθὼς καὶ πλεῖσται ἄλλαι.

Παραθέτομεν ἐνταῦθα 'Οδηγίας περὶ τῆς χρήσεως καὶ προφυλάξεως τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν καὶ ἐν γένει περὶ βαμβακοπυρίτιδος ληφθείσας ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῶν ναυτικῶν.

I

Γενικὰ προφυλακτικὰ μέτρα ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν ἐν γένει

1ον) Πᾶσα ἐργασία ἀφορῶσα εἰς ἐκρηκτικὰς ὕλας δέον νὰ διεξάγηται ὑπὸ τὴν προσωπικὴν ἐπίβλεψιν ἀξιωματικοῦ ἢ ὑπαξιωματικοῦ κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν φύσιν αὐτῆς. Τὰ δὲ πρόσωπα ταῦτα, ἤτοι ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὑπαξιωματικός, ὀφείλουσι νὰ διατελῶσιν ἐνήμερα καὶ ἐν πλήρει γνώσει τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ταύτης χανονιστικῶν διατάξεων.

2ον) 'Ο ἐπιπεφορτισμένος τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἐκτελουμένης ἐργασίας δὲν δύναται, ἄνευ ἀδείας, δι' οἱονδήποτε λόγον, ν' ἀπομακρύνηται τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας, ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ αὕτη. 'Οφείλει δὲ νὰ διευθύνῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην συμφώνως πρὸς τὰς ἑπομένας ὁδηγίας, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν χρῆσιν τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν. Πρὸς τούτοις ὑποχρεοῦται ν' ἀναφέρῃ πᾶσαν ἀμέλειαν ἢ παράβασιν τῶν διατάξεων τούτων, ὅπως ὁ ἔνοχος τῆς τοιαύτης ἀμελείας ἢ παραβάσεως λογίζηται ὑπεύθυνος διὰ πάσας τὰς συνεπείας.

3ον) Πᾶσα προπαρασκευή, γινομένη διὰ διαφόρων ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, δέον νὰ ἐκτελῆται ἐν ἐργοστασίοις ἢ καταστήμασιν, ἅτινα εἰσὶν εἰδικῶς προωρισμένα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, αἱ δὲ διὰ δυναμίτιδος ἢ βαμβακοπυρίτιδος ἐκτελούμεναι ἐργασίαι δέον νὰ ἐπιτηρῶνται παρὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ, εἰς ὃν εἰδικῶς αἱ ἐργασίαι αὗται εἰσὶν ἀνατεθειμέναι.

4ον) 'Εν τοῖς καταστήμασι τούτοις δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπισωρεύηται ποσότης ἐκρηκτικῆς ὕλης μείζων τῆς ἀπολύτως ἀναγκαίας διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὡρισμένου τινὸς ἔργου. Αἱ δὲ διὰ τῶν διαφόρων ἐκρηκτικῶν ὑλῶν παρασκευαζόμεναι ἐργασίαι δὲν πρέπει νὰ γίνωνται ταὐτοχρόνως ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι, οὔτε νὰ ἐκτελῆται ἄλλη τις ἐργασία, εἴτε ἐντὸς τοῦ καταστήματος, ἐν ᾧ γίνεται χρῆσις ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, οἷον πυρίτιδος, δυναμίτιδος καὶ βαμβακοπυρίτιδος, εἴτε πέριξ αὐτοῦ.

5ον) Τὰ καταστήματα ταῦτα μεθ' ὅλων τῶν ἐν αὐτοῖς σκευῶν καὶ πραγμάτων δέον νὰ τηρῶνται πάντοτε καθαρώτατα, καὶ οὐδὲ ἴχνος κόνεως ἢ ἄμμου νὰ εὑρίσκηται ἐπὶ τοῦ πατώματος, τῶν καθισμάτων καὶ τῶν θέσεων. Πρὸς τοῦτο δὲ δέον νὰ καθαρίζηται καλῶς τὸ κατάστημα πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἐργασίαν.

Τὸ σανίδωμα τοῦ πατώματος, αἱ τράπεζαι καὶ τὰ καθίσματα δέον νὰ ὦσι κεκαλυμμένα διὰ κηρωτοῦ (μουσαμᾶ) ἢ διὰ τάπητος. Μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας τὰ καλύμματα ταῦτα δέον νὰ τινάσσωνται ἐπιμελῶς καὶ μετὰ προσοχῆς ἐκτὸς τοῦ καταστήματος, ὅπως μηδ' ἐλάχιστον μόριον πυρίτιδος ἢ οἱασδήποτε ἐκρηκτικῆς ὕλης ἐναπομένῃ ἐπ' αὐτῶν.

6ον) 'Απαγορεύεται αὐστηρότατα τὸ κάπνισμα διαρκούσης τῆς ἐργασίας. 'Επίσης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρχῃ πῦρ ἢ φῶς ἐντὸς τοῦ καταστήματος ἢ πλησίον αὐτοῦ. Πρέπει πρὸς τούτοις νὰ ὑπάρχῃ πάντοτε ἐν αὐτῷ ἓν τοὐλάχιστον δοχεῖον (κάδος) πεπληρωμένον ὕδατος. Ἅπασαι δὲ αἱ θύραι δέον νὰ ὦσιν ἐλεύθεραι καὶ νὰ μὴ ἦνε κλειδωμέναι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας.

7ον) Οὐδέποτε ἐπιτρέπεται νὰ γίνηται χρῆσις ἄλλων ἐργαλείων ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ ὁριζομένων. Τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα εἰσὶ συνήθως ἐκ ξύλου ἢ ἐκ χαλκοῦ. 'Εν τούτοις, χρείας τυχούσης, δύναται νὰ γείνῃ χρῆσις ἐργαλείων καὶ ἐκ σιδήρου ἢ ἐκ χάλυβος δι' εἰδικὰς ἐργασίας, ἀλλὰ τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα δέον νὰ φυλάττωνται ἐντὸς δερματίνων θηκῶν, ὁσάκις δὲν γίνηται χρῆσις αὐτῶν, μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας, τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα δέον νὰ καθαρίζωνται ἐπιμελῶς.

8ον) Διὰ τὰς διαφόρους ἐργασίας ἐκλέγονται πρόσωπα ἄξια πάσης ἐμπιστοσύνης καὶ κατάλληλα πρὸς τὰς ἐργασίας ταύτας, ἡ δὲ εἴσοδος ἐν τοῖς καταστήμασιν ἀπαγορεύεται εἰς πάντα μὴ ἀποτελοῦντα μέρος τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν.

Οἱ ἐργάται, πρὶν ἢ γίνωσι δεκτοὶ ἐν τῷ καταστήματι, δέον νὰ ἐπιθεωρῶνται μήπως φέρουσιν ἐπ' αὐτῶν εὐφλέκτους καὶ ἐπικινδύνους ὕλας, ὡσαύτως δὲ καὶ κλεῖδας ἢ ἐργαλεῖα ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ ὁριζομένων καὶ ἐπιτρεπομένων.

Οἱ ἐργάται θέλουσι φέρει ἐνδύματα πάνινα, ἅπαντες δὲ ἀξιωματικοί τε καὶ ἐργάται θέλουσι φορεῖ ἐμβάδας ἐξ ὑφάσματος ἢ κετζὲ (πιλήματος).

9ον) Πᾶσα ἐργασία, καθὼς καὶ ἡ χρῆσις τῶν ἐργαλείων, δέον νὰ γίνηται μετὰ προσοχῆς καὶ ἡσύχως, ἤτοι ἄνευ σπουδῆς καὶ βίας.

Δὲν ἐπιτρέπεται ἵνα οἱ ἐργάται τρώγωσιν ἐντὸς τοῦ καταστήματος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου δέον νὰ ἐπικρατῇ πάντοτε πλήρης τάξις καὶ ἡσυχία.

10ον) 'Ανοιγόμενα τὰ κιβώτια τὰ περιέχοντα ἐκρηκτικὰς ὕλας, πρέπει νὰ ἐξετάζωνται καλῶς μήπως εἶνε συντετριμμένα ἢ βεβλαμμένα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δύνανται πλέον νὰ χρησιμεύσωσι.

Τὰ βαρέλια τῆς πυρίτιδος δέον ν' ἀνοίγωνται καὶ νὰ κλείωνται ὑπὸ βαρελοποιοῦ· διὰ δὲ τὴν ἐργασίαν ταύτην θέλει γίνεσθαι χρῆσις ξυλίνων μόνον ἐργαλείων.

Διὰ τὸ κλείσιμον τῶν βαρελίων τούτων οὐδέποτε ἐπιτρέπεται δι' οἱονδήποτε λόγον ἡ χρῆσις ἥλων ἢ κοχλιῶν ἐκ σιδήρου, ἐκ χάλυβος ἢ ἐξ ἄλλου μετάλλου· μόνον δὲ διὰ τὸ κλείσιμον τῶν βαρελίων τῶν περιεχόντων δυναμίτιδα ἢ βαμβακοπυρίτιδα ἐπιτρέπεται, ἐν ἀνάγκῃ, χρῆσις κοχλιῶν ἐκ χαλκοῦ πρὸς στερέωσιν τῶν σκεπασμάτων.

11ον) Τὰ κιβώτια ἢ βαρέλια τὰ περιέχοντα

ὕλας ἐκρηκτικάς, μεταφερόμενα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, δέον νὰ ὦσι πάντοτε καλῶς κεκλεισμένα καὶ νὰ ἐπιτηρῶνται ἐπιμελῶς.

Τὰ κιβώτια ἢ βαρέλια ταῦτα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκτίθενται εἰς συγκρούσεις ἢ προστριβάς, καὶ ἑπομένως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὠθῶνται ἢ νὰ κυλίωνται, ἀλλὰ νὰ μεταφέρωνται ἐπὶ φορείων διὰ τῶν χειρῶν εἰς μικρὰς ἀποστάσεις κεκαλυμμένα διὰ μαλλίνων σκεπασμάτων. Ἐπιτρέπεται ἐν τούτοις τὸ κύλισμα τῶν περιεχόντων πυρῖτιδα βαρελίων ἐπὶ πατώματος κεκαλυμμένου διὰ τάπητος.

Προκειμένου ἵνα τὰ περιέχοντα ἐκρηκτικὰς ὕλας κιβώτια μεταφερθῶσι δι' ἁμάξης ἢ λέμβου, τίθενται ἐπὶ χλαινῶν καλῶς ἐστοιβασμένα, καὶ ἐπικαλύπτονται διὰ μαλλίνων ὑφασμάτων καὶ διὰ κεκατραμωμένων πανίων ἢ μουσαμάδων.

Αἱ μεταφέρουσαι ἐκρηκτικὰς ὕλας ἅμαξαι δέον νὰ συνοδεύωνται πάντοτε ὑφ' ἑνὸς ὑπαξιωματικοῦ μεθ' ἑνὸς ἢ δύο στρατιωτῶν ἢ ναυτῶν. Καὶ ὁ μὲν ὑπαξιωματικὸς προπορευόμενος τῆς ἁμάξης, οἱ δὲ ναῦται ἑπόμενοι, ὀφείλουσι νὰ ἐπιτηρῶσι καλῶς πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς κινδύνου ἐκ πυρός.

12ον) Διαρκούσης καταιγίδος ἡ ἐργασία παύει, ἀφοῦ πρῶτον ἅπαντα τὰ κιβώτια τὰ περιέχοντα ὕλας ἐκρηκτικάς, κλεισθῶσι καὶ καλυφθῶσιν ἐπιμελῶς. Αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα κλείονται ὡσαύτως, καὶ οἱ ἐργάται καταλείπουσι τὸ κατάστημα μέχρι παρελεύσεως τῆς καταιγίδος.

Ὑπαρχούσης μεγάλης ξηρασίας, δέον νὰ καταβάλληται ἡ δέουσα προσοχὴ ὅπως παρεμποδίζηται ἡ ἐν τῷ καταστήματι εἴσοδος κόνεως ἢ ἄμμου, νὰ διαβρέχηται δὲ συνεχῶς τὸ πάτωμα, αἱ τράπεζαι καὶ τὰ καθίσματα δι' ὕδατος.

II

Γενικοὶ κανόνες ἀφορῶντες εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν ναυκλάστρων.

1ον) Πρὸς πλήρωσιν ναυκλάστρων διὰ δυναμίτιδος λαμβάνονται συνήθως τὰ περιέχοντα δυναμίτιδα δέματα, ὡς ἔχουσι, δέον ὅμως ν' ἀνοίγωνται μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης τάξεως καὶ προσοχῆς, ἑπομένως ἀπαγορεύεται τὸ θραύσιμον δέματος ἢ τεμαχίου δυναμίτιδος διὰ κτυπημάτων· ἐὰν δὲ θέλῃ τις νὰ κατατάμῃ τεμάχιόν τι ἐν τῇ στερεᾷ αὐτοῦ καταστάσει, δύναται νὰ κόψῃ αὐτὸ δι' ὀξυτάτου μαχαιρίου βεβρεγμένου ἐντὸς θερμοῦ ὕδατος (50⁰ ἕως 60⁰ Ῥεωμ.).

Διὰ τὰ ἐκ δυναμίτιδος ἐναύσματα δέον πάντοτε νὰ γίνηται χρῆσις δυναμίτιδος οὐδαμῶς πεπηγυίας, ἀλλ' ἐν εὐπλάστῳ καταστάσει εὑρισκομένης· ἡ δὲ δυναμῖτις αὕτη δὲν πρέπει νὰ πιέζηται εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐκκρίνηται ἡ νιτρογλυκερίνη.

2ον) Διὰ τὴν πλήρωσιν ναυκλάστρων διὰ βαμβακοπυρίτιδος γίνεται συνήθως χρῆσις βαμβακοπυρίτιδος ὑγρᾶς, περιεχούσης 16 ἕως 20 % ὕδωρ.

Τὰ τεμάχια τῆς βαμβακοπυρίτιδος τίθενται ἐπιμελῶς πέριξ τοῦ ἐναύσματος, τοῦ ἐμπεριέχοντος τὸ ἠλεκτρικὸν ἐμπύριον καὶ στοιβάζονται καλῶς ἐντὸς τοῦ ναυκλάστρου ἢ ἐντὸς τῆς θήκης τῆς γομώσεως, μετὰ δὲ τὸ γέμισμα ἡ θήκη ἢ τὸ ναύκλαστρον κλείεται.

Τῆς ξηρᾶς βαμβακοπυρίτιδος δὲν γίνεται συνήθως χρῆσις, εἰμὴ ὡς ἐναύσματος. Πρὸς τοῦτο δὲ δίδεται αὐτῇ κατάλληλον σχῆμα.

Ἡ ἐργασία αὕτη, ἐὰν δὲν ἐγένετο ἐν τῷ ἐργοστασίῳ, ἐκτελεῖται ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν τῆς Σχολῆς τῶν Ναυκλάστρων ἐφορεύοντος ἀξιωματικοῦ.

Διὰ τὸ σύνηθες γέμισμα ναυκλάστρου τινός, ἀρκεῖ νὰ εἰσάγῃ τις ἐν αὐτῇ τὰ ἤδη σχηματισθέντα ἐναύσματα· ἡ δὲ ἐργασία αὕτη δέον νὰ ἐκτελῆται πάντοτε κατὰ τρόπον ἀπομακρύνοντα πᾶσαν πίεσιν ἢ ἰσχυρὰν τριβὴν τῆς βαμβακοπυρίτιδος.

Πᾶσα ἐπὶ ξηρᾶς βαμβακοπυρίτιδος ἄνευ ἀδείας χρῆσις τρυπανίου, πρίονος ἢ κοπίδος αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν θὰ ἀπέβαινεν ἐπάναγκες, πρὸς εἰσαγωγὴν τοῦ ἐναύσματος, νὰ ὑποδιαιρεθῇ τεμάχιον ξηρᾶς βαμβακοπυρίτιδος, ἡ ἐργασία αὕτη δέον νὰ ἐκτελεσθῇ ὑφ' ἑνὸς ὑπαξιωματικοῦ διὰ κοπτεροῦ μαχαιρίου.

III

Κανόνες περὶ τῆς χρήσεως τῶν ἐναυσμάτων καὶ τῶν πεπληρωμένων ναυκλάστρων

Τὰ ἠλεκτρικὰ ἐμπύρια (amorces) δέον πάντοτε νὰ μεταχειρίζηταί τις μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς. Πρέπει δὲ νὰ εὑρίσκωνται ταῦτα ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιτήρησιν ὑπαξιωματικοῦ, ὅστις ἐκτελεῖ ὁ ἴδιος πάντα δύσκολον χειρισμόν. Οἱ κυριώτεροι δὲ πρὸς τοῦτο κανόνες εἰσὶν οἱ ἀκόλουθοι:

1ον) Συνδέων τις τοὺς ἀγωγοὺς τῶν καλωδίων μὲ τοὺς ἀγωγοὺς τῶν ἐμπυρίων δέον νὰ προσέχῃ, ἵνα μὴ ὑποβάλλῃ τὰ τελευταῖα ταῦτα εἰς ἰσχυρὰν τάνυσιν καὶ ἐπιφέρει οὕτω τὸ κόψιμον αὐτῶν.

Ὀφείλει πρὸς τούτοις νὰ προσέχῃ νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ πέσωσι τὰ ἐμπύρια χαμαὶ καὶ νὰ μὴ ἐκθέτῃ αὐτὰ εἰς κτυπήματα· δέον προσέτι ταῦτα νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ τῆς ὑγρασίας.

2ον) Δὲν πρέπει νὰ εἰσάγῃ τις ἠλεκτρικὸν ἐμπύριον ἐντὸς πεπληρωμένου ναυκλάστρου ἢ ἐντὸς γομώσεως, πρὶν ἢ ἐξακριβωθῇ ἡ κατάστασις αὐτοῦ δι' ἠλεκτρικῆς δοκιμῆς. Γινομένου τοῦ πειράματος τούτου, τὰ ἐμπύρια δέον νὰ κλείωνται ἐντὸς στερεοῦ κιβωτίου, ἐξασφαλίζοντος αὐτὰ ἀπὸ πάσης ἐνδεχομένης ἐκρήξεως.

3ον) Ὅταν συνδέῃ τις τοὺς ἀγωγοὺς τοῦ ἐναύσματος μὲ τοὺς τῶν καλωδίων, οἱ τῶν καλωδίων ἀγωγοὶ δέον νὰ ὦσιν ἀποκεχωρισμένοι τῆς ἠλεκτρικῆς στήλης, ὅπως μὴ τὰ ἐμπύρια ἐκραγῶσιν ἐξ ἀπροσεξίας μεταξὺ τῶν δακτύλων τῶν εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ἀσχολουμένων.

4ον) Οὐδὲν καλώδιον, προερχόμενον ἐκ πεπληρωμένου ναυκλάστρου, πρέπει νὰ συνδέηται μὲ τὴν ἠλεκτρικὴν στήλην· ἡ δὲ δύναμις ἑνὸς τοιούτου ναυκλάστρου δὲν θέλει δοκιμάζεσθαι διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, πρὶν ἢ τὸ ναύκλαστρον βυθισθῇ, καὶ εἰς ἀπόστασιν ἱκανὴν ὅπως μὴ ἔκρηξίς τις ἐπιφέρῃ δυστυχήματα.

5ον) Πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς καταστάσεως πεπληρωμένου ναυκλάστρου, δέον πάντοτε νὰ γίνηται χρῆσις ἠλεκτρικῆς στήλης. Ἐν τούτοις ἡ στήλη αὕτη μετὰ τοῦ παρεντιθεμένου μήκους τοῦ καλωδίου δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἔκρηξιν μηδενὸς τῶν ἐν τῷ ναυκλάστρῳ εἰσαχθέντων ἐμπυρίων, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν οἱασδήποτε προσθέτου ἀντιστάσεως.

Ὁ κανὼν οὗτος δέον νὰ ἐφαρμόζηται ἀπαραλλάκτως καὶ τοιουτοτρόπως ὥστε νὰ μὴ καθιστᾷ ἀμφίβολον τὴν ἔκρηξιν τοῦ ναυκλάστρου κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκτελέσεως.

6ον) Γινομένων πειραμάτων ἐν τοῖς ναυκλαστρικοῖς (τορπιλλοφόροις) διὰ τῶν ἐπ' ἀκοντίου ναυκλάστρων, πρέπει νὰ προσέχῃ τις νὰ μὴ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἠλεκτρικὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν ἠλεκτρικῶν στηλῶν καὶ τῶν ναυκλάστρων, πρὶν ἢ αἱ τορπιλλοφόροι ἀπομακρυνθῶσιν καὶ ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀπὸ πάσης ἄλλης λέμβου, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε καὶ ἐν ἐνδεχομένῃ ἐκρήξει νὰ ἐπέλθωσιν ὅσον οἷόν τε ὀλιγώτεραι λυπηραὶ συνέπειαι.

IV

Ἀποθήκευσις τῶν πεπληρωμένων ναυκλάστρων

1ον) Δὲν ἐπιτρέπεται ἐν καιρῷ εἰρήνης ἡ τοποθέτησις πεπληρωμένων ναυκλάστρων ἐντὸς τῶν ἀποθηκῶν ὁμοῦ μὲ τὸ λοιπὸν ὑλικόν. Τὰ πεπληρωμένα ταῦτα ναύκλαστρα δέον νὰ τοποθετῶνται πάντοτε κατὰ μέρος.

2ον) Τὰ ἐπὶ τῶν πλοίων ἐπιβιβαζόμενα πεπληρωμένα ναύκλαστρα δέον νὰ τοποθετῶνται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ παντὸς κινδύνου, δυναμένου νὰ προέλθῃ ἐκ τῶν καμίνων τῶν μηχανῶν, καὶ ἀπὸ παντὸς εἴδους δονήσεως ἢ κτυπήματος, νὰ τίθενται δὲ ὑπὸ τὸ κατάστρωμα καὶ εἰς μέρος κεχωρισμένον ἀπὸ τῆς μηχανῆς. Ἐὰν δὲ χρειασθῇ νὰ τοποθετηθῶσιν ἐπὶ τῆς γεφύρας, πρέπει νὰ καλύπτωνται διὰ κεκατραμωμένων πανίων καὶ νὰ στοιβάζωνται καλῶς.

3ον) Τοῦ φέροντος πεπληρωμένα ναύκλαστρα πλοίου πρέπει νὰ κλείωνται πᾶσαι αἱ ἐκ τῆς γεφύρας πρὸς τὰ ἔνδον τοῦ πλοίου συγκοινωνίαι καὶ νὰ σβέννυται οἱονδήποτε φῶς τὴν νύκτα. Προβλεπομένης δὲ καταιγίδος, δέον νὰ τίθενται κεραυναγωγοί, συνδεομένων πρὸς ἄλληλα διὰ σιδηρῶν συρμάτων ὅλων τῶν ἄκρων τῶν ἐκ σιδήρου ἐπὶ τοῦ πλοίου εὑρισκομένων ἀντικειμένων, οἷον ἐγκοπῶν, συρματοσχοινίων, κρεμαθρῶν, κτλ. καὶ προσηλουμένων τῶν συρμάτων διὰ κοχλιῶν ἐπὶ πάντων τῶν μερῶν αὐτῶν τῶν παρουσιαζόντων ἐξωτερικὴν ὄψιν καθαρῶς μεταλλικήν. Τὰ σιδηρᾶ ταῦτα σύρματα δέον νὰ τίθενται εἰς συνάφειαν μὲ τὸν σιδηροῦν θώρακα τοῦ πλοίου ἢ ἀπ' εὐθείας μετὰ τοῦ ὕδατος.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον συνδέονται τὰ ἐπὶ τῆς γεφύρας σιδηρᾶ ναύκλαστρα μετὰ τοῦ θώρακος τοῦ πλοίου.

4ον) Σκοπὸς δέον νὰ ἵσταται πάντοτε ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὅπως παρακωλύῃ τὴν εἴσοδον εἰς πᾶν ἀλλότριον τῆς ὑπηρεσίας πρόσωπον.

ΠΕΡΙ ΒΑΜΒΑΚΟΠΥΡΙΤΙΔΟΣ

Ὁδηγίαι ληφθεῖσαι ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν.

Δοκιμασίαι παραλαβῆς.

Δοκιμασία πυκνότητος.

Τὸ μέτρον τῆς πυκνότητος εὑρίσκεται μετρουμένου τοῦ βάρους τῶν πλακούντων, ἐκφραζομένου εἰς γραμμάρια, διὰ τοῦ ὄγκου των, ἐκφραζομένου εἰς κυβικὰ ἑκατοστόμετρα καὶ ἐξευρισκομένου διὰ τοῦ ὑπολογισμοῦ, ἀφοῦ ληφθῶσιν αἱ κατάλληλοι διαστάσεις. Ἡ πυκνότης αὕτη δέον πάντοτε νὰ ᾖ ἀνωτέρα τοῦ 1.

Δοκιμασία ὑγρότητος.

Διὰ τὴν δοκιμασίαν τῆς ὑγρότητος ἀποξηραίνονται οἱ πλακοῦντες ἐν πυριατηρίῳ θερμότητος κατωτέρας τῶν 60^0 ζυγιζόμενοι ἀνὰ πᾶσαν τρίτην ὥραν, ἕως οὗ ἡ ἀπώλεια τοῦ βάρους γένηται κατωτέρα τοῦ $^1/_2$ ἐπὶ τοῖς $^0/_0$. Τὸ οὕτως ἐπιτευχθὲν βάρος χρησιμεύει πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς πυκνότητος.

Οἱ πλακοῦντες ἐκτιθέμενοι κατόπιν ἐν ὑπαίθρῳ ἐπὶ δύο ὥρας, ζυγίζονται ἐκ νέου, τὰ δὲ ἐξαγόμενα βάρη εἰσὶ χρήσιμα πρὸς ὁρισμὸν τοῦ καθαροῦ βάρους ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου γίνονται αἱ πληρωμαί.

Δοκιμασία ἀποτεφρώσεως.

Ἡ δοκιμασία τῆς ἀποτεφρώσεως συνίσταται εἰς τὴν προεξαίρεσιν 2 γραμμαρίων βαμβακοπυρίτιδος ἐξαγομένης ἐκ τοῦ μέσου τῶν πλακούντων καὶ θερμαινομένης ἐντὸς ἐκπυρώτρου μέχρι καύσεως, τὸ δὲ ὑπόλειμμα δέον νὰ σταθμίζῃ ἧττον τῶν 8 ἑκατοστογράμμων.

Διοκιμασία τοῦ διαλυτοῦ.

Ἡ δοκιμασία τοῦ διαλυτοῦ σκοπὸν προτίθεται τὴν ἐξεύρεσιν τῆς ἀναλογίας τῆς βαμβακοπυρίτιδος, ἥτις διαλύεται ἐν μίγματι κατὰ βάρος συντεθειμένῳ ἐξ ἑνὸς μέρους ἐκ 40^0 βαλσαμωμένου καὶ δύο μερῶν ἀπεσταγμένου αἰθέρος. Ἡ ἀναλογία αὕτη δέον νὰ ᾖ κατωτέρα τῶν 13,3 τοῖς $^0/_0$ (4 ὑποδεκάγραμμα ἐξ ὕλης

διαλυτῆς τὸ πολύ, διὰ 3 γραμμάρια βαμβακοπυρίτιδος), ἡ δοκιμασία αὕτη γίνεται ἐπὶ 3 γραμμαρίων βαμβακοπυρίτιδος ὁλοσχερῶς ἐξηραμμένης, ἀφοῦ αὕτη πλυθῇ ἐν ὕδατι ἐκ 50⁰.

Δοκιμασία τοῦ ἀλκαλιούχου.

Ἡ δοκιμασία τοῦ ἀλκαλιούχου προώρισται νὰ ὁρίσῃ τὴν ἀναλογίαν τῆς ἀνθρακικῆς σόδας τῆς μεμιγμένης τῇ βαμβακοπυρίτιδι. Ἡ ἀναλογία αὕτη δέον πάντοτε νὰ ἐμπεριέχηται ἀπὸ 2 ἕως 4 τοῖς ⁰|₀.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀναλύσεως ταύτης μεταχειριζόμεθα δύο ὑγρὰ τυπικά.

Τὸ τυπικὸν ὑγρὸν ὀξὺ σχηματίζεται ἐξ 20 κυβικῶν ἑκατοστομέτρων χλωρυδρικοῦ ὀξέος βεβρεγμένου ἀπεσταγμένῳ ὕδατι, οὕτως ὥστε ν' ἀποτελέσῃ ἀκριβῶς μίαν λίτραν, τὸ δὲ ἀλκαλικὸν τυπικὸν ὑγρὸν συντίθεται διὰ τῆς διαλύσεως 20 γραμμαρίων ἀλκαλικῆς σόδας ἐν ἀπεσταγμένῳ ὕδατι, οὕτως ὥστε ν' ἀποτελέσῃ ὄγκον ἀκριβῶς 1 λίτρας.

Βάλλομεν 20 γραμμάρια βαμβακοπυρίτιδος εἰς 10 κυβικὰ ἑκατοστόμετρα ὑγροῦ ὀξέος, κατόπιν διυλίζομεν συνάγοντες τὰ ὕδατα τῆς πλύσεως, ἐφ' ὅσον ταῦτα εἶνε ὀξέα. Σχηματίζομεν, ἐξ ἄλλου, ὑγρὸν ὄγκον ἴσον τῷ προηγουμένῳ, χύνοντες ἀπεσταγμένον ὕδωρ εἰς 10 κυβικὰ ἑκατοστόμετρα τοῦ ὑγροῦ ὀξέος τύπου· κατόπιν ἐξουδετεροῦμεν τὰ δύο ταῦτα ὑγρὰ διὰ τοῦ ἀλκαλικοῦ ὑγροῦ τύπου, ἕως οὗ τὸ χρῶμα τοῦ ἡλιοτροπίου, ὅπερ κατὰ πρῶτον εἶχε δώσει εἰς αὐτὰ βαφὴν ἐρυθράν, ἀναλάβῃ τὴν κυανῆν χροιάν.

Ἡ διαφορὰ εἰς κυβικὰ ἑκατοστόμετρα τῶν ἐξ ἀλκαλικοῦ ὑγροῦ τύπου ὄγκων λαμβανομένη δι' ἀμφοτέρας τὰς παρασκευὰς ταύτας παριστᾷ εἰς ἑκατοστάγραμμα τὸ βάρος τῆς ἀλκαλικῆς σόδας, ὅπερ περιείχετο ἐν ἑνὶ γραμμαρίῳ βαμβακοπυρίτιδος.

Δοκιμασία τῆς θερμότητος.

Ἡ δοκιμασία τῆς θερμότητος σκοπὸν προτίθεται νὰ βεβαιώσῃ τὴν ταχύτητα τῆς ἀλλοιώσεως τῆς βαμβακοπυρίτιδος ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς θερμότητος. Αὕτη ἐκτελεῖται ἐπὶ 9,3 γρμ. βαμβακοπυρίτιδος εἰς κόνιν, ἥτις δέον νὰ ᾖ καλῶς ἀπεξηραμένη ἀφοῦ ὑποστῇ μίαν πλύσιν ἐν ὕδατι θερμαθέντι μέχρι 50⁰. Ἡ βαμβακοπυρῖτις αὕτη ἐντίθεται ἐν τῷ πυθμένι δοκιμαστηρίου σιφωνίου κλειομένου διὰ πώματος οὐχὶ ἑρμητικῶς, ὅπως διέλθῃ δι' αὐτοῦ δι' ἠπίας τρίψεως ὑέλινος δακτύλιος, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου κεκόλληται σύρμα πλατίνης, ἵνα καταστῇ δυνατὸν νὰ προσαφθῇ τεμάχιον δοκιμαστικοῦ χάρτου προηγουμένως διαβεβρεγμένου. Καταδύομεν τὸ ἐξ 7 ὡς ἔγγιστα ἑκατοστομέτρων σιφώνιον ἐντὸς δοχείου πλήρους ὕδατος, διατηρουμένου τῇ βοηθείᾳ ῥυθμιστοῦ τῆς θερμοκρασίας μεταξὺ 64⁰,5 καὶ 65⁰,5 καὶ παρατηροῦμεν μετὰ προσοχῆς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ δοκιμαστικὸς χάρτης ἄρχεται νὰ μελανῶται. Πρέπει τότε νὰ παρέλθωσι δέκα τοὐλάχιστον λεπτὰ ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὸ σιφώνιον ἐβυθίσθη ἐν τῷ ὕδατι, ὅπως ἡ βαμβακοπυρῖτις ᾖ δεκτὴ πρὸς παραλαβήν.

Ὁ δοκιμαστικὸς χάρτης τοῦ ὁποίου ποιοῦμεν χρῆσιν παρασκευάζεται βαπτομένου διηθητικοῦ χάρτου λευκοῦ ἐν τῷ μίγματι τῶν δύο ἡτοιμασμένων ἀναλύσεων, καὶ διὰ τὴν μὲν διαλύομεν 3 γραμμάρια ἀμύλου λευκοῦ ἐντὸς 250 γραμμαρίων ὕδατος καὶ βράζομεν τὸ ὑγρόν, διὰ δὲ τὴν ἑτέραν χύνομεν ἓν γραμμάριον ἰωδιούχου ποτασίου ἐντὸς 250 γραμμαρίων ὕδατος.

Ἡ δοκιμασία αὕτη ὅπως ᾖ ἀκριβεστάτη, δέον νὰ γίνηται μεθ' ἁπασῶν τῶν λεπτομερῶν προφυλάξεων.

Μεταφορὰ βαμβακοπυρίτιδος.

Ἐγκίστευσις.

[Ἡ ἐντὸς κιστῶν τοποθέτησις].

Ἡ βαμβακοπυρῖτις μεταφέρεται πάντοτε ἐν καταστάσει ὑγρᾷ, τοποθετεῖται δὲ ἐντὸς ξυλίνων ἢ μεταλλίνων κιβωτίων ὀνομαζομένων «κιβωτίων μεταφορᾶς» διαφόρων σχημάτων κατὰ τὸ εἶδος τῶν πλακούντων.

Μεταφοραί.

Διὰ τὰς ἀποστολάς, ἡ βαμβακοπυρῖτις δέον νὰ διαβραχῇ ἐμμερίμνως πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὴν κλεῖσιν τῶν κιβωτίων. Ἐὰν δ' ἡ μεταφορὰ μέλλῃ νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἁρμόζει νὰ κολλήσωμεν χάρτην πεπισσωμένον ἐπὶ τῶν ἁρμογῶν τῶν κιβωτίων.

Δέον νὰ προσέχωμεν, ὅπως κατὰ τὴν μεταφορὰν μὴ ἀφίνωμεν τὰ κιβώτια ἐκτεθειμένα εἰς τὸν ἥλιον· ἐὰν ὅμως ὦμεν ἠναγκασμένοι νὰ πράξωμεν τοῦτο, δέον νὰ τὰ καλύψωμεν δι' ὀθόνης ἐπανειλημμένως βρεχομένης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας.

Διατήρησις ἐν τῇ ξηρᾷ.

Διευθέτησις τῶν ἀποθηκῶν.

Ἡ βαμβακοπυρῖτις συμπεπιεσμένη ὑγρά, διατηρεῖται ἐν τῇ ξηρᾷ ἐντὸς εἰδικῶν ἀποθηκῶν, ἐφωδιασμένων διὰ τῶν μέσων τῆς συντηρήσεως τῆς διαρκοῦς ὑγρότητός της διὰ περιοδικῶν καταδύσεων ἐν ποσίμῳ ὕδατι. Αἱ ἀποθῆκαι αὗται δέον νὰ ὦσι διατεθειμέναι οὕτως ὥστε νὰ ἐπιτρέπηται ἡ διατήρησις μετρίας, ὡς οἷόν τε, θερμοκρασίας κατὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ γίνηται χρῆσις τῶν τεχνητῶν μέσων. Δέον αἱ ἀποθῆκαι νὰ ἐξασφαλίζωσι τὴν βαμβακοπυρίτιδα κατὰ τῆς ἀμέσου ἐνεργείας λίαν ἐντεταμένου φωτὸς καὶ κατὰ τῶν ἐπηρειῶν ὑπερβολικοῦ καύσωνος ἢ σφοδροτάτου ψύχους.

Κιβώτια ἀποθηκευτικά.

Πρὸς ἀποθήκευσιν ἡ βαμβακοπυρῖτις ἐκβάλλεται ἀπὸ τῶν κιβωτίων μεταφορᾶς καὶ στοιβάζεται ἐντὸς μεγάλων στεγανῶν κιβωτίων ὀνομαζομένων «ἀποθηκευτικῶν κιβωτίων», κυβισμοῦ ἑνὸς ὡς ἔγγιστα κυβικοῦ μέτρου. Αἱ πληρώσεις ὅμως τῶν αὐτοκινήτων ναυκλάστρων διατηροῦνται κατὰ προτίμησιν ἐντὸς τῶν περιεχόντων αὐτὰς φυσιγγίων.

Ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῶν ἀποθηκευτικῶν κιβωτίων ὑπάρχει ὀπὴ ἐφωδιασμένη χαλκῷ ψελλίῳ καὶ κεκλεισμένη συνήθως διὰ κοχλιωτοῦ μεταλλίνου πώματος. Ἡ ὀπὴ αὕτη προώρισται, ὅπως ἐν περιπτώσει ἀνάγκης εἰσάγηται ὕδωρ ἐν τῷ κιβωτίῳ ἄνευ ἐκτοπίσεως τοῦ καλύμματος. Ἐν τῷ πυθμένι τῆς μιᾶς τῶν πλευρῶν τοῦ κιβωτίου ὑπάρχει ὀπὴ ἐπίσης χαλκῷ ἐφωδιασμένη ψελλίῳ καὶ βυομένη ὡσαύτως διὰ μεταλλίνου πώματος, ὅπερ χρησιμεύει πρὸς ἐκκένωσιν τοῦ ὕδατος τοῦ κιβωτίου. Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ τε κιβωτίου καὶ τοῦ καλύμματος εἰσὶ κεχρισμένα διὰ ναυτικῆς κόμμεως (glu marine), τὸ δ' ἐξωτερικὸν χρώματι λευκῷ.

Τὰ κιβώτια τοποθετοῦνται κατὰ σειρὰς ἐπὶ δρυόχων ἢ πλινθίνων στηλῶν οὕτως ὥστε οἱ πυθμένες αὐτῶν νὰ ὦσι κατὰ 15, ὡς ἔγγιστα, ἑκατοστόμετρα ἄνωθεν τοῦ ἐδάφους καὶ νὰ ἔχωσιν ἐλαφρὰν κλίσιν πρὸς τὰ ἔξω ἄκρα τὰ φέροντα τὰς ἐφωδιασμένας διὰ πώματος ὀπάς. Τὰ κιβώτια δέον νὰ χωρίζωνται ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀπὸ τῶν τοίχων τῆς ἀποθήκης διὰ διόδων πλάτους 40 ἑκατοστομέτρων τοὐλάχιστον.

Πρὸς εὐκολίαν τῶν ἐξετάσεων καὶ τῶν περιοδικῶν ἀλλαγῶν τῆς στοιβασίας τηροῦνται ἐν ταῖς ἀποθήκαις ἓν ἢ δύο κενὰ κιβώτια, ἐν οἷς κατὰ τὰς προσδιωρισμένας ἐποχὰς μετατοπίζουσι τὸ περιεχόμενον τοῦ κιβωτίου ἢ τῶν ἀκολούθων κιβωτίων κατὰ τάξιν εὔρυθμον.

Περιοδικαὶ διαβροχαί.

(Immersions périodiques).

Κατὰ τὴν παραλαβὴν τῆς βαμβακοπυρίτιδος τὰ κιβώτια τῆς μεταφορᾶς εἰσὶν ἀνοικτὰ καὶ κενά· ἡ ἐξαγομένη ἐκ τῶν κιβωτίων τούτων βαμβακοπυρῖτις διατίθεται ἐμμερίμνως κατὰ σωροὺς τακτικοὺς ἐντὸς τῶν ἀποθηκευτικῶν κιβωτίων καὶ λαμβάνεται φροντίς, ὅπως μὴ ἀναμιχθῶσιν οἱ πλακοῦντες ἑκάστου εἴδους, διαφόρων προελεύσεων καὶ διαφόρων ἐποχῶν.

Τοῦ κιβωτίου πληρωθέντος χύνεται ἐν τούτῳ τὸ ὕδωρ τῆς διαβροχῆς, ἕως ἂν ὁλοσχερῶς καταδύσῃ τὴν βαμβακοπυρίτιδα, ἀφίεται τὸ ὕδωρ τοῦτο ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ὅτε ἀφίεται νὰ ῥεύσῃ διὰ τῆς ὀπῆς τῆς ἐκκενώσεως, μεθ' ὃ τοποθετοῦνται τό τε κάλυμμα καὶ τὰ πώματα.

Τὸ τῆς διαβροχῆς ὕδωρ δέον νὰ ᾖ πόσιμον, ὡς οἷόν τε καθαρὸν καὶ διαυγὲς καὶ κατὰ προτίμησιν ὄμβριον ἢ πηγαῖον.

Ἡ διαβραχεῖσα βαμβακοπυρῖτις ἀπόλλυσι ταχέως ἐν τῷ ἀέρι μέρος τοῦ καταποθέντος ὕδατος καὶ διατηρεῖ μετά τινας ἡμέρας μόνον 10 ἕως 12 τοῖς %· τὸ ὑπόλοιπον δ' ἀπόλλυται βραδύτατα διὰ τῆς ἐξατμίσεως.

Ἡ ὡς ξηρὰ ἐκλαμβανομένη βαμβακοπυρῖτις ἐμπεριέχει εἰσέτι τοὐλάχιστον 2 τοῖς % ὕδωρ.

Διατηροῦντες τὴν ὑγρὰν βαμβακοπυρίτιδα ἐντὸς κιβωτίων στεγανῶς κεκλεισμένων τηροῦμεν εὐκόλως ἐν αὐτῇ ἐπ' ἀόριστον χρονικὴν διάρκειαν, ἀναλογίαν ὕδατος ἀνωτέραν τῶν 20 %. Κατὰ πρακτικὸν λόγον, ἔργον φρονήσεως κρίνεται, ὅπως τῶν μὴ δυναμένων νὰ ὦσιν ὁλοσχερῶς στεγανῶν κιβωτίων, ἀνανεῶται περιοδικῶς ἡ διαβροχή.

Ἵνα μὴ ἀναφλεχθῇ ἡ βαμβακοπυρῖτις ἀρκεῖ, ὅπως ἐμπεριέχῃ 15 ἐπὶ τοῖς % ὕδωρ· καὶ τότε δὲ δὲν πυροῦται ἐὰν μὴ ὑποβληθῇ ὑπὸ βίαιον καὶ παρατεταμένον πῦρ, ὅπερ ἐνδεχόμενον ν' ἀποδιώξῃ τὸ τῆς διαβροχῆς ὕδωρ.

Τὰ κιβώτια ἀνοίγομεν καὶ ἐξετάζομεν μετὰ προσοχῆς καθ' ἑκάστην τριμηνίαν, προβαίνοντες ἑκάστοτε εἰς ἀλλαγὴν τῆς στοιβασίας τῶν ἐκ βαμβακοπυρίτιδος πλακούντων, οἵτινες ἐξετάζονται ἀνὰ εἷς. Ἡ ἐργασία αὕτη λαμβάνει χώραν ἐκ περιτροπῆς δι' ἕκαστον κιβώτιον, καθ' ὡρισμένην τάξιν οὕτως ὥστε ἡ ἐξέτασις πάντων τῶν ἐν τῇ ἀποθήκῃ κειμένων κιβωτίων νὰ περατῶται ὁλοσχερῶς ἐντὸς τριμηνίας.

Μεθ' ἑκάστην ἐξέτασιν τὰ κιβώτια πληροῦνται ἐκ νέου ὕδατος, ὅπερ ἀφίεται νὰ ῥεύσῃ εἰς τὸ τέλος ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ὅτε τὰ κιβώτια κλείονται στεγανῶς.

Δέον νὰ βεβαιώμεθα πρὸ ἑκάστης διαβροχῆς περὶ τῆς διαυγείας καὶ τῆς καθαρότητος τοῦ ὕδατος καὶ νὰ πειθώμεθα διαρκῶς διὰ μέσου τοῦ κυανοῦ χάρτου τοῦ ἡλιοτροπίου, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐν αὐτῷ ἀντίδρασις ὀξέος. Ἐὰν δὲ τὸ ὕδωρ παρουσιάζῃ ἀντίδρασιν ὀξέος καὶ ἐὰν δὲν ᾖ δυνατὸν νὰ ἀλλάξωμεν αὐτό, προστίθεται ἐν ταῖς ὑδροδόχαις ἢ δεξαμεναῖς ποσότης ἀνθρακικῆς σόδας εἰς κρυστάλλους ἀρκετή, ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν ἐξουδετέρωσιν ἢ μᾶλλον νὰ παράσχῃ ἐλαφρὰν ἀντίδρασιν ἀλκαλικήν.

Ὅταν ἀνοίγωμεν ἓν κιβώτιον ἐκπωματίζομεν τὴν ὀπὴν τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ὕδατος ἐπὶ τοῦ καλύμματος καὶ τίθεμεν ἐπὶ τῆς ὀπῆς πῶμα ἐκ κυανοῦ χάρτου τοῦ ἡλιοτροπίου ἐλαφρῶς βεβρεγμένου, ὅπερ ἀφίεται νὰ μείνῃ ἐπί τινα λεπτὰ πρὸς ἐξακρίβωσιν ἐὰν ἡ βαμβακοπυρῖτις οὐδὲν ἴχνος ὀξειδώσεως παρουσιάζῃ.

Μετὰ τὴν διαβροχὴν συνάγομεν ἐπίσης ἐπὶ χάρτου κυανοῦ τοῦ ἡλιοτροπίου τὰς τελευταίας σταγόνας τοῦ ὕδατος τῆς ὑποστάθμης πρὸς βεβαίωσιν ὅτι αὗται δὲν εἶνε ὠξειδωμέναι.

Περίπτωσις βλάβης τῆς βαμβακοπυρίτιδος.

Οἱ πλακοῦντες οἵτινες κατὰ τὴν ἐξέτασιν ἤθελον παρουσιάσει κηλιδώματα ἢ χρῶμα κίτρινον ἢ μελανόφαιον, ἢ ἐκφέρει νιτρώδεις ἀτμοὺς ἢ παρουσιάσει ἄλλα σημεῖα ἀποσυνθέσεως, ἢ ἤθελον τέλος παρουσιάσει ὅρους ἀνω-

μάλους καὶ ἐπιφόβους, δέον νὰ ἐξαχθῶσι τῶν κιβωτίων καὶ βληθῶσιν ἐν τῷ ὕδατι ἔξω τῆς ἀποθήκης πρὸς ἐξέτασιν. Τὰ κιβώτια ἅπερ περιεῖχον τοὺς πλακοῦντας τούτους, δέον νὰ διαβραχῶσιν ἐκ νέου καὶ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς παρατηρήσεις.

Ἀναλόγως τῶν περιπτώσεων καὶ τοῦ μᾶλλον ἢ ἧττον φαινομένου ἐπιφόβου τῶν βώλων, περὶ ὧν ἡ ὑποψία, διατηροῦνται οὗτοι ἐντὸς καθαροῦ ὕδατος ἢ μᾶλλον ἐν ὕδατι καταστάντι ἀλκαλικῷ διὰ τῆς ἐνθέσεως 3 ἐπὶ τοῖς $^0|_0$ ἀνθρακικῆς κεχρυσταλλωμένης σόδας, ὅπως δυνηθῶμεν ν' ἀποφύγωμεν τὴν ἀποσύνθεσιν.

Ἐὰν ἡ βλάβη τυγχάνῃ λίαν προκεχωρηκυῖα, καταστρέφονται οἱ ὕποπτοι πλακοῦντες κατακαιόμενοι μεμονωμένως μακρὰν καὶ ἐν ὑπαίθρῳ.

Κανονικὴ διευθέτησις.

Τὰ ἐν ταῖς ἀποθήκαις πλήρη βαμβακοπυρίτιδος κιβώτια ἀριθμοῦνται πάντα κατ' αὔξοντα ἀριθμόν, φέρουσιν ἐπιγραφὴν δηλοῦσαν τὸ περιεχόμενον, τὴν χρονολογίαν τῆς τελευταίας στοιβασίας καὶ τὸ ποσόν. Πρὸς τοῦτο τηρεῖται βιβλίον πρωτοχόλλου ἐμφαῖνον δι' ἕκαστον κιβώτιον τὰς κινήσεις τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς τῆς βαμβακοπυρίτιδος.

Οἱ διὰ βαμβακοπυρίτιδος ἐφοδιασμοὶ οἱ παραδιδόμενοι ἀπὸ τῶν πλοίων δέον νὰ ἐναποτίθενται ἐν κιβωτίοις κεχωρισμένως καὶ πρέπει νὰ σημειῶται κεχωρισμένως ἑκάστη παραλαβή.

Τηρεῖται ἐπίσης εἰδικὸν βιβλίον περιλαμβάνον τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἐνεργηθεισῶν διαβροχῶν καὶ τῶν περιοδικῶν ἐξετάσεων καὶ ὑποβάλλεται πρὸς τὸ ὑπουργεῖον εἰδικὴ ἀναφορὰ περὶ τῆς τεχνικῆς ἐτησίας ἐξετάσεως.

Ἐπιτήρησις τῶν ἀποθηκῶν.

Ἀπαγορεύεται νὰ κομίζωνται ἢ νὰ ἀποθηκεύωνται πέριξ τῆς ἀποθήκης τῆς βαμβακοπυρίτιδος ἐκρηκτικαὶ ὗλαι καὶ ἰδίως πυρῖτις ἢ ἐκκαύματα. Ἐπίσης ἀπαγορεύεται ἡ ἀνάφλεξις βαμβακοπυρίτιδος ἐν τῇ γειτνιάσει τῶν ἀποθηκῶν τούτων, ἐντὸς ἀκτῖνος 100 τοὐλάχιστον μέτρων· προσέτι δέον νὰ ἀποφεύγωμεν τὴν διατήρησιν ξηρᾶς βαμβακοπυρίτιδος ἐν τοῖς αὐτοῖς μέρεσι μετὰ τῆς ὑγρᾶς βαμβακοπυρίτιδος.

Αἵ τε θύραι καὶ τὰ παράθυρα τῆς ἀποθήκης, καθὼς καὶ αἱ κιγκλίδες αὐτῆς, δέον νὰ ὦσι συνήθως κεκλεισμέναι οὕτως ὥστε νὰ διατηρῆται ἡ βαμβακοπυρῖτις ἐν σκότει καὶ μετρίᾳ θερμοκρασίᾳ.

Ὁ νύκτωρ φωτισμὸς τῶν ἀποθηκῶν γίνεται, παρισταμένης ἀνάγκης, τῇ βοηθείᾳ φανῶν ἐξωτερικῶς τοποθετουμένων, ὡς συμβαίνει καὶ διὰ τὰς πυριτιδαποθήκας, ἐντὸς θυρωμάτων ὑπαρχόντων ἐν τῷ πάχει τῶν τοίχων καὶ κλειομένων πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος διὰ διπλῶν στερεῶν ὑέλων.

Ἐὰν ᾖ ἐπάναγκες νὰ εἰσέλθῃ τις μετὰ φωτὸς εἰς τὴν ἀποθήκην, δέον οὗτος νὰ ἔχῃ φανὸν τοῦ διαγεγραμμένου προτύπου διὰ τὰς πυριτιδαποθήκας ἢ τὰς αἰθούσας τῶν πυροτεχνημάτων.

Ἀπαγορεύεται ἡ εἰσαγωγὴ ἐντὸς τῶν ἀποθηκῶν τῆς βαμβακοπυρίτιδος χημικῶν προϊόντων καὶ πρὸ πάντων ὑγρῶν, ὀξέων καὶ ἀναβρωτικῶν.

Αἱ ἀποθῆκαι δέον νὰ ὦσιν ἐφωδιασμέναι δι' ἀλεξικεραύνων.

Συντήρησις τῆς βαμβακοπυρίτιδος ἐπὶ πλοίων.

Ἐπὶ τῶν πλοίων ἡ πεπιεσμένη ὑγρὰ βαμβακοπυρῖτις ἀφίεται ἐντὸς τῶν κιβωτίων μεταφορᾶς, ἀλλὰ προκειμένου περὶ ξυλίνων κιβωτίων, ἐντίθενται αὐτὰ ταῦτα τὰ κιβώτια ἐντὸς δρυΐνων τοιούτων ὀνομαζομένων κιβωτίων πλοίων. Τὰ ὡς εἴρηται κιβώτια τῶν πλοίων χρησιμεύουσιν ἐπίσης ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ καὶ διὰ τὰς μεταξὺ διευθύνσεως πυροβολικοῦ καὶ πλοίων μεταφοράς· ταῦτα ἔχουσιν ὀρειχαλκίνους λαβάς, αἵτινες χρησιμεύουσι πρὸς μεταφοράν των διὰ μοχλῶν. Τὰ κιβώτια ταῦτα χρησιμεύουσιν ἐπίσης ἐν τῷ πλοίῳ κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς διαβροχῆς καὶ ἑπομένως φέρουσι, καθὼς καὶ τὰ ἀποθηκευτικὰ κιβώτια τῶν ἐν τῇ ξηρᾷ ἀποθηκῶν, ἓν μὲν πῶμα ἐν τῷ καλύμματι, ἕτερον δὲ ἐν τῷ κάτω μέρει τῆς μιᾶς τῶν πλευρῶν. Τὰ μὲν καλύμματα κλείονται διὰ περικοχλίων ἐχόντων λαβάς, ὡς καὶ τὰ τῶν ἀποθηκευτικῶν κιβωτίων, αἱ δὲ πλευραὶ καὶ ὁ πυθμὴν κρατύνονται διὰ πηχίσκων.

Τὰ τῶν πλοίων κιβώτια χρίονται ἐσωτερικῶς μὲν διὰ ναυτικῆς κόμμεως, ἐξωτερικῶς δὲ χρωματίζονται χρώματι λευκῷ καὶ φέρουσιν ἐπιγραφὴν δηλοῦσαν τὸ περιεχόμενον ποσόν.

Ἡ περιοδικὴ διαβροχὴ δύναται νὰ γένηται ἐν τῷ πλοίῳ πληρουμένων ὕδατος τῶν κιβωτίων τῆς μεταφορᾶς, ὁπότε προβαίνομεν καθ' ὃν τρόπον μεταχειριζόμεθα τὰ ἀποθηκευτικὰ κιβώτια, ἢ καταδυομένων ἀπ' εὐθείας τῶν κιβωτίων τῆς μεταφορᾶς ἐν ὑδρίαις πεπληρωμέναις ὕδατος.

Ὅταν τὰ κιβώτια ὦσιν ἐφωδιασμένα διὰ κινητῶν ἐσωτερικῶν κιβωτίων, βυθίζονται μόνον ἐν τῷ ὕδατι τὰ ἐσωτερικὰ ταῦτα κιβώτια μετὰ τοῦ ἐκ βαμβακοπυρίτιδος φορτίου των.

Τοῦτον λοιπὸν τὸν τρόπον μεταχειριζόμεθα μόνον καὶ μόνον προκειμένου περὶ μεταλλικῶν κιβωτίων.

Τὰ ἐμπεριέχοντα ὑγρὰν βαμβακοπυρίτιδα κιβώτια τοποθετοῦνται ἐπὶ πλοίου ἐν εἰδικῷ χώρῳ κειμένῳ, ὅσον δὲ τὸ δυνατὸν ἐν μέρει δροσερῷ καὶ ὑγρῷ ὑπὸ τὴν προφύλαξιν τῶν ὀξικῶν ἀναθυμιάσεων καὶ μακρὰν τοῦ μέρους ἔνθα τηροῦνται τὰ εὔφλεκτα ἐκκαύματα. Λυσιτελεστέρα δὲ πρὸς τὸν σκοπὸν τυγχάνει ἡ τοποθέτησις αὐτῶν παρὰ τῇ ὑδροθήκῃ.

Κατὰ μῆνα ἐκπωμάζονται τὰ κιβώτια τοῦ πλοίου πρὸς ἐξακρίβωσιν διὰ τοῦ χάρτου τοῦ ἡλιοτροπίου, ἐὰν ταῦτα δὲν ἐκφέρωσιν ὀξικὰς ἀναθυμιάσεις. Καθ' ἑκάστην τριμηνίαν τὰ κιβώτια ἀνοίγονται, τὰ δὲ κιβώτια τῆς μεταφο-

ρᾶς αἴρονται ἀπὸ τούτων καὶ ἐξετάζονται μετὰ προσοχῆς.

Διὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην πᾶν κιβώτιον μεταφορᾶς ἀνοίγεται· οἱ βῶλοι τῆς βαμβακοπυρίτιδος ἐξάγονται ἐκ τῶν κιβωτίων, μετὰ προσοχῆς ἐξεταζόμενοι πάντες καὶ τοποθετοῦνται ἐκ νέου ἐν αὐτοῖς, τὰ δὲ κιβώτια τῆς μεταφορᾶς κλείονται κατόπιν καὶ ἐντίθενται ἐκ νέου ἐν τοῖς κιβωτίοις τῶν πλοίων. Μετὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἕκαστον κιβώτιον πλοίου πληροῦται ὕδατος ὅπερ μένει ἐπὶ τέταρτον ὡς ἔγγιστα τῆς ὥρας, ὅτε ἀφίεται νὰ ῥεύσῃ καὶ κατόπιν κλείεται στεγανῶς τὸ κιβώτιον. Τὸ ὕδωρ τῆς διαβροχῆς δέον νὰ ᾖ πόσιμον καὶ ὅσον ἔνεστι καθαρόν, τοῦτο δὲ βεβαιοῦται καθ' ὃν τρόπον καὶ διὰ τὴν ἐν ξηρᾷ διατήρησιν.

Θερμόμετρον τοποθετεῖται διαρκῶς ἐν τῇ ἀποθήκῃ τῆς βαμβακοπυρίτιδος, ἐν ὥρᾳ δὲ καύσωνος δέον νὰ παρατηρῆται συχνάκις ἡ θερμοκρασία, ἣν τοῦτο δεικνύει, ὅταν δὲ ἡ θερμοκρασία ὑπερβῇ τοὺς 40^0, χέεται ὕδωρ ἐν τοῖς κιβωτίοις, ὅπερ ἀφίεται νὰ μένῃ ἐν αὐτοῖς.

Οἱ πλακοῦντες τῆς βαμβακοπυρίτιδος οἵτινες κατὰ τὴν ἐξέτασιν ἤθελον παρουσιάσει σημεῖα βλάβης ἀνωμάλου, συντηροῦνται ὡς εἴρηται περὶ τῆς ἐν ξηρᾷ διατηρήσεως, δέον δέ, ἐὰν ἡ βλάβη ἐπιτείνηται, νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ πυροβολικοῦ ἢ ἐὰν μὴ τοῦτο ᾖ δυνατόν, νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ξηρὰ βαμβακοπυρῖτις.

Ἡ βαμβακοπυρῖτις δὲν πρέπει νὰ τηρῆται ἐν ξηρᾷ καταστάσει, ἀλλὰ μόνον εἰς μικρὰς ποσότητας.

Ἐν ξηρᾷ τοποθετεῖται ἐν ἀποθήκαις λίαν στεγναῖς καὶ προφυλάττεται ἀπὸ τοῦ φωτός. Μόνον δὲ ἐκρηκτικαὶ ὗλαι εἰσάγονται ἐν ταῖς αὐταῖς ἀποθήκαις καὶ οὐδὲν ἕτερον.

Οἵ τε κύλινδροι καὶ οἱ βῶλοι ἐκκαυμάτων παραδίδονται ξηροὶ εἰς τὰ πλοῖα ἐντὸς εἰδικῶν κυτίων ἐξ εἰδικοῦ ξύλου ἑρμητικῶς κεκλεισμένων, οἱ δὲ τῶν αὐτοκινήτων ναυκλάστρων ἐντὸς κυτίων ἐκκαυμάτων ὀρειχαλκίνων, ἅτινα ἐντίθενται ἐντὸς ἄλλων κυτίων ξυλίνων.

Τὰ κυτία ταῦτα ἀποτίθενται ἐν τῷ πλοίῳ ἐντὸς μικρῶν κιβωτίων τοποθετουμένων ἐντὸς κιγκλίδων ἐν διαφόροις χώροις τοῦ πλοίου, προτιμωμένου τοῦ ὑποφράγματος ἢ τῶν πυροβολείων καί, ὅσον τὸ δυνατόν, ἐν μέρεσι τοῦ πλοίου ἔνθα νὰ μὴ ὦσιν ἐκτεθειμένα εἰς ὑψηλὴν θερμοκρασίαν. Τὸ κάλυμμα τῶν κυτίων τούτων περιβάλλεται ἐντὸς ἄλλου καλύμματος καὶ εἶνε ἐφωδιασμένον δι' ὑέλου, ὅπως διακρίνηται τὸ περιεχόμενον.

Οἱ βῶλοι ἢ οἱ κύλινδροι πρὶν ἢ ἐμβληθῶσιν ἐν τοῖς κυτίοις, καλύπτονται χάρτῃ διηθητικῷ καλῶς ἐστεγνωμένῳ ἐπὶ τοῦ πυριατηρίου· τὸ κάλυμμα τυλίσσεται διὰ ζώστρου χαρτίνου κεκολλημένου διὰ ῥευστοῦ καουτσούκ.

Τὰ κυτία τῶν πληρώσεων ἐκκαυμάτων διὰ τὰ αὐτοκίνητα ναύκλαστρα εἰσὶν ἐκ λευκοῦ ξύλου μετὰ καλύμματος ἐφωδιασμένου διὰ ζυγώθρου γιγγλυμωτοῦ. Ταῦτα περιέχουσι δύο κυτία ἐκκαυμάτων ἐξ ὀρειχάλκου, τοῦ κοινοῦ διὰ τὰ αὐτοκίνητα ναύκλαστρα χωροῦντος τρεῖς μεγάλους κυλίνδρους ἐκκαυμάτων ζυγίζοντας 840 γραμμάρια ὡς ἔγγιστα.

Τὰ κιβώτια ταῦτα τῶν ἐκκαυμάτων ἔχουσι κάλυμμα ἐφωδιασμένον ἑτέρῳ ἐπικαλύμματι, ὅπερ εἶνε κεκολλημένον διὰ ῥευστοῦ καουτσούκ. Τὸ κάλυμμα τοῦτο ἔχει σωληνίσκον εἰσδύοντα ἐν τῷ φορτίῳ καὶ προώρισται νὰ λαμβάνῃ τὸ πυρεκτριπτικὸν καψύλλιον, καθὼς καὶ σωληνίσκον περιβεβλημένον ἐσωτερικῶς διὰ δακτυλίου ἐκ καουτσούκ, ὅστις κρατεῖται ἐν καταστάσει διαστολῆς κλειόμενος διὰ περικοχλίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσαρμόζεται ἡ ἄκρα τοῦ κοινωνιστικοῦ σωλῆνος τοῦ πυρός, ὅταν πληρῶται τὸ ναύκλαστρον.

Οἱ πλακοῦντες ἐκκαυμάτων δέον νὰ ζυγισθῶσι μετὰ προσοχῆς μετὰ τὴν ἀποξήρανσιν καὶ πρέπει νὰ φέρωσιν ἐπιγραφὴν δηλοῦσαν τὸ εὑρεθὲν βάρος καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐξετάσεως. Πρὸ τῶν παραδόσεων εἰς τὰ πλοῖα ζυγίζονται οὗτοι ἐκ νέου πρὸς βεβαίωσιν, ὅτι δὲν ἀπερρόφησαν τοσαύτην ποσότητα ὑγρασίας, ἥτις ἐνδέχεται νὰ προξενήσῃ ἀνάφλεξιν καὶ σημειοῦται τὸ νέον εὑρεθὲν βάρος καὶ ἡ νέα χρονολογία τῆς σταθμίσεως. Τὴν αὐτὴν χρονολογίαν ἀναφέρει ἐπίσης ἡ ἐπὶ τοῦ ζώστρου τῆς κλείσεως ἑκάστου κυτίου ἐπιτιθεμένη σφραγίς.

Τὰ κυτία ἀνοίγονται καθ' ἑξαμηνίαν ἐν τῷ πλοίῳ, ἐκλεγομένου διὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτην λίαν ξηροῦ καιροῦ. Ἀφαιροῦνται τὰ φύλλα τοῦ διηθητικοῦ χάρτου καὶ παρατηρεῖται, ἐὰν ταῦτα φέρωσιν ἢ μὴ ἴχνη ὑγράνσεως. Ἐξερευνᾶται ἐμμερίμνως ἡ ἐπιφάνεια τῶν βώλων ἢ κυλίνδρων καὶ ἂν ταῦτα φέρωσι χρῶμα ἀκανόνιστον ἢ κηλιδώματα πυρροῦ ἢ ὑπομέλανος χρώματος, ἀποσπῶνται ψήγματά τινα ἐκ τῶν ὑπόπτων μερῶν, ἅτινα ῥίπτωνται ἐντὸς ἀγγείου περιέχοντος ὀλίγον ἀπεσταγμένον ὕδωρ, κεχρωματισμένον διὰ τοῦ ἡλιοτροπίου. Ἐὰν δὲ διὰ τῆς ἐργασίας ταύτης ἀποδειχθῶσιν ἴχνη ὀξειδώσεως, ἐνεργοῦμεν, ὡς ἐρρέθη καὶ διὰ τὴν ὑγρὰν βαμβακοπυρίτιδα.

Στέγνωσις βαμβακοπυρίτιδος.

Πρὸς στέγνωσιν τῆς βαμβακοπυρίτιδος τῆς προωρισμένης νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὸν ἐκκαυματισμὸν γίνεται χρῆσις θερμῶν πυριατηρίων μέχρι θερμοκρασίας μὴ ὑπερβαινούσης τοὺς 55^0 βαθμούς. Ἐὰν δὲ τὸ κατάστημα δὲν κέκτηται κατάλληλον πυριατήριον, κατασκευάζεται μηχάνημα δυνάμενον νὰ ἐπενέγκῃ ἐπὶ τῶν ἐκ βαμβακοπυρίτιδος πλακούντων ῥεῦμα θερμοῦ ἀέρος.

Τὸ ῥεῦμα τοῦτο τοῦ ἀέρος παράγεται ἀνανεουμένου τοῦ ἀέρος διὰ ῥιπίδος ἢ διὰ σιδηρουργικοῦ φυσητῆρος.

Ὁ ἀὴρ παρέχεται τὸ πρῶτον ἐντὸς ἀγγείου περιέχοντος χλωρικὴν τίτανον προωρισμένην νὰ τὸν ἀποξηράνῃ. Ἡ χλωρικὴ αὐτὴ τίτανος τοποθετεῖται ἐπὶ διπλοῦ διατρήτου πυθμένος,

ὅστις ἀφίησι νὰ ῥεύσῃ βαθμηδὸν τὸ ῥευστοποιηθὲν ἅλας.

Ὁ ἐξηραμένος ἀὴρ φθάνει κατόπιν ἐντὸς συμπυκνωτηρίου τοῦ διυλίσματος τοποθετουμένου ἐντὸς λέβητος πλήρους ὕδατος ἐπὶ καμίνου θερμανθέντος.

Ὁ σωλὴν ὁ συνεχίζων τὸ συμπυκνωτήριον φθάνει εἰς παρακείμενον τεμάχιον ἔνθα ὑπάρχει κιβωτίδιον ξύλινον κεκαλυμμένον διπλῷ καλύμματι περιβεβλημένῳ διὰ πιλήματος, καὶ ἐφωδιασμένῳ δι' ὁριζοντίων κινητῶν χωρισμάτων ἐκ μεταλλικοῦ πανίου. Ὁ θερμὸς ἀὴρ φθάνει εἰς τὸ κατώτερον μέρος δι' εὐρείας ὀπῆς ἐν εἴδει χωνίου καὶ ἐξέρχεται εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος. Ὁ σωλὴν ὁ εἰσάγων τὸν ἀέρα προφυλάττεται κατὰ τῆς ψύξεως διὰ περιβλήματος ἐκ πιλήματος.

Οἱ πρὸς ἀποξήρανσιν πλακοῦντες βαμβακοπυρίτιδος τεθοθετοῦνται ἐπὶ χωρισμάτων καὶ τὸ κιβώτιον κλείεται, ὅπως ἡ θερμοκρασία αὐτοῦ μὴ ὑπερβαίνῃ τοὺς 55⁰, ζυγίζονται δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ τοποθετημένοι ἐπὶ τοῦ κατωτέρου χωρίσματος. Ἡ ἐργασία αὕτη παρατείνεται ἕως οὗ τὸ βάρος μὴ ποικίλλῃ πλέον ἐπαισθητῶς ἐν ἡμισείᾳ ὥρᾳ· ἀποσπῶμεν τότε τὸ χώρισμα τοῦτο ἀντικαθιστῶντες αὐτὸ διὰ τοῦ ἀκολούθου καὶ οὕτω καταβιβάζομεν πάντα τὰ χωρίσματα μιᾶς θήκης (cran), τοῦθ' ὅπερ ἐπιτρέπει νὰ εἰσαγάγωμεν νέον φορτίον εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος ἐὰν ἡ ἐργασία μέλλῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ἓν μηχάνημα, ἐφωδιασμένον διὰ 5 χωρισμάτων ἐκ 50 ἑκατοστομέτρων, ὡς ἔγγιστα, ἑκάστης πλευρᾶς, ὅπερ δύναται νὰ περιλάβῃ πέντε, ὡς ἔγγιστα **διαστρώσεις** (πτυχάς, lits) ἐσχηματισμένας ἑκάστην ἐξ 64 μικρῶν βώλων ἐκκαυμάτων, ζυγιζόντων ὁμοῦ 24 ὡς ἔγγιστα χιλιόγραμμα, ἐπιτρέπει ἐὰν ἡ ἐργασία διευθύνηται καλῶς, νὰ ἀποσπάσωμεν τὸ πρῶτον χώρισμα τῶν ἐξηραμένων βώλων μετὰ τὸ πέρας 10 ἢ 12 ὡρῶν ὡς ἔγγιστα καὶ νὰ ἐξαγάγωμεν τὰ ἀκόλουθα χωρίσματα ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, οὕτως ὥστε νὰ βεβαιώσωμεν ἐνδελεχῆ παραγωγὴν ἐξ 100 περίπου χιλιογράμμων ξηρᾶς βαμβακοπυρίτιδος ἐν 24 ὥραις.

Ἐλλείψει εἰδικοῦ μηχανήματος καὶ μάλιστα ἐπὶ πλοίου, δύναται νὰ ἀποξηρανθῇ ἡ βαμβακοπυρῖτις γινομένης χρήσεως περιτυλίγματος ἐκ σιδηρελάσματος, ὅπερ δέχεται ῥεῦμα ἀτμοῦ παρεχομένου ἐν τῆς μηχανῆς ἢ ἐξ οἱουδήποτε λέβητος.

Ὁ ἀτμὸς φθάνει δι' ὀπῆς ὑπαρχούσης ἐν μιᾷ τῶν γωνιῶν καὶ ἐξέρχεται εἰς τὴν ἀντίθετον γωνίαν, ὡς καὶ τὸ ὕδωρ τῆς ψύξεως τοῦ ἀτμοῦ. Οἱ πλακοῦντες τῆς βαμβακοπυρίτιδος ἁπλοῦνται ἐπὶ μεταλλικοῦ πανίου σχηματίζοντος βάσιν ξυλίνης ἐσχάρας, κρεμαμένου ὀλίγον τι ἀνωτέρω τοῦ μηχανήματος τούτου.

Ἐνεργοῦμεν νὰ φθάσῃ ὁ ἀτμὸς καὶ κανονίζομεν τὴν ἐξάτμισιν αὐτοῦ οὕτως ὥστε ἡ θερμοκρασία, ἣν δεικνύει θερμόμετρον τιθέμενον ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τοὺς 55⁰. Στρέφομεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοὺς πλακοῦντας, ὅπως ἐπισπεύσωμεν τὴν ἀποξήρανσίν των, ζυγίζομεν δὲ τούτους ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, καὶ παυόμεθα τῆς ἐργασίας ὅταν τὸ βάρος των μένῃ στάσιμον.

Γενομένης χρήσεως περιτυλίγματος οὕτω κατασκευασθέντος, ἐσχηματισμένου ἐκ δύο φύλλων σιδηρελάσματος 50 ἑκατοστομέτρων ὡς ἔγγιστα τετραγώνου, καὶ πάχους 3 χιλιοστομέτρων, κεκολλημένου ἐπὶ σιδηροῦ πλινθίου πάχους ἀπὸ 15-20 χιλιοστομέτρων, εὑρέθη ὅτι ἐχρειάσθησαν 36 περίπου ὧραι πρὸς ἀποξήρανσιν βαμβακοπυρίτιδος, περιεχούσης ὕδωρ 30 τοῖς ⁰/₀.

Δυνάμεθα ἐπίσης χωρὶς νὰ ποιήσωμεν χρῆσιν μηχανήματος, νὰ ξηράνωμεν τοὺς βώλους τῆς βαμβακοπυρίτιδος ἐκτιθέντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὕπαιθρον ἐν καιρῷ ξηρασίας, ἀλλ' ἡ ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἐνέργεια διαρκεῖ 8 ἕως 15 ἡμέρας, καὶ δυσκόλως ἐπιτρέπει, τοὐλάχιστον εἴς τινας τόπους, νὰ φθάσῃ εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἀπαιτουμένης ξηράνσεως.

Κατεδαφιστικὸν ἢ καταστρεπτικὸν ὑλικόν.

Παράδοσις καὶ διατήρησις τοῦ ὑλικοῦ ἀποβάσεως.

Τὰ διάφορα κυτία τὰ ἐμπεριέχοντα φυσίγγια βαμβακοπυρίτιδος, οἱ **πυροκροτηταὶ** (détonateurs) καὶ τὸ σχοινίον Bickford (ἢ πυραγωγός, βλ. **ἐμπύρευμα**) πληροῦνται μόνον κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς παραδόσεως εἰς τὰ πλοῖα.

Τὰ πλοῖα λαμβάνουσι κεχωρισμένως τὰ πεπληρωμένα ταῦτα κυτία καὶ τὰ κιβώτια τῶν ἐφοδίων τοῦ ἀποβατικοῦ πυροβόλου.

Τὰ κυτία τῆς ξηρᾶς βαμβοκοπυρίτιδος δέον νὰ εἰσάγωνται εἰς τὰ πλοῖα μετὰ τῶν ἐν χρήσει προφυλάξεων. Τὰ ἐκρηκτικὰ ἐκκαύματα δέον νὰ ὦσι κεχωρισμένα τούτων.

Τὰ κυτία τῆς βαμβακοπυρίτιδος τηροῦνται ἐπὶ τοῦ πλοίου μεμονωμένως ἐντὸς κιγκλίδων, ἐν διαφόροις μέρεσι τοῦ πλοίου, προτιμωμένου τοῦ ὑποφράγματος ἢ τοῦ πυροβολείου καὶ ἐφ' ὅσον δυνατόν, ἐν οἷς μέρεσι τοῦ πλοίου δὲν δύνανται νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς ὑψηλὴν θερμοκρασίαν.

Τὰ κυτία τῶν πυροκροτητῶν καὶ τὰ τοῦ σχοινίου Bickford τίθενται ἐν ἑρμαρίοις.

Μόνον ὅταν ὁ ἀποβατικὸς στρατὸς πρόκειται νὰ ἐνεργήσῃ ἐν ξηρᾷ, τὰ κιβώτια τῶν ἐφοδίων πληροῦνται διὰ τῶν διαφόρων κυτίων, ἅτινα δέον νὰ ἔχωσι τὸν γόμον των, καὶ συνεπῶς τὰ κυτία τῆς βαμβακοπυρίτιδος εὑρίσκονται πλησίον τῶν πυροκροτητῶν.

Ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει καθ' ἣν τὰ κιβώτια δέον νὰ εὑρίσκωνται εἴτε ἐν τῇ ξηρᾷ, εἴτε ἐν τῷ πλοίῳ, τὰ περιέχοντα τοὺς πυροκροτητὰς κυτία δέον νὰ τηρῶνται ἀπομεμακρυσμένα τῆς βαμβακοπυρίτιδος.

ἐκρηκτικός, ή, όν· ὁ δυνάμενος νὰ ἐκραγῇ, explosible, adj. ‖ ἐκρηκτικαὶ οὐσίαι, substances explosibles ἢ explosif; βλ. ἐκρηκτικὴ οὐσία· ‖ —, ὁ κροτικός, κροτῶν, fulminant, e. § ἐκρηκτικός, ή, όν· explosif, ive, adj.

ἔκρηξις, εως, ἡ· explosion, n. f. καλεῖται ἐν γένει οὕτω τὸ παραγόμενον ἀποτέλεσμα τῆς μεταδόσεως τοῦ πυρὸς εἰς ἐκρηκτικήν τινα οὐσίαν ἢ πυρίτιδα, ἢ ἐπεξηγηματικώτερον, ἡ στιγμιαία τῶν ἀερίων διαστολὴ πρὸς κατοχὴν ὄγκου πολὺ μεγαλειτέρου τοῦ ἀρχικοῦ του μετὰ παραγωγῆς κρότου, φλογὸς καὶ σφοδρῶν μηχανικῶν ἀποτελεσμάτων: π. χ. ἡ πυρῖτις εἰς τὰ ὅπλα, κτλ. Τὸ πῦρ μεταδίδεται διὰ τῆς φλογὸς θρυαλλίδος, ἐγκαύματος, κτλ. Ἐν τῇ τεχνουργικῇ χημείᾳ γενικῶς καλεῖται ἔκρηξις, ἡ αἰφνιδία διαστολὴ ἢ παραγωγὴ ἀερίων συνοδευομένη ὑπὸ κρότου καὶ παραγομένη δι' ὑψώσεως τῆς θερμοκρασίας, ἢ διὰ μηχανικῆς (ἢ χημικῆς) ἐνεργείας· τὰ ἀέρια δύνανται καὶ νὰ προϋπάρχωσι, ὡς ἐν τῷ κροτοῦντι ἀερίῳ, τῷ μίγματι φωταερίου καὶ ἀέρος, τῷ μίγματι ἐλειογενοῦς ἀερίου καὶ ἀέρος ἐν τοῖς ἀνθρακωρυχείοις, κτλ. Τὰ ἐκρηκτικὰ φαινόμενα ἔχουσι διαφόρους διαβαθμίσεις. Ἡ κατωτάτη εἶνε ὁ **τριγμὸς** (décrépitation) ὁ προερχόμενος π. χ. διὰ τῆς θερμάνσεως κρυστάλλων ἐνεχόντων κρυσταλλικὸν ὕδωρ· ἔπειτα ἔρχεται ἡ **ἐκπυροκρότησις** (détonation) καὶ τελευταία ἡ ἔκρηξις (explosion) ἡ ἰσχυροτάτη πασῶν, ἧς τὰ ἀποτελέσματα εἶνε διαρρηκτικὰ (brisants) σχεδὸν πάντοτε, ὅταν ἐννοεῖται ὑπάρχωσιν οἱ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖοι ὅροι, ἄλλως εἶνε ἁπλῆ κατάκαυσις· ἐν τῷ κενῷ οὔτε ἡ κοινὴ πυρῖτις ἐκπυροκροτεῖ, οὔτε ὁ διαρρηκτικώτατος κροτῶν ὑδράργυρος ἐκρήγνυται· || ἔκρηξις ὑπονόμου, explosion d'une mine ; || ἔκρηξις ἐναέριος ἢ ὑποβρύχιος, explosion en plein air ou sous l'eau. § **ἔκρηξις** (λεβήτων), explosion, n. f. καλεῖται ἡ κεραυνοβόλος διάρρηξις καὶ ἀνατίναξις τῶν ἐλασμάτων ἀτμολέβητος τινὸς προερχομένη ἕνεκεν ὑπερβολικῆς πιέσεως τοῦ ἀτμοῦ. § —, éruption, n. f. || — ἡφαιστείου, éruption d'un volcan ; || — πολέμου (=κήρυξις), déclaration de la guerre ; || πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ πολέμου, avant que la guerre eût éclaté.

ἐκριζόνω καὶ

ἐκριζόω-ῶ, μέλ. ώσω, **ξεριζώνω**· ἐξάγω τι μετὰ τῆς ῥίζης, déraciner ; [συνεκδ.] ἐξάγω, ἀποσπῶ τι, arracher ; π. χ. ἐκριζῶ ὀδόντα, arracher une dent; [χειρουρ.] ἐξαιρῶ, ἀφαιρῶ, καθαιρῶ, extirper ; βλ. καὶ **ἐκρίζωσις**.

ἐκρίζωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκριζώνειν, κοινῶς τὸ ξερίζωμα, action de déraciner, déracinement, n. m. || [συνεκδ.] ἐξαγωγή, ἀπόσπασις, arrachement, n. m. || [χειρουρ.] ἐκρίζωσις, extirpation, n. f. συνηθέστερον ὅμως λέγεται **καθαίρεσις καθολική**, **ἐξαίρεσις**, προκειμένου περὶ ἀποκοπῆς ὀγκώματος τινός.

ἐκριζωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐκριζώνων, celui qui déracine, qui extirpe.

ἐκρινάω-ῶ καὶ

ἐκρινέω-ῶ, μέλ. ήσω, καὶ

ἐκρινίζω, μέλ. ίσω, limer ; βλ. ῥινάω.

ἐκριπίζω, μέλ. ίσω, τὸ πῦρ συνδαυλίζω, souffler (le feu) ; ἀνάπτω, allumer, κυρίως καὶ μεταφ. καὶ ἐν γένει ἐξάπτω, exciter, animer.

ἐκρίπτω, μέλ. ίψω, ἔξω, μακρὰν ῥίπτω, jeter dehors ; jeter ; ἐκσφενδονίζω, lancer, projeter.

ἔκριψις, εως, ἡ· τὸ ἔξω ῥίπτειν (ἐκρίπτειν), action de jeter, jet, n. m. ἡ ἐκσφενδόνησις, action de lancer ; de projeter ; lancement, n. m. projection. n. f. || —, jet = ῥίψιμον, τὸ πέταγμα τῶν χωμάτων· || — διὰ πτύου (τῶν χωμάτων, κτλ.), jet de pelle.

ἐκροή, ῆς, ἡ· écoulement, n. m. ἡ ῥοή, ῥύσις, cours, n. m ἡ πρὸς τὰ ἔξω ῥοή, ἡ κίνησις, ἤτοι τὸ τρέξιμον ὑγροῦ τινος ἢ ὕδατος· || — χυμοῦ, écoulement de sève; gouttière, n. f. βλ. καὶ **ξύλον** (bois) : || — τῶν ὑδάτων, écoulement des eaux ; βλ. κατωτέρω· || ὀχετὸς ἐκροῆς μετάλλου, κτλ., canal de coulage ἢ canal de coulée (=ὀχετὸς ἐκχύσεως). Τὸν πρωτεύοντα ὀχετὸν δι' οὗ ἐκρέει τὸ κεχωνευμένον μέταλλον, ὀνομάζει ὁ Χαντζερῆς **ἐξαγίδα** (ἐξαγωγίς, ίδος, ἡ). § **ἐκροὴ** (ὑδάτων), décharge, n. f. καὶ ἐνίοτε déchargement, n. m. écoulement des eaux ; βλ. καὶ **ἐκβολή**· || [μεταφ.] ἐκροὴ ὑγροῦ=ἐκκένωσις, évacuation, n. f. ἡ ἔξοδος ὑγροῦ τινος ἐκ τοῦ περικλείοντος αὐτὸ δοχείου· || δουλεία ἐκροῆς, décharge, n.f. βλ. **δουλεία**· || **ἐκροὴ ἐξ ἐπιπολῆς** (ἢ ἐκ τῆς ἐπιφανείας), décharge de superficie ou trop-plein, ἢ **ἐκροὴ ὑπερχειλήματος**· καλεῖται οὕτως ἡ ἐκροὴ ὕδατος, κτλ. ἔκ τινος δεξαμενῆς, ὑδραποθήκης (ὑδροδόχης), κτλ. ὅταν ὁ **διεκρευστὴρ** (décharge) τιθῆται εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς δεξαμενῆς, κτλ. ἵνα μὴ αὕτη ὑπερχειλήσῃ, ἤτοι ἡ ἐκροὴ γίνεται ἐκ τῆς ἐπιφανείας· || **ἐκροὴ ἐκ πυθμένος**, décharge de fond ; ὅταν ὁ **διεκρευστὴρ** τιθῆται εἰς τὸν πυθμένα τῆς δεξαμενῆς, κτλ., ἤτοι ὅταν ἡ ἐκροὴ γίνεται ἐκ τοῦ βάθους τοῦ δοχείου. § [ὑδρ.] **ἐκροὴ φανερὰ** ἢ **κρυφία**, dégagement apparent ou caché ; καλεῖται ἡ ἔκ τινος λίμνης ἐκροὴ τῶν ὑδάτων της. § —, **διέκρευσις**, déversoir, n. m. (ἐκ τοῦ διεκρέω = χύνομαι διὰ μέσου ἔξω), ἢ **κλίσις ἐκροῆς** (πλάκες διεκροῆς). Σειρὰ λίαν κεκλιμένου λιθοστρώτου τιθεμένου ἐπὶ τοῦ **προσερείσματος** (accotement) ὁδοστρώματος τινὸς καὶ χρησιμεύοντος ἵνα διεκρέωσι τὰ ὕδατα ἐν τῇ τάφρῳ· || **τοῖχος** ἢ **φραγμὸς ἐκροῆς**, déversoir, n. m. τοῖχος ἢ φραγμὸς ἐπὶ δεξαμενῆς ἢ ῥείθρου ἄνωθεν τοῦ ὁποίου ἐκρέει τὸ ὑπερχειλύον ὕδωρ.

ἐκρυθμία, ας, ἡ· ἀνώμαλος κατάστασις, état anormal ; anormalité, n. f. ἡ ἀνωμαλία, ἀταξία, irrégularité, n. f.

ἔκρυθμος, ος, ον· ὁ ἐκτὸς ῥυθμοῦ, ὁ μὴ ἔχων ῥυθμὸν ἢ ἁρμονίαν, qui manque de rhythme ou d'harmonie, συνεπῶς ὁ ἀνώμαλος, anormal, e, aux; ὁ ἀνώμαλος, ἄτακτος, irrégulier, ère.

ἐκρύθμως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἀνώμαλον, d'une manière anormale ; ἀνωμάλως irrégulièrement.

ἔκρυσις, εως, ἡ· [φυσ.] effluve, n. f. dé-

charge électrique particulière. § ἔκρυσις, ἡ ἐκροή, écoulement, n. m. § [ἱππολ.] ἔκρυσις ἡ καταρροὴ τῆς ῥινός, jetage, n. m. ὁ ὅρος οὗτος συνηθέστατα ἀπαντᾷ ἐν τῇ ἱππιατρικῇ καὶ σημαίνει πᾶσαν ἐκ τῆς ῥινὸς καταρροήν· συνήθως ἐφαρμόζεται εἰς τὴν μᾶλιν καὶ θεωρεῖται ὡς ἓν τῶν κυριωδεστέρων αὐτῆς παθογνωμονικῶν συμπτωμάτων.

ἐκσαβανόω, μέλ. ώσω· βλ. ξεσαβανόνω.

ἐκσαβάνωσις, εως, ἡ· βλ. ξεσαβάνωμα.

ἐκσανιδόω-ῶ, μέλ. ώσω, déboqueter, ἀφαιρῶ τὰς περιβαλλούσας πασσαλόπηγμά τι (pilotis) σανίδας.

ἐκσαρκίζω, μέλ. ίσω, ἀφαιρῶ τὰς σάρκας, λιποσαρκέω-ῶ, décharner, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἰσχναίνω, maigrir.

ἐκσάρκωμα, ατος, τό· ecsarcome (ἐκ τοῦ ἐκ, ἐκτός, hors de, καὶ σάρξ, σαρκός, chair), n. m. [ἰατρ.] σαρκώδης ἔκφυσις, excroissance charnue ; ἔκφυσις σαρκός, excroissance de chair.

ἐκσαρόω-ῶ· σαρόνω, καθαρίζω, balayer.

ἐκσβέννυμι, μέλ. σβέσω, ἀόρ. ἐξέσβεσα· ὅλως σβύνω, éteindre.

ἐκσείω, μέλ. είσω· σείω πρὸς τὰ ἔξω, secouer.

ἐκσημαίνω, μέλ. ανῶ, σημαίνω, ἐκδηλῶ, indiquer ; manifester ; ἐκδηλῶ, déclarer.

ἐκσιγάω-ῶ, μέλ. ήσομαι, se taire.

ἐκσίγησις, εως, ἡ· τὸ σιωπᾶν, ἡ σιωπή, silence, n. m.

ἐκσιωπάω-ῶ, ἀποσιωπῶ, se taire.

ἐκσκάπτω, μέλ. άψω, κοινῶς ξεσκάβω, σκάπτων ἐκβάλλω, déterrer ; creuser ; ἐκσκάπτω, ἀνασκάπτω θεμέλια, κτλ. fouiller ; ἐξορύσσω, ἀνορύσσω, excaver ; || —, καθαρίζω, ἐκβαθύνω τὰ ὕδατα, draguer, ἤτοι καθαρίζω τὸν πυθμένα λιμένος τινός, κτλ. διὰ τοῦ βορβορολόγου (drague).

ἐκσκαφή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκσκάπτειν, ἐκβάλλειν γαίας, ἐκχωμάτωσις, déterrement, n. m. ἐξαγωγὴ γαιῶν, extraction de terres. § —, ἐξόρυξις, ἀνόρυξις (excavation) π. χ. τῶν θεμελίων, κτλ. fouille, n. f. || — (ἀνόρυξις θεμελίων, κτλ.) ἐν ξηρῷ, fouille à sec ; τοιαύτη ἐκτελεῖται ἐπίσης δι' ἐξαντλήσεως (par épuisement) ; || ὑπόγειος ἐκσκαφή, fouille en excavation ou fouille couverte ; || — (ἐκχωμάτωσις) διὰ διαδοχικῶν διατομῶν τοῦ ἐδάφους, fouille en déblai ; βλ. καὶ ἔκχωμα, tranchée ; || ἐκσκαφὴ αὐλακοειδής, fouille en rigole, ἤτοι ἀρκετὰ στενὴ ἐν ᾗ ὁ ἐργάτης δὲν ἔχει ἐλευθερίαν τῶν κινήσεων καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ μεταχειρίζονται ἀντερείσματα (étais) καὶ ἐρεισματικὰ σανιδώματα (étrésillons) ὅταν αὕτη ᾖνε βαθεῖα· || ἐν τῷ ὕδατι ἐκσκαφή, ἐκσκαφὴ γινομένη ἐπὶ εὐκόλως ὑποχωροῦντος ἐδάφους, fouille dans l'eau, fouille en terrain ébouleux; || ἐκσκαφὴ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, fouille sous l'eau ; ἡ ὑπὸ διάστρωσιν ὕδατος ἐκσκαφή, ἥτις δεῖται μεγάλης προσοχῆς καθὸ ἐπικίνδυνος, καθὼς καὶ ἡ ὑποθεμέλιος ἐκσκαφὴ (fouille sous œuvre) ; || ἐκβραχισμός, ὁ· fouille de roches ; || ἐκσκαφὴ τοιχοποιΐας, ἐκθεμελίωσις, fouille de maçonnerie ; || ἐκσκαφὴ καὶ φόρτωσις, fouille et charge ; || ἐκσκαφὴ διὰ καταπτώσεων, fouille par abatage, ἥτις ἐνεργεῖται διὰ τῆς ἀνορύξεως ὁριζοντίων ὀρυγμάτων πρὸς τὸ κάτω μέρος ἐκσκαφησομένου τινὸς ὄγκου, ἵνα οὗτος καταρρεύσῃ κατὰ τεμάχια· ὁ πρὸς ἐκσκαφὴν χῶρος τέμνεται διὰ καθέτων ὀρυγμάτων (cheminées); || ἐκσκαφὴ (ἐξόρυξις) πετρώδης, fouille pierreuse).

ἐκσκωριάζω, μέλ. άσω, décaper ; βλ. ἀποσμήχω.

ἐκσκωρίασις, εως, ἡ· décapage, n. m. βλ. ἀπόσμιξις.

ἐκσπάω-ῶ, μέλ. άσω· ἀόρ. ἐξέσπασα, ἕλκω πρὸς τὰ ἔξω, arracher de ; ἀποσπῶ, détacher.

ἐκσπερματίζω, μέλ. ίσω, σπέρμα ἐκβάλλω, émettre le sperme ; ἐκσπερματίζομαι, se polluer.

ἐκσπερματισμός, οῦ, ὁ· ἡ χύσις τοῦ σπέρματος, éjaculation, n. f. καὶ pollution, n. f. ἀκουσία ἐκβολὴ τοῦ σπέρματος, émission involontaire de sperme. Βλ. καὶ ἐνυπνιάζομαι.

ἐκσπερματόομαι-οῦμαι, χύνω σπέρμα, éjaculer ; ἐκσπερματίζομαι, βλ. ἐνυπνιάζομαι, se polluer.

ἐκσπερματόω-ῶ, βλ. κοινῶς ξεσποριάζω.

ἐκσπερμάτωσις, εως, ἡ· ὁ ἐκσπερματισμός. § ἐκσπερμάτωσις, βλ. ξεσποριάζω.

ἐκσπογγίζω, μέλ. ίσω· σφουγγίζω, μὲ τὸν σπόγγον ἐκπλύνω, laver avec l'éponge.

ἔκστασις, εως, ἡ· ἀπομάκρυνσις, μεταβολὴ καταστάσεως, changement d'état ; μετακίνησις (εἰς τ' ἀντικείμενα), déplacement, n. m. ἐκχώρησις, cession, n. f. ὅθεν μεταφ. ἔκστασις, εως, ἡ, extase, n. f. συντάραξις τοῦ πνεύματος, ἔκπληξις, παραφορά· θέλξις, ἐνθουσιασμός, ravissement, n. m. θάμβος, ἔκπληξις, stupeur, n. f. κατάπληξις, stupéfaction, n. f. § [νομ.] ἔκστασις ὑπαρχόντων, cession de biens (= ἐκχώρησις περιουσίας, ἡ ἑκουσία ἐκχώρησις, cession volontaire, λέγεται καὶ abandonnement), καλεῖται ἡ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου γινομένη πρὸς τοὺς δανειστὰς ἐγκατάλειψις τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Ἔχουσι δὲ τὸ εὐεργέτημα τοῦτο μόνον οἱ τίμιοι ὀφειλέται, οἱ ἕνεκα τυχαίων ἁπλῶς συμφορῶν ἀδυνατοῦντες νὰ ἱκανοποιήσωσι τοὺς δανειστὰς αὐτῶν· ἀλλὰ στεροῦνται αὐτοῦ οἱ ξένοι οἱ ἐπίτροποι καὶ κηδεμόνες καὶ γενικῶς πάντες οἱ ὑπόλογοι· τελευταῖοι δὲ οἱ δι' ἀπάτην καταδικασθέντες.

ἐκστατικός, ή, όν· ὁ ἐν ἐκστάσει εὑρισκόμενος, qui est en extase ; extasié, ée ; καταθελγμένος, ravi, e. § —, saisi (frappé) de stupeur ; stupéfait, e ; ébahi, e ; ahuri, e.

ἐκστατικῶς [ἐπίρ.], ἐν ἐκστάσει, en extase ; avec stupeur.

ἐκστηθίζω, μέλ. ίσω, ἀποστηθίζω, μανθάνω τι ἐκ στήθους (κοινῶς ἀπ' ἔξω), apprendre par cœur ; recorder (sa leçon) ; ἀποστηθίζω.

ἐκστήθισις, εως, ἡ· ἀποστήθισις, ἡ πρᾶ-

ξις τοῦ μανθάνειν τι ἐκ στήθους, action d'apprendre par cœur ; βλ. ἀποστήθισις.

ἔκστιλβος, ος, ον· ἀναστίλβων, ἐκλάμπων, brillant, e ; éclatant, e.

ἐκστίλβω, μέλ. ίλψω, ἀναλάμπω, ἐκλάμπω, briller ; éclater.

ἐκστιλπνόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἀφαιρῶ τὴν στιλπνότητα, dépolir.

ἐκστιλπνωμένος, η, ον· ἐξ οὗ ἔχει ἀφαιρεθῇ ἡ στιλπνότης, dépoli, e.

ἐκστίλπνωσις, εως, ἡ· dépolissage, n. m. ἡ ἀφαίρεσις τῆς στιλπνότητος, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφαιρεῖν τὴν στιλπνότητα.

ἐκστολίζω, βλ. ξεστολίζω.

ἐκστομίζω, μέλ. ίσω, ἐξάγω τι ἐκ τοῦ στόματος, προφέρω, proférer ; λέγω, ἐπαναλαμβάνω, dire, redire, répéter ; ἀποκαλύπτω, révéler ; ἀνακοινῶ, διαδίδω, divulguer [un secret] ; || δὲν ἐξεστόμισε λέξιν, il n'a pas soufflé (un mot) ; || μὴ τὸ ἐκστομίσῃς, n'en parlez pas; bouche close ! [οἰκ.] motus!

ἐκστομόω-ῶ, μέλ. ώσω· διαστομόω, ἀποφράσσω, κοινῶς ξεστουπόνω, dégorger ; π. χ. ἐκστομόω τὰς τάφρους, dégorger les fossés, ἤτοι διοχετεύω τὰ ἐν αὐταῖς ὕδατα.

ἐκστόμωσις, εως, ἡ· ἡ ἀπόρραξις, dégorgement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκστομόνειν.

ἐκστρατεία, ας, ἡ· campagne, n. f.=ἐκστράτευσις, ἀναχώρησις ἰδίως στρατοῦ καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀποστολή, expédition, n. f. (βλ. λέξιν)· || ἐκστρατεία, ας, ἡ· (πληθ. εἶαι), campagne, n. f. ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ σημαίνει τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ διαρκεῖ πόλεμός τις ἢ στρατιωτικὴ ἀποστολὴ (expédition militaire] ; || ἐν ἐκστρατείᾳ, en campagne.

ἐκστράτευσις, εως, ἡ· ἡ ἐκστρατεία.

ἐκστρατεύω, μέλ. εύσω· μὲ τὸν στρατὸν ἐξέρχομαι· ἄρχομαι τῆς ἐκστρατείας, se mettre (entrer en campagne ; || εὑρίσκομαι ἐν ἐκστρατείᾳ, faire campagne ; || ἐκτελῶ ἐκστρατείαν (ἀποστολὴν) faire une expédition ; || ἐπέρχομαι κατά τινος, marcher contre, quelqu'un.

ἐκστρέφω, μέλ. έψω καὶ ἐκστρήβω, στρέφω πρὸς τὰ ἔξω, στρέφω ἀντιστρόφως, βλ. ἐκπλέκω, ξεστρήβω (ἀντιθ. τῷ στρήβω), détordre; (βλ. ἐκστροφή, détorsion) ; ἐκτίλλω, effiler. μαδῶ, ξεφτῶ· || —, μεταβάλλω, changer; ἀνατρέπω, renverser. § [τακτ.] μεταβάλλω τὴν διεύθυνσιν διὰ κλίσεως, déboîter=ἐξέρχομαι τῆς φάλαγγος· καὶ ἐκστροφή, déboîtement, n. m. βλ. καὶ ἐξέρχομαι διὰ κλίσεως.

ἐκστρήβω, ἢ ἐκστρήφω· βλ. ἐκστρέφω· ἀντιθ. τῷ στρήβω, στρήφω.

ἐκστροφή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκστρέφειν, μεταβολή, changement, n. m. ἀνατροπή, renversement, n. m. § [τακτ.] déboîtement ; βλ. ἐκσρέφω. § ἐκτροφή, détorsion, n. f. ἀντίθετον τῷ συστροφὴ (torsion) ; βλ. λέξιν.

ἐκστρώννυμι, ἐκστρωνύω, κοινῶς ξεστρώνω· βλ. λέξιν· || ἐκστρώνω λιθόστρωτον, dépaver.

ἔκστρωσις, εως, ἡ· βλ. καὶ ξέστρωμα· || — λιθοστρώτου, dépavage, n. m.

ἐκσυνεστραμμένος, η, ον· étripé, ée ; κοινῶς ξεστριμμένος ἢ ξεπλεγμένος· || ἐκσυνεστραμμένον (ξεπλεγμένον) σχοινίον, κτλ. cordage étripé.

ἐκσφενδονάω-ῶ, μέλ. ήσω, καὶ

ἐκσφενδονίζω, μέλ. ίσω, ῥίπτω μακρὰν διὰ τῆς σφενδόνης, lancer avec la fronde, fronder ; ἐξ οὗ μεταφ. ἐκσφενδονίζω = ῥίπτω, βάλλω μακράν, lancer ; βλ. καὶ βάλλω.

ἐκσφενδόνησις (καὶ δόνισις), εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκσφενδονίζειν, action de fronder ; action de lancer, lancement, n.m. ἡ ἔκριψις, βολή· || — τῶν ναυκλάστρων (τορπιλλῶν), lancement des torpilles. § ἐκσφενδόνησις, projection, n.f. ἡ ἄφεσις (ἀφίημι, projeter), ἐκτόξευσις· ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκσφενδονίζειν, τοῦ ἀφιέναι ἢ τοῦ διδειν κίνησιν πρὸς τὰ ἔμπρὸς εἴς βαρύ τι σῶμα· ἐπίσης ἡ ῥιπή, ἡ βολή, ἤτοι τὸ βάλλειν (βλ. βάλλω, lancer ; tirer). Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκσφενδονήσεως καλεῖται ἐκσφενδόνημα ἢ ἐκσφενδόνισμα· ἐκσφενδονιστικὴ δύναμις, force de projection (de lancement).

ἐκσφενδονητικός, ή, όν· καὶ ἐκσφενδονιστικός, ή, όν· de lancement; de projection; || ἐκσφενδονιστικὴ δύναμις, force de lancement ; force de projection ; χαλεῖται ἡ δύναμις μεθ' ἧς ἐκσφενδονίζεται ἢ βάλλεταί τι· || ἐκσφενδονιστικὰ (ἢ βλητικὰ) ἀποτελέσματα, effets de projection ; || [ναυκλ.] — σωλήν, tube de lancement = ναυκλαστροβόλος σωλήν, tube lance-torpille; βλ. ναυκλαστροβόλον μηχάνημα.

ἐκσφηκόω-ῶ, ἐκσφίγγω· desserrer ; βλ. καὶ ξεσφίγγω.

ἐκσφίγγω, μέλ. ίξω, ξεσφίγγω, dessangler; ἐκπορπῶ ἢ λύω τὰ ἔποχα (sangles) τοῦ ἵππου ἢ ἡμιόνου· || — ἐλαφρῶς (τὰ ἔποχα) dessangler légèrement.

ἐκσφηνόω-ῶ, décaler ; ἀφαιρῶ τοὺς σφῆνας (cales), ἀντίθ. τῷ σφηνόω (caler) ; || —, décoincer, ἀφαιρῶ τοὺς σφῆνας (coins).

ἐκσφραγίζω, βλ. ἀποσφραγίζω, κοινῶς ξεσφραγίζω, décacheter ; ἀφαιρῶ τὰς σφραγῖδας.

ἐκσώζω, μέλ. ώσω, σώζων ἐκβάλλω ἔκ τινος δυστυχίας, sauver.

ἐκσωρεύω, μέλ. εύσω· σωρεύω εἴς τι ἐπισωρεύω, amonceler ; amasser.

ἐκτάδην, [ἐπίρ.] ἐκτεταμένα, ἁπλωτά, tout de son long ; tout du long ; en étendant, ἢ μᾶλλον ἐξηπλωμένος, étendu, e; || κείμενος ἐκτάδην κατὰ γῆς, étendu tout plat par terre.

ἐκταῖος, αία, αῖον sextan, ane, adj. [παθολ.] ὁ κατὰ τὴν ἕκτην ἡμέραν συμβαίνων· || ἐκταῖος πυρετός, fièvre sextane (ὡς τριταῖος, τεταρταῖος).

ἔκτακτος, ος, ον· ὁ μὴ τακτικός, extraordinaire, adj. || ἔκτακτος καθηγητής, professeur extraordinaire ; || ἔκτακτοι ὑπάλληλοι, fonctionnaires (employés) adjoints (= βοηθητικοί)· || ἔκτακτα ἢ ἐπισφαλῆ ἔξοδα· βλ. ἔξοδα. § —, ἐξαιρετικός, exceptionnel ; || ἀξιο-

σημείωτος, remarquable ; ἔξοχος, éminent ; θαυμάσιος, prodigieux ; μέγας, énorme ; ἔξοχος, δαιμόνιος νοῦς, hors ligne ; || εἶνε ἔκτακτος ἄνθρωπος, c'est un homme exceptionnel ; || — ἱκανότης, capacité, hors ligne.

ἐκτάκτως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἔκτακτον, d'une manière extraordinaire ; par extraordinaire ; extraordinairement.

ἔκταμα, ατος, τό· τὸ ἅπλωμα, allongement, n. m. ἡ ἔκτασις, étendue, n. f. § ἔκταμα, ατος, τό· [ναυτ.] touée, n. f. **κάθεμα,** κοινῶς **καλοῦμο**· τὸ μῆκος τῆς ἀγκυρίου ἁλύσεως τὸ ὑπάρχον μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν (écubiers) καὶ τῆς ἀγκύρας, ὅταν τὸ πλοῖον ἦνε ἠγκυροβολημένον. Τὸ ἔκταμα μετρεῖται εἰς ἅμματα (bouts de chaîne).

ἐκταραγμός, οῦ, ὁ· décontenance, n. f. ἡ ταραχὴ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ μὴ γνωρίζοντος πῶς νὰ φερθῇ, νὰ σταθῇ.

ἐκταράσσω, μέλ. άξω· décontenancer, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμίαν του, ἤτοι ταράσσω, περιπλέκω τινά, τὸν κάμνω νὰ μὴ γνωρίζῃ πῶς νὰ φερθῇ, νὰ σταθῇ· || ταῦτα ἰδὼν ἐξεταράχθη, à cette vue il fut tout décontenancé ; || [μετοχ.] **ἐκτεταραγμένος,** η, ον· décontenancé, ée ; ἄνθρωπος ὅστις ἀπώλεσε τὴν ψυχραιμίαν του καὶ δὲν γνωρίζει πῶς νὰ φερθῇ, νὰ σταθῇ.

ἑκτάριον, ου, τό· hectare, n. m. [γεωμ.] μέτρον ἐπιφανείας ἰσοδυναμοῦν μὲ 100 ἄρα (ares) ; ἤτοι μονὰς ἐμβαδοῦ ἴση πρὸς τετράγωνον ἔχον πλευρὰν 100 μέτρα. Ἑκτάριον = 10 στρέμματα = 10000 τετραγ. μ. βλ. **ἄρον** καὶ **δεκαδικὸν σύστημα.**

ἔκτασις, εως, ἡ· ἡ ἐξάπλωσις, τέντωσις, tension, n. f. extension, n.f. ἡ ἐπιμήκυνσις, allongement, n. m. || [μηχ.] ἔκτασις, ἐπέκτασις, allongement, n. m. § [γραμμ.] allongement [d'une syllabe], μεταβολὴ βραχέος φωνήεντος εἰς μακρὸν ἢ δίφθογγον· ἔκτασις π. χ. συμβαίνει ἐν τῇ χρονικῇ αὐξήσει· || **ἔκτασις,** εως, ἡ· ectase ou ectasie (ἐκ τοῦ ἑλλ. ἔκτασις, extention), n. f. ἐν τῇ προσῳδίᾳ λέγεται οὕτως ἡ ποιητικὴ ἄδεια χρησιμοποιήσεως μακρᾶς συλλαβῆς ἢ συμφώνου ἥτις εἶνε φύσει βραχεία. § [παθολ.] **ἔκτασις,** extension, n.f. καλεῖται ἡ διεύρυνσις, διάτασις (dilatation) ἢ ἐπιμήκυνσις κοίλων τοῦ σώματος ὀργάνων, οἷον τῶν φλεβῶν, τῶν βρόγχων, τοῦ στομάχου (φλεβεκτασία, βρογχεκτασία, γαστρεκτασία = dilatation d'estomac), κτλ. Προέρχεται εἴτε ἐκ συνεχοῦς ὑπερβαλλούσης πληρώσεως τοῦ ὀργάνου (στομάχου, καρδίας) ἢ ἐκ νοσηρᾶς ἐλαττώσεως τῆς ἐλαστικότητος τῶν τοιχωμάτων τοῦ ὀργάνου καὶ συνδέεται πάντοτε πρὸς σοβαρὰς διαταραχὰς τῶν λειτουργιῶν. § — [σώματος τινὸς] κατὰ μῆκος, extension en longueur. § [φυσ.] **ἔκτασις,** étendue, n. f. καλεῖται οὕτως ἡ ἰδιότης ἣν ἔχουσι πάντα τὰ σώματα τοῦ νὰ κατέχωσι μέρος τι τοῦ διαστήματος, ὅπερ ἐν τῇ γεωμετρίᾳ καλεῖται ὄγκος (volume) τοῦ σώματος. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι σῶμά τι δύναται νὰ ὑπάρχῃ χωρὶς νὰ κεῖται πού, χωρὶς νὰ κατέχῃ μέρος τι τοῦ διαστήματος. Τούτου ἕνεκεν ἡ ἔκτασις εἶνε **ἀναγκαία ἰδιότης** (propriété nécessaire) τοῦ σώματος· βλ. καὶ σῶμα corps ; || μεγάλη ἔκτασις, une grande étendue ; || κατ' ἐπέκτασιν ἔκτασις, étendue, καλεῖται ὁ χῶρος, τὸ μέγεθος, ἡ περιοχή, π. χ. καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ βασιλείου, dans toute l'étendue du royaume. § ἔκτασις, ἐπέκτασις, χαλάρωσις, détente, n. f. τὸ ξετέντωμα. § ἔκτασις, ἐκτατικότης, expansion, n. f. ἡ κατάστασις τοῦ ἐκτεινομένου ἀντικειμένου, || δύναμις ἐκτατικότητος, force d'expansion, ἡ δύναμις μεθ' ἧς ἐκτείνεταί τι· || αὐτοματικὴ ἔκτασις, expansion automatique· βλ. καὶ **φυσίγγη.** § ἔκτασις, amplitude, n. f. ἡ κατὰ μῆκος ἢ κατὰ πλάτος ἐπέκτασις, τὸ μέγεθος· || [μηχ.] **ἔκτασις ῥιπῆς,** amplitude du jet ; εὐθεῖα γραμμὴ περιλαμβανομένη μεταξὺ τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεως βλήματος τινὸς καὶ τοῦ σημείου εἰς τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ καταγράψῃ τὴν παραβολήν του, θὰ συναντήσῃ τὸ ὁριζόντιον ἐπίπεδον τὸ διερχόμενον διὰ τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἤτοι ἡ ἀπόσπασις τῶν δύο σημείων· || **ἔκτασις βολῆς,** amplitude, ou amplitude de tir ; καλεῖται ἡ ἀπόστασις ἡ χωρίζουσα τὴν τομὴν τοῦ στόματος πυροβόλου ἀπὸ τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἡ τροχιὰ θὰ συναντήσῃ τὸ ὁριζόντιον ἐπίπεδον τὸ διερχόμενον διὰ τοῦ κέντρου τοῦ στόματος τοῦ πυροβόλου· τὴν σήμερον μεταχειρίζονται κατὰ προτίμησιν τὴν λέξιν **βεληνεκὲς** (portée) ; || **ἡ ἔκτασις τῶν ταλαντεύσεων,** amplitude des oscillations (ὅρος βολῆς)· || ἔκτασις τῆς καθ' ὕψος (κατὰ διεύθυνσιν) σκοπεύσεως, ἤτοι τὰ ὅρια αὐτῶν, amplitude de pointage en hauteur (en direction). § ἐν ἐκτάσει [φρ. ἐπίρ.], au long ; tout au long; εὐρέως, amplement ; || γράφω ἐν ἐκτάσει, écrire au long ; || διηγεῖσθαι ἐν ἐκτάσει ὅ,τι εἶδον, raconter au long ce qu'on a vu.

ἐκτατήρ, ῆρος, ὁ· ὁ ἐκτείνων, ἐπιτείνων, extenseur, n. m. ὁ χρησιμεύων νὰ παράγῃ ἔκτασιν· || μηχανικὸς ἐκτατήρ, un appareil extenseur ; || **ἐκτείνων μυὼν** (μῦς) = μυὼν ἐκτατήρ, muscle extenseur ; χρησιμεύων εἰς ἔκτασιν μέλους· || ὁ ἐκτείνων (ἐκτατὴρ) τῆς κνήμης, l'extenseur de la jambe ; || οἱ δύο ἐκτείνοντες τοῦ ἀντίχειρος, les deux extenseurs du pouce ; || ὁ ἐπιμήκης ἐκτείνων τῶν δακτύλων τοῦ ποδός, le long extenseur des orteils.

ἐκτατικός, ή, όν· ὁ ἔχων ῥοπήν, τάσιν εἰς τὸ ἐκτείνειν, qui étend ; qui allonge ; qui fait la syllabe longue ; d'extension ; ὁ δυνάμενος νὰ ἐκταθῇ, extensible ; d'expansion, expansif, ive ; à (par) expansion) ; || ἐκτατικὴ δύναμις, force expansive, καὶ force d'extension ; || τὸ ἐκτατικὸν = ἡ **ἐκτατικότης.** § ἐκτατικός, extenseur, adj. ὁ χρησιμεύων διὰ τὴν ἔκτασιν· [ἀνατ.] οἱ ἐκτατικοὶ μύες τοῦ βραχίονος, les muscles extenseurs du bras; βλ. καὶ **ἐκτατήρ.**

ἐκτατικότης, ητος, ἡ· extensibilité, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐκτείνεσθαι (ἤτοι τὸ ἐκτατόν), ἥτις εἶνε ἰδιαιτέρα περίπτωσις τῆς ἐλαστικό-

τητος· π. χ. ἡ ἐκτατικότης τοῦ ἐλαστικοῦ κόμμι, τῶν μυῶν, l'extensibilité du caoutchouc, des muscles.

ἐκτατός, ή, όν, ἐκτεταμένος, τεντωμένος, tendu, e; étendu, e; allongé, ée; extensible; ὁ ἐκτεινόμενος, ὁ δυνάμενος νὰ ἐκταθῇ· ‖ τὰ μέταλλα εἶνε ἐκτατὰ εἰς διαφόρους βαθμούς, les métaux sont extensibles à divers dégrés; (ἀντιθ. τῷ **ἀνέκτατος**). § [οὐδ. οὐσ.] ἐκτατόν, τό· extensibilité, n. f. [φυσ.] ἡ ἰδιότης τῶν στερεῶν σωμάτων, διὰ τῆς ἐνεργείας μηχανικῶν δυνάμεων νὰ ὑφίστανται μόνιμον τοῦ σχήματος αὐτῶν μεταβολὴν κατὰ μίαν ἢ πλείονας διευθύνσεις χωρὶς νὰ καταστραφῇ ἡ μεταξὺ τῶν μορίων αὐτῶν συνοχὴ διὰ ῥήξεως· τὴν ἰδιότητα ταύτην δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν μὲ τὴν ἐλαστικότητα (βλ. λέξιν) ἐν ᾗ πρόκειται περὶ μεταβολῆς τοῦ σχήματος ἀσταθοῦς σώματος. Ἡ μελέτη τοῦ ἐκτατοῦ εἶνε οὐσιώδης πρὸ πάντων διὰ τὰ μέταλλα, διδάσκουσα τὸ δυνατὸν καὶ τὸν βαθμὸν τῆς κατεργασίας. Διακρίνομεν τρία κύρια εἴδη ἐκτατοῦ, ἀναφερόμενα εἰς τὴν διὰ διατάσεως ἔκτασιν (ἢ ἐφελκυσμοῦ), τὴν διὰ συνθλίψεως, καὶ τὴν διὰ σφυρηλασίας.

ἐκταφή, ῆς, ἡ· τὸ ἐκθάπτειν, déterrement, n. m. ἡ ἔκχωσις, exhumation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκθάπτειν (πτῶμα), action d'exhumer; de déterrer un cadavre; ἀντίθετ. τοῦ **ἐνταφίασις**, ἐνταφιασμός, inhumation; ‖ ἐνεργεῖν τὴν ἐκταφὴν πτώματος, procéder à l'exhumation d'un corps.

ἐκταφρεύω, μέλ. εύσω, ἐκσκάπτω, ξεσκάβω, creuser; faire des fossés, des retranchements.

ἐκτεθηλυμμένος, η, ον· efféminé, ée; κατάλληλος εἰς τοὺς θηλυπρεπεῖς, propre aux personnes efféminées; ὁ κατάλληλος εἰς τὴν μαλθακότητα αὐτῶν, qui convient à leur mollesse; π. χ. habitudes efféminées; langage effémimé; ‖ [οὐσ.] efféminé, ée = ἄτομον ἐκτεθηλυμμένον, personne efféminée; βλ. ἐκθηλύνω καὶ τεθηλυμμένος.

ἐκτεθηλυμμένως, [ἐπίρ. προηγουμένου] efféminement, adv. d'une manière efféminée.

ἐκτείνω, μέλ. ενῶ, θὰ ἐκτείνω· τείνω, tendre; ἐπεκτείνω, τεντώνω, ἐξαπλώνω, ἐπιμηκύνω, étendre, allonger, prolonger; ἐκτείνω = χαλαρῶ, détendre; relâcher; ‖ — κατὰ γῆς, étendre à terre; ‖ — τὸν βραχίονα, allonger (avancer; étendre) le bras; ‖ ἐξέτεινε τὸ ἐμπόριόν του, il étendit son commerce; ‖ — τὰς σχέσεις, étendre les relations; ‖ δὲν θέλω νὰ ἐκτείνω τὴν ἐργασίαν μου, je ne veux pas étendre mon travail; ‖ ἡ ὁδὸς ἐκτείνεται μέχρι τοῦ δάσους, le chemin se prolonge jusqu'au bois; ‖ ἡ σκιὰ ἐξετείνετο μακράν, l'ombre se projetait au loin; ‖ — τὸν λόγον περί τινος, s'étendre sur quelque chose; ‖ ἡ σειρὰ αὕτη τῶν ὀρέων ἐκτείνεται μέχρι, cette chaîne de montagnes se continue (se prolonge) jusque; ‖ πόσον ἐκτείνεται ὁ δρόμος; quelle est la longueur du chemin? ‖ τὸ πῦρ εἶχεν ἐκταθῆ εἰς τὴν γειτονικὴν οἰκίαν, le feu avait gagné la maison voisine; ‖ ἐξέτεινε τὴν τάφρον μέχρι, il poussa la tranchée jusque; ‖ ἐξέτεινε μακρὰν τὰς κατακτήσεις του, il a poussé ses conquêtes au loin. § [γραμμ.] — συλλαβήν, allonger une syllabe; βλ. ἔκτασις. § [ἱππευτ.] ἐκτείνω = σηκώνω, ἐπιμηκύνω, allonger; ἐκτείνειν (ἐπιμηκύνειν) τὸν τράχηλον, allonger le cou; βλ. ἐπιμηκύνω, allonger; ‖ [ἱππευτ.] ἐκτείνειν τὴν κεφαλήν, battre à la main; βλ. **ἀναπάλλω**. § [ναυτ.] ἐκτείνω (ἄγκυραν, ἰσχάδα) κοινῶς ξετονίζω, élonger; ποντίζω ἄγκυραν ἢ ἰσχάδα φερομένην διὰ λέμβου ἐκ τοῦ πλοίου πρὸς ὡρισμένην διεύθυνσιν· ‖ [ναυτ.] ἐκτείνω σχοινίον (τόνον, χάλων, ῥῦμα), élonger un cordage; ἐκσπειρόω καὶ ἐκτείνω αὐτὸ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὅπως εὐχερέστερον χειρισθῶ αὐτό. Βλ. καὶ **ἐπεκτείνω**. § [παθ.] **ἐκτείνομαι**, ἐξαπλοῦμαι, être étendu, s'étendre; s'allonger; se prolonger; [παθ. μετοχ. ἐπίθ.] βλ. **ἐκτεταμένος**· ‖ ἐκτείνομαι (κατὰ μῆκος), τοποθετῶ, καταλαμβάνω τὰ ἄκρα, border.

ἐκτείνων, ουσα, ον· extenseur, n. m. ‖ ἐκτείνων τένων ἢ μῦς, extenseur (tendon ou muscle), ὁ ἐνεργῶν τὴν ἔντασιν τῶν ποδῶν κατὰ τὴν κίνησιν· βλ. **ἐκτατήρ**.

ἐκτελειόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἀποτελειόω, ὅλως διόλου τελειόνω, κάμνω τέλειον, achever; parfaire; συντελῶ, συμπληρῶ, accomplir.

ἐκτελείωσις, εως, ἡ· ἡ ἀποτελείωσις, achèvement, n. m.

ἐκτελέσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ, qui peut être exécuté (pratiqué), exécutable, adj. ἐκτελεστός, praticable, adj.

ἐκτέλεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτελεῖν τι, exécution, n. f. π. χ. ἐκτέλεσις παραγγελίας· ‖ — νόμου, exécution d'une loi; ‖ θανατικὴ ἐκτέλεσις, exécution (capitale) = καρατόμησις· ‖ τόπος ἐκτελέσεως, lieu de supplice; ‖ — (διάπραξις) ἐγκλήματος, perpétration d'un crime; ‖ — θυσίας, consommation d'un sacrifice; ‖ [νομ.] ἐκτέλεσις ἀποφάσεως, exécution du jugement; ‖ [νομ.] ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις [ἀποφάσεως], exécution forcée; λέγεται ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἐξαναγκαστικῶν μέτρων ὅσα ὁ νόμος χορηγεῖ πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ διὰ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως ἀναγνωρισθέντος δικαίου, ὁσάκις ὁ καταδικασθεὶς ἀπειθῇ· ‖ [νομ.] τύπος ἐκτελέσεως, exécution parée; ‖ ἔγγραφον περιβεβλημένον τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως, pièce portant exécution parée; § [τακτ.] ἐκτέλεσις, exécution, n. f. λέγεται ἡ πραγματοποίησις διαταγῆς, χειρισμοῦ, σχηματισμοῦ, ἑλιγμοῦ, κτλ. ‖ — τῆς ἐπιθέσεως, exécution de l' attaque.

ἐκτελεστέος, α, ον· ὁ δυνάμενος, ὅστις πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ, qui doit être exécuté, exécutable; βλ. καὶ ἐκτελεστός.

ἐκτελεστήριον, τό· [καὶ συνήθ. πληθ.] ἐκτελεστήρια, τά· exequatur (ég-zé-koua-tour), n. m. Διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν προξένων ἀπαιτεῖται συγκατάθεσις τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας τῆς χώρας ἔνθα μέλλει οὗτος νὰ ἐξα-

σκήσῃ τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα. Ἡ συγκατάθεσις αὕτη τῆς ξένης πολιτείας ἐκδηλοῦται συνήθως διὰ τοῦ λεγομένου **ἐκτελεστηρίου**, ἐκδιδομένου παρ' αὐτῆς χάριν τῆς ἐξασκήσεως τῶν καθηκόντων τοῦ προξένου, καὶ πιστοποιεῖται ἡ ἰδιότης τούτου παρὰ ταῖς ἐπιτοπίαις ἀρχαῖς, δηλαδὴ ἡ ἐγχώριος ἐξουσία ἀναγγέλλει εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς πόλεως ἢ περιφερείας, ἔνθα θέλει ἑδρεύει ὁ πρόξενος, τὸν διορισμὸν αὐτοῦ καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν δικαιωμάτων του, ἀναγγέλλουσα συνάμα τοῦτο εἰς αὐτὸν ἢ εἰς τὴν προϊσταμένην του ἀρχὴν διὰ καταλλήλου ἐγγράφου· βλ. καὶ **πρόξενος**.

ἐκτελεστής, οῦ, ὁ· ὁ ἐκτελῶν τι, exécuteur, trice ; || ἐκτελεστὴς διαθήκης, exécuteur testamentaire.

ἐκτελεστικός, ή, όν· d'exécution ; exécutif, ive. § [ναυτ.] ἐκτελεστικὸν σῆμα, signal d'exécution ; σῆμα ἐπαιρόμενον ὑπὸ ναυαρχίδος ἢ ἀρχηγίδος καὶ σημαῖνον ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ὑποστολῆς του, πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ αὐθωρεὶ ὁ προσημανθεὶς χειρισμός, σχηματισμός, ἑλιγμός, κτλ. § [ναυτ.] ἐκτελεστικὸν **παράγγελμα**, ordre d'exécution ; τὸ διατάσσον τὴν ἐκτέλεσιν διαταγῆς τινός. § [νομ.] ἐκτελεστικὴ ἐξουσία, pouvoir exécutif ; αὕτη διεξάγεται ὑπὸ τοῦ βασιλέως διὰ τῶν ὑπευθύνων Ὑπουργῶν αὐτοῦ· ὁ βασιλεὺς δικαιοῦται νὰ διορίζῃ καὶ παύῃ τοὺς ὑπουργοὺς κατὰ βούλησιν. Οὐδεμία πρᾶξις τοῦ βασιλέως ἔχει κῦρος, ἂν δὲν φέρῃ καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἁρμοδίου ὑπουργοῦ, ἡ συμμετοχὴ δ' αὐτὴ φέρει εὐθύνην πολιτικὴν ἅμα καὶ νομικὴν τοῦ ὑπουργοῦ. Ἐν περιπτώσει παραβάσεως τῶν νόμων, ὁ ὑπουργὸς ὑποχρεοῦται νὰ προσέλθῃ πρὸ εἰδικοῦ δικαστηρίου. § ἐκτελεστικὸν μέρος, partie exécutive ; βλ. **μέρος**.

ἐκτελεστός, ή, όν· exécutable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ, qui peut être exécuté. § exécutoire, ὅστις δέον νὰ ἐκτελεσθῇ, qui doit être exécuté ; || συμβόλαιον ἐκτελεστόν, contrat exécutoire ; || ἐκτελεστὸν ἀπόγραφον, une sentence exécutoire, (qui a force de loi).

ἐκτελέω-ῶ, μέλ. έσω· ὅλως διόλου τελειόνω, exécuter ; συντελῶ, συμπληρῶ, accomplir ; χάμνω, faire ; ἐκτελῶ, βάλλω εἰς πρᾶξιν, effectuer ; || [τακτ.] χάμνω πολεμικήν τινὰ ἐπιχείρησιν, κτλ., exécuter; βλ. καὶ **ἐκτέλεσις** [τακτ.] || — βολήν, exécuter un tir; || [ναυτ.] ἐκτελῶ σῆμα, exécuter un signal ; βλ. καὶ **ἐκτελεστικός**· || [ναυτ.] ἐκτελῶ παράγγελμα, exécuter un ordre ; βλ. καὶ **ἐκτελεστικός**· || — ἐπίθεσιν, exécuter une attaque ; || [νομ.] ἐκτελῶ ἀπόφασιν, exécuter un jugement ; βλ. καὶ **ἐκτέλεσις**· || ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν μου, il a rempli ma commission ; || — χρέη, remplir des fonctions ; || ἐξετέλεσε τὸ σχέδιόν του, il a effectué son projet ; || θὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλήν του, il réalisera (=θὰ **πραγματοποιήσῃ**) sa menace ; || ἐκτελῶ ὑπόσχεσιν, accomplir (s'acquitter d') une promesse ; || — (παραγγελίαν), exécuter, remplir (un ordre, une commande) ; || — καθῆκον, s'acquitter d'un devoir ; || ἐξετέλεσε τὴν ἀποστολήν του, il a rempli sa mission; || — ἔγκλημα, commettre (perpétrer) un crime; || — θυσίαν, consommer un sacrifice ; || αὗται αἱ ἰδέαι δὲν ἐκτελοῦνται, ces idées ne sont pas praticables (réalisables = πραγματοποιήσιμοι)· || ἐξετέλεσε τὸ ἔργον του, il a fini son travail (terminé son ouvrage) ; || [ἀπολ.νομ.] [Θ' ἀναγκασθῶ] νὰ ἐκτελέσω, je m'obligerai de procéder à l'exécution. § [πυροβ.] ἐκτελῶ ῥωγμήν, battre en brèche, ἤτοι διευθύνω τὰς βολὰς τοῦ πυροβολικοῦ κατὰ σημείου τινὸς τοῦ τείχους, κτλ. πρὸς ἐκτέλεσιν ῥωγμῆς· || [τακτ.] ἐκτελῶ ἔφοδον, pousser une attaque ; σημαίνει ἀποστέλλω στρατεύματα πρὸς ἔφοδον ἢ ἐκτελῶ ταχέως καὶ ἐξακολουθῶ δραστηρίως τὴν ἀρξαμένην ἔφοδον· || [στρατ.] ἐκτελῶ προσκλητήριον, rendre l'appel ; βλ. καὶ **προσκλητήριον**.

ἐκτελωνίζω, λαμβάνω ἀπὸ τὸ τελωνεῖον, βλ. **τελωνίζω**.

ἐκτελωνισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτελωνίζειν, ἐκτελώνισις, βλ. **τελωνισμός**.

ἐκτέμνω καὶ ἐκτομέω, μέλ. τμήσω, τέμνω, couper ; ἀποτέμνω, ἐκκόπτω, ἀποκόπτω, découper ; ἐντέμνω, entailler ; inciser ; βλ. καὶ ἐγκοπή. § ἐκτομέω-ῶ, εὐνουχίζω, περὶ ἀνθρ. καὶ ἵππων, châtrer ; ὅθεν ἐκτετμημένοι λέγονται οἱ εὐνοῦχοι, eunuques ; || ἐκτομεῖν ἵππον (καὶ ἐν γένει ζῷον), couper un cheval = εὐνουχίζειν, hongrer ; βλ. **ἐκτομίας**· || —, échancrer ; βλ. καὶ **ἐκτομή**· || ἐκτετμημένος, η, ον, découpé, ée ; || [χειρ.] —, ἀποκόπτω, ἀκρωτηριάζω, amputer ; faire l'ablation de= χάμνω ἐκτομήν, ἐκβολήν, ἐξαίρεσιν χειρουργικήν· || — διὰ πρίονος ὀστοῦν, réséquer.

ἐκτενής, ής, ές (έστερος, έστατος), ἐπιτεταμένος, πρὸ πάντων ἐντεταμένος, étendu, e ; allongé, ée ; ἐκτεταμένος, σχοινοτενής, prolixe, adj. μακρός, long, longue ; εὐρύς, ample ; || — τροχιά, trajectoire rasante (πρόσγειος)· βλ. καὶ **τροχιά**.

ἐκτενῶς, [ἐπίρ.] διὰ μακρῶν, longuement; εἰς μάκρος, au long ; tout au long ; εὐρέως, amplement.

ἐκτεταμένος, η, ον (ἐκτείνω), ἐκτενής, étendu, e ; ὁ ἔχων ἔκτασιν· μακρός, long, longue ; εὐρύς, vaste ; σχοινοτενής, prolixe ; || ἐκτεταμένη θέα, vue étendue ; || ἐπιστολὴ ἐκτεταμένη, longue lettre ; || ἐκτεταμέναι γνώσεις, vastes connaissances.

ἐκτεταμένως, [ἐπίρ.] μετ' ἐκτάσεως, ἡπλωμένως, d'une manière étendue, allongée; εἰς μάκρος, au long ; tout au long ; ἐκτενῶς, μακρῶς, longuement ; εὐρέως, amplement.

ἐκτεταταγμένος, η, ον· βλ. **ἐκταράσσω**.

ἐκτετορευμένος, η, ον (ἐκτορέω), évidé, ée.

ἐκτεύς, έως, ἡ· setier, n. m. βλ. ξηστί= ξήστης.

ἐκτημόριον, τό· τὸ ἕκτον μέρος, sixième partie ; ἓν ἕκτον = un sixième.

ἐκτίθημι, exposer, etc ; ἀναφέρω, rap-

porter ; βλ. ἐκθέτω. § **ἐκτίθεμαι** [εὔχρ. συνηθ. ὡς μέσ.], s'exposer ; ὑπόκειμαι, encourir ; ἐκτίθεμαι εἰς κίνδυνον, διακινδυνεύω, se compromettre ; ‖ — εἰς δημοπρασίαν (ἐκθέτω), mettre à l'enchère ; ‖ ἐκτεθειμένος (μὲ ὑπόσχεσιν), exposé ; ‖ [ἐμπορ.] ἐκτεθειμένος εἰς κίνδυνον, à découvert (ἤτοι ἀνοικτός), compromis; ‖ οὕτω πράττων ἐκτίθεσαι, c'est vous exposer que d'agir ainsi ; ‖ διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῇ εἰς τὴν δημοσίαν περιφρόνησιν, pour ne pas encourir le mépris du public ; ‖ ἐνήργησεν οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἐκτεθῇ, il a agi de manière à ne pas se compromettre. § ἐκτίθεμαι εἰς τὰς ἐκλογάς, se porter (se présenter comme) candidat ; poser sa candidature [aux élections]=τίθημι ὑποψηφιότητα· ‖ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐξετέθη, cette fois il ne s'est pas présenté.

ἑκτικός, ή, όν· συνήθης, habituel, elle ; συνεχής, continu, e. § [ἰατρ.] hectique, adj. ὁ πάσχων στηθικὸν νόσημα· ‖ ἑκτικὸς πυρετός, fièvre hectique.

ἐκτίλλω, μέλ. τιλῶ, μαδῶν ἐκβάλλω, épiller ; ‖ —, ἐκστρήφω, ξεστρήβω, effiler, μαδῶ, σχοινίον, κλωστήν, κτλ.

ἐκτιμάω, βλ. ἐκτιμῶ.

ἐκτιμήσιμος, ος, ον· appréciable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ ἐκτιμηθῇ, qui peut être apprécié, évalué [κυρίως καὶ μεταφ.]· ‖ ποσότης, μέγεθος ἐκτιμητέον, quantité, grandeur appréciable ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἐκτιμήσιμον, appréciabilité, n. f.

ἐκτίμησις, εως, ἡ· πολλὴ τιμή, estimation, n. f. καὶ γενικῶς ἡ ἐκτίμησις περί τινος ἀντικειμένου, estimation, action d'estimer, d'évaluer une chose ; ‖ — τῶν ἔργων, τῶν ἐμπορευμάτων, estimation de travaux, de marchandises ; ‖ — (ἀξίας ἀντικειμένου), évaluation, n.f. διάγνωσις, κρίσις, ἐκτίμησις (ἰδίως ἠθική), appréciation, n. f. évaluation donnée à une chose ; indication approximative de sa valeur, de son prix vénal ; faire l'appréciation de marchandises ; ‖ [ἐμπορ.] ἐκτίμησις [ἐμπορευμάτων] estimation, n. f. évaluation, n. f. ‖ κατ' ἐκτίμησιν, à la valeur = εἰς τὴν ἀξίαν. Συνών. appréciation, estimation, évaluation. τὸ πρῶτον σημαίνει τὴν κρίσιν ἐπὶ τῆς τιμῆς, ἀξίας τοῦ πράγματος καὶ λέγεται περὶ ἐμπορευμάτων ἢ σκευῶν, τὸ δεύτερον λέγεται ἀπολύτως περὶ παντὸς πράγματος. τὸ δὲ τρίτον ἀφορᾷ τὸν ἀριθμόν. τὸ βάρος καὶ τὸ μέτρον· τὰ δύο ὅμως τελευταῖα γινόμενα πολλάκις ἐξ εἰκασίας δὲν εἶνε καὶ λίαν ἀσφαλῆ· ‖ κατ' ἐκτίμησιν, par (sur) estimation ; ‖ ἡ ἐκτίμησις τῶν ζημιῶν, l'évaluation des pertes et dommages ; ‖ [μεταφ.] ἐκτίμησις τῶν περιστάσεων, l'appréciation des circonstances ; ‖ ἐκτίμησις τῶν ἀποστάσεων, évaluation des distances ἢ appréciation des distances =μέτρησις τῶν ἀποστάσεων, mesure des distances ; βλ. καὶ **μέτρησις**. Πλὴν τῆς δι' ὀργάνων ἐκτιμήσεως τῶν ἀποστάσεων (évaluation des distances) αὕτη ἐκτιμᾶται διὰ τῆς ταχύτητος τοῦ ἤχου, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι οὗτος διατρέχει 1 χιλιόμετρον εἰς τρία δευτερόλεπτα, ἤτοι εἰς 15 κτύπους τῶν τοῦ θύλακος ὡρολογίων· ‖ ἐκτίμησις τῶν ἀποστάσεων, appréciation des distances ; οὐσιώδης ἐργασία συνισταμένη εἰς τὴν ἐκτίμησιν, ἄνευ καταμετρήσεως, τῆς ἀποστάσεως ἥτις χωρίζει τὸν σκοπευτὴν ἀπὸ τὸ σκοπευόμενον σημεῖον. τοῦτο δὲ γίνεται εἴτε ἐξ ὄψεως, εἴτε δι' ἐργαλείων· ‖ ἐκτίμησις τῶν γωνιῶν, appréciation des angles ; αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ἐξ ὄψεως, ἀλλὰ μόνον δι' ἐργαλείων· ‖ ἐκτίμησις τῶν κλίσεων, appréciation des pentes ; αὕτη ἐκτελεῖται ἀκριβῶς μόνον δι' ἐργαλείων. § —, ἡ ἀποδιδομένη τιμή, ὑπόληψις, estime, n. m. opinion qu'on a sur une personne, une chose ; (βλ. καὶ **ἀτιμία**)· ‖ ἡ ἐκτίμησις τοῦ κοινοῦ, l'estime du public.

ἐκτιμητής, οῦ, ὁ· ὁ ἐκτιμῶν, δυνάμενος νὰ ἐκτιμήσῃ, νὰ δώσῃ ἀξίαν, νὰ μετρήσῃ, estimateur, trice ; celui qui est chargé de déterminer le prix, d'apprécier la valeur d'une chose; ‖ ἀναφέρεσθαι εἰς ἐκτιμητήν, s'en rapporter à un estimateur ; ‖ —, estimateur, ὁ γνώστης τῆς ἀξίας πράγματος τινὸς=connaisseur : un peuple mauvais estimateur du mérite ; ‖ —, appréciateur, trice ; celui ou celle qui apprécie ; βλ. καὶ **ἐκτίμησις**· ‖ δίκαιος ἐκτιμητὴς (κριτὴς) τῆς ἀρετῆς, juste appréciateur du mérite ; ‖ ὁ λαὸς αὐτὸς εἶνε κακὸς ἐκτιμητὴς τῆς ἀληθοῦς ἀξίας, ce peuple est un mauvais appréciateur (estimateur) du vrai mérite; ‖ δικαστικὸς (ἔνορκος) ἐκτιμητής, commissaire-priseur.

ἐκτιμητικός, ή, όν· estimatif, ive, adj. ὁ κατ' ἐκτίμησιν γινόμενος, qui se fait par estimation ; ὁ περιέχων (φέρων) ἐκτίμησιν, qui contient l'estimation ; ‖ —, appréciatif, ive, adj. ὁ σημειῶν, δεικνύων τὴν ἐκτίμησιν, qui marque, indique l'appréciation ; ‖ ἐκτιμητικὴ κατάστασις ἐπίπλων, l'état appréciatif d'un mobilier ; ‖ —, appréciatif, ὁ κατάλληλος πρὸς ἐκτίμησιν, qui est propre à apprécier ; ‖ —, estimatoire, adj. ἀφορῶν τὴν ἐκτίμησιν, qui concerne l'estimation ; ‖ ἐκτιμητικὴ ἔκθεσις, rapport estimatif (appréciatif) ; ‖ [νομ.] ἐκτιμητικὸς ὅρκος, serment estimatoire (παρὰ γάλλοις, serment supplétoire). βλ. ὅρκος.

ἐκτιμητικότης, ητος, ἡ· appréciabilité, n. f. τὸ ἐκτιμήσιμον, ἡ ἰδιότης τοῦ ἐκτιμησίμου, qualité de ce qui est appréciable,

ἐκτιμητικῶς, [ἐπίρ.] estimativement, adv. κατὰ τρόπον ἐκτιμητικόν, d'une manière estimative ; κατὰ τὴν ἐκτίμησιν ἥτις ἐγένετο ἢ ἥτις θὰ γείνῃ, d'après l'estimation qu'on a pu faire ou qu'on fera.

ἐκτιμῶ (άω), μέλ. ήσω· πολὺ τιμῶ, τὰ μέγιστα τιμῶ, estimer, honorer extraordinairement, καὶ γενικῶς ἐκτιμῶ, estimer ; évaluer le prix, la valeur de ; évaluer ; ‖ ἐκτιμῶ εἰκόνα ἀντὶ πενταχοσίων φράγκων, estimer un tableau à cinq cents francs ; (βλ. καὶ

ἐκτίμησις)· ἐκτιμῶ (ἠθικῶς) ἐκδούλευσιν, φιλίαν, κτλ. apprécier ; || διατιμῶ. ἐκτιμῶ, priser ; ἤτοι déterminer approximativement la valeur vénale d'une chose ; apprécier des marchandises, des meubles ; || — [ὁρίζω ἀξίαν ἐμπορεύματος, κτλ.], estimer ; évaluer. Συνώνυμα, ἐκτιμῶ, διατιμῶ, apprécier, κρίνω τὴν πραγματικὴν ἀξίαν· καὶ priser, προσδιορίζω (ἐνίοτε καὶ μικροτέραν ἢ κατωτέραν) τὴν τιμὴν πωληθησομένων ἢ μοιρασθησομένων πραγμάτων· || ἡ οἰκία αὕτη ἐξετιμήθη δέκα χιλιάδας δραχμάς, cette maison a été évaluée à dix mille drachmes; || — τὰς συμβουλάς σας, j'apprécie vos conseils ; || τὸ πλῆθος ἐκτιμᾷ μόνον τὰ πλούτη, la foule ne prise que les richesses ; || τὸν ἐκτιμῶ περισσότερον διὰ τοῦτο, je l'en estime davantage ; || ἐκτιμῶ τὰς ἀποστάσεις, apprécier les distances ; βλ. ἐκτίμησις.

ἐκτιναγμός, οῦ, ὁ· καὶ

ἐκτίναξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτινάσσειν, action de rejeter ; de secouer ; d'ébranler ; de lancer ; ἡ ἀπόρριψις, rejet, n. m. ὁ κλονισμός, τὸ κούνημα, secousse, n. f. ébranlement, n.m. ἡ ἔκριψις, lancement, n.m.

ἐκτινάσσω, μέλ. ἄξω, τινάσσω ἔξω, ἀπορρίπτω, rejeter ; ἐκβάλλω διὰ κλονισμοῦ, secouer ; ébranler ; ῥίπτω, ἐκρίπτω, lancer.

ἐκτίνω, μέλ. ίσω, πληρόνω, payer ; ἀποτίω, ἀποτίνω, ἐξοφλῶ, acquitter. § ἐκτίνω, ἐξοφλῶ τὸ χρέος, solder ; || ἐξοφλῶ λογαριασμόν, solder un compte. § —, πρὸ πάντων ὅμως ὑφίσταμαι τὴν τιμωρίαν (ποινὴν) εἰς τὴν ὁποίαν εἶμαι καταδεδικασμένος, expier ; ὑφίσταμαι, subir ; κάμνω, ἐκτελῶ, faire.

ἐκτίω, μέλ. ίσω = ἐκτίνω.

ἔκτισις, εως, ἡ· ἡ πληρωμή, paiement, n. m. ἀπότισις, ἐξόφλησις, acquittement, n. m. § ἔκτισις, ἐξόφλησις, πληρωμὴ χρέους, solde, n. f. § —, ἀπότισις (ἰδ. ποινῆς), expiation [d'une peine, etc.].

ἔκτμησις, εως, ἡ· τὸ ἐκτέμνειν, τὸ ἀποκόπτειν, ἡ ἀποκοπή, découpage, n. m. || [χειρουρ.] ἡ ἀπότμησις, amputation, n. f. || —, εὐνουχισμός, castration, n. f.

ἐκτόζωα, τά· extozoaires, n. f. pl. τὸ ἀντίθετον τοῦ ἐνδόζωα.

ἐκτοκίζω, μέλ. ίσω, δανείζω ἐπὶ τόκῳ, prêter à intérêt ; τοποθετῶ χρήματα ἐπὶ τόκῳ, placer [de l'argent].

ἐκτοκισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτοκίζειν, δανείζειν ἐπὶ τόκῳ, action de prêter à intérêt ; || ἡ τοποθέτησις χρημάτων, placement, n. m.

ἐκτοκί κλιον, ου, τό· βλ. ἑξῆς, ὁ.

ἐκτομεύς, έως, ὁ· ὁ ἐκτέμνων, celui qui découpe, qui châtre. § ἐργαλεῖον τμητικόν, μαχαίριον, κτλ. découpoir, n. m. || —ταχυκίνητος, découpoir à grande course ; || — μεγαλόσχημος, découpoir grand modèle ; || — τμητικὸς καὶ διατρυπητικός, découpoir à couper et à percer.

ἐκτομέω-ῶ· βλ. ἐκτέμνω.

ἐκτομή, ῆς, ἡ· τὸ ἀποκόπτειν, ἐκτέμνειν, coupure, n. f. découpure, n. f. ἡ ἔκτμησις, découpage, n. m. ἡ ἐγκοπή, entaille, n. f. ἐκτομή, excision, n. f. échancrure, n. f. (échancrer = ἐκτέμνω, ἐντέμνω, ἐγχαράσσω)· || — τῆς θήκης τοῦ οὐραίου (διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ φυσιγγίου), échancrure de la boîte de culasse : || — τοῦ αὐλοῦ τῆς λόγχης, échancrure de la douille de baïonnette ; || — τοῦ λαιμοῦ (εἰς τὰ ἐνδύματα), échancrure, n. f. || —, ἐκτόμησις, τὸ εὐνουχίζειν, ἡ ἔκτμησις, castration = εὐνουχισμός. § [χειρ.] ἐκτομή = ἔκτμησις, ἀποκοπή, amputation, n. f. ὁ ἀκρωτηριασμός, ἤτοι ἡ ἐκκοπὴ χειρός, ποδός· ἐπίσης ablation, n. f. ἤτοι ἡ ἐκβολή, ἀφαίρεσις, ἐξαίρεσις. § ἐκτομὴ [χειρ.], excision, n. f. ἐκκοπὴ διὰ μαχαιρίδος, **ἀφαίρεσις** ἐκ τοῦ σώματος πολύποδος, καρκίνου, κτλ. § ἐκτομή, ῆς, ἡ· résection (sè-ksi) (ἐκ τοῦ λατιν. resecare, ἀποκόπτω, ἀφαιρῶ, retrancher) n.f. χειρουργικὴ ἐπέμβασις σκοποῦσα τὴν ἀποκοπήν, ἀφαίρεσιν τοῦ ἀσθενοῦς τμήματος ὀργάνου τινός, διατηροῦντες τὰ ὑγιῆ αὐτοῦ μέρη· || — νεύρου, résection d'un nerf.

ἐκτόμησις, εως, ἡ [ἱππ.], castration, n.f. ὁ **εὐνουχισμός, ὀρχεοτομία** (couper καὶ affranchir un cheval) ; ἐγχείρησις σκοποῦσα τὴν καθολικὴν ἐξαίρεσιν τῶν χυρίων παραγωγικῶν ὀργάνων τῶν ὄρχεων παρὰ τῷ κήλωνι· || — διὰ τῶν ὀρχεοσφιγκήρων, castration par les casseaux ; || — διὰ κεκαλυμμένου ἢ ἀποκεκαλυμμένου ὄρχεος, castration à testicules couverts ou découverts ; || — διὰ περιστροφῆς, castration par torsion ; || — δι' ἐπιδέσεως, castration par ligature ; || — δι' ἀνασπάσεως, castration par arrachement ; || — διὰ πυροκαυτηριάσεως, castration par cautérisation ; || — διὰ περιθλάσεως, castration par écrasement liniaire ; || — δι' ἀποξέσεως, castration par ratissement ; || — δι' ἀναπεριστροφῆς, castration par bistournage ; || — δι' ὑποδορείου συνθλάσεως, castration par martelage.

ἐκτομίας, ου, ὁ· ὁ εὐνουχισθείς, châtré ; εὐνοῦχος, eunuque, n.m. κοινῶς **μουνουχισμένος**· || — (ἵππος), cheval hongre; καλεῖται ὁ ἄρρην ὀρχεοτομούμενος, κοινῶς τὸ **γιεντίτσι**· βλ. καὶ ἵππος **ἐκτομίας**. Ὁ ἐκτομίας ἵππος λέγεται καὶ ἁπλῶς hongre, n. m. ἢ ὁ ἀφ' οὗ δι' ἐγχειρήσεως ἀφῃρέθησαν τὰ σπερματογόνα ὄργανα, οἱ ὄρχεις. Ἡ ἐπωνυμία αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς λέξεως Hongrie, Hongrois, διότι πρῶτοι οἱ Οὗγγροι ἐφήρμοσαν τὴν ἐκτόμησιν παρ' ἵππῳ (καὶ ῥῆμα hongrer, συνώνυμον τοῦ châtrer, ἐκτέμνω, εὐνουχίζω, κοινῶς μουνουχίζω). Ὁ ἐκτομίας ἵππος λέγεται ἐπίσης γαλ. guilledin, n. m. Ἐν Ἀγγλίᾳ δὲ καλοῦσι guilledin τοὺς ἐκτομίας δρομικοὺς ἵππους (cheval de course).

ἔκτονος, ος, ον· ὁ χαλαρός, ξετεντωμένος, détendu, e.

ἐκτονόω-ῶ, μέλ. ώσω, χαλαρόω, ἀδυνατίζω, ξετεντόνω, ἐκτείνω, détendre ; relâcher (τὸ ἀντιθ. εἶνε ἐντείνω, tendre). § [ἀτμομ.]

ἐκτονόω, détendre, προκαλῶ ἐκτόνωσιν ἀτμοῦ· βλ. ἐκτόνωσις.

ἐκτόνως, [ἐπίρ.] [ἀτμομ.], μετ' ἐκτονώσεως, avec détente· βλ. ἐκτόνωσις.

ἐκτόνωσις, détente, n. f. ou expansion, καλεῖται οὕτως ἡ ἐκτατικὴ δύναμις τοῦ ἐν κεκλεισμένῳ χώρῳ ὑπὸ θλῖψιν εὑρισκομένου θερμοῦ ἀτμοῦ ἢ ἀερίου, ἡ τείνουσα εἰς τὴν κατ' ὄγκον αὔξησιν αὐτῶν· ἡ ἐκτόνωσις αὐξάνει μὲν τὸν ὄγκον τῶν ἀτμῶν ἢ ἀερίων ἐλαττοῖ ὅμως τὴν θλῖψιν αὐτῶν. Ἡ ἰδιότης αὕτη τοῦ ἀτμοῦ χρησιμοποιεῖται εἰς τὰς ἀτμομηχανὰς (machine à basse pression), ὅθεν λέγοντες ὅτι ἀτμομηχανή τις ἐνεργεῖ μετ' ἐκτονώσεως, ἐννοοῦμεν ὅτι ὁ κύλινδρος αὐτῆς δὲν συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ ἀτμολέβητος καθ' ἅπασαν τὴν **διαδρομὴν** (course) τοῦ ἐμβόλου, ἀλλὰ κατὰ μέρος τι τῆς διαδρομῆς ταύτης, τοῦ λοιποῦ μέρους διανυομένου δυνάμει τῆς **ἐκτατικῆς** δυνάμεως ἢ **ἐκτονώσεως** τοῦ ἐν τῷ κυλίνδρῳ εἰσαχθέντος ἤδη ἀτμοῦ· βλ. καὶ ἀτμός.

ἐκτονωτήρ, ῆρος, ὁ· (ἀτμοῦ), détenteur (n. m.) de vapeur, ἢ ρυθμιστὴς πιέσεως, régulateur de pression ; ὄργανον ἀτμομηχανῆς σκοποῦν τὴν δι' ἐκτονώσεως μετατροπὴν τῆς πιέσεως τοῦ ὑπὸ τῶν λεβήτων παρεχομένου ἀτμοῦ ἀναλόγως τῇ ἀνάγκῃ τῆς μηχανῆς.

ἐκτονωτικός, ή, όν· de détente; d'expansion ; π. χ. ἐκτονωτικὴ δύναμις ἀτμῶν, force d'expansion ; ἐκτονωτικὸς σύρτης.

ἐκτόξευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτοξεύειν ; τὸ ῥίπτειν βέλη, décochement, n. m. § ἡ ἐκσφενδόνησις, projection, n. f. βλ. λέξιν. § lancement, n. m. action de lancer.

ἐκτοξευτικός, ή, όν· de projection ; de lancement ; || ἐκτοξευτικὸν ὅπλον, haste, n.m. βλ. **βλητόν.**

ἐκτοξεύω, μέλ. εύσω· ἔκ τινος τοξεύω, ἐκτοξεύω βέλος, ἀκόντιον, κτλ. διὰ τοῦ τόξου, τῆς βαλλιστρίδος, ἢ ἑτέρου μηχανήματος· βάλλω, ῥίπτω (βέλη), lancer (des flèches) ; ἐκτοξεύω βέλος, lancer un trait ; || [μεταφ.] ἐκτοξεύω ὕβρεις, lancer des injures.

ἐκτοπία, ας, ἡ· [ἰατρ.] ectopie, n. f. ἀνώμαλος κατάστασις ὀργάνου τινὸς ὅσον ἀφορᾷ τὴν θέσιν αὐτοῦ καὶ ἐν γένει ἐκτόπισις (déplacement), ἐξάρθρωσις (luxation). Ἐκτοπία λέγεται καὶ ἀνωμαλία περὶ τὴν διάπλασιν τοῦ ἐμβρύου καθ' ἣν ὄργανόν τι τοῦ σώματος εὑρίσκεται ἐκτετοπισμένον τῆς οἰκείας θέσεως καὶ συνήθως ἔξω τοῦ σώματος. Ἡ ἐπανόρθωσις ἐπιτυγχάνεται σπανιώτατα, διὰ χειρουργίας.

ἐκτοπίζω, μέλ. ίσω· ἔξω τοῦ τόπου φέρω, κινῶ ἀπὸ τὴν θέσιν, τὸν τόπον του, déplacer, ἤτοι μετατοπίζω, μετακινῶ· || μεταναστεύω, ἀλλάζω κατοικίαν, changer de demeure; ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν τόπον (χώραν) ἐν ᾧ κατῴκει, dépayser ; οἱ γονεῖς του ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν ἐκτοπίσουν, ses parents ont dû le dépayser ; || ἐκδιώκω ἐκ τῆς κατεχομένης θέσεως, déloger ; ἐξετόπισαν τὸν ἐχθρόν, on a délogé (déposté) l'ennemi.

ἐκτόπισις, εως, ἡ· καὶ

ἐκτοπισμός, οῦ, ὁ· déplacement, n. m. τὸ ἀπομακρύνειν ἔκ τινος τόπου, ἡ μετακίνησις, ἡ μεταβολὴ θέσεως, μετατόπισις· || ἡ μετανάστευσις, ἀπομάκρυνσις ἐκ τοῦ τόπου (πατρίδος, χώρας) ἐν ᾧ κατοικεῖ τις, dépaysement, n.m. || ἡ ἐκδίωξις τοῦ ἐχθροῦ ἐκ τῆς κατεχομένης θέσεως, délogement, n.m. § [ναυτ.] ἐκτόπισμα, ατος, τό· ἢ ἐκτοπισμός, ὁ (ὕδατος), déplacement, n. m. (d'eau); ἐκτοπισμὸς πλοίου τινὸς εἶνε ὁ ἐν τῷ ὕδατι χῶρος, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τῆς γάστρας (carène) ἐπιπλέοντος πλοίου, ἢ ὅπερ ταὐτὸ ὁ ὄγκος τοῦ ὕδατος ὁ ἀντικατασταθεὶς διὰ τῆς γάστρας ἐν τῇ θαλάσσῃ. Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἀρχιμήδους ὅτι «τὸ βάρος ἐπιπλέοντος τινὸς σώματος, ἰσοῦται μὲ τὸ βάρος τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐκτοπιζομένου ὕδατος» καὶ λέγοντες ὅτι πλοῖόν τι ἔχει τοσούτους **κόρους** (τόννους) ἐκτόπισμα, ἐννοοῦμεν ὅτι τοσοῦτον εἶνε τὸ βάρος αὐτοῦ μετὰ τῶν διαφόρων σκευῶν καὶ ἐφοδίων. Ὁ προσδιορισμὸς τοῦ ἐκτοπίσματος πλοίου τινὸς γίνεται διὰ τῆς εἰς κυβικὰ μέτρα καὶ τόννους μετατροπῆς τοῦ βυθιζομένου ὄγκου τῆς γάστρας, οἵτινες τόννοι πολλαπλασιαζόμενοι ἐπὶ τὴν πυκνότητα τοῦ θαλασσίου ὕδατος (1,026) δίδουσι τὸ βάρος τοῦ πλοίου· || [ναυτ.] διαφορὰ ἐκτοπίσματος· βλ. **διαφορά.**

ἐκτοπιστικός, ή, όν· ὁ μεταναστεύων, ὁ ἀλλάζων συχνὰ κατοικίαν, qui change de demeure; de déplacement; || ἐκτοπιστικὰ πτηνά· λέγονται τὰ μεταναστεύοντα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.

ἐκτορεύς, έως, ὁ· évidoir, n. m. ἐργαλεῖον διὰ τὰς ἐκτορεύσεις· || — σώτρων, évidoir pour jantes.

ἐκτόρευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτορεύειν, action d'évider ; ἤτοι ἡ ἐκκοίλασις ἐπιφανείας τινός, évidement, n. m.

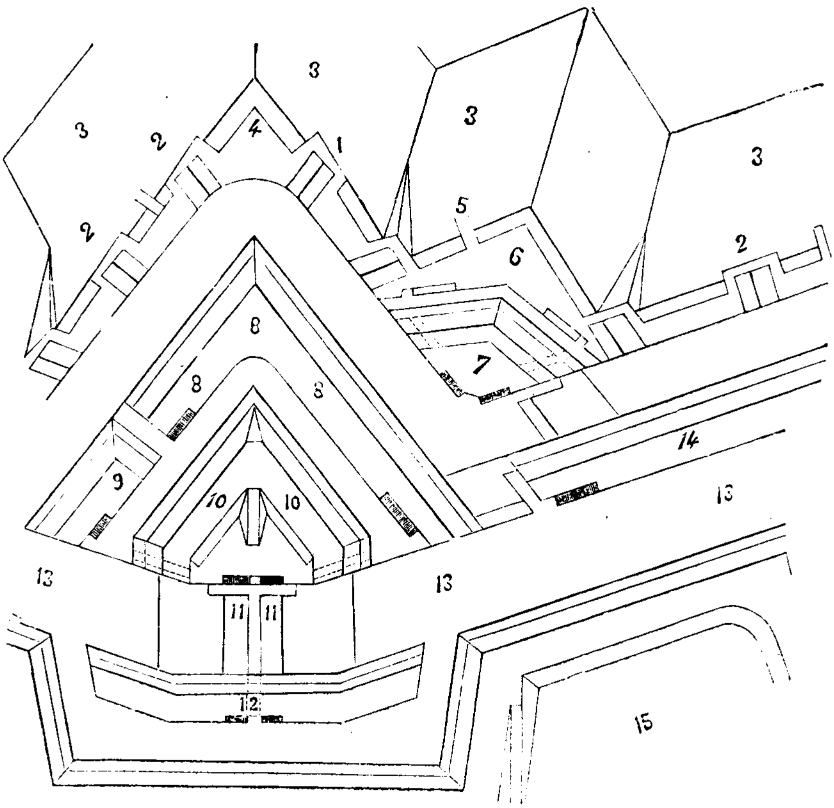
ἐκτορέω-ῶ, μέλ. ήσω, évider, ἤτοι ἐκκοιλαίνω, ἐκτρυπῶ, διατρυπῶ τι, σκαλίζω, βλ. καὶ ἐκκοίλανσις, évidement, n. m. || ἐπίσης, alléser, aléser ; βλ. **ἀναστομόω.**

ἐκτόρημα, ατος, τό· ἐκ τοῦ (ἐκ, τορέω, τρυπάω)· ἐκτρύπημα, allésure ἢ alésure, n.f. τεμάχιον μετάλλου πίπτον ἐκ τοῦ ἀναστομουμένου πυροβόλου, κτλ. βλ. **ἀναστομόω·** || —, τὸ (ἐπὶ τοῦ πυροβόλου Κανέ), fossé, n. m. καὶ εὔρυνσις, évasement, n. m.

ἕκτος, η, ον [ἀριθμ. τακτικὸν] sixième, six ; || τὸ ἕκτον, la sixième partie ; le sixième ; || ἡ ἕκτη τοῦ μηνός, le six du mois ; || Κάρολος ὁ ἕκτος, Charles six (VI) ; || [μουσ.] ἡ ἕκτη, la sixte ; || δέκατος ἕκτος, seizième ; seize ; || Λουδοβῖκος ὁ δέκατος ἕκτος, Louis seize (XVI) ; || σελὶς δεκάτη ἕκτη, page seize ; || ἑβδομηκοστὸς ἕκτος, soixante-seizième ; || ἐννενηκοστὸς ἕκτος, quatre -vingt-seizième. § [οὐδ. ἐπίρ.] ἕκτον· δέκατον ἕκτον, sixièmement ; seizièmement.

ἐκτός, [ἐπίρ.] ἔξω, dehors ; ἀπ' ἔξω, en dehors ; au dehors ; || ἔμεινεν ἐκτός, il est resté dehors ; || τὰ ἐκτὸς τῆς οἰκίας, les dehors (l'extrémité) de la maison ; || [μαθ.]

ἐντὸς ἐκτὸς γωνίαι, angles correspondants; βλ. καὶ γωνία· || [ἐπὶ μαθητοῦ] εἶνε (πηγαίνει) ἐκτὸς (ἐξωτερικός), il est externe; || ὠθῶ πρὸς τὰ ἐκτός, pousser au dehors; || οἱ ἐκτὸς Ἕλληνες, les Grecs de l'étranger. § [προθ.] en dehors de; hors de; hors; ὅλα ἐκτὸς αὐτοῦ, je promets tont hormis cela; || ἀπώλεσε τὰ πάντα ἐκτὸς τῆς τιμῆς, il a tout perdu sauf (ἀρχ. fors) l'honneur; || ἐκτὸς δύο ἢ τριῶν φίλων, πάντες τὸν ἐγκατέλειψαν, à part deux ou trois amis tout le monde l'a abandonné; || ἐκτὸς τῶν ἀποδείξεων αὐτῶν,

|| ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, en dehors de la question; || ἐκτὸς τοῦ νόμου, hors la loi; || ἐκτὸς τῆς πόλεως, en dehors de la ville; || ἐκτὸς βολῆς τηλεβόλου, hors de la portée du canon; || ἐκτὸς τοῦ βασιλείου, hors du royaume; || εἶνε ἐκτὸς ἑαυτοῦ, il est hors de lui; || ὁ ἀσθενὴς εἶνε ἐκτὸς κινδύνου, le malade est hors danger. § [στρατ.] ἐκτὸς τῶν τάξεων, hors rang, λέγονται οἱ μὴ μάχιμοι στρατιωτικοί· βλ. τάξις· || ἐκτὸς μάχης, hors de combat. § [ναυτ.] ἐκτός, ἔξω, ἔξωθεν (τοῦ λιμένος), dehors; || ἡ ἐκτὸς ἐπιφάνεια (τοῦ σκάφους, κτλ.), dehors, n. m. § ἐκτός, πλήν, ἐξαιρέσει, excepté; ἐξαιρέσει τοῦ, à l'exception de; hormis; hors; sauf; à la réserve; χωριστά, à part; μὴ περιλαμβανομένου, non compris; πλήν, ἐκτός, outre; ἀνεξαρτήτως, indépendamment; || ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς, le dimanche excepté; || ἀπωλέσθησαν πάντες ἐκτὸς τριῶν, tous périrent trois personnes exceptées ou excepté trois personnes; || ἐπώλησαν ὅλα ἐκτὸς μικρᾶς οἰκίας, on a tout vendu à la réserve d'une petite maison; || ὑπόσχομαι παρέσχε καὶ ἄλλας, outre ces preuves il en donna d'autres; || ἐκτὸς τοῦ μισθοῦ, θὰ ἔχητε καὶ κατοικίαν, indépendamment du traitement vous serez logé; || ἐκτὸς τούτου, en outre; hors cela; à cela près; ἐπὶ πλέον, de plus; ἄλλως τε, d'ailleurs; || ἐκτὸς τούτου, παρατηρητέον ὅτι, il faut remarquer que; || ἐκτὸς τούτου εἶνε βέβαιον ὅτι, il est d'ailleurs certain que; || — τούτου εἶμαι τῆς γνώμης σας, hors cela (à cela près) je suis de votre avis; || — ἄν· ἐκτὸς μόνον ἄν, à moins que; || — ἂν ἔλθῃ αὔριον, à moins qu'il ne vienne demain; || — ὅτι· ἐκτὸς μόνον ὅτι, si ce n'est que; sinon que; excepté que; seulement; || σᾶς ὁμοιάζει ἐκτὸς μόνον ὅτι ἔχει πλέον μαῦρα μαλλιά, il vous ressemble si ce n'est qu'il a (seulement il a) les cheveux plus noirs; || δὲν εἶπε τίποτε περὶ αὐτοῦ, ἐκτὸς μόνον ὅτι τὸν νομίζει ἀμαθῆ, il n'a rien dit pour lui, sinon qu'il le croit ignorant; || — ὅτι εἶνε ἀμαθής, ἔχει καὶ ἕνα σωρὸν ἀξιώσεις, il n'est pas seulement ignorant, il est aussi plein de prétentions; || [ἐμπορ.] ἐκτὸς λάθους, sauf

erreur ou omission ; || ἐκτὸς τῆς ἁρμοδιότητός μου, hors de ma compétence. § [ὀχυρ.] τὰ ἐκτός, les dehors, n. m. pl. ἤτοι τὰ ἐξωτερικὰ τειχίσματα τοῦ φρουρίου· ἐν τῇ τειχιστικῇ (fortification permanente) καλοῦνται οὕτω πάντα τὰ ἔργα ἅτινα περιβάλλονται ὑπὸ τῆς περιταφρίου ὁδοῦ, μεταφερομένης πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐφ' ὅσον εἶνε ἀνάγκη. Πάντα τὰ ἔργα ταῦτα εἶνε ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστασίαν τοῦ περιβόλου οὗ τὰ πρόσωπα δέον νὰ πλαγιοφυλάττωσι τὰς τάφρους αὐτῶν. Τὰ μᾶλλον ἐν χρήσει ἔργα εἰσί· ἡ περιτάφριος ὁδὸς (2, chemin couvert), ἡ ψαλὶς (12, tenaille), ἡ μήνη (8, demi-lune), τὸ προμετώπιον ἢ προμέτωπον (14, contre-garde ou couvre-face), τὸ καταφύγιον τῆς μήνης (10, réduit de demi lune), αἱ διατομαὶ (9, coupures), τὸ ἐξέχον ἢ εἰσέχον ὁρμητήριον (4 καὶ 6, place d'armes saillante ou rentrante), τὸ καταφύγιον τοῦ ὁρμητηρίου (7, réduit de place d'armes), καὶ αἱ συγκοινωνίαι (communications). Πλὴν τῶν εἰρημένων ἐκτὸς ἔργων τῶν ἐμφαινομένων ἐπὶ τοῦ προηγουμένου σχήματος, διακρίνονται προσέτι καὶ τὰ ἑξῆς μέρη: τὸ πρανὲς (3, glacis), ἡ ἔξοδος (5, sortie), τὸ ἀμφίχωμα ἢ διπλοῦς κευθμὸς (11, ἀναλόγως τῷ πράγματι, double caponnière), ἡ τάφρος (13, fossé), ὁ προμαχὼν (15, bastion).

ἔκτοτε, [ἐπίρ.] ἀπὸ τότε, depuis ce temps-là ; depuis lors ; depuis ; dès lors ; || δὲν τὸν εἴδαμεν ἔκτοτε, nous ne l'avons pas vu depuis ; || — ἤρχισε τὰς καταδιώξεις του, dès lors il commença ses poursuites ; || εἶνε ἔκτοτε τρία ἔτη, il y a de cela (il y a déjà) trois ans.

ἐκτραγῳδέω, βλ. ἐκτραγῳδῶ.

ἐκτραγῴδησις, εως, ἡ· τραγικὴ διήγησις (ἐμφαντικὴ) [δυστυχήματος, κτλ.], récit tragique (emphatique) [d'un malheur, etc] ; θρηνῳδία, lamentation, n. f. θρηνῶδες παράπονον, complainte, n. f.

ἐκτραγῳδῶ (έω), μέλ. ήσω· διὰ τραγικῆς καὶ πομπώδους, πλήρους στόμφου διηγήσεως ἢ παραστάσεως μεγεθύνω, ἤτοι ἐκθέτω καθ' ὑπερβολικὸν τρόπον, ὅπως διεγείρω φόβον ἢ συμπάθειαν, ἤτοι διηγοῦμαι μετὰ τραγικῆς ἐμφάσεως, raconter avec une emphase tragique ; θρηνῳδῶ, παραπονοῦμαι κλαυθμηρῶς ἐπί, se lamenter sur.

ἐκτραχηλίζομαι, μέλ. ήσομαι, ἀποκαλύπτω, ἀνοίγω τὸ στῆθός μου, se débrailler ; ἀποκαλύπτω τὸ στῆθος, τοὺς βραχίονας, τὸν τράχηλον, τοὺς ὤμους (ὡς ἐν καλλωπισμῷ αἱ ἄξωμοι γυναῖκες), se décolleter. § [μεταφ.] ἀναισχυντῶ, ἀκολαστῶ, ἀσελγῶ, se dévergonder ; παρεκτρέπομαι, s'égarer ; ἀφίεμαι, παρασύρομαι, se laisser entraîner ; ἐκδιαιτῶμαι, ἀκολαστῶ, ὑπερχειλίζω, ὑπερβαίνω τὰ ὅρια, se déborder ; || ἐξετραχηλίσθη εἰς ὕβρεις, il se déborda en injures.

ἐκτραχηλίζω, μέλ. ίσω, ἀποκαλύπτω τὸν τράχηλον, κτλ. décolleter; βλ. ἐκτραχηλίζομαι.

ἐκτραχηλισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαλύπτειν τὸ στῆθος, τὸν λαιμόν, κτλ. action de débrailler ; décolletage, n. m. ἡ ἀναισχυντία, ἀκολασία, ἀσέλγεια, dévergondage ; ἡ ὑπερχείλισις, ὑπέρβασις ὁρίων, ἐκδιαίτησις, ἀκολασία, débordement, n. m.

ἐκτραχύνω, μέλ. υνῶ, θὰ ἐκτραχύνω, κάμνω τι τραχύ, παροξύνω, aigrir ; παροργίζω, irriter.

ἐκτρέπω, μέλ. τρέψω, μακρὰν τρέπω, κάμνω τι ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς κανονικῆς του πορείας, faire dévier ; ἀποτρέπω, détourner ; ἀπομακρύνω τι ἀπό τινος, écarter ; ἐκτρέπω τῆς ὁδοῦ, κάμνω νὰ ἀπομακρυνθῇ, dérouter ; || [μέσ.] ἐκτρέπομαι, στρέφομαι μακράν, τρέπομαι ἀπό τινος καὶ πηγαίνω κάπου ἀλλοῦ, ὅθεν ἐκκλίνω, παρεκκλίνω, ἀποκλίνω ἔμπροσθεν τινός, ἐξέρχομαι τῆς ὁδοῦ, τὸν ἀποφεύγω, dévier, s'écarter ; || ἐκτρέπομαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ, dévier du droit chemin. § παρασύρομαι, παραφέρομαι, s'emporter ; ἔρχομαι εἰς, καταλήγω εἰς, en venir à ; ἀφίεμαι, παρασύρομαι, se livrer ; ἐκσπῶ, ξεσπῶ εἰς, éclater; || ἐξετράπησαν εἰς ὕβρεις, ils en vinrent aux gros mots. § —, παρεκτρέπω, ἀποπλανῶ, fourvoyer.

ἐκτρέφω, μέλ. θρέψω· τρέφω, nourrir ; ἀνατρέφω, μεγαλώνω, élever.

ἐκτρέχω, [εὔχρ. συνήθ. ὁ μέλ. ἐκδραμοῦμαι καὶ ὁ ἀόρ. ἐξέδραμον], κάμνω ἐκδρομήν, faire une excursion ; pousser une pointe ; || θὰ ἐκδράμωμεν, nous ferons une excursion ; || ἐξέδραμον μέχρι, ils ont fait une excursion jusqu'à.

ἐκτρίβω, μέλ. ίψω, τρίβων ἐκβάλλω, ἐξαλείφω διὰ τῆς προστριβῆς, effacer (enlever) [en frottant] (κυρίως καὶ μεταφ.)· || [χημ.] κροτῶ διὰ τῆς τριβῆς, fulminer.

ἐκτριπτικός, ή, όν· [χημ.] ἐκρηκτικὸς ἢ κροτικός, fulminant, e ; || ἐκτριπτικαὶ ἢ κροτοῦσαι ὗλαι, matières fulminantes ; || ἐκτριπτικὸν μῖγμα = κροτικὸν ἢ βροντῶδες ἅλας, fulminate ; βλ. καὶ βροντώδης ὑδράργυρος.

ἐκτροπή, ῆς, ἡ· (ἐκτρέπω), ἡ ἀποτροπή, détournement, n. m. ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπό τινος, écartement ; ἡ ἀπόκλισις, ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἔκκλισις, παρέκκλισις, déviation, n. f. écartement ; βλ. καὶ ἔκκλισις, παρέκκλισις. § [ἠλεκτρ.] ἐκτροπή, élongation (galvanométre) λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν ἀνηλεκτρικῶν γαλβανομέτρων.

ἐκτρόπιον, ου, τό· [ἰατρ.] ectropion, n. m. καλεῖται ἡ μερικὴ ἢ ὁλικὴ διαστροφὴ τοῦ χείλους τοῦ βλεφάρου ἐπὶ τὰ ἐκτὸς (κυρίως τοῦ κάτω).

ἔκτροπος, ος, ον· ὁ ἀποκλίνων, συνεπῶς μεταφ. ὁ παράδοξος, ἀλλόκοτος, étrange ; bizarre ; ὁ ἀνάρμοστος, ἄτοπος, ἀπρεπής, inconvenant, e.

ἐκτροχιάζω, μέλ. άσω· κάμνω νὰ ἐξέλθῃ τι τῆς κανονικῆς τροχιᾶς του (πορείας του), faire dérailler. § [συνήθ. μέσ.] ἐκτροχιάζομαι,

dérailler ; ἐξέρχομαι τῆς ὁδοῦ (τῶν σιδηρῶν τροχιῶν), sortir de la voie (des rails) ; [σιδηροδρ.] dérailler ; [μεταφ.] χάνω, ἀπομακρύνομαι τῆς ὁδοῦ (τῆς πορείας), dévoyer ; συνεπῶς ἀποπλανῶμαι, se dérouter; s'égarer; ‖ ἡ ἁμαξοστοιχία ἐξετροχιάσθη, le train a déraillé.

ἐκτροχίασις, εως, ἡ· (ἐκτροχιάζω), déraillement, n. m. [σιδηροδ.] σημαίνει τὴν ἐκ τῶν τροχιῶν (rails) ἔξοδον τοῦ ἐπ' αὐτῶν κυλινδουμένου ἀντικειμένου.

ἐκτρυπάω-ῶ, μέλ. ήσω· διαπερῶ πέρα πέρα, percer ; faire une percée ; ἀνοίγω, χάμνω ὀπήν, ouvrir ; ‖ — πλήμνην, ouvrir un moyeu ; [κατ' ἐπέκτ.] ἀναστομόω, aléser καὶ alléser.

ἐκτρύπημα, ατος, τό· (ἐκ. τρυπάω), τὸ τρυπηθέν, ἡ τρῦπα τὴν ὁποίαν χάμνει τὸ τρυπάνιον, τὸ διάτρημα, ἡ ὀπή, la percée ; la trouée. § **ἐκτρυπήματα** λέγονται τὰ ἐκ τῆς ἀνοιγομένης ὀπῆς πίπτοντα τεμάχια, π. χ. ἐκτρύπημα, allésure καὶ alésure, n. f. (πληθ. ἐκτρυπήματα), λέγεται τεμάχιον μετάλλου πίπτον ἐκ τοῦ ἀναστομουμένου πυροβόλου, κτλ. ‖ **ἐκτρυπήματα**, buchilles, n. f. pl. καλοῦνται τεμάχια μετάλλου ἐκπίπτοντα ἐκ τοῦ ἐκτρυπωμένου μετάλλου, π. χ. ἐκ σωλῆνος πυροβόλου, κτλ. βλ. καὶ **περίκομμα**.

ἐκτρύπησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτρυπᾶν, διατρυπᾶν, action de percer, de perforer ; perçage, n. m. perforation, n. f. ‖ ἐπίσης αὐτὸ τὸ ἐκτρυπηθὲν μέρος, τὸ ἐκτρύπημα, percée, n. f. trouée, n. f. ‖ ἐπίσης ἐκτρύπησις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνοίγειν, τοῦ χάμνειν ὀπήν, action d'ouvrir (un trou, etc.) ‖ [κατ' ἐπέκτ.] ἡ ἀναστόμωσις, alésage, n. m.

ἐκτρυφάω-ῶ, μέλ. ήσω, εἶμαι πολὺ τρυφηλός, tomber dans un excès de mollesse; se livrer ; [ἐκ]πορνεύομαι, se prostituer.

ἐκτρώγω, κατατρώγω, διαβιβρώσκω, éroder ; ronger ; dévorer !

ἔκτρωμα, ατος, τό· καὶ ἔκτρωτον, τὸ ἄμβλωμα· τὸ λίαν προώρως γεννηθὲν ἔμβρυον, fœtus avorté, avorton, n.m. § [κατ' ἐπέκτ.] τέρας, monstre, n. m. ‖ τί ἔκτρωμα ! quel monstre ! quelle horreur !

ἐκτρωματαῖος, α, ον· καὶ ἐκτρωματικός· ὁ προερχόμενος ἐξ ἐκτρώσεως, né d'une fausse couche ; avorté, ée.

ἐκτρωματικός, ή, όν· ὁ ἐκτρωματαῖος, avorté, ée ; abortif, ive=**ἐκτρωτικός**, ὁ πρὸς ἔκτρωσιν χρησιμεύων. § —, τερατώδης, ης, ες, monstrueux, euse.

ἐκτρωματικῶς, [ἐπίρ.] τερατωδῶς, κατὰ τρόπον τερατώδη, monstrueusement.

ἔκτρωσις, εως, ἡ· avortement, n. m. (βλ. καὶ **ἄμβλωσις**)· τὸ λίαν προώρως γεννᾶν [Ἱπποκ.] ὁ πρόωρος τοκετός, κοινῶς ἡ **ἀποβολή**, ἤτοι ἡ πρὸ τοῦ καιροῦ ἐκ τῆς μήτρας ἔξοδος τοῦ ἐμβρύου.

ἐκτρωτικός, ή, όν· ὁ παράγων λίαν πρόωρον γέννησιν, ὁ πρὸς ἔκτρωσιν χρησιμεύων, qui fait avorter; qui procure l'avortement; παράκαιρος, πρόωρος, abortif, ive; [διδ.] ectrotique, abortif, propre à faire avorter une malade.

ἔκτρωτον, τό· τὸ ἄμβλωμα, βλ. **ἔκτρωμα**, avorton, n. m.

ἐκτυλικτής, οῦ, ὁ· dérouleur, n. m. ὁ ἐκτυλίσσων τι ἀνελικτής.

ἐκτύλιξις, εως, ἡ· κοινῶς ξετύλιγμα· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτυλίσσειν τι, action de déployer ; dérouler ; ἡ ἀνέλιξις, déroulement, n. m. [μεταφ.] ἡ ἀνάπτυξις, développement, n. m. déploiement.

ἐκτυλίσσω, μέλ. ίξω, ἐκπτύσσω, κοινῶς ξετυλίγω, déployer ; dérouler ; dévider (μὲ τὸ dévidoir) ; ἀναπτύσσω, développer ; ξεδιπλόνω, déplier.

ἔκτυπον, ου, τό· (βλ. ἔκτυπος) τὸ ἐκτυπωθέν, τὸ ἀποτύπωμα, calque, n. m. estampage, n. m. καὶ étampage, n. f. ἀντίγραφον [ληφθὲν ἔκ τινος σχεδίου ἢ προτύπου], copie [prise sur un modèle]; τὸ ἐξέχον, bosse, n. f. ‖ —, haut-relief, n. m. βλ. **ἔκτυπος**· ‖ ἡ μορφή, ὁ τύπος, τὸ ἀποτύπωμα, empreinte, n. f. ‖ [διδ.] ectype, n. m. ἀποτύπωμα, τύπος ληφθεὶς ἐκ κοίλου τύπου, ἢ ἐξ οἱουδήποτε ἀντικειμένου· ὁ ὅρος οὗτος λέγεται διὰ τὴν ἀναπαράστασιν νομισματοσήμου, τὴν ἀποτύπωσιν ἐπιγραφῆς, καὶ τῶν παρομοίων.

ἐκτυπόνω, μέλ. ώσω· (ἐκτυπόω-ῶ), τυπόνω (βιβλίον, ἐφημερίδα, κτλ.) [faire] imprimer [un livre, un journal, etc.] § ἐκτυπόνω νόμισμα (=κόπτω), [faire] frapper [de la monnaie]. § λαμβάνω τὸ ἀποτύπωμα τινός, prendre l'empreinte, πρὸ πάντων περὶ ἐξεχούσης ἐργασίας· ἐκτυπῶ, ἀντιτυπῶ, décalquer (βλ. καὶ **ἔκτυπον**)· étamper ἢ estamper, ὅπερ σημαίνει ποιεῖν εἴς τι μέταλλον κοιλώματα εἴτε τῇ σφύρᾳ εἴτε ἄλλῳ τινὶ τοιούτῳ ἐργαλείῳ.

ἔκτυπος, ος, ον· ὁ ἐκτυπωθείς, ἀντιτυπωθείς, décalqué, ée ; ὁ ἀποτυπωθείς, empreinté, ée ; ὁ τυπωθείς, moulé, ée ; κατά τινα μορφήν· πρὸ πάντων ὅμως ὁ εἰς ἔκτυπον ληφθείς, travaillé en relief, προκειμένου περὶ ἐξεχούσης τεχνικῆς ἐργασίας εἰς ξύλον, λίθον, μέταλλον, γύψον· ‖ —, γενικῶς ὁ ἐξέχων, saillant; relevé en bosse ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ **ἔκτυπον**, haut-relief, n. m. ἐπειργασμένος τύπος ἢ **τύπος** (relief) ἐξωγκωμένος· καλεῖται οὕτως ὁ ἐκτυπωθεὶς κατὰ μορφήν τινα καὶ ἰδίως προκειμένου περὶ ἐξεχούσης τεχνικῆς ἐργασίας ἐπὶ ξύλου, λίθου ἢ μετάλλου, ἤτοι **ἀνάγλυφον** (relief) ἐξέχον περισσότερον τοῦ **προστύπου** (bas-relief), διαφέρει συνεπῶς τούτου, διότι τοῦ ἐκτύπου τὰ μέρη φαίνονται ἐξέχοντα ὡς τὸ ἡμιφανὲς (demi-bosse), ἀλλὰ τὸ ὄπισθεν αὐτοῦ μέρος εἰσδύει ἐντὸς τῆς πλακός· βλ. ἀνάγλυφον καὶ πασιφανὲς ἔργον, ronde-bosse.

ἐκτυπόω-ῶ, βλ. **ἐκτυπόνω**.

ἐκτύπωμα, ατος, τό· τὸ ἀποτυπωθέν, ἀποτύπωμα, calque, n. m. estampage, n. m. τὸ ἔκτυπον, τὸ ἀπεικόνισμα· ‖ ἡ μορφή, ὁ τύπος, τὸ ἀποτύπωμα, empreinte, n. f.

ἐκτύπως, [ἐπίρ.] ἐν ἀναγλύφῳ, en relief.

ἐκτύπωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτυπόνειν· π. χ. ἐκτύπωσις (βιβλίου, κτλ.), impression [d'un livre]. § —, empreinte, n. f. décalque, n. f. § frappe [de monnaie]; βλ. ἐκτυπόνω. § ἡ ἀποτύπωσις (σημείων, σημάτων, ἀριθμῶν) marquage, n. m.

ἐκτυφλόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἀποτυφλόω, κάμνω ὅλως διόλου τυφλόν, τυφλόνω, aveugler, rendre aveugle; στερῶ τινὰ τῆς ὁράσεως, priver de la vue.

ἐκτύφλωσις, εως, ἡ· τὸ κάμνειν τυφλόν, τυφλόνειν, aveuglement, n. m. ἡ στέρησις τῆς ὁράσεως, privation de la vue.

ἐκτυφλωτικός, ή, όν· aveuglant, ante, ὁ ἐκτυφλόνων, qui aveugle; ὁ ἐμποδίζων τὴν ὅρασιν, ἔστω καὶ προσκαίρως· π. χ. φῶς ἐκτυφλωτικόν, lumière aveuglante; [μεταφ.] ὁ ἐμποδίζων τοῦ διακρίνειν τὴν ἀλήθειαν, π. χ. la passion la plus aveuglante c'est l'amour.

ἐκφανής, ής, ές· ὁ φαινόμενος, ὁρατός, visible, adj. φανερός, apparent, e; προφανής, évident, e; καταφανής, ἔκδηλος, manifeste; ἐπιδείξιμος, προφανής, ostensible; δῆλος, φανερός, patent, e. § διακριτός, διαπρεπής, signalé, ée.

ἐκφανῶς, [ἐπίρ.] ὁρατῶς, visiblement; φανερῶς, ὡς φαίνεται, apparemment; προφανῶς, évidemment; καταφανῶς, ἐκδήλως, manifestement. § εὐδιακρίτως, διαπρεπῶς, d'une manière signalée.

ἕκτωρ, ορος, ὁ· (ἐκ τοῦ ἔχω)· ὁ στερεὰ κρατῶν τι, ἄγκυρα, πάσσαλος, κτλ., qui tient fortement; ‖ ἕκτωρ τόρνου, κτλ., emprunt d'un tour, etc. ‖ ἕκτωρ ξύλινος, emprunt en bois; ‖ ἕκτορες ἀπὸ κρατερώματος πρὸς τόρνευσιν τῶν κυκλίων, emprunts en bronze pour tourner les lunettes; ἔτι δὲ καὶ τῶν σπονδύλων, τῶν γωνιωδῶν ὑπαυχενίων καὶ τῶν ὑποκύκλων, βλ. κύκλιον, lunette; ‖ ἕκτορες πρὸς ἀναστόμωσιν τῶν γάρνων τῶν πυροβόλων, κτλ., emprunts pour aléser les boîtes de roues des bouches à feu, etc. ‖ ἕκτορες πρὸς τόρνευσιν, emprunts pour tourner.

ἐκφαίνω, μέλ. ανῶ· δεικνύω ἔξω, κάμνω νὰ παρουσιασθῇ τι καὶ νὰ γείνῃ ὁρατόν, φανερόνω, ἐκδηλόνω. manifester; δεικνύω, montrer; κάμνω (φανερὸν) κατάδηλον, rendre clair (évident); βλ. καὶ φανερόνω.

ἐκφαυλίζω, μέλ. ίσω· κάμνω τι φαῦλον, διαφθείρω τὰ ἤθη, dépraver; διαφθείρω, vicier; ἐξαχρειῶ, ἐξευτελίζω, dégrader; avilir; εὐτελίζω, καταβιβάζω τὴν τιμήν, ὑπόληψιν, rabaisser; ὑποτιμῶ, καταφρονῶ, ἐκφαυλίζω, déprécier.

ἐκφαύλισις, εως, ἡ, καὶ

ἐκφαυλισμός, οῦ, ὁ· διαφθορὰ ἠθῶν, dépravation. n. f. ἐξαχρείωσις, ἐξευτελισμός, dégradation, n. f. avilissement, n. m. dépréciation, n. f.

ἐκφαυλιστικός, ή, όν· ὁ διαφθείρων, διαφθορεύς, dépravateur, n. m. ἐξαχρειωτικός, ἐξευτελιστικός, dégradant, e.

ἐκφέρω, μέλ. ἐξοίσω, ἀόρ. ἐξήνεγκον· ἔξω φέρω, ἐκκομίζω, porter dehors; μεταφέρω, transporter; ἀποκομίζω, emporter; πρὸς ἐνταφίασιν ἐκκομίζω, κηδεύω, porter en terre, enterrer (ἐξ οὗ ἐκφορά, enterrement. § ἐκτίθημι, κάμνω νὰ φανερωθῇ, ἐκθέτω, ἐκφράζω, proférer; exprimer; προφέρω, prononcer; ‖ αἱ ἀπειλαὶ ὅσας ἐξέφερεν ἐναντίον σου, les menaces qu'il a proférées contre vous. § [μέσ.] ἐκφέρομαι [γραμμ.] συντάσσομαι μετά, être construit avec; régir (γραμμ.), συντάσσομαι κατὰ τὴν δεῖνα πτῶσιν ἢ μὲ τὴν δεῖνα πρόθεσιν (ἐπὶ ῥημάτων)· ‖ ἡ πρόθεσις αὕτη ἐκφέρεται μετὰ γενικῆς, cette préposition régit le génitif.

ἐκφεύγω, μέλ. φεύξομαι, συνήθ. διαφεύγω ἔκ τινος ἐπαπειλοῦντος κινδύνου, échapper à; διαφεύγω, κρύπτομαι ἀπό τι, s'esquiver, κρυφίως φεύγω· ἀποφεύγω τι, éviter; ‖ ἐκφεύγειν ἀπὸ τῆς μνήμης, λησμονεῖν, échapper de la mémoire. § [ναυτ.] ἐκφεύγω = ὀλισθαίνω, courir; ‖ ἀγόμενον, κάλως, πεῖσμα ἐκφεῦγον, manœuvre, amarre, câble courant (qui court), σημαίνει ὅτι εἶνε κακῶς δεδεμένον καὶ ὀλισθαίνει (courir). § — προκειμένου περὶ ἀερίων, cracher; βλ. ἐκφυγή.

ἐκφλέγω, μέλ. ξω, παραδίδω εἰς τὰς φλόγας, καταστρέφω, κατακαίω διὰ τῆς φλογός, consumer par la flamme; καὶ μεταφ. ἐκφλογίζω, ἀνάπτω, enflammer.

ἐκφλογίζω, μέλ. ίσω καὶ

ἐκφλογόω-ῶ, μέλ. ώσω· εἰς φλόγας ἐκρήγνυμαι, ἀνάπτω, enflammer; [ἰατρ.] φλογίζω, enflammer.

ἐκφλόγωσις, εως, ἡ· κατάκαυσις διὰ τοῦ πυρός, consumation (par le feu); inflammation, n. f. [ἰατρ.] φλόγωσις, φλεγμονή, inflammation, n. f.

ἐκφοβέω, βλ. ἐκφοβῶ.

ἐκφόβησις, εως, ἡ· τὸ φοβίζειν τινά, κατατρομάζειν, ὥστε νὰ ἀποδειλιάσῃ, action d'effrayer, d'épouvanter; συνεπῶς ἀποδειλίασις, intimidation, n. f.

ἐκφόβητρον, ου, τό· τὸ πρὸς φοβίζειν ἁρμόδιον, épouvantail, n. m. συνεπῶς τὸ μορμολύκειον.

ἐκφοβίζω, μέλ. ίσω· βλ. ἐκφοβῶ.

ἐκφοβισμός, οῦ, ὁ· βλ. ἐκφόβησις.

ἐκφοβῶ (έω), μέλ. ήσω, ἐκφοβίζω, φοβίζω τινά, κατατρομάζω, ἵνα τὸν κάμω ν' ἀποδειλιάσῃ, effrayer; épouvanter; συνεπῶς ἀποδειλιῶ τινα, intimider; ‖ [παθ.] ἐκφοβίζομαι, πολὺ φοβοῦμαι, s'effrayer; ἀποδειλιῶ, s'intimider.

ἐκφορά, ᾶς, ἡ· τὸ ἔξω φέρειν, μακρὰν φέρειν, ἀποκομίζειν, πρὸ πάντων τοῦ νεκροῦ ἡ κηδεία, ἐκκομιδή, κηδεία, convoi, n. m. ὁ ἐνταφιασμός, enterrement, n. m. τὸ λείψανον, ἡ ἐκφορὰ τοῦ νεκροῦ, funérailles, n. m. pl. § ἐκφορά, πᾶν τὸ πρὸς τὰ ἔξω φερόμενον, προεξέχον, ἤτοι προεξοχή, ἐξοχή, saillie, n. f. καὶ γενικῶς πᾶν ὅ,τι ἐξέχει ἔκ τινος ἐπιφανείας· ‖ εἰς τὰς οἰκοδομὰς λέγεται projecture, n. f. (προβολή), τὸ προέχον μέρος ἐκ τῆς ἐπιφανείας τοῦ τοίχου παντὸς ἀρχιτεκτο-

νικοῦ ἄρθρου (βλ. κατωτέρω ἐκφορά, saillie, καὶ πρόμοχθος, mutule). § [ἀρχιτ.] ἐκφορά, saillie, n. f. καλεῖται οὕτω πᾶν ὅπερ προέχει ἐκ τῆς ἐπιφανείας τοῦ τοίχου ἢ οἰασδήποτε ἑτέρας ἐπιφανείας, εἴτε τοῦτο εἶνε ἀρχιτεκτονικὸν ἄρθρον καθὼς ἡ παραστὰς (pilastre), τὸ ἀντέρεισμα (contrefort), γλυφή τις (moulure), ἡ κορωνὶς (corniche), κλιμακοειδής τις προεξοχὴ (encorbelement), ἡ ὠτὶς (console), κόσμημά τι (ornement), εἴτε οἰαδήποτε διακόσμησις ἐν προστύπῳ ἢ ἐκτύπῳ (bas-relief ou haut-relief) κατειργασμένη ἐν αὐτῷ τῷ ὄγκῳ (dans la masse), ἢ ἐφηρμοσμένη ἐπ' αὐτοῦ, ἐκ τῆς αὐτῆς μετὰ τοῦ ὄγκου ὕλης ἢ ἐκ διαφόρου τοιαύτης. Ἡ προεξοχή, κτλ. (saillie), εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς βαθύνσεως (enfoncement) καὶ τῆς ἐσοχῆς (retraite), ἀντιστοιχεῖ δὲ μὲ τὴν λέξιν projecture. Ἀνέργαστος (ἐκφορὰ) ἐξοχή, ἡ μὴ κατειργασμένη, saillie brute. § [ἀρχ.] ἐκφορά, ressaut, n. m. (προεξοχή, ἐξοχή, προβολή)· προεξοχὴ τμήματος ὅπερ δὲν εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐπιφανείας μετὰ τοῦ παραπλεύρως αὐτῷ κειμένου, ὅπως ἐν τῷ θριγκῷ (entablement), τῇ κορωνίδι (corniche), κτλ. § ἐκφοραὶ τοῦ ἐδάφους, ressauts du terrain, εἶνε ἀπότομοι μεταβάσεις ἐν εἴδει ἀναβαθμίδων.

ἐκφορβιόω-ῶ, μέλ. ώσω· délicoter ; καὶ ἐκφορβιοῦμαι, se délicoter ; ἀποβάλλω τὴν φορβιάν· κακὴ ἕξις ἣν ἔχουσι πολλοὶ ἵπποι καὶ ἡμίονοι εἰς τὸ ν' ἀφαιρῶσιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὴν ἐπιφατνιδίαν φορβιάν.

ἐκφορβίωσις, εως, ἡ· délicotage, n. m. ἡ ἀποβολὴ τῆς φορβιᾶς· βλ. ἐκφορβιόω.

ἔκφορος, ου, ὁ· ὁ δυνάμενος νὰ φερθῇ ἔξω· ‖ [ναυτ. οὐσ.] ἔκφοροι, οἱ· λέγονται τὰ σχοινία τῶν πλοίων εἰς τὰ ἄκρα τῶν κεραιῶν, câbles attachés aux extrémités des antennes ; συνεπῶς ἔκφορος, ὁ· κοινῶς μαντιζέλο, palanquin (n. m.) ou palanquin de ris (de basse voile) ; λέγεται σύσπαστον (palanquin) ἀγκυριζόμενον ἐπὶ τοῦ πλαγίου λώματος τῶν δολώνων εἰς τὸ ὕψος τῆς τελευταίας σειρᾶς, χρησιμεῦον πρὸς συμπλησίασιν τῆς πλευρᾶς ταύτης πρὸς τὴν κεραίαν χάριν τῆς σειροδετήσεως.

ἐκφορτίζω, μέλ. ίσω· décharger ; ἐξάγω μερικῶς ἢ ὁλικῶς τὸ φορτίον πλοίου τινός, κτλ.

ἐκφόρτισις, εως, ἡ· ἐκφόρτωσις, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ φορτίου, déchargement, n. m. [ναυτ.] ἀφαίρεσις ὁλοκλήρου τοῦ φορτίου πλοίου τινός· ἡ ἀποβίβασις τοῦ φορτίου (ἐκ τοῦ πλοίου), débarquement, n. m. ‖ ἔκφορτον πλοῖον, navire en déchargement, τὸ ἐντελῶς ἐκφορτωθέν· ‖ ἀρχίζειν τὴν ἐκφόρτωσιν, entamer la cargaison ; ‖ ἡ ἐκφόρτωσις, ἀποβίβασις τῶν βαμβακίων μας, déchargement de nos cotons ; ‖ ὁ λιμὴν τῆς ἐκφορτώσεως (ἡ διεύθυνσις, ὁ προορισμός), le port de déchargement, le port de décharge.

ἐκφορτόνω καὶ ἐκφορτώνω, βλ. ἐκφορτόω.

ἐκφορτόω-ῶ, μέλ. ώσω· ἐκφορτόνω, **ξεφορτόνω**, décharger ; ἀφαιρῶ τὸ φορτίον, ἀποβιβάζω τὸ φορτίον, ἐκφορτώνω ἀπὸ τοῦ πλοίου, débarquer, mettre à terre ; ‖ ὑπολογίζομεν, ὅτι δυνάμεθα νὰ ἐκφορτώσωμεν τὸ πλοῖον τοῦτο πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἑβδομάδος, nous comptons pouvoir décharger ce navire avant la fin de la semaine ; ‖ τὸ πλοῖον τοῦτο ἐξεφόρτωσε τὸ φορτίον του ἐν καλῇ τάξει, ce navire a déchargé sa cargaison en bon ordre ; ‖ τὸ φορτίον ἐξεφορτώθη, ἀπεβιβάσθη, la cargaison est débarquée ; ‖ ἐκφορτώνειν, ἀποβιβάζειν τὰ ἐμπορεύματα, décharger, débarquer les marchandises. § [ἐμπορ.] ἐκφορτόω, débarder (décharger avec un bar), ἀποβιβάζω εἰς τὴν προκυμαίαν, ὅθεν décharger, débarquer à quai, προκειμένου περὶ ἐμπορευμάτων καὶ ἰδιαιτέρως προκειμένου περὶ μεταφορᾶς ξυλείας διὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ βάριδος (bar). § ἐκφορτοῦμαι, ξεφορτόνομαι, se débarder, être débardé, καὶ οἰκείως se décharger d'un fardeau.

ἐκφόρτωσις, εως, ἡ· βλ. ἐκφόρτωσις· ‖ [ναυτ.] μερικὴ ἐκφόρτωσις, décharge, n. f. ἐξαγωγὴ μέρους τοῦ φορτίου ἢ ἐφοδίων πλοίου τινός· ‖ πλοῖον μερικῶς ἐκπεφορτισμένον, navire en décharge ; ‖ — ἐμπορευμάτων, débardage, n. m. décharger avec un bar ; καὶ ἐν γένει ἡ μεταφορὰ ὑλικοῦ ἢ ξυλείας εἰς ὡρισμένον μέρος.

ἐκφορτωτής, οῦ, ὁ· déchargeur, n. m. ὁ ἐργάτης ἢ ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκφόρτωσιν φορτίου. § — débardeur, n. m. ἐργάτης ἐργαζόμενος εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν καὶ τὴν μεταφορὰν τῶν ἐμπορευμάτων.

ἐκφορτωτικός, ή, όν· de décharge ; de déchargement ; (ἀπὸ πλοίου) de débarquement ; ἐκφορτωτικὰ ἔξοδα, frais de débarquement ; ἐμπορικῶς λέγονται καὶ allèges, n. m. pl.

ἐκφράζω, μέλ. άσω, ἀκριβῶς διηγοῦμαι, περιγράφω, exprimer ; réciter, décrire ; ἀποφαίνομαι, ἐκφράζω, ἐκφέρω τὴν γνώμην, énoncer ἢ émettre ; ἀποδίδω ἔννοιαν, κτλ. rendre ; ἐξηγῶ, expliquer ; ἐκφράζω (ἀπορίαν, εὐχαρίστησιν), exprimer ; δεικνύω, ἐμφαίνω, témoigner ; ‖ — ἐπιθυμίαν, exprimer (témoigner) le désir ; ‖ — τὴν ἰδέαν μου, exprimer sa pensée ; ‖ διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην του, pour énoncer son opinion ; pour émettre son avis ; ‖ [ἡ λέξις] δὲν ἐκφράζει καλῶς τὴν ἰδέαν σας, ne rend pas bien votre pensée ; ‖ τὸ βλέμμα του ἐκφράζει δυσπιστίαν, son regard marque de la défiance ; ‖ [μέσ.] ἐκφράζομαι, s'exprimer ; ἀποφαίνομαι, se prononcer ; ἐκφράζω τὰς σκέψεις μου, κηρύσσομαι ὑπὲρ τινος, se déclarer ; ‖ δὲν ἐξεφράσθην καλῶς, je ne me suis pas bien exprimé ; ‖ ἡ κοινὴ γνώμη ἐξεφράσθη κατ' αὐτοῦ, l'opinion publique s'est prononcée contre lui ; ‖ δὲν ἐκφράζεται ποτέ, il ne se déclare jamais ; ‖ ἐκφράζεται ἐναντίον μου, il parle contre moi ; ‖ ἐκφρασθῆτε σαφῶς, expliquez-vous (ἐξηγηθῆτε) clairement ; ‖ ἐκφράζεται δυσκόλως, il a l'énonciation difficile, ἤτοι εἰς τὸ προφέρειν τὰς λέξεις.

ἐκφρακτήρ, ῆρος, ὁ· débouchoir, n. m.

(ἐκ τοῦ ἐκφράττω, ἐκβύω, déboucher, τὸ δι' οὗ ἐκφράσσεται, ἀποφράσσεταί τι.

ἔκφραξις, εως, ἡ· débourrage, n. m. ἐπίσης le déboucher; τὸ ἔκβυσμα, κοινῶς ξεστούπωμα, ἤτοι ἡ ἀφαίρεσις τοῦ φράγματος ἢ βύσματος.

ἐκφρακτικός, ή, όν· (ἐκφράττω) ὁ ἀποφρακτικός, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔκφραξιν, ἤτοι ἄνοιξιν τινὸς [πε]φραγμένου. qui sert à déboucher, ὅθεν à déboucher, à débourrer.

ἔκφρασις, εως, ἡ· (ἐκφράζω) ἡ ἐντελὴς διήγησις, expression, n.f. [κυρίως καὶ μεταφ.] ἔκφρασις, ἀπόφανσις, énonciation, n. f. ‖ ἔκφρασις φυσιογνωμίας, expression de la figure; ‖ ἐκφράσεις ὑβριστικαί, des propos injurieux.

ἐκφράσσω (άττω), μέλ. άξω, ἀποφράσσω, ἀνοίγω τι [πε]φραγμένον, ξεφράσσω, ἐκβάλλω, τὸ σῶμα, ἀνοίγω τὸ σκέπασμα, déboucher; ἀφαιρῶ τὸ βύσμα, ἐκβύω, débourrer. § **ἐκφράττω** τὴν διεκπνοὴν (τοῦ πυροσωλῆνος), déboucher l'évent (d'une fusée); τὸ δὲ παράγγελμα «débouchez l'évent», κατὰ τὸν κανονισμὸν τῆς βολῆς, σημαίνει μεταφορικῶς «βολὴ διὰ βολιδοφόρων», ἤτοι νὰ ἐκφραχθῇ ἡ διεκπνοὴ τοῦ πυροσωλῆνος τῶν βολιδοφόρων ὀβίδων.

ἐκφραστικός, ή, όν· ὁ εἰς τὸ ἐκφράζειν, ἑρμηνεύειν, περιγράφειν, διηγεῖσθαι, ἐπιτήδειος, expressif, ive; πλήρης ἐκφράσεως, plein d'expression; εὔγλωττος, éloquent, e; ὁμιλητικός, parlant, e; σημαντικός, ἐνέχων σημασίαν, significatif, ive; ἐκφραστικός, δηλωτικός, énonciatif, ive; ‖ βλέμματα ἐκφραστικά, des regards expressifs (parlants); ‖ ἡ σιωπή του ἦτο ἀρκετὰ ἐκφραστική, son silence, était très significatif.

ἐκφραστικῶς, [ἐπίρ.] μετ' ἐκφράσεως, avec expression; d'une manière expressive (significative).

ἔκφρων, ων, ον, γεν. ονος· περὶ αἰσθήσεων, ἄφρων, insensé, ée; ὁ ἐκτὸς ἑαυτοῦ, qui est hors de soi, κοινῶς ἔξω φρενῶν.

ἐκφυγή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκφεύγειν, διαφεύγειν, action d'échapper (de s'échapper; de s'esquiver); échappement, n. m. fuite, n. f. ‖ — ἀερίων, échappement (fuite) de gaz; ‖ — ἀτμοῦ (ἐξάτμισις), échappement de vapeur; ‖ — (ἀερίων ἢ ὑγρῶν) ἐκ τῶν σωλήνων, δοχείων, κτλ. perte, n. f. (= ἀπώλεια)· ‖ — ἀερίων, crachement, n. m. (= ἀπόπτυσις) (par l'amorce) ἤτοι πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐναύσματος (ἐμπυρεύματος). Λέγουσιν ὅτι πυροβόλου τινὸς ἐκφεύγουσι τὰ ἀέρια (qu'un fusil, etc. crache) (ῥημ. cracher) ὅταν ἡ ἀπόφραξις αὐτοῦ δὲν ἦνε ἐντελής, συνεπῶς τὰ ἀέρια τῆς πυρίτιδος δύνανται νὰ διαφύγωσιν, ἤτοι ὅτι γίνεται ἐκφυγὴ ἀερίων (crachement).

ἐκφυλίζομαι, μέλ. θήσομαι, dégénérer (μεταβάλλει τὸ τρίτον é fermé εἰς è ouvert μόνον πρὸ τῶν καταλήξεων e, es, ent), ἐκτρέπομαι, ἐκπίπτω τῆς φύσεως, ἀλλοιοῦμαι τὸ ἦθος, ἐπὶ τὰ χείρω τρέπομαι, passer à un état inférieur, s'abâtardir; βλ. ἐκφυλισμός. ‖ τὰ φυτὰ ὡς καὶ τὰ ζῷα ἐκφυλίζονται, les plantes comme les animaux dégénèrent. § —, se dénaturer, μετασχηματίζομαι, μεταβάλλομαι κατὰ τὴν ποιότητα, τὴν φύσιν τοῦ πράγματος.

ἐκφυλιζόμενος, η, ον· dégénérant, ante. adj. ἐκπίπτων τοῦ γένους, ἀλλοιούμενος, qui dégénère; ‖ ὁ ἐκφυλιζόμενος πολιτισμός, la civilisation dégénérante; ‖ —, ὁ μὴ ἔχων τὴν φύσιν νὰ ἦνε ἐκεῖνο περὶ οὗ πρόκειται, qui n'a pas la nature d'être dont il s'agit. § —, ἀλλοιούμενος, dégénérescent, ente, adj. ὁ ὑφιστάμενος ἐκφυλισμόν, ἀλλοίωσιν, qui subit une dégénération ou une dégénérescence; π. χ. tissus dégénérescents.

ἐκφυλίζω, μέλ. ίσω, dénaturer, μετασχηματίζω, μεταβάλλω τὴν φύσιν πράγματος τινός, transformer; changer la nature, le caractère propre de; βλ. καὶ **ἐκφυλίζομαι.** § **ἐκπεφυλισμένος,** η, ον (παθ. μετοχ. τοῦ ἐκφυλίζω), dénaturé, ée;

ἐκφυλίζων, ουσα, ον· dégénérateur, trice, adj. ὁ προξενῶν τὸν ἐκφυλισμόν, qui produit la dégénération; ὁ ἀλλοιῶν τὸ ἦθος, τὴν φύσιν· ‖ δόγματα ἐκφυλίζοντα, doctrines dégénératrices.

ἐκφύλισις, εως, ἡ καὶ

ἐκφυλισμός, οῦ, ὁ· dégénération, n. f. διαφθορὰ (τοῦ φυσικοῦ ἤθους), ἡ κατάστασις τοῦ ἐκφυλιζομένου, état de ce qui dégénère; διαφθορά, ἀλλοίωσις, détérioration; μετάβασις ἐκ δεδομένης φυσικῆς καταστάσεως εἰς κατωτέραν τοιαύτην, passage d'un état naturel donné à un état inférieur; ‖ ὁ ἐκφυλισμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, la dégénération du genre humain. § —, abâtardissement, n. m. ἀπώλειαι τῶν ἰδιοτήτων αἵτινες μετεδίδοντο ἔν τινι οἰκογενείᾳ, perte des qualités qui se transmettaient dans une famille. § —, dénaturation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκφυλίζειν, action de dénaturer. § [νεοελ. ὡς νόσος], dégénérescence, n. f. κατάστασις ἀντικειμένου ὅπερ ἤρξατο ἤδη ἐκφυλιζόμενον καὶ ἐξακολουθεῖ εἰσέτι τὸν ἐκφυλισμόν· ἡ διάθεσις εἰς ἐκφυλισμόν, ἡ ἀλλοίωσις.

ἐκφυλιστικός, ή, όν· dégénératif, ive; ὁ ἔχων τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐκφυλισμοῦ, qui a le caractère de la dégénération.

ἐκφυλλίζω, μέλ. ίσω, **ἀποφυλλίζω,** effeuiller, κοινῶς ξεφυλλίζω, ἀπογυμνῶ ἐκ τῶν φύλλων, dépouiller de ses feuilles; ‖ — ἀνθεμίδα, effeuiller une marguerite. § —, effeuiller, φυλλορροῶ, ἀφαιρῶ τὰ φύλλα, feuilleter.

ἐκφύλλισις, εως, ἡ· ἡ φυλλόρροια, effeuillaison, n. m. φυσικὴ πτῶσις τῶν φύλλων, chute naturelle des feuilles.

ἐκφυλλισμός, οῦ, ὁ· effeuillement, n.m. φυλλόρροια τῶν δένδρων καὶ ἡ ἐποχὴ αὐτῆς, chute des feuilles. § —, effeuillage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκφυλλίζειν, ἀποφυλλίζειν, φυλλοτομεῖν, action d'effeuiller des arbres ou des plantes.

ἔκφυλος, ος, ον· ὁ παρὰ φύσιν, dénaturé, ée ; οὗτινος μετεβλήθη ἡ φύσις, dégéneré, ée; abâtardi, é ; βλ. ἐκφυλίζομαι. § ἐν γένει ὁ μὴ ἀνήκων εἰς φυλήν, ξένος, étranger, ère.

ἐκφύομαι (βλ. κοινῶς ξεφυτρόνω), ἔκ τινος φύομαι, αὐξάνω πρὸς τὰ ἔξω, γεννῶμαι, naître ; προέρχομαι, provenir ; παράγομαι, se produire ; φύομαι, pousser.

ἐκφυσάω-ῶ, μέλ. ήσω, φυσῶ, πνέω πρὸς τὰ ἔξω, souffler ; ἀποπνέω, exhaler ; ἀερίζω, éventer.

ἐκφύσημα, ατος, τό· [ἰατρ.] flatuosité, n. f. ἀέριον ἀναπτυσσόμενον ἐν τοῖς ἐντέροις, gaz développé dans les intestins.

ἐκφύσησις, εως· ἡ· τὸ ἐκφυσᾶν, ἀποπνέειν, action de souffler ; d'exhaler ; d'éventer.

ἔκφυσις, εως, ἡ· τὸ πρὸς τὰ ἔξω αὐξάνειν, ἐκβλαστάνειν, pousse, n. f. βλ. κοινῶς ξεφύτρωμα· γέννησις, παραγωγή, germination, n. f. || — ὀδόντων, implantation (pousse) des dents. § excroissance, n. f. τὸ ἔξω αὐξηθέν, ἐκφυάς, παραφυάς· || κατ' ἐπέκτ. ἔκφυσις = ἀπόφυσις, apophyse, n. βλ. λέξιν.

ἐκφύτευσις, εως, ἡ· ἐκρίζωσις τοῦ φυτευθέντος, déplantation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκφυτεύειν, action de déplanter ; ἡ ἐκφύτευσις δένδρου, δενδρυλλίου, la déplantation d'un arbre, d'un arbuste; (λέγουσιν ἐνίοτε déplantage).

ἐκφύτευτρον, τό· déplantoir, n. m. ἐργαλεῖον ἐν εἴδει μυστρίου, χρήσιμον πρὸς ἐκφύτευσιν τῶν φυτῶν ἄνευ βλάβης τῶν ῥιζῶν.

ἐκφυτεύω, μέλ. εύσω, déplanter; ἐκβάλλω τῆς γῆς ὅπως φυτεύσω ἀλλαχοῦ, ôter de terre pour planter ailleurs ; || — δένδρον, déplanter un arbre· § ἐκριζῶ δένδρα, φυτά, arracher des arbres, des plantes de : π. χ. déplanter un jardin, un bosquet.

ἐκφύω, μέλ. φύσω, ἔκ τινος γεννῶ, παράγω, germiner ; produire ; πρὸς τὰ ἔξω βλαστάνω, ἐκβλαστάνω, pousser.

ἐκφώνησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκφωνεῖν, ἀναφωνεῖν, προφέρειν (ἢ ἀναγινώσκειν) μεγαλοφώνως, action de prononcer (de lire) à haute voix; συνεπῶς ἡ ἀνάγνωσις, lecture, n. f. ἡ κλῆσις, ἐκφώνησις, appel, n.m. || μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ λόγου του, après avoir prononcé son discours ; || ἡ ἐκφώνησις τοῦ [ὀνομαστικοῦ] καταλόγου, l'appel nominal ; || ἡ ἐκφώνησις ὑποθέσεως [νομ.], l'appel d'une cause ; || ἡ ἐκφώνησις ἀποφάσεως, le prononcé d'un arrêt.

ἐκφωνῶ (έω), μέλ. ήσω, ἀναφωνῶ, φωνάζω, προφέρω (ἀναγινώσκω) μεγαλοφώνως, prononcer (lire) à haute voix ; || — λόγον, prononcer un discours ; tenir un discours ; || ἐκφωνεῖται ὁ κατάλογος, on fait l'appel nominal (=ὀνομαστικὴ κλῆσις) ; || [νομ.] ἡ ὑπόθεσίς του δὲν ἐξεφωνήθη, sa cause n'a pas été appelée.

ἐκφωτίζω, μέλ. ίσω, ὅλως διόλου φωτίζω, inonder de lumière ; καταπλημμυρῶ διὰ φωτός.

ἐκχαυνόω-ῶ, μέλ. ώσω, χαυνόνω, κάμνω τι χαῦνον, μαλθακόν, relâcher ; amollir ; ἐκνευρίζω, énerver.

ἐκχαύνωσις, εως, ἡ· ἡ μαλθακότης, mollesse, n. f. ὁ ἐκνευρισμός, énervement, n.m.

ἐκχαυνωτικός, ή, όν· μαλθακός, mou, molle ; ἐκνευρωτικός, énervant, e.

ἐκχέζω, μέλ. έσω, καταχέζω, embrener : évacuer par les selles ; λερόνω διὰ κόπρου, salir de bran, de matière fécale ; π. χ. embrener sa chemise. § ἐκ[κατα]χέζομαι, s'embrener ; λερόνομαι διὰ κόπρου (περιττωμάτων), se salir de matière fécale.

ἐκχειλίζω, μέλ. ίσω· ὑπερχειλίζω, πλημμυρῶ, déborder ; débonder ; || ὑπερχειλίζω, regorger.

ἐκχείλισις, εως, ἡ· ἡ πλήρωσις μέχρι τῶν χειλέων, débordement, n. m. || ἐκχείλισις (ποταμοῦ) = πλημμύρα, débordement.

ἐκχερσόω-ῶ, μέλ. ώσω, κάμνω τι χέρσον, ἀποχερσόνω, défricher ; ἀφαιρῶ ἔκ τινος γῆς τοὺς θάμνους (friches, landes), τὰ χόρτα, κτλ.

ἐκχέρσωσις, εως, ἡ· défrichement, n. m. ἀφαίρεσις ἔκ τινος γῆς τῶν θάμνων, χόρτων, κλτ.

ἔκχευμα, ατος, τό· (μετάλλων λάβας, κτλ.) coulée, n. f. ἡ χύσις, coulage, n. m.

ἐκχέω, μέλ. εύσω, ἐκχύνω, χύνω ἔξω (ἐλαφρά), διαχέω, épancher ; ἀφίνω τι νὰ ἐκφύγῃ (διαφύγῃ), laisser échapper ; χύνω ἔξω, ἄνωθεν τινός, déverser ; ἐκβάλλω (ξεθυμαίνω) exhaler ; || διὰ νὰ ἐκχύσῃ τὴν χαράν του, pour épancher sa joie ; || ἐξέχυσεν ὅλην του τὴν ὀργήν, il a déchargé sa bile = ἔβγαλε τὴν χολήν του, ἐξεθύμανε. § —, ἐκχύνω, ἀνατρέπω, renverser ; ἀφίνω νὰ πέσῃ, laisser tomber ; ἀφίνω νὰ ἐκφύγῃ, laisser échapper ; βλ. καὶ ἐκχύνω.

ἐκχονδρίζω, μέλ. ίσω, καθιστῶ τι ὀλιγώτερον χονδρόν, ἐκλεπτύνω, dégrossir.

ἐκχονδρισμός, οῦ, ὁ· ἡ ἐκλέπτυνσις, dégrossissement, n. m.

ἐκχορδίζω, μέλ. ίσω· βλ. ξεκουρδίζω.

ἐκχόρδισις, εως, ἡ· βλ. ξεκούρδισμα.

ἐκχρωματίζω, μέλ. ίσω, ξεχρωματίζω, ἀφαιρῶ τὸν χρωματισμόν, décolorer ; déteindre; βλ. κοινῶς ξεθωριάζω, ξεβάπτω.

ἐκχρωματισμός, οῦ, ὁ· τὸ ξεχρωμάτισμα, décoloration, n. f. déteinte, n. f. κοινῶς ξεθώριασμα, ξέβαμμα.

ἐκχυδαΐζω, μέλ. ίσω, καθιστῶ τι χυδαῖον (κοινόν, ποταπόν, πρόστυχον), κοινῶς προστυχαίνω, rendre vulgaire (commun, bas, trivial), trivialiser ; vulgariser. § ἐκχυδαΐζομαι, se vulgariser ; καθίσταμαι χυδαῖος, devenir vulgaire.

ἐκχυδαΐσις, εως, ἡ· καὶ

ἐκχυδαϊσμός, οῦ, ὁ· vulgarisation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκχυδαΐζειν, action de rendre vulgaire ; τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως, son résultat.

ἐκχυλίζω, μέλ. ίσω· τὸν χυμὸν ἐκθλίβω, extraire (le suc).

ἐκχύλισμα, ατος, τό· ὁ δι' ἐκθλίψεως ἢ

ἀποστάξεως ἀπολαμβανόμενος ἀπό τινα οὐσίαν χυμός, extrait, n. m. § [φαρμ.] ἐκχύλισμα, extrait, n. m. καλοῦνται οὕτω σκευασίαι παραγόμεναι ἐξ ὑγρῶν περιεχόντων φυτικὰ φαρμακευτικὰ στοιχεῖα, διὰ τῆς ἐξατμίσεως αὐτῶν μέχρι συστάσεως αὐτῆς μαλακῆς, στερεᾶς ἢ ξηρᾶς, κοινῶς τὸ μαντσοῦνι. Τὸ ἀρχικὸν ὑγρὸν εἶνε ἢ διάλυμα τῶν φαρμακευτικῶν οὐσιῶν ἐντὸς ὕδατος, οἴνου ἢ οἰνοπνεύματος (ἔν τισι δὲ περιπτώσεσι καὶ αἰθέρος) ἢ ὁ διὰ πιέσεως ἐκθλιβεὶς χυμὸς ἢ ὀποὶ (sucs) φυτῶν, καρπῶν, κτλ. Ἀπειράριθμα καὶ εὐχρηστότατα εἶνε τὰ τοιαῦτα ἐκχυλίσματα. Τὸ μόνον ἐκ ζωϊκῆς οὐσίας παρασκευαζόμενον εἶνε τὸ ἐκχύλισμα τοῦ κρέατος. Ἐν τῇ μυρεψικῇ καὶ ἀρωματοποιΐᾳ καλοῦσιν ἐκχυλίσματα, extraits, τὰ οἰνοπνευματοῦχα ῥευστὰ δι' ὧν κατειργάσθησαν τὰ ἀρωματικὰ ἄνθη, κτλ. χωρὶς νὰ ἐξατμίσωσι κατόπιν τὸ οἰνόπνευμα· || — ὑδαρῶδες, extrait aqueux; || — οἰνοπνευματῶδες, extrait alcoolique ; || ἐκχυλισματικαὶ οὐσίαι ἢ ξηρὰ ἐκχυλίσματα, extraits secs, καὶ κατὰ συντομίαν ἐκχύλισμα, καλοῦνται ὀργανικαὶ οὐσίαι μὴ κρυσταλλούμεναι καὶ μὴ πτητικαί, διαλυταὶ δὲ εἰς ὕδωρ ἢ οἰνόπνευμα.

ἐκχυμόομαι-οῦμαι, μέλ. ωθήσομαι, παθολ. περὶ φλεβῶν, s'extravaser ; χύνομαι ὑπὸ τὸ δέρμα καὶ ἀποτελῶ ἐκχύμωμα, πελίδνωμα, [Ἱπποχ.]

ἐκχύμωμα, ατος, τό· extravasation, n. f. τὸ ἐκρεῦσαν αἷμα ἐκ τῶν ἀγγείων του (sang extravasé).

ἐκχύμωσις, εως, ἡ· [ἰατρ.] ecchymose, n. f. ἡ ἀπὸ τῶν λεπτοτάτων αἱμοφόρων ἀγγείων ἐκπήδησις σταγονίων αἵματος μεγέθους κεφαλῆς καρφοβελόνης μέχρι μικροσκοπικοῦ, ἀναφαινομένων εἴτε μοναδικῶν εἴτε ἐν μεγάλῳ πλήθει ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐν τῷ χυφελώδει ἱστῷ τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων· || ἐκχύμωσις, βλ. **διάχυμα.**

ἐκχύνω, μέλ. ύσω· ἐκχέω [ναυτ.] κοινῶς **καλάρω** (ἱστίον), déferler ou laisser tomber (une voile) ; ἐκλύω τὰ στέλματα (jarretières) τοῦ ἱστίου καὶ ἀφίνω αὐτὸ νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τῶν συστολέων του (cargues), ὅπως ᾖ ἕτοιμον πρὸς ἀναπέτασιν· βλ. καὶ ἐκπτύσσω (ἱστίον). § ἐκχύνομαι, se déferler ; τὸ κῦμα ἐκχύνεται, la lame déferle, ὅταν πλῆττον τὴν ἀκτὴν ἢ βράχον θραύηται σχηματίζον ἀφροὺς ἐξαπλουμένους.

ἔκχυσις, εως, ἡ· τὸ χύσιμον ἔξω, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκχέειν, épanchement, n. m. effusion, n. f ; || αἱ ἐκχύσεις τῆς χαρᾶς, les épanchements de la joie ; || αἱ ψυχικαὶ ἐκχύσεις (διαχύσεις), épanchements de cœur, ἤτοι ἀνακοίνωσις αἰσθημάτων· βλ. καὶ **διάχυσις, διάχυμα·** || ἀνάδοσις (ὀσμῆς κτλ.) exhalation, n. f. || [ὑδραυλ.] ἔκχυσις, ὑπέρχυσις, ξεχείλισμα, déversement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκχέειν τὰ ὕδατα διώρυγος τινός, κτλ. καθὼς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ταύτης· || ἔκχυσις=ἐκχύμωμα, extravasation, n. f. || [ναυτ.] ἔκχυσις (σχοινίου, ἱστίου), action de déferler ; || [μεταφ.] ἔκχυσις, ἡ χύσις, coulage, n. m. ou coulée, n. f. βλ. καὶ χύσις· || στόμα τῆς ἐκχύσεως, trou de coulage, ἡ ὀπὴ ἐξ ἧς ἐκχέεται τὸ μέταλλον. § ἔκχυσις (ἰατρική), épanchement, n. m. ἡ τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος ἀπόρροια, οἷον τοῦ αἵματος, τῆς χολῆς, τοῦ γάλακτος, κτλ.

ἐκχυτήρ, ῆρος, ὁ· déjecteur, n. m. ὄργανον ἐν εἴδει σίφωνος χρησιμοποιούμενον πρὸς μερικὸν καθορισμὸν τοῦ ἐν λέβητι ἀτμομηχανῆς ὕδατος, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ ἐναποθέσεων. § [ναυτ.] éjecteur, n. m. συσκευὴ χρησιμεύουσα ἐν πλοίοις διὰ τὴν ἐκ τοῦ κύτους (cale) ἄντλησιν καὶ τὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔκχυσιν τῶν τοῦ κύτους ὑδάτων.

ἔκχωμα, ατος, τό· ἡ ἐκχωμάτωσις, déblai, n. m. βλ. λέξιν. § ἔκχωμα = χάνδαξ, ὄρυγμα, tranchée, n. f. βλ. καὶ **ὄρυγμα·** || κλίσεις τῶν ἐκχωμάτων, talus des tranchées.

ἐκχωματισμός, οῦ, ὁ· ἡ ἐκχωμάτωσις, ἀφαίρεσις τῶν χωμάτων, déblaiement, n. m.

ἐκχωματόω-ῶ, μέλ. ώσω, déblayer, σηκώνω, ἀφαιρῶ τὰ χώματα, κάμνω ἔκχωμα.

ἐκχωμάτωσις, εως, ἡ· ὁ ἐκχωματισμός, déblaiement, n. m. τὸ ἔκχωμα, déblai, n. m. καὶ ἔκχωσις déblaiement ; καλεῖται οὕτως ἐκσκαφὴ τοῦ φυσικοῦ ἐδάφους ὅπως χορηγήσῃ τ' ἀναγκαῖα χώματα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐπιχωματώσεως τινὸς (remblai), ὅπως π. χ. ἐν τῇ ὀχυρωτικῇ διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ προπετάσματος (parapet), ἡ ἐκσκαφὴ δὲ αὕτη καλεῖται τάφρος ἢ χάνδαξ (fossé) ; || ἐξίσωσις ἐκχωματώσεως, κτλ, βλ. **ἐξίσωσις.**

ἐκχώνω, μέλ. ώσω· κοινῶς ξεχώνω, ἐκβάλλω συνήθως ἐκ τῆς γῆς, déterrer ; [πτῶμα ἰδ.], exhumer, ἐκθάπτω, κοινῶς ξεθάπτω· || — (δένδρα)· βλ. **ξελακόνω.**

ἐκχωρέω, βλ. ἐκχωρῶ.

ἐκχώρησις, εως, ἡ· ἡ παραχώρησις, cession, n. f. concession, n. f. || [νομ.] — (περιουσίας, δικαιώματος), cession, n. f. εἶνε ἡ μεταβίβασις ἐνοχικῶν ἀπαιτήσεων, δι' ἧς αὗται ἀποβαίνουσιν ἀντικείμενον συναλλαγῶν· βλ. καὶ ἔκστασις ὑπαρχόντων. § —, transport, n. m. καλεῖται ἡ παραχώρησις κεκτημένου τινὸς δικαιώματος, ἡ μεταβίβασις. § ἡ ἐκχώρησις, ὀπισθογράφησις, endos, n. m. endossement, n. m. || — πλήρης (γεμάτη), ὡρισμένη, un endossement rempli ; || —εἰς λευκόν, un endossement en blanc || — ἐξηλειμμένη, διαγεγραμμένη, un endossement effacé, rayé, biffé.

ἐκχωρητής, οῦ, ὁ· ὁ ἐκχωρῶν, cédant, n.m. (βλ. καὶ ἀναλήπτωρ)· || — [συναλλαγμ.], cédant, n. m. ὀπισθογράφος, endosseur, n. m. || οἱ ἐκχωρηταὶ (ὀπισθογράφοι), les endosseurs ; || ὁ προηγούμενος ἐκχωρητής, l'endosseur précédent ; || ὁ ἑπόμενος ἐκχωρητὴς (ὀπισθογράφος), l'endosseur subséquent.

ἐκχωρητήριον, ου, τό· ἡ πρᾶξις δι' ἧς ἐκχωρεῖταί τι, acte de cession. § [ὀχυρ.] — (ἐκχωρέω-ῶ), retraite, n. f. μέρος τι ἐν ταῖς στοαῖς τῶν ὑπονόμων ἵνα ἐκκλίνωσιν οἱ ἐργά-

ται καὶ μὴ συναντῶνται, κοινῶς τὸ παραμέρισμα.

ἐκχωρῶ (έω), μέλ. ήσω, céder; concéder; παραχωρῶ τι εἴς τινα, παραχωρῶ τὰ ὑπάρχοντά μου· || — ἐκμετάλλευσιν τινά, concéder une exploitation; || ἐκχωρεῖν τὸ κατάστημα εἰς ἕτερον, céder sa maison à un autre; || ἐκχωρεῖν (ὀπισθογράφειν), céder, endosser, passer son ordre; || ὁ ἐκχωρούμενος, ὀπισθογεγραμμένος, l'endossé. § —, κάμνω τόπον, ὑποχωρῶ, se retirer de; παραμερίζω, s'écarter.

ἔκχωσις, εως, ἡ· déblaiement, n. m. βλ. ἐκχωμάτωσις· || ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκχώνειν τι, τὸ ξέχωμα, déterrement, n. m. καὶ ἡ ἔκθαψις πτώματος, ἐκταφή, exhumation, n. f.

ἑκών, οὖσα, όν· γεν. όντος· ὁ ἐνεργῶν, πράττων τι, μὲ τὴν θέλησίν του, ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀσμένως, θεληματικῶς, qui agit volontairement (de son gré); τὸ ἐναντίον τοῦ ἄκων· || ἑκών, ἄκων, bon gré, mal gré = θέλοντας καὶ μὴ (θέλοντας).

ἔλα, allons; βλ. ἔρχομαι· ἐλθέ, viens, venez; || ἔλα! adéla! ἐν τῇ ἱππευτικῇ μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ταύτην ὡς ἐπιφώνημα πρὸς τὸν ἵππον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαφόρων ἀσκήσεων, κυρίως δὲ κατὰ τὰς ἐν τῷ ἱππασκητικῷ διστήλῳ γινομένας.

ἐλαία, ας, ἡ· [βοτ.] ἡ κοινὴ ἢ ἡ Εὐρωπαία, olivier, n. m. τὸ ἐλαιόδενδρον καὶ κοινῶς **λιόδενδρο** καὶ **ἐληὰ** εἶνε τὸ ἐπισημότερον **εἶδος** τοῦ ὁμωνύμου γένους, δένδρον τῆς ὁμογενείας τῶν ἐλαιοειδῶν, αὐτοφυὲς καὶ μάλιστα χαρακτηριστικὸν διὰ τὴν παρὰ τὴν Μεσόγειον τῶν ἀειφύλλων φυτῶν λεγομένην ζώνην, ἰδίως δὲ τῆς Ἑλλάδος καὶ Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου ἡ ἀγρία ἐλαία (ἀγριελῃά, ὁ κότινος τῶν ἀρχαίων, olivier sauvage) εἶνε κοινοτάτη. Κατὰ τὸν γνωστὸν μῦθον αἱ Ἀθῆναι ἔλαβον τὴν ἐλαίαν ὡς δῶρον παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐθεωρεῖτο ἀνέκαθεν ὡς ἱερά· κλάδος ἐλαίας ἐδίδετο ὡς γέρας εἰς τοὺς ἐπὶ τοῖς παναθηναϊκοῖς καὶ ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι νικητάς· ἦτο δὲ καὶ μέχρι τῶν μεταγενεστέρων χρόνων καὶ παρὰ τοῖς χριστιανοῖς εἰσέτι σύμβολον τῆς εἰρήνης καὶ τῆς φιλίας. § —, olea (lé) n.m. ἐπιστημονικὴ ὀνομασία τῶν ἐλαιῶν, nom scientifique des oliviers. § [Γραφ.] τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, la montagne (le jardin) des oliviers; [κοινῶς] le jardin des olives. § ἐλαία, ἡ (ὁ καρπός), olive, n. f. κοινῶς ἡ ἐληά· πληθ. ἐληαῖς.

ἔλαια, τά· [πληθ.] huiles, n. f. pl. βλ. ἔλαιον.

ἐλαιακόνη, ης, ἡ· pierre à l'huile ἢ pierre du levant; ἀκόνη τὴν ὁποίαν χρίουσι μὲ ἔλαιον, κοινῶς τὸ λαδάκονον· λέγεται ἐπίσης καὶ queue à huile.

ἐλαιεμπορία, ας, ἡ· τὸ ἐμπόριον ἐλαίου, le commerce d'huile; κοινῶς λαδεμπορία.

ἐλαιέμπορος, ου, ὁ· ἔμπορος ἐλαίου, κοινῶς ὁ λαδέμπορος καὶ λαδᾶς, marchand d'huile.

ἐλαϊκός, ή, όν· [χημ.], oléïque, adj. et n. λέγεται περὶ ὀξέος παραγομένου διὰ τῆς σαπωνοποιήσεως τοῦ ἐλαίου τῶν ἐλαιῶν καὶ ἄλλων μὴ ἀποξηραντικῶν ἐλαίων· || ἐλαϊκὸν ὀξύ, acide oléïque; εἶνε ἓν τῶν παχέων ὀξέων, εὑρισκόμενον εἰς τὰ στέατα, τὰ ὑγρὰ λίπη καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ ἔλαια τῶν ἐλαιῶν, τῶν ἀμυγδάλων, κτλ.

ἐλαΐνης, βλ. χρυσόλιθος. Δ. Κ.

ἐλαιοβαπτικὸς (φακός), immersion à l'huile.

ἐλαιογόνος, ος, ον· [χημ.] oléfiant, ante; ὁ παράγων ἔλαιον, qui produit de l'huile; λέγεται καὶ oléïgène, adj. || ἐλαιογόνον ἀέριον, gaz oléfiant.

ἐλαιογράφημα, ατος, τό· εἰκὼν ἐξ ἐλαιοχρώματος, tableau [peint à l'huile]; toile, n. f.

ἐλαιογραφία, ας, ἡ· τὸ δι' ἐλαιοχρώματος ζωγράφημα (ζωγραφική), peinture à l'huile; καλεῖται οὕτως ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφίζειν δι' ἐλαιοχρωμάτων ἐπὶ λινοῦ, ξύλου, χαρτονίου, μετάλλων, κτλ. Εἶνε τὸ τελειότατον εἶδος τῆς ζωγραφικῆς ἕνεκα τῆς ζωηρότητος καὶ φυσικότητος τῶν χρωμάτων, τῆς ποικιλίας τῶν μιγμάτων καὶ τῆς μακροχρονιωτάτης διατηρήσεως τῶν εἰκόνων. Διὰ βερνικίων ἢ ἄλλων ἐπιχρισμάτων προφυλάσσονται αἱ εἰκόνες ἀπὸ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἐπιρροῶν. § —, τὸ ἐλαιογράφημα· βλ. λέξιν.

ἐλαιογραφικός, ή, όν· ἀνήκων εἰς τὴν ἐλαιογραφίαν, de peinture à l'huile. § ὁ δι' ἐλαιοχρώματος ζωγραφισμένος, peint à l'huile.

ἐλαιογραφῶ (έω), μέλ. ήσω, ζωγραφίζω δι' ἐλαιοχρώματος, peindre à l'huile.

ἐλαιόδενδρον, ου, τό· βλ. **ἐλαία**, olivier, n. m.

ἐλαιοδόκη, ης, ἡ· ἐλαιοδόχος, ἐλαιοδόχος· ὁ ἔλαιον δεχόμενος, περιέχων, qui sert à contenir de l'huile; || [ναυκλ.] ἐλαιοδόχη, réservoir d'huile; βλ. **ναύκλαστρον** Οὐάϊτχεδ.

ἐλαιοδοχεῖον, ου, τό· huilier, n. m. δοχεῖον ἐν ᾧ τίθεται ἔλαιον (φιάλη, δοχεῖον, κτλ.) fiole à huile; godet à huile (κυαθίσκος)· βλ. καὶ ἀγγεῖον, vase; || — ἢ ἡ ἐλαιορρόη, burette à huile; δοχεῖον ἐξ οὗ ῥέει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἔλαιον πρὸς λίπανσιν τῶν μηχανῶν· || — ἢ ἐλαιορρόη μετ' ἐπιμήκους ἐγχυτῆρος, burette à l'huile à long goulot; || ἐλαιοδοχεῖον (τῆς τραπέζης), huilier, n.m. (τὸ λαδερόν), τὰ δὲ φιαλίδια τοῦ ἐλαίου καὶ ὄξους λέγονται burettes.

ἐλαιοειδής, ής, ές· ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸ ἔλαιον, qui ressemble à (qui tient de) l'huile; oléïde. § [βοτ.] ἐλαιοειδής, oléïné, ée, adj. συνών. τοῦ oléacé, ée; ὁ ὁμοιάζων ἢ ἀναφερόμενος πρὸς τὴν ἐλαίαν.

ἐλαιόκαρπος, ου, ὁ· ὁ καρπὸς τῶν ἐλαιῶν, ἡ συγκομιδὴ τῶν ἐλαιῶν, récolte d'olives.

ἐλαιοκούκκουτσον, τό· ὁ πυρὴν τῆς ἐλαίας, noyau d'olive.

ἐλαιόλαδον, ου, τό· ἔλαιον ἀπὸ ἐλαίας, huile d'olives, ἢ ἁπλῶς **ἔλαιον**, ὅπερ κατ' ἐξοχὴν εἶνε τὸ ἐκ τῶν καρπῶν τῆς ἐλαίας.

ἐλαιόλιθος, ὁ· elaolith; βλ. **νεφαλιωτόν**. Δ. Κ.

ἐλαιόμετρον, ου, τό· oléomètre, n. m. ἀραιόμετρον πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ εἰδικοῦ βάρους τῶν ἐλαίων, ἐξ οὗ κρίνουσι περὶ τῆς καθαρότητος τοῦ ἐλαίου, καίτοι ὁ ἔλεγχος δὲν εἶνε ἀκριβὴς ὅταν πρόκειται περὶ μιγμάτων.

ἐλαιομαργαρίνη, ης, ἡ· oléomargarine, n. f. élaiomargarine, n. f. καθαρὸν μαλακὸν λίπος ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ βοείου στέατος καὶ χρησιμεῦον εἰς τὴν κατασκευὴν τεχνητοῦ βουτύρου (**μαργαρίνης**).

ἔλαιον, ου, τό· huile, n. f. συνήθ. τὸ ἔλαιον τῆς ἐλαίας, huile d'olive; τὸ ἐλαιόλαδον, ἤτοι τὸ κοινῶς λεγόμενον **λάδι**· τοῦτο εἶνε τὸ δι' ἐκθλίψεως τῶν ὡρίμων καρπῶν ἐλαίας λαμβανόμενον ὑγρὸν χρυσοκίτρινον ἢ ὑποπράσινον, καὶ γενικῶς **ἔλαιον**, huile, n. f. εἶνε ὕλη ῥευστὴ καὶ παχεῖα ἀπολαμβανομένη δι' ἐκπιέσεως καρπῶν τινων, φυτῶν, κτλ. || — καύσιμον, huile à brûler; || **χρωματέλαιον**, huile à peinture, συνών. τοῦ huile de lin = **λινέλαιον**· || **ἀραχέλαιον**, huile d'arachite; || ἔλαιον ἐξ **ἐλαίας** (τὸ κυρίως ἔλαιον), huile d'olive, ἤτοι τὸ **ἐλαιόλαδον**· βλ. καὶ **λίπος**· || **κεδρέλαιον**, huile de cèdre; || ἔλαιον βράσκης, **βρασκέλαιον**, huile de colza; || τὸ **ὀστέλαιον** ἢ τὸ **προβατέλαιον**, huile de mouton, ἐκ τῶν ὀστῶν τοῦ προβάτου· || — **ῥαφανίδων** (ἀπὸ ῥαπάνια), huile de navette; || τὸ **ὀνυχέλαιον**, ἔλαιον ἐξαγόμενον ἐκ τῶν ὀνύχων τοῦ βοός, huile de pied de bœuf; βλ. καὶ **λίπος**· || τὸ **ἰχθυέλαιον**, huile de poisson, τὸ ἐξ ἰχθύων ἐξαγόμενον, κοινῶς τὸ ψαρόλαδο· || τὸ **λινέλαιον**, huile de lin, κοινῶς τὸ λιναρόλαδο, ὅπερ ἐξάγουσι διὰ πιέσεως ἐκ τῶν κόκκων τοῦ λίνου· διὰ νὰ ἦνε καλῆς ποιότητος πρέπει νὰ ἔχῃ χρῶμα λευκοκίτρινον· κάμνουσι χρῆσιν τούτου εἰς τοὺς ἐλαιοχρωματισμούς, καθότι ξηραίνεται ταχύτερον τῶν ἄλλων· || **καρυέλαιον**, huile de noix, ἔλαιον καρύων, **καρυδόλαδο**, λευκότερον τοῦ προηγουμένου ἀλλ' ὀλιγώτερον ἀποξηραντικόν· || **μηκωνέλαιον**, huile d'œillette, ἔλαιον μήκωνος· ἀπολαμβανόμενον ἐκ τῶν κόκκων τοῦ μήκωνος (παπαροῦνα, pavot noir; || **ξηραντικὸν** (ἢ ἀποξηραντικὸν) **ἔλαιον**, huile siccative; καλοῦνται οὕτω τὰ ἔλαια ἅτινα διὰ τῆς θερμότητος ἢ διὰ τῆς αναμίξεώς των μετὰ διαφόρων ἑτέρων ὑλῶν, λαμβάνουσι τὴν ἰδιότητα νὰ στερεοποιῶνται ταχέως· αἱ μᾶλλον ἐν χρήσει ὗλαι εἰσὶ τὸ ψιμμύθιον (céruse), ὁ **λιθάργυρος** (litharge), τὸ μαγγανήσιον (manganèse), κτλ. || μεταλλικὸν ἔλαιον, huile minérale, ἀπολαμβανόμενον ἐκ διαφόρων μεταλλικῶν οὐσιῶν, π. χ. || **πισσέλαιον**, τό, huile de poix; || **πετρέλαιον**, τό, huile de pétrole; || **τερεβίνθιον** ἔλαιον, huile de térébenthine, ἢ **νάφθα** (naphte), βλ. **τερεβινθίνη**· || **αἰθέριον ἔλαιον**, huile volatile, τὸ δυνάμενον **νὰ ἐξατμισθῇ**· τοιαῦτα εἰσὶ τὰ ἐκ τῶν **ἀποσταγμάτων** (essences) προερχόμενα· || ἔμμονον **ἔλαιον**, huile fixe, τὸ μὴ ἐξατμιζόμενον· || —ἀνίσου (γλυκανισόλαδον), huile d'anis; || — ἀμυγδάλων γλυκέων, huile d'amandes douces; || — πικρῶν, huile d'amandes amères; || — ἀρκεύθου, huile de genièvre; || — ἀψίνθου, huile d'absinthe; || — γαρυφάλου (γαρυφαλόλαδο), huile de girofle; || — δαφνοκουκκούτσου, δαφνέλαιον, huile de laurier; || — ἑρπύλου, huile de serpolet; || — ἡδυόσμου, huile de menthe; || — θύμου (θυμαρίου), huile de thym; || — ἰάσμου (γιασεμόλαδο), huile de jasmin; || — κακάϊον ἢ βούτυρον κακάου, huile ou beurre de cacao; || — καννάβεως, huile de chenevis; || — κάρυον (καρυόλαδον), huile de noix; || — ἰνδικῶν καρύων, huile de (noix) de coco || — κυμίνου, huile de cumin; || — κίτρου, essence de citron; || — κίκινον, κοινῶς ῥετσινόλαδον, huile de ricin; || — κινναμώμου, κανελλόδαδο, huile de cannelle; || — λιβανωτίδος (δενδρολίβανον), huile de romarin; || — χαμαιμήλων, huile de camomille; || — μαράθρου, huile de fenouil; || — μοσχοκαρύων (μοσχοβάλσαμον), huile de muscade; || — φλησκουνίου, huile de pouliot || — ναρδοστάχυος, huile d'aspic; || — νεραντζίων, huile d'oranges amères; || — (ἥπατος) ὀνίσκου, μουρουνόλαδο, huile (de foie) de morue; || — περγαμότου, essence de bergamote; || — πηγάνου, huile de rue [des jardins]; || — ῥόδων (τριανταφυλλόλαδο), huile de roses; || — σησαμίου, σησαμέλαιον (σουσαμόλαδον), huile de sésame; || — τερμίνθειον ἢ τερεβίνθου, (νάφθα, νέφτι), huile de térébenthine; βλ. **τερεβινθίνη**· || — ἴφύου (λαβαντίδος, λαβάντας), huile de lavande; || — φαλαίνης, huile de baleine; || — φοίνικος, huile de palme; || — φώκης, huile de chien de mer ἢ huile de veau marin.

Τὰ ἔλαια εἰσὶν ἔμμονα (fixes), ἤτοι μὴ ἐξατμιζόμενα, καὶ αἰθέρια ἢ ἀποστάγματα (essentielles ou volatiles), ἤτοι τὰ δυνάμενα νὰ ἐξατμισθῶσι, ὅπως τὸ ἀπόσταγμα τῆς τερεβινθίνης.

Ἔλαια ξηραντικὰ εἰσὶ τὸ λινέλαιον (ἀπολαμβανόμενον ἐκ τῶν κόκκων τοῦ λίνου), τὸ καρυέλαιον (ἔλαιον καρύων), τὸ μηκωνέλαιον (ἐκ τῶν κόκκων τοῦ μήκωνος), κτλ. Τὰ ἔλαια ταῦτα ἔχουσι τὴν ἰδιότητα ἵνα διὰ τῆς θερμότητος, ἢ διὰ τῆς ἀναμίξεώς των μετὰ διαφόρων ἑτέρων ὑλῶν νὰ στερεοποιῶνται ταχέως· αἱ μᾶλλον ἐν χρήσει ὗλαι εἰσὶ τὸ **ψιμμύθιον**, ὁ **λιθάργυρος**, τὸ **μαγγάνιον**, κτλ. Τὸ λινέλαιον ὠμὸν ἢ βεβρασμένον χρησιμοποιεῖται εἰδικῶς διὰ τοὺς ἐλαιοχρωματισμούς· τὰ μεθ' ἑτέρων ὑλῶν πρὸς ἀποξήρανσιν **ἔλαια** καλοῦνται **παχέα** (huiles grasses), ἡ δὲ χρῆσίς των εἰς τοὺς ἐλαιοχρωματισμοὺς παρέχει ὡραίαν στίλπνωσιν.

Ἔλαια μὴ ξηραντικὰ εἰσὶ τὸ **ἐλαιόλαδον**, τὸ **ἔλαιον** τῶν **ῥαφανίδων**, ἅτινα χρησιμοποιοῦνται καταλλήλως διὰ τὴν λίπανσιν μηχανημάτων, ἐργαλείων, μετάλλων, ὅπλων, κτλ. Τὸ ἐλαιόλαδον χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν λίπανσιν τοῦ οὐραίου τοῦ ὅπλου ἐν πορείᾳ.

Τὸ ἀκάθαρτον βρασκέλαιον (huile de colza) χρησιμεύει διὰ τὴν λίπανσιν, ἐνῷ κεκαθαρμένον, χρησιμεύει διὰ φωτισμόν· βλ. **βράσκη**.

Ζωϊκὰ ἔλαια. Τὸ ὀνυχέλαιον (huile de pied

de bœuf) ἀπολαμβάνεται διὰ βράσεως ἐντὸς ὕδατος τῶν ποδῶν τῶν ζῴων τοῦ γένους τῶν βοῶν· ἐξάγουσι τὸ ἐπιπλέον ἔλαιον καὶ λίπος καὶ ῥίπτουσιν αὐτὸ ἐντὸς ζέοντος ὕδατος· μετὰ πάροδον 24 ὡρῶν τὸ λίπος μεταγγίζεται καὶ ἀναλύεται ἐκ νέου διὰ ζέοντος ὕδατος καθιστάμενον ῥευστὸν καὶ ὑποκίτρινον· τὸ ἔλαιον τοῦτο χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν λίπανσιν μηχανισμῶν καὶ ἐλασμάτων.

Τὰ ἰχθυέλαια λαμβάνονται διὰ διαβρέξεως καὶ συμπιέσεως τοῦ ἥπατος κτλ. διαφόρων ἰχθύων.

Συντήρησις. Τὰ ἔλαια καὶ τὰ λίπη μὴ ἐρχόμενα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἀέρος συντηροῦνται ἄνευ βλάβης ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἐπηρεαζόμενα ὅμως ὑπ' αὐτοῦ ταγκίζουσι καὶ ἀποκτῶσι ταχύτατα γεῦσιν δριμεῖαν, ἀηδῆ καὶ τὴν ἰδιότητα νὰ ἐρυθραίνωσι τὸ ἡλιοτρόπιον.

Πρὸς διατήρησιν τῶν ἀποσταγμάτων, ἀρκεῖ νὰ τίθενται ταῦτα ἐντὸς δοχείων ξυλίνων, ὑελίνων ἢ ἀπὸ ἀμμίτου, κλειομένων στεγανῶς.

Τὰ ἔλαια φυλάσσονται ἐν ταῖς ἀποθήκαις ἐντὸς δοχείων μεταλλίνων.

ἐλαιοπαραγωγή, ῆς, ἡ· ἡ παραγωγὴ ἐλαίου, production d'huile ; βλ. καὶ **λαδιά.**

ἐλαιοποιεῖον, τό· ἐργοστάσιον ἐν ᾧ κατασκευάζεται ἔλαιον, fabrique d'huile ; huilerie, n. f.

ἐλαιοποιΐα, ας, ἡ· παραγωγὴ (ἐξαγωγὴ) ἐλαίου, production (extraction) d'huile.

ἐλαιοπυξίς, ίδος, ἡ· [σιδηρ.] boîte à graisse ; βλ. λιπαντικὸν δοχεῖον.

ἐλαιοπυρήν, ῆνος, ὁ· noyau d'olive. § [περιληπτ.] grignon, n. m.

ἐλαιοπωλεῖον, ου, τό· μέρος ἢ κατάστημα ἔνθα πωλεῖται ἔλαιον, boutique de marchand d'huile ; magasin d'huile.

ἐλαιοπώλης, ου, ὁ· ὁ πωλῶν ἔλαιον, marchand d'huile.

ἐλαιορρόη, ης, ἡ· βλ. ἐλαιοδοχεῖον· ‖ ἐλαιορρόαι λευκοσιδηραῖ, burettes à huile en fer-blanc.

ἐλαιοσμυριδόκονις, εως, ἡ· potée, n.f. βλ. **στιλπνόκονις.**

ἐλαιοτριβεῖον, ου, τό· κοινῶς τὸ **ληοτριβειὸ** καὶ **ληοτρίβι,** moulin à huile ; huilerie, n. f. τὸ μέρος ἔνθα ἐντὸς μυλῶν ἐκπιέζονται αἱ ἐλαῖαι πρὸς λῆψιν τοῦ ἐλαίου· λέγεται ἐπίσης ἐκπιεστήριον, pressoir, n. m. (d'huile).

ἐλαιοτρίβης, ου, ὁ· ὁ ἐκπιέζων τὰς ἐλαίας, pressureur d'olives ; huilier, n. m. ὁ λαδᾶς.

ἐλαιοτριβῶ, μέλ. ήσω, ἐξάγω, κατασκευάζω ἔλαιον, extraire (fabriquer) de l'huile ; ἐκπιέζω ἐλαίας, pressurer des olives ; passer des olives au moulin.

ἐλαιοτυπία, ας, ἡ· éléotypie, n.f. ὁ διὰ τοῦ τύπου πολλαπλασιασμὸς ἐλαιοχρωμικῶν εἰκόνων· παράγονται οὕτως εὐθυνότατα καὶ πολυπληθῆ ἀντίτυπα πολυτιμοτάτων πρωτοτύπων· ἡ ἐλαιοτυπία ἔλαβεν ὡς ἐκ τούτου μεγάλας διαστάσεις.

ἐλαιοφάγος, ος, ον· éléophage (ἐλαία, olive καὶ φαγεῖν manger), adj. ὁ τρώγων ἐλαίας, ὁ τρεφόμενος διὰ τούτων, qui mange des olives, qui s'en nourrit.

ἐλαιοφόρον, τό· huilier, n. m. ἐφ' οὗ φέρεται ἔλαιον.

ἐλαιοφόρος, ος, ον· ὁ παράγων ἐλαίας, ἔλαιον, qui produit des olives, de l'huile. § [δὶδ.] oléifère, adj. qui produit de l'huile ou des graines oléagineuses ; ‖ φυτὰ ἐλαιοφόρα, plantes oléifères.

ἐλαιοφυτεία, ας, ἡ· φυτεία ἐλαιῶν, plantation (n. f.) (plant) d'oliviers.

ἐλαιόφυτον, τό· νέον ἐλαιόδενδρον (ἐλαία), jeune olivier.

ἐλαιόφυτος, ος, ον· ἔχων φυτείαν ἐλαιῶν, planté d'oliviers.

ἐλαιοχροΐτης, βλ. ὀλιβίνης. Κ. Δ.

ἐλαιόχροος-χρους, οος-ους, οον-ουν· ἔχων χρῶμα ἐλαίου, de couleur olive ; ἢ τὸ πράσινον τῆς ἐληᾶς, vert d'olive ; olivâtre (couleur), ἢ ἁπλῶς olive (couleur), ὅπερ ἐστὶ χρῶμα συγκείμενον ἐκ κιτρίνου ἀναμεμιγμένου μετὰ μέλανος ἢ κυανοῦ· ‖ τὸ **ἐλαιόχρουν,** olivin, εἶνε χρῶμα συνεφθαρμένον (συγκερασμένον) ἀποτελούμενον ἐκ χλοεροῦ καὶ ἁλουργοῦ.

ἐλαιόχρωμα, ατος, τό· χρῶμα μετ' ἐλαίου, couleur (ἢ peinture) à l'huile ; καλοῦνται ἐλαιοχρώματα αἱ χρωστικαὶ οὐσίαι αἱ μεμιγμέναι μετὰ λινελαίου ἢ ἄλλων ξηραινομένων ἐλαίων καὶ χρησιμοποιούμεναι εἰς τὴν ἐλαιογραφίαν· βλ. **χρῶμα** καὶ **ἐλαιογραφία.**

ἐλαιοχρωματίζω, μέλ. ίσω· χρωματίζω δι' ἐλαιοχρώματος, peinturer à l'huile, διὰ τὴν ξυλικὴν ἐν γένει, καὶ peindre à l'huile, διὰ τὰς εἰκόνας, τὴν ζωγραφικήν· ‖ βλ. καὶ **ἀσβεστώνω,** badigeonner.

ἐλαιοχρωμάτισις, εως, ἡ· καὶ

ἐλαιοχρωματισμός, οῦ, ὁ (βλ. ἐλαιοχρωματίζω), peinturage (n. m.) (peinture) à l'huile ; βλ. καὶ **ἀσβέστωσις,** badigeonnage, n. m.

ἐλαιοχρωματιστής, οῦ, ὁ· peintureur, n. m. (à huile) ; βλ. ἐλαιοχρωματίζω.

ἐλαιοχρωμικός, ή, όν· ὁ χρωματισθεὶς (ζωγραφηθεὶς) δι' ἐλαιοχρώματος, peint à l'huile.

ἐλαιόω-ῶ, μέλ. ώσω, χρίω δι' ἐλαίου, λαδόνω· βλ. λέξιν.

ἐλαιώδη, τὰ [βοτ.], oléacées, n. f. pl. οἰκογένεια δικοτυληδόνων συμπετάλων φυτῶν ἐχόντων κάλυκα καὶ στεφάνην τετρασχιδεῖς (τετραμερεῖς), ἄνθη ἀρρενοθήλεα, στήμονας καὶ καρπόφυλλα ἀνὰ δύο κείμενα κατ' ἐναλλαγήν. Εἶνε δένδρα ἢ θάμνοι τῆς θερμῆς ἢ τῆς εὐκράτου ζώνης.

ἐλαιώδης, ης, ες· ὅμοιος μὲ ἔλαιον, huileux, euse. ‖ —, oléagineux, euse, adj. ὁ τοῦ εἴδους τοῦ ἐλαίου, qui est de la nature de l'huile ; ‖ ἐλαιῶδες ῥευστόν, liquide oléagineux. ‖ —, huileux, ὁ παρέχων ἢ περιλαμβάνων ἔλαιον, qui fournit, qui contient de l'huile ; ‖ ἐλαιώδεις οὐσίαι, substances hui-

leuses ; ὁ παρέχων ἔλαιον· || σπόροι ἐλαιώδεις, des graines oléagineuses.

ἐλαιών, ῶνος, ὁ· δάσος ἐλαιῶν, bois d'oliviers ; ἢ καὶ ἁπλῶς ἐλαῖαι, les oliviers.

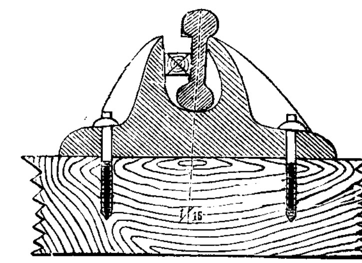
ἔλαμα, ατος, τό· καὶ ἔλασμα (ἐλαύνω), βλ. πετάλειον, tôle, n. f.

ἐλάσιμος, η, ον· ἐλατός, ὁ ἐλαυνόμενος διὰ τῆς ἐλασματουργοῦ, laminé, ée ; ὁ εὐήλατος, malléable, adj. συνεπῶς ὁ ὅλκιμος, ductile, adj. καλεῖται γενικῶς ἐλάσιμος, ὁ δυνάμενος νὰ σφυροκοπηθῇ, νὰ ἐπεκταθῇ διὰ τῆς σφύρας χωρὶς νὰ διαρραγῇ.

ἔλασις, εως, ἡ· laminage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ (ἐξ)ελαύνειν τὰ μέταλλα, π. χ. διὰ τῆς ἐλασματουργοῦ, action de laminer, avec le lamimoir ; ἤτοι ἐργασία συνισταμένη εἰς τὴν ἀναγωγὴν τεμαχίου μετάλλου εἰς φύλλα διὰ τῆς ἐλασματουργοῦ. § ἔλασις, τὸ ἐλαύνειν, κεντᾶν ἵππους, τὸ γυμνάσιον τῶν ἵππων μετὰ τῶν ἱππέων εἰς τὸ ἐλαύνειν, exercice du train des chevaux, le train ; βλ. καὶ **ἐλαύνω.**

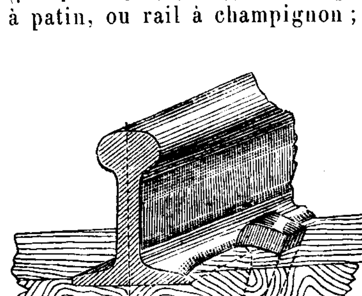
ἔλασμα, ατος, τό· ἐπίμηκες πεπλατυσμένον τεμάχιον μετάλλου, κοινῶς ἡ **λάμα, λεπὶς** καὶ λεπίδα, lame, n. f. ἤτοι ἡ διὰ τῆς σφύρας ἐκταθεῖσα μεταλλίνη πλάξ· βλ. **ἐλαύνω,** laminer ; ἔλασμα καλεῖται ἐπίσης καὶ τὸ εἰς πλατὺ καὶ λεπτὸν φύλλον ἐλαθὲν μέταλλον, τὸ **πετάλειον,** tôle ; || — χαλύβδινον ἢ χαλυβικόν, lame d'acier ; || — ἀναστομωτηρίου, lame d'alésoir ; || — ἀργυροῦν, lame d'argent ; || — κάννης, ἐξ οὗ κατασκευάζεται ἡ κάννα, lame à canon ; βλ. καὶ μακίς, maquette ; || — καμπύλον, lame courbe ; || — ἀνταλλακτικόν, lame de rechange ; || — σπάθης, lame de sabre, καὶ ἔλασμα ξίφους, lame d'épée, ἡ λεπὶς (κοινῶς λεπίδα) τοῦ σπαθιοῦ· βλ. καὶ **ξίφος, ξιφοδρέπανον·** || — ξιφολόγχης (ξιφοδρεπάνου) lame de sabre-baïonette ; βλ. **ξιφολόγχη·** || — δρεπάνου, lame de faux ; || — πρίονος, lame de scie ; || — κοχλιοστροφίου, ἡ λεπίδα τοῦ κατσαβιδιοῦ. § ἔλασμα· βλ. **λεπίς,** bande, n. f. § **ἔλασμα,** bande de fer, καλεῖται ἡ σιδηροδρομικὴ ῥάβδος, rail, n. m. || — **πλατύ,** bande-plate ἢ rail plat ἢ ἁπλῶς rail, n. m. = **τροχιά, ὑποτρόχιον,** πλατὺ τεμάχιον μετάλλου ἐφ' οὗ κυλινδοῦται τροχός· γενικῶς δὲ ἔλασμα, plate-bande, n. f. καλεῖται πᾶσα πεπλατυσμένη μεταλλικὴ ῥάβδος· || ἔλασμα κυκλοτερές, bande circulaire, ἐφ' οὗ κυλινδοῦται τροχός τις· || [σιδηρ.] πλατὺ ἔλασμα ἀποστάσεως, plate-bande d'écartement ; || ἔλασμα ἐξέχον (αἰχμηρῶς) ἢ ἔλασμα αἰχμηρόν, bande saillante ou rail saillant ; || [σιδηροδρ.] **ἔλασμα σιδηροδρομικόν,** rail de chemim de fer, ὅπερ συνηθέστερον καλεῖται **ῥάβδος,** ἤτοι σιδηρᾶ ταινία, ἤδη ὅμως γενικῶς ἐκ χυτοχάλυβος κατασκευαζομένη, ἐφ' ἧς κυλινδοῦνται αἱ ἅμαξαι τῶν σιδηροδρόμων, τροχιοδρόμων καὶ ἱπποσιδηροδρόμων. Αἱ ῥάβδοι εἶχον κατ' ἀρχὰς μῆκος 6 μέτρων, σήμερον ὑπάρχει τάσις κατασκευῆς μήκους 9 μέτρων, ἵνα ἐλαττώσωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἁρμογῶν. Τὰ συνήθως ἐν χρήσει εἰς τοὺς σιδηροδρόμους ἐλάσματα εἰσὶ δύο εἰδῶν.

1) Ἔλασμα **διπλομυκητοειδὲς** ἢ **ἔλασμα δικέφαλον** ἢ **ἔλασμα ἀμφικέφαλον** ἢ **ἔλασμα μεθ' ὑπερείσματος,** rail à double champignon ou rail à coussinet, καλεῖται οὕτω τὸ ἔλασμα τὸ ἔχον δύο ὁμοίας **κεφαλὰς** (champignons semblables), ἢ **διπλοῦν ἔλασμα** (rail double), ὅπερ ἐντίθεται ἐντὸς τοῦ **ὑπερείσματος** (coussinet).

Ἡ τοιαύτη κατασκευὴ ἐπιτρέπει τὴν ἀναστροφὴν τῆς **κεφαλῆς** τοῦ ἐλάσματος ὅταν αὕτη φθαρῇ, ἐπειδὴ ὅμως ἡ τοιαύτη μετὰ δύο κεφαλῶν κατασκευὴ δὲν ἐπέφερε τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα τοῦ διπλασιασμοῦ τῆς διαρκείας τοῦ ἐλάσματος, κατεσκεύασαν καὶ **ἐλάσματα μεθ' ὑπερείσματος** (rail à coussinet) μετὰ μιᾶς μόνον κεφαλῆς.

2) **Ἔλασμα** Vignole ἢ ἔλασμα (ῥάβδος) **πεδιλωτὸν** (μετὰ πεδίλου) ἢ **μυκητοειδὲς ἔλασμα** (μυκητοειδὴς ῥάβδος), rail Vignole, ou rail à patin, ou rail à champignon ; ῥάβδος

ἧς τινος ἡ τομὴ παριστᾷ μυκητοειδῆ κεφαλήν, ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ τὴν **κεφαλὴν** (**champignon**), τὸν **κορμὸν** (âme) καὶ τὸ **πέδιλον** (patin).

Ἔλασμα ἐξ ἐλαστικοῦ σιδήρου ἢ διπλομυκητοειδὲς συμμετρικόν, rail en fer laminé dit à double champignon symétrique (ou champignon semblable), ὅπερ εἶνε τὸ ἀνωτέρω περιγραφὲν rail à double champignon ; || ἀγκωνοειδὲς ἔλασμα, rail coudé ; βλ. **διάβασις,** traversée de voie ; || χείλη ἐσωτερικὰ τῶν ῥάβδων, bords intérieurs des rails ; || κυκλοτερεῖς τροχιαί, rails circulaires, ἐφ' ὧν κυλινδοῦνται οἱ τροχοὶ τῶν κιλλιβάντων, κτλ. || rail double, βλ. ἀνωτέρω **ἔλασμα δικέφαλον,**

rail à double champignon ; || αἰχμηρὸν ἔλασμα, rail en angle aigu ou rail de pointe ; βλ. διάβασις, traversée de voie ; || ἀντέλασμα, contre-rail ; (βλ. λέξιν)· || rail de pointe, βλ. rail en angle aigu, αἰχμηρὸν ἔλασμα· || rail de transport ; τροχιὰ ἐφ' ἧς κυλινδοῦται καὶ μεταφέρεταί τι. § —, alumelle, n. f. καλεῖται οὕτω μικρὸν ἔλασμα (lame) ἠκονισμένον ἀπὸ τὴν μίαν μόνον πλευράν, ὅπως εἶνε οἱ κοπεῖς (ciseaux) τῶν ξυλουργῶν, τὸ ἔλασμα ξυραφίου, κτλ. § [ναυτ.] ἐλάσματα (ἢ φύλλα) τῆς ἐπιχαλκώσεως, feuilles de doublage, κοινῶς φύλλα τοῦ μπακιριοῦ· εἶνε λεπτὰ φύλλα χαλκοῦ διὰ τῶν ὁποίων γίνεται ἡ ἐπιχάλκωσις (doublage) σκάφους τινός. § [βοτ.] — φύλλου ἢ δίσκος, limbe, n. f. § ἔλασμα, τὸ [ὀρυκτ.], βλ. ναγκαγίτης. Δ. Κ.

ἐλασμάτιον, ου, τό· μικρὸν ἔλασμα, petite lame, lamelle, n. f. ἢ lamette, n. f.

ἐλασματουργός, οῦ, ἡ (ὑπονοεῖται μηχανή), ἢ ἔλαστρον, ου, τό· laminoir, n. m. τὸ πεταλιστήριον, ἤτοι μηχάνημα συνιστάμενον ἐκ δύο κυλίνδρων στρεφομένων κατ' ἀντίθετον φοράν, δι' οὗ μεταβάλλεται τεμάχιον μετάλλου εἰς ἔλασμα (πετάλειον) ἢ εἰς φύλλα ὡρισμένου πάχους. § platineur, n. m. (ἐλαύνω, ἔλασμα, ἔργω ἤτοι ἐργάζομαι]. § maquetteur. n. m. ὁ σφυρηλατῶν ἐλάσματα καννῶν (lames à canons) ; βλ. καὶ μακὶς (maquette).

ἐλασματοῦχος, ος, ον (ἔλασμα, ἔχω) ἢ ἐλασματοφόρος (ἔλασμα, φέρω), porte-lames.

ἐλασματώδης, ης, ες· lamellé, ée ἢ lamelleux, euse, adj. ὁ διασχιζόμενος εἰς ἐλάσματα ἢ ὅμοιος ἐλάσματι.

ἐλασσόω, βλ. ἐλαττόω.

ἐλάσσων, ων, ον· βλ. ἐλάττων.

ἐλαστικομμιόω-ῶ, μέλ. ώσω· caoutchouter ; ἐπαλείφω δι' ἐλαστικῆς κόμμεως ἢ ἐπιθέτω ἐλαστικὸν κόμμι (gomme élastique, caoutchouc) ; || ἐλαστικομμιωμένη ὀθόνη, toile caoutchoutée, ἤτοι ἐπειλημμένη δι' ἐλαστικῆς κόμμεως.

ἐλαστικὸν (ὀρυκτόν), caoutchouc minéral βλ. ἐλατερίτης. Δ. Κ.

ἐλαστικός, ή, όν· (συγρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), élastique, adj. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τῆς ἐλαστικότητος· || τὸ δέρμα αὐτὸ εἶνε πολὺ ἐλαστικόν, cette peau prête beaucoup ; || [μεταφ.] ἐλαστικὴ συνείδησις, conscience large (peu scrupuleuse) ; || φράσις ἐλαστική, expression vague (qui a trop de latitude ; § [οὐσ. οὐδ.] τὸ ἐλαστικόν, élastique, n. m. || ὑποδήματα μὲ ἐλαστικόν, des bottines [à] élastiques. § ἐλαστικὸν κόμμι (ἄκλιτον), (καὶ ἐλαστικὴ κόμμις εως, ἡ), caoutchouc, n. m. caoutchouk ou gomme élastique ; κεκαθαρμένος χυμὸς δένδρου τινὸς τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀμερικῆς κιτρινώδης (jaunâtre), λίαν ἐλαστικὸς εἰς τὴν συνήθη θερμοκρασίαν, ἀποσκληρούμενος βαθμηδὸν διὰ τοῦ ψύχους, καὶ ἀπαντώμενος εἰς τὸ ἐμπόριον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς λωρίδας (lanières) ὡς φυσικὸν ἐλαστικὸν κόμμι (caoutchouc naturel). Τῇ προσθήκῃ θείου εἰς τὸ ἐν θερμῇ καταστάσει εὑρισκόμενον φυσικὸν ἐλαστικὸν κόμμι, ἀπολαμβάνουσι τὸ μαλακὸν ἐλαστικὸν κόμμι (caoutchouc vulcanisé) χρώματος φαιοῦ, ὅπερ διατηρεῖ τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὸ εὔκαμπτον εἰς πᾶσαν θερμοκρασίαν ὡς καὶ ἐν τῷ ὕδατι, δι' ὃ ποιοῦσι χρῆσιν αὐτοῦ πρὸς κατασκευὴν δακτυλίων, παρακύκλων, κτλ. πρὸς ὑδατοστεγῆ καὶ ἀπομονωτικὴν ἔμφραξιν ναυκλάστρων, ἐπιστομίων στηλῶν, πυθμένος κτλ. Τὸ σκληρὸν ἐλαστικὸν κόμμι (caoutchouc durci) ἢ Ἐβονίτης (Ebonite), διαφέρει τοῦ μαλακοῦ κατὰ τὴν ποσότητα τοῦ προστεθέντος θείου καὶ τὴν θερμοκρασίαν εἰς ἣν ὑποβάλλεται ὁ ἀρχικὸς χυμός· ἀπαντᾶται εἰς πλάκας (planches), ἔχει χρῶμα μέλαν καὶ κατεργάζεται ὡς τὸ ξύλον, οὗτινος ἔχει καὶ τὴν σκληρότητα, χρησιμεῦον διὰ ποικίλα ἀπομονωτικὰ κατασκευάσματα. Διαλύοντες τὸ φυσικὸν ἐλαστικὸν κόμμι ἐν τερεβινθίνῃ (essence de térébenthine) ἢ βενζίνῃ (benzine), ἀπολαμβάνομεν τὸ ῥευστὸν ἐλαστικὸν κόμμι (caoutchouc liquide), ὅπερ χρησιμεύει εἰς ὑδατοστεγεῖς καὶ ἀπομονωτικὰς συγκολλήσεις· || ἐλαστικὸν κόμμι Hooper, caoutchouc Hooper, μίγμα ἐκ φυσικῆς ἐλαστικῆς κόμμεως, ὀξειδίου ψευδαργύρου, θείου καὶ θειώδους μολύβου (sulfure de plomb), ἀντέχον εἰς πᾶσαν θερμοκρασίαν καὶ πίεσιν, ἄριστον ἀπομονωτικὸν διὰ καλώδια, κεκτημένον δὲ δεκαεξαπλασίαν ἀπομονωτικὴν δύναμιν ἢ ἡ γουταπέρκα· || ἐλαστικαὶ βαλβίδες, valves en caoutchouc.

ἐλαστικότης, ητος, ἡ· élasticité, n. f. [φυσ.] καλεῖται οὕτως ἡ ἰδιότης ἥντινα ἔχουσι σώματα τινὰ τοῦ ν' ἀναλαμβάνωσι τὸν ἀρχικὸν αὐτῶν ὄγκον, τινὰ δὲ καὶ τὸ ἀρχικὸν σχῆμα, ὅταν παύσῃ ἡ πιέζουσα τὸ σῶμα τοῦτο δύναμις· βλ. καὶ σῶμα· || [μεταφ.] — καλεῖται ressort, ἤτοι δύναμις, ἐνέργεια ἐλατήριον· || ἡ ἐλαστικότης τοῦ πνεύματος, le ressort de l'esprit. Βλ. καὶ μέταλλα.

ἔλαστρον, ου, τό· βλ. ἐλασματουργός.

ἐλατερίτης, ὁ· élaterite, n. m. ὀρυκτὴ ῥητίνη ὑπέρυθρος, κιτρινοκαστανίνη ἢ μελανίζουσα καστανίνη τὴν χροιάν, εὔπλαστος, κολλώδης κατά τι καὶ ἐλαστική, ὡς τὸ ἐλαστικὸν κόμμι (ἐξ οὗ καλεῖται καὶ ὀρυκτὸν ἐλαστικόν, caoutchouc minéral), λάμψεως στεατοειδοῦς, διαφώτιστος κατὰ τὰ ἄκρα μέχρις ἀδιαφ. λίαν μαλακὴ καὶ εἰδ. βάρους 0,8-1,23, καίεται ὅπως καὶ ἡ πίσσα· ἀναδίδει ὀσμὴν ῥητινώδη· ἀπαντᾷ ἄμορφος χειροπληθής, ἐνίοτε δὲ κατὰ μάζας σπογγώδεις καὶ νεφροειδεῖς. Δ. Κ.

ἐλάτη, ης, ἡ· sapin, n. m. ὁ ἔλατος, τὰ ἔλατα, κοινῶς τὸ ἔλατο· «ἐλᾶν, ὅ ἐστιν εἰς ὕψος ἀναπετᾶσθαι» τοῦτ' ἔστιν ἡ ὑψηλὰ ἀναβλαστάνουσα· εἶνε δένδρον ἀειθαλὲς τῶν εὐκράτων ἰδίως χωρῶν τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου περιλαμβάνει μέγαν ἀριθμὸν εἰδῶν· παράγει ξύλον μαλακὸν καὶ ἐλαφρὸν λευκοῦ χρώματος μὲ ὑποπρασίνους ἶνας αἵτινες ἐκ τῆς παλαιότητος καθίστανται κιτρινωπαί· βλ. καὶ εἰς λέξιν ξύλον· || ξύλον ἐλάτινον, bois de sapin ; || ἐλάτη

κἄταμεμερισμένη, sapin débité ; βλ. κἄταμερίζω· || σανὶς ἐξ ἐλάτης, sapine, n. f. || λεπτοσἄνὶς ἐξ ἐλάτης, sapin frisé ou volice.

ἐλατηριοδέτης, ου, ὁ· monte-ressort, n. m. (ἐλατήριον, δένω) (κἄλεῖται καὶ ἐπιτόνιον, ἐκ τοῦ ἐπιτείνω)· μικρὸν ἐργἄλεῖον δι' οὗ λαμβάνεται καὶ συσφίγγεται ἐλατήριόν τι ἵνα ἐξαχθῇ ἢ τοποθετηθῇ ἐν τῇ θέσει του.

ἐλατηριοκάμπτης, ου, ὁ (ἐλατήριον, κάμπτω), ploye-ressort, n. m.

ἐλατήριος, ος, ον· ὁ ἀποδιώκων, ἐκβάλλων, qui chasse ; qui repousse ; [ἰατρ.] ὁ καθαρτήριος, καθαρτικός, purgatif ; qui fait évacuer ; || [οὐδ. οὐσ.] ἐλατήριον, μέσον απομακρύνσεως, remède (ou plante) purgatif = τὸ καθαρτικόν, καθάρσιον. § [οὐδ. οὐσ.] ἐλατήριον, τό· ressort, n. m. κοινῶς ἡ σοῦστα ἢ καὶ τὸ ζιμπρίκι· χαλεῖται οὕτω βεβαμμένον χαλύβδινον ἔλασμα (acier trempé) περιεστραμμένον κατὰ διαφόρους τρόπους, οὗτινος ἡ ἐλαστικότης ἐπιτρέπει νὰ τὸ χρησιμοποιήσωσιν ὡς μέσον ἵνα ἐπαναφέρωσιν εἰς σταθερὰν θέσιν κινητὸν τμῆμα μηχανισμοῦ τινος, μόλις ἡ παραγαγοῦσα τὴν μετατόπισιν τοῦ τμήματος τούτου ἐνέργεια παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνεργῇ. Τὰ ἐλατήρια εἶνε κυρίως δύο συστημάτων ἑλικοειδῆ (à boudin), ἢ ἐπίπεδα (plat) ; || ἐλατήριον ἑλικοειδές, ressort à boudin, τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ χαλυβδίνου ἐλάσματος ἢ σύρματος περιεστραμμένου ἑλικοειδῶς οὗτινος συνήθως τὸ ἓν ἄκρον εἶνε ἐστερεωμένον τὸ δὲ ἕτερον ἐλεύθερον ἢ συγκρατεῖται ἐν τῇ θέσει του διὰ πιέσεως ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν· || — δίσκελον, ressort à chien, ἤτοι ἐλασματίνον ἐλατήριον σχήματος V. || ἐλασμάτινον ἐλατήριον, ressort à lame, ἤτοι ἀποτελούμενον ἐξ ἐλάσματος· || ἀνταγωνιστικὸν ἐλατήριον, ressort antagoniste, βλ. ναύκλαστρον, torpille White-head ; || — δίσκελον πτερνωτόν, ressort à pied, σχήματος V οὗτινος τὸ ἓν σκέλος φέρει πτέρναν εἰσερχομένην ἔν τινι ἐντομῇ· || ἁπλοῦν ἐλατήριον, ressort simple, τὸ ἀποτελούμενον ἐξ ἐλάσματος ὀλίγον κεκαμμένου καὶ οὗτινος τὸ ἓν ἄκρον στερεοῦται εἴς τι μέρος· || διπλοῦν ἐλατήριον, ressort double, ἀποτελούμενον ἐκ δύο δισκέλων ἐλατηρίων· || [σιδηροδρ.] καμπύλον ἐλατήριον διὰ τὴν κροῦσιν καὶ τὴν ἕλξιν, ressort cintré pour le choc et la traction; || — προσκρούσεως, ressort de choc ; || — κλισιοσκοπίου, ressort de hausse ; || — τῆς ῥάβδου (τοῦ ὅπλου), ressort de la baguette (de fusil) ; || — τῆς σκανδάλης, ressort de la détente ; || — τῆς σχαστηρίας, ressort de la gâchette ; || τὸ ἐλατήριον τοῦ δευτέρου ψελλίου, ressort de la grenadière ; || — ἐμπυρέως, ressort de platine ; || — τῆς λαβῆς τοῦ ξιφοδρεπάνου, ressort de poignée de sabre-baïonnette ; || πιεστικὸν ἐλατήριον, ressort de pression ; || ἀνασταλτικὸν (ἀνακλητικὸν) ἐλατήριον, ressort de rappel, πρὸς ἀναστολὴν ἢ ἀνάκλησιν ἐνεργείας τινός· || κρατητήριον ἐλατήριον, ressort de stoppage ; || ὑποβασταχτικὸν ἐλατήριον, ressort de support ; βλ. ὀχήματα, véhicules ; || ἀσφαλιστικὸν ἐλατήριον, ressort de sûreté ; || — ἀναρτήσεως ἢ ἐξαρτήσεως, ressort de suspension ; || — ἀποκρουστῆρος, ressort de tampon ; || — ἕλξεως, ressort de traction ; || [ναυκλ.] — τοῦ ἀγκωνωτοῦ μοχλοῦ, ressort du levier d'arrêt ; || τὸ ἐλατήριον τοῦ ὠστηρίου (ἐπὶ τοῦ ξιφοδρεπάνου), ressort du poussoir ; || σχαστηριωτὸν ἐλατήριον, ressort gâchette ; || παράπλευρον ἐλατήριον, ressort latéral ; || ἐπίπεδον ἐλατήριον, ressort plat, ἀποτελούμενον ἐκ χαλυβδίνου ἐλάσματος, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον κεκαμμένου καὶ ἐνίοτε ἀγκωνοειδοῦς (lame coudée) ; || ἐγκάρσιον ἐλατήριον, ressort transversal ; || — πεπλατυσμένον, ressort très aplati ; || ἑλικοειδὲς ἐλατήριον, ressort spirale ; βλ. ἀνωτέρω· || τὸ μέγα ἐλατήριον τοῦ ἐμπυρέως, grant ressort de la platine; || ἐλατήρια διάφορα, ressorts divers; § [μεταφ.] καλεῖται ἡ κινοῦσα δύναμις, τὸ αἴτιον, mobile, n. m. moteur, n. m. ἤτοι ἐκεῖνο ὅπερ κάμνει νὰ κινῆται τι· || τὸ χρῆμα εἶνε τὸ μόνον ἐλατήριον τῶν πράξεών του, l'argent est le seul mobile de ses actions. § ἀντίρροπον ἐλατήριον, balance, n. f. βλ. ἀντίρροπον. § ὠστικὸν ἐλατήριον, refouloir, n. m. ἐκεῖνο ὅπερ ὠθεῖ τι.

ἐλατηριωτός, ή, όν· ὁ ἔχων ἐλατήριον, à ressort ; || — στατήρ, balance à ressort ; βλ. δυναμόμετρον.

ἐλάτης, ου, ὁ· (ἐλαύνω), ὁ ἐλαύνων, ὁδηγῶν, πρὸ πάντων ἵππους (ὄχημα), conducteur, n. m. Εἰς τὸ πυροβολικὸν ἐλάτης, canonnier -conducteur, n. m. λέγεται ὁ στρατιώτης ὅστις ὁδηγεῖ τὸ ὄχημα ἐπιβαίνων τοῦ ἵππου· || ἐλάτης σκαπανεύς, ἐλάτης σκαπανέων (ἢ ορυκτήρ-ἐλάτης), sapeur-conducteur ; καὶ ἐλάτης μηχανικοῦ, conducteur du génie, καλεῖται ἔφιππος στρατιώτης τοῦ μηχανικοῦ χρησιμοποιούμενος διὰ τὴν ὁδήγησιν τῶν ὀχημάτων τῆς σκευῆς τοῦ μηχανικοῦ (matériel du génie). § ἐλάτης τῆς παραπομπῆς, cavalier du train, ἢ τοῦ μεταγωγικοῦ σώματος· ἔφιππος στρατιώτης χρησιμεύων διὰ τὴν ὁδήγησιν τῶν ὀχημάτων τῆς παραπομπῆς ἤτοι τῶν μεταγωγικῶν· || ἐλάται τῆς σκευῆς τοῦ πυροβολικοῦ, train d'artillerie. Οἱ ἐλάται τῆς σκευῆς τοῦ πυροβολικοῦ (παρ' ἡμῖν ὁ λόχος τῶν ἐλατῶν, ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑλικοῦ πολέμου). Compagnie de train, λόχος ἐλατῶν, ἤτοι λόχος ὑπηρετῶν σκευῆς πυροβολικοῦ. Τὸ σῶμα τῶν ἐλατῶν τῆς συσκευῆς τοῦ πυροβολικοῦ ἐσχηματίσθη ἐν Γαλλίᾳ τὸ 1799 διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν πολεμεφοδίων (munitions de guerre), κατηργήθη δὲ τὸ 1883 ὁπότε ἐσχηματίσθη τὸ φρουριακὸν πυροβολικόν. Ἡ ὑπηρεσία τῆς μεταφορᾶς τῶν πυρομαχικῶν ἐκτελῆται ἐν ὥρᾳ πολέμου ὑπὸ τῶν συζυγαρχιῶν τῶν πυρομαχικῶν τοῦ πυροβολικοῦ (sections de munitions d'artillerie) καὶ ὑπὸ τῶν συζυγαρχιῶν τῶν πυρομαχικῶν τοῦ πεζικοῦ (sections de munitions d'infanterie) σχηματιζομένων ὑπὸ τῶν συνταγμάτων τοῦ πυροβολικοῦ. Ἐλάται τῶν σκευοφόρων ἢ ἐλάται τῶν στρατιωτικῶν

ἀποσκευῶν, train des équipages (militaires); διὰ τῶν ἐλατῶν τῶν σκευοφόρων μεταφέρεται ἐν Γαλλίᾳ εἰς τὰς στρατιὰς πᾶν ὅ,τι δὲν μεταφέρεται διὰ τῶν **συζυγαρχιῶν** τῶν πυρομαχικῶν τῶν σχηματιζομένων ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ, καὶ διὰ τῶν **ὀχημάτων** τοῦ **συντάγματος** (voitures régimentaires); οἱ **ἐλάται** τῶν **σκευφόρων** ζευγνύουσι τὰ **ὀχήματα** τῶν **χειρουργείων** (voitures d'ambulances), τῆς **τηλεγραφικῆς ὑπηρεσίας** (télégraphie militaire), τῶν **ταμείων** καὶ **ταχυδρομείων** (trésorerie et postes), τὰς οἰκονομικὰς ἐφοδιοπομπάς, τοὺς ὄρχους τοῦ μηχανικοῦ, κτλ. Τὸ σῶμα τοῦτο τῶν ἐλατῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ 20 **μοίρας** (escadrons) ὧν ἑκάστη σύγκειται ἐκ τριῶν λόχων, διαμενόντων ἐν Γαλλίᾳ, καὶ διανεμομένων ἀνὰ μιᾶς μοίρας εἰς ἕκαστον σῶμα στρατοῦ. Ἐν καιρῷ εἰρήνης οἱ λόχοι ἀριθμοῦνται 1ος, 3ος, 5ος, διχάζονται δὲ ἐν καιρῷ πολέμου ἵνα ἀποτελέσωσι τοὺς λόχους 2ον, 4ον καὶ 6ον. Ὁ 5ος λόχος, καλούμενος **ἐλαφρὸς** (compagnie légère), ἔχει ἐλαφρὰ ὀχήματα, ἡμιόνους σαγματοφόρους καὶ ἔφεδρα κτήνη, προώρισται δὲ εἰδικῶς διὰ τὰ **χειρουργεῖα** (ambulances), οἱ λοιποὶ λόχοι ζευγνύουσι τὰ βαρέα ὀχήματα. Ἐν Ἀλγερίᾳ καὶ Τύνιδι ὑπάρχουσι 12 **μικτοὶ λόχοι** (compagnies mixtes) περιλαμβάνοντες πεζοὺς καὶ ἐφίππους ἄνδρας· || **μοῖρα ἐλατῶν**, escadron du train des équipages, ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν λόχων· βλ. **στρατός**·

ἐλατίνη, ης, ἡ· élatine, n. f. ῥητινῶδες ῥευστὸν λαμβανόμενον ἐκ τῆς ῥητίνης τῆς ἐλάτης.

ἐλάτινος, ίνη, ον· ὁ ἐκ τῆς ἐλάτης προερχόμενος, de sapin; || ξύλον ἐλάτινον, bois de sapin; βλ. **ξύλον**.

ἔλατον, τό· βλ. **ἐλάτη**.

ἐλατόν, οῦ, τό· βλ. **ἐλατότης**.

ἔλατος, ου, ὁ· βλ. **ἐλάτη**. § ἔλατος, ὁ· [διάλ. Κύμης] ἡ ἐλάτη· τὰ ξηρὰ ξύλα τὰ ἐκ τῆς ἐλάτης ὀνομάζονται λατόκαρφα (κάρφος=ξηρόν). [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἔλατους.

ἐλατός, ή, όν· βλ. ἐλάσιμος· ὁ πρὸς ἔλασιν, ἔκτασιν ἐπιτήδειος, ductile, adj. || —, ἐκτατός, ή, όν, ὁ ἐκτεινόμενος, extensible, adj. || – [ἐπὶ μεταλ.], malléable, adj. ὁ εὐκόλως ἐλαυνόμενος διὰ τῆς ἐλασματουργοῦ (laminoir) ἢ κατεργαζόμενος διὰ τῆς σφυρηλατήσεως (martelage) ἤτοι εὐκατέργαστος. Ἡ λέξις malléable, **ἐκτατικός**, **ἐκτατός**, τὸ νὰ ἐκτείνηται, ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ductile; || ἐλατότατος, très malléable; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἐλατόν, ἤτοι ἡ ἐλατότης, malléabilité, n. f. βλ. λέξιν.

ἐλατότης, ητος, ἡ· τὸ ἐλατόν, malléabilité, n. f. ἡ **ἐκτατικότης**, τὸ **ἐκτατόν**, τὸ νὰ ἐκτείνηταί τι· ἰδιότης ἥντινα ἔχουσι μέταλλα τινὰ τοῦ νὰ μετατρέπωνται εἰς ἐλάσματα διὰ τῆς ἐλασματουργοῦ ἢ καὶ διὰ τῆς σφυρηλατίσεως· βλ. καὶ **ὁλκιμότης**.

ἔλατους, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἡ ἐλάτη.

ἐλατοφόρος, ου, ὁ· (ἐνν. ἵππος), porteur, n. m. ou cheval-porteur καὶ ἐνίοτε λέγεται σελλοφόρος, cheval de selle; ὁ ἐζευγμένος ἵππος ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει ὁ ἐλάτης· || ἐμπρόσθιος ἐλατοφόρος, porteur de devant; || ὀπίσθιος ἐλατοφόρος, porteur de derrière.

ἐλαττόνω, ἐλαττόω-ῶ καὶ ἐλαττώνω, μέλ. ώσω· κάμνω τι ἔλαττον, μικρότερον, ὀλιγώτερον, σμικρύνω, diminuer (ἀντίθ. τῷ προστίθημι)· ὀλιγοστεύω, amoindrir; ἐλαττόω, μειῶ, réduire; ἀφαιρῶ, ἀποκόπτω, retrancher; μετριάζω, ἐλαφρύνω, atténuer; || [ἐμπορ.] ἐλαττόνω τὴν τιμὴν ἐμπορεύματος, réduire, diminuer le prix; || ἐλαττόνω [ἀπαιτήσεις, ζῆλον, κτλ.], relâcher, réduire; || ἐλαττόνω [τὴν περί τινος γνώμην μου], diminuer; || [ἡ παρακαταθήκη] ἠλαττώθη, est réduit, e; ἐλαττόνω συνώνυμον τοῦ λεπτύνω, allégir, amincir, π. χ. ἐλαττόνω τὸν ὄγκον ἀντικειμένου τινός· [χημ.] ἐλαττόνω, μειῶ, κοινῶς φυραίνω, tarer; || — τὴν δαπάνην, diminuer (réduire) la dépense; || [ναυτ.] — (ἐλαττόω) ἱστία, diminuer de voile ou de toile, κοινῶς **μαηνάρω πανιά**· ἐλαττόνω τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἐκπετασμένων ἱστίων διὰ τῆς συστολῆς ἢ πτύξεώς τινων ἐξ αὐτῶν· || ἠλάττωσε (ἀπέκοψε) τὰς δαπάνας του, il s'est retranché; || αἱ παρηγορίαι σας ἠλάττωσαν τὴν λύπην του, vos consolations ont amoindri sa douleur; || ἵνα ἐλαττώσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κακοῦ, pour atténuer l'effet du mal; || [ναυτ.] — τὸ ὕψος πλοίου τινός, raser un vaisseau; || [ναυτ.] — τὴν ταχύτητα πλοίου ἢ λέμβου δι' ἑλιγμῶν, κτλ. amortir (ou casser) l'air d'un bâtiment, d'une embarcation. § [μέσ.] βλ. **ἐλαττοῦμαι**.

ἐλαττόομαι-οῦμαι, μέλ. ήσομαι, diminuer; μειοῦμαι, décroître; baisser; μειοῦμαι, ἐκπίπτω, déchoir; || οἱ πόροι του ἐλαττοῦνται, ses ressources diminuent; || [ναυτ.] ὁ **βυθὸς ἐλαττοῦται**, le fond diminue, σημαίνει ὅτι τὸ βάθος τῶν θαλασσίων ὑδάτων ἐλαττοῦται ἐξ ἀνωμαλιῶν τοῦ πυθμένος· || [στρατ.] ἐλαττώσατε τὴν ῥύθμισιν, ὕψωσιν, diminuez la durée, κτλ. βλ. **αὐξήσατε**· || αἱ ἡμέραι ἐλαττοῦνται, les jours décroissent; || ἡ πίστις του ἀρχίζει νὰ ἐλαττοῦται, son crédit commence à baisser [à déchoir]; || ὁ πυρετὸς ἐλαττοῦται, la fièvre baisse [diminue]. § ἐλαττοῦμαι, εἶμαι ἐλάσσων, κατώτερος, être inférieur, le céder, avoir le (être au) dessous; || ἐλαττοῦται τοῦ ἀδελφοῦ του, il est inférieur à (il est au dessous de) son frère; || οὐδενὸς ἐλαττοῦται κατὰ τὴν δεξιότητα, il ne le cède à personne en habileté.

ἐλαττῶ καὶ ἐλαττώνω· βλ. **ἐλαττόνω**· || ἐλαττῶ τὸ φυσίγγιον, saigner la cartouche, σημαίνει ἐλαττώνω τὴν γόμωσιν αὐτοῦ.

ἐλάττωμα, ατος, τό· défaut, n. m. ἀτέλεια (imperfection) φυσικὴ ἢ ἠθική· τὸ μὴ σύμφωνον πρὸς τοὺς κανόνας τῆς τέχνης; ἐλάττωμα, τὸ μειονέκτημα, tare, n. f. καὶ ἐν γένει ἐλάττωμα, ἀτέλεια, vice, n. m. ἡ ἐλαττωματικότης, défectuosité, n. f. || ἐλάττωμα (ἐμπορεύματος), défaut, n. m. défectuosité, n. f. || ἐλάττωμα προφορᾶς, vice de pronon-

ciation ; || αὐτὸ εἶνε φυσικὸν ἐλάττωμα, c'est un défaut naturel ; || τὰ ἐλαττώματα τῆς οἰκοδομῆς αὐτῆς εἶνε ἐπαισθητά, les défectuosités de ce bâtiment sont sensibles ; || μικρὰ ἐλαττώματα (ἰδιοτροπίαι), des travers ; || αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα δὲν τὸ ἔχει [φρ.] c'est le moindre de ses défauts ; || δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά του, ce n'est pas par là qu'il pèche ; || [ὁπλουρ.] ἐλάττωμα διαμετρήματος, défaut de calibre, ἐλάττωμά τι ἐντὸς τῆς κάννης προερχόμενον ἐκ τῆς κακῆς τρυπήσεως· || ἐλάττωμα ἀπισώσεως, défaut de dressage. § [ἱππολ.] ἐλάττωμα, défaut, n. m. ἐπίσης λέγεται défectuosité, n. f. ἐλάττωμα ἐξαρτώμενον εἴτε ἐκ τῆς διαπλάσεως ἢ ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἵππου· || σωματικὰ ἢ ἐξωτερικὰ ἐλαττώματα, défauts extérieurs ou de conformation εἶνε τὰ ἐλαττώματα ἐκ τῆς κακῆς ἢ δυσαναλόγου διαπλάσεως τῶν διαφόρων συστατικῶν τοῦ σώματος μερῶν· || φυσικὰ ἐλαττώματα, τοῦ ἵππου, défauts intérieurs ou du caractère, ou du naturel, εἶνε ὁ φόβος, ἡ νωθρότης, ἡ ὀργή, ἡ κακία, κτλ. εἰς ταῦτα δυνάμεθα νὰ συγκαταλέξωμεν καὶ τὰς κακοτροπίας τοῦ ἵππου, ἐν γένει· βλ. νοσήματα, vices (rédhibitoires) καὶ ἕξις, habitude.

ἐλαττωματικός, ή, όν· ὁ ἔχων ἐλάττωμά τι, qui a un défaut, défectueux, euse ; qui a un vice, vicieux, euse ; || φράσις ἐλαττωματική, phrase défectueuse ; || ἵππος ἐλαττωματικός, cheval vicieux.

ἐλαττωματικότης, ητος, ἡ· défectuosité, n. f. ἡ ἰδιότης, ἡ κατάστασις τοῦ ἐλαττωματικοῦ.

ἐλαττωματικῶς, [ἐπίρ] κατὰ τρόπον ἐλαττωματικόν, défectueusement.

ἐλάττων (σσων), ων, ον· γεν. ονος (ἀντίθ. τῷ μείζων, τῷ πλέον), ὁ μικρότερος, ὀλιγώτερος, plus petit ; moindre ; ὁ κατώτερος, inférieur ; qui est au dessous ; καὶ περὶ χρόνου, ὁ βραχύτερος, plus court ; || εἰς πολὺ ἐλάττονα ἀπόστασιν, à une distance beaucoup moindre ; || εἶνε ἐλάττων τῆς φήμης του, il est au dessous de sa renommée. § [φιλοσ.] ἡ ἐλάττων πρότασις, la mineure ; [ἀντιθ. τῷ μεῖζον, majeur] ; || — ὅρος, petit terme. § [οὐδ. ἐπίρ.] ἔλαττον, moins ; au dessous de = ὀλιγώτερον, κατωτέρω ἀπό· || ἔλαττον τριῶν δραχμῶν, trois drachmes de moins ; || ἔλαττον τῶν τριάκοντα ἐτῶν, au dessous de trente ans ; || πλέον ἢ ἔλαττον, plus ou moins ; || δύο θέσεις ἐπὶ πλέον ἢ ἔλαττον, deux places de plus ou de moins.

ἐλάττωσις, εως, ἡ (ἐλαττόνω), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐλαττώνειν, ἡ σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις, diminuation, n. f. ὀλιγόστευσις, amoindrissement, n. m. ὀλιγόστευσις, μείωσις, réduction, n. f. || [ἐμπορ.] — τιμῶν, réduction, n. f. abaissement des prix ; || — [παρακαταθήκης], réduction, n. f. || [στρατ.] — τῆς γραμμῆς τῶν ἀκροβολιστῶν, réduction de la chaîne de tirailleurs; ἐλάφρυνσις, μετρίασις, atténuation, n. f. μείωσις, ὀλιγόστευσις, ἐλάττωσις, décroissement, n. m. ἡ décroissance, n. f. || — φόρων, diminution d'impots ; || — τῶν μισθῶν, réduction des traitements ; || — τῶν δυνάμεων, le décroissement des forces ; || [νομ.] — περιουσίας, insuffisance (diminution) des biens ; || [οἰκοδ.] — ἡ ὑφαίρεσις ἐν τῇ οἰκοδομικῇ καλεῖται retranchement (ἀποκόπτω, retrancher), ἤτοι ἡ ἀποκοπὴ τμήματος ὅπως δοθῶσιν αἱ σχετικαὶ ἀναλογίαι, κτλ.

ἐλαΐλη, ἡ· καὶ ἐλαΐλιον, τό· [χημ.] élayle, ἢ ἐλαιογόνον ἀέριον, gaz oléfiant ; ἢ αἰθυλένιον, éthylène, ἀέριον ἄχρουν ἰδιαζούσης ὀσμῆς, δρῶν βλαπτικῶς ὅταν εἰσπνέηται. Ἀναμιχθὲν μετ' ἀέρος ἀποτελεῖ ἐκρηκτικὸν μίγμα.

ἐλαύνω, μέλ. άσω, ἀόρ. ἤλασα, παρακ. ἐλήλακα, παθ. παρακ. ἐλήλαμαι, μετοχ. ἐληλαμένος, παθ. ἀόρ. ἠλάθην· ὠθῶ, θέτω εἰς κίνησιν, pousser, mettre en mouvement; ἐλαύνω ἢ ἐξελαύνω ἵππον, pousser un cheval ; ἡ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὤθησις = ἔλασις, ἐξέλασις, action de pousser, le train ; ὁδηγῶ ὄχημα, ἵππους, κτλ. conduire [une voiture ; des chevaux, etc.]; τρέχω ἔφιππος, courir à cheval ; || [ἱππευτ.] κατὰ (ἀνὰ) κράτος ἐλαύνω, donner carrière à un cheval ; ἀφίνω τὸν ἵππον νὰ τρέχῃ ἐν ὅλῃ τῇ δυνατῇ ταχύτητι || ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαύνειν, abandonner le cheval, λέγεται ὅταν ὁ ἱππεὺς ἑκουσίως χαλαρώσῃ τὰς ἡνίας τοῦ χαλινοῦ καὶ ἀφήσῃ τὸν ἵππον ἐλεύθερον νὰ τρέξῃ· || courir à toutes jambes, à toute bride, à bride abattue, à étripe cheval, ventre à terre, à tombeau ouvert, εἶνε συνώνυμα τοῦ ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαύνειν καὶ κατὰ κράτος ἐλαύνειν. § ἐλαύνω, κωπηλατῶ, ἐρέσσω, nager, κοινῶς λάμνω καὶ τραβῶ κουπί. § [μεταφ.] ἐλαύνω, laminer, μεταβάλλω μέταλλόν τι εἰς φύλλα ἢ ἐλάσματα (lames) πλατέα διὰ τῶν δύο κυλίνδρων τῆς ἐλασματουργοῦ (laminoir) ; σίδηρος ἐληλαμένος, fer laminé ; || μόλυβδος ἐληλαμένος, plomb laminé; || ἐλαύνω τὸν σίδηρον, τὸν μόλυβδον, κτλ. laminer le fer, le plomb, etc. § [μεταφ.] ἐλαυνόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους, stimulé par la passion. § διώκω πρός, chasser à ou vers ; βλ. διώκω.

ἐλαφάκι, τό· faon, n. (προφ. fan) τὸ νεογνὸν τῆς ἐλάφου.

ἐλάφειος, ος, ον· καὶ

ἐλαφήσιος, α, ον, ὁ τῆς ἐλάφου, ἐξ ἐλάφου, de cerf.

ἐλάφι, τό· [δημ.] βλ. ἔλαφος.

ἐλαφίνα, ἡ· θηλεία ἔλαφος, biche, n. f.

ἐλαφοειδής, ής, ές, ὅμοιος μὲ ἔλαφον, qui ressemble au cerf ; cervin, ine adj. élaphien, enne ; || [ζωολ.] ἐλαφοειδῆ, cervidés. n. m. pl. λέγονται ὁμοιογένεια μηρυκαστικῶν ζῴων κερασφόρων ὧν τὰ κέρατα εἶνε στρογγύλα, πτυαροειδῆ ἢ κλαδοειδῆ, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν εἶνε περικεκαλυμμένα διὰ δέρματος τριχωτοῦ, κατόπιν δὲ ἀπογυμνοῦνται καὶ μετά τινα χρόνον ἀποπίπτουσιν ὅπως ἀναφυῶσιν ἐκ νέου. Εἶνε δὲ τὰ κέρατα ταῦτα ἀποφύσεις τοῦ μετωπικοῦ ὀστοῦ καὶ ἀποπίπτουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος κατὰ τὴν ἄνοιξιν.

ἐλαφοκέρατον, ου, τό· κέρατον τῆς ἐλάφου, le bois de cerf; [πληθ.] ramure, n. f. [κατειργασμένον] corne de cerf.

ἐλαφόπουλον, τό· faon, βλ. ἐλαφάκι.

ἔλαφος, ὁ καὶ ἡ· κοινῶς τὸ ἐλάφι καὶ λάφι cerf, n. m. γένος τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἐλαφοειδῶν· || πλατύκερως ἔλαφος, daim [θηλ.] daine, ἡ δάμα· εἶδος τῶν πλατυκέρων εἶνε ὁ τάρανδος, κτλ.

ἐλαφρά, [ἐπίρ.] ἐλαφρῶς, κατὰ τὸν τρόπον ἐλαφρόν, légèrement; à la légère; σιγά, ἀργά, doucement; || ἐνδεδυμένος ἐλαφρά, légèrement vêtu; || τὸ πῆρε ἐλαφρά, il a pris la chose à la légère; || κοιμᾶται ἐλαφρά, il a le sommeil léger; || τρίβω ἐλαφρά, frotter doucement.

ἐλαφρία, ας, ἡ· ἡ ἐλαφρότης, légèreté, n.f.

ἐλαφρόγειος, ος, ον· οὗτινος ἡ γῆ εἶνε ἐλαφρά, dont le sol est léger.

ἐλαφροΐσκιος, ὁ· οὗτινος ἡ σκιὰ εἶνε ἐλαφρά, dont l'ombre est légère; || [συνηθέστ. μεταφορ.] ὁ ἔχων (βλέπων) ὀπτασίας, qui a des visions; visionnaire.

ἐλαφροκέφαλος, η, ον· βλ. ἐλαφρόμυαλος. § [ἐπὶ ἵππου] léger à la main; ὁ ἐλαφρόστομος· βλ. ἁπαλόγναθος ἵππος.

ἐλαφρόμυαλος, η, ον· [qui a] la tête légère, ὁ μὴ σκεπτόμενος ἐμβριθῶς, ὁ ἐλαφρὸς εἰς τὰ μυαλά, εἰς τὰς πράξεις του, léger, ère; tête évaporée; ἀπερίσκεπτος, ἀστόχαστος, étourdi, e.

ἐλαφρόνοια, ας, ἡ· ἡ ἐλαφρότης τοῦ πνεύματος, légèreté d'esprit, κουφόνοια.

ἐλαφρόνους, ους, ουν· ὁ κουφόνους, ὁ ἐλαφρὸς κατὰ τὸν νοῦν, τὴν κρίσιν, τὰ μυαλά, εἰς τὰς πράξεις του, ὁ μὴ σκεπτόμενος ἐμβριθῶς, léger, ère; ἀπερίσκεπτος, ἀστόχαστος, étourdi, e, **ἐλαφρόμυαλος.**

ἐλαφρόνω, μέλ. ώσω, ἐλαφρόω καὶ ἐλαφρύνω, κάμνω τι ἐλαφρόν, κοῦφον, κουφίζω κοινῶς (ξ)αλαφρόνω, alléger; ἀφαιρῶ τὸ βάρος, τὸ φορτίον, alléger, alester; κουφίζω, ἀνακουφίζω, soulager: ἀπαλλάσσω τι ἀπό τι, débarrasser; dégager; || ἐλαφρόνω τὴν ἅμαξαν, alléger la voiture; || ἐλαφρόνω [πλοῖον παραφορτωμένον], alléger [un navire]; || [ἐμπορ.] ἐλαφρόνω [ζημίαν], adoucir; || τὰ διηγήθην ὅλα καὶ ἠλάφρωσα, j'ai tout raconté et je me suis soulagé; || αὐτὸ τοῦ ἐλάφρωσεν ὀλίγον τὸ στῆθος, cela lui a dégagé la poitrine; || διὰ νὰ ἐλαφρώσω τὴν καρδίαν μου, pour décharger mon cœur; || διὰ νὰ ἐλαφρώσω τὴν συνείδησίν μου, pour l'acquit de ma conscience.

ἐλαφρόπετρα, ἡ· pierre ponce, n. f. βλ. **κίσσηρις** καὶ **ἀφρός.**

ἐλαφροπιστία, ας, ἡ· ἡ εὐπιστία, crédulité, n. f. τὸ νὰ ἦνε τις εὔπιστος.

ἐλαφρόπιστος, ος, ον· εὔπιστος, ος, ον· crédule, adj. ὁ εὐκόλως πειθόμενος εἴς τι.

ἐλαφρόπους, ους, ουν, γεν. οδος· μὲ ἐλαφροὺς πόδας, ὁ πατῶν ἐλαφρῶς, [qui a le pied] léger; ἐλαφρός, εὔστροφος, εὐκίνητος, leste.

ἐλαφρός, ά, όν (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος) (κοινῶς ἀλαφρός, θηλ. ρὴ καὶ ριά, οὐδ. ό), (ἀντίθ. τῷ βαρύς, ἀβαρής), léger, ère; adj. ἐν γένει μικρός, ἀσθενής, faible; ὁ εὔστροφος εὐκίνητος, leste; || — ἔνδυμα un habit léger; || — ὕπνος, sommeil léger; || ὕπνον ἐλαφρὸν [φρ. εὐχ.] dormez bien! bon soir et bonne nuit! || ὁ καφὲς αὐτὸς εἶνε πολὺ ἐλαφρός, ce café est trop faible; || βαδίζει ἀκόμη μ' ἐλαφρὸν βῆμα, il marche encore d'un pas leste; || γαῖαν ἔχοι ἐλαφρὰν [φρ.], que la terre lui soit légère. § [ναυτ.] **ἐλαφρὸν** πλοῖον, bâtiment léger, καλεῖται τὸ πλέον καλῶς δι' ἱστίων ἢ διὰ κωπῶν· || ἐλαφρὰ πλοῖα, bâtiments légers, καλοῦνται τὰ μικρότερα τῶν φρεγατῶν πλοῖα, οἷον αἱ κανονιοφόροι, τὰ βρίκια, αἱ ἡμιολίαι, οἱ κέρκουροι, τὰ ἀνιχνευτικὰ πλοῖα, κτλ. || — στόλος, escadre légère, καλεῖται ὁ συγκείμενος ἐξ ἐλαφρῶν πλοίων χρησιμευόντων πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ στόλου. § [στρατ.] οἱ **ἐλαφροί,** légers, οἱ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι, armés à la légère; οὗτοι ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ψιλοί· βλ. **στρατεύματα ἐλαφρά, ἐξωπλισμένος** καὶ **πεζικόν.** § ὁ εὔκολος, facile; aisé, ée; || ἐλαφρὰ ἐργασία, travail facile, ἡ μὴ καταπονοῦσα. § ἐλαφρός, ἐλαφρόμυαλος, κοῦφος, ὁ τὰς φρένας κοῦφος, léger, ère; évanté, ée; évaporé, ée; εἶνε ὀλίγον ἐλαφρός, il a la tête un peu légère. § [ἱππευτ.] ἵππος ἐλαφρός, cheval déchargé, λέγεται κυρίως ἐκεῖνος οὗτινος τὸ πρόσθιον τμῆμα ἔχει μεγίστην εὐκινησίαν.

ἐλαφρότης, ητος, ἡ· κουφότης, légèreté, n. f. ἡ ἰδιότης τῶν ἐλαφρῶν.

ἐλαφρούτσικος, η, ον· ὑποκορ. τοῦ ἐλαφρός, un peu léger.

ἐλαφρόω-ῶ, βλ. ἐλαφρόνω.

ἐλάφρυνσις, εως, ἡ· βλ. ἐλάφρωσις.

ἐλαφρυντικός, ή, όν· ὁ ἐλαφρύνων, allégeant. § [νομ.] atténuant, e; μέτριος μετριασμένος, mitigeant; || ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις, circonstances atténuantes, καλοῦνται ἐν τῷ ποινικῷ δικαίῳ τὰ γεγονότα, ἅτινα συντελοῦσιν εἰς ἐλάφρυνσιν τῆς θέσεως τοῦ κατηγορουμένου, συναγόμενα εἴτε ἐκ τῶν ἐν γένει περιστάσεων, ὑφ' ἃς διετέλει ὁ κατηγορούμενος, εἴτε ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλ' οὐχὶ ἀμέσως πρὸς τὸ τελεσθὲν ἔγκλημα συνδεόμενα. Τοιαῦτα γεγονότα εἶνε π. χ. ἡ ἡλικία τοῦ κατηγορουμένου, ἡ ἀνατροφή, ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις, τὸ παρελθὸν αὐτοῦ, τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐγένετο ἡ ἐκτέλεσις, κτλ. ἅτινα πάντοτε δέον κατὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν ὁ δικαστής.

ἐλαφρύνω, βλ. ἐλαφρόνω.

ἐλαφρύς, ἐλαφρηά, ἐλαφρύ, βλ. ἐλαφρός.

ἐλάφρωμα, ατος, τό· βλ. ἐλάφρωμα.

ἐλαφρῶς, [ἐπίρ.] légèrement; à la légère; βλ. καὶ **ἐλαφρά·** || — (ἐξ)ωπλισμένος, armé à la légère; βλ. ἐλαφρός.

ἐλάφρωσις, εως, ἡ· ἐλάφρωμα, τὸ ξελάφρωμα, allégement, n.m. ἡ ἀφαίρεσις βάρους· ὁ κουφισμός, ἀνακούφισις, soulagement, n. m.

ἐλάφρωσις, ἀπαλλαγὴ ἀπό τινος, dégagement, n. m. || μετὰ τὸ ἰατρικὸν ᾐσθάνθη μεγάλην ἐλάφρωσιν, après le médicament il éprouva un grand soulagement ; || — τοῦ στομάχου, dégagement de l'estomac ; || — πλοίου, allégement, n. m.

ἐλαχιστοβάθμιος, ος, ον· minimum, ἰδίως ἐπὶ θερμομέτρου, thermomètre à minima.

ἐλάχιστος, η, ον (ὑπερθ. τοῦ ἐλαχὺς) ἀντίθ. τῷ μέγιστος, ὁ μικρότατος, très petit ; minime ; [καὶ ἐνάρθρως], le plus petit ; le moindre ; || ὁ ἀριθμός των εἶνε ἐλάχιστος, le nombre en est très-petit ; || ἀντικείμενον ἐλαχίστης ἀξίας, objet d'une valeur minime ; || τὸ ἐλάχιστον πρᾶγμα, la moindre chose ; || ὁ ἐλάχιστος ὅρος, le minimum ; || [μεταφ.] ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀνθρώπων, le dernier des hommes ; || [ἐπίρ.] τὸ ἐλάχιστον = τοὐλάχιστον τὸ σμικρότατον (βλ. λέξιν)· || ἐπ' ἐλάχιστον= τόσον ὀλίγον ὅσον εἶνε δυνατόν, οὐδὲ κατ'ἐλάχιστον, pas le moins du monde ; || αὐτὴ εἶνε ἡ ἐλαχίστη μου ἀνησυχία, c'est le moindre de mes soucis ; || περὶ τούτου ἐλάχιστα εἶπεν, il n'en a dit que très-peu de choses.

ἐλβετάνης, [ὀρυκτ.] παραλλαγὴ τοῦ μεροξένου ἢ βιοτίτου (βλ. λέξεις). Δ. Κ.

ἐλβετοί, οἱ· μισθοφόροι (στρατιῶται), suisses (régiments) ; ἐπὶ Λουδοβίκου XI εἰσήχθησαν ἐν Γαλλίᾳ τὰ μισθοφόρα συντάγματα τῶν ἐλβετῶν· ἡ δύναμις αὐτῶν ἀνήρχετο εἰς 6000. Μέχρι τοῦ 1830 ὑπῆρχον ἐν τῷ Γαλλικῷ στρατῷ μισθοφόρα συντάγματα ἐλβετῶν.

ἐλβίνης, helvin ; βλ. ἡλιόχρουν ἢ δανάλιθος. Δ. Κ

ἐλεγεία, ας, ἡ· élégie, n. f. ᾠδή, ποίημα γεγραμμένον κατὰ δίστιχα, τὸ ἐλεγεῖον.

ἐλεγειακός, ή, όν· ὁ τῆς ἐλεγείας, élégiaque (πεντάμετρον).

ἐλεγειακῶς, [ἐπίρ.] d'une manière (d'un air) élégiaque.

ἐλεγεῖον, τό· élégie, n. f. (πεντάμετρον), ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξεως εἶνε ἀμφίβολος, δίστιχον, ῥυθμικὸν σύστημα, ἢ πολλὰ εἰς ἓν ὅλον ἡνωμένα δίστιχα· τὸ δίστιχον ἦτο σύνηθες μέτρον εἰς ἐπιγραφάς, πρὸ πάντων ἐπὶ μνημάτων· ἐκ τούτου ἐν γένει ἔμμετρος ἐπιγραφή. Ἐλεγεία ἢ ἐλεγεῖον εἶνε ἓν ἐκ τῶν τριῶν γενῶν τῆς λυρικῆς ποιήσεως. Ἡ ἐλεγεία δὲν ἐπραγματεύετο μόνον λυπηρὰ καὶ θρηνώδη θέματα, ἀλλ' εἶχεν ἐπίσης ὡς ἔργον νὰ ἐμβάλλῃ θάρρος εἰς τοὺς μαχητάς, ν' ἀφυπνίζῃ τὴν φιλοπατρίαν ἢ νὰ παραινῇ τοὺς πολίτας εἰς ἐπιδίωξιν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀποφυγὴν τῆς κακίας, καὶ ἐν γένει ἐξέφραζε θλίψεις καὶ τέρψεις τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου καὶ παντοίους τῆς ψυχῆς πόθους.

ἐλεγκτέος, α, ον· ὅστις πρέπει νὰ (ἐξ)ελεγχθῇ, qui doit être vérifié, contrôlé, réfuté, etc. à vérifier, à contrôler, etc.

ἐλεγκτήρ, ῆρος, ὁ· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔλεγχον, ὁ ἐξελέγχων, vérificateur, n. m. ἐκ τοῦ ἐλέγχω (vérifier) κατὰ τὴν τεχνικὴν σημασίαν τοῦ ῥήματος καὶ οὐχὶ διαγνώμων· || — τῆς σκάφης, vérificateur du bassinet ; || — τοῦ ὀχέως τοῦ ἐργάτου, vérificateur de bride de noix ; || — τῆς χειρὸς τοῦ ἐμπυρέως, vérificateur de gâchette ; || — ὀπαίου, vérificateur de grain de lumière ; || — ἀκραίου ψελλίου, vérificateur de l'embouchoir ; || — τῆς λόγχης (βαϊοννίδος), vérificateur de la baïonnette ; || — ἐλάσματος σπάθης, vérificateur de lame de sabre ; || — τοῦ ὑποφυλακτῆρος, vérificateur de sous-garde ; || ἐλεγκτῆρες περικοχλίων ἐπιδοκιμαστικοὶ καὶ ἀποδοκιμαστικοί, vérificateurs d'écrous de réception et de rebut ; || ἐλεγκτῆρες τῶν κοίλων βλημάτων, vérificateurs pour projectiles creux.

ἐλεγκτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐλέγχων, ἐξελέγχων, contrôleur, n. m. ὁ ἐνασκῶν τὸν ἔλεγχον, ὁ ἐλεγκτήρ, vérificateur ; || ὁ ἐλεγκτής τοῦ τελωνείου, contrôleur de douane ; || τὸ σῶμα τῶν στρατιωτικῶν ἐλεγκτῶν, corps de contrôleurs ; || οἱ ἐλεγκταὶ [τῶν ἀπολογισμῶν εταιρείας, σωματείου], les censeurs ; || οἱ ἐλεγκταὶ τῆς τραπέζης, les censeurs de la banque; || — ἢ εἰσηγητὴς (ἀπολογισμῶν, κτλ.), référendaire ; réfutateur ; censeur ; || κατ' ἐπέκτασιν ἐλεγκτής=ἔλεγχος, contrôle, n. m. || — ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου, conseiller à la cour des comptes.

ἐλεγκτικός, ή, όν (ἐλέγχω), ἐξελεγκτικός· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐξελέγχειν, de contrôle ; propre à contrôler ; de vérification; propre à vérifier; vérificateur ; || κύλινδρος ἐλεγκτικός, cylindre vérificateur ἢ cylindre à vérifier ; || ὄργανα ἐλεγκτικά, instruments vérificateurs ἢ instruments de vérification ; || ἡμίσταυρος ἐλεγκτικὸς τῶν περικοχλίων τῶν σκοπευτικῶν κοχλιῶν, T (té) vérificateur pour écrous de vis de pointage ; || διαμετρητὴρ ἐλεγκτικός, calibre vérificateur ; κύλινδρος ἐλεγκτικὸς τοῦ διαμετρήματος τῆς κάννης, cylindre vérificateur du calibre du canon; || διαστομωτήριον ἐλεγκτικὸν τῆς ὀπῆς, dégorgeoir pour vérification de la lumière. § τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον, la cour des comptes ; διοικητικὴ ἀρχή, δικαστικῶς ὠργανισμένη καὶ λειτουργοῦσα πρὸς ἔλεγχον κυρίως τῶν τὰς δημοσίας προσόδους διαχειριζόντων. Ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς προέδρου, ἑνὸς Β. ἐπιτρόπου, ἑνὸς ἀντιπροέδρου, ὀκτὼ ἐλεγκτῶν, τριῶν παρέδρων, δέκα ὀκτὼ λογιστῶν Α' τάξεως καὶ εἴκοσι δύο Β', ἑνὸς γραμματέως, δύο ὑπογραμματέων καὶ λοιποῦ κατωτέρου προσωπικοῦ. Ἐκ τούτων ἰσόβια μέλη εἶνε κατὰ τὸ Σύνταγμα ὁ πρόεδρος καὶ ἀντιπρόεδρος, οἱ ἐλεγκταὶ καὶ οἱ πάρεδροι.

ἔλεγξις, εως, ἡ· ἐξέλεγξις, vérification, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐλέγχειν τι, ἤτοι ἡ ἐξακρίβωσις καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ ἐξέτασις ἀντικειμένου τινός, καὶ ἐν γένει ὁ ἔλεγχος, le contrôle.

ἔλεγχος, ου, ὁ· ἡ ἀπόδειξις, preuve, n.f. μέσον ἀποδείξεως· || ὁ ἔλεγχος τοῦ ἐναντίου, la preuve du contraire ; βλ. καὶ ἐλέγχω. § [συνηθέστερον] ἔλεγχος, contrôle, n. m. ἡ

ἔλεγξις, ἐξέλεγξις, vérification, n.f. ἐξέτασις, examen, n. m. ὅπως ἐξελέγξῃ τίς τι, ἤτοι ἡ ἐργασία διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως ἐργασίας τινός, ὑπηρεσίας, τηρήσεως βιβλίων, κτλ. ‖ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐλέγχου μηχανικός, ingénieur du contrôle ; ‖ τοπικὸς ἔλεγχος, contrôle local, ὁ ἐπὶ τόπου γινόμενος ἔλεγχος ὑπό τινος, π. χ. ὁ ὑπὸ τῶν διοικήσεων ἢ προϊσταμένων ἀρχῶν γινόμενος ἐντὸς τῶν σωμάτων ἔλεγχος· ‖ **κεντρικὸς ἔλεγχος**, contrôle central, ὁ ὑπὸ τῆς κεντρικῆς ὑπηρεσίας γινόμενος ἐν τοῖς γραφείοις ἔλεγχος· ‖ — βολῆς, contrôle de tir ; ‖ **ἐξωτερικὸς ἔλεγχος**, contrôle extérieur, ὁ ὑπὸ τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου (cour des comptes) γινόμενος ἔλεγχος· ‖ ἐνιαύσεως ἔλεγχος, contrôle annuel ; ‖ — λογαριασμοῦ, vérification d'un compte ; ‖ δὲν δύναμαι νὰ ἀσκήσω ἔλεγχον ἐπ' αὐτοῦ, je ne puis exercer aucun contrôle sur lui ; ‖ — (βιβλίου) ὑπηρεσίας, registre de service ; ‖ — καταστίχου, dépouillement d'un registre; ‖ τοῦτο δὲν ἀντέχει εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς λογικῆς, cela ne supporte pas l'examen de la raison ; ‖ [ἐμπορ.] ἔλεγχος, contrôle, n. m. ἐξέτασις καταγραφῆς (inventaire) ἢ λογαριασμοῦ, dépouillement, n.m. § —, ἀναίρεσις, ἀνασκευή, réfutation, n. f. ὄνειδος, ἐξύβρισις, μομφή, blâme, n. m. μομφή, κατάκρισις, reproche, n. m. ἡ ἐπίκρισις, κριτικὴ περί τινος, critique ; ‖ ὁ ἔλεγχος τῆς πλάνης, la réfutation de l'erreur ; ‖ ὁ φόβος τοῦ ἐλέγχου τὸν κρατεῖ, c'est la crainte du blâme qui le retient ; ‖ οὐδὲν διαφεύγει τὸν ἔλεγχόν του, rien n'échappe à sa critique ; ‖ οἱ ἔλεγχοι (τύψεις) τῆς συνειδήσεως, les remords (les reproches) de la conscience. § **ἔλεγχος**, λέγεται τὸ βιβλιάριον εἰς ὃ σημειοῦται ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ἡ πρόοδος ἐπὶ τῶν μαθημάτων καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ μαθητοῦ, notes [d'un écolier] ; bulletin [de conduite=διαγωγῆς, d'application=ἐπιμελείας]· ‖ ἑβδομαδιαῖος ἔλεγχος, notes hébdomadaires. § ἔλεγχος, ὁ κατάλογος, liste, n. f. catalogue, n. m. ἀντίγραφον τινός, relevé, n. m. rôle = κατάλογος, μητρῷον, ἤτοι βιβλίον ἐφ' οὗ ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα ναυτῶν, στρατιωτῶν, κτλ. ‖ — παροραμάτων, liste des fautes d'impression ; [συνηθ. λατ.] errata ; ‖ — τῶν στρατιωτῶν, rôle des soldats.

ἐλέγχω, μέλ. έγξω, δεικνύω, ἀποδεικνύω, démontrer ; prouver ; σημαίνω, δεικνύω, dénoter ; φανερόνω, ἀποκαλύπτω, déceler ; προδίδω, trahir ; ἐλέγχομαι, ἀποδεικνύομαι ἔνοχος πρός τι, convaincre ; ‖ ἡ γαλήνη τῆς μορφῆς του ἐλέγχει τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ ἠρεμίαν le calme de son visage démontre la paix de son âme ; ‖ ἡ πρᾶξίς του ἐλέγχει βαθεῖαν ψυχικὴν διαφθοράν, son fait décèle une profonde corruption d'âme ; ‖ τὸ ἐρύθημά του ἐλέγχει τὴν στενοχωρίαν του, sa rougeur trahit son embarras ; ‖ οἱ στίχοι αὐτοὶ ἐλέγχουσιν ἀληθῆ ποιητικὴν εὐφυΐαν, ses vers prouvent un vrai talent; ‖ ἠλέγχθη ψευδόμενος, il fut convaincu de mensonge ; ‖ ἀγύρτης ἐλεγχόμενος, charlatan démasqué. § ἐλέγχω, ἐξελέγχω, μέλ. ἐλέγξω, παθ. παρακ. ἤλεγμαι καὶ ἐξήλεγμαι, μετοχ. ἐξηλεγμένος, ἐρευνῶ, ἐξετάζω τι, ἵνα δυνηθῶ ν' ἀποδείξω τίνος εἴδους εἶνέ τι, contrôler; ἐξακριβῶ, vérifier; καὶ κατ' ἐπέκτ. ἐξετάζω, examiner ; βλ. ἔλεγχος· ‖ [ἐμπορ.] ἐλέγχω [λογαριασμόν, βιβλία, καταγραφὴν] contrôler ; ἐξετάζω τὴν καταγραφὴν ἢ τὸν λογαριασμόν, dépouiller. § —, ἀναιρῶ, ἀνασκευάζω, réfuter ; ὀνειδίζω, ἐξυβρίζω, μέμφομαι, blâmer ; reprocher ; ἐπικρίνω, critiquer ; ἐλέγχω, κατηγορῶ, ἐνοχοποιῶ, accuser ; ‖ θὰ ἐλέγξω τὰ σοφίσματά του, je réfuterai ses sophismes ; ‖ τίς δύναται νὰ τὸν ἐλέγξῃ διὰ τοῦτο ; qui pourrait l'en blâmer ? ‖ ἡ συνείδησίς του τὸν ἐλέγχει, sa conscience l'accuse. § —, παριστῶ τινὶ τὸ ἄτοπον πράξεως τινός, remontrer.

ἐλεεινολογέω, βλ. ἐλεεινολογῶ.

ἐλεεινολόγησις, εως, ἡ· καὶ

ἐλεεινολογία, ας· ἡ· ἐν γένει ὁ λόγος ὁ διεγείρων συμπάθειαν, ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ ἐλεεινολογεῖν, action de plaindre (τοῦ θρηνολογεῖν. de complaindre ; de déplorer) ; ἡ θρηνῳδία, ὀλοφυρμός, lamentation, n. f. τὸ παράπονον, plainte. n. f.

ἐλεεινολογῶ, μέλ. ήσω, ὁμιλῶν προσπαθῶ νὰ διεγείρω συμπάθειαν, οἶκτον, plaindre ; θρηνολογῶ, complaindre ; s'apitoyer ; θρηνῳδῶ, ὀλοφύρομαι, [se] lamenter.

ἐλεεινός, ή, όν· ἄξιος συμπαθείας, εὐσπλαγχνίας, οἴκτου, θρήνου, οἰκτρός, pitoyable, piteux, euse ; ἀξιοθρήνητος ἀξιοδάκρυτος, déplorable ; lamentable ; ἄθλιος, misérable ; πτωχὸς δύστηνος, pauvre ; ἀηδής, μυσαρός, détestable ; ‖ ἐλεεινὴ κατάστασις ἐμπορεύματος, état déplorable d'une marchandise ; ἄθλιος, γλίσχρος, mesquin, e ; ‖ στίχοι ἐλεεινοὶ des vers pitoyables ; ‖ τὸν εὗρον εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, je l'ai trouvé dans un état piteux ; ‖ ἡ ἐλεεινή του τύχη, son sort déplorable (ἢ lamentable) ; ‖ τὸ τέλος του ὑπῆρξεν ἐλεεινόν, il a eu (il a fait) une fin misérable (ἢ une triste fin) ; ‖ ἐλεεινὲ ἄνθρωπε ! misérable que vous êtes ; ‖ — βίος, vie misérable (ἢ malheureuse) ; ‖ ἔχει ἐλεεινὴν ὄψιν, il a fort mauvaise mine ; ‖ ἐλεεινὸν γράψιμον, écriture détestable ; ‖ ἐφάγαμεν ἐλεεινά, nous avons fait maigre (ἢ piteuse) chère ; ‖ εἶνε ἐλεεινὸν πρᾶγμα ! c'est à faire pitié ! c'est triste !

ἐλεεινότης, ητος, ἡ· ἡ ἐλεεινά, οἰκτρά, κατάστασις, état déplorable ; ἡ ἀθλιότης, misère, n. f. πτωχεία, pauvreté ; ἀθλιότης, γλισχρότης, mesquinerie, n. f. ‖ αἱ ἐλεεινότητες τοῦ βίου, les misères de la vie; ‖ τί ἐλεεινότης ! quelle pitié !

ἐλεεινῶς, [ἐπίρ. τοῦ ἐλεεινὸς] κατὰ τρόπον ἐμπνέοντα οἶκτον, εὐσπλαγχνίαν, pitoyablement; à faire pitié ; ἀθλίως οἰκτρῶς, misérablement ; ἀθλίως πτωχῶς, pauvrement.

ἐλεέω, βλ. ἐλεῶ.

ἐλεημονητικός, ή, όν· ὁ ἐλεημονικός, ὁ

ἐλεήμων, ὁ κάμνων τὴν ἐλεημοσύνην, miséricordieux, euse; || ἐλεημονητικὴ πρᾶξις = ἀγαθοεργία, bonne œuvre, n. f.

ἐλεημονικός, ή, όν· ὁ ἐλεήμων, πρὸς τὸ εὐσπλαγχνίζεσθαι ῥέπων, miséricordieux, euse.

ἐλεημονιοῦμαι, [διάλ. Ἠπείρ.] εὐσπλαγχνίζομαι.

ἐλεήμονος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ὁ ἐλεήμων.

ἐλεημόνως, [ἐπίρ.] charitablement, μετ' ἐλεημοσύνης, avec charité.

ἐλεημοσυνάριος, ου, ὁ· aumônier; (λατ. eleemosynarius), ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν διανομὴν τῶν ἐλεῶν. Τοιούτους οὐ μόνον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ χριστιανικῇ ἐκκλησίᾳ ἀνευρίσκομεν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα, καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἡγεμόνες εἶχον ἐν ταῖς Αὐλαῖς αὐτῶν κληρικοὺς τοιούτους καλουμένους aumôniers.

ἐλεημοσύνη, ης, ἡ· charité, n. f. ἤτοι ἡ συμπάθεια, εὐσπλαγχνία, miséricorde, n. f. πρὸ πάντων ἡ πρὸς τοὺς πτωχοὺς βοήθεια, ἐλεημοσύνη, aumône, n. f. || κάμνει πολλὰς ἐλεημοσύνας, il fait bien des (de grandes) charités; || κάμετε ἐλεημοσύνην [προσφώνησις ἐπαιτῶν], la charité s'il vous plait; || δίδω (κάμνω) ἐλεημοσύνην, donner (faire) l'aumône; || ζῇ ἀπὸ ἐλεημοσύνην. il est [réduit] à l'aumône; || τοῦ τὸ ἔδωκα δι' ἐλεημοσύνην, je le lui ai donné par charité (par aumône); [μεταφ.] je lui en ai fait l'aumône; || ἔργον ἐλεημοσύνης, bonne œuvre; βλ. **ἀγαθοεργία.**

ἐλεήμων, ων, ον· γεν· ονος, charitable, adj. ὁ ἐκτελῶν τὴν ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχούς, ὁ εὐσπλαχνικός, miséricordieux, euse.

ἐλέησι, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] = ἡ ἐλέησις, ἰδιαιτέρα **λιτανεία** δι' ἧς ὁ λαὸς ἐν καιρῷ μακρᾶς ἀνομβρίας ἐπικαλεῖται τὴν ἐξ ὕψους ἀρωγὴν καὶ εὐόδωσιν τῶν δημητριακῶν ἐν γένει.

ἐλεητικός, ή, όν· ὁ ἐλεῶν, ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς εὐσπλαχνίαν, ὁ **ἐλεήμων**· βλ. λέξιν.

ἐλειογενὲς ἀέριον· βλ. **μεθάνιον.**

ἐλειογενής, ής, ές· ὁ ἐν ἕλει γεννώμενος, né dans les marais, paludéen, enne (ἐκ τοῦ λατ. palus, udis, marais), adj. ὁ προερχόμενος ἐκ τῶν ἑλῶν, qui provient des marais; || ἐλειογενῆ μιάσματα, miasmes paludéens; ὁ προερχόμενος ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τῶν ἑλῶν, qui est causé pas les exhalaisons des marais; || ἐλειογενὴς πυρετός, fièvre paludéenne.

ἕλειος, ος καὶ α, ον· ὁ ἑλώδης, ὁ εἰς τὰ ἕλη ζῶν, de marais, marécageux, euse; ὁ φυόμενος εἰς τὰ ἕλη, qui pousse (qui vient) dans les marais.

ἐλειός, οῦ, ὁ· εἶδος μυός, ὁ **σκίουρος,** loir, n. m. τρωκτικὸν θηλακτικὸν τῆς οἰκογενείας τῶν μυωδῶν.

ἐλειοσέλινον, ου, τό· τὸ ἀγριοσέλινον, ἄπιον τὸ βαρύοσμον, τὸ ἐν ἐφύδροις καὶ ἑλώδεις τόποις γεννώμενον σέλινον, ache ou céleri (sauvage), οὗτινος τὸ γνωστὸν σέλινον εἶνε παραλλαγὴ κηπευτή.

ἐλελεῦ καὶ ἐλελελεῦ, ἐπιφώνημα πολεμικὸν ὡς τὸ **ἀλαλά,** hurrah! cri de guerre; ἔτι δὲ ὁ ἀλαλαγμός.

ἐλελίσφακον, τό· καὶ

ἐλελίσφακος, ου, ὁ· καὶ

ἐλελίφασκος, ου, ὁ· sauge, κοινῶς ἀλιφασκιά [βοτ.] ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν χειλανθῶν· ὑπάρχουσιν ὑπὲρ τὰ 400 εἴδη. Εἶνε φυτὰ ἀρωματικὰ ἔχοντα καυλοὺς τετραγώνους καὶ φύλλα ἀντίθετα· τὰ πλεῖστα εἶνε θάμνοι ἢ θαμνία.

ἐλεονορίτης, ὀρυκτὸν κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρομ. προσκλινὲς σύστημα. Χημικῶς εἶνε $Fe_6 P_4 O_{19} + 8 H_2 O$. Δ. Κ.

ἔλεος, ους, τό· συμπαθητικὸν συναίσθημα. οἶκτος, εὐσπλαγχνία, miséricorde, n. f. ἐλεημοσύνη, charité. n. f. || ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους. le Dieu de la miséricorde; || αἱ ἀδελφαὶ τοῦ ἐλέους, les sœurs de charité; || κάμετε ἔλεος. soyez charitable; || ἐκέρδισε τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ [φρ.], il a gagné beaucoup d'argent; || μὲ τὸ ἔλεος (βοήθειαν) τοῦ Θεοῦ, avec l'aide de Dieu. § ἔλεος, merci, n. f. ἡ χάρις, grâce, n. f. || εἶμαι εἰς τὸ ἔλεός του, je suis à sa merci; || ζητῶ, φωνάζω ἔλεος, crier merci; || ἔλεος! [ἐπιφών.] grâce! || χωρὶς ἔλεος, sans merci; || κρέμαται ἀπὸ τὸ ἔλεος τινός, être à la merci de quelqu'un; || δὲν ἔχει ἔλεος [φρ. οἰκ.], il est terrible = εἶνε φοβερός, il est insupportable = εἶνε ἀνυπόφορος. § ἔλεος, ἡ χάρις, grâce, n. f. ἐλέῳ Θεοῦ, par la grâce de Dieu; τὴν φράσιν ταύτην προσέθεσαν ἐπὶ τῇ βάσει ἀποστολικῶν ἐκφράσεων πρῶτοι οἱ Ἐπίσκοποι κατὰ τὴν ἐν Ἐφέσῳ σύνοδον (431) εἰς τοὺς τίτλους αὐτῶν ἐν ἐπιστολαῖς καὶ ἐπισήμοις ἐγγράφοις, ὁμολογοῦντες τοιουτοτρόπως τὴν ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου ὄντος ἐξάρτησίν των. Ἡ χρῆσις αὐτῆς ἐγενικεύθη ὕστερον παρὰ τῷ ἀνωτέρῳ κλήρῳ καὶ κατόπιν παρὰ τοῖς ἡγεμόσι. § [ἀρχ.] οἶκτος, pitié, n. f. ὁ φόβος καὶ τὸ ἔλεος [ἐν τῇ τραγῳδίᾳ], la terreur et la pitié.

ἑλέπολις, εως, ἡ· hélépole, n. f. κυλινδουμένη πολιορκητικὴ μηχανὴ ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ καὶ χρησιμοποιηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὰς πολιορκίας· συνέκειτο ἐκ πολυωρόφου ξυλίνου πύργου περιλαμβάνοντος διάφορα μηχανήματα, οἷον κριοὺς (béliers), βελοστάσεις (balistes), καταπέλτας.

ἐλεύθερα, [ἐπίρ.] βλ. **ἐλευθέρως.**

ἐλευθερία, ας, ἡ· κυρίως καὶ μεταφορ. liberté, n. f. τὸ νὰ ᾖ τι ἐλεύθερον νὰ ἐνεργῇ μόνον· τὸ νὰ μὴ ἐμποδίζηται ἀπό τι· || —, liberté, ἡ ἀνεξαρτησία τῶν τε λαῶν καθόλου καὶ τῶν κατ' ἰδίαν ἀνθρώπων, ἀντίθ. τῇ δουλείᾳ· || ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερίαν του, il a reconquis sa liberté; || τοῦ ἀφῆκε πλήρη ἐλευθερίαν [νὰ ἐνεργήσῃ, κτλ.] il lui donna carte blanche. § **ἐλευθερία,** liberté, n. f. ἐν τῇ λογικῇ τοῦ ἀνθρώπου φύσει ἔγκειται ἡ δύναμις αὐτοῦ νὰ ῥυθμίζῃ κατ' ἀρέσκειαν τὰς ἀποφάσεις καὶ τὰς πράξεις του, νὰ ὑπείκῃ ἢ νὰ ἀντιτάσσηται εἰς τὰ ἴδια πάθη, νὰ κανονίζῃ ἐν γένει αὐτοπροσδιορίστως πᾶσαν ἐνέργειαν. Ἡ τοιαύτη δύναμις τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ τὴν **ἐλευθερίαν,** ἥτις εἶνε δικαίωμα πρω-

τογενὲς καὶ φυσικόν, τὰ μάλιστα συντελοῦν εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς προορισμοῦ καὶ τῆς εὐδαιμονίας ἢ δυστυχίας αὐτοῦ, ἀλλὰ πλείστας συνεπαγόμενον ὑποχρεώσεις καὶ ποικίλας γεννῶν εὐθύνας. § [ἱππευτ.] ἐλευθερία τῆς γλώσσης (στόματος), liberté de la langue, ἤτοι τὸ ἡνίον (τῆς στομίδος, mors. § [ἀτμ.] ἐλευθερία κυλίνδρου, liberté du cylindre; ἐὰν ἐν κυλίνδρῳ ἀτμομηχανῆς τινὸς τὸ ἔμβολον κατὰ τὸ τέλος τῆς διαδρομῆς του ἐφάπτηται τοῦ πυθμένος ἢ τοῦ πώματος τοῦ κυλίνδρου, εἰς τὴν ἐλαχίστην βλάβην τῶν ἀρθρώσεων ἡ ἐπαφὴ θέλει μεταβληθῇ εἰς κροῦσιν δυναμένην νὰ ἐπιφέρῃ τὴν διάρρηξιν τοῦ κυλίνδρου. Πρὸς ἀποφυγὴν ὅθεν τοῦ εἰρημένου ἀτόπου ἀφίεται κενόν τι 6 ἕως 8 χιλιοστομέτρων μεταξὺ τοῦ πυθμένος καὶ τοῦ πώματος τοῦ κυλίνδρου καὶ τῆς ἄνω καὶ κάτω ἐπιφανείας τοῦ **σώματος τοῦ ἐμβόλου** (corps de piston) εὑρισκομένου εἰς τὸ τέλος τῆς διαδρομῆς του. Ἡ **ἀπόστασις** (distance) αὕτη ἡ ὑπάρχουσα μεταξὺ **τοῦ πυθμένος** ἢ τοῦ **πώματος** τοῦ κυλίνδρου καὶ τῆς **κάτω** ἢ **ἄνω ἐπιφανείας** τοῦ **σώματος τοῦ ἐμβόλου** εἶνε ἡ **ἐλευθερία κυλίνδρου**, ὁ δὲ ὄγκος (volume) ὁ ἀπαρτίζων τὴν ἐλευθερίαν κυλίνδρου σὺν τῷ ὄγκῳ τῆς **ἀτμοθυρίδος** (orifice) εἶνε τὸ **οὐδέτερον** ἢ **ἐπιβλαβὲς διάστημα** (espace neutre ou nuisible). § ἐλευθερία, ἀπελευθέρωσις, délivrance, n. f. || καλὴν ἐλευθεριάν! [εὐχὴ πρὸς ἔγκυον] heureuse délivrance. § ἐλευθερία ἀπεριόριστος, licence, n. f. § ἐλευθερία τῆς κατοικίας [τοῦ διπλωματικοῦ ἀπεσταλμένου) franchise de **l'hôtel.**

ἐλευθεριάζω, μέλ. άσω, εἶμαι ἐλεύθερος, ὁμιλῶ καὶ πράττω ὡς ἐλεύθερος, ἀντίθ. τῷ δεσπόζω, agir ou parler en liberté; être libre de, εἶμαι ἐλευθέριος, (γενναῖος, μεγαλόδωρος), être (faire le) libéral. § ἐλευθεριάζω = ἀκολασταίνω, être libre ἢ être relâché = εἶμαι ἀκόλαστος· || ἐλευθεριάζοντα ἤθη, des mœurs libres (relâchées).

ἐλευθερικός, ή, όν· libéral, ale, aux; ἰδιάζων εἰς τοὺς ἐλευθέρους, digne d'un homme libre; ἀντίθ. τῷ ἀνελεύθερος.

ἐλευθέριος, ος καὶ α, ον· libéral, ale, aux, ὅ,τι πρέπει εἰς τοὺς ἐλευθέρους, ὁ διανοούμενος, ὁμιλῶν καὶ πράττων ὡς ἐλεύθερος· || πρὸ πάντων ἐλευθέριος = γενναιόδωρος, μεγαλόδωρος, généreux, euse; ἀσμένως μεταδίδων καὶ μὴ φροντίζων μικροψύχως περὶ κέρδους χρημάτων καὶ φειδωλίας· || εἶνε πολὺ ἐλευθέριος, il est très-généreux; || —, ὁ μὴ φιλάργυρος, ὁ ἀφιλάργυρος, insordide, adj. § **ἐλευθέριαι τέχναι**, arts libéraux; οὕτως ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι ἐκείνους τῆς σπουδῆς καὶ ἐργασίας τοὺς κλάδους ὅσους ἐθεώρουν ἁρμόζοντας εἰς ἐλευθέρους ἄνδρας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν βαναυσουργίαν τῶν δούλων· συνήθως ἠριθμοῦντο ἑπτὰ τοιαῦται, ἤτοι ἡ Γραμματική, Ἀριθμητική, Γεωμετρία, Μουσική, Ἀστρονομία, Διαλεκτικὴ καὶ Ῥητορική. § ἐλευθέριος, ὁ ἀκόλαστος, libre; relâché, ée.

ἐλευθεριότης, ητος, ἡ· libéralité, n. f. ἡ φύσις, ἡ ἰδιότης τοῦ ἐλευθερίου; ἡ γενναιοδωρία, μεγαλοδωρία, générosité, n. f. βλ. ἐλευθέριος.

ἐλευθερίως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐλευθέριον, libéralement; d'une manière généreuse, généreusement.

ἐλευθεροκοινωνία, ας, ἡ· libre pratique ἢ ἁπλῶς pratique, n. f. κοινῶς τὸ πράτιγο· ἡ εἰς καταπλεῦσαν πλοῖον παροχὴ ἀδείας τοῦ νὰ συγκοινωνήσῃ μὲ τὴν πόλιν κατόπιν τῆς ἐπιθεωρήσεως τῆς ὑγειονομικῆς του πιστοποιήσεως (patente) ἢ κατόπιν ἐκτελέσεως τῆς ὡρισμένης καθάρσεώς του.

ἐλευθεροκοινωνῶ (έω), μέλ. ήσω (συγκοινωνῶ ἐλευθέρως, communiquer (librement); || ἐν τῷ ναυτικῷ ἐλευθεροκοινωνῶ, communiquer, λέγεται ἐπὶ πλοίου μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑγειονομικῶν διατάξεων· λέγεται ἐπίσης λαμβάνω ἐλευθεροκοινωνίαν, être admis en (recevoir; obtenir) libre pratique; καὶ δίδω ἢ λαμβάνω ἐλευθεροκοινωνίαν, pratiquer; βλ. καὶ **ἐλευθεροκοινωνία.**

ἐλευθερόνω, μέλ. ώσω, ἐλευθερώνω, ἐλευθερόω-ῶ· κάμνω τινὰ ἐλεύθερον, δίδω τὴν ἐλευθερίαν του, ἀπελευθερῶ, ἀπαλλάσσω ἀπό τι, délivrer; ἀπαλλάσσω ἐκ δυσκολιῶν ἢ ἀμηχανίας, débarrasser; ἀπελευθερῶ, ἀπολύω δοῦλον, affranchir; ἀπελευθερῶ, ἀπαλλάσσω, libérer; ἐλευθερόνω ἀπὸ χρέος, libérer; || ἐλευθερόνω αἰχμαλώτους, délivrer des captifs: || ἠλευθέρωσε τὸν λαὸν ἀπὸ τῆς δουλείας, il a affranchi le peuple de l'esclavage; || || ἐλευθέρωσόν με ἀπ' αὐτὸν τὸν ὀχληρόν, débarrassez-moi de cet importun; || διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ κτήματά του, pour libérer (dégrever) ses biens. § [ἐπὶ ἐγκύου] ἠλευθερώθη, elle s'est délivrée. § ἐλευθερόνω, ἐξάγω ἀπό τι, dégager; || [ναυτ.] **ἐλευθερόω**, ἐλευθερόνω, dégager, ἤτοι ἀφαιρῶ ἢ ἐξάγω τὸ ἀντικείμενον ὅπερ ἐμποδίζει τὴν εὐχερῆ λειτουργίαν μηχανήματος τινός, ἢ οἱουδήποτε ἀντικειμένου· || **ἐλευθερόω σχοινίον** ἐκ παντὸς ὅπερ τὸ ἐμποδίζει νὰ ἐνεργῇ ἐλευθέρως, dégager un cordage; || **ἐλευθερόω πυροβολεῖον** διὰ τῆς ἀφαιρέσεως πάντων τῶν ἀντικειμένων τῶν δυναμένων νὰ φέρωσι δυσχέρειαν κατὰ τὴν ἐνέργειαν, dégager une batterie; || **ἐλευθερόω πλοῖον** κατὰ τὴν μάχην, ἤτοι σπεύδω εἰς βοήθειάν του ὅπως τὸ ἀπαλλάξω τοῦ ἐχθροῦ, dégager un vaisseau dans un combat; § [μηχ.] ἐλευθερόνω, débrayer, ἀποσύρω τὸν σκύτινον δεσμὸν ὅστις ἑνώνει τὸν κινητήριον ἄξονα μετὰ τοῦ ἄξονος μηχανήματος τινός, συνώνυμον τοῦ affoler. § [μηχ. ναυτ]. ἐλευθερόνω, affoler; ἀποχωρίζω τεμάχιον μηχανισμοῦ τινος, καὶ καθιστῶ αὐτὸ ἀνεξάρτητον τῆς γενικῆς κινήσεως, εἴτε ὅπως μείνῃ ἀδρανὲς εἴτε ὅπως λάβῃ διάφορον κίνησιν. Τὸ τοιοῦτον ἐπὶ τῶν πλοίων γίνεται εἰς τὴν ἕλικα (hélice), ὅπως αὐτὴ μείνῃ ἐλευθέρα πρὸς στροφὴν συνεπείᾳ τῆς ὠθήσεως ἣν λαμβάνει ἐκ τοῦ ὕδατος, ὅταν τὸ πλοῖον προχωρῇ ἱστιοδρομοῦν ἢ ῥυμουλκούμε-

νον, ὅτε ἡ μηχανὴ δὲν λειτουργεῖ· || ἐλευθερόνω ἕλικα, affoler une hélice ; || ἐλευθέρα ἕλιξ, hélice affolée ou hélice folle.

ἐλευθεροπραξία, ας, ἡ· ἡ ἐλευθέρα εἰς τὸ πράττειν, liberté d'action (d'agir).

ἐλεύθερος, ος, καὶ α, ον (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), libre adj. κυρίως ὁ δυνάμενος νὰ πράξῃ ἢ νὰ ὑπάγῃ ὅπου θέλει, ὁ κύριος ἑαυτοῦ, ἀντιθ. τῷ δεσμευμένος καὶ δοῦλος· ἐκ τούτου ὁ ἀνεξάρτητος, indépendant, e ; ὁ ἀπηλλαγμένος, ἐλεύθερος, ὁ ἐξαιρούμενος ἀπό τι, exempt de ; ὁ ἀπελεύθερος, ὁ ἐλευθερωθεὶς δοῦλος, affranchi, e; ἐλεύθερος πληρωμῆς τελῶν ὡς προπληρωθέντα, affranchi, e ; ἐλεύθερος, franc, franche ; || [ἐμπορ.] ἐλεύθερος, α, ον, ἀπηλλαγμένος ἐξόδων, franc de frais ; franco, ἀτελής, ὁ ἀπηλλαγμένος τέλους, δασμοῦ, exempt ; || ἐλεύθερον· μέχρι πλοίου, franc à bord ; || ἐλεύθερος λαός, peuple libre ; || ἐλεύθερα κτήματα, des biens sans charges, τὰ μὴ ἐπιβεβαρυμένα δι' ὑποθήκης· || [ναυτ.] ἐλευθέρα κίνησις, manœuvre indépendante ; || ἐλευθέρα ἕλιξ, hélice folle ; βλ. ἐλευθερόνω, affoler ; || — φόρου, exempt d'impôt ; || — ὑπηρεσίας, exempt de service ; || ἡ ἐλευθέρα κρίσις [τοῦ ἀνθρώπου], le libre (de franc) arbitre ; || ἐμπορεύματα εἰσαγόμενα ἐλεύθερα, des marchandises importées en franchise, ἤτοι ἀτελῶς, ἄνευ πληρωμῆς τέλους, ἀπηλλαγμένα φόρου· || — ἐξόδων, franco, ἀτελής· || ἐπιστολὴ ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν (τελῶν), lettre franche de port ἢ lettre affranchie, ὧν τὸ ταχυδρομικὸν τέλος εἶνε πληρωμένον· || θὰ λάβητε ἐλευθέρας ταχυδρομικῶν τὰς ἐπιστολὰς τὰς ὁποίας θὰ σᾶς ἀπευθύνω, vous recevrez franc de port les lettres que je vous adresserai ; || ἐλεύθερον ἁλώσεως, franc de capture ; || — μερικῆς ἀβαρίας, franc d'avarie ; || ἐλεύθερος 3 % μερικῆς ἀβαρίας, franc de % d'avaries particulières ; || — μερικῆς ἀβαρίας, ἐκτὸς ἂν ἐξοκείλῃ τὸ πλοῖον, franc d'avaries particulières sauf échouement; || — θραύσεως, franc de casse ; || — ἐσωτερικῆς βλάβης, franc de détérioration intérieure ; || εἶσαι ἐλεύθερος νὰ φύγῃς, libre à vous (vous êtes libre de partir ; || ἐλευθέρα ὄχθη, franc-bord, πληθ. les francs-bords ; χῶρος ἀφιέμενος ἐλεύθερος ἐπὶ τῆς ὄχθης ποταμοῦ ἢ διώρυγος· || — τέκτων, franc-maçon, κοινῶς ὁ φραμμασόνος· βλ. καὶ **τέκτων**· || — σκοπευτής, franc-tireur = οἱ ἄτακτοι, francs-tireurs σῶμα ἀτάκτων, corps-franc ; βλ. **σῶμα ἀτάκτων**· || θέλω νὰ ἦμαι ἐλεύθερος [νὰ κάμω ὅ,τι θέλω], je veux être libre [d'agir à ma façon] ; || [ἱππευτ.] ἀφίνω ἐλεύθερον τὸν χαλινόν, lâcher la bride ; || ἔχει ἐλευθέρους τρόπους, il est libre de manières ; il a des airs dégagés ; || ἐλεύθερα [φρ.], sans façons ; ne vous gênez pas ; || λέγε ἐλεύθερα, dites ; parlez franchement. § ὁ ἐλευθέριος, libéral ; || ἐλεύθεροι θεσμοί, des institutions libérales. § εὐκίνητος, agile ; leste. § ἀνύμφευτος, ἐλεύθερος, non marié ; libre ; [ἐπὶ ἀνδρὸς] garçon ; [ἐπὶ γυναικὸς] fille.

ἐλευθερόσιμος, ος, ον· ἀφέσιμος, libérable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ ἐλευθερωθῇ, νὰ ἀφεθῇ, qui peut être libéré ; qui est dans les conditions voulues pour être libéré du service militaire : π. χ. στρατιῶται, ἀφέσιμοι, soldats libérables.

ἐλευθεροστομέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἐλεύθερα, ἐλευθέρως, παρρησίᾳ ὁμιλῶ, parler en toute liberté ; parler franchement, ouvertement ; avoir son franc parler = ἔχω ἐλευθεροστομίαν.

ἐλευθεροστομία, ας, ἡ· ἡ παρρησία, ἐλευθερία τοῦ λέγειν, franc-parler, n. m. franchise, n. f. = παρρησία, εἰλικρίνεια.

ἐλευθερόστομος, ος, ον· ὁ ἐλευθέρως, μετὰ παρρησίας ὁμιλῶν, qui parle franchement ; franc, che.

ἐλευθεροτυπία, ας, ἡ· ἡ ἐλευθερία τοῦ τύπου, liberté de la presse.

ἐλευθεροφρονῶ (έω), μέλ. ήσω, ἔχω ἐλευθερίους ἰδέας, φρονήματα, avoir des idées libérales, se libéraliser, devenir libéral.

ἐλευθεροφροσύνη, ης, ἡ· ἐλευθέριον πνεῦμα, esprit libéral. § —, libéralisme, n. m. τὸ δόγμα τῶν ἐλευθεροφρόνων, doctrine des libéraux.

ἐλευθερόφρων, ων, ον· γεν. ονος, **ἐλευθεροδοξῶν**, ὁ ἔχων ἐλεύθερα φρονήματα, libéral, ale, aux ; καὶ libre penseur, n. m. || ἐλευθερόφρονες, libres penseurs, καλοῦνται ἐν τοῖς θρησκευτικοῖς ζητήμασιν οἱ ἔχοντες ἰδίας πεποιθήσεις μὴ βασιζομένας ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς γενικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκκλησίας.

ἐλευθερόω-ῶ, καὶ

ἐλευθερώνω, μέλ. ώσω, βλ. ἐλευθερόνω.

ἐλευθέρως, [ἐπίρ.] ἐλεύθερα, κατὰ τρόπον ἐλεύθερον, librement ; ἀνέτως, παρρησίᾳ, franchement ; ouvertement ; ἄνευ περιστροφῶν, sans détours ; ἀκωλύτως, sans façons ; sans gêne ; || ὁμιλῶ ἐλευθέρως (ἐλεύθερα), παρρησιάζομαι, ἐλευθεροστομέω, avoir son franc -parler ; || [ἐμπορ.] δύνασθε νὰ ἐργάζησθε ἐλευθέρως μετ' αὐτοῦ [φρ.], vous pouvez vous embarquer à pleines voiles avec lui.

ἐλευθέρωμα, τό, καὶ

ἐλευθέρωσις, εως, ἡ (ἐλευθερόνω), ἀπελευθέρωσις ἀπό τινος, délivrance, n. f. affranchissement, n. m. || [μηχ.], débrayage, n. m. βλ. **ἐλευθερόνω**.

ἐλευθερωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐλευθερώνων, libérateur, trice ; || [μηχ.], débrayeur, n. m. ὁ μηχανισμὸς δι' οὗ ἐνεργεῖται ἡ ἐλευθέρωσις (débrayage).

ἔλευσις, εως, ἡ· τὸ ἔρχεσθαι, ὁ ἐρχομός, ἡ ἄφιξις, arrivée, n. f. || μετὰ τὴν ἔλευσίν του, après son arrivée ; || [Γρφ.] ἡ ἔλευσις τοῦ Μεσσίου, la venue (avénement) du Messie ; || [πολιτ.] ἡ ἔλευσίς του εἰς τὰ πράγματα (εἰς τὴν ἐξουσίαν), son avénement au pouvoir.

ἐλεφανταγωγός, ὁ, καὶ ἐλεφαντηγός, éléphantaire, n. m. ἀρχαία ῥωμαϊκὴ λέξις σημαίνουσα τὸν στρατιώτην ὅστις ὡδήγει ἕνα ἢ

πλειοτέρους ἐλέφαντας, ὁδηγὸς ἐλέφαντος, conducteur d'éléphant.

ἐλεφαντάρχης, ου, ὁ· éléphantarque, n. m. διοικητὴς στρατιωτῶν ἐπιβαινόντων εἰς ἐλέφαντας· συνήθως ὁ λόχος ἐπέβαινεν ἐπὶ 16 ἐλεφάντων.

ἐλέφαντας, ὁ [δημ.] ἐλέφας.

ἐλεφαντηγός, οῦ, ὁ· βλ. ἐλεφανταγωγός.

ἐλεφάντειος, ος, ον· τοῦ ἐλέφαντος, d'éléphant, adj. ὁ ὁμοιάζων, ὁ μέγας, γιγαντώδης ὡς ὁ ἐλέφας. § ὁ ἀπὸ ἐλεφάντειον (ἐλεφάντινον) ὀστοῦν, d'ivoire ; ὁ φιλδισένιος· || ἐλεφάντειον μέλαν, noir d'ivoire ; βλ. μέλαν. § λέγονται οὕτως οἱ Αἰγύπτιοι βασιλεῖς οἵτινες ἐβασίλευσαν ἐπὶ τῆς Ἐλεφαντίνης (νήσου τοῦ Ἐλέφαντος) ἤτοι τῆς νήσου Assouân (νῦν καλεῖται Γεζίρεζ Ἀσσουὰν παρὰ τὸν πρῶτον καταρράκτην τοῦ Νείλου καὶ ἔναντι τῆς πόλεως Ἀσσουάν· || οἱ ἐλεφάντειοι βασιλεῖς, les rois Éléphantins ; καὶ οὐσιαστ. οἱ ἐλεφάντειοι, les Eléphantins.

ἐλεφαντιακός, ή, όν· éléphantiaque, adj. μέγας ὡς ὁ ἐλέφας, τερατώδης, τεράστιος.

ἐλεφαντιασικός, ή, όν· éléphantiasique, adj. [παθολ.] ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀφορῶν τὴν ἐλεφαντίασιν· ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὴν ἐλεφαντίασιν.

ἐλεφαντίασις, εως, ἡ· éléphantiasis (ti-a-zis), n. f. καλεῖται πάθησις τοῦ δέρματος λεπρώδης, καθ' ἣν τὸ δέρμα ἀποξηραινόμενον ὁμοιάζει πρὸς τὸ τοῦ ἐλέφαντος. Διακρίνεται εἰς δύο εἴδη, εἰς ἐλεφαντίασιν τῶν Ἑλλήνων, ἥτις εἶνε ἡ λέπρα (lèpre) τοῦ μεσαιῶνος, καὶ τὴν ἐλεφαντίασιν τῶν Ἀράβων καλουμένην κνήμην τῶν βαρβάρων (mal des Barbares ; παχυδερμίαν, pachydermie ; λατ. morbus herculeus), νόσον μολυσματικὴν τῶν θερμῶν κλιμάτων παραγομένην ὑπὸ παρασίτου.

ἐλεφαντίδιον, ου, τό· ἐλεφαντίσκιον, τό· ἐλεφαντίσκος, ὁ· (ὑποκορ. τοῦ ἐλέφας)· éléphanteau, n. m. τὸ μικρὸν τοῦ ἐλέφαντος, νέος ἐλέφας.

ἐλεφαντικός, ή, όν· [ζῳολ.] éléphantique, adj. ὁ ἀναφερόμενος ἢ σχετιζόμενος πρὸς τὸν ἐλέφαντα· || ἡ ἐλεφαντικὴ γενεά, la race éléphantique. § [παθολ.] ὁ προσβληθείς, πάσχων ὑπὸ ἐλεφαντιάσεως· || ἀσθενὴς ἐλεφαντικός, sujet éléphantique, ὁ νοσηλευόμενος ἐξ ἐλεφαντιάσεως· || [οὐσ.] ἐλεφαντικός, un éléphantique.

ἐλεφάντινος, ίνη, ινον· ὁ ἐξ ἐλεφαντείου ὀστοῦ, d'ivoire, κοινῶς φιλδισένιος· βλ. ἐλεφαντόδους.

ἐλεφαντίσκος, ὁ· καὶ

ἐλεφαντίσκιον, τό· βλ. ἐλεφαντίδιον.

ἐλεφαντιῶ (άω), μέλ. άσω, πάσχω ἀπὸ ἐλεφαντίασιν, avoir l'éléphantiasis ; || οἱ ἐλεφαντιῶντες, les éléphantiques = οἱ ἐλεφαντικοί.

ἐλεφαντογραφία, ας, ἡ· éléphantographie, n. f. πραγματεία ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος.

ἐλεφαντόδοντον, ου, τό·

ἐλεφαντόδους, οντος, ὁ· ἢ ἐλεφαντοστοῦν, τό· ivoire, n. m. (ἐλεφαντόδους, λατ. ebur, eboris). Ὀστεώδης ὕλη ἀποτελοῦσα τοὺς ἀμυντῆρας (défences) ἢ ὀδόντας τοῦ ἐλέφαντος καί τινων ἄλλων ζῴων, ἐπειδὴ δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ ivoire κατασκευάζεται ὑπὸ τῶν ἐλεφαντοδόντων ἐκλήθη ἐλεφάντινον ὀστοῦν, κοινῶς φίλδισι, σημαίνει δὲ κατειργασμένον τεμάχιον ὀδόντος. Μεταφορικῶς ivoire καλεῖται ἡ λευκότης· || l'ivoire du cou, ἡ λευκότης τοῦ αὐχένος· || ἐλεφάντινος, η, ινον, d'ivoire, ὁ ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ κατεσκευασμένος.

ἐλεφαντοειδῆ, τὰ [ζῳολ.], éléphantides, n. m. pl. οἰκογένεια μαστοφόρων μετὰ προβοσκίδος· ||.[οὐσ.]ἐλεφαντοειδές, un éléphantidé.

ἐλεφαντοειδής, ής, ές· éléphantoïde, adj. ὅμοιος ἐλέφαντι, éléphantin, ine ; ὁ ἐλεφάντειος.

ἐλεφαντοκόκκαλον, τό· ὁ ἐλεφαντόδους, ivoire, n. m.

ἐλεφαντοκόλλητος, ος, ον· ὁ πεποικιλμένος μὲ ἐλεφάντινον ὀστοῦν, marqueté d'ivoire.

ἐλεφαντόλευκον, τό· ivoire (couleur), λευκὸν ἐλέφαντος, δηλαδὴ τὸ χρῶμα τοῦ ὀδόντος τοῦ ἐλέφαντος, καὶ ἡ λευκότης, ivoire.

ἐλεφαντομαχία, ας, ἡ· μάχη ἐλεφάντων, combat d'éléphants, ou contre des éléphants, ou à l'aide des éléphants.

ἐλεφαντομάχος, ου, ὁ· ὁ πρὸς ἐλέφαντας μαχόμενος, qui combat contre ou avec des éléphants.

ἐλεφαντοποδία, ας, ἡ· [παθ.] éléphantopodie, n. f. ἐλεφαντίασις τῶν κάτω ἄκρων.

ἐλεφαντοστοῦν, τό· βλ. ἐλεφαντόδους.

ἐλεφαντουργική, ῆς, ἡ· ivoirerie, n. f. ἡ τέχνη τοῦ κατεργάζεσθαι τὸ ἐλεφάντινον ὀστοῦν. Ἐπίσης τὸ ἐμπόριον τοῦ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ.

ἐλεφαντουργός, οῦ, ὁ· ivoirier, n. m. ὁ ἐργαζόμενος τὸ ἐλεφάντινον ὀστοῦν.

ἐλεφαντοφάγος, ος, ον· ὁ τρώγων ἐλέφαντας, éléphantophage, adj. ὁ τρεφόμενος μὲ (ὁ τρώγων) τὸ κρέας τοῦ ἐλέφαντος.

ἐλεφαντώδης, ης, ες· ὁ ἐλεφάντειος, ὅμοιος ἢ τῆς φύσεως τοῦ ἐλέφαντος, de la nature de l'éléphant ; de la nature de l'ivoire.

ἐλέφας, αντος, ὁ· [ζῳολ.] éléphant, n. m. τὸ θηλ. éléphante, n. f. κοινῶς **ἐλέφαντας**· γένος προβοσκιδωτοῦ παχυδέρμου περιλαμβάνον τὰ μόνα ζῶντα εἴδη τῶν προβοσκιδωτῶν παχυδέρμων καθ' ὅσον τὸ **μαμμούθιον**, (mammouth) ἀνήκει εἰς παρῳχημένας γεωλογικὰς ἐποχάς. Ὁ ἐλέφας εἶνε τὸ μέγιστον καὶ βαρύτερον τῶν τετραπόδων, φθάνει δὲ μέχρις ὕψους 4 μ. καὶ μήκους 5 μ. § τάγμα τοῦ ἐλέφαντος, ordre de l'éléphant ; εἶνε τὸ ἀνώτατον παράσημον τῶν Δανικῶν ταγμάτων· λευκὸς ἐλέφας μετὰ πύργου ἐρυθροῦ ἀνηρτημένος δι' ὑποκυάνου ταινίας ἐξ ἁλύσεως χρυσῆς. § λευκὸς ἐλέφας, éléphant-blanc εἶνε ἐπίσης παράσημον τοῦ Σιάμ.

ἐλεῶ (έω), μέλ. ήσω· εὐσπλαχνίζομαι τινά, avoir pitié ; faire miséricorde ; κάμνω ἔλεος, ἐλεημοσύνην, faire la charité ; faire

l'aumône ; βοηθῶ, ἐλεῶ, assister ; || ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἐλεήσῃ, Dieu ait pitié de nous ; || μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται [Γραφ.], bienheureux sont les miséricordieux, car ils obtiendront miséricorde ; || ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἐλεήσῃ, Dieu vous assiste ; || Κύριε ἐλέησον [ἐκκλ.] Kyrié éléison ! [συνεκδ.] Grand Dieu ! est-ce possible ? par exemple.

ἕλη, τά· βλ. ἕλος.

ἐληά, ᾶς, ἡ· [δημ.] βλ. ἐλαία (τὸ δένδρον), olivier, n. m. § (ὁ καρπός), olive, n. f. § στίγμα φαιομέλαν ἐπὶ τοῦ δέρματος, tache de la peau ; grain (n. m.) de beauté ; envie, n. f. [ἡ τεχνητὴ] mouche, n. f. [ἡ κρεατοεληά], verrue, n. f. § ὁ ἀδήν, glande, n. f. ris [de veau ; d'agneau, etc.] βλ. καὶ ἀδήν.

ἐληοκόκκαλο, τό· [διάλ. Ἠπείρου], τὸ κουκκοῦτσι τῆς ἐληᾶς, ἤτοι ὁ πυρὴν ἐλαίας.

ἐλήσιος, α, ον· ἐκ ξύλου ἐλαίας, de bois d'olivier ; ἢ ἁπλῶς ἐξ ἐλαίας, d'olivier ; d'olive ; [ἀναλόγως τῷ πράγματι].

ἐληοτριβειό, τό· [δημ.] καὶ ληοτρίβι, βλ. ἐλαιοτριβεῖον.

ἐλθεῖν, ἀπαρ. τοῦ ἔρχομαι· || [ναυτ.] ἐλθεῖν κατὰ κάθετον, virer à pic ; ἔκφρασις σημαίνουσα ὅτι δέον ἡ ἀγκύριος ἅλυσις νὰ ἀρθῇ διὰ στροφῆς τοῦ ἐργάτου μέχρις οὗ φθάσῃ κατὰ κάθετον (à pic).

ἔλιγγας, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] ὁ ἀνεμοστρόβιλος.

ἐλίγδην, [ἐπίρ.] σπειροειδῶς, en spirale ; en zigzag ; βλ. ἑλιγδής.

ἑλιγδής, ής, ές· περιεστραμμένος, enroulé, ée ; zigzagué, ée ; σπειροειδής, spiroïde ; || — γραμμή, zigzag, n. m. λέγεται συνέχεια γραμμῶν σχηματιζουσῶν μεταξύ των γωνίας διαδοχικῶς ἐξεχούσας καὶ εἰσεχούσας· || || ἐλίγδην, [ἐπίρ.] en zigzag ; || [ὀχυρ.] ἑλίγματα, zigzags de tranchée ; βλ. **προσβολὴ τῶν φρουρίων.**

ἕλιγμα, ατος, τό· τὸ ἐστραμμένον, περιελισσόμενον, enroulement, n. m. ἑλικώδης, ἑλιγματώδης tortueux, euse ; torsade, n. f. § [ἀρχιτ.] ἕλιγμα, torsade, n. f. χαλεῖται γλυφὴ παριστάνουσα δύο ἢ περισσοτέρας ῥάβδους (bâtons) περιεστραμμένας ἢ περιπεπλεγμένας, χρησιμεύουσα ὡς ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα. § [ὀχυρ.] ἑλίγματα, zigzags de tranchée ; βλ. **προσβολὴ τῶν φρουρίων.**

ἑλιγματώδης, ης, ες· στρημμένος, περιελιγμένος, tortueux, euse ; sinueux, euse.

ἑλιγμός, οῦ, ὁ· (ἑλίσσω), τὸ στρέφειν, περιελίσσειν, ἡ συστροφή, περιπλοκή, tour, n. m. circonvolution, n. f. π. χ. οἱ ἑλιγμοὶ τῆς σπείρας ; ἑλιγμός, τὸ ἑλικοειδές, sinuosité, n. f. τὸ ὀφιοειδές, serpentement, n. m. ἡ σχολιότης, στρεβλότης, tortuosité, n. f. ἡ περιστροφή, détour, n. m. || ἑλιγμοὶ ποταμοῦ, sinuosités (serpentements) d'une rivière ; || μετὰ μυρίους ἑλιγμοὺς (περιστροφὰς) τὸ ὡμολόγησε, après mille détours il l'avoua. § ἑλιγμός, χαλεῖται τὸ βῆμα τῆς ἕλικος, pas d'hélice (ἢ **βῆμα** χοχλίου, pas de vis) ; βλ. **βῆμα** (χοχλίου) καὶ **αὐλάκιον.** § ἑλιγμός [ταχτ.] évolution, n. f. (ἑλίσσω, évoluer), πληθυν. ἑλιγμοί, évolutions (manœuvres); χαλεῖται οὕτω τὸ σύνολον τῶν κινήσεων τῶν ἐκτελουμένων ὑφ' ἑνὸς ἢ πλειοτέρων συνταγμάτων καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῶν ἄλλων ὅπλων καὶ τοῦ ἐδάφους. § [ναυτ.] ἑλιγμός, évolution, n. f. πληθ. ἑλιγμοὶ (évolutions) χαλοῦνται αἱ κινήσεις ἃς ἐκτελεῖ μεμονωμένον πλοῖον, ὅπως τεθῇ ἐπὶ τῆς πορείας του, ὅπως ἀλλάξῃ τοιαύτην ἢ ὅπως διευθυνθῇ πρὸς ὡρισμένον σημεῖον· || [ναυτ. ταχτ.] **ἑλιγμοί,** évolutions, χαλοῦνται τὸ σύνολον τῶν κινήσεων τῶν ἐκτελουμένων διαδοχικῶς ἢ ἀθρόως ὑπὸ τῶν πλοίων ναυτικῆς δυνάμεως πρὸς κατάληψιν τῆς θέσεώς των ἢ πρὸς μεταβολὴν τῆς τάξεώς των. § [στρατ.] ἑλιγμός, manœuvre, n. f. χαλοῦνται ἑλιγμοὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν μετασχηματισμῶν (évolutions) ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἔδαφος, τὴν τοποθεσίαν καὶ τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ· || κανονισμὸς τῶν ἀσκήσεων καὶ ἑλιγμῶν τοῦ πεζικοῦ, règlement sur l'exercice et les manœuvres de l'infanterie ; || ἑλιγμοὶ τοῦ ἱππικοῦ, manœuvres de la cavalerie ; βλ. καὶ ἀσκήσεις φθινοπωριναί· || χανονισμὸς τῶν ἑλιγμῶν (ἀσκήσεων) τῶν ἐζευγμένων πυρβολαρχιῶν, règlement sur les manœuvres des batteries attelées. § [σιδηρ.] **ἑλιγμός]** manœuvre, n. f. ἡ ταχτοποίησις τοῦ εἱρμοῦ (train). Ἑλιγμοὶ χαλοῦνται αἱ διάφοροι κινήσεις τῶν σιδηροδρομικῶν ὀχημάτων καὶ τῶν ἁτμαμαξῶν αὐτῶν εἰς τοὺς διαφόρους σταθμοὺς ἵνα μεταβῶσιν ἐκ τῆς μιᾶς γραμμῆς εἰς ἑτέραν πρὸς παραλαβὴν ὀχημάτων διὰ νὰ ἀποτελεσθῇ ὁ εἱρμός, κτλ.

ἕλικες, [ἀρχ.] βλ. ἕλιξ, hélices.

ἑλικοειδής, ής, ές· οἱονεὶ ἑλισσόμενος, χαμπτόμενος, συστρεφόμενος, sinueux, euse; ὁ χολπώδης, χολπωτός· χαλεῖται οὕτω πᾶν τὸ μὴ εὑρισκόμενον ἐν εὐθείᾳ γραμμῇ, ἀλλὰ παρουσιάζων κυματισμοὺς (ondes), πτυχὰς (plis) ἢ ἀγκῶνας, (coudes) ; σχολιὸς ἑλικώδης· tortueux, euse ; ὁ ἐν εἴδει σπείρας (ἕλικος), [qui est] en spirale (en hélice); σπειροειδής, spiroïde ; || **ἑλικοειδής,** héliçoïdal, e, adj. [ἀνατ. καὶ γεωμ.] ἐν σχήματι ἕλικος, qui est en forme d'hélice ; π. χ. organe heliçoïdal ; || héliçoïde, adj. [γεωμ.] ὁ ἔχων σχῆμα ἕλικος, qui a la forme d'une hélice, π. χ. χαμπύλη ἑλικοειδής, courbe hélicoïde ; || — χλῖμαξ, escalier en spirale (en hélice); βλ. καὶ κατωτέρω. § ἑλικοειδής, βλ. **μαίανδρος,** méandre. § [ἀρχιτ.] ἑλικοειδής, ές, caracole, n. f. || χλῖμαξ ἑλικοειδής, escalier en caracole ou en limaçon. § **ἑλικοειδής,** ὁ εἰλιγμένος, à boudin ; || ἐλατήριον ἑλικοειδὲς=βοστρυχῶδες· βλ. **βόστρυχος καὶ ἐλατήριον.**

ἑλικοειδῶς, [ἐπίρ.] ὥσπερ ἕλιξ, en hélice; σπειροειδῶς, en spirale ; sinueusement ; tortueusement ; βλ. **ἑλικοειδής.**

ἑλικοκίνητος, ος, ον· ὁ κινούμενος δι' ἕλικος, se mouvant par une hélice ; || ἀτμό-

πλοιον ἑλικοκίνητον, bateau à hélice=ἑλικοφόρον ἀτμόπλοιον· βλ. ἀτμόπλοιον.

ἑλικοτομεῖον, ου, τό· équipage à tarauder, ἤτοι ἐξαρτισμὸς πρὸς ἑλικοτομίαν· βλ. ἑλικοτομέω.

ἑλικοτομέω -ῶ, tarauder, κατασκευάζω ἐπὶ ξύλου ἢ μετάλλου διὰ τῆς ἑλικοτομίδος (taraud) ὀπὴν φέρουσαν ἕλικα· [μέλ. ἑλικοτομήσω· μετοχ. παθητ. παρακ. εἰλικοτομημένος, η, ον, taraudé, ée].

ἑλικοτόμησις, εως, ἡ· taraudage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἑλικοτομεῖν (tarauder), τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ἤτοι τὸ πρᾶγμα καλεῖται ἑλικοτομία (taraudage); ‖ ἡ — τοῦ οὐραίου, taraudage de la culasse; ‖ ἡ — τῶν πυθμενίων, taraudage de culots; ‖ ἡ — τῶν ὀβίδων, taraudage des obus.

ἑλικοτομία, ας, ἡ· taraudage, n. f. βλ. ἑλικοτόμησις.

ἑλικοτομίς, ίδος, ἡ· taraud, n. m. κυλινδρίσκος ἐκ σκληροῦ χάλυβος μεθ' ἑλικοειδῶν ὀδόντων στρεφόμενος διὰ μοχλοῦ, δι' οὗ ἑλικοῦνται αἱ ἐπί τινος μετάλλου ὀπαὶ μεταβαλλόμεναι οὕτως εἰς περικόχλια τῶν κοχλιῶν. Ἡ ἑλικοτομὶς καλεῖται καὶ κοχλιοτρύπανον, κοινῶς βιδολόγος· ‖ — κωνοειδής, taraud à quille: ‖ — ἐκ χυτοχάλυβος, taraud en acier fondu; ‖ χοινικοτόρος, ὁ· ἢ τέρετρον πλήμνης, taraud à ouvrir les moyeux ἢ quille (n. f.) ‖ — τοῦ οὐραίου, taraud de culasse; ‖ — ἀναπαυστηρίου, taraud pour coussinet; ‖ περικοχλιοτομεύς, ὁ· taraud pour écrous; ‖ ἑλικοτομίδες τῶν βολιδοφόρων ὀβίδων, tarauds pour les obus à balles. § μήτρα (ας) τῆς ἑλικοτομίδος, taraud-mère, n. m. ὄργανόν τι ἐλεγκτικὸν τῆς χάννης τῶν φορητῶν πυροβόλων ὅπλων.

ἑλικοφόρος, ος, ον· ὁ φέρων ἕλικα, ὁ μὲ ἕλικας κεκοσμημένος, qui porte une hélice (une spirale; une volute; des vrilles); porte-hélice, n. m. ‖ — μηχανή, machine à hélice; ‖ ἑλικοφόρον ἢ ἑλικοκίνητον ἀτμόπλοιον· βλ. ἀτμόπλοιον.

ἑλικόω-ῶ, μέλ. ώσω, fileter (ἐκ τοῦ ἕλιξ)· σχηματίζω ἕλικας διὰ τοῦ ἑλικωτῆρος (filière); βλ. ἑλικοτομέω. ‖ εἰλικωμένος, η, ον, fileté, ée; ‖ εἰλικωμένον ἄκρον, bout fileté.

ἑλικτής, οῦ, ὁ· rouleur, n. m. τυλικτής, ὁ· ὁ ἑλίσσων, τυλίσσων τι (ἐκ τοῦ ἑλίσσω, τυλίσσω).

ἑλικτός, ή, όν· τυλικτός, roulé, ée; entortillé, ée; ὁ στρημμένος, tordu, e; στρεπτός, συνεστραμμένος. tors, e (στρήφω).

ἑλικώδης, ης, ες· ὁ ἑλικοειδής.

ἑλίκωμα, ατος, τό· τὸ εἰλικωμένον μέρος, la partie filetée;

ἑλίκωσις, εως, ἡ πρᾶξις τοῦ ἑλικοῦν, action de fileter; filetage, n. m.

ἑλικωτήρ, ῆρος, ὁ· filière n. f. τὸ ὄργανον δι' οὗ ἑλικοῦταί τι, ὅπερ καὶ κοχλιοτομεὺς καλεῖται, εἶνε δὲ ἐργαλεῖον ἀποτελούμενον ἐκ δύο μοχλῶν μετὰ μικρᾶς πλακὸς ἐκ χάλυβος διαπερωμένης ὑπὸ ὀπῆς μετ' ἑλικοειδῶν ὀδόντων, δι' οὗ κατασκευάζονται κοχλίαι· ‖ ἑλικωτὴρ διπλοῦς, filière double: ‖ ἑλικωτὴρ ἑστίας (ὅπλου), filière pour cheminée; ‖ ἑλικωτὴρ πρὸς ἐξέλεγξιν τῆς καμπῆς τῆς ἕλικος, filière pour le pas de vis; ‖ ἑλικωτῆρες φέροντες ἀναπαυστήρια, filière à coussinets; ‖ κλωβὸς ἑλικωτῆρος, cage de filière.

ἑλικωτός, ή, όν· φέρων ἕλικα, à hélice (ἕλιξ).

ἕλιξ, ικος, ἡ· (ἐκ τοῦ ἑλίσσω), σπειροειδὴς κίνησις, mouvement spirale; βλ. σπειροειδής· ὅθεν ἡ σπεῖρα, spirale, n. f. καὶ spire, n. f. ἤτοι κύκλος σπειροειδοῦς ἢ ἑλικοειδοῦς περιστροφῆς· ‖ [μεταφ.] αἱ ἕλικες τοῦ καπνοῦ, les spirales de la fumée. § ἕλιξ, ἡ, hélice, n. f. (τὴν ἕλικα ἐπενόησεν καὶ ἐμελέτησεν ὁ Ἀρχιμήδης). Καλεῖται οὕτως ἡ χαρασσομένη γραμμὴ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας κυλίνδρου μετὰ κυκλικῆς βάσεως, τῆς ὁποίας τὸ ὕψος ἑκάστου σημείου ἀπὸ τοῦ ἐπιπέδου τῆς βάσεως νὰ ἦνε ἐν σταθερᾷ ἀναλογίᾳ μὲ τὸ ἀνεπτυγμένον μῆκος τοῦ τόξου τῆς περιφερείας τῆς βάσεως, τὸ περιλαμβανόμενον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς γεννήσεως τῆς ἕλικος μέχρι τοῦ ποδὸς τῆς καταβιβαζομένης καθέτου ἐκ τοῦ ἐξεταζομένου σημείου εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς βάσεως. Ἡ ἕλιξ δύναται ἐπίσης νὰ ὁρισθῇ ὡς ἑξῆς «καμπύλη διπλῆς καμπυλότητος ἥντινα ἀπολαμβάνομεν ἐὰν περιβάλλωμεν διὰ τοῦ ἐπιπέδου ὀρθογωνίου τριγώνου τὴν ἐξωτερικὴν (ἤτοι κυρτὴν) ἐπιφάνειαν ὀρθοῦ κυλίνδρου μετὰ κυκλικῆς βάσεως». Ἡ μία τῶν καθέτων πλευρῶν τοῦ τριγώνου δέον νὰ συμπίπτῃ μετά τινος γεννητρίας, τοῦ κυλίνδρου, τότε ἡ ὑποτείνουσα θὰ σχηματίσῃ τὴν ἕλικα. Μαθηματικῶς ἡ ἕλιξ ὁρίζεται καὶ ὡς ἑξῆς, ἤτοι καμπύλη καταγραφομένη ὑπὸ σημείου τινὸς στρεφομένου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας κυλίνδρου καὶ ὑψουμένου κατὰ τὴν περιστροφήν του ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ σχηματίζῃ τὴν αὐτὴν πάντοτε γωνίαν μετὰ τοῦ ἄξονος (axe) τοῦ κυλίνδρου. Τὸ ὁλικὸν ὕψος καθ' ὃ τὸ καταγράφον τὴν καμπύλην σημεῖον ὑψώθη ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεώς του μέχρις οὗ συμπληρώσῃ ὁλόκληρον στροφήν, καλεῖται βῆμα τῆς ἕλικος (pas d'hélice), καὶ εἶνε δεξιὸν ἢ ἀριστερόν, ἀναλόγως τῆς φορᾶς ἣν ἠκολούθησε πρὸς δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ τὸ καταγράφον τὴν καμπύλην σημεῖον. Ἡ ἕλιξ ἐφαρμόζεται εἰς τοὺς κοχλίας (vis) καὶ τὰ παρόμοια· τὸ βῆμα τῆς ἕλικος ἢ καὶ ὁ ἑλιγμός· βλ. βῆμα, pas, καὶ αὐλάκιον rayure; ‖ ἑλικωτός, ή, όν· à hélice, adj. ‖ διττέλικον, τὸ ἔχον δύο ἕλικας, à deux hélices; ‖ ἑλικοειδής, ές, en hélice, adj. καὶ ἐπίρρημα ἑλικοειδῶς. § [μηχ.] ἕλιξ, ἡ· hélice, n. f. ou hélice propulsive, προωστήριος ἕλιξ. Καλεῖται οὕτω τὸ ὄργανον τὸ χρησιμεῦον ὡς προωστὴρ (propulseur) τῶν πλοίων καὶ ἀποτελούμενον ἐκ πολλῶν ἴσων μερῶν τῆς αὐτῆς ἑλικοειδοῦς ἐπιφανείας, καλουμένων πτερύγων (branches), ἐντορμουμένων ἐπὶ κοινῆς πλήμνης ἐφαρμοζομένης ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ἑλικοφόρου ἀτράκτου (βλ. λέξιν, arbre de couche). Ἡ ἕλιξ κατασκευάζεται

ἐκ χαλκοῦ ἢ ὀρειχάλκου καὶ δύναται νὰ ἔχῃ δύο, τρεῖς, τέσσαρας, πέντε ἢ ἕξ πτέρυγας, δι' ὃ **δίπτερος** (à deux branches), **τρίπτερος** (à trois branches), **τετράπτερος** à quatre branches), **πεντάπτερος** (à cinq branches), ἢ **ἑξάπτερος** (à six branches) καλεῖται, ἐνεργεῖ δὲ πρὸς κίνησιν τοῦ πλοίου διὰ τῆς περιστροφικῆς κινήσεως ἣν λαμβάνει ἐκ τῆς **ἀτράκτου** της (arbre) καὶ τῆς συνεπείᾳ ταύτης εἰς τὸ ὕδωρ εἰσδύσεώς της, ἀπαραλλάκτως ὡς κοχλίας κινούμενος ἐντὸς ἐστερεωμένου περικοχλίου καθότι ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἡ ἕλιξ χρησιμεύει ὡς κοχλίας καὶ τὸ ὕδωρ ὡς περικόχλιον. § [ναυτ.] **ἀφαιρετὴ ἕλιξ**, ἡ· hélice volante, n. f. ἤτοι ἡ δυναμένη ν' ἀποχωρισθῇ ἐκ τῆς ἀτράκτου της καὶ **ἀπαρτηθῇ** ἄνωθεν τῆς θέσεώς της κατὰ τὴν ἱστιοπλοΐαν βλ. **ἀπαρτάω**· || [ναυτ.] ἀναφαίρετος ἕλιξ, hélice fixe, n. f. ἡ μὴ δυναμένη ν' ἀπαρτηθῇ ἄνωθεν τῆς θέσεώς της κατὰ τὴν ἱστιοπλοΐαν· ἡ τοιαύτη ἕλιξ **ἐλευθεροῦται** μόνον δι' ὃ καὶ hélice folle, **ἐλευθέρα** ἕλιξ καλεῖται· βλ. **ἐλευθερόω**, affoler, καὶ **ἀπαρτάω-ῶ**, désengrener ; || **ἀμοιβὸς** (ἢ **ἀνταλλακτικὴ**) ἕλιξ, hélice de rechange, n. f. ἡ οὖσα ἐν ἀποθέσει ὅπως χρησιμεύσῃ πρὸς ἀντικατάστασιν βλαφθείσης ἕλικος· || **βοηθητικὴ** ἕλιξ, ἡ· hélice auxiliaire, n. f. ἐπὶ ἱστιοφόρων σκαφῶν τοποθετοῦνται πολλάκις μηχαναὶ μικρᾶς δυνάμεως ὅπως χρησιμεύωσιν ἐν ἀνάγκῃ δίδουσαι μικρὰν ταχύτητα εἰς τὸ πλοῖον. Αἱ ἕλικες τῶν τοιούτων μηχανῶν οὖσαι μικροῦ βήματος καλοῦνται **βοηθητικαί**· || [ἀρχιτ.] ἕλικες (μικραὶ) εὑρισκόμεναι κάτωθεν τῶν φύλλων τοῦ Κορινθιακοῦ κιονοκράνου, hélices n. f. pl. || ἕλικες τῆς **λαβῆς** τῆς σπάθης, τοῦ ξίφους, hélices de la poignée de sabre, d'épée. § ἕλιξ, ικος, ἡ· καλεῖται ὁ **κοχλίας**, vis, n.f. βλ. λέξιν καὶ κατωτέρω filet ; || **ἕλιξ** Ἀρχιμήδους, vis d'Archimède; μηχανὴ χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῶν ὑδάτων. Σύγκειται ἐκ κυλινδρικοῦ πυρῆνος μετὰ κυλινδρικοῦ περικαλύμματος, ἔχοντος τὸν αὐτὸν ἄξονα, ἀλλὰ πολὺ μεγαλειτέραν διάμετρον. Μεταξὺ τοῦ περικαλύμματος καὶ τοῦ πυρῆνος ὑπάρχει σταθερὸν ἑλικοειδὲς διάφραγμα, περικυκλοῦν τὴν μηχανὴν ἐκ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου. Αἱ ἀλληλοδιάδοχοι ἢ ἑλικοειδεῖς στροφαὶ τοῦ διαφράγματος τούτου σχηματίζουσιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κυλίνδρου ἑλικοειδῆ διώρυγα, ἥτις περικλείει αὐτὸν ἐκ τῶν κάτω μέχρις ἄνω. Βυθίζομεν ἓν τῶν ἄκρων τοῦ τροχοῦ ἐντὸς τοῦ ὕδατος ὅπερ πρόκειται νὰ ἐξαντλήσῃ, μετὰ ταῦτα δίδομεν εἰς τὸν ἄξονα κλίσιν 30° περίπου πρὸς τὸν ὁρίζοντα καὶ στρέφομεν τὴν μηχανὴν πέριξ τοῦ ἄξονος αὐτῆς τῇ βοηθείᾳ στροφάλου, τοιουτοτρόπως τὸ ὕδωρ εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἑλικοειδῆ διώρυγα διὰ τῶν κατωτέρω ἄκρων τῆς μηχανῆς, ὑψοῦται ἐν τῇ διώρυγι καὶ ἐκρέει διὰ τοῦ ἀντιθέτου ἄκρου. Ἡ διάμετρος τοῦ περικαλύμματος εἶνε περίπου 0,μ50, συνήθως δὲ τὸ 1/12 τοῦ μήκους τῆς ἕλικος, ὅπερ συνήθως εἶνε 5-6 μ. Τὰ ἑλικοειδῆ διαφράγματα κατασκευάζονται ἐκ φύλλων σιδήρου ἢ καὶ ἐνίοτε ἐκ λεπτῶν σανίδων. Κινεῖται συνήθως ὑπὸ τῆς δυνάμεως ἀνθρώπου, σπανίως δὲ γίνεται χρῆσις ἵππου ἢ ἀτμοκινήτου μηχανῆς. Τὸ ὠφέλιμον ἔργον τῆς ἕλικος εἶνε 0,50 ἕως 0,60. § ἕλιξ, ὁ· συνεστραμμένος πλόκαμος, boucle (de cheveux), κοινῶς τὸ **κατσαρό**· ὁ βόστρυχος. § ἕλιξ (κλημάτων, πίσσων, κτλ.), vrille [de la vigne ; des pois, etc.] § ἕλικες ἐγκεφάλου [ἀνατομ.] circonvolutions cérébrales; λέγονται ἐξοχαὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐγκεφάλου ἑλικοειδῶς χωριζόμεναι ἀπ' ἀλλήλων δι' αὐλάκων· || ἕλιξ ἐντέρου, anse intestinale. § ἕλιξ, filet, n. m. (ἀπὸ τὸ ἑλικόω, fileter) ; || ἕλιξ κοχλίου, filet de vis ; || ἕλιξ διακεκομμένη· || ἕλιξ πλήρης, filet plein ; || ἕλιξ τετράγωνος, filet de vis carré ; || ἕλιξ στρογγύλη, filet de vis rond ; || ἕλιξ ὀξεῖα, filet de vis vif. § [ἀρχιτ.] ἕλιξ, caracole, n. f. βλ. καὶ **καυλοί**, caulicoles. § **ἕλιξ**, ἡ· volute, n. f. (ἐκ τοῦ λατινικοῦ volvere, σημαίνοντος περιστρέφω, ἑλίσσω) ἢ καὶ **σπεῖρα**, ὀνομασία διδομένη εἰς πᾶν περιειλιγμένον κόσμημα, κτλ. § [ἀρχιτεκτ.] ἕλιξ, volute, n. f. (d'un chapiteau). Ἡ ἕλιξ εἶνε ἄρθρον κοσμητικὸν τοῦ **ἰωνικοῦ, κορινθιακοῦ καὶ συνθέτου κιονοκράνου**. Θεωροῦσι ταύτην, ἐν τῷ ἰωνικῷ κιονοκράνῳ, ὡς ἀνάμνησιν τῆς συνηθείας ἥντινα φρονοῦσιν ὅτι εἶχον τὸ πάλαι τοῦ ν' ἀναρτῶσιν εἰς τὸ ἄνω μέρος τῶν κιόνων τὰ κέρατα τῶν θυομένων κριῶν, ἅτινα ἦσαν ἑλικοειδῆ. Ἡ ἕλιξ χρησιμεύει ἐπίσης ὡς κόσμημα εἰς τὸν γεισίποδα (mobillon) καὶ τὴν ὠτίδα (console). Τὸ κέντρον τῆς ἑλικοειδοῦς περιστροφῆς πληροῦται συνήθως ὑπὸ μικρᾶς κάλχης (rosette) ἢ ἐξογκώματος τινός, καλεῖται δὲ **ὀμφαλὸς** (ancone) καὶ **ὀφθαλμὸς** (œil) τῆς ἕλικος. § [οἰκοδ.] **ἕλιξ**, ὁ καὶ ἡ· volute, n. f. ἢ σπειροειδὲς τμῆμα. Καλεῖται οὕτω τὸ ἀρχικὸν τμῆμα τοῦ **κλιμακοπλεύρου** (limon) εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς κλίμακος, ὅπερ εἶνε περιεστραμμένον, καὶ ἐφ' οὗ τιθεῖσι τὸν σιδηροῦν **στῦλον** (pilastre) τοῦ **σιδηροῦ κιγκλιδώματος** (rampe en fer). § volutes; ἐν τῇ κοσμηματογραφίᾳ καλοῦνται «ἕλικες» ἤτοι ἑλικοειδῆ κοσμήματα.

ἕλιξη, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] ἡ φθίσις.

ἐλιξίριον, τό· élixir, n. m. οὕτως ἐκάλουν οἱ ἀλχημισταὶ διάφορα μίγματα ἔχοντα κατ' αὐτοὺς τὴν ἰδιότητα νὰ διατηρῶσι τὴν ζωὴν καὶ νὰ μεταβάλλωσι τὰ ἀγενῆ μέταλλα εἰς εὐγενῆ· σήμερον δίδεται τὸ ὄνομα ἐλιξίριον εἰς διάφορα φαρμακευτικὰ παρασκευάσματα· π. χ. εἰς ποτὸν οἰνοπνευματῶδες γινόμενον ἐκ σιροπίου καὶ ἑνὸς οἰνοπνευματώδους ἐκχυλίσματος φαρμάκου τινός.

ἑλίσσω, μέλ. ἵξω, ἀόρ. εἵλιξα, παρακ. εἵλιγμαι, μετοχ. εἱλιγμένος· περιστρέφω, περιάγω περί τι, rouler, tortiller, entortiller ; περιβάλλω, envelopper ; κύκλῳ περιφέρομαι, arrondir, rondir ou contourner ; [συνηθ. πληθ.] se rouler [en spirale] ; s'entortiller ; se tortiller ; || ὁ κισσὸς ἑλίσσεται περὶ τὰ

δένδρα, le lierre s'enlace (s'entortille) autour des arbres; || ὁ ρύαξ ἑλίσσεται διὰ τῆς κοιλάδος, le ruisseau serpente à travers la vallée. § [τακτ.] évoluer; ἐκτελῶ ἑλιγμοὺς μετασχηματισμούς, évolutions). § [τακτ.] manœuvrer, ἐκτελῶ ἑλιγμόν (manœuvre); βλ. λέξιν· || στράτευμα ὅπερ καλῶς ἑλίσσει, armée manœuvrière; || ὁ καλῶς ἑλίσσων, ουσα, ον, manœuvrier, ère; ἤτοι ἐξησκημένος, η, ον. § [τακτ.] ἑλίσσω τὴν ἴλην, escadronner, ἐκτελεῖν ἑλιγμοὺς μετὰ τῆς ἴλης. § [ναυτ.] évoluer; πλοῖόν τι ἑλίσσει, ὅταν περιστρέφηται πέριξ τοῦ κατακορύφου του ἄξονος (axe vertical); ναυτική τις δύναμις ἑλίσσει ὅταν ἐκτελῇ ἑλιγμοὺς (évolutions). § [ναυτ.] arrondir ou rondir ou contourner, ἑλίσσω, περιελίσσω, κύκλῳ φέρομαι, περιπλέω πρὸς ἀναγνώρισιν, un navire arrondit une île, un cap, un récif; πλοῖόν τι ἑλίσσει (ἢ περιφέρεται) πέριξ νήσου, ἀκρωτηρίου, ὑφάλου, ἵνα ἐκτελέσῃ ἀναγνώρισιν χωρὶς νὰ πλησιάσῃ πολὺ τὰς ἀκτὰς καὶ τὰ πέριξ αὐτοῦ.

ἕλιον, βλ. ἑλίτης. Δ. Κ.

ἑλίτης ἢ ἕλιον, ehlite. Ὀρυκτὸν σμαραγδοπράσινον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας καὶ πράσινον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, λάμψεως μαργαριτοειδοῦς ἐπὶ σχισμογενῶν ἐπιφανειῶν, διαφώτιστον κατὰ τὰ ἄκρα, σκληρότητος 1,5 - 2,0 καὶ εἰδ. βάρους 3,8 - 4,27. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθὸν σύστημα καὶ ἀπαντᾷ κατὰ βοτρυοειδεῖς ἢ νεφροειδεῖς μάζας μεθ' ἱστοῦ ἀκτινώδους ἢ πεταλώδους ἰδίᾳ ἐν Ehl ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα. Χημικῶς εἶνε $Cu_3(PO_4)_2\,3\,Cu(OH)_2\,H_2O$. Τὸ λεγόμενον **πράσινον** ὡς καὶ ὁ **ψευδομαλαχίτης** εἶνε ἐπίσης Ἑλῖται. **Ἑλίτης** καὶ **διυδρίτης** ἀποτελοῦσι τὴν ὁμάδα τοῦ **λουννίτου**, ὅστις εἶνε παραλλαγὴ τοῦ **φωσφοροχαλκίτου**. Δ.Κ.

ἑλίχρυσον, τὸ [βοτ.], hélichryse, n.m. γένος τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων τῶν Κορυμβοφόρων πολυειδές, περιλαμβάνον ὡς τὰ πολλὰ φυτὰ ἀειθαλῆ καὶ φρυγανώδη. Ἓν τῶν εἰδῶν εἶνε τὸ ἑλίχρυσον τὸ Σικελικόν, κοινῶς ὁ Ἀμάραντος, immortelle.

ἕλκε! [ναυτ. παράγγ.] βλ. ἕλκω.

ἑλκέω, βλ. ἕλκω· σύρω, τραβῶ.

ἕλκηθρον, ου, τό· traîneau, n. m. (ἐκ τοῦ ἕλκω, σύρω). Εἶδος ἁμάξης ἄνευ τροχῶν συρομένης ἐπὶ τοῦ πάγου ἢ τῆς χιόνος. Εἰς τὰ χωνευτήρια (fonderies) καλεῖται ἕλκηθρον μικρόν τι συρόμενον ἁμάξιον διὰ τὴν μετακόμισιν τῶν τύπων, κτλ. γενικῶς δὲ καλεῖται **ἕλκηθρον** πᾶν ὅπερ σύρεται ἢ τὸ δι' οὗ ἕλκεται, σύρεταί τι· || — ὑπονόμου traîneau de mine; || [σιδηρδ.] — (ἅμαξις ἢ φορεῖον), chariot, n. m.

ἕλκος, εους-ους, τό· γενικῶς ἡ πληγή, blessure, n. f. || [ἰατρ.] ἕλκος, ἕλκωμα, πρὸ πάντων ἡ ἐμπυωμένη πληγή, ulcère, n. m. λέγεται κατὰ τὴν νῦν ἰατρικὴν ἡ νοσηρὰ τῶν ἁπαλῶν τοῦ σώματος μερῶν κατάστασις, καθ' ἣν λελυμένα πάντα ταῦτα τὴν συνέχειαν δὲν ῥέπουσιν ἀφ' ἑαυτῶν εἰς ἐπούλωσιν, ἤτοι ἐπικάλυψιν ὑπὸ νεοπλασσομένου ἱστοῦ ἀναπληροῦντος τὴν πρότερον γενομένην ἀπώλειαν. Κατὰ τοῦτο τὸ ἠλλοιωμένον τοῦ σώματος μέρος εἶνε ἐκδεδαρμένον καὶ τὸ βάθος τῆς καταστροφῆς εἶνε ἄλλοτε ἄλλο ὡς καὶ ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ἔκτασις. Τὰ χείλη αὐτοῦ εἶνε ταπεινά, κανονικά, περικεκομμένα, σκληρά, ὑψωμένα, ὁ πυθμὴν ῥυπαρός, πολιός, ἀραιὸν ἐκκρίνων πῦον. Τὰ ἕλκη ἐκφαίνονται εἰς πλεῖστα τοῦ σώματος μέρη· || — κακόηθες, ulcère envenimé; βλ. καὶ **ἐπιθηλίωμα**· || — διαβρωτικόν = ἕρπης, ulcère rongeur; || χειρώνιον ἕλκος (τῶν κνημῶν), ulcère des jambes; || πλήρης ἑλκῶν, couvert d'ulcères; || καλὸς πρὸς θεραπείαν τῶν ἑλκῶν, bon pour la guérison des ulcères; || —, ulcère, ἐσωτερικόν, interne; ἐξωτερικόν, externe; ἀτονικὸν (ἐξ ἀτονίας προερχόμενον), atonique; καχεκτικόν, scorbutique; χοιραδικόν, scrofuleux; ἀφροδίσιον, syphilitique; ἑρπητικόν, dartreux; καρκινωματῶδες, carcinomateux; κνυῶδες, teigneux; ψωρικόν, psorique; || φέρειν ἕλκος ἐπὶ τῆς κνήμης, τῷ πνεύμονι, ἐν τῇ κύστει, ἐπὶ τοῦ πρωκτοῦ, ἐν τῇ μήτρᾳ, avoir un ulcère à la jambe, au poumon, à la vessie, au fondement, à la matrice; || τὰ χείλη ἕλκους, les bords, les lèvres d'un ulcère; || εἶμαι πλήρης ἑλκῶν = καθηλκωμένος, être plein d'ulcères; || τραῦμα μεταβαλλόμενον (ἀπολῆγον) εἰς ἕλκος, plaie qui dégénère en ulcère; || συριακὸν ἕλκος, ulcère syriaque = κακοήθης κυνάγχη, angine maligne. § **Συνών.** ulcère, plaie; ἡ πληγὴ (plaie) γίνεται ἔκ τινος ἐξωτερικῆς αἰτίας, ἐξωτερικοῦ σώματος, ἐκεῖνο δὲ (τὸ ἕλκος) ἔχει ἐσωτερικὴν τὴν ἀφορμήν, οἷον καχεξίαν τινά. § [κτηνιατρ.] chancre, n. m. ἡ φαγέδαινα, καρκινῶδες ἕλκος, μὴ παρουσιάζον τάσιν πρὸς ἐπούλωσιν· || — ἐπὶ τῆς γλώσσης = γλωσσάνθραξ, chancre volant.

ἑλκόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἐξελκόω, καὶ ἰδ. παθητ. ἑλκοῦμαι, ulcérer (j'ulcère, tu ulcères, ils ulcèrent, κτλ.) ἐμπυώνω, κάμνω ἕλκη· || τὰ ἡλκωμένα μέρη τοῦ σώματος, les parties (membres = μέλη) ulcérées du corps; || ἡλκωμένος, η, ον, ulcéré, ée; || [αὐτοπ.] ἑλκοῦμαι, μεταβάλλομαι εἰς ἕλκος, s'ulcérer.

ἑλκτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἕλκειν, tractif, ive; ὁ ἀσκῶν τὴν ἕλξιν, qui exerce une traction; || δύναμις ἑλκτική, force tractive; || ἑλκτικὴ δύναμις ἀτμαμάξης, κτλ. puissance tractive; βλ. **δύναμις**· || [μηχ.] ἑλκτικὴ δύναμις = δύναμις τῆς ἕλξεως, force de traction; βλ. καὶ ἕλξις (traction). § ἑλκτικός, ή, όν· tractoire, adj. ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἕλξιν, qui concerne la traction; || μηχανὴ ἑλκτική, machine tractoire.

ἑλκτός, ή, όν· ὁ ἑλκυστός.

ἑλκύδριον, τό· ὑποκ. τοῦ ἕλκος, μικρὰ πληγή, petite blessure petit ulcère; καὶ πρὸ πάντων μικρὰ φλύκταινα εἰς τὸ δέρμα, petite phlyctène; μικρὰ ἐκδορά, écorchure.

ἕλκυθρον, τό (ἑλκύω), ramasse, n. f. τὸ δι' οὗ ἕλκεται ἢ συναθροίζεται τι. § **ἕλκυθρον** (ὀρθότ. **ἕλκηθρον**), traîneau, n. m. βλ. λέξιν.

ἑλκύσατε σπαθί, sable-main ; βλ. σπάθη.

ἕλκυσις, εως, ἡ· βλ. ἑλκυσμός.

ἕλκυσμα, ατος, τό· τὸ ἑλκυσθέν, τὸ συρόμενον ἀπό τι, ce qu'on tire. § [μεταλ.] crasse (n. f.) du métal, ἤτοι ὁ ἀφρὸς ἢ τὸ κάθαρμα τοῦ μετάλλου, τὸ ἀφαιρούμενον κατὰ τὴν τῆξιν αὐτοῦ ἢ σκωρία, scorie ; ἕλκυσμα δὲ ἐλέγετο διότι εἱλκύετο διὰ τῆς σκαλίδος (râcle), ἥτις ἦτο εἶδος ἀγκίστρου· || ἕλκυσμα μολύβδου (ἀργύρου), crasse de plomb (d'argent).

ἑλκυσμόμετρον, ου, τό· [μηχ.] anémomètre, n. m. ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς καταμέτρησιν τοῦ τεχνητοῦ ἑλκυσμοῦ (tirage forcé; βλ. λέξιν) τῶν καπνοδόχων, ἀποτελούμενον ἐξ ὑαλίνου σωλῆνος κεκαμπυλωμένου εἰς τρόπον ὥστε τὰ δύο σκέλη του ν' ἀποτελῶσι δύο κάθετα συγκοινωνοῦντα ἀγγεῖα βεβαθμονομημένα δεκαδικῶς καὶ περιέχοντα ὕδωρ. Τὸ ὄργανον τοποθετούμενον εἰς τὸ λεβητοστάσιον (chambre de chauffe) συγκοινωνεῖ διὰ τοῦ ἑνὸς σκέλους εὑρισκομένου ἀνοικτοῦ μετὰ τοῦ ἐν τῷ λεβητοστασίῳ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ἐνῷ τὸ ἕτερον σκέλος συγκοινωνεῖ διὰ σωλῆνος μετὰ τοῦ ἐλευθέρου ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος. Ὅταν τὸ λεβητοστάσιον ἦνε ἀνοικτὸν καὶ οἱ ἀνεμιστῆρες (ventilateur) ἐν ἠρεμίᾳ, τὸ ἐν τῷ ὀργάνῳ ὑγρὸν ἰσορροπεῖ· ὅταν ὅμως τὸ λεβητοστάσιον κλείσῃ καὶ οἱ ἀνεμιστῆρες τεθῶσιν ἐν ἐνεργείᾳ τὸ ὑγρὸν ἀνισορροπεῖ κατερχόμενον ἐν τῷ ἀνοικτῷ σκέλει τοῦ λεβητοστασίου ἕνεκεν τῆς πιέσεως τοῦ ἀέρος καὶ ἀνερχόμενον ἐν τῷ ἑτέρῳ σκέλει κατ' ἴσην ποσότητα. Τὸ βάρος τῆς διαφορᾶς τῶν στηλῶν τοῦ ὕδατος ἐκφράζει τὸ μέτρον τοῦ ἑλκυσμοῦ.

ἑλκυσμορρυθμιστής, οῦ, ὁ· ἢ καπνοφράκτης, registre de tirage, καλεῖται τὸ ὄργανον τὸ ῥυθμίζον τὸν ἑλκυσμὸν τῆς καπνοδόχου τῶν ἀτμομηχανῶν.

ἑλκυσμός, οῦ, ὁ· τὸ ἕλκειν, ἡ ἕλκυσις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἕλκειν, σύρειν τι, action de trainer, trainage, n. m. action de tirer, tiraillement, n. m. § ἑλκυσμός, tirage, n.m. ὁ ἐπιτήδειος πρὸς ἕλξιν· ἐπίσης καλεῖται οὕτως ἡ ἀπαιτουμένη ἑλκτικὴ δύναμις ὅπως θέσῃ ὄχημά τι ἐν κινήσει καὶ τηρήσῃ αὐτὸ ἐν κινήσει. § ἑλκυσμός, halage, n. m. βλ. ῥυμουλκία· καὶ ἕλκω, haler. § [ἀτμομηχ.] ἑλκυσμός, κοινῶς τὸ τράβιγμα τῆς καπνοδόχου, tirage, n. m. (d'une cheminée) ; καλεῖται οὕτω τὸ ἐντὸς καπνοδόχου (cheminée) παραγόμενον ῥεῦμα δι' οὗ ὁ ἐξωτερικὸς ἀὴρ διέρχεται διὰ τῆς καυσίμου ὕλης ὑποβοηθῶν τὴν καῦσιν. Ὁ ἑλκυσμὸς προέρχεται ἐκ τῆς διαφορᾶς ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ εἰδικοῦ βάρους τῶν ὑπερθερμανθέντων ἀερίων (300° περίπου) τῶν πληρούντων τὴν καπνοδόχον, καὶ κατὰ συνέπειαν καταστάντων λίαν διασταλτῶν, καὶ τοῦ εἰδικοῦ βάρους τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀέρος, διαφορὰ ἥτις προκαλεῖ δύναμιν ὤσεως ἥτις ἀναγκάζει τὰ μὲν ὑπερθερμαθέντα ἀέρια νὰ ἐξέλθωσι τῆς καπνοδόχου, τὸν δὲ ἐξωτερικὸν ἀέρα νὰ εἰσρεύσῃ ἐντὸς τῶν κλιβάνων. Ὁ ἑλκυσμὸς εἶνε ἀνάλογος τῆς διαμέτρου καὶ τοῦ ὕψους τῆς καπνοδόχου καὶ διακρίνεται εἰς φυσικὸν ἑλκυσμὸν (tirage naturel), ὅστις εἶνε ὁ παραγόμενος μόνον ἕνεκα τῆς θερμότητος τῶν ἐντὸς τῆς καπνοδόχου εὑρισκομένων ἀερίων, καὶ εἰς τεχνητὸν ἑλκυσμὸν (tirage forcé ἢ βεβιασμένον ἑλκυσμόν), ὅστις εἶνε ὁ παραγόμενος διὰ τῆς κατὰ τὸν ἄξονα τῆς καπνοδόχου, διὰ σωλῆνος καλουμένου φυσητῆρος, προβολῆς ποσότητος ἀτμοῦ προερχομένου ἐκ τοῦ λέβητος ἢ κυλίνδρου. Ὁ τεχνητὸς ἑλκυσμὸς καθ' ὃ αὐξάνων τὴν ποσότητα τῆς εἰς τὴν μονάδα τοῦ χρόνου παραγωγῆς τοῦ ἀτμοῦ, χρησιμοποιεῖται ὅταν ὁ φυσικὸς δὲν ἐπαρκῇ πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἀτμοῦ τοῦ ἀναγκαιοῦντος πρὸς ἐπαύξησιν τῆς δυνάμεως τῆς μηχανῆς· βλ. καὶ ἑλκυσμόμετρον.

ἑλκυστήρ, ῆρος, ὁ· πᾶν δι' οὗ ἕλκει τις, tout ce qui sert à tirer ; π.χ. κάλως, σχοινίον, χαλινός, câble, corde, bride, etc. § ἑλκυστήρ, ῆρος, ὁ· bricole, n. f. σκυτίνη ἢ καννάβινος ταινία ἀπολήγουσα εἰς σχοινίον ἥν τινα περιζωννύουσι καὶ ἕλκουσί τι· || — κιλλίβαντος πεδινοῦ, bricole pour affût de campagne ; || — κιλλίβαντος ὀρειβατικοῦ, bricole pour affût de montagne. § ἑλκυστήρ, κοινῶς μπροσθινέλα, bricole, n. f. μέρος τῆς ζευκτηρίας τῶν ἵππων σαγῆς ἀποτελούμενον ἐκ πλατέος ἱμάντος προσαρμοζομένου ἐπὶ τοῦ στήθους ὅταν ὁ ἵππος ἕλκῃ· ὁ ἑλκυστὴρ συντίθεται ἐκ τοῦ κορμοῦ τοῦ ἑλκυστῆρος (corps de bricole) καὶ ἐκ τοῦ ἐπαυχενίου (dessus de cou). Τὸ ἐπαυχένιον χρησιμεύει ἵνα συγκρατῇ τὸν κορμὸν τοῦ ἑλκυστῆρος εἰς τὸ κατάλληλον ὕψος.

1) Ἐπαυχένιον (dessus de cou).
2) Πόρπη συνοχέως (boucle de dragonne).
3) Ἀκρόπορπον ἐπαυχενίου (boucleteau de dessus de cou).
4) Ἄνθεμον (fleuron).
5) Κορμὸς ἑλκυστῆρος (corps de bricole).
6) Ῥυτηροῦχος δακτύλιος (anneau de rênes).
7) Πόρπαξ ἑλκυστῆρος (dé de bricole).
8) Διεμβολὴ σειραδοφορίου (passe de porte-trait),
9) Λεπαδνοφόρον ἀγκύλιον (maille porte-plate-longe).
10) Μάσθλης σειράδος (longe de trait).
11) Διπλοῦς δακτύλιος τοῦ μάσθλητος τῆς σειράδος (anneau double de longe de trait).

§ ἑλκυστήρ, râble, n.m. τὸ δι' οὗ ἐκτείνεται ἢ ἕλκεταί τι· || σιδηροῦς ἑλκυστήρ, râble en fer. § —, tirant, n. m. ἢ ἐντατήρ, τεμάχιόν τι σιδηροῦν ἢ ξύλινον ὑποκείμενον εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἕλξεως· || tirant d'une ferme, ἑλκυστὴρ ἢ ἐντατὴρ ζευκτοῦ=entrait, n. m. βλ. κατωτέρω. § [ξυλ. ἢ σιδηρ.] ἑλκυστήρ, ῆρος, ὁ· ἢ ἐντατήρ, ῆρος, ὁ (ζευκτοῦ), entrait (n. m.) ou tirant (d'une ferme), κοινῶς ταμπάνι, σαΐτα ἢ πτέρνα· καλεῖται οὕτως ὁριζόντιος δοκὸς τῆς στέγης ἐν ᾗ συνενοῦνται οἱ ἀμείβοντες (arbalétriers) καὶ αὐτὸς ὁ τεγοστάτης

(poinçon) ὁσάκις δὲν ὑπάρχει ἀνυψωμένος ἑλκυστὴρ (entrait retroussé); βλ. καὶ comble; || **ἀνυψωμένος ἑλκυστὴρ** ἢ **ψευδελκυστήρ**, entrait retroussé ou petit-entrait, ou faux-entrait; ἤτοι δεύτερος ἑλκυστὴρ τιθέμενος παραλλήλως τοῦ κατωτέρου κυρίως ἑλκυστῆρος, ὅστις συνδέει περὶ τὸ μέσον τοὺς ἀμείβοντας, ὅταν οὗτοι ἦνε ἐπιμήκεις, καὶ ἐμποδίζει αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ καμφθῶσι· εἰς τὸν ἀνυψωμένον τοῦτον ἑλκυστῆρα ἐπακουμβᾷ τότε ὁ τεγοστάτης· || **ἑλκυστὴρ μεταλλικοῦ ζευκτοῦ**, entrait ou tirant d'une ferme métallique; βλ. **μεταλλικὸν ζευκτόν**, ferme métallique; || **ἑλκυστὴρ τεθλασμένης στέγης**, entrait de brisis; καλεῖται οὕτως ὁ ἑλκυστὴρ ὁ ὑποστηρίζων **τὰ στηρίγματα** (jambes de force) **τεθλασμένης** τινὸς **στέγης** (comble en mansarde); || **ἡμιελκυστὴρ** ἢ **ἑλκυστὴρ ῥάχεως**, demi-entrait ou entrait de croupe; καλεῖται οὕτως ὁ ἑλκυστὴρ ὅστις ἔν τινι **ἡμιζευκτῷ** (demi-ferme) συνενοῦται διὰ μὲν τοῦ ἑνὸς ἄκρου ἐν τῷ **πρωτεύοντι ἑλκυστῆρι** (maître entrait), διὰ δὲ τοῦ ἑτέρου ἐπακουμβᾷ ἐπὶ τοῦ ἀετωματικοῦ **τοίχου** (mur de pignon); || **διασταυρούμενοι ἑλκυστῆρες**, entraits en croix; καλοῦνται οὕτω τὰ κυριώτερα τεμάχια ἅτινα ἔν τινι περιφερειακῇ στέγῃ διασταυροῦνται κατ' ὀρθάς· || **ἑλκυστήρ**, entrait, n. m. καλεῖται ἐπίσης εἰς ἁψιδότυπον (cintre) θόλου, τόξου ἢ καμάρας, τὸ ὁριζόντιον ξύλον τὸ στηριζόμενον ὑπὸ ὑπερεισματικῶν ξυλοστατῶν (poteaux de support); || **ὁ πρωτεύων ἑλκυστήρ**, maître-entrait; ἤτοι ὁ ἑλκυστὴρ ὁ συνδέων τὰ κάτω ἄκρα τῶν δύο ἀμειβόντων ζευκτοῦ τινος, καλεῖται δὲ οὕτω πρὸς διάκρισιν τῶν **ἡμιελκυστήρων** (demi-entraits) οἵτινες συνενοῦνται πλειστάκις ἐπ' αὐτοῦ· βλ. καὶ **μεταλλικὸν ζευκτόν**, ferme métallique.

ἑλκυστήριος, α, ον· ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἕλκειν, qui sert à traîner, de train.

ἑλκυστής, ου, ὁ· [ναυτ.] palanqueur, n. m. ὁ ἕλκων διὰ τοῦ συσπάστου (palan).

ἑλκυστικός, ή, όν· ὁ ἑλκύων, προσελκύων διὰ τῶν τρόπων, κτλ. ὁ θελκτικός, ἐπαγωγός, attrayant, e; attirant, e; ὑποχρεωτικός, engageant, e; παροτρυντικός, διεγερτικός, tentant, e; || ἑλκυστικὸν κάλλος, beauté attrayante; || ἑλκυστικοὶ τρόποι, des manières engageantes; || ἡ μυρωδιὰ τοῦ φαγητοῦ εἶνε πολὺ ἑλκυστική, l'odeur du manger est bien tentante; || ἑλκυστικός, [ἐπὶ ἐμπορευμάτων] attractif, ive.

ἑλκυστικότης, ητος, ἡ· ἡ θελκτικότης, τὸ θελκτικόν, attrait, n. m. ἐκεῖνο ὅπερ προσελκύει.

ἑλκυστίνδα, ἡ· βλ. διελκυστίνδα.

ἑλκυστός, ή, όν· ὁ δυνάμενος ἢ ἐπιτήδειος νὰ ἑλκυσθῇ, νὰ συρθῇ, tiré, ée; à tirer; traîné, ée; à traîner; || [ναυτ.] ἐπὶ πυροβ.] à brague courante.

ἕλκυστρον, ου, τό· tirage n. m. πᾶν δι' οὗ ἕλκουσί τι σχοινίον, κάλως, σύρμα, κτλ.

ἑλκύω, μέλ. ήσω, (ἕλκω), παρατ. εἵλκυον, ἀόρ. εἵλκυσα, προσελκύω, attirer; tirer; σύρω, traîner; τραβῶ τι πρὸς ἐμαυτόν, tirer à soi (κυρίως καὶ μεταφ.) ἐξ οὗ συνεκδοχ. κερδίζω, προσκτῶ, gagner, conquérir; παρασύρω, ἐπισύρω, entraîner; || εἵλκυσεν ὅλων τὰ βλέμματα, il attirait tous les regards; || εἵλκυσε τὴν ἀγάπην των, il a gagné leur affection; || [ἐμπορ.] ἑλκύω ἀγοραστήν, attirer· || εἵλκυσε φίλους εἰς τὴν κυβέρνησιν, il a conquis des amis au gouvernement; || ἠξεύρει νὰ ἑλκύῃ τὰς καρδίας, il sait captiver les cœurs; || εἵλκυσε τὴν εὔνοιαν τοῦ προϊσταμένου του, il s' est concilié les bonnes grâces de son chef; || μὲ εἵλκυσεν εἰς τὸ μέρος του (ὑπὲρ αὐτοῦ), il m'a entraîné de son côté; || ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια δὲν μὲ ἑλκύουν, toutes ces merveilles ne me tentent pas. § Βλ. καὶ ἕλκω.

ἕλκω, παρατ. εἷλκον, μέλ. ἕλξω, ἀόρ. εἵλκυσα, παθ. παρακ. εἵλκυσμαι, παθ. ἀόρ. εἱλκύσθην· τραβῶ, σύρω, attirer, etc. βλ. ἑλκύω· ὁ μαγνήτης ἑλκύει τὸν σίδηρον, l'aimant attire le fer. § [ναυτ.] ἕλκω, κοινῶς τραβῶ, haler; σύρω ἀντικείμενόν τι διὰ σχοινίου; se haler = παρέλκω· βλ. **ἀνέλκω, παραχειρίζω** καὶ **νεωλκέω**· || [ναυτ.] ἕλκω καλῶς σπάδην, haler à grands coups; ἐνεργῶ μετὰ δυνάμεως πρὸς ἕλξιν ἀγομένου ἢ ἄλλου τινὸς ἀντικειμένου σπάδην (σκόλκω). § [ναυτ.] ἕλκω, courir = ὀλισθαίνω· σχοινίον ἢ ἀγόμενον ἑλκόμενον καλῶς, cordage, manœuvre courant bien (qui court bien); βλ. **ἀγόμενον.** § ἕλκω διὰ τοῦ συσπάστου, palanquer ἢ palanguer; (σύσπαστον, palan). § ἕλκω, appuyer = haler; ἐντείνω (roidir, raidir) σχοινίον τι. § [ναυτ.] ἕλκω τὴν κεραίαν διὰ τῶν ὁλκῶν (bras) = **κερουλκέω-ῶ** (ἱστίον τι), κοινῶς **μπρατσάρω**, brasser ou brasseyer; || [ναυτ.] **ἕλκε!** brassez! κέλευσμα πρὸς ἕλξιν τῶν ὁλκῶν, σχοινίων κτλ. [ναυτ.] ἕλκε ἐγκάρσια! brassez-carré! κέλευσμα ὅπως ἐγκαρσιώσωμεν τὰς κεραίας διὰ τῶν ὁλκῶν των (bras); || [ναυτ.] ἕλκε **καλῶς!** tiens bon dessous! κέλευσμα πρὸς ναύτην ὅπως ἕλκῃ καὶ κρατῇ καλῶς ἐντεταμένον, ὅπως μὴ ἐκφύγῃ σχοινίον διαβεβλημένον διὰ τροχίλων ἢ ἄλλων μερῶν καὶ παρουσιάζον μεγάλην ἀντίστασιν.

ἑλκώδης, ης, ες· ὁ πλήρης ἑλκῶν, ὁ ἔχων ἕλκη, ulcéreux, euse; || ὁ ἑλκώδους φύσεως, ἴδιος ἕλκους, π. χ. ἑλκῶδες τραῦμα, plaie ulcéreuse; || ἑλκώδης (ἑλκωτικὴ) φθίσις, phthisie ulcéreuse.

ἕλκωμα, ατος, τό· τὸ ἕλκος, ulcère, n. m. τὸ ἑλκωθὲν μέρος, partie ulcérée; ἡ ἕλκωσις, ἐξέλκωσις, ulcération, n. f.

ἕλκωσις, εως, ἡ· ulcération, n. f. ὁ σχηματισμὸς πληγῆς, ἐμπύωσις· || (ἐξ)ἕλκωσις τῆς κύστεως, ulcération à la vessie.

ἑλλανοδικέω-ῶ· εἶμαι ἑλλανοδίκης, être hellanodice.

ἑλλανοδίκης, ου, ὁ· hellanodice, n. m. [ἀρχαιολ.] ἐλέγοντο οἱ δικασταὶ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (ἀγωνοδίκαι), magistrats

qui présidaient aux jeux Olympiques. Σήμερον ἑλλανοδίκης λέγεται τὸ μέλος τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς διαγωνίσματός τινός, membre de jury [d'un concours] ; § οἱ **ἑλλανοδίκαι**, le jury, κρίνουσιν ἕκαστον ἀγώνισμα καὶ καθορίζουσι τοὺς νικητάς.

ἑλλανοδικία, ας, ἡ· hellanodicie, n. f. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἑλλανοδίκου.

ἑλλεβορεΐνη, ης, ἡ· [χημ.] helléboréine, n. f. εὑρίσκεται εἰς τὰς ῥίζας τοῦ ἐλλεβόρου.

ἑλλεβορίνη, ης, ἡ· [χημ.] helléborine, n. f. ναρκωτικὴ καὶ δηλητηριώδης οὐσία, λαμβανομένη ἐκ τοῦ ἐλλεβόρου.

ἐλλέβορος, ου, ὁ· [βοτ.] hellébore, n. m. βοτάνη τις τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο ὡς ἰατρικὸν κατὰ τῶν ψυχιατρικῶν νοσημάτων· ὑπάρχει ὁ μέλας καὶ ὁ λευκὸς ὧν αἱ ῥίζαι εἶνε πολύχρηστοι φαρμακευτικῶς· ὑπὸ τοῦ λαοῦ γίνεται χρῆσις τῶν ῥιζῶν τοῦ λευκοῦ πρὸς διαφόρους ἀσθενείας τῶν κτηνῶν· ὁ ἐλλέβορος εἶνε συνάμα καὶ καθαρτικόν.

ἔλλειμμα, ατος, τό· τὸ ἐλλεῖπον, ce qui manque ; ἡ ἔλλειψις, manque, n. m. σπάνις, ἔνδεια· || τὸ ἐλλεῖπον ἔκ τινος ποσοῦ, déficit (προφ. cite), n. m. (π. χ. ἔλλειμμα ταμείου) πληθ. τὰ ἐλλείμματα, des déficits ; || [ἐμπορ.] ἔλλειμμα [ἐκ μέτρου, βάρους], manque, n. m. || —, moins-perçu, n. m. τὸ ἀντίθετον τούτου εἶνε τὸ πλεόνασμα (trop-perçu) ; || —, μείωσις, κοινῶς ἡ φύρα, tare, n. f. || ὑπῆρχε ἔλλειμμα ἑκατὸν δραχμῶν, il y avait cent drachmes de manque ; || τὸ ἔλλειμμα θὰ καλυφθῇ διὰ τῶν εἰσιτηρίων, le découvert sera comblé par les entrées ; || [ἐμπορ.] ἔλλειμμα (χρηματ. ταμείου), déficit, n. m. || τὸ ἔλλειμμα τοῦ προϋπολογισμοῦ, le déficit du budget ; ἐν τῇ οἰκονομίᾳ κράτους τινὸς ἔλλειμμα γεννᾶται, ἐὰν τὰ ἔξοδα ὑπερβαίνωσι τὰ ἔσοδα ἐν ὡρισμένῳ χρονικῷ διαστήματι συνήθως ἑνὸς ἔτους. § —, ὑπόλοιπον λογαριασμοῦ, reliquat, n. m.

ἐλλειμματίας, ου, ὁ· reliquataire, n. λέγεται ὁ διαχειριστὴς κτλ. ὅστις ἀποδώσας λογαριασμὸν μένει εἰσέτι ὀφειλέτης ὑπολοίπου τινός.

ἐλλειπής, ής, ές (ἀδόκιμον) βλ. ἐλλιπής.

ἐλλειπτικός, ή, όν· ὁ ἔχων ἔλλειψιν (ἐλάττωμα), ἐλλιπής, incomplet, ἐλαττωματικός, défectueux, euse ; [καὶ γραμμ.] défectif, ive ; βλ. καὶ ἐλλιπής. § —, κατὰ τρόπον ἐλλείψεως, elliptique, adj.

ἐλλειπτικῶς, [ἐπίρ.] elliptiquement ; par ellipse ; κατ' ἔλλειψιν, κατὰ τρόπον ἐλλείψεως.

ἐλλείπω, μέλ. ψω, ἔχω ἔλλειψιν ἀπό τι, manquer (de) ; faire défaut ; || τὸ ἐλλεῖπον, ce qui manque ; τὸ ὑπόλοιπον, le reste ; || θ' ἀναπληρώσω τὸ ἐλλεῖπον, je suppléerai le reste ; || [ἐμπορ. ἐπὶ ἀγοραστῶν, κτλ.], manquer.

ἐλλειπῶς, [ἐπίρ.] βλ. ἐλλιπῶς.

ἔλλειψις, εως, ἡ· ἡ μὴ ὕπαρξις ἀντικειμένου τινός, manque, n. m. disette, n. f. σπάνις, ἔνδεια, pénurie, n. f. || — [εἴδους τινός, ἐμπορεύματος], manque, n.m. || αὐτὸ ἦτο ἔλλειψίς σου, s'était un manque de votre part ; || μεγάλη ἔλλειψις χρήματος, pénurie d'argent ; || — ἀνθρώπων ἀξίας, disette de gens de mérite ; || ἐλλείψει ἀποδείξεων, faute de preuves ; || —, défaut, n. m. || — εὐγλωττίας, défaut d'éloquence ; βλ. ἀδυναμία· || ἐν ἐλλείψει, à défaut de (au défaut de = ἀντὶ τοῦ)· || ἐλλείψει μνήμης, défaut de mémoire ; || ἐν ἐλλείψει οἴνου, à défaut de vin ; || [ἐμπορ.] ἐν ἐλλείψει Β' (ἐπὶ συναλλαγματικῶν); la seconde ne l'étant ; || — πωλήσεως, ἀπρασία, κοινῶς τὸ κεσάτι, non-vente, n.f. || ἡμέραι ἀπρασίας, des jours de non-vente ; || τὸ εἶδος τοῦτο μᾶς ἐλλείπει, cet article nous manque ; || εἴμεθα ὅλως ἐλλειπεῖς ἐλαιοσπόρων, nous manquons de toute espèce de semences oléagineuses ; || ἐλλείπειν, καθυστερεῖν τὴν πληρωμήν, manquer au terme, manquer le paiement ; || εἴμεθα εἰς τὰς παραμονὰς τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως, πλησιάζομεν νὰ μὴν ἔχωμεν οὔτε σάκκον πεπέρεως, nous sommes à la veille de n'avoir pas un sac de poivre sur place. § —, ἡ ἀτέλεια, imperfection, n.f. τὸ ἐλάττωμα, défaut, n. m. ἡ ἐλαττωματικότης, défectuosité, n. f. || τὸ σύγγραμμα αὐτὸ ἔχει πολλὰς ἐλλείψεις, cet ouvrage est plein d'imperfections ; || γνωρίζω τὰς ἐλλείψεις μου, je connais mes défauts. § [γραμμ.] ellipse, n. f. παράλειψις λέξεως. § [γεωμ.] ellipse, n.f. εἶνε καμπύλη κεκλεισμένη τῆς ὁποίας αἱ ἀποστάσεις ἀπὸ δύο σταθερῶν σημείων εὑρισκομένων ἐντὸς αὐτῆς, καλουμένων ἑστιῶν (foyers), ἀποτελοῦσι σταθερῶς τὸ αὐτὸ ἄθροισμα ὅπερ εἶνε ἴσον πρὸς τὸν μέγαν ἄξονα. Αἱ ἀποστάσεις τῶν σημείων τῆς ἐλλείψεως ἀπὸ τὰς ἑστίας καλοῦνται μεταβατικαὶ (ἢ ἐπιβατικαὶ) ἀκτῖνες (rayons vecteurs).

Δυνάμεθα νὰ καταγράψωμεν ἔλλειψιν ὡς ἑξῆς. Ἐμπήγονται δύο βελόναι ἐπὶ χάρτου ἐπὶ τῶν δύο ἑστιῶν τῆς ἐλλείψεως καὶ προσδένονται εἰς τὰ κάτω ἄκρα τῶν βελονῶν τούτων, τὰ δύο ἄκρα νήματος ἴσου τὸ μῆκος πρὸς τὸν μέγαν ἄξονα τῆς ἐλλείψεως· κατόπιν διολισθαίνομεν ἐπὶ τοῦ νήματος τούτου μολυβδίδα κατὰ τρόπον ὥστε τὸ νῆμα, ἐφ' ὅσον τοῦτο γίνεται νὰ διατηρῆται τεταμένον. Ἡ αἰχμὴ τῆς μολυβδίδος θὰ χαράξῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου τὴν ζητουμένην ἔλλειψιν. Ἡ αὐτὴ μέθοδος ἐφαρμόζεται καὶ ὅταν πρόκειται νὰ χαραχθῇ ἔλλειψις ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλὰ τότε ἀντὶ μολυβδίδος καὶ βελονῶν μεταχειρίζονται μικροὺς πασσάλους, ἀντὶ δὲ νήματος ταινίαν ἢ σχοινίον.

Ὅταν θέλωμεν νὰ σχηματίσωμεν ἔλλειψιν ὡρισμένου μήκους καὶ πλάτους, δηλ. δοθέντων μόνον τῶν δύο ἀξόνων, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἑστιῶν αὐτῆς εὑρίσκομεν πρῶτον τὰς ἑστίας καὶ εἶτα κατασκευάζομεν τὴν ἔλλειψιν κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον. Ἡ εὕρεσις τῶν ἑστιῶν τῆς ἐλλείψεως γίνεται ὡς ἑξῆς. Μὲ κέντρον τὸ ἓν τῶν ἄκρων τοῦ μικροῦ ἄξονος καὶ μὲ ἀκτῖνα ἴσην μὲ τὸ ἥμισυ τοῦ μεγάλου ἄξονος γράφομεν τόξον ὅπερ τέμνει τὸν μέγαν ἄξονα εἰς δύο σημεῖα, ἅτινα εἶνε αἱ ἑστίαι τῆς ἐλλείψεως.

Ὁ τρόπος οὗτος τῆς κατασκευῆς ἐλλείψεως εἶνε χρησιμώτατος ὅταν θέλῃ τις νὰ κατασκευάσῃ ᾠοειδῆ, ἐλλειψοειδῆ ἀντικείμενα, οἷον τραπέζας, πλαίσια δι' εἰκόνας, κτλ. ἔχοντα ὡρισμένον πλάτος καὶ μῆκος κατὰ βούλησιν.

ἐλλειψοειδές, οῦς, τό· ellipsoïde, n. m. ἐν σχήματι ἐλλείψεως. § [μαθ.] ellipsoïde, n. m. ὀνομάζεται ἐπιφάνεια πανταχόθεν κυρτὴ πρὸς τὰ ἔξω καὶ κεκλεισμένη, προσομοιάζουσα πρὸς ᾠόν· τὸ ἐλλειψοειδὲς ἔχει τρεῖς πρωτεύοντας ἄξονας, πᾶσα δὲ τομὴ αὐτοῦ δι' ἐπιπέδου εἶνε ἔλλειψις.

ἕλλην, ηνος, ὁ· grec, n. m. hellène, n. m. || ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, le roi des hellènes. || Ἕλλην, Hellène, ὁ ἐπώνυμος προπάτωρ τῶν Ἑλλήνων, ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, κατ' ἄλλον δὲ μῦθον τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δορίππης· ἐγέννησε κατὰ τὴν παράδοσιν υἱοὺς Αἴολον, Δῶρον καὶ Ξοῦθον, οὗ υἱοὶ ἐγένοντο Ἀχαιὸς καὶ Ἴων, οἱ ὁποῖοι μετὰ τῶν δύο πρώτων ἐθεωροῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ ἐπώνυμοι προπάτορες τῶν τεσσάρων ἑλληνικῶν φυλῶν.

ἑλληνίζω, μέλ. ίσω· εἰς τὴν γλῶσσαν, τὴν ἐνδυμασίαν, τὴν δίαιταν καὶ πάσας τὰς σχέσεις φέρομαι ὡς Ἕλλην, ἤτοι ὁμοιάζω (μιμοῦμαι) τοὺς Ἕλληνας, ressembler aux (imiter les) grecs ; ἔχω φρονήματα ἑλληνικά, être partisan des grecs ; παραδέχομαι, ἐγκολποῦμαι τὰ ἑλληνικὰ ἔθιμα, adopter les mœurs grecques ; συνεπῶς ἑλληνίζω, helléniser ; || κάμνω τι ἑλληνικόν, τὸ ἐξελληνίζω, helléniser ; || ἐξελληνίζω, μεταφράζω ἑλληνιστί, traduire en grec. § ἑλληνίζω, ἐξελληνίζω, gréciser, δίδω ἑλληνικὴν μορφήν, ἑλληνικὸν σχηματισμὸν ἢ ἑλληνικὰ ἤθη εἰς. . . π. χ. ἑλληνίζω λέξιν, gréciser un mot ; βλ. καὶ ἑλληνισμός.

ἑλληνικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς Ἕλληνας ἢ εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, hellénique, adj. grec, θηλ. grecque ; || ἑλληνικὸν σχολεῖον, école hellénique (secondaire); collège communal ; || ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ [ἐνν. γλῶσσα], la langue grecque moderne ; le grec moderne = ἡ νεοελληνικὴ γλῶσσα, la langue néohellénique ; || ἡ καθαρεύουσα Ἑλληνικὴ γλῶσσα, la langue littéraire ; βλ. **καθαρεύω καὶ γλῶσσα**· || [οὐδ. οὐσ.] τὰ ἑλληνικά, la langue grecque; || ὁμιλεῖτε ἑλληνικά; parlez-vous le grec? || ἑλληνικὴ τέχνη, l'art grec ; || ἑλληνικὴ ἀρχιτεκτονική, architecture grecque, καλεῖται ἡ ἐφαρμόζουσα μόνον τοὺς Δωρικόν, Ἰωνικὸν καὶ Κορινθιακὸν ῥυθμούς· βλ. **ῥυθμός**. § ἑλληνικὸν πῦρ, τὸ καὶ ὑγρὸν πῦρ καλούμενον, feu grégeois ou grec ; διάσημος ἐμπρηστικὴ ὕλη ἀνακαλυφθεῖσα ἐν ἔτει 668 μ. Χ. ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Καλλινίκου τοῦ Ἡλιοπολίτου. Καίουσα καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἢ ἐν τῷ ὕδατι ἔφερε καταστροφὴν εἰς τοὺς ξυλίνους στόλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ λοιπῇ πολεμικῇ ἐχρησιμοποιεῖτο ῥιπτομένη κατὰ τῶν ἐχθρῶν διὰ βλητικῶν μηχανημάτων. Ἐχρησιμοποιήθη ἐπιτυχῶς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου τῷ 673 μ. Χ. ἐναντίον τοῦ στόλου τῶν Ἀράβων ἐν Κυζίκῳ, ὅστις προσέβαλε τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐπὶ 400 ἔτη ἡ σύνθεσις τῆς οὐσίας ταύτης ἔμεινεν ἀποκλειστικὸν κτῆμα τῶν Βυζαντινῶν. Φαίνεται ὅτι ἡ σύνθεσίς της θ' ἀπετελεῖτο ἐκ θείου, νίτρου, κολοφωνίας, τερεβινθίνης καὶ πετρελαίου καθ' ὡρισμένας ἀναλογίας, ἐτροποποιήθη μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον καὶ κατέστη ἐκπυροκροτητὸν μῖγμα.

ἑλληνικότης, ητος, τό· grécité, n. f. τὸ εἶναί τι ἑλληνικόν· ὁ χαρακτὴρ τῆς ἑλληνικῆς λέξεως· βλ. ἑλληνισμός.

ἑλληνικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἑλληνικόν, à la manière grecque ; à la grecque ; ὡς ἕλλην, comme un grec.

ἑλληνίς, ίδος ἡ· θηλ. τοῦ ἕλλην, ἑλληνικός, grecque, n. f. ἐπίσης γυνὴ ἑλληνίς, femme grecque.

ἑλληνισμός, οῦ, ὁ· hellénisme, n. m. σπανιώτερον λέγεται grécisme ; || τὰ συμφέροντα τοῦ ἑλληνισμοῦ, les intérêts de l'hellénisme. § ἑλληνισμὸς = ἑλληνικότης, grécité, n. f. χαρακτὴρ ἑλληνικῆς λέξεως, caractère d'un mot qui est grec ; π. χ. disputer sur la grécité d'une expression ; || κλασικὸς ἑλληνισμός, haute grécité, τὰ ἑλληνικὰ τῆς κλασικῆς ἐποχῆς τὰ ἐν χρήσει πρὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἤτοι ἡ ἀρχαία τῶν δοκίμων συγγραφέων ἑλληνικὴ γλῶσσα· ἡ δὲ μετὰ τοῦτον ἑλληνικὴ γλῶσσα λέγεται basse grécité = Βυζαντινὴ γλῶσσα· βλ. καὶ ἑλληνιστής.

ἑλληνιστής, οῦ, ὁ· helléniste, n. m. ὁ ἀπομιμούμενος τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ δίαιταν (σπανιώτερον λέγεται gréciste, n.) Ἑλληνισταὶ καλοῦνται εἰδικώτερον οἱ περὶ τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα, κυρίως δὲ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν ἀσχολούμενοι. Ἐν δὲ τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας ὀνομάζονται οὕτως οἱ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς χριστιανικῆς χρονολογίας εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν γράψαντες. Βλ. καὶ ἑλληνισμός.

ἑλληνιστί, [ἐπίρ.] ἑλληνικά, ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ, en langue grecque ; en grec.

ἑλληνοδιδάσκαλος, ὁ· διδάσκαλος τῶν ἑλληνικῶν, professeur de grec ; || ὁ διδάσκαλος ἑλληνικοῦ σχολείου, maître d'une école hellénique.

ἑλληνομαθής, ής, ές· ὁ γνωρίζων (κάτοχος) τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, qui connait (possède) la langue grecque.

ἑλληνομανία, ας, ἡ· grécomanie, n. f. μανία τοῦ μιμεῖσθαι τὰ ἤθη, τὰ ἔθιμα, τὴν γλῶσσαν τῶν Ἑλλήνων.

ἑλληνοποῦλα, ας, ἡ· νεαρὰ ἑλληνίς, jeune grecque.

ἑλληνόπουλον, τό· νεαρὸς ἕλλην, jeune grec.

ἑλληνοπρεπής, ής, ές· κατάλληλος, ἁρμόζων εἰς ἕλληνα, qui convient à un grec ; ἄξιος δι' ἕλληνα, digne d'un grec.

ἑλληνοπρεπῶς, [ἐπίρ.] εἰς τρόπον κατάλ-

ληλον δι' ἕλληνα, d'une manière qui convienne à un grec.

ἐλλιμενίζομαι, [ναυτ.] εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα, entrer dans le port; ἀγκυροβολέω-ῶ, mouiller ; βλ. λέξιν.

ἐλλιμένισις, καὶ

ἐλλιμενισμός, οῦ, ὁ· mouillage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀγκυροβολεῖν, ἀγκυροβολία εἰς λιμένα.

ἐλλιπής, ής, ὲς (τὸ ἐλλειπὴς εἶνε ἀδόκιμον)· ὅστις παραλείπει τι, ὁ μὴ πλήρης, ἀσυμπλήρωτος, ἀτελής, incomplet, ète ; ὁ ἐλαττωματικός, défectueux, euse ; ἐλλιπής, défectif, ive; ἀτελής, imparfait, e; ‖ συλλογὴ ἐλλιπής, collection incomplète ; ‖ [γραμμ.] ἐλλιπῆ ῥήματα, verbes défectueux (défectifs). § ἐν γένει ὁ ἐλλείπων, ὁ ἔχων ἔλλειψιν, qui est en défaut ; qui manque à ; ἐλλιπὴς εἰς τὸ βάρος, qui n'est pas de poids ; ‖ τὸν εὗρεν ἐλλιπῆ, il l'a trouvé en défaut ; ‖ — εἰς τὰ καθήκοντά του, qui manque à ses devoirs; ‖ — εἰσοδεία (ἐσοδεία), récolte manquée.

ἐλλιπῶς (τὸ ἐλλειπῶς εἶνε ἀδόκιμον), [ἐπίρ.] ἀτελῶς, incomplètement, imparfaitement ; ἐλαττωματικῶς, défectueusement.

ἔλλοβος, ος, ον· [βοτ.], ὁ μὲ λοβούς, λοβοὺς ἔχων, lobé, ée.

ἐλλογίζειν, passer au compte = ἐγγράφειν, λογίζειν, θέτειν εἰς λογαριασμόν.

ἐλλόγιμος, ος, ον· ὅστις λογαριάζεται, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ὁ σοφός, savant, e ; πεπαιδευμένος, instruit, e ; érudit, e ; ἐγγράμματος, lettré, ée ; ὁ σοφός, πεπαιδευμένος, docte ; ‖ ἐλλογιμώτατος [ὡς τίτλος] très savant ; très-docte ; ‖ [κωμ.] doctissime, n.m. καὶ savantissime, n. m.

ἐλλογιμότης, ἡ· [ὡς τίτλος], ἰδιότης σοφοῦ, πεπαιδευμένου ἀνθρώπου, qualité d'un homme savant.

ἔλλογος, ος, ον· προικισμένος μὲ λογικόν, λογικός, ἔμφρων, raisonnable ; τὰ ἔλλογα ἀντίθ. τῷ ἄλογα· [φιλοσ.] λογικός, rationnel elle.

ἐλλόγως, [ἐπίρ.] λογικῶς, raisonnablement, λογικῶς, rationnellement.

ἐλλοφῖτις, ιδος, ἡ· hellofite ἢ hellhoffite n. f. Ἀνεκαλύφθη τῷ 1881 ὑπὸ τοῦ πρώσσου λοχαγοῦ τοῦ πυροβολικοῦ Hellhoff. Ἐκρηκτικὴ οὐσία ἀποτελουμένη ἐκ τῆς διαλύσεως νιτρικῶν οὐσιῶν, οἷαι ἡ ναφθαλίνη, τὸ φανικὸν (phénol) κτλ. ἐν τῷ **καπνίζοντι νιτρικῷ** ὀξεῖ (acide azotique fumant). Ἡ ἐλλοφῖτις χρησιμεύει ὡς ἐκρηκτικὸν γέμισμα ὀβιδοναυκλάστρων τινῶν (obus-torpilles), ἐν οἷς εἰσάγουσιν οὐσίας ἀκινδύνους καθ' ἑαυτάς, ἀλλ' ἀποτελούσας διὰ τῆς ἀναμίξεώς των ἰσχυρὰν ἐκρηκτικὴν οὐσίαν.

ἐλλοχάω-ῶ καὶ **ἐλλοχεύω**, μέλ. άσω καὶ εύσω· κεῖμαι εἰς ἔνεδραν καὶ παρατηρῶ τοὺς διαβαίνοντας, ἐν γένει ἐνεδρεύω, ἐπιβουλεύω τινά, être en embuscade ; embusquer ; παραμονεύω, guetter ; épier ; [μέσ.] κεῖμαι εἰς ἔνεδραν, εἶμαι κρυμμένος, s'embusquer ; se mettre (se tenir) en embuscade.

ἐλλοχεύω, μέλ. εύσω· βλ. ἐλλοχάω.

ἐλλόχησις, εως, ἡ· ἡ ἔνεδρα, τὸ παραμόνευμα, embuscade, n. f.

ἐλλοχίζω, μέλ. ίσω (τινά), θέτω τινὰ εἰς ἔνεδραν, placer en embuscade ; embusquer quelqu'un.

ἐλλυχνιάζω, μέλ. άσω· βάλλω θρυαλλίδα, φιτίλι, mettre une mèche.

ἐλλύχνιον, ου, τό· ἡ ἐν τῷ λύχνῳ θρυαλλίς, τὸ φιτίλι τοῦ λύχνου, mèche [de lampe]; ‖ [μεταφ.] τὰ συγγράμματά του ὄζουσιν ἐλλυχνίου, ses écrits sentent l'huile.

ἕλμιγξ, ιγγος, ἡ· βλ. ἕλμινς.

ἑλμινθαγωγός, ός, όν· helminthagogue, adj. λέγεται περὶ φαρμάκου ἑλμινθοκτόνου.

ἑλμινθίασις, εως, ἡ· ἡ σκωληκίασις, maladie vermineuse ; ἡ ὕπαρξις σκωλήκων, vers, n.m. pl. [διδ.] helminthiase, n.f. καλεῖται ἡ ὕπαρξις ἑλμίνθων ἐντὸς τοῦ ζῶντος σώματος, ἰδίως ἐν τῷ ἐντερικῷ σωλῆνι, ἐπίσης καὶ ἡ ἐκ τούτου προκύπτουσα νόσος. Τοιαῦται ἕλμινθες ἀπαντώμεναι ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ μονήρης ταινία (πλατυέλμινς), ἡ ἄοπλος ἢ κατὰ μέσον σωληνωτὴ καὶ ἡ βοθριοκέφαλος, ἑλμινθοειδεῖς ἀσκαρίδες, ὀξύουροι, ἀγκυλόστομον τὸ δωδεκαδακτυλικόν, τριχοκέφαλος, καὶ ἄλλα· τὰ παράσιτα ταῦτα εἰσάγονται εἴτε ὡς ᾠά, εἴτε ὡς κάμπαι εἰς τὸν ὀργανισμὸν ὅπου ἀναπτύσσονται. Τὴν παρουσίαν τοιούτων ἑλμίνθων ἐν τῷ σώματι δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ διαφόρων νευρικῶν συμπτωμάτων καὶ τὴν πέψιν ὁπότε ἐξέρχονται μετὰ τῶν κοπράνων. Πρὸς θεραπείαν χρησιμοποιοῦνται ἀνθελμιντικὰ ἢ ἑλμινθοκτόνα φάρμακα, ὧν κυριώτερα εἶνε ὁ φλοιὸς τῆς ῥίζης τῆς ῥοιᾶς, ἡ ῥίζα τῆς ἀρρενοπτέριδος, τὸ ἄνθος τοῦ κούσου καὶ ἡ καμάλα.

ἑλμινθιάω-ῶ, πάσχω ἕλμινθας, ἔχω ἕλμινθας εἰς τὰ **ἐντόσθια**, avoir des vers dans les intestins.

ἕλμινθες, αἱ· βλ. ἕλμινς.

ἑλμινθικός, ή, όν· helminthique, n. et adj. λέγεται περὶ τῶν χρησιμοποιουμένων φαρμάκων κατὰ τῆς ἑλμινθιάσεως.

ἑλμινθοειδής, ής, ές· helminthoïde, adj. ὁ ὁμοιάζων μὲ ἕλμινθα, qui ressemble à un ver.

ἑλμινθοκτόνος, ος, ον· helminthicide, adj. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ φονεύῃ τὰς ἕλμινθας, qui a la vertu de tuer les helminthes intestinaux ; ‖ κόνις ἑλμινθοκτόνος, poudre helminthicide; Βλ. **ἀνθελμιντικὸς** καὶ ἑλμινθίασις.

ἑλμινθολογία, ας, ἡ· helmintologie, n.f. τμῆμα τῆς ζωολογίας πραγματευόμενον τὸν κλάδον τῶν σκωλήκων, partie de la zoologie qui traite de l'embranchement des vers.

ἑλμινθολογικός, ή, όν· helmintologique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἑλμινθολογίαν, qui a rapport à l'helminthologie ; ‖ ἑλμινθολογικαὶ ἔρευναι, recherches helminthologiques. § —, ὁ ἑλμινθολόγος, helmintologiste, adj.

ἑλμινθολόγος, ου, ὁ· helmintologiste, n. et adj. λέγεται περὶ προσώπου καταγινομένου εἰς τὴν ἑλμινθολογίαν· || σοφὸς ἑλμινθολόγος, un savant helmintologiste.

ἑλμινθὸς, [ὀρυκτ.] helminthe, n. m. ὀρυκτὸν ἔχον μορφὴν σκωληκοειδῆ καὶ ἀπαντῶν ἐπὶ κρυστάλλων ἀδουλαίου, ὀρείας κρυστάλλου, κλπ. Ἀνάγεται εἰς τὸ κλινόχλωρον (βλ. λέξιν). Δ. Δ.

ἑλμινθόσπορος, ου, ὁ· helminthospore, n. m. γένος μυκήτων τῆς τάξεως τῶν ὑπομυκήτων.

ἑλμινθώδης, ης, ες· ὅμοιος μὲ ἕλμινθα, semblable à l'helminthe, helminthoïde, adj.

ἕλμινς καὶ ἕλμις, ινθος, ἡ· (εἵλω, εἱλέω), helminthe, n. m. γενικῶς σκώληξ, πρὸ πάντος ὅμως σκώληξ τῶν ἐντοσθίων, ver intestinal (πληθ. ἕλμινθες, vers intestinaux); ἀσκαρίς, ascaride ; ταινία (πλατυέλμινς)· βλ. καὶ ἀσκαρίς· || ἕλμινς ἡ στρογγύλη, ascaride lumbricoïde.

ἕλξατε σπάθην, sabre-main ; βλ. σπάθη.

ἑλξίνη, ης, ἡ· [βοτ.] φυτὸν μὲ τριχωτοὺς λοβούς, κοινῶς τὸ ἀνεμόχορτον, pariétaire, n.

ἕλξις, εως, ἡ· τὸ ἕλκειν, ἐφέλκειν, traction, n. f. [μηχ.] εἶνε ἐνέργεια δυνάμεως θέτουσα εἰς κίνησιν καὶ σύρουσα σῶμά τι οἱονδήποτε· || δύναμις τῆς ἕλξεως, force de traction; βλ. καὶ ἀντίστασις· || ἔντασις τῆς ἕλξεως, effort de traction ; || ἕλξις, κοινῶς τὸ τράβιγμα, tirage, n. m. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἕλκειν· || — ἐπισχέντρου, déclic. n. m. βλ. ἐπίσχεντρον. § [φυσ.] attraction, n. f. ὀνομάζεται ἡ δύναμις τῆς ὕλης, ὅπως ὑλικὰ μόρια ἢ σώματα τείνωσι νὰ πλησιάζωσι πρὸς ἄλληλα. Τὰ ὑλικὰ μόρια τῶν σωμάτων συνέχονται διὰ τῆς συνοχῆς αὐτῶν (cohésion)· ἐμποδίζονται ὅμως νὰ συνταυτισθῶσιν εἰς ὅλως συνεχῆ μᾶζαν ὑπὸ τοῦ περιβάλλοντος ἕκαστον αὐτῶν αἰθέρος καὶ οὕτως ὑπάρχουσιν οἱ μεταξὺ αὐτῶν πόροι (βλ. συνοχή). Ἑτέρα ἔκφανσις τῆς ἕλξεως εἶνε ἡ ἔφελξις, πρόσφυσις (adhésion) σωμάτων ἐρχομένων εἰς ἐπαφήν, εἰδικὴ περίπτωσις τῆς ὁποίας εἶνε ἡ τριχοειδεία (capillarité, τριχοειδὴς ἕλξις· βλ. λέξιν). Εὐκρινέστερον παρουσιάζονται τὰ φαινόμενα τῆς ἕλξεως ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν αὕτη ἐνεργεῖ ἀπὸ ἀποστάσεως ὡς βαρύτης ἀπὸ ὑλικοῦ μορίου εἰς μόριον ἢ ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα· || [ναυτ.] τοπικὴ ἕλξις, attraction locale, καλεῖται οὕτως ἡ παρέκκλισις (déviation) τῶν μαγνητικῶν βελονῶν ἡ προερχομένη ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῷ πλοίῳ εὑρισκομένων σιδηρῶν μερῶν ἢ ἀντικειμένων, οἷον πυροβόλων, θωράκων, κτλ. βλ. ἀντιστάθμισις μαγνητική.

ἑλοθάλασσα, ης, ἡ· marigot, n. m. ἤτοι λιμνοθάλασσα (lagune) ἔχουσα σχῆμα διώρυγος στενῆς καὶ ἐπιμήκους, πολλάκις δ' ἑλώδους, παραλλήλου τῇ ἀκτῇ.

ἑλονοσία, ας, ἡ· malaria ou mal'aria [ἐκ τοῦ ἰταλ. mala, mauvais καὶ aria, air), n. f. ἑλώδης πυρετός, fièvre paludéenne ; ἡ malaria λέγεταί καὶ paludisme, n. m. βλ. ἑλώδης.

ἕλος, ους, τό· marais, n. m. ὕδατα λιμνάζοντα ἤτοι στάσιμα, ἕνεκα ἐπιτοπίου ἀναβλύσεως, ἢ συναγόμενα ἀφ' ὑψηλοτέρων θέσεων ἀδυνατοῦσι νὰ ἐκρεύσωσιν ἢ νὰ ἐξατμισθῶσιν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι φυτικαὶ ὗλαι σηπόμεναι· ταῦτα καλοῦνται ἕλη (ἑλῶδες πεδίον, βάλτος ἢ βαλτώδης τόπος) καὶ ἐκτείνονται ἐπὶ ἐκτάσεως κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μεγάλης. Τὰ ἕλη εἶνε ἑστία παντοειδῶν μιασμάτων, ἀποτελοῦσι δὲ ὑπὸ στρατιωτικὴν ἔποψιν σπουδαῖον ἐμπόδιον ὡς πρὸς τὴν πρόοδον τῶν στρατευμάτων, ὅσον ἀβαθῆ καὶ ἂν ὦσι· || — παραθαλάσσιον, marais côtier ἢ θαλάσσιον τέλμα, marécage marin, καλεῖται λιμνοθάλασσα (lagune) μεταβαλλομένη ἐνίοτε εἰς τεναγώδη τόπον· || — λιμναῖον, τὸ τέλμα (κοινῶς ὁ βάλτος), marécage, n. m. καλεῖται οὕτως ὑγρὸν ἔδαφος, ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ κρύπτεται ἐν μέρει ὑπὸ ὑδροβίων φυτῶν.

ἑλοσιδηρίτης ἢ ἑλογενὴς σίδηρος, minerai de marais ; ὀρυκτὸν ὀψιγενές, γεννώμενον καὶ νῦν ἐν τόποις ἑλώδεσιν ἐκ σιδηρούχων ὑδάτων· εἶνε παραλλαγὴ τοῦ ποησιδηρίτου (βλ. λέξιν). Δ. Κ.

ἐλπίζω, μέλ. ίσω, espérer ; ἀγαπῶ νὰ πιστεύω, aimer à croire ; ἔχω εἴς τι ἐλπίδα, προφ. κοινῶς ὀλπίζω, ἐν ἐλπίδι εἰμί, δι' ἐλπίδος ἔχω, προσδοκῶ, προσμένω τι παρά τινος, s'attendre à ; πείθω ἐμαυτόν, se flatter, se promettre ; || πιστεύω, πέποιθα, ἐπ' αὐτῷ τὰς ἐλπίδας ποιοῦμαι, compter ; se confier ; || ἔλπιζε εἰς Θεόν, espérez en Dieu ; || δὲν ἐλπίζω νὰ ἔλθῃ, je n'espère pas qu'il vienne ; || — ὄχι, j'espère bien que non ; || ἐλπίζω νὰ ἤλλαξε γνώμην, j'aime à croire qu'il a changé d'avis ; || δὲν ἤλπιζον τόσας τιμάς, je ne m'attendais pas à tant d'honneurs; || ὀλίγα ἐλπίζω ἐκ τοῦ διαβήματος τούτου, je ne me promets que peu de choses de cette démarche ; || ἐλπίζει ὅτι θὰ τὸν χρειασθοῦν, il se flatte qu'on aura besoin de lui.

ἐλπίς, ίδος, ἡ· espoir, n. m. espérance, n. f. ἐλπὶς εἶνε ἡ μᾶλλον ἢ ἧττον βεβαία προσδοκία εὐαρέστου τινὸς γεγονότος, ἐν ᾗ τὸ ἐπὶ τῇ πιθανῇ πραγματοποιήσει τοῦ γεγονότος αἴσθημα χαρᾶς εἶνε μεμιγμένον μετὰ τῆς ἀνησυχίας καὶ τοῦ αἰσθήματος λύπης ἐπὶ τῇ ὑποψίᾳ μὴ πραγματοποιήσεως τοῦ προσδοκωμένου· εἶνε ὅθεν ἡ ἐλπὶς ἰσχυρὸν πρὸς ἐνεργητικότητα καὶ δρᾶσιν κέντρον, ἐν αἷς περιπτώσεσιν ἡ πραγματοποίησις τῶν ἐλπιζομένων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς δραστηριότητος τοῦ ἐλπίζοντος. Ἡ ἐλπὶς ἀντίκειται τῇ ὑποψίᾳ· || ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἐλπίς, espoir en Dieu ; || ἡ ἐλπὶς οὐδέποτε μᾶς ἐγκαταλείπει, l'espoir ne nous quitte jamais ; || διέψευσε τὰς ἐλπίδας μου, il a trompé mes espérances ; || παρὰ (ὑπὲρ) πᾶσαν ἐλπίδα, contre (au delà de) toute attente ; || ὁ νέος αὐτὸς παρέχει χρηστὰς ἐλπίδας, ce jeune homme promet beaucoup ; || πάντα

ἀποβαίνουσιν κατ' ἐλπίδα, tout répond à notre attente (προσδοχία).

ἐλπιστικός, ή, όν· ὁ ἐλπίζων, porté à espérer; «ἐλπιστικοὶ φιλόσοφοι» λέγονται οἱ θεωροῦντες τὴν ἐλπίδα ὡς τὸ μόνον τοῦ βίου στήριγμα.

ἔλυμα, ατος, τό· manchon, n. m. ἐκ τοῦ ἔλυμος περικάλυμμα, σκέπασμα, καὶ πρὸ παντὸς θήκη, ἀναλόγως τῷ πράγματι· || ἔλυμα βλήτρου, manchon de boulon; || ἔλυμα τοῦ ὑποβασταχτηρίου τοῦ ῥυμοῦ; || manchon de support de timon; || ἔλυμα τόρνου, manchon de tour; || ἔλυμα ἐξελίκτρας, manchon de treuil. § [ὁπλοπ.] ἔλυμα, manchon, n. m. (τοῦ κινητοῦ οὐραίου τοῦ ὅπλου ὑποδείγματος 1874, Γκρὰ) τεμάχιον ἐν εἴδει κοχλίου φέρον ἐντομὴν ἐν σχήματι ἡμισταύρου (T), χρησιμεῦον πρὸς σύνδεσμον τῆς σφύρας μετὰ τοῦ ἐπικρουστῆρος.

ἔλυτρον, ου, τό· περιείλυμα, θήκη, enveloppe, n. f. étui, n. m. τὸ περίβλημα, θύλαξ, gaine, n. f. ou capsule, n. f. § τὸ κέλυφος, περικάλυμμα, φλοιὸς [βαλάνου, καστάνου, κτλ.] chaton [de gland, etc], n.m. ἐν τῇ φυτολογίᾳ καλεῖται glume, n.f. ὁ φλοιὸς τῶν καρπῶν, enveloppe du grain, des céréales. § [στρ.] chape, n. f. τὸ κάλυμμα, περικάλυμμα, ἐπικάλυμμα, ἤτοι ἀντικείμενον ἐφαρμοζόμενον ἐφ' ἑτέρου, χρησιμεῦον ἵνα τὸ καλύψῃ ἢ τὸ περιβάλλῃ· || — ἄξονος κτιδονωτοῦ, chape d'arbre de levée. § coiffe [de canon], τὸ (ἐπι)κάλυμμα τοῦ πυροβόλου. § [ναυτ.] étui, n. m. [de voile, etc], κοινῶς τὸ πουκάμισο· περικάλυμμα ἐξ ὀθόνης ἱστίου, κεραίας, ἱστοῦ, λέμβου, κτλ. τὰ περικαλύμματα τίθενται ἐν πλῷ πρὸς προφύλαξιν τῶν ἀντικειμένων ἀπὸ τῆς αἰθάλης τοῦ καπνοῦ. Ἕκαστον ἔλυτρον διακρίνεται ἐνίοτε καὶ διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀντικειμένου, ὅπερ περικαλύπτει, π. χ. ἔλυτρον λέμβου, étui d'un canot, ὅπερ καὶ chemise d'un canot λέγεται. § [ἐντομολ.] étui des ailes; ἔλυτρα λέγονται εἰς πολλὰ τῶν ἐντόμων αἱ δύο πρόσθιαι πτέρυγες αὐτῶν, αἵτινες εἶνε παχεῖαι, κερατώδεις καὶ σκληραὶ καὶ χρησιμεύουσιν ὡς θῆκαι τῶν δύο ἄλλων ὀπισθίων, αἵτινες συμπτυσσόμεναι τίθενται ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν ἐλύτρων.

ἐλυτρόω-ῶ, μέλ. ώσω, περιβάλλω, envelopper.

ἑλώδης, ης, ες· βαλτώδης, τελματώδης, marécageux, euse, adj. βλ. ἕλος· || — τόπος, pays marécageux; || ἑλώδης, ἑλειογενής, paludéen, enne (ἐκ τοῦ λατ. palus, udis, marais), adj. ὁ ἐξ ἑλῶν προερχόμενος, qui provient des marais; || ἑλώδη μιάσματα, miasmes paludéens; || ἐπίσης ὁ προξενούμενος διὰ τῶν ἑλωδῶν ἀναθυμιάσεων, qui est causé par les exhalaisons des marais; || ἑλώδης πυρετός, fièvre paludéenne; || ἑλῶδες ἀέριον, gaz de marais = ἑλειογενὲς ἀέριον, ὅπερ λέγεται καὶ grisou; βλ. μεθάνιον. § [ἰατρ.] ἑλώδης καχεξία, cachexie paludéenne; πάντες οἱ οἰκοῦντες ἑλώδεις χώρας φέρουσιν ἐν ἑαυτοῖς ἴχνη τῆς κατὰ πολὺ ἢ ὀλίγον δράσεως τοῦ ἑλείου μιάσματος, ἥτις ἐκδηλοῦται διὰ συμπτωμάτων κοινῶν, οἷα ἡ ἀναιμία, ἴσχνανσις τοῦ σώματος, γαστρικαὶ διαταραχαί, διογκώσεις σπληνὸς καὶ ἥπατος, ἐνίοτε οἴδημα ποδῶν, κτλ. Πρὸς ἄρσιν τοῦ κακοῦ συνιστᾶται πρὸ πάντων φυγὴ ἀπὸ τοῦ ἑλώδους τόπου.

ἐμανέτι, τό· ἀμανάτι, τό· [δημ.] ἐνέχυρον, gage, n. m. δίδω βάζω ἐμανέτι, donner en gage = ἐνεχειριάζω, engager.

ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῆς, [ἀντων. ἀναφ.] μόνον τοῦ ἑνικοῦ ἡ γεν. δοτ. καὶ αἰτ. τοῦ ἀρσ. καὶ θηλ. (ἐγώ, αὐτός), εἰς προτάσεις ἔνθα τὸ ὑποκείμενον εἶνε ἐγώ, πάντοτε ὅπως ἐκφράσῃ πάσας τὰς πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἀναφοράς, de moi-même; || ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, je me disais; je disais à part moi; || αἰσχύνομαι ἐμαυτόν, j'ai honte de moi-même; || λέγω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, dire une chose de son cru = dire une chose de soi-même (καὶ κοινῶς παρ' ἡμῖν «τὸ λέγει ἀπὸ τὸ ξερό του = τὸ κεφάλι του».

ἔμβα, τό· [διάλ. Ἠπείρου] = ἡ ἀρχή, τὸ ἔμβασμα· «τὸ ἔμβα καὶ τὸ ἔβγα»· βλ. λέξιν.

ἐμβάδες, αἱ· (πληθ.) βλ. ἐμβάς.

ἐμβαδόν, οῦ, τό· aire, n. f. τὸ ἔδαφος, le sol; τὸ βάθος (ἡ βάσις) ἀντικειμένου τινός, le fond d'une chose, ἡ ἐπιφάνεια, la surface; ἡ χωρητικότης, capacité, n. f. § ἐμβαδόν, aire, n. f. (σχήματος τινός, κτλ.), καλοῦσιν οὕτως ἐν τῇ γεωμετρίᾳ τὴν ἔκτασιν ἥντινα περιλαμβάνει σχῆμά τι ἢ ἡ ἐπιφάνεια, surface, ἤτοι ὁ ἀριθμὸς ὁ προκύπτων ἐκ τῆς καταμετρήσεως μιᾶς ἐπιφανείας καὶ ὁ παριστῶν αὐτὴν καλεῖται ἐμβαδὸν αὐτῆς· π. χ. τὸ ἐμβαδὸν ἑνὸς τριγώνου, l'aire d'un triangle = ἡ ἐπιφάνεια (τοῦ σχήματος) surface, n. f. βλ. καὶ δεκαδικὸν σύστημα, μέτρα ἐπιφανείας· || τὸ ἐμβαδὸν οἰκίας, l'aire d'une maison, ὅπερ εἶνε ἴσον μὲ τὴν χωρητικότητα αὐτῆς, capacité; || ἐμβαδὸν = ἐπιφάνεια, superficie, n. f. (σχήματος τινὸς) ἔκτασις θεωρουμένη κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἄνευ βάθους· || champ, n. m. ἐπίπεδος ἐπιφάνεια ἐφ' ἧς ἐξέχει πρόστυπόν τι (bas-relief) ἢ ἀνάγλυφον (relief), ὁπότε τὸ ἐπίπεδον τοῦτο καλεῖται καὶ βάσις (fond, base).

ἐμβάζω, μέλ. άσω, κάμνω τι νὰ εἰσέλθῃ, faire entrer; εἰσάγω, introduire; εἰσάγω ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, importer; || ἔμβασεν ὅλον τὸν κόσμον, il fit entrer tout le monde; || αὐτὸς τὸν ἔμβασεν εἰς τὸ σπῆτι μου, c'est lui qui l'a introduit chez moi; || ἐμβάζει καπνὸν ἀφορολόγητον, il importe du tabac sans payer des droits (en contrebande = λαθρεμπορικῶς)· || [ἀπολ.] αὐτὸ τὸ παράθυρον ἐμβάζει [κοινῶς μπάζει], il vient un vent coulis par cette fenêtre; § ἐμβάζω = στενεύω, rétrécier; rentrer; || πρέπει νὰ ἐμβάσῃς ὀλίγον τὸ κορμὶ [φορέματος], il faut rétrécier (rentrer) un peu le corsage. § [ἐμπορ.] ἐμβάζω, ἀποστέλλω (χρήματα), remettre (faire tenir) de l'argent; κάμνω ἀποστολὴν χρηματικὴν (ἔμβασμα), faire une remise, remettre; || ἐμβάζω χρήματα εἰς συναλλαγματικὰς (διὰ συναλ-

λαγματικῶν), faire des remises en papiers.

ἔμβαθρον, ου, τό· sole, n. f. ἢ βάθρον, ὅπερ λέγεται ἐν τῷ ναυτικῷ καὶ savate, n. f. τὸ ὑπόθεμα, ὑπέρεισμα, semelle, n. f. τεμάχιον ἐπιπέδου ξύλου χρησιμεῦον ὡς βάσις, ἀμείβοντος (bigue), ἀκρωνυχίου ἀγκύρας, ἢ ἄλλου τινὸς ἀντικειμένου· || ἔμβαθρον ἀγκύρας, savate d'ancre ; || ἔμβαθρον ἀμείβοντος, sole de bigue ; || ἔμβαθρα ἐκσφενδονήσεως, semelles de lancement.

ἐμβαθύνω, μέλ. υνῶ, θὰ ἐμβαθύνω, εἰσέρχομαι εἴς τι βαθέως s'enfoncer dans, approfondir ; εἰσδύω, pénétrer ; || βαθουλώνω, κοιλαίνω, creuser ; || ζητεῖ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ ζήτημα, il cherche à approfondir dans la question ἢ il creuse la question.

ἐμβάθυνσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβαθύνειν, enfoncement, n. m. approfondissement, n. m. ἡ εἴσδυσις, pénétration, n. f. || [ὀχυρ.] enfoncement, βλ. βάθος.

ἐμβαίνω, μέλ. βήσομαι (θὰ ἔμβω), ἀόρ. ἐνέβην, κοινῶς μπαίνω, ἐντὸς πηγαίνω, εἰσέρχομαι, entrer ; εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, εἰσδύω, s'introduire ; εἰσδύω, pénétrer ; || ποῖος ἐμβῆκε ; qui est entré ? || εἰπέ του νὰ ἔμβῃ, faites entrer ; || ἐμβαίνει παντοῦ, il s'introduit (il se fourre) partout ; il se mêle de tout ; || κατόρθωσε νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ σπήλαιον, il a pu pénétrer dans la caverne ; || ἐμβῆκεν εἰς τὴν φυλακήν, il est allé en prison ; || αὐτοῦ θὰ ἔμβῃ τὸ κρεββάτι, là on placera (θὰ τοποθετηθῇ) le lit ; || — εἰς τὴν μέσην, s'interposer ; s'entremettre ; παρεμβαίνω, intervenir ; || — εἰς τὴν ὑπόθεσιν, se mettre au fait ; || ἐμβῆκες μέσα ; [καὶ ἀπολυτ.] ἐμβῆκες ; [φρ. δημ.] avec-vous compris ? y-êtes -vous ; || — εἰς τὸν χορὸν [κυρ. καὶ μεταφ.] entrer en danse ; || — εἰς τὸν τρύγον, aller en (commencer la) vendange ; || αὐτὸ τὸ ἀγγεῖον δὲν ἐμβαίνει εἰς τὴν φωτιάν, ce vase (ce pôt) ne va pas au feu ; || — ἐγγυητής, se porter garant ; || ἐμβῆκεν ὑπηρέτης, il se mit (il entra) en condition ; || ἐμβῆκεν εἰς τοὺς τριάντα [ἐνν. χρόνους], il va sur les trente ; || μοῦ ἐμβῆκεν ἡ ὑποψία, j'ai eu le soupçon ; || τοῦ ἐμβῆκεν εἰς τὸ κεφάλι νὰ γείνῃ ζωγράφος, il s'est mis en tête de devenir peintre ; || τοῦ ἐμβῆκεν εἰς τὸ κεφάλι ὅτι, il lui est venu en (entré dans la) tête que; || δὲν ἠμπορεῖ νὰ τοῦ ἔμβῃ εἰς τὸ κεφάλι, il ne peut pas comprendre ; il ne peut pas se fourrer dans la tête ; || ἡ ὑπόθεσις ἐμβῆκεν εἰς τὸν δρόμον, l'affaire est en train ; || αὐτὸ δὲν ἐμβαίνει εἰς [τὸν] λ)σμόν, cela ne compte pas; || ὁ μῆνας ἐμβῆκε τὴν τρίτην, c'était mardi le premier [du mois] ; || ἔμβα του ! [φρ.] attaquez-le ; tombez dessus ; travaillez-le ; || αὐτὸ τὸ φόρεμα δὲν μοῦ ἐμβαίνει, cet habit (cette robe) ne me va pas. § [ὑφ.] στενεύει, se rétrécir ; κονταίνει, se raccourcir.

ἐμβάλλον πλοῖον (ἐμβάλλω) [ναυτ.], aborddeur, n. m. ὁ ἐμβολεύς; ἤτοι τὸ πλοῖον ὅπερ ἄρχεται τῆς ἐμβολῆς.

ἐμβαλλόνω, [δημ.] μέλ. ώσω, ἐπιρράπτω, κοινῶς μπαλλόνω δι' ἐπιθέσεως ἢ προσθήκης τεμαχίων, rapiécer, π. χ. ἐπὶ ἐπισκευῆς λινοστολῆς· καρικόνω, ravauder (βλ. λέξιν), ἐπίσης λέγεται ἐπὶ διορθώσεως παλαιῶν ἐνδυμάτων· ἐπίσης λέγουσιν rapétasser ἐπὶ ἐπιρράψεως χονδρῶν τεμαχίων εἰς τετριμμένα ἐνδύματα· ἐπισκευάζω, raccommoder [de vieux souliers, etc] ; || [μεταφ.] ἠθέλησε νὰ τὰ ἐμβαλλώσῃ, il a voulu pallier (πραΰνω, θεραπεύω στιγμιαίως) la chose (sa faute, etc).

ἐμβάλλω, μέλ. βαλῶ, παρατ. ἐνέβαλλον, ἀόρ. ἐνέβαλον· ἐντός τινος θέτω, faire entrer ; mettre (jeter) dans ; ἐμβάλλω, ἐμπήγω, ficher, enfoncer ; || —, παρενθέτω, χώνω, fourrer ; || — εἰς ἀνάτρησιν (mortaise), ἐναρμόζω, emmortaiser ; || — τινὰ εἰς δυσκολίαν, εἰς δυσχερῆ θέσιν, empêtrer ; || — κρυφίως, glisser = παρεισδύω· || — εἰς ἀμηχανίαν, mettre (jeter) dans l'embarras ; || — εἰς φόβον, inspirer de la crainte ; || — εἰς κίνδυνον, mettre en danger ; compromettre ; || — εἰς πειρασμόν, induire en tentation ; tenter ; || — τί που· εἰσάγω, περῶ, engager passer ; || — διὰ τοῦ ἐμβολέως, refouler (avec le refouloir) ; βλ. καὶ ἐμβολεύς. § [ναυτ.] —, aborder, ἢ ἐμπίπτω, ἐπιπίπτω εἰς, donner contre, κοινῶς τρακάρω, πέφτω ἐπάνω· βλ. ἐμβολή· καὶ συρράσσω καὶ σύγκρουσις. § [χρονολ.] παρεμβάλλω, intercaler.

ἐμβάλλωμα, ατος, τό· [δημ.] τὸ ἐπίρραμμα, δι' ἐπιθέσεως ἢ προσθήκης τεμαχίων, rapiécetage, n. m. τὸ χαρίκωμα, μαντάρισμα, ravaudage, n. m. βλ. καρικόνω· καὶ ἐν γένει ἡ ἐπισκευή, ἐπιδιόρθωσις, raccommodage, n.m § τεμάχιον, pièce, n. f. morceau, n. m. || ἔχει ἐμβαλλώματα εἰς τοὺς ἀγκῶνας, il a des pièces aux coudes ; || [μεταφ.] ὅλα αὐτὰ εἶνε ἐμβαλλώματα, les palliatifs (des expédients) que tout cela.

ἐμβαλλωματᾶς, ὁ· καὶ

ἐμβαλλωματής, οῦ, ὁ· [δημ.] κοινῶς παλαιορράφος, μπαλλωματής, ravaudeur, n.m. [ὑποδημάτων ἰδ.] savetier, n. m. raccommodeur de vieux souliers ; [μεταφ.] ὁ κακὸς τεχνίτης (ἐργάτης), mauvais ouvrier.

ἔμβαμμα, ατος, τό· ζωμός, σάλτσα, ὅπου βουτᾷ τις (τὸν ἄρτον), sauce, n. f.

ἐμβαμματοδοχεῖον, τό· saucière, n. f. κοινῶς ἡ σαλτσιέρα, μικρὸν δοχεῖον ἐν ᾧ θέτουσι τὴν σάλτσαν, τὸ ὁποῖον φέρουσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης μετὰ τοῦ φαγητοῦ.

ἐμβαπτίζω, μέλ. ίσω, καὶ ἐμβάπτω· || — ἐν τῷ ὕδατι, βλ. ἐμβρέχω, guéer.

ἐμβάπτω, μέλ. άψω, βουτῶ μέσα, tremper dans ; || καταδύω, βυθίζω τι ἐντὸς τοῦ ὑγροῦ, plonger ; καταδύω, καταβυθίζω, immerger.

ἐμβαρκάρω, [ξεν.] embarquer; βλ. μπαρκάρω, κτλ.

ἐμβάς, άδος, ἡ· πληθ. ἐμβάδες· εἶδος μεγάλου χονδροῦ ἀπὸ πιλήματος (κετσὲ) ὑποδήματος τῶν ἀνδρῶν καὶ δὴ τῶν πενήτων καὶ γε-

ρόντων, la chaussure [des vieillards]; τὴν σήμερον ἐμβὰς (εὐμαρίς), λέγεται ἡ κοινῶς παντούφλα, pantoufle, n. f. § ἐμβάς, chausson, n. m. εἶδος ὑποδήσεως ἐκ μαλλίου ἧς ποιοῦνται χρῆσιν εἰς τὰ πυριτιδοποιεῖα. Λέγεται ἐπίσης πέλλυτρον ἢ πελλαστή, ἐξασμένον καὶ πατημένον μαλλὶ (πίλημα, κετσές), ὅπερ οἱ δρομεῖς περὶ τὰ σφυρὰ καὶ τὰς πτέρνας περιέδενον· || ἐμβάς, sandale, n. f. ἐλαφρὸν ὑπόδημα ἐκ πιλήματος (feutre, κετσέ), καὶ ἐν γένει ἐξ ὑφάσματος ἅτινα φέρουσιν ὅταν εἰσέρχωνται εἰς πυριτιδαποθήκας ἢ εἰς μέρη ἔνθα κατεργάζονται εὐφλέκτους ὕλας.

ἐμβασιοφόρος, ος, ον· ὁ ἔχων ἔμβασιν, porte-embase; καὶ

ἔμβασις, εως, ἡ· τὸ ἐμβαίνειν, τὸ εἰσέρχεσθαι, τὸ ἔμβασμα, ἡ εἴσοδος, entrée, n. f. || ἡ ἔμβασις (ἔμβασμα, εἴσοδος) λιμένος, ὅρμου ἢ στενοῦ, embouchure, n. f. = τὸ στόμα, στόμιον. § ἔμβασις, embase, n. f. τὸ ἐφ' οὗ πατεῖ ἢ στηρίζεταί τι· || ἔμβασις, ἡ· embase; καλεῖται τεμάχιον μεταλλικόν, κυκλικὸν ἢ μὴ χρησιμεῦον πρὸς ὑποστήριξιν ἢ ἐνδυνάμωσιν μερῶν τινῶν τοῦ ὁπλισμοῦ· || ἔμβασις τοῦ στομάστρου, support à embase; || ἔμβασις (embase) καλεῖται μεταλλικόν τι **κράτυσμα** (renfort) τοποθετημένον εἰς ἀμφοτέρας τὰς στροφάλιγγας τῶν πυροβόλων διὰ νὰ ἐνδυναμώσῃ ταύτας καὶ νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν θέσιν τοῦ πυροβόλου μεταξὺ τῶν τοίχων τοῦ κιλλίβαντος.

ἔμβασμα, ατος, τό· [δημ.] ἐμβαίνειν, ἡ εἴσοδος, εἰσέλευσις, entrée, n. f. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ πρᾶγμα, ἤτοι τὸ μέρος δι' οὗ εἰσέρχονται = ἡ εἴσοδος· || τὸ ἐμβάζειν, εἰσαγωγή, εἰσκομιδή, introduction, n. f. importation, n. f. κυρίως ἐπὶ καρπῶν καὶ πραγματειῶν ἀπὸ ξένον τόπον. § [ἐμπορ.] **ἔμβασμα** (ἀποστολὴ) χρημάτων, remise (n. f.) d'argent; ἡ εἴσπραξις τῶν δανείων, rentrée, n. f. || περιμένει ἐμβάσματα, il attend des rentrées; || κάμνω ἔμβασμα, faire une remise = ἐμβάζω, remettre; || κάμνω ἐμβάσματα, faire des remises.

ἐμβαστική, ἡ· [ἐμπορ. ἐνν. ἐπιστολή], lettre de remise [d'argent], traite, n. f. (συναλλαγματική).

ἐμβατεύω, μέλ. εύσω· ἐμβαθύνω, εἰσδύω, approfondir; pénétrer καὶ ἐν γένει ἀντιλαμβάνομαι τῆς ἐννοίας, saisir le sens, ἐμβαθύνω.

ἐμβατήριον, τό· κοινῶς τὸ μάρς, marche, n. f. [militaire], μέλος μουσικὸν κατὰ τὸν ῥυθμὸν τοῦ ὁποίου πορεύονται τὰ στρατεύματα· || —, marche, n. f. κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐσήμαινε τὸν ὕμνον, ὅστις γεγραμμένος εἰς ἀναπαιστικοὺς στίχους, ἐψάλλετο ὑπὸ τοῦ πρὸς τὸν ἐχθρὸν χοροῦντος στρατοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν δι' αὐτῶν μουσικὴν τῶν ὀξυτόνων αὐλῶν. Νῦν **ἐμβατήριον** σημαίνει γενικῶς τὴν εἰς τὸν ῥυθμὸν τοῦ ἐν τακτικῷ βήματι χωροῦντος στρατοῦ τονιζομένην μουσικήν, δι' ὃ καὶ γράφεται εἰς ῥυθμὸν 4/4.

ἐμβατήριος, ος, ον· σχετικὸς πρὸς τὸ ἔμβασμα, πρὸς τὴν ἐπιβίβασιν, relatif à l'entrée, à l'embarquement; [οὐδ. οὐσ.] βλ. ἐμβατήριον.

ἐμβάτης, ου· ὁ· (ἐκ τοῦ ἐμβαίνω) ὁ ἐπιβαίνων, τὰ ἐπιβαίνοντα ἐπὶ τῶν πλοίων στρατεύματα, troupes d'embarquement. § ἐμβάτης, brise de la mer, κοινῶς ὁ μπάτης (τοῦ πελάγους), βλ. καὶ ἄνεμος πελάγους· ἐμβάτης λέγεται ὁ ἐν τοῖς παραλίοις μέρεσιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηρὰν πνέων ἄνεμος, ἐπερχόμενος κατὰ τακτικὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, ἐν ᾧ κατ' ἄλλας ἐπίσης τακτικὰς ὥρας ὁ ἄνεμος ἔχει τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν πνέων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν· τὸ φαινόμενον τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς ἀνίσου θερμάνσεως τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης. Ἐπειδὴ δηλαδὴ πρὸ μεσημβρίαν θερμαίνεται ἡ ξηρὰ πλειότερον τῆς ἐπιφανείας τῆς Θαλάσσης, ὁ ἀὴρ φέρεται πυκνότερος ἀπὸ ταύτης πρὸς τὴν θερμοτέραν ξηράν, ἀφ' ἧς ἀνερχομένου τοῦ ὁλονὲν μᾶλλον θερμαινομένου ἀέρος, ἐπέρχεται οὕτω διαρκὲς ἀέρος ῥεῦμα. Ὁ ἐμβάτης ἄρχεται μικρὸν πρὸ τῆς μεσημβρίας καὶ μετὰ ταύτην σφοδρότερος καθιστάμενος καταπαύει ὀλίγον κατ' ὀλίγον πρὸς τὴν ἑσπέραν· τὴν δὲ νύκτα συμβαίνει τὸ ἐναντίον. § [ἀρχιτ.] ἐμβάτης, ὁ (module pour les proportions d'un bâtiment); module n. m. (τατ. modulus); καλεῖται οὕτω μέτρον λαμβανόμενον κατ' ἀρέσκειαν πρὸς κανονισμὸν τῆς ἀναλογίας ὅλων τῶν μερῶν κτιρίου τινός, καθὼς καὶ τῶν ἀρχαίων **ἀρχιτεκτονικῶν ῥυθμῶν** (ordres antiques). Εἰς τοὺς ἀρχιτεκτονικοὺς ῥυθμοὺς (ordres) ἐλαμβάνετο ὡς ἐμβάτης ἡ ἡμιδιάμετρος (demi-diamètre) τοῦ κορμοῦ τοῦ κίονος εἰς τὴν βάσιν. Τὸν ἐμβάτην τοῦτον διήρεσαν εἰς 12′ μέρη ἢ λεπτὰ (parties ou minutes) διὰ τὸν Τοσκανικὸν καὶ Δωρικὸν ῥυθμὸν καὶ εἰς 18′ μέρη διὰ τοὺς τρεῖς ἑτέρους ῥυθμούς. Ἕτεροι σοφοὶ διήρεσαν τὸν ἐμβάτην εἰς 30′ μέρη. Ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε ὅτι ὁ Δωρικὸς ἐμβάτης δὲν ἐφαρμόζεται ποσῶς εἰς τὸν **ἀρχαῖον Δωρικὸν** ῥυθμὸν (Dorique ancien), καλούμενον ἐπίσης ῥυθμὸν τῆς Ποσειδωνίας (ordre de Pœstum) (ἀποικίας τῶν Δωριαίων ἐν Ἰταλίᾳ)· βλ. ῥυθμός, ordre.

Οἱ Γότθοι ἀρχιτέκτονες δὲν ἠδύναντο νὰ λάβωσι τὸ μέσον τοῦτο ἵνα καθορίσωσι τὰς ἀναλογίας των, ἐπειδὴ οἱ στῦλοί των δὲν ἔχουσιν ὡρισμένην ἀναλογίαν μεταξὺ τοῦ πάχους καὶ ὕψους, καθότι ἐφ' ὅσον λεπτύνονται ἐπὶ τοσοῦτον ἐπιμηκύνονται· οἱ στῦλοι κατέχουσι παρ' αὐτοῖς ἐπιβοηθητικὴν θέσιν διακοσμήσεως, καταργηθέντες ἐντελῶς τὸν 15 αἰῶνα.

Σημείωσις. Αἱ ἐν τῷ παρόντι ἔργῳ διδόμεναι εἰς ἐμβάτας διαστάσεις τῶν διαφόρων ἀρχιτεκτονικῶν ἄρθρων εἶνε αἱ ὑπὸ τοῦ διασήμου Ἰταλοῦ ἀρχιτέκτονος Vignole δοθεῖσαι ἐν τῷ ἐξόχῳ ἔργῳ του «Traités des cinq ordres», οὐχ ἧττον φαίνεται ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλλιτέχναι δὲν ἐτήρησαν ἀμεταβλήτους κανόνας.

ἐμβατίκιον, τό· annate, n. f. [payée à un évêque]; ἐμβατίκιον τοῦ Πάππα; ὀφειλή, εἶδος φορολογίας πληρωνομένης εἰς τὸν Πάππαν ἢ εἰς ἐπίσκοπον τινά.

ἐμβέλεια, ας· ἡ· καὶ ἐμβελὲς διάστημα, portée, n. f. ἐκαλεῖτο ἐν τῷ ναυτικῷ οὕτω τὸ βεληνεκές· βλ. λέξιν.

ἐμβιβάζω, μέλ. άσω, κάμνω νὰ ἀναβῇ ἐντός τινος, ἐπί τινος, ἐμβάζω, κοινῶς μπάζω, εἰσάγω, faire entrer ; introduire ; || ἐμβιβάζω εἴδη, ἐφόδια, ἀντικείμενα εἰς πλοῖόν τι, embarquer ; || ἐμβιβάζω εἰς ὄχημα, mettre dans (ou sur) une voiture, un chariot, etc.

ἐμβίβασις, εως, ἡ (ἐμβιβάζω), ἡ εἰσαγωγή, τὸ μπάσιμο, action de faire entrer (de mettre dans ou sur) ; || embarquement, n. m. ἡ τοποθέτησις εἰδῶν, ἐφοδίων, ἀντικειμένων ἐπὶ πλοίου τινός.

ἐμβλέπω, μέλ. βλέψομαι, βλέπω ἐντός, voir dans ; βλέπω τινὰ εἰς τὸ πρόσωπον, envisager ; προσβλέπω, βλέπω κατὰ πρόσωπον, regarder en face.

ἔμβλημα, ατος, τό· emblème, n. m. σημεῖον, σῆμα, enseigne, n. f. ἔμβλημα, σύμβολον, ῥῆσις, devise, n. f. τὰ οἰκόσημα, armes; armoiries, n. f. pl. Ἐμβλήματα, emblèmes, ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποικίλματα, ἐκ μετάλλου ἀνάγλυφα, ἐπιβεβλημένα ἐπὶ ἀγγείων, σκευῶν, κτλ. Κατὰ τὸν μεσαίωνα ἡ χρῆσις τοιούτων ἐμβλημάτων ἐπεξετάθη μεταξὺ τῶν εὐγενῶν καὶ πᾶς ἱππότης εἶχεν ἴδιον ἔμβλημα ἐπὶ τῶν ὅπλων αὐτοῦ, τῶν θυρῶν καὶ ὀροφῶν τῶν εἰς αὐτὸν ἀνηκουσῶν οἰκοδομῶν, τῶν ἐπίπλων, κτλ. ἐπεκράτησε δὲ τέλος πᾶς οἶκος τῶν εὐγενῶν νὰ ἔχῃ ἴδιον ἔμβλημα (οἰκόσημον = τὰ σύμβολα οἰκογενείας, armoiries ou armes ἢ καὶ blason) κληρονομικὸν εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ. Καὶ τὰ κράτη ἐπίσης ἀπέκτησαν ἐμβλήματα (ἐθνόσημον = emblème national ἢ armes) οἷα καὶ σήμερον διατηροῦνται. Ἐν Εὐρώπῃ ἡ γνῶσις τῶν κατὰ καιροὺς **ἐμβλημάτων** ὑψώθη εἰς περίπλοκον μάθησιν συμβολικὴν (héraldique) στενῶς σχετιζομένην πρὸς τὴν Γενεαλογικήν, μεγάλην δ' ἔχουσαν σημασίαν διὰ τὴν ἱστορίαν· || ἡ σφίγξ εἶνε ἔμβλημά του, le sphinx est son emblème ; || [τὸ ἐργαστήριόν του] ἔχει ὡς ἔμβλημα λέοντα, a pour enseigne un lion ; || τὸ ἔμβλημά του εἶνε : μηδὲν ἄγαν, sa devise est : rien de trop ; || τὰ ἐμβλήματα τῆς Γαλλίας, les armes de France ; || ὁ πασχάλιος ἀμνὸς εἶνε τὸ ἔμβλημα τῆς εὐχαριστίας, l'agneau pascal est la figure de l'eucharistie ; || — νομίσματος, empreinte d'une monnaie ; Βλ. καὶ **σύμβολον**. § —, écusson, n. m. ὁ θυρεὸς οἰκοσήμου ἢ παρασήμου.

ἐμβληματικός, ή, όν· emblématique, adj. ὁ ἀφορῶν τὰ ἐμβλήματα, ὁ συμβολικός, symbolique ; || σχῆμα ἐμβληματικόν, figure emblématique.

ἐμβληματικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐμβληματικόν, d'une manière emblématique ; emblématiquement.

ἐμβόλαιον, ου, τό· mandrin, n. m. (de bourrage) ; τὸ δι' οὗ ἐμβάλλεταί τι. § mandrin, n. m. ἐργαλεῖον τῶν τορνευτῶν, δι' οὗ συγκρατεῖται ἐν τῇ θέσει του τὸ πρὸς τόρνευσιν ἀντικείμενον· || ἐμβόλαιον τορνευτικόν, mandrin de tour ; || ἐμβόλαιον, mandrin ; εἶδος χαυλοῦ (tige) ἢ σφηνὸς ἐκ σιδήρου, τετραγώνου ἢ στρογγύλου, χρησιμεύοντος εἰς τὸ νὰ περιτυλιχθῶσι (à rouler) μεταλλικά τινα τεμάχια καὶ λάβωσι τὸ σχῆμα τούτου, π. χ. αὐλός, κάλυξ (douille) φυσιγγίου, φύλλον χάννης, κτλ. ἢ διὰ νὰ μεγεθύνωσιν ὀπήν τινα ἀφοῦ τὴν ἀνοίξωσιν, ἢ τέλος διὰ νὰ ἐξελέγξωσιν ὀπὴν ἀνοίγματος τινός· || — ἐναυσματικόν, mandrin à amorcer ; || — τοῦ ἀορτηρούχου τοῦ δευτέρου ψελλίου, mandrin de battant de grenadière ; || — προστομίδος (κολεοῦ σπάθης), mandrin de cuvette (de fourreau de sabre); || — τοῦ ἀκραίου ψελλίου, mandrin de l'embouchoir ; || — τοῦ αὐλοῦ τῆς βαϋοννίδος, mandrin de la douille de baïonnette ; || — τοῦ πεδίλου τῆς προσωμίδος, mandrin de la plaque de couche ; || — χαλυβικόν, σιδηροῦν, χαλκοῦν, ξύλινον, ἀπὸ κρατερώματος, mandrin en acier, en fer, en cuivre, en bois, en bronze ; || ἐμβόλαια τῶν φυσιγγίων, mandrins à cartouches ; || ἐμβόλαια ἑλικωτά, mandrins à hélice ; || ἐμβόλαια πρὸς τύλιξιν, mandrins à rouler ; || ἐμβόλαια μετὰ κανόνος ὁλκωτοῦ, πρὸς ἐξέλεγξιν τῶν περικοχλίων τῶν σκοπευτικῶν κοχλιῶν, mandrins avec règle à coulisse, pour vérifier les écrous de vis de pointage ; || ἐμβόλαια κωνικά, mandrins coniques ; || ἐμβόλαια κολεῶν, mandrins pour fourreaux ; || ἐμβόλαια σημαλέων πυραύλων, mandrins pour fusée de signaux ; || ἐμβόλαια τῶν κυκλίων τῶν κιλλιβάντων, mandrins pour lunettes d'affûts ; || ἐμβόλαια πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν ἐνθλάσεων, mandrins pour relever les enfoncements; || ἐμβόλαια πρὸς τόρνευσιν, mandrins pour tourner ; || ἐμβόλαια κρίκων, mandrins pour viroles ; || [οἰκοδ.] ἐμβόλαιον, τό· mandrin ou âme ; ξύλινος ἢ σιδηροῦς στῦλος ὅντινα εἰσάγουσιν ἐντὸς κενῆς στήλης· || **σιδηρᾶ ἐμβόλαια πεπυρωμένων ἢ ψυχρῶν**, mandrins en fer à chaud et à froid. Τὰ πρὸς διάτρησιν ταῦτα ἐμβόλαια στρογγύλα ἢ τετράγωνα καλοῦνται εἰδικώτερον **στιγεῖς** (poinçons). § [ναυτ.] —, τό· burin, n.m. κοινῶς τὸ **μουρέλο**· ἐργαλεῖον ξύλινον εὐθύ, προσομοιάζον μεγάλην κέστραν, χρήσιμον εἰς τὸ ἄνοιγμα τῶν ἀγκυλῶν καὶ τῶν στρόφων. Ὅταν τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο ἦνε κυλινδρικὸν χρησιμεύει ὡς ἀνάσταλμα δύο σχοινίων, τοῦ ἑνὸς τῶν ὁποίων ἡ ἀγκύλη εἰσάγεται εἰς τὴν ἀγκύλην τοῦ ἑτέρου· || —, τό· œil à la flamande, n. m. κοινῶς τὸ **μουρέλο**· θηλεία χρησιμεύουσα ἄλλοτε ἀντὶ ἀγκύλης τῶν προτόνων.

ἐμβολαιοῦχος, ος, ον· ἐμβόλαιον ἔχω, porte-mandrin, n. m.

ἐμβολαιόω-ῶ, μέλ. ώσω, mandriner, χρῶμαι ἐμβολαίου, ἐμβάλλω εἴς τι ἐμβόλαιον.

ἐμβολαίωσις, εως, ἡ· mandrinage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβολαιοῦν, action de mandriner ; ἐλέγχω τι, κτλ. δι' ἐμβολαίου (mandrin).

ἐμβολεύς, έως, ὁ· ἔμβολον, τό· πᾶν δι' οὗ ἐμβάλλεται, ἐντίθεταί τι, πᾶν ὅπερ ὠθεῖ, ἐμβάλλει τί που, refouloir, n. m. piston, n.m.

§ τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον κάμνουσι τρύπας εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ φυτεύσωσι, plantoir, n. m. καὶ ἔμβολον, κοινῶς τὸ φυτευτῆρι. Θεοφρ. φυτ. ἱστορ. 2. 4. «φακοὺς φυτεύειν ἐμβόλῳ». § [μηχαν.] —, plongeur, n. m. § —, bourroir, n. m. καὶ refouloir, n. m. διὰ τὴν ὤθησιν τῶν βυσμάτων καὶ γομώσεων ἐν τῷ κοίλῳ τοῦ πυροβόλου· || —, bourroir, n. m. βλ. γομωτήρ· || —, refouloir, n. m. ξυστὸν (hampe) φέρον πεπλατυσμένην κυλινδρικὴν κεφαλήν, χρησιμεῦον διὰ τὴν ὤθησιν τοῦ γεμίσματος καὶ τοῦ βύσματος τῶν ἐμπροσθογεμῶν πυροβόλων· || —, refouloir, n. m. μικρὸν σιδηροῦν ξυστὸν φέρον ξυλίνην κυλινδρικὴν κεφαλὴν καὶ χρησιμεῦον διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ὀβίδος καὶ τοῦ γεμίσματος ἐν τῇ θαλάμῃ τῶν ὀπισθογεμῶν πυροβόλων· ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν κεφαλὴν (tête ou bouton du refouloir) καὶ ἀπὸ τὸ παρέκταμα (allonge ou emmanchement du refouloir); || ἀπογεμιστικὸς ἐμβολεύς, refouloir de déchargement, συνήθως αὐτὸ τὸ μάκτρον (écouvillon) διὰ τῆς κεφαλῆς του ὠθεῖ τὴν ὀβίδα, εἰσαγόμενον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ πυροβόλου· || — πτερυγωτός, refouloir à ailettes; || — ῥαβδοφόρος, refouloir à baguette; || — φέρων κοπίδα, refouloir avec couteau; || — ὀβίδων, ref. d'obus; || — φυσίγγης, ref. de gargousse; || — ὑπονομευτοῦ, ref. du mineur. § γεμιστικὸς ἐμβολεὺς ἢ ἁπλῶς ἐμβολεὺς (τῶν πυροβόλων, κτλ.), piston de chargement ou piston chargeur; || — ἐπαναληπτικοῦ ὅπλου, piston de l'arme à répétition. § [ναυτ.] —, abordeur, n. m. βλ. ἐμβάλλον (πλοῖον). § [ναυτ.] ἐμβολεῖς, οἱ· abordeurs, n. m. pl. ἢ hommes d'abordage; οἱ ἐμβάλλοντες (ἄνδρες) ἢ οἱ ἄνδρες τῆς ἐμβολῆς· βλ. ἐμβολή. § [μηχ.] —, βλ. ἔμβολον, piston.

ἐμβόλευσις, εως, ἡ· καὶ ἐμβολισμός, ἡ ἐμβολὴ τοῦ βλήματος, refoulement du projectile; καλεῖται ἡ ὤθησις τοῦ βλήματος διὰ τοῦ ἐμβολέως, ἤτοι ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ βλήματος ἐν τῷ κοίλῳ· || ἐμβόλευσις διὰ τοῦ γομωτῆρος, bourrage, n. m. § [μηχ.] ἐμβόλευσις, βλ. ἐμβολισμός, coup de piston.

ἐμβολή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβάλλειν· βλ. ἐμβάλλω, π. χ. ἔνθεσις, παρένθεσις, fourrure; intercalation, etc. § [χρονολ.] παρεμβολή, προσθήκη μιᾶς ἡμέρας, intercalation (n. f.) [d'un jour]; embolisme, n. m. ἤτοι addition d'un mois intercalaire dans les calendriers grecs, pour retablir la concordance entre l'année lunaire et le cours du soleil; βλ. ἐμβόλιμος. § [ναυτ.] charge, n.f. ἤτοι προσβολὴ πλοίου τινος παρ' ἑτέρου διὰ τοῦ ἐμβόλου του. § [ναυτ.] abordage, n. m. πολεμικὸς ἑλιγμὸς δι' οὗ πλοῖον προσκολλᾶται πλησίον ἑτέρου διὰ χερκετῶν, ἢ διὰ τῆς ἐμπλοκῆς τῶν κεραιῶν του ἐν τῇ ἐξαρτίᾳ αὐτοῦ· Κυρίως ἡ λέξις ἐμβολὴ σημαίνει τὴν ἔφοδον, ἤτοι τὴν εἰσόρμησιν τοῦ πληρώματος τοῦ ἐπιτιθεμένου πλοίου ἐντὸς τοῦ ἑτέρου πρὸς σύναψιν πάλης ἐκ τοῦ συστάδην διὰ διαφόρων ἀγχεμάχων ὅπλων· || ἐπιπλέω πρὸς ἐμβολὴν ἢ ἔφοδον, courir à l'abordage. § [ἰατρ.] embolie, n. f. μικροὶ θρόμβοι αἵματος ἀποφράσσοντες τὰ αἱματοφόρα ἀγγεῖα καὶ κωλύοντες τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, καὶ ἐν γένει ἔμφραξις ἀπότομος αἱματοφόρου ἀγγείου ὑπὸ σώματος κυκλοφοροῦντος ἐν τῷ αἵματι.

ἐμβόλι, τὸ καὶ ἐμβόλιον, ἔνθεμα ἢ κέντρον, κοινῶς τὸ μπόλι, greffe, n. m. ente, n. f. ὁ ὀφθαλμός, écusson, n. m. βλ. ἐμβολιασμός, ἐγκεντρίζω. § ἐμβόλι, κοινῶς ἡ βατσίνα, vaccin (vak'sin), n. m. ἡ δαμαλίς, ὕλη πυώδης φλυκταινῶν τινων περὶ τὴν θηλὴν τοῦ μαστοῦ τῆς δαμάλεως.

ἐμβολιάζω, μέλ. άσω, κοινῶς μπολιάζω ἢ φελιάζω (βλ. ἐγκεντρίζω), ἐμφυλλίζω, greffer, enter [ἐπὶ δένδρων], [δι' ὀφθαλμοῦ ἰδίως] ἐνοφθαλμίζω, écussonner; [ἐπὶ ἀνθρώπων] ἐνδαμαλίζω, inoculer; [καὶ κατὰ τῆς εὐλογίας διὰ δαμαλίδος], vacciner (vak'si), εἰσάγω ἐν τῷ αἵματι δαμαλίδα, ἐνδαμαλίζω, inoculer la vaccine à; || — παιδίον, vacciner un enfant; || ἐνεβολιάσθη, il s'est fait vacciner; || ἐμβολιασμένος, η, ον, vacciné, ée (vak'si).

ἐμβολιάσιμος, ος, ον· vaccinable [vak'si), adj. ὁ δυνάμενος νὰ ἐμβολιασθῇ, qui peut être vacciné; || παιδίον δὲν εἶνε πάντοτε ἐμβολιάσιμον, un enfant n'est pas toujours vaccinable.

ἐμβολίασις, εως, ἡ· καὶ

ἐμβολίασμα, ατος, τό· καὶ

ἐμβολιασμός, ου, ὁ· κοινῶς μπόλιασμα, ἢ φέλλιασμα, ἐμφυλλισμός, entement, n. m. ἐν τῇ γεωπονίᾳ ἐμβολιασμὸς λέγεται ἡ ἐργασία δι' ἧς λαμβάνομεν ἕνα ὀφθαλμὸν ἢ θαλλὸν φυτοῦ τινος καὶ προσαρμόζομεν αὐτὸν ἐπὶ ἄλλου φυτοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ταυτίζεται καὶ ἀναπτύσσεται, ὥστε ἔχομεν φυτὸν ζῶν ἐπ' ἄλλου φυτοῦ καὶ τρεφόμενον ἐκ τῶν ῥιζῶν αὐτοῦ. Τὸ μέρος ὅπερ λαμβάνομεν πρὸς ἐμβολιασμὸν καλεῖται **ἔνθεμα** ἢ **κέντρον**, τὸ δὲ φυτὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσαρμόζομεν αὐτὸ καλεῖται **τροφός**· || —, greffe, n. m. ἐγκεντρισμὸς λέγεται ὁπόταν ὡς κέντρον χρησιμεύει ὁλόκληρος θαλλὸς ἢ κλάδος προσαρμοζόμενος ἐπὶ τινος φυτοῦ, τῆς τροφοῦ· || — [ὁ δι' ὀφθαλμοῦ ἰδ.] écussonnage, n. m. =ἐνοφθαλμισμὸς (βλ. λέξιν) συνίσταται εἰς τὸ νὰ λάβωμεν μεμονωμένον ὀφθαλμὸν καὶ προσαρμόσωμεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς τροφοῦ· || — [ἐπὶ ἀνθρώπων] ἐνδαμαλισμός, inoculation n.f. [καὶ κατὰ τῆς εὐλογίας διὰ δαμαλίδος], vaccination n.f. § [ἰατρ.] ἐμβολιασμός, vaccination, n. f. (vak'si) καλεῖται ἡ τεχνικὴ εἰσαγωγὴ εἰς τὸν ὀργανισμὸν καθαρᾶς δηλητηριώδους ἢ καταλλήλως ἐξησθενισμένης ὕλης πρὸς γένεσιν οἱασδήποτε κολλητικῆς ἀσθενείας ἢ πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ ταύτης.

ἐμβολιαστῆρι, τό· κοινῶς μπολιαστῆρι, greffoir, n. m. écussonnoir, n. m.

ἐμβολιαστής, οῦ, ὁ· [γεωπ.] ἐγκεντριστής, ὁ ἐγκεντρίζων, greffeur, n.m. § ὁ ἐμβολιάζων, inoculateur, trice; vaccinateur trice; (vak'si) adj. qui s'occupe d'inoculer la vac-

cine ; || ἰατρὸς ἐμβολιαστής, un médecin vaccinateur· βλ. ἐμβολιάζω, ἐμβολιασμός.

ἐμβολιαστικός, ή, όν· vaccinal, ale, aux (vak'si) adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ ἐμβόλι, qui a rapport au vaccin.

ἐμβολίζω, μελ. ίσω· ὠθῶ διὰ τοῦ ἐμβόλεως, refouler. § [ναυτ.] buriner, πλατύνω διὰ τοῦ ἐμβολαίου (burin).

ἐμβολιμαῖος, αία, αῖον· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐμβάλλειν, παρεμβάλλειν, ἐμβόλιμος, intercalaire ; embolique.

ἐμβόλιμος, ος, ον· ἐμβεβλημένος, παρεντεθειμένος, intercalé, ée ; || — μήν, mois intercalaire, ὁ ἔχων τὴν ἐμβόλιμον ἡμέραν· || — ἡμέρα, jour intercalaire, εἶνε ἡ προστιθεμένη εἰς τὸν Φεβρουάριον κατὰ τὰ δίσεκτα ἔτη· βλ. δίσεκτος καὶ ἐμβολή. || ἐμβόλιμος [ἰατρ.] embolime ou embolimiéen, enne, ou embolique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἐμβολήν, qui se rapporte à l'embolie ; βλ. ἐμβολή· || τὰ ἐμβόλιμα ᾄσματα, chants intercalés [dans la tragédie] ; || ναύκλαστρον ἐμβόλιμον, torpille belier.

ἐμβόλιον, ου, τό· [μουσ.] intermède, n. m. (ἰταλ. intermezzo), καλεῖται μικρὰ παράστασις θεατρικὴ ἢ μουσικὸν τεμάχιον παρεμβαλλόμενον μεταξὺ τῶν πράξεων μεγάλης τοιαύτης παραστάσεως ἢ μεταξὺ δύο διαφόρων δραμάτων, ἢ καὶ μεταξὺ δύο μουσικῶν τεμαχίων. § [ναυτ.] τὸ ἐμβόλαιον, burin ; βλ. λέξιν. § ἐμβόλιον, vaccin, n. m. βλ. ἐμβόλι.

ἐμβολισμός, οῦ, ὁ· [ἀτμομ.] coup de piston (n. m.) καλεῖται οὕτως ἡ κίνησις μιᾶς διαδρομῆς (course) τοῦ ἐμβόλου. § βλ. καὶ ἐμβόλευσις, refoulement du projectile.

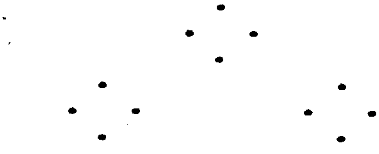
ἐμβολίτης, ου, ὁ· βλ. χλωροβρωμίτης.
Δ. Κ.

ἐμβολοδέτης, ου, ὁ· lanière d'esse (d'essieu) ; ὁ τοῦ παραξονίου δεσμός, μικρά τις ἱμάσθλη συγκρατοῦσα τὸ κλακίδιον, lien qui retient la clavette sur l'essieu.

ἐμβολοειδής, ής, ές· ὅμοιος μὲ ἔμβολον, σφηνοειδής, en forme de coin, emboloïde, adj. || [τακτ.] ἐμβολοειδές, emboloïde=ἐμβολοειδὴς διάταξις· βλ. ἔμβολον.

ἔμβολον, ου, τό· καὶ ἔμβολος, ὁ· πᾶν ὅ,τι παρεμβάλλεται, ἐντίθεται μεταξύ, συνεπῶς σφὴν (σιδηροῦς, ξύλινος), coin (de fer ; de bois) ; ἢ τὸ δι' οὗ ὠθεῖται ἐμβάλλεταί τι, refouloir, βλ. ἐμβολεύς· bourroir, βλ. γομωτήρ· τὸ φυτευτῆρι, plantoir, βλ. ἐμβολεύς. § —, éperon, n. m. [οἰκοδ. καὶ ὀχυρ.] καλεῖται οὕτως ἐπιβοηθητικὸς τοῖχος, ἀνεγειρόμενος καθέτως ἑτέρου τοίχου ὑποστηρίξεως (mur de soutènement), ἀλλὰ πρὸς τὸ μέρος τῶν ὑποστηριζομένων γαιῶν, ἵνα διανείμη τὴν δύναμιν τῆς ἀντωθήσεως τούτων. Ὁπόταν ὁ τοῖχος οὗτος ἀνεγείρηται πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τότε ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ contrefort καὶ καλεῖται ἀντέρεισμα· || ἔμβολον, τό, éperon, καλεῖται οὕτω κορυφογραμμὴ πετρώδους ὄρους· || ἔμβολον μώλου, éperon, n. m. τὸ ἀκρότατον μέρος προέχοντος μώλου (digue), τὸ μᾶλλον πρὸς τὴν θάλασσαν προχωροῦν· || [ναυτ.] ἔμβολον, τό, éperon, n. m. τὸ ὑπὸ τὴν ἴσαλον αἰχμηρὸν ἐπίμηκες χαλύβδινον κατασκεύασμα 2 - 3μ. μῆκος, εἰς ὃ ἀπολήγει ἡ πρῷρα τῶν πολεμικῶν πλοίων, τὸ χρησιμεῦον ὡς ἐπιθετικὸν μέσον. Ἐμβολοφόρον πλοῖον (bâtiment à éperon) ἐμβάλλον ὁλοταχῶς κατὰ τῆς πλευρᾶς ἑτέρου πλοίου δύναται νὰ διατρυπήσῃ αὐτὸ κατὰ τὰ ὕφαλα (œuvres-vives) καὶ νὰ τὸ ἐκθέσῃ εἰς τὸν ἐκ τοῦ καταποντισμοῦ κίνδυνον. Τὸ ἔμβολον, ἐκ χαλκοῦ, ἦτο ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι, Καρχηδονίοις καὶ Ῥωμαίοις, περιέπεσε δὲ κατόπιν εἰς ἀχρηστίαν, ὅτε δὲ κατεσκευάσθησαν θωρηκτὰ πλοῖα προσετέθη πάλιν εἰς αὐτά· || ἔμβολον, τό· [ἀρχαιολ.] embole ou embolon, n. m. éperon de la proue d'un navire ; συνών. τοῦ rostre. § ἔμβολον (μετάλλινον), chanfrein, n. m. λέγεται αἰχμηρὸν μετάλλινον τεμάχιον ὅπερ ἔφερον τὸ πάλαι προσδεδεμένον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ κυρίως ἐπὶ τοῦ μετώπου οἱ πολεμικοὶ ἵπποι ὡς ἐπιθετικὸν ὅπλον. § [τακτ.] —, embolon, n.m. τακτικὸς σχηματισμὸς ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἕλλησι συνιστάμενος εἰς τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον κυρτὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐχθροῦ διάταξιν τῶν στρατευμάτων, ἤτοι τὸ κέντρον ἔβαινε πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀναστελλομένων τῶν πτερύγων, (ailes refusées ; βλ. πτέρυξ), συνεπῶς ἡ διάταξις αὕτη εἶχε μεγαλείτερον βάθος ἀπὸ τὸ μέτωπον· τὸ ἔμβολον ἦτο ἐπιθετικὴ διάταξις ἀλλ' οὐχὶ καὶ τάξις χρησιμοποιουμένη πρὸς ἀντίστασιν· || κοιλέμβολον (ἀντεστραμμένον ἔμβολον), embolon renversé ; || [ναυτ. τακτ.] ἔμβολον, ordre de chasse, συνών. τοῦ angle de chasse; βλ. τάξις, ordre tactique navale) ; || τάξις ἐμβόλου, ordre de chasse ; σχηματισμὸς ναυτικῆς δυνάμεως πρὸς δίωξιν ἑτέρας· ἐν ταύτῃ τὰ πλοῖα τεταγμένα καθ' ὁμάδας σχηματίζουσι γωνίαν 90^{0}, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ὁποίας εὑρίσκεται ἡ ναυαρχίς· βλ. καὶ τάξις·

N

§ [λιθοτ. καὶ ξυλουρ.] βλ. τόρμος, tenon, n.f. § [μηχ.] ἔμβολον, τὸ ἢ ἐμβολεύς, ὁ· piston, n. m. εἶνε τὸ ὄργανον μηχανῆς τὸ κινούμενον τῇ ἐπενεργείᾳ τῆς θλίψεως (ἀτμοῦ ἢ ἀερίου) παλινδρομικῶς ἐντὸς τοῦ κυλίνδρου (cylindre) καὶ χρησιμεῦον ὡς πρῶτον διάμεσον μετατροπῆς τῆς θλίψεως εἰς κίνησιν, ἥτις μεταδίδεται εἶτα εἰς τὰ λοιπὰ τῆς μηχανῆς τεμάχια· τὸ ἔμβολον ἀποτελεῖται ἐκ δύο κυρίων μερῶν, ἤτοι τοῦ σώματος τοῦ ἐμβόλου (corps de piston) καὶ τοῦ βάκτρου τοῦ ἐμβόλου (tige du piston ; || κυλινδρικὸν ἔμβολον, piston cylindrique ; || ἔμβολον ἢ ἐμβολεὺς σίφωνος

(ἀντλίας), piston de pompe; βλ. **ἀντλία**· κινητὸς κύλινδρος ἐντὸς τῆς (**πυξίδος τοῦ σίφωνος**) (corps de pompe); || ὑδροστατικὸν ἔμβολον (ἢ δίσκος), piston hydraustatique; βλ. **ναύκλαστρον Οὐάϊτχεδ**· || — ὅπλου, piston de fusil; βλ. εἰς **ἀπόφραξιν**, κλεῖστρον ἐξ ἐμβόλου, fermeture à piston. § ἔμβολον, toron, n.m. καλεῖται ἐν τῷ ναυτικῷ, κοινῶς τὸ ἔμπουλο, καὶ πλόκιον ἐν τῷ στρατῷ τῆς ξηρᾶς. Καλεῖται οὕτω τὸ ἄθροισμα ποσοῦ τινος κλωσμάτων (fils de caret) συνεστραμμένων ὁμοῦ καὶ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν τῆς ἰδίας συστροφῆς των, ἤτοι ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά, καὶ ἀποτελούντων ἓν τῶν **κλωνίων** τοῦ σχοινίου. Τὰ ἔμβολα συστρεφόμενα ὁμοῦ ἀντιθέτως τῆς ἰδίας αὐτῶν στροφῆς ἀποτελοῦσι τὸ **σχοινίον** (cordage καὶ filin). Μετὰ τριῶν ἢ τεσσάρων πλοκίων, ἢ σχοινίον ἔντριτον, ἐντέταρτον, en trois ou quatre torons, βλ. **ῥῦμα**, aussière, **τόνος**, grelin, **συμπλοκεύς**, épissoir καὶ **συστροφή**, épissure; || τὸ ἐσωτερικὸν ἔμβολον (toron) τοῦ ἐντετάρτου σχοινίου (filin en quatre), ὀνομάζεται **μήτρα τοῦ σχοινίου**, âme, n. f. ἢ mèche d'un cordage, κοινῶς ὁ κολαοῦζος ἢ τὸ **φτίλι**· || ἡ μήτρα σχοινίου μεμονωμένου ἀγωγοῦ, âme d'un conducteur isolé, ἤτοι τὸ ἐσωτερικὸν ἔμβολον· || duitte, n. f. λέγεται ἐν τῷ ναυτικῷ λεπτὸν ἔμβολον (toron mince) ἐκ κλωσμάτων πρὸς παρασκευὴν δετηρίας (ligne d'amarrage).

ἔμβολος, ὁ· βλ. ἔμβολον. § —, ranche, n.f. ou échelon, n. m. ἡ βαθμίς· οἱ ἔμβολοι εἶνε ξύλινοι ἢ σιδηροῖ πασσαλίσκοι χρησιμεύοντες ὡς βαθμίδες σχαλίδος (rancher ou échelier). ἤτοι μονοσκελοῦς κλίμακος· ὁ ἔμβολος καλεῖται καὶ **κλιμακτὴρ τῆς ἀναβάθρας**, échelon d'une échelle; βλ. **κλιμακτήρ**.

ἐμβολοφόρον, τό· cuirassé à éperon; θωρηκτὸν φέρον εἰς τὴν πρῷραν ἔμβολον ἀποτελοῦν προέκτασιν τοῦ σκάφους· βλ. ἔμβολον, éperon.

ἐμβρέχω, μέλ. ἔξω· ἐντὸς βρέχων ὑγραίνω, κοινῶς **μουσκεύω**, mouiller, imbiber; βουτῶ ἐντὸς ὑγροῦ, tremper dans; ἐμβαπτίζω ἐν τῷ ὕδατι, ἐμβρέχω, μουσκεύω, guéer; καταδύω, immerger; [χυμ.] ἐμβρέχω, διαβρέχω, macérer; διαλύω οὐσίαν τινὰ ἐντὸς ῥευστοῦ.

ἐμβρίθεια, ας, ἡ· βάρος, βαρύτης, gravité, n. f. [καὶ μεταφ.] ἡ σπουδαιότης, σοβαρότης, air sérieux; || ἐμβρίθεια χαρακτῆρος, gravité de caractère; || δὲν ἔχει ἐμβρίθειαν, il n'est pas sérieux.

ἐμβριθής, ής, ές· βαρύς, δίδων βάρος, grave, adj. [μεταφ] σοβαρός, sérieux, euse; || ἦθος ἐμβριθές, air sérieux. § σπουδαῖος, θετικός, βαθύς, mûr, e; approfondi, e; || ἡ ἐμβριθὴς ἐξέτασις τοῦ ζητήματος, l'examen approfondi de la question.

ἐμβριθίτης, [ὀρυκτ.] εἶνε ἀκάθαρτος, βουλανζερίτης (βλ. λέξιν). Δ. Κ.

ἐμβριθῶς, [ἐπίρ.] gravement, adj. σοβαρῶς, θετικῶς, mûrement; μετὰ προσοχῆς, avec attention.

ἐμβρόντητος, ος, ον· ὁ κτυπηθεὶς ὑπὸ βροντῆς, ὑπὸ κεραυνοῦ, foudroyé, ée, καὶ συνεπῶς ἐν γένει ὁ τρομάξας, καταπλαγείς, ἔκπληκτος, pétrifié, ée; abasourdi, e; stupéfait, e. § —, οὗτινος ἡ διάνοια ἐταράχθη, διαταραχθείς, dérangé, ée; insensé, ée; hébété, ée; βλ. καὶ ἠλίθιος· || κεφαλὴ (διάνοια) ἐμβρόντητος, cerveau dérangé; esprit égaré (détraqué) = τεταραγμένη διάνοια.

ἐμβροχή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβρέχειν, ὑγραίνειν, τὸ μούσκευμα, imbibition, n. f. trempage, n. m. κατάδυσις, immersion, n. f. [χημ.] ἐμβροχή, διαβροχή, macération, n. f. ἡ διάλυσις οὐσίας τινὸς ἐντὸς ῥευστοῦ.

ἐμβρυογένεια, ας, ἡ· ἡ ἐμβρυογονία.

ἐμβρυογεννητικός, ή, όν· embryogénique (an, jé-nik) adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐμβρυογονίαν, qui a rapport à l'embryogénie.

ἐμβρυογονία, ας, ἡ· embryogénie (an, jé-ni) (ἐκ τοῦ ἑλλ. ἔμβρυον, embryon καὶ γένος, naissance) n. f. σειρὰ τῶν σχηματισμῶν οὓς διέρχεται ζωϊκὸς ἢ φυτικὸς ὀργανισμὸς ἀπὸ τῆς ἐν ὠαρίῳ ἢ ἐν σπόρῳ καταστάσεώς του μέχρι τῆς ἐντελοῦς διαπλάσεώς του (depuis l'état d'œuf ou de spore jusqu'à l'état adulte).

ἐμβρυογονικός, ή, όν· embryogénaire (an, jé-nère) adj. ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν ἐμβρυογονίαν, qui a rapport à l'embryogénie.

ἐμβρυογόνος, ος, ον· embryopare (ἔμβρυον, embryon καὶ τοῦ λατ. parere, enfanter) adj. [ζῳολ.] ὁ δίδων γέννησιν εἰς ἔμβρυα, qui donne naissance à des embryons.

ἐμβρυογραφία, ας, ἡ· embryographie (an, fi) n. f. περιγραφὴ ἢ φυσικὴ ἱστορία τῶν ἐμβρύων, description ou histoire naturelle des embryons.

ἐμβρυογραφικός, ή, όν· embryographique (an, fik, ῥίζα ἐμβρυογράφος) adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐμβρυογραφίαν, qui a rapport à l'embryographie; || μελέται ἐμβρυογραφικαί, études embryographiques.

ἐμβρυογράφος, ος, ον· embryographe (an) (ἔμβρυον καὶ περιγράφω, décrire) n. m. et adj: ὄργανον δι' οὗ δύνανται νὰ σχεδιάσωσι τοὺς μικροὺς ὀργανισμοὺς εἰς τὸ τριπλάσιον αὐτῶν.

ἐμβρυοειδής, ής, ές· embryoniforme (ἔμβρυον καὶ σχῆμα, forme) adj. ὁ παρουσιάζων τὸ σχῆμα ἐμβρύου, qui présente la forme d'un embryon.

ἐμβρυοειδῶς, [ἐπίρ.] embryonnairement, adv. ἐν ἐμβρυώδει καταστάσει, à l'état embryonnaire.

ἐμβρυόθλασις, εως, ἡ· embryothlase (ἔμβρυον καὶ θλάσις, action de comprimer) n. m. [χειρουρ.] ἐγχείρησις συνισταμένη εἰς τὸν διαμελισμὸν τοῦ ἐμβρύου ἕνεκα δυστοκίας, opération qui consiste à démembrer le fœtus par suite de dystocie.

ἐμβρυοθλάστης, ου, ὁ [χειρουργ.] embryothlaste (ῥίζα ἐμβρυόθλασις), n. m. (κε-

φαλοθρίπτης), ἐργαλεῖον μαιευτικὸν χρήσιμον πρὸς θλάσιν ἢ θραῦσιν τῶν ὀστῶν τοῦ κρανίου ὅταν αἱ ὑπερφυσικαὶ αὐτοῦ διαστάσεις καθιστῶσιν ἀδύνατον τὸν φυσιολογικὸν τοκετόν.

ἐμβρυοκτονία, ας, ἡ· embryoctonie (προφ. an) (ἔμβρυον, embruon, καὶ κτείνειν, tuer) n. f. (ἰατροδικαστικῶς), φόνος τοῦ ἐμβρύου ἐν τῇ γαστρὶ τῆς μητρός, meurtre du fœtus dans le sein de sa mère.

ἐμβρυολογία, ας, ἡ· embryologie (an-ji-ἐκ τοῦ ἑλλ. ἔμβρυον, embryon καὶ λόγος, discours) n. f. καλεῖται ἡ ἐπιστήμη ἡ διδάσκουσα τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἀρχῆς εἰς πολυσύνθετον καὶ ἐπίπλοκον ὄν. Ἡ ἐπιστήμη αὕτη διαιρεῖται εἰς τὴν **ὀντογονίαν** (**ὀντογονιολογίαν**) ἥτις ἐξετάζει τὴν ἀνάπτυξιν ἑκάστου ἐνοργάνου ὄντος ἐκ τοῦ ὠαρίου, ἤτοι τῆς γενέσεως καὶ διαπλάσεως τοῦ ζῴου αὐτοῦ καθ' ἑαυτό, καὶ τὴν **φυλογονίαν** (**φυλογονιολογίαν**) ἥτις διδάσκει τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐνοργάνων ὄντων ἐν συνόλῳ καὶ τὴν διὰ τῆς ἐξελίξεως, ἤτοι τὴν διάπλασιν τοῦ ὀργανισμοῦ ἐξ ἑτέρων ὀργανισμῶν καὶ τὴν εὕρεσιν οὕτω τῆς γενεαλογίας τῶν διαφόρων φυλῶν τῶν ζῴων· || γενικὴ ἐμβρυολογία, embryologie générale ; || περιγραφικὴ ἐμβρυολογία, embryologie descriptive ; || συγκριτικὴ ἐμβρυολογία, embryologie comparée. § ἐμβρυολογία, embryologie, n. f. σύγγραμμα, πραγματεία περὶ ἐμβρυολογίας, traité d'embryologie.

ἐμβρυολογικός, ή, όν· embryologique (an, jik) adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐμβρυολογίαν, qui a rapport à l'embryologie.

ἐμβρυολόγος, ου, ὁ· embryologiste (an, jisst') ou embryologue (an, logh') n. m. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἐμβρυολογίαν, celui qui s'occupe d'embryologie.

ἐμβρυοπεριτονία, ας, ἡ· embryopéritonie (an, ni) (ἔμβρυον, embryon καὶ περιτόναιον, péritoine) n. f. ἐγκυμοσύνη ἐν τῷ περιτοναίῳ, grossesse dans le péritoine ; ἤτοι **ἐξωμήτριος** κύησις (extra-utérin).

ἐμβρυοπλαστικός, ή, όν· embryoplastique, adj. λέγεται περὶ κυττάρων τινῶν τοῦ ἐμβρύου.

ἔμβρυος, ος, ον· τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον (αὐξάνον), qui se développe dans le sein de la mère ; || [οὐδ. οὐσ.] **ἔμβρυον**, τὸ ἀγέννητον βρέφος ἐντὸς τῆς μήτρας, fœtus, n. m. (προφ. fé-tuce) [διδ.] embryon, n. m. τὸ προϊὸν τοῦ γονιμοποιηθέντος ὠαρίου κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀναπτύξεώς του ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν διακρίνονται τὰ πρῶτα χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς τοῦ σώματος· βραδύτερον τὸ νέον ὂν λαμβάνει τὸ ὄνομα βρέφος καίτοι ἡ ἀνάπτυξις αὐτοῦ πολὺ ἀπέχει τῆς ὡριμότητος· || [βοτ.] embryon; τὸ οὐσιῶδες μέρος τοῦ σπόρου εἶνε τὸ ἔμβρυον, ὅπερ ἐκλήθη καὶ **καρδίσκος** (λατ. corculum = γαλ. petit cœur), τοῦτο εἶνε τὸ στοιχεῖον τοῦ νέου φυτοῦ τὸ ὁποῖον τυχὸν ἁρμοδίας **περιστάσεως** θέλει παραγάγει νέον φυτόν, ὅμοιον μὲ ἐκεῖνο ὅπερ ἐγέννησεν αὐτό· Συνών. embryon, fœtus. Ἡ λέξις embryon ἐφαρμόζεται εἰς τὰ πρῶτα στάδια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ γονιμοποιηθέντος ὠαρίου εἴς τε τὰ ζῷα καὶ τὰ φυτά· ἡ λέξις fœtus δεικνύει τὴν κατάστασιν τῆς προκεχωρημένης ἐνδομητρίου ἀναπτύξεως, εἴς τε τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ θηλαστικὰ (τὸ κύημα).

ἐμβρυόσακκος, ου, ὁ· [ἰατρ.] sac embryonnaire (ὅστις λέγεται ἐνίοτε καὶ embryosac). Τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ μήτρᾳ εὑρίσκεται περικεκλεισμένον ἐντὸς σάκκου, ἀποτελουμένου ἐκ τριῶν χιτώνων, τοῦ **ἀμνίου**, τοῦ **χορίου** καὶ τοῦ **φθαρτοῦ**, ὅστις μετὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ πλακοῦντος ἀρχίζει νὰ ἐξαφανίζηται καὶ κατὰ τὸν τοκετὸν λείψανα τινὰ αὐτοῦ παραμένουσι μαρτυροῦντα τὴν ὕπαρξίν του. Τὸ ἄμνιον εἶνε ὁ ἐσώτατος χιτών, τὸ χόριον ὁ μεσαῖος, καὶ ὁ φθαρτὸς ὁ ἐξωτερικός. Ἡ κοιλότης τοῦ σάκκου τούτου πληροῦται ὑπὸ τοῦ ἐναμνίου ὑγροῦ ἐντὸς τοῦ ὁποίου πλέει τὸ ἔμβρυον. § ἐμβρυόσακκος ὁ· embryosac (ἔμβρυον, σάκκος), n. m. [βοτ. ὁ περιβάλλων τὸ πρῶτον στοιχεῖον θύλαξ, ἤτοι αὐτὸ τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς μορφώσεως τοῦ ὠαρίου ἢ σπόρου, rudiment de la graine ; συνώνυμον τοῦ ovule = ἐμβρυοειδὲς ᾠόν.

ἐμβρυοτομία, ας, ἡ· [ἰατρ.] embryotomie, n. f. ἡ διὰ τοῦ ἐμβρυοτόμου ἐκτέλεσις τοῦ τοκετοῦ. § [ἀνατ.] διαμελισμὸς ἢ ἀνατομὴ τοῦ ἐμβρύου, dissection de fœtus.

ἐμβρυοτομικός, ὁ· embryotomique, adj. [ἀνατ.] ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐμβρυοτομίαν, qui se rapporte à l'embryotomie.

ἐμβρυοτόμος, [χειρουρ.] embryotome (an) (ἔμβρυον, τομή) ἐργαλεῖον χρήσιμον ἐν τῇ μαιευτικῇ πρὸς κατατομὴν ἢ διαμελισμὸν τοῦ ἐμβρύου ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς αὐτοῦ κατὰ τεμάχια ὅταν ἦνε ἀδύνατος ὁ φυσιολογικὸς τοκετός.

ἐμβρυουλκία, ας, ἡ· ἐξαγωγὴ τοῦ ἐμβρύου, extraction de fœtus; embryulcie, n. f. καλεῖται ἡ διὰ τοῦ ἐμβρυουλκοῦ σύλληψις τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐμβρύου καὶ ἡ ἐξαγωγὴ αὐτῆς ἐκ τῆς μήτρας χωρὶς νὰ πιεσθῇ ἰσχυρῶς διερχομένη τὴν πύελον καὶ διακινδυνεύσῃ ἡ ὕπαρξις ζῶντος ἐμβρύου. Λαμβάνει δὲ αὕτη χώραν ὅταν ὁ τοκετὸς δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ φυσικῶς ἢ τῇ βοηθείᾳ τῶν χειρῶν μόνον ἢ ὅταν βαρέα περιστατικὰ ἐξαναγκάζωσιν εἰς ταχεῖαν ἐκτέλεσιν τοῦ τοκετοῦ.

ἐμβρυουλκός, οῦ, ὁ· forceps, n. m. embryulce, n. m. ἐργαλεῖον ὁμοιάζον πρὸς μεγάλην καὶ εὐρεῖαν λαβίδα χρήσιμον ἐν τῇ μαιευτικῇ ὅπως συλλαμβάνῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐμβρύου καὶ ἐπισπεύδῃ, ὡς ποιεῖ ἡ φύσις, τὴν ἐξαγωγὴν αὐτῆς ἐκ τῆς πυέλου, ὁσάκις αἱ διαστάσεις τοῦ κρανίου ἢ ἄλλη τις αἰτία (βλ. **ἐμβρυουλκία**), καθιστῶσι δυσχερῆ τὸν φυσιολογικὸν τοκετόν.

ἐμβρυοῦχος, ος, ον (ἔμβρυον, ἔχω), embryoné, ée ou embryonné, ée (προφ. an, oné) adj. [βοτ.] ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἔμβρυον, qui est muni d'un embryon.

ἐμβρυοφθορικός, ή, όν· embryophtorique (an, ri) (ἔμβρυον καὶ φθορά, destruction) adj. [ἰατρ.] ὁ φονεύων τὸ ἔμβρυον, qui tue l'embryon.

ἐμβρυοφόρος, ος, ον· embryonifère, (ἔμβρυον, φέρω) adj. ὁ φέρων, περιλαμβάνων ἔμβρυον, qui porte, qui contient un embryon.

ἐμβρυώδης, ης, ες· embryonnaire (an, o-nèr) adj. [φυσ. ἱστορ] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ ἔμβρυον, qui a rapport à l'embryon; π. χ. les mammifères didelphes durant leur vie embryonnaire.... Λέγουσιν ἐπίσης embryonique; || — θύλαξ, sac embryonnaire = ἐμβρυόσακκος· § ἐμβρυώδης λέγεται ἐπίσης συνωνύμως embryonnal, ale, aux.

ἐμβρυωρός, οῦ, ὁ· [νομ.] ἐπίτροπος ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἐμβρύου, curateur (n. m.) au ventre. Μετὰ θάνατον τοῦ πατρός, ὅταν δὲν ὑπάρχωσι τέκνα ἐκ τοῦ γάμου, οἱ κληρονόμοι ἐξ ἀδιαθέτου ἢ ἐκ διαθήκης θέλουσιν ἐπιληφθῇ τῆς κληρονομίας, ἂν ὅμως ἡ γυνὴ ἦνε ἔγγυος δύνανται νὰ κινδυνεύσωσιν ἐν τῷ μεταξὺ τὰ συμφέροντα τοῦ τεχθησομένου. Πρὸς διάσωσιν αὐτῶν ὁ νόμος (ἄρθ. 12) παραδέχεται διορισμὸν ἐμβρυωροῦ μέχρι τῆς γεννήσεως τοῦ κυοφορουμένου. Ὁ ἐμβρυωρὸς οὗτος εἶνε προσέτι ἀναγκαῖος διὰ νὰ μὴ γείνῃ παρὰ τῆς χήρας ὑποβολὴ τέκνου πρὸς σφετερισμὸν τῆς κληρονομίας.

ἐμβυθίζω, μέλ. ίσω· βυθίζω ἐντός (μέσα), βαθέως, plonger dans; βυθίζω ἐντὸς ὑγροῦ, καταδύω, ἐμβαπτίζω, immerger.

ἐμβύθισις, εως, ἡ· ἡ κατάδυσις, ἐμβάπτισις, immersion, n. f. κοινῶς τὸ βούτημα.

ἐμβύθιος, ος, ον· ὁ εἰς τὸν βυθόν, πρὸ πάντων τῆς θαλάσσης, εὑρισκόμενος, plongé au fond (des eaux); καὶ κατ' ἐπέκτασιν βαθύς, profond, e.

ἔμβυσμα, ατος, τό· [ναυτ. πυρ.] valet, n. m. erseau plein.

ἐμβυσματόμετρον, ου, τό· lunette de valet (κύκλιον).

ἐμβύω, μέλ. ύσω· στουπώνω, ἐπιφράσσω, bourrer; boucher.

ἐμὲ καὶ [δημ.]

ἐμένα, [ἀντων.] ἀντὶ τοῦ ἐγώ.

ἐμεραντίνης, ὁ· βλ. διοπτάσιος. Δ. Κ.

ἔμεσις, εως, ἡ· τὸ ἐμεῖν, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμεῖν, ξέρασμα, vomissement, n. m.

ἔμεσμα, ατος, τό· τὸ ξερασθὲν [συνήθ. πληθ.] ξεράσματα, ἐμέσματα, matières vomies; ce qu'on a vomi; vomissements.

ἐμετηρίζω, μέλ. ίσω· émétiser; ἐμβάλλω ἐμετικὸν ἔν τινι, mettre de l'émétique dans; || émétiser une tisane, ἤτοι ἐμετικὴν ποιῶ τὴν πτισάνην. § ἐμετηρίζω, émétiser, δίδω ἐμετικὸν εἴς τινα, donner de l'émétique à; π. χ. émétiser un malade.

ἐμετήριος, ος, ον· ὁ διεγείρων ἔμετον, vomitif, ive; ἐμετήρια (φάρμ.) = ἐμετικά, vomitifs.

ἐμετιάω-ῶ, μέλ. άσω· ἔχω κλίσιν πρὸς ἔμετον, avoir envie de vomir.

ἐμετικογράφος, ου, ὁ· émétographe (ἔμετος, vomissement καὶ περιγράφω, décrire), n. m. συγγραφεὺς πραγματείας ἐπὶ τῶν ἐμετικῶν, auteur d'un traité sur les vomitifs.

ἐμετικός, ή, όν· ὁ ἔμετον διεγείρων, vomitif, ive; émétique, adj. qui fait vomir; || [οὐδ. οὐσ.] ἐμετικὸν (φάρμ.), vomitif, n. m. || ἐμετικά, vomitifs, καλοῦνται τὰ προκαλοῦντα τὸν ἔμετον μέσα. Τοιαῦτα εἶνε ὁ γαργαρισμὸς τοῦ γαργαρεῶνος διὰ πτεροῦ τινος ἢ διὰ τοῦ λιχανοῦ, φάρμακα τινὰ ὡς ἡ ἰπεκακουάνη, ἡ ἐμετικὴ τρὺξ (émétique ou tartrate de potasse), ἡ ἀπομορφίνη, ὁ θειϊκὸς χαλκός, κτλ. || ἐμετικὸν κάρυον, noix vomique. § [μεταφ.] ἐμετικός, écœurant, e; τὸ ναυτιῶδες, nauséabond, e; ὁ προκαλῶν ἔμετον, ἀηδής, dégoûtant, e.

ἐμετοδοχεῖον, ου, τό· cuvette à rendre; δοχεῖον ἐν τοῖς νοσοκομείοις καὶ πλοίοις διὰ τὸν ἔμετον.

ἐμετικότης, ητος, ἡ· éméticité, n. f. (ῥίζα émétique, ἐμετικός), ἰδιότης φαρμάκου προκαλοῦντος ἐμέσεις, propriété d'un remède qui provoque des vomissements.

ἐμετίνη, ης, ἡ· émétine, n. f. ἀλκαλοειδὲς λαμβανόμενον ἐκ τῆς ῥίζης τῆς ἰπεκακουάνης, alcaloïde extrait de la racine d'ipécacuana.

ἐμετογραφία, ας, ἡ· émétographie. n. f. ἐπιστήμη τῶν ἐμετικῶν, science des vomitifs. § πραγματεία ἐπὶ τῶν ἐμετικῶν, traité sur les vomitifs.

ἐμετογραφικός, ή, όν· émétographique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐμετογραφίαν, qui a rapport à l'émétographie; || ἐμετογραφικαὶ δοκιμαί, essais émétographiques.

ἐμετοκαθαρτικός, ή, όν· éméto-cathartique, adj. λέγεται περὶ φαρμάκου ὅπερ εἶνε συνάμα ἐμετικὸν καὶ καθαρτικόν· || πόμα ἐμετοκαθαρτικόν, potion éméto-cathartique. § [οὐσ.] un éméto-cathartique.

ἐμετολογία, ας, ἡ· émétologie (ἔμετος, vomissement καὶ λόγος, discours), n. f. πραγματεία περὶ τῶν ἐμετικῶν ἢ ἐπὶ τῶν ἐμέτων, traité sur les vomitifs ou sur les vomissements.

ἐμετολογικός, ή, όν· émétologique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐμετολογίαν, qui a rapport à l'émétologie; || ἐμετολογικαὶ πραγματεῖαι, dissertations émétologiques.

ἐμετός, ὁ· καὶ

ἔμετος, ου, ὁ· τὸ ἐμεῖν, ξερνᾶν, κοινῶς τὸ ξερατό, vomissement, n. m. || κάμνω ἔμετον = ἐμέω-ῶ, vomir; rendre; || προξενῶ ἔμετον, soulever le cœur = ἐπιφέρω ναυτίαν, donner des nausées; || [μεταφ.] τοῦ ἔρχεται κανενὸς ἐμετός, on est pris de nausées; on a mal au cœur; || **ἔμετος** λέγεται ἰατρικῶς ἡ βιαία πρὸς τὰ ἄνω διὰ τοῦ οἰσοφάγου, τοῦ φάρυγγος καὶ τῆς τοῦ στόματος κοιλότητος κένωσις τοῦ περιεχομένου τοῦ στομάχου, προξενουμένη ἐκ βιαίων συστολῶν τοῦ τε στομάχου καὶ τοῦ διαφράγματος καὶ τῶν κοιλιακῶν μυῶν. Κατὰ τὸν

ἔμετον ἀποβάλλονται τὰ ἐν τῷ στομάχῳ βρώματα καὶ ποτά, ἀνάμικτα μετὰ τῶν ἐκκριμάτων τοῦ στομάχου καὶ τῆς χολῆς, ἀνερχομένης ἀπὸ τοῦ δωδεκαδακτύλου καὶ καθιστώσης τὸ σύνολον τῶν ἀποβαλλομένων οὐσιῶν πρασινόχρουν, ἐν νοσηραῖς δὲ καταστάσεσι καὶ αἷμα, κόπραινα, κτλ. Ὁ ἔμετος προέρχεται ἐκ διαφόρων αἰτιῶν, συνηθέστατα δὲ ἐκ διεγέρσεως προερχομένης ἐκ τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ ἰδίᾳ ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου. Κατὰ τὴν αἰτίαν ποικίλλει καὶ ἡ θεραπεία· ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει ὠφελεῖ ἡ ὁριζόντιος τοῦ σώματος θέσις, τὸ σκότος, ψυχικὴ καὶ σωματικὴ ἡσυχία. Αἰφνίδιος ἔμετος ἐπέρχεται κατὰ τὰς δηλητηριάσεις.

ἐμέω-ῶ, μέλ. έσω, ἀόρ. ἤμεσα, ξερνῶ, δι' ἐμετοῦ ἐκβάλλω, vomir ; rendre ; βλ. ἔμετος.

ἐμίρης, ου, ὁ· émir, n. m. (ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ amir = ἀρχηγός, ὁ διατάσσων), τίτλος ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ Β. Ἀφρικῇ ἀποδιδόμενος εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ἀραβικῶν φυλῶν.

ἐμμανής, ής, ές· (μαίνομαι) ὁ ἐν μανίᾳ (ὀργῇ) εὑρισκόμενος, ὁ μαινόμενος, qui se trouve en furie ; furieux, euse ; ὁ ἀκράτητος, ἀχαλίνωτος, effréné, ée ; ὁ τρελλός, fou, folle.

ἐμμανῶς, [ἐπίρ.] μετ' ὀργῆς, μανίας, φρενίτιδος, τρέλλας, avec fureur (folie, frénésie); μανιωδῶς, ὀργίλως, furieusement ; ὡσὰν τρελλός, comme un fou.

ἐμμάρτυρος, ος, ον· ὁ μαρτυρικός, ὁ μὲ μάρτυρας, διὰ μαρτυριῶν ἀποδεδειγμένος, testimonial, ale, aux ; ὁ προκύπτων ἐκ μαρτυρίας, qui résulte d'un témoignage ; || ἐμμάρτυρος (μαρτυρικὴ) ἀπόδειξις, preuve testimoniale. § ὁ χρησιμεύων πρὸς μαρτυρίαν, πρὸς **ἐπιβεβαίωσιν,** servant de témoignage, d'attestation ; || μαρτυρικαὶ **ἐπιστολαί,** lettres testimoniales.

ἐμμαρτύρως, [ἐπίρ.] testimonialement, adv. διὰ μαρτύρων, par témoins ; || ἀποδεικνύω ἐμμαρτύρως (διὰ μαρτύρων), prouver testimonialement.

ἐμμέθοδος, ος, ον· κατὰ τέχνην καὶ κανόνα, conforme à des règles ; μεθοδικός, méthodique.

ἐμμεθόδως, [ἐπίρ.] μεθοδικῶς, méthodiquement ; d'une manière méthodique.

ἐμμέλεια, ας, ἡ· τὸ συμφωνεῖν εἰς τὸ ᾆσμα, ἁρμοδία μελοποίησις τῆς φωνῆς ἐν τῷ διαλέγεσθαι, μελῳδία, mélodie, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ ἐρρυθμία, cadence, n. f. ἁρμονία, harmonie, n. f.

ἐμμελής, ής, ές· ὁ εἰς τὸν ἦχον συμφωνῶν, μελῳδικός, mélodique ; mélodieux, euse, καὶ ἁρμονικός, harmonique.

ἐμμελῶς, [ἐπίρ.] μελῳδικῶς, mélodiquement, d'une manière mélodique ; mélodieusement, d'une manière mélodieuse.

ἐμμενής, ής, ές· ὁ εἴς τι ἐπιμένων, σταθερός, stable ; constant, e ; ferme.

ἐμμενσΐτις, ιδος, ἡ· emmensite, n. f. ἰσχυρὰ ἐκρηκτικὴ οὐσία ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀμερικανοῦ S. H. Emmens, ἐξ οὗ ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα· αὕτη δὲν ἀποτελεῖται ἐκ μίγματος οὐσιῶν, ἀλλ' ἐκ χημικῆς ἑνώσεως, ἐν ᾗ συνυπάρχει νενιτρωμένον τι προϊὸν ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν ἀρωματικῶν ὑδρογονανθράκων μετὰ ὀρυκτοῦ τινος νιτρικοῦ ἅλατος. Εἶνε ἀνωτέρα τῆς δυναμίτιδος.

ἐμμένω, μέλ. νῶ, θὰ ἐμμείνω· μένω εἴς τι, διατρίβω, rester dans ; ἐμμένω σταθερῶς εἴς τι, μένω πιστός, σταθερὸς εἰς αὐτό, ἐπιμένω, persister ; παραμένω σταθερὸς εἰς τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι ἢ τοῦ πράττειν, demeurer ferme dans sa manière de penser ou d'agir ; π. χ. persister dans sa résolution = ἐμμένειν εἰς τὴν ἀπόφασιν· || ἐγκαρτερῶ, persévérer ; τηροῦμαι, μένω πιστὸς εἴς τι, s'en tenir à ; παραμένω σταθερὸς εἰς αἴσθημά τι ἢ ἀπόφασιν, demeurer ferme et constant dans un sentiment, une résolution = persister, continuer à durer ; || ἐμμένει εἰς τὴν ἀπόφασίν του, il persiste dans sa résolution ; || — εἰς ὅ,τι εἶπον, je m'en tiens à ce que j'ai dit ; || ἐμμένει εἰς τὰ καθήκοντά του, il reste attaché à ses devoirs ; || ἐμμένων εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων του, attaché à la foi de ses pères.

ἐμμερίζω, μέλ. ίσω· διαμοιράζω, διανέμω, partager.

ἐμμέριμνος, ος, ον· ὁ ἔχων μέριμναν, φροντίδα, ὁ φροντίζων, ὁ ὑπὸ φροντίδων ταρασσόμενος, agité de soins ; ἀνήσυχος, inquiet, ète.

ἐμμερίμνως, [ἐπίρ. προηγουμένου] μετὰ μεγίστης φροντίδος, avec beaucoup de soin.

ἔμμεσος, ος, ον· ὁ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῷ μεταξὺ εὑρισκόμενος, qui est au milieu ; ἐνδιάμεσος, intermédiaire ; ὁ διὰ μέσου ἄλλου, médiat, ate, qui n'est lié à une personne ou à une chose que par une autre qui est intermédiaire ; || [ἰατρ.] — ἀκρόασις, auscultation médiate ; || —, indirect, e (προφ. rècte), ὁ μὴ ἀπ' εὐθείας γινόμενος (τὸ ἐναντίον τοῦ ἄμεσος, direct) ; || ἔμμεσοι φόροι, contributions indirectes ; βλ. φόρος· || — βολή, tir indirect ; βλ. βολή.

ἐμμέσως, [ἐπίρ.] οὐχὶ ἀπ' εὐθείας, indirectement, médiatement, adv. κατὰ τρόπον ἔμμεσον, d'une manière médiate ; || ἐνδιαμέσως, intermédiairement ; || [μεταφ.] ἀντανακλαστικῶς, οὐχί, ἀπ' εὐθείας, par ricochet.

ἔμμετρος, ος, ον· ὁ ἐν μέτρῳ, μὲ μέτρον (γεγραμμένος), ποιητικός, ὁ εἰς στίχους γεγραμμένος, qui est [écrit] en vers.

ἐμμετρωπία, ας, ἡ· emmétropie. n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμμετρώπου ὀφθαλμοῦ. Καλεῖται οὕτως ἡ ὁμαλὴ καὶ κανονικὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ κατάστασις καθ' ἣν ἀκτῖνες παράλληλοι προσερχόμεναι ἐξ ἀπείρως ἀπομεμακρυσμένων ἀντικειμένων θλώμεναι ἐν τῷ ὀφθαλμῷ συναντῶνται ἐν τῷ ἀμφιβληστροειδεῖ χιτῶνι, ὁ δὲ ὀφθαλμὸς ἄρα βλέπει τὰ ἀντικείμενα καθαρὰ ἄνευ ἄλω.

ἐμμέτρωπος, ου, ὁ· καὶ

ἐμμέτρωψ, ωπος, ὁ· (μέτρον καὶ ὤψ, ω-

πός), emmétrope (προφ. èm), adj. et n. λέγεται περὶ ἀνθρωπίνου ὀφθαλμοῦ ἔχοντος κανονικὴν ὅρασιν, ἤτοι ὅτι δὲν ἔχει οὔτε μυωπίαν, οὔτε πρεσβυωπίαν· βλ. καὶ **ἐμμετρωπία**.

ἐμμέτρως, [ἐπίρ.] ποιητικῶς, εἰς στίχους, en vers.

ἐμμηνολογία, ας, ἡ· emménologie, n. f. (ἔμμηνα καὶ λόγος) ἐπιστήμη πραγματευομένη τὰ φαινόμενα τῆς ἐμμήνου καθάρσεως, ἤτοι πραγματεία περὶ ἐμμήνων, science qui s'occupe des phénomènes de la menstruation.

ἔμμηνος, ος, ον· μηνιαῖος, ὁ κάθε μῆνα γινόμενος, qui se fait chaque mois, menstruel, elle ; || [ἰατρ.] τὰ ἐμμήνια ἢ ἔμμηνα, les menstrues ; [συνηθ.] les règles, ἤτοι ἡ **περίοδος**· ἡ μηνόρροια, flux menstruel ; || ἔχω τὰ ἔμμηνά μου, j'ai mes règles ; καὶ οἰκείως ἢ μᾶλλον κεκαλυμμένως, mes amis les anglais sont arrivés. § — κάθαρσις, menstruation, n. f. ἢ ἔμμηνα, menstrues ; καλεῖται οὕτω ῥύσις αἵματος ἐκ τοῦ αἰδοίου τῆς γυναικὸς ἐξερχομένη, συνήθως καθ' ἕκαστον μῆνα, παρὰ τῇ γυναικὶ ἀπὸ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας ἤτοι ἀπὸ τοῦ 14ου ἢ τοῦ 16ου ἔτους μέχρι τοῦ 45ου ἢ 50οῦ ἔτους. Τὸ αἷμα τῶν ἐμμήνων προερχόμενον ἀπὸ τῆς μήτρας συνοδεύει τὴν πτῶσιν ἢ τὴν ὡριμότητα ἑνὸς ἢ πλειόνων ὠαρίων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἐμμήνων ἡ γυνὴ γίνεται λίαν εὐαίσθητος καὶ εὐερέθιστος, δι' ὃ τότε πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τὰς ζωηρὰς συγκινήσεις, τὸν τρόμον, τὴν ὀργήν, κτλ. ἐπίσης καὶ πάντα τὰ αἴτια τῆς ψύξεως.

ἐμμηναγωγός, ός, όν· emménagogue (ἔμμηνα, menstrues καὶ ἀγωγός, qui amène) adj. ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἔμμηνον κάθαρσιν· || ἐμμηναγωγὰ φάρμακα, emménagogues ; λέγονται τὰ προκαλοῦντα τὴν ἔμμηνον κάθαρσιν· εὐχρηστότερα τούτων εἶνε ἡ ἀλόη, ὁ βόραξ, διάφορα σιδηροῦχα παρασκευάσματα, κρόκος, κτλ. || οὐσία ἐμμηναγωγός, une substance emménagogue; || χορηγῶ (δίδω εἴς τινα) ἐμμηναγωγά, administrer des emménagogues ; || φάρμακον ἐμμηναγωγόν, médicament emménagogue.

ἔμμισθος, ος, ον· ὁ μισθωτός, συμφωνημένος μὲ μισθόν, ὁ πληρωνόμενος, payé, ée ; ἐν γένει ὅστις λαμβάνει μισθόν, à gages ; salarié, ée ; rétribué, ée ; [ἐπὶ κακοῦ] **μισθοφόρος**, mercenaire ; soudoyé ; ἀγοραστός, venal, ale, aux ; || ἔμμισθον προσωπικόν, personnel payé ; || ἔμμισθος θέσις, place rétribuée ; || ἔμμισθοι στρατιῶται, soldats stipendiés ; || οἱ ἔμμισθοι δορυφόροι του, ses satellites soudoyés ; || μετέβαλλε τὴν ποίησιν εἰς ἔμμισθον ἐπάγγελμα, il a fait de la poésie un métier mercenaire.

ἐμμίσθως [ἐπίρ.], μὲ μισθόν, à gages ; moyennant rétribution (salaire).

ἐμμονή, ῆς, ἡ· τὸ ἔν τινι μένειν, τὸ ἐμμένειν, ἐπιμένειν, persistance, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμμένειν, action de persister ; καθὼς καὶ ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμμόνου, qualité de ce qui est persistant ; π. χ. ἡ ἐμμονὴ ἐξασφαλίζει πλειστάκις τὴν ἐπιτυχίαν, la persistance assure souvent le succès ; || —, ἐγκαρτέρησις, persévérance, n. f. ἰδιότης ἢ ἐνέργεια τοῦ ἐγκαρτεροῦντος, qualité ou action de celui qui persévère ; π. χ. persévérance vaut mieux qu'adresse ; || —, persévérance=persistance de ce qui dure, de ce qui se prolonge.

ἔμμονος, ος, ον· ὁ ἔν τινι μένων, ἐμμένων, ἐπιμένων, persistant, e ; qui reste ferme dans sa résolution dans son sentiment ; || ἔμμονος, καρτερικός, persévérant, e ; ὁ ἔχων ἐγκαρτέρησιν, qui a de la persévérance ; ὁ ἐπιμένων, qui persiste, ὁ ἐκδηλούμενος μεθ' ὑπομονῆς, qui se manifeste avec persévérance ; π. χ. ἔμμονος κακοκαιρία, un mauvais temps persévérant ; || —, ἐν γένει ὁ πιστός, στερεός, σταθερός, constant, e ; fixe ; διαρκής, permanent, e ; || [χημ.] ἔμμονος, fixe, adj. ὁ μὴ ἐξατμιζόμενος διὰ τοῦ πυρός· || ἔμμονον ἔλαιον, huile fixe, τὸ μὴ ἐξατμιζόμενον· || ἔμμονον ἀέριον, gaz permanent, καλεῖται τὸ μένον ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἰς πᾶσαν θερμοκρασίαν.

ἔμμουσος, ος, ον· ὁ ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὰς μούσας, inspiré par les muses ; ποιητικός, poétique, adj. καλλιτεχνικός, artistique, adj. ὁ ἔχων καλλιτεχνικὸν τάλαντον· καὶ κατ' ἐπέκτασιν, μουσικός, musical, ale, aux.

ἐμμούσως, [ἐπίρ. προηγουμένου, βλ. λέξιν] poétiquement; artistiquement; musicalement; καλαισθήτως, avec goût.

ἐμνοστίσκομαι, (εὔ-νοστος) [διάλ. Οἰνόης] ἐπιθυμῶ νὰ φάγω ἀπὸ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τρώγει καὶ ἄλλος, ἤτοι νοστιμεύομαι.

ἔμνοστος, η, ον· (εὔ-νοστος) [διάλεκ. Οἰνόης] 1ον νόστιμος, εὔγευστος, «ἔμνοστον φαγίν»=νόστιμον, εὔγευστον· 2ον ὡραῖος, εὐειδής, χαρίεις.

ἐμοί, δοτ. τοῦ ἐγώ.

ἐμορφαίνω, (εὔμορφος) [διάλ. Οἰνόης]=εὐμορφαίνω, κάμνω εὔμορφον, ἢ γίνομαι εὔμορφος· χρόν. πρωτότ. «ἐμορφαίνησκα»=ἐμόρφηνα.

ἐμορφιάδα, ας, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ **εὐμορφιά**, τὸ κάλλος, [δημ.] ἐμορφάδα ἢ **ὀμορφάδα**.

ἔμορφος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] βλ. εὔμορφος.

ἐμός, ἐμή, ἐμόν, (ἀντωνυμ.) ἰδικός μου, mien, mienne; mon, ma; || ὁ ἐμὸς πατήρ, mon père ; || ἡ ἐμὴ μήτηρ, ma mère ; || τὸ ἐμὸν τέκνον, mon enfant ; || ὁ ἀδελφός σου καὶ ὁ ἐμός, ton père et le mien ; || τὰ ἐμά, les miens=mes biens ; || εἶνε ἐμόν, c'est à moi ; || ἡ ἐμὴ εὔνοια, ma propre bienveillance ; || κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, à mon avis=κατ' ἐμέ, selon moi.

ἐμοῦ, γεν. τοῦ ἐγώ.

ἔμπα καὶ ἔβγα, [δημ. καὶ διάλ. Σικίνου] ἐνάρθρως ἡ λέξις σημαίνει τὴν θύραν· «ὁ ἔμπα καὶ ἔβγας τοῦ σπητιοῦ εἶνε ἀνοικτός».

ἐμπάθεια, ας, ἡ· τὸ σφοδρὸν πάθος, π. χ. ὕφος (διαγωγή, ὁμιλία, κτλ.) μετὰ πάθους, air (conduite, langage, etc.) passionné ; passion,

n. f. δυσμένεια ἐκφραζομένη διὰ ζωηρᾶς ὁμιλίας, animosité, n. f. ἡ ὀργή, βιαιότης, violence, n. f. || συζητῶ ἄνευ ἐμπαθείας, discuter sans passion (sans animosité); || ὁμιλεῖ μετ' ἐμπαθείας, il parle avec passion.

ἐμπαθής, ής, ές· γεν. έος-οῦς· εἰς σφοδρὸν πάθος, ὑπὸ σφοδροῦ πάθους κατεχόμενος, passionné, ée ; ὁ ὀργίλος βίαιος, violent, e ; || ἐμπαθὴς κριτικός, critique passionné. § —, ὁ πάσχων, infirme ; ὁ ἀσθενής, malade ; ὁ ὑποφέρων, souffrant, e.

ἐμπαθῶς, [ἐπίρ.] μετ' ἐμπαθείας, μετὰ πάθους, avec passion ; passionnément ; avec animosité.

ἐμπαιγμός, οῦ, ὁ· τὸ περιπαίζειν, ἐμπαίζειν τινά, moquerie, n. f. περίγελως, dérision n. f. εἰρωνεία, χλευασμός, χλεύη, persiflage, n. m. || ἐξετέθη εἰς τοὺς ἐμπαιγμοὺς τοῦ πλήθους, il s'exposa aux moqueries de la multitude ; || τὸ εἶπε δι' ἐμπαιγμόν, il l'a dit par dérision ; || εἰρωνικὸς ἐμπαιγμός, persiflage [ironique].

ἐμπαίζω, μέλ. αίξω περιπαίζω, se moquer de ; σκώπτω, χλευάζω, railler ; γελῶ εἰς βάρος τινός, rire aux dépens de quelqu'un; εἰρωνεύομαι, χλευάζω, persifler ; [δημ.] gouailler ; ἐμπαίζω, φεναχίζω τινὰ χάριν γέλωτος, mystifier ; || σὲ ἐνέπαιξαν, on s'est moqué de vous ; || δὲν ἐννόησεν ὅτι τὸν ἐνέπαιζον, il n'a pas compris qu'on le persiflait ; || μὴ ἐμπαίζῃς τοὺς δυστυχεῖς, ne raillez pas les malheureux. § se jouer [de quelqu'un] μοί ἔδιδεν ὑποσχέσεις καὶ μὲ ἐνέπαιζεν, en me faisant des promesses il se jouait de moi. § ἐμπαίζομαι, [παθ.] devenir un jouet ; || ἐνεπαίχθη ὑπὸ πάντων, il devint le jouet de tout le monde.

ἐμπαίκτης, θηλ. ἐμπαίκτρια· ὁ περιπαίζων, celui qui se moque, moqueur, euse ; ὁ σκώπτων, σκώπτης (τρια), railleur, euse ; ὁ χλευαστής, persifleur, euse.

ἐμπαικτικός, ή, όν· ὁ ἐμπαίκτης. § ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐμπαιγμόν, moqueur, euse ; railleur, euse ; persiflant ; || πνεῦμα ἐμπαικτικόν, esprit moqueur.

ἐμπαικτικῶς, [ἐπίρ.] d'un air (d'un ton) moqueur (railleur) ; de manière moqueuse ; ἀπὸ ἐμπαιγμόν, πρὸς περίγελων, par dérision.

ἐμπαίκτρια, ας, ἡ· θηλ. τοῦ ἐμπαίκτης.

ἐμπαίνω, [δημ.] βλ. ἐμβαίνω. § ἐμπαίνω, [διάλ. Οἰνόης] ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι, χρόν. πρωτ. ἐμπαίννισκα, ἔμπαινα.

ἐμπασιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] καὶ μπασιά, ἡ εἴσοδος.

ἐμπατίκι, [διάλ. Καρπάθου]=δωρεὰ διδομένη τῷ μελλονύμφῳ ἐν τῇ εἰσαγωγῇ του εἰς τοὺς γάμους πρὸς στεφάνωσιν.

ἐμπεδάω-ῶ (ἐν, πεδάω) μέλ. ήσω, ἐμποδίζω, κωλύω, παρεμβάλλω ἐμπόδιον, empêcher ; entraver. § πεδάω, πεδίζω, τίθημι πέδας, mettre des entraves, entraver ; || ἐμπεδᾶν τὸν ἵππον, entraver un cheval, δεσμεύειν τοὺς πόδας αὐτοῦ διὰ τῶν πεδῶν, κατὰ τὴν κατάρριψιν.

ἔμπεδος, ος, ον· σταθερὸς εἰς τὸ ἔδαφος, εἰς τὴν θέσιν του, ὁ στερεὰ ἱστάμενος, ferme ; stable ; solide, fixe. § [στρατ.] de dépôt ; || —, τὸ (ἔμπεδος), dépôt, n. m. τὸ τμῆμα τοῦ σώματος, ὅπερ δὲν ἀκολουθεῖ τὴν ἐκστρατείαν. Ἐπίσης τὸ μέρος ἐν ᾧ τὸ τμῆμα τοῦτο διαμένει ἤτοι ἡ ἐγκαταθήκη· μέχρι τοῦ 1870 τὴν ὀνομασίαν dépôt (ἔμπεδον) ἔδιδον ἐν Γαλλίᾳ εἰς τὰ τάγματα (bataillons) ἢ λόχους (compagnies) εἰς οὓς ἐτάσσοντο πρὸς ἐκγύμνασιν οἱ νεοσύλλεκτοι ἵνα κατόπιν καταταχθῶσιν εἰς τὰ ἐμπόλεμα τάγματα. Ἤδη τὰ ἔμπεδα τάγματα ἢ λόχοι (bataillons ou compagnies de dépôt) σχηματίζονται μόνον ἐν περιπτώσει πολέμου.

ἐμπεδόω καὶ

ἐμπεδῶ, μέλ. ώσω, στερεώνω, ἐνισχύω, affermir ; consolider.

ἐμπέδωσις, εως, ἡ· ἡ στερέωσις, ἐνίσχυσις, affermissement, n. m. consolidation, n. f.

ἐμπειρία, ας, ἡ· ἡ πεῖρα expérience, n. f. ἤτοι γνῶσις στηριζομένη ἐπὶ τῆς πείρας, κατ' ἀντίθεσιν τῆς θεωρίας καὶ ἐπιστήμης· ὅθεν ἡ πρακτική, pratique, n. f. ἡ ἐπιδεξιότης, habileté, n.f. ἡ ἕξις, ἡ τριβή, routine (ῥουτίνα) n.f. ἐμπειρία, δεξιότης, ἡ ἱκανότης, ἐπιτηδειότης (εἰς τὸ πράττειν τι), savoir-faire, n.m. || ἡ ἐμπειρία τοῦ κόσμου, l'expérience (l'usage) du monde ; le savoir-vivre, ἤτοι ἡ γνῶσις τοῦ κοινωνικοῦ βίου, τῶν κοινωνικῶν καθηκόντων· || κατέχει τὴν θεωρίαν, ἀλλὰ στερεῖται ἐμπειρίας, il possède (il connait) la théorie, mais il manque de pratique; || ἔχει εἰς τοῦτο πολλὴν ἐμπειρίαν, il est fort expérimenté en cela ; || [φιλολ.] ἐμπειρία, expérience, λέγεται τὸ σύνολον τῶν διὰ τῆς ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἀντιλήψεως προσγινομένων ἡμῖν γνώσεων καὶ ἡ πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῶν νοητὴ ἐνέργεια. Διακρίνομεν δὲ τὴν ἐξωτερικὴν ἐμπειρίαν ἢ ἔμμεσον καὶ ἐσωτερικὴν ἢ ἄμεσον, τὴν μὲν ἀναφερομένην εἰς τὰς περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου γνώσεις, τὴν δὲ εἰς τὰς περὶ ἡμῶν αὐτῶν. Ἐμπειρικὰς ἐπιστήμας καλοῦμεν ἐκείνας ὧν τὸ περιεχόμενον ἐπὶ τῆς πείρας βασίζεται· τοιαῦται δὲ εἶνε αἱ ἱστορικαὶ καὶ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι περιλαμβανομένης καὶ τῆς ψυχολογίας. Ἀφαιρουμένου τοῦ θεωρητικοῦ μέρους ἐπιστήμης τινός, αὕτη ἀπομένει καθαρῶς ἐμπειρική, δι' ὃ οἱ εἰς τοῦτο θέλοντες νὰ περιορίσωσιν αὐτὴν καλοῦνται ἐμπειρικοί, ὁποῖοι ὑπῆρξαν καὶ εἶνε ἰδίως πολλοὶ τῶν ἰατρῶν ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον.

ἐμπειρικός, ή, όν· empirique, adj. ὅστις ἔχει πεῖραν καὶ κατ' αὐτὴν ἐνεργεῖ, ἤτοι εἰθισμένος νὰ πράττῃ τι διὰ τῆς μακρᾶς τριβῆς, ὁ πρακτικός, ἐμπειρικός, routinier (κοινῶς ῥουτινιέρης), pratique; καὶ ἐπὶ ἰατρῶν ἰδίως, empirique ; ἤτοι οἱ ἰατροὶ οἱ θεραπεύοντες κατ' ἐμπειρίαν οὐχὶ δὲ καὶ κατ' ἐπιστημονικὰς ἀρχάς.

ἐμπειρικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐμπειρικόν, καθ' ἕξιν, par routine, routinièrement.

§ empiriquement, d'une manière empirique.

ἐμπειρισμός, οῦ, ὁ· [φιλοσ.] empirisme, n. m. χαλεῖται ἡ δοξασία, χαθ' ἣν ἡ γνῶσις τοῦ ἀνθρώπου χατάγεται ἐχ τῆς ἐμπειρίας χαὶ ἑπομένως ἡ ἐπιστήμη ἐν ταῖς ἐργασίαις αὐτῆς ἀνάγχη νὰ χαθοδηγῆται μόνον ὑπὸ τῆς ἐμπειρίας χαὶ νὰ περιορίζῃ τὴν ἔρευναν χαὶ τὸ τέρμα αὐτῆς εἰς ἀντιχείμενα τῆς ἐμπειρίας.

ἐμπειροπόλεμος, ος, ον· aguerri, n. ὁ πολεμιχός· ἀνὴρ συνειθίσας εἰς τὰς χαχουχίας χαὶ ἕξεις τοῦ πολέμου, ὁ ἔχων τὴν πεῖραν τοῦ πολέμου, expert dans la guerre ; ‖ ἀνὴρ λίαν ἐμπειροπόλεμος (πολεμιχώτατος), homme très aguerri.

ἐμπειροπραγμοσύνη, ης, ἡ· ἡ ἔμπραχτος ἐμπειρία, ἤτοι ἡ ἐμπειρία, expérience, n. f. ἡ ἐπὶ τῶν πραγμάτων ἕξις (ἡ ἐπ' αὐτῶν πραχτιχή), habitude (pratique) des affaires ; ἡ ἱχανότης, ἐπιτηδειότης περὶ αὐτά, ἤτοι τὸ γνωρίζειν τί πρέπει νὰ πράξωσι, savoir-faire, n. m.

ἐμπειροπράγμων, ονος, ὁ, ἡ· ὁ ἔμπειρος τῶν πραγμάτων, ὁ ἔχων πεῖραν εἰς ταῦτα, expérimenté, ée : pratique ; ἐν γένει ὁ ἔμπειρος, πεπειραμένος, expert, erte ; ὁ εἰδήμων, ὁ γνώστης τῶν πραγμάτων, connaisseur,

ἔμπειρος, ος, ον (ότερος, ότατος)· ὁ γνωρίζων τι ἐχ πείρας, δοχιμῆς, ὁ ἔχων γνῶσιν τινός, εἴς τι, ὁ ἔχων πεῖραν, ὁ πεπειραμένος, expérimenté, ée ; ἔμπειρος, εἰδήμων, expert, erte ; π. χ. εἰδήμων τῶν συνηθειῶν, expert des coutumes ; ὁ ἐπιτήδειος, habile ; ὁ ἐγχύψας εἴς τι, versé dans (en) ; ὁ εἰδήμων, γνώστης τινός, connaisseur ; ‖ — ναυτιχός, marin expérimenté ; ‖ — τῆς τέχνης του, expert dans son art ; ‖ — τῆς πολιτιχῆς, versé dans la politique ; ‖ [στρατ. ναυτ.] — ἀρχηγὸς (ἢ χυβερνήτης), manœuvrier, n. ὁ ἐμπείρως χειριζόμενος, διευθύνων στράτευμα ἢ χυβερνῶν πλοῖον = χαλὸς χυβερνήτης.

ἐμπειροτέχνης, ου, ὁ· ὁ ἔμπειρος εἰς τὴν τέχνην του, expert (dans son art), n. m. ὁ εἰδήμων, γνώστης (τῆς τέχνης του), connaisseur ; ‖ —, expert, λέγεται χαὶ ὁ **πραγματογνώμων.**

ἐμπείρως, [ἐπίρ.] μετὰ πείρας, expertement ; ἐπιτηδείως, habilement.

ἐμπεπλεγμένος, η, ον (ἐμπλέχω)· ἐμπεπλοχώς, ότος· υῖα, υίας, ός, ότος, engrené, ée.

ἐμπέρδευμα, ατος, τό· [δημ.] χαὶ

ἐμπερδευσιά, ἡ· [δημ.] ἡ ἐμπλοχή, περιπλοχή, enchevêtrement, n. m. ἡ **περιπλοχή,** σύγχυσις, embrouillement, n. m. [μεταφ.] ῥαδιουργία, intrigue, n. f. ἡ περιπλοχὴ ὑποθέσεως, complication, n. f. ἀμηχανία, perplexité, n. f. ἀμηχανία, δυσχολία, σύγχυσις, embarras, n. m.

ἐμπερδευσιάρης, ὁ· [δημ.] embrouilleur, euse ; [ἐνίοτε] tripotier, ère.

ἐμπερδεύω, μέλ. εύσω· [δημ.] χαὶ μπερδεύω, ἐμπλέχω, ἀναχατόνω τὰ πράγματα, emmêler ; περιπλέχω, enchevêtrer ; [ἰδίως μεταφ.] ἀναχατώνω, περιπλέχω, embrouiller; ‖ ἐμπέρδευσες τὴν χλωστήν, vous avez enchevêtré (emmêlé) le fil , ‖ μὴν ἐμπερδεύῃς τὸ ζήτημα, n'embrouillez pas la question; ‖ μὴ μὲ ἐμπερδεύῃς, θὰ τὰ χάσω, ne me troublez pas (ne m'embrouillez pas), je perdrai le fil ; ‖ δὲν ἐμπερδεύομαι εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, je ne me mêle pas de cette affaire ; ‖ τὸ πόδι του ἐμπερδεύθη εἰς τὸ σχοινί, son pied s'est engagé dans la corde ; ‖ ἐμπερδεύθη εἰς τὰ δίχτυα, il s'est embarrassé dans les filets ; ‖ ἐμπερδεύθη εἰς ἄσχημην ὑπόθεσιν, il s'est empêtré (embarqué ; engagé ; fourré) dans une mauvaise affaire ; ‖ ἐμπερδευμένη δουλειά, une affaire compliquée.

ἐμπεριεκτικός, ή, όν· ὁ ἐν ἑαυτῷ περιέχων, περιλαμβάνων, qui contient (comprend ; embrasse, etc.) ; ὁ εὐρύς, ample ; ἐχτενής, εὐρύχωρος, vaste.

ἐμπεριέχω, μέλ. έξω· ἐν ἐμαυτῷ περιέχω, περιλαμβάνω, contenir; comprendre; embrasser ; ἐμπεριχλείω, renfermer ; ἐμπεριλαμβάνω, ἐνέχω, impliquer ; ‖ τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐμπεριέχει ὅλους τοὺς ὅρους, cet acte comprend toutes les conditions ; ‖ τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐμπεριέχει ὅλα, ce livre contient (comprend) tout ; ‖ τὸ ἐμπεριεχόμενον, le contenu ; ‖ τοῦτο ἐμπεριέχει ἀντίφασιν cela implique contradiction. § [μέσ.] **ἐμπεριέχομαι** (μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς ἀνωτέρω ἐννοίας)· ‖ ἐνταῦθα ὅλα ἐμπεριέχονται οὐδὲν ἐλλείπει, tout y est compris rien n'y manque.

ἐμπερίκλειστος, ος, ον (ἐμπεριχλείω)· ὁ ἐντὸς τινὸς χεχλεισμένος, enfermé ; renfermé ; ὁ ἐμπεριεχόμενος, contenu, e ; ἐσώχλειστος, inclus, e.

ἐμπερικλείω, μέλλων χλείσω, ἐντὸς τινὸς περιχλείω, enfermer dans ; renfermer ; inclure ; περιλαμβάνω, contenir ; comprendre ; ‖ ἡ φράσις αὕτη ἐμπεριχλείει μεγάλην ἔννοιαν, cette phrase renferme un grand sens ; ‖ σᾶς ἐμπεριχλείω τὸ ζητηθέν, je vous envoie ci-inclus ce que vous avez demandé.

ἐμπεριλαμβάνω, μέλ. λήψομαι· ἐν ἐμαυτῷ περιλαμβάνω, comprendre ; **ἐμπεριέχω,** contenir ; renfermer ; embrasser.

ἐμπεριληπτικός, ή, όν· ὁ ἐν ἑαυτῷ περιλαμβάνων, qui comprend ; qui renferme ; ὁ ὑπονοούμενος, implicite.

ἐμπερίστατος, ὁ, ἡ· [ἐχχλ.] ὁ ἔχων ἀνάγχην, ἐνδεής, besoigneux, euse ; ἐνδεής, πτωχός, pauvre.

ἐμπεριστατωμένως, [ἐπίρ.] λεπτομερῶς, en détail ; ‖ ἐξετάζω τι ἐμπεριστατωμένως, examiner une chose en détail.

ἐμπέτασμα, ατος, τό· ἢ περιπέτασμα τοίχου, tenture, n. f. περίστρωμα τῶν τοίχων οἰχίας ἐξ ὑφάσματος ἢ ἐχ χάρτου χρωματιστοῦ, ἥτις λέγεται ἐπίσης tapisserie, n. f. χοινῶς **ταπετσαρία.**

ἐμπεταστής, οῦ, ὁ· χοινῶς ὁ **ταπετσιέρης,** tapissier, n. m. ὁ ἐπενδύων ἔπιπλα χαὶ χαλλωπίζων οἰχίας δι' ὑφασμάτων, ἢ χάρτου· βλ. **ἐμπέτασμα.**

ἔμπηγμα, ατος, τό· τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐμπήξεως, enfoncement, n. m. [d'un clou; d'un pieu]; βλ. καὶ ἔμπηξις. § —, renfoncement, n. m. τὸ κοίλωμα· βαθύ τι μέρος ὅπερ παρουσιάζουσιν ἀντικείμενα τινά.

ἐμπήγνυμι, καὶ

ἐμπήγω, μέλ. πήξω, ἐμβάλλω, enfoncer dans... (βλ. πήγνυμι), ficher; planter; || — καρφίον, enfoncer (ficher) un clou=ἡλόω-ῶ, chasser un clou; || — πάσσαλον εἰς τὴν γῆν, planter un pieu en terre; || — πασσάλους, planter des pieux; || [μεταφ.] ἐμπήγω φωνήν, pousser un cri; || ἔμπηξε τὰς φωνάς, il se mit à crier.

ἐμπηκτήρ, ῆρος, ὁ· enfonçoir, n. m. τὸ δι' οὗ ἐμπήγεταί τι· || — ἥλων, γόμφων, chassoir, n. m. (ἡλόω, chasser), ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐμπήγεταί τι· || — ῥυτιδοπηγοῦ, chassoir de tonnelier; || — πυροσωλήνων [πυροτεχν.] chassoir pour enfoncer les fusées; εἶδος σφηνὸς δι' οὗ ἐμπήγνυνται οἱ πυροσωλῆνες.

ἐμπηκτικός, ή, όν· fichant, e; ὁ εἰσδύων που· || γωνία ἐμπήξεως, angle fichant; βλ. γωνία· || βολὴ ἐμπηκτική, tir fichant; βλ. βολή. § —, καταδυτικός, ἐπισκηπτικός, plongeant, e, adj.

ἔμπηξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμπήγειν (πηγνύειν), action d'enfoncer (de ficher); enfoncement, n. m. fiche, n. f. ἡ πῆξις (πήγνυμι), κατάπηξις, καὶ συνεπῶς ἡ εἴσδυσις (fiche); [βλ. καὶ **εἴσδυσις** (παῦσις)]· || — πασσάλων, enfoncement des pieux; βλ. **πιθήκιον**, sonnette; || — ἥλου, enfoncement d'un clou; || jalonnage. n. m.= ἔμπηξις ἀκοντίων (jalons), πασσάλων ἢ χαράκων, πρὸς ἔνδειξιν διευθύνσεως τινός, ἤτοι ἡ τοποθέτησις δεικτῶν, jalonnage, n. m. || — (πῆξις) πασσάλων διὰ τοῦ κοπάνου, battage des pieux. § ἔμπηξις, εως, ἡ, fiche, n. f. τὸ ἔμπηγμα· χαλεῖται τὸ τμῆμα τοῦ ἐν τῇ γῇ ἐμπηγνυομένου πασσάλου (pieu) ἢ σανιδοπασσάλου (palplanche). Ἡ ἔμπηξις ἐκτελεῖται διὰ **πασσαλοπήκτου** (mouton); βλ. καὶ **πιθήκιον**.

ἐμπιάζω, βλ. **ἐμπυάζω** [ὀρθότ.].

ἐμπίπλημι, καὶ οὐχὶ ἐμπίμπλημι, μέλ. ἐμπλήσω, ἀόρ. ἐνέπλησα· πληρῶ, γεμίζω, emplir; remplir de; || ἡ χαρδία του ἐνεπλήσθη θυμοῦ, son cœur se remplit de colère; || ἐνεπλήσθη χαρᾶς, il se remplit de joie.

ἐμπίπρημι, μέλ. ἐμπρήσω, ἀόρ. ἐνέπρησα, ἀνάπτω, φλογίζω, enflammer; πυρπολῶ, χατακαίω, θέτω πῦρ, incendier.

ἐμπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι, θὰ ἐμπέσω (ἐπιπέσω) ἐντός τινος ἢ ἐπί τινος ἢ εἴς τινα πίπτω, tomber dans, sur . . . entre . . .); || ἐνέπεσεν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του, il tomba entre les mains de ses ennemis; || — (περιπίπτω) εἰς χεῖρας τοῦ πολεμίου, tomber entre les mains de l'ennemi, ἤτοι συλλαμβάνομαι ὑπ' αὐτοῦ· || ἐνέπεσε (περιῆλθεν) εἰς πτωχείαν, il tomba dans l'infortune, dans l'indigence. § ἐπιπίπτω, ἐνσκήπτω, ἐπάνω τινὸς πίπτω, fondre, tomber sur; προσβάλλω τινά, attaquer; εἰσορμῶ, envahir; || ἡ δυστυχία ἐνέπεσεν εἰς τὸν οἶκόν του, le malheur a fondu (ἐνέσκηψεν) sur sa maison; || — κατὰ τοῦ πολεμίου, tomber sur l'ennemi. § ἐμπίπτω κατὰ τοῦ πολεμίου (ἐπιπίπτω), donner contre ou sur l'ennemi; || [ναυτ.] ἐμπίπτω εἰς· βλ. ἐμβάλλω, aborder ἢ donner contre.

ἐμπιστεύκομαι, [διάλ. Οἰνόης] ἐμπιστεύομαι, χρόν. πρ. ἐμπιστευόμουν, ἐμπιστεῦτα.

ἐμπιστευμένος, η, ον· βλ. ἔμπιστος.

ἐμπιστεύω, μέλ. εύσω, καὶ συνήθ. ἐμπιστεύομαι τινί τι, confier à; ἐγχειρίζω, ἀναθέτω τι εἴς τινα, commettre; || σᾶς τὸ ἐμπιστεύομαι, je vous le confie; || τὸ ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν φροντίδα σας, je le commets à vos soins. § ἐμπιστεύομαι, μέλ. ἐμπιστευθήσομαι, θὰ ἐμπιστευθῶ, ἀόρ. ἐνεπιστεύθην, δίδω εἴς τινα πίστιν, se confier à; ἔχω ἐμπιστοσύνην (πίστιν, πεποίθησιν), avoir confiance; || δὲν τὸν ἐμπιστεύομαι, je ne me fie pas à lui; || δὲν μὲ ἐμπιστεύονται πλέον, on n'a plus confiance en moi.

ἐμπιστευτικός, ή, όν· ὁ ὑπὸ ἐμπιστοσύνην, ἐχεμύθειαν διδόμενος ἢ λεγόμενος, confidentiel, elle; || εἴδησις ἐμπιστευτική, avis confidentiel.

ἐμπιστευτικῶς, [ἐπίρ.] μετ' ἐμπιστοσύνης, d'une manière confidentielle, confidentiellement; en confidence; confidemment; μυστικῶς, secrètement.

ἔμπιστος, ος, ον· confident, e; εἰς ὃν δύναταί τις νὰ ἐμπιστευθῇ, πιστός, ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης homme de confiance; || [ἐπὶ χακοῦ ἰδ.] affidé, ée.

ἐμπιστοσύνη, ης, ἡ· confiance, n. f. ἡ πίστις πρός τινα, foi, n. f. || ἔχω ἐμπιστοσύνην, avoir confiance; ἐμπιστεύομαι, se fier; || δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς λόγους του, je n'ai aucune foi en ses paroles; || [ἐμπορ.] εὐχαριστοῦντες ὑμᾶς διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, δι' ἧς μᾶς ἐτιμήσατε [προσφέρομεν ὑμῖν τοὺς χαιρετισμούς μας], vous remerciant de la confiance dont vous nous avez honorée, [nous . . . . vous saluons]; || ἔστε πεπεισμένος, ὅτι θέλω πράξῃ πᾶν ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμοῦ, ὅπως φανῶ ἀντάξιος τῆς ὑμετέρας ἐμπιστοσύνης, soyez persuadé que je ferai tout ce qui dépendra de moi, pour justifier votre confiance; || [ἐμπορ.] δύνασθε νὰ εἶσθε βέβαιος, ὅτι θὰ προσπαθήσωμεν πάντοτε νὰ φανῶμεν ἄξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης ὑμῶν, vous pouvez être sûrs que nous nous efforcerons toujours de mériter votre confiance. § —, μυστικότης, confidence. n. f. ἐχεμυθία, discrétion, n. f. || ὑπὸ ἐμπιστοσύνην, ἐμπιστευτικῶς, confidentiellement; || θέλω χάμει χρῆσιν αὐτῶν ὑπὸ ἐμπιστοσύνην, j'en userai, (profiterai) avec discrétion.

ἔμπλαστρον, ου, τό· emplâtre, n. m. κοινῶς τὸ μπλάστρι· ἔμπλαστρα λέγονται φάρμακα ἐξωτερικῆς χρήσεως, ἔχοντα ἴδιον χαρακτηρισμὸν τὴν σχεδὸν στερεὰν αὐτῶν σύστασιν· ἐξαπλούμενα εἰς λεπτὸν στρῶμα ὀθόνης ἢ δέρ-

ματος ἐπιτίθενται ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐφ' οὗ στερεῶς ἐπικολλῶνται. Σκοποῦσι δὲ ἢ τὴν παρ' ἄλληλα συγκράτησιν κεχωρισμένων μερῶν ἵνα συνενωθῶσι (π. χ. ἔμπλαστρον ἀγγλικόν, ὅπερ εἶνε διάλυμμα ἰχθυοκόλλας ἐπαλειφθὲν ἐπὶ ταφετᾶ), εἴτε χρησιμοποιοῦνται ἵνα δράσωσιν ἐπὶ τοῦ δέρματος ἢ τῶν ὑποκειμένων μερῶν. Τὰ πλεῖστα τῶν ἐμπλάστρων δρῶσιν οὐσιωδῶς διὰ τῆς ὑπ' αὐτῶν προφυλάξεως τοῦ δέρματος, τῆς διατηρήσεως αὐτοῦ θερμοῦ καὶ τοῦ ἐρεθισμοῦ ὃν προξενοῦσι τὰ ῥητινώδη αὐτῶν συστατικά, (τερεβινθίνη, κτλ.), ἰδιαιτέραν δρᾶσιν ἔχει τὸ ἔμπλαστρον τῶν κανθαρίδων (βλ ἐκδόριον). § [κτηνιατ.] ἔμπλαστρον, charge, n. f. ἄλλειμα, κατάπλασμα ἢ ἔμπλαστρον (cataplasme ou emplâtre) ἐπιτιθέμενον ἐπὶ ἀσθενοῦς ζώου.

ἐμπλαστρόω-ῶ, καὶ

ἐμπλαστρώνω ἢ ἐμπλαστρόνω, μέλ. ώσω· κοινῶς μπλαστρόνω (ἐπιπάσσω, καταπλάσσω), ἐπιθέτω ἔμπλαστρον, appliquer (mettre; couvrir d') un emplâtre; παλαιοτέρως ἐλέγετο emplastrer. § [μεταφ.] κάμνω τι ἐσπευσμένως, faire quelque chose à la hâte; bâcler.

ἐμπλάστρωμα, ατος, τό· ἡ ἐπίθεσις ἐμπλάστρου, application d'un emplâtre; παλαιοτέρως ἐλέγετο emplastration, n. f.

ἐμπλεκτικός, ή, όν· d'engrenage; ὁ ἔχων ἐμπλεκτικοὺς ὀδόντας, à engrenage; || ἀρὶς ἐμπλεκτική, vilbrequin à engrenage; || τροχὸς ἐμπλεκτικός, roue d'engrenage; || ὀδοὺς ἐμπλεκτικός, dent d'engrenage; βλ. ἐμπλοκή.

ἐμπλεκτίτης, ὁ· emplectite ou hemichalcite; ὀρυκτὸν κασσιτερόλευκον, κατ' ἐπιπολὴν συνήθως κίτρινον, εὔξεστον, σκληρότητος 2 καὶ εἰδ. βάρους 5,23-6,38. Κρυστ. κατὰ τὸ βασίρομβον ὀρθὸν σύστημα κατὰ λεπτὰ βελονόσχημα κρυστάλλια. Χημικῶς εἶνε $CuBiS_2$ ἢ $Cu_2S+Bi_2S_3$. Ἐνταῦθα δύνανται νὰ καταλεχθῶσι τὰ σπάνια ὀρυκτὰ μελονίτης, χιλενίτης καὶ μαλδονίτης.

ἔμπλεκτος, ος, ον· ὁ ἐντὸς πλεγμένος, ὁ περιπεπλεγμένος, entrelacé, ée. § [οὐσ.] ἔμπλεκτον, τό· emplecton, n. m. διάταξις τῆς ἀρχαίας ἀρχιτεκτονικῆς, appareil emplecton; τρόπος τοῦ δομεῖν συνιστάμενος εἰς τὸ τοποθετεῖν ἕνα λίθον διάτονον καὶ ἑκατέρωθεν αὐτοῦ ἀνὰ δύο μικροὺς λίθους δρομικῶς, τὸ δὲ μεταξὺ τῶν δύο δρομικῶν λίθων κενὸν διάστημα πληροῦται δι' ὑλικοῦ ἀκανονίστως ῥιπτομένου· βλ. καὶ διάταξις.

ἐμπλέκω, μέλ. έξω· impliquer; περιπλέκω, entrelacer; engager; ἀναμιγνύω, mêler, embrouiller; || μὴ μὲ ἐμπλέκετε εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ne m'impliquez pas dans cette affaire; || ἐνέπλεξε τὸ ζήτημα, il a embrouillé la question; || μὴ ἐμπλέκεσαι πρὶν ἐξετάσῃς, ne vous y engagez pas avant d'examiner; || [δημ.] τώρα τὰ ἐμπλέξαμε [φρ.], nous voilà bien; || τί νὰ κάμω τώρα; ἔμπλεξα, que puis-je faire? j'y suis pris; || [ἐμπορ.] —, εἶμαι ἐμπλεγμένος, être impliqué. § ἐμπλέκω, περιπλέκω, enchevêtrer; διάφορα ἀντικείμενα μεταξύ των, ἵνα συνδεθῶσι, οἷον ξύλα, λίθους, κλώνους δένδρων, κλπ. § ἐμπλέκω, μέλ. έξω, engrener; μέσ. μέλ. έξομαι· παθ. μέλ. ἐμπλεχθήσομαι· εἰσάγω τοὺς ὀδόντας ὀδοντωτοῦ τινὸς τροχοῦ ἐντὸς τῶν ὀδόντων ἑτέρου· βλ. καὶ ἐμπλοκή, engrenage· || ἐμπεπλοκώς, ότος· υῖα, υίας· ός, ότος· engrené, ée; || οἱ τροχοὶ δὲν ἐμπλέκονται ἀκριβῶς, les roues (engrenages) ne s'engrènent pas bien; || [μεταφ.] ἐμπλέκομαι εἴς τι, prendre en rouage.

ἔμπλεος, ος καὶ α, ον· καὶ συνηθέστ. ἀττ. ἔμπλεως· ὁ γεμισμένος μέ τι, ὁ πλήρης, plein, e de; rempli de; regorgeant de; comblé de; || ἔγγραφον ἔμπλεον ἁμαρτημάτων, écrit plein de fautes; || ἔμπλεον, τό· βλ. ἔγκοιλον.

ἐμπλέω, μέλ. εύσω· ἐντὸς τινὸς πλέω, ταξειδεύω, naviguer sur; συνεπῶς εὑρίσκομαι ἐπιβεβιβασμένος, être embarqué; être à bord; || μετοχ. ἐμπλέων, ουσα, ον· embarqué, ée; || οἱ ἐμπλέοντες, les hommes embarqués = οἱ ἐπὶ τῶν πλοίων ἄνθρωποι, ἢ οἱ ἐπιβαίνοντες, ὅπερ ἐστὶ συνώνυμον τοῦ πληρώματος (équipage).

ἔμπλεως, ως, ων· [ἀττ.] βλ. ἔμπλεος.

ἐμπληρόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἐμπίπλημι, πληρόω-ῶ, γεμίζω, remplir; [μεταφ.] combler.

ἐμπλήρωσις, εως, ἡ· καὶ

ἔμπλησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ γεμίζειν, κτλ. ἡ γέμισις, ἡ πλήρωσις, remplissage, n.m.

ἔμπλησμα, ατος, τό· ἡ πλήρωσις, τὸ δι' οὗ πληροῦταί τι, remplage, n. m. τὸ ἀπογέμισμα, π. χ. ἡ συμπλήρωσις φιάλης οἴνου.

ἐμπληστήριον, ου, τὸ (ἐκ τοῦ ἐμπληρόω), remplissoir, n. m. τὸ δι' οὗ πληροῦταί τι· || — σωληνωτόν, remplissoir à tube.

ἐμπληστικός, ή, όν· de remplissage, ὁ πληρῶν, γεμίζων τι· ὁ χρησιμεύων πρὸς πλήρωσιν.

ἐμπλοκή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμπλέκειν, entrelacement, n. m. engagement. § [ἀρχιτ.] — ἢ σύμπλεγμα, entrelacs, n.m. (προφ. an-tre-lâ); κόσμημα ἀρχιτεκτονικὸν ἐκ περιπλεγμάτων διαφόρων γλυφῶν. § [ζωγρ.] — φυλλώματος, entrelacs, n. m. κόσμημα ἐκ κλάδων καὶ φυλλωμάτων κλήματος ἐμπλεκομένων πέριξ εἰκόνος καὶ χρησιμεῦον ἐν γένει ὡς ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα. § ἐμπλοκή, περιπλοκή, enchevêtrement, n. m. enchevêtrure, n. f. ἕνωσις δοκῶν, λίθων, κτλ. μεταξύ των· βλ. καὶ ἐμπλέκω. § —, σύμπλεξις, epissure, n. f. βλ. συστροφή. § — (ὀδοντωτῶν τροχῶν), engrenage, n. m. σύστημα ὀδοντωτῶν τροχῶν, διατεθειμένων οὕτως ὥστε ὁπόταν δοθῇ περιστροφικὴ κίνησις εἰς τὸν ἕνα τῶν τροχῶν, οὗτος κινεῖ ἀναγκαίως ἅπαντας τοὺς λοιποὺς μὲ ὡρισμένας ταχύτητας. Ὁ μηχανισμὸς οὗτος χρησιμεύει εἰς τὴν ἐπαύξησιν τῆς δυνάμεως διὰ τῆς ἐλαττώσεως τῆς ταχύτητος.

Αἱ ταχύτητες τῶν διαφόρων τροχῶν εἶνε ἀντιστρόφως ἀνάλογοι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀδόντων. παράδειγμα, ἡ ταχύτης τροχοῦ φέροντος 15

ὀδόντας, κινουμένου διὰ τροχοῦ μὲ 30 ὀδόντας, ἔσεται $\frac{30}{15} = 2$, σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν τελευταῖον· βλ. καὶ **ὀδοντωτὸς τροχός**· ‖ — τῶν μυλῶν, engrenage des meules (ἐν τοῖς πυριτιδοποιείοις), κτλ.

ἐμπλουτίζω, μέλ. ίσω [μεταλλουργ.] enrichir; καθιστῶ πλούσιον, rendre riche; πλουτίζω, le commerce enrichit ses fidèles; [κατ' ἐπέκτασιν] αὐξάνω, augmenter; ἀναπτύσσω, développer; προικίζω, doter, π. χ. enrichir un musée; enrichir une langue, une science. § [μεταφ.] —, enrichir = στολίζω, orner; γεμίζω, emplir. § ἐμπλουτίζομαι, s'enrichir; γίνομαι πλούσιος, devenir riche; [ἐπὶ μετάλ.] αὐξάνω, καθιστῶ πλουσιώτερον εἰς μετάλλευμα, augmenter la proportion des parties métalliques.

ἐμπλουτισμός, οῦ, ὁ· enrichissement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμπλουτίζειν, αὐξάνειν, action d'enrichir, d'augmenter.

ἐμπλουτιστικός, ή, όν· d'enrichissement, ὁ πρὸς ἐμπλουτισμὸν χρησιμεύων.

ἔμπλωρος, ος, ον· καὶ ἔμπλωρο· βλ. ἔμπρῳρος.

ἔμπνευσις, εως, ἡ· inspiration, n. f. ἡ **φώτισις**· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμπνέειν τινά, ἤτοι τοῦ συμβουλεύειν, τοῦ ὑποβάλλειν ἐν τῷ νῷ ἰδέαν τινά. Ἡ ἔμπνευσις εἶνε αἴσθημα, σκέψις, ἥτις γεννᾶται αὐτομάτως ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐν τῇ διανοίᾳ τινός, ὅντινα θεωροῦσιν ἐμπνεόμενον ὑπὸ τῆς εὐφυΐας, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἢ τῆς Θεότητος· ‖ ἡ προνοητικότης εἶνε ἀσφαλεστέρα ἀπὸ τὴν ἔμπνευσιν, la prévoyance est plus sûre que l'inspiration; ‖ τὸ **πνεῦμα** εἶνε εἶδος συνεχοῦς ἐμπνεύσεως, le génie est une sorte d'inspiration fréquente; ‖ ἐνήργησα κατ' ἔμπνευσίν σας, c'est par votre inspiration que j'ai agi; ‖ ἐνήργησε κατ' ἔμπνευσίν σας, il n'a agi que par votre inspiration. § ἔμπνευσις ποιητική, inspiration poétique; verve, n.f. feu sacré. § ἔμπνευσις, inspiration, λέγεται αὐτὸ τὸ ἐμπνευσθέν· ‖ ἡ φιλία εἶνε καθαρὰ ἔμπνευσις τῆς ψυχῆς, l'amitié est une pure inspiration de l'âme. § [θεολ.] ἡ ἐξασκουμένη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐνέργεια (φώτισις) ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας εἰς σοβαράς τινας περιστάσεις· ‖ θεία ἔμπνευσις, inspiration divine; ἡ θεία χάρις. § [ἐπὶ κακοῦ] instigation, n. f. παρόξυνσις, παρότρυνσις, ἡ πρᾶξις τοῦ παροξύνειν, παροτρύνειν τινά, action d'instiguer; ἡ ὑποβολή, suggestion; ‖ ὑπακούειν εἰς τὰς ἐμπνεύσεις (προτροπὰς) τῶν κακῶν, obéir aux instigations des méchants. § —, τὸ φύσημα, souffle; καὶ θεία ἔμπνευσις λέγεται ἐνίοτε, le souffle divin.

ἐμπνευστός, ή, όν· ὁ ἐμφυσώμενος soufflé, ée; ‖ [μουσ.] τὰ ἐμπνευστὰ (πνευστικὰ) ὄργανα, les instruments à vent. § ἐμπνευσμένος, η, ον, inspiré, ée.

ἐμπνέω, μέλ. εύσω· inspirer, παρέχω, ὑποβάλλω, θέτω (βάζω κατὰ νοῦν τινός· π. χ. ἐμπνέω θάρρος, πεποίθησιν, κτλ. inspirer; ‖ ἐμφυσῶ (ἐπὶ ἀνέμου, πνοῆς), insuffler; infuser; ‖ — θάρρος, inspirer du courage; ‖ — σέβας, inspirer du respect; ‖ — ἀέρα εἰς τοὺς πνεύμονας [ἀσφυκτικοῦ], insuffler de l'air dans les poumons; ‖ κατώρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὰς ψυχάς των τὸν ἐνθουσιασμόν του, il a su infuser dans leurs âmes son enthousiasme. § ἐμπνέομαι, s'inspirer.

ἐμποδίζω, μέλ. ίσω· ἐμβαίνω στὰ πόδια, κωλύω, θέτω πέδας, entraver, συνήθως ὅμως κωλύω, empêcher; παρεμβάλλω, θέτω ἐμπόδιον, faire (mettre) obstacle; κρατῶ, συγκρατῶ, retenir, contenir; σταματῶ, arrêter; ἐμποδίζω, φράσσω δι' ἐμποδίων, barrer; ‖ δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐμποδίσω, je ne puis l'empêcher; ‖ τὸ γῆρας μ' ἐμποδίζει, la vieillesse m'empêche; ‖ αὐτὸ ἐμποδίζει τὴν ἐκδίκησίν μου, c'est ce qui fait obstacle à ma vengeance; ‖ αὐτὸ θὰ ἐμποδίσῃ τὰς ἐργασίας, cela entravera les opérations; ‖ ἂν θέλῃ νὰ φύγῃ μὴ τὸν ἐμποδίζῃς, s'il veut partir ne le retenez pas; ‖ τίς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ῥεῦμα; qui pourrait contenir le courant? ‖ τίποτε πλέον δὲν μ' ἐμποδίζει, il n'y a plus rien qui m'arrête; ‖ μὴ τοῦ ἐμποδίζῃς τὴν διάβασιν, ne lui barrez pas le passage; ‖ μὴ τὸν ἐμποδίζῃς ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, ne le détournez pas de son travail; ‖ χωρὶς νὰ ἐμποδισθῇ ἢ ἐνοχληθῇ, sans qu'il soit empêché ni molesté; ‖ οἱ μύλοι αὐτοὶ ἐμποδίζουν τὸ ῥεῖθρον τοῦ ποταμοῦ, ces moulins embarrassent le cours de la rivière; ‖ ἂν ἔχητε ἐργασίαν μὴ ἐμποδίζεσθε, si vous êtes occupé ne vous dérangez pas (ne vous gênez pas; faites); ‖ δὲν θέλω νὰ ἐμποδίσω τὰς κλίσεις του, je ne veux pas contrarier (m'opposer à) ses penchants; ‖ — τὴν διάδοσιν τοῦ πυρός, couper (circonscrire) le feu; ‖ — τὴν ὑποχώρησιν (ἢ τὴν διάβασιν πλοίου ἢ στρατεύματος), couper la retraite (à un navire, à une armée) διὰ τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἀντιπάλου ἐπὶ τῆς πορείας του πρὸς παρεμπόδισιν τοῦ νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτήν· ‖ ὁ τοῖχος αὐτὸς μοῦ ἐμποδίζει τὴν θέαν, ce mur me dérobe la vue. § ἐμποδίζω, défendre; interdire; prohiber; συνώνυμα σημαίνοντα **ἀπαγορεύειν**, ἀλλὰ τὸ μὲν défendre λέγεται ἐπὶ πάσης περιστάσεως καὶ ἐν παντὶ εἴδει λόγῳ, οἷον: ἡ κλοπὴ ἀπαγορεύεται, le vol est défendu; τὸ prohiber ἀφορᾷ διοικητικά, ἀστυνομικά, πειθαρχικὰ μέτρα, οἷον: ἡ λαθρεμπορία ἀπαγορεύεται, la contre bande est prohibée; τὸ δὲ interdire χρησιμοποιεῖται ἐπὶ τῶν τέως συγκεχωρημένων, ἀπαγορευομένων δὲ ἀκολούθως: π. χ. ἀπηγόρευσαν εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον πᾶσαν συγκοινωνίαν μετὰ τῶν κατοίκων, on interdit à cet homme toute communication avec les habitants; ‖ ὁ ἰατρὸς τοῦ ἐμπόδισε τὸ κρασί, le médecin lui a défendu (interdit) le vin; ‖ ἡ εἴσοδος εἶνε ἐμποδισμένη, l'entrée est défendue; ‖ ὁ νόμος τὸ ἐμποδίζει, la loi le défend (s'y oppose = ἀντίκειται); ‖ ἡ εἰσαγωγὴ τῶν ἐμπο-

ρευμάτων αὐτῶν εἶνε ἐμποδισμένη, l'importation de ces marchandises est prohibée.

ἐμπόδιος, ος, ον· ὁ εἰς τὰ πόδια ἐμβαίνων, ἐμποδίζων, qui entrave; ὁ θέτων ἐμπόδιον, qui met obstacle. § [οὐσ.] ἐμπόδιον, τό· τὸ κώλυμα, τὸ πρόσκομμα, obstacle, n. m. entrave, n. f. empêchement, n. m. ἡ δυσκολία εἴς τι, difficulté, n. f. ἐμπόδιον, κώλυμα, embarras, n. m. ἀκαιρία, ἀπροσδόκητον ἐμπόδιον (κώλυμα) ἢ δυστύχημα, événement imprévu, contre-temps, n. m. ἐναντιότης κώλυμα, ἐμπόδιον, contrariété, n. f. ‖ entraves, σημαίνει κωλύματα, προσκόμματα, ἐμπόδια, ἤτοι πᾶν τὸ χρησιμεῦον πρὸς δέσμευσιν, παρακώλυσιν, ἀντίστασιν εἴς τι, γίνεται δὲ συνήθως χρῆσις τῆς λέξεως εἰς τὸν πληθυντικόν· ‖ παρεμβάλλω ἐμπόδια, mettre (opposer) des obstacles; mettre des entraves; ‖ ὑπερνικῶ (ὑπερπηδῶ, καταβάλλω) τὰ ἐμπόδια, triompher des (surmonter les) obstacles; vaincre (lever) les empêchements; ‖ μικρὰ ἐμπόδια τὸν ἀποθαρρύνουσι. de petits embarras (de petites contrariétés) le découragent; ‖ τί δυσάρεστον ἐμπόδιον! quel fâcheux contre temps! ‖ κάθε ἐμπόδιον διὰ καλὸν [παροιμ. ἀναλογ. τῇ] à quelque chose malheur est bon. § [σιδηροδ.] βλ. **προσκρουστήρ**, heurtoir, n. m. § [ἱππευτ.] βλ. **φραγμός**, barrière, n. f. § [ναυτ.] ἐμπόδια, τά· fardage, n. m. καλοῦνται οὕτω τὰ ἐπὶ πλοίου τινός εὑρισκόμενα διάφορα ἀντικείμενα τὰ εἰς οὐδὲν χρησιμεύοντα καὶ παρεμβάλλοντα μᾶλλον ἐμπόδια εἰς τοὺς χειρισμούς. § [ναυτ.] ἐμπόδιον, haie, n. f. σειρὰ βράχων, σκοπέλων, κτλ. ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐμποδιζόντων τὸν διάπλουν πλοίου. ‖ [ναυτ.] ἐμπόδιον· βλ. **σκόπελος**, écueil, n. f.[‖ ναυτ.] ἐμπόδιον, traverse, n. f. (διάχωμα) σωρὸς ἄμμου ἀποφράσσων τὸν εἴσπλουν λιμένος ἢ τὰς ἐκβολὰς ποταμοῦ. § [ὀχυρωτ.] ἐμπόδιον, chicane, n. f. βλ. **ἀμυντήριον**. § [ὀχυρ. καὶ τακτ.] ἐμπόδιον, τό· obstacle, n. m. καλεῖται ἀνωμαλία ἢ κάλυμμά τι τοῦ ἐδάφους (accident ou couvert du terrain), ἤτοι ὑλικὸν πρόσκομμα παρακωλύον τὰς κινήσεις τῶν στρατευμάτων. Τὰ στρατεύματα ἀποφεύγουσιν ἢ περικάμπτουσι τὸ ἐμπόδιον, ἐὰν τοῦτο ᾖ σοβαρόν, ἢ ἐὰν δύνωνται ἀνιχνεύουσιν αὐτὸ ἵνα τὸ διαβῶσιν.

Ἐν τῇ ὀχυρωτικῇ τὸ ἐμπόδιον (obstacle), συνιστάμενον ἰδίως εἰς τὴν **τάφρον** (fossé), δέον νὰ σταματήσῃ τὸν πολέμιον κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον τῆς ἐπιθέσεώς του.

Εἰς πᾶσαν **κατατομὴν** (profil) ὀχυρώματος, ὑπάρχει ἐμπόδιον προωρισμένον νὰ σταματήσῃ τὴν πρόοδον τοῦ πολεμίου κατὰ τὴν ἐν τῷ ὀχυρώματι ἔφοδον. Τὸ ἐμπόδιον τοῦτο συνίσταται ἐκ τάφρου μεταβλητῶν διαστάσεων ἀναλόγως τῆς φύσεως τοῦ ὀχυρώματος. Εἰς τὴν τειχιστικὴν ἡ τάφρος εἶνε μεγαλειτέρων διαστάσεων ἀπὸ τὴν τῶν ὀχυρωμάτων τοῦ πεδίου.

Ἀναλόγως τοῦ χρόνου ὅντινα διαθέτουσι διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ὀχυρωμάτων, χρησιμοποιοῦσι καὶ τὰ φυσικὰ ἐμπόδια (obstacles naturels) καὶ καλύμματα τοῦ ἐδάφους, καὶ ὀργανίζουσιν αὐτὰ εἰς τρόπον ὥστε νὰ παρακωλύηται ἡ πρόοδος τοῦ ἀντιπάλου, χωρὶς νὰ ἐμποδίζηται ἡ κατ' αὐτοῦ βολή.

Ἐπίσης ἀποκαθιστῶσιν **αὐτοσχέδια ἐμπόδια** (obstacles improvisés) διὰ παντὸς προχείρου μέσου δυναμένου νὰ σταματήσῃ, ἔστω καὶ διά τινας στιγμάς, τὴν πρόοδον τοῦ ἀντιπάλου, ὅστις οὕτω θὰ εὑρεθῇ ἐκτεθειμένος ὑπὸ τὸ σφοδρὸν τῶν ἀμυνομένων πῦρ. Αἱ σιδηραῖ κιγκλίδες, αἱ σιδηροδρομικαὶ ῥάβδοι, αἱ δοκοὶ καὶ τὰ παρόμοια δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ἀντὶ **σκολόπων** (palissades)· ἀντεστραμμένοι **βωλοκόποι** (herses), **ἡλοφόροι σανίδες** (planches armées de clous), **τεμάχια ὑάλων**, κτλ. δύνανται νὰ διατεθῶσιν εἰς μέρη ἔνθα θέλουσι νὰ καταστήσωσι τὴν διάβασιν τοῦ πολεμίου δύσκολον καὶ ἐπικίνδυνον. Ἐπίσης παντὸς εἴδους ἀντικείμενα, οἷον τροχοὶ ἁμαξῶν, δοκοί, κορμοὶ δένδρων. κτλ. ἐμπλεκόμενα μεταξύ των δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς **ἐμπόδιον** εἰς τὸν **αὐχένα** (gorge) τῶν ὀχυρωμάτων· βλ. εἰς ἀμυντήριος, **ἀμυντήρια ἐπιβοηθητικά**, défenses accessoires.

ἐμπόδισμα, ατος, τό· τὸ ἐμπόδιον, empêchement, n. m. § —, ἡ ἀπαγόρευσις, défense, n. f. prohibition, n. f. βλ. καὶ συνώνυμα, εἰς ἐμποδίζω.

ἐμποδιστικός, ή, όν· ὁ ἐμποδίζων, qui peut entraver (empêcher); ὁ ἀπαγορευτικός, prohibitif, ive.

ἐμποιέω καὶ συνηρ.

ἐμποιῶ, μέλ. ήσω· ἐντὸς κάμνω, faire (naître dans), παράγω, produire; προξενῶ, causer; occasionner; ἐμπνέω, inspirer; μεταδίδω (ἐμποιῶ) κίνησιν τινά, κτλ. imprimer; ‖ — θάρρος, inspirer du courage; ‖ — φρίκην, faire horreur; ‖ — ἔκπληξιν, frapper d'étonnement.

ἐμπολέμιος, ος, ον, καὶ

ἐμπόλεμος, ος, ον· ὅ,τι ἀνήκει, ἀφορᾷ τὸν πόλεμον, ὁ πολεμῶν, belligérant, e; ὁ εὑρισκόμενος εἰς πόλεμον, ὁ κάμνων τὸν πόλεμον· ‖ τὰ ἐμπόλεμα (μέρη), les belligérants. § —, pied de guerre, κατάστασις στρατεύματος ἔχοντος τὴν δύναμιν τῶν στελεχῶν, τὸν ὁπλισμὸν καὶ πάντα τὰ ἀναγκαῖα τὰ κεκανονισμένα διὰ τὸν πόλεμον· βλ. καὶ **κατάστασις**, position.

ἔμπολο, τό· [διάλ. Κύμης]=ἔμβολον, toron, n. m. «τὸ σκοινὶ ἔχει τρία ἢ τέσσερα ἔμπολα», ἤτοι ἡ συνάφεια τριῶν ἢ τεσσάρων νημάτων ἀποτελεῖ τὸ σχοινίον· βλ. ἔμβολον.

ἐμπορεία, ας, ἡ· ἐμπορία ἢ ἐμπόριον, συνώνυμα, commerce, n. m. négoce, n. m. καὶ trafic, n. m. βλ. ἐμπόριον, ἐμπορικός, καὶ **ἀγορά**.

ἐμπορεῖον, ου, τό· μέρος ἔνθα ἐνεργεῖται ἐμπόριον, π. χ. ἐμπορικὴ πλατεῖα, place de commerce; βλ. καὶ ἀγορά.

ἐμπορεπίτροπος, ου, ὁ· βλ. ἐντολοδόχος ἐμπόρου.

ἐμπόρευμα, ατος, τό· marchandise, n. f.

ἡ πραγματεία· πρᾶγμα τοῦ ἐμπορίου ἢ ἐμπορικὸν εἶδος, article de commerce ; ἐμπόρευμα λέγεται ἐν εὐρείᾳ μὲν ἐννοίᾳ πᾶν δυνάμενον νὰ ἦνε ἀντικείμενον τοῦ ἐμπορίου, ἐν στενωτέρᾳ δὲ μόνον τὰ φυσικὰ ἢ τεχνικὰ προϊόντα ὅσα εἶνε ἀντικείμενον ἀγοραπωλησίας, ἤτοι ἐνέχοντα ἐν ἑαυτοῖς ἀξίαν καὶ ἅτινα ἀγοράζονται, ἵνα ἄνευ οὐσιώδους τινὸς μετατροπῆς μεταπωληθῶσι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χρῆμα, τὰ χρεώγραφα, κτλ. Τὰ ἐμπορεύματα ὑπὸ τὴν στενωτέραν ἔννοιαν διαιροῦνται γενικῶς εἰς φυσικὰ καὶ τεχνικά, ἄλλως δὲ εἰς φυτικά, ζωϊκὰ καὶ ὀρυκτὰ προϊόντα· || ἄχρηστα ἐμπορεύματα, non valeurs ; fond de boutique ; || πρόστυχον ἐμπόρευμα, εὐτελές, de la camelotte ; || ἐμπορεύματα καλοῦνται γενικῶς αἱ ζωοτροφίαι, denrées n.f. pl. || τὸ μένον ἐμπορεύματος τινός, la queue d'une marchandise ; || ἐμπορεύματα βαρέα, marchandises lourdes; || — ἐλαφρά, marchandises légères ; || — ὀγκώδη, marchandises d'encombrement ; || — ἀρίστης ποιότητος, une marchandise surfine ; || — ποιότητος καλλιτέρας, une marchandise supérieure ; || — καλὸν εἰς τὸ εἶδός του, une marchandise bonne dans son genre ; || — εὐειδές, une marchandise qui a de l'œil ; || — καλὸν εἰς τὴν ὄψιν, une marchandise qui flatte l'œil; || — διαρκές, une marchandise de garde ; || — στερεόν, une marchandise de conserve ; || — ποιότητος εὐαρέστου, une marchandise flattée ; || — ὡραιότατον, une marchandise de toute beauté ; || — τέλειον, ἄνευ ἐλαττωμάτων, une marchandise sans défauts ; || — ἀθῷον, καλόν, une marchandise loyale ; || — ὑγιές, une marchandise saine ; || — ἐκλεκτῆς ποιότητος, une marchandise de choix ; || — ἐκλελεγμένον, une marchandise d'élite ; || — καλῶς (εἰλικρινῶς) συνδυασμένον, une marchandise tirée loyalement ; || — καθαρισμένον, une marchandise nettoyée ; || — εὐπώλητον, une marchandise courante ; || — ποιότητος παραδοτέας, une marchandise recevable ; || — παραδόσιμον, une marchandise livrable ; || — διεξητασμένον, κοσκινισμένον, une marchandise criblée ; || — ἐξαίρετον, une marchandise fine ; || — νωπόν, une marchandise fraîche ; || — κατωτέρας ποιότητος, une marchandise inférieure ; || — σχεδὸν καλόν, une marchandise mi-fine ; || — εὐτελὲς (ἀπέριττον, ἐλάσσονος ἀξίας), une marchandise de moindre valeur ; || — νόθον (ἀκάθαρτον), une marchandise bâtarde ; || — γνήσιον, une marchandise vraie (véritable) ; || — βεβλαμμένον (ἀβαριάτον), une marchandise avariée ; || — συνδυασμένον, une marchandise assortie ; || — δολίως συνδυασμένον, une marchandise triée déloyalement ; || — ἐκλελεγμένον καλῶς, une marchandise bien triée; || — ἐκλελεγμένον κακῶς, une marchandise mal triée; || — παλαιόν, une marchandise vieillie ; || σαπρόν, une marchandise dépérie ; || — ἐλλιπές, ἐλαττωματικόν, ἀτελές, une marchandise déféctueuse ; || — παραπεποιημένον, une marchandise contre faite ; || — κίβδηλον, une marchandise falsifiée ; || — ἐφθαρμένον, une marchandise gâtée ; || — βεβλαμμένον, une marchandise detériorée ; || — πρόστυχον, une marchandise ordinaire ; || — σκονισμένον, χωματισμένον, une marchandise poudreuse ; || — ὑποκείμενον εἰς φθοράν, une marchandise sujette à dépérissement ; || — ὑποκείμενον εἰς ἀχρηστίαν, εἰς ζάρωσιν, une marchandise sujette à la discale ; || — ὑποκείμενον εἰς φύραν, une marchandise sujette à déchet ; || — ὑποκείμενον εἰς ἐλάττωσιν τοῦ βάρους ἢ μέτρου, une marchandise sujette au poids ou à la mesure ; || — ὑποκείμενον εἰς χύσιμον, marchandise sujette à coulage; || — ἀποδιάλεγμα, ἀπόβλητον, marchandise de rebut ; || — ἀπορριπτέον, σκύβαλον, (marchandise) rebut, n.m. || — παλαιόν, ἄχρηστον, une vieille marchandise ; || ἐμπόρευμα μένον ἐν τῇ ἀποθήκῃ καὶ μὴ δυνάμενον νὰ πωληθῇ ποτέ, un garde magasin ; || κατατάττειν τὰ ἐμπορεύματα, classer les marchandises ; || ἡ ὀνομασία τοῦ ἐμπορεύματος, la dénomination d' une marchandise ; || περιγραφὴ ἐμπορεύματος, description d'une marchandise ; || τὰ διάφορα εἴδη ἐμπορεύματος, les différentes espèces de marchandises ; || τὰ διάφορα ἐμπορεύματα, les différents genres de marchandises ; || καθιστᾶν εὐειδὲς ἐμπόρευμά τι, donner de l'apparence à une marchandise ; || τὰ λείψανα ἐμπορεύματος τινός, le reste d'une marchandise ; || σᾶς συνιστῶ νὰ ἀποστείλητε τὰ ἐμπορεύματα ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον εἰς τὸν προορισμὸν αὐτῶν, je vous recommande d' expédier ces marchandises le plus promptement possible à leur destination ; || ἔχομεν πολλὰ ἐμπορεύματα ἐν τῇ ἀποθήκῃ, nous avons beaucoup de marchandises en magasin; || τὰ ἐμπορεύματα ἐφορτώθησαν εἰς παραλαβήν σας ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Σάμος», les marchandises sont chargées à votre adresse sur le bateau à vapeur «Samos».

ἐμπορευματολογία, ας, ἡ· [νομ.] description (connaissance) des marchandises; καλεῖται ἡ σπουδὴ τῶν ἐμπορευμάτων ὑπὸ πάσας τὰς ἐπόψεις· περιγράφει δηλαδὴ τὰ ἐμπορεύματα, ἀσχολεῖται περὶ τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν φύσιν αὐτῶν, τοὺς διακριτικοὺς χαρακτῆρας, τὰς ἐμπορικὰς αὐτῶν ποικιλίας, τὰς διαφόρους χρήσεις, τὰς μεθόδους τῆς κατασκευῆς ἢ τῆς διατηρήσεως τῶν εἰς ἀλλοίωσιν ὑποκειμένων, τὰς ἀλλοιώσεις καὶ νοθεύσεις, ὡς καὶ τὰ μέσα τῆς ἀνιχνεύσεως τούτων, ἔτι δὲ τοὺς τρόπους τῆς συσκευῆς καὶ μεταφορᾶς, τέλος δὲ καὶ τὸ ἐμπόριον, τὰς τιμὰς καὶ τοὺς δασμοὺς τῶν ἐμπορευμάτων.

ἐμπορεύομαι, μέλ. εύσομαι εἶμαι ἔμπορος, ἀσκῶ ἐμπόδιον, faire le commerce ; commercer, διαπραγματεύομαι τὴν πώλησιν διαφόρων ἀντικειμένων, négocier ; marchander ; ἀσκῶ ἐμπόριον (ἐμπορίαν) trafiquer, λέγεται μᾶλλον ἐπὶ τῶν ἀσκούντων ὑποδεέστερον εἶδος ἐμπορίου καὶ συνήθως ἐπὶ κακοῦ· ἐκμε-

ταλλεύομαι, exploiter ; || ἐμπορεύεται σιτηρά, il fait le commerce des grains ; il négocie en céréales ; || —, être dans le commerce ; || — σιτηρά, négocier, faire le commerce des céréales ; faire les céréales ; || ὁ ἀδελφός του ἐμπορεύεται, son frère est dans le commerce ; || ἐμπορεύεται ἐν Ἀγγλίᾳ, il négocie en Angleterre ; || ἐμπορεύεται καὶ ἐριοῦχα, il fait aussi le commerce des draps; || ἐμπορεύεται ψιλικά, il tient de la mercerie ; [μεταφ.] ἐμπορεύεται τὴν τιμήν του, il trafique de (il marchande) son honneur ; || ἐμπορεύεται τὴν θέσιν του, il exploite sa place; || δὲν σᾶς ἐμπορεύομαι [φρ.], je ne veux point vous surfaire (vous tromper); || οἱ ἐμπορευόμενοι, les négociants ; le monde commerçant ; le commerce ; || — τὰ ἀποικιακὰ εἴδη, commercer en denrées coloniales ; || — βάμβακα, faire le commerce en cotons ; || — φάρμακα, travailler dans les drogues ; || — ὀπώρας, faire le commerce des fruits ; || — ἔλαιον, faire le commerce des huiles ; || — δέρματα, travailler dans les cuirs ; || — πάντα, travailler dans toutes les branches ; || — σιτηρά, commercer en grains ; || — οἴνους, faire les vins, faire la partie des vins ; || δύνασθε ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ νὰ ἐμπορεύησθε μετ' αὐτῶν, vous pouvez en toute sûreté faire des affaires avec eux ; || θὰ δυνηθῆτε ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ νὰ ἐμπορευθῆτε μετ' αὐτῶν, vous pourrez en toute sûreté faire des affaires avec eux.

ἐμπορεύσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐμπόρευμα, négociable, adj. || γραμμάτιον ἐμπορεύσιμον, billet négociable; || συνάλλαγμα ἐμπορεύσιμον, effet négociable; || [οὐδ. οὐσ.] ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμπορευσίμου, π. χ. τὸ **ἐμπορεύσιμον** γραμματίου, la négociabilité d'un billet ; || ἐμπορεύσιμος, ος, ον· commerçable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ἐμπόρευμα, ὅντινα δύνανται νὰ ἐμπορευθῶσι (qu'on peut négocier); π. χ. ἀντικείμενον ἐμπορεύσιμον, un effet commerçable.

ἐμπορία, ας, ἡ· βλ. ἐμπορεία.

ἐμπορικόν, τό· τὸ κατάστημα εἰς ὃ πωλοῦνται ἐμπορεύματα, κοινῶς **μαγαζί**, boutique, n. f. magasin, n.m. (νεωτερισμῶν, de nouveautés ; ψιλικῶν, de mercerie) ; || ἔχει ἐμπορικόν, il tient boutique. § ἐμπορικὸν κατάστημα, ἀντὶ ἐμπορικὸς οἶκος, une maison de commerce.

ἐμπορικός, ή, όν· σχετικὸς πρὸς τὸ ἐμπόριον ἢ πρὸς τοὺς ἐμπόρους, relatif au commerce ou aux marchands ; ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπόριον, commercial, ale, aux ; ὁ ἀφορῶν τὸ ἐμπόριον, qui concerne le négoce; τοῦ ἐμπόρου, de commerçant; marchand, e, adj. mercantile ; || — οἶκος, maison de commerce ; || — ἰσολογισμός, balance du commerce καὶ système mercantile ; || ἐμπορικὴ κίνησις, trafic, n.m. βλ. κατωτέρω καθὼς καὶ λέξιν **ἐμπόριον**· || ἐμπορικοὶ πράκτορες, agents commerciaux ; || — λαός, un peuple commerçant ; || ἐμπορικὸν τμῆμα (πόλεως), quartier commerçant ; || ἐμπορικὴ πόλις, ville marchande (commerçante) ; || ἐμπορικὴ συνθήκη, traité de commerce ; || **ἐμπορικὸν πνεῦμα**, esprit de négoce ; la bosse du commerce ; négociantisme, n. m. λέγεται περὶ τοῦ προτιμῶντος τὰ ἴδια ἑαυτοῦ συμφέροντα ἀπὸ τὰ γενικά· [ἐπὶ κακοῦ] esprit mercantile ; || ἐμπορικὴ ἑταιρεία, société de commerce ; compagnie, n. f. || ἐμπορικὴ σχολή, école commerciale ou école de commerce ; || ἐμπορικὴ ἐργασία (ὑπόθεσις), affaire, n. f. || ἡ ἐμπορικὴ σχολὴ Πειραιῶς ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ κ....., l'école commerciale du Pirée est fondu par Monsieur..... ; || ἐμπορικὴ πόλις, une place commerçante ; || ἐμπορικὴ ἀγορά, une place commerçante ; || ὁ ἐμπορικὸς σύλλογος, le corps des commerçants ; || ἐνεργεῖν ἐμπορικὰς πράξεις, faire des affaires ; || ἐμπορικὴ ἑταιρία, une société de commerce; || Βενετικὸν ἐμπορικὸν κατάστημα, l'établissement commercial de Venise ; || ἡ Πρωσσοεμποροναυτικὴ ἑταιρία, l'association Prussienne de commerce maritime ; || ἐμπορικὸς οἶκος, une maison de commerce ; || ἐμπορικὸν σύστημα, le système du commerce ; || ἐμπορικαὶ γνώσεις, connaissances de commerce (cemmerciales, mercantiles) ; || ἐμπορικὸν ἐπιμελητήριον, la chambre de commerce ; || οἱ ἐμπορικοὶ ἐπίτροποι (ἐπιμεληταί), les délégués du commerce ; || ὁ ἐμπορικὸς κῶδιξ, le code de commerce ; || τὰ μέλη τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπιμελητηρίου, les membres de la chambre de commerce ; || τὸ ἐμπορικὸν συμβούλιον, le département du commerce ; || τὰ ἐμπορικὰ συμφέροντα μιᾶς ἀγορᾶς, les interêts commerciales d'une place ; || ἐμπορικὴ συνήθεια, usage dans le commerce ; || ἐμπορικὰ ἔθιμα (νομικά), institutions commerciales ; || ἐμπορικοὶ νόμοι, la législation commerciale ; || ἡ ἐμπορικὴ πολιτική, la politique commerciale; || ἐμπορικὴ κρίσις, une crise commerciale ; || ἐμπορικὴ κακοπάθεια, le malaise du commerce ; || ἡ ἐμπορικὴ ἀπαγόρευσις, la prohibition du commerce ; || ἐμπορικὴ τάξις πρώτη, δευτέρα, première classe, seconde classe de négociants ; || ἐμπορικὰ μέσα, les voies du commerce ; || ἐμπορικὴ ὁδός, voie de commerce ; || πρὸ ὀλίγου ἵδρυσεν ἐμπορικὸν οἶκον, il vient de fonder une maison de commerce ; || πρὸ ὀλίγου ἱδρύσαμεν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὑπὸ τὴν ἑταιρικὴν ἐπωνυμίαν . . . ἐμπορικὸν οἶκον, σκοπὸς τοῦ ὁποίου θὰ ἦνε ἡ ἀγορὰ καὶ ἡ πώλησις, nous venons d'établir en cette ville, sous la raison sociale de . . . une maison de commerce dont le but sera l'achat et la vente en commission de . . . || ἀπὸ τῆς 1ης προσεχοῦς Ἰανουαρίου θέλομεν ἱδρύσῃ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐμπορικὸν οἶκον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν . . . à dater du 1er Janvier prochain nous formerons dans cette ville une maison de commerce sous la raison . . . || σκοπῶν νὰ σχετισθῶ μετὰ τῶν ἐνταῦθα γνωστοτέρων ἐμ-

πορικῶν οἴκων, dans l'intention d'y établir des relations avec les maisons de commerce les mieux connues ; || ἐμπορικὰ βιβλία, livres commerciaux, καλοῦνται τὰ βιβλία τῆς δοσοληψίας τοῦ ἐμπόρου καὶ ἁπασῶν τῶν πρὸς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ σχετικῶν ἐργασιῶν· βλ. καὶ βιβλία· || ἐμπορικὸν συνάλλαγμα, γραμμάτιον, billet (de commerce) = lettre de change; ὅπως τὸ γραμμάτιον θεωρηθῇ ἐμπορικόν, ἀπαιτεῖται νὰ ἀφορᾷ ἐμπορικὴν πρᾶξιν ἢ νὰ περιέχῃ ἀποστολὴν χρημάτων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· || ἐμπορικὴ πρᾶξις, acte commercial ; acte de commerce, λέγεται ἡ πρᾶξις δι' ἧς ἐνεργεῖται ἐμπορία· || ἐμπορικὸν δίκαιον, droit commercial, περιλαμβάνει τὸ σύνολον τῶν κανόνων καθ' οὓς διεξάγεται ἡ ἀνθρωπίνη ἐργασία τῆς συναλλαγῆς καὶ κανονίζονται αἱ σχέσεις τῶν διεξαγόντων αὐτὴν προσώπων· τὸ δίκαιον τοῦτο ἀποτελεῖ μᾶλλον κλάδον τοῦ ἰδιωτικοῦ· || ἐμπορικὴ συναλλαγὴ=ἐμπορία, ἐμπόριον, trafic, n. m. βλ. καὶ ἀγορά· || ἐμπορικός, ή, όν· à trafic ; || μεγάλη ἐμπορικὴ γραμμή (ἢ συγκοινωνία), ligne à grand trafic, μεγάλη ὁδὸς ἐμπορίας, ἤτοι σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἢ ὁδὸς δι' ἧς ἐνεργεῖται μεγάλη συναλλαγή, ἤτοι ἐν ᾗ τὸ ἐμπόριον ἔχει μεγάλην κίνησιν· || ἐμπορικὸν πλοῖον, bâtiment marchand, καλεῖται τὸ ἀνῆκον εἰς τὸ ἐμπορικὸν ναυτικόν· βλ. πλοῖον.

ἐμπορικῶς, [ἐπίρ.] commercialement, κατὰ τρόπον ἐμπορικόν, d'une manière commerciale.

ἐμποριοδότης, ου, ὁ· consignateur, trice, λέγεται ὁ παρακαταθέτης ἐμπορευμάτων.

ἐμποριολογία, ας, ἡ· traité de commerce ; λέγεται ἡ ἐπιστήμη ἥτις διδάσκει τὴν γένεσιν, τὴν διεξαγωγὴν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμπορίου, δι' οὗ τελεῖται ἡ θεράπεία τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἥτις ἔχει σκοπὸν νὰ μᾶς παράσχῃ τὰς ἀπαραιτήτους γενικὰς γνώσεις, πρὸς κατανόησιν τοῦ πολυπλόκου μηχανισμοῦ τοῦ ἐμπορίου.

ἐμπόριον, τό· ἢ **ἐμπορία** καὶ ἐμπορεία, commerce, n. m. ἀνταλλαγὴ πραγματειῶν, ζῳοτροφιῶν ἢ διαφόρων εἰδῶν· || τὸ μέγα (χονδρικόν), τὸ μικρὸν (λιανικὸν) ἐμπόριον le gros, le petit commerce ; || ναυτικὸν ἐμπόριον, commerce maritime ; || [μεταφ.] φυσικὴ ἀνταλλαγὴ ἰδεῶν, αἰσθημάτων, κτλ. || ἐμπορεύομαι τὴν φιλίαν, faire commerce d'amitié ; **συνώνυμα**, commerce, n. m. négoce, n. m. trafic, n. m. τὸ πρῶτον ἔχει εὐρεῖαν ἰδέαν, λέγεται δὲ καὶ μεταφορικῶς δι' ἅπαντα τὰ πράγματα ἔνθα ἐνυπάρχει ἡ ἰδέα τῆς συναλλαγῆς ἢ τῆς ἀμοιβαίας συγκοινωνίας, εἶνε δὲ ὁ γενικὸς ὅρος ὁ καταλληλότερος διά τὴν κοινὴν ὁμιλίαν καὶ τὴν νομικήν· négoce, ἀνάγεται εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς ἢ ἀναγκαίους συνδυασμοὺς ἵνα ἐμπορευθῶσι κατὰ πλεονεκτικὸν τρόπον· [négoce, ἐμπόριον, λέγεται ἐπίσης τὸ σύνολον τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐμπόρου· τὸ μικρὸν ἐμπόριον, le petit négoce] ; trafic (ἐμπορικὴ συναλλαγὴ) εἶνε ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀγοράζοντος ἐμπόρευμά τι ἵνα τὸ μεταπωλήσῃ· βλ. καὶ ἐμπορικός· || [μετφ.] ἐμπόριον, affaires, ἤτοι αἱ ἐν γένει ἐμπορικαὶ πράξεις ; κοινῶς ἡ **δουλειαῖς**· || τὸ ἐμπόριον ἐσταμάτησε, les affaires ne vont pas ; || [μεταφ.] αἰσχρὸν ἐμπόριον, trafic honteux. § [νομ.] διάφορον ἔχει τὸ ἐμπόριον (ἐμπορία) σημασίαν ὑπὸ οἰκονομολογικὴν ἢ νομικὴν ἔποψιν. Οἰκονομολογικῶς ἡ ἐμπορία ἀποτελεῖ ἕνα τῶν τριῶν κλάδων τῆς ἀνθρωπίνης βιομηχανίας, διαιρουμένης συνήθως εἰς τὴν γεωργικήν, τὴν χειροτεχνικὴν καὶ τὴν ἐμπορικὴν βιομηχανίαν. Καὶ ἡ μὲν γεωργικὴ βιομηχανία ἐξάγει ἐκ τοῦ ἐδάφους ἢ ἀρύεται ἐκ τῆς φύσεως τὴν πρώτην ὕλην, εἴτε διὰ καλλιεργείας εἴτε καὶ ἄνευ τοιαύτης. Ἡ χειροτεχνικὴ βιομηχανία κατεργάζεται τὴν πρώτην ὕλην, ὅπως τὴν καταστήσῃ ἐπιτηδειοτέραν εἰς τὴν θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν τοῦ βίου. Ἡ ἐμπορικὴ τέλος βιομηχανία μεσολαβοῦσα μεταξὺ τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως, χορηγεῖ τὰ προϊόντα τῆς φύσεως ἢ τῆς τέχνης εἰς τὴν βιωτικὴν χρῆσιν καὶ μεταφέρει αὐτὰ ἐκ τοῦ τόπου τῆς παραγωγῆς εἰς τὸν τόπον τῆς καταναλώσεως. Ὑπὸ νομικὴν ἔποψιν ἐμπορία, κατὰ τὴν διεσταλμένην τοῦ ὅρου σημασίαν, λέγεται πᾶσα συναλλαγή, π. χ. τὰ ἱερὰ τελοῦσιν ἐκτὸς τοῦ **ἐμπορίου**, δὲν εἶνε δηλονότι ἀντικείμενα **συναλλαγῆς**· κατὰ μᾶλλον δὲ συνεσταλμένην ἔννοιαν **ἐμπόριον** λέγεται τὸ σύνολον τῶν χάριν ἱκανοποιήσεως τῶν ἡμετέρων ἀναγκῶν συναπτομένων ὡς πρὸς τὰ πράγματα νομικῶν σχέσεων. Τὸ ἐμπόριον διακρίνεται εἰς **ἐσωτερικὸν** (commerce intérieur) ἐντὸς τῆς αὐτῆς χώρας περιοριζόμενον, **ἐξωτερικὸν** (extérieur) (ἢ **διεθνές**, international) μετὰ τῆς ἀλλοδαπῆς ἐνεργούμενον, καὶ **διαμετακομιστικὸν** (intermédiaire ou de transit) συνιστάμενον εἰς τὴν ἀπὸ μιᾶς χώρας ἀλλοδαπῆς εἰς ἑτέραν διαμετακόμισιν τῶν ἐμπορευμάτων. Τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπόριον διαιρεῖται εἰς **εἰσαγωγικὸν** (d'importation), ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ἐμπορευμάτων τὰ ὁποῖα λαμβάνει ἡ χώρα ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, καὶ εἰς **ἐξαγωγικὸν** (d'exportation) συνιστάμενον εἰς τὰ ἐμπορεύματα ἅτινα ἐξάγονται τῆς χώρας ἀποστελλόμενα εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ὑπὸ ἐπίσημον στατιστικὴν ἔποψιν διακρίνουσι τὸ **γενικὸν ἐμπόριον** (commerce général), ὅπερ περιλαμβάνει τὸ εἰσαγωγικὸν καὶ ἐξαγωγικόν. Ὑπὸ οἰκονομικὴν ἔποψιν τὸ ἐμπόριον διαιρεῖται εἰς **μέγα** ἢ **χονδρικὸν** (en gros) τελούμενον μεταξὺ τῶν μεγαλεμπόρων καὶ τῶν παραγωγῶν κατὰ μεγάλας ποσότητας πρὸς μεταπώλησιν ὑπὸ τῶν πρώτων, εἴτε **χονδρικῶς** (en gros), εἴτε εἰς ἐμπόρους **ἡμιχονδρικῶς** (en demi gros). Τὸ **ἡμιχονδρικὸν ἐμπόριον** (commerce en demi gros) συνίσταται εἰς τὴν προμήθειαν μεγάλων ποσοτήτων ἐμπορευμάτων πρὸς μεταπώλησιν αὐτῶν εἰς τοὺς **λιανικῶς πωλοῦντας** (λιανικὸν ἐμπόριον, commerce en détail) ἢ ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς καταναλωτάς. Τὸ **μικρὸν** ἢ **λιανικὸν ἐμπόριον** (commerce en détail) εἶνε τὸ ἐνεργούμενον μεταξὺ τοῦ μεταπράτου καὶ τῶν καταναλωτῶν κατὰ μι-

κρὰς ποσότητας· διαιρεῖται εἰς μέγα λιανικὸν (grand détail), ἐνεργούμενον ὑπὸ τῶν μεγάλων καταστημάτων καὶ ἀγορῶν (grands magasins et bazars) καὶ τὸ **μικρὸν λιανικὸν** ἐμπόριον (petit détail) ἐνεργούμενον ὑπὸ τῶν μικρεμπόρων (boutiquiers)· ‖ ἐμπόριον χονδρικόν, τὸ μεγαλεμπόριον, le commerce en gros; ‖ — λιανικόν, μικρεμπόριον, le commerce en [de] détail ; ‖ ἐξωτερικόν, le commerce étranger ; ‖ — μετὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ, le commerce avec l'intérieur ; ‖ — δούλων, δουλεμπορία, la traite des noirs ; ‖ — μετὰ τῶν ἀποικιῶν, le commerce des colonies ; ‖ — τῶν Ἰνδιῶν, le commerce des Indes ; ‖ — μετάξης, le commerce de soie ; ‖ — ἀκτοπλοϊκόν, le cabotage ; ‖ — λιανοπωλήσεως, commerce en détail ; ‖ — ἐξαγωγικόν, le commerce d'exportation ; ‖ — σιτηρῶν, δημητριακῶν, le commerce des grains ; ‖ — εἰσαγωγικόν, le commerce d'importation ; ‖ — μεταφορᾶς, le commerce de transport ; ‖ — διαμετακομιστικόν, le commerce intermédiaire ; ‖ — διεθνές, le commerce international ; ‖ — ἐσωτερικόν, le commerce intérieur ; ‖ — ναυτικόν, le commerce maritime ; ‖ — ὑπερωκεάνειον, le commerce transatlantique; ‖ — ὑπερωκεάνειον, le commerce d'outre mer ; ‖ — παγκόσμιον, le commerce universel ; ‖ — ἀντικειμένων τοῦ συρμοῦ, un commerce de modes ; ‖ συνθήκη ἐμπορίου καὶ ναυτιλίας, un traité de commerce et de navigation ; ‖ ‖ ὑπουργὸς τοῦ ἐμπορίου, le ministre du commerce ; ‖ ἡ στενοχωρία τοῦ ἐμπορίου, la détresse du commerce ; ‖ ζημιῶδες ἐμπόριον, fatal commerce ; funeste au commerce ; ‖ **ἐμποδίζειν τὸ ἐμπόριον**, entraver le commerce; ‖ **διακόπτειν τὸ ἐμπόριον**, entraver le commerce ; ‖ **παρεμβάλλειν προσκόμματα εἰς τὸ ἐμπόριον**, entraver le commerce ; ‖ **ὠθεῖν, βοηθεῖν τὸ ἐμπόριον**, pousser le commerce ; ‖ ἡ εὐτυχής, ἀνθοῦσα, ὑποφερτὴ κατάστασις τοῦ ἐμπορίου, l'état prospère, florissant, souffrant du commerce ; ‖ ἡ ζημιώδης, θλιβερὰ εἰς τὸ ἐμπόριον θέσις, l'état nuisible au commerce ; ‖ οἱ κλάδοι τοῦ ἐμπορίου, les branches de commerce.

ἐμπόριος, ος, ον· ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὸ ἐμπόριον, commercial, ale, aux; ‖ ἐμπόριος ἀποθήκη, dock ; βλ. **ἀποθήκη**.

ἐμποροδικεῖον, ου, τό· tribunal de commerce ; ἄλλοτε ὑπῆρχον εἰδικὰ δικαστήρια συγκείμενα ἐκ τριῶν δικαστῶν ἐξ ὧν ὁ εἷς, ὁ καὶ πρόεδρος, ἦτο τακτικὸς δικαστής, οἱ δὲ λοιποὶ δύο ἔμποροι. Κατηργήθησαν διὰ τοῦ νόμου ΑΥΝΖ' τῆς 28ης Μαΐου 1887 καὶ εἰσήχθησαν αἱ διάφοροι ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις εἰς τὰ Πρωτοδικεῖα· βλ. καὶ **δικαστήριον**.

ἐμποροδίκης, ου, ὁ· δικαστὴς ἐμποροδικείου, juge de commerce, ἢ juge du tribunal de commerce.

ἐμπορομεσίτης, ου, ὁ· courtier, n. m. ὁ ἐκτελῶν μεσιτείας ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων· βλ. καὶ **μεσίτης**.

ἐμποροναύτης, ου, ὁ· matelot marchand ; ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν ναύτης.

ἐμποροπλοίαρχος, ὁ· capitaine-marchand ; ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν πλοίαρχος.

ἐμπορορράπτης, ου, ὁ· marchand-tailleur ; ῥάπτης ἔχων εἰς τὸ κατάστημά του ὑφάσματα πρὸς κατασκευὴν τῶν ἐνδυμάτων, συνεπῶς ἐνασκῶν καὶ τὸ ἐμπόριον τῶν ὑφασμάτων.

ἔμπορος, ου, ὁ (βλ. καὶ ἀγοραστικός)· ὁ ἀσκῶν τὸ ἐμπόριον, ὁ ἐμπορευόμενος, commerçant, ante, adj. et n. ἤτοι ἄτομον ὅπερ ἀσκεῖ τὸ ἐμπόριον. Καλοῦσιν ἔμπορον πᾶν πρόσωπον, οὗτινος τὸ ἐπάγγελμα συνίσταται εἰς τὸ ἐνεργεῖν πράξεις ἐμπορικάς, on appelle commerçant toute personne dont la profession consiste à faire des actes de commerce ; βλ. καὶ κατωτέρω. Ἡ λέξις marchand δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς συνώνυμος τοῦ commerçant, le mot marchand peut être considéré comme synonyme de commerçant ; ‖ ἔμπορος, marchand, n. m. (en détail, en gros) λέγεται ὁ πωλῶν λιανικῶς ἢ χονδρικῶς τὰ εἴδη τοῦ ἐμπορίου του· ‖ — négociant, ante, n. λέγεται τὸ ἄτομον ὅπερ ἀσκεῖ τὸ ἐμπόριον εἰς μεγάλην κλίμακα (εὐρέως)· ‖ **μεγαλέμπορος** εἶνε ἔμπορος ἐν μεγάλῳ κύκλῳ, ἐνεργῶν ἐπὶ ἐμπορευμάτων μεγάλων ποσοτήτων, négociant est un commerçant en gros, qui opère sur de grandes masses de marchandises ; ‖ ἔμπορος χημικῶν προϊόντων, un négociant en produits chimiques; [τὸ θηλ. négociante εἶνε ὀλίγον ἐν χρήσει]· ‖ μεγάλος (πλούσιος) ἔμπορος, gros (riche) négociant ; ‖ — trafiquant, n. m. ὁ μεταπωλητής, ἤτοι ὁ ἀγοράζων εἴς τινα τόπον ἐμπορεύματα καὶ πωλῶν αὐτὰ εἰς ἄλλον· ‖ — colporteur, n. m. εἶνε ὁ πλανόδιος ἔμπορος, κοινῶς ὁ **πραγματευτής**· ‖ τὸ σῶμα τῶν ἐμπόρων, le corps des commerçants ; ‖ συσσωμάτωσις τῶν ἐμπόρων, une corporation de négociants ; ‖ οἱ ἔμποροι, les commerçants, les négociants ; ‖ ἔμπορος σιτηρῶν, un marchand de grains ; ‖ — σίτου, un marchand de blé ; ‖ — ταπήτων, un marchand de tapis, de tapisserie ; ‖ ἔμπορος ὅπλων, un armurier ; ‖ — ἀνθρακοπώλης, un marchand charbonnier ; ‖ — τυροῦ, un m. de fromage ; ‖ — ἐριούχων, un m. de drap ; ‖ — μεταξωτῶν, un m. de soieries ; ‖ — πανικῶν, un m. de toiles ; ‖ — τῶν χειροτεχνημάτων, ἰδίως ὑφασμάτων, un manufacturier ; ‖ κοσμηματέμπορος, un joaillier, ἔμπορος κοσμημάτων· ‖ — χρωμάτων, un marchand de couleurs ; ‖ — οἴνων, un m. de vin; ‖ — ἀντικειμένων τοῦ συρμοῦ, un m. de modes ; ‖ — εἰδῶν τοῦ συρμοῦ (νεωτερισμῶν), marchand de nouveautés ; ‖ — λίθων, carrier, n. m. ‖ — ψιλικῶν, mercier. § [νομ.] **ἔμπορος**, commerçant, κατὰ τὸν ἐμπορικὸν νόμον (ἄρθ. 1) ἔμποροι εἶνε ὅσοι μετέρχονται πράξεις ἐμπορικὰς καὶ σύνηθες ἐπάγγελμα ἔχουσι τὴν ἐμπορίαν (ἐμπόριον). Ὁ ὅρος οὗτος περι-

λαμβάνει καὶ τοὺς ἐργοστασιάρχας, τραπεζίτας, κολλυβιστάς, μεσίτας, παραγγελιοδόχους, ἐφοπλιστὰς πλοίων, τοὺς πράκτορας καὶ ἐν γένει τοὺς κερδοσκοποῦντας διὰ τῆς ἐνασκήσεως κλάδου τινὸς τῆς ἐμπορικῆς ἢ χειροτεχνικῆς βιομηχανίας.

ἐμποροϋπάλληλος, ου, ὁ· ὑπάλληλος εἰς ἐμπορικὸν κατάστημα, employé (de commerce); commis (marchand); || οἱ ἐμποροϋπάλληλοι, les commis ; || νέος ἐμποροϋπάλληλος, un jeune commis ; || — ταξειδεύων, un commis voyageur.

ἐμπορπάω-ῶ· πορπάω-ῶ, agrafer, προσδένω διὰ πόρπης, δι' ἐνετῆς (agrafe).

ἐμπορῶ, [δημ.] βλ. ἠμπορῶ, δύναμαι.

ἐμποτίζω, μέλ. ἴσω, ποτίζω ἐντός, διαβρέχω, μουσκεύω, imbiber καὶ imprégner.

ἐμ(πε)ποτισμένος, η, ον· μτχ. τοῦ ἐμποτίζω· imbibé, ée ; imprégné, ée. § ἐμποτισμένος, imbu, e (part. pass. du verbe imboire) λέγεται μόνον μεταφ. ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἔμπλεος τινός, rempli de, pénétré de ; || — προλήψεων, imbu de préjugés; || — δι' ἐσφαλμένων ἀρχῶν, imbu de principes faux.

ἐμποτιλιόχρουν, τό· (χρῶμα), vert bouteille ; τὸ πράσινον χρῶμα τῶν φιαλῶν· βλ. χλωρός.

ἔμπουλο, [δημ.] toron, n. m. βλ. ἔμβολον.

ἔμπουσα, ης, ἡ· [μυθολ.] Empuse, n. f. αἱμοδιψὲς φανταστικὸν τέρας τοῦ ἐρέβους ὅπερ ἀπομυζᾷ τὸ ἀνθρώπινον αἷμα, vampire, n. f. κοινῶς βρυκόλακας.

ἐμπράγματος, ος, ον· ὁ πραγματικός, réel, elle ; βλ. λέξιν· || ἐμπράγματον δίκαιον= πραγματικὸν δίκαιον.

ἔμπρακτος, ος, ον· ὁ βασιζόμενος ἐπὶ τῶν πραγμάτων, τῶν γεγονότων, fondé (basé) sur les faits ; de fait ; ὁ πραγματικός, réel, elle ; effectif, ive.

ἐμπράκτως, [ἐπίρ.] ὁ διὰ τῶν πραγμάτων (γεγονότων) βεβαιούμενος, par les faits ; de fait; πραγματικῶς, réellement; effectivement.

ἐμπρέπει, [ἀπρoσ.] εἶνε κατάλληλον, il est convenable ; ἁρμόζει, il sied ; il convient ; || ὡς ἐμπρέπει, comme il convient.

ἐμπρεπής, ής, ές· κατάλληλος, ἁρμόζων, convenable, adj.

ἔμπρησις, εως, ἡ· καὶ

ἐμπρησμός, οῦ, ὁ· (ἐμπίπρημι) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνάπτειν, πυρπολεῖν, action d'incendier ; (ἡ πρᾶξις τοῦ φλέγειν, ἀναφλέγειν, ἀνάπτειν, action d'embraser) ; incendie, n. m. ἤτοι ἡ πυρκαϊά· ὁ ἐμπρησμός, ἀνάφλεξις, embrasement, n. m. || [μεταφ.] γενικὸς ἐμπρησμὸς = ἀναστάτωσις, conflagration. § [νομ.] incendie volontaire, ἤτοι τὸ νὰ θέσῃ τις πῦρ ἑκουσίως ἵνα καύσῃ κτῆμά τι, π. χ. οἰκίαν, δάσος, δημητριακοὺς καρπούς (θυμωνιαῖς), κτλ. Ὁ ἐμπρησμὸς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐτιμωρεῖτο αὐστηρότατα. Ὁ ἡμέτερος νόμος (ἄρθρ. 408-418) διακρίνει τὸν ἐκ δολίας προαιρέσεως ἐμπρησμὸν ἀπὸ τοῦ ἐξ ἀπροσεξίας ἢ ἀμελείας προερχομένου. Τὸν πρῶτον δὲ διαστέλλει εἰς ἐμπρησμὸν ἀλλοτρίων καὶ εἰς ἐμπρησμὸν ἰδιοκτήτων πραγμάτων, ὃν τιμωρεῖ μόνον ἂν συνεπάγηται κίνδυνον προσώπων ἢ ξένης ἰδιοκτησίας ἢ ἂν γίνηται ἐπὶ σκοπῷ ἀπάτης. Τοὺς ἐμπρηστὰς τιμωρεῖ ὁ νόμος διὰ ποικίλων ποινῶν, ἀπὸ τῆς τοῦ θανάτου μέχρις ἁπλῆς φυλακίσεως, ἀναλόγως τοῦ ἀντικειμένου (κατῳκημένων ἢ ἀκατοικήτων κτιρίων, δασῶν, ἀθερίστων δημητριακῶν καρπῶν), τοῦ σκοποῦ ὃν ἐπιδιώκει ὁ αὐτουργός, τῆς ἐπιγενομένης βλάβης, τῆς ὑποτροπῆς ἢ συρροῆς, κτλ. ἀποδεχόμενος τὴν ἔμπρακτον μετάνοιαν. Ἰδίως ὁ νόμος XII, τῆς 10 Αὐγούστου 1861, προνοεῖ περὶ τοῦ ἐμπρησμοῦ τῶν δασῶν λεπτομερῶς καὶ αὐστηρὰς περιλαμβάνων διατάξεις.

ἐμπρηστήριος, α, ον· ὁ ἐμπρηστικός, ή, όν, incendiaire, adj.

ἐμπρηστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀνάπτων, καίων, πυρπολῶν, incendiaire, adj. || ὁ θέτων πῦρ που (βλ. ἐμπρησμός), incendiaire, n. ὁ ἑκουσίως θέτων που τὸ πῦρ, auteur volontaire d'un incendie ; || — οἰκιῶν, brûleur de maisons.

ἐμπρηστικός, ή, όν· ὁ κατάλληλος δι' ἐμπρησμόν, propre à incendier ; incendiaire, adj. ὁ καυστικός, brûlant ; comburant, ante ; βλ. καὶ καυστικός· || ἐμπρηστικὸν κάτοπτρον, miroir ardent (brûlant) ; || ἐμπρηστικὰ συγγράμματα, des ouvrages incendiaires; || ἐμπρηστικαὶ ὗλαι, des matières inflammables ; || ἐμπρηστικὸν μίγμα· βλ. πυρπόλιον, roche à feu.

ἐμπρόθεσμος, ος, ον· ὁ γινόμενος ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας, ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος, qui se fait (qui fait quelque chose) à terme (à delai) ; (προθεσμία)· ἀκριβής, exact, e.

ἐμπροθέσμως, [ἐπίρ. προηγουμένου] au moment fixé, à terme ; à delai ; à l'échéance = κατὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας.

ἐμπρόθετος, ος, ον [γραμμ.], ὁ προηγούμενος ὑπὸ προθέσεως, précédé d'une préposition.

ἐμπροθέτως, [ἐπίρ.] μετὰ προθέσεως, avec une préposition.

ἐμπροπαίρω (ἐμπρὸς-παίρω) [διάλ. Οἰνόης] προπαίρνω, προλαμβάνω, χρό. πρωτ. ἐπροπαίρηνα, ἐπροπῆρα (δημ. λέγεται προπαίρνω).

ἐμπρός, [ἐπίρ.] (ἐπὶ τόπου), ἔμπροσθεν, μπροστά, πρό, avant ; en avant ; devant ; καὶ περὶ χρόνου, πρό, πρότερον, avant, d'avance= ἐκ τῶν προτέρων· || ἀπ' ἐμπρός, par devant ; πηγαίνω ἐμπρός, aller en avant ; avancer = προχωρῶ, προπορεύομαι· || τὸ ὡρολόγιόν του πηγαίνει ἐμπρός, sa montre avance ; || περάσατε ἐμπρός, passez devant ; prenez les devants ; || γέρνω ἐμπρός, se pencher en avant ; || τὸν ἔστειλα ἐμπρός, je lui ai fait prendre les devants ; || ἔστειλεν ἐμπρὸς τὸν ὑπηρέτην του, il s'est fait précéder de son domestique ; || ἐμπρὸς ἐκεῖνος

πίσω ἐγώ [φρ.], je le suivais pas à pas; j'étais à ses trousses = ἤμην ἐπὶ τὰ ἴχνη του· || τὸν ἔδαλεν ἐμπρός· τὸν ἔστρωσεν ἐμπρός· τὸν ἐπῆρεν ἀπ' ἐμπρός [φρ.], il l'a malmené (=τὸν κακομεταχειρίσθη); il l'a rudoyé; || βάζω ἐμπρὸς [ἐργασίαν, ὑπόθεσιν] = ἐπιχειρῶ, entreprendre; ἄρχομαι, ἀρχίζω, commencer; mettre en train; || ἐπῆγεν ἐμπρός [μεταφ.], il a fait son chemin; il a avancé; || δὲν θὰ ὑπάγῃ ἐμπρός [μεταφ.], il n'ira pas loin; il ne sera rien de lui=δὲν εἶνε τίποτε ἀπ' αὐτὸν=δὲν θὰ γείνῃ τίποτε· || [πρὸς κρούοντα τὴν θύραν] ἐμπρός! entrez! || πίσω ἐμπρός [φρ. δημ.], ἐκ νέου, ἐξ ὑπαρχῆς, πάλιν, derechef; de nouveau; || ἐμπρὸς πίσω [φρ. δημ.], en reculant; en rétrogradant (ὀπισθοδρομῶν)· || πηγαίνει ἐμπρὸς πίσω, il ne fait que rétrograder; || τὸ ἐμπρὸς πίσω, sens devant derrière; || ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρός· τώρα καὶ ἐμπρὸς=εἰς τὸ ἑξῆς, τοῦ λοιποῦ, ἀπὸ τοῦδε, dorénavant; désormais. § ἐμπρὸς=ἐκ τῶν προτέρων, d'avance; par anticipation; || θὰ πληρώσῃς ἐμπρός, vous paierez d'avance. § [προθετικῶς] ἐμπρὸς=πρό, ἔμπροσθεν, devant; ἐνώπιον, ἐπὶ παρουσίᾳ, en présence; ἔναντι, en face; vis-à-vis; || ἐμπρός, devant moi; || φύγε ἀπ' ἐμπρός μου, ôtez-vous de ma présence; || ἐμπρὸς εἰς ὅλους, en face de tous; devant tout le monde; || ἐμπρὸς εἰς τὸ σπίτι μου, devant (vis-à-vis de) ma maison; || τὸ ἄλογόν σου (δὲν) εἶνε τίποτε ἐμπρὸς εἰς τὸ ἰδικόν μου, votre cheval n'est rien auprès du mien; || κανεὶς δὲν βγαίνει ἐμπρός του, personne ne peut se mesurer avec lui. § [στρατ.] ἐμπρός, en avant; παράγγελμα προειδοποιητικόν ἵνα βαδίσωσι πρὸς τὰ ἐμπρός· || ἐμ-πρός, en-avant, παράγγελμα ἐκτελεστικόν· || ἐμπρὸς-ἐμπρός, avant-avant, πολεμικὴ κραυγὴ πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν μαχητῶν· || ἐμπρὸς-μάρς, en avant, marche! βλ. **μάρς**· || ἐμπρὸς-μάρς, marche, ἤτοι βαδίσατε (παράγ. ἱππ. ἀσκήσ.)· || ἐμ-πρός, marchez large (παρ. ἱππ. ἀσκήσ.)· || [ἀσκήσ. πυροβολαρ.] ἐμπρὸς μάρς, batterie en avant. Marche; || —(δεξιὰ ἐμπρὸς) εἰς παράταξιν. Μάρς. A gauche (droite) en ligne; παράγγελμα ἀσκήσεων πεζικοῦ· || [ἀσκήσ. πυροβολ.] ἐμπρὸς εἰς παράταξιν, amenez l'avant-train en avant; βλ. **παράταξις**· || ἀριστερὰ ἐμπρὸς (δεξιὰ ἐμπρὸς)-κατὰ φάλαγγας εἰς παράταξιν, μάρς, vers la droite (vers la gauche)-en ligne de colonnes, marche; || ἀριστερὰ ἐμπρὸς (δεξιὰ ἐμπρός), ἀθρόως, μάρς, vers la droite (vers la gauche) =formez la masse, marche; || ἐμπρὸς (δεξιὰ ἐμπρὸς) εἰς παράταξιν, μάρς, vers la gauche (ou vers la droite) en bataille, marche; βλ. καὶ **παράταξις** (en bataille); || ἐμπρὸς (δεξιὰ ἐμπρός), ἢ ἐπ' ἀριστερὰ (δεξιά), ἢ πρὸς ἀριστερὰ δεξιὰ-μὲ διάστημα (τόσων) μέτρων, εἰς ὄρχον, μάρς. Βλητοφόρον-Ἄλτ. Πυροβόλον-Ἄλτ, vers la gauche (droite), ou à gauche (droite), ou sur la gauche (droite)-à (tant de) mètres, formez le parc, marche. Caisson-halte. Pièce-halte; || πῦρ ἐμπρός, πρὸς πυροβόλησιν, feu en avant, etc. βλ. **πυροβόλησις**· || —(ὀπίσω) πρὸς πυροβόλησιν' βλ. **πυροβόλησις**,

ἐμπροσθέλλα, ὁ· καὶ συνήθως ἐμπροστέλλα [δημ.], τὸ περίζωμα, ἡ ποδιά, tablier, n, m. || φορῶ ἐμπροσθέλλαν, porter un tablier.

ἔμπροσθεν, [ἐπίρ.] [ἐπὶ τόπου] ἐμπρός, 'μπροστά, ἀπὸ ἐμπρός, par devant; πρό, avant; devant; ἐνώπιον. ἐπὶ παρουσίᾳ, en présence; ἔναντι, en face? vis-à-vis; || τὸ ἔμπροσθεν μέρος, le devant; ἢ ἡ ἔμπροσθεν ἐπιφάνεια ἀντικειμένου τινός, π. χ. σκάφους πλοίου, οἰκίας κτλ. || [ἐμπορ.] ἔμπροσθεν, en devant; || εἰς τὸ ἔμπροσθεν (μέρος), en avant; sur le devant; || —, ὁ ἐμπρόσθιος, de devant; antérieur; || οἱ ἔμπροσθεν χρόνοι = τὸ παρελθόν, le passé; les temps antérieurs; βλ. καὶ ἐμπρός.

ἐμπροσθινός, ή, όν· καὶ μπροστινὸς [δημ.] ὁ ἐμπρόσθιος.

ἐμπρόσθιος, ος καὶ α, ον· ὁ ἔμπροσθεν, ὁ ἔμπροσθεν εὑρισκόμενος, celui, celle du devant; de devant; d'avant; ὁ πρόσθεν, πρόσθιος, antérieur, e; || τὸ ἐμπρόσθιον, la partie antérieure, le devant; || ἐμπροσθινὴ θέσις, place de devant; || τὸ ἐμπρόσθιον μέρος· τὰ ἐμπρόσθια, le devant; || ὁ ἐμπροσθινός μου μ' ἐμπόδιζε νὰ βλέπω, celui qui était devant moi m'empêchait de voir; || [ἱππολ.] τὸ ἐμπρόσθιον (ἢ μᾶλλον πρόσθιον) τμῆμα τοῦ ἵππου, le devant (ἀντίθετον τοῦ ὀπίσθιον, derrière); βλ. **πρόσθιον**· || ἐρείδεσθαι ἐπὶ τῶν ἐμπροσθίων τοῦ ἵππου, être sur le devant; ἤτοι ἐπὶ τῶν ὠμοπλατῶν, être sur les épaules.

ἐμπροσθογεμής, ής, ές· ὁ γεμιζόμενος ἐκ τῶν ἔμπροσθεν [κυρίως ὅπλον], fusil à baguette (ἀντίθετον τοῦ ὀπισθογεμής); ἐμπροσθογεμὲς πυροβόλον, canon se chargeant par la bouche (par la gueule) = pièce bouche.

ἐμπροσθοφυλακή, ῆς, ἡ· [κυρίως καὶ μεταφ.] avant-garde, n. f. ὁ φυλάσσων τὰ ἐμπρός. § ἐν τῇ ναυτικῇ τακτικῇ καλεῖται συνήθως **πρωτοπορεία**, avant-garde, n.f. § [τακτ.] avant-garde, n. f. (ἥτις καλεῖται καὶ **πρωτοπορεία**)· καλεῖται οὕτω τμῆμα στρατοῦ βαδίζον ἔμπροσθεν πορευομένης φάλαγγος ἵνα καλύπτῃ ταύτην καὶ ἀνιχνεύῃ τὸν ἐχθρόν.

Ἡ δύναμις ταύτης μεταβάλλεται μεταξὺ τοῦ 1/4 καὶ 1/6 τῆς δυνάμεως τοῦ σώματος ὅπερ καλύπτει, περιλαμβάνει δὲ μονάδας ἐξ ὅλων τῶν ὅπλων προκειμένου περὶ φάλαγγος περιλαμβανούσης πάντα τὰ ὅπλα.

Ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ μεραρχίας πεζικοῦ (division d'infanterie) περιλαμβάνει ἓν σύνταγμα πεζικοῦ, μίαν πυροβολαρχίαν, ἕνα λόχον μηχανικοῦ (μετὰ τῆς γεφυροσκευῆς ἐὰν ὑπάρχῃ) καὶ ἀπόσπασμα χειρουργείου.

Ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ ταξιαρχίας (brigade) περιλαμβάνει 2 τάγματα πεζικοῦ (διὰ τὰ ὀρεινὰ μέρη, μίαν ὀρειβατικὴν πυροβολαρχίαν), ἀπόσπασμα μηχανικοῦ καὶ χειρουργείου.

Διατίθεται δὲ κατὰ διαδοχικὰ κλιμάκια συμ-

μορφουμένη μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ σχηματισμοῦ τῆς μάχης.

Τὰ κλιμάκια ταῦτα εἰσί: 1ον ἡ **προπομπὸς** (pointe d'avant-garde), ἥτις εἶνε μικρᾶς δυνάμεως, σκοπεῖ δὲ νὰ βλέπῃ καὶ εἰδοποιῇ· αὕτη ἀποσπᾷ πρὸ αὐτῆς (250 βήμ.) μικρὸν τμῆμα καλούμενον **ἄκραν προπομπὸν** (extrême pointe) καὶ **ἀνιχνευτάς** τινὰς (éclaireurs).

2ον Ἡ **κεφαλὴ** (tête de l'avant-garde), ἥτις ἀκολουθεῖ τὴν προπομπὸν εἰς ἀπόστασιν 200—400 βημάτων ἑτοίμη πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς.

3ον Ὁ ὄγκος (ἢ **κύριον σῶμα**, gros), σύγκειται ἐκ τῆς ἐπιλοίπου δυνάμεως τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς.

Ἡ ἀπόστασις τῆς ἐκ διαφόρων ὅπλων ἀποτελουμένης ἐμπροσθοφυλακῆς ἐξαρτᾶται οὐσιωδῶς ἐκ τῆς δυνάμεώς της· αὕτη δύναται νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν 1900 μέτρων διὰ φάλαγγα τάγματος, 2500 μ, διὰ φάλαγγα συντάγματος, 4 χιλιομέτρων διὰ ταξιαρχίαν, 6 χιλιομέτρων διὰ μεραρχίαν καὶ 8—9 χιλιομέτρων διὰ στρατηγίαν.

ἐμπροστά, [ἐπίρ.] βλ. ἐμπρός.

ἐμπροστάτης (ρης), ου, ὁ· ὁ τοῦ ποιμνίου προπορευόμενος κριός, bélier qui conduit le troupeau; clocheman, n. m.

ἔμπρου καὶ ἔμπρο[υ]στά, [διάλ. Οἰνόης] «τρία χρόνια ἐμπρουστὰ»=πρὸ τριῶν ἐτῶν «ἔμπρου σου ντράνα»=κύτταξε ἐμπρός σου.

ἔμπρυμνος, ος, ον· ὁ πρὸς τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου εὑρισκόμενος ἢ κλίνων, sur l'arrière; ‖ — ἱστὸς ἢ πρυμναῖος, mât sur l'arrière; ‖ ἔμπρημνος εἰμί, être sur l'arrière ou sur le cul; πλοῖόν τι εἶνε **ἔμπρυμνον** (un bâtiment est sur l'arrière, ἢ sur le cul); κοινῶς **ἔμπρυμνο**, ὅταν ὡς ἐκ τοῦ φόρτου, ἤτοι τῆς στιβασίας αὐτοῦ (arrimage) βυθίζηται ἐν τῷ ὕδατι ἡ πρύμνη περισσότερον τῆς πρώρας· τὸ ἀντίθετον καλεῖται ἔμπρῳρον (être sur l'avant).

ἔμπρῳρος, ος, ον· ὁ πρὸς τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου εὑρισκόμενος, ἢ κλίνων, sur l'avant; ‖ — ἱστὸς ἢ πρωραῖος, mât sur l'avant; ‖ ἔμπρωρος εἰμί, être sur l'avant ou sur (le) nez; πλοῖόν τι εἶνε **ἔμπρῳρον** (un bâtiment est sur l'avant, ou sur (le) nez); κοινῶς **ἔμπρῳρο**, ὅταν ὡς ἐκ τοῦ φόρτου, ἤτοι τῆς στιβασίας αὐτοῦ (arrimage) βυθίζηται ἐν τῷ ὕδατι ἡ πρῷρα περισσότερον τῆς πρύμνης (τὸ ἀντίθετον καλεῖται **ἔμπρυμνον**)· τὸ ἔμπρωρον λέγεται ἐπίσης tomber sur le nez καὶ avoir le nez dans l'eau.

ἐμπρώτοις, [ἐπίρ.] βλ. πρῶτος [ἐν πρώτοις].

ἔμπτυσις, εως, ἡ· καὶ **ἐμπτυσμός**, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμπτύειν ἐπί τινος, action de cracher sur; crachement, n. m.

ἔμπτυσμα, ατος, τό· τὸ πτύσμα, τὸ πτυόμενον, κοινῶς ἡ ροχάλα, crachat, n. m.

ἐμπτυσμός, οῦ, ὁ· κυρίως ἡ ἔμπτυσις, crachement, n. m. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ ἔμπτυσμα, crachat, n. m.

ἐμπτύω, μέλ. ύσω· πτύω ἐντός τινος, ἐπί τινος, ἐπί τι, cracher dans (sur, contre); [μεταφ.] καταπτύω, περιφρονῶ, conspuer.

ἐμπυάζω, μέλ. άσω· καὶ ἐμπυέω-ῶ, κοινῶς ὀμπυάζω, ἐμπυΐσκομαι, μεταβάλλομαι εἰς πῦον, suppurer; εἶμαι γεμᾶτος πῦον, être plein de pus; σχηματίζομαι εἰς ἀπόστημα, se former en abcès; [s']abcéder; ‖ πληγὴ ἐμπυάζουσα, plaie qui suppure; ‖ σάρκες ἐμπυάζουσαι, chaires qui suppurent; ‖ ἐμπεπυημένος, η, ον, suppuré, ée; ‖ ἐμπυάζων, ουσα, ον· suppurant, ante, adj. ‖ πληγὴ ἐμπυάζουσα, plaie suppurante.

ἐμπύασμα, ατος, τό· τὸ ἔμπυασμα, κοινῶς τὸ ὄμπυασμα· βλ. ἐμπύησις· ἔκρυσις πύου, écoulement de pus, suppuration, n. f.

ἐμπυελίς, ίδος, ἡ· (πύελος, πυελὶς) θήκη, boîte, n. f. ὀπή, trou, n. m. ἐντὸς τῆς ὁποίας κινεῖται ἔμβολόν τι, κτλ. βλ. καὶ πυελίς. § [ναυτ.] ἐμπυελίς, boîte à pivot, ἐπὶ τῶν ἀμφιπολεύτων πυροβόλων τοῦ ναυτικοῦ. § [ναυτ.] ἐμπυελίς, boîte à levier d'arrêt; ὀπὴ ἐπὶ τῶν κυκλοτερῶν τροχιῶν (rails circulaires) τοῦ πυροβόλου, ἢ ἐντὸς εἰδικῆς θήκης ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῶν πλοίων, ἔνθα τίθεται ὁ ἀνασταλτικὸς μοχλὸς πρὸς περιορισμὸν τῆς περιστροφικῆς κινήσεως τοῦ κιλλίβαντος.

ἐμπυέω-ῶ, μέλ. ήσω· βλ. **ἐμπυάζω.**

ἐμπύημα, ατος, τό· ἀπόστημα ἐμπεπυημένον, abcès purulent; empyème, n. m.

ἐμπυηματικός, ή, όν· ἐμπυητικός, ή, όν· ὁ παράγων (προκαλῶν) πῦον, qui produit (provoque) du pus ou la suppuration; suppuratif, ive, adj. ‖ ἀλοιφὴ ἐμπυητική, onguent suppuratif; ‖ ἡ χρῆσις τῶν ἐμπυητικῶν (φαρμάκων), emploi des suppuratifs; βλ. καὶ ἐμπυϊκός.

ἐμπύησις, εως, ἡ· πύησις, πύωσις, κοινῶς τὸ ὄμπυασμα, suppuration, n. f. παραγωγὴ ἢ ἔκρυσις πύου (production ou écoulement de pus).

ἐμπυητικός, ή, όν· ὁ ἐμπυηματικός, ἀποπυητικός, ὁ ἐμπυϊκός.

ἐμπυϊκός, ή, όν· πυοποιός, purulant, e; ὁ εὐκολύνων τὴν πύησιν, τὸ ὄμπυασμα, τὸν σχηματισμὸν πύου, qui fait suppurer; ὁ ἐμπυηματικός, suppuratif, ive; ‖ ἐμπυϊκὴ ἀλοιφή, onguent suppuratif; ‖ τὰ ἐμπυϊκὰ ἢ ἐμπυητικά, ἤτοι τὰ πυοποιά [Διοσκ.], les suppuratifs.

ἔμπυον, τό· τὸ πῦον, pus, n.m. ὕλη, matière [purulente] n. f.

ἐμπυόομαι-οῦμαι, ἐμπυάζω, πυοῦμαι κοινῶς ὀμπυάζω, suppurer, ἀποπυΐσκω· ‖ ἡ πληγὴ ἐμπυοῦται (ἐμπυάζει), la plaie commence à suppurer; ‖ χάμνω νὰ ὀμπυάσῃ, faire suppurer = πυοποιῶ· βλ. καὶ **ἐμπυάζω.**

ἔμπυος, ος, ον· ὁ πεπυημένος, ἐμπεπυημένος, ὠμπυασμένος, qui suppure, suppurant, e; ‖ ἔμπυον, ἕλκος, ὠμπυασμένη πληγή, plaie suppurante.

ἐμπυοφύτης, ου, ὁ· βλ. ἀχώρ, gourme des enfants.

ἐμπύρετος, ος, ον· πυρεκτικός, ὁ ἔχων πυρετόν, qui a la fièvre; fiévreux, euse; ‖ τόπος, κλίμα ἐμπύρετον, pays, climat fiévreux.

ἐμπυρεοποιός, οῦ, ὁ· platineur, n. m. ὁπλοποιὸς κατασκευάζων ἐμπυρεῖς (platine).

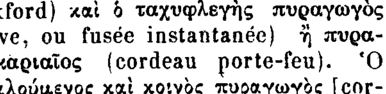
ἐμπύρευμα, ατος, τό· τὸ δι' οὗ ἀνάπτεται, ἀναφλέγεταί τι, τὸ ἔναυσμα, προσάναμμα, amorce, n. f. § amorce, n. f. τὸ ἐμπύρευμα, τὸ ἐμπύριον, τὸ ἔναυσμα (προσάναμμα) καὶ κατ' ἐπέκτασιν αὐτὸ τὸ ἔκκαυμα (étoupille) καὶ τὸ καψύλλιον, amorce, n. f. ou capsule n. f. μέσον χρησιμοποιούμενον ἵνα παραγάγῃ τὴν ἀνάφλεξιν γεμίσματος πυρίτιδος ἢ πάσης ἄλλης ἐκρηκτικῆς ὕλης εἴς τε τὰς ὑπονόμους καὶ τὰ πυροβόλα ὅπλα· ‖ ἐμπυρευτικὸν σωλήνιον, amorce de tube à tir; ‖ ἐμπύρευμα πυρεκτριπτικὸν ἢ ἐμπύριον ἐκρηκτικόν, amorce fulminante.

Ὑπάρχουσι τεσσάρων εἰδῶν ἐμπυρεύματα.

1ον Μηχανικά, mécaniques, ἐνεργοῦντα τὰ μὲν δι' ἐπικρούσεως (par percution), ἤτοι διὰ τῆς κρούσεως στερεοῦ τινὸς σώματος συμπιέζοντος ἀποτόμως τὸ ἐμπύρευμα, τὰ δὲ διὰ προστριβῆς (friction), ἤτοι διὰ τῆς ἐνεργείας ῥικνοῦ τινὸς σώματος προστριβομένου ἀποτόμως ἐπὶ τῆς εὐαισθήτου ὕλης. Τὰ ἐκκαύματα (étoupilles) τὰ χρησιμεύοντα διὰ τὴν μετάδοσιν τοῦ πυρὸς εἰς τὸ γέμισμα τῶν πυροβόλων, ἀνήκουσιν εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην κατηγορίαν. Ἡ χλωρικὴ πότασσα (chlorate de potasse) ἐχρησίμευε κατ' ἀρχὰς ὡς βάσις εἰς τὰ τοιούτου εἴδους ἐμπυρεύματα, ἀλλ' ἐπειδὴ διαβιβρώσκει ἰσχυρῶς τὸν σίδηρον καὶ τὸν χάλυβα, ἀντικατέστησαν ταύτην διὰ τοῦ βροντώδους ὑδραργύρου (fulminate de mercure).

2ον **Χημικά,** chimiques, ἀποτελούμενα διὰ τῆς ἀναμίξεως χλωρικῆς ποτάσσης καὶ καυσίμου τινὸς σώματος, ἐφ' οὗ ἐστάλαξαν μίαν σταγόνα πεπυκνωμένου θειϊκοῦ ὀξέος ὅπερ παράγει τὴν ἀνάφλεξιν.

3ον **Πυροτεχνικὰ** (ἐμπυρεύματα), pyrotechniques, ταῦτα δ' εἰσὶ ὁ **βραδυφλεγὴς πυραγωγὸς** (fusée lente), ἢ **πυραγωγὸς Μπικφὸρ** (ἐν τῷ ναυτικῷ λέγεται σχοινίον Μπικφὸρ cordeau Bickford) καὶ ὁ **ταχυφλεγὴς πυραγωγὸς** (fusée vive, ou fusée instantanée) ἢ **πυραγωγὸς ἀκαριαῖος** (cordeau porte-feu). Ὁ πρῶτος καλούμενος καὶ κοινὸς πυραγωγὸς (cordeau ordinaire) ἀποτελεῖται ἐκ τῆς συνεχείας λεπτῆς πυρίτιδος τιθεμένης ἐντὸς ὀχετοῦ διαμέτρου 3 χιλιοστῶν ὑπάρχοντος εἰς τὸ κέντρον σχοινίου συνισταμένου ἐκ δύο περικαλυμμάτων ἐκ στυπείου ἢ κατραμωμένου βαμβακεροῦ νήματος, εἱλιγμένου σπειροειδῶς τοῦ μὲν ἐπὶ τοῦ δὲ καὶ κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν. Ὑπάρχουσιν

ἐπίσης **ὑδατοστεγεῖς πυραγωγοὶ Μπικφὸρ** (cordeau Bickford imperméables) κεκαλυμμένοι ὑπὸ γουταπέρκης ἢ ἐλαστικοῦ κόμμεως. Ὁ βραδυφλεγὴς πυραγωγὸς κατακαίεται κανονικῶς μετὰ ταχύτητος 1 μ. εἰς 90 δευτερόλεπτα, δύναται δὲ νὰ παραμείνῃ ἀναλλοίωτος ἐν τῷ ὕδατι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ὁ πυραγωγὸς οὗτος βασίζεται ἐπὶ τῆς βραδύτητος τῆς κατακαύσεως, οὕτως ὥστε, ὅταν θέσωσι τὸ πῦρ εἰς τὸ ἐλεύθερον ἄκρον, ἔχουσι πλήρη τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν νὰ ἀπομακρυνθῶσι τῆς ἀκτῖνος τῆς ἐκρήξεως πρὶν ἢ τὸ πῦρ μεταδοθῇ ἐν τῷ κατὰ τὸ ἄλλο ἄκρον γεμίσματι. Ὁ ἀκαριαῖος πυραγωγὸς (fusée vive, ou fusée instantanée, ou cordeau porte-feu) τοὐναντίον βασίζεται ἐπὶ τῆς ταχύτητος τῆς κατακαύσεως· πρὸς τοῦτο μεταχειρίζονται ἀρκετὸν μῆκος ἐκ τούτου, οὕτως ὥστε, τὸ σημεῖον εἰς ὃ θὰ θέσωσι τὸ πῦρ, νὰ ᾖ ἀρκετὰ μεμακρυσμένον τῆς ἑστίας τῆς ὑπονόμου (fourneau de mine), ὥστε νὰ μὴ κινδυνεύωσιν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐκρήξεως. Ὁ πυραγωγὸς οὗτος σύγκειται ἐκ τριῶν κλώνων ἄπτρας ἐκκαύματος (mèche à étoupille) περικεκαλυμμένων ὑπὸ κηρωτῆς ὀθόνης συνεσφιγμένης διὰ βαμβακεροῦ νήματος· τὸ σύνολον περιβάλλεται ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμεως καὶ ἰσχυρᾶς μηρίνθου. Ὁ ἀκαριαῖος πυραγωγὸς δύναται νὰ βαστάξῃ βάρος 140 χιλιογράμμων χωρὶς νὰ ἀποκοπῇ καὶ ἀντέχει ἐν τῷ ὕδατι ἐπὶ πολλοὺς μῆνας. Ἡ ταχύτης τῆς κατακαύσεως εἶνε περίπου 100 μ. κατὰ δευτερόλεπτον.

4ον Ἠλεκτρικὸν ἐμπύριον, amorce électrique; γνωρίζομεν ὅτι μεταξὺ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος εἶνε καὶ τὰ θερμαντικά, διὸ βλέπομεν αὐτὸ διαπυρῶνον, τῆκον καὶ ἐξατμίζον σύρματα μεταλλικὰ καὶ ἄλλα σώματα. Τῆς ἰδιότητος ταύτης τοῦ ῥεύματος γίνεται ἐφαρμογὴ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ εἰς τὰ ἠλεκτρικὰ ἐμπύρια, ἅτινα μεταχειρίζονται πρὸς ἀνάφλεξιν ὑπονόμων πεπληρωμένων διὰ πυρίτιδος ἢ δυναμίτιδος.

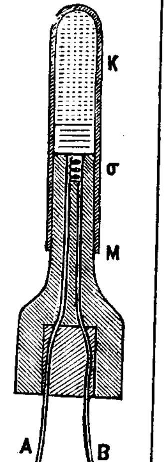
Ἠλεκτρικὸν ἐμπύριον (ἠλεκτρόφλεκτον), amorce électrique; καλεῖται οὕτως ἐκρηκτικὸν ὄργανον, τιθέμενον ἐντὸς τῆς ἔκ τινος ἐκρηκτικῆς οὐσίας ἀπαρτιζομένης γομώσεως, εἰς ἣν μεταδίδει τὸ πῦρ ἀναφλεγόμενον δι' ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος, χρησιμοποιούμενον δι' ἀνάφλεξιν ναυκλάστρων, ὑπονόμων, κτλ. Ἀπαρτίζεται ἐκ δύο χαλκίνων ἀγωγῶν καλουμένων σκελῶν (branches) μεμονωμένων διὰ γουταπέρκας ἥντινα διαπερῶσι, καὶ στερεοῦνται ἐπὶ μικρῶν κυλινδρίσκων ἐξ ἀσφαλτώδους μίγματος καλουμένου κεφαλῆς (tête). Τὰ κάτω ἄκρα τῶν σκελῶν τούτων εἶνε ἡνωμένα διὰ λεπτοτάτου σύρματος λευκοχρύσου (fil de platine) ἢ καταλήγουσιν εἰς γεγυμνωμένας ἀκίδας (pointes dénudées) ἀφισταμένας ἀπ' ἀλλήλων κατ' ἐλάχιστον· ταῦτα εἰσάγονται ἐντὸς μεταλλικοῦ κυλινδρίσκου πεπληρωμένου ἐκρηκτικῆς συνθέσεως (γναφαλώδους βαμβακοπυρίτιδος, λεπτῆς πυρίτιδος, συνθέσεως Ebner) κεκλεισμένου ἄνωθεν διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ κάτωθεν διὰ πώ-

ματος ἐκ χάρτου ἐμβαπτισμένου εἰς παραφίνην· εἴς τινα ἐμπύρια, ὑπὸ τὸν ὡς ἄνω εἴρηται μεταλλικὸν κυλινδρίσκον, προσκολλᾶται καὶ ἕτερος μεταλλικὸς τοιοῦτος ἐμπεριέχων βροντώδη ὑδράργυρον. Ἐὰν διὰ τοῦ οὕτω παρεσκευασμένου ἐμπυρίου διοχετεύσωμεν ἐπαρκὲς ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα, ἢ ὁ λευκόχρυσος θὰ πυρακτωθῇ, ἢ ἠλεκτρικὸς σπινθὴρ θὰ σχηματισθῇ μεταξὺ τῶν ἀκίδων, ἀναφλέγων τὴν περιβάλλουσαν ἠλεκτρικὴν σύνθεσιν ἐξ ἧς μεταδίδεται τὸ πῦρ. Τὰ ἠλεκτρικὰ ἐμπύρια ἀναλόγως τοῦ συστήματος τῆς ἀναφλέξεως διακρίνονται εἰς ἠλεκτρικὰ ἐμπύρια τάσεως, amorces électriques de tension, καὶ ἠλεκτρικὰ ἐμπύρια ποσότητος, amorces électriques de quantité.

Ἠλεκτρικὸν ἐμπύριον τάσεως, amorce électrique de tension (ἢ ἠλεκτρικὸν ἐμπύριον ἐξ ἐπαγωγῆς, ou amorce électrique d'induction), εἶνε τὸ ἐκρηγνύμενον δι' ἠλεκτρικοῦ σπινθῆρος σχηματιζομένου μεταξὺ τῶν τριχοειδῶς ἀφισταμένων ἀκίδων τῶν σκελῶν, ἀναφλεγόμενον δι' ἐκρηκτῆρος (exploseur) καὶ χρησιμεῦον δι' ὑπονόμους, κτλ. Τοιαῦτα εἶνε τὰ ἐμπύρια Marius, Ebner, Mac-evoy.

Ἠλεκτρικὸν ἐμπύριον ποσότητος (ἢ γαλβανικόν), amorce électrique de quantité (ou galvanique), εἶνε τὸ ἐκρηγνύμενον διὰ πυρακτώσεως τοῦ ἐν αὐτῷ λευκοχρύσου τῇ ἐπενεργείᾳ ἀναφλεκτικῆς στήλης (pile d'inflammation), χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν ἔκρηξιν τοῦ ναυκλάστρου.

Τὸ ἠλεκτρικὸν ἐμπύριον (amorce électrique) συνίσταται ἐκ λεπτοτάτου σύρματος ἐκ λευκοχρύσου σ, τὸ ὁποῖον περιελίσσεται σπειροειδῶς καὶ προσκολλᾶται εἰς τὰ ἄκρα δύο παχέων χαλκίνων ἀγωγῶν Α καὶ Β, οἵτινες τηροῦνται εἰς σταθερὰν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν καὶ εἰσὶν ἠλεκτρικῶς μεμονωμένοι δι' ἀπομονωτικῆς οὐσίας Μ, συγκειμένης ἐκ θείου καὶ τετριμμένης ὑάλου. Πρὸς τοῦτο τήκοντες ἐν μικρᾷ χύτρᾳ θεῖον, ῥίπτουσιν ἐντὸς αὐτοῦ κόνιν ὑάλου καὶ ἐκ τοῦ μίγματος τούτου ἐγχέουσιν ἐντὸς κοιλότητος, ἐν ᾗ εἶνε ἐστερεωμένοι οἱ ἀγωγοὶ Α καὶ Β καὶ κατόπιν προσκολλῶσιν εἰς τὰ ἄκρα τῶν ἀγωγῶν τὸ ἐκ λευκοχρύσου σύρμα σ καὶ περιβάλλουσι τοῦτο διὰ μικρᾶς ποσότητος βαμβακοπυρίτιδος καὶ κατόπιν τὸ καλύπτουσι διὰ τοῦ καψυλλίου Κ ἐμπεριέχοντος βροντώδη ὑδράργυρον. Τὸ ἐμπύριον τοῦτο τοποθετοῦμεν εἰς τὴν ὑπόνομον, ἣν πρόκειται νὰ ἀναφλέξωμεν καὶ ἑνοῦμεν τὰ ἄκρα τῶν ἀγωγῶν Α καὶ Β δι' ἄλλων μεταλλικῶν συρμάτων μακρῶν (ἅτινα φθάνουσι μέχρι τοῦ μέρους

ὅπου εὑρισκόμεθα καὶ ἔχομεν τὴν ἠλεκτρικὴν στήλην) μετὰ τῶν πόλων τῆς ἠλεκτρικῆς στήλης. Ὅταν θέλωμεν, διαβιβάζομεν τὸ ῥεῦμα τῆς στήλης καὶ τότε τοῦτο κυκλοφοροῦν διὰ τῶν ἀγωγῶν Α καὶ Β καὶ φθάνον εἰς τὸ ἐκ λευκοχρύσου σύρμα σ, διαπυρώνει αὐτὸ καὶ οὕτως ἐπέρχεται ἡ ἀνάφλεξις τοῦ ἐμπυρίου, ἥτις χρησιμεύει ὡς ἔναυσμα διὰ τὴν ἀνάφλεξιν τῆς γεμίσεως τῆς ὑπονόμου.

Δοκιμαστικὸν ἐμπύριον, amorce d'épreuve; μικρὸν ἀσθενὲς ἠλεκτρικὸν ἐμπύριον χρησιμεῦον πρὸς δοκιμὴν τῆς καλῆς λειτουργίας τῶν ἀναφλεκτικῶν συσκευῶν.

[χημ.] **ἐμπύρευμα**, empyreume, n. m. (ἐν= ἐντὸς καὶ πῦρ) γεῦσις, ὀσμὴ δριμεῖα (âcre), ἰσχυρὰ καὶ δυσάρεστος, ἥτις παράγεται κατὰ τὴν ἰσχυρὰν θέρμανσιν ὀργανικῆς τινὸς ὕλης· βλ. καὶ ἐμπυρευματικός.

ἐμπυρευματίζω, μέλ. ίσω, amorcer; ἐμπυρεύω, ἤτοι θέτω ἐμπύρευμα, ἐμπύριον.

ἐμπυρευματικός, ή, όν· [χημ.] empyreumatique, adj. ὁ ἔχων γεῦσιν ἢ ὀσμὴν ἐμπυρεύματος· ‖ ἐμπυρευματικόν, λέγεται τὸ παραγόμενον διὰ ξηρᾶς ἀποστάξεως, π. χ. ἐμπυρευματικὴ ὀσμὴ (γεῦσις), odeur (saveur) empyreumatique, εἶνε ἡ παραγομένη κατὰ τὴν θέρμανσιν τῶν λιθανθράκων ἢ ξύλων ἐν ἀπουσίᾳ ἀέρος· ‖ ἐμπυρευματικαὶ ὗλαι, matières empyreumatiques, αἱ διὰ τῆς καύσεως παραχθεῖσαι ὗλαι· ‖ ἐμπυρευματικὰ ἔλαια, huiles empyreumatiques, τὰ κατὰ διαφόρους καύσεις καὶ ξηρὰς ἀποστάξεις παραγόμενα ἔλαια, π. χ. τὸ ἐκ τῆς ἀποστάξεως τοῦ καπνοῦ ἀπολαμβανόμενον ὅπερ εἶνε δριμύτατον.

ἐμπυρευμάτισις, εως, ἡ· amorçage, n. m. ἐμπύρευσις· καλεῖται οὕτως ἡ ἐργασία ἡ συνισταμένη εἰς τὸ θέτειν ἐμπυρεύματα ἢ ἐκκαύματα χρησιμεύοντα εἰς τὸ νὰ προξενήσωσι τὴν ἀνάφλεξιν· ‖ — τῶν καλύκων, amorçage des douilles; βλ. καὶ καψυλλίωσις.

ἐμπυρευματιστήρ, ῆρος, ὁ· amorçoir, n. m. χρησιμεύων πρὸς ἐμπυρευμάτισιν.

ἐμπυρευματοθήκη, ης, ἡ· sac d'amorce ἢ sac à vis porte-amorce (ἐμπυρευματοφόρος κοχλίας)· δερματίνη θήκη ἐν ᾗ περιλαμβάνονται τὰ ἐμπυρεύματα· αὕτη συνήθως περιλαμβάνει μίαν κλεῖδα ῥυθμίσεως πυροσωλήνων (clef pour régler les fusées) καὶ ἕνα ἐπικρουστηρούλκὸν (tire-percuteur), χρησιμεύει δὲ διὰ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ πυροβόλου· βλ. καὶ ὁπλίσματα πυροβόλου.

ἐμπυρευματοκάλυπτρον, ου, τό· couvre-amorce, n. m. τὸ κάλυμμα δι' οὗ τηρεῖται τὸ ἐμπύρευμα ἐν τῇ θέσει του· εἰς τὰ φυσίγγια ὑπάρχει τοιοῦτον ὀρειχάλκινον καλούμενον θήκη τοῦ ἐμπυρεύματος· βλ. μεταλλικὸν φυσίγγιον 1874.

ἐμπυρευματοφόρος, ος, ον· porte-amorce, n. m. ὁ φέρων ἐμπύρευμα· ‖ — κοχλίας, vis-porte-amorce; ‖ ἐμπυρευματοφόρον καψύλλιον, capsule-amorce, n. f.

ἐμπυρεύς, έως, ὁ· platine (d'un fusil), n. f. κοινῶς ἡ φωτιὰ τοῦ τυφεκιοῦ. Χαλυβδίνη πλὰξ ἐφ' ἧς συναρμόζονται τὰ διάφορα μέρη τὰ χρησιμεύοντα διὰ νὰ ἐπιφέρωσι τὴν ἐκπυρσοκρότησιν τοῦ ὅπλου· ‖ — περιστρόφου, platine de revolver; βλ. περίστροφον· ‖ ἐμπυ-

ρεὺς θρυαλλιδωτὸς (μετὰ θρυαλλίδος), platine à mèche ; οὗτος εἶνε ὁ ἀρχαιότερος μηχανισμὸς Ἱσπανικῆς ἐφευρέσεως, γνωστὸς ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν ἐμπυρεὺς θρυαλλιδωτός καὶ ὀφιοειδὴς (platine à mèche et à serpentin). Θρυαλλὶς κεκανονισμένου μήκους προσεκολλᾶτο ἐπὶ τῆς σφύρας (chien), ἥτις συνέκειτο ἐξ ἑνὸς κυρτοκαμπύλου σιδηροῦ τμήματος εἰς σχῆμα ὄφεως, διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ὁποίου διήρχετο ἡ ἀνημμένη θρυαλλίς. Ὅταν διὰ τοῦ δακτύλου ἐπίεζον τὴν σκανδάλην, αὕτη ἐνήργει ἐπὶ τῆς σφύρας, ἡ τελευταία δὲ αὕτη ἐπλησίαζεν ἠρέμως τὴν θρυαλλίδα εἰς μικρὰν μεταλλικὴν σκάφην (bassinet) ἐντὸς τῆς ὁποίας ὑπῆρχε πυρῖτις καὶ οὕτω μετεδίδετο τὸ πῦρ εἰς τὸ γέμισμα διὰ τῆς ὀπῆς· || ἐμπυρεὺς ἔντροχος, platine à rouet. Αἱ δυσκολίαι αἱ ἀπαντώμεναι εἰς τὴν χρῆσιν τῶν διὰ θρυαλλίδος ὅπλων ἠνάγκασαν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐπινοήσωσιν ἕτερον μηχανισμόν, Γερμανὸς δέ τις ὁπλοποιὸς ἐφεῦρε τὸ 1515 τὸν ἔντροχον ἐμπυρέα. Οὗτος περιελάμβανε κατ' ἀρχὴν πυρόλιθον (pierre à feu) (ἢ χαλυβικὴν τινὰ πλάκα) συγκρατούμενον μεταξὺ τῶν σιαγόνων (mâchoires) τῆς σφύρας, ἥτις κατεβιβάζετο κατὰ θέλησιν ἐν τῇ σκάφῃ (bassinet) εἰς τὸν πυθμένα τῆς ὁποίας εὑρίσκετο χαλύβδινος ὀδοντωτὸς τροχὸς (rouet), λαμβάνων περὶ τὸν ἄξονά του ταχεῖαν περιστροφικὴν κίνησιν δι' ἐλατηριωτοῦ μοχλοῦ· διὰ τῆς περιστροφῆς ταύτης ὁ τροχὸς προστριβόμενος ἐπὶ τοῦ πυρολίθου (ἢ τῆς χαλυβικῆς πλακὸς) παρῆγε σπινθῆρας οἵτινες μετέδιδον τὸ πῦρ εἰς τὴν ἐν τῇ σκάφῃ εὑρισκομένην πυρίτιδα καὶ διὰ τῆς ὀπῆς εἰς τὸ γέμισμα· || ἐμπυρεὺς μετὰ πυρεκβολίου ἢ ἐμπυρεὺς πυριτοφόρος (μετὰ πυρολίθου), platine à batterie ou à silex. Ἁπλοποίησις τοῦ προηγουμένου ἐμπυρέως, ἐν ᾧ ἡ φέρουσα τὸν πυρόλιθον σφύρα, διὰ τῆς πιέσεως τῆς σκανδάλης κατέπιπτε καὶ προσέκρουεν ἐπὶ τοῦ πυρεκβολίου, διὰ τῆς προστριβῆς τοῦ ὁποίου παρήγοντο σπινθῆρες μεταδίδοντες τὸ πῦρ εἰς τὴν ἐν τῇ σκάφῃ εὑρισκομένην πυρίτιδα καὶ διὰ τῆς ὀπῆς εἰς τὸ γέμισμα· || ἐμπυρεὺς κρουστικὸς ἢ μετ' ἐμβόλου, platine à percussion ou à piston. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μηχανήματος εἶνε ἡ κροῦσις τῆς σφύρας ἐπὶ τοῦ ἄκμονος τοῦ φέροντος τὸ καψύλλιον (1841)· || — ἀσφαλιστικὸς ἢ κλειστός, platine à secret ou de sûreté.

ἐμπύρευσις, εως, ἡ· amorçage, n. m. ἢ ἡ ἐμπυρευμάτισις, ἢ ἐκκαυμάτισις.

ἐμπυρευτικός, ή, όν· ἀφορῶν τὴν ἐμπύρευσιν, d'amorçage ; || ἐμπυρευτικὸν σωλήνιον, amorce de tube à tir.

ἐμπυρεύω, μέλ. εύσω, amorcer ; θέτω ἐμπύριον (amorce) ; || καίω, φλογίζω, brûler, allumer.

ἐμπυριοδόχος γέμισις· βλ. ἐναυσματογόμωσις.

ἐμπυριοδόκη, ης, ἡ· εἰς τὰ ναύκλαστρα καλεῖται capsule, n. f. βλ. ναύκλαστρον.

ἐμπυριοθήκη, ης, ἡ· θήκη ἐν ᾗ τίθενται ἐμπύρια, boîtes à amorce, à étoupilles ; βλ. ἐμπύριον.

ἐμπύριον, ου, τό· βλ. ἐμπύρευμα, amorce ; καὶ ἔκκαυμα, étoupille.

ἔμπυρος, ος, ον· ὁ πλήρης πυρός, φλογός, à feu ; κεκαυμένος, brûlé, ée.

ἐμφαίνω, μέλ. φανῶ· κάμνω τινὰ νὰ ἴδῃ τι, faire voir ; κάμνω τι φανερόν· κάμνω νὰ φανῇ, faire apparaître ; (ἐπι)δεικνύω, démontrer ; ἀποδεικνύω, prouver ; δηλῶ, σημαίνω, signifier ; || τοῦτο ἐμφαίνει ὅτι, cela fait voir (prouve) que ; || τί ἐμφαίνει τοῦτο ; qu'est-ce que cela prouve (signifie) ? || οἱ λόγοι του ἐνέφαινον τὴν χαράν του, ses paroles trahissaient sa joie ; || ἡ ἀπάθειά του ἐμφαίνει τὴν ψυχικήν του γαλήνην, son impassibilité démontre la paix de son âme ; || [ἐμπορ.] — εἰς λογαριασμόν, βλ. παρουσιάζω, présenter ; || [μεσ.] ἐκ τούτων ἐμφαίνεται ὅτι (προκύπτει), il résulte (il ressort) de là que ; [νομ.] il appert...que.

ἐμφάνεια, ας, ἡ· τὸ ἐμφανίζεσθαι, γίνεσθαι ὁρατόν, apparence, n. f. ἤτοι ὁ τρόπος καθ' ὃν φαίνεταί τι· ἡ ἐμφάνισις, apparition, n. f. τὸ ὁρατόν, ὁρατικότης, visibilité, n. f. ἐξ οὗ μεταφ. τὸ κατάδηλον, προφανές, évidence, n. f. || ἐμφάνεια φάρου, apparence, n. f. βλ. φάρος, phare.

ἐμφανής, ής, ές· ὁ φαινόμενος, apparent, e; ὁρατός, visible, εἰς τὴν καθ' ἑαυτὸ σημασίαν του· || [μεταφ.] —, προφανής, πρόδηλος, κατάδηλος, évident, e ; manifeste ; ἤτοι ὁ περιφανής, ἀξιοπαρατήρητος.

ἐμφανίζω, μέλ. ίσω· κάμω τι φανερόν, ὁρατόν, faire paraître ; παρουσιάζω, δεικνύω, présenter ; montrer ; || [ἐμπορ.] ἐμφανίζω συναλλαγματικὴν [πρὸς ἀποδοχήν, κτλ.], présenter une lettre de change. § [συνηθ. μέσ.] ἐμφανίζομαι, ἀόρ. ἐνεφανίσθην, se présenter ; se montrer ; apparaître. **Συνώνυμα** : paraître, apparaître, ὧν τὸ μὲν 1ον λέγεται ἐπὶ σωμάτων φαινομένων ὡς φυσικῶν καὶ ὁρατῶν, οἷον le soleil paraît ; un homme paraît là-bas ; τὸ δὲ apparaître ἐπὶ ὑπερφυσικῶν καὶ ἀΰλων ὄντων τῶν ἐπιφαινομένων αἴφνης ὑπὸ μορφὴν αἰσθητήν, ἐπὶ ἀγγέλων, ἐπὶ φασμάτων, οἷον, un ange m'apparut. || [νομ.] comparaître, ἐπὶ τῶν παρουσιαζομένων ἐνώπιον δικαστοῦ, ἐν τῷ δικαστηρίῳ· βλ. καὶ ἐμφάνισις· || δὲν ἐνεφανίσθη ἀκόμη, il ne s'est pas encore montré (présenté) ; || ἐνεφανίσθη μόνον δι' ὀλίγας ἡμέρας, il n'a fait qu'une courte apparition ; || ὁ Χριστὸς ἐνεφανίσθη εἰς τοὺς μαθητάς του, Jésus Christ apparut à ses disciples; || οἱ μάρτυρες δὲν ἐνεφανίσθησαν, les témoins n'ont point comparu (ἢ ont fait défaut) ; || ἐμφανισθείς, εῖσα, έν, comparant, e ἤτοι ὁ παραστὰς εἰς δικαστήριον· || ὁ μὴ ἐμφανισθείς, défaillant, e ; || [οἱ κ. κ. δεῖνα καὶ δεῖνα] ἐμφανισθέντες αὐτοπροσώπως, comparant en leur personne ; || ἐνεφανίσθησαν σήμερον ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου, comparurent devant moi le notaire ; || καλεῖσθε νὰ

ἐμφανισθῆτε, vous êtes assigné à comparaître ; || οἱ μὴ ἐμφανισθέντες, les défaillants ; || ἐπῆγε μόνον διὰ νὰ ἐμφανισθῇ, *il a été pour faire acte de présence* (νομ. acte de comparution) ; || [νομ.] ἐμφανίζομαι ἐνώπιον τῶν δικαστῶν, διεξάγω δίκην, ester.

ἐμφάνισις, εως, ἡ· τὸ ποιεῖν ὁρατόν, action de paraître, apparition, n. f. τὸ δεικνύειν, παρουσιάζειν, παρουσίασις, présentation, n. f. τὸ παρουσιάζεσθαι ἐνώπιον τινός, comparution, n. f. βλ. **ἐμφανίζω, ἐμφανίζομαι·** || ἡ ἐμφάνισις κομήτου, l'apparition d'une comète; || [ἐμπορ.] — συναλλαγματικῆς, présentation d'une lettre de change ; || [ἐμπορ.] ἐπὶ (ἅμα) τῇ ἐμφανίσει, à vue ; || γραμμάτιον πληρωτέον ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει, billet payable à vue ; || [νομ.] comparution, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ παρίστασθαι ἐνώπιον δικαστηρίου, δικαστοῦ, κτλ. || ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεως τῶν μαρτύρων, en cas de non comparution des *témoins*; || [δικονομ.] πρόσκλησις ἐμφανίσεως πρὸς συζήτησιν, avenir.

ἐμφαντικός, ή, όν· καὶ ἐμφατικός, ή, όν (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), ὁ παριστῶν, σημαίνων τι, ὁ ἐκφραστικός, expressif, ive ; significatif, ive ; ὁ ἐκφράζων τι ἢ ἔχων σημασίαν τινά, ἤτοι ἐκφράζων πάθος ἢ πρᾶξιν, καὶ ἐν γένει ὁ ἐνεργητικός, énergique ; βλ. καὶ ἔμφασις. § —, emphatique, adj. κατὰ τρόπον δεικνύοντα ἔμφασιν· βλ. λέξιν.

ἐμφαντικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐκφραστικόν, d'une manière expressive (significative) ; ἐκφραστικῶς, expressivement. § emphatiquement, adv. avec emphase ; μετ' ἐμφάσεως.

ἐμφανῶς, [ἐπίρ. τοῦ ἐμφανὴς] προφανῶς, προδήλως, καταδήλως, d'une manière évidente, manifeste ; évidemment ; manifestement,

ἔμφασις, εως, ἡ· ἡ ἔκφρασις, expression, n. f. ἡ σημασία signification, n. f. ἐνέργεια, énergie, n. f. καὶ παρὰ ῥήτορσι, emphase, n. f. δύναμις τοῦ λόγου, πρὸ πάντων δύναμις ἐκφράσεως, ἥτις σημαίνει περισσότερον, ἢ ὅ,τι φαίνεται ὅτι ἐκφράζει.

ἐμφατικός, ή, όν· emphatique, adj. βλ. ἐμφαντικός.

ἐμφιλοχωρέω-ῶ, μέλ. ήσω, εἰσέρχομαί που, εἰσχωρῶ, pénétrer ; παρεισδύω, se glisser ; s'insinuer.

ἐμφιλοχώρησις, εως, ἡ· ἡ εἴσοδος, εἰσχώρησίς που, pénétration dans, entrée dans.

ἔμφοβος, ος, ον· ὁ ἐν φόβῳ εὑρισκόμενος, κατειλημμένος ὑπὸ τοῦ φόβου, saisi [de crainte] ; ὁ φοβισμένος, effrayé, ée ; τρομαγμένος, épouvanté, ée ;

ἐμφόβως, [ἐπίρ.] μετὰ φόβου, avec frayeur.

ἐμφορέομαι-οῦμαι, εἴς τι, ἐπί τινος φέρομαι, συνεπῶς ὑπερμέτρως λαμβάνω, (ὑπερ)πληροῦμαι ἀπό τι, se gorger ; se remplir ; se fourrer. § [συνηθ. μεταφ.] ἔχω ἐν ἐμοί, καταλαμβάνομαι, ἐμπνέομαι ἀπό, se pénétrer ; être pénétré (animé ; inspiré) de ; || ἐμφοροῦμαι ζήλου, être animé de zèle.

ἔμφορτος, ος, ον· φορτωμένος, βεβαρυμμένος τινός, chargé, ée ; || ἔμφορτον πλοῖον, τὸ πεφορτωμένον, en charge ; batiment qui est en charge.

ἔμφραγμα, ατος, τό· ἐμφραγμὸς (ἐκ τοῦ ἐμφράττω), ἐμφράκτης, ἐμφρακτήρ, ἐκεῖνο ὅπερ χρησιμεύει πρὸς ἔμφραξιν, tout ce qui sert à obturer (fermer), obturateur, trice ; fermeture, n. f. π. χ. φράγμα, barrière, n. f. ἐμφραγμὸς ἢ ἐπισώρευσις ὑλικοῦ, encombrement, n. m. ὅπερ ἐμποδίζει τὴν διάβασιν. § [μηχ.] ἔμφραγμα, *obturateur, n. m.* καλεῖται οὕτω πᾶν τεμάχιον ἢ σύστημα ὅπερ χρησιμεύει διὰ νὰ κλείῃ ὀπὴν ἢ συγκοινωνίαν τινά· || ἔμφραγμα τοῦ ὀπαίου (τῶν πυροβόλων), obturateur du grain de lumière ; βλ. καὶ **πυροβόλον·** || πλαστικὸν ἔμφραγμα, obturateur plastique ; ἐμφρακτὴρ χρησιμεύων διὰ τὴν ἔμφραξιν τῶν πυροβόλων Κανὲ ἀποτελούμενος ἐκ **παρακύκλου** (rondelle, καλουμένου καὶ galette plastique) ; βλ. καὶ ἐμφρακτῆρα de Bange, εἰς λέξιν **ἐμφρακτήρ.**

ἐμφραγματικός, ή, όν· ὁ ἐμφρακτικός, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔμφραξιν, obturateur, trice, adj. π. χ. ἐμφραγματικὸς δακτύλιος, βλ. **δακτύλιος·** || ἐμφραγματικὸν πυθμένιον, gaz-check ; ἐν Ἀγγλίᾳ κατορθοῦται ἡ ἔμφραξις τῶν ἀπὸ τοῦ στόματος γεμιζομένων πυροβόλων τῶν μεγάλων διαμετρημάτων δι' ἐμφραγματικῶν πυθμενίων τιθεμένων πρὸς τὰ ὀπίσω τοῦ βλήματος, ἵνα μὴ ἐκφεύγωσιν ἐκ τοῦ στόματος ἀέρια.

ἐμφραγματουλκός, οῦ, ὁ· extracteur d'obturateur ou tire anneau (obturateur) ἢ tire-obturateur, n. m. ἢ chasse-anneau obturateur ; ἐργαλεῖον χρησιμεῦον διὰ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ ἐμφράγματος ἢ τοῦ ἐμφραγματικοῦ δακτυλίου ἐκ τοῦ κοίλου τοῦ πυροβόλου· || ἐμφραγματικὴ ῥάβδος, barre obturatrice.

ἐμφραγμός, οῦ, ὁ· βλ. ἔμφραγμα· ἐπίσης ἡ ἔμφραξις, obturation, n. f.

ἐμφράκτης, ου, ὁ· καὶ

ἐμφρακτήρ, ῆρος, ὁ· βλ. ἔμφραγμα. § ἐμφρακτήρ, obturateur, n. m. καλεῖται οὕτως εἰδικὸν ὄργανον προωρισμένον νὰ παρακωλύσῃ πᾶσαν ἐκφυγὴν ἀερίων πρὸς τὸ μέρος τοῦ πυγαίου (τῶν πυροβόλων) ἢ τοῦ **οὐραίου** (τῶν ὅπλων) (culasse), διὰ τῆς ὑπαρχούσης ἁρμογῆς μεταξὺ **φρακτικοῦ μηχανήματος** (appareil de fermeture) καὶ τοῦ σωλῆνος τῶν ὀπισθογεμῶν ἐν γένει πυροβόλων ἢ ὅπλων, καθόσον ὅσον ἐντελῆ καὶ ἂν ὦσι τὰ μηχανήματα ταῦτα ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις αἱ ἁρμογαὶ ἐξ ὧν δύνανται νὰ διαφύγωσι τὰ ἀέρια.

Ὑπάρχουσι δύο κατηγορίαι ἐμφρακτήρων :

1ον) **Ἐμφρακτῆρες ἀλλάσσοντες μεθ' ἑκάστην βολήν,** obturateurs changeant à chaque coup ; ὁ τύπος τῶν ἐμφρακτήρων τούτων εἶνε ὁ ὑπὸ τοῦ Γάλλου συνταγματάρχου de Reffye προταθείς, ἤτοι ἡ ἀπόφραξις (obturation) ἐκτελεῖται διὰ τῆς **αὐτοματικῆς ἐκτάσεως** (expansion automatique) τῆς **μεταλλικῆς φυσίγγης.**

2ον) **Ἐμφρακτῆρες σταθεροί,** obturateurs fixes. Ὁ κύριος τύπος εἶνε ὁ **ἐμφρακτὴρ** de

Bange, ὅστις ἐγένετο ἀποδεκτὸς εἰς τὸ γαλλικὸν πυροβολικόν. Οὗτος ἔχει μεγάλην ἀναλογίαν μὲ τὸν **ἐμφρακτῆρα Σασσεπῶ**, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ ἐξ **ἐλαστικῆς κόμμεως παράκυλος** (rondelle en caoutchouc) ἀντικατεστάθη ὑπὸ **παρακύκλου ἐξ ἀμιάντου** (rondelle d'amiante, ὅστις εἶνε μίγμα 35 μερῶν προβατείου στέατος καὶ 65 μερῶν ἀμιάντου) περιβεβλημένου ἐν ὀθόνῃ, παρεντιθεμένου μεταξὺ δύο κυαθίων (coupelles) ἐκ κασσιτέρου, ἔξωθεν τῶν ὁποίων ὑπάρχει **δακτύλιος** (bague) ὀρειχάλκινος. Ὁ παράκυκλος οὗτος προφυλάσσεται πρὸς τὰ ἐμπρὸς δι' **ἐπωστρίδος** (tête mobile) διαπερώμενος διὰ τοῦ **χαυλοῦ** (tige) αὐτῆς, λειτουργεῖ δὲ ὅπως ὁ τοῦ ὅπλου Σασσεπῶ· βλ. καὶ ἔμφραγμα πλαστικόν.

Ἐμφρακτὴρ Σασσεπῶ, obturateur Chassepot ; τὸ ἔμφραγμα Σασσεπῶ σύγκειται ἐκ παρακύκλου ἐξ ἐλαστικῆς κόμμεως (rondelle en caoutchouc) τοποθετημένου εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ **κυλίνδρου** (cylindre) τοῦ **κινητοῦ οὐραίου** (culasse mobile), καὶ προφυλάσσεται πρὸς τὰ ἔμπροσθεν κατὰ τῆς ἀπ' εὐθείας ἐνεργείας τῶν ἀερίων ὑπὸ **ἐπωστρίδος** (tête mobile). Κατὰ τὴν ἀνάφλεξιν τῆς πυρίτιδος ἡ πίεσις τῶν ἀερίων ἐνεργοῦσα ἐπὶ τῆς ἐπωστρίδος, πιέζει τὸν παράκυκλον οὗτινος αὐξάνει ἡ διάμετρος καὶ ἀποκλείεται ἡ ἐκφυγὴ τῶν ἀερίων.

Τὰ μειονεκτήματα τοῦ ἐμφρακτῆρος τούτου ἦσαν ὅτι κατεκαίοντο ὑπὸ τῆς ἀναφλεγομένης πυρίτιδος ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ παρακύκλου ἅτινα ἐξεῖχον γύρωθεν τῆς ἐπωστρίδος.

Ἐμφραγματικὸς δακτύλιος Broadwell, obturateur Broadwell ; οὗτος συνίσταται ἐκ δακτυλίου **σκυτίνου** (en cuir) ἢ χαλυβδίνου μετὰ διαμέτρου ἴσης πρὸς τὴν τοῦ πυροβόλου, ὅντινα τοποθετοῦσι πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ κλείστρου. Οἱ τοιοῦτοι δακτύλιοι προῆλθον ἐκ τροποποιήσεως τοῦ δακτυλίου ὅντινα οἱ Πρῶσσοι μετεχειρίσθησαν εἰς τὰ πρῶτα μετὰ σφηνὸς πυροβόλα των. Ὁ πρωσσικὸς δακτύλιος ἦτο ἀπὸ χάλυβος τομῆς ὀρθογωνίου τριγώνου, τιθέμενος ἐν τῷ μηχανήματι τοῦ κλείστρου, οὕτως ὥστε ἡ μὲν ὑποτείνουσα αὐτοῦ νὰ ἦ ἐστραμμένη πρὸς τὸ κλεῖστρον, ἡ δὲ ἐμπροσθία ἐπιφάνεια ἐξεῖχε τῆς ἐμπροσθίας τομῆς τοῦ κλείστρου· ὁ δακτύλιος Broadwell φέρει ἐπὶ τῆς ἐπιπέδου αὐτοῦ ἐπιφανείας σειρὰν κυκλικῶν αὐλακίων, προωρισμένων νὰ ἀναγκάζωσι τὰ ἐν τῇ ἁρμογῇ εἰσδύοντα ἀέρια εἰς διαδοχικὰς διαστολὰς ἐλαττούσας τὴν ἐλαστικὴν αὐτῶν δύναμιν.

Αὐτοματικὸς ἐκτατικὸς **ἐμφρακτήρ**, obturateur automatique par expansion; βλ. φυσίγγη.

ἐμφρακτικός, ή, όν· ὁ ἐμφράσσων, ἀποφράσσων, obturateur, trice, adj. obstruant ; obstructif, ive ; obturant, e. § [παθολ.] constipant, e, ἐπὶ ὄψων καὶ φαρμάκων, καὶ opilatif, ive ; βλ. καὶ **ἔμφραξις.**

ἔμφραξις, εως, ἡ· τὸ φράξιμον, ἀπόφραξις, στούπωμα, obturation, n. f. obstruction, n. f. (ἀγωγοῦ) engorgement, n. m. ‖ ἔμφραξις ὀπῆς (ἀγωγοῦ), engorgement d'un trou ; ‖ — ἀνοιχθείσης ὀπῆς ἐπὶ τοῦ σώματος [χειρουργ.], obturation, n. f. § — ὅπλων (πυροβόλων), obturation, n. f. βλ. καὶ **ἐμφρακτήρ.** § [παθολ.] ἔμφραξις [ἡ τῆς κοιλίας ἰδίως]= δυσκοιλιότης, constipation, n. f. ἐπὶ ὄψων καὶ φαρμάκων· ‖ προξενῶ ἐμφράξεις, constiper; opiler ; ‖ — τοῦ σπληνός, opilation de la rate.

ἐμφράττω, μέλ. άξω· ἐντὸς φράσσω, ἀποφράσσω, κλείω, obstruer ; φράττω, ταπόνω, στουπώνω, boucher ; ‖ ἐμφράττω τὴν ὀπήν (πυροβόλου τινός), boucher la lumière (d'une bouche à feu) ; ‖ ἐμφράσσω στόμα, ὀπήν, emboucher ; ‖ ἐμφράττω τυφεχήθρας, emboucher (des créneaux) ; ‖ ἐμφράττω, ἐπισωρεύω, encombrer ; ἐμφράσσω τάφρον, encombrer un fossé. § [παθολ.] obturer ; βλέπε **ἔμφραξις.** § —, constiper ; opiler ; βλ. **ἔμφραξις.**

ἐμφρονέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἔρχομαι εἰς τὰς φρένας μου, γίνομαι φρόνιμος, avoir son bon sens.

ἔμφροντις, ιδος, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἔχων φροντίδας, plein de soucis ; soucieux, euse ; ἀνήσυχος, inquiet, ète ; σκεπτικός, pensif, ive ; λυπημένος, chagrin, ine ; ‖ ὄψις ἔμφροντις, air soucieux.

ἐμφρόνως, [ἐπίρ.] μετὰ φρονήσεως, avec raison ; sensément ; sagement ; περιεσκεμμένως, prudemment ; ‖ ὁμιλεῖν ἐμφρόνως, parler sensément.

ἔμφρων, ων, ον· γεν. ονος· ὁ ἔχων τὰς φρένας του, sensé, ée ; sage ; prudent, e ; (ἀντίθ. τῷ ἔκφρων) λογικῶς, raisonnable.

ἐμφυής, ής, ές· ὁ ἔμφυτος, φυσικός, ὁ ἐντός τινος ὑπάρχων, inné, ée ; naturel, elle.

ἐμφύλιος, ος, ον· ὁ τῆς αὐτῆς φυλῆς, de la même race, ὁ ἐσωτερικός, intestin, ine, adj. ὁ ἀστικός, civil, e; ‖ ἐμφύλιοι ἔριδες, discordes intestines ; ‖ ἐμφύλιος πόλεμος, guerre civile.

ἐμφυλλίζω, μέλ. ίσω, [γεωπ.] μεταξὺ ξύλου καὶ φλοιοῦ **ἐγκεντρίζω, ἐμβολιάζω,** enter ; greffer ; βλ. λέξεις.

ἐμφυλλισμός, οῦ, ὁ· τὸ ἐμφυλλίζειν, ἐγκεντρίζειν τὸ ἐμβολιάζειν μεταξὺ ξύλου καὶ φλοιοῦ, entement, n. m. greffe, n. f. βλ. **ἐγκεντρισμός, ἐμβολιασμός.**

ἔμφυλλος, ος, ον· ὁ ἔχων φύλλα, garni de feuilles ; ‖ κλάδος ἔμφυλλος, branche garnie de feuilles.

ἐμφυσάω, βλ. ἐμφυσῶ.

ἐμφύσημα, ατος, τό· emphysème(an) (ἐν, ἐντός, dans καὶ φυσῶ, je souffle) n. m. [ἰατρ.] οἴδημα παραγόμενον διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἀέρος ἢ διὰ τῆς ἀναπτύξεως ἀερίου ἐντὸς τοῦ κυτταρώδους ἱστοῦ· ‖ — souffle, n. m. βλ. καὶ **ἀερηθμός·** ‖ πνευμονικὸν ἐμφύσημα ἢ ἆσθμα, emphysème pulmonaire ; ‖ ὑποδόρειον ἐμφύσημα, emphysème sucutané.

ἐμφυσηματικός, ή, όν· emphysémateux (an, teu), euse, adj. [ἰατρ.] ὁ παρουσιάζων τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἐμφυσήματος, qui présente les caractères de l'emphysème. § ὁ

προσβεβλημένος ὑπὸ ἐμφυσήματος, qui est atteint d'emphysème; [οὐσ.] un emphysémateux; une emphysémateuse.

ἐμφύσησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμφυσᾶν, action de souffler dans; soufflement, n. m. || ἡ ἐμφύσησις ἀέρος ἐντὸς τῶν πνευμόνων (ἐντοσθίων κτλ.) insufflation [d'air dans les poumons, etc].

ἐμφυσῶ, μέλ. ήσω, ἐντός τινος φυσῶ, souffler dans; insuffler (de l'air dans les poumons), ἐμφυσῶ ἐντὸς τῶν πνευμόνων ἀέρα. § [μεταφ.] ἐμπνέω, inspirer.

ἐμφύτευσις, εως, ἡ· ἡ φύτευσις εἰς τὴν γῆν, implantation, n. f. § [νομ.], emphytéose, n. f. μακροχρόνιος, πολυετὴς ἐνοικίασις (ἐκμίσθωσις), bail à long terme; ἐκμίσθωσις ἐμφυτευτική, bail emphytéotique; τὸ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐνοικιάζειν κτῆμα· νομικῶς καλεῖται οὕτω τὸ κληρονομικὸν καὶ ἀπαλλοτρίωτον κατὰ κανόνα δὲ καὶ διηνεκές, ἐμπράγματον ἐπὶ ἀλλοτρίου ἀκινήτου κτήματος ἢ ἀγροῦ δικαίωμα παρέχον τῷ δικαιούχῳ ἐξουσίαν παρεμφερῆ τῇ τοῦ κυρίου (διὸ ὁ ἐμφυτευτὴς καλεῖται καὶ δεσπότης). Καίτοι ὁ ἀρχικὸς αὐτοῦ προορισμὸς φαίνεται προσήκων μόνον εἰς ἀγροτικὰ κτήματα, οὐχ' ἧττον δυνατὴ ἡ ἐμφύτευσις καὶ ἐπὶ οἰκοδομῶν οὐ μόνον τῶν ἐν ἀγροτικῷ κτήματι, ἀλλὰ καὶ αὐτοτελῶν (Νεαραί, 7 κεφ. 3). Ὁ ἐμφυτευτὴς εἶνε κύριος τῶν καρπῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοῦ κτήματος. Ὁ εὑρίσκων θησαυρὸν ἐν τοιούτῳ κτήματι δὲν καθίσταται κύριος. Ὁ ἐμφυτευτὴς ὀφείλει νὰ διατηρῇ τὸ πρᾶγμα ἐν ᾗ καταστάσει παρέλαβεν αὐτό, νὰ καταβάλλῃ τακτικῶς καὶ ἐγκαίρως τὸ συμπεφωνημένον ἐτήσιον μίσθωμα καὶ τὰ δημόσια τέλη.

ἐμφυτευτής, οῦ, ὁ· [νομ.] emphytéote, n. m. ὁ πολλὰ ἔτη ἐνοικιάζων κτῆμα· βλ. καὶ ἐμφύτευσις· ὁ ἀπολαμβάνων πολυετοῦς ἐνοικιάσεως, qui jouit d'un bail emphytéotique.

ἐμφυτευτικός, ή, όν· ὁ τὴν ἐμφύτευσιν ἀφορῶν ἢ εἰς ταύτην ἀνήκων, qui a rapport ou qui appartient à l'emphytéose, emphytéotique, adj. || ἐμφυτευτικὴ ἐνοικίασις (ἐκμίσθωσις), bail emphytéotique.

ἐμφυτεύω, μέλ. εύσω· ἔν τινι φυτεύω, planter dans, implanter; [νομ.] δίδω κτῆμα εἰς πολυετῆ ἐκμίσθωσιν, être donné ou pris à emphytéose. § [μεταφ.] ἐμβάλλω, ἐμπνέω, inspirer.

ἔμφυτος, ος, ον· ὁ ἐντὸς φυτευμένος, γεννημένος, ἐκεῖνο ὅπερ ἐνυπάρχει, ἤτοι τὸ φυσικόν, naturel, elle; τὸ γεννημένον ἐντός, natif, ive; ἔμφυτον, τὸ ἐνυπάρχον, τὸ ἐγγενές, inné, ée; || ἔμφυτος, ος, ον· inné, ée, adj. ἐνυπάρχων, ὅπερ φέρομεν μεθ' ἡμῶν ἅμα τῇ γεννήσει, que nous apportons en naissant; π. χ. τάσεις (κλίσεις) ἔμφυτοι, penchants innés; || [ἰατρ.] ὁ ἐνυπάρχων ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς γεννήσεως, qui existe dès le moment de la naissance; π. χ. maladie innée; λέγουσιν ὅμως μᾶλλον κληρονομική, congénital, ale (ἐπὶ νόσων)· || ἔμφυτα προτερήματα, des qualités naturelles (natives); || ἡ ἀχαριστία εἶνε ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον, l'ingratitude est innée dans l'homme; || νομίζει ὅτι ἔχει ἔμφυτον ὅλην τὴν σοφίαν, il croit avoir la science infuse; || ἡ ἔμφυτος ὁρμή· τὸ ἔμφυτον, l'instinct; || ἐξ ἐμφύτου, ἐξ ἐνστίκτου, d'instinct; instinctivement; || τὸ ἔμφυτον, nativeté, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμφύτου, τὸ ἐκ γεννετῆς ὑπάρχον· || ἔμφυτος (αὐτόματος) γνῶσις, [φιλοσ.] intuition, n. f. γνῶσις καθαρά, ἀπ' εὐθείας, ἄμεσος τῆς ἀληθείας, ἄνευ τῇ βοηθείᾳ τοῦ συλλογισμοῦ· || ἡ ἔμφυτος γνῶσις εἶνε πάντοτε ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς μεγαλοφυΐας, l'intuition est toujours le caractère du génie.

ἐμφύτως, [ἐπίρ.] ἐκ φύσεως, διὰ τῆς φύσεως, nativement; || ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἐμφύτως βάρβαρος, l'homme est nativement barbare. § ἐνστίκτως, instinctivement; ἐξ ἐνστίκτου, d'instinct. § ἐμφύτως, [ἐπίρ.] φιλοσ. intuitivement; βλ. ἔμφυτος.

ἐμφωλεύω, μέλ. εύσω· ποιῶ τὴν φωλεάν, faire son nid, nicher; || τώρα τὰ πτηνὰ ἐμφωλεύουσι, c'est maintenant que les oiseaux nichent. § ἐμφωλεύω ἐντὸς τινὸς ἐμαυτόν, κρατῶ κρυμμένον τινί, καὶ πρὸ πάντων περὶ ζώων, se tapir, se cacher dans; se nicher; se blottir dans=κρύπτομαι.

ἐμψυχόνω, μέλ. ώσω· ἐμψυχόω-ῶ, animer; ranimer; κάμνω ζωντανόν, ζωογονῶ, vivifier; || ἐμπνέω εἴς τινα θάρρος, inspirer du courage; ἐνθαρρύνω, encourager; || ἐμψυχόνω τὸ ἐμπόριον, ranimer le commerce; || — τὴν βιομηχανίαν, τὰς τέχνας, ranimer l'industrie, les arts.

ἔμψυχος, ος, ον· (ότερος, ότατος)· ὁ ἔχων ψυχήν, animé, ée, ὁ ζῶν, ὁ εἰσέτι εἰς τὴν ζωήν, ζωντανός, vivant, e; vif, ive.

ἐμψυχόω-ῶ· βλ. ἐμψυχόνω.

ἐμψύχωσις, εως, ἡ· τὸ ποιεῖν ἔμψυχον, ζῶν, animation, n. f. ζωογόνησις, vivification, n. m. ἡ ἐνθάρρυνσις, encouragement, n. f. || ἐμψύχωσις τοῦ ἐμπορίου, animation du commerce.

ἐμῶ (έω) μέλ. έσω vomir; rendre; βλ. ἐμέω.

ἕν, [ἀριθ.] γεν. ἑνός· οὐδ. τοῦ εἷς.

ἐν [πρόθ.] [συντάσσ. μετὰ δοτικῆς] en; ἐντός, dans; εἰς, à; **ἐκφράζει δέ**: 1) στάσιν ἐν τόπῳ: || μένει ἐν Γαλλίᾳ, il reste en France; || ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ, dans la France méridionale; || ἐν Ἀθήναις, à Athènes; || [ἐν ἡμερομηνίᾳ ἐπιστολῆς, ἁπλῶς] Athènes; || ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους, au milieu de la foule; || ἐν μέσῃ ὁδῷ, en pleine rue; || ἐν τούτῳ κεῖται ἡ σωτηρία ἡμῶν, notre salut est là; || ἐν τῷ γραφείῳ του, dans son cabinet; || ἐν τῷ οἴκῳ του, chez-lui. § 2) χρόνον: || ἐν εἰρήνῃ· ἐν καιρῷ εἰρήνης, en temps de paix; || ἐν ἔτει 1896, en 1896; || ἐν ἀπουσίᾳ του, en (pendant) son absence; || ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, en un jour; || ἐν διαστήματι ἑνὸς ἔτους, dans l'espace d'un an; || ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, en un clin d'œil; || ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, en plein jour; || ἐν βραχεῖ, en peu de temps.

§ 3) **κατάστασιν**: || διατελεῖ ἐν ἀπελπισίᾳ, il est dans le désespoir; || ἐν τοῖς πρώτοις, parmi les premiers; au premier rang; || ἐν μέσῳ ἡμῶν, au milieu de nous; || ἐν χερσίν entre les mains; || ἐν πολέμῳ, à la guerre; || ἐν ἀσφαλείᾳ, en sûreté; || ἐν καιρῷ, à propos; || ἐν χρήσει, en usage; d'usage; || εἶνε ἐν τοῖς πράγμασι, il est aux affaires; || εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, je suis dans le doute. § 4) **τρόπον**: || ἐν ὀργῇ, en colère; || ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου του, à la sueur de son front; || ἐν τάχει, à la hâte; || ἐν συνειδήσει, en conscience; en bonne conscience; || ψάλλω ἐν χορῷ, chanter en cœur; || ἐν πεζῷ λόγῳ, en prose; || ἐν γνώσει τοῦ πράγματος, en connaissance de cause; || ἐν τῷ φανερῷ, au grand jour: en public; en apparence=φαινομενικῶς· || ἐν κρυπτῷ, en secret; en cachette; || ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, au nom de la loi; de par la loi; || ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει, en grande pompe=πομπωδῶς· || [ἱππ.] ἐν ἐπαναπτώσει, au poser; βλ. **ἐπανάπτωσις**, **ἐπανάθεσις**· || ἐν περιλήψει, ἐν συνόλῳ, ἐν συντομίᾳ, en resumé; || [ναυτ.] ἐν ἀκινησίᾳ, ἐν ἀδρανείᾳ, en panne = ἀκινητῶ. § 5) σύμβολον: || ἐν τούτῳ νίκα, tu vaincras par ce signe; βλ. **λάβαρον**· || ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, frères en Jésus Christ.

ἐναβρύνομαι, μέλ. υνοῦμαι, σεμνύνομαι, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ διά τι, tirer vanité de; se vanter; ὑπερηφανεύομαι, s'enorgueillir; être fier de; || ἐναβρύνεται ἐπὶ τῷ γένει, ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, il se pique de sa naissance, de son savoir; βλ. καὶ **ἐγκαυχῶμαι.**

ἐναγής, ής, ές· ἐπάρατος, κατηραμένος, maudit, e; βδελυρός, exécré, ée; exécrable; ὃν πιέζει βαρὺ ἔγκλημα, ἐνοχὴ αἵματος, souillé [d'un crime; de sang], καὶ διὰ τοῦτο ἐπ' αὐτοῦ ἡ κατάρα τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων.

ἐναγκαλίζομαι, μέλ. ίσομαι· περιπτύσσω, σφίγγω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω, presser dans ses bras; embrasser.

ἐναγκαλισμός, οῦ, ὁ· ἡ περίπτυξις, σφίξιμον εἰς τὰς ἀγκάλας, τὸ ἀγκάλιασμα, embrassement, n. m. embrassade, n. f.

ἐναγόμενος (ἐναγομένη), [νομ.] défendeur, θηλ. défenderesse; καλεῖται ὁ ἀμυντικὴν ἐπέχων κατὰ τὴν δίκην θέσιν διάδικος, ἀποκρούων ἁπλῶς τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἐνάγοντος· διὰ τῆς ἀνταγωγῆς λαμβάνει καὶ οὗτος θέσιν ἐνάγοντος. Ἡ δίκη ἀφορᾷ τὴν καταδίκην ἢ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ ἀποκλειστικῶς, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ θέσις του εἶνε κρείττων τῆς τοῦ ἐνάγοντος, διότι ἂν μὴ ἀποδείξῃ ὁ ἐνάγων τὴν ἀγωγήν του, αὐτὸς ἀπαλλάσσεται, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἀπέδειξεν ἐπίσης καὶ ὁ ἐναγόμενος τὰς ἐνστάσεις του· ἐπίσης ὁ ἐναγόμενος δὲν ὑποχρεοῦται εἰς ἐγγυοδοσίαν, ὡς ἐνίοτε ὁ ἐνάγων· ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου ὁρίζεται ἡ ἁρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου.

ἐνάγω, μέλλων ἄξω, ἀόρ. ἐνήγαγον· ἐντὸς ἄγω, φέρω τινὰ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, attaquer (poursuivre) en justice; agir en justice; ἐνάγω τινὰ εἰς δίκην, κάμνω, κινῶ ἀγωγήν, intenter (une action à), βλ. καὶ **δίκη**; ἐνάγω, ἐγκαλῶ, κάμνω ἀγωγήν, actionner; κλητεύω, ἐγκαλῶ, assigner; καὶ συνεπῶς κατηγορῶ τινά, accuser; || τίς εἶνε δυνατὸν νὰ ἐναγάγῃ τὴν σύζυγόν του; qui pourrait attaquer sa femme en justice? || ἐνήγαγε τοὺς ὀφειλέτας του, il a agi contre ses débiteurs; || ἂν δὲν σὲ πληρώσῃ πρέπει νὰ τὸν ἐνάξῃς, s'il ne vous paie pas, il faut l'assigner (l'actionner); || ἐνάγειν τινά, poursuivre judiciairement quelqu'un; poursuivre quelqu'un en justice; || ἐνάγειν τινά, κοινοποιεῖν ἀγωγὴν κατά τινος, intenter un procès; intenter une action à quelqu'un; || ἐνάγειν τινὰ διὰ χρέος, actionner quelqu'un pour une dette; || ὁ ἐνάγων, **ἐνάγουσα**, le demandeur; la partie demandante; βλ. λέξιν· || ὁ **ἐναγόμενος**, **ἐναγομένη**, le défendeur; la partie défendante; βλ. λέξιν.

ἐνάγων (ἐνάγουσα), [νομ.] demandeur, θηλ. demanderesse; ὅστις καλεῖται καὶ μηνυτής, plaignant, e; ἤτοι ὁ **κατήγορος**, ὁ ὑποβάλλων μήνυσιν, plainte, n. f. βλ. καὶ ἔγκλησις. Ἐνάγων [νομ.] καλεῖται ὁ ποιούμενος ἔναρξιν τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος διάδικος, ἐπιδιώκων δὲ δικαστικῶς τὴν ἀνόρθωσιν προγενομένης αὐτῷ ἀδικίας. Ὁ ἐνάγων δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ, ἀλλ' ἡ δίκη ἀφορᾷ τὴν καταδίκην ἢ ἀπόλυσιν τοῦ ἐναγομένου μόνον· βλ. **ἐναγόμενος**· || ὁ ἐνάγων κατεδικάσθη εἰς τὰ ἔξοδα, le demandeur a été condamné aux frais; || ποινικῶς (ποινικὸς) ἐνάγων, partie publique; βλ. ἀγωγὴ ποινική (action publique); || πολιτικῶς (πολιτικὸς) ἐνάγων, partie civile; καλεῖται οὕτως ὑπὸ ποινικὴν ἔποψιν ὁ καταφεύγων ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης κατά τινος, ἕνεκα κακουργήματος ἢ πλημμελήματος, δι' ὅ, θεωρῶν ἑαυτὸν ὡς παθόντα, δηλοῖ ἐπισήμως ὅτι ἐξαιτεῖται ἀποζημίωσιν ἐκ μέρους τοῦ αὐτουργοῦ. Ἡ ἁρμοδιότης (compétence) τῶν στρατοδικείων ἐπεκτείνεται μόνον ἐπὶ τῆς **ποινικῆς ἀγωγῆς** (action publique). Ἡ **πολιτικὴ ἀγωγὴ** (action civile) δικάζεται μόνον ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων· βλ. καὶ **ἀγωγή.**

ἐναγώνιος, ος, ον· ὁ ἐν διηνεκεῖ ἀγωνίᾳ εὑρισκόμενος, plein d'anxiété (d'angoisse); anxieux, euse; ἀνήσυχος, inquiet, ète; || ἐναγώνιος προσδοκία, attente pénible (inquiète); || ἐναγώνιον βλέμμα, regard anxieux.

ἐναγωνίως, [ἐπίρ.] μετ' ἀγωνίας, avec anxiété; anxieusement; avec angoisse.

ἐναέριος, ος καὶ α, ον· ὁ ἐν τῷ ἀέρι ζῶν ἢ ὢν ἢ γινόμενος, εἰς τὸν ἀέρα, en l'air; aérien, enne; μετέωρος, qui reste (qui est suspendu) en l'air; || φαινόμενον ἐναέριον, phénomène aérien.

ἐναερίως, [ἐπίρ.] εἰς τὸν ἀέρα, en l'air.

ἐναίσιμος, ος, ον· ὁ τύχην (οἰωνὸν) ἀναγγέλλων, προσημαίνων, qui sert d'augure ou de présage inaugural, ale, aux; || ἐναίσιμος **διατριβή**, thèse [pour le doctorat]; βλ. **διδάκτωρ**, **διατριβή.**

ἐναλλαγή, ης, ἡ· ἐνάλλαξις, ἡ ἀλλαγή, changement, n. m. échange, n. m. κατ' ἐναλλαγήν, κατ' ἐναλλάσσοντα τρόπον, alternation, n. f. permutation, n. f. τὸ ἐναλλάξ, l'alternatif, ive; ἐναλλαγή, μεταλλαγή, alternat, n. m. ‖ **ἐναλλαγή**, alternat, n. m. μεταξὺ δύο συμβαλλομένων μερῶν (ἐθνῶν) ὑπάρχει, ὁπότε ἐν μὲν τῷ ἑνὶ τῶν δύο πρωτοτύπων τῆς συνθήκης μνημονεύεται πρώτη καὶ ἐν τῇ ὑπογραφῇ πρώτη ὑπογράφει ἡ μία τῶν συνθηκολογουσῶν δυνάμεων, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ πρωτοτύπῳ ἡ ἄλλη· ‖ [γραμμ.] énallage, n. m. ἀλλαγὴ τῶν τύπων τῶν λέξεων καὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου· ‖ κατ' ἐναλλαγήν, alternativement =ἐναλλάξ.

ἐνάλλαγμα, ατος, τό· τὸ διδόμενον εἰς ἐναλλαγήν, ce qu'on donne en échange, ἡ ἀξία, τιμὴ πράγματος τινός, prix, n. m. valeur d'une chose.

ἐναλλάξ, [ἐπίρ.] κατ' ἐναλλάσσοντα τρόπον, διαδοχικῶς, alternativement; ‖ τὸ ἐναλλάξ, l'alternatif, ive.

ἐναλλάσσω (άττω), μέλ. άξω, ἀλλάσσω, changer; ἀνταλλάσσω, échanger; κάμνω τι κατ' ἐναλλαγὴν (ἐναλλάξ), faire quelque chose alternativement, ἢ tour à tour; alterner; ‖ ἐναλλάσσομαι (ὑπηρεσίαν μεταξὺ δύο βαθμοφόρων), entre rouler.

ἐνάμιλλος, ος, ον· ἁμιλλώμενος, εἰς ἀγῶνα δυνάμενος νὰ διαγωνισθῇ, συνεπῶς συγκριτέος πρός τι, πρός τινα, comparable à; ἴσος, égal (e) à; ἀντίπαλος, ἀντίζηλος, rival, e; ὅθεν ἐνάμιλλος = ἐφάμιλλος, ἀντίζηλος, ἀνταγωνιστής, émule, adj. émulateur, trice.

ἐναμίλλως, [ἐπίρ.] μὲ ἅμιλλαν, μὲ ἀνταγωνισμόν, en rivalisant; avec émulation; à l'envi; [οἰκ.] à qui mieux mieux.

ἔναμμα, τὸ (ἐνάπτω)· τὸ εἴς τι προσδεθέν, δεσμός, κόμβος, lien, nœud, n. m. βλ. καὶ κόμβος.

ἐνάμνιος, α, ον· βλ. **ἀμνιοτικός**· ‖ ἐνάμνιον ὑγρόν, καλεῖται τὸ διαυγὲς καὶ κιτρινωπὸν κατά τι ὑγρὸν τὸ ἀποχωρίζον τὸ ἔμβρυον ἀπὸ τῆς ἐσωτάτης τῶν περιβαλλουσῶν τοῦτο μεμβράνων τῆς καλουμένης ἀμνίου.

ἐνανθρώπησις, εως, ἡ· τὸ γενέσθαι ἄνθρωπον [θεολ.], ἡ ἐνσάρκωσις, incarnation, n. m.

ἐνανθρωπῶ (έω), μέλ. ήσω [θεολ.], ἐνσαρκοῦμαι, s'incarner, πρὸ πάντων περὶ τοῦ γενομένου ἀνθρώπου υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, se faire homme.

ἔναντι, [ἐπίρ.] κατέναντι, ἀπέναντι, παρόντος τινός, vis-à-vis; ἐναντίον, contre.

ἐναντιοδρομέω-ῶ, μέλ. ήσω· ἐναντίον, εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τρέχω, courir à contre, courir dans un sens opposé; ‖ [ναυτ.] courir à contre-bord ἢ à l'autre bord ἢ naviguer à contre-bord; βλ. καὶ **ἀντιπλέω**.

ἐναντιοδρομία, ας, ἡ· τὸ ἐναντίον τρέχειν, course ou direction contraire; ‖ [ναυτ.] contre-bordée; πλεῦσις μὲ τοὺς πρόποδας τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς ἐκείνης ἧς ἐπιπλέομεν· βλ. καὶ διαδρομή, bordée, n. f. ou bord, n. m.

ἐναντιολογία, ας, ἡ· ἡ ἀντίρρησις, ἀντιλογία, contradiction, n. f.

ἐναντιολογῶ(έω), μέλ. ήσω, ἀντιλέγω τινί, contredire; ὁμιλῶ μὲ ἀντίθετον ἔννοιαν.

ἐναντίον, [ἐπίρ.] βλ. ἐναντίος· ‖ ἐναντίον =ἀντί, contre; βλ. ἀντί.

ἐναντιόομαι-οῦμαι (ἐναντιόω-ῶ), καὶ ἐναντιόνομαι, μέλ. ἐναντιωθήσομαι = ἐναντιώσομαι, ἀόρ. ἠναντιώθην· εἶμαι ἐναντίος, ἀντιτίθεμαι, s'opposer à; ἀνθίσταμαι εἴς τι, résister, à; tenir tête; ἀντιφέρομαι, ἀντιπράττω, contrarier; contrecarrer; ἀντιλέγω τινί, contredire; ‖ ἠναντιώθη εἰς τὴν ἐκλογήν σου, il s'est opposé à votre élection; ‖ κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τοῦ ἐναντιωθῇ, personne ne peut lui resister (lui tenir tête); ‖ θέλει πάντοτε νὰ μοῦ ἐναντιόνεται, il veut toujours me contrarier; ‖ ἐναντιόνεται εἰς ὅλα τὰ σχέδιά μου, il contrecarre tous mes dessins.

ἐναντιόνομαι, βλ. ἐναντιόομαι.

ἐναντίος, α, ον· καὶ ἐνάντιος· α) ἀντικρὺ ὤν, ἀντίος, κυρίως μὲ ἐστραμμένον πρός τι πρόσωπον, situé à l'opposite; en face; vis-à-vis; ἀντικείμενος, opposé, ée; ἐπίσης ἐπὶ πραγμάτων, π. χ. ἀκταὶ ἀντικείμεναι, côtes opposées; ‖ **ἐναντίος**, contraire, adj. λέγεται περὶ προσώπου ἢ πράγματος ὅταν ἔχωσι διεύθυνσιν ἀντίθετον ὡρισμένου τινὸς ἀντικειμένου ἢ διευθύνσεως· π. χ. κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, en sens contraire; ‖ ἄνεμος ἐναντίος, vent contraire défavorable (μὴ εὐνοϊκός); [ναυτ.] debout; ‖ ῥεῦμα ἐναντίον, courant contraire; ‖ παλίρροια ἐναντία, marée contraire; ‖ ἐναντία συμφέροντα, des intérêts opposés; β) ἐν γένει ἀντίθετος, ἐναντίος, ὁ δυσμενής, opposé, ée; ὁ μὴ εὐνοϊκός, adverse; défavorable; ‖ ἐναντία τύχη, fortune adverse; ‖ σᾶς εἶνε ἐναντίος [δυσμενής], il vous est défavorable; ‖ ἐναντία διαταγή, révocation d'un ordre; contre-ordre; ‖ ἔλαβεν ἐναντίαν διαταγήν, il a reçu un contre-ordre; γ) ἐχθρικῶς ἱστάμενος, ἐναντίον, ὁ ἐναντίος, ὁ ἐχθρός, ennemi; ὁ ἀντίπαλος, adversaire (βλ. **ἀντίπαλος**)· ‖ [οὐσ.] οἱ ἐναντίοι, les adversaires; ‖ μετέβη εἰς τοὺς ἐναντίους, il a passé du côté des ennemis; ‖ [οὐσ.] τὸ ἐναντίον, le contraire. § [ἐπίρ.] τὸ ἐναντίον, τοὐναντίον· ἀπ(ἐξ)' ἐναντίας, au contraire. § [ἐπὶ ἀπαντήσεως καταφατικῆς] si; [οἰκ.] si fait; ‖ νομίζω τοὐναντίον ὅτι, je crois au contraire que; ‖ δὲν θὰ τὸ τολμήσετε· ὤ! ἐξ ἐναντίας! vous ne l'oserez pas; oh! que si! ‖ [νομίζω ὅτι δὲν θὰ ὑπάγῃ·] τοὐναντίον, θὰ ὑπάγῃ, si fait, il ira. § [προθετικῶς] contrairement; contre; malgré; en dépit de; ‖ ἐναντίον τοῦ νόμου, contrairement à la loi; ‖ ἐναντίον τῆς θελήσεώς μου, contre ma volonté; ‖ ἐναντίον τῶν ὑποσχέσεών σου, malgré vos promesses; ‖ ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου, en dépit du bon sens; ‖ [ἐμπορ.] διαφορὰ 100 φρ. ἐναντίον μου, différence de 100 fr. à non préjudice.

ἐναντιότης, ητος, ἡ· τὸ εἶνε ἐναντίον

contrarieté, n. f. ἀντίστασις, opposition, n. f. ἡ ἐναντιολογία, ἀντιλογία, contradiction, n. f. ἡ ἀναποδιά, contre-temps ; || ἔγεινε δεκτὸς ἄνευ ἐναντιότητος, il a été reçu sans opposition ; || ὁ χαρακτήρ του εἶνε πλήρης ἐναντιοτήτων, son caractère est plein de contradictions ; || ἡ ἐλαχίστη ἐναντιότης τὸν ἀποθαρρύνει, la moindre contrariété le décourage.

ἐναντιοῦμαι, βλ. ἐναντιόομαι.

ἐναντίωμα, ατος, τό· ἡ ἀντίστασις, opposition, n. f. τὸ ἐμπόδιον, obstacle ; ἡ ἐναντιότης, contrarieté, n. f.

ἐναντιωματικός, ή, όν· ἀντίθετος, ἐναντίος, contraire ; [γραμμ.] adversatif, ive ; || σύνδεσμος ἐναντιωματικός, conjonction adversative.

ἐναντίως, [ἐπίρ.] contrairement ; κατὰ τρόπον ἐναντίον, d'une manière contraire ; κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, en sens contraire ; βλ. ἐναντίος, au contraire.

ἐναντίωσις, εως, ἡ· τὸ ἐναντιοῦσθαι, ἀντίστασις, opposition, résistance, n. f.

ἐναπόθεμα, τὸ· πληθ. ἐναποθέματα, τά· accoulins, n. m. pl. λέγονται τὰ προσχώματα ἅτινα ἀφίνουσι τὰ ὕδατα ποταμοῦ ἢ χειμάρρου, κατόπιν πλημμύρας τινός, ἀποσυρόμενα· τὰ ἐναποθέματα ταῦτα ἀνυψοῦσι τὰ λίαν χαμηλὰ ἐδάφη διὰ προσχώσεως καὶ καθιστῶσι ταῦτα καλλιεργήσιμα, σύγκεινται δὲ ἀπὸ γαιώδη ἰλύν, ἄμμον καὶ ψηφίδας (gravier).

ἐναπόθεσις, εως, ἡ· (ἐναποτίθημι), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐναποθέτειν, action de déposer ; τὸ καταθέτειν εἴς τι, dépôt, n. m· ἤτοι τὸ ἴζημα, ἡ ἀπόθεσις, κατάθεσίς τινός που. § [ἱππευτ.] ἐναπόθεσις, le poser, n. m. βλ. **ἀνύψωσις,** lever. § ἐναποθέσεις, dépôts, n. m. pl. καλοῦνται οὕτω τὰ ἅλατα καὶ αἱ γαιώδεις ὗλαι αἱ ἀποχωριζόμεναι τοῦ ἐν τῷ ἀτμολέβητι ὕδατος κατὰ τὴν ἀτμοποίησιν, αἵτινες ἐπικάθηνται ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ ἐπιφανείας καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ πυθμένος· αἱ ἐναποθέσεις ἀναλόγως τῶν ἐν τῷ ὕδατι περιεχομένων ὑλῶν δύνανται νὰ ἦνε : **ἰλυώδεις ἐναποθέσεις,** dépôts-boueux, σχηματιζόμεναι ἐκ τῶν γαιωδῶν ὑλῶν· γαλατοῦχοι ἐναποθέσεις, dépôts-tartreux, σχηματιζόμεναι ἐκ τῶν ἁλάτων· βλ. **ἀνθαλατώδη** (antitartriques)· σμηγματώδεις ἐναποθέσεις, dépôts-savonneux, σχηματιζόμεναι ἐκ τοῦ στέατος καὶ τοῦ ἐλαίου τοῦ παρασυρομένου ἐν τῷ λέβητι.

ἐναποθέτω, μέλ. θέσω (ἐναποτίθημι), ἐντός τινος ἀποθέτω, déposer (dans) ; mettre (placer) dans ; || ἐναποθέτω γαίας εἰς ὑψηλότερον σημεῖον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἐξαγωγῆς, retrousser (des terres). § [μεταφ.] ἐναποθέτω τὰς ἐλπίδας μου εἰς τὸν Θεόν, fonder (mettre) toute son espérance en Dieu.

ἐναποθήκευσις, εως, ἡ· τὸ θέτειν ἐν ἀποθήκῃ, la mise en dépôt (en magasin) ; emmagasinage, n. m. ou emmagasinement, n. m. καλεῖται οὕτως ἡ ἐναπόθεσις ζωοτροφιῶν (denrées) ἢ ὑλικοῦ ἐν γένει (πραγμάτων) ἔν τινι ἀποθήκῃ· || ἐναποθήκευσις ἐμπορευμάτων, emmagasinage de marchandises; || δικαιώματα ἐναποθηκεύσεως, emmagasinage, n. m. ἤτοι τὰ πληρωνόμενα διὰ τὴν ἀποθήκευσιν τέλη· πληρώνω τὸ δικαίωμα ἀποθήκης, payer l'emmagasinage ; || ἐναποθήκευσις δένδρων, emmagasinement des arbres, συνων. τοῦ emmagasinage. § ἐναποθήκευσις, entreposage n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ θέτειν τὰ ἐμπορεύματα εἰς διαμετακομιστικὰς ἀποθήκας· action d'entreposer ; de mettre en entrepôt.

ἐναποθηκευτής, οῦ, ὁ· (ἐναποταμιευτής, ὁ· ἀποταμιευτήριον), ὁ ἐναποθηκεύων, emmagasinateur, trice adj, ὁ συλλέγων, περιλαμβάνων τι ὡς ἐν ἀποθήκῃ.

ἐναποθηκεύω, μέλ. εύσω, θέτω ἐν ἀποθήκῃ, mettre en dépôt ; mettre en magasin, emmagasiner ; || — ἐμπορεύματα, emmagasiner des marchandises. § — εἰς τὰς διαμετακομιστικὰς ἀποθήκας, entreposer ; mettre des marchandises en entrepôt.

ἐναπόκειμαι, ἐντός τινος κεῖμαι φυλαγμένος, être renfermé dans ; συνίσταμαι ἀπό, consister en. § βλ. **ἀπόκειμαι.**

ἐναπολείπω, μέλ. είψω, καταλείπω εἰς, ἀφίνω ἐντός, laisser dans.

ἐναπομένω, μέλ. μενῶ, θὰ ἐναπομείνω· μένω ἐντός, rester dans ; βλ. καὶ **ἀπομένω.**

ἐναποταμίευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐναποταμιεύειν, ἀποταμιεύειν, θέτειν ἐν τῷ ταμείῳ, action d'emmagasiner (d'encaisser ; de mettre en réserve) ; emmagasinement, n. m.

ἐναποταμιεύω, μέλ. εύσω, emmagasiner; θέτω ἐν τῷ ταμείῳ, encaisser ; θέτω κατὰ μέρος, mettre en réserve.

ἐναποτίθημι, βλ. ἐναποθέτω.

ἐνάπτω, μέλ. ἄψω, εἴς τι προσδένω, προσάπτω, lier à ; attacher à, § [ναυτ.] ἐνάπτω, κοινῶς **κοτσάρω,** crocher ; ἀγκιστρόνω (γαντζόνω), accrocher κόρακα εἰς οἱονδήποτε μέρος.

ἐνάργεια, ας, ἡ· σαφήνεια, clarté, n. f. ἐμφάνεια, évidence, n. f. ζωντανὴ παράστασίς τινος, οὕτως ὥστε νομίζει ὅτι τὸ βλέπει ὁλοφάνερα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του· || [ῥητορ.] description frappante, ἤτοι περιγραφικὴ δύναμις, ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἄγουσα τὰ λεγόμενα.

ἐναργές, βλ. ἐναργίτης. Δ. Κ.

ἐναργής, ής, ές· σαφής, clair, e ; προφανής, évident, e ; manifeste ; ἐν γένει ὁ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσπίπτων, ὁλοφάνερος· βλ. καὶ **ἐνάργεια.**

ἐναργίτης ἢ ἐναργές, enargite ou guayacanite. Ὀρυκτὸν σιδηρομέλαν, λάμψεως μεταλλικῆς οὐχὶ τελείας, εὔξεστον, εὐκόλως κονιοποιούμενον, σχιζόμενον ἐντελέστατα πρὸς τὰς ἕδρας τοῦ πρίσματος (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα), σκληρότητος 3 καὶ εἰδικ. βάρους 4,36 - 4,47. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρ. ὀρθὸν σύστημα. Χημικῶς εἶνε $Cu_3 As S_4$ ἢ $4 Cu S + Cu_2 S + As_2 S_3$. Δ.Κ.

ἐναργῶς, [ἐπίρ.] σαφῶς, clair ; προφανῶς, évidemment ; à l'évidence.

ἐνάρετος, ος, ον· ὁ ἐν ἀρετῇ ἐξέχων, vertueux, euse ; || τίμιος, ἐνάρετος, brave, adj

ἐναρέτως, [ἐπίρ.] vertueusement ; κατὰ τρόπον ἐνάρετον, d'une manière vertueuse.

ἐναρθρόνω, ἐναρθρόω, μέλ. ώσω· βλ. **ἀρθρόνω**, **ἀρθρόω**, articuler ; βλ. καὶ **ἄρθρωσις**. § —, articuler ; προφέρω, prononcer ; || — ἦχον, articuler, prononcer un son.

ἔναρθρος, ος, ον· διηρθρωμένος, articulé, ée ; adj. ὁ καλῶς προσηρμοσμένος διὰ τῶν μελῶν του, ἄρθρων, ἤτοι ὁ ἔχων μέλη, ἄρθρα : π. χ. μοχλός, τροχός, κτλ. βλ. [μηχ.] ἄρθρωσις. § [γραμμ.] ὁ προηγούμενος ὑπὸ ἄρθρου, précédé de l'article. § ἔναρθρος, ος, ον· articulé, ée ; ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἄρθρα· || ἔναρθρον ζῷον, animal articulé.

ἐνάρθρως, [ἐπίρ.] μετὰ τοῦ ἄρθρου, avec l'article ; μετὰ τῆς ἀρθρώσεως, avec l'articulation.

ἐνάρθρωσις, εως, ἡ· articulation, n. f. βλ. **ἄρθρωσις**. § ἐνάρθρωσις, εως, ἡ· [ἀνατομ.] énarthrose, n. f. (articulé)· εἶδος διαρθρώσεως (diarthrose) ἡ κινητῆς ἀρθρώσεως (articulation mobile), καθ' ἣν ἡ μὲν ἑτέρα τῶν ἀρθρικῶν ἐπιφανειῶν παρίστησι σφαιρικὴν κεφαλήν, ἡ δὲ ἑτέρα κοιλότητα (en creux, γλήνην ἢ κοτύλην) μᾶλλον ἢ ἧττον βαθεῖαν ὑποδεχομένην τὴν κεφαλήν. Τοιαύτη εἶνε ἡ κατ' ὦμον καὶ ἡ κατ' ἰσχίον ἄρθρωσις (les articulations de l'épaule et de la hanche sont des énarthroses) ; || ἐνάρθρωσις, ὁ κινητὸς ἁρμός, joint mobile.

ἐναρθρωτικός, ή, όν· énarthrodial, ale, aux, adj. ὁ ἀφορῶν τὰς ἐναρθρώσεις· || ἐναρθρωτικὸν ὑγρόν, synovie, n. f. βλ. **ἀρθροσίαλον**.

ἐνάριθμος, ος, ον· ὁμοῦ ἀριθμούμενος, ἀποτελῶν πλήρη ἕνα ἀριθμόν, numéroté, ée ; nombré, ée ; || ἐνάριθμον γραμματόσημον, timbre-taxe.

ἐναρκτήριος, ος, ον· ὁ τὴν ἔναρξιν ποιούμενος, ὁ πρὸς ἔναρξιν χρησιμεύων, de commencement ; d'ouverture ; d'entrée ; || — ἐναρκτήριος λόγος, discours d'entrée ; inaugural; || — λόγος τοῦ βασιλέως [ἐν τῇ Βουλῇ], discours du trône ; βλ. καὶ **εἰσιτήριος**.

ἐναρμογή, ῆς, ἡ· (ἐναρμόζω) ἐντὸς τινὸς συναρμογή, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐναρμόζειν, συναρμόζειν, emboîtement, n. m. || δι' ἐναρμογῆς, par emboîtement. § ἐναρμογή, emboîture, n. f. ἡ συναρμογή, συνάρθρωσις, τὸ μέρος ἔνθα ἐφαρμόζεταί τι ἢ συναρμόζονται δύο ἀντικείμενα. § embrèvement, n. m. ἐνάρμοσις, βλ. **συναρμογή**. § encadrement, n. m. προσαρμογὴ ἐν πλαισίῳ. § adaptation, n. f. ἤτοι ἡ ἐφαρμογή, προσαρμογή. § application, n. f. ἐφαρμογή.

ἐναρμόζω, καὶ όττω, μέλ. ώσω· ἁρμόζω τι εἴς τι, προσαρμόζω, emboîter ; συναρμόζω τι ἐπὶ ἑτέρου· π. χ. δι' ἐμβόλου (tenon) καὶ ἀνατρήσεως (mortaise) ; || ἐναρμόζω σωλῆνας, emboîter des tuyaux, ἤτοι θέτω τὸ ἄκρον τοῦ ἑνὸς ἐντὸς τοῦ ἄκρου τοῦ ἄλλου. § ἐναρμόζω, συναρμόζω προσάπτω δοκούς, κτλ. embrever ; βλ. καὶ συναρμογή, embrèvement, n. m. § encadrer προσαρμόζω ἐν πλαισίῳ. § adapter à ; ἐφαρμόζω, προσαρμόζω. § appliquer, ἐφαρμόζω. § embroncher ; π. χ. ἐφαρμόζω τὰς ἐπιτεγίδας, embroncher les chevrons ; || ἐναρμόζω τὰς κεράμους ἢ πλάκας πρὸς ἀλλήλας, κτλ. embroncher les tuiles. § emmortaiser, ἐμβάλλω εἰς ἀνάτρησιν (mortaise). § encastrer, ἐναρμόζω δι' ἐντομῶν.

ἐναρμονίζω, [νεολ.] ἁρμονίζω. harmoniser ; θέτω ἐν ἁρμονίᾳ, mettre en harmonie, établir dans de justes proportions ; [μουσ.] composer des parties, un morceau d'harmonie sur ; harmoniser une mélodie.

ἐναρμόνιος, ος καὶ α, ον· ὁ συμφωνῶν, ἁρμόζων, ἁρμονικός, harmonique, adj. qui a rapport à l'harmonie. § ἁρμονιώδης, harmonieux, euse ; qui est plein d'harmonie ; qui flatte l'oreille par des sons agréables ; musique harmonieuse ; des mots harmonieux.

ἐναρμονίως, [ἐπίρ.] ἁρμονικῶς, harmoniquement, adv. d'une manière harmonique, d'après les lois de l'harmonie; des sons harmoniquement combinés ; || συμφώνως μὲ τοὺς κανόνας τῆς ἁρμονίας, d'après les règles de l'harmonie; βλ. ἁρμονίως. § ἁρμονιωδῶς, harmonieusement, adv. d'une manière harmonieuse ; chanter harmonieusement.

ἐνάρμοσις, εως, ἡ· ἡ ἐναρμογή.

ἔναρξις, εως, ἡ· ἡ ἀρχή, commencement, n. m. τὸ ἄρχεσθαι τινός, entrée, n. f. rentrée, n. f. ouverture, n. f. || ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν, le commencement des travaux ; || ἡ ἔναρξις τῆς Βουλῆς, l'ouverture de la Chambre ; || ἡ ἔναρξις τῶν σχολείων (τῶν δικαστηρίων) [μετὰ τὰς διακοπάς], la rentrée des classes (des tribunaux) ; || — πρὸς κατασκευὴν τῆς ὑπονόμου, entrée en galerie ; || — ἐκστρατείας, entrée en campagne ; || — ἐνεργείας, entrée en action, ἡ στιγμὴ καθ' ἣν στράτευμά τι ἄρχεται τῆς μάχης· || —, mise en action, ἡ στιγμὴ ἐνεργείας, ἡ στιγμὴ καθ' ἣν χρησιμοποιεῖταί τι, ἡ **χρησιμοποίησις**, π. χ. στιγμὴ ἐνεργείας ἢ χρησιμοποίησις τῶν πυροβόλων, mise en action des pièces ; || — ἐργασιῶν, attaque des travaux (attaquer=ἄρχομαι ἐργασίας τινὸς)· || [ναυτ.] ἔναρξις ἢ ἐπανάληψις ἐργασίας, embauchée, n.f. ἐν τοῖς ναυστάθμοις καλεῖται οὕτως ἡ ὥρα τῆς ἐνάρξεως ἢ ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας· || [τακτ.] ἔναρξις τοῦ πυρός, ouverture du feu ; κατὰ τὴν προσβολὴν τῶν φρουρίων τὰ πυροβολεῖα τῆς 1ης θέσεως ἄρχονται τοῦ πυρός των ταὐτοχρόνως καὶ ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἡμέρας, ἵνα τηρήσωσι τὴν ὑπεροχὴν τῆς πρωτοβουλίας καὶ δυνηθῶσι νὰ κανονίσωσι τὴν βολήν των πρὶν ἢ ἡ ἄμυνα κανονίσῃ τὴν ἰδικήν της. Τοιουτοτρόπως ἀποφεύγουσι μερικήν τινα ἀποτυχίαν, ἥντινα δύνανται νὰ ὑποστῶσι, ἐὰν ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὰς κατὰ τὴν κατασκευὴν τῶν πυροβολείων βαλλομένας ὑπὸ τοῦ πολιορκουμένου βολάς. Τὰ πυροβολεῖα τῆς 2ας θέσεως ἄρχονται ἐπίσης τοῦ πυρός των ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἡμέρας μεθ' ἁπάντων τῶν διαθεσίμων πυροβόλων, χωρὶς νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι τινὰ τούτων

εἰσὶν ἀνέτοιμα. Ταῦτα ὑποστηρίζονται διὰ συμπυροβολήσεων πεζικοῦ καὶ ὑπὸ τῶν πυροβολείων τῆς 1ης θέσεως· βλ. καὶ προσβολὴ τῶν θέσεων, attaque des places.

ἐναρρενικὸς ἄργυρος, βλ. ἀργυραρσένιον. Δ. Κ.

ἕνας (μία, ἕνα) [ἀριθμ.] εἷς-ἑνὸς (μία-ᾶς, ἓν-ἑνὸς) un, θηλ. une· βλ. καὶ εἷς· || ἕνας, ἕνας, un à un; || ἕνας κ' ἕνας = διαλεκτός, choisis; || ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, l'un et l'autre.

ἐνασκέω, βλ. ἐνασκῶ.

ἐνάσκησις, εως, ἡ· ἡ ἐκτέλεσις, ἐξάσκησις, exercice; n. m.

ἐνασκῶ (έω), εἴς τι, μέλ. ήσω· κατά τι ἀσκῶ, ἐξασκῶ, exercer; χρησιμοποιῶ, χρῶμαι, user de; faire valoir,

ἐνασμενίζομαι, ἔχω εἴς τι τὴν εὐχαρίστησιν, se plaire; se complaire; λαμβάνω εὐχαρίστησιν, prendre plaisir.

ἐνάστερος, ος, ον· καὶ

ἔναστρος, ος, ος· ὁ περιέχων ἀστέρας, rempli d'étoiles; ἀστρῷος, sidéral, e.

ἐνασχολέω, βλ. ἐνασχολῶ.

ἐνασχόλησις, εως, ἡ· occupation, n. f. emploi, n. m. ἡ ἐργασία, τὸ ἔργον εἰς ὃ καταγίνεταί τις· ἐνασχόλησις embesognement, n. m. [μεταφ.] § ἐνέργεια, δρᾶσις, action n. f. § [νομ.] vacation, n. f. λέγεται τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐργασίας, τὸ διατασσόμενον ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης διά τινα ὑπόθεσιν· ἐπίσης ἀντιμισθία (ἢ ὠφέλεια) χορηγουμένη εἰς τοὺς δικαστικοὺς καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διοριζομένους διά τινα ἐνασχόλησιν· || δικαιώματα ἐνασχολήσεως, droits de vacation; vacations.

ἐνασχολῶ (έω), μέλ. ήσω, παρέχω ἐργασίαν, ἐνασχόλησιν εἴς τινα, occuper; χρησιμοποιῶ τι, employer; ἐνασχολῶ, embesogner; δίδω ἐνασχόλησιν, donner de la besogne. § [συνηθ. μέσ.] ἐνασχολοῦμαι εἴς τι, s'occuper; s'employer; s'appliquer; || ἐνασχολοῦμαι, περνῶ τὸν καιρόν, passer le temps; βλ. καὶ ἀσχολῶ· || [νομ.] vaquer à, ἔχω τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐργασθῶ εἰς, avoir le loisir de travailler à, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐνασχολοῦμαι εἰς, s'occuper de: π. χ. vaquer à ses affaires.

ἐνατενίζω, μέλ. ίσω, ἀτενῶς, μὴ στρέφων τοὺς ὀφθαλμοὺς βλέπω πρός τινα, πρός τι, προσηλῶ τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ βλέμμα ἐπί τινος, fixer [les yeux, les regards sur]; παρατηρῶ ἀτενῶς, regarder fixement; παρατηρῶ τινά, τί, κατὰ πρόσωπον, envisager.

ἐνατένισις, εως, ἡ· ἡ προσήλωσις τῶν ὀφθαλμῶν ἐπί, fixation (n. f.) des yeux sur.

ἔνατος, ὁ· βλ. ἔννατος.

ἔναυλος, ὁ· κοίλωμα, σχίσμα, fente, n. f. βλ. τυφέκιον (ὅπλον) chassepot. § ἔναυλος, ὁ ἀκόμη εἰς τὰ ὦτα ἠχῶν, qui retentit encore dans les oreilles; ὁ πρόσφατος, récent, e, adj. || ἔχω ἔτι ἔναυλον τὴν φωνήν του, je crois encore entendre sa voix.

ἔναυσμα, ατος, τό· allumeur, n. m. λέγεται τὸ δι' οὗ δὲν παράγεται φλόξ, ὡς ἡ ἴσχα, amadou, n. f. καὶ τὰ παρόμοια δι' ὧν δύνανται νὰ μεταδώσωσι τὸ πῦρ, συνεπῶς τὸ χρησιμεῦον διὰ νὰ ἀναφθῇ τὸ πῦρ, ce qui sert à allumer le feu; π. χ. τὸ πυρεῖον, allumette, n. f. τὸ προσάναμμα, allume, n. m. ἡ θρυαλλὶς (φιτίλι), mèche, n. f. τὸ ἐμπύρευμα, amorce, n. f. κτλ. βλ. λέξεις.

ἐναυσματογόμωσις, εως, ἡ· charge-amorce, n. f. [ναυχλ.] ἡ ἐμπυριοδόχος γόμωσις· καλεῖται ἡ ποσότης τῆς ξηρᾶς βαμβακοπυρίτιδος τῆς χρησιμευούσης ὡς ἔναυσμα ναυκλάστρου.

ἐναυσματοδόχη, ης, ἡ· [ναυχλ.], boîte d'amorce, n. f. μέρος ἔνθα τίθεται τὸ ἔναυσμα τοῦ ναυκλάστρου.

ἐναυσματοθέτης, ου, ὁ· [ναυτ. πυρ.] chasse-amorce, n. f.

ἐναυσματοσωλήν, ῆνος, ὁ· [ναυχλ.] tube d'amorce, n. m. λέγεται σωλὴν ἐκ λεπτοῦ χαλκοῦ κεκλεισμένος ἄνωθεν, τοποθετούμενος ἐντὸς τοῦ γομοχυλίνδρου κατὰ τὸν ἄξονα αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἐντίθεται τὸ ἔναυσμα καὶ τὸ ἐμπύριον τοῦ ναυκλάστρου.

ἔνδακρυς, υς, υ, γεν. υος· ὁ πλήρης δακρύων, tout en larmes; ὁ κλαίων, qui pleure; ὁ ἔχων τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, qui a les larmes aux yeux; qui a les yeux mouillés de larmes.

ἐνδεής, ής, ές· ὁ ἔχων ἔλλειψιν τινός, ἀπό τι, (ἀντίθετ. τῷ αὐτάρκης), indigent, e; ὁ πένης, πτωχός, pauvre, n. ὁ ἔχων ἀνάγκην, nécessiteux, euse; besoigneux, euse; ὁ στερούμενος τινός, privé de; πτωχὸς ἀπό τι, pauvre de; ἐστερημένος τῶν χρειωδῶν, dépourvu, e; ὁ ἐντελῶς ἀπεστερημένος παντὸς χρειώδους, dénué, ée.

ἔνδεια, ας, ἡ· indigence, n. f. ἡ ἔλλειψις, ἡ ἀνάγκη, nécessité, n. f. besoin, n. m. || παντελὴς ἔνδεια, dénument, n. m. ἤτοι ἐντελὴς ἀποστέρησις παντὸς χρειώδους, στέρησις, privation, n. f. ἔλλειψις, manque, n. m. || ἔνδεια πνεύματος, manque d'esprit; || ἔνδεια χρημάτων, pénurie (n. f.) d'argent.

ἔνδειγμα, ατος, τό· βλ. ἔνδειξις.

ἐνδείκνυμι, καὶ

ἐνδεικνύω, μέλ. δείξω, indiquer; δεικνύω, καταδεικνύω, προσδιορίζω, ἀκριβῶς τι φανερώνω· || ἐνδεδειγμένος, η, ον, indiqué, ée.

ἐνδείκτηρ, ῆρος, ὁ· indicateur, n. m. καλοῦνται οὕτως ἐν τῇ ἀναλυτικῇ χημείᾳ καὶ ἰδίως τῇ ὀγκομετρικῇ ἀναλύσει οὐσίαι ἐνδεικνύουσαι (π. χ. δι' αἰφνιδίας ἀλλαγῆς χρώματος) τὴν λῆξιν τῆς ἀντιδράσεως· τοιοῦτοι ἐνδεικτῆρες εἶνε τὸ βάμμα τοῦ ἡλιοτροπίου, διάλυμα φαινολιοφθαλεΐνης κτλ.

ἐνδεικτικόν, τό· τὸ πιστοποιητικόν, certificat, n. m. βλ. καὶ ἔνδειξις· || ἐνδεικτικὸν βαθμολογίας μαθητοῦ, certificat d'études; notes, n. f. pl.

ἐνδεικτικός, ή, όν· ὁ ἐνδεικνύων τι, indicatif, ive; ὁ σημαίνων, ἐκφράζων τι, ἐκφραστικός, significatif, ive. § [ναυτ.] ἐνδεικτικά, témoins, n. m. διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ βεβαιώσωμεν εὐκόλως τὴν ποιότητα τῆς καννάβεως

σχοινίου τινὸς καὶ νὰ βεβαιωθῶμεν ὅτι μήρυμά τι (pièce de filin) εἶνε ἀκέραιον, ἀφίνομεν τὰ ἄκρα τῶν ἐμβόλων του ἐκτετιλμένα (effilées); τὰ ἐκτετιλμένα ταῦτα ἄκρα καλοῦνται ἐνδεικτικὰ τοῦ σχοινίου.

ἔνδειξις, εως, ἡ· τὸ δεικνύειν, ἐπιδεικνύειν τι, φανερώνειν, indication, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ δεῖξις, τὸ δείξιμον, ὑπόδειξις, désignation, n. f. indice, n. m. || κατὰ τὰς ἐνδείξεις, sur (d'après) vos indications. § [ἱππευτ.] ἔνδειξις (ὁδηγία), indication, n. f. λέγεται προειδοποιητικὴ κίνησις γιγνομένη ὑπὸ τοῦ ἱππέως ὅπως κατανοήσῃ ὁ ἵππος τί ὀφείλει νὰ πράξῃ. § [νομ.], indice, n. m. ἐνδείξεις καλεῖ ἡ ποινικὴ δικονομία τὰ γεγονότα ἐκεῖνα, ἐκ τῶν ὁποίων δύναται ὁ δικαστὴς νὰ εἰκάσῃ περὶ τῆς ὑπάρξεως ἑτέρων ἐχόντων ἄμεσον συνάφειαν μετὰ τῆς ἀξιοποίνου πράξεως (π. χ. ἴχνη βημάτων, κτλ.). Αἱ ἐνδείξεις διακρίνονται εἰς γενικὰς καὶ εἰδικάς. Γενικαὶ εἶνε αἱ ἐπὶ πασῶν τῶν κολασίμων πράξεων προκύπτουσαι, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὰς εἰδικάς, αἵτινες πηγάζουσιν ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου χαρακτῆρος τοῦ ἀδικήματος ἢ ἐκ τῶν ἀφορμῶν τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ, ἢ ἐκ τῶν συνοδευόντων τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἰδιαζόντων περιστατικῶν· || ἐνδείξεις ἐνοχῆς, indices de culpabilité, n. f. § —, τὸ ἐνδεικτικόν, πιστοποιητικόν, certificat, n. m. || — ἱκανότητος, certificat d'aptitude, συντασσομένη ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ τοῦ σώματος καὶ περιλαμβάνουσα τὴν πρὸς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἱκανότητα τοῦ ἀτόμου. § —, πιστοποίησις, patente, n. f. || ἰατρικὴ ἔνδειξις, patente de santé. § —, τὸ ἔνδειγμα, ἀπόδειξις, preuve, n. f. témoignage, n. m. τὸ σημεῖον, σῆμα, marque, n. f. || ἔνδειξις φιλίας, marque (preuve) d'amitié; || τὸ ἔκαμεν εἰς ἔνδειξιν τῆς χαρᾶς του, il l'a fait pour témoigner sa joie.

ἕνδεκα, οἱ, αἱ, τά· [ἀριθ. ἀπόλ.] προφ. κοινῶς ἔντεκα, onze. § οἱ ἕνδεκα, les onze, ἀρχὴ κληρωτὴ ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθήναις, ἐπιμελουμένη κυρίως τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, ἔχουσα δ' ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν κλεπτῶν, ἀνδραποδιστῶν καὶ λωποδυτῶν, οὓς ὁμολογοῦντας μὲν κατεδίκαζον εἰς θάνατον, εἰδὲ μή, εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἐὰν κατεδικάζοντο τότε ἐθανάτουν.

ἑνδεκαετής, ής' ές' ἕνδεκα ἐτῶν, de onze ans.

ἑνδεκάκις, [ἐπίρ.] ἕνδεκα φοράς, onze fois.

ἑνδεκαμελής, ής, ές· ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἕνδεκα μελῶν, de onze membres.

ἑνδεκάμηνος, ος, ον· (διάστημα) ἕνδεκα μηνῶν, de onze mois.

ἑνδεκάς, άδος, ἡ· (ὁ ἀριθμὸς) ἕνδεκα, (le nombre) onze.

ἑνδεκασύλλαβος, ος, ον· ἐξ ἕνδεκα συλλαβῶν, de onze syllabes.

ἑνδεκατημόριον, ου, τό· τὸ ἑνδέκατον μέρος, onzième partie; un onzième.

ἑνδέκατος, η, ον· [ἀριθ. τακτ.], ὁ κατέχων τὴν τάξιν τοῦ ἕνδεκα, onzième; onze; || τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν, le onzième jour; || τὴν ἑνδεκάτην τοῦ μηνός, le onze du mois; || Λουδοβῖκος ἑνδέκατος, Louis onze (XI). § [οὐδ. ἐπίρ.] ἑνδέκατον, onzièmement, adv. en onzième lieu.

ἐνδελέχεια, ας, ἡ· (ἐντελέχεια) ἡ διάρκεια, τὸ ἀδιάλειπτον, ἡ συνέχεια, continuité, n. f. ἡ ἀκρίβεια, ἐπιμέλεια περί τι, assiduité, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ ἐπιμονή, καρτερικότης, persévérance, n. f.

ἐνδελεχέω-ῶ, μέλ. ήσω· εἶμαι ἐνδελεχής, διαρκῶ ἀδιαλείπτως, εἶμαι συνεχής, être continuel, elle; διαρκῶ, continuer; durer.

ἐνδελεχής, ής, ές, γεν. οῦς· ὁ διαρκῶν, ἀδιάλειπτος, συνεχής, continu, e; ὁ ἀκριβὴς περὶ τὰ χρέη, ἐπιμελὴς πρός τι, assidu, e; ἐπιμένων, καρτερικός, persévérant, e.

ἐνδελεχῶς, [ἐπίρ.] διαρκῶς, ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, continuellement; ἄνευ διακοπῆς, ἀδιακόπως, sans relâche; ἀκριβῶς, καρτερικῶς, ἐπιμελῶς, assidûment; persévéramment.

ἐνδέμω, (ἄνευ μέλ.) ἐντὸς τινὸς οἰκοδομῶ, bâtir dans; ἐνισχύω εἴς τι, fortifier.

ἔνδεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνδέειν, l'action de lier (d'attacher), liaison, n. f. ἤτοι τὸ ἔν τινι δένειν, προσδένειν· || ἡ ἔνδεσις (ὁ σύνδεσμος) τῶν ὀστῶν [Ἱππον.] la liaison des os. §. [ναυτ.] ἔνδεσις κοινῶς τὸ δέσιμον, liaison, n. f. καλεῖται οὕτω πᾶν τεμάχιον χρησιμεῦον πρὸς σύνδεσιν καὶ ἐνδυνάμωσιν τῶν κυριωτέρων τοῦ σκάφους μερῶν. § ἔνδεσις ἡ συμβολή, embrayage, n. f. § ἔνδεσις· βλ. ἔνδεσμος, monture.

ἔνδεσμος, ου, ὁ· ὁ ἐντὸς δεσμός, σύνδεσμος, lien, n. m. § —, bride, n. f. τεμάχιον σιδηροῦν ἐν σχήματι ⊓ (ἐξ οὗ πιτάριον) ἢ ἡμιστρόγγυλον πρὸς σύνδεσμον διὰ βλήτρων δύο τεμαχίων ξύλων, κτλ. κοινῶς τζενέτι· || [σιδηρουργ.] ἔνδεσμος ἢ χαλινός, bride, n. f. καλεῖται δεσμὸς πρὸς ἐνίσχυσιν τεμαχίου ξύλου τείνοντος νὰ διαρραγῇ· ἐπίσης ἐν τῇ σιδηρουργικῇ ἔνδεσμος τὸ καὶ ζυγὸν καλούμενον, traverse, n. f. εἶνε σιδηροῦν τεμάχιον τιθέμενον ἐγκαρσίως (en travers) διὰ τὸν σύνδεσμον ἢ στερέωσιν ἑτέρων· π. χ. ἔνδεσμος ἐλατηρίων, traverse des ressorts; βλ. καὶ ἀνταγωνιστικὰ ἐλατήρια εἰς ναύκλαστρον Οὐάϊτχετ· || ἔνδεσμος, ἐπιδεσμίς, plate-bande, n. f. πλὰξ μεταλλικὴ χρησιμεύουσα διὰ τὸν σύνδεσμον δύο τεμαχίων ξύλου ἢ μετάλλου διὰ βλήτρων ἢ κοχλιῶν· || ἔνδεσμος, armature, n. f. ou monture, ἐργαλείου ἢ ὀργάνου, δι' οὗ προσαρμόζεταί τι· || armature d'une scie, ὁ ἔνδεσμος τοῦ πρίονος, ἤτοι τὸ ξύλινον τμῆμα ἐφ' οὗ προσκολλᾶται τὸ ἔλασμα τοῦ πρίονος· || ἔνδεσμος, monture, n. f. (ou affût ou fût d'un outil); ἡ δὲ πρᾶξις καλεῖται ἔνδεσις (action de monter, ἐνδέω) τὸ φέρον ἢ χρησιμεῦον διὰ τὸν σύνδεσμον τῶν διαφόρων μερῶν ἐργαλείου, ὀργάνου, σκεύους, ὅπλου κτλ. βλ. κορμός, affût, n. m. || ἔνδεσμος τοῦ χαλινοῦ, monture de bride,

ἤτοι τὸ σύνολον τῶν μερῶν τῆς στομίδος τοῦ **χαλινοῦ** (mors de bride), τὸ βαστάζον τὸ ἐν τῷ στόματι τοῦ ἵππου εἰσερχόμενον μέρος· || — ἐκγλυφάνου σκάφης (τῶν διὰ πυριτολίθου ὅπλων), monture de fraise à bassinet ; || — μύλης ἢ τροχοῦ, monture de meule ; βλ. καὶ μύλη· || — ὅλμου δοκιμαστῆρος, monture de mortier, de mortier-éprouvette ; || — πρίονος, monture de scie ; || — φυσητῆρος ἢ φύσης, monture de soufflet.

ἐνδέχεται (ἀπροσώπως), εἶνε ἐνδεχόμενον, εἶνε ἐπιτετραμμένον, πηγαίνει, εἶνε δυνατόν, il se peut ; il est possible ; || — νὰ συμβῇ, cela pourrait bien arriver ; || — νὰ μὴν ἔλθῃ, il peut se faire qu'il ne vienne pas ; || ὅσον ἐνδέχεται, autant qu'il est possible = ὅσον εἶνε δυνατόν. § βλ. ἐνδεχόμενος.

ἐνδεχόμενον, τό· τὸ δυνάμενον νὰ συμβῇ, τὸ περιστατικόν, éventualité, n. f. ἡ περίστασις, τὸ τυχαῖον, le hasard ; τὸ συμβάν, τὸ συμβεβηκός, événement, n. m. || — εἶνε, il est possible ; il est probable ; il se peut = ἐνδέχεται· || διὰ πᾶν (διὰ κάθε) ἐνδεχόμενον, à tout hasard ; pour toute éventualité ; en tout cas = ἐν πάσῃ περιπτώσει, διὰ κάθε περίστασιν. Βλ. ἐνδεχόμενος.

ἐνδεχόμενος, η, ον· ὁ δυνάμενος νὰ συμβῇ, éventuel, elle ; contigent, ente ; ὁ δυνατὸν νὰ γείνῃ, possible ; || οἱ ἐνδεχόμενοι κίνδυνοι, les dangers à courir ἢ les dangers possibles ; || [εἶχε παρασκευασθῇ] δι' ἐνδεχόμενον πόλεμον, pour l'éventualité d'une guerre. Βλ. ἐνδεχόμενον.

ἐνδεχομένως, [ἐπίρ.] κατὰ τὸ δυνατόν, éventuellement.

ἐνδέω, μέλ. ήσω· δένω, προσδένω, δένω στερεά, εἴς τι δένω, lier ; attacher ; || —, monter sur, βλ. ἔνδεσμος· || —, στερεώνω, fixer dans.

ἐνδημέω, βλ. ἐνδημῶ.

ἐνδημία, ας, ἡ· endémie, n. f. ἡ παραμονὴ εἰς τὸν τόπον, séjour dans le pays ; ἡ παρουσία, présence, n. f. π. χ. νόσου κτλ. ὅπως ἡ ἐνζωοτία.

ἐνδημικός, ή, όν· endémique, adj. ὁ παραμένων εἴς τινα τόπον· || ἐνδημικαὶ νόσοι, maladies endémiques, καλοῦνται ἐκεῖναι αἵτινες ἐξαρτώμεναι προφανῶς ἐκ τοπικῶν ἐπιδράσεων ἐνδημοῦσιν εἰς τόπους τινὰς ἢ ἐπαναφαίνονται περιοδικῶς ἢ ἀνωμάλως. Εἰς πάσας π. χ. τὰς ἑλώδεις χώρας ἐνδημοῦσιν οἱ διαλείποντες πυρετοί, εἰς τὰ θερμὰ κλίματα ὁ κίτρινος πυρετός, ἡ δυσεντερία, αἱ ἡπατίτιδες, ἡ χολέρα παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, ἡ ὀφθαλμία ἐν Αἰγύπτῳ.

ἐνδημικῶς [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἐνδημικόν, d'une manière endémique.

ἐνδημῶ (έω), εἶμαι εἰς τὸν τόπον μου, διαμένω εἰς τὸν τόπον, séjourner dans son pays (dans un pays). § [ἐπὶ νόσου] être endémique ; βλ. καὶ ἐνδημία.

ἐνδιάθετος, ος, ον· ὁ ἐν τῇ διαθέσει, τῇ ψυχῇ ἐνδόμυχος, intérieur, e; intime ; νοερός, διανοητικός, ὁ κατὰ νοῦν, mental, e ; ὁ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ὑπάρχων, intérieur, e ; || ἐνδιάθετος λόγος, la raison intérieure, le sens intime, ὅ,τι τις ἐνδομύχως ἐν τῷ νῷ σκέπτεται, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐκφραζόμενον, ἢ τὸ προφορικόν· = ἕξις ἐνδιάθετος, habitude profondément enracinée = βαθέως ἐρριζωμένη.

ἐνδιαθέτως (ἐπίρ. προηγ.] ἐνδομύχως, intérieurement ; intimement ; διανοητικῶς, νοερῶς, mentalement.

ἐνδιαιτάομαι, βλ. ἐνδιαιτῶμαι.

ἐνδιαίτημα, ατος, τό· οἴκημα, κατοικία, demeure, n. f. habitation, n. f. διαμονή, séjour, n. m. || ἐνδιαίτημα τερπνόν, maison de plaisance, ἤτοι τόπος ἡδονῆς, διασκεδάσεως, καλούμενον ἰταλιστὶ casino, n. m. || ἀγροτικὸν ἐνδιαίτημα, bastide, n. f. καλεῖται οὕτως ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ μικρὸν ἐξοχικὸν οἴκημα. § [ναυτ.] ἐνδιαιτήματα (χωρίσματα) emménagements, n. m. ἢ οἰκήματα, logements, n. m. εἶνε οἱ διάφοροι κεχωρισμένοι χῶροι οἱ χρησιμεύοντες διὰ τὴν ἐνδιαίτησιν τῶν ἐν τῷ πλοίῳ διαμενόντων. Τοιοῦτοι χῶροι ἐπὶ τῶν μεγάλων πλοίων ὑπάρχουσιν οἱ ἑξῆς.

1ον) Ἡ ἐξέδρα, la galerie ou grande chambre, χρησιμεύουσα ὡς κατοικία τοῦ κυβερνήτου ἢ τοῦ ἀνωτέρου κατὰ τὸν βαθμὸν ἀξιωματικοῦ τοῦ πλοίου.

2ον) Ὁ μεσόδομος, le carré des officiers, χρησιμεύων πρὸς ἐνδιαίτησιν τῶν ἀξιωματικῶν.

3ον) Τὸ δωμάτιον τῶν σημαιοφόρων, le poste des aspirants.

4ον) Τὸ δωμάτιον τῶν ἀρχικελευστῶν ἢ κελευστῶν, le poste des maîtres.

5ον) Τὸ δωμάτιον τῶν μηχανικῶν, le poste des mécaniciens.

ἐνδιαίτησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνδιαιτᾶσθαι, action de séjourner ; ἡ διαμονή, séjour, n. m. κατοικία, οἴκησις, habitation, n.f.

ἐνδιαιτῶμαι(άομαι), μέλ. διαιτήσομαι, ἐντός τινος διατρίβω, κατοικῶ, vivre ou habiter dans ; διατρίβω, διημερεύω, séjourner ; κατοικῶ, demeurer ; διέρχομαι τὸν καιρόν μου, passer son temps ; || ἐνδιαιτᾶται εἰς τὰ καπηλεῖα, il ne bouge pas du cabaret ; c'est un pilier du cabaret ; (d'estaminet) ; || τὰ ζῷα αὐτὰ ἐνδιαιτῶνται εἰς θερμοὺς τόπους, ces animaux habitent les lieux (pays) chauds.

ἐνδιάμεσον, τό· solin, n. m. τὸ μεταξὺ δύο δοκῶν διάστημα.

ἐνδιάμεσος, ος, ον· ὁ διάμεσος, ὁ ἐν τῷ μεταξὺ δύο ἀντικειμένων εὑρισκόμενος καὶ ἐν γένει ὁ μεσολαβῶν, intermédiaire, adj. ὁ μέσος, mitoyen, enne ; || τοῖχος ἐνδιάμεσος, mur mitoyen, κυρίως ὁ μεσότοιχος, ἤτοι τοῖχος ἀνήκων ἐξ ἡμισείας εἰς δύο παρακείμενα κτήματα ἢ διαχωρίσματα· || [σιδηροδρ.] ἐνδιάμεσος χῶρος ἢ μέση ὁδός, entre-voie, n. f. βλ. δάκενον.

ἐνδιατρίβω, μέλ. ίψω· βλ. ἐνδιαιτῶμαι, séjourner ; passer son temps. § ἐνασχολοῦμαι, s'occuper de ; πραγματεύομαι περί τινος, traiter ; ἐπιμένω (σταματῶ) ἐπὶ τινος, insi-

ster (s'appesantir ; s'arrêter; appuyer) sur ; || ἐνδιατρίβει εἰς τὰς λεπτομερείας, il s'appesantit sur les détails; || ἐνδιέτριψεν εἰς τὸ ζήτημα, il a traité (discuté) la question ; || δὲν θέλω νὰ ἐνδιατρίψω εἰς τὴν παρανομίαν τοῦ μέτρου τούτου, je ne veux pas appuyer (m' appesantir) sur l'illégalité de cette mesure.

ἐνδιαφερόμενος, η, ον· intéressé, ée· βλ. ἐνδιαφέρομαι.

ἐνδιαφέρον, οντος, τό· intérêt, n. m. τὸ μέρος, part, n. m. ὅπερ λαμβάνει τις ὑπέρ τινος ἢ περὶ ὑποθέσεως· || δεικνύω ἐνδιαφέρον, témoigner de l'intérêt ; prendre intérêt ; prendre part.

ἐνδιαφέρω, intéresser (ἀπρόσ.) μέλει ἐνδιαφέρει, importer ; ἀφοράω-ῶ, concerner ; toucher ; || τὸ ζήτημα μὲ ἐνδιαφέρει, la question m'intéresse ; || εἶνε πράγματα τὰ ὁποῖα πολὺ μὲ ἐνδιαφέρουσι, ce sont des choses qui m'intéressent beaucoup ; || τί μ' ἐνδιαφέρει τοῦτο = τί μοὶ μέλει τοῦτο ; que m'importe cela ? || αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει διόλου, cela ne me touche en rien ; cela m'est égal ; [οἰκ.) cela ne me fait ni chaud ni froid ; || κατὰ τὶ σ' ἐνδιαφέρει τοῦτο ; en quoi cela vous intéresse-t-il ; qu'est-ce que cela vous fait ? || δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει, cela ne vous regarde pas (ne vous concerne pas) ; || τί μ' ἐνδιαφέρουσιν ὅλαι αὐταὶ αἱ συζητήσεις ; qu'ai-je affaire de toutes ces discussions ? § [μετοχ. ἐπιθ.] ἐνδιαφέρων, ουσα, ον· intéressant, e ; important, e ; [οὐδ. οὐσ.] βλ. **ἐνδιαφέρον**. § [μέσ.] ἐνδιαφέρομαι, λαμβάνω φροντίδα, s'intéresser ; μεριμνῶ, se soucier ; tenir à ; || δὲν ἐνδιαφέρεται εἰς τίποτε· περὶ οὐδενὸς ἐνδιαφέρεται, il ne se soucie de rien; il ne s'intéresse à rien=ὅλα τῷ εἶνε ἀδιάφορα, tout lui est indifférent ; || ἐνδιαφέρομαι πολὺ νὰ σᾶς πείσω, je tiens (beaucoup) à vous convaincre ; || οἱ ἐνδιαφερόμενοι, les parties intéressées ; || [ἐμπορ.] ἐνδιαφέρομαι [εἰς πτώχευσιν] διά, être pour...... dans ; être compromis.

ἐνδίδω καὶ ἐνδίδωμι, μέλ. ώσω· δίδω, ἐγχειρίζω τι εἴς τινα, παραχωρῶ, céder ; rendre ; ὑποχωρῶ εἴς τι, céder ; ὑποχωρῶ καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸν πόλεμον παραδίδομαι, se rendre ; κάμπτομαι, fléchir ; ὑποχωρῶ εἴς τι, συγκαταβαίνω, déférer ; ἐνδίδω, συγκαταβαίνω, συναινῶ, condescendre; || ἐνέδωκεν εἰς τὰς παρακλήσεις μου, il a cédé à mes prières; || —εἰς τὰς παρατηρήσεις σας, je me rends à vos remarques; || ἐπὶ τέλους ἐνέδωκε, à la fin il s'est laissé fléchir ; il a fini par céder ; || κάλλιον νὰ ἐνδίδη τις παρὰ νὰ θραύηται, il vaut mieux plier que rompre ; || πρέπει νὰ ἐνδώσῃς εἰς τὰς συμβουλάς του, il faut vous rendre (déférer) ; à ses conseils ; || — εἰς τὰς ἀδυναμίας τινός, condescendre aux faiblesses de qu'un. § —, ὑποτάσσομαι, se plier, καὶ μεταφ. συμμορφοῦμαι, ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος ἢ ἐφαρμόζομαι ἀναλόγως εἴς τι, π. χ. ἡ ὀχύρωσις δέον νὰ ἐνδίδῃ (νὰ συμμορφῶται μετὰ) εἰς τὸ ἔδαφος, la fortification doit se plier au terrain ; βλ. καὶ ὀχύρωσις. § [ἱππευτ.] **ἐνδίδειν** καὶ ἀναλαμβάνειν τὸν χαλινὸν (Ξενοφ.) = ἀνέχειν καὶ ἐνδιδόναι, arrêter et rendre, ἡ ἔντασις καὶ χαλάρωσις (τοῦ χαλινοῦ), ἤτοι ἀλληλοδιάδοχος καταβίβασις καὶ ἀνύψωσις τῶν πυγμῶν ὑπὸ τοῦ ἱππέως ἵνα κάμῃ τὸν ἵππον νὰ ὀπισθοχωρήσῃ· || τὰς ἡνίας ἢ τοὺς ῥυτῆρας τῷ ἵππῳ ἐνδίδειν, donner, rendre ou lâcher la main à un cheval.

ἐνδιημερεύω, μέλ. εύσω· τὴν ἡμέραν διάγω εἴς τι, passer la journée dans, séjourner.

ἔνδικος, ος, ον (συγκρ. ώτερος, ώτατος), σύμφωνος πρὸς τὸ δίκαιον, δίκαιος, δικαστικός, judiciaire, adj. νόμιμος, légal, e ; || ἔνδικον μέσον, moyen légal ; voie de droit = δικαστικὴ ὁδός· ἔνδικα μέσα καλοῦνται τὰ βοηθήματα ἅτινα παρέχει ὁ νόμος εἰς τοὺς δικαζομένους ὅπως ζητήσωσι τὴν ἐκ νέου ἐκδίκασιν ὑποθέσεως τινὸς πρὸς ἀσφαλεστέραν τοῦ δικαίου ἀπονομήν· τοιαῦτα εἰσὶν ἡ ἀνακοπή, ἡ ἔφεσις, ἡ ἀναψηλάφησις, ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως καὶ κατά τινα τρόπον ἡ ἀγωγὴ κακοδικίας.

ἐνδίκως, [ἐπίρ.] συμφώνως πρὸς τὸ δίκαιον, δικαίως, δικαστικῶς, judiciairement, adv. νομίμως, légalement, adv.

ἐνδιπλόνω, ἐνδιπλόνω, καὶ

ἐνδιπλόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἐντὸς τινὸς διπλόνω, διπλόνω πρὸς τὰ ἔσω, doubler en dedans; plier; ἀναδιπλόω, replier.

ἐνδίπλωσις, εως, ἡ· ἡ ἐντὸς τινὸς δίπλωσις (διπλασίασις), doublure, n. f.

ἐνδοαγγειακός, ή, όν· intravasculaire, adj. ὁ ὢν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ἀγγείων, qui est à l'intérieur des vaisseaux ; || παρέγχυμα ἐνδοαγγειακόν, parenchyme intravasculaire.

ἐνδοαρτηρῖτις, ιδος, ἡ· endoartérite (ἔνδον, en dedans καὶ ἀρτηρῖτις) n. f. φλεγμονὴ τῆς ἐσωτερικῆς μεμβράνης τῶν ἀρτηριῶν, inflammation de la membrane interne des artères.

ἐνδοαυξής, ής, ές· intracrescent, ente (ἐκ τοῦ λατ. intra, au dedans καὶ crescens, croissant) adj. [φυσικ. ἱστορ.] ὁ ἔσωθεν αὐξάνων, qui croit en dedans.

ἐνδοαυχενικός, ή, όν· intracervical, ale, aux (ἐκ τοῦ λατ. intra, au dedans, καὶ cervix, icis, col) adj. ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ αὐχένος τῆς μήτρας, qui est à l'intérieur du col de l'utérus.

ἐνδόζωα, τά· entozoaires, n. m. pl. ἢ ἐνδοπαράσιτα· οὕτως ἀποκαλοῦνται πάντα τὰ παράσιτα ζωΰφια τὰ ἐμφωλεύοντα ἐν τοῖς διαφόροις ὀργανικοῖς σπλάγχνοις. Τὸ ἀντίθετον αὐτῶν εἶνε τὰ ἐκτόζωα.

ἐνδογαστρῖτις, ιδος, ἡ· endogastrite, n.f. φλεγμονὴ τῆς βλεννώδους μεμβράνης τοῦ στομάχου, inflammation de la membrane muqueuse de l'estomac. Αὕτη εἶνε ἡ κυρίως λεγομένη γαστρῖτις.

ἐνδοδερμικός, ή, όν· intradermique (ἐκ τοῦ λατ. intra, entre καὶ δέρμα, derme) adj. ὁ κείμενος ἐν τῷ πάχει τοῦ δέρματος, situé

dans l'épaisseur de la peau ; ‖ χρωματισμός, ἐνδοδερμικός, coloration intradermique.

ἐνδοηπατικός, ή, όν· intrahépatique (ἐκ τοῦ λατ. intra, au dedans καὶ ἡπατικός, hépatique) adj. [ἀνάτ.] ὁ κείμενος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἥπατος, qui est situé dans l'intérieur du foie; ‖ κύστις ἐνδοηπατική, kyste intrahépatique.

ἔνδοθεν, [ἐπίρ.] ἀπὸ μέσα ἔξω, ἀπὸ μέσα εἰς τὰ ἔξω, ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους, du dedans; de l'intérieur· [προθετικῶς] ἐσωτερικῶς τοῦ, au dedans de; ἐντός, dans.

ἐνδοθήλιον, ου, τό· endothélium (li-om') (ἐντός, en dedans, θηλή, μαστός, mamelon) n. m. ἐπιθήλιον (épithélium) ἀποτελούμενον ἐκ μιᾶς μόνον στιβάδος πλακωτῶν κυττάρων (d'une couche de cellules plates), οἷον τὸ περιαλεῖφον ἔσωθεν τὰς κοιλότητας τῆς καρδίας, τὰ αἱμοφόρα καὶ λεμφοφόρα ἀγγεῖα, κτλ.

ἔνδοθι, [ἐπίρ.] ἔνδον, ἐντός, μέσα, au dedans ; à l'intérieur· βλ. καὶ ἐντός.

ἐνδοιαζόντως [ἐπίρ.], ἐνδοιαστικῶς, ἀμφιβόλως.

ἐνδοιάζω, μέλ. άσω· εἴς τι ἀμφιβάλλω, φέρω δισταγμούς, διστάζω, hésiter, ἤτοι εἶμαι εἰς ἀπορίαν, ἀμηχανίαν, δὲν τολμῶ εἴς τι· ἀμφιβάλλω, douter, βλ. λέξιν· ἀμφιταλαντεύομαι, (se) balancer ; ἔχω φόβους, ἀνησυχίαν τῆς συνειδήσεως, avoir des scrupules.

ἐνδοιάσιμος, ος, ον· διστάζων, hésitant, e ; ἀμφίβολος, douteux euse ; ἀναποφάσιστος, indécis e ; irrésolu, e.

ἐνδοίασις, εως, ἡ καὶ

ἐνδοιασμός, οῦ, ὁ· τὸ ἀμφιβάλλειν, ὁ δισταγμός, hésitation, n. f ἡ ἀμφιβολία, doute n. m. ὁ φόβος, ἀνησυχία τῆς συνειδήσεως, scrupule, n. m. ‖ ἄνευ ἐνδοιασμοῦ, sans hésiter ; ἔχει ἀκόμη ἐνδοιασμοὺς [ἡ συνείδησίς του], il conserve encore des scrupules.

ἐνδοιαστικός, ή, όν· ὁ κλίνων πρὸς τὸ ἀμφιβάλλειν, διστακτικός, διστάζων, irrésolu, e ; ἀναποφάσιστος, indécis e ; irrésolu, e. § [ἐπὶ πραγμάτων] ἀμφίβολος, dubitatif, ive.

ἐνδοιαστικῶς [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐνδοιαστικόν, en hésitant ; d'un air indécis ; dubitativement.

ἐνδοκαρδιακός, ή, όν· endocardiaque, adj. [ἰατρ.] λέγεται περὶ τῶν διαφόρων ἤχων καὶ φαινομένων τῶν συμβαινόντων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καρδίας.

ἐνδοκάρδιον, τό· [ἀνατομ.] endocarde (ἔνδον, dedans καὶ καρδία, cœur), n. m. Ὑμὴν (membrane) λεπτότατος καὶ διαφανής, παρεμφερὴς πρὸς τὸν ἔσω χοιτῶνα τῶν ἀρτηριῶν καὶ τῶν φλεβῶν, ὑπαλείφων ἔσωθεν τοὺς κόλπους καὶ τὰς κοιλίας τῆς καρδίας, ἀποτελούμενος δὲ ἐκ θεμελίου στιβάδος συνδετικοῦ ἱστοῦ, ἀναμίκτου μετὰ ἐλαστικῶν ἰνῶν, καὶ ἐξ ἁπλοῦ στρωτοῦ ἐπιθηλίου, τοῦ ἐνδοθηλίου.

ἐνδοκαρδῖτις, ιδος, ἡ· [ἰατρ.] endocardite, n. f. φλεγμονὴ τοῦ ἐνδοκαρδίου, inflammation de l'endocarde, ἑδραζομένη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τὰς δικλίδας τῆς ἀριστερᾶς καρδίας, σπανίως δὲ ἐπὶ τῆς τριγλώχινος βαλβίδος.

ἐνδοκάρπιον, ου, τό· endocarpe, n. m. τὸ ἐνδότερον στρῶμα τοῦ περικαρπίου.

ἐνδοκολεϊκός, ή, όν· intravaginal, ale, aux, adj. [ἀνατ.] ὁ ὢν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κολεοῦ, qui est à l'intérieur du vagin ; εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κολεϊκοῦ χιτῶνος, à l'intérieur de la tunique vaginale.

ἐνδοκρανιακός, ή, όν· intracranien, enne (ἐκ τοῦ λατ. intra, au dedans, et de crâne) adj. ὁ ὢν ἢ γινόμενος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κρανίου, qui est ou se passe dans l'intérieur du crâne ; ‖ ἐνδοκρανιακὴ ἐπίδρασις, innervation intracranienne.

ἐνδοκράνιον, ου, τό· endocrâne (ἔνδον, dedans καὶ κρανίον, crâne) n. m. [ἀνατ.] ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τῆς κρανιακῆς κοιλότητος, surface interne de la cavité cranienne.

ἐνδολεκάνειος, ος, ον· intrapelvien, enne (ἐκ τοῦ λατ. intra, en dedans, καὶ τοῦ λεκάνειος, pelvien) adj. ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς λεκάνης (τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος), qui est situé dans l'intérieur du bassin.

ἐνδολοβικός, ή, όν· intralobulaire (ἐκ τοῦ λατ. intra, au dedans, et de lobulé) adj. [ἀνατ.] ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λοβίου τοῦ ἥπατος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μεσόλοβος, qui est à l'intérieur d'un lobule du foie, par opposition à l'interlobulaire.

ἐνδομέω-ῶ· ἐντός τινος δομῶ, πακτῶ, encaster ; seller ; ἐμβάλλω ἔν τινι τοίχῳ τεμάχια ξύλων, σιδήρων, κτλ. ἐντειχίζω.

ἐνδόμησις, εως, ἡ· ἡ ἐντός τινος δόμησις, τείχισις, [οἰκοδ.] encastrement, n. m. ἡ πάκτωσις, scellement, n. m. καλεῖται οὕτω πᾶσα διάταξις σκοποῦσα τὴν σύνδεσιν ἐν τῇ τοιχοποιΐᾳ ξύλων, σιδήρων, κτλ. Τὰ ἄκρα τῶν δοκῶν πακτοῦνται ἐν τῇ τοιχοποιΐᾳ κατὰ τρίτον ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ πάχους τοῦ τοίχου· ἡ ἐντείχισις.

ἐνδομήτριος, ος, ον· intra-utérin, ine (ἐκ τοῦ λατ. intra, ἔνδον, au dedans, καὶ μήτρα, ὑστέρα, utérus) adj. ὁ συμβαίνων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν (ἐντὸς) τῆς μήτρας, qui a lieu dans l'intérieur de l'utérus ; ‖ ἡ ἐνδομήτριος ζωὴ τοῦ ἐμβρύου, la vie intra-utérine du fœtus ; ‖ ἐνδομήτριος κυκλοφορία, σύλληψις, grossesse intra-utérine ; (ἀντίθετον τοῦ ἐξωμήτριος.

ἐνδομητρῖτις, ιδος, ἡ· endométrite (ἐντός, dedans καὶ μητρῖτις, métrite), n. f. φλόγωσις τῆς βλεννογόνου (βλεννώδους μεμβράνης) τῆς μήτρας, inflammation de la muqueuse de l'utérus ; βλ. ἐπιλόχιος πυρετός.

ἐνδομοριακός, ή, όν· intramoléculaire, adj. ὁ εὑρισκόμενος ἐντὸς τῶν μορίων, qui est au dedans des molécules.

ἐνδομυελικός, ή, όν· intramédullaire (ἐκ τοῦ λατ. intra, au dedans καὶ μυελικός, médullaire), adj. [ἀνατ.] ὁ εὑρισκόμενος ἐντὸς τοῦ μυελοῦ, qui est au dedans de la moel-

le ; π. χ. trajet intramédullaire des racines d'un nerf.

ἐνδομυΐασις, εως, ἡ· entomyiase, n. f. βλ. ἐντερομυΐασις.

ἐνδομυϊκός, ή, όν· intramusculaire (ἐκ τοῦ λατ. intra, au dedans καὶ μυϊκός, musculaire), adj. [ἀνατ.] ὁ κείμενος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μυὸς τινός, qui est situé dans l'intérieur d'un muscle ; || ἀγγεῖα ἐνδομυϊκά, vaisseaux intramusculaires.

ἐνδόμυχος, ος, ον· ὁ εἰς τὰ μύχια, τὰ ἐνδότατα κρυμμένος, intime, adj. ὁ ἐσωτερικός, intérieur, e ; μυστικός, secret, ète ; || — πεποίθησις, conviction intime ; || ἐνδόμυχός τις φωνὴ τὸν παρώτρυνε, une voix intérieure l'exhortait ; || εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας, dans les replis (dans le fond) de son cœur.

ἐνδομύχως, [ἐπίρ.] intimement ; ἐσωτερικῶς, intérieurement ; dans le for intérieur; au fond de son cœur ; || ὅ,τι ἐνδομύχως αἰσθάνομαι, ce que j'ai dans mon cœur.

ἔνδον, [ἐπίρ.] (συγκρ. ἐνδοτέρω ἢ ἐνδότερον, ὑπερθ. ἐνδοτάτω ἢ ἐνδότατα), ἐντός, μέσα, dedans, à l'intérieur ; βλ. ἐντός· || τὰ ἔνδον =τὰ τοῦ οἴκου, de la maison. § [ναυτ.] ἔνδον, ἐντὸς τοῦ πλοίου, à bord ; ἔνδον, à bord, εἶνε διαταγὴ διδομένη διὰ τὴν ἐπιστροφὴν λέμβου τινὸς εἰς τὸ πλοῖον εἰς ὃ ἀνήκει. Ἐπίσης σύνθημα διδόμενον κατὰ τὴν νύκτα ὑπὸ ἐφολκίου μὴ φέροντος ἀξιωματικόν, ὅπως τῷ ἐπιτραπῇ νὰ πλησιάσῃ εἰς πολεμικὸν πλοῖον· βλ. καὶ εἰς λέξιν λέμβος, αἱ τῆς λέμβου.

ἐνδονεφρῖτις, ιδος, ἡ· endonéphrite (ἔνδον, dedans καὶ νεφρῖτις, néphrite) n. f. φλεγμονὴ τοῦ νεφρικοῦ ἐπιθηλίου, inflammation de l'épithélium rénal ; συνώνυμον τοῦ παρεγχυματικὴ νεφρῖτις, néphrite parenchymateuse.

ἐνδονυχῖτις, ιδος, ἡ· ἡ ὑπονυχία [ἱππολ.] fourbure, n. f. ἰδιάζουσα πάθησις τῆς ὁπλῆς τοῦ ἵππου καὶ ἡμιόνου συνισταμένη εἰς ἰσχυρῶς ὀξυτάτην φλεγμονὴν πάντων τῶν ὑπὸ τὸν ὄνυχα σαρκωδῶν μερῶν τῆς ὁπλῆς. Αὕτη προέρχεται ἐκ γενικοῦ κρυολογήματος καὶ ἄλλοτε ἐκ μακρᾶς στάσεως καὶ ἀκινησίας τοῦ ζῴου ἐν τῷ σταύλῳ, μετ' ἀφθόνου καὶ θρεπτικῆς τροφῆς. Τὴν ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης αἰτίας γενομένην ἐνδονυχίτιδα οἱ ἀρχαῖοι ἱππολόγοι ὠνόμαζον κριθίασιν, λεγομένην σήμερον ποδάγραν.

ἔνδοξος, ος ον· ὁ ἔχων φήμην καὶ ὑπόληψιν, glorieux, euse ; ἐπιφανής, illustre, ἤτοι τιμώμενος, πρόκριτος, ὀνομαστός, renommé, ée ; || ἔνδοξος ἡμέρα, jour de gloire ; jour glorieux ; || — ἀνήρ, homme illustre (célèbre) ; || [ὑπερθ. ὡς τίτλος] ἐνδοξότατος, illustrissime ; très-glorieux.

ἐνδοξότης, ητος, ἡ· illustration, n. f. τὸ νὰ ἦνε τις ἔνδοξος, ἐπιφανής, ὅθεν ἡ ἐπιφάνεια, ἡ ἐξοχότης, célébrité, n. f. || [εὔχρηστον συνηθ. ὡς τίτλος] ἡ ἐνδοξότης σας, Votre Grâce.

ἐνδόξως, [ἐπίρ.] μετὰ δόξης, avec gloire; glorieusement.

ἐνδοπαράσιτον, τό· endoparasite, n. f. [ζῳολ.] παράσιτον διαμένον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ σώματος· συνώνυμον τοῦ ἐνδόζῳον, endozoaire ; || ἐνδοπαράσιτα, τά· entozoaires, n. m. pl. βλ. ἐνδόζῳα.

ἐνδοπερικαρδῖτις, ιδος, ἡ· endopéricardite, n. f. φλόγωσις ταὐτόχρονος τοῦ ἐνδοκαρδίου καὶ τοῦ περικαρδίου, inflammation simultanée de l'endocarde et du péricarde.

ἐνδοπλευρικός, ή, όν· intrapleural, ale, aux ; (ἐκ τοῦ λατ. intra, au dedans καὶ τοῦ ἑλλην. πλευρά), adj. [ἀνατ.] ὁ εὑρισκόμενος ἐν τῷ κοιλώματι τῶν πλευρῶν, qui est dans la cavité des plèvres.

ἐνδοπνευμονικός, ή, όν· intrapulmonaire (ἐκ τοῦ λατ. intra, au dedans, καὶ πνευμονικός, pulmonaire), adj. ὁ ὢν ἢ συμβαίνων ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ πνεύμονος, qui est ou se passe dans l'intérieur du poumon.

ἐνδοπρωτοπλασμικός, ή, όν· intraprotoplasmique, adj. ὁ εὑρισκόμενος ἐν αὐτῇ τῇ οὐσίᾳ τοῦ πρωτοπλάσματος, qui est situé dans la substance même du protoplasma.

ἐνδορραχικός, ή, όν, intrarachidien, enne (ἐκ τοῦ λατ. intra, au dedans καὶ ῥαχικός, rachidien), adj. [ἀνατ.] ὁ κείμενος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς σπονδυλικῆς στήλης, qui est situé dans l'intérieur du rachis ; π. χ. la moelle (μυελὸς) intrarachidienne.

ἐνδόσιμον, ου τό· ἡ ἀφορμή, ἡ εὐκαιρία, ἡ αἰτία, τὸ αἴτιον, motif, n. m. occasion, n. f. sujet, n.m. ὁ λόγος, ἡ αἰτία, lieu, n.m. || ἔχω τὸ ἐνδόσιμον νὰ πιστεύω, j'ai tout lieu de croire.

ἐνδοσκοπία, ας, ἡ· endoscopie, n. f. ἡ διὰ τοῦ ἐνδοσκοπίου ἐξέτασις· βλ. ἐνδοσκόπιον.

ἐνδοσκόπιον, ου, τό· endoscope, n. m. (ἐντός, dedans, σκοπέω-ῶ, ἐξετάζω, examiner). Ὄργανον κατάλληλον ἐν τῇ ἰατρικῇ πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἐσωτερικοῦ σωλήνων ἢ κοιλοτήτων στενὸν ἐχουσῶν τὸ στόμιον, καὶ ἰδίως τῆς οὐρήθρας καὶ τῆς κύστεως. Ἀποτελεῖται ἐκ σωλῆνος, μετὰ κατόπτρου καὶ φωτιστικοῦ τινὸς μηχανήματος, εἰσαγομένου ἐν τῇ κοιλότητι· || ἠλεκτροενδοσκόπιον, électro-entoscope.

ἐνδοσμομετρία, ας, ἡ· endosmométrie, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ μετρᾶν τὴν ἔντασιν τοῦ φαινομένου τῆς ἐνδοσμώσεως.

ἐνδοσμομετρικός, ή, όν· endosmométrique, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀφορῶν τὸ ἐνδοσμόμετρον ἢ τὴν ἐνδοσμομετρίαν· || ὄργανον ἐνδοσμομετρικόν, appareil endosmométrique.

ἐνδοσμόμετρον, ου, τό· endosmomètre, n. m. ὄργανον κατάλληλον πρὸς μέτρησιν τῆς ἐντάσεως τοῦ φαινομένου τῆς ἐνδοσμώσεως.

ἐνδοσμοτικός, ή, όν· endosmotique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐνδόσμωσιν· || ῥεῦμα ἐνδοσμοτικόν, courant endosmotique ; || ἐνδοσμοτικὸν ἰσοσθενὲς οὐσίας τινός, équivalent endosmotique d'une substance, λέγεται ἡ ποσότης ἡ ἀναπληροῦσα δι' ἐνδοσμώσεως ἕνα γραμμάριον τῆς οὐσίας.

ἐνδοσμόω-ῶ, endosmoser, ἐκτελῶ ἐνδο-

σμοτικὴν ἐνέργειαν· || [παθ.] ἐνδοσμέομαι-οῦμαι, s'endosmoser, ὑφίσταμαι ἐνδοσμοτικὴν ἐνέργειαν.

ἐνδόσμωσις, εως, ἡ· endosmose (smoz) (ἔνδον, dedans, καὶ ὠσμός, ὦσις, ὤθησις, poussée), n. m. (κληθεῖσα καὶ διαπίδυσις, τὸ ἀντίθετον ἐξόσμωσις) [φυσ.] φαινόμενον παρατηρούμενον κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ εὐδιαροφήτου τῶν ῥευστῶν καὶ ἀερίων διὰ μέσου ζωϊκῶν ἢ φυτικῶν μεμβρανῶν, ὡς τὸ λεπτὸν δέρμα κύστεως, φύλλου χάρτου, ἐλαστικὸν κόμμι, κτλ. ἤτοι ὅταν δύο ὑγρὰ διαφόρου πυκνότητος διαχωρίζονται διά τινος πορώδους διαφράγματος λαμβάνει χώραν διὰ μέσου τῶν πόρων τοῦ διαφράγματος μετάβασις τοῦ ἀραιοτέρου ὑγροῦ πρὸς τὸ πυκνότερον καὶ τανάπαλιν. Ἡ μετάβασις τοῦ ἀραιοτέρου ὑγροῦ πρὸς τὸ πυκνότερον καλεῖται ἐνδόσμωσις, ἡ δὲ τοῦ πυκνοῦ ὑγροῦ πρὸς τὸ ἀραιότερον, καλεῖται ἐξόσμωσις· || ἠλεκτρικὴ ἐνδόσμωσις [ἰατρ.] endosmose électrique, εἴσδυσις ἐν τῷ σώματι ἰαματικῶν δυνάμεων τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

ἐνδοσπερμής, ής, ές· [βοτ.] endospermé, ée, adj. ὁ ἔχων ἐνδοσπέρμιον, qui est muni d'un endosperme.

ἐνδοσπέρμιον, ου, τό· endosperme (ἔνδον, à l'intérieur, καὶ σπέρμα, grain), n. m. [βοτ.]. Τὸ εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ ἐμβρυϊκοῦ ἀσκοῦ τοῦ βλαστικοῦ πυρῆνος τῶν φανερογάμων φυτῶν σχηματιζόμενον λεύκωμα καθ' ὃν χρόνον διὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἀσκοῦ τῆς γύρεως ἐπὶ τοῦ ὠοκυττάρου ἄρχεται ἀναπτυσσόμενον τὸ ἔμβρυον. Τὸ ἐνδοσπέρμιον ἀποτελεῖται πολλάκις ἐξ ἀποθησαυριζομένων οὐσιῶν, χρησίμων κατὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ σπέρματος βλάστησιν τοῦ φυτοῦ.

ἐνδοσπονδυλικός, ή, όν· intravertébral, ale, aux (ἐκ τοῦ λατ. intra, ἐντός, au dedans, καὶ σπονδυλικός, vertébral), adj. ὁ ἀφορῶν τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σπονδυλικοῦ ἀγωγοῦ ἢ τῶν σπονδύλων, qui concerne l'intérieur du canal vertébral ou des vertèbres. § —, intravertébré, ée, adj. οὗτινος οἱ σπόνδυλοι εἶνε εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σώματος, dont les vertèbres sont à l'intérieur du corps; || ζῷα ἐνδοσπονδυλικά, animaux intravertébrés.

ἐνδόσπορα, τά· endosporé, ée, adj. [βοτ.] καλοῦνται τὰ φυτὰ ἅτινα ἔχουσι σπόρους (spores) ἐνδογενεῖς.

ἐνδοσπόριον, ου, τό· endospore, n. m. λέγεται περὶ τῆς ἐσωτερικῆς διαστρώσεως, τῆς καθαρῶς κυτταροειδοῦς, τῆς μεμβράνης σπόρου.

ἐνδόσπορον, τό· endospore, n. m. [βοτ.] τὸ ἔχον ἔνδον, ἐνδογενεῖς σπόρους.

ἐνδοστήλιος, ος, ον· intrapilaire (ἐκ τοῦ λατ. intra, au dedans, καὶ στήλη, pile) adj. [φυσ.] λέγεται περὶ τοῦ ῥεύματος, ὅπερ σχηματίζεται ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς στήλης (se dit du courant qui est à l'intérieur de la pile).

ἐνδοσωλήνιος, ος, ον· intratubaire, adj. [ὑδραυλ. οἰκοδ.] ὁ ἐντὸς τοῦ σωλῆνος ὢν ἢ γινόμενος· || ἐργασία ἐνδοσωλήνιος, travail intratubaire, ἐργασία ἐκτελουμένη ὑπὸ τὸ ὕδωρ, τῶν ἐργατῶν προστατευομένων ὑπὸ εὐρέος σωλῆνος.

ἐνδοταρσιαῖος, αία, αῖον· ὁ ἐντὸς τοῦ ταρσοῦ (jarret) εὑρισκόμενος· π.χ. [ἱππολ.] ἐνδοταρσιαία ἐξόστωσις, jarde, n.f. ou jardon, n. m. σκληρὸς ὀστεϊνος ὄγκος ἀναφαινόμενος ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς καὶ κατωτέρας ἐπιφανείας τοῦ ταρσοῦ· βλ. καὶ ἐξόστωσις.

ἐνδοτάρσιον ὀστέωμα, [ἱππολ·] éparvin, ou épervin, n. m. (sec) κοινῶς **καρακοῦσι**· σκληρὸν ἔπαρμα ἐξ ὀστεϊνης οὐσίας ἀποτελούμενον καὶ ἀναφαινόμενον κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν καὶ κατωτέραν μοῖραν τῆς ἀρθρώσεως τοῦ ταρσοῦ· βλ. σπασμοποδίζειν.

ἐνδότατος, η, ον· ὑπερθετικὸν τοῦ ἔνδον· ἀκόμη πλέον μέσα· ἔτι περαιτέρω εἰς τὸ ἐσωτερικόν, intime, adj. le plus intérieur; le plus profond; || εἰς τὰ ἐνδότατα τῆς συνειδήσεώς του, dans les profondeurs de sa conscience; || τὰ ἐνδότατα τῆς καρδίας, le fond du cœur; || [οἰκ.] ἔρχεται ἀπὸ τὰ ἐνδότατα τῆς Ῥωσσίας, il vient du fin fond de la Russie.

ἐνδότερος, α, ον· τοῦ ἔνδον, πλέον μέσα, plus intérieur; περαιτέρω εἰς τὸ ἐσωτερικόν, plus au fond; || τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, l'intérieur de l'Afrique; || εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσους, au fond du bois; bien avant dans le bois.

ἐνδοτικός, ή, όν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐνδίδειν, ὑποχωρεῖν εἴς τι, συνεπῶς εὔκαμπτος, pliant, e; εὔκολος, facile; εὐάρεστος, complaisant, e; εὔκολος, εὐκολοσυμβίβαστος, accommodant, e; ὁ κάμνων ὑποχωρήσεις, παραχωρήσεις ὡς πρός τι, qui fait des concessions.

ἐνδοτικότης, ητος, ἡ· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐνδοτικοῦ, caractère pliant; ἢ τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ ᾖ εὐάρεστος, ἡ καλοσύνη αὐτοῦ, complaisance, n. f. ἡ εὐκολία, facilité, n. f.

ἐνδοτοξῖναι, αἱ· endotoxines, n.f. pl. αἱ ἐσωτερικαὶ τοξῖναι.

ἐνδοφθάλμιος, ος, ον· intra-oculaire (ἐκ τοῦ λατ. intra, au dedans, καὶ ὀφθάλμιος, oculaire) adj. [ἀνατ.] ὁ κείμενος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, qui est situé dans l'intérieur de l'œil.

ἐνδοφλέβιος, ος, ον· intraveineux, euse (ἐκ τοῦ λατ. intra, au dedans, καὶ τοῦ φλέβιος, veineux) adj. ὁ ὢν ἢ συμβαίνων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν φλεβῶν, qui est ou qui se fait à l'intérieur des veines; || ἔνεσις ἐνδοφλέβιος, injection intraveineuse; (ἐπίσης inoculation intraveineuse).

ἐνδοφλεβῖτις, ιδος, ἡ· endophlébite (ἔνδον, en dedans καὶ φλέψ, veine) n. f. φλόγωσις τοῦ ἐσωτερικοῦ χιτῶνος τῶν φλεβῶν, inflammation de la tunique interne des veines.

ἐνδρομίς, ίδος, ἡ· bottes n. f. pl. εἶδος ἰσχυροῦ ὑψηλὰ φθάνοντος παπουτσίου, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο πρὸ πάντων οἱ κυνηγοὶ ἵνα προφυλάττωσι τὸν πόδα· τοιαύτην ὑπόδησιν ἔφερε καὶ ἡ Ἄρτεμις (Πολυδ. 7, 93); ὅθεν ἐνδρομίδες = ὑποδήματα ὑψηλά, bottes. § ἐνδρομίδες

αἱ· bottes ἢ bottes à l'écuyère, λέγονται τὰ ὑψηλὰ ὑποδήματα τῶν ἐφίππων, κοινῶς αἱ μπότταις. § ἐνδρομίς, couverture (n. f.) de laine, παχὺ ἔνδυμα ἢ σκέπασμα δι' οὗ ἐσκεπάζοντο οἱ θερμανθέντες σταδιόδρομοι καὶ παλαισταὶ μετὰ τὴν γύμνασιν· σήμερον λέγεται συνηθέστερον ἀνδρομὶς καὶ ἐννοεῖται δι' αὐτῆς τὸ κλινοσκέπασμα· βλ. λέξεις.

ἔνδυμα, ατος, τό· τὸ ἐνδυθέν, τὸ φόρεμα, vêtement, n. m. habit, n. m. γυναικεῖον ἔνδυμα, robe, n. f. [μεταφ.] τὸ περικάλυμμα, enveloppe, n. f. || ἀλλάζω ἔνδυμα, changer de vêtement ; || — γάμου, habit (robe) de noces ; || ἐνδύματα βαπτίσεως, κοινῶς τὰ βαφτιστίκια, layettes, n. f. pl. || — (ἐνδυμασία) τελετῆς, habit de cérémonie ; βλ. καὶ **περιβολή.** § [θεατρ.] costume, n. m. § ἔνδυμα τῶν ἀτμοσωλήνων, fourrure des tuyaux ; καλεῖται ἀπομονωτικὸν περίβλημα (chemise) ἐκ πιλήματος, ἀμιάντου, κεχρωματισμένης ὀθόνης, κτλ. περιβάλλον τοὺς ἀτμαγωγοὺς σωλῆνας ἀτμομηχανῆς τινος πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ἀπωλείας θερμότητος καὶ πρὸς προφύλαξιν τοῦ προσωπικοῦ τῆς μηχανῆς ἀπὸ ἐγκαύματα ὅταν τυχαίως ἐπακουμβήσωσιν ἐπ' αὐτῶν.

ἐνδυμασία, ας, ἡ· ὁ ἱματισμός, habillement, n. m. τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου φερόμενα ἐνδύματα, les habits (d'un homme) ; la robe (d'une femme) ; καὶ ἐν γένει toilette, n. f. ἡ **περιβολὴ** ἐν γένει τοῦ ἀνθρώπου, le costume, βλ. λέξιν· ὁ τρόπος καθ' ὃν εἶνε ἐνδεδυμένος, la mise ; || ἡ ἐνδυμασία του εἶνε πολὺ παρημελημένη, sa mise est trop négligée ; || **ἐνδυμασία** ἑσπερίδος κλειστὴ (ἔξωμος) μὲ οὐράν, toilette montante (décolletée) longue (ἢ avec traîne) ; || [ἀπὸ τὸ ὕφασμα αὐτὸ] ἔκαμεν ὁλόκληρον ἐνδυμασίαν, il se fit faire un costume complet ; || [ναυτ.] ἐνδυμασία τοῦ πληρώματος, habillement de l'équipage, τὰ ἐνδύματα τῶν ναυτῶν· ἐπίσης καὶ ὁ πρὸς ἀλλαγὴν τῆς ἐνδυμασίας των ἀπαιτούμενος καὶ ὡρισμένος χρόνος· || [στρατιωτικῶς] **ἐνδυμασία** = ἱματισμός, habillement, n.m. ἤτοι τὰ ἐνδύματα, les habits ; || ἁλυσιδωτὴ ἐνδυμασία, haubert, n.m. πλήρης ἐνδυμασία ἐξ ἀγκυλίων ἣν τινα μόνον οἱ ἱππόται εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ φέρωσι· περιελάμβανε μακρόν τινα χιτῶνα μετὰ περιχειρίδων, κάλυμμα ἁλυσιδωτὸν καὶ παρόμοια ὑψηλὰ ὑποδήματα· βλ. καὶ **θώραξ ἁλυσιδωτός.**

ἐνδυναμόω-ῶ καὶ

ἐνδυναμόνω καὶ ἐνδυναμώνω, μέλ. ώσω· κάμνω τι δυνατότερον, ἰσχυρότερον, fortifier ; ἐνισχύω, renforcer ; ῥώννυμι, conforter ; ἐπιρρώννυμι, réconforter ; corroborer ; || — τοῖχον, fortifier (renforcer) un mur ; || αὐτὸ ἐνδυναμόνει τὸν στόμαχον, cela fortifie (conforte) l'estomac ; || — φρουράν, renforcer une garnison ; βλ. καὶ ἐνισχύω. § [ξυλουρ.] jumeler, ἐνδυναμόνω διὰ τῆς ἑνώσεως δύο ξύλων κατὰ μῆκος. § ἀσφαλίζω, ἐνδυναμόνω, contreventer. § [ναυτ.] ἐνδυναμόνω (στερεόω) ἱστίον, bander une voile ; θέτω ἐπὶ τοῦ ἱστίου διαγωνίως σειρὰς (bandes) ἐξ ὑφάσματος ἢ διπλασιάζω τὰ λώματα (ralingues) πρὸς ἐνδυνάμωσιν τοῦ ἱστίου καὶ προφύλαξιν ἀπὸ τῆς διασχίσεώς του. § ἐνδυναμοῦμαι, se fortifier.

ἐνδυνάμωμα, ατος, τό· τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνδυναμώσεως, ἢ τὸ πρᾶγμα δι' οὗ ἐνδυναμοῦταί τι, renfort, n. m. τὸ ἐνίσχυμα, π.χ. βλ. **κράτυσμα.** § [ξυλ.] jumelées, n. f. pl. ξύλα δίδυμα, ἤτοι δύο ξύλα συνηρμοσμένα κατὰ τὸ μῆκος αὐτῶν πρὸς ἐνδυνάμωσιν. § nerf, n. m. ἢ nervure, n. f. ὀνομασία γενικὴ παντὸς **ἐνδυναμώματος**, καλεῖται δὲ οὕτω πᾶν τὸ συντεῖνον νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν ἀντοχὴν ἀντικειμένου τινός. Ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ ἐνδυναμώματα λέγονται ἐπίσης τὰ τοξοειδῆ στηρίγματα τῶν γοτθικῶν θόλων προσθέτοντα στερεότητα εἰς τὴν οἰκοδομὴν (βλ. **στήριγμα τοξοειδές**, arc-doubleau) ; || —, nervure, n. f. καλεῖται ἐπίσης τὸ ἐξέχον μέρος τὸ ἀφιέμενον ἐπί τινων μερῶν τοῦ ὁπλισμοῦ, π. χ. ἐπὶ τοῦ κινητοῦ οὐραίου, ἢ ἐπὶ μικρῶν μηχανημάτων πρὸς ἐνδυνάμωσιν τοῦ μέρους εἰς ὃ ἀφίεται.

ἐνδυναμώνω, βλ. ἐνδυναμόνω.

ἐνδυνάμωσις, εως, ἡ· ἐπίρρωσις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνδυναμόνειν, action de fortifier ; confortation, n. f. réconfortation, n. f. ἐνίσχυσις, renforcement, n. m. corroboration, n. f. § ἀσφάλισις, contreventement, n. m. § — πυρίτιδος (ἢ ἀνασκευὴ τῆς πυρίτιδος), radoubage de la poudre ; ἐργασία συνισταμένη εἰς τὸ ν' ἀποδώσωσιν εἰς τὴν πυρίτιδα τὴν ἀπωλεσθεῖσαν ἰσχύν της ἕνεκεν ἀπορροφήσεως ὑγρασίας· ἐὰν ἡ ἀπορρόφησις δὲν ὑπερβαίνῃ τὰ 7 τοῖς $^0/_0$ τότε ἀποκαθίσταται αὕτη δι' ἀποξηράνσεως, ἐὰν ὅμως εὕρωσι μεγαλειτέραν ποσότητα ὑγρασίας τότε ἀναλύουσιν αὐτήν, τῇ ἐπαναδίδουσι τὴν ποσοτικὴν σύνθεσιν καὶ τὴν κατασκευάζουσιν ἐκ νέου.

ἐνδυναμωτικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐνδυνάμωσιν, ὁ δυναμωτικός, fortifiant, e ; réconfortant, e ; confortatif, ive ; confortant, e ; corroborant, e ; βλ. ἐνδυναμόνω.

ἐνδύσιμον, τό· κοινῶς **ντύσιμο,** καὶ

ἔνδυσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνδύειν, action d'habiller (de vêtir) (τοῦ ἐνδύεσθαι, de s'habiller); habillement, n. m. ἡ δι' ἐνδυμάτων περιβολή τινος· § [ναυτ.] ἔνδυσις, ἐπένδυσις, gréement, n. m; garniture, n. f. βλ. ἐνδύω καὶ **ἐξαρτισμός.**

ἐνδύω, μελ. ύσω, κοινῶς ντύνω, περιβάλλω τινὰ ἤ τι μὲ ἔνδυμα, habiller; vêtir; ἐπενδύω, revêtir; || ἔλα νὰ μ' ἐνδύνῃς, venez m'habiller; || ἠθέλησε νὰ ἐνδύσῃ ὅλους τοὺς πτωχούς, il a voulu vêtir tous les pauvres; || [μεταφ.] ἐνέδυσεν αὐτὸν δόξαν, il l'a revêtu de gloire. § ἐνδύω, καλύπτω, ἐπικαλύπτω, couvrir; recouvrir; tapisser, doubler (un habit); || νὰ τὸ ἐνδύσῃς [τὸ φόρεμα] μὲ μεταξωτόν, il faut le doubler de soie; || ὅλος ὁ τοῖχος ἦτο ἐνδεδυμένος μὲ ἀγγελίας, tout le mur était tapissé d'annonces; § [ναυτ.] **ἐνδύω, ἐπενδύω** (τὸ **ἐξωτερικὸν τοῦ σκάφους τοῦ πλοίου**) border un navire, κοινῶς **πετσόνω,** ἤτοι προσαρμόζω τὰς ἐπηγκενίδας ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ τοῦ πλοίου ||

border à clin. Ἐνδύω δι' ἐπιθέσεως, ἤτοι ἐπιτιθεμένης τῆς κατὰ μῆκος πλευρᾶς τῆς μιᾶς ἐπηγκενίδος ἐπὶ τῆς κατὰ μῆκος πλευρᾶς τῆς ἑτέρας. Ἡ ἐπένδυσις αὕτη ἐφαρμόζεται εἰς τὰς λέμβους καὶ τὰ μικρὰ πλοῖα· ἐνδύω δι' ἐπαφῆς τῶν ἄκρων ἁρμολογέω-ῶ || border à joints carrés, ἤτοι ἐφαπτομένων κατὰ τὸ μῆκος των τῶν ἐπηγκενίδων κατ' ἄκρον, ἀποτελουμένων οὕτως ἁρμῶν βλ. καὶ ἁρμολογέω. § [ναυτ.] ἐνδύω κεραίαν ἢ ἐπιστήλιον, garnir (ou gréer) une vergue, etc. ἤτοι παρασκευάζω τοποθετῶν πάντας τοὺς διὰ τὴν χρῆσιν ἀναγκαιοῦντας τροχίλους, σχοινία, κτλ. ἡ ἔνδυσις, ἡ ἐπένδυσις κεραίας, ἱστίου, κτλ. gréement d'une vergue (d'un mât); συνώνυμον τοῦ garniture, n. f. § [μεσ.] ἐνδύομαι, s'habiller; se vêtir; φέρω τι, se mettre; θέτω ἐπάνω μου (ἐπὶ τῆς ῥάχεώς μου, συνεπῶς φέρω) endosser; [κωμ.] s'accoutrer); || δὲν ἦτο ἐν(δε)δυμένος, il n'était pas habillé; || ἐνδεδυμένος ἐλαφρά, légèrement vêtu ; || ἡ κυρία αὐτὴ ἐνδύεται μὲ χαλαισθησίαν, cette dame se met avec goût ; || [ἀπολ.] ἡ κυρία ἐνδύεται, Madame fait sa toilette ; || [ἐπὶ μεταμφιέσεως] ὁ ἠθοποιὸς αὐτὸς δὲν ἠξεύρει νὰ ἐνδυθῇ ; cet acteur ne sait pas se costumer ; || ἐνεδύθη τὴν στρατιωτικὴν στολήν, il a endossé l'uniforme ; || ἦτο γελοίως ἐνδεδυμένη, elle était accoutrée d'une manière ridicule.

ἐνδωτοσκόπιον, ου, τό· endotoscope (ἔνδον, en dedans, οὖς, ὠτός, oreille, καὶ σκοπεῖν, observer) n. m. [ἰατρ.] ἐργαλεῖον χρήσιμον πρὸς ἐξέτασιν τοῦ βάθους τοῦ ἐξωτερικοῦ ὠτός.

ἐνέδρα, ας, ἡ· ἡ παγὶς (ὁ δόλος) ἥντινα στήνουσι διά τινα, embuscade, n. f. embûche, n. f. guet-apens, n. m. ἤτοι τὸ νὰ ἀναμείνῃ (παραμονεύσῃ) τις τὸν ἀντίπαλόν του ἵνα τῷ ἐπιτεθῇ ἐξ ἀπροόπτου· || ἐνέδρα κατὰ θηράματος, affût, n. m. [μεταφ.] παγίς, καὶ ἐν γένει ἐπιβουλή, δόλος, κοινῶς χωσιά, piège; n. m. τὸ ἀπρόβλεπτον, ὁ αἰφνιδιασμός, surprise, n. f. || οἱ ἐχθροὶ εἶχον στήσει ἐνέδραν, les ennemis avaient dressé (tendu) une embuscade ; [γενικῶς] διέφυγε τὰς ἐνέδρας, il a échappé aux embûches ; || ἐφονεύθη ἐξ ἐνέδρας, il a été tué de guet-apens. § ἐνέδρα, embuscade, n. f. καὶ aguet, n. m. λέγεται ὁ τόπος, τὸ μέρος, ἔνθα ἐνεδρεύει τις. § [τακτ.] ἐνέδρα, ἡ (τὸ παραμόνευμα τοῦ ἐχθροῦ), embuscade, n. f. στήνω, ἢ τείνω ἐνέδραν, dresser ou tendre une embuscade ; χαλεῖται οὕτω κατάλληλον μέρος ἔνθα τὰ στρατεύματα δύνανται ν' ἀποκρυβῶσιν ἀναμένοντα τὴν διάβασιν τοῦ ἀντιπάλου ὅπως ἐπιπέσωσι κατ' αὐτοῦ ἐξ ἀπίνης. Διακρίνουσι δύο εἰδῶν ἐνέδρας τὴν ἀμυντικὴν (embuscade passive) καὶ τὴν ἐπιθετικὴν (embuscade active). Ἐν τῇ πρώτῃ περιορίζονται εἰς τὸ ν' ἀναμείνωσι τὸν ἀντίπαλον κατὰ τὴν διάβασίν του, ἀποκρύπτοντες τὸ ἐνεδρεῦον ἀπόσπασμα ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ προσπαθοῦσι, διὰ τῆς ἀποστολῆς στρατευμάτων ἅτινα συμπλέκονται μετὰ τοῦ ἀντιπάλου, νὰ ἐπισύρωσι τοῦτον εἰς μέρος εἰς ὃ ἐκ τῶν προτέρων ἔχουσι προετοιμάσει ἔνεδραν· ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τείνουσιν ἔνεδραν (on tend une embuscade), ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἐπισύρουσι (on l'attire) τὸν ἀντίπαλον πρὸς ταύτην. § [ὀχυρ.] ἐνέδραι ἀκροβολιστῶν, embuscades pour tirailleurs, αἵτινες καλοῦνται καὶ ὀρύγματα ἀκροβολιστῶν· βλ. λέξιν.

ἐνεδρευτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐνεδρεύων, ὁ τείνων ἐνέδραν, celui qui tend une embûche ; παραμονευτής, παραμονεύων, guetteur, n. m.

ἐνεδρεύω, μέλ. εύσω, εἰς ἐνέδραν τίθεμαι καὶ παρομονεύω, se tenir (se mettre) en embuscade, s'embusquer ; βάλλω, στήνω ἢ τείνω ἐνέδραν, mettre, dresser (ou tendre) une embuscade, embusquer (βλ. ἐνέδρα)· || παραμονεύω, ἐνεδρεύω, être aux-aguets ; βλ. ἐνέδρα· || [κυνηγ.] se mettre à l'affût, s'affûter ; [γενικῶς δὲ καὶ μεταφ.] παραμονεύω, ἐπιβουλεύω, προσπαθῶ νὰ συλλάβω διὰ δόλου, παγίδος, guetter ; tendre un piège, épier.

ἐνεδρεύων, ουσα, ον· ὁ ἐνεδρευτής.

ἐνειλιγμένος, η, ον (ἐνελίσσω), ἀνεπτυγμένος, η, ον, développé, ée ; || ἐνειλιγμένη τῆς καμπύλης, développée de la courbe.

ἐνειμένος, η, ον (ἐνάπτω = συνάπτω, προσδένω), ὁ πορπισμένος, agrafé, ée ; attaché par une agrafe.

ἐνείργω ἢ ἐνείργυμι, μέλ. εἴρξω, ἐντὸς κλείω, ἐγκαθείργω, enfermer dans.

ἕνεκα, καὶ

ἕνεκεν, [ἐπίρ.] à cause de ; διά, pour ; par ; attendu ; λαμβανομένου ὑπ' ὄψει, eu égard à ; en considération ; τὸ ἕνεκα τίθεται κυρίως πρὸς δήλωσιν γνώμης σκοποῦ, ἢ πρὸς σήμανσιν ἀφορμῆς ἢ αἰτίας· || τιμᾶται ἕνεκεν τῆς ἀρετῆς του, il est honoré, à cause de sa vertu; || τούτου ἕνεκα, à cause de cela ; || φιλίας ἕνεκεν, ἕνεκα φιλίας, par amitié ; || ἀπηλλάγη ἕνεκα τῆς ἡλικίας του, il fut exempté attendu son âge ; || τὸν ἐσυγχώρησαν ἕνεκα τῆς νεότητός του, on l'a pardonné eu égard à sa jeunesse ; || ἕνεκα τῶν ὑπηρεσιῶν του, en considération de ses services.

ἐνελίσσω καὶ ἐνειλίσσω, κυρίως ἐντός τινὸς τυλίσσω· παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἐνέχει τὴν σημασίαν τοῦ ἐκτυλίσσω· συνεπῶς καὶ ἀναπτύσσω, développer ; || μετοχ. ἐνειλιγμένος, η, ον, développé, ée.

ἐνενήκοντα, οἱ, αἱ, τά· (συνηθέστερον γράφεται μὲ δύο ν, ἐννέα)· τὰ ἐνενῆντα [ἀριθ. ἀπόλυτ. ἄκλ.], quatre-vingt-dix ; [σπανίως] nonante.

ἐνενηκονταετής, ής, ές· ὁ ἐνενήκοντα ἐτῶν, de (qui a) quatre-vingt-dix ans ; || ἐπὶ ἡλικίας μόνον λέγεται nonagénaire = ἐνενηκοντούτης.

ἐνενηκοντάκις, [ἐπίρ.] ἐνενήκοντα φοράς, quatre-vingt-dix-fois.

ἐνενηκοντούτης, ου, ὁ· θηλ. τοῦτις, ιδος· ὁ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἡλικίας, âgé de quatre-vingt -dix ans ; nonagénaire, n.

ἐνενηκοστός, ή, όν· [ἀριθ. τακτ.] quatre

-vingt-dixième ; || ἐνενηκοστὸς πρῶτος (δεύτερος, κτλ.), quatre-vingt-onzième (-douxième, etc).

ἐνενῆντα, [ἀριθ.] βλ. ἐνενήκοντα.

ἐνενηντάρης, γεν. ρη, θηλ. ρα, ας, [δημ.]. βλ. ἐνενηκοντούτης.

ἐνενηνταριά, ᾶς, ἡ· ὁ ἀριθμὸς ἐνενῆντα, nombre de quatre-vingt-dix.

ἐνεός, καὶ σπαν. ἐννεός, ά, όν· ἄφωνος, ἄλαλος, ἰδίως ἀπὸ ἔκπληξιν, muet de stupeur; ahuri, e ; ébahi, e ; ἔκπληκτος, κατάπληκτος, abasourdi, e ; stupéfait, e ; hébété, ée.

ἐνεπίγραφος, ος, ον· ὁ φέρων ἐπιγραφήν, qui porte une inscription ; ἀντίθετον τοῦ ἀνεπίγραφος.

ἐνέργεια, ας, ἡ· action, n. f. ὁ τρόπος καθ' ὃν ἄτομον ἢ πρᾶγμα ἐνεργεῖ, καὶ γενικῶς ἡ δρᾶσις, δραστηριότης, efficacité, n.f. χημικὴ ἐνέργεια, opération, n.f. ἐνέργεια, ἡ λειτουργία τινός, fonction n. f. ἐνέργεια, ἡ ἐνεργοῦσα δύναμις, force, n. f. ἐνέργεια, ἡ ῥοπή, ἡ φορά, cours, n. m. ἐνέργεια, τὸ παραγόμενον ἀποτέλεσμα, effet, n. m. ἐνέργεια, δρᾶσις, énergie, n. f. ἡ ζέσις, ἡ ταχύτης τῶν κινήσεων· ἐνέργεια, ἐνεργητικότης, activité, n. f. ἀτόμου, κτλ. ἐνέργεια, activité, χαλεῖται ἐπίσης ἡ εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν ὑπηρέτησις ἀτόμου τινός, ἀντίθ. τῷ ἀγρία (βλ. κατωτέρω ἐνέργεια στρατιωτικοῦ)· || ἡ ἐνέργεια τοῦ πυρός, l'action du feu ; || [τακτ.] κρίσις, στιγμὴ ἐνεργείας, moment décisif d'une action ; || [γραμμ.] τὸ ῥῆμα αὐτὸ ἐκφράζει ἐνέργειαν, ce verbe exprime une action ; || [φιλοσ.] αἱ ἐνέργειαι τῶν αἰσθήσεων, les fonctions des sens ; || μηχανὴ ἐν ἐνεργείᾳ, machine en fonction ; || ἐνέργεια ἰατρικοῦ, efficacité (effet) d'un remède ; || ἄφησε τὸ ἰατρικὸν νὰ κάμῃ τὴν ἐνέργειάν του, laissez agir le remède ; || τὸ γράμμα σου ἔκαμε (ἐπέφερε) τὴν ἐνέργειάν του, votre lettre a produit son effet ; || ἀναστέλλω τὴν ἐνέργειαν τῆς δικαιοσύνης, suspendre le cours de la justice; || ὁ νόμος αὐτὸς δὲν εἶνε πλέον εἰς ἐνέργειαν, cette loi n'est plus en vigueur (= ἐν ἰσχύει)· || θέτω [βάλλω] εἰς ἐνέργειαν [**πρόσωπον**], mettre en œuvre ; faire agir ; [**ὑπόθεσιν**] mettre en train ; [**μέσον**] employer (un moyen) ; || σύμβουλος τοῦ κράτους ἐν ἐνεργείᾳ, conseiller d'état actuel (en service) ; || [φιλοσ.] δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ, virtuellement et actuellement ; || [πληθ.] **ἐνέργειαι**, efforts (προσπάθειαι], agissements ; γνωστοποιήσατέ μοι τὰς ἐνεργείας σας, faites -moi savoir vos efforts ; || αἱ ἐνέργειαί του δὲν ἐτελεσφόρησαν, ses efforts n'ont pas abouti (réussi) ; || κατέβαλε πολλὰς ἐνεργείας εἰς τὴν ὑπόθεσιν, il s'est donné bien du mouvement pour cette affaire ; || δημαγωγικαὶ ἐνέργειαι, des menées démagogiques; || ἐματαίωσα ὅλας του τὰς ἐνεργείας, j ai fait échouer tous ses efforts ; || [μετοχ.] ἐνέργεια, action, n.f. **τρόπος καθ'** ὃν σῶμά τι ἐνεργεῖ ἐφ' ἑτέρου· || [**μηχ.**] **ἐνέργεια**, énergie, n. f. καλεῖται οὕτως ἡ τελικὴ ποσότης ἔργου ἢ τὸ **τελικὸν ἔργον** (quantité totale de travail) τοῦ ὁποίου εἶνε ἐπιδεκτικὸν σύστημά τι· (βλ. μηχ. ἔργον, travail) ; || ἐνέργεια τῶν ἠλεκτρικῶν ῥευμάτων ἐπὶ τῶν μαγνητῶν, action des courants sur les aimants ; || ἐνέργεια τοῦ δακτύλου ἐπὶ τῆς σκανδάλης (ὅρος βολῆς), action du doigt sur la détente ; || [ἱππευτ.] ἐνέργεια ἢ ἡ ἐπίδρασις τοῦ χαλινοῦ, τῶν χειρῶν, τῶν κνημῶν, κτλ. action de la bride, des mains, des jambes, etc ; βλ. **χαλινός**, ἐνέργεια τῆς χειρός, action de la main, βλ. **χείρ**· || **ἐνέργεια**, rôle, n. m. ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐνεργεῖ τι ἢ καθ' ὃν ἐνεργοῦσιν ἢ τὰ καθήκοντα (fonctions) ἅτινα δέον νὰ ἐκτελεσθῶσιν ὑπό τινων ὑπηρεσιῶν ἢ ὑπό τινων ἀτόμων· π. χ. ἡ ἐνέργεια (le rôle ἢ τὰ καθήκοντα) τῶν διαφόρων ὅπλων κατὰ τὴν μάχην ἢ τὰς διαφόρους ὑπηρεσίας, ἤτοι ἡ **ἐνέργεια κατὰ τὴν μάχην**· || ἡ ἐνέργεια τοῦ κλισιοσκοπίου, le rôle de la hausse ; || ἐνέργεια, effet, n. m. τὸ παραγόμενον ἀποτέλεσμα· π. χ. διπλῆς ἐνεργείας, à double effet ; βλ. καὶ **πυροσωλήν**· || [μηχ.] δυναμικὴ ἐνέργεια, effet dynamique ; || [ἱππευτ.] ἐνέργεια τοῦ χαλινοῦ, effet de la bride ; βλ. καὶ **χαλινός**· ἐνέργεια τῶν χειρῶν, effet des mains ; βλ. καὶ **χείρ**· || [ἱππευτ.] **ἐνέργεια**, effet, n. m. ὁ ὅρος οὗτος σημαίνει πᾶσαν κίνησιν τῶν ῥυτήρων διὰ τῆς χειρὸς σκοποῦσαν τὴν ἐπὶ τῆς στομίδος τοῦ χαλινοῦ ἐπίδρασιν αὐτῶν πρὸς ἐκτέλεσιν οἱασδήποτε κινήσεως τοῦ ἵππου· || **εὐθεῖα ἐνέργεια**, effet direct, καλεῖται ἡ σύγχρονος ἕλξις τῶν ῥυτήρων πρὸς τὰ ὀπίσω, ἤτοι πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἱππέως· || **ἄμεσος** ἢ **πλαγία ἐνέργεια**, effet d'ouverture, καλεῖται ἡ πρὸς τὰ πλάγια ἀπομάκρυνσις ἢ τὸ ἄνοιγμα τῆς πυγμῆς (δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ) κατὰ τὰς ἐπὶ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ στροφὰς τοῦ ἵππου· || **ἀντίθετος ἐνέργεια**, effet de pression, de pulsion ou d'opposition, καλεῖται ἡ κίνησις ἡ γινομένη διὰ τῆς ἐπαφῆς τοῦ ῥυτῆρος ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ τραχήλου· || **διαγώνιος ἐνέργεια**, effet diagonal, καλεῖται ἡ ἕλξις τοῦ δεξιοῦ ἢ ἀριστεροῦ ῥυτῆρος ἐκ τῶν πρόσω πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἢ τοὐναντίον· || [στρατ.] **ἐνέργεια**, activité, n. f. καλεῖται οὕτως ἡ κατάστασις παντὸς ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικοῦ (καὶ ἐν γένει παντὸς ὑπαλλήλου ἐν ὑπηρεσίᾳ) διωρισμένου εἴς τινα θέσιν τῶν σωμάτων τοῦ στρατοῦ καθὼς καὶ τοῦ μὴ ἀνήκοντος μὲν εἰς τοιαύτην τινὰ θέσιν ἀξιωματικοῦ, διωρισμένου δὲ προσκαίρως εἰς εἰδικήν τινα ὑπηρεσίαν ἢ ἀποστολήν· τὸ ἐναντίον εἶνε ἡ **ἀργία**, non-activité ; βλ. λέξιν· || ἐνέργεια ἢ τρόπος ἐνεργείας, conduite à tenir par, ἤτοι τηρητέα στάσις ἢ λαμβανόμενα μέτρα ἀπέναντι τινός· || φιλικὴ ἐνέργεια, bon office (n. m.), μεσολάβησις τρίτου πρὸς λύσιν διαφορᾶς τινός, ὅπως ἡ μεσολάβησις Δυνάμεως τινὸς παρ' ἑτέρᾳ, κτλ.

ἐνεργητικός, ή, όν· ὁ ἐνεργῶν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἐνεργεῖν, ὁ δραστήριος, actif, ive; énergique, adj. || [γραμμ.] ῥῆμα ἐνεργητικόν, verbe actif ; τὸ παριστῶν ἐνέργειαν τοῦ προ-

σώπου. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ **ἐνεργητικὸν** [ἐμπόρου, κτλ.], l'actif, n. f. χαλεῖται οὕτως ἐν τῇ ἐμπορικῇ γλώσσῃ τὸ σύνολον τῆς ἀκαθαρίστου περιουσίας ἀποτελουμένης ἐκ μετρητῶν, χρεωγράφων, χρεωστικῶν ὁμολόγων, ἐμπορευμάτων, μηχανῶν καὶ σκευῶν, ὑλικῶν, κτλ. ὅσων εἶνέ τις κάτοχος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παθητικὸν (le passif) ὅπερ ἐστὶ τὸ σύνολον τῶν πληρωτέων αὐτοῦ ὑποχρεώσεων, οὗτινος ἀφαιρουμένου ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἡ διαφορὰ ἐμφαίνει τὴν καθαρὰν περιουσίαν. (Βλ. **ἰσολογισμός, καταστιχογραφία**)· || τὸ ἐνεργητικὸν αὐτοῦ ἀνέρχεται εἰς 200,000 φρ. son actif s'élève à frs 200,000.

ἐνεργητικότης, ητος, ἡ· activité. n. f. ἡ ταχύτης τῶν κινήσεων, ἡ δραστικότης, énergie, n. f. || ὑπῆρξε μεγάλη ἐνεργητικότης τὰς ἡμέρας ταύτας, les affaires ont été assez actives ces jours-ci.

ἐνεργητικῶς [ἐπίρ.], μετ' ἐνεργείας, activement, adj. avec activité ; || μετ' ἐνεργείας, avec énergie, énergiquement ; βλ. **ἐνεργός.**

ἐνεργός, ός, όν, actif, ive ; ὁ ἐργαζόμενος, ἐν ἐνεργείᾳ, ἐν ἔργῳ ὤν, en activité ; ὁ ἐνεργῶν ἢ δυνάμενος νὰ ἐνεργήσῃ, agissant, e; ὁ εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς δραστηριότητός του ὤν, énergique, adj. || τὸ πνεῦμα εἶνε ἐνεργόν, l'esprit est actif ; || — στρατός, τὰ ἐν ἐνεργείᾳ στρατεύματα, armée active ; || — ὑπηρεσία, service actif ; || — χαρακτήρ, caractère énergique ; || — πολιτική, politique militante ; || ἐνεργὰ κεφάλαια, capitaux productifs, τὰ ἀποφέροντα πρόσοδον.

ἐνεργούμενος, η, ον· énergumène, ὁ δαιμονιακός· βλ. λέξιν.

ἐνεργῶ(έω), μέλ. ήσω(βλ.ἐνέργεια), agir, εἶμαι ἐνεργητικός, δραστήριος, δράω-ῶ, agir, καὶ ἐν γένει ἐπιχειρῶ, opérer ; κάμνω, πράττω, faire ; βάλλω εἰς πρᾶξιν, ἐκτελῶ, effectuer ; προβαίνω εἰς ἐκτέλεσιν τινός, procéder ; λειτουργῶ, fonctionner ; ἔχω (παράγω) ἀποτέλεσμα, avoir (produire) son effet ; || — [εἴσπραξιν], opérer effectuer ; || — [κακῶς, καλῶς], agir, [bien, mal] ; || — [ὑποθέσεις], faire [des affaires] ; || — κατάσχεσιν, mettre arrêt sur ; κατάσχω, saisir , || — ἀσφάλειαν, faire, effectuer, opérer assurance = ἀσφαλίζω, faire assurer ; || εἶνε καιρὸς νὰ ἐνεργήσωμεν, il est temps d'agir ; || ἐνήργησεν ὑπὲρ ἐμοῦ, il s'est employé pour moi; || ἐνήργησε πολὺ ὑπὲρ ὑμῶν, il s'est donné bien du mouvement pour vous; || δὲν ἐνήργησε τίποτε, il n'a rien fait ; || δὲν ἠξεύρει τί ἐνεργεῖται κατ' αὐτοῦ, il ne sait pas ce qu'on machine contre lui ; || ἂς ἀφήσωμεν τὴν φύσιν νὰ ἐνεργήσῃ, laissons la nature opérer ; || τὸ ἰατρικὸν ἀρχίζει νὰ ἐνεργῇ, le médicament commence à opérer ; || ἐνεργῶ κατάσχεσιν, procéder à (opérer ; faire) une saisie ; || ἐνήργησα ὅ,τι ἦτο δυνατόν, j'ai fait mon possible ; || ἐνεργεῖ ἀντ' ἐμοῦ (ἐν ἀπουσίᾳ μου), il fait pour moi ; || ἐνεργῶ πληρωμήν, effectuer un paiement ; || αἱ ἐκλογαὶ ἐνηργήθησαν ἐν πλήρει τάξει, les élections ont été effectuées en plein ordre ; || θὰ ἐνεργήσωμεν δικαστικῶς, nous procéderons en justice (juridiquement) ; || ὁ νομάρχης ἐνεργεῖ τὴν κατακύρωσιν, le préfet procède à l'adjudication ; || ἡ ὑπόθεσίς σου ἐνεργεῖται, votre affaire est en train ; || ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν, le pouvoir exécutif est exercé par les ministres ; || ἡ μηχανὴ δὲν ἐνεργεῖ πλέον, la machine ne fonctionne plus ; || αἱ παρατηρήσεις του ἐνήργησαν, ses observations ont produit leur effet ; || τὸ καθάρσιον τὸν ἐνήργησε δίς, le purgatif l'a fait aller deux fois ; || οἱ λόγοι αὐτοὶ ἐνήργησαν, ces paroles ont porté coup; || [ὅρος βολῆς] ἐνεργῶ ἐπὶ τῆς σκανδάλης, agir sur la détente, ἤτοι πιέζω αὐτὴν διὰ τοῦ δακτύλου· || [ναυτ.] **ἐνεργῶ** (κατὰ τὴν διεύθυνσιν), appeler ; σχοινίον τι ἐνεργεῖ εὐθέως (appelle droit), ὅταν ἐνεργῇ ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ σημείου ἐφ' οὗ εἶνε προσηρμοσμένη ἡ δύναμις· ἐνεργεῖ γωνιωδῶς (appelle en étrive), ὅταν ὑπάρχῃ ἀλλαγὴ διευθύνσεως ἐκτελουμένη διὰ τροχίλου ἢ οἱουδήποτε ἄλλου μέσου· βλ. καὶ **διεύθυνσις σχοινίου**· || [μετοχ. ἐπιθ.] ἐνεργούμενος, η, ον· énergumène, ὁ δαιμονιακός.

ἐνεργῶν, οὖσα, οῦν· πᾶν ὅ,τι ἐνεργεῖ, agent, n. m. (ἐκ τοῦ agir).

ἐνεργῶς, [ἐπίρ.] activement, adv. μετ' ἐνεργείας, avec activité ; κατὰ τρόπον ἐνεργητικόν, d'une manière active (énergique).

ἔνεσις, εως, ἡ· τὸ ἐμβάλλειν, ἐντὸς ῥαντίζειν, ἐγχύειν, injection, n. f. ἔγχυσις διὰ τῆς σύριγγος (seringue) καθὼς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τοῦ κλύσματος (seringue) ἐνεργείας, ἤτοι ἡ ἔγκλυσις ἢ κλύσις· || [ἰατρ.] ἔνεσις, injection, λέγεται ἡ ἐν τῷ σώματι ἔγχυσις ξένου τινὸς ὑγροῦ πολλαχῶς χρήσιμος ἐν τῇ ἰατρικῇ. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἐνίενται (ἐνίημι, injecter) ὑγρὰ (ὕδωρ ἢ διαλύματα διαφόρων φαρμακευτικῶν οὐσιῶν εἰς φυσικὰς κοιλότητας καὶ σωλῆνας (εἰς τὰ ὦτα, τὸ πέος, τὸ παχὺ ἔντερον ἀπὸ τοῦ δακτυλίου, τὸν κόλπον, τὰς ῥινικὰς κοιλότητας) πρὸς θεραπείαν τῶν ὀργάνων τούτων καθ' ἕκαστον ἢ πρὸς καθαρισμόν, ἄλλοτε δὲ αἱ ἐνέσεις τελοῦνται **ὑποδόριοι**, ὅτε τὸ ἐνιέμενον ὑγρὸν δρᾷ ἀναλαμβανόμενον διὰ τῶν κυκλοφορικῶν ὁδῶν. Αἱ ἐνέσεις τελοῦνται διὰ καταλλήλων **συρίγγων** (seringues) ; || ἔνεσις ἐνδοφλέβιος, βλ. **ἐνδοφλέβιος.**

ἔνεστι [ἀπροσ. εὔχρηστον ἐν τῇ φράσει] ὅσον ἔνεστι, autant que possible = ὅσον τὸ δυνατόν ; au possible ; comme tout ; || εἶνε ὅσον ἔνεστιν αὐθάδης, il est on ne peut plus impertinent.

ἐνεστώς, ῶσα, ώς, γεν. ῶτος· présent, e; τὸ παρόν, τὸ ἤδη ὑπάρχον, actuel, elle ; || ἡ ἐνεστῶσα κυβέρνησις, le gouvernement actuel ; || τὸ ἐνεστὼς ὑπουργεῖον, le présent ministère ; le ministère d'aujourd'hui ; [οὐσ.] τὸ **ἐνεστώς**, le présent ; || τὸ ἐνεστώς· τὰ ἐνεστῶτα, ἤτοι ἡ σημερινὴ κατάστασις τῶν πραγμάτων, l'état des choses actuel ; ἡ κατάστασις, la situation. § [γραμμ.]

ὁ ἐνεστὼς [ἐνν. χρόνος], le [temps] présent.

ἐνετή, ῆς, ἡ· agrafe, n. f. (ἡ ἐντὸς χρυμμένη, βελόνη, περόνη, ἐν ἵημι), ἀγκυρὶς πρὸς ἕνωσιν δύο ἄκρων, κοινῶς ἡ **κόπιτσα**· || ἐνεταὶ ζευγλῶν, agrafes d'atteles; || ἐνεταὶ λέμβου, agrafes de bateau; βλ. ἀγκυρίς, agrafe; || ἐνετὴ πυροβολικοῦ, agrafe d'artillerie, εἶδος, σιδηροῦ ἀγκίστρου διὰ τὸν σύνδεσμον ἀντικειμένων τινῶν· || [ἀρχιτ.] **ἐνετή**, agrafe, n. f. καλεῖται κόσμημά τι, φαινόμενον συνδέον διάφορα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἄρθρα (membres d'architecture), π. χ. ἡ κλεὶς (clef) ἀψῖδος, θόλου, κτλ. || ἐνετή, βλ. **ζευκτὴρ** χολεοῦ.

ἐνετήρ, ῆρος, ὁ· seringue, n. f. ὁ ἐντὸς ἀφίνων, σωλὴν κλυστηρίου, καλούμενος συνήθως **σῦριγξ**, ιγγος, ἡ· καὶ ὑποκορ. τὸ **συρίγγιον** (petite seringue). Σωλὴν διαφόρου μεγέθους ἀλλὰ πάντοτε φορητός, ἐν εἴδει ἀντλίας, χρησιμεύων διὰ τὴν πρόσληψιν ἐν ἑαυτῷ καὶ κατὰ βούλησιν ἀπώθησιν ὑγροῦ τινος, ὅπως π. χ. διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐνέσεων (injections); ἐπίσης ὁ αὐτὸς σωλὴν καλεῖται καὶ **κλυστὴρ** ἢ **κλυστήριον**, ἢ **κλύσμα** (ατος, τό· ἐκ τοῦ κλύζω, ἀποπλύνω, καθαρίζω), κοινῶς τὸ **σερβιτσιάλι**· || ἐνετὴρ πρὸς ἔγχυσιν ἐλαίου εἰς τοὺς ἐμπλεκτικοὺς τροχούς, seringue pour injecter l'huile dans les engrenages.

'Ενετία, ας, ἡ· ἡ Βενετία, Venise, n. f. πόλις τῆς Ἰταλίας.

ἐνετικός, ή, όν· vénitien, enne adj. ὁ ἐξ Ἐνετίας, ἢ ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν Ἐνετίαν· || ἐνετικοὶ φανοί, lanternes vénitiennes; || **ἐνετικὴ κρητίς**, craie de Venise ἢ craie d'Espagne; βλ. στεατίτης.

ἐνέχομαι, ἀπό τινος κρατοῦμαι, μεταφ. εἶμαι δεσμευμένος πρός τι, ἐξ οὗ ἐνοχοποιοῦμαι [**εἴς τινα κατηγορίαν, εἴς τι ἔγκλημα**], être impliqué [dans une accusation; dans un crime]; ἐνοχοποιοῦμαι, κατηγοροῦμαι, être inculpé; ἐνδιαφέρομαι διά τινα ὑπόθεσιν, être intéressé [dans une affaire]; εἶμαι ἀναμεμιγμένος εἴς τι, être mêlé; être pour quelque chose; || [ἐμπορ.] ἐνέχομαι [εἰς πτώχευσιν] διὰ....., être pour..... ἢ être compris pour... [dans une faillite]; || — κατὰ τὸ ἥμισυ [εἰς τὴν ἐπιχείρησιν], j'y suis pour la moitié; || δὲν ἐνέχομαι διόλου εἰς ὅτι συνέβη, je ne suis pour rien dans ce qui est arrivé; || ποῖος ἐνέχεται; qui est le coupable? à qui la faute?

ἐνεχυράζω, καὶ συνηθέστερον ἐνεχυριάζω.

ἐνεχυρασία, ας, ἡ· ἡ ἐνεχυρίασις.

ἐνεχύρασις, εως, ἡ· τὸ ἐνέχυρον.

ἐνεχυρασμός, οῦ, ὁ· τὸ ἐνέχυρον.

ἐνεχυραστήριον, ου, τό· τὸ ἐνεχυροδανειστήριον.

ἐνεχυραστής, οῦ, ὁ· ὁ ἐνεχυροδανειστής.

ἐνεχυριάζω, μέλ. άσω· δίδω εἴς τινα ἐνέχυρον πρὸς ἀσφάλειαν, mettre en gage; engager; nantir=δίδω ἐνέχυρον.

ἐνεχυρίασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνεχυριάζειν, mise en gage; τὸ δίδειν ἀντικείμενόν τι ὡς ἀσφάλειαν ἀπέναντι χρηματικοῦ ποσοῦ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τούτου, engagement, n.m.

ἐνεχυρόγραφον, ου, τό· warrant, n. m. ἔχει τοὺς χαρακτῆρας ἐμπορευσίμου τίτλου, καὶ παρουσιάζει ἀναλογίαν πρὸς τὸ γραμμάτιον εἰς διαταγήν· ἔχει προσέτι εἰδικὴν ἐγγύησιν τὸ ἐν τῇ ἀποθήκῃ ἐμπόρευμα.

ἐνεχυροδανειστήριον, τό· καὶ ἐνεχυραστήριον, mont-de-piété, n. m. [νομ.] καλοῦνται οὕτω τράπεζαι ἢ ἄλλα ἰδιωτικὰ δανειστήρια δι' ἀδείας τῆς ἀρχῆς καθεστηκότα καὶ ἐπὶ ἐνεχύρῳ δανείζοντα.

ἐνεχυροδανειστής, οῦ, ὁ· ὁ ἐπὶ ἐνεχύρῳ δανείζων, celui qui prête (de l'argent) à gage.

ἐνέχυρον, ου, ὁ· τὸ ἐνεχύρασμα καὶ ὁ ἐνεχυρασμός, gage, n. m. nantissement, n. m. ἀρραβὼν (πρόχειρα χρήματα ἢ πρᾶγμα) ὃν δίδει τις ἢ λαμβάνει πρὸς ἀσφάλειαν· || ἐξασφαλίζομαι δι' ἐνεχύρου, se nantir; || βάζω (δίδω) ἐνέχυρον, mettre en gage; engager, ἤτοι ἐνεχυριάζω· || ἔβγαλεν ἀπὸ ἐνέχυρον τὸ ὡρολόγιόν του, il a dégagé sa montre; || δάνειον ἐπὶ ἐνεχύρῳ, prêt sur gage (sur nantissement). § [νομ.] ἐνέχυρον, gage, n. m. καλεῖται κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ῥωμ. δικαίου «τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον ὁ πιστωτὴς ἀποκτᾷ ἐπὶ ξένου ἐπιδεκτικοῦ ἐκποιήσεως κινητοῦ πράγματος, διδομένου πρὸς αὐτὸν παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ἢ παρὰ τρίτου τινὸς καὶ τὸ ὁποῖον δίδει εἰς τὸν πιστωτὴν δύναμιν νὰ πληρώνηται ἐκ τοῦ πράγματος τούτου προνομιακῶς προτιμώμενος τῶν ἄλλων πιστωτῶν». Ὁ πιστωτὴς δικαιοῦται νὰ διακατέχῃ τὸ πρᾶγμα μέχρις ἐντελοῦς ἐξοφλήσεως τῆς ἀπαιτήσεώς του.

ἐνέχω, ἔν τινι ἔχω, περιλαμβάνω, περιέχω, contenir; ἐνοχοποιῶ, impliquer; § [μέσ.] βλ. ἐνέχομαι.

ἔνεψε, [διάλ. Κύμης] **ἀδυνάτισε** πολύ, ἀόρ. τοῦ **νεύω**=κλίνω ἐκ τοῦ βάρους ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας· ἐξ ἐνεστῶτος νέβω ἐσχηματίσθη ἀόρ. ἔνεψα· ὡς ἐκ τοῦ βασιλεύω - βασιλέβω - βασίλεψα· κατὰ ταῦτα **ἔνεψε=παρήκμασε, κατεβλήθη.**

ἐνζυμολογία, ας, ἡ· enzymologie (ἐκ τοῦ ἑλλ. ἐν, ἐντός, dans, ζύμη, levain καὶ λόγος, discours) n. f. [χημ.] μελέτη τῶν ἐνζύμων (ἐνζυμάτων), étude des ferments solubles.

ἔνζυμον, ου, τό· enzyme, n.f. ἡ ἐνζύματα, καλοῦνται οἱ μὴ ὠργανωμένοι (μορφωμένοι) ζυμεγέρται, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς λοιποὺς ζυμεγέρτας, οἵτινες εἶνε ὠργανωμένοι, ἀποτελοῦνται δῆλα δὴ ἐκ κυττάρων ἢ εἶνε ὁπωσδήποτε ἐκ τῶν κατωτάτων ὀργανισμῶν· βλ. καὶ ζεμεγέρτης ferment soluble.

ἔνζυμος, ος, ον· ὁ μετὰ ζύμης, προζυμίου, qui est fait avec du levain, τὸ ἀντίθ. τοῦ ἄζυμος.

ἔνζυγος, ος, ον· [ἀτμομηχ.] ὁ μετὰ ζυγοῦ, à balancier.

ἐνζωοτία, ας, ἡ [κτηνιατ.] enzootie (προφ. ti ou si) ἐκ τοῦ ἑλλ. ἐν, dans, καὶ ζῶον, animal) n. f. maladie épidémique, qui n'atteint que les animaux d'une seule localité· ὀνομάζονται οὕτως αἱ κολλητικαὶ (λοιμικαὶ) ἀσθε-

νεται τῶν ζώων αἱ ὁποῖοι διατηροῦνται ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς ὡρισμένην τινὰ χώραν, παρουσιαζόμεναι σποραδικῶς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤτοι κατὰ περιόδους, ἀναλόγως τῶν κλιματολογικῶν καὶ ὑγιεινῶν συνθηκῶν, χωρὶς νὰ ἐπιφέρωσι μεγάλην καταστροφήν, ὅσην κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισίν των. Αἴτια τὰ προκαλοῦντα τὴν ἐπιζωοτίαν εἶνε π. χ. τὸ ἐλαττωματικὸν ἔδαφος παρέχον ἀσθενῆ καὶ ἄχρηστον πρὸς κτηνοτροφίαν βλάστησιν, ἡ κακὴ ποιότης τοῦ ὕδατος πτωχοῦ εἰς χρησίμους οὐσίας ἢ περιέχοντος βλαβερὰς τοιαύτας, ἡ ἀφθονία μιασμάτων καὶ παρασίτων, κτλ. βλ. καὶ **ἐπιζωοτία.**

ἐνζωοτικός, ή, όν· enzootique, adj. ὁ ἔχων τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐνζωοτίας, qui a le caractère de l'enzootie; ‖ ἀσθένεια (νόσος) ἐνζωοτική, maladie enzootique.

ἐνζωοτικῶς, [ἐπίρ.] enzootiquement, adv. κατὰ τρόπον ἐνζωοτικόν, d'une manière enzootique; καθὼς ἡ ἐνζωοτία, comme une enzootie.

ἐνήλατον, τό· τὸ ἐντὸς ἐλαθέν, σπρωχθέν, poussé dans. Ἐνήλατα, λέγονται τὰ μακρὰ σκέλη (τῆς κλίμακος, κτλ.) montants, les grands côtés (d'une échelle, etc.).

ἐνηλικιότης, ητος, ἡ· καὶ ἐνηλικότης, majorité, n. f. ἡ ἡλικία ἀφ' ἧς πρόσωπόν τι ἀποκτᾷ τὴν ἱκανότητα πρὸς ἐνάσκησιν τῶν δικαιωμάτων του. Ἡ ἡλικία ἀφ' ἧς ἄρχεται ἡ ἐνηλικιότης ποικίλλει κατὰ τὰς διαφόρους νομοθεσίας, συμμορφουμένας πρὸς τὰς διαφόρους αἰτίας (τὸ κλῖμα καὶ ἄλλας) αἵτινες ἐν ἑκάστῃ χώρᾳ συντελοῦσιν εἰς πρωϊμωτέραν ἢ βραδυτέραν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος καὶ τῆς διανοίας. Παρὰ Ῥωμαίοις ἡ ἐνηλικιότης ἤρχετο ἀπὸ τοῦ 25 ἔτους, παρ' ἡμῖν δὲ ἥ τε ἀστικὴ καὶ ἡ πολιτικὴ ἐνηλικιότης ἄρχεται ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου, ὁσάκις δὲν ἀπαιτεῖ εἰδικῶς ὁ νόμος δι' ὡρισμένας λειτουργίας ἄλλην ἡλικίαν (π. χ. ἐκλέξιμος εἶνε ὁ συμπληρώσας τὸ 30 ἔτος, πρωτοδίκης διορίζεται ὁ συμπληρώσας τὸ 25, κτλ.).

ἐνηλικιοῦμαι, μέλ. θήσομαι, γίνομαι ἐνήλικος, devenir majeur ; ἔχειν τὴν ἐνηλικιότητα, atteindre la majorité.

ἐνηλικίωσις, ως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ γίνεσθαι ἐνήλικος, action d'atteindre sa majorité; ‖ μετὰ τὴν ἐνηλικίωσίν του, après [avoir atteint] se majorité.

ἐνήλικος, ος, ον· καὶ

ἐνῆλιξ, γεν. ικος, ὁ καὶ ἡ· majeur, e, adj. ὁ ἔχων συμπληρώσει τὴν νόμιμον ἡλικίαν· βλ. καὶ **ἐνηλικιότης.**

ἐνηλλαγμένος, η, ον· (ἐναλλάσσω), changé, ée ; dans un ordre inverse.

ἐνηλόω-ῶ· καθηλῶ, καρφόνω εἴς τι, clouer dans, enclouer, ‖ ἐνηλῶ πυροβόλον, enclouer un canon ; βλ. ἐνήλωσις καὶ **ἀποκαθηλῶ.**

ἐνήλωσις, εως, ἡ· καθήλωσις, τὸ καρφόνειν εἴς τι, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνηλοῦν, action d'enclouer ; enclouage, n. m. ‖ ἐνήλωσις πυροβόλου (καθήλωσις), enclouage d'un canon (d'une pièce), λέγεται ἡ ἔμφραξις τῆς ὀπῆς τοῦ πυροβόλου δι' ἥλου.

ἐνήμερος, ος, ον· [qui est] à jour [avec les livres (ἐμπορικὰ ἢ ἄλλα) les inscriptions], ὁ παρακολουθῶν καὶ γνωρίζων τὴν ἐπιστήμην διὰ τῶν βιβλίων, ὁ γνωρίζων τὰς ἐπιγραφάς, καὶ ἐν γένει ὁ γνωρίζων τὰ (τρέχοντα) συμβάντα, qui est au courant (au fait) de quelque chose ; ‖ καθιστῶ (τινα) ἐνήμερον, mettre au courant ; ‖ ἐνήμερος [ἐπὶ ἐμπορ. βιβλίων], au courant ; ‖ δὲν εἶμαι ἐνήμερος, je ne suis pas au courant.

ἐνηρμοσμένος, η, ον (ἐναρμόζω), encadré, ée· βλ. **πλαισιωτός·** ‖ ἐνηρμοσμένη δοκός, chevêtre, n. m. βλ. **δοκός.**

ἔνθα [ἐπίρ.] (ἀναφορ.) ἐπὶ τόπου, ὅπου, où ; εἰς ὃ σημεῖον (εἰς ὃ μέρος) au point (à l'endroit) où.

ἐνθάδε [ἐπίρ.] ὧδε, ἐδῶ, πρὸς τὰ ἐδῶ, ἐνταῦθα, εἰς τοῦτο τὸ μέρος, ici, ci ; en cet endroit ; ‖ ἐνθάδε κεῖται (ἐπὶ τάφων), ci-gît = ὧδε κεῖται, ἐνταῦθα κεῖται (τις νεκρός).

ἐνθάπτω, μέλ. άψω· θάπτω ἐντός, enfouir, χώνω ἐντὸς τῆς γῆς, enterrer (τὸ ἀντιθ. τοῦ ἐκθάπτω).

ἐνθαρρέω, βλ. ἐνθαρρύνω.

ἐνθάρρυνσις, εως, ἡ· encouragement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνθαρρύνειν, action d'encourager.

ἐνθαρρυντικός, ή, όν· encourageant, e ; ὁ ἐμπνέων θάρρος [ἐπὶ εἰδήσεων, κτλ.].

ἐνθαρρυντικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐμπνέοντα θάρρος (ἐνθαρρυντικόν), d'une manière encourageante.

ἐνθαρρύνω, δίδω (παρέχω, ἐμπνέω) εἴς τινα θάρρος διὰ λόγων, κτλ. donner, (inspirer) du courage ; encourager ; θρασύνω, θαρρύνω, enhardir ; ἐμψυχόνω, animer ; παροξύνω, exciter.

ἔνθειος, ος, ον· ὁ περιέχων, περιλαμβάνων θεῖον ἐν ἑνώσει, qui contient du soufre ; sulfuré, ée ; ‖ — σίδηρος (χαλκὸς) [θειϊκός], sulfate de fer (de cuivre) ; βλ. καὶ **θειϊκός·** ‖ — μόλυβδος [ὀρυκτ.] ὁ γαληνίτης, κοινῶς ἡ **γαλένα,** galène, n. f. ‖ alquifoux ou galène, καλεῖται τὸ ἐπάλειμμα τοῦ ἐνθείου μολύβδου ὅπερ μεταχειρίζονται οἱ κεραμεῖς διὰ τὴν ἐπάλειψιν τῶν ἀγγείων ἵνα καταστήσωσι ταῦτα ἀδιαπέραστα ἀπὸ τὰ ὑγρά.

ἔνθεμα, ατος, τό· τὸ ἐντεθὲν [βοτ.] τὸ μπόλι, ὁ ἐμβολιασμός, greffe, n. f. ente, n.f. [μεταγεν.] enture, n. f. κοινῶς τὸ **μάτισμα,** π. χ. ἔνθεμα, λέγεται τὸ μάτισμα ξύλου, ἤτοι ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἐφθαρμένου μέρους ξύλου τινὸς διὰ νέου τεμαχίου.

ἐνθεματίζω, μέλ. ίσω [ξυλουργ.], κοινῶς ματίζω, enter ; συναρμόζω κατ' ἄκρα, ἢ ἀντικαθιστῶ τὸ ἐφθαρμένον μέρος, βλ. **ἔνθεμα·** ‖ ἐνθεματισμός, ἡ κατ' ἄκρα συναρμογή, l'action d'enter.

ἐνθέμιον, ου, τό· [ναυτ.] κυρίως τὸ κάτω κοίλωμα τοῦ πλοίου, κοινῶς τὸ **ἀμπάρι,** cale, n. f. [μεταγ.] ἐνθέμιον, τὸ μέρος εἰς ὃ τί-

θεταί τι, ἡ ἀποθήκη, ἡ κουμπάνια τῶν ἐμπορικῶν πλοίων· εἰς δὲ τὰ πολεμικὰ πλοῖα καλεῖται οὕτω πᾶν ἰδιαίτερον τοῦ κύτους χώρισμα, ὅπερ χρησιμεύει καὶ ὡς ἀποθήκη πρὸς ἔνθεσιν πραγμάτων· βλ. καὶ **ἀποθήκη**, cale. § ἐνθέμιον κυτταρίνης, cofferdam (n. m.) ἢ cofferclam (n. m.) καλεῖται ἐπίμηκες χώρισμα παρὰ τὸν τοῖχον πλοίου, ἄνωθεν τοῦ θωρηκτοῦ καταστρώματος πρὸς ἔνθεσιν κυτταρίνης· βλ. λέξιν.

ἔνθεν, [ἐπίρ.] ἀπὸ ἐδῶ, d'ici ; ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος, de ce côté ; ἀπὸ ἐκεῖ, de là ; ἀπὸ ἓν μέρος, d'un côté ; d'une part ; || ἔνθεν μὲν . . . . ἔνθεν δέ, d'une part . . . d'autre part ; d'un côté . . . . de l'autre côté ; || ἔνθεν κἀκεῖθεν, par-ci, par-là ; ἢ deçà et delà, ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· || ἔνθεν καὶ ἔνθεν, de chaque côté ; de part et de l'autre.

ἔνθεος, ος, ον· συνηρ. ἔνθους, ὑπὸ θεοῦ ἐμπνευσμένος, inspiré de Dieu ; ἢ ἁπλῶς, inspiré, ée ; θεῖος, ος, ον· divin, ine ; βλ. καὶ **ἔνθους**.

ἐνθερμαίνω, μέλ. ανῶ· θὰ ἐνθερμάνω, ἐντός τινος θερμαίνω, échauffer.

ἔνθερμος, ος, ον· διάπυρος, διακαής, ὁ ζεσταμένος, θερμός, ardent, e; chaleureux,euse; fervent, e ; chaud, e ; || — ζῆλος, zèle ardent ; || — δέησις, prière fervente; || — ὑποδοχή, chaleureux accueil.

ἐνθέρμως, [ἐπίρ.] ardemment, adj. μετὰ ζέσεως, avec ardeur ; διαπύρως, διακαῶς, θερμῶς, avec ferveur ; chaudement ; chaleureusement.

ἔνθεσις, εως, ἡ· τὸ ἐντὸς θέτειν, action de mettre dans ; ἡ μπουκιὰ (βοῦκα, ὁ βλωμὸς ἰδίως ἄρτου), bouchée, n. f. τὴν ὁποίαν βάλλει τις εἰς τὸ στόμα. § [οἰκοδ.] ἔνθεσις, ἐκ τοῦ ἐντὸς δέχομαί τι, ἡ τοποθέτησις, pose, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ τοποθετεῖν καὶ ἐφαρμόζειν διάφορα ἀντικείμενα· || ἡ πάκτωσις, encastrement, n. m. ἡ ἐντὸς ἑτέρου τοποθέτησίς τινος, π. χ. ξύλων, σιδήρων, κτλ. ἐντὸς τοίχου, κτλ. ἤτοι ἡ ἐντείχησις, ἐνδόμησις, scellement, n. m. || — σιδηρῶν τεμαχίων ἐντὸς ξυλίνων μερῶν, scellement, n. m. || — ὄνυχος ἢ ἀγκυρίδος, scellement d'un crampon, ἤτοι τὸ κάρφωμα αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ ξύλου. § — ἐκκαύματος, amorçage, n. m. βλ. **ἐκκαυμάτισις**. § —, παρένθεσις, ἐμβολή, παρεμβολή, fourrure, n. f. ἤτοι ἡ τοποθέτησις τεμαχίου τινὸς μεταξὺ δύο ἑτέρων· || —, βλ. καὶ **ἐντίθημι**.

ἐνθέτης, ου, ὁ· [ναυτ.] bredindin, n. m. κοινῶς ἡ **μαραβίλια** τοῦ νεροῦ, τὸ τζιέρ. Εἶδος συσπάστου ἐν χρήσει εἰς τὰς φορτώσεις. Συνήθως ὁ ἐνθέτης καθάπτεται εἰς τοὺς προτόνους τῶν στηλῶν, ὑπὲρ τὰς καθόδους, καὶ χρησιμεύει εἰς τὴν ἐμβίβασιν ἐν τῷ κύτει καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀποβίβασιν σκευῶν μετρίου βάρους.

ἔνθετος, ος, ον· ὁ ἐντὸς τεθείς, ὁ ἐντεθειμένος, ἐμβεβλημένος, inséré, ée ; ὁ παρεντεθειμένος, intercalé ; || [ναυτ. ἐπὶ λέμβου] canot de drôme ; βλ. **λέμβος**.

ἐνθέτω, μέλ. θέσω, ἐντὸς θέτω, mettre dans ; ἐμβάλλω, παρενθέτω, insérer ; intercaler ; || [ναυτ. ἐπὶ λέμβου] embarquer [un canot) ; ἤτοι ἐμβιβάζω, βλ. καὶ λέμβος· || ἐνθέτω=ἐντίθημι, ἐντὸς θέτω, φορτόω (φορτόνω) πλοῖον, ἐμβιβάζω εἴδη, embarquer. § [οἰκοδ.] ἐνθέτω, ἐντίθημι, ficher ; ἐν τῇ οἰκοδομικῇ οἱ γάλλοι διὰ τοῦ ῥήματος τούτου ἐννοοῦσι τὴν εἰσαγωγὴν κονιάματος μεταξὺ τῶν ἁρμῶν τῶν λίθων διὰ τοῦ ἁρμοπρίονος (fiche). § ἐνθέτω, πακτόω, sceller ; ἐμβάλλω ἔν τινι τοίχῳ, λίθῳ, ξυλείᾳ, κτλ. τεμάχια ξύλων, λίθων, σιδήρων, κτλ. βλ. καὶ **ἔνθεσις**.

ἐνθηκεύω, μέλλων ἐνθηκεύσω, enchaper, ἐγκλείω ἐντὸς θήκης (chape) ; emboîter, θέτω ἐντὸς θήκης (πυξίδος, boîte), περιβάλλω τι διὰ θήκης· || ἐνθηκεύω τὴν τροχαλίαν, enchaper une poulie ; || ἐντεθηκευμένος, η, ον, enchapé, ée ; ὁ περιβεβλημένος δι' ἐντυλίγματος (enchapure) ; βλ. λέξιν· || τροχαλία ἐντεθηκευμένη, poulie enchapée ; || τρόχιλος ἐντεθηκευμένος, roulette enchapée.

ἔνθλασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνθλάω, τὸ βαθύνειν, κοιλαίνειν (διὰ θλίψεως, ζουλίσματος), enfoncement, n. m. κοινῶς τὸ ζούλισμα.

ἔνθλασμα, ατος, τό· βάθυνσις, κοίλανσις, enfoncement, n. m. βάθυνσις παραχθεῖσα ὑπὸ θλίψεως, fracture produite par enfoncement.

ἐνθλάω-ῶ, (θλάω-ῶ), μέλ. άσω, ἐντὸς θλίβω, πιέζω, enfoncer dans ; ζουλῶ, déprimer.

ἔνθους, ους, ον· συνηρ. ἀντὶ ἔνθεος, ὁ ἐμπνευσμένος, η, ον, inspiré, ée ; συνηθέστερον ὅμως ὁ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, plein d'enthousiasme ; ἐνθουσιασμένος, enthousiasmé, ée ; enthousiaste, adj.

ἐνθουσιάζω, μέλ. άσω, ἐμπνέω (πληρῶ τινὰ) ἐνθουσιασμοῦ, inspirer de l'(remplir d') enthousiasme; enthousiasmer (zi); || διεγείρω τινά, κάμνω ἐκτὸς ἑαυτοῦ δι' ἐπαίνων, ἢ ψόγων, enlever ; monter ; ἐξάπτω électriser ; || — τὰ πλήθη, enthousiasmer la foule ; || ἡ ἀνάγνωσις τοῦ βιβλίου αὐτοῦ μᾶς ἐνεθουσίασεν ὅλους, la lecture de ce livre nous a tous enthousiasmés ; || ὁ ῥήτωρ αὐτὸς ἐνθουσιάζει τοὺς ἀκροατάς του, cet orateur enlève son auditoire (=ἐφαρπάζει τὸ ἀκροατήριόν του)· || μόνον ὁ ἐνθουσιῶν, δύναται νὰ ἐνθουσιάσῃ, on n'inspire l'enthousiasme que lorsqu'on est inspiré soi-même. § [μέσ.] ἐνθουσιάζομαι, ἐνθουσιάω, εἶμαι ἐμπνευσμένος ἐκ Θεοῦ, être inspiré ; κατειλημμένος ὑπὸ θείας ὁρμῆς, saisi d'une fureur divine ; s'enthousiasmer, ἤτοι καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ· ἐξάπτομαι, s'exalter ; s'enflammer ; s'engouer ; [κωμ.] se coiffer ; s'infatuer ; || ἐνθουσιάζεται εὔκολα, c'est une nature enthousiaste ; c'est un enthousiaste ; || εἶνε ἐνθουσιασμένος μαζύ σου, il est engoué de vous ; il est enchanté de vous=κατευχαριστημένος, πλήρης θαυμασμοῦ.

ἐνθουσιασμός, οῦ, ὁ· enthousiasme, n.m.

θεία ἔμπνευσις, inspiration divine; ὑπερβολικὸς θαυμασμός, engouement ou engoûment, n. m. Ὁ ἐνθουσιασμὸς εἶνε εἶδος παραφορᾶς καὶ θείας ἐμπνεύσεως ὑφ' ἧς καταλαμβάνεται ἡ ψυχή· καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἔξαψις, ἔξαρσις (exaltation) ὑφ' ἧς καταλαμβάνονται οἱ ποιηταὶ καὶ ἀριστοτέχναι διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐν τῇ φαντασίᾳ των θέματος· || ἐμβάλλω (ἐμπνέω) ἐνθουσιασμόν, inspirer de l'enthousiasme= enthousiasmer.

ἐνθουσιαστής, οῦ, ὁ· enthousiaste (zi) n. ὁ εὐκόλως ἐνθουσιαζόμενος, qui s'enthousiasme facilement; ὁ ἔχων χαρακτῆρα ἐξημμένον, qui a un caractère exalté; un homme enthousiaste. § —, enthousiaste, ὁ ἐνθουσιάζων τινά· || λαὸς παρασυρόμενος ὑπὸ ἐνθουσιαστοῦ, peuple entraîné par un enthousiaste.

ἐνθουσιαστικός, ή, όν· κατάλληλος εἰς τὸ νὰ ἐμπνεύσῃ (νὰ διεγείρῃ) τὸν ἐνθουσιασμόν, propre à inspirer (à exciter) l'enthousiasme; enthousiaste, adj. entraînant, ante.

ἐνθουσιάω-ῶ, ἐνθουσιάζομαι, enthousiasmé; βλ. ἐνθουσιάζω [μέσ.].

ἐνθουσιώδης, ης, ες· ὁ ἐνθουσιαζόμενος, enthousiasmé, ée. § ἐνθουσιώδης, enthousiaste (zi), adj. ὁ μετὰ πάθους θαυμάζων, qui admire passionnément; || ἐνθουσιώδης κριτική, critique enhousiaste. § ὁ ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ ἐμπνεόμενος, qui est inspiré par enthousiasme; || ἐνθουσιώδεις κραυγαί, des cris enthousiastes. § —, ὁ ἐνθουσιαστικός.

ἐνθουσιωδῶς, [ἐπίρ.] enthousiastement, adv. κατὰ τρόπον ἐνθουσιώδη, d'une manière enthousiaste; μετ' ἐνθουσιασμοῦ, avec enthousiasme.

ἐνθρονίζω, μέλ. ίσω· εἰς τὸν θρόνον θέτω, placer (installer) sur le trône (ἐπὶ ἕδρας, κοινῶς θρονιάζω· || [ἐπὶ ἀρχιερέων καὶ μεταφ.] introniser. § [μέσ.] ἐνθρονίζομαι, ἐπὶ τοῦ θρόνου κάθημαι, être sur le trône; βασιλεύω, régner; καὶ μεταφ. κάθημαί που ἀναπαυτικῶς, ἐγκαθίσταμαι, s'installer; κοινῶς θρονιάζομαι· βλ. λέξιν.

ἐνθρόνισις, εως, ἡ καὶ

ἐνθρονισμός, οῦ, ὁ· τὸ ἐπὶ τοῦ θρόνου θέτειν [ἐκκλ.] intronisation, n. f.

ἐνθυλακόω, θυλακόνω, empocher, embourser; θέτω τι ἐν τῷ θύλακι.

ἐνθυλάκωσις, εως, ἡ· ἡ ἔνθεσις ἐν τῷ θύλακι, action d'empocher, action d'embourser, emboursement, n. m.

ἐνθυμέομαι, βλ. ἐνθυμοῦμαι.

ἐνθύμημα, ατος, τό· ὅ,τι ἔβαλέ τις εἰς τὸν νοῦν του, ἐστάθμισεν, ἐσκέφθη, ὁ πρὸς ἐνθύμησιν στοχασμὸς τὸ διανόημα, pensée, n. f. ἡ σκέψις, la réflexion, n. f. § ἐνθύμημα, enthymème (ἐκ τοῦ ἑλλ. σκέψις, réflexion, διανόημα, pensée; ἐκ τοῦ ἔχειν ἐν θυμῷ, avoir dans l'esprit) n. m. [λογική] συλλογισμὸς ἐν ᾧ ἡ μία τῶν προτάσεων ἐξυπακούεται, syllogisme dans lequel l'une des premises est sous-entendue, ἤτοι εἶνε ἀτελὴς συλλογισμός, π. χ. «le courage, étant une vertu mérite des éloges»· ὁ πλήρης συλλογισμὸς θὰ ἦτο ὁ ἑξῆς: «toute vertu mérite des éloges.— Or, le courage est une vertu. — Donc, le courage mérite des éloges. § ἐνθύμημα λέγεται ὅ,τι ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην ἀντικείμενόν τι, ce qui rappelle en mémoire quelque chose; souvenir, n. m. ἤτοι ὅ,τι ἐπαναφέρει τὴν ἀνάμνησιν.

ἐνθυμηματικός, ή, όν· enthymématique adj (λογική) ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τοῦ ἐνθυμήματος, qui a la forme de l'enthymème; || ἐπιχείρημα ἐνθυμηματικόν, argument enthymématique.

ἐνθύμησις, εως, ἡ· ἡ μνήμη, mémoire, n. f. ἡ ἀνάμνησις τινός, souvenir, n. m. || μοῦ ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν ἐνθύμησίν μου, cela m'est sorti de mémoire; || τὸ ἔχω εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου, j'en garde la mémoire; je m'en souviens; j'y pense; || δεχθῆτέ το ὡς μικρὰν ἐνθύμησιν, acceptez-le comme un petit souvenir. [λογική] ἐνθύμησις, enthymémisme n. m. σχῆμα συνιστάμενον ἐν τῇ ταχείᾳ, ἐκπληκτικῇ προσεγγίσει δύο προτάσεων, προσεγγίσει ἀρκούσῃ πρὸς πορισμὸν συνεπείας τινός· π. χ. le maître s'appauvrit, l'intendant devint riche: concluez.

ἐνθυμητικόν, οῦ, τό· (ἡ καλὴ) μνήμη, (bonne) mémoire.

ἐνθυμίζω, μέλ. ίσω, ἐπαναφέρω [εἰς τὴν μνήμην], rappeler [à la memoire]; φέρω εἰς τὴν ἀνάμνησιν, κάμνω νὰ ἐνθυμηθῇ, faire souvenir; ressouvenir; || αὐτὸ μοὶ ἐνθυμίζει ὅτι, cela me fait penser (me rappelle) que: || ἐνθύμισέ του ἐν ἀνάγκῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, au besoin faites-le ressouvenir de (rappelez-lui) sa promesse; || ἐνθύμισέ μου νὰ ὑπάγω νὰ τὸν ἰδῶ, rappelez-moi d'aller le voir.

ἐνθύμιον, τό· βλ. ἐνθύμημα, souvenir, n.m.

ἐνθυμοῦμαι (έομαι), μέλ. ήσομαι· ἀνακαλῶ, ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην μου, se souvenir; se ressouvenir; se rappeler; κρατῶ ἐν τῇ μνήμῃ, retenir (en mémoire); σκέπτομαι, penser; songer; || τὸ ἐνθυμεῖσαι; t'en souvient-il = ἐπανέρχεται εἰς τὴν μνήμην σου ἢ t'en souviens-tu? || τότε ἐνεθυμήθην τοὺς λόγους του, alors je me suis ressouvenu de ses paroles; || — μάλιστα τὸ γεγονός, je me rappelle parfaitement le fait; || δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομά του, je ne me souviens pas de (je ne me remets pas) son nom; || δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐνθυμηθῇ στίχους, il ne peut pas retenir des vers; || δὲν τὸν ἐνεθυμήθην, je n'ai pas songé à lui; || ἐνθυμεῖται τοὺς παλαιούς του φίλους, il pense à ses anciens amis; || τὸν ἐνθυμοῦμαι ἀδιακόπως, il est toujours présent à ma mémoire; je pense sans cesse à lui; || τὸ ἐνθυμοῦμαι τώρα, cela me revient à l'esprit; || θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε, j'en garderai toujours la mémoire; || ἐνθυμήσου το! [ὡς ἀπειλή], songez-y; souvenez-vous en; || ἂν καλῶς ἐνθυμοῦμαι, si j'ai bonne mémoire; || καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, autant qu'il m'en souvient; || θὰ ἐνθυμεῖσθε βέβαια ὅτι,

vous n'aurez pas oublié que ; ‖ χανεὶς δὲν ἐνθυμεῖται (οἱ γεροντότεροι δὲν ἐνθυμοῦνται) τοιοῦτον καιρόν, de mémoire d'homme on n'a vu de temps pareil, ἢ personne ne se rappelle d'un temps pareil ; ‖ πρὸς ἐνθύμησιν, en mémoire ἢ τὸ διδόμενον πρὸς ἐνθύμησιν, en souvenir ; le souvenir.

ἔνθυρος, ὁ, ἡ· [ναυτ. ἐπὶ πυροβόλου] de sabord ; d'embrassure ; βλ. **θυρίς**.

ἑνιαῖος, αία, αῖον· ὁ μόνος, μοναδικός, ὁ περιεχόμενος εἰς ἕνα καὶ μόνον, unique ; ἡ μονάς, unité, n. f. ὁ ἁπλοῦς, simple ; uninominal, ale ; ‖ ἑνιαία ψῆφος, vote uninominal. § —, ἡ ἑνότης τῆς ἐνεργείας, unité d'action=τὸ **ἑνιαῖον**· ‖ [οὐσ. θηλ.] ἡ **ἑνιαία**, unité, n. f. ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν ἑνότητα τῆς ἐνεργείας, d'unité ; ‖ ἑνιαία διαχείρισις, administration (gestion) d'unité.

ἑνιαίως, [ἐπίρ.] μοναδικῶς, uniquement, adv.

ἐνιαύσιος, ος καὶ α, ον· ὁ ἑνὸς ἔτους, d'un an, ἕκαστον ἔτος, chaque année ; annuel; annal, e ; ‖ ἐνιαύσιοι ἐξετάσεις, examens annuels ; ‖ [νομ.] ἐνιαύσιος κατοχή, possession annale.

ἐνιαυσίως, [ἐπίρ.] κατ' ἔτος, tous les ans, annuellement, adv.

ἐνιαυτός, οῦ, ὁ (ἐκ τοῦ ἐν ἑαυτῷ) τὸ ἐν ἑαυτῷ περικλειόμενον χρονικὸν διάστημα, κύκλος χρονικὸς ἑνὸς ἔτους, τὸ ἔτος, an, n. m. année ; βλ. **ἔτος**· ‖ κατ' ἐνιαυτὸν = κατ' ἔτος, tous les ans ; chaque année.

ἐνιαχοῦ, [ἐπίρ. χρον.], εἴς τι μέρος, κάπου, quelque part ; εἴς τινας τόπους, en quelques endroits.

ἐνίδρυμι, βλ. ἐνιδρύω.

ἐνίδρυσις, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνιδρύειν.

ἐνιδρύω, μέλ. ύσω, ἐγκαθιδρύω, ἐντός τινος θέτω, βάλλω, asseoir dans ; fonder sur ; établir sur ;. καὶ μεταφ. τοποθετῶ ἐπὶ στερεῶν βάσεων, asseoir ; τοποθετῶ ἐντὸς ἢ ἐπί, placer dans ou sur ; ‖ ἐνιδρύω = ἐπί τινος βάσεως κεῖμαι (ἱδρύω) [οἰκοδ.] porter συνώνυμον τοῦ reposer sur une base.

ἐνίημι, μέλ. ἐνήσω, ἐντός τινος πέμπω, introduire dans ; στέλλω, ἀφίνω, ῥίπτω, ἐξ οὗ καὶ **ἔνεσις**, **ἐμβάλλω**, κλύζω (διὰ κλυστηρίου), injecter.

ἐνικνέομαι-οῦμαι, μέλ. ἐνίξομαι, ἐντὸς ἔρχομαι, entrer dans ; εἰσδύω ἐντός, pénétrer dans.

ἑνικός, οῦ, ὁ· ὁ μοναδικός, ὁ ἑνιαῖος, unique ; ‖ ἑνικὸς ἀριθμὸς = τοῦ ἑνὸς [γραμμ.] singulier, n. m.

ἑνικῶς, [ἐπίρ.] εἰς τὸν ἑνικὸν ἀριθμόν, au singulier ; ‖ μοῦ ὁμιλεῖ ἑνικῶς, il me tutoie (ῥημ. tutoyer) ; ὁμιλοῦμεν ἑνικῶς, nous sommes à tu et à toi ; nous nous tutoyons.

ἔνιοι, αι, α· [ἀντων.] τινές, quelques-uns; πλείονες, plusieurs.

ἐνίοτε, [ἐπίρ.] κάποτε (ἔστιν ὅτε), quelque fois; parfois; ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, de temps **à autre.**

ἐνίσταμαι (μεσ. τοῦ ἐνίστημι), ἐναντιοῦμαι πρός τι, ἀντιτίθεμαι, s'opposer; ἀνθίσταμαι, résister; ἀντιφρονῶ, ἀντιλέγω, protester; observer; [νομ. ἰδίως] προβάλλω ἔνστασιν, alléguer une exception; exciper (ἐξ οὗ καὶ **ἔνστασις**, exception); ‖ ἐνίσταται προτείνων τὸ δεδικασμένον, il excipe de la chose jugée.

ἐνίσχυμα, ατος, τό· τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἐνισχύω (τὸ πρᾶγμα), π. χ. τὸ ἐνδυνάμωμα, τὸ **κράτυσμα**, renfort, n. m. βλ. λέξιν.

ἐνίσχυσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνισχύειν, τοῦ ἔν τινι λαμβάνειν ἰσχύν, ἡ ἐνδυνάμωσις, (action de fortifier; de renforcer; de corroborer); renforcement, n. m. renfort, n. m. corroboration, n. f. § [ἐμπορ.] ἐνίσχυσις [τῆς ἀγορᾶς μὲ ἀφίξεις], renfort, n.m. § [τακτ.] ἐνίσχυσις, renfort, n. m.=ἡ **ἐπικουρία**, λέγεται τὸ στρατιωτικὸν σῶμα τὸ προωρισμένον νὰ αὐξήσῃ τὴν ἰσχὺν ἑτέρου σώματος· π. χ. ἀποστέλλω ἐνίσχυσιν (ἤτοι ἐπικουρίαν), envoyer du renfort=ἐνισχύω, ἤτοι ἀποστέλλω βοήθειαν ἐξ ἀνδρῶν· ‖ ἐνίσχυσις ἀποσπάσματος, renfort de détachement; βλ. **ἀπόσπασμα**. § [τακτ.] ἐνίσχυσις, renforcement, n. m. λέγεται κυρίως ἡ ἀποστολὴ ἐπικουρίας· ‖ ἐνίσχυσις ἀλύσεως ἀκροβολιστῶν, renforcement de la chaîne des tirailleurs; βλ. καὶ **στήριγμα**, soutien; καὶ **ἀκροβολιστής**.

ἐνισχύω, μέλ. ύσω, κάμνω τι δυνατότερον, ἰσχυρότερον, δίδω ἰσχύν, fortifier ; renforcer; corroborer ; ἐνθαρρύνω, encourager ; ‖ ἐνισχύω, στερῶ, στερεόνω, rendre ferme, affermir ; ‖ ἡ ἄσκησις **ἐνισχύει** τὸ σῶμα, l'exercice fortifie le corps ; ‖ οἱ λόγοι σας ἐνισχύουσι τὴν γνώμην μου, vos paroles corroborent mon opinion ; ‖ πάντα ταῦτα ἐνισχύουσι τὴν ἰδέαν μου ὅτι, tout cela me confirme (ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρῶ) dans l'idée que ; ‖ ἠθέλησα νὰ ἐνισχύσω τὸν ζῆλόν του, j'ai voulu encourager son zèle ; ‖ διὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὸ [ἐξησθενημένον] ἐμπόριον, pour restaurer (renforcer) le commerce ; ‖ [μέσ.] ἐνισχύομαι, se renforcer. § [τακτ.] ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω, fortifier ;· σημαίνει τὴν ἐπαύξησιν (ἐνδυνάμωσιν) δι' ὑλικῶν μέσων ἤτοι ὀχυρωμάτων, κτλ. τῆς ἰσχύος ὀχυρώματος ἢ θέσεως ἢ τμήματος στρατοῦ διὰ τῆς ἀποστολῆς ἐνισχύσεως ἐξ ἀνδρῶν (renfort, ἐπικουρίας)· ‖ ἐνισχύω φρούριον, τοποθεσίαν, fortifier une place, une position, ἐνδυναμόνω δι' ὀχυρωτικῶν ἔργων ὅπως τὴν καταστήσω δυσπόρθητον· ‖ ἐνίσχυσεν ὅλας τὰς φρουράς, il a renforcé tous les postes.

ἐνναετηρίς, ίδος, ἡ· βλ. ἐννεαετηρίς.

ἔννατος, η, ον· [ἀριθ. ταχ.] ὁ κατὰ τὴν τάξιν κατέχων τὸν ἀριθμὸν ἐννέα, neuvième, n. ὁ ἀριθ. ἐννέα, neuf; ‖ ὁ ἔννατος μὴν τοῦ ἔτους, le neuvième mois de l'année ; ‖ Κάρολος ὁ ἔννατος, Charles neuf (IX) ; ‖ ἐννάτη σελίς, page neuf ; ‖ ἐσήμανεν ἡ ἐννάτη, neuf heures viennent de sonner ; il est neuf heures sonnées; ‖ τὸ ἔννατον (ἐν. μέρος), le neuvième; la neuvième partie. § [οὐδ. ἐπίρ.] ἔννατον, neuvièment, adv. au neuvième lieu.

ἐννέα, οἱ, αἱ, τά· (συνηθεστέρα γραφὴ τοῦ ἐνέα) (ἀριθ. ἄκλιτ.) neuf, n.

ἐννεαδικός, ή, όν· novenaire, adj. συνιστάμενος ἀπὸ ἐννέα, composé de neuf; ἀνήκων εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐννέα.

ἐννεαετηρίς, ίδος, ἡ· περίοδος ἐννέα ἐτῶν, période de neuf ans.

ἐννεαετής, ής, ές· γεν. οῦς· ἐννέα ἐτῶν, de neuf ans.

ἐννεαετία, ας, ἡ· χρόνος ἐννέα ἐτῶν (un) espace de neuf ans.

ἐννεακέφαλος, ος, ον· μὲ ἐννέα κεφαλάς, à neuf têtes.

ἐννεάκις, [ἐπίρ.] ἐννέα φοράς, neuf fois.

ἐννεακισμύριοι, αι, α· ἐννενήκοντα χιλιάδες, quatre-vingt-dix mille.

ἐννεακισχίλιοι, αι, α· ἐννέα χιλιάδες, neuf mille.

ἐννεακόσιοι, αι, α· neuf cents.

ἐννεακοσιοστός, ή, όν· neuf centième.

ἐννεάκρουνος, ος, ον· ὁ μὲ ἐννέα κρουνοὺς (πηγάς), à neuf sources, d'où l'eau sort par neuf bouches différentes; βρύσις ἐν Ἀθήναις μὲ ἐννέα κρουνοὺς ἥτις Καλλιρόη πρότερον ἐλέγετο· βλ. λέξιν.

ἐννεαμελής, ής, ές· ὁ ἐξ ἐννέα μελῶν, de neuf membres.

ἐννεάμερα, τά· (ἐκκλ.) ἡ ἐννάτη ἡμέρα ἀπὸ τῆς «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» (15 Αὐγούστου - 24) ἑορτάζεται ἡ 23 Αὐγούστου, «— τῆς Παναγίας»· ἐννεαήμερα [διάλ. Ἠπείρου] βλ. ἐννηάμερα.

ἐννεάμηνος, ος, ον· ὁ ἐννέα μηνῶν, de neuf mois.

ἐννεανδρία, ας, ἡ· [φυτολ.] κλάσις φυτῶν κατὰ Λινναῖον, ὧν τὰ ἄνθη ἔχουσιν ἐννέα στήμονας κεχωρισμένους.

ἐννεαπλάσιος, α, ον· ἐννεαπλοῦς, ἐννέα φορὰς μεγαλείτερος, neuf fois plus grand.

ἐννεαπλασίως, [ἐπίρ.] ἐννεάκις τόσος, neuf fois autant.

ἐννεασύλλαβος, ος, ον· μὲ ἐννέα συλλαβάς, de neuf syllabes.

ἐννεάφυλλος, ος, ον· μὲ ἐννέα φύλλα, à neuf feuilles.

ἐννεάχορδος, ος, ον· μὲ ἐννέα χορδάς, à neuf cordes.

ἐννενήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ (ἀριθ. ἄκλ.), quatre-vingt-dix; βλ. ἐνενήκοντα.

ἐννενηκονταετής, βλ. ἐνενηκονταετής.

ἐννενηκοστός, κτλ. βλ. ἐνενηκοστός.

ἐννενῆντα, βλ. ἐννενήκοντα.

ἐννηάδα, ἡ· παιγνίδιον τῶν παίδων παιζόμενον δι' ἐννέα πεσσῶν, jeu d'enfants joué avec neuf pions; marelle, n. f.

ἐννηάμερα, τά· ἡ πάροδος ἐννέα ἡμερῶν συνήθως ἀπὸ τῆς ταφῆς (διὰ τὰ μνημόσυνα), neuvaine, n. f. neuf jours; ‖ τὰ τρίτα (τριήμερα) καὶ τὰ ἔννατα, les trois jours et la neuvaine; βλ. καὶ ἐννεάμερα.

ἐννοεῖται, étant entendu (βλ. ἐννοῶ).

ἐννοέω, βλ. ἐννοῶ.

ἔννοια, ας, ἡ· καλεῖται ὁ στοχασμός, τὸ σκέπτεσθαι, τὸ συλλογίζεσθαι, ἡ σκέψις, la pensée; ἡ ἰδέα, idée, n. f. ἡ ἰδέα, γνῶσις περί τινος, notion, n.f. τὸ νόημα, γνῶσις περί τινος, entente, n. f. [φιλοσ. ἰδ.] ἡ ἀντίληψις, σύλληψις, νόησις (τῆς ἰδέας), conception, n. f. ‖ ἔχει ὑψηλὰς ἐννοίας, il a de pensées élevées; ‖ ἔχει παράδοξον ἔννοιαν τῆς ἐλευθερίας, il a une étrange idée de la liberté; ‖ ἡ ἔννοια τοῦ καλοῦ, l'idée du beau; ‖ ἀφῃρημέναι ἔννοιαι, notions (idées) abstraites; ‖ δὲν ἔχει ἔννοιαν τῆς σκηνῆς, il n'a aucune entente de la scène; ‖ δὲν ἔχει τὴν ἐλαχίστην ἔννοιαν τοῦ πράγματος, il n'entend rien à cette affaire (à cela). § ἔννοια, sens, n. m. ἡ σημασία, signification, n. f. ‖ αὐτὴ ἦτο ἡ ἔννοια τῶν λόγων του, c'était le sens de ses paroles; ‖ λέξις διφορουμένης ἐννοίας, mot à double sens (entente); ‖ ἡ θεμελιώδης ἔννοια τῆς διδασκαλίας, le fond de la doctrine. § ἔννοια, ἡ διεύθυνσις, ἡ φορά, sens, n. m. ‖ ἡ ἔννοια (ἡ διεύθυνσις) τῶν αὐλακίων, sens de rayures; ‖ κατ' ἐναντίαν ἔννοιαν (διεύθυνσιν), en sens contraire. § [δημ.] ἔννοια ἢ ἔννοια, φροντίς, μέριμνα, souci, n. m. soin, n. m. ‖ ἔχε ἔννοια τὰ παιδιά, ayez soin des enfants; surveillez les enfants; ‖ ἔχω τὴν ἔννοια σου, je pense à (je m'occupe de) vous; ‖ ἔννοια σου καὶ θὰ φροντίζω, soyez tranquille j'y penserai; ‖ ἄλλην ἔννοια, αὐτὴ εἶνε ὅλη μου ἡ ἔννοια [φρ. εἰρων.], c'est le moindre de mes soucis; ‖ ἔνοια σου (ἀπειλή), attends! gare à toi! (πρόσεξε), tu me le payeras! (θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς).

ἐννοιάζει, [ἀπροσ.] προφ. 'νοιάζει, παρέχω, προξενῶ φροντίδα (μέριμναν), causer de souci; ἐνδιαφέρει, importer; soucier; ἐνδιαφέρει, intéresser; ‖ τί σ' ἐννοιάζει, que vous importe; [καὶ ἄλλως] de quoi vous mêlez-vous? ‖ δὲν μ' ἐννοιάζει = δὲν μὲ μέλει, je ne m'en soucie guère; cela m'est égal; cela ne me fait rien; cela ne m'intéresse pas; ‖ μὴ σ' ἐννοιάζῃ, soyez tranquille; ne vous en souciez pas; [καὶ ὡς ἀπειλή], allez, vous me le payerez; ‖ μὴ σ' ἐννοιάζει ποῦ πηγαίνομεν, ne soyez pas en peine où nous allons; ‖ δὲν τὸν ἐννοιάζει διὰ τίποτε, il ne se soucie de rien.

ἐννοιάζομαι (προφ. κοινῶς 'νοιάζομαι) [μέλ. (θὰ) ἐννοιασθῶ, ἀόρ. [ἐν]νοιάσθηκα, παθ. παρακ. μετοχ. 'νοιασμένος, η. ον], φροντίζω, μεριμνάω-ῶ, μέλει μοι, ἔχω (λαμβάνω) φροντίδα, avoir (prendre) soin, περιποιοῦμαι, soigner; ἐπιτηρῶ εἰς, veiller à; surveiller; ἀσχολοῦμαι, φροντίζω, s'occuper; φροντίς ἔστι μοι, ἐνδιαφέρομαι, se soucier, s'inquiéter; ‖ δὲν ἐννοιάζεται τὰς ὑποθέσεις του, il n'a pas (il ne prend aucun) soin de ses affaires; ‖ ποῖος τὸν ἐννοιάσθη τὸν πτωχόν; qui a eu soin du pauvre homme; ‖ πρέπει νὰ ἐννοιασθῇς τὴν ὑγείαν σου, il faut soigner votre santé; ‖ ἐννοιάζεται πολὺ τὸν ἑαυτόν του, il prend

trop soin de sa personne ; il se choie trop ; || αὐτὸς τὰ ἐννοιάζεται ὅλα, c'est lui qui veille à tout (qui a l'œil à tout) ; || ἠξεύρει νὰ ἐννοιάζεται παιδιά, elle s'entend à soigner des enfants ; || ἐννοιάζεται τὸ περιβόλι του, il s'occupe de son jardin ; || δὲν ἐννοιάζεται διὰ τίποτε, il ne se soucie (s'inquiète) de rien ; || δὲν ἐννοιάσθη νὰ πληρώσῃ, il n'a pas songé (pensé = ἐσκέφθη) à payer ; || ἐννοιάζεται καὶ τὸ λεπτόν, il prend garde à un sou.

ἐννοιάσιμον, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ φροντίζειν, μεριμνᾶν, action de soigner ; ἡ φροντίς, μέριμνα, περιποίησις, soins, n. m. pl. || τὰ δένδρα αὐτὰ θέλουν ἐννοιάσιμον, ces arbres demandent des soins.

ἐννοιάσκομαι, [διάλ. Οἰνόης], ἐννοιάζομαι, ἔχω ἔννοιαν.

ἔννομος, ος, ον· νόμιμος, légal, ale, aux; δίκαιος, ὑπὸ τοῦ νόμου ὡρισμένος, σύμφωνος πρὸς τὸν νόμον, conforme à la loi ; νόμιμος, légitime ; || ἡ ἔννομος τάξις=ἡ δημοσία τάξις, l'ordre publique ; la légalité.

ἐννόμως, [ἐπίρ.] légalement, adv. κατὰ τρόπον νόμιμον, d'une manière légale ; d'une manière légitime ; légitimement, adv.

ἐννοῶ (έω), μέλ. ήσω, ἀόρ. ἠννόησα=ἐννόησα· ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, ἀναλογίζομαι, penser ; concevoir (une idée = συλλαμβάνω τὴν ἰδέαν), ὅθεν ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ, ἀγροικῶ, entendre; ἐννοῶ, καταλαμβάνω, comprendre ; εἰσδύω, ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι τὴν ἔννοιαν τινός, s'apercevoir ; pénétrer ; saisir ; || δὲν ἐννοεῖ ἑλληνικά, il n'entend (il ne comprend) pas le grec ; || ἐννοεῖ **μὲ** τὸ τίποτε, il entend à demi-mot ; || δὲν ἐννοεῖ διόλου ἀπὸ μουσικήν, il n'entend rien à la musique ; || δὲν σᾶς ἐννοῶ, je ne vous comprends pas ; || ἐννοούμεθα, nous nous entendons ; || [ἀπόλ.] ἠννόησα, j'ai compris ; j'y suis ; || δὲν ἐννοῶ διόλου τὴν διαγωγήν του, je ne comprends rien à (je ne peux pas m'expliquer) sa conduite ; || δὲν ἐννοῶ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ φαντασθῇ τις τοιοῦτον πρᾶγμα, je ne conçois pas qu'on puisse imaginer pareille chose ; || δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπ' αὐτά, je ne conçois rien à cela ; je n'y comprends rien ; || ἀπ' αὐτὰ δὲν ἐννοῶ, je ne m'y entends pas ; || τὸν περιπαίζουσι καὶ δὲν τὸ ἐννοεῖ, on se moque de lui et il ne s'en aperçoit pas ; || ἐννόησε τὴν πλάνην του, il s'est aperçu de son erreur ; || ἔφυγε χωρὶς νὰ ἐννοηθῇ, il s'esquiva inaperçu ; || ἀργὰ τὸ ἠννόησε, il s'en est avisé (aperçu) trop tard ; || ἐννόησα τοὺς σκοποὺς του, j'ai pénétré ses intentions ; || νομίζει ὅτι δὲν τὸν ἐννόησα ; il croit que je ne l'ai pas pénétré ? || ἐννόησον καλὰ τί σοῦ λέγω, saisissez bien ce que je vous dis ; || ὁ μεταφραστὴς δὲν ἠννόησε καλὰ αὐτὸ τὸ χωρίον, le traducteur n'a pas bien saisi ce passage ; || [καὶ ἀπόλ.] ἐννοεῖ ἀμέσως, il saisit tout d'un coup les choses ; || τὰς θεωρίας αὐτὰς δὲν τὰς ἐννοοῦν ὅλοι, ces théories ne sont pas à la portée de tout le monde; || τί ἐννοεῖ τοῦτο ; qu'est-ce que cela veut-dire ? (ἢ signifie=σημαίνει ;) || δι' αὐτῶν τῶν λέξεων ἐννοεῖ ἐσᾶς, c'est vous qu' il désigne par ces mots; || δὲν ἐννόησε [παρετήρησε] τίποτε, il n'a rien compris [ἢ ἄλλως φρ.] il n'y a vu que du feu; = τὸ ἐννόησε στραβά, il a pris la chose de travers; || αὐτὸ ἐννοεῖται, cela s'entend; cela va de soi; cela va sans dire; cela ne se demande pas; || ἐννοεῖται ὅτι θὰ ἤμεθα μόνοι, il est entendu que nous serons seuls; || θὰ ἔλθω ἐννοεῖται ἂν δὲν βρέχῃ, je viendrai, à moins de pluie), s'entend; || αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου, ἐννοεῖται ὅτι δὲν τὴν ἐπιβάλλω εἰς κανένα, c'est mon opinion, bien entendu que je ne l'impose à personne; || [ἀπολ.] ἐννοεῖται ! [ἀπάντησις βεβαιωτική], naturellement ! bien entendu ! étant entendu ! || ἐννοεῖται ὅτι, il est bien entendu que; je le crois bien ! comment donc ! § ἐννοῶ, ἀξιῶ, ἐπιθυμῶ, θέλω, prétendre; entendre; vouloir; || ἐννοῶ νὰ ὑπακούσῃς, j'entends que vous obéissiez; || τί ἐννοεῖτε νὰ κάμω, que voulez-vous que je fasse ? || ἐννοῶ νὰ μὲ σέβηται, je prétends qu'il me respecte.

ἐνοικάτορας, ὁ· [δημ.] θηλ. τόρησα, προφέρ. 'νοικάτορας, ὁ ἔνοικος, ὁ ἐνοικήτωρ.

ἐνοικέω, βλ. ἐνοικῶ.

ἐνοίκησις, εως, ἡ· τὸ κατοικεῖν, ἡ κατοικία ἐντός, habitation dans; ἡ διαμονή, séjour, n. m. || ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνοικεῖν, action d'occuper une maison; || ἐνοίκησις, ἡ κατάληψις οἰκήματος, occupation, n.f; || ἐνοίκησις ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς κτιρίοις, occupation de bâtiments militaires.

ἐνοικήτωρ, ορος, ὁ· ὁ κάτοικος ἔνοικος habitant; ὁ ἐνοικιαστής, locataire, trice.

ἐνοικιάζω, μέλ. άσω· λαμβάνω (δίδω) ὑπ' ἐνοίκιον (μίσθωμα) τί, prendre (donner) à loyer (à louage) ; louer ; || (ἐπὶ ἀγροτικῶν κτημάτων[, prendre (donner) à ferme (à bail) ; affermer καὶ amodier (μισθόνω)· βλ. ἐκμισθόω καὶ ἀγρολήπτης· [συνεκδ.] arrêter; || ἐνοικιάζει τὴν οἰκίαν του, il loue sa maison ; || ἐνοικίασε τὴν οἰκίαν μου, il a loué ma maison ; || ἐνοικιάζω ἔπιπλα, louer des meubles ; || ἐνοικίασεν ὅλα του τὰ κτήματα, il a affermé toutes ses terres ; || ἐνοικιάζεται [ὡς ἐπιγραφή], à louer ; || ἐνοικιάσατε κατοικίαν ; avez-vous arreté un logis ? || ἐνοικίασε τοὺς φόρους, il a affermé la prescription des impôts ; || ἐνοικιάζει δωμάτια μετ' ἐπίπλων, il tient un garni ; il loue des chambres meublées ; || ἡ οἰκία αὕτη ἐνοικιάζεται, cette maison est à louer.

ἐνοικιάζων, ουσα, ον· bailleur, n. m. βλ. ἐκμισθωτής.

ἐνοικίασις, εως, ἡ· καὶ

ἐνοικίασμα, ατος, τό· κοινῶς τὸ 'νοίκιασμα, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνοικιάζειν, action de louer ; louage, n. m. bail, n. m. affermage n. m. ἐνοικίασις, μίσθωσις ἀγροῦ ἢ ὑποστατικοῦ, fermage, n. m. βλ. ἐκμίσθωσις, ἐκμισθόω· || ἐνοικίασμα, τό· (μίσθωσις), location,

n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνοικιάζειν τι· π. χ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνοικιάζειν θεωρεῖόν τι τοῦ θεάτρου· || γραφεῖον ἐνοικιάσεων, bureau des locations ἢ μισθωτήριον· λέγεται τὸ γραφεῖον εἰς ὃ γίνονται αἱ ἐνοικιάσεις τῶν θεωρείων ἢ τῶν ἑδρῶν (ἤτοι τῶν εἰσιτηρίων), prendre un billet à la location.

ἐνοικιαστήριον, ου, τό· τὸ συμβόλαιον δι' οὗ ἐνοικιάζεταί τι, contrat de louage; bail, n. m. § —, écriteau, n. m. ἡ πινακὶς ἐφ' ἧς γράφουσι τὴν λέξιν «ἐνοικιάζεται, à louer».

ἐνοικιαστής, οῦ, ὁ· ἐνοικάρης κοινῶς 'νοικάρης, θηλ. ισσα, locataire, trice ; [ἀγροτικοῦ κτήματος], fermier, n. m. [συμβολαιογραφικῶς], ὁ ἐνοικιαστὴς [ἀγροτ. κτήματος] ὑποχρεοῦται νά, le preneur s'engage à ; βλ. ἐκμισθωτὴς καὶ ἀγρολήπτης.

ἐνοίκιον, ου, τό· τὸ πληρωνόμενον τίμημα τῆς ἐνοικιάσεως, οἰκίας, ἀποθήκης καὶ παρομοίων, loyer, n. m. τὸ **ἐκμίσθωμα,** louage, n. m. affermage, n. m. ἀγροῦ, fermage, n. m. μίσθωμα ἀγροῦ· βλ. ἐνοίκιασμα· || — ἀποθήκης (μαγαζείου), magasinage, n. m. || — οἰκίας, le loyer ; || — οἰναποθήκης (ὑπογείου), loyer de cave ; || — σιταποθήκης, loyer de grenier ; || πολὺ ἐνοίκιον, un gros loyer ; || [οἰκία] δι' ἐνοίκιον, à louer ; || μοὶ χρεωστεῖ δύο ἐνοίκια, il me doit deux termes ; || ποῖον εἶνε τὸ ἐνοίκιον τῆς οἰκίας ταύτης; quel est le loyer de cette maison? § —, ἡ ἀξία ἐνοικιάσεως βιβλίων, ἐπίπλων, prix de location (de livres; de meubles, etc.) ἤτοι τὸ ἐνοίκιον, location, n. f. || πληρόνειν ἐνοίκιον 10 φρ. τὸν μῆνα, payer une location de 10 fr. par mois.

ἔνοικος, ος, ον· ὁ ἐντὸς τινὸς κατοικῶν, ἐγκάτοικος, habitant (d'une maison); ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διαμένων κατοικίδιος, domestique ; || [οὐσ.], habitant, n. locataire, n.

ἐνοικῶ (έω), μέλ. ήσω, ἐντὸς τινὸς κατοικῶ, habiter (loger) dans; occuper (une maison); ὁ ἐνοικῶν, οῦσα, οῦν, habitant ; βλ. καὶ ἐνοίκησις.

ἐνόν, όντος, τό· [μετοχ. τοῦ ἔνειμι], τὸ δυνατὸν (γενέσθαι), possible, n. m. || κατὰ τὸ ἐνόν, ἐκ τῶν ἐνόντων=ὅσον τὸ δυνατόν, autant que possible; || θὰ φάγητε ἐκ τῶν ἐνόντων (= ὅ,τι ὑπάρχει), vous dînerez à la fortune du pot.

ἐνόνω καὶ ἐνώνω, μέλ. ώσω, ἀόρ. ἥνωσα, ἕνωσον (βλ. γενικῶς καὶ ἕνωσις)· ἐνοποιέω-ῶ, ἑνῶ, πλησιάζω δύο ἀντικείμενα καὶ ἐνίοτε οὕτως ὥστε ν' ἀποτελεσθῇ ἕν, unir (réduire à l'unité ; rassembler en un) ; joindre ; συνενόνω, réunir ; rejoindre ; συνδέω, relier ; συνενόνω, συναρμόζω, raccorder ; συνάπτω, allier ; συνδυάζω, combiner ; associer ; marier ; ἐνόνω διὰ τῶν ἄκρων, συνενόνω, ajointer ; συνάπτω, accoler, assembler ; ἐνόνω, συναρμόζω, embrancher ; ἐνόνω δι' ἐπιθέσεως, enchevaucher, οὕτως ὥστε τὸ ἓν νὰ σκεπάζῃ μέρος τοῦ ἄλλου· || τὸ συμφέρον μᾶς ἑνώνει, l'intérêt nous unit ; || — δύο τεμάχια ὑφάσματα, joindre deux morceaux d'étoffe ; || ἡνώθησαν ὑπὸ ἕνα ἀρχηγόν, ils se sont réunis sous un chef ; || ἡνώθησαν μαζή μας, ils se sont associés avec nous ; || ὁ θάνατος ἥνωσε [πάλιν] ὅ,τι εἶχε χωρήσει, la mort a rejoint ce qu'elle avait séparé ; || ὁ σιδηρόδρομος αὐτὸς ἑνώνει ὅλους τοὺς σταθμούς, ce chemin de fer relie toutes les stations ; || — δύο σιδηροδρόμους, raccorder deux chemins de fers ; || — μέταλλα, allier des métaux (ἵνα παραχθῇ συγχώνευμα, alliage) ; || ἡνώθησαν ἐναντίον μου, ils se sont alliés (coalisés ; ils ont fait cause commune) contre moi ; || [ναυτ.] ἑνόνω (συρράπτω) δύο ὀθόνας ἱστίου, assembler deux toiles à voiles; || [χημ.] ἑνόνω τὸ ὀξυγόνον μετὰ τοῦ ὑδρογόνου, combiner l'oxygène avec l'hydrogène ; || — τὰ ὅμοια, assortir ; || — εἰς ἓν σημεῖον, συγκεντρῶ, concentrer ; faire converger ; || οἱ δύο αὐτοὶ ποταμοὶ ἑνοῦνται πλησίον τῆς πόλεως, ces deux rivières confluent (συρρέουσι) près de la ville ; || τὰ δύο κόμματα ἡνώθησαν, les deux partis se sont réunis (coalisés) ; || κατώρθωσα νὰ τοὺς ἑνώσω, j'ai pu les concilier (les rapprocher) ; || — ἀνὰ δύο, δυάζω, accoupler. § [μέσ.] ἑνόνομαι καὶ ἑνώνομαι ἢ ἑνοῦμαι· μέλ. ἑνωθήσομαι, ἀόρ. ἡνώθην· joindre ; s'allier ; π. χ. [ναυτ.] ἑνοῦμαι τινί, faire sa jonction, ἤτοι ἑνοῦμαι μετὰ στόλου, μοίρας ἢ ἄλλων πλοίων· || [τακτ.] ἑνοῦμαι μετὰ σώματος (συντάγματος, κτλ.), rallier le corps, ἤτοι μεταβαίνω καὶ εὑρίσκω αὐτὸ ὅπου εὑρίσκεται· || ἑνόνων, ουσα, ον· ἑνοποιός, qui réduit en un, unifiant(e), qui unit.

ἐνοπλίζω, μέλ. ίσω· βλ. ὁπλίζω, armer.

ἔνοπλος, ος, ον· armé, ée ; ὁ ἐν τοῖς ὅπλοις εὑρισκόμενος, qui est sous les armes ; ὁ μὲ ὅπλα ὡπλισμένος, en arme ; βλ. καὶ ὡπλισμένος, armé, ée ; || ἔνοπλον στράτευμα, troupe armée ; || δι' ὅπλων, ἔνοπλος, main armée ; || ἔνοπλος δύναμις, main militaire.

ἐνόπλως, [ἐπίρ.] μὲ τὰ ὅπλα ἀνὰ χεῖρας, les armes à la main ; à main armée.

ἐνοποιέω-ῶ, μέλ. ήσω· χάμνω ἕνα, ἑνόνω εἰς ἕνα, unifier ; καὶ γενικῶς ἑνόνω, unir.

ἐνοποίησις, εως, ἡ· ἡ εἰς ἓν ἕνωσις, unification, n. f.

ἐνοποιός, ός, όν· ὁ χάμνων ἕν, unifiant, e. ὁ ἑνόνων· βλ. καὶ ἑνόνω.

ἐνοποιῶ, βλ. ἐνοποιέω.

ἐνοπτρίζω, μέλ. ίσω· δεικνύω ὡς εἰς κάτοπτρον, montrer comme dans un miroir ; || [μέσ.] ἐνοπτρίζομαι, βλέπω ἢ βλέπω ἐμαυτὸν εἰς ἔνοπτρον (κάτοπτρον), voir ou se voir (ἢ regarder) dans un miroir, se mirer ; || [ποιητ.] se peindre dans.

ἔνοπτρον, ου, τό· τὸ κάτοπτρον, miroir, n. m. ἐν ᾧ βλέπει τις ἐντός· βλ. καὶ κάτοπτρον.

ἐνοράω-ῶ, εἴς τι βλέπω, παρατηρῶ εἴς τι, voir ou remarquer dans ; καὶ ἐν γένει παρατηρῶ, ἐμβλέπω, regarder fixement; καὶ θεωρῶ προσβλέπω, voir, envisager· βλ. καὶ ὁράω-ῶ.

ἐνόργανος, ος, ον· ὀργανικός, organique, adj. ὁ ἀποτελούμενος ἢ ἔχων σχέσιν μὲ ὄργανα ἢ ὀργανικὰς οὐσίας· || σῶμα ἐνόργανον, corps organique. § [μουσ.] —, instrumen-

tal, ale, aux ; ὁ ἀναφερόμενος ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ ὄργανα, qui se rapporte uniquement aux instruments ; || — συμφωνία, concert instrumental ; || — μουσική, musique instrumentale.

ἐνοργανόω, καὶ

ἐνοργανῶ [μουσ.], instrumenter ; γράφω τὸ ἐνόργανον μέρος (μουσικοῦ) ἔργου ἀπαιτοῦντος τὴν ἐκτέλεσιν διὰ τῆς ὀρχήστρας, écrire la partie instrumentale d'une œuvre qui exige le concours de l'orchestre. § —, orchestrer, συνθέτω τὸ μέρος τῆς ὀρχήστρας ἀπό, composer la partie d'orchestre: orchestrer une partition.

ἐνοργάνως, [ἐπίρ.] instrumentalement, adv. κατὰ τρόπον ἐνόργανον, d'une manière instrumentale.

ἐνοργάνωσις, εως, ἡ· [μουσ.], instrumentation, n. f. τὸ διαθέτειν τὰ μέρη τῆς ἁρμονίας εἰς τρόπον ὥστε τὰ ὄργανα ν' ἀποδίδωσι τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα, action de disposer les parties d'harmonie de façon que les instruments rendent tout l'effet désirable. § —, orchestration, n. f. art d'orchestrer, d'instrumenter une œuvre musicale dans laquelle l'orchestre a sa part.

ἐνορεύομαι, ἀνήκω εἴς τινα ἐνορίαν, appartenir à (être d') une paroisse.

ἐνορία, ας, ἡ· paroisse, n. f. ἐδαφικὴ περιφέρεια ὑποκειμένη εἰς τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν ἐφημερίου τινός, territoire soumis à la juridiction spirituelle d'un curé ; || οἱ κάτοικοι τῆς ἐνορίας, les habitants d'une paroisse. § [μεταφ.] clocher, n. m. ἤτοι οἱ πέριξ τῆς ἐκκλησίας κάτοικοι, ὅθεν le clocher de la paroisse.

ἐνοριακός, ή, όν· paroissial, ale aux, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐνορίαν, qui appartient à la paroisse ; || ἐνοριακὴ ἐκκλησία, église paroissiale ; || ἐνοριακὴ λειτουργία, messe paroissiale. § — paroissien, enne, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐνορίαν, π.χ. τὰ ἐνοριακὰ βιβλία, les registres paroissiens, εἰς τὰ ὁποῖα καταχωροῦνται ἐν γένει αἱ ληξιαρχικαὶ πράξεις (actes).

ἐνορίτης, ισσα· [οὐσ.] paroissien enne, adj. ὁ κατοικῶν εἰς ἐνορίαν τινὰ ἀποτελῶν μέρος τοῦ ποιμνίου τοῦ ἐφημερίου, personne qui habite une paroisse et fait partie des ouailles du curé.

ἔνορκος, ος, ον· ὁ ἐν τῷ ὅρκῳ, δι' ὅρκου δεμένος, ὁ δώσας ὅρκον, qui a prêté serment; assermenté, ée ; ὁ ἐνισχυθεὶς (βεβαιωθεὶς) δι' ὅρκου, affirmé (confirmé) par un serment ; juré, ée ; || ἔνορκοι μάρτυρες, témoins assermentés ; || ἔνορκος ὑπόσχεσις, promesse par serment ; promesse jurée ; || ἔνορκος κατάθεσις, déposition assermentée ; || ἔνορκος δήλωσις, διακήρυξις, une déclaration assermentée (sous serment). § [οὐσ.] ἔνορκος, ὁ· juré, n. m. μέρος τοῦ ὁρκωτοῦ δικαστηρίου, membre du jury ; || τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, le jury ; || ἐξαιρῶ ἔνορκον, récuser un juré ; || ἔνορκοι (jurés) λέγονται τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, ἅτινα ἐν τῷ κακουργιοδικείῳ ἀποφαίνονται περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ μὴ τοῦ κατηγορουμένου. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων σύγκειται ἐκ δώδεκα πολιτῶν ἐκλεγομένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων καταρτιζόμενον ἐκ τακτικῶν δικαστῶν ἀποφαίνεται περὶ τῆς ποινῆς. Ὑπάρχουσι καὶ ἀναπληρωτικοὶ ἔνορκοι.

ἐνόρκως, [ἐπίρ.] μεθ' ὅρκου, avec serment; par (sous) serment.

ἐνορμίζω, μελ. ίσω· φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, εἰς τὸν ὅρμον, entrer ou faire entrer dans le port, dans la rade; || [μεσ.] ἐνορμίζομαι (καθορμίζομαι), ἀγκυροβολῶ, mouiller, entrer en rade.

ἔνορχος, ος, ον· μὲ ὄρχεις, ὁ ἔχων ὄρχεις, ὁ μὴ εὐνουχισμένος, qui a des testicules, muni de testicules ; testiculé, ée, adj.

ἑνός, [ἀριθ.] γενικὴ τοῦ εἷς.

ἐνόσῳ, [ἐπίρ.] ὅσον περισσότερον χρόνον, aussi longtemps que ; ἐφόσον, tant que ; καθ' ὃν χρόνον, pendant que ; || — εἶσθε ἐδῶ, tant que vous êtes ici ; || — ζῶ, tant que je vivrai.

ἑνότης, ητος, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τι ἕν, unité, καὶ μεταφορ. ἡ συνέχεια, continuité, n. f. suite, n. f. ὁ σύνδεσμος, enchaînement, n.m. τὸ σύνολον, ensemble ; || — χρόνου καὶ τόπου, unité de temps et de lieu ; || αἱ ἀπαντήσεις του δὲν ἔχουν ἑνότητα, il n'y a pas de suite dans ses réponses ; || — ἐνεργείας, unité d'action.

ἔνουλα, τά· τὰ οὖλα ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τῶν ὀδόντων, côté intérieur des gencives.

ἑνοῦμαι τινί, βλ. ἑνόνω.

ἐνουράνιος, ος, ον· ἐπουράνιος, ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ εὑρισκόμενος, οὐράνιος, céleste.

ἐνουρέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἐντός τινος (κατ)ουρῶ, pisser dans ; uriner ; || ἔχειν ἀκράτειαν οὔρων, avoir une incontinence d'urine ; βλ. ἐνούρησις.

ἐνούρησις, εως, ἡ· οὔρησις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνουρεῖν, action de pisser (d'uriner) dans ; pissement, n.m. καὶ ἰδίως énurésie (ἐν, dans καὶ οὔρησις, action d'uriner) n. f. ἤτοι ἀκράτεια οὔρων, incontinence d'urine ; || — νυκτερινή, énurésie nocturne ; νυκτερινὴ ἀκράτεια οὔρων, incontinence d'urine pendant la nuit ; νυκτερινὸν πάθος τῆς οὐροδόχου κύστεως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν παρατηρούμενον ἐπὶ παίδων ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἔστιν ὅτε δὲ παρατεινόμενον καὶ πέραν τῆς ἡλικίας ταύτης.

ἔνουρος, ος, ον· ὁ ἔχων οὐράν, qui a une queue ; || [ναυτ.] [ἐπὶ τροχίλου, poulie] à fouet ; ἤτοι ὁ τρόχιλος οὗτινος τὸ ἐνώτιον φέρει οὐρὰν ἐκ σχοινίου ; βλ. καὶ οὐρά, fouet, n. m.

ἐνοφθαλμιάζω, μέλ. άσω, καὶ

ἐνοφθαλμίζω, μέλλων ίσω, κοινῶς 'μπολιάζω, ἐγκεντρίζω, κεντρώνω, inoculer ; greffer sur ; βλ. **ἐνοφθαλμισμός.** § [γεωπ.] gref-

fer en écusson ; écussonner ; oculer ; βλέπε **ἐνοφθαλμισμός**.

ἐνοφθαλμισμός, οῦ, ὁ· κοινῶς τὸ μπόλιασμα, inoculation, n.f. λέγεται ἡ τεχνητὴ εἰς τὸ σῶμα εἰσαγωγὴ τοῦ ὑλικοῦ στοιχείου νόσου τινός, ἰδίως δὲ ὁ **δαμαλισμός**· βλ. λέξιν· ‖ [γεωπ.] **ἐνοφθαλμισμός**, greffe, n. f. κοινῶς τὸ **μπόλιασμα**, λέγεται εἶδος **ἐμβολιασμοῦ** τῶν φυτῶν ὅστις συνίσταται εἰς τὸ νὰ λάβωμεν ὀφθαλμὸν καὶ νὰ ἐμβολιάσωμεν αὐτὸν (βλ. ἐμβολιασμός). Τοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ ὑπάρχουσι δύο εἴδη, ὁ ἀσπιδωτὸς καὶ ὁ αὐλακοειδής· α) **ἐνοφθαλμισμὸς ἀσπιδωτός**, greffe en écusson· ὁ τρόπος οὗτος εἶνε ὁ συνηθέστερος· ἐκτελεῖται δὲ δύο ἐποχὰς τοῦ ἔτους, τουτέστι τὴν ἄνοιξιν ὅτε καλεῖται **ἐνοφθαλμισμὸς βλαστάνων** (greffe à œil poussant) ἢ ἐαρινὸς καὶ τὸ φθινόπωρον ὅτε ὀνομάζεται **ἐνοφθαλμισμὸς κοιμισμένος** (greffe à œil dormant) ἢ φθινοπωρινός, ὅτε ἂν καὶ ὁ χυμὸς κινεῖται βραδύτερον, ὁ ὀφθαλμὸς ὅμως συνενοῦται μὲν μετὰ τοῦ ὑποκειμένου, ἀλλ' ἀναπτύσσεται τὸ ἐπιὸν ἔτος· β) **ἐνοφθαλμισμὸς αὐλοειδής**, greffe en anneau ou en chalumeau. § —, oculation (ἐκ τοῦ λατ. oculus, œil) n. f. greffe en écusson (οὐχὶ πολὺ εὔχρηστον).

ἐνοχή, ῆς, ἡ· (ἐνέχω), τὸ νὰ ἦνέ τις συγκρατημένος, συνδεδεμένος, ἡ ὑποχρέωσις obligation, n. f. engagement, n. m. ἡ ἐπιφόρτισις, charge, n. f. καὶ μεταφ. τὸ βάρος κατηγορίας τινός, poids d'une accusation, συνεπῶς ἐνοχὴ λέγεται τὸ νὰ ἦνέ τις ἔνοχος διά τι ἤτοι ἡ κατάστασις τοῦ ἐνόχου, l'état du coupable, ἤτοι culpabilité, n. f. τὸ σφάλμα faute, n. f ‖ **ἡ ἐνοχή του εἶνε ἀποδεδειγμένη, sa culpabilité est prouvée ; ‖ ἤθελε νὰ ἐπιρρίψη τὴν ἐνοχὴν εἰς ἐμέ, il voulait rejeter la faute sur moi; ‖ ἀναγνωρίζω τὴν ἐνοχήν μου, je m'avoue coupable** ; ‖ ἡ μὴ ἐνοχή, non culpabilité, τὸ νὰ μὴ ἦνέ τις ἔνοχος, ἤτοι ἡ ἀθωότης ; ‖ **ἔλλειψις ἐνοχῆς πρὸς καταδίωξιν, non-lieu, n. m.** § [νομ.] ἐνοχή, ἡ· obligation, n. f. κατὰ τὸ ἀστικὸν δίκαιον καλεῖται κυρίως ἡ νομικὴ σχέσις μεταξὺ δύο ἢ πλειόνων προσώπων, δυνάμει τῆς ὁποίας τὸ ἓν (ἢ τὰ ἀποτελοῦντα τυχὸν τὸ ἓν μέρος πολλὰ πρόσωπα) ὁ **πιστωτὴς** (créancier), δικαιοῦται ν' ἀπαιτήση παρὰ τοῦ ἑτέρου (ἢ τῶν ἑτέρων) τοῦ **ὀφειλέτου** (débiteur) ὡρισμένην παροχήν. Αἱ ἐνοχαὶ διακρίνονται εἰς φυσικὰς καὶ πολιτικάς. **Φυσικὴ** ἐνοχὴ (obligation naturelle) λέγεται ἡ μὴ τίκτουσα ἀγωγήν, ἀλλ' ἐκτελουμένη πολλάκις δι' ἄλλων πλαγίων καὶ ἐμμέσων τρόπων. **Πολιτικὴ** δὲ **ἐνοχὴ** (obligation civile) εἶνε ἐκείνη ἧς ἡ ἐκτέλεσις ἐκβιάζεται δι' ἀγωγῆς.

ἐνοχικός, ή, όν· [νομ.] (βλ. ἐνοχή), d'obligation ; des obligations ; ‖ ἐνοχικὸν δίκαιον, droit des obligations ; τοῦτο ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀντικείμενον δ' ἔχει τὰς ἐνοχάς, ἤτοι τὰς μεταξὺ προσώπων σχέσεις, αἵτινες ἀντικείμενον ἔχουσι περιουσίαν. § obligatoire, adj. ‖ ἐνοχικὴ σύμβασις, convention obligatoire, καλεῖται ἡ δήλωσις τῆς συναινέσεως δύο ἢ πλειόνων ἐπὶ παραγωγῇ ἐνοχῆς.

ἐνοχλέω, βλ. ἐνοχλῶ.

ἐνόχλημα, ατος, τό· καὶ

ἐνόχλησις, εως, ἡ· importunité, n. f. (ἐν)όχλησις, gêne, n. f. δυσχέρεια, incommodité, n. f. ἡ ἀνησυχία dérangement, n. m. στενοχωρία, embarras, n. m. ennui, n. m. ἐνόχλησις, ὁ περισπασμός, tracasserie, n. f. ἐνόχλησις, ἡ κακοποίησις, molestation, n. f. ‖ ἐνέδωκα εἰς τὰς ἐνοχλήσεις του, j'ai cédé à ses importunités ; ‖ δὲν ἐπεθύμουν νὰ σᾶς δώσω ἐνόχλησιν, je ne veux pas vous importuner (vous causer de l'embarras ; vous déranger) ; ‖ αἱ ἐνοχλήσεις τῶν ταξειδίων, les incommodités (les tracas) des voyages ; ‖ αἱ ἐνοχλήσεις τῆς γεροντικῆς ἡλικίας, les infirmités de la vieillesse ; ‖ δίδω ἐνόχλησιν (κόπον), tailler de la besogne, ἐβγάζω στὴ μέση δουλειαῖς.

ἐνοχλητικός, ή, όν· importun, une ; ὁ ἐπιφέρων ἐνόχλησιν· ὁ ἀνιαρός, ὀχληρός, βαρετός, ennuyeux, euse ; εἰς ἄκρον ὀχληρός, ἀνιαρός, assommant, e; [ἐπὶ πραγμ. ἰδ.] ἀπρόσφορος, δυσχερής, incommode ; ‖ —, ὀχληρός, incommodant, ante ; ‖ [οὐσ.] fâcheux, euse ; δυσάρεστος· ‖ ἀποστρέφομαι τοὺς ἐνοχλητικούς, je hais les fâcheux.

ἐνοχλητικῶς, [ἐπίρ.] importunément, adv. κατὰ τρόπον ἐνοχλητικόν, d'une manière importune.

ἐνοχλῶ, (έω), μέλ. ήσω, παρατ. ἠνώχλουν· ἀόρ. ἠνώχλησα· importuner, ἤτοι προξενῶ βάρος· (παρ)ενοχλῶ, ἐπιφέρω δυσχέρειαν, δυσχεραίνω, incommoder ; ἀνησυχῶ, déranger ; στενοχωρῶ, embarrasser, gêner; ἐνοχλῶ, κακοποιῶ, molester ; παρενοχλῶ, tracasser ; ‖ **ἐνοχλῶ καθ' ὑπερβολήν**, ἀνιῶ, assommer ; ‖ **ἐνοχλῶ ἀκαταπαύστως**, obséder, καὶ ἐνοχλῶ, ἐμπνέω ἀγανάκτησιν, offusquer ; ‖ τὸ ἄσθμά του τὸν ἐνοχλεῖ πολύ, son asthme l'incommode beaucoup; ‖ τὸ γεῦμα τὸν ἠνώχλησε, le dîner l'a incommodé; ‖ φοβοῦμαι μὴ σᾶς ἐνοχλήσω, j'ai peur de vous déranger ; ‖ τὰ παράπονά του μ' ἐνοχλοῦν, ses plaintes m'importunent ; ‖ ἐνοχλεῖ τὸν ὑπουργὸν [διὰ νὰ λάβῃ θέσιν, κτλ.], il obsède le ministre ; ἤτοι ἐνοχλῶ διὰ παρακλήσεων· ‖ μὴν ἐνοχλῆσθε δι' ἐμέ, ne vous gênez (dérangez) pas pour moi ; ‖ ἐνοχλεῖται ὑπὸ τῶν δανειστῶν του, il est talonné par ses créanciers ; ‖ [τακτ.] — τὸν πολέμιον, harceler, δι' ἀψιμαχιῶν, δι' ἐξαπίνης ἐφόδων, διὰ ψευδεπιθέσεων, κτλ. ‖ **παρενοχλῶ**, tenir en alerte, ἤτοι ἐνοχλῶ (harceler) τὸν πολέμιον ἵνα μὴ ἀφήσω αὐτῷ οὐδὲ στιγμὴν ἀναπαύσεως· ‖ [ἔκφρ. διαβατηρίου] χωρὶς νὰ ἐμποδισθῇ ἢ ἐνοχληθῇ, sans qu'il soit empêché ni molesté.

ἐνοχοποιέω, βλ. ἐνοχοποιῶ.

ἐνοχοποίησις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις ἔνοχος διά τι, inculpation, n. f. action d'inculper ; ‖ δικαιολογεῖσθαι δι' ἐνοχοποίησιν, se justifier d'une inculpation ; incrimination, n.f.

implication, n. f. ἡ κατηγορία, accusation, n. f. βλ. ἐνοχοποιῶ.

ἐνοχοποιήσιμος, ος, ον· inculpable, adj. ὅντινα δύνανται νὰ ἐνοχοποιήσωσι, que l'on peut inculper ; || ἄτομον, πρᾶξις ἐνοχοποιήσιμος, personne, action inculpable. § —, incriminable, adj. ὅντινα δύνανται νὰ ἐνοχοποιήσωσι, que l'on peut incriminer ; π. χ. action, fonctionnaire incriminable.

ἐνοχοποιητικός, ή, όν· d'inculpation ; ὁ ἔχων ἐνοχήν, ἐπιβαρυντικός, qui est en charge ; compromettant, ante.

ἐνοχοποιούμενος, η, ον· accusé, ée, n. ἤτοι ὁ κατηγορούμενος· πρόσωπον καθ' οὗ ἐπεδόθη μήνυσις ἢ ἐπιρρίπτεται κατηγορία τις. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἐνοχοποιουμένου (accusé) καὶ τοῦ ἐνόχου (prévenu, coupable) εἶνε ὅτι ὁ πρῶτος θεωρεῖται ὕποπτος τῆς ἀποδιδομένης αὐτῷ πράξεως, ἐνῷ ὁ τελευταῖος διέπραξε ταύτην.

ἐνοχοποιῶ (έω), μέλ. ήσω· κατηγορῶ, αἰτιῶμαι, inculper, accuser d'une faute ; || ἐνοχοποιεῖν τινα ἄνευ ἀποδείξεων, inculper quelqu'un sans preuves. § —, incriminer κατηγορῶ τινα δι' ἔγκλημα, accuser d'un crime ; || — τινα, incriminer quelqu'un. § —, ἐμπεριπλέκω εἴς τι, impliquer ; ἤτοι ἀποδίδω τι εἴς τινα. § —, ἐπιβαρύνω τινὰ μέ τι, charger ou compromettre. § —, κατηγορῶ τινά, accuser ; βλ. καὶ ἐνοχοποιούμενος.

ἔνοχος, ου, ὁ· ὁ ὑπὸ τὸ βάρος ἐνοχῆς τινός, coupable, adj. ὁ εἰς ὃν ἀποδίδεται ἐνοχή (σφάλμα), qui est en faute; || — κλοπῆς, coupable de vol ; || — βίας, coupable de violence ; βλ. καὶ **βία.** § ἔνοχος, ὁ πταίστης, délinquant, n. m. ὁ διαπράξας σφάλμά τι, πταῖσμα. § ἔνοχος, prévenu, e ; (ὑπαίτιος, ὑπεύθυνος), βλ. ἐνοχοποιούμενος. § ἔνοχος, ὁ τιμωρητέος, punissable ; ἄξιος (τιμωρίας), passible de ; qui mérite ; || — θανάτου, punissable de mort.

ἐνόχως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἔνοχον, d'une manière coupable ; coupablement, adv.

ἐνόω-ῶ, βλ. ἑνόνω, unir.

ἐνρόδιος χρυσός, βλ. ῥοδιοχρυσός. Δ. Κ.

ἐνσαρκόνω, μέλλων ώσω, incarner ; περιβάλλω μὲ σάρκας, unir à la chair, à la nature humaine.

ἔνσαρκος, ος, ον· incarné, ée ; ὁ ἐν σαρκί, ὁ ἔχων σάρκας· || μεταφ.] diable (démon) incarné, λέγεται περὶ ἀνθρώπου πολὺ κακοῦ· || || [θεολ.] ἡ ἔνσαρκος οἰκονομία, le mystère de l'incarnation, ἤτοι τὸ μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως.

ἐνσαρκῶ, βλ. ἐνσαρκόνω.

ἐνσάρκωσις, εως, ἡ· incarnation, n. f. ἐνανθρώπησις. § —, incarnation, θεία πρᾶξις, δι' ἧς ὁ Θεὸς περιβάλλεται ἀνθρωπίνους σάρκας ; || ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Λόγου, l'incarnation du Verbe ; || τὸ μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως, le mystère de l'incarnation = ἡ ἔνσαρκος οἰκονομία· || — τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, incarnation de Jésus Christ ; βλ. ἐνανθρώπησις.

ἐνσελλωμένος (ἵππος), ensellé(cheval), καλεῖται ὁ ἔχων τὴν ῥάχιν κοίλην.

ἔνσημον, ου, τό· κινητὸν χαρτόσημον, timbre mobile.

ἔνσημος, ος, ον· ὁ χαρτοσημανσμένος, timbré, ée ; βλ. καὶ χαρτοσημαίνω.

ἐνσκαλίζω, μέλ. ίσω· σκαλίζω ἐντός, insculpter.

ἐνσκήπτω, μέλ. ήψω, ἐπί τινος σκήπτω, ἐπιπίπτω, fondre ; tomber, sur ; ἐπιτίθεμαι κατά τινος, assaillir ; ἐκρήγνυμαι, éclater ; se déclarer ; || ὁ κεραυνὸς ἐνέσκηψεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, la foudre est tombée sur la maison ; || ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ θὰ ἐνσκήψῃ, la malédiction (la colère de Dieu) va fondre sur leurs têtes ; || [ἐπὶ νόσων ἐμπίπτω] ὅτε ἐνέσκηψεν ἡ χολέρα, lors l'invasion du choléra ; || νόσημα ἐνσκῆψαν εἰς τὴν κεφαλήν, (la maladie se déclara à) la tête ; || μετ' ὀλίγον ἐνέσκηψεν ἡ καταιγίς, peu après l'orage éclata (se déclara).

ἐνσπείρω, μέλ. σπερῶ, θὰ ἐνσπείρω, semer dans, σκορπίζω, διαδίδω, répandre ; ἐμπνέω, inspirer ; || ἐνσπείρω τὴν διχόνοιαν, semer la discorde ; || ἐνσπείρω τρόμον, répandre la terreur ; || ἐνσπείρω τὴν φήμην, répandre le bruit.

ἔνσπερμος, ος, ον· [φυτ.] ἔχων, φέρων σπέρματα, qui contient la graîne, la semence.

ἐνσπόνδυλα ζῷα· βλ. **σπονδυλωτά.**

ἐνστάζω, μέλ. άξω· ἐντός τινος στάζω, instiller, ἀποστάζω, ἐμβάλλω, διαβιβάζω κατὰ σταγόνας, faire couler goutte à goutte; faire dégoutter ; ἐνσταλάζω, distiller dans.

ἐνσταλάζω, μέλ. άξω· βλ. **ἐνστάζω,** instiller ; distiller dans. § [μεταφ.] ἐνσταλάζω, ἐμφυσῶ τινι, ὑποβάλλω, insinuer, faire pénétrer.

ἐνστάλαξις, εως, ἡ· instillation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνσταλάζειν, action d'instiller ; laver une plaie par instillation.

ἔνστασις, εως, ἡ (ἐνίστημι), τὸ ἐναντίον ἵστασθαι, ἡ ἀντίπραξις καὶ ἀντίστασις résistance, n. f. πρὸ πάντων παρὰ ῥήτορσιν ἡ ἐναντιολογία (παρατήρησις), ἔνστασις, objection, n. f. || δὲν ἔκαμε καμμίαν ἔνστασιν, il ne fit point d'objection ; || ἔκαμεν ἔνστασιν ὅτι, il objecta que. § [νομ.] **ἔνστασις,** exception, n. f. (βλ. **ἐνίσταμαι**) καλεῖται ἡ ἐπιθετικὴ πρᾶξις, ἥτις, βάσιν ἰδίαν ὡς καὶ ἡ ἀγωγὴ ἔχουσα ἐμποδίζει τὴν γέννησιν τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπιδιωκομένου δικαιώματος, ἀναστέλλει δὲ ἢ ἐντελῶς καταστρέφει οὐτό. Αἱ ἐνστάσεις διακρίνονται εἰς ἀναβλητικὰς καὶ ἀνατρεπτικάς. **Αἱ ἀναβλητικαὶ** ἀναστέλλουσι τὴν ἐκδίκασιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως. **Αἱ ἀνατρεπτικαὶ** εἰσὶ δικαιολογήματα τοῦ ἐναγομένου ἀπὸ τοῦ ἀστικοῦ δικαίου λαμβανόμενα δι' ὧν ἀπορρίπτεται ἡ ἀγωγή· ταῦτα δὲ εἰσὶν ἡ παραγραφή, ὁ συμβιβασμός, ἡ τελεσιδικία καὶ ὁ συμψηφισμός. Πᾶν δικαίωμα δυνάμενον νὰ ἐπιδιωχθῇ δι' ἀγωγῆς

δύναται νὰ ἐνασκηθῇ καὶ διὰ τοῦ τύπου τῆς ἐνστάσεως, οὐχὶ ὅμως πάντοτε, καὶ ἀντιστρόφως. Ὁ προτείνων τὴν ἔνστασιν εἶνε ὑπόχρεως εἰς τὴν ἀπόδειξιν αὐτῆς· ‖ προτείνω ἔνστασιν παραγραφῆς, exciper de prescription ; ‖ — ἀπαραδέκτου· βλ. **ἀπαράδεκτος**· ‖ — κληρονόμου, institution d'héritier ; ὁ διορισμὸς (ἢ ἐγκατάστασις) κληρονόμου εἶνε τὸ σπουδαιότερον τῶν στοιχείων τῆς διαθήκης καὶ ἀπαραίτητον αὐτῆς περιεχόμενον. Ἐν τῷ νεωτέρῳ δικαίῳ τὸ μόνον ὅπερ ἀπαιτεῖται εἶνε ἡ βούλησις τοῦ διαθέτου τοῦ καταστῆσαι ὡρισμένον πρόσωπον κληρονόμον νὰ ᾖ ῥητῶς ἐκπεφρασμένη. Κληρονόμος δύναται νὰ διορισθῇ εἷς ἢ καὶ πλείονες.

ἐνστατίτης ἢ ἐνστάτης, enstatite, n. m. Ὀρυκτὸν ἄχρουν, φαιόλευκον, κίτρινον, ὑποκίτρινον, καστανόχρουν, λάμψεως μαργαριτοειδοῦς ἐνίοτε δὲ μεταλλοειδοῦς, ἡμιδιαφανὲς μέχρι διαφωτίστου κατὰ τὰ ἄκρα, σκληρότητος 5,5 καὶ εἰδ. βάρους 3,10-3,29. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρ. ὀρθὸν σύστημα. Ἀντίσταται κατὰ τοῦ πυρὸς καὶ τῶν ὀξέων (ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα). Χημικῶς εἶνε $Mg\,Si\,O_3$. Ἀπαντᾷ ἐντὸς ὀφείτου τῶν Βοσγίων ὀρέων καὶ ἐντὸς ἄλλων πετρωμάτων, ἰδίως ὡς οὐσιῶδες συστατικὸν τοῦ πελαγίτου καὶ ὡς πρόσθετον συστατικὸν τοῦ διαβασικοῦ πορφυρίτου, τοῦ μελαφύρου, κτλ. Ἀπαντᾷ ἐπίσης ἐντὸς οὐρανοπετῶν λίθων ἐπικαλούμενος χλαδνίτης. Δ. Κ.

ἐνσταυλίζω, μέλ. ίσω· θέτω ἵππους ἢ ἡμιόνους εἰς τὸν σταῦλον, loger (des chevaux, des mulets dans l'écurie). § —, βάλλω εἰς σταῦλον, établer ; βλ. καὶ **σταῦλος** (étable).

ἐνσταύλισις, εως, ἡ· logement (n. m.) des chevaux (des mulets dans l'écurie) ; τοποθέτησις ἢ ἐγκατάστασις ἵππων ἢ κτηνῶν (ἤτοι ἵππων καὶ ἡμιόνων) ἐν τῷ σταύλῳ.

ἐνστερνίζομαι, μέλ, θήσομαι· εἰς τὸ στῆθος λαμβάνω, ἀγκαλιάζω, embrasser; υἱοθετῶ, adopter, ἤτοι τὸ δέχομαι ὡς ἴδιον. § ἐνστερνίζομαι τινὰ=συνδέομαι μετά τινος, se lier avec quelqu'un ; s'attacher. § ἐμψυχοῦμαι ἀπό τι, être animé de ; se pénétrer.

ἐνστηρίζω, μέλ. ίξω, εἴς τι, ἐπί τινος στηρίζω, στερεώνω, appuyer sur ; ἐντὸς χώνω, enfoncer dans ; ‖ [μέσ.] ἐνστηρίζομαι, s'appuyer sur.

ἐνστίζω, μέλ. στίξω, ἐντὸς κεντρώνω, piquer dans ; ἐντὸς κεντῶ, ποικίλλω, broder ou brocher dans.

ἔνστικτον, ου, τό· instinct, n. m. καλεῖται ἐν τῷ βασιλείῳ τῶν ζώων ἡ ἐσωτερικὴ αἰτία ἡ ὠθοῦσα αὐτὰ αὐτομάτως καὶ ἀσυνειδήτως εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πράξεων ἀγουσῶν μὲν εἰς ἀγαθὸν ἀποτέλεσμα, αἵτινες ὅμως δὲν εἶνε συνέπειαι προηγηθείσης διασκέψεως, ἀλλὰ τελοῦνται ὑπὸ τοῦ ζῴου ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεως αὐτοῦ μὴ γνωρίζοντος πολλάκις (πλὴν τοῦ ἀνθρώπου) τὸν σκοπὸν αὐτῶν. Ἔνστικτα τινὰ εἰσι κοινὰ εἰς πάντα τὰ ζῷα, οἷον τὸ πρὸς διατήρησιν ἑαυτῶν καὶ τὸ πρὸς διαιώνισιν τοῦ εἴδους των· ἄλλα δὲ ἰδιάζουσιν εἴς τινας μόνον τάξεις ζῴων, οἷον τὸ πρὸς ἀποδημίαν εἰς τὰ ἀποδημικὰ πτηνά, ἅτινα κατὰ τὴν προσέγγισιν τοῦ χειμῶνος ἄγονται πρὸς ἀποδημίαν εἰς θερμοτέρας χώρας. Ἰδίως ἐκπληκτικὰ εἶνε τὰ ἔνστικτα ζῴων τινῶν δι' ὧν τελοῦσιν ἔργα μετὰ θαυμαστῆς περινοίας, οἷα ἡ κυψέλη τῶν μελισσῶν, ἡ φωλεὰ τῶν χελιδόνων, τῶν μυρμήκων, κτλ. Ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἡ δύναμις τῶν ἐνστίκτων ἐξασθενεῖ αὐξανούσης τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς ἰσχύος τῆς βουλήσεως, δι' ὃ πλείονα καὶ συχνότερον ἀπαντῶνται ἐπὶ τῶν ἀπολιτίστων ἢ ἀγρίων φυλῶν, ὡς καὶ ἐν καιρῷ ἀσθενειῶν. Βλ. καὶ **ἔνστικτος.**

ἔνστικτος, ος, ον· instinctif, ive, adj· ὁ ἐξ ἐνστίκτου γινόμενος qui est fait par instinct ; ὁ ἐκ τοῦ ἐνστίκτου γεννώμενος (προερχόμενος), qui naît de l'instinct ; ‖ κίνησις ἔνστικτος, mouvement instinctif ; ‖ ἰδιότητες ἔνστικτοι, facultés instinctives· ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ **ἔνστικτον**, instinctivité, n. f. ἡ κατάστασις, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐνστίκτου, état, caractère de ce qui est instinctif.

ἐνστίκτως, [ἐπίρ.] instinctivement, adv. κατὰ τρόπον ἔνστικτον, d'une manière instinctive ; ἐξ ἐνστίκτου, par instinct.

ἐνστόμια, τά· (τοῦ κολεοῦ τῆς σπάθης, ξίφους, κτλ.) battes (n. f.) de cuvettes (de fourreau de sabre, d'épée.

ἐνστομίζω, μέλ. ίσω, emboucher, εἰς τὸ στόμα τὸν χαλινὸν θέτω, ἤτοι ἐφαρμόζω κανονικῶς ἐν τῷ στόματι τοῦ ἵππου τὸ ἐνστόμισμα τοῦ χαλινοῦ.

ἐνστομίς, ίδος, ἡ· καὶ

ἐνστόμισμα, ατος, τό· embouchure, n. m. τὸ εἰς τὸ στόμα τεθέν· τὸ ἐν τῷ στόματι τοῦ ἵππου τιθέμενον σιδηροῦν μέρος τῆς στομίδος τοῦ χαλινοῦ, ὅπερ καὶ **ἐνστόμιον** ἢ **κανὼν** τῆς στομίδος τοῦ χαλινοῦ καλεῖται, canon du mors ; εἶνε δηλονότι τὸ τμῆμα τὸ διερχόμενον διὰ τοῦ στόματος καὶ ἐπαναπαυόμενον ἐπὶ τῶν φορέων αὐτοῦ· βλ. καὶ **στομίς**· ‖ ἐνστόμιον ἢ κανὼν κοῖλος (στομίδος), canon creux (du mors). § **ἐνστόμισμα**, τό· embouchure, n. f. διὰ τῆς λέξεως ταύτης λαμβανομένης ἐν τῇ γενικῇ σημασίᾳ, οἱ Γάλλοι ἐννοοῦσι τὴν μέθοδον (τὸν τρόπον) τῆς προσαρμογῆς στομίδος τινὸς (d'un mors) ἐν τῷ στόματι τοῦ ἵππου.

ἔνσφαιρος, ος, ον· ὁ ἔχων σφαῖραν, à balle.

ἐνσφηκόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἐναρμόζω, serrer contre ; σφηκόω.

ἐνσφηνόω-ῶ· μέλ. ώσω, βάλλω σφῆνα, enfoncer comme un coin ; καὶ συνηθ. ἐμφράττω, obstruer ; boucher.

ἐνσφράγιστος, ος, ον· ὁ ἐντός τινος σφραγισμένος, cacheté, ée ; ‖ ἐνσφράγιστοι προσφοραὶ [ἐπὶ δημοπρασίας, κτλ.] soumissions cachetées.

ἐνσφραγίστως [ἐπίρ.] ὑπὸ τὴν σφραγῖδα, sous cachet.

ἐνσχοινίασις, εως, ἡ· καὶ ἐνσχοινίασμα, **σχοίνιασμα** [κτηνιατ.], enchevêtrure, n. f.

τραῦμα κατὰ τὴν μεσοκύνιον καμπὴν ἐπιγιγνόμενον διὰ περιπλοκῆς τοῦ ποδὸς ἵππου (ἡμιόνου, ὄνου) εἴς τι σχοινίον ἢ εἰς τὸν δεσμὸν τῆς φορβιᾶς.

ἐνσωματίζω, μέλ. ίσω· βλ. ἐνσωματόω.

ἐνσωμάτισις, εως, ἡ· βλ. ἐνσωμάτωσις.

ἐνσώματος, ος, ον· ὁ ἐντὸς σώματος, ἔχων σῶμα, corporel, elle; qui est dans le corps; pourvu d'un corps· ἐνσώματα πράγματα λέγονται τὰ ἔχοντα σῶμα (τὰ κτήματα) ἐξ ἀντιθέτου πρὸς τὰ ἀσώματα.

ἐνσωματόω-ῶ· μέλ. ώσω· κάμνω ἐνσώματον, δίδω σῶμα, rendre corporel, incorporer [ἐκκλ.] ἐνσαρκόω, incarner.

ἐνσωμάτωσις, εως, ἡ· ἡ εἴς τι σῶμα εἴσοδος, ἡ πρόσληψις σώματος, action de revêtir une forme corporelle, incorporation, n. f. [ἐκκλ.] ἐνσάρκωσις, incarnation, n. f.

ἐνσωρεύω, μέλ. εύσω, ἐντός τινος ἐπισωρεύω, amasser ou entasser ou accumuler dans.

ἔνταλμα, ατος, τό· ἐντολή, mandat, n.m. παραγγελία ἢ διαταγὴ πρὸς ἐκτέλεσιν τινός· || χρηματικὸν ἔνταλμα ἢ ἔνταλμα πληρωμῆς, mandat n. m. [de paiement, ἢ payement], ἢ καὶ ordonnance (n. f.) [de payement]; ἤτοι πρόσκλησις πρὸς πληρωμὴν· ποσὸν πληρωτέον δι' ἐντάλματος [ἐκδοθέντος], somme mandatée. § [νομ.] **ἔνταλμα συλλήψεως**, mandat d'arrêt λέγεται τὸ ὑπὸ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου (ἀνακριτοῦ ἢ εἰσηγητοῦ τοῦ στρατοδικείου) ἐκδιδόμενον ἔγγραφον δι' οὗ διατάσσεται ἡ σύλληψις τοῦ αὐτουργοῦ κολασίμου πράξεως καὶ τῆς προσαγωγῆς αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ὁσάκις οὗτος συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ ἡ πρᾶξις φέρει χαρακτῆρα κακουργήματος ἢ πλημμελήματος· || **ἔνταλμα φυλακίσεως**, mandat de dépôt, ἐκδίδεται μετὰ τὴν προσαγωγὴν καὶ ἐξέτασιν τοῦ κατηγορουμένου· || **κλῆσις**, ἢ **κλῆσις πρὸς ἐμφάνισιν**, mandat de comparution, καλεῖται ἡ ἔγγραφος ἐντολὴ ἡ πρὸς τὸν κατηγορούμενον (ἢ τὸν μάρτυρα) παρὰ ἀνακριτοῦ τινὸς ἢ τοῦ εἰσηγητοῦ τοῦ στρατοδικείου, κτλ. ἐπιστελλομένη ἵνα ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν του ἐν ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ· ὅταν κατόπιν τῆς κλήσεως δὲν προσέρχηται τὸ καλούμενον ἄτομον, τότε ἐκδίδεται **ἔνταλμα προσαγωγῆς** (mandat d'amener), σκοποῦν τὴν διὰ τῆς βίας προσαγωγὴν τοῦ κατηγορουμένου· βλ. καὶ **ἐπίκριμα.** Τὸ **ἔνταλμα συλλήψεως**, mandat d'arrêt, ἐπιτρέπει τὴν βιαίαν προσαγωγὴν καὶ τὴν μετὰ τὴν ἐξέτασιν **προφυλάκισιν** (détention préventive); τὸ ἔνταλμα προφυλακίσεως ἐκδίδεται διαρκούσης τῆς προδικασίας· ἅπαντες ἀνεξαιρέτως οἱ ἐπὶ κακουργήμασι κατηγορούμενοι προφυλακίζονται, οἱ δ' ἐπὶ πλημμελήμασι μόνον εἰς ὡρισμένας περιστάσεις· σκοπὸς τῆς προφυλακίσεως εἶνε ἡ ἐξασφάλισις τοῦ ὑπόπτου κατὰ πάσης ἐνδεχομένης ἀποδράσεως καὶ ἡ διευκόλυνσις τῆς ἀνακρίσεως.

ἐνταλματίας, ου, ὁ· ὁ καθ' οὗ ἐξεδόθη ἔνταλμα συλλήψεως, qui est l'objet d'un mandat d'amener; décrété de prise de corps (σύλληψις).

ἐντάμα, [δημ.] βλ. **ἀντάμα.**

ἐνταμόνω, [δημ.] βλ. ἀνταμόνω.

ἐντάμωσις, εως, ἡ· [δημ.] ἡ **συνάντησις·** || καλὴν ἐντάμωσιν καὶ συνήθως καλὴν ἀντάμωσιν, au revoir.

ἔνταξις, εως, ἡ· τὸ ἐντὸς τάσσειν, τὸ ἐν τῷ μεταξὺ τινῶν τακτοποιεῖν, action de mettre dans les rangs; βλ. **ἐντάττω**, ranger; || ἔνταξις στρατεύματος (ἐκ τοῦ **ἐντάσσω**, τάσσω μεταξὺ ἄλλων), encadrement d'une troupe.

ἐν τάσει, en série; βλ. **ἕνωσις ἠλεκτρική.**

ἔντασις, εως, ἡ· τὸ ἐκτείνειν, tension, n.f. ὁ βαθμὸς εἰς ὃν ἐκτείνεταί τι, ὁ βαθμὸς τῆς τάσεως, τῆς δυνάμεως, ἐνεργείας τινός, intensité, n. f. προσπάθεια, effort, n. m. ἡ δύναμις (ἐν τῇ μηχαν.), effort, n.m. || ἔντασις (τῆς διανοίας), contention, n. f. || ἔντασις τῆς χορδῆς, la tension d'une corde; || — πνεύματος, contention (d'esprit); || — τοῦ ψύχους, intensité du froid; || ἡ ἔντασις τῆς ὑπάρξεως, ἐλαττοῖ τὴν διάρκειαν, l'intensité de l'existence en diminue la durée (Boff); || —, tension ἢ intensité, καλεῖται ἡ ἐλαστικὴ δύναμις ἀτμοῦ ἢ ἀερίου ἡ τείνουσα ν' ἀπομακρύνῃ τὰς παρειὰς τοῦ περιέχοντος αὐτὰ δοχείου· βλ. καὶ **δύναμις**, force, n. f. § **ἔντασις**, intensité, n. f. (δύναμις, **σφοδρότης**), ἤτοι ὁ βαθμὸς τῆς δυνάμεως ἢ σφοδρότητος, τῆς **τάσεως** (tension), τῆς ἐνεργείας· π. χ. ἔντασις τοῦ πυρός, intensité du feu; ἔντασις τοῦ ἀτμοῦ (ἤτοι ἡ δύναμις), intensité de la vapeur. § [φυσ.] ἔντασις φωτός, intensité de la lumière, καλεῖται ἔντασις φωτεινοῦ τινος σώματος ἡ ποσότης τοῦ φωτός, ἡ ἐξ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς μονάδος τῆς ἐπιφανείας καθέτως προσπίπτουσα, μετρεῖται δὲ διὰ τῶν φωτομέτρων· || ἔντασις **ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος**, intensité d'un courant électrique, αὕτη προσδιορίζεται διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ εἰρημένου ῥεύματος, εἶνε δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν **μονάδων ποσότητος** (κούλομβον, coulomb) ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος τῶν διερχομένων διά τινος ἀγωγοῦ εἰς τὴν μονάδα τοῦ χρόνου. Ἡ μονὰς ἐντάσεως ἐκλήθη **ἄμπερον** (ampère), ἀντιστοιχεῖ δὲ μὲ τὴν διάβασιν ῥεύματος ἑνὸς κουλόμβου (coulomb) εἰς τὴν μονάδα τοῦ χρόνου δι' ἀγωγοῦ ἀντιστάσεως ἑνὸς **ὠμίου** (ohm), τοῦ ῥεύματος ἔχοντος ἠλεκτρεγερτικὴν δύναμιν ἑνὸς **βολτίου** (volt); βλ. καὶ **ἠλεκτρομετρία·** || **μέτρησις ἐντάσεως**, mesure d'intensité; βλ. καὶ **μετρήσεις ἠλεκτρικαί·** || — ἠλεκτρικοῦ πεδίου, intensité d'un champ électrique; || ἔντασις μαγνητικοῦ ῥεύματος, intensité d'un champ magnétique; || ἔντασις μαγνητίσεως, intensité d'aimantation; βλ. **μαγνήτησις·** || [φυσ.] — ἤχου, intensité du son; ὁ ἦχος τὸν ὁποῖον σῶμά τι παράγει, δύναται νὰ μεταδίδηται πρὸς τὰ πέριξ μετὰ μείζονος ἢ ἐλάσσονος ἰσχύος· τοῦτο καλεῖται **ἔντασις τοῦ ἤχου.** Ἐν ἀνοικτῷ ἀέρι ἡ ἔντασις ἐλαττοῦται κατ' ἀντίστροφον λόγον τοῦ τετραγώνου τῆς ἀπο-

στάσεως· τούτεστιν ὅταν ἡ ἀπόστασις τοῦ ἀκούοντος ἀπὸ τοῦ ἠχοῦντος σώματος γίνηται διπλασία, τριπλασία, κτλ. ἡ ἰσχύς, μεθ' ἧς προσβάλλει τὸ οὖς τοῦ ἀκούοντος γίνεται, τὸ τέταρτον. τὸ ἔνατον, κτλ. τῆς ἀρχικῆς. Ὅταν ὅμως ὁ ἦχος μεταδίδηται διὰ σωλῆνος καὶ μάλιστα κυλινδρικοῦ καὶ εὐθέος, τότε δύναται νὰ φθάσῃ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἄνευ αἰσθητῆς ἐξασθενίσεως. § **ἔντασις**, bande, n.f. καὶ bandé, n. m. (ἐκ τοῦ ἐντείνω. bander) ; || ἀρχικὴ ἔντασις, bande initiale ; || [σιδηροδρ.] — τῆς ζεύξεως, bande d'attelage. § [στρατ.] **ἔντασις** τῆς σφύρας (ὁ ὁπλισμὸς), l'armé ; βλ. καὶ ἐγκοπὴ ἐντατική· || αὐτόματος ὁπλισμὸς ἢ αὐτόματος ἔντασις, l'armé automatique ; ἡ αὐτόματος ἔντασις ἐνεργεῖται εἰς τὴν σφῦραν ὅπλων τινῶν, κτλ. § [ἀρχιτ.] **ἔντασις** ἢ **ἐξόγκωσις** (κίονος), renflement, n. m. (de colonne) ; καλεῖται οὕτω μικρὰ ἐξόγκωσις, ἀρχομένη ἐκ τοῦ τρίτου τοῦ ὕψους ἐπὶ τοῦ κορμοῦ κίονος τινὸς καὶ ἐλαττουμένη ἀνεπαισθήτως μέχρις ἀμφοτέρων τῶν ἄκρων αὐτοῦ. § [ναυτ.] ἔντασις τῆς ἐξαρτίας δι' ἐντατήρων ἢ συσπάστων, ridage, n. m. βλ. καὶ **ἐντατήρ**, ridoir. § [ἱππευτ.] ἔντασις καὶ χαλάρωσις, arrêter et rendre ; βλ. ἐνδίδω.

ἐντάσσω, ἢ τάττω· μέλ. άξω, ἐντός τινος, μεταξύ τινων τάσσω, θέτω, πρὸ πάντων βάλλω εἰς τὴν σειράν, παρατάσσω mettre dans ; mettre en rang, ranger; || ἐντάττω, τάσσω μεταξὺ ἄλλων, encadrer ; (ἡ δὲ πρᾶξις καλεῖται ἔνταξις, Αἰλ. καὶ 'Αρρ. τακτική), ranger une troupe entre les fractions d'une autre, différemment armé, ἤτοι τοποθετῶ τμῆμά τι στρατεύματος ἑτέρου ὅπλου μεταξὺ τῶν τμημάτων παρατεταγμένου στρατεύματος· βλ.καὶ **ἐπιτάττω** καὶ **παρεμβάλλω** (ranger)· || **ἐντεταγμένος**, η, ον, encadré, ée; || σύνταγμα, τάγμα ἢ λόχος ἐντεταγμένος λέγεται ὁ εὑρισκόμενος ἐν τῇ παρατάξει μεταξὺ ἑτέρων, régiment, bataillon ou compagnie encadrée.

ἐντατήρ, ῆρος, ὁ· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔντασιν τινός, qui sert à tendre ; ὁ ἐπιτείνων τι ἢ τεντόνων, tendeur, n. m. καὶ γενικῶς **ἐντατήρ**, tendeur, λέγεται πᾶν δι' οὗ ἐντείνεται ἢ ἕλκεταί τι, ἢ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ τεντωθῇ, π. χ. σχοινίον, καλώδιον, κτλ. βλ. καὶ **τόνος**, tendeur ; || ἐντατὴρ κοχλιοφόρος, tendeur à vis ; βλ. **τόνος**, tendeur. § ἐντατήρ, tirant, n. m. τὸ δι' οὗ ἐντείνεταί τι· || ἐντατὴρ ἢ ἑλκυστήρ, tirant, καλεῖται τεμάχιόν τι ξύλινον ἢ σιδηροῦν ὑποκείμενον εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἕλξεως· || ἐντατὴρ ἢ ἑλκυστὴρ (ζευκτοῦ), tirant (ἢ entrait) (d'une ferme), βλ. **ἑλκυστήρ**. § [ναυτ.] ridoir, n. m. ὀδοντωτὴ ἢ κοχλιωτὴ μετὰ περικοχλίου σιδηρᾶ ῥάβδος χρησιμεύουσα πρὸς ἔντασιν τῶν ἐξαρτίων. || κοχλιωτὸς ἐντατήρ, (ἐντατικός), vis de ridage ; || ὀδοντωτὸς **ἐντατήρ**, ridoir à crémaillère· βλ. καὶ **ἐντόνιον**.

ἐντατικός, ή, όν· ὁ ἐκτείνων, ὁ πρὸς ἔντασιν χρησιμεύων ἢ ἀφορῶν αὐτήν, de tension ; || ἐντατικὸς μηχανισμός, mécanisme de tension ; βλ. καὶ κλεὶς **βεβαθμονομημένη** ἢ **ἐντατήριος**. || ἐντατικὸς κοχλίας, vis de tension ; || ἐντατικὸν περικόχλιον, écrou de tension· || [ναυτ.] ἐντατικὸς κοχλίας ἢ κοχλιωτὸς ἐντατήρ, vis de ridage.

ἐντατός, ή, όν· τεντωμένος, tendu, e , [μουσ.] intense, adj.=σφοδρός, ὀξύς.

ἐντάττω, βλ. ἐντάσσω.

ἐνταῦθα, [ἐπίρ. τοπ.] ἐδῶ, ici, ci ; εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον, en cet endroit ; εἰς ταύτην τὴν περίστασιν, en ce cas.

ἐνταυτῷ, [ἐπίρ.] συγχρόνως, à la fois ; en même temps ; ἐπίσης, aussi.

ἐνταφιάζω, μέλ. άσω, τὸν νεκρὸν θάπτω, κηδεύω, enterrer ; **ἐνθάπτω**, inhumer [τὸ ἀντίθετον τοῦ **ἐκθάπτω**, exhumer, déterrer]. § —, donner la sépulture à un mort.

ἐνταφίασις, ἡ, καὶ

ἐνταφιασμός, οῦ, ὁ· τὸ ἐνταφιάζειν, ἡ ταφή, enterrement, n. m. inhumation, n. f. [τὸ ἀντίθετον τοῦ **ἐκταφή**, exhumation] ἡ ταφή, ὁ ἐνταφιασμός, sépulture, n. f. = ensevelissement ; || ἐκκλησιαστικὴ ἐνταφίασις, sépulture ecclésiastique.

ἐντάφιον, τό· τὸ φερόμενον ἐν τῷ τάφῳ, ἤτοι τὸ σάβανον, linceul, n. m.

ἐντεθηκευμένος, η, ον· enchapé, ée ; ὁ περιβεβλημένος δι' ἐντυλίγματος (enchapure); ὁ ἀμφικεκαλυμμένος· βλ. **ἐντύλιγμα, τρόχιλος**.

ἐντείνω, μέλ. τενῶ, παρακ. ἐντέτακα, ἀόρ. ἐνέτεινα· ἐντὸς τεντώνω, tendre ; ἐντείνω, raidir, roidir ; π. χ. ἐντείνω τὸν βραχίονα, raidir les bras ; || ἐντείνω, ἐπαυξάνω τὸν τόνον, τὴν ἔντασιν, accentuer. § [μεταφ.] ἐντείνω τὴν φωνήν, élever (ὑψώνω) la voix ; || — τὰς δυνάμεις μου, employer toutes ses forces, κάμνω χρῆσιν ὅλων μου τῶν δυνάμεων· || — τὴν προσοχήν, appliquer [fortement] son attention, προσηλῶ τὴν προσοχήν μου· || [ναυτ.] ἐντείνω σχοινίον, (ἀγόμενον), raidir ou roidir une corde ; ὅπερ ἐν τῷ ναυτικῷ λέγεται καὶ appuyer (ἕλκω, ἐντείνω)· ὅθεν **ἔντεινε!** appuyez ! κέλευσμα διδόμενον πρὸς ἔντασιν σχοινίου. § ἐντείνω, ἐπιτείνω, τανύω, bander; (τεντόνω, tendre) ; ἐντείνω τόξον, bander un arc ; συνώνυμον τοῦ ὁπλίζω (armer), προκειμένου περὶ τόξου (arc, δι' οὗ βάλλονται τὰ βέλη), περὶ βαλλιστρίδος (arbalète) καὶ τῶν παρομοίων· || ἐντείνω τὴν σφῦραν ὅπλου, armer le chien d'une arme à feu ; τὸ ἀντίθετον εἶνε ἀσφαλίζω, καταβιβάζω τὴν σφῦραν, désarmer ; || ἐντείνω τὸ **ἐλατήριον**, bander un ressort (τανύω, τεντόνω). § [ναυτ.] ἐντείνω, κοινῶς γεμίζω ἢ **τεζάρω** σχοινίον τι, peser ou rider une corde (ἐξαρτίαν, le gréement) ; || ἐντείνω τὴν ἐξαρτίαν, rider ou tenir le gréement, τῇ βοηθείᾳ ἐντονίων (rides) ἢ ἐντατήρων (ridoirs). § [ναυτ.] ἐντείνω, σφίγγω καλῶς σχοινίον ἢ δεσμόν τινα, souquer.

ἐντειχίζω, μέλ. ίσω· βλ. ἐντοιχίζω.

ἐντείχισις, ἡ, καὶ

ἐντειχισμός, οῦ, ὁ· βλ. ἐντοίχισις.

ἐντέλεια, ας, ἡ· ἡ ἐντελὴς ἀποπεράτωσις

ἀντικειμένου τινός ἡ τελειοποίησις, perfection n. f. fini, n. m. || ἐπιδιώκει τὴν ἐντέλειαν, il aspire à la perfection ; || ἡ [καλλιτεχνικὴ] ἐντέλεια τῆς ἐργασίας, le fini du travail.

ἐντελέχεια, ας, ἡ· ἡ δραστηριότης, ἐνέργεια, πράγματι ἐνεργητικότης τινός, ἀντίθ. πρὸς τὴν ἁπλῆν δύναμιν, ἡ συνέχεια τῆς ὑπάρξεως, continuité d'existence, ἢ μᾶλλον ἡ πραγματικότης, actualité, n. f. existence de fait. § ἐντελέχεια, βλ. **ἐνδελέχεια.**

ἐντελεχῶς [ἐπίρ.] πραγματικῶς, ἔργῳ, μετ' ἐπιμελείας καὶ συνεχείας, βλ. ἐνδελεχῶς.

ἐντελής, ής, ές· parfait, e ; ὁ καθ' ὅλα τελειωμένος, accompli, e ; fini, e ; τέλειος, πλήρης, complet, ète ; || — καλλονή, beauté parfaite (accomplie) ; || — ῥήτωρ, orateur accompli ; || — σκοτία, obscurité complète.

ἐντέλλω, καὶ ἰδίως μέσ.

ἐντέλλομαι, δίδω ἐντολήν, donner un mandat ; mander ; κελεύω, προστάζω, enjoindre ; προτρέπω εἴς τι, προσκαλῶ τινα, engager ; inviter ; ἐπιφορτίζω, charger ; διατάσσω, παραγγέλλω, commander (instruire); δίδω ἐντολὰς (ὁδηγίας), παραγγέλματα, donner des directives (des instructions), des commandements ; ἐξουσιοδοτῶ, δίδω ἐντολὴν (πληρεξουσιότητα) εἴς τινα, déléguer ; βλ. καὶ **ἐντολή**· || ἐντελλόμεθα καὶ διατάσσομεν [τύπος διοικητικὸς καὶ δικαστικός], mandons et ordonnons ; || ἡ ἐκκλησία ἐντέλλεται τὴν τήρησιν τῆς νηστείας, l'église enjoint l'observation du jeûne ; || ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐντέλλεται τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, Jésus Christ commande à ses disciples ; || εἶμαι ἐντεταλμένος νά, je suis chargé de. § [ἐπὶ πληρωμῶν] ordonnancer ; mandater [un payement ; une somme].

ἐντελλύριον βισμούθιον, βλ. τελλουριοβισμούθιον. Δ. Κ.

ἐντελῶς, [ἐπίρ. τοῦ ἐντελής], parfaitement ; πλήρως, τελείως, pleinement ; complètement ; καθ' ὁλοκληρίαν, ὁλοτελῶς, entièrement ; totalement ; καθ' ὅλα τὰ σημεῖα, de (en) tout point ; tout à fait ; ἀπολύτως, absolument ; || ἐθεραπεύθη ἐντελῶς, il est parfaitement guéri ; || — πεπεισμένος, pleinement convaincu ; || κατεστράφη ἐντελῶς, il est complètement (entièrement) ruiné ; || δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη ἐντελῶς, je n'ai pas encore tout à fait fini ; || εἶνε ἐντελῶς τὸ αὐτό, c'est absolument la même chose; || εἶνε ἐντελῶς στρατιώτης, il est soldat jusqu'au bout des ongles ; || ἐντελῶς ἄλλος ἄνθρωπος, tout un autre homme ; || εἶνε ἐντελῶς ἄλλο πρᾶγμα, c'est tout autre chose ; ce n'est pas cela du tont.

ἐντέμνω, μέλ. μῶ καὶ τμήσω, εἴς τι, ἐντὸς τινὸς κόπτω, entailler ; χάμνω ἐντομήν, inciser (βλ. **ἐντομή**)· ἐντέμνω, ἀνατιτράω, mortaiser ; ἐντέμνω, χαράσσω, χάμνω ἐντομάς, ruiner ; faire des ruinures.

ἐντενής, ής, ές· ἐντεταμένος, η, ον· τεντωμένος, tendu, e.

ἔντερα, τά· [ἀνατ.] βλ. **ἔντερον.**

ἐντεραδενογραφία, ας, ἡ· entéradénographie, n. f. διαγραφὴ τῶν ἐντερικῶν ἀδένων, description des ganglions lymphatiques (λεμφατικῶν ἀδένων) des intestins.

ἐνταραλγία, ας, ἡ· entéralgie, n. f. ὀξὺς πόνος τῶν ἐντέρων, ἢ νευρικὸς κωλικός, colique nerveuse ; κοινῶς **κόψιμον**· || πόνος ἐντερικός, douleur intestinale, ἤτοι ἐντεροδύνη.

ἐντεραλγικός, ή, όν· entéralgique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐντεραλγίαν, qui a rapport à l'entéralgie ; || πόνοι ἐντεραλγικοί, douleurs entéralgiques.

ἐντεραιμία, ας, ἡ (ἔντερον, intestin καὶ αἷμα, sang), entérhémie, n. f. [ἰατρ.] συμφόρησις αἵματος ἐν τῷ ἐντέρῳ.

ἐντερέκτασις, εως, ἡ· entérectasie, (ἔντερον, intestin καὶ ἔκτασις, extention) n. f. [παθολ.] διαστολὴ τοῦ ἐντέρου, dilatation de l'intestin.

ἐντερεκτομία, ας, ἡ· entérectomie, (ἔντερον, intestin καὶ ἐκτομή, ablation), n. m. ἀποκοπὴ μέρους τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος, résection d'une partie du tube intestinal.

ἐντερεπιπλοκήλη, ης, ἡ· entéro-épiplocèle, n. f. κήλη (hernie) περιλαμβάνουσα τὸ ἔντερον καὶ τὸ ἐπίπλουν.

ἐντερεπιπλόμφαλον, τό· entéro-épiplomphale (προφ. plon-fal') (ἔντερον, intestin ; ἐπίπλοον, épiploon καὶ ὀμφαλός, nombril) n. f. [χειρ] ὀμφαλικὴ κήλη, σχηματιζομένη διὰ τοῦ ἐντέρου καὶ τοῦ ἐπιπλόου.

ἐντερικός, ή, όν· ὁ εἰς τὰ ἔντερα, εἰς τὰ σπλάγχνα ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος, intestinal, ale, aux, adj. || ἐντερικὸς σωλήν, tube (canal, conduit) intestinal ; || ἐντερικὸς χυμός, suc intestinal, χυμὸς ὅν τινα ἐκκρίνουσιν οἱ ἀδένες τῶν ἐντέρων. § [παθολ.] entérique (ἐκ τοῦ ἔντερα, intestins) adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὰ ἔντερα· || πόνοι ἐντερικοί, douleurs entériques ; || ἐντερικὸς κατάρρους, ἢ **ἐντερῖτις,** entérite, n. f. νόσος τῶν ἐντέρων ὀξεῖα ἢ χρονία· || ἐντερικὴ ἀπόφραξις ἢ **εἰλεὸς** ἢ **κωλικὸς τοῦ μεσεντερίου,** εἶνε ἡ σμίκρυνσις ἢ ἀπόφραξις τοῦ αὐλοῦ τοῦ ἐντέρου, καθιστῶσα ἀδύνατον τὴν δι' αὐτοῦ δίοδον τῶν εἰσιόντων.

ἐντεριώνη, ης, ἡ· καὶ **ἐντεριωνίς,** ίδος, **ἐντερόνεια** [φυτ.] τὸ ἐσωτερικόν, πρὸ πάντων ὁ μαλακὸς μυελός, ἡ καρδία τῶν φυτῶν τῶν δένδρων, moelle (cœur) [d'un arbre etc.] n. f. médulle, n. f. π. χ. τῆς ἀκτέας.

ἐντεριτικός, ή, όν· entérétique, adj. [παθολ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐντερίτιδα, qui a rapport à l'entérite.

ἐντερῖτις, ιδος, ἡ· entérite, n. f. φλόγωσις (φλεγμονὴ) τοῦ ἐντέρου, inflammation des intestins ; ἡ ἐντερῖτις δύναται νὰ ᾖ ὀξεῖα, χρονία, ἑλκώδης, διαρροϊκὴ (ἐντερικὸς κατάρρους ἢ ἐντερικὴ καταρροή), l'entérite peut être aigue, chronique, ulcéreuse, diarrhéique.

ἐντεροαιμορραγία, ας, ἡ· entéro-hémorragie, n. f. [χειρ.] αἱμορραγία τῶν ἐντέρων·

|| λέγεται ὅμως μᾶλλον ἐντερορραγία, entérorragie.

ἐντεροαναστόμωσις, εως, ἡ· entéro-anastomose, n. f. χειρουργικὴ ἐγχείρησις συνισταμένη εἰς τὸ νὰ συγκοινωνήσωσι ἐκ τοῦ πλαγίου δύο ἕλικες τοῦ ἐντέρου.

ἐντεροβράγχιος, ος, ον· entérobranche, adj. ὁ ἔχων ἐντὸς τῆς κοιλίας τὰ βράγχια.

ἐντερογαστροκήλη, ης, ἡ· entérogastrocèle (ἔντερον, intestin, γαστήρ, estomac καὶ οἴδημα, κήλη, tumeur), n. f. [χειρουργ.] κήλη (hernie) σχηματιζομένη συγχρόνως ἐν τῷ στομάχῳ καὶ τῷ ἐντέρῳ.

ἐντερογραφία, ας, ἡ· entérographie, n. f. περιγραφὴ τοῦ ἐντέρου, description de l'intestin ; μελέτη ἐπὶ τῶν ἐντέρων.

ἐντεροδιάλυσις, εως, ἡ· ἢ **ἐντεροδιαίρεσις,** entérodyalise (ἔντερον, intestin, καὶ διάλυσις, διαίρεσις, division), n. f. πληγὴ μετὰ ἐντελοῦς χωρισμοῦ τοῦ ἐντέρου.

ἐντεροδύνη, ης, ἡ· entérodynie, n. f. πόνος ἐντερικός, douleur intestinale.

ἐντεροεπιπλοκή, ῆς, ἡ· βλ. ἐντερεπιπλοκήλη.

ἐντεροεπιπλόμφαλον, ου, ὁ· βλ. ἐντερεπιπλόμφαλον.

ἐντερόζῳον, τό· (βλ. καὶ ἐνδόζῳον), entérozoaire (ἔντερον, intestin, καὶ ζῳάριον, animalcule), n. m. ἐντερικὸς σκώληξ, ver intestinal.

ἐντερονπατῖτις, ιδος, ἡ· entéro-hépatite (ἔντερον, intestin, καὶ ἧπαρ, ἥπατος, foie), n. f. [ἰατρ.] φλόγωσις (φλεγμονὴ) ἐπεκτεινομένη εἰς τὰ ἔντερα καὶ τὸ ἧπαρ.

ἐντερονπατοκήλη, ης, ἡ· entéro-hépatocèle (ἔντερα, entrailles καὶ ἧπαρ, ἥπατος, foie, καὶ κήλη, οἴδημα, tumeur), n. f. ὀνομασία ὑφ' ἣν ἐνδείκνυνται αἱ ὀμφαλοκῆλαι (hernies ombilicales) αἱ περιλαμβάνουσαι τὸ ηπαρ καὶ μέρος τῶν ἐντοσθίων.

ἐντεροκήλη, ης, ἡ· entérocèle (ἔντερον, intestin, καὶ κήλη, οἴδημα, tumeur) n. f. κήλη (hernie) περιλαμβάνουσα μόνον τὸ λεπτὸν ἔντερον (intestin grêle). Τὸ κατέβασμα τῶν ἐντέρων.

ἐντεροκυστοκήλη, ης, ἡ· entérocystocèle (προφ. si-sto-sèl ; ἔντερον, intestin ; κύστις, vessie ; καὶ κήλη, οἴδημα, tumeur) n.f. κήλη (hernie) περιλαμβάνουσα τὴν κύστιν καὶ τμῆμα τῶν ἐντέρων (une portion intestinale); κατέβασμα τῆς κύστεως μετὰ μέρους τῶν ἐντέρων.

ἐντεροκωλῖτις, ιδος, ἡ· entérocolite (ἔντερα, entrailles, καὶ κῶλον ἢ κόλον, colon) n. f. φλεγμονὴ τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου καὶ τοῦ κώλου ἐντέρου, inflammation de l'intestin grêle et du colon. § χαλεῖται οὕτως ἐπίσης διάρροια τῶν θερμῶν κλιμάτων diarrhée des pays chauds).

ἐντερολιθίασις, εως, ἡ· entérolithiase, n. f. [παθολ.] σχηματισμὸς ἢ ὕπαρξις ἐντερολίθων, formation ou existence des calculs intestinaux.

ἐντερόλιθος, ου, ὁ· entérolithe (ἔντερα, entrailles, καὶ λίθος, pierre), n. m. λίθος τοῦ ἐντέρου, calcul de l'intestin ; οἱ ἐντερόλιθοι εἶνε κοινοὶ εἰς τοὺς ποοφάγους (herbivores); || [κτηνιατρ.] οἱ ἐντερόλιθοι, les calculs intestinaux, λέγονται καὶ égagropile ἢ ægagropile.

ἐντερολογία, ας, ἡ· entérologie, n. f. πραγματεία, μελέτη ἐπὶ τῶν ἐντέρων, traité, étude sur les intestins.

ἐντερομαλάκυνσις, εως, ἡ· entéromalacie (προφ. si ; ἔντερον, intestin καὶ μαλακός, mou), n. f. [ἰατρ.] μαλάκυνσις τοῦ ἐντέρου, ramollissement de l'intestin.

ἐντερομεσεντερικός, ή, όν· entéromésentérique (ἔντερον καὶ μεσέντερον, mésentère), adj. [ἰατρ. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ ἔντερον καὶ τὸ μεσέντερον.

ἐντερομεσεντερῖτις, ιδος, ἡ· entéromésentérite, n. f. [παθολ.] νόσος τοῦ μεσεντέρου, ἥτις ὀνομάζεται καὶ ἀδενομεσεντερῖτις, carreau, n. m.

ἐντερομηροκήλη, ης, ἡ· entéromérocèle (ἔντερον, intestin ; μηρός, cuisse καὶ κήλη, οἴδημα, tumeur) n. f. ἑτέρα ὀνομασία τῶν μηρικῶν κηλῶν (hernies crurales).

ἐντερόμορφον, τό· entéromorphe, n. m. [βοτ.] θαλάσσιος φύκος (algues marines) κυλινδρικὸς καὶ σωληνοειδής.

ἐντερομυΐασις, εως, ἡ· entéromyiase (ἔντερον, intestin, καὶ μυΐα, mouche), n. m. ἀσθένεια προξενουμένη ἐκ τῶν σκωλήκων τῶν μυιῶν (larves des mouches), οἵτινες εἰσέρχονται ἐν τῷ ἐντερικῷ σωλῆνι· λέγεται ἐπίσης ἐνδομυΐασις, entomyiase.

ἐντερόμφαλος, ὁ· entéromphale (ἔντερον, intestin, καὶ ὀμφαλός, nombril) n. f. [χειρουρ.] ὀμφαλικὴ κήλη (hernie ombilicale) σχηματιζομένη ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τοῦ ἐντέρου, ἤτοι ἐντεροκήλη καὶ ὀμφαλοκήλη (Γαληνός)· || λέγεται ἐπίσης **ἐντερομφαλοκήλη**, entéromphalocèle.

ἔντερον, ου, τό· τὸ ἐντὸς εὑρισκόμενον, τὸ ἐσωτερικόν, intestin, n. m. **πρὸ πάντων** τὸ ἔντερον, τὸ σπλάγχνον, τὰ ἐντόσθια, les intestins ; ἰδίως ὅμως ἔντερον λέγεται **boyau**, n. m. || —, intestin, λέγεται σπλάγχνον εὑρισκόμενον ἐν τῇ ὑπογαστρίῳ κοιλότητι δεχόμενον τὰς ἐκ τοῦ στομάχου ἐξερχομένας τροφάς· || ἔχειν πόνους εἰς τὰ ἔντερα, avoir des douleurs d'intestins, dans l'intestin ; || λεπτὸν ἔντερον, intestin grêle, τὸ πρὸς τὸ ἄνω μέρος μετὰ μικρᾶς διαμέτρου· || παχὺ ἔντερον, gros intestin ἢ gras (gros) boyau, τὸ πρὸς τὸ κάτω μέρος μετὰ μεγαλειτέρας διαμέτρου· || τυφλὸν ἔντερον, cæcum (intestin aveugle) τὸ πρῶτον ἐκ τῶν παχέων ἐντέρων· || ἔβγαλε τὰ ἔντερά του [φρ. δημ.], il a failli rendre tripes et boyaux; || ἐντέρων ἀδένες, glandes des intestins (intestinales) ἢ ganglion des intestins ; || ἐντερικὸς σκώληξ ἢ ἐντέρων σκώληκες, vers intestinaux; || ἐντέρων συστολὴ [παθολ.], entérarctie, n. f. στένωσις τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος· || ἔμφραξις ἐν-

τέρων, obstruction de l'intestin, καλεῖται ἡ κατά τινα θέσιν ἐπὶ τοσοῦτον ἀποστένωσις τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος ὥστε νὰ ἦνε ἀδύνατος πᾶσα δι' αὐτοῦ δίοδος τῶν τροφῶν· ὁ σπασμὸς τῶν ἐντέρων (ἡ **εἰλεὸς**) ὡς ἐπιπλοκὴ προστιθέμενος ἐπιταχύνει τὴν ἀπόφραξιν.

ἐντερόνεια, ας, ἡ· [φυτ.] βλ. ἐντεριώνη. § [ναυτ.] ἐντερόνεια, κοινῶς τὸ **φόδρο**, vaigrage, n. m. καλεῖται τὸ σύνολον τῶν ἐντερονίδων (vaigres) τῶν σχηματιζουσῶν τὴν ἐσωτερικὴν ἐπένδυσιν τοῦ σκάφους, ἤτοι τὸ ἐσωτερικὸν ἐξ ἐπηγκενίδων ἢ ἐκ σανίδων ἔνδυμα τοῦ πλοίου.

ἐντερονίς, ίδος, ἡ· [ναυτ.] vaigre, n. f. κοινῶς **μαδέρι** τοῦ φόδρου. Καλοῦνται ἐντερονίδες αἱ ἐπηγκενίδες αἱ χρησιμεύουσαι πρὸς ἐπένδυσιν τοῦ σκάφους ἔσωθεν, τιθέμεναι κατ' ὀρθὰς γωνίας ἐπὶ τῶν νομέων· || ἐντερονίδες τοῦ κύτους, vaigres de cale, εἰσὶν αἱ ὑπερτέρω τῶν λώρων κείμεναι.

ἐντεροπάθεια, ας, ἡ· entéropathie (προφ. ti, ἔντερον, intestin καὶ πάθος, douleur), n. f. ἀσθένεια τῶν ἐντέρων· βλ. καὶ **ἐντέρωσις.**

ἐντερόπτωσις, εως, ἡ· entéroptose (ἔντερον, entrailles καὶ πτῶσις, chute) n. m. ἡ πτῶσις τῶν ἐντοσθίων, ἢ σπλαγχνόπτωσις (splanchnoptose), ἥτις συμβαίνει κυρίως εἰς τὰς γυναῖκας, εἴτε τὰς ἐγκύους ἢ μᾶλλον ἕνεκα τῆς χρήσεως τοῦ στηθοδέσμου (corset).

ἐντερορραγία, ας, ἡ entérorragie (ἔντερα, entrailles καὶ διάρρηξις, rupture), n. f καλεῖται πᾶσα αἱμορραγία τῆς ἐπιφανείας τῶν ἐντέρων, σύμπτωμα κοινὸν διαφόρων παθολογικῶν καταστάσεων, ὧν τὰ εἰδικὰ συμπτώματα προηγοῦνται τῆς ἐντερικῆς αἱμορραγίας. Ὁ πάσχων αἰσθάνεται ἀδιάκοπον τάσιν πρὸς ἀποπάτησιν μετὰ καύσωνος καὶ σφίξεων πρὸς τὸ τέλος τοῦ ἀπευθυσμένου· || λέγουσιν ἐπίσης ἐντεροαιμορραγία, entéro-hémorragie.

ἐντερορραφία, ας, ἡ· entérorrhaphie (προφ. ra-fi ; ἔντερα, entrailles καὶ ῥαφή, couture) n. f. ἐγχείρησις συνισταμένη εἰς τὴν συρραφὴν (suture) τραύματος τῶν ἐντέρων.

ἐντερόρροια, ας, ἡ· entérorrhée (προφ. ro-ré ; ἔντερον intestin καὶ ῥέω, couler) n. f. (παθολ.), διάρροια (diarrhée) χαρακτηριζομένη διὰ ῥοῆς (flux) βλέννης (βλεννώδους, muqueux) καὶ ὀρροῦ (ὀρρώδους, séreux).

ἐντεροσκοπία, ας, ἡ· entéroscopie (ἔντερα, entrailles καὶ σκοπέω, ἐξετάζω, examiner) n.f. μαντεία διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐντοσθίων.

ἐντεροστένωσις, εως, ἡ· entérosténose (ἔτερον, intestin καὶ στενός, étroit) n. f. (παθολ.), συστολή, στένωσις τοῦ ἐντέρου, rétrécissement de l'intestin.

ἐντεροστομία, ἡ, entérostomie, βλ. **ἐντεροτομία.**

ἐντεροτομία, ας, ἡ· entérotomie (ἔντερον καὶ τομή, section) n. f. καὶ οὐχὶ entérostomie ὅπως λέγεται ἐσφαλμένως διὰ τὴν ἐγχείρησιν τοῦ μὴ φυσικοῦ δακτυλίου (anus contre nature) ; || γενικῶς ἐντεροτομία, entérotomie [χειρουρ.] λέγεται ἡ τομὴ τοῦ ἐντέρου.

ἐντεροτόμος, ου, ὁ· entérotome, n. m. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον ἐν εἴδει λαβίδος ὀδοντωτῆς δι' ἧς ἐκτελοῦσι τὴν ἐγχείρησιν τοῦ μὴ φυσικοῦ δακτυλίου· βλ. **ἐντεροτομία**

ἐντερο-υδροκήλη, ης, ἡ· βλ. **ἐντερυδροκήλη.**

ἐντερο-υδρόμφαλον, ου, τό· βλ. **ἐντερυδρόμφαλον.**

ἐντεροφυματίωσις, εως, ἡ· entérophymie (ἔντερον, intestin καὶ φύμα, φούσκωμα, φουσκαλίς, tumeur) n. f. [παθολ.[φυματίωσις τοῦ ἐντέρου, tubercules de l'intestin ; φθίσις τῶν ἐντοσθίων (ἐντοσθιακή), phtisie intestinale.

ἐντερυδροκήλη, ης, ἡ· entéro-hydrocèle (ἔντερον καὶ ὑδροκήλη) n. f. [χειρουρ.], κήλη τῶν ἐντοσθίων (hernie intestinale) συνδυασμένη μὲ ὑδροκήλην.

ἐντερυδρόμφαλον, ου, τό· entérohydromphale (ἔντερον, intestin ; ὕδωρ, eau καὶ ὀμφαλός, nombril) n. f. κήλη ὀμφαλιακὴ (hernie ombilicale) ἐν συνδυασμῷ μετὰ ὑδρωπικίας τῆς ἐντεροκηλικῆς κύστεως (sac herniaire).

ἐντέρωσις, εως, ἡ· entérose, n.f. [παθολ.] ἀσθένεια τῶν ἐντέρων· || λέγουσι μᾶλλον ἐντεροπάθεια, entéropathie, n. f.

ἐντεταγμένος, η, ον· encadré, ée ; βλ. **ἐντάσσω.**

ἐντεταμένος, η, ον· (ἐντείνω), tendu, e ; || ἐντεταμένον σχοινίον, cordage raide; || ὑπερεντεταμένον σχοινίον, raide comme une pince.

ἐντεταμένως, [ἐπίρ.] τεντωμένα, avec tension.

ἐντέταρτον σχοινίον, filin en quatre ; βλ. **ῥυμάτιον.**

ἐντετμημένος, η, ον· (ἐντέμνω) [ξυλουρ.] refeuillé, ée ; βλ. καὶ **ξυλοστάτης**, porteau.

ἐντετυλιγμένος, η, ον· (ἐντυλίσσω), enchapé. ée.

ἐντεῦθεν, [ἐπίρ. τοπ.] ἀπὸ ἐδῶ, d'ici ; par ici ; ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος, de ce côté ; deçà ; en deçà ; || ἀνεχώρησεν ἐντεῦθεν, il est parti d'ici ; || διέρχεται ἐντεῦθεν, il passe par ici ; || — τοῦ ποταμοῦ, en deçà de la rivière.

ἐντευκτήριον, ου, τό· μέρος ἔνθα συνάζονται ἄτομα, ἤτοι μέρος συνεντεύξεως, lieu de rendez-vous. § αἴθουσα συνεντεύξεως (πρὸς ὁμιλίαν, κτλ.), salon de réunion ; salon de conversation, καὶ ἐν γένει εἰς τὰς λέσχας, parloir, n. m.

ἔντευξις, εως, ἡ· (ἐντυγχάνω), τὸ συναπαντᾶν, ἡ συνάντησις, rencontre, n. f. entrevue, n. f. συνέντευξις, rendez-vous.

ἔντεχνος, ος, ον· σύμφωνος μὲ τέχνην, ὁ καμωμένος, κατειργασμένος μὲ τέχνην, fait (travaillé) avec art ; τεχνικός, καλλιτεχνικός, artistique, adj. § ὁ τεχνικός, industrieux, euse ; [ἐπὶ προσώπων] ἐξησκημένος εἰς τὴν τέχνην, ἐπιδέξιος, habile ; adroit, e. § ὁ εὐφυῶς κατεσκευασμένος, ingénieux, euse.

ἐντέχνως, [ἐπίρ.] μετὰ τέχνης, avec art ;

τεχνικῶς, καλλιτεχνικῶς, artistement. § ἐπιδεξίως, ἐπιτηδείως, habilement ; εὐφυῶς, ingénieusement.

ἔντηκτος, ος, ον· ὁ ἔν τινι λυωμένος, fondu dans.

ἐντήκω, μέλ. ήξω, ἐντὸς λυώνω, fondre dans ; λυωμένον χύνω μέσα, faire couler dans.

ἐντίθημι, μέλ. θέσω, ἐντός τινος θέτω, βάλλω, mettre dans ; ‖ ἐνθέτω, φορτόνω (πλοῖον), embarquer ; ‖ ἐμπήγω, ficher ; ‖ οἱ γάλλοι διὰ τοῦ ῥήματος ficher, ἐντιθέναι, ἐνθέτειν, ἐννοοῦσι τὴν εἰσαγωγὴν κονιάματος μεταξὺ τῶν ἁρμῶν τῶν λίθων καὶ τοῦ ἁρμοπρίονος (fiche) ; ‖ ἐντίθημι διάπηγας ἢ μεσοζεύγματα, entretoiser ; ἑνώνω δύο ἀντικείμενα διὰ διαπήγων ἢ μεσοζευγμάτων ἤτοι **μεσοζευγνύω**· ἡ δὲ πρᾶξις καλεῖται **ἔνθεσις** (παρένθεσις) διαπήγων ἢ μεσοζευγμάτων ἤτοι ἡ **μεσόζευξις**, entretoisement, n. m.

ἐντίκτω, μέλ. τέξομαι, ἐντός τινος τίκτω, γεννῶ, engendrer ou produire dans ; καὶ μεταφ. ἐμβάλλω ἐν νῷ, mettre dans l'esprit ; ὑποβάλλω, suggérer.

ἔντιμος, ος, ον· (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), ἐν τιμῇ τιμώμενος, honorable ; ἐκτιμώμενος, estimé, ée ; estimable, adj. ὁ θεωρούμενος ἄξιος τιμῆς, ὑπολήψεως, εὐυπόληπτος, considéré, ée ; ‖ [ἐμπορ.] ἔντιμος (οἶκος, κτλ.) honorable, estimable ; respectable [maison etc.] ‖ ὡς πρὸς τὸ ἔντιμον ὑμῶν κατάστημα, θέλομεν παράσχῃ ἐγκαρδίως πᾶσαν ἔνδειξιν τῶν τιμίων ἀρχῶν του, quant à votre respectable maison (établissement) nous lui rendrons de bien bon cœur témoignages de ses principes d'honneur et de probité.

ἐντιμότης, ητος, ἡ· ἡ τιμή, honneur, n. f. ἡ ἀξία, mérite, n. m. honorabilité, n. f. § [ὡς τίτλος] ἡ ἐντιμότης σας, votre Honneur ; votre honorable personne.

ἐντίμως, [ἐπίρ.] honorablement ; μετὰ τιμῆς, avec honneur.

ἐντοιχίζω, μέλ. ίσω (ἐντειχίζω), enchasser (sceller) dans un mur, emmurer ; τοιχίζω, murer ; περιβάλλω διὰ τοίχου, entourer d'un mur ; ἐντοιχίζω, πακτόω, ἐνδομέω, sceller, ἐμβάλλω ἔν τινι τοίχῳ, τεμάχια ξύλων, λίθων, σιδήρων, κτλ.

ἐντοίχιος, ος, ον· ὁ ἐν τῷ τοίχῳ, ὁ εἰς τὸν τοῖχον εὑρισκόμενος, qui est dans (sur) le mur ; ‖ ἐντοίχιον, τὸ **δουλάπι**· βλ. φωριαμός.

ἐντοίχισις, εως, ἡ· καὶ

ἐντοιχισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐντοιχίζειν, action d'enchasser (sceller) dans un mur (de murer); murage, n. f. ἐνδόμησις, scellement, n. m.

ἔντοκος, ος, ον· ὁ γεννῶν, παράγων, παραγωγός, productif, ive ; ὁ (ἀπο)φέρων τόκον, portant intérêt ; τοκοφόρος, à intérêt ; ‖ ἔντοκον δάνειον, prêt à intérêt.

ἐντόκως, [ἐπίρ.] μετὰ τόκων, avec les intérêts; μετὰ τόκου, à intérêt.

ἐντολεύς, έως, ὁ· ὁ δίδων ἐντολὴν ἢ παραγγελίαν τινὰ πρὸς ἕτερον, commettant, n. [καὶ νομ. ἰδ.] mandant, n. (ἐμπορικῶς ἀμφότεραι αἱ λέξεις ἐν χρήσει), ὁ ἐντολοδότης· βλ. λέξιν καθὼς καὶ ἐντολή.

ἐντολή, ῆς, ἡ· ἡ παραγγελία, commission, n. f. mission, n. f. ‖ ἐντολή, ἡ πληρεξουσιότης, délégation, n. f. πρᾶξις δι' ἧς δίδουσι τὸ δικαίωμα εἰς ἕτερον νὰ ἐνεργήσῃ ἀντ' αὐτοῦ· ‖ δίδω ἐντολὴν εἴς τινα, déléguer ; ‖ —, ordonnance de délégation ; ‖ ἐντολὴ πρὸς πληρωμὴν ποσοῦ τινός, délégation, n. f. =ἐπιταγὴ πληρωτέα, mandat, n. m. ‖ ὑπογράφω κατ' ἐντολήν, signer par délégation ; ‖ [ἐμπορικῶς ἐνίοτε] —, ordre, n. m. (=διαταγή)· ‖ κατ' ἐντολήν του, d'ordre ; par ordre ; ‖ [διοικητικῶς] κατ' ἐντολήν, par autorisation ; ‖ [νομ. καὶ πολ.] —, mandat, n. m. ἤτοι πρᾶξις δι' ἧς ἄτομόν τι παρέχει εἰς ἕτερον, ὅπερ τὸ ἀποδέχεται, τὴν ἐξουσίαν νὰ πράξῃ τι δι' ἑαυτὸ ἢ ἐπ' ὀνόματί του· ‖ ἐκπληρῶ ἐντολήν, remplir une commission; ‖ εἶχεν ἐντολὴν νὰ ἐνεργήσῃ il avait mission pour agir ; ‖ ἐνεργεῖ κατ' ἐντολὴν καὶ ἐν ὀνόματι ἄλλου, il agit par délégation ; ‖ ὁ βουλευτὴς οὗτος παρέβη τὴν ἐντολὴν τῶν ἐκλογέων του, ce député a trahi son mandat ; ‖ ἐντολὴ πρὸς πληρωμήν, ordre de payer ; ordonnancement d'un paiement. § ἐντολή, ὁ κανών, δίδαγμα, précepte, n. m. ἡ διαταγή, commandement, n. m. βλ. καὶ **διαταγή**· ‖ [ἐκκλ.] αἱ δέκα ἐντολαί. les dix commandements. § ἐντολή, rôle, n. m. λέγεται ἡ ἀποστολή (mission), ἤτοι ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐνεργοῦσι. § [τακτ.] ἐντολή, mission, n, f. βλ. διαταγή, **ἀπεσταλμένος**, parlementaire, καὶ μικρὸς πόλεμος, petite guerre. § [τακτ.] —, directive, n. f. καλοῦνται ἐντολαὶ αἱ ὑποδείξεις αἱ περιλαμβάνουσαι τὴν γενικὴν ἔποψιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ δι' ἀρκούντως παρατεταμένην περίοδον, ἀπευθύνονται δὲ ἀπὸ τὸ γενικὸν στρατηγεῖον εἰς τοὺς διοικητὰς τῶν στρατιωτικῶν σωμάτων· **βλ. καὶ διαταγή**, § [στρατ.] **ἐντολὴ ἢ στρατιωτικὴ ἐντολή**, consigne, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν **ὁδηγία** (instruction, n. f.) ; καλεῖται οὕτω πᾶσα σαφὴς καὶ ῥητὴ παραγγελία ἢ **ὁδηγία** ἀφορῶσα εἰς ὡρισμένον ἀντικείμενον τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας διδομένη εἰς τὸν **διοικητὴν θέσεως** τινὸς (chef de poste) ἀξιωματικὸν (ἀπὸ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ μέχρι τοῦ στρατηγοῦ) ἢ ὑπαξιωματικόν, ἢ εἰς τὸν ἐπιτετραμμένον τὴν φρούρησιν **θέσεως** τινὸς στρατιώτην ἢ ναύτην (ἤτοι σκοπόν, sentinelle) καὶ ὑπὸ τούτων μεταδιδομένη πρὸς τοὺς διαδόχους οἵτινες ὀφείλουσι νὰ τηρῶσιν αὐτὴν μέχρις ἀνακλήσεως· βλ. **παράβασις στρατιωτικῆς ἐντολῆς**, violation de consigne, καὶ ἐκβιάζω **τὴν στρατιωτικὴν ἐντολήν**, forcer la consigne ; ‖ **γενικαὶ ἐντολαί· γενικαὶ ὁδηγίαι**, consigne génerale ; ὑπάρχουσιν ἐπίσης **γενικαὶ ὁδηγίαι** περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν οἱ σκοποὶ δέον νὰ ἀποδίδωσι **τιμάς** καὶ νὰ δέχωνται καὶ σταματῶσι τοὺς ἐφόδους (rondes) καὶ **περιπόλους** (patrouilles) ; ‖ **ἐντολαὶ τῶν φυλακείων ἢ θέσεων**, consignes des postes (ἀναλόγως τῆς σημασίας τοῦ poste). § [νομ.] **ἐντολή**, man-

dat, n. m. ἢ πληρεξουσιότης, procuration, n. f. εἶνε σύμβασις ἑτεροβαρής, δι' ἧς ἀποδέχεταί τις (ὁ ἐντολοδόχος, mandataire) τὴν παραγγελίαν περὶ παροχῆς θεμιτῶν ὑπηρεσιῶν πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ παραγγέλλοντος (ἐντολέως=ἐντολοδότου, mandant). Ἐπὶ δικαστηρίου ἀπαιτεῖται συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον (πληρεξούσιον, procuration, n. f.) ἢ προφορικὴ δήλωσις τοῦ ἐντολέως καταχωριζομένη εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ δικαστηρίου. Ἡ ἐντολὴ (πληρεξουσιότης, mandat ou procuration) δύναται νὰ ἦνε **εἰδικὴ** (spéciale) ὅταν ἀφορᾷ εἰς μίαν πρᾶξιν ἢ δίδονται εἰδικαὶ ὁδηγίαι, καὶ **γενικὴ** (générale), ὅταν ἀφορᾷ εἰς πολλὰς πράξεις ἢ ἡ **ἐκτέλεσις** ἀφίεται ὅλως τῇ κρίσει τοῦ ἐντολοδόχου.

ἐντολοδότης, ου, ὁ· ὁ δίδων τὴν ἐντολήν, ὁ **ἐντολεύς**, mandant, n. βλ. λέξιν.

ἐντολοδόχος, ου, ὁ δεχόμενος τὴν ἐντολὴν ἑτέρου, mandataire, n. βλ. **ἐντολή.** § **ἐντολοδόχος**, ὁ πληρεξούσιος, délégataire, n. m. ὁ λαβὼν ἐντολήν, πληρεξουσιότητα (délégation) νὰ ἐνεργήσῃ ἀντὶ ἑτέρου. § ἐντολοδόχος ἐμπόρου, ἢ **ἐμπορεπίτροπος**, consignataire, n. m. ὁ ἀναδεχόμενος φορτισμὸν καὶ ἀποφορτισμὸν (φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν) ξένων πλοίων καὶ πώλησιν ἢ παρακαταθήκην ἐμπορευμάτων.

ἔντομα, τά· insectes n. m. pl. (ἑνικῶς τὸ ἔντομον, insecte, n. m.)· ὁμοταξία ἀρθροπόδων ζῴων, ὧν τὸ σῶμα εἶνε διῃρημένον εἰς τρία εὐδιάκριτα μέρη, κεφαλήν, θώρακα καὶ κοιλίαν καὶ κατὰ τοῦτο ἰδίως διακρίνονται τὰ ἔντομα τῶν λοιπῶν ἀρθροπόδων· ἐν τῇ συνήθει ὁμιλίᾳ **ἔντομον**, insecte, n.m. λέγεται λίαν μικρὸν ζωΰφιον ἀσπόνδυλον, ὡς ἡ ἀράχνη, ἡ σκολόπενδρα, κτλ. Πάντα τὰ ἔντομα, πλὴν ὀλιγίστων, γεννῶσιν ᾠὰ πολυαριθμότατα.

ἐντομή, ῆς, ἡ· τὸ ἐντὸς κόπτειν, τὸ στενὸν μέσα κόψιμον, incision, n. f; ἡ ἐγκοπή, entaille, n. f. ἤτοι ἡ **χαραγματιά**· ἐν τῇ ξυλουργικῇ καλεῖται ἐντομὴ ἢ ἐκκοπή, κοινῶς τὸ **κόψιμο** (ἐν τῷ ναυτικῷ), ἡ κατασκευαζομένη ἐντομὴ εἰς ἓν ξύλον πρὸς εἰσαγωγὴν τοῦ ἄκρου ἑτέρου· || ὀδοντωτὴ ἐντομή, entaille en forme de dent ; || κυκλικὴ ἐντομή, entaille annulaire ; || ὀρθογώνιος ἐντομή, anglet, n. m. || ἐντομή, ἐγκοπή, χαραγματιά, coche, n. f. || ἐντομή, ἐγκοπή, encoche, n. f. βλ. καὶ **ἐγκοπή**· || [ἀρχ.] ἐντομή, βλ. λαιμός, col, n. m. || [οἰκοδ. καὶ ξυλουρ.] ὁ **ὁλκός**, feuillure, n. f. βλ. λέξιν. || [ναυτ.] **ἐντομαὶ** (καταστρώματος), faix de pont ; ἐντομαὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πλοίου τινὸς προωρισμέναι πρὸς ὑποδοχὴν τῶν βάσεων τῶν στυλίσκων (épontilles). || [ξυλουρ.] ἐντομὴ (κλιμακοπλεύρου), emmarchement, n. m. (de limon); ἐντομὴ ἐπὶ τοῦ κλιμακοπλεύρου ἵνα ἐφαρμόσωσι τὴν βαθμίδα· || [ξυλουρ.] ἡ ἀνάτρησις, mortaise n. f. βλ. **λέξιν**· || ἐντομή, potiche, n. f. γινομένη ἐπὶ τῶν ξύλων καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν ὄζων (nœuds) **αὐτῶν**, ἵνα εὕρωσι τὰ ἐλαττώματα τοῦ ξύλου· || [ἀρχ.] ἐντομή, rainure, n. f. γινομένη εἰς τὸ ἄνω μέρος κίονος Δωρικοῦ ῥυθμοῦ· βλ. ἀρχέτυπον Δωρικὸν εἰς κιονόκρανον· || ἐντομή, rainure, n. f. ἐγκοπή, καὶ κατὰ Διοσκουρίδην σωλήνιον· γλυφή τις λεπτὴ καὶ μακρά· || ἐντομή, rainure, n. f. ὀρθογώνιος ἐκγλυφὴ ἐν ᾗ εἰσέρχεται τὸ ἔμβολον συναρμολογήματος τινὸς (assemblage)· κατασκευάζουσιν ἐπίσης ἐντομὰς κατὰ μῆκος τοῦ πάχους δύο παραλλήλων σανίδων ἵνα τὰς ἑνώσωσι μεταξύ των· || ἐντομή, ruinure, n.f. rainure ou entaille ; βλ. ἀνωτέρω· || [ξυλουρ. καὶ οἰκοδ.] ἐντομή, ravalement, n. m. μικρά τις βάθυνσις γινομένη εἰς τὸ ἄκρον ῥαβδίου (baguette) παραστάδος τινὸς (d'un pilastre) ἢ ἀρχιτεκτονικοῦ ἄρθρου. || ἐντομή, refent, n. m. τὸ σχίσιμον ἢ χώρισμα εἰς τὴν μέσην ἀντικειμένου τινός· || [οἰκοδ.] refent, n. m. τριγωνικὴ ἢ τετραγωνικὴ ἐντομὴ ἥντινα σχηματίζουσιν ἐπὶ τοῦ ἐπαλείμματος (enduit) τοίχου τινὸς πρὸς παράστασιν ἁρμῶν καὶ σχηματισμὸν κυφωμάτων (bossages ;) || [ξυλουργ.] ἐντομὴ (ἐπί τινος ξύλου), refeuillement, n. m. ἢ feuillure, n. f. βλ. **ξυλοστάτης** καὶ **ὁλκός**· || [ὁδοποιΐ.] ἐντομή, sonde, n. f. γινομένη ἐν τῷ ἐδάφει πρὸς βεβαίωσιν τοῦ πάχους τοῦ ὁδοστρώματος, κτλ. βλ. βάθος ὁδοστρώματος· || ἐντομὴ (ἐπί τινος ἀντικειμένου), saignée, n.f. || tranchée, n. f. λέγεται ἐντομὴ γινομένη ἐπὶ δόμου λίθων πρὸς ναρθηκισμὸν συνοχέως (tirant) μετὰ τοῦ ἀγκυρίου του (ancre) ; || ἐντομαὶ τῆς κλειδός, pertuis de clef; αὗται καλοῦνται ἐπίσης gardes, εἶνε δὲ αἱ ἐντομαὶ αἱ γινόμεναι εἰς τὸν ὀδόντα τῆς κλειδὸς (panneton), ἤτοι εἰς τὸ κατώτερον ἐξέχον αὐτῆς **τμῆμα.**

ἐντομικός, ή, όν· entomique (ῥίζα ἔντομον) adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὰ ἔντομα, qui a rapport aux insectes ; || ἐντομικὸς ὀργανισμός, organisation entomique.

ἐντομογραφία, ας, ἡ· entomographie (ῥίζα ἐντομογράφος) n. f. τμῆμα τῆς φυσικῆς ἱστορίας πραγματευόμενον τὴν περιγραφὴν τῶν ἐντόμων· || ἐπίσης λέγεται οὕτω σύγγραμμα πραγματευόμενον περιγραφικῶς τὰ ἔντομα, ouvrage descriptif sur les insectes ; || — τῆς Ῥωσσίας, entomographie de la Russie.

ἐντομογραφικός, ή, ον· entomographique (ῥίζα, ἐντομογραφία), adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν περιγραφικὴν μελέτην τῶν ἐντόμων, qui se rapporte à l'étude descriptive des insectes ; || ἐργασία ἐντομογραφική, travail entomographique.

ἐντομογράφος, ου, ὁ· entomographe (ἔντομον, insecte, καὶ γράφειν, écrire) n. m. φυσιοδίφης καταγινόμενος εἰς τὴν περιγραφικὴν ἐντομολογίαν, naturaliste qui s'occupe d'entomologie descriptive, (**ἐντομογράφος**, entomographe, λέγεται ἐν μᾶλλον περιωρισμένῃ ἐννοίᾳ ἀπὸ τὴν τοῦ **ἐντομολόγου**, entomologiste).

ἐντομοκτόνος, ος, ον· insecticide, adj. ὁ χρησιμεύων πρὸς καταστροφὴν τῶν ἐντόμων, qui sert à détruire les insectes ; || — κόνις, poudre insecticide, λέγεται περὶ κόνεως τινὸς ἐπινοηθείσης πρὸς καταστροφὴν τῶν ἐν-

τόμων· βλ. **πύρεθρον** (ῥίζα)· ‖ [οὐσ.] ἐντομοκτόνον, insecticide, n. m. οὐσία κατάλληλος πρὸς καταστροφὴν τῶν ἐντόμων, καθὼς εἶνε τὸ ἄνθος τοῦ πυρέθρου (pyrèthre), ἡ κάμφορα, (camphre), ὁ χυμὸς τοῦ καπνοῦ (le jus du tabac), etc.

ἐντομολογία, ας, ἡ· entomologie, (ἔντομον, annimal annelé καὶ λόγος, discours), n. f. τμῆμα τῆς ζωολογίας πραγματευόμενον τὰ δακτυλιωτὰ (ἀρθρωτὰ ἢ ἔναρθρα) ζῷα (animaux articulés) ὡς εἶνε τὰ μαλακόστρακα καὶ τὰ ἔντομα (les crustacés et les insectes); ἡ ἐντομολογία περιλαμβάνει οὐ μόνον τὴν μελέτην τῶν ἐντόμων (insectes), ἀλλὰ καὶ τὴν τῶν **μαλακοστράκων** (crustacés), τῶν **ἀραχνιδῶν** (arachnides), τῶν **μυριαπόδων** (myriapodes) καὶ τῶν **ὀνυχοφόρων** (onychophores). § **ἐντομολογία,** entomologie, σύγγραμμα περὶ ἐντομολογίας, ouvrage sur l'entomologie. § **ἐντομολογία,** insectologie (ἐκ τοῦ λατ. insectum, insecte καὶ τοῦ ἑλλ. λόγος, discours) n. f. Τμῆμα τῆς ζωολογίας πραγματευόμενον τὴν σπουδὴν τῶν ἐντόμων (l'étude des insectes), ἤτοι ἡ ἐντομολογία ἐξετάζει τὴν ἀνατομίαν καὶ φυσιολογίαν, τὴν ἐμβρυολογικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὰς μεταμορφώσεις αὐτῶν, τέλος ἀντικείμενον ἔχουσα καὶ τὴν συστηματικὴν ταξινόμησιν. [Χρησιμοποιεῖται ἰδίως διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐπιστήμης ταύτης εἰς τὴν γεωργίαν, εἰς τὴν βιομηχανίαν, κτλ. π. χ. cours d'insectologie agricole.] Συνώνυμον τοῦ entomologie.

ἐντομολογικός, ή, όν· entomologique (ῥίζα ἐντομολογία), ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὰ δακτυλιωτὰ (ἔναρθρα) ζῷα, πρὸς τὴν μελέτην αὐτῶν, qui se rapporte aux animaux articulés, à leur étude; ‖ συλλογὴ ἐντομολογική, collection entomologique; ‖ **ζωολογία** ἐντομολογικὴ χώρας τινὸς = ἐντομολογία χώρας τινός, faune entomologique, τὸ σύνολον τῶν δακτυλιωτῶν ζώων, τῶν μαλακοστράκων, ἀραχνιδῶν, ἐντόμων, κτλ. χώρας τινός, ensemble des animaux articulés, crustacés, arachnides, insectes, etc qui habitent un pays. [Τοῦ συνωνύμου insectologique δὲν γίνεται πλέον χρῆσις].

ἐντομολόγος, ου, ὁ, ἡ· entomologiste (ῥίζα ἐντομολογία), n. φυσιοδίφης σπουδάζων τὰ δακτυλιωτὰ ζῷα καὶ ἰδίως τὰ ἔντομα, naturaliste qui étudie les animaux articulés et particulièrement les insectes; [τοῦ συνωνύμου insectologiste δὲν γίνεται πλέον χρῆσις].

ἐντομομύκης, ητος, ὁ· entomomycète (ἔντομον, insecte καὶ μύκης, champignon), n. m. [βοτ.] μύκης φυόμενος ἐπὶ τῶν ἐντόμων, champignon qui croît sur les insectes.

ἔντομον, τό· entome (ἐκ τοῦ ἑλλ. ἐν, dans, καὶ τομή, section), n. m. γενικὴ ὀνομασία τῶν δακτυλιωτῶν (ἀρθρωτῶν, ἐνάρθρων) ζώων, nom général des animaux articulés; ‖ **ἔντομον,** insecte, n. m. βλ. **ἔντομα.**

ἐντομοφάγος, ος, ον· entomophage (ἐκ τοῦ ἑλλ. ἔντομον, insecte, καὶ φαγεῖν, manger), adj. et n. ὁ τρεφόμενος δι' ἐντόμων, qui se nourrit d'insectes. Λέγουσιν ἐπίσης insectivore; ‖ [οὐσ.] un entomophage. § **ἐντομοφάγος,** ος, ον· insectivore (ἔντομον, insecte, καὶ λατ. vorare, dévorer), adj. ὁ τρεφόμενος δι' ἐντόμων, π. χ. πτηνὸν ἐντομοφάγον, un oiseau insectivore; [οὐσ.] un insectivore; [ἡ λέξις αὕτη χρησιμοποιεῖται μόνον διὰ τὰ σπονδυλωτά, διὰ τὰ λοιπὰ ζῷα λέγουσι μᾶλλον σαρκοφάγα, carnassiers]. § [ζωολ.] **ἐντομοφάγα,** entomophages, n. m. pl. καὶ insectivores, n. m. pl. λέγονται τάξις θηλαστικῶν ζώων, περιλαμβάνουσα ζῷα ἐν γένει μικρά, μακρὰν καὶ ὀξεῖαν ἔχοντα κεφαλὴν μετὰ ῥύγχους προβοσκιδοειδοῦς, ὀξεῖς κυνόδοντας καὶ πολλοὺς τραπεζίτας μετὰ ὀξειῶν ἐξοχῶν, βαίνοντα δι' ὅλου τοῦ γυμνοῦ καὶ ὑπὸ ἁδρῶν τριχῶν περιβαλλομένου πέλματος. Εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἀνήκουσιν ἡ Μυγαλῆ, ὁ Ἐχῖνος (ἀκανθόχοιρος), ὁ Ἀσπάλαξ, κτλ. Τὰ ζῷα ταῦτα ζῶσιν ὑπὸ τρώγλας ἃς ἀνορύσσουσι, τρέφονται δὲ ἐν γένει ἐξ ἐντόμων ἅτινα ἀναζητοῦσιν ὑπὸ τὴν γῆν ἢ ἐπ' αὐτῆς.

ἐντομοφθόρον, ου, τό· entomophthore, n. m. γένος μυκήτων.

ἐντομοφθόρος, ος, ον· βλ. **ἐντομοκτόνος,** insecticide, adj.

ἐντομόφιλος, ος, ον· entomophile (φίλος, ἔντομον) adj. ἐν τῇ βοτανικῇ λέγονται οὕτω τὰ φυτὰ ὧν ἡ γονιμοποίησις ὀφείλεται εἰς τὴν ὑπὸ τῶν ἐντόμων μεταφορὰν τῆς γονιμοποιοῦ κόνεως. § [ζωολ.] **ἐντομόφιλον,** entomophile, n. m. λέγεται πτηνὸν τρῶγον τὰ ἔντομα. § ἐντομόφιλος, ὁ· insectier, n. m. amateur d'insectes.

ἐντομοφυλάκιον, ου, τό· insectier, n. m. θήκη διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ἐντόμων, sorte de casier, destiné à la conservation des insectes.

ἐντόνιον, ου, τό· τὸ δι' οὗ ἐντείνεταί τι, π. χ. ἐν τῷ ναυτικῷ λέγεται ride, n. f. κοινῶς **φιλαδοῦρι,** εἶνε δὲ σχοινίον διερχόμενον διὰ δύο τριοπῶν (caps de mouton) καὶ χρησιμεῦον πρὸς ἔντασιν τῶν ἐξαρτίων. Ἀντὶ τῶν **τριοπῶν** καὶ τῶν ἐκ σχοινίου ἐντονίων σήμερον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς ἔντασιν τῶν ἐξαρτίων μεταχειρίζονται ὀδοντωτὰς ἢ κοχλιωτὰς μετὰ περικοχλίων σιδηρᾶς ῥάβδους καλουμένας **ἐνταρῆρας** (ridoirs); ‖ **ἐντόνιον,** κοινῶς **φιλαδοῦρι,** ride, n. f. καλεῖται σύσπαστον βοηθητικὸν χρησιμεῦον πρὸς ἔντασιν ἐξαρτίας τοῦ πλοίου, οἷον τῶν ἐπιτόνων, παρατόνων, προτόνων, κτλ. βλ. καὶ **πρότονος,** étai.

ἔντονος, ος, ον· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος) συνήθως ὁ σφοδρός, δραστικός, δυνατός, fort, e; énergique, adj. ὀξύς, vif, ive; σταθερός, ferme; κυρίως ὅμως ὁ ἐντεταμένος, tendu, e; intense, adj. ὅθεν καὶ intense = σφοδρός, δριμύς· ‖ — ἔκφρασις, expression forte; ‖ ἔντονα μέτρα, des mesures énergiques; ‖ τοῦ ἔκαμεν ἐντόνους παραστάσεις, il lui fit de vives remontrances; ‖ δι' ἐντόνου φωνῆς, d'une voix ferme.

ἐντόνως, [ἐπίρ.] μετὰ σφοδρότητος, δυνά-

μεως, avec force ; avec énergie ; énergiquement ; ferme ; avec effort ; avec ardeur ; || τοῦ ὡμίλησεν ἐντόνως, il lui a parlé ferme ; || θὰ τοῦ γράψω ἐντόνως, je lui écrirai ferme (avec ardeur) [καὶ φρ.], je lui écrirai de la bonne encre.

ἐντοπίζω, μέλ. ίσω, καθιστῶ τι τοῦ τόπου, περιορίζω εἰς τὸν τόπον, localiser, fixer ou limiter dans un lieu déterminé.

ἐντόπιος, ία, ον· ὁ εἰς τὸν τόπον ἀνήκων, κοινῶς 'ντόπιος· ὁ ἰθαγενής, αὐθιγενής, αὐτόχθων, indigène ; ἐγχώριος, τοῦ τόπου, du pays ; du cru ; || ἐντόπια προϊόντα, des productions indigènes ; || οἶνος ἐντόπιος, vin du pays (du cru, ἤτοι παραγόμενος ἐκ τῆς γῆς αὐτοῦ τοῦ τόπου). § [οὐσ.] οἱ ἐντόπιοι, οἱ ἰθαγενεῖς, les indigènes ; οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου, les gens du pays ; οἱ αὐτόχθονες. § —, τοπικός, local, ale, aux, adj. ὁ ἀνήκων εἴς τινα τόπον, qui appartient à un lieu ; || τοπικὸν ἔθιμον, coutume locale ; || τοπικαὶ ἀρχαί, autorités locales.

ἐντοπισμός, οῦ, ὁ· localisation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐντοπίζειν τι, action de localiser ; περιορίζειν τι ἐν τῷ τόπῳ.

ἐντορμία, ας, ἡ· assemblage à tenon et mortaise ; συμβολὴ ἢ ἕνωσις διὰ τόρμου καὶ ἀνατρήσεως, κατὰ Χαντζερῆν **ἐντορμία**· βλ. **συμβολή, τόρμος,** καὶ **ἀνάτρησις**· || [ναυτ.]—, mortaise, n. f. κοινῶς ἡ **σκάτσα**· τετραγωνικὸν ἢ ὀρθογώνιον κοίλωμα κατασκευαζόμενον ἐπὶ ξύλου τινὸς πρὸς ἐντόρμωσιν ἑτέρου ξύλου· || — πλήμνης, mortaise du moyeu· || —, ἐντόρμωσις, encastrement, n. m. action d'encastrer.

ἐντορμόω-ῶ, μέλ.ώσω, συναρμόζω δύο ξύλα διὰ τόρμου, mortaiser ; encastrer.

ἐντόρμωσις, εως, ἡ· encastrement, n.m. ἐργασία συνισταμένη εἰς τὴν ἕνωσιν δύο μερῶν δι' ἐντομῶν ἢ τόρμων, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ὑφίσταται οὐδεμία κίνησις (jeu) κατὰ τὸ συναρμοζόμενον μέρος.

ἐντός, [ἐπίρ.], μέσα, dedans ; || ἔμεινεν ἐντός, il est resté dedans ; || τὸν ἔβαλαν ἐντὸς [ἐνν. εἰς σχολεῖον], on l'a mis en pension; || [ἐπὶ μαθητοῦ] εἶνε ἐντός, il est interne=ἐσωτερικὸς μαθητής· || [μαθημ.] ἐντὸς ἐκτὸς γωνίαι, βλ. **γωνία** καὶ **ἐκτός**· || τὰ ἐντός, l'intérieur ; la partie intérieure ; || ἡ ἐντὸς ἐπιφάνεια, τὸ ἔσω dedans, n. m. π. χ. ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ σκάφους πλοίου· || τὸ ἔσω ἱστίου, le dedans d'une voile, ἤτοι ἡ ὀπισθία ὄψις τοῦ ἱστίου. § [πρόθτ.] ἐν, dans ; en ; || ἐντὸς τοῦ δωματίου, dans la chambre ; || εἶνε ἐντὸς κινδύνου il est en danger ; || ἐντὸς τῆς παρούσης μου, ci-inclus ; sous ce pli ; || ἐντὸς βολῆς τηλεβόλου, à portée de canon ; || ἐντὸς τῆς παλαιᾶς πόλεως, dans l'enceinte de l'ancienne ville ; || [χρον.] ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, dans trois jours ; || ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος, dans le courant de la semaine ; || [νομ.] ἐντὸς δύο μηνῶν, dans le délai de deux mois ; || ἐντὸς μιᾶς μόνης ἡμέρας, dans l'espace d'un seul jour ; en un seul jour=εἰς μίαν μόνην ἡμέραν. || ἐντὸς τῆς ἡμέρας, dans [le cours de] la journée ; || ἐντὸς ὀλίγου, sous peu ; ὅσον οὔπω, μετ' οὐ πολύ, bientôt ; ὅσον οὔπω (ἀνυπερθέτως), incessamment ; || ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, dans dix jours.

ἐντόσθια, τά· τὰ μέσα μου, τὰ σπλάγχνα, intestins ; || τὰ ἐντόσθια, ἔντερα, les entrailles; βλ. ἔντερον

ἐντόσμωσις, βλ. ἐνδόσμωσις.

ἐντοσούτῳ, [ἐπίρ.] βλ. τοσοῦτος.

ἐντούτοις, [ἐπίρ.] βλ. οὗτος.

ἐντρέπομαι, (προφ. κοινῶς 'ντρέπομαι, μέλ. θὰ ἐντραπῶ, ἀόρ. ἐντράπηκα), αἰσχύνομαι, αἰδέομαι-οῦμαι, αἰσθάνομαι ἐντροπὴν διά τι, avoir honte ; être honteux, euse ; être tout confus ; ἐρυθριῶ, rougir ; κάμνω τινὰ νὰ ἐντραπῇ (νὰ ἐρυθριάσῃ), faire rougir ; || ἐντρέπεται νὰ φανῇ, il a honte de se montrer ; || δὲν ἐντρέπεται πλέον, il a perdu toute honte ; || — διά τι, être tout honteux de quelque chose ; || τὸ λέγει καὶ δὲν ἐντρέπεται, il le dit sans rougir; || δὲν ἐντρέπεσαι; n'êtes vous pas honteux ? n'avez-vous pas honte ? || ἐντράπου ! ἐντροπή σου, fi donc ! § τὸ νὰ ἦνέ τις δειλὸς (σεμνός, συγκεχυμένος ἀπὸ ἐντροπήν), être timide (modeste ; confus, e), s'intimider = ἀποδειλιῶ, δὲν τολμῶ τι, ne pas oser ; || ἔλα μὴν ἐντρέπεσαι ! allons, du courage ! || τὸν ἔκαμες κ' ἐντράπη, vous l'avez décontenancé ; || δὲν ἐντράπη νὰ μοῦ εἰπῇ, il a eu le front (l'audace) de me dire ; || θὰ σὲ ἐντραπῇ καὶ θὰ τὸ κάμῃ, κτλ. il aura des égards pour vous et il la fera, etc. || [συνεκδ.] δὲν 'ντρέπεσαι ! allons donc ! par exemple !

ἔντρεψέ με, [διάλ. 'Ικαρίας]=μὲ ἔκαμε νὰ ἐντραπῶ.

ἐντριβή, ῆς, ἡ· friction, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐντρίβειν τι· || ἐνεργῶ (κάμνω) ἐντριβάς, ἐντρίβω, frictionner ; || — θεραπευτική, massage, n. m. βλ. **τρίψις.**

ἐντριβής, ής, ές· ὁ εἴς τι ἔχων τριβήν, ἐξησκημένος εἴς τι, avoir de l'expérience ; exercé, ée ; πεπειραμένος, expérimenté, ée ; ἔμπειρος expert, e. § **ἐντριβής,** ὁ γνωρίζων καλῶς τι, versé, ée ; **παθ. μετοχὴ** τοῦ verser, ὁ εἰδήμων, πεπειραμένος, δεινός, ἔμπειρος, ἐγκρατὴς τινός, rompu à ; πεπαιδευμένος, ὁ ἔχων γνῶσιν τινός, instruit, e.

ἐντρίβω, μέλ. ίψω, κάμνω ἐντριβάς, frictionner ; ἐντὸς τρίβω, frotter dans ; || ἐντετριμμένος, frotté, ée ; frictionné, ée.

ἔντριτον, ου, τό· τριπλοῦν, μὲ τρεῖς κλωσταῖς, à trois fils ; || ἔντριτον σχοινίον, filin en trois ; βλ. **ῥυμάτιον.**

ἔντριψις, εως, ἡ· τὸ τρίψιμον, friction, n. f. frottement, n. m.

ἔντρομος, ος, ον· ὁ τρέμων, tremblant, e; ὁ τρομαγμένος, φοβισμένος, effrayé, ée; épouvanté, ée ; ἀντίθετον τοῦ ἄτρομος.

ἐντρόμως, [ἐπίρ.) τρέμων, en tremblant ; μετὰ φόβου, τρόμου, avec effroi.

ἐντροπαλά, [ἐπίρ.] αἰσχυνομένως, αἰσχυντηλῶς, αἰδημόνως, avec honte ; avec pudeur (modestie, timidité, confusion), modestement ; βλ. **ἐντροπαλός.**

ἐντροπαλός, ή, όν (προφ. 'ντροπαλὸς)· ὁ ἐντρεπόμενος, ὁ αἰσθανόμενος ἐντροπήν, αἰσχύνην, ὁ αἰσχυνόμενος, αἰδήμων, αἰσχυντηλός, honteux, euse ; ὁ δειλός, timide ; ὁ σεμνός, modeste ; ὁ **αἰδήμων,** pudique.

ἐντροπή, ῆς, ἡ (προφ. 'ντροπὴ)· ἡ αἰδώς, pudeur, n. f. ἡ αἰσχύνη, honte, n. f. confusion, n. f. || εἶνε χωρὶς ἐντροπήν, il est sans pudeur ; || κοκκινίζω ἀπὸ ἐντροπήν, rougir de honte ; || εἶνε ἐντροπὴ νά, il est honteux de ; || τὸ ἔχω δι' ἐντροπήν, tenir à honte quelque chose.

ἐντροπία, ας, ἡ· entropie, n. f. εἶνε τὸ μέρος τῆς ἐσωτερικῆς ἐνεργείας σωματικοῦ τινὸς συστήματος, τὸ μὴ δυνάμενον νὰ μεταβληθῇ ἢ νὰ ἐξωτερικευθῇ εἰς ἐργασίαν.

ἐντροπιάζω, (προφ. κοινῶς 'ντροπιάζω), κάμνω τινὰ νὰ ἐντραπῇ, καταισχύνω, rendre honteux (confus), φέρω σύγχυσιν, αἰσχύνην, confondre ; couvrir de honte ; κάμνω νὰ ἐρυθριάσῃ (νὰ κοκκινήσῃ), faire rougir ; ἐξευτελίζω, ταπεινώνω τινά, humilier ; ἀφαιρῶ τὴν τιμήν, ἀτιμάζω, αἰσχύνω, καταισχύνω, προσάπτω ὄνειδος, déshonorer ; || θὰ ἐντροπιάσῃς τὸν πατέραν σου, vous ferez rougir votre père ; || ἐντρόπιασε τοὺς ἐχθρούς του, il a humilié (confondu) ses ennemis ; || ἐντροπιάσθη, il a eu (il s'en est revenu avec) sa courte honte ; il s'est rendu ridicule = κατέστη (ἔγεινε) γελοῖος· || δὲν θέλω νὰ ἐντροπιασθῶ (ἀποτυγχάνων), je ne veux pas en avoir le démenti ; || **ἐντροπιασμένος,** η, ον· κατησχυμένος, honteux, euse ; confus, e. § βιάζω (γυναῖκα, κτλ.) attenter à l'honneur de ; violer; forcer ; || βιάζω, (διαφθείρω γυναῖκα), séduire (une femme) ; ἀτιμάζω, déshonorer ; outrager.

ἐντροπιάρις, ρα, ιν (καὶ άρικον), [διάλ. Οἰνόης] = ἐντροπαλός, **αἰδήμων.**

ἐντρόπιασμα, ατος, τό· προφ. 'ντρόπιασμα, ἡ ἐντροπή, honte, n. f. ἡ αἰσχύνη, déshonneur, n. m. outrage, n. m. βία (ἐκβίασις, γυναικός, κτλ. ὁ βιασμός, viol, n. m.

ἐντροπιασμένος, η, ον· (προφ. 'ντροπιασμένος), κατησχυμένος, honteux, euse ; confus, e.

ἐντρόπιον, τό· entropion (ἐν, dans καὶ τροπή, tour), n. m. [παθολ.] renversement des paupières en dedans, vers le globe de l'œil ; ἡ πρὸς τὰ ἔσω ἀναστροφὴ τοῦ ἐλευθέρου ἄκρου τῶν βλεφάρων, καθ' ἣν αἱ βλεφαρίδες εὑρίσκονται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ· προέρχεται δὲ ἐκ τῆς ἄλλας παθολογικὰς καταστάσεις τοῦ ὀφθαλμοῦ παρακολουθούσης βραχύνσεως τῶν μυϊκῶν ἰνῶν, πάθημα ὅπερ εἶνε ὀδυνηρότατον καὶ ὅπερ ἀπαιτεῖ ἐπέμβασιν χειρουργικήν.

ἐντροπόω-ῶ· δένω τὴν κώπην μέσα εἰς τὸν τροπωτῆρα· βλ. **τροπόω·**

ἔντροχον, ου, τό· [ναυτ.], chaumard, n. m. κοινῶς μπαστέκα· ὀπὴ τετραγωνικὴ μετὰ καρυλλίου πρὸς διέλευσιν σχοινίων, κατεσκευασμένη εἰς τὸν τοῖχον πλοίου· ἐπίσης ἐγκοπὴ βαθεῖα ἐπί τινος ξύλου ἢ εἰς τὸν τοῖχον τοῦ πλοίου δι' οὗ διέρχεται σχοινίον· ἐὰν τὸ ἔντροχον ἦνε προσηρμοσμένον ἐπὶ κεραίας ὀνομάζεται ἁρμοστὸν ἔντροχον (placard) καὶ γενικῶς ἔντροχον καλεῖται πᾶν καρύλλιον ἐνηρμοσμένον ἐν μέρει τινὶ τοῦ σκάφους ἢ κεραίας ἢ ἱστοῦ καὶ χρησιμεῦον εἰς τὴν διάβασιν σχοινίου· || μικρὸν ἔντροχον, sep, n. m. petit chaumard.

ἐντρυφάω-ῶ· βλ. ἐντρυφῶ.

ἐντρύφημα, ατος, τό· εἰς ὅ,τι τις ἐντρυφᾷ, τέρπεται, objet de plaisir, de délices ; ἡ εὐχαρίστησις, τέρψις, plaisir, n. m. ἀπόλαυσις, ἡδονή, jouissance, n. f. ἡδονή, τέρψις, χαρά, εὐχαρίστησις, délice, n. m.

ἐντρύφησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐντρυφᾶν, action de faire ses délices ; ἡ τρυφή, ἀπόλαυσις, jouissance, n. f. ἡδονή, τέρψις, délice, n. m. ἡ μέθη ἐξ εὐχαριστήσεως, enivrement, n. m.

ἐντρυφῶ (άω), μέλ. ήσω, εἴς τι τρυφῶ, εὐχαριστοῦμαι, faire ses délices ; savourer (avec délice) ; μεθύσκομαι ἐξ εὐχαριστήσεως, s'enivrer ; ἀπολαμβάνω, jouir ; εὐφραίνομαι, τέρπομαι, se réjouir.

ἐντυγχάνω, μέλ. τεύξομαι· ἀόρ. ἐνέτυχον, μετοχ. ἐντυχών· τυχαίως εὑρίσκω τινά, τὸν συναπαντῶ εἴς τι, se rencontrer avec ; συνεπῶς συναντῶ (ἄνθρωπον), rencontrer ; πλησιάζω τινά, aborder, καὶ πρὸ πάντων μετά τινος ὁμιλῶ, μετ' αὐτοῦ συναναστρέφομαι· [ἐπὶ πραγμάτων] ἐπισυμβαίνων, occurrent; || — βιβλίῳ = περιέρχεται εἰς τὰς χεῖράς μου βιβλίον καὶ ἐν γένει ἀναγινώσκω, lire ; οἱ ἐντυγχάνοντες = οἱ ἀναγινώσκοντες, les lecteurs ; ἐξ οὗ «τοῖς ἐντευξομένοις» aux lecteurs = πρὸς τοὺς ἀναγνώστας.

ἐντύλιγμα, ατος, τό· τὸ δι' οὗ ἐντυλίσσεταί τι, ἤτοι τεμάχιον δέρματος, κτλ. ἐν γένει ὅθεν τὸ περικάλυμμα, enveloppe, n. f. ὑπάρχουσι διαφόρων εἰδῶν ἐντυλίγματα ἅτινα λαμβάνουσι τὸ ὄνομα τοῦ εἰς ὃ ἀνήκουσιν ἀντικειμένου· π. χ. ἐντύλιγμα, enchapure, n.f. (ἐκ τοῦ ἐντυλίσσω, ἐγκλείω) λέγεται ἡ θήκη, τὸ κάλυμμα ἀντικειμένου τινός, π. χ. τροχαλίας, l'enchapure d'une poulie.

ἐντυλίσσω, ίξω, ἐντός τινος τυλίσσω, envelopper dans ; ἐνθηκεύω, ἐγκλείω, ἀμφικαλύπτω, enchaper.

ἔντυπον, τό· τὸ τετυπωμένον. chose imprimée ; imprimé, n. m. || τὰ ἔντυπα, les imprimés.

ἐντυπόνω, μέλ. ώσω· ἐντυπόω-ῶ· ἐντός τινος ἀποτυπόνω, ἐγχαράττω graver ; ἀπεικονίζω, empreindre ; καὶ κυρίως τυπόνω, imprimer ; || αἱ ἰδέαι αὗται ἐντυποῦνται εὐκόλως εἰς τὴν μνήμην, ces idées se gravent facilement dans la mémoire.

ἔντυπος, ος, ον· ὁ ἐντός τινος ἀποτετυπω-

μένος, ὁ τετυπωμένος, imprimé, ée ; gravé dans, etc ; βλ. καὶ ἐντυπόνω. || τὰ ἔντυπα, les imprimés, ἤτοι τὰ τετυπωμένα χαρτιὰ τῶν ὁποίων γίνεται χρῆσις εἰς τὰς διαφόρους ἀρχάς.

ἐντυπῶ, βλ. ἐντυπόνω.

ἐντύπωμα, ατος, τό· τὸ ἐντυπωθέν. ἐγχαραχθέν. empreinte, n. f.

ἐντυπώνω, βλ. ἐντυπόνω.

ἐντύπως, [ἐπίρ.] διὰ τοῦ τύπου, par la presse ; διὰ τῆς ἐντυπώσεως, par l'impression.

ἐντύπωσις, εως, ἡ· τὸ ἐντυπώνειν. ἡ προσγινομένη αἴσθησις ἐν τῇ μνήμῃ, impression, n. f ; αἴσθησις, sensation, n. f. || θὰ σᾶς γράψω τὰς ἐντυπώσεις μου, je vous écrirai mes impressions ; || ἡ ἔλευσίς του ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν, son arrivée fit une grande sensation ; || προξενῶ ἐντύπωσιν, impressioner ; frapper; faire (produire) de l'effet.

ἔνυγρος, ος, ον· ὁ ὑγρός, humide, adj. ὁ ἐν τοῖς ὕδασιν ἢ εἰς τοὺς ὑγροὺς τόπους διαμένων, ὁ ἔνυδρος, aquatique, adj. qui habite les lieux humides.

ἐνυδρικός, ή, όν· hydratique, adj. ὁ ἔχων χαρακτῆρας τινὰς τῶν ἐνύδρων ἑνώσεων, qui a quelques caractères des hydrates.

ἔνυδρις, ιος, ἡ, καὶ ἐνυδρίς, ίδος, ἡ· loutre, n. f. κοινῶς **βίδρα**· ζῶον τῆς οἰκογενείας τῶν Μουστελιδῶν ἢ Γαληιδῶν ζώων. Ἔχουσι βραχεῖς πόδας μετὰ πέντε δακτύλων, οὐρὰν κατὰ τὸ ἄκρον πεπλατυσμένην· ὑπάρχουσι διαφόρων εἰδῶν, γνωστοτέρα εἶνε ἡ Εὐρωπαϊκὴ (loutre vulgaire) ἢ κοινή, ζῶσα ἐντὸς τῶν ὑδάτων καὶ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν, ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ἁλιείαν ὡς τρώγουσα τὰ ὠὰ τῶν ἰχθύων. Ἔχει μέγεθος 70-80 ἑκατοστ. πρὸς τούτοις οὐρὰν 40-45 ἑκατοστ. χρῶμα δὲ ἄνω ἐρυθρίζον καὶ κάτω φαιόν. Τὸ δέρμα της ἐκτιμᾶται πολύ, ἐκ δὲ τῶν τριχῶν κατασκευάζονται πῖλοι καὶ χρωστῆρες. Τὸ κρέας της εἶνε εὔγεστον.

ἔνυδρος, ος, ον· ὁ εἰς τὸ ὕδωρ εὑρισκόμενος, ζῶν, aquatique, adj. ὁ πλήρης ὕδατος, plein d'eau ; aquatile. § [χημ.] hydraté, ée ; περιέχων, ἐνέχων ὕδωρ, ὑδρικός· || ἔνυδρος ἕνωσις, hydrate, n. m. ὀνομασία δοθεῖσα εἰς διαφόρους συνθέσεις προκυπτούσας δι' ἀντικαταστάσεως ἐν αὐταῖς τοῦ ὕδατος ἢ σχηματιζομένας δι' ἀπ' εὐθείας ἑνώσεως μετὰ τοῦ ὕδατος· || ἔνυδρος γύψος, βλ. γύψος· || ἔνυδρος ψευδαργυρίτης ἢ ψευδαργυρικὴ κόνις, βλ. **ὑδροζιγγίτης.**

ἐνυδρόω-ῶ, μέλ. ώσω· hydrater ; ἐνυδρόομαι-οῦμαι, s'hydrater ; μεταβαίνω εἰς ἔνυδρον κατάστασιν, passer à l'état d'hydrate.

ἐνυδρώσιμος, ος, ον· hydratable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ ἐνυδρωθῇ, qui peut être hydraté ; ὁ δυνάμενος νὰ μετατραπῇ (μεταβληθῇ) εἰς ἔνυδρον ἕνωσιν, qui peut être converti en hydrate.

ἐνύδρωσις, εως, ἡ· [χημ.] hydratation. n. f. πρᾶξις σώματος τινὸς μεταβαλλομένου εἰς ἔνυδρον κατάστασιν· ὅθεν καὶ ἀπορρόφησις ὕδατος· βλ. καὶ ἄσβεστος.

ἐνυδρωτικός, ή, όν· hydratant, ante, adj. ὁ παράγων τὴν ἐνύδρωσιν, qui produit l'hydratation.

ἐνύπαρξις, εως, ἡ ἐντός ὕπαρξις, existance dans.

ἐνυπάρχω, μέλ. άξω, ἐντὸς τινὸς ὑπάρχω, exister (être) dans.

ἐνυπάρχων, ουσα, ον· inhérent, ente, ἤτοι σύμφυτος, συμφυής.

ἐνυπνιάζομαι, βλέπω (καθ' ὕπνον) ἐν ὀνείρῳ, voir en songe ; ὀνειρεύομαι, rêver ; avoir un songe [ἰδίως ἀσελγὲς lascif] καὶ συνεπῶς **ἐκσπερματίζω, ἐκσπερματίζομαι,** se polluer.

ἐνυπνίασις, εως, ἡ· καὶ

ἐνυπνιασμός, οῦ, ὁ· τὸ ἐνύπνιον, ὄνειρον, rêve, n. m. songe, n.m. § —, νυκτερινὸς ἐκσπερματισμὸς (ἐκσπερμάτωσις), pollution nocturne.

ἐνυπνιαστής, οῦ, ὁ· ὁ ὀνειρευόμενος, songeur, euse ; rêveur, euse.

ἐνύπνιον, ου, τό· τὸ καθ' ὕπνον ἐμφανιζόμενον, ὄψις, ὀνείρου, vision en songe ; ἐνύπνιον δηλοῖ μᾶλλον τὴν κατάστασιν τοῦ κοιμωμένου ἀνθρώπου, ὄνειρον δὲ εἶνε καθ' ἑαυτὸ τὸ ἐμφανισθέν, τὸ ὀφθέν, τὸ εἰκόνισμα, ἡ φαντασία, ἥντινα βλέπει τις καθ' ὕπνον· ἐνύπνιον λέγεται συνεπῶς καὶ τὸ **ὄνειρον,** rêve, n. m. songe, n. m.

ἐνυπόγραφος, ος, ον· ἔν τινι ὑπογεγραμμένος, signé, ée ; ὁ φέρων ὑπογραφήν, revêtu d'une signature.

ἐνυπογράφω, ἔν τινι ὑπογράφω, signer.

ἐνυπογράφως, [ἐπίρ.] μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, avec sa signature ; en signant.

ἐνυποθηκεύω, μέλ. εύσω, βλ. **ὑποθηκεύω** hypothéquer, ἐπιβαρύνω δι' ὑποθήκης, grever d'une hypothèque ; || ὑποθηκεύω οἰκίαν, hypothéquer une maison. § ἐξασφαλίζω δι' ὑποθήκης, garantir par une hypothèque ; || ὑποθηκεύω πίστωσιν. hypothéquer une créance.

ἐνυπόθηκος, ου, ον· ὁ μετὰ ὑποθήκης λαμβανόμενος, ὑποθηκευμένος, hypothéqué, ée ; || οἰκία ἐνυπόθηκος, maison hypothéquée. § —, hypothécaire, adj. ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν ὑποθήκην, qui a rapport à l'hypothèque ; || δικαιώματα ἐνυπόθηκα, droits hypothécaires. || —, ὁ ἐξησφαλισμένος δι' ὑποθήκης, qui est garanti par une hypothèque ; || δάνειον ἐνυπόθηκον, prêt hypothécaire ; || χρέη ἐνυπόθηκα, dettes hypothécaires.

ἐνυποθήκως [ἐπίρ.] μετ' ὑποθήκης, avec hypothèque ; hypothécairement, adv. δι' ὑποθήκης, par hypothèque ; ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑποθήκην, par rapport à l'hypothèque.

ἐνυφαίνω, εἴς τι ὑφαίνω, tisser dans ; entrelacer ; entremêler ; καὶ ἐνίοτε κεντῶ, brocher.

ἐνῷ [συνδ.] ἐνόσω, καθ' ἣν στιγμήν, pendant que ; au moment où ; tandis que ; com-

me, ἐνῷ ἔπαιζε, pendant qu'il jouait ; ‖ ἐνῷ ἦτο ἕτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ, comme il allait partir ; ‖ ἐνῷ ἄλλοι κάμνουν τὸ ἐναντίον, tandis que les autres font le contraire.

ἐνωμοτάρχης, ου, ὁ· ὁ ὁδηγῶν (δεκανείαν) ἐνωμοτίαν, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς, cap d'escouade καὶ chef d'escouade, οὐχὶ τῆς χωροφυλακῆς, ἀλλὰ γενικῶς ἀντιστοιχῶν τὴν σήμερον μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ δεκανέως (brigadier) ; βλ. ἐνωμοτία (brigade) ; ‖ ἐνωμοτάρχης, brigadier, n. m. ὑπαξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς διοικῶν ἐνωμοτίαν (brigade) (παρ' ἡμῖν ὁ δεκανεὺς τῆς χωροφυλακῆς καλεῖται ὑπενωμοτάρχης)· ‖ ἐνωμοτάρχης τῆς χωροφυλακῆς, maréchal des logis de gendarmerie ; ὑπαξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, οὗ ὁ βαθμὸς ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν τοῦ ἐπιλοχίου (ἐνωμ. α' τάξεως) ἢ πρὸς τὸν τοῦ λοχίου (ἐνωμ. β' τάξεως)· τοὺς ἐνωμοτάρχας ὁ νόμος καταλέγει μεταξὺ τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων.

ἐνωμοτία, ας, ἡ· enomotie n. f. ὑποδιαίρεσις τῆς ἑλληνικῆς φάλαγγος (phalange), ἧς ἡ δύναμις ἐποίκιλλε μεταξὺ 20 καὶ 50 ἀνδρῶν· ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐνωμοτίας ἐκαλεῖτο ἐνωμοτάρχης. § ἐνωμοτία, escouade, n. f. λέγεται σήμερον τμῆμα λόχου ἢ ἴλης ὑπὸ τὰς διαταγὰς δεκανέως· βλ. καὶ λόχος. § ἐνωμοτία, brigade, n. f. ἡ λέξις αὕτη ἐσήμαινε ἄλλοτε μικράν τινα ὁμάδα ἀνδρῶν διοικουμένην ὑπὸ ὑπαξιωματικοῦ καλουμένου brigadier (ἐνωμοτάρχου). Ἐν τῇ χωροφυλακῇ ἡ ἐνωμοτία (brigade) σύγκειται ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ 4 ἄνδρας διοικουμένη ὑπὸ ἐνωμοτάρχου (brigadier=δεκανέως). Οἱ Γάλλοι καλοῦσιν ἐπίσης ἐνωμοτίαν, brigade, ἐν τῷ μηχανικῷ (génie) καὶ τοὺς γεφυρωτὰς (pontonniers) μικράν τινα ὁμάδα ἐργατῶν προωρισμένων νὰ ἐκτελέσωσιν ἔργον τι· ‖ διαιρεῖν κατ' ἐνωμοτίας, embrigader des troupes, σημαίνει τὸ ἀποτελεῖν μικρὰς ὁμάδας (ἐνωμοτίας, brigades) ἵνα συναλλάσσωνται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐργασίας τινός, ὅπως αὕτη ἐνεργεῖται ἄνευ διακοπῆς. § ἐνωμοτία ὀπίσω τοῦ πυροβόλου σου· μάρς, sortez de batterie ; marche ; παράγγελμα ὑπηρετήσεως πυροβόλου· ‖ ἐνωμοτίαι ἐκ τοῦ δεξιοῦ (ἀριστεροῦ) τῆς πυροβολαρχίας ἐξέλθετε, par la droite (gauche) sortez de la batterie ; ‖ ἐνωμοτίαι ὀπίσω τῶν πυροβόλων σας (ἢ εἰς τὰ πυροβόλα σας), à vos pièces ; παράγγελμα κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν ἀνδρῶν εἰς τὴν πυρβολαρχίαν.

ἐνωμοτί, [ἐπίρ.] μεθ' ὅρκου, avec serment ; juré ; assermenté ; ἀντίθ. τοῦ ἀνώμοτος.

ἐνώμοτος, ος, ον· ὡρισμένος, δι' ὅρκου ὑποχρεωμένος, juré, ée ; assermenté, ée, ἔνορκος· ἀντίθετον τοῦ ἀνώμοτος· ‖ [ἐπίρ.] ἐνωμότως, avec serment ; par serment ; δι' ὅρκου =ἐνωμοτί.

ἐνώνω, βλ. ἑνόνω, ἑνοποιέω-ῶ, unir, unifier.

ἐνώπιον [ἐπίρ.] (μετὰ γεν.) ἐπὶ παρουσίᾳ, ἔμπροσθεν, en présence ; devant ; par devant; ‖ ἐνώπιόν μου, devant moi ; ‖ — συμβολαιογράφου, par devant notaire ; ‖ — πολλῶν μαρτύρων, en présence de plusieurs témoins.

ἐνών, οὖσα, όν· μετοχὴ τοῦ ἔνειμι· βλ. καὶ ἐνόν.

ἐνωρίς, [ἐπίρ.] ταχύτερον, πρὸ τῆς ὥρας, de bonne heure ; ὅθεν λίαν πρωΐ, de bon matin ; de grand matin ; ‖ ἀρκετὰ ἐνωρίς, d'assez bonne heure ; ‖ παραπολὺ ἐνωρίς, de trop bonne heure ; trop tôt ; ‖ ἐνωρίτερα, de meilleure heure; plus tôt; [οἰκ.] plus matin; ‖ ἐσηκώθη σήμερον πολὺ ἐνωρίς, il se leva aujourd'hui de grand matin ; ‖ θὰ σηκωθῶ ἐνωρίς, je serai matinal ; ‖ σηκώνεται ἐνωρίς, il est matineux.

ἐνωρίτερος, ον· plus hâtif ; ὁ γινόμενος πλέον ἐνωρίς, qui se fait plus tôt.

ἕνωσις, εως, ἡ· ἡ ἑνοποίησις, union, n.f. συνένωσις, jonction, n. f. ἕνωσις, ἡ ἁρμογή, jointure, n. f. ἕνωσις, ἡ συνένωσις, réunion, n.f. ἕνωσις μετάλλων, συγχώνευμα, alliage, n. m. [μουσ. καὶ γραμμ.], liaison, n.f. καὶ γενικῶς ἕνωσις, liaison, n. f. ἡ συμπλησίασις δύο ἢ πλειοτέρων σωμάτων μεταξύ των· ‖ — (κεφαλαίων, κτλ.), union, n. f. ‖ ἡ ἕνωσις εἶνε δύναμις, l'union fait la force ; ‖ κατὰ τὴν ἕνωσιν τῶν δύο δρόμων, à la jonction des deux routes ; ‖ [ναυτ.] —, jonction, n. f. ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάθροισις διαφόρων μεμονωμένων πλοίων, μοιρῶν, στόλων· ἑνοῦμαι τινί, ἤτοι ἑνοῦμαι μετὰ στόλου, κτλ. faire sa jonction ; ‖ ‖ [σιδηροδρ.], ἕνωσις δύο γραμμῶν [σιδηροδρόμου], raccordement de deux lignes ; ‖ ἕνωσις σιδηροδρόμου πρὸς ἕτερον, raccordement d'un chemin de fer à un autre ; ‖ [χειρουρ.] ἕνωσις κατὰ πρῶτον σκοπόν, réunion, par première intention ; ‖ [πολιτ.] ἕνωσις, union, n. f. ὑπὸ πολιτικὴν ἔννοιαν εἶνε ὁ μᾶλλον ἢ ἧττον στενός, διαρκὴς ἢ προσωρινὸς σύνδεσμος ὃν τὰ κράτη δύνανται πρὸς ἄλληλα νὰ συνάψωσι πρὸς ὡρισμένον τινὰ σκοπόν· π. χ. ἡ ἕνωσις τῶν πολιτειῶν τῆς Β. Ἀμερικῆς ἤτοι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, les Etats-Unis ; ‖ — τῶν δύο (πολιτειῶν) μερίδων, la réunion (la fusion) de deux partis ; ‖ χημικὴ ἕνωσις, combinaison chimique ; βλ. καὶ χημικαὶ ἑνώσεις· ἐπίσης ἕνωσις affinité, n. f. λέγεται ἡ τάσις τῶν σωμάτων εἰς τὸ νὰ ἑνωθῶσι· ‖ ἕνωσις δύο ποταμῶν, confluent de deux fleuves ; ‖ [οἰκοδ.] —, raccord, n. m. καλεῖται οὕτω γενικῶς ἐν τῇ οἰκοδομικῇ ἡ ἕνωσις δύο ἐπιφανειῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου· ‖ —, συνάφεια, cohérence, n. f. ἡ συνένωσις δύο ἀντικειμένων μεταξύ των· ‖ [τεχνολ.] ἕνωσις δι' ἐπιθέσεως, οὕτως ὥστε τὸ ἓν νὰ σκεπάσῃ μέρος τοῦ ἄλλου, enchevauchure, n. f. ‖ — διὰ γάμου, alliance, n. f. ‖ [ξυλουρ.] ἕνωσις ψαλιδωτή, βλ. χελιδονουρά· ‖ [ἀσκ. πυροβ.] ἕνωσις τῶν προολκαίων, exécuter un mouvement d'avant-train, καλεῖται ἡ κίνησις δι' ἧς ἑνοῦσι τὰ προόλκαια μετὰ τῶν πυροβόλων των, ἢ ἡ ἀποχώρησις τῶν προολκαίων κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὰ πυροβόλα τάσσονται πρὸς πυροβόλησιν· ‖ [ἠλεκτρ.] ἕνωσις, accouplement, n. m. Ἔκφρασις δηλοῦσα τὴν ἕνωσιν 2 ἢ πλειοτέρων παραγωγέων

ἠλεκτρικῆς (générateurs d'électricité), οἷον ἠλεκτρικὰς στήλας, ταμιευτήρια ἠλεκτρικῆς, ἠλεκτρικὰς μηχανάς· ‖ accouplement des piles, 1ον) ἕνωσις τῶν στηλῶν ἐν **ποσότητι**, quantité ou en surface, 2ον) **ἐν τάσει**, en série ou en tension, 3ον) συγχρόνως ἐν **ποσότητι καὶ ἐν τάσει**, à la fois en quantité et en tension; ἠλεκτρικὰ στοιχεῖα εἰσὶν ἡνωμένα ἐν ποσότητι ὅταν οἱ ὁμώνυμοι πόλοι καταλήγωσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου, ἐν τάσει δὲ ὅταν ὁ θετικὸς πόλος ἑνὸς στοιχείου ἑνῶται μὲ τὸν ἀρνητικὸν τοῦ παρακειμένου· ‖ ἕνωσις (ἐν ποσότητι), montage (en surface) etc. βλέπε ἀνωτέρω· ‖ ἕνωσις, jonction, n. f. πλειστάκις ἐν τῇ ὑποβρυχίῳ ἀμύνῃ καὶ ἐν γένει εἰς ἠλεκτρικὰς ἐργασίας παρουσιάζεται ἀνάγκη νὰ σχηματισθῇ ἠλεκτρικὸν κύκλωμα ἐκτάσεως τινός· πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνδέονται τὰ ἄκρα πλειόνων ἀγωγῶν ἢ καλωδίων. Ἡ ἐργασία αὕτη καλεῖται **ἕνωσις** καὶ περιλαμβάνει ἑνώσεις ἀγωγῶν μονοκλώνων, ἀγωγῶν ἀναφλέξεως μετὰ σκελῶν ἐμπυρίων, πολυκλώνων καλωδίων κτλ. συνίσταται δὲ διὰ μὲν τοὺς ἀγωγοὺς (conducteurs) εἰς τὴν **ἀπογύμνωσιν** (dénudation) τῶν ἄκρων των ἐπὶ μήκους 5—15 ἑκατοστομέτρων, τὸν καθαρισμὸν αὐτῶν διὰ **σμυριγδοχάρτου** (papier-émerisé, ἢ **σμυριγδοπάνου**, toile-émerisée) εἰς τὴν ἐπαφὴν τῶν μέσων τῶν ἀπογυμνωθέντων μερῶν καὶ τὴν **περιεσφιγμένην ἕλιξιν** (tordre en hélices) τοῦ μὲν ἐπὶ τοῦ δέ, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ τελεία μεταλλικὴ ἐπαφή. Διὰ δὲ τὰ **καλώδια** (câbles) συνίσταται ἐκ τῶν αὐτῶν ἐργασιῶν σὺν τῇ διελεύσει τῶν ἄκρων διὰ μικροῦ κυλινδρίσκου ὀρειχαλκίνου ἢ χυτοσιδηροῦ, μετὰ συσφιγκτικῶν διατρήτων κοχλιῶν εἰς τὰ ἄκρα, καλουμένου **συνδετῆρος** (joint), πρὸς συγκράτησιν τοῦ **ὁπλισμοῦ** (armature).

ἐνωτίζομαι, ἀκροάομαι-ῶμαι διὰ τῶν ἰδίων ὤτων, ἀκούω μὲ τὰ αὐτιά μου, entendre; écouter.

ἑνωτικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἕνωσιν, ὁ ἑνώνων, d'union; qui unit; propre à unir; unissant; ὁ συμβλητικός, συνδετικός, d'assemblage (βλ. **συμβολή**). § [οἰκοδ.] ἑνωτικὴ ὕλη, hourdi ou hourdage, n. m. κονίαμα διὰ τὸ κτίσιμον, ἤτοι τὸ **παραγέμισμα** διά τινος ἑνωτικῆς ὕλης, τῶν ὑπαρχόντων κενῶν εἰς τοῖχον, εἰς τὸ διάμεσον (entrevous) τῶν πατωμάτων, εἰς σανίδωμα ἐκ πήχεων, κτλ. § [σιδηρ.] ἑνωτικὸς (συνδετικὸς) στρωτήρ, traverse de joint; στρωτὴρ ἐφ' οὗ συναρμολογοῦνται δύο συνεχεῖς ῥάβδοι (rails). § [πολιτ.] ἑνωτικός, unioniste, n. m. οὕτως ὠνομάσθησαν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι πρὸς τὴν Ὀλλανδίαν ἐν Βελγίῳ πρὸ τοῦ 1830 ὡς ἑνωθέντες ἐκ πάντων τῶν κομμάτων καὶ παρέμεινε τὴν σήμερον ἡ ὀνομασία εἰς τοὺς πολιτικῶς συνασπιζομένους. § **ἑνωτικός,** unitaire, adj. τείνων εἰς τὴν ἑνότητα· π. χ. politique, génie, philosophie unitaire; ‖ ἑνωτικὴ σύνταξις τῆς πολιτείας, constitution unitaire; ἤτοι ὁμοειδής, ὁμόρρυθμος σύνταξις.

ἑνωτικῶς, [ἐπίρ.] ὁμοειδῶς, ὁμορρύθμως, unitairement; π. χ. organiser unitairement.

ἐνώτιον, ου, τό· κοινῶς τὸ **σκουλαρίκι,** pendant (boucle) d'oreilles (συνήθως εἰς τὸν πληθ. ἐνώτια)· τὰ ἐκ τῶν ὤτων κρεμάμενα κοσμήματα. § [ναυτ]. ἐνώτιον (τροχίλου, κτλ.), estrope, n. f. (de poulie, etc.); βλ. τροπός. § pannurge, n. m. τὰ **ἐνώτια** εἶνε εἶδος ἀγκυλίων μετὰ στρόφιγγος, ἐπὶ τῶν περικεφάλων (garnitures de tête) τῶν ἵππων τῶν ἁμαξῶν, προωρισμένα νὰ δέχωνται τὰς ἡνίας. § [ἀρχιτ.] ἐνώτιον (ἢ **ἐπικρέμασις**), pendentif, n. m. ἐξέχον **τριγωνικὸν τμῆμα** πληροῦν τὸ ὑπάρχον κενὸν μεταξὺ δύο **κλιμακοειδῶς ἐξεχόντων** θόλων (voûtes en encorbellement). Τὸ ἐξέχον τριγωνικὸν τμῆμα εἶνε βυζαντινῆς ἐποχῆς, χρησιμεύει δὲ ὡς κόσμημα. § [οἰκοδ.] ἐνώτια, τά· pendentifs. Ἐὰν τμηθῇ ἡμισφαιροειδὴς θόλος διὰ 4 ἐπιπέδων κατακορύφων ἐξ ἴσου ἀπεχόντων ἐκ τοῦ κέντρου καὶ καθέτων μεταξύ των λαμβάνεται δόμος **ἐπὶ ἐνωτίων** (dôme sur pendentifs)· ἐὰν ἐπίσης ἀφαιρεθῇ τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ **δόμου** τεμνόμενον δι' ὁριζοντίου ἐπιπέδου, δὲν μένουσι πλέον εἰμὴ τὰ σφαιρικὰ τρίγωνα ἅτινα ἀποτελοῦσι τὰ **ἐνώτια.**

ἐνώτισις, εως, ἡ· ἡ ἀκρόασις, action d'entendre (d'écouter), διὰ τῶν ἰδίων ὤτων· ἡ προσοχή, attention, n. f.

ἐξ, πρόθεσις ἀντὶ **ἐκ** (ὅπερ ἴδε) πρὸ φωνήεντος.

ἕξ, οἱ, αἱ, τὰ [ἄκλ. ἀριθ.] ὁ ἀριθ. 6, six; (πρὸ τοῦ κ καὶ π τρέπεται συνήθως εἰς ἐκ, ἄλλως δὲ πολλάκις εἰς τὰς συνθέσεις παρεμβάλλεται α· ‖ εἰς τὰς ἕξ [ἐνν. ὥρας] à six heures; ‖ δέκα ἕξ, βλ. **δεκαέξ.** § ἕξ, sex, λέξις λατινικὴ σημαίνουσα six.

ἑξάβιβλος, ἡ· ὁ ἐξ ἓξ βιβλίων, de six livres.

ἐξαγγελία, ας, ἡ· τὸ διαλαλεῖν ἔξω, ἡ γνωστοποίησις, annonce, n. f. déclaration, n. f. ἡ ἐντολή, παραγγελία, ἀγγελία, μήνυμα, message, n. m.

ἐξαγγέλλω, μέλ. αγγελῶ, θὰ ἐξαγγείλω· φέρω εἴδησιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐκτὸς ἀναγγέλλω τι, γνωστοποιῶ, annoncer; διακηρύττω, notifier, déclarer; φέρω ἀγγελίαν, μήνυμα, porter un message.

ἐξάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἀγγελιαφόρος, ἀναγγέλλων τι εἴς τινα, ὅστις ἀναγγέλλει ἔξω, ὁ φέρων τὴν ἀγγελίαν, ἄγγελος, messager, ère.

ἐξαγιάζω, μέλ. άσω, καθιστῶ τι ἅγιον, rendre saint; mettre en état de grâce; ἁγιάζω, καθαγιάζω, sanctifier; la grâce nous sanctifie; ἐξαγνίζω, purifier.

ἐξαγιασμός, οῦ, ὁ· sanctification, n. f. action de sanctifier; effet de ce qui sanctifie.

ἐξαγκιστρόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἐξαγκυρίζω, décrocher, ἀποσπῶ τι ὅπερ ἦτο ἠγκιστρωμένον πού, ἢ ἐξάγω ἐκ τοῦ ἀγκίστρου· ‖ dégager une maille, ἐλευθερόω (ἀφάπτω) ἀγγύλιον.

ἐξαγκυρίζω, μέλ. ίσω [ναυτ.] (ξεγαντσώνω), désaccrocher; ἤτοι ἐξαγκιστρόω, décro-

cher; ἀγκυρίδα, κόρακα, (crochet) τινά· τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ εἶνε ἀγκυρίζω (accrocher).

ἐξαγκυροδετέω-ῶ, μέλ. ήσω, [ναυτ.] détalinguer; λύω ἄλυσιν ἢ χάλων ἐκ τῆς ἀγκύρας· τὸ ἀντίθ. αὐτοῦ εἶνε ἀγκυροδετέω· βλ. λέξιν.

ἐξαγκυροδέτησις, εως, ἡ· [ναυτ.] ἡ λύσις ἀλύσεως, ἢ χάλω· τὸ ἀντίθ. αὐτοῦ ἀγκυροδέτησις.

ἐξαγκωνιάζομαι, ἔχειν τοὺς ἀγκῶνας τοῦ φορέματος τρυπημένους, avoir les coudes percés.

ἐξαγνίζω, μέλ. ίσω, καθιστῶ τι ἁγνόν, ἀποβάλλω πᾶν ἠθικὸν ῥύπος, purifier.

ἐξαγνίζων, ουσα, ον· purifiant, ante, adj. propre à purifier.

ἐξάγνισις, εως, ἡ· καὶ

ἐξαγνισμός, οῦ, ὁ· purification, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαγνίζειν· ὁ ἐξιλασμός, expiation, n. f.

ἐξαγνιστήριος, α, ον· purificatoire, adj. ὁ ἐξαγνίζων, qui purifie; π. χ. cérémonie purificatoire.

ἐξαγνιστικός, ή, όν· ὁ δυνάμενος νὰ ἐξαγνίσῃ, qui peut purifier; de purification; ἐξιλαστήριος, ἱλαστήριος, expiatoire.

ἐξαγόμενον, ου, τό· ἐκεῖνο ὅπερ ἐξάγεται ἀπό τι, τὸ συμπέρασμα, conclusion, n. f. ἡ συνέπεια, conséquence, n. f. καὶ déduction, n. f. βλ. ἐξάγω καὶ συμπέρασμα.

ἐξαγορά, ᾶς, ἡ· rachat, n. m. τὸ ἀγοράζειν ἐκ νέου τὸ πωληθέν, κτλ. rançon, n. f. ἡ λύτρωσις δι' ἀγορᾶς, πληρωμῆς λύτρων· τὸ ἐξαγόρασμα αἰχμαλώτου, le rachat d'un captif.

ἐξαγοράζω, μέλ. άσω· racheter; ἀγοράζω ἐκ νέου, acheter de nouveau; ἐπίσης λυτρώνω δι' ἀγορᾶς, διὰ πληρωμῆς λύτρων· || [μέσ. μεταφ.] ἐξαγοράζομαι τὸν καιρὸν = ἀναμένω τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, attendre l'occasion; épier le moment.

ἐξαγόρασις, εως, ἡ· καὶ

ἐξαγόρασμα, ατος, τό· ἡ ἐξαγορά, rachat, n. m.

ἐξαγόρευσις, εως, ἡ· τὸ ἔξω διαλαλεῖν, λέγειν, ἡ ἀνακοίνωσις, ἀποκάλυψις, révélation, n. f. [ἐκκλ.] ἡ ἐξομολόγησις, confession, n. f. confesse, n. f.

ἐξαγορευτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐξομολογητής, confesseur, n. m.

ἐξαγορεύω, μέλ. εύσω· ἔξω λέγω, ἀνακοινῶ, ἀποκαλύπτω, révéler; καὶ ἐκκλησ. ἐξομολογῶ, confesser.

ἐξαγριαίνω, καὶ

ἐξαγριόνω, καὶ

ἐξαγριόω-ῶ· κάμνω ἄγριον, κάμνω ν' ἀγριεύσῃ, ἀγριόνω, effaroucher; ταράσσω, κάμνω ἔξω φρενῶν, παροργίζω, effarer (καὶ τεταραγμένος, ἔξω φρενῶν, περίφοβος, effaré, ée); κάμνω ὀργίλον, παροργίζω, παροξύνω, ἐρεθίζω, irriter; aigrir; φέρω εἰς παραφοράν, exaspérer; || [μετοχ.] ἐξηγριωμένος, η, ον, effarouché, ée; effaré, ée; irrité, ée.

ἐξαγρίωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαγριόνειν, action d'effaroucher (d'aigrir); ἡ παρόργισις, ἐρεθισμός, irritation, n. f. ἡ παραφορά, exaspération, n. f.

ἐξαγόμενος, η, ον· μετοχὴ τοῦ ἐξάγω.

ἐξαγυνία, ας, ἡ· hexagynie (ῥίζα ἑξάγυνος) n. f. τάξις φυτῶν κατὰ Λινναῖον σύστημα ἐχόντων ἓξ στύλους ἢ θυλακίδας (styles ou pistils), ἤτοι ἓξ θήλεα ὄργανα.

ἑξάγυνος, ος, ον· hexagyne (ἕξ, six καὶ γυνὴ = θῆλυ, femelle), adj. [βοτ.] ὁ ἔχων ἓξ θυλακίδας, qui a six pistils; || ἄνθος ἑξάγυνον, fleur hexagyne; τὸ ἐκ θηλέων ὀργάνων ἓξ ἄνθος.

ἐξάγω, μέλ. άξω, ἀόρ. ἐξήγαγον· φέρω, ὁδηγῶ ἔξω, conduire ou mener dehors, faire sortir; ἐξάγω, λαμβάνω ἀπό τι, κάμνω τὴν ἐξαγωγήν, faire l'extraction, extraire; βλ. καὶ ἐξαγωγή· λαμβάνω ὡς ἀποτέλεσμα, tirer; ἐξάγω συμπέρασμα, συμπεραίνω, déduire; καὶ inférer; κάμνω ἐξαγωγὴν ἐμπορευμάτων, κτλ. exporter; ἐξάγω, αἴρω, ἀφαιρῶ τι, enlever; || — (ἐπὶ προϊόντων ἐργοστασίου = παράγω), produire; || — (ἀποσύρω ἔκ τινος), retirer; || — (συμπεραίνω), déduire, π. χ. ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σας ἐξάγω, ὅτι, je déduis de votre lettre que; || — λίθους [ἐκ τοῦ λατομείου], extraire des pierres; || [μαθημ.] — τὴν τετραγωνικὴν ῥίζαν, extraire la racine carrée; || — τῆς πλάνης (τῆς ἀπάτης), tirer d'erreur, détromper; désabuser; || — (ἐμπόρευμα εἰς τὸ ἐξωτερικόν), exporter; || ἐξάγω ἐκ τοῦ κλιβάνου, ξεφουρνίζω, défourner; || ἐξάγω τὸν ἀέρα, ξεφουσκόνω, désenfler; || ἐξάγειν δεῖγμα, prendre, prélever un échantillon, échantilloner; || — ἐμπορεύματα, exporter des marchandises; || ἐκ τούτου δὲ ἐξάγω, ὅτι, d'où je déduis que; || τί ἐξάγεις ἐκ τῶν λόγων του; qu'est ce que vous tirez de ses paroles? || τί δύναταί τις νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου; que peut-on inférer de ce fait? || ἐκ τούτων ἐξάγεται, il en résulte; il s'ensuit; [νομ. ἰδ.] il en appert; || ἐκ τούτων οὐδὲν ἐξάγεται, on n'en peut rien conclure; || [χημ.] ἐκλύω, dégager (ἀέριον)· || [ναυτ.] ἐξάγω τὰ νερὰ λέμβου, ἤτοι ἀδειάζω τὰ νερὰ ἔκ τινος λέμβου, agréner; || μτχ. ἐξαγόμενος, η, ον· || ἐξαγόμενον νέας διατιμήσεως, un extrait du nouveau tarif; || ἐξαγόμενον (ἀπόσπασμα) λογαριασμοῦ, un extrait, relevé de compte, aperçu de compte.

ἐξαγωγεύς, έως, ὁ· ὁ ἐξάγων, ὁ ἐξολκεύς, ἐργαλεῖόν τι, κτλ. δι' οὗ ἐξάγεταί τι, extracteur, n. m. § [ἐμπορ.] exportateur, n. m.

ἐξαγωγή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξάγειν, action de faire sortir (d'extraire; de tirer; de déduire; d'exporter; d'enlever); sortie, n. f. extraction, n. f. ἡ ἀφαίρεσις, τὸ συμπέρασμα, déduction, n. f. exportation, n. f. ἀφαίρεσις, enlèvement, n. m. ἐκκένωσις évacuation, n. f. βλ. ἐξάγω· || — (δι' ἀποσπάσεως) ὀδόντος, extraction d'une dent; || — (δι' ἀποσπάσεως) λίθων [ἐκ τοῦ λατομείου], extraction des pierres; || ἐξαγωγὴ ῥίζης [μαθημ.] extraction d'une racine || — ἐμπο-

ρευμάτων, exportation des marchandises; βλ. καὶ ἐμπόριον· ‖ — ἐκ τῆς ἀποθήκης, sortie du magasin ; ‖ δι' ἐξαγωγήν, pour l'exportation ; ‖ συνήφθησαν (ἐγένοντο) μερικαὶ πράξεις διὰ τὴν ἐξαγωγήν, il s'est traité, quelques affaires pour l'exportation ; ‖ τὰ δημητριακὰ ἀποτελοῦσι τὸν κυριώτερον κλάδον τοῦ ἐξαγωγικοῦ ἡμῶν ἐμπορίου, les céréales constituent la principale branche de notre commerce d'exportation ; ‖ — ἐπιστολῶν [ἐκ τοῦ γραμματοκιβωτίου], levée des lettres ; ‖ = (ἀφαίρεσις) τοῦ κλείστρου (πυροβόλου), enlèvement de la fermeture. § (ἀτμομηχ.] ἐξαγωγὴ ἀτμοῦ, evacuation de vapeur, καλεῖται ἡ ἐκ τοῦ κυλίνδρου ἔξοδος τοῦ ἐνεργήσαντος ἤδη ἀτμοῦ, ὅπως διοχετευθῇ εἰς τὸ ψυγεῖον ἢ ἀλλαχοῦ· βλ. καὶ προπορεία, avance. § [ναυτ.] ἐξαγωγή, extraction, n. f. ἐφ' ὅσον ἀτμοποιεῖται τὸ ἐν τοῖς ἀτμολέβησι τῶν πλοίων πρὸς ἀτμοποίησιν χρησιμοποιούμενον θαλάσσιον ὕδωρ, ἐπὶ τοσοῦτον καθίσταται ὑφάλμυρον καὶ κεχορεσμένον ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ διαλελυμένων ἀλάτων, ὅπερ μᾶς ἀναγκάζει ἵνα βαθμιαίως ἀνανεώσωμεν αὐτό· τούτου ἕνεκα καὶ ἐξάγομεν κατὰ χρονικὰ διαστήματα ποσότητα τινὰ εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τοῦ καλουμένου ἐξαγωγικοῦ μηχανήματος (appareil d'extraction). Ἡ πρᾶξις αὕτη καλεῖται ἐξαγωγή· ‖ ἐξάγω = κάμνω τὴν ἐξαγωγήν, faire l'extraction.

ἐξαγωγικός, ή, όν· ὁ δι' ἐξαγωγὴν χρησιμεύων, ὁ ἐξαγόμενος, d'exportation ; ‖ ἐμπόριον ἐξαγωγικόν, commerce d'exportation ; ‖ ἐξαγωγικὸν τέλος, droit d'exportation; ‖ —, d'extraction ; ‖ [ἀτμομ.] ἐξαγωγικὸν μηχάνημα, appareil d'extraction; βλ. μηχάνημα· ‖ — σωλήν, tuyau d'extraction, καλεῖται ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ὑφαλμύρου ὕδατος· βλ. καὶ ἐξαγωγή, extraction ; ‖ — [σωλήν, κτλ.], tube extracteur.

ἐξαγώγιμος, ος, ον· exportable, adj. ὁ πρὸς ἐξαγωγήν, πρὸς τὸ ἐξάγειν· πρὸ πάντων περὶ ἐμπορευμάτων ἐξαγομένων.

ἐξαγώγιον, ου, τό· τὰ τέλη ἐξαγωγῆς, droit d'exportation.

ἐξαγωγίς, ίδος, ἡ· καὶ

ἐξαγωγός, οῦ, ὁ· ὀπὴ (ἢ ὀχετὸς) πρὸς ἐξαγωγὴν ὕδατος, κτλ. conduit d'écoulement ; βλ. καὶ ἐκροή.

ἐξαγωνιαῖος, αία, αῖον· sexangulaire (sè-gzan), adj. [γεωμ.] ὁ ἔχων ἓξ γωνίας, qui a six angles; λέγουσιν ἐπίσης sexangulé, ée.

ἐξαγώνιος, ος, ον· hexagonal, ale, aux, adj. [γεωμ.] ὁ ἔχων σχῆμα ἐξαγώνου, qui a la forme d'un hexagone ; ‖ ἐπιφάνεια ἐξαγώνιος, surface hexagonale. § ἐπίσης ἐκεῖνο οὗτινος ἡ βάσις εἶνε ἐξάγωνος, dont la base est un hexagone ; ‖ πρίσμα ἐξαγώνιον, prisme hexagonal.

ἐξαγωνίτης, ου, ὁ· hexagonite, n. f. φυσικὸν πυριτίωμα, silicate naturel.

ἐξάγωνος, ος, ον· [γεωμ.] ὁ ἔχων ἓξ γωνίας, qui a six angles, hexagone (ἕξ, six καὶ γωνία, angle), adj. ‖ ἐπίπεδον ἐξάγωνον, un plan hexagone ; ‖ σχῆμα ἐξάγωνον, une figure hexagone ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] ἑξάγωνον, hexagone, n. m. καλεῖται τὸ ἔχον ἓξ πλευρὰς καὶ ἓξ γωνίας πολύγωνον, καὶ γενικῶς σχῆμα ἔχον ἓξ γωνίας, figure qui a six angles. Τὸ κανονικὸν ἐξάγωνον ἔχει πλευρὰν ἴσην πρὸς τὴν ἀκτῖνα τοῦ περιγεγραμμένου κύκλου καὶ γωνίαν 120°. § ἐξάγωνος καὶ ἐξαγώνιος, hexagonal, ale, aux, βλ. ἐξαγώνιος. § —, sexangle (sè-gzan) [γεωμ. ἀρχαῖον] ὁ ἔχων ἓξ γωνίας, qui a six angles. § —, ἐξαγωνιαῖος, sexangulaire (sè-gzan) [γεωμ.] ὁ ἔχων ἓξ γωνίας, qui a six angles.

ἐξαδακτυλισμός, οῦ, ὁ· sexdigitisme (ῥίζα ἐξαδάκτυλος) n. m. ἡ διαμόρφωσις τῶν ἐξαδακτύλων, conformation des sexdigitaires.

ἐξαδάκτυλος, ος, ον· ὁ ἔχων ἓξ δακτύλους, qui a six doigts. § — sexdigital, ale, aux (sex, six καὶ digitus, doigt) adj. λέγεται περὶ χειρὸς ἢ ποδὸς ἔχοντος ἓξ δακτύλους. § — sexdigitaire (sex, six καὶ digitus, doigt) adj. ἐν τῇ τερατολογίᾳ λέγεται οὕτως ὁ ἔχων ἓξ δακτύλους εἰς τὴν χεῖρα ἢ τὸν πόδα.

ἐξαδέλφη, ης, ἡ· cousine, n. f. τὸ θηλ. τοῦ ἐξάδελφος.

ἐξάδελφος, ὁ· cousin, n. m. καὶ θηλ. ἐξαδέλφη, ἡ συγγένεια μεταξὺ τῶν τέκνων δύο ἀδελφῶν· ‖ πρῶτος ἐξάδελφος, cousin germain; ‖ δεύτερος ἐξάδελφος, cousin issu de germain ; βλ. καὶ **δισεξάδελφος** καὶ **ἐξανεψιός.**

ἐξαδελφοσύνη, ης, ἡ· [δημ.] cousinage, n. m. ἡ ἐξαδελφότης.

ἐξαδελφότης, ητος, ἡ· cousinage, n. m. κοινῶς ἡ ἐξαδελφοσύνη, βαθμὸς συγγενείας μεταξὺ τῶν παίδων δύο ἀδελφῶν ἢ ἡ ἰδιότης ἢ κατάστασις τῶν ἐξαδέλφων.

ἐξαδελφούλης, ὁ· **ἐξαδελφοῦλα,** ἡ· ὑποκορ. τοῦ ἐξάδελφος, ἐξαδέλφη, petit cousin, petite cousine.

ἐξαδικός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν τὸν ἀριθμὸν ἕξ, qui concerne le numéro six ; ἡ ἑξάς, la sixaine, n. f.

ἐξάδραχμος, ος, ον· ὁ ἓξ δραχμῶν (τιμώμενος), de six drachmes ; qui coûte ou qui vaut six drachmes.

ἐξαεδρικός, ή, όν· hexaédrique, adj. [γεωμ.] ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἑξάεδρον, qui se rapporte à l'hexaèdre; ‖ σχῆμα ἐξαεδρικόν, forme hexaédrique.

ἐξάεδρος, ος, ον· ὁ ἔχων ἓξ ἕδρας, hexaèdre ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] [γεωμ.] ἐξάεδρον, hexaèdre, n. m. καλεῖται τὸ πολύεδρον τὸ ἔχον ἓξ ἐπιπέδους ἕδρας (qui a six faces planes) ; τοιοῦτον εἶνε ὁ κύβος, ὅστις εἶνε κανονικὸν ἐξάεδρον· ‖ πρίσμα ἐξάεδρον, prisme hexaèdre. § ἐξάεδρος καὶ ἐξαεδρικός, hexaédrique, adj. βλ. ἐξαεδρικός.

ἐξαερίζω, μέλ. ίσω· βλ. **ἀερίζω.** § [ἀτμομ.] ἐξαερίζω (μηχανήν), purger ; βλ. **ἐξαερισμός.**

ἐξαέρισις, εως, ἡ· καὶ

ἐξαερισμός, οῦ, ὁ· βλ. **ἀερισμός.** § [ἀτμομ.] purgation, n. f. ἐξαερισμὸς ἀτμομηχανῆς τινὸς καλεῖται ἡ πρὸ τῆς λειτουργίας ταύτης

ἐξαγωγὴ τοῦ ἀέρος καὶ τῶν ἐκ τῆς ψύξεως αὐτοῦ προερχομένων ὑδάτων τῶν εὑρισκομένων εἰς τὰ ὄργανα δι' ὧν πρόκειται νὰ διέλθῃ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ ὁ ἀτμός· ἐνεργεῖται δὲ συγχρόνως μὲ τὴν θέρμανσιν τῆς μηχανῆς (échauffer) ὑπὸ τοῦ πρὸς θέρμανσιν αὐτῆς κυκλοφοροῦντος ἀτμοῦ, ἀφοῦ ἀνοιχθῶσι προηγουμένως πρὸς τοῦτο οἱ καλούμενοι ἐξαεριστικοὶ κρουνοὶ καὶ ἐπιστόμια (purges).

ἐξαεριστικός, ή, όν· [ἰδίως ἐν τῇ ἀτμομ.] ἐξαεριστικὸς σωλὴν) tuyau de purge, καλεῖται ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐξαέρισιν (purgation) τῆς μηχανῆς· || τὸ ἐξαεριστικὸν ἐπιστόμιον (soupape de purge) καὶ ὁ ἐξαεριστικὸς κρουνός, καλοῦνται purges, n. m. pl. ἤτοι οἱ κρουνοὶ καὶ τὰ ἐπιστόμια τὰ πρὸς ἐξαερισμὸν (purgation) τῶν κυλίνδρων, ἀτμοσυρτῶν, ψυγείου, κτλ. χρησιμεύοντα ὄργανα.

ἐξαερόω καὶ

ἐξαερῶ, [χημ.] μεταβάλλω εἰς ἀέρα, κάμνω τι ἀέριον, ἀερῶδες, faire passer à l'état gazeux, gazéifier (gaz καὶ facere, faire). § —, ἐξατμίζω, volatiliser, ποιῶ ἀτμιστόν, κάμνω νὰ ἐξατμισθῇ, μεταβάλλω εἰς ἀέριον ἢ εἰς ἀτμόν, réduire en gaz ou en vapeur; on volatilise le soufre pour produire la fleur de soufre.

ἐξαερώσιμος, ος, ον· gazéifiable, adj. ὁ ἐπιδεκτικὸς νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀτμόν, ἀέριον, qui est susceptible de se convertir en gaz.

ἐξαέρωσις, εως, ἡ· ἡ μεταβολὴ εἰς ἀέρα, εἰς ἀέριον, gazéification, n. f. réduction d'une substance à l'état de gaz

ἐξαετής, ής, ές· ὁ ἓξ ἐτῶν, χρόνων, de six ans ; ἡλικίας ἓξ ἐτῶν, âgé de six ans. § —, sexennal, ale, aux (six, sex καὶ annus, année), adj. ὁ συμβαίνων καθ' ἐξαετίαν, qui a lieu tous les six ans.

ἐξαετία, ας, ἡ· χρονικὸν διάστημα ἓξ ἐτῶν, espace de six ans. § —, sexennalité, n. f. ἰδιότης τοῦ ἐξαετοῦς, τοῦ ἐπανερχομένου καθ' ἐξαετίαν, qualité de ce qui est sexennal, de ce qui revient tous les six ans.

ἐξαέτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ **ἐξαετής.**

ἐξαημερία, ας, ἡ καὶ **ἐξαμερία**, τὸ ἑξαήμερον, διάστημα ἓξ ἡμερῶν, espace de six jours.

ἐξαήμερος, ος, ον· ὁ ἓξ ἡμερῶν, de six jours ; || [οὐδ. οὐσ.] **ἐξαήμερον**, τὸ (τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου), hexéméron (ἓξ ἡμέραι) καὶ hexaméron, n. m.

ἐξαίθρα, ας, ἡ· clairière, n. f. (d'un bois) (ἐξ αἴθρα), ἐξαίθριον μέρος, καθαρόν, ἀεριζόμενον, ἀνοικτόν· τὸ μέρος τοῦ δάσους εἰς ὃ δὲν ὑπάρχουσι δένδρα· τὸ ἀραίωμα· τὸ ἄδενδρον μέρος τοῦ δάσους, éclaircie, n. f. Τὸ μέρος τοῦ δάσους **ἐξ** οὗ **ἀφῃρέθησαν** ἤτοι **ἐκόπησαν τὰ δένδρα** διά τινα **σκοπόν, καλεῖται ἀπότμησις τοῦ δάσους** (coupure du bois) ἢ **ὑλοτόμιον,** ἤτοι τὸ τετμημένον μέρος τοῦ δάσους.

ἐξαίμωσις, εως, ἡ· βλ. **διάχυμα.**

ἐξαιρέσιμος, ος, ον· ὁ ἐξαιρούμενος, ὁ δυνάμενος νὰ ἐξαιρεθῇ, qui peut être excepté (exempté ; récusé, κτλ. βλ. **ἐξαιρῶ**)· ἑορτὴ (ἡμέρα) ἐξαιρέσιμος, ἤτοι ἑορτάσιμος ἡμέρα, ἀργίας, jour férié.

ἐξαίρεσις, εως, ἡ· τὸ ἔκ τινος αἴρειν, τὸ ἐξαιρεῖν, ἐκβάλλειν, exception, n. f. ἐξαίρεσις, ἀπαλλαγὴ ἔκ τινος ὑπηρεσίας. βάρους, κτλ. || ἐξαιρέσει τῶν, excepté, à l'exception de; || πλὴν ὀλίγων ἐξαιρέσεων, à peu d'exceptions près ; || — τοῦ κανόνος, exception à la règle; || κατ' ἐξαίρεσιν, par exception ; ἐξαιρετικῶς, exceptionnellement ; || ἐξαιρέσει αὐτοῦ, excepté lui ; βλ. καὶ **ἐξαιρῶ**· || αὐτὸ εἶνε λόγος ἐξαιρέσεως [ὑπηρεσίας, βάρους, κτλ.] c'est une raison d'exception ; || [στρατ.] ἐξαίρεσις (ἀπαλλαγὴ) ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, exemption du service militaire ; εἶνε πρᾶξις δι' ἧς ὁ ἀνήκων εἰς ἡλικίαν καλουμένην εἰς τὰ ὅπλα ἀπαλλάσσεται τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας. § [χειρουρ.] ἐξαίρεσις, ἐκτομή, excision, n. f. || ἐπίσης ἡ ἐξαίρεσις, λέγεται καὶ ἀφαίρεσις, extirpation, n. f. ἤτοι καθολικὴ καθαίρεσις, προκειμένου περὶ ἀποκοπῆς ὀγκώματος τινός, ἤτοι ἡ ἐκρίζωσις. § [τεχνολ.] débridement, n. m. βλ. ἐξαίρω, débrider. § [ναυτ.] ἐξαίρεσις λέμβου, débarquement d'un canot; λέγεται ἡ ἐκ τῶν ὑποστατῶν της (chantiers) εἰς τὰς ἐπωτίδας (porte-manteaux) ἢ τὴν θάλασσαν μεταφορὰ ἐνθέτου λέμβου (canot de drôme). § [νομ.] **ἐξαίρεσις** (δικαστοῦ, μάρτυρος ἢ πραγματογνώμονος), récusation, (d'un juge ; d'un témoin ; d'un expert), ἐν ὡρισμένῃ τινὶ δίκῃ λαμβάνει χώραν ὁσάκις δύναται νὰ ὑπάρξῃ εὔλογος ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀμερολήπτου ἐνεργείας αὐτῶν ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ. Ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ τῇ ποινικῇ δικονομίᾳ ὁρίζονται ῥητῶς τὰ τε ἐξαιρετέα πρόσωπα καὶ οἱ λόγοι τῆς ἐξαιρέσεως αὐτῶν (συμφέρον, συγγένεια κτλ.), οἱ δικαιούμενοι νὰ ζητήσωσι ταύτην καὶ ἡ σχετικὴ διαδικασία· || **ἐξαίρεσις** ἑαυτοῦ, ἣν ποιεῖ ὁ δικαστὴς ἐπί τινος δίκης διὰ λόγους συνειδήσεως, (ἀποχὴ τοῦ δικάζειν), abstention n. f.

ἐξαίρετα, [ἐπίρ.] πολὺ καλά, très-bien ; ὡς κάλλιστα, θαύματος ἀξίως, θαυμάσια, θαυμασίως, à merveille ; εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἐντελῶς, parfaitement ; on ne peut mieux ; || εἶνε ἐξαίρετα εἰς τὴν ὑγείαν του, il se porte à merveille.

ἐξαιρετέος, α, ον· ὅστις πρέπει νὰ ἐξαιρεθῇ, qui doit être excepté (exempté) ; [νομ.] récusable, adj. βλ. **ἐξαίρεσις**· || ἐξαιρετέα ἑορτή, jour légal=ἑορτάσιμος ἡμέρα, jour férié, ἤτοι ἡμέρα ἀργία· βλ. καὶ **ἐξαιρέσιμος.**

ἐξαιρετικός, ή, όν· exceptionnel, elle ; ὁ μὴ τακτικός, ὁ ἔκτακτος, ὁ ἐξαίρεσιν ποιῶν· || ἐξαιρετικὰ δικαστήρια, cours prévôtales, δικάζοντα ἀνεκκλήτως (sans appel), καὶ ὧν αἱ ἀποφάσεις ἐξετελοῦντο ἐντὸς 24 ὡρῶν. Ἱδρύθησαν τὸ 1815 ἐν Γαλλίᾳ διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν πολιτικῶν ἐγκλημάτων.

ἐξαιρετικῶς, [ἐπίρ.] exceptionnellement, adv. κατ' ἐξαίρεσιν, par exception ; ἀποτελῶν ἐξαίρεσιν.

ἐξαίρετος, ος, (καὶ κοινῶς η) ον· excellent,

e; ὁ ἀποτελῶν ἐξαίρεσιν, συνεπῶς ἀξιόλογος, λίαν καλός, ἐκλεκτός, exquis, e; choisi, e; ἀξιοσημείωτος, remarquable; signalé, ée; διακεκριμένος, distingué, ée; ἐξαιρετικός, exceptionnel; || εἶνε ἐξαίρετος ἄνθρωπος, c'est un homme excellent; || ἐξαίρετα κρασιὰ (εὔγευστα), des vins exquis; || ἐξαίρετος εὔνοια, faveur signalée; || διατελῶ μετὰ τῆς ἐξαιρέτου ὑμῖν ὑπολήψεώς μου, je suis, avec la plus parfaite considération; || ἐξαίρετος [ἐπὶ ποιότητος εἴδους, ἐμπορ.] excellent, e; [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἐξαίρετον, excellence, n. f.

ἐξαιρέτως, [ἐπίρ.], κατὰ προτίμησιν, κατὰ τρόπον ἐξαίρετον (ἀξιοσημείωτον), par excellence; ἀξιοσημειώτως, remarquablement; πάρα πολύ, singulièrement; ἐξαιρέτως, ἐξόχως, κατ' ἐξοχήν, éminemment; || εἶνε ἐξαιρέτως ὡραία, elle est remarquablement belle. § ἰδιαιτέρως, particulièrement; πρωτίστως, principalement; πρὸ πάντων, ἰδίως, surtout; || τὸν τιμᾷ ἐξαιρέτως, il l'honore particulièrement; || ἐξαιρέτως δὲ ὁ ἀδελφός του, et surtout son frère.

ἐξαιρετός, ή, όν· ὁ δυνάμενος νὰ ἐξαιρεθῇ, qui peut être excepté (exempté); [νομ.] récusé, ée; βλ. ἐξαίρεσις, ἐξαιρῶ.

ἐξαιρέω, βλ. ἐξαιρῶ.

ἐξαίρω, μέλ. αρῶ, ἀόρ. ἐξῆρα (βλ. καὶ αἴρω)· πρὸς τὰ ἔξω σηκώνω, ὑψηλὰ φέρω, ἀνυψώνω, relever; κάμνω νὰ ἐξέλθῃ εἰς ὕψος, νὰ ἀναφανῇ τι, faire ressortir; rehausser; ἀνυψώνω ἐν ἐκτύπῳ, mettre en relief καὶ μεταφ. κάμνω φανερόν ἐπίσης μὲ ἐπαίνους ἐξυψώνω, ἐγκωμιάζω, faire l'éloge; louer; || διερεθίζω, παρακινῶ, ἐξάπτω τινά, exalter; || [τεχνολ.] ἐξαίρω (αἴρω ἔκ τινος), débrider, ἤτοι ἀφαιρῶ, λύω τὸν χάλων δι' οὗ ἀναβιβάζονται εἰς τὰς οἰκοδομὰς ἢ τὰ λατομεῖα οἱ λίθοι.

ἐξαιρῶ (έω), μέλ. έσω, ἀόρ. ἐξήρεσα· λαμβάνω τι ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ, τί ἔκ τινος ἐκβάλλω, ἀποσπῶ, retrancher; ôter; ἐκ τούτου γενικῶς ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ, θέτω κατὰ μέρος, ἀπομακρύνω ἀπό τι, ὅθεν ἐξαιρῶ, excepter; exempter; ἀποκλείω, exclure; (βλ. καὶ **ἐξαίρεσις**)· || δὲν ἐξαιρῶ κανένα, je n'en excepte personne; || τοῦτο ἐξαιρεῖται, cela fait exception; || ἐξηρέθη τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, il fut exempté du service militaire; || ἐξαιρουμένων τῶν δύο ἀδελφῶν, à l'exception des deux frères; les deux frères excepté; || ἐξαιρουμένης τῆς ματαιότητός της, εἶν' ἐξαίρετος γυνή, à sa vanité près c'est une excellente femme; || ἐξῃρημένος, η, ον· ἐξαιρούμενος, excepté, ée; exempté, ée; || ἐξῃρημένον δασμοῦ, ἐλεύθερον, exempt d'accise (φόρος ἐπὶ τῶν ποτῶν, κυρίως ἐν Ἀγγλίᾳ); exempt de droit; βλ. καὶ δασμός. § [χειρουρ.] ἐξαιρῶ, ἐκτέμνω, exciser; faire une excision = κάμνω ἐξαίρεσιν· || ἐπίσης extirper; βλ. **ἐξαίρεσις**. § [ναυτ.] ἐξαιρῶ λέμβον, débarquer un canot; βλ. **ἐξαίρεσις**. § [νομ.] ἐξαιρῶ (δικαστήν, μάρτυρα ἢ πραγματογνώμονα), récuser (un juge; un témoin; un expert); || ἐξαιρεῖν ἔνορκον τινά, récuser un juré; βλ. **ἐξαίρεσις**. § ἐξῃρημένος, η, (ἐπὶ ἑορτῶν), férié, ée; βλ. καὶ **ἐξαιρέσιμος**.

ἐξαίσιος, ος καὶ α, ον· ὁ τὸ μέτρον ὑπερβαίνων, ὁ ἀσυνήθης, ὁ ἔκτακτος, extraordinaire; ὁ ἐκπληκτικός, étonnant, e; frappant, e; ὁ θαυμάσιος, ἀξιόλογος, merveilleux, euse; prodigieux, euse; θελκτικός, ravissant, e.

ἐξαισίως, [ἐπίρ.] ἐκτάκτως, extraordinairement; θαυμασίως, ἀξιόλογα, merveilleusement; prodigieusement.

ἐξαιτέομαι, βλ. ἐξαιτοῦμαι.

ἐξαίτησις, εως, ἡ· ἡ αἴτησις, demande, n. f. παράκλησις (ἐπίμονος), sollicitation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ αἰτεῖν τι· [νομ. ἰδ.[ἡ ἀπαίτησις διὰ νόμου, ἡ ἐπίκλησις διά τι, ὅπως εἶνε ἡ εἰσφορά, réquisition, n. f.

ἐξαιτοῦμαι (έομαι), «ἀπαιτῶ τι» δι' ἐμαυτὸν ζητῶ τι, demander; παρακαλῶ ἐπιμόνως νὰ μοὶ δοθῇ τι, solliciter; ἐπικαλοῦμαι, παρακαλῶ, implorer; ἐπικαλοῦμαι, διεκδικῶ δικαιώματα, ἀπαιτῶ δι' ἐμέ, réclamer; [νομ. ἰδ.] requérir; || ἐξαιτοῦμαι χάριν, demander (solliciter) la grâce; || ἐξαιτεῖται τὴν πληρωμὴν τῶν ὀφειλομένων, il sollicite le paiement de ce qui lui est dû; || ἐξαιτούμενος τὴν προστασίαν σας, en implorant votre protection; || — τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, requérir l'application de la loi.

ἐξαίφνης, [ἐπίρ.] κοινῶς ἔξαφνα· αἰφνιδίως, subitement, adv. soudain; tout à coup; ἤτοι ἀπροσδοκήτως, inopinément; βλ. καὶ **ἔξαφνα**.

ἑξάκις, [ἐπίρ.] ἓξ φοράς, six fois; || — sexies (sé-ksi-éss) (ἐκ τοῦ λατ. sex, six), ἓξ φοράς, six fois. Χρησιμοποιεῖται ὅταν ἀριθμῶσι διὰ τῶν λατινικῶν ἐπιρρημάτων semel, bis, etc.

ἑξακισμύριοι, αι, α· 60000, soixante mille.

ἑξακισχίλιοι, αι, α· 6000, six mille.

ἑξακισχιλιοστός, ή, όν· six millième.

ἐξακολουθέω, βλ. ἐξακολουθῶ.

ἐξακολουθήσατε πῦρ, continuez le feu! (παράγγελμα).

ἐξακολούθησις, εως, ἡ· τὸ ἐξακολουθεῖν, συνεχίζειν, continuation, n. f. ἡ συνέχεια, suite, n. f.

ἐξακολουθητικός, ή, όν· ὁ ἐξακολουθῶν, ὁ συνεχής, continuel, elle; continu, e.

ἐξακολουθητικῶς, [ἐπίρ.] συνεχῶς, continuellement; ἄνευ διακοπῆς, sans interruption; sans relâche; ἀδιακόπως, ἀπαύστως, sans cesse.

ἐξακολουθῶ (έω), συνεχίζω, continuer; ἀκολουθῶ τινά, poursuivre; παρατείνω, παρατείνομαι, [se] prolonger; || ἐξακολουθήσατε παρακαλῶ, continuez, je vous prie; || ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του, il poursuit son chemin; || ἐδῶ αἱ διασκεδάσεις ἐξακολουθοῦν [οἰκ.] ici les amusements vont leur train; || ἐξηκολούθει νὰ τὴν ἀγαπᾷ, il l'aimait toujours.

ἐξακοντίζω, μέλ. ίσω, ῥίπτω μακρὰν ἀκόν-

τιον, ἀκοντίζω, darder, lancer un dard ; ὅθεν καὶ ἁπλῶς lancer (ῥίπτω, βάλλω, ἐκσφενδονίζω)· καὶ ἐκτοξεύω, décocher, [ἰδ.] βέλος, ἀκόντιον, κτλ. διὰ τοῦ τόξου, τῆς βαλλιστρίδος ἢ ἑτέρου μηχανήματος· ‖ —, lancer un trait ; βλ. καὶ βέλος, trait ; καὶ ἄκων, javelot ; ‖ ἐξακοντιστικός, ή, όν, à trait ; ‖ ἐξακοντιστικὸν μηχάνημα, machine à trait ; βλ. βέλος, βλῆμα, βολή. § —, ἐκπηδῶ, ἀναπηδῶ, saillir.

ἐξακόντισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξακοντίζειν, action de darder (de lancer) ; ἡ ἐκτόξευσις, décochement, n. m. ἡ ἐκσφενδόνισις, lancement, n. m. § [ὑδρ.] ἐξακόντισις, ἡ ἀνάδοσις, lance, n. f. τὸ εἰς τὰ ἄνω δίδειν, π. χ. πῖδαξ ἀναδίδων ὕδωρ ἐκ μιᾶς μόνον ἐπιστομίδος καὶ ὑψῶν τοῦτο ὑψηλά.

ἐξακοντιστική, ῆς, ἡ· acontismologie, n. f. μελέτη ἐπὶ τῆς βλητικῆς ἢ τέχνη τοῦ ἐξακοντίζειν αἰχμηρὰ βλήματα, οἷον ἀκόντια (dards), βέλη (traits) καὶ τὰ παρόμοια.

ἐξακοντιστικός, ή, όν· ὁ πρὸς ἐξακόντισιν χρησιμεύων· βλ. ἐξακοντίζω.

ἐξακοσάρα, ἡ· [δημ.] ποσότης ἑξακοσίων δραχμῶν, somme de six cents drachmes. § βλ. καὶ ἑξακοσαριά.

ἑξακοσαριά, ἡ· [δημ.] ὁ ἀριθμὸς ἑξακόσια, nombre de six cents.

ἑξακόσιοι, αι, α· οἱ 600, six cents ; ‖ ἑξακόσιοι τριάκοντα, six cents trente ; ‖ χίλιοι ἑξακόσιοι, seize cents.

ἑξακοσιοστός, ή, όν· ὁ ἔχων σειρὰν ἑξακόσια, six-centième καὶ [ἐπιρ.] ἑξακοσιοστόν, λέγουσι δὲ sexcagesimo, ὅταν ἄρχωνται μετρῶντες διὰ τῶν λατινικῶν primo, secundo, etc.

ἐξακουσμένος, η, ον (ξακουσμένος) καὶ

ἐξάκουστος (συνήθ. στός), ή, όν· ὁ περιώνυμος, περιβόητος, διαβόητος, ὀνομαστός, renommé, ée ; περίφημος, fameux, euse.

ἐξακριβόμετρον, ου, τό· étalon, n. m. βλ. διακριβωτήρ.

ἐξακριβόνω καὶ ἐξακριβώνω, καὶ

ἐξακριβόω, καὶ

ἐξακριβῶ, μέλ. ώσω, ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς ἐξετάζω τι, examiner à fond; διὰ τῆς ἐρεύνης καὶ ἐξετάσεως διαφωτίζω τι, éclaircir ; ἐλέγχω, ἐξελέγχω τι ἐπιμελῶς, ἐξακριβῶ τὴν ἀλήθειαν· λόγων, τὴν ἀκρίβειαν ἀντικειμένων, vérifier ; βεβαιῶ, ἐπιβεβαιῶ τι, constater, avérer ; διακριβόω, étalonner διὰ τοῦ διακριβωτῆρος (étalon) ; ἐξακριβόνω, διαφωτίζω, éclaircir ; βεβαιοῦμαι διά τι, s'assurer de ; ‖ — τὴν ἀλήθειαν, éclaircir (démêler) la vérité ; ‖ θέλω νὰ ἐξακριβώσω τὸ γεγονός, je veux avérer (constater) le fait ; ‖ ἐξακριβόω διὰ τοῦ περιτυπώματος (gabarit) ; βλ. ἐξελέγχω, gabarier ; ‖ ἀκριβῶς ἐρευνῶ, ἀνιχνεύω, ἀναγνωρίζω, reconnaître.

ἐξακρίβωσις, εως, ἡ· ἀκριβής, ἐπιμελὴς ἐξέτασις τινός, examen approfondi ; διαφώτισις, éclaircissement, n. m. (ἐπι)βεβαίωσις, constatation, n. f. ‖ διακρίβωσις, étalonnage, n. m. (διὰ τοῦ διακριβωτῆρος, étalon) ; ‖ gabariage, n. m. ἐξακρίβωσις διὰ τοῦ περιτυπώματος, τύπου (gabarit) ; βλ. καὶ **ἐξελέγχω**· ‖ —, vérification, n. f. βλ. καὶ **ἀκρίβωσις**· ‖ ἡ ἔρευνα, ἀνίχνευσις, ἀναγνώρισις τινός, reconnaissance, n. f. § [ἠλεκ.] ἐξακρίβωσις γαλβανομέτρου, étalonnage d'un galvanomètre, καλεῖται ἡ ἐργασία ἥτις γίνεται ἐπὶ τινος γαλβανομέτρου σημειουμένων τῶν μονάδων ἐντάσεως δι' ἑκάστην ἀπόκλισιν τοῦ δείκτου αὐτοῦ. Ἡ μονὰς ἐντάσεως εἶνε τὸ ἄμπερον (ampère).

ἐξακριβωτικός, ή, όν· ὁ ἐξακριβώνων τι, qui examine ; qui éclaircit ; qui vérifie; qui constate, etc ; βλ. **ἐξακριβῶ**· ‖ ἐξακριβωτικὴ γραμμή, ligne de foi ; βλ. **γραμμή.**

ἐξακρίδιον, ου, τό· dosse, n. f. καλεῖται ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία σανὶς τοῦ κατὰ μῆκος πριονιζομένου ξύλου, κοινῶς τὰ **ξακρίδια** ἢ **καπάκια.**

ἑξάκτινος, ος, ον· sexrayonné, ée, adj. ὁ σημειούμενος δι' ἓξ ἀκτινοειδῶν γραμμῶν, qui est marqué de six lignes rayonnées ; ‖ ἑξάκτινος τροχός, roue à six croisillons, ἤτοι τροχὸς μὲ ἓξ ὀδόντας (ἕξ, ἀκτίς, croisillon ; βλ. λέξιν).

ἑξάκωπος, ος, ον· ὁ μὲ ἓξ κώπας, à six rames ; ἑξήρης.

ἔξαλα, τὰ [ναυτ.] accastillage, n. m. ἢ œuvres-mortes, n. f. κοινῶς τὰ **ὑψηλὰ** ἢ **ψηλὰ** τοῦ σκάφους, ἤτοι τὰ ἄνω τῆς ἰσάλου γραμμῆς μέρη τοῦ πλοίου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ κάτω τῆς ἰσάλου μέρη τοῦ πλοίου καλούμενα **ὕφαλα** ἢ γάστρα τοῦ πλοίου· ‖ κατασκευάζειν τὰ ἔξαλα πλοίου τινός, accastiller.

ἐξαλείφω, μέλ. είψω, ἀόρ. ἐξήλειψα· σβύννω τι γραμμένον, ζωγραφισμένον, effacer ; ἐξηλειμμένος, σβυσμένος, effacé, ée ; ἐν γένει ἐξαλείφω, ἀφαιρῶ, enlever ; διαγράφω, rayer ; καταστρέφω, détruire ; abolir ; καταπαύω, καταστέλλω, réprimer ; ἐξαλείφω, αἴρω, ἀφαιρῶ, supprimer ; ἐξαλείφω, ἀπαλείφω, oblitérer ; ‖ [ἐμπορ.] ἐξαλείφω [κονδύλιον, παραγγελίαν], annuler ; ‖ ἐξήλειψαν τὸ ὄνομά του, on a effacé son nom ; ‖ — κηλῖδα, enlever (ôter) une tache ; ‖ ἐξήλειψε δύο λέξεις, il a rayé (effacé) deux mots ; ‖ [νομ.] — ὑποθήκην, purger (radier ; éteindre) une hypothèque ; ‖ — ὕβριν, effacer (laver) une injure ; ‖ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξαλείψῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων σας, il n'a pu détruire l'effet de vos paroles; ‖ — τὰς προλήψεις, abolir (détruire) les préjugés ; ‖ — τὴν διχόνοιαν, éteindre la discorde ; ‖ — τι (ἀπὸ τὴν μνήμην μου), passer l'éponge sur une chose.

ἐξάλειψις, εως, ἡ· τὸ ἐξαλείφειν, τὸ σβύννειν τι· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαλείφειν, action d'effacer, effacement, n. m. action de supprimer, suppression, n. f. ἡ διαγραφή, rature, n. f. ἡ καταστροφή, destruction, n. f. ἡ κατάπαυσις, περιστολή, répression, n. f. ἐξάλειψις, ἀπαλοιφή, oblitération, n. f. ‖ — ὑποθήκης, radiation d'hypothèque.

ἐξάλλαγμα, τό· καὶ 'ξάλλαγμα· ἡ πρᾶξις

τοῦ ἐκδύειν [ἐκδύεσθαι], action de [se] déshabiller.

ἐξαλλάζω, 'ξαλλάζω (ἐξαλλάσσω), ἐκδύω, déshabiller; [οὐδ.] ἀλλάσσω, μεταβάλλω ἐνδυμασίαν, ἐκδύομαι, se déshabiller; changer d'habit[s].

ἐξάλλαξις, ἡ· τὸ ξάλλαγμα· ἡ ἔκδυσις, action de se déshabiller.

ἔξαλλος, ος, ον· ἔκτακτος, ἐξαίρετος, extraordinaire; παράδοξος, étrange. § ἐκτὸς ἑαυτοῦ, hors de soi; ‖ — ἐκ [τῆς] χαρᾶς, transporté de joie.

ἐξαλμυρίζω, μέλ. ίσω· ἀφαιρῶ ἀπό τι τὴν ἁλμύραν, καθιστῶ ὀλιγώτερον ἁλμυρόν, dessaler, καὶ ἐν γένει ἀφαιρῶ τὸ ἅλας, dépouiller le sel.

ἐξαλμύρισμα, ατος, τό· ἡ ἀφαίρεσις τῆς ἁλμύρας, dessalement, n. m. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαλμυρίζειν, action de dessaler, résultat de cette action; λέγουσιν ἐπίσης dessalaison, n. f. καὶ dessalage, n. m.

ἐξαμαρτάνω, μέλ. ήσω· ἀποτυγχάνω, manquer; ἀποπλανῶμαι, σφάλλομαι, faillir; tomber en faute (en erreur), καὶ ἐν γένει κάμνω σφάλμα, ἁμάρτημα, commettre une faute ou une erreur; ἁμαρτάνω, pécher. § ἐξαμαρτάνω, δὶς ταὐτόν, récidiver, ἐπαναλαμβάνω τὸ αὐτὸ σφάλμα, πταῖσμα, ἔγκλημα, ὑποπίπτω ἐκ νέου εἴς τι σφάλμα· ‖ τὸ **δὶς** ἐξαμαρτεῖν, récidive, n. f. ἤτοι ἡ ἐπανάληψις σφάλματος, πταίσματος, ἐγκλήματος· ‖ ὁ δὶς ἐξαμαρτάνων, récidiviste, n.

ἐξαμβλίσκω, καὶ

ἐξαμβλόω-ῶ, μέλ. ώσω, κάμνω ἐξάμβλωμα, ἀποβάλλω, avorter; γεννῶ πρὸ τῆς ὥρας, mettre au monde avant terme; ἐνεργῶ ἀποβολήν, faire avorter; [συνεκδ.] καταστρέφω τι, détruire; κάμνω τι τερατῶδες, faire quelque chose de monstrueux.

ἐξαμβλύνω, μέλ. υνῶ, blaser; ἀμβλύνω, émousser; ἐξασθενίζω, ἐξασθενῶ, affaiblir; διαφθείρω, καταστρέφω διὰ καταχρήσεων τὰς αἰσθήσεις καὶ ἰδίως τὰ ὄργανα τῆς γεύσεως; ‖ ἐξημβλυμένος τὴν γεῦσιν, avoir le palais blasé; ‖ ἡ χρῆσις τῶν δρυμέων οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν ἐξαμβλύνει τὴν γεῦσιν, l'usage des liqueurs fortes blase le palais; βλ. καὶ **ἐξημβλυμένος.** § [μεταφ.] —, blaser, καθιστῶ τινὰ ψυχρόν, δυσαίσθητον, ἀναίσθητον, ἀδιάφορον, ἀνίκανον διὰ συγκινήσεις· ‖ οὐδὲν τὸ ἐξαμβλῦνον καὶ ἐξαλεῖφον περισσότερον τὴν καλαισθησίαν ἀπὸ τὰ ἀτελεύτητα ταξείδια, rien ne blase et n'éteint plus le goût que les voyages sans fin (Ste-Beuve). § ἐξαμβλύνομαι, se blaser, καθίσταμαι ἀμβλύς, ἐξασθενῶ, s'affaiblir, καταστρέφομαι, διαφθείρομαι, s'altérer; ‖ ἡ γεῦσις ἐξαμβλύνεται (διαφθείρεται) διὰ τῆς χρήσεως λίαν ἀρτυματικῶν τροφῶν, le goût se blase par l'usage d'aliments trop épicés (Rostan). § — se blaser; καθίσταμαι ἀδιάφορος, ἀναίσθητος. **Συνών.** blaser, affaiblir; αἱ ἀσθένειαι ἐξασθενοῦσι (affaiblissent) τὴν δύναμιν τῆς γεύσεως· ἡ ἀκρασία τῶν ἡδονῶν ἐξαμβλύνει (φθείρει, blase) αὐτήν· ἡ γεῦσις ἐξασθενεῖ (s'affaiblit) διὰ τοῦ γήρατος, ἀλλ' ἐξαμβλύνεται (se blase) κατὰ πᾶσαν ἡλικίαν.

ἐξάμβλυσις, εως, ἡ· blasement, n. m. ἡ κατάστασις τοῦ ἐξημβλυμένου ἀτόμου· ἄρα ἐξάντλησις, ἐξασθένησις (affaissement), ἀηδία (dégoût), κόρος (satiété).

ἐξάμβλωμα, ατος, τό· προϊὸν ἀποβολῆς, προώρου γεννήσεως, avorton, n. m. (συνεκδ.) τέρας, monstre, n. m. ἡ **τερατομορφία,** τὸ **τερατῶδες,** monstruosité, n. f.

ἐξαμβλωματικός, ή, όν· abortif, ive, adj. πρόωρος, prématuré, ée; ὁ γινόμενος πρὸ τοῦ ὡρισμένου χρόνου του, qui se produit avant le temps; ὁ μὴ λαβὼν πλήρη ἀνάπτυξιν, qui n'a pas reçu son entier développement; ‖ ἔμβρυον ἐξαμβλωτικόν, fœtus abortif; [συνεκδ.] **τερατώδης,** monstrueux, euse.

ἐξάμβλωσις, εως, ἡ· τὸ ἀποβάλλειν, προώρως γεννᾶν, avortement, n. m. βλ. καὶ ἄμβλωσις.

ἐξαμελής, ής, ές· ὁ ἔχων ἓξ μέλη, de six membres.

ἐξαμερής, ής, ές· ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἓξ μέρη, ὁ ἓξ μερῶν, de (en) six parties.

ἐξαμερία, ας, ἡ· βλ. **ἐξαημερία.**

ἐξάμετρος, ος, ον· ὁ ἓξ μέτρων, de six mètres. § ἐξάμετρος, ος, ον· hexamètre, adj. (στίχος) λέγεται περὶ στίχου ἔχοντος ἓξ πόδας, vers de six pieds; ‖ [ἰδ. οὐσ. ἐπὶ στίχου] hexamètre, n. m. τὸ **ἐξάμετρον** δακτυλικόν, εἶνε τὸ ἀρχαιότατον τῶν μέτρων τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ποιήσεως, ὅπερ μετεχειρίσθη ἡ ἐπικὴ ποίησις παραλαβοῦσα ἐκ τῆς ἀρχαιοτέρας εἰς τὴν λατρείαν ἀναφερομένης ποιήσεως. Ὁ ἐν ἐξαμέτρῳ συντεθειμένος στίχος ἀποτελεῖται ἐκ πέντε δακτύλων, τοὺς ὁποίους ἀκολουθεῖ ὡς ἕκτος ποὺς σπονδεῖος ἢ τροχαῖος (διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς).

ἐξαμηνία, ας, ἡ καὶ ἐξάμηνον, τό· χρονικὸν διάστημα ἓξ μηνῶν [espace de] six mois; semestre, n. m.

ἐξαμηνιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] καὶ 'ξαμηνιά, λέγεται ἡ **ἐξαμηνία.**

ἐξαμηνιαῖος, αία, αῖον· καὶ ἐξάμηνος· ὁ ἓξ μηνῶν, ἓξ μηνῶν ἡλικίαν ἔχων, ἓξ μῆνας διαρκῶν, de six moix; semestriel, elle.

ἐξαμηνιάτικος, η, ον· [δημ.] ὁ **ἐξαμηνιαῖος.**

ἐξάμηνον, τό· βλ. **ἐξαμηνία.**

ἐξάμηνος, ος, ον· βλ. ἐξαμηνιαῖος.

ἐξαμματίζω, μέλ. ίσω, κοινῶς ξεμματίζω, désépisser, σχοινίον τι, ἀγκύλην, στρόφον· ἤτοι λύω τὴν ἀμμάτισιν· τὸ ἐναντίον αὐτοῦ εἶνε ἀμματίζω (épisser).

ἐξαμφιδετέω, βλ. ἐξαμφιδετῶ.

ἐξαμφιδέτησις, εως, ἡ· (τοῦ πλοίου), désaffourchement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαμφιδετεῖν, action de désaffourcher; ἤτοι ἡ ἐργασία τοῦ ἀνασπᾶν τὴν μίαν τῶν ἀγκυρῶν, ὁσάκις τὸ πλοῖον εἶνε ἠγκυροβολημένον διὰ δύο, καὶ ἀπομένειν ἐπὶ μιᾶς μόνης ἀγκύρας· ἡ ἐργασία αὐτὴ εἶνε προπαρασκευαστικὴ τῆς ἀπάρσεως.

ἐξαμφιδετῶ, μέλ. ήσω [ναυτ.], désaffour-

cher; ἀπάρω τὴν μίαν ἐκ τῶν συγκρατούντων ἀμφιδετημένον (affourché) τὸ πλοῖον ἀγκυρῶν. § ἐξαμφιδετῶ [ναυτ.] désaffourcher, κοινῶς λύνω τὸ μουστάκι· ἀφαιρῶ τὸν ἀμφιδέτην (émérillon d'affourche).

ἐξανὰ [καὶ αἱ ἀπὸ τούτου λέξεις] βλ. ξανά.

ἐξαναγκάζω, μέλ. άσω, καταναγκάζω, ἐντελῶς ἀναγκάζω, contraindre; (ἐκ)βιάζω, forcer; || ἐξαναγκάζω ἵππον, βλ. ἐκβιάζω, forcer un cheval. § ἐξαναγκάζομαι, se contraindre, être contraint, la pensée ne peut se contraindre. § —, se contraindre, se forcer, se faire violence.

ἐξαναγκασμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαναγκάζειν, action de contraindre, contrainte, n. f. ὁ καταναγκασμός, ἡ ἐκβίασις. § —, καταναγκασμός, coercition, n. f. droit, pouvoir que l'on a de contraindre à faire ou à s'abstenir.

ἐξαναγκαστικός, ή, όν· ὁ διὰ τοῦ ἐξαναγκασμοῦ, διὰ τῆς βίας γινόμενος, de contrainte; ἐπισχετικός καταναγκαστικός, coercitif, ive; qui peut exercer la coercition; qui a le droit de contraindre.

ἐξανάγω, μέλ. άξω, ἀόρ. ἐξανήγαγον· ἐκτὸς ἄγω, κάμνω τι νὰ ἐξέλθῃ πρὸς τὰ ἔξω, faire sortir; θέτω εἰς κίνησιν, mettre en mouvement (π. χ. στράτευμα, κτλ.). § [μέσ.] ἐξαγάγω (πλοῖον) ἔκ τινος τόπου πρὸς τὸ πέλαγος, ἐκπλέω, ἀποπλέω, mettre à la voile; mettre en mer, κοινῶς βάλλω στὸ πέλαγος, ἤτοι ἐκπλέω τοῦ λιμένος καὶ διευθύνομαι πρὸς τὸ πέλαγος· || ἐξανάγομαι τῆς ἀκτῆς ἐξελκόμενος, déhaler un navire d'une côte, τῇ βοηθείᾳ λέμβου, ῥυμουλκοῦ πλοίου ἢ ῥύματος καὶ πεποντισμένης ἰσχάδος.

ἐξαναγωγὴ (πλοίου) ἡ· [ναυτ.] action de mettre à la voile; action de mettre en mer, ἤτοι ἡ ἐργασία τοῦ ἐξέρχεσθαι εἰς τὸ πέλαγος.

ἐξανακτίζω, μέλ. ίσω· βλ. ξανακτίζω.

ἐξανάλυσις, εως, ἡ· [χημ.] réduction, n. f. ἀνάλυσις ἐκ δευτέρου πρὸς ἀφαίρεσιν τοῦ ὀξυγόνου ἔκ τινος μεταλλικοῦ ὀξειδίου (καὶ ῥῆμα ἐξαναλύω, réduire); βλ. καὶ ἀναγωγή· || ἐξανάλυσις τῶν ἑλκυσμάτων, κτλ. réduction des crasses, etc.

ἐξαναλύω, μέλ. ύσω· [χημ.] réduire; βλ. ἐξανάλυσις· || ἐξαναλύω τὸ ἕλκυσμα, réduire les crasses.

ἐξανασκάπτω, μέλ. άψω, refouiller, σκάπτω ἐκ νέου.

ἐξανασκαφή, ῆς, ἡ· ἡ ἐκ νέου ἐκσκαφή, refouillement, n. m.

ἐξανδραποδίζω, μέλ. ίσω, κάμνω τινὰ (ἀνδράποδον) δοῦλον, ὑποτάσσω, réduire en esclavage; ὑποδουλῶ, asservir.

ἐξανδραπόδισις, εως, ἡ· καὶ

ἐξανδραποδισμός, οῦ, ὁ· ὑποδούλωσις, τὸ νὰ ἦνε τις δοῦλος, τὸ νὰ κάμῃ τις δοῦλον, asservissement, n. m.

ἐξανδρία, ας, ἡ· hexandrie (ῥίζα ἔξανδρος), n. f. [βοτ.] κλάσις φυτῶν κατὰ Λινναῖον σύστημα, ὧν τὰ ἄνθη ἔχουσιν ἓξ στήμονας (à six étamines), κεχωρισμένους, καθὼς εἶνε τὸ κρίνον (λείριον, lis), ἡ ὄρυζα (riz), κτλ.

ἐξανδρικός, ή, όν· hexandrique adj. [βοτ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐξανδρίαν, qui se rapporte à l'hexandrie.

ἔξανδρος, ος, ον· hexandre (ἕξ, six καὶ ἀνὴρ=ἄρρην, mâle) adj. [βοτ.] ὁ ἔχων ἓξ στήμονας, qui a six étamines, καθὼς τὸ κρίνον (λείριον), comme le lis.

ἐξανεψιός, οῦ, ὁ· θηλ. ἐξανεψιά, ᾶς, ἡ (καὶ πληθ. ἐξανεψιοί, ἐξανεψιαί)· fils de cousin germain; δεύτερος ἐξάδελφος (cousins en second degré); δεύτεροι ἐξάδελφοι λέγονται ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων οἱ πατέρες ἢ αἱ μητέρες ἦσαν τέκνα ἀδελφῶν (= πρῶτοι ἐξάδελφοι, βλ. ἐξάδελφος).

ἐξανθέω, βλ. ἐξανθῶ.

ἐξάνθημα, ατος, τό. βλ. ἐξάνθησις, ἐξάνθισμα, efflorescence, n. f. § —, λέγεται πρὸ πάντων μικρὸν ἕλκος τοῦ δέρματος, éruption, n. f. (cutanée); καλοῦνται γενικῶς ἐξανθήματα αἱ ἐκ νοσηρᾶς διεργασίας τοῦ δέρματος ἐπιφαινόμεναι ἐπ' αὐτοῦ ἀλλοιώσεις, ἄλλοτε ἄλλαι ἐπιγινόμεναι κατὰ τὰ διάφορα τοῦ δέρματος νοσήματα (μικρὰ σπυριά, petits boutons, bourgeons; πομφόλυγες, μικραὶ φλύκταιναι ἐπὶ τοῦ δέρματος, élevures); [ιδ.] exanthème, n. m. = éruption cutanée, éruption exanthémateuse.

ἐξανθηματικός, ή, όν· exanthématique, adj. βλ. καὶ ἐξανθηματώδης, exanthémateux, euse; || — πυρετός, fièvre exanthémateuse = fièvre éruptive, fièvre accompagnée d'éruption, ἤτοι πυρετὸς μετ' ἐξανθήματος. § —, éruptif, ive [παθολ.] accompagné d'éruption, ἤτοι ὁ ὑπὸ ἐξανθήματος ἀκολουθούμενος, π. χ. ἐξανθηματικὸς πυρετός, fièvre éruptive.

ἐξανθηματολογία, ας, ἡ· exanthématologie, n. f. μέρος τῆς ἰατρικῆς πραγματευόμενον περὶ τῶν ἐξανθημάτων, καὶ γενικώτερον περὶ τῶν ἑλκῶν τοῦ δέρματος, partie de la médecine traitant des exanthèmes, et, plus généralement des éruptions cutanées.

ἐξανθηματώδης, ης, ες· exanthémateux, euse, adj. [παθολ.] ὁ ὁμοιάζων τῷ ἐξανθήματι, ὁ μετέχων αὐτοῦ, qui tient de l'exanthème; ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὸ ἐξάνθημα, qui a rapport à l'exanthème; π. χ. éruption exanthémateuse = ἐξάνθημα. Λέγουσιν ἐνίοτε ἐξανθηματικός, exanthématique; βλ. λέξιν.

ἐξάνθησις, εως, ἡ (ἐκ τοῦ ἐξανθῶ), floraison ἢ fleuraison, n. f. ἡ ἄνθησις, τὸ ἄνθισμα· || [συνηθ.] défleuraison, n. f. ἡ πτῶσις τῶν ἀνθέων, παραχμή. § ἐξάνθησις ἢ ἐξάνθισις (ἐξανθίζω), efflorescence, n. f. λέγεται γενικῶς ἡ ἐμφάνισις (λευκοῦ) ἐπικαθίσματος εἰς διάφορα σώματα κατὰ τὴν ξήρανσιν αὐτῶν. Παρατηρεῖται εἰς ὀρυκτά, εἰς τοίχους, εἰς σάπωνας, εἰς σακχαρούχους καρποὺς καὶ εἰς διαλύματα ἔτι ἀποχωρίζοντα λευκὸν στερεὸν ἐξάνθισμα ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ῥευστοῦ, ἀνερχόμενον ὑπὲρ τὸ χεῖλος τοῦ δοχείου. Τοῦτο παρατηροῦμεν εἰς τὰ διαλύματα τοῦ χλωριαμ-

μωνίου (ἀμμωνιακὸν ἅλας), ἅτινα μεταχειριζόμεθα εἰς τὰς ἐν κοινῇ χρήσει διὰ τοὺς ἠλεκτρικοὺς κώδωνας στήλας· || ἁλμώδης ἐξάνθησις, efflorescence saline; βλ. ἁλμώδης. § ἐξάνθησις, βλ. **ἐξάνθημα**, éruption (cutanée).

ἐξανθίζω=ἐξανθέω.

ἐξάνθισις, εως, ἡ· βλ. ἐξάνθησις.

ἐξάνθισμα, ατος, τό· βλ. ἐξάνθημα.

ἐξανθρακίζω, μέλ. ίσω· [χημ.] décarboniser, ἀφαιρῶ τὸν ἄνθρακα (carbone) τὸν περιλαμβανόμενον εἴς τινα ὕλην. § ἐξανθρακίζομαι, se décarboniser, être décarbonisé, perdre son carbone. § ἐξανθρακίζω τὸν χυτοσίδηρον, décarburer (la fonte), enlever l'excès de carbonne contenu dans la fonte de fer par l'opération de l'affinage. § **ἐξανθρακίζομαι**, se décarburer; être, devenir décarburé.

ἐξανθράκισις, εως, ἡ· décarbonation, n. f. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ἔκ τινος ὕλης ὑπάρχοντος ἄνθρακος. § [χημ.] décarburation, n. f. destruction de l'état de carburation d'une substance.

ἐξανθρακόω-ῶ· βλ. **ἀπανθρακόω-ῶ**, κάμνω ὅλως διόλου ἄνθρακα, réduire en charbon; carboniser. § [χημ.] décarbonater, ἀφαιρῶ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ τὸ ἐμπεριεχόμενον εἴς τινα ὕλην. § ἐξανθρακοῦμαι, se décarbonater, être décarbonaté.

ἐξανθρακωτικός, ή, όν· [χημ.] décarburant, ante, adj. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ν' ἀφαιρῇ τὸν ἔν τινι σώματι εὑρισκόμενον ἄνθρακα.

ἐξανθρωπίζω, μέλ. ίσω, humaniser, κάμνω ἀνθρώπινον, φέρω εἴς τινα τὰ αἰσθήματα τῆς ἀνθρωπότητος.

ἐξανθρωπισμός, οῦ, ὁ· humanisation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξανθρωπίζειν, action d'humaniser.

ἐξανθῶ (έω), μέλ. ήσω, fleurir; ἔξω, ἐπάνω ἀνθῶ, βγάζω ἄνθη, pousser des fleurs; [συνηθ.] défleurir, μοῦ πίπτει τὸ ἄνθος, παρακμάζω. § efflorer; βλ. **ἐξάνθησις**. § περὶ ἐξανθημάτων τοῦ δέρματος καὶ ἑλκῶν, ἔχω ἐξάνθημα, avoir une éruption cutanée; avoir un exanthème.

ἐξανίσταμαι, [μέσ.] σηκώνομαι ἐπάνω, κατά τινος, se lever contre = γίνομαι ἔξω ἐμαυτοῦ κατά τινος· ἐπαναστατῶ, se soulever; se révolter.

ἐξανοίγω, μέλ. οίξω, κοινῶς ξανοίγω, ὅλως διόλου ἀνοίγω, ἀποκαλύπτω τι, découvrir; βλέπω, παρατηρῶ, apercevoir; ἀναγνωρίζω, reconnaître; || τὸν ἐξάνοιξα ἀπὸ μακρυά, je l'ai aperçu de loin. § [οὐδ.] διαφαίνομαι, καθαρίζω, s'éclaircir; || ὁ καιρὸς ἐξάνοιξε, le temps s'est éclairci; || [μεταφ.] τὸ παιδὶ αὐτὸ ἀρχίζει νὰ ξανοίγῃ, ce garçon commence à se former. § [οὐδ. καὶ μέσ.] ἐξανοίγομαι, ἀναπτύσσομαι, se développer; ἀποκαλύπτομαι, se découvrir; προχωρῶ, s'avancer; || ἐξανοίχθη πολύ, il s'est trop avancé.

ἐξαντλέω, βλ. ἐξαντλῶ.

ἐξάντλησις, εως, ἡ· τὸ ἐξαντλεῖν, épuisement, n. m. [κυρίως καὶ μεταφ.]· || βλ. **ἀδυναμία**, affaissement, n. m. || βλ. **κάματος**, courbature, n. f. § [ὑδρ.] épuisement, n. m. ἤτοι ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ὕδατος ἔκ τινος μέρους. Τὰ πρὸς ἐξάντλησιν τοῦ ὕδατος ἐργαλεῖα εἰσὶ πολυάριθμα· π. χ. τὸ σύνηθες ἀντλίον (écope), τὸ χηλώνειον (seau à bascule), τὸ κομβολόγιον (chapelet), ἡ νορία (noria), ἡ ἕλιξ τοῦ Ἀρχιμήδους (vis d'Archimède), διάφοροι ἀντλίαι (pompes), κτλ. § [ναυτ.] drainage, n. m. βλ. **ἐξαντλητὴρ** (drain).

ἐξαντλητήρ, ῆρος, ὁ· [ναυτ.] drain, n. m. ἐξαντλητῆρες, drains; καλεῖται οὕτω σύστημα σωλήνων καὶ ὑδατοστεγῶν θυρίδων (vannes), εὑρισκομένων εἰς τὸ κύτος σκάφους τινός, χρησιμεῦον πρὸς ἐξάντλησιν τῶν ἐν τῷ κύτει εἰσρεόντων ὑδάτων.

ἐξαντλητός, ή, όν· ἐξαντλήσιμος, ὁ δυνάμενος νὰ ἐξαντληθῇ, νὰ στειρεύσῃ, tarissable.

ἐξαντλήσιμος, ος, ον· βλ. ἐξαντλητός.

ἐξαντλῶ(έω), ἔξω ἀντλῶ, épuiser, mettre à sec; ἀνασύρω δι' ἐργαλείων ἢ μηχανῶν τὰ ὕδατα ἔκ τινος μέρους· βλ. καὶ **ἐξάντλησις**· || ἐξαντλῶ, ἀποξηραίνω, mettre à sec; ἀποξηραίνω, tarir; || ἐξαντλῶ [ἀγρὸν γῆν], fatiguer (effriter) [un champ, un terrain]; || —, κάμνω κατάχρησιν, διὰ κατασωτεύσεως, σπατάλης, κόπου, épuiser (κυρίως καὶ μεταφ.)· στειρεύω, ἀποξηραίνω, tarir; || —, ὠθῶ, φέρω εἰς τὸ ἔπακρον τὴν (ὑπομονὴν τινός), pousser (mettre) à bout (la patience de quelqu'un); || αἱ δαπάναι αὐταὶ ἐξήντλησαν τὸ βαλάντιόν του, ces dépenses ont épuisé (tari) sa bourse. § [μέσ.] ἐξαντλοῦμαι, s'épuiser; se tarir; être à bout; || αἱ γαῖαι αὗται εἶνε ἐξηντλημέναι, ces terres sont effritées; || ἡ πηγὴ τῶν χαρίτων ἐξηντλήθη, la source des faveurs est tarie; || τὸ μεταλλεῖον αὐτὸ ἐξηντλήθη, cette mine est épuisée; || — τὴν ὑπομονήν, être à bout [de patience]; || ἡ ὑπομονή μου εἶχεν ἐξαντληθῇ, j'étais à bout [de patience]; || ἐξηντλήθην [χρηματικῶς], je suis à sec; || ἐξηντλημένος ἀπὸ τὸν κόπον, exténué de fatigue. § [ὑδρ.] ἐξαντλῶ=στεγνοποιῶ, étancher, βλ. λέξιν. § [ναυτ.] drainer; βλ. **ἐξαντλητήρ**. § ἐξαντλῶ, ἀντλῶ, pomper, ἐξάγω διὰ τῆς ἀντλίας (pomper). § ἐκκενῶ, ἀδειάζω, ἐντελῶς, affranchir, βλ. καὶ **ἀντλῶ ἐκ τοῦ κύτους**. § **ἐξαντλῶ**, franchir; συνώνυμον τοῦ affranchir; franchir une pompe, λέγεται ἐπὶ ἀντλίας ἥτις ἐξαντλήσασα τὸ ἔν τινι διαμερίσματι εὑρισκόμενον ὕδωρ, δὲν ἀντλεῖ πλέον τοιοῦτον, ἤτοι ἀντλία παύσασα ἀπὸ τοῦ ν' ἀντλῇ. § [ἱππολ.] ἐξαντλεῖν (καταπονεῖν) διὰ τοῦ κόπου τὸν ἵππον, estrapasser, surmener ou outrer un cheval, σημαίνει καταπονεῖν αὐτὸν δι' ὑπερβολικῆς καὶ δυσαναλόγου πρὸς τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν αὐτοῦ ἰδιότητα κοπώσεως.

ἐξαοράτης, ὁ· [διάλ. Νισύρ.] κατὰ παραφθορὰν ἀντὶ ἐξαγορευτής, ἐκ τοῦ ἐξαγορεύω· καλοῦσι δὲ οὕτω τὸν **πνευματικόν**.

ἐξάπαντος, [ἐπίρ.] χωρὶς ἄλλο, sans faute; immanquablement, adv. à coup sûr; βλ. καὶ ἅπας.

ἐξαπατάω, βλ. ἐξαπατῶ.

ἐξαπάτη, ης, ἡ· καὶ

ἐξαπάτησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαπατᾶν, action de tromper ; tromperie, n. f. ἡ ἀπάτη, διάψευσις ἐλπίδων, πλάνη, déception, n. f. ὁ δόλος, ἡ ἀπάτη, fraude, n. f. ἡ πλάνη, ἀπάτη, ἡ διαφθορὰ παρθένων, γυναικῶν, séduction, n. f. βλ. καὶ ἐξαπατῶ καὶ ἀπατῶ· || —, circonvention, n. f. (παράπεισις).

ἐξαπατῶ (άω), μέλ. ήσω, ὅλως διόλου ἀπατῶ, τὸν γελῶ, ψεύδομαι πρὸς αὐτόν, μεταχειρίζομαι ἀπάτην, δόλον, tromper ; frauder; διαφθείρω, séduire ; βλ. καὶ ἀπατῶ· || —, circonvenir (παραπείθω). § —, ἐξαπατῶ [τακτ.] donner le change ; προσπαθῶ νὰ ἐξαπατήσω τὸν πολέμιον ἐπὶ τῶν πραγματικῶν προθέσεων διὰ ψευδῶν κινήσεων· || [παθητ.] ἐξαπατῶμαι [τακτ.], prendre le change ; ἀπατῶμαι ἐκ τῶν ψευδῶν τοῦ πολεμίου κινήσεων.

ἐξαπέταλος, ος, ον· [βοτ.] hexasépale, adj. ὁ ἔχων ἓξ πέταλα (φυλλάρια), qui a six sépales ; || κάλυξ ἐξαπέταλος, calice hexasépale. § ἐξαπέταλος, hexapétale, adj. οὗτινος ὁ κάλυξ (ἡ στεφάνη τοῦ ἄνθους) ἔχει ἓξ πέταλα, dont la corolle a six pétales ; λέγουσιν ἐπίσης héxapetalé, ée.

ἐξάπηχυς, υς, υ· γεν· εως· ὁ ἓξ πήχεων, de six aunes.

ἐξαπιναῖος, αία, αῖον, αἰφνίδιος, ἀπροσδόκητος, soudain, e ; subit, e.

ἐξαπίνης, [ἐπίρ.] αἰφνιδίως, ἀπροσδοκήτως, subitement, adv. soudain ; tout à coup; par surprise; (ὅμοιον τῷ ἐξαίφνης· βλ. λέξιν.

ἐξαπλασιάζω, μέλ. άσω, sextupler; πολλαπλασιάζω διὰ ἕξ.

ἐξαπλάσιος, α, ον· ἐξαπλοῦς, ὁ ἓξ φορὰς μεγαλείτερος, six fois plus grand ; sextuple.

ἐξαπλασίως, [ἐπίρ.] ἓξ φορὰς πόσος, six fois autant.

ἐξάπλευρος, ος, ον· ὁ ἔχων ἓξ πλευράς, qui a six côtes (faces = ἑξάεδρος).

ἐξαπλόνω, μέλ. ώσω, étendre ; τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο ἀναπτύσσω, κοινῶς 'ξαπλόνω· ἀναπτύσσω, ἁπλόνω, étaler (ὅπως κατὰ τὴν ἔκθεσιν πρὸς πώλησιν εἰδῶν)· ἐπιμηκύνω, ἐπεκτείνω, allonger ; || τὸν ἐξήπλωσε κατὰ γῆς, il l'étendit par terre (sur le carreau); || μὴ ἐξαπλόνῃς τὰ πόδια σου, n'allongez pas les jambes ; || τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς γῆς, le genre humain s'est propagé sur la terre.

ἐξαπλόω-ῶ· βλ. ἐξαπλόνω.

ἐξαπλοῦς, οῦς, οῦν (όος-οῦς)· βλ.ἐξαπλάσιος.

ἐξάπλωμα, ατος, τό· βλ. ἐξάπλωσις.

ἐξαπλώνω, βλ. ἐξαπλόνω.

ἐξάπλωσις, εως, ἡ· κοινῶς τὸ ξάπλωμα· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαπλόνειν, action d'étendre (d'étaler), ἡ ἀνάπτυξις, ἐξάπλωσις, ἡ ἔκτασις, extension, n. f. étalage, n. m. action de propager, propagation, n. f.=διάδοσις· || — ῥευστοῦ, φωτὸς = διάχυσις, diffusion, n. f. || κατὰ τὸ πάπλωμα καὶ τὸ ξάπλωμα [παροιμ.], selon le vent la voile.

ἐξαπολνῶ [δημ.], βλ. ἐξαπολύω.

ἐξαπολύω, μέλ. ύσω· λύω ἀπὸ τὸν δεσμόν, τὴν ἅλυσιν, déchaîner ; ἀπολύω, ἀφίνω ἐλεύθερον, lâcher. § [μέσ.] κινοῦμαι πρός τι, ὁρμῶ, prendre son essor ; ἀναχωρῶ, partir ; ἄρχομαι τινός, ἐκκινῶ διά τι, se mettre en campagne.

ἐξαποστειλάριον, τό· μέρος ᾄσματος τινὸς ἐκκλησιαστικοῦ, invitatoire, n. m.

ἐξαποστέλλω, μέλ. στελῶ, θὰ ἐξαποστείλω, ἀόρ. ἔστειλα· ἔξω ἀποστέλλω, expédier ; ἐκπέμπω, renvoyer ; ἀποστέλλω, envoyer ; πέμπω ἐν πάσῃ σπουδῇ, ἀποστέλλω τι ταχέως, dépêcher (π. χ. τηλεγράφημα, dépêche) ; ἀποστέλλω, πέμπω ὡς ἀντιπρόσωπον, ὡς ἐπίτροπον, députer ; ῥίπτω (μακράν), jeter ; μεταδίδω τὴν κίνησιν, ἐκπέμπω, renvoyer un mouvement ; || ἐξαποστέλλων = ἐκπεμπτικός, de renvoi.

ἐξαποστολή, ῆς, ἡ· τὸ ἔξω ἀποστέλλειν, expédition, n. f. ἡ ἐκπομπή, le renvoi ; ἡ ἀποστολή, envoi, n. m. ἐξαποστολὴ ἀντιπροσώπου, πρεσβείας, députation, n. f. τὸ ῥίψιμον, jet, n. m. ἐξαποστολή, ἐκπομπή, μετάδοσις κινήσεως, renvoi d'un mouvement.

ἐξάποδα, τά· βλ. ἐξάπους.

ἐξαποδία, ας, ἡ· [μετρική] hexapodie, n. f. groupe de six pieds.

ἐξάπορος, ος, ον· βλ. ἐξάτρυτος.

ἐξάπους, ους, ουν, γεν. οδος· ὁ ἔχων ἓξ πόδας, de (à) six pieds ; [διδ.] sépède (sex, six καὶ pied) ; || ἐξάπους, hexapode, adj. ὁ ἔχων ἓξ πόδας, qui a six pieds. § τὰ ἐξάποδα, les hexapodes [ζωολ. καὶ ἐντομ.] τὰ ἔχοντα ἓξ πόδας· || [οὐσ.] un hexapode.

ἐξάπτερος, ος, ον· καὶ

ἐξαπτέρυγος, ος, ον· μὲ ἓξ πτέρυγας, à six ailes ; [διδ.] hexaptère (ἕξ, πτερόν), adj. ὁ ἔχων ἓξ πτερὰ ἢ πτερύγια. § [οὐδ. οὐσ.] τὰ ἐξαπτέρυγα (τῶν ἐκκλησιῶν), têtes d'anges ailées ; τὰ χερουβίμ, chérubins ; hexaptéryge, n.m. [συνεκδ.] θρησκευτικὴ σημαία, bannière, n. f.

ἐξάπτω, μέλ. ἄψω, ἀνάπτω, allumer ; περιφλέγω, φλογίζω, enflammer ; ἐμπνέω, souffler ; ὑπερεθίζω, διεγείρω, πληρῶ ἐνθουσιασμοῦ ἢ θυμοῦ, exalter ; διεγείρω, παροξύνω, exciter ; || — τὰ πάθη, allumer (exciter) les passions ; || — τὴν διχόνοιαν, souffler la discorde ; || — τὰς ἐλπίδας τινός, enfler les espérances de qu'un; || τοῦτο ἐξῆψε τὴν ὀργήν του, cela a exalté sa colère ; || μὴ τὸν ἐξάπτῃς, ne l'irritez pas = μὴ τὸν ἐρεθίζεις· || — τὸ ἠθικὸν τοῦ ἀτόμου καὶ ἐνθουσιάζω αὐτὸ = διεγείρω τὸ ἠθικόν, exalter le moral. § [μέσ.] [ἐμπορ.] ἐξάπτομαι [ἐπὶ ἀγορᾶς], exciter; || ἐξάπτεται εὐκόλως, il prend feu (il s'irrite) facilement ; il se monte aisément ; il s'emporte = παραφέρεται· || μὴν ἐξάπτεσθε, ne vous échauffez pas ; ne vous excitez (exaltez) pas ; || ἐξημμένος, η, ον, excité, ée ; exalté, ée, etc ; || φαντασία ἐξημμένη (θερμή), imagination ardente (surexcitée ; exaltée) ;

|| ἐξημμένη κεφαλή, tête exaltée ; tête montée.

ἐξάπτωτος, ος, ον· [γραμμ.] hexaptote, adj. ὁ ἔχων ἓξ πτώσεις.

ἐξάρα, ἡ· [τοῦ παιγν. δόμινον], double-six.

ἐξαργυρίζω, μέλ. ίσω· βλ. ἐξαργυρόω.

ἐξαργυρισμός, οῦ, ὁ· βλ. ἐξαργύρωσις.

ἐξαργυρόνω, μέλ. ώσω, ἐξαργυρώνω καὶ ἐξαργυρῶ· πληρώνω εἰς εἶδος (εἰς ἄργυρον, ἀργύριον), payer en espèces ; πληρώνω, ἀποδίδω τὸ ὀφειλόμενον ποσόν, ἀποτίω, rembourser ; ἐξαργυρόνω = μεταβάλλω εἰς χρῆμα τραπεζικὸν γραμμάτιον (χαρτονόμισμα), changer [un billet de banque]; πραγματοποιῶ τι, réaliser ; || ἡ τράπεζα ὑποχρεοῦται νὰ ἐξαργυρόνῃ τὰ γραμμάτιά της, la banque est tenue de rembourser (de payer à vue) ses billets ; || — κίβδηλον νόμισμα, passer une pièce fausse = περνῶ κίβδηλον νόμισμα· || — συναλλαγματικήν, changer.

ἐξαργυρόω, καὶ

ἐξαργυρῶ καὶ ἐξαργυρώνω· βλ. ἐξαργυρόνω.

ἐξαργύρωσις, εως, ἡ· ἀπότισις, remboursement, n. m. ἡ πληρωμὴ εἰς εἶδος, payement, n. m. [en espèces]; πραγματοποίησις, réalisation, n. f. βλ. ἐξαργυρόνω.

ἐξαργυρωτέος, α, ον· πληρωτέος [εἰς εἶδος], payable [en espèces]; remboursable, adj.

ἐξάρθρημα, ατος, τό· exarthrème, n. m. βλ. ἐξάρθρωμα.

ἐξαρθρόνω, μέλ. ώνω, ἐξαρθρώνω καὶ ἐξαρθρῶ, βγάζω, διαστρέφω, déboîter, ἀποχωρίζω δύο ἠρθρωμένα ἀντικείμενα, π. χ. ὀστᾶ, κτλ. ἐπίσης disloquer, ἐξαρθρῶ ὀστοῦν, μηχανήν, κτλ. ἐξαρθρῶ, διαστρέφω, κοινῶς στραγγουλίζω, luxer ; βλ. καὶ ἐξάρθρωμα, luxation ; || ἐξηρθρωμένος, η, ον· déboîté, ée; disloqué, ée ; luxé, ée. § [χειρουρ.] ἐξαρθρῶ, désarticuler ; faire sortir de l'articulation, ou amputer dans l'articulation. § ἐξαρθροῦμαι, se désarticuler ; être désarticulé ; sortir de l'articulation ; || —, désarticuler à soi ; se désarticuler le bras en tombant.

ἐξάρθρωμα, ατος, τό· καὶ ἐξάρθρωσις, déboîtement, n. m. καὶ luxation, n. f. ἤτοι ἡ παρέκκρισις τῆς φυσικῆς συναρμογῆς δύο ὀστῶν, κοινῶς τὸ βγάλσιμο· ἐξάρθρωσις καὶ ἐξάρθρημα καλεῖται ἡ κατάστασις ἐκείνη ἀρθρώσεως τινὸς καθ' ἣν τὰ πέρατα τοῦ ἄρθρου ἢ ὅλως ἢ κατὰ μέρος (ἀτελὲς ἐξαρθ. ἢ ὑπεξάρθρημα) ἐξίστανται τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν θέσεως, ὅτε καὶ συνήθως ῥήγνυται ὁ ἀρθρικὸς θύλαξ· βλ. καὶ **διάστρεμμα**, κοινῶς **στραγγούλισμα** καὶ **στραμπούλισμα**.

ἐξάρθρωσις, εως, ἡ· (π. χ, ὀστοῦ) dislocation, n. f. βλ. ἐξαρθρῶ· τὸ **ἐξάρθρωμα**, déboîtement, n. m. βλ. καὶ **διάστρεμμα**. § [χειρουρ.] désarticulation, n. f. τυχαία περίπτωσις ἢ ἐγχείρισις ἐξάγουσα ὀστοῦν ἐκ τῆς ἀρθρώσεως αὐτοῦ· βλ. καὶ ἐξαρθρῶ· ἐπίσης exarticulation, n. f. [χειρουρ.] amputation dans l'articulation. § —, exarthrose, n. f. [χειρουρ.] déplacement des articulations, luxation ; λέγουσιν ἐπίσης exarthrème, n. m. βλ. καὶ **ἐξάρθρωμα**.

ἐξάρι, τό· [χαρτοπ.] un six [de pique ; de carreau, etc.].

ἐξαρκέω καὶ

ἐξαρκῶ, μέλ. ήσω, ἀρκῶ, ἐπαρκῶ, suffire; || ἐξαρκεῖ, il suffit ; || τὸ ἐξαρκοῦν, le suffisant.

ἐξαρκής, ής, ές· ἐξαρκῶν, ἐπαρκῶν, suffisant, e.

ἐξαρκούντως, [ἐπίρ.] ἐπαρκῶς, ἀρκετά, suffisamment.

ἔξαρμα, ατος, τό· τὸ ὕψωμα, ὕψωσις, élévation, n. f. hauteur, n. f. περὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἐπὶ τοῦ ὕψους αὐτῶν εἰς τὸν οὐρανόν· ἔξαρμα ἡλίου, hauteur du soleil ; || περὶ τοῦ ὕψους τοῦ πόλου, ἔξαρμα τοῦ πόλου, hauteur du pôle.

ἐξαρματόνω καὶ κοινῶς ξαρματόνω, ξαρματώνω, ἀφαιρῶ τὰ ἅρματα (τὰ ὅπλα), βλ. **ἀφοπλίζω**, désarmer; dégréer; καὶ ἀποσκευάζω [ναυτ.] dégréer.

ἐξαρμάτωμα, τό, καὶ

ἐξαρμάτωσις, εως, ἡ· βλ. **ἀφοπλισμός**, désarmement, dégréement, ou dégréage, n. m.

ἐξαρμάτωτος, η, ον [μετοχ.] désarmé, ée ; dégréé, éée.

ἐξαρμόζω, μέλ. ώσω· ἐκ τοῦ ἁρμογῶν ἐκβάλλω, ἤτοι χωρίζω τὰ συνηρμοσμένα, désassembler; || ἐπίσης ἐκβάλλω, λύω, διαλύω, ἀποσυνθέτω τι, démonter; π.χ. ἐξαρμόζω (μηχανήν, κτλ.), démonter (une machine, etc) ; || [ναυτ.] —, ἀνασηκώνω, ἀνέλκω ἐκ τῆς θέσεώς του, démonter; π.χ. ἐξαρμόζω πηδάλιον, démonter un gouvernail ; ἀνέλκω καὶ ἐξάγω αὐτὸ ἐκ τῶν γομφώσεών του (femelots) ; || [ναυτ.] — τὰς ἐπηγκενίδας (bordages) πλοίου, ἀφηλόω (déclouer) αὐτάς, déborder un navire ; || ἐξηρμοσμένος, η, ον· désassemblé, ée ; démonté, ée, etc.

ἐξάρμοσις, εως, ἡ· ἡ ἐκ τῶν ἁρμογῶν ἐκβολή, désassemblage, n. m. || —, ἡ λύσις, διάλυσις μηχανήματος, κτλ. démontage, ἤτοι τὸ ἐναντίον τῆς ἁρμολογήσεως (montage ἢ remontage).

ἐξαρμοστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

ἐξαρμοστήριος, α, ον· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐξάρμοσιν, de démontage ; à démonter.

ἐξαρμόστρια, ας, ἡ· ἤτοι μηχανὴ ἢ συσκευὴ ἐξαρμόστρια (πρὸς ἐξάρμοσιν), griolet à démonter.

ἐξαρνέομαι-οῦμαι, ἀρνοῦμαι, δὲν παραδέχομαι, dénier ; nier ; διαψεύδω, ἀπαρνοῦμαι, ἀποδοκιμάζω, désavouer.

ἐξάρνησις, εως, ἡ· τὸ ἀρνεῖσθαι, μὴ παραδέχεσθαι, action de dénier (de nier), dénégation, n. f. διάψευσις, ἢ ἀπάρνησις, désaveu, n. m.

ἔξαρσις, εως, ἡ· τὸ σηκώνειν ἐπάνω, action d'élever ; ἀνύψωσις, soulèvement, n. m. ἡ ὕψωσις, élévation, n. f. || ἔξαρσις ἰδεῶν, ἡ

ὁρμή, élan, n. m. ἡ ἀνύψωσις τῆς φαντασίας, essor, n. m. καὶ ἐν γένει ἔξαρσις, ἡ ἔξαψις, ὕψωσις, exaltation, n. f.

ἐξαρτάω, βλ. ἐξαρτῶ.

ἐξάρτημα, ατος, τό· (ἐξαρτάω-ῶ), τὸ ἔκ τινος κρεμάμενον, ἐξαρτώμενον, ce qui est suspendu ou attaché ; τὸ παρακολουθοῦν τι, ce qui suit ; ce qui dépend de ; παράρτημα, appendice, n. m. annexe, n. m. dépendance, n. f. ‖ τὰ ἐξαρτήματα, les dépendances ; ‖ ἐξαρτήματα πυροβόλου, dépendances d'une bouche à feu ; ‖ [πληθ.] τὰ ἐξαρτήματα ἢ παραρτήματα οἰκίας, les dépendances d'une maison ; ‖ [σιδηροδρ.] ἐξαρτήματα ἢ παραρτήματα τῆς γραμμῆς, dépendances de la voie ; ‖ ἐξαρτήματα, τὰ παρελκόμενα, les accesoires, βλ. λέξιν· ‖ τὰ ἐξαρτήματα (ἰδιοκτησίας τινός), les appartenances [d'une propriété] ; ‖ ἐξαρτήματα σαγῆς, les appartenances, βλ. **συναρτήματα.** § [τεχνολ.] **ἐξαρτήματα,** τὰ (ἐκ τοῦ ἐξαρτάω καὶ οὐχὶ ἐξαρτύματα, ἐκ τοῦ ἐξαρτύω), agrès, n. m. pl. καλοῦνται πάντα τὰ ἀκολουθοῦντα ἢ ἀποτελοῦντα σύνολόν τι· π. χ. σχοινία, τροχαλίαι, πολύσπαστα, ἐπακόλουθα μηχανημάτων, κτλ. ‖ ἐξαρτήματα τοῦ ἀνολκέως, agrès de la chèvre ; ‖ ἐξαρτήματα γεφυρωτικά, agrès pour équipages de pont ; ‖ ἐξαρτήματα γεφυρῶν, agrès pour les ponts. § ἐξαρτήματα πυροβόλου, καλοῦνται ἐπίσης τὰ **ὁπλίσματα** (ἐφοπλίσματα), armements (d'une bouche à feu).

ἐξαρτήρ, ῆρος, ὁ· patère, n. f. κόσμημά τι τοποθετούμενον δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τοῦ ἀνοίγματος τοῦ παραθύρου διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῶν παραπετασμάτων (rideaux) ; ἐξαρτῆρες τοποθετοῦνται ἐπίσης εἰς πολλὰ μέρη τῶν τοίχων τῶν οἰκιῶν, λ. χ. εἰς τὰς εἰσόδους, κτλ. διὰ τὴν ἐξάρτησιν (suspension) διαφόρων ἀντικειμένων. Ὁ ὡς κόσμημα χρησιμεύων ἐξαρτήρ, ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ **δέπαστρον** ἢ κρατήρ, ἐκ τοῦ σχήματός του ὡς πρὸς τὸ δέπας ἢ κρατῆρα· ‖ **ἐξαρτὴρ** τοῦ βραχυκάνου τοῦ ἱππικοῦ, tringle de mousqueton de cavalerie ; (ῥάβδος). § **φωτιστικὸς ἐξαρτήρ,** suspension, n. f.

ἐξάρτησις, εως, ἡ· τὸ ἐξ οὗ προέρχεται, ἡ αἰτία, de ce qui dépend ; τὸ ἔκ τινος ἐξαρτᾶσθαι, ce qui est suspendu, suspension, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαρτᾶν, action de faire dépendre ; ὡς καὶ τὸ **ἐξάρτημα,** dépendance, n. f. ‖ **ἐξάρτησις,** suspension, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ κρατεῖν τι μετέωρον, οὕτως ὥστε νὰ κρέμαται (suspendre).

ἐξαρτία, ας, ἡ· [ναυτ.] gréement, n. m. (d'un navire) ; καλεῖται τὸ σύνολον τῶν σχοινίων ἐκείνων τοῦ ἐξαρτισμοῦ (gréement) ὧν ἀμφότεραι αἱ ἄκραι εἰσὶ δεδεμέναι εἰς σημεῖα σταθερά, ἅτινα χρησιμεύουσιν εἰς τὴν στήριξιν τῶν ἱστῶν καὶ ἐπιστηλίων· ‖ κατακεκομμένη ἐξαρτία, gréement haché.

ἐξάρτια, τά· [ναυτ.] manœuvres dormantes, n. f. κοινῶς **κρεμάμενα·** ὀνομάζονται γενικῶς οὕτω τὰ σχοινία τὰ χρησιμεύοντα πρὸς στήριξιν τῶν ἱστῶν, ἤτοι οἱ **πρότονοι, ἐπίτονοι,** καὶ **παράτονοι,** οἵτινες ἄλλοτε κατεσκευάζοντο γενικῶς ἐκ καννανίνων σχοινίων, σήμερον ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατασκευάζονται ἐκ **συρματίνων σχοινίων.**

ἐξαρτίζω, μέλ. ίσω, κάμνω πλῆρες, τέλειον, τελειώνω, achever ; accomplir ; rendre parfait ; παρασκευάζω, apprêter ; équiper. § [ναυτ.] ἐξαρτίζω (πρὸ πάντων ἐπὶ πλοίου), προετοιμάζω, παρασκευάζω πλοῖον, agréer ἢ gréer, κοινῶς **ἁρματόνω·** τοποθετῶ τὸν ἐξαρτισμὸν (agrès ἢ gréement) πλοίου τινός. § ἐπίσης ἐξαρτίζω εἰς τὸ ναυτικὸν ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ὁπλίζω, armer ; καὶ ἐξαρτισμός, armement, n. m. ἤτοι ἐξοπλίζω, armer καὶ ἐν γένει παρασκευάζω, περιλαμβάνει δὲ τὸν ἐξοπλισμὸν (armement) καὶ ἐν γένει τὴν παρασκευὴν πλοίου τινὸς ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ του.

ἐξάρτισις, εως, ἡ, καὶ

ἐξαρτισμός, οῦ, ὁ· ἐν γένει ἡ τελείωσις παρασκευῆς πλοίου, armement, n.m. βλ. ἐξαρτίζω. § [ναυτ.] ἐξαρτισμός, gréement, n. m. κοινῶς ἡ **ἁρματωσιά.** Διὰ τῆς λέξεως ταύτης ἐκφράζεται περιληπτικῶς τὸ σύνολον τῶν ἱστῶν, ἐπιστηλίων καὶ κεραιῶν πλοίου τινός, ὡς καὶ τὸ σύνολον τῶν σχοινίων τῆς **ἐξαρτίας** (gréement) καὶ **ἐπιχειρίας** (χειρισμοῦ, manœuvre) τῶν παντὸς εἴδους τροχίλων, καὶ παντὸς ἀντικειμένου χρησιμεύοντος πρὸς στερέωσιν ἢ χειρισμὸν τῶν ἱστῶν, ἐπιστηλίων, κεραιῶν καὶ ἱστίων. § [ναυτ.] ἐξαρτισμός, ὁ· **ἱστοί,** οἱ· mâture, n. f. καλοῦνται οὕτω συλλήβδην οἱ ἱστοὶ καὶ κεραῖαι πλοίου τινὸς (βλ. ἀνωτέρω, gréement) ; καὶ **λεπτὸς ἐξαρτισμός,** menue mâture, καλοῦνται γενικῶς τὰ ἐπιστήλια καὶ αἱ κεραῖαι τῶν φωσώνων καὶ σιπάρων. § [ναυτ.] **ἐξαρτισμὸς** (ἢ **σκεύη νεώς**), agrès, n. m. κοινῶς ἡ **ἁρματωσιὰ** τοῦ πλοίου, καλεῖται πᾶν ὅ,τι χρειάζεται ἵνα ἑτοιμασθῇ πλοῖόν τι. § [τεχνολ.] **ἐξαρτισμός,** équipage, n. m. ὁ καταρτισμός, ἤτοι ὅλα τὰ διάφορα μέρη τὰ χρησιμεύοντα πρὸς λειτουργίαν μηχανήματος τινός· ‖ — τοῦ ἐμψυχοκινήτου τρυπανιστηρίου, équipage pour la forerie à manège ; ‖ — τοῦ ὑδροκινήτου τρυπανιστηρίου, équipage pour la forerie hydraulique ; ‖ — πρὸς διάδοσιν (μετάδοσιν) τῆς κινήσεως εἰς τοὺς τόρνους, équipage pour transmission de mouvement aux tours.

ἐξαρτιστής, οῦ, ὁ· gréeur, n. m. ὁ ἔχων ὡς ἔργον τὸ ἐξαρτίζειν πλοῖα.

ἐξάρτυμα, τό· καὶ ἐξαρτύματα, βλ. ὀρθωτέραν γραφὴν ἐξάρτημα, καὶ **ἐξαρτήματα,** agrès.

ἐξάρτυσις, εως, ἡ· (ἐξαρτύω), γενικῶς καλεῖται ἡ προπαρασκευή, προετοιμασία, apprêt, n. m. équipement, n. m. § [στρατ.] fourniment, n. m. τῆς λέξεως ταύτης ἡ σημασία μετεβάλλετο ἀναλόγως τῶν μεταβολῶν τῶν πυροβόλων ὅπλων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀρκεβουζίου (arquebuse) καὶ τοῦ μουσκέτου (mousquet) ἡ λέξις αὕτη ἐσήμαινε πᾶν ὅπερ

ἀπετέλει μέρος εἰς τὴν ἀποσκευὴν (équipement) τοῦ στρατιώτου τοῦ πεζικοῦ, ἀλλ' ἰδίως τὰ ἀναγκαῖα ἀντικείμενα εἰς ἃ ἐτίθετο ἡ πυρῖτις καὶ αἱ σφαῖραι ἤτοι τὸ **πυριτοδόχιον** ἢ **σφαιροδόχιον**. Σήμερον ἡ λέξις fourniment σημαίνει τὴν **ἐξάρτυσιν**, grand équipement. § [στρατ.] **ἐξάρτυσις** (καλεῖται ἡ **ἀποσκευή**), équipement, n. m. (ἡ παλαιοτέρα λέξις ἦτο équipe, n. f.) εἶνε γενικῶς τὸ σύνολον τῶν εἰδῶν (effets) καὶ τῶν διαφόρων ἀντικειμένων ἅτινα χρησιμεύουσιν εἰς τὸν στρατιώτην· βλ. καὶ **ἀποσκευή**, équipement ; || **ἐξάρτυσις** (ἢ **μεγάλη ἀποσκευή**), grand équipement (πρὸς διάκρισιν ἐκ τῆς **μικρᾶς ἀποσκευῆς**, petit équipement), εἶνε ἰδίως ἅπαντα τὰ εἴδη ἅτινα χρησιμεύουσιν ἵνα ἐξαρτῶνται τὰ ὅπλα ἢ πολεμοφόδια, π. χ. οἱ ζωστῆρες (ceinturons) πεζοπόρων καὶ ἐφίππων, αἱ παλάσκαι (gibernes), αἱ φυσιγγιοθῆκαι (cartouchières), οἱ ἀρτῆρες τῶν ὅπλων (bretelles de fusil et de mousqueton) ; || — καὶ ἱματισμός, équipement et habillement. § [ναυτ.] ἐξάρτυσις (τοῦ ναύτου), équipement, n. m, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ ὁπλισμός του (armement).

ἐξαρτύω, μέλ. ύσω, κάμνω τι ἕτοιμον πλῆρες, τέλειον, **ἐξαρτίζω**, παρασκευάζω, apprêter ; équiper ; κοινῶς ἀρματώνω πλοῖον ἤτοι ἐξοπλίζω, armer.

ἐξαρτῶ (άω), μέλ. ήσω, εἴς τι κρεμῶ, faire dépendre ; κρεμῶ, ἀναρτῶ, suspendre ; προσδένω, attacher ; rattacher ; στερεώνω, fixer ; δὲν δύναμαι νὰ ἐξαρτήσω τὴν εὐτυχίαν μου ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας του, je ne puis attacher mon bonheur à son caprice. § [μέσ.] ἐξαρτῶμαι (προέρχομαι) dépendre de ; relever ; tenir à; se rattacher à ; || τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν περιστάσεων, cela dépend des circonstances ; || νομίζει ὅτι δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ κανένα, il croit ne relever de personne ; || ἡ κτῆσις αὕτη ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ στέμματος (τοῦ βασιλέως), ce domaine relève de la couronne ; || ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νά, il ne tient qu'à vous de; || ἀπὸ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐξαρτῶνται μεγάλα συμφέροντα, cette question se rattache à de grands intérêts.

ἐξαρχῆς, [ἐπίρ.] ἀντὶ ἐξ ἀρχῆς, dès d'abord ; πρωτίστως, primitivement ; ἐκ νέου, ἐξ ὑπαρχῆς, derechef.

ἐξαρχία, ας, ἡ· exarchat, n. m. τὰ καθήκοντα καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐξάρχου. § [διπλωμ.] nonciature, n. f. βλ. καὶ **πρεσβευτής**.

ἔξαρχος, ου, ὁ· exarque, n. m. ἐκαλεῖτο παρὰ Βυζαντινοῖς ὁ διοικητὴς ἐπαρχίας τινός. Ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ διοικήσει ὁ τίτλος τοῦ ἐξάρχου ἦτο πολλαχῶς εὔχρηστος, ἀναφερόμενος π. χ. εἰς κληρικοὺς διοικοῦντας κώμας ἢ μοναστήρια ἔξω τῆς πρωτευούσης εὑρισκόμενα ἀλλ' ὑπαγόμενα ἀμέσως ὑπὸ τὸν Πατριάρχην. Εἰς κληρικοὺς πεμπομένους μετὰ πληρεξουσιότητος ἐπὶ εἰδικῇ ἀποστολῇ, π. χ. πρὸς ἐξέτασιν καὶ ἀνακρίσεις ἐν ἐπαρχίαις ὅπου ἀταξίαι συνέβησαν, πρὸς εἴσπραξιν χρεῶν, κτλ. ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην καὶ σήμερον εὐχρηστεῖ ὁ τίτλος ἔξαρχος, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Εἰς ἀνωτέρους ἐκκλησιαστικοὺς ὑπαλλήλους ἐπιτηροῦντας τὴν διαγωγὴν τοῦ κλήρου, ἐξελέγχοντας τὰς ἐκδιδομένας ἐκκλησιαστικὰς ἀποφάσεις κτλ. Ἀλλ' οὕτω καλοῦνται ἐνίοτε καὶ μητροπολῖται καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Πατριάρχαι. Τέλος ἔξαρχος [διπλωμ.] εἶνε καὶ ὁ τίτλος τῶν πρεσβευτῶν τοῦ Πάπα (du Pape) ; βλ. **πρεσβευτής**.

ἑξάς, άδος, ἡ· sixaine, n. f. ὁ ἀριθμὸς ἕξ, nombre de six ; ἡμιδωδεκάς, demi-douzaine.

ἑξᾶς, ᾶντος, ὁ· sextant, n. m. ἡ ἑκτοκύκλιον, τό· ὄργανον διὰ τὴν καταμέτρησιν τῶν γωνιῶν ἐν τῇ ἐπιπεδομετρίᾳ. Κρατεῖται διὰ τῆς χειρὸς καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην χρήσεως τρίποδος. Ἐπειδὴ αἱ παρατηρήσεις δὲν ἐπηρεάζονται ἐκ τῆς κινήσεως τοῦ ὑποβάθρου του δύναται νὰ γίνῃ χρῆσις τοῦ ἑξᾶντος ἐπὶ τῶν πλοίων, διὰ τοῦτο οἱ ναυτικοὶ μεταχειρίζονται τὸν ἑξᾶντα διὰ τὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις πρὸς καθορισμὸν τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους τοῦ πλοίου καὶ διὰ τὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου σχεδιαγραφήσεις τῶν ἀκτῶν. Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο ἔχει ὡς κύρια συστατικὰ δύο κάτοπτρα ἅτινα δέον νὰ ὦσι κάθετα εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς **ἄντυγος** (limbe), καὶ παράλληλα μεταξύ των, ὅταν τὸ μηδὲν τοῦ **μοιρονομίου** (vernier) τοῦ **διοπτῆρος** (alidade) ταυτίζηται μετὰ τοῦ τῆς ἄντυγος. Εἰς τὰ δύο ταῦτα κάτοπτρα ἀντανακλῶνται τὰ ἀντικείμενα. Ὁ ἑξᾶς βασίζεται ἐπὶ τῶν ἑξῆς δύο ἀρχῶν τῆς φυσικῆς : α) ἡ γωνία τῆς προσπτώσεως εἶνε ἴση πρὸς τὴν γωνίαν τῆς ἀνταναχλάσεως ἐν ἐπιπέδῳ καθέτῳ πρὸς τὸ τοῦ κατόπτρου, καὶ β) ἡ προσπίπτουσα ἀκτὶς σχηματίζει μετὰ τῆς δὶς ἀνταναχλασθείσης ἀκτῖνος γωνίαν διπλασίαν τῆς τῶν δύο κατόπτρων· || — ἀκιδωτός, sextant à pointes ; || — πρόχειρος, sextant de poche ; || — γραφικός, sextant graphique.

ἑξάσειρος, ος, ον· sexfascié, ée, adj. [ζωολ.] φέρων ἑπτὰ χρωματιστὰς ταινίας, qui est marqué de six bandes colorées.

ἐξασθενέω, βλ. ἐξασθενῶ.

ἐξασθένησις, εως, ἡ (ἐξασθενέω), ἡ ἀδυναμία, affaiblissement, n. m. ἡ ἀδυνάτισις, débilitation, n. f.

ἐξασθενίζω, μέλ. ίσω, ἀδυνατίζω ἐντελῶς, βλ. ἐξασθενῶ.

ἐξασθένισις, εως, ἡ (ἐξασθενίζω)· βλ. ἐξασθένησις.

ἐξασθενῶ (έω), μέλ. ήσω (ἐξασθενίζω), ἀδυνατίζω ἐντελῶς, affaiblir (complétement); || [ἐμπορ.] — [ἐπὶ ἀγορᾶς], s'affaiblir ; [ἐπιθ. μετοχ.] ἐξησθενημένος, η, ον, affaibli, e ; καταβεβλημένος, défait, e, adj. ἀδυνατίζω, débiliter ; ἀμβλύνω, émousser ; ἐξαντλῶ δυνάμεις, exténuer. § [οὐδ.] s'affaiblir ; se débiliter ; ἐξαντλοῦμαι, s'exténuer ; s'épuiser.

ἑξασκελής, ής, ές· μὲ ἓξ σκέλη, à six jambes.

ἐξασκέω, βλ. ἐξασκῶ.

ἐξάσκησις, εως, ἡ· ἡ ἄσκησις, exercice, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξασκεῖν, ἡ ἐκτέλεσις, καὶ ἐν γένει ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογή, ἡ πρᾶξις, pratique, n. f. || —, **ἐκπόνησις**, προπαρασκευή,

προπόνησις, διαπόνησις, entraînement, n. m. || — δικαιώματος, exercice d'un droit ; || ἡ ἐξάσκησις τῆς ἰατρικῆς, la pratique de la médecine ; || [ἱππευτ.] ἐξάσκησις, βλ. ἐκγύμνασις, exercice, n. f, ἡ τελεία ἐξάσκησις, assujettissement, n. m. ὅρος ἱππευτικῆς δι' οὗ ἐννοεῖται ὁ ἵππος, ὅστις ὑπετάγη καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὰς θελήσεις τοῦ ἱππέως, τελείως καὶ εἰς τὰ τῆς ἱππευτικῆς τέχνης ἐξασκηθείς· || —, dressage, n. m. βλ. ἄσκησις· || [στρατ.] ἐξάσκησις (στρατεύματος εἰς πορείας), entraînement (d'une troupe aux marches) ; || — περιστερῶν, entraînement des pigeons (καὶ ῥῆμα entraîner), ἵνα διατρέχωσι διαστήματα κομίζουσαι γράμματα, ἰδίως κατὰ τὰς πολιορκίας· ἡ ἐξάσκησις τῶν νέων περιστερῶν λέγεται ἐπίσης aduction, ou aduition n. f. (καὶ ῥῆμα aduire), ἤτοι γυμνάζω τὰς νέας περιστερὰς ἵνα πετῶσι πέριξ τοῦ περιστερῶνός των καὶ νὰ ἐπανέρχωνται ἐντὸς τούτου.

ἐξασκῶ(έω), μέλ. ήσω, ἀκριβῶς, τελείως ἀσκῶ, exercer; dresser ; pratiquer ; βλ. καὶ ἐξάσκησις· || ἐξασκεῖ τὰ δικαιώματά του, il exerce (il fait usage de) ses droits ; || — ἢ ἀναλαμβάνω κατὰ τίτλον (καθήκοντα, κτλ.), exercer titulairement ; βλ. καὶ **ἀσκῶ**· || — τὴν ἰατρικήν, pratiquer la médecine ; || — ἐπιρροήν, exercer une influence ; || ἐξησκημένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, dressé au service ; || ὁ ἰατρὸς αὐτὸς δὲν ἐξασκεῖ πλέον τὸ ἐπάγγελμά του, ce médecin ne pratique plus ; || [ἱππευτ.] ἐξασκῶ, exercer ; βλ. ἐξάσκησις, καὶ ἐκγύμνασις· || — ἵππον, dresser un cheval ; βλ. καὶ **ἀσκῶ**, dresser ; || —, ἐκπαιδεύω ἵππον, τελειοποιῶ αὐτὸν εἰς τὰ τῆς ἱππευτικῆς, confirmer un cheval ; || — ἢ ἐθίζω τὸν ἵππον εἰς τὸ νὰ αἰσθάνηται ἢ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰ ἱππευτικὰ βοηθήματα, εἰς τὰς ἀπαιτήσεις δηλαδὴ τοῦ ἱππέως, confirmer le cheval dans l'obéissance aux aides ; || ἐξασκεῖν ἵππον εἰς εὔπνοιαν, βλ. **εὔπνοια**· || —, entraîner; aduire; βλ. ἐξάσκησις (στρατεύματος περιστερῶν, κτλ.).

ἐξάσπερμος, ος, ον· hexasperme (ἕξ, six καὶ σπέρμα, semence) ὁ ἓξ σπέρματα περιέχων, qui renferme six semences.

ἐξάσπιλος, ος, ον· sexmaculé, ée, adj. ὁ φέρων ἓξ σπίλους, κηλῖδας, qui porte six taches (colorées).

ἐξάστερα, [ἐπίρ.] βλ. ξάστερα.

ἐξαστεριά, ᾶς, ἡ· βλ. ξαστεριά.

ἐξάστηλος, ος, ον· ὁ μὲ ἓξ στήλας (κίονας, στύλους), de six colonnes ; βλ. καὶ ἐξάστυλος.

ἐξαστήμων, ων, ον· γεν. ονος, hexastémone (ἕξ, six καὶ στήμων, trame), adj. λέγεται περὶ ἀνθέων ἐχόντων ἓξ στήμονας, se dit des fleurs à six étamines.

ἐξάστικτος, ος, ον· sexponctué, ée, adj. ὁ φέρων ἓξ στίγματα, qui porte six points (colorés).

ἐξάστιχον, τό· ποίημα ἓξ στίχων, poème (strophe) de six vers ; un hexastique ; sixain ; [ἐπὶ στροφῆς ἐν.] sextine, n. f.

ἐξάστιχος, ὁ καὶ ἡ· hexastique, adj. ὁ ἐκ σειρῶν (γραμμῶν), στίχων ἕξ, de six lignes ; de six vers ; || [οὐδ. οὐσ.] **ἐξάστιχον**, un hexastique. § ἐξάστιχος, ος, ον· sexfascié, ée, adj. [βοτ.] φέρων φύλλα κατὰ ἓξ σειρὰς ἐπὶ τοῦ καυλοῦ.

ἐξαστράπτω, μέλ. άψω, πρὸς τὰ ἔξω, ἐπάνω ἀστράπτω, ἀναλάμπω, briller ; ἐκπέμπω ἀστραπάς, jeter des éclairs.

ἐξάστυλος, ος, ον· ὁ μὲ ἓξ στύλους, κίονας, de six colonnes ; [διδ.] exastyle ou hexastyle, n. m. et adj. ὁ ἔχων ἓξ στύλους, qui a six colonnes ; ὁ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ ἓξ κιόνων· || [οὐδ. ἀρσ.] ἐξάστυλον, un hexastyle; || ἑλληνικὸν ἐξάστυλον, un hexastyle grec; || στοὰ ἐξάστυλος, portique hexastyle ; βλ. καὶ ναός.

ἐξάστῳος, ος, ον· μὲ ἓξ στοάς, à six galeries ou à six portiques ; στοά.

ἐξασύλλαβος, ος, ον· ὁ συγκείμενος ἐξ ἓξ συλλαβῶν, qui est composé de six syllabes ; hexasyllabe, adj. || [οὐδ. οὐσ.] **ἐξασύλλαβον**, hexasyllabe, n. m. λέξις ἢ στίχος ἐξ ἓξ συλλαβῶν, mot ou vers de six syllabes.

ἐξασφαλίζω, μέλ. ίσω, θέτω τι εἰς ἀσφάλειαν, mettre en sûreté ; rassurer ; assurer; sauvegarder ; || [ἐμπορ.] ἐξασφαλίζω [χρήματα χρέος], assurer ; couvrir ; || — δανειστήν, nantir, ἤτοι δίδω ἐνέχυρον, κατεγγυῶ τινά, στερεώνω, consolider ; βλ. καὶ **ἀσφαλίζω**· || [μέσον] ἐξασφαλίζομαι, s'assurer ; || ἐξασφαλίζομαι δι' ἐνεχύρου, se nantir.

ἐξασφάλισις, εως, ἡ· ἡ ἐν ἀσφαλείᾳ τοποθέτησις τινός, mise en sûreté ; ἐξασφάλισις, ἀσφάλεια, une sûreté ; ἀσφάλισις, ἀσφάλεια, assurance, n. f. sauvegarde, n. f. ἀσφάλεια, ἐνέχυρον, ἐπιβεβαίωσις, garantie, n. f. || νέα ἐξασφάλισις, une réassurance.

ἐξασφαλιστικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐξασφάλισιν, de sûreté ; d'assurance ; de garantie.

ἐξασφάλιστρον, τό· verrou de sûreté, ἤτοι ἀσφαλιστικὸς σύρτης ἢ ὀχεύς· τὸ δι' οὗ ἀσφαλίζεταί τι· βλ. καὶ ἐξασφάλιστρον ἢ ἀσφάλεια ἀναφλέξεως· εἰς **ναύκλαστρον Οὐάϊτχετ** (μηχανισμὸς ἀσφαλείας ἀναφλέξεως, mécanisme de sûreté d'inflammation).

ἐξασχιδής, ής, ές· sexfide (six, sex καὶ findere, fendre) ὁ διῃρημένος εἰς ἓξ μέρη, qui est divisé en six parties.

ἐξατμιάω-ῶ· καὶ

ἐξατμιδόω-ῶ καὶ συνηθέστ. βλ. ἐξατμίζω.

ἐξατμίδωσις, εως, ἡ· évaporation, n. f. βλ. ἐξάτμισις.

ἐξατμίζω, μέλ. ίσω· κάμνω τι νὰ γείνῃ ἀέριον, ἀτμός, évaporer ; βλ. **ἐξάτμισις**, évaporation, n. f. || —, vaporiser = ἀτμοποιέω-ῶ, γενικῶς μὲν ἡ μετατροπὴ ὑγροῦ τινος σώματος εἰς ἀέριον, εἰδικῶς ὅμως ἡ μετατροπὴ τοῦ ὕδατος εἰς ἀτμὸν (vapeur). § ἐξατμίζω, κάμνω πτητικόν, ἀτμοποιέω-ῶ, μεταβάλλω εἰς ἀτμόν, volatiliser ; réduire en gaz ou en vapeur ; on volatilise le soufre pour produire la fleur de soufre. § —, ἀναδίδω, ἀποπνέω,

exhaler. § [μέσ.] ἐξατμίζομαι, s'évaporer ; s'exhaler.

ἐξάτμισις, εως, ἡ· καὶ ἐξατμισμός, évaporation, n. f. ἡ τελεία ἢ μερικὴ ἐξαερίωσις (μεταβολὴ εἰς ἀέριον) ῥευστοῦ τινός· καλεῖται οὕτως ἡ βαθμιαία ἐξαφάνισις ὑγροῦ ἐκτεθειμένου εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν, ἡ ἐπερχομένη κατόπιν τῆς βαθμιαίας ἀτμοποιήσεως τῆς λαμβανούσης χώραν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑγροῦ συνεπείᾳ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς θερμότητος, ἢ ἡ βραδεῖα καὶ διαδοχικὴ μετατροπὴ ὑγροῦ τινὸς εἰς ἀτμόν. Ἡ ἐξάτμισις γίνεται ἢ βραδεῖα, αὐτόματος ἄνευ τῆς βοηθείας τεχνητῆς θερμότητος, ὡς ἡ τοῦ ὕδατος ἐν ταῖς θαλάσσαις, λίμναις, κτλ. τότε δὲ καλεῖται ἐξατμίδωσις, ἢ ταχεῖα τῇ βοηθείᾳ τεχνητῆς θερμάνσεως, καὶ τότε καλεῖται κυρίως ἐξάτμισις. Μεταφορικῶς ἐξάτμισις, évaporation, σημαίνει τὴν ἀναθυμίασιν, exhalation, n. f. καὶ τ'ἀνάπαλιν. § ἐξάτμισις, ἐξατμισμός, vaporisation, n. f. καλεῖται ἡ πρᾶξις δι' ἧς οὐσία τις ἐξατμίζεται (vaporiser). § ἐξάτμισις, évaporation, n. f. λέγεται ἡ εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν ἑκουσία ἐξαγωγὴ τοῦ ὑπερπλεονάζοντος ἀτμοῦ ἀτμολέβητος ἢ ἀτμομηχανῆς τινός. § ἐξάτμισις ἢ ἐκφυγὴ ἀτμοῦ, échappement de vapeur; || σωλὴν ἐξατμίσεως, tuyau d'échappement. § —, volatilisation, n. f. [χημ.] ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξατμίζεσθαι, action de volatiliser un corps, de le réduire en gaz ou en vapeur : la volatilisation du mercure, du soufre, du camphre. § —, volatilité, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐξατμίζεσθαι, ἡ **πτητικότης**, caractère de ce qui est volatil ; la volatilité de l'éther.

ἐξατμίσιμος, ος, ον· volatilisable, adj. ἐπιδεκτικὸς ἐξατμίσεως, qui est susceptible de se volatiliser ; || ὀρυκτὰ ἐξατμίσιμα, minéraux volatilisables.

ἐξατμιστικός, ή, όν· évaporatoire, adj. ὁ χρησιμεύων εἰς τὴν ἐξάτμισιν, qui sert à l'évaporation ; || ἐξατμιστικὴ συσκευή, appareil évaporatoire. § — évaporatif, ive, qui fait évaporer [οὐχὶ πολὺ ἐν χρήσει] π.χ. procédés évaporatifs=μέθοδοι ἐξατμιστικαί. § — d'échappement, π. χ. tuyau d'échappement ; βλ. ἐξάτμισις.

ἐξατμιστός, ή, όν· volatil, e, adj. βλ. **πτητικός.**

ἑξάτριχος, ος, ον· sexsétucé, ée (ἐκ τοῦ sex καὶ seta, θρὶξ χοίρου), ὁ φέρων ἓξ τρίχας, qui porte six soies, six longs poils roides.

ἑξάτροχον, τὸ (ὄχημα), hexacycle, n. m. μὲ ἓξ τροχούς, véhicule à six roues ; || ὄχημα ἑξάκυκλον, voiture hexacycle.

ἑξάτρυτος, ος, ον· ἢ ἑξάπορος, sexforé, ée, adj. ὁ φέρων ἓξ ὀπὰς (πόρους), qui est percé de six trous.

ἑξαϋδρικός, ή, όν· hexahydrique, adj. [χημ.] ὁ περιλαμβάνων ἓξ μέρη ὑδρογόνου.

ἐξαφανίζω, μέλ. ίσω· χάμνω τι ἀφανές. χάμνω τι νὰ μὴ φαίνηται. νὰ φανῇ ἀπὸ τὰς ὄψεις, νὰ ἐξαφανισθῇ, faire disparaître ; καὶ **συνεκδ.** ἐξολοθρεύω, καταστρέφω, anéantir ; détruire ; || ἐξαφανίζω, χάνω, ἐξουδετερῶ, ἀπορροφῶ, absorber. § [μέσ.] ἐξαφανίζομαι, χάνομαι, ἐκλείπω, δὲν φαίνομαι, disparaître ; s'éclipser ; s'évanouir.

ἐξαφάνισις, εως, ἡ· καὶ ἐξαφανισμός· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαφανίζειν καὶ ἐξαφανίζεσθαι, disparition, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ ἐξολόθρευσις, ἐξολοθρευμός, ἡ καταστροφή, anéantissement, n. m. destruction, n. f. § [ἀστρ.] — ἡ ἀπόκρυψις, disparition, n. f. καλεῖται τὸ φαινόμενον καθ' ὃ ἡ σελήνη ἀποκρύπτει ἐπί τινα χρόνον ἀπὸ τῆς Γῆς διαφόρους ἀπλανεῖς ἀστέρας καὶ πλανήτας, εὑρισκομένους τυχὸν ἐπὶ τῆς πορείας αὐτῆς τῆς οὐρανίας σφαίρας.

ἐξαφανισμός, οῦ, ὁ· βλ. ἐξαφάνισις· || ἐξαφανισμὸς τῆς ἀκοῆς, τῆς ὁράσεως, κτλ. l'abolition de l'ouie, de la vue, etc.

ἔξαφνα, [δημ.] (προφ. ἄξαφνα) καὶ ἐξαφνικά, ἐξαίφνης, αἰφνιδίως, subitement, adv. αἴφνης, soudain, soudainement, adv. μονομιᾶς, tout d'un coup, tout à coup ; ἀπροσδοκήτως, inopinément ; à l'improviste. § —, τυχαίως, par hasard ; [ἐνίοτε] par exemple ; || ἠμπορεῖ ἔξαφνα νὰ συμβῇ, ὥστε, il pourrait bien arriver que.

ἐξαφνίζω, μέλ. ίσω, δι' αἰφνιδίου κρότου ἢ τρόμου ἀγριεύω τινά, effaroucher ; τρομάζω τινά, effrayer ; || [διάλ. Ἠπείρου] = πάσχω σπασμοὺς (ἐπὶ παίδων). § [μέσ.] ἐξαφνίζομαι, s'effrayer ; καταλαμβάνομαι ὑπὸ τρόμου, ἢ ὑπό τινος αἰφνιδίως, être surpris (saisi).

ἐξαφνικόν, τό· αἰφνίδιον ἀτύχημα, malheur subit ; τυχαῖον δυστύχημα, accident, n. m. || 'ξαφνικὸ νὰ τοὔρθῃ [φρ. δημ.], que le diable l'emporte ; malheur sur lui.

ἐξαφνικός, ή· αἰφνίδιος, soudain, e ; subit, e ; ἀπροσδόκητος, inopiné, ée.

ἐξαφνίσκομαι, καὶ ξαφνίσκομαι [διάλ. Οἰνόης] ἐξαφνίζομαι, ξαφνίζομαι· βλ. ἐξαφνίζω.

ἔξαφνος, ὁ· βλ. ἐξαφνικός.

ἐξαφρίζω, μέλ. ίσω, ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὸν ἀφρόν, ἀπαφρίζω, écumer ; [χημ.] despumer ; βλ. καὶ ἐξάφρισμα.

ἐξάφρισις, εως, ἡ· καὶ

ἐξάφρισμα, ατος, τό· ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ἀφροῦ, ἀπάφρισις, écumage ; [χημ.] despumation, n. f. καλεῖται ἡ ἀφαίρεσις ἀφροῦ σχηματιζομένου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ῥευστῶν (διὰ ζέσεως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον) συντελουμένη διὰ διατρήτων κοχλιαρίων καλουμένων ἐξαφριστήρων (ἀπαφριστήρων, écumoires) ; ὁ ἀφρὸς οὗτος ἐνέχει συνήθως στερεὰ συστατικά, ἅτινα ἐνείχοντο εἰς τὸ ῥευστὸν καὶ ὑψώθησαν ὑπὸ τῶν φυσαλίδων, ἢ πηκτώματα παραχθέντα κατὰ τὴν ζέσιν, ἅτινα ἀφαιροῦνται διὰ τοῦ ἐξαφρίσματος, ὅπως συμβαίνει εἰς τὸ λεύκωμα. Ἐν τῇ ἐξαγωγῇ τῶν μετάλλων τὸ ἐξάφρισμα χρησιμεύει πρὸς ἀποχωρισμὸν τῶν ἐλαφροτέρων καὶ ἐπιπλεόντων τοῦ τετηκότος μετάλλου ὀξειδίων.

ἐξαφρισμός, οῦ, ὁ· ὁ ἀφρισμός, τὸ μεταβάλλειν εἰς ἀφρόν, changer en écume ; changement en écume.

ἐξαφριστήρ(ι), ῆρος, ὁ (τό)· écumoire, n. m. διάτρητον χοχλιάριον πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἀφροῦ· βλ. ἐξάφρισμα. § ἐξαφριστήριον, ἀπαφριστήρ, écrémoire, n. f. χοχλιάριον σχεδὸν ἐπίπεδον διάτρυτον, ἡ τρυπητὴ ἐπίπεδος κουτάλα· λέγεται ἐπίσης écrémoir, n. m.

ἐξάφυλλος, ος, ον· hexaphylle (ἕξ, φύλλα), adj. [βοτ.] ὁ ἔχων ἓξ φύλλα ἢ ἓξ φυλλάρια, qui a six feuilles ou six folioles.

(ἐ)ξάχαλο, τό· [διάλ. Ἠπείρου] τὰ σκύβαλα, τὰ καθαρίδια τῶν γεννημάτων· 2) [μεφορ.] πλῆθος.

ἐξάχνισις, εως, ἡ· καὶ ἐξάχνωσις [χημ.] sublimation, n. f. εἶνε ἡ ἐργασία τῆς ὁποίας στερεά τινα σώματα μεταβάλλονται εἰς ἀτμὸν (ἀχνὸν) ἀποτιθέμενον πάλιν εἰς ψυχρότερα μέρη τῆς συσκευῆς ὑπὸ στερεὰν μορφὴν (ἄχνη). Εἶνε δηλαδὴ ἡ ἐξάχνισις ἀνάλογος τῆς ἀποστάξεως μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ προϊὸν ταύτης εἶνε ῥευστόν, ἐνῷ τὸ τῆς ἐξαχνίσεως εἶνε στερεόν. Ἡ ἐξάχνισις δύναται νὰ συντελεσθῇ ἐν ἑνὶ μόνῳ δοχείῳ θερμαινομένου τοῦ κάτω μέρους αὐτοῦ καὶ συναγομένης τῆς ἄχνης εἰς τὸ κάλυμμα ὅπερ ἔχει κατάλληλον χωνιοειδὲς σχῆμα. Ὅταν πτητικόν τι σῶμα ἐνέχῃ παραμίγματα μὴ πτητικά, δύναται νὰ καθαρισθῇ δι' ἐξαχνίσεως. Πολλάκις τὸ παραγόμενον ὡς ἄχνη σῶμα δὲν προϋπάρχει ἀλλὰ σχηματίζεται κατὰ τὴν θέρμανσιν καὶ ἐξαχνίζεται· οὕτω παράγεται ἐκ τῆς ἄχνης τοῦ ὑδραργύρου θερμαινομένης μετὰ μεταλλικοῦ ὑδραργύρου μονοχλωριοϋδράργυρος ἢ καλομέλας (κοινῶς καλομελάνο). Δι' ἐξαχνίσεως καθαρίζεται τὸ βενζοϊκὸν ὀξύ, ἡ ναφθαλίνη, ἡ καμφορά, τὸ θεῖον καὶ πολλὰ ἄλλα σώματα.

ἐξάχορδος, ος, ον· ὁ μὲ ἓξ χορδάς, à six cordes; hexacorde, adj.

ἐξαχρειόνω καὶ

ἐξαχρειῶ (όω), μέλ. ώσω· καθιστῶ τι ἀχρεῖον, διαφθείρω τὰ ἤθη, dépraver; διαφθείρω, καταστρέφω, détériorer; pervertir; vicier; corrompre; ‖ τὰ κακὰ ἀναγνώσματα ἐξαχρειοῦσι τὰ ἤθη, les mauvaises (vilaines) lectures dépravent les mœurs; ‖ ἡ πολιτικὴ ἐξηχρείωσε τὰ πάντα, la politique a tout vicié (dégradé).

ἐξαχρείωσις, εως, ἡ· ἡ διαφθορὰ τῶν ἠθῶν, dépravation, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ διαφθορά, corruption, n. f.

ἐξάχωρος, ος, ος· sexloculaire, adj. ὁ διῃρημένος εἰς ἓξ μέρη ἢ λοβούς, qui est partagé en six loges.

ἐξάψαλμος, ὁ· ἓξ ψαλμοὶ ψαλλόμενοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν πρωΐαν (τὸν ὄρθρον), six psaumes [chantés aux matines]; [ἀναλ. πρὸς τοὺς] psaumes pénitentiaux; psaumes de la pénitence; ‖ [μεταφ.] τοῦ ἔψαλε τὸν ἐξάψαλμον, il lui chanta sa gamme; il lui chanta goguettes.

ἔξαψις, εως, ἡ· τὸ ἀνάπτειν, ἐξάπτειν τι, καθιστᾶν ζωηρότερον, ζωογονεῖν, animation, n. f. ἡ πλήρωσις ἐνθουσιασμοῦ, ἡ ἐνθουσίασις, exaltation, n. f. ἡ (ὑπερ)θέρμανσις, échauffement, n. m. ὁ ἀναβρασμός, effervescence, n. f. ἡ παρόργισις, irritation, n. f. ‖ ἡ ἔξαψις τοῦ θυμοῦ, l'exaltation de la colère; ‖ ἡ ἔξαψις τοῦ αἵματος, l'effervescence du sang; ‖ ἡ ἔξαψις τοῦ πυρετοῦ, l'ardeur de la fièvre; ‖ ἔχει ἐξάψεις, le sang lui monte; il lui monte (il éprouve) des chaleurs; ‖ [ἐμπορ.] ἔξαψις [ἀγορᾶς], excitation, n. f.

ἐξάωρος, ος, ον· ὁ ἓξ ὡρῶν, de six heures.

ἐξεγείρω, μέλ. ερῶ, θὰ ἐξεγείρω, διεγείρω, σηκώνω (τοῦ ὕπνου), ἐξυπνίζω, réveiller; διεγείρω, ἐξάπτω, ζωογονῶ, animer; διεγείρω, ἐρεθίζω, exciter; ὑπεγείρω, soulever; ἐξεγείρω, διεγείρω (εἰς ἐπανάστασιν), soulever; révolter le peuple; ‖ αἱ ἀναμνήσεις αὗται ἐξήγειραν τὴν λύπην του, ces reminiscences ont réveillé sa douleur; ‖ — ἐνθουσιασμόν, exciter l'enthousiasme; ‖ αὐτὸς ἐξήγειρε τὸν λαόν, c'est lui qui a soulevé le peuple.

ἐξέγερσις, εως, ἡ· ἔγερσις ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφύπνισις, ἐξύπνισμα, ἐξύπνισις, réveil, n. m. [συνεκδ.] διέγερσις, excitation, n. f. βλ. λέξιν, soulèvement, n. m.

ἐξέδρα, ας, ἡ· τὸ ἀνάβαθρον, estrade, n. f. ἤτοι δάπεδον φέρον βαθμίδας, ἀνεγειρόμενον ἄνωθεν τοῦ φυσικοῦ ἐδάφους ἢ ἑτέρου δαπέδου. § —, tribune, n. f. λέγεται κατασκεύασμα ἄνωθεν τοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἐδάφους μετὰ βαθμίδων, ἐν ᾧ παραμένουσιν οἱ θεαταὶ κατὰ τὰς ἱπποδρομίας, τὰ δημόσια θεάματα, κτλ. § ἐξέδρα θεάτρου, ὁ ἐξώστης, balcon, n. m.

ἐξεδρικός, ή, όν· ὡς ἡ ἐξέδρα, en estrade; en tribune; en balcon.

ἐξεικονίζω, μέλ. ίσω, ἀκριβῶς ἀπεικονίζω, ἀπομιμοῦμαι δι' εἰκόνος, dépeindre; peindre; παριστάνω, παριστῶ, représenter.

ἐξεικόνισμα, ατος, τό· καὶ

ἐξεικονισμός, οῦ, ὁ· καὶ

ἐξεικόνισις, εως, ἡ· ἡ ἀπεικόνισις, ἀπομίμησις, ἡ ἀναπαράστασις, représentation, n. f. peinture, n. f.

ἐξειργασμένος, η, ον· (ἐξεργάζομαι), ὁ κατειργασμένος, κοινῶς δουλευμένος, η, ον· ouvré, ée, adj. τὸ ἀντίθ. εἶνε ἀκατέργαστος, ἀδούλευτος, non ouvré.

ἐξειργασμένως, [ἐπίρ.] μετ' ἐπεξεργασίας, ἀκριβῶς, avec beaucoup de travail; bien travaillé; bien ouvré.

ἐξέλασις, εως, ἡ· (ἐξελαύνω), ἡ ἐκδίωξις, ἡ ἀποδίωξις, expulsion, n. f. βλ. καὶ ἐξορία. § —, étirage, n. m. τὸ τράβηγμα τοῦ σύρματος, τὸ ὅλκιμον, ἡ συρματοποίησις. § ἐξέλασις, action de pousser un cheval; βλ. καὶ ἐλαύνω ἵππον.

ἐξελατέος, α, ον, ἐκδιωκτέος, qui doit être expulsé, ée.

ἐξελατήριον, ου, τὸ (ἐκ τοῦ ἐξελαύνω, étirer), ἡ αἶρα, martinet, n. m. ἢ platinerie, n. f.

ἐξελαύνω, μέλ ἄσω, ἀόρ. α' ἐξήλασα, παρακ. ἐξελήλακα, παθ. παρακ. ἐξελήλαμαι,

παθ. ἀόρ. ἐξηλάθην, étirer ; ἤτοι allonger en tirant, ἐπιμηκύνω δι' ἐπεκτάσεως, τείνω, ἐκτείνω, μέλ. τενῶ, ἀόρ. ἔτεινα, συρματοποιῶ· || ἐξελαύνω ἢ καὶ τείνω τὸν χάλυβα, τὸν σίδηρον, τὸν μόλυβδον, étirer l'acier, le fer, le plomb ; βλ. καὶ ἐλαύνω, laminer. § ἐξελαύνω (ἢ ἐλαύνω) ἵππον, pousser un cheval ; ἔξω ἐλαύνω.

ἐξελεγκτέος, α, ον· ὅστις πρέπει νὰ ἐξελεγχθῇ, qui doit être contrôlé (vérifié).

ἐξελεγκτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐξελέγχων, contrôleur, n. m. censeur, n. m. refutateur, n. m. βλ. καὶ **ἐλεγκτής.**

ἐξελεγκτικός, ή, όν· de contrôle ; ὁ πρὸς ἐξέλεγξιν χρησιμεύων, de vérification. § réfutatoire, adj.

ἐξέλεγξις, εως, ἡ· ὁ ἔλεγχος, contrôle, n. m. ἡ ἐργασία διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως ἐργασίας τινός, ὑπηρεσίας, τηρήσεως, βιβλίων κτλ. βλ. καὶ **ἔλεγχος·** [ἐμπορ.] contrôle, vérification, n. f. § contrôlage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξελέγχειν, action de contrôler. § contrôlement, n. m. ἡ ὑποχρέωσις διαχειριστοῦ τινὸς τοῦ νὰ ὑποστῇ τὸν ἔλεγχον. § ἐξακρίβωσις, vérification, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξελέγχειν, ἐξακριβώνειν τι, action de vérifier ; βλ. **ἐξελέγχω·** || — [βουλευτικῶν] ἐκλογῶν, vérification des pouvoirs. § réfutation, n. f. action de réfuter.

ἐξελέγχω, μέλ. έγξω, ἀνερευνῶ, φέρω εἰς φῶς, contrôler ; ἐκτελῶ τὸν ἔλεγχον, faire le contrôle ; βλ. **ἔλεγχος·** || —, ἐξακριβῶ, ἐξετάζω τι λεπτομερῶς, ἐλέγχω, vérifier ; || δὲν δύναμαι νὰ ἐξελέγξω τὰς πράξεις του, je ne peux pas contrôler ses actions ; || — λογαριασμόν, vérifier un compte ; || ἡ Βουλὴ ἐξελέγχει τὰς ἐκλογὰς τῶν μελῶν της, la Chambre vérifie les pouvoirs de ses membres. § [ἐμπορ.] ἐξελέγχω [λογαριασμόν, βιβλία], contrôler, vérifier ; ἐξετάζω, examiner ; ἐξετάζω τὴν καταγραφὴν ἢ τὸν λογαριασμόν, dépouiller ; || ἐξελέγχεται ὁ λογαριασμὸς τῶν ἐξόδων, τὸν ὁποῖον μᾶς διεβιβάσατε, la compte des frais que vous nous avez remis est à l'examen; || ὁ λογαριασμὸς ἐξηλέγχθη, le compte a été vérifié. § réfuter ; || — ψεῦδος, réfuter un mensonge. § convaincre; confondre d'erreur, de crime ou d'imposture ; || ἐξηλέγχθη ὡς ἀπατεών, il fut convaincu d'imposture. § ἐξελέγχω τὴν σταφύλισιν· βλ. **ἀντισταφυλίζω.** § gabarier ; ἐξελέγχω διὰ τοῦ περιτυπώματος (gabarit) ; [σιδηροδρ.] διαβιβάζω τὴν τροχαίαν σκευὴν διὰ τοῦ περιτυπώματος, ἤτοι ἐξελέγχω ἐὰν εὐκόλως διέρχηται διὰ τοῦ περιτυπώματος τῶν γεφυρῶν, σηράγγων, κτλ.

ἐξέλευσις, εως, ἡ· τὸ ἐξέρχεσθαι, ἡ ἔξοδος, sortie, n. f.

ἐξέλθετε ἐκ τοῦ δεξιοῦ (ἀριστεροῦ), par la droite (gauche) sortez ! παράγγελμα ἀσκήσεων πυροβολικοῦ.

ἐξελιγμός, οῦ, ὁ· [τακτ.] développement; déploiement, n.m. ἀνάπτυξις πρὸ πάντων παρατάξεως μάχης, βλ. καὶ **ἑλιγμός,** évolution, n. f. || ἐξελιγμός, contre-marche, n. f. ἐκαλεῖτο οὕτως ἄλλοτε κίνησις ἥντινα μετεχειρίζοντο ἵνα φάλαγξ τις βαδίσῃ πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν τηρουμένου τοῦ δεξιοῦ ἐπὶ κεφαλῆς. Σήμερον καλοῦσιν εἰσέτι contre-marche τὴν ἀντίθετον πορείαν ἐκείνης ἣν στράτευμά τι ἠκολούθει, ἥτις δύναται κληθῆναι ἀναστροφὴ ἢ ὑποστροφή, ἤτοι ἐπιστροφή. ἐπανάκαμψις. Ἐν τῷ πυροβολικῷ ἡ κίνησις αὕτη καλεῖται **ἀντιστροφή,** καὶ ὑπάρχει τὸ παράγγελμα 1. ἀντιστροφή, contre-marche, 2. μάρς, marche. § ἐξελιγμὸς [τακτ.ναυτ.] contre-marche ; ἑλιγμὸς δι' οὗ τὰ πλοῖα τὰ ἐπὶ τῆς αὐτῆς παραγωγικῆς γραμμῆς εὑρισκόμενα κινοῦνται ἀνὰ ἓν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ προπλέοντος, ἢ μᾶλλον τὴν σήμερον ἐν τῇ ναυτικῇ τακτικῇ καλεῖται **διαδοχικὴ κίνησις,** mouvement-successif. § —, ἡ ἐκτύλιξις, κοινῶς ξετύλιγμα, déroulement, n. m. [μεταφ.] ἀνάπτυξις, développement, n. m.

ἐξελίκτρα, ας, ἡ· ἢ ἐξέλικτρον, τό· treuil, n. m. ἢ tour, n. m. (ὅπως εἶνε τὸ κοινῶς λεγόμενον μαγγάνι τῶν φρεάτων). Μηχάνημα περὶ τὸ ὁποῖον τὸ σχοινίον τυλίσσεται καὶ ἐκτυλίσσεται διὰ νὰ ἀνυψωθῇ βάρος τι, σύγκειται δὲ κυρίως ἐκ κυλίνδρου ξυλίνου ἢ χυτοσιδηροῦ οὗτινος ὁ ἄξων ἐπακουμβᾷ ἐπὶ δύο **ὑπερεισμάτων** (chevalets) ; τὸ ἐξέλικτρον καλεῖται κατ' ἐπέκτασιν **βαροῦλκον·** || ἐξελίκτρα μετὰ πλαισίου καὶ παρελκομένων, treuil avec châssis et accessoires ; || ἐξελίκτρα πρὸς πλήρωσιν τῶν χαμίνων, treuil pour le chargement des fourneaux ; || ἐξελίκτρα τῶν πυροβόλων, treuil pour les bouches à feu ; || ἐξελίκτρα ὑπονόμου, treuil de mine ; || — κατευθύνσεως (πυροβόλων μεγάλης ὁλκῆς), treuil de direction ; || — εἰσολκῆς (πυροβόλων μεγάλης ὁλκῆς), treuil de retraite (ou pour la mise au recul ; || **ἀτμοκίνητον ἐξέλικτρον** (καὶ κατ' ἐπέκτασιν βαροῦλκον), treuil asservi ; ὑπάρχει τοιοῦτον εἰς τὰ ἐπὶ τῶν πλοίων μεγάλης ὁλκῆς πυροβόλα δι' οὗ ἀνυψοῦται ὁ ἐπάρτης τῶν πυρομαχικῶν.

ἐξέλικτρον, ου, τό· βλ. **ἐξελίκτρα.** § fusée, n. f. μικρός τις κῶνος πέριξ τοῦ ὁποίου τυλίσσεται ἡ ἅλυσις τοῦ ὡρολογίου. § touret de loch, καλούμενον καὶ στροφεῖον δρομομέτρου, ἤτοι κυλινδρικὸν στροφεῖον ἐφ' οὗ περιελίσσεται καὶ ἐξελίσσεται τὸ σχοινίδιον τοῦ δρομομέτρου· βλ. καὶ **στροφεῖον.**

ἐξελικτροφόρον ὄχημα, βλ. ὄχημα.

ἐξέλιξις, εως, ἡ· ἡ ἐκτύλιξις, κοινῶς τὸ ξετύλιγμα, déroulement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξελίσσειν· || ἐξέλιξις, développement, n. m. (ἀνάπτυξις), ἤτοι αἱ διάφοροι μορφαὶ ἃς λαμβάνει ἀντικείμενόν τι κατὰ τὴν πρόοδον αὐτοῦ. § [μεταφ.] ἐξελιγμός, évolution, n. f.

ἐξελίσσω, ἐξελίττω, μέλ. ίξω, ἐκτυλίσσω, ξετυλίσσω, dérouler ; ἀναπτύσσω, déployer ; développer ; [μέσ. μεταφ.] ἐξελίσσομαι, évoluer ; βλ. καὶ **ἐξελιγμός, ἐξέλιξις.** § ἐξελίσσω. κοινῶς ξεμπερδεύω, démêler ; π. χ. ἀφαιρῶ

τὰς εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἵππου περιπεπλεγμένας σειράδας.

ἐξέλκομαι, βλ. ἐξέλκω.

ἐξελκόω-ῶ, πληγὰς ἢ ἕλκη προξενῶ, exulcérer ; ἑλκόω, ulcérer ; ἐξελκόομαι-οῦμαι s'ulcérer.

ἐξέλκω, μέλ. ἕλξω, ἕλκω τι πρὸς τὰ ἔξω, ἔξω ἑλκύω, tirer de ; ἐξάγω ἀπό τι, extraire de ; ἀποσπῶ ἀπό, arracher de ; ἐξέλκω τὸ ἔμφραγμα (ξεταπόνω). § [ναυτ.] ἕλκω τι πρὸς τὰ ἔξω, déhaler ; ἐξέλκομαι τῆς ἀκτῆς, ἢ ἐξανάγομαι τῆς ἀκτῆς ἐξελκόμενος τῇ βοηθείᾳ λέμβου, ῥυμουλκοῦ πλοίου ἢ ῥύματος καὶ πεποντισμένης ἰσχάδος, déhaler un navire d'un port.

ἐξέλκωσις, εως, ἡ· τὸ προξενεῖν ἕλκη, exulcération, n. f. ἡ ἕλκωσις, ulcération, n. f. βλ. λέξιν. § [ἱππολ.] chancrage, n. m. διὰ τῆς λέξεως ταύτης, σημαίνει εἰδικῶς ἐν τῇ ἱππολογίᾳ τὰ κατὰ τὸν μεσσορίνιον χόνδρον γινόμενα κατὰ τὴν μάλιν τοῦ ἵππου ἕλκη.

ἐξελληνίζω, μέλ. ίσω, ὅλως διόλου ἑλληνικὸν κάμνω, gréciser ; helléniser ; || πολλοὶ σοφοὶ ἐξελλήνισαν τὰ ὀνόματά των, plusieurs savants ont grécisé leurs noms ; βλ. καὶ ἑλληνίζω. § μεταφράζω εἰς τὸ ἑλληνικόν, traduire en grec.

ἐξελλήνισις, εως, ἡ· hellénisation, n. f. § μετάφρασις εἰς τὸ ἑλληνικόν, traduction en grec.

ἐξεμέω καὶ

ἐξεμῶ, μέλ. έσω, ἀόρ. ἐξήμεσα· κοινῶς ξερνῶ, ἐξάγω δι' ἐμετοῦ, vomir; rendre; rejeter ; || [μεταφ.] ἐξεμῶ ὕβρεις, vomir des injures.

ἐξεναντίας, [ἐπίρ.] ἐξ ἐναντίου, au contraire.

ἐξεντερίζω, μέλ. ίσω· κοινῶς ξεντεριάζω καὶ ξεντερίζω, ἐκβάλω τὰ ἔντερα, ôter (enlever) les entrailles de, ἐκκοιλιάζω, ξεκοιλιάζω, éventrer ; || ἐξεντερίζω πτηνόν, vider une volaille.

ἐξεπιπολῆς, [ἐπίρ.] ἐξ ἐπιπολῆς, à la surface ; au dessus.

ἐξεπίσου, [διάλ. Οἰνόης] ἐξ ὄπισθεν, «ἐξεπίσου πάγω»=**ὀπισθοδρομῶ.**

ἐξεπίτηδες, [ἐπίρ.] ὅλως διόλου ἐπίτηδες, ἀπὸ σκοποῦ, à dessin, μετὰ πάσης ἐπιμελείας, βλ. καὶ ἐπίτηδες.

ἐξεργάζομαι, ἐπεξεργάζομαι, τελειώνω τι, élaborer ; προετοιμάζω, τελειοποιῶ, perfectionner ; ἐργάζομαι, travailler ; ἐκτελῶ, exécuter ; τελειόνω, achever ; finir ; ἀποτελειώνω, τελειοποιῶ, parfaire ; κατεργάζομαι, ouvrer, travailler ; || ἐξεργάζομαι ἰδέαν, σχέδιον, élaborer une idée, un projet.

ἐξεργασία, ας, ἡ· ἡ ἐπεξεργασία, τελείωσις, élaboration, n. f. ἡ ἐργασία, κατεργασία, travail, n. m. ἡ ἀποτελείωσις, ἐκτέλεσις. exécution, n. f.

ἐξερεθίζω, μέλ. ίσω· ἐρεθίζω, παροτρύνω, exciter ; παροξύνω, ὀργίζω, irriter.

ἐξέρευγμα, ατος, τό· τὸ ξερασθέν, ἀποβληθέν, ce qu'on vomit ; vomissement, n.m. ce qu'on rejette, ἡ ἀπόρριψις, rejet, n. m.

ἐξερεύγομαι, κοινῶς ξερνῶ, vomir ; ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, rejeter.

ἐξερευνάω, βλ. ἐξερευνῶ.

ἐξερεύνησις, εως, ἡ· τὸ διερευνᾶν, ἐξετάζειν τι, ἡ ἔρευνα, investigation, n.f. ἡ ἀκριβὴς ἔρευνα, perquisition, n. f. ἡ ἀναζήτησις, recherche, n. f. ἡ ἔρευνα, ἐξερεύνησις, exploration, n. f. || [ναυτ. καὶ στρ.] **ἐξερεύνησις, ἔρευνα,** exploration, n. f. καλεῖται ἡ πρᾶξις τοῦ διατρέχειν τὴν χώραν (ἢ θαλάσσας) πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ ἐδάφους (θαλασσῶν ἢ ἀγνώστων τόπων), ἐν πολέμῳ δὲ καὶ πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ πολεμίου· || [ναυτ.] ἀποστολὴ ἐξερευνήσεως, mission d'exploration· βλ. καὶ διασχίζω θαλάσσας.

ἐξερευνητής, οῦ, ὁ· ὁ διερευνητής, investigateur, ὁ ἀκριβῶς ἐρευνῶν τι, perquisiteur; ἐρευνητής, explorateur, ; ἐρευνητής, scrutateur.

ἐξερευνητικός, ή. όν· ὁ καλῶς διερευνῶν, ἐξετάζων τι, investigateur ; || ὁ χρησιμεύων, ὁ κατάλληλος δι' ἔρευναν, d'investigation; || — πλοῦς, voyage en découverte ; βλ. καὶ ἀνακάλυψις.

ἐξερευνῶ (άω], ήσω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἀναζητῶ, rechercher ; διερευνῶ, scruter ; ἐρευνῶ, fouiller, ἐκτελῶ ἀκριβῆ ἔρευναν, faire une perquisition ; explorer ; βλ. καὶ ἐξερεύνησις.

ἐξερημόω-ῶ, μέλ. ώσω, ὅλως διόλου ἐρημόνω, dévaster; μεταβάλλω εἰς ἔρημον, changer en désert.

ἐξέρχομαι, μέλ. ελεύσομαι, θὰ ἐξέλθω, ἀόρ. ἐξῆλθον· ἔρχομαι ἔξω, βγαίνω, sortir ; ἀναχωρῶ, φεύγω, s'en aller ; μεταβαίνω ἀπὸ ἑνὸς τόπου εἰς ἕτερον, passer d'un lieu à un autre ; || ἐξῆλθε [τῆς οἰκίας], il est sorti ; || ἐξῆλθεν εἰς περίπατον, il est allé se promener ; || ἐξῆλθε τοῦ πλοίου, il a débarqué = ἀπεβιβάσθη· || ἐξῆλθε τοῦ προκειμένου, il s'est écarté de son sujet (= ἀπεμακρύνθη)· || ὁ καπνὸς ἐξήρχετο διὰ μεγάλης ὀπῆς, la fumée s'échappait par un grand trou ; || ἐξῆλθε τῆς ἀπάτης, il sortit d'erreur ; il se détrompa ; || ἀναπλήρωσις τῶν ἐξερχομένων μελῶν, remplacement des membres sortants ; || [ναυτ.] ἐξέρχομαι τοῦ λιμένος, ὅρμου ἢ ἀγκυροβολίου, ὅπως ἀναλάβω πλοῦν = ἐκπλέω, sortir ; || ἐξέρχομαι τῶν στενῶν (στενωπῶν), déboucher ; βλ. **διεξελαύνω**· || [στρ.] ἐξέρχομαι τῆς φάλαγγος = ἐκστρέφω, déboîter ; μεταβάλλω τὴν διεύθυνσιν διὰ κλίσεως· || ἐξέρχομαι τῆς θέσεως διὰ κλίσεως, déboîter (déboîtement, n. m.) par le flanc, π. χ. τοῦ στρατεύματος εὑρισκομένου κατὰ μέτωπον μετὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν πυραμίδων, πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ καταυλισμοῦ οἱ ἄνδρες ἐξέρχονται δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τῶν πυραμίδων διὰ κλίσεως· || **ἐξέλθετε** ! sortez ! || [παραγ. πυροβ.] ἐνωμοτίαι ἐκ τοῦ δεξιοῦ (ἀριστεροῦ) τῆς πυροβολαρχίας (ἐξέλθετε), par la droite (gauche) sortez de batterie.

ἔξεστι (ἔξειμι), [τριτοπρ.] εἶνε ἐπιτετραμμένον, il est permis ; ἐλεύθερον εἰς, libre à.

ἐξέστραμμαι, παραχ. τοῦ ἐκστρέφω.

ἐξεστραμμένως [ἐπίρ.] ἔξω ἐστραμμένα, περιεστραμμένα, διεστραμμένα, de travers.

ἐξετάζω, μέλ. άσω, ἀόρ. ἐξήτασα· examiner ; ἐρευνῶ ἂν ἦνέ τι ἀληθές, ἀγαθόν, γνήσιον, ἀναζητῶ, rechercher ; πληροφοροῦμαι, s'informer ; ζητῶ, λαμβάνω πληροφορίας prendre des (aller aux) informations ; ἐρευνῶ, ἐπιθεωρῶ, visiter ; ἀνακρίνω, enquêter ; s'enquêter ; ἐξετάζω, ἐρευνῶ, λαμβάνω πληροφορίας, s'enquérir ; [νομ.] interroger, = διερωτῶ, ἀνακρίνω, προκειμένου περὶ δικαστικῆς ἀνακρίσεως· [χειρουρ.] explorer; || [ἐμπορ.] ἐξετάζειν, ἐξελέγχειν λογαριασμόν τινα, examiner un compte ; || ἐξετάζειν μερίδα ἐμπορευμάτων, examiner une partie de marchandises ; || ἐξετάζοντες τὸν ἐπισυνημμένον λογαριασμὸν πωλήσεως θέλετε πεισθῇ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν παρατηρήσεών μας, en examinant le compte de vente ci-joint, vous vous convaincrez de la vérité de nos objections ; || ἐξετάζω τὸ ζήτημα, examiner la question; || μὴν ἐξετάζῃς τὸν βίον του, ne recherchez point sa vie ; || ἂν ἐξετάσωμεν τὴν ἱστορίαν, si nous consultons l'histoire ; || θὰ ἐξετάσω περὶ τούτου, je m'en informerai ; || πρέπει νὰ ἐξετάσῃ τις ὅσους τὸν γνωρίζουν, il faut s'enquérir auprès de ceux qui le connaissent; || εἰς τὰ σύνορα ἐξήτασαν τὰ ἔγγραφά του, à la frontière on a visité ses papiers ; || [ναυτιχ.] ἐξετάζω πλοῖον, visiter un navire, ἤτοι ἐπιθεωρῶ τὰ ναυτιλιακὰ ἔγγραφα, τοὺς ἐπιβάτας, καὶ τὸ φορτίον ἐμπορικοῦ τινος πλοίου· βλ. καὶ **νηοψία**· || ὁ ἰατρὸς ἐξήτασε τὴν πληγήν, le médecin a exploré (visité) la plaie ; || ὁ ἰατρὸς δὲν τὸν ἐξήτασε καλά, le médecin ne l'a pas bien examiné ; || [νομ.] ἐξετάζω μάρτυρας, interroger des témoins ; || ἐξετάζω τι ἐντὸς διὰ τοῦ καθετῆρος, τρυπητηρίου ἢ τρυπάνου (sonde), sonder=**καθετηριάζω**· || — τὸ ξύλον ἐντὸς διὰ τοῦ τερέτρου ἢ τρυπάνου, sonder ; || [μεταφ.] sonder, ὑπὸ ἠθικὴν ἔποψιν σημαίνει ἐξετάζω, βολιδοσκοπῶ, π.χ. ἐξετάζω τὰς διαθέσεις, τὰς προθέσεις, τὰς κλίσεις ἀτόμου τινός, sonder les dispositions, les intentions, les inclinations de qu'un ; || ἐξετάζω, ἀναθεωρῶ, réviser ; || ἐξετάζω, ἀναθεωρῶ, réviser ; || ἐξετάσατε τὸ πυροβόλον, révisez la pièce. § [παθ.] ἐξετάζομαι, δίδω ἐξετάσεις, passer ses examens ; faire ses examens ; βλ. καὶ **ἐξετάσεις**.

ἐξέτασις, εως, ἡ· δοκιμασία, περί τε προσώπων καὶ πραγμάτων, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξετάζειν, action d'examiner, etc. examen, n. m. ἡ ἀναζήτησις, recherche, n. f. ἡ ἐξερεύνησις, investigation, n. f. ἡ ἀνίχνευσις, exploration, n. f. αὐστηρὰ ἔρευνα, ἐξέτασις, inquisition, n. f. || ἡ ἐξέτασις τοῦ ζητήματος, l'examen de la question ; || ἡ ἐξέτασις τῆς ἀληθείας, la recherche de la vérité. § [νομ.] interrogatoire, n. m. ἐξέτασις περὶ δικαστικῆς ἀνακρίσεως· ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, l'interrogatoire des témoins, ἥτις λέγεται καὶ audition (ἀκρόασις) τῶν μαρτύρων· ἡ ἐξέτασις τούτων γίνεται ἀμέσως μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ κατηγορουμένου, ἄρχεται δὲ ἀπὸ τοὺς μάρτυρας τῆς κατηγορίας (témoins à charge) καὶ περατοῦται μὲ τοὺς μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως (témoins à décharge); || ἐξέτασις μαρτύρων ἢ ἀνάκρισις, enquête, n. f. ἔρευνα δι' ἐξετάσεως μαρτύρων πρὸς ἐξακρίβωσιν πράξεως τινός. § [ναυτ.] ἐξέτασις πλοίου, visite d'un navire ; βλ. ἐξετάζω καὶ **νηοψία**. § — ἡ ἔρευνα (examen), ἐπιθεώρησις (inspection), ἀτόμου ἢ ἀντικειμένου, visite, n. f. || — (ἐπιθεώρησις) τῶν ὅπλων, visite des armes, λέγεται ἡ ἐνιαύσιος ὑπὸ τῶν ὁπλογνωμόνων (contrôleurs) ἐνεργουμένη ἐπιθεώρησις τῶν ὅπλων· || — τοῦ πυροβόλου, visite d'une bouche à feu ; || πειραματικὴ ἐξέτασις τῶν ἀποτελεσμάτων ὅπλου τινός· βλ. **κατασκευὴ τῶν φορητῶν ὅπλων**. § ἡ ἐκ νέου ἐξέτασις ἤτοι ἡ ἀναθεώρησις, révision. n. f. || — τοῦ καιροῦ, révision du temps ; βλ. **πρόγνωσις τοῦ καιροῦ**, εἰς λέξιν **καιρός**. § [ἱστορ.] ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις, la Sainte Inquisition § [πληθ.] ἐξετάσεις σχολείου, examens ; || ὑπέστη τὰς ἐξετάσεις του, il a passé ses examens ; || ἐξετάσεις προφορικαὶ (γραπταί), épreuve orale (écrite).

ἐξεταστέος, α, ον· examinable, adj. ὅστις δέον νὰ ἐξετασθῇ, qui doit être examiné ; ὅστις θὰ κάμῃ (θὰ περάσῃ) τὰς ἐξετάσεις του, qui doit passer ses examens, examinable ; aspirant ; || ἐξεταστέον ἄν, il faut examiner (il faut voir) si.

ἐξεταστής, οῦ, ὁ· ὁ ἐξετάζων, examinateur.

ἐξεταστικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων ἢ ἁρμόδιος πρὸς ἐξέτασιν, d'examen ; d'enquête ; κτλ. || [πολιτ.] ἐξεταστικὴ ἐπιτροπή, commission d'enquête ; (ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἐξετάσεων σχολείων, commission des examens) ; || [νομιχ.] ἐξεταστικὴ διαδικασία, procédure inquisitoriale ; || ἐξεταστικαὶ φυλακαί, prisons préventives.

ἐξέταστρα, τά· τὰ πληρωνόμενα δικαιώματα πρὸς ὑποβολὴν εἰς ἐξετάσεις, ὅπως π. χ. εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, honoraires d'examinateur ; droits d'examen.

ἐξεταχτής, ὁ· [δημ.] ὁ ἐξεταστής, ἐξελεγχτής.

ἐξευγενίζω, μέλ. ίσω, καθιστῶ τι εὐγενές, ennoblir ; anoblir ; || ἡ ἀρετὴ ἐξευγενίζει τὸν ἄνθρωπον, la vertu ennoblit l'homme ; || ὁ βασιλεὺς τὸν ἐξευγένισε, le roi l'a anobli; || [μεταφ.] — τὰ ἤθη, adoucir les mœurs.

ἐξευγένισις, εως, ἡ· καὶ

ἐξευγενισμός, οῦ, ὁ· τὸ νὰ καταστῇ τι εὐγενέστερον, ennoblissement, n. m. anoblissement, n. m. § [ἐπὶ φυτῶν] amélioration, n. f. = βελτίωσις τοῦ εἴδους· || [ἱππολ.] βλ. **βελτίωσις**.

ἐξευγενιστικός, ή, όν· ὁ ἐξευγενίζων, qui ennoblit (anoblit).

ἐξευμενίζω, μέλ. ίσω, κάμνω εὐμενῆ, εὐνοϊκόν, rendre favorable (bienveillant, clément ; propice) ; καταπαύω, καταπραΰνω, apaiser ; adoucir ; κάμπτω τινά, fléchir ‖ — τὸν Θεόν, se rendre Dieu propice ; ‖ — τὴν ὀργὴν τινός, apaiser (désarmer) la colère de quelqu'un.

ἐξευμένισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξευμενίζειν τινά, action de rendre propice (etc). ἡ καταπραΰνσις, apaisement, n. m. adoucissement, n. m.

ἐξεύρεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξευρίσκειν, ἐφευρίσκειν, ἐπινοεῖν, action de trouver (d'inventer ; d'imaginer) ; ἡ ἐφεύρεσις, ἡ ἐπινόησις, invention, n. f. ἀνακάλυψις, découverte, n. f.

ἐξευρετικός, ή, όν· ὁ ἐφευρετικός, ἐπινοητικός, inventif, ive.

ἐξεύρημα, ατος, τό· τὸ ἐφευρεθὲν (πρᾶγμα), τὸ ἐπινόημα, ce qu'on a trouvé, invention, n. f. τὸ ἀνακαλυφθέν, découverte, n. f.

ἐξευρίσκω, μέλ. ήσω, ἀόρ. ἐξεῦρον, κατορθώνω νὰ διαγνώσω, parvenir à connaître ; εὑρίσκω, trouver ; ἐφευρίσκω, inventer ; ἐπινοῶ, imaginer ; ‖ ἐξευρίσκω τὸ μέσον νά, trouver le moyen de ; ἀνακαλύπτω, découvrir.

ἐξευτελίζω, μέλ. ίσω· καθιστῶ εὐτελῆ τὴν τιμήν, avilir ; ταπεινῶ, κατα(ὑπο)βιβάζω, καὶ ἐν γένει μειῶ, ἐλαττῶ, abaisser ; rabaisser ; περιφρονῶ, mépriser ; ὑποτιμῶ, déprécier ; ἐξευτελίζω, ἐκμηδενίζω, ravaler ; ταπεινῶ, humilier ; ἐξευτελίζω, ἐξαχρειῶ, dégrader ; ἐξευτελίζω, περιφρονῶ, κακολογῶ, vilipender ; ‖ μὴ ἐξευτελίζῃς τὸ ὄνομά σου, n'avilissez pas votre nom ; ‖ ὁ φατριασμὸς ἐξευτελίζει τοὺς πολιτικούς, l'esprit de parti abaisse les hommes politiques ; ‖ ἠναγκάσθη νὰ ἐξευτελισθῇ διὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ, il a dû s'abaisser (s'humilier) pour y parvenir ; ‖ ἡ φιλοσοφία αὕτη ἐξευτελίζει τὸν ἄνθρωπον εἰς κτῆνος, cette philosophie ravale l'homme jusqu'a l'état des brutes ; ‖ [ἐμπορ.] avilir ; ὑποτιμῶ, déprécier ; ‖ ἐξηυτελισμένον ἐμπόρευμα, marchandise dépréciée, οὗτινος ἡ τιμὴ (ἀξία) κατῆλθεν εἰς τὸ ἐλάχιστον.

ἐξευτέλισις, εως, ἡ, καὶ

ἐξευτελισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξευτελίζειν, avilissement, n. m. ἡ περιφρόνησις, mépris, n. m. ὑποτίμησις, ὑποβίβασις, καταβιβασμός, κατάπτωσις, abaissement, n. m. ταπείνωσις, humiliation, n. f. ὑποτίμησις, dépréciation, n. f. ἐξαχρείωσις, dégradation, n. f.

ἐξευτελιστής, οῦ, ὁ· ὁ ἐξευτελίζων, avilisseur.

ἐξευτελιστικός, ή, όν· avilissant, e ; ταπεινωτικός, humiliant, e ; ἐξαχρειωτικός, dégradant, e ;

ἐξέχον τό, ἡ ἐξοχή, ἀντικείμενον ὅπερ ἐξέχει, προέχει, jet, n. m.

ἐξέχω, μέλ. ἔξω, ἀόρ. ἔσχον· ἔξω εἶμαι, προέχω (ὅταν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν) εἰς ἐξοχήν, avancer [en saillie] ; saillir (en dehors) ? déborder ; ὑπερέχω (ὅταν πρὸς τὰ ἄνω) ὑπερβαίνω τι, dépasser ; εὑρίσκομαι ἐν προεξοχῇ, être proéminent ; δεσπόζω, ὑπέρκειμαι, dominer ; [συνεκδ.] ἐξέχω, ὑπερέχω, exceller, ἤτοι διακρίνομαι, se distinguer ; εἶμαι καλλίτερος, ἀνώτερος ἀπό τινα, ἀπό τι, l'emporter sur ; ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, surpasser ; ἐξέχω, διακρίνομαι, ὑπερέχω, exceller ; ‖ τὸ δένδρον αὐτὸ ἐξέχει τῆς δενδροστοιχίας, cet arbre avance hors de l'allée ; ‖ ἡ κορωνὶς αὕτη δὲν ἐξέχει ἀρκετά, cette corniche n'a pas assez de saillie ; ne saille pas assez ; ‖ ὁ λίθος αὐτὸς ἐξέχει τῶν ἄλλων, cette pierre déborde des autres ; ‖ τὸ δένδρον αὐτὸ ἐξέχει τῶν ἄλλων κατὰ τὸ ὕψος, cet arbre dépasse les autres en hauteur ; ‖ ἡ κεφαλή του ἐξεῖχε τοῦ πλήθους, sa tête dépassait la foule ; sa tête dominait [au dessus de] la foule ; ‖ ἐξέχει εἰς τὴν ζωγραφικήν, il excelle dans la peinture ; ‖ ἐξέχοντα πρόσωπα, personnages marquants ; ‖ οἱ ἐξέχοντες ἐν τοῖς γράμμασι, les sommités littéraires. § [οἰκοδ.] ἐξέχω, désaffleurer, εἶνε τὸ ἀντίθετον τοῦ ἐξισόω, ἀπισόω, affleurer ; βλ. λέξιν ; ‖ ἐκφέρω, προβάλλω, projeter ; βλ. ἐκφορά, ἐξοχή, projecture, n.f.

ἐξέχων, ουσα, ον· culminant, e, adj. καλεῖται οὕτω τὸ μᾶλλον ἐξέχον μέρος ἀντικειμένου τινός· ‖ σημεῖον ἐξέχον, point culminant.

ἔξη (τὰ) [ἀριθ.] βλ. ἕξ, six ; ‖ ἔξη φοραῖς, six fois ; ‖ ἔξη χιλιάδες, six mille ; ‖ ἔξη χρόνια, six ans.

ἐξηγέω, βλ. ἐξηγῶ.

ἐξηγηματικός, ή, όν· ἐξηγητικός, ή, όν· explicatif, ive ; interprétatif, ive ; βλ. καὶ **ἐπεξηγηματικός.**

ἐξηγηματικῶς [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἐξηγηματικόν, d'une manière explicative (interprétative) ; βλ. καὶ **ἐπεξηγηματικῶς.**

ἐξηγήσιμος, ος, ον· explicable, βλ. **ἐπεξηγήσιμος.**

ἐξήγησις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἐξηγήσῃ τις τι, explication, n. f. (βλ. καὶ **ἐπεξήγησις**), ἀνάπτυξις, ἑρμηνεία, interprétation, n. f. διασάφησις, διαφώτισις εἴς τι, éclaircissement, n.m. ‖ ἦλθον εἰς ἐξηγήσεις μαζή του, je me suis expliqué avec lui ; ‖ τὸ χωρίον αὐτὸ δὲν ἐπιδέχεται καλλιτέραν ἐξήγησιν (ἑρμηνείαν), ce passage ne peut recevoir de meilleure interprétation. § ἐξήγησις [σχολειακῶς], ἡ μετάφρασις, traduction, n. f. version, n. f. ‖ τετράδιον ἑλληνικῶν ἐξηγήσεων, cahier de version grecque.

ἐξηγητέος, α, ον· ὁ δυνάμενος, ὅστις δέον νὰ ἐξηγηθῇ, qui peut, qui doit être expliqué, explicable ; βλ. καὶ **ἐπεξηγητέος.**

ἐξηγητής, οῦ, ὁ, ἡ· explicateur, trice, n. et adj. ὁ δίδων, παρέχων ἐξηγήσεις, qui donne une explication, λέγεται περὶ ἀνθρώπου ἢ πράγματος ἐξηγοῦντος τι, ὁ ἐξηγῶν τι· ‖ ὁ ἐξηγητὴς εἰς μουσεῖον, l'explicateur d'un musée. § —, ὁ (δι)ερμηνεύων τι, διερμηνεύς, ἑρμηνευτής, interprête, n. m. ὁ σχολιαστής,

commentateur, n. m. [θεολ.] exégète, n. m.

ἐξηγητικός, ή, όν· ὁ πρὸς ἐξήγησιν χρησιμεύων, explicatif, ive. § [θεολ.] exégétique, adj.

ἐξηγῶ (έω). μέλ. ήσω, δίδω ἐξήγησιν τινά, expliquer; ἀναπτύσσω, ἑρμηνεύω, interpréter; (δια)σαφηνίζω, διαφωτίζω, éclaircir; || μοῦ ἐξήγησε τὸ σύστημά του, il m'a expliqué son système; || δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω αὐτὸ τὸ χωρίον, je ne peux pas interpréter ce passage; || ἡ σιωπή του δὲν ἐξηγεῖται, son silence est inexplicable; || μοῦ ἐξήγησε σαφέστερον τὸ ζήτημα, il m'a éclairci la question; || ὁ καθηγητὴς ἐξηγεῖ τὸν Ὅμηρον, le professeur explique Homère; || ἐξηγήθημεν, nous nous sommes expliqués (entendus); || ἐξηγῶ ἐσφαλμένως, donner un faux sens à; || αὐτὸ ἐξηγεῖται διαφοροτρόπως, cela est susceptible d'interprétation différente.

ἑξήκοντα, οἱ, αἱ, τά· [ἀριθ. ἄκλτ.] οἱ ἑξῆντα, soixante (προφ. soi-sante).

ἑξηκονταετής, ής, ές· ὁ ἑξήκοντα ἐτῶν, de soixante ans; âgé de soixante ans; qui a soixante ans; ἑξηκοντούτης, sexagénaire, adj. π. χ. homme sexagénaire; [ούσ.] ἑξηκοντούτης, un, une sexagénaire; || ὅστις εἶνε ἴδιος ἑξηκονταετοῦς, π. χ. cœur, main sexagénaire.

ἑξηκονταετία, ας, ἡ· χρονικὸν διάστημα ἑξήκοντα ἐτῶν, espace de soixante ans.

ἑξηκοντάκις, [ἐπίρ.] ἑξῆντα φοραῖς, soixante fois.

ἑξηκοντάς, άδος, ἡ· ἑξηνταριά, soixantaine.

ἑξηκοντούτης, ου, ὁ· (κατὰ τὸ μακαρίτης, ου)· ἑξηκονταετής, ἡλικίας ἑξήκοντα ἐτῶν, âgé de soixante ans; sexagénaire.

ἑξηκοντοῦτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἑξηκοντούτης.

ἑξηκοστημόριον, ου, τό· τὸ ἑξηκοστὸν μέρος, soixantième partie; ἓν ἑξηκοστόν, un soixantième.

ἑξηκοστός, ή, όν· [ἀριθ. τακτ.] ὁ κατέχων τὴν σειρὰν ἑξῆντα, soixantième; soixante; || — δεύτερος, soixante deuxième; || σελὶς ἑξηκοστή, page soixante. § ἑξηκοστός, sexagécimal, ale, aux, adj. ὁ ἔχων ὡς βάσιν τὸν ἀριθμὸν ἑξήκοντα· || οἱ ἑξηκοστοὶ ἀριθμοί, nombres sexagésimaux; || ἑξηκοστὴ διαίρεσις, division sexagésimale, ἤτοι διαίρεσις τῆς μοίρας εἰς ἑξήκοντα πρῶτα λεπτά, καὶ τοῦ λεπτοῦ εἰς ἑξήκοντα δεύτερα (δευτερόλεπτα). § ἑξηκοστόν, τό· sexagécimal, ale, [μαθημ.] λέγεται περὶ κλάσματος οὗτινος ὁ παρονομαστὴς ἔχει τὴν ἑξηκοστὴν δύναμιν ἢ εἶνε δύναμις τοῦ ἑξήκοντα· π. χ. κλάσμα ἑξηκοστόν, fraction sexagécimale. § [ούσ. ούδ.] le soixantième; || [ἐπίρ.] ἑξηκοστόν, soixantièmement, adj. en soixantième lieu; λέγουσι sexagesimo (sè-gza-jé), ὅταν ἄρχωνται μετρῶντες διὰ τῶν λατινικῶν primo, secundo, etc.

ἐξηκριβωμένος, η, ον· μετοχ. τοῦ ἐξακριβόω-ῶ.

ἐξηκριβωμένως, [ἐπίρ.] μετὰ πολλῆς ἀκριβείας, ἐπιμελείας, avec une scrupuleuse exactitude; πολὺ ἀκριβῶς, très-exactement; très précisément; διηκριβωμένως, πολὺ ἀκριβῶς, très exacte.

ἐξηλόω καὶ

ἐξηλῶ, ἀφαιρῶ τοὺς ἥλους, ἀφηλῶ, déclouer; βλ. καὶ ἀφηλόω, [ναυτ.] découdre [un bordage].

ἐξημβλυμένος, η, ον (ἐξαμβλύνω), blasé, ée, adj. et n. λέγεται περὶ ἀνθρώπου οὗτινος αἱ αἰσθήσεις ἐξησθένησαν, ἐχαλαρώθησαν, ἠμβλύνθησαν ἐκ τῶν καταχρήσεων, ἄρα ἐξησθενημένος, ἠλλοιωμένος ἐκ τῶν καταχρήσεων· λέγεται ἐπίσης περὶ ἀνθρώπου ἀναισθήτου εἴς αἴσθημά τι· || ἐξημβλυμένος, une personne blasée; βλ. ἐξαμβλύνω.

ἐξημερόνει, βλ. ξημερόνει.

ἐξημερόνομαι, βλ. ξημερόνομαι.

ἐξημερόνω, ἐξημερώνω καὶ

ἐξημερόω καὶ

ἐξημερῶ, μέλ. ώσω, χάμνω τι ἥμερον, ἡμερώνω, apprivoiser; [συνεκδ.] καταπαύω, καταπραΰνω, apaiser; calmer; adoucir; || ἐξημερώνω ἵππον, refaire un cheval, συνώνυμον τοῦ τιθασσεύω, δαμάζω ἵππον, dompter.

ἐξημέρωμα, ατος τό· τὸ ἡμέρωμα, apprivoisement, n. m. βλ. καὶ ξημέρωμα.

ἐξημερώσιμος, ος, ον· civilisable, adj. ἤτοι ὁ ἐκπολιτισμένος, ὁ δυνάμενος νὰ ἐξημερωθῇ, qui peut être apprivoisé.

ἐξημέρωσις, εως, ἡ· ἡμέρωσις, apprivoisement, n. m. [μεταφ.] ἡ καταπραΰνσις [τῶν ἠθῶν κτλ.] adoucissement [de mœurs etc].

ἐξηναγκασμένος, η, ον· μτχ. τοῦ ἐξαναγκάζω, forcé, ée.

ἑξῆντα, οἱ, αἱ, τά· [ἀριθ. ἀκλ.] ἑξήκοντα, soixante (προφ. - sante); || — φοραῖς, soixante fois; || ἔχει τὰ (τοὺς) ἑξῆντα, il a la soixantaine.

ἑξηνταβελόνης, ὁ· [δημ.] καλεῖται ὁ εἰς ἄκρον φιλάργυρος, avare sordide; μικρολόγος, γλίσχρος εἰς ἄκρον, ῥυπαρός, pince-maille n. m. ladre, n. m.

ἑξηντάρα, ας, ἡ· ὁ ἀριθ. 60 ἢ ἡλικίας 60 ἐτῶν, nombre (âge) de soixante ans; soixantaine. § γυνὴ 60 ἐτῶν, femme sexagénaire (ἑξηκοντοῦτις).

ἑξηντάρης, ὁ· ἑξηκοντούτης, sexagénaire, adj.

ἑξηνταριά, ἡ· ἑξηκοντάς, soixantaine; χαμμιὰ ἑξηνταριά, quelque soixante.

ἐξηντλημένος, η, ον (ἐξαντλέω-ῶ)· ἐξηντλημένος ἵππος, βλ. ἀποκαμωμένος.

ἐξηπλωμένος, η, ον (ἐξαπλόω-ῶ), étendu, e; ὁ κείμενός που, gisant, e, adj.

ἐξηπλωμένως [ἐπίρ.], μὲ τρόπον ἐξηπλωμένον, ᾿ξαπλωμένα, d'une manière étendue,

ἐξῃρημένος η, ον· βλ. ἐξαιρῶ.

ἐξῃρημένως [ἐπίρ.] κατ' ἐξαιρετικὸν τρόπον, d'une manière exceptionnelle; ἐξαιρετικῶς, exceptionnellement; καὶ ἐν γένει ἀλλοκότως, παραδόξως, singulièrement.

ἑξήρης, ους, ἡ· ἡ μὲ ἓξ σειρᾶς κωπηλατι-

χῶν βάθρων ναῦς, galère à six rangs de rames ; || ἐξήρης = ἑξάκωπος, à six rames.

ἐξῆς [ἐπίρ.], κατὰ σειράν, εἰς τὴν σειρὰν ὀπίσω ἢ πλησίον, κατ' ἀκολουθίαν, à la suite; de suite ; || ὡς ἑξῆς, comme il suit ; οὕτω, ainsi. § [συνήθως ἐνάρθρως] ὁ, ἡ, τὸ ἑξῆς, celui d'après ; τὸ ἑπόμενον, τὸ ἀκόλουθον, le suivant ; || κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον, de la manière suivante ; || τὸ ἑξῆς, ce qui suit, τὸ ἑπόμενον, ἡ συνέχεια, la suite ; || καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ainsi de suite ; || τὸ ἑξῆς· τὰ ἑξῆς = τὰ ἑπόμενα, ce qui suit ; || μοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς, voici ce qu'il m'a dit ; || καὶ τὰ ἑξῆς, et le reste ; καὶ τὰ λοιπά, et caetera = etc ; || τὰ ἑξῆς, les choses qui viennent après ; ἡ συνέχεια, la suite ; τὸ μέλλον, l'avenir ; || εἰς τὸ ἑξῆς, εἰς τὸ μέλλον, à l'avenir ; || εἰς τὸ ἑξῆς, ἀπὸ τοῦδε (ἀπὸ τώρα) καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, τοῦ λοιποῦ, désormais ; dorénavant ; ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, dès ce moment ; εἰς τὸ μέλλον, à l'avenir.

ἐξησθενημένος, η, ον [ἐξασθενέω-ῶ], καταβεβλημένος, η, ον, défait, e.

ἐξησκημένος, η, ον (ἐξασκέω-ῶ), γυμνασμένος ἐντελῶς, bien exercé, ée ; || βλ. καὶ ἐλίσσων, manœuvrier, ère. § ἐξησκημένος (μεμορφωμένος, πεπαιδευμένος) ἵππος, cheval achevé ; τοιοῦτον ἡ ἱππευτικὴ ἐννοεῖ τὸν καλῶς καὶ τελείως ἐξασκηθέντα εἰς ἁπάσας τὰς ἀσκήσεις τοῦ ἱππασκητηρίου ἵππον· cheval commencé, acheminé, achevé, εἰσὶν ἐκφράσεις δι' ὧν ἐννοοῦνται οἱ διάφοροι βαθμοὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἑνὸς ἵππου· ἤτοι τοῦ ἀρξαμένου τῆς ἐκπαιδεύσεως, τοῦ ὀρθοβατοῦντος (βλ. **ὀρθοβατέω**) καὶ τοῦ ἐξησκημένου ἵππου.

ἐξησκημένως [ἐπίρ.] ἐντελῶς γεγυμνασμένος, bien exercé, ée ; || κατὰ τρόπον ἐξησκημένον, d'une manière exercée.

ἐξησφαλισμένος, η, ον· [ἐμπορ.] (ἀπέναντι χρεώστου), couvert, e (ἐξασφαλίζω).

ἐξιδανίκευσις, εως, ἡ· idéalisation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξιδανικεύειν, action d'idéaliser.

ἐξιδανικεύω, μέλ. εύσω· idéaliser, κάμνω τι ἰδανικόν, ἰδεῶδες.

ἐξιδιάζομαι, μέλ. άσομαι, κάμνω τι ἴδιον (ἰδικόν μου), οἰκειοποιοῦμαι, s'approprier.

ἐξιδιασμένος, η, ον· ὁ οἰκειοποιηθείς, approprié, ée. § ὁ ἰδιαίτερος, particulier, ère; ὁ παράδοξος, μοναδικός, πρωτότυπος, singulier, ère ; ὁ εἰδικός, spécial, ale ; ὁ μὴ κοινός, peu commun.

ἐξιδιασμός, οῦ, ὁ· ἡ ἀντιποίησις, οἰκειοποίησις, action de s'appropirer ; appropriation, n. f.

ἐξιδρόω-ῶ, μέλ. ώσω· ἱδρόνω, suer, transpirer ; ἰδίως πρὸς τὰ ἔξω, exsuder ; ὅπερ σημαίνει ἐξέρχομαι (ἐβγαίνω) διὰ τῶν πόρων ὡς ὁ ἱδρώς· || τὸ αἷμα ἐξέρχεται ἐνίοτε διὰ τῶν πόρων, le sang exsude quelquefois par les pores.

ἐξίδρωμα, ατος, τό· exsudat, n. m. καλεῖται τὸ παραγόμενον ἐκ τῆς ἐξιδρώσεως ὄγκωμα, ἤτοι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξιδρώσεως, βλ. λέξιν.

ἐξίδρωσις, εως, ἡ· exsudation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξιδρώνειν, action de suer ; βλ. καὶ **ἐφίδρωσις**· κατ' ἐπέκτασιν ἐξίδρωσις, exsudation, καλεῖται ἡ ἐκροὴ (ἔξοδος) αἵματος, χυμοῦ δένδρων, ἡ ἔξοδος διὰ τῶν ἀγγείων ὑγροῦ τινος. § **ἐξίδρωσις,** εως, ἡ· exsudation, n. f. καλεῖται ἐν φλεγμοναῖς ἡ ἐκ τῶν ἀγγείων ἔξοδος στοιχείων τινῶν τοῦ αἵματος (λευκὰ αἱμοσφαίρια, πλάσμα) ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ φλεγμονῶδες **ἐξίδρωμα** (exsudat). Προκύπτει δὲ ἡ ἐξίδρωσις κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον τῆς φλεγμονῆς ἐκ τῆς ἀφθόνου συρροῆς θρεπτικῶν οὐσιῶν ἐντὸς τῶν ἀγγείων. Καὶ ἐὰν μὲν ἐν τῷ ἐξιδρώματι πλεονάζῃ ἡ ἰνικὴ καλεῖται τοῦτο ἰνῶδες **ἐξίδρωμα** (exsudat fibrineux) (ὅπως εἶνε τὸ τῆς ὀξείας πνευμονίας), ἐὰν δὲ τὸ ὕδωρ, καλεῖται **ὀρροϊνῶδες** (ἢ ἁπλῶς ὀρρῶδες) (exsudat serreux), ἀπαντώμενον εἰς τὰς φλεγμονὰς τῶν ὀρρωδῶν ὑμένων (πλευρῖτις, περικαρδῖτις)· ἐὰν ἦνε ἀνάμικτον μὲ τὰ φυσικὰ προϊόντα τῶν ἐκκρίσεων τῶν βλεννογόνων ὑμένων, καλεῖται βλεννῶδες (exsudat muqueux) καὶ τοιοῦτα εἶνε τὰ ἐξιδρώματα τῶν καταρροϊκῶν φλογώσεων τῶν βλεννογόνων τῶν βρόγχων, τῆς ῥινός, τῆς κύστεως, κτλ. || ἐξίδρωμα διφθεριτικόν, exsudat diphéritique.

ἐξιδρωτικός, ή, όν· exsudant, ante, adj. (καὶ ἐφιδρωτικὸς) ὁ προκαλῶν τὴν ἐξίδρωσιν (ἐφίδρωσιν)· π. χ. πόμα (πόσις) ἐφιδρωτικόν, une potion exsudante ; φάρμακον προκαλοῦν ἐφίδρωσιν.

ἐξικνέομαι-οῦμαι, εἴς τινα τόπον φθάνω, καταντῶ, φθάνω εἴς τι, ἐπιτυγχάνω, parvenir à ; atteindre (le but, etc) καὶ ἐν γένει ἀρκῶ, ἐπαρκῶ εἰς τ' ἀναγκαιοῦντα, suffire à ; || εἶχεν ἐξιχθῇ = εἶχε φθάσει.

ἐξιλασμός, οῦ, ὁ· purification, n. f. expiation, n. f. τὸ ἐξιλεώνειν, βλ. καὶ **ἐξιλέωσις.**

ἐξιλαστήριος, α, ον· expiatoire ; βλ. ἐξιλεωτικός.

ἐξιλεόνω, ἐξιλεώνω, ἐξιλεόω καὶ

ἐξιλεῶ, μέλ. ώσω, ἐξευμενίζω, κάμνω εὐμενῆ (εὐνοϊκόν), rendre propice (favorable) ; κατευνάζω, apaiser ; καταπραΰνω, calmer ; κάμπτω, fléchir ; ἐξαγνίζω, ἀποπλύνω, expier ; συνδιαλλάττομαι, se réconcilier ; || ἐξιλεῶ τὸν Θεόν, se réconcilier avec Dieu ; || δὲν ἐξιλέωσε τὴν ὀργήν του, il n'a pas apaisé son courroux ; || προσεπάθησε νὰ ἐξιλεωθῇ, il a tâché de rentrer en grâce.

ἐξιλέωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξιλεώνειν, action d'apaiser (de fléchir ; d'expier), ὁ ἐξαγνισμός, expiation, n. f. purification, n. f. [θρησκ. ἐν.] propitiation, n. f.

ἐξιλεωτικός, ή, όν· ἁρμόδιος, κατάλληλος εἰς τὸ ἐξιλεώνειν, propre à apaiser (à calmer; à fléchir); ἐξιλαστήριος, expiatoire ; propitiatoire ; || θυσία ἐξιλεωτικὴ (ἐξιλαστήριος) sacrifice propitiatoire (expiatoire).

ἐξιόω-ῶ, μέλ. ώσω· dérouiller, κοινῶς ξε-

σκουριάζω· ἀφαιρῶ τὸν ἰὸν (rouille); βλ. καὶ ἰός.

ἐξιππάζω, βλ. ξυπάζω.

ἕξις, εως, ἡ· (τὸ ἔχειν, κατέχειν), ἡ συνήθεια, habitude, n. f. usage, n. f. ἤτοι ἡ χρῆσις καὶ ἐν γένει ἡ ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ πράγματος· βλ. **συνήθεια**· ἡ ἐξάσκησις ἡ πρακτική, la pratique; ἡ πρᾶξις, ἡ τριβὴ εἴς τι, la routine; || καθ' ἕξιν, par habitude; || δὲν ἔχει τὴν ἕξιν τοῦ κόσμου, il n'a pas l'usage du monde; || τοῦ λείπει ἀκόμη ἡ ἕξις, il manque encore de pratique. § — [ἱππολ.] habitude, n. f. ἡ λέξις αὕτη συνηθέστατα ἀπαντωμένη ἐν τῇ καθόλου ἱππογνωσίᾳ σημαίνει κυρίως τὰς ἐπικτήτους κακὰς ἕξεις (mauvaises habitudes ou vices rédhibitoires), ἃς προσλαμβάνει ὁ ἵππος εἴτε κατὰ τὴν ἐν τῷ σταύλῳ διαμονήν του, εἴτε κατὰ τὴν ἐργασίαν. Ὡς τοιαῦται κακαὶ ἕξεις θεωροῦνται τὸ λάκτισμα, τὸ δάκνειν, ἡ μετεώρισις, ἡ ἀεροκατάποσις, κτλ. βλ. νοσήματα.

ἐξισάζω, μέλ. άσω· εἶμαι ἴσος· κάμνω ἴσον, égaliser; βλ. καὶ ἐξισόω, ἐξισόνω. § [μεταφ.] τακτοποιῶ, arranger; συμφιλιόνω, concilier; συμβιβάζω, accommoder.

ἐξισασμός, οῦ, ὁ· ἰσοπέδωσις, τὸ ἐξισάζειν, κάμνειν ἴσον, égalisation, n. f. § [μεταφ.] τακτοποίησις, arrangement, n. m. συμφιλίωσις, conciliation, n. f. συμβιβασμός, accommodement, n. m.

ἐξισόνω καὶ ἐξισώνω, μέλ. ώσω· βλ. καὶ ἐξισόω, κάμνω ἴσον πρός τι, rendre égal; égaliser; égaler; συγκρίνω, comparer; ἀντισταθμίζω, compenser; ἰσοπεδώνω, égaliser, niveler; || ὁ θάνατος ἐξισόνει τὰ πάντα, la mort égalise tout; || ἡ φήμη του ἐξισόνεται πρὸς τὴν ἀξίαν του, sa renommée égale son mérite (ἢ εἶνε ἴση, est égale); || τὰ ἐλαττώματά του ἐξισόνονται πρὸς τὰ προτερήματα, ses défauts et ses qualités se compensent; || ἡ τρομοκρατία εἶχεν ἐξισώσει τὰς κοινωνικὰς τάξεις, le terrorisme avait nivelé les conditions; || δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸν ἐξισώσω μὲ σᾶς, je ne saurais l'égaler à vous; || θέλει νὰ ἐξισωθῇ πρός, il veut marcher (aller) de pair avec; || ἐξισόνω, ἐξισόω, ravaler; βλ. **ἀπισόω**. § [ἐμπορ.] ἐξισόνω, balancer; ἐξοφλῶ, solder; ἤτοι φέρω τὸ ὑπόλοιπον εἰς νέον· || ἐξισόνω λογαριασμόν, balancer un compte.

ἐξίσου [ἐπίρ.] ἐξ ἴσου, également; ὁμοίως, pareillement; de même; à l'égal de; ἐπίσης, aussi.

ἐξισόω-ῶ· κάμνω ἴσον, βλ. ἐξισόνω· ajuster καὶ ajuter; affleurer; βλ. καὶ **ἀπισόω**· || appareiller, καθιστῶ τι ἴσον διὰ λεπτύνσεως. § [ἱππευτ.] ἐξισόω τοὺς ῥυτῆρας (ἡνία), τοὺς ἀναβολεῖς, κτλ. ajuster les rênes, les étriers, etc; κυρίως σημαίνει τὴν κανονικὴν διευθέτησιν τῶν ἡνίων καὶ τῶν ἀναβολέων παρὰ τοῦ ἱππέως ἐνεργουμένην, || ajuster les rênes, ἐξισώσατε τοὺς ῥυτῆρας· παράγγελμα ἱππικῶν ἀσκήσεων· || ajuster les étriers, ἐξισώσατε τοὺς ἀναβολεῖς. § ἐξισόω, ἰσοσταθμίζω τρυτάνην (ζυγαριάν), ajuster une balance.

ἐξίσταμαι (παθ. τοῦ ἐξίστημι). γίνομαι ἔξω φρενῶν, devenir, mettre hors de soi-même; μένω ἐν ἐκστάσει, être en extase. s'extasier; ἐκπλήττομαι, s'étonner; μένω ἔκπληκτος. ἄναυδος, être stupéfait (ébahi); ἀποθαμβοῦμαι, ἐκπλήττομαι, s'émerveiller; || ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι. je suis abasourdi; les bras m'en tombent.

ἐξιστορέω, βλ. ἐξιστορῶ.

ἐξιστόρησις, εως, ἡ· narration, n. f. λεπτομερὴς διήγησις, ἀφήγησις, ἔκθεσις τῶν γεγονότων, exposition détaillée; καὶ ἐν γένει διήγησις, relation, n. f.

ἐξιστορῶ, μέλ. ήσω, historier, διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαι [λεπτομερῶς], raconter [en détail], ἐκθέτω τὰ γεγονότα, exposer; διηγοῦμαι, relater; κάμνω τὴν ἐξιστόρησιν, τὴν διήγησιν τῆς δεῖνα ὑποθέσεως, faire le récit de... = ἐξιστορῶ.

ἐξίσχιος, ος, ον· ὁ μὲ προέχοντα τὰ ἰσχία [Ἱπποκρ.], qui a les hanches saillantes, chanché, ée; ὁ ξεγοφιασμένος· || [ἱππολ.] cheval chanché, λέγεται ἐκεῖνος οὗτινος ὁ εἷς τῶν εἰλεακῶν λόφων ἐλλείπει ἕνεκα κατάγματος, ἐξαρθρώματος, κτλ. βλ. καὶ **ἰσχίον**.

ἐξισῶ, βλ. ἐξισόω καὶ ἐξισόνω.

ἐξίσωσις, εως, ἡ· τὸ ποιεῖν τι ἴσον, égalisation, n. f. ἡ σύγκρισις, comparaison, n. f. ἡ ἀντιστάθμισις, ἀναπλήρωσις, compensation, n. f. βλ. καὶ **ἐξισόνω**· || — πλεονάσματος μετὰ τοῦ ἐλλείμματος, compensation d'un trop-perçu avec un moins-perçu. § —, affleurement, n. m. καὶ ravalement, n. m. βλ. **ἀπίσωσις**. § [ἱππευτ.] ajustage, n. m. βλ. καὶ ἐξισόω. § —, ἡ στάθμισις, ἰσοστάθμισις, ajustage, n. m. π. χ. ἰσοστάθμισις, ἤτοι ἐξίσωσις τρυτάνης (ζυγαριᾶς), ajustage d'une balance. § [ἐμπορ.] ἐξίσωσις λογαριασμοῦ, la balance (solde) [de compte]; || —, ἐξόφλησις, solde, n. f. paiement, n. m. || — εἰς νέον, solde à nouveau; || — τοῦ ἄνω λογαριασμοῦ, solde du compte ci-dessus; || — ἐγγραφεῖσα εἰς νέον λογαριασμόν, solde porté à nouveau. § [μαθημ.] équation, n. f. καλεῖται πᾶσα ἰσότης περιλαμβάνουσα ἕνα τοὐλάχιστον ἀόριστον (ἄγνωστον) ποσόν, σημειούμενον συνήθως διὰ τοῦ γράμματος χ, ἀληθεύουσα δὲ ὡς ἰσότης μόνον ἐὰν τὸ γράμμα τοῦτο ἀντικατασταθῇ δι' ὡρισμένης ἀριθμητικῆς τιμῆς, ἥτις καλεῖται **ῥίζα** τῆς ἐξισώσεως. Οὕτως ἡ ἰσότης $5\chi=15$ ἀληθεύει μόνον ἐὰν ὑποτεθῇ $\chi=3$, εἶνε ἄρα ἐξίσωσις, ἐνῷ ἡ ἰσότης $\frac{X}{2}+\frac{X}{3}=\frac{5X}{6}$, ἀληθεύουσα δι' οἱανδήποτε τιμὴν τοῦ X, δὲν εἶνε ἐξίσωσις ἀλλὰ **ταυτότης**· || [μηχ.] κεντρικὴ ἐξίσωσις, équation du centre. § [ὀχυρ. καὶ ὁδοπ.] ἐξίσωσις ἐκχωματώσεως καὶ ἐπιχωματώσεως, équilibre des déblais et des remblais; εἰς τὴν χαρακωτικὴν (καὶ ἐν γένει εἰς τὰς ἐκχωματώσεις ἢ ἐπιχωματώσεις) δέον τὸ ἐξαχθησόμενον ἐκ τῆς τάφρου ποσὸν τῶν γαιῶν, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει καὶ τοῦ ἐπιπλήσματος (foisonnement) νὰ ἦνε

ἴσον μὲ τὰς ἀναγκαίας γαίας διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προπετάσματος καὶ τοῦ πρανοῦς (glacis) (ἢ ἐν γένει τῶν ἐπιχωματώσεων)· τὸ τοιοῦτον καλεῖται ἐξίσωσις ἐκχωματώσεως καὶ ἐπιχωματώσεως.

ἐξίτηλος, ος, ον (ἐξιέναι, τὸ ἀντίθ. αὐτοῦ εἶναι ἀνεξίτηλος)· ὁ εὐκόλως βγαίνων, ἐξαλειφόμενος, qui peut s'effacer; effaçable, adj. πρὸ πάντων περὶ χρωμάτων, τὸ ξεβάφον, débile (ῥῆμ. ξεβάφω, déteindre).

ἐξιτήριος, ος καὶ α, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἔξοδον, ἀναχώρησιν, qui concerne la sortie (le départ); || [οὐδ. οὐσ.] ἐξιτήριον, permis de sortie (ἢ de sortir), π. χ. ἡ ἐκ τοῦ νοσοκομείου συντασσομένη πρὸς ἔξοδον ἐξ αὐτοῦ νοσηλευθέντος τινὸς ἄδεια.

ἐξίχνευσις, εως, ἡ· [καὶ εὐχρηστότ.] ἐξιχνίασις, τὸ ἀνιχνεύειν, ἡ ἀνίχνευσις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξιχνεύειν, ἐξιχνιάζειν, action de suivre à la trace; ἡ πρᾶξις τοῦ ἀκολουθεῖν τὰ ἴχνη, action de dépister; ἡ ἔρευνα, recherche, n.f. καὶ ἐν γένει ἡ ἔρευνα, ἐρεύνισις, ἀνίχνευσις, investigation, n.f. ἡ ἀνακάλυψις, découverte, n. f.

ἐξιχνευτής, οῦ, ὁ· ἢ μᾶλλον ἐξιχνιαστής, ὁ ἀνιχνευτής, ὁ ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη, qui suit à la trace; investigateur.

ἐξιχνεύω, μέλ. εύσω· μᾶλλον εὔχρηστον ἐξιχνιάζω.

ἐξιχνιάζω, μέλ. άσω (ἐξιχνεύω), ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη τινός, suivre à la trace; ἀναζητῶ τὰ ἴχνη τινός, chercher la trace; καὶ ἐν γένει ἀνακαλύπτω τὰ ἴχνη, ἐξιχνιάζω, dépister; ἐρευνῶ, rechercher; ἀνακαλύπτω, découvrir; διερευνῶ, scruter; βολιδοσκοπῶ, sonder; || κατώρθωσε νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸν ὀφειλέτην του, il est parvenu à dépister son débiteur; || ἐξιχνιάζω μυστικόν, découvrir un secret; || ἠθέλησα νὰ ἐξιχνιάσω τοὺς σκοπούς του, j'ai scruté ses intentions; || [παρηγγέλθη] νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ φρόνημα τοῦ ὑπουργοῦ, de sonder le [les pensées du] ministre.

ἐξιχνίασις, εως, ἡ· βλ. ἐξίχνευσις.

ἐξιχνιαστής, οῦ, ὁ· βλ. ἐξιχνευτής.

ἐξίωσις, εως, ἡ· dérouillement, n.m. κοινῶς τὸ ξεσκούριασμα, ἤτοι ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ἰοῦ (rouille); βλ. λέξιν.

ἐξιωτής, οῦ, ὁ· dérouilleur, n. m. κοινῶς ξεσκουριαστής, ὁ ἀφαιρῶν τὸν ἰόν.

ἑξκαίδεκα, ἓξ καὶ δέκα ἢ ἑκκαίδεκα, δέκα ἕξ, seize.

ἐξοβελίζω, μέλ. ίσω, ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ ἐκ τοῦ ὀβελοῦ, συνεπῶς μεταφ. ἀπορρίπτω, rejeter; ἀποκλείω, exclure. § [γραμμ.] ἐξοβελίζω στίχον (λέξιν), θέτω μεταξὺ ἀγκυλῶν [ ], mettre entre crochets, ἤτοι ἀποκόπτω, καταδικάζω στίχον, λέξιν, retrancher, condamner un vers, un mot.

ἐξοβέλισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξοβελίζειν, action de rejeter (d'exclure; de retrancher).

ἐξοβελιστέος, α, ον· ὅστις πρέπει νὰ ἐξοβελισθῇ, νὰ ἀπορριφθῇ, νὰ ἀποκλεισθῇ· [γραμ.] νὰ ἀποκοπῇ (βλ. ἐξοβελίζω), qui doit être rejeté (exclus; retranché), ἀπορριπτέος, réjetable, adj.

ἐξογκόνω, ἐξογκώνω, ἐξογκόω, καὶ

ἐξογκῶ, μέλ. ώσω, σηκώνω εἰς ὕψος, ἀνυψώνω, φουσκώνω, enfler; μεγεθύνω, grossir; ἐξοιδαίνω, ἐξογκῶ, boursoufler; [μεταφ.] μεγεθύνω τι, μεγαλόνω διὰ τῶν λόγων, χρῶμαι λόγων ὑπερβολικῶν, exagérer; ὑπερβάλλω, outrer [ἐπὶ κακοῦ] ἐπιφορτίζω, charger; || — λογαριασμόν, enfler un compte; || ἡ φήμη ἐξογκώνει τὰ πάντα, la renommée grossit tout; || μὴν ἐξογκώνῃς τὰ πράγματα, n'exagérez pas; || ἐξωγκωμένοι ἔπαινοι, des louanges outrées; || ἐξωγκωμένος, η, ον· βλ. καὶ ἐξόγκωσις. § [ἐμπορ.] ἐξογκώνω ἔξοδα, augmenter; grossir. § [οἰκοδ.] ἐξογκόω, κοινῶς φουσκώνω, bouffer; π. χ. un mur bouffe, τοῖχός τις λέγεται ἐξωγκωμένος, ὅταν ἡ μία ὄψις του παρουσιάζῃ κοιλίας (ventres), συνεπῶς ἡ ὄψις αὕτη ἀποσπᾶται ἐκ τῆς ἑτέρας· βλ. καὶ κυρτόω, boucler; faire ventre; βλ. καὶ ἐξόγκωσις, κοιλία, ventre. § [ἀρχιτ.] galber; βλ. ἐξόγκωσις, galbe, n. m. § [μέσ.] ἐξογκόομαι-οῦμαι, s'enfler; se gonfler; || ἐπαυξάνω κατ' ὄγκον, foisonner; βλ. ἐξόγκωσις= ἐπαύξησις κατ' ὄγκον, foisonnement.

ἐξόγκωμα, ατος, τό· τὸ ἐξογκωθέν, ἀνυψωθέν, τὸ φούσκωμα, πρήξιμον, ἐξοίδημα, enflure, n. f. tuméfaction, n. f. τὸ οἴδημα, πρήξιμον τυχαῖον, tumeur, n. f. || —, bosse, n. f. ὁ ὕβος, τὸ κῦφος, κοινῶς ἡ καμποῦρα, π. χ. ἐξόγκωμα ἀφιέμενον ἐπὶ τῶν λίθων λέγεται ἰδίως bavure, n. f. || —, ἐξοίδημα, boursouflure, n. f. || — ἢ ὄγκωμα, bourrelet, n. m. ou bourlet, n. m. ἐλάττωμά τι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πυροβόλου· || — (ξύλου), exostose, n. f. ἢ loupe, n. f. βλ. εἰς λέξιν ξύλον (bois); || [ἀρχιτ.] ἡμικυκλικὸν ἐξόγκωμα, boudin, n. m. ἢ καὶ σπεῖρα, tore; βλ. λέξιν· || moise, n. f. κυκλικὸν ἐξόγκωμα ὑπάρχον ἐντὸς χαλκίνης πυξίδος σίφωνος (corps de pompe en cuivre).

ἐξόγκωσις, εως, ἡ· τὸ ἐξογκώνειν, ἀνυψώνειν, μεγεθύνειν, grossissement, n. m. ἡ ὑπερβολὴ εἰς λόγους, exagération, n. f. || —, renflement, n. m. μέρος τι ἀντικειμένου ἔνθα τὸ πάχος ἔχει αὐξηθῇ, π. χ. ἐν τῇ ἀρχιτεκ. ἡ ἔντασις τοῦ κίονος, renflement (de colonne); || [οἰκοδ.] bombement, n.m. ἤτοι ἡ κυρτότης (convexité), ἡ ἐξόγκωσις δοκοῦ τινὸς ἢ τόξου· || ἡ ἐξοίδησις, ἐξοίδημα, πρήξιμον, enflure, n. f. gonflement, n. f. tuméfaction, n. f. || — τῆς κάννης, gonflement du canon; || [ἀρχιτ.] ἐξόγκωσις, galbe, n. m. ἤτοι τὸ σχῆμα, κοινῶς τὸ γάρπο, καὶ ἐν γένει τὸ ἐπίταμα (ἐξωτερικὸν τέντωμα ὡς τὸ τοῦ τόξου, τὸ φούσκωμα)· καλεῖται οὕτως ἡ μετὰ τέχνης ἐξόγκωσις κορμοῦ κίονος (fût d'une colonne), δοχείου (vase), κιγκλίδος (balustre), σφαιροειδοῦς θόλου (dôme), κτλ. Ἡ ἀρχαία στήλη εἶνε ἐπιδεξίως ἐξωγκωμένη (galbée), τουτέστιν ἡ κατατομὴ αὐτῆς, ἀντὶ νὰ ἦνε ἐντελῶς εὐθεῖα, παρουσιάζει

μικρὰν τινὰ ἐξόγκωσιν. § ἐξόγκωσις λέγεται κατ' ἐπέκτασιν ἡ **κοιλία**, ventre, n. m. π. χ. λέγουσιν ὅτι τοῖχος ἐξογκοῦται (fait ventre), ὁπόταν κυρτῶται (lorsqu'il boucle, βλ. **κυρτόω**) καὶ παρεκκλίνῃ τῆς εὐσταθείας του πρός τινα τῶν ὄψεών του· συνεπῶς ἐξογκόω-ῶ, κάμνω κοιλιά, faire ventre; || ἡ ἐξόγκωσις ἀγγείου τινὸς λέγεται κοιλία, ventre. § —, τὸ ἐπίπλησμα, ἡ διαστολή, ἤτοι ἡ ἐπαύξησις κατ' ὄγκον, foisonnement, n. m. καλεῖται οὕτως ἡ αὔξησις τοῦ ὄγκου σώματος μεταβάλλοντος κατάστασιν, π. χ. ἡ ἄσβεστος σβυνομένη ἐπαυξάνει κατ' ὄγκον, ἤτοι διαστέλλεται· αἱ γαῖαι αἱ προερχόμεναι ἀπὸ ἐκχωματώσεις ἐπαυξάνουσιν ἐπίσης (διὰ μεσαίας γαίας ὑπολογίζουσιν $^1|_{10}$ ἐπαύξησιν)· τὸ ἀντίθετον τῆς ἐπαυξήσεως τοῦ ὄγκου εἶνε ἡ ἐλάττωσις αὐτοῦ, ἤτοι ἡ συμπύκνωσις (τὸ **κατακάθισμα**, βλ. λέξιν). Τὰ δύο εἰρημένα ἀποτελέσματα δέον νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψει κατὰ τοὺς χωματισμοὺς (terrassements).

ἐξοδεύκομαι, [διάλ. Οἰνόης] ὑποβάλλομαι εἰς ἔξοδα, ἐξοδεύομαι.

ἐξόδευμα, ατος, τό· τὸ 'ξόδεμμα, ἡ ἀνάλωσις, consommation, n. f.

ἐξόδευσις, εως, ἡ· (ἐξοδεύω), ἡ ἐξοδίασις, ὁ ἐξοδιασμός, κοινῶς 'ξόδιασις, ἡ δαπάνη, (κατ)ανάλωσις, consommation, n. f. || — ξύλων (ἀνθράκων, κτλ.), consommation de bois (de charbon, etc.). § [ἐμπορ.] κατανάλωσις, débit, n. m. écoulement, n. m. || τὸ εἶδος αὐτὸ δὲν ἔχει ἐξόδευσιν, cet article n'est pas de débit; || τὸ εἶδος τοῦτο ἔχει καλὴν ἐξόδευσιν, cet article trouve un bon débit (ἢ une bonne défaite, ἢ une bonne débouchée, ἢ se vend bien=πωλεῖται καλῶς).

ἐξοδεύσιμος, ος, ον· πωλήσιμος, ὁ πωλούμενος, vendable, adj.

ἐξοδευτής, οὔ, ὁ· ὁ ἐξοδιαστής, κοινῶς 'ξοδιαστής, ὁ ἐξοδεύων, πολυδάπανος, δαπανηρός, dépenseur; ὁ (κατ)αναλωτής, consommateur; ὁ ἄσωτος, σπάταλος, dissipateur.

ἐξοδεύω, μέλ. εύσω· ἐξοδιάζω [προφ. κοινῶς 'ξοδεύω] dépenser; δαπανῶ, καταβάλλω χρήματα ἐκ τοῦ ταμείου μου, débourser; (κατ)αναλίσκω, consommer; ἐξοδεύω [ἐμπόρ.] διὰ πωλήσεως, débiter καὶ écouler; ἐξοδεύω, μεταχειρίζομαι, user; || ἐξώδευσα ὅ,τι εἶχον, j'ai dépensé tout ce que j'avais; || πόσα ἐξώδευσες εἰς αὐτὰς τὰς ἀγοράς; || combien avez-vous dépensé pour ces emplettes? || δὲν θέλω νὰ σὲ ἐξοδεύσω, je ne veux pas vous constituer en frais; || ἐξοδεύομεν πολὺ κρέας, nous consommons beaucoup de viande; || [ἐμπορ.] ἐξοδεύω=πωλῶ, vendre; βλέπε καὶ **ἐξόδευσις**· || ἐξοδεύουσι πολλὰ ξύλα, on use beaucoup de bois; || δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐξοδεύσῃ τὰ ἐμπορεύματά του, il n'a pu écouler sa marchandise; || τὰ ὑφάσματα αὐτὰ δὲν ἐξοδεύονται, ces étoffes ne sont pas de débit. § [μέσ.] ἐξοδεύομαι, κάμνω ἔξοδα, faire des dépenses; se mettre en frais.

ἐξοδιάζω, μέλ. άσω, κοινῶς 'ξοδιάζω· δαπανῶ, ἀναλίσκω, βλ. ἐξοδεύω.

ἐξοδίασις, εως, ἡ· τὸ ἐξοδεύειν, κοινῶς ξόδιασις· βλ. ἐξόδευσις.

ἐξόδιασμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξοδεύειν, action de dépenser (de consumer); τὸ ἔξοδον, dépense, n. f. § ἡ (κατ)ανάλωσις, consommation, n. f.

ἐξοδιασμός, οῦ, ὁ· κοινῶς 'ξόδιασις· βλ. ἐξόδευσις.

ἐξοδιαστής, οῦ, ὁ· κοινῶς 'ξοδιαστής· βλ. ἐξοδευτής.

ἐξοδικός, ή, όν· ἀνήκων εἰς τὴν ἔξοδον, τῆς ἐξόδου, de sortie; ἐξατμίσεως, διεκφυγῆς, d'échappement; || [μηχ.] ἐξοδικὸς σωλήν, tuyau de sortie, εἶνε ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔξοδον ὕδατος ἢ ἀτμοῦ.

ἔξοδον, ου, τό· τὸ δαπανώμενον, ἡ δαπάνη, dépense, n.f. τὸ τίμημα, τὸ κόστος, coût, n.m. [πληθ.] τὰ **ἔξοδα**, les dépens; les déboursés; frais; les charges; || [ἐμπορ.] ἔξοδα, les frais, les dépenses; || γενικὰ ἔξοδα, frais généraux; || κάμνει πολλὰ ἔξοδα, il dépense beaucoup; il mène grand train; || ποῖος ἔχει τὰ ἔξοδα [εἰς τὸ σπίτι]; qui fait la dépense? || ποῖος θὰ κάμῃ τὰ ἔξοδα; qui fera les frais? || ἔχομεν κοινὰ τὰ ἔξοδα, nous n'avons qu'une bourse; nous faisons bourse commune, || ζῇ μὲ τὰ ἔξοδά μου (=δι' ἐξόδων μου, εἰς βάρος μου), il vit à mes dépens; || δικαστικὰ ἔξοδα, frais de justice; || δι' ἰδίων μου ἐξόδων, à mes propres frais et dépenses; || [κατεδικάσθη] εἰς τὰ ἔξοδα, aux dépens; aux frais; || [τοῦ ἐπλήρωσα] ὅσα ἔξοδα ἔκαμε, ses déboursés; ses dépenses; τὰ ἔξοδά του, ses frais; || δι' ἐξόδων του, à ses frais [et dépens]; || μ' ἔβαλεν εἰς ἔξοδα, il m'a constitué en frais; || θὰ χάσῃ τὰ ἔξοδά του, il en sera pour ses frais; || θὰ ἔμβω εἰς ἔξοδα, je me mettrai en frais (en dépense); || τοῦ δίδω τόσα διὰ τὰ μικρά του ἔξοδα, je lui donne (je lui paye) tant pour ses menus frais; || ἔξοδα διευθύνσεως, frais de direction; || ἔξοδα γραφείου, frais de bureau; || ὁδοιπορικὰ ἔξοδα, frais de route; || ἔξοδα μελετῶν, frais d'études, ἤτοι τὰ διὰ τὰς μελέτας πρὸς κατασκευὴν ἔργου τινὸς ἀπαιτούμενα ἔξοδα· || ἐπισφαλῆ ἢ ἔκτακτα ἔξοδα ἢ **παραναλώματα**, faux-frais, n. m. pl. δαπάνη ἀμνημόνευτος ἢ ἔξοδα ἐγκαταστάσεως καὶ διευθύνσεως δι' ἑταιρείαν τινά, ἢ ἔκτακτα τινὰ ἔξοδα συμφωνιῶν πρὸς ἐργολάβους, κτλ. Αἱ δαπάναι αὗται εἰσὶ 1ον ἐνοίκιον, 2ον φόροι, 3ον προμήθειαι ὑλικοῦ, 4ον ἔξοδα γραφείου καὶ 5ον διάφορα γενικὰ ἔξοδα· || τὰ μικρὰ ἔξοδα (=αἱ μικραὶ δαπάναι), menues dépenses ἢ menus frais; || ἔξοδα ἐμπορίου, frais de commerce; || —, (δικαιώματα) ἀγκυροβολίας, droit d'ancrage; βλ. λέξιν· || ἔξοδα ἀεριστικὰ τοῦ σίτου, frais pour pelleter les blés; || — πραγματογνωμοσύνης (αἱρετοχρισίας), frais d'expertise; || — ἀποθήκης (ἐναποθηκεύσεως), frais de mise en magasin;

|| — ἀπορροφῶντα τὸ κέρδος, frais qui absorbent (mangent, rongent) le bénéfice ; || — ἀποστολῆς, frais d'expédition ; || — ἔξοδα ἀφαιρετέα. frais à déduire ; || — ἀχθοφορικά, portefaix ; journaliers, τὰ καθημερινὰ τῶν ἀχθοφόρων· || — πολυάριθμα (βαρέα), frais considérables, ἤτοι μεγάλα ἔξοδα· || — διαμαρτυρήσεως, frais de protêt ; || — διαφιλονεικούμενα. frais contestés (débattus) ; || — διορθώσεως, frais de réparation ; || — βαρελοποιοῦ, frais de rebattage ; || — ἐγγραφῆς, καταχωρίσεως, καταστιχώσεως, frais d'enregistrement ; || ἔξοδα καταχωρίσεως, frais d'insertion (εἰς δημοσίευμα ἐφημερίδος, κτλ.)· || ἔξοδα δι' ἐκκένωσιν καὶ νέαν ζύγισιν, frais pour vider et repeser ; || ἔξοδα ἐκπεσθέντα, frais déduits ; || — ἐκφορτώσεως, frais de débarquement ; || — ἐμπορίου, frais de commerce ; || — ἐξαγωγῆς δειγμάτων, frais d'échantillonnage ; || — ἐπανασυνδέσεως, frais de remballage ; || — ἐπιδιορθώσεως τῶν δεμάτων, frais de raccommodage des balles; || — ἐπισυναλλαγῆς, frais de retraite, de rechange; || — ἕρματος, frais pour lest ; || — ἐφοδίων πλοίων, frais d'armement ; || — ἐφοπλισμοῦ, frais d'armement ; || — καταστρεπτικά, frais ruineux ; || — κολλυβιστοῦ, frais de l'agent de change ; || — μικρὰ (λιανικὰ) διάφορα, diverses dépenses ; || — μικρὰ (λιανικά), menus frais ; || — μικρὰ (λιανικὰ) κατὰ τὴν ἐκφόρτωσιν, menus frais à la décharge ; || — λιμενικά, frais de port ; βλ. τέλος· || — μεγάλα, grand frais ; || — μετρήματος κατὰ τὴν ἐκφόρτωσιν, pour mesurage au débarquement ; || ἔξοδον πανίου καὶ σπάγγου πρὸς ἐπιδιόρθωσιν, pour toile et ficelle pour raccommoder ; || — παραδόσεως, frais de livraison ; || — παρεμβάσεως, frais d'intervention ; || — περιττά, superflus ; || — πληρωμένα, frais payés, tous frais payés, quitte de tous frais ; || — προξενικόν, payé au consul ; || — προξενικά, frais de consulat ; || — προσθετέα, frais à ajouter ; || — πρωρέως, πρωρέως κατάπλου καὶ ἀπόπλου, pilotage, pilotage à l'entrée et à la sortie ; (ἀντιμισθία πλοηγοῦ)· βλ. πλοηγὸς καὶ τέλος (droit) ; || || — κατὰ τμῆμα, κατὰ βάρος, σταθερά, frais fixes, au poids ou à la pièce ; || — συμβάσεως, frais de convention ; || — συναλλαγῆς, frais de banque ; || — σωτηρίας, σῶστρα, frais de sauvetage (ναυαγοσωστικά)· || — ταξειδίου, frais de voyage ; || — τελωνιακά, frais de douane ; || — πρὸς τόσον τοῖς ἑκατόν, frais au pour cent ; || — φάρου, δικαίωμα φάρου (φαρικὰ τέλη), frais feux, droits de phare ; || ἔξοδα φορτώσεως, ἐπιβιβάσεως, frais de chargement, d'embarquement, de mise à bord ; || ἔξοδα (καταμετρήσεως τῆς) χωρητικότητος, frais de jaugeage ; || ἀκολουθῶν τὰ ἔξοδά σας, sous suite de vos frais ; || ἀπαιτεῖν μεγάλα ἔξοδα, cela exige de grandes dépenses ; || ἀφαιρεθέντων ὅλων τῶν ἐξόδων, tous frais déduits ; || ποιεῖν ἀνωφελῆ ἔξοδα, causer de frais inutiles ; || πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐξόδων, ἅπερ φέρει μία δημοπρασία, pour éviter les frais qu'occasionne une vente publique ; || ὅπερ μᾶς ἀναγκάζει νὰ πληρώσωμεν διπλᾶ ἔξοδα, ce qui nous expose à payer double frais ; || καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἔξοδά σας, en regard à vos frais ; || τοῦτο ἀπαιτεῖ μεγάλα (βαρέα) ἔξοδα, cela exige de grandes dépenses ; || ὥστε εἴμεθα ἀσφαλεῖς διὰ τὰ ἔξοδα, (par là) de sorte que nous sommes au moins à l'abri de frais ; || διαφιλονεικεῖν τὰ ἔξοδα, contester les frais ; || εἰσπράττοντες τὰ ἔξοδά σας, sous suite, sous remboursement de vos frais, en faisant suivre vos frais ; || ἐκτίμησις τῶν ἐξόδων, estimation des frais ; || ἐλεύθερον παντὸς ἐξόδου, ἐξόδων, τῶν ἐξόδων πληρωμένων, franc de frais, frais payés, tous frais payés, quitte de tous frais ; || ἐξαιρέσει, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐξόδων, frais non compris, sans comprendre les frais ; || καταλογίζειν τινὶ τὰ ἔξοδα, imposer les frais à quelqu'un ; || λογαριάζειν τὰ ἔξοδα, calculer les frais ; || μετριάζειν τὰ ἔξοδα, modérer les frais ; || ἔχοντες πάντοτε ὑπ' ὄψει τὰ μεγάλα ἔξοδα, faisant toujours attention aux frais considérables ; || οἰκονομεῖν τὰ ἔξοδα, faire une économie sur les frais ; || τὰ ἔξοδα εἶνε ὀλίγα, les frais sont peu considérables; || περιορίζειν τὰ ἔξοδα, biffer, supprimer une partie des frais; || πληρωμένων ὅλων τῶν ἐξόδων, tous frais payés; || πολυέξοδα, grands frais; πολυέξοδος, dispendieux; || σημείωσις ἐξόδων, note de frais; || ὑπολογίζειν τὰ ἔξοδα, supputer les frais; || μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐξόδων, sans comprendre les frais; || τὰ ἔξοδα συμποσοῦνται εἰς... les frais se montent à... || συμψηφίζειν τὰ ἔξοδα, compenser les frais ; || ὑπάγει δι' ἐξόδων των, c'est à leur frais qu'il va ; || τὰ ἔξοδα ὑπερβαίνουσι τὰ ἔσοδα, les dépenses excèdent la recette ; || ὑπολογίζειν, ποιεῖν ἐκτίμησιν τῶν ἐξόδων, faire une estimation des frais ; || ὑψώνειν πολὺ τὰ ἔξοδα, élever trop les frais ; || ἔξοδα συναλλαγῆς, frais de change ; || — παρεμβάσεως, frais d'intervention ; || — διαμαρτυρήσεως, frais de protêt ; || — καταγραφῆς, frais d'enregistrement ; || — ἐπισυναλλαγῆς, frais de retraite ; || ἔξοδα μεταφορᾶς, δικαιώματα καὶ προμήθεια, δρ......., frais de transport, droit et commission dr......; || τὰ ἔξοδα τῆς ἐκφορτώσεως ἀνέρχονται εἰς δρ. 34, les frais de débarquement se montent à 34 dr.; || τὰ ἔξοδα τοῦ τελωνείου θὰ ἦνε εἰς βάρος ὑμῶν, les frais de douane seront à votre charge ; || τὰ ἔξοδα τοῦ τελωνείου καὶ τῆς ἀποθήκης θὰ ἦνε εἰς βάρος σας (ἐπιβαρύνουσιν ὑμᾶς), les frais de douane et de magasinage seront à votre charge ; || τὰ ἔξοδα τῆς μεταφορᾶς ἀνέρχονται εἰς 35 φρ., les frais de transport se montent à 35 frs ; || τὰ ἔξοδα τῆς ἐκφορτώσεως εἶνε εἰς βάρος τῶν ἀγοραστῶν, les frais de débarquement sont à la charge des acheteurs ; || ἔχω

ἀνάγκην χρημάτων διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου μου, j'ai besoin d'argent pour mes frais de voyage ; || ἀφοῦ ἀφαιρέσητε τὰ ἔξοδά σας (ἐπὶ ἀφαιρέσει), sous déduction de vos frais.

ἔξοδος, ου, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἔξω πορεία, sortie, n. f. ἡ μετάβασις ἀπὸ μέρους εἰς ἕτερον, π. χ. ἡ ἔξοδος τοῦ στρατοῦ, la sortie des troupes ; ὁ τόπος ὅθεν ἐξέρχεταί τις, ἢ τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐξέρχονταί που, sortie, π. χ. αἱ θύραι, αἱ πύλαι, κτλ. γενικῶς δὲ ἔξοδος, sortie, λέγεται ἡ διέξοδος, δίοδος, issue, n. f. ἤτοι πᾶν ἄνοιγμα διὰ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεταί τι· ἐπίσης ἔξοδος εἶνε ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξέρχεσθαι, τὸ ἐξέρχεσθαι, action de sortir, la sortie ; ἀντίθ. τῷ εἴσοδος (entrée) ; || ἡ εἴσοδος καὶ ἡ ἔξοδος τοῦ θεάτρου, l'entrée et la sortie du théâtre ; || τὸ θέατρον αὐτὸ ἔχει πολλὰς ἐξόδους, ce théâtre a plusieurs issues. § ἔξοδος, débouché, n. m. διέξοδος ἐν γένει δίοδος, issue, n. f. ἢ πάροδος (τῶν στενῶν), débouché ; καλεῖται οὕτως ἡ ἔκ τινος στενοῦ μέρους ἔξοδος· || ἐπίσης ἔξοδος, débouché, καλεῖται τὸ μέρος στενωποῦ τινὸς (d'un défilé) τὸ εὑρισκόμενον πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡμεῖς εὑρισκόμεθα· || — ἡ διέξοδος τῆς κοιλάδος, débouché de la vallée, εἶνε τὸ ἀντίθετον μέρος ἐξ οὗ εἰσερχόμεθα εἰς αὐτήν· || ἐξέρχομαι τῶν στενῶν, τῆς κοιλάδος, déboucher d'un défilé (de la vallée) ; || [στρατ.] ἔξοδος ἐκ τοῦ ὄρχου, sortir du parc ; καὶ παράγγελμα, ἐκ τοῦ ὄρχου, μάρς, sortez du parc, marche. § [τακτ.] ἔξοδος ἐκ τοῦ φρουρίου (ἢ ὀχυρώματος), λέγεται ἐπέξοδος, sortie, n. f. || ἐκτελῶ ἔξοδον πρὸς ἀπώθησιν τοῦ πολιορκητοῦ, faire une sortie=ἐξορμάω-ῶ. § [ναυτ.] ἔξοδος ἐκ τοῦ πυροβολείου· εἰς ἔξοδον (κέλευσμα ναυτικόν), sortir de batterie. § [Γραφ.] ἔξοδος, exode, n. f. (βλ. καὶ **πεντάτευχος**).

ἐξοιδαίνω καὶ εὔχρηστό. παθ. ἐξοιδαίνομαι καὶ ἐξοιδαίω-ῶ, μέλ, ήσω, φουσκώνω, πρήσκω, s'enfler ; se tuméfier ; φουσκόνω, ἐξογκόνω, boursoufler· βλ. καὶ ἐξόγκωμα, οἴδημα· || ἐξῳδηκός, υῖα, ός, κοινῶς φουσκωμένος, tumescent, e.

ἐξοιδαίω-ῶ· βλ. ἐξοιδαίνω.

ἐξοίδημα, ατος, τό· (τὸ ἀποτέλεσμα), τὸ οἴδημα, enflure, n. f. τὸ πρήξιμον, tuméfaction, n. f. tumeur, n. f. [τεχνολ.] ἐξόγκωμα, boursouflure, n. f.

ἐξοίδησις, εως, ἡ (ἡ πρᾶξις), τὸ φουσκώνειν, τὸ πρήξιμον, enflure, n. f. tuméfaction, n. f. οἴδημα (τὸ πρᾶγμα), tumescence, n. f. βλ. καὶ **ἐξοίδημα.**

ἐξοικειῶ, μέλ. ώσω, ἐξοικειώνω ἐξοικειόω καὶ ἐξοικειῶ, μέλ. ώσω, καθιστῶ τι (τινὰ) οἰκεῖον, rendre familier, familiariser ; συνειθίζω, habituer ; accoutumer ; || ἐξοικειόνω πλήρωμα εἰς τὴν θάλασσαν, amariner (un équipage ou des matelots) ; ἤτοι διευθύνω τὸ πλοῖον εἰς τὸ πέλαγος (στὰ ἀνοιχτά, au large), ἵνα ἐξοικειωθῇ τὸ πλήρωμα καὶ μὴ καταλαμβάνηται ὑπὸ ναυτίας, προσέτι δὲ ἵνα ἐκτελέσῃ διαφόρους χειρισμοὺς ἁρμένων. || [πρὸ πάντων παθ. καὶ μέσ.] ἐξοικειοῦσθαι τινὶ || συνειθίζω εἰς τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τινός, παραλαμβάνω αὐτά, ἐξοικειόνομαι, se familiariser; [καὶ ἐπὶ κακοῦ] s'accointer (=συνοικοιοῦμαι)· || ἠθέλησα νὰ τὸν ἐξοικειώσω πρὸς τὸν κίνδυνον, j'ai voulu le familiariser avec le danger ; || ἐξοικειώθη μὲ ἀνθρώπους κακῆς ὑπολήψεως, il s'est accointé avec des gens de mauvaise réputation ; || δὲν ἐξοικειοῦται εὐκόλως, il n'est pas liant.

ἐξοικείωσις, εως ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξοικειόνειν, action de [se] familiariser ; familiarité, n. f. [ἐπὶ κακοῦ] accointance, n. f.

ἐξοικίζω, μέλ. ίσω· βλ. κοινῶς **ξεσπιτόνω.**

ἐξοικονομέω-ῶ· μέλ. ήσω· ἔρχομαι εἰς βοήθειαν τινός, βοηθῶ, secourir ; assister ; || χορηγῶ βοήθειαν, βοηθῶ, ἐπαρκῶ, subvenir. § τακτοποιῶ (ὑπόθεσιν τινά), arranger [une affaire] ; βλ. καὶ **οἰκονομῶ.**

ἐξοικονόμησις, εως, ἡ· (χρηματικὴ) βοήθεια, secours (m.) (pécuniaire) ; assistance, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ χορήγησις βοηθείας πρὸς ἐπάρκειαν τινός, subvention, n. f. § ἡ τακτοποίησις ὑποθέσεως τινός, arrangement (m.) d'une affaire.

ἐξοκέλλω, μέλ. οκελῶ, θὰ ἐξοκείλω. ἀόρ. ἐξώκειλα, échouer, ἐκβάλλω εἰς τὴν ἀκτήν, κοινῶς **πέφτω ἔξω** [ἰδίως περὶ πλοίου], jeter à la côte ; faire côte ; se jeter au plein ; ἀποπλανῶ ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ ὠθῶ πρὸς σκοπέλους καὶ ἀβαθῆ μέρη «τὴν ναῦν εἰς ἕρμα γῆς»· βλ. καὶ **καθίζω· || — καὶ ἐποκέλλω·** προσαράσσω ἢ προσαράττω (καθίζω πλοῖον), faire échouer ; πλοῖόν τι ἐποκέλλει ὅταν ἡ τρόπις του καὶ μέρος τῆς γάστρας, βιαίως ἐπικαθίσωσιν ἐπὶ τοῦ πυθμένος ἢ ἐπί τινος ἀνωμαλίας αὐτοῦ. § [μεταφ.] παρεκκλίνω (τῆς εὐθείας ὁδοῦ) dévier; ἀποπλανῶμαι, s'égarer; ἀποτυγχάνω, échouer ; εἰς πλάνας, κακίας, ἐλαττώματα ἐμπίπτω, ἐκφεύγων τῆς κανονικῆς, εὐθείας ὁδοῦ, se déranger ; se dérégler ; || αὐτὸς ὁ νέος ἐξώκειλε, ce jeune homme s'est déréglé ; || αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἐξώκειλε, cette femme est tombée dans l'inconduite (a donné dans le travers) ; || ἐξώκειλεν εἰς μέθην, il s'est adonné (παρεδόθη) à la boisson.

ἐξολισθαίνω, μέλ. ἐξολισθήσω, πρὸς τὰ ἔξω ὀλισθαίνω, ξεγλιστρῶ, glisser ; διαφεύγω, s'échapper (en glissant) ; s'esquiver ; παραπατῶ, faire un faux pas ; || [συνεκδ.] ἀφίεμαι λεληθότως νὰ περιπέσω εἰς (ἡδονάς, κτλ.), se laisser aller ; donner dans.

ἐξολίσθημα, ατος, τό· καὶ

ἐξολίσθησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξολισθαίνειν, action de s'échapper (en glissant) ; τὸ γλίστρισμα, glissement, n. m. glissade, n. f. τὸ παραπάτημα, faux pas ; ἡ πτῶσις, chute, n. f. τὸ διαφεύγειν, ἐκφεύγειν, échappement, n. m.

ἐξολισθητικός, ή, όν· d'échappement, τῆς ἐξολισθήσεως.

ἐξολκεύς, έως, ὁ· ὁ ἐξέλκων ἀποσπῶν τι ἀπὸ τῆς θέσεώς του, extracteur, n. m. ἐρ-

γαλεῖον τι χρήσιμον πρὸς τοῦτο· || ἐξολκεύς, extracteur, τεμάχιον τοῦ ὅπλου χρησιμεῦον ἵνα ἕλκῃ πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν κάλυκα τοῦ φυσιγγίου· ὁ ἐξολκεὺς λέγεται ἐπίσης arrache-cartouche, n. m. Ὁ κάλυξ προσκρούων ἐπὶ τοῦ ὠστικοῦ κοχλίου (éjecteur) πίπτει ἐκτὸς τῆς πυριτοδόχης· ὁ ἐξολκεὺς τῶν ὅπλων σύγκειται συνήθως ἐξ ἐλατηρίου ἔχοντος δύο βραχίονας (branches) μετὰ κνωδακίου (pivot) ἐστερεωμένου εἰς τὸν ἀνώτερον βραχίονα, δι' οὗ ὁ ἐξολκεὺς συνδέεται μετὰ τῆς ἐπωστρίδος (tête mobile); ὁ κατώτερος βραχίων φέρει ὄνυχα (griffe), ἵνα συλλαμβάνῃ τὴν στεφάνην (bourrelet) τοῦ φυσιγγίου· || ἐξολκεὺς πυθμενίου, arrache-culot, n. m. εἶνε χαλυβδίνη ῥάβδος ἡμιελικοτομημένη μετὰ λαβῆς, χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ πυθμενίου τοῦ φυσιγγίου τῶν βολιδοβόλων ἢ πολυβόλων (canons à balles ou canons-revolver); || ἐξολκεὺς τῶν ταχυβόλων (πυροβόλων), extracteur de canon rapide; || ἐξολκεὺς πυροσωλῆνος, tire-fusée, n. m.

ἐξολοθρεύκομαι, [διάλ. Οἰνόης] ἐξολοθρεύομαι, καταστρέφομαι· χρ. πρ. «ἐξωλοθρευκούμουν, ἐξωλοθρεῦτα, ἐξωλοθρεμμένος.

ἐξολόθρευμα, ατος, τό, καὶ

ἐξολοθρευμός, οῦ, ὁ, καὶ

ἐξολόθρευσις, εως, ἡ, καὶ ἐξόντωσις, extermination, n. f. ἡ πλήρης καταστροφή, destruction complète; ἐξαφάνισις, ἀφανισμός, καταστροφή, anéantissement, n. m.

ἐξολοθρευτής, οῦ, ὁ· ὁ καταστροφεύς, ὁ ἐξολοθρεύων, exterminateur, trice.

ἐξολοθρευτικός, ή, όν· ὁ ἐξολοθρεύων, d'extermination; exterminateur; || — πόλεμος, guerre d'extermination, ὁ μέχρι τῆς καταστροφῆς τοῦ ἑνὸς τῶν μερῶν ἐπιτεινόμενος.

ἐξολοθρεύω, μέλ. εύσω, ἐξοντόνω, exterminer; καταστρέφω ἐντελῶς, ἀφανίζω, anéantir, détruire; βλ. καὶ **ἀφανίζω**· || [τακτ.] καταστρέφω ἐντελῶς, κατακόπτω, tailler en pièces.

ἐξομαλίζω, μέλ. ίσω, καὶ ἐξομαλύνω, χάμνω ὅλως διόλου ὁμαλόν, λεῖον, aplanir; ἰσοπεδόνω, régaler; = ξύλον ἐξωμαλισμένον, bois aplani; || ἔδαφος ἐξωμαλισμένον, terrain régalé.

ἐξομάλισις, ἡ· (ἐξομαλίζω), βλ. **ἐξομάλυνσις**, **ἐξομαλιστής**, οῦ, ὁ· ὁ **ὁμαλιστής**, régaleur, n. m.

ἐξομάλιστρον, ου, τό· βλ. **ὁμάλιστρον**, régaleur, n. m. || ἐξομάλιστρον, rabat ou rabot, n. m. τὸ διάξυστρον· π. χ. τεμάχιον ἀτελῶς ὀπτηθείσης γῆς δι' οὗ προστρίβουσι τὰς ἀνωμαλίας τοῦ μαρμάρου πρὶν ἢ λειάνωσι τοῦτο (avant de l'adoucir)· διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην τῆς ἐξομαλύνσεως μεταχειρίζονται ἐπίσης τεμάχιον πεπλατυσμένον σιδήρου· βλ. καὶ **ἐξομάλυνσις**,

ἐξομάλυνσις, εως, ἡ (ἐξομαλύνω)· action d'aplanir, de régaler; aplanissement, n. m. ἰσοπέδωσις, régalage, n. m. καὶ régalement, n. m. = ἐξομάλυνσις τοῦ ἐδάφους· || ἐξομάλυνσις [ὑποθέσεως], aplanissement, n.m. || ἐξομάλυνσις ἢ **λείανσις**, égrisage, n. m. π. χ. ἡ λείανσις τοῦ μαρμάρου διὰ τῆς προστριβῆς αὐτοῦ διὰ τεμαχίου ἀμμίτου (grès) ἢ κισσήρεως (pierre ponce)· || ἐξομάλυνσις, plumée, n. f. καλεῖται οὕτως ἡ προκαταρκτικὴ λάξευσις τῶν πλευρῶν ἢ τοῦ συνόλου τοῦ λίθου ἢ μαρμάρου, πρὶν ἢ ἀρχίσωσι τὴν καθ' αὐτὸ λάξευσιν· διὰ τῆς ἐργασίας ταύτης προετοιμάζουσι τὸ σχῆμα τοῦ λίθου· || ἡ ἐξομάλυνσις τῆς ἐπιφανείας τῶν λίθων διὰ τοῦ πρίονος, ἤτοι ἡ τομὴ λίθου διὰ πρίονος καλεῖται trait de soie; βλ. καὶ **τομὴ πρίονος**.

ἐξομαλυντής, οῦ, ὁ· ὁ ἐξομαλύνων, ὁ ὁμαλιστής, régaleur, n. m. || — (ἐργάτης) λιθοξόος, épinceur, n. m. λέγεται ὁ διὰ τῆς σμίλης ἐργαζόμενος, κανονίζων τὰς κόψεις τοῦ λίθου καὶ ἐξομαλύνων τὰς ὄψεις.

ἐξομαλύνω, μέλ. υνῶ, θὰ ἐξομαλύνω· βλ. ἐξομαλίζω, aplanir; régaler; || —, λειαίνω, égriser; βλ. **ἐξομάλυνσις**, ἐξομαλύνω, διαξέω, rabattre; βλ. **ἐξομάλιστον**, rabat; ἐξομαλύνω διὰ τῆς ῥυκάνης (plane)=ῥυκανίζω, planer; || — [ὑπόθεσιν] aplanir.

ἐξόμματος, ος, ον· ὁ ἐξόφθαλμος, μὲ προέχοντας ὀφθαλμούς, qui a les yeux saillants.

ἐξόμνυμι, καὶ

ἐξομνύω καὶ ἐξωμόνω, μέλ. ώσω, κυρίως ὁρκιζόμενος ἀρνοῦμαι τι, nier par serment; καὶ ἐν γένει μεθ' ὅρκου πρᾶξιν τινὰ ἀπαρνοῦμαι δι' οἱονδήποτε λόγον, abjurer; συνηθέστερον ὅμως σημαίνει ἀρνοῦμαι τὴν πίστιν μου, renier [sa religion], abjurer.

ἐξομοιούμενος, η, ον· assimilé, ée; || [στρατ.] οἱ ἐξομοιούμενοι, les assimilés; καλοῦνται οὕτω κατηγορίαι τινὲς στρατιωτῶν μὴ μαχίμων, οἵτινες φέρουσι βαθμοὺς ἀνταποκρινομένους πρὸς τοὺς τῶν μαχίμων. Τοιοῦτοι εἰσὶν οἱ στρατιωτικοὶ ἰατροί, φαρμακοποιοί, κτηνίατροι, οἱ οἰκονομικοὶ ἀξιωματικοί, βλ. καὶ **βαθμός**, grade; || ἐξομοιούμενος πρὸς στρατιωτικόν, assimilé au militaire.

ἐξομοιόω καὶ

ἐξομοιῶ, μέλ. ώσω, ἀφομοιόω, χάμνω ὅλως διόλου ὅμοιον, rendre semblable, assimiler; ἐξισόνω, égaler; συγκρίνω πρός τι, comparer. § [μέσ.] ἐξομοιοῦμαι, s'assimiler; ἤτοι τίθεμαι εἰς ἴσην μοῖραν μὲ, se mettre au rang de; se mesurer avec; **ἐξισοῦμαι**, s'égaler; ὁμοιάζω πρός, ressembler à; συγκρίνομαι, se comparer; || ἐξομοιούμενος, η, ον, assimilé, ée; βλ. καὶ ἐξομοιούμενος.

ἐξομοίωσις, εως, ἡ· τὸ ποιεῖν τι ὅμοιον, τὸ ὁμοιάζειν, κτλ. assimilation, n. f. βλέπε καὶ ἐξομοιῶ.

ἐξομοιωτικός, ή, όν· ὁ ἐξομοιούμενος πρός τι, d'assimilation, assimilant, e.

ἐξομολογέω, βλ. ἐξομολογῶ.

ἐξομολογέομαι, βλ. ἐξομολογοῦμαι.

ἐξομολόγησις, εως, ἡ· [ἐκκλ.] confession, n. f. confesse, n.f. τὸ ὁμολογεῖν τὰ παραπτώματα εἰς τὸν ἱερέα. § [γενικῶς] ὁμολόγησις, ὁμολογία, aveu, n. m.

ἐξομολογητήριον, ου, τό· confessional, n. m. τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐξομολογοῦνται.

ἐξομολογητής, οῦ, ὁ· confesseur, n. m. ὅστις ἐξομολογεῖ.

ἐξομολογητικός, ή, όν· confessionnel, elle, ὁ ἀφορῶν τὴν ἐξομολόγησιν.

ἐξομολογῶ (έω), μέλλων ήσω, confesser, κάμνω τινὰ νὰ εἴπῃ τὰ παραπτώματά του, τὴν ἀλήθειαν τῶν ὅσων ἔπραξε· [μεταφορικῶς] κάμνω τινὰ νὰ εἴπῃ, νὰ ἐκμυστηρευθῇ τι, faire parler; faire jouer. § [μέσ.] ἐξομολογοῦμαι, λέγω τὴν ἀλήθειαν ἄνευ βασάνων, ἤτοι λέγω [τὰ σφάλματα, τὸ ἔγκλημα, κτλ.] confesser [ses fautes; son crime, etc.]; ὁμολογῶ, avouer; [ἐκκλ.] λέγω τὰς ἁμαρτίας μου, se confesser; || ἐπῆγε νὰ ἐξομολογηθῇ, il est allé à la confesse; ἢ il est allé se confesser: || ὁ ἐξομολογούμενος, η, ον, le pénitent, e.

ἐξόμνυμι, (ἐξομόνω καὶ ἐξομνύω) μέλ. ὤσω καὶ κάλλιον ἐξομοῦμαι, ἀόρ. ὤμοσα, παρακ. ὀμώμοκα· abjurer, ἀπαρνοῦμαι μεθ' ὅρκου τὴν θρησκείαν (πίστιν) μου καὶ παραδέχομαι ἄλλην.

ἐξομόνω, μέλ. ώσω, abjurer; βλ. ἐξόμνυμι.

ἐξόμφαλος, ος, ον· ὁ ἔχων κήλην τοῦ ὀμφαλοῦ, τὸ πρήξιμον, affecté d'une hernie ombilicale; [οὐδ. οὐσ.] ἐξόμφαλον τό· hernie ombilicale, exomphale, n. m. ἡ ὀμφαλοκήλη· βλ. καὶ ἐντερόμφαλον.

ἐξόν, [ἐπίρ.] ἐκτός, excepté; outre; à moins que; ἐξὸν ἂν ἔλθῃ, à moins qu'il ne vienne.

ἐξονειδίζω, μέλ. ίσω· ὀνειδίζω, παρατηρῶ, κάμνω παρατηρήσεις, ἐπιπλήττω τινὰ σκαιῶς, ὑβριστικῶς, reprocher injurieusement, honnir; ἢ ἁπλῶς παρατηρῶ, reprocher; κακολογῶ, ὑβρίζω, injurier, insulter.

ἐξονειδισμός, οῦ, ὁ· τὸ ἐξονειδίζειν, ἐπίπληξις ὀνειδιστική, reproche injurieux.

ἐξονομάζω, μέλ. άσω, dénommer; ὀνομάζω, nommer; καλῶ διὰ τοῦ ὀνόματος, appeler par son nom.

ἐξοντόνω καὶ ἐξοντόω-ῶ, μέλ. ώσω ἐξολοθρεύω, exterminer; καταστρέφω, détruire; ἀφανίζω, anéantir. § [μεταφ.] ἐξοντῶ, ἐξολοθρεύω=ἐκριζῶ, extirper.

ἐξόντωσις, εως, ἡ· ἡ ἐξολόθρευσις, extermination, n. f. ἡ καταστροφή, destruction, n. f. ὁ ἀφανισμός, anéantissement, n. m. § [μεταφ.] ἐξόντωσις, ἐξολόθρευσις = ἐκρίζωσις, extirpation, n. f.

ἐξονυχίζω, μέλ. ίσω· τοὺς ὄνυχας ἐκκόπτω, couper les ongles ou les griffes, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀφοπλίζω, désarmer. § [ἱππολ.] blanchir, καλεῖται ὁ ἐξονυχισμὸς τοῦ πέλματος· φράσις ἀπαντωμένη ἐν τῇ πεταλωνικῇ καὶ σημαίνουσα τὸν κατὰ βάθος ἐξονυχισμὸν τῆς πελματικῆς ἐπιφανείας τῆς ὁπλῆς μέχρις ὅτου φανῶσι τὰ λευκὰ στρώματα τοῦ ὄνυχος· || —, abattre le pied du cheval; βλ. καὶ ὁπλή. § ἀκριβῶς ἐξετάζω τι, examiner minutieusement; ἀκριβολογῶ, λεπτολογῶ, λεπτομερῶς ἐξελέγχω, éplucher; ἐξετάζω, παρατηρῶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, regarder de près.

ἐξονύχισις, εως, ἡ· ἡ ἀκριβής, λεπτομερὴς ἐξέτασις, examen minutieux; ἀκριβολογία, λεπτολογία, λεπτομερὴς ἔλεγχος, épluchage, n. m. ἢ épluchement, n. m.

ἐξονυχισμός, οῦ, ὁ· ἡ ἐξονύχισις. § [ἱππολ.] βλ. ἐξονυχίζω.

ἐξονυχιστήριον, ου, τό· ἢ ἀπονυχιστήριον, τό· (ἐκ τοῦ ἐξονυχίζω, ἀπονυχίζω), rogne-pied, n. m. κοπτερὸν ἐργαλεῖον τοῦ πεταλωτοῦ δι' οὗ ἀποκόπτει τὰ περιττὰ μέρη τοῦ ὄνυχος τοῦ ἵππου (corne du cheval); βλ. καὶ ἐξονυχίζω.

ἐξόπισθεν, [ἐπίρ.] καὶ ἐξόπιθε, βλ. ἐξοπίσω

ἐξοπισία, ἡ· (ἐξ, ὀπίσω) [διάλ. Οἰνόης], ὀπισθοδρόμησις, «ἐπῆρεν τὴν ἐξοπισίαν»=ἀρχίζει νὰ πάγῃ πίσω, νὰ ὀπισθοδρομῇ.

ἐξοπίσω, [ἐπίρ.] κατὰ νῶτον, ἐκ τῶν νώτων, ἐκ τῶν ὀπισθίων, ἀπ' ὀπίσω, par derrière, en arrière; || τὸν 'πῆρεν ἐξοπίσω, il le suivit [de près]=τὸν ἠκολούθησεν ἐκ τοῦ πλησίον· il se mit à ses trousses=ἠκολούθησε τὰ ἴχνη του, [καὶ ἀστυνομικῶς] il le fila.

ἐξοπλίζω, μέλ. ίσω, ἐντελῶς ὁπλίζω, armer; βλέπε ὁπλίζω· ἐξωπλισμένος, η, ον, armé, ée: || ἐξοπλίζω, παρασκευάζω ἐξοπλισμόν (ἰδιωμ. ναυτ.), faire un armement; ἢ ἁπλῶς γενικῶς, faire l'armement = κάμνω ἐξοπλισμόν· || [ναυτ.] ἐξοπλίζω, παρασκευάζω, ἁρματώνω, armer; βλ. καὶ ἐξαρτίζω· || [ναυτ.] ἐξοπλίζω, ὁπλίζω τι, armer; π. χ. armer l'autre bord, σημαίνει τὴν μετάβασιν (τῶν ἀνδρῶν) εἰς τὸν ἄλλον τοῖχον, ἤτοι τὸν ἐξοπλισμὸν τοῦ τοίχου δι' ἀνδρῶν· || [ναυτ.] équiper; βλ. ἐξοπλισμός, équipement; || ἐξωπλισμένος, η, ον· équipé, ée; ὁ ἐσκευασμένος, παρασκευασμένος· || [στρατ.] ἐξοπλίζω πυροβολαρχίαν, armer une batterie, σημαίνει τοποθετῶ τοὺς σωλῆνας τῶν πυροβόλων ἐπὶ τῶν κιλλιβάντων καὶ ἑτοιμάζω τὰ πυροβόλα διὰ τὴν βολήν.

ἐξόπλισις, εως, ἡ, καὶ

ἐξοπλισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ὁπλίζειν, action d'armer; τὸ ὁπλίζειν τι, στρατιώτας, φρούρια, πλοῖα κτλ. armement, n. m. ἐν γένει δὲ ὅπλισις, ἐξόπλισις, armement, καλοῦνται καὶ αὐτὰ ἐν γένει τὰ ὅπλα, π. χ. πυροβόλα ὅπλα (τυφέκια, πυροβόλα, θώρακες, ξίφη, σπάθαι κτλ. § [ναυτ.] armement, n. m. λέγεται ἡ ἱστοθέτησις, ἡ ἑρμάτισις, ἡ τοποθέτησις πυροβολικοῦ καὶ ἄλλων ὀργάνων ὧν ἔχει ἀνάγκην τὸ πλοῖον· || λιμὴν ἐξοπλισμοῦ, port d'armement καλεῖται ὁ λιμὴν ἐν ᾧ ἐξοπλίζεται πλοῖόν τι· || ἐξοπλισμὸς ἐφολκίου ἢ ἑτοιμασία ἐφολκίου, ἡ ἁρμάτωσις βάρκας, armement d'une embarcation, ἤτοι ἡ τοποθέτησις ἐν τῇ λέμβῳ πάντων τῶν χρησίμων αὐτῇ εἰδῶν πρὸς πλοῦν, ἀπόβασιν, κτλ. || ἐπιτροπὴ ἐξοπλισμοῦ, commission d'armement; || ἐξοπλισμὸς λέμβου, armement d'un canot, ἡ ἐπιβίβασις τοῦ πληρώματός της καὶ πάντων τῶν χρησίμων διὰ

τὸν πλοῦν της (κωπῶν, ἱστῶν, ἱστίων, κτλ.)· || πολεμικὸς ἐξοπλισμός (ἐφολκίων), armement en guerre (des embarcations), ἡ ἐπὶ τῶν ἐφολκίων ἐπιβίβασις πυροβόλων, ὅπλων καὶ παντὸς ἀντικειμένου χρησιμεύοντος πρὸς πολεμικὴν ἐνέργειαν, ὡς καὶ ὡπλισμένου πληρώματος. § ἐξοπλισμός, ὁ ὁπλισμός, armement, ἡ πρᾶξις τοῦ ὁπλίζεσθαι, αἱ προετοιμασίαι πρὸς πόλεμον ἔθνους τινός· || ἐξόπλισις πυροβολείου, armement d'une batterie; || ἡ (ἐξ)όπλισις ὀχυρώματος, φρουρίου, armement d'un ouvrage, d'une place, ἤτοι τὰ ἐπ' αὐτῶν εὑρισκόμενα πυροβόλα καὶ λοιπὰ ὅπλα· βλ. καὶ ἀφοπλίζω ὀχύρωμα· || ἐξοπλισμὸς φρουρίου. armement d'une place de guerre. § [ναυτ.] ἐξοπλισμός, équipement, n. m. ἡ ἐφοδίασις πλοίου διὰ πάντων τῶν ἀναγκαιούντων πρὸς ὁπλισμόν των· βλέπε καὶ ἀνωτέρω armement.

ἐξοπλιστής, οὗ, ὁ. armateur, n. m. ὁ καταρτιστής, ἰδιώτης ἐξοπλίζων ἢ καταρτίζων δι' ἐξόδων του πλοῖον ἐμπορικόν, κτλ. λέγεται καὶ ναύστολος.

ἐξοργίζω, μέλλων ίσω· πολὺ παροργίζω, mettre en colère; διεγείρω, ἐρεθίζω τινά, irriter. § [παθ.] ἐξοργίζομαι, κυριεύομαι ὑπὸ σφοδρᾶς ὀργῆς, se mettre en colère; s'irriter.

ἐξορία, ας, ἡ· exil, n. m. || τὸν ἔκαμαν ἐξορίαν [φρ. δημ.] on l'a exilé=τὸν ἀπέλασαν. § [δικαστ.] bannissement, n. m. ἀτιμωτικὴ ποινὴ ἐν Γαλλίᾳ· βλ. καὶ ἀειφυγία, déportation, n.f. ποινὴ ἀλγεινὴ (peine afflictive) προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ Γαλ. Π. Νόμου. § ἐξορία, bannissement, n. m. Ἐν τῷ παλαιῷ ἑλλην. δικαίῳ ἦν ποινὴ ἐπιβαλλομένη τῷ ἀδικήσαντι, δι' ἧς ἀπηγορεύετο τούτῳ ἡ ἐντὸς τῆς τιμωρούσης πολιτείας διαμονή· συνήθως ὅμως εἶχε πολιτικὸν χαρακτῆρα ἐπιβαλλομένη ἕνεκα πολιτικῶν λόγων τοῖς ἀντιπάλοις τῆς κρατούσης μερίδος. Ἐν τῷ νέῳ ἑλλην. δικαίῳ ἡ ἐξορία ὡς ποινὴ (ἐξέλασις, ἀπέλασις Π.Ν. 27) ἐπιβάλλεται μόνον ἐπὶ ἀλλοδαπῶν ἐν ᾗ περιπτώσει κατὰ τῶν ἡμεδαπῶν ἀπαγγέλλεται ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις.

ἐξορίζω, μέλ. ίσω· πέραν τῶν ὁρίων ἐκφέρω, exiler; [δικαστ.] bannir; ἐξελαύνω, ἀπελαύνω, expulser; ἀπελαύνω, éliminer; καὶ ἐν γένει ἐξορίζω=ἀπομακρύνω τινά, éloigner; reléguer; βλ. καὶ φυγαδεύω. || ἡ ἀστυνομία ἐξορίζει τοὺς ἀέργους, la police élimine les vagabonds; || τὸν ἐξώρισαν εἰς τὰς ἐπαρχίας [μεταφ.], on l'a relégué en province; βλ. καὶ ἐξορία. § [παθητ. ναυτ.] ἐξορίζομαι (μᾶλλον ὅμως ἐξορμίζομαι), κοινῶς 'ξορίζομαι, ἤτοι ἐξωθέουμαι-οῦμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου (ἐπὶ πλοίου), dérader; πλοῖόν τι ἐξωθεῖται ὅταν ἕνεκα τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου, τοῦ ῥεύματος ἢ τοῦ κύματος, σύρον ἀδιαλείπτως τὰς ἀγκύρας του ἢ κόπτον τὰς ἁλύσεις του, ἀναγκάζηται ν' ἀναχθῇ εἰς τὸ πέλαγος.

ἐξορισμός, οὗ, ὁ· τὸ ἄγειν πέραν τῶν ὁρίων, bannissement, n.m. ἡ ἐξορία, exil.n.m.

ἐξόριστος, ὁ καὶ ἡ· ὁ πέραν τῶν ὁρίων φερθείς, exilé, ée; banni, e; βλ. ἐξορία.

ἐξορκίζω, μέλ. ίσω· κάμνω τινὰ νὰ ὁρκισθῇ, faire jurer, faire prêter serment; ἱκετεύω θερμῶς, conjurer; ὁρκίζω, adjurer; [ἐκκλ. ἰδ.] exorciser; [βλ. καὶ ἐξορκισμός)· || σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος, je t'adjure au nom de la patrie; || σὲ ἐξορκίζω νὰ τὸ κάμῃς, je te conjure de faire cela; || ἐξορκίζω τὸν διάβολον, exorciser le diable.

ἐξόρκισις, εως, ἡ· καὶ

ἐξορκισμός, οῦ, ὁ· τὸ νὰ κάμῃ τις τινὰ νὰ ὁρκισθῇ, ἡ ὅρκωσις, action de faire jurer, adjuration, n. f. conjuration, n. f. [ἐκκλησ.] exorcisme, n. m. ἐκλήθη ἐν τῇ χριστιανικῇ ἐκκλησίᾳ ἡ δι' ἐπικλήσεως τοῦ Θείου πνεύματος ἀπέλασις τοῦ διαβόλου ἢ τῶν πονηρῶν πνευμάτων ἀπὸ τῶν ὑπ' αὐτῶν κατεχομένων ἀνθρώπων (δαιμονιζόμενοι). Οἱ ἐξορκισταὶ ἀπετέλουν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐκκλησίᾳ καὶ ἀποτελοῦσιν ἔτι καὶ σήμερον ἐν τῇ δυτικῇ ἰδιαιτέραν ἐν τῷ κλήρῳ τάξιν. Οὐ μόνον δ' ἐπὶ ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πραγμάτων (μαγευμένων) ἐφηρμόζοντο οἱ ἐξορκισμοί.

ἐξορκιστής, οῦ, ὁ· ὁ ὁρκίζων, conjurateur, n. m. [ἐκκλησ.] exorciste, n. m. βλ. ἐξορκισμός.

ἐξορμάω-ῶ, μέλ. ήσω· ὁρμῶ, ἐξέρχομαι ἔκ τινος, s'élancer de; ἐξέρχομαι μετὰ σφοδρότητος, sortir avec impétuosité; ἐπιπίπτω (κατά τινος), se précipiter (contre); sortir de; βλ. καὶ [τακτ.] ἔξοδος· || [ναυτ.] σηκόνομαι στὰ πανιά, κάμνω πανιά, mettre à la voile, συνώνυμον τοῦ ἀπαίρω, ἀποπλέω, appareiller. § παρορμῶ, ἐρεθίζω, παροτρύνω, exciter, παροτρύνω, ἐρεθίζω, διεγείρω, stimuler; παροτρύνω, ὠθῶ, pousser

ἐξορμέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἐξέρχομαι τοῦ λιμένος ἢ τοῦ ὅρμου, sortir du port ou de la rade; πηγαίνω εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, ἀνοίγομαι εἰς τὸ πέλαγος, prendre le large.

ἐξόρμησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξορμᾶν, action de s'élancer (de se précipiter contre; de sortir de); élancement, n. m. sortie, n. f. § ἡ παρόρμησις, παρότρυνσις, ἐρεθισμός, excitation, n. f. ἡ παρότρυνσις, διέγερσις, ἐρεθισμός, stimulation, n. f.

ἐξορμίζω [ναυτ.] μέλ. ίσω, τὸ πλοῖον ἐκ τοῦ λιμένος ἢ τοῦ ὅρμου φέρω (ὁδηγῶ) εἰς τὸ πέλαγος, (ἐξ)ανάγω τὸ πλοῖον, φέρω εἰς τὰ ἀνοικτά, conduire au large; conduire un navire dehors (ἔξω), mettre en mer; βλ. καὶ ἐξανάγω· || ἐξορμίζω ἢ ἐξορμίζομαι ἐξελκόμενος, déhaler un navire d'un port; βλ. καὶ ἐξανάγομαι τῆς ἀκτῆς ἐξελκόμενος· || [παθ.] ἐξορμίζομαι, βλ. εἰς ἐξορίζω, ἐξορίζομαι· || ἐξορμίζω, ἐξορμίζομαι, κοινῶς πάγω ἀρόδο, haler ou mettre en rade, ἤτοι ἐξαμφιδετῶ τὸ πλοῖον καὶ ἵσταμαι ἐπ' ἀγκύρας.

ἐξόρμισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξορμίζειν, ἡ ἐξαναγωγὴ δι' ἕλξεως, halage, n. m. mise en rade; ἡ ἔξω τοῦ λιμένος ἢ ὅρμου ὁδήγησις τοῦ πλοίου.

ἐξορμῶ, βλ. ἐξορμάω.

ἐξόρυξις, εως, ἡ· τὸ ἐξωρύττειν, ξεχώνειν, ἡ ἐκ τῆς γῆς ἐξαγωγή, déterrement ; ἐκσκαφή, excavation, n. f. ἐξαγωγὴ (ἔκ τινος), extraction, n. f. ἰδίως δι' ἀποσπάσεως· ‖ ἐπίσης ἐξόρυξις, ἡ ἐκσκαφή, fouille, n. f. (βλ. λέξιν), tirer de la terre en fouillant ; en creusant ; π. χ. ἐξόρυξις πετρώδης, fouille pierreuse ; ‖ ἐξόρυξις θησαυροῦ, déterrement d'un trésor ; ‖ ἐξόρυξις μεταλλεύματος, extraction de minerai ; ‖ [χειρουρ.] ἐξόρυξις τοῦ ὀφθαλμοῦ, extirpation de l'œil.

ἐξορύττω (ύσσω], μέλ. ύξω· ἐκθάπτω, ξεχώνω, ἐκ τῆς γῆς ἐξάγω, déterrer ; ἐκσκάπτω, σκάπτω, creuser ; ἐξάγω (ἀποσπῶν), extraire ; ἀνασκάπτω, ἐκσκάπτω, fouiller ; tirer de la terre en fouillant, en creusant. § ἐξορύσσω, ἀποσπῶ κοινῶς βγάζω (τὸ μάτι), arracher (crever ; extirper) [l'œil].

ἐξοσμώμετρον, ου, τό· exosmomètre, n. m. [φυσ.] ὄργανον καθιστὸν αἰσθητὰ τὰ φαινόμενα τῆς ἐξοσμώσεως.

ἐξόσμωσις, εως, ἡ· exosmose (ἔξω, en dehors, καὶ ὠσμός, ὦσις, impulsion) n. f. [φυσικ.] λέγεται περὶ ῥεύματος ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ πρὸς τὸ ἐξωτερικόν, ἀποκαθισταμένου διὰ μέσου μεμβράνης χωριζούσης ὑγρὰ διαφόρου πυκνότητος· τὸ ἀντίθετον εἶνε ἐνδόσμωσις· βλ. λέξιν.

ἐξοσμωτικός, ή. όν· exosmotique, adj. [φυσ.] ἀφορῶν τὴν ἐξόσμωσιν, qui concerne l'exosmose.

ἐξοστεΐζω, μέλ. ίσω, ἀφαιρῶ τὰ ὀστᾶ, ôter les os, désosser ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀφαιρῶ τὸν πυρῆνα, ôter le noyau, égrener ; ‖ [ἰατρ.] ἐξαρθρόω, luxer ; déboîter.

ἐξοστεοῦμαι, s'exostoser, être atteint d'exostose, en parlant d'un os.

ἐξοστέωσις, εως, ἡ· βλ. ἐξόστωσις.

ἐξοστρακίζω, μέλ. ίσω, διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ ἐξορίζω, bannir [par l'ostracisme], καὶ ἐν γένει ἐξορίζω, exiler ; ἀποδιώκω· βλ. ἐξοστρακισμός.

ἐξοστρακισμός, οῦ, ὁ· ostracisme, n. m. ἐξορία, bannissement, n. m. exil, n. m. Οὗτος εἰσήχθη εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας κατὰ τὰ τέλη τοῦ ς' π. Χ. αἰῶνος ὑπὸ τοῦ Κλεισθένους. Ἀπετέλει μέτρον πολιτικὸν καθὸ πολῖται ἐκ τῆς περιωπῆς τῶν ὁποίων ἐγεννῶντο φόβοι διαταράξεως τῆς κανονικῆς τοῦ πολιτεύματος λειτουργίας ἀπεμακρύνοντο ἐπί τινα χρόνον ἀπὸ τῆς πολιτείας, συνεπῶς ὁ ἐξοστρακισμὸς δὲν εἶχε χαρακτῆρα ποινῆς ὡς ἡ ἐξορία. Ἐν Ἀθήναις ἐφηρμόζετο ὁ ἐξοστρακισμὸς συνήθως ὅταν ἐξ ἴσου ἰσχυρὰ κόμματα ἀντέκειντο ἀλλήλοις ἐν τῇ πολιτείᾳ τοῦ λαοῦ κατὰ πλειονοψηφίαν ἀποφασίζοντος περὶ τοῦ ἐξοστρακιστέου τῶν ἰσχυόντων ἀρχηγῶν. Πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ ἐν τακτικῇ συνελεύσει ἀπεφασίζετο νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ὁ ἐξοστρακισμός, συνήρχετο ὁ λαὸς κατ' ἐπὶ τούτῳ ὡρισμένην ἡμέραν, ἐν τῷ νοτίῳ μέρει τῆς ἀγορᾶς καὶ προέβαινεν εἰς μυστικὴν ψηφοφορίαν ἑκάστου γράφοντος ἐπ' ὀστράκου τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου ὅπερ αὐτὸς ἔκρινε καλὸν νὰ ἐξοστρακισθῇ· ἐὰν δὲ 6,000 ὄστρακα ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός, οὗτος ἐξωστρακίζετο, ὑπεχρεοῦτο δηλαδὴ νὰ μένῃ ἔξω τῆς πολιτείας ἐπὶ πέντε ἢ δέκα ἔτη. ἄνευ οὐδενὸς περιορισμοῦ τῶν ὡς πολίτου δικαιωμάτων του. Δι' ἀποφάσεως πάλιν τοῦ δήμου ἠδύνατο πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου τούτου ν' ἀνακληθῇ. Οἱ ἐνδοξότεροι τῶν ἐξοστρακισθέντων Ἀθηναίων ὑπῆρξαν ὁ Ἀριστείδης, ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Κίμων, ὕστατος δὲ ὁ δημαγωγὸς Ὑπέρβολος (410 π. Χ.).

ἐξόστωσις, εως, ἡ· καὶ ἐξοστέωσις, exostose, n. f. καὶ ὀστέωμα, osselette, n. f. οἴδημα, ἐξόγκωμα τοῦ ὀστοῦ, tumeur de l'os : σκληρὸς ὄγκος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὀστῶν, ἀναφαινόμενον πάντοτε ὡς ἐπακολούθημα περιοστίτιδος· ‖ [κτην.] ἐξόστωσις ἤ· καὶ ὀστάριον. τό· osselet, n. m. (κοινῶς τὸ κοκκαλάκι καὶ καρακοῦσι)· σκληρὸς ὄγκος ἀναφαινόμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου καὶ κυρίως ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ μετακαρπίου ἀμέσως κάτωθεν τοῦ προσθίου γόνατος· osselet, εἶνε συνώνυμον τοῦ suros (m.) = ἐνδομετακάρπιος ἐξόστωσις, ἢ καὶ ὑποκάρπιος ἐξόστωσις, chapelet, n. m. συνώνυμον τοῦ fusée, n. m. ‖ [κτην.] formes, n. f. λέγεται ἐξόστωσις ἀναφαινομένη περὶ τὴν στεφάνην τῆς ὁπλῆς· ἡ παρὰ τῶν ἀρχαίων ἱππιάτρων μάρμαρον ἢ πῶρος καλουμένη· ‖ [κτην.] ἐνδοταρσιαία ἐξόστωσις, jarde (f.) ou jardon (m.), σκληρὸς ὀστεΐνος ὄγκος ἀναφαινόμενος ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς καὶ κατωτέρας ἐπιφανείας τοῦ ταρσοῦ· ‖ [κτην.] ἐξωτάρσιον ὀστέωμα, courbe, n. f. καλεῖται σκληρὸν ἔπαρμα (πρήξιμον, φούσκωμα ἐξ ὀστοῦ ἀποτελούμενον, ἀναφαινόμενον κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν πλαγίαν καὶ ἀνωτέραν ἐπιφάνειαν τῶν καρπῶν.

ἐξότου, ὀρθότερον, ἐξ ὅτου χρόνου, γραφόμενον ἀφ' ὅτου, depuis que.

ἐξοτρύνω, μέλ. υνῶ· παροτρύνω, διεγείρω, ἐρεθίζω, exciter ; ὠθῶ πρός τι, pousser.

ἔξου, [δημ.] ἔξω.

ἐξουδενέω-ῶ (καὶ όω) βλ. ἐξουδενίζω.

ἐξουδένημα, ατος, τό· βλ. ἐξουδένωμα.

ἐξουδένησις, εως, ἡ· βλ. ἐξουδένωσις.

ἐξουδενίζω, μέλ. ίσω· θεωρῶ μηδέν, ἐκμηδενίζω, annuler ; ὀλίγον τιμῶ, περιφρονῶ, mépriser ; ne faire aucun cas de ; κυρίως ἐξευτελίζω, avilir ; déprécier ; dégrader ; ταπεινόνω, περιφρονῶ, humilier ; ἐξευτελίζω, κακολογῶ, vilipender.

ἐξουδένισμα, ατος, τό· ἀντικείμενον περιφρονήσεως, objet de mépris ; ‖ εἶνε τὸ ἐξουδένισμα τῆς ἀνθρωπότητος, c'est le rebut du genre humain.

ἐξουδενισμός, οῦ, ὁ· ἐξευτελισμός, avilissement, n. m. περιφρόνησις, mépris, n. m. dégradation, n. f. ταπείνωσις, περιφρόνησις, humiliation, n. f. abaissement, n. m.

ἐξουδενῶ, βλ. ἐξουδενίζω.

ἐξουδένωμα, ατος. τό· βλ. ἐξουδένισμα.

ἐξουδένωσις, εως, ἡ· βλ. ἐξουδενισμός.

ἐξουδετερόνω, ἐξουδετερόω, ἐξουδετερώνω καὶ

ἐξουδετερῶ, μέλ. ώσω, neutraliser, ἐκμηδενίζω, κάμνω τι οὐδέτερον, ἀβλαβές, κτλ. || [χημ.] βλ. ἐξουδετέρωσις. § ἐκμηδενίζω σύγκρουσιν, τὸ κτύπημα, ἐνέργειαν, κτλ., amortir le choc, etc. βλ. καὶ **ἀκινητῶ.**

ἐξουδετέρωσις, εως, ἡ· neutralisation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξουδετερώνειν, action de neutraliser ; || [χημ.] ἐξουδετέρωσις, neutralisation, n. f. καλεῖται ὁ χορεσμὸς ὀξίνου διαλύσεως δι' ἀλκαλικῆς ἢ τ' ἀνάπαλιν, μέχρις οὗ τὸ ῥευστὸν κατασταθῇ οὐδέτερον, δηλ. δὲν δεικνύει οὔτε ὄξινον οὔτε ἀλκαλικὴν ἀντίδρασιν. § ἐκμηδένισις συγκρούσεως, κτυπήματος, ἐνεργείας κτλ. amortissement (m) d'un coup, etc. βλ. καὶ **στασιμότης.**

ἐξουθενέω-ῶ κτλ. περιφρονῶ, βλ. ἐξουδενίζω κτλ.

ἐξουσία, ας, ἡ (ἔξεστι)· τὸ ἐπιτρέπειν, ἡ ἐλευθέρα θέλησις, ἡ ἐλευθερία τοῦ ποιεῖν τι, τὸ προνόμιον, τὸ δύνασθαι, faculté, n. f. τὸ δικαίωμα, le droit; ἡ ἄδεια, permission, n. f. ἡ ἐλευθερία, liberté, n. f. καὶ ἐν γένει ἐξουσία, pouvoir, n. m. λέγεται τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ δύναταί τις νὰ πράξῃ ἢ διαθέσῃ αὐτοβούλως τι, autorisation, n. f. disposition, n. f. || τὸ νὰ ἦνέ τι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, être en disposition de; être en pouvoir de ; || τοῦ ἐδόθη ἡ ἐξουσία νά, on lui accorda la faculté de ; || δὲν εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου (δὲν ἔχω τὴν ἐξουσίαν) νά, il n'est pas en mon pouvoir (en ma disposition) de ; || ἔχεις τὴν ἐξουσίαν νὰ κάμῃς ὅ,τι θέλεις, libre à vous (ἢ vous êtes libre) de faire ce que vous voulez ; || χωρὶς νὰ λάβῃ (νὰ ἔχῃ) τὴν ἐξουσίαν, sans être autorisé. § **ἐξουσία,** λέγεται ἡ **ἀρχή,** autorité, n. f. ἤτοι ἡ δημοσία διοίκησις ἢ ἡ ἀρχὴ δι' ἧς ἐπιβάλλεταί τις ὡς καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ εἰσακούωνται καὶ ἐκτελῶνται αἱ διαταγαί, autorité, n. f. ἡ ὑπεροχή, ἡ δεσποτεία, τὸ κράτος ἐπί τινος, domination, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ ἰσχύς, ἡ δύναμις, τὸ δικαίωμα ἐπί τινος, puissance, n. f. pouvoir, n. m. || τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας, les agents de l'autorité ; || τυραννικὴ ἐξουσία, domination tyrannique ; || πατρικὴ ἐξουσία [νομ.], puissance paternelle; || διατελεῖ ὑπὸ πατρικὴν ἐξουσίαν, il est en puissance de père; || δὲν ἔχω καμμίαν ἐξουσίαν ἐπ' αὐτοῦ, je n'ai aucun empire sur lui. § [πολιτ.] **ἐξουσία,** pouvoir, n. m. λέγεται τὸ δικαίωμα τοῦ διοικεῖν, ἤτοι τὸ δικαίωμα ὅπερ ἡ πολιτικὴ κοινωνία πληρεξουσιοδοτεῖ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ ν' ἀντιπροσωπεύῃ αὐτὴν πρὸς διατήρησιν καὶ εὐπραγίαν ἑαυτῆς καὶ ἐν γένει πρὸς τήρησιν τῆς κοινωνικῆς τάξεως· || ἔρχομαι εἰς τὴν ἐξουσίαν, parvenir au pouvoir; || ὅταν ἔλθωμεν εἰς τὴν ἐξουσίαν, quand nous viendrons (parviendrons) au pouvoir ; || ἡ **διάκρισις τῶν ἐξουσιῶν,** la division des pouvoirs ; αἱ πολιτικαὶ ἐξουσίαι διαιροῦνται εἰς τρεῖς μεγάλας κατηγορίας ἃς καὶ τὸ ἡμέτερον σύνταγμα καθιεροῖ (ἐν ἄρθρῳ 21 καὶ ἑπόμενα)· αὗται εἰσίν, 1) ἡ **νομοθετική,** pouvoir législatif, θέτουσα γενικοὺς καὶ σταθεροὺς κανόνας εἰς ῥύθμισιν τῆς δράσεως τῆς πολιτείας, καὶ τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῆς τυγχανόντων ἢ εἰς τὸν οἰκεῖον λαὸν ἀνηκόντων προσώπων. Νομοθετικὴ ἐξουσία (νομοθετικὸν σῶμα), pouvoir législatif, καλεῖται εἰς συνταγματικόν τι πολίτευμα, ἡ ἐξουσία (ἤτοι ἡ βουλή, la chambre des députés) ἡ ἐπιπεφορτισμένη νὰ νομοθετῇ· 2) ἡ **ἐκτελεστικὴ** ἢ **κυβερνητική,** pouvoir exécutif, ἤτοι ἡ ἐπιπεφορτισμένη τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νόμων καὶ ἡ ἀσκοῦσα πάσας τὰς πρὸς διοίκησιν (διοικητικὴ ἐξουσία, pouvoir administratif) καὶ 3) ἡ **δικαστικὴ** (pouvoir judiciaire), προτιθεμένη τὴν ἀνόρθωσιν τῶν προσβεβλημένων ἤδη δικαίων τῶν πολιτῶν ἢ τῆς πολιτείας, ἤτοι ἡ ἐπιπεφορτισμένη τὴν ἀπόδοσιν τῆς δικαιοσύνης. Κατὰ ταῦτα ἡ μὲν νομοθετικὴ ἐξουσία τίθησι τοὺς νόμους, ἡ ἐκτελεστικὴ λαμβάνει κυβερνητικὰ (διοικητικὰ) μέτρα, καὶ ἡ δικαστικὴ ἐκδίδει ἀποφάσεις. Κατὰ τὸ ἡμέτερον σύνταγμα ἅπασαι αἱ ἐξουσίαι αὗται πηγάζουσιν ἐκ τοῦ ἔθνους καὶ ἐνεργοῦνται καθ' ὃν τρόπον ὁρίζει τὸ σύνταγμα, ἀνήκουσαι ἡ μὲν νομοθετικὴ εἰς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Βουλήν, ἡ ἐκτελεστικὴ εἰς μόνον τὸν Βασιλέα, ἐνεργοῦντα διὰ τῶν παρ' αὐτοῦ διοριζομένων ὑπευθύνων ὑπουργῶν, ἡ δὲ δικαστικὴ εἰς τὰ δικαστήρια, ὧν αἱ ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως. § αὐτεξούσιος ἐξουσία, pouvoir discrétionnaire, εἶνε τὸ χορηγούμενον δικαίωμα εἰς διοικητικούς τινὰς ὑπαλλήλους, ὡς καὶ εἰς τὸν πρόεδρον ἐν τῷ κακουργιοδικείῳ, ἵνα εἴς τινας περιστάσεις ἐνεργήσωσι κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς. § κοσμικὴ ἐξουσία, pouvoir temporel, καλεῖται ἡ πολιτικὴ διοίκησις κράτους τινός. § πνευματικὴ ἢ θρησκευτικὴ ἐξουσία, pouvoir spirituel, καλεῖται ἡ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀνήκουσα καὶ διέπουσα τὰ θρησκευτικά.

ἐξουσιάζω, μέλ. άσω· ἔχω ἄδειαν, δύναμιν, δικαίωμα, ἐξουσίαν πρός τι, ὡς πρός τι, avoir le droit, la faculté de ; ἔχω ἐξουσίαν, avoir autorité; εἶμαι (ἢ καθίσταμαι) κύριος, être (se rendre) maître, ἤτοι φέρω τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ἐξουσιάζω, καταστέλλω, maîtriser ; ἔχω τὴν ὑπεροχήν, τὴν δεσποτείαν, τὸ κράτος, δεσπόζω, dominer ; ἄρχω τινός, commander ; διοικῶ, gouverner ; ἔχω εἰς τὴν κατοχήν μου, avoir en son pouvoir ; κατέχω, posséder ; διαθέτω ὡς κύριος, disposer en maître ; || δὲν τοὺς ἐξουσιάζω, je n'ai pas autorité sur eux ; je ne leur commande pas ; || δὲν μ' ἐξουσιάζει κανείς, je suis mon maître ; || δὲν ἐξουσιάζω τὸ σπίτι μου ; ne suis-je pas maître chez moi? || δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξουσιάσῃ τὰ πάθη του, il ne peut maîtriser ses passions ; || ἐξουσίαζεν ὅλην τὴν Αἴγυπτον, il dominait sur toute l'Egypte; || ἐξουσιάζει τὸν ἄνδρα της, elle gouverne son mari; || δὲν ἐξουσιάζω πλέον τίποτε, je n'ai plus rien en mon pouvoir ; || αὐτὸς ἐξουσιάζει τὸ πνεῦμά σου, c'est lui qui possède votre esprit ; || δὲν ἐξουσιάζω τὸν ἑαυτόν μου, je ne dispose pas de moi.

ἐξουσιαστής, οῦ, ὁ· ὁ ἔχων τὴν ἐξουσίαν ἐπί τινος, ἐπί τι, celui qui a l'autorité ; ὁ κύριος, ὁ ἄρχων, maître, n. m. ὁ δεσπότης, δεσπόζων, dominateur, n. m.

ἐξουσιαστικός, ή, όν· ὁ μετερχόμενος ἢ ἀφορῶν τὴν ἐξουσίαν, celui qui concerne l'autorité ; ὁ τῆς ἐξουσίας, autoritaire, adj. ὁ αὐτεξούσιος ἢ αὐθαίρετος· τὸ ζήτημα τῆς ἐξουσίας, question autoritaire.

ἐξουσιοδότησις, εως, ἡ· autorisation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξουσιοδοτεῖν τινά, action d'autoriser ; || ἡ ἐντολή, πληρεξουσιότης, délégation, n. f.

ἐξουσιοδοτῶ (έω), μέλ. ήσω, δίδειν ἄδειαν, ἐξουσίαν εἴς τινα, autoriser à ; donner pouvoir ; donner la faculté ; δίδω ἐντολήν, πληρεξουσιότητα εἴς τινα, ἐντέλλομαι, déléguer.

ἐξοφθαλμία, ας, ἡ· exophthalmie καὶ exophtalmie, n. f. προεξοχὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκτὸς τῆς κόγχης, saillie de l'œil hors de son orbite ; βλ. καὶ **βουφθαλμία.**

ἐξοφθαλμικός, ή, όν· exophtalmique, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξοφθαλμίαν, ὁ παράγων αὐτήν, qui se rapporte à l'exophtalmie, qui la produit.

ἐξόφθαλμος, ος, ον· κοινῶς γουρλομμάτης, ὁ μὲ προέχοντας ὀφθαλμούς, qui a les yeux saillants; βλ. καὶ **ὀφθαλμός**· ὁ ὑπὸ ἐξοφθαλμίας προσβεβλημένος, atteint d'exophtalmie; exophthalme, n. f. βλ. καὶ **ἐξοφθαλμία.**

ἐξοφλέω, βλ. ἐξοφλῶ.

ἐξόφλησις, εως, ἡ· τὸ νὰ πληρώσῃ, νὰ ἐξοφλήσῃ τις χρέος, acquittement, n. m. acquit, n.m. || πρὸς ἐξόφλησιν, pour acquit ; || —, solde, n.f. || πρὸς ἐξόφλησιν, pour solde; || —, ἔγγραφον ἐξοφλήσεως, ἐξοφλητικόν, quittance (f.) ou décharge (f.), ἡ ἀπόδειξις δι' ἧς ἐμφαίνεται ὅτι χρέος τι ἐξωφλήθη· || [νομ.] —, solution, n. f. σημαίνει τὴν πρᾶξιν, δι' ἧς καταβάλλει τις τὸ ὀφειλόμενον, ὅτε ἐξομοιοῦται τῇ καταβολῇ (πληρωμῇ) καὶ τὸ ἔγγραφον τὸ ἀποδεικνῦον τὴν καταβολὴν ταύτην (quittance) ; || ἐξόφλησις χρέους, acquittement d'une dette ; || ἐξόφλησις τῶν χρεῶν, acquittement des dépenses ; || πρὸς ἐξόφλησιν = ἐξωφλήθη, pour acquit ; || ἐζήτησεν ἐξόφλησιν, il a demandé un acquit ; || πρὸς ἐξόφλησιν παντὸς λογαριασμοῦ, pour solde de tout compte ; || πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ τούτου, ἀνέθηκα εἰς τὸν κ. . .νὰ σᾶς στείλῃ 5,000 φρ. pour solder ce compte, j'ai chargé M. . .de vous remettre 5,000 frs. || ἔχοντες ἤδη μεγίστην ἀνάγκην χρημάτων, ἠθέλομεν εἶσθαι ὑποχρεωμένοι πολύ, διὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ παρ' ἡμῖν λ]σμοῦ σας, ayant un très-grand besoin d'argent en ce moment-ci, nous vous serions fort obligés de solder votre compte avec nous ; || [νομ.] μέχρι τελείας ἐξοφλήσεως, jusqu'à parfaite solution.

ἐξοφλητέος, α, ον· ὅστις δέον νὰ ἐξοφληθῇ, qui doit être acquitté (soldé) ; πληρωτέος, payable ; remboursable.

ἐξοφλητικόν, οῦ, τό· ἀπόδειξις, ἔγγραφον ἐξοφλήσεως, ἤτοι ἀπόδειξις πληρωμῆς, ἐξόφλησις, quittance (f) ou décharge (f), ἀπόδειξις δι' ἧς ἐμφαίνεται ὅτι χρέος τι ἐξωφλήθη· || ἐξοφλητικὸν γενικόν, ὅλων τῶν λ]σμῶν, quittance générale ; || ἐξοφλητικὸν εἰς διπλοῦν, double quittance ; || ἐξοφλητικὸν εἰς τριπλοῦν, triple quittance ; || ἔχομεν τὸ ἐξοφλητικόν μας, nous avons notre décharge.

ἐξοφλῶ (έω), μέλ. ήσω, (χρέος, λογαριασμόν), πληρώνω τὴν ὀφειλήν, τὰ χρέη, ἀποτίνω, ἀποτίω, acquitter; quittancer; solder; κανονίζω, régler; τακτοποιῶ, ἐξοφλῶ, se liquider; || ἐξώφλησε τὰ χρέη του, il a acquitté ses dettes ; || ἐξοφλῶ συμβόλαιον [πληρωνόμενος], quittancer un contrat = δίδω ἐξόφλησιν· || — λογαριασμὸν [πληρώνων], solder un compte ; || δὲν ἐξοφλεῖ ποτὲ τοὺς προμηθευτάς του, il ne règle jamais ses fournisseurs ; || δὲν μοῦ ὀφείλει πλέον τίποτε, μ' ἐξώφλησε, il ne me doit plus rien, il s'est liquidé avec moi ; || ἐξωφλήθη, ἀντὶ πρὸς ἐξόφλησιν, pour acquit, φράσις τιθεμένη εἰς τοὺς ἐξοφλουμένους λογαριασμούς· || ἐξωφλήσαμεν, nous sommes quittes ; nous voilà quitte à quitte ; βλ. **ἐξόφλησις.**

ἔξοχα [ἐπίρ.], λαμπρά, θαυμάσια, à merveille ; βλ. καὶ ἔξοχος.

ἐξοχάδες, ων, αἱ· [ἰατρ.] κοινῶς **ζοχάδες,** αἱ ἐξογκούμεναι καὶ ἐξέχουσαι ἐν καιρῷ αἱμορροΐδων φλέβες, ἤτοι ἐξέχουσαι αἱμορροΐδες ἐξωτερικαί, hemorrhoïdes saillantes (externes).

ἐξοχετεία, ας, ἡ· ὁ ἀγωγὸς τῆς ὀχετεύσεως, canal de dérivation.

ἐξοχέτευσις, εως, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἔξω ὀχέτευσις, ἀπαγωγὴ τοῦ ὀχετοῦ, dérivation, n. f. ἡ διὰ τοῦ ὀχετοῦ ἐκροή· || — ἢ παροχέτευσις ὑδάτων ἔκ τινος τάφρου, saignée, n. f. (ἡ διαρροή).

ἐξοχετεύω, μέλ. εύσω, ὀχετεύω πρὸς τὰ ἔξω, δι' ὀχετοῦ ἀπάγω, dériver ; δι' ὀχετοῦ ἐκρέω, faire découler de ; || — ἢ παροχετεύω τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς τάφρου, saigner (une inondation) [ὀχυρ.].

ἐξοχή, ῆς, ἡ· τὸ ἐξέχειν, πᾶν τὸ ἐξέχον, ὕψωμα, ἀντίθ. τῷ εἰσοχή, éminence, n. f. ἡ προεξοχή, proéminence, n. f. [μεταφ.] πᾶν τὸ ἐξέχον, ἐξοχή, λέγεται jet, n. m. ἐπίσης ἐξοχὴ λέγεται τὸ κύφωμα, bossage, n.m. βλ. λέξιν· || [ἀρχιτ. ἰδ.] saillie, n. f. (γενικῶς πᾶν ὅ,τι ἐξέχει ἔκ τινος ἐπιφανείας)· λέγεται ἐπίσης projecture, n. f. καὶ ressaut, n. m. βλ. **ἐκφορὰ** καὶ **πρόμοχθος**· || ἀνέργαστος ἐξοχή, saillie brute, ἡ μὴ κατειργασμένη· || — τῶν ῥάβδων, saillie des cloisons, χαλεῖται τὸ ὕψος τῶν ῥάβδων τῶν πυροβόλων μετρούμενον ἀπὸ τοῦ πυθμένος τῶν αὐλακίων· βλ. καὶ **ῥάβδος**· || [ἀνατομ.] protubérance, n. f. || αἱ ἐξοχαὶ τοῦ ἐδάφους, les éminences du sol = αἱ ἐκφοραὶ τοῦ ἐδάφους, ressauts du terrain ; || αἱ ἐξοχαὶ τοῦ κρανίου, les protubérances du crâne; || αἱ ἐξοχαὶ τῆς ῥωγμῆς [ὀχυρ.], ressauts d'une brèche ; βλ. **ῥωγμή**· || —, τὸ ἐξέχον ἄκρον ἢ μέρος σώματος τινός, καὶ μεταφ. τὸ χεῖλος ἢ χείλωμα ποτηρίου, κτλ. rebord, n.

m. || [σιδηροδρ.] ἐξοχαὶ τῶν τροχῶν, rebords ou bourrelets des roues; ἡ ἄκανθα, ὁ ὄνυξ (mentonnet ou boudin), τὸ ἐξέχον ἐξόγκωμα εἰς τὸ ἄκρον τῶν σιδηροδρομικῶν τροχῶν· βλ. **τροχοὶ** σιδηροδρομικῶν ἁμαξῶν· || [οἰκοδ.] ἐξοχὴ χονδροειδὴς = πυρήν, noyau, n. m. βλ. λέξιν· || [ὁπλικὴ] ἀνυψωτικὴ ἐξοχή, buttoir de relèvement; τμῆμα τοῦ σκαφιδίου ὅπερ κατὰ τὰς μεμονωμένως βαλλομένας βολάς, σταματᾷ τὸν κατώτερον τόρμον (tenon inférieur) τῆς ἐπωστρίδος (tête mobile), ὅταν ἕλκωσι τὸ κινητὸν οὐραῖον (culasse mobile) πρὸς τὰ ὀπίσω. § ἐξοχή, τὸ νὰ ὑπερτερῇ τις ἤ τι ἑτέρου, ἡ ὑπεροχή, supériorité, n. f. τὸ ἐξέχον, ἡ ἐξοχότης, supériorité, n. f. excellence, n. f. || κατ' ἐξοχήν, par excellence = πρὸ πάντων, ἰδίως. § ἐξοχή, campagne, n. f, μεγάλη ἔκτασις τῆς χώρας ἐκτὸς τῶν πόλεων· ἐν γένει οἱ ἀγροί, les champs; τὸ πεδίον, ἡ πεδιάς· || εἶνε εἰς τὴν ἐξοχήν, il est à la campagne; || ζῇ εἰς τὴν ἐξοχήν, il vit à la campagne = κατ' ἀγρὸν διαιτώμενος· || κάμνω ἐξοχήν, aller (être) à la campagne; être en villégiature; séjour passager et agréable que l'on va faire à la campagne.

ἐξοχικός, ή, όν· ὁ τῆς ἐξοχῆς, de campagne; ὁ ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἐν τοῖς ἀγροῖς εὑρισκόμενος, de champs, ἀγροτικός, champêtre; rural, e; ἀγροδίαιτος, campagnard, e; || ἐξοχικὴ οἰκία, τὸ **ἀγροκήπιον**, cottage, n. m.

ἐξοχικῶς [ἐπίρ.], ὡς ἐν τῇ ἐξοχῇ, comme à la campagne; ὡς ὁ ἀγροδίαιτος, comme un campagnard.

ἔξοχος, ος, ον· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος) ὁ ἐξέχων, προέχων, proéminent, e; ὁ δεσπόζων, dominant, e; περὶ ἀνθρώπων ὁ ἐξέχων μεταξὺ τῶν ἄλλων διὰ τὰ προτερήματά του, τὰς γνώσεις του, κτλ. ἔξοχος, ἔκλαμπρος, διακεκριμένος, ἀνώτερος τῶν ἄλλων, supérieur à; éminent; marquant; hors-ligne; || ἔξοχος γυνή, femme supérieure; || ἔξοχος θέσις, poste éminent; || ἔξοχα πρόσωπα, personnages marquants; || ἔξοχοι ὑπηρεσίαι, des services signalés; || ἔξοχον [ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων] = λαμπρόν, ἀνώτερον, supérieur. § συχνάκις ὡς ἐπίρρημα ἔξοχον καὶ **ἔξοχα** = ἐξόχως, supérieurement; au dessus; θαυμάσια, à merveille, κτλ. § [ὑπερθ. ὡς τίτλος] ἐξοχώτατε! excellence! βλ. καὶ **ἐξοχότης.**

ἐξοχότης, ητος, ἡ· τὸ ἔξοχον, supériorité, n. f. éminence, n. f. || **ἐξοχότης**, célébrité, n. f. ἤτοι ἡ ἐπιφάνεια, ἡ ἐνδοξότης· || αἱ πολιτικαὶ ἐξοχότητες τοῦ τόπου, les supériorités (sommités; notabilités) politiques du pays. § [ὡς τίτλος] ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης (ἢ Ἐξοχώτατος, λατ. excelletia), γαλ. Excellence, n. f. Τὸν τίτλον τοῦτον ἔφερον κατ' ἀρχὰς οἱ Λογγοβάρδοι καὶ εἶτα οἱ Φράγγοι βασιλεῖς καὶ οἱ Γερμανοὶ Αὐτοκράτορες μέχρι τοῦ ΙΔ'. αἰῶνος. Βραδύτερον ὁ τίτλος μετεβιβάσθη εἰς τὰ ἐξέχοντα τῆς πολιτείας πρόσωπα ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, ὅπου μάλιστα ἀπενέμετο κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα καὶ εἰς καθηγητὰς καὶ εἰς διδάκτορας ἐπιστημῶν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν εἰς τοὺς ἰατρούς. Σήμερον ἐν τῇ Δύσει φέρουσι τὸν τίτλον τοῦτον οἱ ὑπουργοί, ἐν Ἀμερικῇ δὲ ὁ διοικητὴς τῆς Πολιτείας Μασσαχουσέτης καὶ ὁ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν (ὁ τελευταῖος ἁπλῶς κατ' ἔθος).

ἐξόχως, [ἐπίρ.] ἔξοχα, ὑπερόχως, supérieurement; éminemment, adv. § κατ' ἐξοχήν, πρὸ πάντων, par excellence.

ἐξυάλωσις, εως, ἡ· ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ὑαλώδους. Ἡ διὰ συνεχοῦς θερμάνσεως μετατροπὴ τῆς ὑάλου εἰς τρόπον ὥστε νὰ χάσῃ τὴν ὑαλώδη ὑφὴν καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς μαρμαροειδῆ ἀδιαφανῆ κρυσταλλικὴν μάζαν, τὴν καλουμένην πορσελάνην τοῦ Ῥεωμύρ.

ἐξυβρίζω, μέλ. ίσω, ἀποτείνω, λέγω εἴς τινα ὕβρεις, λοιδορίας, insulter; ὑβρίζω, κακολογῶ, injurier; προσβάλλω δεινῶς, καθυβρίζω, outrager.

ἐξύβρισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξυβρίζειν, action d'insulter (d'injurier; d'outrager); insulte, n. f. ὕβρις, κακολογία, injure, n. f. δεινὴ ὕβρις, προσβολή, outrage, n. m. || [νομ.] καταμήνυσις ἐπὶ ἐξυβρίσει, plainte en injure. Ἡ ἐξύβρισις ὑπάγεται εἰς τὰ κατὰ τῆς τιμῆς ἀπευθυνόμενα ἀδικήματα, ὅθεν τιμωρεῖται μόνον κατ' ἔγκλησιν τοῦ παθόντος ἐκτὸς ἐξαιρέσεων, οἷον ἐπὶ ἐξυβρίσει κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Βασιλέως καὶ ἐν γένει τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας. Ἁπλῆν ἐξύβρισιν τῆς τιμῆς παντὸς πολίτου θεωρεῖ ὁ νόμος ὑφισταμένην ὁσάκις τις προφορικῶς ἢ ἐγγράφως ἢ διὰ συμβολικῆς παραστάσεως προσβάλλει τὴν τιμὴν τοῦ ἄλλου, δυσφημῶν, λοιδορῶν, χλευάζων αὐτὸν περιφρονητικῶς ἢ προσάπτων αὐτῷ ἰδιώματα, δόξας ἢ φρονήματα περιφρονητικά, εἴτε ἀναφέρεται ὀνομαστὶ ὁ προσβαλλόμενος εἴτε ἄλλως καθ' οἱονδήποτε τρόπον χαρακτηρίζεται (ἄρθρ. 29 Π. Ν.) Ἡ ἐξύβρισις τιμωρεῖται μόνον κατ' ἔγκλησιν τοῦ παθόντος μὴ ἐπιτρεπομένης τῷ αὐτουργῷ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἀληθείας, ἐκτὸς ἂν ἡ ἐξύβρισις ἀπευθύνεται κατὰ δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρέτου. Καὶ ἡ ἀνταπόδοσις τῶν ὕβρεων τιμωρεῖται θεωρουμένου ἁπλῶς τοῦ προηγουμένου ἐρεθισμοῦ ὡς μετριαστικῆς αἰτίας τῆς ποινῆς· μόνον ἡ παρευθὺς ὑπὸ τοῦ ὑβρισθέντος ἀνταπόδοσις τῆς ὕβρεως ἐπιφέρει συμψηφισμὸν τῶν ἀμοιβαίων ὕβρεων, ἂν ὦσιν ἰσοδύναμοι καὶ ἐπομένως ἄρσιν τοῦ ἀξιοποίνου αὐτῶν.

ἐξυβριστικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐξύβρισιν ἢ ὁ ἀποδίδων ἐξύβρισιν, injurieux, euse; insultant, e; προσβλητικός, outrageux, euse; outrageant, e.

ἐξυβριστικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐξυβριστικόν, injurieusement, adv.

ἐξυγιάζω, μέλ. άσω, ὅλως διόλου κάμνω ὑγιᾶ, ἀποδίδω τὴν ὑγείαν, rendre la santé, καθιστῶ ὑγιεινόν, rendre sain, assainir; καὶ ἐν γένει θεραπεύω, guérir.

ἐξυγιαίνω, μέλ. αινῶ, θὰ ἐξυγιάνω, ὡς τὸ ἐξυγιάζω, assainir.

ἐξυγίανσις, εως, ἡ· assainissement, n. m. ἡ ὑγειοποίησις, ἡ κάθαρσις τόπου τινός· || ἔργα ἐξυγιάνσεως, travaux d'assainissement.

ἐξυδαρόω-ῶ, μέλ. ώσω, καὶ

ἐξυδατίζω, μέλ. ίσω, καὶ

ἐξυδατόω-ῶ, μέλ. ώσω, μεταβάλλω τι εἰς ὕδωρ, transformer (convertir) en eau ; καθιστῶ ὑδαρόν, rendre acqueux ; ὅθεν συμπυκνόω, condenser, π. χ. τὸν ἀτμόν, συνεπῶς μεταφ. σημαίνει ἀποψύχω τὸν ἀτμὸν πρὸς μετάδοσιν αὐτοῦ εἰς ὕδωρ.

ἐξυδάτωσις, εως, ἡ· τὸ μεταποιεῖν εἰς ὕδωρ, ἡ μεταβολὴ εἰς ὕδωρ, transformation en eau ; ὅθεν ἐν τῇ ἀτμομηχανικῇ, ἐξυδάτωσις, ἡ ψῦξις ἀτμοῦ, εἶνε ἡ μετατροπὴ αὐτοῦ εἰς ὕδωρ διὰ τῆς ἀποψύξεως.

ἐξυδρόω-ῶ, μέλ. ώσω· exsuder ; βλ. ἐφιδρόω.

ἐξύδρωσις, εως, ἡ· exsudation, n. f. βλ. ἐφίδρωσις.

ἐξυμνέω, βλ. ἐξυμνῶ.

ἐξύμνησις, εως, ἡ· τὸ ψάλλειν ὕμνους, chant de louanges ; ὁ ἔπαινος, éloge, n. m. [μεταφ.] ἡ ὑπερβολικὴ κολακεία, encensement (λιβάνισμα)· ἡ ἐνθουσιώδης ἐγκωμίασις, exaltation, n. f. ἡ ἐξύμνησις, τὸ δοξάζειν, glorification, n. f.

ἐξυμνῶ (έω), μέλ. ήσω, ψάλλω ὕμνους, chanter [les louanges de], célébrer (ἐγκωμιάζω) ; [συνεκδοχ.] ἐπαινῶ, vanter, louer ; κολακεύω ὑπερβολικά, encenser ; ὑπερεπαινῶ, ἐνθουσιωδῶς ἐγκωμιάζω, exalter ; ἐξυμνῶ, δοξάζω, glorifier.

ἐξυπακούω, μέλ. ούσω, sous-entendre. § [συνηθ. μέσ.] ἐξυπακούομαι, être sous-entendu ; se sous-entendre ; || ἐξυπακούεται, il est sous-entendu.

ἐξυπαρχῆς, [ἐπίρ.] πάλιν, ἐκ νέου, de nouveau ; ἐκ δευτέρου, une seconde fois; derechef, adv.

ἐξυπηρετέω, βλ. ἐξυπηρετῶ.

ἐξυπηρέτησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξυπηρετεῖν, action de servir à, ἤτοι τοῦ χρησιμεύειν πρός τι.

ἐξυπηρετῶ (έω), μέλ. ήσω, χρησιμεύω εἰς, servir à ; ἐκτελῶ τὴν ὑπηρεσίαν τινός, faire le service de ; καὶ ἐν γένει χρησιμεύω ὡς ἐνδιάμεσον διά τι, desservir ; π. χ. σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἐξυπηρετοῦσα (συγκοινωνοῦσα) . . . , chemin de fer desservant . . . || ἐξυπηρετούμενος, η, ον· desservi, e.

ἐξυπνέω, βλ. ἐξυπνῶ.

ἐξύπνημα, ατος, τό· κοινῶς τὸ 'ξύπνημα, ἡ ἀφύπνισις, τὸ ἀφύπνισμα, ἐξύπνισμα, τὸ νὰ ἐγερθῇ τις ἐκ τοῦ ὕπνου, ἡ ἔγερσις, réveil, n. m.

ἐξυπνητήριον, τό· κοινῶς τὸ ξυπνητῆρι. réveille-matin, n. m. λέγεται τὸ ὡρολόγιον τὸ ἔχον καὶ μηχανισμὸν πρὸς ἀφύπνισιν τοῦ κατόχου του εἰς ὡρισμένην ὥραν· || —, τὸ ἐγερτήριον, réveil, n. m. § —, carillon, n.m. τὸ κτύπημα τοῦ κώδωνος, ἡ **κωδωνοκρουσία.**

ἐξυπνητός, ή, όν· βλ. ἔξυπνος.

ἐξυπνίζω, μέλ. ίσω· ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγείρω, réveiller ; éveiller ; [μεταφ.] προσπάθησε νὰ τὸν ἐξυπνήσῃς ὀλίγον, tâchez de le dégourdir un peu.

ἐξύπνισμα, ατος, τό· ἡ ἐξύπνισις, ἐξύπνημα, reveil, n. m.

ἔξυπνος, ου, ὁ· ὁ 'ξυπνητός, éveillé, ée; réveillé, ée ; || δὲν ἦτο ἔξυπνος, il n'était pas éveillé ; || ἤμην ἀκόμη ἔξυπνος, je veillais encore ; || αὐτὸ θὰ σὲ κρατήσῃ ἔξυπνον, cela vous tiendra éveillé (vous empêchera de dormir). § ἔξυπνος, ὁ εὐφυής, ὁ νοήμων, intelligent, e; ὁ πνευματώδης, spirituel, elle; éveillé, ée ; ὁ ἔχων πνεῦμα· || εἶνε πολὺ ἔξυπνος, il a beaucoup d'esprit ; il est très intelligent.

ἐξυπνῶ (έω), μέλ. ήσω, ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγείρω, éveiller ; réveiller. § [οὐδ.] ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, s'éveiller ; se réveiller ; se lever ; || ἐξυπνῶ τὴν νύκτα, s'éveiller dans la nuit ; || μόλις ἐξύπνησε, il vient de s'éveiller ; il est petit jour chez lui ; || ἐξύπνησεν [ἐσηκώθη], il s'est levé ; il est jour chez lui ; || ἐξυπνᾷ ἀργά, il se lève tard ; il dort la grasse matinée ; || ἐξυπνᾷ πρωΐ, il est très matineux (euse) ; || [μεταφ.] ὁ λαὸς ἐξύπνησε, le peuple s'est réveillé. § [μεταφ.] ἐξυπνῶ, ἀποκτῶ πνεῦμα, devenir intelligent (spirituel), se dégourdir, ἤτοι γίνομαι ζωηρότερος, κοινῶς ἀνοίγω τὰ μάτια μου, se déniaiser, ἤτοι ἀφαιρῶ τὴν εὐήθειαν γίνομαι δεξιώτερος· || ὁ νέος αὐτὸς ἐξύπνησε, ce jeune homme s'est dégourdi ; || πρέπει νὰ ταξιδεύσῃ διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ κάπως, il doit voyager pour se déniaiser un peu.

ἐξυπολύνομαι, μέλ. θήσομαι (ἐξυπολύω), ἀφαιρῶ τὰ ὑποδήματα, ôter ses souliers ; se déchausser.

ἐξυπόλυτος, η, ον· ὁ γυμνοὺς τοὺς πόδας ἔχων, qui a les pieds nus ; déchaussé, ée ; || [μεταφ.] ὁ τιποτένιος, va-nu-pieds, n. m. homme de rien· || [παροιμ.] τσαγγάρης ἐξυπόλυτος, ῥάπτης παραλυμένος, les cordonniers sont les plus mal chaussés.

ἐξυπολύω, μέλ. ύσω, ὑπολύω τὸν πόδα, déchausser ; ἀφαιρῶ τὰ ὑποδήματα, ôter les souliers.

ἐξυστωμένος, η, ον· βλ. **ξυστωτός,** hampé, ée.

ἐξυφαίνω, μέλ. ανῶ, θὰ ἐξυφάνω, ἐντελῶς ὑφαίνω (πλέκω), [finir de] tisser entièrement ; ἢ ἁπλῶς ὑφαίνω, tisser ; ourdir ; tramer ; καὶ μεταφ. μηχανεύομαι, machiner.

ἐξυψόνω, ἐξυψόω, ἐξυψώνω, καὶ

ἐξυψῶ, μέλ. ώσω, ἀνυψόνω, σηκόνω, élever; relever; rehausser; ἔξαρσις, ἐξάπτω, exalter.

ἐξύψωσις, εως, ἡ· ἀνύψωσις, τὸ σήκωμα, élévation, n. f. ἡ ἔξαρσις, ἔξαψις, exaltation, n. f.

ἔξω (συγκρ. ἐξωτέρω, ὑπερθ. ἐξωτάτω) [ἐπίρ. τοπ.] (προφ. κοινῶς ὄξω) (ἐξ καὶ ἐκ, εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα)· ἔξω, ἐκτός, εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὸ ὕπαιθρον (ἀντίθ. τοῦ ἐντός, μέσα)· de-

hors, hors ; || τὸν ἔβγαλαν ἔξω, on le mit dehors ; on le fit sortir ; on le mit à la porte ; || πήγαιν' ἔξω, sortez ; || ἐβγῆκεν ἔξω, il est sorti ; || ἔξω ! [ἐπιφών.] à la porte ! || — ἀπ' ἐδῶ, hors d'ici ; || — ἀπὸ τὴν πόλιν, en dehors de la ville ; || ἦλθον ἀπ' ἔξω, ils sont venus de dehors ; || ὡραία οἰκία ἀπ' ἔξω, belle maison par dehors ; maison de belle apparence ; || ἠξεύρω (μανθάνω) τι ἀπ' ἔξω, savoir (apprendre) quelque chose par cœur ; || τὰ εἶπα ἀπ' ἔξω ἀπ' ἔξω, je lui ai donné à entendre ; je lui ai insinué ; || τὸ ἀπ' ἔξω, τὸ ἔξω, l'extérieur ; le dehors ; || τὸ ἔξω, ἡ ἔξωθεν ἐπιφάνεια, le dehors (n. m.) || —, ἔξωθεν τοῦ λιμένος, le dehors (du port) ; || [ὀχυρ.] τὰ ἔξω, τὰ ἐξωτερικά, les dehors (n. m. pl.) βλ. τὰ **ἐκτός**· || [ἱππευτ.] τὸ πρὸς τὰ ἔξω, dehors, n. m. βλ. τὸ **ἐξωτερικόν**· || [ναυτ.] τὸ ἔξω ποδόστημα, faux-étambot ; βλ. **ποδόστημα**· || [ἐπὶ καρπῶν] ὁ φλοιός, l'écorce ; || ἀπόψε τρώγω ἔξω, ce soir je dine en ville ; || κοιμοῦμαι ἔξω, coucher dehors (en plein air ; à la belle étoile) ; [καὶ ἄλλως] découcher ἤτοι κοιμοῦμαι ἀλλαχοῦ ἐκτὸς τῆς οἰκίας μου· || τὸ ῥίπτω ἔξω [φρ.], échouer (faire échouer) un navire ; jeter à la côte ; βλ. **ἐξοκέλλω**· [συνήθ. μεταφ.] laisser couler l'eau ; vivre à bon compte ; ne se soucier de rien ; || παίζειν μίαν κ' ἔξω, jouer une seule partie [sans revanche] ; || ὁ ἔξω ἀπ' ἐδῶ [φρ. δημ.], le diable ; || ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρον· ἔξω τοῦ μέτρου, hors de mesure ; outre mesure ; || ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι τινά, être hors de soi[-même]=ἔξω φρενῶν=ἐκτὸς ἑαυτοῦ || εἶνε ἔξω φρενῶν, il est hors de lui [-même]; il est dans tous les états; βλ. καὶ **ἑαυτός**· || εἶνε εἰς τὰ μέσα καὶ εἰς τὰ ἔξω [φρ.], c'est le factotum de la maison ; || γυρίζω τὸ μέσα ἔξω, retourner ; || ἔξω κ'ἔξω, jusqu'au bout ; de part en part ; d'outre en outre ; || οἱ ἔξω, οἱ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ceux du dehors ; de l'étranger ; || οἱ ἔξω Ἕλληνες, les Grecs de l'étranger, ἤτοι οἱ κατοικοῦντες εἰς τὸ ἐξωτερικόν. § ἔξω, πλήν, ἐκτός, παρεκτός, hormis, hors, excepté ; à moins que ; || ἔξω ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του, son frère excepté; || ἔξω (ἐκτὸς) μόνον ἐὰν ἔλθῃ, à moins qu'il ne vienne ; || ἔξω ἀπ' αὐτὰ [φρ.], pas de ça. Βλ. καὶ **ἐκτός**.

ἐξωγκωμένος, η, ον· outre-passé, ée, adj. βλ. καὶ **ἐξογκόω-ῶ**.

ἐξώγλωσσος ἵππος, (cheval qui a la) langue pendante, λέγεται ὅστις ἐκ χαχῆς ἕξεως κατὰ τὴν κίνησιν κρατεῖ διαρκῶς ἐκτὸς τοῦ στόματος τὴν γλῶσσάν του.

ἐξώδερμα, [ἐπίρ.] βλ. **ἐξώπετσα**.

ἐξῳδηκώς, υῖα, ός· μετοχὴ τοῦ ἐξοιδαίνω, φουσκωμένος, ἐξωγκωμένος, tumescent, e.

ἐξώδικος, ος, ον· extrajudiciaire, adj. ὁ ἐκτελούμενος ἐκτὸς τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν ἐνδίκων μέσων, ὁ μὴ ἀναγκαῖος, μὴ ἀναπόφευκτος εἰς τὴν δίκην, ἀλλότριος τῆς δίκης· π.χ. πρᾶξις, κλῆσις, πραγματογνωμοσύνη ἐξώδικος, acte, sommation, expertice extrajudiciaire ; λέγουσιν ἐνίοτε extrajudiciel, elle. § [μεταφ.] —, ὁ μὴ ἀναγκαῖος, μὴ ἀναπόφευκτος, qui n'est pas nécessaire, qui n'est pas indispensable.

ἐξωδίκως, [ἐπίρ.] extrajudiciairement, adv. ἐκτὸς τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν ἐνδίκων μέσων, en dehors de l'instance, des formes judiciaires ; || κλητεύειν τινὰ ἐξωδίκως, citer quelqu'un extrajudiciairement. § [μεταφ.] ἐξωδίκως = οὐχὶ κανονικῶς, οὐχὶ ἐπισήμως.

ἔξωθεν, [ἐπίρ.] ἀπὸ ἔξω, de dehors ; ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος (τὸ ἐξωτερικόν), de l'extérieur; ἔξω, ἔξωθεν, au dehors ; ἀπὸ ἔξω (ἐξωτερικῶς), par dehors ; ἔξωθεν, ἐκτός, en dehors ἐξωτερικῶς, extérieurement, adv. || τὸ (τὰ) ἔξωθεν, le (les) dehors ; τὸ ἐξωτερικόν, l'extérieur ; βλ. τὰ ἔξω, τὰ **ἐκτός**· || [προθετικῶς] ἔξωθεν τῆς θύρας, hors [de] la porte.

ἐξωθέω, βλ. ἐξωθῶ,

ἐξώθησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἔξω ὠθεῖν, ἀπωθεῖν, action de pousser dehors (de repousser) ; ὤθησις, poussée, n. f. ἀπώθησις, repoussement, n. m. [συνεκδ.] ἡ ἔξωσις (ἔξω ὦσις), expulsion, n. f.

ἐξώθυρα, ας, ἡ· ἐξώπορτα, ἡ ἐξωτερικὴ θύρα οἰκίας, porte extérieure, ἡ θύρα εἰσόδου, porte d'entrée ; καὶ αὔλειος θύρα, porte cochère ἢ ἁμαξιαία θύρα, porte charretière; βλ. ἐν γενικῶς **θύρα, αὐλόθυρα**.

ἐξωθῶ (έω), μέλ. ήσω, ἔξω ὠθῶ, pousser dehors, ἢ ἁπλῶς ὠθῶ, pousser ; ἀπωθῶ, repousser ; διὰ τῆς βίας ἐκβάλλω, faire sortir de force ; συνεπῶς ἐκδιώκω, ἐκβάλλω, expulser ; chasser ; éliminer ; βλ. καὶ **ἔξωσις**. || τὸν ἐξώθησε διὰ τῆς χειρός, il l'a repoussé de la main ; || τὸν ἐξώθησεν εἰς τὸ ἔγκλημα, il l'a poussé au crime ; || ἐξώσθη τῆς χώρας, il fut expulsé du pays ; || — πρὸς ἔφοδον, pousser une attaque ; βλ. **ἐκτελῶ** ἔφοδον· || ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας θέλει νὰ τὸν ἐξώσῃ, le propriétaire de la maison veut l'expulser. § [ναυτ]. ἐξωθέομαι-ἐξωθοῦμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου (ἐπὶ πλοίου) dérader ; βλ. **ἐξορίζω**.

ἐξωκκλήσιον, ου, τό· μικρά τις ἐκκλησία εὑρισκομένη ἐν τῇ ἐξοχῇ, [petite] église de campagne ; ἐκκλησίδιον χωρίου, petite église de village ; petite chapelle.

ἐξώλαμπρα, [ἐπίρ.] κοινῶς 'ξώλαμπρα, μετὰ τὸ Πάσχα, après Pâques.

ἐξώλεια, ας, ἡ· ἐντελὴς καταστροφή, extermination, n. f. ἀπώλεια, perte, n. f. καταστροφή, ruine, n. f. [συνεκδ.] ἀπώλεια ψυχική, διαφθορὰ ἠθική, perdition, n. f.

ἐξώλης, ης, ες [ἐξόλλυμι]· ὁ ὅλως διόλου κατεστραμμένος, ruiné, ée ; perdu, e ; ὁ ἐν δυστυχίᾳ, ἀπελπισίᾳ εὑρισκόμενος, qui est dans un état désespéré; [συνεκδ.] ὁ ψυχικῶς κατεστραμμένος, ὁ ἐν ἠθικῇ διαφθορᾷ εὑρισκόμενος, perdu de mœurs ; ὁ διεφθαρμένος, dépravé, ée; κατεργάρης, ἀχρεῖος, gredin; || — καὶ προώλης, tout à fait (entièrement) dépravé, καθ' ὁλοκληρίαν ἠθικῶς διεφθαρμένος.

ἐξωμερίτης, ισσα, ικον· [δημ.] ὁ ὑπερό-

ριος, ὁ ἐκ τῶν ἔξω μερῶν (ὁρίων), ἐξωτερικοῦ καταγόμενος, ὁ ξένος, étranger, ère; [καὶ συνεκδ.] ὁ μὴ τοῦ τόπου, ὁ ἐπαρχιώτης, provincial, ale.

ἐξωμερίτικος, η, ον· [δημ.] ὑπερώριος, ξενικός, d'étranger; étranger; provincial; βλ. καὶ ἐξωμερίτης.

ἐξωμήτριος, ὁ, καὶ ἡ· ὁ ἐκτὸς τῆς μήτρας συμβαίνων, extra-utérin, ine, adj. (ἀντίθετον τοῦ **ἐνδομήτριος**, βλ. λέξιν).

ἐξωμίας, ου, ὁ· ὁ μετὰ προεχόντων ὤμων, aux épaules saillantes; ὁ ἐξώμιος, épaulé, ée.

ἐξώμιος, ος, ον· ἐξωμίας, épaulé, ée; π. χ. ἐξώμιος ἵππος, cheval épaulé (ou entrouvert), κοινῶς **ξεπλατιασμένος**, ἤτοι ἐξηρθρωμένος κατ' ὦμον· γενικῶς δὲ ἐξώμιον ζῶον, bête épaulée, λέγεται πᾶν ἄχρηστον ζῶον, ἤτοι ἀνίκανον διὰ πᾶσαν χρῆσιν.

ἐξωμίς, ίδος, ἡ· ἁπλοῦν ἐπανωφόριον τῶν ἀρχαίων μὴ ἔχον μανίκιον (χειρίδα) ἢ καὶ μὲ ἓν μόνον διὰ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, μὴ καλύπτον δὲ τὸν δεξιὸν ὦμον (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα), exomide, n. f. tunique sans manche ou à une manche, ὅπερ συνήθως ἔφερον οἱ δοῦλοι καὶ οἱ πτωχοὶ πολῖται.

ἐξωμόνω, βλ. ἐξομνύω, ἐξόμνυμι.

ἔξωμος, ος, ον· ὁ μὲ βραχίονας ἀσκεπεῖς, οὕτως ὥστε οἱ ὦμοι μένουσιν ἐλεύθεροι (χιτὼν ἢ ἐσθής), qui a ou qui laisse les épaules nues (dégagées), [νεοελ.] décolleté, ée; ‖ ἐσθὴς ἔξωμος, robe décolletée.

ἐξωμοσία, ας, ἡ· καὶ

ἐξώμοσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξομνύειν, ἐξωμόνειν, abjuration, n. f. βλ. **ἐξομνύω.**

ἐξωμότης, ου, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἀρνούμενος τὴν πίστιν του, τὴν θρησκείαν του, rénégat, e.

ἐξωνέομαι, βλ. ἐξωνοῦμαι.

ἐξώνησις, εως, ἡ· τὸ ἀγοράζειν, ἡ ἀγορὰ πράγματος, κτλ., rachat, n. m. βλ. **ἀγορά**· ‖ [νομ.] réméré, n. m. δικαίωμα ἐξωνήσεως καλεῖται ὁ τῇ ἀγοραπωλησίᾳ προστιθέμενος ὅρος καθ' ὃν ὁ πωλητὴς δικαιοῦται ν' ἀγοράσῃ τὸ πωληθὲν ἐντὸς ὡρισμένου χρονικοῦ διαστήματος. § exonération, n. f. ἡ ἔκ τινος ὑποχρεώσεως ἀπαλλαγή· ‖ — στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, exonération du service militaire, λέγεται ἡ ἀπαλλαγὴ ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας διὰ πληρωμῆς χρηματικοῦ ποσοῦ.

ἐξωνοῦς καὶ ἐξωνοῦ, [δημ.] σύνηθες εἰς τὴν φράσιν, χάμνω ἐξωνοῦ, δηλαδὴ χαμόνομαι ὅτι ἐλησμόνησα, ὀλιγωρέω-ῶ, παραμελῶ, négliger, ἀδιαφορῶ· βλ. καὶ ὀξωνοῦς [ἔξω, νοῦς].

ἐξωνοῦμαι (έομαι), μέλ. ἥσομαι· ἐξαγοράζω διὰ χρημάτων, racheter; λαμβάνω ἐκ νέου τὸ πωληθὲν ἀντικείμενον, reprendre la chose vendue; racheter; [νομ.] réméreｒ; βλ. καὶ **ἐξώνησις.** § [μεταφ.] exonérer, ἀπαλλάσσομαι ὑποχρεώσεως τινός, soustraire à une obligation; ἀπαλλάσομαι τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας διὰ πληρωμῆς χρηματικοῦ ποσοῦ, se dispenser du service militaire; βλ. **ἐξώνησις.**

ἐξώπασχα, [ἐπίρ.] μετὰ τὸ Πάσχα, après Pâques.

ἐξώπετσα, [ἐπίρ.] καὶ ἐξώδερμα, ἐξ ἐπιπολῆς, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος, à fleur de peau; superficiellement; à la surface; ‖ ἡ σφαῖρα τὸν ἐπῆρε 'ξώπετσα, la balle ne fit qu'effleurer la peau. § [μεταφ.] ἐλαφρά, ἐλαφρῶς [ἐπίρ.] à la légère, légèrement; ‖ ἐπῆρε τὸ πρᾶγμα 'ξώπετσα, il prit la chose à la légère.

ἐξωπίσω, [ἐπίρ.] [ἐμπορ.], μένει ἐξωπίσω μὲ τὸ χρέος του, rester en arrière.

ἐξωπλισμένος, η, ον· armé, ée; équipé, ée; βλ. **ἐξοπλίζω.** § [ναυτ.] **ἐξωπλισμένος,** armé, ée, adj. πλοῖον καλεῖται ἐξωπλισμένον ὅταν ἡ ἕτοιμον δι' ἀπόπλουν· ‖ **πολεμικῶς ἐξωπλισμένον ἐφόλκιον,** canot armé en guerre; λέγεται ἐκεῖνο οὗτινος συνετελέσθη ὁ πολεμικὸς ἐξοπλισμός, βλ. **ὁπλισμός,** armement. § [τακτ.] **ἐλαφρῶς ἐξωπλισμένος,** armé à la légère; τὸ ἐλαφρῶς ἐξωπλισμένον στράτευμα, ἢ νέοι ἐλαφρῶς ἐξωπλισμένοι ἀκολουθοῦντες τοὺς ἱππότας κατὰ τὸν μεσαίωνα· οἱ ἐλαφρῶς ἐξωπλισμένοι ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων **ψιλοί·** βλ. **πεζικόν.**

ἐξώπορτα, ας, ἡ· [δημ.] βλ. **ἐξώθυρα, αὐλόθυρα.**

ἐξώπροικα, τά· biens paraphernaux, τὰ ἐκτὸς τῆς προικὸς λαμβανόμενα, en dehors de la dot; non compris dans la dot de la femme; βλ. **παράφερνα.**

ἐξώπροικος, ος, ον· paraphernal, ale, aux, τὸ ἐκτὸς τῆς προικὸς λαμβανόμενον· βλ. **παράφερνα.**

ἐξωραΐζω, μέλ. ίσω, καλλωπίζω, embellir; στολίζω, parer; (δια)κοσμῶ, orner; décorer. § [παθ.] **ἐξωραΐζομαι,** μέλλων ίσομαι, s'embellir; στολίζομαι, se parer.

ἐξωράϊσις, εως, ἡ· καὶ

ἐξωραϊσμός, οῦ, ὁ· ὁ καλλωπισμός, embellissement, n. m. ὁ στολισμός.

ἐξωράϊσμα, ατος, τό· lambrequin, n. m. καλοῦνται οὕτως ἀποτετμημένα τεμάχια σανίδων ἢ πεταλείου σιδήρου (λαμαρίνας) χρησιμεύοντα διὰ τὴν διακόσμησιν ἐξοχικοῦ οἰκίσκου, περιπτέρου, κτλ. ἢ καὶ ἐξ ὑφάσματος χρησιμεύοντα διὰ τὸν στολισμὸν τοῦ ἀνωφλοίου τῶν θυρῶν ἢ παραθύρων ἐξ ὧν ἀρτῶσι τὰ παραπετάσματα (portières) τῶν θυρῶν. § **ἐξωράϊσμα** = ἐξωραϊσμός.

ἐξώρας, [ἐπίρ. τοῦ ἔξωρος], ἀργά, tard; πρὸς τὸ ἑσπέρας, πρὸς τὸ βράδυ, sur le tard, περὶ ὀψίαν δείλην, πρὸς τὴν νύκτα, ἤτοι μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· ‖ ἔφθασεν ἐξώρας, il est arrivé sur le tard; ‖ πολὺ ἐξώρας, trop tard, πολὺ ἀργά.

ἐξωράχιον, ου, τό· exdrados, n. m. βλ. **ὑπεράντυξ.**

ἐξωρισμένος, η, ον· φυγάς, ὑπερόριος, ὁ ἐκδιωχθεὶς τῆς πατρίδος του, ἐξόριστος, exilé, ée, banni, e; βλ. καὶ **ἐξορία.**

ἔξωρος, ος, ον· ὁ ἔξω τῆς ὥρας, qui n'est pas à temps; πλέον τοῦ καιροῦ, (τῆς ἐποχῆς), qui n'est plus de saison; ὁ πλέον τῆς ἡλικίας, qui n'est plus dans l'âge de; καὶ ἐν

γένει ἄκαιρα, ἀκαίρως, παράκαιρα, hors de saison ; mal à propos ; à contre-temps; ὅθεν συνηθέστερον ἀργά, tard ; βλ. καὶ ἐξώρας.

ἐξώροφος, ος, ον· ὁ μὲ ἓξ ὀροφάς, πατώματα, à six étages.

ἔξωσις, εως, ἡ· τὸ ἔξω ὠθεῖν, ἐξωθεῖν, ἐκβάλλειν, action de pousser (repousser, expulser), ἡ ἐκδίωξις, expulsion, n. f. || — ἐνοικιαστοῦ, expulsion d'un locataire. § ἡ ἀπέλασις ἀπὸ τόπον τινά, élimination, n. f. § [μηχ.] ἡ πρὸς τὰ ἔξω ὤθησις, ὦσις.

ἐξώστεγον, ου, τό· galerie, n. f. κοινῶς **γαλαρία**, διάδρομος ἐξέχων ἐν εἴδει ἐξώστου· καὶ συνεκδ. ὁ ἐστεγασμένος ἐξώστης, τὸ τουρκιστὶ **σαχνισί**, balcon, n. m. § **ἐξώστεγον**, ου, τό, veranda, n. f. κοινῶς **βεράντα**· ἐλαφρὸν ἐξωτερικὸν ἐπιστέγασμα ἐν εἴδει θερμοκηπίου μετ' ὑελοπινάκων ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς οἰκίας τινὸς ἐν ταῖς Ἰνδίαις. Ἐπίσης δῶμα ἢ ἐξώστης κεκαλυμμένος ὑπὸ ὑελοπινάκων.

ἐξωστήρ, ῆρος, ὁ· (ἐξ ὠθέω), repoussoir, n. m. **στιγεὺς** (poinçon) ὅντινα χρησιμοποιοῦσιν ἵνα ἐξαγάγωσι τοὺς ἥλους ἐκ τῶν ὁπλῶν τῶν ἐκπεταλουμένων ἵππων ἢ ἡμιόνων· || ἐξωστήρ, ὁ· **ἐκκρουστήρ**, ὁ· καὶ **ἐγκρουστήρ** (βλ. λέξιν) γενικώτερον καλεῖται πᾶν τὸ δι' οὗ ἐξωθεῖται, ἐκκρούεται τι ἵνα ἐκβληθῇ ἐκ τῆς θέσεώς του, celui qui expulse, qui repousse; || — ξύλινος, repoussoir en bois ; || — χαλκοῦς, repoussoir en cuivre ; || ἐξωστῆρες τῶν μυλῶν, repoussoir des meules ; || — ἥλων· βλ. ἡλωτήρ. § [ἀρχιτ.] corbeau, n. m. **ἐξωστὴρ** (λίθος ἢ δοκὸς ξυλίνη ἢ σιδηρᾶ), ἤτοι ἐξέχων λίθος ἢ δοκός· ὀγκώδης λίθος ἢ τεμάχιον ξύλου ἢ σιδήρου **ἐξέχον**, τιθέμενον πρὸς ὑποστήριξιν (ὡς **ὑπέρεισμα**) ἑτέρων λίθων ἢ ξύλων, κτλ. Ὁ **ἐξωστὴρ** οὗτος λίθος (le corbeau) δύναται νὰ ἦνε **γεισίπους** (modillon), **πρόμοχθος** (mutule) ἢ **ὠτὶς** (console). Ἡ ὠτὶς βαστάζει τὰ πάντα χρησιμοποιουμένη ἐνίοτε καὶ μόνη. Ἡ συνήθης χρῆσις τοῦ **ἐξωστῆρος** (corbeau), τοῦ **γεισίποδος** (modillon) καὶ τοῦ **προμόχθου** (mutule) εἶνε νὰ ὑποβαστάζωσι τὴν **κορωνίδα**· βλ. λέξιν καθὼς καὶ **θριγκός**. Πάντα ταῦτα παριστῶσι τὰ ἄκρα τῶν **ἐπιτεγίδων** (l'extrémité des chevrons) τοῦ σκελετοῦ τῆς στέγης.

Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀρχιτεκτονικῇ γίνεται χρῆσις τῶν ἀνωτέρω μόνον εἰς τοὺς ῥυθμοὺς **δωρικόν, κορινθιακὸν** καὶ **σύνθετον**, τὸ δὲ σχῆμα καὶ ἡ διακόσμησις τούτων διαφέρουσιν οὐσιωδῶς ἔν τε τῇ ἀρχαίᾳ ἀρχιτεκτονικῇ καὶ τῇ τοῦ μεσαίωνος.

Εἰς τὸν **ῥωμανικὸν χαρακτῆρα** (style roman), τὸ ἀρχαιότερον ὑπέρεισμα εἶνε συνήθως κύβος ἢ παραλληλεπίπεδον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐξέχον καὶ ἐνίοτε λοξότμητον· ὀλίγον κατόπιν ἡ λοξοτομία αὕτη κοιλοῦται ἢ ἐπὶ τῆς προόψεως τοῦ λίθου χαράσσεται **σκοτία** (scotie) ἢ τέλος κοσμεῖται ὑπὸ φανταστικῆς κεφαλῆς προώπου, ἢ ζώου (mascaron) ἢ φύλλων καὶ ἄλλων κοσμημάτων.

Κατὰ τὴν γοτθικὴν ἐποχὴν αἱ πλάγιαι ὄψεις τοῦ **ἐξωστῆρος**, κοσμοῦνται ὑπὸ γλυφῶν αἰτινες προσεγγίζουσιν ὀλίγον τοῦτον πρὸς τὸν ἀρχαῖον γεισόποδα.

Οἱ ὅροι **γεισίπους** (mobillon) καὶ **πρόμοχθος** (mutule) εἶνε μᾶλλον ἐν χρήσει εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀρχιτεκτονικήν, ἐνῷ ἡ ἔκφρασις **ἐξωστὴρ** (corbeau) εἶνε ἐν χρήσει εἰς τὴν τοῦ μεσαίωνος.

ἐξώστης, ου, ὁ· ὁ ἔξω ὠθῶν· ὁ **ἐξωστήρ**, repoussoir, n. m. § [ἀρχιτ.] balcon, n. m. κοινῶς τὸ **μπαλκόνι**· προέχουσα ἐξοχὴ ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ τοίχου, βασταζομένη ἐπὶ ὠτίδων (consoles) καὶ περικλειομένη πρὸς τὰ ἄνω ὑπὸ σιδηροῦ ἢ λιθίνου κιγκλιδώματος χρησιμεύοντος ὡς ἔρεισμα (appui). § [ναυτ.] ἐξώστης, κοινῶς τὸ μπαλκόνι τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, balcon, n. m. ou galerie extérieure ; ἐξώστης ὅμοιος πρὸς τοὺς τῶν οἰκιῶν κατεσκευασμένος πρὸς πρύμναν, παρὰ τὰ ἐνδιαιτήματα τοῦ κυβερνήτου ἢ τοῦ ναυάρχου. § [ὀχυρ.] ἐξώστης **τυφεκηθρωτός**, balcon -mâchicoulis, λέγεται ἐξέχον τοῦ τείχους μέρος, στηριζόμενον ἐπὶ ὠτίδων (consoles) καὶ φέρον τυφεκήθρας (créneaux) ; ὁ τυφεκηθρωτὸς ἐξώστης λέγεται καὶ ἁπλῶς mâchicoulis (m) ἢ mâchecoulis (m.), εἶνε δὲ ἐξώστεγον (galerie) εἰς τὸ ἄνω μέρος τῶν πύργων ἢ τειχῶν τῶν ἀρχαίων φρουρίων ὑποβασταζόμενον ὑπὸ ὠτίδων (consoles) μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀφίεντο ἀνοίγματα ἐπιτρέποντα νὰ ῥίπτωσι βαρέα σώματα ἢ καταστρεπτικὰς ὕλας κατὰ τοῦ ἐπιτιθεμένου ὅστις ἐπλησίαζεν εἰς τὸν πόδα τοῦ τείχους. Τὴν σήμερον ἐν τῇ τειχιστικῇ κατασκευάζουσι καὶ τοιούτου εἴδους **πολεμίστρας** καλουμένας **κατακορύφους τυφεκήθρας** (créneaux-mâchicoulis) ἢ **τυφεκήθρας ποδὸς** (créneaux de pied). Κατ' ἐπέκτασιν καλοῦσιν ἐνίοτε οἱ Γάλλοι πολεμίστρας (**πολεμίστρα**, ας, ἡ), mâchicoulis, καὶ αὐτὰ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνοίγματα, ἤτοι τὰς **τυφεκήθρας** (créneaux). Βλ. λέξιν. § **ἐξώστης** (ἀμφιθεατρικὸς) τοῦ θεάτρου, galerie de théâtre (=**ἐξέδρα**). § [σιδηροδρ.] ἐξώστης (σιδηροδρομικοῦ ὀχήματος, βαγονίου, κτλ.), plate-forme. n. f. (d'un wagon, etc.) (ὅστις κακῶς ὑπό τινων καλεῖται **ξυστόν**, καθότι τοῦτο σημαίνει τὸ **κρηπίδωμα**, plate-forme, βλ. λέξιν· || βαθμὶς τοῦ ἐξώστου, marche de la plate-forme.

ἐξωστικός, ή, όν· éliminateur, trice, adj. (ἀπελαστικός), ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔξωσιν, qui sert à éliminer.

ἐξωτάρης, ὁ· [δημ.] θηλ. ἐξωτάρα, προφέρ. Ἐξωτάρης· ὁ ἄνθρωπος τῶν ἀγρῶν, ὁ κατοικῶν εἰς τοὺς ἀγρούς, homme des champs; ὁ ἀγροδίαιτος, ὁ ἀγρότης, campagnard, arde.

ἐξωτάρσιος, α, ον· ἐκτὸς τῶν ταρσῶν εὑρισκόμενος· || [κτην.] ἐξωτάρσιον ὀστέωμα, courbe, n. f. βλ. **ἐξόστωσις**.

ἐξώτατος, η, ον· ὁ τὰ μάλιστα ἔξω, ὁ πλέον ἔξω, le plus extérieur ; ὁ μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένος, le plus éloigné.

ἐξωτερίκευσις, εως, ἡ· ἡ ἐκδήλωσις διὰ λόγων ἢ ἔργων, manifestation, n.f. [φυσιολ.] extérioration, n. f. action de reporter au dehors ce qui se fait au dedans.

ἐξωτερικεύω, μέλ. εύσω, ἐκδηλῶ διὰ λόγων ἢ ἔργων, manifester [φυσιολ.] extériorer, traduire à l'extérieur, considérer comme extérieur l'objet dont on perçoit l'image extérieure ; λέγουσιν ἐπίσης extérioriser, reporter ou imaginer en dehors de soi-même ce qu'on voit en dedans.

ἐξωτερικόν, τό· τὸ ἔξωθεν εὑρισκόμενον, extérieur, n. m. dehors, n. m. ἐπίσης ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια καὶ ἐν γένει ἡ φαινομένη ὄψις, apparence, n. f. mine, n. f. || ἐξωτερικὰ τειχίσματα τοῦ φρουρίου, les dehors, n.m. pl. βλ. τὰ **ἐκτός**· || [ἐμπορ.] τὸ ἐξωτερικὸν (δέματος), partie extérieure ; || τὸ — τῆς οἰκίας, l'extérieur (le dehors) de la maison ; || τὸ ἐξωτερικὸν ἀπατᾷ, les apparences sont trompeuses; || ἔχει ἐξωτερικὸν ὑποκριτοῦ, il a la mine hypocrite ; || ἔχει καλὸν ἐξωτερικόν, ἀλλὰ κατὰ βάθος εἶνε ἀνόητος, il paye de mine (il a bonne mine) mais au fond c'est un sot. § [ἱππευτ.] ἐξωτερικόν, τὸ πρὸς τὰ ἔξω, dehors, n. m. ἐν τῇ ἱππευτικῇ σημαίνει τὸ πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ ἱππευτηρίου μέρος τοῦ σώματος τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ἱππέως· ἐπίσης σημαίνει κατὰ τὴν στροφὴν τὰ μέρη τοῦ τε ἵππου καὶ τοῦ ἱππέως τὰ εὑρισκόμενα πρὸς τὴν ἐναντίαν πλευρὰν ἀφ' ἧς γίνεται ἡ στροφή· βλ. καὶ ἐντός, dedans. § [ἱππολογ.] ἐξωτερικόν, ἡ ὄψις, air, n.m. ἡ ἱππολογία διὰ τούτου ἐννοεῖ τὴν ἐξωτερικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἵππου, ἥτις ἐννοεῖται μεταβάλλεται ἀναλόγως τῆς εὐεξίας, τῆς ἡλικίας καὶ τῆς εὐγενείας ἑνὸς ἵππου· || ἵππος μὲ ὡραῖον ἐξωτερικόν, cheval qui a un bon air, ἤτοι εὔμορφος κτλ. § ἐξωτε**ρικόν**, extérieur, n. m. τὸ ἐκτὸς τῆς χώρας μέρος, ἡ ἀλλοδαπή, (pays) étranger, n. m. || ὅλα αὐτὰ ἔρχονται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, tout cela vient de l'étranger ; || εὑρίσκεται εἰς τὸ ἐξωτερικόν, il est à l'étranger ; || διὰ τὸ ἐξωτερικόν, pour l'étranger.

ἐξωτερικός, ή, όν· ὁ ἐκτὸς εὑρισκόμενος, extérieur, e ; ὁ ἀλλοδαπός, étranger, ère ; ἀντίθ. τῷ ἐσωτερικὸς (intérieur) ; ὁ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, de l'étranger ; externe, n. m. || τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπόριον, le commerce extérieur ; || ἐξωτερικοὶ οἶνοι, vins de l'étranger; || τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν, le ministère des affaires étrangères ; || οἱ ἐξωτερικοὶ μαθηταί, les élèves externes. § [ἐκκλ. ἔνν.] βέβηλος, profane; || μουσικὴ ἐξωτερική, musique profane.

ἐξωτερικῶς, [ἐπίρ.] extérieurement, adv. κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν, à l'extérieur ; πρὸς τὰ ἐκτός, ἐκτός, ἔξωθεν, au dehors.

ἐξώτερος, α, ον· συγκρ. τοῦ ἔξω, ὁ πλέον ἔξω, plus extérieur ; ὁ πλέον μακράν, πλέον ἐκεῖθεν, πλέον πέρα, plus au delà. § [Γραφ.] τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον, le feu de l'enfer.

ἐξωτικόν, τό· πνεῦμα, esprit, n. m. φάντασμα, revenant, n.m. fantôme, n. m. || αὐτὸ τὸ σπίτι ἔχει ἐξωτικά, cette maison est hantée (= συχνάζεται ὑπὸ φαντασμάτων, σπίτι μαγευμένο), ἢ il y a de revenants (il revient) dans cette maison. § —, exotique, n.f. λέγεται ἡ μάγισσα, sorcière.

ἐξωτικός, ή, όν· ὁ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προερχόμενος, ἐξωτερικός, extérieur, e. § —, exotique, adj. ὁ μεταφερθεὶς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, qui a été transporté des pays étrangers ; ὁ μὴ ὢν ἐν τῷ τόπῳ τῆς προελεύσεώς του, π. χ. πτηνὰ ἐξωτικά, oiseaux exotiques; || ἐξωτικὰ φυτά, plantes exotiques. § —, ἀλλοδαπός, ξένος, étranger ère ; || [νομ.] ἐξωτικοὶ κληρονόμοι, héritiers étrangers. § —, adventice, adj.

ἐξώφαρσα, [δημ. ἐπίρ.] βλ. ἐξώπετσα.

ἐξωφλημένος, η, ον (ἐξοφλῶ).

ἐξώφλοιον, ου, τό· ὁ φλοιός, ἡ φλοῦδα, κοινῶς τὸ τσῶφλι écale (f.) [de noix; d'œuf]; coque (m.) [de noix ; d'amande] ; pelure (f.) [de pomme ; de poire] ; écorce (f.) [d'orange, etc.].

ἐξωφρενικός, ή, όν· ὁ ἐκτὸς ἑαυτοῦ, qui est hors de soi-même ; βλ. ἔξω φρενῶν.

ἐξωφυλλίζω, μέλ. ίσω [ἐπὶ χαρτοπαιγνίου] écarter, ἀφαιρῶ ἐκ τῶν εἰς χεῖράς μου χαρτιῶν τὰ περιπλέον ἢ περιττὰ διὰ τὸ παιγνίδιόν μου.

ἐξωφύλλισμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξωφυλλίζειν, action d'écarter ; écart, n. m.

ἐξώφυλλον, ου, τό· τὸ ἐξωτερικὸν κάλυμμα βιβλίου, couverture [d'un livre]. § βλ. **παραθυρόφυλλον**, contrevent, n. m. [d'une fenêtre]. § [πληθ. ἐπὶ χαρτοπαιγν.] ἐξώφυλλα, cartes blanches, τὰ ἄγραφα λεγόμενα χαρτιά ; καὶ ἐν γένει écart, n. m. τὸ ἐξωφυλλιζόμενον χαρτίον, ἤτοι ἐκεῖνο ὅπερ τίθεται κατὰ μέρος.

ἔοικα, παραχ. τοῦ εἴκω, χρησιμεῦον ἀντὶ ἐνεστῶτος· εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω, ressembler, être semblable à ; φαίνομαι, paraître ; avoir l'air de.

ἑορτάζω, μέλλων άσω (προφ. κοινῶς γηορτάζω)· παρατ. ἑώρταζον· ἀόρ. ἑώρτασα· fêter ; πανηγυρίζω, ἑορτὴν ἄγω, célébrer (la fête) ; || αὔριον ἑορτάζομεν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, demain nous fêtons la Saint-Jean : || ἂς ἑορτάσωμεν τὴν μεγάλην αὐτὴν ἡμέραν, célébrons ce grand jour. § ἔχω τὴν (ὀνομαστικὴν) ἑορτήν μου, avoir sa fête ; [συνεκδ.] σχολάζω, ἀργῶ, chômer ; || ἑορτάζει ὁ ἀδελφός του, c'est la fête de son frère.

ἑορτάσιμος, ος, ον· ἡμέρα ἑορτῆς, καθ' ἣν ἑορτάζει τι, de fête ; solennel, elle; || — ἡμέρα, jour de fête ἢ jour férié ; βλ. **ἑορτή.**

ἑόρτασις, εως, ἡ· καὶ ἑορτασμός, πανηγυρισμός, célébration (f.) [d'une fête].

ἑόρτασμα, ατος, τό· ἡ ἑορτή, τὸ ἑορτάζειν, la fête.

ἑορτασμός, οῦ, ὁ· βλ. **ἑόρτασις.**

ἑορταστής, οῦ, ὁ· ὁ ἑορτάζων, celui qui célèbre une fête, qui fête ; [σπανίως] festoyant.

ἑορταστικός, ή, όν· ἀνήκων εἰς ἑορτήν, de fête.

ἑορτή, ῆς, ἡ· κοινῶς **γηορτή**, fête, n. f. ἡμέρα ἑορτῆς (ἑορτάσιμος), jour de fête ; || ἑορτὴν ἄγω=ἑορτάζω, fêter ; || εἰς τὴν ἑορτὴν

του, le jour de sa fête; || κατόπιν ἑορτῆς [φρ.], après coup; πολὺ ἀργά, trop tard; || **ἑορταὶ** ἢ ἑορτάσιμοι ἡμέραι, fêtes ἢ jours fériés, καλοῦνται ἡμέραι ὡρισμέναι πρὸς πανηγυρισμὸν εὐφροσύνου τινὸς γεγονότος ἤ, τὸ καὶ συνηθέστερον, πρὸς ἀνάμνησιν πανηγυρικὴν ἐπισήμων γεγονότων θρησκευτικῶν ἢ ἱστορικῶν.

ἑορτολόγιον, ου, τό· catalogue des fêtes (fériés), τὸ ἡμερολόγιον (calendrier, n. m.) ἐν ᾧ εἶνε σημειωμέναι αἱ ἑορτάσιμοι ἡμέραι, καλενδάριον τῶν ἑορτῶν [Σουίδ.]

ἐπαγγελία, ας, ἡ· ἡ διδομένη εἴς τινα ὑπόσχεσις, promesse, n. f. ἐπαγγελίας ποιεῖσθαι=κάμνω ὑποσχέσεις, faire des promesses =ὑπόσχομαι, promettre. § [νομ.] **ἐπαγγελία,** promesse (engagement) (λατ. pollicitatio), καλεῖται νομικῶς ἡ μονομερὴς καὶ πρὸ πάσης ἀποδοχῆς ὑποχρεωτικὴ ἐν ζωῇ δικαιοπραξία δι' ἧς ὑπισχνεῖταί τίς τι, ἤτοι ἡ ὑπόσχεσις ἡ οὐχὶ ὑποχρεωτικὴ δι' ἐκεῖνον, ὅστις οὐδεμίαν ἐδήλωσε βούλησιν πρὸς καταρτισμὸν συμβάσεως. Ἐνόσῳ δὲν ἐγένετο ἀποδοχὴ τῆς ὑποσχέσεως ὑπάρχει μόνον πρότασις ἀνακλητέα. Ἐξαιροῦνται τοῦ κανόνος τούτου αἱ ἐπαγγελίαι εἰς Ἐκκλησίαν ἢ εἰς τὴν πολιτείαν ἢ τὴν κοινότητα χάριν γενομένης ἢ γενησομένης τιμῆς ἢ ἄλλης εὐλόγου αἰτίας (π. χ. κατασκευῆς δημοσίου ἔργου). § [ἐκκλ.] promission (ἐκ τοῦ λατ. promissio = promesse), n. f. || ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, la terre promise ἢ la terre de promission; ἤτοι ἡ γῆ τῆς Χαναὰν ἥντινα ὁ Θεὸς εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τοὺς Ἑβραίους· (ἐξ ἀναλογίας, χώρα πλουσία, εὔφορος, pays riche, fertile; μέρος ἔνθα εὑρίσκει τις ἐν ἀφθονίᾳ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ), ὅθεν τόπος ἀφθονίας, pays de cocagne.

ἐπαγγέλλομαι, μέλ. ήσομαι, ὑπισχνοῦμαι, ὑπόσχομαι, promettre; καὶ κυρίως ἐκφράζομαι ὅτι δύναμαι ἢ θέλω νὰ πράξω τι, se faire fort; || οἱ πολλὰ ἐπαγγελλόμενοι οὐδὲν κατορθοῦσι, ceux qui se font forts de trop de choses, ne viennent à bout d'aucune. § λέγω ὅτι ἔχω τι ὡς ἐπάγγελμα καὶ τὸ διδάσκω, τὸ ἐκτελῶ, συνεπῶς ἐπαγγέλλομαι, professer; ἔχω ὡς ἐπάγγελμα, faire profession de; [μεταφ.] se piquer de; || ἐπαγγέλλεται τὴν ἰατρικήν, il professe la médecine; || ἐπαγγέλλεται τὸν ῥάπτην, il est tailleur de profession; || ἐπαγγέλλεται τὸν ἔμπορον, il fait le commerce; || ἐπαγγέλλεται τὸν εἰλικρινῆ, il fait profession d'être sincère; || ἐπαγγέλλεται τὸν πολυμαθῆ, il se pique d'érudition; || ἐπαγγέλλεται τὸν ὑβριστήν, il fait métier d'insulter.

ἐπάγγελμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαγγέλλεσθαί τι, action de professer, profession, n. f. καὶ ἐν γένει τὸ ἔργον τινός, ἡ τέχνη, métier; ἡ κατάστασις, état, n. m. αἱ συνθῆκαι ὑφ' ἃς εὑρίσκεταί τις, condition, n. f. || εἶνε ξυλουργὸς τὸ ἐπάγγελμα, il est charpentier de sa profession; || τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, la profession des armes; l'état militaire; || τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κτίστου, le métier de maçon; || ἐξ ἐπαγγέλματος, de profession; || [νομ.] d'office; || ἐξ ἐπαγγέλματος ψεύστης, menteur de profession; || ἐνεργῶ ἐξ ἐπαγγέλματος (αὐτεπαγγέλτως), agir (procéder) d'office.

ἐπαγγελματίας, ου, ὁ· ὁ ἐνασχῶν ἐπάγγελμά τι, qui exerce un métier; patentable, adj. ἤτοι ὁ φορολογούμενος· || [ναυτ.] ἐπαγγελματίαι, maîtres de profession, n. m. βλ. ἄμαχοι ὑπαξιωματικοί.

ἐπαγγελματικός, ή, όν· professionnel, elle, ὁ σχετιζόμενος πρός τι εἰδικὸν ἐπάγγελμα, προσδιωρισμένον τι· || ἐπαγγελματικὴ σχολή, école professionnelle, εἰς ἣν διδάσκονται ἐπαγγέλματα καὶ πᾶν ὅπερ χρησιμεύει εἰς ταῦτα.

ἐπάγγελον ἢ μᾶλλον **πάγγελον,** [διάλεκτος Οἰνόης] «ἐποῖκές με τὸ πάγγελον»=μ' ἔκαμες **παγγέλαστον, παγγέλοιον.**

ἐπαγκώνιον, ου, τό· cubitière, n. f. μέρος τῆς πανοπλίας (armure) καλύπτον τὸν ἀγκῶνα· βλ. καὶ **πανοπλία.**

ἔπαγλαις, [διάλ. Καρπάθ.] περισπασμοί, περιπέτειαι.

ἐπαγόμενον, ου, τό (**σύσπαστον**)· βλέπε λέξιν.

ἐπαγρυπνέω, βλ. ἐπαγρυπνῶ.

ἐπαγρύπνησις, εως, ἡ· τὸ ἐπαγρυπνεῖν, surveillance, n. f. ἡ ἐπιτήρησις τινός, vigilance, n. f. ἡ ἐγρηγόρησις, ἡ μεγάλη προσοχή.

ἐπαγρυπνῶ (έω), μέλ. ήσω, ἐπί τινος, εἴς τι ἀγρυπνῶ, ἐπιτηρῶ, veiller sur (à); surveiller; || être sur le qui-vive, σημαίνει ἐπαγρυπνεῖν ἐπὶ τῶν συμβαινόντων, προσέχειν ἢ προφυλάττεσθαι διηνεκῶς.

ἐπάγω, μέλλων ἄξω, ἀόρ. ἐπήγαγον· ἐπί τινος, εἴς τι ἄγω, φέρω, amener; apporter; καὶ ἐν γένει προξενῶ, occasionner; causer; παράγω, produire; προσέλκω, attirer; θέλγω, séduire; || **ἐπάγω,** ἐπιδρῶ ἐπί τινος, induire, καὶ φιλοσοφ. συμπεραίνω· βλ. καὶ **ἐπαγωγή.** § [νομ.] ἐπάγω ὅρκον [τῷ ἐνάγοντι], déférer un serment [au demandeur]; καὶ **ἐπάγων,** celui qui défère le serment, ὁ ἐπιβάλλων τὸν ὅρκον. § [ναυτ.] βλ. **ἐπάγων.**

ἐπαγωγεύς, έως, ὁ· ὁ **ἐπάγων.** § [φυσ.] inducteur, n. m. καλεῖται οὕτως ἐπὶ τῶν ἠλεκτρικῶν μηχανῶν σύστημα μαγνητῶν ἢ ἠλεκτρομαγνητῶν χρησίμων πρὸς παραγωγὴν **μαγνητικοῦ πεδίου** (champ magnétique); βλ. καὶ **δυναμοηλεκτρικὴ μηχανή·** || — Σίμενς, inducteur Siemens; καλεῖται οὕτω μικρὰ χειροκίνητος ἠλεκτρικὴ μηχανὴ συγκειμένη ἐκ δώδεκα πεταλοειδῶν μαγνητῶν, ἐντὸς τοῦ πεδίου τῶν ὁποίων δι' ἑνὸς στροφάλου καὶ συστήματος ὀδοντωτῶν τροχῶν στρέφεται **ὁπλισμὸς** (induit) ἐπὶ τοῦ ὁποίου παράγεται ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα τῇ ἐπιδράσει τῶν μαγνητῶν.

ἐπαγωγή, ῆς, ἡ· τὸ ἐπάγειν, action d'apporter, d'amener; de causer; de produire; d'induire; d'attirer; de séduire, ὅθεν ἡ προσέλκυσις, ἡ θέλξις, attrait, n. m. séduction,

n. f. || [νομ.] — ὅρκου, action de déférer [un serment]; ὁ ὅρκος δύναται νὰ ἐπαχθῇ πάντοτε καὶ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, εἴτε ὑπάρχουσιν εἴτε μὴ ἕτεραι ἀποδείξεις περὶ τοῦ δι' ὅρκου ἀποδεικτέου πράγματος. § [φιλοσ.] induction, n. f. ἐπαγωγὴ χαλεῖται ἐν τῇ λογικῇ μέθοδος τοῦ συμπεραίνειν τὴν ἀλήθειαν γενικῆς τινος χρίσεως ἐκ τῆς ἀληθείας τῶν μερικῶν· π. χ. ἐκ τῶν χρίσεων, ὁ Ἑρμῆς κινεῖται περὶ τὸν ἄξονά του, ὁμοίως ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Γῆ, ὁ Ἄρης, ὁ Ζεύς, ὁ Κρόνος, συμπεραίνομεν ὅθεν ὅτι πάντες οἱ εἰς τοὺς ἀρχαίους γνωστοὶ πλανῆται κινοῦνται περὶ τὸν ἄξονά τους· § [φυσ.] induction, n. f. ἐπαγωγὴ ἢ ἐπίδρασις (τὸ ἐπάγειν, ἐπιδρᾶν, προσέλκειν). Ἐνέργεια ἥντινα ἠλεκτρισμένον τι σῶμα ἐξασκεῖ ἀπὸ μακρὰν ἐπὶ ἑτέρου οὐδετέρου σώματος· (βλ. καὶ **ἀντεπαγωγή**). Ἡ ἔκφρασις αὕτη εἶνε μᾶλλον ἐν χρήσει ὅταν πρόκειται περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ δυναμικοῦ ἠλεκτρισμοῦ· || ῥεύματα ἐξ ἐπαγωγῆς ἢ ἐξ ἐπιδράσεως, courants par induction; βλ. **ῥεῦμα**· || μαγνητικὴ **ἐπαγωγή**, induction magnétique; οὕτω χαλεῖται τὸ πλῆθος τῶν δυναμικῶν γραμμῶν τῶν διερχομένων δι' ἑνὸς τετραγωνικοῦ ἑκατοστοῦ χαθέτου τομῆς μαγνήτου τινὸς τιθεμένου ἐντὸς μαγνητικοῦ πεδίου. Παρίσταται διὰ τοῦ συμβόλου *ℬ*. § **ἐπαγωγή**, épagogue, n. f. εἶνε ἑλιγμὸς τῆς Ἑλληνικῆς φάλαγγος (phalange) παρομοιάζων εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς φάλαγγος τάγματος (colonne de bataillon) ἐκ τῆς ἀνεπτυγμένης παρατάξεως.

ἐπαγωγικός, ή, όν· καὶ ἐπαγωγός, ὁ προσέλκων, θέλγων, attirant, e; séduisant, e; βλ. καὶ ἐπαγωγός· [φιλοσ. καὶ φυσ.] ὁ δι' ἐπαγωγῆς ἀποδεικνυόμενος, prouvé par induction, inductif, ive.

ἐπαγωγικῶς, [ἐπίρ.] inductivement, adv. δι' ἐπαγωγῆς, par induction.

ἐπαγώγιμον, τό· ἢ ὁπλισμὸς [φυσ.] induit (d'une machine), n. m. χαλεῖται οὕτω τὸ ἐντὸς τοῦ μαγνητικοῦ πεδίου τῶν ἐπαγωγέων μαγνητῶν κινούμενον μέρος ἠλεκτρικῆς μηχανῆς ἐπὶ τοῦ ὁποίου παράγεται ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα ἐξ ἐπαγωγῆς. Ἐπαγώγιμα ἢ ὁπλισμοὶ ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν, ἤτοι **δακτυλιοειδεῖς** καὶ **κυλινδρικοί** (en anneau ou en tambour); βλ. καὶ **δυναμοηλεκτρικὴ** μηχανή.

ἐπαγωγός, ός, όν· ὁ ἐπάγων, ἐφέλκων, attirant, e; ὅθεν θέλγων, attrayant, e; δελεάζων, παραπλανῶν, γοητεύων, séduisant, e; tentant, e; ἐπαγωγός, ὁ ἀρέσκων, insinuant, e.

ἐπάγων, ουσα, ον· βλ. ἐπάγω. § [ναυτ.] **ἐπάγων**, οντος ὁ· étague, n. f. ἢ itagne, n. f. χοινῶς **ποδάρι**, ἤτοι ἁπλοῦν σχοινίον εἰς τὴν μίαν ἄχραν τοῦ ὁποίου ἀναδένομεν ἀντικείμενον ὅπερ πρόκειται νὰ ἐπάρωμεν, ἐνῷ τὴν ἑτέραν αὐτοῦ ἄχραν ἕλκομεν δι' ἐπάρτου, συσπάστου ἢ πολυσπάστου· συνήθως ὁ ἐπάγων διέρχεται διὰ τροχίλου, ὁ δ' ἐπάρτης ἢ τὸ σύσπαστον ἐνεργεῖ ἐκ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς τοῦ τροχίλου· || ἐπάγων = μάγγανον ἐπακτικόν, poulie de renvoi, ἢ ἐπακτικὸς τρόχιλος, ἤτοι τροχαλία χρησιμεύουσα διὰ τὴν μετάδοσιν ἢ διὰ τὸν διχασμὸν τῆς κινήσεως· || ἐπαγόμενον [σύσπαστον], palan à étague; βλ. καὶ **σύσπαστον.**

ἐπᾴδω, μέλ. ᾄσομαι, accompagner de son chant; chanter.

ἔπαθλον, ου, τό· τὸ ἔπαθλον, βραβεῖον ἀγῶνος, prix [de combat], n. m. ἡ ἀνταμοιβή, récompense, n. f.

ἐπαίνεμα, ατος, τό· [δημ.] ὁ ἔπαινος, éloge, n. m. ἐγκώμιον, louange, n. f.

ἐπαίνεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαινεῖν, τὸ ἐπαινεῖν, action de louer [de faire, l'éloge, n. m. louange, n. f.

ἐπαινετέος, α, ον· ἄξιος ἐπαίνου, ἐπαινετός, louable.

ἐπαινετήριος, α, ον· ὁ ἐπαινετικός.

ἐπαινέτης, ου, ὁ· θηλ. -τις, ιδος· ὁ ἐπαινῶν, ἐγκωμιάζων, qui loue quelqu'un; panégyriste, n. ἐγκωμιαστής, louangeur.

ἐπαινετικός, ή, όν· élogieux, euse, ὁ πρὸς τὸ ἐπαινεῖν ἁρμόδιος, χλίνων.

ἐπαινετικῶς, [ἐπίρ.] μετ' ἐπαίνου, avec éloge; élogieusement, adv. πλεονεκτικῶς, avec avantage; avantágeusement; en bons termes.

ἐπαινετός, ή, όν· ἐπαινετέος, ἄξιος ἐπαίνου, louable, adj. qui doit être loué.

ἐπαινετῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπαινετόν, d'une manière louable; louablement, adv.

ἐπαινέω, βλ. **ἐπαινῶ.**

ἐπαίνια, [διάλ. Οἰνόης] **ἔπαινος, ἐγκώμιον.**

ἔπαινος, ου, ὁ· éloge, n.m. τὸ ἐγκώμιον, louange, n. f. (ἤτοι ἔπαινος εἰς ἀνθρώπους, ὕμνος εἰς θεούς)· || ἄξιος παντὸς ἐπαίνου, digne de tout éloge; || ὑπερβολικοὶ ἔπαινοι, louanges excessives.

ἐπαινῶ (έω), μέλ. έσω, louer; ἐγκωμιάζω, louanger; χάμνω τὸν ἔπαινον τινός, faire l'éloge; λέγω χαλὸν διά τινα, dire du bien de quelqu'un; || ὅταν ἔχῃ ἀξίαν ὁ ἐπαινῶν ἔχουσι καὶ οἱ ἔπαινοι, le mérite de celui qui loue fait le mérite des louanges; || σᾶς ἐπαινεῖ, il fait votre éloge; || τὸν ἐπαινοῦσι πολύ, on dit beaucoup de bien de lui; || [ἐμπορ.] ἐπαινῶ [σύστημα, ποιότητα, κτλ.] louer; **ἐγκωμιάζω,** vanter.

ἐπαίρομαι, μέλ. αρθήσομαι· γίνομαι ὑπερήφανος, être fier; ὑπερηφανεύομαι, s'enorgueillir; καυχῶμαι διά τι, se glorifier; s'en faire accroître; ἔχω ἔπαρσιν, μεγαλαυχῶ, χοινῶς **ξιππάζομαι** (ζυπάζομαι)· || **ἐπαίρεται** διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, il s'enorgueillit de son succès; || **ἐπαίρομαι ἐπὶ** λαμπρότητι γένους, se prévaloir de sa naissance. § [μετοχ. ἐπίθ.] **ἐπηρμένος,** η, ον· ὑπερήφανος, καυχηματίας, arrogant, e; orgueilleux, euse, enflé d'orgueil.

ἐπαίρω, μέλ. ἐπαρῶ, **θὰ ἐπάρω,** ἀόρ. ἐπῆρα, **σηκώνω ἐπάνω,** ὑψώνω, élever, χυρίως καὶ **μεταφ.** ἐπίσης **αἴρω, hisser,** ὑψῶ τι δι' ἐπάρσεως, βλ. **καὶ αἴρω, ἄρσις** δολώνων· || [ναυτ.] **ἐπαίρω ἱστίον,** hisser une voile, χοι-

νῶς **ἰσάρω**· ὑψῶ δι' ἐπάρσεως. || [ναυτ.] ἐπαίρω τὴν σημαίαν, hisser les couleurs, ἤτοι ἡ ἔπαρσις τῆς σημαίας· || [ναυτ.] ἐπαίρω οἱονδήποτε σῆμα εἰς τὸ ἄκρον τῶν ἱστῶν, arborer; || ἡ **ἔπαρσις** καὶ ἡ ὑποστολὴ τῆς σημαίας, arborer et rentrer le pavillon; || ἐπαίρω (ἀνυψώνω) τὴν σημαίαν, battre le pavillon; || [ναυτ.] ἔπαρον τὴν σημαίαν, hissez les couleurs, τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ εἶνε ὑπόστειλον τὴν σημαίαν, amenez les couleurs.

ἐπαισθάνομαι, μέλ. αισθήσομαι· αἰσθάνομαί τι καλῶς διὰ τῶν αἰσθήσεων (μετὰ γενικ. ἢ αἰτιατ.), sentir, ressentir; ἰδίως διὰ τῆς ἀκοῆς, ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ, comprendre, s'apercevoir de; ἀκούω τινός, entendre.

ἐπαίσθημα, ατος, τό· sentiment, n. m. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς αἰσθήσεως, τὸ **αἴσθημα**, τὸ ἐνέργημα τῆς αἰσθήσεως, objet ou effet de la sensation.

ἐπαίσθησις, εως, ἡ· τὸ ἐπαισθάνεσθαι, ἡ κατανόησις, ἡ συναίσθησις, sensation, n. f. ἡ διάγνωσις, γνῶσις τινός, perception, n. f. connaissance, n. f.

ἐπαισθητός, ή, όν· ὅντινα ἐπαισθάνεταί τις, qui se fait sentir; ὁ αἰσθητός, sensible; κατάδηλος, prononcé, ée; ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰς αἰσθήσεις, εἰς τὴν ἀντίληψιν, perceptible; || ἐπαισθητὴ βελτίωσις, amélioration sensible; || τὸ ψῦχος ἀρχίζει νὰ γίνεται ἐπαισθητόν, le froid commence à se faire sentir; || ἐπαισθητὴ ἀλλοίωσις τῆς φυσιογνωμίας του, une altération prononcée de sa physionomie; || [ἐλαφρὰ ἐλαττώματα] μόλις ἐπαισθητά, à peine perceptibles.

ἐπαισθητῶς, [ἐπίρ.] αἰσθητῶς, sensiblement, adj. κατὰ τρόπον αἰσθητόν, d'une manière sensible; ἐπαισθητῶς ἢ ὀφθαλμοφανῶς, ὁρατῶς, visiblement; à vue d'œil; || ὁ καιρὸς μετεβλήθη ἐπαισθητῶς, le temps a sensiblement changé; || ὁ ἀσθενὴς φθίνει ἐπαισθητῶς, le malade dépérit à vue d'œil.

ἐπαισχής, ής, ές· βλ. **ἐπαίσχυντος.**

ἐπαισχύνομαι, μέλ. υνθήσομαι· αἰσχύνομαι (ἐντρέπομαι) πρὸς τούτοις, ἐπί τινος, διά τι, avoir honte de; rougir de.

ἐπαίσχυντος, ος, ον· ἐπαισχής, honteux, euse, ἐπονείδιστος, αἴσχιστος, προξενῶν μέγα αἶσχος, ἀτιμότατος, déshonorant.

ἐπαισχύντως, [ἐπίρ.] honteusement, adv. κατὰ τρόπον προξενοῦντα αἶσχος, αἰσχύνην.

ἐπαιτεία, ας, ἡ· (τὸ οὐσ. τοῦ ἐπαιτῶ), mendicité (ἐκ τοῦ λατ. mendicitas), n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαιτεῖν, action de mendier; ἡ κατάστασις τῶν ἐπαιτούντων, τῶν ζώντων διὰ τῆς ἐλεημοσύνης, état de ceux qui mendient, qui vivent d'aumônes; || ἡ πενία εἶνε μία κατάστασις (τοῦ ἀτόμου), ἐνῷ ἡ ἐπαιτεία εἶνε ἐπάγγελμα, la pauvreté est une situation, tandis que la mendicité est une profession. § ἐπαιτεία [οἰκ.] gueuserie, n. f. ἡ κατάστασις τοῦ ἐπαίτου, état de gueux; ὁ χαρακτήρ, αἱ ἕξεις τοῦ ἐπαίτου, caractère, habitudes de gueux; [κατ' ἐπέκτ.] **ἐπαιτεία**, gueuserie = ἀθλιότης, misère, n. f. πενία, pauvreté, n. f. Ἡ ἐπαιτεία νομικῶς καθ' ἑαυτὴν δὲν εἶνε ἀδίκημα· ὅταν ὅμως ὁ ἐπαιτῶν ἦνε δυνατὸν νὰ εὕρῃ ἐντιμότερον βίον ἐργαζόμενος ἢ ἐν φιλανθρωπικοῖς καταστήμασι περιθαλπώμενος, πολὺ δικαίως ἡ νομοθεσία τιμωρεῖ αὐτὸν μὲ κράτησιν μέχρι δύο ἑβδομάδων καὶ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, ἂν καθ' ἕξιν πράττει τοῦτο, διότι πλὴν τῶν ἄλλων ἡ εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ δημόσια μέρη διατριβὴ τῶν ἐπαιτῶν οὐ μόνον ἐπιφέρει ἀηδίαν καὶ ἐνόχλησιν εἰς τοὺς διαβάτας, ἀλλὰ καὶ δυστυχίαν δύναται νὰ προκαλέσῃ. Ἐπίσης τιμωροῦνται οἱ μεταχειριζόμενοι πρὸς ἐπαιτείαν παῖδας ἰδίους ἢ ἀλλοτρίους, ἢ ἀνθρώπους ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν τελοῦντας.

ἐπαιτέω, βλ. **ἐπαιτῶ.**

ἐπαίτης, ου, ὁ· θηλ. **ἐπαῖτις**, ιδος, ἡ· ὁ ζητιάνος, ἡ ζητιάνα, mendiant, ante; personne qui mendie; || ἐλεῶ **ἐπαίτην**, faire l'aumône à un mendiant. § —, gueux, gueuse, πένης, ἄθλιος μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐπαιτῇ· || σωρεία ἐπαιτῶν, gueusaille, n. f. troupe de gueux; || **ἐπαίτης**, gueusaille, n. f. un gueux en particulier: π.χ. vous êtes une gueusaille.

ἐπαιτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἐπαίτην, de mendiant; de gueux; [μεταφ.] χαμερπής, bas, basse; vil, e.

ἐπαιτικῶς, [ἐπίρ.] ὡς **ἐπαίτης**, en mendiant; [μεταφορ.] χαμερπῶς, bassement; vilement.

ἐπαῖτις, βλ. ἐπαίτης.

ἐπαιτῶ (έω), μέλ. ήσω, παρακαλῶ, ζητῶ ταπεινῶς, solliciter humblement; ἀπαιτῶ τι ἀπό τινα, demander; solliciter; καὶ ἰδίως ἐπιμόνως ζητῶ (μετὰ φορτικότητος, avec importunité), ἐπαιτῶ τι ὡς ἐπαίτης, ἤτοι ζητεύω, ζητιανεύω, mendier; ζητῶ ἐλεημοσύνην, demander l'aumône; ζητῶ ὡς ἐπαιτείαν, demander comme une aumône; || — τὸν ἄρτον μου, mendier son pain. § mendier; gueuser [ῥημ. οὐδ.] χάμνω τὸν ἐπαίτην, faire le gueux; || —, gueuser [ἐνεργ.] ζητῶ ὡς ἐλεημοσύνην, demander comme une aumône, mendier; π. χ. gueuser une place; [οἰκ.] gueusailler, χάμνω τὸν ἐπαίτην, faire le gueux; ζῶ ὡς οἱ ἐπαῖται, vivre comme les gueux.

ἐπαιτῶν, οῦσα, οῦν· gueusant, ante, qui gueuse, ὁ χάμνων τὸν ἐπαίτην, qui fait le gueux; ὁ ἀσκῶν ἐπαιτείαν, qui pratique la gueuserie.

ἐπακμάζω, μέλ. άσω· αὐξάνω, λαμβάνω αὔξησιν, εἶμαι ἐν τελείᾳ ἀκμῇ κατὰ τὴν δύναμιν, être dans toute sa force (sa vigueur); être dans tout son éclat (βλ. καὶ **ἀκμάζω**); συνεπῶς δυναμόνω, ἐνισχύω, fortifier; || [ναυτ. ἐπὶ ἀνέμου] fraîchir, ἤτοι αὐξάνω, ἀκμάζω κατὰ τὴν δύναμιν· δυναμόνω, πνέω σφοδρότερον, affraîchir ἢ fraîchir, κοινῶς φρεσκάρω· || ἐπακμάζων ἄνεμος, vent fraîchissant, κοινῶς ἄνεμος ποῦ σαρώνει.

ἐπακολουθέω, βλ. ἐπακολουθῶ.

ἐπακολούθημα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι ἀκο-

λουθεῖ, ἡ συνέχεια, suite, n. f. ἡ συνέπεια, conséquence, n. f. τὸ ἀποτέλεσμα, résultat, n. m. (τινὸς=ἔκ τινος), ἀντίθ. τῷ «προηγουμένως».

ἐπακολούθησις, εως, ἡ· τὸ ἐπακολουθεῖν, ἡ συνέπεια, conséquence, n. f. ἀντίθετον τῷ «κατὰ προηγούμενον λόγον».

ἐπακόλουθος, ος, ον· ὁ κατόπιν ἀκολουθῶν, ὁ κατὰ συνέπειαν γενόμενος, qui est (qui fait) la suite; ὁ ἐκ τούτου προκύπτων, résultant; συνεπῶς ἐπακόλουθος, ὁ συνεπής, σύμφωνος, conséquent. § [οὐδ. οὐσ.) τὸ ἐπακόλουθον τινὸς=ὅ,τι ἔκ τινος ἀκολουθεῖ, ce qui suit; la suite; καὶ συνήθ. πληθ. τὰ ἐπακόλουθα=αἱ συνέπειαι, les suites; les conséquences.

ἐπακολουθῶ (έω), μέλ. ήσω· ἀκολουθῶ κατόπιν, suivre; s'ensuivre; εἶμαι τὸ ἐπακολούθημα, ἡ συνέπεια, être la suite (la conséquence); ‖ δι' ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ, pour tout ce qui s'ensuivra.

ἐπακολούθως, [ἐπίρ.] κατὰ συνέπειαν, συμφώνως, par suite de; conformément.

ἐπακουμβῶ (άω), μέλ. ήσω· ἀκουμβῶ ἐπί τινος, s'appuyer sur; ‖ ἀκουμβῶ, ἐρείδω, adosser, καὶ γενικῶς στηρίζω ἀντικείμενόν τι ἐπὶ ἑτέρου· π. χ. ἐπακουμβῶ καπνοδόχον ἐπί τινος τοίχου, adosser une cheminée contre un mur; ‖ ἐρείδομαι (ἐπακουμβῶ) διὰ τῆς ῥάχεως, s'adosser; ‖ — πυροβόλον ὅπλου ἐπὶ τοῦ ὤμου ἵνα βάλλω, ἤτοι **σκοπεύω** διὰ τοῦ ὅπλου, épauler.

ἐπακουμβητήριον, ου. τό· accoudoir, n. m. καλεῖται τὸ **ἀκουμβιστῆρι**, ἤτοι τὸ μέρος ἐφ' οὗ στηρίζει τις τὸν (τοὺς) ἀγκῶνά του· ‖ [σιδηροδ.] palette (f.) d'accoudoir, καλεῖται εἰς τὰ σιδηροδρομικὰ ὀχήματα τὸ τμῆμα τὸ διαχωρίζον τὰς θέσεις καὶ χρησιμεῦον διὰ νὰ ἐπακουμβᾷ τις.

ἐπακούω, μέλ. ούσω· ἀκούω προσεκτικῶς, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, entendre; κυρίως δὲ ὑπακούω, εἰσακούω (τῶν δεομένων), exaucer.

ἐπακριβῶς, [ἐπίρ.] ἀκριβῶς, au juste; exactement, adv.

ἐπακροάζομαι, ἀκροάζομαι τινός, κοινῶς **ἀφηγκράζομαι**· βλ. λέξιν.

ἐπάκριος, α, ον· ὁ εἰς τὸ ἄκρον (ἢ εἰς τὴν κορυφὴν) εὑρισκόμενος, ἀκραῖος, α, ον· qui se trouve au coin (au sommet); d'encoignure; γωνιαῖος, d'angle; angulaire.

ἔπακρος, ος, ον· (ἄκρα), ὁ εἰς ὀξὺ καταλήγων, ὀξύς, σουβλερός, terminé en pointe, pointu, e; ‖ [οὐδ. οὐσ.] **ἔπακρον**, τὸ ἀκρότατον σημεῖον, l'extrémité; le comble (= **ἐπίμετρον**), ὁ ἀνώτερος βαθμός, le plus haut dégré; le nec plus ultra.

ἐπακτή, ῆς, ἡ· épacte (ἐκ τοῦ ἑλλ. ἐπακτός, προστιθέμενος, ajouté), n. f. [χρονολ.] ἀριθμὸς ἐκφράζων ἐνιαυσίως τὴν ἡλικίαν τῆς σελήνης τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐτελείωσε τὸ προηγούμενον ἔτος.

ἐπακτικός, ή, όν· ἐκπεμπτικός, ή, όν· de renvoi; βλ. καὶ **ἐπάγων.**

ἐπάκτιος, ος καὶ α, ον· ὁ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν εὑρισκόμενος, παραθαλάσσιος, de côte; des côtes. § **ἐπάκτιον** (πλοῖον), cabotier, n. m. caboteur, n. m. τὸ ἀκτοπλοϊκόν· μικρὸν ἐμπορικὸν πλοῖον ἀσχολούμενον εἰς τὴν ἀκτοπλοΐαν. § ἐπάκτιος ὀχύρωσις, fortification des côtes, καλεῖται ὀχύρωσις χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ἀκτῶν· ἐπάκτιον δὲ πυροβολικὸν ἢ ἐπάκτια πυροβόλα, artillerie des côtes, καλοῦνται τὰ πυροβόλα τῆς τῶν ἀκτῶν ἀμύνης, ἅτινα συνήθως εἶνε βαρέα, διότι πρόκειται νὰ βάλλωσι κατὰ τῶν ἐχθρικῶν θωρηκτῶν.

ἐπακτός, ὸς καὶ ή, όν· (ἐπάγω), παρ. (ἐπ)είσακτος, interposé, ée; intercalé, ée; ‖ [χρονολ.] ἐπακταὶ ἀντὶ ἐπακτοὶ ἡμέραι, jours intercalaires, αἱ ἐμβόλιμοι, προστιθέμεναι πρὸς ἐξίσωσιν τοῦ ἡλιακοῦ καὶ σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ· βλ. καὶ **ἐπακτή**· ‖ [νομ. ἐπὶ ὅρκου] déféré; décisoire; ὁ ὅρκος ὁ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου προτεινόμενος· βλ. **ἐπάγω.**

ἐπακτρίς, ίδος, ἡ· (ἀκτή), λέμβος τῶν ἁλιέων, ψαροποῦλα, barque de pêcheur; καὶ ἐν γένει μικρὰ ναῦς (ἢ λέμβος τῶν πειρατῶν) παραπλέουσα τὰς ἀκτάς, cabotier; caboteur.

ἐπάλειμμα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι ἀλείφεται ἐπί τινος, ἀλοιφή, ἐπίχρισμα, enduit, n. m. χοίρινον λίπος, oing, n. m. κτλ. ‖ [οἰκοδομ.] **ἐπάλειμμα**, enduit, λέγεται μίγμα ἐκ γύψου (plâtre), ἢ κονίαμα (mortier) ἐξ ἀσβέστου καὶ ἄμμου (ἀμμοκονίας), ἢ ἐξ ἀσβέστου καὶ κονίας (ciment, τσιμέντου), ἢ οἱασδήποτε φύσεως ὕλης διὰ τὴν ἐπένδυσιν τῶν τοίχων. **Ἐπάλειμμα** καλεῖται πρὸς διάκρισιν ἐκ τοῦ **ἐπιχρίσματος** (enduit), ὅπερ συνήθως εἶνε ἡ διὰ τῶν χρωμάτων βαφὴ ἢ ἡ **ἐπίχρισις** διὰ ῥευστῶν οὐσιῶν ἤτοι **ἐπιχρισμάτων** vernis). Ἡ ἐπίθεσις τῶν ἐπαλειμμάτων συνίσταται συνήθως ἐκ τριῶν στρώσεων, ἀποτελουσῶν τρεῖς ἐργασίας καὶ καλουμένων **περιρράντισμα** (gobetage), **πεταχτόν** (crépi), καὶ **ἐπάλειμμα** (enduit). Ὅταν θέλωσι νὰ ἐπαλείψωσι τοῖχον τινὰ ἐκ λίθων ἢ ὀπτοπλίνθων, ἐν πρώτοις καθαρίζουσι καλῶς τοὺς ἁρμούς, εἶτα δὲ ἀφοῦ τοὺς περιβρέξωσι πληροῦσι τοὺς μεγαλειτέρους αὐτῶν διὰ κονιάματος καὶ ἐν ἀνάγκῃ μετὰ μικρῶν λίθων· κατόπιν ἐκτελοῦσι τὸ **περιρράντισμα** ὅπερ συνίσταται εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐπίρριψιν διά τινος σαρώθρου, λίαν **ἀραιῶς πεφυρμένου** (gâché clair) γύψου ἢ κονιάματος· ὅταν τὸ περιρράντισμα συσσωματωθῇ μετὰ τοῦ τοίχου, τότε ἐκτελοῦσι τὸ **πεταχτόν** (βλ. λέξιν), τελευταῖον δ' ἐπιθέτουσι τὸ **ἐπάλειμμα** (enduit). Τὰ ἐπαλείμματα ἐπὶ τῶν **διαφραγμάτων** (cloisons), **σανιδωμάτων** (pans de bois), πήχεων **συνεφαπτομένων** (lattis jointifs) ἢ **ἀραιῶς τοποθετημένων** (lattis à claire-voie), ἐκτελοῦνται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Τοῦ ἐπαλείμματος ὄντος τοιουτοτρόπως ἐκτεθειμένου εἰς τὰς ἐπηρείας τῆς ἀτμοσφαίρας, ἵνα μὴ τοῦτο διαρραγῇ ἢ ἀποσπασθῇ, λαμβάνονται ἐνίοτε προφυλάξεις τινὲς καὶ ἰδίως ὅταν τὸ ἐπάλειμμα πρόκειται νὰ γείνῃ ἐπὶ ξυλείας· ἢ

προφύλαξις αὕτη συνίσταται εἰς τὴν χρῆσιν ἀπαχοῦς τινὸς κονιάματος ἀναμεμιγμένου μετὰ γραφάλων· || κατασκευάζω ἐπάλειμμα, faire un enduit ; || ἐπάλειμμα ἀσβέστου, enduit de chaux ; || ἐπάλειμμα ἐκ κονιάματος, enduit de mortier ; || ἐπηλειμμένος τοῖχος, mur enduit (ἐκ τοῦ ῥήματος enduire). § [ναυτικῶς] ἐπάλειμμα, τό· corroi ἢ courroi, n. m. (κοινῶς τὸ **παλάμι**, ἐκ τοῦ παλαμίζω, corroyer)· σύνθεσις ἐκ ξηροπίσσης, θείου, στέατος καὶ ἰχθυελαίου, δι' ἧς ἐπαλείφεται ἡ γάστρα πλοίου (ξυλίνου) μὴ ἐπιχαλκωμένου, μετὰ τὴν ἐπίκαυσιν (chauffage), ὅπως προφυλάσσηται ἀπὸ τῶν σκωλήκων καὶ ὅπως ἐπαυξάνῃ ἡ ταχύτης του ἕνεκα τῆς λειάνσεως ἣν λαμβάνει. § [οἰκ.] ἐπάλειμμα, τό· bauge, n. f. κονίαμα κατασκευαζόμενον ἐξ ἀσβέστου, ἀργίλου καὶ ἀχύρων ἢ φύκων (φύκια), ἢ τέλος ἀσβέστου καὶ τριχῶν (γιαγλί), διὰ νὰ προσκολλᾶται ἐπὶ τοῦ ξύλου. § ἐπάλειμμα ἐξ ἀργιλώδους γῆς (λεπτὸς πηλός), corroi, n. m. (χουρασάνι) ἢ ἐξ ἀσβέστου μετὰ κονίας (ciment), δι' οὗ ἐπιχρίουσι τὰ ὑδραγωγεῖα, τὰς δεξαμενάς, κτλ. § [ναυτ.] galipot, n. m. καλοῦσιν ἐπάλειμμα ἐν τῷ ναυτικῷ μίγμα ἐκ ῥητίνης καὶ στέατος, δι' οὗ ἐπαλείφονται ἱστοί, κεραῖαι, κτλ.

ἐπαλείφω, μέλ. είψω, ἀλείφω τί δι' ἐπαλείμματος, enduire ; καὶ oindre (διὰ λίπους), ἢ **ἐπιχρίω** δι' ἐπιχρίσματος (enduit), ἤτοι δι' ὕλης σχηματιζούσης ἐπάλειμμα ἢ ἐπίχρισμα· || ἐπηλειμμένος (τοῖχος, κτλ.), enduit, e ; ἐπικεχρισμένος· || [οἰκοδ.] — μὲ κονίαμα, encrouter ; || [οἰκ.] —, épigeonner ; βλ. **χειροβολέω**· || ravaler ; βλ. **ἐπάλειψις**· || [ναυτ.] corroyer ἢ courroyer, **παλαμίζω** τὸ πλοῖον, κοινῶς τὸ **παλάμισμα**· τὸ δι' ἐπαλείμματος (courroi) ἐπάλειμμα πλοίου μετὰ τὴν ἐπίκαυσιν (chauffage) ; βλ. καὶ **ἐπάλειμμα.**

ἐπάλειψις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαλείφειν, action d'enduire (τὸ πασσάλειμμα), action d'oindre, etc ; || ravalement, n. m. (ἐπάλειψις (ἐπίχρισις), τὸ ἄλειμμα τοίχου, σανιδώματος, κτλ. δι' ἐπαλείμματος ἢ ἐπιχρίσματος (enduit).

ἐπαλήθευσις, εως, ἡ· ἡ ἐκτέλεσις [προρρήσεως], accomplissement (n.m.) [d'une prédiction] ; ἡ ἐπιβεβαίωσις [εἰδήσεως τινός], confirmation (n.f.) [d'une nouvelle]. § [νομ.] — τῶν δανείων (λογαριασμῶν) [πτωχεύσαντος], vérification des créances.

ἐπαληθεύω, μέλ. εύσω, ἐκτελῶ τι, s'accomplir ; ἀποδεικνύω τι ὡς ἀληθές, se vérifier ; βεβαιῶ τι, se confirmer ; πραγματοποιοῦμαι, se réaliser ; s'effectuer ; || ἂν ἐπαληθεύσῃ ἡ πρόρρησίς του, si sa prédiction s'accomplit (se vérifie). § [μεταβ. νομ.] ἐπαληθεύω (ἐξακριβῶ) δάνειον, vérifier une créance; || — μίαν μερίδα, vérifier une partie.

ἐπαλλαγή, ῆς, ἡ· καὶ ἐπάλλαξις, μεταβολή, ἀλλαγή, changement, n.m. || ἡ ἐναλλαγή, alternation, n. f. ἡ ἀλληλοδιάδοχος μετάβασις ἀπὸ τῆς μιᾶς τάξεως εἰς ἄλλην· βλ. **ἐναλλαγή**· || ἡ ἐναλλὰξ κίνησις, mouvement alternatif.

ἐπάλλαξις, εως, ἡ· βλ. ἐπαλλαγή. § ἐπάλλαξις, oscillation, n. f. ἡ αὐξομείωσις, ἤτοι ἡ αὔξησις καὶ μείωσις τῆς θαλάσσης κατὰ τὰς παλιρροίας.

ἐπαλλάσσω, μέλ. άξω, μεταβάλλω, changer, faire varier ; τοποθετῶ ἐναλλάξ, alterner, ἢ ἀλληλοδιαδόχως μεταβιβάζω ἀπὸ τῆς μιᾶς τάξεως εἰς τὴν ἄλλην· || ἐπαλλάσσων, ουσα, ον· qui varie, variant ; qui alterne, alternant.

ἐπαλλάσσων, ουσα, ον· [βοτ.] ὁ τοποθετημένος ἐναλλάξ, alterne, épars, arse, λέγεται περὶ τῶν φύλλων ἅτινα εἰσὶν ἐναλλὰξ τοποθετημένα ἐπὶ τοῦ φέροντος αὐτὰ ἄξονος.

ἐπαλληλία, ας, ἡ· ἡ ἀδιάκοπος συνέχεια (τάξις), ordre successif ; suite, n. f.

ἐπάλληλος, ος καὶ η, ον· διαδοχικός, successif, ive ; ὁ εἷς ἐπὶ (κατόπιν) τοῦ ἄλλου, l'un sur (après) l'autre ; ὁ εἷς ὑπερκείμενος (ἐπικείμενος) τοῦ ἑτέρου, superposé, ée ; || ἐπάλληλος, recouvert, e ; l'un recouvert par l'autre ; ἤτοι ἐπιτιθέμενος, π. χ. ἐπάλληλος τοποθέτησις σανίδων, πλακῶν, κεράμων, κτλ. = **ἐπαλλήλως**, δι' ἐπικαλύψεως, par recouvrement ; βλ. καὶ **σειρά** (ὁρατὴ ἐπιφάνεια), pureau.

ἐπαλλήλως, [ἐπίρ.] διαδοχικῶς, successivement ; τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, l'un sur l'autre ; βλ. καὶ **ἐπάλληλος.**

ἔπαλξις, εως, ἡ· [ὀχυρ.], créneau, πληθ. αἱ ἐπάλξεις, créneaux, n. m. (κοινῶς ἐκ τῆς τουρκικῆς τὸ **μπεντένι**)· καλοῦνται οὕτω τὰ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν τειχῶν μέρη τῆς τειχοποιΐας, ὄπισθεν τῶν ὁποίων ἐμάχοντο οἱ ἀμυνόμενοι· κατ' ἐπέκτασιν δὲ ἔπαλξις καλεῖται τὸ ἄνω μέρος τοῦ **τειχίσματος** (rempart ; βλ. λέξιν) φρουρίου τινὸς ἢ τοῦ προμαχῶνος (bastion). Τὸ ἄνω τοῦτο μέρος τῆς τοιχοποιΐας διεκόπτετο ἀπὸ ἀνοίγματα καὶ ἀπετελεῖτο οὕτω πριονοειδές τι τείχισμα ἐκ τῶν ἀνοιγμάτων τῶν ὁποίων ἔβαλον οἱ ἀμυνόμενοι τὰ βέλη, κτλ. Τὰ ἀνοίγματα ταῦτα ἐκαλοῦντο **βελοθυρίδες** ἢ **τοξικαὶ** (τοξικὴ θυρίς), archière ; βλ. λέξιν· || μετ' ἐπάλξεων, crénelé, ée, adj. || κατασκευάζω ἐπάλξεις, créneler.

ἐπαλξωτός, ή, όν· ὁ μετ' ἐπάλξεων, crénelé, ée, adj. || [ἰδ. βοτ.] crénelé, ée.

ἐπαμμόνω, ἐπαμμόω-ῶ, μέλ. ώσω, sablonner ; ἤτοι ἐπιρρίπτω λεπτὴν ἄμμον ἐπὶ τοῦ πεπυρακτωμένου σιδήρου, κτλ.

ἐπαμφοτερίζω, μέλ. ίσω, κλίνω ποτὲ μὲν πρὸς τὸ ἓν ποτὲ δὲ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, pencher de côté et d'autre ; ἀμφιταλαντεύομαι, balancer. § ἀγνοῶ πρὸς ποῖον μέρος νὰ κλίνω, εἶμαι ἀμφίβολος, être ambigu (douteux) ; ἀμφιβάλλω, douter ; [ἐπὶ πραγμ.] ἐξηγοῦμαι, ἐκλαμβάνομαι διττῶς, διφοροῦμαι, être équivoque.

ἐπαμφοτεριστής, οῦ, ὁ· ὁ ἐπαμφοτερίζων, celui qui se balance eutre deux partis ; ὁ ἐνδοιάζων, ἀμφιβάλλων, qui hésite.

ἐπαναβάπτω, μέλ. άψω· βάπτω ἐκ νέου, βλ. ἀναστομόω, repasser.

ἐπαναβλέπω, βλέπω ἐκ νέου, revoir.

ἐπαναβράζω, μέλ. άσω· κοινῶς ξαναβράζω, recuire.

ἐπαναβρέχω, μέλ. έξω, κοινῶς ξαναβρέχω, remouiller.

ἐπάναγκες, τό· (οὐδ, τοῦ ἀχρήστου ἐπανάγκης), τὸ ἀναγκαῖον, nécessaire, n. m. || εἶνε ἐπάναγκες = ἐπάναγκες ἐστὶ = εἶνε ἀναγκαῖον, il est nécessaire ; || εἶνε ἐπάναγκες νὰ τὸ πράξωμεν, il est nécessaire (expédient) de faire cela. § [ἐπίρ.] ἀναγκαίως, nécessairement=ἐξ ἀνάγκης, ἀφεύκτως.

ἐπανάγω, μέλ. άξω, ἀόρ. ἐπανήγαγον, φέρω ἐκ νέου, ἐπαναφέρω, ramener ; ἐπαναθέτω, remettre ; ἀποκαθιστῶ ἐκ νέου, rétablir ; [καὶ ναυτ.] ἀνάγω τὰ πλοῖα εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, sortir du port ; mettre à la mer ; mettre au large; || [νομ.] ἐπαναφέρω, ἀναφέρω τι εἰς τὴν ἀπόφασιν, ἐπαναφέρω τὰ ἀδικήματα εἰς τὸ δικαστήριον=χάμνω ἔφεσιν, évoquer ou renvoyer à une autorité supérieure.

ἐπαναγωγή, ῆς, ἡ· [νομ.] ἡ ἔφεσις ὑποθέσεως τινός, évocation d'une cause.

ἐπαναδειπνῶ, μέλ. ήσω· κοινῶς ξανατρώγω, redîner ; τρώγω, δειπνῶ ἐκ νέου.

ἐπαναδίδω, μέλ. ώσω· ἀποδίδω ἐκ νέου, rendre de nouveau.

ἐπαναδίπλωσις, εως, ἡ· ἡ ἐκ νέου δίπλωσις, ξαναδίπλωμα, réduplication, n. f. § [ῥητορ.] réduplication, ῥητορικὸν σχῆμα καθ' ὃ ἡ πρώτη λέξις φράσεως τινὸς ἐπαναλαμβάνεται ἐν τέλει τῆς φράσεως.

ἐπαναζητῶ, μέλ. ήσω· κοινῶς ξαναζητῶ, redemander.

ἐπαναζῶ, μέλ. ήσω· ἀναζῶ, revivre.

ἐπανάθεσις, εως, ἡ· καὶ ἐπανάπτωσις, ἡ ἐκ νέου τοποθέτησις, le poser ; || αἱ ἐπαναθέσεις τοῦ ποδός, les posers du pied, ἤτοι ἡ μετὰ τὴν ἀνύψωσιν διὰ τὸ βάδισμα ἐπακούμβησις ἐκ νέου τοῦ ποδὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

ἐπαναθέτω, μέλ. έσω, ἐπανατίθημι, ἐπιθέτω ἐκ νέου, remettre, ἤτοι θέτω τι ἐκ νέου εἰς τὴν θέσιν του, remettre ; ἀνα(ἐπι)θέτω ἐκ νέου, ἐπιθέτω ἐπί, replacer sur.

ἐπανακάθημαι, μέλ. καθήσω, κάθημαι ἐκ νέου, se rasseoir, κοινῶς ξανακάθημαι.

ἐπανακαλῶ, μέλ. έσω, ἀνακαλῶ ἐκ νέου, καλῶ ὀπίσω, revoquer ; ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην, rappeler.

ἐπανακάμπτω, μέλ. κάμψω, ἐπανέρχομαι revenir ; ἐπιστρέφω ὀπίσω, ξαναγυρίζω, retourner. § ἐπαναδιπλόω, ἀναδιπλῶ, ξαναδιπλόνω, replier ; recourber, ἤτοι ἀνακυρτῶ τὸ ἄκρον.

ἐπανάκαμψις, εως, ἡ· ἡ ἐπιστροφή, retour, n. m.

ἐπανακουμβόω-ῶ, μέλ. ώσω, κουμβόνω ἐκ νέου, reboutonner ; κοινῶς ξανακουμβόνω, ξαναθηλυκόνω.

ἐπανακρεμῶ, μέλ. άσω· βλ ξανακρεμῶ.

ἐπανακτάω-ῶ. μέλ. ήσω, πάλιν ἀποκτῶ, recouvrer ; κατακτῶ ἐκ νέου, réconquérir ; ἐπαναλαμβάνω, reprendre.

ἐπαναλαμβάνω, μέλλων λήψομαι, πάλιν λαμβάνω, reprendre ; χάμνω ἐκ νέου, ἐπαναλέγω, répéter ; ξαναρχίζω, ξανακάμνω, ἀρχίζω ἀπὸ τὴν ἀρχήν, recommencer ; réitérer ; || ἐπανέλαβε τὰς ἐργασίας του, il a repris ses travaux ; || [νομ.] ἐπαναλαμβάνω δίκην, reprendre une instance ; βλ. ἐπανάληψις· || ἐπαναλαμβάνει δεκάκις τὰ ἴδια, il répète dix fois la même chose ; || αἱ ταραχαὶ ἐπανελήφθησαν, les troubles recommencèrent ; || ἐπανέλαβε τὰς παρακλήσεις του, il a réitéré ses prières ; || ἔχω νὰ ἐπαναλάβω τὸ μάθημά μου, j'ai à repasser ma leçon ; || ἐπαναλαμβάνω τὴν ἔφοδον (ἀποκρουσθείσης τῆς πρώτης), ramener une troupe au combat. § [μετοχ. παθ.] ἐπανειλημμένος, η, ον, répété, ée ; ὁ ἐπαναλαμβανόμενος περισσοτέρας φοράς, répété plusieurs fois ; repris, e ; réitéré, ée ; itératif, ive.

ἐπαναλέγω, πάλιν λέγω, ξαναλέγω, redire ; ἐπαναλαμβάνω, répéter.

ἐπαναλήπτης, ου, ὁ· répétiteur, n. m. ὁ ἐπαναλαμβάνων τι.

ἐπαναληπτικός, ή, όν· ὁ ἐπαναλαμβανόμενος, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπανάληψιν, réitéré, ée ; ὁ ἐπανειλημμένος, itératif, ive ; || ἐπαναληπτικὴ ψηφοφορία [scrutin de] ballottage (m) ; || ἐπαναληπτικὴ ἐκλογή, seconde (nouvelle) élection ; || ἐπαναληπτικὸν ὅπλον, fusil à répétition ; βλ. **ὅπλον.**

ἐπαναληπτικῶς [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἐπαναλαμβανόμενον περισσοτέρας φοράς, ἐπανειλημμένως, itérativement, adv. κατ' ἐπανάληψιν, à plusieurs reprises.

ἐπανάληψις, εως, ἡ· τὸ ἐπαναλαμβάνειν, ἐπαναλέγειν τὰ ἴδια, répétition, n. f. redite, n. f. reprise, n. f. réitération, n. f. || —λέξεως, reprise d'un mot ; || ἀγαπᾷ τὰς ἐπαναλήψεις, il aime les répétitions (les redites) ; || — διαταγῆς, réitération d'un ordre ; || κατ' ἐπανάληψιν, à plusieurs reprises ; coup sur coup. § [νομ.] — δίκης, reprise d'instance, καλεῖται τὸ ἔκτακτον ἔνδικον μέσον δι' οὗ αἱ ὁριστικαὶ τελεσίδικοι καὶ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις τῶν πλημμελειοδικῶν ἢ τῶν κακουργιοδικῶν δύνανται ν' ἀναιρεθῶσιν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου διατάσσοντος νὰ ἐπαναληφθῶσιν αἱ ἀνακρίσεις. § [ναυτ.] — ἐργασίας, embauchée, n. f. ἐν τοῖς ναυστάθμοις καλεῖται οὕτως ἡ ὥρα τῆς ἐνάρξεως ἢ ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας. § épanalepse, n. f. ἐπανάληψις λέξεων ἢ φράσεων ἐν τῷ λόγῳ.

ἐπαναλλαγή (ἱππασίας), ἡ ἀλλαγὴ ἱππασίας, changement (m.) de main renversé, διέλασις τοῦ ἱππευτηρίου εἰς δύο διαγωνίους παραλλήλους γραμμὰς εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἵππος ἐπανέρχεται εἰς τὸ ἀρχικὸν σημεῖον τῆς κάμψεως μὲ ἀντίθετον ὅμως διεύθυνσιν ἐκείνης ἣν εἶχε πρὸ ταύτης.

ἐπανανθῶ (έω), μέλ. ήσω, ἀνθῶ ἐκ νέου,

fleurir de nouveau, refleurir, κοινῶς ξαναν-θίζω.

ἐπανανοίγω, μέλ. ἀνοίξω, ἀνοίγω πάλιν, ouvrir de nouveau, rouvrir.

ἐπαναπαύομαι, μέλ. ήσομαι· ἀναπαύομαι ἐπί τινος, se reposer sur ; στηρίζομαι εἴς τι, ἐπί τινος, compter sur ; ἀφίεμαι εἴς τινα, ἔχω ἐμπιστοσύνην, s'en rapporter ; avoir confiance ; ‖ ἐπαναπαύεται εἰς ὑμᾶς, il compte sur vous ; il s'en rapporte à vous. § ἀρκοῦμαι, se contenter (avoir assez ; ‖ ἐπαναπαύεται εἰς ὀλίγα, il se contente de peu ; ‖ ὁ ἐν ὀλίγοις ἐπαναπαυόμενος, celui qui se contente de peu.

ἐπαναπεράω-ῶ, μέλ. άσω, περῶ ἐκ νέου, passer de nouveau, repasser, κοινῶς ξαναπερνῶ.

ἐπαναπηδάω-ῶ, μέλ. ήσω, ξαναπηδῶ ἐπάνω, sauter sur; ἐπιπίπτω ἐπί, s'élancer sur.

ἐπαναπιέζω, μέλ.έσω, recompresser, πιέζω ἐκ νέου.

ἐπαναπίεσις, εως, ἡ· recompression, n. f. ἡ ἐκ νέου πίεσις.

ἐπαναπίπτω, μέλ. εσοῦμαι, πίπτω ἐπάνω ἐκ νέου, ξαναπίπτω, ξαναπέφτω, retomber ; ‖ — εἰς τὴν κλίνην = κατακλίνομαι ἐκ νέου, se recoucher.

ἐπαναπλέω, μέλ εύσω· πλέω ἐκ νέου πρὸς τὰ ὀπίσω, revenir (par mer), ἐπιστρέφω διὰ θαλάσσης, καταπλέω.

ἐπανάπλους, ὁ· ἡ κατάπλους,retour, n. m. ἐπάνοδος τοῦ πλοίου εἴς τι μέρος.

ἐπανάπτωσις, εως, ἡ· ἡ ἐκ νέου πτῶσις, rechute, n. f. ‖ [ἱππευτ.] ἐν ἐπαναπτώσει, au poser ; φράσις ἱππευτικῆς δι' ἧς δηλοῦται ὁ τελευταῖος χρόνος τῆς κινήσεως τοῦ ἄκρου κατὰ τὸ βάδισμα, ἡ στιγμὴ δηλαδὴ καθ' ἣν ἡ ὁπλὴ ἐκ τῆς αἰωρήσεως βαίνει ἵνα πατήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. § ἐπανάπτωσις· βλ. ἐναπόθεσις.

ἐπαναρρίπτω, μέλ. ρίψω, ῥίπτω ἐκ νέου, jeter de nouveau, rejeter, κοινῶς ξαναπέφτω, ξαναπετῶ.

ἐπανάρριψις, εως, ἡ· ξαναπέταγμα.

ἐπαναρχίζω, μέλ. ίσω, ξαναρχίζω, recommencer, ἐπαναλαμβάνω, ἀρχίζω ἐκ νέου· βλ. καὶ ξαναρχινῶ.

ἐπανασκέπτομαι, μέλ. ήσομαι, méditer ; ἀναπολῶ εἰς τὴν μνήμην μου· βλ. ἀναπολῶ.

ἐπανάσκεψις, εως, ἡ· méditation, n. f. ἡ ἀναπόλησις εἰς τὴν μνήμην.

ἐπανασκοπεύω, μέλ. εύσω, κοινῶς ξανασκοπεύω, σκοπεύω ἐκ νέου, viser de nouveau; réviser ; pointer de nouveau, répointer ; βλ. καὶ σκοπεύω, ξανασκοπεύω.

ἐπανάστασις, εως, ἡ· ἡ στάσις, ἀνταρσία, ἀποστασία, insurrection, n.f. (βλ. λέξιν), ἄρα καὶ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος· ‖ —, insurrection εἶνε ἡ βιαία ἐξέγερσις, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον γενική, ὀλιγοχρόνιος ἢ παρατεταμένη, ἐναντίον τῆς διοικούσης ἀρχῆς, συνώνυμον τοῦ émeute, n.f. rébellion, n.m. ‖ —, révolution, n. f. ἀνατροπή, λέγεται ἡ ἐξέγερσις (soulèvement) τοῦ λαοῦ κατὰ τῶν καθεστώτων, γενικῶς ὅθεν ἡ ἐξέγερσις, soulèvement, n. m. ‖ ἐπανάστασις, révolution, n.f. λέγεται ἡ ἀπόπειρα βιαίας μεταβολῆς τοῦ καθεστῶτος πολιτείας τινός, τείνουσα πρὸς ἀνατροπὴν τῆς ὑφισταμένης διοικήσεως ἢ τοῦ ὑφισταμένου πολιτεύματος εἴτε πρὸς ἀπόκτησιν τῆς αὐτονομίας· ‖ ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις, la révolution française ; ‖ ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις, l'insurrection grecque ; ‖ οἱ λόγοι αὐτοὶ προεκάλεσαν γενικὴν ἐπανάστασιν ἐναντίον του, ces paroles provoquèrent un soulèvement général contre lui ; ‖ Ναυπλιακὴ ἐπανάστασις, insurrection de Nauplie.

ἐπαναστάτης, ου, ὁ· insurgé, n. m. ἄτομον λαμβάνον μέρος εἰς βιαίαν ἐξέγερσιν (ἐπανάστασιν)· révolutionnaire, n. m. ὁ στασιαστής, révolté, n. ἐπίσης ὁ στασιαστής, ἀντάρτης, rebelle, n. βλ. ἐπανάστασις· ‖ ἔνοπλοι ἐπαναστάται, rebelles armés.

ἐπαναστατικός, ή, όν· ὁ σχετικὸς πρὸς τὴν ἐπανάστασιν, insurrectionnel, elle, ἢ révolutionnaire ; βλ. ἐπανάστασις.

ἐπαναστατικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπαναστατικόν, insurrectionnellement ἢ révolutionnairement ; βλ. ἐπανάστασις.

ἐπαναστατῶ (έω), μέλ. ήσω· s'insurger; ἐξανίστημι, ἐξεγείρομαι, se soulever ; se revolter ; ‖ τὸ ἔθνος ἐπανεστάτησε, la nation s'insurgea ; ‖ ὁ στρατὸς ἐπανεστάτησε, l'armée se révolta. § [μεταβ.] ἐπαναστατῶ τινὰ (χώραν, κτλ.), ἐγείρω εἰς ἐπανάστασιν, insurger ; révolter ; ἐξεγείρω, soulever ; révolutionner ; βλ. ἐπανάστασις.

ἐπανασύνδεσις, εως, ἡ· ἡ ἐκ νέου σύνδεσις, remballage, n. m.

ἐπανασυνδέω, μέλ. έσω· συνδέω τι ἐκ νέου, remballer.

ἐπανατάκτης, ου, ὁ· (ἐπανατάσσω), récupérateur, n. m. βλ. ἀναπαραγωγεύς.

ἐπανάταξις, εως, ἡ· récupération, n. f. ἡ ἐκ νέου εἰς τὴν θέσιν του τάξις· ‖ ἐλατήριον ἐπανατάξεως, ressort de récupération.

ἐπανατάσσω, μέλ. άξω· τάσσω ἐκ νέου εἰς τὴν θέσιν του, remettre à sa place ; récupérer.

ἐπανατρώγω, μέλ. φάγω· τρώγω ἐκ νέου, manger de nouveau, remanger ; βλ. καὶ ἐπαναδειπνῶ, ξανατρώγω, redîner.

ἐπαναφέρω, μέλ. ἐπανοίσω, θὰ ἐπαναφέρω, ἐπανάγω, φέρω ὀπίσω, ἐκ νέου, rapporter ; ramener ; faire venir ; μεταφέρω τι ἐπί τινος, rapporter ; (ἡ δὲ πρᾶξις καλεῖται ἐπαναφορά, rapport, n. m.) ; ἀποκαθιστῶ, retablir ; ‖ τὸν ἐπανέφεραν εἰς Παρισίους, on le ramena à Paris ; ‖ — τὴν τάξιν, retablir l'ordre ; ‖ — (ἀνακαλῶ) εἰς τὴν μνήμην σας, je rappelle à votre souvenir ; ‖ [ἡ ἀπόφασις] ἐπαναφέρει τὰ πράγματα ὅπου ἦσαν, remet les choses au même état.

ἐπαναφορά, ᾶς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαναφέρειν (ἀποκαθιστᾶν), action de ramener, de rapporter (de rétablir) ; rapport, n. m. (βλ.

ἐπαναφέρω); ἀποκατάστασις, rétablissement, n.m. § [γραμμ.] épanaphore, n.f. σχῆμα ἐπαναλήψεως λέξεως ἐν ἀρχῇ τῶν προτάσεων.

ἐπανδρόω-ῶ, [ναυτ.] amariner ; ἐπιβιβάζω φρουρὰν (πλήρωμα) ἐντὸς αἰχμαλωτισθέντος πλοίου (prise); || ἐπανδρόω τὰ αἰχμάλωτα πλοῖα, amariner les prises.

ἐπάνδρωσις, εως, ἡ· amarinage, n. m. ἡ ἐπιβίβασις πληρώματος ἐπὶ πλοίου αἰχμαλωτισθέντος.

ἐπανειλημμένος, η, ον· itératif, ive; ὁ πλειστάκις ἐπαναλαμβανόμενος.

ἐπανειλημμένως, [ἐπίρ.] (ἐπαναλαμβάνω) à plusieurs reprises; itérativement, adv. coup sur coup.

ἐπανέλευσις, εως, ἡ· ἡ ἐπάνοδος, retour, n. m.

ἐπανέρχομαι, μέλ. ελεύσομαι, ἀόρ. ἐπανῆλθον· ἐν γένει μεταβαίνω ἀπὸ μέρους εἰς μέρος, ἔρχομαι, ἐπιστρέφω ὀπίσω, revenir; retourner; ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἶκον, rentrer; [μεταφ.] ἐπὶ τοῦ λόγου, ἐπανέρχομαι εἰς τὰ λεχθέντα, revenir (sur un sujet); ἐπανέρχομαι, πάλιν ποιοῦμαι λόγον, ἐπαναλέγω, répéter; || ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, il est revenu dans sa patrie; || ὅταν ἐπανέλθητε εἰς Παρισίους, quand vous retournerez à Paris; || δὲν ἐπανῆλθεν ἀκόμη [εἰς τὴν οἰκίαν], il n'est pas encore rentré; || τὸ κάλλος παρέρχεται καὶ δὲν ἐπανέρχεται, la beauté passe et ne revient plus.

ἐπανερωτάω-ῶ, μέλ. ήσω, ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως, ἐκ νέου, ξαναερωτῶ, demander (interroger) de nouveau; redemander.

ἐπανθέω, βλ. **ἐπανθῶ.**

ἐπάνθησις, εως, ἡ· καὶ ἐξάνθησις, τὸ ἐπανθεῖν, τὸ ἄνθισμα, floraison, n. f. || [ὀρυκτ.] τὸ **ἐπάνθισμα,** affleurement, n. m.

ἐπάνθισμα, ατος, τό· ἐξάνθισμα, τὸ ὡς ἄνθος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας εὑρισκόμενον, affleurement, n. m.

ἐπανθρακόω-ῶ, carboniser, μεταβάλλω τι εἰς ἄνθρακα, ἀνθρακόω.

ἐπανθράκωσις, εως, ἡ· carbonisation, n. f. ἡ μετατροπὴ σώματος τινὸς εἰς ἄνθρακα, ἀνθράκωσις.

ἐπανθῶ (έω), μέλ. ήσω, ἐξέρχομαι, ἐπιφαίνομαι ὡς ἄνθος, fleurir sur; [μεταφ.] φαίνομαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, εἶμαι ὁρατός, paraître sur; π. χ. ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐπανθοῦν· ἐπίσης εἶμαι ἀνθηρός, être florissant; λάμπω, briller; [ὀρυκτ.] affleurer.

ἐπανίπταμαι, μέλ. ἐπαναπτήσομαι, ξαναπετῶ πρὸς τὰ ἄνω, s'envoler.

ἐπανίστημι, μέλ. ἐπαναστήσω, σηκώνομαι ἐκ τῆς θέσεώς μου· συνηθ. μὲ τὴν σημασίαν τοῦ **ἐπαναστατῶ** κατά τινος, s'insurger; ἐξεγείρομαι ἐξανίσταμαι, se soulever; se revolter [κυρίως καὶ μεταφ.].

ἐπάνοδος, ου, ἡ· ἡ ἐπιστροφή, ἡ ἐπανέλευσις, **ἐπαναφορά,** retour, n. m. ἡ πρᾶξις **τοῦ ἐπιστρέφειν,** retour, ἡ μετά τινα ἀπουσίαν **ἐπάνοδος·** τὸ **νὰ** ἐπανέλθῃ τι εἰς τὴν προτέραν θέσιν του ἢ κατάστασιν· || ναυτ.] ἐπάνοδος τῆς παλιρροίας, retour de marée; verhole, n. m. || [στρατ. καὶ ναυτ.] ἐπάνοδος εἰς ἐνέργειαν, mise en activité, ἤτοι ἐπαναφορὰ (ἐπάνοδος) εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐν ἀργίᾳ ἢ διαθεσιμότητι εὑρισκομένου στρατιωτικοῦ· || [ρητορ.] ἐπάνοδος = ἀνακεφαλαίωσις, récapitulation, n. f. ἡ περίληψις, ἀνακεφαλαίωσις, résumé, n. m.

ἐπανορθόνω, ἐπανορθόω, ἐπανορθώνω καὶ

ἐπανορθῶ, μέλ. ώσω· στήνω ἐπί τινος ὄρθιον, ἀνίστημι, redresser; φέρω τι εἰς τὴν προτέραν καὶ καλλιτέραν αὐτοῦ κατάστασιν, βελτιώνω, améliorer; διορθόνω, corriger; ἐπισκευάζω, ἀνασκευάζω, réparer; redresser; ἀποκαθιστῶ τι ὡς ἦτο πρότερον, rétablir: ἐπανορθόνω, ἀνασκευάζω, ξανακάμω, ἐπανέρχομαι εἴς τι, refaire; διευθετῶ, διορθόνω, rectifier; || —, ἀνορθόω ἐκ νέου, dresser de nouveau, κοινῶς ξανασηκόνω, redresser; || — ἐσφαλμένην γνώμην, redresser une opinion erronnée; || — ἀδικίαν (ζημίαν), réparer une injustice; || — ἐφθαρμένον χωρίον [συγγραφέως], rétablir (restituer) un passage; || [ναυτ. ταχτ.] — τὴν τάξιν μετά τινα χειρισμόν, rectifier l'ordre; || ἐπανορθόω-ῶ, εὐθύνω, ἐπανορθόνω τὴν θέσιν τοῦ ἵππου, redresser un cheval.

ἐπανόρθωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπανορθοῦν τι, ἡ πρὸς τὴν προτέραν ὀρθότητα ἀποκατάστασις, redressement. n. m. (ἐπι)διόρθωσις, correction, n.f. βελτίωσις, amélioration, n. f. ἀνασκευή, ἐπισκευή, réparation, n. f. ἀποκατάστασις, rétablissement; διευθέτησις, διόρθωσις, rectification, n. f. ἐπιδιόρθωσις, ἡ πρᾶξις τοῦ διορθοῦν σφάλμα τι, ἢ τοῦ διευθετεῖν ἀντικείμενόν τι, ἤτοι τοῦ ἐπαναφέρειν αὐτὸ εἰς ἣν κατάστασιν ἔδει νὰ ἦνε· || —, redressement, n. m. ἡ ἀνόρθωσις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπανορθώνειν ἀδίκημά τι καὶ μεταφ. ἡ ἱκανοποίησις· || [μεταφ. ρητορ.] épanorthose, n. f. || — ἀδικίας, réparation, n. f. || —, ἡ ἐκ νέου ἀνόρθωσις, τὸ ξανασήκωμα, redressement.

ἐπανορθωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐπανορθῶν, celui qui redresse, corrige, améliore, répare; ὁ διορθωτής, réparateur.

ἐπανορθωτικός, ή, όν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπανορθώνειν, propre à redresser, à corriger, etc. réparateur; || [νομ.] correctionnel, elle; || ἐπανορθωτικαὶ ποιναί, peines correctionnelles; βλ. καὶ **ποινή.** || ἐπανορθωτικαὶ φυλακαί, maison(s) de correction.

ἐπανορθωτικῶς [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπανορθωτικόν, d'une manière réparatrice. § [νομ.] correctionnellement, adv.

ἐπανορθωτός, ή, όν· ὁ δυνάμενος νὰ ἐπανορθωθῇ, réparable, adj.

ἐπάνω, [ἐπίρ. τοπ.] εἰς τὸ **ἐπάνω** μέρος (ὑψηλά), en haut; ὁ ἐπί τινος κείμενος, dessus; au dessus; || [ναυτ.] ἐπάνω κουρζέτο· βλ. **ὑδρορρόη·** || εἶνε ἐπάνω, il est en haut; || τὸ δωμάτιον φωτίζεται ἀπὸ **ἐπάνω,** la chambre reçoit le jour par en haut; || πιάσατέ το ἀπὸ

ἐπάνω, prenez-le par le haut ; || ἐπάνω ἐπάνω, tout en haut ; [μεταφ.] ἐπιπολαίως, superficiellement ; ἐλαφρά, ἐλαφρῶς, à la légère ; || εἶνε ἐπάνω ἐπάνω εἰς τὸν κατάλογον, il est à la tête de la liste · || μὴ παίρνῃς τὸ πρᾶγμα ἐπάνω ἐπάνω (ἐλαφρά), ne prenez pas la chose à la légère ; || εἶν' ἐκεῖ ἐπάνω, il est là-haut ; || οἱ ὑπηρέται κοιμοῦνται ἐπάνω, les domestiques couchent au dessus ; || μὴ κάθησαι ἐπάνω (εἴς τι), ne vous asseyez pas dessus ; || ὅσοι εἶνε ἐξῆντα χρόνων κ' ἐπάνω, les hommes de soixante ans et au dessus ; || σήκω ἐπάνω, lève-toi ; || ἐγέμισε τὸ ποτῆρι ἕως ἐπάνω, il a rempli le verre jusqu'aux bords ; || ἔβαλεν ἀπ' ἐπάνω τὰ ἀσπρόρρουχά του, il a mis son linge en dessus ; || πίε νερὸ ἀπ' ἐπάνω, buvez de l'eau par dessus ; || τὸ ἀπ' ἐπάνω φόρεμα, l'habit de dessus ; || αὐτοῦ ἐπάνω ἐπιάσθηκαν, là-dessus ils se sont querellés ; || ἐπήδησεν ἀπ' ἐπάνω, il sauta par dessus [καὶ ἄλλως d'en haut]; || ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω, de (du) haut en bas ; de la tête aux pieds ; de pied en cap (ἀπὸ ποδῶν μέχρι κεφαλῆς)· || τὸν ἐκύτταξεν ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω, il le regarda de haut en bas ; || τὸν ἔνδυσαν ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω, on l'habilla de pied en cap ; || ἐπάνω κάτω, de ci de là ; par ci par là ; [μεταφορ.] σχεδόν, à peu près ; κατὰ προσέγγισιν, σχεδόν, ὡς ἔγγιστα, approximativement ; || περιπατῶ ἐπάνω καὶ κάτω, aller et venir ; se promener de long en large; || ἐβαρέθηκα αὐτὰ τὰ ἐπάνω κάτω, j'ai assez de ce va-et-vient; || εἶν' ἐπάνω κάτω τὸ ἴδιον, c'est à peu près la même chose ; || τρεῖς δραχμὰς ἐπάνω ἢ κάτω, trois drachmes de plus ou de moins. § [προσθετικῶς] ἐπάνω εἰς (ἀπὸ) au dessus de; ἐπί, sur ; || — ἀπὸ τὰ χίλια, au dessus de mille ; || — εἰς τὸ τραπέζι, sur la table ; || δὲν ἔχω χρήματα ἐπάνω μου, je n'ai pas d'argent sur moi ; || τὸ κλειδὶ εἶνε ἐπάνω [εἰς τὴν κλειδαριάν], la clef est à la porte ; || ὥρμησεν ἐπάνω του, il se jeta sur lui ; || — εἰς ὅλα, ἔπεσε καὶ ἄρρωστος, pour comble il tomba malade ; || τὸ παίρνω ἐπάνω μου, je m'en charge ; || τὸν παίρνω ἐπάνω μου (ἐγγυῶμαι περὶ αὐτοῦ), je réponds de lui ; || ἐπῆρε πάλιν ἐπάνω του, il s'est relevé (rétabli) ; || τὸ ἐπῆρεν ἐπάνω του, il en est fier ; il a levé la crête ; || κύτταξε πῶς τὸ ἐπῆρεν ἐπάνω του, voyez comme il se redresse ; || ὅ,τι εἰποῦν τὸ παίρνει ἐπάνω του, il s'applique tout ce qu'on dit ; || ἔκαμε (ἔγραψε) τὸ σπίτι του ἐπάνω εἰς τὴν γυναῖκά του, il a passé sa maison au nom de sa femme ; || ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι μου ! [φρ.] je m'incline ; je n'ai rien à dire ; || τὰ κάμνει [ὅλα] ἐπάνω του [φρ. χυδ.], il lâche (fait) tout sous lui. § [χρονικῶς], καθ' ἣν στιγμήν, au moment de ; ἐν καιρῷ, pendant; κατά, ἐν, dans; || — ποῦ ἤθελε νὰ φύγῃ, comme il allait partir ; || τὸν ηὗρα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, je l'ai trouvé à table ; || ἦλθεν ἐπάνω εἰς τὴν ὥραν, il est arrivé à point (à propos) ; || — εἰς τὸν θυμόν του, dans sa colère.

ἐπανώγραμμα, ατος, τὸ (κοινῶς πανώγραμμα, βλ. ἐπίγραμμα) καὶ ἐπανωγραφή.

ἐπανωγραφή, ῆς, ἡ· ἐπιγραφὴ (ἐπιστολῆς, κτλ.), suscription (f) (de lettre, etc); ἡ διεύθυνσις, adresse, n. f.

ἐπανώδεμα, ατος, τό· τὸ ἐπάνωθεν δενόμενον, βλ. ἐπίδεσμος.

ἐπανωκαλύμμαυχον (τὸ)· ἐπισκόπου (κτλ.) mozette, n. f.

ἐπάνωθεν, [ἐπίρ.] ἀπὸ ἐπάνω, d'en haut; du haut ; de dessus.

ἐπανωκόρμι, τό· τὸ περιστήθιον τοῦ γυναικείου ἐνδύματος, corsage (m) [de robe]. κοινῶς ὁ μποῦστος, buste.

ἐπανωπροίκι, τό· [διάλ. Ἠπείρου] = ὅσα λαμβάνει ἡ νύμφη ἐκτὸς τῆς προικὸς αὐτῆς, ἐξώπροικα, παράφερνα.

ἐπανωρραφή, ῆς, ἡ· surjet, n. m.

ἐπανωσάγωνον, τό· ἡ ἄνω σιαγών, mâchoire (f) supérieure.

ἐπανωτός, ή, όν· ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, l'un sur l'autre ; ὁ ἐπιτεθείς, ἐφαρμοσθεὶς ἐπὶ ἑτέρου, ὑπερκείμενος, superposé, ée.

ἐπανωφόρεμα, τὸ καὶ

ἐπανωφόρι(ον), τό· τὸ ἄνωθεν τῶν ἐνδυμάτων φερόμενον ἔνδυμα, ὁ ἐπενδύτης, pardessus, n. m. paletot, n. m. manteau, n. m. || — ἀρχαῖον, palet, n. m.

ἐπάξιος, ος καὶ α, ον· ὁ τῷ ὄντι ἄξιος τινός, digne de ; ὁ ἀξίζων νά, qui mérite de ; ὁ κατάλληλος, ἁρμόδιος, convenable, adj.

ἐπαξίως, [ἐπίρ.] μὲ τρόπον ἐπάξιον, κατ' ἀξίαν, dignement, adj. κατὰ τρόπον ἄξιον τινός, d'une manière digne de.

ἐπαξόνιος, ος, ον· ὁ ἐπὶ (συνεχόμενος μετὰ) τοῦ ἄξονος, sur l'essieu, qui tient à l'essieu.

ἐπαπειλέω καὶ

ἐπαπειλῶ, μέλ. ήσω· φοβερίζω τινὰ περί τινος, menacer ; κάμνω τινὰ νὰ φοβῆται, faire craindre ; || ἐπαπειλεῖν ἀπειλάς, faire des menaces ; || ἐπαπειλεῖται βροχή, le temps est menaçant [de pluie] ; || ἐπαπειλούμενα δυστυχήματα, des malheurs imminents (ἐπικείμενα).

ἐπαπείλησις, εως, ἡ· ὁ φοβερισμός, ἀπειλή, menace, n. f.

ἐπαρά, ᾶς, ἡ· ἡ κατάρα, malédiction, n. f. imprécation, n. f. exécration, n. f.

ἐπαράομαι-ῶμαι, μέλ. άσομαι· ἰδίως εὔχομαι κακά, faire des imprécations ; καταρῶμαι, maudire.

ἐπαράσιμος, ος, ον· καὶ

ἐπάρατος, ος, ον· ἄξιος ἐπαρᾶς (κατάρας), exécrable, adj. qui est digne d'être exécré (maudit) ; ἐπάρατος ὅθεν, ὁ κατηραμένος, η, ον, maudit, e.

ἐπάργυρος, ος, ον· ὁ κεκαλυμμένος μὲ ἄργυρον, ἐπηργυρωμένος, η, ον, argenté, ée.

ἐπαργυρόω καὶ

ἐπαργυρῶ, μέλ. ώσω· σκεπάζω μὲ ἄργυρον, ἀσημόνω, argenter.

ἐπαργύρωσις, εως, ἡ· argenture, n. f. ἐργασία συνισταμένη εἰς τὴν ἐπίθεσιν λεπτοῦ ἐξ ἀργύρου στρώματος ἐπί τινος ἀντικειμένου· βλ. καὶ ἐπιχρύσωσις.

ἐπαρίστερος, ος, ον· gaucher, ère; ὁ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα χρησιμοποιῶν πλειότερον τῆς δεξιᾶς, ὁ ἀριστερός, κοινῶς **ζερβός**· ἐπίσης ὁ ἐπ' ἀριστερὰ εὑρισκόμενος, qui est à gauche; [μεταφ.] ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος, gauche, adj. maladroit, e; ὁ ἐπιχειρῶν τι ἀνάποδα (ἀντίθ. τῷ ἀμφιδέξιος), ἀφυής, ἀνεπιτήδειος, inepte, adj. βλ. καὶ ἀδέξιος, ἀδεξιότης.

ἐπάρκεια, ας, ἡ· τὸ νὰ ἐπαρκῆταί τις εἴς τι, τὸ ἐπαρκοῦν, ce qui suffit, suffisance, n. f.

ἐπαρκέω, βλ. ἐπαρκῶ.

ἐπαρκής, ής, ές· ὁ ἐπαρκῶν, ὁ ἀρκετός, suffisant, e; ἀρκετός, ἀρεστός, satisfaisant, e. § [οὐδ. οὐσ] **ἐπαρκὲς=ἐπάρκεια**, suffisance. § ἐπαρκές, οῦς, τό· suffisante, n. f. ἀρχαῖον γαλλικὸν πυροβόλον τῶν 48 λιτρῶν μήκους 18 διαμετρημάτων.

ἐπαρκῶ (έω), μέλ. έσω (ἀμετάβ.) εἶμαι ἀρκετός, ἀρκοῦμαι εἴς τι, suffire; ἐπίσης παρέχω, χορηγῶ, προμηθεύω, pourvoir, subvenir, fournir; ἀνταποκρίνομαι εἴς τι, faire face; ‖ δὲν ἐπαρκῶ, ne pas suffire; δὲν δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ὅλα, il ne peut suffire à tout; ‖ δὲν δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας του, il ne peut pourvoir (subvenir aux besoins de sa famille; ‖ διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις του, pour faire face à ses engagements.

ἐπαρκῶς [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἐπαρκῆ, ἀρκετόν, suffisamment, adj. ἀρκετά, assez.

ἔπαρμα, ατος, τό· τὸ ὕψωμα, hauteur, n. f. ὕψωσις, élévation, n. f. τὸ πρήξιμον, φούσκωμα [ἰατρ.], gonflement, n. m. π. χ. τῶν μαστῶν, αἰδοίων. § [μεταφ.] ὑπερηφάνεια, ἔπαρσις, arrogance, n. f. (ἐπαίρομαι). § [ναυτ.] **ἔπαρμα**, guindant, n. m. κοινῶς τὸ **ἰσάρισμα.** Καλεῖται οὕτω τὸ ὕψος ἱστίου τινὸς (voile), μετρούμενον ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κορυφαίας πλευρᾶς (envergure) ἕως τοῦ μέσου τοῦ ποδώματος (bordure) ἢ ὅσον μέρος τοῦ ἱστίου δύναται νὰ ἐπαρθῇ ἀπὸ τῆς θέσεως εἰς ἣν τυγχάνει μονίμως τεθειμένον, μέχρι τῆς θέσεως εἰς ἣν ἀναβιβάζεται χάριν θαλασσοπλοΐας. § [ναυτ.] ἔπαρμα, guindant, n. m. καλεῖται ἐπίσης τὸ μέρος ἐπιστηλίου τινὸς (mât de hune ou de perroquet) τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τοῦ ὠμιδίου (épaulette) αὐτοῦ καὶ τοῦ στηλοκράνου (chouquet) τῆς ὑποκειμένης στήλης ἢ ἐπιστηλίου. § [ἱππολ.] **ἔπαρμα**, τό, tare, n. f. πᾶσα ἀνώμαλος παρὰ φύσιν ἐξοχὴ (πρήξιμον, φούσκωμα, gonflement) ἀναφαινομένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος ἐφ' οἱουδήποτε αὐτοῦ σημείου. Τὰ ἐπάρματα διακρίνονται εἰς **μαλακὰ** (tares moles) καὶ εἰς **σκληρὰ** (tares dures), καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην κατηγορίαν ὑπάγονται πάντα τὰ μαλακὰ οἰδήματα ἢ ὄγκοι, ὡς αἱ κύστεις, τὰ γάγγλια, αἱ ὑδραρθρώσεις, αἱ ἀμασχαλίτιδες, κτλ. εἰς δὲ τὴν δευτέραν αἱ ἐξοστώσεις, τὰ χονδρώματα, κτλ. Πρὸς τούτοις ἀναλόγως τῆς ἐπιδράσεως ἣν τὰ ἐπάρματα ταῦτα ἀσκοῦσιν ἐπὶ τῆς χρησιμότητος καὶ τῆς ἀξίας ἑνὸς ἵππου, διακρίνονται εἰς **ἐπιβλαβῆ** καὶ εἰς **ἀκίνδυνα** ἐπάρματα, ἐξ ὧν τὰ δεύτερα ἰδιαιτέρως ἀποκαλοῦνται καὶ **ἐπάρματα δυσμορφίας** (vices de beauté). Ἐκτὸς τῶν ἐπαρμάτων ἅτινα κυρίως σημαίνει ἡ λέξις tare, οἱ Γάλλοι ἱππολόγοι διὰ τοῦ αὐτοῦ ὅρου ἐννοοῦσι καὶ τὰ διάφορα ἀνεξίτηλα **ἴχνη καυτηριάσεως** (**σημεῖα**, κοινῶς **σημάδια**) γενομένης πρὸς θεραπευτικὸν σκοπόν, ἅτινα παρατηροῦνται εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν ποδῶν· π. χ. **ἵππος σεσημειωμένος διὰ τοῦ σιδήρου**, cheval taré par le fer, ἤτοι φέρων **ἴχνη καυτηριάσεως**· ‖ ὀστεῶδες ἔπαρμα=ὀστέωμα, tare osseuse; βλ. καὶ **ἐξόστωσις.**

ἔπαρον (τὴν σημαίαν), κτλ., hissez! βλ. **ἐπαίρω καὶ ἔπαρσις.**

ἔπαρσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαίρειν, τὸ ἐπαίρειν, τὸ ἀνύψωμα, ἀνύψωσις, élévation, n. f. action d'élever; τὸ πρήξιμον, φούσκωμα, gonflement, n.m. (ἔπαρμα). § [μεταφ.] ὑπερηφάνεια, arrogance, n. f. § [ναυτ.] ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαίρειν, action de hisser; π. χ. ἐπαίρω ἱστίον (κεραίας, κτλ.) κοινῶς ἰσάρω, hisser une voile (une vergue, etc.), ἡ ἔπαρσις ἱστίου ἢ κεραίας, κτλ. καλεῖται οὕτως ἡ ἀναβίβασις αὐτοῦ εἰς τὴν ἀπαιτουμένην χάριν τῆς θαλασσοπλοΐας θέσιν, ἐκ τῆς θέσεως εἰς ἣν ὑπῆρχε μονίμως ἐν ὅρμῳ· ‖ — τῆς σημαίας, (action d') arborer le pavillon, hisser les couleurs (ἐπαίρω τὴν σημαίαν, εἶνε ἡ ἀνύψωσις αὐτῆς ἐν τῇ οἰκείᾳ πρὸς πρύμναν θέσει της ἐπὶ τοῦ στηλιδίου τῆς πρύμνης ἢ τοῦ κέρατος τοῦ ἱστοῦ τοῦ ἐπιδρόμου· ‖ ἔπαρσις καὶ ὑποστολὴ τῆς σημαίας, arborer et rentrer le pavillon; ‖ εἰς ἔπαρσιν ἢ εἰς ὑποστολὴν σημαίας· προσοχή, attention pour les couleurs; προειδοποιητικὸν κέλευσμα διδόμενον διὰ τὴν ἔπαρσιν ἢ ὑποστολὴν τῆς σημαίας πολεμικοῦ πλοίου. Ἡ ἔπαρσις τῆς σημαίας, γινομένη καθ' ἑκάστην, τὴν 8ην πρωϊνὴν ὥραν, ἀποτελεῖ ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων μικρὰν τελετήν, διότι κατὰ ταύτην παρατάσσεται ἡ φρουρὰ ἔνοπλος, ἐστραμμένη πρὸς τὴν σημαίαν καὶ παρουσιάζουσα τὰ ὅπλα, ἡ δὲ μουσική, ὁσάκις ἂν ὑπάρχῃ, ἠχεῖ τὸ ἐμβατήριον, ἐπίσης αἱ σάλπιγγες καὶ τὰ τύμπανα, πάντες δὲ σταματῶσι τὰς ἐργασίας των καὶ χαιρετῶσιν ἀποκαλυπτόμενοι ἐνώπιον τοῦ σήματος τούτου τοῦ συμβολίζοντος τὸ ἔθνος. Ἡ καταβίβασις τῆς σημαίας καλεῖται ὑποστολὴ αὐτῆς καὶ ἐκτελεῖται σὺν τῇ δύσει τοῦ ἡλίου καθ' ὅμοιον τρόπον.

ἐπάρτης, ου, ὁ· (ἐπαίρω) [ναυτ.] cartahu, n. m. εἶδος ἁπλοῦ συσπάστου, χρησιμεύοντος εἰς ἔπαρσιν διαφόρων ἀντικειμένων, κοινῶς ἡ **μαραβίλια**· εἶνε δὲ σχοινίον διερχόμενον δι' ἐναύλου τροχίλου χρησιμεῦον δι' ἄρσιν· οὐδεμία δύναμις κερδίζεται δι' αὐτοῦ· ‖ ἐπαγόμενος

ἐπάρτης, cartahu sur cartahu, ἤτοι ἐπάρτης μετὰ ἐπάγοντος (itague); ‖ διπλοῦς ἐπάρτης (διπλῆ μαραβίλια), cartahu double, ἀποτελούμενος ἐκ σχοινίου διαβαλλομένου διὰ δύο τροχίλων ὧν ὁ εἷς ἔναυλος καὶ ὁ ἕτερος μετακινητὸς μετὰ κόρακος· διὰ τούτου ἡ δύναμις διπλασιάζεται· ‖ — λινοστολῆς (ἱματίων), cartahu de linge, καὶ ἐπάρτης αἰωρῶν, cartahu de hamacs, εἶνε σχοίνινοι ἐπάρται μετ' ἀναδετῶν, διαβαλλόμενοι ἀπὸ ἱστοῦ εἰς ἱστόν, ἐφ' ὧν ἀναδενόμενα τὰ ἱμάτια (λινοστολαὶ) ἢ αἱ αἰῶραι μετὰ τὴν πλύσιν των, ἐπαίρονται πρὸς στέγνωσιν· ‖ — (μαραβίλια), bout de vergue ou palan de bout de vergue; λέγεται σύσπαστον ἀγκυριζόμενον εἰς ἀκροκέραιον τῶν μεγάλων κεραιῶν πρὸς ἐπιβίβασιν ἀντικειμένων ἐχόντων βάρος· συνώνυμον τοῦ cartahu. § **ἐπάρτης**, ου, ὁ (ἐκ τοῦ ἐπαίρω, ἀνυψόνω, σηκόνω τι εἰς ὕψος) monte-charge, n. m. ὄργανον ἢ μηχάνημα δι' οὗ ἀναβιβάζονται βάρη· ‖ [ναυτ.] — πυρομαχικῶν, monte-charge, n. m. μηχάνημα δι' οὗ ἀναβιβάζονται τὰ πυρομαχικὰ ἐκ τῶν ἀποθηκῶν εἰς τὰ πυροβολεῖα· ‖ [ναυτ.] — τέφρας, monte-escarbille, n. m. μηχάνημα δι' οὗ αἴρεται ἡ τέφρα ἐκ τῶν λεβητοστασίων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὅπως αὕτη ἀπορριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ πρᾶξις τῆς ἀπορρίψεως τῆς τέφρας καλεῖται ἐκβολὴ τέφρας· βλ. λέξιν.

ἐπαρχεῖον, ου, τό· sous-préfecture, n. f. (ὑπονομαρχεῖον) τὸ μέρος (τὸ κατάστημα) ἐν ᾧ διαμένει ὁ ἔπαρχος.

ἐπαρχεύω, μέλ. εύσω καὶ ἐπαρχέω, εἶμαι ἔπαρχος, être (faire fonction de) sous-préfet, ἀσκῶ τὰ καθήκοντα τοῦ ἐπάρχου· ‖ ἐπαρχεύων, λέγεται ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ ἐπάρχου, le suppléant du sous-préfet (de l'éparque).

ἐπαρχία, ας, ἡ· διοικητικὴ ὑποδιαίρεσις τοῦ κράτους, province, n. f. βλ. **ἔπαρχος**. § τὸ ὑπὸ ἐπάρχου διοικούμενον μέρος, ἐπικρατείας τινός, sous-préfecture, n. f. βλ. **ἔπαρχος**· ‖ διαμέρισμά τι τῆς χώρας, arrondissement, n. m. βλ. καὶ **διαμέρισμα**. § ἐπαρχία ἐπισκόπου, diocèse, n. f. ἡ **ἐπισκοπή**· βλ. **ἔπαρχος**.

ἐπαρχιακός, ή, όν· provincial, ale, aux; ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπαρχίαν, qui appartient a la province; de province; ὁ τοπικός, περιφερειακός, régional, βλ. λέξιν· ‖ ἐπαρχιακὴ συνάθροισις, assemblée provinciale; ‖ ἐπαρχιακὸς μηχανικός, ingénieur ordinaire; βλ. καὶ **μηχανικός**. § d'arrondissement; de sous-préfecture; ‖ ἐπαρχιακὸν συμβούλιον, conseil d'arrondissement, εἶνε σωματεῖον ἀποτελούμενον ἐξ ἐπαρχιακῶν συμβούλων (conseillers d'arrondissement), ἐκλεγομένων ὑπὸ τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐπαρχίαν δήμων καὶ ἐπιτηροῦν τὴν διοίκησιν αὐτῆς. Τὰ ἐπαρχιακὰ συμβούλια ἱδρυθέντα τῷ 1836 ἀντικατεστάθησαν τῷ 1887 διὰ τῶν νομαρχιακῶν συμβουλίων (conseils généraux), ἀνεσυστήθησαν δὲ πάλιν τῷ 1891· ‖ ἐπαρχιακὴ ὁδός, route provinciale (συγχεομένη μετὰ τῆς νομαρχιακῆς, départementale); βλ. ὁδός. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ **ἐπαρχιακόν**, βλ. **ἐπαρχιακότης**

ἐπαρχιακότης, ητος, ἡ· τὸ ἐπαρχιακόν, provincialité, n. f. χαρακτὴρ τῆς ἐπαρχίας ἢ ἐπαρχίας τινός, caractère de la province ou d'une province.

ἐπαρχιακῶς, [ἐπίρ.] ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, en province.

ἐπαρχιώτης, ου, ὁ· θηλ. ἐπαρχιῶτις, ιδος, ἡ· provincial, ale, aux; ὁ ἐκ τῆς ἐπαρχίας καταγόμενος, qui est de la province; homme de province; ὁ ἀδέξιος, qui est gauche; ὁ μὴ ἔχων εὐγένειαν τρόπων, dépourvu de distinction.

ἐπαρχιωτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὸν ἐπαρχιώτην, de provincial; ἀνήκων ἢ ἀφορῶν ἐπαρχίαν, de province.

ἐπαρχιωτικῶς, [ἐπίρ.] ὡς ἐπαρχιώτης, en provincial; provincialement, adv. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἐπαρχιωτῶν, à la manière des provinciaux.

ἐπαρχιωτισμός, οῦ, ὁ· provincialisme, n. m. σχῆμα, τρόπος ἐκφράσεως ἴδιος τῇ ἐπαρχίᾳ, forme, manière de s'exprimer propre à une province.

ἔπαρχος, ου, ὁ· éparque, n. m. sous-préfet, n. m. ἐκαλεῖτο οὕτω παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν προϊστάμενος, ἀρχηγός, διοικητὴς (commandant, chef, gouverneur), παρὰ Βυζαντίοις δὲ καὶ Ῥωμαίοις (proconsul), ἤτοι διοικητὴς διαμερίσματος τῆς **ἐπαρχίας** (province, n. f.). Τὸ Βυζαντινὸν κράτος διῃρεῖτο εἰς ἐπαρχίας. Ἡ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν ἀρχιεπισκόπου ἀνήκουσα περιφέρεια καλεῖται **ἐπαρχία** (diocèse). Ἐν Ἑλλάδι, **ἐπαρχία** (sous-préfecture, n. f.) εἶνε διοικητικὴ διαίρεσις κατωτέρα τοῦ νομοῦ, ἀποτελοῦσα καὶ ἠθικὸν πρόσωπον ἧς προΐσταται ὁ ἔπαρχος.

ἐπασατά, [ἐπίρ. διάλ. Νάξου] σημαίνει τὴν ἐν τόπῳ στάσιν=αὐτοῦ δά· ἴσως τὸ ἐπασατὰ ἔγεινεν ἐκ τοῦ ἐδεπὰ εἰς αὐτά.

ἐπασχολέω, βλ. **ἐπασχολῶ**.

ἐπασχόλησις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἐνασχολῆται, νὰ καταγίνηταί τις εἴς τι, ἐνασχόλησις, occupation, n. f. ἡ θέσις, τὰ καθήκοντα τοῦ ἀτόμου, ἡ ὑπηρεσία εἰς ἣν ἐνασχολεῖται, emploi, n. m. ἰδίως δὲ ἐπασχόλησις, préoccupation, n. f. λέγεται ἡ ἐξαιρετικὴ προσοχὴ ἐπί τινος ἀντικειμένου ἢ ἐργασίας εἰς ἣν καταγίνεται τις ἀπορροφομένης τῆς διανοίας του εἰς τοῦτο.

ἐπασχολῶ (έω), μέλ. ήσω, occuper; préoccuper; obséder; καθιστῶ σύννουν, ἀπορροφῶ ὅλην τὴν προσοχήν· ‖ ἡ ἰδέα αὕτη τὸν ἐπασχολεῖ ἀδιακόπως, cette idée le préoccupe continuellement (l'obsède); βλ. καὶ **ἐπασχόλησις**. § ἐπασχολέομαι-οῦμαι, μέλ. ηθήσομαι, ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι εἴς τι, être occupé de; être préoccupé de.

ἔπαυλις, εως, ἡ· ἐξοχικὴ οἰκία, maison de campagne; villa, n. f. § ἐξοχικὸν μέγαρον, château, n. m. κατὰ παρομοίωσιν τῶν ἀρχαίων ἀγροτικῶν ἐπαύλεων, χωρὶς νὰ ἦνε ὠχυρωμένον· βλ. καὶ **τύρσις**. § τὸ ὑποστατικόν, ὁ ἀγρὸς μετὰ τῆς οἰκίας, τοῦ κήπου καὶ τῶν

σταύλων, τὸ ἀγροκήπιον, cottage, n. m. ἡ **ἀγροικία**, métairie, n. f. βλ. λέξιν.

ἐπαυξάνω, μέλ. ήσω· μεγαλύνω τι πλειότερον, αὐξάνω περισσότερον, augmenter ; accroître ; μεγεθύνω, μεγαλύνω, κάμνω μεγαλείτερον, agrandir ; προσθέτω εἰς, ajouter à ; βλ. καὶ **αὐξάνω**· || ἐπαυξάνω κατ' ὄγκον, foisonner ; βλέπε **ἐξόγκωσις** (foisonnement)· || [ναυτ.] ἐπαυξάνω τὰ ἱστία, forcer les voiles, ἤτοι ἐκπεταννύω ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα ἱστία· || ἐπαυξάνω (ἐπὶ ἐντάσεως ἀνέμου) surventer ; || ὁ ἄνεμος ἐπαυξάνει, il survente= le vent force (ἐνδυναμοῦται, σφοδραίνει)· || **ἐπαυξάνω**, ἐντείνω τι, τονίζω τι ὀξύτερον (κυρίως καὶ μεταφ.) accentuer.

ἐπαύξησις, εως, ἡ· surcroît, n.m. ἡ αὔξησις ἐπὶ πλέον, augmentation, n. f. accroissement, n. m. μεγέθυνσις, μεγάλυνσις, agrandissement, n. m. || — τῆς διαμέτρου, agrandissement de diamètre ; || ἡ κατ' ὄγκον ἐπαύξησις, ἡ διαστολή, foisonnement, n. m. βλ. **ἐξόγκωσις** καὶ **ἄσβεστος**· || [ναυτ.] — τῶν ἱστίων, forcement des voiles ; βλ. **ἐπαυξάνω**· || — τοῦ ἀνέμου, survente, n. f. ἤτοι ἡ ἐνδυνάμωσις τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ.

ἐπαύριον, [ἐπίρ.] ὀρθότ. ἐπ' αὔριον· [συνηθ. ἐνάρθ.], ἡ ἐπαύριος, τὴν ἐπαύριον, le lendemain ; τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, le jour suivant ; κοινῶς **ταχιά**, **αὔριον**· βλ. λέξιν.

ἐπαυτοφώρῳ, [ἐπίρ.] ὀρθ. ἐπ' αὐτοφώρῳ, en flagrant délit ; sur le fait ; ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν πρᾶξιν, π. χ. ἐν ᾧ ἔκλεπτεν ἢ ἄλλο τι κακὸν ἔπραττε συνελήφθη· βλ. καὶ **αὐτόφωρος**.

ἐπαυχένιον, ου, τὸ (ἐπὶ αὐχήν)· τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος τιθέμενον, surcol, n. m. dessus de cou ἢ de col. § — (ἐπὶ τῆς σαγῆς), dessus de cou ἢ de col ἢ surcol, λέγεται ἱμὰς διερχόμενος διὰ τῶν παρειῶν τοῦ τραχήλου καὶ ἐπακουμβῶν ἐπὶ τοῦ αὐχένος· τὸ λωρίον τοῦτο πορπίζεται ἐπὶ τοῦ **ἑλκυστῆρος** (bricole), βλ. λέξιν. § — ἢ καὶ ἐπίκρανον δικτυωτόν, capuchon ou bonnet ; πλεκτόν τι ἢ ἐλαφρὸν κάλυμμα δι' οὗ προφυλάσσεται ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου μετὰ τῶν ὤτων ἀπὸ τῆς προσβολῆς τῶν ἐντόμων κατὰ τὰς θερινὰς ὁδοιπορίας. § —, crinière, n. f. καλεῖται κάλυμμα ἐκ λινοῦ δι' οὗ προφυλάσσεται ἀπὸ τῶν ἀκαθαρσιῶν ἡ χαίτη τοῦ ἵππου ἐν τῷ σταύλῳ, περιβάλλον ὁλόκληρον τὸν τράχηλον. § [ναυτ.] — καὶ ἐπαυχένια, coussinets de mât ; λέγονται κεκυρτωμένοι τύλοι τιθέμενοι ἑκατέρωθεν τῶν στηλῶν (bas-mats) ἐφ' ὧν ἐπακουμβοῦσι τὰ τραχηλώματα τῶν ἐξαρτίων.

ἐπαυχένιος, ος, ον· ὁ ἐπὶ τοῦ αὐχένος εὑρισκόμενος ἢ φερόμενος, qu'on porte sur le cou ; surcol, n. m. dessus de cou ἢ de col.

ἐπαφή, ῆς, ἡ· τὸ ψηλάφημα, τὸ ἔγγιγμα, attouchement, n. m. le toucher ; τοῦ σκληροῦ τὴν σκληρότητα διὰ τῆς ἐπαφῆς αἰσθήσεται=διὰ τῆς αἰσθήσεως τῆς ἐπαφῆς. § ἐπαφή, contact, n. m. ἡ συμπλησίασις δύο ἀντικειμένων· || [τακτ.] contact, στρατιωτικὴ ἐπιχείρησις σκοποῦσα τὴν ἐκ τοῦ πλησίον ἐπιτήρησιν τῶν κινήσεων τοῦ πολεμίου. § [γεωμ.] tangence, n. f. ἐπαφὴ τῆς ἐφαπτομένης, (tangente), ἐπὶ τῆς περιφερείας ἢ καμπύλης τινός· || σημεῖον ἐπαφῆς, point de tangence. § touche, n. f. ἡ πρόστριψις, ἡ προστριβή· βλ. καὶ **μαγνήτισις**. § ἐπαφή, κατ' ἐπέκτασιν λέγεται ἡ ὑφή, texture, n. f. § [στρατ.] ἐπαφὴ τῶν ἀγκώνων, tact (m.) des coudes ; λέγεται ἡ θέσις ἐν ᾗ στρατιῶται εὑρίσκονται κατ' ἀγκῶνα (coude à coude), εἴτε κατὰ τὰς ζυγήσεις, εἴτε κατὰ τὰ βαδίσματα.

ἐπαφίημι, μέλ. ἐπαφήσω, κατὰ τινὸς ῥίπτω τι, lancer, jeter sur ; βλ. καὶ **ἀφίημι**. § ἐπαφίεμαι, ἀφίεμαι, se laisser ; βλ. καὶ **ἐπαφίνομαι**.

ἐπαφίνομαι (ἐπαφίεμαι) (εἰς τὴν κρίσιν σας), s'en rapporter à, je me laisse à votre jugement.

ἐπαφροδισία, ας, ἡ· ὡραιότης, τερπνότης καὶ χάρις, beauté, n. f. amabilité, n. f. charme, n. m.

ἐπαφρόδιτος, ος, ον· ὡραῖος, beau, belle ; ἀξιαγάπητος, θελκτικός, χαριτωμένος, ἐπίχαρις, gracieux, euse ; charmant, e ; séduisant, e.

ἐπάχθεια, ας, ἡ· ἡ ἐνόχλησις, φορτικότης, charge, n. f. importunité, n. f.

ἐπαχθής, ής, ές· γεν. έος-οῦς, ὁ ἐπιφέρων βάρος, ὁ βαρύς, qui est à charge ; lourd, e ; pesant, e ; ἐπαχθής, δυσφόρητος, βαρετός, onéreux, euse ; ὁ φορτικός, δυσάρεστος, ἐνοχλητικός, ὀχληρός, importun, e; accablant, e ; assommant, e ; κοπιώδης, κουραστικός, pénible ; fatiguant, e ; ἐνοχλητικός, δυσάρεστος, ὀχληρός, ennuyeux, euse ; désagréable ; || αἱ διατυπώσεις αὗται μοὶ εἶνε ἐπαχθεῖς, ces formalités me sont à charge ; || ἐπαχθεῖς ὅροι, des conditions onéreuses ; || οὐδὲν ἐπαχθέστερον τῶν τυπικῶν ἐπισκέψεων, rien n'est plus importun (ennuyeux) que les visites de cérémonie ; || — ἄνθρωπος, homme accablant (assommant;importun); || ἐπαχθὴς ἐργασία, travail ennuyeux (fatigant ; fastidieux).

ἐπαχθῶς, [ἐπίρ.] onéreusement, adv. κατὰ τρόπον ἐπαχθῆ, ὀχληρόν, φορτικόν, κτλ., d'une manière accablante (importune ; ennuyeuse); φορτικῶς, ὀχληρῶς, fastidieusement.

ἐπείγω, μέλ. ἐπείξω· πιέζω, στενοχωρῶ, presser ; ἐπισπεύδω, βιάζω, ἐπιταχύνω τι, accélérer, hâter ; presser ; être urgent, pressant ; || ἐπείγει=εἶνε ἀναγκαῖον, il est urgent de ; || τὸ πρᾶγμα ἐπείγει, cela presse ; il y a urgence ; || ἐπείγων, ουσα, ον· pressant, e ; urgent, e ; || κίνδυνος ἐπείγων, danger pressant ; || ἀνάγκη ἐπείγουσα, besoin urgent ; || || ἐπεῖγον [ἐπὶ ἐπιστολῆς] pressé ; urgent ; || ἡ ὥρα ἐπείγει = ὁ καιρὸς βιάζει, le temps presse. § [μέσ. καὶ παθ.] ἐπείγομαι, βιάζομαι, se presser ; se hâter ; || ἐπειγόμενος, η, ον· être pressé, ée.

ἐπειδή, ἐπεὶ δή, [σύνδ.] ἀφ' οὗ (ἀφοῦ) δά,

puisque ; οὕτως ὥστε ἡ συνέπεια τοῦ παρελθόντος παρίσταται ὥς τι ἐξακολουθοῦν εἰσέτι· ἐπειδή, comme ; vu que ; attendu que ; après que ; διότι, car, parce que ; || τὸν θωπεύει ἐπειδὴ τὸν ἀγαπᾷ, il le caresse car il l'aime; || — εἶνε πτωχός, πρέπει ν' ἀπελπισθῇ; parce qu'il est pauvre faut-il qu'il désespère ? || τὸ πιστεύω ἐπειδὴ [ἀφοῦ] τὸ λέγει, j'y crois puisqu'il le dit ; || ἐτιμωρήθη ἐπειδὴ (διότι) παρήκουσε, il a été puni pour avoir désobéi; || — ἔχει νὰ ζήσῃ, δὲν τὸν μέλλει, comme il a de quoi vivre, il ne s'en soucie pas ; || [νομ.] — ἐξάγεται, κτλ. ἐξαιτούμεθα, attendu qu'il resulte, etc, nous requérous.

ἔπειμι (συνήθ. ὡς μέλλ. τοῦ ἐπέρχομαι), ἀκολουθῶ, ἐπέρχομαι, venir à ou après ; || [μετοχ.] ἐπιών, οῦσα, όν, ὁ κατόπιν ἐρχόμενος, qui vient après ; suivant, e ; prochain, e ; || ὁ ἐπιὼν ἐνιαυτός, τὸ ἐπιὸν ἔτος, l'année suivante ou l'année prochaine ; || ἡ ἐπιοῦσα [ἡμέρα], le lendemain.

ἐπεισάγω, μέλ. άξω, εἰσάγω προσέτι μέσα, παρεισάγω, introduire en sus ; φέρω ἀπ' ἔξω, ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, importer, amener du dehors.

ἐπείσακτος, ος, ον· ὁ ἔξωθεν εἰσαγόμενος, intrus, e ; importé [du dehors] ; ὁ ξενικός, ξένος, étranger, ère; ὁ δανεισθείς, emprunté, ée.

ἐπεισοδιακός, ή, όν· épisodique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπεισόδιον, qui appartient à l' épisode ; ὁ ἔχων τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐπεισοδίου, qui a le caractère de l'épisode ; || ἐπεισοδιακὴ διήγησις, récit épisodique ; ὅθεν καὶ πρόσθετος, βοηθητικός, ή, όν, accessoire.

ἐπεισοδιακῶς, [ἐπίρ.] épisodiquement, adv. κατὰ τρόπον ἐπεισοδιακόν, d'une manière épisodique ; (accessoire) ; accessoirement, adv. παρέργως, παρεμπιπτόντως, incidemment, adv.

ἐπεισόδιον, ου, τό· épisode, n. m. ὅπερ δὲν ἀνήκει εἰς τὸ πρᾶγμα οὐσιωδῶς, ἀλλὰ τέρψεως καὶ ψυχαγωγίας χάριν παρεντίθεται, ὅθεν συμβὰν ἀπροσδόκητον, incident, n. m. || τὸ ἐπεισόδιον ποιήματος, l'épisode d'un poëme ; || τὸ λυπηρὸν αὐτὸ ἐπεισόδιον, cet incident fâcheux. § [κατ' ἐπέκτ.] ἐπεισόδιον, épisode, γεγονὸς παρεμβαλλόμενον εἰς σειρὰν γεγονότων, ὅθεν πρόσθετον, ἐπιβοηθητικὸν γεγονός, fait accessoire.

ἔπειτα, [ἐπίρ.] ἐπὶ-εἶτα, ensuite ; ὕστερα, κατόπιν, après ; [et] puis ; τῆς ἀλλεπαλληλίας ἢ συνεχείας δύο πράξεων ἢ περιστάσεως δηλωτικόν, ἐφεξῆς, dans (par) la suite ; ἄλλως τε, d'ailleurs ; ἐκτὸς τούτου, en outre ; || ἐργάσου πρῶτον, κ' ἔπειτα ἀναπαύεσαι, travaillez d'abord, vous vous reposerez ensuite; || μετέβαλεν ἔπειτα τὸ σχέδιόν του, il reforma son plan dans la suite ; || ἔγεινεν ἔπειτα ἐργατικὸς ἄνθρωπος, il devint par la suite un homme laborieux ; || — βλέπομεν, nous verrons après; || θὰ ὑπάγω εἰς Παρισίους, ἔπειτα εἰς Λονδῖνον, j'irai à Paris, puis à Londres; || — πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν ἄν, d'ailleurs il faut examiner si ; || ἔπειτα μὴ λησμονῶμεν ὅτι, en outre il ne faut pas oublier que ; || κ' ἔπειτα, τί πειράζει νὰ τὸ εἰπῇ τις ; après tout quel mal y a-t-il à le dire. § [προθετικῶς] ἔπειτα ἀπό, μετά, après ; || — ἀπὸ αὐτόν, après lui ; || — ἀπὸ δύο ἡμέρας, deux jours après ; || — ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, à quelques jours de là.

ἐπέκει, (ε=α) [διάλ. Οἰνόης] ἀπέκει, ἀπ' ἐκεῖ=**κατόπιν.**

ἐπέκεινα, [ἐπίρ.] ἐπ' ἐκεῖνα, εἰς τὸ πέραν μέρος (μεταγεν.) πλέον ἐκεῖ, πέραν ἀπὸ ἐκεῖ, au delà ; ἐπὶ πλέον, de plus ; et plus ; || εἶνε δύο ἔτη καὶ ἐπέκεινα ἀφότου ἀνεχώρησεν, il y a deux ans et plus qu'il est parti.

ἐπέκταμα, ατος, τό· τὸ δι' οὗ ἐπεκτείνεταί τι· βλέπε **παρέκταμα,** allonge, n. f. rallonge.

ἐπέκτασις, εως, ἡ· ἔτι μακρότερον τέντωμα, extension, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπεκτείνειν, action d'étendre (d'allonger ; de prolonger) ; ἡ διάτασις, ἐπιμήκυνσις, allongement, n.m. prolongement, n.m. || ἡ ἐπέκτασις τῆς ἰσχύος του, l'extension de son pouvoir ; || ἐπέκτασις ὁδοῦ, prolongement d'une rue.

ἐπεκτείνω, μέλ. τενῶ, θὰ ἐπεκτείνω, ἤτοι ἔτι μᾶλλον ἐκτείνω, étendre ; ἐπιμηκύνω, allonger ; prolonger ; παρεκτείνω, rallonger, ἐπιμηκύνω τι διὰ προσθήκης ἑτέρου τεμαχίου· || ὅπως ἐπεκτείνῃ τὸ κράτος του, pour étendre son empire ; || ἡ ὁδὸς αὐτὴ θὰ ἐπεκταθῇ, cette rue sera prolongée ; || ἐπεξέτειναν τὴν πλατεῖαν, on a élargi la place ; || [ναυτ.] σχοινίον τι ἐπεκτείνεται, un cordage rend, κοινῶς βγαίνει, ἕνεκα παρατεταμένης ἕλξεως || [ἐμπορ.] ἐπεκτείνω (ὅρους), élever ; ἐπεκτείνω (ἐργασίας), étendre ; élargir. § — τὴν ξηράν, γραμμὴν πλοίων, ἢ προκυμαίαν, élonger la terre, une ligne de navires, ou un quai, σημαίνει προεκτείνω κατὰ τὸ μῆκός των ἀκολουθῶν ὁδὸν παράλληλον τῆς διευθύνσεώς των. § [ἱππευτ.] ἐπεκτείνειν τὸν σειραγωγέα, rechercher la longe ; ὅρος ἱππευτικῆς σημαίνων τὴν ἐφ' ὅσον εἶνε δυνατὸν ἐπέκτασιν τοῦ κύκλου κατὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ ἵππου διὰ τοῦ δαμαστικοῦ [σειρ]αγωγέως (plate-longe).

ἐπελάσατε! chargez! παράγγελμα ἀπευθυνόμενον πρὸς ἱππεῖς ἵνα ἐκτελέσωσιν ἐπέλασιν.

ἐπέλασις, εως ἡ· (ἐπὶ ἐλαύνω) ἡ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐπιδρομή, ἰδίως ἡ ὑπὸ τοῦ ἱππικοῦ προσβολή, charge, n. f. ὁρμητικὴ ἐπίθεσις ἵνα ἐκτοπισθῇ ὁ ἐχθρός· γίνεται δὲ ὑπὸ τοῦ ἱππικοῦ, ὅπερ χρησιμοποιεῖ κατ' αὐτὴν μίαν τῶν ἰδιοτήτων του, τὴν κροῦσιν. || — προνομέων, charge en fourrageurs, ἤτοι ἐσπαρμένη ἐπέλασις· βλ. **προνομεύς.**

ἐπελαύνω, μέλ. άσω, charger, ἐπέρχομαι ὁρμητικὸς κατά τινος· βλ. καὶ **ἐπέλασις.**

ἐπέλευσις, εως, ἡ· survenance, n. f. [νομ.] ἔλευσις ἀπροσδόκητος (π. χ. ἐπὶ τέκνων γεννωμένων μετὰ τελεσθεῖσαν κληροδοσίαν.

ἐπελεύσομαι, μέλ. τοῦ ἐπέρχομαι.

ἐπελήλυθα, παρακ. β΄ τοῦ ἐπέρχομαι.

ἐπελθών, οῦσα, ὸν (ἐπέρχομαι), survenu, e.

ἐπεμβαίνω, μέλ. βήσομαι, ἐπάνω εἴς τι στέκομαι, εἰσέρχομαι ἐντός, entrer dans, συνεπῶς παρεμβαίνω, ἐπεμβαίνω, intervenir; τίθεμαι ἐντός, μεταξύ, s'entremettre ; [ἀπολ.] ἀναμιγνύομαι, se mêler ; ἀναμιγνύομαι, ἀνακατόνομαι εἰς τὰς ξένας ὑποθέσεις, s'immiscer ; ἐπεμβαίνω, ἀντιποιοῦμαι ἀλλοτρίων δικαιωμάτων empiéter; ἐπεμβαίνω, προλαμβάνω, προκαταλαμβάνω τι, anticiper ; || ἐπενέβη ὁ βασιλεύς, le roi est intervenu ; || μὴν ἐπεμβαίνῃς εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ne vous immiscez pas dans cette affaire ; || ἡ κυβέρνησις ἐπενέβη εἰς τὰς ἐκλογάς, le gouvernement s'est ingéré dans (ἐπηρέασε, a influencé) les élections ; || μὴν ἐπεμβαίνῃς εἰς τὰ δικαιώματά μου, n'empiétez (n'anticipez) pas sur mes droits ; || [καὶ ἀπολ.] δὲν ἐπεμβαίνω, je ne m'en mêle pas ; || — εἰς ξένας ὑποθέσεις, se mêler de ; || — εἰς **διαμαρτυρηθεῖσαν** συναλλαγματικήν, intervenir un effet.

ἐπέμβασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπεμβαίνειν, τὸ ἐπεμβαίνειν εἴς τι, action d'intervenir, etc. intervention, n.f. ingérence, n. f. || ἐκλογικαὶ ἐπεμβάσεις, ingérences (pressions) électorales ; || νόμιμος ἐπέμβασις, intervention légitime ; || [νομ.] ἐπέμβασις (εἰς συναλλαγματικήν), intervention, n. f. § —, intervention, n. f. ἐκλήθη ἡ ἀνάμιξις πολιτείας τινὸς εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ἢ τὰς ἐξωτερικὰς ὑποθέσεις ἄλλης πολιτείας· || διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῶν ξένων δυνάμεων, par l'intervention des puissances étrangères ; || ἀρχὴ τῆς μὴ ἐπεμβάσεως, principe de non-intervention.

ἐπένδυμα, ατος, τό· τὸ ἄνωθεν τιθέμενον ἔνδυμα, vêtement de dessus ; βλ. ἐπανωφόριον. § —, τὸ περικάλυμμα, περίβλημα, chemise, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ ἐπένδυσις· τὸ δι' οὗ περικαλύπτουσί τι· || — τειχίσματος, chemise de rampart. § **ἐπένδυμα,** ατος, τό· revêtement, n. m. ou revêtissement, n. m. [ἐκ τοῦ ῥήματος revêtir, **ἐπενδύω**· ἡ δὲ πρᾶξις τοῦ ἐπενδύειν (action de revêtir) χαλεῖται **ἐπένδυσις**, π.χ. revêtement des talus, **ἐπένδυσις τῶν κλίσεων**· ἐπεκράτησεν ἵνα ἀντὶ τῆς λέξεως **ἐπένδυμα** μεταχειρίζωνται τὴν λέξιν **ἐπένδυσις**, ἥτις σημαίνει τὴν πρᾶξιν τοῦ ἐπενδύειν, ἀλλὰ γενικώτερον σημαίνει καὶ αὐτὸ τὸ ἐπένδυμα]. Γενικῶς χαλεῖται οὕτω πᾶσα ἐπίστρωσις ἐκ κονιάματος, γύψου, κτλ. ἢ τὸ ἀντικείμενον δι' οὗ ἐπικαλύπτεταί τι, ἢ ὅπερ χρησιμεύει ὡς ὑποστήριγμα γαιῶν, ἀνδήρου, κρηπῖδος (quai). Ὅταν εἰς τὴν κατασκευὴν ἐπιχώματος τινὸς ἀφίνωμεν τὰς γαίας ἐλευθέρας, αὗται σχηματίζουσι τὰς ἐξωτερικὰς πλευρὰς αὐτοῦ κεκλιμένας κατὰ γωνίαν 45^0 περίπου. Ἡ **κλίσις** (πρανὲς) αὕτη τῶν γαιῶν, ἥτις χαλεῖται **φυσικὴ** (talus coulant) δὲν εἶνε πάντοτε πρόσφορος εἰς τὰς διαφόρους ἀνάγκας δι' ἃς προσφεύγωμεν εἰς τὰ ἐπιχώματα. Ὅταν θέλωσι νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς ἐπιχωματισμοὺς κλίσιν ἀποτομωτέραν, εἶνε ἀνάγκη πρὸς στήριξιν αὐτῶν νὰ **ἐπενδύσωσι τὴν ἐπιφάνειαν τῆς κλίσεως** (revêtement des talus), **δι' ἐπενδύματος** (revêtement) ὅπερ ὑποστηρίζει τὰς γαίας. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ χώματα ἔχουσι τάσιν εἰς τὸ νὰ λάβωσι τὴν φυσικὴν αὐτῶν κλίσιν, γεννᾶται μία δύναμις πιέζουσα τὸ ἐπένδυμα ἥτις χαλεῖται ὤθησις **τῶν γαιῶν** ἢ **ἄντωσις** (poussée des terres, βλ. λέξιν), συνεπῶς τὰ ἐπενδύματα εἶνε διάφορα ἀναλόγως τῆς **ἀντώσεως**. Τῶν ἐπενδυμάτων γίνεται χρῆσις εἰς τὴν γεωργίαν, εἰς τὴν ὁδοποιΐαν καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν ὀχυρωτικὴν ὅπου ἔχουσι πολλάκις καὶ ἀμυντικὸν σκοπόν. Εἰς τὴν ὁδοποιΐαν γίνεται χρῆσις τῶν ἐπενδυμάτων εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ἐπιχωμάτων και ἐνίοτε εἰς ἐκχώσεις. Εἰς τὴν ὀχυρωτικὴν γίνεται μεγάλη χρῆσις· π. χ. Πρὸς ἐπένδυσιν τῶν ὀχυρωμάτων τοῦ πεδίου μεταχειρίζονται συνήθως **ἐπένδυμα** (ἐπένδυσιν) ἐκ **φακέλλων** (revêtement en fascines), ἐξ **ἀγκαλίδων** (revêtement en saucissons), ἐκ **ταρσῶν** ἢ **ταρσωμάτων** (revêtement en claies ou clayonnages), ἐκ **κλαδίσκων** ἢ **κλάδων** (revêtement en branchages ou en branches), ἐκ **κοφίνων** (revêtement en gabions) καὶ ἐκ **χορτοπλίνθων** (revêtement en gazons)· δύνανται ἐπίσης νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς τοῦτο τὰ **βυτία** (tonneaux) καὶ οἱ **γαιόσακκοι** (sacs à terre) ὅταν διαθέτωσιν ἀρκετούς· βλ. καὶ κατωτέρω.

Ἕτερα ἐπενδύματα ἀπαιτοῦντα μεγαλειτέραν προετοιμασίαν καὶ πλειότερον χρόνον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν, χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν **ἡμιτειχιστικὴν** (fortification semi-permanente), τὴν καὶ **πρόσκαιρον ὀχυρωτικὴν** χαλουμένην (fortification provisoire). Ταῦτα εἰσὶ τὰ ἐπενδύματα (ἐπενδύσεις) ἐξ **ὠμοπλίνθων** (revêtements en briques crues) ἐκ **γαιοτοίχων** ἢ **πλιθίων** (revêtements en pisé), **δι' ἀχυρώδους πηλοῦ** (revêtements en torchis), ἐκ **ξηρολίθων** (revêtements en pierres sèches) καὶ ἐκ **ξυλείας** ἢ **σανίδων** (revêtements en charpente ou en planches, **ξυλένδυσις**)· βλ. καὶ κατωτέρω.

Εἰς τὴν **τειχιστικὴν** (fortification permanente) αἱ κλίσεις ἐπενδύονται διὰ **τοιχοποιΐας** (en maçonnerie).

Ἐπένδυμα (ἐπένδυσις) **διὰ φακέλλων** (revêtement en fascines).

Σκάπτουσιν ἐν πρώτοις κατὰ μῆκος τοῦ ποδὸς τῆς κλίσεως, ἥτις μέλλει νὰ ἐπενδυθῇ, μικρὰν αὔλακα βάθους 0μ, 12 ἕως 0μ, 15 καὶ πλάτους 0μ, 25, ἐν τῇ ὁποίᾳ τοποθετοῦσι τὴν πρώτην στρῶσιν τῶν φακέλλων κατ' ἴσον ὕψος· εἶτα στερεοῦσιν ἕκαστον φάκελλον διὰ τριῶν πασσάλων, κοπανίζοντες ἰσχυρῶς τὰς ὄπισθεν τῆς πρώτης ταύτης στρώσεως γαίας. Ἐπὶ τῆς πρώτης σειρᾶς τοποθετοῦσι δευτέραν, προσέχοντες ἀφ' ἑνὸς μὲν ἵνα οἱ νέοι οὗτοι φάκελλοι εὑρίσκωνται ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς κλίσεως ἢ καὶ ὀλίγον ὄπισθεν αὐτοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἵνα τοποθετῶσι τὸ μέσον ἑκάστου φακέλλου ἐπὶ τῆς ἁρμογῆς δύο φακέλλων τῆς πρώτης σειρᾶς καὶ κατόπιν ἐπιχωματίζουσι τὸ ὄπισθεν αὐτῶν μέρος, οὕτως ὥστε τὸ χῶμα νὰ εὑρίσκηται

πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος μὲ τὸ ἐκτελεσθὲν ἐπένδυμα. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐξακολουθοῦσι μέχρι τοῦ ἀνωτάτου μέρους τῆς κλίσεως.

Τὸ διὰ φακέλλων ἐπένδυμα στερεοῦσι διὰ σχοινίων ἢ λύγων τοποθετουμένων ἀνὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας στρώσεις φακέλλων καὶ προσδενομένων ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπὶ τῶν φακέλλων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπὶ ἰσχυρῶν πασσάλων πηγνυομένων στερεῶς ἐντὸς τοῦ ἐπιχώματος, εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς περίπου μέτρου ὄπισθεν τοῦ ἐπενδύματος.

Εἰς τὰς προεχούσας γωνίας πρέπει νὰ διασταυρῶσι τὰς στρώσεις τῶν φακέλλων τῶν δύο προσώπων καὶ νὰ πριονίζωσι τὰ περισσεύοντα μέρη.

Ἐπένδυμα (ἐπένδυσις) **ἐξ ἀγκαλίδων**, revêtement en saucissons; τοῦτο ἐκτελεῖται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὅπως τὸ **ἐπένδυμα διὰ φακέλλων** (revêtement en fascines).

Ἐπένδυμα (ἐπένδυσις) **διὰ ταρσῶν**, revêtement en claies, ἤτοι κατασκευὴ **ταρσωμάτων** (clayonnages). Τὰ διὰ ταρσῶν ἐπενδύματα ἐκτελοῦνται εἴτε ἐπὶ τόπου, εἴτε διὰ τοιούτων παρασκευασθέντων ἐκ τῶν προτέρων.

Πηγνύομεν πασσάλους εἰς τὰ ἄκρα τῆς ἐπενδυθησομένης ἐπιφανείας τῆς κλίσεως ἔχοντας τὴν δοθησομένην κλίσιν εἰς τὸ ἐπένδυμα καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἑκάστου ἐξ αὐτῶν καθηλοῦμεν ἕνα ἧλον, εἰς δὲ τοὺς δύο τούτους ἥλους προσδένομεν τὰ ἄκρα ἑνὸς νήματος. Κατόπιν πηγνύομεν καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς κλίσεως πασσάλους εἰς ἀπόστασιν 0μ, 33 ἀπ' ἀλλήλων θέτοντες αὐτοὺς ἐπὶ τῆς εὐθυγραμμίας τῶν δύο ἀκραίων, τῇ βοηθείᾳ τοῦ νήματος, καὶ ἐπὶ τέλους πλέκομεν διὰ κλάδων μεταξὺ τῶν πασσάλων τούτων.

Εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ἐπενδύματος συστρέφομεν τοὺς κλάδους καὶ προσδένομεν τούτους περὶ τὸν ἀκραῖον πάσσαλον στερεοῦντες τοιουτοτρόπως καὶ αὐτόν. Ὑψουμένου τοῦ ἐπενδύματος κοπανίζομεν τὰ χώματα ὄπισθεν τοῦ πλέγματος καὶ τοποθετοῦμεν κατὰ διαστήματα ἐντὸς τοῦ ἐπιχώματος πασσαλίσκους, συνδέοντες τὸ ἐπένδυμα μετ' αὐτῶν διὰ λύγων ἢ σχοινίων, τέλος δὲ ὅταν τὸ ἐπένδυμα φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν περιδένομεν τοὺς ἄνω κλάδους διὰ λύγων.

Τὸ διὰ προπαρεσκευασμένων **ταρσῶν** (claies) ἐπένδυμα ἐκτελεῖται ὡς ἑξῆς. Πηγνύομεν τοὺς ταρσοὺς (πλέγματα) διὰ τῶν πασσάλων αὐτῶν κατὰ τὸν πόδα τῆς πρὸς ἐπένδυσιν κλίσεως, στεροῦντες αὐτοὺς ἐν τῷ κεκλιμένῳ τούτῳ ἐπιπέδῳ διὰ λύγων προσδενομένων ἐπὶ δύο ἢ τριῶν πασσάλων συνοχῆς δι' ἕκαστον **πλέγμα**· ἐκτελοῦμεν δὲ τὸν ἐπιχωματισμὸν μέχρι τοῦ ὕψους τῶν **ταρσῶν** κοπανίζοντες τὰ χώματα.

Ἐπένδυμα (ἐπένδυσις) **διὰ κλαδίσκων** ἢ **κλάδων**, revêtement en branchages ou en branches. Πρὸς ἐκτέλεσιν τούτου διατίθεμεν παραλλήλως τοῦ ἐπιπέδου τῆς κλίσεως καὶ εἰς ἀπόστασιν 0μ,10 ἔμπροσθεν σειρὰν πασσάλων ἀφισταμένων ἀπ' ἀλλήλων κατὰ 0μ,30 καὶ ἐχόντων ὕψος μόλις ὑπερβαῖνον τὴν κορυφὴν τοῦ ἐπενδύματος· ἐκ τούτων τινὲς μὲν συνδέονται διὰ σχοινίων ἢ εὐκάμπτων λύγων μετὰ πασσαλίσκων ἐμπεπηγμένων εἰς τὸν ὄγκον τῶν ἐπιχωμάτων, οἱ δὲ λοιποὶ συνέχονται μετὰ τῶν πρώτων διὰ δοκοῦ ὁριζοντίου, μεθ' ἧς ἕκαστος τούτων προσηλοῦται ἢ περιδένεται διὰ σχοινίου ἢ περιδημάτων· μεταξὺ τῶν πασσάλων τούτων καὶ τοῦ ἐπιχώματος παρεντίθεμεν διαδοχικῶς διαστρώσεις κλαδίσκων πιεζομένων ἄνωθεν διὰ τῶν ποδῶν, φροντίζοντες ἵνα οὗτοι ἔχωσιν ἄνισον μῆκος.

Ἐπένδυμα (ἐπένδυσις) **διὰ κοφίνων**, revêtement en gabions. Διατίθεμεν τοὺς κοφίνους κατὰ σειρὰν τὸν ἕνα πλησίον τοῦ ἄλλου, στρεβλοῦντες κατά τι τούτους, ἵνα ἡ βάσις αὐτῶν καταστῇ λοξὴ ὡς πρὸς τοὺς πασσάλους των. Κατόπιν πληροῦμεν αὐτοὺς οὕτω τεθέντας διὰ γαιῶν καὶ τοὺς ἐπιστέφομεν διὰ μιᾶς ἢ πλειοτέρων σειρῶν φακέλλων, ἀναλόγως τοῦ ὕψους τῆς ἐπενδυομένης κλίσεως

Ἐπένδυμα (ἐπένδυσις) **διὰ βυτίων**, revêtement en tonneaux. Τὸ διὰ βυτίων ἐπένδυμα ἐκτελεῖται ὡς τὸ διὰ κοφίνων, δέον ὅμως νὰ παρασκευάζωμεν τὴν τοποθέτησιν ἑκάστου τῶν βυτίων, δίδοντες εἰς αὐτὰ κλίσιν τινὰ πρὸς τὸ ἐπίχωμα.

Ἐπένδυμα (ἐπένδυσις) **διὰ χορτοπλίνθων**, revêtement en gazons. Αἱ χορτόπλινθοι εἶνε δύο διαφόρων μεγεθῶν καὶ αἱ μὲν ἔχουσαι μῆκος 0μ,30 καὶ πλάτος 0μ,30 καλοῦνται **δρομικαὶ** (δρομική, ῆς, ἡ), αἱ δὲ ἔχουσαι πλάτος 0μ,30 καὶ μῆκος 0μ,40 καλοῦνται **ἐγκάρσιαι** (μπατικαί)· βλ. **χορτόπλινθος**, gazon.

Ἀφοῦ θεωρίσωσι τὸν χόρτον σχεδὸν μέχρι ῥίζης διαιροῦμεν τὸ χλοοφόρον ἔδαφος εἰς ὀρθογώνια διαστάσεων ἴσων πρὸς τὰς τῶν ἐξαχθησομένων χορτοπλίνθων, διὰ σκαφείου τινὸς ὅπερ ἐμπηγνύομεν καθέτως εἰς τὴν γῆν κατὰ μῆκος κανόνος τοποθετημένου εἰς κατάλληλον διεύθυνσιν. Ὅταν οὕτω τμηθῶσι τὰ ὀρθογώνια, προβαίνομεν εἰς τὴν ἐξαγωγὴν τῶν χορτοπλίνθων εἰσάγοντες ὑποκάτω τὸ σκαφεῖον καὶ κρατοῦντες αὐτὸ ὅσον τὸ δυνατὸν ὁριζοντίως.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἐπενδύματος σκάπτομεν ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τοῦ ποδὸς τῆς πρὸς ἐπένδυσιν κλίσεως καὶ πρὸς τὰ ἔνδον τοῦ ἐπιχώματος αὔλακα βάθους 0μ,06 καὶ πλάτους 0μ,04, προωρισμένην νὰ δεχθῇ τὴν πρώτην **στρῶσιν** (ἢ στοῖχον, assise) τῶν χορτοπλίνθων. Τὸ ἔργον ἐξακολουθεῖ ἐκτελούμενον ὑπὸ συνεργείων ἐκ 3 ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων ὁ εἷς μεταφέρει τὰς χορτοπλίνθους, ὁ δεύτερος τοποθετεῖ αὐτὰς καὶ τρίτος πληροῖ τὸ ὄπισθεν τῆς ἐπενδύσεως διὰ χωμάτων τὰ ὁποῖα ἐπιμελῶς κοπανίζει.

Τὰς χορτοπλίνθους μὲ τὸν χόρτον ὑποκάτω διαθέτομεν ἀλληλοδιαδόχως μίαν **δρομικὴν** καὶ μίαν **ἐγκαρσίαν** (ἤτοι **δρομικῶς** καὶ **ἐγκαρσίως** ἢ **διατόνως**, κοινῶς **δρομικὸ** καὶ **μπατικὸ** κτίσιμο, βλ. parpaing καὶ panneresse) καὶ πάντοτε καλῶς προσηρμοσμένας μεταξύ των. Ἑκάστην **στρῶσιν** ἰσοπεδοῦμεν διὰ καλῶς ἠκονισμένου σκαφείου, συμφώνως πρὸς τὸ ἐπίπεδον τῆς κλίσεως· τέλος ἐπιστέφομεν τὸ **ἐπένδυμα** διὰ στρώσεως χορτοπλίνθων μὲ τὸν χόρτον πρὸς τὰ ἄνω.

Ἐπένδυμα (ἐπένδυσις) **διὰ γαιοσάκκων**, revêtement en sacs à terre. Πρὸς ἐπένδυσιν κλίσεως τινὸς διὰ γαιοσάκκων, διαθέτομεν τούτους ὡς τὰς χορτοπλίνθους, ἐναλλὰξ **δρομικῶς** καὶ **ἐγκαρσίως** ἢ πάντας δρομικῶς ἢ ἐγκαρσίως.

Ἐπένδυμα (ἐπένδυσις) **δι' ὠμοπλίνθων**, revêtement en briques crues. Τὸ ἐπένδυμα τοῦτο ἐκτελεῖται ἀπολύτως ὡς τὸ διὰ χορτοπλίνθων. Αἱ ὠμόπλινθοι ἔχουσι πάχος 0μ,10, πλάτος 0μ,20 καὶ μῆκος 0μ,40, κατασκευάζουσι δὲ ταύτας ἐντὸς ξυλίνων τύπων μεταχειριζόμενοι ἀργιλώδη γῆν μεμιγμένην μετ' ὀλίγου ἀχύρου καὶ ξηραίνουσιν αὐτὰς εἰς τὸν ἥλιον.

Ἐπένδυμα (ἐπένδυσις) **διὰ γαιοτοίχου**, revêtement en pisé. Ἡ διὰ γαιοτοίχου ἐπένδυσις συνίσταται εἰς τοῖχον ἐκ γαιῶν ἐγειρόμενον πρὸς τὸ ἐπενδυθησόμενον μέρος τοῦ ἐπιχώματος. Καθαρίζομεν τὰς γαίας ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον καὶ τὰς ὑγραίνομεν ἐλαφρῶς, ἵνα δύνωνται νὰ συνδέωνται καλῶς κοπανιζόμεναι.

Σκάπτομεν εἰς τὴν βάσιν τοῦ ἐπενδύματος αὐλάκιον 0μ,10 ἕως 0μ,20 βάθους καὶ 0μ,50 πλάτους. Ἔπειτα ἐμπηγνύομεν, κατὰ 0μ,10 ἔμπροσθεν τῆς κλίσεως, σειρὰν ἰσχυρῶν πασσάλων κατά τι ὑψηλοτέρων τῆς κορυφῆς τοῦ ἐπενδύματος καὶ στερεοῦμεν αὐτοὺς διὰ σχοινίων ἢ διὰ λύγων ἐπὶ ἄλλων πασσάλων ἐμπεπηγμένων εἰς τὸν ὄγκον τοῦ ἐπιχώματος. Κατόπιν ἐφαρμόζομεν ἐσωτερικῶς ὡς πρὸς τοὺς πασσάλους σανίδας αἱ ὁποῖαι σχηματίζουσιν εἶδος τι κιβωτίου. Ἐντὸς τοῦ κιβωτίου τούτου ῥίπτομεν τὰ ὀλίγον ὑγρὰ χώματα κατὰ διαστρώσεις πάχους 0μ,10, ἅτινα κοπανίζομεν μέχρις ὅτου τὸ πάχος αὐτῶν καταστῇ σχεδὸν τὸ ἥμισυ· ὅταν πληρωθῇ τὸ κιβώτιον γαιῶν ἀφαιροῦμεν τὰς σανίδας· || ἐπένδυμα ἐκ λίθων, revêtement en pierres, βλ. **λιθένδυτον καὶ τοῖχος ἐπενδύσεως**· || — διὰ ξηρολίθων, revêtement en pierres sèches, ἤτοι **λιθένδυτον ἄνευ κονιάματος**· βλ. λέξιν· || **ἐπένδυμα** (ἐπένδυσις) **δι' ἀχυρώδους πηλοῦ**, revêtement en torchis. Τοῦτο ἐκτελεῖται ὡς τὸ διὰ γαιοτοίχου· προετοιμάζομεν τὸν ἀχυρώδη πηλὸν ῥίπτοντες κεκομμένον ἄχυρον ἐπὶ γαιῶν καλῶς βεβρεγμένων καὶ ἀναμιγνύομεν ταῦτα διὰ τοῦ πτύου ἢ τῆς κυχήθρας· || **ξυλένδεσις**, ἡ· revêtement en charpente ou en planches ou en bois, ἐπένδυμα τῶν γαιῶν διὰ ξυλείας· || — (ἐπένδυσις) διὰ μαρμαρίνων πλακῶν, revêtement en tranches de marbre ; § — πλοίου, revêtement ou bordé (extérieur) ; βλ. **περίβλημα καὶ ἐπένδυσις**.

ἐπένδυσις, εως, ἡ· τὸ ἐπένδυμα, revêtement, n. m. βλ. λέξιν· || —, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπενδύειν, action de revêtir, revêtement, n. m. βλ. **ἐπένδυμα**· || — τῶν κλίσεων, revêtement des talus ; βλ. καὶ **ἐπένδυμα**· || [ὀχυρ.] **ἐπένδυσις ἀνακουφιστική**, revêtement en décharge ; **ἐπένδυσις** διὰ θόλων γιγνομένη ἐπὶ τοῦ **κρημνοῦ** (escarpe) τῶν ὀχυρωμάτων· || blindage, n. m. λέγεται γενικῶς ἡ ἐπένδυσις (revêtement) διὰ διαφόρων ὑλικῶν, ἰδίως ὅμως ὅπως προφυλάξωσιν ἀντικείμενα τινὰ ἀπὸ τὰ ἐχθρικὰ βλήματα· π. χ. ἐπένδυσις ἀδιαπέραστος (ἀδιάτρητος), blindage à l'épreuve. § —, καὶ ὑπένδυσις, doublure, n. f. βλ. **ὑπόρραμα**, κοινῶς **φόδρα**. § — (θερμαστρῶν), garniture, n. f. καλεῖται ἡ δι' ὀπτοπλίνθων ἐσωτερικὴ ἐπένδυσις τῶν θερμαστρῶν πρὸς συγκράτησιν τῆς θερμότητος. § [οἰκοδ.] —, incrustation, n. f. βλ. **ἐγκόλλησις**. § — μεταλλικὴ ἢ ἐπίθεμα μεταλλικόν, allumelle, n. f. λεπτὸν φύλλον μετάλλου δι' οὗ ἐπενδύεταί τι· π. χ. τοιαῦται μεταλλικαὶ ἐπενδύσεις τίθενται εἰς διαφόρους ἀνατρήσεις ἢ ὀπὰς ἐπὶ ξυλίνου ἀντικειμένου, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἰσάγονται μοχλοί, κτλ. δι' ἐνέργειαν τινά, ἵνα μὴ διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν μοχλῶν καταστρέφηται τὸ ξύλον, ὅπως π. χ. εἰς τὰς ὀπὰς τοῦ ἐργάτου (cabestan) ἐν τοῖς πλοίοις. § [οἰκοδ.] πρώτη ἐπένδυσις, βλ. **πεταχτόν**, crépi, n. m. chemise, n. f. § carrelage, n. m. ὀνομασία γενικὴ σημαίνουσα τὴν **ἐπένδυσιν** τοῦ ἐδάφους δι' ἀβάκων ἢ ἀβακίσκων ἐξ ὀπτοπλίνθων (carreau de terre cuite), ἐκ λίθων, μαρμάρων ἢ πλίνθων, ἤτοι **ἐπίστρωσις** ἢ **στρῶσις** τοῦ ἐδάφους, **ἐδαφόστρωσις, ἀβακόστρωσις, πλακόστρωσις, πλινθόστρωσις** (ἀναλόγως τοῦ εἴδους). Αἱ διὰ τὰς ἐπιστρώσεις εἰσόδων, αὐλῶν, κτλ. οἰκιῶν ἢ καταστημάτων ἐν χρήσει πλάκες εἰσὶ συνήθως **ἄβακες** (carreaux) ἢ **ἀβακίσκοι** (carreaux de terre cuite) τετράγωνοι ἢ ἑξάγωνοι. Ἡ ἄργιλος ἡ χρησιμεύουσα διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν **ἀβακίσκων** ἐξ ἑψημένης γῆς, εἶνε ἡ αὐτὴ μὲ τὴν διὰ τοὺς κεράμους χρησιμοποιουμένην, ἀλλ' ὀλίγον τι μᾶλλον πυριτική. Οἱ ἀβακίσκοι οὗτοι εἶνε πολλάκις ἐπικεχρισμένοι ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν ἐπιφανειῶν των, φέρουσι δὲ ἐπ' αὐτῶν διάφορα σχέδια καὶ καλοῦνται συνήθως **πλακόστρωσις μωσαϊκή**.

ἐπενδύτης, ου, ὁ· βλ. **ἐπανωφόριον**, pardessus, n. m. paletot, n. m. manteau, n. m. || ἐπενδύτης (τῶν ναυτῶν, κτλ.) ἡ χλαῖνα καὶ χλαίνη, ης, ἡ· ὁ μανδύας, capote, n. m. βλ. καὶ **χλαῖνα**· || ἀδιάβροχος ἐπενδύτης, caparasse, n. f. βλ. **ἀδιάβροχον**· || — χονδροϋφής, χονδρὴ μαλλίνη χλαῖνα, limousine, n. f. || ἐπενδύτης ἐργασίας, κοινῶς ἡ **μπλοῦζα**, sarrau ou sarrot, n. m.

ἐπενδυτικός, ή, όν· de revêtement ; de doublage ; de blindage, etc. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπένδυσιν, qui sert à revêtir, etc. || ἐπενδυτικὸν πλαίσιον, βλ. **πλαίσιον**.

ἐπενδύω, μέλ. ύσω, ἐνδύω τι, καλύπτω τι διά τινος, revêtir ; ἐπικαλύπτω, recouvrir ; || —, revêtir, ἤτοι καλύπτω γαίας, τοῖχον, κτλ. διὰ τῶν διαφόρων εἰδῶν **ἐπενδυμάτων** (revêtements) ; || **ἐπενδύω**, revêtir, ἤτοι κατασκευάζω τοῖχον ὡς ἐπένδυμα διὰ τὴν ὑποστήριξιν γαιῶν· τὸ ἐπένδυμα γίνεται διττῶς, εἴτε τοποθετουμένων λίθων ἢ πλακῶν κατὰ τὴν κλίσιν τοῦ ἔργου μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν αὐτοῦ, εἴτε κατασκευάζουσι τὸ ἐπένδυμα συνδέοντες αὐτὸ κατὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ἔργου· ὁ δεύ-

τερος οὗτος τρόπος τῆς ἐπενδύσεως εἶνε στερεώτερος· βλ. καὶ **ἐπένδυσις**, revêtement ; || ἐπενδύω καὶ ὑπενδύω, doubler ; ἐπικαλύπτω (recouvrir) τι δι' ἑτέρου ἀντικειμένου· || — διὰ μετάλλου, κοινῶς καπλαντίζω, doubler en métal ; || — διὰ σανίδων, βλ. **ἐπισανιδόω**· || — διὰ φύλλων χαλκοῦ, βλ. **ἐπιχαλκόω**· || [οἰκοδ.] ἐπενδύω, ἐγκολλῶ πρὸς στολισμόν, incruster, βλ. **ἐγκόλλησις**· || —, στεγάζω τι πρὸς προφύλαξιν, προκαλύπτω, blinder ; βλ. καὶ **ἐπένδυσις**· || [ναυτ.] ἐπενδύω (ἐξωτερικῶς τὸ σκάφος πλοίου), βλ. **ἐνδύω**, border un navire ; || — (ἐσωτερικῶς τὸ σκάφος πλοίου), vaigrer, κοινῶς βάζω τὸ φόδρο, ἤτοι καθηλῶ τὰς ἐντερονίδας.

ἐπενεκτέος, α, ον· ῥημ. ἐπίθετον τοῦ ἐπιφέρω, ὅστις δέον νὰ ἐπιφερθῇ, qui doit être porté (amené ; causé ; apporté) ; à apporter.

ἐπενέργεια, ας, ἡ· ἡ ἐπί τινος ἐνέργεια, ἡ ἐνέργεια, δρᾶσις, action, n. f. ἐπήρεια, ἐπίδρασις, influence, n. f. || **ἐπενέργεια** (ἐπίδρασις) τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἐπὶ τῶν ὀργάνων, innervation, n. f.

ἐπενεργῶ (έω), μέλ. ήσω ἐνεργῶ ἐπί τινος, agir; ἐπενεργῶ, ἐπηρεάζω, influer ; ἐπενεργῶ, ἐξασκῶ ἐπιρροήν, ἐπιδρῶ, ἐπηρεάζω, influencer ; exercer une influence sur ; ἀντιδρῶ ἐπί τινος, réagir ; || τὸ παράδειγμά του ἐπενήργησεν ἐπὶ τῶν ἄλλων, son exemple a agi sur les autres ; || ἡ τάσις αὕτη ἐπενήργησε καὶ ἐπὶ τῆς φιλολογίας, cette tendance a influé aussi sur la littérature ; || [αἱ διαθέσεις τῶν ἀκροατῶν] ἐπενεργοῦσι πολλάκις ἐπὶ τὸν ῥήτορα, réagissent souvent sur l'orateur.

ἐπενθυμέομαι-οῦμαι, βλ. **ἐνθυμέομαι**, réfléchir de nouveau ; se ressouvenir.

ἐπενθυμίζω, βλ. **ὑπενθυμίζω.**

ἐπενθύμησις, βλ. **(ὑπ)ενθύμησις** (ἐνθυμέομαι-οῦμαι).

ἐπενθύμισις, βλ. **ὑπενθύμισις.**

ἐπεξεργάζομαι, μέλλων άσομαι· ἐντελῶς ποιῶ, πάλιν ἐπιμελῶς (κατ)εργάζομαί τι élaborer ; ἀπεργάζομαι, ragréer, ἀποτελειώνω τι δι' ἐπεξεργασίας ; τελειώνω, achever ; ἀποτελειώνω, mettre la dernière main ; ἐκτελῶ τι ἀκριβῶς καὶ ἐπιμελῶς, exécuter avec soin; βαθμηδὸν τελειοποιῶ, perfectionner ; καὶ ἐν γένει ἐπιμελοῦμαι, soigner ; ἐργάζομαι εἴς τι (ὡς ἐπὶ συγγραμμάτων), travailler. § ἐπεξεργάζομαι, élaborer, ἐν τῇ φυσιολογίᾳ σημαίνει καθιστῶ ἀφομοιώσιμον, rendre assimilable; π. χ. ὁ στόμαχος ἐπεξεργάζεται τὰς τροφάς, l'estomac élabore les aliments ; || ἐπίσης μεταβάλλω ζωϊκὴν οὐσίαν εἰς οὐσίαν ἑτέρου εἴδους, π. χ. τὸ ἧπαρ ἐπεξεργάζεται τὴν χολήν, la foie élabore la bile. § τὸ πνεῦμα ἐπεξεργάζεται, l'esprit élabore. § ἐπεξεργάζεται τὸ ὑπόμνημά του, il travaille son mémoire ; βλ. καὶ **διασκευάζω**, arranger.

ἐπεξεργασία, ας, ἡ· élaboration, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξεργάζεσθαι, action d'élaborer ; βαθμιαία ἐργασία, travail graduel; ἡ (ἐπ)ἐξεργασία βιβλίου, l'élaboration d'un livre· ἡ μετ' ἐπιμελείας τελειοποίησις πράγματος τινός ἢ ἐργασία, élaboration, n. f. ἡ τελείωσις, achèvement, n. m. ἡ τελειοποίησις, élaboration, perfectionnement (d'un ouvrage) ; ἡ ἐκτέλεσις, exécution, n. f. ἡ ἐπιμελὴς ἐκτέλεσις, travail soigné ; ἡ διασκευή, arrangement, n. m. ἡ ἀπεργασία. ragréement, n. m. ἡ μετ' ἐπιμελείας ἐκτέλεσις ἢ τελειοποίησις ἀντικειμένου τινός· ἡ ἐπεργασία, ἐπεξεργασία, retouche, n. f. ἤτοι ἡ ἐπισκευὴ τοιχογραφίας, κλτ. § élaboration, n. f. ἐν τῇ φυσιολογίᾳ σημαίνει τὴν ἐσωτερικὴν ἐργασίαν τὴν καθιστῶσαν τὰς τροφὰς ἀφομοιωσίμους· || ἐπίσης ἐπεξεργασία ἀνάλογος εἰς τὰ φυτά, π. χ. ἐπεξεργασία τοῦ χυμοῦ, élaboration de la sève.

ἐπεξεργάσιμος, ος, ον· élaborable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ ἐπεξεργασθῇ, qui peut être élaboré ; || χυμοὶ ἐπεξεργάσιμοι, des sucs élaborables.

ἐπεξεργαστής, οῦ, ὁ· ὁ τελειωτὴς πράγματος τινός, ὁ ἐπεξεργαζόμενός τι, celui qui achève, qui perfectionne ; qui retouche un ouvrage ; retoucheur, n. m. exécuteur.

ἐπεξεργαστικός, ή, όν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν, ἀνήκων εἰς αὐτήν, de retouche ; ὁ τελειόνων, qui achève ; qui perfectionne ; qui accomplit. § élaborant, ante; ὁ κατάλληλος πρὸς ἐπεξεργασίαν· π. χ. ἡ ἐπεξεργαστικὴ ἐργασία τοῦ στομάχου, le travail élaborant de l'estomac ; || ἐπίσης élaborateur, trice, adj. ὁ παράγων τὴν ἐπεξεργασίαν, qui produit l'élaboration ; π. χ. τὰ ἐπεξεργαστικὰ ὄργανα, les organes élaborateurs.

ἐπεξέρχομαι, μέλ. ἐλεύσομαι, ἐντελῶς διέρχομαί τι, π. χ. διεξοδικῶς διέρχομαι βιβλίον, parcourir un livre ; πραγματεύομαι [ὑπόθεσιν τινά], traiter [un sujet].

ἐπεξηγέω, βλ. ἐπεξηγῶ.

ἐπεξήγημα, ατος, τό· ἡ προσθήκη εἰς τὴν ἐξήγησιν ἢ διήγησιν τινά, ἡ ἐπεξήγησις, explication, n. f.

ἐπεξηγηματικός, ή, όν· explicatif, ive; ὁ περιλαμβάνων ἐπεξηγήσεις, qui contient des explications ; ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐξήγησιν, qui sert d'explication ; || ἐπεξηγηματικὸν σημείωμα, une note explicative. § —, explicateur, trice, λέγεται περὶ τοῦ ἐξηγοῦντός τι, π. χ. des notes explicatrices ; βλ. καὶ **ἐξηγητής.**

ἐπεξηγηματικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπεξηγηματικόν, d'une manière explicative.

ἐπεξηγήσιμος, ος, ον· **ἐξηγήσιμος**, explicable, adj. ὅστις δύναται νὰ ἐπεξηγηθῇ, qui peut être expliqué ; || φαινόμενον ἐπεξηγήσιμον, phénomène explicable ; (τὸ ἀντίθ. εἶνε ἀνεξήγητον, inexplicable) ; [κατ' ἐπέκτ.] **ἐξηγήσιμος**=δικαιολογήσιμος, δικαιολογητέος, explicable, justifiable, ὅστις δύναται νὰ δικαιολογηθῇ, qui peut être justifié ; π. χ. διαγωγὴ ἐντελῶς δεδικαιολογημένη, conduite parfaitement explicable.

ἐπεξήγησις, εως, ἡ· explication, n. f. ἀνάπτυξις γινομένη ὅπως κατανοηθῇ ἀντικείμενον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀσαφές, ὅθεν ἀσαφοῦς λά-

γου ἢ λέξεως σαφηνισμός, ἤτοι περαιτέρω ἐξήγησις (ἀνάπτυξις), explication [ultérieure]; διασάφησις, σαφήνεια, éclaircissement [nouveau]; διασάφησις, σαφηνισμός, σαφήνεια, élucidation, n. f.

ἐπεξηγῶ (έω), μέλ. ήσω, expliquer, ἀναπτύσσω ἐπὶ πλέον· βλ. ἐπεξήγησις· σαφηνίζω, éclaircir; élucider.

ἐπεξηγητέος, α, ον· ῥημ. ἐπίθ. ὅστις δέον νὰ ἐπεξηγηθῇ, qui doit être expliqué, explicable, adj.

ἐπέξοδος, ου, ἡ· sortie, n. f. βλ. ἔξοδος.

ἐπέπρωτο, βλ. πέπρωται.

ἐπέραστος, ος, ον· ἀγαπητός, ἐράσμιος, ἀξιαγάπητος, aimable; ἀξιέραστος, adorable.

ἐπεργάζομαι, retoucher, βλ. ἐπεξεργάζομαι. § tailler; sculpter; βλ. καὶ **ἀνάγλυφον.**

ἐπεργασία, ας, ἡ· βλ. ἐπεξεργασία, retouche, n. f. § [οἰκοδ.] taille d'arasement, λέγεται ἡ λάξευσις ἣν κάμνει ὁ τεχνίτης εἰς ἕκαστον λίθον τοῦ δόμου (assise), ἵνα καταστήσῃ αὐτοὺς ἰσοϋψεῖς. § ἐπεργασία ἀτελής, malfaçon, n. f. βλ. **ἀτελὴς ἐργασία.**

ἔπεργος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ἡμέρα ἐργάσιμος, jour de travail; βλ. καὶ **ἡμέρα.**

ἐπερείδω, μέλ. είσω, ἐπακουμβῶ, appuyer sur; στηρίζω τι ἐπί τινος, adosser à; βλ. καὶ ἐπακουμβῶ. § [μεσ.] ἐπερείδομαι, ἐπακουμβῶ, στηρίζομαι ἐπί τινος s'appuyer sur; π. χ. ἐπὶ βακτηρίας, κτλ. § [μεταφ.] πέποιθα, ἔχω ἐμπιστοσύνην, θαρρῶ πρός τινα, compter sur.

ἐπέρσι, [δημ.] βλ. **πέρσι.**

ἐπέρχομαι, μέλ. ἐπελεύσομαι, ἔρχομαι, πλησιάζω ἐρχόμενός που, ἤτοι ἔρχομαι ἐπὶ ἢ ἐντός, venir sur ou dans, survenir; ἔρχομαι, venir; φθάνω, arriver; ‖ ἐπῆλθεν ἡ νύξ, la nuit survint; τοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα, l'idée lui vint; il s'avisa; ‖ τῷ ἐπῆλθεν (τὸν κατέλαβεν) ὕπνος νήδυμος, un doux sommeil s'empara de lui; ‖ **ἐπελθών,** οῦσα, όν, survenu, e; ‖ ὁ ἐπελθὼν πόλεμος, la guerre survenue; ‖ [ἐμπορ.] ἐπέρχομαι [ἐπὶ ἐκπεσμῶν], survenir. § —, ἔρχομαι ἐχθρικῶς, προσβάλλω, ἐπιπίπτω, attaquer; βαίνω ἐναντίον, marcher (aller; s'avancer) contre; ‖ κατὰ τῶν ἐπερχομένων ἐχθρῶν, contre l'attaque des ennemis.

ἐπερχόμενος, η, ον, survenant, ante, ὁ ἀπροσδοκήτως ἐρχόμενος; ‖ ἐπερχόμενα ὑποκείμενα, des personnes survenantes.

ἐπερωτάω, βλ. **ἐπερωτῶ.**

ἐπερώτησις, εως, ἡ· γενικῶς μὲν ἡ ἐρώτησις, interrogation, n. f. action d'interroger, de questionner; ἰδίως ὅμως ἐπερώτησις, interpellation, n. f. ἡ ἐπί τινος ἐρώτησις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπερωτᾶν. Ἡ **ἐπερώτησις,** interpellation, n. f. εἶνε δικαίωμα ῥητῶς ὑπὸ τοῦ Συντάγματος (ἄρθρ. 58) ἀπονεμηθὲν τοῖς βουλευταῖς, δυναμένοις νὰ ζητήσωσι παρὰ τῶν ὑπουργῶν πληροφορίας περὶ παντὸς εἰς τὰ καθήκοντα αὐτῶν ὑπαγομένου ἀντικειμένου. Οἱ ὑπουργοὶ δὲ ὀφείλουσιν εἴτε ἀμέσως εἴτε καὶ εἰς ἄλλην συνεδρίασιν ν' ἀπαντήσωσιν, ἐκτὸς ἂν συμφέροντα τοὐκράτους ἐπιβάλλωσι τὴν σιωπήν.

ἐπερωτῶ (άω), μέλ. ήσω, γενικῶς ἐρωτῶ, interroger; ἰδίως ὅμως interpeller; βλ. ἐπερώτησις.

ἐπέσανε, [διάλ. Νισύρου] = ἐκοιμήθησαν· τὸ ῥῆμα **πίπτω** ἀντὶ κοιμῶμαι μεταχειρίζονται πολὺ οἱ Νισύριοι. «Πᾶμε νὰ πέσωμε, ὅλοι ἔπεσαν καὶ σὺ κάθεσαι. Ἐπίσης τὸ **πίπτω** χρησιμοποιεῖται ἁπανταχοῦ ἀντὶ τοῦ **κατακλίνομαι,** κοιμῶμαι.

ἐπέτειος, ος καὶ α, ον· ὁ ἐτήσιος, ὁ ἐν ἔτος διαρκῶν ἢ ἰσχύων, annuel, elle; d'un an; ὁ καθ' ἕκαστον ἔτος συμβαίνων ἢ ἐπανερχόμενος, qui revient tous les ans; anniversaire, n. f. § [οὐσ. θηλ.] ἡ ἐπέτειος τῆς γεννήσεώς του, l'anniversaire de sa naissance; son anniversaire.

ἐπετηρίς, ίδος, ἡ· annuaire, n. f. ἐτήσιος (ἐνιαύσιος) συλλογὴ περιλαμβάνουσα συνοπτικῶς τὰ γεγονότα τοῦ προηγουμένου ἔτους, καθὼς καὶ πληροφορίας, στατιστικάς, ἐμπορικάς, διοικητικάς, ἐπιστημονικάς, βιομηχανικάς, βιογραφίας, κτλ. ‖ ἱστορικὴ ἐπετηρίς, annuaire historique; ‖ — οἰκονομολογική, annuaire des économistes (= τῶν οἰκονομολόγων). § —, annuaire, λέγεται ἐπίσης εἶδος ἡμερολογίου (sorte d'almanach) δεικνύοντος τὴν κατάστασιν καὶ τὴν κίνησιν τοῦ προσωπικοῦ ἐπαγγελμάτων τινῶν, π. χ. **ἐπετηρὶς στρατιωτική,** annuaire militaire; ἐπίσημος ἐνιαύσιος δημοσίευσις τῆς ἀρχαιότητος τῶν ἀξιωματικῶν κατὰ σώματα καθὼς καὶ τῆς γενικῆς ἀρχαιότητος αὐτῶν περιλαμβάνουσα συνάμα καὶ τὰ στρατιωτικὰ καταστήματα καὶ θέσεις εἰς ἃς εἶνε τοποθετημένοι ἀξιωματικοί. § —, ἡ ἐπέτειος, anniversaire, n. f.

ἐπευφημέω, βλ. ἐπευφημῶ.

ἐπευφήμησις, εως, ἡ· καὶ

ἐπευφημία, ας, ἡ· ἡ εὐμενής, ἀγαθὴ ἐπιφώνησις, acclamation, n.f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὰ χειροκροτήματα, applaudissement(s).

ἐπευφημισμός, οῦ, ὁ· ἡ **ἐπευφημία.**

ἐπευφημῶ (έω), μέλ. ήσω, δεικνύω διὰ φωνῆς τὴν εὐαρέσκειάν μου, acclamer; pousser des acclamations; καὶ κατ' ἐπέκτασιν χειροκροτῶ, applaudir.

ἐπευχή, ῆς, ἡ· τὸ ἐπεύχεσθαι, ἡ εὐχή, souhait, n. m. vœu, n. m. ἡ δέησις διά τι, prière, n. f.

ἐπεύχομαι, μέλ. εὔξομαι· δέομαι εἰς τὸν θεὸν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας μου, ἱκετεύω, adresser des prières à; κάμνω εὐχάς, faire des souhaits (des vœux), ὅθεν ἐπεύχομαι, souhaiter (pour soi ou pour les autres) καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐπιθυμῶ, désirer; [τὸ ἀντίθετον εἶνε **ἀπεύχομαι**].

ἐπέχω, μέλ. ἐφέξω, ἀόρ. ἀπέσχον, κρατῶ, βάλλω τι ἐπί τινος, tenir ou avoir sur; ἐφαρμόζω ἐπί, appliquer sur; διευθύνω πρός, diriger vers; εὑρίσκομαί που κείμενος, κατέχω, occuper; κρατῶ, tenir, retenir; ἐμποδίζω, κωλύω, empêcher; σταματῶ τι, arrêter, enrayer, βλ. καὶ **ἐπίσχεσις·** ἐπίσης ἐπέχω ῥοήν, κτλ., étancher, contenir = ἀναστέλλω, στα-

ματῶ, συγκρατῶ· παρουσιάζω, présenter; δίδω, donner ; || — θέσιν (τόπον) τινός, tenir lieu de qu'un (de qu. ch.) ; || (ἐν ἀμφιβολίᾳ) ἐπέχω = ἀναβάλλω τὴν ἔκδοσιν ἀποφάσεως, κρίσεως, παύω ἐπί τινα χρόνον, suspendre son jugement ; εἶμαι ἐπιφυλακτικός, se tenir sur la réserve ; ἀπέχω, s'abstenir ; ἀναμένω, attendre. § [ναυτ.] ἐπέχω πρός, avoir le cap à; ἐπὶ πλοίου σημαίνει τηρῶ τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου σταθερῶς ἐστραμμένην πρὸς ὡρισμένην διεύθυνσιν τῆς πυξίδος ἢ ὡρισμένον σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος· οἱ γάλλοι διὰ τῆς λέξεως cap (ἡ πρῷρα, τὸ ἀκρόνηον) ἐννοοῦσι συνάμα καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς πρῴρας πρός τι σημεῖον, ἡ δὲ φράσις αὐτῶν «ou avez vous le cap ?» ἐξηγεῖται ἐν τῷ ἡμετέρῳ ναυτικῷ «ποῦ **ἐπέχεις** ;» ἢ κοινῶς ποῦ ἔχεις τὴν πρῷραν ; ποῦ διευθύνεσαι ; πρὸς ποῖον ἀνεμόρρομβον ; || **ἐπέχειν** πρὸς βορρᾶν, avoir le cap au nord, ἤτοι ἔχειν τὴν πρῷραν πρὸς βορρᾶν· || πρὸς ποῖον ἀνεμόρρομβον διευθύνεται ἡ πρῷρα τοῦ πλοίου ; où est le cap ? βλ.' ἀνωτέρω· || — πρὸς τὸν δεῖνα ἀνεμόρρομβον, présenter le cap à tel air de vent ; || — τῇ πορείᾳ, présenter en route; || — πρὸς Βορρᾶν (Νότον, κτλ.), faire le Nord (le Sud, etc.), ἤτοι πλέω ἔχων ὡς πορείαν τὸν Βορρᾶν (Νότον, κτλ.). Οὕτω προσδιορίζεται ἐπίσης ὁ πλοῦς καὶ διὰ πάντα ἄλλον ἀνεμόρρομβον ὁριζομένου τοῦ μέρους· βλ. καὶ **ἄνεμος, ἀνεμολόγιον.**

ἐπήβολος, ου, ὁ· (ἐκ τοῦ ἐπιβάλλω, χάριν τοῦ ἑξαμέτρου, ἀντὶ ἐπίβολος) ὁ φθάνων τὸ ἄκρον, qui atteint le but ; [ναυτ.] ἐπήβολος ἱστός, mât à pible; καὶ ἐπήβολον ἐπιστήλιον ἢ στηλίς, mât à flèche ou à matereau, n. m. κοινῶς **μπίμπιλο κατάρτι** καὶ **ἀρμπορέτο**· χαλοῦνται οὕτως οἱ ἱστοὶ καὶ τὰ ἐπιστήλια οἱ ἀποτελούμενοι ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου τεμαχίου ἀπὸ τῆς πτέρνης (pied du mât) μέχρι τῆς ἀτράκτου (flèche du mât).

ἐπηγκενίς, ἴδος, ἡ· [ναυτ.] (ἐνεγκεῖν) bordage, n. m. κοινῶς τὸ **μαδέρι**· «αἱ ἀπὸ πρῴρας ἕως πρύμνης ἐπενεχθεῖσαι σανίδες»· σανὶς στενὴ καὶ παχεῖα πάχους 0μ, 054 (2 δακτύλων), ἐὰν ἦνε ἐκ ξύλου ἐλάτης ἢ ἄλλου μαλακοῦ ξύλου, ἢ 0μ, 027 (1 δακτύλου), ἐὰν ηνε ἐκ δρυὸς ἢ ἄλλου σκληροῦ ξύλου. Τὰς σανίδας ταύτας μεταχειρίζονται πρὸς ἐπικάλυψιν τοῦ σκελετοῦ τοῦ πλοίου ἔξωθεν πρὸς ἀποτέλεσιν τοῦ περιβλήματος, ἢ πρὸς **ἐπένδυσιν** (bordage) αὐτοῦ ἔσωθεν καὶ ἀποτέλεσιν τῆς ἐντερονείας, ἢ πρὸς ἐπίστρωσιν τῶν καταστρωμάτων ἐν γένει· || ἐπηγκενίδες ἐπιτιθέμεναι κατ' ἄκρον, bordage à clin, ἤτοι τὸ ἄκρον τῆς μιᾶς καλύπτει τὸ ἄκρον τῆς ἑτέρας· βλ. καὶ ἐνδύω σκάφος, border ; || ἡ **ἐπένδυσις**, bordage, δι' ἐπηγκενίδων, ὡς καὶ τὸ σύνολον τῶν ἐπηγκενίδων· π. χ. προσάγω ἢ **ἐφαρμόζω** ἐπηγκενίδα, κοινῶς **κουνιάζω**, appliquer un bordage. § virure, n. f. (virer, στρέφω, γυρίζω). Ὀνομασία διδομένη εἰς **σειρὰν ἐπηγκενίδων** (file de bordage) ἐκτεινομένην ἀπὸ πρῴρας μέχρι πρύμνης ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ περιβλήματος τοῦ πλοίου (bordé extérieur) (**ἐξάλων** καὶ **ὑφάλων**)· || ἐπίσης λέγεται οὕτω τὸ πλάτος ἑκάστης ἐπηγκενίδος τοῦ πλοίου, ἄρα **πλάτος ἐπηγκενίδος** (largeur d'un bordage), ἤτοι αὐτὴ ἡ **ἐπηγκενίς**· || virures d'accastillage = πλάτος ἐπηγκενίδων τῶν **ἐξάλων** (œuvres-mortes) [ἄρα = μὲ τὸ virures d'en haut ; συνεπῶς virures d'en bas = πλάτος ἐπηγκενίδων τῶν ὑφάλων (œuvres-vives) ; || virures de diminution, ἀνισοπαχεῖς **σειραί**, αἵτινες εἰσὶν αἱ σειραὶ τῆς πρῴρας (βλ. καὶ **περίβλημα**, bordé) ; || virures de préceintes, αἱ **σειραὶ** τῶν ἐπηγκενίδων τοῦ περιβλήματος (bordé) αἱ ἀποτελοῦσαι τοὺς **ζωστῆρας** (préceintes) ; || κατακλίνειν πλοῖον κατὰ **ν** ἐπηγκενίδας, abattre un navire de n virures, ἤτοι κατακλίνω τὸ πλοῖον (βλ. abattre en carène ἢ virer en quille) ὅπως ἀποκαλύψω **ν σειρὰς** ἐπηγκενίδων (βλ. καὶ **κατάκλισις**, abattage) ; || τὸ πλοῖον ἐβυθίσθη κατὰ μίαν ἐπὶ πλέον **σειρὰν** (ἐπηγκενίδων), le navire s'est enfoncé d'une virure de plus.

ἐπήκοος, ος, ον· ὁ ἀκούων τινός, qui entend ; qui écoute ; [συνήθ. εὔχρ. τὸ οὐδ. ἐπιρρηματικῶς], εἰς ἐπήκοον πάντων, ἢ τῶν.... = ὥστε πάντες νὰ δύνωνται ν' ἀκούσωσι, de manière à être entendu par tout le monde ou par les...

ἐπηλειμμένος, η, ον· ῥηματ. ἐπίθετ. enduit, e ; βλ. **ἐπαλείφω.**

ἔπηλυς, υδος, ὁ καὶ ἡ· ὁ ξένος, étranger, ère; ὁ νεωστὶ ἐλθὼν εἴς τινα τόπον· ἀντίθετον τῷ αὐτόχθων· ὁ ἐπείσακτος, παρείσακτος, intrus, e.

ἐπηρεάζω, μέλλων άσω· (ἐπήρεια) ἐνασκῶ (ἐξασκῶ) ἐπί τινος ἐπήρειαν (δι' ἀπειλῶν, φόβου, ἐπιβολῆς, κτλ.), exercer une (de l') influence sur ; influencer ; || ἡ σελήνη ἐπηρεάζει τὰς παλιρροίας, la lune influence les marées ; || ἐπηρεάζω τινά, τὰς γνώμας τινός, influencer quelqu'un, les opinions de quelqu'un ; [κατ' ἐπέκτ.] ἐνεργῶ, δρῶ, agir ; ἐπενεργῶ, réagir. § [μεταφ.] βλάπτω, διαφθείρω, nuire ; endommager.

ἐπηρεάζων, ουσα, ον· ὁ ἀσκῶν ἐπήρειαν, celui qui exerce une influence ; celui qui influence, ὅθεν πρόσωπον ἰσχυρόν, ἔχον ἐπιρροήν, influent, ente ; π. χ. πρόσωπον σημαῖνον (ἰσχυρόν), personnage influent.

ἐπηρεάσιμος, ος, ον· influençable, adj. ὁ ἀφιέμενος νὰ ἐπηρεασθῇ, qui se laisse influencer ; || χαρακτὴρ ἐπηρεάσιμος, caractère influençable.

ἐπηρεασμός, οῦ, ὁ· influence, n. f. «ἐπηρεασμὸς ἐστὶν ὁ ἐμποδισμὸς τῶν βουλήσεων», ἐπερχόμενος δι' ἀπειλῶν, φόβου, ἐπιβολῆς, κτλ. [μεταφ.] τὸ ἐπενεχθὲν βλάψιμον, ἡ ἐπήρεια, dommage, n.m. τὸ βλάπτειν διαφθείρειν, action de nuire.

ἐπηρεαστής, οῦ, ὁ· ὁ ἐπηρεάζων, celui qui influence ; βλ. καὶ **ἐπηρεάζων.**

ἐπηρεαστικός, ή, όν· ὅστις δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ, qui peut influencer ; τῆς ἐπηρείας d'influence.

ἐπηρέαστος, ος, ον· influençable, adj. ἐπιδεκτικὸς ἐπηρεασμοῦ, ὁ εὐκόλως ἐπηρεαζόμενος, qui s'influence facilement ; ὁ εὐκόλως βλαπτόμενος, qui se nuit facilement.

ἐπήρεια, ας, ἡ (ἡ πρᾶξις), influence, n. f. ἡ δι' ἀπειλῶν, φόβου, ἐπιβολῆς, κτλ. παρεμπόδισις τῶν βουλήσεων καὶ ἐν γένει ὅ δύναταί τις νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς βλάβην ἢ ζημίαν ἄλλου, συνήθως διὰ τὸ κακόν, ἄρα influence mauvaise ; [ἐμπορ.] ἐπήρεια = ἐπενέργεια, influence, n. f. || —, ἡ ἐπί τινος ἐνέργεια, δρᾶσις, action, n. f. ὅπως ἡ ἐπήρεια (ἐπιρροή, influence) τῶν οὐρανίων σωμάτων εἰς τὰ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν γένει ἡ δύναμις, ἡ ἐνέργεια, ἡ δρᾶσις, ἐπίδρασις σώματος τινὸς ἐπ' ἄλλου· || ἡ ἐπήρεια τῆς σελήνης ἐπὶ τῶν παλιρροιῶν, l'influence de la lune sur les marées ; || ἡ ἐπήρεια τῆς θερμότητος ἐπὶ τῶν σωμάτων, l'influence de la chaleur sur les corps ; || ἡ ἐπήρεια τοῦ κλίματος ἐπὶ τῶν ἠθῶν, l'influence du climat sur les mœurs ; || [μεταφ.] ἡ βλάβη, dommmage, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ βλάπτειν, διαφθείρειν, action de nuire.

ἐπηρμένος, η, ον· βλ. **ἐπαίρομαι** καὶ **ἀλαζών**· ὁ οἰηματίας, avantageux, euse, orgueilleux, euse.

ἐπηρμένως, [ἐπίρ.] ὑπερηφάνως, avec orgueil ; ὑπεροπτικῶς, ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως, orgueilleusement.

ἐπί, [πρόθ. συντάσσεται συνήθως μετὰ γενικῆς, δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς]. Α'. [μετὰ γενικῆς] σημαίνει **ἐπάνω**, sur ; dessus ; à ; en ; **κατά**, pendant ; durant ; sous ; **ἐκφράζει δέ** : 1) τὸ **ποῦ** : || ἐπὶ τῆς τραπέζης, sur la table ; dessus la table ; || **ἐπ' αὐτοῦ** δὲν δύναταί τις νὰ γράψῃ, là-dessus on ne peut pas écrire; || ἐπ' ἄμβωνος, en chaire ; || ἐφ' ἁμάξης, en voiture ; || ἐπὶ τοῦ πλοίου, à bord ; || ἐπὶ δικαστηρίου (ἐπὶ παρουσίᾳ, ἐνώπιον), devant le tribunal. § 2) τὸ πότε : || ἐπὶ τῆς βασιλείας Γεωργίου τοῦ Α', sous le règne de George I ; || ἐπὶ Περικλέους, du temps de Périclès ; || ἐπὶ τουρκοκρατίας, lors de (pendant) la domination ottomane ; || ἐπὶ ζωῆς μου, de ma vie. § 3) **μετάβασιν ἐνεργείας** ; || ἐνεργῶ ἐπί τινος, agir sur qu'un; || [συναλλαγματικὴ] ἐκδεδομένη ἐπὶ τῆς Τραπέζης, tirée sur la Banque. § 4) **τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος** : || ὡμίλησεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, il a parlé sur cette question ; || ἐπὶ τούτου δὲν ἐσκέφθην ἀκόμη, je n'ai pas encore réfléchi là-dessus; || ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, concernant (touchant) cette affaire. § 5) **ἐπιστασίαν** : || ὁ ἐπὶ τῶν τελετῶν, le maître des cérémonies ; || ὁ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν (ἐξωτερικῶν, κτλ.) ὑπουργός, le ministre de l'intérieur (des affaires étrangères, etc.) ; || ὁ ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως φόρου τινὸς ὑπάλληλος, le commis préposé à la recette d'un impôt ; || [ναυτ.] ὁ ἐπὶ τῶν ἁρμένων (τοῦ πυροβολικοῦ, κτλ.), l'officier de manœuvre (de l'artillerie, etc.) ; || [ναυτ.] ὁ ἐπὶ τῆς φυλακῆς, le chef de quart. § 6) **τρόπον**· || ἐπὶ καλοῦ (ἐπὶ κακοῦ), en bonne (en mauvaise) part; en bien (en mal); || ἐπ' ἀληθείας, ἀληθῶς en vérité ; vraiment ; || — τούτου, exprès. § Β'. [μετὰ δοτικῆς], διά, pour; en; à (sous) condition ; sur ; sous; contre; **ἐκφράζει δέ**· 1) **σκοπὸν ἢ αἴτιον** : || ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ τόπου, pour le bien du pays ; || κατηγορεῖται ἐπὶ ἀμελείᾳ, il est accusé de négligence ; || κατεδικάσθη ἐπὶ κλοπῇ, il a été condamné pour vol ; || ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νά, avec l'espoir de ; || διακρίνεται ἐπὶ πνεύματι, il se distingue pour son esprit ; || ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι, sous (sur) le prétexte que ; || ἐπὶ τῇ προσκλήσει του, sur son invitation ; || τὸ ἐπ' ἐμοί, quant à moi; pour ma part; || ἐφ' ᾧ καὶ κατηγορεῖται, et c'est pour cela qu'il est accusé ; || ἐπὶ τούτῳ, à cet effet ; dans ce but ; exprès pour cela ; || ἐπὶ τούτῳ ἐξεδόθη τὸ παρόν, à cet effet nous avons délivré le présent; || ἐπὶ τούτοις, en attendant (= ἀναμένοντες). § 2) **ὅρον** : || ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ νά, à condition que (de) ; || δανείζω ἐπὶ ἐνεχύρῳ, prêter sur gages ; || δανείζεται ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ, il emprunte à gros intérêt ; || ἐπὶ ποινῇ προστίμου, sous peine d'amende ; || ἐπὶ μισθῷ, à gages ; || ἐπὶ ἀποδόσει, contre restitution ; contre remboursement ; || ἐπὶ ἐπιστροφῇ, sauf retour ; || ἐπὶ ἐξοφλήσει, sur quittance ; || ἐπὶ ἐγγυήσει, sous caution ; || ἐπὶ ἀμοιβαιότητι, à charge de réciprocité. § 3) **τρόπον** : || ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, sur l'honneur ; sur parole ; || ἐπ' αὐτοφώρῳ, en flagrant délit ; || ἐπὶ λέξει, mot à mot ; textuellement ; || ἐπ' ὀνόματί του, sous son nom ; en son nom ; || ἐπὶ ζημίᾳ του, à son détriment. § 4) **τάξιν** : || ἐπὶ τούτοις, ἐκτὸς τούτου, en outre ; || ἐπὶ τούτοις σᾶς ἀσπάζομαι, sur ce je vous embrasse ; || ἐπὶ πᾶσι, πρὸ πάντων, surtout ; avant tout ; après tout ; || ἐπὶ τούτῳ, ad hoc ; || ἐπὶ τούτοις, en attendant=ἀναμένων (ουσα). § Γ'. [**μετὰ αἰτιατικῆς**] sur ; à ; pendant ; durant ; pour. **Ἐκφράζει δέ** : 1) **κίνησιν ἢ διεύθυνσιν** : || ἀνέβη ἐπὶ τὸν θρόνον, il monta sur le trône ; || ἐπὶ σκοπὸν βολή, tir à la cible ; || ἐπὶ δεξιά· ἐπ' ἀριστερά, à droite ; à gauche ; **βλέπε δεξιά, ἀριστερά**· || ἐπὶ σκοπόν, en joue, παράγγελμα ὅπως οἱ στρατιῶται ἀνυψώσωσι τὸ ὅπλον καὶ σκοπεύσωσι ἀναμένοντες τὸ παράγγελμα πῦρ (feu); θέσις τῆς σκοπεύσεως, position de joue ; || ἐπὶ τόν....(δεῖνα), μὲ διάστημα τόσων μέτρων, ἐφ' ἑνὸς ζυγοῦ, sur le....(un tel), à tant de mètres, au rang ; || — τόν.... (δεῖνα), μὲ ἀπόστασιν τόσων μέτρων, Ἐφ' ἑνὸς στοίχου, sur le....(un tel), à tant de mètres, En reprise ; || sur la gauche (droite) en bataille ; βλ. en bataille ; || — τὴν ζύγησιν, sur la ligne ; || ὁδηγοὶ ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν, guides sur la ligne ; || πρὸς δεξιὰ (ἀριστερὰ) εἰς παράταξιν, sur la droite (gauche) ligne deployée ; || — τὴν 1ην (2αν, 3ην) πυροβολαρχίαν = Ἀθρόως, sur la 1ère (2e, 3e) batterie = Formez la masse ; || — τὴν (δεῖνα) πυροβολαρχίαν, Ἀθρόως, sur (telle) batterie, Formez la masse ; || — τὴν (δεῖνα) πυροβολαρ-

χίαν, Κατὰ φάλαγγας εἰς παράταξιν, sur (telle) batterie, En ligne de colonnes ; || — τὴν δευτέραν πυρβολαρχίαν (δεξιὰ) εἰς παράταξιν, sur la 2e batterie, vers la droite (gauche) en bataille ; || — τὴν 2αν πυρβολαρχίαν, Ἐμπρὸς εἰς φάλαγγα, sur la deuxième batterie, En colonne ; || πρὸς δεξιὰ (ἀριστερὰ) μὲ διάστημα (τόσων) μέτρων, Εἰς ὄρχον, sur la droite (gauche) à (tant de) mètres, Formez le parc. βλ. ἐπίσης εἰς λέξιν **παράταξις**· || τὰ χρήματα ἐπὶ χεῖρας [φρ.], argent comptant. § 2) **ἔκτασιν** [**τοπικὴν** ἢ **χρονικήν**] : || ἐφ' ὅλην τὴν πόλιν, sur (par) toute la ville ; || ἐπὶ δέκα ἔτη, pendant dix ans ; dix ans durant ; || ἐπὶ μακρόν (πολύ), pour longtemps ; || ἐπί τινα χρόνον, pour quelque temps ; || ἐφ' ὅσον, aussi longtemps que ; tant que ; || ἐπὶ πόσον ; jusqu'à quel point ? § 3) **τρόπον** ἢ **βαθμόν** : || ὡς ἐπὶ τὸ πολύ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, le plus souvent ; pour la plupart ; συνεπῶς συνήθως, ordinairement ; || ἐπὶ πλέον, de plus ; || ἐπὶ ἔλαττον, de moins ; || ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε, au point que ; || ἐπ' ἐλάχιστον, le moins possible ; || ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, de plus en plus. § 4) **μεταβολήν** : || ἐπὶ τὸ χεῖρον· ἐπὶ τὰ χείρω, au pire ; || ἐπὶ τὸ βέλτιον· ἐπὶ τὰ κρείττω, au mieux; || ἐπὶ τὸ ἁπλούστερον, d'une manière plus simple ; || ἐπὶ τὸ γαλλικώτερον, à la française=κατὰ τρόπον γαλλικόν.

ἐπίατρος, ου, ὁ· [στρατ.], médecin-major de 1re classe; βλ. βαθμός, grade.

ἐπιβάθρα, ας, ἡ, ἡ κλιμακίς, ἴδος, ἡ· échelle d'escalade, ὀνομάζεται ἰδίως ἡ χρησιμεύουσα δι' ἀναβάσεις ἐπὶ τὰ τείχη. § **ἐπιβάθρα,** embarquadère ἢ embarcadère, n. m. αὕτη εἶνε χηλὴ (jetée) ἢ ἀποβάθρα (cale) διὰ τὴν ἐπιβίβασιν (embarquement). Εἰς τοὺς σιδηροδρόμους χαλεῖται **ἐπιβάθρα** (embarquadère) τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐπιβαίνουσιν οἱ ἐπιβάται καὶ ἐκκινεῖ ὁ σιδηρόδρομος. Τὸ ἀντίθετον τῆς λέξεως embarquadère εἶνε débarcadère = ἀποβάθρα.

ἐπιβαίνω, μέλ. ήσομαι, ἀόρ. ἐπέβην· βαίνω ἐπί, στέκω **ἐπάνω** που, mettre le pied sur ; ἀνέρχομαι ἐπί, monter sur (à) ; π. χ. **ἐπιβαίνω** ἁμάξης, ἵππου. § [ἐπὶ πλοίου] ἐπιβιβάζομαι εἰς τὸ πλοῖον, s'embarquer ; aller à bord.; **εὑρίσκομαι** ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἐπιβαίνω τοῦ πλοίου, être à bord ; || οἱ ἐπιβαίνοντες πλοίου, ceux qui sont à bord=**οἱ ἐπιβάται,** les passagers ; || **ἐπιβαίνοντες,** hommes embarqués, εἶνε ἐπίσης συνώνυμον τῆς λέξεως **πλήρωμα** (équipage) τοῦ πλοίου. § ἐπιβαίνω (προκειμένου περὶ ζώων) = ἀναβαίνω, ὀχεύω, couvrir ; saillir.

ἐπιβάλλω, μέλ. βαλῶ· βάλλω τι ἐπάνω, ἐπιθέτω, mettre dessus (sur) ; poser sur ; imposer ; ἐπίσης θέτω, φέρω ἐπί, rapporter (βλ. καὶ **ἐπίβλημα**)· || ἐπιβάλλω χεῖρα, porter (mettre) la main sur ; || — σιωπήν, imposer le silence ; || — ὅρους, imposer (dicter) des conditions ; || εἰς αὐτὸν ἐπιβάλλεται τὸ καθῆκον τοῦτο, c'est à lui que ce devoir incombe ; || — φόρον, asseoir un impôt ; imposer une contribution ; || — φόρους εἴς τινα ἐπαρχίαν, imposer une province ; || — ποινήν, infliger (prononcer, καταγινώσκω) une peine ; infliger une punition, βλ. καὶ **ποινή**. || θὰ τοῦ ἐπιβάλλω πρόστιμον, je le mettrai à l'amende ; || — (ἐπάγω) ὅρκον, déférer un serment ; || ἡ ἀνάγκη μοῦ τὸ ἐπιβάλλει, la nécessité m'y oblige ; || [ἀπολ.] ἡ παρουσία του ἐπιβάλλει, sa présence impose. § [μετοχ. ἐπιθ.] ἐπιβάλλων, ουσα, ον· imposant, e ; || ἔχει τι τὸ ἐπιβάλλον, il a quelque chose d'imposant. § [μετοχὴ οὐδ. οὐσ.] τὸ **ἐπιβάλλον**=τὸ ἀνῆκον εἰς ἕκαστον μέρος, la part qui revient à chacun; ἡ μερίς, τὸ ἀναλογοῦν ἑκάστῳ, part afférante (βλ. **μερίς**) ; portion contingente ; contingent, n.m. écot, n.m. || ἕκαστος ἔλαβε τὸ ἐπιβάλλον, chacun a reçu sa part (son contingent) ; || ἕκαστος θὰ πληρώσῃ τὸ ἐπιβάλλον, chacun payera son écot. § [οὐδ. ναυτ.] συνώνυμον τοῦ ἐπέχω· ἐπιβάλλω πρὸς ἢ εἰς..... (Βορρᾶν), mettre le cap à..... (ἢ au Nord), ἤτοι στρέφω (βάζω) τὴν πρῷραν (cap) τοῦ πλοίου πρὸς ὡρισμένον σημεῖον ἢ ἀνεμόρρομβον· || — εἰς τὴν ξηράν, couper à terre, διευθύνομαι πρὸς τὴν ξηρὰν διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ· || —, εἶνε ἐπίσης ἐν χρήσει ἐν τῷ ναυτικῷ καὶ ἀντὶ τοῦ **σκοπεύω** (ἐπὶ πυροβόλου), pointer. § [μέσ. καὶ παθ.] ἐπιβάλλομαι, s'imposer, ἤτοι διὰ τῆς θελήσεως ἢ τῆς βίας προσπαθῶ νὰ γείνῃ τι· || ἐπιβάλλομαι εἴς τινα, s'imposer à qu'un ; || θέλει νὰ ἐπιβληθῇ, il veut s'imposer ; || ὁ θαυμασμὸς δὲν ἐπιβάλλεται, l'admiration ne se commande pas ; || οἱ ἰσχυρότεροι ἐπιβάλλονται, les plus forts font la loi. § [μέσ.] βάλλομαι εἴς τι, καταγίνομαι μετὰ προθυμίας, προσπαθῶ μετὰ ζέσεως, καὶ ἐν γένει σχεδιάζω, projeter ; προτίθεμαι, se proposer ; ἐπιχειρῶ, entreprendre.

ἐπιβαρέω, μέλ. ήσω· βλ. **ἐπιβαρύνω.**

ἐπιβάρησις, εως, ἡ καὶ

ἐπιβάρυνσις, εως, ἡ· τὸ βάρος, ἡ ἐνόχλησις, ἡ [ἐπι]δείνωσις, aggravation, n. f. § —, aggravation, ἐπαύξησις, accroissement, n. m. augmentation, n.f.προκειμένου περὶ δικαιωμάτων, φόρων, κτλ. (en parlant de droits, de charges, etc.) || — (ἐπαύξησις) διὰ φόρων, aggravations d'impots. § —, aggravation, [νομ.] ἰδιαίτεραι περιπτώσεις καθιστῶσαι βαρύτερον τὸ διαπραχθὲν πλημμέλημα ἢ κακούργημα· || — τῆς ποινῆς, aggravation de peine; βλ. καὶ **ἐπιβαρυντικός.**

ἐπιβαρυντικός, ή, όν· aggravant, ante, adj. ὁ καθιστῶν πλέον βαρύ, πλέον σπουδαῖον, πλέον ἐπικίνδυνον, qui rend plus grave, plus grief, plus dangereux ; || συμπτώματα ἐπιβαρυντικά, symptômes aggravants ; || ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις, circonstances aggravantes, καλοῦνται τὰ γεγονότα ἅτινα τείνουσιν εἰς ἐπιβάρυνσιν τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἀξιοποίνου πράξεως. Πλείστας τοιαύτας περιπτώσεις ῥητῶς ὁρίζει ὁ ποινικὸς ἡμῶν νόμος, ἐν παραδείγματι

ἐπὶ ὑπεξαιρέσεως, ὡς ἐπιβαρυντικὴ περίπτωσις θεωρεῖται ἡ διάπραξις αὐτῆς ὑπὸ ξενοδόχων, πλοιάρχων, ἁμαξηλατῶν, κτλ. εἰς πράγματα διαπεπιστευμένα αὐτοῖς ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός των· ἐπὶ φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας ὡς ἐπιβαρυντικὴ περίπτωσις θεωρεῖται ἡ διάπραξις αὐτῆς εἰς πράγματα ἰδιόκτητα τοῦ κράτους, τοῦ βασιλέως, κτλ. ἢ ἐν καιρῷ νυκτός, κτλ. τὸ ἀντίθ. εἶνε **ἐλαφρυντικαί**· || περίπτωσις ἐπιβαρυντική, circonstance aggravante, περίπτωσις καθιστῶσα τὸ διαπραχθὲν παράπτωμα ἢ ἔγκλημα βαρύτερον, δεινότερον.

ἐπιβαρύνω, μέλ. υνῶ (θα -ύνω), βάλλω πλειότερον βάρος εἴς τι, surcharger; βαρύνω, charger; ἐπιβαρύνω μὲ φόρους, ἐπιβαρύνω (ἐπιφορτίζω) κτῆμά τι μὲ ὑποθήκας, grever; ἐπιβαρύνω μὲ χρέη, χρεόνω, obérer; ἐπιβαρύνω, δεινῶ, καθιστῶ τι δεινότερον, aggraver; ἐπιβαρύνω, καταθλίβω, accabler; [μεταφ.] γίνομαι (εἶμαι) βάρος τινός, être à charge; καθίσταμαι ὀχληρός, ἐνοχλῶ, importuner; incommoder; στενοχωρῶ, gêner; || τοῦτο ἐπεβάρυνε τὴν κατάστασίν του, cela a aggravé son état; || αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων τὸν ἐπιβαρύνουσι πολύ, les dépositions des témoins le chargent beaucoup; || δὲν πρέπει τις νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν μνήμην τῶν παίδων, il ne faut pas trop charger la mémoire des enfants; || οἰκία ἐπιβεβαρυμένη δι' ὑποθηκῶν, maison grevée d'hypothèques; || ὁ μὴ ἐπιβεβαρυμένος μὲ ὑποθήκην, non grevé d'hypothèque; || ἐπεβάρυνε τὰ κτήματά του μὲ χρέη, il a obéré ses propriétés; || αἱ ὑποθέσεις αἵτινες μὲ ἐπιβαρύνουσι, les affaires qui m'accablent; || ἡ εὐθύνη ἥτις μὲ ἐπιβαρύνει, la responsabilité qui pèse sur moi; || ἐπιβεβαρυμένος μὲ πολυάριθμον οἰκογένειαν, chargé d'une nombreuse famille; || [συνεκδ.] δὲν θέλω νὰ τὸν ἐπιβαρύνω, je ne veux pas lui être à charge; l'incommoder; || διὰ νὰ μὴ ἐπιβαρύνῃ πολὺ τὸν προϋπολογισμόν, pour ne pas trop charger le budget; || ἐπιβαρύνω μὲ ἔξοδα, surcharger.

ἐπίβασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιβαίνειν, action de monter sur; καὶ ἐν γένει ἡ ἐπιβίβασις, embarquement, n.m. || **ἐπίβασις**, εως, ἡ (ὕψωσις τῆς θαλάσσης), élévation, n. f. κατὰ Στράβωνα λέγεται ἡ πλημμυρίς· βλ. **ἄμπωτις** καὶ **πλημμυρίς**.

ἐπιβάτης, ου, ὁ· ὁ ἀναβαίνων εἴς τι, συνήθως ὁ ἐπὶ πλοίου ἐπιβιβαζόμενος, passager, ère; οἱ τοῦ πλοίου ἐπιβάται, les passagers; || — ἵππου, ὁ ἐπιβαίνων ἵππον, celui qui monte un cheval; ὁ ἱππεύς, cavalier.

ἐπιβατικός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν τὴν ἐπίβασιν (ἐπιβίβασιν) ἢ τὸ πλήρωμα, qui concerne l'embarquement ou l'équipage; ἢ ἀφορῶν τοὺς ἐπιβάτας, qui concerne les passagers; || — **στρατὸς** ἢ **ἐπιβατικὰ στρατεύματα**, troupes passagères ἢ troupes d'embarquement, λέγονται τὰ ἐπὶ τῶν πλοίων πρὸς μεταφορὰν καὶ ἀποβίβασιν ἐπιβαίνοντα στρατεύματα· || **ἐπιβατικὴ ἀκτίς**, βλ. **ἔλλειψις**.

ἐπιβεβαιόνω, ἐπιβεβαιόω-ῶ, ἐπιβεβαιώνω καὶ

ἐπιβεβαιῶ, μέλ. ώσω, βεβαιόνω προσέτι, confirmer; βεβαιόνω, affirmer; assurer; || [ἐμπορ.] ἐπιβεβαιόνω (εἴτε λῆψιν, εἴτε ἀποστολὴν ἐπιστολῆς), confirmer; || [ἐμπορ.] ἐπιβεβαιῶν ὑμῖν τὴν ἀπὸ 15 τρέχ. ἐπιστολήν μου λαμβάνω τὴν τιμὴν νά, en vous confirmant ma lettre du 15 courant j'ai le plaisir de.

ἐπιβεβαίωσις, εως, ἡ· ἡ τοῦ ἐπιβεβαιοῦν πρᾶξις ἢ ἐνέργεια, confirmation, n. f. action de confirmer; [νομ.] acte qui certifie l'exactitude d'une chose déjà connue; ἡ βεβαίωσις, affirmation, n. f. action d'affirmer; || εἴδησις χρήζουσα ἐπιβεβαιώσεως, nouvelle qui a besoin de confirmation.

ἐπιβεβαιωτικός, ή, όν· confirmatif, ive; ὁ ἐπιβεβαιῶν τι, celui (ce) qui confirme; ὁ κατάλληλος πρὸς ἐπιβεβαίωσιν, propre à confirmer; **βεβαιωτικός**, ή, όν· affirmatif, ive; || ἐπιβεβαιωτικὴ πρᾶξις, acte confirmatif. § —, confirmatoire, adj. propre à confirmer; || δήλωσις ἐπιβεβαιωτική, déclaration confirmatoire.

ἐπιβεβαιωτικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπιβεβαιωτικόν, d'une manière confirmative; βεβαιωτικῶς, affirmativement, adv.

ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ· étalon, n. f. βλ. **ἀναβάτης** (ἵππος)· καὶ ἐν γένει ἐπὶ τῶν ἀρσενικῶν ἀλόγων ζῴων, ὀχευτής, βατευτής, ἄρρην, mâle, n. m.

ἐπιβιβάζω, μέλλων άσω, ἀφίνω ἢ κάμνω τινὰ νὰ ἀναβῇ που, faire monter sur; placer sur; || ἰδίως δὲ ἐπὶ πλοίου, embarquer; κοινῶς βαρκάρω, ἤτοι ἐπιβιβάζω ἄτομα εἰς πλοῖον· ἐπίσης φορτόνω (θέτω) εἰς (ἐντὸς πλοίου), charger sur un navire = ἐμβιβάζω, embarquer, ἐνθέτω, π. χ. εἴδη, ἐφόδια ἢ διάφορα ἀντικείμενα εἰς πλοῖόν τι. § [μέσ.] ἐπιβιβάζομαι, s'embarquer, ἐπιβαίνω εἰς τὸ πλοῖον, aller à bord; καὶ γενικώτερον ἐπιβιβάζομαι εἰς πλοῖον=ἀποπλέω, prendre la mer.

ἐπιβίβασις, εως, ἡ· καὶ ἐπιβιβασμός, οῦ, ὁ· κοινῶς τὸ **βαρκάρισμα**, embarquement, n. m. ἤτοι ἡ ἄνοδος ἀτόμων ἐπὶ πλοίου ἢ ἡ ἐμβίβασις καὶ τοποθέτησις ἀντικειμένων, ἐφοδίων, κτλ. ἐπὶ πλοίου τινός· || ἐπίσης ἐπιβίβασις (ἐπὶ προσώπων) λέγεται embarcation, n. f.

ἐπιβλαβής, ής, ές· ὁ βλάβην, ζημίαν προξενῶν, βλαβερός, nuisible, adj. ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος, préjudiciable, adj.

ἐπιβλαβῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπιβλαβῆ, d'une manière nuisible; βλαβερῶς, nuisiblement; ἐπὶ βλάβῃ, ζημίᾳ τοῦ, au préjudice de.

ἐπιβλέπω, μέλ. βλέψω, βλέψομαι· βλέπω, κυττάζω τι προσεχτικῶς, regarder avec attention; **ἔχω** τὸ βλέμμα που, avoir l'œil sur; ἐπιτηρῶ, ἐποπτεύω, ἀγρυπνῶ ἐπί τινος, veiller sur (à); ἐπαγρυπνῶ, surveiller; ||

ἀσκῶ ἐπίβλεψιν = ἐπιβλέπω, exercer de la surveillance.

ἐπίβλεψις, εως, ἡ· τὸ βλέπειν προσεκτικῶς, regard attentif; ἡ ἐπιτήρησις, ἐποπτεία, ἐπαγρύπνησις, surveillance, n. f. τὸ δικαίωμα, ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιβλέπειν, ἐπιτηρεῖν ἄτομόν τι ἢ ἀντικείμενον· ‖ ἀνωτέρα ἐπίβλεψις, haute surveillance.

ἐπίβλημα, ατος, τό· τὸ ἐπάνω βαλλόμενον, ῥιπτόμενον, τὸ δι' οὗ καλύπτεταί τι, τὸ σκέπασμα, couverture, n. f. ἀντικείμενον δι' οὗ ἐπικαλύπτεταί τι, housse, n. f. ‖ — (σκέπασμα) πυροσωλῆνος, masselotte, n. f. § ἐπίβλημα, ἢ ἐπικόλλημα, placage, n. m. κοινῶς τὸ **καπλάδισμα**, ὁ **καπλαμᾶς** (ἐκ ξυλείας, μαρμάρου, κτλ.)· πᾶσα ἐργασία ἐπιπλοποιΐας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ὁποίας **ἐπικολλῶνται** λεπτὰ φύλλα ξύλου (plaquer); βλ. καὶ **ἐπικόλλησις**· ‖ — ἐκ λιθοδομίας, placage en maçonnerie ou en pierre. § pièce de rapport ἢ ἁπλῶς rapport, n. m. ἐπίβλημα ἐκ τοῦ ἐπιβάλλω· σχηματίζω σύνολόν τι διὰ πολλῶν τεμαχίων· π. χ. ouvrage de rapport, συναπηρτισμένον, συνδεδεμένον τι ἔργον, λέγεται τὸ ψηφιδωτὸν (mosaïque) ὅπερ ἀποτελεῖται ἐξ ἐπιβλημάτων (pièces de rapport).

ἐπιβλής, ῆτος, ὁ· δοκὸς εἰς τὴν θύραν, barre en métal (ὅπως εἶνε τὸ **ζυγόθυρον**), ἢ σύρτης, verrou, n. m. συνεπῶς μικρὰ μεταλλικὴ ῥάβδος ἢ μετάλλινον τεμάχιον χρησιμεῦον πρὸς κλείσιμον ἢ ἀσφάλισιν ἀντικειμένου τινός, barre, n. f. ‖ ἐπιβλής = μάνδαλος, loquet, n. m. ‖ διπλοῦς ἐπιβλής, double loquet, (μάνδαλος εἰς τὸ πυροβόλον Καννέ)· ‖ κινητὸς ἐπιβλής, loquet mobile (πυροβόλου Bange), ‖ — τῆς διὰ βραχιόνων ἕλξεως (τῆς μυδροβόλου), traverse pour traction à bras.

ἐπιβλητέος, α, ον· (ἐπιβάλλω) ῥημ. ἐπίθ. ὅστις δέον νὰ ἐπιβληθῇ, à imposer; à infliger; [ἐπὶ ποινῆς ἰδίως] applicable = ἐφαρμοστέος, ἐφαρμόσιμος.

ἐπιβλητικός, ή, όν· ὁ ῥιπτόμενος ἐπί τινος διὰ τῆς διανοίας καὶ ἐπιβαλλόμενος, imposant, ante; ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἐπιβλητικὸν (ὕφος), air imposant, ; prestance, n. f. ἤτοι τὸ εὐγενὲς καὶ μεγαλοπρεπὲς παρουσιαστικόν. § ὁ ἐπιτακτικός, impérieux, euse; ὁ κατεπείγων, urgent, e; ‖ ἐπιβλητικὸν καθῆκον, devoir impérieux.

ἐπιβλητικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπιβλητικόν, d'une manière imposante. § ἐπιτακτικῶς, impérieusement; διὰ τῆς βίας, de force.

ἐπιβλήτιον, ου, τό· μικρὸς ἐπιβλής, petite barre, barrette ou barette, n. f. ‖ ἐλατήριον τοῦ ἐπιβλητίου, ressort de barrette; βλ. καὶ **περίστροφον**· ‖ — τοῦ τυπωτικοῦ πλαισίου, barette du chassis de moulage; ‖ — ἢ μοχλίδιον τοῦ ἀτμονομέως, barette du tiroir.

ἐπιβοήθεια, ας, ἡ· ἡ βοήθεια, secours, n. m. τὸ νὰ πηγαίνῃ τις εἰς βοήθειαν τινός· ‖ ‖ [τακτ.] ἐπιβοήθεια, secours, ἐπικουρία, συνδρομὴ ἢ ἐνίσχυσις ἐν ἀνάγκῃ ἢ κινδύνῳ.

ἐπιβοηθέω-ῶ, βλ. ἐπιβοηθῶ.

ἐπιβοηθητικός, ή, όν· ὁ βοηθητικός, ἐπίκουρος, auxiliaire; ὁ χρησιμεύων πρὸς παροχὴν βοηθείας· π. χ. ἐπιβοηθητικὴ παραπομπή, βλ. παραπομπή· ‖ ἐπιβοηθητικὰ μέσα, accessoires, n. m. pl. λέγονται ἐν γένει τὰ παρελκόμενα ἢ ἐπίκουρα μέρη, parties accessoires; ‖ ἐπιβοηθητικὰ μέσα ἀμύνης, accessoires de la défense, ἤτοι ἐπιβοηθητικὰ ἀμυντήρια, βλ. **ἀμυντήρια**. § [συνήθ. νομ.] subsidiaire, adj. (ἐπικουρικός).

ἐπιβοηθητικῶς, [ἐπίρ.] βοηθητικῶς, auxiliairement; ἐπιπροσθέτως, accessoirement. § [νομ.] subsidiairement, adv. (ἐπικουρικῶς).

ἐπιβοηθῶ (έω), μέλ. ήσω, φέρω νέας βοηθείας, apporter de nouveaux secours; ἢ ἔρχομαι εἰς βοήθειαν τινός, venir en aide; παρέχω βοήθειαν (συνδρομήν), prêter son aide (son secours), ἤτοι βοηθῶ, συνδράμω, secourir; assister; ‖ [τακτ.] secourir; βλ. **ἐπιβοήθεια**.

ἐπιβολβῖτις, ιδος, ἡ· conjonctivité, n. f. νόσος τοῦ βολβοῦ ἢ ἐποφθαλμίου ὑμένος, ἤτοι τοῦ ἐπιπεφυκότος, maladie de la conjonctive.

ἐπιβολεύς, έως, ὁ· étampe ou estampe, n. f. κολαπτικὸς τύπος, μήτρα· ἐργαλεῖον δι' οὗ δίδουσι σχῆμά τι εἰς τεμάχιον μετάλλου πεπυρακτωμένου ἢ ψυχροῦ, κτυπῶντες διὰ τοῦ ἐργαλείου ἐπὶ τοῦ μετάλλου ἐπακουμβῶντος ἐπ' αὐτοῦ. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει ὁ ἐπιβολεὺς καλεῖται καὶ **μήτρα** ἢ **τύπος**, κοινῶς τὸ καλοῦπι· ‖ — πρὸς κνημίωσιν, étampe à enrayer les roues; ‖ — τοῦ ἡμισταύρου τοῦ ῥύματος, étampe pour T de prolonge; ‖ ἐπιβολεῖς βλήτρων, étampes pour boulons; ‖ **ἐπιβολεῖς βλήτρων**, étampes pour fers à cheval, ἤτοι ἐπιβολεὺς πρὸς διάτρησιν τοῦ πετάλου· ἐργαλεῖον πεταλουργικῆς χρήσιμον διὰ τὸ ἄνοιγμα τῶν ἡλοπῶν τοῦ πετάλου· ‖ ἐπιβολεῖς τῶν ὀπαίων, étampes pour grains de lumière; ‖ ἐπιβολεῖς τῶν στροφιγγωτῶν κοχλιῶν, étampes pour vis à piton; ‖ ἐπιβολεῖς τῶν κοχλιῶν στρόφιγγος, étampes pour vis de piton.

ἐπιβολή, ῆς, ἡ· τὸ νὰ ἐπιβάλλῃ τις τι εἴς τινα, imposition, n. f. π. χ. [εἰσφορᾶς, ὑποχρεωτικοῦ ἔργου, δικαιώματος, κτλ. d'une contribution; d'une tâche; d'un droit, etc.] § ἐπιβολὴ (ποινῆς), infliction (f) (application) [d'une peine]; ἡ ἐπιβαλλομένη ποινή. § ἐν γένει ἡ ἐπιχείρησις, entreprise, n. f. ἡ βουλή, ἡ σκέψις, τὸ ἐν νῷ σχέδιον, projet, n. m. plan, n. f. τὸ εἰς ὃ ἀποβλέπει τις ἡ βλέψις, visée, n. f. ἡ προσπάθεια, effort, n. m. ‖ ἡ ἐπιβολή του ὑπῆρξε πολὺ μεγάλη, il a visé trop haut; il a visé au grand. § [ναυτ.] —, ἡ σκόπευσις, pointage, n. m. § —, lit (m) ou couche (f), τὸ στρῶμα, ἡ διάστρωσις, couche d'une chose par dessus une autre; ‖ — λίθων, un lit d'assises, ὁ ὑπερκείμενος δόμος (σειρὰ) τῶν λίθων· βλ. δόμος. § —, irruption, n. f. εἰσβολή· βιαία εἴσοδος τῶν στρατευμά-

των εἰς ἐχθρικὴν χώραν, βλ. καὶ **εἰσβολή**· || αἰφνίδιος (ἢ αἰφνιδία) ἐπιβολὴ ἢ ἀπροσδόκητος ἐπιβολή = ὁ αἰφνιδιασμός, surprise, n. f. βλ. **αἰφνίδιος προσβολή.**

ἐπίβολος, ου, ὁ (ἐπί, βάλλω), boulon-cheville, n. m. βλῆτρον δι' οὗ κρατοῦνται αἱ δοκίδες εἰς τὰ ὀχήματα, κτλ.

ἐπιβουλεύω, [συνηθ. μέσ.] ἐπιβουλεύομαι, μέλ. εύσομαι. ἔχω τι ἐν νῷ ἵνα πράξω, σκέπτομαι νὰ πράξω, ἰδίως μετὰ παρασημασίας ἐχθρικοῦ καὶ μυστικοῦ τρόπου, πρὸς βλάβην τινός, attenter à; ἐπιβουλεύομαι τὴν ζωήν, τὴν τιμήν τινος, en vouloir à; τείνω παγίδα, tendre un piège; τείνω ἐνέδρας, dresser des embûches ; ἐπιβουλεύομαι, συνομνύω, συνωμοτῶ, μηχανορραφῶ, conspirer ; comploter, machiner ; || ἐπεβουλεύετο τὴν ζωήν μου, il en voulait à ma vie ; || νομίζει ὅτι ὅλοι τὸν ἐπιβουλεύονται, il croit que tout le monde conspire contre lui.

ἐπιβουλή, ῆς, ἡ (ἐπιβουλεύω), στοχασμὸς κατά τινος δόλιος πρὸς βλάβην, attentat, n. m. ἡ ἐνέδρα, embûche, n. f. ἡ παγίς, piège, n. m. trame, n. m. ἡ σκευωρία, συνωμοσία, complot, n. m. ἡ μηχανορραφία, machination, n. f. τὸ τέχνασμα, ἡ πανουργία, artifice, n. m. ἐξ ἐπιβουλῆς=**ἐπιβούλως.**

ἐπίβουλος, ος, ον· ὁ ἐπιβουλεύων, στοχαζόμενος πῶς νὰ βλάψῃ τινά, δολίως παραμονεύων, ὁ δόλιος, ὕπουλος, insidieux, euse ; ὅθεν ὁ προδότης, traître ; ὁ δόλιος, perfide ; ὁ πανοῦργος, artificieux ; || ἐπίβουλον κλίμα, un climat traître ; || ἐπίβουλα χείλη. des lèvres perfides.

ἐπιβούλως, [ἐπίρ,] ἐξ ἐπιβουλῆς, insidieusement, adv. δολίως, perfidement; προδοτικῶς, traîtreusement ; ὡς προδότης, en traître.

ἐπιβραβεύω, μέλ. εύσω· ἀπονέμω [βραβεῖον], décerner [un prix] ; ἀνταμείβω, recompenser.

ἐπιβράδυνσις, εως, ἡ· ἡ ἀργοπορία εἴς τι, ἡ βράδυνσις, ralentissement, n. m. καὶ relentissement, n. m. ἡ μετρίασις τῆς ταχύτητος, ralentissement ; || — τῆς πορείας. relentissement de la marche; ἀντίθ. τοῦ **ἐπιτάχυνσις.**

ἐπιβραδύνω, μέλ. υνῶ, θὰ ἐπιβραδύνω, ἀργοπορῶ εἴς τι, ralentir ; βραδύνω, alentir ; relentir ; καθιστῶ τι βραδύτερον, μετριάζω τὴν ταχύτητα· ἀργῶ περισσότερον, tarder plus longtemps ; τὸ ἀντίθ. εἶνε **ἐπιταχύνω.**

ἐπιβρεγμός, οῦ, ὁ· ἡ ἐπιβροχή, τὸ ἄνωθεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας βρέξιμον, ἡ ὕγρανσις, τὸ μούσχευμα, mouillement, n. m. humectation, n. f. τὸ πότισμα, ῥάντισμα, arrosement, n.m.

ἐπιβρέχω, μέλ. έξω, ἄνωθεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας βρέχω, ὑγραίνω, mouiller ; humecter; ποτίζω, ῥαντίζω, arroser.

ἐπιβριθής, ής, ές· ὁ βαρύνων εἴς τι, pesant, e ; ὁ ἐπιπίπτων μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως, ὁ καταπίπτων μεθ' ὅλου τοῦ βάρους, qui accable de tout son poids.

ἐπιβρίθω, μέλ. ίσω, καταβαρύνω, πίπτω ἐπάνω μὲ ὅλον τὸ βάρος, peser sur ; s'appesantir sur.

ἐπιβριθῶς, [ἐπίρ.] μεθ' ὅλου τοῦ βάρους, à poids.

ἐπιβροχή, ῆς, ἡ· τὸ βρέξιμον, μούσχευμα, βλ. ἐπιβρεγμός.

ἐπιβύστρα, ας, ἡ· τὸ βύσμα, bouchon, n. m. tampon, n. m. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ στούπωμα, tout ce qui sert à boucher ; || [ναυτ. πυρ.] tampon [de lumière, τῆς ὀπῆς τοῦ πυροβόλου]. § ἐπιβύστρα, crapaudine, n.f. πλὰξ μεταλλίνη, διάτρυτος, τιθεμένη ἐπὶ σωλήνων ἵνα μὴ διέρχωνται αἱ ἀκαθαρσίαι, κτλ. κοινῶς τὸ **τρυπητό.**

ἐπιβύω, μέλ. βύσω, στουπώνω, boucher ; garnir d'un bouchon ; βύω, κλείω, obstruer ; fermer ; || [ναυτ. πυρ.] boucher [la lumière].

ἐπιγαμία, ας, ἡ· ἕνωσις διὰ τοῦ γάμου, union par le mariage ; alliance, n. f. § **ἐπιγαμία,** épigamie, n. f. ἐκαλεῖτο ἐν τῇ ἀρχαιότητι τὸ δικαίωμα τοῦ συνάπτειν ἔγκυρον γάμον, droit de contracter mariage, ὅπερ εἶχον οἱ πολῖται μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πολιτείας, παρεχωρεῖτο δὲ εἰς ἀλλοδαποὺς μόνον διὰ ψηφίσματος εἰδικοῦ (droit de mariage entre personnes de nationalité différente).

ἐπιγαστραλγία, ας, ἡ· épigastralgie, n. f. ἄλγος ἐπὶ τοῦ ἐπιγαστρίου, douleur à l'épigastre.

ἐπιγαστραλγικός, ή, όν· épigastralgique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐπιγαστραλγίαν, qui a rapport à l'épigastralgie; ὁ ὢν τῆς φύσεως τῆς ἐπιγαστραλγίας, qui est de la nature de l'épigastralgie ; || ἄλγος (πόνος) ἐπιγαστραλγικόν, douleur épigastralgique.

ἐπιγαστρικός, ή, όν· βλ. ἐπιγάστριος, épigastrique.

ἐπιγάστριον, ου, τό· épigastre, n. m. [ἀνατομ.] τὸ ἄνω μέρος τῆς κοιλίας, τὸ κατὰ τὸ στέρνον καὶ ὑπὸ τοῦτο κείμενον· [κοινῶς] creux de l'estomac. **Ἐπιγάστριον** λέγεται τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ μέρος τοῦ σώματος (partie de l'abdomen située au dessus de l'ombilic), **ὑπογάστριον** δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ μέχρι τῶν αἰδοίων. Πολυδ. 2, 170· βλ. καὶ **ἀντικάρδιον**· || αἰσθάνεσθαι πόνους ἐπὶ τοῦ ἐπιγαστρίου, ressentir des douleurs à l'épigastre.

ἐπιγάστριος, ος, ον· καὶ **ἐπιγαστρικός**· τὸ ἐπὶ τῆς γαστέρος, épigastrique [ἀνατ. καὶ παθολ.] adj. ὁ ἀφορῶν τὸ ἐπιγάστριον, qui concerne l'épigastre || χώρα ἐπιγάστριος, région épigastrique ; || πόνος ἐπιγάστριος, douleur épigastrique. § ἐπιγάστριος = κοιλιακός, ventral, ale.

ἐπιγαστροκήλη, ης, ἡ· épigastrocèle, n. f. (ἐπιγάστριον καὶ κήλη) [χειρουρ.] κήλη κατὰ τὸ ἐπιγάστριον, hernie à l'épigastre.

ἐπίγειος, ος, ον· ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς εὑρισκόμενος, terrestre ; ὁ ἐγκόσμιος καὶ συνεπῶς πρόσκαιρος, temporel, elle ; ὁ ἐγκόσμιος, κοσμικός, mondain, e ; ἤτοι ὁ τοῦ

κόσμου τούτου, de ce monde ; || τὰ ἐπίγεια ἀγαθά, les biens de ce monde.

ἐπίγειον, ου, τό· καὶ πληθ. τὰ ἐπίγεισα, coiaux ou coyaux, n. m. pl. τεμάχια ξύλων τιθέμενα εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἐπιστεγάσεως (couverture du toit) ἐπακουμβοῦντα ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπὶ τῆς κατωτέρας τεγίδος (panne), ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπὶ τοῦ ἀκρογεισίου, ἐφ' ὧν τοποθετοῦνται τὰ πέταυρα καὶ ἐπ' αὐτῶν οἱ κέραμοι, ἵνα ἐπεκταθῇ ἡ στέγη πέραν τοῦ γείσου (corniche), ὅπως τὰ ὑέτια ὕδατα ῥίπτωνται μακρὰν τοῦ τοίχου· βλ. καὶ **θριγκός.**

ἐπιγένεια, ας, ἡ· épigénie, n. f. φαινόμενον λαμβάνον χώραν ὅταν ὀρυκτόν τι, χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ τὴν μορφήν του, μεταβάλλει τὴν χημικὴν αὐτοῦ φύσιν.

ἐπιγένεσις, εως, ἡ· épigénèse, (ἐπὶ καὶ γένεσις, génération) n. f. [φυσιολ.] θεωρία συνισταμένη εἰς τὴν παραδοχὴν ὅτι ἐν τῇ ἀτομικῇ ἀναπτύξει ζῴου παραγομένου ἐξ ᾠοῦ, τὰ ὄργανα αὐτοῦ γίνονται καὶ αὐξάνουσι δι' ἀλληλοδιαδόχου καὶ νέου **σχηματισμοῦ** (formation nouvelle) καὶ οὐχὶ διὰ μόνης τῆς ἐπεκτάσεως προηγουμένου τινὸς ἀοράτου σχηματισμοῦ. Λέγουσιν ἐπίσης épigénésie, n. f.

ἐπιγενετικός, ή, όν· épigénésique, adj. [φυσιολ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐπιγένεσιν, qui a rapport à l'épigénèse ; || σχηματισμὸς ἐπιγενετικός, formation épigénésique. § ἐπιγενετικός, épigénésiste, n. et adj. λέγεται ἐπὶ ἐπιστήμονος ὀπαδοῦ τῆς ἐπιγενέσεως (qui est partisan de l'épigénèse).

ἐπιγενής, ής, ές· épigène, n. et adj. [γεωλ.] λέγεται ἐπὶ ὀρυκτοῦ ὅπερ παρουσιάζει τὰ φαινόμενα τῆς ἐπιγενείας.

ἐπιγενικός, ή, όν· épigénique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐπιγένειαν, qui a rapport à l'épigénie.

ἐπιγίγνομαι καὶ μεταγεν. **ἐπιγίνομαι,** μέλ. γενήσομαι· ἔρχομαι (γεννῶμαι, φθάνω) κατόπιν, προσέτι ἢ μετέπειτα, venir (naître ; arriver) après ; ἐπέρχομαι survenir ; || οἱ ἐπιγενόμενοι = οἱ μετέπειτα γεννηθέντες, οἱ μεταγενέστεροι, οἱ ἀπόγονοι, les descendants, ἡ ἐπιγονή, la postérité.

ἐπιγλωσσίς, ίδος, ἡ· καὶ **ἐπιγλωττίς.**

ἐπιγλωττικός, ή, όν· épiglottique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐπιγλωττίδα, qui a rapport à l'épiglotte.

ἐπιγλωττίς, ίδος, ἡ· épiglotte, n. f. [ἀνατομ.] κοινῶς τὸ **γλωσσίδι,** λεπτὸν χόνδρινον πέταλλον, γλώττῃ κυνὸς ὅμοιον, κείμενον ὑπὸ τὴν ῥίζαν τῆς γλώσσης καὶ ὄπισθεν αὐτῆς, παριστὰν δὲ εὐκίνητον καὶ ἐλαστικὴν βαλβίδα, δι' ἧς ἐπιφράσσεται ἡ εἰς τὸν λάρυγγα εἴσοδος (opercule fibro-cartilagineux mobile, placé à la partie supérieure de larynx, un peu au dessous de la base de la langue). § [μηχ.] **ἐπιγλωττίς,** clapet, n. m. ἡ **βαλβίς,** valve, n. f. ou valvule, n. f. (ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, συνώνυμος τοῦ clapet) ; ἤτοι ἐπιστόμιον (soupape); μικρὸν κινητὸν διάφραγμα μεταλλικόν, δερμάτινον ἢ ἀπὸ καουτσούκ, ἀποτελούμενον ἐκ μικροῦ δίσκου διαφόρου σχήματος κειμένου ἐπὶ τῶν **χειλέων** (bords) ἐξόδου τινὸς ἢ ὀπῆς καὶ στρεφόμενον ἐλευθέρως πέριξ ἄξονος διαβεβλημένου διὰ τοῦ ἄκρου του· ἡ ἐπιγλωττὶς χρησιμεύει διὰ τὸ αὐτόματον καὶ ἀλληλοδιάδοχον ἄνοιγμα καὶ κλείσιμον τῆς ἐφ' ἧς εὑρίσκεται ὀπῆς ἢ ἐξόδου πρὸς διέλευσιν ὑγροῦ τινος, συνεπείᾳ τοῦ βάρους της καὶ τῆς ἐπ' αὐτῆς ἐνεργουμένης πιέσεως. Αἱ ἐπιγλωττίδες λαμβάνουσι τὸ ὄνομα τῆς λειτουργίας ἣν ἐξασκοῦσιν ἢ τοῦ ἀντικειμένου ἐφ' οὗ τοποθετοῦνται. Εἰς τὰς ἀντλίας ἡ ἐπιγλωττὶς εἶνε δερμάτινος ἢ μεταλλικὴ **δικλὶς** (soupape), ἀνυψουμένη διὰ τῆς ἐκμυζήσεως τοῦ **σίφωνος** (pompe) καὶ καταπίπτουσα διὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτῆς βάρους καὶ τοῦ καλύπτοντος αὐτὴν ὕδατος. Ἐπιγλωττίδας τοποθετοῦσι συνήθως εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς **ἀντλίας** (pompe), τοῦ **ἐμβολέως** αὐτῆς (piston) καὶ τοῦ κάτω μέρος τοῦ μυζητικοῦ σωλῆνος (tuyau d'aspiration) ; βλ. καὶ **δικλίς, ἐπιστόμιον·** || μυζητικὴ ἢ ἀναρροφητικὴ ἐπιγλωττίς, clapet d'aspiration ; || — σίφωνος, clapet de pompe ; || ἐπιστόμιον τῆς φύσης, clapet de soufflet ; || — τοῦ σκαφάνδρου, clapet du scaphandre.

ἐπιγλωττίτις, ιδος, ἡ· épiglottite, n. f. φλεγμονὴ τῆς ἐπιγλωττίδος, inflammation de l'épiglotte.

ἐπιγνώμων, ων, ον, γεν. ονος· ὁ γνωρίζων τι καλῶς καὶ βεβαίως, qui a la connaissance d'une chose ; ὁ δυνάμενος νὰ κανονίσῃ τι, qui peut la régler ; ὁ ῥυθμιστής, régulateur ; ὅθεν οὐσιαστ. ὁ γνώστης, connaisseur ; ὁ διαιτητής, arbitre ; πραγματογνώμων, expert, n. m. ὁ ἐκλεγόμενος ὑπὸ δύο διαφερομένων ἵνα κρίνῃ καὶ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς διαφορᾶς των· || [ταχτ.] ἐπιγνώμων τῆς πάλης, régulateur de la lutte, ὁ κανονίζων τὴν πάλην.

ἐπιγνωρίζω, μέλ. ίσω, γνωστὸν ποιῶ, faire connaître, κοινοποιῶ, signifier ; καὶ ἐν γένει γνωρίζω καλῶς, connaître bien.

ἐπίγνωσις, εως, ἡ· ἡ ἀκριβὴς γνῶσις, connaissance, n. f. ἡ διὰ τῆς συνειδήσεως γνῶσις, ὅθεν καὶ αὐτὴ ἡ συνείδησις, τὸ συνειδός, conscience, n. f. || ἐν ἐπιγνώσει, en connaissance de cause ; ἐν γνώσει, προεσχεμμένως, sciemment ; || [νομ.] **ἐπίγνωσις,** connaissance de cause, καλεῖται ἡ συμφωνία δι' ἧς ὑπισχνεῖταί τις τὴν μὴ διαμφισβήτησιν ὑπαρχούσης ἐννόμου σχέσεως ἢ ἀπαρνεῖται τοιαύτην ἢ καὶ ἐν γένει ἄνευ ἀναφορᾶς πρὸς προϋπάρχουσαν ἔννομον σχέσιν ἀναγνωρίζει ἑαυτὸν ὀφειλέτην εἴτε λόγῳ δωρεᾶς, εἴτε ἐξ ἄλλης αἰτίας (π. χ. ἐπὶ μελλούσῃ ἀντιπαροχῇ).

ἐπιγονάτιον, ου, τό· épigonation (ἐπί, sur καὶ γόνυ, genou) n.m. genouiller, n.m. ἢ **ὑπογονάτιον,** καλεῖται ἄμφιον ἱερατικὸν ὅπερ φοροῦσιν ἐν τῇ λειτουργικῇ αὐτῶν στολῇ οἱ ἐπίσκοποι, ἀρχιμανδρῖται καὶ οἱ οἰκονόμοι. Τοῦτο ἀναρτᾶται ἐπὶ τοῦ μηροῦ καὶ εἶνε σύμβολον τῆς δυνάμεως τῆς ἱερατικῆς τοῦ φέροντος, παραβαλλόμενον πρὸς τὴν ῥομφαίαν. Διὰ τοῦτο κατὰ τὴν ἀμφίεσιν αὐτοῦ ἐκφωνεῖται τὸ

Δαβιδικὸν «περίζωσαι τὴν ῥομφαίαν σου ἐπὶ τοῦ μηροῦ σου, δυνατέ, τῇ ὡραιότητί σου καὶ τῷ κάλλει σου καὶ ἔντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε». § —, genouillère, n. f. κοινῶς **γονατόδεσμος**, τὸ ἐπὶ τοῦ γόνατος ἐπιτιθέμενον· ‖ ἐπιγονάτιον τῆς πανοπλίας, genouillère, n. f. μέρος τῆς πανοπλίας καλύπτον τὸ γόνυ· ‖ **ἐπιγονάτιον**, genouillère, n. f. Διὰ τὴν ἐκσκαφὴν ὀρυγμάτων τινῶν ἐν τῷ μηχανικῷ, προκειμένου οἱ ἄνδρες νὰ ἐργάζωνται γονυπετῶς μεταχειρίζονται **ἐπιγονάτια δερμάτινα** (genouillères en cuir), περιβάλλοντες δι' αὐτῶν τὰ γόνατα. Ἐπίσης δερμάτινον **ἐπιγονάτιον** (genouillère) φέρει ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ὁ σκοπευτὴς τῶν ὀρειβατικῶν πυροβόλων· ‖ **ἐπιγονάτια**, τά· genouillères, n. f. pl. τὰ δέρματα μὲ τὰ ὁποῖα σκεπάζουσι τὰ γόνατα τοῦ ἵππου, ἵνα μὴ πάθῃ, ἐὰν τυχὸν σκοντάψῃ.

ἐπιγονατίς, ίδος, ἡ· [ἀνατομ.] rotule, n. f. τὸ ὀστοῦν τοῦ γόνατος, ἤτοι ὀστοῦν βραχὺ τριγωνοειδές, σπογγῶδες, κείμενον ἔμπροσθεν τῆς κατὰ γόνυ ἀρθρώσεως ἐπὶ τῶν δύο κονδύλων τοῦ μηριαίου ὀστοῦ καὶ ἀναμέσον αὐτῶν.

ἐπιγόνιον, ου, τό· épigonium, n. m. μουσικὸν ὄργανον ὅπερ ἐφεῦρεν ὁ Ἐπίγονος, ἔχον τεσσαράκοντα χορδάς, αἵτινες ἀνὰ δύο ἕνα τόνον, ἤτοι πᾶσαι μόνον 20 τόνους ἐξέδιδον, ἐπειδὴ αἱ λοιπαὶ 20 ἦσαν **σύμφωνοι κατὰ** τὸν αὐτὸν τόνον μὲ τὰς ἄλλας 20. **Πολυδ.** 4. 59.

ἐπιγονή, ῆς, ἡ· ἡ μετέπειτα ἐπερχομένη γενεά, ἡ κατὰ διαδοχὴν γέννησις καὶ αὔξησις ἀνθρώπων, ἡ **ἀπογονία**, la postérité; [ἐπὶ ζῴων] ἡ **ἀναπαραγωγὴ** τοῦ εἴδους, reproduction, n. f.

ἐπίγονος, ος, ον· ὁ μετέπειτα γεννηθείς, **ἀπόγονος**, descendant; [συνήθ. πληθ.] οἱ ἐπίγονοι=οἱ μεταγενέστεροι, οἱ μετέπειτα γεννηθέντες, οἱ ἀπόγονοι, les descendants; καὶ ἐν γένει ἡ ἐπιγονή, ἡ ἀπογονία, descendance, n. f. postérité, n. f. § [ἱστορ.] **ἐπίγονοι**, οἱ· épigones, n. m. pl. οἱ υἱοὶ τῶν ἑπτὰ ἡρώων τῶν πεσόντων ἐν τῷ κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, ἤτοι οἱ υἱοὶ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας στρατευσάντων ἀρχηγῶν, οἵτινες πρὸς ἐκδίκησιν τῆς ἥττης καὶ τοῦ φόνου τῶν πατέρων των ἀνέλαβον μετὰ δέκα ἔτη νέαν ἐπὶ Θήβας στρατείαν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ μόνου τῶν ἑπτὰ διασωθέντος Ἀδράστου.

ἐπίγραμμα, ατος, τό· τὸ ἐπανώγραμμα, épigramme, n. m. ἐσήμαινε τὸ κατ' ἀρχὰς ἐπιγραφὴν ἐπιτάφιον ἢ ὅπως δήποτε ἀναθηματικήν, τοιαύτης δὲ φύσεως εἶνε καὶ τὰ πλεῖστα ἐπιγράμματα τῆς κλασικῆς ἐποχῆς τῆς ἑλλ. φιλολογίας. Ἐν τῇ Ἀλεξανδρινῇ περιόδῳ τὸ ἐπίγραμμα ἐγένετο συνηθέστερον εἶδος ποιήσεως ἐν μορφῇ ἑνὸς μέχρι τριῶν διστίχων, πρὸς ἐν συντομίᾳ καὶ μετ' ἀγχινοίας ἐπίκρισιν προσώπων, ἔργων τῆς ποιήσεως ἢ τῆς καλλιτεχνίας, κτλ.

ἐπιγραμματικός, ή, όν· épigrammatique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπίγραμμα, qui appartient à l'épigramme; ὁ ἔχων τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐπιγράμματος, qui a le caractère de l'épigramme; ‖ χαρακτὴρ (ὕφος) ἐπιγραμματικόν, style épigrammatique.

ἐπιγραμματικῶς, [ἐπίρ.] épigrammatiquement, adv. κατὰ τρόπον ἐπιγραμματικόν, d'une manière épigrammatique.

ἐπιγραμματογράφος, ὁ καὶ **ἐπιγραμματοποιός,** οῦ, ὁ· ὁ συγγραφεύς, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων, faiseur (poète) d'épigrammes; ἄτομον συντάσσον ἐπιγράμματα, personne qui fait des épigrammes; épigrammatiste, n. m. [μεταφ.] σκώπτης.

ἐπιγραφή, ῆς, ἡ· inscription, n. f. τὸ ἐπανώγραμμα, ὡς τὸ **ἐπίγραμμα**, épigramme, ἐπὶ ἐπιγραφῶν ἐπιτυμβίων καὶ ἀφιερωμάτων· βλ. καὶ **ἐπιγραφική**· ‖ ἐπιγραφή, ἡ καταγραφή, inscription, n. f. ἡ ἐπί τινος ἐγγραφή, suscription, n. f. ἡ καταγραφὴ ὀνομάτων ἐν καταλόγοις, πρὸς φορολογίαν, κτλ. ‖ — (δέματος) ἐπιστολῆς (τὸ ἐπίγραμμα, τὸ ἐπανώγραμμα, ἡ διεύθυνσις), adresse (f.) (suscription) d'une lettre; ‖ — ἐπιτύμβιος, inscription tumulaire; ‖ — βιβλίου (ὁ τίτλος), titre d'un livre; ‖ — φιάλης, étiquette d'une fiole; ‖ — καταστήματος, ἐργαστηρίου, σχολείου, ἐνοικιάσεως, κτλ. écriteau, n. m. (=**πινακίς**)· ‖ —, épigraphe, n. f. ἐπὶ οἰκοδομῆς ἐμφαίνουσα τὸν προορισμὸν αὐτοῦ, τὴν ἡμερομηνίαν τῆς κατασκευῆς, κτλ. συνηθέστερον, inscription.

ἐπιγραφική, ῆς, ἡ· épigraphie, n. f. science qui a pour objet l'étude, le déchiffrement, et l'interprétation des inscriptions; καλεῖται ὁ κλάδος τῆς ἀρχαιογνωσίας ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν γνῶσιν τῶν ἐπιγραφῶν. Ἐνῷ ἡ λέξις ἐπιγραφὴ ἐν εὐρυτάτῃ ἐννοίᾳ σημαίνει πᾶν τὸ ἐπί τινος ἀντικειμένου γεγραμμένον, διὰ τῆς λέξεως ἐπιγραφικὴ ἐννοοῦνται αἱ ἐπὶ στερεοῦ καὶ μονίμου ὑλικοῦ γραφαὶ (ἐπὶ λίθου, μετάλλου, κτλ.), ὧν ἡ σημασία εἶνε μεγίστη διὰ τὴν καθόλου γνῶσιν τῆς ἀρχαιότητος.

ἐπιγραφικός, ή, όν· épigraphique, adj. ὁ ἀφορῶν ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐπιγραφικήν, qui convient, qui a rapport aux inscriptions ou à l'épigraphie; ‖ χαρακτὴρ (ὕφος) ἐπιγραφικόν, style épigraphique; ‖ ἐπιστήμη ἐπιγραφική, science épigraphique.

ἐπιγραφικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπιγραφικόν, d'une manière épigraphique; ἐν εἴδει ἐπιγραφῆς, en forme d'inscription.

ἐπιγραφίς, ίδος, ἡ· trusquin, n. m. (ἐπιγράφω, γράφω, ἤτοι χαράσσω ἐπὶ ἀντικειμένου τινός, ὁπότε καλεῖται καὶ **χάρακτρον**)· ἐργαλεῖον ξυλουργοῦ πρὸς τὸ χαράσσειν παραλλήλους, κοινῶς ἡ **σημαδοῦρα**· ‖ ἐπιγραφίδες χαλκαῖ, σιδηραῖ, κτλ. trusquins en cuivre, en fer, etc.

ἐπιγράφω, μέλ. άψω· γράφω ἐπάνω τινός, écrire sur; κάμνω ἐπιγραφήν, μάλιστα ἐπὶ τῶν ἀφιερωμάτων, μνημείων, βιβλίων, ἤτοι θέτω (γράφω, χαράσσω) ἐπιγραφὴν (διεύθυνσιν, τίτλον), mettre (écrire; graver) une inscription (une adresse; un titre); inscrire; ἐπιγράφω, ἤτοι ὀνομάζω σύγγραμμα, ποίημα, κτλ. δίδω τὸν τίτλον αὐτοῦ, intituler; ἐπι-

γράφω διεύθυνσιν, adresser (= διευθύνω); || ἡ ἐπιστολὴ ἐπιγράφεται πρὸς ἐμέ, la lettre est adressée à moi; φέρει τὴν διεύθυνσίν μου, elle porte mon adresse; || ἔγραψε τὸ ὄνομά του εἰς τὴν στήλην, il a inscrit son nom sur la colonne; || πῶς ἐπιγράφεται τὸ σύγγραμμά του; quel est le titre de son ouvrage? || — (ἐπιστολήν), mettre l'adresse sur; || ἐπιγράφειν, γράφειν τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπιστολῆς, faire l'adresse, la suscription d'une lettre.

ἐπίγρυπος, ος, ον· ὀλίγον γρυπὸς (χυρτός, λυγισμένος), légèrement courbé; ἰδίως ἐπὶ τοῦ ῥάμφους, ἐπὶ τῆς ῥινός, légèrement aquilin; || ἐπίγρυπος ἵππος, cheval cabochard, βλ. **γρυποκέφαλος.**

ἐπιδαψιλεύω, μέλ. εύσω, prodiguer; δίδω (παρέχω) πλουσιοπαρόχως, ἐν ἀφθονίᾳ, τινί τι, donner (accorder) en profusion; πληρῶ τινα διά τινος, παρέχω ἀφθόνως, combler de; || δὲν ἐπιδαψιλεύει τὴν εὔνοιάν του, il n'est pas prodigue de (il ne prodigue pas) ses faveurs; || τοῦ ἐπεδαψίλευσε πᾶσαν εὐεργεσίαν, il l'a comblé de bienfaits.

ἐπιδείκνυμι, καὶ

ἐπιδεικνύω, μέλ. δείξω, démontrer; δεικνύω, δείχνω, montrer; παρουσιάζω, γνωστὸν ποιῶ, θέτω ὑπὸ τὰ βλέμματα, ὑπ' ὄψιν, mettre en vue; χάμνω φανερόν, ἀναπτύσσω τι, étaler; déployer; || ἐπιδεικνύω χαράν, montrer de la joie; || ἤθελε νὰ ἐπιδείξῃ πνεῦμα, il voulait faire de l'esprit; || ὅπως ἐπιδείξῃ πολυμάθειαν, pour faire montrer l'érudition; || ἠγωνίζοντο τὶς νὰ ἐπιδείξῃ περισσότερον πνεῦμα, il faisaient assaut d'esprit; || ζητεῖ νὰ ἐπιδείξῃ τὸ κάλλος της, elle cherche à mettre en vue sa beauté; || ἐπιδεικνύει μεγάλην πολυτέλειαν, il étale un grand luxe; || ἐπέδειξεν ὅλην του τὴν εὐγλωττίαν, il déploya toute son éloquence; || ἐπιδεικνύει περιφρόνησιν πρὸς τὰ πλούτη, il affiche le mépris des richesses; || ὅπως ἐπιδειχθῇ, pour se faire voir; pour se montrer; || χάριν ἐπιδείξεως, par ostentation; || ζητεῖ νὰ ἐπιδειχθῇ, il cherche à paraître. § [μεταφ.] **ἐπιδεικνύω,** faire montre; || ἐπιδεικνύω τὰ θέλγητρά μου, faire montre de ses charmes; || ἐπιδεικνύω τὴν σοφίαν μου, faire montre de son érudition· βλ. καὶ **ἐπίδειξις.**

ἐπιδεικτέος, α, ον· (ῥηματ. ἐπίθ.) ὅστις δέον νὰ ἐπιδειχθῇ, qui doit être démontré; ἐπιδείξιμος, ostensible.

ἐπιδεικτικός, ή, όν· ὁ παρισταίνων τι ὡς δεῖγμα, ἐκθέτων τι εἰς θέαν, qui sert à montrer (à démontrer); ὁ χάριν ἐπιδείξεως γινόμενος, fait pour l'étalage; pour l'ostentation; d'étalage; d'ostentation; d'apparat; ostentateur; démonstratif; fastueux; || ἐπιδεικτικὴ πολυτέλεια, luxe ostentateur; || — ἄνθρωπος, homme fastueux; || [ἐμπορ.] ἐπιδεικτικὸς [ἐπὶ ἐμπορεύματος] apparent, e. § [ῥητορ.] épideictique ἢ épidictique.

ἐπιδεικτικῶς, [ἐπίρ.] μετ' ἐπιδείξεως, avec ostentation; ostensiblement, adv. fastueusement; démonstrativement.

ἐπιδεινόω-ῶ, μέλ. ώσω· (δεινόω), καθιστῶ τι πλέον δεινόν, aggraver, αὐξάνω (augmenter) (ἐπὶ ἀσθενείας).

ἐπιδείνωσις, εως, ἡ· ἡ ἐπιβάρυνσις, aggravation, n. f. || — ἀσθενείας, aggravation, n. f. augmentation de la maladie.

ἐπιδείξιμος, ος, ον· ostensible, ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιδειχθῇ.

ἐπίδειξις, εως, ἡ· τὸ νὰ παρασταίνῃ τίς τι, νὰ θέτῃ εἰς κοινὴν θέαν, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιδεικνύειν, action de montrer (de démontrer), montre, n. f. (démonstration, n. f.) étalage, n.m. apparat, n.m. ostentation, n.f. || [μετφ.] χάμνει ἐπίδειξιν πνεύματος, il fait montre d'esprit; || — πολυμαθείας, étalage d'érudition; || πρὸς ἐπίδειξιν, par ostentation; pour la montre; pour faire montrer; || θέλει νὰ χάμῃ ἐπίδειξιν, il cherche à paraître; || [ἐμπορ.] avoir de l'œil; τὸ εἶδος τοῦτο ἔχει ἐπίδειξιν, cet article a de l'œil. § [τακτικ.] **ἐπίδειξις,** démonstration, n. f. ἡ ψευδεπίθεσις, attaque simulée; ou fausse-attaque, n.f. μάχη ἐπιδεικτική, combat démonstratif; καλεῖται οὕτως ἐπιχείρησις διευθυνομένη κατὰ τοῦ ἀντιπάλου ἔχουσα ὅλα τὰ φαινόμενα σπουδαίας προθέσεως, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἦνε τοιαύτη. Σκοπὸς τῆς ἐπιδείξεως εἶνε τὸ ν' ἀναγκασθῇ ὁ ἀντίπαλος νὰ λάβῃ ἄλλας διατάξεις ἐπὶ σημείου ἑτέρου ἀπὸ ἐκεῖνο, καθ' οὗ θέλομεν νὰ ἐπιφέρωμεν τὴν χρίσιν. Τὴν ἐπίδειξιν ἐκτελεῖ ὁ ἐπιτιθέμενος ὅπως ἐξαπατήσῃ τὸν ἀντίπαλον καὶ τοῦ ἀποσπάσῃ τὴν προσοχήν του ἀπὸ τὸ σημεῖον ὅπερ προτίθεται νὰ προσβάλλῃ οὕτω δὲ νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ ν' ἀναπτύξῃ τὰς δυνάμεις του. Ἡ ἐπίδειξις ἐκτελεῖται, ὅταν ἡ ἐπίθεσις μέλλῃ νὰ διευθυνθῇ ταὐτοχρόνως κατά τε τοῦ μετώπου καὶ μιᾶς τῶν πλευρῶν τῆς ἐχθρικῆς θέσεως, ὅταν ἡ ἀνάπτυξις ἔχῃ γείνῃ ἐφ' ὅλης τῆς ἐκτάσεως τοῦ μετώπου τῆς ἐχθρικῆς τοποθεσίας τῆς ὁποίας πρόκειται νὰ προσβάλλωσι μίαν τῶν πτερύγων, ἢ ὅταν τὸ κέντρον τῆς ἐχθρικῆς τοποθεσίας ἦνε τὸ σημεῖον τῆς κυρίας προσβολῆς, ὁπότε μάχονται ἐπιδεικτικῶς πρὸς ἀμφοτέρας τὰς πτέρυγας τῆς θέσεως· ἐπίσης κατὰ τὴν μάχην διαβάσεως ποταμοῦ, ὁ ἐπιτιθέμενος δέον συχνάκις νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν **ἐπίδειξιν** ὅπως ἐξαπατήσῃ τὸν ἀντίπαλον καὶ στρέψῃ οὕτος τὰς δυνάμεις του ἐπ' ἄλλου σημείου διαβάσεως, ἐνῷ αὐτὴ πραγματικῶς μέλλει νὰ ἐκτελεσθῇ ἀλλαχοῦ. Ἵνα ἐπισύρωσι τὴν προσοχὴν τοῦ ἀντιπάλου ἀρχεῖ τὸ πυροβολικὸν ν' ἄρξηται κανονικῆς ἐνεργείας διὰ τῶν πυρῶν κατὰ τῆς ἐχθρικῆς θέσεως, τὸ πεζικὸν νὰ ἐνισχύσῃ τὰ πυρὰ τοῦ πυροβολικοῦ διὰ τῶν ἐκ μεγάλων ἀποστάσεων πυρῶν του, καὶ εἶτα νὰ προχωρήσωσι πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ πλησίον τοῦ πολεμίου ὁμάδες ἀκροβολιστῶν, εἰς περίστασιν ἐννοεῖται καθ' ἣν τοῦτο εἶνε δυνατὸν ἄνευ μεγάλων ἀπωλειῶν. Ἡ ἐπίδειξις ἐνεργεῖται διὰ παρατεταμένης μάχης (combat traînant), ὁ δὲ διευθύ-

νων αὐτὴν δέον νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει του τὴν πιθανὴν διάρκειαν αὐτῆς, ἀναλόγως τοῦ σκοποῦ, ἵνα μὴ ἐξαντλήσῃ ταχέως ἅπαντα τὰ μέσα του πρὸς ἀπασχόλησιν τοῦ πολεμίου. Τὰ τμήματα τὰ ἐκτελοῦντα τὴν ἐπίδειξιν ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ τῶν πρὸ αὐτῶν δυνάμεων ἀπασχολοῦσι ταύτας ἐκ τοῦ σύνεγγυς, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κυρία φάλαγξ ἐκτελεῖ τὴν ἐπίθεσιν, ἐκτελοῦντα οὕτω **δευτερεύουσαν ἐπίθεσιν**.

ἐπιδείπνιος, ος, ον· ὁ μετὰ τὸ δεῖπνον, qui se fait après le repas ; ὁ χρησιμεύων ὡς ἐπίδειπνον, qui sert de dessert.

ἐπίδειπνον, τό· καὶ συνηθ. πληθ. ἐπίδειπνα, τά, dessert, n. m. ἤτοι τὰ μετὰ τὸ κυρίως φαγητὸν φερόμενα εἰς τὴν τράπεζαν γλυκίσματα καὶ τὰ τοιαῦτα.

ἐπιδεκτικός, ή, όν· ὁ ἱκανὸς περιλαμβάνειν, ἐπιδέχεσθαί τι, susceptible de ; ἱκανός, capable ; || — πολιτισμοῦ· βλ. **ἐκπολιτίσιμος**.

ἐπιδεκτικότης, ητος, ἡ· susceptibilité, n. f. τὸ ἐπιδεκτικόν, ἡ ἰδιότης τοῦ ἐπιδεκτικοῦ· || μαγνητικὴ **ἐπιδεκτικότης**, susceptibilité magnétique ; οὕτω καλεῖται ὁ λόγος τῆς ἐντάσεως τῆς μαγνητίσεως $\mathcal{I}$ πρὸς τὴν ἔντασιν μαγνητικοῦ πεδίου $\mathcal{H}$. Παρίσταται διὰ τοῦ συμβόλου $\mathcal{K}$.

$$\text{ἤτοι} \quad \mathcal{K}=\frac{\mathcal{I}}{\mathcal{H}}$$

ἐπίδεμα, ατος, τό· τὸ δι' οὗ ἐπιδένεταί τι, γενικῶς ὅθεν ὁ δεσμός, attache, n. f. bande d'attache ; ὁ **ἐπίδεσμος**, bande à pansement; || —, σημαίνει ἐπίσης, τὸ δέσιμον, π. χ. τὸ δέσιμον τῆς πληγῆς, ἡ ἐπίδεσις, bandage, n.m.

ἐπιδένω, μέλ. έσω, δένω ἐπί τινος, εἴς τι· attacher sur ; [ἰδίως ἐπὶ τραυμάτων πληγῶν], bander [une plaie]; καὶ κατ' ἐπέκτασιν, ἐπιδένω τραῦμα = θεραπεύω τραῦμα, panser une plaie; βλ. θεραπεία, ἐπίδεσις πληγῆς. § [ναυτ.] ἐπιδένω, ἀναδένω, rabanter ἢ rabaner, δένω σκεῦος ἢ ἀντικείμενόν τι· δένω τοὺς ἀναδέτας (rabans); **προσδένω, στερεώνω**, amarrer.

ἐπιδέξια [δημ. ἐπίρ.] **ἐπιδεξίως**· βλ. **ἐπιτήδεια.**

ἐπιδέξιος, ος καὶ α, ον· ὁ ἐκτελῶν τι δεξιῶς, ἐπιτηδείως, ἄρα **ἐπιτήδειος**, adroit e ; habile.

ἐπιδεξιότης, ητος, ἡ· ἡ ἐπιτηδειότης, adresse, n. f. habileté, n. f. δεξιότης, dextérité, n. f. || ἐπιδεξιότης εἰς τὸ πράττειν τι, savoir faire, n. m. (= εὐμηχανία).

ἐπιδεξίως, [ἐπίρ.] ἐπιτηδείως, adroitement, adv. μετὰ δεξιότητος, avec dextérité.

ἐπιδερμικός, ή, όν· ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος εὑρισκόμενος, épidermique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐπιδερμίδα, qui appartient ou qui se rapporte à l'épiderme ; || ὑμὴν ἐπιδερμικός, tissu épidermique ; || μεμβράνη **ἐπιδερμική**, membrane épidermique; || σύστημα ἐπιδερμικόν, système épidermique, ensemble de l'épiderme de la peau et des membranes muqueuses. § **ἐπιδερμικός**, épidermé, ée, adj. [φυσ. ἱστορ.] ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ ἐπιδερμίδος, qui est recouvert d'un épiderme ; || ὄστρακον ἐπιδερμικόν, coquille épidermé. § **ἐπιδερμικός**, dermatosique adj. ἢ δερματικὸς [παθολ.] ὁ ἀνήκων εἰς τὰς ἀσθενείας τοῦ δέρματος ἐν γένει, qui appartient au maladies de la peau en général.

ἐπιδερμίς, ίδος, ἡ· τὸ ἔξω δέρμα, épiderme (ἐπί, sur καὶ δέρμα, peau), n. m. [ἀνατ.] membrane mince et transparente, qui recouvre la peau extérieurement ; κοινῶς τὸ **δέρμα**, peau, n. f. ἐν τῇ ἀνατομίᾳ ἐπιδερμὶς λέγεται τὸ ἕτερον τῶν δύο συστημάτων ἱστῶν τοῦ δέρματος, τὸ **ἐπιπολῆς**, ἐξ ἐπιθηλιακοῦ ἱστοῦ ἀπαρτιζόμενον καὶ **ἐκ** τοῦ ἔξω βλαστικοῦ δέρματος καταγόμενον. § ἐπιδερμὶς μαλακή, bousin, λέγεται τὸ **ἁπαλὸν** (ἄχρηστον) μέρος τοῦ οἰκοδομησίμου λίθου, ὅπερ ἀφαιρεῖται κατὰ τὴν τοποθέτησιν αὐτοῦ ἐν τῇ τοιχοδομίᾳ.

ἐπιδερμοειδής, ής, ές· épidermoïde (ἐπιδερμίς καὶ εἶδος, aspect) adj. ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὴν ἐπιδερμίδα, qui ressemble à l'épiderme ; || ὑμὴν ἐπιδερμοειδής, tissu épidermoïde.

ἐπιδεσιολογία, ας, ἡ· épidésiologie (ἐπίδεσις καὶ λόγος) n. f. βλ. **ἐπιδεσμολογία.**

ἐπίδεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιδένειν, action d'attacher ; [ἰδ. ἐπὶ τραυμ.] action de bander [une plaie] ; bandage, n. f. **ἐπίδεσις**, ἐπίδεσμος τραύματος=θεραπεία πληγῆς, pansement, n. m. ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦτον ἐννοοῦνται πάντα τὰ θεραπευτικὰ μέσα τὰ λαμβανόμενα πρὸς θεραπείαν τῶν τραυμάτων· [διδ.] épidèse, n. f. **ἐφαρμογὴ ἐπιδέσμου**, application d'une bande ou d'une ligature.

ἐπιδεσμίς, ίδος, ἡ· μικρὸς ἐπίδεσμος, τὸ δι' οὗ ἐπιδένεταί τι, bandelette, n.f. || — πεδίλου ἢ πεδιλοδέτης, bandelette de sabot; || [ναυτ. πυρβ.] bride [de fronteau]. § —, sus-bande, n.f. (ἥτις λέγεται ἐπίσης καὶ plate -bande, n. f.) μεταλλικὴ ταινία τιθεμένη ἐπὶ ἑτέρου ἀντικειμένου ὅπως συγκρατῇ αὐτὸ ἐν τῇ θέσει του· || —, βλ. **ἔνδεσμος**, plate-bande, n. f. || **ἐπιδεσμίς**, ίδος, ἡ (κιλλίβαντος), sus -bande (d'affût) ; αἱ ἐπιδεσμίδες εἰσὶ τεμάχια σιδηρᾶ συγκρατοῦντα τὰς **στροφάλιγγας** (tourillons) ἐντὸς τῶν **ὑποδοχῶν** αὐτῶν (encastrement) ; || αἱ **ἐπιδεσμίδες** (sus-bandes) τῶν στροφαλίγγων τοῦ κιλλίβαντος, καλοῦνται ἐνίοτε agrafes, ὅπως εἰς τὰ πυροβόλα Κανέ· || — ἐξελίκτρας, sus-bande de treuil ; || — μετοχλίστρου, sus-bande de triqueballe ; || — ἑλκύθρου, sus-bande pour traîneau ; || ἐπιδεσμίδες τῶν τρυπάνων, sus-bandes pour les forets.

ἐπιδεσμολογία, ας, ἡ· déligation (ἐκ τοῦ λατ. deligare, lier), n. f. τέχνη τοῦ ἐπιδένειν, art déligatoire, [χειρ.] ἐφαρμογὴ ἐπιδέσμων, συσκευῶν καὶ φαρμάκων ἐξωτερικῶς, application des bandages, des appareils et des médicaments externes. § —, épidésiologie, n.f. πραγματεία ἐπὶ τῆς τέχνης τοῦ κατασκευάζειν καὶ ἐφαρμόζειν ἐπιδέσμους, traité sur l'art de faire et d'appliquer des bandages.

ἐπιδεσμολογικός, ή, όν· déligatoire, adj.

ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπιδεσμολογίαν, qui appartient à la déligation.

ἐπίδεσμος, ου, ὁ· τὸ ἐπανώδεμα, bande, n. f. ligament, n. m. **φασκιὰ** δι' ἧς δένουσι, περιβάλλουσι τὰς πληγάς, ἡ ταινία δι' ἐπίδεσμον, bande à pansement. Ἐπίδεσμος, bandage, n. m. κοινῶς τὸ **φάσκιωμα**, ἐν τῇ χειρουργικῇ ὀνομάζεται ἡ ἐπίδεσις τῶν τραυμάτων, ἤτοι τὸ δέσιμον ὅπερ γίνεται μετὰ πᾶσαν ἐγχείρησιν. Ἀλλὰ καὶ **ἐπίδεσμοι**, bandages, καλοῦνται ἐν τῇ ἰατρικῇ τὰ μεθοδικὰ μέσα ὧν γίνεται χρῆσις εἴτε πρὸς συγκράτησιν ξένου ὑλικοῦ ἐπιτεθειμένου ἐπὶ τοῦ σώματος, εἴτε πρὸς ἐξάσκησιν πιέσεως ἐπί τινος μέρους τοῦ σώματος, εἴτε πρὸς διακράτησιν μερῶν τινῶν τοῦ σώματος ἐν ὡρισμένῃ θέσει, εἴτε τέλος πρὸς παρακώλυσιν τῆς προπτώσεως σπλάγχνων ἐκ φυσικῶν ἢ τεχνητῶν στομίων. Τοὺς ἐπιδέσμους ὄντας διαφόρων σχημάτων κατὰ τὰς ποικίλας ἀνάγκας, διαιροῦσιν εἰς δύο κυρίας τάξεις, τοὺς **κυρίως** ἐπιδέσμους (φασκιαῖς) ἀποτελουμένους διὰ τεμαχίων ὀθόνης ποικίλων τὸ σχῆμα, καὶ τοὺς **μηχανικούς**, ὄντας πολύπλοκα κατασκευάσματα μετ' ἐλατηρίων, ἑλίκων, ἱμάντων, κτλ. || — (ἐπίδεσις) τραύματος, pansement, n. m. βλ. **ἐπίδεσις.** § [ἱππολ.] ἐπίδεσμος, bandage, n.m. κοινῶς **φασκιά**, δι' οὗ περιτυλίσσομεν ἐλαφρῶς πιέζοντες τὸν κανόνα τῶν ἄκρων τοῦ ἵππου ὡς προφυλακτικὸν μέσον τῶν διαφόρων οἰδημάτων αὐτῶν· διακρίνομεν τοὺς ἐκ φλανέλλης, bandages en laine, καὶ τοὺς ἐκ λινοῦ ὑφάσματος ἐπιδέσμους, bandages en toile. § ἐπίδεσμος, ligature, n. f. ὁ δεσμός, π. χ. ταινία (bande), κλωστή, θῶμιγξ, κτλ. δι' οὗ ἐπιδένουσί τι. § [ναυτ.] amarrage, n. m. εἶνε συνώνυμον τοῦ ligature, n. f. κοινῶς ἡ **λιγαδοῦρα.** Καλοῦνται γενικῶς ἐπίδεσμοι (amarrages) πάντα τὰ ἐκ δετηρίας (ligne d'amarrage) ἢ ἄλλου τινὸς λεπτοῦ σχοινίου δέματα, δι' ὧν συσφίγγουσι δύο σχοινία παχύτερα ἢ ἄλλα οἱαδήποτε ἀντικείμενα. Οἱ ἐπίδεσμοι ἀποτελοῦνται ἐκ πολλῶν στροφῶν ἑκάστη τῶν ὁποίων καλεῖται δόμος (χέρι). Ὑπάρχουσι διαφόρων εἰδῶν ἐπίδεσμοι, βλ. **πλατύδεσμος, στραγγαλόδεσμος, σταυρόδεσμος, ἱστιόδεσμος**· || — ἐκ σχοινίου, βλ. **κατάδεσις.** § ἐπίδεσμος, τὸ δέσιμον, ὁ δεσμός, liure, n. f. || [ναυτ.] ἐπίδεσμος τοῦ προβόλου, liure, n. f. κοινῶς ἡ **λιγαδοῦρα τοῦ μπομπρέσου**, ἤτοι δεσμὸς ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν στροφῶν σχοινίων ἢ ἁλύσεως συνεσφιγμένων μεταξύ των πρὸς στερέωσιν τοῦ προβόλου ἐπὶ τοῦ φάλκου.

ἐπιδέτης, ου, ὁ· aiguillette, n.f. βλ. ἀναδέτης· ἐν γένει δὲ ἐπιδέτης λέγεται ὁ δέτης, raban, n. m.

ἐπιδέχομαι, μέλ. δέξομαι, εἶμαι ἐπιδεκτικὸς εἴς τι, être susceptible ; συγχωρῶ, ἐπιτρέπω, παραδέχομαι, admettre ; ἐπιτρέπω, ἐγκρίνω, ἐνδίδω, ἀνέχομαι, comporter ; souffrir ; || τὸ χωρίον τοῦτο ἐπιδέχεται διαφόρους ἑρμηνείας, ce passage est susceptible d'interprétations différentes ; || ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολήν, cette affaire n'admet (ne souffre) point de retard ; || δὲν ἐπιδέχεται ἀμφιβολίαν ὅτι, il est hors de doute que ; || τὸ ἀντικείμενον δὲν ἐπιδέχεται τόσας ἀναπτύξεις, le sujet ne comporte pas tant de développements ; || τὸ ἔργον αὐτὸ δὲν ἐπιδέχεται κρίσιν, cet ouvrage ne supporte (ne soutient) pas la critique ; || δὲν ἐπιδέχεται σύγκρισιν τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο, on ne saurait comparer l'un avec (à) l'autre.

ἐπιδέω, μέλ. έσω· βλ. **ἐπιδένω.**

ἐπιδημέω, βλ. ἐπιδημῶ.

ἐπιδημία, ας, ἡ· ἡ ἐν τῇ πατρίδι διαμονὴ ἢ ἡ ἔν τινι τόπῳ διατριβή, séjour dans un pays ; ὅθεν **ἐπιδημία**, épidémie, n.f. affection morbide, frappant tout à coup un pays et irrégulièrement un grand nombre d'individus d'une même localité, d'une même région. **Ἐπιδημικαὶ** νόσοι, καλοῦνται νόσοι αἵτινες ἀναφαινόμεναι ἔν τινι χώρᾳ προσβάλλουσι ταὐτοχρόνως καὶ ἀλλεπαλλήλως μέγα πλῆθος ἀνθρώπων, διαρκέσασαι δὲ πλείονα ἢ ἐλάσσονα χρόνον καὶ ἐν στενωτέρῳ ἢ εὐρυτέρῳ χώρῳ ἐξαπλωθεῖσαι, ἐξαφανίζονται ἢ τοὐλάχιστον περιορίζονται εἰς ἄτομα τινὰ σποραδικῶς. Αἱ ἐπιδημικαὶ νόσοι εἶνε διάφοροι, ὀλίγα δὲ ὑπάρχουσιν ὀξέα νοσήματα μὴ ὑπάρξαντα ποτέ που ἐπιδημικά, κοινόταται ὅμως ἐπιδημίαι εἶνε αἱ διὰ τοῦ μιάσματος ἢ μολύσματος ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον μεταδιδόμεναι, οἷαι ὁ τῦφος, ἡ χολέρα, ἡ πανώλης, ἡ ὀστρακιὰ ἡ εὐλογία, ἡ ἱλαρά, κτλ. || [μεταφ.] **ἐπιδημία** λέγεται contagion, n. f. ἡ κολλητικότης τοῦ νοσήματος, ἡ λοιμώδης μετάδοσις, mal contagieux, ἤτοι πᾶν τὸ μεταδοτικόν, κολλητικόν, λοιμῶδες νόσημα [μεταφ.] épidémie, λέγεται ἡ ταυτόχρονος ῥοπὴ πολλῶν ἀτόμων ἐπὶ τὸ αὐτό, καὶ ἐν γένει μεγάλη πληθύς τινός.

ἐπιδημικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν ἐπιδημίαν, épidémique, adj. ἢ ὁ ἔχων τὸν χαρακτῆρα, τὴν μορφὴν ἐπιδημίας, qui a le caractère, la forme d'une épidémie ; || ἐπιδημικὴ νόσος, maladie épidémique = **ἐπιδημία**· || συμπτώματα ἐπιδημικά, symptomes épidémiques ; [μεταφ.] ὁ προσβάλλων συγχρόνως μέγαν ἀριθμὸν ἀτόμων, π. χ. ἐπιδημικὸς ἐνθουσιασμός, un enthousiasme épidémique.

ἐπιδημικότης, ητος, ἡ· épidémicité, n. f. χαρακτὴρ ἐπιδημικὸς ἀσθενείας τινός, caractère épidémique d'une maladie.

ἐπιδημικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπιδημικόν, d'une manière épidémique, épidémiquement.

ἐπιδημιολογία, ας, ἡ· épidémiologie (ἐπιδημία καὶ λόγος, discours), n. f. ἐπιστήμη, μελέτη ἐπὶ τῶν ἐπιδημιῶν science, étude sur les épidémies.

ἐπιδημιολογικός, ή, όν· épidémiologique, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐπιδημιολογίαν καὶ συνεπῶς εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐπιδημιῶν.

ἐπιδημῶ (έω), μέλ. ήσω, διαμένω πού προσωρινῶς, résider provisoirement ; ἔρχομαι εἴς τινα τόπον ὡς ξένος καὶ διαμένω αὐτόθι· προσω-

ρινῶς, aller (être) quelque part en qualité d'étranger (de voyageur); || [σπανιώτ.] φθάνω, arriver ; ἔρχομαι, venir ; ἐπέρχομαι, survenir.

ἐπιδιαιτητής, οῦ, ὁ· τρίτος διαιτητής, tiers arbitre ; sur-arbitre ; λέγεται ὁ ὑπὸ τῶν διαδίκων διὰ τοῦ συνυποσχετικοῦ ἢ καὶ βραδύτερον διοριζόμενος διαιτητής (βλ. λέξιν) πρὸς ἄρσιν τῆς τυχὸν ἰσοψηφίας τῶν δικαζόντων διαιτητῶν.

ἐπιδιδυμίς, ίδος, ἡ· [ἀνατομ.] épididyme, n. m. «κάλυμμα καὶ οἷον ἔλιγμά τι κατὰ τὴν κορυφὴν ἐπικείμενον τῷ διδύμῳ (Γαληνός). Στενὸν ἐπίμηκες σῶμα ἐπὶ τῷ ὀπισθίῳ χείλει τοῦ ὄρχεος (διδύμου) (petit corps oblong, situé le long du bord postérieur et supérieur du testicule), ἀπαρτιζόμενον ἐκ τῶν ἐκφορητικῶν σωληναρίων αὐτοῦ καὶ συνεχόμενον μετὰ τοῦ σπερματικοῦ πόρου (= σπερματίτης λῶρος), διαιρούμενον δὲ εἰς κεφαλήν, σῶμα καὶ οὐράν.

ἐπιδιδυμῖτις, ιδος, ἡ· [παθολ.] épididymite, n. f. φλεγμονὴ τῆς ἐπιδιδυμίδος, inflammation de l'épididyme.

ἐπιδίδω(μι), μέλ. ώσω, δίδω τι, προσέτι δίδω εἰς χεῖρας τινός, remettre; [νομ.] κοινοποιῶ (ἀγωγήν, κτλ.), signifier ; || ἐπέδωκε τὴν ἐπιστολήν, Il a remis la lettre ; || [ὁ πρεσβευτής] ἐπέδωκε τὰ διαπιστευτήριά του, a présenté ses lettres de créance ; || — δικόγραφον, signifier une pièce judiciaire; || [οὐδ.] προοδεύω, αὐξάνω, progresser ; κάμνω προόδους, faire des progrès ; προχωρῶ, avancer ; ἐπωφελοῦμαι, profiter ; || τίποτε δὲν ἐπιδίδει εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, rien ne prospère dans ce pays ; || ὁ μαθητὴς αὐτὸς ἐπιδίδει (ἀρχίζει νὰ ἐπιδίδῃ), cet élève fait des progrès (commence à profiter). § [μέσ.] ἐπιδίδομαι, ἀφιεροῦμαι, προσκολλῶμαι εἴς τι, s'adonner ; s'attacher ; s'appliquer ; || ἔχω κλίσιν, ἐπιμέλειαν πρός τι, pencher ; βλ. καὶ **ἐπίδοσις**. || ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον, il est entré dans le commerce ; || ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδήν, il s'est adonné à l'étude ; || δὲν θέλει νὰ ἐπιδοθῇ, il ne veut pas s'appliquer. § [ναυτ.] arriver καὶ laisser porter (συνώνυμα), ἤτοι ποδίζω, πάγω χυτά· πλοῖόν τι ἐπιδίδει, ὁπόταν ἐκτελῇ ἐπίδοσιν (effectuer ou faire une arrivée) ; βλ. καὶ **ἐπίδοσις**. Ὅταν πάλιν τὸ πλοῖον πλέῃ πρὸς ὡρισμένην διεύθυνσιν, λέγομεν ὅτι ὁ ἄνεμος **ἐπέδωκεν**, ὅταν ἔγεινεν οὐριώτερος. Τὸ πλοῖον ἐπιδίδει, ποδίζει, le navire arrive ; ὅπως πλοῖόν τι ἐπιδώσῃ (pour faire arriver un navire) ἐνεργοῦσιν ὡς ἑξῆς : 1ον) Ἐπαυξάνουσι τὰ πρωραῖα ἱστία στρέφοντες ταῦτα ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ἄνεμον. 2ον) Σβεννύουσιν ἐν ἀνάγκῃ (brasser en ralingue) τὰ πρυμναῖα ἱστία ἵνα ἐξουδετερώσωσι τὸ περιστροφικὸν ἀποτέλεσμα ὅπερ δύναται νὰ παραχθῇ ἐκ τῶν ἱστίων τούτων, καὶ 3ον) Θέτουσι τὸν οἴακα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνέμου (mettre la barre au vent) ; || ἐπιδίδω κατὰ δύο τέταρτα, arriver de deux quarts, σημαίνει σχηματίζω γωνίαν δύο τετάρτων μεταξὺ τῆς τρόπιδος καὶ τοῦ ἀνέμου· || **ἐπουρίζω**, arriver vent-arrière, ἤτοι στρέφω τὸ πλοῖον μέχρις ὅτου ὁ ἄνεμος καταστῇ οὔριος· βλ. **ἐπίδοσις**· || ἐπιδίδω ἐπὶ πλοίου, ἐπὶ τῆς γῆς, arriver sur un bâtiment, sur la terre, σημαίνει ἐπιδίδω εἰς τρόπον ὥστε νὰ προσεγγίσω τὸ πλοῖον ἢ τὴν ἀκτήν· || παραγγέλματα ἀφορῶντα τὸν χειρισμὸν τοῦ οἴακος· **ἐπίδος ὀλίγον**, arrivez un peu ; || ἐπίδος (πόντσα ἢ χυτά), arrivez ; || **ἄνω τὸν οἴακα· ὅλον**, arrivez en grand ; || ἄπαγε (βάστα ἐπάνω), n'arrivez pas ; || **αὐτοῦ** (ἔπεχε), n'arrivez plus ; || [ναυτ.] abattre, περιστρέφω, ἤτοι ἐκτελῶ ἐπίδοσιν, περιστροφὴν (effectuer ou faire une abattée) ; βλ. **ἐπίδοσις**, abattée, n. f.

ἐπιδικάζω, μέλ. άσω, δικαστικὴν ἀπόφασιν ἐκφέρω περί τινος, adjuger ; déclarer par jugement qu'une chose appartient à l'une des parties qui se la disputent ; adjuger au demandeur ses conclusions.

ἐπιδίκασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιδικάζειν, action d'adjuger ; adjudication, n. f.

ἐπίδικος, ος, ον· ὁ ἐφ' οὗ ἔχει τις δικαίωμα καὶ δύναται πρὸ τοῦ δικαστηρίου νὰ διεκδικήσῃ τὸ δίκαιόν του, ἡ ἀμφισβήτησις ἐπὶ δικαστηρίου [qui est] en litige ; disputé en justice ; ὁ ἀμφισβητήσιμος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, litigieux, euse ; || — ὑπόθεσις, une affaire litigieuse ἢ un litige.

ἐπιδιορθόνω (ἐπιδιορθώνω καὶ ἐπιδιορθόω), μέλ. ώσω, διορθόνω τι μετέπειτα, ξαναδιορθόνω, ἐπιφέρω διόρθωσιν, recorriger ; réparer ; raccommoder ; καὶ γενικῶς διορθόνω, corriger ; ἀνακαινίζω, ἐπισκευάζω, restaurer; βλ. ἐπισκευή· || διορθόνει καὶ ἐπιδιορθόνει ἀδιακόπως, il corrige et recorrige sans cesse.

ἐπιδιόρθωμα, ατος, τό· καὶ

ἐπιδιόρθωσις, εως, ἡ· ἡ μετὰ ταῦτα διόρθωσις τινός, réparation, n.f. raccommodage, n. m. καὶ ἐν γένει ἡ **διόρθωσις**, correction, n. f. rectification, n. f. (βλ. λέξιν) ; ἡ **ἐπισκευή**; reprise, n. f. βλ. λέξιν.

ἐπιδιορθωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐπιδιορθόνων τι, réparateur, n. m. raccommodeur, n. m. ἐπισκευαστής, restaurateur, n. m. ὁ διορθωτής, ὁ διευθετῶν τι, rectificateur, n. m.

ἐπιδιορθωτικά, τά· [ἔξοδα] ἐπιδιορθώσεως, [frais] de réparation.

ἐπιδιώκω, μέλ. ώξω, περαιτέρω, μακρύτερα διώκω, ἀκολουθῶ τι, poursuivre ; τείνω εἰς, tendre à ; ἀποβλέπω εἰς, aspirer à ; φιλοδοξῶ, ambitionner ; ἐποφθαλμιῶ, ἤτοι ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι ἀθεμίτως τῶν ἀλλοτρίων πραγμάτων, convoiter ; ἐπιζητῶ, rechercher ; || ἐπιδιώκει τὴν εὐτυχίαν, il poursuit le bonheur ; || ἐπιδιώκει τὴν τελειότητα, il tend à la perfection ; || ἐπεδίωκε τὴν θέσιν μου, il convoitait ma place ; || ἐπιδιώκει τὴν φιλίαν σου, il recherche votre amitié.

ἐπιδίωξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιδιώκειν τι, action de poursuivre (d'aspirer à ; de convoiter) ; poursuite, n. f. ἐπιζήτησις, recherche, n. f. ἀπόβλεψις, aspiration, n. f. ἐποφθαλμίασις, convoitise, n. f.

ἐπιδοκιμάζω, μέλ. άσω, approuver, θεωρῶ τι καλόν, juger bon, δίδω τὴν συγκατάθεσίν μου διά τι, παραδέχομαί τι, ἐγκρίνω, agréer une chose, y consentir ; π. χ. approuver un engagement, un mariage ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν χειροκροτῶ διά, applaudir à.

ἐπιδοκιμασία, ας, ἡ· τὸ νὰ θεωρῇ τίς τι καλόν, ἡ συγκατάθεσις, approbation, n. f. ἡ παραδοχὴ (ἔγκρισις), συγκατάθεσις, agrément, n.m. consentement que l'on donne à quelque chose ; ἡ παραλαβή, ἀποδοχὴ τινός, réception, n. f. π. χ. ἡ ἐπιδοκιμασία τῶν χρησίμων πρὸς παραλαβὴν εἰδῶν· || ἐπιδοκιμασίαι, τὰ χειροκροτήματα, applaudissements.

ἐπιδοκιμαστέος, α, ον· approuvable, adj. ὅστις δύναται, ὅστις δέον νὰ ἐπιδοκιμασθῇ (νὰ ἐγκριθῇ), qui peut, qui doit être approuvé ; || σχέδιον ἐπιδοκιμαστέον (ἐγκρινόμενον, πρὸς ἔγκρισιν), plan approuvable ; || διαγωγὴ ἐπιδοκιμαστέα, conduite approuvable.

ἐπιδοκιμαστικός, ή, όν· approbatif, ive ; ὁ σημειῶν, ὁ ἐκφράζων τὴν ἐπιδοκιμασίαν, qui marque, qui exprime l'approbation ; || σιωπὴ ἐπιδοκιμαστική, silence approbatif ; || κίνημα, χειρονομία ἐπιδοκιμαστική, geste approbatif. § ἐπιδοκιμαστικός, approbant, ante, adj. qui approuve, approbateur, n. et adj. || βλέμμα ἐπιδοκιμαστικόν, regard approbant ; || —, ὅντινα παραδέχονται πρὸς παραλαβήν, de réception.

ἐπιδοκιμαστικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπιδοκιμαστικόν, d'une manière approbative ; approbativement.

ἐπίδομα, ατος, τό· προσθήκη ἐπὶ τῆς μισθοδοσίας (τῶν ἀποδοχῶν) supplément d'appointements ; βλ. καὶ **μισθός**, traitement, n. m. || ἐπίδομα, surplus, n. m. τὸ ἐπὶ πλέον διδόμενον, ἤτοι ἡ ἐπιχορήγησις, prestation, n. f. § [κυρίως] αἱ ἀποδοχαὶ (ὁ μισθὸς) τοῦ ἐπισκόπου, appointements épiscopaux.

ἐπιδομή, ῆς, ἡ· superstructure, n. f. καὶ **ἀνωδομή**, ἡ· **ἐπικατασκευή**, ἡ· ἐκ τοῦ ἐπιδομέω-ῶ, ἐποικοδομῶ (bâtir sur), κτίζω, ἐπικατασκευάζω, ἤτοι κατασκευάζω τι ἐπί τινος (βλ. καὶ ὑποδομή, infrastructure). Εἰς τοὺς σιδηροδρόμους χαλεῖται **ἐπιδομὴ** πᾶν τεχνητὸν ἔργον κατασκευαζόμενον ἄνωθεν τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς (ὁδοῦ), ἢ μᾶλλον γενικώτερον τὸ μέρος τῆς **σιδηροδρομικῆς γραμμῆς** (voie ferrée) τὸ περιλαμβάνον τὰς ῥάβδους (rails) καὶ τὰ στοιχεῖα τὰ χρησιμεύοντα νὰ συνενῶσι ταύτας.

ἐπίδοξος, ος, ον· ὁ περὶ οὗ προσμένει τις, στοχάζεται ὅτι θέλει πράξει τι, qui passe pour, qui est censé faire quelque chose ; présomptif, ive; ὁ μέλλων, futur, e; πιθανός, probable, vraisemblable. Βλ. καὶ **κληρονόμος**.

ἐπιδορατίς, ίδος, ἡ· ἡ ἀνωτέρα ἄκρα τοῦ δόρατος, fer d'une pique ; «τὸ προῦχον σιδήριον (δόρατος), λόγχη, αἰχμή, ἐπιδορατίς». Πολυδ. I 143. § [ναυτ.] **ἐπιδορατίς**, κοινῶς **κοντραμπαστοῦνι**, bayonnette (n.f.) ἢ bout-dehors de clin-foc ἢ bâton de clin-foc ; τὸ ὑπὲρ τὸ δοράτιον τεμάχιον τοῦ προβόλου ἱστοῦ, ἐπέχον θέσιν μικροῦ ἐπιστηλίου τοῦ προβόλου.

ἐπιδόρπιον, ου, τό· τὸ ἐπιδόρπισμα, τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον παρατιθέμενα φαγητά, τὸ ἐπίδειπνον, dessert, n. m. (βλ. λέξιν)· [συνηθ. πληθ.] τὰ ἐπιδόρπια, le dessert.

ἐπίδος, [ναυτ. παράγγ.] βλ. ἐπιδίδω, arriver, καὶ οἴαξ, barre [du gouvernail].

ἐπίδοσις, εως, ἡ· τὸ δίδειν ἀντικείμενόν τι εἰς χεῖρας τινός, remise, n. f. [d'un paquet ; d'une lettre, etc.]; ἐπίδοσις=παρουσίασις [διαπιστευτηρίων, κτλ.], présentation [de lettres de créances]; [νομ.] ἐπίδοσις [δικογράφου], signification (f.) d'une pièce judiciaire ; ἐπίδοσις, signification, εἶνε ἡ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος κοινοποίησις ἐγγράφου τινός. Ἡ ἐπίδοσις γίνεται συνήθως δι' ἐγχειρίσεως ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν διάδικον ἢ τὸν ἀντίκλητον αὐτοῦ, δύναται δὲ νὰ γείνῃ ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ, ἐκτὸς τῶν Κυριακῶν ἢ ἄλλων νομίμων ἑορτῶν ἢ ἐν καιρῷ νυκτός, ὅτε δικαιοῦταί τις νὰ μὴ παραλάβῃ τὸ ἐπιδιδόμενον ἔγγραφον. § ἐπίδοσις, ἡ πρόοδος, αὔξησις, προκοπὴ εἴς τι, progrès, n. m. avancement, n. m. ἡ εἴς τι πρᾶγμα προσήλωσις, ἡ κλίσις, penchant, n. m. ἡ ἐπιμέλεια καὶ σπουδὴ πρὸς κατόρθωσιν πράγματος, ἀφιέρωσις, προσκόλλησις, attachement, n. m. § **ἐπίδοσις**, εως, ἡ· record, n.m. (ἐκ τοῦ ἀγγλ. record, ὁ ἐρχόμενος ἀφ' ἑαυτοῦ, qui vient de lui même, καὶ ἐκ τοῦ γαλλικοῦ recorder), ἀθλητικὸν κατόρθωμα ἐπιβεβαιούμενον καὶ ἐγγραφόμενον ἐπισήμως ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ἀθλητικῶν ἐπιτροπῶν καὶ ὑπερβαῖνον κατὰ τὸν χρόνον ἢ τὴν ἔκτασιν τὸ προηγουμένως εἰς τὸ αὐτὸ ἀγώνισμα ἐκτελεσθέν. (βλ. καὶ εἰς λέξιν **γραμματεύς**). § [ναυτ.] **ἐπίδοσις**, εως, ἡ· κοινῶς ἡ ποδισιά, arrivée, n. f. κίνησις πλοίου πέριξ τοῦ κατακορύφου ἄξονός του, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἡ γωνία τῆς τρόπιδος μετὰ τῆς διευθύνσεως τοῦ ἀνέμου αὐξάνει διηνεκῶς· ἐὰν ἡ κίνησις αὕτη παραταθῇ ἐπὶ πολύ, θὰ ἐπέλθῃ στιγμὴ καθ' ἣν τὸ πλοῖον θὰ ἔχῃ τὸν ἄνεμον οὔριον (vent-arrière), ὅθεν **ἐπίδοσις** εἶνε ἡ στροφὴ τοῦ πλοίου διὰ τοῦ οἴακος, εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἄνεμος νὰ προσπίπτῃ οὐριώτερον πρὸς αὐτό· || [ναυτ.] ἐπίδοσις (περιστροφή), abatté ou abatée, n. f. κίνησις πλοίου περιστρεφομένου ἄνευ ταχύτητος πέριξ τοῦ κατακορύφου ἄξονός του, π. χ. Ἡ ἀναπέτασις ἀρτέμονος κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπάρσεως εἶνε ἀνεπαρκὴς ἵνα δώσῃ ταχύτητα εἰς τὸ πλοῖον, οὐχ ἧττον δύναται νὰ περιστρέψῃ τὴν πρῷραν πρὸς ἀριστερὰ ἐὰν ὁ ἄνεμος πνέῃ ἐκ δεξιῶν, καθὼς καὶ τἀνάπαλιν· βλ. καὶ **ἐπιδίδω**, abattre.

ἐπιδοτήριον, ου, τό· acte de signification, ἡ πρᾶξις τῆς ἐπιδόσεως (κοινοποιήσεως)· ἐπιδοτήριον χαλεῖται τὸ ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος ἢ ἑτέρου ἀτόμου συντασσόμενον ἀποδεικτικὸν περὶ τῆς γενομένης ἐπιδόσεως.

ἐπίδρασις, εως, ἡ· ἡ ἐπί τινος δρᾶσις, ἐνέργεια, action sur ; ἡ ἐπήρεια, influence, n. f. § [φυσ.] **ἐπίδρασις**, induction, n. f. βλ. ἐπαγωγή. § ἐπίδρασις, innervation, n. f.

ἐπενέργεια τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἐπὶ τῶν ὀργάνων.

ἐπιδράω, βλ. ἐπιδρῶ.

ἐπιδρομεύς, έως, ὁ· ὁ ἐκτελῶν ἐπιδρομήν, ὁ εἰσβάλλων που βιαίως, qui fait une incursion, envahisseur, n. m. partisan, n. m. ἐπίσης ὁ ἐπιτιθέμενος κατά τινος, agresseur, n. m. ὁ ἀρχόμενος τῶν ἐχθροπραξιῶν (qui commense les hostilités). § ὁ **ἐπιδρομεύς,** λαφυραγωγός, raid, n. m. βλ. **ἐπιδρομή.** § **ἐπιδρομεῖς,** partisans, n. m. pl. ὁ προορισμὸς τῶν ἐπιδρομέων εἶνε ἡ ἀνίχνευσις μακρόθεν τῶν πλευρῶν τοῦ στρατεύματος, ἡ προστασία τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτοῦ, ἡ ἐξαπάτησις τοῦ πολεμίου, ἡ παρεμπόδισις (διακοπὴ) τῶν συγκοινωνιῶν αὐτοῦ, ἡ σύλληψις τῶν ταχυδρόμων καὶ τῶν ἀνταποκρίσεών του, ἡ ἀπειλὴ ἢ ἡ καταστροφὴ τῶν ἀποθηκῶν του, ἡ κυρίευσις φυλακείων καὶ ἐφοδιοπομπῶν, ἢ τέλος ἡ ἐπιβράδυνσις τῆς πορείας αὐτοῦ, ἀναγκαζομένου νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ δι' ἰσχυρῶν ἀποσπασμάτων. Ἐνῷ τὰ μεμονωμένα ταῦτα ἀποσπάσματα καταπονοῦσι τὸν ἐχθρὸν καὶ παρεμποδίζουσι τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτοῦ, δὲν ἀμελοῦσιν οὐδενὸς μέσου, ὅπως ἐνσπείρωσι τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν ἐν φιλικῇ χώρᾳ, νὰ τηρῶσι δὲ ἐν ἐχθρικῇ χώρᾳ τοὺς κατοίκους πεφοβισμένους καὶ ὑποτεταγμένους. Διαδίδουσι, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, εἰδήσεις καταλλήλους πρὸς ἡσυχίαν ἢ ἀνησυχίαν· ἐμφανίζονται ἀπροόπτως ἐπὶ διαφόρων σημείων, ὥστε νὰ μὴ δύνωνται νὰ ὑπολογίζωσι τὴν δύναμιν αὐτῶν, οὔτε νὰ κρίνωσιν ἂν ὦσι μεμονωμένα σώματα ἢ σώματα ἐμπροσθοφυλακῆς. Ὁ ἀρχηγὸς μόνον δύναται νὰ συγκροτήσῃ μεμονωμένα ἐπιδρομικὰ ἀποσπάσματα. Ἡ σύνθεσις καὶ ἡ δύναμις τῶν ἀποσπασμάτων τούτων προσδιορίζεται ἀναλόγως τοῦ ἐκπληρωτέου σκοποῦ, τῶν ὑπερβλητέων δυσκολιῶν, τοῦ διατρεχθησομένου διαστήματος καὶ τοῦ ἀναγκαιοῦντος χρόνου διὰ τὴν ἐπιδρομήν. Τὰ ἐπιδρομικὰ ταῦτα ἀποσπάσματα σύγκεινται ἐνίοτε ἐκ στρατευμάτων διαφόρων ὅπλων, ἀλλὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ὑπηρεσίας, ἀνήκει εἰδικώτερον εἰς τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν (cavalerie légère), ὅπερ διὰ **ταχειῶν πορειῶν** (marches rapides), δύναται ν' ἀφικνῆται μετὰ ταχύτητος ἐπὶ μεμακρυσμένου σημείου, νὰ προκαταλαμβάνῃ τὸν ἐχθρόν, νὰ ἐπιτίθηται κατ' αὐτοῦ ἐξαπίνης καὶ νὰ ἀποχωρῇ πρὶν ἢ ἀνακαλυφθῇ. Ὁ διοικῶν τὸ ἐπιδρομικὸν ἀπόσπασμα ἀξιωματικός, εἶνε ἠναγκασμένος διὰ νὰ ἀποφύγῃ παντοίους κινδύνους, νὰ μεταχειρίζηται τὴν ἀπάτην καὶ τὸ θράσος πρὸς ἀντιστάθμισιν τῆς ἀριθμητικῆς αὐτοῦ μειονότητος· δέον ὅθεν νὰ ἔχῃ τὴν πεῖραν τοῦ πολέμου καὶ τὸν κατάλληλον χαρακτῆρα ἵνα λαμβάνῃ αἰφνιδίας ἀποφάσεις καὶ ἐκτελῇ αὐτὰς μετ' ἐπιτηδειότητος καὶ ζωηρότητος· ἡ ἐκλογὴ ὅθεν τοῦ ἀξιωματικοῦ ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα. Αἱ πορεῖαι ἐκτελοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν νύκτα, ἀναπαύονται δὲ τὴν ἡμέραν εἰς κεκαλυμμένους τόπους λαμβάνοντες τὰς πρὸς τοῦτο ἀναγκαίας προφυλάξεις διὰ τοποθετήσεως φυλακείων, σκοπῶν καὶ προοπτῶν. Ἐν τῷ ἀποσπάσματι τηρεῖται ἡ αὐστηροτέρα πειθαρχία, ἀποφεύγουσι δὲ τὰς πόλεις καὶ χωρία, ἀκολουθοῦντες κατὰ προτίμησιν τὰς ἑλικοειδεῖς κοιλάδας, τὰ δάση, τὰς μεμονωμένας ἀγροικίας μετὰ προσφόρων διεξόδων. Προχωροῦσι λαμβάνοντες τὰς πρὸς τοῦτο ἀναγκαίας πληροφορίας εἴτε δι' αὐτῶν τῶν κατοίκων, συμμορφούμενοι πρὸς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, εἴτε διὰ μυστικῶν πρακτόρων. Ὅταν ὁ διοικητὴς τοῦ ἀποσπάσματος ἀναγκάζηται νὰ διέλθῃ διὰ κατῳκημένων μερῶν, ἐρευνᾷ αὐτὰ ἐπισταμένως· ὑποχρεούμενος δὲ νὰ λάβῃ ἐξ αὐτῶν τροφὰς καὶ νομήν, παραγγέλλει νὰ φέρωσιν αὐτὰς ἐκτὸς καὶ διατάσσει συχνάκις τοιαύτας ἐπιδρομὰς δι' ἀριθμὸν ἀνδρῶν καὶ ἵππων ἀνώτερον τοῦ στρατεύματός του· βιαζόμενος νὰ διημερεύσῃ εἰς τὰ μέρη ταῦτα, πέμπει κατασκόπους καὶ ἐν ἀνάγκῃ λαμβάνει ὡς ὁμήρους τοὺς ἐπιφανεστέρους τοῦ τόπου· ἐπιφορτίζει εἰδικῶς τὰ φυλακεῖα καὶ τοὺς προόπτας νὰ ἐμποδίζωσι τοὺς κατοίκους νὰ συγκοινωνῶσι μετὰ τῶν ἔξωθεν. Λαμβάνῃ ὅλας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις, ἵν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν τὴν προσέγγισιν αὐτοῦ, ἢ τοὐλάχιστον τὴν θέσιν καὶ τὰ σχέδιά του. Ὅταν δέον νὰ πολεμήσῃ, ἐπιτίθεται ζωηρῶς, χωρὶς νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἐχθρὸν τὸν χρόνον τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ εἴτε τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς δυνάμεως· δὲν ἐξακολουθεῖ τὰς συμπλοκὰς ὧν ἡ ἐπιτυχία φαίνεται ἀμφίβολος ἢ αἵτινες θέλουσι τὸν ἀπομακρύνει τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ· μεταβάλλει συνεχῶς καὶ αἰφνιδίως διεύθυνσιν. Ἐν ὀλίγαις λέξεσι, τοιαῦται ἐπιχειρήσεις περιλαμβάνουσιν ἁπάσας τὰς τοῦ **μικροῦ πολέμου** (petite guerre) καὶ ἀπαιτοῦσιν ὀξυδέρκειαν, ἐχεμύθειαν, ἐνεργητικότητα, ταχύτητα καὶ νοημοσύνην. Αἱ **λεῖαι** (prises) ἀνήκουσιν εἰς τοὺς ἐπιδρομεῖς ὅταν ἀποτελῶνται ἐξ ἀντικειμένων ἀναρπαγέντων ἐκ τοῦ πολεμίου. Βλ. καὶ **μικρὸς πόλεμος.**

ἐπιδρομή, ῆς, ἡ· ἡ κατά τινος βιαία, αἰφνιδία ἐπίθεσις, προσβολή, ἡ εἰσβολὴ ἐνόπλων ἀτόμων καὶ ἰδίως ἱππικοῦ, incursion, n. f. ἡ εἰσβολή, irruption, n. f. ἡ εἰσβολὴ στρατευμάτων εἰς ἐχθρικὴν χώραν, invasion, n. f. ‖ **ἐπιδρομή,** course, n. f. ἐχθρικὴ εἰσβολή, λεηλασία καὶ καταστροφὴ ἐπενεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ εἰσβάλλοντος εἰς ἐχθρικὴν χώραν, ἢ ἐπιδρομὴ πειρατῶν· ‖ ἐχθρικὴ ἐπιδρομή, entreprise de l'ennemi ; εἰσβολὴ ἐν ἐχθρικῇ χώρᾳ, τοποθεσίᾳ ἢ φρουρίῳ, envahissement, n. m. ‖ αἱ ἐχθρικαὶ ἐπιδρομαί, les incursions des ennemis; ‖ ἡ ἐπιδρομὴ τῶν βαρβάρων, l'invasion des barbares ; ‖ ἐπιδρομαὶ πειρατῶν, des courses des pirates ; ‖ ἔνοπλος ἐπιδρομή, incursion armée = ἐπίθεσις, agression, n. f. § raid, n. m. (λέξις Ἀμερικανική) τολμηρὰ ἐπιδρομὴ (incursion hardie) ἱππικοῦ (ἢ μεμονωμένου ἀξιωματικοῦ) ἐν ἐχθρικῇ χώρᾳ, πρὸς τὸν σκοπὸν ἐκτελέσεως ὡρισμένης ἐπιχειρήσεως, π. χ. πρὸς ἀνατίναξιν γεφύρας, καταστροφὴν ὄρχου, προσβολὴν ἐφοδιοπομπῆς, κτλ. ἅτινα πρὸς ἐκτέ-

λεσιν ἀπαιτοῦσι μεγάλην μυστικότητα, ἡ δὲ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῆς ταχύτητος καὶ τῆς μεγάλης τόλμης· || ἐκτελῶ ἐπιδρομὴν (ἐρευνητικήν, κτλ.), faire un raid pour explorer, etc. βλ. καὶ **λαφυραγωγοί**, parti, n. m. || raid καὶ πληθ. raids, κατ' ἐπέκτασιν καλεῖται καὶ αὐτὸς ὁ **ἐπιδρομεύς**, ὁ **λαφυραγωγός**.

ἐπιδρομικός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν τοὺς ἐπιδρομεῖς, de partisans, ὁ εἰσβάλλων, envahisseur, etc. ἐν γένει δὲ ταχύς, fait en courant, rapide.

ἐπιδρομίσκος, ου, ὁ· [ναυτ.] dériveur, n. m. ἢ artimon de cape, εἶνε μικρὸς ἐπίδρομος, χρησιμοποιούμενος ἐν κακοκαιρίᾳ καὶ προσδενόμενος εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐπιδρόμου (βλ. καὶ **ἱστία**).

ἐπίδρομος, ου, ὁ· [ναυτ.] brigantine, n.f. κοινῶς **μπούμα**· μέγα τραπεζοειδὲς (ὠτοειδὲς) ἱστίον (voile aurique) ἀναδενόμενον (enverguée) πρὸς πρύμναν κατὰ τὸ διάμηκες τοῦ πλοίου ἐπίπεδον καὶ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τοῦ λεγομένου κέρατος τοῦ ἱστοῦ τοῦ ἐπιδρόμου καὶ τῆς κέρκου (βλ. καὶ **ἱστία**)· § ἱστὸς τοῦ ἐπιδρόμου, mât d'artimon, λέγεται ὁ μικρότερος τῶν ἱστῶν πλοίου ὁ τοποθετημένος πρὸς πρύμνην· ἐκ τούτου καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ ἀναδενόμενον τραπεζοειδὲς ἱστίον, ἤτοι ὁ ἐπίδρομος, brigantine, καλεῖται καὶ artimon, n. m.

ἐπιδρῶ (άω), μέλ. άσω, ἐκτελῶ εἴς τινά τι, ἐνεργῶ ἐπί, agir sur, ἐπηρεάζω, influer; influencer; βλ. **ἐπενεργῶ**.

ἐπιείκεια, ας, ἡ indulgence, n. f. ἤτοι συγχώρησις, ἄφεσις, ἡ συγκατάβασις πρός τινα, τὸ συγχωρεῖν τὰ σφάλματα τινός, facilité à excuser, à pardonner les fautes; || **ἐπιείκεια**, οἶκτος, τὸ ἔλεος, clémence, n. f. ἀρετὴ συντελοῦσα εἰς τὸ νὰ ἀπαλλάσσῃ τῆς ποινῆς τοὺς ἀξίους τιμωρίας ἐνόχους, ἢ εἰς τὸ νὰ μετριάζῃ τὴν ποινὴν αὐτῶν· || προσφέρομαι μετ' ἐπιεικείας, user de clémence; faire un acte de clémence; || —, clémence = indulgence, douceur, n. f. bonté, n. f. π. χ. ἡ ἐπιείκεια μητρός, la clémence d'une mère; || ἐπικαλεῖται τὴν ἐπιείκειαν τοῦ ἡγεμόνος, il invoque la clémence du roi; || **ἐπιείκεια**, équité, n. f. λέγεται ἡ ἀπονεμομένη δικαιοσύνη οὐχὶ κατὰ τὸ γράμμα τοῦ νόμου, ἀλλὰ συμφώνως τῷ αἰσθήματι τῆς φυσικῆς εὐθύτητος (d'après un sentiment de droiture naturelle), ὅθεν ἡ λέξις équité εἶνε συνώνυμος τῶν λέξεων εὐθύτης, droiture καὶ δικαιοσύνη, justice; || τὸ αὐστηρὸν δίκαιον καὶ ἡ ἐπιείκεια, la justice rigoureuse et l'équité.

ἐπιεικής, ής, ές· γεν. οῦς· indulgent, e; ὁ συγκαταβατικός, καὶ ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων, καλός, ἔμφρων, κόσμιος, ὁ μένων εἰς τὰ ὅρια τῆς τάξεως καὶ μετριότητος, φιλάνθρωπος, οἰκτίρμων, clément; δίκαιος, équitable; juste; droit, e; βλ. **ἐπιείκεια**.

ἐπιεικῶς, [ἐπίρ.] μετ' ἐπιεικείας, avec indulgence; οἰκτιρμόνως, μετὰ φιλανθρωπίας, avec clémence; δικαίως, équitablement, adv.

ἐπιζευγμένος, η, ον· lié, ée; accolé, ée; guindé, ée; || ἐπιζευγμέναι ἀψῖδες, arcs en accolade, ἢ συνεζευγμέναι ἀψῖδες, ἤτοι παράπλευρος τοποθέτησις αὐτῶν· βλ. **ἐπίζευξις**.

ἐπιζεύγνυμι, καὶ

ἐπιζευγνύω, μέλ. ζεύξω, δένω, προσδένω διὰ δεσμοῦ, lier; ἑνώνω, unir; joindre; ἑνώνω, τοποθετῶ (δύο ἀντικείμενα) παραπλεύρως, accoler; π. χ. ἐπιζευγμέναι ἀψῖδες ἢ θόλοι, arcs ἢ voûtes accolés. § ἑνώνω δι' ἐπιζεύξεως, guinder; βλ. καὶ **ἐπίζευξις**.

ἐπίζευξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιζευγνύειν, action de lier; d'attacher; ἡ ἕνωσις, liaison, n. f. jonction, n.f. accolement, n.m. § —, action de guinder; guindage, n. m. σύστημα ἐφαρμοζόμενον πρὸς στερέωσιν τῶν διπλοσανίδων (madriers) τῶν ἀποτελουσῶν τὴν γεφυρόστρωσιν (tablier d'un pont). Τὸ σύστημα τοῦτο περιλαμβάνει ἐπιζυγίδας (**ἐπιζυγίδες**, guindages ou poutrelles de guindage, βλέπε λέξιν) τοποθετουμένας εἰς τὰ ἄκρα τῶν διπλοσανίδων καὶ δίστροφα ἐπιζευτικὰ σχοινία (commandes de guindage), δι' ὧν περιβάλλονται αἱ ἐπιζυγίδες καὶ αἱ δοκίδες τῆς γεφύρας (poutrelles du pont); || [γέφυρα] ἐπιζευγμένη, guindé.

ἐπιζευκτικός, ή, όν· de guindage; βλέπε **ἐπίζευξις**.

ἐπιζέω, μέλ. έσω, βράζω ἐπί, bouillir dans ou sur; bouillonner; κοινῶς **ζεματίζω**, ζεματῶ, échauder, ζεσταίνω, θερμαίνω τι.

ἐπίζηλος, ος, ον· ἐπίφθονος, ἀξιοζήλευτος, digne d'envie; enviable. adj. qui mérite d'être envié; ὅθεν envié, ée; || ἡ ὑγεία εἶνε τὸ μᾶλλον ἐπίζηλον ἀγαθόν, la santé est le plus enviable de biens.

ἐπιζήλως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπίζηλον, d'une manière enviable.

ἐπιζήμιος, ος καὶ α, ον· ὁ ζημίαν, βλάβην ἐπιφέρων, βλαβερός, nuisible, adj. βλαβερός, préjudiciable, adj. dommageable, adj. || — ἄνθρωπος, homme nuisible; || πρᾶξις ἐπιζήμιος εἰς τὰ συμφέροντά του, action (affaire) préjudiciable à ses intérêts; || — ὑπόθεσις [ἐπιχείρησις], affaire désavantageuse, ἤτοι ἡ μὴ ἐπωφελής.

ἐπιζημίως, [ἐπίρ.] βλαβερῶς, κατὰ τρόπον ἐπιζήμιον, d'une manière nuisible; nuisiblement; || — δι' αὐτόν, à son préjudice; à son désavantage.

ἐπιζητέω, βλ. ἐπιζητῶ.

ἐπιζήτησις, εως, ἡ· ἡ ἀναζήτησις, recherche, n. f. ἐπιπόθησις, ἐπιθυμία, désir, n. m.

ἐπιζήτητος, ος, ον· περιζήτητος, ὁ ζητούμενος μετὰ προθυμίας, ἀναζητούμενος, recherché, ée; ὁ ἐπιθυμητός, désiré, ée; ὁ ἐκλιπαρούμενος, θηρευόμενος, brigué, ée; ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου τρέχουσι κατόπιν, couru, e; || εἶνε θέσις πολὺ ἐπιζήτητος, c'est un poste très-brigué (recherché); || οἱ γαμβροὶ εἶνε ἐπιζήτητοι σήμερον, les maris sont très-courus aujourd'hui.

ἐπιζητῶ (έω), μέλ. ήσω, ζητῶ προσέτι ἵνα εὕρω ἐπὶ πλέον τι, ἀναζητῶ, rechercher;

τρέχω κατόπιν, courir après ; ἀκολουθῶ, poursuivre ; αἰτῶ ὡς χάριν, solliciter ; ἐπιποθῶ, ἐπιθυμῶ, désirer ; φιλοδοξῶ, ambitionner ; ἐκλιπαρῶ, θηρεύω, briguer ; ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι ἀθεμίτως, ἐποφθαλμιῶ, convoiter; || θὰ ἐπιζητήσω τὴν φιλίαν του, je rechercherai son amitié ; || ἐπιζητεῖ θέσιν, il sollicite un emploi ; || ἐπιζητεῖ τὴν εὐτυχίαν, il poursuit le bonheur ; || ἐπιζητεῖ τιμάς, il ambitionne des honneurs ; || ὅλοι τὸν ἐπιζητοῦσι, il est très couru ; [οἰκιακ.] on se l'arrache.

ἐπιζυγίς, ίδος, ἡ· poutrelle de guindage ; δοκὶς συγκρατοῦσα ἐν τῇ θέσει των τὰς ἀποτελούσας τὴν γεφυρόστρωσιν διπλοσανίδας· βλέπε καὶ **ἐπίζευξις.** § [ναυτ.] ἐπιζυγὶς θωρακίου, clef de hune. Καλοῦνται ἐν τῷ ναυτικῷ ἐπιζυγίδες θωρακίου (clefs de hune) ἐπιμήκη ξύλα ἐντορμούμενα ἐπὶ τῶν ζυγίδων ἐφ' ὧν τίθεται τὸ θωράκιον.

ἐπιζύμη, ης, ἡ· levure haute, n. f. (προζύμη).

ἐπιζύμωσις, εως, ἡ (τοῦ ζύθου), fermentation haute (ζύμωσις).

ἐπιζῶ, μέλ. ήσω, ζῶ μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἄλλων, survivre.

ἐπιζῶν, ῶσα, ῶν· survivant, ante ; ὁ ἐν τῇ ζωῇ παραμένων μετὰ τὸν θάνατον ἄλλων· || οἱ ἐπιζῶντες, les survivants.

ἐπιζωή, ῆς, ἡ· [νεοελλ.] ἡ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἄλλου ζωή, ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐπιζῶσι, le temps que l'on survit.

ἐπίζωον, ου, τό· épizoaire, n. m. ζῷον παράσιτον, ζῶν ἐπὶ τοῦ σώματος ἑτέρων ζῴων, animal parasite, qui vit sur le corps d'autres animaux, ἤτοι ὁ ἐπὶ ζῴου γεννώμενος, οἷα εἰσὶ ζωΰφια τινά.

ἐπιζῳονοσολογία, ας, ἡ· épizoonosologie (ἐπί, sur ; ζῷον, animal ; νόσος, maladie καὶ λόγος, discours) n. f. ἱστορία τῶν ἐπιζῳοτιῶν, histoire des épizooties.

ἐπίζῳος, ος, ον· épizoïque (ἐπί, sur καὶ ζῷον, animal) adj. ὁ ζῶν ὡς παράσιτον ἐπί τινος ζῴου, qui vit en parasite sur un animal (λέγεται περὶ τῶν ζῴων καὶ τῶν φυτῶν) ; || ἔντομον ἐπίζῳον, insecte épizoïque ; || μύκης ἐπίζῳος, champignon épizoïque ; || αἱ φθεῖραι εἰσὶ τύπος τῶν ἐπιζῴων παρασίτων, les poux sont un type de parasites épizoïques.

ἐπιζῳοτία, ας, ἡ· épizootie, n. f. μεταδοτικὴ (λοιμώδης) νόσος προσβάλλουσα μέγαν ἀριθμὸν ζῴων, maladie contagieuse qui atteint un grand nombre d'animaux. Γενικῶς μὲν πᾶσα ἐπὶ ζῴων ἐπιδημία, εἰδικώτερον δὲ καλεῖται οὕτω μολυσματικὴ νόσος ἰδιάζουσα μὲν εἰς τὸν βοῦν, ἥτις ὅμως δύναται νὰ μεταδοθῇ εἰς πάντα τὰ μηρυκαστικὰ ζῷα. Τὴν νόσον χαρακτηρίζουσι σφοδρὸς πυρετὸς καὶ ἰδιόρρυθμος φλεγμονὴ τῶν βλεννογόνων τῶν πεπτικῶν καὶ ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Τὸ ζῷον πάσχει κατ' ἀρχὰς δυσκοιλιότητα καὶ ἔπειτα διάρροιαν· ἐκ τοῦ στόματος ἐξέρχεται ἀφρώδης σίελος, ἐντὸς δ' αὐτοῦ ἀναπτύσσονται φλύκταιναι καὶ ἕλκη· οἱ ὀφθαλμοὶ δακρυρροοῦσι, τὸ ζῷον βήχει καὶ ἡ ἀναπνοὴ αὐτοῦ ἐπιταχύνεται. Τὸ νόσημα ταχέως ἄγει πρὸς τὸν θάνατον, οὐδ' ἐγνώσθη μέχρι τοῦδε θεραπεία καταστέλλουσα αὐτό, μόνον δὲ δι' ἀμέσου θανατώσεως τῶν πρώτων προσβληθέντων ζῴων, δύναται νὰ περιορισθῇ ἡ διάδοσις αὐτοῦ. Ὡς προφυλακτικὰ μέτρα συνιστῶνται γενικὴ ἀπολύμανσις, π. χ. τῶν σταύλων καὶ πάντων τῶν ἐκ μηρυκαστικῶν ζῴων προϊόντων τῶν εἰσαγομένων εἰς τὸν μήπω προσβληθέντα τόπον.

ἐπιζῳοτικός, ή, όν· épizootique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐπιζῳοτίαν, ὁ ἐκ ταύτης προερχόμενος, qui a rapport à l'épizootie, qui tient à l'épizootie ; || νόσος ἐπιζῳοτική, maladie épizootique.

ἐπιζῳοτικῶς, [ἐπίρ.] épizootiquement, adv. καθὼς ἡ ἐπιζῳοτία, comme l'épizootie.

ἐπιζωστήρ, ῆρος, ὁ· ὁ τοῦ χάσσου καταζώστης, surfait de schabraque ; βλ. καὶ **καταζώστης.**

ἐπιζώστρα, ας, ἡ· τὸ δι' οὗ ἐπιζώννυταί τι, ὁ ζωστήρ, ceinturon, n. m. καὶ ἐν γένει τελαμών, baudrier, n. m. § [ναυτ.] **ἐπιζῶστραι,** αἱ· vaigres-bretonnes (συνώνυμον τῶν serre-gouttières καὶ feuilles, n. f. pl.), καλοῦνται οὕτως αἱ ὑπὲρ τὰς ἐφυδρορρόας καὶ ὑπὸ τὰς θυρίδας (sabords) πλοίου τινὸς ἐντερονίδες (vaigres), αἵτινες εἰσὶ παχύτεραι τῶν λοιπῶν κατὰ 3-4 ἑκατοστόμετρα.

ἐπιθαλάμιος, ος, ον· ἀνήκων εἰς τὸν κοιτῶνα τῶν νυμφίων ἢ τὸν γαμήλιον, nuptial, ale ; || [φιλολ.] **ἐπιθαλάμιον,** épithalame, n.m (ἐπὶ καὶ θάλαμος, lit nuptial, νυμφικός)· ποίημα συντεθειμένον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ γάμου, πρὸς ἐγκωμιασμὸν τῶν συζύγων, ὅπερ ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἐψάλλετο μελῳδικῶς· || ψάλλειν (ᾄδειν) ἐπιθαλάμιον, chanter un épithalame ; || **ἐπιθαλάμιον,** épithalame, n. m. γαμήλιον ᾆσμα, chant nuptial ; ἐκαλοῦντο οὕτως ἐν τῇ ἀρχαιότητι ᾄσματα ᾀδόμενα πρὸ τοῦ κοιτῶνος τῶν νεονύμφων· ἐπεξετείνετο δὲ τὸ ὄνομα καὶ εἰς τὰ ᾄσματα τοῦ γάμου ἐν γένει, κυρίως δὲ καὶ εἰς ἐκεῖνο δι' οὗ προεπέμπετο ἡ μνηστὴ ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου εἰς τὸν τοῦ μνηστῆρος· γαμήλιον ᾆσμα, chant nuptial ; || ἐπιθαλάμιον κοιμητικόν, épithalame cœmétique, ἦτο τὸ ψαλλόμενον κατὰ τὴν κατάκλησιν τῶν νεονύμφων, καὶ ἐπιθαλάμιον ἐγερτικόν, épithalame égertique, τὸ ψαλλόμενον κατὰ τὴν ἔγερσιν αὐτῶν.

ἐπιθαλάσσιος, ος καὶ α, ον· ὁ ἐπὶ (παρὰ) τῇ θαλάσσῃ, qui est sur la mer ; [ἐπὶ ἀνθρ.] ὁ κατοικῶν πλησίον τῆς θαλάσσης, καὶ ἐν γένει τὰ χωρία ἢ πόλεις αἱ εὑρισκόμεναι παρὰ τῇ θαλάσσῃ, maritime = παραθαλάσσιος.

ἐπιθανάτιος, ος, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐπιθάνατον, de mourant ; de moribond ; τοῦ θανάτου, de [la] mort ; π. χ. ἐπιθανάτιος κλίνη, lit de mort ; ἐπιθανάτιος θάλαμος, chambre mortuaire.

ἐπιθάνατος, ος, ον· ὁ πλησίον τοῦ θανάτου, ἀσθενὴς μέχρι θανάτου, ὁ ὢν εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ θανάτου, moribond, e ; ὁ θνήσκων, mourant; e ; || ὁ ἀσθενὴς εἶνε ἐπιθάνατος, le

malade est à toute (est à l') extrémité. § θανατηφόρος, mortel, elle; ὁ ὑποκείμενος εἰς θάνατον, sujet à la mort.

ἐπιθανάτως, [ἐπίρ. προηγ.] être sur le point de mourir; θανασίμως, θανατηφόρως, mortellement.

ἐπιθανής, ής, ές· βλ. **ἐπιθάνατος.**

ἐπίθεμα, ατος, τό· τὸ ἐπάνω τιθέμενον σκέπασμα, applique, n. f. καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἐπιτιθέμενον ἐπὶ ἑτέρου ἀντικειμένου χάριν διακοσμήσεως· ‖ ἐπίσης ἐπιθέματα, appliques, καλοῦνται τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων τιθέμενα **κηροπήγια,** κτλ. ‖ μεταλλικὸν ἐπίθεμα, allumelle, n. f. βλ. μεταλλικὴ **ἐπένδυσις.** § [ἰατρ.] épithème (ἐπί, τίθημι), n. m. Ἐν τῇ φαρμακολογίᾳ ἡ λέξις αὕτη εἶνε γενικὴ καὶ ἐκφράζει ὅλα τὰ ἐξωτερικῶς χρησιμοποιούμενα τοπικὰ φάρμακα, topiques, ἅτινα δὲν εἶνε οὔτε ἀλοιφαὶ (onguents), οὔτε ἔμπλαστρα. Ἐν τῇ φαρμακολογίᾳ διακρίνονται τὰ ἑξῆς: ἐπίθεμα ξηρὸν (στεγνόν), μαλακόν, ῥευστόν, épithème sec, mou, liquide. Τὰ ῥευστὰ καὶ τὰ ξηρὰ ἐπιθέματα τηροῦσι τὴν γενικὴν ὀνομασίαν «**ἐπίθεμα**» (épithème); τὰ μαλακὰ ἐπιθέματα εἶνε τὰ **καταπλάσματα,** (cataplasmes). § **ἐπίθεμα,** compresse, n. f. τεμάχιον λεπτοῦ καὶ μαλακοῦ ὑφάσματος μικρῶν διαστάσεων χρήσιμον πρὸς θεραπευτικὴν ἰδιότητα· γίνεται χρῆσις τούτου ξηροῦ (στεγνοῦ, compresse sèche) ἢ ὑγροῦ (compresse humide) ἤτοι ἐμβεβαπτισμένου ἐντὸς ῥευστοῦ τινος· ‖ ψυχρὰ ἐπιθέματα, compresses froides. Βλ. καὶ σπλήνιον.

ἐπίθεσις, εως, ἡ· τὸ ἐπί τινος θέτειν, apposition, n. f. ἡ ἐφαρμογὴ ἐπί τινος, application, n. f. ‖ — βδελλῶν, application de sangsues; ‖ — σφραγίδων, apposition de scellés. § [ἐκκλ.] ἐπίθεσις τῶν χειρῶν, imposition des mains. § τὸ ἐπιτίθεσθαι κατά τινος, attaque, n.f. aggression, n. f. ‖ —, aggression, n. f. λέγεται ἡ πρωτοβουλία τοῦ προσβάλλοντος (de l'attaquant) ὡς πρὸς τὸν προσβαλλόμενον (attaqué) πολέμιον· ‖ —, aggression, ἢ ἔνοπλος ἐπιδρομὴ (incursion); ‖ aggression, ἔνοπλος ἐπίθεσις κατὰ στρατευμάτων ἢ ὑπηκόων συμμάχου ἢ οὐδετέρας δυνάμεως, ἄνευ προκλήσεως (sans provocation) ἐκ μέρους τούτων, διαταγῆς ἢ εἰδικῆς πρὸς τοῦτο ἀδείας, ἀποτελεῖ **κατάχρησιν στρατιωτικῆς ἐξουσίας** (abus d'autorité) καὶ τιμωρεῖται μὲ θάνατον (ἄρθρ. 216 Στρατ. Ποιν. Νομοθ.)· ‖ ἀπότομος ἔνοπλος ἐπίθεσις, aggression à main armée; ‖ ἄδικος ἐπίθεσις, une injuste aggression, ἢ ἐπίθεσις κατὰ προσώπου. Κατὰ τὸν ἡμέτερον Ποιν. Νόμον (ἄρθρ. 207) ἡ **ἄδικος** (μὴ νόμιμος δηλ.) κατά τινος προσώπου ἐπίθεσις ἐκ δολίας προαιρέσεως ἐνεργουμένη, μὴ περιέχουσα δὲ ἄλλην τινὰ ἀξιόποινον πρᾶξιν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν. § [στρατιωτ.] **ἐπίθεσις,** τὸ ἐπιτίθεσθαι, ἡ προσβολή, attaque, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ προσβάλλειν ἢ ἐπιτίθεσθαι κατά τινος θέσεως, ἐφοδιοπομπῆς, κτλ. βλ. **προσβολή·** ‖ ἀπέκρουσαν τὴν προσβολὴν τοῦ ἐχθροῦ, on a repoussé l'attaque de l'ennemi; ‖ ἔνοπλος ἐπίθεσις πραχθεῖσα ὑπὸ στρατιωτικοῦ, ἄνευ διαταγῆς ἢ προκλήσεως, κατὰ στρατευμάτων συμμάχου ἢ οὐδετέρας δυνάμεως, attaque sans ordre ou provocation contre les troupes d'une puissance alliée ou neutre; ‖ [ναυτ.] ἐπίθεσις πλοίου καθ' ἑτέρου, attaque, n. f. § **ἐπίθεσις,** offensive, n. f. ἐπιθετικὴ στάσις· ‖ ἐν ἐπιθέσει, à l'offensive, **ἐπιτίθεμαι,** ἀναλαμβάνω τὴν ἐπίθεσιν, prendre l'offensive. Ἡ ἐπίθεσις εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς **ἀμύνης** (défensive), σημαίνει δὲ **προσβάλλειν** (ἢ ἐπιτίθεσθαι) τὸν **πολέμιον** (attaquer l'ennemi). Διάφοροι θεωρίαι ἀνεπτύχθησαν μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῶν πλεονεκτημάτων καὶ μειονεκτημάτων τῆς **ἐπιθέσεως** καὶ τῆς **ἀμύνης,** οὐχ ἧττον ἐπὶ τοῦ εἰρημένου ζητήματος δὲν δύνανται νὰ θέσωσιν ἀρχὰς ἀπολύτους. Εἶνε ἀναντίρρητον ὅτι πᾶσα **ἐνέργεια** (action), πᾶσα **συμπλοκὴ** (engagement) δὲν δύναται εἰμὴ νὰ καταλήξῃ εἰς ἐπίθεσιν, καθότι αὕτη συνταράσσει τὸν πολέμιον, ἐπιτρέπει τὴν πρωτοβουλίαν, καὶ ἐξάπτει τὸ ἠθικόν. Πάντες οἱ συγγραφεῖς ὁμοφώνως ἀναγνωρίζουσι καὶ προκηρύττουσι τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἐπιθέσεως, πρὸς τοῦτο δὲ παραθέτομεν τοὺς λόγους τοῦ στρατάρχου Bugeaud. «Εἶνε γεγονός, ὅτι ἡ ἐπίθεσις, ἀνεξαρτήτως τῶν τακτικῶν πλεονεκτημάτων, διεγείρει τὴν ζέσιν καὶ τὸ θάρρος τῶν στρατιωτῶν, ἡ δὲ ἠθικὴ δύναμις εἶνε ὑπερτέρα τῆς φυσικῆς τοιαύτης». Οἱ κανονισμοὶ συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς **ἐπιθέσεως** (offensive) καὶ διαγράφουσι νὰ τηρῶσι τὴν **ἄμυναν** (défensive) μόνον ἐν περιπτώσει μεγάλης ἀριθμητικῆς μειονότητος ἢ ἑτέρας μειονεκτικότητος. «Μόνον ἡ ἐπίθεσις παρέχει τελικὰ ἀποτελέσματα. Ἡ ἀρχὴ αὕτη δέον νὰ χρησιμεύῃ ὡς βάσις τῆς στρατιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ὡς ὁδηγὸς κατὰ τὰς ἀσκήσεις καὶ ἑλιγμούς». § ἐπίθεσις κατὰ θέσεως ἢ ὀχυρώματος, assaut d'une position ἢ d'un ouvrage καὶ γενικῶς ἡ ἔφοδος, assaut, n. m. βλ. λέξιν.

ἐπιθέτης, ου, ὁ· ἐπίβουλος, ἀπατεών, ἐνοχλητικός, ὀχληρὸς ἄνθρωπος, homme tracassier (agaçant, importun); persécuteur.

ἐπιθετικός, ή, όν· offensif, ive; ὁ ἐπιτιθέμενος, ἢ κατάλληλος διὰ τὴν ἐπίθεσιν, d'attaque; aggressif, ive; ‖ — πόλεμος, guerre offensive; ‖ ἐπιθετικὰ ὅπλα, armes offensives, καλοῦνται τὰ διὰ τὴν ἐπίθεσιν χρησιμεύοντα· βλ. καὶ ὅπλον, arme; ‖ ὁ λόγος του ἦτο πολὺ ἐπιθετικός, son discours était très-aggressif; ‖ ἔλαβε θέσιν **ἐπιθετικήν,** il a pris l'offensive; ‖ [τακτ.] ἐπιθετικὴ ἐπάνοδος ἢ ἐπιστροφή, retour offensif, λέγεται ἡ ἐκ νέου ἐκτελουμένη ἐπίθεσις μετὰ τὴν ἀπώθησιν τῆς προηγουμένης ἢ ἡ ἐκτελουμένη πρὸς ἀνάκτησιν ἐγκαταλειφθείσης θέσεως· ‖ [τακτ.] ἐπιθετικὴ **καμπή·** βλ. **καμπή·** ‖ ἐπιθετικὴ συνθήκη, traité offensif; βλ. **συνθήκη.** § [γραμμ.] adjectivé, ée (μτχ. τοῦ ῥήματος adjectiver, **ἐπιθετόω-ῶ**)· ‖ **ἐπιθετικός,** adjectif, ive, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ ἐπίθετον, qui a rapport à l'adjectif; ὁ ὢν τῆς φύσεως τοῦ ἐπιθέτου

(ἐπιθετικῆς), qui est de la nature de l'adjectif; || σχῆμα (σχηματισμὸς) ἐπιθετικόν, forme adjective; || φράσις (ἔκφρασις) ἐπιθετική, locution adjective; || **ἐπιθετικός**, ή. όν, épithétique, adj. ὁ ἐπακολουθούμενος ὑπὸ ἐπιθέτων· π. χ. ὕφος ἐπιθετικόν, style épithétique.

ἐπιθετικῶς, [ἐπίρ.] offensivement, adv. ἐνεργεῖν δι' ἐπιθέσεως ἀναλαμβάνειν τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐπιθέσεως· || aggressivement, d'une manière aggressive. § ἐπιθετικῶς [γραμμ.] adjectivement, adv. ὡς ἐπίθετον, comme un adjectif, κατὰ τρόπον ἐπιθέτου (ἐπιθετικόν), à la manière d'un adjectif; || τὸ οὐσιαστικὸν χρησιμοποιεῖται (λαμβάνεται) ἐνίοτε ἐπιθετικῶς, le substantif s'emploie quelquefois adjectivement; || λαμβάνω τι ἐπιθετικῶς (ἐν ἐπιθετικῇ σημασίᾳ), adjectiver; βλ. **ἐπιθετόω.**

ἐπιθετισμός, οῦ, ὁ· épithétisme, n. m. ῥητορικὸν σχῆμα συνιστάμενον εἰς τὴν μετατροπὴν τῆς ἀρχικῆς ἰδέας, δι' ἐκφράσεως ἐπιβοηθητικῆς τινος ἰδέας.

ἐπιθετομανία, ας, ἡ· épithétomanie, n.f. ἕξις εἰς τὸ νὰ ἐπισωρεύῃ τις ἐπίθετα, ὁμιλῶν ἢ γράφων.

ἐπίθετον, ου, τό· (ὄνομα), adjectif, n. m. épithète (ἄλλοτε n. m. νῦν f) (ἐπί, τίθημι), λέξις προστιθεμένη εἰς οὐσιαστικόν τι ὄνομα ὅπως χαρακτηρίσῃ αὐτὸ προσδιορίζουσα ἀκριβέστερον τὴν ἐκφραζομένην ἰδέαν· || ἄφησε τὰ ὡραῖα ἐπίθετα, laissez de côté les beaux épithètes; || [γραμμ.] ἐπίθετον, adjectif, καλεῖται μέρος τοῦ λόγου ὅπερ τὴν ὑπὸ οὐσιαστικοῦ τινος γενικῶς παριστανομένην ἔννοιαν ὁρίζει ἀκριβέστερον ἐκφράζον ἰδιότητα τινὰ χαρακτηρίζουσαν τὸ ἐν λόγῳ ἀντικείμενον. Τὰ ἐπίθετα ἔχουσιν τρία γένη χρησιμοποιούμενα πρὸς τὸ γένος τῶν προσδιοριζομένων οὐσιαστικῶν, ἔτι δὲ τρεῖς βαθμούς, θετικόν, συγκριτικὸν καὶ ὑπερθετικὸν διὰ καταλήξεων (τερος, τατος, ιων, ιστος). Κοσμητικὰ ἐπίθετα λέγονται ἐν τῇ ποιήσει τὰ συνοδεύοντα κατὰ κανόνα κύρια ὀνόματα, π. χ. ποδώκης Ἀχιλλεύς, λευκώλενος Ἥρα, κτλ. Ἰδιαιτέρα τάξις ἐπιθέτων εἶνε τὰ ἀριθμητικά, διαιρούμενα εἰδικώτερον εἰς ἀπόλυτα (εἷς, δύο, κτλ.), τακτικὰ (πρῶτος, δεύτερος, κτλ.), χρονικὰ (τριταῖος, τεταρταῖος, κτλ.), πολλαπλασιαστικὰ (διπλοῦς, τριπλοῦς, κτλ.), καὶ ἀναλογικὰ (διπλάσιος, τριπλάσιος, κτλ.)· || ἡ λέξις εὐτυχὴς εἶνε ἐπίθετον, le mot heureux est un adjectif; || αἱ μεγάλαι σκέψεις δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην συνοδείας ἐπιθέτων, les grandes pensées n'ont pas besoin d'un cortège d'épithètes (Mme Necker); || [κατ' ἐπέκτασιν] épithète, λέγεται χαρακτηρισμὸς ἐγκωμιαστικὸς ἢ ὑβριστικός· σωρεία ἐπιθέτων, ἀνάξια ἐγκώμια εἰσὶ γεγονότα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἐγκωμιάζοντα, amas d'épithètes, mauvaises louanges; ce sont les faits qui louent (La Bruy). Βλ. **ποιοτικὰ** ἐπίθετα.

ἐπιθετόω-ῶ, μέλ. ώσω, adjectiver, λαμβάνω ἐν ἐπιθετικῇ σημασίᾳ (ἐπιθετικῶς), prendre dans un sens adjectif; π. χ. adjectiver un substantif.

ἐπιθέτω, μέλ. έσω (ἐπιτίθημι), θέτω ἐπί, poser (mettre; placer) sur; apposer; **ἐπιβάλλω,** imposer; ἐφαρμόζω, appliquer; || ἐπιθέτω ἔμπλαστρον, appliquer un emplâtre; || ἐπιθέτω σφραγῖδας, apposer des scellés; || [ἐκκλ.] ἐπιθέτω τὰς χεῖρας, imposer les mains; || [ναυτ.] ἐπιθέτω τὰ ζυγὰ εἰς τὰς οἰκείας θέσεις, suspendre les baux; || [μεταφ.] τοῦτο ἐπέθηκε τὴν κορωνίδα, cela mit le comble.

ἐπιθεωρέω, βλ. **ἐπιθεωρῶ.**

ἐπιθεώρησις, εως, ἡ· ἡ προσεκτικὴ παρατήρησις τινός, inspection, n. f. ἡ ἐξέτασις ἀντικειμένου τινός, visite, n. f. examen, n.m. βλ. καὶ **ἐξέτασις**· || ἐπιθεώρησις τῆς τροχαίας σκευῆς, examen du matériel roulant; βλ. **σκευή**· || **ἐπιθεώρησις**, inspection, n. f. ἡ· πρᾶξις τοῦ ἐξετάζειν, τοῦ ἐξελέγχειν τι, ἢ **καθῆκον** (fonction) τοῦ ἐπιτηρεῖν ἀντικείμενόν τι· || **ἐπιθεώρησις** (inspection), καλεῖται ἐπίσης τὸ **ἀξίωμα** (charge) καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ ἐπιθεωρητοῦ· βλ. καὶ ἀστυνομικὸν δικαστήριον· || ἐπιθεώρησις τῶν ὅπλων, inspection des armes, ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ ὁπλισμοῦ· || **ἐπιθεώρησις** (πλοίου, πληρώματος), inspection, n. f. || **γενικὴ ἐπιθεώρησις**, inspection générale; ἡ εἰς τὰ σώματα καὶ καταστήματα ἐνεργουμένη ὑπὸ τοῦ γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ ἐνιαύσιος ἐπιθεώρησις· || **οἰκονομικὴ ἐπιθεώρησις**, inspection administrative; ἡ εἰς τὰ σώματα ἢ καταστήματα ἐνεργουμένη ὑπὸ οἰκονομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ ἢ τοῦ οἰκονομικοῦ συμβουλίου ἐπιθεώρησις· || — μεθ' ὁπλισμοῦ, inspection de la garde (ποινὴ στρατιωτῶν)· || **πρὸς ἐπιθεώρησιν** (παράγγελμα), inspection arme; || γενικὴ ἐπιθεώρησις τῶν ὑπηρεσιῶν, inspection générale des services; || — τῶν ἐργασιῶν, inspection des travaux; || —, revue, n. f. ἡ λεπτομερὴς ἐξέτασις τινός· || revue, n. f. ἐπιθεώρησις στρατεύματος ἐπὶ τῶν ὅπλων, τῆς στολῆς, τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐν γένει τοῦ συνόλου· || πρὸς ἐπιθεώρησιν ἄρμ, inspection arme; || — τῆς δυνάμεως (σώματος τινός), revue d'effectif; || ἐξελεγχτικὴ ἐπιθεώρησις, revue de contrôle; || λεπτομερὴς ἐπιθεώρησις, revue de détail; || φιλολογικὴ ἐπιθεώρησις [περιοδ. σύγγραμμα] revue littéraire; || = διαβατηρίου, visa de passeport· || [ἐμπορ.] ἐπιθεώρησις (λογαρια.), visa, n. m. ἀναθεώρησις, révision n. f.

ἐπιθεωρητής, οῦ, ὁ· inspecteur, trice; ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν ἐπιθεώρησιν ἢ ἐξέλεγξιν ὡς ἐκ τῆς δικαιοδοσίας του ἢ κατόπιν εἰδικῆς ἐντολῆς· || — τοῦ πυροβολικοῦ, inspecteur d'artillerie; || — πυριτιδοποιείου, inspecteur de poudrerie; || γενικὸς —, inspecteur général; ἀνώτατος ἀξιωματικὸς ἐπιτετραμμένος τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν σωμάτων καὶ καταστημάτων (βλ. καὶ ἀστυνομικὸν δικαστήριον, prévôté); || ταγματάρχης τῶν δασοφυλάκων (ἐν Γαλλίᾳ), ἢ ἐπιθεωρητὴς δασῶν, inspecteur des forêts.

ἐπιθεωρῶ (έω), μέλ. ήσω, inspecter ἐκτελῶ ἐπιθεώρησιν, faire l'inspection; || —,

passer une (la, en) revue; ἤτοι ἐκτελῶ ἐπιθεώρησιν εἰς στρατεύματα, ὁπλισμόν, κτλ. βλ. **ἐπιθεώρησις**· || faire la revue [des troupes, etc.); faire la visite, visiter; || — διαβατήριον, viser [un passeport]; καὶ ἐν γένει ἔγγραφόν τι.

ἐπίθηκτον, ου, τό· biseau, n. m. τὸ κοπτερὸν (μέρος)· || τὸ ἐπίθηκτον ἢ τὸ **ψευδόστομα** (τῆς σπάθης), biseau ou faux-tranchant (d'un sabre), n. m. ἤτοι τὸ λοξῶς τεθηγμένον ἄκρον τῆς σπάθης.

ἐπιθηλιακός, ή, όν, épithélial, ale, aux, adj. [ἀνατομ.], ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπιθήλιον, qui a rapport, qui appartient à l'épithélium: π. χ. κύτταρα ἐπιθηλιακά, cellules épithéliales. § [χειρουρ.] — ὄγκος, tumeur épithéliale, συνώνυμον τοῦ **ἐπιθηλίωμα** (épithélioma).

ἐπιθήλιον, ου, τό· épithélium (προφ. li-om, ἐπὶ καὶ θηλή, mamelon), n. m. [ἀνατομ.] στιβὰς συνεχὴς κυττάρων ἀθρόων καὶ στενῶς ἀλλήλοις συνδεδεμένων, ἥτις καλύπτει τάς τε ἔσωθεν καὶ τὰς ἔξωθεν ἐπιφανείας τοῦ σώματος· καὶ τὰ μὲν κύτταρα τῆς στιβάδος καλοῦνται **ἐπιθηλιακά**, ὁ δ' ἐξ αὐτῶν ἀποτελούμενος ἱστὸς **ἐπιθηλιακός**. Τὸ **ἐπιθήλιον** διαιρεῖται εἰς **πλακῶδες** ἢ **στρωτὸν** (pavimenteux), συγκείμενον ἐκ λεπτῶν, συμπεπιεσμένων, πλακωδῶν κυττάρων, ὅπερ ἀποτελοῦσιν ἢ μίαν μόνην στιβάδα (**ἁπλοῦν**, simple, πλακῶδες ἐπιθηλ.) ἢ πολλαπλᾶς ὑπερκειμένας ἀλλήλων (**πολλαπλοῦν**, stratifié, ἢ σύνθετον πλακῶδες ἐπιθηλ.), καὶ εἰς κυλινδρικὸν (cylindrique), συγκείμενον ἐκ κυλινδρικῶν κυττάρων, ἅτινα ἀποτελοῦσι μίαν μόνην στιβάδα (ἁπλοῦν κυλινδρικὸν ἐπιθ.), ἢ πολλὰς (πολλαπλοῦν κυλινδρικὸν ἐπιθηλ.).

ἐπιθηλίωμα, ατος, τό· épithéliome ou épithélioma, n. m. [χειρουρ.] ὄγκος κακοήθης (καρκινώδης, tumeur cancéreuse) ἀποτελούμενος ἐξ ἐπιθηλίου, ἤτοι ἐπιθηλιακὸν καρκίνωμα ἢ ἐπιθηλιακὸς ὄγκος, tumeur épithéliale.

ἐπιθυμέω, βλ. **ἐπιθυμῶ.**

ἐπιθυμητικός, ή, όν· εἰς τὸ ἐπιθυμεῖν, ὀρέγεσθαι ἐπιρρεπής, καὶ τὸ ἐπιθυμητικόν=ἡ δύναμις τοῦ ἐπιθυμεῖν, faculté de désirer; ἡ ἐπιθυμία, envie, n. f. désir, n. m. ἡ ὑλική, σαρκικὴ ἐπιθυμία, concupiscence, n. f. [διδ.] ἡ ὀρεκτικότης, appétibilité, n. f.

ἐπιθυμητός, ή, όν· ὅ,τι ἐπιθυμεῖ τις ἢ εὔχεται νὰ γείνῃ, ὁ ἐπιθυμούμενος, désiré, ée; envié, ée; souhaité, ée; ποθεινός, ὁ ποθητός, désirable, adj. εὐκταῖος, κατ' εὐχήν, souhaitable, adj. || ἐπιθυμητὸν εἶνε (θὰ ἦτο), il est (il serait) à désirer; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ (ἄκρως) **ἐπιθυμητόν**, desideratum (tom) (ἐκ τοῦ λατ. σημαίνοντος chose désirée) n.m. τὸ ἐλλεῖπον, ce qui manque; τὸ ὑπολειπόμενον πρὸς εὕρεσιν ἢ πρὸς λύσιν, ce qui reste à trouver ou à résoudre; || ἡ εἰρήνη, ἰδοὺ τὸ ἐπιθυμητὸν τῆς προόδου, la paix, voilà le desideratum du progrès; || πληθ. des desiderata.

ἐπιθυμία, ας, ἡ· ἡ ἔφεσις, ὁ πόθος, désir, n. m. envie, n. f. souhait, n. m. καὶ ἐν γένει ἡ ὄρεξις, ἡ θερμὴ τῆς ψυχῆς κλίσις πρὸς ἀπόλαυσιν τινός· ἡ παράνομος ἐπιθυμία (πόθος), ἡ ἐποφθαλμίασις τῶν ἀλλοτρίων πραγμάτων, convoitise, n. f. [ἡ ὑλική, σωματική], concupiscence, n. f. || ἡ τῆς δόξης ἐπιθυμία, le désir de la gloire; || ἔχω ἐπιθυμίαν νὰ ταξειδεύσω, j'ai l'envie de voyager; || ἄκρατος ἐπιθυμία τῶν ξένων ἀγαθῶν, convoitise immodérée du bien d'autrui; || ἔχω σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν ἰδῶ, je suis impatient (il me tarde) de le voir; § ἐπιθυμία, ἡ πρόθεσις, intention, n. f. || κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας, (συμφώνως) πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας, suivant votre désir.

ἐπιθυμῶ, μέλλων ήσω (προφ. κοινῶς ἀποθυμῶ), ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, ποθῶ, ἔχω ἐπιθυμίαν, ὄρεξιν, πόθον, ἀγάπην πρὸς ἀπόκτησιν τινός, désirer; θέλω, vouloir; ἔχω ἐπιθυμίαν, avoir envie; avoir à cœur; tenir au cœur; tenir à; ἐποφθαλμιῶ, convoiter; ἀποβλέπω εἰς, aspirer à; ἐπιποθῶ, εὔχομαι διά τι, souhaiter; ζητῶ ἀπό τινα, demander à; || τί ἐπιθυμεῖτε; que désirez-vous? || ἐπιθυμῶ νὰ τοῦ ὁμιλήσω, je voudrais lui parler; || δὲν ἐπιθυμῶ διόλου νὰ τὸν ἰδῶ, je n'ai aucune envie de le voir; || — πολὺ νὰ σᾶς πείσω, je tiens à vous convaincre; || ἐπεθύμει νὰ βασιλεύσῃ, il aspirait à régner; || πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς πιστεύσω, je ne demande qu'à vous croire; || ὅταν δὲν θὰ ἔχω πλέον τι νὰ ἐπιθυμήσω, quand je n'aurai plus rien à souhaiter; || δὲν ἠξεύρω τί ἔγεινε, τὸν ἐπεθύμησα, je ne sais pas ce qu'il est devenu, il me manque; || ὅπως ἐπιθυμεῖτε, comme il vous plaira.

ἐπιθωράκιος, [ναυτ.] [fanal] de hune; βλ. **φανός.**

ἐπικάθημαι, μέλ. ήσω, κάθημαι ἐπί τινος, s'asseoir (être assis) sur; [μεταφ.] βαρύνω ἐπί τινος, peser sur; καταπιέζω, καταθλίβω oppresser.

ἐπικαθίζω, μέλ. ίσω· βάλλω τι νὰ καθίσῃ ἐπί τινος, asseoir sur; τοποθετῶ ἐπί, placer sur.

ἐπικαιρία, ας, ἡ· opportunité, n. f.=τὸ ἐπίκαιρον, ἡ εὐκαιρία, ἡ ἁρμόδιος (κατάλληλος) περίστασις, occasion favorable.

ἐπίκαιρος, ος, ον· ὁ ἐν ἁρμοδίῳ (καταλλήλῳ, πρέποντι) χρόνῳ συμβαίνων, qui vient (qui est) à propos; ἤτοι ὁ εὔθετος, πρόσφορος, ἔγκαιρος, εἰς εὔθετον ὥραν γινόμενος, ἁρμόδιος κατάλληλος, opportun, e; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἐπίκαιρον=ἡ ἐπικαιρία, opportunité, n. f. ἡ εὐκαιρία, ἡ κατάλληλος περίστασις. § ὁ κείμενος ἐν πρέποντι τόπῳ, οὐσιώδης κύριος, important, e; principal, e; || ἐπίκαιρα σημεῖα, des points importants. § πρόσκαιρος, passager, ère; βραχύς, court, e; || ὁ ἐπίκαιρος βίος, la vie d'ici bas.

ἐπικαίρως, [ἐπίρ.] ἁρμοδίως, opportunément, adv. καταλλήλως, ἐγκαίρως, εὐθέτως,

à propos ; ἐν καταλλήλῳ στιγμῇ, à point nommé.

ἐπικαίω, μέλ. αύσω, καίω ἐπὶ ἢ ἐντός, ἀνάπτω ἐπί τινος πῦρ, brûler sur ou dans ; allumer à ; καίω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, brûler à la surface ; ‖ [ναυτ.] ἐπικαίω σκάφος, chauffer un navire ; βλ. ἐπίκαυσις.

ἐπικαλέω-ῶ, μέλ. καλέσω, προσκαλῶ, appeler ; ἐπονομάζω, surnommer ; ‖ [μέσ.] ἐπικαλέομαι-οῦμαι, invoquer ; καλῶ διὰ προσευχῶν, ἱκεσιῶν, ἱκετεύω, implorer ; ἐκκαλῶ, évoquer ; κάμνω ἔκκλησιν εἴς τινα, [νομ.] en appeler à ; faire appel ; ἀπαιτῶ διὰ τοῦ νόμου ἐπὶ δικαστηρίου, ἐνάγω, ἐπικαλοῦμαι, requérir ; ‖ [νομικ. ἰδ.] προβάλλω, alléguer ; προτείνω, mettre en avant ; ‖ ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, invoquer Dieu à mon aide ; ‖ ἐπικαλεῖται τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, il invoque les dispositions de la loi ; ‖ ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν του, j'en appelle à son témoignage ; ‖ ἐπικαλούμενος τὴν γενναιοδωρίαν του, en faisant appel à sa générosité; ‖ ἐπικαλούμεθα τὸν Θεὸν ὅταν μᾶς ἐγκαταλείπῃ ὁ κόσμος, nous avons recours à Dieu, lorsque le monde nous manque ; ‖ θὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν προστασίαν τοῦ προξένου μου, je me réclamerai de mon consul ; ‖ ἐπεκαλεῖτο τὸ θεῖον ἔλεος, il implorait la miséricorde divine ; ‖ ἐπικαλεῖται ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ δικαίωμα νὰ [νομ.], il allègue le droit de ; ‖ ἐπικαλεῖται λόγους ἰσχυρούς, il produit des raisons valables ; ‖ [ἔχει ἀποδείξεις τῶν γεγονότων] τὰ ὁποῖα ἐπικαλεῖται, il a (il tient) les preuves des faits qu'il met en avant. § ἐπικαλοῦμαι, ἐπονομάζομαι μὲ ἐπώνυμόν τι, être surnommé ; λέγομαι, ὀνομάζομαι, être dit ; s'appeler ; ‖ Πέτρος ὁ ἐπικαλούμενος Σκληρός, Pierre dit le cruel ; ‖ Γουλιέλμος ὁ ἐπικαλούμενος κατακτητής, Guillaume surnommé le conquérant.

ἐπικαλλύνω, μέλ. υνῶ, στολίζω, καλλωπίζω τι ἐπάνωθεν, parer ; καθιστῶ ὡραιότερον, embellir.

ἐπικάλυμμα, ατος, τό· τὸ ἐπάνωθεν σκέπασμα, τὸ πῶμα, πωμαστήριον, couvercle, n. m. τὸ σκέπασμα, couverture, n. f. καὶ ἐν γένει τὸ κάλυμμα, calotte, n. f. recouvrement, n. m. coiffe, n. f. ἤτοι ἀντικείμενον δι' οὗ καλύπτεται ἢ περιβάλλεταί τι· ‖ θύρα μετ' ἐπικαλύμματος, porte par recouvrement ; ‖ — πιστολοθήκης, couvre-fonte, n. m. ‖ — παλάσκας, couvre-giberne, n. m. ‖ — τῆς λαβῆς ἢ **καλυπτήρ**, calotte de la poignée ; ὅπερ ὅταν ἦνε μόνον εἰς τὸ ἄκρον καλεῖται **σφαίρωμα** (pommeau), βλ. καὶ ξίφος). Βλ. καὶ **ἐν** γένει **κάλυμμα**· ‖ —, chapeau, n. m. λέγεται ἐν γένει τὸ ἐπικέφαλον, ἤτοι τὸ δι' οὗ καλύπτεται τὸ ἄκρον (ἡ κεφαλὴ) ἀντικειμένου τινός· π. χ. πετάλειον ἐπικάλυμμα, chapeau en tôle. § [οἰκοδ.] **ἐπικάλυμμα** (ἢ ἀλοιφὴ τοῦ θόλου, κτλ.), chape (f) (d'une voûte, etc). εἰς τοὺς θόλους δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐκπληρωθῶσιν οἱ νόμοι τῆς ἰσορροπίας κατὰ τὴν κατασκευήν των, πρέπει πρὸς τούτοις νὰ ἀσφαλίσωσι τὴν διατήρησιν αὐτῶν προφυλάττοντες τὴν τοιχοποιΐαν ἀπὸ τῶν δυναμένων νὰ εἰσδύσωσιν ἐντὸς αὐτῆς ὑδάτων, δυναμένων νὰ τὴν ἀποπλύνωσι καὶ συνεπῶς νὰ ἐπιφέρωσι τὴν καταστροφὴν τοῦ ἔργου. Πρὸς τοῦτο μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ξυλοτύπων καὶ τὴν ἐντελῆ κατακάθισιν τοῦ θόλου ἐξαπλοῦσιν ἐπὶ τοῦ ἐξωραχίου (extrados) μίαν διάστρωσιν ἀδιαπεράστου κονιάματος καλουμένην **ἐπικάλυμμα** (ἢ **ἀλοιφήν**, chape), ἧς τὸ πάχος μεταβάλλεται ἀπὸ 0μ., 03 μέχρι 0μ., 10 συμφώνως μὲ τὸ μέγεθος τοῦ θόλου καὶ τὴν ἐνδεχομένην ποσότητα τῶν ὑδάτων· ‖ **ἐπικάλυμμα ἐκ κονίας**, chape en ciment, ἐπίστρωσις κονίας (κοινῶς τσιμέντο)· ἐν ἀρχῇ ξέουσι καὶ καθαρίζουσι καλῶς τοὺς ἁρμοὺς τοῦ ἐξωραχίου (ὑπεράντυγος) βρέχοντες αὐτὸ συγχρόνως, πρὶν δὲ ξηρανθῇ ἐξαπλοῦσι τὸ φύραμα καὶ κοπανίζουσιν ἐλαφρῶς αὐτό, ὅταν δὲ λάβῃ σύστασιν τοιαύτην ὥστε ν' ἀντέχῃ εἰς τὴν πίεσιν τοῦ δακτύλου, λειαίνουσιν αὐτὸ ἐπανειλημμένως δι' ἑνὸς μυστρίου ὅπως ἐξαλείψωσι τὰ παρουσιαζόμενα ῥήγματα· μετά τινα χρόνον, συμφώνως πρὸς τὴν θερμοκρασίαν ἐπαναλαμβάνουσι τὴν ἐργασίαν, ὅπως οὐδὲν ῥῆγμα ὑπάρχῃ μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἀποξηράνσεως. Κατὰ τὸ θέρος πρέπει νὰ καλύπτωσι τὴν ἐπίστρωσιν διὰ ψιάθων ἵνα μὴ τοῦτο ξηρανθῇ ἀποτόμως προσβαλλόμενον ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Πολλάκις πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν ἐπιχύνουσι δύο ἢ τρία στρώματα πισσασφάλτου ζεούσης, ὅπως καλύψωσι τὰ μικροσκοπικὰ ῥήγματα καὶ κατασκευάσωσιν αὐτὸ ἐντελῶς ἀδιαπέραστον.

Πολλὰ ἔργα κατεστράφησαν ἐντὸς βραχέος χρόνου ἕνεκα τῆς κακῆς κατασκευῆς τοῦ **ἐπικαλύμματος**.

Ποσοτικὸς προσδιορισμὸς (dosage) **τοῦ ἐπικαλύμματος ἐκ κονίας.** Ὁ μᾶλλον ἐν χρήσει ποσοτικὸς προσδιορισμὸς εἶνε ὁ ἀκόλουθος, 0,56 κυβικὰ μέτρα κονίας Πορτλάνδης (ciment Portland) καὶ 0,84 κυβ. μέτρα καθαρᾶς ἄμμου.

Ἕκαστον κυβ. μέτρον κονίας Πορτλάνδης ἔχει βάρος 1405 χιλιόγραμμα, ἕκαστον δὲ κυβ. μέτρον ἄμμου ἔχει βάρους 1900 χιλιόγραμμα ἄρα ἔχομεν

0,54 κ. μ. κονίας Πορτλάνδης=787 χιλιόγραμμα.

0,84 κ. μ. καθαρᾶς ἄμμου = 1596 χιλιόγραμμα.

Ἐν Γαλλίᾳ ἐσχάτως παρεδέχθησαν ἐν γένει ὅτι ἓν καλὸν ἐπικάλυμμα ἀπαιτεῖ 1 μέρος κονίας καὶ 2 μέρη ἄμμου· βλ. **ὑδραυλικὰ κονιάματα**, mortiers hydrauliques ; ‖ **ἀσφαλτῶδες ἐπικάλυμμα**, chape en bitume ou bitumineuse ; πολλοὶ μηχανικοὶ θέτουσιν ἐπὶ τοῦ ἐκ κονίας καλύμματος, ἕτερον ἐξ ἀσφάλτου πάχους 1 μέχρι 1 καὶ ἡμίσεος ἑκατοστοῦ.

Διὰ τὰ μικρὰ γεφύρια τὸ ἐπικάλυμμα κατασκευάζεται ἐξ ὑδραυλικῆς ἀσβέστου ἢ μᾶλλον θηραϊκοκονιάματος· καὶ ὅταν μὲν τὸ ἄνοιγμα

ἦνε 1 μέχρι 1 καὶ ἡμίσεος μέτρου, τίθεται ἓν μόνον στρῶμα τριῶν ἑκατοστῶν πάχους, ὅταν δὲ ἦνε 2 μέχρι 3 μέτρων, τίθενται 2 στρώματα τὸ μὲν πάχους 3 ἑκατοστῶν, τὸ δὲ δεύτερον πάχους 5-6 ἑκατοστῶν, κατασκευαζόμενον μετὰ λίαν χονδροκόκκου ἄμμου· || **συνδετικὸν ἐπικάλυμμα**, chape, n. f. (ἡ bride, καὶ ἐνίοτε étrier, βλ. καὶ **πιτάριον**) τεμάχιον σιδηροῦν κεκαμπυλωμένον κατὰ τὸ μέσον, σχηματίζον κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ βραχίονος παραλλήλους διατρήτους πρὸς διάβασιν περονῶν, χρησιμεῦον πρὸς σύνδεσιν τεμαχίων. Τοιαῦτα ὑπάρχουσιν εἰς διωστῆρας (bielles), συνδέοντα τοὺς τριβεῖς των (coussinet) μετὰ τῆς κεφαλῆς (tête).

ἐπικαλυπτήριον, ου, τό· καὶ ἐπικαλυπτήριος, ὁ ἐπικαλύπτων, σκεπάζων, qui sert à couvrir ; || τὸ ἐπίκρανον, chapiteau, n. f.

ἐπικαλυπτικός, ή, όν· de recouvrement; βλ. καὶ **ἐπικάλυψις**.

ἐπικαλύπτω, μέλ. ύψω, couvrir ; recouvrir ; σκεπάζω μέ τι (μετοχ. ἐπικαλυπτόμενος, η, ον· καὶ συνεπῶς ἐπιτιθέμενος, η, ον· ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἤτοι **ἐπάλληλος** τοποθέτησις σανίδων, πλακῶν, κεράμων, κτλ. βλ. **ἐπικάλυψις**· || ἐπικαλυπτικός, ή, όν· de recouvrement ; π. χ. ἐπικαλυπτικὴ πλάξ (δι' ἧς ἐπικαλύπτεταί τι, ὅπως εἰς τοὺς ἄξονας, κτλ.), plaque de recouvrement, βλ. καὶ **περίστροφον**· || —, coiffer, περιβάλλω τι δι' ἐπικαλύμματος (coiffe) ; π. χ. ἐπικαλύπτω τὸν πυροσωλῆνα, coiffer une fusée; || —, couronner, ἐπιστέφω.

ἐπικάλυψις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπικαλύπτειν, action de recouvrir (de coiffer ; de couronner), recouvrement, n. m. π. χ. ἡ τοποθέτησις τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, οὕτως ὥστε νὰ καλύπτηται μέρος ἢ τὸ ὅλον, ὅθεν **ἐπάλληλος** τοποθέτησις (recouvrement) σανίδων, πλακῶν, κεράμων, κτλ. || δι' ἐπικαλύψεως, par recouvrement ; βλ. καὶ **ἐπικαλύπτω**· || ἐπικάλυψις, τὸ κάλυμμα, coiffure, n.f. ἡ ἐπίστεψις, couronnement, n. m.

ἐπικαμπή, ῆς, ἡ· ἡ κάμψις, λύγισις, κύρτωσις, courbure, n. f. || [τακτ.] **ἐπικαμπή**, crochet, n.m. ἡ τοῦ στρατεύματος ἀναστροφὴ πρὸς τὸ πλάγιον ἐν τῇ μάχῃ (Ξενοφ. Κύρ. 7). Καλεῖται ἐν τῇ τακτικῇ οὕτω πᾶσα καμπὴ (ἐπικαμπὴ) τοῦ ἄκρου παρατεταγμένου στρατεύματος· βλ. καμπή. § [ὀχυρ.] —, crochet, n. m. καλεῖται οὕτως ἡ κατὰ τὴν καμπὴν **σκέλους συγκοινωνίας** (boyau) ἐκτελουμένη πρὸς τὰ ὄπισθεν προέκτασις τοῦ ὀρύγματος· || ἐπικαμπὴ σύριγγος, crochet de sape ; || ἡ ἐπικαμπὴ ἐν τῇ ὀχυρωτικῇ λέγεται καὶ retour ; π. χ. ἐπικαμπὴ σύριγγος ἢ ὀρύγματος, retour de sape ou de tranchée (βλέπε σχῆμα εἰς ὀχύρωμα λόχου). Ἀλλαγὴ διευθύνσεως σύριγγος ἢ ὀρύγματος συνεπείᾳ τῆς ὁποίας τὸ **προπέτασμα** (parapet) ὅπερ ἦτο πρὸς ἀριστερὰ εἰς τὴν ἀρχικὴν διεύθυνσιν τῆς σύριγγος, δέον νὰ εὑρεθῇ πρὸς δεξιὰ ἐν τῇ νέᾳ κατευθύνσει αὐτῆς, ἢ τἀνάπαλιν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκτελεῖται ἡ μετάβασις ἐξ ἑνὸς **σκέλους συγκοινωνίας** (boyau de communication, βλ. λέξιν) πρὸς τὸ ἑπόμενον. Ἡ ἐπικαμπὴ (retour) δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ **παρόρυγμα** (débouché) εἰς τὸ ἄκρον ὀρύγματος· || **ἐπικαμπή**, retour de mine, ἤτοι ἡ ἀλλαγὴ διευθύνσεως ἡ προερχομένη ἐκ τῆς συναντήσεως δύο ὑπονομοστοῶν. Κάθετος ἐπικαμπὴ (retour droit ou d'équerre) καλεῖται ὅταν ἡ μία ὑπονομοστοὰ (galerie de mine) διευθύνηται καθέτως ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς διευθύνσεως τῆς ἑτέρας, **λοξὴ** δὲ **ἐπικαμπὴ** (retour oblique) ὅταν αἱ ὑπονομοσταὶ τέμνωνται ὑπὸ οἱανδήποτε γωνίαν· τὸ μέρος τῆς ὑπονομοστοᾶς ἐξ οὗ ἄρχεται ἡ ἑτέρα στοὰ καλεῖται πλάτυσμα (palier).

ἐπικαμπής, ής, ές· ἐπίκαμπτος, ος, ον· καμπύλος, κεκυρτωμένος, γυρτός, κυρτός, λυγισμένος (ἀναλόγως τῷ πράγματι), recourbé, ée ; courbé, ée ; plié, ée καὶ courbe, adj.

ἐπίκαμπτος, ος, ον· ὁ ἐπικαμπής.

ἐπικάμπτω, μέλ. κάμψω· κάμπτω, κυρτόνω, λυγίζω, courber, recourber ; plier ; fléchir ; || [τακτ.] ἐπικάμπτω, faire plier l'aile ; ἐπὶ στρατοῦ, στρέφω τὸ κέρας αὐτοῦ πρὸς τὰ ἐντὸς ἢ ἐκτός, faire le crochet ; βλ. ἐπικαμπή, καμπή.

ἐπικάμπυλος, ος, ον· κυρτωμένος, λυγισμένος, courbé, ée ; voûté, ée.

ἐπίκαμψις, εως, ἡ· ἡ ἐπικαμπή, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπικάμπτειν, action de courber, courbure, n f. || ἡ κάμψις, πτύξις, pliage, n. m.

ἐπικανθίς, ίδος, ἡ· caroncule lacrymale ; σάκχος δακρυϊκός.

ἐπικαρπία, ας, ἡ· ἡ πρόσοδος, revenu, n. m. ἡ ἀπόλαυσις τῶν καρπῶν τῆς γῆς, ἡ ἐξ αὐτῶν ὠφέλεια, πρόσοδος, τῶν ἐν τῇ γῇ γεωργουμένων, produit, n. m. fruit, n. m. ἐν γένει δὲ ἡ ἀπόλαυσις, jouissance, n. f. ἐπὶ καρπῶν, ἐπὶ χρημάτων (ὁ τόκος) ἢ ἄλλων πραγμάτων· || [νομ.] usufruit, n.m. (λατ. ususfructus, κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς **χρῆσις καὶ κάρπωσις**), καλεῖται κατὰ τὸ ἐμπράγματον δικαίωμα (δουλεία προσωπικὴ) ἐπὶ ἀλλοτρίου πράγματος, περιέχον τὴν ἐξουσίαν τοῦ «**χεχρῆσθαι αὐτῷ** καὶ καρπίζεσθαι, φυλαττομένης τῆς τοῦ πράγματος ὑποστάσεως». Ἐκ τοῦ ὁρισμοῦ τούτου προκύπτει ὅτι ὁ δικαιοῦχος (**ἐπικαρπωτής**) ἔχει τήν τε χρῆσιν τοῦ πράγματος (ἤτοι τὴν δι' αὐτοῦ θεραπείαν πάσης ἀνάγκης του ἀτομικῆς ἢ τῶν οἰκείων του) καὶ τὴν **κάρπωσιν** (ἤτοι τὴν ἀπόλαυσιν παντὸς προϊόντος τοῦ πράγματος), ὑπὸ μόνον τὸν περιορισμὸν τοῦ νὰ μὴ μεταβάλλῃ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ· || [νομ.] ἔλλειψις ἐπικαρπίας, non-jouissance, n. f.

ἐπικαρποῦμαι, ἔχω τὴν ἐπικαρπίαν, avoir la jouissance ; ἀπολαμβάνω, jouir ; [νομ.] avoir l'usufruit ; βλ. **ἐπικαρπία**.

ἐπικαρπωτής, οῦ, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἐπικαρπίαν, usufruitier, ère ; βλ. **ἐπικαρπία**.

ἐπικασσιτερῶ, μέλ ώσω, κασσιτερόω-ῶ, étamer, γανόνω, κοινῶς **καλαϊδίζω**· βλ. **κασσιτερόω**.

ἐπικασσιτέρωσις, εως, ἡ· étamage, n. m. βλ. **κασσιτέρωσις**.

ἐπικαταλλαγή, ῆς, ἡ· [prix de] change,

n. m. agio, n. m. καλεῖται τὸ ἐπιπρόσθετον ποσόν, ὅπερ πληρώνεται διὰ χρηματικήν τινα ἀξίαν (νόμισμα, συνάλλαγμα, χρεώγραφον, κτλ), ὑπὲρ τὸ ὀνομαστικὸν εἰς τὸ τρέχον χώρας τινὸς νόμισμα· βλ. καὶ ἐπικαταλλακτής.

ἐπικαταλλακτής, οῦ, ὁ· agent de change (m.), εἶνε γνωστὸν ὅτι τὸ τρέχον νόμισμα χώρας τινός, τὸ συνάλλαγμα, τὰ χρεώγραφα, δὲν τηροῦσι συνήθως τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἀξίαν, ἀλλ' ἀναλόγως τῆς προσφορᾶς καὶ ζητήσεως ἢ τῶν ἄλλων διαφόρων περιστάσεων κυμαίνεται ἡ ἀξία αὐτῶν ἐπὶ πλέον ἢ ἔλαττον καὶ ἑπομένως ὅταν θέλῃ τις ν' ἀνταλλάξῃ νομίσματα μιᾶς χώρας ἀντ' ἄλλων ἢ χρεώγραφα, ἢ ν' ἀγοράσῃ συνάλλαγμα ἐν Ἀθήναις π. χ. ὅπως πληρωθῇ ἐν Παρισίοις, θὰ πληρώσῃ πάντοτε ἐπιπρόσθετόν τι ποσὸν ὑπὲρ τὸ ὀνομαστικόν, ἡ πρᾶξις αὕτη καλεῖται ἐπικαταλλαγὴ [prix de change ; agio], οἱ δὲ διενεργοῦντες αὐτὴν **ἐπικαταλλακταὶ** (agents de change), εἰδικώτερος κλάδος τῶν ὁποίων εἶνε καὶ οἱ συνήθεις **ἀργυραμοιβοὶ** (changeurs), οἵτινες καὶ **κολλυβισταὶ** καλοῦνται, δι' ὃ καὶ ὁ ἐπικαταλλακτὴς καλεῖται καὶ **κολλυβιστὴς** ἢ μεσίτης (χρεωγράφων).

ἐπικαταράομαι-ῶμαι, ἐπὶ πλέον καταρῶμαι τινά, ἀρὰς ποιοῦμαι, ἐκφέρω κατάρας, faire des imprécations ; καταρῶμαι, maudire.

ἐπικατάρατος, ος καὶ η, ον· ὁ κατηραμένος, maudit, e.

ἐπικατασκευάζω, μέλ. άσω· ἐπιδομῶ, κατασκευάζω, δομῶ, κτίζω ἐπί τινος, bâtir sur ; βλ. καὶ ἐπικατασκευή, ἐπιδομή.

ἐπικατασκευή, ῆς, ἡ· βλ. ἐπιδομή.

ἐπίκαυμα, ατος, τό· (ἐπικαίω), τὸ ἐπιπολαίως, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν κατακαυθέν, brûlure à la surface ; épicaume, n. m. «ἐπίκαυμα δ' ἐστὶν ὅταν ἐξ ἐπιπολῆς ἡ ἐπιδερμὶς ἐπικαυθεῖσα ἑλκωθῇ, ἢ καὶ βραχὺ βαθυτέρα γένηται» Γαλην. (τὸ ἔγκαυμα)· || [τεχνολ.] ἐπίκαυμα [τοῦ μετάλλου], coup de feu [du métal] ; τοπικὴ ἀποσύνθεσις (καῦσις) τῆς συνεκτικότητος τοῦ μετάλλου ἐλάσματος λέβητος, προερχομένη ἐξ ὑπερβολικῆς θερμάνσεως, κακῆς ἀγωγιμότητος ἢ ἐλλείψεως ὕδατος, δυναμένη νὰ προκαλέσῃ ἔκρηξιν.

ἐπίκαυσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπικαίειν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, action de brûler à la surface, brûlure, n. f. || [ναυτ.] ἐπίκαυσις (πλοίου ξυλίνου μὴ ἐπιχαλκωμένου), chauffage, n. m. καλεῖται ἡ πρᾶξις δι' ἧς περιφέρουσιν ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τῆς γάστρας πλοίου τινὸς κατακεκλιμένου, πυρὰν ἥντινα ἀνάπτουσι δι' ἀχύρων, φρυγάνων, κτλ. δεδεμένων ἐπὶ ῥάβδου ὅπως φονεύσωσι τοὺς ἐπικεκολλημένους σκώληκας καὶ καύσωσι τὰς ὕλας τὰς καλυπτούσας τοὺς γόμφους καὶ κόμματα τῶν ἐπηγκενίδων πρὸς ἐπιθεώρησιν τῆς γάστρας μετὰ μακρὰν αὐτῆς ἐν τῷ ὕδατι διαμονήν· βλ. καὶ **ἐπάλειμμα.**

ἐπίκαυστος, ος, ον· ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας καείς, brûlé (à la surface).

ἐπίκειμαι, μέλ. κείσομαι, ἐπί τινος κεῖμαι, κεῖμαι ἐπάνω, être placé (situé) sur ; || ὑπερέχω τινός, **δεσπόζω,** dominer, βλ. λέξιν· || ἐπιπολάζω, ἐπιπλέω, flotter [être (ou flotter) à la surface], ἐπίκειμαι ἐπιφανείας τινός· || τὰ ἐπικείμενα τοῖς ὑποκειμένοις [φρ. νομ.] la superficie cède au fonds. § [μεταφ. τριτοπρ.] ὁ ἐπείγων, ὢν ἐπὶ θύραις, ἀπειλῶν, ἐπικείμενος, être imminent (pressant, urgent) ; menacer ; ἐπίκειται, il est imminent ; || [ἐμπορ.] ἐπίκειται (κρίσις, ὕψωσις), (crise, hausse) imminente ; || ὁ πόλεμος ἐπίκειται, la guerre est imminente ; || ἐπίκειται βροχή, le temps est menaçant [de pluie] ; le temps est à la pluie.

ἐπικεντρίς, ίδος, ἡ· piquoir, n. m. τὸ δι' οὗ ἐπικεντᾷ τις.

ἐπίκεντρος, ος, ον· ὁ ἐπὶ τοῦ κέντρου εὑρισκόμενος, central, e, adj. || [γεωμ.] (κεντρικὴ) ἐπίκεντρος γωνία (angle central) καλεῖται πᾶσα γωνία, ἧς ἡ κορυφὴ κεῖται εἰς τὸ κέντρον τοῦ κύκλου, αἱ δὲ πλευραὶ αὐτῆς εἶνε ἀκτῖνες τοῦ κύκλου· βλ. καὶ **γωνία.**

ἐπικεντρόω-ῶ, μέλ. ώσω, centrer ; || ἐπικεντρῶ πυροβόλον, centrer une bouche à feu; βλ. ἐπικέντρωσις.

ἐπικέντρωσις, εως, ἡ· centrage, n. m. || — πυροβόλου, centrage d'une bouche à feu ; καλεῖται ἡ ἐργασία ἡ σκοποῦσα νὰ προσδιορίσῃ τὸν ἄξονα ἀκατεργάστου σωλῆνος πυροβόλου, νὰ λεπτύνῃ αὐτὸν ἐξωτερικῶς καὶ νὰ τὸν τρυπανίσῃ.

ἐπικερδαίνω, κερδαίνω προσέτι, gagner de plus.

ἐπικέρδεια, ας, ἡ· κέρδος, ἰδίως ἐπὶ πωληθεισῶν πραγματειῶν, gain, n.m. profit, n.m.

ἐπικερδής, ής, ές· γεν. έος-οῦς· ὁ ἐπιφέρων κέρδος, lucratif, ive ; ἐπωφελής, πλεονεκτικός, avantageux, euse; ὠφέλιμος, καρποφόρος, fructueux, euse; προσοδοφόρος, de (grand) rapport ; || ἐπικερδὲς ἐμπόριον, commerce lucratif ; || ἐπικερδὴς ἐπιχείρησις, entreprise avantageuse; || [ἡ θέσις αὕτη] εἶνε πολὺ ἐπικερδής, cette place est de grand rapport.

ἐπικερδῶς, [ἐπίρ.] lucrativement, adv. πλεονεκτικῶς, avantageusement ; ὠφελίμως, μετὰ κέρδους, ὠφελείας, avec profit.

ἐπικεφαλίς, ίδος, ἡ· en-tête, ἢ entête, n. m. πληθ. des entêtes ; κόσμημα ἢ γράμματα τετυπωμένα εἰς τὸ ἄνω μέρος ἐπιστολικοῦ χάρτου· || —, sommier (de tête); βλ. καὶ **κεφαλίς**· || [ξυλου] chapeau, n. m. τὸ ἐπικέφαλον, ἐπικάλυμμα, τὸ δι' οὗ καλύπτεται ἄκρον ἀντικειμένου τινός· || ἐπικεφαλωτός, ή, όν, en chapeau.

ἐπικεχρισμένος, η, ον (ἐπιχρίω), (ῥημ. ἐπίθ.) verni, e ; καὶ vernissé, ée ; ὁ **κεκαλυμμένος** δι' ἐπιχρίσματος.

ἐπικήδειος, ος, ον· ὁ εἰς κηδείαν ἀνήκων, funèbre ; εἰς ἐνταφιασμὸν λείψανον· νεκρώσιμος, funéraire ; || — λόγος, oraison funèbre ; || — πομπή, pompe funéraire ; || ἐπικήδειοι τιμαί, honneurs funèbres ; αἱ κατὰ τὰς κηδείας ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τοῦ κηδευομένου ἀποδιδόμεναι τιμαί· || ἐπικήδειον ἀπό-

σπασμα, cortége, n. m. § ἐπικήδειος, ὁ νεκρικός, mortuaire.

ἐπικηρυκεία, ας, ἡ· commission (f.) parlementaire; ἀποστολὴ κήρυκος ἢ μηνυτοῦ (envoi de héraut ou de parlementaire) ἵνα προτείνῃ πρὸς τὸν πολέμιον ἀνακωχὴν ὅπλων ἢ εἰρήνην· καλεῖται ἐπίσης οὕτω πᾶσα μετὰ τοῦ πολεμίου διαπραγμάτευσις, négociation, n. f.

ἐπικηρύκευμα, ατος, τό· ἡ διὰ τοῦ κήρυκος ἢ μηνυτοῦ διαπραγμάτευσις, mission, n. f. message, n. m.

ἐπικηρυκεύομαι, [μέσ.] parlementer; διαπραγματεύομαι, négocier; ἢ κομίζω προτάσεις ἀνακωχῆς.

ἐπικηρυκεύω, μέλ. εύσω, κήρυκα πέμπω πρὸς διαπραγμάτευσιν, ἀποστέλλω ἐπικηρυκείαν, envoyer une commission parlementaire; βλ. καὶ **ἀπεσταλμένος**, parlementaire.

ἐπικήρυκτος, ος, ον· βλ. **ἐπικηρύττω.**

ἐπικήρυξις, εως, ἡ· [νομ.] mise à prix [d'un malfaiteur]; καλεῖται ἡ ὑπόσχεσις περὶ παροχῆς ἀμοιβῆς εἰς τὸν θανατώσοντα ἢ παραδώσοντα τῇ δικαιοσύνῃ ζῶντα τὸν ἔνοχον ἀδικήματός τινός.

ἐπικηρύττω (σσω), μέλ. ύξω, mettre à prix [un malfaiteur]; || ἐπικηρύσσεται ὁ λῃστής, le brigand est mis à prix; || ἐπικεκηρυγμένος, η, ον· ὁ ἐπικήρυκτος [celui qui est] mis à prix; ὁ προγεγραμμένος, proscrit, e; βλ. ἐπικήρυξις.

ἐπικίνδυνος, ος (καὶ η), ον· ὁ μὲ κίνδυνον συνδεδεμένος, κινδυνώδης, dangereux, euse; périlleux, euse; «ἀντιθ. τῷ ἀσφαλές»· ῥιψοκίνδυνος, hasardeux, euse, π. χ. ἐπιχείρησις· || — ἄνθρωπος, homme dangereux; || — ἀπόπειρα, tentative périlleuse (hasardeuse); || εἶνε ὀλίγον ἐπικίνδυνον, c'est un peu risqué.

ἐπικινδύνως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπικίνδυνον, d'une manière dangereusee, dangereusement, adv. d'une manière périlleuse, périlleusement, adv.

ἐπίκλειθρον, ου, τό· κοινῶς τὸ **λουκέτο**, cadenas, n. m. κρεμαστὸν κλεῖθρον (serrure).

ἐπικλείς, εἶδος, ἡ (διότι ἐπικλείει), moraillon ou morailles, n. m. λαβὶς δι' ἧς λαμβάνεταί τι, χρησιμεύουσα διὰ τὸν σύνδεσμον δύο ἀντικειμένων, ὅπως εἶνε τὸ **λυκόστομον** τοῦ λευκοσιδηρέως.

ἐπίκλειστρον, ου τό· clapet, n. m. τὸ δι' οὗ ἐπικλείεταί τι· π. χ. ἐπίκλειστρον τοῦ ὅπλου Ρεμιγκτῶνος, clapet de fusil Remington. § — λέγεται ἐπίσης τὸ ἐπιστόμιον, soupape, n. f.

ἐπικλείω, μέλ. κλείσω, fermer; ἐμφράττω, obstruer; boucher.

ἐπίκλην, [ἐπίρ.] παραγ. ἐκ τοῦ ἐπικαλέω -ῶ], φέρων τὸ ὄνομα, τὴν ἐπωνυμίαν, qui porte le nom; || ἐπίκλην = ὁ ἐπικαλούμενος, surnommé, ée.

ἐπίκληρος, ος, ον· ὁ μόνος κληρονόμος τῆς πατρικῆς περιουσίας, héritier ou héritière unique; qui hérite de tout le bien; συνεπῶς, τοῦ κληρονόμου, d'héritier; τῆς κληρονομίας, d'héritage; || — χήρα, douairière, ἡ μόνη κληρονόμος τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου.

ἐπίκλησις, εως, ἡ· (ἐπικαλέω-ῶ), τὸ ὄνομα, nom; ὀνομασία, dénomination, n. f. καὶ ἐν γένει ἐπωνυμία, παρωνύμιον, surnom, titre, n. m. τὸ ἐπώνυμον, παράνομα, surnom, n. m. § ἡ κλῆσις, ἔκκλησις, πρόσκλησις τινὸς (διὰ τοῦ ὀνόματός του), appel, n. m. || ἡ κλῆσις διὰ προσευχῶν, ἱκεσιῶν, invocation, n. f. || ἐπίκλησις τῆς Μούσης, invocation à la Muse; || μετὰ τὴν ἐπίκλησιν ταύτην τῆς γενναιοδωρίας του, après cet appel fait à sa générosité.

ἐπικλινής, ής, ές· ὁ κλίνων εἴς τι, qui va en pente, qui penche vers, penchant; penché, ée; ὁ κεκλιμένος, incliné, ée; κατωφερής, κατηφορικός, déclive; || ἐπικλινὲς ἐπίπεδον=κεκλιμένον ἐπίπεδον, plan incliné; τὸ κλίτος, ἡ κατωφέρεια, pente, n. f. ou déclivité, n. f. βλ. **κλίτος καὶ κλίσις.**

ἐπικλίνω, μέλ. κλινῶ· θὰ ἐπικλίνω, κλίνω, ἀκουμβῶ ἐπί τι, pencher ou faire pencher; incliner vers; appuyer sur; || [οὐδ.] incliner, s'incliner vers; || ἐπικεκλιμένος, η, ον, incliné, ée; penché, ée; appuyé, ée.

ἐπίκλισις, εως, ἡ· τὸ νὰ κλίνῃ τις (τι) πρός τι, inclinaison, n. f. § [ἱππολογ.] abaissement du cheval à gauche ou à droite, ἐπίκλισις τοῦ σώματος ἐπ' ἀριστερὰ ἢ δεξιά· κυρίως τοῦτο σημαίνει τὴν πρὸς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην πλευρὰν ταπείνωσιν (abaissement) τοῦ σώματος τοῦ ἵππου, ὁπόταν οὗτος βαδίζων χωλαίνῃ τὸν ἕνα πόδα. Ἡ ἐπίκλισις αὕτη γίνεται πάντοτε πρὸς τὸν ὑγιᾶ πόδα, ὅστις ἀναδέχεται καὶ τὸ βάρος τοῦ ἑτέρου πάσχοντος. § [σιδηρ.] ἐπίκλισις, ἡ **ὑπερύψωσις**, devers, n. m. βλ. λέξιν.

ἐπικλύζω, μέλ. ύσω, πλημμυρῶ, πλημμύρω ἢ πλημμύρω, inonder; βλ. καὶ **πλημμύρα**· || ὑπερχειλίζω, ξεχειλίζω, déborder.

ἐπίκλυσις, εως, ἡ· καὶ

ἐπικλυσμός, οῦ, ὁ· (ἐπικλύζω) ἡ ὑπερ(εχ)χείλισις τῶν ὑδάτων, ἤτοι ἡ πλημμύρα, inondation, n. f. ὑπερ(εχ)χείλισις, débordement, n. m. τὸ ξεχείλισμα.

ἐπικλώθω, μέλ. ώσω, κλώθω, filer; ἐπὶ τῶν θεῶν καὶ μάλιστα τῶν μοιρῶν (des dieux ou du destin), αἵτινες ἔκλωθον εἰς τοὺς θνητοὺς εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν μὲ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς των, ἐν γένει παρέχω, χορηγῶ, προορίζω, destiner; ἀποφασίζω, décider; || τὸ ἐπικεκλωσμένον=ἡ μοῖρα, la destinée.

ἐπίκοινος, ος, ον· κοινός, ἀνήκων εἰς ἀμφοτέρους, commun, e; possédé en; qui se fait en commun; || [γραμμ.] **ἐπίκοινα**, épicènes, ὀνόματα κοινά, ἅτινα εἶνε ἐν χρήσει ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, ὡς χελιδών, ἀετός, λαγωός, κτλ.

ἐπικοινωνέω, βλ. ἐπικοινωνῶ.

ἐπικοινώνημα, ατος, τό· portage, n. m. καλεῖται οὕτω τὸ μέρος ὅπου δύο ῥεῖθρα ὑδα-

τος μὴ συνεννούμενα κεῖνται ἀρκούντως πλησίον ἀλλήλων ὥστε νὰ δύνωνται νὰ μεταφέρωσιν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸ ἕτερον ἄνευ πολλοῦ κόπου τὰ σκάφη καὶ τὰ ἐμπορεύματα. Ὀνομάζουσιν ἐπίσης ἐπικοινώνημα τὰ μέρη ἔνθα τὸ πλευστὸν ποταμοῦ τινός, κτλ. διακόπτεται ὑπὸ κατωφερειῶν, βάθρων ἐξ ἄμμου ἢ ἄλλων κωλυμάτων, καὶ συνεπῶς δέον νὰ μεταφέρωσι τὰ σκάφη ἐκεῖθεν τοῦ κωλύματος εἰς τὸ μέρος ἔνθα τὸ ῥεῖθρον τοῦ ὕδατος ἀποκαθίσταται πλευστόν.

ἐπικοινωνητήρ, ῆρος, ὁ· [φυσ.], βλ. **μεταγωγός.**

ἐπικοινωνία, ας, ἡ· τὸ ἔχειν τι κοινὸν μετ' ἄλλου, συνεπῶς ἡ μετ' αὐτοῦ σχέσις, relation(s), n.f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸ ἐμπόριον, commerce, n. m. ἐν γένει ἐπικοινωνία λέγεται ἡ μετ' ἄλλου συγκοινωνία, communication n. f.

ἐπικοινωνῶ (έω), μέλ. ήσω, ἔχω τι κοινὸν μετ' ἄλλου, εὑρίσκομαι εἰς ἐπικοινωνίαν, εἰς σχέσεις μετ' αὐτοῦ, être en communication (en relations); communiquer.

ἐπικολλάω, βλ. **ἐπικολλῶ.**

ἐπικόλλημα, ατος, τό· τὸ ἐπί τινος κολλώμενον, ce que l'on colle dessus; τὸ ἐπίβλημα ὁ **καπλαμᾶς,** placage, n. m. pièce de rapport; βλ. **ἐπίβλημα** καὶ **ἐπικόλλησις.**

ἐπικόλλησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπικολλᾶν, action de coller sur; τὸ κόλλημα, collage, n. m. ἐπικόλλησις χαρτοπετασμάτων ἐπὶ τῶν τοίχων (ταπετσαρίας), collage, n. m. || [ξυλουρ.] **ἐπικόλλησις,** action de plaquer, placage, n. m. χαλεῖται ἡ ἐργασία τοῦ ἐπιπλοποιοῦ τοῦ ἐπικολλᾶν λεπτὰ φύλλα ξύλου ὡραίου καὶ πολλάκις πολυτίμου (ἐπικόλλημα) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπίπλων ἐκ κοινοῦ ξύλου κατασκευασμένων ἵνα προσλάβωσι ταῦτα τὴν ὄψιν ὡς ἂν ἦσαν ἐντελῶς κατεσκευασμένα ἐκ τοῦ ὡραίου ξύλου· βλ. καὶ **ἐπίβλημα,** placage, κοινῶς τὸ **καπλάδισμα.**

ἐπικολλῶ (άω), μέλ. ήσω· κολλῶ τι ἐπί τινος, coller sur; attacher à; || — δι' ἰσχυρᾶς κόλλας, maroufler. § plaquer, κοινῶς **καπλαδίζω,** ἐπιθέτω ἐπικόλλησιν (καπλάδισμα, placage); ἤτοι ἐπικολλῶ λεπτὰ φύλλα ξύλου ἐπὶ ἑτέρου κοινοῦ ξύλου, ἢ λεπτὰς πλάκας μαρμάρου· βλ. **ἐπικόλλησις** καὶ **ἐπίβλημα.**

ἐπικομίζω, μέλ. ίσω, φέρω τι εἴς τι, apporter (sur).

ἐπικόπανον, τό· καὶ ἐπικόρμιον, τό· billot, n. m. χονδρὸν ξύλον ἐφ' οὗ οἱ κρεοπῶλαι λιανίζουσι τὸ κρέας· ἐπίσης πᾶν χονδρὸν ξύλον κτλ. ὅπερ χρησιμεύει ὡς στήριγμα· βλ. καὶ **ἐπικόρμιον.**

ἐπικοπίς, ίδος, ἡ· tranche, n. m. ἐργαλεῖον δι' οὗ οἱ σφυροκόποι κόπτουσι μέταλλόν τι· || — θερμῶν (πεπυρωμένων), tranche à chaud; || — ψυχρῶν, tranche à froid; || — κοιλισκωτή, tranche à gouge; || — καμπτική, tranche à ployer (ἐκ τοῦ κάμπτω, ployer le fer; || — ἀνασχιστική, tranche à refendre ἐκ τοῦ ἀνασχίζω, refendre); || ἐπικοπίδες μετ' ἐπικορμίου, πρὸς τὸ τέμνειν τὰ βλῆτρα, tranches avec billot pour couper les boulons; || ἐπικοπίδες τῶν πυρήνων τῶν ὀβίδων, tranches pour noyaux d'obus; || — λιθοξόου, marteau à pointes et à tranche de tailleur de pierres; || — ὀδοντωτή, épinçoir, n. m. (βλ. καὶ **κέστρα**) λιθοξόου ἔχουσα ἀμφότερα τὰ ἄκρα μὲ κοπτερὸν ὀδόντωμα, κοινῶς χαλεῖται **θεραπίνα.**

ἐπίκοπον, ου, τό· τὸ ἐφ' οὗ κόπτουσι, τὸ ἐπικόπανον, ἐπικόρμιον, billot, n. m.

ἐπικόρμιον, ου, τό· τὸ ἐπικόπανον, κορμός, κούτσουρον, billot, n. m. χονδρὸν ξύλον· ἐπίσης στήριγμα τιθέμενον ὑπὸ τὸν μοχλόν· || — ὑπόποδον, billot à pied, τὸ ἔχον ὑποκάτω πόδα· || — ἄκμονος, βλ. **ἀκμονόθετον·** || ἐπικόρμια ἐμβασιοφόρα, billots porte-embases.

ἐπικός, ή, όν· épique, ποιητικός, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔπος, ποίησις, qui appartient au genre de l'épopée; || οἱ ἐπικοὶ ποιηταί, les poètes épiques, οἱ κάμνοντες στίχους ἐπικούς· || ἐπικὸς **κύκλος** χαλεῖται σειρὰ ἑλληνικῶν ἐπικῶν ποιημάτων ἀντικείμενα μὲν ἐχόντων τοὺς ἡρωϊκοὺς μύθους, ἀναγομένων δὲ εἰς τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου τοῦ ϛ'. π. Χ. αἰῶνος χρόνους· || [ἐπίρ.] ἐπικῶς, épiquement, adv. κατὰ τρόπον ἐπικόν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐποποιΐας, dans le genre épique.

ἐπικόσμησις, εως, ἡ· στολισμός, embellissement, n. m. ornement, n.m.

ἐπικοσμῶ (έω), ήσω, στολίζω, εὐπρεπίζω, καλλωπίζω, embellir (orner) [de plus].

ἐπικόσμιος, ος, ον· μὲ τὴν σημασίαν τοῦ **ἐγκόσμιος,** du monde, de ce monde.

ἐπικούρειος, ος, ον· épicurien, enne, ὁ ἀκολουθῶν τὸ δόγμα τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου· ὅθεν «οἱ ἐπικούρειοι» ὑπονοεῖται φιλόσοφοι. Ἡ φιλοσοφία ἐθεωρεῖτο ὑπ' αὐτοῦ ὡς μέσον πρὸς εὐδαιμονίαν· ὅθεν ὑπέτασσε τὴν λογικήν, ἣν καλεῖ κανονικήν, καὶ τὴν φυσικὴν τῇ ἠθικῇ. Τελικὸς σκοπὸς τοῦ βίου εἶνε κατὰ τὸν Ἐπίκουρον ἡ ἤρεμος ἀπόλαυσις, ἡ διαρκὴς καὶ ἀτάραχος διάθεσις τῆς ψυχῆς, ἡ εὐδαιμονία. Ὅ,τι ὁδηγεῖ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶνε ἀρετή· οὐδὲν ἔχει ἀξίαν καθ' ἑαυτὸ ἀλλὰ μόνον ἀναφορικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ ὑπὸ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἐπροτίμα ὁ Ἐπίκουρος τὴν ἡδονὴν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τῆς ἡδονῆς τοῦ σώματος, ἅτε οὔσης τῆς πρώτης διαρκεστέρας, ἐξετίμα τὴν φιλίαν, ἐγκράτειαν, ἐπιείκειαν, κτλ.

ἐπικουρείως, [ἐπίρ.] ὡς ἐπικούρειος, en épicurien.

ἐπικουρία, ας, ἡ· ἡ βοήθεια, ἀρωγή, assistance, n. f. ἡ βοήθεια, secours, n. m. || [τακτ. στρατ. καὶ ναυτ.], renfort, n. m. βλ. **ἐνίσχυσις·** || ἐπίσης ἐνίοτε, ἐπικουρία = ἐπιβοήθεια, secours, συνδρομὴ ἢ ἐνίσχυσις, ἐν ἀνάγκῃ ἢ κινδύνῳ· || —, ἐνίσχυσις, main-forte, n. f. || δίδω ἐπικουρίαν = ἐπισχύω, βοηθῶ τινά, prêter main forte.

ἐπικουρικός, ή, όν· ὁ πρὸς βοήθειαν ἐρχόμενος ἢ στελλόμενος, **[ἐπι]βοηθητικός,** auxiliaire; de secours; de renfort; [νομ.] subsidiaire, adj. διδόμενος ἐπιπροσθέτως (παρε-

πομένως) πρὸς ὑποστήριξιν ὑποθέσεως τινός, donné accessoirement, pour venir à l'appui d'autres choses ; || μέσα ἐπικουρικά, moyens subsidiaires ; || ὑποθήκη ἐπικουρική, hypothèque subsidiaire ; || ἐγγύησις ἐπικουρική, caution subsidiaire ; || ἐπικουρικὸν [φάρμακον], auxiliaire ou adjuvant, ante, qui aide : remède adjuvant.

ἐπικουρικῶς, [ἐπίρ.] ἐπιβοηθητικῶς, auxiliairement, adv. κατὰ τρόπον ἐπικουρικόν, d'une manière auxiliaire ; [νομ.] subsidiairement, adv. κατὰ τρόπον ἐπικουρικόν, d'une façon subsidiaire, supplémentaire; κατὰ δεύτερον λόγον, en second lieu.

ἐπίκουρος, ὁ· βλ. ἐπικούρειος.

ἐπίκουρος, ος, ον· ἐν γένει ὁ βοηθός, aide, adj. § [στρατ.] ἐπίκουρος, ὁ βοηθός, βοηθητικός, auxiliaire, n. m. de renfort ; λέγεται ὁ παρέχων συνδρομήν, ὁ βοηθῶν τινὰ διὰ τῶν ὅπλων του ἢ ἄλλως· || [ναυτ.] ἐπίκουρος, auxiliaire, n.m. καλεῖται ὑπηρέτης βοηθὸς κατὰ τὴν ὑπηρέτησιν τοῦ πυροβόλου· || — ἰατρός, médecin auxiliaire ; βλ. καὶ **ἰατρός**· || [ναυτ.] ἀξιωματικὸς ἐπίκουρος, βλ. **ἀξιωματικός**· || ἐπίκουρα (ἢ ἐπιβοηθητικὰ) μέρη) parties accessoires ; ἐν γένει τὰ **παρελκόμενα**· βλ. λέξιν.

ἐπικράνιος, ος, ον· ὁ ἐπὶ τοῦ κρανίου τῆς κεφαλῆς εὑρισκόμενος, placé sur la tête; qui appartient au crâne, épicrâne.

ἐπικρανίς, ίδος, ἡ· ἡ μῆνιγξ τοῦ ἐγκεφάλου, le cervelet.

ἐπίκρανον, ου, τό· πᾶν τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθέμενον, ce qu'on met sur la tête ; π. χ. περικεφαλαία, casque, n. m. etc. ὅθεν ἐν γένει **ἐπίκρανον**, chapiteau, n. m. λέγεται ὁ καλυπτήρ, τὸ ἐπικαλυπτήριον τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ ἄκρου ἀντικειμένου τινός, στήλης, κτλ. || —, capuchon, n. m. κοινῶς ἡ **κουκούλα** ἐνδύματος, δι' ἧς καλύπτεται ἡ κεφαλή· || — δικτυωτόν, capuchon ou bonnet ; βλ. **ἐπαυχένιον**. § [ἀνατ.] épicrâne, n. m. τὸ ἐπὶ τοῦ κρανίου. § [ἀρχ.] **ἐπίκρανον**, τό· chapiteau, n. m. βλ. **κιονόκρανον**· || [ἀρχ. οἰκοδ.] ἐπίκρανον, imposte, n. f. βλ. **ὑφαψίδιον**.

ἐπικράτεια, ας, ἡ· τὸ κράτος, état, n. m. ἡ πολιτεία, ἤτοι ἡ **ἔκτασις** τῆς χώρας (territoire de l'état) ἡ ἀποτελοῦσα τὸ κράτος· καλεῖται οὕτως ἡ ἔκτασις τῆς χώρας ἡ ὑπαγομένη ὑπὸ μίαν ὑπερτάτην πολιτικὴν ἐξουσίαν (αὐτοκρατορίαν, βασιλείαν, δημοκρατίαν), ἤτοι τὸ ἔδαφος ὅπερ ἀποτελεῖ κράτος τι· ἡ αὐτοκρατορία, empire, n. m. τὸ βασίλειον, royaume, n. m. ἡ δημοκρατία, république, n. f. Ἡ ἐπικράτεια ἑκάστου ἔθνους (nation) ὁρίζεται ἢ διὰ φυσικῶν ἢ διὰ τεχνητῶν ὁρίων· καὶ **φυσικὰ μὲν** λέγονται ἡ θάλασσα, οἱ ποταμοί, αἱ λίμναι, τὰ ὄρη, τεχνητὰ δὲ τὰ πήγματα, αἱ στῆλαι καὶ ἄλλα τοιαῦτα σημεῖα. Ἡ ἐπικράτεια εἶνε οὐ μόνον ἡ ἰδιοκτησία, ἀλλὰ καὶ ἡ πατρὶς τοῦ ἔθνους· || γραμματεὺς τῆς ἐπικρατείας, secrétaire d'état ; || συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας, conseil d'état, εἶνε σωματεῖον σκοποῦν κυρίως τὴν παρασκευὴν καὶ βάσανον τῶν νομοσχεδίων πρὸ τῆς ἐπιψηφίσεως αὐτῶν ὑπὸ τῶν Βουλῶν, κεκτημένον δὲ καὶ ποικίλα ἕτερα κατὰ τὰ διάφορα πολιτεύματα καθήκοντα (διοικητικὰ ἢ δικαστικά). Ὡς τύπος τοιούτου συμβουλίου θεωρεῖται τὸ ἐν Γαλλίᾳ, κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ ὁποίου διωργανώθησαν καὶ τὰ ἐν ταῖς ἄλλαις χώραις· || ἐπικράτεια ποταμοῦ, βλ. ποταμία· || ἐπικράτειαι τῶν ποταμῶν, bassins fluviaux, ἤτοι ὑδρογραφικὴ διαίρεσις τῆς χώρας.

ἐπικρατέω, βλ. ἐπικρατῶ.

ἐπικρατής, ής, ές· ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ἔχων τι, ὁ ὑπερέχων, ὁ δεσπόζων τινός, dominant, e ; commandant, e. § [συνήθως συγκριτ.] ἐπικρατέστερος, prédominant, e ; ὁ ἐπικρατῶν, ὑπερισχύων εἴς τι, ὁ βαρύτερος, ἰσχυρότερος, ὑπερέχων (φωνή, κτλ.), prépondérant, e.

ἐπικράτησις, εως, ἡ· ἡ ὑπερίσχυσις, ὑπεροχὴ ἐπί τινος, supériorité, n. f. domination, n. f. commandement, n. m. ἡ ὑπερίσχυσις, ἐπικράτησις, prédominance, n. f. ἡ ὑπεροχὴ ἰσχύος, prépondérance, n. f. § [ὀχυρ.] **ἐπικράτησις**, commandement, n. m. ἡ ὑπεροχή· καλεῖται οὕτως ἡ διαφορὰ τοῦ ὕψους (altitude) μεταξὺ δύο σημείων. Ἡ ἀπόλυτος ἐπικράτησις (commandement absolu) ὀχυρώματος τινὸς ἐπὶ ἑτέρου ἢ ἐπὶ ὡρισμένου ἐδάφους, εἶνε τὸ κατακόρυφον ὕψος τῆς ὑπερασπιστρίας του (crête) ἄνωθεν τῆς ὑπερασπιστρίας τοῦ ἑτέρου ὀχυρώματος ἢ τοῦ ἐδάφους. Ἡ **ἐπικράτησις** ἔργου ἀποτελοῦντος μέρος συνόλου τινὸς ὀχυρωματικῶν ἔργων δέον νὰ ἢ ἐπιθετικὴ (offensif), τουτέστιν αἱ ὑπερασπίστριαι τοῦ μέρους αὐτοῦ νὰ ἐπικρατῶνται (commander) ἐκ τῶν πρὸς τὰ ὄπισθεν τούτου ὀχυρωματικῶν ἔργων.

ἐπικρατῶ (έω), μέλ. ήσω, ὑπερέχω τινός, ὑπερτερῶ, ὑπερισχύω, prévaloir, prédominer ; l'emporter sur ; prendre le dessus ; || θριαμβεύω ἐπί τινος, triompher ; || ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νά, l'usage a prévalu que ; || ἡ φιλοδοξία ἐπικρατεῖ τῶν ἄλλων παθῶν, l'ambition prédomine sur (domine) les autres passions; || ὁ φατριασμὸς θὰ ἐπικρατήσῃ, l'esprit de parti aura le dessus ; || ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία, la religion dominante ; la religion de l'état. § ἐπικρατῶ, ὑπερέχω δεσπόζω τινός, dominer ; ὑπέρκειμαι τινός, commander ; βασιλεύω, ἐπικρατῶ, régner ; || ἡ ἐδῶ ἐπικρατοῦσα ἀταξία, le désordre qui règne ici ; || ἐπεκράτησε σιωπή, le silence s'établit (= ἀπεκατέστη)· || ὁ ἐπικρατῶν συρμός, la mode qui court ; || τὰ ἐπικρατοῦντα νοσήματα, les maladies régnantes ; || [ἀπολ.] ἐπεκράτησε, c'est établi ; c'est reçu ; || — τοῦ ἀντιπάλου, εἶμαι ἰσχυρότερος **αὐτοῦ**, avoir le dessus ; τὸ ἀντίθ. εἶνε μειονεκτῶ, avoir le dessous ; || [ὀχυρ.] —, commander, ἤτοι δεσπόζω, ὑπέρκειμαι, κατέχω δεσπόζουσαν θέσιν· ὁ περίβολος (enceinte) φρουρίου τινὸς ἐπικρατεῖ τῶν ἔξω (**ἐκτὸς**) (commande les dehors), ἤτοι ὑπέρκει-

ται τῶν ἐκτὸς ἔργων καθὼς καὶ τῆς πεδιάδος· βλ. καὶ **ἐπικράτησις**· || [ἐμπορ.] ἐπικρατεῖ (ἀταξία, ζήτησις), régner.

ἐπικρατῶν, οῦσα, οῦν [ῥημ. ἐπίθ.], régnant, e, adj. || ἐπικρατοῦντες ἄνεμοι, vents régnants, καλοῦνται οἱ συχνάκις πνέοντες εἰς μέρος τι.

ἐπικρέμαμαι, κρέμαμαι ἐπί τινος, être suspendu sur; εἶμαι ἐπικείμενος, ἐπίκειμαι, être imminent; [συνεκδ.] ἀπειλῶ τι, menacer.

ἐπικρεμάννυμι (μέλ. άσω)=ἐπικρεμῶ καὶ παθ. ἐπικρέμαμαι.

ἐπικρέμασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπικρεμᾶν, ἀναρτᾶν, action de suspendre, suspension, n.f. ἀνάρτησις. § [ναυτ.] — τῆς ἀγκύρας, action de faire péneau, κοινῶς χάμωμα πινέλο, ἤτοι ἡ ἐργασία τοῦ ἐπικρεμᾶν τὴν ἄγκυραν. § [οἰκοδ.] ἐπικρέμασις, pendentif; βλ. **ἐνώτιον.**

ἐπικρεμάω, βλ. ἐπικρεμῶ.

ἐπικρεμής, ής, ές· ἐπικρεμάμενος, suspendu, e; pendant, e; ἐπικείμενος, imminent, e; || [ναυτ.] — ἄγκυρα, ancre en péneau; βλ. **ἐπικρεμῶ.**

ἐπικρεμῶ, μέλ. άσω, κρεμῶ τι ἐπάνω, ἐπί τινος (ἢ ἄνωθεν), suspendre (au dessus de). § [ναυτ.] (ἐπι)κρεμῶ ἄγκυραν, κοινῶς χάμνω πινέλο, faire péneau; παρεῶ τὸν ὀνυχοδέτην (serre-bosse) τῆς ἀγκύρας καὶ κρεμῶ αὐτὴν μόνον ἐκ τοῦ κεφαλοδέτου της (bosse de bout), ὅπως ἡ ἑτοίμη πρὸς πόντισιν. Τὸ τοιοῦτον γίνεται ἐπὶ πλοίων μὴ ἐχόντων ἀγκυροβολέα (mouilleur), ἡ δ' οὕτω κρεμαμένη ἄγκυρα καλεῖται ἄγκυρα κρεμαστὴ ἢ ἐπικρεμὴς (ancre en péneau), ἡ δὲ πρᾶξις **ἐπικρέμασις.**

ἐπίκρημνος, ος, ον· ὁ ἀπόκρημνος.

ἐπίκριμα, ατος, τό· ἀπόφασις, décision, n. f. προσταγή, διαταγή, ordonnance, n. f. § [νομ.] ἀπόφασις δικαστοῦ, jugement, n. m. προσταγή, ordonnance, n. f. arrêt, n. m. || **ἐπίκριμα κλητήριον,** ordonnance de comparution, καλεῖται ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐκδιδομένη κλῆσις κατηγορουμένου τινός, οὕτινος ἀγνοεῖται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς (βλ. καὶ **ἔνταλμα**).

ἐπικρίνω, μέλ. ινῶ, θὰ ἐπικρίνω, ἀόρ. ἐπέκρινα· κυρίως σημαίνει δι' ἐξετάσεως ἀποφασίζω, φέρω κρίσιν, ἐπιβεβαιόνω, ἐπικυρώνω, confirmer par son jugement; ὅθεν σχολιάζω, κρίνω τι, κατακρίνω, critiquer; ἐπικρίνω, ἐλέγχω, censurer; καὶ γενικώτερον ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ κατακρίνω, ψέγω, reprendre; blâmer; redire; || τὰ ἐπικρίνει ὅλα, il critique tout; || ἡ διαγωγή του μεγάλως ἐπικρίνεται, on censure fort sa conduite; || τί δύναταί τις νὰ μοῦ ἐπικρίνῃ; que peut on me reprocher?

ἐπίκριον, ου, τό· κοινῶς ὁ φόγος (γυμνὴ κεραία), vergue sèche (f.) ou vergue barrée (f.). Ἡ κατωτέρα κεραία τοῦ ἱστοῦ τοῦ ἐπιδρόμου, μὴ φέρουσα ἱστίον· βλ. καὶ **κεραία.**

ἐπίκρισις, εως, ἡ· ἡ μετ' ἐξετάσεως ἀπόφασις, γνωμάτευσις, σχολιασμός, κρίσις, ἡ κριτική, critique, n. f. ἐπίκρισις, ἔλεγχος, censure, n. f. καὶ ἐν γένει κατάκρισις, ψόγος, blâme, n. m.

ἐπικριτέος, α, ον· κατακριτέος, critiquable; à reprendre; ἐπίψογος, **ψεκτέος,** blâmable.

ἐπικριτής, οῦ, ὁ· ὁ δι' ἐξετάσεως κρίνων, ἐπικρίνων τι, critique; censeur, n. m. καὶ ἐν γένει ὁ κατακρίνων, κατηγορῶν τι, ὁ φιλόψογος, ἐπικριτής, critiqueur, euse.

ἐπίκροκον, ου, τό· εἶδος γυναικείου φορέματος, ἐπανθητόν, μὲ χνοῦδι, μὲ λεπτὰς τρίχας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του, velours, n.m. τὸ βελοῦδον.

ἐπικροτέω, βλ. ἐπικροτῶ.

ἐπικρότησις, εως, ἡ· ἡ διὰ κροτήσεως τῶν χειρῶν ἐπιδοκιμασία, τὸ χειροκρότημα, applaudissement, n. m. καὶ γενικῶς ἡ ἔγκρισις εἴς τι, ἐπιδοκιμασία, approbation, n. f. § ἐπικρότησις, ἡ διά τινος κρότησις, rabattage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπικροτεῖν, action de rabattre; βλ. καὶ **ἐπικροτῶ.**

ἐπικροτῶ (έω), μέλ. ήσω, κτυπῶ τὰς παλάμας τῶν χειρῶν πρὸς ἔνδειξιν τῆς ἀρεσκείας, χειροκροτῶ, applaudir; καὶ συνεπῶς ἐπιδοκιμάζω, approuver. § ἐπικροτῶ, rabattre; κροτῶ τι διά τινος, battre, π. χ. διὰ τῆς σφύρας= **σφυροκοπῶ,** ἢ δι' ἄλλου τινὸς ἀντικειμένου.

ἐπίκρουσις, εως, ἡ· τὸ νὰ κτυπᾷ τις ἐπί τινος, percussion, n. f. καὶ γενικῶς ἡ κροῦσις, percussion, n. f. ἤτοι κτύπημα σώματος τινὸς ἐπὶ ἑτέρου· || δι' ἐπικρούσεως, par percussion; βλ. καὶ **ἐπικρουστικός**· || [στρατ.] ἐπίκρουσις ἢ κροῦσις περιφερειακή, percussion périphérique; ἐπίκρουσις ἢ κροῦσις κεντρική, percussion centrale, ἀναλόγως δ' ἑκάστης τούτων τὰ φυσίγγια καλοῦνται περιφερειακῆς ἢ κεντρικῆς ἀναφλέξεως ἢ φυσίγγια περιφερειακὰ ἢ κεντρικά (βλ. καὶ **φυσίγγιον**). § [ἰατρ.] **ἐπίκρουσις,** percussion, n. f. μέθοδος φυσικῆς ἐξετάσεως ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐν χρήσει· ἡ **ἀκρόασις** (auscultation) καὶ ἡ **ἐπίκρουσις** συνιστῶσι τὴν ἀσάλευτον βάσιν τῆς διαγνωστικῆς τῶν νόσων· ἡ ἐπίκρουσις τελεῖται ἐπὶ τοῦ στήθους πρὸς ἐξέτασιν τῶν πνευμόνων, τῆς καρδίας, τῆς ἀορτῆς καὶ τῶν μεγάλων ἀρτηριῶν· ἐπὶ τῆς κοιλίας πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἥπατος, τοῦ σπληνός, τῶν νεφρῶν, κτλ.

ἐπικρουστήρ, ῆρος, ὁ· ὁ κρούστης, ὄργανον δι' οὗ ἐπικρούεταί τι, percuteur, n. m. μικρὰ κυλινδρικὴ χαλύβδινος ῥάβδος, ἥτις ἐν τῷ τυφεκίῳ τοῦ προτύπου 1874, ἀντικατέστησε τὴν βελόνην τοῦ τυφεκίου Σασεπῶ (fusil Chassepot). Τὸ γαλλικὸν ὅπλον πρότυπον 1886 (fusil modèle 1886) φέρει ἐπίσης ἐπι-

κρουστῆρα. Ὁ ἐπικρουστὴρ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἑξῆς μέρη· ἀπὸ τὴν **ἀκὴν** α (pointe), τὸ **πεπλατυσμένον τεμάχιον** ϐ (méplat) τὸ **προσέρεισμα** ἢ **ἔμβασιν** γ (embase), τὴν **ῥάβδον** δ

(tige), καὶ ἀπολήγει πρὸς τὰ ὄπισθεν εἰς ἡμίσταυρον **Τ** (Té). Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐπικρουστῆρος πλήττει τὸ καψύλλιον τοῦ φυσιγγίου καὶ παράγεται ἡ ἀνάφλεξις. Ὅμοιον σχεδὸν ἐπικρουστῆρα (percuteur) ἔχουσι καὶ τὰ νεώτερα ὅπλα.

ἐπικρουστηρουλκός, οῦ, ὁ· tire-percuteur, n. m. ὁ χρησιμεύων διὰ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ ἐπικρουστῆρος.

ἐπικρουστικός, ή, όν· ὁ κρουστικός, de (à) percussion; ‖ ἐπικρουστικὰ ὄργανα, instruments de percussion, ἐφ' ὧν (ἐπι)κρούουσι, ὡς εἶνε τὸ τύμπανον, κτλ. ‖ ἐπικρουστικὸν ἢ κρουστικὸν ὅπλον, arme à percussion; ὅπλον ἐν ᾧ τὸ πῦρ μεταδίδεται εἰς τὴν γέμισιν δι' ἐπικρούσεως· βλ. λέξιν. Ὅταν ἡ ἐπίκρουσις γίνηται εἰς τὸ κέντρον τοῦ φυσιγγίου, τὸ ὅπλον λέγεται καὶ κεντρικῆς ἀναφλέξεως, arme à percussion centrale, ἤτοι ὅπλον βάλλον φυσίγγιον κεντρικῆς ἀναφλέξεως· βλ. καὶ φυσίγγιον· ‖ —, ὁ κρουστικός, percutant, e; ὁ δι' ἐπικρούσεως ἐπερχόμενος, συμβαίνων, π. χ. ἀνάφλεξις, κτλ.

ἐπικρούω, μέλ. ούσω, κρούω ἐπί τινος, κτυπῶ τι ἐπάνω τινός, frapper sur, percuter. § [ἰατρ.] percuter; βλ. ἐπίκρουσις.

ἐπικτάομαι-ῶμαι, μέλ. ήσομαι, προσθέτω σὺν τοῖς ἄλλοις, ἤτοι ἀποκτῶ προσέτι, acquérir; βλ. καὶ ἐπίκτητος.

ἐπικτηνίατρος, ου, ὁ· vétérinaire principal de 2e classe (ou en deuxième), ἐξομοιούμενος πρὸς ταγματάρχην· βλ. κτηνίατρος.

ἐπίκτητος, ος, ον (ἐπικτάομαι), ὁ (προσ)αποκτηθείς, acquis, e; ὁ μὴ φυσικὸς (ὁ μὴ ἔμφυτος), qui n'est pas naturel; qui n'est pas inné; ἀντίθ. τῷ ἔμφυτος.

ἐπικυέω-ῶ, [φυσιολ.] γίνομαι πάλιν ἔγγυος, συλλαμβάνω δεύτερον ἔμβρυον, concevoir un second fœtus

ἐπικύησις, εως, ἡ· [φυσιολ.] ἐπισύλληψις, ἡ κατόπιν ἐγκυμοσύνη, superfétation, n. f. ἡ σύλληψις νέου ἐμβρύου, conception d'un nouveau fœtus; ‖ αἱ ἐπικυήσεις εἰσὶν συχναὶ παρὰ τοῖς λαγωοῖς, les superfétations sont fréquentes dans les espèces du lièvre.

ἐπικυκλοειδές, τό· épicycloïde, n. m. ἐὰν κύκλος τις κυλίηται ἐπὶ τῆς περιφερείας ἄλλου κύκλου, ἡ ὑπό τινος τῶν σημείων τῆς περιφερείας τοῦ πρώτου γραφομένη καμπύλη καλεῖται ἐπικυκλοειδής. Τὸ σχῆμα τῆς καμπύλης ταύτης διαφέρει κατὰ τὸ σχετικὸν μέγεθος τῶν δύο κύκλων. Διακρίνομεν δὲ ἐσωτερικὰς καὶ ἐξωτερικὰς ἐπικυκλοειδεῖς καθόσον ὁ κυλιόμενος κύκλος κεῖται ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ ἀκινήτου.

ἐπίκυκλος, ὁ· épicycle, n. m. παρ' ἀστρονόμοις ὁ μικρότερος κύκλος, τοῦ ὁποίου τὸ κέντρον εἶνε ἔν τινι σημείῳ τῆς περιφερείας μεγαλειτέρου τινός κύκλου. Κοσμ. Τοπογ. Χριστ.

ἐπικυκλόω-ῶ, μέλ. ώσω· περικυκλόνω, entourer; envelopper; cerner.

ἐπικύκλωσις, εως, ἡ· ἡ ἐνέργεια τοῦ περικυκλόνειν, action d'entourer (d'envelopper; de cerner).

ἐπικυλίω, μέλ. ύσω· κυλίω ἐπί τινος, rouler sur ou vers.

ἐπικυματίζω, μέλ. ίσω, ἐπιπολάζω τῷ ὕδατι, εἶμαι ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἐπιπλέω, flotter sur l'eau; surnager.

ἐπικυμάτωσις, εως, ἡ· κυμάτωσις, τὸ ἀναιβοκαταίβασμα τῶν κυμάτων, roulement des flots; ὁ σάλος, ἡ ταραχὴ τῆς θαλάσσης, agitation (de la mer); ἡ κύμανσις, fluctuation, n. f.

ἐπικυριαρχία, ας, ἡ· suzéraineté, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ κυριάρχου, qualité du suzerain; καθὼς καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ κυριάρχου, droit du suzerain. § **ἐπικυριαρχία**, suzéraineté, n. f. (ἡ προστασία ἐπὶ χώρας, protectorat, n. m.). Ἐπικυριαρχία ὑπάρχει ὁσάκις τινὰ τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων δὲν δύναται ν' ἀσκήσῃ κατ' ἀρέσκειαν πολιτεία τις (**ἡμικυρίαρχος**), ἀλλ' ἢ ἀσκεῖ ταῦτα ἀντ' αὐτῆς ἑτέρα πολιτεία (**ἐπικυρίαρχος**), ἢ ἀσκεῖ μὲν αὐτὰ αὐτὴ ἡ πολιτεία ἀλλ' ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν ἑτέρας. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀπαντᾶται ἡ ἐπικυριαρχία κατὰ λίαν ποικίλον τρόπον, σήμερον δὲ ὑφίσταται κυρίως ὡς πρὸς τὴν Τουρκίαν ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τῆς ὁποίας ἐτύγχανεν ἡ Βουλγαρία, τυγχάνει δὲ εἰσέτι ἡ Αἴγυπτος.

ἐπικυρίαρχος, ου, ὁ· suzerain, aine, n. et adj. ἄρχων κυριαρχῶν ἐπί τινος, π. χ. ἡγεμών, κτλ. ἢ κράτος ἐπικυριαρχοῦν ἑτέρου τινός.

ἐπικυρόνω, μέλ. ώσω, ἐπικυρόω, ἐπικυρῶ, ἐπικυρώνω, ἐπιβεβαιόνω τι, δίδω εἰς αὐτὸ ἰσχύν, κῦρος, ratifier (ἐγκρίνω ἐπισήμως)· ἐγκρίνω, ἐπικυρῶ, sanctionner; δίδω κῦρος εἰς ἀπόφασιν, νόμον (ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος τοῦ κράτους)· ἐπιβεβαιόνω, confirmer; ἐπικυρόνω ὑπογραφήν, ἔγγραφον, νομιμοποιῶ, légaliser; κάμνω ἔγκυρον, νομιμοποιῶ, ἐπικυρῶ ἔγγραφον, valider; [νομ. ἰδ.] homologuer; ‖ ἐπικυρῶ συνθήκην, ratifier un traité; ‖ [ἡ ἀπόφασις αὕτη] ἐπεκυρώθη ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου, a été confirmé par la cour d'appel; ‖ [ἡ ἀπόφασις τῶν διαιτητῶν] πρέπει νὰ ἐπικυρωθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, doit être homologuée par le tribunal; ‖ ὅ,τι λέγει ὁ εἷς τὸ ἐπικυρόνει ὁ ἄλλος, ce que dit l'un est attesté par l'autre; ‖ ἐπικυρόνω τὴν γνησιότητα ὑπογραφῆς, légaliser une signature; ‖ ἐπικυρόνω ἐκλογήν, valider (rendre valide) une élection; ‖ [ἐμπορ.] ἐπικυρόνω (ἐπιβεβαιόνω) ἐπιστολήν, confirmer.

ἐπίκυρτος, ος, ον· ὀλίγον κυρτός, recourbé, ée; καμπύλος, courbe, adj. courbé, ée; κυρτός, convexe.

ἐπικυρτόω-ῶ, μέλ. ώσω, λυγίζω τι, κάμνω τι κυρτόν, recourber; κυρτόω-ῶ, rendre courbe.

ἐπικυρῶ, βλ. ἐπικυρόνω.

ἐπικύρωσις, εως, ἡ· ἡ βεβαίωσις, confirmation, n. f. ἔγκρισις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπικυροῦν, βλ. ἐπικυρόνω· ratification (f.) (ou confirmation) [d'un traité, etc.]; ἐπικύρωσις

ἀποφάσεως ὑπὸ δικαστηρίου, ἀρχῆς, κτλ. confirmation [d'un arrêt; d'un jugement]; sanction (f.) [d'une loi], ἤτοι ἐπικύρωσις νόμου ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος τοῦ κράτους· légalisation [d'une signature d'un acte]; [νομ. ἰδ.] ἐπικύρωσις θρησκευτικῆς συνθήκης ἢ συμβιβασμοῦ τοῦ χρεωκόπου μετὰ τῶν δανειστῶν του, homologation [d'un concordat, etc.].

ἐπικυρωτικός, ή, όν· ὁ βεβαιόνων, ἐπικυρόνων τι (βλ. **ἐπικυρῶ**), confirmatif, ive; ratificatif, ive; de ratification; de légalisation; de validation.

ἐπίκωπος, ὁ· [ναυτ.] canotier de la chambre; ὁ πρῶτος πρὸς πρύμναν ἐρέτης λέμβου (**λεμβίτης**), ὁ καὶ δεξιώτατος πάντων, ἅτε ῥυθμίζων τὴν ἐρεσίαν· **ἐπίκωποι**, canotiers de la chambre, λέγονται ὅθεν οἱ χειριζόμενοι τὰς πρώτας πρὸς πρύμναν κώπας τῆς λέμβου. Ὁ πρῶτος πρὸς πρῷραν ἐρέτης, ὢν ἐπίσης ἐκ τῶν δεξιωτέρων καλεῖται **πρόκωπος**.

ἐπικῶς, [ἐπίρ. τοῦ ἐπικός], κατὰ τρόπον ἐπικόν, d'une manière épique.

ἐπιλαγχάνω, μέλ. λήξομαι, ἀόρ. ἐπέλαχον· λαμβάνω (ἀπολαμβάνω) τι διὰ κλήρου (ψήφου), obtenir par le sort (suffrage); ἢ ἁπλῶς ἐπιτυγχάνω, obtenir; ἀπολαμβάνω, jouir; καλοῦμαι εἰς ἀντικατάστασιν τινὸς (ἀναπλήρωσιν) διὰ τῆς ψήφου, appelé par le sort à remplacer quelqu'un; ὁρίζομαι ὡς ἀντικαταστάτης, être nommé suppléant; [συνεκδ.] ὅθεν ἐπιλαγχάνω=ἀποτυγχάνω, ne pas réussir, εἰς κλήρωσιν, ψηφοφορίαν, διαγωνισμόν· ἐπιλαχόντες δὲ λέγονται οἱ **ἀποτυχόντες**, ceux qui n'on pas réussi; βλ. καὶ **ἐπιλαχών**.

ἐπιλαμβάνομαι, μέλ. λήψομαι, παθ. μέλ. ηθήσομαι, ἀόρ. ἐπελαβόμην, ἐπιχειρῶ τι, entreprendre; se saisir (être saisi) [d'une affaire]; πιάνομαι, ἄρχομαι τινός, entamer; saisir; se mettre à; ἐπιθέτω χεῖρα, mettre la main à; || — τῆς εὐκαιρίας, saisir l'occasion; || μὴν ἐπιλαμβάνεσαι ὅ,τι δὲν ἠμπορεῖς νὰ ἐκτελέσῃς, n'entreprenez pas ce que vous ne pouvez pas exécuter; || ὁ ὑπουργὸς ἐπιληφθεὶς τῆς ὑποθέσεως, le ministre saisi de l'affaire; || ἐπιλαμβάνεται διαπραγματεύσεων, entamer des (entrer en) négociations.

ἐπιλάμπω, μέλ. ψω, λάμπω ἐπί τινος, briller sur; reluire; resplendir.

ἐπιλανθάνομαι, [μέσ.] μέλ. ἐπιλήσομαι, ἀόρ. ἐπελαθόμην· λησμονῶ, oublier.

ἐπιλαρχία, ας, ἡ· épilarchie, n. f. αὕτη συνέκειτο παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐκ δύο ἰλῶν ἢ 128 ἱππέων· τὸ ἥμισυ τῆς ἱππαρχίας. § —, demi-régiment de cavalerie ou division d'un régiment de cavalerie, ἤτοι δύο (ἢ τρεῖς) deux (ou trois) escadrons; βλ. καὶ ἴλη (escadron).

ἐπίλαρχος, ου, ὁ· chef d'escadron=ταγματάρχης τοῦ ἱππικοῦ, ὁ διοικῶν ἥμισυ σύνταγμα ἱππικοῦ, ἤτοι ὁ διοικητὴς ἐπιλαρχίας· βλ. **ἴλη, σύνταγμα** (ἱππικοῦ) καὶ **ταγματάρχης**.

ἐπιλαχών, οῦσα, ὸν (ἐπιλαγχάνω), ὁ λαβὼν τὰς πλειοτέρας ψήφους μετὰ τὸν κερδίσαντα, qui a eu le plus de suffrages après le gagnant; συνεπῶς ὁ ἀναπληρωτής, suppléant, e; remplaçant, e; ἤτοι ὁ πρῶτος ἐρχόμενος πρὸς ἀντικατάστασιν, ἀναπλήρωσιν. Ἐπιλαχόντες καλοῦνται οἱ ἐν ἐκλογῇ ἢ κληρώσει ἀρχῶν ἐρχόμενοι κατὰ τὸ ποσὸν τῶν ψήφων ἢ ἀριθμῶν μετὰ τοὺς ἐπιτυχόντας, ὅθεν **ἐπιλαχὼν** εἶνε ὁ **ἀποτυχών**, qui n'a pas réussi. Ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθήναις οἱ ἐπιλαχόντες ἐπὶ κληρωτῶν μόνον ἀρχῶν ἐσημειοῦντο καὶ ἐχρησίμευον ὡς ἀναπληρωταὶ (suppléants, remplaçants) τῶν ἐπιτυχόντων ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελε κενωθῇ θέσις τις· ἐπὶ δὲ αἱρετῶν ἀρχῶν ἡ κένωσις θέσεως ἀπῄτει νέαν ἐκλογήν· || [ἐπὶ διαγωνισμῶν] πρῶτος ἐπιλαχών, premier accessit; mention honorable.

ἐπιλεαίνω, μέλ. ανῶ· θὰ ἐπιλειάνω, κάμνω τι λεῖον, ὁμαλόν, γυαλιστερόν, rendre poli, polir; λειαίνω, λεαίνω, ἐπιλειόω-ῶ, lisser.

ἐπιλέανσις, εως, ἡ· ἐπιλείωσις, τὸ ποιῆσαι ὁμαλήν, λείαν τὴν ἐπιφάνειαν, γυαλιστερήν, action de polir, polissage, n. m. βλ. καὶ **ἐπιλείωσις**.

ἐπιλέγω, μέλ. λέξω· λέγω προσέτι, προσθέτω καὶ ἄλλα εἰς τὰ ῥηθέντα, dire après; dire ensuite; ajouter; [παθ.] ἐπιλέγομαι = ὀνομάζομαι, καλοῦμαι, φέρω τὴν ἐπωνυμίαν, être surnommé.

ἐπιλειαίνω, βλ. **ἐπιλεαίνω**.

ἐπιλειόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἐπιλεαίνω, καθιστῶ τι λεῖον, ὁμαλόν, γυαλιστερόν, λεῖον ποιῶ, rendre lisse, lisser; ἐπιλειαίνω, λεαίνω, polir.

ἐπιλείπω, μέλ. λείψω, ἀφίνω νὰ λείψῃ τι, νὰ μὴ φθάσῃ, ἐπὶ περιουσίας, ὡς τῶν μέσων τῆς ζωῆς, κτλ. ἐλλείπω, faire défaut à; manquer; || ἐπιλείπει μοι ὁ χρόνος, le temps me manque; || αἱ ζωοτροφίαι ἐπέλιπον, les vivres manquèrent.

ἐπιλείχω, μέλ. λείξω, γλύφω, λείχω τι ἐπάνω, lécher.

ἐπίλειψις, ἡ· τὸ νὰ λείψῃ τι, ἔλλειψις, manque, n. m. défaut, n. m.

ἐπιλείωσις, εως, ἡ· lissage, n.m. ἡ στίλβωσις, τὸ καθιστᾶν τι λεῖον· || — τῆς πυρίτιδος, lissage de la poudre.

ἐπίλεκτος, ος, ον· ἐκλεκτός ή, όν, choisi, e; κατ' ἐκλογήν, de choix; élite, n. f. ἤτοι ὁ ἐκλεκτός, οἱ λογάδες, ὁ ἀνήκων εἰς ἐκλεκτόν, d'élite. § [στρατ. οὐσ.] **ἐπίλεκτοι** λέγονται οἱ ἐκλεκτοὶ στρατιῶται, τὰ ἐκλεκτὰ στρατεύματα, troupes d'élite; corps d'élite; ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν στρατιωτῶν (soldats d'élite) ὠνομάσθησαν ἐν Γαλλίᾳ οἱ ἐπιπεφορτισμένοι νὰ βάλλωσι ῥοιὰς (grenades), ὅθεν **ἐπίλεκτος**, grenadier, n. m. Τὸ ἔτος 1675 ὑπῆρχον ἐν Γαλλίᾳ ἀνὰ εἷς λόχος ἐπιλέκτων εἰς ἕκαστον τάγμα τοῦ πεζικοῦ. Τὸ 1745 μέχρι τοῦ 1789 ἐσχημάτισαν εἰδικὰ συντάγματα ἐπιλέκτων, ἅτινα κατηργήθησαν τὸ 1860. Κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ὑπῆρχον καὶ ἔφιπποι ἐπίλεκτοι (grenadiers à cheval), οἵτινες ἐξέλιπον τὸ 1830.

ἐπιλέμβιος, ος, ον· ἀνήκων εἰς λέμβον, d'embarcation ; de canot.

ἐπίλεπτος, ος, ον· ὁ λίαν λεπτός, très mince.

ἐπιλεπτύνω, μέλ. υνῶ· καθιστῶ τι λεπτότερον, λεπτύνω, amincir.

ἐπιλέπω, μέλ. λέψω· ξεφλουδίζω, ἐκλέπω, ἐκλεπίζω, ἀφαιρῶ τὸ λέπος, peler, ôter l'écaille ou l'écorce de.

ἐπιλευκαίνω, μέλ. ανῶ, θὰ ἐπιλευκάνω, λευκὴν τινὸς ποιῶ τὴν ἐπιφάνειαν, ἀσπρίζω, κοινῶς ξασπρίζω, blanchir.

ἐπίλευκος, ος, ον· ὀλίγον τι ἐπάνωθεν λευκός, blanchâtre, adj.

ἐπιληπτέον, δι' ὃ δέον τις νὰ ἐπιληφθῇ, qu'on doit entreprendre (entamer, exécuter).

ἐπιληπτικός, ή, όν· épileptique. adj. ὁ πάσχων ἐπιληψίαν, ὁ σεληνιαζόμενος.

ἐπιληπτικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπιληπτικόν, d'une manière épileptique.

ἐπιλήσμων, ων, ον· γεν. ονος· ὁ λησμονῶν, oublieux, euse ; ὁ μὴ ἐνθυμούμενος πρᾶγμά τι.

ἐπιληψία, ας, ἡ· épilepsie, n. f. κοινῶς ὁ **σεληνιασμός**· χρονία εἰδικὴ πάθησις τοῦ νευρικοῦ συστήματος (νευροπάθεια) ἀποτελουμένη ἐκ συχνῶς ἐπαναλαμβανομένων, μᾶλλον ἢ ἧττον σφοδρῶν καὶ ὑπὸ τελείας ἀναισθησίας συνοδευομένων μυϊκῶν σπασμῶν· συνώνυμα haut mal, mal sacré ; ἱερὰ νόσος, mal Saint-Jean, mal de terre ou mal caduc ; || ἐν τῇ κτηνιατρικῇ μεταχειρίζονται συχνάκις τὰς λέξεις mal de terre καὶ mal caduc.

ἐπιλήψιμος, ος, ον· ὃν δύναταί τις νὰ μεμφθῇ, répréhensible, adj. μεμπτέος, κατακριτέος, reprochable ; ἀξιόμεμπτος, ἐπίψογος, ἀξιοκατάκριτος, blâmable.

ἐπιληψίμως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπιλήψιμον, μεμπτέον, d'une manière répréhensible ; répréhensiblement.

ἐπιλογή, ῆς, ἡ· ἡ ἐκλογή, choix, n. m. ἐκλογή, προαίρεσις, ἐλευθερία τοῦ ἐκλέγειν, **αἵρεσις**, option n. f. βλ. λέξιν· [νεοελ.] sélection, n. f. ἤτοι λελογισμένη ἐκλογή, choix raisonné.

ἐπιλογικός, ή, όν· sélectif, ive, adj. ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν ἐπιλογήν, qui a rapport à la sélection ; || μέθοδος ἐκλογική, méthode sélective.

ἐπιλογικῶς, [ἐπίρ.] sélectivement, adv. κατὰ τρόπον ἐπιλογικόν, d'une manière sélective ; δι' ἐπιλογῆς, par la sélection.

ἐπιλογισμός, οῦ, ὁ· ὁ συλλογισμός, παρατήρησις, ἡ ἔρευνα καὶ ὑπόθεσις τῆς αἰτίας, réflexion, n. f. raisonnement ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ ὑστεροβουλία, arrière-pensée, n. f.

ἐπίλογος, ου, ὁ· épilogue, n.m. τοῦ λόγου τὸ συμπέρασμα, ἀντίθ. τῷ πρόλογος· τὸ συμπέρασμα, conclusion, n. f. || —, épilogue, καλεῖται τὸ τέλος τοῦ λόγου ἢ τοῦ δράματος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνακεφαλαιοῖ ὁ ῥήτωρ ἢ ὁ ποιητὴς τὴν οὐσίαν τοῦ ἔργου ἢ ποιεῖ γενικάς τινας παρατηρήσεις περὶ αὐτοῦ· [ῥητορ.] péroraison, n. f. ἡ πρὸς διασάφησιν προστιθεμένη κατόπιν πρότασις, τὸ συμπέρασμα, conclusion; τὸ τελευταῖον μέρος λόγου τινός, dernière partie d'un discours.

ἐπίλοιπος, ος, ον· κοινῶς ὁ **ἀποδέλοιπος**, ὁ ὀπίσω ἀπομένων, ὁ ἐναπολειφθείς, qui reste; de reste ; ὁ περισσεύων, ἀπομένων, restant. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἐπίλοιπον, le reste ; **τὰ** ἐπίλοιπα δι' αὔριον, le reste à demain.

ἐπιλοχίας, ου, ὁ· sergent-major, n. m. ὑπαξιωματικὸς ἀμέσως ἀνώτερος τοῦ λοχίου εἰς τὰ πεζικὰ σώματα· εἰς τὰ ἔφιππα σώματα (βλ. **σῶμα**) ὁ ἐπιλοχίας καλεῖται maréchal des logis chef, ἢ κατ' ἀποκοπὴν τῶν λέξεων ἁπλῶς chef, ἤτοι ἐπιλοχίας τοῦ ἱππικοῦ, τοῦ πυροβολικοῦ, τῶν ἐλατῶν τῶν σκευοφόρων, τῶν ὀρυκτήρων ἐλατῶν ἢ ἐλατῶν τοῦ μηχανικοῦ. Ἐπιλοχίας εἶνε τίτλος τοῦ πρώτου ὑπαξιωματικοῦ τοῦ λόχου, εἷς εἰς ἑκάστην ἴλην, πυρβολαρχίαν ἢ λόχον· ὁ βαθμὸς αὐτὸς ἱδρύθη ἐν Γαλλίᾳ τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1776. Ὁ ἐπιλοχίας εἶνε ὄργανον τοῦ λοχαγοῦ διὰ τὸ διοικητικὸν μέρος· ἐπιβλέπει τὴν ἐν γένει ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ λόχου καὶ φροντίζει νὰ γνωρίσῃ τὴν διαγωγὴν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν ὑπαξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν· λαμβάνει δὲ μέρος εἰς τὰς θεωρητικὰς καὶ πρακτικὰς ἐκπαιδεύσεις. Εἶνε ἡγήτωρ μιᾶς διμοιρίας· || ἐπιλοχίας πυροτεχνουργός, βλ. **ἀρχιπυροτεχνουργός**· || — σιδηρουργός, maître forgeron ; || — ὑποδηματοποιός, maître cordier ; || — σαλπιγκτής, βλ. **ἀρχισαλπιγκτής**· || — νοσοκόμος, βλ. ἀρχινοσοκόμος· || —πεταλωτής, βλ. **ἀρχιπεταλωτής**· || — σαγματοποιός, βλ. **ἀρχισαγματοποιός**.

ἐπιλόχιος, ος, ον· puerpéral ; ἐπιλόχιος πυρετός· βλ. **πυρετός**.

ἐπίλυσις, εως, ἡ· ἡ λύσις [προβλήματος, ζητήματος, ὑποθέσεως], solution (f.) [d'un problème, d'une question, d'une affaire] ; || ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιλύειν, action de délier.

ἐπιλύχνιον, τό· βλ. **κατάλυχνον**, abat-jour, n. m.

ἐπιλύω, μέλ. ύσω· λύω, résoudre ; βλ. ἐπίλυσις· || λύω, ξεσφίγγω ἀπὸ δεσμά, délier.

ἐπιμᾶλλον, [ἐπίρ.] ὀρθότ. ἐπὶ μᾶλλον, ἔτι πλέον, βλ. **μᾶλλον**.

ἐπιμάνικον, ου, τό· fausse manche, n. f. ἥμισυ μανίκιον ἐξ ὑφάσματος ὅπερ συνήθως φέρουσιν ἄνωθεν τῶν χειρίδων (μανικίων) τῶν ἐνδυμάτων οἱ ἐργαζόμενοι εἴς τι ἢ οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων, ἵνα μὴ ῥυπαίνωσι τὰ ἐνδύματά των. § [ἐκκλ.] **ἐπιμάνικον**, manipule, n. m. ἄμφιον ἱερατικόν, τὸ ἐπὶ τοῦ μεταχαρπίου τῶν χειρῶν περίβλημα, ὅπερ φοροῦσι ἐν τῇ λειτουργικῇ στολῇ πάντες οἱ ἱερωμένοι ἀπὸ τοῦ διακόνου μέχρι τοῦ ἐπισκόπου.

ἐπιμαριλόω-ῶ, μέλ. ώσω, brasquer, λέγεται ἐν τῇ σιδηρουργικῇ τὸ στρωννύειν μαρίλην (brasque) ἐπί τινος ἀντικειμένου.

ἐπιμαρτυρέω, βλ. ἐπιμαρτυρῶ.

ἐπιμαρτύρησις, εως, ἡ, καὶ

ἐπιμαρτυρία, ας, ἡ· ἡ μαρτυρία, διαβε-

βαίωσις, témoignage; n. m. ἡ ὡς μάρτυρος ἐπίκλησις τινός, action de prendre à témoin, d'attester, attestation, n. f.

ἐπιμαρτύρομαι, μέλ. οῦμαι, μαρτυρίαν παρέχω, διαβεβαιῶ, attester ; ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα· λαμβάνω ὡς μάρτυρα, prendre à témoin ; ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τινός, invoquer le (en appeler au) témoignage de.

ἐπιμαρτυρῶ, μέλ. ήσω, εἶμαι μάρτυς πράγματος τινός, διὰ τῆς μαρτυρίας μου ἐπιβεβαιόνω, ἐπικυρῶ τι, confirmer ; καὶ [ἐπι]μαρτύρομαι, attester.

ἐπιμαχέω-ῶ, μέλ. ήσω, βοηθῶ τινα ἐν τῇ μάχῃ, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν τινός, venir au secours de.

ἐπιμαχία, ας, ἡ· alliance offensive ; βλ. **συμμαχία** ἐπιθετική, καὶ **συνθήκη** ἐπιθετική.

ἐπίμαχοι, οἱ· λέγονται οἱ δι' ἐπιμαχίας συνδεδεμένοι, ceux qui sont liés par une alliance offensive ; καὶ γενικῶς οἱ σύμμαχοι, alliés ; οἱ συμβοηθοί, auxiliaires.

ἐπιμέλεια, ας, ἡ· application, n. f. φροντίς, σπουδή, προθυμία, diligence, n. f. φροντίς, soin[s], ἔμφροντις προσπάθεια, ἡ μεγάλη προσοχὴ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τινός, attention, n. f. ἐνδελέχεια, ἀκρίβεια, assiduité, n. f. || δὲν ἔχει ἐπιμέλειαν, il n'est pas appliqué ; || βιβλίον γεγραμμένον μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, livre écrit avec beaucoup de soin ; || [νομ.] τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως, à la diligence du procureur du roi

ἐπιμελέομαι, βλ. ἐπιμελοῦμαι.

ἐπιμελής, ής, ές· γεν. έους-οῦς· ὁ προσπαθῶν νὰ μάθῃ ἢ νὰ ἐκτελέσῃ τι μετὰ προσοχῆς καὶ φροντίδος, appliqué, ce ; ὁ ἐνδελεχής, ἀκριβὴς περὶ τὰ χρέη του, assidu, e ; ὁ φροντίζων διά τι, περί τινος πρόθυμος, diligent, e ; ὁ ἐκτελῶν τι μετὰ προσοχῆς, ἐπιμελείας, soigneux, euse; || — εἰς τὰς ὑποθέσεις του, diligent pour ses affaires; || — τεχνίτης, ouvrier soigneux ; || πολὺ ἐπιμελὴς μαθητής, un élève bien assidu. § ὁ ἐπιμεμελημένος, soigné, ée ; ὁ μετ' ἐπιμελείας κατεσκευασμένος, fait avec soin ; || — ἐργασία, travail soigné.

ἐπιμελητεία, ας, ἡ· [στρατ.] intendance (militaire), n. f. ἡ ὑπηρεσία τῆς ἐπιμελητείας (le service de l'intendance) εἶνε ἀνατεθειμένη εἰς τὸ οἰκονομικὸν σῶμα (corps de l'intendance militaire). Κατὰ τὸν κανονισμὸν τῆς ἐν ἐκστρατείᾳ ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ, ἐν ἐκστρατείᾳ αἱ ὑπηρεσίαι τῆς ἐπιμελητείας (service de l'intendance), καὶ τῆς οἰκονομίας (administration de l'armée), διευθύνονται ὑπὸ τῆς δικαιοδοσίας τῆς διοικήσεως. Τὰ εἰδικὰ καθήκοντα καὶ αἱ ὑποχρεώσεις τῆς ἐπιμελητείας ἀποτελοῦνται ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ, τῆς διευθύνσεως καὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν οἰκονομικῶν ὑπηρεσιῶν, ἐκ τῆς ἐπιβλέψεως καὶ τοῦ συνήθους ἐλέγχου τῆς οἰκονομίας καὶ λογιστικότητος τῶν στρατιωτικῶν σωμάτων καὶ ἀποσπασμάτων, ἐκ τῶν διαταγῶν τῶν δαπανῶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας, ἐκ τῆς ἐξελέγξεως καὶ τοῦ κλεισίματος τῶν λογαριασμῶν, τῶν διανομῶν καὶ τῶν καταναλώσεων παντὸς εἴδους προερχομένου εἴτε ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ στρατοῦ καταληφθείσης χώρας εἴτε ἐκ λείας ἐκ τοῦ ἐχθροῦ, τέλος ἐξ ἁπασῶν τῶν λεπτομερειῶν τῆς οἰκονομίας τοῦ στρατοῦ, ἐξαιρουμένων τῶν εἰς τὸ ὑλικὸν τοῦ πυροβολικοῦ καὶ μηχανικοῦ ἀναφερομένων. Ἡ διαταγὴ πρὸς πρόβλεψιν καὶ διανομὴν καὶ ἡ ἔνδειξις τῶν τόπων τῆς διανομῆς ἀποτελοῦσι μετὰ τῶν ἐπιχειρήσεων τὴν εὐθύνην τῆς διοικήσεως. Τὰ μέτρα τῆς ἐκτελέσεως διὰ τὴν πρόβλεψιν καὶ τὴν διανομὴν καὶ ἡ δικαιολόγησις τῆς πληρωμῆς καὶ τῆς διανομῆς ἀποτελοῦσι τὴν εὐθύνην τῆς ἐπιμελητείας πρὸς τὴν διοίκησιν. § **ἐπιμελητσία**, administration, n. f. régie, n. f. τὸ νὰ ἔχῃ τις τὴν φροντίδα καὶ τὴν ἐποπτείαν ἐπί τινος διαχειρίσεως.

ἐπιμελητήριον, ου, τό· τὸ μέρος (κατάστημα) εἰς ὃ εἶνε ἐγκατεστημένη ἡ ἐπιμελητεία, intendance, n. f. καὶ inspection d'intendance ; || στρατιωτικὸν ἐπιμελητήριον, intendance militaire. § ἐμπορικὸν ἐπιμελητήριον, chambre de commerce.

ἐπιμελητής, οῦ, ὁ (θηλ. -τρια), γενικῶς λέγεται ὁ ἐπιμελούμενος, φροντίζων διά τι, intendant, n.m. || —, administrateur, n.m. λέγεται ἐπίσης ὁ ἐπιπεφορτισμένος διοίκησιν ἢ διαχείρισιν· || ὁ ἐπιτηρῶν, ἐπιτηρητής, surveillant, e ; || — τῶν ἀνακτόρων, intendant du palais ; || ἐπιμελητὴς τῶν ἱπποστασίων, βλέπε **ἱπποστασιάρχης**· || ἐπιμελητὴς ἱπποφορβείου, garde-harras, n. m. § [στρατ.] ἐπιμελητής, intendant, n. m. ἄτομον τῆς στρατιωτικῆς ἐπιμελητείας (βλ. λέξιν). Οἱ βαθμοὶ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ οἰκονομικοῦ σώματος εἰσὶν οἱ ἐξῆς : || **ἀνώτατος γενικὸς ἐπιμελητὴς** (intendant général), ἐξομοιούμενος πρὸς ἀντιστράτηγον (παρ' ἡμῖν ὁ βαθμὸς οὗτος δὲν ὑπάρχει)· || **ἀνώτερος γενικὸς ἐπιμελητὴς** (intendant militaire), ἐξομοιούμενος πρὸς ὑποστράτηγον (παρ' ἡμῖν δὲν ὑπάρχει ἐν ἐνεργείᾳ τοιοῦτος ἀξιωματικός)· || **γενικὸς ἐπιμελητὴς** (sous-intendant militaire de 1re classe), ἐξομοιούμενος πρὸς συνταγματάρχην· || **ἐπιμελητὴς** (sous intendant militaire de 2e classe), ἐξομοιούμενος πρὸς ἀντισυνταγματάρχην· || **ὑπεπιμελητὴς** (sous intendant militaire de 3e classe), ἐξομοιούμενος πρὸς ταγματάρχην· || **λοχαγὸς τῆς οἰκονομίας** (adjoint à l'intendance). Ὑπάρχουσιν ἐπίσης ἐν Γαλλίᾳ **ὑπάλληλοι τῆς ἐπιμελητείας** (fonctionnaires de l'intendance) τῆς **ἐφεδρείας** (de la réserve) καὶ τῆς **ἐθνοφρουρᾶς** (de l'armée territoriale), ἔχοντες τὸν τίτλον attaché de 1re classe καὶ attaché de 2e classe, οἵτινες ἀνταποκρίνονται πρὸς τοὺς ὑπολοχαγοὺς καὶ ἀνθυπολοχαγοὺς τῆς οἰκονομίας (lieutenant et sous-lieutenant de l'intendance). Διὰ τοὺς ἀντιστοίχους βαθμοὺς τῶν οἰκονομικῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ, βλ. εἰς λέξιν **οἰκονομικός**.

ἐπιμελοῦμαι (έομαι), παθ. μέλ. ήσομαι, μέσ. μέλ. θήσομαι, θὰ ἐπιμεληθῶ), ἀόρ. ἐπεμελήθην· καταβάλλω φροντίδα, prendre (avoir)

soin ; soigner ; φροντίζω, ἐπιτηρῶ, veiller ; s'appliquer ; ἐπιδίδομαι εἴς τι, s'adonner à ; || ἐπεμελήθην τῶν ὑποθέσεών του, j'ai pris (j'ai eu) soin de ses affaires ; || δὲν ἐπιμελεῖται τὸ ὕφος του, il ne soigne pas son style ; || ἐπιμελήσου νὰ ἔλθῃ ἐγκαίρως, veillez à ce qu'il vienne à temps ; || ἐπιμελήσου νὰ τὸν ἰδῇς, tâchez de le voir ; || ἐπεμελήθη ν' αὐξήσῃ τοὺς πόρους τῆς χώρας, il s'est appliqué à augmenter les ressources du pays. § [ἀπόλ.] εἶμαι ἐπιμελής, être appliqué (assidu; studieux ; || ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἐπιμελεῖται, ce jeune homme n'est pas appliqué (manque d'application) ; || ἐπιμελοῦμαι τὰ συμφέροντα τινός, prendre (avoir) soins des intérêts de quelqu'un.

ἐπιμελῶς, [ἐπίρ.] μετ' ἐπιμελείας, avec soin ; soigneusement; ἐνδελεχῶς, assidûment; μετ' ἐνδελεχείας, ἀκριβείας, avec assiduité ; μετὰ σπουδῆς, φροντίδος, diligemment.

ἐπίμεμπτος, ος, ον· ἀξιοκατάκριτος, κατακριτέος, blâmable ; reprochable, ὅντινα δύναταί τις νὰ μεμφθῇ.

ἐπιμέμπτως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπίμεμπτον, d'une manière blâmable (reprochable).

ἐπιμέμφομαι, μέλ. ψομαι, παραπονοῦμαι εἴς τινα διά τι, se plaindre de ; συνεπῶς ἐπιπλήττω, reprocher ; κατηγορῶ διά τι, accuser ; καὶ συνηθ. κατακρίνω, blâmer ; βλ. καὶ **μέμφομαι.**

ἐπίμεμψις, εως, ἡ· ἡ κατάκρισις, μομφή, blâme, n. m. ἡ ἐπίπληξις, reproche. n. m. ἐπίμεμψις, ἔλεγξις, remontrance, n. f.

ἐπιμένω, μέλ. ενῶ, θὰ ἐπιμείνω· μένω ἔτι μᾶλλον, rester dans ou sur ; ἐξακολουθῶ, continuer ; δὲν ἀλλάζω εἴς τι, ἤτοι ἐμμένω (εἰς τὸ αὐτό), μένω σταθερὸς εἴς τι (βλ. **ἐπιμονή**), persister ; persévérer ; ἐμμένω εἴς τινα ἰδέαν, ἀπόφασιν, κτλ. insister ; ἐπιμένω πεισματωδῶς, s'obstiner ; s'entêter ; || ἐπιμένει ὑποστηρίζων ὅτι, il persiste à soutenir (il maintient) que ; || ἐπιμένει εἰς ὅσα κατέθεσεν, il persévère dans sa déposition; || δὲν ἐπιμένω εἴς τι, passer sur quelque chose ; || [ἐμπορ.] ἐπιμένω [εἰς τιμάς, ἀπαιτήσεις], insister sur ; || μὴν ἐπιμένητε, n'insistez pas ; || διατί νὰ ἐπιμένητε ἐπιδιώκων τὸ ἀδύνατον ; || pourquoi vous obstiner à poursuivre l'impossible ? || [ἀπολ.] ἐπιμένει, il y tient ; il insiste ; [οἰκ.] il ne veut pas en démordre.

ἐπιμερίζω, μέλ. ίσω, προσθέτω τι κατὰ μέρος, διανέμω, repartir ; διαμοιράζω, partager ; μοιράζω, distribuer ; **ἐπιμεριζόμενα** (de distribution; distributif) εἶνε παρὰ τοῖς γραμματικοῖς, αἱ **ἐπιμεριστικαὶ** ἀντων. ἕτερος, ἑκάτερος, ἕκαστος καὶ ἄλλος καὶ τὰ διανεμητικὰ ἀριθμητικά.

ἐπιμερισμός, οῦ, ὁ· κατὰ μέρος προσθήκη, διανομή, répartition, n. f. διαμοίρασμα, τὸ μοίρασμα, partage, n. m. distribution, n. f. [ῥητορ.] ἀπαρίθμησις τῶν μερῶν ὅλου τινός, distribution, n. f. ἥτις γραμματικῶς λέγεται ἐξήγησις τῶν μερῶν τοῦ λόγου, explication des parties du discours.

ἐπιμεριστής, ὁ· ὁ διανέμων, celui qui partage, etc.

ἐπιμεριστικός, ή, όν· ὁ εἰς τὸ μερίζειν ἐπιτήδειος, de répartition ; de partage ; [ἰδ. γραμμ.] distributif, ive ; βλ. **ἐπιμερίζω.**

ἐπίμεσος, ος, ον· ὁ ἐν τῷ μέσῳ εὑρισκόμενος, moyen, enne ; **ἐνδιάμεσος,** mitoyen, enne ; [διδ.] médian, ane, adj. ὁ κατέχων τὸ μέσον τοῦ σώματος ἢ οἱουδήποτε ἀντικειμένου, qui occupe le milieu d'un corps ou d'un object quelconque ; π. χ. ἐνδιάμεσος γραμμή, ligne médiane.

ἐπιμεταλλόω-ῶ· doubler en métal, ἐπενδύω διὰ μετάλλου κοινῶς **καπλαντίζω·** || ἐπιμεταλλωμένος (καπλαντισμένος) διὰ μετάλλου, doublé, ée (en métal).

ἐπιμετάλλωσις, εως, ἡ· doublure en métal ; βλ. καὶ **ἀμαλγαμάτωσις.**

ἐπιμεταλλωτήρ, ῆρος, ὁ· βλ. **ἀμαλγαματήρ.**

ἐπιμετρέω, βλ. ἐπιμετρῶ.

ἐπιμέτρησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιμετρᾶν, εὔχρηστον ἰδίως ἐπὶ ποινῆς, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναλογίζειν τὴν ποινὴν ὡς πρὸς τὸ ἔγκλημα, action de proportionner la peine au délit ; ἐφαρμογὴ τῆς ποινῆς, application de la peine.

ἐπίμετρον, ου, τό· τὸ προστιθέμενον εἰς τὸ μέτρον, ce qu'on ajoute à la mesure ; τοῦ μέτρου ὑπέρβασις, ἡ προσθήκη ἡ ἐπαύξησις, surcroit, n. m. τὸ ἔπακρον, le comble = ὁ ἀνώτατος βαθμός· || εἰς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας του, pour surcroit (comble) de son malheur ; || εἰς ἐπίμετρον μὲ ἠπάτησε, par dessus le marché il m'a trompé.

ἐπιμετρῶ (έω), μέλ. ήσω· μετρῶ προσέτι, εἰς τὸ μετρηθὲν προσθέτω, ajouter à la mesure ; donner du surplus ; συνεπῶς ἐπιπροσθέτω, surajouter ; ἢ ἁπλῶς μετρῶ εἰς, mesurer à ; ἀναλογῶ, ἐπιβάλλω ἀναλόγως, proportionner [ἰδίως ἐπὶ ποινῆς, la peine au délit] ; ἐφαρμόζω, appliquer ; βλ. καὶ **ἐπιμέτρησις.**

ἐπιμήδιον, ου, τό· [βοτ.] épimedium, n. m. τὸ ὁμώνυμον φυτὸν τοῦ Διοσκουρίδου εἶνε ἄνανθες, ἄκαρπον καὶ ἄγνωστον ἡμῖν· τὸ ἐπιμήδιον τοῦ Λινναίου ὑπάγεται εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Βερβεριδωδῶν.

ἐπιμήθεια, ας, ἡ· τὸ μετὰ τὴν πρᾶξιν σκέπτεσθαι, σκέψις ἐρχομένη ἀργὰ (ἀκαίρως), réflexion tardive (qui vient après coup) ; [συνεδ.] ἀπροβλεψία, imprévoyance, n. f.

ἐπιμηθής, ὁ καὶ ἡ· ὁ σκεπτόμενος μετὰ τὴν πρᾶξιν, qui réfléchit trop tard ; συνεπῶς ὁ μὴ προβλέπων (μὴ προβλεπτικὸς), ἀπρόβλεπτος, imprévoyant, e.

ἐπιμήκης, ης, ες· μακρουλός, μικρός, oblong, ue, adj. ὁ προσμήκης, ἤτοι μεγαλείτερος κατὰ τὸ μῆκος ἢ τὸ πλάτος. § —, allongé, ée, adj. ὁ ἐκτενής, μεμηκυσμένος, η, ον· || ἐπίμηκες βῆμα, pas allongé ; χαλεῖται οὕτω βηματισμὸς μείζων τοῦ συνήθους (allure

plus rapide); ἐπίσης μεμηκυσμένος βηματισμός (ἵππου). § —, barlong, ongue, adj. [ξυλουργ.] ἐπίμηκες ὀρθογώνιον, barlong, n. m. συνώνυμον τοῦ ὀρθογωνίου (rectangle), τοῦ ὁποίου ἡ μία πλευρὰ εἶνε μεγαλειτέρα τῆς ἑτέρας· || [ξυλουργ.] ἐπίμηκες λοξότμητον, barlong biais; συνώνυμον τοῦ μὴ ὀρθογωνίου παραλληλογράμμου· || [ἀρχ.] μετόπη ἐπιμήκης, métope barlongue; βλ. μετόπη. § —, longitudinal, ale, aux, adj. ὁ κατὰ μῆκος τινὸς εὑρισκόμενος· || — (ἢ ὁ κατὰ μῆκος) ἄξων, axe longitudinal. § — δοκός, βλ. μακροστήλιον, longrine, n. f. § — λίθος, boutisse, n.f. κοινῶς **ἀγκωνάρι**, βλ. **γωνιόλιθος** καὶ ἐγκάρσιος λίθος.

ἐπιμήκυνσις, εως, ἡ· ἡ ἔκτασις, ἐπέκτασις τινός, αὔξησις τοῦ μήκους, allongement, n.m. || [τακτ.] — τῶν φαλάγγων, allongement des colonnes; ἡ αὔξησις τοῦ μήκους τῆς βαδιζούσης φάλαγγος. Ἡ ἀναπόφευκτος αὕτη ἐπιμήκυνσις ἡ προερχομένη μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ βαδίσματος ἑκάστου ἀνδρὸς ἐν τῇ φάλαγγι, εἶνε σχεδὸν ἴση μὲ τὸ 1/4 τοῦ μήκους τῆς ἀρχικῆς φάλαγγος, ὅπερ δέον νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψει.

ἐπιμηκύνω, μέλ. υνῶ, θὰ ἐπιμηκύνω, εἰς μάκρος τι κινῶ, μακρύνω, ἐπεκτείνω, allonger, prolonger; π. χ. ἐπιμηκύνω (παρατείνω) τὴν μάχην, prolonger le combat; || — φάλαγγα, allonger une colonne; βλ. **ἐπιμήκυνσις**· || [ἱππευτ.], allonger. **Ἐπιμηκύνειν, μηκύνειν, ἐκτείνειν**, κοινῶς **ἀνοίγειν**· κυρίως ἐπὶ τῶν βαδισμάτων τοῦ ἵππου. Ἡ ἱππευτικὴ ἐννοεῖ ἔτι διὰ τῆς φράσεως ταύτης τὴν ταχυτέραν προχώρησιν τοῦ ἵππου γινομένην διὰ τῶν ἱππευτικῶν βοηθημάτων τῶν τε πυγμῶν καὶ τῶν κνημῶν συνεργαζομένων· || ἐκτείνειν, ἐπιμηκύνειν τὸν τράχηλον, allonger le cou; ὁπόταν ὁ ἵππος μόλις σταματήσει τείνῃ πρὸς τὰ πρόσω τὸν τράχηλόν του, ἵνα ἀπαλλαγῇ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐνστομίσματος ἐπὶ τῶν φορέων του· || ἐπιμηκύνειν τὰ ἡνία, τοὺς ἀναβολεῖς, allonger les rênes, les étriers; || [ναυτ.] ἐπιμηκύνατε τὴν κωπηλασίαν, allongez la nage. Παράγγελμα ὅπερ δίδεται, ἵνα οἱ κωπηλάται κωπηλατῶσιν ἀφίνοντες μεγαλείτερα διαστήματα μεταξὺ ἑκάστης πλήξεως τῆς κώπης ἐπὶ τῆς θαλάσσης· || [ναυτ.] —, ομαι, adonner ἢ s'allonger; τὰ ἱστία καὶ σχοινία ἐκ τῆς χρήσεως ἣν ὑφίστανται, μετὰ τὴν ἐπακολουθοῦσαν τὴν βροχὴν θερμότητα, ἐπιμηκύνονται· ἐπίσης μετά τινας ἡμέρας πλοῦ ἀναγκάζονται νὰ ἐντείνωσιν ἐκ νέου μέγα μέρος τῆς ἐξαρτίας· || rallonger, ἐπιμηκύνω τι διὰ προσθήκης ἑτέρου τεμαχίου ἤτοι ἐπεκτείνω, παρεκτείνω, προσθέτω τεμάχιον κατὰ μῆκος· || — ξύλον, rallonger le bois, διὰ προσθήκης ἑτέρου τεμαχίου ξύλου.

ἐπιμήκως, [ἐπίρ.] longitudinalement, adv. κατὰ τὸ μῆκος· βλ. καὶ ἐπιμήκης.

ἐπίμηλον, ου, τό· γενικῶς pomme, n. f. || [ναυτ.] κοινῶς τὸ πόμολο, pomme de mât; ξύλινον τεμάχιον ἐν εἴδει σφονδυλίου (φακοῦ) περικεχαλυμμένον δι' ὀρειχάλκου ἐφαρμοζόμενον εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀτράκτου (bout de flèche), τῶν ἱστῶν, ἐπιστηλίων ἢ καὶ τῶν στηλιδίων τῶν λέμβων καὶ φέρον ὀπὰς μετὰ καρυλλίων χάριν τῆς διαβάσεως οἰακοσχοίνων ἢ σηματοσχοίνων δι' ὧν ἐπαίρονται αἱ σημαῖαι καὶ τὰ σήματα· || — κεραυναγωγοῦ, pomme de paratonnerre.

ἐπιμήριον, ου, τό· cuissot, n. m. τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ περιμηρίου (cuissart) τῆς πανοπλίας· || ἐπιμήριον λέγεται ἐπίσης couvre-cuisse, n. m. τὸ σιδηροῦν μέρος τῆς πανοπλίας τὸ καλύπτον τὸν μηρὸν τῶν ἐφίππων.

ἐπιμηρίς, ίδος, ἡ· καλοῦνται **ἐπιμηρίδες**, braconnières ou tassettes, n. f. τὰ μέρη τῆς πανοπλίας (armure) τῶν ἱπποτῶν τὰ προσδενόμενα εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ θώρακος καὶ καλύπτοντα ἐν μέρει τὸν μηρόν.

ἐπιμήτωρ, ορος, ἡ· ἡ μητρυιά, belle-mère, ἡ σύζυγος τοῦ πατρός, la femme du père; μήτηρ τέκνου ὑπανδρευθεῖσα τὸν χῆρον πατέρα του.

ἐπιμίγνυμι, μέλ. ίξω· μιγνύω, ἀνακατόνω τι προσέτι, mêler à ou dans, προστίθημί τι ἐν τῷ μίγματι, ajouter en mélange.

ἐπίμικτος, ος, ον· σμιγμένος, ἀνακατωμένος μέ τι ἄλλο, mêlé, ée; mélangé, ée.

ἐπιμιμνήσκω, μέλ. ἐπιμνήσω, συνήθ. ἀόρ. ἐπεμνήσθην, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην, ἐνθυμοῦμαι, συλλογίζομαί τι, se souvenir de; se rappeler; κάμνω μνείαν τινός, faire mention de.

ἐπιμίξ, [ἐπίρ.] ἀναμίξ, pêle-mêle; ἀνακατωμένα, ἄνευ διαφορᾶς ἀπ' ἀλλήλων.

ἐπιμιξία, ας, ἡ· ἡ ἀνακάτωσις, mixtion, n. f. mélange, n. m. ἰδίως συναναστροφὴ τῶν ἀνθρώπων μετ' ἀλλήλων, ἡ συχνὴ σχέσις, fréquentation, n. f. ἡ συναλλαγή, commerce, n. m. ἡ σχέσις, relation[s], n.f. ἡ μετά τινος συναναστροφή, ἐπικοινωνία, communication[s], n. f. [ἐπὶ κακοῦ ἰδ.] promiscuité, n. f. ἡ μεταξὺ συγγενῶν συνουσία καὶ γενικώτερον ἡ ἐναντίον τῶν κανόνων ἕνωσις ἀτόμων διαφόρων γενῶν. § **ἐπιμιξία**, promiscuité, ἀνάμιξις συγκεχυμένη καὶ ἄτακτος, mélange confus et désordonné; π. χ. μεγάλη ἐπικρατεῖ ἐν τῇ μωαμεθανικῇ Ἀσίᾳ ἐπιμιξία γλωσσῶν, il règne dans l'Asie musulmane une grande promiscuité de langage (Renan).

ἐπιμίσγω, μέλ. ίξω· βλ. **ἐπιμίγνυμι.**

ἐπιμίσθιος, ος, ον· ὁ ἐργαζόμενος ἐπὶ μισθῷ, μισθωτός, mercenaire, adj.

ἐπιμίσθιον, τό· λέγεται τὸ ἐπὶ πλέον τοῦ μισθοῦ λαμβανόμενον ἐπίδομα, traitement supplémentaire; supplément, n. m. || — ὑπαξιωματικοῦ, haute-paie ἢ haute-paye(s), n. f.

ἐπιμνημόσυνος, ος, ον· commémoratif, ive; ὁ πρὸς μνήμην γινόμενος, de commémoration; ὅθεν ὁ ἀναμνηστικός, ὁ προωρισμένος νὰ ἐπαναφέρῃ ἀνάμνησιν τινά, destiné à rappeler un souvenir; π.χ. ἑορτὴ ἀναμνηστική, fête commémorative; || τὸ ἐπιμνημόσυνον τῶν νεκρῶν, commémoration des morts ou de tous les défunts.

ἐπιμολυβδόω-ῶ, μέλ. ώσω, emplomber ; ἐπικαλύπτω διὰ μολύβδου· βλ. ἐπιμολύβδωσις.

ἐπιμολύβδωσις, εως, ἡ· emplombage, n. m. ἴχνη μολύβδου ἅτινα ἀφίνουσιν ἐπὶ τῶν αὐλακίων τῶν καννῶν αἱ ἐκ μολύβδου **βολίδες**, τούτου ἕνεκα περιέβαλον ταύτας διὰ μεταλλικοῦ **περιβλήματος** (chemise ; βλ. λέξιν). Ἵνα σφηνώσωσι τὰ βλήματα τοῦ πυροβολικοῦ ἐντὸς τοῦ κοίλου ἐκάλυψαν κατ' ἀρχὰς ταῦτα διὰ μολυβδίνου περιβλήματος (chemise de plomb) ὅπερ εἰσέδυεν ἐν τοῖς αὐλακίοις καὶ οὕτω παρήγετο ἡ **σφήνωσις** (βλ. λέξιν). Τὰ τοιαῦτα βλήματα ἐκαλοῦντο **ἐπιμολυβδωμένα** (emplombés).

ἐπιμονή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιμένειν, τὸ ἐπιμένειν, σταθερῶς μένειν εἴς τι, τὸ νὰ μὴ βιάζῃ τις, ἀλλὰ νὰ ἐνδιατρίβῃ εἴς τι θέλων νὰ τὸ ἐκθέσῃ διεξοδικώτερον (βλ. **ἐπιμένω**), persistance, n.f. persévérance, n.f. insistance, n.f. obstination, n.f. entêtement, n.m. || [ἐμπορ.] ἐπιμονή [εἰς τιμάς, ἀπαιτήσεις], insistance (n.f.) sur ; || τὸ κατώρθωσε διὰ τῆς ἐπιμονῆς του, il parvint par sa persévérance ; || ἡ ἐπιμονή του ἀρχίζει νὰ μὲ ἐνοχλῇ, son insistance commence à m'importuner ; || τί ἀνεξήγητος ἐπιμονή, quelle obstination inexplicable !

ἐπίμονος, ος, ον· ὁ σταθερῶς μένων εἴς τι, μὴ μεταβάλλων γνώμην, μὴ παραιτῶν τι, ἐμμένων, persistant, e ; persévérant, e ; obstiné, ée ; entêté, ée ; || ἐπίμονος ἐνέργεια, action persévérante ; || εἶνε πολὺ ἐπίμονος, il est très-obstiné (très-entêté). § —, instant, e ; pressant, e ; || ἐπίμονοι παρακλήσεις, des prières instantes.

ἐπιμόνως, [ἐπίρ.] μετ' ἐπιμονῆς, avec persévérance ; avec insistance ; instamment, adv. obstinément, adv.

ἐπίμορτος, ὁ καὶ ἡ· (μορτή) partiaire, adj. (=μεριδοῦχος), **γεωργὸς** ὅστις καλλιεργεῖ ἀγρόν τινά, διὰ νὰ λάβῃ μέρος τοῦ καρποῦ αὐτοῦ· || — καλλιεργητής (γεωργὸς), cultivatenr (colon) partiaire) ; || γῆ (ἀγρὸς) ἐπίμορτος, terre (champ) partiaire, ἡ διδομένη πρὸς καλλιέργειαν ἵνα λάβῃ ὁ καλλιεργητὴς μέρος τοῦ καρποῦ αὐτῆς· || καλλιέργεια ἐπίμορτος, culture partiaire=culture à métayer, métayage, n. m. ἡ χάρπωσις (λῆψις ὑπὸ τοῦ γεωργοῦ μέρους τῶν προϊόντων) ἐκ τῆς καλλιεργείας τοῦ ἀγροῦ. Τὸ εἰς τὸν ἀγροδότην ἀποδοτέον ποσοστὸν τῶν καρπῶν λέγεται καὶ **γεώμορον** ἢ **γήμορον** ἢ **ἴμορον**.

ἐπίμοχθος, ος, ον· ἐπίπονος, κοπιαστικός, κουραστικός, fatigant, e ; pénible ; ἐπίπονος, δύσκολος, κοπιώδης εἰς τὴν ἐργασίαν, laborieux, euse.

ἐπιμόχθως, [ἐπίρ.] κοπιωδῶς, laborieusement, adv. péniblement, adv.

ἐπιμύθιον, ου, τό· ἡ εἰς τὸν μῦθον προσαρτωμένη ἢ ἐξ αὐτοῦ προερχομένη χρήσιμος διδασκαλία, affabulation, n. f. ὁ ἠθικὸς σκοπὸς τοῦ μύθου, moralité d'une fable.

ἐπιμύω, μέλ. ύσω· κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ στόμα, fermer les yeux, la bouche ; βλ. καὶ καμμύω.

ἐπίνειον, ου, τό· ἀγκυροβόλιον, mouillage, n. m. τῶν πλοίων παρουσιάζον μικρόν τινα **λιμένα**, ἐν γένει δὲ ὁ **λιμήν**, port, n. m. || ἐπίνειον, havre, n. m. (ἐκ τοῦ Γερμ. haff ou haven σημαίνοντος τὸν λιμένα). Ἐκάλουν ἄλλοτε havre πάντα λιμένα φυσικὸν ἢ τεχνικόν, τὴν σήμερον ὅμως καλοῦσιν ἰδιαιτέρως οὕτω λιμένα χείμενον εἰς τὰς **ἐκβολὰς ποταμοῦ** (embouchure) ; || **ἐπίνειον μετὰ στήθους**, havre de barre, καλεῖται ὁ λιμήν, οὗτινος τὸ στόμιον φράσσεται ὑπὸ προσχώσεως ἀμμώδους (**ἀμμοσύρτιδος**, banc de sable) ἢ ἐκ χαλίκων (**σύρτις ἐκ χαλίκων**, banc de galet), κτλ., ἐν ᾧ δὲν δύνανται νὰ εἰσέλθωσι παντὸς μεγέθους πλοῖα· || **ἐπίνειον πρόσορμον**, havre de toutes marées ou d'entrée, καλεῖται ἐκεῖνο ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τῆς παλιρροίας τὰ πλοῖα δύνανται νὰ εἰσέρχωνται καὶ νὰ ἐξέρχωνται. βλ. καὶ **ὅρμος**. § **ἐπίνειον**, τό· λιμὴν ἐμπορικός, port [marchand] ou entrepôt maritime, παραθαλάσσιος πόλις μὲ λιμένα ἔνθα ναυπηγεῖται ἡ θαλάσσιος δύναμις καὶ ὑπάρχει καὶ ἐμπόριον, π. χ. ὁ Πειραιεὺς εἶνε τὸ ἐπίγειον τῶν Ἀθηνῶν, τὸ Κατάκωλον εἶνε τὸ **ἐπίνειον** τοῦ Πύργου, ἡ Ἰτέα εἶνε τὸ ἐπίνειον τῆς Ἀμφίσσης. § [ναυτ.] **ἐπίνειον** ἢ **λιμήν**, escale, n. m. κοινῶς ἡ **σκάλα**· καλοῦνται οὕτως αἱ παράλιοι πόλεις τῆς Ἀνατολῆς αἱ χρησιμεύουσαι ὡς σημεῖα προσεγγίσεως ἀτμοπλοίων, ἀποβιβάσεως καὶ ἐπιβιβάσεως τῶν ἐκ τῶν μεσογείων πόλεων ἐπιβατῶν καὶ διαμετακομίσεως τοῦ ἐμπορίου· || προσεγγίζω εἰς λιμένα ἢ ὅρμον τινά, faire escale ; || ἐπίσης ἐπίνειον λέγεται ὁ μῶλος, accostement pour les navires ou môle, ἤτοι τὸ μέρος ἔνθα ἐκφορτώνουσι τὰ πλοῖα.

ἐπίνευσις, εως, ἡ· ἡ διὰ νεύματος διδομένη βεβαίωσις, π. χ. ἐπίνευσις (κλίσις) τῆς κεφαλῆς ὡς σημεῖον συγκαταθέσεως καὶ ἀποδοχῆς, συνεπῶς ἡ συγκατάθεσις, consentement, n. m. (par inclinaison de tête) ; ἔγκρισις, ἐπιδοκιμασία, approbation, n. f. ἐπίνευσις, παραδοχή, συγκατάθεσις, agrément, n. m. ὅθεν ἐπίνευσις ἢ συγκατάνευσις, acquiescement, n. m. || —, ἡ πρός τι νεῦσις, ἡ κλίσις, inclinaison, n. f. || [ναυτ. πυρ.] ἐπίνευσις (τοῦ πυροβόλου), inclinaison de la pièce (abaissement de la pièce en élevant la culasse); ἤτοι ἡ κλίσις ἥτις δίδεται εἰς τὸν σωλῆνα τοῦ πυροβόλου διὰ τῆς ὑψώσεως τοῦ πυγαίου. § [ναυτ.] bande, n. f. κατάκλισις· ἤτοι ἡ κλίσις ἣν λαμβάνει ἱστιοφόρον πλοῖον ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἀνέμου κατὰ πλευράν. Ὁπόταν ἡ κλίσις ἦνε μεγάλη, ἐλαττοῦται ἡ ταχύτης τῆς πορείας τοῦ πλοίου μεταβαλλομένων τῶν παρισάλων γραμμῶν του (ligne d'eau).

ἐπινεύω, μέλ. εύσω· κάμνω νεῦμα, ὡς σημεῖον ἐπιβεβαιώσεως, π. χ. κλίνω τὴν κεφαλὴν ὡς σημεῖον συγκαταθέσεως καὶ ὑποσχέσεως, συνεπῶς συγκατατίθημι, consentir (ἐγκρίνω, ἐπιδοκιμάζω, approuver) [par un signe de tête] ; συγκατανεύω, acquiescer ; ἐπινεύω,

παραδέχομαι, agréer; || —, κάτω νεύω, κλίνω, incliner; abaisser; || [ναυτ. πυρ.] ἐπινεύω, incliner; abaisser la pièce en élevant la culasse. § [ναυτ.] bander, κατακλίνω· βλ. **ἐπίνευσις.**

ἐπινέφεια, ας, ἡ· temps nuageux, λέγεται ὁ μὲ ἐλαφρὰ σύννεφα οὐρανός· βλ. εἰς λέξιν **καιρός, κατάστασις τοῦ οὐρανοῦ·** § ἐπινέφεια, τά, balle de coton, λέγονται τὰ λευκὰ ἐλαφρὰ νέφη τ' ἀκολουθοῦντα τὴν φορὰν τῶν κανονικῶν ἀνέμων τῶν τροπικῶν θαλασσῶν.

ἐπινέφελος, ος, ον· βλ. **συννεφιασμένος,** η, ον, nuageux, euse; || ἐπινεφέλων ὄντων, ὅταν ὁ οὐρανὸς ἦνε συννεφιασμένος, quand le ciel est couvert de nuages, quand il y a des nuages.

ἐπινέφω, [τριτοπ.] ἐπινέφει = **συννεφιάζει,** le temps se couvre; le ciel se couvre de nuages.

ἐπινικελιόω-ῶ· **νικελιόω-ῶ,** μέλ. ώσω, nickeler, **νικελόνω,** ἐπικαλύπτω μέταλλον διὰ διαστρώσεως νικελίου, recouvrir d'une couche de nickel; π. χ. ἐπινικελιόω στόχαστρον, nickeler un guidon; || λέγουσιν ἐπίσης nickéliser. Βλ. **νικέλιον,** κτλ. **ἐπινικελίωσις.**

ἐπινικελίωσις, εως, ἡ· ἡ ἁπλῶς **νικελίωσις,** ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπινικελιοῦν, action de nickeler; (κατὰ τὸ ἐπαργύρωσις, ἐπιχρύσωσις), κοινῶς τὸ **νικέλωμα,** nickelage, n. m. [λέγουσιν ἐπίσης nickélisage]. Ἡ τέχνη τοῦ ἐπιθέτειν στρῶμα νικελίου ἐπί τινος μεταλλικοῦ ἀντικειμένου, ἐπίσης καὶ ἡ πρᾶξις τῆς ἐπιθέσεως τοῦ νικελίου. Ἡ ἐπινικελίωσις τελεῖται δι' ἀσθενοῦς γαλβανικοῦ ῥεύματος ἐπὶ ὀρειχαλκίνων καὶ σιδηρῶν μερῶν, ἐμβαπτιζομένων τούτων εἰς διάλυσιν θειϊκοῦ ἀμμωνίου καὶ θειϊκοῦ νικελίου· ἐπινικελίωσις τοῦ σιδήρου κατορθοῦται τὴν σήμερον καὶ διὰ τῆς ἐν λευκοπυρώσει συγκολλήσεως ἐλασμάτων σιδήρου καὶ ἰδίως τοῦ χάλυβος, μετὰ λεπτῶν ἐλασμάτων νικελίου.

ἐπινίκιος, ος, ον· ὁ εἰς τὴν νίκην ἀνήκων, de victoire; ὁ μετὰ τὴν νίκην γινόμενος, ὁ ἑορτάζων τὴν νίκην, qui célèbre la victoire; victorieux, euse; θριαμβευτικός, ή, όν, triomphal. § [οὐδ. οὐσ.] ἐπινίκιον (ὕμνος, ᾆσμα, μέλος), chant de victoire; (βλ. κατωτέρω)· || ψάλλω ἐπινίκια, chanter victoire; || τὸ **ἐπινίκιον,** βραβεῖον νίκης, prix de la victoire, récompense en l'honneur d'une victoire = **νικηφόριον·** || **ἐπινίκια,** λέγονται αἱ μετὰ νίκην ἐν ἀγῶνι τελούμεναι πρὸς τιμὴν τοῦ νικητοῦ ἑορταί, **ἑστιάσεις,** κτλ. fêtes, festins en l'honneur d'une victoire; ἐπίσης τὰ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ συντιθέμενα καὶ πολλάκις ὑπὸ χοροῦ ψαλλόμενα ᾄσματα, chants de victoire (ἐπινίκιον).

ἐπινοέω, βλ. ἐπινοῶ.

ἐπινοηθείς, εἶσα, έν· ἀόριστ. μετοχὴ τοῦ **ἐπινοῶ.**

ἐπινόημα, ατος, τό· ἰδίως τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐπινοεῖν, invention, n. f. || ἐπίσης ἡ **ἐπινόησις.**

ἐπινοηματικός, ή, όν· βλ. ἐπινοητικός·

ἐπινόησις, εως, ἡ· ἡ τοῦ ἐπινοεῖν ἐνέργεια, ἡ ἐφεύρεσις, invention, n. f. ἡ σύλληψις ἰδέας, σχεδίου, conception, n. f. ἡ παραγωγή, δημιουργία τινός, création, n. f. καὶ ἐν γένει αὐτὴ ἡ **ἰδέα,** idée, n. f. ὁ συλλογισμός, pensée, n. f. τὸ σχέδιον, projet, n. m. || αὐτὸ εἶνε ἐπινόημά του, cela est de son invention; || **εὐφυὴς** ἐπινόησις, idée ingénieuse.

ἐπινοητής, οῦ, ὁ· (θηλ. ἐπινοήτρια) ὁ συλλογιζόμενός τι, ἐφευρίσκων τι, inventeur, trice; ὁ δημιουργῶν τι, créateur, trice.

ἐπινοητικός, ή, όν· ἐφευρετικός, ή, όν, inventif, ive; d'invention.

ἐπινοήτρια, ας, ἡ· θηλ. τοῦ ἐπινοητής, inventrice.

ἐπίνοια, ας, ἡ· ἡ διὰ τοῦ νοὸς ἐφεύρεσις, ἡ ἐφευρετικὴ τοῦ νοὸς δύναμις, invention, n.f. ἡ σύλληψις ἰδέας ἢ σχεδίου, conception, n. f. ἡ ἰδέα, idée, n. f. ὁ συλλογισμός, pensée, n. f. τὸ σχέδιον, projet, n. m.

ἐπινομή, ῆς, ἡ· ἡ διανομή, distribution, n. f. partage, n. m. ἐπίσης ἡ **ἐπινομία.**

ἐπινομία, ας, ἡ· δικαίωμα νομῆς, droit de pâture; κοινὴ βοσκή (νομή), pâturage commun; ἐπινομία λέγεται τὸ δικαίωμα τὸ διδόμενον ἀμοιβαίως ὑπὸ δύο γειτονικῶν ἐπικρατειῶν ἢ κοινοτήτων εἰς τοὺς κατοίκους τῶν τόπων των, ἵνα βόσκωσι τὰ ζῷά των ἀμοιβαίως εἰς τοὺς τόπους των.

ἐπινομίς, ίδος, ἡ· τὸ κατὰ τὴν τοῦ ἔτους ἀρχὴν ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς διδόμενον δῶρον, τὰ ἁγιοβασιλειάτικα, étrennes, n. f. pl.

ἐπινοῶ (έω), μέλ. ήσω, ἔχω τι ἐν νῷ, ἐφευρίσκω, inventer; συλλαμβάνω σχέδιον, ἰδέαν, concevoir; πλάθω, δημιουργῶ, créer; συλλογίζομαι, βάζω εἰς τὸν νοῦν, penser; imaginer; ἐπὶ νοῦ, εὑρίσκω, s'aviser de, μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν· ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, πλάττω ψεῦδος, controuver; || ἐπενόησε νέον σύστημα, il a inventé un nouveau système; || ἐπενόησε τὸ σχέδιον νά, il conçut le plan; || ἠξεύρεις τί ἐπενόησα; savez-vous ce que j'ai imaginé? || ἐπενόησα ἓν μέσον, je me suis avisé d'un moyen; || ἐπενόησε (τοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν) νὰ εἴπῃ, il s'avisa de dire; || **ἐπινοηθείς,** εῖσα, έν, controuvé, ée, etc.

ἐπινωτιαῖος, αία, αῖον· ὁ ἐπὶ τῶν νώτων φερόμενος, εὑρισκόμενος, qu'on porte sur le dos; de dos; || [οὐσ.] ἐπινωτιαία, dossière, n. f. τὸ νωτιαῖον ἡμιθωράκιον τοῦ θώρακος (cuirasse).

ἐπινώτιον, ου, τό· τὸ ἐπὶ τῶν νώτων (τῆς ῥάχεως) φερόμενον, pélerine, n. f. || — τῶν ζευκτηρίων ἵππων, mantelet, n. m.

ἐπιξανθίζω, μέλ. ίσω, κάμνω τι ἐπίξανθον, rendre de couleur fauve (jaunâtre).

ἐπίξανθος, ος, ον· fauve, adj. (couleur) ἐπάνωθεν ξανθός, μαυροκίτρινος (jaunâtre), π. χ. τὸ χρῶμα τῶν ἐλάφων· || σκῦτος ἐπίξανθον, cuir fauve; || [ἐπὶ φυτῶν], ξανθὸν ἀνοικτόν, blond clair.

ἐπίξεσις, εως, ἡ· grattement ou racle-

ment de la surface; polissage, n. m. καὶ ἐν γένει **ἀπεργασία**, ὁ καθαρισμός τινος, ragréage, n. m. ragréement, n. m.

ἐπιξέω, μέλ. έσω· ξέω, ξύω τὴν ἐπιφάνειαν τινός, gratter ou racler (la surface); polir; καθαρίζω τι, βλ. **ἀπεργάζομαι.**

ἐπιξηραίνω, μέλ. ανῶ, θὰ ἐπιξηράνω· ξηραίνω τὴν ἐπιφάνειαν τινός, dessécher à la surface.

ἐπιξηραντικός, ή, όν· ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ξηραίνων, dessiccatif, ive.

ἐπιξηρασία, ας, ἡ· ξηρασία ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, dessèchement, n.m. sécheresse, n.f.

ἐπίξηρος, ος, ον· ὁ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ξηρός, sec à la surface; desséché, ée.

ἐπιξύω, βλ. ἐπιξέω.

ἔπιον, ἀόρ. β' τοῦ **πίνω.**

ἐπιόν, τό· οὐδ. μετοχῆς τοῦ ἔπειμι, βλ. ἐπιών.

ἐπιορκέω, βλ. **ἐπιορκῶ.**

ἐπιορκία, ας, ἡ· parjure, n. m. ὅρχος ψευδής, ψευδορκία, faux serment; ἡ παραβίασις τοῦ ὅρκου, violation de serment. **Ἐπιορκία** κατὰ τὸν ποινικὸν ἡμῶν νόμον (ἄρθ. 270) ὑφίσταται, ὅταν τις ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐπιβεβαιώσας ἐνόρκως ἢ διὰ χειραψίας ὑπόσχεσιν τινὰ εὔλογον ἢ ἄλλην ἐπιχειμένην ὑποχρέωσιν περὶ μελλούσης πράξεως εἰς αὐτὸν ὑποχρέωσιν περὶ μελλούσης πράξεως ἢ παραλείψεως, ἐν γνώσει καὶ ἐκουσίως ἀθετῇ τὴν τοιαύτην διομολόγησιν.

ἐπίορκος, ος, ον· parjure, adv. ὁ ψευδῶς ὁρκιζόμενος, ὁ ψεύδορκος, ὁ ἔνοχος ἐπιορκίας, coupable de faux serment.

ἐπιορκῶ, (έω), μέλ. ήσω· se parjurer; ὁρκίζομαι ψευδῶς, ψευδορκῶ, faire un faux serment.

ἐπιόρκως, [ἐπίρ.] en se parjurant, ψευδῶς ὁρκιζόμενος· ‖ ἐφέρθη ἐπιόρκως, il a parjuré, παρεβίασε τὸν ὅρκον.

ἐπίουρον, τό, καὶ

ἐπίουρος, ου, ὁ· ξύλινον καρφί, ξυλοκάρφι, goujon ou goujeon, n. m. cheville en bois.

ἐπιοῦσα, ης, ἡ· μετοχ. τοῦ ἔπειμι· βλ. ἐπιών.

ἐπιούσιος, ος, ον· ὁ ἐπὶ τῆς ἀκολούθου ἡμέρας, de lendemain; ‖ [Γραφ.] ἄρτος ἐπιούσιος, pain quotidien (καθημερινός), ὁ μέχρι τῆς ἐπιούσης ἡμέρας ἐξαρκῶν ἄρτος ἢ πρὸς ζωὴν ἐπαρκῶν (συνήθ. **καθημερινός**).

ἐπίπαγος, ου, ὁ· croûte, n. f. τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλακτος καὶ ἄλλων ῥευστῶν σχηματιζόμενον δέρμα, πηκτὴ ὕλης· ἐπὶ τοῦ γάλακτος λέγεται κοινῶς **καϊμάκι**, crême, n.f. § [ἰατρ. ἐπὶ αἵματος) couenne, n. f. ἡ ἐπιδερμὶς ἥτις σχηματίζεται ἐπὶ τοῦ πεπηγότος αἵματος.

ἐπιπακτόω-ῶ, μέλ. ώσω, nayer; παχτόω, καταχλείω, στερεόνω, στουπόνω.

ἐπιπάκτωσις, εως, ἡ· action de nayer (ἡ πρᾶξις).

ἐπιπακτωτήριον, ου, τό· naye, n. f. τὸ δι' οὗ ἐπιπακτοῦσι.

ἐπιπάλλω, μέλ. παλῶ, κραδαίνω, κινῶ, πάλλω, agiter, brandir.

ἐπίπαππος, ου, ὁ· ὁ πρόπαππος, ὁ πατὴρ τοῦ πάππου (Πολ. 3. 18) bisaïeul (καὶ ἐπιμάμμη, bisaïeule); ‖ κατά τινας ὁ πάππος τοῦ πάππου, τρίπαππος, trisaïeul (καὶ τρισμάμμη, trisaïeule) (Σχολ. Σοφ.).

ἐπιπαράγω, μέλ. άξω· παράγω προσέτι, produire en outre.

ἐπιπάσσω, μάλ. άσω, προσέτι πασπαλίζω τι ἐπί τινος, saupoudrer; διασπείρω ἐπί, répandre sur; ‖ ἐπιπάσσω δι' ἅλατος, saupoudrer avec du sel. § [οἰκοδ.] ἐπιπάσσω, fouetter, κοινῶς **πασπαλίζω** ἢ **μπαγδαντίζω** μὲ γιαγλὶ τὰς ἐπωροφίδας πήχεις (lattis) ἢ διὰ κονιάματος τὰ ὄρθια διὰ πήχεων διαφράγματα.

ἐπίπασμα, ατος, τό· τὸ χρησιμεῦον διὰ πασπάλισμα, ce qui sert à saupoudrer; καὶ ἐν γένει τὸ ἐπιπασθέν.

ἐπίπαστος, ος, ον· ὁ πασπαλισμένος, saupoudré, ée.

ἐπιπάτωρ, ορος, ὁ· μητρυιός, ὁ· beau-père; ὁ σύζυγος τῆς μητρός, le mari de la mère; πατὴρ τέκνου νυμφευθεὶς τὴν μητέρα του (Πολυδ. 3, 27).

ἐπιπεδόγραφον, ου, τό, καὶ

ἐπιπεδογράφος, ου, ὁ· planigraphe, n. m. ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς ἀντιγραφὴν σχεδίων δι' ἀναλόγου ἐπαυξήσεως ἢ ἐλαττώσεως τῆς κλίμακός των.

ἐπιπεδοδρομία, ας, ἡ· [ἱππευτ.] course-plate, n. f. ὁ κατὰ δρόμον διαγωνισμὸς ἐπὶ ἐδάφους ἐπιπέδου ἄνευ φυσικῶν ἢ τεχνικῶν κωλυμάτων· βλ. καὶ **ἱπποδρομίαι.**

ἐπιπεδομετρέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἐργάζομαι εἰς τὴν ἐπιπεδομετρίαν, faire la planimétrie.

ἐπιπεδομέτρησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιπεδομετρεῖν, l'action de faire la planimétrie; planimétrie, n. f.

ἐπιπεδομετρία, ας, ἡ· géométrie plane, καλεῖται τὸ μέρος τῆς γεωμετρίας τὸ πραγματευόμενον περὶ τῶν ἐπὶ ἐπιπέδου εὑρισκομένων σχημάτων (οἷον τριγώνου, τετραγώνου, πολυγώνου, κύκλου, ἐλλείψεως κτλ.) καὶ τῆς μετρήσεως αὐτῶν. Εἶνε ἄρα ἡ γεωμετρία τῶν δύο διαστάσεων μήκους καὶ πλάτους, ἐνῷ τὴν γεωμετρίαν τῶν τριῶν διαστάσεων μήκους, πλάτους καὶ ὕψους ἀποτελεῖ ἡ **στερεομετρία** (stéréométrie ἢ géométrie dans l'espace) πραγματευομένη περὶ τῶν στερεῶν γεωμετρικῶν σωμάτων (πυραμίδος, κώνου, παραλληλεπιπέδου, σφαίρας, κτλ.) καὶ τῆς μετρήσεως τοῦ ὄγκου αὐτῶν. § planimétrie, n. f. ἡ τέχνη τοῦ μετρᾶν τὰς ἐπιπέδους ἐπιφανείας, art de mesurer les surfaces planes. Ἡ ἐπιπεδομετρία πραγματεύεται περὶ τῶν ἐπιπέδων σωμάτων, εἶνε δὲ καταμέτρησις συνισταμένη εἰς τὴν παράστασιν ἐπὶ χάρτου τινὸς ἢ ἐπὶ τοπογραφικοῦ διαγράμματος, πάντων τῶν ἀντικειμένων καὶ πασῶν τῶν γραμμῶν ἃς παρατηροῦσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, ἤτοι τῶν ὁδῶν, ῥείθρων, οἰκιῶν, χωρίων, πόλεων, δασῶν,

χρημνωρειῶν, κτλ. Πρὸς ἐπιπεδομέτρησιν ἐδάφους τινὸς προσδιορίζουσι κατ' ἀρχὰς τὸ πολυγωνικὸν **δίκτυον** (canevas polygonal) διὰ μιᾶς τῶν μεθόδων τῶν ἐκτιθεμένων ἐν τῇ λέξει **καταμέτρησις** (lever).

ἐπιπεδομετρικός, ή, όν· planimétrique, adj. ὁ ἀφορῶν ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπιπεδομετρίαν· ‖ μέθοδος ἐπιπεδομετρική, méthode planimétrique.

ἐπιπεδόμετρον, ου, τό· planimètre, n.m. ἐργαλεῖον προωρισμένον νὰ καταμετρῇ τὸ ἐμβαδὸν (superficie) τῶν ἐπιπέδων ἐπιφανειῶν.

ἐπίπεδον, ου, τό· plan, n. m. καλεῖται οὕτως ὁμαλὴ ἐπιφάνεια ἐφ' ἧς δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἀκριβῶς καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις εὐθύς τις κανών. Ἐπίπεδόν τι σχετικῶς πρὸς ἕτερον δύναται νὰ ᾖ **κάθετον, παράλληλον** ἢ **πλάγιον** (perpendiculaire, parallèle ou oblique), δύναται δὲ καθ' ἑαυτὸ νὰ ᾖ **κατακόρυφον, ὁριζόντιον** ἢ **κεκλιμένον** (vertical, horizontal ou incliné). **Ἐπίπεδον** (plan) καλεῖται ἐν τῇ γεωμετρίᾳ ἐπιφάνεια, ἧς δύο οἱαδήποτε σημεῖα εἶνε δυνατὸν νὰ ἑνωθῶσι δι' εὐθείας γραμμῆς ὁλοκλήρου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ταύτης κειμένης. Δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ἡ ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, ὡς παραγομένη ἐκ γραμμῆς εὐθείας στρεφομένης περί τι σημεῖον ἑτέρας εὐθείας καὶ διατελούσης πάντοτε καθέτου πρὸς τὴν δευτέραν ταύτην εὐθεῖαν. Τὸ ἐπίπεδον δύναται νὰ ἔχῃ οἱανδήποτε πρὸς τὸν ὁρίζοντα θέσιν ἤτοι νὰ ᾖ ὁριζόντιον, κατακόρυφον ἢ πλάγιον. Πρὸς προσδιορισμὸν ἐπιπέδου τινὸς ἐν τῷ διαστήματι πρέπει καὶ ἀρκεῖ νὰ ἦνε γνωστὰ τρία αὐτοῦ σημεῖα μὴ ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας κείμενα, ἢ δύο ἐπ' αὐτοῦ κείμεναι εὐθεῖαι γραμμαί· ‖ κεκλιμένον ἐπίπεδον, plan incliné; ἐπίπεδον οὗτινος τὰ δύο ἄκρα δὲν κεῖνται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὕψους· ‖ [σιδηρ.] αὐτοκίνητον κεκλιμένον ἐπίπεδον ἢ **αὐτοκίνητον ἔδαφος**, plan automoteur, ἐφ' οὗ κινοῦνται τὰ **βαγόνια** (wagons) διὰ μόνου τοῦ βάρους των· ‖ ἠριθμημένον ἐπίπεδον, plan coté; ὑψομετρικὸν σχεδιάγραμμα ἢ ὁριζοντιογραφία ὑψομετρική, ὅταν οἱ σημειούμενοι ἀριθμοὶ ἐμφαίνωσιν ὕψη, ἤτοι τὸ **ἠριθμημένον ἐπίπεδον**· βλ. **παραστατικὴ γεωμετρία**, géometrie descriptive; ‖ συγκριτικὸν ἐπίπεδον, plan de comparaison; ‖ ἐπίπεδον ἀντισκοπευτικὸν ἢ ἀντεπισκοπεύσεως, plan de défilement; βλ. **ἀντεπισκόπευσις**· ‖ ἐπίπεδον ἀφέσεως, plan de départ ou de projection; κατακόρυφον ἐπίπεδον διερχόμενον διὰ τῆς **γραμμῆς τῆς ἀφέσεως** (ligne de départ), βλ. λέξιν· ‖ [ὀχυρ.] ἐπίπεδον πυρός, plan de feu ἢ plongée; βλ. **προσκλινές**· ‖ ἐπίπεδον θέσεως, plan de site; ἐπίπεδον παράλληλον τοῦ ἀντισκοπευτικοῦ ἐπιπέδου, κείμενον 1,50 μ. κάτωθεν τούτου· ‖ ἐπίπεδον τῆς βολῆς, plan de tir; τὸ κατακόρυφον ἐπίπεδον τὸ διερχόμενον **διὰ τῆς γραμμῆς τῆς βολῆς** (ligne de tir)· ‖ στοχαστικὸν (ὀπτικὸν ἢ διοπτικὸν) ἐπίπεδον, plan de visée; ἐπίπεδον κατακόρυφον διερχόμενον διὰ τῆς στοχαστικῆς γραμμῆς, βλ. **διόπτευσις**· ‖ — συγκρίσεως, plan de comparaison; ‖ ἴσαλον ἐπίπεδον, plan de flottaison; βλ. διάγραμμα, plan, καὶ ἴσαλος. § **ἐπίπεδον**, niveau, n. m. τὸ ἰσόπεδον, ἡ ἰσότης τοῦ ὕψους· βλ. καὶ ὕψος· ‖ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὕψους ἢ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου, au même niveau ἢ au niveau; ‖ τὸ ἐπίπεδον τῆς θαλάσσης, le niveau de la mer; βλ. καὶ **στάθμη**. § [ἀρχιτ.], champ, n. m. ἐπίπεδος ἐπιφάνεια (surface plane) ἐφ' ἧς ἐξέχει τι· βλ. **ἐπιφάνεια ἐπίπεδος**. § [γεωλ.] plate-forme; βλ. **δάπεδον**· ‖ προκειμένου περὶ τοπογραφικῆς θέσεως τὰ **ἐπίπεδα** καλοῦνται étages; π.χ. τὰ διάφορα τοῦ ἐδάφους ἐπίπεδα, étages du terrain; ‖ τὰ διάφορα ὁριζόντια ἐπίπεδα ἢ οἱ ὄροφοι σπηλαίου τινός, étages d'une grotte. § **ἐπίπεδον** λέγεται τὸ **κρηπίδωμα**, plate-forme, n. f. ‖ — πρὸς ἐπισώτρευσιν τῶν τροχῶν, plate forme à embattre les roues; ‖ — πρὸς κατασκευὴν τῶν βίκων, plate-forme pour la confection des barils. § aire, n. f. ἐπιφάνεια, ἐπίπεδον, καλεῖται οὕτω πᾶσα ἐπίπεδος ἐπιφάνεια (aire plane); π. χ. τὸ ἐπίπεδον τῆς σφύρας, aire du marteau ou face du marteau; ἤτοι τὸ ἐπίπεδον αὐτῆς μέρος δι' οὗ σφυροκοποῦσι. § [μεταφ.] **ἐπίπεδον** λέγεται ἡ **ἕδρα**, pan, n. m. πρίσματος, κτλ. π. χ. ἐν τῇ ὀχυρωτικῇ τὸ τετμημένον ἐπίπεδον, pan coupé; βλ. **ἀποτομή**. § **ἐπίπεδα ἀνατομικά**, plans anatomiques. Ἐν τῇ ἀνατομικῇ ὁ ὁρισμὸς τῆς θέσεως ἑκάστου ὀργάνου ἀναφορικῶς πρὸς τὰ παρακείμενα γίνεται τῇ βοηθείᾳ ἐπιπέδων, ἅτινα νοοῦνται τοῦ σώματος ὀρθοστατοῦντος καὶ ἔχοντος τὰς χεῖρας κρεμαμένας οὕτως ὥστε αἱ παλάμαι νὰ κεῖνται πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. Ταῦτα εἶνε δύο **ἐπίπεδα** κατακόρυφα καὶ παράλληλα, τὸ μὲν ἔμπροσθεν τοῦ σώματος (**πρόσθιον** ἐπίπεδον), τὸ δὲ ὄπισθεν (**ὀπίσθιον**)· δύο ὁριζόντια, τὸ μὲν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τὸ δὲ ὑπὸ τὰ πέλματα (**ἄνω** καὶ **κάτω** ἐπίπεδον), δύο κατακόρυφα καὶ κάθετα πρὸς τὸ πρόσθιον καὶ τὸ ὀπίσθιον ἐπίπεδον, περικλείοντα τὸ σῶμα ἐκ τῶν πλαγίων (**δεξιὸν πλάγιον** ἐπίπεδον, **ἀριστερὸν πλάγιον** ἐπίπεδον)· καὶ τὸ **μέσον** ἐπίπεδον παράλληλον τοῖς πλαγίοις, διερχόμενον διὰ τοῦ σώματος κατὰ μέσον καὶ διαιροῦν αὐτὸ εἰς δύο ἴσα πλάγια.

ἐπίπεδος, ος, ον· ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ τῆς γῆς, ἴσος, ὁμαλός, uni, e; égal, e; ὁ πλατύς, plat, e, adj. [γεωμ.] plan, e, adj. (βλ. καὶ **ἐπίπεδον**)· ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, surface plane; ‖ ἐπίπεδος ἁψίς, plate-bande, n. f. βλ. ἁψίς.

ἐπιπεδοσφαίριον, ου, τό· planisphère (ἐκ τοῦ λατ. planus, plan καὶ σφαῖρα, sphère), n. m. Χάρτης εἰς τὸν ὁποῖον παρίστανται ἐπὶ ἐπιπέδου ἐπιφανείας τὰ δύο ἥμισυ τῆς οὐρανίου ἢ τῆς γηΐνης σφαίρας, carte où les deux moitiés du globe céleste ou terrestre sont représentées sur une surface plane; ‖ οὐράνιον ἐπιπεδοσφαίριον, planisphère céleste, ὅπερ λέγεται γεωγραφικῶς καὶ mappemonde, n. f. εἶνε δὲ χάρτης ἐπίπεδος, παριστῶν τὸ σύνολον τῆς γηΐνης σφαίρας (τῶν δύο ἡμισφαιρίων), carte plane, représentant l'en-

semble du globe terrestre ; || γήϊνον ἐπιπεδοσφαίριον, planisphère terrestre, ὅπερ λέγεται καὶ mappemonde céleste. εἶνε δὲ χάρτης ἐπίπεδος τοῦ οὐρανίου θόλου, ἐφ' οὗ σημειοῦνται οἱ ἀστερισμοί, carte plane de la voûte céleste, sur laquelle sont marquées les constellations. § **ἐπιπεδοσφαίριον**, planisphère, n. m. μηχάνημα ἀπομιμούμενον τὰς κινήσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων ἐπὶ ἐπιπέδου ἐπιφανείας.

ἐπιπεδοσφαιρικός, ή, όν· planisphérique, adj. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὰ ἐπιπεδοσφαίρια, qui a rapport aux planisphères ; || χάρται ἐπιπεδοσφαιρικοί, cartes planisphériques.

ἐπιπεδόω βλ. ἐπιπεδῶ.

ἐπιπεδῶ (όω), μέλ. ώσω· κάμνω τι ἐπίπεδον, rendre plan, aplanir ; ὡς ἐπίπεδον σχῆμα παριστῶ, ἰσάζω, ὁμαλύνω, ἰσοπεδόνω, niveler.

ἐπιπέδως, [ἐπίρ.] à plat ἢ sur leur plat.

ἐπιπέδωσις, εως, ἡ· ἐνέργεια τοῦ ἐπιπεδοῦν, ἐξομάλυνσις, aplanissement, n. m. ἰσοπέδωσις, nivellement, n. m.

ἐπιπεφορτισμένος, η, ον· (ἐπιφορτίζω), chargé, ée ; ὁ ὑπόλογος διά τι, κτλ. ὁ εἰς ὃν ἀνατίθεταί τι.

ἐπιπεφυκῖτις, ιδος, ἡ· conjonctivité, n.f. φλεγμονὴ τοῦ ἐπιπεφυκότος, inflammation de la conjonctive.

ἐπιπεφυκώς, ότος, ὁ· conjonctive, n. f. ἐποφθάλμιος ὑμήν, ὑμὴν λεπτὸς ὅστις ἐπενδύει ἐσωτερικῶς τὰ βλέφαρα καὶ τὴν ἀνωτάτην ἐπιφάνειαν τοῦ βολβοῦ τῶν ὀφθαλμῶν, ἤτοι χιτὼν συνάπτων τὸν βολβὸν (τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ) μετὰ τῶν βλεφάρων.

ἐπίπηγμα, ατος, τό· καὶ **ἐπίπηξ**, ηγος, ὁ· τὸ ἐπί τινος προσπεπηγμένον, assemblage de pièces de bois ; [στρατ.] lisoir, n. m. βλ. καὶ **ἐσχάρα κιλλίβαντος** καὶ **ἑστεροδόκη**.

ἐπιπήγνυμι, μέλ. πήξω, συναρμόζω, ἑνόνω, assembler ; unir ; **ἐνθέτω**, emboîter.

ἐπιπηδάω-ῶ, πηδῶ ἐπάνω, sauter sur.

ἐπίπηξ, ηγος, ὁ· βλ. ἐπίπηγμα.

ἐπιπίπτω, μέλ. έσω, πίπτω ἐπάνω τινός, se jeter (fondre ; s'élancer) sur ; ἐφορμῶ κατά τινος, ἐχθρικῶς προσβάλλω, ὅθεν ἐπιπίπτω, assaillir ; attaquer ; || [τακτ.] **ἐπιπίπτω κατὰ τοῦ πολεμίου**, donner sur (ou contre) l'ennemi, τούτεστι λαμβάνω ἐνεργὸν μέρος εἴς τινα μάχην, ἄρχομαι τοῦ πυρός (entamer le feu), ἐφορμῶ κατὰ τοῦ πολεμίου (charger l'ennemi). Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ σημασίᾳ λέγουσι faire donner l'infanterie, l'aile droite, la réserve, etc. **ἐπιπίπτω** (ἐφορμῶ) **κατὰ τοῦ πεζικοῦ, κατὰ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος, κατὰ τῆς ἐφεδρείας**, κτλ. || **ἐπιπίπτω ἐπὶ τῶν νώτων, ἐπὶ τῶν πλευρῶν στρατεύματος τινός**, prendre à revers, en flanc, d'enfilade ; || **ἐπιπίπτω κατά τινος**, se jeter sur quelqu'un ; || **ἐπιπίπτω κατὰ τοῦ πολεμίου**, tomber sur l'ennemi ; || ἐπιπίπτω (ἐφορμῶ) ἐπὶ τοῦ πολεμίου, fondre sur l'ennemi.

ἔπιπλα, ων, τά· βλ. **ἔπιπλον**.

ἐπιπλανάομαι-ῶμαι, μέλ. ήσομαι, περιφέρομαι, πλανῶμαι, errer sur.

ἐπιπλάνησις, εως, ἡ· τὸ περιφέρεσθαι, πλανᾶσθαι, action d'errer; course errante.

ἐπιπλανήτης, ου, ὁ· ὁ περιπλανώμενος τῇδε κακεῖσε, errant, e ; ὁ πλάνης, vagabond, e.

ἐπίπλασις, εως, ἡ· ἡ ἐπίθεσις ἐπιπλάσματος, application du mastic (du stuc ; d'un enduit).

ἐπίπλασμα, ατος, τό· [νεοελ.] mastic, n. m. λεγόμενον καὶ stuc, n. m. [ναυτ.] ὁ **στόκος**· ὕλη ζυμώδης κατασκευαζομένη ἐξ ἀνθρακικοῦ μολύβδου, ἐκ ψιμμυθίου (στουπετσίου) ἢ ἐκ τιτάνου ἀπεξηραμένης, ζυμουμένων μετὰ λινελαίου, χρήσιμος εἰς τὴν ἔμφραξιν (ἐπίβυσιν) τῶν ἁρμῶν (κομμάτων, joints), τῶν χαραγῶν καὶ τῶν μικρῶν ὀπῶν τῶν ξύλων καὶ τῶν σιδηρῶν ἐλασμάτων· || **ἐπίπλασμα**, mastic, n. m. καὶ γενικώτερον συγκόλλημα, ciment, n. m. λέγονται οὕτω διάφοροι συνθέσεις δι' ὧν πληροῦνται τὰ κενὰ ἢ ῥαγάδες τῶν λίθων καὶ ξύλων πρὸς ἀπίσωσιν τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν· τοιοῦτον ἐστὶ τὸ ἀνωτέρω ἐκτεθὲν καὶ χρήσιμον ἐν τῷ ναυτικῷ ἐπίπλασμα· βλ. καὶ **συγκόλλημα**, ciment ; || ἐπίπλασμα τοῦ ὑαλοθέτου, mastique du vitrier, κοινῶς ὁ **στόκος** (stuc) ; || ἐπίπλασμα τοῦ μαρμαροποιοῦ, stuc du marbrier, ἢ mastique du marbrier ; βλ. **μαρμαροκονία**.

ἐπίπλαστος, ος, ον· ὁ ἐπάνωθεν ἠλειμμένος, ὅθεν μεταφ. ὁ ὑποκριτικός, προσποιητός, feint, e; simulé, ée; affecté, ée; factice; ψευδής, faux, fausse ; || ἐπίπλαστα δάκρυα, des fausses larmes ; || — φιλία, amitié feinte; fausse amitié ; || ἐπίπλαστοι ἀνάγκαι, des besoins factices.

ἐπιπλάστως, [ἐπίρ.) ὑποκριτικῶς, ψευδῶς, faussement.

ἐπιπλάττω, καὶ άσσω, μέλ. άσω, [νεοελ.], mastiquer ; κοινῶς **στοκάρω**, ἐπιβύω δι' ἐπιπλάσματος (mastique). § ἐπιπλάσσω, ἐφαρμόζω ἐπί, appliquer sur ; ἐπαλείφω, ἐπάνωθεν ἀλείφω τι, συνεπῶς κάμνω τι προσποιητόν, προσποιοῦμαι, feindre.

ἐπιπλατυς, υς, υ· γεν. εος, de forme élargie, ἄνωθεν πλατύς, ὁμαλός.

ἐπιπλέκω, μέλ. πλέξω· πλέκω τι, προσέτι ἐμπλέκω, entrelacer; περιπλέκω, enchevêtrer, λίθους, ξύλα, κτλ. ἵνα συνδεθῶσι μεταξύ των· || [ἰατρ. ἰδ.] compliquer ; βλ. **ἐπιπλοκή**.

ἐπιπλέον, [ἐπίρ.] ἢ μᾶλλον ἐπὶ πλέον, ἀκόμη περισσότερον, encore plus ; βλ. **πλέον**.

ἐπιπλέον, οντος, τὸ [οὐδ. οὐσ.], τὸ τελευταῖον πρὸς τὰ ὀπίσω πλοῖον ναυτικῆς δυνάμεως θαλασσοπλοούσης, le dernier bateau d'une flotte.

ἐπίπλεος, ἔμπλεος, γεμάτος, plein, e ; rempli, e ; βλ. καὶ **ἐπίπλεως**.

ἐπίπλευρος, ος, ον· ὁ ἐπὶ τῶν πλευρῶν ἢ τῶν ὀχθῶν παράπλευρος, latéral, ale, aux ; costal, ale, aux.

ἐπιπλεύρωσις, εως, ἡ· épiplérose (ἐκ τοῦ ἐπί, sur καὶ πλεύρωσις, πάχυνσις, εὐσαρκία, réplétion), u. f. [ιατρ.] ὑπερβολικὴ εὐσαρκία, réplétion extrême, ἡ πολυσαρκία.

ἐπίπλευσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιπλέειν, action de surnager; de flotter sur; flottage, n. m. π. χ. ἡ ἐπίπλευσις τῶν ξύλων διὰ τοῦ ποταμοῦ, ὅπερ ἐστὶ μέσον μεταφορᾶς τῆς ξυλείας.

ἐπιπλεύστης, ου, ὁ· ὁ ἐπιπλέων, qui surnage; qui flotte sur; ὅθεν ἐπιπλεύστης, flotteur, n. m.=πλωτήρ, ἐπιπλωτήρ, κοινῶς τὸ φλοτέρ, ἤτοι ὄργανόν τι ἐπιπλέον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑγρῶν (παρόμοιον τοῦ κατωτέρω περιγραφομένου)· ‖ ἐπιπλεύστης [ἢ πλωτὴρ] προειδοποιητικός, flotteur d'alarme; ‖ [ναυχλ.] ἐπιπλεύστης, flotteur, n. m. βλ. 4 ὀπίσθιος κῶνος, εἰς ναύκλαστρον Οὐάϊτχεδ· ‖ ἐπιπλεύστης, flotteur, n. m. καλεῖται οὕτως ἀσφαλιστικὴ συσκευὴ (appareil de sûreté) ἧς τὸ κύριον ὄργανον εἶνε κοίλη σφαῖρα (sphère creuse) ἐπιπλέουσα τῆς στάθμης (niveau) τοῦ ἐν ἀτμολέβητι ὕδατος, καὶ ἥτις συνδεομένη διὰ συστήματος μοχλῶν καὶ ἐλατηρίων μετ' ἐξωτερικοῦ δείκτου, ἐπιτρέπει νὰ παρακολουθῶμεν διαρκῶς τὸ ὕψος τῆς στάθμης τοῦ ἐν τῷ ἀτμολέβητι ὕδατος. § ἐπιπλεύστης, bouée, n. f. βλ. σημαντὴρ (ἀγκύρας, κτλ.).

ἐπιπλέω, μέλ. εύσω, πλέω ἐπί τινος, surnager; flotter sur; être sur ou flotter à la surface; ‖ [ναυτ.] ἐπιπλέω, flotter, ἵσταμαι καλῶς ἐπὶ τοῦ ὕδατος· ‖ πλοῖόν τι ἐπιπλέει, un bâtiment flotte; ‖ ἐπιπλέω, être à flot, εὑρίσκομαι ἐπὶ τοῦ κύματος.

ἐπιπλέων, ουσα, ον· flottant, e, adj. ὁ ἐπὶ τοῦ ὕδατος, κτλ. εὑρισκόμενος. § [ούσ.] ὁ ἐπιπλέων, ὁ τελευταῖος ναύτης λέμβου, matelot d'arrière ἢ matelot de l'arrière. Ἐν τῇ ναυτικῇ τακτικῇ καλεῖται οὕτω τὸ πλοῖον τὸ ἀκολουθοῦν ἐκεῖνο περὶ οὗ ὁμιλοῦσι· τὸ ἐπιπλέον, vaisseau de l'arrière.

ἐπίπλεως, ως, ων· πλήρης, γεμᾶτος, plein, e; rempli, e.

ἐπιπληκτικός, ή, όν· ὁ εἰς τὸ ἐπιπλήττειν, τιμωρεῖν ἐπιτήδειος, de réprimande; à punir.

ἐπιπληκτικῶς, [ἐπίρ.] μετ' ἐπιπλήξεως, δι' ὕφος ἐπιπληκτικοῦ, de ton de réprimande.

ἐπίπληξις, εως, ἡ· ἐπιτίμησις, ὀνείδισμα, τὸ μάλωμα, réprimande, n. f. répréhension, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ προφορικῶς ὡς τιμωρία, γινομένη παρατήρησις, correction, n. f. savonnade, n. f. ‖ ποινὴ ἐπιπλήξεως, peine de réprimande (ὀνειδισμοῦ, de blâme); ‖ [στρατ.] ἐπίπληξις, réprimande, n. f. ἡ ὑπὸ ἀνωτέρου πρὸς κατώτερον γινομένη παρατήρησις, ποινῆς ἕνεκα· π. χ. ἐπίπληξιν πρὸς τοὺς ἀξιωματικοὺς ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλλωσιν ὁ συνταγματάρχης καὶ οἱ στρατηγοί. Ἡ ἐπίπληξις ἀπευθύνεται ἐπὶ παρουσίᾳ ἑνὸς ἢ πλειοτέρων ἀξιωματικῶν ἀνωτέρων ἢ ὁμοιοβάθμων μέν, ἀλλ' ἀρχαιοτέρων τοῦ ἐπιπληττομένου ἀξιωματικοῦ. Ἐπίσης ἐπίπληξις ἐπιβάλλεται καὶ ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὑπαξιωματικούς· βλ. καὶ εἰς λέξιν ποινὴ (punition).

ἐπιπληρόω-ῶ, μέλ. ώσω· γεμίζω τι ἕως ἄνω, remplir; καὶ κατ' ἐπέκτασιν συμπληρῶ, compléter. § —, colmater, ἀνυψῶ καὶ γονιμοποιῶ τεχνικῶς τὰ χαμηλὰ ἢ ἄκαρπα ἐδάφη δι' ἐναποθέσεως ἰλύος προερχομένης ἐκ ποταμῶν, κτλ.

ἐπιπλήρωμα, ατος, τό· τὸ ἐπὶ πλέον, τὸ περίσσευμα, supplément, n. m. τὸ συμπλήρωμα, complément, n. m. ‖ [ναυτ.] τὸ ἐπὶ πλέον τοῦ πληρώματος, supplément d'équipage.

ἐπιπληρωματικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπιπλήρωσιν, de remplissage; πρὸς συμπλήρωσιν, de complétage; ‖ [οἰκοδ.] ἐπιπληρωματικὴ τοιχοποιΐα, remplissage, n. m. παραγέμισμα διὰ συντριμμάτων λίθων, ἤτοι ἡ δι' ἧς συμπληροῦνται τὰ κενὰ καλουμένη ἐπίσης garnis, n. m. ‖ —, de colmatage; βλ. ἐπιπλήρωσις.

ἐπιπλήρωσις, εως, ἡ· τὸ ὑπεργέμισμα, τὸ ἐπὶ πλέον, le supplément [‖ ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιπληροῦν, action de colmater, colmatage, n. m. βλ. ἐπιπληρόω.

ἐπίπλησμα, ατος, τό· foisonnement, n.m. βλ. ἐξόγκωμα, ἐπαύξησις κατ' ὄγκον.

ἐπιπλήσσω καὶ ήττω, μέλ. ήξω· μὲ λόγους ἐπιτιμῶ, ὀνειδίζω, μαλόνω τινά, gronder; ἐπιβάλλω ἐπίπληξιν, réprimander; reprendre; ἐπιπλήττω σφοδρῶς, savonner; ἐπιπλήττω τινά, μαλόνω, chapitrer; βλ. καὶ ἐπίπληξις· ‖ θὰ τὸν ἐπιπλήξω, je le gronderai; ‖ τί δικαίωμα ἔχει νὰ σᾶς ἐπιπλήττῃ; quel droit a-t-il de vous réprimander? de quel droit il vous réprimande?

ἐπιπλοέμφραξις, εως, ἡ· épiplomphrase (ἐπίπλοον καὶ φράσσειν, obstruer), n. f. σκλήρυνσις τοῦ ἐπιπλόου, induration de l'épiploon.

ἐπιπλοεντεροκήλη, ης, ἡ· épiplo-entérocèle, n. f. κήλη περιλαμβάνουσα μέρος τοῦ ἐπιπλόου καὶ τῶν ἐντέρων, hernie qui contient une portion de l'épiploon et de l'intestin.

ἐπιπλοϊκός, ή, όν· épiploïque, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὸ ἐπίπλοον, qui appartient, qui a rapport à l'épiploon; ‖ φλέψ, ἀρτηρία ἐπιπλοϊκή, veine, artère épiploïque; ‖ ἐξάρτημα ἐπιπλοϊκόν, appendice épiploïque; ‖ κήλη ἐπιπλοϊκή, hernie épiploïque.

ἐπιπλοΐτις, ιδος, ἡ· épiploïte, n. f. φλεγμονὴ τοῦ ἐπιπλόου, inflammation de l'épiploon.

ἐπιπλοκή, ῆς, ἡ· τὸ περιπλέξιμον, ἡ ἐμπέρδευσις, entrelacement, n. m. ἐμπλοκή, enchevêtrure, n. f. ἕνωσις δοκῶν, λίθων, κτλ. μεταξύ των· ‖ [ἰδ. ἰατρ.] complication, n. f. καλεῖται ἡ ἐπέλευσις νέου νοσήματος πρὸς ἤδη προϋπάρχον, π. χ. πνευμονίας εἰς λείριον, κτλ.

ἐπιπλοκήλη, ης, ἡ· épiplocèle (ἐπίπλοον καὶ κήλη, tumeur), n. m. κήλη προερχομένη ἐκ μόνου τοῦ ἐπιπλόου, hernie qui ne contient que de l'épiploon.

ἐπιπλομηροκήλη, ης, ἡ· épiplo-méro-

cèle, n. f. κήλη τοῦ μηροῦ, περιλαμβάνουσα μέρος τοῦ ἐπιπλόου, hernie crurale, qui contient une portion de l'épiploon.

ἐπιπλόμφαλον, τό· épiplomphale (ἐπίπλοον καὶ ὀμφαλός, ombilic), n. f. ὀμφαλικὴ κήλη, περιλαμβάνουσα τμῆμα τοῦ ἐπιπλόου, hernie ombilicale, qui contient une portion de l'épiploon.

ἔπιπλον, ου, τό· meuble, n. m. [συνήθ. πληθ.] ἔπιπλα, ων, τά· meubles, les ; καὶ ἐνίοτε τὰ σκεύη, agrès, les ; [ἰδ. νομ.] mobilier, n. m. (=τὸ κινητόν)· || δωμάτιον μὲ ἔπιπλα [πρὸς ἐνοίκιον], chambre meublée (garnie) ; || ἐνοικιάζει δωμάτια μὲ ἔπιπλα, il tient un garni ; || [νομ.] τὰ ἔπιπλα, mobilier, n. m. Κατὰ τὴν ἡμετέραν νομοθεσίαν (Νόμ. περὶ διακρίσεως κτημάτων ἄρθρ. 10) ἔπιπλα καλοῦνται ἐκεῖνα μόνον τὰ κινητὰ ὅσα συντείνουν εἰς χρῆσιν καὶ καλλωπισμὸν τῶν οἰκημάτων, οἷον τάπητες, κλῖναι, καθέκλαι, κρεμαστὰ ὡρολόγια, τράπεζαι, εἰκόνες, ἰχνογραφήματα, ἀγάλματα καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἀλλ' ὄχι αἱ τῶν τριῶν τελευταίων ἀντικειμένων συλλογαί, αἵτινες δύνανται νὰ εὑρίσκωνται εἰς ἀποθήκας ἢ καὶ ἰδιαιτέρους θαλάμους. Κατ' ἀναλογίαν πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὅτι καὶ αἱ συλλογαὶ βιβλίων δὲν συμπεριλαμβάνονται μεταξὺ τῶν ἐπίπλων, κατὰ τὴν ὀρθοτέραν δὲ γνώμην οὔτε αἱ περιέχουσαι αὐτὰ βιβλιοθῆκαι. Ἐπίσης οὔτε οἱ ἵπποι, οὔτε αἱ ἅμαξαι εἶνε ἔπιπλα. Κοινότερον δὲ περιορίζεται ἡ λέξις ἐπὶ τῶν σκευῶν τῆς οἰκίας, ἐξαιρουμένων τῶν ἀγγείων, ἐργαλείων καὶ μαγειρικῶν σκευῶν, περιλαμβάνουσα οὕτω τραπέζας, καθίσματα, κλίνας, ἑρμάρια, γραφεῖα, καθρέπτας, ἀνάκλιντρα, ἕδρας καὶ τὰ διάφορα εἴδη σκευῶν πρὸς ἀπόθεσιν μικροτέρων ἀντικειμένων.

ἐπιπλόνω, ἐπιπλόω-ῶ, ἐπιπλώνω, μέλ. ώσω, τοποθετῶ ἔπιπλα εἰς, meubler (une maison ; un appartement) ; [ἐνίοτε] emménager ; ἤτοι μεταφέρω, τακτοποιῶ (διευθετῶ) τὰ ἔπιπλα εἰς νέον οἴκημα, transporter, ranger ses meubles dans un nouveau logement, ἤτοι οἰκοκυρεύομαι.

ἐπίπλοον, ου, τό· ἢ ἐπίπλουν, τό· [ἀνατ.] épiploon, n. m. ou gras double, n. m. ἡ τὰ ἔντερα συγκρατοῦσα σκέπη, ἢ πτυχαὶ τοῦ περιτοναίου συνάπτουσαι πρὸς ἄλληλα τὰ ἐν τῇ κοιλίᾳ σπλάγχνα (repli du péritoine qui rattache les uns aux autres les viscères abdominaux). Αἱ σπουδαιότεραι ἐπιπλοϊκαὶ πτυχαὶ εἰσὶ τὸ μεῖζον, τὸ ἔλασσον ἢ γαστροηπατικὸν καὶ τὸ γαστροσπληνιακὸν ἐπίπλοον.

ἐπιπλοποιεῖον, ου, τό· τὸ ἐργοστάσιον εἰς ὃ κατασκευάζονται ἔπιπλα, ἐργοστάσιον ἐπίπλων, fabrique de meubles.

ἐπιπλοποιΐα, ας, ἡ· ἡ κατασκευὴ τῶν ἐπίπλων, fabrication de meubles ; καὶ ἐνίοτε ébénisterie, n. f. Ἡ λέξις ἐπιπλοποιΐα περιλαμβάνει μὲν ἐν εὐρείᾳ ἐννοίᾳ ἅπασαν τὴν κατασκευὴν τῶν ἐπίπλων, περιορίζεται δὲ συνήθως εἰς τὴν κατεργασίαν καὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ξυλίνων ἐπίπλων ἢ καὶ τῶν μερῶν αὐτῶν, ὑπ' αὐτὴν δὲ τὴν σημασίαν ἀποτελεῖ μέρος τῆς ξυλουργικῆς τέχνης.

ἐπιπλοποιός, οῦ, ὁ· ὁ κατασκευαστὴς ἐπίπλων, fabricant de meubles.

ἐπιπλοπωλεῖον, ου, τό· τὸ κατάστημα εἰς ὃ πωλοῦνται ἔπιπλα, magasin de meubles.

ἐπιπλοπώλης, ου, ὁ· ἔμπορος ἐπίπλων, marchand de meubles.

ἐπίπλοος-ἐπίπλους, attaque navale (ναυτικὴ ἐπίθεσις, προσβολή), λέγεται ἡ ἐφόρμησις πλοίου ἐναντίον ἐχθρικοῦ, εἶνε συνώνυμον τοῦ expédition navale.

ἐπιπλοσαρκόμφαλον, τό· épiplosarcomphale (ἐπίπλοον, σάρξ, σαρκός, chair καὶ ὀμφαλός, nombril), n. f. ὀμφαλικὴ κήλη, σχηματιζομένη ὑπὸ ὑπερτροφικοῦ ἐπιπλόου, hernie ombilicale, formée par l'épiploon hypertrophié.

ἐπιπλοσχεοκήλη, ης, ἡ· épiploschéocèle (ἐπίπλοον, ὄσχεον, scrotum καὶ κήλη, tumeur) n. f. [χειρουρ.] κήλη τοῦ ἐπιπλόου ἐν τῷ ὀσχέῳ, hernie de l'épiploon dans le scrotum.

ἐπίπλωσις, εως, ἡ· ameublement, n. m. λέξις σημαίνουσα τὰ ἔπιπλα ἐν συνόλῳ· || — λέγεται ἐπίσης ἡ διακόσμησις, ἡ διασκευὴ δωματίου, κτλ. garniture d'une chambre, d'un wagon, etc ; (ce qui garnit).

ἐπιπλωτήρ, ῆρος, ὁ· βλ. **ἐπιπλεύστης,** flotteur, n. m. || ἐπιπλωτήρ, flotte, n. f. Τεμάχιον ξύλου, φελοῦ ἢ ἄλλο ἐπιπλέον ἀντικείμενον ὅπερ ἀναδενόμενον ἀπὸ ῥυματίου συγκρατεῖ δίκτυον ἢ ἄλλο τι ὅπερ θέλομεν νὰ ἐμποδίσωμεν ἀπὸ τοῦ νὰ βυθισθῇ ἐντελῶς ἐν τῷ ὕδατι.

ἐπιπνέω, μέλ. εύσω, φυσῶ ἐπί τινος, souffler sur ; φυσῶ ἀπό, souffler du côté de (ἰδίως ἐπὶ εὐνοϊκοῦ ἀνέμου)· [ἐκκλησ.] ἐμπνέω, inspirer.

ἐπίπνοια, ας, ἡ· φύσημα, le souffle ; [ἰδ. ἐκκλησ.] inspiration, n. f. (= ἔμπνευσις θεία).

ἐπιπόδιος, ος, ον· ὁ εἰς τοὺς πόδας εὑρισκόμενος, qui se trouve aux pieds ; attaché aux pieds.

ἐπιποθέω-ἐπιποθῶ, μέλ. ήσω, ἔχω πόθον, εὐχήν, ἀγάπην πρός τι, désirer ; εὔχομαι διά τι, souhaiter ; ἀποβλέπω εἴς τι, aspirer.

ἐπιπόθημα, ατος, τό· τὸ ἀντικείμενον τοῦ πόθου, objet de désir.

ἐπιπόθησις, εως, ἡ· τὸ ποθεῖν, ἐπιθυμεῖν τι, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιποθεῖν, désir, n. m.

ἐπιπολάζω, μέλ. άσω· ἐπικυματίζω, εὑρίσκομαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τινός, être ou flotter à la surface, surnager; ἐπίκειμαι ἐπιφανείας τινός, εἶμαι που ἐπιτεθειμένος, flotter; π.χ. βλ. **θύρα** ἐπιτεθειμένη· || τύμπανα ἐπιτεθειμένα· βλ. **ἐπιτίθεμαι·** [μεταφ.] ὑπερέχω, ὑπερβάλλω, ἀφθονῶ, abonder ; εὑρίσκομαι εἰς πλεονασμόν, παρουσιάζομαι συχνάκις, être fréquent ; ἐπικρατῶ, régner ; || ἐπιπολάζοντα νοσήματα, maladies régnantes ; maladies catastatiques ; βλ. ἐπιπολάζων.

ἐπιπολάζων, ουσα, ον· catastatique, adj. ὅστις ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐποχῆς ἢ ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς ἀτμοσφαίρας, qui dépend de la saison ou de l'état de l'atmosphère ; π. χ. ἐπιπολάζοντα νοσήματα, maladies catastatiques.

ἐπιπόλαιος, ος καὶ αία, ον· superficiel,elle; ὁ ἐπάνω κείμενος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας εὑρισκόμενος, à la surface : ὁ μὴ βαθείας ἔχων τὰς ῥίζας, συνεπῶς ὁ μὴ θετικός, π. χ. ἐπιπόλαιαι γνώσεις, des connaissances superficielles, ἤτοι αἱ φαινόμεναι (κατ' ἐπιφάνειαν) οὕτως εἰπεῖν γνώσεις, ἀλλ' οὐχὶ θετικαί· «ἐπιπόλαια λέγομεν τὰ παντὶ δῆλα καὶ ἃ μηδὲν δεῖ ζητῆσαι» Ἀριστοτέλ. ῥητ. 3, 10· συνήθ. μεταφ. ὁ φαινόμενος, φανερός, apparent, e ; ὁ ψευδής, faux, fausse, καὶ ἰδίως ἐλαφρός, léger, ère; κοῦφος, μάταιος, frivole ; μηδαμινός, τιποτένιος, futile; || χαρακτὴρ ἐπιπόλαιος, caractère léger; || τραῦμα ἐπιπόλαιον, blessure légère, ἐλαφρὰ πληγή.

ἐπιπολαιότης, ητος, ἡ· (βλ. ἐπιπόλαιος), ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπιπολαίου, συνεπῶς μεταφ. ἡ ἐλαφρότης, légèreté, n. f. κουφότης, ματαιότης, frivolité, n. f. μηδαμινότης, futilité, n. f.

ἐπιπολαίως, [ἐπίρ.], ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, superficiellement, adv. à la surface ; ἐλαφρῶς, ἐλαφρά, légèrement ; à la légère ; θίγων τὴν ἐπιφάνειαν, τὴν ἐπιπολήν, en effleurant ; κούφως, ματαίως, frivolement.

ἐπιπολή, ῆς, ἡ· ἡ ἐπιφάνεια, surface, n. f. || ἐν ἐπιπολῇ, ἐξ ἐπιπολῆς, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, à la surface. § κατ' ἐπιπολήν, ἐξ ἐπιπολῆς (ἐπιρρηματικῶς), superficiellement, ἐπάνω, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, à la surface ; εἰς μέρος φαινόμενον, en apparence. § ἐξ ἐπιπολῆς=ἴσα μὲ τὴν ἐπιφάνειαν, à fleur de ; || — σκύτους, fleur de cuir, τὸ μέρος τοῦ δέρματος ἐξ οὗ ἀφῃρέθη τὸ τρίχωμα, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος, κοινῶς τὸ **νεῦρον** τοῦ δέρματος.

ἐπιπολιόομαι-οῦμαι, μέλ. ωθήσομαι, ἀρχίζω νὰ γίνωμαι πολιός, ν' ἀποκτῶ λευκὰς τρίχας, [commencer à] grisonner, blanchir.

ἐπιπόλιος, ος, ον· οὗτινος αἱ τρίχες ἀρχίζουσι νὰ λευκαίνωνται, qui commence à grisonner, à blanchir ; grisâtre, adj. ὑπόπολιος.

ἐπιπονέω-ῶ, μέλ. ήσω, ἐμπονέω, ἐξακολουθῶ νὰ ἐργάζωμαι, κοπιάζω ἀνενδότως, ἀκαταπαύστως, supporter le travail; travailler à continuité ; καταπονῶ, travailler avec peine ; fatiguer.

ἐπίπονος, ος, ον· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθετ. ώτατος) ὁ μὲ κόπους, μόχθους συνδεδεμένος, κοπιώδης, pénible, adj. κουραστικός, fatigant, e ; τραχύς, rude ; ἐπίμοχθος, laborieux, euse ; || ἐπιπονώτερος, plus fatigant, etc. || ἐπιπονώτατος, très fatigant, etc.

ἐπιπόντιος, ος καὶ α, ον· ὁ εὑρισκόμενος ἐπὶ ἢ πλησίον τῆς θαλάσσης, ἐπιθαλάσσιος, maritime, adj.

ἐπιπόνως, [ἐπίρ.] μετὰ πόνου καὶ μόχθου, μετὰ κόπου, avec peine ; péniblement, adv. κοπιωδῶς, ἐπιμόχθως, laborieusement, adv.

ἐπιποτάμιος, ος καὶ α, ον· ὁ πλησίον τοῦ ποταμοῦ εὑρισκόμενος, situé sur un fleuve, ποτάμιος, fluvial, e, aux ; ὁ παραποτάμιος, riverain, e ; παρόχθιος ποταμοῦ.

ἐπιπροβαίνω, προχωρῶ εἴς τι, s'avancer.

ἐπιπροέχω, μέλ. ἕξω· προέχω τινός, ἐξέχω τινός, avancer en saillie.

ἐπίπροικος, ος, ον· ἡ ἐπὶ προικὶ ἐκδοθεῖσα, προικισθεῖσα, doté, ée.

ἐπιπρομαχών, ῶνος, ὁ· [ὀχυρ.] cavalier, n. m. (ὅταν ἀνεγείρηται ἐπὶ προμαχῶνος). Ἐν τῇ ὀχυρωτικῇ καλεῖται οὕτως ὄγκος γαιῶν, ἐνίοτε μετὰ τείχους, ὑπερβαίνων καθ' ὕψος τὸ πέριξ προπέτασμα, προωρισμένος ἵνα ἐπισκοπῇ τὰ πέριξ (ἐξ οὗ καὶ **σκοπιά**), καὶ ἐπικρατῇ μᾶλλον τῆς πεδιάδος, νὰ παρέχῃ δὲ δευτέραν γραμμὴν πυρῶν καθ' ὡρισμένας διευθύνσεις. Ὁ ὄγκος οὗτος τῶν γαιῶν καλεῖται γενικώτερον **ἐπιτείχισμα** ὅταν εὑρίσκηται ἐπί τινος τειχίσματος (rempart), ὡς π. χ. ἐπὶ τοῦ τειχίσματος **ἐρύματος** (fort). Τὸ **προπέτασμα** τοῦ φρουρίου ἔχει συνήθως **ἀνέγερσιν** (relief) 7 μ μέχρις 9 μ., ὑφίσταται δὲ ἐνίοτε ἀνάγκη ὅπως αἱ ὑπερασπίστριαι ἐπικρατήσωσιν ἐξωτερικῶν τινων σημείων τῆς πεδιάδος, τούτου ἕνεκα κατὰ τὰ σημεῖα ταῦτα ἀνυψοῦσιν ὀγκώδεις ἐπιχωματισμούς, ὧν ἡ ἀνέγερσις φθάνει ἐνίοτε εἰς ὕψος 12 - 14 μέτρων. Εἰς τὴν **προμαχωνικὴν** ὀχύρωσιν, οἱ ἐπιπρομαχῶνες ἀνεγείρονται ἐντὸς τῶν μεγάλων προμαχώνων· τὰ προπετάσματα αὐτῶν εἶνε σχεδὸν παράλληλα τοῖς τῶν προμαχώνων καὶ συγκροτοῦνται ἐκ δύο προσώπων καὶ δύο πλευρῶν, ἀνέρχονται δ' ἐπὶ τοῦ δαπέδου (plate-forme) αὐτῶν δι' ἁπλῶν ἀναβαθμῶν.

ἐπιπρομήτωρ, ορος, ἡ· ἡ μήτηρ τῆς μάμμης, προμάμμη, bisaïeule, n. f.

ἐπιπροπάτωρ, ορος, ὁ· ὁ πατὴρ τοῦ πάππου, πρόπαππος, bisaïeul, n. m.

ἐπιπρόσγειον, ου, τό· [ἀρχιτ.] entre-sol, n. m. ἢ **ἐπισόγαιον**, τό· καλεῖται οὕτω χαμηλὸς ὄροφος σχηματιζόμενος ἐντὸς τοῦ ὕψους τοῦ προσγείου (rez-de-chaussée) καὶ ὑπὸ τὸ πάτωμα τοῦ πρώτου ὀρόφου, ἤτοι ὄροφος ἐπικείμενος τοῦ **προσγείου**.

ἐπιπρόσθετος, ος, ον· appendiculaire, adj. ὁ ἔκ τινος ἐξαρτώμενος.

ἐπιπροσθέτως, ἐπιβοηθητικῶς, accessoirement.

ἐπιπροσθέω, βλ. ἐπιπροσθῶ.

ἐπιπρόσθησις, εως, ἡ· ἡ ἔμπροσθεν στάσις, ἡ παρένθεσις ἑτέρου καὶ συνεπῶς παρεμπόδισις, interception, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιπροσθέω, l'action de se mettre devant ; d'offusquer ; de masquer la vue. § [ἀστρον.] τὸ τοῦ φωτὸς ἐμπόδιον, ἡ ἐπισκίασις (ὑπὸ ἑτέρου παρεντιθεμένου ἀστέρος), occultation, n. f. ἰδίως ἐπὶ τῆς ἐπισκοτίσεως τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης· καὶ γενικῶς ἡ **ἀπόκρυψις** ἀστέρος, κτλ.

ἐπιπροσθῶ (έω), μέλ. ήσω· ἐμποδίζω, παρεμποδίζω ἔμπροσθεν ἱστάμενος τινός, inter-

cepter ; κωλύω τὴν ὅρασιν, masquer (la vue) ; ἐπισκοτίζω, offusquer ; ἐπισκιάζω, obscurcir ; ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐπισκοτιζομένων οὐρανίων σωμάτων «ἐπιπροσθεῖται ὁ ἥλιος ἐν τῇ ἐκλείψει ὑπὸ τῆς σελήνης» Πλούταρ., le soleil s'obscurcit ; || [συνεκδ.] ἀντίκειμαι τινός, ἐναντιοῦμαι, s'opposer ; ἐμποδίζω, κωλύω, empêcher ; || τὰ ἐπιπροσθοῦντα κωλύματα, les obstacles qui s'y opposent.

ἐπιπρόσχωμα, ατος, τό· βλ. περιχαράκωσις.

ἐπιπτυχή, ῆς, ἡ· (πτυχή), doublure, n.f. ἐλάττωμα κατὰ τὴν συγκόλλησιν τοῦ σιδήρου, ἢ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχον, συνιστάμενον εἰς ἀποσπώμενα φυλλιδώματα (lamelle). § ἐπιπτυχή, ἡ πτυχή, τὸ δίπλωμα, repli, n. m.

ἐπίπυρρος, ος, ον· mordoré, ée (couleur), ὁ εἰς τὸ πορφυροῦν χρῶμα κλίνων, ὑπέρρυθρος, roussâtre.

ἐπίπωμα, ατος, τό· τὸ δι' οὗ πωμάζεται, σκεπάζεταί τι, τὸ πῶμα, συνεπῶς τὸ σκέπασμα, couvercle, n. m.

ἐπιπωμάζω, μέλ. άσω· ἐπιπωματίζω, σκεπάζω μὲ πῶμα, fermer avec un couvercle ; πωμάζω, κλείω, fermer ; boucher.

ἐπιπωμασμός, οῦ, ὁ· καὶ ἐπιπωμάτωσις, ἡ πωμάτωσις, ἡ πρᾶξις τοῦ κλείειν διὰ πώματος, action de fermer (avec un couvercle); de boucher (ἀποφράσσω) (avec un bouchon, etc.) fermeture, n. f.

ἐπιπωματικός, ή, όν· καὶ ἐπιπωμαστικός, ή, όν· πωματικός, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπιπωμάτισιν, qui sert à boucher ; qui bouche.

ἐπιπωματίζω, μέλ. ίσω, βλ. ἐπιπωμάζω.

ἐπιπωμάτωσις, εως, ἡ· βλ. ἐπιπωμασμός.

ἐπίρραμμα, ατος, τό· τὸ ἐπάνω που ῥαμμένον, pièce mise à un vêtement ; τὸ ἐπίρραφον, doublure, n. f. ἐπιρράμματα, les bandes d'un pantalon = τὰ **ἐπίρραφα.** § [ναυτ.] —, doublage, n. m. doublure, n. f. καὶ πληθυντ. doublages, doublures ou pointes, λέγονται ταινίαι ἐξ ὀθόνης ῥαπτόμεναι ἐπὶ ἱστίου τινὸς πρὸς προφύλαξιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς τριβῆς, πρὸς ἐνδυνάμωσιν καὶ πρὸς ἐπαύξησιν τῆς διαρκείας του.

ἐπιρράπτω, μέλ. άψω, ῥάπτω ἐπὶ ἄλλου, coudre à ou sur. § doubler une voile, ῥάπτω ἐπιρράματα ἱστίου (doublages).

ἐπίρραφον, ου, τό· τὸ ἐπί τινος ῥαμμένον, τὸ ἐπίρραμμα, [πληθ.] ἐπίρραφα, bandes, αἱ περὶ τὰς ῥαφὰς ῥαπτόμεναι ταινίαι ἐπὶ τῶν περισκελίδων· βλ. καὶ **παράρραμμα.**

ἐπιρρέπεια, ας, ἡ· ἡ ὁρμὴ τῆς ψυχῆς πρός τι, ἡ πρός τι κλίσις, τὸ **ἐπιρρεπές,** inclination, n. f. penchant, n. m. ἡ τάσις, tendance, n. f. ἡ τάσις, κλίσις, διάθεσις, propension, n. f. || γενικῶς δὲ ἡ κλίσις, inclinaison, n. f. pente, n. f.

ἐπιρρεπής, ής, ές, γεν. οῦς· (συγκρ. έστερος, ὑπερθ. έστατος) ὁ κλίνων πρός τι, εἴς τι, enclin (ine) à ; porté à ; ὁ κεκλιμένος, incliné, ée ; qui penche vers ; καὶ ἐπίρ. **ἐπιρρεπῶς,** κλίσιν, διάθεσιν ἔχειν πρός τι, avoir de l'inclination ; avoir du penchant. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἐπιρρεπὲς = ἡ ἐπιρρέπεια.

ἐπιρρέπω, μέλ. έψω· ἔχω κλίσιν, διάθεσιν, τάσιν πρός τι ῥέπω, κλίνω, pencher ; avoir du penchant ; τείνω πρός τι, être porté à ; tendre à.

ἐπίρρημα, ατος, τό· adverbe, n. m. [γραμμ.] μέρος τοῦ λόγου, ὅπερ ἀναφερόμενον εἰς ῥῆμα κυρίως (ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀνομασία του), ἀλλὰ καὶ εἰς μετοχήν, εἰς ἐπίθετον, καὶ εἰς ἄλλο ἀκόμη ἐπίρρημα, προσδιορίζει αὐτὸ κατὰ τόπον, χρόνον, ποιόν, ποσόν, κτλ. ἀναλογεῖ ἄρα πρὸς τὸ προσδιορίζον οὐσιαστικὸν ἐπίθετον.

ἐπιρρηματικός, ή, όν· ὁ εἰς ἐπίρρημα ἀνήκων, adverbial, e.

ἐπιρρηματικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπιρρήματος, adverbialement.

ἐπιρρινίζω, μέλ. ίσω, blanchir (le fer) = φαιδρύνω τὸν σίδηρον (καὶ λοιπὰ μέταλλα), καθιστῶ αὐτὸν λάμποντα διὰ τῆς ῥίνης ἢ τῆς ῥυκάνης (ῥυκανίζω).

ἐπιρρίνιος, ος, ον· ὁ ἐπίρρινος· || ἐπιρρίνιος μήνη, [ἱππολ.] chanfrein, n. m. λευκὸν τρίχωμα (pélage), ἤτοι σημεῖον κατέχον ἀκριβῶς τὴν ὅλην ἔκτασιν τῆς ῥάχεως τῆς ῥινός· || **ἐπιρρίνιον κάλυμμα,** cache-nez, n. m. δικτυωτὸν ἐκ λινοῦ ἢ μετάξης ἐκ τοῦ ἐπιρρινίου τοῦ χαλινοῦ ἐξαρτώμενον, ὅπερ καλύπτει τὴν ῥάχιν τῆς ῥινός· τοιοῦτον κάλυμμα φέρουσιν οἱ ἀραβικοὶ χαλινοί, θεωρεῖται δὲ καὶ ὡς κόσμημα. § [ἱππολ.] **ἐπιρρίνιον,** τό· chanfrein, n. m. ῥάχις τῆς ῥινός, ἡ καμάρα τῆς μύτης τοῦ ἵππου, εἰς τὸ μεσαῖον καὶ πρόσθεν μέρος τοῦ προσώπου, ἀπὸ τοῦ μετώπου δηλονότι μέχρι τοῦ ἀκρορρινίου (bout de nez) ; ἡ ῥάχις τῆς ῥινὸς δέον νὰ ᾖ εὐθεῖα, τὰ δὲ ὑποκείμενα ὀστᾶ εὐρέα, διὰ τὴν εὐχερῆ κυκλοφορίαν τοῦ ἀέρος εἰς τὰς ῥινικὰς κοιλότητας.

ἐπίρρινος, ος, ον· καὶ **ἐπιρρίνιος·** ὁ ἐπὶ τῆς ῥινὸς εὑρισκόμενος, qui est sur le nez ; || **ἐπίρρινον** ἢ **ἐπιρρίνιον,** τό· κόσμημα ἐπὶ τῆς ῥινὸς ἢ τοῦ μετώπου, ornement du front au dessus du nez ; || —, τό· dessus de nez ; λωρίον τοῦ χαλινοῦ ἢ τῆς φορβιᾶς διερχόμενον διὰ τῆς ῥάχεως τῆς ῥινὸς (chanfrein) τοῦ ἵππου· βλ. **περιστόμιον,** muserolle, καὶ **χαλινός, χαλινίσκος φορβιωτός.**

ἐπιρριπτάριον, τό· εἶδος καλύπτρας, capuchon, n. m. κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν ἱερωμένων ῥιπτόμενον ἐπὶ τῆς παλαιᾶς κιδάρεως ἢ τοῦ καλυμμαυχίου τοῦ φερομένου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὑπὸ πάντων τῶν κληρικῶν.

ἐπιρρίπτω, μέλ. ίψω· ῥίπτω τι κατά τινος, jeter à, sur ou contre ; ἐπέρριψαν = ἔρριψαν ἐναντίον μου, κατεπάνω μου· || [συνήθ. μεταφ.] ῥίπτω ἐπί τινος, ἀποδίδω, ἐπιρρίπτω, rejeter ; ἀποδίδω, attribuer ; faire retomber; || ἐπιρρίπτει τὸ ἔγκλημα εἰς, il rejette le crime sur ; || διὰ νὰ ἐπιρρίψῃ τὴν εὐθύνην εἰς ἐμέ, pour en faire retomber la responsabilité sur moi.

ἐπίρριψις, εως, ἡ· τὸ ἐπιρρίπτειν τι εἴς τινα· ἡ ἀπόδοσις· βλ. ἐπιρρίπτω.

ἐπιρροή, ῆς, ἡ· ἡ ἐπήρεια, τὸ νὰ ἐπηρεάζηταί τι, influence, n. f. ἤτοι ἰσχὺς ἐπί τινος, pouvoir, n. m. π. χ. ἔχειν ἐπιρροὴν παρά τινι, avoir du pouvoir (de l'influence) auprès de quelqu'un ; || ἡ ἐξουσία, autorité, n.f. empire, n. m. || αἱ ἀγρυπνίαι ἔχουσι μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς, les veilles ont une grande influence sur ; || ἔχει πολλὴν ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, il est très-influent dans son arrondissement; || ἀπέκτησε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπ' ἐμοῦ, il a pris un grand ascendant sur moi ; || ἡ ἐπιρροή του ἰσχύει πολύ, son crédit peut beaucoup.

ἐπίρροια, ας, ἡ· ἡ ἐπιρροή.

ἐπιρροπή, ῆς, ἡ· τὸ κλίνειν πρός τι, τὸ εἶνε βαρύτερον πρός τι μέρος, συνεπῶς ἡ κλίσις, inclinaison, n. f. ὡς ἡ τῆς πλάστιγγος, κτλ, || — τοῦ πυγαίου (ἢ τοῦ πυροβόλου), prépondérance de culasse (ou d'une pièce); βλ. **στροφάλιγγες** (tourillons).

ἐπιρρωνύω, μέλ. ρώσω, ἐπιρρώνυμι, ἐνδυναμόνω, renforcer ; fortifier ; , ἐπιρρώνυμι, ἐνδυναμῶ, corroborer ; κρατύνω, δυναμόνω, στερεόνω, raffermir ; || ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιῶ, αὐξάνω τὸ θάρρος, encourager.

ἐπίρρωσις, εως, ἡ· corroboration, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιρρωνύειν· ἐνδυνάμωσις, renforcement, n. m. ἐνθάρρυνσις, ἐγκαρδίωσις, encouragement, n. m.

ἐπίσαγμα, ατος, τό· τὸ ἐφίππιον, σαμάρι τῶν ζῴων, ἐπίσαγμα, σάγμα τῶν ὄνων, bât, n. m.

ἐπισανιδόω-ῶ, μέλ. ώσω, doubler en bois, ἐπένδυσις διὰ σανίδων, καπλάντισμα, καπλάδισμα.

ἐπίσαξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπισάττειν, action de seller (d'enseller), sellage, n. m. καὶ ensellement, n. m. ἡ **σαγμάτωσις**· || ἐπίσης action d'harnacher, ἡ σάξις, harnachement, n. m. ἡ ἐπίθεσις τῆς σαγῆς ἐπὶ τοῦ ἵππου· || **ἐπίσαξις**, boute-selle, n. m. **σέλλωσις** καὶ **χαλίνωσις**· σάλπισμα πρὸς σέλλωσιν καὶ χαλίνωσιν τῶν ἵππων ἵνα οἱ ἱππεῖς ὦσιν ἕτοιμοι νὰ **ἱππεύσωσι**· || — ὄνου, ἡμιόνου, τὸ σαμάρωμα, action de bâter.

ἐπισάττω, μέλ. άξω, ἐπιθέτω τὸ σάγμα τοῦ ὄνου, ἡμιόνου, σαμαρόνω, bâter ; [ἐπὶ ἵππου διὰ σέλλης], seller ; || — ἵππον, κοινῶς στρώνω, σελλόνω, σελλόω-ῶ, seller ; ἐπισελλόνω, enseller ; ἤτοι θέτω τὴν σέλλαν ἐπὶ τῆς ῥάχεως· || ἐπισάττω (καὶ άσσω), seller, φορτόνω ἐπάνω τινὸς «καμήλων ἐπισεσαγμένων τὰ σκεύη», ἤτοι φορτωμένων· || enharnacher, τὴν σαγὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τίθημι· || harnacher, ἐπιθέτω τὴν σαγήν· βλ. **σάξις** καὶ **σαγή**.

ἐπίσεισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπισείειν, action d'agiter (de brandir) ; ὁ ἐκφοβισμός, ἡ ἀπειλή, menace, n. f.

ἐπισείω, μέλ. σείσω, σείω, agiter ; κινῶ, κουνῶ τι ἐναντίον τινός, τραντάζω, brandir ; ἢ δεικνύω τι εἴς τινα πρὸς ἐκφοβισμόν, montrer (quelque chose à quelqu'un pour l'effrayer) ; ἀπειλῶ διά, φοβερίζω, menacer de ; || ἐπισείων τὸ ξίφος του, en brandissant son épée ; || ἐπισείει καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, il nous menace de la colère de Dieu.

ἐπισείων, ονος, ὁ· τὸ **παράσειον**, banderolle, n. f. βλ. λέξιν· || ἐπισείων, κατὰ Πολυδεύκην ἡ **σημαία**, pavillon, n. m. σημαλέος ἐπισείων, pavillon de signaux, βλ. **σῆμα**. § [ναυτ.] —, flamme, n. f. κοινῶς ἡ **φιλάνδρα** ἢ ἡ **φιάμπουλα**. Ἐπίμηκες τρίγωνον ἐν εἴδει ταινίας (ἀναλογία μήκους πρὸς πλάτος ὡς 4 : 1) ἐπαιρόμενον ἐπὶ τοῦ ἐπιμήλου τοῦ μεγάλου ἱστοῦ πολεμικοῦ τινὸς πλοίου καὶ χρησιμεῦον ὡς διεθνὲς διακριτικὸν σῆμα. Ἐπαίρεται ἐπίσης ὡς διακριτικὸν ἐπὶ στηλιδίου τῆς πρῴρας τῆς λέμβου, ἧς ἐπιβαίνει ὁ κυβερνήτης πολεμικοῦ πλοίου. Οἱ ἐπισείονες κατασκευάζονται ἐκ σακχελίδος (étamine) τοῦ αὐτοῦ χρώματος μὲ τὴν ἐθνικὴν σημαίαν καὶ καθαίρονται ἅμα ὡς ἄλλο διακριτικὸν σῆμα ἐπαρθῇ ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ὁ τοῦ ἡμετέρου ναυτικοῦ εἶνε κυανοῦς μὲ μικρὸν λευκὸν ἰσόκερων σταυρὸν πρὸς τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐπαίρεται.

ἐπισελλόνειν, enseller ; βλ. **ἐπισάττω**.

ἐπισελμίδιον, ου, τό· [ξυλ.] lisoir, n.m. ἐπίπηξ πρὸς σύνδεσμον τῶν σελμίδων (sellettes)· βλ. καὶ **ἑστεροδόκη**.

ἐπισεμνύνομαι, σεμνύνομαι διά τι, se prévaloir.

ἐπισεσαγμένος, η, ον· (ἐπισάττω) σελλομένος, η, ον· sellé, ée ; ὁ ἵππος ἐφ' οὗ ἐτέθη ἡ σαγή.

ἐπισήθω, μέλ. ήσω, προσέτι κοσκινίζω, σήθω, tamiser ; passer au tamis.

ἐπίσημα, τά· διακριτικὸν σῆμα, marque distinctive ; βλ. **ἐπίσημον**· timbre, ἐπὶ τοῦ νομίσματος, κτλ. § ἐπίσημα ἔγγραφα, βλ. **ἔγγραφα**.

ἐπισημαίνω, μέλ. ανῶ· θὰ ἐπισημάνω, δηλόνω τι διὰ σήματος, indiquer par une marque, par un signe ; ἐπιθέτω **ἐπίσημον** σῆμα, timbrer ; || [νεοελ.] contrôler; ἐπιθέτω σῆμα, π. χ. ἐπισημαίνω τὰ ὅπλα, contrôler les armes ; βλ. **σῆμα** (contrôle). § ἐπισημαίνω, baliser, τοποθετῶ σημαντῆρας (balises) ; βλ. **ἀλεώριον**. § ἐπισημαίνω, repérer, σημαδεύω, σημειῶ διὰ σημείων, ἀκοντίων ἢ πασσάλων (piquets).

ἐπισήμανσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπισημαίνειν· ἡ δεῖξις, ἔνδειξις, φανέρωσις διὰ σήματος, σημείου, indication par une marque, par un signe ; ἡ ἐπίθεσις τῶν ἐπισήμων, σήματος, timbrage, n. m. || [νεοελ.] contrôlage, n. m. ἡ ἐπίθεσις σήματος, βλ. **ἐπισημαίνω**. § —, balisage, n.m. προσδιορισμὸς τῶν σημείων διὰ τὴν τοποθέτησιν σημαντήρων (balises) ; || ἐπίσης ἡ διὰ σημαντήρων, πασσάλων ἢ δεικτῶν (balises) δήλωσις· βλ. καὶ **ἀλεώριον**. § repérage, n. m. ἡ σημάδευσις, σημείωσις διὰ σημείων, ἀκοντίων ἢ πασσάλων (piquets). § **ἐπισήμανσις** καλεῖται ἡ πρὸς τὴν ἀρχήν, τὴν ἀφετηρίαν (repère, n. m.) σύγκρισις, ἤτοι ἡ κατάλληλος συσχέτισις δύο ἀντικειμένων πρός τι σημεῖον, ὅθεν de repère; || σημεῖον ἀφετηρίας

ἡ ἐπισημάνσεως, point de repère; [σιδηρ.] συγκριτικὸν σημεῖον, repère ou point de repère; || σημεῖον ἐπισημάνσεως (τῶν πυροβόλων), repère (m.) ou point de repère; βλ. **ἐπισήμανσις** τῆς βολῆς. § **ἐπισήμανσις τῆς βολῆς** (ἡ ἐπισήμανσις τοῦ πυροβόλου), repérage du tir, ἤτοι εὕρεσις ἀντικειμένου σταθεροῦ καὶ ὁρατοῦ ἐφ' οὗ νὰ δύνηται νὰ σκοπευθῇ τὸ πυροβόλον διὰ τοῦ κλισιοσκοπίου μετὰ τὴν πρώτην βολὴν ἄνευ μετατοπίσεως τοῦ πυροβόλου, ὅταν ὁ σκοπὸς καθίσταται ἀόρατος. Τὸ πυροβόλον δέον νὰ ἐπισημαίνηται ἅμα σκοπευθῇ κατὰ τὴν πρώτην βολήν. Ζητεῖται πρὸς τοῦτο πρὸ τοῦ πυροβόλου καὶ εἰς ἀρκούντως μεγάλην ἀπόστασιν, ἀντικείμενον σταθερὸν καὶ ἐντελῶς ὁρατόν, ὅπερ δυνατὸν νὰ σκοπευθῇ διὰ τοῦ κλισιοσκοπίου ἄνευ μετατοπίσεως τοῦ πυροβόλου, διδομένης ὑψώσεως καὶ παρεκτροπῆς οἱασδήποτε. Διδομένης τῆς οὕτως ὁρισθείσης ὑψώσεως καὶ παρεκτροπῆς καὶ σκοπευομένου τοῦ ἐκλεχθέντος ἀντικειμένου κατὰ τὰς ἑπομένας βολάς, τὸ πυροβόλον τίθεται ἐν τῇ κατὰ τὴν πρώτην βολὴν θέσιν αὐτοῦ.

ἐπισημειόω καὶ

ἐπισημειῶ, μέλ. ώσω· σημειῶ (γράφω) ἐπί τινος, noter (annoter; écrire) sur; apostiller, χάμνω ἐπισημείωσιν εἰς τὸ περιθώριον ἢ κάτωθεν ἐγγράφου τινός, ἐπιστολῆς, αἰτήσεως, κτλ. mettre une apostille à la marge ou en bas d'un écrit, d'une lettre, d'une pétition, etc; || — αἴτησιν τινά, apostiller une demande.

ἐπισημείωσις, εως, ἡ· apostille (ἐκ τοῦ λατ. apostilla, σημείωσις, note, ἐξήγησις, explication) n. f. σημείωμα προστιθέμενον κάτωθεν ἢ εἰς τὸ περιθώριον ἐπιστολῆς, ἐγγράφου τινός, annotation ajoutée en bas ou en marge d'une lettre d'un écrit, etc; || παραγγέλλουσι δι'[ἐπι]ὑποσημειώσεως ἐκεῖ ὅπερ ἐλησμόνησαν νὰ περιλάβωσιν ἐν τῇ ἐπιστολῇ, on mande par apostille ce qu'on a oublié d'insérer dans le corps de la lettre; || ἐπισημείωσις, apostille, n. f. γενικώτερον λέγεται σύντομος σύστασις προστιθεμένη εἰς ἐπιστολήν, ἰδίως εἰς αἴτησιν τινά· || δὲν ὑπάρχει βουλευτὴς ὅστις νὰ μὴ παρέχῃ ἑκάστοτε πλειοτέρας ἐπισημειώσεις (σημειώματα), il n'est pas de député qui n'accorde par jour plusieurs apostilles; || [νομ.] ἐπισημείωσις, apostille, **προσθήκη**, σημείωσις προστιθεμένη εἰς τὸ περιθώριον πράξεως τινός, annotation, addition faite à la marge d'un acte; ὅθεν ἡ σημείωσις, annotation, n. f. note, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ ἔγγραφος παρατήρησις, remarque, n. f.

ἐπισημειωτικός, ή, όν· ὁ γεγραμμένος ἐν ἐπι[ὑπο]σημειώσει, écrit en apostille; d'apostille.

ἐπισημειωτικῶς, [ἐπίρ.] en (par) apostille; || γράφω ἐπισημειωτικῶς, apostiller.

ἐπίσημον, ου, τό· διακριτικὸν σῆμα, marque distinctive; διακριτικὸν σημεῖον ἐπιτιθέμενον ἢ γραφόμενον ἐπί τινος ἀντικειμένου, κτλ. § timbre, n. m. καὶ συνήθ. πληθ. **ἐπίσημα**· σῆμα τιθέμενον ἐπί τινος ἀντικειμένου, ἐμφαῖνον τὸν ἔλεγχον, τὴν παραδοχήν, κτλ. (ἐκ τοῦ ἐπισημαίνω)· || **ἐπίσημον** ἢ **ἐπίσημα** τοῦ λέβητος, timbre de la chaudière; **σῆμα** ἐπιτιθέμενον ἐπὶ τῶν νεοκατασκευαζομένων ἀτμολεβήτων καὶ δεικνύον τὴν **πίεσιν ὑφ'** ἣν ἐδοκιμάσθη ὁ ἀτμολέβης, ὡς καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς δοκιμῆς. § ἐπίσημον = κινητὸν χαρτόσημον, timbre mobile. § —, contrôle, n.m. βλ. σῆμα. § [ναυτ.] pavillon de beaupré, ἐθνικὴ σημαία, τετράγωνος τὸ σχῆμα (κυανοῦν τετράγωνον μετὰ λευκοῦ ἰσοσκελοῦς σταυροῦ ἐν τῷ μέσῳ), ὁμοία τῶν τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς, ἐπαιρομένη ἐπὶ στηλιδίου τεθειμένου πρὸς πρῷραν ἐπὶ τοῦ προβόλου ἱστοῦ ὡς διακριτικὸν τοῦ ἠγκυροβολημένου πολεμικοῦ πλοίου.

ἐπισημοποίησις, εως, ἡ· αὐθεντικὴ (ἐπίσημος) ἀπόδειξις (βεβαίωσις, ἐπιβεβαίωσις, constatation authentique.

ἐπισημοποιῶ (έω), μέλ. ήσω, ἐπιβεβαιῶ (διακηρύττω) κατὰ τρόπον ἐπίσημον (ἐπισήμως), constater (déclarer) d'une manière authentique (officielle).

ἐπίσημος, ος, ον· ὁ φέρων βεβαίωσιν, πιστοποίησιν, σῆμα ἀρχῆς τινος, κτλ. αὐθεντικός, authentique; officiel, elle; solennel, elle; || officiel, λέγεται ἐπίσης πᾶν τὸ προκύπτον ἐκ τῆς κυβερνήσεως ἢ ὅπερ δημοσιεύεται ὑπ' αὐτῆς· || ἐπίσημον ἔγγραφον, acte (pièce) authentique; document officiel; βλ. καὶ ἔγγραφον· || — ἡμέρα, jour solennel; || — περιβολὴ (ἐνδυμασία), tenue officielle; ὅθεν καὶ ἐπίσημον ἔνδυμα (ἀνδρικόν), habit, n. m. κοινῶς τὸ φράκο, ἡ βελάδα· || — (ἐπιστολή, ἀλληλογραφία), officiel, elle. § ἐπίσημος, γνωστός, ἐξέχων, marquant, e; περίφημος, célèbre; notable; ἐξαίρετος, διακεκριμένος, signalé, ée; distingué, ée; important, e; διάσημος, insigne; || εἶνε ἐπίσημος ἄνθρωπος, c'est un homme marquant; || — θέσις, charge de distinction; poste élevé; || — (διάσημος), ψεύστης, menteur insigne; || οἱ ἐπισημότεροι τοῦ τόπου, les notabilités du pays.

ἐπισημότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἐπισήμου· αὐθεντικότης, authenticité, n. f. caractère officiel; solennité, n. f. || ἡ ἐπισημότης τοῦ ἐγγράφου, l'authenticité de la pièce; || τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ ἐπισημότητα, on l'a reçu avec solennité; || μὲ ὅλην τὴν ἐπισημότητα [φρ. μεταφ.], en bonne forme. § ἐπισημότης, célébrité, n. f. notabilité, n. f. distinction, n. f. importance, n. f. || ἦσαν ἐκεῖ πολλαὶ ἐπισημότητες, il y avait là beaucoup de célébrités.

ἐπισήμως, [ἐπίρ.] μὲ τρόπον ἐπίσημον, ἐξαίρετον, αὐθεντικόν, officiellement, adv. d'une manière officielle; αὐθεντικῶς, authentiquement, adv. solennellement, adv. βλ. ἐπίσημος.

ἐπίσης, [ἐπίρ.] ἐπ' ἴσης μοίρας, εἰς ἴσα μέρη, à part égale, également, adv. ὁμοίως, de même, pareillement; ἐπίσης, aussi, autant; || εἶνε ἀνόητος καὶ ὁ ἀδελφός του ἐπί

σης, il est sot et son frère l'est de même (l'est aussi) ; ‖ εἶνε ἐπίσης ἀγράμματος καὶ κοῦφος, il est ignorant autant que frivole ; ‖ ἀγαπᾷ ἐπίσης ὅλα του τὰ τέκνα, il aime également tous ses enfants ; ‖ κ' ἐγὼ τὸ θέλω ἐπίσης, je le veux aussi ; δὲν ἀναχωρεῖ ἐπίσης, il ne part pas non plus.

ἐπίσησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπισήθω, tamisage, n. m. ἡ σῆσις διὰ τοῦ σήστρου, τὸ κοσκίνισμα.

ἐπισιπάριον, ου, τό· [ναυτ.] κοινῶς **κουντρίνι** ἢ **κουντριλίνι**, aile de pigeon (f.) ἢ contre-cacatois, ἢ papillon(s), ἢ royaux ; καλοῦνται οὕτως τὰ ὑπὲρ τοὺς σιπάρους (cacatois) τιθέμενα σταυρωτὰ ἢ τριγωνικὰ ἱστία, σπανίως ἀπαντώμενα τὴν σήμερον, ἅτινα ἐτίθεντο εἰς τὰ ταχύπλοα ἱστιοφόρα πλοῖα.

ἐπισιτέω-ῶ· βλ. **ἐπισιτίζω.**

ἐπισίτησις, εως, ἡ· βλ. **ἐπισίτισις.**

ἐπισιτίζω, μέλ. ίσω, προσφέρω ζωοτροφίας, approvisionner, fournir des vivres ; **διατρέφω**, alimenter ; καὶ ἐν γένει τρέφω, nourrir ; ‖ [μεσ.] ἐπισιτίζομαι, προμηθεύομαι ζωοτροφίας διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ φορβὴν διὰ τὰ ζῷα, ἐξέρχομαι πρὸς σύναξιν τῶν ἐπιτηδείων, faire ses provisions, s'approvisionner ; se munir de vivres.

ἐπισίτισις, εως, ἡ· καὶ

ἐπισιτισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρὸς τροφὴν δόσις καὶ τὸ εἰς τὸ τρέφεσθαι διδόμενον, καὶ ἐν γένει ἡ προμήθεια, συμμετοχὴ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, provision de vivres, de fourrage, etc. approvisionnement, n. m. ἡ **διατροφή**, alimentation, n. f. (βλ. λέξιν).

ἐπισκαλμίς, ίδος, ἡ· [ναυτ.] plat-bord, n. m. ἢ κωπητήρ, κοινῶς **κουπαστή**, ἤτοι τὸ περιτόναιον τῆς λέμβου (βλ. **περιτόναιον**)· «τοῦ πλοίου τὸ μέρος ἔνθα τὰ κωπία» (Πολυβ. 1, 87), la partie du bord du navire sur laquelle repose la rame ; τὸ σύνολον τοῦ ἄνωθι τῶν νομέων λέμβου κατασκευάσματος, ἐφ' οὗ στηρίζονται οἱ σκαλμοὶ τῶν κωπῶν ἢ ἐντέμνοντα τὰ ἔγκωπα χάριν τῆς ἐρεσίας.

ἐπισκελίζω, βλ. **διασκελίζω**, enjamber.

ἐπισκέλισις, εως, ἡ· ἡ δρασκελιὰ τοῦ ἵππου, κτλ. βλ. **διασκέλισις**, enjambée, n. f.

ἐπισκεπάζω, μέλ. άσω, σκεπάζω τι ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, recouvrir ; συνεπῶς προφυλάσσω, προκαλύπτω, abriter.

ἐπισκεπής, ής, ές· ὁ ἄνω σκεπασμένος, couvert, e ; ὁ προπεφυλαγμένος, προκεκαλυμμένος, abrité, ée.

ἐπισκεπτήριον, ου, τό· carte de visite, n. f. μικρὸν ὀρθογώνιον τεμάχιον παχέος χάρτου ἐφ' οὗ ἐκτυποῦσι τὸ ὀνοματεπώνυμον, οἱ δὲ ἄνδρες τὸν τίτλον των, τὸ ἐπάγγελμά των καὶ τὴν διεύθυνσίν των, καὶ ὅπερ ἀφίνουσιν εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἐπισκεπτομένων ὅταν δὲν τοὺς εὑρίσκωσι κατ' οἶκον ἢ ὅπερ ἀποστέλλουσιν εὐγενείας ἕνεκεν εἴς τινας περιστάσεις.

ἐπισκέπτης, ου, ὁ· θηλ. **ἐπισκέπτρια**· ὁ ἐπισκεπτόμενος τινὰ ἢ τι, visiteur, euse ; π.χ. οἱ ἐπισκέπται τοῦ μουσείου, les visiteurs du musée ; ‖ ἐπίσης ὁ ἀγαπῶν νὰ κάμνῃ ἐπισκέψεις· π. χ. les femmes sont grandes visiteuses.

ἐπισκέπτομαι, μέλ. σκέψομαι, κάμνω ἐπίσκεψιν, visiter (βλ. **ἐπίσκεψις**) ; ἐπίσης ἐξετάζω, ἐπιθεωρῶ, ἐρευνῶ τι, visiter ; μεταβαίνω νὰ ἴδω τι, aller voir ; κάμνω ἐπίσκεψιν, faire une visite ; ἐκτελῶ τὰ καθήκοντά μου, rendre ses devoirs ; [ἰατρ.] —, θεραπεύω, traiter; περιποιοῦμαι, soigner ; ἐπισκέπτομαι, βλέπω, voir ; ‖ [ναυτ.] visiter, μεταβαίνω εἰς τὸ εἴς τινα λιμένα καταπλεῦσαν πολεμικὸν πλοῖον πρὸς χαιρετισμὸν τοῦ ἐπιβαίνοντος γενικοῦ ἀξιωματικοῦ ἢ κυβερνήτου· ‖ μετέβη νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς προϊσταμένους του, il a été visiter ses chefs ; ‖ δὲν μ' ἐπισκέπτεται πλέον, il ne vient plus me voir ; ‖ τὸν ἐπισκέπτεται ὁ δεῖνα ἰατρός, c'est tel médecin qui le voit.

ἐπισκέπτρια, ας, ἡ· θηλ. τοῦ ἐπισκέπτης.

ἐπισκευάζω, μέλ. άσω· ἐπιδιορθόνω τι, raccommoder ; réparer (βλ. καὶ **ἐπισκευή**)· διορθόνω, τακτοποιῶ, arranger ; ἐπισκευάζω, ἐπιδιορθῶ, rajuster ; ‖ [ναυτ.] ἐπισκευάζω τὸ σκάφος, ἢ μᾶλλον τὴν **γάστραν** πλοίου, radouber (un navire) ; ‖ [ναυτ.] ἐπισκευάζω τὰ ἔξαλα (œuvres mortes) πλοίου τινός, raccastiller ; ‖ —, μετασκευάζω, ἀνασκευάζω, radouber ; ‖ — (ὑελοπίναχας, κτλ)· βλ. **καθαρίζω**· ‖ ἐπισκευάζω, ἀνορθόω, relever, εὐθύνω, redresser ; ‖ [οἰκοδ.] ἐπισκευάζω ἀνακαινίζω, restaurer, réparer; βλ. καὶ **ἐπισκευή**· ‖ —, καθαρίζω, ἀναζωογονῶ, rafraîchir ; ‖ ἀνασκευάζω, réfectionner ; ‖ — ἁλιευτικὸν δίκτυον, ramarder ; ‖ — τοῖχον, reprendre un mur ; ‖ [οἰκοδ.] τὰ ἐφθαρμένα μέρη τῆς οἰκοδομῆς, κτλ. recharger ; ‖ — ὁδόν, recharger une route ; ‖ — μέρη κτιρίου, εἰκόνος, χρωματισμῶν, κτλ. faire des raccords (ἐκτελῶ συναρμογάς), οὕτως ὥστε τὰ νεωστὶ προστιθέμενα νὰ μὴ διακρίνωνται μὲ τὰ ὑπάρχοντα παλαιά.

ἐπισκευασία, ας. ἡ· ἡ ἀνακαίνισις, restauration, n. f. βλ. καὶ **ἐπισκευή**, réparation, n. f.

ἐπισκευαστής, οῦ, ὁ· ὁ θέτων εἰς καλὴν κατάστασιν, ἑτοιμάζων τι, βελτιώνων τι, ἐπιδιορθώνων τι, celui qui arrange, qui répare, qui restaure, qui raccommode, qui améliore ; réparateur, n. m. restaurateur, n. raccommodeur; ‖ εἰς τὰ ἐργοστάσια τῶν ὅπλων, κτλ. λέγεται monteur-équipeur, n. m.

ἐπισκευή, ῆς, ἡ· ἡ ἐπιδιόρθωσις, ἡ εἰς καλὴν κατάστασιν ἀποκατάστασις τινός, καὶ ἐν γένει ἡ ἐκτελουμένη ἐργασία ἵνα ἐπαναφέρωσί τι εἰς καλὴν κατάστασιν μετά τινα φθορὰν ἢ βλάβην, τὸ **διόρθωμα**, réparation, n. f. raccommodage, n. m. arrangement, n. m. ‖ [ναυτ.] — τοῦ σκάφους ἢ μᾶλλον τῆς **γάστρας** πλοίου, radoub (d'un navire) [προφ. -be] ; ‖ [ναυτ.] ἐπισκευὴ τῶν ἐξάλων μερῶν τοῦ πλοίου, raccastillage, n. m. ‖ —, ἀνασκευή, μετασκευὴ ἐφθαρμένου πράγματος, radoub, n. m.

radoubage, n.m. || ἐπισκευὴ (ὑελοπινάκων, κτλ.) βλ. **κάθαρσις**· || —, ἀνόρθωσις, relèvement. n. m. εὔθυνσις, redressement, n.m. || [οἰκοδ.] ἐπισκευὴ (ἐπισκευασία, ἀνακαίνισις), réparation (n.f.) ou restauration, n.f. Ἀμφότεραι αἱ λέξεις σημαίνουσι τὴν ἐπισκευὴν κτιρίου τινός, κτλ. οὐχ' ἧττον γαλλιστὶ δὲν ἐμφαίνουσι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ἡ λέξις réparation σημαίνει τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων ἐπισκευῶν, ἵνα κτίριόν τι συντηρῆται εἰς καλὴν κατάστασιν, ἐνῷ restauration σημαίνει τὴν ἐπισκευὴν ἁπάντων γενικῶς τῶν ἐφθαρμένων καὶ ἀποτετριμμένων μερῶν κτιρίου τινὸς προερχομένων εἴτε ἐκ **κακῆς κατασκευῆς** (mal-façon), εἴτε ἐκ τῆς πολυχρονίου χρήσεως ἢ **ἐπιδράσεως τῆς ἀτμοσφαίρας** (injure du temps), οὕτως ὥστε τὸ κτίριον ἐπανέρχεται σχεδὸν εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κατάστασιν, συχνάκις δὲ τοῦτο ἐπαυξάνεται διὰ νέων προσθηκῶν. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει γενικῶς ὅτι réparation σημαίνει τὴν **μερικὴν ἐπισκευὴν** κτιρίου τινὸς ἢ ἁπλῶς **ἐπισκευήν**, ἐνῷ restauration σημαίνει τὴν γενικὴν ἐπισκευὴν αὐτοῦ, ἤτοι τὴν **ἐπισκευασίαν**, ἥτις καλεῖται **ἀνακαίνισις**. Ἐπισκευάζουσι κτίριόν τι (on répare un édifice) ὁπόταν ἐπιδιορθῶσι τὰ βεβλαμμένα ἢ κακῶς κατεσκευασμένα θεμέλια, ὁπόταν ἀντικαθιστῶσι καταρεύσαντα θόλον, κτλ., **ἀνακαινίζουσι** δὲ αὐτὸ (on le restaure), ὁπόταν ἀποκαθιστῶσι τὰς κατεστραμμένας ἀρχιτεκτονικὰς διατάξεις, τὰ κοσμήματα, τὰς χρωματογραφίας, τὰ ἐγλυμμένα μέρη· || —, καθαρισμός, ἀναζωογόνησις, rafraîchissement, n. m. || ἡ ἀνασκευή, refection, n. f. π. χ. ἐπισκευὴ τῶν καλύκων (τῶν μεταλλικῶν φυσιγγίων), κτλ. réfection des étuis de cartouche, etc. || —, ἐπιδιόρθωσις, reprise, n. f. π. χ. καλεῖται ἐπισκευὴ (ἐπιδιόρθωσις), reprise, πᾶσα ἐπισκευὴ τοίχου, στήλης (pilier) κτλ. γινομένη δι' ὑπεργασίας (sous-œuvre) καὶ κατὰ τμήματα, ἵνα μὴ βλαβῇ ἡ στερεότης τοῦ συνόλου· || — τμηματικὴ (τοίχου) reprise par épaulée ; βλ. **τοῖχος**· || —, ἡ διευθέτησις, aménagement, n. m. || — τῶν ὑποδημάτων, remontage (m) des chaussures ; || [ἀρχιτ.] ἐπισκευὴ τῆς στέγης, affaitement, n. m.

ἐπίσκεψις, εως, ἡ· (ἐπισκέπτομαι), τὸ νὰ μεταβῇ τις νὰ ἴδῃ ἄτομόν τι ἐν τῇ οἰκίᾳ του εἴτε ἐκ καθήκοντος, εἴτε εὐγενείας ἕνεκεν· || ἐπίσκεψις τῆς ὁμάδος τῶν ἀξιωματικῶν, visite de corps ; || ἀτομικὴ ἐπίσκεψις, visite individuelle ; || ἐπίσκεψις λέγεται ἐπίσης ἡ ἐξέτασις, inspection, n. f. examen, n. m. ἡ ἔρευνα, visite, n. f. || [ναυτ.] visite, n. f. ἐπίσκεψις γινομένη πρὸς γενικὸν ἀξιωματικὸν ἢ κυβερνήτην καταπλεύσαντος πλοίου· βλ. καὶ **ἐπισκέπτομαι**· || δικαίωμα ἐπισκέψεως (ἢ ἐξετάσεως), βλ. **νηοψία**· || θὰ ἔλθω αὔριον πρὸς ἐπίσκεψίν σας, j'irai vous voir demain ; || αἱ ἐπισκέψεις τοῦ ἰατροῦ, les visites du médecin ; || **ἐπίσκεψις** (δικαστική), accession, n. f. ὁ δικαστὴς διέταξεν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ δεῖνα μέρος, le juge a ordonné une accession en tel endroit.

ἐπισκήνιος, ου, ὁ, καὶ **ἐπίσκηνος**, ὁ ἐπὶ σκηνῆς τοῦ θεάτρου, εὑρισκόμενος, qui est sur la scène, συνεπῶς θεατρικός, théâtral.

ἐπίσκηνον, ου, τό· impériale, n. f. τὸ ἄνωθεν μέρος τῆς σκηνῆς.

ἐπισκήπτω, μέλ. ήψω· ἀφίνω τι νὰ πέσῃ κάτω ἐπί τινος, ῥίπτω τι ἐπί τινος, tomber (fondre) sur ; βλ. ἐνσκήπτω· || **ἐπισκήπτω,** sévir dans ; || κακὸν ἐπισκῆπτον μετὰ δυνάμεως, un mal qui sévit avec force ; || ἡ πανώλης ἐπέσκηπτεν ἰσχυρῶς, la peste sévissait avec force ; || —, plonger, βλ. **ἐπισκηπτικός**.

ἐπισκηπτικός, ή, όν· plongeant, e, adj. οὗτινος ἡ διεύθυνσις εἶνε ἐξ ἄνω πρὸς τὰ κάτω· βλ. καὶ βολή, tir.

ἐπίσκηψις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπισκήπτειν (ἐνσκήπτειν, ἔνσκηψις), action de tomber (de fondre) sur ; συνεπῶς ἡ σύγκρουσις, προσβολή, choc, n. m. attaque, n. f. || ἐπίσκηψις τῶν βλημάτων, plongée des projectiles, ἡ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω διεύθυνσις καὶ πτῶσις τῶν βλημάτων.

ἐπισκιάζω, μέλ. άσω· προξενῶ σκιάν, ῥίπτω ἐπί τινος σκιὰν καὶ καθιστῶ σκοτεινὸν (ἀντίθ. τῷ φωτίζειν), ombrager; faire ombre; [μεταφ.] κάμνω τι νὰ ὠχριάσῃ, faire pâlir ; ἐπισκοτίζω, obscurcir ; offusquer ; κάμνω τι νὰ ἐκλείψῃ, éclipser ; || ἐπεσκίασε τοὺς ἀντιπάλους του, il a éclipsé ses concurrents ; || ἡ πρᾶξις αὕτη ἐπεσκίασε τὴν δόξαν του, cette action a obscurci sa gloire.

ἐπισκίασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπισκιάζειν, ἡ πτῶσίς που τῆς σκιᾶς, action d'ombrager (d'eclipser) ; ombrage, n. m. ἡ ἐπισκότισις, obscurcissement, n. m.

ἐπισκίασμα, ατος, τό· καὶ

ἐπισκιασμός, οῦ, ὁ· βλ. ἐπισκίασις, ombrage, n. m.

ἐπίσκιος, ος, ον· ὁ μὲ σκιὰν ἐσκεπασμένος, ombragé, ée ; σκιερός, ombreux, euse ; || — τόπος, ἐσκιασμένος, σκιερός, lieu ombragé, ombrage, n. m. || —, obscur, obscurci ; ἐπίσκιοι (σκιεραὶ) ἀκτῖνες, rayons obscurcis.

ἐπισκοπεία, ας, ἡ καὶ **ἐπισκοπία**, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου, dignité d'évêque, épiscopat, n. m. π. χ. élever à l'épiscopat ; τὸ γίνεσθαι ἐπίσκοπος, λαμβάνειν τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου.

ἐπισκοπεῖον, ου, τό· τὸ κατοικητήριον τοῦ ἐπισκόπου, palais épiscopal ; maison de l'évêque, évêché, n.m. ἤτοι ἡ **ἐπισκοπή**· || κατοικεῖν εἰς τὸ ἐπισκοπεῖον (ἐπισκοπήν), loger à l'évêché.

ἐπισκοπεύω, μέλ. εύσω· εἶμαι ἐπίσκοπος, être évêque. § ἀντικαθιστῶ τὸν ἐπίσκοπον, remplacer l'évêque.

ἐπισκοπέω, βλ. **ἐπισκοπῶ.**

ἐπισκοπή, ῆς, ἡ· évêché, n. m. ἐδαφικὴ περιφέρεια ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν ἐπισκόπου, territoire soumis à l'autorité d'un évêque ; || ταξειδεύειν ἐν τῇ ἐπισκοπῇ, voyager dans un

évêché. § **ἐπισκοπή**, évêché = **ἐπισκοπεία**, épiscopat, n. m. τίτλος ἢ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου, titre ou dignité d'évêque ; || ἀποβλέπειν εἰς ἐπισκοπήν, aspirer à l'évêché. § **ἐπισκοπή**, évêché; πόλις ἔνθα εἶνε ἡ ἕδρα, ἡ κατοικία τοῦ ἐπισκόπου, ville ou est le siège, la résidence de l'évêque ; || αἱ χηρεύουσαι ἐπισκοπαί, les sièges vacantes; ἤτοι αἱ χηρεύουσαι ἕδραι τῶν ἐπισκόπων. § **ἐπισκοπή**, évêché = τὸ ἐπισκοπεῖον, palais épiscopal. § **ἐπισκοπή**, diocèse (ἐκ τοῦ ἑλλ. **διοίκησις**, διά, avec καὶ οἶκος, maison), n. m. Ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ διοικήσει λέγεται οὕτω ἐδαφικὴ περιφέρεια διοικουμένη ἐκκλησιαστικῶς ὑπὸ ἐπισκόπου ἢ ἀρχιεπισκόπου· π. χ. le diocèse de Paris, de Lyon, de Marseille.

ἐπισκόπησις, εως, ἡ· παρατήρησις, ἐξέτασις, inspection, n. f. examen, n. m. ἡ ἐπιθεώρησις, revue, n. f. βλ. καὶ **διασκόπησις**.

ἐπισκοπία, ας, ἡ· ἡ ἐπισκοπεία.

ἐπισκοπικός, ή, όν· ὁ εἰς τὸν ἐπίσκοπον ἀνήκων, qui appartient à l'évêque; ὁ ἁρμόζων εἰς τὸν ἐπίσκοπον ἢ εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ, qui convient à l'évêque ou qui a rapport à sa dignité ; épiscopal, ale, aux ; τοῦ ἐπισκόπου, d'évêque ; || ἐπισκοπικὴ ἕδρα, siège épiscopal ; || ἐπισκοπικὸν οἴκημα, palais épiscopal = **ἐπισκοπεῖον**· || **ἐπισκοπικὸν δικαστήριον**, tribunal épiscopal, καλεῖται δικαστήριον συγκροτούμενον ἐκ τοῦ ἐπισκόπου καὶ τεσσάρων ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ἐπισκοπῆς αὐτοῦ ἐφάπαξ ὁριζομένων (τοῦ οἰκονόμου, τοῦ σακελλαρίου, τοῦ χαρτοφύλακος καὶ τοῦ πρωτεκδίκου, οὓς κωλυομένους ἀντικαθιστῶσι κατὰ σειρὰν ὁ σκευοφύλαξ, ὁ σακελλίων, ὁ ὑπομνηματογράφος καὶ ὁ ἱερομνήμων· τὸν ἐπίσκοπον δὲ κωλυόμενον ἀναπληροῖ ὁ εἰς τὰς συνεδριάσεις ἀμέσως μετ' αὐτὸν προκαθήμενος τῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν). Τὰ ἐπισκοπικὰ δικαστήρια δικάζουσι τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραβάσεις καὶ παρεκτροπὰς τῶν ὑπὸ τὴν ποιμαντορίαν τοῦ ἐπισκόπου κληρικῶν, ἐπιβάλλουσι δὲ τὰς ἑξῆς ποινάς· ἐπίπληξιν, ἀργίαν ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας, ἔκπτωσιν τοῦ ἀξιώματος, σωματικὸν περιορισμὸν ἐντὸς μοναστηρίου, ἀπότισιν τοῦ διπλασίου τῶν παρανόμως ληφθέντων τυχὸν χρημάτων καὶ προσωπικὸν ἀφορισμὸν κατὰ μοναχοῦ. Αἱ ἀποφάσεις αὐτῶν, πλὴν τῶν καταγινωσκουσῶν ἐπίπληξιν ἢ ἀργίαν μέχρις ἑπτὰ ἡμερῶν, ἐκκαλοῦνται ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. § **ἐπισκοπικός**, [ἐκκλ.] diocésain, aine, ὁ τῆς ἐπισκοπῆς.

ἐπισκοπικῶς, [ἐπίρ.] épiscopalement, adv. ὡς ἐπίσκοπος, en évêque ; κατὰ τὸν τρόπον ἐπισκόπου, à la manière d'un évêque ; || ἱερουργεῖν (λειτουργεῖν) ἐπισκοπικῶς, officier épiscopalement.

ἐπίσκοπος, ου, ὁ· évêque, n. m. ἱεράρχης ἀνώτερος διευθύνων τοὺς ὑπὸ τὴν ποιμαντορίαν του κληρικούς.

ἐπισκοπῶ, μέλ. ήσω· κυττάζω εἴς τι, παρατηρῶ, θεωρῶ, ἐπιθεωρῶ, inspecter ; κάμνω ἐπιθεώρησιν, passer en revue ; ἐπιτηρῶ, surveiller ; ἐξετάζω, examiner.

ἐπισκοτέω-ῶ, μέλ. ήσω, καὶ

ἐπισκοτίζω, μέλ. ίσω, σκοτίζω, κάμνω τι ἐντελῶς σκοτεινόν, ἵσταμαι πρὸς τὸ μέρος τοῦ φωτὸς καὶ προξενῶ ὄπισθεν σκότος, σκοτεινιάζω, obscurcir ; offusquer ; παρεμποδίζω, κωλύω, ἐμποδίζω τὴν θέαν (τὴν ὅρασιν), offusquer la vue ; καλύπτω, σκεπάζω τι, voiler ; || τὰ νέφη ἐπεσκότισαν τὸ φῶς, les nuages ont obscurci le jour ; || [μεταφ.] ἐπισκοτίζω τὴν κρίσιν, offusquer le jugement.

ἐπισκότησις, εως, ἡ (ἐπισκοτέω) καὶ

ἐπισκότισις, εως, ἡ (ἐπισκοτίζω), τὸ ποιεῖν τι σκοτεινόν, τὸ σκοτείνιασμα, obscurcissement, n. m.

ἐπισόγαιον, ου, τό· καὶ **ἐπισόγειον**, τό· entre-sol, n. m. βλ. **ἐπιπρόσγαιον**.

ἐπίσου, [διάλ. Οἰνόης]=**ὀπίσω**.

ἐπισοχόνδρωσις, εως, ἡ· (ἐπ)ἰσοκόκκωσις, ἰσοχόνδρωσις, surégalisage, n. m. ἡ τελικὴ διαλογὴ τῶν ἴσων χόνδρων τῆς πυρίτιδος.

ἐπισοχονδρωτήριον, ου, τό· καὶ (**ἐπ**)**ἰσοκοκκωτήριον**, τό· surégalisoir, n. m. δερμάτινον σῆστρον (κόσκινον) φέρον ὀπὰς ἴσας μὲ τὸ ἀνώτερον ὅριον τῶν χόνδρων τῆς πυρίτιδος ἵνα μὴ διέρχωνται δι' αὐτῶν οἱ μεγαλείτεροι χόνδροι, οὕτω δὲ διὰ τούτου καὶ τοῦ ὑπισοχονδρωτηρίου (sous-égalisoir) ἀπολαμβάνονται τὰ ὅρια τοῦ μεγέθους τῶν χόνδρων τῆς πυρίτιδος.

ἐπίσπασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπισπᾶν, action d'attirer ; ἡ ἕλξις, (ἐφ)έλκυσις, attraction, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπορροφᾶν, action d'absorber ; ἀπορρόφησις, absorption, n.f.

ἐπισπαστήρ, ῆρος, ὁ· ἢ **ἐπίσπαστρον**, πᾶν δι' οὗ σύρει τις πρὸς ἑαυτόν τι, ὄργανον δι' οὗ ἕλκεται, ἐπισπᾶται, π. χ. δακτύλιος, ἀγκιστρον, σχοινίον, κτλ. instrument pour tirer ou traîner, tiraude, n. f. || —, tiraude, n.f. λέγεται σιδήριόν τι προσηλούμενον ἐπὶ τῶν θυρῶν, ἐπὶ τῶν **πιθηκίων** (βλ. λέξιν), κτλ. δι' οὗ ἀνακλείεται ἢ ἐφελκύεται τι πρὸς ἑαυτό.

ἐπισπαστικός, ή, όν· ὁ ἕλκων, ἐφέλκων τι, qui attire, attractif, ive ; || [ἰατρ.] épispastique, adj. **ἐπισπαστικὴ θεραπεία** λέγεται ἡ θεραπευτικὴ θεραπεία, δι' ἧς ἐπιζητοῦμεν τὴν εἰς βάθος τι ἑδράζουσαν νοσηρὰν κατάστασιν, κυρίως χρονίαν φλεγμονήν, νὰ ἐλαττώσωμεν ἢ νὰ παύσωμεν, διεγείροντες κατὰ τὴν ἀμέσως γειτνιάζουσαν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν ἕτερον ἐρεθισμὸν χρόνιον διὰ τῆς χρήσεως διαφόρων ἐρεθιστικῶν μέσων· || ἐπισπαστικὸν φάρμακον, médicament épispastique, καλεῖται πᾶν τοιοῦτον ὅπερ ἐπιτιθέμενον ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐρεθίζει καὶ ἀνυψοῖ τὴν ἐπιδερμίδα· αἱ κανθαρίδες, τὰ εὐφόρβια, τὸ ἔλαιον τοῦ κρότωνος, κτλ. εἶνε ἐπισπαστικά.

ἐπίσπαστος, ος, ον· ἢ ὀρθότ. **ἐπισπαστὸς** (ἐπισπάω), attiré, ée ; qu'on tire à soi.

ἐπίσπαστρον, ου, τό· βλ. **ἐπισπαστήρ**.

ἐπισπάω, βλ. ἐπισπῶ.

ἐπισπεύδω, μέλ. εύσω, ταχύνω, ἐπιταχύνω, σπεύδω, hâter ; presser ; activer ; ἐπι-

ταχύνω, accélérer ; diligenter ; pousser ; || ἐπέσπευσε τὴν ἀναχώρησίν του, il a hâté son départ ; || ἐπισπεύδει τὴν ὑπόθεσιν, il presse l'affaire ; || ἐπισπεύδω [τὴν ἐκποίησιν], hâter, accélérer ; || — τὰς ἐργασίας, activer (pousser) les travaux ; || [ταχτ.] ἐπισπεύδω κατόπτευσιν (ἀναγνώρισιν), pousser une reconnaissance, ἤτοι ἐκτελῶ κατόπτευσιν ἐξ ἀπροόπτου καὶ ταχέως· || [ἱππευτ.] ἐπισπεύδειν τὸν βηματισμὸν τοῦ ἵππου, προχωρεῖν, porter le cheval en avant. § [νομ.] faire diligence ; poursuivre ; || ὁ **ἐπισπεύδων** [δανειστής, κτλ.] le poursuivant (e) ; la partie diligente ; || ἐπισπεύδοντος τοῦ δανειστοῦ, à la diligence du créancier.

ἐπίσπευσις, εως, ἡ· ἡ τοῦ ἐπισπεύδειν ἐνέργεια, τάχυνσις, ἐπιτάχυνσις, accélération, n. f. hâte, n. f. précipitation, n.f. diligence, n. f.

ἐπισπορά, ᾶς, ἡ· ἡ κατόπιν γενομένη, ὄψιμος σπορά, secondes semailles.

ἐπισπῶ (άω), σύρω τι πρός τι μέρος, attirer ; ὅθεν μεταφ. γίνομαι αἴτιος, δίδω ἀφορμὴν εἴς τι, προκαλῶ, provoquer ; [στρατ.] ἀπορροφῶ, absorber ; βλ. **ἐπισπαστικός.**

ἐπισσωρεύω, μέλ. εύσω, empiler ; βλ. **συσσωρεύω.**

ἐπισσώρευσις, εως, ἡ· empilage, n. m. ἡ **συσσώρευσις.**

ἐπιστάθμευσις, εως, ἡ· cantonnement, n. m. βλ. **ἐπισταθμία.**

ἐπισταθμεύω, μέλ. εύσω, καταλύω που, loger ; διημερεύω, séjourner ; σταθμεύω που, faire une étape (dans un endroit) ; προκειμένου περὶ στρατευμάτων, cantonner ; prendre quartier ; ἤτοι ἡ ἐγκατάστασις εἰς **ἐπισταθμίαν** (βλ. λέξιν).

ἐπισταθμία, ας, ἡ, cantonnement, n. m. (ou quartier de cantonnement) ; καλοῦνται οὕτως οἱ ὑπὸ τῶν σωμάτων καταλαμβανόμενοι κατῳκημένοι τόποι χωρὶς τὰ στρατεύματα νὰ στρατωνισθῶσιν ἐν αὐτοῖς· βλ. καὶ **καταυλισμός.** Ἡ **ἐγκατάστασις** τῶν στρατευμάτων ἐν ἐπισταθμίᾳ πρέπει νὰ ἐκτελῆται ὅσον τὸ δυνατὸν συχνότερα· πρὸς ἐπιστάθμευσιν χρησιμοποιεῖται πᾶν στέγασμα, ἐν τούτοις οὐδέποτε οἱ κάτοικοι πρέπει νὰ ἐκβάλλωνται τοῦ θαλάμου καὶ τῆς κλίνης ἔνθα κοιμῶνται συνήθως. **Κατ' ἀρχήν,** ἡ χειροτέρα ἐπισταθμία εἶνε προτιμοτέρα τοῦ καλλιτέρου καταυλισμοῦ ἰδίως ἐν ὥρᾳ χειμῶνος. **Ἀναλόγως τῆς ἐγγύτητος** τοῦ ἐχθροῦ καὶ τῆς πρὸς μάχην προετοιμασίας διακρίνουσι τριῶν εἰδῶν **ἐπισταθμίας.** 1ον) **Εὐρύχωρος ἐπισταθμία,** cantonnement large, ὁπόταν εἰς ἕκαστον χωρίον τοποθετῶσι μόνον τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν ἀνδρῶν, οὓς ἕκαστος κάτοικος δύναται νὰ οἰκήσῃ καὶ θρέψῃ διά τινας μόνον ἡμέρας, ἤτοι κατ' ἀνώτατον ὅρον 4 ἄνδρας εἰς ἑκάστην ἑστίαν καὶ 3 ἵππους ἀνὰ δύο ἑστίας· οἱ ἵπποι τοποθετοῦνται εἰς τοὺς σταύλους. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς καταλύσεως διασπείρει πολὺ τὰς δυνάμεις, δι' ὃ δὲν πρέπει νὰ τὸν χρησιμοποιῶσιν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐχθροῦ, γίνεται δὲ μᾶλλον χρῆσις τοῦ τρόπου τούτου τῆς ἐπισταθμίας διὰ τὰ ὁδοιποροῦντα μικρὰ τμήματα. 2ον) **Πεπυκνωμένη ἐπισταθμία,** cantonnement resserré, ὁπόταν οἱ ἄνδρες δὲν τρέφωνται ὑπὸ τῶν κατοίκων, τέσσαρες δὲ ἄνδρες καὶ ἄνω τοποθετοῦνται εἰς ἑκάστην ἑστίαν καὶ ὅσον δύνανται συγκεντρωμένοι, ἐλλείψει δὲ σταύλων οἱ ἵπποι τίθενται εἰς ἀποθήκας· ἡ συγκέντρωσις τῶν μεγάλων σωμάτων ἐκ τοῦ τρόπου τούτου τῆς καταλύσεως εἶνε δυσχερής, συνεπῶς μεταχειρίζονται ταύτην μακρὰν τοῦ ἐχθροῦ καὶ ὁπόταν δὲν ὑπάρχῃ φόβος ἀμέσου ἐπιθέσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ· καὶ 3ον **συναγερτικὴ ἐπισταθμία,** cantonnement d'alarme ; αὕτη παρέχει ταχεῖαν προετοιμασίαν πρὸς μάχην. Τὰ στρατεύματα ἕτοιμα νὰ λάβωσι τὰ ὅπλα εὑρίσκονται συνηγμένα εἰς μεγάλα κτίρια (ἀποθῆκαι, ἐκκλησίαι, καταστήματα)· οἱ ἄνδρες ἀναπαύονται ἐνδεδυμένοι φέροντες τὰ ὑποδήματά των καὶ ἔχοντες παραπλεύρως αὐτῶν τὸν σάκκον καὶ τὸ ὅπλον των· οἱ ἵπποι μένουσιν ἐπισεσαγμένοι καὶ χαλινωμένοι, τὰ δὲ πυροβόλα ἐζευγμένα· ἐν ἑκάστῃ οἰκίᾳ δέον νὰ ὑπάρχῃ φῶς, εἷς δὲ σκοπὸς νὰ μένῃ ἄγρυπνος. Εἰς τὰς **ἐπισταθμίας** τὰ διάφορα ὅπλα διατίθενται οὕτως ὥστε τὰ ἔφιππα σώματα νὰ ἔχωσι τὴν ὑποστήριξιν τοῦ πεζικοῦ· ἐν ἐκστρατείᾳ τὸ πυροβολικὸν οὐδέποτε ἐπισταθμεύει μεμονωμένον, τὸ δὲ πεζικὸν καταλαμβάνει τὰς πλησιεστέρας πρὸς τὸν ἐχθρὸν θέσεις. **Κατὰ τὴν διανομὴν τῶν ἐπισταθμιῶν** φροντίζουσιν ὥστε τὰ τμήματα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μονάδος ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ παράκεινται. § ἐπισταθμία ἐπιβητόρων, dépôt d'étalons, λέγονται τὰ μέρη ἔνθα ἐνδιαιτῶνται οἱ ἐπιβήτορες ἵπποι κατά τε τὴν ἀνάβασιν (monte) ἢ καὶ κατὰ τὴν ἀργίαν.

ἐπίσταθμος, ου, ὁ· campement. n. m. ἢ μᾶλλον οἱ **ἐπίσταθμοι,** λέγονται οἱ ἐπιμεληταὶ τῶν καταλυμάτων, ἤτοι τὸ προσωπικὸν τὸ ἐπιπεφορτισμένον τὴν ἀναγνώρισιν καὶ προπαρασκευὴν ἐπισταθμίας (cantonnement) ἢ καταυλισμοῦ (bivouac), γενικῶς ὅθεν οἱ διωρισμένοι (λοχίας, ἀνθυπασπιστής, ἢ ὁ ἀξιωματικὸς μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοὺς) νὰ φροντίζωσιν ἵνα προετοιμάσωσι καταλύματα τῶν στρατιωτῶν, maréchal des logis, adjudant, ou officier chargé de faire préparer les logements; (ἐν τῷ κανονισμῷ ἐκστρατείας ἐσφαλμένως ἐτέθη ἡ λέξις **στρατοπεδεία**).

ἐπίσταμαι, μέλ, ἐπιστήσομαι, ἀόρ. ἠπιστήθην· σκέπτομαι περί τινος, κατανοῶ, savoir (à fond) ; γνωρίζω, connaître ; ἐπιτήδειος, ἔμπειρος, γνώστης εἰμί τινος, se connaître en ; s'entendre à ; κατέχω, posséder ; || ὁ πολλὰ εἰδὼς καὶ οὐδὲν ἐπιστάμενος [φρ.], qui sait tout et ne s'entend à rien.

ἐπισταμένως, [ἐπίρ.] μετὰ πνευματικῆς ἐμπειρίας καὶ φρονήσεως, avec intelligence ; savamment, adv. ἐμφρόνως, sagement, adv. προσεκτικῶς, attentivement, adv. ἐπιμελῶς, avec soin ; || ἐξετάζω τι ἐπισταμένως, examiner quelque chose attentivement (mûrement =ὡρίμως).

ἐπίσταξις, εως, ἡ· ἡ μετέπειτα, προσέτι στάλαξις, ὁ ἐπισταγμός, instillation, n. f. τὸ χύνειν κατ' ἐπανάληψιν καὶ σταλάζειν· || [ἰατρ.] —, épistaxis, n. f. πᾶσα αἱμορραγία ἐκ τῆς ῥινὸς ἀρχομένη, αἱμορραγία τῆς ῥινός, τὸ ἄνοιγμα τῆς μύτης, saignement du nez, ὅπερ ἡ συνήθεια ἐκφράζει διὰ τοῦ «ἔλυσεν ἡ μύτη». Ἡ ἐπίσταξις τῆς ῥινός, λέγεται καὶ hémorrhinie, n. f. = saignement du nez.

ἐπιστασία, ας, ἡ· ἡ μετὰ πνευματικῆς ἐμπειρίας, φρονήσεως καὶ ἐπιμελείας ἐκτέλεσις τινός, ἡ ἐπιμέλεια, προσοχή, application, n.f. ἡ προσοχή, φροντίς, attention, n. f. soin, n. m. μετ' ἐπιστασίας = ἐπισταμένως, προσεκτικῶς, attentivement, adv. ὡρίμως, mûrement; ἐπιμελῶς, avec soin. § ἐπιστασία, ἡ ἐξουσία, ἡ ἐπίβλεψις ἐπί τινος, surveillance, n. f. ἡ διεύθυνσις, direction, n. f. ἡ ἐπιθεώρησις ἐπί τινος, inspection, n. f. || ἐπιστασία, intendance, n. f. ἡ θέσις τοῦ ἐπιστάτου, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπιστάτου, charge d'intendant; || ταχυδρομικὴ ἐπιστασία, bureau de poste; || ἐπιστασία, ἐποπτεία, ἐπίβλεψις, régie, n. f. λέγεται ἡ ἐκτέλεσις ἔργων ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν ὑπαλλήλων· ἔργα ἐκτελούμενα δι' ἐπιστασίας, travaux de régie; || [ναυτ.] ἐπιστασία, ἡ λεπτομέρεια, détail, n. m. || γενικὴ ἐπιστασία, détail-général; χαλεῖται οὕτως ἡ ὑπηρεσία τοῦ ὑπάρχου πολεμικοῦ πλοίου.

ἐπιστατέω, βλ. ἐπιστατῶ.

ἐπιστάτης, ου, ὁ (θηλ. ἐπιστάτις, ιδος, ἡ, κοινῶς **ἐπιστάτρια,** ας, ἡ)· ὁ ἐξασκῶν ἐξουσίαν, ἐπίβλεψιν ἐπί τινος, ἐπόπτης, surveillant, e; inspecteur; intendant; preposé à; commis; || — γυμνασίου, surveillant d'un gymnase; || — τῆς διαμετακομίσεως, inspecteur du transit; ὁ τῆς διαμετακομίσεως ἐν τῷ τελωνείῳ χαλεῖται καὶ entreposeur, n. m. εἶνε δὲ ὁ φυλάσσων διαμετακομιστικὴν ἀποθήκην ἢ τὰ πρὸς διαμετακόμισιν ἐμπορεύματα· || ταχυδρομικὸς ἐπιστάτης, chef de bureau de poste; || — κτήματος, intendant. § [ἀρχ.] épistate, n. m. εἰς τὰς ἀρχ. Ἀθήνας ὠνομάζοντο οὕτως διάφοροι δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἐπιτηροῦντες ἢ ἐποπτεύοντες διάφορα δημόσια ἔργα, λαμβάνοντες τὴν προσωνυμίαν τοῦ ἔργου οὗτινος φύλακες ἐτάσσοντο· συμφώνως μὲ ταῦτα βαίνει καὶ ἡ σημερινὴ ὀνομασία τῶν ἐπιστατῶν ἤτοι τῶν ὁδηγούντων ἢ φροντιζόντων περί τινος ἐργασίας, οἵτινες χαλοῦνται surveillant ἢ intendant, καὶ ἐνίοτε ἐπόπτης, inspecteur; ἐπίσης ἐπιστάτης λέγεται piqueur, n. m. εἶνε δὲ ὑπάλληλος ἐπιπεφορτισμένος ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῶν ἔργων ἵνα σημειώνῃ τὰ ἐκτελεσθέντα ἔργα καὶ ἐποπτεύῃ τοὺς ἐργάτας εἰς τρόπον ὥστε νὰ ᾖ κατάλληλος ἡ διανομὴ τῆς ἐργασίας των.

ἐπιστάτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ ἐπιστάτης, συνήθως ἡ ἐπιστάτρια καὶ ἐπιστάτισσα, ἡ ἐπιτηροῦσά τι, ἰδίως εἰς τὰ σχολεῖα, la surveillante; || ἡ σύζυγος τοῦ intendant λέγεται intendante.

ἐπιστατῶ (έω), μέλ. ήσω· ἐξασκῶ ἐξουσίαν, ἐπίβλεψιν ἐπί τινος, ἐπιτηρῶ, ἐπιβλέπω, surveiller; veiller à: εἶμαι ἐπιστάτης, être intendant; ἔχω ἐπιστασίαν ἢ φροντίδα τινός, avoir l'intendance (la surveillance); être préposé à; || ἐπεστάτησεν εἰς τὰς ἐργασίας, il a surveillé les travaux.

ἐπίστατον, ου, τὸ (θύρας τινὸς) ἢ ὁ σταθμὸς [ξυλουρ.] (Πολυδ. Α. 7), montant (m.) (d'une porte) κοινῶς τὸ μπόϊ. Καλοῦνται οὕτω τὰ ὄρθια ξύλα τῶν κλισιάδων τῆς θύρας ἢ παραθύρου, ἐπίσης καὶ τὸ ὄρθιον ξύλον τοῦ τετραξύλου (κάσσας) θύρας ἢ παραθύρου. Τὰ montants διαφέρουσιν ἀπὸ τὰ battants, καθότι τὰ τελευταῖα εἶνε ἐπίστατα φέροντα εἰς τὸ ἄκρον τόρμον (tenon) συνδεόμενα μεταξύ των διὰ ζυγώματος (τραβέρσα, traverse). Τὰ montants λαμβάνουσι διαφόρους ὀνομασίας ἀναλόγως τῆς χρήσεώς των· οἱ σταθμοὶ τοῦ τετραξύλου, montants de dormant de croisée; τὰ ἐπίστατα τῶν φατνωτήρων, κτλ. montants de lambris. § [ξυλουρ.] **ἐπίστατον,** πληθ. **ἐπίστατα** ἢ ὁ **ὀρθοστάτης,** κοινῶς τὸ μπόϊ, battant, n.m. Τὸ γαλλικὸν τοῦτο ὄνομα ἐδόθη κατ' ἐπέκτασιν εἰς τοὺς ὀρθοστάτας (montants) τῶν κλισιάδων (battants), τῶν θυροφύλλων (vantaux), τῶν φατνωτήρων (lambris), τῶν ὑελοστασίων (croisées), τῶν περσίδων (persiennes) καὶ τοῦ περιβλήματος τῶν ἀβακίων τοῦ παρκέττου (parquet).

ἐπιστεγάζω, μέλ. άσω, σκεπάζω τι μὲ στέγην, στεγάζω, couvrir d'un toit; π. χ. «ἐπιστεγάζω τὸ οἴκημα δοκοῖς παχείαις»· θέτω τὴν στέγην, mettre le comble; ὅθεν προφυλάσσω, προκαλύπτω, abriter. § [μεταφ.] τελειόνω, achever; συμπληρῶ, accomplir; ἐπιστέφω, couronner.

ἐπιστέγασμα, ατος, τό· ἡ στέγη, toit, n. m. τὸ στέγασμα, toiture, n. f. ἡ ἐπιστέγασις, couverture d'un toit; ἡ στέγη, comble, n. m. (βλ. λέξεις)· ὅθεν προκάλυμμα, abri, n. m. carapace, n. f. π. χ. χαλεῖται ἐπιστέγασμα, carapace, n. f. προκάλυμμα (abri) ἐστεγασμένον δι' οὗ περιβάλλεται καὶ ἐπιστεγάζεται ὁλόκληρον τὸ σύστημα τοῦ πυροβόλου καὶ κιλλίβαντος καὶ προφυλάσσει τοὺς ὑπηρέτας. § [μεταφ.] ἡ τελείωσις, achèvement, n.m. συμπλήρωμα, comblement, n. m. ἡ ἐπίστεψις, couronnement, n. m.

ἐπιστέγασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιστεγάζειν, action de couvrir, etc; || τὸ κάλυμμα τῆς στέγης, couverture d'un toit; τὸ ἐπιστέγασμα· || [οἰκ.] —, στέγασις, couverture, n.f. τὸ σύνολον τῶν ὑλικῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐπιφάνειαν τῆς στέγης. Αὕτη ἐκτελεῖται ἐξ **ἀρδοσίων λίθων** (ardoise), κεράμων, **καλάμης** (chaume), λιθίνων πλακῶν, φύλλων μολύβδου, ψευδαργύρου, λευκοσιδήρου, πεταλείου ἢ χαλκοῦ, πεταύρων, ἀσφαλτωμένου χάρτωνος ἢ **κατραμωμένης ὀθόνης** (toile goudronnée).

ἐπιστέγιος, α, ον· faîtière, adj. et n. f. λέγεται διὰ τὰ ἐπὶ τῆς στέγης τιθέμενα ἀντικείμενα· π. χ. φεγγίτης ἐπιστέγιος, lucarne

faitière = ἀναφωτίς· || ἐπιστέγιαι κεραμίδες, tuiles faitières; βλ. **κολοφώνιος**.

ἐπίστεγον, ου, τό· [ναυτ.] dunette, n. f. κοινῶς τὸ **κάσαρο** καὶ **κάστρο**· ἐλαφρὸν ὑπόστεγον χώρισμα ἐπὶ τοῦ πρυμναίου καταστρώματος πλοίων τινῶν κατασκευαζόμενον καὶ προωρισμένον πρὸς ἐνδιαίτησιν τοῦ ναυάρχου ἢ κυβερνήτου ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων, ἐπίσης τοῦ κυβερνήτου ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν, ἀλλὰ μᾶλλον χρησιμεῦον πρὸς ἐνδιαίτησιν ἐπιβατῶν. § ἐπίστεγον (τῶν ἁμαξῶν), impériale, n. f. (des voitures), ἤτοι τὸ ἄνωθεν (ἐπὶ τῆς στέγης) τῆς ἁμάξης μέρος ἐφ' οὗ τοποθετοῦνται αἱ ἀποσκευαί· || **ἐπίστεγον**, impériale des omnibus (ou des voitures de chemin de fer), ἤτοι αἱ ἐπίστεγοι (ἐπὶ τῆς στέγης) θέσεις (ἐπὶ τῶν λεωφορείων ἢ τῶν σιδηροδρομικῶν ἁμαξῶν) ἐφ' ὧν κάθηνται ἐπιβάται.

ἐπιστέλλω, μέλλων στελῶ, θὰ ἐπιστείλω, ἀόρ. ἔστειλα· στέλλω πρός τινα, envoyer; ἰδίως ἐπιστολήν, γράμμα (une lettre); συνεπῶς γράφω πρός τινα, écrire; ἢ μηνύω, ἀναγγέλλω, στέλλω νὰ τῷ εἴπωσί τι, mander; || ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Παρισίων, on nous écrit de Paris; || ἐπιστέλλειν ἐπιστολήν, λέγεται ἐνίοτε acheminer, envoyer une lettre; || σᾶς παρακαλῶ, ὅπως εὐαρεστηθῆτε νὰ ἐπιστείλητε τὴν ἐσώκλειστον, je vous prie de vouloir bien acheminer l'incluse.

ἐπίστεπτος, ος, ον· **ἐπιστεφής**, ής, ές· fretté, ée; ὁ φέρων στεφάνην, στεφάνιον (frette); ὁ περιστεφανωμένος· || couronné, ée; βλ. ἐπιστέφω· || ἐπίστεπτος γλυφή, κτλ., moulure couronnée; βλ. γλυφή.

ἐπιστεφανόω-ῶ, μέλ. ώσω, couronner, στέφανον ἐπί τινος ἐπιθέτω.

ἐπιστεφάνωμα, ατος, τό·- τὸ στεφάνωμα, couronnement, n. m. ἡ ἐπίστεψις.

ἐπιστεφάνωσις, εως, ἡ· βλ. **περιστεφάνωσις**, frettage, n. m.

ἐπιστέφω, μέλ. έψω· κυρίως περικυκλόνω τι ὡς μὲ στέφανον, κτλ. περιστεφανόνω, ἐπιστεφανόω, couronner. § ἐπιστέφω (ἐπικαλύπτω, couronner; ἀποπερατῶ σῶμά τι δι' **ἀκροκοσμήματος** (amortissement), π. χ. τράπεζα ἢ ἱματιοθήκη λέγεται **ἐπίστεπτος** (couronnée) ὅταν τὸ ἄνω μέρος αὐτῶν φέρῃ κορωνίδα· ἀρχιτεκτονικὸν **ἄρθρον** (membre) ἢ **γλυφή** τις (moulure) λέγεται **ἐπίστεπτος**, ὅταν φέρῃ ἄνωθεν **ζώνην** (filet); σηκός τις (niche) λέγεται **ἐπίστεπτος**, ὅταν φέρῃ ἄνωθεν **ἐπίκρανον** (chapiteau). Παράθυρον ἢ θύρα λέγεται ἐπίστεπτος, ὅταν ἄνωθεν τοῦ τετραγωνικοῦ ἀνοίγματος αὐτῆς τίθεται **ἀετωμάτιόν** τι (fronteau) τριγωνικὸν ἢ τοξοειδές, ἢ περιβάλλεται ὑπὸ ἡμικυκλικῆς χαμάρας (arcade plein-cintre, βλ. καὶ λέξιν)· || **ἐπιστέφω**, **στέφω**, couronner; τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐφαρμόζεται εἴς τινας ἐργασίας τῆς ὀχυρωτικῆς, π. χ. couronner un chemin couvert, des hauteurs, un entonnoir, une contrescarpe; στέφω περιτάφριον ὁδόν, ὑψώματα, χώνην, ἀντίκρημνον. Ἡ ἐργασία αὕτη συνίσταται εἰς τὴν κατάληψιν τῶν κορυφῶν, ἀποκαθιστῶντες ἐν ἀνάγκῃ προπέτασμά τι, εἰς τὴν ὀργάνωσιν αὐτῶν ἀμυντικῶς καὶ ἐνίοτε εἰς τὴν ἕνωσιν αὐτῶν διὰ χαλῶν συγκοινωνιῶν μετὰ τῶν πρὸς τὰ ὄπισθεν θέσεων. Λέγουσιν ἐπίσης ὅτι ὀχυρωτικά τινα **ἔργα** (ouvrages) καὶ **φρούρια** (forteresses) ἐπιστέφουσι (couronnent) **ἐξέχοντα τινὰ σημεῖα** τοῦ ἐδάφους (points culminants), ἤτοι ὅτι εἶνε ἀνεγηγερμένα ἐπὶ τῶν σημείων τούτων.

ἐπίστεψις, εως, ἡ· [ἀρχιτ.] couronnement, n. m. λέγεται τὸ ἀνώτερον μέρος ἔργου τινός, τοίχου ἢ ἀρχιτεκτονικοῦ κοσμήματος, π. χ. ἡ κορωνὶς **ἀετώματος**, κτλ. || **καμαροειδὴς ἐπίστεψις**, couronnement en arcade; || **ἐπίστεψις θόλου**, couronnement d'une voûte, χαλεῖται τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ἐξωραχίου θόλου τινός.

ἐπιστήθιος, ος, ον· ὁ ἐπὶ τοῦ στήθους τινὸς ὤν, placé sur le cœur ou sur la poitrine; [μεταγ.] ἐπιστήθιος χαλεῖται ὁ ἠγαπημένος, ὁ ἐγκάρδιος, de cœur; ὁ ἐνδόμυχος, intime, n. m. ὅθεν καὶ ἐπιστήθιος (ἐνν. φίλος), (ami) intime, ἤτοι ὁ οἰκειότατος καὶ ἀγαπητὸς φίλος.

ἐπιστήλιον, ου, τό· [ἀρχιτ.] ὀρθότερον ἐπιστύλιον, architrave; βλ. λέξιν. § [ναυτ.] ἐπιστήλιον, κοινῶς τὸ **τσιμποῦκι**, τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρὸς τὰ ἄνω τμῆμα ἱστοῦ, τὸ ἄνωθι τῆς **στήλης** (bas-mat); βλ. καὶ ἱστὸς (mât); || **μέγα ἐπιστήλιον**, τό· mât d'hune, n. m. κοινῶς **μεγάλο τσιμποῦκι**· χαλεῖται οὕτω τὸ ὑπερκείμενον τῆς **στήλης** (bas-mât) τεμάχιον ἱστοῦ τινος, ἐξ οὗ ἀρτᾶται ἡ τοῦ δόλωνος κεραία· ἡ ὀνομασία ὅμως αὕτη δίδεται πρὸς διάκρισιν, ὅταν ὁ ἱστὸς ἀποτελῆται ἐκ τριῶν τεμαχίων, ὅταν ὅμως ἀποτελῆται ἐκ δύο μόνον τεμαχίων χαλεῖται ἑλληνιστὶ ἁπλῶς **ἐπιστήλιον**, κοινῶς **τσιμποῦκι**. Ἐπειδὴ τὰ ἐπιστήλια ὀνοματολογοῦνται ἀπὸ τῶν ἱστῶν εἰς οὓς ἀνήκουσι, ἢ τῶν ἱστίων ἅτινα φέρουσι πρὸς διάκρισιν αὐτῶν λέγομεν ἐπίσης: || **ἐπιστήλιον τοῦ δολωνίου**, mât du petit hunier ou petit mât d'hune, κοινῶς **τσιμποῦκι τοῦ παρουκέτου**, ἐννοοῦντες τὸ μέγα ἐπιστήλιον τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ· || **ἐπιστήλιον δόλωνος**, mât du grand-hunier ou grand mât d'hune, κοινῶς **τσιμποῦκι τῆς γάπιας**, ἐννοοῦντες τὸ μέγα ἐπιστήλιον τοῦ μεγάλου ἱστοῦ· || **ἐπιστήλιον τῆς δολωνίδος**, mât de perroquet de fougue, κοινῶς **τσιμποῦκι τῆς κοντραμεντζάνας**, ἐννοοῦντες τὸ μέγα ἐπιστήλιον τοῦ ἱστοῦ τοῦ ἐπιδρόμου· || **μικρὸν ἐπιστήλιον**, mât de perroquet, κοινῶς **μικρὸ τσιμποῦκι**· χαλεῖται οὕτω τὸ ὑπερκείμενον τοῦ **μεγάλου ἐπιστηλίου** (mât d'hune) τεμάχιον ἱστοῦ τινος, ἐξ οὗ ἀρτᾶται ἡ τοῦ **φόσωνος** κεραία· **μικρὰ ἐπιστήλια** ὑπάρχουσι μόνον εἰς τοὺς ἱστοὺς τοὺς ἀπαρτιζομένους ἐκ τριῶν τεμαχίων, ἅτινα ὡς ἐκ τῶν ἱστῶν εἰς οὓς ἀνήκουσιν ἢ τῶν ἱστίων ἅτινα φέρουσι, ὀνοματολογοῦνται ὡς ἑξῆς: || **ἐπιστήλιον τοῦ φωσωνίου**. petit mât de perroquet, κοινῶς **τσιμποῦκι τοῦ παπαφίγκου τοῦ τουρκέτου**, ὅπερ εἶνε τὸ μικρὸν ἐπιστήλιον τοῦ

ἀκατίου ἱστοῦ· || ἐπιστήλιον φώσωνος, mât du grand-perroquet ou grand-mât de perroquet, κοινῶς **τσιμποῦκι τοῦ μεγάλου παπαφίγκου**, ὅπερ εἶνε τὸ μικρὸν ἐπιστήλιον τοῦ μεγάλου ἱστοῦ· || ἐπιστήλιον φωσωνίδος, mât de perruche, κοινῶς **τσιμποῦκι τοῦ μπέλμπερη**, ὅπερ εἶνε τὸ μικρὸν ἐπιστήλιον τοῦ ἱστοῦ τοῦ ἐπιδρόμου. Εἴς τινας ἱστοὺς ὑπὲρ τὸ μικρὸν ἐπιστήλιον ὑπάρχει καὶ ἕτερον μικρὸν τοιοῦτον ἐξ οὗ ἀρτῶνται οἱ σίπαροι (cacatois), ὅπερ ἀναλόγως τοῦ ἱστοῦ εἰς ὃν ἀνήκει καλεῖται· || ἐπιστήλιον τοῦ σιπαρίου, mât ou flèche du petit cacatois ou petit mât de cacatois, κοινῶς **τσιμποῦκι τοῦ κούντρου τοῦ τουρκέτου**, ὅταν ἀνήκῃ εἰς τὸν ἀκάτιον ἱστόν· || ἐπιστήλιον τοῦ σιπάρου, mât ou flèche du grand cacatois ou grand mât de cacatois, κοινῶς **τσιμποῦκι τοῦ κούντρου τοῦ μεγάλου**, ὅταν ἀνήκῃ εἰς τὸν μέγαν ἱστόν· || ἐπιστήλιον σιπαρίδος, mât ou flèche de cacatois de perruche, κοινῶς **τσιμποῦκι τοῦ κοντραμπέλμπερη**. § ἐπήβολος ἱστός, ὁ, καὶ ἐπήβολον ἐπιστήλιον ἢ στηλίς, mât à pible ou à flèche ou à matereau, n. m. κοινῶς **μπίμπιλο κατάρτι** καὶ **ἀρμπορέτο**· καλοῦνται οὕτως οἱ ἱστοὶ καὶ τὰ ἐπιστήλια οἱ ἀποτελούμενοι ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου τεμαχίου ἀπὸ τῆς πτέρνης (pied du mât) μέχρι τῆς ἀτράκτου (flèche du mât).

ἐπιστήμη, ης, ἡ· science, n. f. καλεῖται ἡ εὐκρινὴς καὶ σαφής, διατεταγμένη καὶ κατὰ τὸ δυνατὸν πλήρης, ἐν συναφείᾳ πρὸς ἑαυτὴν εὑρισκομένη καὶ σύμφωνος ἑαυτῇ γνῶσις ἀντικειμένου τινός. Ἤτοι τὸ σύνολον τῶν γνώσεων ἐπὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας. Φυσικαὶ ἐπιστῆμαι, sciences naturelles, εἶνε ἡ γνῶσις τῆς φυσικῆς, χημείας, ἀστρονομίας, φυσικῆς ἱστορίας, κτλ. Νομικὴ ἐπιστήμη, ἡ γνῶσις τῶν νόμων καὶ τοῦ δικαίου ἐν γένει, κτλ. Στρατιωτικαὶ ἐπιστῆμαι, sciences militaires, ἰδιαίτεραι γνώσεις ἀναγκαῖαι εἰς τοὺς στρατιωτικούς· || ἀπόκρυφος (μυστικὴ) ἐπιστήμη, science occulte, οἷα ἦσαν ἡ ἀλχημεία, ἡ μαγεία, ἡ νεκρομαντική.

ἐπιστημονικός, ή, όν (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), ὁ εἰς τὴν ἐπιστήμην, εἰς τὰς γνώσεις ἀνήκων, γινώσκων, relatif aux sciences, au savoir; scientifique, adj. ὁ κατάλληλος εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐπιστημῶν, propre à étudier les sciences ; || ἔργον ἐπιστημονικόν, ouvrage scientifique ; || ὀνοματολογία ἐπιστημονική, nomenclature scientifique ; || ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, enquête scientifique.

ἐπιστημονικῶς, [ἐπίρ.] scientifiquement, adv. ὑπὸ ἔποψιν ἢ συμφώνως μὲ τὰς μεθόδους ἢ μὲ τὰ δεδομένα ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, au point de vue ou selon les procédés, ou d'après les données de la science ; || παρατηρεῖν (ἐξετάζειν) ἐπιστημονικῶς φαινόμενόν τι, observer scientifiquement un phénomène.

ἐπιστημόνως, [ἐπίρ. τοῦ ἐπιστήμων], μετ' ἐπιστήμης, avec science ; ἐμπείρως, εἰδημόνως, μετὰ γνώσεως, savamment ; ἐπιστημονικῶς, scientifiquement.

ἐπιστημοσύνη, ης, ἡ· ἡ ἐπιστήμη, science, n. f. τὸ γινώσκειν τι, ἡ γνῶσις τινός, savoir, n. m. ἡ ἐκπαίδευσις ἐπί τινος, instruction. n. f.

ἐπιστήμων, ων, ον· γεν. ονος, ὁ ἐννοῶν, ὁ γινώσκων τι καλῶς καὶ ἀκριβῶς, qui sait, qui est instruit de, συνεπῶς ὁ σοφός, savant, e ; ὁ πεπαιδευμένος, instruit, e ; [καὶ εἴρων.] docte, σοφός, πεπαιδευμένος, πολυμαθής.

ἐπιστήριγμα, ατος, τό· τὸ ἀκούμβημα, ἔρεισμα, appui, n. m. ἤτοι τὸ ὑπόθημα, γενικῶς τὸ ὑποκάτω τιθέμενον.

ἐπιστηρίζω, μέλ. ίξω, στερεόνω, ἀκουμβῶ τι ἐπί τινος, appuyer ; θέτω ἐπί τινος βάσεως, baser ; fonder. § [μέσ.] ἐπιστηρίζομαι=ἐπακουμβῶ, στηρίζομαι ἐπί τινος, s'appuyer ; faire fond ; λογίζω ἐπί, compter sur ; || ἐπιστηρίζεται εἰς τὴν εὔνοιάν σου, il s'appuie sur votre faveur ; || εἰς ὑμᾶς ἐπιστηρίζομαι c'est sur vous que je compte.

ἐπιστήριξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιστηρίζειν, action d'appuyer ; appui, n. m.

ἐπιστολαγώγιον, ου, τό· τὸ ἀγώγιον, ἡ πληρωμὴ διὰ τὴν μεταφορὰν ἐπιστολῶν, port [de lettres] n. m.

ἐπιστολάριον, ου, τό· ὁδηγὸς πρὸς γραφὴν ἐπιστολῶν, guide épistolaire ; secrétaire, n. m. καλεῖται βιβλίον περιέχον τύπους καὶ σχέδια ἐπιστολῶν διὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις.

ἐπιστολεύς, έως, ὁ· [ναυτ.] officier de l'état-major général, πᾶς ἀνώτερος ἀξιωματικὸς προσκεκολλημένος εἰς τὸ γενικὸν ἐπιτελεῖον ναυάρχου ἢ μοιράρχου· βλ. καὶ **ἀρχιεπιστολεύς.**

ἐπιστολή, ῆς, ἡ· lettre, n. f. τὸ **γράμμα**· ἡ γραπτὴ συνεννόησις δύο ἀνθρώπων ἀνάγεται εἰς τὴν ἐφεύρεσιν τῆς γραφῆς καὶ εἶνε παλαιοτάτη· || μικρὰ ἐπιστολή=γραμμάτιον, billet, n. m. || παράδοσις ἐπιστολῶν (ἢ ἐγγράφων), remise de lettres ; || ἐπίσημος ἐπιστολή, dépêche, n. f. βλ. **ἔγγραφον ἐπίσημον**· || ἔμμετρος ἐπιστολή, épître, n. f. || [Γρφ.] αἱ ἐπιστολαὶ τῶν Ἀποστόλων, les épîtres des Apôtres ; || δὲν ἔχω ἐπιστολήν, je n'ai pas de ses nouvelles ; βλ. καὶ **γράμμα**· || — πιστωτική, lettre de crédit ; || — γενική, lettre générale; || ἐπιστολὴ ἰδιαιτέρα, lettre particulière ; || ἐμπορικαὶ ἐπιστολαί, lettres de commerce ; || — ἀπαιτητικὴ καθυστερουμένων χρημάτων, une lettre pour réclamer une créance arriérée ; || — ἀπότομος (ἄνευ ἐπιφυλάξεων καὶ ὑπεκφυγῶν, ἁπλῶς καὶ καθαρῶς ἐκθέτουσα, κοινῶς σιταρένια, καθαρά, ὀξεῖα, une lettre à cheval, lettre brusque ; || — ἀχρονολόγητος, une lettre sans date ; || ἐγκύκλιος (ἐπιστολή), une circulaire ; || — εἰδοποιητήριος (ἀγγελτήριος), une lettre d'avis ; || — εἰσαγωγική, une lettre d'introduction ; || — ἐμπιστευτική, une lettre confidentielle ; || — εὐγενής, une lettre polie ; || — ἰδιαιτέρα, μερική, une lettre particulière ; une particulière ; || — κακογραμμένη (μουτζοῦρα), un barbouillage ; || — κακῶς χρονολογημένη, une lettre mal datée ; || — οἰκιακὴ (ἐμπιστευτική), une let-

tre confidentielle ; || — προσφάτου χρονολογίας, une lettre de fraîche date ; || — προχρονολογημένη, une lettre antidatée ; || — σκληρά, τραχεῖα, une lettre dure ; || — συγχαρητήριος, une lettre de félicitations ; || — συλλυπητήριος, une lettre de condoléance ; || — συστατική, une lettre de recommandation ; || — ὑβριστική, une lettre égarée (insultante) ; || — ὑποχρεωτική, une lettre obligeante; || — ὑστερόχρονος, une lettre (poste datée) de date antérieure; || — φιλοφρονητική, une lettre de politesse, de civilité ; || ἡ ἐπιστολή (ἡ τιμία) σας, votre estimée ; votre honorée ; || θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ὅταν λάβω ἐπιστολήν σας, je serai bien aise de recevoir une lettre de votre part ; || ἔκτοτε ἐλάβομεν τὴν ἀπὸ 17 τρέχοντος τιμίαν σας (ἐνν. ἐπιστολή), depuis lors, nous avons reçu votre honorée lettre du 17 courant ; || ἡ ἐπιστολή σας δὲν εἶχε διεύθυνσιν, votre lettre n'avait pas d'adresse ; || εὐαρεστήθητε νὰ μοὶ διαβιβάζητε τὰς ἐπιστολάς σας εἰς Γενούην, veuillez m'adresser vos lettres poste restante à Gênes ; || ἔχομεν ὑπ' ὄψει τὴν ἀπὸ 24 τρέχοντος ἐπιστολὴν ὑμῶν, nous avons sous les yeux votre lettre du 24 courant ; || **ἐγκαίρως** ἐλάβομεν τὴν ἀπὸ 20 τρέχοντος τιμίαν σας (ἐπιστολήν), nous avons reçu à temps votre estimée du 20 courant ; || παρέσχον αὐτῷ συστατικὰς ἐπιστολὰς διὰ τοὺς φίλους μας τῆς εἰρημένης πόλεως, je lui ai fourni des lettres de recommandation pour nos amis de la dite ville ; || ἡ παροῦσα συστατικὴ ἐπιστολὴ θέλει δοθῇ ὑμῖν ὑπὸ τοῦ Κ... la présente lettre de recommandation vous sera remise par M... || καλὴ σημείωσις ἐλήφθη τῆς πιστωτικῆς ὑμῶν ἐπιστολῆς ἐκ 5000 φρ. ὑπὲρ τοῦ Κ... bonne note est prise de votre lettre de crédit pour la somme de 5000 frs. en faveur de M... || τὴν παροῦσαν ἐπιστολὴν θέλει παρουσιάσει ὑμῖν ὁ Κ... τὸν ὁποῖον συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως εἰς τὴν εὐμενῆ ὑμῶν προσοχήν, cette lettre vous sera présentée par M... que nous recommandons particulièrement à votre obligeante attention ; || τὴν παροῦσαν συστατικὴν ἐπιστολὴν θέλει ἐγχειρίσει ὑμῖν ὁ Κ... ὅστις ἔρχεται εἰς τὴν πόλιν σας διά..., la présente lettre de recommandation vous sera remise par M... qui se rend dans votre ville pour... § **ἐπιστολαὶ** ἀναγγελτήριοι, lettres de notification, δι' ὧν ἀναγγέλλεταί τι· βλ. βασιλικαὶ **ἐπιστολαί**. § αὐτόγραφοι Βασιλικαὶ ἐπιστολαί, lettres autographes, εἰσὶν αἱ ὁλοκλήρως γεγραμμέναι διὰ χειρὸς τοῦ ἐπιστέλλοντος ἡγεμόνος (ἢ προέδρου Δημοκρατίας), ἐμφαίνουσαι ἰδιάζουσαν φιλίαν, ἢ σέβας, ἢ φιλοφροσύνην, ἢ εὐμένειαν, ἢ σκοποῦσαι τὴν βεβαιοτέραν φύλαξιν τοῦ ἐν αὐταῖς μυστικοῦ· || **Βασιλικαὶ ἐπιστολαὶ** (ἢ **ἀναγγελτήριοι**, δι' ὧν ἀναγγέλλεταί τι), lettres de cabinet (ἢ lettres de notification). Αὗται διαλαμβάνουσι περὶ τῶν γάμων, γεννήσεων, θανάτων τῶν μελῶν τῶν Βασιλικῶν οἰκογενειῶν· περὶ τῶν **διαπιστευτηρίων** (lettres de créance), **ἀνακλητηρίων** (lettres de rappel), συγχαρητηρίων, συλλυπητηρίων καὶ ἐν γένει πολιτικῶν συμβάντων· || **ἀναστρεπτικαὶ** ἐπιστολαὶ ἢ ἔγγραφα, lettres réversales ; χαλεῖται οὕτω τὸ διδόμενον πρὸς τὴν ὑποχωροῦσαν κυβέρνησιν ἔγγραφον, δι' οὗ ὁμολογεῖται ὅτι ἡ γενομένη ὑποχώρησις οὐδὲν παρέχει δικαίωμα πρὸς ἀντιποίησιν ὑπεροχῆς εἰς τὸ μέλλον· π.χ. ἐὰν δύο πολιτεῖαι ἔχωσι τὸν αὐτὸν βαθμόν, ἢ ἐὰν ὑπάρχῃ φιλονικεία περὶ τούτου, προκειμένου περὶ συντάξεως καὶ προτεραιότητος ὑπογραφῆς κοινοῦ τινὸς ἐγγράφου, λαμβάνονται συμβιβαστικὰ τινὰ μέτρα, γίνεται δηλονότι κατὰ συμφωνίαν κατάργησις πάσης διατυπώσεως, ἢ χρῆσις κλήρου, ἢ ἐκουσία ὑπὸ ἐπιφύλαξιν ὑποχώρησις, ὁπότε δίδονται εἰς τὴν ὑποχωροῦσαν **ἀναστρεπτικὰ ἔγγραφα**.

ἐπιστολικός, ή, όν· épistolaire, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ κατάλληλος εἰς τὴν δι' ἐπιστολῶν ἀνταπόκρισιν, εἰς τὸν τρόπον τοῦ γράφειν ἐπιστολάς, qui a rapport, qui convient à la correspondance par lettres, à la manière d'écrire des lettres ; || ὕφος ἐπιστολικόν, style épistolaire.

ἐπιστολιμαῖος, αἴος, αῖον· ἐν ἐπιστολῇ περιεχόμενος, ἢ ἐν εἴδει ἐπιστολῆς, en forme de lettre ; épistolaire.

ἐπιστολογραφία, ας, ἡ· ἡ δι' ἐπιστολῶν ἀνταπόκρισις, ἀλληλογραφία, correspondance, n. f. ἤτοι ἔγγραφος συνδιάλεξις μεταξὺ δύο προσώπων μακρὰν ἀλλήλων εὑρισκομένων· τὰ διαμειβόμενα μεταξὺ αὐτῶν ἔγγραφα καλοῦνται ἐπιστολαὶ (lettres) ; || ἐμπορικὴ ἐπιστολογραφία, correspondance commerciale. § —, ἡ τέχνη τοῦ γράφειν ἐπιστολάς, art d'écrire des lettres, art épistolaire ; épistolographie, n. f.

ἐπιστολογραφικός, ή, όν· ὁ εἰς ἐπιστολογραφίαν χρησιμεύων, ὁ ἐπιστολικός, épistolaire, adj. || εἴδη ἐπιστολογραφικά, genre épistolaire, adj. § —, épistolographique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐπιστολογραφίαν, qui a rapport à l'épistolographie.

ἐπιστολογράφος, ου, ὁ· ὁ ἐπιστολὰς γράφων, épistolographe, n. m. || —. épistolier, ère; σημαίνει τὴν σήμερον ἐκεῖνον ὅστις ἀγαπᾷ νὰ γράφῃ ἐπιστολὰς ἢ ὅστις ἐξέχει ἐν τῇ ἐπιστολογραφίᾳ ἤτοι ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ γράφειν ἐπιστολάς· || —, épistolaire, n. m. auteur qui a cultivé le genre épistolaire ; || οἱ ἀρχαῖοι ἐπιστολογράφοι, les épistolographes anciens ; écrivain dont on a des recueils de lettres. § δημόσιος γραφεύς, écrivain public.

ἐπιστολογραφῶ (έω), μέλ. ήσω, γράφω ἐπιστολάς, écrire des lettres ; εὑρίσκομαι εἰς ἀλληλογραφίαν, être en correspondance.

ἐπιστολοζύγιον, ου, τό· pèse-lettre, n. m. ὄργανον διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ βάρους ἐπιστολῆς.

ἐπίστομα, [ἐπίρ.] κοινῶς πίστομα, ἐπὶ τοῦ στόματος, ἤτοι τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῆς γῆς, face

contre terre ; διὰ τοῦ προσθίου μέρους, sur la face ; κοινῶς μπρούμυτα.

ἐπιστομίζω, μέλ. ίσω· ῥίπτω τινὰ ἤ τι μὲ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῆς γῆς, jeter (faire tomber) quelqu'un face contre terre. § φιμῶ, κλείω τὸ στόμα τινός, fermer la bouche; θέτω φίμωτρον, φιμῶ (όω), φιμόνω, bâillonner.

ἐπιστομιοθήκη, ης, ἡ· boîte de soupape ; βλ. εἰς λέξιν **ναύκλαστρον** Οὐάϊτχεδ, 4ον ὀπίσθιος κῶνος.

ἐπιστομιοκιβώτιον, ου, τό· boîte à soupape ; χυτοσιδηροῦν κιβώτιον ἐν ᾧ συνυπάρχουσι τὰ ὄργανα τ' ἀποτελοῦντα τὸ ἐπιστόμιον.

ἐπιστόμιον, ου, τό· τὸ ἐπὶ τοῦ στόματος τιθέμενον, π. χ. τὸ φίμωτρον, bâillon, n. m. τὸ **περιστόμιον**, embouchure, n. f. ἐπίσης τὸ **ἐνστόμισμα**, ἡ ἐνστομίς, embouchure ; βλ. λέξεις· [στρατ.] ἐπιστόμιον ξιφοθήκης, cuvette de chape, ἢ cuvette de fourreau de sabre, etc, ἤτοι ἡ προστομὶς κολεοῦ σπάθης, κτλ. § ἐπιστόμιον, τὸ εἰς τὸ στόμιον ἀγγείου τινὸς ἐμπηγνύμενον στούπωμα, τὸ πῶμα, tampon, n.m. τὸ βύσμα, bouchon, n.m. || —, bondon, n. m. τὸ **βούλωμα**, δι' οὗ φράσσεται τὸ στόμιον τῆς βυτίνης καὶ τοῦ βίκου· τὸ ἐπιστόμιον, clapet, n. m. valve, n. f. ou valvule, n. m. βλ. **ἐπιγλωττίς**· || **ἐπιστόμιον**, τό· ἡ **δικλίς, ίδος**, ἡ· soupape, n. f. (συνώνυμον τοῦ valve καὶ valvule). Διὰ τῆς λέξεως ταύτης καλοῦσιν οἱ μηχανουργοὶ καὶ οἱ φυσικοὶ εἶδος μικροῦ τινὸς καλύμματος ξυλίνου, δερματίνου, χαλκίνου ἢ ἐξ ἑτέρου μετάλλου, προωρισμένου ν' ἀφίνῃ ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον ῥευστοῦ τινὸς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς **πυξίδος τοῦ σίφωνος** (corps de pompe) ἢ ἑτέρου τινὸς μηχανήματος (ἢ τὴν διέλευσιν ἀερίων εἰς μηχανήματα φυσικῆς) καὶ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν ἐκροὴν αὐτοῦ ἢ προωρισμένου νὰ συμβαίνῃ τὸ ἀντίστροφον. Αἱ δικλίδες ἔχουσι μεγίστην ἐφαρμογὴν εἰς τὰς ὑδραντλίας, πνευματικὰς ἀντλίας, ἀτμομηχανάς, κτλ. Ἡ soupape (ἀγγλ. valve) δύναται γενικώτερον νὰ ᾖ κινητὸν μεταλλικὸν διάφραγμα κείμενον ἐπὶ τῶν χειλέων ἐξόδου ἢ ὀπῆς τινος ἐφ' ἧς συγκρατεῖται ἑρμητικῶς ἐφηρμοσμένον δι' ἐλατηρίων ἢ βαρῶν, καὶ ἀνοῖγον εἴτε κατὰ βούλησιν, εἴτε συνεπείᾳ πιέσεως ἐξασκουμένης ἐπὶ τῆς ὄψεως αὐτοῦ ὑπ' ἀτμοῦ, ἀερίου ἢ ὕδατος, οὗτινος ἡ πίεσις ὑπερέβη ὅριόν τι. Τὰ **ἐπιστόμια** προσομοιάζουσι τὰς **ἐπιγλωττίδας** (clapets) αἵτινες διὰ τοῦτο καὶ **ἐπιστόμια** παρά τινων καλοῦνται, λαμβάνουσι δὲ ἴδιον ὄνομα ἀναλόγως τῆς ἐνεργείας ἢ διατάξεώς των· || **γιγγλυμωτὸν ἐπιστόμιον**, soupape de charnière ; || **δικλὶς μετ' ἐπιγλωττίδος**, soupape à clapet ; τουτέστι μικρὸς δίσκος προσηρμοσμένος διὰ γιγγλυμοῦ ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ὀπῆς, ἣν πρόκειται νὰ κλείσωσιν ἢ ἀνοίξωσιν· || **ἀερόπνουν ἐπιστόμιον**, soupape à air ; βλ. **σκάφανδρον**, scaphandre ; || **ἀτμοσφαιρικὸν ἐπιστόμιον**, soupape atmosphérique ; || **κωνικὸν ἐπιστόμιον**, soupape conique ; || **ἐπιστόμιον κρατήσεως** ἢ **ἀνασταλτικόν**, soupape d'arrêt ; || **ἐμπληστικὸν ἐπιστόμιον**, soupape de chargement ; βλ. εἰς **ναύκλαστρον** Οὐάϊτχεδ· || **κοινωνητικὸν ἐπιστόμιον**, soupape de communication ; || **παροχικὸν ἐπιστόμιον**, soupape de conservation; (βλ. εἰς **ναύκλαστρον**)· || ἐπισχετικὸν ἐπιστόμιον σκαφάνδρου, soupape de retenue; || **ἐπιστόμιον καταποντισμοῦ**, soupape de submersion; (βλ. εἰς **ναύκλαστρον**)· || **δικλὶς** ἢ **ἐπιστήμιον ἀσφαλείας**, soupape de sûreté, καλεῖται ἐν τῷ ἀτμολέβητι ἀτμομηχανῆς τινος τὸ ἐπιστόμιον ὅπερ ἀνοίγει ἀφ' ἑαυτοῦ κατὰ τὰς ἰσχυρὰς πιέσεις τοῦ ἀτμοῦ, ἵνα διεκφύγῃ ποσότης τις τούτου καὶ προληφθῇ ἡ ἔκρηξις τοῦ λέβητος· || **ἀνάστροφον ἐπιστόμιον**, soupape intérieure. § [τηλεγρ.] fiche, n.f. [de commutateur électrique) ; εἶδος κυλινδροκωνικοῦ καυλοῦ μετὰ ἀπομονωτικῆς κεφαλῆς ὅπερ ἐμπήγουσιν ἔν τινι ὀπῇ πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ ῥεύματος.

ἐπιστομίς, ίδος, ἡ· τὸ ἐπίχαλκον στόμα τῶν αὐλῶν, ἤτοι τὸ **περιστόμιον**, embouchure, n. f. § ἐπιστομὶς [ὑδρ. ἀρχιτ.] ajutage, n. m. μικρὸς σωλὴν συγκολλώμενος ἐπὶ ἑτέρου διὰ τὴν ἐκροήν, ὡς εἰς τοὺς πίδακας, κτλ.

ἐπιστόμισις, εως, ἡ· καὶ

ἐπιστόμισμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιστομίζειν, action de jeter quelqu'un face contre terre. § ἡ πρᾶξις τοῦ φιμοῦν, action de bâillon ; ἡ φίμωσις, bâillonnement, n. m.

ἐπιστομόω-ῶ, μέλ. ώσω, ἐμφράττω, στουπόνω, fermer ; boucher ; ἐπιστομίζω, bâillonner ; fermer la bouche.

ἐπιστρατεία, ας, ἡ· καὶ

ἐπιστράτευσις, εως, ἡ· ἡ κινητοποίησις, mobilisation (f.) [d'une armée], ἡ **ἐπιστρατεία.** Περίοδος τῆς μεταβάσεως ἐκ τῆς ἐν εἰρήνῃ καταστάσεως εἰς τὴν ἐμπόλεμον· αὕτη συνίσταται εἰς τὸ νὰ συμπληρωθῶσι τὰ σώματα καὶ αἱ ὑπηρεσίαι διὰ τοῦ ἀναγκαίου προσωπικοῦ καὶ ὑλικοῦ ὅπως ἀποτελεσθῇ ἡ ἐμπόλεμος δύναμις. Ἡ **ἐπιστράτευσις** δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὴν **συγκέντρωσιν** (concentration), ἥτις συνίσταται εἰς τὴν μεταφορὰν καὶ συνάθροισιν εἰς ὡρισμένον μέρος διαφόρων **ἐπιστρατευθέντων σωμάτων** (corps de troupe mobilisés) ; || ἀσκήσεις περὶ τὴν ἐπιστράτευσιν (ἐπιστρατεύσεως), exercises de mobilisation. §—, ἡ κατά τινος ἐκστρατεία, expédition (f.) [militaire] ; καὶ ἐν γένει ἡ ἐκστρατεία, campagne, n. f.

ἐπιστρατεύω, μέλλων εύσω, κινητοποιῶ [στρατὸν], mobiliser [une armée]. § εἰς ἐκστρατείαν κινῶ κατά τινος, se mettre en campagne ; ἐκστρατεύω.

ἐπίστρατος, ου, ὁ· ὁ καλούμενος εἰς τὰς τάξεις κατὰ τὴν ἐπιστράτευσιν στρατιώτης, [soldat] mobile, n. m. τοιοῦτοι δ' εἰσὶν οἱ ὑπὸ τοῦ στρατολογικοῦ νόμου προβλεπόμενοι ἔφεδροι, réservistes, etc.

ἐπιστρέφω, μέλ. έψω, ἀποδίδω τι ὀπίσω, rendre ; restituer ; renvoyer ; στρέφω ὀπίσω, retourner ; || μοῦ τὸ ἐπέστρεψε, il me l'a rendu (restitué) ; || **θὰ τοῦ ἐπιστρέψω τὰ δῶρά του**, je lui renverrai ses cadeaux ; || [ἐμπορ.]

ἐπιστρέφω ἐμπορεύματα (χρήματα, κτλ.), retourner des marchandises. § [ἐμπορ.] ἐπιστρέφω τὰ γενόμενα ἔξοδα, rembourser ; || ἐπιστρέφω (ἐμπορεύματα, κτλ.), ἐκτελῶ τὴν ἐπιστροφήν, faire le retour ; retourner ; μεταπέμπω, renvoyer ; || ἐπιστρέφειν (χρήματα), faire des retours=ἐμβάζειν στέλλειν. § [οὐδ.] ἐπανέρχομαι, retourner ; revenir ; || ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, il est revenu dans son pays ; || ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους, il est retourné à Paris ; || ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του, il a regagné son poste ; || ἐπιστρέφει [εἰς τὴν οἰκίαν] τὸ ἑσπέρας, il rentre le soir ; || εἶχεν ἤδη ἐπιστρέψει, il était déjà de retour ; || καιρὸς νὰ ἐπιστρέψωμεν, il est temps de retourner ; || ἐπιστρέφειν εἰς τὰ χειμάδια (ἢ χειμερινὰ καταλύματα), prendre des quartiers d'hiver ; ἄλλοτε αἱ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις ἐξετελοῦντο τὴν ἄνοιξιν, τὸν δὲ χειμῶνα τὰ στρατεύματα ἐπέστρεφον εἰς τὰς φρουρὰς των ἐν ταῖς πόλεσι πρὸς διαχείμανσιν (pour hiverner) ὅπερ ἐκαλεῖτο χειμάδιον (quartier d'hiver) ; || ἐπιστρέφω εἰς τὸ στρατόπεδον, rallier le camp. § [μέσ.] στρέφω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, tourner la tête ; se retourner, ἤτοι στρέφω ἑαυτὸν πρός τι.

ἐπιστροφεύς, έως, ὁ· [ἀνατομ.] celui qui ramène ; ὁ πρῶτος τῶν σπονδύλων ὁ σὺν τῷ τραχήλῳ στρεφόμενος (Πολυδ.), la première vertèbre du cou, ἤτοι ὁ πρῶτος αὐχενικὸς σπόνδυλος. Οἱ Εὐρωπαῖοι δὲ ἀνατόμοι καὶ τῶν ἡμετέρων τινές, ἐκ τούτων παραλαβόντες, καλοῦσι πλημμελῶς τὸν μὲν πρῶτον αὐχενικὸν σπόνδυλον **ἄτλαντα** (atlas), τὸν δὲ δεύτερον **ἐπιστροφέα** ἢ **ἄξονα** (axis), ἐπὶ τούτου δὲ κυρίως ἐκτελοῦνται αἱ σπουδαιότεραι κινήσεις τοῦ τραχήλου.

ἐπιστροφή, ῆς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιστρέφειν, τὸ ἐπιστρέφειν, ἐπανέρχεσθαι, ἡ ἐπάνοδος (μετά τινα ἀπουσίαν), retour, n. m. || κατὰ τὴν ἐπιστροφήν σας, à votre retour. § ἡ ἀπόδοσις πράγματος τινός), restitution, n. f. renvoi, n. f. § [ἐμπορ.] ἐπιστροφὴ [χρημάτων], retour, n. m. || ναῦλος ἐπιστροφῆς, frais de retour ; || μὲ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ταχυδρομείου, par (le) retour du courrier; || — δασμῶν, drawback (λέξις ἀγγλ.)· || — χρημάτων εἰσπραχθείσης συναλ|λαγῆς, retour ; || λογαριασμὸς συναλ|λαγῆς μὴ πληρωθείσης, compte de retour ; || ἐπὶ ἐπιστροφῇ, sauf retour ; || ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω στροφὴ τῆς κεφαλῆς, retour, n. m. § [ταχτ.] **ἐπιστροφή**, épistrophe, n. f. ἐκ τοῦ ἐπί, σημαίνοντος πέριξ, καὶ στρέφω, στροφή), ἤτοι τέταρτον περιστροφῆς, quart de conversion. Ἡ ἐπιστροφὴ ἦτο κίνησις τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Βυζαντινῶν στρατευμάτων συνισταμένη εἰς **τέταρτον περιστροφῆς** (quart de conversion) ἐκτελουμένης ὑφ' ἑνὸς ζυγοῦ ἢ ὑπὸ τμήματος τεταγμένου ἐπὶ πλειοτέρων ζυγῶν χανονιζομένων ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ ἄκρον τεταγμένου ἀνδρὸς χρησιμεύοντος ὡς **στροφέως** (pivot). Ἡ ἀντίθετος κίνησις ἦτο ἡ **ἀντιστροφὴ** (antistrophe) ἢ κατὰ τὸν Robinson ἡ ἀναστροφὴ (anastrophe). Αἱ δύο αὗται κινήσεις ἐπιστροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὴν κίνησιν βελόνης ὡρολογίου, ἥτις κατ' ἀρχὰς κινεῖται πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ εἶτα πρὸς τὰ ὀπίσω κατ' ἴσην ποσότητα. Δύο ἐπιστροφαὶ ἀπετέλουν ἕνα **περισπασμόν** (périspasme) ; βλ. **περιστροφή**, conversion ; || — δεξιὰ (ἀριστερά), tournez à droite (gauche) ; βλ. δεξιά.

ἐπιστρόφια, τὰ [διάλ. Ἠπείρου] = ἡ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς νύμφης τὴν μετὰ τὸν γάμον ἡμέραν εἰς συμπόσιον πρόσκλησις τῶν νεονύμφων [δημ.] γενικῶς λέγονται ἐπιστρόφια, τὸ ἀνταποδιδόμενον· βλ. ἐπιστρόφιον.

ἐπιστρόφιον, ου, τό· [ναυτ.] gabord, n.m. ἢ calbord, n. m. κοινῶς τὸ **ἐπιστρόφι**, καὶ τουρέλο. Καλεῖται οὕτως ἡ πρώτη σειρὰ τοῦ περιβλήματος (bordé-extérieur) πλοίου τινός, ἡ μετὰ τῆς τρόπιδος συμβαλλομένη ἐν **ἐγκοπῇ** (rainure), ἧς ἡ κάθετος τομὴ ἀποτελεῖ ἰσόπλευρον τρίγωνον. Αἱ τρεῖς χαραγαὶ τῆς οὕτω σχηματιζομένης στερεᾶς γωνίας καλοῦνται ἡ μὲν πρὸς τὰ ἄνω, **ἄνω χαραγὴ** (trait supérieur ou intérieur), ἡ δὲ πρὸς τὰ κάτω, **κάτω χαραγὴ** (trait inférieur ou extérieur), καὶ ἡ πρὸς τὸ βάθος, **ἔσω χαραγὴ** ἢ **ἀσσὸς** (fond de tablure). § [πληθ. δημ.] ἐπιστρόφια [ἑορτῆς], octave [d'une fête], τὸ ὀκταήμερον ἑορτῆς τινός· βλ. ἐπιστρόφια.

ἐπιστρόω-ῶ, ἐπιστρώνω, μέλ. ώσω, ἁπλώνω, στρώνω, ἐπί, étendre ; mettre sur ; βλ. καὶ ἐπιστρώνω. § —, daller, πλακοστρώνω, γυλλοστρόω, βλ. λέξιν.

ἐπίστρωμα, ατος, τό· τὸ ἐπί τινος ἁπλωθέν, στρωθέν, τὸ σκέπασμα, couverture, n. f. ἐπίστρωμα, ἐπικάλυμμα ἵππου ἢ πολυτίμου ἐπίπλου, housse, n. f. τὸ κάλυμμα, ὁ τάπης τραπέζης, tapis, n. m. καὶ ἐν γένει ἐπένδυμα τινός, revêtement, n.m. § [οἰκοδ.] **ἐπίστρωμα**, platelage, n. m. σανίδωμα τιθέμενον ἐπὶ τῶν ἀψιδοτύτων, κτλ. || **ἐπίστρωμα**, entrevous, n. m. χαλεῖται τὸ ἐπὶ τῶν συνεφαπτομένων τεμαχίων σανίδων ἐπιτιθέμενον κονίαμα· βλ. κατασκευὴν πατώματος.

ἐπιστρώνω, μέλ. ώσω, καλύπτω, couvrir; ἁπλώνω (ἐκτείνω) ἐπί, étendre (étaler) sur ; ἐπικαλύπτω, tendre de ; tapisser ; ἐπενδύω, revêtir.

ἐπίστρωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιστρώνειν, action de couvrir (d'étendre sur ; de tapisser) ; ἐπένδυσις, revêtement, n. m. § [οἰκοδ.] ἐπίστρωσις, aire, n. f. ou chape, n.f. χαλεῖται παχεῖα διάστρωσις ὑδραυλικοῦ κονιάματος ἐπιτιθεμένη ἐπὶ θόλου ἄνωθεν τοῦ ὁποίου κατασκευάζουσι πλακόστρωτον αὐλήν· βλ. καὶ **ἐπικάλυμμα ἐκ κονίας**. § — ἐκ συνεχομένων σανίδων, couchis de lattes. § — (στρῶσις, στρῶμα), pavage (m.) ou pavé (m.), ἤτοι ἐπένδυσις τοῦ ἐδάφους διὰ λίθων, ξύλων, ἀσφάλτου ἢ φελλοῦ, εἴτε διὰ νὰ ἐξομαλύνωσι τὴν ἐπιφάνειαν, εἴτε διὰ νὰ καταστήσωσιν αὐτὴν ἀδιαπέραστον καὶ στερεωτέραν. Εἰς τὰς κατοικίας κατασκευάζουσιν **ἐπιστρώσεις** δι' ὀπτοπλίνθων τι-

θεμένων ἐπὶ **κρόταφον** καὶ **σταχυοειδῶς** (briques posées de champ et en épi); κατασκευάζουσιν ἐπίσης ἐπιστρώσεις ἐκ πλακῶν ἤτοι **πλακόστρωσιν** (dallage). En pavage ou en pavé, γενικῶς σημαίνει τὸ **ἐπίστρωτον**. pavé de terrasse, ἐπίστρωσις ἀνδήρου (δώματος), βλ. terrasse. Διὰ τὰς ἐπιστρώσεις τῶν ὁδῶν μεταχειρίζονται ἐν γένει λίθους σκληρούς, ξυλείαν ἢ ἄσφαλτον (bitume), ἤδη δοκιμάζουσι καὶ τὸν **φελλὸν** (liège). Εἰς τοὺς πυθμένας τῶν **δεξαμενῶν** (citernes et bassins) κάμνουσιν ἐπιστρώσεις ἐκ **σκυροδέματος** (béton) ἵνα στερεώσωσιν αὐτούς. Βλ. καὶ ὁδοστρωσία· || κατ' ἔκτασιν ἐκλήθη ὑπὸ τῶν γάλλων dallage «**ἐπίστρωσις**» ἢ ἐπένδυσις τῶν ὁδῶν, κτλ. δι' **ἀσφάλτου** (asphalte) ἢ διὰ **κονίας** (ciment) μετ' ἀσβέστου. Ἡ ἄσφαλτος αὕτη εἶνε μίγμα ἀσφαλτωδῶν τιτανολίθων (calcaire bitumineux) καὶ φυσικῆς ἀσφάλτου, βλ. εἰς ἄσφαλ**τον**. Ἐπίσης ἐκτελεῖται ἐπίστρωσις διὰ χυτοσιδηρῶν πλακῶν ἥτις καλεῖται **σιδηρόστρωσις** (dallage en fonte) ἢ **ἐπίστρωσις διὰ σιδηρῶν πλακῶν**.

ἐπιστρωτήριον, ου, τό· matoir ἢ mattoir. n. m. τὸ ποικιλτήριον εἶδος σφυρίου πρὸς ποίκιλσιν· βλ. καὶ ποικίλλω (matter).

ἐπίστρωτον, ου, τό· βλ. ἐπίστρωσις, pavage, n. m.

ἐπιστύλιον, ου, τό, καὶ **ἐπίστυλον** [ἀρχιτεκ.] architrave, n. f. ἐκ τῆς λέξεως **ἀρχὴ** καὶ **τράπηξ** (λατ. trabs, μεγάλη δοκός). Ἐπι**στύλιον**, τό, ἢ καὶ **ἐπίστυλον**, τό· ἡ ἐπὶ τὸν στῦλον (colonne) ἀμέσως ἐπακουμβῶσα δοκός. Καλεῖται οὕτω τὸ κάτω μέρος τοῦ **θριγκοῦ** τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τοῦ **κιονοκράνου** (chapiteau) καὶ τῆς ζωοφόρου (frise), τὸ ὁποῖον ἐπακουμβᾷ ἀμέσως ἐπὶ τῶν κιονοκράνων τῶν στύλων· || ἐπιστύλιος κορωνίς, corniche architravée. Βλ. **θριγκός**, entablement καὶ **ῥυθμός**, ordre; || —, épistyle, n. m. nom que les architectes donnaient à l'architrave ou poutre sur laquelle reposait la construction couronnant un édifice; βλ. ἀνωτέρω ἐπιστύλιον.

ἐπιστυλόω-ῶ, [ἀρχιτ.] cantonner; βλ. ἐπιστυλωμένος.

ἐπιστυλωμένος, η, ον, cantonné, ée; [ἀρχιτ.] λέγουσιν ὅτι κτίριόν τι εἶνε ἐπιστυλωμένον (qu'un bâtiment est cantonné), ὅταν αἱ γωνίαι αὐτοῦ κοσμῶνται διὰ μασχαλιαίων κιόνων ἢ παραστάδων (colonnes ou pilastres angulaires), ἢ διὰ συνδετικῶν ἁλύσεων (chaines en liaison) ἐκ λίθων ἀποτελούντων ὀδόντωμα (refend).

ἐπισυλλογισμός, οῦ, ὁ· épisyllogisme, n. m. [λογ.] συλλογισμὸς στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ συμπεράσματος προηγουμένου συλλογισμοῦ οὕτως ὥστε τὸ συμπέρασμα τοῦτο νὰ συγχέηται μετὰ τῆς μείζονος ἢ ἐλάσσονος προτάσεως τοῦ νέου συλλογισμοῦ.

ἐπισυμβαίνω, μετέπειτα, ἀπροσδοκήτως συμβαίνω, ἐπέρχομαι, survenir.

ἐπισυναλλαγματική, ῆς, ἡ· [ἐμπορ.] rechange, n. f. contre-billet, n. m. retraite, n. f. ἢ **ἀντισυναλλαγματική**.

ἐπισυνάπτω, μέλ. άψω· προσέτι συναρμόζω, συνδέω τι μετά τινος, joindre; annexer; || τὰ ἐπισυνημμένα ὧδε ἔγγραφα, les pièces ci-jointes (ci-incluses); || **τὰ ἐπισυνημμένα** (ἐνν. ἔγγραφα), les annexes; || [ἐμπορ.] ἐπισυνάπτω, joindre; προσαρτῶ, annexer; ἐσωκλείω, renfermer; || ἐπισυνάπτομεν εἰς τὴν παροῦσαν (ἐνν. ἐπιστολήν) (ἐγκλείομεν), nous joignons à la présente (lettre); || ἐπισυνάπτομεν εἰς τὴν παροῦσαν τὸν λογαριασμὸν τῶν ἐξόδων μας, nous joignons à la présente le compte de nos frais; || ... καὶ σᾶς ἐπισυνάπτω τὸ διπλότυπον τοῦ λογαριασμοῦ, et je renferme aussi sous le même pli le duplicata du compte.

ἐπισυνδέω, μέλ. έσω, emballer; κοινῶς **ἀμπαλλάρω, συσκευάζω**, τοποθετῶ ἐντὸς κιβωτίου, ἐντὸς δέματος (μπαλλότον) πρὸς μεταφοράν, placer dans une caisse, dans une balle pour transporter; || ἐπισυνδέω (συσκευάζω) ἐμπορεύματα, emballer des marchandises.

ἐπισύνδεσις, εως, ἡ· emballage, n. m. κοινῶς τὸ **ἀμπαλλάρισμα**, ἡ **συσκευασία**, τέχνη ἢ πρᾶξις τοῦ ἐπισυνδέειν, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως ταύτης, art ou action d'emballer; resultat de cette action; || ἡ κατασκευὴ τῶν κιβωτίων, ἡ τοποθέτησις ἐν δέμασι (εἰς μπαλλότα) τῶν ἐμπορευμάτων, ἀποτελοῦσι τὴν ἐπισύνδεσιν (συσκευασίαν), la fabrication des caisses, la mise en balles des marchandises constituent l'emballage. Τὸ ἀντίθετον εἶνε **ἀποσύνδεσις**, déballage; || **ἐπισύνδεσις, συσκευασία** καλή, bon emballage; || — κακή, mauvais emballage; || — δολία, emballage déloyal; || — ἀτελής, faux emballage; || — ἐντελής, πιστή (καλή, ἔντιμος), emballage loyal; || — ἀπατηλή, ψευδής, emballage frauduleux; || — διπλῆ, double emballage; || ἡ ἐπισύνδεσις, τὸ περικάλυμμα, l'emballage, la couverture, l'enveloppe; || εἰς **ἐπισυνδετικά**, emballage, n. m. ou frais d'emballage; ἔξοδα ἐπισυνδέσεως.

ἐπισυνημμένος, η, ον· **ἔγκλειστος**, ci-joint, e; || [ἡ παθητικὴ μετοχὴ εἶνε ἀμετάβλητος εἰς τὰς ἑξῆς περιστάσεις]: || θέλετε εὕρῃ ἐπισυνημμένον τὸ ἀντίγραφον ὅπερ ζητεῖτε, vous trouverez ci-joint la copie que vous demandez; || θέλετε εὕρῃ ἐπισυνημμένον ἀντίγραφον τοῦ συμβολαίου, vous trouverez ci-joint copie du contrat; || [μεταβλητὴ δὲ ἐν ταῖς ἑξῆς], τὸ ἐπισυνημμένον ἀντίγραφον, la copie ci-jointe; || θὰ εὕρητε ἐπισυνημμένον ἀντίγραφον τοῦ συμβολαίου, vous trouverez ci-jointe la copie du contrat.

ἐπισυνθήκη, ης, ἡ· προσθήκη εἴς τινα συνθήκην, συμφωνίαν, σύμβασις περί τινος [Πολύβ.], article additionel au traité; συνεπῶς **ἐπισυνθῆκαι** λέγονται **αἱ παρεπόμεναι συνθῆκαι** (**συμφωνίαι, συμβάσεις**), articles additionnels ἢ conventions (f.).

ἐπίσυρτος, ος, ον· à coulisse, ὁλκωτός.

ἐπισύρω, μέλ. υρῶ, θὰ ἐπισύρω, σύρω κατόπιν ἢ ἐπί τινος, traîner après soi, ou attirer à soi ; attirer ; ‖ ἐπέσυρεν ἐναντίον του τὸ μῖσος ὅλων, il s'est attiré la haine générale ; ‖ ἐπέσυρε τὴν ἐκτίμησιν τῶν προϊσταμένων του, il s'est concilié (il a gagné) l'estime de ses chefs ; ‖ ἐπέσυρε τὴν δυσμένειάν των, il encourut leur disgrâce.

ἐπίσφαιρον, ου, τό· (ἐπί, σφαῖρα) rotule, n. f. σφαιρικὴ στεφάνη δι' ἧς περιβαλλομένη σφαῖρά τις δύναται νὰ ἐξαρτηθῇ ἢ στερεωθῇ ἐπί τινος μέρους. Διὰ τούτων γίνεται ἡ ἐπὶ τῶν κυκλικῶν θυρίδων ἁρμογὴ τῶν μετ' ἐπισφαίρου καὶ κοτύλης ναυκλαστροβόλων σωλήνων (tubes lance-torpilles à cuiller à rotule). Ἐπὶ ἐπισφαίρου τοποθετουμένου στερεῶς ἐπὶ κυκλικῆς θυρίδος (sabord circulaire) τοῦ τοίχου τοῦ πλοίου φέροντος καμπτεγκοπάς) (encoches à retour d'angle), ἀρθροῦται ἕτερον ἐπίσφαιρον φέρον ἐπίσης καμπτεγκοπὰς καὶ περιβάλλον τὴν κρικωτὴν σφαῖραν δι' ἀγκιστροειδοῦς προσαρμογῆς (emmanchement à baïonnette). Ἡ τοιαύτη ἁρμογὴ ἐκλήθη ἐπίσφαιρος συνάρθρωσις (joint à rotule)· ‖ [πυροβολ.] ἡ βάλανος τοῦ πυγαίου, bouton de culasse (d'un canon) ; βλ. βάλανος.

ἐπισφαλής, ής, ές, (έστερος, έστατος), ὁ εἰς πτῶσιν ὑποκείμενος, sujet à être renversé; ἀβέβαιος, peu sûr; incertain, e; ἀμφίβολος, douteux ; ἐπισφαλής, ταλαντευόμενος, κλονιζόμενος, chancelant, e; ἀβέβαιος, ἄστατος, ἐπισφαλής, précaire ; ἐπικίνδυνος, périlleux; dangereux ; ‖ — ὑγεία, santé chancelante ; ‖ ὁ καιρὸς εἶνε ἐπισφαλής, le temps est incertain ; ‖ [ἡ θέσις τῶν πραγμάτων] εἶνε λίαν ἐπισφαλής, est très-précaire ; ‖ ἐπισφαλεῖς ἀπαιτήσεις, des créances douteuses ; ‖ ἐπισφαλῆ ἢ ἔκτακτα ἔξοδα· βλ. ἔξοδα. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἐπισφαλές, danger, situation périlleuse. § [ἐμπορ.] ἐπισφαλὴς (χρέος, ἀπαίτησις), créance douteuse ; ‖ — (ἔμπορος), douteux, peu sûr; ‖ — (ἀμφίβολος) (ἀγορά), chanceux, euse.

ἐπισφαλῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπισφαλῆ, ἀβέβαιον, d'une manière incertaine ; ἀβεβαίως, incertainement ; ἐπικινδύνως, μὲ κίνδυνον, avec péril.

ἐπίσφηνος, ος, ον· σφηνοειδής, ὀνυχωτός, ή, ον· à sifflet ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] ἐπίσφηνον, τό· ὁ ὄνυξ, sifflet, n. m. τὸ ἄκρον ξύλου τὸ βαθμηδὸν λελεπτυσμένον ἐν εἴδει σφηνός· ἔχων σχῆμα σφηνός, σφηνοειδές· βλ. καὶ λοξότμητον, flûte n. f.

ἐπισφραγίζω, μέλ. ίσω, θέτω σημεῖον, σφραγῖδα ἐπί τινος, σφραγίζω, sceller; [μεταφ.] ἐπιβεβαιόνω, confirmer ; ἐπικυρῶ, ἐπιβεβαιῶ, ἐγκρίνω ἐπισήμως, certifier; ἐπιθέτω τὴν σφραγῖδα, mettre le sceau; ἀποτελειῶ, συμπληρῶ, achever ; consommer ; ‖ ἐπεσφράγισε τὴν δόξαν του, il a mis le sceau à sa gloire ; ‖ αὐτὸ ἐπεσφράγισε τὴν δυστυχίαν του, cela a consommé son malheur; ‖ τὸ ἐπεσφράγισε διὰ τῆς σιωπῆς του, il l'a confirmé par son silence.

ἐπισφράγισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπισφραγίζειν, action de sceller ; [μεταφ.] ἐπιβεβαίωσις, confirmation, n. f. ἀποτελείωσις, συμπλήρωσις, achèvement, n.m. comble, n.m.

ἐπισφυρηλατέω-ῶ, μέλ. ήσω· σφυρηλατῶ ἐκ νέου, forger, marteler de nouveau ; [μεταφ.] repasser ; ‖ — τὸν σίδηρον, repasser le fer ; ‖ — κάννην ὅπλου, repasser un canon de fusil.

ἐπισφυρηλάτησις, εως, ἡ· action de repasser (de forger, de marteler de nouveau).

ἐπισφυροκοπεῖον, ου, τό· rebatterie, n. f. τὸ μέρος ἔνθα σφυροκοποῦνται ἐκ νέου τὰ μέταλλα, κτλ.

ἐπισφυροκοπέω-ῶ, μέλ. ήσω, rebattre ; σφυροκοπῶ ἐκ νέου, battre de nouveau le fer, le métal, etc.

ἐπισφυροκόπησις, εως, ἡ· rebattage, n. m. ἡ ἐκ νέου κοπάνισις τῆς πυρίτιδος, κτλ.

ἐπίσχεσις, εως, ἡ· (ἐπέχω) τὸ νὰ κρατῇ τις τὴν κίνησιν, ὁρμήν τινὸς ὀπίσω, τὸ νὰ ἐμποδίζῃ ἢ διακόπτῃ τὴν συνέχειαν τινός, ἡ κράτησις, action de retenir, rétention, n. f. ‖ ἐπίσχεσις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμποδίζειν, action d'arrêter ; ἡ σταμάτησις, τὸ σταμάτισμα, arrêt, n. m. ἤτοι ἡ συγκράτησις δύο ἀντικειμένων μεταξύ των ἢ ἀντικειμένου τινὸς κρατουμένου ἐν τῇ θέσει του ὑπὸ ἑτέρου· ‖ ἐπίσης action d'empêcher ; τὸ ἐμπόδισμα, empêchement, n. m. ‖ ἡ διακοπή, suppression, n. f. π. χ. ἡ ἐπίσχεσις τῶν ἐμμήνων, suppression des règles ; ‖ [ἰατρ.] ἐπίσχεσις τῶν οὔρων, rétention de l'urine, ἤτοι δυσουρία· ‖ ἐπίσχεσις τῆς ῥοῆς, étanchement, n. m τὸ σταμάτισμα, τῆς ῥοῆς ὑγροῦ τινός· ‖ ἐπίσχεσις, enrayage, n. m. τὸ ἐμπόδιον, κράτησις, σταμάτησις τινός, π.χ. ἀπρόοπτον κώλυμα, δι' οὗ ἐμποδίζεται κίνησις ἢ λειτουργία μηχανισμοῦ τινός· ‖ [νομ.]—, rétention, n. f. δικαίωμα ἐπισχέσεως, droit de rétention ; ἐπίσχεσις καλεῖται ἡ ὑπὸ δανειστοῦ τινὸς γινομένη αἴτησις περὶ ἐξακολουθήσεως τῆς προσωπικῆς κρατήσεως ὀφειλέτου αὐτοῦ διατελοῦντος ἤδη πεφυλακισμένου ἐν πολιτικῇ ἢ ἐν ποινικῇ φυλακῇ, ἕνεκα ἄλλης αἰτίας, μετὰ τὴν δι' οἱονδήποτε λόγον παῦσιν τῆς πρώτης φυλακίσεως. Πρὸς ἐπίσχεσιν πρέπει νὰ τηρηθῶσιν αἱ αὐταὶ σχεδὸν διατυπώσεις ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ πρώτης φυλακίσεως.

ἐπίσχεστρον, ου, τό· [μηχ.] πᾶν τὸ ἐμποδίζον τὴν ἐνέργειαν τινός, encliquetage, n. m. déclic, n. m. § ἐπίσχεστρον, ου, τό· déclic (dé-klik) n. m. κατακλείς, εἶδος, ἡ· εἶδος ἀγκίστρου εἰσαγομένου εἰς ἐγκοπήν τινὰ καὶ χρησιμεύοντος διὰ τὴν πρόσκαιρον ἐπίσχεσιν δύο τεμαχίων. Κατ' ἐπέκτασιν καλοῦσιν οἱ Γάλλοι déclic, τὸ πιθήκιον (sonnette) ὅπερ φέρει ἐπίσχεστρον (déclic)· ‖ κατακλειδωτός, ή, όν· φέρων κατακλεῖδα, à déclic ; ‖ —, déclic, n. m. καλοῦσιν ἐπίσης οἱ Γάλλοι τὴν ἀπότομον ἕλξιν τοῦ ἐπισχέστρου (déclic) ἐλατηρίου τινός, σκανδάλης, κτλ. δι' ἧς παύει ἡ ἐπίσχεσις (action d'arrêter).

ἐπισχετικός, ή, όν· (ἐπέχω) ὁ κρατῶν, σταματῶν (ἐπέχων), qui retient ; de retenue; qui arrête ; qui supprime ; || δύναμις ἐπισχετική, force coercitive [ἠλεκτρ.] celle qui agit pour empêcher les molécules du fer de se polariser ou de se dépolariser quand le fer est aimanté. § ἐπισχετικός, coercitif, ive (ἐκ τοῦ λατ. coercere, comprimer), adj. ὁ δυνάμενος νὰ ἐκτελέσῃ ἐπίσχεσιν, qui peut exercer la coertion ; ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ ἐξαναγκάζειν, qui a le droit de contraindre. § [μεταφ.] ὁ στυπτικός, astringent, e.

ἐπισωλήνωσις, εως, ἡ· [πυροβ.] tubage, n. m. καλεῖται οὕτως ἡ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ἐκ χωνεύματος πυροβόλων, καθὼς καὶ εἴς τινα ἐκ χυτοχάλυβος μεγάλου διαμετρήματος, προσθήκη σωλῆνος ἐκ μαλακοῦ χυτοχάλυβος (acier doux fondu) βεβαμμένου (trempé) ἐντὸς ἐλαίου· ἡ ἐπισωλήνωσις αὕτη σκοπεῖ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἀντοχὴν τοῦ πυροβόλου.

ἐπισώρευσις, εως, ἡ· συνεπισώρευσις, τὸ νὰ κάμῃ τις σωρὸν διαφόρων ἀντικειμένων, θέτων τὸ ἓν παρὰ τὸ ἄλλο, entassement, n. m. accumulation, n. f. agglomération, n. f. ἡ τοποθέτησις τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, amoncellement, n. m. || ἐπισώρευσις, μάζευμα ἐμπορευμάτων, entassement ; || ἐπισώρευσις, agglomération, n. f. ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ σημαίνει συνάθροισιν πολυαρίθμων στρατευμάτων εἰς συγκεντρωμένον τινὰ χῶρον.

ἐπισωρευτής, οῦ, ὁ· accumulateur, trice; ὁ συναχτήρ, ῆρος· ὄργανον προωρισμένον νὰ ἐπισωρεύῃ πλειότερα ἀντικείμενα, κτλ. τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ.

ἐπισωρεύω, μέλ. εύσω, χάμνω σωρόν τινα μεγαλείτερον, προσθέτων εἰς αὐτόν τι, entasser ; accumuler ; amonceler ; agglomérer ; ἤτοι συσσωρεύω, στοιβάζω, entasser ; συναθροίζω διάφορα ἀντικείμενα καὶ τοποθετῶ πλησίον ἀλλήλων ἢ τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ· || — βιβλία, entasser des livres; || — πλούτη, amonceler des richesses ; || — ἀποδείξεις, accumuler des preuves ; || [τακτ.] ἐπισωρεύω στρατεύματα, agglomérer des troupes ; βλ. **ἐπισώρευσις**· || ἐπισωρεύω (κοινῶς στοιβάζω), engerber des caisses ou des barils de poudre ou d'explosifs, θέτω κανονικῶς κιβώτια ἢ βίκους πυρίτιδος ἢ ἐκρηκτικῶν ὑλῶν ἐν ταῖς ἀποθήκαις, ἢ κιλλίβαντας, ὀχήματα, κτλ.

ἐπισώτρευσις, εως, ἡ (τροχοῦ), embattage (m.) (d'une roue), ἤτοι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἐπισώτρου τροχοῦ τινος.

ἐπισωτρευτήρ, ῆρος, ὁ· embattoir, n. m. ὄργανον δι' οὗ ἐφαρμόζουσι τὰ ἐπίσωτρα ἐπὶ τῶν τροχῶν.

ἐπισωτρεύω, μέλ. εύσω, (τροχόν), embattre (une roue), ἐφαρμόζω ἐπίσωτρον ἐπί τινος τροχοῦ.

ἐπίσωτρον, ου, τό· σιδήριον ὑπεράνω τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης προσηρτημένον ἐν τῇ περιφερείᾳ, cercle (en) fer [dont on garnit le tour de la roue]; cercle (m.) de roue ; || — μετ' **ἐξοχῆς** [σιδηροδ.], cercle à rebord ; || —, ἡ στεφάνη, bandage (m.) [de roue) ἢ cercle de (en) fer (ἢ de roue); (ἢ καὶ bande de roue) ; κυκλικὸν σίδηρον ὅπερ περιβάλλει τοὺς σιδηροδρομικοὺς τροχοὺς προστριβόμενον ἐπὶ τῶν ῥάβδων (rails)· ἔχει σχῆμα κολοκωνικὸν (tronconique) καὶ εἰς τὸ ἄκρον φέρει ἐξοχὴν (saillie ou rebord) ἢ ὄνυχα (boudin) ; βλ. καὶ **τροχός**· || τὸ κυρίως **ἐπίσωτρον**, ἤτοι τὸ σῶμα τοῦ ἐπισώτρου, corps du bandage ; || **κυρτόω τὰ ἐπίσωτρα** (διὰ τὴν τοποθέτησίν των ἐπὶ τῶν τροχῶν), cintrer les bandages.

ἐπισωτρουλκός, οῦ, ὁ· tire-cercle, n. m. ἢ tire-cercle de roue ; || ὄργανον δι' οὗ ἀφαιροῦνται τὰ ἐπίσωτρα τῶν τροχῶν.

ἐπιταγή, ῆς ἡ· παραγγελία, προσταγή, ῥητὴ προσταγή, injonction, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ διάταξις, ὁρισμός, prescription, n. f. || — πρὸς πληρωμὴν [νομ.] commandement de payer ; κατὰ τὴν πολιτικὴν δικονομίαν πρὸ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ὀφείλει ὁ ἐκτελῶν νὰ ἀπευθύνῃ τῷ ὀφειλέτῃ **ἐπιταγὴν** περιέχουσαν ἀντίγραφον τοῦ ἐκτελουμένου ἐγγράφου καὶ παραγγελίαν νὰ καταβάλλῃ ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας ἑκουσίως τὸ χρέος, συνήθως δὲ καὶ προειδοποίησιν ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θέλουσιν ἐνεργηθῇ κατ' αὐτοῦ τὰ νόμιμα ἀναγκαστικὰ μέτρα. § **ἐπιταγή** (πληρωτέα), mandat, n. m. ἤτοι ἐντολὴ πρὸς πληρωμὴν ποσοῦ τινός, π. χ. ἡ **ταχυδρομικὴ ἐπιταγή**, mandat -poste, n. m. ἢ mandat-postal, n. m. εἶνε διαταγὴ πρὸς πληρωμὴν χρηματικοῦ ποσοῦ ἀπὸ ταχυδρομικόν τι γραφεῖον τοῦ αὐτοῦ ἢ ἄλλου κράτους. § **ἐπιταγή**, chèque, n. m. κοινῶς τὸ **τσέκ**[ι], γραμμάτιον πληρωμῆς· εἶνε ἔνταλμα πληρωμῆς ἐν ὄψει ὡρισμένου ποσοῦ ὑπὲρ τοῦ κομιστοῦ. Προϋποθέτει δὲ τὴν ὕπαρξιν παρὰ τῷ πληρωτῇ διαθεσίμου ποσότητος ἀνηκούσης τῷ ἐκδότῃ. Ἡ ἐπιταγὴ ἢ εἶνε πληρωτέα ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ἢ ἐκδίδοται εἰς μίαν πόλιν, ἵνα πληρωθῇ εἰς ἑτέραν, ὅτε ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὴν συναλλαγματικήν, ἧς διαφέρει διότι δὲν εἶνε ἐκ φύσεως ἐμπορικὴ πρᾶξις· || **ἐπιταγή**, chèque, n. m. (ἢ ἐπιταγὴ Τραπεζική), κοινῶς τὸ **τσέκ**[ι], εἶνε ἐντολὴ ἀπευθυνομένη πρὸς Τράπεζαν ὅπως πληρώσῃ ἐν ὄψει ὡρισμένον ποσὸν εἰς ὡρισμένον πρόσωπον, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν διαταγὴν εἶνε ἐκδεδομένη. Καὶ ἡ ἐπιταγὴ μεταβιβάζεται δι' ἁπλῆς ὀπισθογραφήσεως. Τὸ κυρίως λεγόμενον chèque εἶνε ἐπιταγὴ ἐκδιδομένη ἐπὶ Τραπέζης ἢ Τραπεζίτου· βασίζεται δὲ ἐπὶ χρηματικῆς καταθέσεως τοῦ ἐκδότου παρὰ τῇ ἐν λόγῳ Τραπέζῃ, εἰς χρέωσιν τῆς ὁποίας καταθέσεως ἐκδίδει τὴν ἐντολήν του. Αἱ ἐπιταγαὶ κυκλοφοροῦσι καὶ μεταβιβάζονται ἀπὸ ἑνὸς προσώπου εἰς ἄλλο, ὡς αἱ συναλλαγματικαί· || λαμβάνομεν τὴν τιμὴν ν' ἀναγγείλωμεν ὑμῖν τὴν παραλαβὴν τῆς χθεσινῆς ὑμῶν ἐπιστολῆς, περιεχούσης ἐπιταγὴν ἐκ 500 φρ. ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, nous avons l'honneur d'accuser réception de votre estimée d'hier renfermant un chèque de fr. 500 sur la Banque Nationale de Grèce.

ἐπιτάκτης, ου, ὁ· handicapeur, n. m. ὁ κατὰ τοὺς ἀγῶνας ἐπιπεφορτισμένος τὸν προσδιορισμὸν τοῦ βάρους ἢ τῆς ἀποστάσεως εἰς ἀγώνισμα **ἐπίταξις** (handicap, χάντιχαπ)· ‖ ἐπιτροπὴ ἐπιτακτῶν, les handicapeurs = οἱ **ἐπιτάκται.**

ἐπιτακτικός, ή, όν· (ἐπιτάσσω) διατακτικός, impérieux, euse; προστακτικός, impératif, ive;

ἐπιτακτικῶς, [ἐπίρ.] impérieusement, adv. μὲ τρόπον προστακτικόν, προστακτικῶς, impérativement, adv.

ἐπίτακτος, ος, ον· [ναυτ.] hors-cadre, ὁ ἐκτὸς τῶν στελεχῶν ὑπάρχων· βλ. **στέλεχος.**

ἐπίταμα, ατος, τό· (ἐπιτείνω. ἐξαπλόνω), τὸ ἐξωτερικὸν τέντωμα ὡς τὸ τοῦ τόξου, extension, n. f. ἡ ἐπιμήκυνσις, allongement, n. m. ‖ —, galbe, n. m. τὸ ἐπί τινος ἐξαπλούμενον· [σελλοπ.] τὸ ἐπίταμα τοῦ συζευκτῆρος, gable de chapelet ; §—, gable, n. m. ἡ μετὰ τέχνης ἐξόγκωσις κορμοῦ τινὸς (fût d'une colonne), δοχείου (vase), κιγκλίδος (balustre), σφαιροειδοῦς θόλου (dôme), κτλ. βλ. καὶ **ἐξόγκωσις.**

ἐπίταξις, εως, ἡ· διαταγή, ordre, n. m. commandement, n. m. διάταξις, ὁρισμός, prescription, n. f. § —, épitaxe, n. f. (ἐκ τοῦ ἐπιτάσσω, τοποθετῶ ὄπισθεν), ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐν ἐφεδρείᾳ τοποθέτησις· ἐκαλεῖτο οὕτω παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ τρόπος τῶν ἐν δευτέρᾳ γραμμῇ τασσομένων στρατευμάτων. § **ἐπίταξις**, handicap (h asp. et kap) (λέξις ἀγγλ. σχηματισθεῖσα ἐκ τοῦ hand, main ; in, dans καὶ cap, chapeau) n. m. λέγεται ἐπὶ δοκιμῆς, ἐπὶ δρόμου ἢ ἄλλων ἀγωνισμάτων εἰς τὰ ὁποῖα οἱ συναγωνιζόμενοι λαμβάνουσιν ἢ παρέχουσι χρονικόν τι διάστημα ἐπὶ πλέον, ἢ ἀπόστασιν ἢ βάρος, οὕτως ὥστε ἅπαντες νὰ ἔχωσιν ἴσην πιθανὴν ἐπιτυχίαν. § **ἐπίταξις**, handicapage, n. m. ἡ παραδοχὴ τῆς προσθέσεως ἢ ἀφαιρέσεως χρονικοῦ διαστήματος, ἀποστάσεως ἢ βάρους βασιζομένων ἐπὶ τῶν ἰδιοτήτων τῶν συναγωνιζομένων.

ἐπίτασις, εως, ἡ· (ἐπιτείνω) ἡ ἐπαύξησις, augmentation, n. f. ἡ ἔντασις, κοινῶς τὸ τέντωμα, τέντωσις [μηχ.], tension, n. f. intensité, n. f. βλ. καὶ **ἔντασις**· ‖ — τῆς τροχιᾶς, tension de la trajectoire, τὸ τέντωμα αὐτῆς, ἤτοι τὸ νὰ ἦνε ἐκτενεστέρα ἑτέρας· βλέπε καὶ **τροχιά**· ‖ ἡ ἐπίτασις τοῦ πυρετοῦ, l'intensité de la fièvre; ‖ ἐπίτασις, ἐπαύξησις, ἐπιδείνωσις, recrudescence, n. f. ‖ — τῆς νόσου, recrudescence de la maladie; ‖ ἡ ἐπίτασις τῆς ἀναρχίας, la recrudescence de l'anarchie ; ‖ λέγεται (διαδίδεται) μετ' ἐπιτάσεως ὅτι νυμφεύεται προσεχῶς, on parle fort (il n'est bruit que) de son prochain mariage; ‖ μετ' ἐπιτάσεως = μετ' ἐπιμονῆς, avec instance ; ἐπιμόνως, instamment, adv.

ἐπιτάσσω, μέλ. άξω, προστάζω, ἐντέλλομαι, ordonner ; prescrire ; διατάσσω, commander ; ‖ ἡ θρησκεία ἐπιτάσσει. ν' ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον ἡμῶν, la religion prescrit d'aimer notre prochain. § [γραμμ.] ὄπισθεν τοποθετῶ, mettre après ; faire précéder. § [τακτ.] ἐπιτάσσω, ὄπισθεν τοποθετῶ ἐν τῇ παρατάξει, mettre en rang ; ranger ; placer (mettre après) ; faire précéder par ; ‖ —, τάσσω στράτευμά τι ὄπισθεν ἑτέρου, ranger une troupe derrière une autre (Αἰλιανοῦ καὶ Ἀριανοῦ τακτική). § ἐπιτάσσω, μέλλων άξω, handicaper, προσδιορίζω βάρος ὅπερ δέον νὰ φέρῃ ἕκαστος ἀγωνιζόμενος, ἢ τὴν διατρεχθησομένην ἀπόστασιν εἰς τὸ ἀγώνισμα **ἐπίταξις** (handicap).

ἐπιτατικός, ή, όν· ὁ εἰς τὸ ἐπιτείνειν, αὐξάνειν ἐπιτήδειος· [γραμμ.] αὐξητικός, augmentatif, ive ; ἐκτατικός, ἐντατικός, intensif, ive ; ὁ ἔχων τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐντάσεως, qui a le caractère de l'intensité.

ἐπιτατικῶς, [ἐπίρ.] intensivement, adv. κατὰ τρόπον ἐπιτατικόν, μετ' ἐντάσεως, δυνάμεως.

ἐπιτάττω, βλ. **ἐπιτάσσω.**

ἐπιταυτοῦ, [ἐπίρ.] ἐπίτηδες, ἐξεπίτηδες, exprès ; σκοπίμως, à dessin ; [ἐπὶ κακοῦ ἰδ.] de propos délibéré = ἐπὶ σκοπῷ, ἐπίτηδες.

ἐπιτάφιος, ος, ον· ὁ εἰς τὸν τάφον ἀνήκων, tumulaire, adj. ‖ ἐπιτάφιος πλάξ, pierre tumulaire ; ‖ ὁ εἰς τὸν ἐνταφιασμόν, τὴν κηδείαν ἀνήκων, funèbre ; ‖ ἐπιτάφιος λόγος, oraison funèbre, ὁμιλία πένθιμος περὶ τοῦ ἀποθανόντος λεγομένη ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ. § [οὐσ. ἐκκλ.] ὁ ἐπιτάφιος, le saint-suaire ; épitaphe, n. m. ἡ ἀκολουθία τῆς κηδεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ἐπιταχύγραφον, ου, τό· **ἐπιταχύμετρον,** ου, τό· accélérographe, n. m. accéléromètre; βλητικὰ μηχανήματα καταμετροῦντα τὰς ἀναπτυσσομένας πιέσεις ὑπὸ τῶν ἀερίων ἔν τινι πυροβόλῳ ἢ δοκιμαστῆρι (éprouvette). Ἀμφότερα τὰ μηχανήματα ταῦτα σύγκεινται ἐξ ἐμβόλου δεχομένου εἰς τὴν βάσιν του τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀερίων. Τὸ **ἐπιταχύγραφον** παρέχει ἡμῖν, δι' ἑνὸς μόνου πειράματος, τὸν νόμον τῆς διαδοχικῆς ἀναπτύξεως τῶν πιέσεων κατὰ τὴν βολὴν εἴς τι σημεῖον τοῦ κοίλου. Τὸ **ἐπιταχύμετρον** ἐπιτρέπει νὰ ὑπολογίσωμεν τὴν ταχύτητα τοῦ ἐμβόλου κατὰ τὴν στιγμὴν ἀποτόμου στάσεως, καθ' ἣν παύει ἡ διαδρομὴ τοῦ ἐμβόλου, ἀφοῦ προηγουμένως τοῦτο διέτρεξε διάστημά τι.

ἐπιταχύμετρον, ου, τό· accéléromètre, n. m. βλ. **ἐπιταχύγραφον.**

ἐπιταχυνόμενος, η, ον (ἐπιταχύνω), accéléré, ée ; ὁ ἐπὶ πλέον ταχυνόμενος.

ἐπιτάχυνσις, εως, ἡ· accélération, n. f. ἡ δι' οἱανδήποτε αἰτίαν ἐπαύξησις τῆς ταχύτητος, ἥν τινα ἀποκτᾷ κινούμενόν τι σῶμα· ταχεῖα ἐκτέλεσις· ἐν τῇ μηχανικῇ καλεῖται **ἐπιτάχυνσις** καὶ τὸ ποσὸν τῆς αὐξήσεως τῆς ταχύτητος, ἤτοι ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς πρώτης καὶ τῆς τελευταίας ταχύτητος, ἥτις ἐκφράζεται καὶ ὡς ἑξῆς: ὁ λόγος τῆς ἐπαυξήσεως τῆς ταχύτητος πρὸς τὴν ἐπαύξησιν τοῦ χρόνου σώματος κινουμένου διὰ κινήσεως ὁμοιομόρφως μεταβαλλομένης,

ἤτοι ἡ ταχύτης τῆς ταχύτητος. Ἡ ἐπιτάχυνσις ἔχει ὡς μονάδα ἐπαύξησιν ταχύτητος ἑνὸς ἑκατοστομέτρου κατὰ δευτερόλεπτον εἰς κίνησιν ὁμοιομόρφως μεταβαλλομένην· || — τοῦ σφυγμοῦ (ὕψωσις), élévation du pouls.

ἐπιταχύνω, μέλ. υνῶ· θὰ ἐπιταχύνω, accélérer, ἐπισπεύδω, ἐπείγω, hâter ; σπεύδω, βιάζω, presser ; activer, diligenter ; forcer; χάμνω νὰ γείνῃ τι ταχέως, ἐνεργῶ ἢ ἐκτελῶ τι ταχέως· ἐπαυξάνω τὴν ταχύτητα· || ὅπως ἐπιταχύνῃ τὴν κίνησιν, pour accélérer le mouvement ; || ἡ πτώχευσις θὰ ἐπιταχύνῃ τὴν καταστροφήν του, la faillite hâtera sa ruine; ἡ ὀκνηρία ἐπιταχύνει τὸ γῆρας, la paresse avance la vieillesse ; || θέλει νὰ ἐπιταχύνῃ τὸν γάμον, il veut presser le mariage ; || δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἐπιταχύνητε τὰς ἐργασίας ; ne pourriez-vous pas activer les travaux ? || — τὴν βλάστησιν φυτοῦ, forcer une plante.

ἐπιταχύνων, ουσα, ον· accélérateur, trice, adj. || ἐπιταχύνουσα δύναμις, force accélératrice.

ἐπιτέγγω, μέλ. έγξω· ἀόρ. ἐπέτεγξα· παθ. παραχ. ἐπιτέτεγμαι, εγξαι, εγκται· παθ. ἀόρ. ἐπετέγχθην· ἐπάνωθεν βρέχω, νοτίζω, tremper ; mouiller ; humecter. § —, **ὑδροχρωματίζω**, χρωματίζω δι' ὑδροχρωμάτων ἰχνογράφημα, κτλ. laver (un dessin; etc.).

ἐπιτεγίζω, μέλ. ίσω· chevronner, τοποθετῶ ἐπιτεγίδας ἐπὶ τῆς στέγης.

ἐπιτεγίς, ίδος, ἡ [ξυλουρ.] (ἀπὸ τὸ τέγη, στέγη), chevron, n. m. πλαγία δοκὸς τῆς στέγης. Τεμάχιον ξύλου χρήσιμον εἰς τὴν ἐπιστέγασιν (couverture) οἰκίας, ὅπερ ὑποστηρίζει τὰ πέταυρα (lattes), ἐφ' ὧν τοποθετοῦνται οἱ κέραμοι· βλ. καὶ **στέγη** (comble) ; || — ῥάχεως, chevron de croupe; βλ. **ῥάχις**· || [ἀρχ.] **ἐπιτεγίς**, chevron, n. m. λέγεται κόσμημα ἀρχιτεκτονικὸν παριστὸν ξύλα ἑνούμενα κατὰ τὰ ἄκρα ὑπὸ γωνίαν.

ἐπιτέγισις, εως, ἡ· chevronnage, n. m. καλεῖται οὕτω τὸ σύνολον τῶν ἐπιτεγίδων στέγης τινός.

ἐπίτεγκτος, ος, ον· (ἐπιτέγγω) ἐπίβρεκτος, trempé, ée; ὑδροχρωματισμένος, lavé, ée; [ἰατρ.] μαλακτερός, νοτερός, humectant, e.

ἐπίτεγξις, εως, ἡ· νότισις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, action de tremper (de laver; d'humecter) ; trempage, n. m. [ἰατρ.] μαλάκυνσις, νότισμα, humectation n. f. [Ἱπποκρ.]. § —, τὸ ὑδροχρωμάτισμα, lavis, n. m. ἤτοι ὁ χρωματισμὸς δι' ὑδροχρώματος ἰχνογραφήματος, κτλ. βλ. καὶ **ἐπιτέγγω**, laver un dessin ; || ἐπίτεγξις (ὑδροχρωμάτισμα) τῶν σχεδίων καὶ τῶν χαρτῶν (εἴτε διὰ χρωμάτων, εἴτε διὰ σινικῆς μελάνης), lavis des plans et des cartes.

ἐπιτείνω, μέλλων ενῶ, θὰ ἐπιτείνω, περιπλέον ἐξαπλόνω, étendre ; καθιστῶ πλέον ἐκτεταμένον, rendre intense ; ἐπαυξάνω, αὐξάνω, augmenter ; redoubler de ; ἐνισχύω, renforcer ; ἐπιτείνω, τανύω, ἐντείνω, bander ; tendre ; ἐπιτείνω, galber, βλ. **ἐπίταμα**, galbe, n. m. || αὐτὸ ἐπιτείνει τὰς ὑποψίας μου, cela augmente mes soupçons ; || ἡ νίκη ἐπέτεινε τὸ θάρρος του, la victoire a rehaussé son courage. § [μέσ] μεγεθύνομαι, grandir ; χάμνω προόδους, faire des progrès ; αὐξάνομαι, redoubler ; [καὶ ἐπὶ κακοῦ ἰδίως] ἐπιδεινοῦμαι, s'aggraver.

ἐπιτείνων, ουσα, ον· tendeur, adj. ὁ τεντόνων, ὁ ἁπλόνων τι.

ἐπιτειχίζω, μέλ. ίσω, ὀχύρωμα, περιχαράκωμα κατά τινος ἐγείρω, entourer de murs, de remparts ; ἐνισχύω, ὀχυρόνω, fortifier ; || ἐπί τινος τειχίζω, bâtir sur.

ἐπιτείχιος, ος, ον· ὁ ἐπὶ τῶν τειχῶν εὑρισκόμενος, qui se trouve sur les murs, sur les remparts ; de rempart ; π. χ. ἐπιτείχιος ὁδός, rue de rempart ; βλ. **τείχισμα**, **τεῖχος**.

ἐπιτείχισις, εως, ἡ· ὁ ἐπιτειχισμός.

ἐπιτείχισμα, ατος, τό· τὸ ἐπιτετειχισμένον ἔρυμα, rempart ou fortification élevé sur les murs ; ἐν τῇ ὀχυρωτικῇ τὸ **ἐπιτείχισμα** λέγεται ἰδίως cavalier, n. m. βλ. καὶ **ἐπιπρομαχὼν** καὶ **ὑπερτείχισμα**. § [σιδηροδρ.] cavalier, n. m. εἰς τοὺς σιδηροδρόμους καλεῖται οὕτως ἔργον τεχνικὸν χρησιμεῦον ὅπως σταματᾷ τὰς ἀτμομηχανὰς καὶ ἐμποδίζῃ αὐτὰς ἀπὸ τοῦ νὰ χώνωνται ἐντὸς τοῦ πρανοῦς τῶν τάφρων.

ἐπιτειχισμός, οῦ, ὁ· ἐπιτείχισις, ἡ· épitichisme, n. m. (ἐπί, τεῖχος), [ἀρχ. ἑλλ.] ὀχύρωσις, fortification, n. f. ὀχυρώματα, remparts, n. m. || ἐπίσης νεωτέρα οἰκοδομὴ προστιθεμένη ἐπὶ παλαιοτέρας ἢ ἀνεγειρομένη ἐπὶ παλαιοτέρων θεμελίων.

ἐπιτελάρχης, ου, ὁ· chef d'état-major ; γενικὸς ἐπιτελάρχης, major-général, chef d'état-major général; βλ. **ἀρχηγὸς ἐπιτελείου**.

ἐπιτελεῖον, ου, τό· état-major, n.m. Καλεῖται οὕτω τὸ σύνολον τοῦ προσωπικοῦ τὸ ἐπιπεφορτισμένον τὴν ἀνωτέραν διοίκησιν τῶν στρατευμάτων καὶ ὑπηρεσιῶν τοῦ στρατοῦ. Τὸ ἐπιτελεῖον προώρισται, ἐν καιρῷ εἰρήνης, νὰ προετοιμάζῃ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον, ἐν καιρῷ δὲ πολέμου εἶνε ἐπιπεφορτισμένον τὴν διεύθυνσιν τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων. Διορίζεται παρ' ἑκάστῳ **ἀρχηγῷ στρατιᾶς** (commandant d'armée), **διοικητῇ στρατηγίας** (commandant de corps d'armée), **μεραρχίας** καὶ **ταξιαρχίας** (commandant de division et de brigade), καὶ παρὰ τοῖς **διοικηταῖς** τοῦ **πυροβολικοῦ** καὶ **μηχανικοῦ** (commandants d'artillerie et du génie) **ἐπιτελεῖον**, οὗτινος ἡ σύνθεσις εἶνε ἀνάλογος τῆς σπουδαιότητος καὶ τῆς φύσεως τῆς **διοικήσεως** (commandement). Ὅταν πλειότεραι στρατιαὶ ἑνῶνται ὑφ' ἕνα γενικὸν ἀρχηγόν, ὁ **ἀρχηγὸς τῶν ἐπιτελῶν** (chef d'état-major) εἶνε στρατηγὸς ἢ ἀντιστράτηγος λαμβάνων τὸν τίτλον τοῦ **γενικοῦ ἐπιτελάρχου** (major général), ἔχει δὲ ὑπὸ τὰς διαταγάς του τοὺς ἀνωτάτους **ἀξιωματικούς** (officiers généraux), οἵτινες ἔχουσι τὸν τίτλον τοῦ **γενικοῦ ἐπιτελέως** (aide-major général). Τὸ ἐπιτελεῖον συνηνωμένων στρατιῶν λαμβάνει τὸν τίτλον τοῦ **Γενικοῦ ἐπιτελείου** (grand état-major gé-

néral). **Στρατιά** τις (une armée) ἔχει δι' ἀρχηγὸν τοῦ **ἐπιτελείου** (chef d'état-major) ἀντιστράτηγον ἢ ὑποστράτηγον καὶ δι' **ὑπαρχηγὸν** (sous-chef) ὑποστράτηγον ἢ συνταγματάρχην τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐπιτελῶν· τὸ ἐπιτελεῖον στρατιᾶς λαμβάνει τὸ ὄνομα τοῦ **Ἐπιτελείου** (état-major général). Ὅταν σχηματίζωνται **κέρατα** (ailes), **κέντρον** (centre) ἢ ἐφεδρεία, δύναται νὰ ὀργανισθῇ δι' ἑκάστην τῶν μονάδων τούτων **ἐπιτελεῖον** (état-major), οὗτινος ἡ σύνθεσις κανονίζεται ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ. **Τὰ καθήκοντα τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐπιτελῶν** (fonctions des chefs d'état-major) κανονίζονται ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἐν ἐκστρατείᾳ ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ· ‖ **ἐπιτελεῖα πυροβολικοῦ καὶ μηχανικοῦ**, états-majors de l'artillerie et du génie; ‖ **ἐπιτελεῖον** (ἐπιτελεῖς) **συντάγματος, τάγματος**, état-major de régiment, de bataillon. Τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ συντάγματος καὶ τάγματος ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοὺς μὴ ἀνήκοντας εἰς τὰς πυροβολαρχίας, ἴλας ἢ λόχους τοῦ συντάγματος ἢ τάγματος· ‖ τὸ **μικρὸν ἐπιτελεῖον**, petit état-major, καλοῦσιν οὕτως εἰς **τὰ πεζὰ σώματα** (corps de troupes à pied), τοὺς ἀνθυπασπιστάς, τὸν ἀνθυπασπιστὴν μουσικόν, τοὺς μουσικούς, τὸν δεσμοφύλακα, τὸν ὑποδεσμοφύλακα, τὸν ἀρχισαλπιγκτὴν (τὸν ἀρχιτυμπανιστήν, tambour-major), τοὺς τεχνίτας καὶ βοηθοὺς αὐτῶν, τοὺς γραφεῖς τῶν διαφόρων γραφείων τοῦ συντάγματος (ἢ ἀνεξαρτήτου τάγματος) καὶ πάντας ἐν γένει τοὺς μὴ εἰς λόχους ἀνήκοντας ὑπαξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας. Τὸ μικρὸν ἐπιτελεῖον τῶν ἐφίππων **σωμάτων ἐν Γαλλίᾳ** ἀποτελεῖται ἀπὸ 2 ἀνθυπασπιστάς, ἕνα ἀνθυπασπιστὴν **στρατωνουρὸν** (vague-mestre), 1 λοχίαν ἀρχισαλπιγκτὴν καὶ 1 δεκανέα σαλπιγκτήν· ‖ **ἐπιτελεῖον τοῦ στόλου**, état-major de la flotte; ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀξιωματικοὺς τοῦ ναυτικοῦ διαφόρων βαθμῶν· ‖ [ναυτ.] **ἐπιτελεῖον**, état-major (officers); τὸ σύνολον τῶν ἀξιωματικῶν πλοίου τινός· ‖ [ναυτ.] **γενικὸν ἐπιτελεῖον**, état-major-général; τὸ σύνολον τῶν ἀξιωματικῶν τῶν προσκεκολλημένων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν **γενικοῦ ἀξιωματικοῦ** (officier général) ἀρχηγοῦντος στόλου ἢ μοίρας· ‖ [ναυτ.] **μικρὸν ἐπιτελεῖον**, petit-état-major; τὸ σύνολον τῶν ὑπολόγων ὑπαξιωματικῶν (maîtres-chargés) πλοίου τινός· ‖ [ναυτ.] βλ. καὶ **οἰκονομικὸς** ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ.

ἐπιτελεῖς, οἱ· (βλ. ἐπιτελής)· λέγονται οἱ ἀξιωματικοὶ (ἢ τὸ σῶμα) τῶν γενικῶν ἐπιτελῶν, officiers (le corps) d'état-major.

ἐπιτέλεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιτελεῖν, ἡ τελείωσις, accomplissement, n. m. ἐκτέλεσις, exécution. n. f.

ἐπιτελέω, βλ. ἐπιτελῶ.

ἐπιτελής, οῦς, ὁ· λέγεται πᾶς ἀξιωματικὸς τοῦ σώματος τῶν γενικῶν ἐπιτελῶν, officier d'état-major; πληθ. οἱ **ἐπιτελεῖς**· ‖ λοχαγὸς ἐπιτελής, adjudant-major; ‖ [ναυτ.] **ἐπιτελὴς** λέγεται πᾶς ἀξιωματικὸς πολεμικοῦ πλοίου· βλ. καὶ ἐπιτελεῖον· ‖ [ναυτ.] **ἐπιτελής!** officier! βλ. εἰς λέξιν **λέμβος, αἱ τῆς λέμβου.**

ἐπιτελίς, ίδος, ἡ· canot-major, n. m. λέμβος προωρισμένη εἰδικώτερον διὰ τὴν ἀποβίβασιν καὶ ἐπιβίβασιν τῶν ἐπιτελῶν τοῦ πλοίου.

ἐπιτέλλω, μέλ. τελῶ, θὰ ἐπιτείλῃ· γεννῶμαι, naître; ἀναφαίνομαι (commencer à) paraître; ἀνεγείρομαι, ἀνυψοῦμαι, s'élever; ‖ [κυρίως καὶ μεταφ.] ἀνατέλλω, se lever; paraître; κυρίως ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἄστρων.

ἐπιτελῶ (έω), μέλ. έσω, ἀποτελειόνω, κάμνω τι τέλειον, accomplir; ἐκτελῶ, exécuter; effectuer; πραγματοποιῶ, réaliser; βλ. καὶ ἐκτελῶ. § ἑορτάζω, πανηγυρίζω, célébrer [une fête].

ἐπιτέμνω, μέλ. τεμῶ, θὰ τμήσω, κόπτω τι ἀποκόπτω, κάμνω συντομώτερον, μικρότερον, συντέμνω, raccourcir; abréger.

ἐπίτεξ, εκος, ἡ (τίκτω), ἐπίτοκος, ἡ πλησιάζουσα νὰ γεννήσῃ, ἑτοιμόγεννη [ἰδ. ἐπὶ ἀνθρ.] qui est près d'accoucher; καὶ ἐπὶ ζῴων ἐπίτοκος, qui est près de mettre bas.

ἐπιτετηδευμένος, η, ον (ἐπιτηδεύομαι), affecté, ée; prétentieux, euse; ἀλαζονικός, ἔχων ἀξιώσεις· βλ. **ἐπιτηδεύομαι καὶ ἀφύσικος.**

ἐπιτετηδευμένως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπιτετηδευμένον (ἐπιτηδευτόν), d'une manière affectée (προσπεποιημένον); μετὰ προσποιήσεως, avec affectation.

ἐπιτετραμμένος, η, ον (ἐπιτρέπω), agent, n. m. (ἐκ τοῦ agir), κυρίως ὁ πράκτωρ, ὄνομα διδόμενον εἰς ἄτομον ἐνεργοῦν ἐπ' ὀνόματι ἑτέρου ἀτόμου, ἑταιρίας ἢ καὶ τοῦ κράτους· ‖ [οὐδ. οὐσ.] chargé d'affaires; δέον νὰ μὴ γίνηται σύγχυσις μεταξὺ τῶν chargés d'affaires καὶ τῶν chargés des affaires (**ἐπιτετραμμένος τὰς ὑποθέσεις**), διότι ὁ μὲν πρῶτος εἶνε διαπεπιστευμένος πρεσβευτὴς τετάρτης τάξεως, ὁ δὲ chargé des affaires εἶνε διπλωματικὸς ὑπάλληλος πρὸς ὃν ὁ ἀποχωρῶν πρεσβευτὴς ἀνατίθησι προσωρινῶς τὴν διεύθυνσιν τῆς πρεσβείας, ἀφοῦ προηγουμένως παρουσιάσῃ αὐτὸν τῷ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργῷ· βλ. **πρεσβευτής.**

ἐπιτευκτικός, ή, όν (ώτερος, ώτατος)· ὁ εἰς τὸ ἐπιτυγχάνειν, κατορθώνειν τὸν σκοπόν του ἐπιτήδειος, qui réussit; qui fait réussir; ἀποτελεσματικός, efficace; qui atteint (le but); qui obtient.

ἐπίτευξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ **ἐπιτυγχάνειν**, κατορθοῦν, ἀπολαμβάνειν, action d'atteindre (d'obtenir etc.); [σπ.] atteignement, n. m. [νομ.] obtention, n. f. ‖ πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ του, pour atteindre son but; ‖ ἡ ἐπίτευξις προνομίου, l'obtention d'un privilège.

ἐπιτήδεια, [ἐπίρ.] εὐστόχως, δεξιῶς, ἐπιτηδείως, adroitement.

ἐπιτήδεια, τά· [οὐδ. οὐσ. πλ.] βλ. ἐπιτήδειος.

ἐπιτήδειος, ος καὶ εία, ον· [ότερος, ότατος] ὁ πρός τι ἁρμόδιος, κατάλληλος, πρὸς ὡρισμένον τινὰ σκοπὸν χρήσιμος, propre à

(faire quelque chose) ; bon à ; συνεπῶς ἐπιτήδειος = δεινός, ἔμπειρος, ἐπιδέξιος, habile ; adroit, e ; apte ; || — τεχνίτης, un ouvrier habile ; || [οὐσ.] οἱ ἐπιτήδειοι, les habiles ; || ξύλα ἐπιτήδεια πρὸς οἰκοδομήν, du bois propre à bâtir ; || ἄνθρωπος ἐπιτήδειος εἰς ὅλα, un homme bon à tout. § [οὐδ. οὐσ. πληθ.] τὰ **ἐπιτήδεια** = ἐν γένει τὰ χρειώδη, approvisionnements; ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, moyens de subsistance = ζωοτροφίαι, les subsistances· || [στρατ.] **ἐπιτήδεια** γενικῶς, approvisionnements, n. m. pl. εἶνε πάντα τὰ ἀναγκαιοῦντα εἴς τινα στρατὸν διὰ τὴν συντήρησίν του καὶ πρὸς πόλεμον ἀναφορικῶς πρὸς τὰς τροφάς, τὰ πυρομαχικά, ὑλικὸν πυροβολικοῦ καὶ μηχανικοῦ κτλ. διαιροῦνται δὲ εἰς ἐπιτήδεια πολέμου, approvisionnements de guerre, ἅτινα ἀναφέρονται κυρίως εἰς τὸ ὑλικόν, καὶ εἰς τὰ ἐπιτήδεια καθημερινῆς χρήσεως, subsistance, n. f. (ἡ **ζωάρκεια**, τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ συντηρεῖσθαι ἀναγκαῖα), ἢ **ζωοτροφίαι**, approvisionnement en vivres ἢ munitions en bouches ; || **στρατιωτικὰ ἐπιτήδεια**, subsistances militaires ; ἡ ὑπηρεσία τῶν στρατιωτικῶν ἐπιτηδείων διαιρεῖται ἐν Γαλλίᾳ εἰς 3 κυρίως κλάδους, εἰς τὰς τροφὰς (vivres), τὰς νομὰς (fourrages), τὴν θέρμανσιν καὶ φωτισμὸν (chauffage et éclairage). Δι' ἑκάστην κατηγορίαν οἱ λογαριασμοὶ διαιροῦνται εἰς χρῆμα (denier) καὶ εἰς εἶδος (matière).

ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ· δεινότης, ἐμπειρία, ἐπιδεξιότης, ἱκανότης, habileté, n. f. dextérité, n. f. adresse, n. f. savoir-faire, n. m. aptitude, n. f. || ἔχει πνεῦμα, ἀλλ' ὄχι ἐπιτηδειότητα, il a de l'esprit, mais pas d'habileté ; || μὲ γυναικείαν ἐπιτηδειότητα, avec une dextérité de femme ; || ὑπεξέφυγε τὸ ζήτημα μὲ ἐπιτηδειότητα, il a éludé la question avec adresse ; || δεῖξέ μας τὴν ἐπιτηδειότητά σου, montrez-nous votre savoir-faire; || ἐπιτηδειότης περὶ τὸ βάλλειν, adresse dans le tir.

ἐπιτηδείως, [ἐπίρ. τοῦ ἐπιτήδειος], κοινῶς **ἐπιτήδεια**, μετ' ἐπιτηδειότητος, avec habileté; avec adresse ; habilement, adv. adroitement, adv.

ἐπίτηδες, [ἐπίρ.] exprès ; δι' ὡρισμένον σκοπόν, σκοπίμως, à dessein ; de propos délibéré.

ἐπιτήδευμα, ατος, τό· ἡ ἐνασχόλησις, τὸ βιοποριστικὸν μέσον, ὁ τρόπος ζωῆς, ἡ τέχνη, τὸ ἐπάγγελμα, métier, n. m. (καὶ ἰδίως) profession, n. f. || φόρος ἐπιτηδεύματος, droit de patente ; impôt de la patente (des patentes).

ἐπιτηδευματίας, ου, ὁ· ὁ ἐξασκῶν ἐπιτήδευμά τι, τέχνην, ἐπάγγελμα, qui exerce un métier (une profession), patenté (ἐπαγγελματίας) ; patentable, ὁ πληρώνων φόρον ἐπιτηδεύματος, ὁ φορολογούμενος.

ἐπιτηδεύομαι, μέλ. εύσομαι, εἶμαι ἐπιτήδειος, être habile ; ἔχω (ἀναπτύσσω) ἐπιτηδειότητα, avoir (déployer) de l'habileté ; πράττω τι ἐντέχνως (ἐπιμελῶς, μετὰ καλαισθησίας), faire quelque chose avec art (avec goût) ; εἶμαι εἰδήμων εἰς, se connaître en ; || ἐπιτηδεύεται εἰς τὸ κέντημα, c'est une habile brodeuse. § —, καταγίνομαι εἴς τι, μιμοῦμαι, κάμνω τι μεθ' ὑπερβαλλούσης ἀκριβείας, ἐπιμελείας, s'étudier à ; faire quelque chose avec recherche (rechercher ; καὶ μεταφορικῶς προσποιοῦμαι, affecter ; ἀξιῶ, prétendre ; || ἐπιτηδεύεται τὴν μίμησιν τῶν ἀρχαίων, il s'étudie à imiter les anciens ; || δὲν πρέπει τις νὰ ἐπιτηδεύηται τὴν ἐνδυμασίαν του, il ne faut pas se vêtir avec recherche ; || ἐπιτηδεύεται μεγάλην ἁπλότητα, il affecte une grande simplicité. § [μετοχὴ ἐπιθ.] **ἐπιτετηδευμένος**, η, ον· ὁ ἐπιτηδευτός, ή, όν· ὁ μεθ' ὑπερβαλλούσης ἀκριβείας κατεσκευασμένος, συνήθως δὲ ὁ προσποιητός, πλαστός, affecté, ée ; recherché, ée ; maniéré, ée ; ὁ μεμελετημένος, étudié, ée ; ἀλαζονικός, ἔχων ἀξιώσεις, prétentieux, euse ; || ἐπιτετηδευμένον ὕφος, style affecté (maniéré) ; || ἦθος ἐπιτετηδευμένον, air (maniéré) composé ; || ἐπιτετηδευμένη λύπη, douleur étudiée.

ἐπιτήδευσις, εως, ἡ· affectation, n. f. ἡ μίμησις, προσποίησις [ἐπὶ γυναικὸς ἰδ.] affecterie, n. f. ὁ ἀκισμός, τρόπος ἐπιτετηδευμένος πρὸς ἀρέσκειαν, manière affectée.

ἐπιτηδεύω, βλ. ἐπιτηδεύομαι.

ἐπιτηρέω, βλ. ἐπιτηρῶ.

ἐπιτήρησις, εως, ἡ· ἡ ἐπίβλεψις ἐπί τινος, surveillance, n. f. βλ. **ἐπίβλεψις**· ἡ ἐπιθεώρησις, inspection, n. f. ἡ προσοχή, ἡ παρατήρησις, observation, n. f. βλ. καὶ **παρατήρησις**· || ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, sous la surveillance de la police ; || ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις, surveillance de police, εἶνε ἐξασφαλιστικὸν μέτρον κατὰ τῶν ἀποφυλακιζομένων καταδίκων ἢ καὶ ἄλλων ὑπόπτων προσώπων, ὧν ἡ διαγωγὴ δύναται νὰ ἦνε ἢ ἐνδείκνυται εἰς τὸ μέλλον οὐχὶ ἀκίνδυνος ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

ἐπιτηρητής, οῦ, ὁ· ὁ ἐπιβλέπων ἐπί τινος, ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν ἐπιτήρησιν, ἐπίβλεψιν, surveillant, e ; ὁ ἐπιθεωρητής, inspecteur ; || —, βλ. ἐπόπτης, prévôt.

ἐπιτηρητικός, ή, όν· εἰς τὸ ἐπιτηρεῖν, προσέχειν ἐπιτήδειος, de surveillance ; d'inspection ; || κάθαρσις ἐπιτηρητική, quarantaine d'observation ; || [τακτ.] ἐπιτηρητικὸς στρατός, armée d'observation ; τμῆμα στρατοῦ τοποθετημένον που ἵνα παρατηρῇ τὰς κινήσεις τοῦ ἀντιπάλου.

ἐπιτηρῶ (έω), μέλ. ήσω, καιροφυλακτῶ, épier ; προσμένω καὶ παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, observer ; ἐπιτηρῶ, ἐπιβλέπω, surveiller ou pourvoir ; ἐπιθεωρῶ, inspecter.

ἐπιτιθέμενος, η, ον· celui qui attaque, etc. [οὐσ.] agresseur, n.m. σημαίνει τὸν ἀρχόμενον τῶν ἐχθροπραξιῶν (hostilités) ; || ἐπίσης ἐπιτιθέμενος λέγεται ὁ προσβάλλων, attaquant, n. m. ὅταν λαμβάνῃ μέρος εἰς προσβολὴν (attaque), καὶ ὁ ἐφορμῶν, assaillant, n. m. ὅταν λαμβάνῃ μέρος εἰς ἔφοδον (assaut) ;

βλ. **προσβάλλων** καὶ ἐφορμῶν· || ἐπιθετικός, ή, όν· agressif, ive.

ἐπιτίθημι, μέλ. θέσω· ἐπιθέτω, θέτω, βάλλω τι ἐπί τινος, mettre sur ; poser sur ; placer sur ; ἐπίκειμαι ἐπιφανείας τινός, flotter ou être à la surface. § ἐπιτίθεμαι, ἐπιπίπτω, προσβάλλω τινά, attaquer ; assaillir ; || ἐπιτίθεμαι ἐνόπλως, attaquer à l'arme ; [στρατ. ἰδ.] ἐπιτίθεμαι, prendre l'offensive ; βλ. ἐπίθεσις, (offensive) καὶ **προσβολή** (attaque) ; || μᾶς ἐπετέθησαν, ils nous ont attaqués ; || δὲν τολμᾷ νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ, il n'ose s'attaquer à lui ; || τρεῖς κακοποιοὶ τοῦ ἐπετέθησαν, trois malfaiteurs l'ont assailli.

ἐπιτιμάω, βλ. ἐπιτιμῶ.

ἐπιτίμημα, ατος, τό· καὶ

ἐπιτίμησις, εως, ἡ· ἡ ἐπίπληξις, réprimande, n. f. ὀνείδισις, ὀνείδισμα, ὁ ψόγος, μομφή, blâme, n. m. καὶ ἐν γένει ἡ γινομένη πρός τινα παρατήρησις, reproche, n. m.

ἐπιτιμητής, οῦ, ὁ· ὁ ἐπικριτής, censeur, n. m.

ἐπιτιμητικός, ή, όν· ἐπιπληκτικός, de réprimande ; répréhensif, ive.

ἐπιτιμία, ας, ἡ· ἡ ἐπιτίμησις.

ἐπιτίμιον, ου, τό· τὸ δι' οὗ ἐπιτιμᾶται τις, τιμωρεῖται· ἡ τιμωρία, pénitence, n. f. [ἐκκλ.] **ἐπιτίμιον** λέγεται τὸ ἔγγραφον τὸ διαλαμβάνον τὸν ἀφορισμόν, ὅπερ ἀναγινώσκεται μόνον δὶς ἐπ' ἐκκλησίας, οὐδέποτε δὲ ἔξω αὐτῆς.

ἐπίτιμος, ος, ον· honoraire, adj. ὁ τιμῆς ἕνεκα διδόμενος· τὸ ἐπίθετον τοῦτο προσαρτώμενον εἰς τίτλον τινὰ δηλοῖ ὅτι ὁ οὕτω τιτλοφορούμενος φέρει τὸν τίτλον ἁπλῶς ἐπὶ τιμῇ χωρὶς νὰ ἀσκῇ πράγματι ὅσα δικαιώματα καὶ **καθήκοντα** (droits et fonctions) παρομαρτοῦσιν αὐτῷ· || ἐπίτιμος πρόεδρος, président honoraire ; || — καθηγητής, professeur honoraire, ou professeur émérite (παλαιὸν) (=qui a mérité); || οἱ ἐπίτιμοι ἀλυτάρχαι, les directeurs généraux honoraires ; βλ. **ἀλυτάρχης.**

ἐπιτιμῶ (άω). μέλ. ήσω. ἐπιπλήττω τινά, réprimander ; ὀνειδίζω, ψέγω, μέμφομαι, blâmer ; ἐπικρίνω, censurer.

ἐπιτόκιον, ου, τό· ὁ τόκος τῶν τόκων, intérêt des intérêts ; || τόκος καὶ ἐπιτόκιον, intérêts composés.

ἐπίτοκος, ος, ον· ἡ ἐγγὺς τοῦ τεκεῖν, ἑτοιμόγεννη, qui est près d'accoucher (de mettre bas) ; βλ. **ἐπίτεξ.**

ἐπιτολή, ῆς, ἡ· (ἐπιτέλλω), ἀνάβασις, ἀνατολὴ (ἀστέρος), lever (d'un astre) ; ἐμφάνισις, apparition, n.f. ἀνάδυσις, émersion, n.f.

ἐπιτομή, ῆς, ἡ· ἀποκοπή, ἀπότμησις, τμῆσις ἀντικειμένου τινός, χωρισμὸς μέρους ἀπὸ τοῦ ὅλου, coupure, n. f. amputation, n.f. § [ἐμπορ.] ἐπιτομὴ (λογαριασμοῦ), un aperçu; sommaire, n. m. § [γραμμ.] ἡ συντόμευσις, σύνοψις βιβλίου τινός, sommaire, abrégé (d'un ouvrage) ; || ἐν ἐπιτομῇ, en abrégé ; || —, précis, n.m. résumé substantiel ; le précis d'une affaire ; || —, épitomé, n. m. abrégé d'un ouvrage et particulièrement précis d'histoire ; || ἐδημοσίευσεν ἐπιτομὴν τοῦ συγγράμματός του, il a publié un abrégé de son ouvrage ; || ἐπιτομὴ ἑλληνικῆς ἱστορίας, précis d'histoire grecque.

ἐπίτομος, ος, ον· ὁ συντετμημένος, συντομευμένος, abrégé, ée.

ἐπιτόμως, [ἐπίρ.] συντόμως, ἐν ἐπιτομῇ, en abrégé, συντετμημένως.

ἐπιτονίζω, μέλ. ίσω [ναυτ.] (τὸν ἱστὸν), tenir en haubans, ἤτοι θέτω τοὺς ἐπιτόνους ἱστοῦ τινὸς καὶ ἐντείνω αὐτοὺς προσηκόντως.

ἐπιτόνιον, ου, τό· (ἐπιτείνω) ὁ **ἐλατηριοδέτης,** βλ. λέξιν.

ἐπιτόνισμα, ατος, τό· (ἱστοῦ) [ναυτ.] ἡ στήριξις αὐτοῦ δι' ἐπιτόνων, action de tenir en haubans.

ἐπιτονόδεσμος, ου, ὁ· nœud de hauban, κοινῶς ᾿ξαρτόδεμα ἢ **σαρίκι·** βλ. εἰς λέξιν **σχοινόκομβος** ἔνθα ὑπάρχουσιν ὅλα τὰ εἴδη τῶν κόμβων (δεσμῶν).

ἐπίτονος, ου, ὁ· (ἐκ τοῦ ἐπιτείνω) τεντωμένος, τανυσμένος) tendu, e ; || [ναυτ.] étai, n. m. ἱμὰς ἢ σχοινίον δι' οὗ τανύεταί τι καὶ ἰδίως τὸ σχοινίον τῆς **ἀντένας,** διὰ τοῦ ὁποίου δένωσιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ τῶν κεράτων δεσμὸς ὁ ἀνέλκων τὸ κέρας πρὸς τὸ ὕψος τοῦ ἱστοῦ· βλ. καὶ **πρότονος·** || **ἐπίτονος,** hauban, n. m. καλεῖται οὕτω γενικῶς ἰσχυρὸν σχοινίον διὰ τὴν στερέωσιν ἀντικειμένου τινός· || [ναυτ.] ἐπίτονος, ὁ· hauban, n. m. κοινῶς τὸ ᾿ξάρτι **τῆς κολόμπας** ἢ τοῦ **μαγκιόρου** καὶ τὸ **βέντο τοῦ μπομπρέσου·** καλοῦνται ἐπίτονοι τὰ ἰσχυρὰ σχοινία ἢ συρματόσχοινα δι' ὧν στηρίζονται αἱ στῆλαι καὶ τὰ ἐπιστήλια ἐκ τῶν πλευρῶν καὶ πρύμνηθεν. Οἱ ἐπίτονοι εἰσὶ διατεταγμένοι κατὰ ζεύγη καὶ τραχηλοῦνται, καμπτόμενοι εἰς τὸ μέσον των, εἰς τὸ κάτω ἄκρον τοῦ λαιμοῦ ἑκάστης στήλης ἢ ἐπιστηλίου, ἐνῷ τὰ κάτω ἄκρα αὐτῶν στερεοῦνται, τῶν μὲν στηλῶν ἐπὶ τῶν οἰκείων παρεξαρτίων, τῶν δὲ ἐπιστηλίων ἐπὶ τῶν θωρακίων καὶ ὀνοματολογοῦνται ἐκ τῆς στήλης ἢ τοῦ ἐπιστηλίου διὰ τὴν στήριξιν τοῦ ὁποίου χρησιμεύουσι· Οἱ ἐπίτονοι τοῦ **προβόλου** εἰσὶ δύο ἢ τέσσαρες καὶ ἐντείνονται ἑκατέρωθεν τοῦ προβόλου στερεούμενοι ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ πλοίου· || **πρόσκαιρος ἐπίτονος,** hauban de fortune, n. m. ἐπίτονος παραπληρωματικὸς τιθέμενος προσκαίρως ἐν καιρῷ κακοκαιρίας· || **ἐπίτονοι τῆς καπνοδόχης,** haubans de cheminée, n. m. τεμάχια ἁλύσεως ἀγκιστρούμενα ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ κρίκων τῆς καπνοδόχης καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ κρίκων τοῦ καταστρώματος πρὸς στερέωσιν αὐτῆς. § ἐπίτονος, retraite, n. f. ἄκρον σχοινίου ἐναπομένον πρὸς τάσιν. § ἐπίτονος (ἐπιτείνω, τεντόνω), sangle, n. f. ἱμὰς ἢ σχοινίον δι' οὗ τανύεταί τι· || ἐπίτονος, système de sangle ; π. χ. ὁ ῥυμουλκητικὸς μασχαλιστήρ, sangle pour bretelle.

ἐπιτοξίς, ίδος, ἡ· épitoxis, n.f. ἡ ἐντομή, χαραγματιὰ εἰς τὸ τόξον, ἐφ' ἧς ἐτίθετο τὸ βληθησόμενον βέλος.

ἐπιτόπιος, ος, ον· ὁ εἰς τὸν τόπον εὑρι-

σχόμενος, local, ale, aux ; τοῦ τόπου, du pays; || ἐπιτόπιοι ἀρχαί, les autorités locales ; || ἐπιτόπια ἔθιμα, les usages du pays ; || δι' ἐπιτοπίους ἀνάγκας, pour les besoins de la localité.

ἐπιτοπίως, [ἐπίρ.] ἐπὶ τόπου, sur les lieux ; || τὰ ἐμπορεύματα ἐπωλήθησαν ἐπιτοπίως, les marchandises ont été vendues sur place.

ἐπιτραπέζιος, ος, ον· ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης, qui est [mis] sur la table ; ὁ εἰς τὴν τράπεζαν ἀνήκων, de table ; || — ὀθόνη, τὸ τραπεζομάνδηλον, nappe, n. f. || ἐπιτραπέζια σκεύη, vaisselle, n. f. λέγονται πάντα τὰ σκεύη τῆς τραπέζης.

ἐπιτραχήλιος, ος, ον· ὁ ἐπὶ τοῦ τραχήλου, εἰς τὸν τράχηλον ἀνήκων, qu'on met sur le cou ; du col ; du cou ; || [οὐδ. οὐσ.] ἐπιτραχήλιον, τό· étole (f.) (du prêtre), περίβλημα τῶν ἱερέων, διακριτικὸν τοῦ πρεσβυτέρου κόσμημα, εἰς σχῆμα πλατυτάτης ταινίας ἐκ μετάξης ἢ ἀργυροῦ ὑφάσματος· τὰ ἄκρα αὐτοῦ διακοσμοῦσι κροσσοί.

ἐπιτράχηλον, τό· τὸ ὑπεπάνω τοῦ τραχήλου, col, n. m. collet, n. m. κοινῶς ὁ κολάρος ἢ ὁ γιακᾶς.

ἐπιτρέπω, μέλ. τρέψω· ἀόρ. ἐπέτρεψα, δίδω τὴν ἄδειαν, permettre; παρέχω τὴν ἐξουσίαν, autoriser; παραχωρῶ, ἀφίνω τι εἴς τινα, accorder; παραδέχομαι νὰ γείνῃ τι, admettre; ἐπιτρέπω, ἀνέχομαί τι, comporter ; || ὅ,τι ὁ νόμος ἐπιτρέπει ; ce que la loi permet ; || ἡ δυσπιστία ἐπιτρέπει τὴν ἀπιστίαν, la défiance autorise l'infidélité; || [ἀπολ.] δὲν ἐπιτρέπεται, ce n'est pas permis ; || τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἔλθῃ πλησίον του, il lui accorda de venir auprès de lui ; || δὲν ἐπιτρέπει συζήτησιν περὶ τῶν ἔργων του, il n'admet pas de discussion sur ses œuvres ; || αἱ δυνάμεις μου δὲν τὸ ἐπιτρέπουσι πλέον, mes forces ne le comportent plus. § [ναυτ.] ἐπιτρέπω ἱστίον (τὰ ἱστία) [τῷ ἀνέμῳ], faire porter ἢ faire servir (κοινῶς γεμίζω ἢ δουλεύω πανί), ὅπερ ἐστὶ συνώνυμον τῷ éventer (une voile). Ἐπιτρέπομεν τὰ ἱστία τῷ ἀνέμῳ, ὅταν μετὰ ἀναχωχὴν (panne) κερουλκήσωμεν αὐτὰ καταλλήλως ὅπως δεχθῶσι τὸν ἄνεμον πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς πλεύσεως· || καιροῦ ἐπιτρέποντος, si le temps (le vent) le permet). § [παθητ.] τὸ νὰ ἦνε τις ἐπιπεφορτισμένος μέ τι, νὰ τῷ ἔχῃ ἀνατεθῇ τι, être chargé de ; [παθ, μετοχ.] ἐπιτετραμμένος, η, ον· ὁ ἐπιπεφορτισμένος μέ τινα ὑπηρεσίαν, chargé, ée ; || μετοχ. οὐσ.] βλ. ἐπιτετραμμένος.

ἐπιτρέχω, μέλ. ἐπιδραμοῦμαι, θὰ διατρέξω, ἀόρ. ἐπέδραμον· τρέχω κατόπιν, ἐπάνωθεν τινός, courir sur ; ἐπιπίπτω κατά τινος, fondre sur ; ἐκτελῶ ἐπιδρομήν, envahir ; faire une incursion ; || — τὴν χώραν, inonder le pays ; || ἐχθροὶ ἐπέδραμον τὴν χώραν, des ennemis envahirent le pays.

ἐπιτρίβω, μέλ. τρίψω· τρίβω τὴν ἐπιφάνειαν τινὸς διὰ τῶν δακτύλων ἢ τῆς παλάμης τῆς χειρός, frotter sur (ou contre); κατ' ἐπέκτασιν κατατρίβω, écraser ; broyer.

ἐπίτριψις, εως, ἡ· ἡ τοῦ ἐπιτρίβειν ἐνέργεια, frottement, n. m. κατ' ἐπέκτασιν ἡ κατάτριψις, action d'écraser ; broiement, n. m. ἡ τρίψις, broyage, n. m.

ἐπιτροπεία, ας, ἡ· ἡ εἴς τινα διαπιστευθεῖσα διοίκησις, φροντὶς περί τινος, ἐπιστασία, intendance, n. f. διαχείρισις, gestion, n. f. πληρεξουσιότης, procuration, n.f. (βλ. λέξιν)· || ἔχω τὴν ἐπιτροπείαν τῶν κτημάτων του, j'ai la gestion de ses biens. § [συνήθ. νομ.] tutelle, n. f. (κηδεμονία τῶν ὀρφανῶν) (λατ. tutela) ; ἐπιτροπεία ἐστὶ δύναμίς τις καὶ ἐξουσία παρεχομένη ὑπὸ τοῦ νόμου εἴς τι πρόσωπον πρὸς φύλαξιν καὶ προστασίαν ἐκείνου τοῦ προσώπου, ὅπερ διὰ τὴν ἡλικίαν δὲν δύναται νὰ διευθύνῃ ἑαυτὸ καὶ τὰ ἑαυτοῦ κατ' ἰδίαν γνώμην. Τὸ τὴν ἐπιτροπείαν ἔχον πρόσωπον καλεῖται ἐπίτροπος, tuteur, trice § [νεολ.] ἐπιτροπεία=ἐπιτροπή.

ἐπιτροπεύω, μέλ. εύσω, φροντίζω περί τινος, εἶμαι ἐπίτροπος, ἐπιστάτης (διαχειριστής, ἀσκῶ ἐξουσίαν), être intendant (gérant ; fondé de pouvoir) ; ἔχω τὴν ἐπιτροπείαν, ἐπιστασίαν (διαχείρισιν), avoir l'intendance (la gestion) ; εἶμαι ἐπίτροπος, πληρεξούσιος, être procureur. § [νομ.] εἶμαι ἐπίτροπος (κηδεμὼν ὀρφανῶν), être tuteur (-trice) ; εἶμαι ἐπιπεφορτισμένος τὴν ἐπιτροπείαν, être chargé de la tutelle ; βλ. ἐπιτροπεία· || ἐπιτροπευόμενος, η, ον· le (la) pupille, κηδεμονευόμενος, η, ον, ὀρφανὸς ἢ ὀρφανὴ πατρὸς ὑπὸ κηδεμονίαν.

ἐπιτροπή, ῆς, ἡ· commission, n. f. τὸ συμβούλιον, comité, n. m. εἶνε ἡ συνέλευσις ἢ συνάθροισις εἰδικῶν ἢ ἁρμοδίων προσώπων ἐπιπεφορτισμένων εἰδικήν τινὰ ἐντολήν, ἢ μελέτην ὡρισμένου ζητήματος ἢ ἐπιτέλεσιν προσωρινῆς τινος λειτουργίας, π. χ. ἐξέτασιν ὑποθέσεως τινός· || ἐξεταστικὴ (ἀνακριτικὴ) ἐπιτροπή, commission d'enquête ; || ἐπιτροπὴ ἀμύνης, commission de défense ; ἐπιτροπὴ ἐπιπεφορτισμένη ἐν εἰρήνῃ τὴν προετοιμασίαν πρὸς ἄμυναν φρουρίου, λιμένος, κτλ. || [στρατ.] ἐπιτροπὴ τοῦ συσσιτίου, commission des ordinaires ; || — (πρὸς ἐκτέλεσιν) πειραμάτων, commission d'expérience ; || — ἐξοπλισμοῦ, commission d'armement; πλοίου, φρουρίου, θέσεως, κτλ. || — ἱππωνίας, comité d'achat, ἐπιτροπὴ πρὸς ἀγορὰν [ἵππων]· || ἡ διευθύνουσα ἐπιτροπὴ (π. χ. τραπέζης, εταιρίας), le comité dirigeant. § ἐπιτροπὴ=ἐπιστασία, διοίκησις, φροντίς, ἡ ἐπιτροπεία.

ἐπιτροπίδια, τά· [ναυτ.] drague(s) ou sablière(s), n. f. δύο μικραὶ τρόπιδες λέμβου κείμεναι ὀλίγον κάτωθεν τῆς ἰσάλου καὶ συμμετρικῶς πρὸς τὴν κυρία τρόπιδα· || — καθολκῆς, ventrières ; βλ. ὑπογάστρια.

ἐπιτροπική, ῆς· καὶ

ἐπιτροπικόν, τό· ἡ ἐπιτροπεία· ἡ πρᾶξις τῆς πληρεξουσιότητος, [acte de] procuration, n. f. βλ. πληρεξουσιότης.

ἐπιτροπικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς ἐπιτρο-

πον, εἰς πληρεξουσιότητα, de procuration. § [νομ.] ὁ ἀνήκων εἰς **ἐπίτροπον** ἢ τὴν **ἐξουσίαν** του, de tuteur ; de tutelle ; ‖ [οὐσ. θηλ.] **ἐπιτροπική**, ἡ = πληρεξουσιότης, procuration, n. f. βλ. **ἐπιτροπικόν**· ‖ **κατ' ἐπιτροπικήν**, δι' ἐπιτροπικῆς (Δ.Ε.), par procuration de (P.P.).

ἐπιτροπικῶς, [ἐπίρ.] διὰ πληρεξουσιότητος, par procuration ; par délégation. § ὡς ἐπίτροπος, en tuteur.

ἐπίτροπος, ου, ὁ· commissaire, n. m. λέγεται εἰδικὸς ἐντολοδόχος πρὸς ἐκτέλεσιν ὡρισμένης τινὸς ἐντολῆς· ὁ ἀντιπρόσωπος, ἀπεσταλμένος ὑπό τινος, πληρεξούσιος, délégué, n. m. ὁ φροντίζων περί τινος, φροντιστής, commissaire, n. m. ὁ ἐπιστάτης, intendant ; ὁ διαχειριστής, gérant ; ἐπίτροπος, ὁ περιβεβλημένος μὲ ἐξουσίαν τινά, fondé de pouvoir ; revêtu de pouvoir ; ‖ ὁ **ἐπίτροπος** καταστήματος τινός, ὁ ἐπιπεφορτισμένος τὴν δι' ἐπιτροπικῆς ὑπογραφήν, le fondé de pouvoir, de procuration (πληρεξούσιος)· ‖ **καθιστάναι τινὰ** ἐπίτροπον, donner sa procuration à quelqu'un (δίδειν πληρεξουσιότητα)· ‖ ἐπίτροπος (μονῆς, κτλ.), procureur, n. m. ὁ πληρεξούσιος ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ πράξῃ τι ἐπ' ὀνόματι τῆς μονῆς· ‖ ἐπίτροπος ἐκκλησίας, marguillier d'une église ; ‖ τὸν διώρισα ἐπίτροπόν μου, je l'ai fondé de procuration =τὸν περιέβαλα μὲ πληρεξουσιότητα· ‖ δι' ἐπιτρόπου, par procuration ; par délégation= μὲ πληρεξουσιότητα· ‖ οἱ ἐπίτροποι τοῦ χρηματιστηρίου, les députés de la Bourse. § **ἐπίτροπος**, commissaire, n. m. καλεῖται ἐν τῷ διεθνεῖ δικαίῳ εἰδικὸς ἀπεσταλμένος πρὸς διακανόνισιν ὡρισμένης τῆς πολιτείας ἢ τοῦ μονάρχου ὑποθέσεως. Οἱ ἐπίτροποι δὲν θεωροῦνται ὡς ἀνήκοντες εἰς τὸ διπλωματικὸν σῶμα, συνεπῶς δὲν ἀπολαμβάνουσι τῶν προνομίων τῶν πρέσβεων· ‖ οἱ ἐπίτροποι τῆς κυβερνήσεως, les commissaires (les délégués) du gouvernement ; ‖ βασιλικὸς ἐπίτροπος [παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, τῇ Τραπέζῃ, Ἐλέγχῳ, κτλ.], commissaire du Roi ; ‖ βασιλικὸς ἐπίτροπος [παρὰ τῷ στρατοδικείῳ], commissaire [du Roi] (près un conseil de guerre) ; ἐν Γαλλίᾳ καλεῖται commissaire du gouvernement = ἐπίτροπος τῆς κυβερνήσεως. Ὁ βασιλικὸς ἐπίτροπος τοῦ στρατοδικείου λέγεται καὶ procureur du roi ; βλ. καὶ **εἰσαγγελεύς** (procureur). § [νομ.] **ἐπίτροπος** (ἀνηλίκου), tuteur, trice ; βλ. **ἐπιτροπεία**.

ἐπιτροχάδην, [ἐπίρ.] τρέχων, en courant; συντόμως, ἐν τάχει, ταχέως, à la hâte ; ‖ ἀναγινώσκω ἐπὶ τροχάδην, parcourir = διατρέχω ταχέως· ‖ γράφω ἐπιτροχάδην, écrire au courant de la plume.

ἐπιτυγχάνω, μέλ. τεύξομαι· ἀόρ. ἐπέτυχον· παρ. ἀόρ. ἐπετεύχθην, μετχ. ἐπιτευχθείς, φθάνω, καταφθάνω τι, atteindre ; ἅπτομαί τινός, toucher ; ἐνταμόνω, συναντῶ ἀκριβῶς, rencontrer juste ; εὑρίσκω, trouver ; ἀπολαμβάνω, obtenir ; ‖ [ἐμπορ.] ἐπιτυγχάνω τιμάς, obtenir des prix ; ‖ ὅπως ἐπιτύχωμεν χάριν αὐτοῦ, pour lui obtenir=ὅπως τῷ εὕρωμεν· ‖ — τὸν σκοπόν, atteindre le (au) but ; toucher le but ; ‖ ἐπέτυχε τὸν σκοπόν του, il est arrivé à ses fins ; ‖ τὸν ἐπέτυχα καθ' ἣν στιγμήν, je l'ai rencontré juste au moment où ; δὲν τὸν ἐπέτυχα [εἰς τὴν οἰκίαν του], je ne l'ai pas trouvé [chez lui] ; je l'ai manqué ; πρέπει νὰ ἐπιτύχῃ τις τὴν περίστασιν, il faut trouver (saisir) l'occasion ; ‖ ἡ σφαῖρα τὸν ἐπέτυχεν εἰς τὴν κεφαλήν, la balle l'atteignit à la tête ; ‖ ἐπέτυχεν, ὅ,τι ἤθελε, il a obtenu ce qu'il voulait ; ‖ τὸ ἐπέτυχε, il y est arrivé ; ‖ τὸ ἐπέτυχες [φρ. τὸ ηὗρες, τὸ ἐννόησες], vous y êtes ; vous avez touché [frappé] juste ; vous avez mis le doigt dessus ; ‖ [εἰρων.] τώρα τὸ ἐπέτυχες ; vous en êtes à mille lieux ; ‖ ὁ ζωγράφος σᾶς ἐπέτυχε, le peintre a bien attrapé votre ressemblance. § [οὐδ.] ἔχω ἐπιτυχίαν, avoir du succès ; réussir ; φθάνω εἴς τι, arriver ; ‖ δὲν ἐπιτυγχάνει τις πάντοτε, on ne réussit pas toujours ; ‖ τίποτε δὲν τοῦ ἐπιτυγχάνει, rien ne lui réussit ; rien ne lui profite ; ‖ ἡ κωμῳδία αὕτη ἐπέτυχε [εἰς τὸ θέατρον], cette comédie a eu du succès ; ‖ πάντοτε σχεδὸν ἐπιτυγχάνει τις διὰ τῆς ἐπιμονῆς, on arrive presque toujours avec de la persévérance ; ‖ δὲν ἐπέτυχεν εἰς τὸν γάμον του, il a mal rencontré en se mariant ; ‖ ὅλαι αἱ σφαῖραι ἐπέτυχον, toutes les balles ont porté [juste] ; ‖ ἡ φωτογραφία αὕτη ἐπέτυχε, cette photographie est bien venue (bien réussie); ‖ — εἰς ἐπιχείρησιν, réussir.

ἐπιτύμβιον, ου, τό· ἐπιγραφὴ ἐπί τινος τάφου, inscription tumulaire ἢ funéraire ; ἐπιτάφιον, épitaphe, n. [autrefois m. mais aujourd'hui f.] ‖ τὸ ἐπιτύμβιον εἶνε ἡ τελευταία τοῦ ἀνθρώπου ματαιότης, l'épitaphe est la dernière des vanités de l'homme.

ἐπιτύμβιος, ος, ον· ὁ εἰς τὸν τύμβον, τάφον ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων, **ἐπιτάφιος**, tumulaire, adj. qui appartient, qui a rapport au tombeau ; ‖ λίθος ἐπιτύμβιος, pierre tumulaire ; ‖ —, sépulcral, ale, aux, adj. qui appartient, qui a rapport au sépulcre ; ‖ — λυχνία, lampe sépulcrale ; ἐπικήδειος, funéraire ; [ἀρχ. ἐν.] tombal, ale, aux, adj. qui appartient, qui a rapport à la tombe, à une tombe ; ‖ λίθος ἐπιτύμβιος, pierre tombale ; ‖ ἐπιτύμβιοι λίθοι = μνημεῖα, οἱ ἐπὶ τῶν τάφων λίθοι.

ἐπιτυχαίνω, βλ. ἐπιτυγχάνω.

ἐπιτυχής, ής, ές· réussi, e ; εὐτυχής, heureux, euse ; ‖ ἐπιτυχὴς [καλλιτεχνικὴ] σύνθεσις, composition réussie ; ‖ ἐπιτυχεῖς διαπραγματεύσεις, négociations heureuses ; ‖ ἐπιτυχὴς ἀπάντησις, bonne réponse ; réponse faite à propos, ἐπίκαιρος ἀπάντησις· ‖ ἐπιτυχὴς ἐκλογή, heureux choix.

ἐπιτυχία, ας, ἡ (ἐν γένει), réussite, n.f. succès, n. m. εὐτυχὴς (καλὴ) ἔκβασις, bonne issue; ‖ τὸ ἐπιτυγχάνειν τοῦ σκοποῦ ἢ τῆς εὐχῆς, ἡ εὐτυχία εἴς τι· ‖ ἡ ἐπιτυχία τῆς ὑποθέσεως, la réussite (la bonne issue) de l'affaire ;

|| μετὰ τόσας ἐπιτυχίας, après tant de succès.

ἐπιτυχῶς, [ἐπίρ.] μετ' ἐπιτυχίας, avec succès ; || εὐτυχῶς, heureusement

ἐπιφαίνομαι, μέλ. ήσομαι, ἀόρ. ἐπεφάνην· ἐμφανίζομαι, γίνομαι προσέτι ὁρατὸς (αἰφνιδίως) ἢ ἀπροσδοκήτως), apparaître ; φαίνομαι, se montrer ; παρουσιάζομαι, se présenter ; comparaître.

ἐπιφάνεια, ας, ἡ· [γεωμ.] superficie, n. f. εἶνε τὸ ὅριον στερεοῦ σώματος, ἢ τὸ ἐμβαδὸν σχήματος τινός, ἤτοι ἔκτασις θεωρουμένη κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἄνευ βάθους· || —, surface, n. f. εἶνε ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις ἀντικειμένου τινός· ἡ ἐπιφάνεια δύναται νὰ ὁρισθῇ ὡς ὁ δρόμος κινουμένης γραμμῆς. Πᾶσα ἐπιφάνεια ἐπιδεικτικὴ μαθηματικοῦ ὁρισμοῦ λέγεται **γεωμετρική**, surface géométrique ; ὁρίζονται δὲ αἱ γεωμετρικαὶ ἐπιφάνειαι ὡς παραγόμεναι ἐκ τῆς κινήσεως γραμμῆς κατά τινα νόμον, π. χ. τοιαῦται εἶνε τὸ ἐπίπεδον, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ κώνου, τῆς σφαίρας, τοῦ κυλίνδρου· || — ἐπίπεδος, surface plane ; || ἐπιφάνεια τεθλασμένη, surface brisée· || καμπύλη ἐπιφάνεια, surface courbe ; || — διπλῆς καμπυλότητος, surface à double courbure ; || — καθαρὰ καὶ λεία, surface nette et unie. § [γεωμ.] ἐπιφάνεια, surface, n. f. λέγεται τὸ ἐμβαδὸν σχήματος τινός· μέτρα ἐπιφανείας, mesures des surface ; βλ. **δεκαδικὸν μετρικὸν σύστημα.** § **ἰσοδυναμικὴ ἐπιφάνεια**, surface équipotentielle, εἶνε ἡ ἐπιφάνεια ἐξ ἧς αἱ μαγνητικαὶ ἕλξεις ἢ ὤσεις εἰς ὅλα αὐτῆς τὰ σημεῖα ἔχουσι τὴν αὐτὴν τιμήν. § [ἀτμομηχ.] θερμαινομένη ἐπιφάνεια· βλ. **θερμαινομένη.** § ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς, la superficie (la surface) de la terre ; || νομικῶς ἐπιφάνεια, superficie, καλεῖται τὸ ἐμπράγματον δικαίωμα ἐπὶ ἀλλοτρίου ἀκινήτου, τὸ χορηγοῦν εἰς τὸν ἐπιφανειοῦχον (κτήτορα τῆς ἐπιφανείας) τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ ἔχῃ ἐν αὐτῷ οἰκοδομὴν (ἢ δένδρα ἢ ὑπόγεια) ἐπὶ καταβολῇ τῶν δημοσίων τελῶν. Ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης ἀπορρέουσι «τὰ ἐπικείμενα τοῖς ὑποκειμένοις» ἤτοι ὅτι ἡ οἰκοδομή, κτλ. ἀνήκει κατὰ κυριότητα εἰς τὸν κύριον τοῦ ἐδάφους. § [μεταφ.] τὸ ἔξωθεν φαινόμενον μέρος, ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις, apparence, n. f. || [μεταφ.] ἀρκεῖται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν [τῶν πραγμάτων], il s'en tient à la surface (aux apparences) ; || [φρ.] κατ' ἐπιφάνειαν, en apparence. § [μεταφ.] ἡ ἐνδοξότης, ἐξοχότης, célébrité, n.f. § ἐπιφάνεια = τὸ ἐμφανίζεσθαι, action d'apparaître ; ἡ ἐμφάνισις, apparence, n. f. § [μεταφορ.] ἐπιφάνεια, niveau, n. m. (= τὸ ἐπίπεδον, ἡ στάθμη)· || ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, au niveau du sol ; || χίλια μέτρα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, mille mètres au dessus de niveau de la mer ; βλ. καὶ **στάθμη.** § ἐπιφάνεια, aire, n. f. καλεῖται ἐν γένει οὕτω πᾶν ἐπίπεδον· || ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, aire plane ; βλ. καὶ ἐμβαδόν, aire ; || [σιδηρουργ.] ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἄκμονος, aire de l'enclume, ἢ panne de l'enclume, ἢ table de l'enclume. § [οἰκοδομικῶς] ἐπιφάνεια, table, n. f. = ὁ πίναξ· καλεῖται οὕτω μέρος τῆς τοιχοποιΐας παρουσιάζον περιωρισμένην τινὰ ἐπιφάνειαν ἐκ λελαξευμένων λίθων ἢ ἐπειλημμένην δι' ἐπαλείμματος (enduit), ἥτις εἶνε συνεχὴς καὶ λεία, ἐξέχουσα ἢ εἰσέχουσα, ὀρθογώνιος ἢ τετράγωνος· || ἐπιφάνεια ἐκ πεταχτοῦ, table de crépi. § [μεταφ.] face, n. f. ἤτοι τὸ πρόσωπον, ἡ ὄψις, τὸ φαινόμενον μέρος· π. χ. αἱ δύο ἐπιφάνειαι (ὄψεως) τοίχου τινός, les deux faces d'un mur. § [μεταφ.] ἐπιφάνεια, face, n. f. τὸ πρόσωπον. Αἱ διάφοροι ὄψεις ἃς παρουσιάζουσι τὰ εἰς κατασκευὴν πλοίων χρησιμοποιούμενα ξύλα ἢ ἐλάσματα ἀναλόγως τῆς θέσεως ἐν ᾗ κεῖνται καλοῦνται ὡς ἑξῆς : ἡ ἐντὸς ἐπιφάνεια (ἐσωτερική), le dedans ; ἡ ἐκτὸς ἐπιφάνεια (ἐξωτερική), le dehors ; ἡ ἄνωθεν ἐπιφάνεια, le dessus ; ἡ κάτωθεν ἐπιφάνεια, le dessous ; ἡ ἔμπροσθεν ἐπιφάνεια, le devant ; ἡ ὄπισθεν ἐπιφάνεια, le derrière ; ἡ εὐθεῖα ἐπιφάνεια, le droit ; ἡ κυρτὴ ἐπιφάνεια, le tour ; αἱ πλάγιαι ἐπιφάνειαι, les faces latérales. § [ἀρχιτ.] ἐπιφάνεια ἐπίπεδος, champ, n. m. ἢ surface plane, τὸ ἐπίπεδον· ἡ ἐπίπεδος ἐπιφάνεια ἐφ' ἧς ἐξέχει **πρόστυπόν** τι (bas-relief) ἢ **ἀνάγλυφον** (relief) τὸ ἐπίπεδον τοῦτο καλεῖται καὶ **βάσις**· || ἡ ἐπίπεδος ἐπιφάνεια φατνώματος ὀροφῆς (champ ou surface plane d'un caisson (compartiment) de plafond), ἤτοι τὸ **βάθος** τοῦ φατνώματος, ὅπερ καλεῖται ἐπίσης **ὀροφὴ** τοῦ φατνώματος (soffite), βλ. λέξιν. § [βολή] ἐπιφάνεια τῶν ἐπιτυχιῶν, champ de point (ὅρος βολῆς), ἤτοι ἡ ἐπιφάνεια ἐφ' ἧς εὑρίσκονται αἱ βολαὶ αἵτινες θεωροῦνται ὡς ἐπιτυχοῦσαι. § [ξυλουρ. καὶ οἰκοδ.] ὁρατὴ ἐπιφάνεια, parement, n. m. βλέπε **πρόσωπον**· || ὁρατὴ ἐπιφάνεια, parement vu ; || ὁ ἀποτελῶν τὴν ὁρατὴν ἐπιφάνειαν, formant parement ; || ὁρατὴ ἐπιφάνεια τοίχου, parement d'un mur = τὸ πρόσωπον, ἡ ὄψις. § [οἰκοδ.] —, pureau, n. m. βλ. **σειραὶ τῶν κεράμων.** § [οἰκοδ.] ἐπιφάνεια, nu, e, adj. π. χ. ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πατώματος δωματίου τινός, nu du plancher d'une pièce ; βλ. καὶ **ἀνέργαστος**· || ἴσα μὲ τὴν ἐπιφάνειαν, à fleur de ; || ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, à fleur de sol.

ἐπιφανειοῦχος, ος, ον· ὁ κτήτωρ τῆς ἐπιφανείας, possesseur de superficie ; βλ. καὶ **ἐπιφάνεια.**

ἐπιφανής, ής, ές· (έστερος, έστατος) φανερός, ὁρατός, apparent, e ; ἰδίως ἐξαίρετος, περίφημος, ἔνδοξος, illustre ; célèbre ; ἀξιοσημείωτος, remarquable ; signalé, ée ; notable ; λαμπρός, éclatant, e ; brillant, e ; || — ἀνήρ, homme illustre (célèbre) ; || ἐπιφανεῖς ὑπηρεσίαι, des services signalés ; || ἐπιφανὴς νίκη, victoire éclatante.

ἐπιφάνια, τά· [ἐκκλ.] épiphanie, n.f. καὶ ἐπιφάνεια, ἡ ἑορτὴ τῶν Φώτων ἢ Θεοφανείων, ἤτοι ἡ ἑορτὴ τῆς ἐκ δευτέρου παρουσιάσεως τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ἐπιφανῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπιφανῆ,

λαμπρόν, d'une manière éclatante (brillante); brillamment.

ἐπιφαρμακοποιός, οῦ, ὁ· [στρατ.] pharmacien major de 1e classe; βλ. **φαρμακοποιὸς καὶ βαθμός.**

ἐπιφατνίδιος, α, ον· καὶ ἐπιφάτνιος· ὁ ἐπὶ τῆς φάτνης· βλ. **φορβιά.**

ἐπιφάτνιος, α, ον· ἐπιφατνίδιος· || ἐπιφατνία κόφινος· βλ. **κόφινος,**

ἐπιφέρω, μέλ. ἐποίσω, θὰ ἐπιφέρω, ἀόρ. ἐπέφερα καὶ ἤνεγκα, φέρω ἐπί τινος porter sur; κομίζω τι, φέρω, apporter, φέρω, amener; προξενῶ, causer; occasionner; || [ἐμπορ.] ἐπιφέρω (χαλάρωσιν, ὕψωσιν) προξενῶ, causer; παράγω, produire; || — κρίσιν, porter un (son) jugement; || — θεραπείαν apporter [du] remède; remédier; || — βλάβην, causer (porter) préjudice; nuire à (βλάπτω εἰς)· || τοῦτο θὰ ἐπιφέρῃ ταραχάς, cela occasionnera des troubles; || ὁ ἐπιφέρων [ἐπιστολήν, κτλ.] le porteur.

ἐπίφθονος, ος, ον· ἄξιος φθόνου, ζηλοτυπίας, digne d'envie; ὁ ἐπισύρων, ὁ κινῶν τὸν φθόνον, τὴν ζηλοτυπίαν, qui excite l'envie; ζηλευτός, enviable.

ἐπιφθόνως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπίφθονον, d'une manière enviable; οὕτως ὥστε νὰ ἐπισύρῃ τὸν φθόνον.

ἐπίφοβος, ος, ον· ὅντινα δέον νὰ φοβῆταί τις, qui est à craindre; ὁ φοβερός, redoutable; ὁ ἀπειλητικός, menaçant, e; ὁ ἐπικίνδυνος, dangereux, euse; ὁ ἐμπνέων φόβον, προξενῶν ἀνησυχίαν, ταραχήν, alarmant; || ἡ κατάστασίς του εἶνε ἐπίφοβος, son état est alarmant; || — ἄνθρωπος, un homme à craindre (dangereux); || ἐχθρὸς ἐπίφοβος, ennemi redoutable.

ἐπιφόβως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπίφοβον, d'une manière alarmante (dangereuse, etc.).

ἐπιφοιτάω-ῶ· μέλ. ήσω, ἔρχομαι εἰς, aller à; καὶ συνεπῶς [μεταφ.] ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν, venir à l'esprit; κατέρχομαι ἄνωθεν, venir (arriver, descendre) d'en haut.

ἐπιφοίτησις, εως, ἡ· ἡ ἐξ ἄνω προέλευσις, arrivée d'en haut; || ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, la descente du Saint-Esprit; || διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, par l'infusion du Saint-Esprit.

ἐπιφοιτῶ, βλ. ἐπιφοιτάω.

ἐπίφορος, ὁ· [ναυτ. ἐνν. ἄνεμος, vent] largue; grand largue; ὁ ἄνεμος ὁ προσπίπτων ἐπὶ τοῦ πλοίου πολὺ ὄπισθεν τοῦ πλαγίου αὐτοῦ, ἀλλὰ μὴ ὢν ἐντελῶς οὔριος· βλ. καὶ **ἄνεμος.**

ἐπιφορτίζω, μέλ. ίσω· ἔτι μᾶλλον φορτόνω τινά, ἐπιβαρύνω, charger de; surcharger; || — [ἐμπορ.] δίδω βάρος, ἀναθέτω φροντίδας, charger; ἐπιφορτίζω μὲ ἔξοδα, charger. § commissionner, ἀναθέτω εἴς τινα ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας, παραγγελίας.

ἐπιφορτισμός, οῦ, ὁ· ἐπιβάρυνσις, surcharge, n.f. § ἡ παραγγελία, commission, n.f.

ἐπιφόρτωσις, εως, ἡ· καὶ ἐπιφόρτισις, charge, n. f. βλ. καὶ **ἀξίωμα.**

ἐπιφορτωτής, οῦ, ὁ· subrécargue (ἐκ τοῦ ἱσπ. sobre, sur καὶ cargo, charge) **n. m.** πράκτωρ τοῦ ἐφοπλιστοῦ (φορτωτοῦ), ἐπιπεφορτισμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὴν φόρτωσιν, νὰ ἐκτελῇ τὴν πώλησιν καὶ νὰ φροντίζῃ πρὸς ἀνεύρεσιν νέου φορτίου διὰ τὴν ἐπιστροφήν· || ὁ πλοίαρχος ἐκτελεῖ συχνάκις τὰ καθήκοντα τοῦ ἐπιφορτωτοῦ, le capitaine remplit souvent les fonctions de subrécarque.

ἐπίφραγμα, ατος, τό· tampon, n. m. τὸ πῶμα, καὶ ἐν γένει πᾶν δι' οὗ ἀνοικτόν τι ἄνωθεν κλείεται, στουπόνει.

ἐπιφράκτης, ου, ὁ· [ναυτ.] πληθ. ἐπιφράκται, οἱ· paraclose ou parclose, n. f. πληθ. parcloses, κοινῶς παντόλο ἢ πανιόλα· καλοῦνται οὕτως αἱ ὑπὲρ τὰ μιξόδια (anguillères) τεθειμέναι ἐντερονίδες (σανίδες), αἵτινες εἰσὶν ἀφαιρεταὶ χάριν τῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ τοῦ καθαρισμοῦ τῶν μιξοδίων τοῦ κύτους, ἀπό τε τῶν ὑδάτων, κτλ.

ἐπίφρακτος, ος, ον· couvert, e; || [ναυτ.] ἐπίφρακτον πυροβολεῖον, batterie couverte ou close; τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ δύο καταστρωμάτων (entre deux ponts).

ἐπιφυάς, άδος, ἡ· αἱ ἐπιφυάδες, βλαστάρια εἰς τὰς κορυφὰς τῶν φυτῶν, rejeton, n. m. jeune pousse; provin, n. m.

ἐπιφυής, ὁ· sessile (ἐκ τοῦ λατ. sessilés; de sedere, être assis), adj. [βοτ.] λέγεται περὶ παντὸς ὀργάνου φυομένου ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἄξονος· || φύλλον ἐπιφυές, une feuille sessile; || ὁ ἔχων φύλλα ἐπιφυῆ, qui a des feuilles sessiles, sessilifolié, ée; || ὁ ἔχων ἄνθη ἐπιφυῆ, qui a des fleurs sessiles, sessiliflore. § ἐπιφυής, sessile, γενικῶς ὁ ἐπί τινος φυόμενος· [παθολ.] οἴδημα ἐπιφυές, tumeur sessile, οἴδημα μὴ φέρον ποδίον (κοτσάνι, pédicule); [ζωολ.] ὁ συνδεόμενος μετὰ τοῦ ἐπὶ τῆς τοποθετήσεως του ἐπιπέδου διὰ τοῦ πλάτους τῆς βάσεώς του, καὶ οὐχὶ διὰ μίσχου (τσουνί, κοτσάνι, pédoncule); || κέρατα ἐπιφυῆ, cornes sessiles.

ἐπιφυλακή, ῆς, ἡ· piquet, n. m. τμῆμα στρατοῦ ὅπερ δέον νὰ ᾖ ἕτοιμον πρὸς ἐκκίνησιν δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας τινός, π. χ. διὰ πυρκαϊάν, δι' ἐνίσχυσιν φρουρᾶς, κ.τ.λ. § **ἐπιφυλακή,** piquet, n. m. Εἰς τὰ ἐν ἐκστρατείᾳ στρατεύματα καλεῖται οὕτω τὸ διαθέσιμον μέρος τοῦ τμήματος τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἡμέρας· ἡ ἐπιφυλακὴ προώρισται νὰ χορηγῇ τὰ ἀποσπάσματα καὶ τὰς φρουράς, αἵτινες ἐκτάκτως δύνανται νὰ διαταχθῶσιν, ὑπάγεται δὲ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας. Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἄνδρας τῆς ἐπιφυλακῆς νὰ ἐξέρχωνται τῆς ἐπισταθμίας (cantonnement) ἢ τοῦ **καταυλισμοῦ** (bivouac) αὐτῶν ἂν μὴ πρόκειται δι' ὑπηρεσίαν. Ἡ ἐπιφυλακὴ χορηγεῖ τοὺς ἀναγκαίους στρατιώτας διὰ τὴν παραλαβὴν καὶ μεταφορὰν τῶν τροφίμων, τῶν προωρισμένων διὰ τὸ τμῆμα τῆς φρουρᾶς. Οἱ ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται τῆς ἐπιφυλακῆς εἰσὶ πάντοτε ἐνδεδυμένοι καὶ ἐσκευασμένοι (équipés), οἱ

ἵπποι ἐπισεσαγμένοι, καὶ οἱ σάκκοι ἕτοιμοι νὰ φερθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν. Ἂν δὲν διαταχθῇ ἄλλως, αἱ ἐπιφυλακαὶ δὲν παρευρίσκονται οὔτε εἰς τὰς ἀσκήσεις, οὔτε εἰς τὰς ἐπιθεωρήσεις. Ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τῆς χορηγήσεως ἀποσπάσματος ἢ φρουρᾶς, ἡ ἐπιφυλακὴ λαμβάνει τὰ ὅπλα μόνον, ὅταν οἱ στρατηγοί, ὁ συνταγματάρχης, ὁ ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἢ αὐτὸς ὁ διοικητὴς τῆς ἐπιφυλακῆς θέλουσι νὰ ἐπιθεωρήσωσιν αὐτήν· οὗτοι δὲ διατάσσουσιν ἐπίσης τὴν ἐκτέλεσιν προσκλητηρίου αὐτῆς, ὁσάκις κρίνουσι τοῦτο ἀναγκαῖον. Διὰ τὴν σύναξιν αὐτῆς οἱ ἀξιωματικοὶ εἰδοποιοῦσι τοὺς ὑπαξιωματικοὺς οἵτινες πάραυτα συναθροίζουσι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν καὶ ὁδηγοῦσιν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ὡρισμένης θέσεως· κατὰ τὴν ἡμέραν δέ, ἂν τὰ σαλπίσματα ὦσιν ἐπιτετραμμένα, εἷς σαλπιγκτὴς τοῦ τμήματος τῆς ἐπιφυλακῆς σαλπίζει τὸ σχῆμα τῆς **ἐπιφυλακῆς** (sonnerie au piquet). Τὰ προσκλητήρια καὶ αἱ ἐπιθεωρήσεις τῆς ἐπιφυλακῆς ἐκτελοῦνται εἰς τὸ πεζικὸν **μετὰ τῶν γυλιῶν** (sac au dos), εἰς τὸ ἱππικὸν **ἐφίππως** (à cheval) μὲν κατὰ τὴν νύκτα, πεζῇ δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν, ἐκτὸς ἐναντίας διαταγῆς. Κατὰ τὴν ἀποχώρησιν ὁ διοικῶν τὴν ἐπιφυλακὴν ἀξιωματικὸς διατάσσει τὴν σύναξιν αὐτῆς καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προσκλητηρίου. Οἱ ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται κοιμῶνται εἰς τὰς κατοικίας, σκηνὰς ἢ σκεπαστήριά των, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐκδυθῶσιν. Ἐνίοτε διατάσσουσι νὰ καταυλισθῇ ἐπὶ ὡρισμένης θέσεως ἡ ἐπιφυλακὴ ἱππικοῦ, στρατεύματος ὅπερ ἐστὶ κατηυλισμένον.

ἐπιφυλακτικός, ή, όν· ὁ τηρούμενος ἐν ἐπιφυλάξει, qui se tient en réserve, réservé, ée ; ὁ προσεκτικός, περιεσκεμμένος, circonspect (προφ. pé καὶ πρὸ φωνήεντος pèk) ; || [ἐμπορ.] ἐπιφυλακτικὸς (ἀγοραστής), réservé (acheteur).

ἐπιφυλακτικότης, ητος, ἡ· τὸ νὰ ἦνε τις ἐπιφυλακτικός. ἡ ἐπιφύλαξις, réserve, n. f. προσοχή, περίσκεψις, circonspection, n. f. καὶ μεταφ. ἡ ἐχεμύθεια, discrétion, n. f.

ἐπιφυλακτικῶς, [ἐπίρ.] μετ' ἐπιφυλάξεως, avec réserve ; μετὰ (προσοχῆς) περισκέψεως, avec circonspection.

ἐπιφύλαξις, εως, ἡ· ἡ προσοχὴ εἴς τι καὶ ἐν γένει ἡ ἀπόκρυψις τῶν σκέψεων, ἡ προφύλαξις ἀπό τι, réserve, n. f. ἡ περίσκεψις circonspection, n. f. ἡ περίσκεψις ἐν λόγοις καὶ ἔργοις, διάκρισις, σύνεσις, discrétion, n. f. || ὁμιλεῖ μὲ πολλὴν ἐπιφύλαξιν, il parle avec beaucoup de réserve ; || μὲ ἐπιφύλαξιν παντὸς δικαιώματος, tout droit réservé ; || [ἐμπορ.] ἐπιφύλαξις (ἐν γένει) réserve, n. f. || [νομ.] ἐπιφύλαξις, réservé, εἶνε ἡ ῥητὴ δήλωσις δι' ἧς σκοποῦμεν ν' ἀποκρούσωμεν τὰ τεκμήρια, ὅτι παραιτούμεθα ἡμέτερόν τι δικαίωμα, ὅθεν sous réserve de tous droits et actions = μὲ ἐπιφύλαξιν παντὸς δικαιώματος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν μετέπειτα ἐνέργειαν καὶ πράξεις· || μὲ ἐπιφύλαξιν παντὸς λογιστικοῦ λάθους, sauf erreur de calcul = ἐκτὸς λογιστικοῦ λάθους.

ἐπιφυλάσσω καὶ άττω, μέλ. άξω· τηρῶ ἐν ἐπιφυλάξει, ἐν ἐφεδρείᾳ, πρὸς ἐπαγρύπνισιν, réserver ; ménager ; ἐπαγρυπνῶ, προσέχω εἴς τι, observer ; || τίς οἶδε τί μᾶς ἐπιφυλλάσσει τὸ μέλλον, qui sait ce que l'avenir nous réserve ; || σᾶς ἐπιφυλάττω εὐάρεστον ἔκπληξιν, je vous ménage une agréable surprise ; || — (τὰ δικαιώματα), réserver (les droits). § [μεσ.] ἐπιφυλάσσομαι, se réserver ; || ἐπιφυλάσσομαι νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ τούτου βραδύτερον, je me réserve de vous en entretenir plus tard ; || τοῦ ἐπεφυλάσσετο νά, il lui était réservé de ; || ἐπιφυλασσομένων τῶν δικαιωμάτων μου, tous mes droits réservés ; sans préjudice de mes droits = ἄνευ βλάβης τῶν δικαιωμάτων μου· || ἐπιφυλασσομένου τοῦ δικαιώματος τῆς ἐφέσεως, sauf l'appel ; || [ἐμπορ.] ἐπιφυλαττομένης διορθώσεως λαθῶν, sauf erreur ou omission (S. E. ou O).

ἐπιφυλλιδογραφία, ας, ἡ· feuilletonisme, n. m. τὸ γράφειν ἐπιφυλλίδας.

ἐπιφυλλιδογραφικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπιφυλλίδα ἢ εἰς τὸν ἐπιφυλλιδογράφον, de feuilleton ; de feuilletoniste.

ἐπιφυλλιδογραφικῶς, [ἐπίρ.] ἐν εἴδει ἐπιφυλλίδος, en style (en manière) de feuilleton.

ἐπιφυλλιδογράφος, ὁ καὶ ἡ· feuilletoniste, n. et adj. λέγεται περὶ τοῦ γράφοντος ἐπιφυλλίδας εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἢ μικρὰ διηγήματα ἐν εἴδει ἐπιφυλλίδος· || ἐπιφυλλιδογράφοι εἶνε σχεδὸν ἅπαντες οἱ ἀπογοητευθέντες ποιηταί, les feuilletonistes sont presque tous des poètes découragés (Mme E. de Gir).

ἐπιφυλλιδογράφω, μέλ. άψω, feuilletoniser, συντάσσω ἐπιφυλλίδας διὰ τὰς ἐφημερίδας.

ἐπιφυλλίζω, μέλ. ίσω, ῥαγολογῶ, grappiller, συνάζω τὰ ἀποστάφυλα μετὰ τὸν τρυγητόν· [μεταφ.] ἐρευνῶ, ἐξετάζω τι λεπτομερῶς, rechercher minutieusement.

ἐπιφυλλίς, ίδος, ἡ· μικρὸν βοτρύδιον (τσαμπάκι), ἀφιέμενον ἐπὶ τοῦ κλήματος, grappillon, n. m. petite grappe laissée sur la vigne ; ἐπιφυλλὶς «μικρὸν βοτρύδιον δυνάμενον καλύπτεσθαι ἐν τῷ τυχόντι φύλλῳ» Σουίδ. ἤτοι αἱ μικραὶ σταφυλαὶ ἃς οἱ τρυγηταὶ καταφρονοῦντες παραβλέπουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος ἤδη μεταφορικῶς λαμβανομένη ὡς συνώνυμος τῷ **«τραγήματα τοῦ λόγου»** καθιερώθη νῦν διὰ τὸ μέρος τῶν ἐφημερίδων, τὸ κεχωρισμένον τοῦ ὑπολοίπου δι' ὁριζοντίας γραμμῆς, τὸ ὁποῖον περιέχει κριτικὰ ἄρθρα, καλλιτεχνικὰ ἢ φιλολογικὰ τοιαῦτα, διηγήματα, μυθιστορήματα, κτλ. Ἡ **ἐπιφυλλίς,** feuilleton, n. m. ἔλαβε τὴν ἀρχήν της καὶ ἀνεπτύχθη ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου καὶ ἴδιον σχεδὸν τῆς φιλολογίας κλάδον ἀπετέλεσε, ἀναδείξασα εἰδικοὺς **ἐπιφυλλιδογράφους** (feuilletonistes).

ἐπίφυλλον, ου, τό· [βοτ.] épiphylle, n. m. ἀνήκει εἰς τὰ κακτοειδῆ φυτά· καυλοὶ φυλλώδεις, ἔναρθροι, ἀπαρτιζόμενοι ἐκ φύλλων φυομένων τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δέ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα **ἐπίφυλλον,** καὶ πληρούντων τὰς λειτουργίας τῶν τε φύλλων καὶ καυλῶν. Τὰ ἐπίφυλλα εἰσὶ

φυτὰ ὡραῖα καὶ κομψά. Τὰ ἄνθη αὐτῶν φύονται εἰς τὴν κορυφὴν τῶν φυλλωδῶν καυλῶν ἢ καὶ πλαγίως.

ἐπίφυσις, εως, ἡ· (ἐπιφύω), ἔκφυσις (αὔξησις) περιττή, excroissance, n. f. [ἀνατομ.] épiphyse, n. f. τὰ ἄκρα τῶν μακρῶν ὀστῶν· βλ. καὶ διάφυσις.

ἐπιφύω, μέλ. ύσω· κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, φυτρώσῃ τι, naître ou croître sur ou auprès de.

ἐπιφωνέω-ῶ, ἀναφωνῶ, s'écrier ; s'exclamer ; ἀναβοῶ ἐκπληττόμενος, χαίρων, λυπούμενος, κτλ., crier à qu'un; appeler en criant.

ἐπιφώνημα, ατος, τό· exclamation, n. f. ὅ,τι λέγει τις μεγαλοφώνως, κραυγὴ χαρᾶς, λύπης, θαυμασμοῦ, κτλ. [γραμμ. ἰδ.] interjection, n. f. ἐπιφωνήματα λέγονται λεξίδια μονοσύλλαβα τὸ πλεῖστον ἢ δισσύλλαβα, ἀποτελοῦντα τὰς φυσικὰς καὶ ἀμέσους ἐκδηλώσεις τῶν ἐντυπώσεων τοῦ ἀνθρώπου, ὄντα δὲ ἐκφωνήσεις μᾶλλον ἢ λέξεις, δι' ὃ καὶ εἰς οὐδένα ὑποβάλλονται γραμματικὸν κανόνα, ἤτοι αἱ λέξεις δι' ὧν ἐκφράζομεν αἴσθημά τι ἢ πάθος τῆς ψυχῆς προερχόμενον ἐκ χαρᾶς, λύπης, θαυμασμοῦ, κτλ. π. χ. [θαυμαστικὸν] ὤ, βαβαί· [ἐκπληκτ.] ἆ· [γελαστ·] ἅ, ἅ· [ἐκθειαστικὸν] εὖγε, εὐοῖ, εὐάν· [σχετλιαστ.] οὐαί, οἴμοι, κτλ.

ἐπιφωνηματικός, ή, όν· exclamatif, ive; ὁ εἰς τὸ ἐπιφώνημα ἀνήκων, ἐπιτήδειος, interjectif, ive ; βλ. ἐπιφώνημα.

ἐπιφωνηματικῶς, [ἐπίρ.] ὡς ἐπιφώνημα, κατὰ τρόπον ἐπιφωνηματικόν, exclamativement, adv. interjectivement, adv.

ἐπιφώνησις, εως, ἡ· exclamation, n. f. τὸ ἐπιφώνημα.

ἐπιφωνῶ, βλ. ἐπιφωνέω.

ἐπιφωτίζω, μέλ. ίσω, ῥίπτω ἐπί τι φῶς, φωτίζω, éclairer ; illuminer.

ἐπιφωτισμός, οῦ, ὁ· illumination, n. f. τὸ νὰ φωτίζῃ τίς τι, τὸ φώτισμα, τὸ φέξιμον.

ἐπιχαιρεκακία, ας, ἡ· (ἐπιχαιρέκακος, κτλ.) τὸ χαίρειν διὰ τὴν δυστυχίαν ἄλλου, ἡδονὴ ἐπὶ ἀλλοτρίοις κακοῖς, malveillance, n. f. βλ. χαιρεκακία, κτλ.

ἐπιχαίρω, μέλ. χαρῶ, ἀόρ. ἐχάρην· χαίρω διά τι, se réjouir de ; || — διὰ τὴν εὐτυχίαν σου, je me réjouis de votre bonheur.

ἐπιχαλικόω, καὶ

ἐπιχαλικῶ, μέλ. ώσω, [γεφυρ. ὁδοπ.] caillouter ; σχυροστρώνω, empierrer ; macadamiser ; [σιδηρ.] ballaster ; βλ. καὶ ἐπιχαλίκωσις, σκυρωτόν.

ἐπιχαλίκωσις, εως, ἡ· [γεφυρ. ὁδοπ.] cailloutis, n.m. ou macadamisage, n.m. τρόπος ἐπιστρώσεως τῶν ὁδῶν διὰ χαλίκων· βλ. καὶ σκυρωτὴ ὁδοστρωσία· || —, σκυρόστρωσις, χαλικόστρωσις, καὶ γενικώτερον λιθόστρωσις, empierrement, n. m. ou cailloutis, n. m. || σκυρωτὸν ὁδόστρωμα, chauchée d'empierrement ; || [σιδηροδ.] ἐπιχαλίκωσις, σκυρόστρωσις, ballastage, n. m. ἐργασία δι' ἧς ἐξαπλοῦσι τὸ σκυρωτὸν (ballast).

ἐπιχαλικωτής, οῦ, ὁ· cailloutеur, n. ὁ χαλικοδόμος καὶ χαλικοτόμος (χάλιξ δομῶ, τέμνω).

ἐπίχαλκος, ος, ον· ὁ μὲ χαλκὸν σκεπασμένος, couvert (doublé) de cuivre, de bronze ; bronzé, ée.

ἐπιχαλκόω, βλ.

ἐπιχαλκῶ, περιβάλλω διὰ φύλλου χαλκοῦ, doubler en cuivre ; || ἐπιθέτω στρῶμα χαλκοῦ διὰ τῆς γαλβανοπλαστικῆς, bronzer ; βλ. ἐπιχάλκωμα, doublage, n. f. καὶ ἐπιχάλκωσις, bronzage, n. m. § [ναυτ.] doubler en cuivre ἢ doubler un navire, κοινῶς μπακιρόνω· ἐπενδύω, περικαλύπτω διὰ φύλλων χαλκοῦ τὴν γάστραν πλοίου· βλ. ἐπιχάλκωμα, doublage.

ἐπιχάλκωμα, ατος, τό· doublage, n. f. (ἡ ἐπιχάλκωσις τοῦ σκάφους) κοινῶς τὸ μπακίρι. Τὸ ἐκ φύλλων χαλκοῦ περικάλυμμα τὸ ἡλούμενον ἐπὶ τῆς γάστρας ξυλίνου πλοίου πρὸς προφύλαξιν αὐτῆς ἐκ τῆς φθορᾶς τῆς προξενουμένης ὑπὸ τῶν προσκολλωμένων ἐπὶ ταύτης θαλασσίων σκωλήκων· || — ἡ ἐπιχάλκωσις, doublure en cuivre. Ἡ ἐργασία τῆς περικαλύψεως τῆς γάστρας διὰ φύλλων χαλκοῦ καλεῖται ἐπιχάλκωσις, doublage, n. m. κοινῶς τὸ μπακίρωμα.

ἐπιχάλκωσις, εως, ἡ· [ναυτ.] ἡ ἐργασία τοῦ ἐπιχαλκώματος, κοινῶς τὸ μπακίρωμα, doublage, n. f. || ἐπίσης ἐπιχάλκωσις λέγεται αὐτὸ τὸ ἐπιχάλκωμα (μπακίρι), doublure en cuivre. § bronzage, n. f. ἡ περιβολὴ μεταλλικῶν ἀντικειμένων διὰ χαλκοῦ. Τὰ ἀντικείμενα θερμαίνονται καὶ ἐμβαπτίζονται εἰς τετηκότα χαλκὸν (ξηρὰ μέθοδος), ἢ καθαρίζονται καὶ ἐμβαπτίζονται εἰς μίγμα διαλύσεως θειϊκοῦ χαλκοῦ καὶ θειϊκοῦ ὀξέος (γαλβανοπλαστική).

ἐπιχαλύβωσις, εως, ἡ· ἡ ἀποχαλύβωσις, aciération, n. f. ἡ μεταβολὴ μαλακοῦ σιδήρου κατ' ἐπιφάνειαν εἰς σκληρὸν χάλυβα. Αὕτη συντελεῖται κάλλιστα δι' ἐπιπάσεως καὶ προστριβῆς τοῦ διαπύρου σιδήρου μετὰ κόνεως σιδηροκυανιοκαλίου καὶ ψύξεως ταχείας, ἢ τῇ διαπυρώσει ἐπὶ ὥραν μετ' ἀφθόνου ζωϊκοῦ ἄνθρακος καὶ ἐμβαπτίσει εἰς ὕδωρ, ἢ τῇ ἐμβαπτίσει λευκοπύρου ἐλατοσιδήρου ἐν τετηκότι χυτοσιδήρῳ.

ἐπίχαρις, ις, ες· γεν. ιτος· (ιτώτερος, ιτώτατος), ὁ ἔχων χάριν, χαριτωμένος, θελκτικός, gracieux, euse ; κομψός, élégant, e ; θελκτικός, εὐάρεστος, charmant, e ; agréable; ἀγαπητός, aimable.

ἐπιχαρίτως, [ἐπίρ.] μετὰ χάριτος, avec grâce ; gracieusement, adv. (ἀντίθετον τοῦ ἀχαρίτως)· || λίαν ἐπιχαρίτως, très gracieusement.

ἐπίχειρα, τά· βλ. ἐπίχειρον.

ἐπιχειρέω, βλ. ἐπιχειρῶ.

ἐπιχείρημα, ατος, τό· ὅ,τι ἐπιχειρεῖ, ἀρχίζει τις νὰ πράξῃ, ce qu'on entreprend ; ἡ ἐπιχείρησις, entreprise, n. f. || [ἰδίως] argument, n. m. ἡ συνέπεια, τὸ πόρισμα, τὸ συμπέρασμα, ὁ συλλογισμὸς πρὸς ἀπόδειξιν, raisonnement, n.m. [νομ. ἰδ. πληθ.] les moyens =τὰ μέσα· || ἡ σειρὰ τῶν ἐπιχειρημάτων του,

son argumentation; [φιλοσ.] épichérème, n.m.

ἐπιχειρηματίας, ου, ὁ· ὁ ἐπιλαμβανόμενος ἔργων ἢ ἐπιχειρήσεώς τινός, entreprenant, ante; μεγαλεπήβολος, τολμηρὸς καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ ἐργολάβος, entrepreneur, n. m.

ἐπιχειρηματικός, ή, όν· ὁ εἰς ἐπιχείρησιν τείνων, ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος, entreprenant, ante; || ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα, esprit d'entreprise. § ἔμπειρος εἰς λογικὰ πορίσματα (ἐπιχειρήματα, συμπεράσματα), fort dans l'argumentation; d'argumentation; argumentateur=ὁ λογομάχος.

ἐπιχειρηματικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπιχειρηματικόν, d'une manière entreprenante. § ἐν εἴδει ἐπιχειρήματος, en forme d'argument.

ἐπιχείρησις, εως, ἡ· τὸ ν' ἀρχίσῃ τις ἔργον τι, τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ τίς τι, entreprise, n. f. τὸ ἔργον, ἡ ἀσχολία, affaire, n. f. ἡ ἐργασία, ἡ πρᾶξις, ἐπιχείρησις (πολεμικὴ ἢ ἐμπορική), opération, n. f. ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις, κερδοσκοπία, spéculation, n. f. || ἐμπορικαὶ ἐπιχειρήσεις, opérations de commerce; || — μακρά, une affaire de longue haleine; || — ἐπικίνδυνος, une entreprise (affaire) dangereuse [périlleuse]; || ἡ — αὐτὴ εἶνε κινδυνώδης, cette entreprise (affaire) est risquante (pleine de dangers); || ἡ — εἶνε κατορθωτή, l'entreprise (affaire) est praticable; || ἡ — εἶνε ἀκατόρθωτος, l'entreprise (affaire) est infaisable (impraticable); || ἡ ἐπιχείρησις ἀναγγέλλεται, παρουσιάζεται καλῶς, l'entreprise (affaire) s'annonce, se présente bien; || ἐπιχείρησις ἀνόητος, une folle entreprise; § [τακτ.] στρατιωτικὴ ἐπιχείρησις, entreprise militaire ἢ opération militaire; ἡ **ἐπιχείρησις**, opération, n. f. εἶνε πρᾶξις σκοποῦσα νὰ καταλήξῃ εἰς ὡρισμένον τινὰ σκοπόν (βλ. καὶ σκοπός, objectif). Ὑπάρχει μέγας ἀριθμὸς στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων (opérations militaires) ὑπὸ ἔποψιν διοικητικήν, στρατηγικήν, τακτικήν, κτλ. βλ. καὶ **θέατρον ἐπιχειρήσεων**· || πολεμικαὶ πράξεις (ἢ ἔργα ἢ ἐπιχειρήσεις), opérations de guerre, καλοῦνται αἱ στρατηγικαὶ ἐνέργειαι τῶν στρατῶν, βλ. καὶ στρατηγική· || τολμηρὰ ἐπιχείρησις, entreprise hasardeuse; coup hardi.

ἐπιχειρία, ας, ἡ· [ναυτ.] τὰ ἀγόμενα, manœuvres courantes; βλ. **ἀγόμενον.**

ἐπιχειρίζομαι, ἐπιχειρῶ, entreprendre; θέτω, βάλλω τὴν χεῖρα εἴς τι, mettre la main à; δοκιμάζω νὰ κάμω τι· || — ἄρρωστον, entreprendre la guérison d'un malade.

ἐπίχειρον, ου, τό· [συνηθ. πληθ.] τὸ ὡς ἀνταπόδοσις τῆς πράξεως διδόμενον, ἡ ἀμοιβή, prix, n.m. ἡ τιμωρία, punition, n. f. || ἔλαβε τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του, il a reçu le [prix] juste de ses forfaits (de sa méchanceté); il a eu la monnaie de la pièce.

ἐπιχειροτονία, ας ἡ· [ἀρχαιο.] ἡ ἀπόφασις τοῦ δήμου (βουλῆς) διὰ χειροτονίας, ἤτοι δι' ἀναστάσεως τῶν χειρῶν, ὑπὲρ τοῦ κύρους ἢ μὴ νόμου, ἡ περὶ τούτου **ἀπόφασις**, délibération, n. f.

ἐπιχειρῶ (έω), μέλ. ήσω, θέτω, βάλλω τὴν χεῖρα εἰς. βλ. **ἐπιχειρίζομαι**· || ἐπιχειρῶ, ἐπιλαμβάνομαι τινός, entreprendre; ἀρχίζω, δοκιμάζω νὰ κάμω τι, se mettre à; προσπαθῶ, prendre à tâche; δοκιμάζω, tenter; essayer; tâcher; δρῶ, ἐνεργῶ, agir; ἐπιχειρῶ, opérer; [βλ. καὶ **ἐπιχείρησις**]· || [ἐμπορ.] se mettre à; essayer; π. χ. δὲν θὰ ἐπιχειρήσω πρὶν ἤ, je n'essayerai pas avant que; || ἐπεχείρησε μακρὰν ὁδοιπορίαν, il a entrepris un long voyage; || ἂν τὸ ἐπιχειρήσω, θὰ τὸ κατορθώσω, si je m'y mets, j'en viendrai à bout; || ἐπεχείρησε νὰ τὸν καταστρέψῃ, il a pris à tâche de le ruiner; || ἐπιχειρεῖς ἀδύνατα, vous tentez l'impossible; || δὲν ἐπιχειρῶ κἂν νὰ τὸν πείσω, je n'essayerai même pas de le persuader; || ὅστις ἐπιχειρεῖ πολλὰ κατορθόνει ὀλίγα, qui entreprend beaucoup vient à bout de peu; qui trop embrasse mal étreint.

ἐπιχέω, μέλ. χεύσω· ἀόρ. ἔχυσα, χύνω ῥευστὸν ἐπί τινος, verser (répandre) sur; ἐπιβρέχω, arroser; || ἔχυσεν εἰς τὰς χεῖρας ὕδωρ, il a versé de l'eau dans les mains.

ἐπιχθόνιος, ος, ον· ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, γήϊνος, terrestre.

ἐπιχιτώνιον, ου, τό· dolman, n. m. κοινῶς ὁ **δουλαμᾶς, ντουλαμᾶς**· εἶδος ἐπανωφορίου ὅπερ φέρουσιν οἱ Οὐσσάροι ἐρριμμένον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου.

ἐπιχλευάζω, μέλ. άσω, περιπαίζω, περιγελῶ τι, se moquer de.

ἐπιχλιαίνω, μέλ. ανῶ, θὰ ἐπιχλιάνω, κάμνω τι χλιαρόν, rendre tiède; θερμαίνω ὀλίγον, chauffer légérement.

ἐπίχλοος, οος, οον· ἐπάνω χλοερός, verdoyant, e.

ἐπιχλωρίτης, ὁ· βλ. χλινόχλωρον ἢ ῥιπιδόλιθος. Δ. Κ.

ἐπίχνοος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του ἔχων χνοῦδι ἢ μὲ τρίχας σκεπασμένος, couvert de duvet; || [οὐδ. οὐσ.] ἐπίχνοον, τό· velours, n. m. βλ. **βελοῦδο.**

ἐπιχορηγέω, βλ. ἐπιχορηγῶ.

ἐπιχόλερος, ος, ον· ὁ μεμολυσμένος ὑπὸ χολέρας, infecté de choléra; ὁ μεμολυσμένος, contaminé, ée. § [καταχρ.] ἐπιχόλερος κάθαρσις, quarantaine contre le choléra.

ἐπιχορήγημα, ατος, τό· καὶ

ἐπιχορήγησις, εως, ἡ· τὸ εἰς τὴν νόμιμον δαπάνην περιπλέον δαπανώμενον (προστιθέμενον), subvention, n. f. || ἡ **ἐπιχορήγησις** εἰς σχολεῖον, ἐκκλησίαν, νοσοκομεῖον καὶ τὰ παρόμοια, dotation, n. f. (προικοδότησις)· ἐπίσης λέγεται οὕτω καὶ ἡ ἐπιχορήγησις ἤτοι τὸ εἰσόδημα τὸ καθιερωμένον εἰς τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας· || ἡ βασιλικὴ ἐπιχορήγησις, la liste civile. § ἐπιχορήγησις=ἡ χορηγία, allocation, n. f. ἡ χορήγησις, prestation, n. f. βλ. λέξεις.

ἐπιχορηγῶ (έω), μέλ. ήσω προσθέτω, παρέχω ἔτι μᾶλλον εἰς τὰ λοιπὰ ἔξοδα, fournir (procurer) en sus. §—, χορηγῶ, subvention-

ner ; προικοδοτῶ, doter ; χορηγῶ, allouer ; βλ. καὶ ἐπιχορήγησις.

ἐπίχρισις, εως, ἡ· ἐπάλειψις, τὸ νὰ χρίῃ τις τὴν ἐπιφάνειαν τινὸς μὲ ἀλοιφήν, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιχρίειν, action d'enduire ; || ἐπίχρισις = ἐπίχρισμα, enduit, n. m. || ἐπίχρισις = ἐπάλειψις, ravalement, n. m. || ἐπίχρισις = βερνίκωσις, κοινῶς τὸ **βερνίκωμα**, vernissage, n.m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιχρίειν (βερνικόνειν), action de vernir, de vernisser, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως ταύτης, résultat de cette action ; || ἡ ἐπίχρισις τῶν εἰκόνων, πηλίνων ἀγγείων, le vernissage des tableaux, des poteries ; βλ. **ἐπίχρισμα**· || —, badigeonnage, n. m. βλ. **ἐπίχρισμα**· || πρώτη ἐπίχρισις, βλ. ἐπιχρίω, abreuver.

ἐπίχρισμα, ατος, τό· τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας χρισμένον, ἠλειμμένον, enduit, n. m. καλοῦνται οὕτω μαλακαὶ ἢ ῥευσταὶ ὕλαι δι' ὧν ἐπικαλύπτουσι τὴν ἐπιφάνειαν εἰδῶν τινων· τοιαῦται ὕλαι εἰσὶν ἡ ῥευστὴ ἄσφαλτος καὶ ἄλλαι ῥευσταὶ ὕλαι· le vernis est une espèce d'enduit ; βλ. καὶ **ἐπάλειμμα**· || **ἐπίχρισμα ἀδιαπέραστον** ἢ **ἀδιάβροχον**, enduit imperméable ; τοῦτο εἶνε χημικὴ τις ἕνωσις κηροῦ, ἐλαίου καὶ λιθαργύρου, ὀφειλομένη εἰς τοὺς κ. κ. Thénard καὶ d'Arcet. Δι' αὐτοῦ ἐπεχρίσθη ὁ θόλος τοῦ Πανθέου ἐν Παρισίοις, κατόπιν δὲ ἐζωγραφίσθη. Ὁ Coignet κατέστησε τὰ ἐξ ἀσβέστου κονιάματα ἀδιαπέραστα, ἐπαλείψας τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν διὰ **διαλύσεως φωσφορικοῦ νατρίου** ἢ **καλίου** (phosphate de soude ou de potasse. § **ἐπίχρισμα**, vernis, n. m. τὸ **βερνίκειον**, κοινῶς τὸ **βερνίκι**, στιλβωτικὴ βαφή. Καλοῦνται οὕτω διάφοραι ὕλαι ἐπιτιθέμεναι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν **χρωμάτων** (peintures), κτλ. ἵνα δώσωσιν εἰς ταῦτα στιλβωτικὴν ὄψιν. Τὸ ἐπίχρισμα δέον νὰ ἦνε **στιλπνὸν** (brillant), **ξηραντικὸν** (siccatif), σκληρόν, **ἀναλλοίωτον** inaltérable), καὶ νὰ προσκολλᾶται καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ὅπερ καλύπτει, ἐπιτίθεται δὲ ἐπὶ τῶν χρωμάτων μετὰ τὴν δευτέραν ἢ καὶ τρίτην διάστρωσιν. Τοῦτο παράγεται ἐκ τῆς ἀναμίξεως διαφόρων ὑλῶν, αἵτινες εἶνε **ῥευσταὶ** (fluides), **διαυγεῖς** (limpides), **καθαραὶ** καὶ **ὑγραί** (liquides) πρὸ τῆς χρήσεώς των στερεοποιούμεναι κατόπιν. Ἡ βάσις ὅλων τῶν ἐπιχρισμάτων εἶνε αἱ **ῥητίναι** (résines), αἵτινες διαλύονται ἔν τινι θερμῷ ἢ ψυχρῷ ὑγρῷ. Τὸ ὑγρὸν ἐξατμίζεται μετὰ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἐπιχρίσματος ἐπὶ τοῦ κεχρισμένου ἀντικειμένου. Διακρίνουσι τὰ ἑξῆς ἐπιχρίσματα : 1) **Διαφανὲς ἐπίχρισμα** ἢ **ἐπίχρισμα οἰναχνῶδες** ἢ **οἰνοπνευματῶδες**, le vernis clair ou à l'esprit de vin (ἐκ τοῦ οἰνάχνη, σημαίνοντος οἰνόπνευμα, esprit de vin) ; 2) **ἐπίχρισμα τῶν σιδηρικῶν**, le verni à ferrure ; 3) τὸ **πηκτὸν ἐπίχρισμα**, le gros guyot. Ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν **διαφανῆ ἐπιχρίσματα** (vernis clairs) : 1) τὸ **λιπῶδες ἐπίχρισμα** (vernis gras ou vernis à l'huile) [**gras** προκειμένου περὶ ἐλαίου, σημαίνει τὸ **λιπαρόν**], καὶ 2) τὸ **ἀποσταγματῶδες ἐπίχρισμα** (vernis à l'essence) (ἐκ τοῦ **ἀπόσταγμα**, essence). Τὸ **λιπῶδες ἐπίχρισμα** (vernis gras), χρησιμεύει διὰ τὰ ἐξωτερικὰ μέρη τῶν οἰκοδομῶν κτλ. ἐνῷ τὸ ἀποσταγματῶδες (vernis à l'essence) χρησιμεύει διὰ τὰ ἐσωτερικά· γενικῶς δὲ χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν ἀνάλυσιν τῶν χρωμάτων (pour détremper les couleurs). Διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ διαφανοῦς **ἐπιχρίσματος** (vernis clair), μεταχειρίζονται τὴν **τερεβινθίνην** (térébentine), τὴν **μαστίχην** (mastic), τὴν **σανδαράχην** (sandaraque) καὶ τὴν **οἰνάχνην** (esprit de vin) ; διὰ τὸ ἐπίχρισμα δευτέρας ποιότητος μεταχειρίζονται τὴν **κολοφωνίαν** (arcanson), τὴν **ὀστρειόκομμιν** (gomme-laque), τὴν **σανδαράχην**· διὰ τὸ **λιπῶδες ἐπίχρισμα** (vernis gras) μεταχειρίζονται τὸ **κοπάλιον** (copal, ἐξ οὗ vernis au copal, **ἐπίχρισμα κοπαλιῶδες**), τὴν τερεβινθίνην, τὸ **λινέλαιον** (huile de lin) καὶ τὸ ἀπόσταγμα τῆς τερεβινθίνης· διὰ τὸ **ἀποσταγματῶδες ἐπίχρισμα** (vernis à l'essence) μεταχειρίζονται τὴν **ῥητίνην τῆς πεύκης** (galipot), καὶ τὸ ἀπόσταγμα τῆς τερεβινθίνης· διὰ τὸ **ἐπίχρισμα τῶν σιδηρικῶν**, vernis à ferrure), μεταχειρίζονται τὴν **ἄσφαλτον** (bitume), τὴν **κολοφωνίαν** (arcanson), τὰ **παχέα ἔλαια** καὶ τὸ ἀπόσταγμα τῆς τερεβενθίνης· τέλος διὰ τὸ **πηκτὸν ἐπίχρισμα** μεταχειρίζονται τὴν τερεβενθίνην, τὴν ῥητίνην τῆς πεύκης (galipot) καὶ τὸ ἀπόσταγμα τῆς τερεβενθίνης· || **ἐπίχρισμα ἀνθρακικοῦ μολύβδου** (**ψιμμυθίου**)· **σύνθεσις : ψιμμύθιον** εἰς κόνιν, 7 μέρη· **μέλασμα ἀνθράκιον** (λειοτετριμμένη κόνις ἀνθράκων) 1 μέρος· **λινέλαιον** βεβρασμένον 4 μέρη· **στέαρ** προβάτειον κεκαθαρμένον 4 μέρη. Τὸ ἐπίχρισμα τοῦτο μεταχειρίζονται πλεονεκτικῶς διὰ τὴν συντήρησιν τῶν μεγάλων μεταλλικῶν ὄγκων οἵτινες ὑπόκεινται εἰς τὰς ἀτμοσφαιρικὰς ἐπηρείας. Τὰ διάφορα ἀντικείμενα ἐπιχρίουσι μὲ κηρὸν ξηρὸν καὶ θερμόν. Θερμαίνουσι τὸ ἐπίχρισμα μέχρι 50^{0}, ἐπιχρίουσι δὲ ἀντικείμενα διὰ πολλῶν διαδοχικῶν ὁμοιομόρφων διαστρώσεων. Πρὸς ἀφαίρεσιν τοῦ ἐπιχρίσματος μεταχειρίζονται θερμὴν διάλυσιν ποτάσσης τοῦ ἐμπορίου, πλύνοντες κατόπιν μετὰ καθαροῦ ὕδατος· δύνανται ἐπίσης νὰ μεταχειρισθῶσιν ἀπόσταγμα τερεβινθίνης. ἀφοῦ φλογίσωσι καὶ ἐπιξύσωσιν ὅσον τὸ ἐφικτὸν τὸ ἐπικεχρισμένον μέταλλον· || **ἐπίχρισμα**, vernissure, n. f. τὸ βερνίκωμα, ἡ ἐπίθεσις ἐπιχρίσματος, application d'un vernis. § **ἐπίχρισμα** συγκολλητικόν, mordant, n. m. ἢ καὶ mixtion, n. f. βερνίκιον δι' οὗ ἐπαλείφουσιν ἀντικείμενόν τι καὶ πρὶν ἢ τοῦτο ξηρανθῇ θέτουσιν ἐπ' αὐτοῦ πρὸς συγκόλλησιν κόνιν χρυσοῦ ἢ φύλλα χρυσοῦ, ὀρειχάλκου, κτλ. § —, mordant, n. m. χημικὴ σκευασία διὰ τὴν ὄρφνωσιν μετάλλων. § **ἐπίχρισμα**, badigeon, n. m. βλ. **ἀσβέστωμα**. § **ἐπίχρισμα**, couche, n. f. = στρῶσις, διάστρωσις, συνώνυμον τοῦ enduit. § **ἐπίχρισμα** στιλβωτικόν, cirage, n. m. κοινῶς ἡ μπογιὰ δι' ἧς καθαρίζουσι καὶ στιλβοῦσι τὰ ὑποδήματα, κτλ.

ἐπιχρίστης, ου, ὁ· vernisseur, n. m. κοινῶς ὁ **βερνικωτής**· ὁ ἐπιθέτων ἐπίχρισμα.

ἐπίχριστος, ος, ον· ὁ ἐπιχρισθείς, ἐπαλειφθείς, enduit, e; [οὐσ.] ἐπίχριστος, ου, ὁ· prélat, n. m. ἢ prélard, n. m. ὀθόνη ἐπίχριστος, toile prélat ou prélat recouvert, τὸ ἀδιάβροχον, ὁ μουσαμᾶς· ὀθόνη πεπισσωμένη δι' ἧς καλύπτουσιν ἀντικείμενα ἅτινα θέλουσι νὰ προφυλάξωσιν ἐκ τῆς ὑγρασίας, τῆς βροχῆς, κτλ.

ἐπιχρίω, μέλ. ίσω, ἔχρισα· ἐπαλείφω δι' ἐπιχρίσματος, enduire (βλ. καὶ **ἐπαλείφω, ἐπάλειμμα, ἐπίχρισμα**)· **ἐπιχρίω,** vernir, enduire de vernis; vernir un tableau, des meubles; καὶ vernisser ὅπερ λέγεται ἰδίως προκειμένου περὶ πηλίνων ἀγγείων, ἤτοι **βερνικόω, βερνικόνω,** ἢ καλύπτω τι δι' ἐπιχρίσματος, βερνικίου (vernis); ravaler; βλ. ἐπάλειψις· badigeonner; βλ. **ἀσβεστόνω**· || —, abreuver (de couleur un bois, une pierre, etc.); εἰς τοὺς χρωματισμοὺς σημαίνει ἐπιθέτω τὴν πρώτην στρῶσιν τοῦ χρώματος, ὅπως ποτισθῇ τὸ ξύλον ἢ ὁ λίθος πρὸς ἔμφραξιν τῶν πόρων· **πρώτη ἐπίχρισις,** κοινῶς **πρῶτο χέρι**· || —, χρωματίζω, peindre; || — τὴν ἐπίχριστον, peintre le prélat; ἡ δὲ πρᾶξις καλεῖται **ἐπίχρισις.**

ἐπίχρυσος, ος, ον· ὁ ἐπάνωθεν χρυσομένος (ἀντίθ. τῷ κατάχρυσος=ὁλόχρυσος), doré, ée; || ἐξ ἀργύρου ἐπιχρύσου, en vermeil.

ἐπιχρυσόω, ἐπιχρυσῶ· βλ. ἐπιχρυσόνω.

ἐπιχρύσωσις, εως, ἡ· dorure, n. f. ἡ περικάλυψις μεταλλικῶν καὶ μὴ ἀντικειμένων διὰ χρυσοῦ.

ἐπιχύνω, μέλ. ύσω· βλ. ἐπιχέω.

ἐπίχυσις, εως, ἡ· τὸ χύνειν ὑγρόν τι ἐπί τινος, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιχέειν, action de verser (de répandre) sur; ἡ ἔγχυσις, infusion, n.f.

ἐπίχωμα, ατος, τό· ἐπισώρευμα χώματος, ὄγκος ἐκ χώματος, levée (f.) de terre; τὸ **ἀνάχωμα,** terrasse, n. f. § **ἐπίχωμα,** remblai, n. m. τὸ ἐπίχωμα προέρχεται ἔκ τινος ἐκσκαφῆς ἥτις ὀνομάζεται **ἔκχωμα** (déblai). Τὰ ἐπιχώματα καὶ τὰ ἐκχώματα καταλλήλως διαμορφούμενα χρησιμεύουσιν εἰς τὴν κατασκευὴν διαφόρων ἔργων τῆς ὁδοποιΐας, ὀχυρωτικῆς, κτλ. βλ. καὶ **ἐξίσωσις ἐπιχωματώσεως.**

ἐπιχωματόω-ῶ, ἐπιχωματόνω, ἐπιχωματῶ, ἐπιχωματώνω, μέλ. ώσω, remblayer; ἐκτελῶ ἐπιχωμάτωσιν· βλ. λέξιν· τὸ ἀντίθετον εἶνε **ἐκχωματόω,** déblayer.

ἐπιχωμάτωσις, εως, ἡ· remblai, n. m. ὄγκος γαιῶν μεταφερθεισῶν εἴς τι μέρος προερχόμενος ἐκ τῆς ἐκσκαφῆς ἑτέρου μέρους, ἤτοι τὸ **ἐπίχωμα** (remblai). Καλεῖται οὕτως εἰς τὰ ὀχυρώματα, τὰς ὁδούς, τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμάς, κτλ. τὸ μέρος ἔνθα ἐπεσωρεύθησαν γαῖαι καὶ ὅπερ εὑρίσκεται ὑψηλότερον τοῦ ἑκατέρωθεν ἐδάφους (βλ. καὶ **ἐπίχωμα**)· || καθίζησις ἐπιχωματώσεων, tassement (m.) des remblais; βλ. καὶ **ἐξίσωσις ἐπιχωματώσεως.** § remblayage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιχωματώνειν, action de remblayer; τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως ταύτης, résultat de cette action.

ἐπιχωριάζω, μέλ. άσω, εἶμαι ἐπιχώριος, ἀνήκω εἰς τὴν χώραν, être du pays; εἶμαι ἰθαγενής, être indigène; || ἡ ἐπιχωριάζουσα συνήθεια, l'usage du pays. § διατρίβω εἴς τινα τόπον, εἶμαι συνήθως (εἰς αὐτόν), être fréquent; ἐνδημῶ· || ἐπιχωριάζοντα νοσήματα, maladies endémiques=νόσοι ἐνδημικαί.

ἐπιχώριος, ος, ον· ὁ ἐν τῇ χώρᾳ εὑρισκόμενος, ἐντόπιος, qui est du pays; ὁ τοπικός, local; ὁ ἰθαγενής, indigène.

ἐπίχωσις, εως, ἡ· τὸ κατασκευάζειν ἐπίχωμα (ἡ πρᾶξις), action de faire des levées de terre; || ἐπίσης τὸ **ἐπίχωμα,** levée, n. f. remblai, n. m. ἡ ἐπιχωμάτωσις· βλ. λέξεις.

ἐπίψαυσις, εως, ἡ· τὸ ἐγγίζειν ἐλαφρὰ τὴν ἐπιφάνειαν τινός, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιψαύειν, action de toucher (d'effleurer); attouchement, n. m. ἡ διὰ τῆς ἀφῆς ἐξέτασις· διὰ τῆς ἐπιψαύσεως ἀντιλαμβανόμεθα τῆς ὑπερθερμίας καὶ ὑποθερμίας τῶν μερῶν τοῦ σώματος· ἐξακριβοῦμεν τὰ ὅρια καὶ τὴν σύστασιν διαφόρων ὄγκων ἐπιπολῆς κειμένων καὶ ἐν γένει τὴν κατάστασιν τῶν μερῶν ἐκείνων ὧν δυνάμεθα ν' ἀψώμεθα.

ἐπιψαύω, μέλ. αύσω, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐλαφρὰ ἐγγίζω, ψηλαφῶ τι, toucher (légèrement); effleurer.

ἐπιψευδαργυρόω-ῶ, μέλ. ώσω, zinguer; ἐκτελῶ ἐπιψευδαργύρωσιν.

ἐπιψευδαργύρωσις, εως, ἡ· zingage, n. m. ἡ ψευδαργύρωσις· ἡ ἐπὶ τοῦ σιδήρου ἐναπόθεσις λεπτῆς διαστρώσεως ψευδαργύρου πρὸς προφύλαξιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀξειδώσεως. Τὰ καταλλήλως καθαρισθέντα σιδηρᾶ ἀντικείμενα ἐμβαπτίζονται ἐπί τινας στιγμὰς ἐντὸς τετηκότος ψευδαργύρου καὶ εἶτα ἐμβυθίζονται ἐντὸς τοῦ ὕδατος· ἐξαγόμενα τρίβονται διὰ ψήκτρας καὶ στεγνοῦνται ἐντὸς πριονιδίων. Ὁ οὕτω παραχθεὶς ἐπιψευδαργυρωμένος σίδηρος καλεῖται γαλβανισμένος σίδηρος ἢ λευκοσίδηρος διὰ ψευδαργύρου· βλ. **γαλβανισμένος, γαλβάνισις.**

ἐπιψηφίζω, μέλ. ίσω, δίδω τὴν ψῆφόν μου ὑπέρ τινος, voter [pour]; διὰ τῆς ψήφου ἐπικυρῶ, παραδέχομαί τι, adopter; || ἡ βουλὴ ἐπεψήφισε τὸν προϋπολογισμόν, la chambre a voté le budget; || ἐπιψηφίζω, ἐπικυρῶ, ἐγκρίνω, χορηγῶ χρηματικὸν ποσόν, allouer; || ὁ νόμος θὰ ἐπιψηφισθῇ (ἐν τῇ βουλῇ), la loi passera (sera votée).

ἐπιψηφίσιμος, ος, ον· ὅστις δύναται νὰ ψηφισθῇ, νὰ κυρωθῇ, qui peut être alloué, allouable, adj.

ἐπιψήφισις, εως, ἡ· καὶ ἐπιψηφισμός, ἡ διὰ ψήφων ἔκφρασις γνώμης, ψήφισις, votation, n. f. ἡ ψῆφος, vote, n. m. ἔγκρισις, παραδοχή, adoption, n. f.

ἐπίψογος, ος, ον· ὁ εἰς ψόγον ἐκτεθειμένος, ἀξιοκατάκριτος, ψεκτέος, ψεκτός, blâmable; répréhensible; || **ἐπίψογος,** critiquable, adj. ὑποκείμενος εἰς ἐπίκρισιν.

ἐπιωγή, ῆς, ἡ· καὶ πληθ. ἐπιωγαί, αἱ· darse, n. f. τόποι τινὲς εἰς τὸν αἰγιαλόν, ὅπου τὰ πλοῖα ἐν καιρῷ τρικυμιῶν, ἐξησφαλισμένα ἐπ' ἀγκύρας, δύνανται νὰ προσορμίζωνται· **κα-**

ταφύγιον (abri, ἤτοι ὁρμίσκος) τῶν πλοίων. Ἐπίσης ἐπιωγή, darse, n. f. λέγεται μέρος παράλιον κεκλεισμένον πανταχόθεν οὕτως ὥστε νὰ προφυλάσσηται ἀπὸ πάσης πνοῆς ἀνέμου, εἰδικώτερον δὲ ἐπιωγὴ καλεῖται τὸ ἀσφαλὲς τοῦ λιμένος μέρος, ὅπερ εἶνε συνώνυμον τῆς λέξεως bassin, **ναυλόχιον**· || βορέῳ ἐπ' ἰωγῇ, à l'abri de l'aquilon ; || μικρὰ ἐπιωγή, darsine, n. f. ὑποκορ. τοῦ darse.

ἐπιών, οὖσα, όν· (μετοχ. τοῦ ἔπειμι)· (ἐπιθ. μετ.), ὁ κατόπιν ἐρχόμενος, qui vient après ; ὁ ἑπόμενος, suivant, e ; ὁ προσεχής, prochain, e ; || τὸ ἐπιὸν ἔτος, l'année prochaine ; l'année suivante ; || ἡ ἐπιοῦσα [ἐνν. ἡμέρα], le lendemain.

ἐποικέω, βλ. ἐποικῶ.

ἐποίκησις, εως, ἡ (ἐποικέω), ἡ ἀποκατάστασις (ἐγκατάστασις) εἴς τινα τόπον, établissement (m.) [dans un pays].

ἐποικίζω, μέλ. ίσω· ἀποικίζω, coloniser ; εἰς πόλιν τινὰ ἤδη κατῳκημένην κατοικῶ ὡς ἄποικος, καὶ γενικ. ἐγκαθιστῶ ἄλλους ἀποίκους εἰς πόλιν τινά, peupler de colons.

ἐποίκισις, εως, ἡ καὶ

ἐποικισμός, οῦ, ὁ· ἀποικισμός, colonisation, n. f. τὸ κατοικίζειν τόπον τινὰ διὰ ξένων ἐποίκων.

ἐποικοδομέω, βλ. ἐποικοδομῶ.

ἐποικοδομή, ῆς, ἡ· τὸ ἐπί τινος κτισθὲν οἰκοδόμημα, κτίριον· ἐπίσης τὸ ἐποικοδόμημα.

ἐποικοδόμημα, ατος, τό· καὶ

ἐποικοδόμησις, εως, ἡ· ἡ ἀνεγειρομένη οἰκοδομὴ ἐπὶ ἑτέρας, construction élevée sur une autre ; construction sur ; συνεπῶς ἡ ἐπιδομή, superstructure, n. f. (βλ. λέξιν)· || μεταφ. ἡ κατασκευή, construction, n.f. συσσώρευσις ἐπί τινος, ὑπερβολή, μεγέθυνσις, exagération, n. f.

ἐποικοδομῶ (έω)· μέλ. ήσω, (ἐπιδομῶ) οἰκοδομῶ ἐπί, construire (bâtir) sur; ἀνεγείρω (ἐπί), élever (sur) ; βλ. καὶ ἐπιδομή.

ἔποικος, ὁ, ἡ· ὁ εἰς τόπον τινὰ ἤδη κατῳκημένον πηγαίνων καὶ ἐκεῖ κατοικῶν, ὁ ἐγκαθιστάμενος εἴς τινα τόπον, qui vient s'établir dans un pays ; ἄποικος, colon, n.

ἐποικῶ (έω), μέλ. ήσω, ὡς ἄποικος πηγαίνω νὰ κατοικήσω εἴς τινα τόπον ἤδη κατῳκημένον, ἐγκαθίσταμαι εἴς τινα τόπον, s'établir dans un pays.

ἐποιωνίζομαι, μέλ. ίσομαι, οἰωνίζομαι, présager, προμαντεύω, δίδω προσημασίαν τινά.

ἐποκέλλω, [ναυτ.] μέλ. οκελῶ, θὰ ἐποκείλλω ἢ ἐξοκέλλω, faire échouer (un navire); **προσαράσσω** (άττω), **καθίζω** πλοῖον· πλοῖόν τι ἐποκέλλει ὅταν ἡ τρόπις του καὶ μέρος τῆς γάστρας, βιαίως ἐπικαθίσωσιν ἐπὶ τοῦ πυθμένος ἢ ἐπί τινος ἀνωμαλίας αὐτοῦ· βλ. καὶ **καθίζω** (ἐπὶ πλοίου)· || — ἐπ' ἄμμου (ἤτοι ἐπὶ πυθμένος ἀμμώδους), faire échouer sur le sable ; s'ensabler ; || — ἐπὶ ψήφου (ἤτοι ἐπὶ πυθμένος ἐκ ψήφων), faire échouer sur gravier ; s'engraver ; || — ἐπὶ πηλοῦ (ἤτοι ἐπὶ πυθμένος ἐκ πηλοῦ), faire échouer sur vase ; s'envaser.

ἐπολλησώρα, [διάλ. Λευκάδος] πρό τινος χρόνου τῆς αὐτῆς ἡμέρας· πολλὴ ὥρα = πολλησώρα καὶ τ' ἀπολλησώρα = προηγουμένως προτήτερα.

ἕπομαι, (μέσ. τοῦ ἕπω) παρατ. εἱπόμην καὶ ἑπόμην, μέλ. ἕψομαι, ἔρχομαι ὄπισθεν, venir après ; ἀκολουθῶ, suivre ; ἐπακολουθῶ, s'ensuivre ; προέρχομαι, προκύπτω, résulter; εἶμαι (γίνομαι) ἡ συνέπεια τινός, être la conséquence de ; || οἱ ἄλλοι ἕπονται, les autres suivent ; || τίς ἕπεται ; qui vient après ? || ὡμίλησεν ὡς ἕπεται ; il s'exprima ainsi ; || ἕπεται συνέχεια, à suivre ; || ἐξ ὅσων λέγετε ἕπεται ὅτι, il suit de ce que vous dites que; || ἐκ τούτου ἕπεται ὅτι, il s'ensuit que ; || ἐκ τούτου δὲν ἕπεται ὅτι, il ne s'ensuit pas que; ce n'est pas à dire que ; || τί ἕπεται ἐκ τούτου ; qu'en résulte-t-il ? quelle en est la conséquence ? § [μετοχ. ἐπιθ.] ἑπόμενος, η, ον· suivant, e ; προσεχής, prochain, e ; subséquent, e ; [ἐν.] conséquent ; || τὸ ἑπόμενον ἔτος, l'année suivante ; l'année prochaine ; || τὴν ἑπομένην ἡμέραν = τὴν ἐπιοῦσαν, le lendemain ; || τὴν ἑπομένην ἑβδομάδα, la semaine prochaine ; la semaine d'après ; || εἶπε τὰ ἑπόμενα, il a dit ce qui suit ; || ἦτο ἑπόμενον, c'était la conséquence; (=ἦτο ἡ συνέπεια), ἢ cela devait arriver (être), (=τοῦτο ἔμελλε νὰ συμβῇ), ἢ je m'y attendais (=τὸ ἀνέμενον)· || ὡς ἦτο ἑπόμενον, comme de raison ; || ἑπόμενον εἶνε νὰ παραπονῆται, on devait s'attendre à ses plaintes.

ἐπομβρία, ας, ἡ· ὑπερβολικὴ βροχή, grande pluie ; averse, n. f. ἀντίθ. τῷ ἀνομβρία καὶ **αὐχμός**.

ἐπόμβριος, ος, ον· βροχερός, ά, όν· pluvieux, euse.

ἑπομένως, [ἐπίρ. μετοχ. τοῦ ἕπομαι], συνεπῶς, par conséquent ; conséquemment ; οὕτως, ainsi ; ἐπίσης, aussi ; ὅθεν, donc ; δι' ὅ, διό, διὰ τοῦτο, partant ; [νομ.] subséquemment, adv. (συμφώνως τῷ νόμῳ), confirmer subséquemment son premier dire.

ἐπόμνυμι, ἐπομνύω, μέλ. ομοῦμαι, ἀόρ. ἐπώμοσα, ὀμνύω, jurer ; κάμνω ὅρκον εἴς τι, βεβαιῶ, ὑπόσχομαι μεθ' ὅρκου, affirmer ou promettre par serment, jurer sur.

ἐπομφάλιον, ου, τό· (ἀκρομφάλιον, μεσομφάλιον) τῆς ἀσπίδος, bosse (f.) du bouclier= ὁ ὀμφαλὸς (τῆς ἀσπίδος)· τὸ ἐξέχον μέσον τῆς ἀσπίδος, le milieu saillant d'un bouclier ; Πολυδ. Ονομ. Α. 133.

ἐπομφάλιος, ος, ον· ὁ ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ εὑρισκόμενος, situé au dessus de nombril ; ὀμφάλιος, de nombril ; ombiliqué, ée.

ἐπονειδίζω, μέλ. ίσω, διασύρω, ἀτιμάζω, traiter d'infâme ; traiter ignominieusement ; ἐπιτιμῶ, ψέγω, blâmer ; réprimander ; reprocher ; καὶ ἐνίοτε ὑβρίζω, injurier.

ἐπονειδιστικός, ή, όν· ὁ εἰς τὸ διασύ-

ρειν, ὀνειδίζειν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, ἀτιμωτικός, infâmant, e; ignominieux, euse.

ἐπονείδιστος, ος, ον· αἰσχρός, ἄτιμος, ignominieux, euse; ἀνάξιος, ἀπρεπής, ἀνάρμοστος, indigne; honteux, euse; ἐπιτιμικός, répréhensible; blâmable.

ἐπονειδίστως, [ἐπίρ. προηγ.] ignominieusement; honteusement; indignement.

ἐπονομαζόμενος, η, ον· surnommé, ée; (ἐπονομάζω).

ἐπονομάζω, μέλ. άσω, δίδω τινὶ ὄνομα παράγων αὐτὸ ἀπό τινος αἰτίας, κοινῶς **παρανομίζω**, surnommer; «ὃν ἐπονομάζομεν»· ὅντινα δι' ἐπωνύμου ἢ τίτλου καλῶ, désigner par un titre; intituler (= τιτλοφορῶ).

ἐπονομασία, ας, ἡ· ὀνομασία ἔκ τινος αἰτίας, τὸ **παρανόμι**, surnom, n. m.

ἐπόπισθεν, [ἐπίρ.] ἐξ ὄπισθεν, par derrière.

ἐπονόμαστος, ος, ον· ὁ ἐπονομαζόμενος, surnommé, ée.

ἐποποιΐα, ας, ἡ· συγγραφὴ ἐπικοῦ ποιήματος, στίχων ἡρωϊκῶν, épopée, n. f. καὶ αὐτὸ τὸ ἐπικὸν ποίημα, poème épique; ἐπικὴ ποίησις, βλ. καὶ ἔπος.

ἐποποιϊκός, ή, όν· ἐπικός, épique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς ἐπικὸν ποίημα· ὁ εἰς αὐτὸ ἀναφερόμενος· ἐποποιϊκὴ μίμησις = τὸ ἔπος.

ἐποποιός, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἐπικὸς ποιητής, poète épique; ὁ γράψας ποίημα ἐπικόν.

ἐποπτεία, ας, ἡ· ἡ παρατήρησις τὸ νὰ βλέπῃ τίς τι, observation, n. f. ἡ ἐξέτασις, examen, n. m. ἐπιθεώρησις, ἐποπτεία, inspection, n. f. ἐπιτήρησις, ἐπίβλεψις, surveillance, τὸ δικαίωμα καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιβλέπειν, ἐποπτεύειν, ἐπιτηρεῖν ἄτομόν τι ἢ ἀντικείμενον· || ἀνωτέρα ἐποπτεία, haute surveillance (inspection). § régie, n. f. βλ. **ἐπιστασία.** § ἐποπτεία, prévôté, n. f. ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία· || — ἀσφαλείας, prévôté de sûreté; || ὑπηρεσίας ἐποπτείας, service de la prévôté; βλ. καὶ **ἀστυνομικὸν** δικαστήριον.

ἐποπτεύω, μέλ. εύσω, βλέπω εἴς τι, παρατηρῶ, observer; être en observation; ἐξετάζω, examiner; ἐπιθεωρῶ, ἐποπτεύω εἴς τι, inspecter; εἶμαι ἐπόπτης, être inspecteur; ἐπιτηρῶ, ἐπιβλέπω, surveiller.

ἐπόπτης, ου, ὁ· (θηλ. ις) ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν ἐποπτείαν, ὁ ἐποπτεύων, παρατηρῶν, ἐξετάζων, ἐπιτηρῶν, ἐπιβλέπων εἴς τι, ἐπιθεωρητής, inspecteur, trice; ὁ ἐπιτηρητής, surveillant, e; || ἀνώτερος ἐπόπτης, inspecteur en chef; || δικαστικὸς ἐπόπτης [κατὰ τὰς ἐκλογάς], commissaire légal. § [σιδηρ.] reviseur. § ἐπόπτης, prévôt, n. m. τίτλος διδόμενος τὸ πάλαι εἰς δικαστάς· || ἀνώτερος **ἐπόπτης**, grand prévôt de la connétablie, ἐκαλεῖτο οὕτω τὸ πάλαι ὁ ἀνώτατος **στρατιωτικὸς δικαστής**· || — (ἐν τῷ στρατῷ) ἢ **ἀστυνόμος**, prévôt (de l'armée); ἀξιωματικὸς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας· || **γενικὸς ἐπόπτης** ἢ **ἀνώτερος ἐπόπτης**, grand prévôt, **καλεῖται ἀνώτερος ἀξιωματικὸς** τῆς **χωροφυλακῆς ἐκτελῶν** ἀστυνομικὰ καθήκοντα· βλ. καὶ **ἀστυνομικὸν δικαστήριον** (prévôté); || — σταθμοῦ, prévôt d'étape, καλεῖται ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς εἰς τὴν περιφέρειαν σταθμοῦ τινός· || ἐπόπται καὶ ἀξιωματικοὶ τῆς δημοσίου δυνάμεως, prévôts et officiers de la force publique.

ἐποπτικός, ή, όν· (ώτερος, ώτατος), ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὸν ἐπόπτην, τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἢ τὴν ἐποπτείαν, d'inspecteur; d'inspection; de surveillant; de surveillance.

ἐπόπτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ ἐπόπτης, inspectrice, n. f. surveillante, n. f.

ἐπόπτρια, ας, ἡ· **ἡ ἐπόπτις.**

ἐπορειχάλκωσις, εως, ἡ· bronzage, n. m. ἡ περιβολὴ ἀντικειμένων ἐκ μετάλλου, γύψου, ξύλου, κτλ. διὰ μεταλλικῆς ὀρειχαλκόχρου στιλπνότητος. Εἰς ταύτην χρησιμεύουσι τὰ ὀρειχαλκοχρώματα μεμιγμένα μετ' ἐλαιοβερνικίου· ἐπιχρίονται ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου καὶ στιλπνοῦνται μετὰ τὴν ξήρανσιν διὰ προστριβῆς.

ἐπορoφίδες πῆχαι, βλ. πῆχαι ἐπωροφίδες.

ἔπος, εος-ους, τό· épopée, n. f. ἐπικὸν ποίημα, poème épique; πᾶν μικρὸν ποίημα ἡρωϊκῆς ὑποθέσεως. Ἓν τῶν τριῶν μεγάλων εἰδῶν τῆς ποιήσεως καὶ ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ διηγηματικόν· διὰ τοῦτο ἐν τῇ ἀρχαιότ. ἔπος σημαίνει τὸ ῥηθέν, λεχθέν, ὁ λόγος, la parole; le mot; ἤτοι πᾶσα διὰ τοῦ στόματος παράστασις καὶ πλείονες λέξεις συντεταγμέναι ὥστε ν' ἀποτελῶσιν ἓν ὅλον, ὁμιλία, διάλεξις, διήγησις (συνηθ. πληθ.)· κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην τὸ ἔπος εἶνε μίμησις τοῦ ὡραίου διὰ τοῦ λόγου, διὰ τῆς διηγήσεως, ἐνῷ ἡ **τραγῳδία** εἶνε μίμησις τοῦ ὡραίου διὰ τῆς δράσεως· || ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον (λατ. dictum, factum), aussitôt dit aussitôt fait ἢ aussitôt dit et fait; παροιμία ἐπὶ τῶν τάχιστα ἐκτελουμένων· || ὡς ἔπος εἰπεῖν, pour ainsi dire, ἵνα οὕτως εἴπωμεν.

ἐποστρακίζω, μέλ. ίσω· [ἀρχαιολ.] παίζω ὀστράκοις, s'amuser à faire des ricochets (avec de coquilles plates); βλ. **ἐποστρακισμός.** § —, ricocher; ἀνταναχλάω-ῶ, πλήττω που καὶ ἀναπηδῶ, ἐπανακάμπτω· βάλλω δι' ἐποστρακιστικῆς βολῆς (tir à ricochet) **κατὰ** στρατευμάτων ἢ ὀχυρωμάτων· βλ. **ἐποστρακιστικὴ** βολή.

ἐποστράκισμα, ατος, τό, ricochet, n. m. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐποστρακισμοῦ· || —, ricochet, τὸ ἀντανάκλασμα· ἐκεῖνο ὅπερ ἔπληξέ που καὶ ἀνεπήδησεν ἢ ἤλλαξε διεύθυνσιν.

ἐποστρακισμός, οῦ, ὁ· [ἀρχ.] jeu du ricochet; «εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν ὀστράκια πλατέα, ἐκτετριμμένα ὑπὸ θαλάσσης προΐενται κατὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑγροῦ· καὶ ἐπιτρέχοντα (ἀναπηδῶντα) ἐνίοτε πολλάκις, ἕως ἀτονήσαντα δύωσι κατὰ θαλάσσης, ἡδίστην ποιοῦνται πρόσοψιν» (Εὐστρ.)· ὁ Πολυδ. ἐξηγεῖ ὡς ἑξῆς «ὄστρακον τῶν θαλαττίων κατὰ τῆς τοῦ ὕδατος ἐπιπολῆς ἀφιᾶσιν, ἀριθμοῦντες αὐτοῦ

τὰ πρὸ τοῦ καταδῦναι πηδήματα ἐν τῇ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐπιδρομῇ· ἐκ γὰρ τοῦ πλήθους τῶν ἁλμάτων ἡ νίκη τῷ βάλλοντι» 9, 119. § [βλητ.] ricochet, n. m. βλ. **ἐποστρακιστικὴ** βολή.

ἐποστρακιστικός, ή, όν· de ricochet; à ricochet; || ἐποστρακιστικὴ βολή, tir à ricochet; τὸ εἶδος τοῦτο τῆς βολῆς ἐφευρεθὲν ὑπὸ τοῦ Βωμπὰν συνίσταται εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν ἁλμάτων ἅτινα κάμνει βλῆμά τι ἄνωθεν τοῦ ἐδάφους μετὰ τὴν πρώτην μετὰ τούτου συνάντησίν του. Μετὰ τῶν παλαιῶν σφαιρικῶν βλημάτων, βαλλομένων δι' ἠλαττωμένης γωνιώσεως, κατώρθουν νὰ πλήττωσι καὶ νὰ ἀποσυνθέτωσι διὰ τοῦ εἴδους τούτου τῆς βολῆς τὰ πυροβόλα τῆς ἀμύνης ἅτινα ἦσαν κεκαλυμμένα ὄπισθεν διαχωμάτων. Τὴν σήμερον τὸ εἶδος τοῦτο τῆς βολῆς δὲν εἶνε ἐν χρήσει ἕνεκα τῆς εὐρύτητος καὶ τοῦ ἀκανονίστου τῶν ἁλμάτων ἅτινα παράγουσι τὰ σημερινὰ βλήματα.

ἐποστρακιστικῶς, [ἐπίρ.] δι' ἐποστρακισμοῦ, par ricochet; = ἀντανακλαστικῶς καὶ μεταφ. ἐμμέσως.

ἐπουλίς, ίδος, ἡ· épulie, n. f. épulide, n. f. καλεῖται σάρκωμα ἐκφυόμενον ἐπὶ τῶν οὔλων ἀκριβέστερον ἀπὸ τῶν κενῶν τῶν ὀδόντων· ὑπερσάρκωμα τῶν οὔλων, excroissance à la gencive.

ἐπουλόω-ῶ· μέλ. ώσω, cicatriser, οὐλῶ, κάμνω νὰ πιάσῃ ἡ πληγὴ οὐλήν· [μεταφ.] θεραπεύω, ἰατρεύω, guérir, κλείω τὴν πληγὴν καὶ ἐν γένει κλείω, fermer.

ἐπουλώσιμος, ος, ον· οὐλώσιμος, cicatrisable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ ἐπουλωθῇ, qui peut être cicatrisé.

ἐπούλωσις, εως, ἡ· οὔλωσις, cicatrisation, n. f. τὸ νὰ γίνηται **οὐλὴ** (cicatrice), τὸ νὰ θεραπεύηταί τι.

ἐπουλωτικός, ή, όν· propre à cicatriser; cicatrisant, e: ἁρμόδιος, χρήσιμος εἰς ἐπούλωσιν, εἰς σχηματισμὸν οὐλῆς· ἐπιφέρων ἐπούλωσιν, θεραπείαν, qui guérit; guérissant, e.

ἐπουράνιος, ος, ον· καὶ ἐνουράνιος, ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ εὑρισκόμενος, céleste, adj. § [οὐδ. πληθ. οὐσ.] τὰ ἐπουράνια, les choses célestes; ὁ οὐρανός, le ciel; τὰ οὐράνια, les cieux.

ἐπουρέω-ῶ, μέλ. ήσω· ἐπί τινος οὐρῶ· uriner sur.

ἐπουρίζω, μέλ. ίσω· ἐπὶ εὐνοϊκοῦ ἀνέμου, φυσῶ ὄπισθεν ἐπιτηδείως ἐκ τῆς πρύμνης καὶ ὠθῶ τὸ πλοῖον καὶ ἐπιταχύνω τὸν πλοῦν αὐτοῦ, pousser par un bon vent; [ναυτ.] s'adonner; ὁ ἄνεμος ἐπουρίζει, le vent s'adonne, ἤτοι γίνεται εὐνοϊκός, κοινῶς σιάζει, γίνεται πρύμος· || ἐπίσης ὁ ἄνεμος ἐπουρίζει le vent cule, ἤτοι πλησιάζει νὰ καταστῇ οὔριος· || [ναυτ.] ἐπουρίζω (κοινῶς **πρυμίζω**), faire vent arrière; ἤτοι ἀναγκάζομαι νὰ οὐριοδρομήσω ἕνεκα τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου ἢ τοῦ κυματισμοῦ, συνώνυμον τῷ **ἀφίεμαι** τῷ ἀνέμῳ, fuir devant le temps; βλ. λέξιν.

ἐπούρισμα, ατος, τό· [ναυτ.] ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπουρίζειν, action de faire vent arrière, etc. κοινῶς τὸ **πρύμισμα**, τὰ δίδω πρύμα, ἡ μετάβασις ἐξ οἱασδήποτε ἄλλης πλαγίας ἱστιοδρομίας εἰς τὴν ἐξ οὐρίας, καθ' ἣν ὁ ἄνεμος προσπίπτει ἀκριβῶς πρὸς πρύμναν.

ἐπουσιώδης, ης, ες· ἀντίθ. τῷ οὐσιώδης· ὁ δευτερευούσης σημασίας, secondaire; ἐπιβοηθητικός, accessoire; ὅστις δὲν ἔχει μεγάλην σημασίαν, qui n'a pas une grande importance; συνεπῶς ὁ μηδαμινὸς (κοινῶς μπόσικος), futile, adj. || σπαταλᾶται εἰς ἐπουσιώδη, il se perd en futilités (=εἰς μηδαμινότητας, εἰς τιποτένια πράγματα).

ἐπουσιωδῶς, [ἐπίρ.] secondairement, adv. κατὰ τρόπον ἐπουσιώδη, δευτερευούσης σημασίας.

ἐποφθαλμιάω καὶ

ἐποφθαλμιῶ, μέλ. ήσω· κυττάζω τι μὲ βλέμματα ὀρεκτικὰ ἢ φθονερά, avoir des vues sur (ἔχω βλέψεις ἐπί τινος), convoiter; φθονῶ, ζηλεύω, ἐπιθυμεῖν τινος, envier.

ἐποφθάλμιος, ος, ον· ὁ ὑπεράνω τοῦ ὀφθαλμοῦ κείμενος, qui est au dessus de l'œil ou près de l'œil.

ἐποχέομαι, βλ. ἐποχοῦμαι.

ἐποχεύς, έως, ὁ· βλ. ἐποχλεύς.

ἐποχή, ῆς, ἡ· καλεῖται ἐν τῇ περιόδῳ τῶν ἐτῶν, χρονικόν τι διάστημα, εἴτε χρόνου τμῆμα, ὅπερ ἀποτελεῖ ἐπίσημόν τι συμβάν· époque, n. f. ère, n. f. ἡμερομηνία, date, n. f. ἐποχή, ἡ ὥρα τοῦ ἔτους, saison, n.f. ἐποχή, ὁ καιρός, temps; || κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, à cette époque; || ἤρχιζεν ἐποχὴ δόξης, une ère de gloire commençait (s'ouvrait); || τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐποχὴν ἐν τῷ βίῳ του, cet événement fait date dans sa vie; || ἡ ἐποχὴ τῶν ἀνθέων, la saison des fleurs; || εἰς τὴν ἐποχήν μας, de notre temps; || καθ' ἣν ἐποχήν, du temps que. § **ἐποχή**, époque, n.f. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ μεσαίωνος ἐξετάζεται δι' **ἐποχῶν** (époques), αἵτινες προσδιορίζουσι τοὺς διαφόρους αὐτῆς **χαρακτῆρας** (style) καὶ οὐχὶ διὰ τῶν **ῥυθμῶν** (ordres) ὅπως ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν ἀρχαίων. Ἑκάστη **ἐποχὴ** ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῆς ὄψιν, αἱ δὲ ἐλάχισται αὐτῆς λεπτομέρειαι ἀναγνωρίζονται διὰ προσεκτικῆς τινος σπουδῆς. Κατόπιν τοῦ τοιούτου προσδιορισμοῦ, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συγχέωνται αἱ **ἐποχαὶ** κατὰ τὴν **κατασκευὴν** (construction) ἢ τὴν **ἀνακαίνισιν** (βλ. λέξιν) κτιρίου τινὸς ῥωμαϊκοῦ ἢ γοτθικοῦ, ὅπως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παρεμβάλλωσι, κατὰ τὴν ἀπομίμησιν τῶν ἀρχαίων ῥυθμῶν, **καταγραφὰς** (profils) ἢ ἀναλογίας ἀνηκούσας ἀποκλειστικῶς εἰς ἕτερον τινὰ ῥυθμόν· βλ. **ἀρχιτεκτονική.**

Διάφοροι ἀρχαιολόγοι, εἰς τὰς ἐρεύνας τῶν ὁποίων ἡ ἐπιστήμη ὀφείλει πολλά, κατέληξαν εἰς διαφόρους χρονολογικὰς κατατάξεις.

Ἐν Γαλλίᾳ ὁ **ἱστορικὸς ὅμιλος τῶν τεχνῶν καὶ μνημείων** (comité historique des arts et des monuments) ἐποιήσατο τὴν κατωτέρω ἐκτεθησομένην κατάταξιν.

Αἱ μεγάλαι διαιρέσεις αἱ τεθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ὁμίλου καλοῦνται **περίοδοι** (périodes), αἱ δὲ ὑποδιαιρέσεις **ἐποχαὶ** (époques).

1η Περίοδος

Ἀπὸ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ χριστιανισμοῦ μέχρι τοῦ XI αἰῶνος.	Λατινικὸς **χαρακτὴρ** (style latin), κληθεὶς **γαλλορωμαϊκὸς** (gallo-romain). Μίμησις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀτελὴς τῆς ἀρχαίας ἀρχιτεκτονικῆς· βλ. **κιονόκρανον**. Βυζαντινὸς **χαρακτὴρ** (style byzantin), παραχθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν VI αἰῶνα, οὗτινος ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας θεωρεῖται ὡς ὁ ὡραιότερος αὐτοῦ τύπος (type).

Ἐποχαὶ		
	Μεροβαιϊανὴ **(mérovingienne)**	Ὅπου ἡ ἐπήρεια τῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης ἐπικρατεῖ, ἂν καὶ ἡ τέχνη διαφθείρεται ἐπὶ πολύ, ἤτοι ἀλλοιοῦται καὶ ἐκπίπτει.
	Καρλοβαιϊανὴ **(carlovingienne)**	Ὅπου ἡ μετοικεσία τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν, ἐκδιωχθέντων ὑπὸ τῶν εἰκονοκλαστῶν, ἢ κληθέντων ὑπὸ τοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου (Charlemagne), συντείνει εἰς τὸ νὰ ἐπιχύσῃ ὀλίγον φῶς εἰς τὴν τέχνην τῆς Ἀνατολῆς.

2α Περίοδος

Ἀπὸ τοῦ X μέχρι τοῦ XIII αἰῶνος. Ῥωμανικὸς **χαρακτὴρ** (style roman); βλ. **ἀέτωμα** καὶ **ἀρχιτεκτονική**.

Ἐποχαὶ		
	XI αἰὼν	Ὅπου ἡ τέχνη μετασχηματισθεῖσα λαμβάνει ἰδιαίτερόν τινα χαρακτῆρα· ὁ μετασχηματισμὸς δὲ οὗτος εἶνε ἀνάμιξις τῆς **ἀρχαίας τέχνης** (art antique) καὶ τῆς **νεοελληνικῆς** (art néo-grec).
	XII αἰὼν	Ὅπου ἡ ἀνατολικὴ ἐπήρεια ἀναζωπυρωθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐπιστροφῆς ἐκ τῶν σταυροφοριῶν, δίδει εἰς τὴν τέχνην νέαν ἀνάπτυξιν, λεπτότητα καὶ πλοῦτον μὴ χρησιμοποιούμενον προηγουμένως ἔν τε τῇ διακοσμήσει καὶ τῇ ἐκτελέσει τῶν ἔργων.

3η Περίοδος

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ XII αἰῶνος (ἅμα τῷ πέρατι τῆς ῥωμανικῆς ἐποχῆς) μέχρι τοῦ μέσου τοῦ XVI αἰῶνος.	Ψαλιδωτὸς **χαρακτὴρ** ἢ Γοτθικὸς (style ogival ou gothique).

Αἱ ἐποχαὶ ἀποτελοῦνται σχεδὸν σταθερῶς ἀπὸ τοῦ μέσου αἰῶνος τινὸς μέχρι τοῦ μέσου τοῦ **ἑπομένου**, ἰδίως δὲ διακρίνονται διὰ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ **κιονοκράνου**, τοῦ **παραθύρου**, καὶ τοῦ εἴδους τῶν **κοσμημάτων**.

4η Περίοδος

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ XVI αἰῶνος (ἅμα τῷ πέρατι τῆς Γοτθικῆς **περιόδου**) μέχρι τοῦ μέσου τοῦ XVI αἰῶνος.	Ἀναγέννησις (renaissance).

Ἐποχαὶ		
	Πρῶτον ἥμισυ τοῦ XVI αἰῶνος	Ἀνάμιξις τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ῥυθμοῦ μετὰ τοῦ ψαλιδωτοῦ χαρακτῆρος.
	Ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἡμίσ. τοῦ XV μέχρι τοῦ ἡμίσεος τοῦ XVIII αἰῶν.	Ἡ τέχνη ἐγκαταλείπει ἐν γένει ἁπάσας τὰς γοτθικὰς παραδόσεις, ἀλλὰ διατηρεῖ ἐν τούτοις σχήματα καὶ λεπτομερείας ἀγνώστους εἰς τοὺς ἀρχαίους.

ἐπόχθιον, ου, τό· (τῶν στρατιωτικῶν γεφυρῶν), culée, n. f. καλεῖται οὕτω τὸ στερεὸν ὑπέρεισμα γεφύρας τινὸς ἐφ' **ἑκάστης** τῶν ὄχθων ῥείθρου ὕδατος. Τὸ ἐπόχθιον σύγκειται ἀπὸ **κατώρυχα** (corps-mort) διὰ νὰ ὑποβαστάζῃ τὰς **δοκίδας** (poutrelles) καὶ μὴ ἐπακουμβῶσιν αὗται **ἐπὶ** τῶν γαιῶν, καὶ ἐκ **δίπλακος** (madrier) τιθεμένης **στάδην** (de champ) εἰς ἀπόστασιν 0μ., 15 ὄπισθεν τοῦ κατώρυχος, διὰ νὰ σταματᾷ τὸ ἄκρον τῶν δοκίδων· ὁ κατώρυξ καὶ αἱ δίπλακες στερεοῦνται ἐπὶ τῆς γῆς διὰ **πασσάλων** (piquets); βλ. **σχῆμα** εἰς **γέφυραν πεζόβατον**.

ἔποχθος, ου, ὁ· culée, n.f. βλ. **ἀκρόβαθρον**.

ἐποχλεύς, έως, ὁ· καὶ ἐποχεύς· τὸ διαβαλλόμενον ξύλον ἢ σιδήριον διὰ τῶν τροχῶν, ce qui sert à enrayer ; «ὅτε κατάντεις τόποις ἔρχοιντο, καὶ κωλύειν αὐτοὺς ἐκτρέχειν κατὰ πρανοῦς, ἐπὶ βλάβη τοῦ ζεύγους». Ἀθήν. 3. || — [γενικῶς] τὸ ἐκ σιδήρου ἢ ξύλου πρᾶγμα, δι' οὗ ἐμποδίζουσι τὴν κίνησιν ἑνὸς τῶν ὀπισθίων τροχῶν ἁμάξης (ἢ καὶ τῶν δύο) εἰς τόπον κατωφερῆ, ὅταν ἦνε μέγας καὶ κινδυνώδης κατήφορος, ὅπερ καὶ **τροχοπέδη** λέγεται, συνεπῶς ἐποχλεὺς = τροχοπεδωτικὸν πέδιλον, sabot d'enrayage ἢ sabot à enrayer ; βλ. καὶ **πέδιλον.**

ἐπόχλευσις, εως, ἡ· action d'enrayer, enrayage, n. m. βλ. καὶ **τροχοπέδωσις.**

ἐποχλεύω, μέλ. εύσω· enrayer, συσφίγγω, κρατῶ, ἐμποδίζω διὰ τῆς συσφίγξεως· βλ. καὶ **τροχοπεδόω.**

ἔποχον, ου· τό· couchis, n. m. **λεκτρόξυλον·** αἱ κατὰ μῆκος ὁριζόντιοι δοκοὶ αἱ τιθέμεναι μεταξὺ τῶν ἐγκαρσίων ζυγῶν (moises), κατὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἀψιδοτύπου (cintre) πρὸς συγκράτησιν τούτου. § [σελλ.] ἔποχον, sangle, n. f. κοινῶς ἡ ἴγγλα (ὑποζώστης, ὁ· **ὑποζωστήρ,** ὑποκάτω ζώννυμι). Ἐπίπεδος καὶ πλατεῖα ταινία σκυτίνη ἢ ὑφασμένη χρησιμεύουσα ἵνα περισφίγγῃ τὴν σέλλαν ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ ἵππου, κατασκευάζεται δὲ ἐνίοτε καὶ ἐκ **μηρίνθου** (en ficelle) καὶ φέρει δύο **πόρπας** (boucles) εἰς ἕκαστον ἄκρον· || σκύτινον ἔποχον, sangle en cuir ; || νημάτινον ἔποχον, sangle en fil.

ἔποχος, ου, ὁ couchis, n. m. δοκὸς ἐμποδίζουσα τὴν μετακίνησιν τῶν ποδῶν τῶν **ὑποστηριγμάτων** (chevalement) οἰκοδομῆς, κτλ. Ὅταν ἀντὶ δοκοῦ μεταχειρίζωνται δίπλακα (διπλοσάνιδα) παχεῖαν, τότε συνηθέστερον καλεῖται semelle, **κρηπίς,** ῖδος, ἡ· βλ. λέξιν.

ἐποχοῦμαι (έομαι), φέρομαι ἐπὶ φορτηγῶν ζώων, ἰδίως δὲ ἐπὶ ἁμαξῶν ὀχοῦμαι, être (aller) en voiture ; [καὶ οἰκ.] rouler carrosse.

ἔποψ, οπος, ὁ· ὁ ἀγριοπετεινὸς καὶ συνήθως ὁ τσαλαπετεινός, (ὁ πούπος ἀπὸ τῆς φωνῆς του κληθεὶς ὡς τὸ λατιν. upupa), huppe, n. f. coq de bruyère ; γένος ξηροβατικῶν λεπτοράμφων πτηνῶν περιλαμβάνον περὶ τὰ ἓξ εἴδη ὧν ἓν εἶνε ὁ **ἔποψ** ὁ κοινός.

ἔποψις, εως, ἡ· ἡ ὄψις, ἡ θέα, vue, n. f. aperçu ; aspect ; ὁ τρόπος καθ' ὃν φαίνεταί τινί τι, point de vue ; || ἐκ πρώτης ἐπόψεως, à la première vue ; sur le premier aperçu ; de prime abord ; || ἐξ ἄλλης ἐπόψεως· ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν, sous un autre point de vue ; || ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις· ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, sous tous les rapports ; à tous les points de vue;

ἔππαλαι, [διάλ. Καρπάθου]=ἔκπαλαι, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου.

ἐπρόπερσι, [διάλ. Λεντεκάδος], προπέρυσι.

ἑπτά, [ἀριθ. ἄκλ.] οἱ, αἱ, τά· ὁ ἀριθμὸς 7, sept, le, la, les ; || ὁ ἀριθμὸς ἑπτά, le nombre sept; || **ἑπτὰ σοφοί.** Ἄνδρες κατὰ τὸν Ζ' π. Χ. αἰῶνα ζήσαντες ἐν Ἑλλάδι καὶ περιώνυμοι γενόμενοι διὰ τὴν κοινωνικὴν ἢ πολιτικὴν σοφίαν καὶ σύνεσιν αὐτῶν. Ἦσαν δ' οὗτοι Σόλων ὁ Ἀθηναῖος, Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος, Κλεόβουλος ὁ Ῥόδιος, Περίανδρος ὁ Κορίνθιος, Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, καὶ Βίας ὁ Πριηνεύς. Αὐτῶν ἐφέροντο καὶ μετέπειτα διάφοροι γνῶμαι καὶ λόγια, οἷα τὸ Μηδὲν ἄγαν τοῦ Σόλωνος, τὸ **Γνῶθι σαυτὸν** τοῦ αὐτοῦ ἢ τοῦ Χίλωνος, κτλ. μαρτυροῦντα τὴν πρακτικὴν τῶν ἀνδρῶν φρόνησιν.

ἑπταγράμματος, ος, ον· composé de sept lettres ; ὁ ἐξ ἑπτὰ στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου συνιστάμενος.

ἑπταγωνικός, ή, όν· ἑπτὰ γωνίας ἔχων, à sept angles ; heptagonal, ale, aux.

ἑπτάγωνον, ου, τό· τὸ ἔχων ἑπτὰ γωνίας, heptagone, n. m.

ἑπτάγωνος, ος, ον· ἔχων ἑπτὰ γωνίας, heptagone, adj. ἑπταγώνιος, heptagonal.

ἑπταδάκτυλος, ος, ον· à sept doigts.

ἑπτάδραχμος, ου, ὁ· ἀξίας ἑπτὰ δραχμῶν, du prix de sept drachmes.

ἑπτάεδρον, ου, τό· τὸ ἔχον ἑπτὰ ἕδρας, heptaèdre, n. m.

ἑπτάεδρος, ος, ον· ἔχων ἑπτὰ ἕδρας, heptaédrique, adj.

ἑπταετής, ής, ές (καὶ θηλ. ἑπταέτις), ἑπτὰ ἐτῶν, qui a sept ans ; de sept ans ; || — πόλεμος, la guerre de sept ans, καλεῖται ὁ πόλεμος μεταξὺ Αὐστρίας καὶ Πρωσσίας ὅστις διήρκεσεν ἑπτὰ ὅλα ἔτη (1756-1763). § septennal, ale, aux.

ἑπταετία, ας, ἡ· χρονικὸν διάστημα ἑπτὰ ἐτῶν, espace de sept ans ; septennalité, n. f. || ἡ ἑπταετία [τοῦ προεδρικοῦ ἀξιώματος ἐν Γαλλίᾳ], le septennat.

ἑπταέτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ ἑπταετής.

ἑπτάζυμος, ὁ· la pâte broyée (bien pétrie), καλῶς ζυμομένος.

ἑπταήμερον, ου, τό· ἑπτὰ ἡμέραι, sept jours ; ἡ ἑβδομάς, la semaine. § [πυρετοῦ] septénaire.

ἑπταήμερος, ος, ον· ἑπτὰ ἡμέρας διαρκῶν, χρονικὸν διάστημα ἑπτὰ ἡμερῶν, de sept jours ; ἑβδομαδιαῖος, hebdomadaire.

ἑπτακαθαρισμένος, η, ον· trié (épluché) sept fois ; ὁ ἑπτάκις καθαρισμένος· [μεταφορ.] ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος, homme rusé ; roué, malin ; fine mouche.

ἑπτακέφαλος, ος, ον· ὁ ἔχων ἑπτὰ κεφαλάς, à sept têtes.

ἑπτάκις, [ἐπίρ.] ἑπτὰ φοράς, sept fois.

ἑπτακοσάρα, ἡ· ποσὸν ἑπτακοσίων δραχμῶν, somme de sept cents drachmes. § ἀριθμὸς ἑπτακόσια, nombre de sept cents.

ἑπτακοσαριά, ᾶς, ἡ· ἀριθμὸς ἑπτακόσια, nombre de sept cents.

ἑπτακόσιοι, οἱ, αἱ, τά· ἑπτὰ ἑκατοντάδες, sept cents.

ἑπτακοσιοστός, ή, όν· ὁ ἑπτάκις ἑκατοστός, sept-centième.

ἑπτάκωλος, ος, ον· ὁ ἐξ ἑπτὰ κώλων συ-

νιστάμενος, qui a sept membres ; [γραμμ.] περίοδος, κτλ.

ἑπτάλοφος, ἡ (ἐνν. πόλις, ville), ἑπτὰ λόφοις ἔχουσα, aux sept collines ; οὕτως καλοῦνται ἡ ἀρχαία Ῥώμη καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις, ὡς ἐκτισμέναι ἐπὶ ἑπτὰ λόφων.

ἑπταμελής, ής, ές· ὁ ἐξ ἑπτὰ μελῶν, de sept membres.

ἑπταμερής, ής, ές· ἐξ ἑπτὰ μερῶν, de (à) sept parties.

ἑπταμηνιαῖος, αία, αῖον· ἡλικίας (ἢ ἐξ) ἑπτὰ μηνῶν, de sept mois.

ἑπταμηνίτης, ὁ· καὶ

ἑπταμηνίτικος, η, ον (ἑπταμηνιαῖος), ὁ γεννηθεὶς τὸν ἕβδομον μῆνα, qui est venu au monde le septième mois ; né à sept mois.

ἑπτάμηνον, τό· χρονικὸν διάστημα ἑπτὰ μηνῶν, espace de sept mois.

ἑπτάμηνος, ος, ον· ἑπτὰ μηνῶν, de sept mois.

ἑπτανδρία, ας, ἡ· [βοτ.] heptandrie, n.f. κλάσις φυτῶν κατὰ Λινναῖον, ὧν τὰ ἄνθη ἔχουσιν ἑπτὰ στήμονας κεχωρισμένους.

ἑπτάπηχυς, υς, υ, γεν. εος, [μήκους] ἑπτὰ πήχεων, [long] de sept mois.

ἑπταπλασιάζω, μέλ. άσω· πολλαπλασιάζω ἐπὶ ἑπτά, ποιῶ τι ἄλλου ἑπταπλάσιον, septupler.

ἑπταπλάσιος, α, ον· ἑπτὰ φοραῖς μεγαλείτερος, sept fois plus grand ; septuple.

ἑπταπλασίως, [ἐπίρ.] ἑπτὰ φοραῖς τόσας, sept fois autant.

ἑπτάπλευρος, ος, ον· ὁ ἔχων ἑπτὰ πλευράς, ἔχων ἑπτὰ πλάγια, qui a sept côtes (ou sept côtés).

ἑπτάπλοος-οῦς, οος, οῦς, οον, οῦν, ἑπτὰ φορὰς τόσος, ἑπταπλάσιος, septuple.

ἑπτάρι, τό· [χαρτοπ.], τὸ ἑπτά, sept [de trèfle ; de pique, etc.].

ἑπτὰ σοφοί, βλ. ἑπτά.

ἑπτασύλλαβος, ος, ον· ἐξ ἑπτὰ συλλαβῶν, de sept syllabes ; heptasyllabe.

ἑπτάτομος, ος, ον· ἐξ ἑπτὰ τόμων, de sept volumes.

ἑπτάφυλλος, ος, ον· ἐξ ἑπτὰ φύλλων, à sept feuilles ; heptaphylle.

ἑπταφωνία, ας, ἡ· [μουσ.] ἡ μουσικὴ κλῖμαξ, gamme, n. f. § septuor, n. m. συμφωνία ἐξ ἑπτὰ φωνῶν.

ἑπτάφωνος, ος, ον· μὲ ἑπτὰ φωνάς, à sept voix.

ἑπτάφωτος, ος, ον (ἐπὶ λυχνίας), μὲ ἑπτὰ φῶτα (βραχίονας), à sept branches ; à sept bras.

ἑπτάχορδος, ος, ον· μὲ ἑπτὰ χορδάς, à sept cordes ; heptacorde.

ἑπτάχρους,ους, ουν· μὲ ἑπτὰ χρώματα, à sept couleurs ; septicolore.

ἑπτάψυχος, ος, ον· μὲ ἑπτὰ ψυχάς, qui a sept âmes ; [συνήθ. μεταφ.] qui a la vie dure=δυσθανής.

ἑπτάωρος, ος, ον· ἑπτὰ ὡρῶν, de sept heures.

ἐπύλλιον, ου, τό· ὑποκ. τοῦ ἔπος, μικρὸν ἔπος, petit poème.

ἐπῳάζω, μέλ. άσω, [κυρίως καὶ μεταφ.] couver, κάθημαι ἐπάνω εἰς τὰ αὐγά, ἵνα τὰ θερμάνω πρὸς ἐκκόλαψιν, κλωσσῶ· || αἱ ὄρνιθες ἐπῳάζουσι (θάλπουσι) τὰ ᾠὰ τῆς νήσσης, les poules couvent les œufs de cane ; || οἱ ἰχθεῖς (ὕες) ἐπῳάζουσι, les poissons couvent leurs œufs. § incuber, θάλπω, ὑποθάλπω· βλ. ἐπῴασις.

ἐπῴασις, εως, ἡ· [κυρ. καὶ μεταφ.] couvaison, n. f. (vè-zon), ὅπερ λέγεται ἐπίσης couvage, n. f. καὶ ἐνίοτε couverie, n. f. κοινῶς τὸ **κλώσσημα**· || ἐποχὴ ἐπῳάσεως, l'époque de la couvaison ; || ἡ ἐπῴασις λέγεται ἐπίσης incubation, n. f. σημαίνει δὲ κυρίως ἐν τῇ βιολογίᾳ [φυσιολογίᾳ] τὸ σύνολον τῶν φυσικῶν συνθηκῶν αἵτινες ἐπιφέρουσι τὴν ἀνάπτυξιν ᾠοῦ τινός· || ἐπίσης ἐπῴασις, incubation, λέγεται διὰ τὰ πτηνά, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπῳάζειν, action de couver, ἤτοι ἡ πρᾶξις τῶν πτηνῶν καθ' ἣν καθήμενα ταῦτα ἐπὶ τῶν ᾠῶν μεταδίδουσιν αὐτοῖς μετρίαν θερμότητα δι' ἧς ἐκκολάπτεται τὸ ἐν αὐτοῖς σπέρμα καὶ οὕτω γεννῶνται οἱ νεοσσοί· αὕτη λέγεται φυσικὴ ἐπῴασις, incubation naturelle, καθότι ὑπάρχει καὶ ἡ μηχανικὴ ἢ τεχνητὴ ἐπῴασις, incubation artificielle, ἥτις ἐκτελεῖται διὰ τῆς **ἐπῳαστικῆς συσκευῆς** (μηχανῆς), couveuse, n. f. § [ἰατρ.] ἐπῴασις, incubation, n. f. καλεῖται ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἢ τὰ ζῷα προσβληθῶσιν ὑπό τινος παθογόνου μικροβίου ἢ ἰοῦ μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἀναπτυχθῇ ἡ νόσος. Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ μόλυσμα μένει ἐν τῷ ὀργανισμῷ ἐν λανθανούσῃ καταστάσει. § [μεταφ.] ἐπῴασις, incubation, n. f. ἡ λανθάνουσα ἀνάπτυξις, développement sourd ; || ἡ ἐπῴασις τῶν ἐπαναστάσεων (ἐμφυλίων ταραχῶν), l'incubation des insurrections.

ἐπῳασμός, οῦ, ὁ· ἡ ἐπῴασις.

ἐπῳαστικός, ή, όν· ὁ ἐπὶ τῶν ᾠῶν καθήμενος, κλωσσῶν, ὁ ἐπῳάζων, qui couve, qui aime à couver ; || ἐπῳαστικὴ συσκευή, couveuse, n. f. || ἐπῳαστικὸς (ἢ θερμοσταθὴς) κλίβανος, étuve à température constante ; (μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα).

ἐπωβελία, ας, ἡ· [ἀρχ.] πρόστιμον ὀβολοῦ εἰς κάθε δραχμήν, amende d'une obole par drachme, πληρωνόμενον ἀπὸ τὸν ἐνάγοντα πρὸς τὸν ἐναγόμενον δι' ἑκάστην δραχμὴν τοῦ ποσοῦ ὅπερ ἀπῄτει παρὰ τοῦ τελευταίου, ἐὰν ἡ δίκη δὲν ἀπέβαινεν ὑπὲρ τοῦ πρώτου.

ἐπῳδή, ῆς, ἡ· enchantement, n. m. charme, n. m. κυρίως ᾠδὴ ψαλλομένη περί τινος ἢ διά τινα αἰτίαν, μαγικὴ ᾠδή, μαγικὸν ᾆσμα, λόγοι θελκτήριοι, paroles magiques ; ἰδίως ἐπὶ κολακευτικῶν καὶ θελκτικῶν ᾀσμάτων τῶν Σειρήνων· ὅθεν **ἐπῳδαὶ** καλοῦνται αἱ ἐπικλήσεις τῶν πνευμάτων, ἐξορκισμοί, κτλ. ὧν γίνεται χρῆσις κατὰ τὰ διάφορα τῆς μαγείας εἴδη. § ἡ **ἐπῳδή**=ἡ **ἐπῳδός**, τὸ **ἐπιμε-**

λώδημα, épode, n. f. τὸ μέρος τοῦ λυρικοῦ ποιήματος τὸ ψαλλόμενον μετὰ τὸ τέλος ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς· ἐκ τούτου ἐπῳδὴ ἢ ἐπῳδὸς καλεῖται καὶ ὁ ἐμβόλιμος στίχος ὁ ἐπαναλαμβανόμενος ἐκ διαλειμμάτων εἰς ποίημά τι, τὸ γαλλιστὶ refrain, n. m. (d'un couplet); || ἐπῳδὴ μελῳδήματος [μουσ.], ritournelle, n. f.

ἐπῳδός, ἡ· βλ. ἐπῳδή, refrain, n. m.

ἐπώδυνος, ος, ον· ἀλγεινός, ή, όν· ὀδυνηρός, douloureux, euse; ἐπώδυνα τραύματα, blessures douloureuses; ὁ ἀλγῶν, endolori, e.

ἐπωδύνως, [ἐπίρ.] μετ' ὀδύνης, πόνου, avec douleur; ἀλγεινῶς, douloureusement.

ἐπωμίδιον, ου, τό· καὶ ἐπώμιον· τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων ῥιπτόμενον σκέπασμα, petit châle; mantelet, n.m. mantille, n.m. τὸ ἐπινώτιον, pèlerine, n. f.

ἐπώμιον, ου, τό· τὸ ἐπωμίδιον. § [στρατ.] μικρὰ ἐπωμίς, ἢ ἁπλῶς ἐπωμίς, épaulette, n. f. μέρος τῆς στολῆς τοῦ στρατοῦ· ἐπὶ τῶν ἐπωμίων τῶν ἀξιωματικῶν, παρ' ἡμῖν, φέρονται τὰ διακριτικὰ τῶν βαθμῶν. § ἐπώμιον, patte, n. f. τεμάχιον ὑφάσματος κεντημένον ἐπὶ τοῦ ὤμου στολῆς τινος, ὅπως εἶνε τὰ ἐπώμια τῶν δοκίμων τοῦ ναυτικοῦ καὶ ἐν γένει τὰ ἐξ ὑφάσματος ἐπώμια ἐπὶ τῶν στολῶν τοῦ στρατοῦ.

ἐπωμίς, ίδος, ἡ· épaulette, n. m. τὰ ἐπὶ τῶν ὤμων τιθέμενα κοσμήματα· μέρος τῆς στολῆς τοῦ στρατοῦ· παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῶν ἐπωμίδων (**ἐπωμίων**) τῶν ἀξιωματικῶν φέρονται τὰ διακριτικὰ τῶν βαθμῶν. § [ναυτ.] ἐπωμίς, jottereau, n. m. π. χ. ἐπωμίδες, jottereaux, κοινῶς **μάγουλα**· ἤτοι δύο δρύϊνα τεμάχια ἐνηρμοσμένα ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ λαιμοῦ ἑκατέρωθεν ἑκάστης στήλης τοῦ ἱστοῦ, παραλλήλως τοῦ διαμήκους ἐπιπέδου, χρησιμεύοντα πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ θωρακίου· βλ. καὶ **σκέλη τοῦ θωρακίου.**

ἐπωνυμία, ας, ἡ· surnom, n. m τὸ **παρανόμι**, ὀνομασία διδομένη κατὰ παραγωγὴν ἀπό τινος, π. χ. ὄνομά τι ὅπερ οἱ γονεῖς δίδουσιν **εἰς τὰ τέκνα των** ἐξ ἀφορμῆς τινος ἰδιαιτέρας, **μετά τινος** ἰδιαζούσης σημασίας· || ἐν γένει ὁ **τίτλος**, titre, n. m || τιμητικὴ ἐπωνυμία, titre honorifique. § [ἐμπορ.] **ἐπωνυμία** (καταστήματος), raison, n. f. || ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν, sous la raison; || ἑταιρικὴ ἐπωνυμία, raison sociale; βλ. καὶ **ἑταιρεία.** § **ἐπωνυμία** [ἀρχ.] éponymie, n. f. ὀνομασία ἀντικειμένου ληφθεῖσα ἐξ ἀτόμου ἢ πράγματος.

ἐπώνυμον, ου, τό· βλ. **ἐπωνυμία**, surnom, n. m. § τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα, nom de famille; τὸ ὄνομα, nom; τὸ ἐπίθετον, prénom; || ποῖον εἶνε τὸ ἐπώνυμόν του; quel est son nom de famille? || ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, nom et prénom.

ἐπώνυμος, ος, ον· ὁ ἔχων ἀπό τινος αἰτίας τὸ ὄνομά του, τὴν ἐπωνυμίαν του, qui tire son surnom de; ὁ προστιθέμενος εἰς τὸ ὄνομα, ajouté au nom; ὁ διδόμενος ὡς ἐπωνυμία, appliqué comme surnom; βλ. **ἐπωνυμία.** || [ἐμπορ.] — ἑταῖρος, associé gérant. § [ἀρχ.] éponyme, n. m. ὁ παρέχων τὸ ὄνομά του πρὸς ὀνομασίαν τινός.

ἐπωροφίδες πῆχαι, βλ. πῆχαι.

ἔπωσις, εως, ἡ· τὸ σπρώξιμον πρὸς τὰ ἐμπρός, πρός τι, ἡ ὤθησις, ἡ ὦσις, impulsion, n. f.

ἐπωστρίς, ίδος, ἡ· ἡ ἐκ τῶν ὄπισθεν ὠθοῦσά τι π. χ. ἐπωστρίς, tête mobile (f.) (κινητὴ κεφαλή)· τεμάχιον τοῦ κινητοῦ **οὐραίου** (culasse mobile) τοῦ ὅπλου Chassepôt καὶ τῶν ὅπλων προτύπου 1874 καὶ προτύπου 1886, χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ στηρίζῃ διὰ τῆς προσθίας αὐτῆς τομῆς τὸ **πυθμένιον** (culot) τοῦ φυσιγγίου καὶ νὰ δέχηται ἐν αὐτῷ τὸν **ἐξολκέα** (extracteur); βλ. **τυφέκιον πεζικοῦ** (Γκρά)· || **ἐπωστρίς**, tête mobile; (κινητὴ κεφαλὴ) τοῦ **κλείστρου** (fermeture) τοῦ πυροβόλου Κανέ· αὕτη εἶνε τεμάχιον χαλυβικὸν ἐν σχήματι μύκητος (champignon).

ἐπωτίδιος, ος, ον· [ναυτ.] ὁ ἐκ τῆς ἐπωτίδος κρεμάμενος, de bossoir; de capon; κοινῶς τοῦ **καπονιοῦ**· βλ. **ἐπωτίς**· || — ἄγκυρα, ancre de bossoir; βλ. **ἄγκυρα**· || ἐπωτίδιον σύσπαστον, capon, n.m. (κοινῶς παλάγκο τοῦ καπονιοῦ)· καλεῖται οὕτως ἰσχυρὸν σύσπαστον καταρτιζόμενον ἐκ σχοινίου διαπερωμένου διὰ τῶν χαρυλλίων (réas) τῆς ἐπωτίδος καὶ τριπλοῦ κορακιωτοῦ τροχίλου (poulie à croc), χρησιμεῦον διὰ τὸν ἐπωτισμὸν τῆς ἀγκύρας.

ἐπωτίζω, [ναυτ.] μέλ. ίσω, caponner, κοινῶς καπονάρω· || — τὴν ἄγκυραν, caponner l'ancre; ἐγμάζω αὐτὴν ἐκ τοῦ δακτυλίου καὶ ὑψῶ τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἐπωτιδίου συσπάστου· || —ἐφόλκιόν τι, caponner un canot || ἀνακρεμῶ, ἀναρτῶ ἐφόλκιον, hisser un canot.

ἐπωτίς, ίδος, ἡ· παρ' ἀρχαίοις ἐπωτίδες ἐλέγοντο δοκοὶ προεξέχουσαι ὡς ὠτία ἑκατέρωθεν τῆς πρῴρας πρὸς τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου, πρὸς προφύλαξιν τούτου κατὰ προσβολῆς ἐκ τῶν ἔμπροσθεν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐπίθεσιν· αἱ ἐπωτίδες ἐχρησίμευον ἐπίσης καὶ πρὸς στερέωσιν τῶν ἀγκυρῶν. Τὴν σήμερον ἐπωτίς, bossoir, n. m. λέγεται τεμάχιον ξύλου ἢ σιδήρου χρησιμεῦον διὰ τὴν στερέωσιν ἢ ἀνακρέμασιν ἀντικειμένου τινός· || **ἐπωτίδες τῶν λέμβων**, (capon, n. f.) bossoirs d'embarcation; κοινῶς τὰ **καπόνια** τῶν βαρκῶν· (συνώνυμα εἰσὶ porte-manteaux (m.) ou potences (f.) ou pistolets. Στῦλοι (στῦλος, ὁ·) στερεούμενοι ἔξωθεν τοῦ τοίχου τοῦ πλοίου πρὸς ἀνακρέμασιν τῶν λέμβων. Αἱ ἐπωτίδες εἶνε ξύλιναι ἢ σιδηραῖ· || **ἐπωτὶς ἀγκύρας**, bossoir (d'ancre); || **ἐπωτίδες ἀγκυρῶν**, bossoir des ancres, τὰ καπόνια· || ὁ ἀγκὼν τῆς ἐπωτίδος, porte-bossoir, τὸ **μπρατσόλι** τοῦ καπονιοῦ· καλοῦνται ἐπωτίδες ξύλινα ἢ σιδηρᾶ τεμάχια ἐξέχοντα τοῦ τοίχου τοῦ πλοίου, πρῴραθεν ὑπὸ τὸ περιτόναιον, χρησιμεύοντα εἰς τὴν ἀνακρέμασιν τῆς ἀγκύρας χάριν τῆς ποντίσεως, τοῦ ἐπωτισμοῦ καὶ τοῦ μασχαλισμοῦ αὐτῆς. Ὑπάρχουσι γενικῶς δι' ἑκατέραν ἄγκυραν δύο ἐπωτίδες, ὧν ἡ μὲν πρὸς πρῷραν (**μεγάλη** ἢ μετὰ συσπάστου ἐπωτίς, bon bos-

soir ou bossoir de capon) εἶνε ἡ ἰσχυροτέρα καὶ χρησιμεύει εἰς τὸν ἐπωτισμὸν καὶ τὴν κεφαλοδέτησιν τῆς ἀγκύρας, ἡ δὲ πρὸς πρύμνην σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν πρώτην (**μικρά**, petit bossoir ou bossoir de traversière), οὖσα ἐνίοτε καὶ σιδηρᾶ, εἶνε ἡ ἀσθενεστέρα καὶ χρησιμεύει εἰς τὸν μασχαλισμὸν καὶ τὴν ὀνυχοδέτησιν αὐτῆς. Αἱ ἐπωτίδες χρησιμεύουσι καὶ ὡς σημεῖα διοπτεύσεως τῶν ἐκτὸς τοῦ πλοίου ἀντικειμένων, π. χ. λέγοντες ὅτι, τὸ δεῖνα ἀντικείμενον πίπτει εἰς τὴν ἐπωτίδα (δεξιὰ ἢ ἀριστερά), tel objet reste par le bossoir (de tribord ou bâbord), ἐννοοῦμεν ὅτι, ἡ ὀπτικὴ ἀκτὶς ἡ διευθυνομένη πρὸς τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο σχηματίζει γωνίαν 45° περίπου μετὰ τῆς τρόπιδος πρώραθεν. § ἐπωτὶς ἵππου, bonnet de cheval, κάλυμμα δικτυωτὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς ἐφαρμοζόμενον, χρησιμεῦον κυρίως εἰς τὸ νὰ προφυλάξῃ τὰ ὦτα ἀπὸ τῆς προσβολῆς τῶν ἐντόμων κατὰ τὰς θερινὰς ἰδίως ὁδοιπορίας.

ἐπωτισμὸς ἀγκύρας, κοινῶς τὸ **καπονάρισμα**, caponner l'ancre, λέγεται ἡ κρέμασις τῆς ἀγκύρας ἐκ τῆς ἐπωτίδος, διὰ τοῦ ἐπωτιδίου σχοινίου μετὰ τὴν ἀνάσπασίν της ἰδίως.

ἐπωφελής, ής, ές· πλεονεκτικός, avantageux, euse; βοηθητικός, ὠφέλιμος, profitable, παρέχων ὄφελος, κέρδος (profit); χρήσιμος, utile.

ἐπωφελοῦμαι (έομαι), ὠφελοῦμαι ἔκ τινος, profiter de; tirer profit (avantage)=ἀπολαμβάνω ὄφελος· || καρποῦμαι πολλὴν ὠφέλειαν, tirer un bon part (profit); [μεταφ.] ἐκμεταλλεύομαι, exploiter; || — τῆς περιστάσεως (τὴν περίστασιν, τῆς εὐκαιρίας, profiter de l'occasion=δράττομαι τῆς εὐκαιρίας, saisir l'occasion; || [ἐμπορ.] ἐπωφελοῦμαι (τὴν καλωσύνην, προσφορὰν τινός), profiter (de la bonté, etc.); || — (ὑλικῶς), mettre à profit.

ἐπωφελῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον πλεονεκτικὸν (ὠφέλιμον), d'une manière avantageuse (profitable); avantageusement, adv. profitablement, adv. || — δι' αὐτόν, à son profit.

ἐραλδικός, ή, όν [ξεν.] héraldique, adj. ὁ συμβολικός, σηματολογικός, τῶν οἰκοσήμων· βλ. **συμβολικὸς** καὶ **ἔμβλημα**.

ἐρανίζομαι, μέλ. ήσομαι, ἀόρ. ἠρανίσθην· συλλέγω, recueillir; συνάζω, rassembler; (ἰδ. χρήματα ἢ περικοπὰς ἐκ βιβλίων, κτλ.)· compiler (ἐκ τοῦ λατ. compilare; com καὶ pilare, voler) [mettre ensemble des choses prises çà et là et ne formant pas un tout homogène; compiler un gros volume]; καὶ ἐν γένει ἐξευρίσκω, πορίζομαί τι· || ἠρανίσθη τὰ καλλίτερα χωρία, il a recueilli (compilé) les meilleurs passages; || κάμνω ἐράνισμα, faire un recueil.

ἐράνισμα, ατος, τό· ἡ σύναξις, recueil, n. m. compilation, n. f. action de compiler résultat de cette action; recueil d'ouvrages ou de morceaux de divers auteurs; καὶ κατ' ἐπέκτασιν καὶ μεταφ. ἄθροισμα ἐπισεσωρευμένων ἀντικειμένων ἄνευ ἐκλογῆς.

ἐρανιστής, οῦ, ὁ· compilateur, trice; ὁ ἐκ διαφόρων ἐρανιζόμενος, personne qui compile (ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς σημασίας).

ἐρανιστικός, ή, όν· ἀφορῶν ἢ ἀνήκων εἰς ἐράνισμα ἢ ἐρανιστήν, τοῦ ἐρανίσματος, de compilation; τοῦ ἐρανιστοῦ, de compilateur.

ἔρανος, ου, ὁ· καλεῖται πᾶσα συνεισφορὰ χρηματικὴ ἢ ὑλική, διδομένη πρὸς ὑποστήριξιν τινός, collecte, n. f. quête faite pour une œuvre de bienfaisance ou d'intérêt public (λέγεται ἰδιαιτέρως διὰ τοὺς εἰς τὰς ἐκκλησίας γινομένους ἐράνους)· || —, συνεισφορά, cotisation, n. f. quote-part de chacun de ceux qui se sont cotisés; payer sa cotisation; || —, quête, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ζητεῖν, τοῦ συνάζειν ἐλεημοσύνας, χάριν φιλανθρωπίας, action de demander, de recueillir des aumônes dans un but de charité; || κάμνω ἔρανον, faire une quête; || ἔκαμον μεταξύ των ἔρανον, ils se sont cotisés; || ἐκ τοῦ ἐράνου συνήχθησαν τόσα, la collecte a produit tant; || συνυποβάλλομαι εἰς ἔρανον, se cotiser. § ἔρανος, λέγονται τὰ χρήματα ἅτινα συλλέγονται εἰς ἁπάσας τὰς περιστάσεις διά τινα σκοπόν, quote-part, n. f. écot, n. m. || ἔδωκα τὸν ἔρανόν μου, j'ai fourni mon écot. § —, λέγεται ἐπίσης ἡ **εἰσφορά**, contribution, n. f.

ἐρασία, ας, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] (ἐκ τοῦ ἀχρήστου **ἐράω**) = ξέρασμα, σύχαμα, βδέλυγμα (ἢ κάλλιον ἐκ τοῦ ἔρευξις).

ἐρασίμολπος, ος, ον· ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὕμνους, τὰ τραγούδια, τὴν ἁρμονίαν, qui aime les chants; l'harmonie; amateur de chant; συνεπῶς ὁ τραγουδιστής, chanteur, euse.

ἐρασιτέχνης, ου, ὁ· θηλ. ἐρασιτέχνις, ιδος, ἡ· amateur, n. λέγεται ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ποίησιν, τὰς ὡραίας τέχνας, κτλ. ἐξ ἰδίας εὐχαριστήσεως, χωρὶς νὰ θεωρῇ τοῦτο ὡς ἐπάγγελμα· || **ἐρασιτεχνία**, τὸ νὰ ἦνέ τις ἐρασιτέχνης, amateurisme, n. m. le fait d'être amateur, ὅρος τοῦ ἀθλητισμοῦ καὶ ἰδίως τῆς ποδηλασίας, terme de sport et surtout en vélocipédie.

ἐρασιτεχνία, ας, ἡ· amateurisme, n. m. βλ. ἐρασιτέχνης.

ἐράσκομαι, [διάλ. Οἰνόης] (ἢ ἐκ τοῦ ἀχρήστου **ἐράω** ἢ ἐκ τοῦ ταυτοσήμου **ἐρεύγομαι**).

ἐράσμα, τό· [διάλ. Οἰνόης] (ἐξ-ἔρασμα) ξέρασμα, σύχαμα.

ἐράσμιος, α, ον· (ιώτερος, ιώτατος), εὐάρεστος, ἀγαπητός, aimable; ἀξιέραστος, χαρίεις, εὐάρεστος, charmant, e; ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων.

ἐρασμιότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἐρασμίου, amabilité, n. f. ἡ χάρις, charme, n. m.

ἐρασμίως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐράσμιον, d'une manière aimable (charmante); μετὰ χάριτος, avec charme; ἐπιχαρίτως.

ἐραστής, οῦ, ὁ (ἐράω-ῶ)· amant, ante; ἐραστής, ἐρωτευμένος, amoureux, euse; ὁ ἀναστενάζων διὰ τὸν ἔρωτά του, ἐρωτευμένος, soupirant, e; ἐραστής, [κωμ.] galant, e; || **ἐραστής**, **ἐρῶν**, ῶσα, amant, ante, n. (ἐκ τοῦ

aimer) εἶνε ὅστις αἰσθάνεται διὰ πρόσωπον τοῦ ἑτέρου φύλου τὸ αἴσθημα τοῦ ἔρωτος, celui ou celle qui éprouve pour une personne d'un autre sexe la passion de l'amour ; || — εὐτυχής, δυστυχής, amant heureux, malheureux; (βλ. καὶ ἔρως). § **ἐραστής**, **ἐρωμένος**, ὁ ἀγαπητικός, amant, λέγεται ἰδίως διὰ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχει ἀθέμιτος σχέσις, se dit particulièrement de l'homme et de la femme entre lesquels il existe un commerce illégitime ; ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ ἡ λέξις ἐρωμένη, amante, εἶνε συνώνυμος τῆς λέξεως maîtresse ; || ἐγκάρδιος ἐραστής, amant de cœur, ὁ ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀγαπώμενος διὰ τὸ ἄτομόν του καὶ οὐχὶ ἀμοιβῆς ἕνεκεν. § **ἐραστής**, amant, ante ; κατ' ἐπέκτασιν λέγεται ὁ ἀγαπῶν ἐμπαθῶς ἀντικείμενόν τι, celui ou celle qui aime passionnément une chose ; || — τῆς φύσεως, un amant de la nature ; || [ποιητικῶς] οἱ ἐρασταὶ τῶν Μουσῶν, les amants des Muses = les poètes ; || **Συνώνυμα**, amant, amoureux, galant. Ἐραστής, amant, εἶνε ὁ κατορθώσας νὰ γείνῃ εὐπρόσδεκτος ἐν τῷ ἔρωτί του. Ὁ ἐρωτευμένος, amoureux, euse, αἰσθάνεται ἀληθὲς πάθος εὐπρόσδεκτον ἢ οὔ. Ἐπὶ πλέον ἐραστής, ἐρωτύλος, amoureux, δύναται νὰ σημαίνῃ μίαν ἁπλῆν τάσιν ἰδιοσυγκρασίας τείνουσαν εἰς τὸ ν' ἀγαπᾷ τις τὰς γυναῖκας. Ἡ λέξις ἐραστής, galant, πλησιάζει μᾶλλον εἰς τὴν σημασίαν τοῦ πρώτου, καὶ δὲν λέγεται εἰμὴ προκειμένου περὶ ἀθεμίτων σχέσεων. § —, ὁ ἐρασιτέχνης, amateur, ὁ ἀγαπῶν τι· || — τοῦ καλοῦ, amateur du beau.

ἐρατεινός, ή, όν· εὐάρεστος, ἀγαπητός, aimable ; ἀξιαγάπητος, λατρευτός, adorable ; θελκτικός, ἀξιέραστος, χαρίεις, charmant, e ; ἡδύς, ἡδονικός, τερπνός, εἰς ἄκρον εὐχάριστος, délicieux, euse.

ἐρατεινῶς, [ἐπίρ. προηγ.] adorablement, adv. délicieusement.

ἐράω-ῶ, **ἐράωμαι**-ῶμαι, μέλ. ἐρασθήσομαι, ἀόρ. ἠράσθην, ἀγαπῶ δι' ἔρωτος, aimer d'amour ; εἶμαι ἐρωτευμένος μέ, être amoureux de ; καὶ ἐν γένει ἀγαπῶ, aimer ; ἐπιθυμῶ τι, désirer.

ἔργα, τά· πληθ. τοῦ ἔργον (travail), les travaux.

ἐργάζομαι, μέλ. θήσομαι, ἀόρ. εἰργάσθην, κάμνω ἐργασίαν, travailler ; καταγίνομαι εἴς τι, s'occuper ; ἐπιμελοῦμαί τι, τινός, s'appliquer ; [ἐπὶ γεωργοῦ] ἐργάζομαι γῆν=σκάπτω, piocher ; καλλιεργῶ (τὴν γῆν), cultiver (la terre) ; || ἐργάζομαι ἀτέχνως, bousiller ; || ἐργάζεται πολύ, il travaille beaucoup ; || ἐργάζομαι εἰς τὸν κῆπόν μου, je m'occupe de mon jardin ; || εἰργάσθη τρομερὰ ἐπὶ ἕνα μῆνα, il a travaillé beaucoup pendant un mois ; || [μεταφ.] ὁ ἵππος ἐργάζεται (ἀσκεῖται) διὰ τοῦ δεῖνα ποδός, le cheval travaille avec son tel pied ; || εἰργάσθη νὰ σοῦ εὕρῃ θέσιν, il s'est appliqué à vous trouver une place. § ἐργάζομαι=κατεργάζομαι, δουλεύω, ouvrer, travailler ; π. χ. travailler le fer, le cuivre, κτλ. = σφυρηλατῶ, forger ; || ἐργάζομαί τι (δουλεύω), mettre en œuvre ; βλ. καὶ **ἔργον**. § ἐργάζομαί τι, ἀπεργάζομαι = κατασκευάζω, confectionner. § [ἐπὶ ἀψύχων] ἐργάζομαι = λειτουργῶ, fonctionner ; aller ; marcher (ἐπὶ μηχανισμοῦ ἐν γένει)· || ἡ μηχανὴ δὲν ἐργάζεται πλέον, la machine ne fonctionne (ne marche) plus. § [ἐμπορ.] κάμνω ἐργασίαν, travailler ; || ἐργάζομαι μὲ τὸ ἐξωτερικόν, κτλ. faire des affaires avec l'étranger, etc. || θὰ δύνασθε ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ νὰ ἐργάζησθε μετ' αὐτῶν, vous pourrez en toute sûreté faire des affaires avec eux; || ἐργάζεσθαι (διὰ κατάστημα), ἐξακολουθεῖν τὰς ἐργασίας, continuer les affaires.

ἐργάζω (ἢ ἀργάζω) δέρματα (κατεργάζω), apprêter.

ἐργαλεῖα, τά· πληθ. τοῦ ἐργαλεῖον, outillage, n. m. καλεῖται τὸ σύνολον ἢ τὸ ἄθροισμα διαφόρων ἐργαλείων (outils) ; βλ. καὶ **ἐργαλεῖον**, outil. § **ἐργαλεῖα**, outils, καλοῦνται τὰ ὄργανα, instruments, σκεύη ἢ συσκευαί, appareils, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἐργάτης ἐργάζεται· βλ. καὶ **ἐργαλεῖον**, outil, n. m.

ἐργαλειοθέτης, ου, ὁ· faisceau (m.) pour outils ; σκευοθήκη (ῥάφι, étagère) ἐν ᾗ ἐναποτίθενται τὰ ἐργαλεῖα· βλ. καὶ **ἐργαλειοστάσιον**.

ἐργαλειοθήκη, ης, ἡ· καὶ ἐργαλοθήκη, θήκη τῶν ἐργαλείων, étui d'outils ; porte outils ; coffre d'outils ; ἐν γένει θήκη (βλ. λέξιν), πυξίς, boîte, n. f. ἢ κιβωτίδιον, coffret, cassette, ἐν ᾗ περιλαμβάνονται τὰ ἐργαλεῖα· || [χειρουργ.] trousse, n. f. θήκη ἐν ᾗ οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ κτηνίατροι θέτουσι διάφορα ἐργαλεῖα τῆς καθημερινῆς αὐτῶν χρήσεως. § [στρατ.] βλ. **χρειολόγιον**, nécessaire d'armes.

ἐργαλειολόγημα, ατος, τό· (ἐκ τοῦ ἐργαλεῖον καὶ λέγω) affûtage (n. m.)=assortiment d'outils nécessaires, συλλογὴ τῶν ἀναγκαιούντων ἐργαλείων.

ἐργαλεῖον, ου, τό· outil, n. m. κοινῶς τὸ **σύνεργον**· καλεῖται οὕτω ὄργανον, instrument, n. m. σκεῦος, σκευὴ ἢ συσκευή, appareil, n. m. δι' οὗ ἐργαζόμεθα· [πληθ. περιληπτ.] τὰ **ἐργαλεῖα** λέγονται outillage, n. m. (βλ. λέξιν)· || τὰ ἐργαλεῖα ἐτελειοποιήθησαν, l'outillage a été perfectionné ; || χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, instruments de chirurgie. § τὰ διάφορα ἐργαλεῖα ἅτινα χρησιμεύουσιν εἰς τὸν στρατὸν διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν διαφόρων ἔργων ἐν ἐκστρατείᾳ διαιροῦνται εἰς **ἐργαλεῖα φορητὰ** (outils portatifs) ἅτινα φέρουσιν ἐπ' αὐτῶν οἱ ἄνδρες τοῦ μηχανικοῦ καὶ πεζικοῦ, καὶ εἰς **ἐργαλεῖα μεταφορητὰ** (outils de transport) ἅτινα εἰσὶν ἐπὶ τῶν ὀχημάτων, ἢ μεταφέρονται ὑπὸ τούτων ἢ ὑπὸ κτηνῶν. Τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα εἰσὶ διαφόρων εἰδῶν : **ἐργαλεῖα καταστρεπτικά**, outils de destruction (βλ. καὶ destruction), ἤτοι **ἐγχειρίδιοι πελέκεις** (haches à main), **γενῆδες κεφαλωταὶ** (pics à tête), **κλαδευτήρια** (serpes), **ἀρθρωτοὶ** ἢ **ἔναρθροι πρίονες** (scies articulées),

κτλ. χρησιμεύοντα διὰ τὴν κατασκευὴν **τυφεκηθρῶν** (créneaux) ἐπὶ τῶν τοίχων, διὰ τὰς δενδροτομίας, πρὸς κατασκευὴν ἐπιβοηθητικῶν μέσων ἀμύνης (défenses accessoires), κτλ. || **ἐργαλεῖα χωματουργοῦ** ἢ **χωματουργικά**, outils de terrassier, ἤτοι **σκαφευτικὰ πτύα** (pelles-bêches) καὶ **αἱ φορηταὶ σκαπάναι** (pioches portatives) προτύπου πεζικοῦ, ἐπίσης **πτύα** (pelles) καὶ **σκαπάναι** (pioches) προτύπου μηχανικοῦ· || **ἐργαλεῖα τεχνιτῶν**, outils d'ouvriers d'art. Ἕκαστον σύνταγμα πεζικοῦ δέον νὰ περιλαμβάνῃ ἐν κιβωτίῳ τὰ ἑξῆς ἐργαλεῖα: 1 **ὀνόρρυγχον** (bédane), 1 **σμίλην ὀνόρρυγχον** (ciseau bédane), 1 **κοπέα ξυλουργοῦ** (ciseau de charpentier), 1 **ἐγχειρίδιον πέλεκυν** (hache à main), 2 **ῥίνας τριγωνικάς** (2 limes tiers-point), 1 **σφυρίον ξυλουργοῦ** (marteau de charpentier), 1 **ῥυκάνην ἁμαξοπηγοῦ** (plane de charron), 1 **ἄρπην ἀριστερόστρεπτον** (rénette tourne-à-gauche), 1 **πρίονα ἐγχειρίδιον** (scie-égohine), 2 **τέρετρα** (tarières), 1 **ἠλάγραν** (tenaille), 2 **τρύπανα** (vrilles), καὶ 1 **γλύφανον** (burin). Τὸ πυροβολικόν, ἱππικὸν καὶ μηχανικὸν ἔχουσιν ἐπίσης διάφορα ἐργαλεῖα τῶν τεχνιτῶν αὐτῶν· || ἐργαλεῖα τέχνης, outils d'art ; || ἐργαλεῖα τοῦ πυροβολικοῦ ἢ ἐργαλεῖα σκαφευτικά, outils d'artillerie ; || ἐργαλεῖα ὁπλοποιοῦ, outils d'armurier ; || ἐργαλεῖα πυροτεχνουργοῦ, outils d'artificier ; || ἐργαλεῖα ἐργατῶν, outils d'ouvriers ; || ἐργαλεῖα ξυλουργικά, outils d'ouvrier en bois ; || ἐργαλεῖα σιδηρουργικά, outils d'ouvrier en fer ; || ἐργαλεῖα σαγματοποιοῦ, outils de bâtier ; || ἐργαλεῖα σκυτορράφου, outils de bourrelier ; || ἐργαλεῖα πλινθοποιοῦ, outils de briquetier ; || ἐργαλεῖα πακτωτοῦ ἢ πακτωτικά, outils de calfat ; || ἐργαλεῖα στεγαστοῦ, outils de couvreur ; || ἐργαλεῖα φακελλωτικά, outils de fascines ; || ἐργαλεῖα χωνευτοῦ, outils de fondeur ; || ἐργαλεῖα τοῦ μηχανικοῦ, outils de génie ; || ἐργαλεῖα λιθογράφου, outils de lithographe ; || ἐργαλεῖα οἰκοδόμου ἢ τοιχοδόμου, outils de maçon ; || ἐργαλεῖα τοῦ ξυλουργοῦ, outils de charpentier ; || ἐργαλεῖα τοῦ λεπτουργοῦ, outils de menuisier ; || ἐργαλεῖα ὑπονομοποιῶν, outils de mineurs ; || ἐργαλεῖα τυποποιοῦ, outils de mouleur ; || ἐργαλεῖα ἐδαφοστρώτου, outils de paveur ; || ἐργαλεῖα σκαπανέων, outils de pionniers ; || ἐργαλεῖα γεφυρωτῶν ἢ γεφυροποιῶν, outils de pontonniers ; || ἐργαλεῖα ὑπονομευτικά, outils de sape et de mine ; || ἐργαλεῖα σχιστικά, outils de section ; || ἐργαλεῖα σελλοποιοῦ, outils de sellier ; || ἐργαλεῖα λιθοξόου, λιθοτόμου, κτλ. outils de tailleur de pierre ; || ἐργαλεῖα σκαφευτικὰ ἢ χωματουργικά, outils de terrassement ; || ἐργαλεῖα τορνευτικά, outils de tourneur ; || ἐργαλεῖα κοιλαντικά, outils pour emboutoire ; || ἐργαλεῖα τομικὰ ἢ τμητικά, outils tranchants ; || ἐργαλεῖον ψηκτροφόρον ἢ ἁπλῶς **ψηκτροφόριον**, outil-brosse, n. m. || ἵππος ἢ ἡμίονος ἐργαλείων, βλ. **ἐργαλειοφόρος**· || ὄχημα ἐργαλείων, βλ. **ἐργαλειοφόρον**.

ἐργαλειός, οῦ, ὁ· (προφ. κοινῶς ἀργαλειός), ὁ ἱστὸς (τοῦ ὑφαντουργοῦ), métier (de tisserand).

ἐργαλειοστάσιον, ου, τό· râtelier d'établi ἢ râtelier pour outils ; ἤτοι μέρος ἐν ᾧ οἱ ξυλουργοὶ καὶ λεπτουργοὶ τοποθετοῦσι τὰ ἐργαλεῖά των, ὅπερ συνήθως εἶνε σανίς τις παρακειμένη εἰς τὴν **τηλίαν** (établi) αὐτῶν· τὸ **ἐργαλειοστάσιον** καλεῖται καὶ **ἐργαλειοθέτης** (faisceau pour outils). Οἱ Γάλλοι καλοῦσι râtelier οὐ μόνον τὸ **ὁπλοστάσιον**, τὸ **κραστήριον** καὶ τὸ **ἐργαλειοστάσιον**, ἀλλὰ καὶ πᾶν πῆγμα ἔνθα ἵσταται ἢ κρέματαί τι, ἢ τοποθετοῦνται ἀντικείμενα ἢ ἐργαλεῖα.

ἐργαλειοφόρος, ου, ὁ· (ἐργαλεῖον φέρω), porteur d'outils. Καλεῖται ἐπίσης γαλλιστὶ porteur d'outils, ὁ φέρων τὰ ἐργαλεῖα ἑνὸς λόχου πεζικοῦ σαγματοφόρος ἵππος ἢ ἡμίονος· ἤτοι 12 σκαπάνας καὶ 18 πτύα· ὅθεν ἵππος ἢ ἡμίονος ἐργαλείων. § ἐργαλειοφόρος ἀνὴρ (τοῦ μηχανικοῦ), sapeur porteur d'outils ; οἱ φέροντες τὰ ἐργαλεῖα τοῦ χωματουργοῦ **ἄνδρες** καλοῦνται **ἐργαλειοφόροι**, sapeurs porteurs d'outils. § **ἐργαλειοφόρον** ὄχημα (τοῦ μηχανικοῦ καὶ πεζικοῦ), voiture d'outils ; ὄχημα δι' οὗ μεταφέρονται τὰ ἐργαλεῖα τοῦ μηχανικοῦ καὶ πεζικοῦ· βλ. καὶ **παραπομπὴ μάχης**.

ἐργασία, ας, ἡ· travail, n. m. τὸ ἐργάζεσθαι. Ἐργασία εἶνε ἡ καταβολὴ τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων πρὸς δημιουργίαν πραγμάτων χρησίμων. Ἐφαρμοζομένη εἰς ὑλικὰ ἀντικείμενα ἡ ἐργασία εἶνε **ὑλική**, ὡς καὶ τὸ ἐκ τῆς ἐργασίας παραγόμενον, ἐφαρμοζομένη δὲ εἰς ἄϋλα ἀντικείμενα, οἷον εἰς συγγραφὴν ἐπιστημονικῶν πραγματειῶν, εἰς ἰατρικὰς συμβουλάς, εἰς ἀνακάλυψιν ἀγνώστου τινὸς φυσικῆς δυνάμεως, κτλ. εἶνε **ἄϋλος**. Παραλλήλως βαίνει ἡ διάκρισις τῆς ἐργασίας εἰς **σωματικὴν καὶ πνευματικήν**, καθ' ὅσον καταβάλλονται κατ' ἐξοχὴν αἱ τοῦ σώματος μᾶλλον ἢ αἱ τοῦ πνεύματος δυνάμεις· || ἡ ἐπασχόλησις, occupation, n. f. || ἐργασία ὀχληρά, ὁ κόπος, ἡ ἐνόχλησις, besogne, n. f. || ἡ ἐργασία, ἡ πρᾶξις πρὸς κατασκευὴν ἔργου, œuvre, n. f. ouvrage, n. m. βλ. **ἔργον**· || ὁ τρόπος τοῦ ποιεῖν τι, τὸ **κάμωμα**, **φτιάξιμον** καὶ ἡ πληρωμὴ τοῦ κόπου τῆς ἐργασίας, façon, n. f. || —, τὸ ἐργατικόν, main d'œuvre (n. f.), ἤτοι ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργάτου ἐκτελουμένη ἐργασία (travail de l'ouvrier) ; εἶνε συνώνυμον τῆς λέξεως façon ; || ἐργασία = **τὰ καθήκοντα**, ἡ ὑπηρεσία ἀτόμου, fonction, n. f. || ἐργασία = ἐπιχείρησις (ἐμπορική), opération, n. f. || ἐπίπονος ἐργασία, travail pénible ; labeur, n. f. || χάμνει περισσοτέραν ἐργασίαν ἀπὸ τρεῖς, il fait plus de besogne que quatre ; || δὲν χάμνει καμμίαν ἐργασίαν, il ne fait rien ; || δὲν εὐκαιρῶ, ἔχω ἐργασίαν, je n'ai pas le temps, j'ai à faire (je suis occupé) ; || ἡ εἰκὼν αὕτη ἔχει πολλὴν ἐργασίαν, il y a beaucoup d'ouvrage à ce tableau ; || ἡ ἐργασία στοιχίζει περισσότερον **παρὰ τὸ ὑλικόν**, la façon est plus chère que la matière ; || ἡ τιμὴ

τῆς ἐργασίας διαφέρει κατὰ τόπους, le prix de main-d'œuvre varie suivant les lieux ; || [ἐπὶ ὑπαλλήλου] ἀφ' ἧς ἀνέλαβε τὰς ἐργασίας του, depuis son entrée en fonctions ; || ἐμπορικαὶ ἐργασίαι, opérations commerciales ; affaires ; || δὲν κάμνομεν πλέον ἐργασίας μαζή του, nous ne faisons plus d'affaires avec lui ; || ἐκτιμᾶν (σταθμίζειν) ἐργασίαν τινά, peser une affaire ; || ἔχομεν ὀλίγας ἐργασίας, il se passe peu en affaires ; || αἱ ἐργασίαι βαδίζουν ἠρέμα, les affaires vont tout doucement ; || ὥστε αἱ ἐργασίαι βαδίζουν πολὺ ἀθλίως, de sorte que les affaires vont bien tristement ; || ἐπανελήφθησαν αἱ ἐργασίαι les affaires ont repris ; || [ἐμπορ.] θέλομεν ἀσχοληθῆ εἰς Τραπεζιτικὰς ἐργασίας, nous nous occuperons d'affaires de Banque ; || τὸ πᾶν (γίνεται) διὰ τῆς ἐργασίας καὶ διὰ τῆς τάξεως ἐν τῇ ἐργασίᾳ, tout se fait par le travail et l'ordre dans le travail ; || [ἐμπορ.] αἱ ἐργασίαι εἶνε λίαν ἤρεμοι, les affaires sont bien calmes ; || [ἐμπορ.] αἱ ἐργασίαι εἶνε πάντοτε πολὺ ἤρεμοι, αἱ τιμαὶ ἀμετάβλητοι, les transactions sont toujours très calmes, les prix sans changement ; || [ἐμπ.] αἱ ἐργασίαι εἶνε λίαν ζωηραί, les affaires sont très animées ; || [ἐμπορ.] αἱ ἐργασίαι καὶ ἡ πίστις αὐτῶν εἶνε λίαν περιωρισμέναι, leurs affaires et leur crédit sont très limités ; || ἐργασία τοπογραφική, opération topographique ; || ἐργασίαι πρὸς κατασκευὴν τῶν ὅπλων, opérations de la fabrication des armes ; || ἐργασίαι διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς βολῆς, opérations pour le tir ; βλ. καὶ βολὴ τῶν φορητῶν ὅπλων· || ἀτελὴς ἐργασία, malfaçon, n. f. βλ. **ἀτελής**· || ἐργασία κοπανίσματος, volée, n. f. βλ. **κοπάνισμα**· || ἐργασία=ὁ χαρακτήρ, style, n. m. βλ. λέξιν.

ἐργάσιμος, ος καὶ η, ον· ὁ δυνάμενος νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἐργασίαν (βλ. ἐργάζομαι), qu'on peut travailler (cultiver, ouvrer); travaillé, ée ; καλλιεργήσιμος, cultivée (προκειμένου περὶ γαιῶν)· κατεργάσιμος, ouvré, ée ; ouvrable, adj. || ἐργάσιμος δὲ προκειμένου περὶ ἡμερῶν, jour ouvrable, ἤτοι ἡμέρα ἐργασίας, jour de travail ; || ἐργάσιμοι ὧραι, heures de travail =ὧραι ἐργασίας.

ἐργαστηριάρχης, ου, ὁ· καὶ συνήθως **ἐργαστηριάρης**, ὁ προϊστάμενος ἐργαστηρίου (γενικῶς), ἀλλὰ τὴν σήμερον γίνεται ἰδίως χρῆσις καταχρηστικῶς ἐπὶ τοῦ διευθύνοντος μικρὸν ἐργαστήριον, qui tient boutique, ἤτοι μικρὸν ἐμπορικόν, boutiquier, n.m. (μικρέμπορος).

ἐργαστήριον, ου, τό· κοινῶς **ἐργαστῆρι** (προφ. ἀργαστῆρι), λέγεται ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐργάζονται ὡρισμένον τι ἔργον, συνεπῶς τὸ ἐργοστάσιον, ἤτοι γενικῶς τὸ μέρος ὅπου δουλεύουν, atelier ; βλ. **ἐργοστάσιον, συνεργεῖον, χαλκεῖον, χαλκουργεῖον, κοχλιοποιεῖον**, κτλ. || καταχρηστικῶς γίνεται συνήθως χρῆσις τῆς λέξεως ἐργαστήριον διὰ τὸ μέρος ἔνθα πωλοῦσι, ἤτοι τὸ πωλητήριον, boutique, n. f. μικρὸν ἐμπορικὸν ἤτοι ἐργαστήριον μεταπράτου· || ἐργαστήριον λιανοπωλητοῦ, une boutique de détailleur. § ἐργαστήριον [καλλιτεχνῶν ἰδ.] atelier, n. m. § ἐργαστήριον τῶν ἀπόρων γυναικῶν, l'ouvroir des femmes pauvres ; εἰς ὃ ἐργάζονται αἱ ἄποροι γυναῖκες. § fabrique, n. f. βλ. τεχνουργεῖον. § —, laboratoire, n. m. τὸ μέρος ἔνθα παρασκευάζεταί τι· π. χ. ἐργαστήριον χημείας=χημεῖον, laboratoire de chimie; τὸ μέρος ἔνθα ἐκτελοῦνται αἱ χημικαὶ ἐργασίαι· || ἐργαστήριον φυσικῆς, laboratoire de physique ; || τὸ πυροτεχνεῖον, laboratoire d'artifice, ἔνθα κατασκευάζονται τὰ πυροτεχνήματα· || ἐργαστήριον τοῦ πυροβολικοῦ, laboratoire d'artillerie ; || [μεταφ.] τὸ ἐργαστήριον τῆς φύσεως, le laboratoire de la nature.

ἔργατα, [διάλ. Κύμης καὶ δημ. παρ' ἡμῖν] = τὰ ἔργα, faits ; exploits ; ὡς **προσώπατα** ἀντὶ πρόσωπα.

ἐργάτης, ου, ὁ (καὶ κοινῶς προφ. ἀργάτης), ouvrier, n. m. (θηλ. ἡ ἐργάτις, ouvrière, n. f.) καλεῖται οὕτω γενικῶς ὁ ἐργαζόμενός τι, πᾶς ὁ ἀσχολούμενος εἴς τι ἔργον. Συνήθως ὅμως **ἐργάτας**, ouvriers, καλοῦσι τοὺς ἐργαζομένους πρὸς ἀπολαβήν τινα, ἤτοι τοὺς ὑπὸ ἡμερομίσθιον ἐργαζομένους ἔν τινι ἔργῳ. Οὗτοι ἀποτελοῦσι τὴν **ἐργατικὴν** καλουμένην **τάξιν** (classe ouvrière), πρὸς διάκρισιν τῆς τάξεως τῶν λεγομένων **οἰκοκυρέων** (classe aisée). **Ἐργάτης,** ouvrier, λέγεται ὁ τεχνίτης, ὁ ἐργαζόμενος, δουλευτής, travailleur, euse ; ἐργάτης βοηθός, manœuvre, n. m. (βλ. **βοηθὸς** καὶ **πυλοφόρος**)· ὁ τεχνίτης, χειρῶναξ, artisan, n. m. [καὶ μεταφ.] ὁ αὐτουργὸς (καὶ ἐνίοτε ὁ συγγραφεύς), auteur ; [καὶ ἐπὶ κακοῦ] fauteur, trice = ὁ αἴτιος, αὐτουργός, δράστης· || ἡμερομίσθιος ἐργάτης, ouvrier à la journée ; journalier ; || αἱ ἐργάτιδες μέλισσαι, les abeilles ouvrières ; || οἱ κτίσται καὶ οἱ ἐργάται (των = οἱ βοηθοί των), les maçons et les manœuvres ; || ὁ ἐργάτης τῶν νηοδοχῶν (docks), docker, n. m. ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν νηοδοχῶν· || [στρ.] — τῆς οἰκονομίας, ouvrier d'administration ; || [ναυτ.] **ἐργάται θαλάσσης**, les gens de mer ; ἢ les travailleurs de la mer ; λέγονται πάντες οἱ ναυτικοὶ (les marins) τοῦ τε ἐμπορικοῦ καὶ πολεμικοῦ ναυτικοῦ κράτους τινός· **ἐργάτης θαλάσσης**, inscrit, n. m. λέγεται ἐπίσης πᾶς ἐγγεγραμμένος ἐν τοῖς μητρῴοις τῆς ναυτικῆς ἀπογραφῆς· || [μεταφ.] εἶνε ἐργάτης τῆς δυστυχίας του, il est artisan de son malheur; || οἱ κύριοι ἐργάται (αὐτουργοὶ) τῆς στάσεως, les fauteurs principaux de la rébellion ; || ἐργάτης, travailleur, n. m. (γενικῶς) καὶ μερικῶς ὁ σκαφεὺς προκειμένου περὶ ἐργάτου ἀνορύσσοντος γαίας (celui qui travaille à creuser la terre) ; || **στρατιῶται ἐργάται** ἢ **στρατιωτικοὶ ἐργάται**, travailleurs ; καλοῦνται οὕτω στρατιῶται χρησιμοποιούμενοι εἰς τὴν ἀνόρυξιν τῶν γαιῶν εἴτε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πολιορκητικῶν ἔργων, εἴτε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν χαρακωμάτων τοῦ πεδίου. § [ὁπλοπ.] ὁ ἐργάτης τοῦ ἐμπυρέως), noix (n.f.)

(de la platine) ; || ὁ ἐργάτης τῆς σφύρας, noix du chien ; || ὁ κύλινδρος τοῦ ἐργάτου, arbre de la noix. § ἐργάτης ἢ πρωτεργάτης, cheville-ouvrière, n. f. κύριος μοχλὸς ἢ κινητήριον ἀντικειμένου τινός. § [ναυτ.] **ἐργάτης**, κοινῶς **ἀργάτης**, cabestan, n. m. κάθετον **ἐξέλικτρον** (treuil) περιστρεφόμενον διὰ σκυταλῶν (barres) ἢ ἀτμοῦ· διὰ τοῦ ἐργάτου ἀνασπῶσιν ἐν τοῖς πλοίοις τὰς ἀγκύρας, ἕλκοντες τὰς ἁλύσεις ἢ τοὺς κάλωας αὐτῶν· ἐπίσης δι' αὐτοῦ ἐπαίρουσιν οἱονδήποτε ἄλλο βάρυ ἀντικείμενον, ὅταν αἱ χεῖρες ἢ τὰ σύσπαστα ἀποβαίνωσιν ἀνεπαρκῆ, περιστρέφοντες δι' αὐτοῦ τὸ σχοινίον ἢ τὸ ἀγόμενον τοῦ συσπάστου δι' οὗ ἐπαίρεται τὸ ἀντικείμενον. Οἱ ἐργάται διαφέρουσιν ὁπωσοῦν ἀπ' ἀλλήλων καὶ διακρίνονται, εἰς **ἁπλοῦς** μὲν ἐὰν ἐνεργῶσι μόνον ἐφ' ἑνὸς καταστρώματος, εἰς **διπλοῦς** δὲ ὅταν ἡ ἄτρακτός των ἐπεκτείνηται ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς ἕτερον κατάστρωμα φέρουσα καὶ ἕτερον κορμὸν μετ' ἐργατοκράνου· καθ' ὅσον δὲ οὗτοι εἰσὶ προωρισμένοι εἰς τὴν ἕλξιν σχοινίου ἢ ἁλύσεως καλοῦνται **σχοινέλικτοι** ἢ **ἁλυσέλικτοι**. Ὁ ἐργάτης ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἑξῆς μέρη : τὴν **ἄτρακτον** (mèche), τὰ **τυλώματα** (taquets), τὸν **κορμὸν** (cloche), τὸ **τύμπανον** ἢ **ἐργατόκρανον** (chapeau), τὰ **τρήματα** (amulettes), τὰς **κατακλεῖδας** (linguets), τὸν **ὅλμειὸν** (saucier), τὸ **ἁλυσέλικτρον** (couronne), τὸν **ἀποζευκτῆρα** (désengreneur) καὶ τὰς **σκυτάλας** (barres) ; βλ. ἑκάστην τῶν λέξεων· || γυρίζω (στρέφω) τὸν ἐργάτην, virer le cabestan ; βλ. **στρέφω**· || ῥίχνω εἰς τὸν ἐργάτην, βλέπε [ναυτικῶς] **ἀποδίδω**. § **ἐργάτης**, vindas (m.) ou vindax (m.) (ἢ κινητὸς ἐργάτης, cabestan volant), κοινῶς ὁ **ἀργάτης** καὶ **μποτζαργάτης**, εἶδος ὀνεύου (cabestan) ἢ **ἐξελίκτρου** (treuil) μετὰ κατακορύφου ἄξονος, χρησιμεύοντος διὰ τὴν ἕλξιν βαρῶν ὁριζοντίως. Ὁ εἰς τοὺς ναυστάθμους χρησιμοποιούμενος κινητὸς ἐργάτης στηρίζεται ἐπὶ βάσεως τετραγώνου ἐκ δοκῶν, μεταφερόμενος δὲ ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη στερεοῦται δι' ἁλύσεων δενομένων ἐπὶ στερεῶν ἀντικειμένων.

ἐργατικόν, τό· καὶ πληθυντ. **ἐργατικά**, ἡ πληρωμὴ τῆς ἐργασίας, main-d'œuvre, n. f. βλ. **ἐργασία**.

ἐργατικός, ή, όν· (ώτερος, ώτατος) πρὸς ἐργασίαν χρήσιμος, ὁ ἐργαζόμενος, ouvrier, ère, adj. ὁ ἐνεργητικός, δραστήριος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του, φιλόπονος, laborieux, euse ; travailleur, euse ; || ἐργατικαὶ τάξεις, classes ouvrières ; βλ. καὶ **ἐργάτης**· || εἶνε πολὺ ἐργατικός, il est très laborieux ; c'est un grand travailleur.

ἐργατικότης, ητος, ἡ· ἡ πρὸς τὴν ἐργασίαν ἐπιμέλεια, assiduité [au travail], n. f. application, n. f. τὸ νὰ ἦνε τις ἐργατικός, laboriosité, n. f.

ἐργάτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ ἐργάτης, ἡ ἐργαζομένη, ouvrière, n. f.

ἐργατόκρανον, ου, τό· couronne (chapeau) de calestan ; βλ. **ἐργάτης** καὶ **τύμπανον**.

ἐργατοκύλινδρος, ου, ὁ· ὁ κορμὸς τοῦ ἐργάτου, cloche, n. f. ὁ κύλινδρος τοῦ ἐργάτου, cylindre de cabestan.

ἐργατοπέδη, ης, ἡ· étambrai du cabestan; ἡ τρύπα τοῦ ἐργάτου, ἡ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὀπὴ δι' ἧς διέρχεται ἡ ἄτρακτος (mèche) τοῦ ἐργάτου.

ἐργατοπήκτης, ου, ὁ· bourre-noix, n. f. (ἐργάτης, noix, καὶ πήγνυμι)· ἐργαλεῖόν τι τῶν ὁπλοποιῶν.

ἐργατόσχοινον, ου, τό· raban (m.) de barres ; **σκυταλοδέτης**, ὁ· κοινῶς **σάγουλα** τοῦ ἐργάτου· σχοινίον προσδενόμενον δι' ἡμιδέσμου εἰς τὸ ἄκρον ἑκάστης **σκυτάλης** (barre) τοῦ ἐργάτου, ἵνα διὰ τῆς συνδέσεώς των ἐνεργῶσιν ὅλαι ὁμοῦ καὶ παρεμποδίζωνται ἀπὸ τοῦ νὰ ῥιφθῶσιν ἔξω τῶν τρημάτων των ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἀναστραφῇ αἰφνιδίως ὁ ἐργάτης.

ἐργατώστης, ου, ὁ· chasse-noix, n. m. εἶδος στιγέως δι' οὗ ὠθεῖται ὁ ἐργάτης (noix) τοῦ ἐμπυρέως.

ἐργένης, ὁ· ὁ ἀργένης [δημ.] garçon, n.m. ὁ ἀνύμφευτος, non marié ; ὁ ἐλεύθερος.

ἔργο, τό· [διάλ. Ἠπείρου] ἡ δουλειά, ἐργασία, ἐπάγγελμα, ὑποψία, πληθ. ἔργατα.

ἐργοβάνω, [διάλ. Ἠπείρου] = ὑποπτεύω, κυρίως βάλλω ἔργατα.

ἐργοδηγός, οῦ, ὁ· conducteur (m.) [des travaux] ; ὁ ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τοῦ ἀρχιτέκτονος ἢ μηχανικοῦ διευθύνων τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων· || εἰς τὰ **ἐργοστάσια** λέγεται μᾶλλον contre-maître ; chef d'atelier.

ἐργοδότης, ου, ὁ· ὁ παρέχων, δίδων ἐργασίαν, qui donne du travail (βλ. καὶ **ἐργολαβία**), patron, n. m. ὁ προϊστάμενος τινός, chef par rapport aux employés, aux ouvriers ; βλ. καὶ **προϊστάμενος**.

ἐργοθεσία, ας, ἡ· chantier, n. m. ἡ θέσις ἔνθα ἐργάζονται.

ἐργολάβα, ἡ· βλ. **ἐργολάβος**.

ἐργολαβέω, βλ. **ἐργολαβῶ**.

ἐργολαβία, ας, ἡ· ἀνάληψις ἐργασίας, entreprise, n. f. ἐπιχείρησις (ἐργασία) κατ' ἀποκοπήν, entreprise (travail) à forfait ; ἡ entreprise générale ; καλεῖται οὕτως ἡ σύμβασις καθ' ἣν ὁ εἷς τῶν συμβαλλομένων (**ἐργοδότης**) παραγγέλλει ἐπὶ ἀντιτίμῳ τινὶ τῷ ἑτέρῳ (**ἐργολάβῳ**) τὴν ἐπιχείρησιν ἔργου τινὸς διὰ τῆς καταβολῆς τῆς πρὸς τοῦτο ἀναγκαίας ἐργασίας. Ἡ ἐργολαβία εἶνε εἶδος μισθώσεως (ἐκμίσθωσις), καθ' ἣν δὲν ἀποβλέπομεν εἰς τὴν ἐργασίαν καθ' ἑαυτήν, ἀλλ' εἰς τὸ πραχθησόμενον πρᾶγμα ἢ ἔργον· || δίδω εἰς ἐργολαβίαν, traiter à forfait=δίδω **κατ' ἀποκοπήν**. § [κωμ.] amourette, n. f. cour, n. f. (ἔρως)· || τῆς κάμνει ἐργολαβίαν, il lui fait la cour =τῆς κάμνει τὸν ἔρωτα.

ἐργολαβικός, ή, όν· ὁ διδόμενος (γινόμενος) κατ' ἐργολαβίαν, qui se donne (se fait) à forfait ; || ἐργολαβικὴ λῆψις οἰκοδομῆς, κτλ. marché clef à la main.

ἐργολαβικῶς, [ἐπίρ.] κατ' ἀποκοπήν, à forfait.

ἐργολάβος, ου, ὁ· ὁ ἀναδεχόμενος νὰ ἐκτελέσῃ ἔργον τι ἐπὶ ὡρισμένῳ τιμήματι (κατ' ἀποκοπήν), entrepreneur, n. m. ὁ ἀνάδοχος, concessionnaire [d'une entreprise]; βλ. **ἐργολαβία·** || ἐργολάβος προμηθειῶν, entrepreneur de fournitures; || ὁ ἐργολάβος ὑποχρεοῦται νά, le concessionnaire est tenu de; || ἐργολάβος, constructeur, n. m. λέγεται ὁ κατασκευαστής, ἤτοι ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινός· || ἐργολάβος οἰκοδομῶν, constructeur d'édifice, βλ. **οἰκοδόμος.** § [κωμ.] galant, e; coureur, n. m. || [θηλ.] ἐργολάβα, coquette; qui aime à être courtisée.

ἐργολαβῶ (έω), μέλ. ήσω· ἀναδέχομαι ἔργον τι, ἐργασίαν ἐπὶ ὡρισμένῳ τιμήματι (κατ' ἀποκοπήν), prendre des travaux à forfait. § [κωμ.] faire la cour; courtiser; χάμνω χόρτε.

ἐργολήπτης, ου, ὁ· ὁ ἐργολάβος, entrepreneur, n. m.

ἐργοληψία, ας, ἡ· ἡ ἀνάληψις ἐκτελέσεως ἔργων, ἐργολαβία, entreprise [de travaux].

ἔργον, ου, τό· λέγεται πᾶν ὅ,τι ἔχει τις πράξει, œuvre, n. f. ἡ ἐργασία, ouvrage, n. m. ἡ πρᾶξις, acte, n. m. action, n. f. ἡ πρᾶξις, τὸ συμβάν, τὸ τετελεσμένον γεγονός, fait, n. m. ἐν γένει δὲ ὑπόθεσίς τις affaire, εἰς καλὴν καὶ κακὴν σημασίαν· || ἐκ τοῦ ἔργου του γνωρίζεται ὁ τεχνίτης, à l'œuvre on connaît l'ouvrier; || ἐδημοσίευσε τὰ ἔργα του, il a publié ses œuvres; || τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του, l'ouvrage de ses mains; || — φρονήσεως, un acte de prudence; || εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, il serait à souhaiter; || χρειάζονται ἔργα καὶ ὄχι λόγοι, il faut des actions et non pas des paroles; || ἕκαστος εἶνε ὑπεύθυνος διὰ τὰ ἔργα του, chacun répond de son fait; chacun est responsable de ses actions; || ἔργῳ, de fait; || λόγῳ μέν, ἔργῳ δέ, soi-disant, mais en effet; =πράγματι, τῳόντι· || εἰς ἔργον, en action; εἰδοποίησις ἢ παράγγελμα πρὸς ἔναρξιν ἐργασίας τινός· || [ἀστείως] θὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ ἔργα του, je vais vous conter ses faits et gestes; || θὰ τοῦ δείξω δι' ἔργων τὴν ἀφοσίωσίν μου, je lui prouverai par des faits mon attachement; || [εἰρων.] ὡραῖον ἔργον (δουλειὰ) ἔκαμες! vous avez fait là un bel exploit (une belle besogne; un beau coup); || ὁ διορισμός σου εἶνε κατὰ μέγα μέρος ἔργον του, il est pour beaucoup dans votre nomination; || ἔργον πίστεως, auto-da-fé (λέξ. Ἱσπαν.) n. m. πρᾶξις δικαστικὴ τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως (inquisition), καταδίκη καὶ ποινή, μάλιστα δὲ διὰ πυρὸς τῶν ὑποτιθεμένων παραβατῶν τῆς θρησκείας· || ἔργα δημόσια, travaux publics, καλοῦνται πάντα τὰ ἔργα ἅτινα ἐκτελοῦνται τῇ διαταγῇ καὶ διὰ λογαριασμὸν τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῶν δήμων πρὸς ὠφέλειαν τῶν κατοίκων τοῦ κράτους, νομοῦ, ἐπαρχίας ἢ δήμου τινός· τὰ κυριώτερα τῶν δημοσίων ἔργων εἶνε ἡ ὁδοποιΐα, οἱ σιδηρόδρομοι, ἡ κατασκευὴ γεφυρῶν, φάρων καὶ φανῶν, ἀποξήρανσις λιμνῶν, ἑλῶν καὶ τελμάτων, κτλ. || δημόσια ἔργα (ὡς ποινή), βλ. **δημόσια.** § ὅ,τι συνειθίζει τις νὰ ἐκτελῇ, ἡ ἐνασχόλησις, τὸ ἀσχόλημα, occupation, n. f. ἡ ἐργασία, travail, n. m. ἡ πρᾶξις, acte, n. m. action, n. f. ἡ ὑπόθεσις, δουλειά, affaire, n.f. τὸ ἐπάγγελμα, profession, n.f. métier, n. m. ὡς καὶ τὸ διὰ κόπου, τῆς ἐργασίας παραχθέν, τὸ ἔργον, travail, n. m. τὸ κατασκεύασμα, œuvre, n. f. ouvrage, n. m. τὸ ἐκτελεσθὲν ἔργον, fait, n. m. || ἔργον, ἐργασία, œuvre, συνώνυμον τοῦ ouvrage; καλεῖται τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας τοῦ τεχνίτου ἢ τοῦ καλλιτέχνου· || ἔργον ἐπίπονον, travail pénible; || δὲν ἔχει ἔργον, il est sans occupation; || αὐτὸ εἶνε ἔργον μου, c'est mon affaire; cela me regarde; || τοῦτο δὲν εἶνε ἔργον ἰδικόν μου, ce n'est pas mon affaire; ça (cela) ne me regarde pas, κοινῶς δὲν εἶνε [ἰ]δική μου δουλειά· || κύτταξε τὸ ἔργον σου (τὰς ὑποθέσεις σου, τὴν δουλειά σου), mêlez-vous de vos affaires; || τὸ ἔκαμεν ἔργον του νά, il a pris à tâche de; || ἔργον, τὸ ἐπάγγελμα, profession, n. f. ἡ τέχνη, métier, n. m. || τί ἔργον ἔχει (κάμνει); quelle est sa profession? || ἀνέλαβε τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας του, il est entré en fonctions (=τὰ καθήκοντά του). § ἔργον, ἐργασία, œuvre, συνώνυμον τοῦ ouvrage. Προκειμένου περὶ οἰκοδομῆς τινος καλοῦσι hors-d'œuvre ἢ horsœuvre πᾶσαν τὴν ἐξωτερικὴν ἐργασίαν αὐτῆς (ἔξω τοῦ οἰκοδομήματος), dans-œuvre πᾶσαν τὴν ἐσωτερικὴν ἐργασίαν (ἐντὸς τοῦ σώματος τῆς οἰκοδομῆς), καὶ sous-œuvre (ὑπεργασίαν) πᾶσαν ἐργασίαν γινομένην ὑποκάτω τοῦ οἰκοδομήματος· ἐκτελεῖν ὑπεργασίαν εἰς κτίριόν τι, reprendre en sous-œuvre un bâtiment; ὑπεργάζομαι, ἐργάζομαι ὑποκάτω σημαίνει τὴν ἐκτέλεσιν ἐπισκευῶν γινομένων εἰς τὰ κάτω μέρη οἰκοδομῆς τινος διὰ καταλλήλου ὑποστηρίξεως τῶν ἀνωτέρων αὐτῆς μερῶν· **παρὰ τῇ οἰκοδομῇ,** ἤτοι πλησίον τῆς οἰκοδομῆς (λαξεύειν, μεταφέρειν ὑλικά), à pied d'œuvre (tailler, amener des matériaux). § τεχνικὰ ἔργα, ouvrages ou travaux d'art; καλοῦνται αἱ γέφυραι, οἱ ὀχετοί, οἱ ὁδαγωγοί, αἱ μεγάλαι ἐπιχωματώσεις, αἱ διώρυγες (tranchées), κτλ. εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ὁδῶν, τῶν σιδηροδρόμων· βλ. καὶ κατωτέρω· || ouvrages accessoires, καλοῦνται οὕτως ἐν τῇ ὁδοποιΐᾳ τὰ μικρὰ τεχνικὰ ἔργα· || **συνήθη ἔργα,** ouvrages ou travaux courants (ordinaires); || **εἰδικὰ ἔργα,** ouvrages ou travaux spéciaux. § [ὀχυρ.] —, ouvrage, n. m. βλ. **ὀχύρωμα·** προκεχωρημένα ἔργα, ouvrages avancés; ἔργα ἀνασχέσεως, ouvrages d'arrêts; ἀπεσπασμένα ἔργα, ouvrages détachés; ἐσωτερικὰ (ἐξωτερικὰ) ἔργα, ouvrages intérieurs (extérieurs); κτλ. βλ. εἰς λέξιν **ὀχύρωμα.** § [ὀχυρ.] **προσιτήρια ἔργα** ἢ ἔργα **προσπελάσεως καὶ προσοδεύματα,** travaux d'approche ou travaux d'attaque; βλ. **προσιτήρια** approches **καὶ προσβολὴ τῶν φρουρίων,** attaque des places· || **ἔργα στρατοπεδείας,** travaux du

camp ; καλοῦνται οὕτω τὰ ἐν τοῖς στρατοπέδοις καὶ καταυλισμοῖς ἐκτελούμενα ἔργα, ἤτοι **σκέπαστρα** (abris), **παραπήγματα** (baraques), **μαγειρεῖα** (cuisines), κτλ. ‖ **ἔργα τοῦ πεδίου**, ἤτοι τὰ **χαρακώματα**, travaux de campagne (λέγεται οὕτως ἀντὶ travaux de fortification de campagne) ; βλ. **ὀχυρωτική**, fortification καὶ **χαράκωμα**, retranchements ; ‖ **πολιορκητικὰ ἔργα**, travaux de siège ; βλ. **προσβολὴ φρουρίου**, **ὀρύγματα**· ‖ **διορυκτικὰ ἔργα**, travaux de sape ; κατασκευὴ τῶν συρίγγων, ἤτοι **αἱ σύριγγες** (sapes) ; ‖ **ἀναχωστικὰ ἔργα**, travaux de terrassements ; βλ. ἀναχωστικά· ‖ **τεχνικὰ ἔργα**, travaux d'art ; καλοῦνται οὕτως εἰς τοὺς σιδηροδρόμους **αἱ γέφυραι** (ponts), **αἱ ἰσόπεδοι διαβάσεις** (passages à niveau), **αἱ ὁδογέφυραι** (viaducs), αἱ ἐν **ἐπιχώματι ὁδοὶ** (chaussées en remblai), τὰ μεγάλα **ἐκχώματα** (tranchées) καὶ αἱ **σήραγγες** (tunnels). § [μηχ.] **ἔργον**, travail, n. m. καλοῦσιν ἔργον τὸ γινόμενον τῆς δυνάμεως ἐπὶ τὸ διανυόμενον διάστημα κατὰ τὴν διεύθυνσιν καθ' ἣν ἐνεργεῖ ἡ δύναμις. Τὸ παραγόμενον ἔργον εἰς τὴν μονάδα τοῦ χρόνου καλεῖται **ἰσχύς**, puissance. Ἡ τελικὴ ποσότης ἔργου ἢ τὸ τελικὸν ἔργον τὸ ὁποῖον εἶνε ἐπιδεκτικὸν σύστημά τι καλεῖται **ἐνέργεια**, énergie. Ἡ μονὰς τοῦ ἔργου εἶνε τὸ **χιλιογραμμόμετρον**· βλ. **μονὰς ἔργου**, unité de travail. Τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα ἐξηγεῖ τὴν διαφορὰν τῶν ἀνωτέρω ὅρων. Μηχανή τις ὑψώνουσα βάρος 100 χιλιογράμμων εἰς ὕψος 2 μέτρων λέγομεν ὅτι παράγει **ἔργον** (effectue un travail) 200 χιλιογραμμομέτρων. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ μηχανὴ αὕτη παράγει τὸ ἀνωτέρω ἔργον εἰς χρονικὸν διάστημα 5 δευτερολέπτων. Ἐὰν ἔχωμεν καὶ ἑτέραν μηχανὴν ἥτις δύναται νὰ παραγάγῃ τὸ αὐτὸ ἔργον τῶν 200 χιλιογραμμομέτρων εἰς 2 δ. λ., λέγομεν ὅτι ἡ μηχανὴ αὕτη εἶνε **ἰσχυροτέρα** (plus puissante) τῆς πρώτης, ἐνῷ τὸ παραγόμενον ἔργον εἶνε τὸ αὐτό. Ἡ πρώτη μηχανὴ ἔχει **ἰσχὺν** (puissance) 40 χιλιογραμμομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον, ἡ δὲ δευτέρα 100. Μηχανὴ παράγουσα ἔργον 75 χιλιογραμμομετ. εἰς 1 δ. λ. ἔχει **ἰσχὺν ἑνὸς ἵππου** (ἀτμοΐππου, cheval vapeur) ; ‖ **μηχανικὸν ἔργον**, travail mécanique; ‖ **ὠφέλιμον ἔργον**, travail utile ; ‖ **ἔργον**, τό· **ἐργασία**, travail, aux ; **ἀπεσχεδιασμένα ἔργα**, travaux ébauchés, ἢ ἡμιτελῆ ἔργα, ἡμίεργα· ‖ **ἀνώτατον ἔργον ἐν τῇ καταχαύσει ἐκρηκτικῆς τινὸς οὐσίας**, travail maximum dans la combustion d'une substance explosible, καλεῖται τὸ λαμβανόμενον γινόμενον διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τοῦ **ἰσοδυνάμου μηχανικοῦ** (équivalent mécanique) τῆς θερμότητος μετὰ τῆς ποσότητος τῆς ἐκλυομένης θερμότητος ἐκπεφρασμένης εἰς **μονάδας θερμότητος** (calories). Τὸ γινόμενον τοῦτο καλεῖται **δυναμικὸν** (potentiel) τῆς ἐκρηκτικῆς οὐσίας· βλ. καὶ **δυναμικόν**. § **πολεμικὰ ἔργα**, βλ. πολεμικαὶ πράξεις. § **πασιφανὲς ἔργον** ἢ **περιφανὲς ἔργον** καὶ ἡμιφανὲς ἔργον· βλ. **πασιφανές**.

ἔργος, [διάλ. Ἠπείρου] = τμῆμα ἀμπελίου ὡρισμένον εἰς σκάψιμον.

ἐργοστασιάρχης, ου, ὁ· ὁ διευθυντὴς ἐργοστασίου, fabriquant, n. m. manufacturier, n. m. ὁ προϊστάμενος, patron, n. ‖ ἐργάται καὶ ἐργοστασιάρχαι, ouvriers et patrons. § ὁ διευθυντὴς ἐργαστηρίου, chef d'atelier.

ἐργοστάσιον, ου, τό· fabrique, n. f. τὸ τεχνουργεῖον, ἤτοι τὸ κατάστημα ἐν ᾧ ὑπάρχουσι τεχνῖται ἐργαζόμενοι πρὸς κατασκευὴν καὶ παραγωγὴν διαφόρων εἰδῶν βιομηχανίας· ‖ —, usine, n. f. λέγεται μέγα βιομηχανικὸν κατάστημα, grand établissement de fabrication; ‖ ἐργοστάσιον, manufacture, n. f. λέγεται μέγα βιομηχανικὸν κατάστημα· ‖ ἐργοστάσιον ὅπλων, βλ. ὁπλουργεῖον. § ἐργοστάσιον, atelier, n. m. τόπος ἐν ᾧ ἐγκαθιδρύονται οἱ ἐργάται ὅπως ἐργασθῶσι τὰ τῆς τέχνης των, π. χ. γενικῶς ῥαφεῖον, ὁπλουργεῖον, ὑποδηματοποιεῖον, κτλ. ‖ — κατασκευῆς, atelier de construction; βλ. καὶ **καταστήματα**· ‖ — ἁρμολογήσεως μηχανῶν μετὰ θράνου (μπάγκου) τοῦ ἐφαρμοστοῦ, atelier de montage de machine avec banc d'ajusteur ; ‖ — ἐπισκευῶν ἢ ἐπισκευαστικὸν συνεργεῖον, atelier de réparation ; ‖ —μηχανῶν καὶ ἐργαλείων [σιδηρ.], atelier des machines-outils ; ‖ — διὰ τοὺς χρωματισμούς, atelier pour la peinture ; ‖ — διὰ τὰς ξυλουργικὰς ἐργασίας (τὸ **ξυλουργεῖον**), atelier pour les bois. § **ἐργοστάσιον**, chantier, n. m. ὁ περίβολος τῶν ἐργασιῶν μετὰ τῶν συνεργαζομένων ἀτόμων (atelier) ; ‖ ἡ θέσις τῶν ἐργοστασίων, emplacement des chantiers ; ἤτοι τὸ μέρος ἔνθα εἰσὶ τοποθετημένα τὰ ἐργοστάσια· ‖ εἰδικὸν ἐργοστάσιον, chantier spécial.

ἐργοταρίς, [διάλ. Ἠπείρου]=ἐπίτηδες.

ἐργόχειρον, ου, τό· ἔργον τῶν χειρῶν, travail manuel. § [γυναικεῖον ἰδ.] ouvrage (m.) [de tapisserie ; de broderie] ; ouvrage à aiguille, ἤτοι ἡ ἐργασία ἥντινα διὰ τῶν χειρῶν ἐκτελεῖ.

ἐργώδης, ης, ες· ἐργατικός, laborieux, euse ; δυσχερής, δύσκολος, ὀχληρός, pénible ; difficile ; κοπιώδης, κουραστικός, κοπιαστικός, ἐπίπονος, fatigant, e.

ἐρδέριον, ου, τό· ὀρυκτὸν εὑρισκόμενον ἐν ταῖς κασσιτεροφόροις κοίταις τῆς Σαξωνίας. Χημικῶς εἶνε $(Ca\,Re)_2\,Fl\,PO_4$. Δ. Κ.

ἐρέα, ας, ἡ· κοινῶς ἡ τσόχα (ἐκ μαλλίου, μαλλίνη), drap (m.) [de laine=ἐξ ἐρίου] ; ‖ ἐρέαι διαφόρων χρωμάτων, draps de différentes couleurs.

ἐρεβίνθινος, η, ον· ἐξ ἐρεβίνθου, de pois chiche.

ἐρέβινθος, ου, ὁ· κοινῶς τὸ **ῥεβίθι** ἢ **ῥοβίθι**, pois chiche ; ὄσπριον, τὸ φυτὸν ἡ **ῥεβιθιά**· οἱ ἐρέβινθοι ἐψήνοντο ἐπὶ τῶν ἀνθράκων καὶ ἐτρώγοντο ὡς τράγημα καθάπερ καὶ τὰ ἀμύγδαλα, καρύδια, πρὸς οἰνοποσίαν (Ξενοφ.)· τὰ κοινῶς λεγόμενα τὴν σήμερον **στραγάλια**= πεφρυγμένοι ἐρέβινθοι.

ἔρεβος, γεν. εος-ους, τό· τὸ σκότος, obscurité, n. f. τὰ σκότη, les ténèbres ; ἰδίως

ὅμως τὸ σκοτεινὸν τοῦ κάτω κόσμου, les ténèbres ; ὁ ᾅδης, enfer, n.m. παρ' Ὁμήρῳ ἡ σκοτεινὴ διαμονὴ τῶν νεκρῶν ὑπὸ τὴν γῆν.

ἐρεβώδης, ης, ες· ὅμοιος ἐρέβει, σκοτεινός, ténébreux, euse ; sombre ; obscur, e.

ἐρεθίζω, μέλ. ίσω, irriter. διεγείρω παροξύνω ἰδίως εἰς θυμὸν καὶ ἀγῶνα, exciter ; animer ; piquer; agacer ; ἐρεθίζω, παροξύνω, aigrir ; θυμόνω τινά, courroucer ; || — (διεγείρω) τὴν ὄρεξιν, exciter (aiguiser) l'appétit ; || τὸν εἶχον ἐρεθίσει ἐναντίον μου, on l'avait animé (excité) contre moi ; || αἱ καταδιώξεις ἠρέθισαν τὰ πνεύματα, les poursuites ont irrité (aigri) les esprits ; || αὐτὸ μοῦ ἐρεθίζει τὰ νεῦρα, cela m'agace ; || μὴν μοῦ ἐρεθίζῃς τὴν χολήν, ne m'échauffez pas la bile ; || — τὸ κακόν, aigrir le mal ; || μὴ ἐρεθίζῃς τὴν πληγήν του [μεταφ.], n'envenimez pas sa blessure ; || τοὺς ἐρεθίζει ἀδιακόπως, il ne fait que les harceler ; || — εἰς ἄκρον, exaspérer ; || [ἐμπορ.] ἐρεθίζω (ἐπὶ ἀγορᾶς), exciter ; || —, παροξύνω, stimuler = exciter ; [ἰατρ.] stimuler = αὐξάνω τὴν ἐνέργειαν, ἐπιταχύνω τὴν λειτουργίαν τινός, accroître l'action, activer les fonctions ; π. χ. remède propre à stimuler les intestins paresseux.

ἐρεθισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐρεθίζειν, παρακινεῖν, διεγείρειν, irritation, n. f. stimulation, n. f. || ὁ ἐρεθισμὸς τῶν πνευμάτων, l'irritation des esprits ; || ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος, irritation de la peau ; || — νευρικός, surexcitation nerveuse ; || [ἐμπορ.] ἐρεθισμὸς (ἀγορᾶς), excitation, n. f. βλ. ἐρεθίζω.

ἐρεθιστικός, ή, όν· εἰς τὸ ἐρεθίζειν, διεγείρειν ἀνήκων, excitatif, ive ; irritant, e ; παρακινητικόν, provocant, e ; agaçant, e ; piquant; e ; tentant ; [ἰατρ. ἰδ.] excitant. § ἐρεθιστικός, διεγερτικός, [ἰατρ.] stimulant, n. m. et adj. se dit des médicaments qui accroissent l'activité vitale ; || [ἰατρ.] ἐρεθιστικὸν τοῦ ὀργανισμοῦ, stimulus, n. m. τὸ δυνάμενον νὰ ἐπιφέρῃ ἐρεθισμόν, διέγερσιν ἐν τῷ ὀργανισμῷ, ce qui peut produire quelque excitation dans l'organisme ; || ἰσχυρὸν ἐρεθιστικὸν (διεγερτικόν), un puissant stimulus.

ἐρεθιστικότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἐρεθίζειν, qualité irritante (excitante) ; tentation, n. f. § ἐρεθιστικότης, ἐρεθιστότης, stimulation, n. f. action de stimuler ; [ἰατρ.] ἡ ἐνέργεια ἡ προερχομένη ὑπὸ τῶν ἐρεθιστικῶν, action produite par les stimulants.

ἐρεθιστικῶς, [ἐπίρ.] d'une manière irritante (provocante ; agaçante, etc).

ἔρειδε ! [ναυτ.] double ! ou doublez ! ou avant partout ! παράγγελμα (κέλευσμα) διδόμενον πρὸς τοὺς κωπηλάτας ὅπως κωπηλατήσωσι μετὰ τῆς μεγαλειτέρας δυνατῆς ταχύτητος καὶ δυνάμεως.

ἐρείδω, μέλ. είσω, ἀκουμβῶ τί που, στηρίζω, appuyer ; étayer ; adosser ; στηρίζω ἀντικείμενόν τι ἐπὶ ἑτέρου· || — τὸ πλευρόν, accoter, appuyer le côté. § [ναυτ.] ἐρείδω κοινῶς φορτάρω, doubler, forcer ou souquer (ἐντείνω)· κωπηλατῶ μετὰ τῆς μεγαλειτέρας δυνατῆς δυνάμεως καὶ ταχύτητος. § [συν. μέσ.] ἐρείδομαι, στηρίζομαι ἐπί τινος, s'appuyer sur ; [μεταφ.] βασίζομαι εἴς τινα, se fonder ; se baser ; compter sur ; || ἐρείδομαι διὰ τῆς ῥάχεως, ἐπακουμβῶ, s'adosser ; || στερεόνομαι ἐπί τινος, se fixer sur ; || [ἱππευτ.] ἐρείδεσθαι ἐπὶ τῶν ἡνίων, s'attacher aux rênes, λέγεται περὶ τοῦ ἱππέως ὅστις ἐξ ἀδεξιότητος στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἡνίων τοῦ χαλινοῦ· καὶ s'attacher à la main, ὁπόταν ὁ ἱππεὺς κρατῇ τὰς ἡνίας τραχέως· || [ἱππευτ.] ἐν τῷ ἐρείδεσθαι, à l'appui (ἔρεισμα, appui, καὶ τὸ σημεῖον τοῦ ἐρείσματος), ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ἡ ὁπλὴ τοῦ ἵππου κατὰ τὸ βάδισμα πατῇ τὸ ἔδαφος, ἀποδεχομένη ἐξ ὁλοκλήρου τὸ βάρος τοῦ σώματος.

ἔρεικα ἢ ἔργκα, [διάλ. Καρπάθου] ἡ **ἐρείκη.**

ἐρείκη, ης, ἡ· [βοτ.] (λατ. erika) bruyère, n. f. ou brande, n. f. φυτόν τι θαμνῶδες φέρων τὰ ἄνθη καὶ τὸν καρπόν του εἰς τὴν κορυφὴν τῶν κλωναρίων του (Θεοφρ.)· || αἱ ἔρεικαὶ =ἐρικών, τόπος ἐρεικόφυτος, bruyère, n. f.

ἐρεικοειδής, ής, ές· ἐρεικώδης, ὁ ἐρεικόεις.

ἐρεικόεις - οῦς, όεσσα-οῦσα, όεν-οῦν· τόπος πλήρης ἐρεικῶν, rempli de bruyère = ὁ ἐρικών.

ἐρεικώδη, τά· [βοτ.] éricacées, n. m. pl. οἰκογένεια δικοτυληδόνων συμπετάλων φυτῶν· ταῦτα εἶνε ξυλώδη φυτὰ ἔχοντα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ φύλλα ἀειθαλῆ καὶ πολλάκις βελονοειδῆ ὡς εἰς τὰς ἐρείκας.

ἐρεικών, ῶνος, ὁ· αἱ ἐρεικαί, τόπος ἐρεικόφυτος, bruyère, n. f.

ἐρείπιον, ου, τό· τὸ σύντριμμα, λείψανον, ruine, n. f. [πληθ.] τὰ ἐρείπια = τὰ κρημνίσματα, les débris ; les décombres ; ἤτοι τὰ ἐρείπια (οἰκοδομήματος), ἅτινα εἰσὶν ἐν γένει αἱ διάφοραι ἔκ τινος δομῆς προκύπτουσαι ἐκ κρημνίσματος ἀκαθαρσίαι, συνιστάμεναι ἐκ χωμάτων, λίθων, ξύλων, κτλ. [συνώνυμα, ἐρείπια, ruines, décombres ; βλ. χάλασμα· || ἐτάφη ὑπὸ τὰ ἐρείπια, il a été enseveli sous les ruines (sous les décombres) ; || τὰ ἐρείπια οἰκοδομῆς, les débris d'un édifice ; || [μεταφ. ἐπὶ ἀνθρ.] εἶνε πλέον ἐρείπιον, ce n'est plus qu'une ruine ; || [συνεκδ. ἐπὶ παλαιᾶς οἰκίας] ἐλεεινὸν ἐρείπιον, méchante masure.

ἐρειπιόομαι-οῦμαι, καὶ

ἐρειπόομαι, καὶ

ἐρειποῦμαι, μέλ. οθήσομαι, ἀόρ. ἠρειπώθην· μεταβάλλομαι, πίπτω εἰς ἐρείπια, tomber en ruines ; se ruiner ; κρημνίζομαι, καταρρέω, καταπίπτω, crouler.

ἐρεισίνωτον, ου, τό· [νεοελλ.], dossier, n. m. (ἐρείδω, νῶτα), ἡ ῥάχις τῆς καρέκλας (ἀνακλίντρου, κτλ.), dos d'une chaise (d'un fauteuil, etc.).

ἔρεισμα, ατος, τό· τὸ ἐφ' οὗ ἐρείδεταί τις ἤ τι, appui, n. m. τὸ στήριγμα· || σημεῖον ἐρείσματος, point d'appui ; τὸ ὑποστήριγμα, soutien, n. m. καὶ γενικῶς ἔρεισμα, dossier, καλεῖται τὸ νῶτον, κοινῶς τὸ ἀκκουμπιστῆρι· || [οἰκοδομικῶς] ἔρεισμα, appui, n. m.

στήριγμα καλεῖται οὕτω γενικῶς πᾶσα τοιχοποιΐα ἢ ἐργασία ξυλουργικὴ ἢ σιδηρουργικὴ ἐφ' ἧς δύναταί τις νὰ ἐπακουμβήσῃ καὶ ἧς τὸ ὕψος δὲν ὑπερβαίνει τὸ 1-1,30 τοῦ μέτρου· || [ξυλουργ.] ἔρεισμα (τοῦ κλιμακτῆρος=ἡ χειρολαβή, lisse, n. f.), main-courante (f.) ou appui (de la rampe), ἤτοι τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κλιμακτῆρος (κουπαστῆς) ἔνθα στηρίζεται ἡ χεὶρ τοῦ ἀνερχομένου ἢ κατερχομένου τὴν κλίμακα· || τὸ ἔρεισμα τοῦ κιγκλιδώματος, κοινῶς ἡ κουπαστή, rampe d'appui ; βλ. καὶ κιγκλίδωμα, rampe ; || — ἐξώστου, appui d'un balcon, ἤτοι τὸ μέρος ἐφ' οὗ δύναταί τις νὰ ἐπακουμβήσῃ· || τὸ ἔρεισμα κιγκλιδώματος (βαλαυστιοσειρᾶς), ἤτοι τὸ ἐπάνω μέρος αὐτῆς, appui d'une balustrade ; || [οἰκοδ.] τὸ ἔρεισμα τοῦ παραθύρου (ἐπὶ τοιχοποιΐας), κοινῶς ἡ ποδιά, ὕψους σχεδὸν 1 μ., appui d'une fenêtre ; βλ. καὶ ἡμιστηθαῖον· || [ἱππευτ.] ἔρεισμα τοῦ ἐνστομίσματος, endroit de l'appui du mors ; καλεῖται τὸ μέρος αὐτοῦ ὅπερ ἀκριβῶς ἐπακουμβᾷ ἐπὶ τῶν φορέων· || [οἰκοδ.] —, dossier, n. m. τὸ ἐφ' οὗ ἐρείδεται, ἀκουμβᾷ τι, π. χ. καλεῖται οὕτω καὶ ὁ ἄνωθεν τῆς στέγης ὑψούμενος τοῖχος, ὁ χρησιμεύων διὰ τὴν στήριξιν τῶν σωλήνων τῶν καπνοδόχων· || ἔρεισμα, τὸ ὑπομόχλιον, billot, n. m. || ξύλινον ἔρεισμα, billot en bois, τὸ ἐπὶ τοῦ ναυτικοῦ πυροβόλου Gannet ; || ὀρόφιον ἔρεισμα ἢ ἁπλῶς ἔρεισμα, blochet, n. m. καλοῦνται οὕτω μικραὶ ἰσχυραὶ δοκοὶ τιθέμεναι εἰς τὸ ἄνω μέρος τῶν τοίχων, αἱ ὁποῖαι εἰς τὰς τεθλασμένας στέγας (combles brisés) στηρίζουσι τὰ ἄκρα τῶν ἀμειβόντων ἢ τῶν γωνιαίων ὀροφίων δοκῶν (arêtiers) ὅταν αἱ τελευταῖαι ἀπολήγωσιν εἰς γωνίας· || γωνιαῖον ἔρεισμα, blochet d'arêtier ; || ἔρεισμα ἑνούμενον διὰ χελιδονουρᾶς μετὰ τῆς ἐπιτεγίδος, blochet mordant ; || ἔρεισμα, ἀντηρίς, στήριγμα, étrésillon, n.m. (καὶ ῥῆμα étrésillonner, ὑποστηρίζω, στηλόνω)· π. χ. ἐρεισματικὸν σανίδωμα, étrésillon, n.m. καλοῦνται οὕτω τεμάχια ξύλων ἢ σανίδων χρησιμεύοντα ὡς ἀντηρίδες διὰ τὴν ὑποστήριξιν τοίχων ἢ γαιῶν, διὰ τὰς ἐπενδύσεις τάφρων, ὑπονόμων, ὀρυγμάτων, μεταλλείων, κτλ. || ἔρεισμα, προσέρεισμα, épaule, n. f. épaulement, n. m. μέρος τι ἐργαλείου, σκεύους, κτλ. ἐφ' οὗ ἐπακουμβᾷ τι· || [γεφυρ. ὁδοπ.] ἔρεισμα ἢ προσέρεισμα, accotement, n. m. ou accolement, n. m. (βλ. πεζοδρόμιον καὶ ὁδός). Καλεῖται οὕτω χῶρος περιλαμβανόμενος μεταξὺ τοῦ ὁδοστρώματος (chaussée) καὶ τῆς ἐξωτερικῆς κόψεως ὁδοῦ τινός, ἢ μεταξὺ τοῦ χάνδακος τῆς ὁδοῦ καὶ τῶν οἰκιῶν. Κατ' ἐπέκτασιν καλοῦνται εἰς τοὺς σιδηροδρόμους προσερείσματα ἢ ἐρείσματα (accotements), τὰ διαστήματα τοῦ καταστρώματος (plate-forme) σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ, τὰ εὑρισκόμενα μεταξὺ τοῦ ἐξωτερικοῦ χείλους (bord extérieur) τῆς σιδηρᾶς ῥάβδου (rail), καὶ τῆς ἄνω ἐξωτερικῆς κόψεως, ἤτοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ἄκρου τοῦ σκυρωτοῦ (ballast), ὅπερ εἰς τὸν σιδηρόδρομον Πειραιῶς—Λαρίσσης ἔχει πλάτος 0μ,80.

ἐρεισματικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων ὡς ἔρεισμα, d'appui ; π. χ. ἐρεισματικὴ δοκός, ἀντηρίς, στήριγμα, étrésillon, n. m. ἐρεισματικὸν σανίδωμα, βλ. ἔρεισμα· || ἐρεισματικὴ δοκός, chevêtre, n. m. ἐρεισματικὸς στρωτὴρ ξύλινος ἢ σιδηροῦς· βλ. καὶ δοκός.

ἐρεισμάτιον, ου, τό· jambette, n. f. κνημίς, μικρὸν στήριγμα, στηριγμάτιον.

ἐρεοῦς, ᾶ, οῦν, μάλλινος, η, ον· de laine; ὁ ἐξ ἐρίου καμωμένος, fait de laine.

ἐρεσία, ας, ἡ (ἐρέσσω), ἡ κωπηλασία.

ἐρέσσω, μέλ. έσω, ἀόρ. ἤρεσα, ἤτοι ἐλαύνω (κοινῶς λάμνω), κωπηλατῶ, nager ; ramer ; voguer (συνώνυμα)· βλ. κωπηλατῶ.

ἐρεσχελέω-ῶ, μέλ. ήσω, πειράζω τινὰ δι' ἀστεϊσμῶν ἢ ἐγγιχτικῶν λόγων, taquiner ; καὶ ἐν γένει φλυαρῶ, bavarder.

ἐρεσχελία, ας, ἡ· τὸ πείραγμα, ἀστεϊσμός, ἐγγιχτικὸς λόγος, taquinerie, n. f. ἡ φλυαρία, bavardage, n. m.

ἐρέτης, ου, ὁ (ἐρέσσω), ὁ κωπηλάτης, rameur, n. m. ou nageur, n. m.

ἐρετικός, ή, όν· ὁ εἰς τὸ κωπηλατεῖν ἁρμόδιος, qui concerne l'art de ramer ; propre aux rameurs ; || [οὐσ.] ἡ ἐρετικὴ (ἐν. τέχνη), l'art de ramer.

ἐρετμός, οῦ, ὁ· βλ. κώπη, rame, n. f.

ἔρευγμα, ατος, τό· (ἐρεύγομαι) τροφὴ ἔμετον γεννῶσα, τὸ ξέρασμα, nourriture ; qui produit des vomissements ; vomitif, n. m. || ἔρευγμα=ἐρευγμός.

ἐρευγή, ῆς, ἡ· καὶ

ἐρευγμός, οῦ, ὁ· éructation, n. f. (ὁ ἔμετος Ἱππ.) θορυβώδης ἐκβολὴ ἐκ τοῦ στόματος τῶν ἐν τῷ στομάχῳ εὑρισκομένων ἀερίων, συνώνυμον τοῦ (χυδαίου, trivial) rot, n. m. κοινῶς τὸ ῥεύξιμον, emission par la bouche, et avec un bruit rauque, de gaz provenant de l'estomac ; faire un rot.

ἐρεύγομαι, μέλ. εύξομαι, ἀόρ. ἤρυγον· éructer ἐμῶ, ξερνῶ [κυρίως καὶ μεταφ.] rendre par la bouche. § ἐρεύγομαι, ῥεύγομαι, rejeter, ἐκβάλλω ἐκ τοῦ στόματος θορυβωδῶς τὰ ἐν τῷ στομάχῳ ἀέρια, rendre par la bouche et avec bruit les gaz contenus dans l'estomac ; [χυδ.] roter ; rendre par la bouche en rotant=ῥεύγομαι, faire un rot, des rots ; roter a table ; ne faire que roter ; || ἐρευγόμενος, η, ον· roteur, euse, personne qui a l'habitude de roter ; [μεταφ.] ἐμῶ [ὕβρεις, κτλ.], vomir, éructer [des injures, etc.].

ἔρευνα, ης, ἡ· recherche, n. f. ἡ μετ' ἐπιμελείας ἀναζήτησις τινός, ἡ ἐπιμελὴς ἐξέτασις, examen, n. m. ἡ ἀκριβὴς ἔρευνα, perquisition, n. f. || —, ἐξερεύνησις, investigation, n. f. recherche attentive et suivie, faite pour trouver une chose ; || ἔρευναι δικαστικαί, ἐπιστημονικαί, investigations judiciaires, scientifiques ; || —, ἀνίχνευσις, exploration, n. f. || διέφυγε τὰς ἐρεύνας τῶν ἀρχῶν, il a échappé aux recherches des auto-

rités ; || ἡ ἔρευνα τοῦ ζητήματος, l'examen de la question ; || ἡ ἀστυνομία ἐνήργησεν ἔρευναν εἰς τὴν οἰκίαν του, la police a fait une perquisition chez lui ; || [δικαστ.] ἡ κατ' οἶκον ἔρευνα, visite domiciliaire, εἶνε μέσον ἀνιχνεύσεως τῶν δραστῶν (ὑποκειμενικῶς) καὶ τῶν περιστατικῶν (ἀντικειμένων) ἀδικήματος, ἐνεργεῖται δὲ ὑπὸ ἀνακριτικοῦ τινος ὑπαλλήλου. Κατὰ τὸ σύνταγμα τὸ ἄσυλον παντὸς εἶνε ἀπαραβίαστον, ἐν τούτοις ὑπάρχουσι περιπτώσεις καθ' ἃς ἐπιτρέπει ὁ νόμος εἰς ῥητῶς ὡρισμένας περιστάσεις τὴν κατ' οἶκον ἔρευναν, ἥτις προτίθεται τὴν ἀνακάλυψιν ὑπόπτων προσώπων, τὴν ἐξιχνίασιν ἀποδείξεων τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὴν κατάσχεσιν ὑφαιρεθέντων πραγμάτων ἢ πιστηρίων. Συγχωρεῖται δὲ νὰ γίνηται αὕτη μόνον ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων προσώπων ὁπότε καὶ ὅπως ὁ νόμος κελεύῃ τηρηθεισῶν τῶν νομίμων διατυπώσεων. (Ποιν. Δικον. ἄρθρ. 169-177)· || σωματικὴ ἔρευνα, examen corporel ; || ἔρευνα ἀγνώστων χωρῶν, exploration des pays inconnus ; || [ναυτ.] βλ. ἐξερεύνησις· || [στρατ.] exploration, n. f. ὑπηρεσία τῆς ἐρεύνης, service d'exploration ; αὕτη ἀνατίθεται εἰς τὸ ἱππικόν· || —, ἡ ἐξέτασις, visite, n. f. || — ἐπὶ πλοίου, ἡ ἐξέτασις, ἡ νηοψία, visite, n. f. || —, ἐξέτασις κατὰ διαταγὴν ἀρχῆς τινός, enquête, n. f. || [ναυτ.] — τῆς σημαίας, enquête du pavillon (ὅρος ἀλληλεθνοῦς δικαίου), ἤτοι ποίας ἐθνικότητος εἶνε τὸ πλοῖον.

ἐρευνητής, οῦ, ὁ· ὁ ἐρευνῶν, ἐξετάζων τι ἐπιμελῶς, ὁ ἐξερευνητής, investigateur, trice, n. personne qui fait des investigations, des recherches : ἐρευνητὴς τῆς φυσικῆς ἱστορίας, un investigateur de l'histoire naturelle. § —, ὁ ἀνιχνευτής, explorateur, n. m. ὅστις λέγεται καὶ batteur d'estrade ; βλ. **ἀνιχνευτής.** § —, scrutateur, trice, n. celui qui scrute, qui examine dans le détail : un scrutateur des phénomènes de la nature.

ἐρευνητικός, ή, όν· ὁ ἐρευνῶν, scrutateur, trice ; de scrutateur ; βλ. **ἐρευνητής.** § —, investigateur, trice (ἐπιθετικῶς)· || πνεῦμα ἐρευνητικόν, génie investigateur ; || ἐρευνητικὴ ὑπομονή, patience investigatrice.

ἐρευνῶ (άω)· μέλ. ήσω, rechercher ; ζητῶ ἐπιμελῶς, ζητῶ (γυρεύω) νὰ εὕρω τι, ἀναζητῶ τὰ ἴχνη· ζητῶ, chercher ; ἐρευνῶ μεταξὺ ἄλλων, ἀνασκάπτω, κτλ. fouiller ; ἐξετάζω λεπτομερῶς, examiner ; s'enquérir ; ἐξερευνῶ, βολιδοσκοπῶ, ἐξετάζω, sonder ; ἀνιχνεύω, explorer ; sonder, examiner dans le détail, chercher à pénétrer ; ἐρευνῶ, διατρέχω ἔγγραφα, βιβλία, κτλ. compulser ; || — τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, rechercher les mystères de la nature ; || [ἀπολ.] ἠρεύνησα παντοῦ, j'ai cherché partout ; || ἠρεύνησεν εἰς τὰ ἀρχεῖα, il a fouillé dans (feuilleté ; compulsé) les archives ; || πίστευε καὶ μὴ ἐρεύνα [φρ.] croyez et n'examinez pas ; || ἐρευνᾶτε τὰς Γραφὰς [φρ. Γραφ.] enquérez-vous des Ecritures ; || πρέπει νὰ ἐρευνήσωμεν περὶ τούτου, il faut s'enquérir de cela ; || ἠρεύνησα τὰς διαθέσεις του, j'ai sondé ses intentions; βλ. καὶ ἐξετάζω· || ἠρεύνησε τὰς βιβλιοθήκας, il a scruté les bibliothèques ; || [ναυτ.] ἐρευνῶ, explorer ; βλ. ἐξερεύνησις, exploration ; || [τακτ.] ἐρευνῶ (ἀνιχνεύω), περιπολῶ τὴν χώραν, battre l'estrade ou battre la campagne ; || — διὰ τρυπάνου τὸ ἔδαφος, sonder le terrain ; βλ. καθετηριάζω· || [ναυτ. τακτ.] — τὴν παραλίαν τὴν ἀκτήν, sonder le rivage, la côte = ἐξετάζω περιπολῶν.

ἐρέψιμος, ος, ον· ὁ χρήσιμος διὰ τὴν ἐπιστέγασιν, qui sert à la toiture; ξύλα ἐρέψιμα.

ἔρεψις, εως, ἡ· ἡ ἐπιστέγασις, action de couvrir une maison, toiture, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ στέγη, toit, n. m.

ἐρέω, βλ. ἐρῶ, λέγω, dire.

ἐρημάζω, μέλ. άσω· ζῶ ἐν ἐρημίᾳ, κατὰ μόνας εἰμί, vivre aux lieux déserts ; être seul; ὅθεν ἐρημάζω μετέπεσεν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἐρημόνω, βλ. λέξιν, καθὼς καὶ ῥημάζω.

ἐρήμην, [ἐπίρ.] défaut, adv. καὶ κατ' ἐρήμην, par défaut [νομ. ὅρος], ἐρήμη(ν) δίκη, καλεῖται ἡ μὴ παράστασις ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης ἑνὸς τῶν διαδίκων, ὅπως ὑποβάλῃ τὰ δικαιολογήματα αὐτοῦ· ἤτοι ἡ ἀπουσία τοῦ διαδίκου· βλ. καὶ **ἐρημοδικία**· || [ποιν.] ἐρήμην δίκη, ἐρημοδικία, par contumace (ou contumax), ἡ φυγοδικία, ἡ κατάστασις τοῦ μὴ προσερχομένου κατὰ τὴν δίκην κατηγορουμένου· || ὁ ἐρήμην δικαζόμενος, jugé par défaut ; || δικάζομαι ἐρήμην, faire défaut, ἤτοι μὴ ἐμφανίζεσθαι εἰς τὸ δικαστήριον· || κατεδικάσθη ἐρήμην, il a été condamné par défaut (ποιν. par contumace).

ἐρημία, ας, ἡ· ἡ μοναξιά, solitude, n. f. τόπος μοναχικός, ἔρημος, lieu désert ; συνεπῶς ἡ ἔρημος, désert, n. m.

ἐρημικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν μοναξίαν, ἐρημίαν ἀνήκων, μονήρης, μοναχικός, solitaire, adj. ὁ ὢν μόνος, qui est seul ; ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐρημίαν, qui aime à être seul ; || τῆς ἐρημίας, de solitude ; ὁ μεμονωμένος, isolé, ée ; ἀπομεμακρυσμένος, écarté, ée ; ὁ ἔρημος, désert, e.

ἐρημικῶς, [ἐπίρ.] solitairement, adv. d'une manière solitaire ; || ζῆν ἐρημικῶς, vivre solitairement.

ἐρημιτήριον, ου, τό· ermitage, n. m. ἤτοι τόπος εἰς ὃν ἀποσύρεταί τις, [lieu de] retraite.

ἐρημίτης, ου, ὁ· θηλ. ἐρημίτης, ιδος, ἡ· ermite, n. ὁ ἀσκητής, ὁ μονάζων, ὁ ζῶν μόνος· [μεταφ.] ὁ **ἐρημικός,** solitaire, ὁ ὢν μόνος, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐρημίαν. § [ὀρυκτ.] ἐρημίτης ἢ μοναζιτοειδής· βλ. μοναζίτης. Δ. Κ.

ἐρημιτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐρημίτην, d'ermite ; ὁ **ἐρημικός,** solitaire, adj.

ἐρημιτικῶς, [ἐπίρ.] ὡς ἐρημίτης, en ermite ; ἐρημικῶς, solitairement, adv.

ἐρημοδικία, ας, ἡ· (βλ. **ἐρήμην**) ἐρήμη δίκη, [jugement] par défaut ; non-comparence, n. f. [ποιν. ἰδ.] contumace, n. m.

ἐρημοκκλῆσι, τό· [δημ.] μικρὰ ἐξοχικὴ

ἐκκλησία, petite église (chapelle) [de campagne, abandonnée].

ἐρημονῆσι, τό· [δημ.] καὶ

ἐρημόνησος, ου, ἡ· νῆσος ἐρήμη, île déserte.

ἐρημόνω, ἐρημώνω, ἐρημόω-ῶ, μέλ. ώσω, dévaster (ravager ; ruiner ; rendre désert) ; dépeupler (ἀφαιρῶ τοὺς κατοίκους, ὁλικῶς ἢ μερικῶς, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀφαιρῶ τὰ ζῷα ἢ ἀντικείμενα ἅτινα θεωροῦνται ὡς κάτοικοι) ; désoler ; κάμνω τόπον τινὰ ἔρημον, κενὸν τινός· || ἡ πανώλης εἶχεν ἐρημώσει τὸν τόπον, la peste avait dévasté (dépeuplé) le pays ; || ὁ θάνατος ἠρήμωσε τὸν οἶκόν του, la mort a désolé sa maison ; || ἐρημόω τὴν πολεμίαν χώραν, ravager. § ἐρημόνω, dépréder ; λεηλατῶ μετὰ καταστροφῆς, piller avec dégât. § [οὐδ. καὶ μέσ.] ἐρημόνομαι, ἐρημοῦμαι, μέλ. ἐρημώσομαι, ἐρημωθήσομαι, ἀόρ. ἠρημώθην, se dépeupler ; perdre ses habitants ou ce qui est considéré comme tel. § —, devenir désert, καθίστασθαι ἔρημος.

ἔρημος, ος, ον· désert, e ; ὁ κενός, ὁ μὴ περιέχων τι, ὁ ἀκατοίκητος, inhabité, ée ; || ἔρημος οἰκία, maison déserte ; || ἔρημα ἀνάκτορα, des palais inhabités (ἐγκαταλελειμμένα, abandonnés). § ἔρημος, ου, ἡ· désert, n. m. ἡ ἐρημία, solitude, n. f. || ἔρημος, désert, n. m. καλεῖται πᾶσα μεγάλη ἐπὶ τῆς γῆς ἔκτασις, διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐδάφους ἢ διὰ τὴν παντελῆ ὕδατος ἔλλειψιν, ἐστερημένη παντελῶς φυτείας καὶ ἐπομένως ἀκατοίκητος· || ἡ φωνή του εἶνε φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ [φρ.], il prêche dans le désert ; || ἡ πόλις καταντᾷ τὸ θέρος ἀληθὴς ἔρημος, la ville devient pendant l'été une véritable solitude· || ἔρημος ἢ λιθόβλητον πεδίον, désert ou lapiaz; καλοῦνται οὕτω τὰ ἐδάφη ἅτινα εἰσὶν ἐσπαρμένα διὰ μεγάλων ἡφαιστείων λίθων· || ἔρημος χαλικώδης ἢ κροκαλοειδής, désert caillouteux; ἤτοι ἔρημος ἐσπαρμένη διὰ λίθων ἐχόντων γωνίας ἀτρίπτους. § ὁ ἐρημικός, μοναχικός, solitaire ; ἀπομεμονωμένος, isolé, ée ; || ἀγαπᾷ τὰ ἔρημα μέρη, il aime les endroits solitaires. § ὁ ἐστερημένος τινός, privé de ; dénué, ée ; ὁ ἐγκαταλελειμμένος, abandonné ; délaissé ; || — φίλων, privé d'amis ; || ἔρημος παρηγορίας, dénué de consolation ; || ἔρημος χήρα, veuve abandonnée ; || πτωχὸς καὶ ἔρημος, pauvre et délaissé ; || [κοινῶς] ὁ ἔρημος ! (= ὁ ἀτυχής ! ὁ δυστυχής ! ὁ πτωχός !) l'infortuné ! le malheureux ! le pauvre ! || ἔρημος καὶ σκοτεινὸς [φρ. κοιν.], triste et délaissé ; || τὰ ἔρημα χρήματα τὰ κάμνουν ὅλα, c'est le maudit (κατηραμένα) argent qui fait tout.

ἐρημόω-ῶ· βλ. ἐρημόνω.

ἐρήμωσις, εως, ἡ· dépeuplement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐρημώνειν, action de dépeupler ; τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως ταύτης, le résultat de cette action ; || ἐρήμωσις, καταστροφή, dévastation, n. f. action de dépouiller ; || —, déprédation, n.f. λεηλασία μετὰ καταστροφῶν, pillage fait avec dégât ; || ἡ ἐρήμωσις χώρας τινός, le dépeuplement d'un pays ; βλ. καὶ ἐρημόνω· || ἡ κακὴ διοίκησις ἐπέφερε τὴν ἐρήμωσιν τῆς νήσου, le mauvais gouvernement causa le dépeuplement de l'île ; || ἡ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐρήμωσις τοῦ τόπου, la dévastation du pays par les ennemis ; || πνεῦμα ἐρημώσεως, esprit de déprédation ; || τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως [φρ. Γρφ.), l'abomination de la désolation.

ἐρημωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐρημώνων, καταστρέφων, dévastateur, n. m. personne qui dévaste, qui cause la dévastation.

ἐρημωτικός, ή, όν· de dévastation ; dévastateur, trice ; ὁ εἰς ἐρήμωσιν ἐπιτήδειος, qui devaste, qui cause la dévastation.

ἔρθιμο, τό· [διάλ. Ἠπείρου]=ὁ ἐρχομός.

ἐρίζω, μέλ. ίσω, διαφιλονεικῶ, ἀμφισβητῶ τι πρός τινα (contester), ἰδίως ἐπὶ ἁμίλλης, disputer ; φιλονεικῶ, λογομαχῶ, disputer ; [se] quereller ; se chamailler ; [μεταφ.] ἐρίζω, φιλονεικῶ, batailler.

ἐρινάζω καὶ ἐρινεάζω, μέλ. άσω, (συκᾶς), caprifier; τὸν καρπὸν τῶν ἀγρίων συκῶν, ἤτοι τ' ἀγριόσυκα (ἐρινεὸν) κρεμῶ ἐπὶ τῆς ἡμέρου συκῆς, ἵνα τὰ ἐκ τῶν ἀγρίων σύκων ἐξελθόντα ἔντομα κάμωσι τὴν συκῆν νὰ βαστάξῃ τὰ σῦκά της.

ἐρινασμός, οῦ, ὁ· καὶ ἐρινεασμός, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐρινάζειν, caprification, n. f. ἡ κρέμασις ἐρινεοῦ ἐπὶ τῆς συκῆς.

ἐρινεόν, οῦ, τό· ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας συκῆς, τὸ ἀγριόσυκον, figue sauvage ; caprifigue, n. f.

ἐρινεός, οῦ, ὁ· ἡ ἀγρία συκῆ (τὸ δένδρον), figuier sauvage ; caprifiguier, n. m.

ἐρίνιον, ου, τό· [ὀρυκτ.] βλ. **ἐρινίτης.**

ἐρινίτης, ου, ὁ· érinite, n. m. ὀρυκτὸν χρώματος σμαραγδοπρασίνου, ἀλαμπὲς καὶ διαφώτιστον κατὰ τὰ ἄκρα, κρυσταλλοφυὲς ἢ ἄμορφον, ὑπὸ σταλακτικὰ σχήματα μετὰ συγκεντρικῆς φλοιοπαγοῦς συνθέσεως, τραχείας ἐπιφανείας, σκληρότητος 4,5-5,0 καὶ εἰδ. βάρ. 4-4,1. Χημικῶς εἶνε $Cu_3(AsO_4)_2 + 2Cu(O_4)_2$ ἢ $Cu_5(O_4)_4(AsO_4)_2$. Δ. Κ.

ἐρινύς, ύος, ἡ· καὶ ἐριννύς, πληθ. **ἐρινύες** καὶ συνηρ. ἐρινῦς· αἱ θεαὶ τῆς ἐκδικήσεως, ἡ μανία, furie, n. f. érinnye, n. f. **ἐρινύες** ἢ κατ' εὐφημισμὸν **Εὐμενίδες** ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θεαὶ τοῦ ᾅδου, φύλακες τῶν νόμων τῆς φύσεως, τῆς ἁρμονίας τοῦ κόσμου καὶ τῶν ὄντων, τιμωροῦσαι αὐστηρῶς πᾶσαν παράβασιν τῶν νόμων τούτων, πρὸ πάντων δὲ τὸν φόνον, τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔγκλημα κατὰ τῆς ἠθικῆς τάξεως, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μετὰ τὸν θάνατον ἀκόμη ἐν τῷ ᾅδῃ· || δαίμων ἐκδικητικός, démon vengeur.

ἐρινός, προφέρ. συνήθως ὀρνός· βλ. ἐρινεός.

ἐριόμετρον, ου, τό· ériomètre (ἔριον, laine καὶ μέτρον, mesure) n.m. ὄργανον χρήσιμον πρὸς καταμέτρησιν τοῦ πάχους μικροτάτων σωμάτων, οἷα τὰ αἱμοσφαίρια (globules du sang), τὰ γαλακτοσφαίρια (globules du

lait), τὸ ἄμυλον (fécule), αἱ φυτικαὶ ἶνες (les fibres végétales), κτλ.

ἔριον, ου, τό· laine, n. f. καὶ μαλλός, οῦ, ὁ· τὸ **μαλλίον**· ἐρεοῦς, ᾶ, οῦν, de laine= μάλλινος, η, ον· **ἔριον**, laine, n. f. λέγεται τὸ κροκυδῶδες καὶ συνεστραμμένον τρίχωμα τοῦ σώματος πολλῶν θηλαστικῶν ζώων, τὸ εἰς κατασκευὴν ὑφασμάτων χρησιμοποιούμενον, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ὅμοιον τούτῳ χνοῶδες ὑλικὸν τὸ ὑπό τινων φυτῶν παρεχόμενον· κατ' ἐξοχὴν ὅμως **ἔριον** λέγοντες ἐννοοῦμεν τὸ **μαλλίον** τοῦ **προβάτου**, κοινῶς **ἀρνοκουρά**, ὅπερ ὅταν ᾖ νεόκοπον ἢ ἄκοπον λέγεται toison, n. f. || — κεκλωσμένον, μαλλίον στριμμένον, laine filée; || — ἄκλωστον ἢ μαλλίον ἄστριπτον, laine non filée.

ἐριόξυλον, ου, τό· λέγεται ἡ βάμβαξ, coton, n. m. καὶ ἡ βαμβακιά, cotonnier, n. m.

ἐριοπώλης, ου, ὁ· lainier; ὁ ἔμπορος ἐρίου, marchand de laine.

ἐριουργεῖον, ου, τό· lainerie, n. f. τὸ κατάστημα ἔνθα ἐργάζονται τὰ ἔρια, fabrique de lainages.

ἐριουργέω-ῶ, μέλ. ήσω· ἐργάζομαι τὰ ἔρια, travailler la laine; κατασκευάζω μάλλινα.

ἐριουργής, ής, ές· ὁ ἐξ ἐρίου (μαλλίου) κατασκευασθείς, de laine.

ἐριούργημα, ατος, τό· τὸ μάλλινον ὕφασμα, lainage, n. m.

ἐριουργία, ας, ἡ· ἡ εἰς τὰ μαλλία ἐργασία, ἡ τέχνη τοῦ κατεργάζεσθαι τὸ ἔριον, art de travailler la laine, lainerie, n. f.

ἐριουργικός, ή, όν· ὁ εἰς ἐριουργίαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, de lainerie.

ἐριουργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ· ὁ μάλλινα ὑφάσματα κατασκευάζων ἐργάτης, ouvrier en laine; lainier, ère; laineur, euse, adj.

ἐριοῦχον, ου, τό· ὕφασμα ἐξ ἐρίου, drap [de laine] κοινῶς ἡ **τσόχα**.

ἔρις, ιδος, ἡ· (βλ. ἐρίζω), ἅμιλλα, dispute, n. f. || ἡ φιλονεικία, λογομαχία, querelle, n. f. chamaillis, n. m. altercation, n. f. διαφωνία, discorde, n. f. || ἡ ἔρις σφοδρύνεται, la dispute s'échauffe; || δὲν θέλω ἔριδας, je ne veux point de querelles; || ἀσήμαντος ἔρις, une altercation sans importance; || δικαστικὴ ἔρις, contestation (ἀμφισβήτησις) [en justice]; || [μυθολ.] τὸ μῆλον τῆς ἔριδος, la pomme de la discorde. Ἡ Ἔρις ἦτο θεὰ τῶν ἀρχαίων, προσωποποίησις τῆς διχονοίας καὶ τῶν φιλονεικιῶν.

ἐριστικός, ή, όν· ὁ ἔχων ἐπιτηδειότητα, κλίσιν, συνήθειαν, ἐπιθυμῶν νὰ ἐρίζῃ, φιλονεικῇ, φιλόνεικος, querelleur, euse; disputeur, euse; ἐνοχλητικός, ῥαδιοῦργος, tracassier, ère.

ἐριστικῶς, [ἐπίρ. προηγ.] en disputant; avec une humeur querelleuse.

ἐρίτηκτον, τό· [ὀρυκτ.] βλ. **κρυόλιθος**.

ἐρίτιμος, ος, ον· λίαν ἔντιμος, τετιμημένος, très-honoré; très-honorable; βλ. **μεγάτιμος**.

ἐρίφειος, ος, ον· ὁ ἐξ ἐρίφου, ἐκ νέας αἰγός, κρέας, δέρμα, de chevreau.

ἐρίφιον, ου, τό· ὑποκ. τοῦ ἔριφος, κατσικάκι, petit chevreau, n. m.

ἔριφος, ου, ὁ· τὸ νέον γίδι, κατσίκι, ὁ τῆς αἰγὸς μικρὸς καὶ τρυφερὸς γόνος, chevreau, n. m. ἡ ἔριφος ἢ ἐρίφη, la chèvre.

ἐριώδης, ης, ες· ἐξ ἐρίου, μάλλινος, de laine; laineux, euse.

ἑρκάνη, ης, ἡ· περίφραξις, cloture, n. f. φραγμός, barrière, n. f. § ἑρκάνη (περίφραξις, φραγμός), garde-corps ἢ garde-fou, n. m. τὸ **θωράκιον** (μέχρι τοῦ θώρακος)· ἔρεισμα λίθινον, ξύλινον ἢ σιδηροῦν τιθέμενον κατὰ τὸ μῆκος **κρηπῖδος** (quai) παραλίας ἢ ποταμοῦ, ὁδοῦ, τάφρου, **ἀναπαυτηρίου** κλίμακος (palier), δώματος (terrasse), κτλ. μεταφορικῶς σημαίνει τὸ **φράγμα** ἢ **περίφραγμα**· τιθέμενον δὲ κατὰ τὸ μῆκος δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν γεφύρας τινὸς καλεῖται **παράκλιντρον**· τὰ **παράκλιντρα** γεφύρας, les garde-fous d'un pont; τὸ κιγκλίδωμα, garde-corps d'un escalier; || [ναυτ.] ἑρκάνη, ἡ· lisse d'appui (n. f.) ou lisse de garde corps (n. f.) ou rabattue (n. f.) περίβλημα ξύλινον ὅπερ εἰς τὰ παλαιοῦ τύπου πλοῖα ἐτίθετο ὑπὲρ τὸ **περιτόναιον** (plat-bord) καὶ ἐπὶ τῶν **κερκίδων** (grandes herpes)· τὸ περίβλημα τοῦτο εἶνε ἰσχυρὰ πήχη στερεουμένη ἐπὶ στηριγμάτων καθέτων πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πληρώματος· βλ. καὶ [ναυτ.] **δρύφακτον**, pavois.

ἕρκος, εος-ους, τό· (εἴργω), περίκλεισμα, περίφραγμα, φραγμός, barrière, n. f. «πᾶν ὅσον ἂν ἕνεκα κωλύσεως εἴργῃ τι περιέχων ἕρκος εἰκὸς ὀνομάζειν» Πλατ. || ἕρκος ὀδόντων [φρ.], la barrière des dents; τὰ χείλη, les lèvres. § [ὀχυρ.] ἕρκος, herse (f.) de forteresse; φραγμός, σιδηροῦν δρύφακτον πρὸς παρεμπόδισιν διαβάσεως τινός· || [ὀχυρ.] tambour, n. m. (ἤτοι **χαράκωμα, προφύλαγμα**)· καλεῖται οὕτως μικρὸν χαράκωμα ὅπερ συνήθως εἶνε δρύφακτον (palanque) ἢ σκολόπωμα (palissade) καὶ ἐνίοτε τοῖχος μετὰ τυφεκηθρῶν ὅπως προφυλάξῃ τὴν εἴσοδον ὀχυρώματος τινός, ἢ χρησιμεύον διὰ τὴν πλαγιοφύλαξιν ἀμυντικῶς ὠργανωμένης οἰκίας, κτλ.

ἑρκυνίτης, Hercynite; ὀρυκτὸν χρώματος μέλανος κατ' ἐπιφάνειαν ἀλαμπὲς ὑελοειδοῦς δὲ λάμψεως ἐπὶ θραυογενοῦς ἐπιφανείας, διαφώτιστον (κατὰ λεπτὰ πέταλα) μαγνητικόν, σκληρότητος 7,5-8,0 καὶ εἰδ. βάρους 3,91-3,95. Ἀπαντᾷ χειροπληθὲς ὑπὸ λεπτοκοκκώδη συσσωματώματα ἢ παρενεσπαρμένον. Χημικῶς εἶνε $Fe\ Al_2\ O_4$. Δ. Κ.

ἕρμα, ατος, τό· (ἐκ τοῦ ἔρδω, ἐρείδω), ἔρεισμα, ὑποστήριγμα, étai, n. m. βλ. καὶ **ἀντέρεισμα**· ἰδίως δὲ ἕρμα, étai, λέγονται τὰ **φαλάγγια**, βλ. λέξιν. § **ἕρμα**, écueil (m.) caché, σκόπελος, ὕφαλος, σύρτις, εἰς τὰ ὁποῖα, σκεπασμένα ὑπὸ τῆς θαλάσσης κτυπῶσι καὶ συντρίβονται ἢ κολλοῦσι καὶ κάθηνται τὰ πλοῖα· ἕρμα ἄφαντον, Αἰσχ. § ἕρμα λίθου, βλ. **λίθοι ῥιπτοί**. § [ναυτ.] **ἕρμα**, lest, n.m. (προφέρ. lést), κοινῶς

σαβοῦρα· τὸ σύνολον τῶν βαρέων ἀντικειμένων τῶν ἐστοιβαγμένων ἐν τῷ κύτει χάριν τῆς εὐσταθείας τοῦ πλοίου. Τὸ ἕρμα τῶν πολεμικῶν πλοίων σύγκειται ἐκ χυτοσιδήρων σόλων (gueuses), τῶν δ' ἐμπορικῶν ἐκ χώματος, λίθων, χαλίκων, ὕδατος ἢ ἄμμου ἵνα εὐκόλως ἐξάγηται· ‖ σταθερὸν ἕρμα, lest fixe; ‖ κινητὸν ἕρμα, lest mobile; ‖ [πλοῖον] ὑπὸ ἕρμα, sur son lest. § [ὁδοπ. καὶ σιδηροδ.] βλ. σκυρωτόν, ballast.

ἑρμάζω, μέλ. άσω, καὶ ἑρματίζω, ἐρείδω, στερεῶ, στηρίζω, affermir, appuyer; καὶ ἰδίως étayer; ὑπερείδω, πουντελιάζω, βλ. καὶ ἕρμα, étai. § [ναυτ.] ἑρμάζω, ἑρματίζω, κοινῶς σαβουρώνω, lester; ἤτοι στοιβάζω ἕρμα ἐντὸς πλοίου.

ἕρμαιον, ου, τό· εὕρημα, trouvaille, n. f. κέρδος ἀνέλπιστον ἢ ὄφελος ἀπροσδόκητον, profit inattendu; aubaine, n. f. ἐπειδὴ ὅτε τις εὕρισκεν εὕρημά τι κατὰ τύχην εἰς τὸν δρόμον, τὸ ἀπέδιδεν εἰς τοῦ Ἑρμοῦ τὴν εὔνοιαν· ‖ ἕρμαιον λέγεται τὸ ἔκβρασμα, épave; βλ. καὶ δικαίωμα ἐκβράσματος· ‖ τὴν σήμερον ἕρμαιον λέγεται, τὸ νὰ ἄγηταί τις καὶ νὰ φέρηται ὑπό τινος, τὸ θῦμα, τὸ παίγνιον, proie, n. f. ‖ εἶνε ἕρμαιον τῆς ἀπληστίας τῶν τοκογλύφων, il est en proie à la cupidité des usuriers; ‖ [στρατ.] ἕρμαιον, aubaine, n. f. ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ καλεῖται ἀνέλπιστος ἐπιτυχία, ἤτοι ἐπιτυχία ἢ ὑπερίσχυσίς τις ἐπὶ τοῦ πολεμίου.

ἕρμακες, βλ. ἕρμαξ.

ἑρμακιά, ᾶς, ἡ· τὸ ἐκ λίθων ᾠκοδομημένον ἄνευ πηλοῦ τειχίον, mur de (en) pierres sèches, κοινῶς ἡ ξηρολιθιά.

ἕρμαξ, ακος, ἡ· καὶ συνηθέστερον ἕρμακες, αἱ· τὸ ἕρμα, ὕφαλος πέτρα, écueil caché (βλ. λέξιν)· ‖ ἕρμακες, monceau (ou tas) de petites pierres, σωροὶ πετρῶν ἢ χαλίκων εἰς τὰς ὁδοὺς κείμενοι περὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ· ἐπειδὴ συνειθίζετο νὰ ῥίπτῃ ἕκαστος τῶν διαβαινόντων μίαν πέτραν εἰς τὸ ὑπόβαθρον τοῦ ἀγάλματος καὶ οὕτως ἐκαθαρίζοντο αἱ ὁδοὶ αἵτινες ἦσαν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ θεοῦ ἀφιερωμέναι· ἐλέγοντο δὲ οἱ σωροὶ αὐτοὶ καὶ λίθακες (petites pierres); ‖ σωρὸς λιθάκων, monceau (ou tas) de petites pierres. § ἕρμαξ, moraine, n. f. ὁ λιθών, ῶνος, ἐν τῇ γεωλογίᾳ καλεῖται οὕτω σωρὸς ἐκ μεγάλων λίθων καὶ παντοίων συντριμμάτων κειμένων ἐπὶ τῶν κρυσταλλώνων (glaciers) καὶ μεταφερομένων ὑπ' αὐτῶν· ‖ ἕρμακες ἐπιπολῆς καὶ ἐνδότεροι ἢ βαθεῖς, moraines superficielles et profondes; οἱ πρῶτοι εὑρίσκονται μόνον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κρυσταλλῶνος ἢ ἐν ὑπαίθρῳ οἱ δὲ δεύτεροι ὑπάρχουσιν ὑπὸ τὸν κρυσταλλῶνα καὶ ἐπὶ τῶν πλευρῶν αὐτοῦ μέχρι βάθους τινός· ‖ παράπλευροι ἕρμακες, moraines latérales ou marginales, εἶνε ἐκεῖνοι οἵτινες σχηματίζονται ἑκατέρωθεν τοῦ κρυσταλλῶνος ἐπὶ τῶν πλευρῶν αὐτοῦ· ‖ μέσοι ἕρμακες moraines médianes; οὗτοι κατέχουσι μᾶλλον ἢ ἧττον τὸ μέσον τοῦ ῥεύματος τοῦ πάγου· ‖ moraines frontales ou terminales, οἱ μετώπιοι ἢ τερματικοὶ ἕρμακες εἰσὶν οἱ περατοῦντες τὸν κρυσταλλῶνα εἰς τὸ κατώτερον αὐτοῦ μέρος.

ἑρμάριον, τό· ὁ φωριαμός, κοινῶς τὸ ἀρμάρι, armoire, n. m. ‖ — συσσιτίων, armoire à plat; βλ. καὶ ἀρμάρι· ‖ — ἐκτισμένον ἐντὸς τοῦ τοίχου, placard, n. m. βλ. καὶ φωριαμός.

ἑρμάς, άδος, ἡ· γενικῶς καλεῖται σύρτις, ταινία (σωρὸς) ἄμμου, ὕφαλος σκεπασμένη ἀπὸ τοῦ ὕδατος τῆς θαλάσσης· βλ. ἕρμαξ, σύρτις, ταινία, ὕφαλος.

ἕρμασις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἑρμάζειν, στήριξις, ὑποστήριξις, action d'affermir, affermissement; action d'étayer, étaiement, n. m. καὶ étayement, n. m. στήλωμα, στήριξις (δι' ἕρματος· βλ. καὶ ἕρμα). § [ναυτ.] ἕρμασις· βλ. ἑρματισμός.

ἑρμασμός, οῦ, ὁ· βλ. ἑρματισμός.

ἑρματίζω, μέλ. ίσω· βλ. ἑρμάζω. § σκυροστρώνω, ballaster; mettre du ballast; βλ. σκυρωτόν.

ἑρματισμός, οῦ, ὁ· ἕρμασις, [ναυτ.] lestage, n. m. κοινῶς σαβούρωμα, ἤτοι ἡ ἐργασία τῆς στοιβασίας τοῦ ἕρματος ἐντὸς τοῦ πλοίου. § ἡ σκυρόστρωσις, ballastage, n. m.

ἑρμαστής, οῦ, ὁ [ναυτ.], lesteur, n. m. σαβουρωτής, ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸν ἑρματισμόν.

ἑρματοδόκη, ἡ [ναυτ.], καταδυτικὸς θάλαμος, chambre de submersion, ἢ ἐπιπλεύστης, ou flotteur.

ἑρματοφόρον πλοῖον, bateau lesteur, n. m. κοινῶς σαβουράδικο· πλοιάριον χρησιμεῦον πρὸς μεταφορὰν ἕρματος εἰς τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα, ἢ ἐξαγωγὴν τοιούτου ἐξ αὐτῶν.

ἑρμάτωσις, εως, ἡ· βλ. ἑρματισμός.

ἑρμαφροδιτισμός, οῦ, ὁ· hermaphrodisme, καὶ hermaphroditisme, n. m. ἡ συνύπαρξις ἀμφοτέρων τῶν γενῶν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἄτομον, coexistance des deux sexes chez un même individu.

ἑρμαφρόδιτος, ος, ον· ὁ ἔχων αἰδοῖα καὶ τῶν δύο γενῶν, hermaphrodite, adj. ὁ ἀρσενικοθήλυκος. Ἑρμαφρόδιτα λέγονται ἐκεῖνα τὰ ὀργανικὰ πλάσματα, ἐν οἷς ὑπάρχουσιν ἐγγὺς ἀλλήλων τὰ γεννητικὰ μόρια ἀμφοτέρων τῶν γενῶν. Πολλὰ φυτὰ καὶ ζῷα τῶν κατωτέρων τάξεων, ὡς τὰ μαλάκια, τὰ ἀστεροειδῆ, τὰ ἀκτινωτά, κτλ. εἶνε ἑρμαφρόδιτα, τινὰ δὲ τούτων γονιμοποιοῦνται μόνα ἄνευ τῆς συνδρομῆς δευτέρου ζῴου, ἐν ᾧ οἱ κοχλίαι ἔχουσι μὲν τὰ γεννητικὰ μόρια ἀμφοτέρων τῶν γενῶν πολλαπλασιάζονται ὅμως διὰ τῆς μεσολαβήσεως ἑτέρου ζῴου τῆς αὐτῆς τάξεως. Συμβαίνει πολλάκις εἰς τὰ τελειότερα τῶν ζῴων καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἕνεκα ἀνωμαλίας τινὸς κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματός των, νὰ παραμορφώνωνται τὰ ἐξωτερικὰ αἰδοῖα, οὕτως ὥστε δυσδιάγνωστον νὰ καθίσταται ἀργότερον τὸ γένος των. Ἐὰν κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἀποβῇ δύσκολος ἡ ἐξακρίβωσις τοῦ ἀμφιβόλου γένους, ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία δὲν θὰ λείψῃ νὰ φανερώσῃ

τὸ ἀληθὲς γένος. § [βοτ.] **ἑρμαφρόδιτα**, hermaphroditanthées (ἑρμαφρόδιτον, ἄνθος) n. m. pl. plantes à fleurs hermaphrodites, καλοῦνται τὰ ἄνθη τὰ φέροντα ὁμοῦ στήμονας καὶ ὕπερον, τουτέστιν ἄρρενα καὶ θήλεα ὄργανα ὁμοῦ. Ἐπίσης δὲ καὶ τὰ φυτὰ τὰ παράγοντα τοιαῦτα ἄνθη.

ἑρμηνεία, ας, ἡ· interprétation, n. f. ἡ διασάφησις, ἐξήγησις, explication, n.f. ἡ διερμηνεία, interprétation, n.f. ἡ δεξιότης εἰς τὸ ἐξηγεῖν ἐκ ξένων γλωσσῶν· [φιλολ. ἐνν.] ἐξήγησις, σχολίασις, commentaire ; [νομ.] ἑρμηνεία (λατ. interpretatio) καλεῖται ἡ ἐργασία πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἐννοίας τοῦ νόμου, ἡ διασάφησις, ἐξήγησις αὐτοῦ, explication, n. f.

ἑρμηνεμένος, η, ον =ἑρμηνευμένος. μτχ. τοῦ ἑρμηνεύω.

ἑρμηνεύς, έως, ὁ· ὁ ἐξηγῶν, σαφηνίζων, διερμηνεύς (γλωσσῶν), interprète, n. m.

ἑρμήνευσις, εως, ἡ· ἡ ἑρμηνεία.

ἑρμηνευτής, οῦ, ὁ· ὁ ἑρμηνεύς, interprète, n. m. ὁ ἐξηγητής, explicateur, ὁ ἐξηγῶν, σαφηνίζων τι· [φιλ. ἰδ.] ἐξηγητής, σχολιαστής, commentateur ; glossateur.

ἑρμηνευτικός, ή, όν· ὁ εἰς ἑρμηνείαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, interprétatif, ive ; ‖ [οὐσ. θηλ.] ἑρμηνευτική (τέχνη ἢ ἐπιστήμη), herméneutique, n. f. εἶνε ἡ διδάσκουσα τοὺς κανόνας καθ' οὓς γίνεται ἑρμηνεία τις· ἑρμηνείαν δ' ἐπιδέχεται πᾶν ὅ,τι ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν εἶνε σαφὲς καὶ εὔληπτον· ὅθεν ἑρμηνεύονται νόμοι, ὅσοι δὲν εἶνε σαφῶς συντεταγμένοι, ποιήματα καὶ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων, ἐν οἷς διὰ πολλοὺς λόγους πολλὰ ὑπάρχουσι τὰ ἀσαφῆ καὶ δυσνόητα, μνημεῖα τῆς ἀρχαίας καλλιτεχνίας, οἰκοδομήματα, ἀνάγλυφα, γραφικαὶ παραστάσεις ἐπὶ ἀγγείων, κτλ. ἔτι δὲ ἡ Παλαιὰ καὶ Νέα Διαθήκη. Ὅθεν ἡ **ἑρμηνευτικὴ** πλὴν τῆς **νομικῆς** εἶνε **θεολογικὴ** καὶ **φιλολογική**, ὑποδιαιρουμένη εἰς **συγγραφικὴν** καὶ **ἀρχαιολογικήν**· ‖ —, ὁ εἰς ἑρμηνείαν ἀνήκων, d'interprétation ; ἐξηγηματικός, explicatif.

ἑρμηνευτικῶς, [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἑρμηνευτικόν, ἐξηγηματικόν, d'une manière interprétative (explicative).

ἑρμηνεύω, μέλλων εύσω, εἶμαι ἑρμηνεύς, ἐξηγῶ, σαφηνίζω, interpréter ; expliquer ; ἐξηγῶ, μεταφράζω ἔκ τινος γλώσσης εἰς ἑτέραν, traduire d'une langue dans une autre. § —, [κοινῶς] ὁρμηνεύω, βλ. λέξιν.

ἑρμητικός, ή, όν· hermétique, adj. λέγεται ἐπὶ ἀποφράξεως ἑρμητικῆς, ἤτοι ἀδιαπεράστου. § [μεταφ.] ὁ στεγανός, στεγνός, étanche ; βλ. **χώρισμα στεγανόν**· ‖ **ἑρμητικότης** τῆς ἀποφράξεως, étanchéité, n. f. καλεῖται τὸ καθιστᾶν τι ἀδιαπέραστον, ὅπως ἡ ἑρμητικότης τῆς ἀποφράξεως εἰς τὰ ναύκλαστρα· ‖ **ἑρμητικότης**, ητος, ἡ· herméticité, n. f. ἰδιότης τοῦ κεκλεισμένου ἢ τοῦ κλείοντος ἑρμητικῶς, qualité de ce qui est clos ou de ce qui clôt d'une manière hermétique.

ἑρμητικῶς, [ἐπίρ.] hermétiquement, adv. κατὰ τρόπον ἑρμητικόν, d'une manière hermétique ; λέγουσιν ἐνίοτε καθ' ὑπερβολήν, θύρα ἑρμητικῶς κεκλεισμένη, une porte hermétiquement fermée (ἢ qui ferme hermétiquement).

ἑρμίνα, ης, ἡ· [ξεν.] hermine, n. f. τὸ ζῷον ἰκτὶς (βλ. λέξιν), καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ γουναρικόν.

ἑρμογλύφος, ου, ὁ· ἀγαλματοποιός, ἀνδριαντοποιός, statuaire, n. m. ὁ λιθοξόος, γλύπτης, sculpteur, n.

ἑρμογλυφεῖον, ου, τό· ἐργαστήριον ἑρμογλύφου, atelier de statuaire.

ἑρμογλυφία, ας, ἡ· hermoglyphie, n. f. ἡ ἑρμογλυφικὴ τέχνη, ἡ γλυπτική, la sculpture ; ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἄγαλμα, ἡ ἀνδριαντοποιΐα, statuaire, n. f. βλ. λέξεις.

ἑρμογλυφικός, ή, όν· ὁ εἰς ἑρμογλύφον ἀνήκων ἢ ἀφορῶν, qui concerne les sculpteurs (les statuaires) ; ‖ ἑρμογλυφικὴ τέχνη, ἡ ἑρμογλυφία.

ἑρμογραφία, ας, ἡ· hermographie, n. f. περιγραφὴ τοῦ πλανήτου Ἑρμοῦ, description du planète Mercure.

ἑρμογραφικός, ή, όν· hermographique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἑρμογραφίαν, qui a rapport à l'hermographie.

ἐροβυΐτης, ου, ὁ· [ὀρυκτ.] βλ. **μικροκλινής.**

ἔρονας, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] ὁ **ἐρινεός**· καὶ ὁ καρπός, τὸ **ἐρινεόν.**

ἐρουβεσίτης, ὁ· [ὀρυκτ.] érubescite ; βλ. βόρνιον.

ἑρπετογραφία, ας, ἡ· erpétographie ἢ herpétographie (ἑρπετόν, reptile, καὶ γράφω, περιγράφω, décrire) n. f. περιγραφὴ τῶν ἑρπετῶν, description des reptiles.

ἑρπετογραφικός, ή, όν· erpétographique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἑρπετογραφίαν, qui a rapport à l'erpétographie.

ἑρπετολογία, ας, ἡ· erpétologie ou herpétologie (ἑρπετόν, reptile καὶ λόγος, discours) n. f. ἐπιστήμη, τμῆμα τῆς ζωολογίας πραγματευόμενον περὶ τῶν ἑρπετῶν, science, partie de la zoologie qui traite des reptiles.

ἑρπετολογικός, ή, όν· erpétologique, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἑρπετολογίαν, qui se rapporte à l'erpétologie ; ‖ συλλογή, βιβλιοθήκη ἑρπετολογική, collection, bibliothèque erpétologique ; ‖ σύγγραμμα ἑρπετολογικόν, ouvrage erpétologique. § [κατ' ἐπέκτ.] ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ ἑρπετά, qui se rapporte aux reptiles ; ‖ ἑρπετολογικὴ περιγραφή, faune erpétologique ; λέγεται τὸ σύνολον τῶν διαφόρων γνωστῶν ἑρπετῶν χώρας τινός.

ἑρπετολόγος, ου, ὁ· erpétologiste (ἑρπετολογία), n.m. φυσιοδίφης μελετῶν τὰ ἑρπετά, naturaliste qui étudie les reptiles.

ἑρπετόν, οῦ, τό· (ἕρπω), ζῷον ἕρπον, συρόμενον μὲ τὴν κοιλίαν, reptile, n. m. ἑρπετὰ καλοῦνται ζῷα σπονδυλωτά, ψυχρόαιμα (ἔχοντα αἷμα ἐρυθρὸν μεταβλητῆς θερμοκρασίας), τὰ μὲν ἔχοντα πόδας, ὡς αἱ χελῶναι, οἱ κροκόδειλοι, οἱ σαῦροι· ἄλλα δὲ στερούμενα τοιούτων

καθ' ὁλοκληρίαν (ὡς ὁ ὄφις)· || [μεταφ. ὡς ὕβρις] εἶνε ἄθλιον ἑρπετόν, c'est un vil reptile ; c'est un ver de la terre. § ἑρπετόν, erpéton ou herpéton, n. m. μέγας τις ἀνιοβόλος ὄφις.

ἕρπης, ητος, ὁ· «πάθος τοῦ δέρματος χαλεπόν, ἀπὸ τοῦ ἕρπειν καθ' ὅλου τοῦ σώματος, ἐπιπλατύνεται γὰρ τῷ σώματι οὐκ εἰς ὄγκον ἀλλ' εἰς πλάτος καὶ μῆκος ὥσπερ λειχήν» (Ἐτυμολόγος Μέγας 377, 3, formica). Καλεῖται ἕρπης φυσαλιῶδες ἐξάνθημα τοῦ δέρματος, χαρακτηριζόμενον δι' ἐλαφρῶν ἐπαρματίων στιλπνῶν συναθροιζομένων καθ' ὁμάδας ἀποκεχωρισμένας ἀπ' ἀλλήλων διὰ διαστημάτων ὑγιοῦς δέρματος καὶ καταληγόντων εἰς λεπιοειδῆ ἀπολέπισιν. Ὁ φλυκταινοειδὴς ἕρπης, dartre pustuleuse, εἶνε δερματικὸν νόσημα χαρακτηριζόμενον διὰ φυσαλιδίων ἠθροισμένων, αἵτινες ἐπιφέρουσι κνησμὸν καὶ καῦσιν. § —, herpès, n. m. εἶδος λειχῆνος, espèce de dartre, affection aiguë caractérisée par une éruption vésiculeuse. § [ἱππολ.] ἕρπης. λειχήν, dartre, n. f. πάθησις δερματικὴ ἐξανθηματικὴ ἔχουσα τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκτείνηται ἐπὶ τοῦ δέρματος συνεπάγουσα καὶ τὴν ἀπόπτωσιν τῆς τριχώσεως· || φλυκταινώδης ἕρπης, dartre pustuleuse, ὅστις κατὰ πρῶτον παρουσιάζει φλυκταῖνας· || πιτυριώδης ἕρπης, ἢ πιτυρίασις, dartre crustacée ou croûteuse.

ἑρπητικός, ή, όν· dartreux, euse, ὁ ἔχων ἕρπεις, qui a des dartres ; || ἄτομον ἑρπητικόν, personne dartreuse ; § [οὐσ.] ἑρπητικός, dartreux, euse, n. personne qui a des dartres. § —, herpétique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν ἕρπητα, qui a rapport à l'herpès; ὁ ὑπὸ ἕρπητος προσβληθείς, qui en est atteint; || [οὐσ.] οἱ **ἑρπητικοί**, les herpétiques, οἱ ὑπὸ ἕρπητος πάσχοντες.

ἑρπύλλινος, ος, ον· ὁ ἐξ ἑρπύλλου κατασκευασθεὶς στέφανος, de serpolet.

ἕρπυλλον, ου, τό· καὶ **ἕρπυλον**, τό· κοινῶς **χαμορίγαννη** [βοτ.] serpolet, n. m. ἀρωματικὸς θάμνος κληματώδης, ἀειθαλής, ἀφιερωμένος εἰς τὰς Μούσας καὶ συνήθ. χρησιμεύων εἰς στεφάνους· Ἀριστ. εἰρ. 168, γράφεται καὶ μεθ' ἑνὸς λ, Θεόφρ. χρησιμεύει καὶ ὡς φάρμακον.

ἕρπυλος, ου, ὁ· τὸ ἕρπυλον.

ἑρπυστικός, ή, όν· εἰς τὸ ἕρπειν ἐπιτήδειος, rampant, e.

ἕρπω, παρατ. εἷρπον, οἱ ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ ἑρπύζω· κινοῦμαι βραδέως, σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν ramper ; βαδίζω ἀναρριχῶμαι ὀφιοειδῶς, serpenter ; grimper ; [μεταφ.] ἕρπει πρὸ τῶν ἰσχυρῶν, il rampe (il est à plat ventre) devant les puissants.

ἐρρήθην, π. ἀόρ. α' τοῦ ἐρέω, dire, λέγω· ἀττ. ἐρρέθην.

ἔρρε, (προστ. τοῦ ἔρρω, ὡς ἔκφρασις ἀποστροφῆς καὶ ἀγανακτήσεως) = κρημνίσου ἀπ' ἐδῶ, va; fuis ; πήγαινε στ' ἀνάθεμα, χάσου, péris ; puisses-tu périr; || ἐρρέτω, ἐρρέτωσαν, qu'il périsse = ἂς χαθῇ· qu'ils périssent = ἂς χαθῶσι.

ἔρρεψε, [δημ. καὶ διάλ. Κύμης] «ἔρρεψε ἀπὸ τὴν πεῖνα» [φράσις] = λιμώττει· «τὸν ἔρρεψε 'στὸ ξύλο» [φράσις] = τὸν ἔδειρε πολύ, τὸν ἔσπασε 'στὸ ξύλο· ῥέπης ἄνθρωπος = ἄεργος, κούρης.

ἐρρινίζω, μέλ. ἴσω· ὑπορρινίζω, nasaler, προφέρω ἐρρίνως φωνῆεν, κτλ. prononcer nasalement. § **ἐρρινίζω**, nasiller, διὰ τῆς ῥινὸς φθέγγομαι, ὁμιλῶ διὰ τῆς μύτης, ἢ μᾶλλον ὁμιλῶ διὰ πεφραγμένης ῥινός, parler avec le nez bouché, ou comme s'il l'était : on nasille lorsqu'on est enrhumé ; on ne l'entend pas parler, il ne fait que nasiller.

ἐρρινίζων, ουσα, ον· ὑπορρινίζων, nasillant, ante, adj. ῥινοφθόγγος, ὁ λαλῶν, προφέρων ἐρρίνως, διὰ τῆς μύτης, qui nasille, qui a l'habitude de nasiller. § **ἐρρινίζων** = ἔρρινος, nasillard, arde, adj. qui nasille (συνώνυμον τοῦ nasillant) ; || ῥήτωρ ἐρρινίζων, un orateur nasillard ; || ἀοιδὸς ἐρρινίζουσα, une chanteuse nasillarde ; || τόνος ἐρρινίζων, ton nasillard ; || φωνὴ ἐρρινίζουσα, une voix nasillarde. § [οὐσ.] un nasillard ; une nasillarde ; ἄτομον λαλοῦν ἐρρίνως· || **ἐρρινίζων**, nasilleur, euse ; ὁ λαλῶν διὰ πεφραγμένης μύτης.

ἐρρινισμός, οῦ, ὁ· ὁ ὑπορρινισμός, nasillement, n. m. τὸ ὁμιλεῖν ἐρρίνως, διὰ τῆς μύτης ἐπίσης τὸ ἐλάττωμα τοῦ ἐρρινίζοντος, défaut de celui qui nasille.

ἐρρινομελής, ής, ές· nasillard, arde ; ὁ διὰ τῆς ῥινὸς (ἐρρίνως) ψάλλων· βλ. καὶ ἔρρινος.

ἔρρινος, ος, ον· [γραμμ.] ὁ ὑπόρρινος, nasal, ale, aux, ὁ προφερόμενος, ἐκφερόμενος οἱονεὶ διὰ τῆς μύτης· || ἔρρινα φωνήεντα, σύμφωνα, voyelles, consonnes nasales ; || ἔρρινον, σύνθετον φωνῆεν, une nasale ; les quatre nasales sont : in, en, on et un ; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ **ἔρρινον**, ἡ **ἐρρινότης**, τὸ **ὑπόρρινον**, ἡ **ὑπορρινότης** [γραμμ.] nasalité, n. f. ἡ ἔρρινος προφορὰ φωνήεντος ἢ συμφώνου, ἤτοι ἡ ἰδιότης ἐρρίνου ἤχου, qualité d'un son nasal : π. χ. n, à la fin d'une syllabe, est ordinairement le signe de la nasalité. § **ἔρρινος**, nasard, arde, adj. λέγεται ἀντὶ nasillard, arde = ἐρρινομελές. § **ἔρρινος** = **ἐρρινίζων**, nasillard, arde, βλ. λέξιν.

ἐρρινότης, ητος, ἡ· ἡ ὑπορρινότης, nasalité, n. f. ἤτοι ἡ ἔρρινος προφορά· βλ. **ἔρρινος**.

ἐρρίνως, [ἐπίρ.] [γραμμ.] **ὑπορρίνως**, nasalement, adv. δι' ἐρρίνου ἤχου, avec un son nasal ; || φωνῆεν προφερόμενον ἐρρίνως, voyelle prononcée nasalement = ἐρρινίζω, nasaler ; || ἐρρίνως λαλῶ, parler d'un ton nasillard.

ἔρρυθμος, ος, ον· cadencé, ée ; ἤτοι **μετὰ** ῥυθμοῦ (ἀντίθ. τῷ ἄρρυθμος, non cadencé, ἄνευ ῥυθμοῦ)· ὁ κατ' ἀριθμὸν μετρούμενος, κατ' ἀνάλογα μετρήματα τοῦ χρόνου· || κίνησις ἔρρυθμος, mouvement cadencé, βλ. καὶ **ῥυθμὸς** [cadence] ; || τὸ ἔρρυθμον, la cadence ; || ἔρρυθμος καὶ εὔρυθμος, ὁ κατ' ἀριθμὸν μετρού-

μενος, ρυθμικός, rhythmé, ée ; rhythmique ; μετρημένος, mesuré, ée.

ἐρρύθμως, [ἐπίρ.] μετὰ ῥυθμοῦ, en cadence.

ἐρρωμένος, η, ον· (μετχ. παρακ. τοῦ ῥώννυμι, ἀντὶ ἐπιθέτ.) ἰσχυρός, δυνατός, vigoureux, euse ; fort, e ; εὔτολμος, hardi, e.

ἐρρωμένως, [ἐπίρ.] ἰσχυρῶς, vigoureusement, adv. avec vigueur.

ἔρρωσο, καὶ πληθυν. ἔρρωσθε, προστ. τοῦ ῥώννυμι, ὑγιαίνετε, portez-vous bien ; χαίρετε, adieu ; σᾶς χαιρετῶ, je vous salue ; καλὴν ἀντάμωσιν, au revoir.

ἐρσχέλιον, ὀρυκτὸν κρυσταλ. κατὰ τὸ βασιεξάγωνον σύστημα. Χημικῶς εἶνε $R_2 Ca (Al_2)_2 Si_2 O_{24}+10 H_2 O$, ἔνθα R εἶνε K ἢ Na.

ἐρσερισμός, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ἐξερισμός, συνερισμός, φιλονεικία ἔρις ἐπίμονος, συνεχής.

ἐρύθημα, ατος, τό· τὸ κοκκίνισμα, rougeur, n. f. «ἐπὶ προσώπου, ἐπὶ παρειῶν» Ἱπποκρ. «οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος τοῦ δέρματος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξ αἰδοῦς κοκκινίσματος» Λουκιαν. le rouge (au visage). Το ἐρύθημα τῆς αἰδοῦς προέρχεται ἐξ αἰφνιδίας συρροῆς αἵματος εἰς τὰ ἀγγεῖα τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου, ἀναφαινόμενον συχνότερον εἰς τὴν νεαρὰν ἡλικίαν, εἰς τοὺς ἀναιμικοὺς καὶ εἰς τοὺς εὐερέθιστον τὸ νευρικὸν σύστημα ἔχοντας, ἐντονώτερον δ' ἐπὶ προσώπων ἐχόντων λεπτὸν καὶ λευκὸν τὸ δέρμα. Το ἐρύθημα προέρχεται ἐπίσης ἐξ ὀργῆς· ‖ — ἐξ αἰδοῦς, rouge par pudeur ; ‖ τὸ ἐρύθημα τῆς αἰδοῦς, la rougeur de la pudeur ; ‖ — ἔβαψε τὴν ὄψιν του, le rouge lui monta au visage; ‖ δὲν ἔχει πλέον (δὲν ἠξεύρει τί εἶνε) ἐρύθημα, il ne sait ce que c'est que de rougir. § [παθολ.] érythème, n. m. καλεῖται φλεγμονὴ τοῦ δέρματος χαρακτηριζομένη διὰ τοῦ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐρυθροῦ χρώματος, ὑπὸ τὴν θλῖψιν τοῦ δακτύλου πρὸς στιγμὴν ἐκλείποντος· ἐρύθημα (κοκκίνισμα) ἐπίσης λέγεται «ἡ φλόγωσις τῶν ὀφθαλμῶν». § —, érubescence (ἐκ τοῦ λατ. e et de ruber, rouge) n. f. action de rougir ; état de ce qui commence à devenir rouge.

ἐρυθρὰ σανδαράχη, arsenic rouge ou realgar natif ou roubine d'arsenic ou operment ou arsenic sulfuré rouge (plin sandaracha, arsenicum sulphure mixtum, risigallum, arsenicum rubrum). Ὀρυκτὸν ῥοδόχρουν, ἠώχρουν ἢ πυροαυγές, λάμψεως στεατοειδοῦς, διαφανείας διαφόρων βαθμῶν, διπλοθλαστικόν, εὔξεστον, σκληρότητος 1,5 - 2 καὶ εἰδ. βάρους 3,4 - 3,6 κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον προσκλινὲς σύστημα. Συνήθως ἀπαντᾷ κατὰ χειροπληθεῖς μάζας ἢ προσπήγματα (ὀστρακώσεις) ἐν σχήματι φλεβῶν κοιτῶν ἢ παρενεσπαρμένη ἐντὸς γύψου, δολομίτου, ἀσβεστολίθου ἐν Πηλίῳ τῆς Θεσσαλίας, παρὰ τὸν ἡφαιστειογενῆ χῶνον τῆς Θήρας, ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ πολλαχοῦ τῆς Εὐρώπης. Χημικῶς εἶνε $As_2 S_2$. Χρησιμεύει δὲ εἰς τὴν κατασκευὴν χρώματος καὶ πυροτεχνημάτων (λευκὸν πῦρ).
Δ. Κ.

ἐρυθηματικός, ή, όν· érythématique, adj. [παθολ.] ὁ ἔχων τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐρυθήματος, qui a le caractère de l'érythème ; rougeur érythématique.

ἐρυθηματοειδής, ής, ές· érythémoïde (ἐρύθημα, εἶδος), adj. [παθολ.] ὁμοιάζων πρὸς ἐρύθημα, qui ressemble à un érythème.

ἐρυθραίνω, μέλ. ανῶ, θὰ ἐρυθράνω, rougir ; κάμνω τι ἐρυθρόν, rendre rouge. § **ἐρυθραίνων**, ουσα, ον, érubescent, ente, adj. qui rougit, qui devient rouge ; π. χ. fruits érubescents ; joues érubescentes.

ἐρυθρίασις, εως, ἡ· τὸ κοκκίνισμα τοῦ προσώπου ἐξ ἐντροπῆς, συνεπῶς τὸ ἐρύθημα, rougeur, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ αἰδῶ, pudeur, n. f.

ἐρυθριάω-ῶ, μέλ. άσω, κοκκινίζω, rougir; γίνομαι κόκκινος, devenir rouge ; ‖ γίνομαι κόκκινος ἐξ ἐντροπῆς, rougir de honte ; ‖ ἐρυθριῶσιν ἐξ ἐντροπῆς, on rougit de honte.

ἐρυθρῖνος, ὁ· (λατ. pagellus, erythrinus, κοινῶς τὸ **λυθρίνι** ἢ λυθρινάρι), pagel, n. θαλάσσιός τις ἰχθὺς ἔχων χρῶμα ἐρυθροῤῥόδινον.

ἐρυθρίνης ἢ ἐρυθρίτης, érythrine ou érythrite ou rhodoise. Ὀρυκτὸν ὑσγινόχρουν ὁτὲ μὲν ἀνοικτὸν ὁτὲ δὲ βαθὺ ἐρυθρόν, λάμψεως μαργαριτοειδοῦς, διαφώτιστον, διαθλαστικὸν σκληρότητος 2,5 καὶ εἰδ. βάρους 2,9 -3,0. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον προκλινὲς σύστημα. Ἀπαντᾷ κατὰ βελονοειδεῖς ἢ τριχοειδεῖς κρυστάλλους ἢ κατὰ περιβλήματα. Χημικῶς εἶνε $Co_3 (As O_4)_2+8 H_2O$. Εἶνε ὀψιγενὲς διαλυσιγενὲς προϊὸν ὀρυκτῶν τοῦ Κοβαλτίου. Τὸ κοβαλτικὸν ἐπάνθημα εἶνε μίγμα ἐρυθρίνου καὶ ἀρσενικοξειδίου, ὁ δὲ κοττιγίτης εἶνε $(Zn, Co)_3 (As O_4)_2+8H_2 O$. Δ. Κ.

ἐρυθροβαφής, ής, ές· κοκκινοβαμμένος, teint de rouge.

ἐρυθρόδανον, ου, τό· (λατ. rubia), garance, n. f. κοινῶς τὸ ῥιζάρι. Φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν ἐρυθροδανο(ει)δῶν (rubiacées), οὗτινος αἱ ῥίζαι παρέχουσιν ὡραίαν ἐρυθρὰν βαφήν. Τὸ παλαιὸν ὄνομα τοῦ ἐρυθροδάνου εἶνε érythrodane, n. m. ‖ — (ῥιζάρι) μετὰ τοῦ φλοιοῦ, garance robée; ‖ — ἐκφλοιωμένον (ξεφλουδισμένον), garance non robée ; ‖ — κοινόν, garance commune ; ‖ — πρόστυχον, garance courte ; ‖ — νόθον, garance billon.

ἐρυθροδανώδη, τά· [βοτ.] καὶ ἐρυθροδανοειδῆ, rubiacées, n. m. pl.

ἐρυθρόδερμος, ος, ον· ὁ ἔχων ἐρυθρὸν τὸ δέρμα, peau rouge ; φυλή τις ἐν Ἀμερικῇ.

ἐρυθροειδής, ή, ές· ὁ φαινόμενος ἐρυθρός, ἐρυθρὰν ἔχων ὄψιν, rougeâtre (βλ. **ἐρυθρωπός**), adj. érythroïde, adj. qui est d'une couleur tirant sur le rouge ; ‖ χιτὼν ἐρυθροειδής, tunique érythroïde.

ἐρυθρόκαρπος, ος, ον· érythrocarpe (ἐρυθρός, rouge καὶ καρπός, fruit), adj. [βοτ.] ἔχων ἐρυθροὺς καρπούς, qui a des fruits rouges.

ἐρυθροκαστάνινον, ου, τό· brun-rouge

ἢ rouge-brun, τὸ ἐρυθρόφαιον· βλ. ἐρυθρὸν (χρῶμα), καὶ καστάνινον.

ἐρυθροκιτρίνη βαφή, βλ. μίνιον καὶ ἄμμιον.

ἐρυθρόλευκον, τό· blanc-rougeâtre; βλ. εἰς λευκὸν (χρῶμα), καὶ rouge-blanc; βλ. καὶ ἐρυθρόν· || ἐρυθρόλευκος πύρωσις ἢ πυράκτωσις, rouge-blanc, n. m. βλ. καὶ πύρωσις.

ἐρυθρομέλαν, ανος, τό· noir-rougeâtre; βλ. μέλαν (χρῶμα).

ἐρυθρομολυβδῶδες, τό· gris de plomb rougeâtre; βλ. εἰς τεφρόν.

ἐρυθρὸν ὀξείδιον σιδήρου, minium de fer, οὗτινος γίνεται μεγάλη χρῆσις ἐν τῇ χρωματιστικῇ. § [ὀρυκτ.] ἐρυθρὸν ὑελοκέφαλον· βλ. αἱματίτης. § ἐρυθρόν, τό· rouge, n. m. ἐρυθρὸν χρῶμα, couleur rouge; τὸ ἁπλοῦν κόκκινο χρῶμα. Ὑπάρχουσι διαφόρων εἰδῶν ἐρυθρὰ χρώματα· || πυραυγές, rouge ardent ou rouge de feu, ὅπως εἶνε τὸ rouge d'aurore; || ἠώχρουν, τὸ κουμαρί, rouge aurore; ζωηρὸν ἐρυθρὸν πλέον πολὺ καθαρὸν κίτρινον· || ἐρυθρόλευκον, τό· rouge blanc; καλεῖται οὕτω καὶ ἡ ἐρυθρόλευκος πύρωσις ἢ πυράκτωσις· || κεραμόχρουν, τὸ κεραμιδί, rouge brique; τὸ ὑακινθέρυθρον εἰς ὃ προστίθεται τεφρόλευκον· || ἐρυθροκαστάνινον, ἐρυθρόφαιον, rouge brun; χρῶμα συνεφθαρμένον (συγκερασμένον), ἀποτελούμενον ἐκ τῆς ἀναμίξεως πορτογαλλίνου καὶ ἀλουργοῦ· || || καστανέρυθρον, σκοῦρο μελιτζανί, rouge brunâtre; ἐρυθρὸν πλέον πολὺ καστάνινον, πλέον ἴχνη τεφροῦ καὶ κυανοῦ· || φοινικοῦν, τὸ ἅλικο, rouge carmin; καθαρώτατον ἐρυθρόν· || κερασόχρουν, βυσσινὶ σκοῦρο, rouge cerise; σκοτεινὸν ἐρυθρὸν πλέον πολὺ κυανοῦν, πλέον ὀλίγον καστάνινον· || κινναβάρινον, rouge cinnabre; ὡς τὸ κιννάβαρι· || κιρμάσινον, κρεμεζί, rouge cramoisi; ζωηρὸν ἐρυθρὸν πλέον πολὺ καθαρὸν κυανοῦν (ὅπως τὸ ρουβίνιον)· || σαρκόχρουν, rouge de chair; αἱμόχρουν πλέον πολὺ τεφρόλευκον, ἄρα ὠχρὸν αἱμόχρουν· ὡς τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τῆς παλάμης· || κοκκινέλλινον, τό, rouge de cochenille, καὶ ὕσγινον καλούμενον· ἐρυθρὸν πλέον ὀλίγον κυανοῦν, πλέον ὀλίγον τεφρόν· || κοραλλίζον, τό, rouge de corail, ὡς τὸ κοράλλιον· || χαλκόχρουν, rouge de cuivre, καφφὲ ἀνοικτό· ἐρυθρὸν πλέον ὀλίγον κίτρινον, πλέον ἴχνη τεφροῦ· τοιοῦτον χρῶμα ἔχει ὁ αὐτοφυὴς χαλκός· || μίλτινον ἢ μινιέρυθρον, rouge de minium, ὡς τὸ ἄμμιον· || ῥόδινον, τριανταφυλλί, rouge de rose, ἐρυθρὸν πλέον ὀλίγον κυανοῦν, πλέον ὀλίγον τεφρόν, πλέον πολὺ λευκόν· || αἱμόχρουν, τὸ ῥιζαρᾶτο, rouge de sang, κόκκινον πλέον μέλαν, ἄρα σκοτεινὸν κόκκινον ὡς τὸ αἷμα· || κόκκινον ἅλικον (φωτιᾶς), rouge écarlate (ponceau), ζωηρὸν ἐρυθρὸν πλέον ὀλίγον καθαρὸν κίτρινον· || — τοῦ ἄνθους τῆς ῥοδακινέας, rouge fleur de pêche, κιρμάσινον πλέον πολὺ λευκόν· || ῥοιόχρουν, τὸ ῥοδί, rouge grenat; || ὑακινθέρυθρον, τὸ βυσσινί, rouge hyacinthe, τὸ ἠώχρουν εἰς ὃ προστίθεται πολὺ καστάνινον· || ἐρυθρόπυρρον, τό, rouge jaune, καλεῖται οὕτω καὶ ἡ ἐρυθρόπυρρος πύρωσις ἢ πυράκτωσις· || ἐρυθρὸν πορτογάλλινον, rouge orange, ἀποτελούμενον ἐκ 2 μερῶν ἐρυθροῦ καὶ 1 μέρους κιτρίνου· || — πορτογάλλινον ἐρυθρόν, rouge orange rouge, 3 μέρη ἐρυθροῦ μεθ' ἑνὸς μέρους κιτρίνου· || πορφυροῦν, rouge pourpre; || μελανέρυθρον, rouge sombre; || οἰνωπόν, ἐρυθρὸν ἀλουργόν, rouge violet, 2 μέρη ἐρυθροῦ μεθ' ἑνὸς μέρους κυανοῦ· || οἰνωποερυθρόν, ἐρυθρὸν ἀλουργὸν ἐρυθρόν, rouge violet rouge, 3 μέρη ἐρυθροῦ μεθ' ἑνὸς μέρους κυανοῦ.

Ἐν τῷ ἐμπορίῳ ὑπάρχουσι διάφορα ἐρυθρὰ χρώματα· π. χ. || — ἀγγλικόν, rouge anglais; || ἐρυθρὰ στιλβωτὴ κόνις, rouge à polir; βλ. στιλπνόκονις, potée; || —, rouge capucine; || καρμίνιον μιμητόν, carmin imité; || σαρκόχρουν, rouge chair; || σαρκόχρουν βαθύ, rouge chair foncé; || — κοραλλιόχρουν, rouge corail; || ἀχατέρυθρον, rouge d'agate; || — τῆς Ἀνδριανουπόλεως ἢ ῥιζάριον, rouge d'Andrinople, ἀπολαμβανόμενον ἀπὸ τὰς ῥίζας τοῦ ἐρυθροδάνου (garance); || κασσιτεροχαλκέρυθρον, rouge de bronze; || — τῆς Περσίας, rouge de Perse; || — τοῦ μινίου (μινιέρυθρον), rouge de saturne; || — τῶν Ἰνδιῶν, rouge Indien; || — λακκῶδες, rouge laque; || — πορτογάλλινον, rouge orange; || — τοῦ Van Dyck, rouge Van Dyck; || κιννάβαρι ἀντιμονίου, rouge vermillon imité; || βαθὺ ἐρυθρὸν χρῶμα, rocou ou roucou, n.m. τὸ χρῶμα τοῦτο κατασκευάζεται ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ Bixa orellana (racouyer) δένδρου καλλιεργουμένου ἐν τῇ Ν. Ἀμερικῇ, ἐν Μεξικῷ, κτλ· || πυρόξανθον χρῶμα, ἐρυθρομέλαν, rouge noirâtre· βλ. καὶ κασσού.

ἐρυθρόξανθος, ου, ὁ· χρῶμα ἵππου· βλ. εἰς ξανθὸς (alezan).

ἐρυθρόξυλον ου, τό· ἐρυθρὸν ξύλον, bois rouge; Βρασιλιανὸν ξύλον, bois de Brésil; || bois de campêche ἢ ἁπλῶς campêche, n. m. δένδρον τοῦ Μεξικοῦ καὶ τῶν Ἀντιλλῶν οὗτινος τὸ ξύλον εἶνε σκληρότατον καὶ ἐλαφρῶς εὐῶδες· τὸ ξύλον τοῦτο παρέχει ἄφθονον καὶ ὡραίαν ἐρυθρὰν βαφὴν (teinte rouge) κοινῶς τὸ μπακάμι.

ἐρυθρόπους, ους, ουν· γεν. οδος, κοκκινοπόδαρος, ὁ ἔχων πόδας ἐρυθρούς, aux pieds rouges; || [οὐσ.] πτηνόν τι chevalier aux pieds rouges.

ἐρυθροπρόσωπος, ος, ον· κοκκινοπρόσωπος, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου κόκκινον, qui a le teint rouge.

ἐρυθρόπυρρον, τό· rouge jaune; βλ. ἐρυθρὸν (χρῶμα)· || ἐρυθρόπυρρος, πύρωσις ἢ πυράκτωσις· βλ. πύρωσις.

ἐρυθροπύρρωσις, εως, ἡ· chaleur (f.) rouge; λέγεται καὶ διαπύρωσις· πύρωσις μέχρις ἐρυθρώσεως, chaude au rouge blanc; βλ. πύρωσις.

ἐρυθρός, ά, όν· τὸ κόκκινο, rouge, adj.

βλ. καὶ ἐρυθρόν. § [ὀρυκτ.] ἐρυθρὸς σιδηρόλιθος, βλ. αἱματίτης.

ἐρυθροσιδηρίτης, ου, ὁ· [ὀρυκτ.] βλ. καρυαλλίτης.

ἐρυθρόστικτος, ος, ον· gris truité; τὸ λευκόφαιον χρῶμα τοῦ ἵππου· βλ. ψαρόν. § [ὀρυκτ.] ἐρυθρόστικτος, ὁ· βλ. χαλαζίας.

ἐρυθρότεφρον, ου, τό· gris de plomb rougeâtre; gris perle, **τεφρόν.**

ἐρυθρότης, ητος, ἡ· ἡ **κοκκινάδα,** rougeur, n. f.

ἐρυθρούμενος, η, ον· ὁ ἀρχίζων νὰ γίνηται **ἐρυθρός,** rouge naissant; βλ. **πύρωσις.**

ἐρυθρόφαιος, ος, ον· rouge-brun; βλέπε ἐρυθρόν· ‖ ἐρυθρόφαιον (μάρμαρον), griotte, n. f. τὸ φέρον κηλῖδας φαιάς (grises) καὶ ἐρυθράς (rouges).

ἐρυθρόψαρον, τό· ἢ μελιτόχρουν, gris rouané; χρωματισμὸς ἵππου· βλ. ψαρὸν καὶ **λευκέρυθρον.**

ἐρυθροψευδαργυρίτης, ου, ὁ· τὸ ὀρυκτὸν ὀξείδιον τοῦ ψευδαργύρου. Ἀποτελεῖ μεγάλους φλοιώδεις κόκκους, αἱματοχρόους (τὸ χρῶμα προκύπτει ἐκ τοῦ περιεχομένου ὀξειδίου τοῦ Μαγγανίου)· βλ. καὶ ζιγκίτης. Δ. Κ.

ἐρυθρόω-ῶ, ἐρυθρὸν ποιῶ, rougir.

ἐρυθρωπός, ός, όν· rougeâtre, adj. (ἐρυθρός, ὤψ, ὀπός, ὅρασις), ὑπέρυθρος, ἐρυθροειδής, ἤτοι ἐρυθρὸς εἰς τὴν ὅρασιν, κοκκινωπός, ή, όν.

ἔρυμα, ατος, τό· προφυλακτικόν, ἀμυντήριον μέσον, défense. § [ὀχυρ.] ὠχυρωμένος τόπος, ἐν γένει ὀχύρωμα· ἰδίως ὅμως ἔρυμα, fort, n. m. **περίφρακτον ὀχύρωμα** (ouvrages hermé) ἀναγόμενον ἰδίως εἰς τὰ ἔργα **τῆς τειχιστικῆς** (fortification permanente) μεγαλείτερον τῶν **ἐρυματίων** (fortins) **κατὰ τὴν ἔκτασιν,** τὴν δύναμιν τῆς φρουρᾶς καὶ τὴν ἀμυντικὴν ἀξίαν. Ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ ἐρύματος κατεχομένῳ τόπῳ δὲν περιλαμβάνονται κάτοικοι πολῖται.

Ἀνεξαρτήτως τοῦ τρόπου τῆς **χαράξεως** ἥτις δύναται νὰ ᾖ **ψαλιδωτὴ** (tracé tenaillé), **πολυγωνικὴ** (tracé polygonal) ἢ **προμαχωνικὴ** (tracé bastionné), ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν, τὰ **ἀπεσπασμένα ἐρύματα** (forts détachés) καὶ τὰ **μεμονωμένα ἐρύματα** (forts isolés); ‖ **ἀπεσπασμένα ἐρύματα** (ἢ **προεστηκότα** ἢ **ἀφεστηκότα**), forts détachés, καλοῦνται τὰ περικυκλοῦντα **φρούριόν** τι (place forte) καὶ ὑπερασπιζόμενα ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ τούτου, εὑρισκόμενα δὲ εἰς ἀρκοῦσαν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν **κεντρικὸν πυρῆνα** (noyau central· βλ. λέξιν, ὡς καὶ περίβολος enceinte) ἵνα προφυλάξωσι τὸ φρούριον ἀπὸ τὸν **βομβισμόν** (bombardement).

Ἕκαστον ἔρυμα δέον νὰ δύνηται ν' ἀμυνθῇ μόνον του καὶ νὰ πλαγιοφυλάσσῃ τὰς τάφρους του (βλ. **πλαγιοφύλαξις,** flanquement).

Ὅπως ἐκπληρωθῇ ὁ σκοπὸς τῶν ἀπεσπασμένων ἐρυμάτων δέον ταῦτα νὰ ἀφίστανται τοὐλάχιστον 5 χιλιόμετρα ἐκ τοῦ **πυρῆνος** (noyau), ὅστις ἀποτελεῖ τὸ καταφύγιον (reduit), καὶ 3 ἕως 4 χιλιόμετρα τὰ μὲν ἀπὸ τῶν δέ.

Αἱ ἀποστάσεις αὗται ποικίλλονται, καθότι ἵνα προσδιορισθῇ ἡ θέσις ἐρύματος τινὸς δέον νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει τὰ ἑξῆς:

1ον. Ἡ τοποθεσία δέον νὰ ᾖ τοιαύτη ὥστε τὸ πυροβολικὸν νὰ δύνηται νὰ ἐνεργῇ ἀπὸ μακράν.

2ον. Δέον νὰ βάλλωνται καλῶς αἱ προσβάσεις (approches) καὶ νὰ δύνωνται ν' ἀντιστάθωσιν εἰς τὴν ἐκ τοῦ πλησίον ἐπίθεσιν.

3ον. Τὸ ἔρυμα νὰ ὑποστηρίζηται ὑπό τε τοῦ πυρῆνος καὶ τῶν παρακειμένων ἐρυμάτων.

Τὸ σχῆμα (forme) τῶν ἐρυμάτων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θέσεως καὶ τοῦ ἐδάφους. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχει τὸ σχῆμα πεπλατυσμένης διόπτρας (lunette) ἢ τετραπλεύρου κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον κανονικοῦ, ἀλλ' οὗτινος τὸ κύριον πρόσωπον, ὀλίγον κεκαμμένον περὶ τὸ μέσον, εἶνε παράλληλον πρὸς τὸ μέτωπον τῆς τοποθεσίας.

Ἡ **κατατομὴ** (profil) ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν διατεθήσεται ὁ ὁπλισμός· ‖ **ἐπάκτια ἐρύματα,** forts côtiers; τὰ εἰς τὰς ἀκτὰς ἀνεγειρόμενα ἐρύματα πρὸς παρεμπόδισιν τῶν ἀποβάσεων· ‖ ἐπάκτιον ἢ παραλιακὸν πυροβολεῖον, forts maritimes (risban); βλ. **πυροβολεῖον·** ‖ μεμονωμένα (ἢ μονήρη) **ἐρύματα,** forts isolés; ταῦτα σκοποῦσι νὰ παρεμποδίσωσι τὰς σπουδαίας συγκοινωνίας, πρὸς τοῦτο δὲ ἀνεγείρονται εἰς σημεῖα διασταυρώσεως πλειοτέρων ὁδῶν ἢ πρὸς ἀπόφραξιν διαβάσεων ἢ στενωπῶν, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει καλοῦνται **ἐρύματα ἀνασχέσεως** (forts d'arrêt; βλ. καὶ ἔργα ἀνασχέσεως, ouvrages d'arrêt) εἰς λέξιν **ὀχύρωμα.**

Εἰς τὰς ὀρεινὰς χώρας τὰ μεμονωμένα ἐρύματα χρησιμεύουσιν ἐπίσης ὡς σημεῖα στηρίξεως εἰς τοὺς **ἐπιδρομεῖς** (partisans). Τὰ ἐρύματα ταῦτα δέον νὰ ὦσι πανταχόθεν ἰσχυρά, τὸ δὲ μέγεθος τούτων ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς φρουρᾶς καὶ τοῦ εἴδους τοῦ ὁπλισμοῦ.

Ἡ χάραξις ἔσεται **πολυγωνικὴ** (polygonal), συνεπῶς ἡ **πλαγιοφύλαξις** (flanquement) γενήσεται διὰ **κευθμῶν** (caponnières); ‖ **ἀστεροειδὲς** ἔρυμα, fort étoilé; ‖ **ἑξάκτινον** ἔρυμα, fort à 6 pointes; ‖ **ὀκτάκτινον** ἔρυμα, fort à 8 pointes, ἤτοι ὀχύρωμα περιλαμβάνον 4, 6 ἢ 8 προμαχωνικὰ μέτωπα (fronts bastionnés), ἐν εἴδει ἀστέρος.

ἐρυμάτιον, ου, τό· fortin, n. m. μικρὸν μεμονωμένον ἔρυμα (fort) κατασκευαζόμενον ταχέως ὡς τὰ χαρακώματα τοῦ πεδίου (ouvrages de campagne); ‖ ἐρυμάτιον τοῦ πεδίου, fortin de campagne. Τὰ ἐρυμάτια εἶνε μεγαλειτέρας χωρητικότητος τῆς τῶν περιβολῶν (redoutes), μικροτέρας δὲ τῆς τῶν ἐρυμάτων (forts), αἱ δὲ ὑπερασπίστριαι των σχηματίζουσι πολύγωνον μετ' ἀλληλοδιαδόχων προεχουσῶν καὶ εἰσεχουσῶν γωνιῶν κατὰ πᾶσαν τὴν περίμετρον αὐτοῦ ἢ τοὐλάχιστον κατὰ τὸ μᾶλλον ἐκτεθειμένον εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ ἐχθροῦ μέρος, ὥστε νὰ μὴ μένῃ οὐδὲν πρόσωπον ἄνευ πλαγίας φυλάξεως καὶ οὐδὲν σημεῖον τῆς ζώ-

νης τῆς ἀμύνης ἄνευ πυρῶν. νὰ διασταυρῶνται δὲ τὰ πυρὰ πρὸ τῶν προεχουσῶν. Ἡ χάραξις τῶν ἐρυματίων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ ἐδάφους, καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν διευθύνσεων, καθ' ἃς πρέπει νὰ ἐκπέμπωνται τὰ πυρά. Ἵνα τὸ ἐρυμάτιον πληροῖ τὰς ἀπαιτουμένας συνθήκας πρέπει: 1ον) τὸ μέγεθος τῶν εἰσεχουσῶν γωνιῶν αὐτοῦ νὰ περιλαμβάνηται μεταξὺ 90 καὶ 120 μοιρῶν· 2ον) τὰ πλαγιοφυλαττόμενα πρόσωπα νὰ ἔχωσιν ἱκανὸν μῆκος, ὥστε νὰ μὴ μένωσιν αἱ τάφροι αὐτῶν ἀπυρόβλητοι κατὰ τὰς προεχούσας, ἡ δὲ ποσότης τῶν πυρῶν νὰ καταπλήττῃ τοὺς προσβάλλοντας, καὶ 3ον) αἱ προέχουσαί των νὰ ὦσι μεγαλείτεραι τῶν 60° ἢ τοὐλάχιστον ἴσαι 60 μοίραις· βλ. **ἔρυμα.**

ἐρυσίβη, ης, ἡ· νόσος τις τοῦ ἀέρος ἐπιγιγνομένη τοῖς φυτοῖς καὶ καρποῖς [Ἡσύχιος]. rouille [des blés; des plantes] n. f. nielle, n. f. ἢ ergot, n. m. ἣν ὁ Θεόφραστος λέγει «σῆψιν τινὰ τοῦ ἐφισταμένου ὑγροῦ, καὶ μάλιστα προσβάλλουσαν τὰ σιτώδη καὶ χέδροπα ἐν τόποις κοίλοις καὶ δροσοβόλοις». Ἡ ἐρυσίβη ἢ **κράμβος,** ergot, n.m. εἶνε ὅθεν πάθησίς τις παρασιτικὴ προσβάλλουσα τοὺς δημητριακοὺς καρποὺς καὶ ἰδίως τὴν σήκαλην· || — τοῦ σίτου, τῆς κριθῆς, τῆς σηκάλεως (βρύζης), κτλ. ergot du blé, de l'orge, de seigle, etc.

ἐρυσιβώδης, ης, ες· σκεπασμένος μὲ ἐρυσίβην, niellé, ée; || — βρύζα, seigle ergoté.

ἐρυσίπελας, ατος, τό· (ἐρυθρός-πέλας, πέλος) érysipèle καὶ érisipèle, n. m. κοινῶς τὸ **ἀνεμοπύρωμα,** καὶ γαλλ. feu sacré; καλεῖται ὀξεῖα φλεγμονώδης πάθησις χαρακτηριζομένη διὰ ζωηρᾶς ἐρυθρότητος, στιλπνῆς, ἐξαλειφομένης τῇ πιέσει τοῦ δακτύλου, μετὰ σκληρᾶς ἐξογκώσεως τοῦ δέρματος, ὅπερ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον εἶνε ἐπώδυνον καὶ καῖον. Ἡ φλεγμονώδης αὕτη δερματῖτις (dermatite) καταλήγει εἰς ἀπολέπισιν. § [κτηνιατρ.] ἰσχυρὰ δερματικὴ φλεγμονὴ κολλητικῆς ἐπιζωοτικῆς φύσεως· || — φλεγμονῶδες, οἰδηματῶδες, γαγγραινῶδες, érysipèle phlegmoneux, œdemateux, gangreneux; || [ἱππολ.] mal des ardents, mal rouge καὶ ignis sacre, συνώνυμα τοῦ érysipèle.

ἐρυσιπελατώδης, ης, ες· érysipélateux, euse; [παθολ.] ὅμοιος μ' ἐρυσίπελας, qui tient de l'érysipèle; φλεγμονὴ εἰς ἐρυσιπέλας μετατρεπομένη· || [ουσ.] un, une érysipélateux, euse.

ἔρχομαι, παρατ. ἠρχόμην, μέλ. ἐλεύσομαι (θὰ ἔλθω), ἀόρ. Ἀττ. ἦλθον (ἦλθα), παρακ. ἐλήλυθα, venir, ἀφικνοῦμαι, φθάνω εἴς τι μέρος, arriver; || ἦλθεν ἔφιππος, il est venu à cheval; || μόλις ἦλθε, il vient d'arriver; || θὰ ἔλθω νὰ σ' εὕρω, j'irai vous trouver; || καλῶς ἦλθες, soyez le bienvenu; || μᾶς ἦλθε συντροφιά, il nous arriva du monde; || θὰ ἔλθῃ καιρὸς καθ' ὅν, un temps viendra où; || — κατόπιν, venir après; suivre (ἀκολουθῶ)· || — ὀπίσω, revenir (sur les pas, ἐπανέρχομαι)· || — (διὰ) νὰ φάγω, je viens manger; [ἐνῷ je viens de manger = πρὸ ὀλίγου (μόλις) ἔφαγον]· || πότε ἔρχεται [εἰς τὴν οἰκίαν]; quand rentre-t-il? || τοῦ ἦλθε πυρετός, il a eu la fièvre; || τοῦ ἦλθεν αἷμα ἀπὸ τὴν μύτην, il a saigné du nez; || τοῦ ἦλθεν κρύος ἱδρώς, il lui prit une sueur froide; || τοῦ ἦλθεν ὄρεξις νά, il lui prit envie de; || ἔρχομαι εἰς χεῖρας, ἤτοι πιάνομαι στὰ χέρια, en venir aux prises, μάχομαι, συμπλέκομαι· || μοῦ ἔρχεται ἀπορία, je m'étonne; || μοῦ ἔρχεται νὰ γελάσω, il me prend envie de rire; || μοῦ ἔρχεται νὰ φύγω, je voudrais bien m'en aller; || τοῦ ἦλθαν γέλοια, il se prit à rire; || ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα ν' ἀποθάνῃ, lorsqu'il vint à mourir; || θὰ ἔλθῃ βροχή, il y aura de la pluie; || ὅπως καὶ ἂν ἔλθῃ τὸ πρᾶγμα, quoi qu'il arrive; || ὅταν ὅλα αὐτὰ ἔλθουν εἰς φῶς, quand tout cela sera connu; || πῶς σοῦ ἦλθεν νά..; comment avez vous pensé à..? [qu'est-ce] qui vous a donné l'idée de..? || τοῦ ἦλθε νὰ σᾶς ἀπειλήσῃ, il s'avisa de vous menacer; || τί σοῦ ἦλθε [φρ.], quelle mouche vous a piqué? || ἔρχεσαι νὰ μ' ἀφήσῃς ἥσυχον; voulez-vous bien me laisser tranquille? || δὲν ἔρχομαι εἰς αὐτὰ [φρ.], je ne m'engage (m'embarque) pas dans ces choses-là; je n'entends pas cela; je ne donne pas là dedans; || δὲν ἔρχεται εἰς συνωμοσίας, il ne se prête pas à de conspirations; || ἔλα [ὡς προτρεπτικὴ ἐπιφώνησις], allons; allons donc; voyons; [οἰκ.] çà; || ἔλα νὰ φύγωμεν, allons nous en; || ἔλα, μὴν εἶσαι παιδί, allons ne faites pas l'enfant; || ἔλα, κάμε φρόνιμα, voyons, soyez sage; || ἔλα, ὁμολόγησέ το εἰλικρινῶς, voyons avouez-le franchement; || ἔλα δά! ἔλα τώρα! allons donc! || ἔλα ποῦ [φρ.], mais; malheureusement; || ἔλα ποῦ δὲν θέλει, mais (voilà qu') il ne veut pas; || ἔλα ποῦ τὸ ἐλησμόνησα, que voulez-vous, je l'ai oublié; || μὰ ἔλα δά, δὲν εἶνε ἀνόητος, n'est-ce pas qu'il est bête; || σῦρε κ' ἔλα [φρ.], va-et-vient; || ἐβαρέθηκα αὐτὸ τὸ σῦρε κ' ἔλα, j'ai assez de ce va-et-vient. § φθάνω μέχρι, parvenir; atteindre; || ὁ ἀδελφός σου μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν ὦμον, votre frère me vient à l'épaule; || τὸ φόρεμα τοῦ ἔρχεται ἕως τὰ γόνατα, l'habit lui descend jusqu'aux genoux. § [τριτοπρ.] aller; εἶμαι κατάλληλος, convenir; || αὐτὸ τὸ φόρεμα δὲν μοῦ ἔρχεται, cet habit ne me va pas; || τὸ τραπέζι ἔρχεται πολὺ καλὰ εἰς τὴν γωνίαν, la table est très-bien placée au coin; || ἡ ὥρα αὐτὴ δὲν μοῦ ἔρχεται καλά, cette heure, ne me convient pas; || δὲν μοῦ ἔρχεται νὰ φύγω, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῶ, je ne puis me décider à partir, sans le voir; || αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ ἔρχεται, cet homme me plaît [me va]; || [καὶ ἀπόλ.] μοῦ ἔρχεται, cela me va (μοῦ κάμει)· cela m'arrange; cela fait mon affaire; c'est mon fait; || αὐτὸ δὲν μοῦ ἔρχεται διόλου, cela ne m'arrange pas; cela ne fait pas mon compte (mon affaire); || ἦλθε ὡραῖα [τὸ πρᾶγμα], cela se trouve (se rencontre) bien. § [μτχ. ἐπιθ.]

ὁ ἐρχόμενος, prochain, e (ὁ προσεχὴς μήν, ἑβδομάς) ; || τὸ ἐρχόμενον ἔτος, l'année prochaine ; || τὴν ἐρχομένην τρίτην, mardi prochain ; || ὁ κατόπιν ἐρχόμενος, le suivant.

ἐρχομός, οῦ, ὁ· ἡ ἔλευσις, ἡ ἄφιξις, arrivée, n. f. venue, n. f. βλ. καὶ ἄφιξις.

ἔρω, (λέγω, dire) μέλ. ἐρῶ (θὰ εἴπω, je dirai). παρακ. εἴρηκα, παθ. παρακ. εἴρημαι. μετοχ. εἰρημένος, παθ. ἀόρ. ἐρρέθην, παθ. μέλ. ῥηθήσομαι.

ἐρωδιός, οῦ, ὁ· [ζωολ.] ὁ ῥωδιός, héron, n. m. (λατ. ardea, erodius) γένος πτηνῶν τῆς τάξεως τῶν ἑλοβίων, ἐχόντων μακρὸν ῥάμφος, εὐθὺ, ὀξὺ καὶ ταρσοὺς μακρούς. Ἐρωδιὸς ὁ τεφρόχρους, héron gris, ἡ κοινὸς εἶνε ὁ κοινῶς καλούμενος τρυγονοκράχτης, ὁ μεταφέρων τὰς τρυγόνας. Ὁ λευκός, héron blanc ; aigrette, n. f. κοινῶς ψαροφάγος. Ὁ ἀστερίας, butor, n. m. (ardea stellaris).

ἐρωή, ῆς, ἡ· πᾶσα ὁρμητικὴ, βιαία κίνησις, τὸ ῥίψιμον, ἡ βολή, portée, n. f. βλ. βεληνεκές.

ἐρῶμαι (ἀομαι), aimer ; εἶμαι ἐρωτευμένος μέ τινα, être amoureux de ; βλ. καὶ ἐράω-ῶ.

ἐρωμένη, ης, ἡ· amante, n. f. || ἐρωμένη πιστή, ἄπιστος, amante fidèle, infidèle ; maîtresse, n. f. βλ. ἐραστής.

ἐρωμένος, ὁ· μετοχ. παθ. τοῦ ἐράω=ἐραστής, ἀγαπητικός, amant, ante ; ἐρωτευμένος, amoureux, euse ; galant, e ; βλ. ἐραστής.

ἔρως, ωτος, ὁ· ἡ ἀγάπη, amour, n. m. ἐξ οὗ κλίσις, ἐπιθυμία, envie, n. m. désir, n.m. τὸ αἴσθημα, passion, n. f. ἔρως, amour, εἶνε ἡ πρὸς πρόσωπον ἢ πρᾶγμά τι λίαν ἀνεπτυγμένη ἀγάπη μετὰ μᾶλλον ἢ ἧττον ζωηρᾶς ἐπιθυμίας τῆς κτήσεως αὐτοῦ· εἰδικώτερον ὅμως ἡ λέξις σημαίνει τὸν μεταξὺ δύο προσώπων, οὐχὶ τοῦ αὐτοῦ γένους, ἀναπτυσσόμενον ἔρωτα, ὅντινα ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδι καθορίζει ὡς τείνοντα «ἀείποτε ἐπὶ ἀφροδισιασμοῦ ἐπιθυμίας), ὁ δὲ Balzac γράφει «l'amour c'est le contact des deux épidermes». Ὁ τοιοῦτος ἔρως ἐπικουρῶν εἰς μέγαν φυσικὸν σκοπόν, τὴν τοῦ εἴδους διαιώνισιν, εἶνε σπουδαῖος ἐν τῷ βίῳ τοῦ κόσμου παράγων, ὃν εἰκότως οἱ ἀρχαῖοι ὡς πανίσχυρον θεὸν ἐθεώρησαν· || ὁ πρῶτός του ἔρως, son premier amour ; || οἱ νέοι του ἔρωτες, ses nouvelles amours ; || τῆς κάμνει τὸν ἔρωτα, il lui fait la cour; || [ἐπὶ γυναικ.] εἶχε πολλοὺς ἔρωτας, elle a eu plusieurs intrigues ; || δὲν θέλει ν' ἀφήσῃ τοὺς ἔρωτας, il (elle) ne veut pas renoncer aux amourettes ; || ἔπεσεν εἰς τὸν ἔρωτά της, il est devenu amoureux d'elle ; il est pris de passion pour elle.

ἔρως, ωτος, ὁ· ὁ θεὸς Ἔρως, amour, n. m. ou Cupidon, n. m. ἐθεωρεῖτο ἔφορος τῆς ἀγάπης καὶ πάσης ἐρωτικῆς κοινωνίας καὶ ἑνώσεως.

ἐρωταπόκρισις, εως, ἡ· ἐρωταπόκρισις, ἐρώτησις καὶ ἀπόκρισις, demande et réponse ; κατ' ἐρωταπόκρισιν, par demandes et réponses.

ἐρωτάω, βλ. ἐρωτῶ.

ἔρωτας, ὁ· κοινὴ ὀνομασία τοῦ ἔρως· βλ. λέξιν.

ἐρωτεύω, μέλ. εύσω· ἐμπνέω τὴν ἀγάπην, τὸν ἔρωτα, inspirer de l'amour ; rendre amoureux ; enflammer (la passion) ; || μάτια ποῦ ἐρωτεύουν, des yeux qui font aimer. § [συνηθ. μέσ.] ἐρωτεύομαι (ἐράω), devenir (être ; [οἰκ.] tomber) amoureux ; ἔρωτι ἁλίσκομαι, être épris d'amour ; s'éprendre ; se passionner ; [οἰκ.] s'amouracher ; || τὴν ἐρωτεύεται τρελλά, il est éperdument amoureux d'elle ; il l'aime à la folie ; || ἐρωτεύθησαν, ils se sont épris l'un de l'autre ; ils se sont aimés ; || ἐρωτεύθη τὴν ὑπηρέτριάν του, il s'est amouraché de sa bonne ; || ἐρωτευμένος, η, ον· amoureux, euse ; épris, e.

ἐρώτημα, ατος, τό· τὸ ἐρωτηθέν, demande, n. f. ἡ προβληθεῖσα ἐρώτησις, question, n.f. ἐρώτημα καλεῖται μερικώτερον ἡ ἐρώτησις ἐκείνη εἰς ἣν ἁπλῶς ἁρμόζει καταφατικὴ ἢ ἀρνητικὴ ἀπάντησις· || θέλει ἐρώτημα ; ἔχει κι' ἐρώτημα ; [φρ.] belle demande ! vous me le demandez ? || νάχωμεν χαλὸν ῥώτημα [φρ.], s'il est permis de demander ; s'il vous plaît.

ἐρωτηματικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς ἐρώτημα, δι' ἐρωτήσεως λεγόμενος, interrogatif, ive ; || ἐρωτηματικὸν σημεῖον, point d'interrogation.

ἐρωτηματικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐρωτηματικόν, d'une manière interrogative, interrogativement, adv.

ἐρώτησις, εως, ἡ· τὸ ἐρωτηθέν, ἐρώτημα, demande, n. f. ἡ ἐρώτησις, τὸ ἐρωτώμενον ζήτημα, question, n. f. ἀντίθ. τῷ ἀπόκρισις· [ῥητορ.] interrogation ; || ἀπάντησις σύμφωνος πρὸς τὴν ἐρώτησιν, réponse conforme à la demande ; || δὲν ἐννόησε τὴν ἐρώτησιν, il n'a pas compris la question.

ἐρωτιδεύς, έως, ὁ· [ἰδ. μυθ.] petit amour ou Cupidon, n.m. μικρὸς Ἔρως (σχηματισθὲν ἀπὸ τοῦ Ἔρως, ὡς τὸ λεοντιδεύς, λαγιδεύς).

ἐρωτίδιον, ου, τό· μικρὸς ἔρως, petit amour ; amourette, n. f.

ἐρωτικός, ή, όν· ὁ εἰς ἀγάπην, ἔρωτα, ἀνήκων, ἀναφερόμενος, d'amour ; amoureux, euse ; || ἐρωτικαὶ σχέσεις, commerce de galanterie ; intrigue, n.f. liaison (f.) galante ; || ἐρωτικὰ βλέμματα, regards amoureux ; || ἡ ἐρωτικὴ γλῶσσα, la langue de l'amour ; langage d'amour ; || ἐρωτικὴ διάλεξις, βλ. ἐρωτολογία. § ἐρωτικός, ή, όν, érotique (ἑλλην. ἔρως, amour) adj. ὁ σχετικὸς πρὸς τὸν ἔρωτα, relatif à l'amour ; || ἐρωτικὴ ποίησις, poésie érotique. § ὁ καταγινόμενος εἰς τὰ τοῦ ἔρωτος, qui s'occupe des choses de l'amour ; || ποιητὴς ἐρωτικός, poète érotique. § érotique, n. m. σύγγραμμα ἐρωτικόν, ouvrage érotique ; || ἐρωτικοὶ (λυρικοὶ) ποιηταί, poètes érotiques ; ἐρωτικοὶ συγγραφεῖς écrivains érotiques, καλοῦνται ἐκ τῶν ἀρχαίων ἰδιαιτέρως οἱ γράψαντες (μυθιστορίας) ἐπὶ ὑποθέσεων ἐρωτικῶν. Τοιαῦται ὑποθέσεις ἐγένοντο ἀντικείμενον τῆς λυρικῆς ποιήσεως ἐν μέρει καὶ

βραδύτερον τῆς νεωτέρας κωμῳδίας· || ἐρωτικὰ δικαστήρια, cours d'amour, ἐκλήθησαν ἐν τῇ Β. Γαλλίᾳ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν τρουβαδούρων, συναναστροφαὶ τῆς αὐλῆς ἢ ὑψηλῶν κύκλων, ἐκ κυριῶν ἰδίως ἀποτελούμεναι, ἐν αἷς συνεζητοῦντο ἐρωτικὰ θέματα καὶ ἐκρίνοντο διάφορα σχετικὰ ζητήματα. Ἐκ τῆς συλλογῆς τῶν ἀποφάσεων καὶ γνωμῶν τοιούτων δικαστηρίων κατηρτίσθη ἀληθὴς ἐρωτικὴ νομοθεσία.

ἐρωτικῶς, [ἐπίρ.] érotiquement, adv κατὰ τρόπον ἐρωτικόν, d'une façon érotique.

ἐρωτοαπόκρισις, εως, ἡ· βλ. ἐρωταπόκρισις, ἐρώτησις καὶ ἀπόκρισις.

ἐρωτόληπτος, ος, ον· ὑπὸ ἔρωτος καταληφθείς, épris d'amour ; amoureux, euse ; τὴν σήμερον δὲ ἔχει μᾶλλον τὴν σημασίαν τοῦ εὐκόλως ἐρωτευομένου, de celui qui devient facilement amoureux ; qui s'amourache facilement.

ἐρωτοληψία, ας, ἡ· ἐρωτικὸν αἴσθημα, passion amoureuse.

ἐρωτολογία, ας, ἡ· ἐρωτικὴ διάλεξις, propos galant ; causerie amoureuse ; fleurette, n. f. flirtation, n. f. τὸ γλυκομίλημα, flirt ; βλ. λέξιν. § ἐρωτολογία, érotologie (ἔρως, amour καὶ λόγος, πραγματεία, traité), n. f. μελέτη τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν ἐρωτικῶν συγγραμμάτων, étude de l'amour et des ouvrages érotiques.

ἐρωτολόγος, ου, ὁ· flirteur, n. m. βλ. καὶ ὀαριστής.

ἐρωτολογῶ (έω), μέλ. ήσω· causer amour; conter fleurette=γλυκομιλῶ, flirter; βλ. λέξιν καθὼς καὶ ὀαρίζω.

ἐρωτομανής, ής, ές· ὁ ἀγαπῶν ἐμμανῶς, éperdument (follement) amoureux ; ὁ τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα (ἀγάπην), fou d'amour. § ἐρωτομανής, ής, ές· érotomane, adj. συνώνυμον τοῦ érotomaniaqne, adj. ὁ πάσχων, καταλαμβανόμενος ὑπὸ ἐρωτομανίας, atteint d'érotomanie ; || [οὐσ.] ἐρωτομανής, un, une érotomane, n. || οἱ ἐρωτομανεῖς, les érotomanes, λέγουσιν ἐπίσης érotomaniaques.

ἐρωτομανία, ας, ἡ· καὶ ἐρωτοπληξία, μανία ἐρωτική, fureur amoureuse ; délire érotique ; [διδ.] érotomanie, n. f. [ψυχιατρ.] ἐγκεφαλικὴ πάθησις χαρακτηριζομένη δι' ὑπερβολικοῦ ἔρωτος, affection cérébrale caractérisée par un amour excessif, συνώνυμον τοῦ ἐρωτικὴ παράνοια, paranoïa érotique. Ἡ ἐρωτομανία εἶνε ἀνίατος μορφὴ παραφροσύνης, καθ' ἣν ὁ πάσχων κατέχεται ὑπὸ μόνης τῆς ἰδέας ὅτι ἀγαπᾶται ὑφ' ἑνὸς προσώπου τοῦ ἄλλου φύλου. Ἡ ἐρωτομανία εἶνε διατάραξις τοῦ πνεύματος, ἑπομένως δὲν συνοδεύεται ὑπὸ σαρκικῆς ἐπιθυμίας καὶ ἐρεθισμῶν τῆς γεννετησίου ὁρμῆς, ὡς ὑπέθετον οἱ παλαιότεροι τῶν ψυχοπαθολόγων. Ὁ ἐρωτομανὴς νομίζει ὅτι ἀγαπᾷ καὶ λατρεύεται, ἀλλ' ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς καὶ λατρεύει τὸ ὑποκείμενον τῶν σκέψεών του, τὸ ἀγαπᾷ δὲ μὲ τὸν πλατωνικώτατον ἔρωτα. Οἱ παλαιότεροι φρενολόγοι μεταξὺ τῶν ἐρωτομανῶν κατέτασσον καὶ τοὺς αἰσθανομένους διάπυρον ἔρωτα πρὸς ἄψυχα ἀντικείμενα, οἷον ἀγάλματα, εἰκόνας, κτλ.

ἐρωτομανιακός, ή, όν· érotomaniaque, adj. βλ. ἐρωτομανής.

ἐρωτοπληξία, ας, ἡ· βλ. ἐρωτομανία.

ἐρωτοτροπία, ας, ἡ· coquetterie, n. f. ἡ φιλαρέσκεια, κοινῶς κοκετταρία· ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀρέσκειν, désir de plaire ; χρησιμοποίησις τῶν μέσων ἅτινα θεωροῦσι κατάλληλα πρὸς ἐπίτευξιν τούτου, emploi des moyens que l'on juge propres à y parvenir. [Λέγεται συνήθως περὶ τῆς ἐπιθυμίας, παρὰ ταῖς γυναιξί, τοῦ νὰ ἀγαπηθῶσι]· || ἡ ἐρωτοτροπία (φιλαρέσκεια), εἶνε τὸ βάθος τῆς ψυχικῆς διαθέσεως τῶν γυναικῶν, la coquetterie est le fond de l'humeur des femmes (La Rochef.) ; || ἡ ἐρωτοτροπία (φιλαρέσκεια) εἶνε ἡ ἐκδίκησις τῆς ἀδυναμίας, la coquetterie est la vengeance de la faiblesse (D. Stern).

ἐρωτότροπος, ος, ον· coquet, ette, adj. κοινῶς κοκέττης, κοκέττα, ὁ ἐρωτύλος, galant, ante ; ὁ φιλάρεσκος, coquet, ette ; ὁ προσπαθῶν νὰ ἀρέσῃ, qui s'efforce de plaire ; ὁ ἀπησχολημένος συνήθως εἰς τὰ μέσα διὰ νὰ ἀρέσῃ, qui est habituellement préoccupé des moyens de plaire ; || ἡ γυνὴ εἶνε ἐκ φύσεως ἐρωτότροπος (φιλάρεσκος), la femme est coquette par état. § ἐρωτότροπος, ὁ ἐμπνεόμενος ὑπὸ φιλαρεσκείας, π. χ. ὕφος ἐρωτότροπον, une mine coquette ; μειδίαμα ἐρωτότροπον (φιλάρεσκον), un sourire coquet ; Συνώνυμα coquet, galant ; κυρίως ἡ φιλάρεσκος γυνὴ ἀρκεῖται ἐὰν εὑρίσκωσιν αὐτὴν καλήν, κινεῖ δὲ τὰς ἐπιθυμίας τῶν ἄλλων μὴ αἰσθανομένη ταύτας καθ' ἑαυτὴν οὐδ' ἀμείβουσα διὰ τῶν ἴσων καὶ ὁμοίων· ἡ galante (φιλέραστος) ἐπιποθεῖ καὶ τὴν ἀγάπην τῶν θεωμένων εἴτε δι' ἔρωτα, ἢ ὑπὸ φιλοκερδείας.

ἐρωτοτροπῶ (έω), μέλ. ήσω, coqueter (διπλασιάζει τὸ t πρὸ τοῦ ἀφώνου e, je coquette, nous coquetterons) ; χρῶμαι ἐρωτοτροπίας, user de coquetterie ; εἶμαι ἐρωτότροπος, être coquet.

ἐρωτοτρόπως, [ἐπίρ.] coquettement, adv. φιλαρέσκως, μετ' ἐρωτοτροπίας, avec coquetterie ; κατὰ τρόπον ἐρωτότροπον, d'une façon coquette.

ἐρωτύλος, ὁ· (ὑποκορ. τοῦ ἔρως), ἐρωμένος, ἐραστής, amoureux, euse ; galant, ante ; || λέγεται ἐπίσης μὲ τὴν σημασίαν τοῦ ἐρωτολήπτου ἤτοι τοῦ εὐκόλως ἐρωτευομένου· βλ. ἐραστής.

ἐρωτῶ (άω), μέλ. ήσω, ἀπευθύνω ἐρωτήσεις, demander; questionner; interroger; ἐξετάζω περί τινος, ζητῶ περί τινος πληροφορίαν, πληροφοροῦμαι, s'enquérir ; ἐρωτῶ καὶ μανθάνω, πυνθάνομαι, s'informer (auprès de quelqu'un de quelque chose); || ἠρώτησα τὸ ὄνομά του, j'ai demandé son nom; || μὲ ἠρώτησε τί γίνεσαι, il m'a demandé de vos nouvelles; || ἔστειλα νὰ ἐρωτήσω τί κάμνει, j'ai envoyé savoir de ses nouvelles; || τὸν ἠρώτησα περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, je l'ai questionné sur cette affaire ; || ἐρώτησε

τὴν συνείδησίν σου, interrogez votre conscience ; || δύο μάρτυρες δὲν ἠρωτήθησαν, deux témoins n'ont pas été interrogés ; || ἐρώτησε ἰατρόν, consultez (συμβουλεύσου) un médecin ; || ἠρώτησα περὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν πόλιν, je me suis enquis de cet homme dans toute la ville ; || θὰ ἐρωτήσω περὶ τούτου, je m'en informerai ; || μὴν ἐρωτᾷς [φρ.], ne m'en parlez pas ; [καὶ ἄλλως] demandez-moi pourquoi ; || οὔτ' ἐρωτῶ [φρ.], je ne m'en soucie pas ; || τί σὲ μέλλει κ' ἐρωτᾷς, que vous importe ? || τρέχα (ε)ἰρώτα [φρ.], courez après ; va-t'en voir s'ils viennent ; || ῥωτῶντας πάει κανεὶς στὴν Πόλι [παροιμ.], qui langue a, à Rome va.

ἐς αὔριον, [ἐπίρ.] εἰς αὔριον, à demain.

ἐσέ[να], (ἀντων. ἀντὶ σέ) βλ. σύ.

ἐσθής, ῆτος, ἡ· vêtement, n. m. τὸ ἔνδυμα, ἡ ἐνδυμασία [γυναικὸς ἰδίως], robe, n.f.

ἐσθίω, παρ. ἤσθιον, μέλ. ἔδομαι (θὰ φάγω), ἀόρ. ἔφαγον· τρώγω, manger [ἐπὶ ἀνθρώπων], καὶ καταβιβρώσκω, κατατρώγω, dévorer, consumer [ἐπὶ ἀλόγων ζῴων καὶ ἄλλων πραγμάτων].

ἐσκαρτάρισεν, [δημ. καὶ διάλ. Νισύρου] (ξενικὸν ἐκ τοῦ écarter)=**ἐτρελλάθη** «ἐσκαρτάρισεν ἀπ' τὴν χαρά του»· ἐξ οὗ καὶ **σκαρταρισμένος**=**τρελλός**.

ἐσκεμμένως, [ἐπίρ.] ἐκ τῆς γεν. πληθ. τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ σκέπτομαι=μετὰ σκέψεως, avec ou après réflexion ; sensément, adv. σκοπίμως, de propos délibéré.

ἐσκευασμένος, η, ον· équipé, ée ; ὁ ἐξωπλισμένος, η, ον· βλ. καὶ ἐξοπλίζω· || ἀνὴρ **ἐσκευασμένος,** homme équipé, λέγεται ὁ φέρων τὴν ἐξάρτυσιν, ὁπλισμόν, κτλ. ἐξ ὧν κατὰ πάντα ἕτοιμος.

ἐσκιασμένως, [ἐπίρ.] σκοτεινῶς, obscurément, adv. μετὰ σκιᾶς, avec ombre ; ombragé, ée.

ἐσκοπίς, ίδος, ἡ (ἡ λέξις escopette παράγεται ἐκ τῆς ἑλληνικῆς «σκοπὸς» Bardin, dict. de l'armée) ; εἶδος ἀρκεβουζίου μετ' ἐντρόχου ἐμπυρέως (arquebuse à rouet) μήκους 1μ.,10, ἐν χρήσει εἰς τὸ γαλλικὸν ἱππικὸν ἐπὶ Καρόλου VIII μέχρι Λουδοβίκου XIII· ἡ ἐσκοπὶς τελειοποιηθεῖσα κατέστη τὸ **μουσκέτον** (mousquet) καὶ εἶτα ἡ καραβίνη.

ἐσκορπισμένως, [ἐπίρ.] σκορπιστά, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, çà et là ; en divers endroits; d'une manière dispersée.

ἐσκυτωμένος, η, ον· ὁ κεκαλυμμένος διὰ σκύτους, garni (ie) de cuir.

ἐσμαρινίτης, ὁ· βλ. ἀνορθίτης.

ἐσοδεία, ας, ἡ· βλ. εἰσοδεία, κτλ. π. χ. ὁ τρυγητός, vendange, n. f.

ἔσοδον, ου, τό· ἡ εἴσπραξις, recette, n. f. || δημόσια ἔσοδα, recettes publiques; voies et moyens ; [κατ' ἐπέκτ.] ἔσοδα=καταθέσεις, ἀποθέσεις, fonds.

ἔσοπτρον, ου, τὸ=κάτοπτρον.

ἐσοχάδες, αἱ (ἐσέχω), οἴδημα, πρήξιμον ἐσωτερικὸν τῶν φλεβῶν τοῦ ἀφεδρῶνος, hémorrhoïdes internes ; αἱμορροΐδες ἐσωτερικαί· κοινῶς ζοχάδες.

ἐσοχαί, αἱ· redents, n. m. [οἰκοδ.] καλοῦνται αἱ ἐσοχαὶ ἐν τῇ ἀνεγέρσει τοίχου ἐπὶ κατωφεροῦς ἐδάφους (terrain en pente ; || [οἰκοδ.] ὀδοντώσεις ἢ ἐσοχαί, αἱ· ἢ καὶ δόμησις μετ' **ἀναβαθμῶν**, redents ou redens (n. m.) ou construction par ressauts (παραγόμενον ἐκ τοῦ redent), (ἡ ἔκφρασις αὕτη χρησιμοποιεῖται μόνον ἐν τῷ πληθυντικῷ). Καλοῦνται οὕτως ἐν τῇ ἀνεγέρσει τοίχου ἐπὶ κατωφεροῦς ἐδάφους, οἱ **ἀναβαθμοὶ** (ressauts) ἢ **βαθμίδες** (gradins, αἵτινες καλοῦνται καὶ redans), οὓς εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ κατασκευάσωσιν ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἵνα δυνηθῶσι νὰ διατηρήσωσι τὴν ὁριζοντιότητα τοῦ ἄνω μέρους τοῦ τοίχου, ἢ τὴν ὁριζοντιότητα τῶν δόμων (assises), τοιουτοτρόπως δὲ τὸ ἄνω μέρος τοῦ τοίχου παρουσιάζει προεχούσας καὶ εἰσεχούσας γωνίας, ἤτοι πριονοειδῆ διάταξιν. Τοιαύτην μετ' ἀναβαθμῶν δόμησιν μεταχειρίζονται πλειστάκις κατὰ τὰς θεμελιώσεις ἐπὶ ἀποτόμων μερῶν.

ἐσοχή, ῆς, ἡ· βλ. εἰσοχή. § ἐσοχή, redent, n. m. βλ. ἐσοχαί. § [οἰκοδ.] retraite, n. f. ou retrait ; βλ. εἰσοχή. § [ἀρχιτ.] ἐσοχὴ (ὀροφῆς)· βλ. κοίλωμα, renfoncement, n. m.

ἐσπαρμένως, [ἐπίρ.] σποράδην, çà et là, ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

ἑσπέρα, ας, ἡ· τὸ βράδυ, ἑσπέρας, σουρούπωμα, βράδυασμα, soir, n. m. soirée, n. f. λέγεται τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας τὸ ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς ἐπελεύσεως τοῦ νυκτερινοῦ σκότους καὶ συνήθως τὸ διάστημα μέχρι τοῦ πλαγιάσματος. Ἐνίοτε ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ καλεῖται **ἑσπέρα**, τὸ ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου διάστημα· || ὡραία θερινὴ ἑσπέρα, un beau soir d'été ; || αἱ ἑσπέραι τοῦ χειμῶνος, les soirées d'hiver ; || καλὴν ἑσπέραν, κοινῶς καλὴ 'σπέρα, bonsoir ; γαλλιστὶ συνήθως λέγουσι bonjour ; || [μεταφ.] ἡ ἑσπέρα τοῦ βίου, le couchant de la vie ; ὁ Ἀριστοτέλ. καλεῖ οὕτω τὸ γῆρας. § **ἑσπέρα,** ἐκαλεῖτο ἐπίσης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ δυτικὸν τοῦ ὁρίζοντος σημεῖον (δύσις), ὅθεν καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα ἑσπερία, occident, n. m. (δύσις) περιλαμβάνονται τὰ δυτικὰ μέρη, αἱ δυτικαὶ χῶραι.

ἑσπεράνθεμον, τό· hespéranthe, n. f. φυτὸν γένους τῶν ἰριδωδῶν, genre des iridées.

ἑσπέρας [ἐπίρ.] (συνήθ. ἔναρθρον), le soir; au soir ; || περὶ τὸ ἑσπέρας, vers (sur) le soir; || σήμερον τὸ ἑσπέρας, ce soir ; || χθὲς (αὔριον) τὸ ἑσπέρας, hier (demain) [au] soir ; || ἀφ' ἑσπέρας de la veille.

ἑσπερία, ας, ἡ· βλ. ἑσπέρα.

ἑσπερίδες (νύμφαι), hespérides, les; [μυθολ.] θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Ἑσπερίδος, Hespéria (κατά τινας τῆς Ἱσπανίας)· αὗται ἐφύλαττον ἐν τοῖς κήποις μετὰ τοῦ ἑκατοντακεφάλου δράκοντος Λάδωνος τὰ χρυσᾶ μῆλα ἅτινα ἔλαβεν ὡς γαμήλιον δῶρον ἡ Ἥρα παρὰ τῆς Γαίας. Οἱ κῆποι οὗτοι ἔκειντο πλησίον τοῦ

ὅρους Ἄτλαντος τοῦ ὑποβαστάζοντος πρὸς τὴν Δύσιν τὸν Οὐράνιον θόλον.

ἑσπεριδοειδής, ής, ές· [βοτ.] hespéridé. § [πληθ. οὐσ.] τὰ ἑσπεριδοειδῆ, les hespéridées; καρποὶ τῶν ἑσπερίδων, ὠνομάσθησαν οὕτως οἱ καρποὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν καὶ ποικιλιῶν τοῦ γένους **κίτρου** (citrus), καρποὶ ἐκ τῶν θερμῶν χωρῶν μὲ τὰ εὐώδη των ἄνθη, πορτοκαλέα, λεμονέα, κιτρέα, νεραντσέα, καὶ τὰ παρόμοια· βλ. κίτρος.

ἑσπερινός, ή, όν· ὁ γινόμενος τὴν ἑσπέραν, τὴν ἑσπερινὴν ὥραν, du soir; || ἑσπερινὴ προσευχή, prière du soir; || θυσία ἑσπερινὴ [φρ. Γραφ.], oblation du soir; [μεταφ.] sacrifice du soir; sacrifice général. § [οὐσ. ἐκκλ.] ἑσπερινός, ὁ· vêpres (f. pl.) les; ἐκκλησιαστικὴ ἑσπερινὴ ἀκολουθία, τοῦτο μὲν ἑσπερινὴ οὖσα δέησις, τοῦτο δὲ προκαταρκτικὴ τελετὴ ἐπὶ τῇ ἐπαύριον ἑορτῇ· || ἐπῆγεν εἰς τὸν ἑσπερινόν, il est allé à vêpres; || σημαίνει ὁ ἑσπερινός, les vêpres sonnent; || σικελικὸς ἑσπερινός, vêpres siciliennes.

ἑσπέριος, α, ον· ὁ τὴν ἑσπερινὴν ὥραν γινόμενος, ἑσπερινός, du soir. § ἑσπέριος, ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ οὐρανοῦ, δυτικός, de l'occident; occidental. § ἀνατέλλω (δύω) ἑσπέριος, se lever (se coucher) le soir (προκειμένου περὶ ἀστέρων)· βλ. καὶ ἑῷος. § [θηλ. οὐσ.] ἑσπερία, occident, n. m. βλ. **ἑσπέρα.**

ἑσπερίς, ίδος, ἡ· τὸ ἄνθος μανουσάκι, julienne, n. f. τὸ εὐωδιάζον μᾶλλον τὸ ἑσπέρας ἢ τὴν ἡμέραν· || ἑσπερὶς καὶ **ἐφεσπερίς**, ἑσπερινὴ συγκέντρωσις προσκεκλημένων κάπου, réunion (du soir); soirée, n. f. || χορευτικὴ ἑσπερίς, soirée dansante.

ἕσπερος, ὁ· κοινῶς **ἀποσπερίτης**, ἡ Ἀφροδίτη ὅταν φαίνηται τὸ ἑσπέρας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, étoile du soir; τὸ λεγόμενον étoile du berger; βλ. **ἀστὴρ** καὶ **Ἀφροδίτη.** § **ἕσπερος**, hesper ou vesper, n. m. ποιητικὴ ὀνομασία τοῦ πλανήτου Ἀφροδίτη (Venus) ὁπόταν ἀναφαίνεται μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

ἐσπευσμένος, η, ον· (σπεύδω), ὁ γινόμενος μετὰ σπουδῆς, précipité, ée; à la hâte; βεβιασμένος, forcé, ée.

ἐσπευσμένως, [ἐπίρ.] précipitamment, adv. ταχέως, μετὰ σπουδῆς, à la hâte; κοινῶς **βιαστικά.**

ἐσπλαχνίσκομαι, [διάλ. Οἰνόης] βλ. **εὐσπλαχνίζομαι.**

ἔσπλαχνος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] βλ. **εὔσπλαχνος.**

ἔσσιον, τό· βλ. ἐσσίτης. Δ. Κ.

ἐσσίτης, ὁ, ἢ ἔσσιον τό· hessite ou savedinskite; ὀρυκτὸν χρώματος μεταξὺ ὑπομέλανος μολυβδοφαίου καὶ χαλυβδοφαίου, σκληρότητος 2,5-3,0 καὶ εἰδ. βάρους 8,13-8,45· κρυσταλλοῦται κατὰ τὸ κυβικὸν σύστημα (κατ' ἄλλους καὶ κατὰ τὸ ἑτεροκλινές). Ἀπαντᾷ συνήθως χειροπληθές· χημικῶς εἶνε Ag_2 Te. Ὁ λεγόμενος **πετσίτης** ἢ **πέτζιον** εἶνε χρυσομιγὴς (8-25 % Au) παραλλαγὴ τοῦ ἐσσίτου καὶ λόγῳ τούτου εἶνε εἰδικῶς βαρύτερος. Δ. Κ.

ἐσσονίτης, βλ. ἀνθράκιον. Δ. Κ.

ἐσσω(γ)ῦρος, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] = τὸ τελευταῖον καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ἅλωνος περιστρεφόμενον ζῷον τοῦ ζευτοῦ.

ἐσσωκέλλαρος, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] = ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ ὑποκρέββατος, ἔνθα τοποθετοῦσι τὰ τρόφιμα καὶ λοιπὰ ἀναγκαιοῦντα τοῖς οἰκιακοῖς.

ἐσσώκερος, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] = τὸ ἔχον κέρατα μόλις διακρινόμενα.

ἐστεγασμένος, η, ον· (στεγάζω), blindé, ée; couvert, e; κτλ. || ἐστεγασμένον σκέπαστρον, abri blindé.

ἐστειλεωμένος, η, ον· ἢ **ἐστελεωμένος,** η, ον· (στελεόω), emmanché, ée; κοινῶς στειλειαρωμένος, η, ον· ὁ φέρων στειλεὸν ἢ λαβήν· βλ. λέξεις.

ἐστενευμένος, η, ον· étranglé, ée, adj. κτλ. || ἀγκύλια ἐστενευμένα, mailles étranglées; || τὸ ἐστενευμένον μέρος, étranglement, n. m. βλ. **στένωσις.**

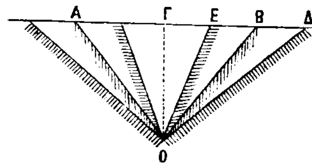
ἐστεροδόκη, ης, ἡ. sellette, n. f. θήκη ἐν ᾗ τίθεται ὁ ἔστωρ (cheville-ouvrière) τῶν ἐσχαρῶν (châssis) τῶν κιλλιβάντων. Ἐν τῷ ναυτικῷ καλεῖται **πολοδόχη** (sellette de pivot). Ἡ ἐστεροδόχη ἢ τὸ ἐσχάριον (petit châssis) προσαρμόζεται σταθερῶς ἐπί τινος **κλίνης** (plate-forme) παρασκευαζομένης ἐπὶ τοῦ δαπέδου πυροβολείου τινὸς ἢ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πλοίου καὶ ἀποτελεῖ ἓν σημεῖον ἐρείσματος τῆς ἐσχάρας, τὰ δὲ ἕτερα σημεῖα ἐρείσματος ταύτης ἀποτελοῦνται ὑπὸ δύο ἢ τεσσάρων τροχίσκων, ὧν οἱ ἄξονες συγκλίνουσι πρὸς τὸν **στροφέα** (pivot, πόλος) καὶ οἵτινες κυλινδοῦνται ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης κυκλικῶν ἀπὸ χάλυβος τροχῶν (rails). Ἐνίοτε ἡ ἐστεροδόχη λαμβάνει μείζονας διαστάσεις καὶ φέρει ἐφ' ἑαυτῆς ἅπασαν τὴν ἐσχάραν, δίκην κλίνης, ὅτε ἁρμόζει αὐτῇ μᾶλλον τὸ ὄνομα **ὑπόβαθρον,** ὅπερ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δύναται νὰ προσαρμόζηται σταθερῶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος (κιλλίβας τῶν 15 ἑκ. συστήμ. Κανέ), ἢ νὰ ἐπερείδηται ἐπὶ ἰδίας κλίνης (κιλλίβας τῶν 27 ἑκ. τοῦ αὐτοῦ συστήματος). Ὁ διάπηξ (entretoise) τῆς ἐσχάρας, ὅστις διαπερᾶται ὑπὸ τοῦ ἔστορος καὶ ἐπερείδεται ἐπὶ τῆς ἐστεροδόχης καλεῖται εἰδικῶς **ἐπίπηξ** (lisoir)· βλέπε καὶ **ἐσχάρα κιλλίβαντος φρουριακοῦ.**

ἐστεφανωμένος, η, ον· (στεφανόω-ῶ), cerclé, ée; κτλ. βλ. **περιστεφής.**

ἐστί, βλ. **εἰμί.**

ἑστία, ας, ἡ· cheminée, n. f. καλεῖται τὸ σύνολον τοῦ τμήματος τῆς οἰκοδομῆς ἔνθα ἀνάπτουσι τὴν πυράν· ἡ πυρεστία τοῦ οἴκου, κοινῶς ἡ **γωνιά**, ἡ **παραστιὰ** καὶ τὸ τζάκι, π. χ. τὸ τζάκι τῶν μαγειρίων καὶ ἐν γένει τὸ μέρος ἔνθα ἀνάπτεται πῦρ (φωτιά). Ἡ ἐντὸς τῶν δωματίων κατασκευαζομένη **ἑστία,** cheminée (τὸ τζάκι), εἶνε τὸ ἁπλούστατον πρὸς θέρμανσιν δωματίων κατασκεύασμα συνιστάμενον εἰς κοίλωμα ἐν τῷ τοίχῳ ἐν ᾧ καίονται τὰ ξύλα, τοῦ καπνοῦ ἀπαγομένου ἔξω διὰ σωλήνων ἐν τῷ τοίχῳ εὑρισκομένων (**καπνοδόχη,** cheminée). Ὑπὸ

οἰκονομικὴν ἔποψιν ἡ ἑστία (τζάκι) εἶνε τὸ ἀτελέστερον πρὸς θέρμανσιν μέσον, διότι αὔτη ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς ἀκτινοβολίας, ἐνῷ ἐν ταῖς θερμάστραις τὸ περιβάλλον τὸ πῦρ ὑλικὸν χρησιμεύει ὡς ἀποθήκη θερμότητος. Ἔν τινι ἑστίᾳ διακρίνουσι τρία μέρη· τὸν σωλῆνα **διεκφυγῆς** τοῦ καπνοῦ (tuyau d'échappement=καπναγωγός ὅστις καλεῖται καὶ καπνοδόχη, cheminée), τὴν κυρίως ἑστίαν (foyer) ἐν ᾗ τίθεται τὸ πῦρ καὶ τὸ **περιπλαίσιον** (chambranle); ‖ ἡ ἑστία καπνίζει, la cheminée fume; ‖ ὁ μυχὸς τῆς ἑστίας contre-cœur ou fond de la cheminée, εἶνε τὸ βάθος τῆς ἑστίας μεταξὺ τῶν παραστατῶν αὐτῆς καὶ τοῦ μέρους ἐφ' οὗ τίθεται ἡ πυρά. § ἑστία, foyer, n. m. καλεῖται τὸ μέρος ἔνθα ἀνάπτουσι τὸ πῦρ· ‖ **ἐσωτερικὴ ἑστία**, foyer intérieur. Ἡ ἑστία παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦτο ἐν ταυτῷ καὶ οἰκιακὸς βωμός, ἐφ' οὗ ἵσταντο οἱ προστάται τοῦ οἴκου θεοὶ (ἐφέστιοι), καὶ τούτου ἕνεκα νομιζομένη ἱερὰ καὶ ἀπαραβίαστον οὖσα καταφύγιον πάντων τῶν ἱκετευόντων καὶ ἐξιλέωσιν διά τι ἁμάρτημα ἢ κακούργημα ζητούντων. Ἐκ τούτου **ἑστία**, foyer, n. m. σημαίνει μεταφορικῶς τὴν οἰκίαν, maison, n. f. τὴν κατοικίαν, demeure, n. f. τὴν στέγην, toit, n. m. ‖ ἀποστέλλειν στρατιώτην τινὰ εἰς τὴν ἑστίαν του, renvoyer un soldat dans ses foyers; ‖ ἐπανέρχονται εἰς τὰς ἑστίας των, ils retournent dans leurs foyers. § [μεταφ.] foyer, τὸ μέρος ἔνθα συγκεντροῦταί τι, π. χ. ἡ ἑστία τῶν φώτων, foyer des lumières (ἀναπτύξεως, γνώσεων, κτλ. ‖ ἡ ἑστία **τοῦ κακοῦ**, le siège du mal, ἡ ἕδρα ἔνθα ἑδρεύει τὸ κακόν. § ἑστία, foyer, n. m. εἰς τὰ μηχανήματα ἐν γένει τῆς θερμάνσεως καλεῖται τὸ μέρος ἔνθα ἀνάπτεται ἡ πυρά, ὅπερ καλεῖται καὶ **πυροδαίσιον**, âtre, βλ. λέξιν. § [ἀτμ.] —, foyer, n. m. καλεῖται οὕτω τὸ μέρος ἀτμολέβητος (chaudière à vapeur) εἰς ὃ ἐντιθεμένη ἡ καύσιμος ὕλη καίεται πρὸς παραγωγὴν τῆς πρὸς ἀτμοποίησιν τοῦ ὕδατος ἀπαιτουμένης θερμότητος. Ἕκαστος ἀτμολέβης δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἑστίας πλειοτέρας τῆς μιᾶς, ἀναλόγως τοῦ μεγέθους του, ἐν ἑκάστῃ τῶν ὁποίων διακρίνομεν: τὸν **βωμόν** (l'autel), τὴν **ἐσχάραν** (la grille), τὴν **τεφροδόχην** (le cendrier), τὸν **κλίβανον** (le fourneau), τοὺς **φλογοδρόμους** (les conduits des flammes), τὴν **θύραν** τῆς ἑστίας (la porte du foyer), τὸν **οὐρανὸν** τῆς ἑστίας (le ciel du foyer). § [οἰκοδ.] fourneau, n. m. τοιχοποιΐα συνήθως ἐξ ὀπτοπλίνθων ἐν ᾗ κατασκευάζονται τὰ φουρνέλλα τοῦ μαγειρείου, ἤτοι ἡ **ἑστία τοῦ μαγειρείου**, κοινῶς τὸ **τζάκι**. Ὑπάρχουσιν ἐπίσης ἑστίαι μαγειρείων ἐκ μετάλλου. Καλεῖται ἐπίσης οὕτως ἑκάστη τῶν ἐπὶ τῆς ἑστίας τοῦ **μαγειρείου ὀπῶν** ἐφ' ἧς τίθεται πυρά, ἤτοι ἡ **πυρεστία**, κοινῶς τὸ **φουρνέλλο**. § [ναυτ.] fourneau d'une machine à vapeur, ἤτοι ὁ **κλίβανος**. Ὁ ἄνωθεν τῆς ἐσχάρας (grille) χῶρος τῆς **ἑστίας** (foyer) ἀτμολέβητος τινός, ἐν ᾧ γίνεται ἡ ἀνάφλεξις καὶ καῦσις τῆς καυσίμου ὕλης· ἐπειδὴ δὲ ἡ λέξις fourneau εἶνε συνώνυμος τῆς λέξεως foyer (ἑστία), καλεῖται ἐπίσης fourneau ἡ ἑστία τῆς ἀτμομηχανῆς. § [ὀχυρ.] ἑστία ὑπονόμου, fourneau de mine. Αἱ ἐναποτιθέμεναι ἐκρηκτικαὶ ὕλαι ἐν τῷ **θαλάμῳ** τῆς ὑπονόμου (βλ. λέξιν, chambre de mine), ἵνα ἐπιφέρωσι διὰ τῆς ἀναφλέξεώς των καταστρεπτικὰ κατὰ τοῦ πολεμίου ἀποτελέσματα· ὅταν ἀναφλεχθῇ ἡ ἐκρηκτικὴ ὕλη, σχηματίζεται μεγάλη ποσότης ἀερίων, ἥτις ἀφοῦ πιέσῃ τὰς γαίας κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις ἀναρρίπτει τὰς ἄνωθεν αὐτῆς εὑρισκομένας καὶ οὕτω σχηματίζεται ἐκσκαφή τις καλουμένη χώνη (entonnoir). Ἡ βάσις τῆς χώνης εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους εἶνε γενικῶς κύκλος οὗτινος ἡ ἀκτὶς α (r) καλεῖται **ἀκτὶς τῆς χώνης** rayon d'entonnoir; βλ. χώνη, entonnoir).

Ἡ γραμμὴ ΟΓ, ἤτοι ἡ ἀπόστασις τοῦ κέντρου τῆς ἑστίας Ο (centre du fourneau, ou centre des poudres) ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους (au niveau du sol) καλεῖται **γραμμὴ ἐλαχίστης ἀντιστάσεως** (ligne de moindre résistance, L. M. R.) παρίσταται δὲ διὰ τοῦ γράμματος γ (h).

Ὁ δείκτης (τοῦ ἀποτελέσματος) **τῆς ἑστίας** (indice du fourneau) παριστανόμενος γενικῶς διὰ τοῦ γράμματος δ (n) εἶνε ἀνάλογος τοῦ γόγου $\frac{\alpha}{\gamma}$.

Καλεῖται **συνήθης ἑστία** (fourneau ordinaire) ἡ παράγουσα τὴν χώνην ΑΒ ἧς ἡ ἀκτὶς ΑΓ εἶνε ἴση μὲ τὴν γραμμὴν τῆς ἐλαχίστης ἀντιστάσεως, ἤτοι $\alpha = \gamma$.

Ἵνα προσδιορίσωμεν εἰς χιλιόγραμμα τὸ γέμισμα Π τῆς ἐκρηκτικῆς πυρίτιδος **συνήθους ἑστίας** ἧς ἡ γραμμὴ τῆς ἐλαχίστης ἀντιστάσεως γ εἶνε δεδομένη εἰς μέτρα, ἀρκεῖ νὰ ὑψώσωμεν τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τῶν μέτρων εἰς τὸν κύβον καὶ νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὸ γινόμενον διὰ τοῦ συντελεστοῦ ζ (g) ὅστις ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους, ἤτοι $\Pi = \zeta\gamma^3$.

Αἱ τιμαὶ τοῦ ζ εἰσί, 1,20 δι' ἐλαφρὰς γαίας· 1,50 διὰ συνήθεις γαίας· 1,75 διὰ συμπαγῆ ἄμμον· 2,25 δι' ἀργιλώδεις μετὰ τώφου (tuf) γαίας· 3 ἐν τῇ καλῇ καὶ νεωστὶ κατασκευασθείσῃ τοιχοποιΐα.

Ἐν τῇ πράξει, παραδέχονται, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα δεδομένης γεμίσεως εἰσὶ τὰ αὐτά, οἱονδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ βάθος τῆς τοποθετήσεως τῆς ἑστίας.

Ἔστω γ τὸ βάθος εἰς ὃ ἡ ἐξεταζομένη γέμισις θὰ παρήγαγε συνήθη ἑστίαν. Ἡ **ἀκτὶς τῆς καλῆς διαρρήξεως** (rayon de bonne rupture), ἤτοι ἡ ἀπόστασις ἐντεῦθεν τῆς ὁποίας ἐχθρική τις ὑπόνομος δύναται νὰ καταστραφῇ,

εἶνε καταχορύφως μὲν ἴση πρὸς τὸ γ, ὁριζοντίως δὲ ἴση πρὸς τὸ γ $\sqrt{2} = 1{,}41$ γ. Τὸ **ὅριον τῆς ἀκτῖνος διαρρήξεως** (rayon de rupture limite), ἤτοι ἡ ἀπόστασις ἐκεῖθεν τῆς ὁποίας ἐχθρική τις ὑπόνομος δὲν θὰ ὑποστῇ σπουδαίαν βλάβην, εἶνε καταχορύφως μὲν ἴση πρὸς τὸ γ $\sqrt{2} = 1{,}41$ γ, ὁριζοντίως δὲ ἴση πρὸς 1,75 γ.

Εἰς **τὰς μεγάλας** ἑστίας (fourneaux surchargés, ὑπεργεμισμένας ἑστίας, ἤτοι μετὰ μεγάλης γομώσεως) ἡ ἀκτὶς τῆς χώνης εἶνε μεγαλειτέρα τῆς γραμμῆς τῆς ἐλαχίστης ἀντιστάσεως, ἤτοι $α > γ$ καὶ ἐν τῷ σχήματι $ΓΔ > ΓΟ$.

Τὰς ἑστίας ταύτας ἐκάλουν ἄλλοτε **σφαιρικὸν θάλαμον συμπιέσεως** (globe de compression), διότι ἡ γέμισίς των, μεγαλειτέρα τῆς τῆς συνήθους ἑστίας παράγει ἐν τῷ ἐδάφει μεγαλείτερα ἀποτελέσματα. Ἡ ἀνταποκρινομένη γέμισις δίδεται διὰ τοῦ τύπου

$$Π = ζγ^3 \left(\sqrt{1+δ^2} - 0{,}41\right)^3$$

Εἰς τὰς **μικρὰς** ἑστίας (fourneaux sous-charge) ἡ ἀκτὶς τῆς χώνης εἶνε μικροτέρα τῆς γραμμῆς τῆς ἐλαχίστης ἀντιστάσεως, ἤτοι $α < γ$ καὶ ἐν τῷ σχήματι $ΓΕ < ΓΟ$. § **ἑστία**, cheminée (ὁ κακῶς καλούμενος **πυράκμων**, Χαντσερῆς), μικρὸς διάτρητος ἐξέχων κύλινδρος ἐπὶ τῶν ὅπλων χρησιμεύων διὰ τὴν ἔνθεσιν τοῦ καψυλλίου καὶ μετάδοσιν τοῦ πυρὸς ἐν τῷ γεμίσματι διὰ τοῦ διατρήματος τῆς ὀπῆς (canal de lumière). § ἑστία (ὅπλου), bassinet, n.m. βλ. **σκάφη**· || ἡ ἑστία τῆς σκάφης (τοῦ ἐμπυρέως), λέγεται κυρίως fraisure du bassinet (=ἡ ἐκγλυφή). § **ἑστία τοῦ μαγειρείου**, κοινῶς τὸ τζάκι, potager, n.m. τοιχοποιΐα ἐν τῷ μαγειρείῳ ἐφ' ἧς ὑπάρχουσι τοποθετημένα τὰ πύραυνα (réchauds). § ἑστία, sorbonne, n. f. ἐφ' ἧς ἀνάπτουσι πυρὰν ἐντὸς τῶν ξυλουργείων, κτλ. ἵνα θερμάνωσι τὴν κόλλαν ἢ τὰ ξύλα. § [μαθ.] ἑστία, foyer, n. m. (κατόπτρου, φακοῦ, ἐλλείψεως, ὑπερβολῆς, παραβολῆς). Ἐν τῇ φυσικῇ καλοῦνται **ἑστίαι**, τὰ σημεῖα εἰς ἃ συνέρχονται μετὰ τὴν ἀνάκλασιν ἢ μετὰ τὴν διάθλασιν αἱ φωτειναὶ ἀκτῖνες.

ἑστιακός, ή, όν· focal, aux = τῆς ἑστίας, du foyer.

ἑστιάς, άδος, ἡ· vestale, n. f. ἱέρεια ἑστίας. Ἐν Ῥώμῃ ὡρίζοντο ὑπὸ τοῦ βασιλέως, εἶτα δὲ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ποντίφηκος διὰ λαχνοῦ μεταξὺ κορασίων ἐξ ἐλευθέρων γονέων. Ὑποχρεοῦντο εἰς 30 ἐτῶν ὑπηρεσίαν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἑστίας διατηροῦσαι τὴν παρθενίαν των. Ἔφερον μακρὰν λευκὴν ἐσθῆτα, διάδημα ἐξ οὗ ἐκρέμαντο ταινίαι καὶ θύουσαι ἐφόρουν καλύπτραν.

ἑστίαμα, ατος, τό· τὸ συμπόσιον, festin, n. m.

ἑστίασις, εως, ἡ· τὸ δίδειν τράπεζαν, ἡ πρᾶξις τοῦ παραθέτειν συμπόσιον, εὐωχίαν, action de donner un festin ; ἢ καὶ αὐτὸ τὸ συμπόσιον, le festin ; ἡ εὐωχία, régal, n. m. [καὶ οἰκ.] ἑστίασις, κοινῶς τὸ **φίλευμα**, régalade, n. f.

ἑστιατόριον, ου, τό· τὸ δωμάτιον ἔνθα γευματίζουσι, λαμβάνουσι τὸ δεῖπνον, salle à manger ; ἡ τραπεζαρία, τὸ τραπεζαρεῖον. § [ἐπὶ σχολείων, μοναστηρίων καὶ ἐν γένει καταστημάτων] réfectoire, n. m. § ἑστιατόριον, τό· restaurant, n. m. ξενοδοχεῖον φαγητοῦ. Εἰς τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς τὸ ἑστιατόριον λέγεται buffet, n. m. (=χυλικεῖον).

ἑστιάτωρ, ορος, ὁ· ὁ δίδων τράπεζαν, ὁ προσφέρων συμπόσιον, ὁ φιλεύων, qui traite ; celui qui donne un festin ; ἐνίοτε δὲ ὁ ἀμφιτρύων, amphitryon.

ἑστιάω καὶ ἑστιῶ, μέλ. άσω· προσφέρω γεῦμα, συμπόσιον, φιλοξενῶ τινα, φιλεύω, donner un festin ; traiter ; régaler.

ἐστιλβωμένος, η, ον· (στιλβόνω), lustré, ée; κτλ. π. χ. ἐστιλβωμένον μάρμαρον, marbre lustré ; βλ. εἰς **μάρμαρον**.

ἑστιοστρόφιον, ου, ὁ· (ἑστία, στρέφω), τῆς ἑστίας τοῦ ὅπλου, monte-cheminée.

ἑστιοτέκτων, ονος, ὁ· fumiste, n. m. ἐργάτης τοποθετῶν καὶ ἐπισκευάζων τὰς ἑστίας, καπνοδόχους, σωλῆνας καπνοδόχων καὶ πᾶν τὸ ἐν τῇ θερμάνσει ἀναγόμενον.

ἐστορευμένος, η, ον· (στορεύω), recouvert, e ; κτλ.

ἐστρωμένος, η, ον· gisant, e, adj. ὁ κείμενός που.

ἐστυρακωμένος, η, ον· στυρακωτός, ή, όν· (**στυρακόω**) saboté, ée; ensaboté, ée ; || χάμαξ ἐστυρακωμένος, perche ensabotée.

ἔστω, (προστ. τοῦ εἰμί), soit ; passe ; va; || ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἔστω, puisque vous le voulez, soit ; || — δι' αὐτό· ἀλλ' ἀρκεῖ, passe pour cela; mais c'est assez; || — **καί**, fût-ce ; ne fût-ce que ; même ; || — **καὶ ὀνόματι μόνον**, ne fût-ce que de nom ; || — **καὶ ἐχθρός μου** [ἂν ἦτο], fût-il mon ennemi ; || — **καὶ ἂν καταχριθῶ**, dussé-je être blâmé ; quand même je serais blâmé.

ἔστωντας, (δημώδης μετοχὴ τοῦ εἶμαι, εὔχρηστον μετὰ τοῦ: **καί**), puisque ; vu (attendu) que ; || — **καὶ τὸν ἐγνώρισα**, puisque je l'ai connu.

ἕστωρ, ορος, ὁ· cheville-ouvrière, n. f. (ἐκ τοῦ ἕω, ἕζω, σημαίνοντος κάθημαι) ἰσχυρὸς σιδηροῦς πάσσαλος ἐφ' οὗ ἐρείδεταί τι. Καλεῖται ἐπίσης οὕτως ἰσχυρὸς σιδηροῦς κύνδαλος χρησιμεύων διὰ τὴν ἕνωσιν τοῦ προολκαίου μετὰ τοῦ ἐφολκαίου τῶν βλητοφόρων καὶ λοιπῶν ὀχημάτων· || ἕστωρ, καλεῖται ἐπίσης ὁ πόλος, pivot, n. m. βλ. λέξιν.

ἐσύ, (ἀντωνυμ. προσωπ.) γεν. σοῦ, αἰτ. σὲ καὶ ἐσένα· πληθ. ἐσεῖς· γεν. καὶ αἰτ. ἐσᾶς καὶ σᾶς· βλ. **σύ**, tu, toi, vous, vous autres.

ἐσφαλμένος, η, ον· (λε)λανθασμένος, η, ον· ἡμαρτημένος, erroné, ée ; πλημμελής, incorrect, e ; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ **ἐσφαλμένον**, incorrection, n. f. || — λογαριασμός, compte erroné.

ἐσφαλμένως, [ἐπίρ.] (σφάλλω), σφαλερῶς, ἀπὸ [κατὰ] λάθος, ἀπὸ σφάλμα, par erreur ; ἐξ ἀπροσεξίας, par méprise ; κατὰ τρόπον λελανθασμένον, d'une manière erronée ; σφαλερῶς, λελανθασμένως, erronément, adv. διημαρτημένως fautivement, adv. ‖ ἐσφαλμένως, πλημμελῶς, incorrectement, adv. ‖ — σᾶς ἔγραψα ὅτι, je vous ai écrit par erreur.

ἐσχάρα, ας, ἡ· κιγκλιδωτόν τι ἀντικείμενον ἐκ ῥάβδων σιδηρῶν, ξυλίνων, κτλ. ἐφ' οὗ ἐναποτίθεταί τι, gril, n. m. grille, n. f. grillage, n. m. ‖ ψημένον εἰς τὴν ἐσχάραν, rôti sur le gril ; ‖ [στρατιωτικῶς] ἐσχάρα πρὸς πύρωσιν τῶν σφαιρῶν, κτλ. gril à chauffer (ἢ à rougir) les boulets, etc. § [ἀρχ. ὑδρ.] ἐσχάρα, ἡ· grillage, n. m. ἐσχάρα ἀποτελουμένη ἐκ διασταυρουμένων δοκῶν μετὰ **σανιδώματος** (plate-forme), στηριζομένων ἐπὶ καταπήγων ἐμπηχθέντων προηγουμένως ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, ὅπως εἰς τὰς ἐπὶ **καταπήγων θεμελιώσεις** (fondation sur pilots) καὶ εἰς ὑδραυλικὰς τοιαύτας· ‖ σιδηρᾶ ἐσχάρα, grillage en fer ; ‖ ἐθεμελίωσαν τὸν τοῖχον ἐπὶ ἐσχάρας, on a fondé sur un grillage (ἢ sur une grille). § **ἐσχάρα** (τῆς κλίνης), grillage (de la cale), κοινῶς **σκάρα**· ‖ καλεῖται οὕτω τὸ σύνολον τῶν **ταινιῶν** (longrines) καὶ **στρωτήρων** (traverses) ναυπηγικῆς **κλίνης** (cale de construction). § ἐσχάρα, ας, ἡ· **ἐσχαρίς,** ἴδος, ἡ· grille, n. f. κοινῶς ἡ **σκάρα**· ‖ — καμίνου, grille de (d'un) fourneau ; ‖ [ναυτ.] **ἐσχάρα ἐπισκευαστική**, grille de radoub ; βλ. **κλίνη** cale ou carénage. § **ἐσχάρα,** ἡ· grille, n. f. (de foyer) ; τὸ μέρος τῆς **ἑστίας** (foyer) τὸ προωρισμένον πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς καυσίμου ὕλης· ἡ ἐσχάρα ἀποτελεῖται ἐκ **κιγκλίδων** (barreaux) σιδηρῶν ἢ χυτοσιδηρῶν τετοποθετημένων παραπλεύρως καὶ παραλλήλως εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑπάρχῃ κενόν τι διάστημα μεταξὺ αὐτῶν, χρησιμεῦον διὰ τὴν εἴσδυσιν τοῦ διὰ τὴν καῦσιν ἀναγκαιοῦντος ἀέρος καὶ διὰ τὴν πτῶσιν τῆς τέφρας. § —, châssis, n.m. (τὸ πλαίσιον)=une grille de fer ; ‖ μικρὰ ἐσχάρα, petit châssis= ἐσχάριον. § **ἐσχάρα κιλλίβαντος** φρουριακοῦ καὶ ἐπακτίου, châssis d'affût de place et côte; ἵνα αὐξηθῇ ἡ γωνία τῆς βολῆς οἱ ἀρχαῖοι φρουριακοὶ καὶ ἐπάκτιοι κιλλίβαντες ἐκινοῦντο ἐπὶ ἐσχάρας· ὑπῆρχον τριῶν εἰδῶν **ἐσχάραι** (grands châssis), διαφέρουσαι σχεδὸν μόνον κατὰ τὰς διαστάσεις· ἡ ἐσχάρα ἀπετελεῖτο ἐκ δύο **πλευρῶν** (côtés), ἐφ' ὧν ἐκυλινδοῦντο αἱ πλῆμναι τῶν τροχῶν τοῦ κιλλίβαντος καὶ ἔκ τινος **κατευθυντηρίας** (directrice) στηριζομένης ἐπὶ τῶν **διαπήγων** (entretoises) καὶ τοῦ **ἐπίπηγος** (lisoir) καὶ χρησιμευούσης ὡς ἐρείσματος καὶ ὡς ὀδηγοῦ τοῦ διάπηγος τῆς ἀκτηρίδος αὐτοῦ. Τὰ **πλευρὰ** καὶ ἡ **κατευθυντηρία** συνδέονται ἀλλήλοις διὰ τοῦ ἐμπροσθίου **ἐπίπηγος** καὶ δύο **διαπήγων**, τοῦ μέσου (entretoise du milieu) καὶ τοῦ ὀπισθίου (entretoise de derrière)· ὁ ἐπίπηξ διαπερᾶται δι' ὀπῆς ἀποτελούσης τὴν ἐγκάθισιν τοῦ **ἕστορος** (cheville-ouvrière) καὶ ἐρείδεται ἐπὶ τοῦ **ἐσχαρίου** (petit-châssis) ὅπερ κεχωρισμένον ἐν τῷ δαπέδῳ φέρει τὸν ἕστορα, περὶ ὃν τελεῖται ἡ στροφὴ τῆς ἐσχάρας. Τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς ἐσχάρας φέρει δύο **τροχίλους** (roulettes) συγκλίνοντας πρὸς τὸν στροφέα, οἵτινες κυλινδοῦνται ἐπὶ κυκλοτεροῦς ἐκ διπλάκων ὁδοῦ (βλ. καὶ **ἑστεροδόκη**, sellette). ‖ — μεταγωγὸς (τῶν ὅλμων), châssis de transport ; ‖ — γοργυρωτή, châssis de casemate ; ‖ ἐσχάραι κιλλιβάντων γοργυρικῶν châssis pour affuts de casemate ; ‖ — τῆς κλίνης, châssis de plate forme. § [χειρουρ.] **ἐσχάρα**, croûte [d'une plaie] eschare ἢ κατὰ τὴν Γαλ. Ἀκαδημίαν escarre, n.f. βλ. καὶ **ἐφελκίς**· καλεῖται οὕτω τὸ στερεὸν ἐπικάλυμμα ὅπερ σχηματίζεται ἐπὶ τραυμάτων τοῦ δέρματος ἢ τῶν βλεννογόνων ἀποτελούμενον ὑπὸ ἀποξηρανθέντος αἵματος ἢ πύου (croûte noirâtre, qui résulte de la mortification d'un tissu).

ἐσχαρεύς, έως, ὁ· [ναυτ.] coq, n. m. ἢ maître-coq, n, m. ὁ μάγειρος τοῦ πληρώματος ἐν τοῖς πλοίοις.

ἐσχάρια, τά· [ναυτ.] chantiers, n. m. pl. (ὑποστᾶται) ou tins, n. m. pl. κοινῶς τὰ **σκαριά**· στῆλαι ξύλιναι καθηλωμέναι στερεῶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν φαλαγγίων (traverses) ναυπηγικῆς κλίνης ἢ δεξαμενῆς, ἀποτελούμεναι ἐκ τεμαχίων παχέων ξύλων τεθειμένων ἐπ' ἀλλήλων καὶ συνηλωμένων πρὸς ὑποστήριξιν τῆς τρόπιδος ναυπηγουμένου ἢ καθαριζομένου πλοίου.

ἐσχάριον, ου, τό· ὑποκ. τοῦ ἐσχάρα, petit châssis ; ‖ ἐσχάριον κιλλίβαντος, petit châssis d'affût.

ἐσχαρίς, ἴδος, ἡ· μικρὰ ἐσχάρα, grille, n. f. καὶ ἐν γένει ὑπόθημα, ἐφ' οὗ ἐπακουμβᾷ τι, échantignole, n. f.

ἐσχαρογόνον, ου, τό· τὸ καυστικὸν, caustique, adj. βλ. λέξιν.

ἐσχαρόω-ῶ, μέλ. ώσω· [ναυτ.] κοινῶς **σκαρόνω**, mettre sur de (les) chantiers, ἤτοι ἄρχομαι τῆς ναυπηγήσεως, ἢ καὶ tinter, τοποθετῶ ἐπὶ τῶν ἐσχαρίων (tins). § [χειρουργ.] προξενῶ εἰς πληγὴν ἐσχάραν, κάμνω νὰ πιάσῃ ἐπάνω της ἡ πληγὴ σκληρὰν χόραν, πέτσαν, escharifier ou escarrifier, former (produire) une escarre sur ; π. χ. escarrifier une plaie en la brûlant ; recouvrir d'une eschare, d'une croûte une plaie ; κατ' ἐπέκτασιν **καυτηριάζω**· βλ. καὶ [χειρουρ.] **ἐσχάρα**.

ἐσχαρώδης, ης, ες· [χειρουρ.] ὅμοιος μὲ ἐσχάραν, croûteux, euse ; croûté, ée ; semblable à une eschare ; eschareux ou escarreux, euse.

ἐσχάρωσις, εως, ἡ· [χειρουρ.] σχηματισμὸς ἐσχάρας ἐπί τινος πληγῆς, formation (production) d'une eschare, d'une croûte sur une plaie ; escharification ou escarrification, n. f.

ἐσχαρωτικός, ή, όν· [χειρουρ.] ἐπιτήδειος πρὸς ἐσχάρωσιν (φάρμαχον, Γαλην.), propre à former une eschare ; escharotique ou escarrotique.

ἐσχασμένος, η, ον· (σχάζω), gercé, ée ;

ἤτοι τὸ σκάσιμον, gerçure ; || [οἰκοδ.] ἐπάλειμμα γύψου ἢ κονιάματος ἐσχασμένον, enduit de plâtre ou de mortier gercé, ἤτοι τὸ παρουσιάζον σκασίματα.

ἐσχατιά, ᾶς, ἡ· τὸ ἔσχατον, τὸ ἀκρώτατον, extrémité, n. f. τὸ τελευταῖον μέρος (ἄκρον, ὅριον) ἀντικειμένου ἢ τόπου τινός, le (dernier) bout, (la dernière limite) : τὸ ὅριον (σύνορον), confins, n. m. pl. κοινὸν σύνορον δύο χωρῶν, frontière commune à deux pays ; || εἰς τὰς ἐσχατιὰς τοῦ κόσμου, au [dernier] bout du monde ; || εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῆς γῆς, aux confins de la terre ; || ἀπὸ τὰς ἐσχατιὰς τῆς Ἀφρικῆς, du fin fond de l'Afrique (ἀπὸ τὰ ἐνδότερα).

ἐσχατόγηρως, ὁ· καὶ ἐσχατόγηρος· πάνυ γέρων, λίαν προβεβηκὼς εἰς γηρατεῖα, homme très-vieux ; ὁ βαθυγέρων, vieillard, n. m. ὑπέργηρος, décrépit, n.m. caduc, caduque.

ἔσχατος, η, ον· (ώτερος, ώτατος) ὁ τελευταῖος, dernier, ère ; ἐξώτατος, extrême, ἤτοι ὁ ἀπώτατα κείμενος, le plus éloigné ; placé au bout de ; || ὁ ἀνώτατος, ὕπατος, suprême ; haut, e ; || ἡ ἐσχάτη ἡμέρα του, son dernier jour ; || [μεταφ.] ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων, le dernier des hommes ; || εἰς τὸν ἔσχατον βαθμόν, au dernier (au suprême) degré ; || τὸ ἔσχατον ὅριον, l'extrême limite ; || ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας, crime de haute trahison ; || ἐσχάτη ἀναίδεια, le comble de l'impudence ; || τὸ ἔσχατον γῆρας, l'extrême vieillesse ; || ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, au besoin ; au pis aller ; || τὸ ἔσχατον = ἡ ἐσχατιά, l'extrémité ; le bout; le dernier degré; || τὰ ἔσχατα [κακὰ], les maux les plus cruels ; les dernières extrémités ; la dernière extrémité ; || παρέστη εἰς τὰ ἔσχατα, il fut réduit à l'exrémité; || εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του, à la fin de ses jours ; || εἶνε εἰς τὰ ἔσχατα [ἐπὶ ἀσθενοῦς] il est à l'extrémité ; il est à l'agonie ; || θὰ προβῶ μέχρις ἐσχάτων, j'irai jusqu'au bout ; || ἐπ' ἐσχάτως [φρ. ἐπιρ.] dernièrement = ἐσχάτως· || [σιδηροδ.] ἔσχατος σταθμός, gare extrême (terminus) ἢ ἁπλῶς terminus=ἔσχατος, ἄκρος· βλ. σταθμός· || — λόγος, ultimatum (tom), n. m. ἡ τελευταία καὶ ὁριστικὴ ἀπάντησις τινὸς εἰς ἣν ἐπιμένει· π. χ. ὅπως εἶνε τὸ τελεσίγραφον τῶν κυβερνήσεων.

ἐσχάτως, [ἐπίρ.] πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἀρτίως, τελευταίως, dernièrement, adv. προσφάτως, récemment ; l'autre jour.

ἐσχολιασμένος, η, ον· scolié, ée, adj. ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ σχολίων, accompagné de scolies ; || κείμενον ἐσχολιασμένον, texte scolié.

ἐσχισμένος, η, ον· (σχίζω) [οἰκοδ.] lézardé, ée, κοινῶς σκασμένος, η, ον· π. χ. τοῖχος ἔχων σχισμάδας (σκασμένος), mur lézardé.

ἔσω, [ἐπίρ.] (συγκρ. ἐσώτερος, ὑπερθ. ὑπερθ. ἐσώτατος· βλ. λέξεις) ἐσωτερικῶς, ἐντός, dedans; en dedans dans; ἀντίθ. τῷ ἔξω· || [ὀχυρ.] τὰ ἔσω, βλ. τὰ ἐντός, dedans ; || [οὐδ. οὐσ.] || τὸ ἔσω = τὸ ἐσωτερικόν, le dedans (n.m.); τὸ ἔσω ἱστίου, le dedans d'une voile, ἤτοι ἡ ὀπισθία ὄψις τοῦ ἱστίου.

ἐσώβρακον, ου, τὸ· caleçon, n. m. ἤτοι ἡ σκελέα, τὸ ἐσωτερικῶς τῆς περισκελίδος φερόμενον.

ἔσωθεν, [ἐπίρ.], ἀπὸ μέσα πρὸς τὰ ἔξω, εἰς τὰ ἔσω, du (de) dedans ; (συνεκδ.] ἐσωτερικῶς, en dedans ; au dedans, intérieurement; ἦλθεν ἔσωθεν, il est venu de dedans ; || — μαῦρος, noir au dedans ; || ἡ φρουρὰ ἔμεινεν ἔσωθεν τῶν τειχῶν, la garnison (garde) resta en dedans des murailles ; || τὸ [τὰ] ἔσωθεν, le dedans ; τὸ ἐσωτερικόν, l'intérieur.

ἐσωθικά, τά· καὶ σωτικὰ [δημ.] τὰ ἐντόσθια, entrailles, n. m. pl.

ἐσωκάρδιον, ου, τό· τὸ κολόβιον, κοινῶς τὸ γελέκο, gilet, n. m. § [γυναικ. ἰδίως] camisole, n. f. κοινῶς ἡ καμιζόλα.

ἐσώκλειστος, ος, τό· ὁ ἐντός τινος κεκλεισμένος, ἰδίως ἐντὸς φακέλλου [ci-]inclus, e ; ἐπισυνημμένος, ci-joint ; (βλ. ἐπισυνάπτω)· || εὐαρεστήθητε νὰ διαβιβασθῇ (ἐγχειρισθῇ) ἡ ἐσώκλειστος ἄνευ ἀναβολῆς πρὸς τὸν ἐπιγραφόμενον, veuillez faire parvenir sans retard l'incluse à son adresse.

ἐσωκλείστως, [ἐπίρ.] ci-inclus ; ἐπισυνημμένως, ci-joint ; sous ce pli ; || — εὑρίσκετε τὸ ἐξαγόμενον τοῦ λ]σμοῦ σας, vous trouverez ci-joint, l'extrait de votre compte; || λαμβάνω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς διαβιβάσω ἐσωκλείστως ἐπιστολὴν τοῦ πλοιάρχου..., j'ai le plaisir de vous faire passer par celle-ci une incluse du capitaine...

ἐσωκλείω, μέλ. είσω, inclure ; κλείω ἐντός, renfermer ; ἐπισυνάπτω, joindre ; || σᾶς ἐσωκλείομεν τὸν λογαριασμόν σας, nous vous envoyons (transmettons) ci-joint votre compte.

ἐσώμβολα, τά· [οἰκοδ.] blocage, n. m. ἢ καὶ blocaille, n. f. λιθάριον, λιθάρια· μικρὰ τεμάχια λίθων ἀναμιγνυόμενα μετὰ πηλοῦ (λάσπης) καὶ παρεμβαλλόμενα μεταξὺ τῶν μεγαλειτέρων λίθων πρὸς συμπλήρωσιν τῶν κενῶν τῆς τοιχοποιΐας. Ἐν Εὐρυτανίᾳ καλοῦνται κοινῶς σόμπολα· βλ. καὶ χάλικες, moellonaille, n. f. || παραγεμίζω μὲ ἐσώμβολα, bloquer ; remplir de blocage.

ἐσωνάρθηξ, ηκος, ὁ (ἢ καθολικόν), ἐσωτερικὸς νάρθηξ, ἤτοι ἀμφίστυλον ἐκκλησίας, nef d'une église, ἢ ἁπλῶς nef (n. f.) ; καλεῖται οὕτως χῶρος περιλαμβανόμενος μεταξὺ τῶν δύο διαδρόμων (bas côtés) ; κατὰ τὸ μῆκος τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκτεινόμενος μέχρι τοῦ χοροῦ (chœur), ἐκ τοῦ ὁποίου χωρίζεται διὰ κιγκλιδώματος, ὅπως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ἁγίας Εἰρήνης. Τὸ βασιλικὸν (basilique) τῶν λατίνων διῃρεῖτο συνήθως εἰς τρία μέρη καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτοῦ, ἐξ ὧν τὸ μεσαῖον εἶνε τὸ κυρίως ἀμφίστυλον (nef principale ou centrale ou grande nef, ὅπερ καὶ ἐσωνάρθηξ καλεῖται), τὰ δὲ δύο ἕτερα καλοῦνται nefs latérales, bas côtés ou collatéraux, ἤτοι παρά-

πλευρα ἀμφίστυλα, παράπλευροι διάδρομοι ἢ πτέρυγες.

ἐσωπάνι, τό· [δημ.] ἐσώπανον, ἡ φόδρα, doublure, n. f. βλ. ὑπόρραμμα.

ἐσωπανιάζω, μέλ. άσω, ὑπορράπτω, κοινῶς φοδράρω, ῥάπτω τὸ ὑπόρραμμα, τὴν φόδραν, ἐπί τινος ἐνδύματος, κτλ. doubler [un habit, etc.], mettre une doublure.

ἐσωπάνιασμα, ατος· ἡ ὑπορραφὴ τοῦ ὑπορράμματος, doublage ; action de doubler, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐσωπανίζειν (ὑπορράπτειν).

ἐσώπανον, τό· τὸ ἐσωπάνι, ἡ φόδρα, doublure, n. f. καὶ ἐν γένει τὸ ἐσωτερικῶς τινος τιθέμενον πανίον.

ἐσωράχιον, ου, τό· [οἰκοδ.] ἡ ἄντυξ (θόλου), douelle, n. f. (καὶ ὀρθότ. douvelle) ἢ intrados, n. m. (ἀντίθ. εἶνε τὸ ἐξωράχιον)· καλεῖται οὕτω τὸ καμπύλον μέρος ἀψῖδος, καμάρας ἢ θόλου, ἤτοι ἡ ἐσωτερικὴ αὐτοῦ ὄψις· || — ἢ μᾶλλον ἄντυξ θολίτου, βλ. ἄντυξ.

ἐσώτατος, η, ον· ὑπερθ. τοῦ ἔσω, le plus intérieur ; celui qui pénètre le plus ; le plus en dedans ; καὶ ἐπίρ. ἐσωτάτω.

ἐσωτερικός, ή, όν· ὁ εἰς τὰ ἔσω ἀνήκων, εὑρισκόμενος, intérieur, e (ἀντίθ. τῷ ἐξωτερικός)· interne, intestin, ine ; || διὰ τὸ ἐσωτερικόν, pour l'intérieur ; || τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν, le ministère de l'intérieur ; || οἱ ἐσωτερικοὶ μαθηταὶ [ἐκπαιδευτηρίου], les [élèves] internes ; || ἐσωτερικαὶ διχόνοιαι, discordes intestines ; || ἡ ἐσωτερικὴ ἀξία [πράγματός τινος], la valeur intrinsèque, ἤτοι ἡ πραγματικὴ ἀξία· || [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἐσωτερικόν, le dedans, n. m. || [ἐμπορ.] τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δέματος (κόλου), l'intérieur du paquet (du colis) ; || τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, l'intérieur du pays ; || [ναυτ.] ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια σκάφους τινός, le dedans (n. m.) § [ἱππευτ.] ἐσωτερικόν, τό· le dedans; τὸ πρὸς τὰ ἔσω· ἐν τῇ ἱππευτικῇ ἐσωτερικὸν λέγοντες ἐννοοῦμεν τὴν πλευρὰν τοῦ σώματος τοῦ ἵππου ἢ τοῦ ἱππέως τὴν εὑρισκομένην πρὸς τὸ κενὸν τοῦ ἱππευτηρίου· ἐπίσης **ἐσωτερικὸν** καλοῦμεν καὶ τὸ μέρος πρὸς ὃ ὁ ἵππος μετὰ τοῦ ἱππέως ποιοῦνται τὴν στροφήν, π. χ. στρεφομένου τοῦ ἵππου δεξιά, ἡ χείρ, ἡ ἐγκεντρὶς καὶ ἡ κνήμη τοῦ ἱππέως ὡς καὶ τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς, ἡ ὠμοπλάτη καὶ τὸ ἰσχίον, τὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς στροφῆς εὑρισκόμενα, δεξιόθεν δηλαδή, καλοῦνται ἐσωτερικά, ἡ πρὸς τὰ ἔσω μέρη· mettre la tête et les hanches dedans, ταὐτόσημον τοῦ **πλαγιοβαδίζειν.** § [ὀχυρ.] ἐσωτερικὴ κλίσις τοῦ προμαχῶνος, talus intérieur du glacis ; βλ. καὶ πρανές.

ἐσώτερος, α, ον· [συγκρ. τοῦ ἔσω, ἀντίθ. τῷ ἐξώτερος] plus intérieur ; plus en dedans; καὶ ἐπίρ. ἐσωτέρω=περαιτέρω, πρὸς τὰ μέσα.

ἐσωτικά, τά· βλ. ἐσωθικά.

ἐσωτρόπιον, ου, τό· [ναυτ.] carlingue, n. f. κοινῶς τὸ **σωτρόπι·** ἐπίμηκες τεμάχιον ξύλου πλάτους ὀλίγον μεγαλειτέρου τῆς τρόπιδος· ἐπικαλύπτον τὴν δευτέραν τρόπιν καὶ τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν τῶν ἑδρῶν τῶν νομέων τῶν ξυλίνων πλοίων ὅπερ γομφοῦται διὰ χαλκίνων γόμφων καὶ συμβάλλεται πρῴραθεν καὶ πρύμνηθεν μετὰ τῶν σκορπίων. Διὰ τὰ σιδηρᾶ σκάφη εἶνε τεμάχιον σιδηροῦν ἰσχυρῶς συνδεόμενον μετὰ τῶν νομέων, ἰσχυροποιοῦν τὰ ὕφαλα· || μεσόπλευρον ἐσωτρόπιον, carlingue intercostale (πληθ. intercostaux) ; σιδηρᾶ τεμάχια παρεμβαλλόμενα μεταξὺ τῶν ἑδρῶν τῶν νομέων κατὰ τὰς διαμήκεις γραμμὰς παραλλήλως τοῦ διαμετρικοῦ ἐπιπέδου· || ἐσωτρόπια μηχανῶν, carlingues des machines ; ἰσχυρὰ σιδηρᾶ ἐσωτρόπια τοποθετούμενα διαμήκως πρὸς ὑποδοχὴν τῶν λεβήτων καὶ μηχανῶν.

ἐσωφόρι(ον), τό· jupon, n. m. κοινῶς τὸ μεσοφόρι.

ἐτάζω, μέλ. άσω (μόνον ἐν συνθέσει εὑρίσκεται ἐξ-ετάζω)· κυττάζω νὰ πληροφορηθῶ ἐὰν ἦνέ τι ἀληθές, δοκιμάζω, ἐξετάζω, examiner ; ἐρευνῶ, ἀναζητῶ, rechercher ; ἐξακριβόω-ῶ, vérifier.

ἑταίρα, ας, ἡ· ἐλευθέρων ἠθῶν γυνή, femme galante ; δημοσία (γυνή), femme publique) ; ἡ πόρνη, fille [de joie] ; καὶ γαλλ. συνήθως cocotte, n. f. [χυδαίως] ἡ πουτάνα· βλ. λέξιν. § [ἀρχ.] ἑταίρα (θηλ. τοῦ ἑταῖρος), ἐλέγετο ἡ σύντροφος, ἡ φίλη, hétaire ou hétère (θηλ. τοῦ ἑταῖρος, compagne), n. f. ἡ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐλευθέρων ἠθῶν γυνὴ καὶ ἰδίως ἀνωτέρας τάξεως, courtisane (f.) grecque et surtout courtisane d'un rang un peu relevé ; κατ' ἐπέκτασιν hétaire λέγεται ἐπίσης διὰ τὰς ἑταίρας τῆς σημερινῆς ἐποχῆς.

ἑταιρεία, ας, ἡ· καὶ

ἑταιρία, ας, ἡ· société, n. f. ἐκαλεῖτο ἐν τῇ ἀρχαιότητι πᾶν σωματεῖον ἐκ πολλῶν ἀτόμων (ἑταίρων), ἐπιδιῶκον οἱονδήποτε σκοπόν· [νομ.] εἶνε ἡ ἀμφοτεροβαρὴς σύμβασις δι' ἧς πλείονα πρόσωπα (ἑταῖροι) ἑνοῦνται πρὸς ἐπιδίωξιν κοινοῦ θεμιτοῦ σκοποῦ. Ἡ ἑταιρεία (ἑταιρία) δύναται νὰ προτίθηται ἢ τὴν χρηματικὴν ὠφέλειαν τῶν ἑταίρων ἢ καὶ ἄλλο τι, π. χ. τὴν θεραπείαν καὶ προαγωγὴν τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, τὴν τέρψιν τῶν ἑταίρων, ἢ οἱονδήποτε ἄλλον κοινωνικὸν σκοπόν. Ἑταιρεία ὅθεν = **συνεταιρισμός**, association, n. f. καὶ compagnie ; || — σιδηροδρομική, compagnie de chemin de fer ; || σχηματίζειν ἑταιρείαν μετά τινος, former une association avec quelqu'un = συνεταιρίζεσθαι μετά τινος· || ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία, compagnie d'assurance ; || φιλολογικὴ ἑταιρεία, association littéraire ; || [ἐμπορ.] ἡ νέα ἑταιρεία ἀνέλαβε τὴν ἐκκαθάρισίν της . . ., la nouvelle société est chargée de la liquidation de ; || ἐπειδὴ ἡ προθεσμία τῆς ἡμετέρας ἑταιρείας ἔληξε, κοινῇ γνώμῃ ἀπεφασίσθη νά..., notre société étant parvenue à son terme, il a été décidé d'un commun accord que... ; || πρὸ ὀλίγου ἱδρύσαμεν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀδελφοὶ Φάλμπου» ἑταιρείαν, τῆς ὁποίας κύριος σκοπὸς θέλει εἶνε.. , nous venons de former, sur cette place (ἀγορὰ) sous la raison sociale «Falbos Frères», une société

dont le but principal sera... § [ἱστορ.] —, hétairie ou hétérie, n. f. σωματεῖον ἐκ πολλῶν ἀτόμων ἐπιδιῶκον πολιτικὸν σκοπόν, ὅπως ἦτο ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία· ‖ ἐπίσης γενικὴ ὀνομασία πλειοτέρων πολιτικῶν ἢ φιλολογικῶν συλλόγων ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλλάδι, nom de plusieurs sociétés politiques ou littéraires dans la Grèce moderne. § **Ἑταιρεία ἐμπορική**, société de commerce (ἢ commerciale), καλεῖται ἡ σύμβασις δι' ἧς δύο ἢ πλείονα πρόσωπα καταβάλλουσι κεφάλαια πρὸς ἐκτέλεσιν ἐμπορικῶν πράξεων, ἤτοι ἐπὶ σκοπῷ κοινοῦ θεμιτοῦ κέρδους. Ὁ νόμος ἀναγνωρίζει τέσσαρα εἴδη ἑταιρειῶν: 1ον) τὴν ὁμόρρυθμον, 2ον) τὴν ἑτερόρρυθμον, 3ον) τὴν ἀνώνυμον καὶ 4ον) τὴν μετοχικήν. 1) **Ὁμόρρυθμος ἑταιρεία**, société en nom collectif (ἢ société collective), καλεῖται ἡ συνισταμένη μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων προσώπων προτιθεμένων νὰ ἐμπορεύωνται ὑπὸ ἑταιρικὴν ἐπωνυμίαν καὶ ἐνέχονται πάντες προσωπικῶς καὶ ἀλληλεγγύως εἰς ἑταιρικὰς ὑποχρεώσεις. **Ἑταιρικὴ ἐπωνυμία** καλεῖται τὸ ὄνομα τὸ χαρακτηρίζον μίαν ὁμόρρυθμον ἑταιρείαν καὶ σχηματίζεται συνήθως ἐκ τῆς ἑνώσεως τῶν ὀνομάτων ἁπάντων τῶν μελῶν αὐτῆς ἢ τινῶν ἐξ αὐτῶν τῶν λοιπῶν ἐξυπακουομένων διὰ τῆς λέξεως Σα (Συντροφία). Αἱ ὑποχρεώσεις τῆς ὁμορρύθμου ἑταιρείας εὐθύνουσι καὶ ἀτομικῶς τὰ μέλη αὐτῆς, οἱ δὲ δανεισταὶ τῆς ἑταιρείας δύνανται ν' ἀπαιτήσωσι παρ' ἑκάστου ἐκ τῶν συνεταίρων ὁλόκληρον τὸ ἑταιρικὸν χρέος. Ἡ διαχείρισις τῆς ὁμορρύθμου ἑταιρείας, δύναται ν' ἀνατεθῇ εἰς ἕνα ἢ πλείονας ἢ καὶ πάντας τοὺς συνεταίρους, ἀρκεῖ μόνον νὰ γίνηται μνεία τούτου ἐν τῷ **Καταστατικῷ** ἢ νὰ συνομολογηθῇ ἰδιαίτερον περὶ τούτου συμβόλαιον· 2) **ἑταιρεία ἑτερόρρυθμος**, société en commandite, καλεῖται ἐκείνη δι' ἧς δύο ἢ πλείονα πρόσωπα συμφωνοῦσι νὰ ἐμπορεύωνται ὑπὸ ἑταιρικὴν ἐπωνυμίαν, ἀναδεχομένων τινῶν μὲν εὐθύνην περιοριζομένην εἰς τὴν καταβληθεῖσαν εἰσφορὰν αὐτῶν, τινῶν δὲ εὐθύνην ἀπεριόριστον καὶ ἀλληλέγγυον (ἄρθρον 23 Ἐμπορ. Νόμου)· ἢ ἀναλυτικώτερον **ἑτερόρρυθμος ἑταιρεία** καλεῖται ἡ συνισταμένη μεταξὺ ἑνὸς ἢ πολλῶν συνεταίρων ἁπλῶν χρηματοδοτῶν. Ἡ διαχείρισις ἐν τῇ ἑτερορρύθμῳ ἑταιρείᾳ ἀνήκει μόνον εἰς τοὺς ὁμορρύθμους συνεταίρους. Εἰς τοὺς ἑτερορρύθμους ἀπαγορεύεται ἡ ἀνάμιξις εἰς τὰ τῆς διαχειρίσεως. Ἡ ἑταιρικὴ ἐπωνυμία τῆς ἑτερορρύθμου ἑταιρείας δὲν δύναται νὰ περιλάβῃ εἰμὴ μόνον τὰ ὀνόματα τῶν ὑπευθύνων συνεταίρων. Οἱ ἑτερόρρυθμοι ἐξυπακούονται διὰ τῆς λέξεως καὶ Σα, ὡς Χρηστίδης, Πετρόπουλος καὶ Σα. Διακρίνουσι δύο εἴδη ἑτερορρύθμων ἑταιρειῶν: τὴν ἁπλῆν καὶ τὴν διὰ μετοχῶν. Εἰς τὴν ἁπλῆν ἑτερόρρυθμον ἑταιρείαν οἱ ἑτερόρρυθμοι δὲν δύνανται νὰ ἐκχωρήσωσι τὴν συμμετοχήν των εἰς ἄλλους, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν λοιπῶν συνεταίρων. Εἰς τὴν διὰ μετοχῶν ὅμως δύνανται νὰ παραχωρήσωσι τὴν μετοχήν των καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν λοιπῶν συνεταίρων. ‖ Ἑτερόρρυθμος ἑταῖρος, associé en commandite. 3) **ἑταιρία ἀνώνυμος**, société anonyme, καλεῖται ἡ μήτε ἑταιρικὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσα, μήτε ὑπὸ τὸ ὄνομα ἑταίρου τινός, ἀλλὰ χαρακτηριζομένη ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐπιχειρήσεως. Εἶνε ἁπλῆ συγκέντρωσις κεφαλαίων καὶ ἕνωσις μετόχων οὐδεμίαν ἀπέναντι τῶν τρίτων προσωπικὴν ὑποχρέωσιν ἀναδεχομένων ἢ ὑποκειμένων εἰς ἄλλην παρὰ τὴν τῶν ἰδίων εἰσφορῶν ζημίαν (ἄρθρ. 33 Ἐμπ. Ν.) ἢ ἀναλυτικώτερον **ἀνώνυμος ἑταιρεία** καλεῖται ἡ μήτε ὑπὸ ἑταιρικὴν ἐπωνυμίαν, μήτε ὑπὸ τὸ ὄνομα ἑταίρου τινός, ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς χαρακτηριζομένη καὶ ἧς οὐδὲν μέλος ἀναδέχεται εὐθύνην πέραν τῆς ἑταιρικῆς καταβολῆς του. Τὸ κεφάλαιον τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας διαιρεῖται εἰς μετοχὰς ὧν ἡ κτῆσις καθιστᾷ τινὰ μέτοχον τῆς ἑταιρείας. Τὸ καταστατικὸν τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας δέον νὰ ἐγκριθῇ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως. Τὸ Βασ. Διάταγμα τῆς ἐγκρίσεως ταύτης πρέπει νὰ τοιχοκολλᾶται ὁμοῦ μὲ τὸ καταστατικὸν τῆς ἑταιρείας ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ πρωτοδικείου τοῦ τόπου ἔνθα ἑδρεύει ἡ ἑταιρεία καὶ νὰ μένῃ τοιχοκολλημένον ἐπὶ τρεῖς μῆνας. Ἐν τῷ καταστατικῷ πρέπει νὰ προσδιορίζηται 1) ἡ παρὰ τῆς ἑταιρείας μελετωμένη ἐπιχείρησις καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, 2) ἡ ἕδρα αὐτῆς, 3) ἡ διάρκεια τῆς ἑταιρείας, 4) τὸ ποσὸν τοῦ κεφαλαίου της, 5) ὁ τρόπος καθ' ὃν τοῦτο θέλει σχηματισθῇ εἴτε διὰ μετοχῶν ὀνομαστικῶν εἴτε δι' ἀνωνύμων, 6) ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν τὸ κεφάλαιον θέλει πραγματοποιηθῇ, 7) τὸ ἀποθεματικὸν κεφάλαιον καὶ ὁ τρόπος τοῦ ἐκ τῶν κερδῶν σχηματισμοῦ του, 8) ὁ τρόπος τῆς διοικήσεως αὐτῆς καὶ οἱ διάφοροι κανονισμοί της. Ἡ διοίκησις τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς στοιχεῖα: 1) τὸ διοικητικὸν συμβούλιον, 2) τοὺς διοικητάς, 3) τὴν γενικὴν συνέλευσιν τῶν μετόχων, 4) τὸν βασ. ἐπίτροπον. Ἡ διοίκησις τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας ἀνατίθεται εἰς διοικητικὸν συμβούλιον, τὰ μέλη τοῦ ὁποίου ἐκλέγονται μεταξὺ τῶν μετόχων τῶν ἐχόντων τὸν ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ ὁριζόμενον ἀριθμὸν μετοχῶν. Ἡ συνέλευσις τῶν μετόχων ἐκλέγει καὶ τὸν διευθυντὴν καὶ ὑποδιευθυντάς. Ὁ διευθυντὴς ἢ διοικητής, ὅστις εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ὑπόκειται εὐθύνην ἢ προσωπικὴν ἐνοχὴν εἰμὴ μόνον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ἐντολῆς, δύναται νὰ ἦνε ἓν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ συμβουλίου, ἐκ τῶν μετόχων ἢ μή. Οἱ μέτοχοι τῆς ἑταιρείας συνέρχονται καθ' ὡρισμένας ἐποχὰς καὶ διασκέπτονται περὶ τῶν κοινῶν συμφερόντων, ἀκούουσι τὴν ἔκθεσιν τῶν πράξεων τῶν διαχειριστῶν καὶ ἐξελέγχουσι τὴν διαχείρισιν. Βασ. ἐπίτροπος εἶνε ὁ διοριζόμενος ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ὅπως ἐπιβλέπῃ τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν ὅρων τοῦ καταστατικοῦ, παρευρίσκηται εἰς τὰς διασκέψεις τοῦ διοικ. συμβουλίου καὶ τῶν γενικῶν συνελεύσεων τῶν μετόχων καὶ ὑποβάλῃ εἰς τὴν κυβέρνησιν ἀκριβῆ ἔκθεσιν τῶν πράξεων αὐτῶν· καὶ 4)

μετοχικὴ **εταιρεία**, société en actions, εἶνε ἡ μεταξὺ δύο ἢ πλειόνων συνισταμένη, προτιθεμένων νὰ ἐνεργήσωσιν ὑπὸ τὸ ἀτομικὸν αὐτῶν ὄνομα ὡρισμένας ἐπιχειρήσεις (ἄρθρ. Ἐμπ. Ν. 47). Μὴ ἔχουσα ἐπωνυμίαν ἑταιρικήν, μένει ἄγνωστος εἰς τὸ κοινόν, τὰ δὲ μέλη αὐτῆς συναλλάσσονται μετὰ τῶν τρίτων προσωπικῶς, τῶν ἑταιρικῶν σχέσεων μόνον μεταξὺ τῶν συνεταίρων ὑφισταμένων, διὰ τοῦτο δὲ καὶ εἰς οὐδεμίαν ὑπόκειται ἡ σύστασις αὐτῶν διατυπωσιν ἢ ἀναλυτικώτερον μετοχικὴ **εταιρεία**, καλεῖται ἡ συνισταμένη μεταξὺ δύο ἢ πλειόνων προσώπων προτιθεμένων νὰ ἐνεργήσωσιν ὑπὸ τὸ ἀτομικὸν αὐτῶν ὄνομα ὡρισμένας τινὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ μετὰ τὴν ἐκπεραίωσιν αὐτῶν διαλυομένη. Εἰς τὴν μετοχικὴν ἑταιρείαν οἱ ἑταῖροι εἶνε ἐλεύθεροι νὰ κανονίσωσι κατ' ἀρέσκειαν τὸν τρόπον τῆς συστάσεως αὐτῆς, τὴν ἀναλογίαν ἑκάστου συνεταίρου, τὸ ἀντικείμενον τῆς συστάσεώς της καὶ πᾶσαν ἄλλην συνθήκην. Εἰς τὴν μετοχικὴν ἑταιρείαν ὁ διαχειριστὴς ἐνεργεῖ ὑπὸ τὸ ἀτομικὸν αὐτοῦ ὄνομα· κατὰ συνέπειαν οἱ μετ' αὐτοῦ συναλλασσόμενοι, μόνον αὐτὸν ἀναγνωρίζουσι καὶ οὐχὶ τοὺς λοιποὺς μετόχους, μόνον δὲ κατὰ τοῦ ὡς εἴρηται διαχειριστοῦ δύνανται νὰ στρέψωσι τὰς ἀπαιτήσεις των καὶ νὰ ἐγείρωσιν ἀγωγάς· || μετοχικὸν κεφάλαιον, capital social ; || μέτοχος, actionnaire, n. m. || ἡ μετοχὴ (ἑταιρείας), action, n. f.

εταιρίζομαι, μέλ. ήσομαι, s'associer.

εταιρικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς ἑταῖρον, εἰς τὴν ἑταιρείαν, de société ; social, ale ; || ἑταιρικὸν κεφάλαιον, fonds social ; || ἑταιρικὸν συμβόλαιον (πρᾶξις), contrat (acte) social (de société); || ἑταιρεία **ἐκπνεύσασα**, ἑταιρικὸν **συμβόλαιον λῆξαν**, un acte de société éteint, arrivé à son terme, expiré. § ἀνήκων εἰς τὴν ἑταίραν, de courtisane ; d'hétaire.

εταιρικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἑταιρικόν, en société. § ὡς ἑταίρα, en courtisane ; d'un air de courtisane.

εταιρισμός, οῦ, ὁ· sociation, n. f. τὸ ἀντίθετον τοῦ **ἀφεταιρισμοῦ** (dissociation) ; βλ. λέξιν. § **εταιρισμός,** hétairisme ou hétérisme, n. m. αἱ συνθῆκαι, τὰ ἤθη τῶν ἑταίρων, conditions, mœurs des hétaires.

εταιριστής, οῦ, ὁ, ἢ μᾶλλον **ἑταῖρος**· [ἱστορ.[hétairiste ou hétériste, n. m. μέλος νεωτέρας ἑλληνικῆς ἑταιρείας, membre d'une des hétairies grecques modernes.

εταιρίτης, ὁ· εἶνε ψευδαργυρομιγὴς χαουσμανίτης (βλ. λέξιν).

εταῖρος, ου, ὁ· associé, ée ; ὁ συνέταιρος εἰς ἑταιρείαν τινά· βλ. καὶ **συνέταιρος**, sociétaire, n. m. καὶ ἐν γένει τὸ μέλος, membre, εἰς ἑταιρείαν τινά· ὁ σύντροφος; συμβοηθός, compagnon; συνάδελφος, camarade. § **ἑταῖρος**, hétaire ou hétére, n. m. μέλος ἑταιρείας· ἐπίσης **ἑταῖρος**, hétairiste, βλ. **εταιριστής**· || ἑταῖρος τοῦ **Γαλλικοῦ θεάτρου**, sociétaire de la Comédie française ; || — ἑτερόρρυθμος, associé en commandite, βλ. καὶ **εταιρεία**· || — **ἐπώνυμος**, un associé gérant ; || ὁ διευθύνων ἑταῖρος, l'associé gérant ; || σιωπηλὸς ἑταῖρος, un associé tacite. § **ἑταῖρος**, ου, ὁ· hétaire, n. m. ὁ σύντροφος (compagnon), ἢ τὸ μέλος ἑταιρείας τινός.

ετασμός, οῦ, ὁ· ἐξέτασις, examen, n. m.

εταστής, οῦ, ὁ· ἐξεταστής, examinateur, trice.

εταστικός, ή, όν· ἐξεταστικός, scrutateur, trice ; investigateur, trice.

εταστικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐταστικόν, d'un air investigateur.

ετεά, ἡ· [διάλ. Λεντεχάδος] ἡ **ἰτέα**, δένδρον φύλλα ἔχον παρεμφερῆ πρὸς τὰ τῆς ἐλαίας.

ετερο (ἕτερος, α, ον)· hétér (πρὸ φωνήεντος) καὶ hétéro (πρὸ συμφώνου), προσυνθετικὸν ὅπερ πρὸ τῶν συνθέτων λέξεων σημαίνει τὴν διαφορὰν ἢ τὸ παράδοξον, préfixe qui, dans les mots composés, marque la différence ou l'étrangeté.

ετεροβαρής, ής, ές· [νομ.] unilatéral, ale, aux ; ὁ ὑποχρεῶν τὸ ἓν μόνον τῶν μερῶν, qui n'engage qu'une des deux parties ; || ἡ δωρεὰ εἶνε σύμβασις ἑτεροβαρής, la donation est une convention unilatérale ; || — σύμβασις, convention unilatérale, καλεῖται νομικῶς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀμφοτεροβαρῆ (βλ. λέξιν), ἡ σύμβασις ἐν ᾗ ὑπάρχει μόνον παροχή, οὐχὶ δὲ καὶ ἀντιπαροχὴ (ἀντάλλαγμα).

ετεροβαρῶς, [ἐπίρ.] unilatéralement, adv. κατὰ τρόπον ἑτεροβαρῆ, d'une façon unilatérale.

ετεροβαφία, ας, ἡ· hétérobaphie, n. f. κατάστασις σώματος παρουσιάζοντος πλειότερα χρώματα.

ετερογαμία, ας, ἡ· hétérogamie, n. f. ὁλικὴ σύζευξις (συνένωσις) δύο στοιχείων διαφορετικοῦ γένους (εἴδους)· (ἀντίθετον τῷ **ἰσογαμία**).

ετερόγαμος, ος, ον· hétérogame (ἑτερό, καὶ γάμος, mariage) adj. [βοτ.] λέγεται ἰδίως περὶ τῶν θυσάνων (capitules), οἵτινες περικλείουσι δύο ἢ πλειότερα εἴδη ἀνθέων.

ετερογένεια, ας, ἡ· hétérogénéité ; ποιότης, κατάστασις τοῦ ἑτερογενοῦς, ὁ χαρακτὴρ τῶν ἑτερογενῶν ἀντικειμένων, caractère des choses qui sont hétérogènes ; τὸ ἀντίθετον εἶνε **ὁμογένεια**. § ἑτερογένεια, hétérogénie, n. f. [βιολ.] συνών. τοῦ **ἑτερογένεσις**, hétérogénèse ἢ αὐτόματος γένεσις, génération spontanée ; γένεσις ἑτεροειδοῦς ὄντος.

ετερογένεσις, εως, ἡ· hétérogénèse (ἑτερὸ καὶ γένεσις, γέννησις, naissance), n. f. ἰδιαίτερα περίπτωσις τῆς βιογονίας, καθ' ἣν ζωϊκὰ ὄντα προέρχονται ἐκ προϋπαρχόντων ζωϊκῶν ὄντων, ἀλλὰ διαφερόντων καθ' ἑαυτά.

ετερογενής, ής, ές· hétérogène (ἕτερος, autre, διάφορος, différent καὶ γένος, race) ἐξ ἄλλου γένους, d'un autre genre ; ἐν γένει διαφόρου εἴδους, d'une autre espèce ; qui est de nature différente ; || στοιχεῖα ἑτερογενῆ, éléments hétérogènes ; || [ἐμπορ.] διαφόρου φύσεως (εἴδους) (π. χ.) σῖτος, κτλ.) de na-

ture différente ; [γραμμ.] λέγονται οὕτως ὀνόματα εὑρισκόμενα εἰς δύο γένη καὶ εἰς δύο συνήθως ἀνήκοντα κλίσεις· π. χ. ἡ ὀροφὴ καὶ ὄροφος, ἡ νάπη καὶ τὸ νάπος.

ἑτερογενίτης, ὁ· hétérogénite, n. m. βλ. ἀσβόλη ἢ ἀσβολάνης. Δ. Κ.

ἑτερόγλωσσος, ος, ον· ὁ λαλῶν ἄλλην τινὰ γλῶσσαν, ἀντίθετ. τῷ ὁμόγλωσσος, qui parle une autre langue.

ἑτεροδάκτυλος, ος, ον· [ζωολ.] hétérodactyle, adj. ὁ ἔχων ἀνομοίους, ἀνίσους τοὺς δακτύλους· || ἑτεροδάκτυλα πτηνά, oiseaux hétérodactyles, λέγονται τὰ ἀναρριχητικά.

ἑτερόδερμος, ος, ον· hétéroderme, adj. ἔχων ἀνόμοιον τὸ δέρμα. § ἑτερόδερμα, hétérodermes, n. m. pl. λέγονται ὄφεις, ἑρπετὰ φέροντα φολίδας ἐπὶ τῶν νώτων, πλάκας δὲ ὑπὸ τὴν οὐρὰν καὶ τὴν κοιλίαν.

ἑτεροδημότης, ου, ὁ· ὁ ἀνήκων εἰς ἕτερον δῆμον, ὢν ἀλλαχοῦ δημότης, membre d'une autre commune.

ἑτεροδικία, ας, ἡ· ἐξαίρεσις ἀπὸ τὴν δικαστικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ τόπου, exemption de la juridiction locale ; exterritorialité, n. f. Ἑτεροδικία λέγεται παρ' ἡμῖν τὸ δικαίωμα, ὅπερ κέκτηνται ἀλλοδαπὰ τινὰ πρόσωπα, τοῦ νὰ μὴ ὑπόκεινται κατὰ γενικὸν κανόνα εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τὴν ἑλληνικήν, ἄρα οὐδεὶς εἶνε δεκτὸς ἐνάγων αὐτοὺς ἐνώπιον τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων. Τῆς ἑτεροδικίας ἀπολαύουσι : α) ὁ πρέσβυς πάσης τάξεως· β) οἱ περὶ τοὺς πρέσβεις ἤτοι τὸ προσωπικὸν τοῦ γραφείου τῆς πρεσβείας, ἡ οἰκογένεια τῶν πρέσβεων καὶ ἡ θεραπεία αὐτῶν (π.χ. οἱ ὑπηρέται, οἰκοδιδάσκαλοι, ἰατροὶ ἐνοίκιοι)· γ) οἱ πρόξενοι ἐὰν ὦσιν ἐπιτετραμμένοι καὶ ἀσκοῦσι διπλωματικὰ καθήκοντα.

ἑτεροδοξία, ας, ἡ· ἡ διάφορος ἰδίως σφαλερά, ψευδὴς δοξασία, croyance différente ; dissidence (καὶ ἡ διαφωνία), n. f. hétérodoxie, n. f. ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἑτεροδόξου, caractère de ce qui est hétérodoxe ; π. χ. l'hétérodoxie d'un livre, d'une doctrine.

ἑτερόδοξος, ος, ον· ὁ ἀλλοίαν, ψευδῆ γνώμην ἔχων, ἐσφαλμένην δοξασίαν (ἀντίθετον τῷ ὀρθόδοξος), d'une croyance différente ; d'un autre avis ; dissident, e (οὕτω λέγεται καὶ ὁ σχισματικός). § —, hétérodoxe (ἕτερος καὶ δόξα, δοξασία, γνώμη, opinion), adj. ὁ ἀντικείμενος εἰς τὸ ὀρθόδοξον δόγμα, qui est contraire à la doctrine orthodoxe ; || προτάσεις ἑτερόδοξοι, propositions hétérodoxes. § —, hétérodoxe, adj. ὁ πρεσβεύων γνώμας ἀντιθέτους τῇ ὀρθοδοξίᾳ· || συγγραφεὺς ἑτερόδοξος, écrivain hétérodoxe ; || [οὐσ.] ὁ ἀπομακρυνόμενος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, π. χ. πολεμεῖν τοὺς ἑτεροδόξους, combattre les hétérodoxes; συνώνυμα : hétérodoxe, hérétique.

ἑτεροδοξῶ (έω), μέλ. ήσω, ἔχω διάφορον δοξασίαν, ἔχω διάφορον γνώμην, avoir une croyance différente ; être d'un autre avis ; dissentir ; être en dissidence (διαφωνῶ, εὑρίσκομαι εἰς διαφωνίαν).

ἑτερόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, hétérodonte (ἑτερὸ καὶ ὀδούς, dent) adj. [φυσ. ἱστ.], ζῷον φέρον ἀνίσους, ἀνομοίους τοὺς ὀδόντας, dont les dents ou les dentelures diffèrent les uns des autres.

ἑτεροδυμία, ας, ἡ· hétérodymie, n. f. ἰδιότης, χαρακτὴρ τοῦ ἑτεροδύμου, état, caractère de ce qui est hétérodyme.

ἑτεροδυμικός, ή, όν· hétérodymique, adj. ὁ παρουσιάζων τοὺς χαρακτῆρας τῆς ἑτεροδυμίας, qui offre les caractères de l'hétérodymie. § —, hétérodymien, enne, λέγεται περὶ τῆς ἑτεροδυμίας τεράτων, se dit des monstres par hétérodymie.

ἑτερόδυμος, ος, ον· hétérodyme (ἑτερὸ καὶ δίδυμος, double) adj. ἑτερόδυμον τέρας διπλοῦν ἐκ τῆς προσφύσεως κεφαλῆς ἀτελοῦς ἐπὶ τοῦ ἐπιγαστρίου ἄλλου ἐμβρύου. § [οὐσ.] ἑτερόδυμον, hétérodyme, n. m.

ἑτεροεθνής, ής, ές· γεν. έους-οῦς· ὁ ξένος, étranger, ère ; ἀπὸ ἕτερον ἔθνος, d'une autre nation.

ἑτεροειδής, ής, ές· hybride, adj. βλ. ἑτεροειδογενής.

ἑτεροειδογενής, ής, ές· ἑτεροφυής, νοθογενής, hybride, adj. (ἑτεροειδής), ἐξ ἑτεροειδῶν φυτῶν, ζώων γεννώμενος, bâtard, e; métis; || οἱ ἡμίονοι εἰσὶ ζῷα νοθογενῆ, les mulets sont des animaux hybrides ; || ἑτεροειδὲς (νοθογενὲς) ὁμοειδὲς (φυτόν), plante hybride congénère, φυτὸν ἐκ διαφόρων εἰδῶν τοῦ αὐτοῦ γένους· || ἑτεροειδὲς ἀλλογενές, hybride bigénère (ἐκ διαφόρων εἰδῶν ἄλλου γένους).

ἑτεροειδότης, ητος, ἡ· ἡ νοθογένεια, hybridité, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ ἑτεροειδοῦς (hybride) ; βλ. λέξιν.

ἑτεροθαλής, ής, ές· γεν. έους οῦς (ἀντίθ. τῷ ἀμφιθαλής) ἰδίως ἐπὶ τέκνων· ὁ γεννηθεὶς ἐξ ἄλλου πατρός, né d'un autre père; συνεπῶς ὁμομήτριος, utérin, ine (ὁμαίμων)· ὁ γεννηθεὶς ἐξ ἄλλης μητρός, né d'une aute mère ; συνεπῶς ὁμοπάτριος, consanguin, ine (ὁμαίμων).

ἑτεροικία, ας, ἡ, hétérœcie (ἑτερὸ καὶ οἰκία, maison) n. f. ἰδιότης ζωϊκοῦ ἢ φυτικοῦ εἴδους ὅπερ ἔχει δύο τόπους προελεύσεως (habitat).

ἑτερόκαρπος, ος, ον, hétérocarpe (ἕτερος καὶ καρπὸς) adj. [βοτ.] ὁ φέρων πλειότερα εἴδη καρπῶν, qui porte plusieurs sortes de fruits, προερχομένων ἐξ ἐμβολιάσεων.

ἑτεροκινησία, ας, ἡ· ἡ κίνησις δι' ἄλλου, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἑτεροκινήτου, ἀντίθ. τῷ αὐτοκινησία, action (état) d'être mu par un autre ; [διδ.] hétérocinèse, n. f.

ἑτεροκίνητος, ος, ον· ὁ δι' ἐνεργείας ἄλλου, οὐχὶ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος, ἐνεργῶν, ἀντίθ. τῷ αὐτοκίνητος, mu par un autre ; qui agit par impulsion étrangère ; ὁ μὴ ἐνεργῶν ἑκουσίως, qui n'a pas de volonté propre ; || εἶνε ἑτεροκίνητον ὄν, c'est un vrai mannequin (ἀνδρείκελον).

ἑτεροκλινής, ής, ές· ὁ εἰς τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο μέρος κλίνων, qui penche d'un côté ; ||

ἑτεροκλινὴς ὁδός, rue en revers; [διδ.] hétérocline.

ἑτερόκλιτος, ος, ον· hétéroclite, adj. ἑτερόκλιτα ὀνόματα λέγονται ἐκεῖνα τῶν ἀνωμάλων, ὅσα ἐκ τῆς αὐτῆς ὀνομαστικῆς σχηματίζουσι πτώσεις τινὰς κατὰ τὰς δύο κλίσεις, π. χ. τὸν Σωκράτη καὶ τὸν Σωκράτην, τὸν Μίνω καὶ Μίνωος, κτλ. || λέξεις ἑτερόκλιτοι, mots hétéroclites. § ἑτερόκλιτος, ος, ον· (ἑτερὸ καὶ κλίτος, κλιτύς, pente), adj. ὁ διαφέρων ἀφ' ὅ,τι συνήθως βλέπουσι, συνεπῶς ἔκτακτος, extraordinaire; ὁ ἰδιόρρυθμος, singulier, ère; ὁ περίεργος, ἰδιότροπος, bizarre.

ἑτεροκρασία, ας, ἡ· hétérocrasie (ἑτερὸ καὶ κρᾶσις, mélange), n. f. [ἰατρ.] κατάστασις τοῦ αἵματος ὅπερ εὑρίσκεται ἀναμεμιγμένον μὲ ξένας οὐσίας, état du sang qui se trouve mélangé à des substances étrangères.

ἑτεροκρασικός, ή, όν· hétérocrasique, adj. [ἰατρ.] ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑτεροκρασίαν, qui appartient à l'hétérocrasie.

ἑτερόκωφος, ος, ον· ὁ τὸ ἕτερον οὖς κωφός, sourd d'une oreille.

ἑτερόλιθος, ου, ὁ· hétérolite, n. m. φυσικὸν ὀξείδιον μαγγανίου.

ἑτερόλοβος, ος, ον· hétérolobe, adj. [φυσ. ἱστ.] ὁ διαιρούμενος εἰς ἀνίσους λοβούς, qui se divise en lobes inégaux.

ἑτερολογία, ας, ἡ· hétérologie, n. f. περιγραφὴ τῶν ἑτερολόγων παραγωγῶν, description des productions hétérologues.

ἑτερόλογος, ος, ον· hétérologue (ἑτερὸ καὶ λόγος, discours) adj. [χημ.] λέγεται περὶ ἀνομοίων σωμάτων προκυπτόντων ἐκ τῆς ἑνώσεως ὁμοίων τοιούτων, se dit des corps différents résultant de la combinaison des mêmes corps.

ἑτερομερής, ής, ές· ἑτερόπλευρος, unilatéral, ale, aux; [βοτ.] κείμενος ἐξ ἑνὸς μόνον μέρους, situé d'un seul côté, ἢ πρὸς τὸ ἓν μέρος. § ἑτερομερής, ής, ές· hétéromère (ἑτερὸ καὶ μέρος, partie), adj. [ζωολ.] ὁ ἔχων συνθέτους ταρσούς, ἀναλόγως τῶν ζευγῶν τῶν ποδῶν, μὴ ἔχοντας τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἄρθρων. § [βοτ.] ὁ συγκείμενος ἀπὸ διάφορον ἀριθμὸν μερῶν, προκειμένου περὶ ἄνθους. § ἑτερομερής, uniloque (λατ. εἷς, ἑνός, καὶ λόγος) (μονόλογος) ἑνὸς μόνον τὴν θέλησιν ἐμφαίνων. (Λέγεται ἐπὶ ἐγγράφου, συμβολαίου).

ἑτερομερῶς, [ἐπίρ.] unilatéralement, adv. κατὰ τρόπον ἑτερομερῆ.

ἑτερομετρία, ας, ἡ· hétérométrie (ἑτερὸ καὶ μέτρον, mesure), n. f. [παθολ.] ἀλλοίωσις τῶν χυμῶν καὶ ἱστῶν (altération des humeurs et des tissus), προερχομένη ἐκ τῆς μεταβολῆς τῆς ποσότητος καὶ οὐχὶ τῆς φύσεως τῶν οὐσιῶν.

ἑτερομήκης, ης, ες· ὁ ἔχων περισσότερον μῆκος κατὰ τὴν μίαν διεύθυνσιν; plus long dans un sens que dans l'autre; [μαθημ.] Ἑτερομήκης ἀριθμὸς ὀνομάζεται πᾶς ἀριθμός, ὅστις δὲν εἶνε τετράγωνον ἑτέρου ἀριθμοῦ, ἀναλύεται δ' εἰς ἀνίσους παράγοντας μὴ ὄντας κατ' ἀνάγκην πρώτους. Ἑτερομήκης ἀριθμὸς εἶνε π. χ. ὁ $18=3\times6$. Εἰδικώτερον ἑτερομήκης ἀριθμὸς ὀνομάζεται ἐκεῖνος ὅστις εἶνε ἴσος πρὸς τὸ γινόμενον δύο κατὰ μονάδα διαφερόντων ἀριθμῶν, ὡς π. χ. $6=2\times3$, $12=3\times4$, $20=4\times5$, κτλ.

ἑτερομήτριος, ος, ον· καὶ

ἑτερομήτωρ, ορος, ὁ· ὁ γεννηθεὶς ἐξ ἄλλης μητρός, βλ. ἑτεροθαλής.

ἑτερομορφία, ας, ἡ· hétéromorphie, n. f. [χημ.] λέξις προταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Delafosse πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς λέξεως **πολυμορφία** (polymorphie).

ἑτερομορφισμός, οῦ, ὁ· hétéromorphisme, n. m. χαρακτὴρ τοῦ ἑτερομόρφου, caractère de ce qui est hétéromorphe. Ἡ ἰδιότης ἣν πολλὰ σώματα ἁπλᾶ ἢ σύνθετα ἔχουσι νὰ κρυσταλλῶνται κατὰ δύο ἢ πλείονας, εἰς τὸ αὐτὸ ἢ εἰς διάφορα κρυσταλλικὰ συστήματα ἀνηκούσας μορφάς, ἢ καὶ νὰ εὑρίσκωνται ὁτὲ μὲν ἐν κρυστάλλοις ὁτὲ δὲ ἄμορφα. Καὶ συνηθέστερος μὲν ὁ διμορφισμός, σπανιώτερος δὲ ὁ τριμορφισμός. Ὁ ἑτερομορφισμὸς συνδέεται στενώτατα πρὸς τὴν ἀλλοτροπίαν, καθότι αἱ διάφοροι τοῦ αὐτοῦ σώματος μορφαὶ ἔχουσι καὶ διαφόρους φυσικὰς ἰδιότητας. Τοὐναντίον πολλάκις χημικαὶ ἑνώσεις διάφοροι, ἀλλ' ἀναλόγου συστάσεως κρυσταλλοῦνται κατὰ τὴν αὐτὴν μορφήν, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τὸν ὁμοιομορφισμόν.

ἑτερομορφίτης ἢ πτερίτης ἢ πλουμοσίτης, hétéromorphite ou plumosite ou zamosonite; ὀρυκτὸν χρώματος μελανίζοντος μολυβδοφαίου μέχρι χαλυβδοφαίου, στικτὸν κατ' ἐπιφάνειαν, λάμψεως ἀσθενοῦς, σκληρότητος 1-3 καὶ εἰδ. βάρους 5,68-5,72. Συνήθως ἀπαντᾷ μικροκρυσταλλοφυὴς ὑπὸ ἰσοσχήμους ἢ τριχοσχήμους κρυστάλλους· χημικῶς εἶνε $2PbS+Sb_2S_3$. Εἶνε παραλλαγὴ τοῦ ἰαμεσονίτου (βλ. λέξιν). Δ. Κ.

ἑτερόμορφος, ος, ον· hétéromorphe (ἕτερος καὶ μορφή, forme) adj. [ζωολ.] ὁ παρουσιάζων λίαν διαφόρους μορφὰς εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος. § [βοτ.] ὁ ἔχων δύο ἢ πλειότερα εἴδη· [λέγεται περὶ τῶν φύλλων, τῶν ἀνθέων καὶ ἐν γένει περὶ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ φυτοῦ]. [οὐδ. οὐσ.] ἑτερόμορφον, hétéromorphe, n. f. (δένδρον). § [χημ.] λέγεται περὶ τῶν οὐσιῶν τῶν ἐπιδεκτικῶν ἑτερομορφίας.

ἑτεροπάθεια, ας, ἡ· hétéropathie (ἕτερος καὶ πάθος, souffrance), n. f. [ἰατρ.] τρόπος θεραπείας καθ' ὃν καταπολεμοῦσι σύμπτωμά τι διὰ τῆς προκλήσεως καὶ παραγωγῆς ἑτέρου πάθους· συνώνυμον τοῦ **ἀλλοπάθεια**, allopathie.

ἑτεροπαθικός, ή, όν· hétéropathique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἑτεροπάθειαν, qui a rapport à l'hétéropathie.

ἑτεροπέταλος, ος, ον· hétéropétale, adj. [βοτ.] λέγεται περὶ τῶν ἐχόντων διάφορα ἀλλήλων πέταλα ἀνθέων, se dit des fleurs dont les pétales diffèrent entre eux.

ἑτερόπλασις, εως, ἡ· hétéroplasie (προφ. zi; ἕτερος καὶ πλάσις, action de faire), n. f.

[παθολ.] σχηματισμὸς ἀνωμάλου (μὴ κανονικοῦ) ἱστοῦ, formation d'un tissu anomal.

ἑτερόπλασμα, ατος, τό· hétéroplasme (ἕτερον καὶ πλάσμα, formation), n. m. ἀνώμαλος ἱστὸς παραγόμενος ἐν τῇ σωματικῇ οἰκονομίᾳ, tissu anomal, qui se produit dans l'économie.

ἑτεροπλαστία, ας, ἡ· hétéroplastie (ἕτερος καὶ πλάσσειν, former), n. f. [χειρουρ.] ἐγχείρισις δι' ἧς ἐφαρμόζουσιν ἐπί τινος μέρους σάρκας ληφθείσας ἐξ ἑτέρου.

ἑτεροπλαστικός, ή, όν· hétéroplastique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἑτεροπλαστίαν.

ἑτερόπλοος, οος, ουν· ὁ λαμβάνων χώραν δι' ἕνα μόνον πλοῦν, διὰ τὴν μετάβασιν ἢ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πλοίου, ἤτοι τὸ δάνειον ἢ ἡ ἀσφάλεια ἡ γινομένη δι' ἕνα μόνον πλοῦν, prêt à la grosse; assurance, etc. (pour un seul voyage); || ἑτερόπλουν δάνειον, prêt (maritime) pour l'aller (ou pour le retour) seulement.

ἑτεροποδία, ας, ἡ· hétéropodie, n.f. κατάστασις τέρατος ἔχοντος δύο διαφορετικοὺς πόδας.

ἑτερόπους, ους, ουν· γεν. οδος· hétéropode (ἑτερὸ καὶ πούς, pied) adj. οὗτινος οἱ πόδες διαφέρουσι μεταξύ των.

ἑτεροπροσωπία, ας, ἡ· [γραμμ.] ἡ διαφορὰ τοῦ προσώπου, différence de personne. § ἑτεροπροσωπία, hétéroprossopie (ἕτερος καὶ πρόσωπον, personne) n. f. τὸ νὰ παρίσταται ἄλλος ἀντ' ἄλλου.

ἑτεροπρόσωπος, ος, ον· ἑτέρου προσώπου, d'une autre personne.

ἑτερόπτερος, ος, ον· [ζωολ.] hétéroptère; οὕτω καλοῦνται τὰ ἡμίπτερα ἔντομα τῶν ὁποίων τὰ πτερὰ τοῦ προσθίου ζεύγους εἶνε ἡμιέλυτρα. § ἑτερόπτερος, ος, ον· hétéroptère, adj. ὁ διαφέροντα ἔχων πτερά.

ἑτερόρρυθμος, ος, ον· ὁ ἔχων ἄλλον, διάφορον ῥυθμόν, d'un rythme (d'un style) différent; || ἑτερόρρυθμος ἑταιρεία, société en commandite; une commandite; || — ἑταῖρος, associé en commandite; un commanditaire; βλ. ἑταιρεία.

ἕτερος, α, ον· συνήθως μετ' ἄρθρου, l'autre [de deux], ἤτοι ὁ ἄλλος ἐκ τῶν δύο (ὁ δεύτερος) προκειμένου περὶ δύο προσώπων ἢ πραγμάτων· || ὁ ἕτερος πούς, l'autre pied; || ἀφ' ἑτέρου [ἐπίρ.], d'autre part; d'[un] autre côté; δυοῖν θάτερον [ἀρχ.], de deux choses l'une.

ἑτεροσίτης, ἡ ἑτεροποζίτης, hétérosite; βλ. χουρωλίτης. Δ. Κ.

ἑτεροσκελής, ής, ές· ἔχων ἄνισα σκέλη, ὁ χωλὸς τὸ ἓν σκέλος [ἱππιατρ.], boiteux, euse; [μεταφ.] ὁ χωλαίνων, qui cloche; ὁ μὴ ὀρθῶς ἱστάμενος, ὁ ἀνισόρροπος, mal équilibré.

ἑτερόσκιοι, ων, οἱ [γεωγρ.] hétérosciens (ἑτερὸ καὶ σκιά, ombre) n. m. pl. λέγονται οἱ λαοὶ οἱ εὑρισκόμενοι ἐκτὸς τῶν τροπικῶν, δι' οὓς ἡ σκιά, τὴν μεσημβρίαν, ῥίπτεται πάντοτε πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ἤτοι πρὸς βορρᾶν ἢ πρὸς νότον (Στράβων)· || —, un hétéroscien.

ἑτερόστομος, ος, ον· μόνον εἰς τὸ ἓν μέρος ἔχων κόψιν (στόμα) μονόκοπος, tranchant d'un (seul) coté; ἀντίθ. τῷ ἀμφίστομος· || [ναυτ.] — ἄγκυρα, ancre à une patte (Πολυδ.), βλ. καὶ ἄγκυρα. § ἑτερόστομος, hétérostome, adj. ὁ ἔχων ἔκτακτον (μέγα) ἄνοιγμα, qui a une ouverture extraordinaire.

ἑτερόστροφος (ἵππος), cheval entier, λέγεται ὁ ἵππος ὅστις ἀπειθεῖ εἰς τὴν πρὸς ἓν τῶν πλαγίων μερῶν στροφήν· βλ. καὶ ἵππος.

ἑτεροταξία, ας, ἡ, hétérotaxie (ἑτερό καὶ τάξις, ordre) n. f. διατάραξις μετὰ ἢ ἄνευ ἀλλοιώσεως τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων αἵτινες ἀνήκουσιν εἰς ἕκαστον ὄργανον, dérangement avec ou sans altération des propriétés physiques qui appartiennent à chaque organe.

ἑτερότης, ητος, ἡ· ἡ διαφορότης, διάφορος ἰδιότης, γένους διαφορὰ (ἀντίθ. τῷ ταυτότης), diversité, n. f.

ἑτερότοιχος, ος, ον· [ναυτ.] ὁ ἐκ τοῦ ἑνὸς τοίχου, d'un seul bord; || ἑτερότοιχον πῦρ, tir (tirer) d'un bord; βλ. καὶ ἀμφοτερότοιχος· || ἑτερότοιχον γυμνάσιον, exercice d'un seul bord, λέγεται τὸ ἐκτελούμενον πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ πλοίου.

ἑτεροτοπία, ας, ἡ· hetérotopie (ἑτερὸ καὶ τόπος, lieu), n. f. παρουσία ἀνατομικῶν στοιχείων, οἷοι οἱ χόνδροι (cartilages), στοιχεῖα δερμο-επιδερμικὰ (éléments dermo-épidermiques) εἰς μέρη ἔνθα δὲν ὑπάρχουσι κανονικῶς.

ἑτεροτοπικός, ή, όν· hétérotopique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἑτεροτοπίαν, qui a rapport à l'hétérotopie.

ἑτεροφθαλμία, ας, ἡ· ἡ κατὰ συμβεβηκὸς ἔλλειψις τοῦ ἑτέρου τῶν ὀφθαλμῶν, défaut de l'homme louche ou borgne. § **ἑτεροφθαλμία**, hétérophtalmie, n. f. κατάστασις τοῦ ὄντος ὅπερ δὲν ἔχει ὁμοίους ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς.

ἑτερόφθαλμος, ος, ον· ὁ μόνον ἕνα ἔχων ὀφθαλμὸν ὑγιᾶ, τὸ μὲν=μονόφθαλμος, borgne, adj. ἤτοι τὸν ἕτερον τυφλὸς ἢ στερηθείς· τὸ δὲ= στραβίζων, παραβλώψ, ἀλλήθωρος, louche, adj. § **ἑτερόφθαλμος**, ος, ον· hétérophtalme (ἑτερὸ καὶ ὀφθαλμός, œil) n. et adj. ὁ ἔχων δύο εἰδῶν ὀφθαλμούς, qui a des yeux de deux sortes; || τὰ ἀραχνοειδῆ εἰσιν ἑτερόφθαλμα, les mygales sont hétérophtalmes.

ἑτεροφρονῶ, μέλ. ήσω, φρονῶ, σκέπτομαι διαφορετικά, penser différemment; ἔχω διάφορον γνώμην, être d'un autre avis; διαφωνῶ, dissentir; καὶ ἐπὶ αἱρετικῶν, ἑτεροδοξῶ, dissentir.

ἑτεροφροσύνη, ης, ἡ· ἡ διάστασις, διχόνοια (διαφορὰ) γνωμῶν, différence d'opinions; διαφωνία, dissentiment. n.m. dissidence, n.f. καὶ ἐπὶ αἱρετικῶν, ἡ ἑτεροδοξία, dissidence, n. f. hétérodoxie, n. f.

ἑτερόφρων, ων, ον· γεν. ονος· ὁ ἄλλως φρονῶν, διχογνωμῶν, ὁ διαφόρως σκεπτόμενος, qui pense différemment; ὁ ἔχων διάφορον γνώ-

μην, qui a une opinion différente ; ὁ διαφωνῶν, dissident, e ; καὶ ἐπὶ αἱρετικῶν, ὁ ἑτερόδοξος, dissident, e ; hétérodoxe.

ἑτεροφυής, ής, ές· hybride, adj. ὁ ἑτεροειδογενής· βλ. λέξιν.

ἑτεροφυλλία, ας, ἡ· hétérophyllie, n. f. χαρακτὴρ τῶν ἑτεροφύλλων φυτῶν, caractère des végétaux hétérophylles.

ἑτερόφυλλος, ος, ον· hétérophylle (ἑτερὸ καὶ φύλλον, feuille) adj. [βοτ.] λέγεται περὶ τῶν φυτῶν ὧν τινων τὰ φύλλα (feuilles) ἢ τὰ φυλλάρια (τοῦ κάλυκος ἄνθους, folioles), εἰσὶ διάφορα μεταξύ των.

ἑτερόφυλος, ος, ον· ὁ ὢν ἄλλης φυλῆς (ἔθνους), qui est d'une autre race (nation) ; συνεπῶς ὁ ἀλλοεθνής, ὁ ξένος, étranger, ère ; § ἑτερόφυλος, hétérogyne (ἕτερος καὶ γυνή, θῆλυ, femelle) adj. [ζωολ.] ὁ παρουσιάζων σχηματισμὸν τοῦ θήλεως διάφορον τοῦ σχηματισμοῦ ἄρρενος· || οἱ μύρμηκες εἶνε ἑτερόφυλοι, les fourmis sont hétérogynes.

ἑτεροφωνία, ας, ἡ· hétérophonie, n. f. ἀνωμαλία τῆς φωνῆς, voix anomale ; τὸ μὴ κανονικὸν αὐτῆς.

ἑτερόφωτος, ος, ον· ὁ λαμβάνων (δανειζόμενος) φῶς ἐξ ἄλλου, qui a une lumière empruntée, ὡς ἡ σελήνη ἥτις φωτίζεται ἐκ τοῦ ἡλίου.

ἑτερόχθων, ων, ον· γεν. ονος· πληθυντ. οἱ ἑτερόχθονες, étérochtones ; βλ. **αὐτόχθων.**

ἑτεροχρονία, ας, ἡ· hétérochronie (ἑτερό, καὶ χρόνος, temps) n. f. παθολογικὴ ἀνωμαλία συνισταμένη εἰς τὴν μὴ ἐν τῷ κανονικῷ χρόνῳ ἐμφάνισιν φαινομένου τινός.

ἑτερόχρονος, ος, ον· ὁ ἄλλου, διαφόρου χρόνου ὤν, de temps, de mesure différente.

ἑτερόχροος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ ἐκ διαφόρων, ποικίλων χρωμάτων συνιστάμενος, de couleur différente ; ἑτερόχρωμος, d'une autre couleur.

ἑτερόχρωμος, ος, ον· ἑτέρου χρώματος, d'une autre couleur. § ἑτερόχρωμος, ος, ον, hétérochrome (ἑτερό καὶ χρῶμα, couleur) adj. [βοτ.] ὁ συγκείμενος ἐκ διαφορετικῶν χρωμάτων.

ἑτέρωθεν καὶ **ἑτέρωθε** [ἐπίρ.] ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, de l'autre côté, οὕτως ὥστε νὰ ἐννοῶνται δύο μέρη· ἐξ ἄλλου μέρους, d'un autre côté ; d'autre part.

ἑτέρωθι, [ἐπίρ.] ἐπὶ τοῦ ἄλλου μέρους, ἐν ἄλλῃ θέσει (ἢ τῇ προρρηθείσῃ), de l'autre côté; dans l'autre endroit; ἀλλαχοῦ, ailleurs.

ἑτερωνυμία, ας, ἡ· ἡ διάφορος ὀνομασία, diversité (f.) de nom. § —, hétéronymie, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ ἑτερωνύμου.

ἑτερώνυμος, ος, ον· ὁ ἔχων ἄλλο ὄνομα, διαφόρως ὀνομαζόμενος, qui a un nom différent ; βλ. καὶ **ἀλλώνυμος.** § ἑτερώνυμος, ος, ον, hétéronyme (ἑτερό καὶ ὄνομα, nom) adj. λέγεται ἐπὶ ἔργου δημοσιευθέντος ὑπὸ ἀλλότριον ὄνομα.

ἑτέρως, [ἐπίρ.] ἄλλως, autrement, adv.

ἐτησίαι, ων, αἱ· οἱ ἐτήσιοι ἄνεμοι [vents] étésiens ; alizés ; mousson-étésien ; βλ. **ἄνεμος.**

ἐτήσιος, ος, ον· ἐν ἔτος διαρκῶν, annuel, elle ; ὁ κατ' ἔτος ἐπανερχόμενος· [νομ. ἐν.] annal, ale.

ἐτησίως, [ἐπίρ.] κατ' ἔτος, annuellement, adv. par ans ; tous les ans ; chaque année ; || 5 % ἐτησίως, 5 % par an.

ἔτι, [ἐπίρ.] εἰσέτι ἀκόμη, encore ; ἐπὶ πλέον, περαιτέρω, de plus, ἀκόμη περισσότερον, davantage ; || — καὶ νῦν, encore à present ; || εἶν' ἔτι ἀσθενής, il est encore (toujours) malade ; || παρατηρητέον ἔτι, il faut, de plus remarquer ; || τί ἐπιθυμεῖς ἔτι ; que désirez-vous davantage ? || — μᾶλλον, encore davantage ; encore plus ; plus encore ; || — δέ, de plus ; en outre=ἐκτὸς τούτου.

ἐτιά, ᾶς, ἡ· λέγεται κοινῶς ἡ **ἰτέα.**

ἐτικέττα, ἡ· [ξεν.] βλ. **ἐθιμοταξία·** || ἡ ἐπιγραφὴ φιάλης, étiquette d'une bouteille (d'une fiole).

ἑτοιμάζω, μέλ. άσω· ἕτοιμον ποιῶ, κρατῶ πρὸς χρείαν τινά, préparer ; παρασκευάζω τι, appréter ; διατίθημί τι, διαθέτω, disposer ; || ἑτοίμασε τὸ γεῦμα, préparez (apprêter) le dîner ; || εἶχεν ἑτοιμάσει τὴν αἴθουσάν του διά, il avait disposé son salon pour ; || [ἐμπορ,] ἑτοιμάζω εἶδός τι, apprêter ; préparer ; || — (φορτίον) apprêter ; || — πλοῖον πρὸς ἀπόπλουν, équiper. § [στρατ.] ἑτοιμάσατε, apprêtez (vos armes) ; παράγγελμα διδόμενον διὰ τὴν ἑτοιμασίαν τοῦ ὅπλου πρὸς πυροβόλησιν· || ἑτοιμάσατε = πιστόλιον, apprêtez = pistolet (παράγγελμα). § [ναυτ.] ἑτοιμάζω, παρασκευάζω ἐφόλκιόν τι, armer (équiper) une embarcation ; κοινῶς ἁρματώνω βάρκα. § [ναυτ.] ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, χαζιρεύω, χάμνω ἕτοιμον, garnir=préparer ; || —, παρασκευάζω τὸν ἐργάτην, garnir le cabestan (κοινῶς σενιάρω τὸν ἐργάτην) πρὸς ἐνέργειαν τοποθετῶν τὰς σχυτάλας (barres) κτλ. || —, παρασκευάζω σχοινίον, garnir un cordage (κοινῶς χαζιρεύω στὸν μπάγκο), ἤτοι ἑτοιμάζω αὐτὸ πρὸς χρῆσιν εἴτε παρεμβολίζων, εἴτε περιελίσσων, εἴτε σπαργανῶν αὐτό. § [μέσ.] ἑτοιμάζομαι, χάμνω τὰς ἑτοιμασίας μου, se préparer ; se disposer ; faire ses dispositions (ses préparatifs) ; se mettre en devoir ; || ἑτοιμάζεται νὰ ἀναχωρήσῃ, il se dispose à partir ; || ἡτοιμάσθη νὰ μεταχομισθῇ, il se mit en devoir de déménager; || [ἐπὶ γυναικ.] ἔχαμε δύο ὥρας νὰ ἑτοιμασθῇ, elle a été deux heures à s'ajuster; elle mit deux heures pour sa toilette.

ἑτοιμασία, ας, ἡ· ἡ ἐνέργεια, πρᾶξις τοῦ ἑτοιμάζειν, préparation, n. f. préparatifs ; ἡ παρασκευή, ἑτοιμασία, apprêt, n. m. || αἱ ἑτοιμασίαι, les préparatifs ; les apprêts ; les dispositions; || διατί ὅλαι αὗται αἱ ἑτοιμασίαι ; pourquoi tous ces préparatifs ? || αἱ ἑτοιμασίαι τῆς ἑορτῆς, les apprêts de la fête ? || [ναυτ.] ἑτοιμασία ἐφολκίου, armement d'une embarcation ; βλ. ἐξοπλισμός· καὶ ἐν γένει

ἑτοιμασία (παρασκευὴ) διὰ τὸ ναυτικόν· βλ. ἑτοιμάζω.

ἑτοιμάχκομαι, [διάλ. Οἰνόης] ἑτοιμάζομαι.

ἑτοιμόγεννη, ἡ· κοινὴ ὀνομασία τοῦ ἐπίτοκος· femme qui est près d'accoucher καὶ ἐπὶ ζώων, de mettre bas· βλ. **ἐπίτοκος.**

ἑτοιμοθάνατος, ος, ον· εἰς θάνατον ἕτοιμος, prêt à mourir ; mourant, e ; moribond, e ; κοινῶς διὰ τὸ θηλ. λέγεται ἑτοιμοθάνατη.

ἑτοιμολογία, ας, ἡ· ἡ ἑτοιμότης εἰς τὸ λέγειν (ἀπαντᾶν), promptitude à parler (à répondre) ; ἄρα ἡ ὀξύτης (εὐστοχία) περὶ τὰς ἀπαντήσεις, ἤτοι ἡ ἑτοιμότης πνεύματος, présence d'esprit, ἡ ἀγχίνοια.

ἑτοιμόλογος, ος, ον· ἕτοιμος εἰς τὸ λέγειν, ἀπαντᾶν, ὁ ὀξὺς (εὔστοχος) περὶ τὰς ἀπαντήσεις, ἤτοι ὁ ἔχων ἑτοιμότητα πνεύματος εἰς τὸ ν' ἀπαντᾷ, qui a la repartie prompte (facile) ; ταχὺς εἰς τὴν ἀπάντησιν, vif à la riposte ; καὶ συνεχδ. ὁ ἀγχίνους.

ἑτοιμοπόλεμος, ος, ον· ὁ εἰς πόλεμον ἕτοιμος, prêt à combattre ; ὁ ἕτοιμος δι' ἐκστρατείαν (πολέμου), prêt à entrer en campagne ; ὁ ἐπὶ ποδὸς πολέμου, sur pied de guerre.

ἑτοιμόρροπος, ος, ον· ἕτοιμος εἰς τὸ ῥέπειν, κλίνειν πρός τι, συνεπῶς ἕτοιμος νὰ καταπέσῃ, qui menace ruine ; croulant, e ; ὁ καταρρέων, qui tombe en ruines ; délabré, ée ; [μεταφ.] ὁ ὑπουργὸς αὐτὸς εἶνε ἑτοιμόρροπος [οἰκ.], ce ministre branle au manche.

ἕτοιμος, ἑτοίμη, ον· (ἐν γένει ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμ.), prêt, e ; préparé, ée ; διατεθειμένος που, disposé, ée ; ὁ ἐν καλῇ καταστάσει, en (bonne) état ; || τὸ γεῦμα εἶνε ἕτοιμον, le diner est prêt ; || ἦτον ἕτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ, il était sur le point de partir.

ἑτοιμότης, ητος, ἡ· ἡ προχειρότης, ταχύτης, δεξιότης, promptitude, n. f. prestesse, n. f. ἑτοιμότης, προθυμία, promptitude ; ἑτοιμότης λόγων = τὸ λέγειν, λαλεῖν ἐκ τοῦ προχείρου, ὅθεν ἡ ἑτοιμότης πνεύματος, présence d'esprit.

ἑτοίμως, [ἐπίρ.] ταχέως, promptement, adv. μετὰ ταχύτητος, προθυμίας, avec empressement.

ἔτος, ους, τό· χρόνος, χρονικὸν διάστημα, an, n. m. année, n. f. [καὶ ἐπὶ νομισμάτων] millésime ; || εἶνε τριῶν ἐτῶν, il a trois ans ; || πρὸ ἐτῶν, il y a longtemps = πρὸ πολλοῦ· || ἅπαξ τοῦ ἔτους, une fois par an ; ἢ une fois l'an ; || ἡ πρώτη τοῦ ἔτους, le [premier] jour de l'an ; ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ ἔτους, le dernier jour de l'année ; || κατ' ἔτος, chaque année ; tous les ans ; par an ; || τὸ παρελθὸν ἔτος, l'année passée (ἢ dernière) ; || τὸ προσεχὲς ἔτος, l'année prochaine ; || τὸ τρέχον (τὸ ἐνεστὼς) ἔτος, l'année courante ; cette année ; || ἐν ἔτει (κατὰ τὸ ἔτος) 1909, en 1909 ; || εἰς ἔτη πολλὰ [φρ. εὐχῆς], je vous souhaite de longues années ; [πρὸς ἑορτάζοντα], je vous souhaite une bonne fête ; [κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους], je vous souhaite la bonne année ; [οἰκ.] je vous la souhaite bonne et heureuse ; || ἦλθα νὰ σᾶς εἰπῶ εἰς ἔτη πολλά, je suis venu vous la souhaiter ; || πολλὰ τὰ ἔτη [σας] [φρ. ἀποχαιρ.], je vous salue ; adieu ; au revoir ; bonjour ; || 'ς πολλά 'τη (προφ. σπολλάτη καὶ σπολλάϊτη) [φράσ. κοινὴ ἀντί : εἰς πολλὰ ἔτη] = σᾶς εὐχαριστῶ, je vous remercie ; merci ; [καὶ εἰρωνικῶς] bien obligé ; votre serviteur ; || νὰ (αὐτὸ) εἶνε τὸ 'ς πολλά 'τη, voilà le grand merci ; || 'ς πολλὰ 'τη ποῦ ἔφυγε, Dieu merci (heureusement) il est parti ; || 'ς πολλὰ 'τη εἰς τὸν ἀδελφόν του, grâce à son frère. § ἔτος, année, n. f. καλεῖται τὸ χρονικὸν διάστημα, ἤτοι ὁ χρόνος ὅστις παρέρχεται ὅπως ἀποκατασταθῇ ὁ ἥλιος εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τῆς περὶ τὴν γῆν φαινομένης αὐτοῦ τροχιᾶς (πράγματι ἡ γῆ ἐν τῇ περὶ τὸν ἥλιον κινήσει αὐτῆς. Ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἐντελῶς ἔποψιν ἔτος, année, λέγεται ἡ περίοδος τοῦ ὑπολογιζομένου χρόνου ἐπὶ τῆς κινήσεως ἀστέρος· ἐπίσης ἡ περίοδος δώδεκα μηνῶν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου· || ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔτους, le commencement de l'année ; || τὸ τέλος τοῦ ἔτους, la fin, le bout de l'année ; || **ἀστρικὸν ἔτος,** année sidérale, καλεῖται ὁ χρόνος, ὃν ἡ γῆ χρειάζεται ἕως ἐπανέλθῃ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ μετά τινος ἀστέρος, λέγεται δὲ καὶ **περιοδικὸν ἔτος** (année périodique) ἐπειδὴ ἐκφράζει τὸν χρόνον, ὃν ἡ γῆ χρειάζεται ἵνα διατρέξῃ τὴν ἐκλειπτικήν. Ὁ χρόνος οὗτος ἰσοδυναμεῖ πρὸς 365 ἡμ. 6 ὥρας 9 λ. π. καὶ 10,7 λ. δ. || **τροπικὸν ἔτος,** année tropique ou équinoxiale, ἢ ἡλιακὸν ἔτος, année solaire, καλεῖται ὁ χρόνος ὃν χρειάζεται ὁ ἥλιος ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς τὸν ἐαρινὸν δεσμόν, ἢ κάλλιον ὁ μεταξὺ δύο διαδοχικῶν ἐαρινῶν ἰσημεριῶν μεσολαβῶν χρόνος, ὅστις ἰσοδυναμεῖ πρὸς 365 ἡμ. 5 ὥρ. 48 λ. π. 47, 5 λ. δ. || **πολιτικὸν ἔτος,** année civile, λέγεται τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἔκφρασιν τῶν χρονολογιῶν, σύγκειται δ' ἀναγκαίως ἐξ ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἀκεραίων ἡμερῶν [365 ἡμέρας καὶ κατὰ τετραετίαν 366 προστιθεμένης μιᾶς ἡμέρας εἰς τὸν Φεβρουάριον]· || **ἔτος φιλολογικόν, ἐπιστημονικὸν ἱστορικόν, γεωργικόν, μουσικόν, ἀστρονομικόν,** κτλ. année littéraire, scientifique, historique, agricole, musicale, astronomique, κτλ. περιοδικαὶ συλλογαὶ δημοσιευόμεναι εἰς τὴν ἀρχὴν ἑκάστου ἔτους παρέχουσαι ἀκριβῆ ἔκθεσιν τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πεπραγμένων ἐπὶ τῆς φιλολογίας, ἱστορίας, μουσικῆς, κτλ. || σχολικὸν ἔτος, année scolaire, χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων μέχρι τῶν παύσεων· || ἀστρονομικὸν ἔτος, année astronomique ; || σεληνιακὸν ἔτος, année lunaire ; || **ἐμβόλιμον** σεληνιακὸν ἔτος, année lunaire embolismique ; || κοινὸν ἔτος, année commune, περιλαμβάνων 365 ἡμ. πρὸς διάκρισιν ἐκ τοῦ δισέκτου ἔτους, année bissextile περιλαμβάνοντος 366 ἡμέρας, καθ' ἃ ὁ Φε-

βρουάριος περιλαμβάνει 29 ἡμέρας· ‖ πλανητικὸν ἔτος, année planétaire ; διάρκεια τῆς περιφορᾶς πλανήτου τινός.

ἐτοῦτος, ἐτούτη, ἐτοῦτο· λέγεται κοινῶς ἡ ἀντων. οὗτος, αὕτη, τοῦτο· βλ. οὗτος καὶ αὐτός.

ἔτσι, [ἐπίρ.] κοινὴ ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ οὕτω(ς), ainsi ; κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, de cette manière ; de cette façon ; de cette sorte ; comme cela ; comme ça ; ‖ ἔτσι εἶνε, c'est ainsi ; c'est comme ça ; οὕτως ἔχει, c'est cela ; c'est vrai ; δὲν εἶνε ἔτσι, δὲν ἔχει οὕτω, il n'en est pas ainsi ; cela n'est pas ; ce n'est pas cela ; ‖ ἔτσι εἶμαι ἐγώ, voilà comme je suis ; je suis ainsi fait ; voilà mon caractère ; ‖ ἔτσι θέλει, il le veut ainsi ; ‖ ἔτσι θέλει ὁ Θεός, c'est la volonté de Dieu ; Dieu le veut ainsi ; ‖ ἔτσι συμβαίνει ὅταν, voilà ce que c'est que de ; ‖ ἔτσι δὲν θὰ κάμωμεν τίποτε, de cette manière nous ne ferons rien ; ‖ τί δικαίωμα ἔχεις νὰ ὁμιλῇς ἔτσι, de quel droit vous parlez de la sorte ? ‖ πῶς ἔγεινες ἔτσι ! comme vous voilà fait ! ‖ μὴ χάμνῃς ἔτσι [πρὸς ἀγανακτοῦντα, λυπούμενον, κτλ.], ne vous impatientez pas ; remettez-vous (=σύνελθε)· ‖ δὲν εἶνε ἔτσι ; n'est ce pas ? ‖ ἔτσι κ' ἔτσι, passablement; tout bien que mal; tout doucement; comme cela; comme ci comme ça ; [οἰκ.] couci-couci ; οὕτως ἢ ἄλλως, d'une manière ou d'une autre ; ‖ ἔτσι κ' ἔτσι τὸ πρᾶγμα θὰ γείνῃ, d'une manière ou d'une autre la chose se fera ; ‖ ἔτσι κ' ἔτσι θὰ φύγω (οὕτως ἢ ἄλλως θὰ φύγω), dans tous les cas je partirai ; ‖ ἔτσι τὰ κάμνει πάντοτε, il n'en fait jamais d'autres ; ‖ τὸ εἶπα ἔτσι [φρ.], je l'ai dit sans conséquence; j'ai parlé en l'air ; ‖ ἔτσι τὸ λέγει, c'est une manière de parler ; ‖ δὲν τὸ πωλοῦν, τὸ δίδουν ἔτσι, on ne le vend pas, on le donne ; ‖ ἔτσι ν' ἄγω καλὸν· ἔτσι ν' ἄγω βοήθειαν τὸν Θεόν, ainsi Dieu me soit en aide = οὕτως εἴη μοι ὁ Θεὸς βοηθός· ‖ ἔτσι νὰ χαρῇς τὴν ζωήν σου, ainsi Dieu vous conserve ; ‖ ἔτσι ποῦ λὲς [φρ.], c'est ainsi ; c'est comme ça ; [καὶ ἄλλως] cela étant (=τούτου δεδομένου), après cela ; ‖ [ἐρωτημ.] ἔτσι ; vraiment ? vrai ? (=ἀληθῶς ;), vous croyez ? vous trouvez ? § [σύνδεσμ.] ἅμα ὡς, aussitôt que ; dès que ; ‖ ἔτσι ἔλθῃ, dès qu'il sera arrivé ; ‖ ἔτσι τὸ πῇς γίνεται, vous n'avez qu'à le dire.

ἐτριγγίτης, ὁ· ὀρυκτὸν τοῦ χημικοῦ τύπου $Ca_6\ Al_2\ S_3\ O_{18}+32\ H_2O$. Δ. Κ.

ἐτυμηγορέω (ῶ), μέλ. ήσω· λέγω, ἐκφέρω τὴν ἀλήθειαν, dire la vérité ; ‖ ἐκφέρω ἐτυμηγορίαν, prononcer un verdict.

ἐτυμηγορία, ας, ἡ· τὸ ἀληθῶς λέγειν περί τινος, ἡ ἀπόφασις κριτικῆς τινὸς ἐπιτροπῆς, la déclaration du jury, ὅθεν καὶ ἡ ἐτυμηγορία [τῶν ἐνόρκων], le verdict [du jury], ἥτις εἶνε ἡ ἀπόφασις τούτων περὶ τῆς ἀθωότητος ἢ ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου, συντασσομένη κατὰ πλειονοψηφίαν καὶ περιέχουσα ἁπλῶς κατάφασιν ἢ ἄρνησιν ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων τιθεμένων ζητημάτων. Ἡ ἰσοψηφία εἶνε ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου· ‖ [συνεκδ.] ἡ κρίσις, ἀπόφασις, jugement, n. m. décision, n. f.

ἐτυμηγορῶ, βλ. ἐτυμηγορέω.

ἐτυμολογέω, βλ. ἐτυμολογῶ.

ἐτυμολογία, ας, ἡ· étymologie (ἔτυμος, ἀληθής, vrai καὶ λόγος, mot) n. f. ἐπιστήμη ἔχουσα ὡς ἀντικείμενον τὴν καταγωγὴν τῶν λέξεων, science qui a pour objet l'origine des mots ; étymologie = origine d'un mot ; la source dont il dérive : étymologie vraisemblable, douteuse, hasardée. § [γραμμ.] ἐτυμολογία καὶ ἐτυμολογική, étymologie, παραγωγὴ λέξεως τινὸς ἀπὸ τῆς ῥίζης αὐτῆς καὶ σαφήνισις τῆς κυρίας, ἀληθοῦς (ἐτύμης) αὐτῆς σημασίας συμφώνως πρὸς τὸ ὑπ' αὐτῆς σημαινόμενον πρᾶγμα (Στράβων 16,784).

ἐτυμολογικός, ή, όν· étymologique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἐτυμολογίαν, qui a rapport à l'étymologie ; ὁ ἀφορῶν τὰς ἐτυμολογίας ἢ τοὺς ἐτυμολόγους, qui concerne les étymologies ou les étymologistes ; ‖ ἐτυμολογικὴ ἐπιστήμη, science étymologique ; ‖ λεξικὸν ἐτυμολογικόν, dictionnaire étymologique ; ‖ [γραμμ.] ἐτυμολογικόν, étymologique, n. m. πραγματεύεται περὶ τῆς παραγωγῆς τῶν ἁπλῶν λέξεων ἐκ ῥίζης ἢ ἐξ ἄλλων λέξεων καὶ περὶ τῆς συνθέσεως αὐτῶν· ἐτυμολογικόν, étymologie, n. f. λέγεται ἐπίσης τὸ μέγα τιτλοφορούμενον ἑλληνικὸν λεξικὸν συνταχθὲν κατὰ τὸν Ι' μ. Χ. αἰῶνα, περιλαμβάνον δὲ πλείστας ἐτυμολογικὰς (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα), γραμματικὰς καὶ ἑρμηνευτικὰς σημειώσεις ἐκ προγενεστέρων ἔργων μετὰ πολλῶν χωρίων ἐκ τῆς κλασικῆς φιλολογίας· ‖ ἐτυμολογική, étymologie, n. f. ἡ ἐπιστήμη τῶν ἐτύμων, ἄλλαις λέξεσιν ἡ περὶ τῆς παραγωγῆς τῶν λέξεων ἐκ τῶν ἀρχικῶν ῥιζῶν καὶ ἄρα περὶ τῆς ἀρχικῆς (ἀληθοῦς) τῶν λέξεων σημασίας πραγματευομένη.

ἐτυμολογικῶς, [ἐπίρ.] étymologiquement, adv. κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐτυμολογίας, d'après les règles de l'étymologie ; εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὴν ἐτυμολογίαν, en ce qui concerne l'étymologie.

ἐτυμόλογος, ος, ον· ὁ περὶ τὴν ἐτυμολογίαν σπουδάζων, étymologiste, n. m. celui qui s'occupe d'étymologie, qui fait des recherches étymologiques.

ἐτυμολογῶ (έω), μέλ. ήσω· étymologiser, δίδω τὴν ἐτυμολογίαν λέξεως, donner (fournir) l'étymologie [d'un mot]; συνεπῶς κυρίως καὶ μεταφορ. ἐν τῇ γραμματικῇ. ἐξάγω, tirer ; παράγω, dériver.

ἐτύχησα, [διάλ. Οἰνόης] ἀόρ. τοῦ ῥήμ. «τυχαίνω» «ἐτύχησεν καὶ ἐγέντονε ἀέκα» = ἔτυχε καὶ ἐγένετο οὕτω.

εὖ, [ἐπίρ. ἀρχ.] οὐδ. τοῦ ἐΰς καὶ πρὸ διπλοῦ συμφώνου ἐύ, καλῶς, δικαίως, ὀρθῶς, bien ; ἀντίθ. τῷ κακός· τὸ εὖ, le bien ; ‖ τὸ εὖ ποιεῖν, le bien faire ; la bienfaisance ; ‖ εὖ ἔχειν, être en bon état ; être bien ; ‖ τὸ

εὖ ζῆν le bien vivre ; || τὸ εὖ εἶναι, le bien être ; || εὖ λέγειν, dire du bien de quelqu'un; εἰς τὰς συνήθεις συνθέσεις μετ' ὀνομάτων (ἐπειδὴ μετὰ ῥημάτων οὐδέποτε συντίθεται) τὸ εὖ ἐκφράζει εἴτε τὴν καλὴν κατάστασιν, τὴν εὐκολίαν ἢ ἐπαύξησιν, ἀντιστοιχοῦν συχνάκις ταῖς μετὰ τοῦ πολὺ συνθέσεσι, καὶ ταῖς μετὰ τοῦ δυς καὶ κακὸς συνθέσεσιν ἀντίθεσιν. Ἂν εἰς τὴν μετὰ τοῦ εὖ σύνθετον λέξιν ἀκολουθῇ σύμφωνον διπλοῦν, τότε ἐκτείνεται συνήθως εἰς **εὖ**.

εὐαγγελίζω, καὶ συνηθ. μέσ. εὐαγγελίζομαι, ἀγγέλλω, φέρω καλήν, χαροποιὰν εἴδησιν, annoncer une bonne nouvelle. § **εὐαγγελίζω**, évangéliser, διδάσκω τὸ εὐαγγέλιον εἰς, prêcher l'évangile à ; évangéliser les nations infidèles.

εὐαγγελικός, ή, όν· évangélique, adj. τοῦ Εὐαγγελίου, de l'Évangile ; ὁ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, qui appartient, qui a rapport à l'Évangile; ὁ περιεχόμενος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, qui est contenu dans l'Évangile ; || δόγμα εὐαγγελικόν, doctrine Évangélique ; || παραβολὴ εὐαγγελική, parabole évangélique. § —, ὁ συμμορφῶν τὴν διαγωγήν του μὲ τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου, qui conforme sa conduite aux préceptes moraux de l'Évangile. § **εὐαγγελικός**, Évangélique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν θρησκείαν, qui appartient à la religion Évangélique (réformée) ; βλ. καὶ **ἐκκλησία**.

εὐαγγελικῶς, [ἐπίρ.] évangéliquement, adv. κατὰ τρόπον εὐαγγελικόν, d'une manière évangélique ; || ζῆν εὐαγγελικῶς, vivre évangéliquement.

εὐαγγέλιον, ου, τό, évangile, n.m. εὐαγγέλια καλοῦνται τὰ ἀφηγούμενα τὸν βίον καὶ τὰς πράξεις τοῦ Ἰησοῦ ἱερὰ τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων συγγράμματα, κληθέντα οὕτως ὡς μεταδόντα τὸ εὐφρόσυνον ἄγγελμα τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσίου. Τὰ πρῶτα τοιαῦτα κατηρτίσθησαν ἐντὸς τοῦ Α' μ. Χ. αἰῶνος ἐκ τῶν ἀγράφων παραδόσεων καὶ συλλογῶν τινων λογίων καὶ διδαγμάτων τοῦ Ἰησοῦ, βαθμηδὸν δὲ ὁ ἀριθμὸς τοιούτων συγγραμμάτων ηὐξήθη μεγάλως· || τὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον, l'évangile selon Saint Marc ; || ὁρκίζομαι εἰς τὸ εὐαγγέλιον, jurer sur l'évangile; || ἄλλου παπᾶ εὐαγγέλιο [φρ. δημ.], c'est une autre histoire ; en voici bien d'une autre. § évangéliaire, adj. = **εὐαγγελιστάριον**· || — τοῦ δεκάτου αἰῶνος, évangéliaire du dixième siècle. § [πληθυντ.] εὐαγγέλια, αἱ καλαὶ εἰδήσεις, ἀγγελίαι, bonnes nouvelles; || χαρᾶς εὐαγγέλια = αἱ ἀναγγελλόμεναι χαρμόσυνοι εἰδήσεις, χαρμόσυνος εἴδησις, joyeuse nouvelle ; message de bonheur.

εὐαγγελισμός, οῦ, ὁ· [ἐκκλ.] annonciation (f.) [de la Vierge] ; la fête de l'annonciation ; ἡ διὰ τοῦ ἀγγέλου γενομένη ἀγαθὴ ἀγγελία πρὸς τὴν παρθένον Μαρίαν περὶ τῆς σαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ διὰ Πνεύματος Ἁγίου· || —, évangélisme, n.m. nom de la fête de l'annonciation, chez les Grecs. § τὸ παράσημον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, l'ordre de l'annonciade.

εὐαγγελιστάριον, τό· évangéliaire, n.m. βιβλίον περιέχον τὴν τῶν εὐαγγελιστῶν διδαχήν, πόθεν ἄρχονται καὶ ποῦ καταλήγουσι, ἔτι δὲ καὶ κανόνια λε', ἐν οἷς εὑρίσκεται ἀείποτε τὸ εὐαγγέλιον τῶν κυριακῶν τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ (livre contenant les évangiles de toutes les messes de l'année), ὁμοίως καὶ τὸ ἑωθινόν, καὶ ποῖος ἦχος ψάλλεται ἐν ἑκάστῃ Κυριακῇ, καὶ ἕτερα ἀναγκαῖα περὶ τοῦ εὑρεῖν τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου πάσχα, καὶ πασχάλιον διηνεκὲς συντεθὲν παρὰ Ἐμμανουὴλ τοῦ Γλυτζωνίου.

εὐαγγελιστής, οῦ, ὁ· évangéliste, n. m. auteur de l'un des quatre Évangiles canoniques ; καλοῦνται εὐαγγελισταὶ συνήθως οἱ τὰ κανονικὰ εὐαγγέλια γράψαντες Ἀπόστολοι Μάρκος, Ματθαῖος, Λουκᾶς καὶ Ἰωάννης· || ἐπίσης καλοῦνται οὕτως οἱ ὀπαδοὶ τοῦ εὐαγγελίου. § **εὐαγγελιστής**, évangélisateur, n. m. ὁ διδάσκων τὸ εὐαγγέλιον ἰδίως εἰς τοὺς μὴ χριστιανικοὺς λαούς.

εὐαγγελίστρια, ας, ἡ· Notre-Dame de l'annonciation ; λέγεται οὕτως ἡ Παναγία, ἡ Παρθένος (εὐαγγελίστρα), καὶ ἡ πρὸς τὴν μνήμην αὐτῆς ἐκκλησία.

εὐαγής, ής, ές· καθαρός, ἄμεμπτος, ἅγιος, saint, e ; ἱερός, sacré, ée. § [νομ.] εὐαγεῖς οἶκοι (λατ. piæ causae), ἢ εὐαγῆ καθιδρύματα, établissements pieux ; εἶνε περιουσίαι ἐπ' εὐσεβεῖ ἢ φιλανθρώπῳ σκοπῷ ὡρισμέναι, οἷον ἐκκλησίαι, νοσοκομεῖα, πτωχοκομεῖα, διάφορα ἄσυλα, καὶ πᾶν ἐν γένει ἀγαθοεργὸν ἵδρυμα, ἤτοι φιλανθρωπικὸν κατάστημα.

εὐάγωγος, ος, ον· εὔκολος νὰ διοικηθῇ (νὰ ὁδηγηθῇ, νὰ διδαχθῇ ἤτοι νὰ λάβῃ καλὴν ἀγωγήν), facile à gouverner (à conduire ; à faire l'éducation), συνεπῶς εὐάγωγος, πρᾶος, εὐπειθής, docile ; traitable ; ἤπιος, πρᾶος, doux, ce ; ὑπήκοος, πειθήνιος, obéissant, e. § [ἱππευτ.] εὐάγωγος, εὐήνιος, πειθήνιος ἵππος, allant ; ἡ ἱππευτικὴ οὕτω διακρίνει, τὸν ἤρεμον, ἄτρομον καὶ ἠπίου χαρακτῆρος ἵππον, ὅστις βαδίζει κανονικῶς καὶ ἠρέμα, διατηρῶν πάντοτε ἐν τῷ αὐτῷ ῥυθμῷ τὸ βάθισμα εἰς ὃ ἐτέθη παρὰ τοῦ ἱππέως του. Τοιοῦτοι ἵπποι εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς ἱππασίαν διὰ τοὺς ἀδαεῖς τῆς ἱππασίας, τοὺς ὑπερήλικας καὶ τὰς κυρίας· βλ. **εὐαίσθητος**.

εὐάερος, ος, ον (τόπος, μέρος), ὁ ἔχων καλόν, καθαρόν, ὑγιεινὸν ἀέρα, qui est en bel air ; qui jouit d'un air pur (sain) ; ὁ καλῶς ἀεριζόμενος, bien aéré ; βλ. καὶ **ἀερικός**· || εὐάερος οἰκία, maison aérée.

εὐαισθησία, ας, ἡ· sensibilité, n. f. ἰδιότης τοῦ ὑφίστασθαι (αἰσθάνεσθαι) τὰς φυσικὰς ἐντυπώσεις, faculté d'éprouver des impressions physiques ; αἱ καλαί, ὑγιεῖς αἰσθήσεις, ὅθεν μεταφ. ἡ λεπτότης τῶν αἰσθημάτων, délicatesse de sentiments ; || [ὑπερβολ. ἐπὶ κακοῦ] sensiblerie, n. f. ὑπερβολικὴ εὐαισθησία ἢ ψευδής, προσποιημένη, sensibilité exa-

gérée ou fausse, affectée ; || εὐαισθησία ἱππική, βλ. ἱππική.

εὐαίσθητος, ος, ον· ὁ ἔχων καλάς, ὑγιεῖς αἰσθήσεις, τρυφερός, sensible, adj. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ αἰσθάνεσθαι, doué de la faculté d'éprouver des sensations, ou d'éprouver les impressions morales, ὅθεν ὁ εἰς ὅντινα ἐμποιεῖ αἴσθησιν ἢ ἐντύπωσίν τι, impressionnable. § εὐαίσθητος, sensible, ὁ ἐμποιῶν ἐντύπωσιν εἰς τὰς αἰσθήσεις, qui fait impression sur les sens. § εὐαίσθητος, ὁ εὐκόλως ἐπηρεαζόμενος, qui est facilement impressionné par certains agents ; π. χ. ζυγός, θερμόμετρον εὐαίσθητον, balance, thermomètre sensible. § [ἱππευτ.] cheval qui obéit ἢ cheval obéissant ; ὁ ὅρος οὗτος ἐν τῇ ἱππευτικῇ σημαίνει τὸν **εὐαίσθητον** εἰς τὰ ἱππευτικὰ βοηθήματα ἵππον, ἢ ἐν ἑνὶ λόγῳ τὸν καλῶς καὶ τελείως ἐξησκημένον κέλητα, συνεπῶς τὸν εὐάγωγον καὶ πειθήνιον ἵππον· βλ. εὐάγωγος.

εὐαισθητῶ (έω), μέλ. ήσω, ἔχω αἰσθήσεις ὑγιεῖς, καλάς, εἶμαι εὐαίσθητος, être sensible.

εὐαισθήτως, [ἐπίρ.] μετ' εὐαισθησίας, avec sensibilité.

εὐαλλοίωτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως ἀλλοιούμενος, facile à changer, changeable ; ἀντίθ. τῷ δυσαλλοίωτος.

εὐάλωτος, ος, ον· (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος, plus, très) ; ὁ εὐκόλως ἁλισκόμενος (εὐκολοκυρίευτος), facile à prendre ; ὁ εὐκόλως προσελκυόμενος (διαφθειρόμενος), facile à gagner (à séduire) ; εὐάλωτος ὅθεν ὁ εὐκολόπιαστος, prenable.

εὐάμπελος, ος, ον· ὡραίας ἀμπέλους ἔχων, qui a de belles vignes ; εὔφορος εἰς ἀμπέλους, fertile en vignes.

εὐάν, [ἐπιφών.] ἀλαλαγμοῦ, ὃ ἐποίουν αἱ Βάκχαι εἰς τὰς ἑορτάς, évoé ἢ évohé ; σχεδὸν ὅμοιον πρὸς τὸ σημερινὸν **ἐβίβα.**

εὐανάγνωστος, ος, ον· ὁ εὐκόλως ἀναγινωσκόμενος, facile à lire ; lisible ; qu'on peut déchiffrer, déchiffrable.

εὐαναγνώστως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον εὐανάγνωστον, d'une manière lisible, lisiblement, adv.

εὐανδρέω, βλ. εὐανδρῶ.

εὐανδρία, ας, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ εὐάνδρου, ἡ πληθὺς εἰς ἄνδρας ἀγαθούς, γενναίους, abondance en hommes [de mérite] ; en hommes braves ; καὶ ἐν γένει bravoure, vigueur. § —, état d'un pays bien peuplé.

εὔανδρος, ος, ον· πληθὺν ἔχων ἀνδρῶν ἀγαθῶν, γενναίων (ἤτοι ἀνδρῶν ἐκλεκτῶν, ἀξίας), riche en hommes [de mérite] ; τόπος ἔχων ἀνδρείους ἄνδρας, fécond en braves ; ὁ καλῶς κατῳκημένος τόπος, pays bien peuplé.

εὐανδρῶ (έω), μέλ. ήσω· πολλοὺς καλούς, ἐκλεκτούς, ἀνδρείους ἔχω ἄνδρας (ἰδίως ἐπὶ χωρῶν, πόλεων], être riche en hommes (braves) ; être bien peuplé.

εὐάνθεμον, τό· [βοτ.] κατὰ τὸν Ἱπποκρ. τὸ ὑπ' ἄλλων λεγόμενον **ἀνθεμὶς** καὶ **χαμαίμηλον,** camomille, n. f.

εὐανθής, ής, ές· ὁ ἔχων ὡραῖα ἄνθη, qui a de belles fleurs ; ὁ πλούσιος εἰς ἄνθη, riche en fleurs ; ὁ καλῶς ἀνθισμένος, bien fleuri.

εὐανσίτης, ὁ· évansite ; βλ. **βαριοχίτης.**

Δ. Κ.

εὐαπάλλακτος, ος, ον· ὁ ἐξ οὗ εὐκόλως δυνάμεθα ν' ἀπαλλαχθῶμεν, νὰ ἐλευθερωθῶμεν, dont on se débarrasse facilement.

εὐαπάτητος, ος, ον· ὁ εὐκόλως ἀπατώμενος, facile à tromper ; décevable ; συνεπῶς ὁ εὔπιστος, crédule.

εὐαπόδεικτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως ἀποδεικνυόμενος, ὁ εὐκολοαπόδεικτος, facile à prouver (à démontrer).

εὐαπόδεκτος, ος, ον· ὃν εὐκόλως τις ἀποδέχεται, facile à admettre (à accepter).

εὐαπόκτητος, ος, ον· ὁ εὐκόλως ἀποκτώμενος, facile à acquérir (à obtenir) ; || [ἐμπορ.] εὐαπόκτητος (τιμή, ἐμπόρευμα), qu'on peut obtenir.

εὐαπόσπαστος, ος, ον· ὁ εὐκόλως ἀποσπώμενος, ἀποχωριζόμενος, facile à détacher.

εὐαρέσκεια, ας, ἡ· εὐχαρίστησις, ἡ εὐαρέστησις, contentement, n. m. satisfaction, n. f. εὐχαρίστησις, συγκατάθεσις, agrément, n. m. εὐαρέσκεια, ὑποχρέωσις, complaisance, n. f.

εὐάρεσκος, ος, ον· ὑποχρεωτικός, complaisant, ante.

εὐαρέσκως, [ἐπίρ.] εἰς τρόπον ὑποχρεωτικόν, complaisamment.

εὐαρέστησις, εως, ἡ· τὸ εὑρίσκειν εἴς τι εὐχαρίστησιν, ἡ εὐχαρίστησις, contentement, n. f. || ἐπίσης καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ εὐαρεστεῖν τινα, action de contenter (de complaire) ; contentement, n. m. complaisance, n. f.

εὐάρεστος, ος, ον· ὁ προξενῶν εὐαρέσκειαν, εὐχαρίστησιν, τερπνός, εὐχάριστος, agréable ; adj. satisfaisant, ante ; εὐάρεστος τερπνός, délectable, θελκτικός, charmant, ante.

εὐαρεστῶ, (έω), μέλ. ήσω, ἀρέσκω, γίνομαι ἀρεστός τινι, plaire ; παρέχω εὐχαρίστησιν, εὐχαριστῶ τινα, agréer ; contenter ; satisfaire ; être (se rendre) agréable ; complaire ; || τίποτε δὲν τὸν εὐαρεστεῖ, il n'y a rien qui lui agrée (qui lui plaise) ; || δὲν δύναταί τις νὰ εὐαρεστήσῃ ὅλους, on ne peut contenter tout le monde ; || ἠθέλησα νὰ σ' εὐχαριστήσω, j'ai voulu vous être agréable ; vous complaire; εὐαρεστῶ, satisfaire = εὐχαριστῶ τὴν ἐπιθυμίαν μου, passer une envie. § [μεσ.] εὐαρεστοῦμαι, εὑρίσκω εὐχαρίστησιν εἴς τι, τέρπομαι, se plaire; καὶ συνεκδ. λαμβάνω τὸν κόπον (τὴν καλοσύνην), εὐδοκῶ, vouloir bien ; εὐδοκῶ, καταδέχομαι, daigner ; || ὁ βασιλεὺς εὐηρεστήθη νά, le roi s'est plu à ; || ἂς εὐαρεστηθῇ ἡ ὑμετέρα Μεγαλειότης, plaise à votre Majesté ; || εὐαρεστήθητε, veuillez (bien) [προστακτ. τοῦ vouloir] = κάμετε τὴν καλοσύνην, κτλ. || εὐαρεστήθητε νὰ πληροφορηθῆτε, veuillez bien vous informer ; || εὐαρεστήθητε νὰ δεχθῆτε τὰ σεβάσματά μου, veuillez agréer mes respects, ἢ agréez mes respects ; || εὐαρεστήθητε νὰ μ' ἀκούσητε, daignez m'é-

couter ; || [ἐμπορ.] εὐαρεστήθητε νὰ φροντίσητε διὰ τὴν εἴσπραξιν αὐτῶν, veuillez en soigner la rentrée ; || εὐαρεστήθητε νὰ δεχθῆτε ἐκ τῶν προτέρων τὰς εὐχαριστίας μας, διὰ πᾶν ὅ,τι ἠθέλετε πράξει ὑπὲρ τοῦ κυρίου τούτου, veuillez agréer d'avance nos remerciements de tout ce que vous voudrez bien faire en faveur de ce monsieur ; || ἂν εὐαρεστῆσθε, s'il vous plaît ; || ὅπως εὐαρεστεῖσθε, comme il vous plaira ; || παρακαλεῖσθε, ὅπως εὐαρεστούμενος τιμήσητε, κτλ. vous êtes prié de vouloir bien honorer, etc.

εὐαρέστως, [ἐπίρ.] μετ' εὐχαριστήσεως, agréablement, adv. § μετ' εὐχαριστήσεως, avec plaisir ; ἀσμένως, εὐχαρίστως, προθύμως, volontiers.

εὐαρίθμητος, ος, ον· ὁ εὐκόλως ἀριθμούμενος, facile à énumérer ; ὁ εὐκόλως μετρούμενος, facile à compter ; δηλ. ὁ ὢν κατ'ἀριθμὸν ὀλίγος.

εὐάριθμος, ος, ον· ὁ κατ' ἀριθμὸν ὀλίγος, ὀλιγάριθμος, peu nombreux ; εἰς μικρὸν ἀριθμόν, en petit nombre.

εὐαρμοστέω-ῶ, εἶμαι εὐάρμοστος, καλῶς προσηρμοσμένος, convenir parfaitement; être bien ajusté ; || [ἱππευτ.] εὐαρμοστεῖν τὸν ἵππον, ajuster un cheval ; ἡ ἱππευτικὴ διὰ τῆς φράσεως ταύτης ἐννοεῖ τὴν ἰδιαιτέραν ἐξάσκησιν καὶ μόρφωσιν ἑνὸς ἵππου σχετικῶς μὲ τὰς φυσικὰς αὐτοῦ ἰδιότητας, μὲ τὴν σωματικήν του διάπλασιν ὡς καὶ μὲ τὸ εἶδος τῆς χρήσεώς του πρὸς ὃ φαίνεται μᾶλλον προωρισμένος, δηλαδὴ λεπτοφυής, ἐλαφρὸς καὶ ταχὺς ἵππος, ἐξασκεῖται διὰ τὴν ἱππασίαν, τοὐναντίον δὲ βαρύς, ὀγκώδης καὶ δυσκίνητος διὰ τὴν ἔλασιν.

εὐάρμοστος, ος, ον· ὁ καλῶς ἐφηρμοσμένος, ἡνωμένος, bien adapté (ajusté) ; ὁ κατάλληλος, convenable ; ἁρμόδιος, κοινῶς ταιριαστός, sortable, adj. (ἰδίως ἐπὶ γάμου).

εὐγάζω, βλ. ἐβγάζω.

εὐγαίνω, βλ. ἐβγαίνω.

εὐγάστωρ, ορος, ὁ (ἵππος), κοινῶς **κοιλαρᾶς**, βλ. **κοιλία.**

εὖγε ! εὖ γε, [ἐπίρ.] συγκαταθετικὴ προσφώνησις = ὀρθῶς, καλά, πολὺ καλά, bien ! très-bien ! fort bien ! bravo ! à la bonne heure ! || θαυμάσια, à merveille ; || εὖγέ σου ὅτι τὸ ἐσυλλογίσθης, c'est bien à vous d'y avoir pensé ; τὸ εὖγε λέγεται ἐπίσης καὶ εἰρωνικῶς, ἀναλόγως τοῦ ὕφους τῆς ἐκφράσεως.

εὐγένεια, ας, ἡ· εὐγενὴς προέλευσις, γέννησις, εὐγενὴς καταγωγή, noble extraction ; naissance (f.) [noble] ; noblesse, n. f. (d'origine), τὸ νὰ κατάγηταί τις ἀπὸ γονεῖς ἐντίμους, ἐναρέτους, ἐνδόξους· ὅθεν **εὐγένεια**, noblesse, n. f. εἶνε θεσμὸς κοινωνικὸς καὶ πολιτικός, καθ' ὃν μέλη τινὰ τῆς κοινωνίας διακρινόμενα διὰ τὴν περιωπὴν τοῦ γένους αὐτῶν θεωροῦνται φύσει ἀνωτέραν κατέχοντα θέσιν· || ὑπερηφανεύεται διὰ τὴν εὐγένειάν του, il est fier (il s'enorgueillit) de sa naissance (διὰ τὸ γένος του)· || παλαιὰ εὐγένεια, noblesse de vieille roche. § **εὐγένεια**, noblesse, n. f. ὑπὸ τὴν στενωτέραν ἔννοιαν, ἡ εὐγένεια διακρίνεται τῆς καθολικωτέρας ἐννοίας τῆς λέξεως, ἐμφαινούσης πᾶσαν ὑπὸ ἔποψιν ἤθους καὶ τρόπων ἢ ἕξεων ὑπεροχὴν καὶ καθίσταται ἰδιότης κληρονομική, ἤτοι ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων, noblesse de sentiments ; || εὐγένεια τρόπων = εὐγενεῖς τρόποι, nobles manières ; || εὐγένεια ἤθους, χαρακτῆρος, noblesse de caractère ; || — τρόπων, distinction, n. f. τὸ διακρίνεσθαι διὰ τοὺς καλοὺς τρόπους· || —, gentilhommerie, n. f. ὁ τρόπος τοῦ εὐγενοῦς (gentilhomme) ; || [συνεκδ.] τὸ εὐγενικὸν φέρσιμον, ὁ καλὸς τοῦ φέρεσθαι τρόπος, εὐγένεια, ἡ φιλοφροσύνη, courtoisie, n. f. ὁ φιλόφρων, καλὸς τοῦ φέρεσθαι τρόπος, civilité, n. f. οἱ καλοὶ τρόποι, les bonnes manières ; ἡ χρηστότης, κοσμιότης, εὐγένεια τρόπου ἢ λόγου, politesse, n. f. ἡ χρηστότης, τιμιότης. honnêteté, n.f. ἡ κοσμιότης ἠθῶν, κομψότης τρόπου, φιλοφροσύνη, urbanité, n. f. || τὸν μετεχειρίσθη μὲ πολλὴν εὐγένειαν, il l'a traité avec beaucoup de courtoisie ; || γεμᾶτος εὐγένειαν, plein de civilité (d'urbanité).

εὐγενής, ής, ές· ὁ καταγόμενος ἀπὸ λαμπρὸν γένος· ὁ ἐξ ἐντίμου καὶ καλῆς καταγωγῆς, γεννήσεως, noble, adj. de naissance [noble] ; noble d'origine ; βλ. **εὐγένεια**· || καθιστῶ τινὰ εὐγενῆ, anoblir quelqu'un ; || ἡ τάξις τῶν εὐγενῶν, la caste nobiliaire ; la noblesse = ἡ εὐγενὴς τάξις· || [οὐσ.] οἱ ἀρχαῖοι εὐγενεῖς, les anciens nobles. § εὐγενὴς (ὑπὸ στενωτέραν ἔννοιαν), noble, adj. βλ. **εὐγένεια**· [ὑπὸ ἔποψιν αἰσθημάτων], noble, généreux (= γενναιόφρων, μεγαλόψυχος) de sentiments ; || — τοὺς τρόπους, distingué, ée, ὁ διακρινόμενος διὰ τοὺς καλοὺς τρόπους· || εὐγενής, gentilhomme ; || [μεταφ.] ὁ φιλόφρων, courtois, e ; ὁ ἔχων καλοὺς τρόπους, civil, e ; χρηστός, κόσμιος, εὐγενής, poli, e ; τίμιος, honnête ; || εἶνε εὐγενὴς ἄνθρωπος, c'est un homme poli ; || μὲ τρόπον εὐγενῆ, d'une manière courtoise ; || — καὶ ἀξιόπιστος, correct et qui mérite toute confiance. § [ἱππολ.] εὐγενής, πρωτομιγὴς γενεά, premier sang ; ταυτόσημον τοῦ pur sang = **καθαρὸν αἷμα**· βλ. λέξιν.

εὐγενὲς κορούνδιον· οὕτω ὑπό τινων καλεῖται ὁ σάπφειρος· βλ. λέξιν. Δ. Κ.

εὐγενία, ας, ἡ· [εὐχρ. ὡς τίτλος] seigneurie, n. f. || ἡ εὐγενία σας = ὑμεῖς, vous ; votre seigneurie; || ἡ — του λέγει ὅτι, monsieur dit que.

εὐγενικά, [ἐπίρ.] εὐγενῶς, χαριέντως, noblement ; poliment, adv.

εὐγενικός, ή, όν· ὁ φιλόφρων, εὐγενής, τοὺς τρόπους ἢ τὴν καταγωγήν, βλ. **εὐγενής**, courtois, e ; poli, e; civil, e ; ἀγαπητός, aimable.

εὐγενῶς, [ἐπίρ.] διὰ τρόπου εὐγενοῦς, noblement, adv. γενναιοφρόνως, généreusement, adv. § φιλοφρόνως, courtoisement ; poliment ; μὲ εὐγένειαν, φιλοφροσύνην, avec urbanité ; avec politesse.

εὐγλωττία, ας, ἡ· εὐκολία τοῦ ὀρθῶς λαλεῖν, le talent de la parole ; éloquence, n. f. [παρὰ ῥητ.] = **εὐφράδεια, ῥητορεία.**

εὔγλωττος, ος, ον· ὁ εὐκόλως καὶ ὀρθῶς, καλῶς ὁμιλῶν, qui a le talent de la parole ; éloquent. adj. [συνεχ.] ὁ **εὐφραδής,** disert, e.

εὐγλώττως, [ἐπίρ.] μετ' εὐγλωττίας, avec éloquence ; éloquemment ; εὐφραδῶς, disertement.

εὐγνωμονέω-ῶ, μέλ. ήσω, εἶμαι εὐγνώμων (ἀντίθ. τῷ ἀγνωμονέω), être reconnaissant ; ἔχω, ὀφείλω πρός τινα εὐγνωμοσύνην, avoir de la reconnaissance ; ἀναγνωρίζω (πρᾶξιν τινά), reconnaître ; savoir [bon] gré de quelque chose ; || σᾶς εὐγνωμονῶ, je vous en suis reconnaissant ; [εἰρων.] bien obligé ; || εὐγνωμονῶ δι' ὅ,τι ἐπράξατε δι' ἐμέ, je reconnais tout ce que vous avez fait pour moi.

εὐγνωμόνως, [ἐπίρ.] μετ' εὐγνωμοσύνης, avec reconnaissance.

εὐγνωμοσύνη, ης, ἡ· reconnaissance, n. f. αἴσθημα, φρόνημα καὶ ἰδιότης τοῦ εὐγνώμονος, gratitude, n. f.

εὐγνώμων, ων, ον, γεν. ονος· reconnaissant, e ; ὁ ἀποδεικνύων τὴν εὐγνωμοσύνην του, τὴν ὑποχρέωσίν του πρὸς τινά, obligé, ée ; || ἐφάνη εὐγνώμων, il s'est montré reconnaissant ; || σᾶς εἶμαι εὐγνώμων διά, je vous suis obligé de.

εὐγνώριστος, ος, ον· εὔκολος εἰς τὸ νὰ γνωρισθῇ, εὐκολογνώριστος, facile à reconnaître ; reconnaissable, adj.

εὐδαιμονέω, βλ. εὐδαιμονῶ.

εὐδαιμονία, ας, ἡ· ἡ τοῦ εὐδαίμονος κατάστασις, ἡ εὐτυχία, bonheur, n. m. ἀντίθετ. τῷ ἀθλιότης· εὐδαιμονία, félicité, n. f. ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἀγαθῶν· ἡ καλὴ κατάστασις· || ἡ ὑλικὴ εὐδαιμονία, la prospérité ; || ἡ εὐδαιμονία, ἀπόλαυσις, ἀγαλλίασις ψυχῆς, béatitude, n. f.=ἡ μακαριότης· || [εἰρων.] ἡ εὐδαιμονία τῶν γαστροφίλων, la béatitude des gastronomes. **Συνώνυμα**: bonheur, n. f. béatitude,n.f. félicité, n.f. plaisir,n.m. prospérité,n.f. Ἡ **εὐτυχία** (bonheur) φυσικῶς μὲν ἐστὶ τὸ πλουτεῖν πρὸς ἐπιεικῆ ἀπόλαυσιν τῶν σωματικῶν ἡδονῶν, ἠθικῶς δὲ τὸ χαίρειν ἀτρέπτως. Ἡ **εὐδαιμονία** (félicité), εἶνε κατάστασις τῆς ψυχῆς ἐν ἠρεμίᾳ καὶ ἀταράχῳ ἀπολαύσει τῶν ἡδίστων. Ἡ **μακαριότης** (béatitude), εὐδαιμονία ψυχῆς ἡνωμένης τῷ Θεῷ. Ἡ **ἡδονὴ** (plaisir), εἶνε τέρψις ἐφήμερος. Ἡ **εὐημερία** (prospérité) εἶνε συνέχεια τῆς εὐτυχίας, ἢ μᾶλλον ἡ ὑλικὴ εὐδαιμονία.

εὐδαιμονίζω, μέλ. ίσω· καλοτυχίζω, μακαρίζω διὰ τὴν τύχην του, féliciter (συγχαίρω)· || θεωρῶ (ἀποκαλῶ τινα) εὐδαίμονα (εὐτυχῆ), estimer (appeler ; proclamer) heureux.

εὐδαιμονῶ (έω), μέλ. ήσω· εἰμὶ εὐδαίμων, ζῶ εὐδαιμόνως, être heureux (ὑλικῶς) prospérer ; βλ. **εὐδαιμονία.**

εὐδαιμόνως, [ἐπίρ.] μὲ εὐδαιμονίαν, εὐτυχίαν, εὐτυχῶς, heureusement, adv. ἐν ὑλικῇ εὐδαιμονίᾳ, dans la (en) prospérité.

εὐδαίμων, ων, ον· γεν. ονος· ὁ ἔχων ἀγαθὸν δαίμονα ὡς ὁδηγὸν ἑαυτοῦ, ὁ καλόμοιρος, εὐτυχής, heureux, euse ; || fortuné, ée (ὁ ὑλικῶς εὐτυχῶν), prospère ; || εὐδαίμων λαός, peuple heureux ; || — οἶκος, maison prospère ; βλ. καὶ **εὐδαιμονία.**

εὔδενδρος, ος, ον· ἔχων, παράγων πολλὰ καὶ καλὰ δένδρα (τόπος, ἄλσος), qui a, qui produit de beaux arbres.

εὐδία, ας, ἡ· (εὔδιος)· εὐαερία (δία=ἀὴρ) ἥσυχος, γλυκὺς καιρός, temps serein ; ἐπὶ ἡσύχου, γλυκείας ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, συνεπῶς εὐδία=ἀταραξία, sérénité, n. f. ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν κατάστασιν τοῦ οὐρανοῦ, ὁ καθαρὸς οὐρανός, beau temps ; [ἐπὶ θαλάσσης] ἡ γαλήνη, le calme [de la mer] ; καὶ μεταφορικῶς ἡ γαλήνη, le calme ; ἡ ἀταραξία, ἡ εὐθυμία, ἱλαρότης, sérénité, n. f. ἐπὶ καταστάσεως ἐν γένει ψυχικῆς ἢ ἱλαρότητος τοῦ προσώπου· || ἔγεινεν εὐδία, le temps s' est rasséréné.

εὐδιάβατος, ος, ον· ὁ εὐκόλως διαβαινόμενος, εὐκολοπέραστος, facile à traverser ; praticable ; [ἐπὶ ποταμοῦ, πόρου] guéable, adj.

εὐδιάγνωστος, ος, ον· ὁ εὐκόλως διαγινωσκόμενος (διακρινόμενος, ἀναγνωριζόμενος), facile à distinguer (à discerner ; à reconnaître; [ἰατρ.] à diagnostiquer) ; reconnaissable ; connaissable ; distinct (=ὁ εὐδιάκριτος).

εὐδιαγνώστως, [ἐπίρ.] χωρὶς ν' ἀπατηθῇ τις, à ne pas se tromper.

εὐδιαθεσία, ας, ἡ· τὸ νὰ ἦνε τις καλῶς διατεθειμένος διά τι, τὸ νὰ ἦνε εὔθυμος, ἡ καλὴ διάθεσις, bonne disposition ; bonne humeur.

εὐδιάθετος, ος, ον· ὁ καλῶς διατεθειμένος, qui est en bonne disposition ; bien disposé ; ὁ ἔχων καλὰς διαθέσεις, bien intentionné ; ὁ εὔθυμος, ὁ ἔχων καλὴν διάθεσιν qui est de bonne humeur ; || πρέπει νὰ τὸν εὕρῃ τις εὐδιάθετον, il faut le trouver en bonne disposition ; || εὐδιάθετος νὰ τὸ κάμῃ, disposé à le faire ; || [ἀπολ.] δὲν εἶμαι εὐδιάθετος, je ne suis pas en train· [ἐμπορ.] εὐδιάθετος πρὸς πώλησιν, bien disposé à vendre.

εὐδίαιος καὶ **εὐδιαῖος,** αίου, ὁ· [ναυτ.] dalot, n. m. κοινῶς τὸ **μπούνι·** ὀπὴ ἐν τῇ **ὑδρορρόᾳ** (gouttière) διαπερῶσα τὸν τοῖχον τοῦ πλοίου, χρησιμεύουσα πρὸς ἐκροὴν τῶν ὑδάτων τοῦ καταστρώματος εἰς τὴν θάλασσαν· καλεῖται ἐπίσης **εὐδιαῖος** ἡ εἰς τὴν τρόπιδα, εἰς τὸν πάτον τοῦ πλοίου τρῦπα πρὸς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος· || [ναυτ.] nable, n. m. καὶ εὐχρηστότερον ἐν τῷ ναυτικῷ ὁ χείμαρος, κοινῶς τρῦπα τοῦ πείρου. Διαμπερὴς ὀπὴ κατεσκευασμένη εἰς τὸ κύτος λέμβου πρὸς ἐκροὴν τῶν ὑδάτων, ὅταν ἀνακρεμᾶται, ἐντίθηται ἢ ὁπωσδήποτε ἀνέλκηται τῆς θαλάσσης· || nable ἐπίσης καλεῖται καὶ τὸ **βύσμα** (tampon) τὸ κλεῖον τὴν ὀπήν, ὅπερ καλεῖται καὶ tampon de nable ἢ bonde.

εὐδιαίρετος, ος, ον· εὐκολοχώριστος, εὐκολοδιαίρετος, εὐκόλως διαιρούμενος, facile à diviser (à séparer à partager).

εὐδιάκριτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως διακρινόμενος, ὁ καθαρὰ φαινόμενος, εὐκολοδιάκριτος, facile à distinguer (à discerner) ; distinct, e.

εὐδιακρίτως, [ἐπίρ.] ὁ καθαρῶς φαινόμενος, distinctement, adv.

εὐδιάλλακτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως διαλλασσόμενος (συμφιλιούμενος, συμβιβαζόμενος), εὐκολοφιλίωτος, εὐκολοσυμβίβαστος, facile à concilier (à réconcilier); conciliable; reconciliable.

εὐδιάλυτος, ος, ον· εὐκολοδιάλυτος, ὁ εὐκόλως διαλυόμενος, facile à dissoudre; dissoluble, adj. || εὐδιάλυτα, dissolubles, λέγονται τὰ εὐκόλως ὑπὸ τῶν (ῥευστῶν) διαλυτικῶν μέσων περιλαμβανόμενα σώματα πρὸς ἀποτέλεσιν διαλυμάτων (ἢ διαλύσεων)· π. χ. τὸ σάκχαρον, τὸ ἅλας, κτλ. εἶνε εὐδιάλυτα εἰς τὸ ὕδωρ. § **εὐδιάλυτος** [ὀρυκτ.] eudialyte. Ὀρυκτὸν χρώματος ἐρυθροῦ (ἄνθος ῥοδακινέας), λάμψεως ὑελοειδοῦς, ἀσθενῶς διαφώτιστον μέχρις ἀδιαφανοῦς, διπλοθλαστικόν, σκληρότητος 5,0 - 5,5 καὶ εἰδ. βάρους 2,84 - 2,95. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασιεξάγωνον σύστημα ῥομβοεδρικῶς. Ἀπαντᾷ ὅμως καὶ χειροπληθὲς ὑπὸ κοκκώδη συσσωματώματα. Χημικῶς εἶνε Na_2 R_2 (Si, Zr)$_6$ O_{15} ἐν ᾧ R = Ca, Fe. Τὸ Si : Zr = 6 : 1. Ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ ὀρυκτῷ εἶνε ὁ **εὐκολίτης,** ὅστις ὅμως κέκτηται ἀρνητικὴν διπλοθλαστικότητα. Δ. Κ.

εὐδιάπλαστος, ος, ον· ὁ εὐκόλως πλαττόμενος, facile à façonner, etc. (πλάττω).

εὐδιάσειστος, ος, ον· εὐκολοκλόνητος, facile à ébranler; βλ. καὶ **εὐκολοκίνητος.**

εὐδιάσπαστος, ος, ον· [εὐ, διασπῶ]· ὁ εὐκόλως διασπώμενος, facile à séparer, etc. διασχιζόμενος, facile à déchirer, ὁ εὐκολόσχιστος.

εὐδιάω-ῶ, εὐδιάζω, μέλ. άσω· [ναυτ.] affiner, εἶμαι εὔδιος, ἥσυχος, γαλήνιος· || s'affiner, λέγεται ὅταν ὁ καιρὸς γίνεται ὡραιότερος, σταθερώτερος· π. χ. ὁ καιρὸς εὐδιάζει, le temps s'affine; [καὶ ἀπολ. ἐπὶ καιροῦ] εὐδιάζει, il fait bon.

εὐδίοδος, ος, ον· perméable, adj. βλ. **διαπεραστός.**

εὐδιοίκητος, ος, ον· εὐκόλως διοικούμενος, εὐκολοδιοίκητος, facile à gouverner (à administrer); gouvernable, adj. [συνεκδ.] εὐπειθής, ἤπιος, ἥρεμος, docile, adj. doux, ce.

εὐδιομετρία, ας, ἡ· [φυσ.] eudiométrie, n. f. ἡ τέχνη καθὼς καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναλύειν ἀερώδη μίγματα διὰ τοῦ εὐδιομέτρου εὐδιομετρικὴ ἀνάλυσις, ἀεριομετρικὴ ἢ ἀεριο-ογκομετρικὴ ἀνάλυσις, ἀεριομετρία), λέγεται ἡ ἀνάλυσις τῶν μιγμάτων τῶν ἀερίων βασιζομένη ἰδίως εἰς τὴν χρῆσιν ἀπορροφητικῶν μέσων δρώντων ἐπὶ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν. Ὅταν τὰ ἀέρια ἦνε καύσιμα προκαλεῖται ἡ μετ' ὀξυγόνου κλπ. καῦσις αὐτῶν ἐν τῷ εὐδιομέτρῳ διαβιβαζομένου ἠλεκτρικοῦ σπινθῆρος καὶ μετρουμένου τοῦ πρὸ τῆς καύσεως καὶ μετ' αὐτὴν ὄγκου.

εὐδιομετρικός, ή, όν· [φυσ.] eudiométrique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν εὐδιομετρίαν, qui a rapport à l'eudiométrie.

εὐδιόμετρον, ου, τό· [φυσ.] eudiomètre, n.m. τὸ ὄργανον διὰ τὴν ἀνάλυσιν τῶν ἀερίων. Ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου προσδιορίζεται τὸ κατ' ὄγκον ποσὸν τοῦ ἀζώτου καὶ ὀξυγόνου ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ καὶ ὅπερ χρησιμεύει ἐν γένει εἰς τὸν ποσοτικὸν προσδιορισμὸν τῶν ἀερίων ἐν τῇ ὀγκομετρικῇ αὐτῶν ἀναλύσει (εὐδιομετρία, ἀεριομετρία). Εἶνε ἀκριβῶς βαθμολογημένος κατὰ κυβ. ἑκατοστόμ. σωλήν, κλειστὸς κατὰ τὸ ἓν ἄκρον, μήκους 1 μ. περίπου καὶ διαμέτρου 2,5 ἑκατοστομ. φέρων ἐντετηγμένα παρὰ τὸ κλειστὸν ἄκρον δύο σύρματα λευκοχρύσου πρὸς διαβίβασιν ἠλεκτρικοῦ σπινθῆρος. Ἐκλήθη εὐδιόμετρον διότι ἐνομίζετο ἄλλοτε ὅτι τὸ (δι' αὐτοῦ προσδιοριζόμενον) ποσὸν τοῦ ὀξυγόνου ἐν τῷ ἀτμοσφαιρικῷ ἀέρι εἶχε σχέσιν πρὸς τὴν εὐδίαν.

εὐδιόρθωτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως διορθούμενος, εὐκολοδιόρθωτος, facile à réparer (à corriger; à remédier).

εὔδιος, ος (καὶ εὐδία βλ. λέξιν), ον· ἥσυχος, ἀτάραχος. calme; ἱλαρός, serein, e; καὶ ἰδίως ἐπὶ καιροῦ, beau.

εὐδιοφείτης, ὁ· [ὀρυκτ.] βλ. **ἀνάλκιμον.**

εὐδοκέω, βλ. **εὐδοκῶ.**

εὐδόκησις, εως, ἡ· ἡ ἔγκρισις, συγκατάθεσις, ἐπιδοκιμασία, approbation, n. f. ἡ εὐδοκία, συγκατάθεσις, agrément, n. m. consentement, n. m.

εὐδοκιμέω, βλ. **εὐδοκιμῶ.**

εὐδοκία, ας, ἡ· ἡ καλὴ θέλησις, bonne volonté; bon plaisir; ἡ συγκατάθεσις, agrément, n. m. consentement, n. m. || τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ Θεοῦ, par la grâce de Dieu = θείᾳ χάριτι.

εὐδοκίμησις, εως, ἡ· ἡ ἐπιτυχία εἴς τι, réussite, n. f. succès, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ εὐημερία, ὑλικὴ εὐτυχία, prospérité, n. f.

εὐδόκιμος, ος· ὁ ὑπολήψεως ἀξιούμενος καὶ ἐπαίνου, ὁ ἐκτιμώμενος, estimé, ée; ὁ ἔχων ἀξίαν, plein de mérite; στερεός, solide; ὁ καλῆς ποιότητος, de bon aloi; ἐγκεκριμένος, σεσημασμένος, frappé (marqué) au bon coin; || —ἐργασία, travail estimé (solide); || εὐδόκιμον ἔργον, ouvrage marqué au bon coin.

εὐδοκιμῶ (έω), μέλ. ήσω, ἐπιτυγχάνω εἴς τι, réussir; ἀπολαμβάνω ἐπιτυχίας τινός, obtenir du succès; εὐημερῶ, prospérer; εὐτυχῶ, κάμνω περιουσίαν, faire fortune; ἐπωφελοῦμαι τινός, profiter; καθίσταμαι πρόσφορος, ἐπιτυγχάνω, venir bien; || ἡ μέθοδος αὕτη δὲν ηὐδοκίμησε, cette méthode n'a pas réussi; || τὰ δένδρα δὲν εὐδοκιμοῦσιν εἰς αὐτὴν τὴν γῆν, les arbres profitent (viennent) mal dans ce terrain.

εὐδοκίμως, [ἐπίρ.] ἐπιτυχῶς, avec succès.

εὐδοκῶ (έω), μέλ. ήσω, εἶμαι εἴς τι εὐχαριστημένος, στέργω, εὐχαριστοῦμαι, se plaire; συμφωνῶ, στέργω, ἀποδέχομαί τι, vouloir bien; ἀποδέχομαι, καταδέχομαι, daigner; || ηὐδόκησε νὰ συναινέσῃ, il a bien voulu consentir; || Θεοῦ εὐδοκοῦντος, si Dieu le permet; s'il plaît à Dieu; || ὅταν εὐδοκήσητε, quand il vous plaira; || ηὐδόκησε νὰ σᾶς διορίσῃ, il s'est plu à vous nommer; || εὐδοκήσατε νὰ μὲ ἀκροασθῆτε, daignez m'écouter.

εὔδρομος, ος, ον· ὁ βαδίζων (τρέχων) ταχέως, qui marche (court) vite; καλὸς δρομεύς, bon coureur; π. χ. ὁ δρομεὺς (ἵππος)· ||

[ἱππευτ.] εὔδρομος ἵππος ἢ τροχαῖος, ardraves, ἐπωνυμία εὔχρηστος ἐν Γαλλίᾳ διὰ τοὺς ταχεῖς τὸν τροχασμὸν ἵππους (fort trotteurs). § [οὐδ. οὐσ.] **εὔδρομον** ἢ (περίπολον) **καταδρομικὸν** [ἐνν. πλοῖον], croiseur, n. m. ταχύπλουν πολεμικὸν πλοῖον προωρισμένον πρὸς περιπολίαν ἢ καταδίωξιν τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ τῶν πολεμίων· || εὔδρομον τορπιλλοβόλον, croiseur torpilleur.

εὐείδεια, ας, ἡ· ἡ ὡραιότης [τοῦ προσώπου], ἡ **εὐμορφιά**, beauté (f.) [de visage].

εὐειδής, ής, ές [έστερος, έστατος], εὔμορφος, joli, e; ὡραῖος [εἰς τὸ πρόσωπον], beau [de visage]; || γυνὴ εὐειδής, une jolie femme.

εὐεκτέω καὶ

εὐεκτῶ, μέλ. ήσω· εἰς ὑγιᾶ κατάστασιν, εὔρωστον εὑρίσκομαι, εἶμαι 'γιερός, δυνατός, εὑρίσκομαι εἰς εὐεξίαν, ὑγείαν, se porter bien; [συνεκδ.] εὐτυχῶ ὑλικῶς, prospérer.

εὐελπίζω, μέλ. ίσω· δίδω εἴς τινα ἐλπίδα, donner de l'espoir; || κάμνω νὰ ἐλπίζῃ, faire espérer; || [μέσ.] εὐελπίζομαι, βλ. **εὐελπιστῶ.**

εὔελπις, ις, ι, γεν. ιδος· χαλὰς ἐλπίδας τρέφων, qui a bonne espérance; πλήρης ἐλπίδων χαλῶν, plein d'espoir; καὶ ἐν γένει ἐπὶ πραγμάτων καλὴν ἐλπίδα παρεχόντων, παρέχων ἐλπίδα, qui donne de l'espoir; || εὔελπις εἰμί, j'aime à espérer (à croire) = εὐελπιστῶ· || τὸ εὔελπι = ἡ χαλὴ ἐλπίς, la bonne espérance; π. χ. τὸ εὔελπι ἀκρωτήριον = τὸ ἀκρωτήριον τῆς χαλῆς ἐλπίδος, cap de la bonne espérance. § [οὐσ. στρατ.] εὔελπις, ιδος, ὁ· cadet, n. m. μέλλων ἀξιωματικός· ἄλλοτε ἐκαλοῦντο ἐν Γαλλίᾳ cadets οἱ υἱοὶ τῶν εὐγενῶν οἵτινες ὑπηρέτουν εἰς τὸν στρατὸν ἀμισθὶ ἀποβλέποντες εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ. Παρ' ἡμῖν **εὔελπις**, cadet, λέγεται σήμερον ὁ μαθητὴς τῆς Στρατιωτικῆς τῶν Εὐελπίδων σχολῆς· || τὸ σχολεῖον τῶν Εὐελπίδων = στρατιωτικὴ σχολή, école militaire; l'établissement des cadets.

εὐελπιστέω, βλ. **εὐελπιστῶ.**

εὐελπιστία, ας, ἡ· ἡ χαλὴ ἐλπίς, bon espoir; bonne espérance.

εὐελπιστῶ, μέλ. ήσω· ἔχω καλὴν ἐλπίδα, avoir bon espoir; ἐλπίζω, espérer; ἐλπίζω, κολακεύομαι (πιστεύων) εἴς τι, se flatter; aimer à croire (à espérer) = εὔελπις εἰμί.

εὐεξάλειπτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως ἐξαλειφόμενος, εὐκολοεξάλειπτος, facile à effacer; effaçable.

εὐεξέλεγκτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως ἐξελεγχόμενος, facile à contrôler (à vérifier; à réfuter).

εὐεξέταστος, ος, ον· ὁ εὐκόλως ἐξεταζόμενος, εὐκολοεξέταστος, facile à examiner.

εὐεξήγητος, ος, ον· ὁ εὐκόλως ἐξηγούμενος, εὐκολοεξήγητος, facile à expliquer; explicable.

εὐεξία, ας, ἡ· ἡ χαλή, ὑγιεινὴ κατάστασις, ἡ χαλὴ ὑγιεία, bonne santé; ἡ χαλὴ καὶ ὑγιεινὴ διάπλασις τοῦ σώματος, bonne constitution; ἀντίθ. τῷ χαχεξίᾳ· τὸ εὖ εἶναι, le bien être; [μεταφ.] ἡ εὐπορία, le bien être; ἡ ὑλικὴ εὐημερία, prospérité, n. f.

εὐεπηρέαστος, ος, ον· ὃν εὐκόλως δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τις, νὰ βλάψῃ, facile à influencer (à nuire) (εὖ, ἐπηρεάζω).

εὐεπίφορος, ος, ον· ὁ εὐκόλως φερόμενος πρός τι, facilement porté à; ἐπιρρεπὴς εἴς τι, ἐπί τι, πρός τι, enclin (ine) à.

εὐεργεσία, ας, ἡ· ἡ χαλή, ὠφέλιμος πρός τινα πρᾶξις, bienfaisance, n. f. τὸ ἐνεργεῖν τὸ χαλόν, le bien faire; ἡ ἀγαθοεργία, ἀντίθετ. τῷ χαχοεργίᾳ· || ἡ εὐεργεσία εἶνε μεγάλη ἀρετή, la bienfaisance est une grande vertu. § τὸ εὐεργέτημα, le bienfait; τὸ χαλόν, le bien.

εὐεργετέω, βλ. **εὐεργετῶ.**

εὐεργέτημα, ατος, τό· τὸ ἀποτέλεσμα τῆς εὐεργεσίας, ἡ χάρις, τὸ δῶρον, le bienfait; le bénéfice. § [νομ.] — διζήσεως, bénéfice de discussion, δικαίωμα παραχωρηθὲν τῷ ἐγγυητῇ διὰ τῆς δ' νεαρᾶς τοῦ Ἰουστινιανοῦ, δι' οὗ δύναται οὗτος νὰ ἀπαιτήσῃ ὅπως ὁ δανειστὴς ἐνάξῃ πρότερον τὸν πρωτοφειλέτην, ἂν οὗτος ἦνε παρὼν καὶ φερέγγυος· || — εὐπορίας, bénéfice de compétence, καλεῖται τὸ δικαίωμα ὅπερ ὡρισμένοι ὀφειλέται ἔχουσιν ὅπως καταβάλλοντες τὰ ὑπ' αὐτῶν ὀφειλόμενα κρατήσωσι τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτῶν ἀπολύτως ἀναγκαῖα μέχρι βελτιώσεως τῆς περιουσίας· || — ἀπογραφῆς, bénéfice d'inventaire, καλεῖται τὸ πληρώνειν τὰ χρέη τοῦ θανόντος ἀναλόγως τῆς ληφθείσης κληρονομίας· || — πενίας, bénéfice de pénurie.

εὐεργέτης, ου, ὁ· θηλ. εὐεργέτις, ιδος, ἡ· ὁ χαλὰ πράττων, ὁ ἀγαθοεργῶν, ὁ πράττων εὐεργεσίας, le bienfaiteur; θηλ. la bienfaitrice.

εὐεργετικός, ή, όν· ὁ κλίνων, πρόθυμος εἰς εὐεργεσίαν, bienfaisant, ante; de bienfaisance; || εὐεργετικὸς νόμος, loi salutaire.

εὐεργετικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον εὐεργετικόν, d'une manière bienfaisante.

εὐεργετῶ (έω), μέλ. ήσω, εἶμαι εὐεργέτης, ἀγαθοεργῶ, πράττω χαλὸν ἔργον, πράττω τὸ χαλόν, faire du bien; (à) || τὸν εὐηργέτησε μεγάλως, il l'a comblé de bienfaits = τοῦ ἔκαμε πολλὰς εὐεργεσίας (εὐεργετήματα). § [παθ.] εὐεργετοῦμαι (ἀπό τινα), λαμβάνω εὐεργεσίαν ἀπό τινα, recevoir un bienfait (des bienfaits); || ἡ ἀγνωμοσύνη τῶν εὐεργετηθέντων παρ' αὐτοῦ, l'ingratitude de ses obligés.

εὐερέθιστος, ος, ον· ὁ εὐκόλως ἐρεθιζόμενος, εὐκολοερέθιστος, facile à irriter (à exciter); irritable; excitable; || οἱ νευρικοὶ εἶνε πολὺ εὐερέθιστοι, les nerveux sont très irritables; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ εὐερέθιστον, irritabilité, n. f.

εὔζυμος, ος, ον· χαλὰ ζυμωμένος, bien pétri.

εὐζωΐα, ας, ἡ· τὸ εὖ εἶναι, le bien être; ἡ χαλοζωΐα, τὸ εὖ ζῆν, le bien vivre; ἡ χαλή, εὐτυχὴς ζωή, vie heureuse; ἡ ὑλικὴ

εὐδαιμονία, la prospérité ; ἡ εὐπορία, aisance, n. f.

εὔζωμον, ου, τό· [βοτ.] ἀρχαία ὀνομασία τῆς ἐρούκης, roquette, n. f. κοινῶς ἡ **ῥόκα** ἢ καὶ **ἀζούματα**· «ἡ δὲ πόα αὐτῶν εἶνε σὺν ὄξει καὶ ἐλαίῳ ἀγαπητὴ τροφή».

εὔζωμος, ος, ον· ὁ ἔχων ἢ δίδων καλὸν ζωμόν, ὁ εὔχυμος, succulent, e.

εὔζωνος, ου, ὁ· ὁ καλῶς ἐζωσμένος ἀνήρ, ὁ φέρων τὸν χιτῶνα ὑψηλότερον τοῦ συνήθους, συνεπῶς ὁ δυνάμενος νὰ κινῆται εὐκολώτερον, ὅθεν ἕτοιμος, ἐλαφρός, ἰδ. ἐπὶ στρατιωτῶν, agile ; léger ; καὶ συχνότερον ἐπὶ ἐλαφρῶς ὡπλισμένων στρατιωτῶν, armé (équipé) à la légère ; οὕτως ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι ἦσαν οἱ γάλλοι voltigeurs ; ‖ λόχος εὐζωνικὸς ἢ λόχος εὐζώνων, compagnie de voltigeurs ; ἐν Γαλλίᾳ ἐκαλοῦντο οὕτω λόχοι πεζικοῦ **ἐκλεκτῶν** (d'élite) σχηματισθέντες ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος τὸ 1804· οὗτοι ἐμάχοντο ἰδίως ἀκροβολιστικῶς. Τὸ 1814 ὑπῆρχον 19 συντάγματα ἅτινα κατηργήθησαν καὶ ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τοῦ **ἐλαφροῦ πεζικοῦ** (infanterie légère) ; βλ. **πεζικόν**. § [στρατ.] οἱ **εὔζωνοι** (παρ' ἡμῖν), les euzones, εἶνε στρατιῶται ἐλαφροί, οἵτινες φέρουσιν ἰδίαν στολήν, τὴν ἐθνικὴν φουστανέλλαν, καὶ δὲν φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν ἀποσκευάς, δύνανται δ' οὕτως εἰπεῖν, νὰ **παραβληθῶσιν** οὗτοι πρὸς τοὺς ἐλαφρῶς ὡπλισμένους γάλλους στρατιώτας τοὺς καλουμένους chasseurs ; βλ. **κυνηγός**.

εὐζωνικός, ή, όν· de voltigeur ; de chasseur ; d'euzone ; βλ. **εὔζωνος**.

εὔζωος, ος, ον· ὁ καλὴν ζωήν, ὁ ἐν εὐζωΐᾳ διάγων, qui mène des jours heureux ; qui vit bien ; qui mène une vie heureuse ; ὁ εὐημερῶν, εὐπορῶν, qui prospère. § εὔζωος, ὁ βλαστικός, vivace, adj. βλ. **ἀειθαλής**.

εὐζωῶ (έω), μέλ. ήσω, ζῶ καλῶς ἐν εὐζωΐᾳ διάγω, vivre bien (heureusement); mener une vie heureuse ; ἀπολαμβάνω εὐζωΐαν, jouir de bien-être.

εὐήθεια, ας, ἡ· συνήθως ἁπλότης, simplicité, n. f. ἐν κακῇ σημασίᾳ, ἡ εὐπιστία, bonhomie, n. f. ἡ ἀνοησία, sottise, n. f. καὶ εἰς μεγαλείτερον βαθμὸν ἡ βλακεία, stupidité, n. f. bêtise, n. f. nigauderie, n. f. «πολλῆς εὐηθείας, ὅστις οἴεται»=εἶνε μεγάλη ἀνοησία, ἐὰν τις φαντάζηται (νομίζῃ) Θουκ. 3,45.

εὐήθης, ης, ες (έστερος, έστατος), εὔπιστος, bonhomme, n. m. ἀνὴρ ἀσθενοῦς χαρακτῆρος, ὁ ἁπλοῦς, simple, ἐν κακῇ σημασίᾳ ὁ ἀνόητος, sot, sotte, ὁ περιωρισμένης διανοίας, borné, ée ; καὶ εἰς μεγαλείτερον βαθμόν, ὁ βλάξ, stupide; nigaud, e ; bête, adj. ‖ τὸ εὔηθες=ἡ εὐήθεια, τὸ ἀνόητον.

εὐήθως, [ἐπίρ.] ἀνοήτως, sottement, adv. βλακωδῶς, niaisement.

εὐήλατος, ος, ον· (ἐλαύνω)· ἐν ᾧ τόπῳ εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐλάσῃ, νὰ ἱππεύσῃ, où l'on peut manœuvrer aisément à cheval; où l'on peut aller à cheval. § προκειμένου περὶ μετάλλων, ὁ καλῶς σφυρηλατημένος καὶ δουλευμένος, ductile, adj. ἀντίθ. τῷ δυσήλατος· βλ. **ἐλάσιμος**.

εὐηλεκτραγωγός, ός, όν· ὁ καλὸς ἀγωγός, bon conducteur ; ἀντίθ. τῷ δυσηλεκτραγωγός· βλ. **ἠλεκτρισμός**.

εὐήλιος, ος, ον· προσήλιος, εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ὑποκείμενος (ἢ ἐκτεθειμένος), exposé au soleil ; ‖ ἐν εὐηλίῳ τόπῳ=εἰς τόπον προσηλιακόν, εἰς τὸν ἥλιον, dans un lieu bien exposé au soleil ; [νεοελλ.] ensoleillé, ée.

εὐηλίως, [ἐπίρ.] par un beau soleil.

εὐημερέω, βλ. εὐημερῶ.

εὐημερία, ας, ἡ· εὐτυχὴς ἡμέρα, εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα, εὐτυχία, bonheur, n. f. ὑλικὴ εὐδαιμονία, prospérité, n. f.

εὐημερῶ (έω), μέλ. ήσω· ἔχω καλάς, εὐτυχεῖς ἡμέρας, ἐν γένει εἶμαι εὐτυχής, être heureux ; εὑρίσκομαι (ἰδ. ὑλικῶς) εἰς καλὴν κατάστασιν, prospérer.

εὐήνεμος, ος, ον· καλὸν (εὐνοϊκὸν) ἔχων ἄνεμον, qui a le vent favorable ; § μέρος, (λιμὴν) ὑπὸ ἀνέμου προφυλαγμένος, qui est à l'abri du vent.

εὐήνιος, ος, ον· (ιώτερος, ιώτατος), ὁ διὰ τοῦ χαλινοῦ εὐκόλως κυβερνώμενος, docile au mors, καὶ συνεπῶς ὁ εὐάγωγος ἵππος, allant ; βλ. εὐάγωγος· [συνεκδ.] ὁ πρᾶος, ἤπιος, doux, ce ; εὔκολος, facile.

εὔηχος, ος, ον· ὁ ἠχῶν ἰσχυρῶς, sonore, adj. ὁ ἔχων ὡραίαν ἠχηρὰν φωνήν· § ὁ ἀποδίδων ὡραῖον ἦχον, qui a un beau son (un beau timbre).

εὐθαλασσία, ας, ἡ· βλ. **θάλασσα**.

εὐθάλεια, ας, ἡ· belladone; n. f. κοινῶς μπελλαδόνα, φυτικὴ δηλητηριώδης οὐσία χρήσιμος ἐν τῇ ἰατρικῇ, ἐν ἐκχυλίσματι, ὡς φάρμακον ναρκωτικὸν ἐναντίον τῶν ὀδυνηρῶν ἐξοιδήσεων, π. χ. τῶν ἀδένων, κτλ.

εὐθαλής, ής, ές· ὁ καλῶς βλαστάνων, ἀνθῶν, qui pousse bien; fleuri, e ; florissant, e.

εὐθανασία, ας, ἡ· εὐτυχὴς θάνατος (εὔκολος, ἤπιος, ἥσυχος), mort heureuse (facile ; douce ; tranquille) ; ὡραῖος θάνατος, belle mort ; euthanasie, n. f.

εὐθάρσεια, ας, ἡ· σταθερότης τοῦ θάρρους, fermeté de courage ; εὐτολμία, εὐψυχία.

εὐθαρσής, ής, ές, γεν. οῦς· πλήρης σταθερότητος, βεβαιότητος, θάρρους, plein d'assurance ; σταθερός, ferme ; θαρραλέος, τολμηρός, assuré, ée ; ἀτρόμητος, εὔψυχος, θαρραλέος, εὔτολμος, courageux, euse ; hardi, e.

εὐθαρσῶς, [ἐπίρ.] μετὰ θάρρους, avec assurance ; avec courage ; θαρραλέως, εὐτόλμως, εὐψύχως, courageusement ; hardiment.

εὐθέατος, ος, ον· ὁ εὐκόλως θεώμενος, θεατός, εὐκολοθέατος, facile à voir ; visible.

εὐθεῖα, ας, ἡ· θηλ. τοῦ **εὐθύς**, βλ. λέξιν· ‖ — γραμμή, ligne droite ; [καὶ συνεκδ.] εὐθεῖα = ligne, n. f. βλ. καὶ **γραμμή**. § [ναυτ.] εὐθεῖα τῶν ζυγῶν, ligne droite des baux; βλ. **κύρτωμα** [ναυτ.] bouge ; ‖ [ναυτ.] εὐθεῖα (ἐπιφάνεια), droit, n.m. ἤτοι ἡ ἐπίπεδος ἐπιφάνεια

πλοίου τινός, τεμαχίου, κτλ. § [εἰς τὰς καταμετρήσεις] ὀπτικὴ εὐθεῖα, ligne de collimation. § [τακτ.] **εὐθεῖα**, ἡ εὐθυγραμμία, alignement, n. m. ἡ γραμμή, ligne, n. f. βλ. καὶ ζύγησις, alignement; || ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν, se porter sur la ligne, σημαίνει τὸ νὰ μεταβῶσιν ἐπὶ τοῦ ὑποδειχθέντος σημείου τῆς εὐθείας· π. χ. ὁδηγοὶ ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν, guides, sur la ligne; μεταφορικῶς δὲ sur la ligne σημαίνει εἰς τὴν ζύγησιν (alignement). § [ναυτ.] κατ' εὐθεῖαν, en droiture, λέγεται περὶ πλοίου μεταβαίνοντος ἢ ἀφιχθέντος εἰς τὸν προορισμόν του ἄνευ διακοπῆς ἢ ἀργοπορίας ἢ παρεκκλίσεως κατὰ τὸν πλοῦν· π. χ. πλοῖόν τι μεταβαίνει κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν προορισμόν του, un navire se rend en droiture à sa destination. § ἐπ' εὐθείας, en enfilade; βλ. **σειρά**, enfilade. § ἀπ' εὐθείας, de but en blanc; βλ. καὶ **εὐθύσκοπον**· § [ναυτ.] εὐθεῖα τοῦ ἀνέμου, lit du vent; λέγεται ἡ διεύθυνσις καθ' ἣν πνέει. Ἐπίσης καλεῖται οὕτω τὸ σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος ἐξ οὗ πνέει ὁ ἄνεμος. § εὐθεῖα βαθμίς, marche carrée ou droite, καλεῖται ἐκείνη ἧς τὸ πάτημα (giron) εὑρίσκεται μεταξὺ δύο παραλλήλων γραμμῶν.

εὐθεράπευτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως θεραπευόμενος, εὐκολοθεράπευτος, εὐκολοϊάτρευτος, facile à guérir (à remédier).

εὐθετέω, βλ. **εὐθετῶ**.

εὐθέτησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ εὐθετεῖν, τοῦ θέτειν τι ἐν καλῇ καταστάσει, action de mettre en bon état; ἡ καλὴ κατάστασις, le bon état; τακτοποίησις, διευθέτησις, βλ. λέξιν. § εὐθέτησις, διευθέτησις = ἐφάρμοσις, καθάρμοσις, ajustage, n. m. § [ναυτ.] εὐθέτησις (τῶν ἱστίων), orientation, n. f. ἡ κατὰ τὰς ἱστιοδρομίας κατάλληλος ἀναλόγως τῆς διευθύνσεως τοῦ ἀνέμου χερούλκησις τῶν κεραιῶν καὶ διευθέτησις τῶν ἱστίων. § εὐθέτησις (εὐθετισμὸς) σχεδίου ἢ ἀντικειμένου τινὸς λέγεται ὁ **παραλληλισμός**, orientation, n. f. βλ. λέξιν.

εὐθετίζω, μέλ. ίσω· θέτω καλῶς, εἰς τάξιν φέρω, mettre en bonne disposition, en bon état; τακτοποιῶ, mettre en ordre; arranger; καὶ ἐν γένει **διευθετῶ**, βλ. λέξιν. § εὐθετίζω, διευθετῶ = ἐφαρμόζω, καθαρμόζω, ajuster. § [ναυτ.] εὐθετίζω (τὰ ἱστία), orienter (les bras = ὁλκοὶ τῆς κεραίας). βλ. **εὐθέτησις**.

εὐθετισμός, οῦ, ὁ· βλ. **εὐθέτησις**.

εὔθετος, ος, ον· ὁ καλῶς τακτοποιημένος, bien arrangé; ὁ καλῶς διατεθειμένος, bien disposé; ὁ καλῶς τοποθετημένος, bien placé. § [συνήθ.] ὁ ἁρμόδιος, κατάλληλος εἴς τι, convenable; propre à; commode; opportun, e, ἤτοι ὁ πρόσφορος, ὁ εἰς εὔθετον ὥραν γινόμενος, ὁ κατάλληλος· || ἡ στιγμὴ δὲν εἶνε εὔθετος, le moment n'est pas convenable (opportun); || ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ (καιρῷ), en temps utile; || ἐν εὐθέτῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ, en temps et lieu.

εὐθετῶ (έω), μελ. ήσω, εἶμαι καλῶς τεθειμένος, être bien placé; καλῶς διατεταγμένος, bien arrangé; ἐν καλῇ καταστάσει, être en bon état; [καὶ συνήθ.] εἶμαι ἁρμόδιος, **κατάλληλος** διά τι, ἁρμόζω, être propre à; convenir à; καὶ ἐν γένει βλ. **διευθετῶ**· § —, διευθετῶ = ἐφαρμόζω, καθαρμόζω, ajuster; § — (σχέδιόν τι, ἀντικείμενον, κτλ.) orienter (un plan), βλ. **παραλληλίζω** καὶ **παραλληλισμός**.

εὐθέτως, [ἐπίρ. τοῦ εὔθετος], ἁρμοδίως, καταλλήλως, convenablement; commodément; ἐν καταλλήλῳ στιγμῇ, à point; à temps opportun.

εὐθέως, [ἐπίρ. τοῦ εὐθύς], ἀμέσως, παρευθύς, παραχρῆμα, aussitôt; tout de suite; à l'instant; § κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν droitement, adv; droit, adv. || [ναυτ.] κυβερνῶ εὐθέως, gouverner droit, ἤτοι ἄνευ τῆς παραμικρᾶς παροιακίσεως.

εὐθηνά, [ἐπίρ. τοῦ **εὐθηνός**] (προφ. κοινῶς φτηνά), εἰς μικρὰν τιμήν, à bon marché; à bon compte; εἰς χαμηλὴν (καλὴν) τιμήν, à bas (bon) prix; οὐχὶ ἀκριβά, pas cher; || εὐθηνότερα, à meilleur marché; moins cher; || εὐθηνότατα, de très bon marché; || ὅσον τὸ δυνατὸν εὐθηνότερα, le moins cher possible; || θὰ τὸ πάρετε εὐθηνά, vous l'aurez à bon compte; || δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀφήσω εὐθηνότερα, je ne peux pas vous le laisser à moins; || [μεταφ.] εὐθηνὰ τὴν ἐγλύτωσε [φρ.], il l'a échappé belle; il en a été quitte (il en est sorti) à bon marché.

εὐθηναίνω, (προφ. κοινῶς φτηναίνω), μειῶ, ἐλαττῶ, σμικραίνω, καταιβάζω τὴν τιμὴν ἀντικειμένου τινός, diminuer (réduire; rabaisser) le prix; baisser (le prix de); [δημ.] ramender; || εὐθήνηνε τὰ ἐμπορεύματά του, il a baissé ses marchandises. § [οὐδ.] baisser le prix,

εὐθήνεια, ας, ἡ· καὶ

εὐθηνία, ας, ἡ· καὶ φτήνια· ἡ μικρὰ τιμή, ἀξία, δι' ἧς ἀγοράζεται ἀντικείμενόν τι, bon marché; bas (bon) prix.

εὐθηνοδουλειά, ἡ· (**κοινῶς** φτηνοδουλειά), ἐργασία ἐκτελουμένη (ἢ ἀντικείμενον ἀγοραζόμενον) διὰ μικρᾶς τιμῆς (εὐθηνά), travail fait (objet acheté) à bon marché; καὶ ἐν γένει ἐλάχιστόν τι, petite chose.

εὐθηνός, ή, όν· κοινῶς φτηνός, ὁ πωλούμενος εἰς μικρὰν τιμήν, [qui est vendu à] bon marché; de bon marché; de bas prix; || τὸ κακὸν πρᾶγμα δὲν εἶνε ποτὲ εὐθηνόν, on n'a jamais bon marché d'une mauvaise marchandise. § [οὐδ. ἐπίρ.] βλ. **εὐθηνά**.

εὔθραυστος, ος, ον· ὁ εὐκόλως θραυόμενος, εὐκολοσύντριπτος, facile à briser, fragile, adj. cassant, e; || προκειμένου περὶ μετάλλων· βλ. **ψαθυρός**· || εὔθραυστος σίδηρος, rouverain ou rouvereux (fer).

εὔθρυπτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως θρυπτόμενος, εὐκολότριπτος, friable, adj. (ὁ ψαθυρός). § εὔθρυπτος (λίθος, μάρμαρον), pouf (pierre; marbre), adj. λίθος ἢ μάρμαρον οὗτινος οἱ κόκκοι ἀποσπῶνται κατὰ τὴν λάξευσιν καὶ δὲν δύναται νὰ διατηρήσῃ ὀξείας κόψεις.

εὐθύ, έος, τό· οὐδ. τοῦ **εὐθύς**, droit ; βλ. λέξιν· || χρησιμοποιεῖται ἐπίσης μὲ σημασίαν ἐπιρ. ἴσια, κατ'εὐθεῖαν, droit, adv. en ligne droite ; || ἐπίσης μὲ σημ. ἐπιρ. **εὐθὺ** = **εὐθύς**.

εὐθυβολέω -ῶ, μέλ. ήσω. βάλλω, ῥίπτω, κτυπῶ κατ' εὐθεῖαν, frapper (droit) au but ; καὶ μεταφ. σκοπεύω ἐπιτυχῶς, εὐστοχῶ, viser juste ; ἐπιτυγχάνω, εὐστοχῶ, bien tirer ; atteindre le but ; || εὐθυβολῶ, enfiler droit, ἤτοι διαπερῶ κατ' εὐθεῖαν, κατὰ **σειρὰν** (enfilade) ; || εὐθυβολῶ κατὰ τοῦ πολεμίου, enfiler l'ennemi ; σημαίνει διαπερῶ (percer) τὸν πολέμιον ἢ τὰς τάξεις αὐτοῦ.

εὐθυβολία, ας, ἡ· τὸ κατ' εὐθεῖαν, ἴσια κτυπᾶν, ἐπιτυγχάνειν, action de frapper (droit) au but ; action de bien viser (de viser juste), action d'atteindre le but ; ἡ εὐστοχία, justesse de tir ; βλ. **ἀκρίβεια ὅπλου**· || εὐθυβολία ὅπλου τινός, justesse de tir, εἶνε ἡ ἰδιότης αὐτοῦ τοῦ συμπυκνώνειν τὰς βολίδας πέριξ τοῦ μέσου σημείου (point moyen).

εὐθυβόλος, ος, ον· ὁ κατ' εὐθεῖαν, ὀρθῶς ῥίπτων (βάλλων), qui frappe droit ou juste ; ἀκριβής, juste, adj. qui va droit au but.

εὐθύβολος, ος, ον· ὁ εὐστόχως βληθείς, κτυπηθείς, atteint ou frappé avec justesse.

εὐθυβόλως, [ἐπίρ.] ἐπὶ τὸν στόχον εὐθύ, κατὰ σκοπόν, droit au but ; συνεπῶς ὀρθῶς καὶ εὐστόχως, juste, adv. avec justesse, καλῶς σκοπευμένος, bien visé, en visant bien.

εὐθυγραμμέω, βλ. **εὐθυγραμμῶ**.

εὐθυγράμμησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ εὐθυγραμμεῖν, action d'aligner, etc. alignement, n. m.

εὐθυγραμμία, ας, ἡ· ἡ εὐθεῖα γραμμή, ligne droite ; alignement (m.) (droit) ; ἤτοι τὸ εὑρισκόμενον ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας γραμμῆς· || alignement, **εὐθυγραμμία** τῶν οἰκιῶν διὰ τὸ κανονικὸν πλάτος τῶν ὁδῶν = **γραμμὴ ῥυμοτομίας**· || [γεφ. ὁδοπ.] **εὐθυγραμμία** ὁδοῦ, κτλ. ἤτοι τὸ εὐθὺ μέρος ὁδοῦ τινος ἢ σιδηροδρομικῆς γραμμῆς· || **εὐθυγραμμία** (τοπογραφική), alignement topographique. Τρία σημεῖα κείμενα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κατακορύφου ἐπιπέδου ἀποτελοῦσι τὴν εὐθυγραμμίαν καὶ προβάλλονται ἐπ' εὐθείας γραμμῆς· || τοποθετῶ κατ' εὐθυγραμμίαν, aligner = εὐθυγραμμῶ.

εὐθύγραμμος, ος, ον· ὁ ἐν εὐθυγραμμίᾳ εὑρισκόμενος, aligné, ée. § rectiligne, adj. ὁ εὐθείας ἔχων γραμμάς· ὁ ὑπὸ εὐθειῶν (γραμμῶν) περατούμενος ἢ σχηματιζόμενος· π. χ. [γεωμ.] εὐθύγραμμον σχῆμα, figure rectiligne; λέγεται ἐπίπεδος ἐπιφάνεια περατουμένη εἰς εὐθείας γραμμάς· αἱ γραμμαὶ αὗται αἱ περιλαμβάνουσαι τὸ εὐθύγραμμον σχῆμα καλοῦνται **πλευραὶ** (côtés) αὐτοῦ· || κίνησις εὐθύγραμμος, mouvement rectiligne.

εὐθυγραμμῶ (έω), μέλ. ήσω, aligner ; φέρω ἢ τοποθετῶ διάφορα σώματα ἢ ἀντικείμενα ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας ἢ προεκτάσεως· βλ. καὶ **εὐθυγραμμία**. § [ξυλουργ.] enligner, δίδω διὰ τοῦ κανόνος καὶ τῆς γραμμιστρίας εἰς τεμάχιον ξύλου τὸ αὐτὸ πλάτος ἢ πάχος ὅπερ ἔχει ἕτερον τεμάχιον. § [ναυτ.] εὐθυγραμμῶ, βλ. **κρατῶ**, tenir ; || [ναυτ.] εὐθυγραμμῶ δύο ἀντικείμενα, tenir deux objets l'un par l'autre, ἤτοι βλέπω τὰ ἀντικείμενα ἐπὶ τῆς αὐτῆς διευθύνσεως καλύπτοντα τὸ ἓν τὸ ἕτερον.

εὐθυδικέω, βλ. **εὐθυδικῶ**.

εὐθυδικία, ας, ἡ· τὸ κρίνειν ὀρθῶς, δικαία κρίσις, ἀπόφασις, équité, n. f. ἡ δικαιοσύνη, justice, n. f. droiture, n. f. = ἡ εὐθύτης εἰς τὴν κρίσιν ὡς πρὸς τὴν ἐκδιδομένην ἀπόφασιν.

εὐθύδικος, ος, ον· ὁ κρίνων ὀρθῶς, δικαίως, équitable, adj.

εὐθυδικῶ (έω), μέλ. ήσω, κρίνω δικαίως, ὀρθῶς, juger avec équité, κρίνω μετ' εὐθυδικίας.

εὐθυδρομέω-ῶ, μέλ. ήσω, εὐθεῖαν ὁδὸν τρέχω πρός τι, courir droit à.

εὐθυδρομία, ας, ἡ· εὐθὺς δρόμος, course droite ; ὁ κατ' εὐθεῖαν ἐκτελούμενος δρόμος, course en ligne droite ; || [ἱππευτ.] **εὐθυδρομία**, βλ. **ἱπποδρομία**.

εὐθύδρομος, ος, ον· εὐθὺν δρόμον τρέχων, qui court droit à un but.

εὐθυδρόμως, [ἐπίρ. τοῦ εὐθύδρομος], κατ' εὐθεῖαν, directement, adv.

εὐθυμέω, βλ. **εὐθυμῶ**.

εὐθυμία, ας, ἡ· τὸ εἶναι τινὰ εὔθυμον, gaieté, n. f. gaîté, n. f. allégresse, n. f. ἤτοι ἡ χαρά, joie, n. f. ἡ εὐφροσύνη, ἡ καλὴ διάθεσις, bonne (belle) humeur ; ἰδίως ἐπὶ τῆς ἐν τῇ τραπέζῃ ἱλαρότητος, enjouement, n. m. || ἄδολος εὐθυμία, gaîté franche ; || ἔχει ἀνεξάντλητον τὴν εὐθυμίαν, il est d'un enjouement inépuisable ; || εἶνε ὀλίγον εἰς εὐθυμίαν [φρ.] il est en pointe de vin ; il a une petite pointe ; il est [un peu] en train. § εὐθυμία, ἡ διασκέδασις, divertissement ; n. m. réjouissance, n. f. amusement ; || αἱ εὐθυμίαι τοῦ λαοῦ, les divertissements du peuple.

εὔθυμος, ος, ον· (ότερος, ότατος) ὁ χαρούμενος, gai, e ; allègre (κοινῶς **ἀλλέγρος**), ὁ ἐν καλῇ διαθέσει εὑρισκόμενος, de bonne humeur; ἱλαρός, enjoué, ée; χαρούμενος, joyeux, euse; jovial, e; || — ἄνθρωπος, un homme gai (enjoué); || εὔθυμον ᾆσμα, chanson joyeuse; || εἶνε πάντοτε εὔθυμος, il est toujours de bonne humeur: || τί εὔθυμον πρόσωπον! quelle figure réjouie ! (χαρωπόν)· || εὔθυμος χαρακτήρ, humeur joviale. § —, légèrement pris de vin; en pointe de vin ; en train; βλ. καὶ **εὐθυμία**.

εὐθυμῶ (έω), μέλ. ήσω, εἶμαι εὔθυμος, εἶμαι ἱλαρός, χαρούμενος, être gai, égayer ; διασκεδάζω, divertir ; || ἠθέλησα νὰ τὸν εὐθυμήσω, j'ai voulu l' égayer ; § [συνηθ. οὐδ.] s'égayer ; εὐχαριστοῦμαι, εὐφραίνομαι, se réjouir, διασκεδάζω, s'amuser; se divertir; γελῶ, rire ; || ὁ λαὸς εὐθυμεῖ, le peuple se divertit; || [ἱππευτ.] εὐθυμεῖν τὸν ἵππον, βλ. **διεγείρειν**.

εὐθύμως, [ἐπίρ.] ἱλαρῶς, χαρμοσύνως, μετὰ χαρᾶς, gaiement, adv. avec gaieté ; joyeusement, adv. jovialement.

εὐθύνη, ης, ἡ· responsabilité, n. f. ἀπο-

λογία ἣν ὀφείλει τις νὰ δώσῃ διὰ τὰς πράξεις του, ἢ τὴν διαχείρισίν του ἐν γένει· || ὑπουργικὴ εὐθύνη, responsabilité ministérielle; || || [ἐμπορ.] ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω εὐθύνην, assumer; je prends la responsabilité || ἄνευ εὐθύνης μου (ἐπὶ συναλ/τικῶν, πληροφοριῶν, κτλ.), sans mon préjudice; || ἔχω, (ὑπέχω) εὐθύνην, être responsable; avoir (porter) la responsabilité; || δίδω εὐθύνας, rendre compte = ἀποδίδω λογοδοσίαν (λογαριασμόν)· || ὑπ' εὐθύνην μου, sous ma responsabilité.

εὔθυνσις, εως, ἡ· (εὐθύνω) τὸ ποιεῖν τι εὐθύ, ἴσιον, κοινῶς τὸ **ἴσιασμα,** dressage, n. m. redressement, n. m. ἡ ἀνόρθωσις (ἐπανόρθωσις) παντὸς καμφθέντος ἀντικειμένου.

εὐθυντηρία, ας, ἡ· coulisseau, n. m. (ἡ ὁλκός, coulisse, n. f.); (συνώνυμ. τοῦ guide, n. m.) ἐντομή, αὖλαξ ἢ ῥάβδος χρησιμεύουσα ὡς ὁδηγὸς ἑτέρου τεμαχίου, κινουμένου ἐντὸς τῆς αὔλακος ἢ περιβάλλοντος τὴν ῥάβδον· τὸ κινούμενον τεμάχιον καλεῖται ὀλισθητὴρ (glissière). Τοιαύτας εὐθυντηρίας καὶ ὀλισθητῆρας κέκτηνται τὰ βάκτρα τῶν ἐμβόλων (tiges de pistons); || [συνεκδ.] εὐθυντηρία καλεῖται εἰς τοὺς σιδηροδρόμους, glissière cylindrique; || πυθμὴν τῶν εὐθυντηρίων, fond des glissières, τῶν ὁδηγουσῶν τὰ λιπαντικὰ δοχεῖα (boîtes). § εὐθυντηρία γραμμή, ligne de foi; βλ. **γραμμή.**

εὐθύνω, μέλ. υνῶ, θὰ εὐθύνω, **ἰσάζω** καὶ κοινῶς **ἰσιάζω,** dresser; κάμνω τι εὐθύ, ἴσιον, rendre droit; εὐθύνω ξύλον ἢ μέταλλον· || redresser, rendre droit; εὐθύνω, καθιστῶ εὐθὺ καμφθέν τι ἀντικείμενον· || —, ἰσάζω, τμῆμα ξύλου, κτλ. dégauchir (une pièce de bois, etc.) [ἱππευτ.] εὐθύνω, redresser un cheval, ἐπανορθόνω τὴν θέσιν τοῦ ἵππου ἐπαναφέρων ταύτην ἐπὶ τῆς εὐθείας· || εὐθύνατε! redressez! παράγγελμα ἱππικῶν ἀσκήσεων. § **εὐθύνω,** διευθύνω, κάμνω νὰ κινῆται **κατ' εὐθεῖαν,** diriger. § εὐθύνω, καθιστῶ ὑπεύθυνον, rendre responsable; || [μέσ.] **εὐθύνομαι,** εἶμαι ὑπεύθυνος, être responsable; ἔχω (φέρω) τὴν εὐθύνην, avoir (porter) la responsabilité; **εὐθύνομαι** διά τι, répondre de.

εὐθύνων, ουσα, ον· ὁ ἰσάζων, καθιστῶν τι ἴσιον, dresseur, n. m. || ὁ εὐθύνων τὰ ἐλάσματα, dresseur des rails.

εὐθυορία, ας, ἡ· βλ. **εὐθυωρία.**

εὐθυπορία, ας, ἡ· τὸ κατ' εὐθεῖαν διεύθυνσιν πορεύεσθαι, βαδίζειν, ἡ κατ' εὐθεῖαν πορεία, marche directe.

εὐθύς, [ἐπίρ. χρον.] (προφ. κοινῶς **εὐτύς**), ἀμέσως, παρευθύς, aussitôt; ἐν τῷ ἅμα, à l'instant [même]; [tout] de suite; ἀμέσως, παρευθύς, incontinent, adv. sur le champ; εὐθύς, διὰ μιᾶς, d'emblée; || ἦλθεν εὐθὺς (ὡς), il arriva aussitôt (que); || εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, aussitôt après son départ; || εὐθὺς ὡς (ὅπου) ἔλθῃ, dès qu'il (aussitôt qu'il) sera arrivé; || εὐθὺς ἀπὸ αὔριον, dès demain; || ἀναχωρῶ εὐθύς, je pars à l'instant; || **εὐθὺς κατόπιν,** immédiatement après.

εὐθύς, εῖα, ύ· (ύτερος, ύτατος), ὁ **ἴσιος,** ὁ κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, ἀντίθ. τῷ κεκλασμένος, καμπύλος, στρογγύλος· droit, droite, adj. direct, e, adj. ὁ κατ' εὐθεῖαν ἢ ἀπ' εὐθείας γινόμενος, ὁ ἄμεσος, direct; (βλ. καὶ εὐθεῖα)· [μεταφ.] ὁ ἔντιμος, loyal, e; ὁ ἄνευ περιστροφῶν, sans détour (ὁ ἀπ' εὐθείας)· ὁ εἰλικρινής, franc, che; || εὐθεῖα ὁδός, le droit chemin; || εὐθεῖα (ἢ κατ' εὐθεῖαν) κίνησις, mouvement direct; || [γραμμ.] εὐθεῖα πτῶσις, cas direct; ἡ ὀνομαστική, nominatif; || εὐθὺς ἄνθρωπος, homme droit (loyal; sans détour); || κατ' εὐθεῖαν (γραμμήν), en ligne droite (directe); εὐθέως, directement; droit; tout droit; || πηγαίνει κατ' εὐθεῖαν εἰς Παρισίους, il va droit à Paris; || θὰ συνεννοηθῆτε ἀπ' εὐθείας μαζή του, vous vous entendrez directement avec lui; || συγκοινωνία ἀπ' εὐθείας, communication directe; || au droit de.... σημαίνει **ἐπὶ τῆς εὐθείας** (dans la ligne droite); || ἀπ' εὐθείας, de but en blanc, ἤτοι ἄνευ αἰτίας, ἄνευ προοιμίων. § [ναυτ.] κατ' εὐθεῖαν διάστημα, chemin direct, τὸ μεταξὺ δύο **στιγμάτων** (points) συντομώτερον διάστημα, τὸ δυνάμενον νὰ μετρηθῇ δι' εὐθείας γραμμῆς· || [ναυτ.] **κατ' εὐθεῖαν πορεία,** route directe, ἡ συντομωτάτη καὶ ἄνευ παρεκκλίσεως τινὸς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνεμορρόμβου, μεταξὺ δύο **στιγμάτων** (points) διατρεχομένη πορεία. § [ἱππευτ.] εὐθύς, εῖα, ύ· droit; ὁ ὅρος οὗτος ἀπαντᾶται εἰς ποικίλας ἐκφράσεις· || ὀρθοβατῶν ἵππος, cheval droit, ὅστις βαδίζων δὲν χωλαίνει· || βλ. ἵππος **προκυνηποδιστής,** cheval droit sur ses boulets; || **εὐσταθὴς τὰ ἄκρα,** droit sur ses membres; βλ. **ὀρθομεσοκύνιος**· || ὁδηγεῖν τὸν ἵππον ἐπ' εὐθείας γραμμῆς, κατ' εὐθεῖαν, promener un cheval par le droit.

εὐθυσκοπέω-ῶ· κατ' εὐθεῖαν παρατηρῶ, regarder droit devant soi.

εὐθύσκοπον, τό· τὸ ἀπ' εὐθείας παρατηρούμενον, de but en blanc; βλ. ἐξ **εὐθυωρίας.**

εὐθύταρσος ἵππος), huché (cheval), λέγεται ἐκεῖνος οὗτινος οἱ ταρσοὶ δὲν σχηματίζουσι τὴν φυσικὴν αὐτῶν γωνίαν, ἀλλ' εἶνε ἐντελῶς εὐθεῖς, κάθετοι πρὸς τὰ μετατάρσια.

εὐθυτενής, ής, ές· ὁ ἴσα τεταμένος, τανυσμένος, qui va (tendu) en ligne droite; direct, e; adj. droit, e; élancé, ée; || τεταμένος, η, ον· tendu, e; || [βολ.] εὐθυτενὴς τροχιά, trajectoire tendue, ἤτοι ἐκτενὴς ἢ τεταμένη τροχιά· βλ. καὶ **τροχιά.**

εὐθυτενῶς, [ἐπίρ. τοῦ εὐθυτενής], en ligne droite; tendu, e.

εὐθύτης, ητος, ἡ· ἡ ἰσιάδα, ἴση διεύθυνσις, direction en ligne droite; τὸ νὰ ἦνέ τις (τι) εὐθὺς (εὐθὺ) rectitude, n. f. droiture, καὶ μεταφ. ὀρθότης, rectitude; δικαιοσύνη, εὐθυδικία, équité, n. f. || εὐθύτης κρίσεως, rectitude de jugement; || εὐθύτης χαρακτῆρος, droiture de caractère.

εὐθύτονος, ος, ον· tendu en ligne droite ; ὁ βάλλων εὐθέως, direct, e ; à tir direct.

εὐθυτράχηλος, ου, ὁ· εὐθὺν ἔχων τὸν τράχηλον· βλ. τράχηλος.

εὐθυφερής, ής, ές· καὶ

εὐθύφορος, ος, ον· ὁ πορευόμενος, φερόμενος κατ' εὐθεῖαν, direct, e ; qui conduit, qui mène directement.

εὐθυωρία, ας, ἡ· (εὐθυορία), ἡ διεύθυνσις, πορεία. κίνησις εὐθεῖα. direction, mouvement en ligne droite ; droit ; direct, e ; || κατ' εὐθυωρίαν= κατ' εὐθεῖαν. en ligne droite ; [μεταφ.] τὸ ἀπ' εὐθείας γινόμενον, de but en blanc, ἄνευ αἰτίας, ἄνευ προοιμίων· || εὐθυωρία λέγεται ἐπίσης ἡ ἰδιότης τοῦ νὰ βλέπωμέν τι ἀπ' εὐθείας. κατ' εὐθεῖαν γραμμήν. directement: direction directe. § ἐξ **εὐθυωρίας** (βολή) (ἢ **εὐθύσκοπον**), but en blanc (tir), καλεῖται οὕτω τὸ **δεύτερον σημεῖον** τῆς συναντήσεως τῆς **τροχιᾶς** (trajectoire) βλήματος τινος μετὰ τῆς **σκοπευτικῆς γραμμῆς** (ligne de mire). Ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ τροχιὰ καὶ αἱ διάφοροι σκοπευτικαὶ γραμμαὶ διατηροῦνται πάντοτε ἐν τῷ ἐπιπέδῳ **τῆς βολῆς** (plan de tir), βλέπομεν ὅτι **αἱ σκοπευτικαὶ γραμμαὶ** συναντῶσι τὴν τροχιὰν ταύτην εἰς δύο σημεῖα, ὧν τὸ μὲν εὑρίσκεται λίαν ἐγγὺς τοῦ στόματος τοῦ πυροβόλου (ἢ χάννης ὅπλου), τὸ δ' ἕτερον εἰς ἀπόστασιν αὐξανομένην ἀναλόγως τῆς ἀνυψώσεως τῆς **σκοπευτικῆς ἐγκοπῆς** (cran de mire). Τὸ δεύτερον τοῦτο σημεῖον τῆς συναντήσεως καλεῖται ἐξ **εὐθυωρίας** (βολή). Ἡ ἀπόστασις τοῦ σημείου τούτου ἐκ τοῦ στόματος τοῦ πυροβόλου (ἢ τῆς χάννης ὅπλου) καλεῖται **ἀπόστασις τῆς ἐξ εὐθυωρίας βολῆς** (portée de but en blanc).

εὐθύωρος, ος, ον· ὁ κατ' εὐθεῖαν γινόμενος, direct, e ; || εὐθύωρον, [ἐπίρ.] κατ' εὐθεῖαν, directement, adv.

εὐκαιρέω, βλ. εὐκαιρῶ.

εὐκαιρία, ας, ἡ· ὁ ἁρμόδιος (κατάλληλος) καιρός, ἀντίθ. τῷ ἀκαιρίᾳ, loisir, n. m. (=ἄνεσις, σχολή, ἄδεια), ἁρμοδιότης, ἡ εὐκαιρία, opportunité, n. f. εὔθετος ὥρα. ἡ κατάλληλος περίστασις, occasion (f) favorable ; || δὲν ἔχω στιγμὴν εὐκαιρίας, je n' ai pas un moment de loisir ; || δράττομαι (ὠφελοῦμαι ἐκ) τῆς εὐκαιρίας, saisir l' occasion (le moment) ; profiter de l' opportunité ; || δότε μου εὐκαιρίαν νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, donnez moi lieu (l'occasion) de vous être utile ; || εὐκαιρίας δοθείσης, εὐκαιρίας τυχούσης, si l'occasion se présente ; à l'occasion ; dans l'occurance ; || ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων του, à l'occasion de son mariage ; || εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν, en toute occasion ; en toute rencontre (=εἰς πᾶσαν συνάντησιν), à tout propos ; || εἰς πρώτην εὐκαιρίαν, à la première rencontre ; || διὰ πρώτης εὐκαιρίας, par la première occasion ; || δὲν θὰ εὕρῃς ποτὲ καλλιτέραν εὐκαιρίαν, vous n'aurez jamais plus belle occasion ; || ἡ εὐκαιρία κάμνει τὸν κλέπτην [παροιμ.], l'occasion fait le larron ; || [ἐμπορ.] ἐπωφελούμαι ἐκ τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ὅπως στείλω ὑμῖν..., je profite, de cette occasion pour vous remettre . . . ; || δραττόμεθα τῆς παρούσης εὐκαιρίας ὅπως . . . , nous saisissons la présente occasion pour...; || εὐαρεστήθητε νὰ ἀποστείλητε ἡμῖν τὰ δέματα ταῦτα διὰ τῆς πρώτης εὐκαιρίας, veuillez nous expédier ces balles par la première occasion.

εὐκαιρίτης, ὁ· eucairite, cuivre sélenié argental ; ὀρυκτὸν μολυβδόφαιον τὴν χροιὰν λίαν μαλακόν, ἀπαντῶν ὑπὸ κρυσταλλοφυεῖς κοκκώδεις μάζας χειροπληθές. Χημικῶς εἶνε Cu_2 Se+Ag_2 Se· ὠνομάσθη οὕτω διότι ἀνεκαλύφθη κατὰ τὴν ἐξέτασιν σεληνιούχων ἑνώσεων. Δ. Κ.

εὐκαιρόνω [δημ.], ἀδειάζω, vider; évacuer.

εὔκαιρος, ος, ον· ὁ εἰς ἁρμόδιον γινόμενος καιρόν, προσήκων, qui se fait à temps, ἁρμόδιος, opportun, e ; ὁ κατάλληλος, favorable, adj. propice, adj. || εὔκαιρος στιγμή, moment opportun (favorable). § ὁ ἔχων ἄνεσιν (σχολήν, ἄδειαν), qui a du loisir ; ὁ ὢν ἐλεύθερος (ἄδειος), celui qui est libre ; libre, adj. || δὲν εἶμαι μίαν στιγμὴν εὔκαιρος, je n'ai pas un moment à moi. § εὔκαιρος, ὁ ἄδειος, vide, adj. ὁ κενός, creux, se ; [συνεκδ.] χωρὶς βάσιν, μάταιος, vain, e ; ἄκαιρος, ἐλαφρός, léger, ère ; frivole ; || εὔκαιρον σπίτι, maison vide ; || δὲν ὑπάρχει δωμάτιον εὔκαιρον, il n'y a pas une chambre vacante ; || εὔκαιρον κεφάλι, tête vide (creuse) ; || εὔκαιρα λόγια (ἀσυλλόγιστα), des paroles en l'air ; des sornettes ; || ὅλα αὐτὰ εἶνε εὔκαιρα, tout cela est creux (vide de sens=κενὰ [ἄνευ] ἐννοίας).

εὐκαιρῶ (έω), μέλ. ήσω, ἔχω ἢ λαμβάνω εὐκαιρίαν avoir le loisir (le temps=ἔχω καιρόν)· εἶμαι εὔκαιρος, être disponible (libre = διαθέσιμος, ἐλεύθερος)· || ὅταν εὐκαιρήσω, quand j'aurai le temps ; quand je serai libre ; || αὔριον θὰ εὐκαιρήσουν δύο δωμάτια, deux chambres vaqueront demain [ῥῆμα, vaquer, σχολάζω]. § [μεταβ.] βλ. **εὐκαιρόνω.**

εὐκαίρωμα, ατος, τό· τὸ ἄδειασμα, action de vider ; évacuation, n. f.

εὐκαίρως, [ἐπίρ.] προσηκόντως, ἐν καταλλήλῳ, εὐθέτῳ χρόνῳ, en temps opportun ; opportunément, adv. ἐγκαίρως, à temps.

εὐκάλυπτος, ου, ὁ· [φυτ.] eucalyptus, n. m. γένος τῆς οἰκογενείας τῶν Μυρτωδῶν.

εὐκαμπής, ής, ές· βλ. εὔκαμπτος. § ὁ ὡραῖα λυγισμένος, bien courbé; bien arrondi.

εὔκαμπτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως καμπτόμενος, ὁ εὐκολολύγιστος, εὐλύγιστος, facile à courber, flexible ; [μεταφ.] ὁ καμπτόμενος, pliant, e;ὁ εὐλύγιστος, εὔστροφος, souple, adj. || εὔκαμπτοι κλῶνες, des rameaux flexibles ; || — χαρακτήρ, caractère pliant ; || τὸ εὔκαμπτον σῶμά του, son corps souple ; || — φωνή, voix flexible (souple).

εὐκάμπτω, μέλ. ψω· ἀσκῶ τὸ σῶμα εἰς εὐκαμψίαν, εἰς τὸ νὰ καταστῇ εὔκαμπτον, assouplir. § [ἱππευτ.] εὐκάμπτειν τὸν ἵππον, assouplir un cheval (εὐκαμψία, assouplissement), σημαίνει καθιστᾶν αὐτὸν εὔστροφον,

μαλακὸν τοὺς μῦς καὶ ἀρθρώσεις, εὐλύγιστον κατὰ τὰς κινήσεις, κτλ. ὅπερ ἐστὶ ἀποτέλεσμα καλῆς, εὐσυνειδήτου καὶ βαθμιαίας ἀσκήσεως τοῦ ἵππου ἐν τῷ ἱππευτηρίῳ· || **εὐκαμψίαι** ἐνεργούμεναι παρὰ τοῦ ἱπποδαμαστοῦ πεζῇ, assouplissement à pied ; || [ἱππευτ.] **εὐκάμπτειν, εὐλυγιστεῖν τὸν ἵππον**, débourrer un cheval ; εἰδικὴ ἐξάσκησις τῆς ἱππευτικῆς σκοπὸν ἔχουσα νὰ καταστήσῃ τὸ σῶμα τοῦ ἵππου εὔκαμπτον, εὐλύγιστον· ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς εὐκαμψίας τοῦ τραχήλου, λέγεται γαλ. plier un cheval, ἤτοι κάμπτω τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου, κοινῶς λυγίζω, σηκώνω τὸ κεφάλι του.

εὐκάμπτως, [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον εὔκαμπτον, d'une manière flexible; souplement, adv.

εὐκαμψία, ας, ἡ· ἡ εὐκολολυγιστία, εὐλυγιστία. το εὐκόλως κάμπτεσθαι (ἡ εὐκάμπεια), ἀντίθ. τῷ ἀκαμψία. flexibilité, n. f. souplesse, n. f. || ἡ εὐκαμψία τοῦ πνεύματός του. la souplesse de son esprit. § εὐκαμψία τοῦ σώματος. assouplissement (m.) du corps ; || ἀσκήσεις εὐκαμψίας, exercice ou gymnastique d'assouplissement ; βλ. καὶ **εὐκάμπτω**

εὐκαρπία, ας, ἡ· ἀφθονία καρπῶν, εὐφορία, fertilite, n. f. καρποφορία. fructuosité, n. f. βλ. καὶ **εὐφορία.**

εὔκαρπος, ος, ον· ὁ ἀφθόνους καὶ καλοὺς καρποὺς παράγων, εὔφορος, fertile, adj. καρποφόρος, fructueux, euse ; || καὶ ἐν γένει εὔκαρπος, ὁ συντελῶν εἰς τὴν εὐκαρπίαν, qui contribue à la fertilité ; βλ. καὶ εὔφορος.

εὐκαταγώνιστος, ος, ον· ὁ εὐκόλως καταγωνιζόμενος, facile à vaincre (à combattre ; à abattre).

εὐκατάκαυστος, ος, ον· εὐκόλως κατακαιόμενος, ὁ λίαν εὔκαυστος, très-combustible.

εὐκατάληπτος, ος, ον· ἀντίθ. τῷ ἀκατάληπτος· ὁ εὐκόλως ἐννοούμενος (καταλαμβανόμενος), facile à comprendre (à concevoir).

εὐκατάλυτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως καταλυόμενος, facile à abolir.

εὐκαταμάχητος, ος, ον· ὅντινα εὐκόλως δύναταί τις νὰ νικήσῃ, facile à combattre (à vaincre).

εὐκατανόητος, ος, ον· εὐκολονόητος, ὁ εὐκόλως ἐννοούμενος, facile à comprendre.

εὐκατάποτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως καταπινόμενος, facile à avaler.

εὐκατάσβεστος, ος, ον· ὁ εὐκολόσβυστος, ὁ εὐκόλως σβυνόμενος, facile à éteindre.

εὐκατάστατος, ος, ον· ὁ εὑρισκόμενος εἰς καλὴν κατάστασιν, ἤτοι ὁ ἔχων περιουσίαν (πλοῦτον), qui est dans l'aisance ; qui est à son aise ; ὁ εὐπορῶν, aisé, ée. § ὁ ἔχων τάξιν εἰς ἑαυτόν, qui a de l'ordre ; rangé, ée.

εὐκατάτακτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως κατατασσόμενος, τιθέμενος ἐν τάξει, τακτοποιούμενος, facile à mettre en ordre (à arranger ; à ordonner).

εὐκατάφορος, ος, ον· ὁ εὐκόλως καταπίπτων, ἐξολισθαίνων εἴς τι, μάλιστα εἰς παράπτωμα. κλίνων πρός τι, très enclin à ; très porté à.

εὐκαταφρόνητος, ος, ον· ὁ εὐκόλως καταφρονούμενος, facile à mépriser ; méprisable, adj ; à dédaigner ; ἤτοι ἀξιοκαταφρόνητος· || ἡ θέσις αὕτη δὲν εἶνε εὐκαταφρόνητος, cette place n'est pas à dédaigner.

εὐκατέργαστος, ος, ον· ὁ εὐκόλως δυνάμενος κατεργασθῆναι, εὐκολοδούλευτος, facile à travailler (à façonner ; à apprêter) ; π. χ. ὁ **εὐμάλακτος**, ὁ **ἐλατός**, malléable, adj. || τὸ εὐκατέργαστον, malléabilité, n. f. =βλ. **εὐμάλακτον, ἐλατόν,** καὶ **ἐλατότης.**

εὐκατόρθωτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως κατορθούμενος, εὐκολοκατόρθωτος, dont on vient facilement à bout ; facile à obtenir ; ὁ εὔκολος, aisé, ée.

εὔκαυστος, ος, ον· καὶ

εὔκαυτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως καιόμενος, facile a brûler ; καύσιμος, combustible, adj.

εὐκέλαιον, το· [δημ.] το **εὐχέλαιον** [μυστήριον).

εὐκή, ἡ (δημ. εὐχή.

εὔκησις, ἡ· (διαλ. Νάξου), κυρίως σημαίνει την εορτήν. Σήμερον εἶνε τ' ὄνομα τοῦ Κωστακη μας καὶ ἔχομε εὔκησιν (=δεχόμεθα εὐχάς).

εὐκιάσκομαι, (διαλ. Οἰνόης). εὔχομαι, δίδω εὐχάς.

εὐκιάσματα, τά· [διαλ. Οἰνόης], (μόνον ἐν τῷ πληθ.) αἱ εὐχαί, δεήσεις (ὑπέρ τινος).

εὐκινησία, ας, ἡ· ἡ εὐκολία τῆς κινήσεως, agilité, n. f. [ἐνίοτε] mobilité, n. f. [οἰκ.] ἡ ταχύτης, prestesse ; || ἡ εὐκινησία τοῦ σώματος, l'agilité du corps ; || εὐκινησία τοῦ ὑδραργύρου, la mobilité du mercure ; || [μεταφ.] ἡ εὐκινησία τοῦ πνεύματος, mobilité de l'esprit =vivacité d'imagination, ἡ ζωηρότης τῆς φαντασίας, βλ. καὶ **εὐκίνητος.**

εὐκίνητος, ος, ον· εὐκολοκίνητος, ὁ εὐκόλως κινούμενος, agile, adj. ἐλαφρός, leste, adj. alerte ; [οἰκον.] ταχύς, preste ; [ἐπὶ πραγμ. ἐν γένει] mobile, adj. || εὐκίνητα μέλη, des membres agiles ; || ὁ γέρων αὐτὸς εἶνε ἀκόμη εὐκίνητος, ce vieillard est encore leste; || ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς δὲν εἶνε εὐκίνητος, ce domestique n'est pas alerte ; || ἡ εὐκίνητος ἐπιφάνεια τῶν ὑδάτων, la surface mobile des eaux ; || [μεταφ.] ἐπὶ τοῦ πνεύματος, δεξιός, ζωηρός, vif, εὐκόλως ἐννοῶν, ἀντίθ. τῷ βραδύς· doué d'un esprit vif ; βλ. καὶ **εὐκινησία.**

εὐκινήτως, [ἐπίρ.] avec agilité ; avec mobilité.

εὔκλαστον, τό· euklas, n.m. ὀρυκτὸν ὀρεόχρουν, κίτρινον ἢ κυανοῦν, λάμψεως ὑελοειδοῦς, διαφανὲς ἢ ἡμιδιαφανές, διπλοθλαστικόν, σκληρότητος 7,5 καὶ εἰδ. βάρους 3,089 3,103. χρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον προκλινὲς σύστημα· χημικῶς εἶνε $Be_2\ Al_2\ (OH)_2\ (Si\ O_4)_2$ μετ' ὀλίγου $Fe_2\ O_3$ καὶ $Sn\ O_2$· εἶνε ὀρυκτὸν σπανιώτατον, εὑρισκόμενον ὑπὸ χρυστάλλους ἢ χρυσταλλικὰ ψαθυρὰ θραύσματα. Δ. Κ.

εὐκλεής, ής, ές, γεν. εοῦς· καλὴν φήμην (κλέος) ἔχων, illustre ; περίφημος, renommé, ée ; ἐπιφανής. célèbre, adj. ἔνδοξος, glorieux, euse ; || — γενεά, race illustre ; || εὐκλεὲς ὄνομα, nom glorieux.

εὔκλεια, ας, ἡ· ἡ εὐδοξία, ἡ καλὴ δόξα (φήμη), τὸ καλὸν ὄνομα, célébrité, n. f. gloire, n. f. illustration, n. f. || ἡ εὔκλεια τοῦ ὀνόματός του, la gloire de son nom ; || ὅσοι συνετέλεσαν εἰς εὔκλειαν τῆς βασιλείας του, ceux qui ont contribué à l'illustration de son règne.

εὐκλεῶς, [ἐπίρ.] ἐνδόξως, glorieusement, adv.

εὔκλωστος, ος, ον· (κλώθω) ὡραῖα κεκλωσμένος, bien filé.

εὔκνημος, ος, ον· ὡραίας κνήμας ἔχων, qui a de belles jambes.

εὐκοίλιος, ος, ον· (συγκρ. ιώτερος, ὑπερθ. ιώτατος), καλὸς διὰ τὸ ὑπογάστριον, εὔκολον κοιλίαν προξενῶν, ἰατρ. Πλουτ. qui lâche le ventre ; qui rend le ventre lâche ; relâchant, e. § ὁ ἔχων εὔκολον τὴν κοιλίαν, ὁ ἐνεργούμενος εὐκόλως, qui a le ventre libre (lâche) ; relâché, ée ; foireux, euse, κοινῶς τσιρλιάρης.

εὐκοιλιότης, ητος, ἡ· relâchement (du ventre] ; ἡ κατάστασις τοῦ εὐκοιλίου.

εὐκοινωνησία, ας, ἡ· ὁ τρόπος τοῦ εὐκοινωνήτου, sociabilité, n. f.

εὐκοινώνητος, ος, ον· τοῖς ἄλλοις εὐμετάδοτος, ἐν γένει εὐαρμόστως συναναστρεφόμενος, sociable, adj.

εὔκολα, [ἐπίρ.] = εὐκόλως, εὐχερῶς, facilement, adv. aisément, adv. (διὰ τῆς λέξεως ταύτης σχηματίζονται αἱ σύνθετοι λέξεις, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἐφεξῆς σημειουμένων)· || πολὺ εὔκολα = εὐκολώτερα, plus facile ; εὐκολώτατα, très facile.

εὐκολία, ας, ἡ· facilité, n. f. τὸ ἦθος καὶ ὁ τρόπος τοῦ εὐκόλου, ἡ εὐχέρεια, commodité, n. f. ἡ ἄνεσις, aisance, n. f. || [πληθ.] εὐκολίαι, ἀναπαύσεις, aises, n. f. pl. || ἐκφράζεται μὲ εὐκολίαν, il s'exprime avec facilité (avec aisance) ; || τὸ λεωφορεῖον εἶνε μεγάλη εὐκολία διὰ τὸ κοινόν, l'omnibus est d'une grande commodité pour le public ; || δὲν ἔχω τὰς εὐκολίας μου, je n'ai pas mes commodités ; || κάμε το μὲ τὴν εὐκολίαν σου, faites le à votre commodité (à votre aise) ; || θέλει τὰς εὐκολίας του, il aime ses aises ; || θὰ σᾶς κάμω εὐκολίας πρὸς πληρωμήν, κτλ., je vous ferai des facilités pour le payement, etc.

εὐκολίτης, ου, ὁ· βλ. **εὐδιάλυτος.**

εὐκόλλητος, ος, ον· εὔκολος πρὸς συγκόλλησιν, facille à coller; ἀντίθ. τῷ δυσκόλλητος.

εὐκολοανάβατος, η, ον· ὁ εὐκόλως ἀναβαινόμενος, facile à monter.

εὐκολοάναπτος, η, ον· ὁ εὐκόλως ἀναπτόμενος, facile à allumer.

εὐκολοαπόκτητος, η, ον· βλ. εὐπόριστος.

εὐκολοβάστατος, η, ον· βλ. εὐφόρητος.

εὐκολόβραστος, η, ον· ὁ καλόβραστος, ὁ εὐκόλως βραζόμενος, facile à cuire ; [μετφ.] τρυφερός, tendre.

εὐκολογέλαστος, η, ον· ὁ εὐκόλως ἀπατώμενος, facile à tromper ; ὁ εὐαπάτητος.

εὐκολογιάτρευτος, η, ον· βλ. εὐκολοθεράπευτος, εὐκολοΐατος, εὐίατος· ὁ εὐκόλως θεραπευόμενος (ἰατρευόμενος), facile à guérir.

εὐκολογνώριστος, η, ον· ὁ εὐκόλως γνωριζόμενος, facile à reconnaître (à connaître) ; βλ. εὐγνώριστος.

εὐκολογύριστος, η, ον· ὁ εὐκόλως γυρίζων, facile à tourner ; ὁ εὐκόλως μεταπειθόμενος, facile à détourner (à dissuader), ὅθεν ὁ εὐμετάβολος (ἄστατος), changeant, e ; versatile.

εὐκολοδιάβαστος, η, ον· ὁ εὐκόλως διαβαζόμενος, ἀναγινωσκόμενος, facile à lire ; εὐανάγνωστος, lisible, adj.

εὐκολοδιαίρετος, η, ον. βλ. εὐδιαίρετος.

εὐκολοδιάκριτος, η, ον· βλ. εὐδιάκριτος.

εὐκολοδιάλυτος, η, ον· βλ. εὐδιάλυτος.

εὐκολοδιοίκητος, η, ον· βλ. εὐδιοίκητος.

εὐκολοδιόρθωτος, η, ον· ὁ εὐκόλως διορθούμενος, facile à réparer; ὁ **εὐδιόρθωτος.**

εὐκολοδιόριστος, η, ον· ὁ εὐκόλως διοριζόμενος, facile à être nommé, etc.

εὐκολοδίπλωτος, η, ον· (ὁ εὐείλητος), ὁ εὐκόλως διπλούμενος, facile à plier (à ployer).

εὐκολοδούλευτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως ἐργαζόμενος, facile à travailler ; βλ. **εὐκατέργαστος.**

εὐκολοεξάλειπτος, η, ον· βλ. **εὐεξάλειπτος.**

εὐκολοεξέταστος, η, ον· βλ. **εὐεξέταστος.**

εὐκολοεξήγητος, η, ον· βλ. **εὐεξήγητος.**

εὐκολοερέθιστος, η, ον· ὁ εὐκόλως ἐρεθιζόμενος, facile à irriter ; βλ. **εὐερέθιστος.**

εὐκολοετοίμαστος, η, ον· ὁ εὐκόλως ἑτοιμαζόμενος, facile à préparer.

εὐκολοημέρευτος, η, ον· βλ. **εὐτιθάσευτος.**

εὐκολοθέατος, η, ον· βλ. **εὐθέατος.**

εὐκολοθεράπευτος, η, ον· βλ. **εὐθεράπευτος.**

εὐκολοϊάτρευτος, η, ον· ὁ **εὐκολοθεράπευτος.**

εὐκολοκαθάριστος, η, ον· ὁ εὐκόλως καθαριζόμενος, facile à nettoyer, etc. (**καθαρίζω**).

εὐκολοκατόρθωτος, η, ον· ὅντινα εὐκόλως φέρουσιν εἰς πέρας, dont on vient facilement à bout ; ὁ εὐκόλως ἀπολαμβανόμενος, facile à obtenir.

εὐκολόκαυστος, η, ον· ὁ εὐκόλως καιόμενος, facile à brûler ; βλ. **εὔκαυστος καὶ εὔφλεκτος.**

εὐκολοκίνητος, η, ον· ὁ εὐκόλως κινούμενος, facile à mouvoir (à remuer) ; **ὁ εὐκίνητος**, mobile, adj. βλ. καὶ **εὐδιάσειστος.**

εὐκολοκυρίευτος, η, ον· ὁ εὐκόλως κυριευόμενος, facile à prendre ; ὁ **εὐπόρθητος**, εὐάλωτος, prenable, adj.

εὐκολολησμόνητος, ος, ον· ὁ εὐκόλως λησμονούμενος, facile à oublier.

εὐκολολογάριαστος, η, ον· ὁ εὐκόλως λογαριαζόμενος, facile à compter, etc. (λογαριάζω).

εὐκολολυγιστία, ας, ἡ· βλ. εὐλυγιστία, εὐκαμψία.

εὐκολολύγιστος, η, ον· ὁ εὐκόλως λυγίζων, καμπτόμενος, facile à fléchir βλ. εὐλύγιστος, εὔκαμπτος, flexible, adj. pliable ; adj.

εὐκολόλυτος, η, ον· βλ. εὔλυτος.

εὐκολομάθητος, η, ον· ὁ εὐκόλως μανθανόμενος, facile à apprendre.

εὐκολομίλητος, η, ον· ὁ εὐπροσήγορος, affable, adj.

εὐκολομετάδοτος, η, ον· βλ. εὐμετάδοτος.

εὐκολομετακόμιστος, η, ον· βλ. εὐμετακόμιστος.

εὐκολομεταχείριστος, η, ον· βλ. εὐμεταχείριστος.

εὐκολομοίραστος, η, ον· ὁ εὐκόλως μοιραζόμενος, facile à partager.

εὐκολονίκητος, η, ον· ὁ εὐκόλως νικώμενος, facile à vaincre ; ὁ εὐνίκητος.

εὐκολονόητος, η, ον· βλ. εὐκατανόητος, καὶ εὐνόητος.

εὐκολονόθευτος, η, ον· βλ. εὐνόθευτος.

εὐκολόξεστος, η, ον· βλ. εὔξεστος.

εὐκολοξόδευτος, η, ον· εὐκόλως ἐξοδευόμενος, facile à dépenser, (δαπανῶ).

εὐκολοοικονόμητος, η, ος· εὐοικονόμητος, ὁ εὐκόλως διορθούμενος (οἰκονομούμενος). facile à arranger (à traiter ; à ménager) ; traitable, adj. accommodant, e ;

εὐκολοπέραστος, η, ον· ὁ εὐκόλως διαπερώμενος, facile à traverser (à passer) ; βλ. καὶ εὐδιάβατος.

εὐκολόπιαστος, ος, ον· εὔληπτος, εὐχείρωτος, ὁ εὐκόλως πιανόμενος (συλλαμβανόμενος) (διὰ τῆς χειρός, κτλ), facile à prendre (à saisir ; à empoigner).

εὐκολοπίστευτος, η, ον· ὁ εὐκόλως πιστευόμενος, facile à croire.

εὐκολοπιστία, ας, ἡ· βλ. εὐπιστία, crédulité. n. f.

εὐκολόπιστος, η, ον· βλ. εὔπιστος, crédule, adj.

εὐκολόπλαστος, η, ον· βλ. εὔπλαστος.

εὐκολοπλησίαστος, η, ον· à qui on s'approche facilement ; βλ. εὐπρόσιτος.

εὐκολοπολέμητος, η, ον· βλ. εὐπολέμητος.

εὐκολοπολιόρκητος, η, ον· βλ. εὐπολιόρκητος.

εὐκολοπότιστος, ος, ον· ὁ εὐκόλως ποτιζόμενος, facile à arroser.

εὐκολοπρόφερτος, η, ον· ὁ εὐκόλως προφερόμενος, facile à prononcer.

εὐκολοπώλητος, η, ον· ὁ εὐκόλως πωλούμενος, facile à vendre ; εὐκόλου καταναλώσεως, de bon débit.

εὔκολος, ος, ον (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος)· facile, adj. κυρίως ὁ μὲ τὴν τροφὴν εὐκόλως εὐχαριστούμενος, ἀντίθ. τῷ δύσκολος. ὁ εὐχερής, commode, adj. ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἄνεσιν, ὁ ζῶν μὲ ἄνεσιν, aisé, ée ; εὔκολος, accommodant, e ; || —ἐργασία, travail facile ; || εὔκολον τὸ ἔχεις [φρ.], cela vous est bien aisé à dire ; c'est facile à dire ; || τὰ ἔχει ὅλα εὔκολα, il croit tout facile ; || ἔχει εὔκολον χαρακτῆρα, il a le caractère commode; || — ἄνθρωπος, homme accommodant (coulant); || — λογαριασμός, calcul facile; || εὔκολος τρόπος, moyen facile ; || εὐκολώτερος, plus facile ; || εὐκολώτατα [ἐπίρ.] très facile ; || Συνώνυμα, εὔκολος, facile, ἄκοπος, εὐχερής, aisé, ée ; τὸ πρῶτον ἐννοεῖ εὐκολίαν ἐξ ἱκανότητος τοῦ ἐνεργοῦντος, π. χ. ἡ τέχνη τοῦ ὀρθῶς γράφειν εἶνε εὔκολος (facile) εἰς τοὺς ἱκανούς· τὸ δεύτερον, ἐπὶ τῶν γινομένων ἀκόπως διὰ τὸ εἶναι τὴν εὐκολίαν ἐν αὐτοῖς· π. χ. ἡ ἐπίκρισις εἶνε ἄκοπος, εὐχερὴς (la critique est aisée) καὶ πρόχειρος τοῖς πᾶσι.

εὐκολόσβεστος, η, ον, βλ. εὐκατάσβυστος.

εὐκολοσήκωτος, η, ον· ὁ εὐκόλως σηκωνόμενος, φερόμενος, facile à enlever (à porter) ; εὐμετακόμιστος.

εὐκολοσυγχώρητος, η, ον· ὁ εὐσυγχώρητος, ὁ εὐκόλως συγχωρούμενος, facile à pardonner ; συγγνωστός, συγχωρητός, pardonnable.

εὐκολοσυμβίβαστος, ος, ον· ὁ εὐσυμβίβαστος, ὁ εὐκόλως τακτοποιούμενος, συμβιβαζόμενος, facile à arranger (à concilier); conciliable, adj. compatible, adj. βλ. καὶ εὐδιάλλακτος. § ὁ εὔκολος, accommodant, e ; coulant, e.

εὐκολοσύντριπτος, η, ον· βλ. εὔθραυστος καὶ εὐσύντριπτος.

εὐκολόσχιστος, η, ον· βλ. εὐδιάσπαστος, βλ. καὶ εὔπλαστος.

εὐκολότριπτος, η, ον· βλ. εὔθρυπτος.

εὐκολοσπάκιστος, ος, ον· ὁ εὐκόλως σπάζων, facile à rompre (à briser) ; εὔθραυστος. cassant, e ; fragile ; adj.

εὐκολοσχημάτιστος, η, ον· ὁ εὐκόλως σχηματιζόμενος, qui se forme facilement.

εὐκολοτύπωτος, η, ον· βλ. εὐτύπωτος.

εὐκολοχώνευτος, η, ον· ὁ εὐκόλως χωνευόμενος, facile à digérer ; εὐκόλου χωνεύσεως, de digestion facile ; εὔπεπτος, digestible, adj.

εὐκολοχώριστος, η, ον· ὁ εὐκόλως χωριζόμενος, διαιρούμενος, facile à diviser (à séparer ; à partager) ; βλ. εὐδιαίρετος.

εὐκολόφερτος, η, ον· βλ. εὐφόρητος.

εὐκολόφθαρτος, η, ον· βλ. εὔφθαρτος.

εὐκολοφιλίωτος, η, ον· βλ. εὐδιάλλακτος.

εὐκολοφώτιστος, η, ον· ὁ εὐκόλως φωτιζόμενος, facile à éclairer.

εὐκολύνω, μέλ. υνῶ, θὰ εὐκολύνω, ἀόρ. ηὐκόλυνα· εὐχερῆ, εὔκολον ποιῶ, faciliter ; || αὐτὸ θὰ εὐκολύνῃ τὴν ὑπόθεσιν, cela facilitera l'affaire ; || [καὶ ἀπολ.] σᾶς παρακαλῶ νὰ μ' εὐκολύνητε, je vous prie de me venir en aide [par un à compte; par un secours, etc.]. § [μέσ.] εὐκολύνομαι=ἔχω τὰ μέσα, avoir les moyens (le moyen) de ; εἶμαι εἰς θέσιν, être en état (en mesure ; à même) de ; || θὰ σᾶς πληρώσω ὅταν εὐκολυνθῶ, je vous payerai quand je pourrai; (quand j'aurai les moyens);

|| τὸ κάμνετε ὅταν εὐκολυνθῆτε, vous le faites à votre commodité.

εὐκόλως, [ἐπίρ.] εὔκολα, εὐχερῶς, facilement, adv. aisément, adv. βλ. **εὔκολος.**

εὐκολώτερα, [ἐπίρ.] βλ. καὶ **εὔκολα·** πλέον εὐκόλως, plus facilement ; μετὰ περισσοτέρας εὐκολίας (εὐχερείας), avec plus de facilité.

εὐκολώτατος, η, ον· (ὑπερθ. τοῦ εὔκολος), très facile.

εὐκολώτερος, α, ον· (συγκρ. τοῦ εὔκολος), plus facile.

εὐκοσμία, ας, ἡ· εὐπρεπὲς ἦθος, ἠθῶν χρηστότης καὶ μετριότης, bienséance, n. f. décence, n. f. ὁ καλὸς τοῦ φέρεσθαι τρόπος, οἱ καλοὶ τρόποι, convenances, n. f. pl. retenue, n. f.

εὔκοσμος, ου, ὁ· ἔχων ἦθος χρηστόν, τρόπους καλούς, convenable, adj. decent, e ; ἁρμόζων, κατάλληλος, seant, e ; bienséant, e.

εὐκόλως, [ἐπίρ.] convenablement, adv. decemment.

εὐκραής, ής, ές· εὔκρατος, tempéré, ée, καλῶς μεμιγμένος, συγκερασμένος, γλυκύς, doux, ce ; ἰδίως επὶ ἀνέμων, μέτριος, ἤπιος, modéré ; || εὐκραὲς κλίμα = γλυκὺ κλίμα, climat doux.

εὐκρασία, ας, ἡ· ἡ καλὴ θερμοκρασία, bonne température ; ἡ καλὴ μίξις, το συγκέρασμα, ἡ γλυκύτης, douceur, n. f. ἰδίως ἐπὶ ἀνέμων, μετριότης, ἠπιότης, modération, n.f. [ἐπὶ κλίματος] douceur, n. f [du climat].

εὔκρατος, ος, ον· καλῶς μεμιγμένος, καλῶς συγκερασμένος (ἀήρ), tempéré, ée ; qui a une bonne température ; γλυκύς, doux, ce ; μέτριος, modéré, ée; || —ζώνη, la zone tempérée.

εὐκρίνεια, ας, ἡ· ἡ καθαρότης, netteté, n. f. σαφήνεια, clarté, n. f. ἐπὶ ὕφους ἢ χαρακτῆρος λόγου.

εὐκρινής, ής, ές· (συγκρ. έστερος, ὑπερθ. έστατος)· καθαρῶς διακρινόμενος, [bien] distinct, e ; σαφής, clair, e, adj. καθαρός, net, nette ; || — ἦχος, son distinct ; || εὐκρινεῖς ἰδέαι, idées claires ; || εὐκρινὴς ἔκφρασις, expression nette (claire).

εὐκρινῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον εὐκρινῆ, distinctement, adj. σαφῶς, clairement, adv. καθαρῶς, nettement, adv. || δὲν βλέπω εὐκρινῶς, je n'y vois pas clair ; || γράφει εὐκρινῶς, il écrit nettement.

εὐκταῖος, αία, αῖον· εὐχῆς ἄξιος, ὅ,τι εἶνε ἐπιθυμητὸν νὰ γείνῃ, qui est à désirer (à souhaiter) ; ἐπιπόθητος, ἐπιθυμητός, désirable, adj. souhaitable ; || τὰ εὐκταῖα = αἱ εὐχαί, les vœux ; τὸ τάξιμον, l'objet des vœux ; || εὐκταῖον θὰ ἦτο, il serait à souhaiter = εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο.

εὐκτήριον, ου, τό· τὸ μέρος εἰς ὃ εὔχονται, ἐκτελοῦσιν τὰς εὐχάς, τὰς προσευχάς των· τὸ εὐκτήριον οἴκου = προσευχητήριον, προσευκτήριον, oratoire, n. m. || εὐκτήριον, chapelle, n. f. (=**παρεκκλήσιον**), λέγεται **ἐπίσης μέρος** τοῦ οἴκου ἢ πλοίου, μεταβεβλημένον εἰς τόπον προωρισμένον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων.

εὐκτήριος, ὁ καὶ ἡ· εἰς τὸ προσεύχεσθαι ἀνήκων, de prière [s] ; || εὐκτήριος οἶκος = **ἐκκλησία**, église, n. f. ἡ μικροτέρα τοιαύτη, chapelle, n. f. βλ. καὶ **ἐκκλησία·** || [οὐδ. οὐσ.] βλ. **εὐκτήριον.**

εὐκτικός, ή, όν· ὁ εὐχόμενος, ἐκφράζων εὐχήν, qui exprime un vœu; votif, ive; optatif, ive. § εὐκτικὴ [γραμμ. ἐνν. ἔγκλισις], mode optatif, ἡ εὐκτικὴ ἔγκλισις τῶν ἑλληνικῶν ῥημάτων.

εὐκτικῶς, [ἐπίρ.] τρόπῳ εὐχῆς ἢ ἐπιθυμίας, par forme de prière ou de désir ; ἡ κατ' εὐκτικὴν ἔγκλισιν, à l'optatif.

εὐκτός, ή, όν· ἐπιθυμητός, κατ' εὐχήν, εὐχῆς ἄξιος, désiré, ée ; souhaité, ée ; désirable, adj.

εὐκτῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον εὐκτόν, d'une façon désirable.

εὔκυκλος, η, ον· ὁ σχηματίζων ὡραίας κυκλικας (στρογγύλας) γραμμάς, qui forme de belles rondes.

εὐκύλιστος, ος, ον· ὁ εὐκόλως κυλινδούμενος, qui roule facilement ; facile à rouler ; roulant, e.

εὔκωπος, ος, ον· καλῶς μὲ κώπας προμηθευμένος, qui a de bonnes rames.

εὐλάβεια, ας, ἡ· τὸ ἦθος καὶ ὁ τρόπος τοῦ εὐλαβοῦς, ἡ θεοσέβεια, devotion, n. f. καθὼς καὶ ἡ προσκόλλησις εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, attachement aux pratiques religieuses ; βλ. **εὐσέβεια,** piété, n. f. § ὁ σεβασμός, respect, n. m. ἡ συγκατάβασις, τὸ σέβας πρός τι, déférence, n. f. ἡ προσοχή, σέβας, égards, n.m. || μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας, avec un respect religieux.

εὐλαβής, ής, ές, γεν. έους-οῦς· ὁ τὰ θεῖα σεβόμενος, φοβούμενος, θεοσεβής, dévot, e ; attaché scrupuleusement aux pratiques religieuses; βλ. **εὐσεβής,** pieux, euse. § ὁ σεβόμενος, φερόμενος μετὰ προσοχῆς, καλοῦ τρόπου, respectueux, euse ; || εὐλαβὴς πρὸς τὰ ξένα δικαιώματα, qui respecte les droits d'autrui.

εὐλαβητικός, ή, όν· ὁ εὐλαβούμενός τι, ὁ εὐλαβής, dévotieux, euse ; dévot, e ; pieux, euse ; βλ. **εὐλαβής.**

εὐλαβοῦμαι (έομαι), μέλ. εὐλαβήσομαι, φέρομαι ὡς εὐλαβής, révérer, τιμῶ. § [συνεκδ.] σέβομαί τι, respecter; [ἐνίο.] φοβοῦμαι, craindre, redouter ; ἀποφεύγω, προσέχω εἰς τὸ νὰ πράξω τί, prendre garde à.

εὐλαβῶς, [ἐπίρ.] μετ' εὐλαβείας, avec dévotion, θεοσεβείας, dévotement, adv. εὐσεβῶς, pieusement, adv. || ποιεῖν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ εὐλαβῶς, se signer dévotement. § —, μετὰ σεβασμοῦ, respectueusement, adv.

εὔλαλος, ος, ον· ὁ εὔγλωττος, disert, e; ὁ εὐφραδής, éloquent, e ; ὁ καλῶς ὁμιλῶν, qui parle bien. § [ἐπὶ φωνῆς, ᾄσματος, κτλ.] γλυκύς, doux, ce; μελῳδικός, mélodieux, euse.

εὐλανδίτης, ὁ· heulandite; βλ. **στιλβίτης.**

Δ. Κ.

εὔληπτος, ας, ον· (ότερος, ότατος), ὁ εὐκόλως πιανόμενος, λαμβανόμενος. facile à prendre (à saisir); [συνεκδ.] ὁ εὐκόλως ἐννοούμενος, facile à comprendre; ὁ νοητός, intelligible, adj. ὁ σαφής, clair, e; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ εὔληπτον = ἡ νοητότης, intelligibilité, n. f. ἡ σαφήνεια, clarté, n. f.

εὐλήπτως, [ἐπίρ.] σαφῶς, clairement, adv. καθαρῶς, nettement; νοητῶς, intelligiblement, adv.

εὐλίμενος, ος, ον· καλὸν λιμένα ἔχων, qui a un bon port; τόπος ἔχων καλοὺς λιμένας, qui a de bons ports.

εὐλογέω, βλ. εὐλογῶ.

εὐλόγημα, τό· βλ. εὐλόγησις.

εὐλογημένος, η, ον· ὁ εὐλογητός, béni, e; bénit, e.

εὐλόγησις, εως, ἡ· τὸ νὰ δοξάσῃ, νὰ εὐλογήσῃ τις τι, ἡ εὐλογία, bénédiction, n. f. § ἡ τέλεσις τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου. célébration d'un mariage; ὁ γάμος, noce, n. f.

εὐλογητός, ή, όν· ὁ εὐλογημένος, beni, e; bénit, e; δεδοξασμένος, loue, ée; || εὐλογητὸς ὁ Θεός, Dieu soit loué § [ἐκκλ. οὐσ.] introït, n. m. prière que le prêtre dit à la messe, après être monté à l'autel.

εὐλογία, ας, ἡ· bénédiction, n. f. || εἶνε εὐλογία Θεοῦ [φρ.], c'est une bénédiction. § εὐλογία [ἰατρ.] καὶ συνηθ. εὐλογιὰ (κατ' εὐφημισμόν), petite vérole, n. f. [καὶ διδ.] variole, n. f. μολυσματικὴ (λοιμώδης) ἀσθένεια, κολλητικὴ (μεταδοτικὴ) καὶ ἐπιδημική, maladie infectieuse, contagieuse et epidémique; ἐξανθηματικὸς πυρετὸς ἢ μολυσματικὸν ἐξάνθημα. **Εὐλογία καὶ εὐλογιοειδὲς** (ἐξάνθημα) (βλ. λέξιν) καλοῦνται δύο παραλλαγαὶ καὶ βαθμοὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς λοιμώδους νόσου ἐπιγιγνόμεναι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ νοσογόνου ἰοῦ. Καὶ ἡ μὲν εὐλογία ἀποτελεῖ τὴν βαρυτέραν μορφήν, τὸ δὲ εὐλογιοειδὲς τὴν ἐλαφροτέραν καὶ ἠπιωτέραν ὑπὸ τοῦ ἐμβολιασμοῦ καταστᾶσαν· || ἐπιδημία εὐλογιᾶς, épidémie varioleuse; || ὁ τῆς εὐλογιᾶς, εὐλογιακός, varioleux, eux. § ἡ εὐλογιὰ τῶν προβάτων, la clavée; νόσος ἐπιζωοτικὴ κολλητική.

εὐλογιάζω, μέλ. άσω· ἔχω εὐλογιάν, avoir la petite vérole.

εὐλογιακός, ή, όν· [ἰατρ.] varioleux, euse, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εὐλογιάν, ὁ χαρακτηρίζων αὐτήν, qui appartient à la variole, qui la caractérise; || εὐλογιακαὶ φλύκταιναι, boutons varioleux; || ἐξάνθησις εὐλογιακὴ ἢ εὐλογιά, éruption varioleuse. § **εὐλογιακὸς** [ἰατρ.] variolique, adj. ὁ τῆς εὐλογίας, σχετιζόμενος μὲ τὴν εὐλογίαν, qui a rapport à la variole; || φλύκταιναι εὐλογιακαί, pustules varioliques; || εὐλογιακὸν πύον, pus variolique. § [ζῳολ.] εὐλογιακός, varioleux, euse, ὁ φέρων στίγματα ὡς τὰ τῆς εὐλογιᾶς, qui porte des impressions semblables aux marques de la variole. § [ζωολ.] **εὐλογιακός,** variolique, qui est en forme de marque de variole.

εὐλογιάρης, α, ικον [δημ.] ὁ ἔχων εὐλογιάν, personne qui a la petite vérole; εὐλογιῶν, varioleux, euse. § ὁ φέρων τὰ σημεῖα τῆς εὐλογιᾶς, marqué de la petite vérole = ὁ **εὐλογιοκομμένος.**

εὐλογιασμός, οῦ, ὁ· variolisation, n. f. μέθοδος χρησιμοποιουμένη πρὸ τοῦ δαμαλισμοῦ, καὶ συνισταμένη εἰς τὴν ἐμβολίασιν διὰ πύου ἠπίας καταστάσεως εὐλογίας πρὸς πρόληψιν σοβαρᾶς τοιαύτης.

εὐλογιοειδής, ής, ές· [ἰατρ.] varioliforme, ὁμοιάζων εὐλογίαν, ὁ ἔχων τὴν ὄψιν τῆς εὐλογίας, qui a l'aspect de la variole; || ἐξάνθησις εὐλογιοειδής, éruption varioliforme. § [βοτ.] ὁ φέρων σπόρους ἢ στίγμα ὅμοια πρὸς τὰς φλυκταίνας τῆς εὐλογίας. § εὐλογιοειδές, τὸ [ἰατρ.] varioloïde, n. f. εἶνε ἐλαφρὰ μορφὴ τῆς εὐλογίας, forme atténuée de la variole, ἢ εὐλογία τροποποιημένη ὑπὸ τῆς δαμαλίδος· βλ. **εὐλογία.**

εὐλογιοκομμένος, η, ον· [δημ.] εὐλογιῶν, ὁ φέρων τὰ σημεῖα τῆς εὐλογιᾶς, personne marquée de la petite verole; qui a la petite vérole; variolé, ée, adj. et n. grêlé, ee.

εὐλογιῶ (άω), μέλ. άσω, ἔχω εὐλογιάν, avoir (être attaqué de) la variole (petite vérole). § [μετοχ. ἐπιθ.] εὐλογιῶν, ῶσα, όν, varioleux, eux; personne qui a la petite vérole; εὐλογιοκομμένος, variole, ée; || θεραπεύω εὐλογιῶντα, traiter un varioleux.

εὔλογος, ος, ον· ὁ φρόνιμος, ἔμφρων, ὁ λογικός, raisonnable, adj. ὁ δίκαιος, juste, adj. ὁ εὐπρεπής, πιθανός, spécieux, euse; εὐλογοφανής, plausible, adj. || εἶνε εὔλογον νά, il est raisonnable (juste) de; || δὲν ἔκρινεν εὔλογον νά, il ne jugea pas à propos de; || εὔλογος πρόφασις, prétexte plausible (précieux); || εὔλογος τιμή, prix honnête.

εὐλογοφανής, ής, ές· plausible, adj. εὐπρεπής, πιθανός, spécieux, euse; πιθανός, vraisemblable, adj.

εὐλογοφανῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον εὐλογοφανῆ, εὔλογον, d'une manière plausible; spécieusement, adv.

εὐλογῶ (έω), μέλ. ήσω· bénir; δίδω τὴν εὐλογίαν, donner la bénédiction; δοξάζω, louer; || εὐλογῶ γάμον, bénir un mariage; || [καὶ ἀπολ.] ποῖος τοὺς ηὐλόγησε; qui a béni leur mariage? || εὐλόγει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον [Γρ.], mon âme bénis le Seigneur; || εὐλογῶ τὸν Θεόν, je loue (je rends grâces à) Dieu de. § [μετοχ. παθ.] εὐλογημένος, η, ον· béni, e; || [συνεκδ.] εὐλογημένος τόπος, pays de bénédiction; || [μεταφ.] ὁ εὐλογημένος δὲν ἤξευρε τί ἔλεγε, le pauvre diable ne savait pas ce qu'il disait; || τί κάμνεις, εὐλογημένε; que faites-vous mon garçon ([ἐπὶ κακοῦ] malheureux)?

εὐλόγως, [ἐπίρ.] κατὰ λόγον εὔλογον, raisonnablement, adv. avec raison; δικαίως, ὀρθῶς, à juste titre; || δὲν δύναταί τις εὐλόγως νὰ ἰσχυρισθῇ, on ne peut raisonnablement prétendre; || ἐπίστευεν εὐλόγως ὅτι, il avait tout lieu de croire que; || σιωπᾷ καὶ εὐλόγως,

il se tait et pour cause ; || ἔτι εὐλογώτερον· πολὺ εὐλογώτερον, à plus forte raison.

εὐλυγισία, ας, ἡ· τὸ εὐκόλως λυγίζειν, ἡ εὐκαμψία, flexibilité, n. f. souplesse, n. f.

εὐλυγιστέω, βλ. εὐλυγιστῶ.

εὐλυγιστία, ας, ἡ· βλ. εὐκαμψία. § [ἱππευτ.] ἡ πρᾶξις τοῦ εὐλυγιστεῖν ἵππον, assouplissement, n. m. βλ. **εὐκάμπτειν** ἵππον, εὐκαμψία· ἐπίσης ἡ εὐκαμψία ἢ εὐλυγιστία τοῦ ἵππου λέγεται, affaissement, n. m.

εὐλύγιστος, ος, ον· ὁ εὐκόλως λυγιζόμενος, ὁ εὔκαμπτος εὐκολολύγιστος, flexible, adj. souple, adj. βλ. εὐλυγιστῶ, εὐκάμπτω. § ὑγρός, suant, e ; βλ. ὑγραίνω τὸν σίδηρον.

εὐλυγιστῶ (έω), μελ. ήσω [ἱππευτ.] εὐλυγιστεῖν τὸν ἵππον· βλ. εὐκάμπτειν.

εὐλύοιτος ἢ ῥαπερρίτης, βλ. ὀλιβίνης.
Δ. Κ.

εὐλυσίτης, ὁ· eulysite, n. f. βλ. ὀλιβίνης.
Δ. Κ.

εὐλυτίνης eulytine, n. f. ἢ **εὔλυτον** eulyte, n.f. ὀρυκτὸν χρώματος καστανίνου καρυοφύλλου ἢ κιτρινίζοντος καστανίνου, ἢ κιτρινοφαίου, οἰνοκιτρίνου καὶ φαιολεύκου, ἔτι δὲ καὶ κορακομέλανος, λάμψεως ἀδαμαντοειδοῦς, διειδὲς καὶ διαφώτιστον, σκληρότητος 4,5 - 5,0 καὶ εἰδ. βάρους 6,106. Κρυσταλ. κατὰ τὸ κυβικὸν σύστημα τετραεδρικῶς. Οἱ κρύσταλλοι λίαν σμικροί, ἐπιπεφυκότες ἢ συνηνωμένοι κατὰ ἀδένας καὶ σφαιροειδεῖς συστάδας. Χημικῶς εἶνε $Bi_4 Si_3 O_{12}$. Ὁ λεγόμενος **ἀγρικολίτης** εἶνε δευτέρα μορφὴ τοῦ εὐλυτίνου κατὰ βασίρ. προκλ. σύστημα.
Δ. Κ.

εὔλυτον, τό· eulyte, n. f. βλ. **εὐλυτίνης.**
Δ Κ.

εὔλυτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως λυόμενος, facile à résoudre ; ὁ εὐκολόλυτος.

εὐμάθεια, ας, ἡ· εὐκολία, εἰς τὸ μανθάνειν καὶ κατανοεῖν ταχέως, facilité [à apprendre]; (ἀντίθ. τῷ δυσμάθεια)· ἡ δεξιότης, aptitude, n. f.

εὐμαθής, ής, ές· ὁ εὐκόλως μανθάνων, κατανοῶν, καταλαμβάνων (ἀντίθ. τῷ δυσμαθής), qui apprend facilement; εὔκολος, ταχύς, δεξιός, εἰς τὸ μανθάνειν, apte à apprendre.

εὐμάλακτον, τό· [μεταφ.] malléabilité, n. f. [= ἡ ἐλατότης], ἤτοι ἡ ἰδιότης τοῦ εὐμαλάκτου, εὐκατεργάστου.

εὐμάλακτος, ος, ον· εὐκολομάλακτος, ὁ εὐκόλως μαλασσόμενος, ζυμούμενος, facile à amollir (à pétrir); [μεταφ.] malléable; [συνεκδ.] εὔκαμπτος, εὐλύγιστος, facile à fléchir.

εὐμάρεια, ας, ἡ· εὐκολία εἰς τὸ νὰ γείνῃ τι, ἡ ἄνεσις, aisance, n. f. § αἱ εὐκολίαι, ἀναπαύσεις, aises, n. f. pl. ἡ εὐκολία, commodité, n. f. τὸ ἀνακουφιστικόν, ἀναπαυτικόν, le confort.

εὐμαρίς, ίδος, ἡ· πληθ. αἱ εὐμαρίδες, τὰς εὐμαρίδας, les pantoufles ; κοινῶς **παντούφλαις**· ὑποδήματα ἀναπαυτικὰ διὰ τὸν οἶκον.

εὐμεγέθης, ης, ες· ἀρκούντως μέγας, assez grand ; ἀξιολόγου μεγέθους, d'une belle grandeur.

εὐμέθοδος, ος, ον· μεθοδικός, méthodique, adj. μὲ καλὸν τρόπον, μέθοδον. § ὁ λογικός, rationnel, elle, adj.

εὐμεθόδως, [ἐπίρ.] μεθοδικῶς, méthodiquement, adv.

εὐμέλεια, ας, ἡ· καλὴ μελῳδία, mélodie, n. f. τὸ ὡραῖον ᾆσμα, ἡ εὐφωνία, ἡ γλυκύτης τῆς φωνῆς (τοῦ λόγου), douceur de la voix ; ἡ γλυκύτης τοῦ ᾄσματος (τοῦ μέλους), douceur de chant. § εὐμέλεια, λέγεται ἡ καλὴ συνάρμοσις τῶν μελῶν, belle membrure ; τὸ ὡραῖον ἀνάστημα, belle taille (tournure) ; ἡ εὐρυθμία τοῦ σώματος. τὸ ἀνάλογον σῶμα, corps bien proportionné.

εὐμελής, ής, ές· ὁ ἔχων μελῳδίαν, εὔηχος, μελῳδικός, mélodieux, euse ; || εὐμελὲς ᾆσμα, chant mélodieux. § ὁ ἔχων ἀνάλογα, καλὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος, qui a le corps (les membres) bien fait ; εὐμελής = bien fait ; bien membré ; ὁ ἀνάλογος, bien proportionné.

εὐμελῶς, [ἐπίρ.] μελῳδικῶς, mélodieusement, adv.

εὐμένεια, ας, ἡ· ὁ τρόπος καὶ τὸ ἦθος τοῦ εὐμενοῦς, bienveillance, n. f. καλοκαγαθία· ἡ καλοσύνη, bonté, n. f. [συνεκδ.] ἡ εὔνοια, la bonne grâce.

εὐμενής, ής, ές· (έστερος, έστατος), bienveillant, e ; καλοκάγαθος· ὁ καλοθελητής, bien intentionné ; || [συνεκδ.] ὁ εὔνους, εὐνοϊκός, favorable, adj. propice; || εὐμενὴς ὑποδοχή, accueil bienveillant ; || ἡ τύχη δὲν ὑπῆρξεν εὐμενής, le destin n'a pas été propice ; || τῇ εὐμενεῖ φροντίδι, aux soins obligeants ; || [ἀστείως] οἱ εὐμενεῖς του ἀναγνῶσται, ses lecteurs bénévoles ; || εὐμενὴς θεατὴς (ἀκροατής), spectateur (auditeur) bénévole (= ὁ ὢν φιλόφρων ἢ ὑποτιθέμενος τοιοῦτος)· βλ. καὶ καλοθελητής.

εὐμενίζω, μέλ. ίσω· κάμνω τινὰ εὐνοϊκόν, εὐμενῆ, rendre bienveillant (propice ; favorable) ; βλ. καὶ **ἐξευμενίζω.**

εὐμενῶς, [ἐπίρ. τοῦ εὐμενής], μετ' εὐμενείας, avec bienveillance ; μετὰ καλοσύνης, γλυκύτητος τρόπου, avec bonté, avec douceur ; φιλικῶς, εὐνοϊκῶς, favorablement.

εὐμεταβλησία, ας, ἡ· τὸ **εὐμετάβλητον**· mutabilité ; mobilité, n. f. **εὐμεταβλησία,** τὸ εὐμετακίνητον, muabilité, n. f. § τὸ εὐκόλως μεταβάλλεσθαι, facilité de changer ; variabilité, n. f. βλ. καὶ **εὐμετάβλητος.**

εὐμετάβλητος, ος, ον· **εὐμετάβολος,** ὁ εὐκόλως μεταβαλλόμενος, facile à changer ; qui change aisément (facilement) ; ὁ μεταβλητός, variable, adj. changeant, e ; ὁ ἀβέβαιος, ἄστατος, inconstant, e ; versatile ; ὁ ἀλλάσσων, εὐκίνητος, κινητός, mobile, adj. || καιρὸς —, temps variable ; || εὐμετάβλητον πνεῦμα, esprit changeant; || χαρακτὴρ εὐμετάβλητος, caractère inconstant (versatile): || — φυσιογνωμία, physionomie mobile. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ **εὐμετάβλητον** **εὐμετάβολον** = εὐμεταβλησία, variabilité, n. f. ἀστασία, inconstance, n. f. versatilité, n. f. mobilité, n. f.

εὐμετάβολος, ος, ον· βλ. **εὐμετάβλητος.**

εὐμετάδοτος, ος, ον· ὁ εὐκολομετάδοτος, ὁ εὐκόλως μεταδιδόμενος, facile à communiquer. § βλ. καὶ μεταδοτικός.

εὐμετάθετος, ος, ον· ὁ εὐκόλως μετατασσόμενος, μετατιθέμενος, facile à déplacer.

εὐμετακίνητος, ος, ον· ὁ εὐκόλως εἰς ἄλλον τόπον μετακινούμενος, facile à mouvoir (à remuer ; à déplacer) ; ὁ κινητός, mobile, adj.

εὐμετακόμιστος, ος, ον· ὁ εὐκόλως ἀλλαχόθι που μετακομιζόμενος, μεταφερόμενος, facile à transporter ; portatif, ive (φορητός).

εὐμετάπειστος, ος, ον· ὁ εὐκόλως διὰ τῆς πειθοῦς εἰς ἄλλην γνώμην μεταφερόμενος, μεταπειθόμενος, facile à dissuader.

εὐμεταποίητος, ος, ον· ὁ εὐκόλως δυνάμενος νὰ γείνῃ ἀλλέως, νὰ μεταποιηθῇ, facile à transformer ; (à modifier ; à refaire).

εὐμετάστατος, ος, ον· ὁ εὐκόλως μετατιθέμενος, ὁ **εὐμετάβλητος.**

εὐμεταχείριστος, ος, ον· εὐκολομεταχείριστος· ὁ παρέχων καλὴν (εὔκολον) τὴν χρῆσιν, de bon service ; d'un bon usage ; εὔχολος, κατάλληλος, commode : εὔχολος εἰς τὴν χρῆσιν, facile à manier ; εὔχρηστος, εὐχείριστος, maniable, adj. [καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων] πρᾶος, εὐάγωγος, εὔκολος, κοινῶς καλόβολος, traitable, adj. accommodant, e.

εὔμετρος, ος, ον· ὡραῖον ἔχων μέτρον, dans de bonnes proportions ; εὔρυθμος.

εὐμέτρως, [ἐπίρ.] μετὰ μέτρου, avec mesure.

εὐμήκης, ης, ες· ἀρκετὰ μακρός, assez long ; très long (longue) ; ἀξιολόγου μεγέθους, d'une belle longueur; [ἐπὶ ἀνθρ.] μέγας καὶ ὑψηλός, grand, e ; haut, e.

εὔμηρος, ος, ον· ὁ καλούς, ἰσχυροὺς μηροὺς ἔχων, qui a de belles ou de fortes cuisses.

εὐμηχανία, ας, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ εὐμηχάνου, industrie, n. f. ἡ ἐπιδεξιότης, ἐπιτηδειότης, τεχνικότης, ingéniosité, n. f.

εὐμήχανος, ος, ον· ἐπιτήδειος εἰς τὸ μηχανεύεσθαι, ἐπινοεῖν, ἐφευρίσκειν μέσα καὶ τρόπους πρὸς κατόρθωσιν τινός, ὁ ἔντεχνος, industrieux, euse ; ἐπὶ πραγμάτων, τὸ σοφῶς ἐπινενοημένον, τὸ μετὰ τέχνης κατεσκευασμένον· ὁ ἐπιτήδειος, εὐφυής, ingénieux, euse ; ὁ ἐφευρετικός, inventif, ive ; ὁ ἐπιτήδειος, ἐπιδέξιος, habile, adj. adroit, e.

εὐμνημόνευτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως, καλῶς ἐν τῇ μνήμῃ διατηρούμενος, qu'on se rappelle aisément ; facile à retenir [dans la mémoire].

εὐμοιρία, ας, ἡ· ἡ καλὴ διανομή, μοῖρα, la bonne part; ἡ καλομοιριά, ἡ εὐτυχία, bonheur, n. m. τὸ πλεονέκτημα, avantage, n. m.

εὔμοιρος, ος, ον· ὁ καλῶς μοιρασμένος, bien partagé ; ὁ καλόμοιρος, εὐτυχής, heureux, euse ; fortuné, ée ; ἀντίθ. τῷ ἄμοιρος.

εὐμοιρῶ (έω], μέλ. ήσω, καλὴν μοῖραν ἔχω (εὐμοιρίαν), avoir une bonne part ; εὔμοιρος εἰμί, ὁ καλῶς μοιρασμένος, être bien partagé ; ἔλαβον εἰς τὴν μοῖράν μου (μερίδα), avoir reçu en partage ; συνεπῶς εἶμαι πλούσιος εἰς, être riche en ; εὐτυχῶ, être heureux ; (ἀντίθ. τῷ ἀμοιρῶ)· ἔχω, κέκτημαι, κατέχω, posséder ; δὲν ἔχω ἔλλειψιν ἀπό, ne pas manquer de.

εὐμολπία, ας, ἡ· ἡ ὡραία, γλυκεῖα ψαλμωδία (ᾆσμα), la douceur du chant ; τὸ ἁρμονικὸν ᾆσμα, chant harmonieux.

εὔμολπος, ος, ον· (εὖ μέλπω), ὁ τερπνῶς ψάλλων (ᾄδων), qui chante bien ; chanteur, euse ; ἁρμονικός, harmonieux, euse ; μελωδικός, mélodieux, euse ; || ὅμιλος τῶν εὐμόλπων, la réunion (société) de chanteurs.

εὔμορφα, [ἐπίρ.] (κοινῶς προφ. ὤμορφα), εὐπρεπῶς, ὡραῖα, joliment, adv. χαριέντως, gentiment ; καλὰ (καλῶς), bien ; κατὰ ὡραῖον τρόπον, d'une belle (bonne) manière ; || τραγουδεῖ εὔμορφα, il chante joliment ; || εἶνε εὔμορφα κτενισμένα, elle est gentiment coiffée ; || γράφει εὔμορφα, il écrit bien ; || [εἴρων.] εὔμορφα τὸν διώρθωσες, vous l'avez arrangé de la belle manière ; || τὸ ἔκαμεν εὔμορφα, (χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἐννοήσῃ), il a fait cela tout doucement.

εὐμορφαίνω, μέλ. θὰ εὐμορφαίνω, embellir, κάμνω τι εὔμορφον=καλλύνω, ὡραΐζω, καθωραΐζω.

εὐμορφάνθρωπος, ου, ὁ· ὁ εὔμορφος, καλοκαμωμένος ἄνθρωπος, bel homme ; ἡ εὐμορφογυναῖκα, belle femme.

εὐμορφία, ας, ἡ· ἡ καλὴ μορφή, τὸ κάλλος, ἡ καλλονή, κοινῶς ἡ εὐμορφιά, ἡ ὡραιότης [τῆς μορφῆς, τοῦ σχήματος] beauté, n. f. [de forme] ; ἡ κομψότης, élégance, n. f. ἡ χάρις, gentillesse, n. f. § [ἱππολ.] εὐμορφία, beauté, n. f. ἡ κανονικότης· τὸν ὅρον τοῦτον συχνότατα μεταχειρίζεται ἡ ἱππολογία ἵνα ἐκφράσῃ τὸ ὡραῖον, τὸ ἁρμονικόν, τὸ ἀνάλογον τοῦ ἐξωτερικοῦ ἑνὸς ἵππου.

εὐμορφιά, ᾶς, ἡ· βλ. **εὐμορφία,** beauté, n.f.

εὐμορφοκαμωμένος, η, ον, καὶ

εὐμορφοκάμωτος, η, ον· ὁ εὔμορφα καμωμένος, bien fait, e ; bien formé, ée ; ὁ καλός, εὔμορφος τὸ σχῆμα, τὴν ὄψιν, τὸ ἀνάστημα, bien pris de sa taille ; βλ. καὶ **καλοκαμωμένος.**

εὔμορφος, ος (καὶ συνήθ. τὸ θηλ. εὔμορφη), ον (εὖ, μορφή)· ὁ καλὴν ἔχων ὄψιν, μορφήν, ὡραῖος τὸ πρόσωπον, εὐπρόσωπος, ὁ εὐειδής, joli, e ; χαρίεις, gentil, ille ; élégant, e ; ὁ καλοκαμωμένος, bien fait ; [κοινῶς] beau (πρὸ συμφ.), bel (πρὸ φωνήν.), θηλ. belle (=ὡραῖος)· εὔμορφος νέος, παλληκάρι, gars, n. m. || ἡ εὐμορφοτέρα τῶν τριῶν, la plus jolie des trois ; || ἦτο πολὺ εὔμορφη εἰς τὸν χορόν, elle était très bien au bal ; || πολὺ εὔμορφον φόρεμα, une belle robe ; καὶ une robe fort gentille ; || εὔμορφον δένδρον, un bel arbre ; || [οὐδ. πληθ. ἐπίρ.] βλ. **εὔμορφα·** || εὐμορφότερος, ος (καὶ η), ον, ὡραιότερος, plus beau ; || εὐμορφότατος, ος (καὶ η), ον, ὡραιότατος, très beau.

εὔμουσος, ος, ον· βλ. ἔμμουσος.

εὐνάζω, μέλ. άσω (εὐνή), εὐνάω, ἐνεργ. κοιμίζω, κατακλίνω, καὶ μεταφ. καταπαύω, καθησυχάζω, καταπραΰνω τινά, βλ. κατευνάζω.

εὐνή, ῆς, ἡ· ἡ κλίνη, lit, n. m. ὁ τόπος ἔνθα κοιμῶνται, ἤτοι ἡ κοίτη, couche, n. f. κατ' ἐπέκτασιν τὸ καταφύγιον, ἡ φωλεὰ τῶν ἀγρίων θηρίων, τοῦ λαγωοῦ, gite, n. m. [καὶ μεταφ.] ὁ γάμος, mariage, n. m. || ἐκ πρώτου γάμου=ἐκ πρώτης κοίτης, du premier lit.

εὐνίκητος, ος, ον· εὐκολονίκητος, ὁ εὐκόλως νικώμενος, facile à vaincre.

εὐνοέω (εὖ νοέω), βλ. εὐνοῶ.

εὐνόητος, ος, ον· εὐκολονόητος, εὔκολος νοηθῆναι, facile à comprendre ; compréhensible, adj. intelligible, adj. ὁ σαφής, καθαρός, clair, e.

εὐνοήτως, [ἐπίρ. προηγ.] διὰ λόγον εὐνόητον, intelligiblement, adv. σαφῶς, καθαρῶς, clairement.

εὐνόθευτος, ος, ον· (εὖ, νοθεύω), εὐκολονόθευτος, ὁ εὐκόλως νοθευθῆναι δυνάμενος, qui se falsifie (s'altère ; se corrompt) facilement.

εὔνοια, ας, ἡ· faveur, n. f. les bonnes grâces ; ἤτοι ἡ εὐμένεια, bienveillance, n. f. ἡ φιλοφροσύνη, ἡ χάρις, ἡ καλὴ πίστις, crédit, n. m. || ἀπολαύω τῆς εὐνοίας του, être en faveur (en grâce) auprès de quelqu'un ; || ἀπέκτησα τὴν εὔνοιάν του, j'ai gagné sa faveur (ses bonnes grâces) ; || ἀνακτῶ τὴν εὔνοιαν, rentrer en faveur (en grâce) ; || ἀπώλεσε τὴν εὔνοιαν, il est tombé en défaveur (en disgrâce) ; || ἔχετέ με ὑπὸ τὴν εὔνοιάν σας, conservez-moi votre bienveillance. § [ἐπὶ κακοῦ] favoritisme, n. m. σύστημα καθ' ὃ τὸ πᾶν διανέμεται λόγῳ εὐνοίας, ἢ καθ' ὃ τὸ πᾶν γίνεται διὰ τῶν εὐνοουμένων· || ὅλα γίνονται ἐδῶ διὰ τῆς εὐνοίας, tout se fait ici par le favoritisme.

εὐνοϊκός, ή, όν· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθετ. ώτατος), favorable, adj. (ἐπὶ καιροῦ, ἐποχῆς)· κατάλληλος, ἁρμόδιος, εὐνοϊκός, εὔνους, propice, adj. ὁ εὐμενής, bienveillant, ante ; [ἐπὶ ἀνθρώπ.] ὁ ἔχων καλὸν ἐν νῷ σκοπόν, bien intentionné, ée ; || [ἐμπορ.] — [ἐπὶ τιμῶν], avantageux, euse.

εὐνοϊκῶς, [ἐπίρ.[favorablement, adv. κατὰ τρόπον εὐνοϊκόν, d'une manière favorable.

εὐνομέομαι, βλ. εὐνομοῦμαι.

εὐνομέω, βλ. εὐνομῶ.

εὐνομία, ας, ἡ· τὸ εὖ κεῖσθαι τοὺς νόμους, ἡ καλὴ νομοθεσία, bonne législation ; οἱ καλοὶ νόμοι, bonnes lois ; εὐταξία νόμιμος, ἤτοι ἡ καλῶς κεκανονισμένη τάξις (κατάστασις), état bien réglé, συνεπῶς ἡ καλὴ διοίκησις (κυβέρνησις) χώρας, κράτους τινός, le bon gouvernement, la bonne administration.

εὔνομος, ος, ον (συγκρ. ώτερος, ὑπερθετ. ώτατος) (εὖ, νόμος), καλῶς διοικούμενος, κυβερνώμενος, bien gouverné, ée (administré, ée) ; ὁ μὲ καλοὺς νόμους προμηθευμένος, διεπόμενος (qui est) régi par de bonnes lois ; συνεπῶς ὁ δίκαιος, juste, adj.

εὐνομῶ (έω), μέλ. ήσω, ἔχω καλοὺς νόμους, avoir de bonnes lois ; [συνηθ. παθητ.] εὐνομοῦμαι, καλοὺς νόμους καὶ πολιτείαν ἔχω, ἤτοι διοικοῦμαι, κυβερνῶμαι καλῶς, être bien gouverné (administré) ; ἔχω καλοὺς νόμους, διέπομαι ὑπὸ καλῶν νόμων, être régi par de bonnes lois ; εἶμαι καλῶς κεκανονισμένος (ῥυθμισμένος), être bien réglé ; || εὐνομούμενον κράτος, état bien constitué = τὸ καλῶς κατηρτισμένον, καλῶς διοικούμενον (κυβερνώμενον).

εὐνοούμενος, η, ον· βλ. εὐνοῶ.

εὔνοος-ους, οος-ους, οον-ουν· **εὔνους**, πληθ. οἱ εὔνους (συγκρ. ούστερος, ὑπερθ. ούστατος), propice, adj. εὐνοϊκός, favorable, adj. εὐμενής, bienveillant, e ; φιλόφρων, συμπαθητικός, affectionné, ée ; (ἀντίθετον τῷ δυσμενής)· || ἡ τύχη δὲν ὑπῆρξεν εὔνους, le destin n'a pas été propice ; || ὁ ὑπουργὸς εἶνε εὔνους πρὸς ὑμᾶς, le ministre est bien intentionné (disposé) pour vous = ἔχει ἐν νῷ καλὸν σκοπόν, εἶνε καλῶς διατεθειμένος· || [ἐν τέλει ἐπιστολῆς] ὅλως εὔνους ὑμῖν, votre très affectionné.

εὐνουχία, ας, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ ἐκτομίου εἴτε εὐνούχου, état de l'eunuque ; παρ' ἀνθρω. ἀκρωτηρίασις, κολόβωσις, mutilation, n. f. καὶ ἰδ. ἐπὶ ζώων, εὐνουχισμός, castration, n. f. βλ. καὶ ἐκτόμησις· || [συνεκδ.] ἡ ἀνικανότης, impuissance, n. f. ἡ ἀγονία, stérilité, n. f.

εὐνουχίας, ου, ὁ· ὁ μὲ εὐνοῦχον ὅμοιος, qui ressemble à l'eunuque, συνεπῶς ὁ ἀνίκανος, impuissant, n. m. ὁ ἄγονος, ὁ μὴ τεκνοποιῶν, stérile.

εὐνουχίζω, μέλ. ίσω· κοινῶς λέγεται μουνουχίζω, καθιστῶ τινὰ εὐνοῦχον, rendre eunuque ; [ἐπὶ ἀνθρ. ἰδ.] mutiler ; ὀρχεοτομέω, ἐκτομέω-ῶ, ἐκτέμνω, châtrer ; couper ; || [ἐπὶ ἵππων] couper un cheval, συνώνυμον τοῦ châtrer ; βλ. ἐκτόμησις, castration ; || [συνεκδ.] καθιστῶ τι ἀνίκανον, ἄγονον, rendre impuissant, stérile.

εὐνούχισμα, ατος, τό· κοινῶς τὸ μουνούχισμα, καὶ

εὐνουχισμός, οῦ, ὁ· ἡ ἐγχείρισις καθ' ἣν καταστρέφονται ἢ ἀφαιροῦνται ὄρχεις ἢ ὠοθῆκαι ζώντων ζώων. Καὶ εἰς θήλεα μὲν ζῶα σπανίως τελεῖται αὕτη καὶ δὴ ὅταν ἐπιβάλληται ὑπὸ πάθους τῶν ὠοθηκῶν, διὰ τοῦτον εὐνουχισμὸν λέγοντες ἐννοοῦμεν ἰδίως τὸν ἐπὶ τῶν ἀρρένων, τὸν δὲ τῶν θηλέων καλοῦμεν μᾶλλον ἐξαγωγὴν (ἢ ἀφαίρεσιν) τῶν ὠοθηκῶν· βλ. ἐκτόμησις, castration, n. f.

εὐνουχιστής, οῦ, ὁ· ὁ εὐνουχίζων, châtreur, n. m.

εὐνοῦχος, ου, ὁ· eunuque, n. m. ἐκτετμημένος, ὁ φύλαξ εἴτε φρουρός, ὑπηρέτης εἴτε ἐπιστάτης τῶν γυναικῶν, οἵτινες ἦσαν ἐκτομίαι (castrat, n. m.) καὶ μάλιστα ἐν Ἀσίᾳ ὡς πιστοὶ φύλακες τῶν γυναικῶν· [συνεκδ.] εὐνοῦχος=ἀνίκανος εἰς τὸ παράγειν, impuissant, n. m. ἄγονος, ὁ μὴ τεκνοποιῶν, stérile.

εὐνοῶ (έω), μέλ. ήσω (εὖ νοέω), ἔχω κατὰ νοῦν τὸ ποιεῖν τὸ καλόν, vouloir du bien; εὔνους εἰμὶ = εἶμαι εὐνοϊκῶς διατεθειμένος, être favorablement disposé; θέλω τὸ καλὸν τινός, favoriser; συμπαθῶ πρός τινα, affectionner; || σᾶς εὐνοεῖ, il vous veut du bien; || ὁ ὑπουργὸς τὸν εὐνοεῖ, le ministre est bien (favorablement) disposé à son égard; || ἡ φύσις δὲν τὸν ηὐνόησε, la nature ne l'a pas favorisé; || τὰ μᾶλλον εὐνοούμενα ἔθνη [φρ. διοικητ.] les nations le plus favorisées. § [μετοχ. οὐσ.] εὐνοούμενος, η, ον, favori, ite; || ὁ εὐνοούμενος τῆς τύχης, l'enfant gâté de la fortune.

εὔξεινος, ου, ὁ· (πόντος), (εὖ ξένος, ξεινος), le Pont-Euxin, κληθεὶς οὕτως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατ' εὐφημισμὸν ἕνεκα τῶν τρικυμιῶν του, ἅτε ὢν ἄξενος (ἀφιλόξενος) τοῖς θαλασσοπόροις.

εὔξειον, τό· βλ. εὐξενίτης. Δ. Κ.

εὐξενίτης ἢ εὔξειον, ἢ φιλόξειον, euxénite; ὀρυκτὸν καστανομέλαν, λάμψεως μεταλλιζούσης στεατοειδοῦς, ἀδιαφανὲς καὶ μόνον κατὰ λεπτὰς παρασχίδας διαφώτιστον μετὰ χρώματος ἐρυθροκαστανίνου, σκληρότητος 6,5 καὶ εἰδ. βάρους 4,6-4,99. Χημικῶς εἶνε ὀξείδιον τιτανίου καὶ νιοβίου μετὰ ὑττρύου, οὐρανίου, δημητρίου, σιδήρου καὶ ὕδατος κατὰ διαφόρους ἀναλογίας. Δ. Κ.

εὔξεστος, ος, ον· εὐκολόξεστος, ὁ εὐκόλως ξεόμενος, ξυόμενος, facile à gratter; facile à raboter (à polir); ὁ καλῶς ἐξεσμένος, ὡμαλισμένος, bien poli; κυρίως ὁ καλῶς ἐπεξειργασμένος, bien travaillé, ée; βλ. καὶ ἀνθεκτικότης.

εὐξήραντος, ος, ον· ὁ εὐκόλως, ταχέως, ξηραινόμενος, μαραινόμενος, qui se sèche facilement.

εὐοδόω-ῶ, μέλ. ώσω, εἰς καλὴν ὁδόν (εὐτυχῇ) ὁδηγῶ, καὶ συνηθ. παθ. εὐοδοῦμαι (όομαι) [καὶ μὲ τὴν πρόθ. κατευοδοῦμαι], φθάνω εἰς ἀσφαλῆ λιμένα, arriver à bon port. § [συνεκδ.] ἐπιτυγχάνω, réussir; εὐημερῶ, prospérer; (ἐπ)ωφελοῦμαι, profiter.

εὐόδωσις, εως, ἡ· τὸ καλὸν ταξεῖδι, bon voyage; ἡ καλὴ ἄφιξις, bonne arrivée. § ἡ ἐπιτυχία, réussite, n. f. succès, n. f. ἡ καλὴ ἔκβασις ὑποθέσεως τινός, bonne issue.

εὐοικονόμητος, ος, ον· βλ. εὐκολοοικονόμητος.

εὐοιωνίζω, μέλ. ίσω· οἰωνίζω καλόν· βλ. οἰωνίζω.

εὐοιωνισμός, οῦ, ὁ· τὸ καλὸν σημεῖον, καλὸς οἰωνός, bon augure.

εὐοίωνος, ος, ον· ὁ καλὸς οἰωνός, de bon augure; οἰωνός, σημεῖον εὐτυχὲς ἔχων προμήνυμα, d'heureux présage.

εὐόργητος, ος, ον· ὁ εὐκόλως ὀργιζόμενος (ἀντίθ. τῷ πρᾶος), irritable, adj. irascible, adj.

εὐορκέω, βλ. εὐορκῶ.

εὐορκία, ας, ἡ· καὶ εὐόρκησία, τὸ ὀρθῶς ὁρκίζεσθαι, ἡ τήρησις τοῦ ὅρκου (ἀντίθ. τῷ ψευδορκία), fidélité au serment; religion du serment

εὔορκος, ος, ον· ὀρθῶς, ἀληθῶς ὁρκιζόμενος, τὸν ὅρκον φυλάττων, qui garde la foi jurée; fidèle à son serment. § καὶ ἐπὶ πραγμάτων, συμφώνως πρὸς τὸν ὅρκον, κεχυρωμένος δι' ὅρκου, garanti par la foi du serment·

εὐορκῶ (έω), μέλ. ήσω· (ἀντίθ. τῷ ψευδορκῶ), καλῶς, ἀληθῶς ὁρκίζομαι, τὸν ὅρκον κρατῶ, être fidèle à son serment.

εὐόρκως, [ἐπίρ.] συμφώνως τῷ ὅρκῳ, conformément à la foi jurée.

εὐοσμία, ας, ἡ· odorat, n. m. ἡ καλὴ ὀσμή, bonne odeur.

εὐοσμίτης, ου, ὁ· ὀρυκτὴ ῥητίνη· βλ. ἤλεκτρον.

εὔοσμος, ος, ον· εὐώδης (ὀδμηρός, ὀσμηρὸς) ὁ ἐκδίδων, ἔχων καλὴν ὀσμήν, de bonne odeur; odorant, ante; ὁ εὐωδιάζων, parfumé, ée; odoriférant, ante; εὐώδης, μυρωδάτος· || ἄνθος εὔοσμον, fleur odorante; Συνώνυμα odorant, odoriférant; τὸ πρῶτον δύναται νὰ ἐκληφθῇ ἐπὶ κακῇ σημασίᾳ (δύσοσμος)· π. χ. des matières mal odorantes. Τὸ δεύτερον λέγεται μόνον ἐπὶ εὐαρέστου ὀσμῆς.

εὐοσμῶ (έω), μέλ. ήσω, ὀσμὴν ἐκπνέω καλήν, μυρίζω, exhaler une bonne odeur.

εὐπάθεια, ας, ἡ· εὐαισθησία τις εἰς τὰς παθήσεις, délicatesse, n. f. εὐαισθησία, sensibilité, n. f. susceptibilité, n. f. ἡ προξενουμένη ἐντύπωσις, impressionnabilité, n. f.

εὐπαθής, ής, ές (εὖ πάθος), ὁ ἔχων εὐαισθησίαν καὶ πάσχων εὐκόλως, ὁ λεπτῆς, τρυφερᾶς σωματικῆς κατασκευῆς, délicat, e; adj. ὁ εὐαίσθητος, sensible, adj. ὑποκείμενος εἴς τι, sujet à; ὁ εὐκόλως αἰσθανόμενος τὰς ἐξωτερικὰς ἐντυπώσεις, impressionnable, adj. καὶ κατ' ἠθικὴν ἔννοιαν ὁ ὑποκείμενος εἰς ψυχικὰ πάθη, susceptible, adj.

εὐπαθῶς, [ἐπίρ.] μετ' εὐπαθείας, μετ' εὐαισθησίας, avec sensibilité (susceptibilité); délicatement.

εὐπαιδευσία, ας, ἡ· τὸ τοῦ εὐπαιδεύτου ἦθος, ἡ καλὴ ἀνατροφή, bonne éducation; ἡ παίδευσις, παιδεία, μάθησις, instruction, n. f. καὶ ἰδίως εὐπαιδευσία, ἡ πολυμάθεια, érudition, n. f.

εὐπαίδευτος, ος, ον· ὁ καλῶς ἀνατεθραμμένος, bien elevé; ὁ πεπαιδευμένος, [bien] instruit, e; καὶ ἰδίως ὁ πολυμαθής, érudit, e.

εὐπαιδεύτως, [ἐπίρ.] ὡς καλῶς ἀνατεθραμμένος ἄνθρωπος, en homme bien élevé; σοφῶς, πολυμαθῶς, savamment, adv.

εὐπαράδεκτος, ος, ον· ὅντινα εὐκόλως παραδέχονται, ὁ γινόμενος δεκτός, ὁ ἀποδεκτός, admissible, adj. acceptable, adj.

εὐπαρατήρητος, ος, ον (παρατηρῶ)· εὐκολοπαρατήρητος, ὁ εὐκόλως παρατηρούμενος, facile à observer (à regarder).

εὐπαρηγόρητος, ος, ον· εὐκόλως παρηγορούμενος, qui se console facilement.

εὐπαρουσίαστος, η, ον· ὁ δυνάμενος νὰ παρουσιασθῇ εὐπρεπῶς, qui peut se présenter

convenablement ; || ὁ παρουσιαστικός, ὁ ἔχων παρουσιαστικόν, qui a de la prestance ; ὁ ἐπιβλητικὸς (τὸ ἦθος, τὸ ἀνάστημα), imposant, e.

εὐπαρρησίαστος, ος, ον· ὁ παρρησίᾳ, ἐλευθέρως λαλῶν, ὁ πλήρης εἰλικρινείας, plein de franchise ; εἰλικρινής, franc, che.

εὐπαρρησιάστως, [ἐπίρ.] μετ' εἰλικρινείας, avec franchise ; εἰλικρινῶς, franchement, adv.

εὐπατρίδης, ου, ὁ· ὁ ἐξ εὐγενοῦς πατρός, gentilhomme, n. m. ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας, εὐγενῶν προγόνων καταγόμενος, noble de naissance ; de bonne (noble) famille ; bien né ; εὐπατρίδαι ἐλέγοντο εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας οἱ τῆς πρώτης τάξεως ἢ τοῦ ἐπισημοτάτου γένους, ἤτοι οἱ ἐκ γενετῆς εὐγενεῖς, οἵτινες εἶχον ἰδιαίτερα προνόμια, ἤτοι κληρονομικὸν τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα καὶ τὰς προεχούσας ἐν τῇ πολιτείᾳ θέσεις· εὐπατρίδαι ἐκαλοῦντο ἐπίσης οἱ πατρίκιοι ἐν Ῥώμῃ, patricien.

εὐπείθεια, ας, ἡ· τὸ εὐκόλως πείθεσθαι, ὑπακούειν ἡ ὑπακοή, obéissance, n. f. εὐπείθεια λέγεται τὸ νὰ ἦνέ τις εὐάγωγος, πειθήνειος, τὸ εὐάγωγον, docilité, n. f. τὸ πρᾶον, ἡ πραότης, douceur, n. f. || εὐπείθεια τοῦ ἵππου, sagesse de cheval.

εὐπειθής, ής, ές· (έστερος, έστατος), ὁ εὐκόλως πειθόμενος, ὑπακούων, obéissant, e ; ὁ εὐάγωγος, πειθήνιος, docile, adj. καὶ ἐν γένει ὁ πρᾶος χαρακτήρ, doux, ce ; || εὐπειθέστατος [ἐν τέλει ἀναφορᾶς, κτλ.], très-obéissant ; très-humble serviteur (= ταπεινὸς θεράπων).

εὐπειθῶς, [ἐπίρ.] μετ' εὐπειθείας, avec obéissance ; docilement, adv. § [ἐν ἀναφορᾷ], respectueusement, adv. (= εὐσεβάστως), très humblement (= ταπεινῶς).

εὐπερίγραπτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως περιγραφόμενος, facile à décrire.

εὔπεπτος, ος, ον· βλ. **εὐκολοχώνευτος.**

εὐπεψία, ας, ἡ· τὸ εὐκολοχώνευτον, (ἀντ. τῷ δυσπεψίᾳ), ἡ εὐκολία τῆς πέψεως, facilité de digestion ; digestibilité, n. f.

εὐπιστία, ας, ἡ· (εὔπιστος) crédulité, n. f. μεγάλη εὐκολία εἰς τὸ πιστεύειν, extrême facilité à croire ; πεποίθησις, ἐμπιστοσύνη, καλὴ πίστις, bonne foi.

εὔπιστος, ος, ον· εὐκολόπιστος, (ἀντιθ. τῷ δύσπιστος), crédule, adj. ὁ λίαν εὐκόλως πιστεύων τι, qui croit trop facilement ; ὁ εὐκόλως πειθόμενος ἢ παρέχων πίστιν εἰς ὅ,τι ἀκούει, κτλ. confiant, e.

εὐπίστως, [ἐπίρ.] μετ' εὐπιστίας, avec crédulité ; καλῆς πίστεως, de bonne foi ; crédulement, adv. d' une manière crédule.

εὔπλαστος, ος, ον· εὐκολόπλαστος, εὐκολοσχημάτιστος, ὁ εὐκόλως πλασσόμενος, κατασκευαζόμενος, σχηματιζόμενος, κατεργαζόμενος, facile à modeler (à faconner ; § ὁ καλῶς ἐσχηματισμένος, bien fait ; καλῶς πεπλασμένος, κατεσκευασμένος, bien façonné.

εὐπληθής, ής, ές· ὁ καλὰ γεμᾶτος, πλήρης, plein, e ; πολυάριθμος, nombreux, euse·

εὔπλοια, ας, ἡ· τὸ εὐτυχὲς πλεύσιμον, ταξεῖδι, τὸ καλὸν ταξεῖδι, bon voyage.

εὐπλόκαμος, ος, ον· ἔχων καλῶς πεπλεγμένους πλοκάμους, ὡραίαν κόμην, qui a de beaux cheveux bouclés.

εὔπλοος-ους, οος-ους, οον-ουν· εἰς πλοῦν εὔχολος, κατάλληλος, propre à la navigation.

εὔπνευστος, ος, ον· ὅντινα εὐκόλως ἀναπνέουσι, qu'on respire aisément.

εὔπνοια, ας, ἡ· ἡ καλὴ ἀναπνοή, bonne respiration ; || ἐξασκεῖν τὸν ἵππον βαθμηδὸν εἰς εὔπνοιαν, mettre un cheval en haleine.

εὔπνους, ὁ· καλῶς πνέων· || εὔπνους ἵππος, βλ. ἵππος.

εὐποιέω, ὀρθοτ. εὖ ποιέω, βλ. **εὐποιῶ.**

εὐποιητικός, ή, όν· ὁ ἔχων τάσιν εἰς τὸ νὰ κάμῃ τὸ καλόν, νὰ εὐεργετήσῃ, εὐεργετικός, enclin à faire du bien, bienfaisant, e.

εὐποίητος, ος, ον· ὁ καλῶς ἐξειργασμένος, bien travaillé, ée ; ὁ καλῶς καμωμένος, bien fait.

εὐποιΐα, ας, ἡ· τὸ εὖ ποιεῖν, le bien faire ; τὸ εὐεργετεῖν, ἡ εὐεργεσία. **ἀγαθοεργία,** la bienfaisance ; βλ. λέξιν.

εὐποιός, ος, ον· ὁ εὐεργετῶν, εὐεργέτης, bienfaisant, e.

εὐποιῶ (έω), μέλ. ήσω, τὸ εὖ ποιεῖν, faire du bien, κάμνω τὸ καλόν, εὐεργετῶ, εἶμαι εὐποιός, εὐεργέτης, être bienfaisant.

εὐπολέμητος, ος, ον· εὐκολοπολέμητος, εὐκόλως δυνάμενος καταπολεμηθῆναι, facile à combattre, à vaincre.

εὐπόλεμος, ος, ον· καλός, κατάλληλος διὰ τὸν πόλεμον, propre à faire la guerre ; habile à la guerre; πολεμικός, belliqueux,euse.

εὐπολιόρκητος, ος, ον· εὐκολοπολιόρκητος, εὐκόλως δυνάμενος νὰ πολιορκηθῇ, facile à assiéger.

εὐπορέω, βλ. **εὐπορῶ.**

εὐπόρθητος, ος, ον· ὁ εὐκόλως ἐκπορθούμενος, βλ. **εὐκολοκυρίευτος.**

εὐπορία, ας, ἡ· τοῦ εὐπόρου κατάστασις, ἡ εὐκολία τοῦ ποιεῖν τι, τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα, les moyens ; ὅθεν εὐπορία, ἡ ἄνεσις, aisance, n. f. ἡ ὑλικὴ εὐημερία, prospérité, n. f. le bien être ; καὶ ἐν γένει ἡ περιουσία, τὰ πλούτη.

εὐπόριστος, ος, ον· (πορίζω), εὐκολοαπόκτητος, ὃν δύναταί τις νὰ πορισθῇ (νὰ ἀποκτήσῃ) εὐκόλως, facile à procurer.

εὔπορος, ος, ον· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθετ. ώτατος), ὁ εὑρισκόμενος ἐν εὐπορίᾳ, ὁ ἔχων τὰ μέσα νὰ ζῇ καλῶς, ἀνέτως, qui est dans l'aisance ; qui est à son aise ; aisé, ée.

εὐπορῶ (έω), μέλ. ήσω· εἶμαι εὔπορος, être dans l'aisance (à son aise). § ἔχω ἀφθονίαν τινὸς (π. χ. χρημάτων, μέσων τοῦ βίου, ἐφοδίων, τροφῶν, κτλ. ἀντίθ. τῷ ἀμοιρῶ, στεροῦμαι), être pourvu de ; abonder en.

εὐπόρως, [ἐπίρ.] aisément, adv. ἐν ἀφθονίᾳ, ἐν εὐπορίᾳ, dans l'abondance.

εὔποτος, ος, ον (πίνω)· [συγκρ. ώτερος,

ώτατος], εὔκολος, νόστιμος, εὐάρεστος, καλὸς εἰς τὸ πίνειν, facile (agréable ; bon) à boire.

εὐπραγέω, εὐπραγῶ, ἐπιτυγχάνω εἴς τι, réussir; βλ. καὶ **εὐπραγία.**

εὐπραγία, ας, ἡ· ἐπιτυχία (εὐτυχία) ἐν τῷ πράττειν τι, εὐτυχὴς ἔκβασις, succès, n. m. réussite, n. f. καὶ συνεκδ. ἡ ὑλικὴ εὐτυχία, prospérité ; ἡ εὐτυχία, bonheur, n. m. ἡ ἄνεσις ἐν τῷ βίῳ, aisance, n. f.

εὐπρέπεια, ας, ἡ· τὸ χάριεν ἐξωτερικὸν σχῆμα noble ou belle apparence ; ἀντιθ. τῷ ἀπρέπεια, bienséance, n. f. τὸ πρέπον, τὸ καλῶς ἁρμόζειν εἴς τινα, ce qui sied bien à quelqu'un, à quelque chose. § **εὐπρέπεια,** décence, n. f. (honnêteté extérieure ; bienséance qu'on doit observer quant aux lieux, aux temps et aux personnes ; bienséance en ce qui concerne la pudeur) ; εὐπρέπεια, πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μᾶλλον δὲ τὸ κόσμιον, καὶ ἐν γένει οἱ καλοὶ τρόποι, convenance, n. f. ἡ καλὴ συμπεριφορά, contenance, n. f. Συνώνυμα bienséance, convenance, décence, décorum (-rom) n. m. (=κοσμιότης). Τὸ 1ον ἀφορᾷ τὴν κοινωνικὴν ἠθικὴν καὶ κανονίζει τὸν πρὸς τοὺς ἄλλους μας τρόπον τοῦ φέρεσθαι, τὴν διαγωγὴν ἡμῶν· τὸ 2ον εἶνε πολὺ πλέον γενικώτερον καὶ προϋποθέτει ὅτι ἔλαβον ὑπ' ὄψει τὸ ἠθικὸν μέρος, τὴν συνήθειαν, τὸν χαρακτῆρα, τὴν κατάστασιν τοῦ ἀτόμου, τὸν χρόνον, τὸν τόπον, ἅτινα προσεπάθησαν νὰ συσχετίσωσι· τὸ 3ον ἀφορᾷ τὴν ἀπόλυτον ἠθικὴν καὶ ἀπαιτεῖ τὸν πρὸς ἑαυτοὺς σεβασμόν· τὸ 4ον ὅπερ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν κοσμιότητα, εἶνε εὐπρέπεια ἀτομικὴ μετὰ ἐλαφρᾶς ὑπερηφανείας.

εὐπρεπής, ής, ές· (έστερος, έστατος), ὁ ὡραίου ἐξωτερικοῦ σχήματος, d'une belle apparence, ὁ εὐσχήμων, προσήκων, κόσμιος, καλὸς τοὺς τρόπους, convenable, adj. ἁρμόζων, ουσα, ον, bienséant, e ; κόσμιος, décent, e ; qui est selon les règles de la décence, de l'honnêteté extérieure : habit décent ; ‖ qui est conforme à la pudeur ; maintient décent; ‖ qui a de la décence dans ses manières, dans ses discours : orateur décent. βλ. **εὐπρέπεια**· ‖ δὲν εἶνε εὐπρεπές, ce n'est pas convenable.

εὐπρεπίζω, μέλ. ίσω· κοσμῶ τι, parer ταχτοποιῶ, προετοιμάζω, βλ. εὐτρεπίζω καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα.

εὐπρεπῶς, [ἐπίρ.] = ἁρμοζόντως, convenablement, adv.

εὐπρηστον, ου, τό· ἡ ἰδιότης τοῦ εὐπρήστου (εὐφλέκτου), ἡ εὐφλογιστία, inflammabilité, n. f. ἡ καυσιμότης, combustibilité, n. f. ἡ ἰδιότης ἣν ἔχουσι τὰ καύσιμα σώματα ἢ ὕλαι (corps combustibles) τοῦ νὰ καίωνται.

εὔπρηστος, ος, ον· εὐκόλως ἀναπτόμενος καὶ καιόμενος, facile à allumer ; ὁ **εὔφλεκτος,** inflammable, adj. **καύσιμος,** combustible, adj. **βλ.** καὶ λέξεις.

εὐπρόσδεκτος, ος, ον (προς-δέχομαι), παραδεκτός, δεκτός, acceptable, adj. ἀρεστός, agréable, adj. ὁ καλῶς ἐρχόμενος, bienvenu,e; ‖ εὐπρόσδεκτος (ἀπαίτησις), admissible, adj.

εὐπροσηγορία, ας, ἡ· affabilité, n. f. bienveillance, n. m. τρόποι γλυκεῖς, εὐγενεῖς· φιλοφροσύνη, φιλοφρόνησις, courtoisie, n. f. ἐπίχαρις εὐγένεια, politesse gracieuse ; συνώνυμα, affabilité, civilité, honnêteté, politesse; βλ. **εὐπροσήγορος.**

εὐπροσήγορος, ος, ον· affable (λατ. affabilis, formé de fari ad, parlé à) adj. ὁ φιλικὰ συνομιλῶν καὶ συναναστρεφόμενος, ὁ καθιστάμενος εὐχάριστος εἰς τοὺς πλησιάζοντας αὐτόν· ‖ πρέπει νὰ ἦνέ τις εὐπροσήγορος μὲ ὅλον τὸν κόσμον, il faut être affable avec tout le monde ; ‖ ὁ ἐκφράζων εὐπροσηγορίαν, ὁ συνοδεύων αὐτήν, π. χ. la vraie vertu est toujours égale, affable, et complaisante. **Συνώνυμα,** affable, civil, courtois, gracieux, honnête, poli. Ὁ φιλόφρων (ἐπίχαρις, gracieux) προλαμβάνει πᾶν ὅ,τι εἶνε παρ' ἡμῖν εὐχάριστον. Ὁ εὐπροσήγορος (προσηνής, affable), ἀναμένει ὅπως προσέλθωσιν αὐτῷ ἵνα δηλώσῃ τὴν γλυκύτητα τῶν τρόπων του. Ὁ φιλόφρων (εὐγενής, poli, civil) εἶνε ὁ πιστὸς τηρητὴς τῶν τρόπων τῆς καλῆς συναναστροφῆς. ὁ poli εἶνε πλέον ὑπερφιλόφρων τοῦ civil. Ὁ honnête περιορίζεται ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων τῆς εὐγενείας. Ὁ φιλόφρων (courtois) φθάνει εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς εὐγενείας. Ἐκ τούτων ἕπεται ὅτι, il faut être honnête sans cérémonie ; civil sans importunité, courtois sans affectation, poli sans fadeur, gracieux sans minauderie, affable sans familiarité.

εὐπροσηγόρως, [ἐπίρ.] μετ' εὐπροσηγορίας, avec affabilité, affablement, adv. φιλοφρόνως, courtoisement, adv.

εὐπρόσιτος, ος, ον (προσιέναι), εὐκολοπλησίαστος, ὅντινα εὐκόλως δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, d'un abord facile, abordable, adj. (βλ. καὶ **εὐπροσόρμιστος**), d'un accès facile, accessible, adj. § [ἐνίοτ. μεταφ.] ὁ εὐπροσήγορος, affable, adj. ὁ εὔκολος, facile, adj.

εὐπρόσοδος, ος, ον· παρέχων καλὴν πρόσοδον, d'un bon rapport ; ὁ παραγωγός, productif, ive ; ἐπικερδής, lucratif, ive.

εὐπροσόρμιστος, ος, ον (προσορμίζω), d'un abord facile ; λιμήν, νῆσος ἢ ἀκτὴ ἐπιτηδεία πρὸς εὔκολον ἀπόβασιν.

εὐπρόσωπος, ος, ον· ὡραίαν ἔχων ὄψιν, φαιδρὸν ἔχων πρόσωπον, d'un aspect agréable ; ὅθεν γελαστός, εὔχαρις, riant, e ; gracieux, euse ; συνεπῶς ὁ παρουσιαστικός, présentable, adj. κατάλληλος, δυνάμενος, νὰ παρουσιασθῇ. § [μεταφ.] εὐλογοφανής, plausible, adj. εὔλογος, spécieux, euse ; présentable ; ‖ — πρόφασις, prétexte spécieux ; ‖ — λόγος, raison présentable (plausible).

εὐπροσώπως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον **εὐπρόσωπον,** d'une manière plausible (présentable) ; spécieusement, adv.

εὐπτόητος, ος, ον· ὁ εὐκόλως πτοούμενος, φοβούμενος, ταρασσόμενος, facile à effrayer (à effaroucher) ; δειλός, timide ; φοβιτσιάρης,

peureux, euse ; [ἐπὶ ἵππων] σκιόφοβος, ombrageux, euse.

εὔπυγος, ος, ον· ὁ καλοὺς ἔχων γλουτούς, καλλίπυγος, qui a de belles fesses.

εὐπυριχροΐτης, ου, ὁ· βλ. ἀπατίτης.

εὐπώλητος, ος, ον· εὐκολοπώλητος, courant, e ; de bon débit.

εὐραπηλιώτης, ου, ὁ· [ναυτ.] est-sud-est; βλ. εἰς λέξιν ἄνεμος,

εὐρεῖα, ἡ· θηλ. τοῦ εὐρύς· || εὐρεῖα θυρίς, mezzanine, n. f. βλ. **θυρίς.**

εὕρεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ εὑρίσκειν, action de trouver ; ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπινοεῖν, action d'inventer, invention, n. f. [= ἐφεύρεσις), εὕρεσις, invention, n. f. ἐστὶν ἐπίνοια νοημάτων ἁρμοδίων τῷ ὑποκειμένῳ πράγματι· || —, action de découvrir, découverte, n. f. (= ἀνακάλυψις)· βλ. ἐφεύρεσις· || ἡ εὕρεσις τῆς τυπογραφίας, l'invention de l'imprimerie ; || ἐκκλ.] ἡ εὕρεσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ, l' invention de la Sainte Croix ; || ὁ ποιητὴς αὐτὸς δὲν ἔχει εὕρεσιν, ce poète n'a pas d'invention ; || εὕρεσις θησαυροῦ, découverte d'un trésor.

εὑρεσιτεχνία, ας, ἡ· [νεοελ.] ἡ ἐφεύρεσις, invention n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ δημιουργεῖν τι μὴ ὑπάρχον, action de créer quelque chose qui n'existait pas ; || δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας, brevet d'invention ; βλ. **εὑρεσίτεχνον.**

εὑρεσίτεχνος, ος, ον· ὁ ἐφευρέτης, inventeur; βλ. **εὑρέτης.** § [οὐδ.οὐσ.] εὑρεσίτεχνον, τό· δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας, brevet (m.) d'invention ; καλεῖται ὁ τίτλος ὃν ἐκδίδει κυβέρνησίς τις ὑπὲρ τοῦ εὑρέτου ἢ ἰδιαζόντως τελειοποιήσαντος τέχνην τινά. Ὁ εὑρεσίτεχνος τυχὼν τῆς ἀναγνωρίσεως ταύτης δύναται κατὰ παντὸς ἄλλου νὰ διεκδικήσῃ τῆς ἐφευρέσεως τὴν προτεραιότητα καὶ νὰ μετέρχηται ἀποκλειστικῶς παντὸς ἄλλου καὶ πρὸς ἴδιον αὐτοῦ ὄφελος τὰ παρ' αὐτοῦ ἐφευρεθέντα.

εὑρετήριον, ου, τό· répertoire, n. m. κατάλογος εἰς ὃν εἶνε ἀναγεγραμμένα ὀνόματα, ἀντικείμενα κτλ. γενικῶς ὅθεν κατάλογος, liste, n. f. πίναξ, table, n. f. (βιβλίων, κτλ.). || — ἐφέδρων καὶ διαθεσίμων, répertoire des réservistes et disponibles.

εὑρέτης, οῦ, ὁ· ἐφευρέτης, inventeur, trice ; ὁ εὑρίσκων (ἀνευρίσκων, ἐπινοῶν) τι, celui qui a trouvé (retrouvé ; inventé) quelque chose ; celui, celle qui invente, qui a le génie inventif ; [οἰκ.] trouveur, n. βλ. **ἐφεύρεσις.**

εὑρετήκια, τά· [δημ.] καὶ **εὑρετίκια** (προφ. κοιν. **βρεθίκια,** τὸ **εὕρετρον,** ἤτοι ἀνταμοιβὴ διδομένη εἰς τὸν προσκομίζοντα ἀπολεσθέν τι ἀντικείμενον, récompense [à qui rapporte un objet perdu].

εὑρετίκια, τά. βλ. **εὕρετρον.**

εὑρετικός, ή, όν· ἐφευρετικός, inventif, ive.

εὐρέως, [ἐπίρ. τοῦ εὐρύς], κατὰ τρόπον εὐρύν, largement, adv. amplement.

εὕρετρον, ου, τό· ὁ τῆς εὑρέσεως μισθός, ἀμοιβὴ διὰ τὴν εὕρεσιν ἀπολεσθέντος ἀντικειμένου, κοινῶς τὸ **εὑρετίκι** καὶ συνήθως **εὑρετήκια·** βλ. λέξιν.

εὕρημα, ατος, τό· τὸ εὑρεθέν, τὸ ἕρμαιον, trouvaille, n. f. [μεταφ. ἐν.] κέρδος ἀνέλπιστον, aubaine, n. f. || τί εὕρημα δι' αὐτόν, quelle aubaine pour lui.

εὔριγος, ος, ον· frileux, euse ; ὁ εὐκόλως ῥιγῶν, κοινῶς **κρυουλιάρης,** α, ικον.

εὔριπος, ου, ὁ· chenal, n.m. διῶρυξ, ἤτοι στενώτατος πορθμὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ, κοινῶς τὸ κανάλι, ἰδίως ὅπου γίνεται φανερὰ ἡ τῶν ὑδάτων ἄμπωτις καὶ πλημμυρίς· || Εὔριπος, Euripe, n. m. καλεῖται ὁ πόρος ὁ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας, ὁ περὶ τὴν Χαλκίδα, καλούμενος Χαλκιδικὸς πορθμὸς ἢ πορθμὸς τοῦ Εὐρίπου, ἔνθα ἡ παλίρροια ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἦν κατὰ Στράβωνα ὁρατή, καλούμενος νῦν καὶ Ἔγριπος.

εὑρίσκω, μέλ. εὑρήσω καὶ εὕρω, ἀόρ. εὗρον (προφ. καὶ γραφ. συνήθ. ηὗρα), προστ. εὑρέ, παρακ. εὕρηκα, π. παθ. εὕρημαι, παθ. ἀόρ. εὑρέθην, μέλ. εὑρεθήσομαι· ἐπιτυγχάνω, ἀπαντῶ τι κατὰ τύχην, χωρὶς νὰ τὸ ζητῶ, εὑρίσκω, trouver ; εὑρίσκω τὸ ζητούμενον, ἀνακαλύπτω, découvrir ; ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, inventer ; || τὸν ηὗρα (τὸν εὗρον) εἰς τὸ τραπέζι, je l'ai trouvé à table ; || ἐγκλείστως εὑρίσκετε, vous trouverez ci-inclus ; || δὲν τὸν ηὗρα [εἰς τὸ σπίτι], je ne l'ai pas trouvé [chez lui] ; je l'ai manqué ; || ηὗρε τὸ [ἀπολεσθὲν] ὡρολόγιόν του, il a retrouvé sa montre ; || [εἰρων.] ποῦ τὸν ηὗρε ! où a-t-il pêché cet homme là ? || ποῦ τὸ ηὗρες γραμμένον [φρ.] ; où avez vous pris cela? || τὸν εὑρίσκω ὡραῖον, je le trouve beau; || δὲν εὑρίσκω εὔλογον, je ne juge pas à propos ; || δὲν εὑρίσκω λόγους νά, les paroles me manquent pour ; || — [ὡς] αἰτίαν [πρόσωπον ἢ πρᾶγμα], s'en prendre à ; regarder comme cause; prétexter = προφασίζομαι· || εὑρίσκει αἰτίαν τὴν τύχην, il s'en prend au destin ; || εὗρεν αἰτίαν τὸ ταξεῖδι του, il a prétexté son voyage ; || — θησαυρόν, découvrir un trésor ; || τί νὰ εὕρω νὰ τὸν γελάσω, que pourrais-je inventer (imaginer) pour le mystifier ? || τί τοῦ εὑρίσκεις ; quel charme (ἐπὶ κακοῦ, quel défaut) lui trouvez-vous ? || εὑρέθη καὶ πάλιν πτωχός, il s'est retrouvé pauvre ; || εὑρέθη τὸ λάθος, la faute a été découverte ; || τὸ βιβλίον αὐτὸ δὲν εὑρίσκεται, ce livre ne se trouve pas ; (est introuvable; est épuisé = ἐξηντλήθη)· || ὡς ἐστὶ καὶ εὑρίσκεται [φρ. νομ.], comme il se comporte ; || θὰ φάγῃς ἀπὸ ὅτι εὑρεθῇ, vous dînerez à la fortune du pot ; || μοῦ εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην μου, il m'a secouru dans le besoin ; || σοῦ εὑρίσκεται κανὲν παλαιὸν φόρεμα ; n' auriez-vous pas un vieil habit ? || ὅσοι εὑρεθοῦν, les personnes [qui seraient] présentes; || ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ τὸ εὕρῃς [φρ.], Dieu vous en punisse ; || ἂς τὸ εὕρῃ ἀπὸ ἄλλον, qu' il en soit puni de la main d'un autre ; || θὰ τὰ εὑροῦμεν [ἀπειλ.], vous aurez votre dû ; || καλῶς νὰ σ' εὕρω [φρ. προπόσεως], à votre santé ; || καλῶς σᾶς ηὗρα, καλῶς σᾶς **ηὕραμεν**

(φρ. **χαιρετισ.**), salut ; bonjour ; § εὑρίσκω = μαντεύω, deviner ; εἰκάζω, ἐμβατεύω εἰς τὸ νόημα· ‖ ηὗρε τὸ αἴνιγμα, il a deviné l'enigme ; ‖ ἂν τὸ εὕρῃς ! devinez si vous pouvez ; ‖ δὲν τὸ εὑρίσκεις· ἀδύνατον νὰ τὸ εὕρῃς, je vous le donne [à deviner] en mille ; ‖ τὸ ηὗρες ! vous y êtes ; ‖ [καὶ εἰρων.] τώρα τὸ ηὗρες ! vous en êtes à cent lieues ; ‖ δὲν τὸ εὑρίσκω, je ne le trouve pas. § εὑρίσκω = ἐπιτυγχάνω atteindre; κτυπῶ, frapper; ἅπτομαι, toucher ; εὑρίσκω τὸ σημάδι (τὸν στόχον), atteindre le (donner au) but ; toucher (mettre dans) la cible ; ‖ ἡ σφαῖρα τὸν ηὗρεν εἰς τὸ κεφάλι, la balle l'atteignit à la tête ; ‖ ἡ πέτρα τὸν ηὗρεν εἰς τὸ μέτωπον, la pierre l'a frappé (blessé) au front ; ‖ [οὐδ.] προσκρούω, heurter ; donner ; ἅπτομαι, toucher ; ‖ τὸ κεφάλι του ηὗρεν εἰς τὸν τοῖχον, il s' est heurté (il a donné de) la tète contre le mur; ‖ [ναυτ.] ψαύω, toucher; ἤτοι εὑρίσκω (ἅπτομαι) διὰ τῆς τρόπιδος τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης ἢ ὕφαλον τινὰ ἕνεκα τοῦ ἀβαθοῦς τῶν ὑδάτων· ‖ τὸ πλοῖον εὑρίσκει, le navire touche ; ‖ τὸ κλειδὶ κάπου εὑρίσκει, la clef rencontre un obstacle; § [μέσ.] εὑρίσκομαι, se trouver ; être [dans un état]; ‖ δὲν εὑρίσκεται καλά, il est dans une mauvaise situation ; ‖ εὑρέθη στενοχωρημένος, il se trouva embarrassé ; ‖ ποῦ εὑρισκόμεθα ; où en sommes-nous ? ‖ [ναυτ.] εὑρίσκομαι ἐν ἀνακωχῇ, être vent dessus ἢ être vent dedans ; βλ. **ἀνακωχή**· ‖ εὑρίσκομαι ἐκτεθειμένος, être en panne, βλ. **ἀκινητῶ**· ‖ εὑρίσκομαι ἠναγκασμένος, ἀναγκάζομαι, se voir forcé à..., force nous est de...

εὔροια, ας, ἡ· εὔκολος ῥοή, écoulement facile (ἐπὶ ὑδάτων κτλ.) [ἐπὶ πραγμάτων] καλὴ ἔκβασις, succès, n. m. heureuse affluence ; ἀφθονία (τῶν πάντων), abondance, n. f. [ἐπὶ λόγου] εὐχολία τοῦ ὁμιλεῖν, facilité de parler.

εὐρόνοτος, ὁ· [ναυτ.] sud-sud-est, ὁ μεταξὺ εὔρου καὶ νότου ἄνεμος, βλ. εἰς λέξιν **ἄνεμος.**

εὖρος, ου, ὁ (πιθ. παρὰ τὸ ἠώς, ἕως, ἀνατολ. ἄνεμος, ἀντίθετος τῷ ζέφυρος, παρὰ τὸ ζόφος), ἄνεμος νοτιοανατολικός, sud-est ; βλ. εἰς λέξιν **ἄνεμος**· ‖ **σταθερὸς εὖρος,** assudestie, n. f. καλοῦσιν οὕτως οἱ Γάλλοι περίοδον σφοδρῶς πνέοντος εὔρου (période du vent sud-est bien établi).

εὖρος, εος-ους, τό· τὸ πλάτος, largeur, n. f. συνήθως ἐπὶ καταμετρήσεων (εὐρύς, large, adj. ample, adj.). § **εὖρος,** amplitude, n. f. πλάτος, καὶ ἰδ. εὖρος = πλάτος ἢ μέγεθος γωνίας. § [γεωμ.] εὖρος, amplitude, n. f. καλεῖται ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων τόξου ἢ παραβολῆς. § εὖρος γωνίας, amplitude des oscillations d'une pendule, λέγεται ἡ γωνία ἡ σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ ἐκκρεμοῦς κατὰ τὰς ταλαντεύσεις αὐτοῦ. § [ἀστρον.] εὖρος ἀστέρος, amplitude, n. f. ὀνομάζεται ἡ εἰς τὸ Ζενὶθ σχηματιζομένη γωνία ὑπὸ τοῦ πρώτου καταχορύφου (premier vertical) καὶ τοῦ καταχορύφου (vertical) τοῦ ἀστέρος. Διακρίνεται εἰς δυτικὸν εὖρος (amplitude occase), ἐὰν ὁ ἀστὴρ κεῖται πρὸς τὴν δύσιν, καὶ εἰς ἀνατολικὸν εὖρος (amplitude ortive), ἐὰν κεῖται πρὸς τὴν ἀνατολήν, μετρεῖται δὲ διὰ τοῦ τόξου τοῦ ὁρίζοντος τοῦ περιλαμβανομένου μεταξὺ τῶν προμνησθέντων καταχορύφων. § [ἱππολ.] εὖρος τοῦ σώματος ἑνὸς ἵππου, ampleur (f) d'un cheval ; ἡ ἱππολογία διὰ τοῦ ὅρου τούτου ἐννοεῖ κυρίως τὸ πάχος καὶ πλάτος τοῦ σώματος τοῦ ἵππου, ὅπερ προσδίδεται ἐκ τῆς διαπλάσεως τοῦ στήθους, τῶν πλευρῶν καὶ τῆς ἕδρας κατά τε ὕψος καὶ κατὰ πλάτος.

εὐρυγάστωρ, ορος, ὁ· ὁ πλατεῖαν ἔχων γαστέρα, à large ventre.

εὐρύγναθος, ας, ος, ον· ὁ ἔχων εὐρείας γνάθους, à larges mâchoires· § πέλεκυς (εως, ὁ εὐρύγναθος ἢ ἁπλῶς καὶ ἀντὶ οὐσιαστικοῦ ὁ **εὐρύγναθος,** épaule de mouton.

εὐρυγόνατος, ος, ον· ὁ ἔχων εὐρέα γόνατα, à genoux larges, ouverts ; ‖ εὐρυγόνατος ἵππος, genoux trop ouverts ; βλ. καὶ **γόνυ.**

εὐρύθεος, ος, ον· ὁ ἔχων εὐρεῖαν θέαν, qui a une belle (large) vue, π.χ. ἄποψις ἢ τοποθεσία εὐρύθεος, belvédère, adj. λέγεται οὕτω δῶμα (terrasse), πύργος (tour) ἢ περίπτερον (pavillon) εὑρισκόμενον ἐν ὑψηλῇ θέσει καὶ ἔχον εὐρεῖαν θέαν, κοινῶς τὸ μπελβεδέρε, καὶ ὡς οὐδ. οὐσ. τὸ **εὐρύθεον.**

εὐρυθμία, ας, ἡ (ἐρρυθμία), τὸ εὔρυθμον, cadence, n. f. ὁ καλὸς ῥυθμός, bon rhythme ; ἡ ἁρμονία, harmonie; (βλ. καὶ **ῥυθμὸς** cadence) κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ ῥυθμοῦ· ἡ ὀρθὴ (καλὴ) ἀναλογία, belle[s] proportion[s] ; ἡ συμμετρία, symétrie, n. f. καὶ ἰδίως ἐπὶ μέλους, ἡ καλλιφωνία, ἁρμονία, harmonie, n. f. κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἁρμονίας.

εὔρυθμος, ος, ον (ἔρρυθμος), μετὰ καλοῦ ῥυθμοῦ, bien cadencé ; ῥυθμικός, rhythmique; rhythmé ; ὁ ἔχων καλὴν ἀναλογίαν, bien proportionné ; ὁ συμμετρικός, symétrique ; καὶ ἐπὶ μέλους, ἁρμονικός, harmonieux euse.

εὐρύθμως (ἐρρύθμως) [ἐπίρ.], μετὰ ῥυθμοῦ, en cadence ; μετ' ἁρμονίας, avec harmonie ; εἰς καλὰς ἀναλογίας, dans de belles proportions.

εὐρυμέτωπος, ος, ον· εὐρὺ ἔχων μέτωπον, qui a le front large.

εὔρυνσις, εως, ἡ (εὐρύνω) ἡ πλάτυνσις, διαπλάτυνσις, élargissement, n. m. ‖ — διὰ τὸν θόλον, élargissement de la voûte ; — τῶν βάθρων, élargissement des piédroits ; ἐν τῇ κατασκευῇ τῆς σήραγγος (tunnel, βλ. λέξιν). § dilatation, n. f. πλάτυνσις· λέγεται πᾶσα ὑπερβολικὴ ἔκτασις τῆς φυσιολογικῆς διαμέτρου ὀργάνου τινὸς τοῦ σώματος· ‖ — τοῦ ἀρθροθύλακος, dilatation synoviale ; ‖ — τοῦ ἐλύτρου τῶν τενόντων, κτλ. dilatation tendineuse. § —, τὸ ἄνοιγμα, évasement, n. m. embrasure, n. f. ébrasement, n. m. § [οἰκοδ.] εὔρυνσις, ἡ· ébrasement, n. m. embrasure ou embrasement ou évasement ; πλάτυνσις ἥντινα κάμνουσιν εἰς τὸν τοῖχον ἐσωτερικῶς τῶν παραστάδων (jambages) θύρας τινὸς ἢ παρα-

θύρου, κατὰ λοξὴν γραμμὴν ἀρχομένην ἀπὸ τὴν **ὀρθογώνιον** ἐντομὴν (feuillure) μέχρι τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ τοίχου, εἴτε διὰ νὰ εὐκολύνωσι τὸ ἄνοιγμα τῶν κλισιάδων ἢ ὑελοστασίων, εἴτε διὰ νὰ παρέξωσιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκοδομῆς περισσότερον φῶς. Τὰς **εὐρύνσεις** (embrasures) ταύτας κάμνουσιν ἐνίοτε πρὸς τὰ ἔξω τοῦ τοίχου, ὅταν οὗτος ἦνε λίαν παχὺς καὶ τὸ χάσμα (baie) μικρόν.

εὐρύνω, μέλ. υνῶ, θὰ εὐρύνω· πλατύνω, élargir, κάμνω τι πλατύτερον. § εὐρύνω, διαστέλλω, dilater ; βλ. **εὔρυνσις**· § — (ἄνοιγμά τι), ἀνευρύνω, πλατύνω, évaser. § **εὐρύνω**, ébraser, ἤτοι πλατύνω βαθμιαίως ἐκ τῶν ἔξω πρὸς τὰ ἔσω, ἢ τ' ἀνάπαλιν τὸ ἄνοιγμα θύρας ἢ παραθύρου, κατὰ λοξὸν ἐπίπεδον.

εὐρύς, εἶα, ὺ (ύτερος, ύτατος, ὁ πλατύς, large, adj. ἐκτενής, ample, adj. ἐκτενής, ἐκτεταμένος, vaste, adj. εὐρύχωρος, spacieux, euse ; εὐρύς, ample, flottant, e, ἐπὶ ἐνδύματος καὶ παρομοίων· || εὐρεῖα ὁδός, chemin large ; || εὐρεῖα πεδιάς, vaste campagne ; || εὐρεῖα διάνοια, vaste intelligence ; || εὐρεῖα ἐξέτασις, ample examen ; || εὐρὺς κῆπος, jardin spacieux ; || εὐρύτατος, amplissime, adj.

εὔρυσμα, ατος, τό· τὸ πλάτυσμα, élargissement, n. m. διαστολή, dilatation, n. f.

εὐρύστερνος, ος, ον· ἔχων πλατὺ, δυνατὸν στῆθος, à large poitrine ; à poitrine large;

εὐρυστομέω-ῶ, μελ. ήσω, égueuler, διευρύνω, μεγεθύνω (φθείρω) τὸ στόμιον τοῦ πυροβόλου, κτλ. (ἀναλόγως τῷ πράγματι).

εὐρυστόμωσις, εως, ἡ· (τοῦ πυροβόλου), égueulement (d'une bouche à feu) ; ἡ διεύρυνσις ἤτοι μεγέθυνσις (φθορὰ) τοῦ στομίου τοῦ πυροβόλου.

εὐρυστομία, ας, ἡ· πλατυστομία, τὸ εὐρὺ στόμα, la grande bouche ; τὸ εὐρὺ ἄνοιγμα, grande vaste ouverture.

εὐρυστόμιον, ου, τὸ [ἀρχιτ.] gueulard, n. m. καλεῖται οὕτω πρόσωπον φανταστικὸν ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ ὁποίου καταλήγει δοκός τις· || εὐρυστόμιον (τῆς καμίνου), gueulard, n. m.

εὐρύστομος, ος, ον· πλατύστομος, ὁ ἔχων εὐρὺ τὸ στόμα, qui a une large bouche ; qui a la bouche évasée ; ὁ ἔχων πλατὺ ἄνοιγμα, qui a une vaste ouverture. § [οὐδ. οὐσ.] **εὐρύστομον**, espingole, n. f. spingole ou tromblon, εὐρύστομον φορητὸν πυροβόλον ὅπλον πληρούμενον διὰ **σφαιριδίων** (chevrotines), ἅτινα διασκορπίζονται κατὰ τὴν βολήν· τοῦ ὅπλου τούτου ἐγένετο χρῆσις ἀπὸ τοῦ XVI αἰῶνος, ἰδίως δὲ ἐν Ἱσπανίᾳ, ἀλλὰ πρὸ καιροῦ ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῶν Εὐρωπαϊκῶν στρατῶν. Ἡ λέξις tromblon ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς λέξεως trombe (σίφων). Ὁ Λέων (Τακτικὰ ιθ'.) ὀνομάζει «χειροσίφωνον» σίφωνα τινά, δι' οὗ ἐρρίπτετο ἐσκευασμένον πῦρ. Ἄρα ἡ ὀνομασία **«χειροσίφωνον»** ἐφαρμοστέα ἐνταῦθα. Τὸ χειροσίφωνον ὀνομάζεται κοινῶς **τρομπόνιον** (trabuc tromplon) ; βλ. λέξιν· || **εὐρύστομον-πυροβόλον**, canon d'espingole ; ἐν εἴδει χειροσιφώνου διὰ τὴν βολὴν βληματοναυκλάστρων (projectile-torpille).

εὐρύτης, ης, ἡ (εὐρύς), τὸ πλάτος, largeur, n. f. ampleur, n. f. εὐρυχωρία, ἔκτασις, étendue, n. f.

εὐρυχωρία, ας, ἡ· ὁ εὐρύς, πλατύς, ἐκτεταμένος τόπος, εὐρὺς χῶρος, large espace ; ἡ ἔκτασις, étendue, n. f. εὐρύτης, ampleur, n. f. ἡ ἄνεσις (ὅσον ἀφορᾷ τὸν χῶρον) aise, n. f. [καὶ νεοελ.] εὐρυχωρία, spaciosité, n. f. || ἔχομεν εὐρυχωρίαν, nous sommes à l'aise ; || δὲν ἔχομεν εὐρυχωρίαν, nous sommes à l'étroit = εἴμεθα στενόχωρα. § εὐρυχωρία λέγεται, évasement, n. m. προκειμένου περὶ τοῦ ἀνοίγματος σπηλαίου.

εὐρύχωρος, ος, ον (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος), ὁ ἔχων εὐρεῖαν περιοχήν, πολὺν τόπον, spacieux, euse ; ἐκτενής, ἐκτεταμένος, vaste ; πλατύς, εὐρύς, ample ; || [ἐπὶ φορέματος, ὑποδήματος, κτλ.] aisé, ée. commode, adj.

εὐρυχώρως, [ἐπίρ.] μὲ εὐρὺν χῶρον, spacieusement, adv. à l'aise ; commodément ; εὐρέως, largement.

εὐρώδης, ης, ες· κοινῶς μουχλιασμένος moisi, e.

εὐρώεις, εσσα, εν· κοινῶς μουχλιασμένος, moisi, e ; ἐξ οὗ ἀκάθαρτος, sale ; ὑγρός, humide.

εὐρωπαϊκός, ή, όν· européen, enne ; ὁ ἀφορῶν τὴν Εὐρώπην.

εὐρωπαῖος, αία, αῖον· européen, enne ; ὁ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνήκων, τῆς Εὐρώπης.

εὐρώς, ῶτος, ὁ· moisissure, n. f. ἡ **εὐρωτίασις**, κοινῶς ἡ **μοῦχλα**, τὸ σάπισμα, ἡ σαπρότης, ἐν γένει πᾶν ὅ,τι γεννᾶται εἰς τὰ ἀφιέμενα πολυχρονίως εἰς τόπους ὑπογείους καὶ ὑγροὺς ὀργανικὰ ἢ ἀνόργανα σώματα.

εὐρωστία, ας, ἡ· ὑγεία, bonne santé ; δύναμις σωματική, vigueur, n. f. καὶ ἐν γένει ἡ εὐεξία.

εὔρωστος, ος, ον· ὑγιής, sain ; bien portant ; δυνατὸς σωματικός, robuste, adj. καὶ ἐν γένει δυνατός, ἰσχυρὸς τὸ σῶμα, κτλ. vigoureux, euse.

εὐρώστως, [ἐπίρ. τοῦ προηγουμένου], vigoureusement, adv. robustement, adv.

εὐρωτίασις, εως, ἡ· ὁ εὐρώς, ἡ **μοῦχλα**, moisissure, n. f. || — οἴνου, moisissure du vin ; συνήθως πάθησις τῶν κακῶς παρεσκευασμένων καὶ συντηρουμένων οἴνων, προερχομένη ἰδίως ἐκ τῶν βαρελίων καὶ σκευῶν· μετριάζεται καὶ ἐξαφανίζεται ἐνίοτε ἐντελῶς διὰ συχνῆς μεταγγίσεως τοῦ παθόντος οἴνου εἰς ἀπηνθρακωμένα ἐσωτερικῶς βαρέλια. § —, flacherie, n. f. νόσος μεταξοσκωλήκων.

εὐρωτιάω καὶ

εὐρωτιάω, μέλ. άσω· κοινῶς μουχλιάζω, moisir ; se moisir ; βλ. καὶ **εὐρώς**. § [μετοχ. ἐπίθ.] εὐρωτιῶν, ῶσα, όν = μουχλιασμένος, moisi, e ; [μεταφ.] πεπαλαιωμένος, παλαιός, suranné ; ἐσκωριασμένος, [en]rouillé ; πολυχρόνιος, παλαιός, de vieux temps ; de vieille mode.

εὐσαρκέω-ῶ, μέλ. ήσω· εἶμαι εὔσαρκος, avoir de l'embonpoint.

εὐσαρκία, ας, ἡ· τὸ νὰ ἦνε τις εὔσαρκος, παχύς, embonpoint, n. m. § —, réplétion, n. f. πολυσαρκία, τὸ ὑπερβολικὸν πάχος.

εὔσαρκος, ος, ον· (ἀντίθ. τῷ ἰσχνός), τὸ νὰ ἔχῃ τις σάρκας, σαρκώδης, charnu, e; παχύς, gras, asse; εὐτραφής, replet, ète; qui a beaucoup d'embonpoint; γυνὴ εὔσαρκος, femme replète; ὁ ἔχων κρέατα, σάρκας, qui est en chair; ὁ ἔχων εὐσαρκίαν, qui a de l'embonpoint; || εὔσαρκος ἵππος, cheval chargé de chair; cheval étoffé; ὁ πολύσαρκος ἵππος, ὁ ἔχων λίαν ἀνεπτυγμένον τὸ ὀστεῶδες καὶ τὸ μυϊκὸν σύστημα τοῦ σώματος. § —, bedon; παλαιὰ λέξις σημαίνουσα **τύμπανον** (tambour), σήμερον τὴν μεταχειρίζονται πρὸς ἔνδειξιν ἀνθρώπου **εὐσάρκου.** § **εὔσαρκος, εὐτραφής,** dodu, e (ῥίζα dos), adj. παχύς, gras, bien en chair, προκειμένου περὶ ζώου καὶ κατ' ἐπέκτασιν περὶ ἀνθρώπου· || εὔσαρκον (εὐτραφὲς) καπόνιον, un chapon dodu; || γυνὴ εὔσαρκος (εὐτραφής), femme dodue; || παιδίον εὐτραφές, un enfant dodu. § [οὐσ.] personne dodue; un gros dodu.

εὐσεβάστως, [ἐπίρ.] μετὰ σεβασμοῦ, respectueusement, adv. avec respect.

εὐσέβεια, ας, ἡ· τὸ φρόνημα καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ εὐσεβοῦς, τὸ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τὸν Θεόν, piété, n. f. sentiment pieux; ἀντιθ. τῷ ἀσέβεια καὶ δυσέβεια· ἡ εὐλάβεια, dévotion, n. f. προσκόλλησις εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, attachement aux pratiques religieuses. **Συνώνυμα,** dévotion, piété; ἡ λέξις dévotion σημαίνει καθαρῶς dévouement, **ἀφοσίωσις**· ἡ λέξις piété, σημαίνει συγχρόνως τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν λατρείαν, εἶνε ὁ πρὸς τὴν θρησκείαν ζῆλος. § [συνεκδ.] —, ὁ σεβασμὸς πρὸς τοὺς γονεῖς, κτλ. respect, n. m.

εὐσεβής, ής, ές· (έστερος, έστατος), ὁ ἐκπληρῶν τὰ πρὸς τὸν Θεὸν καθήκοντα, pieux, euse; ὅσιος, **εὐλαβής,** dévot, e; attaché scrupuleusement aux pratiques religieuses; dévotieux, euse, rempli de dévotion; un homme fort dévotieux; **συνώνυμα** dévot, dévotieux, τοῦ δευτέρου χρησιμοποιουμένου σπανιώτερον· l'homme dévotieux a une dévotion plus tendre plus minitieuse que l'homme dévot. § [συνεκδ.] ἐν γένει ὁ ἐκπληρῶν τὰ πρὸς τοὺς γονεῖς, προϊσταμένους καὶ καθόλου ἀξιότιμα πρόσωπα καθήκοντά του, ὁ ἔχων σεβασμόν, respectueux, euse.

εὐσεβῶς, [ἐπίρ.] μετ' εὐσεβείας, avec piété, pieusement, adv. βλ. **εὐλαβῶς,** dévotement, adv. μετὰ σεβασμοῦ, respectueusement, adj.

εὔσειστος, ος, ον· εὐκόλως σειόμενος, facile à secouer; à ébranler; εὐκίνητος, mobile, adj.

εὐσήκωτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως σηκωνόμενος, facile à élever.

εὔσημον, τό· σημεῖον εὐαρεσκείας (καλῆς διαγωγῆς) [ἀπονεμόμενον εἰς μαθητήν], billet de satisfaction (de bonne conduite) [délivré à un écolier]; bon point; satisfecit, n. m.

εὔσκιος, ος, ον· καλὴν ἔχων σκιάν, bien ombragé, ée. § σκιερός, ombreux, euse; touffu, e.

εὐσπλαγχνία, ας, ἡ· οἶκτος, συμπάθεια, compassion, n. f. οἶκτος, ἔλεος, pitié, n. f. οἶκτος, miséricorde, n. f. ἡ φιλανθρωπία, humanité, n. f. || κάμε εὐσπλαγχνίαν, ayez pitié; || δὲν ἔχει εὐσπλαγχνίαν, il est sans pitié; il n'a pas de miséricorde.

εὐσπλαγχνίζομαι, μέλ. ισθήσομαι· κινοῦμαι ὑπὸ εὐσπλαγχνίας, οἴκτου, συμπαθείας, συμπαθῶ τινα, compatir; avoir pitié de; λυποῦμαι τινά, plaindre; || εὐσπλαγχνισθῆτέ με, ayez pitié de moi.

εὐσπλαγχνικός, ή, όν· καὶ

εὔσπλαγχνος, ος, ον· ὁ ἔχων συμπαθῆ καρδίαν, ἐλεήμονα, compatissant, e; miséricordieux, euse.

εὐσπλάγχνως, [ἐπίρ.] μετ' εὐσπλαγχνίας, μετὰ συμπαθείας, en compatissant; μετ' οἴκτου, avec pitié; miséricordieusement.

εὐστάθεια, ας, ἡ· ἰδιότης τοῦ εὐσταθοῦς, ἡ σταθερότης, constance, n. f. ἡ στερεότης, ἀμετακινησία, fermeté, n. f. solidité, n. f. || ἡ εὐστάθεια τῆς φιλίας του, la constance de son amitié; || ἡ εὐστάθεια τοῦ χαρακτῆρος του, la fermeté de son caractère. § [φυσ.] stabilité, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ εὐσταθοῦς (stable); τὸ ἀμετάστατον, ἡ ἀμετακινησία. § [ναυτ.] stabilité, καλεῖται ἡ ἰδιότης τοῦ πλοίου τοῦ νὰ ἵσταται κάθετον ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἢ καὶ νὰ ἐπανέρχηται εὐκόλως εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ἐὰν διαταραχθῇ ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς ἰσορροπίας ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, τῶν κυμάτων ἢ οἱωνδήποτε ἄλλων στιγμιαίων αἰτίων. § [μεταφ.] εὐστάθεια = τὸ κατακόρυφον, aplomb, n. m. ἤτοι ἡ κατακόρυφος στάσις ἀντικειμένου· τὸ μὴ κεκλιμένον· βλ. καὶ **κατακόρυφος.** § [ἱππολ.] εὐστάθεια (τοῦ ἵππου), aplomb, n. m. ἢ les aplombs (du cheval); ἡ ἱππολογία διὰ τοῦ ὅρου τούτου ἐννοεῖ τὴν κατ' εὐθεῖαν κάθετον κανονικὴν διεύθυνσιν καὶ στάσιν τῶν ἄκρων τοῦ ἵππου, οὕτως ὥστε ταῦτα ἐξ ἴσου νὰ φέρωσι τὸ ὁλικὸν βάρος τοῦ σώματος αὐτοῦ· || κανονικὴ εὐστάθεια, aplomb régulier; || ἀνώμαλος εὐστάθεια ἢ ἀστάθεια, aplomb irrégulier, λέγεται ὅταν τὰ δύο ἄκρα τοῦ ἵππου δὲν ἐπιφορτίζωνται ἐξ ἀναλογίας διὰ τοῦ βάρους τοῦ σώματός του· || ἵππος εὐσταθής, cheval d'aplomb; || ἡ κάθετος τῆς εὐσταθείας, ligne d'aplomb, ἤτοι γραμμὴ ἐννοουμένη καὶ ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρου τμήματος τοῦ ἄκρου καὶ κατερχομένη μέχρι τοῦ ἐδάφους. § [ἱππολ.] — κεφαλῆς, beau-lieu; ἡ ἱππολογία διὰ τοῦ ὅρου τούτου ἐκφράζει τὴν ὡραίαν καὶ κανονικὴν θέσιν καὶ στάσιν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου· || ἵππος εὐσταθὴς τὴν κεφαλήν, cheval qui porte en beau-lieu. § [ἱππολ.] ἀνώμαλος εὐστάθεια τῶν ἄκρων τοῦ ἵππου, cheval campé, καθ' ἣν ταῦτα κατὰ πολὺ ἀπομα-

χρύνονται τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος· **ὀπισθοφόρος** τὰ πρόσθια, cheval campé du devant, καθ' ὃ οἱ μὲν πόδες φέρονται πρὸς τὰ πρόσω, ὁ δὲ κορμὸς ῥίπτεται πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀνομασία· **προσθοφόρος** τὰ ὀπίσθια, campé du derrière, ὁπόταν οἱ μὲν πόδες ἀπομακρύνωνται πρὸς τὰ ὀπίσω ὁ δὲ κορμὸς πίπτῃ πρὸς τὰ ἐμπρός.

εὐσταθέω-ῶ· εἶμαι εὐσταθής, être ferme (solide, stable ; d'aplomb) ; βλ. καὶ **εὐστάθεια.**

εὐσταθής, ής, ές· ὁ σταθερός, constant, e; ὁ καλὰ στερεωμένος, ἀκίνητος, ferme, adj. solide, adj. stable, adj. (ὁ ἀμετάστατος, ἀμετακίνητος)· πᾶν τὸ εὑρισκόμενον ἐν σταθερᾷ, στερεᾷ καταστάσει· π. χ. εὐσταθὴς οἰκοδομὴ καλεῖται ἡ καλῶς στερεωμένη, τεθεμελιωμένη· || [μεταφ.] εὐσταθὴς = ἀμετάβλητος, ἀμετάτρεπτος, invariable, adj. § [ἱππολ.] (ἵππος) —, assuré ou cheval assuré du pied, στερρεὸς τῷ ποδί, βαδίζων ἀπροσκόπτως· || — τὰ ἄκρα, droit sur ses membres ; βλ. καὶ **ὀρθομεσοκύνιος.**

εὐσταθῶς, [ἐπίρ.] μετ' εὐσταθείας, στερρεότητος, σταθερότητος, avec fermeté ; avec constance ; fermement, adj.

εὐσταλής, ής, ές· καλῶς ὡπλισμένος, ἡτοιμασμένος, bien armé (équipé), καὶ ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν ἐλαφρῶς ὡπλισμένων καὶ συνεπῶς εὐκινήτων, ἑτοίμων πρὸς δρᾶσιν, ὅθεν εὐσταλὴς = ἐλαφρός, léger, ère ; lest, e ; εὐκίνητος, ἕτοιμος, alerte ; prêt à agir, καὶ μεταφ. χαρίεις, εὐπρεπής.

εὐσταλῶς, [ἐπίρ.] μὲ καλὸν ἐξαρτισμόν, ὁπλισμόν, en bon équipement ; § lestement, adv. alertement, adv. βλ. **εὐσταλής.**

εὐστομία, ας, ἡ· ἡ **εὐφράδεια.**

εὔστομος, ος, ον· **εὐφραδής**, **εὔγλωττος.**

εὐστοχέω, βλ. **εὐστοχῶ.**

εὐστοχία, ας, ἡ· ἐπιδεξιότης εἰς τὸ ἐπιτυγχάνειν, εἰς τὸ σκοπεύειν ἀκριβῶς, talent de viser juste ; (de frapper le but) ; ἐπιδεξιότης, adresse, n. f. ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ, ἀκρίβεια εἰς τὴν βολήν, justesse (de tir) ; βλ. καὶ **ἀκρίβεια**, justesse, précision.

εὔστοχος, ος, ον· εὐτυχὴς εἰς τὸ ἐπιτυγχάνειν τὸν σκοπόν, ὁ τὸ σημάδι καλῶς κτυπῶν, ἤτοι ὁ σκοπεύων ἀκριβῶς καὶ ἐπιτυγχάνων, qui vise juste ; qui porte bien ; **ἐπιδέξιος**, adroit, e ; || [μεταφ.] ἀκριβής, juste ; εὐτυχής, heureux, euse ; ἐπιτυχής, réussi, e ; || εὔστοχον ὅπλον, fusil qui porte bien ; (droit = εὐθύβολον), fusil de précision = ὅπλον ἀκριβείας· βλ. καὶ **εὐθυβολία**· || εὔστοχος εὐκαιρία, conjecture heureuse ; || εὔστοχος ἀπάντησις, réponse juste

εὐστοχῶ (έω), μελ. ήσω, (ἀντιθ. τῷ ἀστοχέω), καλῶς σκοπεύω, bien viser ; ἐπιτυγχάνω, κτυπῶ τὸν σκοπὸν (στόχον), κτυπῶ εἰς τὸ σημάδι, frapper au but ; buter ou butter ; || ἐπιτυγχάνω τὸν στόχον, τὸν σκοπόν, τὸ σημάδι, τὸν προορισμόν, κτλ. atteindre le but ; ψαύω (ἐπιτυγχάνω) ἀκριβῶς, toucher juste ; μαντεύω ἀκριβῶς, deviner juste ; ἐπιτυγχάνω, réussir ; εἶμαι εὐτυχής, être heureux.

εὐστόχως, [ἐπίρ.] εὐθέως εἰς τὸν σκοπὸν (στόχον), droit au but ; μετ' ἀκριβείας, avec justesse ; ἀκριβῶς, justement.

εὐστροφία, ας, ἡ· agilité, n. f. εὐκολία εἰς τὸ στρέφεσθαι, εἰς τὸ κινεῖσθαι, facilité à être tourné (mu) ; εὐκολία εἰς τὸ κάμπτεσθαι, εὐκολολυγιστία, εὐκαμψία, souplesse, n. f. flexibilité, n. f. καὶ ἐν γένει τὸ εὐμετάβολον, εὐκίνητον, εὐκινησία, mobilité, n. f. || εὐστροφία παλαιστοῦ, souplesse d'un lutteur ; || — φωνῆς, flexibilité (agilité) de voix ; || — χαρακτῆρος, mobilité (versatilité, = τὸ εὐμετάβολον), de caractère.

εὔστροφος, ος, ον· agile, adj. ὁ εὐκίνητος, εὐκόλως στρεφόμενος, facile à tourner, εὐκόλως κινούμενος, facile à être mu ; εὔκολος εἰς τὸ κάμπτεσθαι, εὐκολολύγιστος, εὔκαμπτος, souple, adj. flexible, adj. καὶ ἐν γένει εὐκίνητος, mobile ; εὐμετάβολος, versatile ; || εὔστροφον πνεῦμα, esprit souple (mobile). § εὔστροφος = ταχύς, véloce, adj. § [ναυτ.] εὔστροφος, ος, ον, ardent, e, adj. πλοῖόν τι καλεῖται εὔστροφον ὅταν ἔχῃ τὴν τάσιν ἡ πρῷρά του νὰ πλησιάζῃ πολὺ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου (προσάγεται)· τὸ ἀντίθετον τοῦ εὐστρόφου εἶνε τὸ δύστροφον (lâche ou mou) ; πλοῖον ἧττον εὔστροφον (peu ardent) πλέει κάλλιον δι' ἐγγυτάτης ἐκ κεραίας ἱστιοδρομίας καὶ ἐκτελεῖ καλλίτερον τοὺς ἑλιγμούς, τοῦτο εἶνε συνεπῶς προτέρημα· ὅταν ὅμως ἡ τάσις αὕτη τῆς εὐστροφίας ἦνε ὑπερβολική, δέον ν' ἀντισταθμίσωσι ταύτην διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ πηδαλίου ἥτις ἐλαττώνει τὴν ταχύτητα τοῦ πλοίου, τὸ τοιοῦτον εἶνε μειονέκτημα.

εὐστρόφως, [ἐπίρ.] μετ' εὐστροφίας, avec agilité, avec souplesse ; agilement ; εὐκινήτως, avec mobilité.

εὔστρωτος, ος, ον· ὁ καλῶς ἐστρωμένος, bien tapissé (bien pavé ; bien couvert) ; εὐκολόστρωτος, facile à tapisser (à paver ; à couvrir).

εὔστυλος, ος, ον· [ἀρχιτ.] ὁ ὡραίους ἔχων στύλους, qui a de belles colonnes ; καὶ κατὰ Βιτρούβιον ναοὶ ἔχοντες στύλους ἐν καλῇ τάξει ἤτοι προσηκόντως ἀλλήλων ἀπέχοντας, dont les colonnes sont convenablement espacées; (λατ. eustylus), γαλλ. eustyle, adj. ἤτοι ὁ ἔχων διαστύλιον (entrecolonnement) ἴσον τῷ πάχει δύο καὶ ἡμισείας διαμέτρων τοῦ στύλου ἢ ἴσον μὲ 5 ἐμβάτας (modules). Ἐνίοτε τὰ δύο μεσαῖα διαστύλια τῆς σειρᾶς τῶν κιόνων εὐστύλου ναοῦ ἢ κτιρίου ἔχουσι πλάτος 6 ἐμβατῶν.

εὐσυγχίτης, ὁ· eusynchite, ὀρυκτὸν χρώματος ἐρυθροκιτρίνου, λάμψεως ἀμετάλλου, ἀδιαφανές, σκληρότητος 3,5 καὶ εἰδ. βάρους 5,27 - 5,59. Ἀπαντᾷ μικροκρυσταλλοφυὲς ὑπὸ μικρὰ σφαιροειδῆ ἢ βοτρυοειδῆ ἀθροίσματα μεθ' ἱστοῦ ἰνώδους ἀκτινωτοῦ· χημικῶς εἶνε $R_3\ V_2\ O_8$ ἐν ᾧ R=Pb καὶ Zn (3 : 4). **Δ. Κ.**

εὐσυγχώρητος, ὁ εὐκόλως συγχωρούμενος,

facile à pardonner ; συγγνωστός, συγχωρητός, pardonnable, adj.

εὐσυμβίβαστος, ος, ον· βλ. εὐκολοσυμβίβαστος, compatible, adj. || τὸ εὐκολοσυμβίβαστον, compatibilité, n. f. || εὐσυμβίβαστος, ος, ον, κοινῶς βολικός, εὔκολος, accommodant, e.

εὐσυμπλήρωτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως συμπληρούμενος, facile à compléter.

εὐσυνειδησία, ας, ἡ· ἡ καλή, ἁγνὴ συνείδησις, τὸ εὐαίσθητον τῆς συνειδήσεως, délicatesse de conscience ; scrupule, n. m. ἡ συνείδησις, conscience, n. f. [παν.] scrupulosité, n. f. || ἐκπληροῖ τὰ ἔργα του μετ' εὐσυνειδησίας, il s'acquitte de ses fonctions avec scrupule.

εὐσυνείδητος, ος, ον· ὁ ἔχων εὐσυνειδησίαν, consciencieux, euse ; scrupuleux, euse ; || εὐσυνείδητος ἐργασία, travail consciencieux ; || εἶνε εὐσυνείδητος ἄνθρωπος, c'est un homme de conscience.

εὐσυνειδήτως, [ἐπίρ.] μετὰ καλῆς συνειδήσεως, en [bonne] conscience ; consciensieusement, adv. scrupuleusemént.

εὐσύνοπτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως συνοψιζόμενος (ἀντιλαμβανόμενος), ἤτοι εὐκατάληπτος, facile à résumer (à embrasser) ; facile à comprendre.

εὐσυνόπτως, [ἐπίρ.]=ἐν συνόλῳ, ἐν συντομίᾳ, en résumé.

εὐσύντακτος, ος, ον· καλῶς συντεταγμένος, bien constitué ; bien arrangé. § [γραμμ.] bien construit.

εὐσύντριπτος, ος, ον· εὐκολοσύντριπτος, εὐκόλως θραυόμενος, εὐκολόθραυστος, facile à briser.

εὐσχημάτιστος, ος, ον· ὁ καλῶς ἐσχηματισμένος, bien arrangé ; bien fait.

εὐσχημονέω καὶ

εὐσχημονῶ, μέλ. ήσω· (ἀντίθ. τῷ ἀσχημονῶ)· εἶμαι εὐσχήμων, φέρομαι εὐσχημόνως, συμπεριφέρομαι καλῶς, savoir se comporter ; ἔχω ἢ λαμβάνω ἐξωτερικὸν ὕφος τιμίου ἀνθρώπου, ἤτοι σοβαρόν, ἐπιβλητικόν, avoir ou prendre un extérieur honnête (imposant).

εὐσχημόνως, [ἐπίρ.], honnêtement, adv. avec un extérieur décent, décemment ; πρεπόντως, convenablement, adv. d'une manière convenable· § εὐλογοφανῶς, spécieusement ; d'une manière plausible.

εὔσχημος, ος, ον· (βλ. καὶ εὐσχήμων), ὁ καλὸς τρόπος, ὁ εὐπρεπὴς κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα, décent, e ; ὁ πρέπων, convenable ; τίμιος, honnête § εὔλογος, εὐλογοφανής, spécieux ; plausible ; || εὔσχημος πρόφασις, prétexte spécieux (plausible).

εὐσχημοσύνη, ης, ἡ· εὐπρεπὲς τοῦ σώματος σχῆμα, ἁρμοδία (πρέπουσα) ἐξωτερικὴ διαγωγή, συμπεριφορά, maintien décent, décence, n. f. bienséance, n. f. ἁρμόδιος, κατάλληλος τρόπος τοῦ φέρεσθαι, convenance, n. f. βλ. καὶ εὐκοσμία.

εὐσχήμων, ων, ον· γεν. ονος· ὁ καλὸν τρόπον, σχῆμα ἐξωτερικὸν εὐπρεπὲς ἔχων (ἀντιθ. τῷ ἀσχήμων), qui a l'extérieur noble, décent, convenable, distingué ; βλ. εὔσχημος.

εὐσχήμως, [ἐπίρ.] βλ. εὐσχημόνως.

εὔσχιστον, ὀρυκτὸν πράσινον ὑδατῶδες ἢ οὐρανόχρουν, πολυχροϊστικόν, λάμψεως ὑαλοειδοῦς. Χημικῶς εἶνε H_2 Be_2 Al_2 Si_2 O_{10} Δ. Κ.

εὐσώματος, ος, ον· καὶ

εὔσωμος, ος, ον· ὁ ἔχων ὡραῖον, κανονικὸν σῶμα, beau de corps ; bien fait ; bien conformé ; bien bâti ; bien pris dans sa taille ; ὡραίου παραστήματος, de belle prestance.

εὐτακτέω-ῶ, μέλ. ήσω, τηρῶ τὴν τάξιν, rester en (tenir l') ordre ; εἶμαι εὔτακτος, être tranquille ; (docile ; sage) ; φέρομαι εὐτάκτως, se comporter sagememt.

εὔτακτος, ος, ον· ἀντιθ. τῷ ἄτακτος, ὁ καλὴν τηρῶν τάξιν, [bien] rangé, ée ; reglé, ée. § [ἐπὶ παιδ. συνηθ.] ἥσυχος, tranquille ; εὐπειθής, docile ; φρόνιμος, sage. § [πληθ. οὐδ. ἐπίρ.] εὔτακτα, en bon ordre ; sagement ; || κάμετε εὔτακτα, soyez sages.

εὐτάκτως = **εὔτακτα**, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον εὔτακτον, ἐν καλῇ τάξει, en bon ordre ; φρονίμως, sagement.

εὐταξία, ας, ἡ· ἡ καλὴ τάξις, bon ordre; ἡ τήρησις καλῆς τάξεως, τοῦ ὀρθοῦ μέτρου ἐν πᾶσι, la bonne conduite ; conduite bien reglée (sage) ; || [στρατ.] — πυρός, conduite de feu ; || [μεταφ.] —, τάξις, police, n. f. (= ἀστυνομία).

εὐταξίας, ου, ὁ· ὁ ἐπὶ τῆς εὐταξίας, ἐπιτηρητής, surveillant, e ; [ἰδ. σχολείου, d'une école] ; || [ἐκκλ.] —, ὁ ὑπηρέτης τῶν ἐκκλησιῶν, ἀντὶ «ὁ ἐπὶ τῆς εὐταξίας», bedeau, n.m.

εὐταξούσιος, α, ον· [διάλ. Οἰνόης] = αὐτεξούσιος.

εὔταρσος, ος, ον· καλούς, ὡραίους ἔχων (ταρσοὺς) πόδας, qui a de beaux pieds.

εὐτεκνία, ας, ἡ· εὐτυχία ἐν τέκνοις, τὸ ἔχειν πολλὰ τέκνα (καλὰ τέκνα), bonheur d'avoir beaucoup d'enfants (de bons enfants) ; καρποφορία εἰς τέκνα, fécondité, n. f. (γονιμότης).

εὔτεκνος, ος, ον (συγκρ. ώτερος, ὑπερθετ. ώτατος), καρποφόρος εἰς τέκνα, fécond, e (γόνιμος)· || γυνὴ εὔτεκνος, femme féconde ; ἡ πρὸς τεκνογονίαν ἐπιτηδεία.

εὐτέλεια, ας, ἡ· εὐωνία, εὐθήνεια, ἡ μικρὰ ἀξία ἀντικειμένου τινός, bas prix ; [μεταφ.] εὐτέλεια = ποταπότης, μηδαμινότης, vileté (f) ἢ vilité (f) ἡ μικροπρέπεια, χαμέρπεια, bassesse, n. f. ἡ μικρότης τῆς ἀξίας, μηδαμινότης, mincité, n. f. || — τιμῆς, vileté de prix ; || — χαρακτῆρος, bassesse de caractère.

εὐτελής, ής, ές· εὔωνος, εὐθηνός, ἀξίζων ὀλίγα, μικρᾶς τιμῆς, de bas prix ; μικρᾶς ἀξίας, de peu de valeur ; γλίσχρος, mesquin, ine ; πτωχός, pauvre, adj. εὐτελής, μηδαμινός, mince, adj. || εἰς εὐτελῆ τιμήν, à bas prix ; || ἐμπόρευμα [εὐτελές], pauvre, mesquin, ine ; [μεταφ.] μικρός, ποταπός, μηδαμινός, vil e;μικροπρεπής, χαμερπής, bas, asse ;

πρόστυχος, trivial, e, aux; || — ἄνθρωπος, homme bas; || — πρᾶξις, action vile.

εὐτελῶς, [ἐπίρ. τοῦ εὐτελής], διὰ μικρᾶς ἀξίας, à bas prix; πτωχῶς, pauvrement, adj. || — ἐνδεδυμένος, pauvrement vêtu (πενιχρῶς, πτωχά)· || [μεταφ.] χαμερπῶς, χυδαίως, bassement; ποταπῶς, μηδαμινῶς, vilement; χαμερπῶς, ἐντελῶς, χυδαίως, κοινῶς πρόστυχα, trivialement.

εὔτηκτος, ος, ον· λέγονται οὕτω τὰ εὐκόλως διὰ θερμάνσεως ῥευστοποιούμενα σώματα κατ' ἀντίθετον πρὸς τὸ δύστηκτος· ὅθεν ὁ εὐκόλως τηκόμενος (λυώνων), facile à fondre; ὁ καλῶς εὐκόλως τηκόμενος, très-fusible, adj. βλ. τηκτός· || [οὐδ. οὐσ.] εὔτηκτον, = εὐτηκτότης, fusibilité, n. f. || ἡ εὐτηξία, βλ. τὸ τηκτόν.

εὐτηξία, ας, ἡ· τὸ εὐκόλως τήκεσθαι, ἀναλύεσθαι, τὸ εὔτηκτον, ἡ εὐτηκτότης, fusibilité, n. f. βλ. εὔτηκτον.

εὐτιθάσσευτος, ος, ον· εὐκολοημέρευτος, εὐκόλως τιθασσευόμενος, facile à apprivoiser. (τιθασσεύω).

εὔτμητος, ος, ον· ὁ εὐκόλως τεμνόμενος, facile à couper; (à tailler).

εὐτοκία, ας, ἡ· heureux accouchement; heureuses couches; τὸ εὐτυχῶς, εὐκόλως, καλῶς γεννᾶν, (ἀντιθ. τῷ δυστοκία), ἤτοι ἡ ἱκανότης τῆς γυναικὸς νὰ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον μετὰ γόνιμον συνουσίαν καὶ ὁμαλὴν κύησιν ἀρτιμελὲς καὶ ζῶν τέκνον.

εὔτοκος, ος, ον· εὐκόλως, καλῶς γεννῶν, ἀντίθ. τῷ δύστοκος, qui accouche facilement· βλ. καὶ εὐτοκία.

εὐτολμία, ας, ἡ· assurance, n. f. ἡ θαρραλεότης, hardiesse, n. f. courage, n. m. ἡ ἀποφασιστικότης, résolution, n. f.

εὔτολμος, ος, ον· ὁ πλήρης εὐτολμίας, plein d'assurance; ὁ τολμηρός, θαρραλέος, hardi, e; courageux, euse; ὁ ἀποφασιστικός, résolu, e.

εὐτόλμως, [ἐπίρ.] μετ' εὐτολμίας, avec assurance; τολμηρῶς, θαρραλέως, hardiment, adv. courageusement, adv. ἀποφασιστικῶς, résolument, adv.

εὔτονος, ος, ον· ὁ καλῶς τεντωμένος, ὁ νευρώδης, συνεπῶς ὁ ἰσχυρός, δυνατός, robuste, adj. vigoureux, euse.

εὐτόρνευτος, ος, ον· καὶ

εὔτορνος, ος, ον· ὁ καλῶς τετορνευμένος, στρογγυλευμένος, bien arrondi, e; bien tourné, ée.

εὐτραπελεύομαι, μέλ. εύσομαι, προσφέρομαι εὐτράπελος, ἀστεῖος εἰς τὴν ὁμιλίαν, être ou se montrer enjoué, spirituel.

εὐτραπελία, ας, ἡ· τὸ ἦθος καὶ ὁ τρόπος τοῦ εὐτραπέλου, souplesse d'esprit; [συνεκδ.] ἡ φαιδρότης, ἡ ἱλαρότης, enjouement, n. m. ἡ ἀστειότης, plaisanterie, n.f. badinage, n.m.

εὐτράπελος, ος, ον· «ἐπὶ ἀνθρώπου μετ' ἄλλων ἀναστρεφομένου μετ' ἀγχινοίας καὶ δεξιότητος, καὶ ἀστειευομένου χαριέντως» (κατ' Ἀριστοτ.) souple d'esprit; φαιδρός, ἱλαρός, enjoué, ée; ἀστεῖος, plaisant, e; badin, ine; διασκεδαστικός, amusant, e.

εὐτραπέλως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον εὐτράπελον, ἀστεῖον, διασκεδαστικόν, d'une manière amusante; χάριν ἀστεϊσμοῦ, en plaisantant; en badinant.

εὐτραφέω-ῶ, μέλ. ήσω, καὶ **εὐτροφέω-ῶ·** ἔχω καλὴν τροφήν, εἶμαι καλῶς τεθραμμένος, être bien nourri, εἶμαι παχύς, παχαίνω, s'engraisser.

εὐτραφής, ής, ές· (έστερος, έστατος) καλῶς τεθραμμένος, bien nourri; ὁ παχύς, gras, asse; [ἐπὶ ἀνθρ. ἰδ.] corpulent, e, ὁ πολύσαρκος· παχύς, εὔσαρκος, replet, ète; βλ. εὔσαρκος· || γίνεται εὐτραφής, il prend de l'embonpoint (εὔσαρκος). § — ἵππος, cheval poussé de nourriture, ὁ δι' ὑπερβολικῆς νομῆς τρεφόμενος.

εὐτραφῶς, [ἐπίρ.] ὁ καλῶς τεθραμμένος, bien gras.

εὐτράχηλος, ος, ον· ὡραῖον (ἰσχυρὸν) ἔχων τράχηλον, qui a le cou beau ou fort.

εὐτρεπίζω, μέλ. ίσω, προετοιμάζω, προπαρασκευάζω, parer; θέτω εἰς τάξιν, mettre en ordre (en état); τακτοποιῶ, ranger, arranger; καλῶς διατίθημι, dresser, disposer; προετοιμάζω, préparer; ἐφαρμόζω, ajuster; || — δωμάτιον, ranger (faire) une chambre. § [ναυτ.] προετοιμάζω, προπαρασκευάζω, parer; || — (καὶ εὐπρεπίζω) τὴν ἄγκυραν, parer l'ancre ou dégager l'ancre, κοινῶς **νετάρω·** εὐτρεπίζομεν ἄγκυραν, ὅταν μετὰ τὴν ἀνάσπασίν της ἐκπερῶμεν τὰς στροφὰς τῆς ἁλύσεως ἀπὸ τοῦ στύπους ἢ τοῦ ὄνυχος αὐτῆς. **Εὐτρεπίζομεν** δὲ τὰς **ἁλύσεις**, parer les chaînes, ὅταν ἐκπερῶμεν τὰς στροφὰς αὐτῶν (dépasser les tours de chaînes); || **εὐτρέπισον τὰ καλώδια!** parez les manœuvres! κέλευσμα (ἐκτελεστικὸν) διὰ τὴν τακτοποίησιν τῶν καλωδίων κατόπιν χειρισμοῦ τινός. Τὸ προειδοποιητικὸν κέλευσμα εἶνε, **εὐτρεπισμὸς καλωδίων**! pare manœuvre! (ἐκ τοῦ parer).

εὐπρέπισμα, ατος, τό· καὶ

εὐπρεπισμός, οῦ· ὁ· ἡ τακτοποίησις, mise en ordre; arrangement, n. m. rangement, n. m. προπαρασκευή, προετοιμασία, préparation, n. f. ἐφάρμοσις, ajustement, n. m. § [ναυτ.] action de parer; εὐπρεπισμὸς καλωδίων, βλ. εὐτρεπίζω.

εὔτρεπτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως τρεπόμενος, μεταβαλλόμενος, facile à tourner, à changer.

εὐτροφέω-ῶ· βλ. εὐτραφέω.

εὐτροφία, ας, ἡ· ἡ καλή, ἄφθονος, ἡ θρεπτικὴ τροφή, la bonne nourriture; [συνεκδ.] τὸ νὰ ἦνε τις εὐτραφής, ἡ εὐσαρκία, embonpoint, n. m. ἡ πολυσαρκία, corpulence, n. f.

εὐτύπωτος, ος, ον· εὐκολοτύπωτος, εὐκόλως δεχόμενος, τύπωσιν, facile à imprimer.

εὐτύς, [δημ.] ἀντὶ **εὐθύς**, ἀμέσως· || **εὐτύς** [διαλ. Οἰνόης] = **εὐθὺς** «**τσ' εὐτύς**» = **κατ'** εὐθεῖαν, παρευθύς.

εὐτυχέστατος, η, ον· ὑπερθ. τοῦ εὐτυχής, plus heureux.

εὐτυχέω, βλ. εὐτυχῶ.

εὐτύχημα, ατος, τό· ἡ εὐτυχία, bonheur, n. f. ἡ τύχη, τὸ εὐτυχὲς συμβάν· événement heureux ; εὐτυχὴς περίπτωσις, bonne fortune; [bonne] chance, n. f. (=τύχη)· ‖ ἔχω τὸ εὐτύχημα νὰ τὸν γνωρίζω, j'ai le bonheur (l'avantage) de le connaître ; ‖ εἶνε εὐτύχημα ὅτι, il est heureux que ; ‖ ἦτο εὐτύχημά των ὅτι ἀνεχώρησαν, bien leur en a pris de s'en aller ; ‖ τί — νὰ σᾶς συναντήσω (ἀπαντήσω), quelle chance de vous (avoir) rencontrer.

εὐτυχής, ής, ές· (συγκρ. έστερος, ὑπερθ. εὐτυχέστατος), heureux, euse (jouissant du bonheur ou d'un bonheur), ὁ τὸν σκοπὸν ἐπιτυγχάνων, τὸ ποθούμενον ἀποκτῶν (qui réussit), καὶ ἐν γένει ὁ εἰς πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρεῖ ἐπιτυγχάνων· ὁ εὐδαίμων, ὄλβιος, fortuné, ée ; ὁ εὐτυχισμένος (favorisé de la fortune) ; ὁ ὑλικῶς εὐτυχῶν, εὐημερῶν, prospère, adj. καὶ ἐν γένει εὐτυχής=τυχηρὸς ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, qui a de bonheur (de la chance); ‖ οἱ εὐτυχεῖς, les gens heureux ; les heureux ; ‖ ἀναμένω εὐτυχεστέρας ἡμέρας, j'attends des jours plus prospères ; ‖ νομίζω (θεωρῶ) ἐμαυτὸν εὐτυχῆ ὅτι, je m'estime heureux de ; je me crois heureux de ; je me félicite de=συγχαίρω ἐμαυτόν· ‖ εὐτυχὴς ἐγώ ! quel bonheur pour moi ! ‖ θὰ λογισθῶ εὐτυχής, je m'estimerai heureux.

εὐτυχία, ας, ἡ· ἐπιτυχία τοῦ σκοπουμένου, bonheur, n. m. félicité, n. f. le bonheur vient du dehors ; λέγουσι un bonheur vient, on a un bonheur, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ εἴπωσι il m'est venu une félicité; j'ai eu une félicité, διότι ἡ λέξις félicité εἶνε ἡ διαρκὴς κατάστασις, τοὐλάχιστον διά τι χρονικὸν διάστημα, εὐχαριστημένης ψυχῆς· ‖ ὑλικὴ εὐτυχία=εὐημερία, εὐδαιμονία, prospérité, n. f. ‖ θεωρεῖ ὡς εὐτυχίαν του τὴν εὐτυχίαν τῶν λαῶν του, il fait sa félicité du bonheur de ses peuples ; ‖ οἱ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ φίλοι του, ses amis dans la prospérité ; ‖ κατ' εὐτυχίαν, par bonheur ; εὐτυχῶς, heureusement, adv. ‖ συνεμερίσθημεν εὐτυχίας καὶ δυστυχίας, nous nous sommes partagés la bonne et la mauvaise fortune ; ‖ ἡ μία εὐτυχία φέρει τὴν ἄλλην [παροιμ.], un bonheur n'arrive jamais seul ; un bien acquiert l'autre.

εὐτυχίζω, μέλ. ίσω· καθιστῶ τινα εὐτυχῆ, rendre heureux;θεωρῶ (νομίζω, λέγω τινὰ) εὐτυχῆ, estimer (croire ; déclarer quelqu'un heureux ; καλοτυχίζω, συγχαίρω διά τι, féliciter ; ‖ διὰ νὰ εὐτυχίσῃ τὰ τέκνα του, pour rendre ses enfants heureux ; ‖ — ἐμαυτόν, je m'estime heureux ; je me félicite. § [παθητ. μετοχ. ἐπίθ.] εὐτυχισμένος, η, ον· ὁ εὐτυχής, heureux ; fortuné ; prospère ; βλ. καὶ εὐτυχής.

εὐτυχῶ (έω), μέλ. ήσω· κυρ. καλῶς ἐπιτυγχάνω, τυγχάνω τοῦ ποθουμένου, φθάνω τὸν σκοπόν μου, [ὅθεν συνεκδ.] εἶμαι εὐτυχής, être heureux ; ἔχω εὐτυχίαν, avoir du bonheur ; εὐτυχῶ (εὐημερῶ, εὐδαιμονῶ ἰδ. ὑλικῶς), prospérer ; ἐπίσης διὰ τὰ φυτὰ ἐν γένει εὐφορῶ; τελεσφορῶ, prospérer ; ἔχω τὴν εὐτυχίαν (τὴν τύχην), avoir le bonheur (la bonne fortune ; la chance) de ; ‖ δὲν εὐτύχησεν, il n'a pas été heureux ; ‖ ἂν δὲν ἦτο ἀνόητος, θὰ εἶχεν εὐτυχήσει, s'il n'eût été qu'un sot, il aurait prospéré ; ‖ ηὐτύχησα νὰ τὸν ἀπαντήσω (συναντήσω), j'ai eu la chance de le rencontrer.

εὐτυχῶς, [ἐπίρ.] heureusement, adv. κατ' εὐτυχίαν, par bonheur.

εὐϋπόληπτος, ος, ον· considéré, ée ; ὁ ἐκτιμώμενος, estimé, ée ; ὁ χαίρων καλὴν ὑπόληψιν (φήμην); qui jouit d'une bonne réputation (de considération) ; qui a du crédit.

εὐϋποληψία, ας, ἡ· ἡ καλὴ ὑπόληψις (φήμη), bonne réputation.

εὐΰφαντος, ος, ον· ὁ καλῶς ὑφασμένος, bien tissu.

εὐφαντασίωτος, ος, ον· καὶ

εὐφάντατος, η, ον· ὁ πάντα λίαν ἀκριβῶς καὶ ζωηρῶς δυνάμενος διὰ τῆς φανταστικῆς αὐτοῦ δυνάμεως νὰ παραστήσῃ εἰς τὸν νοῦν, νὰ ἐπινοῇ καὶ πράττῃ ἐν τῷ νῷ, ὁ ἔχων πολλὴν φαντασίαν, riche d'imagination ; ὁ ἔχων ἐξημμένην τὴν φαντασίαν, exalté, ée (ἐξάπτω) [ἐπὶ κακοῦ ἐν.] φαντασιοσκόπος, visionnaire, adj. βλ. λέξιν.

εὐφημέω, βλ. εὐφημῶ.

εὐφημία, ας, ἡ· ὁ εὔφημος λόγος, ἡ καλὴ (χαρμόσυνος) ἐπιφώνησις, acclamation, n. f. ἡ διὰ τῆς φωνῆς ἔνδειξις τῆς εὐχαρεσκείας, ἡ ἐπευφημία· τὸ χειροκρότημα, applaudissement, n. m.

εὐφημίζω, μέλ. ίσω· ἐπευφημῶ, acclamer ; applaudir ; saluer par des acclamations ; pousser des acclamations.

εὐφημισμός, οῦ, ὁ· ἀντὶ εὐφημία, acclamation, n. f § [γραμμ.] euphémisme (ἐκ τοῦ ἐπιθέτου εὔφημος, de bon augure, ἐκ τοῦ εὖ = καλῶς, καὶ φημί, λέγω, je dis) n. m. δήλωσις κακοῦ, ἀτερποῦς, ἀπευκταίου τινὸς πράγματος διὰ μετριωτέρων, παραμυθητικωτέρων λέξεων, π. χ. Εὐμενίδες ἀντὶ Ἐριννύες ; «ἔστι δ' εὐφημισμὸς σχῆμα λόγου, καθ' ὃ ἀγαθῇ τινὶ ὀνομασίᾳ περιστέλλεται τὸ φαῦλον πρᾶγμα»· ‖ κατ' εὐφημισμόν, par euphémisme.

εὐφημιστής, οῦ, ὁ· acclamateur, n. m. celui qui concourt à des acclamations, qui applaudit.

εὐφημιστικός, ή, όν· d'acclamation. § d'euphémisme ; ὁ ἀνήκων εἰς εὐφημισμόν, euphémique, adj. qui appartient, qui a rapport à l'euphémisme; ‖ ἔκφρασις εὐφημιστική, expression euphémique.

εὐφημιστικῶς, [ἐπίρ.] κατ' εὐφημισμόν, par euphémisme ; euphémiquement, adv. d'une manière euphémique.

εὔφημος, ος, ον· ὁ καλὴν ἔχων φήμην, dont on parle bien ; de bonne réputation. § ἐπαινετικός, ἐγκωμιαστικός, élogieux, euse ;

κολακευτικός, flatteur, euse ; εὐνοϊκός, favorable, adj. || εὔφημος μνεία, mention favorable (flatteuse). § ἔφημος = εὐφημιστικός, euphémique.

εὐφημῶ (έω), μέλ. ήσω, μετ' ἐπιφωνήσεως χαρᾶς δοξάζω, louer ; εὐλογῶ, εὔχομαι εὐτυχίαν· ἐξυμνῶ ἐγκωμιάζω, célébrer. § ἐπευφημῶ, applaudir, acclamer. § χρῶμαι εὐφημισμοῦ, se servir d'un euphémisme ; μεταχειρίζομαι ἠπίαν ἔκφρασιν, employer une expression adoucie ; καθιστῶ ἠπιωτέραν τὴν ἔκφρασιν, adoucir une expression ; || εὐφήμει! [φρ. ἀρχ.] ménagez vos expressions = σιωπή, μὴ λέγε τοιαῦτα ! λέγε καλὰ λόγια.

εὐφήμως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον εὔφημον, d'une manière élogieuse (flatteuse) ; εὐνοϊκῶς, favorablement, adv. § εὐφημιστικῶς, euphémiquement ; κατ' εὐφημισμόν, par euphémisme.

εὔφθαρτος, ος, ον· εὐκολόφθαρτος, ὁ εὐκόλως φθειρόμενος, facile à détruire ; facile à gâter ; φθαρτός, corruptible, adj.

εὔφλεκτος, ος, ον· εὐκολόκαυστος, εὐφλόγιστος, εὔπρηστος, infammable, adj. ὁ εὐκόλως φλεγόμενος, ἀναφλεγόμενος, facile à s'enflammer (à prendre feu) ; (ἀναφλέγω)· || τὸ εὔφλεκτον = ἡ εὐφλογιστία, inflammabilité.

εὐφλογιστία, ας, ἡ· φλεκτικότης, inflammabilité, n. f. βαθμὸς φλεξιγόνος ἢ καύσεως.

εὐφλόγιστος, ος, ον· ὁ εὔφλεκτος, inflammable, adj.

εὐφορβικός, ή, όν· [χημ.] euphorbique, adj. λέγεται οὕτω χρυσταλλώσιμόν τι ὀξύ, εὑρισκόμενον εἰς τὰ ἄνθη καὶ τὰ φύλλα τοῦ euphorbia cyparissias.

εὐφορβίνη, ης, ἡ· [χημ.] euphorbine, n. f. οὐσία ἀνακαλυφθεῖσα ἐν τῇ ῥίζῃ τοῦ εὐφορβίου.

εὐφόρβιον, ου, τό· [βοτ.] euphorbe, n.f. πρότυπον γένος τῆς οἰκογενείας τῶν εὐφορβιωδῶν· ἀκανθώδης θάμνος οὗ ὁ χυμὸς εὔχρηστος εἰς τὴν ἰατρικήν.

εὐφορβιώδη, τά· [βοτ.] euphorbiacées, n. f. pl. οἰκογένεια ἀπετάλων δικοτυληδόνων φυτῶν, περιλαμβάνουσα περὶ τὰ 3500 εἴδη τὰ πλεῖστα ὑπὸ τοὺς τροπικοὺς φυόμενα, ποώδη ἢ ξυλώδη, ὡς τὰ πολλὰ ἐνέχοντα ὀπὸν γαλακτώδη, δριμὺν καὶ δηλητηριώδη, εὔχρηστον εἰς τὴν ἰατρικήν.

εὐφορέω-ῶ, εὐκόλως φέρω, porter facilement, εὔφορος, εὔκαρπος εἰμί, [ἐπὶ γῆς, ἀμπέλου, κλ.], être fertile ; παράγω τι ἐν ἀφθονίᾳ, produire en abondance ; § [ναυτ. ἐπὶ πλοίου] courir largue, κοινῶς ἀρμενίζω, λασκάδω, πλέω μὲ οὔριον ἄνεμον· βλ. καὶ ἄνεμος φορός.

εὐφόρητος, ος, ον· εὐκολόφερτος, εὐκολοβάστακτος, qui se porte (supporte) facilement.

εὐφορία, ας, ἡ· ἡ εὐκαρπία, ἡ καρποφορία, fertilité, n. f. γονιμότης, fécondité, n. f. καλὴ ἐσοδεία, bonne récolte ; || ἡ εὐφορία αὐτῶν τῶν πεδιάδων, la fertilité de ces plaines ; || [ὁ ποταμὸς αὐτὸς] φέρει τὴν εὐφορίαν εἰς τοὺς ἀγρούς, porte l'abondance dans les campagnes ; || ἡ ἐφετεινὴ εὐφορία, la bonne récolte de cette année.

εὔφορος, ος, ον· εὔκαρπος (ἐπὶ γῆς) καρποφόρος, fertile, adj. γόνιμος, fécond, e ; παραγωγός, productif, ive. βλ. εὐφορία.

εὐφράδεια, ας, ἡ· ὀρθότης, κομψότης ἐκφράσεως, élégance (f) du langage; beau langage ; beau parler ; ἡ εὐγλωττία, éloquence, n. f.

εὐφραδής, ής, ές, γεν. έος-οῦς· disert, erte, ὁ σαφῶς, καλῶς, ἀκριβῶς, ἡδέως, εὐκόλως, ὀρθῶς, κομψῶς διαλεγόμενος, λαλῶν, qui parle avec élégance ; || εἶνε μᾶλλον εὐφραδὴς ἢ εὔγλωττος, il est plus disert qu'il n'est éloquent.

εὐφραδῶς, [ἐπίρ. τοῦ εὐφραδής], μετ' εὐφραδείας, avec élégance ; disertement, adv.

εὐφραίνω, μέλ. ανῶ· θὰ εὐφράνω, χαροποιῶ, réjouir ; donner de la joie ; καλοκαρδίζω, εὐχαριστῶ τινά, faire plaisir ; || οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου [φρ. Γρφ], le vin réjouit le cœur ; || τὸ πράσινον χρῶμα εὐφραίνει τὸν ὀφθαλμόν, le vert récrée la vue ; || τίποτε δὲν τὸν εὐφραίνει, rien ne lui fait plaisir. § [συνηθέσ. μέσ.] εὐφραίνομαι, μέλ. θήσομαι, ἐπιθυμῶ τι, εἶμαι χαρούμενος, se réjouir ; se délecter.

εὐφραντικός, ή, όν· réjouissant, e ; εὐφροσύνην, τέρψιν ἐμποιῶν, τερπνός, délectable ; εὐάρεστος, agréable ; «οὐδὲν ὀφθαλμῶν οὕτως εὐφραντικὸν ὡς γυναικὸς κάλλος» [Ἀθην.], rien ne réjouit tellement les yeux que la beauté d'une femme, ἢ rien n'est plus agréable à la vue que la beauté d'une femme.

εὐφραντικῶς, [ἐπίρ.] μετ' εὐφροσύνης, avec jouissance ; avec joie.

εὐφραντός, ή, όν· ὁ εὐφραντικός.

εὐφρονολόγιστος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] χαρούμενος.

εὔφρονος, [διάλ. Οἰνόης], βλ. εὐφρονολόγιστος.

εὐφροσύνη, ης, ἡ· τὸ εἶναι τινὰ εὐφρόσυνον, χαρούμενον, καλοκαρδισμένον, ἡ ἱλαρότης, ἡ χαρά, joie, n. f. εὐθυμία, gaîté, n. f. τέρψις, ἀπόλαυσις, jouissance, n. f. πληθ. αἱ ἀπολαύσεις, les plaisirs ; αἱ ἡδοναί, les délices.

εὐφρόσυνος, ος, ον· ὁ εὐφραίνων, χαροποιῶν, réjouissant, e ; τέρπων, τερπνός, délectable, adj. εὐάρεστος, agréable ; ἀπολαυστικός, ἡδονικός, délicieux, euse ; εὔθυμος, χαρούμενος, joyeux, euse.

εὐφροσύνως, [ἐπίρ.] μετ' εὐφροσύνης, ἡδονῆς, avec délices ; μετὰ χαρᾶς, avec joie ; μετ' εὐχαριστήσεως, avec plaisir ; εὐαρέστως, εὐχαρίστως, agréablement, adv. ἡδονικῶς, délicieusement.

εὔφρων, ων, ον· γεν. ονος, ἀντιθ. τῷ ἄφρων· ὁ σώφρων, συνετός, νουνεχής, sensé, ée ; prudent, e ; ὁ φρόνιμος, sage.

εὐφυής, ής, ές· γεν. οῦς, αἰτ. εὐφυᾶ· πνευματώδης, spirituel, elle; ὁ πλήρης πνεύματος,

plein d'esprit ; ὁ λεπτὸς εἰς τὰς σκέψεις του, fin, e ; πολυμήχανος, εὐφυής, ἐφευρετικός, ingénieux, euse ; || — ἄνθρωπος, homme d'esprit ; || εἶνε εὐφυέστατος, il est très spirituel ; [φρ.] il a de l'esprit jusqu'au bout des ongles ; || — ἀπάντησις, réponse spirituelle : || — σκέψις, pensée ingénieuse ; || — λόγος, ἡ ἀστειολογία, bon mot, mot pour rire ; ἡ εὐφυολογία.

εὐφυΐα, ας, ἡ· ἡ δεξιότης, ἐπιτηδειότης πρός τι, aptitude, n. f. talent, n. m. || ποιητικὴ εὐφυΐα, talent poétique. § [συνήθως] τὸ (ἐφευρετικὸν) πνεῦμα, génie, n.m. τὸ πνεῦμα, esprit, n. m. ἡ λεπτότης τοῦ πνεύματος, finesse, n. f. || [ἡ ὁμιλία του] ἦτο πλήρης εὐφυΐας, pétillait d'esprit ; || ἡ εὐφυΐα τῆς ἀπαντήσεώς του, la finesse de sa réponse. § εὐφυΐα = εὐφυὴς λόγος, εὐφυολογία, bon mot ; trait [d'esprit] ; saillie, n. f. εὐφυὴς ἀστεϊσμός, plaisanterie, n. f. || [ὁ διάλογος αὐτὸς τῆς κωμῳδίας] ἔχει πολλὰς εὐφυΐας, abonde en saillies ; || ἄνοστη εὐφυΐα (ἀστεϊσμός), mauvaise plaisanterie, plaisanterie de mauvais goût.

εὐφυλλίτης, ὁ, euphyllite, n. f. ὀρυκτὸν ἀνῆκον εἰς τοὺς Μαρμαρυγίας. Ἀπαντᾷ κατὰ κρυσταλλοφυεῖς μάζας μεθ' ἱστοῦ πεταλώδους. Δ. Κ.

εὐφυολογία, ας, ἡ· εὐφυὴς λόγος, trait (m.) [d'esprit]; saillie, n. f. bon mot ; λόγος εὐάρεστος (ἀστεῖος), mot plaisant ; ἀστεϊσμός, plaisanterie, n. f. ἀστειότης (νόστιμος), facétie, n. f. (προφ. ci-) ; || [ἡ ὁμιλία του] ἦτο ἀδιάκοπος εὐφυολογία, n'était qu'un feu roulant de saillies.

εὐφυολόγος, ος, ον· ὁ λέγων εὐφυολογίας, qui a des saillies ; diseur de bons mots ; ὁ ἔχων πάντοτε νὰ εἴπῃ ἀστεῖόν τι, qui a toujours le mot pour rire ; ὁ λέγων εὐφυεῖς ἀστειότητας, facétieux, euse (προφ. cieux) ; || [ἐπὶ κακοῦ] ὁ ζητῶν νὰ ἐπιδείξῃ πνεῦμα, chercheur d'esprit.

εὐφυολογῶ (έω), μέλ. ήσω· λέγω εὐφυολογίας, dire de[s] bons mots ; débiter de facéties ; ἀστειεύομαι μετὰ πνεύματος, plaisanter avec esprit ; θέλει πάντοτε νὰ εὐφυολογῇ, il fait de (il court après) l'esprit.

εὐφυῶς, [ἐπίρ.] μετ' εὐφυΐας (πνεύματος), avec esprit ; spirituellement, adv. ingénieusement ; finement ; βλ. **εὐφυής.**

εὐφωνία, ας, ἡ· euphonie, n. f. ὡραία, καλὴ φωνή. γλυκεῖα τοῦ λόγου προφορά· φροντὶς ἥντινα λαμβάνουσιν εἰς τὸ νὰ ἀποφύγωσιν ἤχους τραχεῖς εἰς τὴν ἀκοήν· χάριν εὐφωνίας (par euphonie) λέγουσι marbre ἀντὶ marmre.

εὐφωνικός, ή, όν· euphonique, adj. ὁ παράγων, ὁ προωρισμένος νὰ παραγάγῃ τὴν εὐφωνίαν· ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν εὐφωνίαν· || εὐφωνικὴ στροφὴ (τοῦ λόγου), tournure euphonique ; || εὐφωνικὸν ψηφίον τοῦ (ἀλφαβήτου), lettre euphonique (après va, devant y, on met un s euphonique).

εὐφωνικῶς, [ἐπίρ.] euphoniquement, adv. κατὰ τρόπον εὐφωνικόν, d'une manière euphonique ; χάριν εὐφωνίας, par euphonie.

εὔφωνος, ος, ον· ὁ ἔχων καλὴν φωνήν, qui a une belle voix ; ὁ ἔχων εὐχάριστον ἦχον (φωνῆς), qui a un son (de voix) agréable ; ὁ καλόφωνος, ἁρμονικός, harmonieux, euse ; μελῳδικός, mélodieux, euse.

εὐφώνως, [ἐπίρ.] μετ' εὐφώνου φωνῆς, avec une belle voix ; μελῳδικῶς, mélodieusement.

εὐχαλίνωτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως χαλινούμενος (ἵππος, κτλ.) facile à brider ; [μεταφ.] ὁ εὐκόλως συγκρατούμενος, facile à retenir.

εὔχαρις, ις, ι· γεν. ιτος, ὁ ἔχων χάριν, μετὰ χάριτος, χαρίεις. gracieux, euse ; élégant, e ; κομψός, νόστιμος, χαρίεις, gentil, ille ; τερπνός, εὐχάριστος, agréable, adj.

εὐχαριστημένος, η, ον· content, e ; satisfait, e ; ravi, ie ; (εὐχαριστοῦμαι).

εὐχαριστήριον, τό· remerciement (ἡ -ci) n.m. τὸ εἰς ἔνδειξιν εὐχαριστήσεως γινόμενον ἢ διδόμενον δῶρον, ἐπιστολή, κτλ. || ἡ εὐχαριστήριος πρᾶξις, acte de remerciment ; || εὐχαριστήριον γράμμα, lettre de remerciment.

εὐχαριστήριος, ος, ον· ὁ εἰς ἔνδειξιν εὐχαριστήσεως γινόμενος, ὁ εἰς εὐχαριστίαν ἀνήκων, de remerciment ; [ἐκκλ. ἰδ.] de grâces ; d'action de grâces ; § eucharistique, adj. ὁ σχετιζόμενος, ἀνήκων εἰς τὴν **εὐχαριστίαν**, qui a rapport, qui appartient à l'eucharistie ; communion eucharistique.

εὐχαρίστησι, ἡ [δημ.] ἡ **εὐχαρίστησις.**

εὐχαρίστησις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἦνε τις εὐχαριστημένος διά τι, contentement, n. m. satisfaction, n. f. plaisir, n. m. agrément, n. m. || δὲν ἔχει ποτέ του εὐχαρίστησιν, il n'est jamais content ; || ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς ἀναγγείλω, j'ai la satisfaction (je me fais un plaisir) de vous annoncer ; || [ἐμπόρευμα] τῆς εὐχαριστήσεως τινός, de sa satisfaction ; || αἰσθάνομαι (μοῦ κάμνει) εὐχαρίστησιν νά, je trouve (j'éprouve ; j'ai) du plaisir à ; || σοῦ κάμνει εὐχαρίστησιν νὰ μὲ πειράζῃς ; prenez-vous plaisir à me taquiner ? || εἶνε εὐχαρίστησις νὰ τὸν βλέπῃ κανείς, c'est un (cela fait) plaisir de le voir ; || εἶνε ἡ μόνη εὐχαρίστησις τῆς ζωῆς μου, c'est le seul agrément de ma vie ; || μὲ εὐχαρίστησιν, avec plaisir ; volontiers (εὐχαρίστως)· || λαμβάνω τὴν εὐχαρίστησιν νά, je me fais le plaisir ; βλ. καὶ λαμβάνω· || ἔχομεν τὴν εὐχαρίστησιν νά.... nous avons le plaisir de...; || μὲ ὅλην μου τὴν εὐχαρίστησιν· μὲ μεγάλην (πολλήν) μου εὐχαρίστησιν, avec grand plaisir; de tout mon cœur; || ἂν ἔχετε εὐχαρίστησιν, si cela vous fait plaisir ; s'il vous plaît ; || εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νά, j'ai eu le plaisir (l'avantage) de ; || ἔχω εὐχαρίστησιν [φρ. φιλοφρ.] je suis bien aise ; je suis heureux (charmé ; enchanté) ; [καὶ εἰρων.] bien obligé ; § [πληθ. καταχρηστ.] εὐχαριστήσεις = εὐχαριστίαι, remerciments ; || δεχθῆτε τὰς εὐχαριστήσεις μου, agréez mes remerciments.

εὐχαριστία, ας, ἡ· remercîment, n.m. χάριτος γνώρισις καὶ ἀπόδοσις· εὐγνωμοσύνη, εὐγνωμοσύνης ἔκφρασις; reconnaissance, n.f. grâce(s). § [ἐκκλ.] eucharistie, n.f. ἡ θεία εὐχαριστία = ὁ μυστικὸς δεῖπνος, ἓν τῶν ἑπτὰ θείων μυστηρίων, τὴν μετάληψιν τοῦ αἵματος καὶ σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

εὐχάριστος, ος, ον· ὁ παρέχων εὐχαρίστησιν, agréable, adj. satisfaisant, e ; ἤτοι ἐπίχαρις; εὐχάριστος, τερπνός, rejouissant, e ; εὐχάριστος, θελκτικός, délicieux, euse ; || εἶνε εὐχάριστον νά, il est agréable de; il y a plaisir à ; δὲν ἔχω τίποτε εὐχάριστον νὰ σᾶς ἀναγγείλω, je n'ai rien de satisfaisant à vous annoncer ; || [οὐδ. ουσ.] τὰ εὐχάριστα τῆς ἐξοχῆς, les agréments (les plaisirs) de la campagne.

εὐχαριστῶ (έω)· παρέχω, χάμνω εἴς τινα εὐχαρίστησιν, εὐαρεστῶ, contenter; satisfaire; faire plaisir ; complaire ; || κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, personne ne peut le contenter ; || τίποτε δὲν τὸν εὐχαριστεῖ, rien ne lui fait plaisir ; || διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ πάθος του, pour satisfaire sa passion ; || θὰ κατάγείνω, θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, je tâcherai de vous contenter (de vous satisfaire) ; || θέλω καταβάλει ὅλας μου τὰς προσπαθείας, ὅπως σᾶς εὐχαριστήσω, je ferai tous mes efforts (tout mon possible) pour vous contenter ; || αὐτὸ τὸ χρῶμα εὐχαριστεῖ τὴν ὅρασιν, cette couleur récrée (fait plaisir à) la vue; || τὸ χάμνω διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, je le fais pour vous complaire ; pour vous être agréable = ὅπως σᾶς εἶμαι εὐχάριστος· || διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, pour vous contenter; pour condescendre à vos désirs ; pour vous faire plaisir ; || δὲν σ' εὐχαριστεῖ ὅτι ἐπέτυχες ; n'êtes vous pas content d'avoir réussi? || αὐτὸ δὲν μ' εὐχαριστεῖ διόλου, cela ne m'arrange pas du tout. § εὐχαριστῶ = εἰμὶ εὐγνώμων, γνωρίζω χάριν, remercier ; rendre grâce[s] ; || — τινὰ δι' ἐκδούλευσιν, χαλοσύνην, remercier quelqu'un de (pour) ; [ἐνίο.] δοξάζω, louer ; || οὔτε χἂν μ' εὐχαρίστησε· δὲν μοῦ εἶπε χἄν: εὐχαριστῶ, il ne m'a pas seulement remercié (dit: merci) ; || σᾶς εὐχαριστῶ, je vous [en] remercie ; || [καὶ ἀπολυτ.] εὐχαριστῶ, merci, grand merci ; merci bien ; merci beaucoup ; [καὶ εἰρων.] bien obligé ; votre serviteur ; || αὐτὸ εἶνε τὸ εὐχαριστῶ [φρ.], voilà le grand merci [que j'en ai]; || εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, je rends grâces à Dieu ; || εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι, je loue Dieu de [que] ; ἂς εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν ὅτι, il peut bien remercier (rendre grâce à) Dieu que. § [μέσ.] εὐχαριστοῦμαι, μέλ. εὐχαριστηθήσομαι, ἀόρ. ηὐχαριστήθην, être content (satisfait) ; se contenter ; être bien aise ; λαμβάνω (ἔχω) εὐχαρίστησιν, prendre (avoir) du plaisir à ; εὐχαριστοῦμαι εἰς, se plaire à ; ἀγαπῶ νά, aimer à ; || θὰ εὐχαριστηθῆτε· θὰ μείνητε εὐχαριστημένος, vous serez content (satisfait) ; || εὐχαριστηθῆτε μὲ αὐτό, contentez-vous de cela ; || [ἡ ποιότης αὕτη] θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ, vous satisfaira ; || εὐχαριστεῖται μὲ ὅλα, il s'accommode de tout ; || δὲν εὐχαριστοῦμαι μὲ λόγια, je ne me paie pas de mots ; (de belles paroles) ; || εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, il est très content de sa personne ; || εἶμαι εὐχαριστημένος ὅτι ἠκολούθησα τὴν συμβουλήν σας, je me trouve très-bien d'avoir suivi votre conseil; || δὲν ἔχω λόγους νὰ ἦμαι εὐχαριστημένος ἀπό, je n'ai pas à me louer de ; || θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ σᾶς ἴδω, je serai bien aise de vous voir ; || εὐχαριστοῦμαι νὰ τὸν ἀκούω, je prends plaisir à l'entendre ; || εὐχαριστεῖταί τις νὰ τὸν ὑπηρετῇ, il y a plaisir à le servir; || εὐχαριστεῖται νομίζων ὅτι, il se plait à croire que ; || εὐχαριστεῖται νὰ περιπατῇ, il aime à se promener ; || ἂν εὐχαριστῆσθε, si cela vous fait plaisir ; s'il vous plaît ; || ὅπως εὐχαριστεῖσθε, comme il vous plaira ; || δὲν εὐχαριστεῖται εἰς τὴν ἐξοχήν, il ne se plaît pas à la campagne.

εὐχαρίστως, [ἐπίρ.] μετ' εὐχαριστήσεως, avec plaisir ; προθύμως, volontiers ; de bon gré ; εὐγνωμόνως, εὐαρέστως, de bonne grâce ; || θὰ τὸ χάμω εὐχαρίστως, je le ferai avec plaisir ; || — δέχομαι, j'accepte volontiers; || δὲν ὑπήκουσεν εὐχαρίστως, il n'a pas obéi de bon gré ; || ἐνέδωχεν εὐχαρίστως il a cédé de bonne grâce ; || — βλέπω ὅτι, j'aime à voir que; || —ἤδη ἀναγγέλλω ὑμῖν, j'ai maintenant le plaisir de vous annoncer, ἢ c'est avec plaisir que je vous annonce. § —, agréablement, adv. || ὁμιλεῖ πολὺ εὐχαρίστως, il cause agréablement.

εὐχείριστος, ος, ον· maniable, adj. ὅντινα εὐκόλως δύναταί τις νὰ χειρισθῇ· || κατ' ἐπέκτασιν εὐχείριστος λέγεται ὁ εὐμάλακτος, malléable, adj.

εὐχέλαιον, ου, τό· sainte onction, n. f. ἱερὰ τελετὴ (ἓν τῶν ἑπτὰ μυστηρίων παρ' ὀρθοδόξοις διὰ χρίσεως ἐλαίου καὶ προσευχῶν ὑπὸ ἱερέων) ὑπὲρ χριστιανῶν νοσούντων. Τὸ μυστήριον τοῦτο τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας βασίζεται ἐπὶ τοῦ χωρίου Ἰακ. 5, 14-15. «Ἀσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν ; προσκαλεσθάσθω τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας καὶ προσευξάσθωσαν ἐπ' αὐτόν, ἀλείψαντες αὐτὸν ἐλαίῳ ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου καὶ ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως τὸν χάμνοντα καὶ ἐγερεῖ αὐτὸν Κύριος· κἂν ἁμαρτίας ᾖ πεποιηκὼς ἀφεθήσονται αὐτῷ.» Τὸ πρὸς τοῦτο χρήσιμον ἅγιον ἔλαιον ἁγιάζεται κατ' ἔτος τὴν ἡμέραν τῆς Μεγάλης Πέμπτης δι' ἰδιαιτέρας ἀκολουθίας. § [παρὰ καθολικοῖς ἰδίως] extrême-onction ; τὰ ἅγια λάδια, δι' οὗ χρίουσι τοὺς ἑτοιμοθανάτους· || τοῦ ἔχαμον εὐχέλαιον, il a reçu la sainte (l'extrême) onction.

εὐχέρεια, ας, ἡ· ἡ εὐκολία εἰς τὴν μεταχείρισιν ἀνθρώπου ἢ πράγματος, facilité, n. f. ἄνεσις, εὐκολία, aisance, n. f.

εὐχερής, ής, ές· ὁ εὔκολος εἰς τὴν μετα-

χείρισιν, facile, adj. ὁ ἄνετος, εὔκολος, aisé, ée.

εὐχερῶς, [ἐπίρ.] εὐκόλως ἐκτελούμενον, μεταχειριζόμενον, facilement, adv. ἀνέτως, aisément.

εὐχέτης, ου, ὁ· ὁ εὐχὴν ποιῶν (ἰδ. εἰς τὸν Θεὸν διά τι), qui prie [Dieu pour quelqu'un ou pour quelque chose]; ὁ εὐχόμενος διὰ = ὁ κάμνων εὐχὰς διά, qui fait des vœux pour; ὁ δίδων τὴν εὐχήν του, qui donne sa bénédiction.

εὐχητικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν εὐχὴν ἀνήκων, de vœux; de bénédiction.

εὐχητικῶς, [ἐπίρ]. μετ' εὐχῶν, avec des vœux, [διὰ τὸ καλόν τινος, pour le bien de quelqu'un]; μετ' εὐχῶν, avec des bénédictions.

εὐχή, ῆς, ἡ· souhait, n. m. ἐπιθυμία καὶ τάξιμον, vœu, n. m. τὰ ὁποῖα εἶνε πάντοτε ἡνωμένα μετὰ προσευχῆς, καὶ ἐν γένει ἡ ἔκφρασις ἐπιθυμίας, désir n. m. [ἀρχαιολ.] **εὐχαί**, vœux, ἐκαλοῦντο αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς σύμπαντας ἢ ἕνα αὐτῶν ἐπικλήσεις τῶν ἀνθρώπων, διαφορώταται οὖσαι καὶ ἐπὶ ποικίλαις τελούμεναι περιστάσεσι. Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει καὶ τῇ λήξει ἑκάστης ἡμέρας, ἐπὶ τῷ δείπνῳ, κατὰ πᾶσαν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, ἐν ἐκστρατείαις, ἐν ἀγῶσι, πρὸ τῶν θεατρικῶν παραστάσεων, πρὸ πάσης τέλος ἐπιχειρήσεως δημοσίας καὶ ἰδιωτικῆς ἑκάστου Ἕλληνος ἐτελοῦντο εὐχαὶ ἢ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐνδιαφερομένου, εἴτε, ἐπὶ δημοσίων γεγονότων, ὑπὸ τοῦ κήρυκος. || ἡ πλήρωσις τῶν εὐχῶν του, l'accomplissement de ses souhaits; || αἱ εὐχαὶ τοῦ ἔθνους, les vœux de la nation; || κατ' εὐχήν, à souhait; || εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, il serait à souhaiter; || ἀνεκπλήρωτοι εὐχαί, vains désirs; § ἡ προσευχή, prière, n. f. || αἱ νεκρώσιμοι εὐχαί, les prières des morts; § εὐχή = εὐλογία, bénédiction, n. f. || πρὶν ἀποθάνῃ τοῦ ἔδωκε τὴν εὐχήν του, avant de mourir il lui donna sa bénédiction; || νὰ ἔχητε τὴν εὐχήν μου τέκνα μου, soyez bénis mes enfants; || εἶν' εὐχὴ θεοῦ, [φρ.] c'est une bénédiction; || τί εὐχή! τί εὐχὴ Θεοῦ! [φρ. εὐφημ.] que diantre=τί διάβολο.

εὐχολόγιον, ου, τό· βιβλίον ἐν ᾧ εἰσι συνηθροισμέναι διάφοραι εὐχαί, συλλογὴ εὐχῶν, bréviaire, n. f. § —, paroissien, n. m. βιβλίον προσευχῶν, ὅπερ χρησιμοποιοῦσιν ἵνα παρακολουθῶσι τὴν λειτουργίαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ § —, eucologe, n. m. βιβλίον προσευχῶν περιλαμβάνον τὴν λειτουργίαν τῶν Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν.

εὔχομαι, μέλ. εὔξομαι, παρατ. εὐχόμην καὶ ηὐχόμην, ἀόρ. ηὐχήθην, κάμνω εὐχάς, souhaiter; faire des vœux; || σᾶς εὔχομαι εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος, je vous souhaite une heureuse année; || ηὐχόμην ὑπὲρ αὐτοῦ, je faisais des vœux pour lui; || δὲν θέλω νὰ τοῦ εὐχηθῶ κακόν, je ne veux pas lui souhaiter du mal. § ἀπευθύνω προσευχάς, adresser (aux dieux) des prières; prier; || εὔχεσθαι ὑπὲρ αὐτοῦ, priez pour lui. § —, bénir; δίδω τὴν εὐλογίαν, donner sa bénédiction; combler de bénédictions; || ὅλος ὁ κόσμος θὰ σ' εὔχηται διὰ τὰς εὐεργεσίας σου, tout le monde vous bénira pour vos bienfaits; || ὁ ἱερεὺς τοὺς ηὐχήθη, le prêtre leur donna sa bénédiction.

εὐχρηστέω-ῶ, εἶμαι χρήσιμος, être utile; εἶμαι καλῆς χρήσεως, être d'un bon usage; εἶμαι εὐκολομεταχείριστος, être commode.

εὐχρηστία, ας, ἡ· εὔκολος (συχνὴ) χρῆσις, usage facile (commode; fréquent); ὅθεν χρησιμότης, utilité, n. f. εὐχερία, εὐκολία, commodité, n. f.

εὔχρηστος, ος, ον· καλῆς (συχνῆς, εὐκόλου) χρήσεως, de bon (fréquent; facile) usage; εὐμεταχείριστος, de bon service; χρήσιμος, utile; εὐχερής, εὔκολος, commode; bon à; || εὔχρηστον ἐργαλεῖον, outil commode. § ὁ ἐν χρήσει, ὁ χρησιμοποιούμενος, usité; qui a cours; || — λέξις, mot usité.

εὐχρήστως, [ἐπίρ.] χρησίμως, utilement, adv. εὐχερῶς, commodément.

εὔχροια, ας, ἡ· τὸ ὡραῖον (τὰ ὡραῖα ἐξωτερικὰ) χρῶμα, belle[s] couleur[s]; ὁ ὡραῖος χρωματισμὸς (τοῦ προσώπου), beau teint; teint frais (fleuri); ἡ δροσερότης τοῦ προσώπου (τοῦ δέρματος), fraîcheur du teint.

εὐχροΐτης, euchroite. Ὀρυκτὸν σμαραγδόχρουν καὶ πρασόχρουν, λάμψεως ὑελοειδοῦς, διειδὲς καὶ ἀδιαφώτιστον, διπλοθλαστικόν, σκληρότητος 3,5 - 4 καὶ εἰδ. βάρους 3,3 - 3,4. Κρυσταλλοῦται κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθὸν σύστημα. Ἀπαντᾷ εἰς κρυστάλλια βραχέα στυλοειδῆ ἢ εἰς μάζας χειροπληθεῖς καὶ παρενεσπαρμένας. Χημικῶς εἶνε $Cu_3\ (As\ O_4)_2 + Cu\ (OH)_2 + 6H_2O$. Παρ' ἡμῖν εὕρηται ἐν Καμαρίζῃ Λαυρίου. Δ. Κ.

εὔχροος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ ἔχων ὡραῖα χρώματα (δροσερὰν ὄψιν, δέρμα), qui a de belles couleurs; (le teint frais).

εὐχυμία, ας, ἡ· ἡ καλὴ γεῦσις, saveur (f.) [agréable] τὸ **εὔχυμον**, succulence, n. f.

εὔχυμος, ος, ον· ὁ καλὸν χυμὸν ἔχων, καλὴν γεῦσιν, de saveur agréable; savoureux, euse; εὔζωμος, succulent, ente; || — καρπός, fruit savoureux; || — τροφή, nourriture succulente; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ **εὔχυμον**, succulence, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ εὐχύμου.

εὐχώνευτος, ος, ον· ὁ εὐκόλως χωνευόμενος, τηκτός, fusible, adj. || [οὐδ. οὐσ.] εὐχώνευτον, fusibilité, n. f. τὸ εὐκόλως χωνευόμενον· βλ. **τηκτόν**.

εὐψυχία, ας, ἡ· γενναιοψυχία, ἀνδρεία, vaillance, n. f. τὸ θάρρος, courage, n. m. εὐτολμία, hardiesse, n. f.

εὔψυχος, ος, ον· γενναιόψυχος, ὁ ἀνδρεῖος, vaillant, e; γενναῖος, courageux, euse; εὔτολμος, hardi, e.

εὐωδέω-ῶ, βλ. εὐωδιάζω.

εὐώδης, ης, ες· καλῶς, εὐχαρέστως μυρίζων, εὔοσμος, odorant, e; odoriférant, e; parfumé, ée; ὁ γλυκύς, ἡδύς, suave; βλ. εὔοσμος· || εὐῶδες ἄνθος, fleur odorante; || εὐώδεις οὐσίαι, substances odoriférantes; || εὐώδη

χειρόκτια, des gants parfumés; gants enduits d'essence; || εὐῶδες ἄρωμα, parfum suave; || εὐώδη πίσα (πιζέλια), pois de senteur.

εὐωδία, ας, ἡ· ἡ καλὴ ὀσμή, καλὴ μυρωδιά, bonne odeur; τὸ ἄρωμα, parfum, n. m. arome, n. m. || ἡ εὐωδία τοῦ ῥόδου, le parfum de la rose; || ἡ εὐωδία (τὸ ἡδὺ) ἀρώματος, la suavité d'un parfum.

εὐωδιάζων, ουσα, ον· odoriférant, ante, adj. ὁ διαχέων καλὴν ὀσμήν, qui répand une bonne odeur; βλ. καὶ **εὐωδιάζω**· || ἀτμοὶ εὐωδιάζοντες, des vapeurs odoriférantes.

εὐωδιάζω, μέλ. άσω δίδω καλὴν ὀσμήν, sentir bon; εἶμαι εὐώδης, être odorant; ἐκπέμπω μυρωδιὰν καλήν, exhaler une bonne odeur; || τὰ ἄνθη αὐτὰ εὐωδιάζουν, ces fleurs sentent bon; || ὁ οἶνος αὐτὸς εὐωδιάζει, ce vin embaume. § [μεταβ.] parfumer, ὁ ἀναδίδων καλὴν ὀσμήν, qui exhale une bonne odeur; || ὀπῶραι εὐωδιάζουσαι, des fruits parfumés. § —, embaumer, exhaler, répandre l'odeur du mouchoir; π. χ. qui embaume la violette.

εὐώνητος, ος, ον· βλ. εὔωνος.

εὐωνίτης, ου, ὁ· ébonite, n. f. βλ. ἐβονίτης.

εὔωνος, ος, ον· καλὴν ἔχων, μικρὰν τιμήν, εὐθηνός, qui est à bon marché (à bas prix).

εὐώνυμος, ος, ον (κυρίως ὁ καλὸν ἔχων ὄνομα, ἀντίθ. τῷ δυνώνυμος)· || κατ' εὐφημίαν εὐώνυμος = ἀριστερός, gauche, adj. (βλ. λέξιν), (παρ' ἀρχαίοις ἡ λέξις ἀριστερὸς ἦτο δύσφημον ὄν)· || ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων, à droite et à gauche; || «τὸ εὐώνυμον κέρας» ἢ ἁπλῶς «τὸ εὐώνυμον» [Ξενοφ.] l'aile gauche, ὡς πρὸς τὴν ἀριστερὰν τοῦ στρατοῦ πτέρυγα. § [βοτ.] εὐώνυμος (λατ. evonymus), εὐώνυμος ὁ ἰαπωνικός, fusain de japon (θαμνοειδές).

εὐώνως, [ἐπίρ. τοῦ εὔωνος], εὐθηνά, μὲ μικρὰν τιμήν, à bon marché; a bas prix.

εὐωχέομαι, βλ. εὐωχοῦμαι.

εὐωχητής, οῦ, ὁ [νεοελ.] ὁ γλεντσές, noceur, n. m. βλ. λέξιν ὁ ἀγαπῶν νὰ διασκεδάζῃ, qui aime à se divertir; qui aime à faire bombance (= εὐωχία, κραιπάλη).

εὐωχία, ας, ἡ· ἡ εὐθυμία ἰδίως ἐν συμποσίῳ, bombance, n. f. || συνήθ. αὐτὸ τὸ γεῦμα, τὸ συμπόσιον, festin, n. m. || — νυκτερινή, réveillon, n. m.

εὐωχοῦμαι (έομαι), διασκεδάζω, κάμνω εὐωχίαν, faire bombance; γλεντῶ, faire la noce; βλ. **ἀκτάζω** καὶ **γλεντῶ**.

ἐφαλτήριον ἱππικόν, [γυμναστ.] οὕτως ὀνομάζεται γυμναστικὸν ὄργανον παρεμφερὲς πρὸς ἵππον, χρησιμεῦον ὅπως ἐκτελῶνται ἐπ' αὐτοῦ διάφοροι ἀσκήσεις.

ἐφάμιλλος, ος, ον· τὸ ἀντικείμενον τῆς ἁμίλλης, ἐφ' ᾧ τις ἁμιλλᾶται, συνεπῶς ὁ ἀντίπαλος, rival, e; ὅθεν ὡς πρὸς τὸν ἁμιλλόμενον, ἴσος, égal, e; ἀντίζηλος, ἀνταγωνιστής, émule; || δὲν ἔχει ἐφάμιλλον, il n'a pas son (il n'a pas d') égal.

ἐφαμίλλως, [ἐπίρ. τοῦ ἐφάμιλλος], d'égal; en égalant; à l'égal.

ἐφάπαξ, [ἐπίρ.] μίαν φορὰν μόνον, pour une seule fois. § μίαν φορὰν διὰ πάντα, une fois pour toutes; une fois pour toujours; une bonne fois.

ἐφάπλωμα, ατος, τό· κοινῶς τὸ **πάπλωμα**, couverture (f.) [de lit]; κυρίως épaisse couverture de lit piquée en coton ἢ couverture piquée; || ἐφαπλώματα κατὰ τὸ ἀγγλικὸν σύστημα, μὲ ἄνθη ἐξέχοντα διὰ τῆς μηχανῆς κατεσκευασμένα, des piqués.

ἐφαπτομένη, ης, ἡ· [ἐνν. γραμμὴ] [μαθημ.] tangente, n. f. καλεῖται οὕτως εὐθεῖα ἔχουσα ἓν κοινὸν σημεῖον μετὰ τῆς περιφερείας ἢ καμπύλης τινός· τὸ σημεῖον εἰς ὃ ἡ εὐθεῖα ἐφάπτεται τῆς περιφερείας ἢ καμπύλης καλεῖται σημεῖον ἐπαφῆς (point de contact); || κατακόρυφος ἐφαπτομένη, verticale-tangente.

ἐφάπτομαι, μέλ. ἄψομαι, ἅπτομαι, ἐγγίζω, toucher, effleurer.

ἐφαπτόμενος, η, ον· tangent, e, adj. ὁ ἐφαπτόμενος γραμμὴν ἢ ἐπιφάνειαν εἰς ἓν σημεῖον.

ἐφαρμογή, ῆς, ἡ· ἡ ἐπί τινος προσαρμογή, προσκόλλησις, adaptation, n. f. || ἐφαρμογὴ πλαισίου εἰς εἰκόνα, adaptation d'un cadre; || ἐφαρμογὴ = τοποθέτησις, pose, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ τοποθετεῖν, ἐφαρμόζειν διάφορα ἀντικείμενα· || —, ἡ **συναρμογή**, raccord, n.m. || **ἐφαρμογὴ τοῦ πετάλου**, ajusture du fer, ἐπὶ τοῦ φορέως τῆς ὁπλῆς, ὡς καὶ ἡ καλὴ καὶ κατάλληλος κατασκευὴ τοῦ σχήματος τοῦ πετάλου συμφώνως πρὸς τὸ σχῆμα τῆς ὁπλῆς. § [συνήθ.] —, application, n.f. ἡ πρᾶξις, ἡ πρακτικὴ ἐξάσκησις, ἡ πεῖρα, pratique, n. f. || ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου, l'application d'une loi; || ἡ ἐφαρμογὴ δὲν ἐκύρωσε τὴν θεωρίαν, la pratique n'a pas confirmé la théorie.

ἐφαρμόζω, μελ. ώσω, προσαρμόζω. adapter à; ajuster à; faire cadrer; || τὸ σκέπασμα δὲν ἐφαρμόζεται καλά, la couverture ne s'adapte pas bien; || [μεταφ.] [ἡ παρομοίωσις αὐτὴ] δὲν ἐφαρμόζεται, ne cadre pas; || ἐφαρμόζω = τοποθετῶ, poser; || **συναρμόζω**, raccorder; || — πέταλον, ajuster le fer (βλ. **ἐφαρμογὴ τοῦ πετάλου**)· ἐπίσης asseoir le fer (= ἐγκαθίζειν, ἐφαρμόζειν), ἤτοι ὅπως τὸ πέταλον κανονικῶς καθίσῃ ἐπὶ τοῦ φορέως τῆς ὁπλῆς. § ἐφαρμόζω, appliquer à; θέτω εἰς πρᾶξιν (εἰς ἐφαρμογήν), mettre (reduire) en pratiquer; || — νόμον (σύστημα), appliquer une loi; || || δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς ἰδέας του, il n'a pu mettre ses idées en pratique; || θέλει νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν μέθοδόν του, il veut pratiquer sa méthode.

ἐφαρμόσιμος, ος, ον· ὁ δυνάμενος νὰ ἐφαρμοσθῇ, qui peut être appliqué (pratiqué; adapté); applicable, adj. praticable, adj. adaptable, adj.

ἐφάρμοσις, εως, ἡ· ἡ ἐφαρμογή· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐφαρμόζειν, προσαρμόζειν, καθαρμόζειν, βλ. **καθάρμοσις**, ajustage, n.m. || ἐφαρ-

μοσις = ἅρμοσις, montage. n. m. π. χ. ἐφάρμοσις τοῦ δακτυλίου (ζώνης εἰς τὰ βλήματα), montage de la ceinture. § ἐφάρμοσις=ἁρμός, couture, n. f.

ἐφαρμοστέος, α, ον· ὅστις πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ, qui doit être adapté (ajusté; appliqué), adaptable, adj. applicable, adj.

ἐφαρμοστής, οῦ, ὁ· καθαρμοστής, συναρμοστής, ajusteur, n. m. ὁ καθαρμόζων, βλ. καθάρμοσις.

ἐφαρπάζομαι, βλ. **ἀφαρπάζομαι**

ἐφεδράζω, μέλ. άσω· ἐπί τινος κάθημαι, ἑδράζω, asseoir sur; κεῖμαι, θέτω τι ἐπί τινος, poser sur.

ἐφέδρανον, ου, τό· τὸ ἐφ' οὗ ἑδράζεταί τι, ἄρα γενικῶς τὸ κάθισμα, siège, n. m. § ἐφέδρανα, τά, καλοῦνται τὰ μέρη τοῦ σώματος ἐφ' ὧν κάθηταί τις, οἱ **γλουτοί**, les fesses, τὰ **κωλομέρια** (τὰ **μεριὰ**) ἐφ' ὧν καθήμεθα. § [ἱππολ.] ἐφέδρανα, τά· βλ. **παραμήρια.**

ἐφεδρεία, ας, ἡ· τὸ νὰ ἐδρεύῃ τις πού, τὸ τηρούμενον ὡς ἐπικουρικόν, νὰ ἦνε ἐν ἐφεδρείᾳ, νὰ παραμονεύῃ, νὰ ἐπιτηρῇ, ὅθεν ἐν πολέμῳ τὸ ἐπιτηρητικὸν στράτευμα, συνεπῶς **ἐφεδρεία** γενικῶς réserve ἢ armée de réserve ἢ ἁπλῶς réserve, n.f. βλ. **στρατιωτικὴ ὑπηρεσία**· || **ἐφεδρεία,** ἡ· réserve, n.f. καλοῦνται οὕτω τὰ ἀφιέμενα κατὰ τὴν μάχην διαθέσιμα στρατεύματα, ἵνα χρησιμοποιήσωσι ταῦτα μόνον ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη. Τοιαῦτα εἰσὶν ἡ **ἐφεδρεία τοῦ τάγματος** (réserve de bataillon), ἡ **ἐφεδρεία** τῆς **μεραρχίας** (réserve de division), τῆς **στρατηγίας** (corps d'armée), τῆς **στρατιᾶς** (d'armée), ἡ **γενικὴ ἐφεδρεία** (réserve générale), κτλ. || **στέλεχος ἐφεδρείας,** cadre de réserve; || **ἐφεδρεία τοῦ ἐνεργοῦ στρατοῦ,** réserve de l'armée active; καλεῖται οὕτω τὸ μέρος τοῦ ἐνεργοῦ στρατοῦ τὸ ἀφιέμενον εἰς τὰς ἑστίας του, καὶ ὅπερ εἶνε προωρισμένον νὰ συμπληρώσῃ τὰς τάξεις τούτου ὅταν αἱ περιστάσεις τὸ ἀπαιτήσωσι· βλ. **στρατιωτικὴ ὑπηρεσία,** obligation militaire; || ἐφεδρεία τῆς ἐθνοφρουρᾶς, réserve de l'armée territoriale βλ. **στρατιωτικὴ ὑπηρεσία,** obligation militaire; || **ἐφεδρεία τῶν προφυλακῶν,** réserve d'avant-postes; αὕτη τοποθετεῖται ἐπὶ σημείου, ἔνθα ἐνδιαφέρον ἐστὶ ν' ἀντιταχθῇ ἡ μεγαλειτέρα ἀντίστασις καὶ ἔνθα δυνατόν ἐστι ν' ἀναπτυχθῇ ἡ ἐφεδρεία αὕτη καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Τίθεται ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τοῦ διοικητοῦ τῶν προφυλακῶν καὶ χορηγεῖ τὰς **περιπόλους** (patrouilles) καὶ **ἀναγνωρίσεις** (reconnaissances) ἃς οὗτος διατάσσει, ὡς καὶ τὰς **φυλακὰς** (postes), τὰς προωρισμένας νὰ τηρήσωσι τὴν σύνδεσιν μετὰ τῶν **πρωτοφυλακῶν** (grand' gardes) ἢ νὰ καταλάβωσι σημεῖα τινὰ ἐνδιαφέροντα. Ἡ ἐφεδρεία ἔχει **στρατονομικὴν φυλακὴν** (garde de police), τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ στρατεύματος αὐτῆς καταυλίζεται ὡς αἱ πρωτοφυλακαί, ἢ ἐπισταθμεύει, ἂν ἐδόθη τοιαύτη διαταγή. Οἱ ἄνδρες ἀναπαύονται ἕτοιμοι ὅμως νὰ λάβωσι τὰ ὅπλα, οὐδεὶς δὲ ἐξ αὐτῶν ἀπομακρύνηται· || **γενικὴ ἐφεδρεία,** réserve générale σχηματιζομένη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιθέσεως κατ' ὠχυρωμένων θέσεων, ὑπὸ τῶν **ἐπιθετικῶν φαλάγγων** (colonnes d'attaque), εἴτε πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἀντεπιθέσεων τοῦ ἀμυνομένου, εἴτε πρὸς ὑποστήριξιν τῶν φαλάγγων τῆς ἐφόδου, αἵτινες ἤθελον τυχὸν ἀποκρουσθῇ. Ἡ δύναμις τῆς ἐφεδρείας ταύτης ἰσοῦται μὲ τὴν δύναμιν ἁπασῶν τῶν **φαλάγγων τῆς ἐφόδου** (colonnes d'assaut). Τοιαύτας γενικὰς ἐφεδρείας σχηματίζουσι καὶ κατὰ τὴν **περίσχεσιν** (investissement) φρουρίου τινός· || [ναυτ. **ἐφεδρεία,** ἡ· réserve n. f. ἡ κατηγορία εἰς ἣν ὑπάγονται μετὰ τὴν λῆξιν τῆς θητείας των τὰ πληρώματα τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, ὅπως προσκληθῶσιν ἐκ νέου ἐν ὥρᾳ ἐπιστρατεύσεως· || [ναυτ.] **ἐφεδρεία,** réserve n. f. καλεῖται ἐπίσης ἡ μετ' ἠλαττωμένου πληρώματος κατάστασις εἰς ἣν τίθενται τὰ πολεμικὰ πλοῖα, ἕτοιμα καθ' ὅλα πρὸς ἐξοπλισμὸν ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης· || [ναυτ.] **ἐφεδρεία,** réserve, n. f. καλεῖται ἐπίσης ἡ κατηγορία εἰς ἣν ὑπάγονται ἐπὶ τετραετίαν οἱ ἀποστρατευόμενοι ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ, καὶ ἐξ ἧς δύνανται νὰ κληθῶσι ν' ἀναλάβωσιν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν ἐν ὥρᾳ ἐπιστρατεύσεως ἢ ἀνάγκης· || — μάχης (πυρβολαρχίας τινός), échelon de combat (d'une batterie]; βλ. **πυρβολαρχία.**

ἔφεδρος, ος, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐφεδρείαν, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀνταλλαγήν, ὁ τηρούμενος ἐν ἐφεδρείᾳ, γενικῶς ὅθεν de réserve; || [ναυτ.] ἔφεδρος ἄγκυρα, ancre de veille; βλ. **ἄγκυρα**· || [στρατ.] ἔφεδρον ὑλικόν, réserve de guerre, ἤτοι ὑλικὸν ὅπερ φυλάσσεται δι' ἐνδεχόμενον πόλεμον· || ἔφεδροι ὁμοζυγίαι ἢ ἔφεδρα ζεύγη ἵππων, attelages haut-le-pied; || ἔφεδροι ἵπποι ἢ παράσειροι ἵπποι, chevaux haut-le-pied; βλ. καὶ ἵππος· || ἔφεδροι ὑπηρέται (πυροβόλου), servants haut-le-pied. § [οὐσ.] **ἔφεδρος,** ου, ὁ· στρατιώτης τῆς ἐφεδρείας, soldat de réserve; ὁ καλούμενος réservite, n. m. στρατιώτης ἀνήκων εἰς τὴν ἐφεδρείαν τοῦ ἐνεργοῦ στρατοῦ· βλ. καὶ **στρατιωτικὴ ὑπηρεσία.**

ἐφεκτικός, ή, όν· ὁ διστάζων, ὁ μὴ λέγων τι μετὰ βεβαιότητος ἀλλὰ κρατῶν τὴν γνώμην του ὀπίσω, ὁ ἐπιφυλακτικός, réservé, ée; ὁ συγκρατῶν ἑαυτόν, retenu, e.

ἐφεκτικότης, ητος, ἡ· ἡ ἐπιφυλακτικότης, réserve, n. f.

ἐφεκτικῶς, [ἐπίρ.] ἐπιφυλακτικῶς, μετ' ἐφεκτικότητος, avec réserve.

ἐφελκίς, ίδος, ἡ· ἡ ἐπὶ πληγῆς τινος γινομένη ἐπιδερμίς, πέτσα, croûte (f.) [d'une plaie]; βλ. καὶ **ἐσχάρα** πληγῆς.

ἐφελκτικός, ή, όν· εἰς τὸ ἐφέλκειν ἐπιτήδειος, qui attire ou qui entraîne; [μεταφ.] attirant, e; entraînant, e; ἑλκτικός, ἑλκυστικός, ὁ ἐπισύρων πρὸς ἑαυτόν.

ἐφελκυσμός, οῦ, ὁ· ἡ ἐξέλασις, étirage, n. m.

ἐφελκυστικός, ή, όν· εἰς τὸ ἐφελκύειν, ἐπισύρειν ἐπιτήδειος, attirant, e; entraînant, e. § [γραμμ.] τὸ **ἐφελκυστικὸν** ν, le n euphonique (=εὐφωνικόν).

ἐφελκύω καὶ **ἐφέλκω,** μέλ. ἕλξω, σύρω τι πρὸς ἐμαυτὸν ἢ πρός τι, ἕλκω, attirer ; σύρω τι ὄπισθεν τινός, entraîner. § [ναυτ.] ἐφέλκω, κοινῶς σέρνω κατόπιν, avoir à la traîne ; βλ. καὶ **ἐφολκή.** § —, ἐξελαύνω, étirer.

ἔφελξις, εως, ἡ· adhésion, n. f. [φυσ.] πρόσφυσις, ὀνομάζεται ἡ εἰδικὴ περίπτωσις τῆς ἕλξεως τῶν μορίων τῶν ἐπιφανειῶν σωμάτων, τὰ ὁποῖα ἔρχονται εἰς ἄμεσον πρὸς ἄλληλα ἐπαφήν· || —, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐφέλκειν, ἕλκειν, action d'attirer.

ἐφέντης, ἐφέντη, efendi, n.m. λέξις τουρκικὴ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς αὐθέντης, καθ' ἣν παρὰ Βυζαντίνοις εἶχεν ἔννοιαν, πλασθεῖσα καὶ ὡς τιμητικὸν προσφώνημα, ἰσοδυναμοῦσαν πρὸ τὸ ἡμέτερον Κύριε, monsieur. Συχνοτάτη εἶνε ἡ χρῆσις τῆς λέξεως **ἐφέντημ** = Κύριέ μου.

ἐφεξῆς, [ἐπίρ.] de suite, κατὰ σειράν, κατὰ τάξιν, ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου. § ἔπειτα, μετέπειτα, ensuite ; μετὰ ταῦτα, κατόπιν, après ; εἰς τὸ μέλλον, à l'avenir.

ἐφεσείων, ουσα, ον· ἐφεσιβάλλων, ουσα, ον· ὁ κάμνων ἔφεσιν, [νομ.] appelant, ante, adj. λέγεται περὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐφεσιβάλλοντος ἀπόφασιν· π. χ. la partie appelante ; βλ. καὶ ἔφεσις.

ἐφεσιβάλλω, μέλ. βαλῶ, θὰ ἐφεσιβάλλω, ἐκκαλῶ ἀπόφασιν, interjecter appel ; ἤτοι κάμνω ἔφεσιν εἰς ἀνώτερον δικαστήριον, appeler; || — ἀπόφασιν, appeler un jugement ; || ἡ ἐφεσιβαλλομένη ἀπόφασις, le jugement dont est appel = ἡ καθ' ἧς ἡ ἔφεσις ἀπόφασις.

ἐφεσίβλητος, ος, ον· [νομ.] intimé, ée ; ὁ καθ' οὗ ἡ ἔφεσις.

ἐφέσιμος, ος, ον· [νομ.] appelable, adj. ὁ εἰς ἔφεσιν ἀνήκων, ὁ ὑποκείμενος εἰς ἔφεσιν, dont on peut appeler ; susceptible d'appel ; ἀπόφασις καθ' ἧς γίνεται εἰς ἄλλο δικαστήριον καταφυγὴ τοῦ καταδικασθέντος.

ἔφεσις, εως, ἡ (ἐκ τοῦ μέσ. ἐφίεμαι), τὸ ἐπιθυμεῖν, σπουδάζειν πρὸς ἀπόκτησιν τινός, ἡ ἐπιθυμία, désir, n. m. ἡ πρός τι κλίσις, penchant, n. m. ἔφεσις, velléité, n. f. ἤτοι θέλησις, ἐπιθυμία. § [νομ.] appel, n. m. τὸ ἔνδικον μέσον δι' οὗ ζητεῖται ἡ παρ' ἀνωτέρου δικαστηρίου ἐκ νέου ἐκδίκασις ὑποθέσεως ἐκδικασθείσης ἤδη παρ' ὑποδεεστέρου δικαστηρίου. Ἐπὶ μὲν τῶν πολιτικῶν δικῶν εἰς ἔφεσιν ὑπόκειται πᾶσα ἀπόφασις κατὰ πρῶτον βαθμὸν δικάζοντος δικαστηρίου πλὴν τῶν ἀνεκκλήτως ἀπαγγελθεισῶν· προθεσμία δὲ συνήθως πρὸς ἔγερσιν αὐτῆς εἶνε ἡ τριακονθήμερος καὶ ἀποτέλεσμα ἔχει πλὴν ἄλλων, ὅτι ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, πλὴν τῶν ἐμπορικῶν καὶ τῶν προσωρινῶς ἐκτελεστῶν ἀποφάσεων· τέλος τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἐφέσεως προηγεῖται καταβολὴ προστίμου ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅπερ καταπίπτει ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως αὐτῆς. Ἐν δὲ τῇ ποινικῇ διαδικασίᾳ ἔφεσις χωρεῖ μόνον κατὰ ὁριστικῶν ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικῶν δι' ὧν ἐπιβάλλεται ποινὴ κρατήσεως ἢ προστίμου δέκα καὶ ἐπέκεινα δραχμῶν (ἐκτὸς ἐὰν αὗται κηρύσσωνται δι' εἰδικῶν νόμον ἀνέκκλητοι), γινομένη ἐντὸς πενθημέρου προθεσμίας (ἢ τριακονθημέρου διὰ τὸν μὴ παρόντα κατὰ τὴν συζήτησιν εἰσαγγελέα) δι' ἐκθέσεως συντασσομένης τῇ αἰτήσει τοῦ ἐκκαλοῦντος ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν δικαστηρίου ἔχει δὲ αὕτη πλήρη ἀνασταλτικὴν δύναμιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως· || κάμνω ἔφεσιν, interjecter appel = ἐφεσιβάλλω, appeler ; || κατ' ἔφεσιν, par appel ; || ἀφίνειν νὰ παρέλθῃ ἡ προθεσμία τῆς ἐφέσεως, laisser écouler le délai d'appel ; || τὸ ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν (le tribunal) la cour d'appel a confirmé purement et simplement le jugement ; écarté l'appel ; ἤτοι ἐπεκύρωσε τὴν δεδικασμένην ἀπόφασιν.

ἐφεσπερίς, ίδος, ἡ· βλ. ἑσπερίς, réunion, n. f. (du soir) ; soirée, n. f.

ἐφέστιος, ιος, ιον· (ἐπέστιος, ἑστία)· ὁ ἐπὶ τῆς ἑστίας, εἰς τὴν ἑστίαν ἐφορεύων, qui préside au foyer ; βλ. **ἑστία**· || ἐφέστιοι Θεοί, Dieux pénates (domestiques) ; ἐπὶ τῶν θεῶν τῶν προστατευόντων τὴν οἰκίαν, οἵτινες ἵσταντο ἐπὶ τῆς ἑστίας.

ἐφεστρίς, ίδος, ἡ· ἐπανωφόριον, pardessus, n. m. manteau, n. f.

ἐφετεινός, ή, όν· φετεινός, αὐτοῦ (τούτου) τοῦ ἔτους, de cette année, τοῦ τρέχοντος ἔτους.

ἐφετεῖον, ου, τό· cour d'appel ἢ cour royale (f.), τὸ κατὰ δεύτερον δικαιοδοσίας βαθμὸν δικάζον ἀνώτερον δικαστήριον· βλ. καὶ **δικαστήριον.** Τὰ ἐν τῷ Ἑλλ. κράτει ἐφετεῖα εἶνε 5 τὸν ἀριθμὸν ἑδρεύοντα ἐν Ἀθήναις, Κερκύρᾳ, Πάτραις, Ναυπλίῳ καὶ Λαρίσσῃ. Ἀποτελούμενα ἐκ τεσσάρων ἐφετῶν καὶ τοῦ προέδρου ἐν μὲν ταῖς πολιτικαῖς δίκαις δικάζουσι τὰς ἐφέσεις κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν πρωτοδικείων τῆς περιφερείας αὐτῶν (τὰς κατὰ τῶν εἰρηνοδικειακῶν ἀποφάσεων δικάζουσι τὰ πρωτοδικεῖα ὡς ἐφετεῖα), ἐν δὲ ταῖς ποινικαῖς ἐπ' ἀκροατηρίου μὲν δικάζουσι πλημμελήματα τῶν ἰδιαζούσης δωσιδικίας ἀπολαυόντων προσώπων καὶ τὰ ἐγκλήματα τῆς ναυταπάτης καὶ πειρατείας μετὰ τῶν συναφῶν κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων, ἐν συμβουλίῳ δὲ τὰς κατὰ τῶν βουλευμάτων τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἀνακοπάς.

ἐφετήριον, ου, τό· acte d'appel ; λέγεται ἡ πρᾶξις (τὸ ἔγγραφον) δι' ἧς γίνεται ἡ ἔφεσις, ἤτοι τὸ ἐφ' οὗ ἡ ἔφεσις δικόγραφον, ὅπερ κοινοποιεῖται εἰς τὸν ἀντίδικον δι' ἐπιδόσεως. Πρέπει νὰ ἔχῃ τὸν τύπον τῶν δικογράφων, προσέτι δὲ καὶ τοὺς λόγους τῆς ἐφέσεως.

ἐφέτης, ου, ὁ· juge d'appel ἢ conseiller à la cour royale ; καλοῦνται οὕτως οἱ ἀποτελοῦντες μέρος τοῦ ἐφετείου δικασταί· || τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, la cour royale d'Athènes ; || εἰσαγγελεὺς ἐφετῶν (παρ' ἐφέταις), procureur général.

ἐφετινός, ή, όν· βλ. **ἐφετεινός.**

ἐφέτος, [ἐπίρ.] ἐφ' ἔτος, τοῦτο τὸ ἔτος, cette année.

ἐφετός, ή, όν· ἐπιθυμητός, ή, όν· désiré, ée ; souhaité, ée ; || πᾶν ἐφετόν, tout ce qu'on peut souhaiter=ὅ,τι δύναταί τις νὰ ἐπιθυμήσῃ, νὰ εὐχηθῇ τὴν ἐκτέλεσιν· || σᾶς εὔχομαι πᾶν ἐφετόν, je vous souhaite l'accomplissement de tous vos désirs (=τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν σας).

ἐφεύρεσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ δημιουργεῖν τι μὴ ὑπάρχον, action de créer quelque chose qui n'existait pas ; invention, n. f. [καὶ καταχρ.] ἀνακάλυψις, découverte, n. f. ἡ ἐπινόησις τινός, βλ. καὶ **εὕρεσις.** Ἐφεύρεσις, invention, καλεῖται ἐκεῖνο τὸ γεγονὸς καθ' ὃ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα πρωτοτύπως ἐργαζόμενον παράγει εἰς τὸ εἶναι νέα καὶ ἀνύπαρκτα τέως πράγματα· διακρίνεται ἄρα ἡ ἐφεύρεσις (invention) τῆς **ἀνακαλύψεως** (découverte), δι' ἧς καθίστανται εἰς τὸν ἄνθρωπον γνωστὰ πράγματα ὑφιστάμενα μὲν καὶ πρότερον ἄγνωστα δὲ τέως αὐτῷ. Αἱ ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις εἶνε προϊόντα τύχης, συχνότερον ὅμως καρποὶ ἐπιμόνων ἐρευνῶν καὶ μεγαλοφυΐας· || αὐτὸ εἶνε ἐφεύρεσίς του, cela est de son invention [μεταφ. de son cru=τὸ ἔκαμε ἀφ' ἑαυτοῦ]· || δίπλωμα ἐφευρέσεως, βλ. **εὑρεσιτεχνίας** δίπλωμα· || ἡ ἐφεύρεσις τοῦ τηλεγράφου, l'invention du télégraphe.

ἐφευρέτης, ου, ὁ· ἐφευρέτις, ιδος, ἡ· inventeur, trice ; celui (celle) qui invente, qui a le génie inventif ; || ὁ ἐφευρέτης τοῦ τηλεφώνου, l'inventeur du téléphone.

ἐφευρετικός, ή, όν· εἰς τὸ ἐφευρίσκειν ἁρμόδιος, inventif, ive ; qui invente, qui est habile à inventer ; || πνεῦμα ἐφευρετικόν, esprit inventif ; || ἐφευρετικός, εὐφυής, ingénieux, euse.

ἐφεύρημα, ατος· τὸ ἐφευρεθέν, ἐπινοηθέν, chose inventée ; ἡ ἐφεύρεσις, invention, n.f.

ἐφευρίσκω, μέλ. θὰ ἐφεύρω, inventer ; ἐπινοῶ, imaginer ; βλ. καὶ **ἐφεύρεσις.**

ἐφήβαιον, τό· ἡ περὶ τὴν αἰδῶ χώρα, αἱ τῆς αἰδοῦς τρίχες, pubis. n. m.

ἐφηβεία, ας, ἡ· ἡ ἡλικία τοῦ ἐφήβου, âge de l'adulte ; ἡ ἐφηβότης, puberté, n. f. βλ. καὶ ἥβη.

ἐφηβεῖον, ου, τό· τόπος εἰς ἄσκησιν τῶν ἐφήβων, lieu d'exercice pour les adultes ; || [μεταγεν.] φυλακαὶ τῶν ἐφήβων, maison de correction (d'éducation correctionelle) ; ἤτοι σωφρονιστήριον ἐφήβων εἰς ὃ ἐκπαιδεύονται καὶ εἰς ἐργασίαν τινά.

ἐφηβία, ας, ἡ· ἡ τῶν ἐφήβων, τῶν νεανιῶν τάξις, adolescence, n. f.

ἐφηβικός, ή, όν· εἰς τὸν ἔφηβον ἀνήκων, εἰς τὸν νεανίαν, de puberté ; d'adulte ; βλ. καὶ ἡβικός.

ἔφηβος, ου, ὁ καὶ ἡ· ὁ φθάσας τὴν ἡλικίαν τῆς ἥβης, qui a l'âge de puberté ; pubère, n. adulte, n. καὶ ἐν γένει ὁ νεανίας, adolescent, n. βλ. ἥβη. § [ἱππολ.] adulte (cheval), λέγεται ὁ ἀνεπτυγμένος, τέλειος, ἤτοι ὁ ἵππος εἰς ὃν συνετελέσθη ἡ ἀνάπτυξις τοῦ σώματος· ἡ ἱππολογία ὡς τοιοῦτον θεωρεῖ τὸν πενταετῆ ἵππον.

ἐφηβοσύνη, ης, ἡ· καὶ

ἐφηβότης, ητος, ἡ· ἡ νεανική, ἡ ἔφηβος ἡλικία καὶ ἡ κατάστασις τοῦ ἐφήβου, puberté, n. f. ἡ ἥβη.

ἐφηλιδεμπήκτης, ου, ὁ· pousse-goupille· (ἐφηλίς, ἐμπήγω) ὄργανον δι' οὗ ἐμπήγονται αἱ ἐφηλίδες.

ἐφηλιδόω-ῶ, μελ. ώσω, goupiller, εἰσάγω ἐφηλίδα εἰς τὸ ἄκρον βλήτρου (περόνης).

ἔφηλις καὶ **ἐφηλίς,** ίδος, ἡ· ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου περὶ τὸ πρόσωπον ἔκκαυσις καὶ μελανία καὶ ἰδίως τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐκ τοῦ ἡλίου προερχόμενα πυρρώδη στίγματα, tache de rousseur ; § [ἰατρ.] —, éphélide, n. f. λευκὴ χηλὶς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· βλ. καὶ **ἐφηλότης.** § [ναυτ.] goupille, n. f. ou clavette, n. f. κοινῶς **κασκαβάλι**· μικρὰ γλωττίς, ἔχουσα κεφαλὴν εἰς τὸ ἓν ἄκρον, εἰσαγομένη εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ βλήτρου (περόνης, boulon), πρὸς παρεμπόδισιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξέλθῃ τῆς θέσεώς του. Ἐνίοτε τὸ ἄκρον τῆς ἐφηλίδος χωρίζεται εἰς δύο, ἀφοῦ δὲ εἰσαχθῇ εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ βλήτρου, διπλοῦται ἐφ' ἑαυτῆς ἵνα μὴ ἐξέρχηται· (ἐν τῷ στρατῷ τῆς ξηρᾶς ἡ goupille λέγεται **περόνιον, περόνη,** καὶ ἡ clavette, **κλακίδιον**· βλ. λέξεις)· || ἀσφαλιστικὴ ἐφηλίς, goupille de sûreté ; || ἀνασταλτικὴ ἐφηλίς, goupille d'arrêt ; || παρασυρτικὴ ἐφηλίς, goupille d'entraînement. § **ἐφηλίς,** fiche, n. f. εἶδος στρόφιγγος, espèce de gond, κοινῶς τὸ **θηλυκωτῆρι** καὶ **παλοῦκι** τῶν χουφωμάτων, ἤτοι σύνδεσμος ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου, ὅστις ἐμπήγεται ἐντὸς τοῦ τετραξύλου καὶ ἀρτῶνται αἱ κλισιάδες ἵνα περιστρέφωνται πέριξ τῶν ἐφηλίδων. Ἐν τῇ σιδηρουργικῇ ὑπάρχουσι διάφορα εἴδη ἐφηλίδων· || — γιγγλυμωτή, fiche articulée.

ἐφηλότης, ητος, ἡ· ἐλάττωμα τῶν **ὀφθαλμῶν,** λευκὴ χηλὶς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, tache blanche dans l'œil, τὸ περὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ λευκὸν στίγμα· βλ. καὶ **ἔφηλις.**

ἐφηλόω-ῶ, μέλ. ώσω, καρφόνω τι ἐπί τινος, clouer sur. βλ. ἡλόω.

ἐφηλωτός, ή, όν· ἐπί τινος καρφωμένος, cloué sur.

ἐφημερεύω, μελ. εύω· εἰμὶ ὅλην τὴν ἡμέραν παρατηρῶν καὶ προσέχων εἴς τι, Πολυβ. διέρχομαι τὴν ἡμέραν εἰς, passer la journée à ; εἶμαι τῆς φυλακῆς ἢ τῆς ὑπηρεσίας κατὰ τὴν ἡμέραν, être de garde ou de service pendant le jour ; || ἐφημερεύων, ουσα, ον, de service. § —, ἀνήκω, ἐξυπηρετῶ ἐφημερίαν, desservir [une cure ; une paroisse], εἶμαι ἐφημέριος, être curé.

ἐφημερία, ας, ἡ· cure, n. f. fonction à laquelle est attachée la direction spirituelle d'une paroisse : π.χ. être nommé à une cure· §—, ἡ ἐνορία, paroisse, n. f. βλ. λέξιν.

ἐφημεριδάριον, ου, τό· μικρὰ (οὐχὶ καλὴ) ἐφημερὶς [mauvais] petit journal.

ἐφημεριδογραφία, ας, ἡ· journalisme,

n. m. ἡ κατάστασις τοῦ ἐφημεριδογράφου, état du journaliste ; ἐπήρεια, τὰ μέσα τῆς ἐνεργείας τῶν ἐφημερίδων, influence, moyens d'action des journaux ; || ἡ ἐφημεριδογραφία εἶνε ἐν παντὶ ἰσχυρά, le journalisme est puissant en toute chose.

ἐφημεριδογραφικός, ή, όν· ἀνήκων εἰς τὸν ἐφημεριδογράφον, de journaliste ; ἀνήκων εἰς τὴν ἐφημεριδογραφίαν, de journalisme. § **ἐφημεριδογραφικός,** journalistique, adj. τῆς ἐφημερίδος, de journal ; || ἐφημεριδογραφικὸν ὕφος, style journalistique ; βλ. καὶ **δημοσιογραφικός.**

ἐφημεριδογραφικῶς, [ἐπιρ.] ὡς ἐφημεριδογράφος, en journaliste.

ἐφημεριδογράφος, ου, ὁ· journaliste, n. ἄτομον οὗτινος τὸ ἐπάγγελμα εἶνε νὰ γράφῃ εἰς ἐφημερίδα. § —, gazetier, ère, n. celui, celle qui rédige, publie une gazette. § —, [περιφρον.] folliculaire, n. m. ἐφημεριδογράφος ἄνευ ἀξίας καὶ ἄνευ ἀρχῶν. [ἡ λέξις ἐγένετο παρὰ τοῦ Βολταίρου].

ἐφημεριδογραφῶ (έω), μέλ. ήσω, γράφω ἐφημερίδα, écrire un journal (; dans les journaux) ; εἶμαι ἐφημεριδογράφος, être journaliste ; βλ. καὶ **δημοσιογραφῶ.**

ἐφημεριδοπώλης, ου, ὁ· ὁ πωλῶν (ὁ διαλαλῶν) ἐφημερίδας, vendeur (crieur) de journaux.

ἐφημέριος, ου, ὁ· curé, n. m. καλοῦνται ἐφημέριοι οἱ ἱερεῖς τῶν κατ' ἐνορίας ἐκκλησιῶν ὡς τεταγμένοι νὰ ψάλλωσι τὴν ἀκολουθίαν καὶ νὰ τελῶσι τὰς ἱεροπραξίας τῆς ἡμέρας (ἐξ οὗ τὸ ὄνομα). Μία ἐκκλησία δύναται νὰ ἔχῃ καὶ πλείονας ἐφημερίους κατὰ σειρὰν ἐκπληροῦντας τὰς ῥηθείσας ὑπηρεσίας. Ὁ προϊστάμενος τούτων λέγεται προεστώς. Οἱ δὲ καθ' ἑκάστην ἐκτελοῦντες ἔργα ἐφημερίου ἱερεῖς λέγονται καὶ πανεφημέριοι.

ἐφημερίς, ίδος, ἡ· journal, n. m. ἡ λέξις ἐφημερὶς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐσήμαινεν ἱστορικὸν πόνημα τὰ ἡμέραν παρ' ἡμέραν συμβάντα ἀναγράφον. Ἐφημερὶς τὴν σήμερον λέγεται τὸ δημοσιογραφικὸν ὄργανον ἐν ᾧ ἀναφέρονται κυρίως τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας ἤτοι εἰδήσεις πολιτικαί, φιλολογικαί, ἐπιστημονικαί, κτλ. Ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος εἶνε κτῆμα τοῦ τὸ πρῶτον ἐκδόντος αὐτὴν μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς ὑπ' ἄλλου χρήσεως τοῦ αὐτοῦ τίτλου πρὸς ἔκδοσιν ἐφημερίδος ἢ περιοδικοῦ συγγράμματος. Αἱ ἐφημερίδες συντηροῦνται διὰ συνδρομῶν ἀλλὰ καὶ κατὰ φύλλον πωλήσεως. Ἑκάστη ἐφημερὶς ἔχει ἴδιον ἐν ἑκάστῳ μέρει, εἰς ὃ κυκλοφορεῖ, ἀνταποκριτήν. Ἀφ' ἧς ὅμως ἐποχῆς τὸ ἔργον τῆς κατὰ φύλλον πωλήσεως τῶν ἐφημερίδων ἀνέλαβον τὰ κεντρικὰ πρακτορεῖα καὶ οἱ τούτων ἀνταποκριταί, ἡ διάδοσις τῶν ἐφημερίδων ἐπεξετάθη καὶ ἡ δημοσιογραφία ἀνεπτύχθη· || —, gazette, n.f. περιοδικὸν σύγγραμμα παρέχον νέα πολιτικά, φιλολογικά, ἰατρικά, κτλ. || — καθημερινή, journal quotidien ; || ἰατρικὴ ἐφημερίς, gazette médicale ; || — τῆς κυβερνήσεως, journal officiel, τὸ ἐπίσημον ὄργανον ἐν ᾧ πρὸ πάσης ἐκτελέσεως δημοσιεύονται ἀπαραιτήτως οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα.

ἐφήμερος, ος, ον· ὁ μίαν ἡμέραν διαρκῶν, qui ne dure qu'un jour ; μιᾶς μόνον ἡμέρας, d'un jour ; éphémère. § — πρόσκαιρος, passager, ère.

ἐφησυχάζω, μέλ. άσω, ἀναπαύομαι ἐπί τινος, se reposer sur.

ἐφησύχασις, εως, ἡ· ἡ εἴς τι, ἐπί τινος ἀνάπαυσις, le repos sur.

ἐφθαρμένος, η, ον (φθείρω)· διεφθαρμένος, corrompu, e ; ὁ βεβλαμμένος, endommagé, ée ; gâté, ée, [μεταφ.] ὁ τετριμμένος, περιτριβής, ragué, ée, adj. βλ. **τρίβω·** || ἀντικαθιστῶ τὰ ἐφθαρμένα, βλ. **ἀντικαθιστῶ.**

ἐφθαρμένως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐφθαρμένον, d'une manière corrompue, endommagée.

ἐφθός, ή, όν (ἕψω), βρασμένος, bouilli, e ; ψημένος, ὀπτός, cuit, e.

ἐφιάλτης, ου, ὁ· cauchemar, n. m. σπάνιον νοσηρὸν σύμπτωμα ἐπισυμβαῖνον μόνον καθ' ὕπνους ὡς ἀπαίσιόν τι ὄνειρον. Ὁ ὑπὸ τούτου προσβληθεὶς νομίζει ὅτι μέγα βάρος πιέζει τὰ στήθη του, ὅπερ ἡ φαντασία, ἐὰν μάλιστα δεισιδαιμόνως ὁ πάσχων ἔχῃ, παριστᾷ ὡς κακόν τινα δαίμονα βασανίζοντα αὐτὸν (ὁ βαβουτζικάριος τοῦ ἑλλην. λαοῦ). Οὔτε κραυγὴν νὰ ῥήξῃ, οὔτε νὰ κινηθῇ, κατορθοῖ συνήθως ὁ παθών· ἐὰν ὅμως κατορθώσῃ νὰ φωνάζῃ ἢ καὶ ἀπορρίψῃ τὰ καλύμματα παρέρχεται ἀμέσως ὁ ἐφιάλτης καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐξεγείρεται ἔτι διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς πιέσεως καὶ στενοχωρίας συνήθως δὲ ἱδρῶτι περίρρυτος. Αἴτια τοῦ ἐφιάλτου εἶνε (ἐὰν τὸ πάθημα δὲν προέρχηται ἐκ νοσημάτων τοῦ ὀργανισμοῦ, ἰδίως τῆς καρδίας καὶ τῶν πνευμόνων), ὑπεραιμία, στενοχωρία ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων καὶ ἐπικαλυμμάτων, ἡ ἐπὶ τὰ νῶτα ἢ μὲ τὸν βραχίονα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν κατάκλισις, ὑπερπλήρωσις τοῦ στομάχου μικρὸν πρὸ τῆς κατακλίσεως, κτλ. || [μεταφ.] αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ ἐφιάλτης μου, cet homme est ma bête noire (mon cauchemar).

ἔφιδρος, ος, ον· ἐφ-ιδρώς, ὁ ὢν εἰς ἐφίδρωσιν, qui est en sueur.

ἐφιδρόω-ῶ, μέλ. ώσω· ἱδρώνω πράττων τι, transpirer ; || ἱδρώνω ἐπί, suer à ou sur ; εὑρίσκομαι εἰς ἐφίδρωσιν, être en sueur ; βλ. καὶ **ἀφιδρόω.**

ἐφίδρωσις, εως, ἡ· (τοῦ δέρματος), τὸ ἱδρώνειν ἐπὶ τοῦ ἄνω σώματος, transpiration, n. f. βλ. καὶ **ἐξίδρωσις·** || ὁ ἱδρώς, sueur, n.f. § ἐφίδρωσις τῆς δυναμίτιδος, exsudation (f.) de la dynamite, καλεῖται ἡ ἔκχυσις τῆς νιτρογλυκερίνης ἐκ τοῦ μίγματος τῆς δυναμίτιδος· || ἐφίδρωσις τῆς ἀκάπνου πυρίτιδος, exsudation de la poudre sans fumée. § ἐφίδρωσις, βλ. καὶ **διαφόρησις,** diaphorèse, n. f.

ἐφιδρωτικός, ή, όν· = **ἐξιδρωτικός,** exsudant, e.

ἐφίεμαι, (ἐφίημι) [μέσ.] ἀποβλέπω εἰς, aspirer à ; φιλοδοξῶ, ambitionner ; ἐπιθυμῶ,

ὀρέγομαι, προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω τί, désirer ; souhaiter.

ἐφικτός, ή, όν· ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ φθάσῃ (νὰ ἐπιτύχῃ), facile à atteindre (à obtenir) ; ὁ δυνατός, πιθανός, κατορθωτός, possible, adj. || καθ' ὅσον εἶνε ἐφικτόν, dans la mesure du (autant que) possible.

ἐφιππάζομαι = ἱππεύω.

ἐφίππιον, ου, τό· ἡ σέλλα, selle, n. f. (βλ. λέξιν)· τὸ ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου ἐπιτιθέμενον κατασκεύασμα ἵνα διευκολύνῃ καὶ ἀναπαυτικωτέραν καταστήσῃ τὴν ἐπίβασιν τοῦ ἵππου εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ καὶ διὰ πάντα τὰ ζῷα, ὧν ἐπιβαίνει ὁ ἄνθρωπος, ὅμοια κατασκευάσματα καλοῦνται γενικῶς ἐφίππια· βλ. **σέλλα** καὶ **σάγμα**.

ἔφιππος, ος, ον· ἐπὶ τοῦ ἵππου καθήμενος, qui est à cheval ; homme monté ; || θὰ ὑπάγω ἔφιππος, j'irai à cheval ; || ἔφιππον σῶμα, troupe montée ; ἔφιππα σώματα, troupes à cheval ; βλ. **στράτευμα**· || ἔφιππος σκοπός, sentinelle à cheval=προόπτης, vedette, n. f. || ἔφιππος ταχυδρόμος, ὁ **ἀγγελιαφόρος**, estafette, n. f. || [οὐσ.] ἔφιππος, ὁ ἱππεύς, cavalier, n. m. || εἶδον δύο **ἐφίππους**, j'ai vu deux cavaliers. § ἔφιππος=équestre, adj. τὸ ἀντίθ. αὐτοῦ εἶνε **ἄνιππος**· βλ. **ἱππικός**· || ἀνδριὰς ἐφίππου, statue équestre.

ἐφίπταμαι (ἵπταμαι), πετῶ πρός τι, ἐπί τινος, voler sur ; ἵπταται ἐπί τινος, planer sur.

ἐφίστημι (ἵστημι) καὶ μεταγ.

ἐφιστῶ, μέλ. ἐπιστήσω, ἀόρ. ἐπέστησα, ἑλκύω, ἐπισύρω, attirer ; καθιστῶ τινὰ προσεκτικόν, appliquer ; || ἐπέστησα τὴν προσοχήν του, j'ai attiré (appelé) son attention ; || θὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχήν μου, je ferai attention ; je veillerai à ; || ἐπέστησεν ἰδίως τὴν προσοχήν του εἰς, il s'est appliqué surtout à. § [μεσ.] **ἐφίσταμαι**, μέλ. ἐφιστήσομαι, ἀόρ. ἐπέστην=φθάνω, arriver ; ἔρχομαι, venir ; || ἐπέστη ἡ στιγμὴ καθ' ἥν, le moment est arrivé, où ; || ὅταν **ἐπιστῇ** ὁ καιρός, quand le temps viendra.

ἐφίστιος, ος ον· ὁ ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ εὑρισκόμενος, qui est sur le mât· || ἐφίστιος φανός, fanal du mât ; βλ. **φανός**.

ἐφοδεία, ας, ἡ· καὶ ἐφοδία [τακτ.] ronde, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐφοδεύειν, ἤτοι τὸ περιέρχεσθαι καὶ ἐπισκέπτεσθαι τοὺς σκοποὺς ἢ τὰς νυκτερινὰς φυλακὰς ἢ φρουράς. Καλεῖται οὕτω νυκτερινὴ ἐπίσκεψις ἐκτελουμένη ὑπὸ ὑπαξιωματικοῦ ἐντὸς φρουρίου, στρατοπέδου, φυλακείου, κτλ. πρὸς βεβαίωσιν τοῦ ὅ,τι οἱ σκοποὶ εἶνε ἄγρυπνοι καὶ ἐκτελοῦσι τὸ καθῆκόν των.

Ὁ ἐκτελῶν τὴν ἐφοδείαν (ὅταν ἦνε μεμονωμένος) ἢ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐκτελούντων τὴν ἐφοδείαν καλεῖται **ἔφοδος** (ὁ) ἢ **ἐφοδευτὴς** (chef de ronde), ἤτοι ὁ πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν νυκτερινῶν φυλακῶν, περιερχόμενος, ἐκ τούτου δὲ **ἔφοδος** (ὁ) (ronde) καλεῖται καὶ τὸ σύνολον τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐκτελούντων τὴν **ἐφοδείαν**. Ὅταν ἡ ἐφοδεία ἐκτελῆται ὑπὸ ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ καλεῖται ἔφοδος **ἀνωτέρα** (ronde major), (βλ. καὶ **περίπολος**. patrouilles)· || ἔφοδος κατωτέρου, ἔφοδος τῶν κατωτέρων ἀξιωματικῶν, π. χ. ronde de capitaine ; || **ἐφοδεύω**, faire la ronde, περιέρχομαι πρὸς παρατήρησιν καὶ ἐπισκέπτομαι τοὺς σκοποὺς καὶ νυκτερινὰς φυλακάς· || [ναυτ.] ἐφοδεία, ronde n. f. ἡ νυκτερινὴ ἐπιθεώρησις γινομένη πρὸς τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ διάφορα μέρη τοῦ πλοίου πρὸς βεβαίωσιν ὅτι ἀγρυπνοῦσι καὶ τὰ πάντα εἰσὶν ἐν τάξει; || faire sa ronde, ἐφοδεύειν, ἤτοι ἐκτελεῖν ἐφοδείαν.

ἐφοδευτής, οῦ, ὁ· chef de ronde ; βλέπε **ἐφοδεία**.

ἐφοδεύω, μέλ. εύσω· faire la ronde ; βλ. **ἐφοδεία**.

ἐφόδια, τὰ (ἐφόδιον), munitions, n. f. pl. Οἱ Γάλλοι καλοῦσιν οὕτω γενικῶς τὰ παντοδαπὰ **ἐφόδια** (approvisionnements) τ' ἀναγκαιοῦντα εἴς τινα στρατὸν ἢ φρούριόν τι. Ἀλλ' εἰδικώτερον ἡ λέξις munitions ἀφορᾷ τὰ ἐφόδια εἰς ὅπλα καὶ **πυροβόλα** (armes et bouches à feu), περιλαμβανομένων τῶν βλημάτων, φυσιγγίων, πυριτίδων καὶ λοιπῶν χρησίμων διὰ τὴν ὑπηρέτησιν αὐτῶν, καθὼς καὶ τῶν ἐργαλείων τοῦ πυροβολικοῦ καὶ μηχανικοῦ, ὧν τὸ σύνολον καλοῦσιν οἱ Γάλλοι **ἐφόδια πολέμου** ἢ **πολεμοφόδια** (munitions de guerre) ; συνεπῶς γενικῶς μὲν ἡ λέξις munitions σημαίνει τὰ **ἐφόδια** ἤτοι τὰς **προμηθείας** (approvisionnements), εἰδικώτερον δὲ τὰ **πυρομαχικὰ** (διότι διὰ τούτων ἐκτελεῖται ἡ **πυρομαχία**, combat de feu) ; βλ. πυρομαχικὰ καὶ **βλήματα**, projectiles.

ἐφοδία, ἡ· βλ. ἐφοδεία.

ἐφοδιάζω, μέλ. άσω· προμηθεύω μὲ τὰ ἀπαιτούμενα, ἐφόδια, κτλ. approvisionner ; avitailler ; βλ. **ἐφόδια**, **ἐφοδίασις**· προμηθεύω, pourvoir, procurer; χορηγῶ, παρέχω, munir; || — τὸ πυροβολεῖον, approvisionner la batterie; || —φρούριον, munir une place; || [**μεταφ.**] ἡ κυβέρνησις τὸν ἐφωδίασε μὲ ὁδηγίας, le gouvernement l'a muni d'instructions ; || [**τακτ.**] —ἀποθήκην, alimenter un magasin ou dépot; ἐφοδιάζω ἐφοδιοπομπήν, alimenter un convoi ; βλ. καὶ **ἐφοδίασις**, alimentation ; || [ἐμπορ.] — (μὲ ἐμπορεύματα), procurer ; approvisionner ; || [ἐμπορ.] — (μὲ κεφάλαια διὰ πληρωμὴν συναλλαγματικῆς), munir de fonds; couvrir ; faire des fonds à ; || — (μὲ συστατικά), munir ; || ἡ ἀγορὰ ἡμῶν εἶνε ἀρκούντως ἐφοδιασμένη διά...., notre marché est assez approvisionné de....; || ἐπωφελήθησαν ἐκ τῆς ὑποτιμήσεως, ὅπως ἐφοδιασθῶσιν ἀρκούντως, ils ont profité de la baisse pour s'en approvisionner largement ; || [μεταφ.] — μὲ πτυχίον, commissionner ; βλ. καὶ **πτυχίον**, commission ; || [παθ.] ἐφοδιάζομαι, προμηθεύομαι, se pourvoir ; se procurer; se munir.

ἐφοδίασις, εως, ἡ· καὶ

ἐφοδιασμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐφοδιάζειν, τοῦ προμηθεύειν μὲ τὰ ἀπαιτούμενα ἐφόδια, approvisionnement, n. m. || **ἐφοδίασις δι'**

ὅπλων, approvisionnement en armes ; || ἐφοδίασις διὰ πυρομαχικῶν, approvisionnement en munitions ; || ἐφοδίασις, avitaillement, n. m. λέγεται ἡ χορήγησις τροφῶν, πολεμεφοδίων, κτλ. εἰς στράτευμα, φρούριον, στρατόπεδον ἢ πλοῖον· βλ. καὶ ἀνεφοδίασις, ravitaillement ; || [τακτ.] alimentation, n. f. ἐφοδίασις στρατευμάτων, ὅρχων, ἐφοδιοπομπῶν, κτλ. διὰ τῶν ἀναγκαίων εἰς αὐτὰ εἰδῶν· || ἐφοδίασις τῶν ταμείων, alimentation des caisses, ἡ παροχὴ χρημάτων εἰς τὰ ταμεῖα.

ἐφοδιαστής, οῦ, ὁ· ὁ ἐφοδιάζων, approvisionneur, n. m.

ἐφόδιον, ου, τό· τὸ λαμβάνομεν (φυλασσόμενον), ἡ προμήθεια, provision, n. f. βλ. **ἐφόδια**· || ἐφόδιον (ἰδίως) ταξειδίου, argent, provisions que l'on donne à quelqu'un pour faire un voyage ; provision de voyage ; viatique, adj. π. χ. partir avec 20 fr. pour tout viatique ; || [μεταφ.] τὸ εἰς ὃ καταφεύγει τις ἐν ἀνάγκῃ, ressource, n. f. π.χ. τὸ μόνον ἐφόδιον τοῦ γήρατός του, la seule ressource de sa vieillesse. § —, περίσσευμα, boni, n. m. ποσὸν ἐναπομένον ἔκ τινος ἐπιχειρήσεως, κτλ. || [στρατ.] ἐφόδιον τοῦ συσσιτίου, boni de l'ordinaire ; τὸ ἐκ τῆς καθημερινῆς καταθέσεως τῶν ἀνδρῶν μὴ δαπανώμενον χρῆμα, συνεπῶς μένον ὡς περίσσευμα· δαπάνη ἐκ τοῦ **ἐφοδίου** συσσιτίου, retrait du boni ; χαλεῖται οὕτως ἡ λῆψις χρήματος ἐκ τοῦ ἐφοδίου συσσιτίου καὶ δαπάνη αὐτοῦ.

ἐφοδιοπομπία πυρβολαρχίας, train régimentaire d'une batterie ; αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ 9ον στοιχεῖον, ἤτοι ἀπὸ τὴν προνομοδόχην (chariot fouragère), τὰς ἁμάξας τροφῶν καὶ ἀποσκευῶν (fourgons à vivres et à bagages), κτλ.

ἐφοδιοπομπή, ῆς, ἡ· convoi, n. m. καὶ ἐν γένει ἡ **παραπομπή**, train, n. m. Αὗται εἶνε διαφόρων εἰδῶν, προωρίζονται δὲ ἐν ἐκστρατείᾳ διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν πυρομαχικῶν, τῶν χρημάτων, τῶν τροφῶν, τῶν εἰδῶν ἱματισμοῦ καὶ ὁπλισμοῦ, τῶν ἀσθενῶν, κτλ. Ὁ κανονισμὸς τῆς ἐκστρατείας ὁρίζει λεπτομερῶς τὸν προορισμόν, τὴν σύνθεσιν, τὰς **συνοδείας** καὶ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἐφοδιοπομπῆς ἐν καιρῷ πολέμου· || **οἰκονομικὴ ἐφοδιοπομπή**, convoi administratif, χαλεῖται ἡ μεταφορὰ τροφῶν, ποτῶν καὶ πάντων ἐν γένει τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ στρατοῦ· βλ. **παραπομπὴ** καὶ **ἀνεφοδίασις**· || — πυρβολαρχίας, convoi de batterie ou convoi de subsistance ; || — χορηγιῶν (ἐφοδίων ἐν γένει), convoi d'approvisionnement.

ἔφοδος, ου, ὁ· ὁ **ἐφοδευτής**, βλ. ἐφοδεία· || ἡμερολόγιον τῶν ἐφόδων (βιβλίον), rapport des rondes (registre). § ἔφοδος, ου, ἡ· assaut, n. m. charge, n. f. ἡ ἐπίθεσις ἐν γένει· ἐπίσης γενικῶς ἡ ἐπίθεσις, ἡ προσβολή, attaque, n. f. || ἐξ ἐφόδου, d'assaut ; [μεταφορ.] d'emblée = **εὐθύς**, διὰ μιᾶς· [τακτ.] d'emblée, ἐπίθεσις κατὰ τοῦ ἐχθροῦ χωρὶς νὰ τῷ δώσωσι καιρὸν νὰ συνέλθῃ· || ἐξ ἐφόδου, à la pointe de l'épée = διὰ τῆς βίας, de vive force. § ἔφοδος (κατὰ θέσεως ἢ ὀχυρώματος), assaut (d'une position ou d'un ouvrage) ; Καλεῖται οὕτως ἡ μετ' ἰσχύος γινομένη προσβολὴ κατ' ἀσθενοῦς τινος σημείου, ὅπως κυριεύσωσι τὴν θέσιν ἢ τὸ ὀχύρωμα ἐκδιώκοντες τὸν πολέμιον. Ἡ ἔφοδος προετοιμάζεται γενικῶς ὑπὸ ἰσχυροῦ κανονοβολισμοῦ διὰ νὰ κλονίσωσι τοὺς ἀμυνομένους καὶ διευκολύνωσιν εἰς τὸν ἐπιτιθέμενον τὴν διάβασιν καὶ εἴσοδον ἐν τῇ θέσει ἢ τῷ ὀχυρώματι (βλ. **προσβολή**, attaque καὶ ῥωγμή, brèche). Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐφόδου, ἥτις δέον νὰ προσδιορίζηται ἀκριβῶς, παύουσι τὸν κανονοβολισμὸν ἢ ἐπιμηκύνουσι τὴν βολήν, ἵνα βάλλωνται τὰ ὄπισθεν τῆς θέσεως στρατεύματα (ὑποστηρίγματα, ἐφεδρεία). Ἑκάστης **ἐπιθετικῆς φάλαγγος** (colonne d'assaut) προηγοῦνται ἀκροβολισταί, βάλλοντες τὴν **πλαγιοφύλαξιν** (flanquement), ἤτοι κατὰ τῶν μερῶν ἅτινα πλαγιοφυλάττουσι τὸ σημεῖον εἰς ὃ γενήσεται ἡ ἔφοδος, καὶ ἐργάται-στρατιῶται (travailleurs) οἵτινες καταστρέφουσι τὰ **ἐπιβοηθητικὰ τῆς ἀμύνης μέσα** (défenses accessoires) καὶ ἀπομακρύνουσι τὰ εἰς τὸν πόδα τῆς **ῥωγμῆς** (brèche) ὑπάρχοντα ἐμπόδια. Ἰσχυρὸν ἀπόσπασμα ἐξ ἐργατῶν-στρατιωτῶν ἀκολουθεῖ τὴν πρώτην φάλαγγα, καὶ ἐφεδρεία μαχητῶν τοποθετεῖται ἐν τῇ στέψει τῆς περιταφρίου ὁδοῦ (couronnement du chemin couvert), ἑτοίμη νὰ δράμῃ εἰς βοήθειαν τῶν συμπλεκομένων στρατευμάτων καὶ τῶν ἐργατῶν-στρατιωτῶν. Ἐν πολιορκουμένῳ φρουρίῳ ἡ ἔφοδος εἶνε ἡ τελευταία πρᾶξις τῆς πολιορκίας. Κατ' ἀναλογίαν χαλεῖται **ἔφοδος** (assaut), κατὰ τὴν ἐπιθετικὴν μάχην τοῦ πεζικοῦ, ἡ τελευταία πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὤθησις τῶν στρατευμάτων, ἥτις πρέπει νὰ διασπάσῃ τὴν ἀντίστασιν τοῦ πολεμίου, ἵνα ἁλωθῇ ἡ προσβαλλομένη τοποθεσία. § ἔφοδος ἢ προσβολὴ ἐξ ἐφόδου, attaque à l'assaut, ou attaque de vive force ; βλ. **προσβολή**, attaque, καὶ **προσβολὴ τῶν φρουρίων**· § προσβολή, charge, n. f. ἦχημα ἵνα οἱ ἄνδρες ἐκτελέσωσιν ἐπίθεσιν (attaque)· § προσβολὴ ἢ αἰφνίδιος ἐπιβολή, coup de main, ἐναντίον φρουρίου, χαρακώματος, κτλ. βλ. καὶ **προσβολὴ** δι' αἰφνιδίου ἐπιβολῆς = αἰφνιδιασμός, surprise.

ἐφόλκαιον, τό· arrière-train, n. m. ἡ **ὀπισθάμαξα**. Μέρος τετρατρόχου ὀχήματος στηριζόμενον ὑπὸ τῶν δύο ὀπισθίων τροχῶν. Ὁ χιλλίβας ἀποτελεῖ τὸ ἐφόλκιον τοῦ πυροβόλου, εἰς δὲ τὰ βλητοφόρα (caissons) τὸ ἐφόλκαιον χρησιμεύει ὡς κίστη πυρομαχικῶν· τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ ὀχήματος χαλεῖται **προόλκαιον** (avant-train), ὅπερ ἀποτελεῖ ἀνεξάρτητον δίτροχον ὄχημα.

ἐφολκή, ῆς, ἡ· traine, n. f. ἡ διὰ ῥύματος ἢ ῥυμουλκίου ἕλξις ἀντικειμένου τινὸς ὄπισθεν πλέοντος πλοίου· || ἐφέλκω = σέρνω κατόπιν, avoir à la traine.

ἐφόλκιον, ου, τό· (ἕλκω), embarcation, n. f. γενικῶς ὅθεν **λέμβος**, κοινῶς **βάρκα**· διὰ τῆς λέξεως ταύτης σημαίνεται πᾶν μικρὸν σκά-

φος, κινούμενον διὰ κωπῶν ὑπὸ τοῦ ἐφολκίτου (βαρκάρη=batelier) ἢ καὶ δι' ἱστίων εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, προωρισμένον εἰς μικρὰν ὑπηρεσίαν ἐν ὅρμῳ ἢ εἰς τὴν συγκοινωνίαν τῶν πόρρω ὡρμισμένων πλοίων μετὰ τῆς ξηρᾶς· || [πληθ.] ἐφόλκια, τά· embarcations, les; γενικὴ ὀνομασία τοῦ συνόλου τῶν **λέμβων** πολεμικοῦ πλοίου. Τὰ ἐφόλκια πολεμικοῦ πλοίου δύνανται νὰ διαιρεθῶσιν εἰς τρεῖς κατηγορίας· 1ον εἰς τοὺς **κέλητας** καὶ **φαλαινίδας** (yoles ou canots-yoles et baleinières), ἐλαφρὰ ἐφόλκια προωρισμένα διὰ ταχεῖαν συγκοινωνίαν, 2ον εἰς (ἰδίως) **λέμβους** (canots), προωρισμένας διὰ τὰς συνήθεις ὑπηρεσίας, καὶ 3ον εἰς τὰς **ἀκάτους** (chaloupes), μεγάλας καὶ ἰσχυρὰς λέμβους προωρισμένας διὰ μεταφορὰν βαρέων ἀντικειμένων καὶ ἐφοδίων, καὶ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν βαρειῶν ἐργασιῶν· βλ. καὶ ἄκατος. Εἰς τὰ ἐφόλκια ἐν γένει περιλαμβάνεται καὶ ἡ **σκάφη** τῶν πλοίων, youyou· βλ. λέξιν.

ἐφολκίτης, ου, ὁ· γενικῶς ὁ βαρκάρης, batelier, n. canotier; || ἐν τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ χαλεῖται, homme d'embarcation, εἶνε δὲ ἀνὴρ τοῦ πληρώματος ἀνήκων εἰς τὸ πλήρωμα ἐφολκίου· ὅθεν ἐφολκῖται, les hommes des embarcations.

ἐφοπλίζω, μέλ. οπλίζω, armer; παρασκευάζω, ἑτοιμάζω καὶ ἁρματώνω, ἐξοπλίζω [ναυτ.] armer, équiper.

ἐφόπλισμα, ατος, τό· ὁ ἐφοπλισμός, armement, n. m. armure, n. f. ou armature, n. f. || — τοῦ πυραύλου, armure ou armature d'une fusée; || — ἐκρηκτικόν, armure explosive; || — ἐμπρηστικόν, armure incendiaire; || ἐφοπλίσματα (πυροβόλου), armements; βλ. **ὁπλίσματα.**

ἐφοπλισμός, οῦ, ὁ· ἐξοπλισμός, armement, n. m. || — ὀρυκτῆρος, armure de sapeur ou de génie; θώραξ καὶ περικεφαλαία τῶν ὀρυκτήρων τοῦ μηχανικοῦ.

ἐφοπλιστής, οῦ, ὁ· ὁ ἐξοπλιστής, armateur, n. m. gérant du navire; εἶνε κατὰ τὸν ὀρθότερον ὁρισμὸν ὁ ἐπιμελητὴς τῶν ἐπ' ἐμπορίᾳ πλόων τοῦ πλοίου (ἰδιοκτήτης, ἐντολοδόχος ἢ ναυλωτής)· || ἀνταποκριτὴς ἐφοπλιστής, un armateur correspondant.

ἐφοράω, βλ. ἐφορῶ.

ἐφορεία, ας, ἡ· ἡ ἐπιτήρησις, ἐπίβλεψις, inspection, n. f. surveillance, n. f. || αἱ ἐφορεῖαι τῶν σχολείων, les comités d'inspection des écoles. § ἐφορεία ὑλικοῦ (μᾶλλον σκευῆς) πολέμου, magasin d'artillerie; || ἤτοι ἡ ἀποθήκη ἐν ᾗ φυλάσσεται ἡ **σκευή,** matériel; βλ. λέξιν, καὶ **ἀποθήκη.** § éphorie, n. f. ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφόρου· || ἡ γενικὴ ἐφορεία τῶν ἀρχαιοτήτων, l'éphorie générale des antiquités; βλ. **ἔφορος**· || αἱ οἰκονομικαὶ ἐφορεῖαι, les éphories des finances.

ἐφορευτικός, ή, όν· d'inspection; de surveillance; || ἐφορευτικὴ ἐπιτροπή, comité d'inspection; [ἡ ἐκλογικὴ] comité de surveillance.

ἐφορεύω, μέλ. εύσω· εἶμαι ἔφορος, être inspecteur (surveillant); ἐπιτηρῶ, ἐπιβλέπω, inspecter; surveiller. § être éphore.

ἐφορία, ας, ἡ· βλ. ἐφορεία.

ἐφοριακός, ή, όν· ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν ἐφορείαν ἢ τὸν ἔφορον, d'éphorie; d'éphore.

ἐφορμάω, βλ. ἐφορμῶ.

ἐφόρμησις, εως, ἡ· τὸ νὰ ὁρμήσῃ τις κατά τινος, ἡ ἐπίθεσις, ἔφοδος, attaque, n. f. charge, n. f. assaut, n. m. action de se porter à l'assaut.

ἐφορμῶ (άω), μέλ. ήσω· ἐχθρικῶς κατά τινος ὁρμῶ, ἐπιπίπτω κατά τινος, fondre; se jeter; se précipiter; βλ. καὶ **ἐπιπίπτω**· || προσβάλλω, attaquer; προσβάλλω, βαδίζω εἰς ἔφοδον, assaillir; || ἐκτελῶ τὴν ἔφοδον, se porter à l'assaut; donner l'assaut; || —, ἐκτελῶ ἔφοδον, ῥίπτομαι κατά τινος, s'élancer sur; || ἐφορμῶ κατὰ τοῦ πολεμίου, charger l'ennemi, προχειμένου περὶ πεζικοῦ· || ἐφώρμησε κατ' αὐτοῦ, il fondit sur lui; || ἐφορμῶ κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, assaillir le camp ennemi.

ἐφορμῶν, ῶσα, ῶν· assaillant, e; ὁ ἐπιτιθέμενος, ὁ προσβάλλων, attaquant, e; χαλεῖται ἐκεῖνος ὅστις ἐπιτίθεται ἢ προσβάλλει εἴτε τὸν ἀντίπαλον, εἴτε φρούριον· βλ. καὶ **προσβάλλων.**

ἔφορος, ου, ὁ· ὁ ἐπιθεωρητής, inspecteur; ὁ ἐπιστατῶν, ἐπιβλέπων, surveillant; ὁ φυλάσσων τι, garde, n. m. || οἱ ἔφοροι τῶν σχολείων, les inspecteurs des écoles. § ἔφορος ὑλικοῦ πυροβολικοῦ, garde d'artillerie (ὅστις ἔδει μᾶλλον νὰ καλῆται **σκευοφύλαξ** τοῦ πυροβολικοῦ· βλ. **σκευή,** matériel); ἀξιωματικὸς ἐπιπεφορτισμένος τὴν φύλαξιν καὶ συντήρησιν τῆς **σκευῆς** τοῦ πυροβολικοῦ (βλ. matériel). Ἐν Γαλλίᾳ οἱ ἔφοροι **τοῦ ὑλικοῦ πυροβολικοῦ** (les gardes d'artillerie) εἶνε πέντε βαθμῶν ἐξομοιούμενοι μὲ στρατιωτικούς: γενικὸς ἔφορος 1ης τάξεως = ταγματάρχης, garde principal de 1 classe; || γενικὸς ἔφορος 2ας τάξεως = λοχαγὸς α', garde principal de 2 classe; || ἔφορος 1ης τάξεως = λοχαγὸς β', garde de 1 classe; || ἔφορος 2ας τάξεως = ὑπολοχαγός, garde de 2 classe; || ἔφορος 3ης τάξεως = ἀνθυπολοχαγός, garde de 3 classe. § —, éphore, n. m. || — (γενικὸς) ἀρχαιοτήτων, éphore (général) des antiquités; || ἔφοροι ἀρχαιοτήτων εἶνε ὑπάλληλοι ἐπιτετραμμένοι τὴν ἐπιθεώρησιν καὶ ἐπιτήρησιν τῶν ἀρχαιολογικῶν συλλογῶν καὶ τὴν ἐποπτείαν τῶν ἑκασταχοῦ τελουμένων ἀνασκαφῶν. Τοιοῦτος διορίζεται ὁ κεκτημένος δίπλωμα διδάκτορος τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς καὶ εὐδοκιμήσας ἐν διαγωνισμῷ. Ὁ ἐπὶ ἑξαετίαν τοὐλάχιστον διατελέσας ἔφορος ἀρχαιοτήτων δύναται νὰ προαχθῇ εἰς γενικὸν ἔφορον προϊστάμενον τῆς ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως «γενικῆς ἐφορείας τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ μουσείων τοῦ κράτους». § οἰκονομικοὶ ἔφοροι, les éphores des finances; les directeurs des contributions directes. § Ἔφοροι οἰκονομικοὶ εἶνε ὑπάλληλοι διατελοῦντες ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τοῦ

ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν καὶ ἔργον ἔχοντες τὴν βεβαίωσιν τῶν δημοσίων ἐσόδων καὶ ἰδίως τῶν ἀμέσων φόρων, τὴν διοίκησιν τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, τὴν ἀντιπροσώπευσιν τοῦ δημοσίου ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἐν ὡρισμέναις περιπτώσεσι κλπ. Εἶνε τεσσάρων τάξεων καὶ διορίζονται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὸν νόμον ΒΡΕ΄ τοῦ 1892 προσόντων. § [ἐπὶ ἀγώνων] Οἱ ἔφοροι, les ephores, ἀποφασίζουσιν ἀνεκκλήτως ἐπὶ παντὸς ζητήματος μὴ προβλεπομένου ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἀγώνων καὶ ἐφεσιβαλλομένου ἐνώπιον αὐτῶν ὑπὸ τῆς ἑλλανοδίκου ἐπιτροπῆς· || οἱ ἔφοροι τῶν ὀργάνων καὶ σκευῶν, les inspecteurs des engins, παραλαμβάνουσι καὶ τοποθετοῦσιν ἐγκαίρως τὰ διάφορα ὄργανα, ὧν γίνεται ἑκάστοτε χρῆσις ἐν τοῖς διαφόροις ἀγωνίσμασι καὶ ἐξελέγχουσιν ἂν ἡ κατασκευὴ καὶ αἱ διαστάσεις τούτων συμφωνοῦσιν πρὸς τὰς ἐν ταῖς ἀγωνιστικαῖς διατάξεσιν ὁριζομένας. § ἔφορος τῆς βιβλιοθήκης, le conservateur de la bibliothèque; ἔφορος τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης, conservateur de la bibliothèque nationale, καλεῖται ὁ διευθυντὴς αὐτῆς, ἔχων βαθμὸν νομάρχου καὶ μισθὸν 500 δρ. κατὰ μῆνα.

ἐφορῶ (άω), ἐπιθεωρῶ, inspecter; ἐπιστατῶ, ἐπιβλέπω, surveiller.

ἐφτά, βλ. ἑπτά, κτλ.

ἐφτάψυχος, ὁ· [δημ.] ἑπτάψυχος, ὁ δυσκόλως παραδίδων τὸ πνεῦμα.

ἐφυάλωμα, ατος, τό· ἐφυάλωσις, ἡ· glasure, n. f. (γάνωμα) ὑαλοειδὴς ἢ σμαλτώδης μάζα ἐπαλειφομένη ἐπὶ πηλίνων ἢ καὶ μεταλλικῶν ἀντικειμένων ἐν εἴδει ἐπιχρίσματος τετηγμένου· παρέχει εἰς τὰ σκεύη καλλιτέραν ὄψιν, τὰ καθιστᾷ ἀνθεκτικώτερα, ἀδιαπέραστα ὑπὸ τῶν ῥευστῶν. κλπ. Τὸ συνηθέστατον πρὸς ἐφυάλωσιν μετάλλων λευκὸν μίγμα (émail, σμάλτωμα) συνίσταται ἐξ ἄμμου, μολυβδοξειδίου, κασσιτεροξειδίου, ποτάσσης καὶ μαγειρικοῦ ἅλατος· τοῦτο δύναται νὰ χρωματισθῇ κατὰ βούλησιν τῇ προσμίξει τῶν καταλλήλων μεταλλοξειδίων. Τὸ ἐφυάλωμα τῶν κοινῶν πηλίνων δοχείων τελεῖται τῇ ἐπιπάσει αὐτῶν μετὰ μολυβδοξειδίου (εἰς ὃ προστίθενται πολλάκις ἐξ ἄλλου μετάλλου ὀξείδια διὰ τὸ χρῶμα) καὶ διαπυρώσει.

ἐφυγραίνω, κάμνω τι ὑγρὸν ἐπάνωθεν, humecter.

ἐφυδραργυρόω-ῶ· amalgamer; amalgamater; βλ. **ἀμάλγαμα, ἀμαγαλμάτωσις**· || ἔλασμα ψευδαργύρου ἐφυδραργυρωμένον, lame de zinc amalgamé.

ἐφυδραργύρωσις, εως, ἡ· amalgamation, n. f. βλ. **ἀμαλγαμάτωσις**· ἐφυδραργύρωσις ψευδαργύρου (ἠλεκτρομηχ.)· ἡ ἐφυδραργύρωσις τοῦ ψευδαργύρου συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐπιχρισθῇ οὗτος δι' ὑδραργύρου ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ λεπτὸν στρῶμα κράματος ὑδραργύρου καὶ ψευδαργύρου· διὰ τοῦ τρόπου τούτου καὶ ὁ ἀγοραῖος ψευδάργυρος ἀποκτᾷ τὰς ἰδιότητας τοῦ χημικῶς καθαροῦ τοιούτου, ἤτοι τὸ νὰ μὴ διαλύηται ὑπὸ τῶν ὀξέων ἐν ταῖς ἠλεκτρικαῖς στήλαις, παρὰ μόνον ὅταν τὸ ῥεῦμα ἦνε κλειστὸν καὶ ἡ στήλη ἐν ἐνεργείᾳ.

ἐφυδρορρόα, ας, ἡ· [ναυτ.] fourrure de gouttière; βλ. **ὑδρορρόη,** gouttière.

ἐχέγγυος, ος, ον· ὁ παρέχων ἀσφάλειαν, ἐγγύησιν, qui donne l'assurance; qui assure; qui garantit; assuré, ée; garanti, e; καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων βέβαιος, sûr; φερέγγυος, solvable; || [οὐδ. οὐσ.] ἐχέγγυον, τὸ παρεχόμενον ὡς ἀσφάλεια, ἡ ἀσφάλεια, assurance, n. f. ἡ ἐγγύησις, garantie, n. f. τὸ (διδόμενον) ἐνέχυρον, gage, n. m.

ἔχει, τό· (ἀπὸ τὸ ἀπαρέμφατον ἔχειν), ὄνομα οὐσ. οὐδέτερον, συνώνυμον μὲ τὸ **βιός, περιουσία,** βλ. ἔχω.

ἐχεμύθια, ας, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐχεμύθου, ἤτοι τὸ νὰ μὴ ἀνακοινώνῃ ὅ,τι γνωρίζει, τὸ νὰ συγκρατῇ ἑαυτόν, discrétion, n. f. τὸ ἀπόκρυφον, μυστικόν, le secret; ἡ ἐπιφυλακτικότης, réserve, n. f. || ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν ἐχεμύθιάν σου, je me confie à votre discrétion; || παρέβη τὴν ἐχεμύθιαν τῆς ὑπηρεσίας, il a trahi le secret du service; || ἐν ἐχεμυθίᾳ = ἐμπιστευτικῶς, confidentiellement; || κοινοποιῶ τι ἐν ἐχεμυθίᾳ, confier une chose sous le sceau du secret. § ἐχεμυθίας παράβασις, violation du secret de service; (Π. Ν. 452-455), καλεῖται ἡ ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου ἀθέμιτος ἀνακοίνωσις εἰδήσεων ἢ ἐγγράφων, ὧν ἔλαβε γνῶσιν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του, ὡς καὶ ἡ κοινοποίησις τῶν κατὰ τὰς διασκέψεις τῶν δικαστῶν καὶ ἐνόρκων γενομένων ψηφοφοριῶν. Ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία θεωρεῖται ἡ τοιαύτη ἀνακοίνωσις εἰς ξένην δύναμιν ἢ πράκτορα αὐτῆς. Ἡ πρᾶξις χαρακτηρίζεται ὡς πλημμέλημα, τιμωρεῖται δ' αὐστηρότερον ἂν ἐγένετο ἐξ ἰδιοτελείας καὶ ἂν ἐπῆλθεν ἐξ αὐτῆς βλάβη εἰς τὸ κράτος ἢ εἰς τοὺς ἰδιώτας.

ἐχέμυθος, ος, ον· ὁ τηρῶν ἐχεμύθιαν, ὁ μὴ ἀνακοινῶν ὅ,τι γνωρίζει ἢ ἔμαθε, discret, ète; βλ. **ἐχεμύθια**· ὁ ἐπιφυλακτικός, réservé, ée; [οἰκ.] boutonné, ée; κοινῶς ἔχει φραγμένο, βουλωμένο τὸ στόμα του.

ἔχερι, τό· [διάλ. Νάξου] = τὸ τιμόνι τοῦ ἀρότρου, ἤτοι ἡ χεὶρ αὐτοῦ.

ἐχεφρονέω, ἐχεφρονῶ, ἔχω τὰς φρένας, εἶμαι ἐχέφρων, φρόνιμος, συνετός, être prudent; être sensé (sage).

ἐχεφρόνως, [ἐπίρ.] μετ' ἐχεφροσύνης, avec prudence, prudemment; μετὰ φρονήσεως, συνέσεως, avec sagesse, συνετῶς, sagement.

ἐχεφροσύνη, ης, ἡ· ἡ φρόνησις, prudence, n. f. ἡ φρονιμάδα, ἡ σύνεσις, sagesse, n. f. || ἔχει στιγμὰς ἐχεφροσύνης, il a des moments de lucidité (διαυγείας νοός).

ἐχέφρων, ων, ον· ὁ τὰς φρένας, γνῶσιν, φρόνησιν ἔχων, prudent, e; συνεπῶς ὁ φρόνιμος, γνωστικός, sage, adj. συνετός, sensé, ée.

ἐχθαίρω, μέλ. αρῶ, ἀόρ. ἤχθησα· (ἀντίθ. τῷ φιλέω), μισῶ, haïr; ἐχθρεύομαι, ἔχω εἰς ἔχθραν, avoir en haine; ἔχω ἔχθραν (μῖσος)

ἐναντίον τινὸς (πρός τινα), avoir de l'inimitié contre (pour) quelqu'un.

ἐχθές, [ἐπίρ.] βλ. χθές, hier,

ἐχθεσινός, ή, όν· βλ. χθεσινός, d'hier.

ἔχθιστος, ος, ον· καὶ ἐχθίστατος, ὑπερθετ. τοῦ ἐχθρός, ἐχθρότατος, μισητότατος, odieux, euse ; détesté, ée ; détestable, adj.

ἔχθρα, ας, ἡ· ἔχθος, τό· (ἀντιθ. τῷ φιλίᾳ), inimitié, n. f. τὸ ἐχθρεύεσθαι, μισεῖν τινά, τὸ μίσος, haine, n. f. || μοῦ ἔχει ἔχθραν, il a de l'inimitié pour (contre) moi.

ἐχθρεύομαι, μέλ. θὰ ἐχθρευθῶ, ἀόρ. ἐχθρεύθηκα, ἔχω ἔχθραν πρός τινα, avoir de l'inimitié ; μισῶ, haïr ; ἀποστρέφομαι, ἀπεχθάνομαι, détester ; || δὲν ἠξεύρω τί ἔκαμα καὶ μ' ἐχθρεύεται, je ne sais pas comment j'ai encouru son inimitié = ἀγνοῶ πῶς ὑπέπεσα εἰς τὴν ἔχθραν του.

ἔχθρητα, ἡ· [δημ.] λέγεται κοινῶς ἀντὶ **ἔχθρα.**

ἐχθρικός, ή, όν· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθετ. ώτατος), ἀνήκων εἰς, προερχόμενος ἀπὸ ἐχθρόν, πολέμιον, hostile, adj. ennemi, e; d'ennemi ; || ἐχθρικὴ πρᾶξις, action hostile ; || τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, le camp ennemi.

ἐχθρικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐχθρικόν, d'une manière hostile, hostilement, adv. ὡς ἐχθρός, en ennemi.

ἐχθροπάθεια, ας, ἡ· τὸ διατίθεσθαι ἐχθρικῶς (οὐχὶ φιλικῶς) πρός τινα, ἡ ἔχθρα, inimitié, n. f. l'inimitié parait toujours ouvertement. § —, animosité, n. f. = μνησικακία (ressentiment), ζωηρὸν μῖσος· || ἡ ἐχθροπάθεια εἶνε εἶδος ἐπαυξάνοντος θυμοῦ ἐναντίον τινός, l'animosité est une sorte de colère croissante contre quelqu'un ; || ἔχειν ἐχθροπάθειαν κατά τινος, avoir de l'animosité contre quelqu'un.

ἐχθροπραξία, ας, ἡ· hostilité, n. f. ἐχθρικὴ πρᾶξις, acte d'hostilité ; || ἄρχομαι τῶν ἐχθροπραξιῶν, ouvrir les hostilités.

ἐχθρός, ά, ὸν (ἔχθος) (προφ. κοινῶς ἐχτρὸς καὶ ὀχτρὸς) (συγκρ. ότερος, ότατος, καὶ ἔχθιστος), ennemi, n. ὁ ἐχθρικὴν διάθεσιν ἔχων, ὁ ἐχθρικῶς διακείμενος πρός τινα, ἀντίθ. τῷ φίλος· [συνεκδ.] ἀντίπαλος, adversaire, adj. || κατέβαλε τοὺς ἐχθρούς του, il a triomphé de ses ennemis ; || οἱ ἐχθροί μας ἐνίκησαν, nos adversaires l'ont emporté. § ἐχθρός, ennemi, n. m. λέγεται ἐπίσης ὁ πολέμιος (hostile), συνεπῶς ὁ ἀντίπαλος (adversaire) καθ' οὗ μάχονται ἢ μεθ' οὗ εὑρίσκονται εἰς πόλεμον. Κατὰ τὰς ἐπὶ παντοδαποῦ ἐδάφους (terrain varié) ἀσκήσεις ὁ ἐχθρὸς καλεῖται ὑποτιθέμενος (ennemi supposé) ὅταν ἡ πρὸς αὐτὸν διεύθυνσις, ἡ δύναμις καὶ ἡ τοποθεσία αὐτοῦ δεικνύωνται ἁπλῶς καὶ καθ' ὑπόθεσιν· λέγεται εἰκονιζόμενος (ennemi figuré), ὅταν γίγνηται χρῆσις πρὸς παράστασίν του ἀριθμοῦ τινος ἀνδρῶν σχετικῶς μικροῦ, τέλος δὲ ὀνομάζεται παριστάμενος (ennemi représenté), ὅταν ἀμφότερα τὰ ἀσκούμενα μέρη ἐνεργῶσι κατ' ἀλλήλων μετὰ τῆς πραγματικῆς των δυνάμεως.

ἐχθρότης, ητος, ἡ· τὸ διάκεισθαι ἐχθρικῶς πρός τινα, ἡ ἔχθρα, inimitié, n. f. [ἐν.] ἐχθροπραξία, hostilité, n. f.

ἔχιδνα, ης, ἡ· vipère, n. f. γένος ἰοβόλων ὄφεων εἰς ὃ συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ κοινὴ ἔχιδνα, κοινῶς λεγομένη ὀχιὰ καὶ ὄχεντρα· ἔχει μῆκος σώματος 60 ἕως 90 ἑκατοστ. τοῦ μέτρου, χρῶμα φαιὸν ἢ ὑπορφνον μετὰ δύο σειρῶν μελαίνων κηλίδων ἐπὶ τῆς ῥάχεως αὐτῆς, καὶ μιᾶς ἑκατέρωθεν ἐπὶ ἑκάστης πλευρᾶς τοῦ σώματος. § [πυροβ.] ἔχιδνα, aspic, n. m. εἶδος ἀρχαίου γαλλικοῦ βαρέος κανονίου τῶν 12 λιτρῶν.

ἐχιδνόδηκτος, ος, ον· ὑπ' ἐχίδνης δαγκασθείς, mordu par une vipère.

ἐχιδνοειδής, ής, ές· ὅμοιος ἐχίδνῃ, semblable à une vipère.

ἐχιδνώδης, ης, ες· de vipère; ἐχιδνοειδής.

ἐχινόδερμον, ου, τό· échinoderme, n. m. (πληθ. τὰ ἐχινοδέρματα), μία τῶν μεγάλων διαιρέσεων τοῦ βασιλείου τῶν ζώων. Τὰ ζῷα τοῦ τύπου τούτου ἔχουσι σφαιροειδῆ ἢ κυλινδρικὴν μορφήν, συνήθως ἀκτινοειδῆ (μὲ 5 ἀκτῖνας). Τὸ ἐξωτερικὸν δέρμα τοῦ σώματός των ἀποστεοῦται καὶ μεταβάλλεται εἰς ἀκίνητον τιτανώδη θήκην, οὐχὶ ὅμως πάντοτε ἀκανθοφόρον.

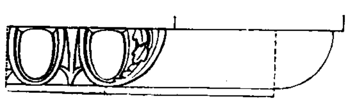
ἐχινοειδής, ής, ές· échinéen, enne, ὑποδιαίρεσις τῶν ἐχινοδερμάτων ζῴων· ἔχουσι τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα σφαιροειδὲς ἢ δισκοειδές. Γνωστότερα εἴδη εἶνε ἐχῖνος ὁ σφαιροειδὴς (echinus sphaera = ὁ γνωστὸς ἀχινός) καὶ ἐχῖνος ὁ ὑδροπέπων (echinus melo), κοινοὶ καθ' ἅπασαν τὴν Μεσόγειον· βλ. ἐχῖνος· || ἐχινοειδής, en hérisson, ὅμοιος ἐχίνῳ. § [οἰκοδ.] ἐχινοειδὴς θεμελίωσις, hérisson, n. m. ἤτοι θεμελίωσις ὁδοστρώματος δι' ὀρθίων λίθων, τῶν ὀξυτέρων μερῶν αὐτῶν εὑρισκομένων πρὸς τὰ ἄνω, πληρουμένων δὲ τῶν κενῶν διὰ σκύρων. § ἐχινοειδὴς τροχοφόρος θύρα, hérisson roulant ; κυλινδουμένη θύρα πρὸς ἀπόφραξιν διαβάσεως τινός, φέρουσα σιδηρᾶς αἰχμάς· || σταθερὸς ἐχῖνος, hérisson stable, ἢ ἁπλῶς hérisson, εἶδος ἐχίνου (cheval de frise) ἄνευ τροχῶν.

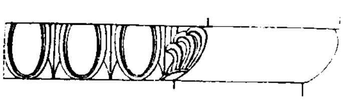
ἐχινοκέφαλος, ος, ον· échinocéphale, adj. οὗτινος ἦν ἡ κεφαλὴ ὁμοία τῇ ἐχίνου.

ἐχινόκοκκος, ου, ὁ· échinocoque, n. m. καλεῖται ὁ ἄνευ γένους νεοσσὸς τῆς ὡρίμου ἐχινοκόκκου ταινίας, ἥτις ζῇ ἐν τῷ ἐντέρῳ τοῦ κυνός, καὶ ἧς τὸ ᾠάριον ἀναποθὲν ὑπὸ τῶν συμβιούντων μετὰ κυνῶν καὶ εἰσελθὸν εἰς τὸ αἷμα, φέρεται συνήθως διά τινος τῶν κλώνων τῆς πυλαίας φλεβὸς εἰς τὸ ἧπαρ, ἔνθα προσκολλᾶται καὶ σπανιώτερον ἄγεται εἰς ἄλλα ὄργανα. Ἐκ τοῦ ἐμβρύου πλάσσεται ἡ κύστις τοῦ ἐχινοκόκκου ἐντὸς τῆς ὁποίας αὐξανομένης ἐντὸς 3 - 6 μηνῶν εἰς μέγεθος καρύου, διαμορφοῦνται γενικαὶ λεγόμεναι κύστεις ἐν αἷς πολλοὶ γεννῶνται σκώληκες, φέροντες τέσσαρα ἐκμυζητικὰ κυάθια καὶ ἀγκυστρωτὸν στέφανον.

ἐχινόπους, οδος, ὁ· ὁ πόδας ἔχων ἐχίνου [βοτ.], ὀνομασία τῆς Γενίστης τῆς ἀκανθοκλάδου.

ἐχῖνος, ου, ὁ· oursin, n. m. γένος τῆς τάξεως τῶν ἐχινωδῶν, ἔχει δέρμα τιτανῶδες κεκαλυμμένον ὑπὸ κινητῶν ἀκανθῶν, κοινῶς ὁ ἀχινός, châtaigne de mer ; βλ. **ἀχινός.** § [ζωολ.] **ἐχῖνος,** hérisson, n. m. καλεῖται γένος μαστοφόρων ζῴων τῆς τάξεως τῶν ἐντομοφάγων, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα **ἀκανθόχοιρος·** βλ. λέξιν, κοινῶς σκαντζόχοιρος, porc-épic. § [ξυλουργ.] hérisson, n. m. χονδροειδὴς ὀδοντωτὸς τροχός· βλ. καὶ φανὸς ξύλινος. § [ὀχυρ.] ἐχῖνος, cheval de frise, καλεῖται οὕτως ἐν τῇ ὀχυρωτικῇ συναρμογὴ ξύλων, συγκειμένη ἐξ ἐπιμήκους ὁριζοντίου δοκοῦ ἀποτελούσης τὸν κορμὸν τοῦ ἐχίνου. Ἡ δοκὸς αὕτη πάχους 0μ, 20 ἕως 0μ, 24 διαπερᾶται καθέτως καὶ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ὑπὸ ξυλίνων **ἀτράκτων** (fuseaux) αἰχμηρῶς τετμημένων ἢ φερόντων σιδηρᾶν αἰχμήν, ἕνεκα τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν **λόγχαι.** Τὸ μῆκος τῶν ἀτράκτων εἶνε 3- 4 μέτρων. Ὑπάρχουσιν ἐχῖνοι φέροντες δύο, τρεῖς ἢ τέσσαρας σειρὰς ἀτράκτων. Οἱ ἐχῖνοι τοποθετοῦνται εἰς μέρη ἔνθα δὲν προσβάλλονται ὑπὸ τοῦ ἐχθρικοῦ πυροβολικοῦ, διότι εὐκόλως καταστρέφονται ὑπ' αὐτοῦ· π. χ. ἐντὸς τῶν τάφρων, εἰς τοὺς αὐχένας (gorges) τῶν χαρακωμάτων, κτλ. § [τακτ.] ἐχῖνος τακτικός, hérisson tactique; τετράγωνον 3000 ἕως 4000 στρατιωτῶν ὡπλισμένων διὰ μακρῶν δοράτων· βλ. καὶ **δορυφόρος·** § [ἀρχιτ.] ἐχῖνος (λατ. echinus), γαλ. échine ἢ eschyne, n. f. (ὅστις λέγεται καὶ ὠά, oves); μέρος τοῦ Δωρικοῦ κιονοκράνου, τὸ βαστάζον τὸν ἄβακα (abaque)· βλ. καὶ **κιονόκρανον** (chapiteau). Ὁ **ἐχῖνος,** échine ἢ eschyne, n. f. ἢ quart de rond ἢ quart de rond droit, εἶνε γλυφὴ (moulure) κυρτὴ ἧς ἡ τομὴ παριστᾷ σχῆμα τεταρτοκυκλίου τὸ κέν-

τρον τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται εἰς τὸ ἄκρον ὁριζοντίου εὐθείας χρησιμευούσης ὡς ἀκτῖνος· ἐκ τοῦ ἑτέρου ἄκρου τῆς ὁριζοντίου ἄρχεται πρὸς τὰ κάτω ὁ σχηματισμὸς τοῦ τεταρτοκυκλίου, ἐὰν δὲ ὁ σχηματισμὸς αὐτοῦ γίνηται πρὸς τὰ ἄνω τῆς ὁριζοντίου, τότε καλεῖται **ἀνεστραμμένος ἐχῖνος** (échine renversée ἢ quart de rond renversé). Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀρχιτεκτονικῇ ὁ **ἐχῖνος** εἶνε τμῆμά τι κύκλου ἢ παριστᾷ ᾠοειδῆ τομὴν ἐν εἴδει ἡμιελλείψεως (demi-ellipse), ἐξ οὗ καλεῖται ἐνίοτε καὶ ὠὰ (oves) διότι φέρει κεχαραγμένα ἐπ' αὐτοῦ τοιαῦτα· ὁ ἐχῖνος εὑρίσκεται εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ Δωρικοῦ κιονοκράνου κτλ., ὑπὸ τὸν ἄβακα· βλ. **κιονόκρανον** καὶ **ῥυθμός.** Εἰς τοὺς ἀρχαίους ῥυθμοὺς ἡ κατατομὴ τοῦ **ἐχίνου** (ove ou échine) τοῦ ἀρχαίου Δωρικοῦ κιονοκράνου προσεγγίζει μᾶλλον πρὸς τὴν κατατομὴν ᾠοῦ, ἢ ἀνεστραμμένης **σκοτίας** (scotie). Τὰ ὠὰ (oves), ἅτινα ἐπὶ τοῦ ἐχίνου ζωγραφίζονται ἢ σκαλίζονται, χωρίζονται μεταξὺ τῶν ὑπὸ μικρῶν αἰχμῶν καλουμένων **γλωσσῶν** ὄφεων (langue de serpent ou dard) ; ‖ ove fleuronnée, **ἀνθοφόρος ἐχῖνος** καλεῖται ὁ ἐχῖνος ὁ φέρων ἐζωγραφισμένα ἢ ἐγλυμμένα πέταλα ἀνθέων· ‖ ovicule, n. m. μικρὸς ἐχῖνος.

ἐχινωτός, ή, όν· ὡς ἐχῖνος, échiné, ée.

ἔχμα, ατος, τό· τὸ κρατοῦν τι στερεὰ ἢ ὀπίσω, τὸ σταματοῦν τι, ce qui sert à arrêter, à retenir ; δέσιμον, δεσμός, lien, n. m. ἐμπόδιον, obstacle, n. m. ὅθεν **ἔχμα,** τὸ clameau, n. m. στήριγμα, ἧλος διαιχμος ἢ διάγκιστρον καλεῖται οὕτω τεμάχιον κεχυρτωμένου σιδήρου μήκους 0μ. 22 περίπου, φέρον αἰχμὰς εἰς ἀμφότερα τὰ ἄκρα· ὅταν αἱ αἰχμαὶ ἦνε ἐστραμμέναι κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν καλεῖται ἔχμα μονόεδρον ἢ πλατύεδρον (clameau à une face ou clameau plat), ὅταν δὲ κατ' ἀντίθετον, ἔχμα ἀμφίεδρον ἢ δίεδρον (clameau à deux plans). Τὰ ἔχματα ταῦτα χρησιμεύουσι διὰ τὸν σύνδεσμον δύο τεμαχίων ξύλων ἢ ἑτέρων ἀντικειμένων, κτλ. ‖ — αἰχμηρὸν καὶ ἀγκιστρωτόν, clameau à pointe et à crochet ; ‖ ἔχματα τεκτονικά, clameaux de charpentier ; ‖ ἔχμα ἀναπρίστου, clameau de scieur de long. § [ναυτ.] ἔχμα, saisine, n. f. κοινῶς ὁ **μπότσος,** ἤτοι μικρὸν τεμάχιον σχοινίου χρησιμεῦον πρὸς στερέωσιν σκεύους ἢ ἄλλου ἀντικειμένου ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἢ ἀλλαχοῦ· ἐνίοτε τὰ ἔχματα ἔχουσι κόραχα ἐκ τῆς μιᾶς ἄκρας πρὸς ἀγκύρισιν καὶ **λοβὸν** ἐκ τῆς ἑτέρας πρὸς σύσφιγξιν· ‖ ἔχματα τῆς ἀκάτου, κοινῶς τρίγκες, βλ. **δεσμοὶ τῆς** ἀκάτου· ‖ ἔχμα δακτυλίου [πυροβολ.], bride de brague=ὀχεύς, δεσμός.

ἐχμάζω, μέλ. άσω· συγκρατῶ, κρατῶ, retenir ; σταματῶ, arrêter ; δένω, attacher ; clamauder ; δένω, συγκρατῶ στερεὰ δι' ἐχμάτων, βλ. **ἔχμα·** ‖ [ναυτ.] saisir, κοινῶς **μποτσάρω,** ἤτοι στερεῶ τι δι' ἔχματος (saisine); ‖ [ναυτ.] bosser ἢ saisir, δεσμεύω σκεῦός τι, κτλ. οὐροδετέω-ῶ, βλ. καὶ **οὐρόδεσμος,** nœud de bosse.

ἐχμάτιον, ου, τό· μικρὸν ἔχμα, petit clameau ; ‖ [ναυτ.] μικρὸς μπότσος, **μποτσέλο,** [petite] saisine, n. f. βλ. **ἔχμα·** ‖ ἐχμάτια λέμβων, κοινως **μποτσέλα,** saisines d'embarcation, ἤτοι τεμάχια σχοινίου χρησιμεύοντα πρὸς ἔχμασιν τῶν λέμβων.

ἔχος, τό· [διάλ. Ἠπείρου] = ὁ **πλοῦτος·** ἡ φύλαξις, διατήρησις.

ἐχούμενος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] = πλούσιος.

ἐχπάνω, [διάλ. Οἰνόης] (ἐκ-σπάω), ἀποσπῶ, διαρρηγνύω· χρόν. πρωτ. ἐχπάνησκα, ἔχπασα, παθ. ἐχπάσκομαι (=ἐκ-σπάομαι).

ἔχπασμα(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] (ἔκ-σπασμα), ξέσχισμα, διάρρηξις, ξερρίζωμα.

ἐχτές, [δημ.] = χθές.

ἐχτρέβω, [διάλ. Οἰνόης] (ἐκ-στρέφω), ξαναγυρίζω, ἀνατρέπω· παθ. ἐχτρέφκομαι (=ἐκ-στρέφομαι).

ἔχτρεμα(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] ἐκστροφή, ξαναγύρισμα, ἀνατροπή.

ἐχτροπάθεια, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] βλ. ἐχθροπάθεια.

ἔχτυπος, ὁ· [διάλ. Νάξου] = ὁ κτύπος.

ἐχτροπαθῶ, [διάλ. Οἰνόης] βλ. ἐχθροπαθῶ.

ἐχυρός, ά, όν· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθετ. ώτατος), στερός, ὁ ὀχυρός, ὠχυρωμένος, fortifié, ée; φυλάξιμος, tenable, adj. || ἀσφαλής, sûr, e.

ἐχυρότης, ητος, ἡ· βλ. ὀχυρότης· || ἡ ἀσφάλεια, sûreté, n. f.

ἐχυρόω, βλ. ὀχυρόω, fortifier.

ἔχω, μελ. ἕξω καὶ σχήσω, θὰ ἔχω, μέσ. μελ. ἕξομαι, παρατ. εἶχον, ἀόρ. β. ἔσχον, γενικῶς avoir, καὶ ἐνίοτε ἔχειν = εἶναι, être; κέκτημαι, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, κατέχω, posséder; || ἔχει μεγάλην περιουσίαν, il a une grande fortune; || τὸν ἔχει [φρ. ἐνν. τὸν παρᾶ], il a de quoi; βλ. καὶ φυσᾶ· || ἐλπίζομεν νὰ σᾶς ἔχωμεν διὰ μερικὰς ἡμέρας, nous espérons vous posséder pendant quelques jours; || ἔχει γλῶσσαν [μεταφ.], il a la langue bien pendue; || δὲν ἔχεις γλῶσσαν; êtes vous muet? || ἔχω δουλειὰν (ἐργασίαν), j'ai à faire; j'ai à travailler; je suis occupé= εἶμαι ἀπησχοληµένος· || [ἀπολ.] δὲν ἔχω, je n'en ai pas; || ἔχω νὰ λάβω (παρ' αὐτοῦ), il m' est dû; || ἀνὰ χεῖρας ἔχω [τὴν ἀπὸ... ἐπιστολήν σας], être en possession de; être possesseur (= εἶμαι κάτοχος). avoir entre les mains. || τί νέα ἔχετε; qu'est ce que vous savez de nouveau? || τὸν ἔχω φίλον. il est mon ami; || ἔχει τὴν ἀδελφήν μου, il a épousé ma sœur; || ἔχω κατὰ νοῦν, κτλ. βλ. νοῦς· || ἔχω σκοπόν, avoir en vue; avoir l' intention; || ἔχω καιρὸν = εὐκαιρῶ, avoir le temps; || ἔχει πυρετόν, il a la fièvre; || τὸ παιδὶ ἔχει δόντια, l'enfant fait ses dents (est en dentition (=ὀδοντοφυΐα)· || ἔχει τὸν φόβον μου, il a peur de moi; || τί ἔχει καὶ κλαίει; qu'a-t-il qu'il pleure? ἔχει δέκα ἐτῶν ὑπηρεσίαν, il compte dix ans de service; || ἔχω εἰς τὸ χέρι, βλ. χέρι· || τὸν ἔχω εἰς ἀντιπάθειαν, je l'ai en aversion; || ἔχω χάριν· βλ. χάρις· || ἔχεις νὰ μοῦ ἀλλάξῃς αὐτὸ τὸ χαρτονόμισμα; avez-vous de quoi me changer ce billet? || ἔχω νὰ κάμω, κτλ. βλ. κάμνω· || τί ἔχει νὰ εἰπῇ αὐτό; qu'est-ce que cela veut dire? || ἔχω τρεῖς μῆνας νὰ τὸν ἰδῶ, il y a trois mois que je ne l'ai vu; || ἔχει τρεῖς ἡμέρας ποῦ ἔφυγε, il y a trois jours qu'il est parti; || πόσον καιρὸν ἔχετε εἰς τὰς Ἀθήνας; depuis quand êtes-vous à Athènes? || ἔχω ἕνα μῆνα τώρα ποῦ τοῦ τὸ λέγω, je ne fais que lui répéter cela depuis un mois; || καλὸν νὰ ἔχῃς· νάχῃς καλὸν [εὐχή], Dieu vous bénisse; || τὴν κατάραν μου νὰ ἔχῃς, je vous maudis; soyez maudit; || ἔχε ὑγείαν [φρ. χαιρετ.] adieu; je vous salue; au revoir; || ἔχει ὁ Θεός! il ne faut pas désespérer; Dieu est bon (grand); || εἶχε δὲν εἶχε τὰ ἐκατάφερε, il fit tant et si bien qu'il en vint à bout; || ἄς τὰ κλαίῃ ποῦ τάχει [παροιμ.], bien d'autrui n'est pas ménagé; § ἔχειν, avoir συνών. τοῦ φέρειν, porter; || ἔχει [ὅλα του] τὰ γένειά; il porte [toute] la barbe; || δὲν ἔχει ποτὲ τοὺ χρήματα ἐπάνω του, il ne porte jamais de l'argent; || τὸν ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου, je le porte dans mon cœur; || [τὸ ἔγγραφον] δὲν ἔχει ἡμερομηνίαν, ne porte point de date; || λίθος τις, ξύλον, κτλ. ἔχει τόσον μῆκος, ἐπὶ τοσούτου πλάτους καὶ ὕψους, une pierre, un bois, etc. porte tant de longueur sur tant de largeur et de hauteur; § ἔχειν, συνών. τοῦ τηρεῖν, κρατεῖν, tenir; δίδειν πάρέχειν, donner; || τὸ ἔχει ἀπὸ τὸν πατέρα του, il tient cela de son père; || ἔχει σχολεῖον (ξενοδοχεῖον, κτλ.), il tient école (hôtellerie, etc); || τὸν ἔχουν φυλακήν, on le tient en prison; || εἶχεν ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα, il tenait les fenêtres ouvertes; || ποῦ ἔχει τὰ χρήματά του, où tient-il son argent; || πόθεν ἔχετε αὐτὴν τὴν εἴδησιν; d'où tenez-vous cette nouvelle? || ἔχω [τινὰ] εἰς ὑπόληψιν, tenir (avoir) en estime; estimer=ὑπολήπτομαι· || τὸ ἔχει ὁ τόπος, cela tient au local; || ἔχει [εἰς τὸ σπίτι του] ἀνοικτὸν τραπέζι, il tient table ouverte; || ἔχει χορὸν ἀπόψε, il donne un bal aujourd'hui; || μᾶς ἔχει γεῦμα, il nous donne à dîner; il nous régale; || ἔχω γεῦμα τοῦ ἀδελφοῦ σας, j'ai votre frère à dîner. § ἔχειν, συνών. τοῦ εἶναι εἰς, être en; || ἔχομεν εἰρήνην, nous sommes en (nous avons la) paix; || ἔχομεν χειμῶνα, nous sommes en hiver; || θὰ ἔχωμεν πόλεμον, nous aurons la guerre; || εἴχαμεν πόλεμον μέ, nous étions en guerre avec; || πόσας τοῦ μηνὸς ἔχομεν; quel quantième du mois avons nous? || δὲν ἔχει διάθεσιν, il n'est pas en bonne humeur (en train); || ἔχω βίαν, je suis pressé = βιάζομαι· || ἔχουν πένθος, ils sont en deuil; || ἔχομεν λογαριασμὸν μαζή, nous sommes en compte; || ἔχει συνδιάσκεψιν, il est en conférence; || τί ἔχομεν; [φρ.] qu'y a-t-il de nouveau? || δὲν τὰ ἔχω καλὰ μαζή του, je ne suis pas en bons termes (je ne suis pas bien) avec lui; || τὰ ἔχει καλὰ μὲ τὴν αὐλήν, il est bien en cour; || τὸ ἔχει καλά, il se trouve bien; il est à son aise; || τὰ ἔχει μαζή μου, il m'en veut; ἤ il s'en prend à moi; || μὲ ποῖον τὰ ἔχεις; à qui en avez-vous? § [οὐδ.] εὑρίσκομαι, εἶμαι, se trouver; se porter; être; || ὁ ἀσθενὴς δὲν ἔχει καλῶς, le malade, ne se trouve pas bien; || πῶς ἔχετε; comment vous portez-vous? comment allez-vous? comment ça va-t-il? || πῶς ἔχετε εἰς τὴν ὑγείαν σας; comment va votre santé? || [ἀπολ.] ἔχει καλῶς, c'est bien; || οὕτως ἔχει, c'est ainsi; il en est ainsi; || οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, en cet état des choses; en l'état; [καὶ ἄλλως] cela étant=τούτου ὄντος· || τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτω, voici l'affaire (l'état des choses); || οὕτως εἶχεν ἡ ὑπόθεσις, ὅτε, l'affaire en était là, quand; || [ἐμπορ.] ὁ λ/σμός σας ἔχει καλῶς, votre compte va bien; || τὸ καλῶς ἔχειν (λο-

γαριασμοῦ), le bien être; le bien trouvé; || τό γε νῦν ἔχον [φρ.ἀρχ.], pour le moment; pour le présent; || — δι' ἐλπίδος, j'espère; j'aime à croire; || ἡ ἐπιστολή του ἔχει οὕτως, sa lettre est ainsi conçue; voici la teneur de sa lettre. § — συνων. τοῦ νομίζω, θεωρῶ, croire; considérer; tenir; ἔχω φήμην, φημίζομαι, réputer; || τὸν ἔχω διὰ χαμένον, je le crois perdu; || οἱ στρατιῶται του τὸν εἶχαν ὡς πατέρα, ses soldats le considéraient comme un père; || τὸν ἔχουν διὰ μάγον, on le tient pour sorcier; || δὲν τὸ ἔχει διὰ τίποτε νά, il est bien capable de; || il ne lui coûte rien de; || δὲν σ' ἔχω ἄξιον νά, je vous défie de; || πῶς τὸ ἔχεις αὐτό; qu'en pensez-vous? qu'en dites-vous? || τὸ ἔχω εἰς καλὸν (εἰς κακόν), je crois de bon (de mauvais) augure; || — περὶ πολλοῦ, faire grand cas de; || δὲν σ' ἔχω ἄνθρωπον, ἂν δὲν τὸ κάμῃς, vous n'êtes pas un homme, si vous ne le faites pas; || δὲν τὸ ἔχω διὰ κακόν, je ne crois pas que c'est mal; || ἔτσι τὸ ἔχομεν ἡμεῖς, c'est dans nos habitudes (dans nos croyances); || τὸν ἔχω 'σὰν ἀδελφόν [μου], je le regarde comme mon frère; || τὸ ἔχω ἐντροπὴν νά, je tiens à honte de; || καλλίτερα ἔχω νά, j'aime mieux de: || καλλίτερα ἔχω νὰ φύγω, j'aime autant m'en aller. § —, περιέχω, contenir; || ἡ βαύκαλις δὲν ἔχει πλέον τίποτε [μέσα], la bouteille ne contient plus rien; || ἡ λέξις αὐτὴ ἔχει μεγάλην σημασίαν, ce mot contient(a) un grand sens; || τὸ δάσος ἔχει πολὺ κυνῆγι, le bois contient une grande quantité de gibier; || τὸ κεφάλι του δὲν ἔχει τίποτε μέσα, sa tête est vide. § [τριτοπρ.] στοιχίζω, coûter; || πόσον (πόσα) ἔχει αὐτὸ τὸ φόρεμα; combien coûte cet habit (ἐπὶ γυν. cette robe)? || ὅλα αὐτὰ ἔχουν εἴκοσι δραχμάς, tout cela vaut vingt drachmes; || πόσον ἔχει τὸ ψωμί; quel est le prix du pain? || αἱ μετοχαὶ αὗται εἶχον χθὲς [εἰς τὸ χρηματιστήριον] τόσα, ces actions faisaient hier [dans la bourse] tant. § [τριτοπρ.] ἔχει, il y a; || δὲν ἔχει πλέον ψωμί, il n'y a plus de pain; || δὲν ἔχει σήμερον θέατρον, on ne joue pas aujourd'hui; il y a relâche; || αὔριον ἔχει μάθημα, il y a classe demain; || [καὶ ἀπολ.] δὲν ἔχει πλέον, il n'y en a plus. § [ὡς βοηθητικὸν ῥῆμα] avoir; [καὶ ἐπὶ μέσων ῥημάτων] être; || δὲν τὸν ἔχω ἰδεῖ ἀπὸ χθές, je ne l'ai pas vu depuis hier; || — γραμμένα δύο γράμματα, j'ai écrit deux lettres: || δὲν ἔχει πλυθῇ εἰς τὴν ζωήν του, il ne s'est pas lavé de sa vie; || ποῦ τὸν ἔχεις κρυμμένον, où l'avez-vous caché? || αὔριον θὰ ἔχω τελειώσει, demain j'aurai fini; || τὰ ἔχει χαμένα, il a perdu la tête. § [μέσ.] ἔχω σχέσιν πρός τι, σχετίζομαι πρός, tenir à; avoir du rapport avec; || ἡ εἴδησις δὲν ἔχεται ἀληθείας, la nouvelle n'est pas vraie; || τὸ πρᾶγμα ἔχεται πιθανότητος, la chose est probable. § [ἀπαρεμφ. οὐσ.] τὸ ἔχει[ν], l'avoir, = ὁ βίος, ἡ περιουσία, le bien; la fortune; || ἔχασε τὸ ἔχει του, il a perdu sa fortune; || τοῦ ἀκριβοῦ τὸ ἔχει σὲ χαροκόπου χέρια [παροιμ], à père amasseur fils gaspilleur.

ἐψευσμένως, (ψεύδομαι), ψευδῶς, πλανημένως, faussement; adj. ἀντίθ. τῷ ὀρθῶς.

ἐψὲς (ὀψέ), [ἐπίρ.] κτλ. βλ. **χθές.**

ἔψημα, ατος, τό· sapa, n. m. κοινῶς τὸ **πετιμέζι** ἢ **πετμέζι·** βρασθεὶς καὶ καλῶς ἐξατμισθεὶς καὶ πυκνωθεὶς χυμὸς τῶν σταφυλῶν μέχρις οὗ καταστῇ εἶδος μέλιτος, ἤτοι πυκνῶς βεβρασμένον γλεῦκος (**μοῦστος**).

ἔψησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἕψω τὸ ψήσιμον (τῶν κρεάτων), action de faire cuire ou bouillir; cuisson, n. f. καὶ ὄπτησις· || τὸ ψήσιμον, ἡ ἔψησις ἐπὶ ἐσχάρας, grillage, n. m. || δευτέρα ἔψησις, τὸ ξαναψήσιμον, recuite, n. f. § ἔψησις ἢ ἀνόπτησις (τῶν μετάλλων, κτλ.), recuit, n. f. ἡ ἐκ νέου ὄπτησις· βλ. καὶ ἕψω.

ἑψητήριον, ου, τό· ἡ ἑψάνη (ἕψω), χύτρα, λεβήτιον, marmite, n. f. τὸ βραστήριον, bouilloire, n. f. τὸ ἐν ᾧ βράζουσι.

ἑψητός, ή, όν· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἕψω, ψημένος, βρασμένος, cuit, e; bouilli, e.

ἒψιλον, τό· ἢ μᾶλλον ἐ ψιλόν, epsilon, n. m. πέμπτον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, cinquième lettre de l'alphabet grec.

ἔψιμος, ὁ· [δημ. καὶ διάλ. Νισύρου] tardif, ive; λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν καρπῶν τῶν ὡριμαζόντων μετὰ τὴν ὡρισμένην ἐποχήν. «Ἔψιμος καρπός, ἔψιμα σταφύλια.» Μεταφορ. λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· «ἔψιμο παιδί, ἔψιμα ἦλθες»=ἀργά. Ἡ λέξις ἐκ τοῦ ὀψέ, ἀντὶ ὄψιμος (τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ **πρώϊμος**)· βλ. **ὄψιμος.**

ἐψόμιον ἅλας, sel d'epsom ou sel de sedlitz; βλ. ἐψομίτης. Δ. Κ.

ἐψομίτης ἢ ἐψόμιον ἢ πικρὸν ἅλας, epsomite (sal neutrum acidulare; magnesia vitriolata). Ὀρυκτὸν ἄχρουν, λευκόν, τεφρόν, ἀποκλῖνον πρὸς τὸ πράσινον, κίτρινον, ἐρυθρόν, ὑαλοειδές, διπλοθλαστικὸν ἀρνητικῶς, δυσαρέστως ἁλμυρόπικρον τὴν γεῦσιν, σκληρότητος 2-2,5 καὶ εἰδ. βάρους 1,7-1,8. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθὸν σύστημα συνήθως κατὰ ἰνώδη καὶ κοκκώδη ἀθροίσματα. Χημικῶς εἶνε $Mg\,SO_4+7H_2O$. Ἀπαντᾷ ὡς ἐπάνθημα ἐν Σιβηρίᾳ, Οὐγγαρίᾳ, Βοημίᾳ, κτλ. Ἀπαντᾷ ἐπίσης συνήθως ἐν πολλοῖς ἰαματικοῖς ὕδασι καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐν τοῖς τῆς Ἐψόμης πλησίον τοῦ Λονδίνου ἐξ ἧς καὶ τὸ ὄνομα. Ὡσαύτως παρ' ἡμῖν ἐν Μήλῳ, Ζακύνθῳ, κτλ.. Χρησιμεύει πρὸς παρασκευὴν τοῦ καθαροῦ **ἐψομίου ἅλατος** (**ἀγγλικοῦ μαγνησιακοῦ** ἢ **πικροῦ ἅλατος**, sel anglais, κοινῶς **ἁλάτι τῆς ἀγγλετέρας**), ὅπερ εἶνε χρήσιμον τῇ ἰατρικῇ ὡς καθάρσιον, καθὼς καὶ τοῦ καθαροῦ ἀνθρακικοῦ μαγνησίου. Δ. Κ.

ἕψω, (παρ. ἧψον, ἀόρ. ἥψησα καὶ ἕψησα, μέλ. ἑψήσω, παρακ. ἥψηκα καὶ ἕψηκα, παθ. παρακ. ἥψημαι καὶ ἕψημαι), μαγειρεύω, cuire; faire cuire; ἢ βράζω (ἐντὸς ὑγροῦ), bouillir; ἑψημένος, η, ον· ψημένος, βλ. **ἑψητός,** ὁ ἑφθός·

|| [παθ.] ἔψομαι, cuire, bouillir ; || ἀνοπτάω -ῶ, recuire ; π. χ. τὸν χάλυβα, τὸν σίδηρον, τὴν σιδηρᾶν μέρμιθα, recuire l'acier, le fer, le fil de fer.

ἐῶ (ἐάω), μέλ. ἐάσω, ἀφίνω, laisser; [ναυτ.] συνών. τοῦ aller. § [ναυτ.] laisser; aller; ἀφίημι κώπας (ἐν λέμβῳ), κοινῶς μολάρω κουπιά, ἤτοι παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κωπηλατῶ ἀφίνων τὰς κώπας, διὰ τοῦ παραγγέλματος ἔα, lais, allez, τοῦ διδομένου εἰς τοὺς ἐρέτας. § [ναυτ.] ἐάω -ῶ, ἀφίνω, λύω, λύνω, κοινῶς μολάρω, larguer ; βλ. καὶ ἔα ! larguez !

ἑωθινός, ή, όν· πρωϊνός, εἰς τὴν πρωΐαν ἀνήκων, ἢ τῆς πρωΐας τὸν καιρὸν γινόμενος, matinal, e ; du matin. § [οὐδ. οὐσ.] ἑωθινόν, aubade, n.f. || [οὐδ. οὐσ.] réveil, n.m. = ἔγερσις, ἀφύπνισμα· ἐγερτήριος τυμπανοκρουσία ἢ σάλπισμα· || σημαίνειν τὸ ἑωθινόν, battre ou sonner le réveil ; || [οὐδ. οὐσ.] ἑωθινὸν [ἐνν. σάλπισμα], diane, n. f. βλ. ἐγερτήριον.

ἑωλίζω, μέλ. ίσω, faisander, καθιστῶ τι ἕωλον, ἀφίνω νὰ λάβῃ τὴν ὀσμὴν τοῦ σηπομένου φασιανοῦ.

ἕωλος, ος, ον (ἀντίθ. τῷ πρόσφατος), ὁ ἐκ τῆς προηγουμένης ἡμέρας ἀπομείνας, συνεπῶς ὁ χθεσινός, ὁ παλαιός, κοινῶς μπαγιάτικος, rassis, qui n'est plus frais ; passé, ée ; vieux, vieille ; [μεταφ.] παλαιός, τετριμμένος, usé, ée; κοινός, χυδαῖος, banal, e (πληθ. banaux), trivial, e.

ἑῷος, ος, ον· πρωϊνός, matinal, e ; ὁ ἀνατέλλων (ἐγειρόμενος) τὴν πρωΐαν, qui paraît au point du jour ; || ἐπίσης ὁ πρὸς ἀνατολὰς κείμενος, ἀνατολικός, oriental, e ; || ἀνατέλλει (δύει) ἑῷος, qui se lève (se couche) le matin ; (προκειμένου περὶ ἀστέρων)· ἀντιθ. τῷ ἀνατέλλει (δύει) ἑσπέριος.

ἕως, [ἐπίρ.] μέχρι, ἄχρι (πρὸ συμφ.), μέχρις, ἄχρις (πρὸ φων.), jusque ; || — σήμερον, jusqu'aujourd'hui ; || — τὸν τελευταῖον, jusqu'au dernier ; || ἀπ' ἐδῶ ἕως ἐκεῖ, d'ici là ; || — πότε ; jusqu'à quand ? || ἀπὸ τὸ πρωΐ ἕως τὸ βράδυ, du matin au soir; || — τότε, jusqu'alors ; d'ici là ; jusque-là ; ἕως ἄρτι, ἕως νῦν, jusqu'à présent ; || — ὅτου (οὗ), jusqu'à ce que ; en attendant que ; || περίμενε ἕως [ποῦ] νὰ ἔλθῃ, attendez qu'il vienne ; || ἠναγκάσθην νὰ περιμένω ἕως νὰ ἔλθῃ, j'ai dû attendre son arrivée ; || μὴν ἀναχωρήσῃς ἕως νὰ λάβῃς γράμμα μου, ne partez pas que vous n'ayez de mes nouvelles. § — [μετ' ἀριθμ.] σχεδόν, à peu près ; || — δέκα χιλιάδας δραχμάς, près de dix mille drachmes ; || τρεῖς ἕως τέσσαρες χιλιάδες ἄνθρωποι, trois à quatre mille hommes.

ἕως, ἡ· γεν. ἕω, δοτ. ἕῳ· ἡ ἠώς, l'aurore ; ἡ χαραυγή, le point du jour ; ἡ **αὐγή**, aube, n. f. τὰ ξημερώματα, τὰ χαράγματα, ἡ ἀρχὴ τῆς ἡμέρας.

ἑωσίνη, ης, ἡ· éosine, n. f. χρωστικὴ οὐσία, matière colorante.

ἑωσφορικός, ή, όν· ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸν ἑωσφόρον, de lucifer; de satan; σατανικός, διαβολικός, satanique, adj.

ἑωσφορίτης, ὁ· eosphorite, n. m. Ὀρυκτὸν ὠχρὸν ἐρυθρὸν μέχρις ἀχρόου καὶ πράσινον (ὑπὸ ξένων παραμιγμάτων), λάμψεως ὑελοειδοῦς μετὰ στεατοειδοῦς, διπλοθλαστικὸν ἀρνητικῶς, σκληρότητος 5,0 καὶ εἰδ. βάρους 3,134. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθὸν σύστημα. Χημικῶς εἶνε $R_2\, Al_2\, P_2\, O_{10} + 4\, H_2O$ ἐν ᾧ $R = Mn, Fe$, ἤτοι εἶνε κατὰ τύπον ὅμοιος τῷ **χιλδρενίτῃ**, διαφέρει ὅμως τούτου ἐκ τῆς μείζονος ποσότητος τοῦ FeO ἐν σχέσει πρὸς τὸ MnO. Δ. Κ.

ἑωσφόρος, ὁ· ὁ τὴν αὐγὴν φέρων, ὁ φέρων τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, qui apporte la lumière du jour. § [οὐσ.] ἑωσφόρος, ὁ· τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, l'étoile du matin ; τὸ ἄστρον τῆς Ἀφροδίτης, l'étoile de Vénus ; [ἀστρον.] ὀνομάζεται ὁ πλανήτης Ἀφροδίτη, Vénus, n. f. ὅταν φαίνηται τὴν πρωΐαν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εἰς τὰ ἀνατολικὰ τοῦ ὁρίζοντος μέρη· βλ. **Ἀφροδίτη**. § [ἐκκλ.] ἑωσφόρος, ου, ὁ· lucifer, n. m. ὁ δαίμων, σατανᾶς, satan, n. m.) σημαίνει τὸν ἀρχηγὸν τῶν δαιμόνων, ὅστις πρῶτος ὢν τῶν ἀγγέλων ἐξέπεσεν ἕνεκα τῆς ὑπερηφανείας καὶ τοῦ φθόνου του.

Z

Ζ, ζ [ζῆτα], τό· zita, n. m. ἄκλιτ. ἕκτον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, sixième lettre de l'alphabet grec. § [ἀριθμ.] τὸ ζ' σημαίνει τὸ 7, ἑπτά, sept (διότι παρεμβάλλεται μετὰ τὸ ε' τὸ ς' ὡς σημεῖον τοῦ ἀριθμοῦ 6· τὸ ,Ζ, ,ζ, ὅταν ἔχῃ τὸν τόνον ἀριστερὰ κάτωθεν σημαίνει 7,000, sept mille.

ζᾶ, τά· [δημ.] = τὰ ζῷα.

ζαβά, [ἐπίρ. δημ.] λοξά, ἀνάποδα, de travers. § ἀνοήτως, sottement, adv.

ζάβαλης, ὁ· [δημ.] δυστυχής, δύστηνος, malheureux, euse; pauvre, adj.

ζαβολιά, ἡ· [δημ.] ἀπάτη, ἰδίως ἐν παιγνίῳ, tricherie, n. f.

ζαβολιάρης, ισσα, ικο· [δημ.] ἀπατεών, ἰδίως ἐν παιγνίῳ, tricheur, euse.

ζαβομάρα, ας, ἡ· [δημ.] ἀστοχία, ἀπροσεξία, bévue, n. f. inadvertance, n. f. § ἀνοησία, sottise, n. f. bêtise, n. f.

ζαβόνω, μέλ. ώσω, [δημ.] στρεβλῶ, tordre; tortuer; [συνήθ. μεταφ.] φέρω εἰς κακὸν πέρας ὑπόθεσιν τινά, faire tourner mal [une affaire]; καταστρέφω, χαλῶ, gâter.

ζαβός, ή, ό· [δημ.] στρεβλός, tortu, e; λοξός, στραβός, ἀνάποδος, qui est de travers. § ζαβός, ή, ό, [δημ.] = παραβλώψ. § ὁ κάμνων ζαβομάραις, qui fait quelque chose de travers; ὁ ἀπρόσεκτος, ἀνόητος, étourdi, e; sot, sotte. § [διάλ. Ἠπείρ.] «ζαβὸς δρόμος» = δύσβατος καὶ ἐπικίνδυνος. § ζαβός, ζαβιά, ζαβιάρης, [διάλ. Κύμης] = παραβλώψ, ὁ διαστρέφων τὰς ὄψεις ἢ τὰ πράγματα.

ζαγάρι, [δημ.] κύων κυνηγετικός, chien de chasse, limier, n. ἰχνηλάτης [κυρ. καὶ μεταφ.]. § χαμερπὴς ἄνθρωπος, homme rampant; vil; bas.

ζαγγόνω, [διάλ. Οἰνόης] ταγγίζω· ζαγγόνει τὸ καρφὶ = ταγγίζει.

ζαερές, ὁ· [δημ. ξεν.] προμήθειαι τροφῶν, provision[s] καὶ κατ' ἐπέκτασιν φαγητόν, γεῦμα, dîner, n. m.

ζαϊβελυΐτης, ὀρυκτὸν ἀπαντῶν κατὰ μικρὰς χιονολεύκους σφαίρας. Χημικῶς εἶνε $2\,Mg_5\,B_4\,O_{11} + 3\,H_2\,O$. Δ. Κ.

ζαίγει 'στὸν τοῖχο [διάλ. Κύμης] = **προσκρούει**· «ἔφαγε μία ζαψέα» = προσέκρουσε.

ζαίνω, [δημ.] καὶ ζένω, ἀναδίδω κακὴν ὀσμήν, sentir mauvais, ὄζω κακῶς, δυσωδῶ, βρωμῶ, puer.

ζαίξη, ἡ· [δημ.] δυσοσμία, δυσωδία, puanteur, n. f. ἡ κακὴ ὀσμή, mauvaise odeur.

ζαϊρές, βλ. ζαερές.

ζακόνι, τὸ [δημ. ξεν.] τὸ ἔθος, ἡ συνήθεια, habitude, n. f. coutume, n. f.

ζάκχαρις, εως, ἡ (καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς σύνθετα), ἡ σάκχαρις, τὸ σάκχαρον, sucre, n. m. ἡ ζάχαρη κτλ. βλ. λέξιν· ‖ αἱ ζακχάρεις ζητοῦνται ἀρκούντως, les sucres sont assez demandés; ‖ αἱ ζακχάρεις ζητοῦνται πολύ, les sucres sont fort demandés; ‖ αἱ ζακχάρεις γενικῶς ζητοῦνται, les sucres sont généralement demandés; ‖ αἱ ζακχάρεις ὀλίγον ζητοῦνται, les sucres sont peu demandés.

ζακχαροδοχεῖον, βλ. ζαχαροδοχεῖον καὶ σακχαροδοχεῖον.

ζακχαροθήκη, βλ. σακχαροθήκη.

ζακχαροδόχη, βλ. σακχαροδόχη.

ζακχαρολαβίδες, βλ. σακχαρολαβίδες.

ζάλα, τά· [διάλ. Νισύρου] = **βήματα**. «Δύο ζάλα σὲ περνῶ».

ζαλάδα, ἡ· [δημ.] ἡ ζάλη· θάμβωσις τῶν ὀφθαλμῶν προερχομένη ἔκ τινος ἐσωτερικῆς αἰτίας, éblouissement, n. m. σκοτοδινίασις, étourdissement, n. m.

ζάλη, ης, ἡ (σάλος)· (ποιητικῶς) συστροφὴ ἀνέμων μεγάλων, ταραχὴ καὶ κλόνος ὑδάτων (παρὰ τὸ ζέειν τὴν ἅλα κατ' Εὐστάθιον, κατὰ δὲ Σουΐδαν ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἀλίζεσθαι), tourbillon, n. m. βροχὴ αἰφνιδία μὲ ἄνεμον μέγαν, βροντὰς καὶ ἀστραπάς, καταιγίς, κοινῶς μπόρα, orage, n. m. tempête, n. f. ἐκ τούτου ὅθεν συνεκδ. ἐσωτερικὴ ταραχὴ ἐπιφέρουσα σκοτοδινίασιν, ἴλιγγον, vertige, n. m. (ζαλάδα), étourdissement, n. m. θάμβωσις, éblouissement, n. m. § [συνήθ. πληθ.] αἱ φροντίδες, soucis; ἐνοχλήσεις, peines; ennuis.

ζαλήμης, ὁ· [διάλ. Ἠπείρ.] = θυμώδης, παράφορος.

ζαλῆκι, τό· [διάλ. Ἠπείρ.] βλ. ζαλίκι.

ζαλιάρικος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] ἐκεῖνος ὃν νὰ πιάσῃ ἡ ζάλη (ἐπὶ κατάρας): «μωρὲ ζαλιάρικο τί θέλεις αὐτοῦ;».

ζαλίζω, μελ. ίσω· ἐπιφέρω ζάλην, étourdir; θαμβόνω, éblouir; ἐπιφέρω ἐσωτερικὴν ταραχήν, ἥτις ἀντανακλᾷ εἰς ζάλην τῆς κεφαλῆς, porter (monter) à la tête; ταράσσω, troubler; ἐνοχλῶ, ennuyer; σκοτίζω, προξενῶ καρηβαρίαν ἢ κεφαλαλγίαν, entêter; συν-

ταράσσω, συγχέω, φέρω εἰς ἀμηχανίαν, déconcerter ; démonter (la tête de quelqu'un); ‖ ὁ κρότος ζαλίζει, le bruit étourdit ; ‖ τὰ κάρβουνα ζαλίζουν, les charbons entêtent ; ‖ [τὸ κρασὶ] τὸν ἐζάλισε, [le vin] lui a troublé (lui est monté à) la tête ; (l'a étourdi) ; ‖ μ' ἐζάλισαν μὲ τὰς φωνάς των, ils m'ont fendu la tête avec leurs cris ; ‖ [ὅταν κυττάζῃ κάτω] ζαλίζεται, la tête lui tourne ; ‖ μὴ μὲ ζαλίζῃς, ne m'ennuyez pas ; ‖ αὐτὸς ὁ φλύαρος μ' ἐζάλισε, ce bavard m'a fait tourner la tête ; ‖ ἔλα, μὴ ζαλίζεσαι, allons, ne vous rompez pas la tête (=μὴ σπάζῃς τὸ κεφάλι σου)· allons, ne vous inquiétez pas (=μὴν ἀνησυχῇς)· ‖ ἡ ἀπάντησίς σου τὸν ἐζάλισε, votre réponse l'a déconcerté ; ‖ ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀντιρρήσεις τὸν ἐζάλισαν, toutes ces objections l'on démonté ; ‖ δὲν ἠμπορῶ τώρα, εἶμαι ζαλισμένος, je ne peux pas maintenant, j'ai l'esprit tout embrouillé (tout confus).

ζαλίκι καὶ ζαλῆκι, τό· [διάλ. Ἠπείρου], ὁ γόμος, ὁ φόρτος, ὃν δύναταί τις φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων, τὸ φορτίον καὶ μάλιστα τὸ ἐκ ξύλων, «τὸν ἔχει ζαλῆκι»· ῥῆμα ζαλικόνομαι.

ζαλικόνομαι καὶ ζαλόνομαι, [διάλ. Ἠπείρου]=φορτόνομαι, se charger ; βλ. καὶ ζαλόνω.

ζάλισμα, ατος, τό· ἡ ζάλη, ἡ ζαλάδα, ἐπίσης ἡ ναυτία· βλ. λέξεις.

ζαλόνω, μέλ. ώσω· [δημ.] φορτίζω, φορτόνω, charger ; ζαλόνομαι, βλ. ζαλικόνομαι.

ζάλος, ὁ καὶ τό· [διάλ. Οἰνόης], ἡ ζάλη, ὁ ἴλιγγος· «ἔχει ζάλος στὸ κεφάλι».

ζαμβράκα, [ξεν.] βλ. ζαμπράκα.

ζαμπαθάρης, ὁ· [διάλ. Νισύρου] = ὁ παθητικός, ὁ ἔχων χρόνιον πάθος.

ζαμπάκι, τὸ (τὸ ἄνθος) [ξεν.], narcisse [à bouquet].

ζαμπακιά, ἡ· [ξεν.], narcisse ; βλ. ναρκίσσος.

ζαμπαρᾶς, ὁ· [ξεν.], δημώδης λέξις ταὐτόσημος τοῦ γυναικᾶς.

ζαμπέτης, ὁ· θηλ. ζαμπέτω, ἡ· [διάλ. Ἠπείρ.] παρὰ τὸ ζαπότης. Καὶ ῥῆμα ζάφτω = πίνω οἶνον πολύν.

ζαμπόγερος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] (ζάβὸς-γέρος) γεροξεκουτιάρης.

ζαμπούνης, α, ικο· [ξεν.] κακοδιάθετος, indisposé, ée ; ἀσθενής, malade.

ζαμπράκα, ας, ἡ· [ξεν.] βλ. κάσσης.

ζάντζα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου], ἡ ὀργή, ὁ θυμός, ἐν γένει δὲ πᾶσα ἰδιοτροπία, ὡς : «ἔχει ζάντζα».

ζανταλόνω (ζαντὸς) [διάλ. Οἰνόης] τρελλαίνω τινὰ στὸ ξυλοκόπημα «χτυπῶ καὶ ζανταλόνω σε»· ‖ παθητ. ζανταλοῦμαι = σκοτοδινιῶ, παραζαλίζομαι.

ζαντάλωμα(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] ἡ σκοτοδινία, ἡ παραζάλη, τὸ ξετρέλλαμα.

ζαντός, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] = τρελλός, σκοτισμένος, παραπαίων.

ζαντραβέλ(ι), τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὄνος.

ζαντράνι, τό· [δημ.] βλ. ὀνυχιστήριον.

ζάπι, τὸ καὶ ζάφτι, [δημ.] [εὔχρ. ἐν τῇ φρ.] κάμνω ζάπι, δαμάζω, dompter ; καταστέλλω, maîtriser ; dominer.

ζάπλουτος, ος, ον· τὸ νὰ ἦνέ τις πολὺ πλούσιος, πλουσιώτατος, très-riche.

ζάρα, ας, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] πίθος, ἐν ᾧ φυλάττεται οἶνος, ἢ ἔλαιον, ἢ σῖτος.

ζαργάνα, ἡ· [ἰχθ.] [δημ.] orphie, n. f. aiguille de mer ; βλ. βελόνη.

ζάρι, τό· [ξεν.] ὁ μικρὸς κῦβος τῶν παιχνιδίων, dé (m.) [à jouer] ; ‖ καλὸ ζάρι, un beau (heureux) coup.

ζαρίφ(ι)κους, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] = ὀλιγαρκής.

ζαριά, ἡ· [ξεν.] coup de dé ; τὸ διὰ τῶν κύβων παίξιμο.

ζαρκαδάκι, τό· [δημ.] δορκάδιον, μικρὰ δορκάς, petit chevreuil ; chevrillard, n. m.

ζαρκαδένιος, α, ο· [δημ.] καὶ

ζαρκαδήσιος, ια, ιο· [δημ.] de chevreuil; ὁ δορκάδειος.

ζαρκάδι, τό [δημ.] ἡ δορκάς, chevreuil, n. m.

ζαρκαλίδα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] εἶνε προσωνυμία ἀνθρώπου μικροσώμου καὶ λίαν εὐκινήτου. Ἐκ τοῦ ζαρκάδι (δορκάς).

ζάρκος, ὁ, καὶ ζόρκος [διάλ. Ἠπείρ.] = γυμνός.

ζαρομμάτης, μάτα, ικο· [διάλ. Οἰνόης] στραβομμάτης, παραβλώψ.

ζαρόνω, μέλ. ώσω, ῥυτιδόω, κάμνω ζαρώματα, ῥυτίδας, rider ; ῥικνῶ, συμπτύσσω, froncer ; plier ; σαλακόνω, ζαρόνω, froisser; ῥυτιδῶ, ζαρόνω, chiffonner; ‖ τὸ γῆρας ἐζάρωσε τὸ πρόσωπόν του, la vieillesse à ridé son visage; ‖ ἐζάρωσε τὰ φρύδια του, il a froncé les sourcils ; ‖ — ὕφασμα, froisser une étoffe ; ‖ ἐζάρωσε τὸ φόρεμά της, elle a chiffonné sa robe. § [οὐδ. καὶ μέσ.] ζαρόνομαι, ῥυτιδόομαι, ῥικνόομαι, se rider ; se froncer ; se ratatiner ; se recroqueviller; goder; faire de faux plis; ‖ τὸ δέρμα του εἶνε ζαρωμένον, sa peau est ratatinée ; ‖ τὸ πετσὶ ζαρόνει εἰς τὴν φωτιάν, le cuir se recroqueville auprès du feu ; ‖ αὐτὸ τὸ μανίκι ζαρόνει, cette manche gode ; fait de faux plis. § [οὐδ. συνεκδ.] συμμαζόνομαι, στέκομαι ἀκίνητος εἰς καμμίαν κώχην ἀπὸ φόβον, se blottir ; se tapir ; ‖ ἐζάρωσεν εἰς μίαν γωνίαν, il s'est blotti (tapi) dans un coin ; ‖ ἦτο ζαρωμένος κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν, il était coi près du feu ; ‖ αὐτὸ θὰ κάμῃ τοὺς ἐχθρούς μας νὰ ζαρώσουν, cela confondra nos ennemis ; ‖ ὕστερα ἀπὸ ὅσα τοῦ εἶπα, ἐζάρωσε, après tout ce que je lui ai dit, il est resté tout aplati.

ζαρός, ή, όν· [διάλ. Οἰνόης] στραβός, στρεβλός, λοξός.

ζαροῦδιν, τό· [διάλ. Οἰνόης]=δέσμη κλωστῶν.

ζαροχειλᾶς, θηλ. ζαροχειλοῦ [διάλ. Οἰνόης] ὁ μὲ στρεβλὰ χείλη.

ζάρτα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ψευδολογία, ψεῦδος, τυχαῖος λόγος (παρὰ τὸ γαλλ. hasard ἢ τὸ ἰταλικὸν azzardo).

ζάρφι, τό· [ξεν.] jarfe, n. m. μικρὸν κύπελλον ἐν ᾧ συνήθως πίνουσι τὸν καφὲν ἐν Τουρκίᾳ, ἐπίσης τὸ ὑποκύπελλον, soucoupe, n. f. κοινῶς τὸ πιατάκι τοῦ κυπέλλου τοῦ καφέ.

ζάρω, [ξεν.] συνειθίζω, ἔχω τὴν συνήθειαν, avoir coutume; χρῶμαι, en user; || ἔτσι τὸ ζάρομεν εἰς τὸν τόπον μας, on en use ainsi dans notre pays.

ζάρωμα, ατος, τό· (βλ. ζαρόνω), froncement, n. m. froissure, n. f. ride[s]; [faux] pli. § action de se blottir; (de se tapir).

ζαρωματιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] τὸ ζάρωμα, ride, n. f. ἡ πτυχή, pli, n. m. faux pli; froissure, n. f. || ἡ ζαρωματιὰ αὐτὴ βγαίνει μὲ τὸ σιδέρωμα, cette froissure disparaîtra sous le fer; || [τὸ φόρεμα] δὲν κάμνει οὐδὲ μίαν ζαρωματιάν, ne fait pas un pli.

ζάρωσις, ἡ· μείωσις, ἐλάττωσις πράγματος, ἡ φύρα, discale, n. f. βλ. καὶ **φυραίνω.**

ζατρικίζω, μέλ. ίσω, σκακίζω, παίζω τὸ ζατρίκιον, jouer aux échecs.

ζατρίκιον, ου, τό· κοινῶς τὸ **σκάκι,** échecs; jeu des échecs; || παίζω ζατρίκιον, jouer aux échecs.

ζατρικιστής, οῦ, ὁ· ὁ παίζων ζατρίκιον, ὁ σκακιστής, joueur d'échecs.

ζαφεῖρι, τό [δημ.] saphir, n. m. ὁ **σάπφειρος** (λίθος πολύτιμος).

ζαφορά, [δημ.] ᾶς, ἡ· ζαφουρά, safran, n. m. βλ. κρόκος.

ζάφτι, τό· [δημ.] βλ. ζάπι.

ζάφτου, [Αἰτωλ. ἰδιωμ.] ἀντὶ ζάφτω= πίνω.

ζάφτω, [διάλ. Ἠπείρου]=πίνω κατὰ κόρον «τὸ ζάφτει» = ἀγαπᾷ περιπαθῶς τὸν οἶνον. § ζάφτω, μέλ. νὰ ζάψῃς [δημ.] βλ. ζαμπέτης.

ζαχαρᾶτος, άτη, ᾶτο· γλυκὺς ὡς ἡ ζάχαρη, sucré, ée.

ζαχαρᾶτον, τό· ζαχαρωτόν, **σακχαρωτόν,** τὸ κουφέτον, bonbon, n. m. dragée, n. f. [πληθ.] sucreries, n. f. pl. ἐν γένει τὰ ζαχαρόπηκτα ἢ τὰ μετὰ ζαχάρεως κατεσκευασμένα.

ζαχαρένιος, ια, ιον· σαχχάρινος, ἀπὸ ζάχαρην καμωμένος, de sucre; sucré, ée; || [μεταφ.] μελιτώδης, γλυκύς, mielleux, euse; || λόγια ζαχαρένια, des paroles mielleuses; || στόμα ζαχαρένιον, petite bouche appétissante; bouche de miel.

ζάχαρη, ης, ἡ· καὶ ὀρθότ. ἡ ζάχαρι(ς). βλ. καὶ ζάκχαρις· ὁ Ἀρριανὸς τὴν ὀνομάζει «μέλι καλάμινον»· τὸ σάκχαρι καὶ **σάκχαρον,** ὁ χυμὸς τοῦ ζαχαροχαλάμου, sucre, n.m. || ἕνα κεφάλι ζάχαρη, un pain de sucre; || νερὸ μὲ ζάχαρη, de l'eau sucrée; || βάζω ζάχαρην εἰς τὸν καφέν, κτλ., sucrer son café, etc. || ζάχαρη ἢ ζάκχαρις σακχαροχαλάμου, sucre de canne; || — κοκκινογουλίου, sucre de betterave; || — ἀγγλικῶν ἀποικιῶν, sucre de colonies anglaises; || — γαλλικῶν ἀποικιῶν, sucre de colonies françaises; || — ἐξωτερική, sucre étranger, sucre de provenance étrangère = ἐξωτερικῆς προελεύσεως· || — ἀκαθάριστος, sucre brut; || — μασχαβάς, sucre moscouade; || — διυλισμένη (καθαρισμένη), sucre raffiné; || — λευκή, blanc; || — δὶς διυλισμένη, sucre double raffiné; || — εἰς κώνους (κεφάλια, κεφαλίσια), sucre en pains; || — εἰς κώνους γυμνούς, sucre pains nus; || — εἰς χάρτην, sucre pains habillés; || — τὸ σπειρίον (κόκκος) **τῆς ζαχχάρεως, le grain**; || — **μετὰ σπειρίων δυνατῶν, sucre grains forts;** μετὰ σπειρίων (κόκκων) λεπτῶν, ἀδυνάτων, ἀπαλῶν, sucre grains fins, faibles; tendres ἢ mous; || — χονδρόσπειρος (χονδρόκοκκος), sucre gros grains; || — (λευκή) **α' ποιότητος,** sucre (blanc) fin; || — (λευκή) **μεσαίας ποιότητος,** sucre moyen; || — (λευκή) **κοινή,** sucre ordinaire; || — (ξανθή), sucre (blond); α' ποιότητος, fin; μεσαίας, moyen; κοινή, ordinaire; || — ὑπομέλαινα, sucre brun; || — ξανθὴ καὶ φαιά, sucre blond et gris; || — διυλισμένη εἰς κώνους, sucre raffinage (premier); || — διυλισμένη α' ποιότητος, sucre raffiné fin; || — διϋλισμένη σχεδὸν καλή, sucre raffiné fin moyen; || — διυλισμένη μετρία, sucre raffiné ordinaire; || — καθαρὰ εἰς κώνους, sucre mélisse (seconde); || — καθαρὰ εἰς κώνους α' ποιότης, sucre mélisse beau (fin); || — τετριμμένη, sucre pilé; || — κεκρυσταλλωμένη, sucre candi, ζάχαρη κρυσταλλωτή, κοινῶς **κάντιο.**

ζαχαριάζω, μέλ. άσω, candir; se candir.

ζαχαριέρα, ας, ἡ· σαχχαροδόχη, ἡ· τὸ δοχεῖον ἐν ᾧ τίθεται ἡ ζάχαρη, sucrier, n. m.

ζαχαρικόν, τό· [συνθ. πληθ.] ζαχαρικά, σακχαρωτά, sucreries, βλ. **ζαχαρᾶτον.**

ζαχαρίνη, ης, ἡ· [χημ.] σακχαρίνη, saccharine, n. f.

ζάχαρις, εως, ἡ· βλ. **ζάχαρη.**

ζαχαροδοχεῖον, ου, τό· ἡ σακχαροδόχη, δοχεῖον ἐν ᾧ τίθεται ζάχαρη, sucrier, n. m.

ζαχαροδόχη, βλ. **ζαχαροδοχεῖον καὶ σακχαροδοχεῖον.**

ζαχαροειδής, ής, ές· sacharoïde; ὅμοιος μὲ ζάχαρην.

ζαχαροθήκη, βλ. **ζαχαροδοχεῖον καὶ σακχαροδοχεῖον.**

ζαχαροκάλαμον, ου, τό· canne à sucre; ὁ ἰνδικὸς κάλαμος ἐξ οὗ παράγεται ἡ σάκχαρις· ὁ γλυκοκάλαμος, cannamelle, n. f.

ζαχαρολαβίδες, βλ. **σακχαρολαβίδες.**

ζαχαρόνω, μέλ. ώσω, σαχχαρόω-ῶ, θέτω, ἐντὸς σαχχάρεως, ἢ θέτω σάκχαριν, sucrer; || [οὐδ.] candir; se candir; ἤτοι ἀποκρυσταλλοῦμαι, κοινῶς γίνομαι **'σὰν κάντιο·** || [μεταφ.] ἐρωτολογῶ, parler d'amour, conter fleurette; γλυκομιλῶ, flirter.

ζαχαρόπετρα, ας, ἡ, tuf ponceux; κίσσηρις, μαρμαρυγιοῦχος (κιμωλιά).

ζαχαροπήκτης, ου, ὁ· ὁ ζαχαροπλάστης, confiseur, n. m.

ζαχαρόπηκτος, ος, ον· πεπηγμένος ἐντὸς σαχχάρεως, confit au sucre ἢ ἁπλῶς confit; ἐκ σαχχάρεως, ἀπὸ σάκχαριν, de (en) sucre; ζαχαρένιος, sucré, ée; candi; glacé (au sucre).

ζαχαροπλαστεῖον, τό, confiserie, n. f. pâtisserie, n. f. κατάστημα ἐν ᾧ κατασκευάζουσι γλυκύσματα.

ζαχαροπλάστης, ου, ὁ, confiseur, n. m. pâtissier, n. m. ὁ κατασκευάζων γλυκύσματα.

ζαχαροπλαστική, ῆς, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ζαχαροπλάστου, l'art du confiseur ; confiserie, n. f.

ζαχαροπλαστικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ζαχαροπλάστην, ἢ εἰς τὴν ζαχαροπλαστικήν, de confiseur ; de confiserie.

ζαχαροποιεῖον, τό· ἐργοστάσιον εἰς ὃ κατασκευάζουσι τὴν σάκχαριν, sucrerie, n. f. raffinerie, n. f. (de sucre).

ζαχαροποίησις, εως, ἡ· saccharification, n. f.

ζαχαροποιΐα, ας, ἡ· ἡ κατασκευὴ τῆς σακχάρεως, fabrication de sucre ; σακχαρικὴ βιομηχανία, industrie sucrière.

ζαχαροποιός, ου, ὁ· ὁ κατασκευαστὴς σακχάρεως, fabricant de sucre ; sucrier.

ζαχαροπωλεῖον, ου, τό· pâtisserie, n. f. ζαχαροπλαστεῖον, confiserie, n. f.

ζαχαροπώλης, ου, ὁ· ὁ κατασκευάζων γλυκύσματα, pâtissier, n. m. ζαχαροπλάστης, confiseur, n. ὁ κατασκευάζων γλυκὰ [ἰδίως τοῦ ποτηριοῦ] confiturier.

ζαχαροφάγος, ος, ον· ὁ τρώγων τὴν σάκχαριν, τὰ σακχαρωτά, qui aime les sucreries; [διδ.] saccharivore ;

ζαχαρώδης, ης, ες· sucré, ée ; [διδ.] saccharin, sacchareux, euse ; ζαχαροειδής, saccharoide; ‖ ζαχαρώδεις καρποί, fruits sucrés.

ζαχάρωμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ζαχαρώνειν τι, action de sucrer (de candir ; de se candir). § [μεταφ.] ἐρωτολογία, flirtation, n. f. γλυκὰ λόγια, doux propos.

ζαχαρωτόν, τό· βλ. ζαχαρᾶτον.

ζαχαρωτός, ή, όν· ζαχαρᾶτος, sucré, ée ; candi, e.

ζάω, βλ. ζῶ, vivre, εἶμαι ἐν τῇ ζωῇ, ὑπάρχω.

ζβερκιά, ἡ· [δημ.], κτύπημα διὰ τῆς παλάμης ἐπὶ τοῦ αὐχένος, tape sur la nuque ; calotte, n. f. ὁ γιαχᾶς, taloche, n. f.

ζβέρκος, ὁ· [δημ.] ὁ αὐχήν, nuque, n. f.

ζγουρός, [δημ.] βλ. σγουρός, κτλ.

ζέα, ας, ἡ· zéa, n. m. [βοτ.] κοινῶς ζειά, ὀνομασία τοῦ εἴδους **ἀσπροσίτι** ἢ χαλαμπόκι. § ζέα, ας, ἡ· [κτηνιατρ.] βλ. οἴδημα.

ζεαγονίτης, ου, ὁ· [ὀρυκτ.] zéagonite, n. m. ὀρυκτὸν ὑδροφανές, λευκὸν ἢ κυανίζον, λάμψεως ἰσχυρᾶς ὑελοειδοῦς, διειδὲς μέχρις ἡμιδιαφανοῦς, σκληρότητος 5,0-7,0 καὶ εἰδ. βαρ. 2,213. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρομβον ὀρθὸν σύστημα εἰς χρυστάλλους μεμονωμένους ἢ συνηνωμένους κατὰ σφαιρικὰς ἢ χαλυκοειδεῖς συστάδας. Χημικῶς εἶνε $(K_2,Ca)\ Al_2\ Si_3\ O_{10}+4\ H_2O$. Ἀνήκει εἰς τοὺς ζεολίθους. Δ. Κ.

ζεαφάγος, ος, ον· zéophage (ἐκ τοῦ ζέα, καὶ φαγεῖν, manger) n. et adj. ὁ τρεφόμενος διὰ ζέας, qui se nourrit de maïs (zéa) ; [οὐσ.] un zéophage ; ‖ οἱ ζεαφάγοι λαοί, les peuples zéophages.

ζέβλα, ας, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἡ ζεύγλη.

ζεβρός, ή, ό· [διάλ. Οἰνόης] καὶ ζερβός, ή, όν· **ἀριστερόχειρ.**

ζεγκί, τό· [δημ.] (τῆς σέλλας)· βλ. ἀναβολεύς, καὶ **κατόχι,** étrier, n. m.

ζέγκος, ὁ· [διάλ. Κύμης] παιγνίδιον ὅπερ παίζουσιν οἱ παῖδες, τὸ ἄλλως λεγόμενον **ξυλάκι** ἢ **τσιλίκι.**

ζέει, [διάλ. Κύμης] ἀντὶ ὄζει = βρωμᾷ πολύ· «ἔζεξε ὁ τόπος ἀπ' τὴ βρῶμα» καὶ «βρωμόζεξε ὁ τόπος· «ζέει ὁ τόπος» καὶ «βρωμοζέει»· βλ. καὶ ζένω.

ζελειά, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἡ ζήλεια, ὁ φθόνος.

ζεϊνερίτης ἢ ζοϊνερίτης, zeunerite. Ὀρυχτὸν ποόχρουν, λάμψεως μαργαριτοειδοῦς (ἐπὶ σχισμογενῶν ἑδρῶν), διπλοθλαστικόν, σκληρότητος 2,5 καὶ εἰδ. βάρ. 3,5. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασιτετράγωνον σύστημα ἰσομόρφως τῷ **χαλκουρανίτῃ** ἢ **χαλκολίθῳ.** Χημικῶς εἶνε $Cu\ (UO_2)_2\ (AsO_4)_2+8H_2O$. Ἀπαντᾷ παρὰ τὴν Σνεεβέργην μετὰ **τροιγερίτου** καὶ **βαλπουργίνου.**

ζελεύω, [διάλ. Οἰνόης] ζηλεύω, φθονῶ.

ζελιάρις, ρα, ιν· [διάλ. Οἰνόης] ζηλιάρης, φθονερός.

ζεματίζω, μέλ. ίσω, βουτῶ ἐν ζέοντι ὕδατι ἢ ἐπιχέω ζέον ὕδωρ, ἐπιζέω, échauder ; faire blanchir ; ‖ — ὄρνιθα, échauder une poule ; ‖ — χόρτα, faire blanchir des légumes. § [μεταφ.] χάμνω τινὰ νὰ ὑποστῇ ζημίαν (δυσάρεστόν τι), faire éprouver une perte (un désagrément); en cuire; enfoncer; ‖ μ'ἐζεμάτισε, il m'en a cuit. § [μέσ.] ζεματίζομαι, s'échauder [κυρ. καὶ μεταφ.].

ζεμάτισμα, ατος, τό· ἡ ζέσις, ἡ πρᾶξις τοῦ ζεματίζειν, action d'échauder ; échaudure, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸ κάψιμον, brûlure, n. f.

ζεματιστός, ή, όν· ζεματισμένος, échaudé, ée. § καίων, ὁ βράζων, βραστός, bouillant, e; κοχλάζων, bouillonant, e ; ‖ νερὸ ζεματιστόν, de l'eau bouillante.

ζεματῶ, μέλ. ήσω· ζεματίζω, échauder. § [οὐδ.] καίω, ζέω, βράζω, bouillir ; εἶμαι ζεματιστός, βραστός, être bouillant ; κοχλάζω, bouillonner.

ζεμιά, ἡ· [δημ. καὶ διάλ. Οἰνόης], ἡ ζημία, ἡ βλάβη.

ζεμιοκάτις, θηλ. τα· [διάλ. Οἰνόης] (ζημία-χάτα[γατα]) = ὁ προξενῶν πολλὰς ζημίας, ζημιώδης, **ἐπιζήμιος.**

ζεμιόνω, [διάλ. Οἰνόης] ζημιόνω, παθητ. ζεμιοῦμαι.

ζεμπερέκι, τό· (τῆς θύρας) [δημ.] loquet [d'une porte], ὁ μάνδαλος· ἰδίως ὁ σύρτης, verrou, n. m.

ζεμπίλι, τό· [δημ.] εἶδος χαλαθίου, cabas, n. m. couffin, n. m. couffe, n. f. σάκχος ἐκ πλέγματος ψάθης, sac de natte.

ζεμποῦλι, τό· [ξεν.] ὁ ὑάκινθος, jacinthe.

ζενίθ, τό· [ἀστρον.] zénith, n. m. [κυρ. καὶ μεταφ.], τὸ κατακόρυφον σημεῖον, point du ciel situé au dessus de la tête de l'observateur; βλ. καὶ κατακόρυφος· καλεῖται ζενίθ, διά τινα ἐπὶ τῆς γῆς παρατηρητὴν τὸ σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ ὅπερ κεῖται κατακορύφως ἄνωθεν αὐτοῦ ἤτοι τὸ σημεῖον εἰς ὃ συναντᾷ τὸν οὐρανὸν προεκβαλλομένη γραμμὴ εὐθεῖα ἑνοῦσα τὸ κέντρον τῆς γῆς μετὰ τῆς ἐν ᾗ ὁ παρατηρητὴς θέσεως, ἐν ᾧ τὸ σημεῖον καθ' ὃ συναντᾷ τὸν οὐρανὸν ἡ εὐθεῖα αὐτὴ κάτωθεν προεκβαλλομένη ἤτοι πέραν τοῦ κέντρου τῆς Γῆς καλεῖται Ναδὶρ ἢ ἀντικόρυφον σημεῖον. Αἱ λέξεις εἶνε ἀραβικαί. Ἑκάστη ἐπὶ τῆς γῆς θέσις ἔχει ἴδιον **Ζενὶθ** καὶ **Ναδὶρ** ἀπέχοντα τοῦ νοητοῦ αὐτῆς ὁρίζοντος ἑκάτερον 90°. Τὸ μεταξὺ τοῦ Ζενὶθ καὶ τοῦ ὁρατοῦ πόλου τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ βορείου ἢ τοῦ νοτίου περιλαμβανόμενον τόξον οὐρανίου μεσημβρινοῦ εἶνε ἴσον πρὸς τὸ μεταξὺ τοῦ ὁμωνύμου πόλου τῆς γῆς καὶ τῆς ἐν ᾗ ὁ παρατηρητὴς θέσεως τόξον γηΐνου μεσημβρινοῦ· μετρουμένου ἄρα ἐκείνου καὶ ἀφαιρουμένου ἀπὸ 90° εὑρίσκεται τὸ γεωγρ. πλάτος τῆς προκειμένης θέσεως· ‖ [μεταφ.] zénith, n. m. σημαίνει τὸ ὕψιστον σημεῖον, τὸ ἔπακρον, l'extrême; le comble; π. χ. τὸ ζενὶθ τῆς ἀπελπισίας, le comble du désespoir.

ζενιθιακός, ή, όν, zénithal, ale, aux; ἀνήκων εἰς τὸ ζενίθ, qui appartient au zénith; ‖ ζενιθιακὸν σημεῖον, point zénithal; ‖ ἀπόστασις ζενιθιακή, distance au zénith (ou zénithale); βλ. **ἀπόστασις.**

ζένω, [δημ.] ἀντὶ ὄζω, βρωμῶ· «βρωμᾷ καὶ ζένει»· βλ. **ζέει** καὶ **ζαίνω.**

ζεολιθικός, ή, όν· zéolitique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ζεολίθους, qui appartient aux zéolites; ‖ πετρώματα ζεολιθικά, roches zéolitiques.

ζεολιθοειδής, ής, ές· zéolitiforme, adj. ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῶν ζεολίθων, qui se présente comme les zéolites.

ζεόλιθος, ου, ὁ· [ὀρυκτ.] zéolithe, n. m. ou zéolite, μία τῶν ὁμάδων τῶν ὀξυπυριτιακῶν ὀρυκτῶν. **Ζεόλιθοι** καλοῦνται ὀρυκτά τινὰ συνήθως ἄχροα, σπανίως δὲ ἔγχροα, διαφανῆ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μέχρι διαφωτίστων, λάμψεως συνήθως ὑελοειδοῦς ἢ μαργαριτοειδοῦς (ἐπὶ σχισμογενῶν ἐπιφανειῶν), σκληρότητος 3,5-6,5 καὶ εἰδ. βάρ. 1,9-3,0, ἅτινα χημικῶς ἐξεταζόμενα εἶνε ὑδρομιγῆ πυριτιώματα τοῦ ἀργιλίου (ἐκτὸς τοῦ ἀποφυλλίτου) μετὰ μονοσθενῶν καὶ δισθενῶν ἐλαφρῶν μετάλλων καὶ ἅτινα διὰ φλογὸς τηκόμενα διογκοῦνται, ἐκπέμπουσι φυσαλίδας καὶ παρίστανται ὡσεὶ ἀναβράζοντα (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν). Ἀπαντῶσι δὲ ἰδίως ἐντὸς κοιλωμάτων, πυριγενῶν πετρωμάτων ὡς βασάλτου, φωνολίθου, μελαφυρίτου, κτλ. καὶ εἶνε πιθανῶς ἐπιγενῆ προϊόντα ἐξαλλοιωθέντων ὀρυκτῶν προγενεστέρων καὶ ἰδίᾳ ἀστρίων. Προσέτι ἀπαντῶσιν ἐντὸς μεταλλικῶν φλεβῶν, ἀλλὰ πάντοτε ὡς ἐπιγενῆ προϊόντα. Ζεόλιθοι εἶνε ὁ πεκτόλιθος, ὁ ὀκενίτης, ὁ ἀποφυλλίτης, τὸ ἀνάλκιμον, ὁ πολυδεύκης, ὁ φωγιασίτης, ὁ χαβασίτης, ὁ γμελινίτης, ὁ λεβύνης, ὁ χερσχελίτης, ὁ λωμοντίτης, ὁ ἐπιστιλβίτης, ὁ παραστιλβίτης, ὁ ῥεϋσίτης, ὁ στιλβίτης, ὁ βωμοντίτης, ὁ βρεουστερίτης, ὁ φιλιψίτης, ὁ ἁρμότμητος, ὁ δεσμίνης, ὁ ἐδιγκτονίτης, ὁ φορεσίτης, ὁ νατρόλιθος, ὁ βεγμαννίτης, ὁ ῥαδιόλιθος, ὁ λεουντίτης, ὁ σκωληκίτης ἢ σκωληκόλιθος, ὁ πωνάλιθος, ὁ μεσόλιθος, ὁ γισμονδίνης, ὁ ἀντριμόλιθος, ὁ χαρριγκτονίτης, ὁ ζεαγονίτης, ὁ θομσωνίτης ἢ κομπτονίτης, ὁ λιντονίτης, ὁ γλωττάλιθος, ὁ πρενίτης ἢ κουφόλιθος, ὁ ὀσμέλιθος, στελλίτης, ὁ πλομβιερίτης, ὁ ξονοτλίτης, ὁ γυρόλιθος, τὸ ξυλόχλωρον, ὁ κυβοΐτης, τὸ πικρανάλκιμον, ὁ γλουθαλίτης, ὁ φακόλιθος, ὁ σεεβαλίτης, ὁ γροδδεκίτης, ὁ λεδερερίτης, ὁ λεοναρδίτης, ὁ καπορκιανίτης καὶ αἰδελφορσίτης κλπ. Δ. Κ.

ζέον, τό· τὸ θερμὸν ὕδωρ (διὰ τὴν ἁγίαν κοινωνίαν) eau chaude (pour l' eucharistie). § ζέον, τό· [διάλ. Ἠπείρου], μικρὸν σκεῦος ἐν τῷ ὁποίῳ βράζει ὕδωρ, τὸ εἰς τὸ ἅγιον ποτήριον ἐγχεόμενον. 2ον) καὶ αὐτὸ τὸ ζέον ὕδωρ.

ζερβιά, [δημ. ἐπίρ.] = ἀριστερά, ἀριστερόθεν.

ζερβόδεξος, η, ον· [δημ.] ὁ ἐπαρίστερος, gaucher, ère; ‖ [μεταφ.] τὰ πράγματα ἦλθαν ζερβόδεξα, l'affaire a tourné mal.

ζερβός, ή, όν, ἢ ζερβί· [δημ.] τὸ ἐναντίον τοῦ δεξιός, ὁ ἀριστερός, gauche, adj. § ὁ ἐπαρίστερος, gaucher, ère, adj. ὅστις μεταχειρίζεται περισσότερον καὶ εὐκολώτερον τὸ ἀριστερὸν χέρι, ὁ ἀριστερόχειρ.

ζεργίνα, ἡ· [δημ. ναυτ.] βλ. **κυλιστήριον.**

ζέσις, εως, ἡ· ἡ θερμότης, chaleur, n. f. προθυμία, ζέσις, ardeur, n. f. ‖ ἐργάζεται μὲ ζέσιν, il travaille avec ardeur; ‖ [τὸν ὑπερησπίσθη] μετὰ ζέσεως, avec chaleur; chaleureusement, chaudement; avec ardeur. § ζέσις, ἡ ταχύτης τῶν κινήσεων τοῦ ἵππου. activité du cheval; κινητικὴ καὶ ζέσις τοῦ ἵππου ἢ διέγερσις (action). § ζέσις, ἡ βράσις, ébullition, n. f. τὸ φαινόμενον τοῦ βρασμοῦ ὅπερ παρουσιάζουσι τὰ ῥευστὰ κατὰ τὴν ταχεῖαν μεταβολὴν αὐτῶν εἰς ἀέρια ἐν ὡρισμένῃ δι' ἕκαστον θερμοκρασίᾳ καὶ θλίψει· ‖ βαθμὸς ζεσιγόνος ἢ ζέσεως ἢ σημεῖον ζέσεως, point d'ébullition, καλεῖται ὁ βαθμὸς καθ' ὃν ζέουσιν αἱ διάφοροι οὐσίαι ὑπὸ κανονικὴν θλῖψιν 760 χμ. Οὕτως ὁ ζεσιγόνος βαθμὸς τοῦ ὕδατος εἶνε 100° § ζέσις σημαίνει ἐπίσης τὴν ζύμωσιν, fermentation, n. f.

ζέστα, ἡ· [δημ.] βλ. **ζέστη.**

ζεστά, [ἐπίρ. δημ. τοῦ ζεστός], ἤτοι θερμῶς, chaudement; μετὰ ζέσεως, avec chaleur; avec ardeur; ‖ ἔπιασε τὴν δουλειὰν ζεστά. il a pris l'affaire chaudement; il a empaumé l'affaire.

ζεσταίνω, μέλ. θὰ ζεστάνω· θάλπω, θερμαίνω, chauffer; ἀναθερμαίνω, réchauffer; ‖ — νερόν, chauffer de l'eau; ‖ — φαγητόν, réchauffer un plat; ‖ [τὸ οἰνόπνευμα] ζεσταίνει τὸ σῶμα, échauffe le corps; ‖ [μεταφ.]

αὐτὴ ἡ εἴδησις τοὺς ἐζέστανε, cette nouvelle les a réchauffés. § [μέσ.] ζεσταίνομαι se chauffer (πλησίον πυρᾶς), s'échauffer ; se réchauffer ; αἰσθάνομαι, ἔχω ζέστην, avoir chaud ; || ἔλα νὰ ζεσταθῇς, venez vous chauffer ; || τρέχει διὰ νὰ ζεσταθῇ, il court pour se réchauffer ; || δὲν ζεσταίνεσθε ἐδῶ ; n'avez vous pas chaud ici ?

ζέσταμα, τό· [δημ.] [ἀνα]θέρμανσις, réchauffement, n. m. [ἐπὶ φαγ. ἰδ.] réchauffage, n.m.

ζεσταδιά, ἡ· [δημ.] [ἡ γλυκεῖα] θερμότης, [douce] chaleur.

ζέστη, ης, ἡ· θάλπος, τό· ἡ θερμότης, chaleur, n. f. τὸ θερμόν, chaud ; || εἶνε ζέστη, il fait chaud. § [ναυτ.] τὸ καῦμα, chaleur forte ; ἡ ζέστη, κοινῶς ἡ κάψα, κάψη· βλ. ἐπίσης [ναυτ.] **καιρὸς** (ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις). § ὁ πυρετός, κοινῶς θέρμη, fièvre, n. f. || ἔχει ζέστην, il a la fièvre.

ζεστοκόπημα, τό· [δημ.], τὸ νὰ ζεστάνῃ τις τι, νὰ θερμάνῃ, (νὰ θερμανθῇ), action de [se] chauffer, (de [se] réchauffer) ; [γλυκεῖα] θερμότης, [douce] chaleur, n. f.

ζεστοκοπῶ, [δημ.] μελ. ήσω, θερμαίνω, chauffer ; ἀναθερμαίνω, réchauffer ; παρέχω εὐχάριστον θερμότητα, procurer une chaleur agréable.

ζεστός, ή, όν· ὁ θερμός, chaud, e, adj. || ζεστὸν νερό, de l'eau chaude ; || ζεστὸς (σῖτος, κριθὴ κτλ.) chaud, e ; || μὴ πίνῃς νερὸν ὅταν εἶσαι ζεστός, ne buvez pas de l'eau quand vous êtes chaud ; || ζεστὸ κολλᾷ τὸ σίδηρο, [παροιμ.] il faut battre le fer tant qu'il est chaud ; || [μεταφ.] μετ' ἐμπιστοσύνης [πεποιθήσεως] (προθυμίας, θάρρους), plein de confiance (d'assurance, de courage) ; || ἔχω ζεστὴν καρδιάν· εἶμαι ζεστὸς [εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν], je suis plein de confiance. § [οὐδ. οὐσ.] tisane, n. f. βλ. καὶ **ἀφέψημα**· || ἔπιε [ἕνα] ζεστόν, il a pris de la tisane.

ζευγάρι, τό· καὶ **ζευγάριον**· δύο ἀντικείμενα ὅμοια ἀποτελοῦσιν ἓν ζεῦγος, ζευγάρι, paire, n. f. couple, n. m. || ἕνα ζευγάρι πουλιά, une paire de poulets ; || [ἐπὶ ἀνθρώπων ἰδ.] ταιριασμένο ζευγάρι, un couple assorti ; || κάμνω [δύο πράγματα] ζευγάρι, [συν]δυάζω, ἑνώνω δύο, ζευγοποιῶ, ζευγαρόνω, apparier ; appareiller ; accoupler ; || κάμε ταῖς κάλτσαις, ζευγάρια, appariez les bas ; || ὡραῖον ἄλογον· ἤθελα νὰ εὕρω νὰ τὸ κάμω ζευγάρι, beau cheval, je voudrais bien trouver à l'appareiller ; || [αὐτὰ τὰ δύο χειρόκτια, κτλ.] εἶνε ζευγάρι, font la paire ; || [ἠγόρασε αὐτὴν τὴν εἰκόνα] καὶ ζητεῖ τὸ ζευγάρι της, et lui cherche un pendant (βλ. καὶ **πάρισον**). § **ζευγάρι**=ζεῦγος βοῶν paire de (attelage de deux) bœufs ; καὶ συνεκδ. τὸ ζεῦγος τῶν ἀροτήρων (βοῶν), charruage, n. m. ἄροτρον=charrue, n. f. || [αὐτὸ τὸ κτῆμα] ἔχει δέκα ζευγάρια, est de dix charrues ; [ἐν Κύμῃ λέγουσιν «ἕνα ζευγάρι= ζεῦγος βοῶν»· ἐπίσης «ἔχει ἕνα ζευγάρι τόπο» =ὅσην ἔκτασιν θὰ καλλιεργήσῃ μὲ ἓν ζεῦγος βοῶν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἀρότρου εἰς ἓν ἔτος (στρέμματα 80 - 100). Οἱ Τοῦρκοι φεύγοντες μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Εὐβοίας ἐπώλουν τὰ κτήματά των κατὰ ζευγάρια ὑπολογίζοντες τὸ ζευγάρι 80 - 100 στρέμματα. § ἡ ἄροσις, labourage, n. m. || κάμνω ζευγάρι, labourer, ἀροτριῶ.

ζευγαρίζω, μέλ. ίσω, [δημ.] διὰ τοῦ ἀρότρου χαράσσω τὴν γῆν, ὁδηγῶ τὸ ἄροτρον, mener la charrue ; ἀροτριῶ, labourer.

ζευγαρόνω, μέλ. ώσω· τάσσω κατὰ ζεύγη, assortir par paires (par couples) ; δυάζω, συνδυάζω, ζευγοποιῶ, appareiller ; apparier; accoupler ; || — περιστέρια, apparier (accoupler) des pigeons. § [οὐδ.] s'apparier ; s'appareiller ; s'accoupler ; || [αὐτὸν τὸν καιρὸν] ζευγαρόνουν ἡ πέρδικαις, les perdrix s'apparient. § ζευγαρόνω = ζευγαρίζω, ἀροτριῶ, labourer.

ζευγάρωμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ζευγαρόνειν, appariement, n. m. βλ. καὶ **δυάζω**, ζευγοποιῶ· ζευγοποίησις, accouplement, n. m. § ζευγάρωμα, τὸ· ἡ ζευγηλασία, ἡ ἄροσις, labourage, n. f.

ζευγαρωτός, ή, όν· συνεζευγμένος, ζευγοποιημένος, apparié, ée ; accouplé, ée. § [οὐδ. πληθ. ἐπίρ.] ζευγαρωτά, κατὰ ζεύγη, par paires ; par couples ; ἀνὰ δύο, deux à deux.

ζευγᾶς, ὁ· ζευγηλάτης, laboureur, n. βλ. καὶ **ἀροτήρ**.

ζευγηλασία, ας, ἡ· ὁδηγία ζευγαρίου, charriage (m) avec des bœufs (beu) ou des chevaux; ἡ ἄροσις, τὸ ζευγάρωμα, labourage, n.m.

ζευγηλατεῖον, ον, τό· κοινῶς τὸ ζευγολατειό, ἀγρὸς ἐσπαρμένος, champ labouré ; καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ εἰς τοὺς ἀγροὺς **ἀγροικία**, ferme, n. f. métairie, n. f. τουρκ. **τσιφτλίκι**.

ζευγηλατέω-ῶ, μέλ. ήσω, εἶμαι ζευγηλάτης, διοικῶ ἐλαύνω ζεῦγος βοῶν (ἢ ἐν γένει κτηνῶν) εἰς ἀροτρίασιν, conduire un attelage; ἀροτριῶ, charrier ; labourer.

ζευγηλάτης, ου, ὁ· ζευγολάτης· ὁ ζευγᾶς, ζευγίτης, γεωργός, laboureur, n. m. βλ. καὶ **ἀροτήρ**.

ζευγίτης, ου, ὁ· ὁ ζευγηλάτης, laboureur, n. m. ὁ ζευγνύων τὰ ζεύγη, ὅθεν κατ' ἐπέκτασιν ζευγίτης, λέγεται ὁ ἔφιππος στρατιώτης, ὅστις ζευγνύει εἰς ὀχήματα ζεύγη ἵππων, ἤτοι soldat du train ; στρατιώτης ἐλάτης ἢ ἁπλῶς ἐλάτης· βλ. λέξιν.

ζεύγλα, ἡ, καὶ

ζεύγλη, ης, ἡ· πληθ. ζεῦγλαι, κυρίως λέγεται τὸ μέρος τοῦ ζυγοῦ (joug), καθ' ὃ ἐνετίθεντο οἱ τράχηλοι ἑκατέρου τῶν ἐζευγμένων ζῴων, ὥστε ὁ ζυγὸς ἔχει δύο ζεύγλας, collier des bœufs, ἢ échancrure du joug ; καὶ γενικῶς **ζεύγλη**, attelle, n. f. λέγεται πᾶν δι' οὗ ζευγνύεται ἢ προσδένεταί τι. § **ζεύγλη**, βλ. **ἄλυσις** λιμένος. § **ζεῦγλαι**, attelles, n. f. pl. λέγονται τὰ σιδηρᾶ ἢ καὶ ξύλινα μέρη τοῦ περιαυχενίου (collier) τῆς σαγῆς ἔνθα ἐξαρτῶνται αἱ σειράδες, κοινῶς τὰ μπράτσα τῆς **λαιμαργιᾶς**. § λεπίδες γυγγλυμωταί, bandes de char-

nière, ἡ ζεῦγλαι, attelles. § [διάλ. Ἠπείρου] **ζεύγλα** ἀντὶ ζεύγλη.

ζεῦγμα, ατος, τό· τὸ ζεύξιμον, ἡ ἕνωσις, σύνδεσις, jonction, n. f. ἕνωσις, liaison, n. f. union, n. f. τὸ δέσιμον, lien, n. m. καὶ ἐν γένει πᾶν ὅπερ χρησιμεύει πρὸς σύνδεσιν, πρὸς ἕνωσιν, ἄρα δεσμός, lien, n. m. ἄλυσις, chaîne, n. f. κτλ. π. χ. ζεῦγμα λέγεται ἄλυσις δι' ἧς κλείεται λιμήν, στενὸν θαλάσσης, κτλ. chaîne de fermeture [d'un arsenal; d'un port, etc.] βλ. καὶ κατωτέρω, ζεῦγμα, estacade, n. f. § ζεῦγμα, τὸ ζευκτόν, ferme, n. f. βλ. λέξιν. § [γραμμ.] πρόσζευξις, adjonction, n. f. ὁ τεχνικὸς ὅρος εἶνε κυρίως ζεῦγμα, zeugme, n. m. σχῆμα συντακτικὸν καθ' ὃ εἰς πολλὰ ὑποκείμενα ἢ ἀντικείμενα ἀποδίδονται χάριν βραχυλογίας εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ῥῆμα ἢ κατηγορούμενον, κυρίως μὲν εἰς ἓν μόνον ἁρμόζον, ἐκ τοῦ ὁποίου ὅμως εὐκόλως κατ' ἀναλογίαν δύνανται νὰ νοηθῶσιν αἱ διὰ τὰ ἄλλα ὑποκείμενα ἢ ἀντικείμενα ἁρμόζουσαι ἐκφράσεις· π. χ. ἔδουσι μῆλα καὶ οἶνον (ἐννοεῖ. πίνουσι). § [ναυτ.] ζεῦγμα, σχοίνινος ἐπίδεσμος, velture, n. f. δεσμὸς χρησιμεύων πρὸς σύνδεσιν δύο τεμαχίων ξύλου μὴ ἐφαπτομένων. Οὕτω π. χ. διὰ ζεύγματος στερεοῦμεν τὴν πτέρναν τῶν ἐπιστηλίων δολώνων μετὰ τοῦ λαιμοῦ τῶν στηλῶν. Ὅπως κατασκευάσωμεν ζεῦγμα λαμβάνομεν ἄκρον σχοινίου, διὰ τοῦ ὁποίου ποιοῦμεν πολλὰς στροφὰς περιβαλλούσας τοὺς δύο ἱστούς· κατόπιν διαπερῶμεν στροφάς τινὰς μεταξὺ τῶν ἱστῶν καθέτως εἰς τὰς πρώτας, ὅπως συσφίγξωμεν τὸν ἐπίδεσμον, σταματοῦμεν δὲ τὴν δέσιν διὰ πολλῶν ἡμιδέσμων. § ζεῦγμα (ποτάμιον), estacade, n.f. (ἤτοι φραγμός)· καλεῖται οὕτω τὸ κατασκευαζόμενον ἐμπόδιον εἰς ἀπόστασιν 1000 ἕως 1200 μέτρων πρὸς τὰ **ἄναντα** (amont) τῶν γεφυρῶν ἵνα τὰς προφυλάξωσιν ἀπὸ τὰς κρούσεις τῶν πλεόντων σωμάτων (κορμῶν κτλ.), ἅτινα ὁ πολέμιος ἀφίησι κατὰ τὴν φορὰν τοῦ ῥεύματος τῶν ποταμῶν. Τὸ **πλωτὸν ζεῦγμα** (estacade flottante), ἀποτελεῖται ἐκ συνηρμοσμένων χονδρῶν ξύλων συνδεομένων δι' ἰσχυρῶν ἁλύσεων, τῶν εἰς τὰ ἄκρα κορμῶν στερεουμένων ἐπὶ ἰσχυρῶν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν πασσάλων. Ἡ διεύθυνσις τοῦ ζεύγματος δέον ν' ἀποτελεῖ γωνίαν ἀρκετὰ ὀξεῖαν (22^0 κατὰ μέσον ὅρον) μετὰ τῆς διευθύνσεως τοῦ ῥεύματος, ἵνα ἐπαυξάνῃ τὴν ἀντίστασιν τοῦ ζεύγματος καὶ ἀπορρίπτῃ εὐκολώτερον πρὸς τὰς ὄχθας τὰ ἐπὶ τοῦ ζεύγματος προσκρούοντα πλωτὰ σώματα. Τὸ ἐκ πασσάλων ζεῦγμα, ἤτοι τὸ **πασσαλόζευγμα** (estacade en pilotis), ἀποτελεῖται ἐκ μεγάλων πασσάλων ἐμπεπηγμένων ἐν τῷ βυθῷ τοῦ ῥείθρου καὶ συνδεομένων μεταξύ των. § [ναυτ.] **ζεῦγμα, τό·** estacade, n. f. ἤτοι φραγμὸς κατασκευαζόμενος εἰς τὸν **εἴσπλουν** (entrée) λιμένος τινός, ἐκ σχεδιῶν, ἁλύσεων, **δέσμης** ξύλων (drôme), πασσάλων (**πασσαλόζευγμα**) καὶ λοιπῶν ἐμποδίων πρὸς ἀποκλεισμὸν τοῦ λιμένος. § ζεῦγμα, estacade, καλεῖται ἐπίσης καὶ ξυλίνη τις **χηλή** (jétée) ἐντὸς ποταμοῦ ἢ θαλάσσης, ἀποτελουμένη ἐκ μεγάλων καταπήγων, ἐμπεπηγμένων ἐν τῷ βυθῷ, μετὰ καταστρώματος, χρησιμεύουσα καὶ διὰ τὴν ἀποβίβασιν ἐμπορευμάτων, κτλ. τῶν παρ' αὐτῇ προσορμιζομένων πλοίων, ὁπότε καλεῖται **ἀποβάθρα**.

ζεύγνυμι καὶ

ζευγνύω καὶ ζεύγω, μέλ. ζεύξω, ἀορ. ἔζευξα, παθ. παρακ. ἔζευγμαι, παθ. ἀορ. ἐζεύχθην· ἐν γένει συνδέω, ἑνώνω, joindre; unir; réunir; καὶ ἰδίως προσδένω εἰς τὸν ζυγόν, attacher au joug; atteler (βλ. **ζεῦξις, ζεύγλη**)· ‖ ζευγνύω ἵππους (εἰς ὄχημα), atteler des chevaux; ‖ πρὸς ζεῦξιν, pour atteler; ζεύξατε, attelez, παράγγελμα πρὸς ζεῦξιν τῶν ὀχημάτων· ‖ ζευγνύω ποταμὸν (διὰ γεφύρας), joindre un fleuve (par un pont); (y jeter un pont); ‖ εἰπὲ νὰ ζεύξουν (τὸ ὄχημα), faites atteler; § [σιδηροδρομ.] accoupler (= ζευγοποιῶ)· ‖ τροχὸς ἐζευγμένος, roue accouplée; βλ. **τροχός**· § [ναυτ.] velter, ζευγνύω, ἤτοι συνδέω δύο τεμάχια διὰ ζεύγματος (velture).

ζευγολατειό, τό· [δημ.] βλ. ζευγηλατεῖον.

ζευγολάτης, ου, ὁ· [δημ.] βλ. ζευγηλάτης.

ζευγοποιέω-ῶ, μελ. ήσω, accoupler, τάσσω ἀνὰ ζεύγη, ἑνώνω, συνδέω ἀνὰ δύο, κατὰ ζεύγη, ἤτοι τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἑτέρου· ὅθεν **δυάζω** (δυασμὸς=accouplement); ἐν τῇ ἱππευτικῇ ἡ λέξις αὕτη σημαίνει τὴν κατὰ ζεύγη ἢ ὁμοζυγίας σύνταξιν τῶν ἵππων· ἐπίσης ἐννοεῖ καὶ τὴν πρόσδεσιν τῶν ἵππων κατὰ στοῖχον κατὰ τὰς ὁδοιπορίας· τέλος σημαίνει καὶ τὸν **συνουσιασμὸν** τῶν δύο γενῶν, τὴν **ὀχείαν**· ‖ [μετ. ἐπίθ.] ζευγοποιημένος, η, ον, (ζευγαρομένος), accouplé, ée. ‖ [ἱππ.] appareiller, βλ. **δυάζειν** τοὺς ἵππους.

ζευγοποίησις, εως, ἡ· ἡ ἀποτέλεσις ζευγῶν, accouplement, n. m. ἡ συνένωσις κατὰ ζεύγη· βλ. **ζευγοποιῶ**. § [ἀρχιτ.] accouplement, n. m. καλεῖται ἡ συμπλησίασις δύο κιόνων ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ μὴ ἐφάπτωνται οὔτε αἱ βάσεις των, οὔτε τὰ κιονόκρανα αὐτῶν. § [ἱππολ.] appareillage, n. m. βλ. **δυάζειν** τοὺς ἵππους.

ζεῦγος, εος-ους, τὸ (ζυγός, joug), ζευγάρι κτηνῶν, δύο συνεζευγμένων βοῶν, ἡμιόνων ἢ ἵππων, attelage de deux bœufs, mulets ou chevaux; ὅθεν ζεῦγος ἵππων = **ὁμοζυγία**, attelage, n. m. (βλ. καὶ ἔφεδρα ζεύγη)· κατ' ἐπέκτασιν ὅθεν γενικῶς ζεῦγος, couple, n. m. paire, n. f. λέγεται ἡ ἕνωσις δύο ὁμοίων πραγμάτων· ‖ ἓν ζεῦγος χειροκτίων, une paire de gants; ‖ — ἐνδρομίδων ἢ ἀρβυλῶν ἐφίππων (ὑποδημάτων), une paire de bottes; ‖ — ἀρβυλῶν (πεζοπόρων), une paire de bottines; ‖ — ἀρβυλίδων (ἤτοι μικρῶν ἀρβυλῶν), une paire de souliers; ‖ τρία ζεύγη χορευτῶν, trois couples de danseurs; ‖ [ἐπὶ ἀνθρ.] τί εὐτυχὲς ζεῦγος, quel couple heureux; ‖ ἀνὰ ζεύγη, κατὰ ζεύγη, par couples; par paires; ἀνὰ δύο, deux à deux; βλ. καὶ **ζευγάρι**· ‖ ζεῦγος ἀποσβέσεως, couple d'amortissement; βλ. **ἀπόσβεσις**.

ζεύγω καὶ **ζεύω**, atteler; βλ. **ζευγνύω**. §

[μηχ.] ζεῦγος, couple, n. m. ὀνομάζεται σύστημα δύο δυνάμεων ἐφηρμοσμένων ἐπί τινος σώματος αἵτινες εἶνε ἴσαι καὶ παράλληλοι, ἀντιθέτου ὅμως διευθύνσεως καὶ τῶν ὁποίων τὰ σημεῖα τῆς ἐφαρμογῆς δὲν κεῖνται ἐπ' εὐθείας, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ αἱ δύο δυνάμεις θὰ ἐξουδετεροῦντο. Τὸ ζεῦγος παράγει κίνησιν τοῦ σώματος περιστροφικήν. Ῥοπὴ ζεύγους τινὸς ὀνομάζεται τὸ γινόμενον Δ. λ. τοῦ μεγέθους Δ. τῶν συστατικῶν δυνάμεων ἐπὶ τὴν ἀπόστασιν αὐτῶν λ, μετρουμένην διὰ κοινῆς ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς δυνάμεις καθέτου. Ἡ ῥοπὴ διακρίνεται εἰς θετικὴν ἢ ἀρνητικὴν καθόσον τὸ ζεῦγος τείνει νὰ στρέψῃ τὸ σῶμα συμφώνως ἢ ἀντιθέτως πρὸς τὴν στροφὴν τῶν δεικτῶν τῶν ὡρολογίων. Γεωμετρικῶς παριστάνεται ἡ ῥοπὴ κατὰ μέγεθος καὶ διεύθυνσιν δι' εὐθείας καθέτου ἐπὶ τὸ ἐπίπεδον τοῦ ζεύγους πρὸς τὸ μέρος τῆς καθέτου, ὁπόθεν ἡ ἐκ τοῦ ζεύγους στροφὴ φαίνεται γινομένη ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά· ἐπὶ τῆς εὐθείας λοιπὸν ταύτης προσμετρεῖται τὸ μέγεθος τῆς ῥοπῆς. Τὸ ζεῦγος δὲν ἔχει συνισταμένην.

Ἐν τῇ Μηχανικῇ δὲ ἀποδεικνύεται ὅτι δύο ζεύγη τὰ ὁποῖα ἔχουσιν ἴσας καὶ ὁμορρόπους ῥοπὰς (τῶν ὁποίων δηλ. τὰ ἐπίπεδα τῶν ζευγῶν ταυτίζονται ἢ εἶνε παράλληλα, ἔχει δὲ καὶ ἡ ἐκ τῶν ζευγῶν τούτων περιστροφὴ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν), εἶνε ἰσοδύναμα. Ἡ σύνθεσις καὶ ἡ ἀποσύνθεσις τῶν ζευγῶν κατορθοῦται διὰ τοῦ παραλληλογράμμου τῶν ῥοπῶν, ἀπαραλλάκτως ὅπως ἡ τῶν δυνάμεων διὰ τοῦ παραλληλογράμμου τῶν δυνάμεων. Τὴν ἔννοιαν τῶν ζευγῶν εἰσήγαγεν εἰς τὴν Μηχανικὴν ὁ Γάλλος γεωμέτρης Poinsot (1804).

ζευζέκης, ὁ· [ξεν.] ἰδιότροπος, ἰδιόρρυθμος, original, e, aux ; ἀνόμοιος πρὸς ἄλλους· ὁ γελοῖος, drôle, adj. στραβοκέφαλος, tête à l'envers ; ὁ ὀλίγον τρελλός, τρελλούτσικος, toqué, ée.

ζευζεκιά, ᾶς, ἡ· [ξεν.] κοινῶς ἡ λόξα (τοῦ πνεύματος), travers d'esprit ; ἰδιορρυθμία, extravagance, n. f. μικρά τις τρέλλα, folie, n. f. marotte, n. f. toquade, n. f. (=λόξα, πετριά).

ζεῦκι, τό· [δημ.] διασκέδασις, amusement, n. m. εὐχαρίστησις, τέρψις, plaisir, n. m.

ζευκτήρ, ῆρος, ὁ· ὁ ζεύγων, ὁ συνδέων, ἑνώνων δύο ἀντικείμενα, qui joint ; qui unit; βλ. καὶ **ἀμφιδέτης**· ‖ — κολεοῦ (τοῦ σκυτίνου κολεοῦ τῆς σπάθης, τοῦ κολεοῦ τοῦ ξιφοδρεπάνου) pontet du fourreau, ἢ **ἐνετή**, agrafe du fourreau en cuir.

ζευκτηρία, ας, ἡ· τὸ δι' οὗ συνδέομεν δύο ἀντικείμενα, π. χ. δεσμός, lien, n. m. ἄλυσις, chaîne, n. f. ἱμάς, courroie ; (δι' οὗ δένεται ὁ ζυγός), κτλ. § [ναυτ.] **ζευκτηρίαι**, δημωδ. **μπότσοι** τοῦ τιμονιοῦ, sauvegardes (f.) [du gouvernail], λέγονται τεμάχια ἀλύσεων δεδεμένα ἑκατέρωθεν τοῦ πηδαλίου ἐκ τῆς μιᾶς ἄκρας των καὶ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐκ τῆς ἑτέρας, χρησιμεύοντα ὅπως κρατήσωσι τὸ πηδάλιον καὶ μὴ ἀπωλεσθῇ ἐν περιπτώσει ἐξαρμόσεως ἐκ τῶν γομφώσεών του. Ὅταν ἦνε ἓν μόνον τεμάχιον σχοινίου ἢ ἀλύσεως καλεῖται **ζευκτηρία**, **μπότσος**, sauvegarde, n. f.

ζευκτήριος, α, ον· ὁ ζευγνύων, συνδέων, ὁ χρησιμεύων πρὸς σύνδεσιν, qui sert à lier, à joindre, à unir ; ὁ χρησιμεύων πρὸς ζεῦξιν, d'attelage ; ‖ ἡμίονος ζευκτήριος, mulet d'attelage, ὁ διὰ ζεῦξιν χρήσιμος· ‖ — ἵππος, cheval de collier ; συνώνυμον τοῦ ἵππος ἐλάσεως, cheval de trait ; ‖ ζευκτηρία σαγή, harnais d'attelage ; ἡ χρησιμεύουσα πρὸς ἕλξιν σαγή· βλ. **σαγή**.

ζευκτόν, οῦ, τό· ferme, n. f. καὶ ζεῦγμα καὶ **ζευτό**, κοινῶς τὸ **ψαλίδι** ἢ **μακάστα** τῆς στέγης· τὰ ζευκτὰ εἶνε ξύλινα ἢ μεταλλικά· ‖ **ξύλινα ζευκτά**, fermes en bois ; καλεῖται ζευκτὸν. τριγωνικὸς σκελετὸς τιθέμενος ἐν τῇ στέγῃ καὶ ἐπακουμβῶν ἐπὶ τῶν δύο τοίχων, χρησιμεύων δὲ διὰ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ **κολοφῶνος** (faitage), τῶν **διαξύλων** ἢ **τεγίδων** (pannes) καὶ τῶν ἐπιτεγίδων (chevrons). Ὅταν τὰ ζευκτὰ ἦνε μικρῶν διαστάσεων, τότε ἀποτελοῦνται μόνον ἀπὸ δύο **ἀμείβοντας** (βλ. λέξιν, arbalétriers) ἡνωμένους διὰ **ἑλκυστῆρος** (entrait ou tirant), ὅταν δὲ τοὐναντίον ἦνε μεγάλων διαστάσεων, τότε σύγκεινται ἐκ δύο **ἀμειβόντων**, **ἑλκυστῆρος**, **τεγοστάτου** (poinçon), δύο **ἀνταμειβόντων** (ἢ **συγκυπτῶν**, contre-fiches), καὶ δύο **κνημίδων** (jambettes), ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ δευτέρου ἑλκυστῆρος καλουμένου **ἀνυψωμένου ἑλκυστῆρος** (entrait retroussé) ; βλ. **στέγη**, comble, καὶ **ἡμίζευκτον**, demi-ferme.

Τὰ ζευκτὰ τίθενται εἰς ἀπόστασιν 3 ἕως 4 μέτρων μεταξύ των.

Διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ξυλίνων ζευκτῶν πρέπει νὰ κάμωμεν χρῆσιν δρυὸς ἢ ἐλάτης ξηρᾶς καὶ καλῆς ποιότητος. Ἐπὶ μικρῶν ἀνοιγμάτων τὰ διὰ τὰ ζευκτὰ ἀναγκαῖα ξύλα εὑρίσκονται εὐκόλως καὶ ἡ ἐγκατάστασις τῶν ζευκτῶν γίνεται διὰ τοῦ τυχόντος ξυλουργοῦ, οὕτω δὲ διὰ τὰ μικρὰ ἀνοίγματα (6 ἕως 10 μέτρων) τὰ ξύλινα ζευκτὰ εἶνε τὰ μᾶλλον ἐν χρήσει καὶ συγχρόνως οἰκονομικώτερα.

Διὰ τὰ μέσα ἀνοίγματα (10-20 μέτρων) τὸ πλεονέκτημα τῆς οἰκονομίας δὲν ὑπάρχει πλέον, τὰ δὲ ζευκτὰ εἰσὶ λίαν βαρέα κατά τε τὸν ὄγκον καὶ τὴν ὄψιν· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὰ **μικτὰ ζευκτὰ** (fermes mixtes) εἶνε προτιμότερα.

Διὰ τὰ μεγάλα τέλος ἀνοίγματα τὰ ξύλινα ζευκτὰ εἰσὶ δαπανηρὰ καὶ λίαν βαρέα, τούτου ἕνεκα δὲν γίνεται σήμερον χρῆσις τοιούτων, ἀλλὰ μεταλλικῶν. § **μεταλλικὰ ζευκτὰ** ἢ **σιδηρᾶ ζευκτά**, fermes métalliques ou fermes en fer ; τὰ μεταλλικὰ ζευκτὰ ἔχουσι μέγα πλεονέκτημα, ἰδίως ἐπὶ μεγάλων ἀνοιγμάτων, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὡς οἰκονομικώτερα, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι εἶνε τὰ μόνα ἅτινα δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσιν εὐκόλως καὶ ἐκπληρώσωσι συγχρόνως τὰς συνθήκας τῆς σταθερότητος. Διὰ πᾶν ἄνοιγμα τὰ μεταλλικὰ ζευκτὰ εἶνε ἐλαφρὰ ἕνεκα τῆς μεγάλης ἀντιστάσεως τοῦ σιδήρου, ἐκτὸς δὲ τῆς ἐλαφρότητος παρουσιάζουσι καὶ τὴν κομ-

ψότητα, ἣν δυνάμεθα ν' αὐξήσωμεν διὰ διαφόρων διακοσμήσεων, πρὸς δὲ καὶ τὴν εὐκολίαν τῆς ἐγκαταστάσεως.

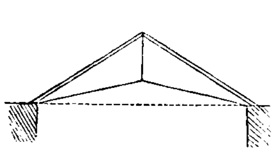
Τὰ μόνα μειονεκτήματα τῶν μεταλλικῶν ζευκτῶν εἶνε 1ον, ὅτι διὰ τὰ μικρὰ ἀνοίγματα εἶνε δαπανηρά, καὶ 2ον, ὅτι ἀπαιτοῦσι συνεχῆ τινα διατήρησιν πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὀξειδώσεως.

Μέχρι τινὸς κατηγόρησαν ταῦτα ὡς ἀποτόμως διαρρηγνυόμενα, ἀλλὰ τότε δὲν περιωρίζοντο εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ χυτοσιδήρου μόνον διὰ τὰ πιεζόμενα τεμάχια, ἀλλὰ μετεχειρίζοντο αὐτὸν καὶ εἰς τὰ καμπτόμενα τεμάχια, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς τὰ ὑφιστάμενα ἕλξιν, ὅπερ βεβαίως ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς διαρρήξεως τινῶν.

Κατόπιν ἐδείχθη ὅτι μόνος ὁ σίδηρος δύναται ν' ἀνθέξῃ εἰς τὰς δύο ταύτας τελευταίας δυνάμεις ἤτοι τὴν κάμψιν καὶ τὴν **ἕλξιν** (traction, βλ. καὶ **ἀντίστασις**, résistance).

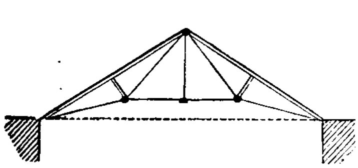
Ἄλλοτε ἐγένετο χρῆσις διαφόρων εἰδῶν μεταλλικῶν ζευκτῶν, πλὴν 2 μόνον ἔμειναν σήμερον ἐν χρήσει ἕνεκα τῶν μεγάλων πλεονεκτημάτων ἅτινα παρουσιάζουσι, 1ον τὸ μετ' **ἀντηρίδων** (bielles) καθέτων ἐπὶ τῶν **ἀμειβόντων** (arbalétriers) (σύστημα Polonceau) διὰ τὰ μικρὰ ἀνοίγματα, καὶ 2ον τὸ μετὰ πλαγίων **ἀντηρίδων** διὰ τὰ μεγάλα.

Τὸ ἁπλούστερον μεταλλικὸν ζευκτὸν ἔχει τὸ ἑξῆς σχῆμα συνιστάμενον ἀπὸ δύο **ἀμείβοντας**

(arbalétriers), τὸν **τεγοστάτην** (poinçon) καὶ δύο **συνδέσμους** (liens).

Ἕτερον ἐπίσης ἁπλοῦν ζευκτὸν δι' ἀνοίγματα μέχρι 12 μέτρων εἶνε τὸ μετὰ δύο **ἀντηρίδων** (bielles).

Τὸ ζευκτὸν τοῦτο συνίσταται ἐκ 2 **ἀμειβόντων**, 2 **ἀντηρίδων** (bielles) καθέτων ἐπὶ τῶν ἀμειβόντων καὶ συνδεομένων ἐπὶ τούτων διὰ δύο **πλαγίων ἑλκυστήρων** (tirants) ἢ **συνδέσμων** (liens) καὶ τοῦ **τεγοστάτου** (poinçon) συνδεομένου μετὰ τοῦ ἄκρου τῶν ἀντηρίδων δι' ὁριζοντίου ἑλκυστῆρος εὑρισκομένου 0μ., 40 ἄνωθεν τῶν στηριγμάτων τοῦ ζευκτοῦ.

Οἱ ἀμείβοντες εἶνε σιδηροῖ **διπλοσταυροῦχοι** δοκοὶ (en double ⊤).

Διὰ τὰ μεγάλα ἀνοίγματα ὁ **διπλοῦς ἡμίσταυρος** (double ⊤) δύναται νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ πολλῶν σιδηρῶν ἐλασμάτων ὡς τὰ ἀποτελοῦντα τὰς σιδηρᾶς γεφύρας. Εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος οἱ ἀμείβοντες εἶνε ἡνωμένοι διὰ δύο σιδηρῶν πλακῶν ἐσφιγμένων διὰ βλήτρων, εἰς δὲ τὸ κατώτερον μέρος στηρίζονται ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐπὶ μιᾶς χυτοσιδηρᾶς πλακός. Εἰς τὰ μικρὰ ἀνοίγματα ἡ πλὰξ αὐτὴ δύναται ἁπλῶς νὰ τεθῇ ἐφ' ἑνὸς λαξευτοῦ λίθου ἢ καὶ νὰ προσηλωθῇ, ἀλλ' εἰς τὰ μεγάλα ἀνοίγματα πρέπει νὰ ληφθῇ φροντὶς ὅπως ἡ ἀνωτέρω πλὰξ δύναται νὰ κινῆται, ἄλλως ἕνεκα τῆς διαστολῆς τὰ ζευκτὰ ἤθελον ἐξασκεῖ ἐπὶ τῶν ὑποστηριζόντων αὐτὰ τοίχων ἐπικινδύνους ὠθήσεις.

Οἱ **ἑλκυστῆρες** (tirants) ἢ **σύνδεσμοι** (liens) κατασκευάζονται ἅπαντες ἐκ στρογγύλου σιδήρου **ἐξεληλαμένου** (fer étiré) καὶ προσαρμόζονται ἐπὶ τῶν ἀμειβόντων διὰ σιδηρῶν **περιδέσμων** (étriers) μετὰ **κοχλιωτῶν βλήτρων** (boulons à vis), ἐπὶ δὲ τοῦ ἄκρου τῶν **ἀντηρίδων** τῇ βοηθείᾳ πλακῶν συγκρατουμένων ἐπίσης διὰ κοχλιωτῶν βλήτρων.

Αἱ ἀντηρίδες (bielles) εἶνε ἐκ χυτοσιδήρου, ἡ δ' ἐγκάρσιος αὐτῶν διατομὴ εἶνε **σταυροειδὴς** (fers à croix, ἤτοι διατομῆς +)· αὗται προσαρμόζονται ἐπὶ τῶν ἀμειβόντων διὰ πλακῶν σιδηρῶν καὶ κοχλιωτῶν βλήτρων, εἶνε δὲ ἠρθρωμέναι καὶ εἰς τὰ δύο ἄκρα.

Αἱ ἐγκάρσιοι δοκοί, αἱ ἀντιπροσωπεύουσαι τὰς **τεγίδας** (pannes), αἵτινες κρατοῦσι σταθερὰν τὴν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν τῶν ζευκτῶν ἔχουσι σχῆμα **διπλοῦ ἡμισταύρου** (double ⊤), ἀπέχουσι δὲ ἀπ' ἀλλήλων 1μ., 10 περίπου καὶ προσηλοῦνται εἰς τοὺς ἀμείβοντας διὰ **γωνιωδῶν συνδέσμων** (σιδηρογωνίων, cornières).

Τὸ σύστημα τοῦτο ἐπιτρέπει τὴν ἐλάττωσιν τῶν διαστάσεων τῶν ἀμειβόντων, ἀλλ' ἡ δαπάνη καὶ τὸ βάρος εἶνε τὰ αὐτὰ ἕνεκα τῶν πλειοτέρων **ἀντηρίδων** (bielles), **συνδέσμων** (liens) κτλ. προτιμότερον ὅμως εἶνε τὸ μετὰ δύο ἀντηρίδων σύστημα.

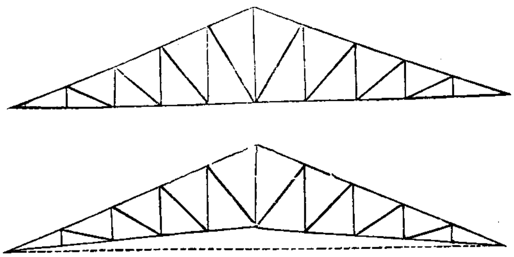
Ἐν τῷ συστήματι τούτῳ οἱ ἀμείβοντες στηρίζονται ἐπὶ πλαγίων ἀντηρίδων στηριζομένων ἐπὶ τοῦ **πρωτεύοντος ἑλκυστῆρος** (maître-entrait ou tirant), ὅστις προώρισται νὰ ἰσορροπήσῃ τὴν ἐπὶ τῶν τοίχων ὁριζόντιον ὤθησιν. Οἱ καταχόρυφοι **σύνδεσμοι** (liens) ἀνακουφίζουσι τὰ στηρίγματα μεταφέροντες εἰς τὴν κορυφὴν ἑκάστης **ἀντηρίδος** μέρος τι τοῦ φορτίου τοῦ ἐνεργοῦντος ἐπὶ τῆς προηγουμένης. Ὁ **πρωτεύων ἑλκυστὴρ** (maître-entrait) ἢ εἶνε ὁριζόντιος ἢ μᾶλλον σύγκειται ἐκ δύο κεκλιμένων μερῶν, ὡς τὰ κατωτέρω δύο σχήματα.

Ζευκτὸν μετὰ 6 ἀντηρίδων

Διὰ τοῦ συστήματος τούτου δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς ἄνοιγμα 50 μέτρων καὶ πλέον. § μικτὰ ζευκτά, fermes mixtes; διὰ τὰ μέσα ἀνοίγματα τὰ μικτὰ ζευκτὰ εἶνε ἐξαίρετα ὡς ἐλαφρά, ὡραῖα καὶ μὴ ἀπαιτοῦντα ὡς τὰ σιδηρᾶ εἰδικοὺς ἐργάτας διὰ τὴν ἐγκατάστασίν των. Διάφορα συστήματα ὑπάρχουσι, πλὴν

Ζευκτὸν μετὰ πλαγίων ἀντηρίδων
(ferme à bielles inclinées)

ἐν γένει οἱ **ἀμείβοντες** καὶ αἱ **ἀντηρίδες** εἶνε ξύλινοι, οἱ δὲ **σύνδεσμοι** καὶ **ἑλκυστῆρες** ἀντὶ στρογγύλων ἁπλῶν γίνονται διπλοῖ ἐξ ἐλάσματος σιδήρου εἰς τρόπον ὥστε νὰ περιβάλλωσι τὰ ξύλα· || σύνηθες ζευκτὸν ἢ ἐπὶ ὑπερεισμάτων, fermes ordinaire ou sur tasseau; καλοῦνται οὕτω τὰ ζευκτὰ εἰς τὰ ὁποῖα αἱ **τεγίδες** (pannes) ἐπακουμβῶσιν ἐπὶ τῶν ἀμειβόντων, ἀντὶ νὰ ὦσι μετὰ τούτων συνηρμολογημέναι· || ζευκτὸν **ἀμφίδετον**, ferme lierne; ἐν ᾧ αἱ **τεγίδες** (pannes) εἰσὶ συνηρμολογημέναι μετὰ τῶν ἀμειβόντων· || ἀνυψωμένον ζευκτόν, ferme retroussée; χαλεῖται οὕτω τὸ ζευκτὸν ὅπερ ἔχει ἕνα μόνον ἑλκυστῆρα ἐπακουμβῶντα ἐπὶ τῶν δύο **στηριγμάτων** (jambes de force); || **κεκλασμένον** ζευκτόν, ferme brisée; χαλεῖται οὕτω τὸ ζευκτὸν κεκλασμένης στέγης (comble en mansarde); || **συμβλητικὸν** ζευκτόν, ferme d'assemblage; ζευκτὸν οὗτινος ἅπαντα τὰ ξύλινα μέρη εἶνε τοῦ αὐτοῦ πάχους, συνεπῶς ἑκάστη **ἐπιτεγὶς** (chevron) φαίνεται ὡς ἀμειβων συνήθους ζευκτοῦ· || **κυκλοτερὲς** ζευκτόν, ferme ronde; τὸ ζευκτὸν σφαιρικῆς στέγης ἢ δόμου (comble sphérique ou dôme); || ζευκτὸν τοῦ μαχαῖ, demi-ferme d'arêtrer; βλ. **ἡμίζευκτον**· ||]ξυλουρ.] ζευκτὸν εἰσεχούσης κόψεως, noulet, n. m. χαλεῖται οὕτω τὸ ζευκτὸν τὸ τιθέμενον εἰς τὴν συνάντησιν διρρήκτου στέγης μετὰ τῆς κλίσεως ἑτέρας μεγαλειτέρας στέγης· || [ξυλουρ.] ζευκτόν, amoise, n. f. τὸ ἐζευγμένον, τὸ συνδεδεμένον, π. χ. τεμάχιον ξύλου εὑρισκόμενον μεταξὺ δύο ζυγῶν (moises).

ζευκτός, ή, όν· ἐζευγμένος, attelé, ée; ὁ συνδεδεμένος μεθ' ἑτέρου, accouplé, ée, adj.

ζεύλα, ας, ἡ· [διάλ. Λευτεκαδ.] (ἡ ζεύγλη), ξύλον κεκαμμένον ὅπερ τίθεται ὑπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ βοός· ἡ ζεύγλη ἐπὶ δύο σημείων αὐτῆς φέρει 2 ὀπὰς αἵτινες λέγονται ζευλότρυπες· βλ. **ζεύγλη.**

ζευλορράματα, τά· [διάλ. Νάξου καὶ Καρπάθου] = μικρὰ σύρματα ἢ λωρία, δι' ὧν δένουσι τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ ζυγοῦ κείμενα ξυλάκια, ἵνα ὀρθοβατῇ ὁ βοῦς κατὰ τὴν ἀροτρίωσιν, ἢ ἱμάντες στηθαῖοι συνάπτοντες τὰς ζεύγλας περὶ τὸν τράχηλον τῶν ἀροτήρων βοῶν πρὸς τὸν ζυγόν.

ζευλόσκοινον, τό· [διάλ. Ἠπείρου], ζευγλόδεσμον (ἀρχ.)

ζεύξατε, attelez; παράγγελμα πρὸς ζεῦξιν τῶν ὀχημάτων [ζευγνύω].

ζεῦξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ζευγνύειν, action d'attacher au joug, d'attacher; (de joindre; de réunir; d'accoupler); συνεπῶς attellement, n.m. καὶ attelage, n. m. ἡ ἕνωσις, jonction, n. f. ἡ ζεῦξις ποταμοῦ, action de jeter un pont sur; κοινῶς τὸ ζέψιμον, action d'atteler. § ζεῦξις, attelage, n. m. ὁ τρόπος δι' οὗ διὰ τῆς ἐνεργείας ἑνὸς ἢ πλειοτέρων ἵππων ἕλκεται ἓν οἱονδήποτε βάρος· || μονόζυγος ζεῦξις, attelage à seul, ὁπόταν εἷς μόνος ἵππος ζευγνύηται· || πολύζυγος ζεῦξις, attelage multiple, ὁπόταν πλειότεροι ἵπποι συζευγνύωνται· || Ὠμώνειος ἢ Ἀγγλικὴ ζεῦξις ἐν ὁμοζυγίᾳ, attelage à la d'Aumon ou à l'Anglaise, καθ' ἣν ὁ ἱππηλάτης κάθηται ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἵππου· || τριτόζυγος ζεῦξις ἢ Ῥωσσική, attelage à la Russe, ὁπόταν τρεῖς ἵπποι ζευγνύωνται ἐν ἑνὶ ζυγῷ· || — κατὰ μονόστιχον, attelage en flèche ou en volée, ὁ εἷς ἵππος ὄπισθεν τοῦ ἄλλου· || — καθ' ἡνιοχείαν, attelage en guide; || attelage à la postillon εἶνε ὡς καὶ ἡ à l'Anglaise; || τέθριππος ζεῦξις, attelage à quatre. § διὰ τῆς λέξεως attelage ἐννοεῖται ἐπίσης καὶ ἓν ἢ πλειότερα ζεύγη ἵππων συζευγνυομένων, π.χ. ὡραία, καταλλήλως συνηρμοσμένη ζεῦξις (ἢ ζεῦγος), attelage superbe, attelage bien assorti; || ζεῦξις διὰ τοῦ **ἑλκυστῆρος,** attelage à la bricole; || ζεῦξις διὰ τοῦ περιαυχενίου, attelage au collier. § [ναυτ.] ζεῦξις, veltage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ζευγνύειν δύο τεμάχια διὰ ζεύγματος (velture).

ζευξίτης, ου, ὁ· βλ. **τουρμαλίνης.**

Ζεύς, Διὸς καὶ Ζηνός, τὸν Δία καὶ Ζῆνα, Jupiter, n. m. ὁ μέγιστος τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν θεῶν, οὗ τὸ ὄνομα ἐτυμολογούμενον ἐκ ῥίζης κοινῆς ἐν ταῖς γλώσσαις **ἐθνῶν** τινῶν δηλοῖ τὸν θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ. § [ἀστρ.] Ζεύς, Jupiter, n. m. ὀνομάζεται ὁ μέγιστος τῶν πλανητῶν, γνωστὸς καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα, ἥτις ὠνόμασεν αὐτὸν οὕτως.

ζεύου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα]=**ζευγνύω.**

ζεύτης, ὁ· [διάλ. Καρπάθ.] τὸ ζυγόδεσμον.

ζευτικόν, τό· [διάλ. Καρπάθ.]=τὸ **ζεῦγος** τῶν ἀροτήρων βοῶν· βλ. **ζευγάρι**

ζευτόν, τό· [διάλ. Καρπάθ.]=ὁμὰς ζώων, δι' ὧν ἀλωνίζουσι τοὺς στάχεις.

ζεύω, βλ. ζεύγω.

ζεφαροβιχίτης, ὁ· zépharovichite, βλ. **βαρισκίτης.**

Δ. Κ.

ζεφίρι, τό· [ξεν.] culot [de pipe]. § ζεφίρι (ὕφασμα), zéphire, n. m. μάλλινον ὕφασμα ὑφασμένον διὰ κλωστῶν διαφόρων χρωμάτων.

ζεφυρικός, ή, όν, καὶ

ζεφύριος, α, ον· ὁ εἰς τὸν ζέφυρον ἀνήκων, du zéphyr ; relatif au zéphyr ; ὁ κείμενος πρὸς τὸν Ζέφυρον (πρὸς δυσμάς), situé à l'ouest ; || ζεφυρικὸς ἄνεμος, αὔρα (πνοή), vent (souffle) du zéphyr = ζεφυρῖτις.

ζεφυρῖτις, ιδος, ἡ· (αὔρα), souffle du zéphyr.

ζέφυρος, ου, ὁ, zéphyr ou zéphire, n.m. ἄνεμος δυτικός, vent d'ouest; καὶ μεταφ. ἡ αὔρα, brise, n.f. = ζέφυρος. § [ναυτ.] ζέφυρος, ouest, n. m. κοινῶς ὁ **πουνέντες**, ponant, n. m. ὁ ἐκ δυσμῶν πνέων ἄνεμος ἢ καὶ αὐτὸ τὸ σημεῖον τῶν δυσμῶν ; || δυτικὸς ἄνεμος, ὁ ζέφυρος, vent d'ouest ; βλ. εἰς λέξιν **ἄνεμος**· || σκληρὸς ζέφυρος, βλ. **πάμπερος**.

ζέφω, [διάλ. Ἠπείρου] = ὄζω κακῶς· ταὐτὸν τὸ **ζαίνω**· 2) ζευγνύω, ζυγόω «ἔζεψα τὰ βώδια», «τὸ βῶδι δὲν ζέφεται».

ζέψιμον, τό· [δημ.] κοινὴ ὀνομία τοῦ ζεῦξις, ὅπερ ἰδέ.

ζέω, μέλ. ζέσω, παρατ. ἔζεον, ἀόρ. ἔζεσα, ἀναβράζω, χοχλάζω ἢ κοχλάζω, συνηθ. ἐπὶ ὕδατος, bouillonner ; κυρίως καὶ μεταφορικῶς.

ζήζικας, ὁ· βλ. τζήτζικας, κτλ.

ζηλαδέλφια, τά· [δημ.] ἑτεροθαλεῖς ἀδελφοί, frères nés de père ou de mère différents.

ζήλεια, ας, ἡ· βλ. **ζηλοτυπία**.

ζηλευτός, ή, όν· ὅντινα δύναταί τις νὰ ζηλεύσῃ, νὰ ἐπιθυμήσῃ, envié, ée; enviable, adj.

ζηλεύω, μέλ. εύσω, κοινῶς **ζουλεύω**, εἶμαι ζηλότυπος, ζηλοτύπως ἔχω, être jaloux ; ζηλοτυπῶ, jalouser ; || ζηλεύει τὴν γυναῖκά του, il est jaloux de sa femme ; || οἱ ὁμότεχνοι ζηλεύονται, les gens du même métier se jalousent entre eux. § ζηλεύω = ζηλοφθονῶ, envier ; porter envie = βασκαίνω, βάσκανον ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλω, [ἐπ]οφθαλμιάω-ῶ· || — τὴν τύχην σου, j'envie votre sort ; || [μεταφ.] τί τοῦ ζηλεύεις, quel charme lui trouvez-vous ?

ζήλια, ἡ, καὶ ζούλια, ἡ ζηλοτυπία, jalousie, n. f.

ζηλιάρης, α, ικον· [δημ.] βλ. **ζηλότυπος**.

ζῆλος, ου, ὁ· zèle, n. m. grande activité inspirée par la foi, le dévoument, l'affection ; ἡ προθυμία, empressement, n. m. ἡ ζέσις, ardeur, n. f. ἀγὼν ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τινός· || [θρησκευτ. ἰδ.] ferveur n. f. [ἐνίοτε] ἅμιλλα, émulation, n. f. || διεγείρω τὸν ζῆλον, exciter le zèle ; || διατί τόσος ζῆλος, pourquoi tant d' empressement ? || κατώρθωσα νὰ μετριάσω κάπως τὸν ζῆλόν του, je suis parvenu à calmer un peu son ardeur ; || ὁ μαθητὴς αὐτὸς δὲν ἔχει ζῆλον, cet élève manque d' émulation.

ζηλοτυπία, ας, ἡ· ζήλεια, **ζήλια**, jalousie, n. f. ὁ φθόνος, ζηλοφθονία, envie, n. f. § **ζηλοτυπία**, ας, ἡ· zélotypie (ἐκ τοῦ ἑλλ. ζηλότυπος, jalousie) n. f. παθολογικὴ κατάστασις τοῦ ζηλοτύπου, **ζήλια** μέχρι μονομανίας, jalousie maniaque.

ζηλοτυπικός, ή, όν· zélotypique, adj. ὁ ἀφορῶν ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ζηλοτυπίαν, qui appartient à la zélotypie.

ζηλότυπος, ος, ον· jaloux, se ; ὁ ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς ζηλοτυπίας κυριευθείς, ὁ φθονῶν, ζηλόφθονος, envieux, euse. § **ζηλότυπος**, ος, ον· zélotype, n. et adj. (ζηλιάρης), [ἰατρ.] προσβληθεὶς ὑπὸ ζηλοτυπίας, atteint de zélotypie ; || γυνὴ ζηλότυπος, femme zélotype.

ζηλοτυπῶ (έω), μέλ. ήσω, εἰμὶ ζηλότυπος, être jaloux ; jalouser ; φθονῶ, ζηλοφθονῶ, envier ; porter envie ; βλ. καὶ **ζηλεύω**.

ζηλοτύπως, [ἐπίρ.] μετὰ ζήλειας, avec (par) jalousie ; [σπαν.] jalousement.

ζηλοφθονία, ας, ἡ· φθόνος, ἡ ἐποφθαλμίασις τινός, envie, n. f.

ζηλοφθόνος, ὁ· ὁ φθονῶν, ἐποφθαλμιῶν, envieux, euse.

ζηλοφθονῶ (έω), μέλ. ήσω, φθονῶ, βασκαίνω, ἐποφθαλμιῶ, envier.

ζηλοφρονία, ἡ· [διάλ. Οἰνόης], ζηλοφθονία.

ζηλόφρονος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης], ζηλόφθονος, ζηλότυπος, κακεντρεχής.

ζηλῶ (όω), μέλ. ώσω, ζηλοφθονῶ, envier ; φιλοδοξῶ, ambitionner.

ζηλωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἔχων ζῆλον διά τι, zélé pour ; ὁ ζηλεύων, jaloux de ; || — τῶν προνομίων του, jaloux de ses prérogatives. § ὁ μετὰ ζέσεως, προθυμίας, ἁμιλλώμενος, μιμούμενός τι, μιμητής, émulateur ; zélateur, trice ; ὁ θαυμαστής, admirateur, trice ; || — τῶν ἀρχαίων, zélateur des anciens.

ζηλωτός, ή, όν· ὁ ζηλευτός, ὁ ἄξιος φθόνου, envié, ée; digne d'envie; enviable, adj.

ζημία, ας, ἡ· dommage, n. m. ἡ βλάβη· ἀντίθ. τῷ κέρδος καὶ τῷ ὠφέλεια· λέγεται πᾶσα φθορά, dégât, n. m. καταστροφή, ravage, n. m. προξενουμένη ὑπό τινος· || [νομ.] γενικῶς ἡ τιμωρία, punition, n. f. ἰδίως δὲ τὸ πρόστιμον, amende, n. f. ἤτοι ἡ ἐπιβαλλομένη ποινὴ ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης· || —, dommage, n. f. καλεῖται πᾶσα βλάβη ἐπιγινομένη εἰς τὴν περιουσίαν τινός, ἢ ἐνίοτε καὶ ἐπαπειλουμένη μόνον, κατ' εὐρυτέραν δ' ἔννοιαν πᾶσα στέρησις οὐ μόνον προσδοκωμένου καὶ βεβαίου κέρδους, ἀλλὰ καὶ ἀπώλεια μέρους τῶν κεφαλαίων [ἐμπορ.] perte, n.f. ἐν γένει δὲ περιουσιακὴ ἀπώλεια· || κάμνω ζημίαν, faire du dommage ; || ἡ χάλαζα ἔκαμε μεγάλας ζημίας, la grêle a fait de grands dégâts (ravages) ; [δημ.] θὰ γείνῃ ζημία, il y aura de la casse; || οἱ δοῦλοί του πληρόνουν τὰς ζημίας των, ses domestiques payent la casse (ὅ,τι θραύουν). § —, βλάβη, détriment, n.m. préjudice, n.m. ἡ ἀπώλεια, perte, n. f. τὸ ἐπισυμβαῖνον ἄδικον, tort, n. m. || αὐτὸ ἀπέβη εἰς ζημίαν του, cela a tourné à son détriment, n. m. (à son désavantage) ; || πρὸς ζημίαν τῆς ὑπολήψεώς του, au préjudice de sa réputation ; || εἰς τὸν

ἑαυτόν του μόνον κάμνει ζημίαν, il ne fait tort qu'à lui même ; || ἐθνικὴ ζημία, perte nationale ; || μὲ ζημίαν, à perte ; || πωλεῖ μὲ ζημίαν, il vend (vendre=πωλῶ) à perte ; || [ἐμπορ.] κέρδη καὶ ζημίαι, profits et pertes ; || θὰ φάγῃ ἡ ζημία τὸ διάφορο [φρ.], la perte sera plus grande que le profit.

ζημιάρης, α, ικον· [δημ.] ὁ κάμνων, προξενῶν ζημίας, qui cause du dégât (du dommage) ; ὁ σπάζων τι, brise-tout, n. m. grand casseur, n. m.

ζημιόνω, καὶ

ζημιόω, καὶ

ζημιῶ, μέλ. ώσω· προξενῶ ζημίαν, ἀπώλειαν, causer du dommage ; ἀδικῶ, faire [du] tort ; βλάπτω, nuire ; ζημιῶ, préjudicier ; ἀδικῶ, βλάπτω, léser : || αὐτὸ θὰ ζημιώσῃ τὸν τόπον, cela fera du tort au pays ; || ἡ πρᾶξις αὕτη ἐζημίωσε τὴν ὑπόληψίν του, cette affaire a préjudicié (nui) à sa réputation ; || δὲν θέλω νὰ ζημιώσω τὰ συμφέροντά του, je ne veux pas léser ses intérêts ; || ζημιόνω (ἄλλον) faire du tort ; causer de la perte à· || ζημιοῦμαι (οῦμαι), εὑρίσκομαι ἐν ζημίᾳ, être en perte, δὲν τὸν ἐζημίωσα λεπτόν, je ne lui ai pas fait tort d'un centime ; § [οὐδ. καὶ μέσ.] ζημιόνομαι, perdre ; ὑφίσταμαι ζημίας, ἀπωλείας, éprouver des pertes ; essuyer une perte ; ἀδικοῦμαι, βλάπτομαι, ζημιοῦμαι, être lésé ; χάνω, perdre ; || ἐζημιώθη πολύ, il a été lésé dans ses intérêts ; || ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ἐζημίωσα τρεῖς χιλιάδας, de cette affaire j'ai perdu trois mille drachmes ; || ἐζημιώθην τὰ ἔξοδά μου, j'en ai été pour mes frais ; || [νομ.] ὁ ζημιωθείς, la partie lesée.

ζημιώδης, ης, ες· ἐπιφέρων ζημίαν, ἐπιβλαβής, nuisible, adj. dommageable, adj. ἐπιζήμιος, préjudiciable, adj.

ζημίωμα, ατος, τό· ἡ ἐπερχομένη ζημία, dommage ; βλάβη, ζημία, préjudice, n. f. ἡ ἀπώλεια, perte, n. f.

ζῆν, τό· βλ. ζῶ.

ζήου, [διάλ. Κύμης]=ζῶ· «δὲ[ν] ζήου ἐγὼ μὲ ξερὸ ψωμὶ =δὲν ζῶ, δὲν 'μπορῶ νὰ ζήσω.

ζηπούνι, τό· [ξεν.] camisole, n. f.

ζηρβήλα, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα], ἀνηλιότης τόπου.

ζηρβό, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] ἀνήλιος τόπος.

ζῆσι, ἡ· [δημ. καὶ διάλ. Οἰν.] ἡ ζωή, ζῆσι, βιοτή.

ζῆτα, τό· zita; βλ. ζ. § ζῆτα, τὸ=ζητεία, ἐπαιτεία.

ζητεία, ας, ἡ· ὁ ἔρανος, quête, n. f. § [συνήθ.] —, δημ. ζήτεια, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαιτεῖν, action de mendier ; ἡ ἐπαιτεία, mendicité, n. f. gueuserie, n. f. ἤτοι ἡ ζητιανειά, ἐπαιτεία· βλ. λέξιν.

ζητεύω, μέλ. εύσω, [δημ.] ζητῶ ἐλεημοσύνην, demander l'aumône ; ἐπαιτῶ, mendier; gueuser.

ζητέω, βλ. ζητῶ.

ζητηλιάνος, θηλ. -να [διάλ. Οἰν.] ζητιάνος, ζήτουλας, ἐπαίτης.

ζήτημα, ατος, τό· ὅπερ ζητεῖ τις, τὸ αἴτημα, ἡ αἴτησις, demande, n. f. || δέχομαι τὸ ζήτημά του, j'accorde sa demande. § [συνηθ.] ἡ ἐρώτησις, ἐξέτασις, question, n. f. τὸ πρὸς ἐξέτασιν θέμα· κτλ. καὶ θέμα· || τὸ ζήτημα εἶνε ἄν, la question est de savoir si; || αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα, voilà (c'est là) la question ; || [ἀπολ.] εἶνε ζήτημα, c'est une question ; c'est à savoir ; || δὲν εἶνε ζήτημα, ceci ne fait pas question ; c'est hors de doute = εἶνε ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας· || τὸ ζήτημα εἶνε τώρα νὰ μάθωμεν ἄν, il s'agit maintenant de savoir si; || ζήτημα ἐμπορίας, question de boutique ; || τὸ ἔκαμε ζήτημα, il en fit une grande affaire ; || τὸ κύριον ζήτημα εἶνε νά, le point essentiel est de ; || [νομ.] ζήτημα πρὸς ἐξέτασιν, question, n. f. βλ. θέμα· || [νομ.] ζητήματα, questions, n. f. pl. καλοῦνται ἐν τῷ ποιν. δικαίῳ αἱ ἔγγραφοι ἐρωτήσεις ἐφ' ὧν πρόκειται ν' ἀποφανθῶσιν οἱ ἔνορκοι ἐγχειριζόμεναι αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ περιέχουσαι τὰ στοιχεῖα τῆς κολασίμου πράξεως καὶ πάσας τὰς συνοδευούσας τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς περιστάσεις.

ζήτησις, εως, ἡ· ἡ ἐπὶ πνευματικῶν πραγμάτων, ἡ ἔρευνα recherche, n. f. || ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας, la recherche de la vérité ; || § τὸ ζητεῖν, αἰτεῖν, αἴτησις, demande, n. f. || νόμος τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως, la loi de l'offre et de la demande ; || [ἐμπορ.] demande, n. f. recherche, n. f. || ὁ καφὲς εἶνε εἰς ζήτησιν, le café est recherché (ἢ demandé)· =πιστεύομεν ὅτι ἡ ζήτησις θὰ ἐλαττωθῇ nous croyons que la demande diminuera ; || ἡ ζήτησις τῶν βαφικῶν ξύλων ἀναζωογονεῖται, la demande sur les bois de teinture se ranime ; || ἡ ζήτησις τῶν ξένων οἴνων οὐδόλως διήρκεσε, la demande (recherche sur les) pour les vins étrangers n'a pas été soutenue (suivie) ; || ἡ ζήτησις τῆς σικάλεως ἠλαττώθη, εἶνε ἧττον ζωηρά, la demande (la recherche) sur le seigle est moins vive, a diminué, s'est ralentie ; || ἡ ἐξ Ἰταλίας ζήτησις ἐξακολουθεῖ καλή, la demande pour l'Italie continue d'être bonne ; || ἐξακολουθεῖ ἡ ζήτησις διὰ τὴν ἐξαγωγήν, la demande pour l'exportation est suivie ; || ὁ μόλυβδος εἶνε πολὺ ζητημένος, ζητεῖται πολύ, les plombs sont vivement, beaucoup demandés (recherchés); les plombs sont recherchés avec empressement; || φαίνεται μεγαλειτέρα ζήτησις τῶν δερμάτων, on remarque un peu plus de demande pour les peaux ; || ἐλπίζω ὅτι αἱ ζητήσεις θὰ ἐπαναληφθῶσι, j'espère que les demandes se réveilleront ; || ὑπῆρχε ζήτησις μετρία διὰ τὴν ἐξαγωγήν, il y avait une demande modérée pour l'exportation ; || πιστεύομεν, ὅτι ἡ ζήτησις θὰ αὐξηθῇ, nous croyons que la demande augmentera ; || ὑπάρχει ζήτησις ζωηρὰ διὰ . . . καὶ αἱ τιμαὶ διατηροῦνται (ὑποστηρίζονται), il y a une demande active pour . . . et les prix se soutiennent ; || ὑπάρχει ζήτησις ἀλεύρων, les farines sont fort deman-

dées (recherchées); || εἰς πρώτην ζήτησιν (ὑπόσχομαι), sur demande...

ζητητικός, ή, όν· ὁ πρὸς ζήτησιν (ἔρευναν) ἐπιτήδειος, propre à demander (à rechercher); de recherche. § ζητητικός, zététique, adj. οἱ ζητητικοὶ = οἱ φιλόσοφοι, ἰδίως οἱ σκεπτικοί, καὶ ἡ ζητητικὴ = ἡ φιλοσοφία αὐτῶν.

ζητητός, ή, όν· ὁ ζητούμενος, ἄξιος ζητήσεως, recherché, ée.

ζητιάνα, ἡ· [δημ.] ἡ ἐπαῖτις, mendiante, n. f.

ζητιανειά, ἡ· [δημ.] ἡ ἐπαιτεία, mendicité, n. f. gueuserie, n. f.

ζητιανεύω, μέλ. εύσω· [δημ.] ἐπαιτῶ, mendier; gueuser.

ζητιάνος, ὁ· [δημ.] καὶ

ζήτουλας, ὁ· [δημ.] ὁ ἐπαίτης, mendiant, n. m. gueux; βλ. **ἐπαίτης.**

ζητουλειά, ἡ· [δημ.] ἡ ζητιανειά.

ζητουλεύω, [δημ.] ζητιανεύω.

ζητῶ (έω), μέλ. ήσω· γυρεύω διὰ νὰ εὕρω τι, ἐρευνῶ, ἐξετάζω διὰ νὰ εὕρω, chercher; ποθῶ, ἐπιζητῶ τι, ἀναζητῶ, ἐπιδιώκω, rechercher; καὶ ἐν γένει αἰτῶ (έω), demander [ἐμπορ.] || αἱ σακχάρεις **ζητοῦνται** ἀρκετά. les sucres sont assez demandés; || τὸν ζητῶ ἀπὸ τὸ πρωΐ, je le cherche depuis le matin; || ζητεῖ τὴν φιλίαν σου, il recherche votre amitié; || ὁ ζητῶν εὑρίσκει [φρ. γρφ.], en cherchant on trouve; || τί ζητεῖ ἐδῶ; que vient-il chercher ici? || εὐκαιρίαν ζητεῖ νά, il épie (καιροφυλακτεῖ) (il cherche) l'occasion de. § — τινα, αἰτῶ ἀπό τινα, demander; || ζητῶ ὀπίσω ἢ ἀπαιτῶ τὴν ἐπιστροφὴν πράγματος, διεκδικῶ δικαιώματα, réclamer, revendiquer; ζητῶ παρακλητικῶς, ἐπικαλοῦμαι, solliciter; ἀπαιτῶ, exiger; || — συγχώρησιν, κλπ. demander pardon, etc. || σᾶς ζητοῦν, on vous demande; on demande après vous; || ζητεῖ νὰ σὲ ἰδῇ, il demande à vous voir; || ἐζήτει τὸ δίκαιόν του, il reclamait (revendiquait) son droit; || ζητεῖ θέσιν, il sollicite (demande) une place; || μὴ ζητῇς τὸ ἆθλον πρὸ τῆς νίκης, n'exigez pas le prix avant la victoire; || πόσα ζητεῖς δι' αὐτό; combien faites vous cela? combien en voulez-vous? || τὴν ἐζήτησεν, il l'a demandée en mariage. § θέλω, ἐπιθυμῶ, vouloir; προσπαθῶ, tâcher, s'efforcer; || τί ζητεῖτε; que voulez-vous? || ἐζήτει νὰ μὲ πείσῃ, il voulait (il tâchait de) me convaincre; || ζητεῖ νὰ τὸν ἐκθέσῃ, il tâche (il cherche) à le compromettre; || ζητεῖ νὰ εὕρῃ θέσιν, il cherche une place. § [δημ. ἡ προστακτικὴ ὡς οὐσ.] τὸ ζῆτα, ἡ ἐπαιτεία, la mendicité; || ἐβγῆκεν εἰς τὸ ζῆτα, il va (il s'en va) mendiant.

ζήτω, [ἐπίρ.] βλ. ζῶ.

ζητωκραυγάζω, βλ. ζητωκραυγῶ.

ζητωκραυγή, ῆς, ἡ· τὸ νὰ κραυγάζῃ τις ζήτω, vivat, n. m. [πληθ.] ζητωκραυγαὶ = **ἐπευφημίαι,** acclamations.

ζητωκραυγῶ, μέλ. ήσω, φωνάζω ζήτω, crier vivat; ἐπευφημῶ, acclamer.

ζηυγουλάτης, ὁ· [Αἰτωλικὸν ἰδίωμα] ὁ γεωργός.

ζηχοῦνι, τό· [δημ.] πάθησις· βλ. **ἄσθμα.**

ζηχουνιάρης, α (ὁ, ἡ) [δημ.] βλ. **ἀσθματικός.**

ζιάζω, [δημ.] βλ. ζυγιάζω.

ζιαφέτι, τό· [ξεν.] συμπόσιον, festin, n.f. ἡ εὐωχία, bombance, n. f. ripaille, n. f. ἤτοι τὸ ξεφάντωμα, τραπέζι καὶ φαγοπότι.

ζιβελίνειος ἰκτίς, βλ. **ἰκτίς.**

ζιβελίνη, ης, ἡ· [ζωολ.] zibeline, n. f. espèce de martre (mustela zibellina); βλ. **ἰκτίς.**

ζιγγίβερις, εως, ἡ· ζιγγίβερι, τό· καὶ **γιγγίβερις** [βοτ.] gingembre, n.m. φυτὸν τῆς τάξεως τῶν βανανεῶν· ἔχει ῥίζωμα ἀρωματῶδες, ἐξ οὗ ἡ γνωστὴ κόνις ἡ ῥιπτομένη ἐν τῷ σαλεπίῳ, ἡ λεγομένη κοινῶς **πιπερόρριζα.** Τὸ ῥίζωμα καὶ αἱ σαρκώδεις ῥίζαι ἐν χρήσει ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι τῆς σήμερον ὡς ἄρτυμα ἀρωματικὸν καὶ φαρμακευτικὸν εὐστόμαχον. Ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζουσι τὸ ποτὸν **τζιντζενμπίρα.**

ζιγγοσιδηρίτης, ὁ· βλ. **σιδηρίτης.**

ζιγγοσίτης, ὁ· zinkosite, n. m. βλ. **ἀγγλεσίτης.**

ζιγκένιον, βλ. ζιγκενίτης. Δ. Κ.

ζιγκενίτης ἢ ζιγκένιον, zinckénite, n. f. ὀρυκτὸν χαλυβδόφαιον μέχρι μολυβδοφαίου, ἐνίοτε διαποίκιλον, θραύσεως ἀνωμάλου, σχισμοῦ πρισματικοῦ ἀτελοῦς, εὔξεστον, σκληρότητος 3,0-3,5 καὶ εἰδ. βάρ. 5,3-5,35. Κρυσταλλοῦνται κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθὸν σύστημα, ἰσόμορφος τῷ σκληροσχίστῳ. Χημικῶς εἶνε $RbS + Sb_2S_3$ μετ' ὀλίγου Cu καὶ Fe. Δ. Κ.

ζιγκικός, ή, όν· [χημ.] zincique (sik) adj. λέγεται περὶ τοῦ ὀξειδίου τοῦ ζίγκου καὶ τῶν ὑπὸ τούτου σχηματιζομένων ἀλάτων· || ζιγκικὸν ὀξύ, acide zincique.

ζιγκίτης ἢ **ἐρυθροψευδαργυρίτης,** zincite, n. f. ou zinkite ou spartalite ou sterlingite; ὀρυκτὸν αἱματόχρουν ἢ ὑακινθόχρουν, λάμψεως ἀδαμαντοειδοῦς, διαφώτιστον κατὰ τὰ ἄκρα, διπλοθλαστικὸν θετικῶς, σκληρότητος 4-4,5 καὶ εἰδ. βάρ. 5,4-5,7. Κρυσταλλοῦνται κατὰ τὸ βασιεξάγωνον σύστημα. Χημικῶς εἶνε Zn O μετὰ 8-12% Mn_2O_3. Τὸ χρῶμα αὐτοῦ ὀφείλεται εἰς τὸ ἐν αὐτῷ Mn_2O_3, ὑπάρχουσιν ὅμως παραλλαγαὶ αἵτινες ὀφείλουσι τὸ χρῶμα αὐτῶν εἰς ἐγκεκλεισμένα λέπια **αἱματίτου** ἢ πυριτιακοῦ τινος ὀρυκτοῦ παρεμφεροῦς πρὸς **μαρμαρυγίαν.** Εἶνε φυσικὸν ὀξείδιον ψευδαργύρου (oxyde naturel de fer) καὶ ἀπαντᾷ ἐν Νέᾳ Ἰερσέῃ, κλπ. Δ. Κ.

ζιγκογραφία, ας, ἡ· [ξεν.] zincographie, n. f. (ἡ λέξις εἰσήχθη καὶ ἐπεκράτησε παρ' ἡμῖν ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν). Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ψευδαργύρου ἀντὶ τῶν ἐκ χαλκοῦ ἢ χάλυβος ἢ τῶν λιθίνων πλακῶν εἰς τὰ διάφορα εἴδη τῆς χαρακτικῆς καὶ λιθογραφίας. Τὰ σχεδιάσματα γίνονται κατ' εὐθεῖαν ἐπὶ τῆς ἐκ ψευδαργύρου πλακὸς ἢ καὶ μεταφέρονται εἰς

ταύτην ἀπὸ χημικοῦ χάρτου, διὰ χημικῶν δὲ μέσων καταναλίσκεται τὸ ἐκτὸς αὐτῶν μέρος τοῦ μετάλλου, οὕτως ὥστε τὸ σχεδίασμα μένει ἐξέχον τῆς πλακός, ὡς ἐπὶ τῶν ξυλογραφημάτων καὶ ἀντιθέτως πρὸς τὰ χαλκογραφήματα, ἐν οἷς τὸ σχεδίασμα εἶνε ἐγκεχαραγμένον ἐν τῇ πλακί. Σπανίως δ' ἐκτελοῦνται ἐπὶ ψευδαργύρου εἰσέχοντα σχεδιάσματα. Ἡ ζιγκογραφία ἐπενοήθη ὑπὸ τοῦ Ebecharb τῷ 1804, σήμερον δὲ εἶνε κοινοτάτης χρήσεως ἰδίᾳ δι' εἰκόνας παρενιθεμένας ἐντὸς τοῦ κειμένου βιβλίων.

ζιγκογραφῶ (έω), μέλ. ήσω, zincographier, ἀναπαριστῶ τι διὰ τῆς ζιγκογραφίας, reproduire par la zincographie.

ζίγκος, ου, ὁ· [ξεν.] zinc, n. m. βλ. **ψευδάργυρος.**

ζιγκοφόρος, ος, ον· zincifère, adj. ὁ περιέχων ζίγκον, qui contient du zinc; ‖ ζιγκοφόρα μεταλλεύματα, des minerais zincifères.

ζίγκωσις, εως, ἡ· zingage, n. m. ἐπιψευδαργύρωσις, ἐπικαλύπτειν τι διὰ ζίγκου (ψευδαργύρου), action de couvrir de zinc.

ζιζάνιον, ου, τό· [βοτ.] οὕτως ὀνομάζεται ὁ χόρτος ὁ ἄγριος καὶ ἄχρηστος ὁ φυόμενος μεταξὺ τῶν σιτηρῶν ἢ ἄλλων ἡμέρων καὶ καλλιεργουμένων φυτῶν, τὸ γαλλ. mauvaise herbe; κατ' ἐξοχὴν δὲ τὸ ζιζάνιον τῆς Νέας Διαθ. ἀναφέρεται εἰς τὸ **λόλιον** (λατ. lolium) τὸ μεθῦον ἢ τὴν **αἶραν**, γαλλ. ivraie, n. f. (τοῦ Διοσκουρ.), ὅθεν ζιζάνιον καλεῖται ἡ **αἶρα**. § [συνηθ. μεταφ.] zizanie, n. f. ‖ σπείρει ζιζάνια μεταξύ των, il sème la zizanie entre eux. § [ἐπὶ ἀνθρ.] ὁ ταραξίας, ὁ διηνεκῶς κινούμενος, ὁ ἀναμιγνυόμενος εἰς ξένας ὑποθέσεις, homme remuant; brouillon, n. m. καὶ ἐν γένει ὁ ῥαδιοῦργος, intrigant, e.

ζιζυφιά, ᾶς, ἡ καὶ ζίζυφος (ἡ κοινή)· [βοτ.] jujubier (commun), n. m. κοινῶς ἡ **τζιτζυφιά**, δένδρον καρποφόρον τῆς οἰκογενείας τῶν ῥαμνωδῶν, gingeolier, n. m. nom vulgaire du jujubier.

ζίζυφον, τό· ὁ καρπὸς τῆς ζιζυφιᾶς, jujube, n. f. gingeole, n. f. nom vulgaire de la jujube.

ζιμπρίκι, τό· [δημ.] ressort, n. m. βλ. **ἐλατήριον.**

ζινίχι(ν) καὶ ζινίσι(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] 1ον) ἡ τραχηλικὴ παρὰ τὸ ἰνίον χώρα ἥτις καὶ ἄλλοθι **σνίχι** λέγεται· 2ον) τὰ ψευτομαργαριτάρια (χάνδραις) (fausses perles) τὰ διατιθέμενα δῆθεν ὡς οἱ συνηρμολογημένοι σπόνδυλοι τῆς ὑπὸ τὸ ἰνίον χώρας.

ζινζίφια, τά· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] τὰ **οὖλα**, les gencives.

ζιννβαλδίτης ἢ λιθιονίτης, zinnwaldite, n.f. ou lithionite. Ὀρυκτὸν φαιόχρουν, καστανόχρουν ἢ βυθοπράσινον, λάμψεως κοινῆς μαργαριτοειδοῦς δὲ ἐπὶ τῆς βάσεως, σκληρότητος 1,5-2,5 καὶ εἰδ. βάρους 2,816-3,19. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον προκλινὲς σύστημα. Χημικῶς εἶνε $R_6\ R_4\ (R_2)_6\ Si_{20}\ O_{65}$ ἢ εἶνε παράμιγμα τῆς ἑνώσεως $K_6\ (Al_2)_3\ Si_6\ O_{21}$ μετὰ $Fe_{12}\ Si_6\ O_{24}$ καὶ $Si_{10}\ Fe_{24}\ O_8$ κατὰ τὰς ἀναλογίας 10 : 2 : 3. Προσέτι περιέχει λίθιον (1,5 - 5 %), κάλι, νάτρον, φθόριον, καθὼς καὶ ὀξειδύλλιον καὶ ὀξείδιον σιδήρου. Ἀπαντᾷ ἐν Ἀλτεμβέργῃ, Ζιννβάλδῃ (Σαξωνίας) καὶ ἐν Κορνουαλίᾳ, μετὰ μεταλλευμάτων κασσιτέρου. Εἰς τὸν ζιννβαλδίτην ὑπάγεται καὶ ὁ **κρυοφυλλίτης** (τῆς Μασσαχουσέτης) καὶ ὁ **πολυλιθιονίτης** ὅστις ἐμπεριέχει 9,04 Li. Δ. Κ.

ζιούλα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] = τὸ ἐλάχιστον καὶ λίαν περιωρισμένον ποσόν· «τὸν κάνει μιὰ ζιούλα» ῥημ. ζιουλίζω = πιέζω τι διὰ τῶν χειρῶν ἢ τοῦ βάρους τοῦ σώματος, περισφίγγω, συνέχω, στραγγίζω· ὡς «ζιούλιξέ το = στράγγιξέ το».

ζιποῦνι, τό· [ξεν.] βλ. **ζουποῦνα.**

ζίππα-ζίππα, [διάλ. Οἰνόης] = ὅλως διόλου γεμάτα, ἐκ τοῦ ἰταλ. zeppo· «ζίππα-ζίππα ἐγέμωσα τὸ καλάθιν».

ζιρκονικός, ή, όν· zirconique, adj. λέγεται διὰ τὰ ἅλατα τοῦ ζιρκονίου.

ζιρκόνιον, τό· [χημ.] zirconium, n. m. μεταλλικὸν στοιχεῖον ὅπερ εὑρίσκεται ἐν τῷ Ὑακίνθῳ (πολυτίμῳ λίθῳ καὶ ὀρυκτῷ) ἡνωμένον μετὰ πυριτίου καὶ ὀξυγόνου.

ζιρκόνιον, τό (ἡ ὑάκινθος), zircon, n. m. (hyacinthe), diamant brut ou jargon de Ceylan; (silicate naturel de zirconium)· Ὀρυκτὸν ταὐτὸν ἴσως τῷ **λιγκυρίῳ** ἢ **λιγκουρίῳ** τοῦ Θεοφράστου καὶ τῷ **χρυσολίθῳ** (chrysolithos) τοῦ Πλινίου. Εἶνε ἄχρουν, σπανίως λευκόν, συνήθως ἔγχρουν (φαιόν, κίτρινον, πράσινον, ἰδίᾳ δὲ ἐρυθρὸν καὶ καστάνινον), λάμψεως ὑαλοειδοῦς, ἀδαμαντοειδοῦς ἢ στεατοειδοῦς, διαφανές, διπλοθλαστικὸν ἀρνητικῶς, σκληρότητος 7,5 καὶ εἰδ. βάρους 4,4 - 4,7. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασιτετράγωνον σύστημα συν. εἰς κρυστάλλους στηλοειδεῖς ἢ πυραμιδικούς, μεμονωμένους ἐμπεφυκότας ἢ ἐπιπεφυκότας καὶ εἰς ἀμβλυγωνιώδη κοκκία. Χημικῶς εἶνε $Zr\ O_2 + Si\ O_2$ μετὰ $Fe_2\ O_3$. Ἀπαντᾷ ἐμπεφυκὼς ἐντὸς γρανιτῶν, γνευσίων, βασαλτικῶν πετρωμάτων ἢ κατὰ κοκκία ἐντὸς προσχώσεων ἐν Νορβηγίᾳ, Σικελίᾳ, Κεϋλάνῃ, κλπ. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔλαβε κατά τινας ἐκ τῆς γαλλικῆς λέξεως jargon, ἣν μετεχειρίζοντο παλαιοὶ Γάλλοι χρυσοχόοι πρὸς δήλωσιν λίθων παρεμφερῶν τῷ ἀδάμαντι. Αἱ καλλίχροοι αὐτοῦ παραλλαγαὶ χρησιμοποιοῦνται ὡς πολύτιμοι λίθοι, αἱ κοινότεραι πρὸς κατασκευὴν ὑπομοχλίων εὐαισθήτων ζυγῶν καὶ ἐν τῇ ὡρολογοποιίᾳ καὶ αἱ κοινόταται πρὸς παραγωγὴν τῆς **ζιρκονίας**. Το ὀρυκτὸν τὸ καλούμενον **Ἀουερβαχίτης** εἶνε $2Zr\ O_2 + Si\ O_2$. Τὸ δὲ **μαλακὸν** (malacon), **κυρτόλιθος** καὶ **ταχυαφαλτίτης** εἶνε ἐξηλλοιωμένον ζιρκόνιον τοῦ τύπου $3(Zr\ O_2 + Si\ O_2) + H_2\ O$. Δ. Κ.

ζιστινιά, ἡ· [διάλ. Καρπάθου] ὁ διαμελιζόμενος ἐν τοῖς προθύροις τοῦ φούρνου ζεστὸς ἄρτος, ὅστις καὶ σταύρωμα λέγεται, διότι σταυροκοπεῖται ἐν τῇ ἐκκοπῇ του.

ζίτσα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ἀντὶ βίτσα, λεπτὸς κλαδίσκος, ῥαβδίον εὐλύγιστον, βέργα λεπτοτάτη· βλ. **βίτσα.**

ζιφιωμένος, ὁ· [διάλ. Νισύρου] μοχθηρός, ὁ ἔχων κακὴν καρδιάν, μοχθηράν.

ζίφω, βλ. ζύφω.

ζκούλα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] = γωνία ἢ φωλεά· ῥῆμ. ζκουλόνω=ἀποσύρω ἐμαυτὸν εἰς γωνίαν.

ζνάρι, τό· διάλ. Ἠπείρου] τὸ ζωνάριον, ἡ ζώνη· 2) ἡ ἶρις (τὸ ζωνάρι τῆς Παναγιᾶς ὡς κοινῶς λέγεται).

ζνίχι, [δημ.] βλ. **σνίχι.**

ζοβίδι, [διάλ. Κύμης] πάντοτε παρακολουθεῖ τὸ ἐπίθετον μαῦρος «κρασὶ μαῦρο ζοβίδι»=πολὺ μέλαν· «μάτια μαῦρα ζοβίδι=πολὺ μαῦρα. (Ἴσως ἐκ τοῦ ζόφος - ζοφίδιον, ζοβίδι τροπῇ τοῦ φ εἰς β.

ζογάρι(ν), τό· [διάλ. Οἰνόης] = ζεῦγος, ζευγάρι.

ζοΐδιον, τό· βλ. ζωϊσίτης.

ζόκα, ἡ· [δημ.] ἀγκίστρι εἰς σχῆμα ψαριοῦ, espèce de hameçon; navette, n. f. δελφίς, saumon.

ζοκόπα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] ἡ βρῶμα, ἡ δυσωδία.

ζοϊνερίτης, βλ. ζεϊνερίτης. Δ. Κ.

ζοκοπῶ, [διάλ. Ἠπείρου]=ὄζω κακῶς.

ζόλια, ἡ· [διάλ. Καρπάθου] = ἡ περικοσμοῦσα τὸ στῆθος ταινία ἐκ φλωρίων,

ζολότα, ἡ· [διάλ. Νισύρου] = τὰ τρία τέταρτα τοῦ γροσίου, τριάκοντα παράδες· «μία ζολότα δὲν ἀξίζει».

ζόνγκ, τό· [ξεν.] jonque, n. f. γενικὴ ὀνομασία διδομένη ἐν τῇ Σινικῇ εἰς τρίστηλα ἱστιοφόρα πλοῖα οὐχὶ μεγαλείτερα τῶν 35 μέτ. μήκους καὶ 8 πλάτους.

ζοργίτης ἢ ῥαφανοσμίτης ἢ **σεληνιομολυβδόχαλκος,** zorgite ou raphanosmite. Διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου νοοῦσι διάφορα ὀρυκτά, ὧν τὰ φυσικὰ καὶ μορφολογικὰ γνωρίσματα εἶνε ὀλίγον γνωστά. Πάντα εἶνε ἑνώσεις μολύβδου καὶ χαλκοῦ μετὰ σεληνίου καὶ ἀνάγονται ἰδίως εἰς τρεῖς κυρίας παραλλαγάς. Ἐκ τούτων τὰ τῆς 1ης ἔχουν χρῶμα βαθὺ μολυβδόφαιον, εἰδ. βάρος 5,6, εἶνε λίαν εὔξεστα καὶ σχεδὸν εὔπλαστα· τὰ τῆς 2ας εἶνε μολυβδόχροα συνήθως κίτρινα ἢ κυανᾶ ἠμαυρωμένα, εὔξεστα, εἰδ. βάρους 6,96 - 7,04 καὶ τὰ τῆς 3ης εἶνε ἐρυθρίζοντα μολυβδόφαια καὶ εἰδικοῦ βάρους 7,4 - 7,5. Ὅλων ἡ σκληρότης εἶνε 2,5 περίπου. Δ. Κ.

ζόρι, τό· [δημ.] ἡ βία, ἡ δύναμις, force, n. f. ἡ βία, violence, n. f. βία, καταναγκασμός, contrainte, n. f. ‖ μὲ τὸ ζόρι, διὰ τῆς βίας, par force.

ζόρικος, η, ον· [δημ.] δύσκολος, difficile, adj.

ζορκάδι, τό· βλ. ζαρκάδι.

ζορμπᾶς, ὁ· [ξεν.] ἄνθρωπος τυραννικός, homme tyrannique; δεσπότης, despote, n.m. ὁ καταπιέζων τοὺς ἄλλους, καταπιεστής, oppresseur.

ζουάβος, ὁ· zouave, n. m. κυρίως ζουάβαι ἐκαλοῦντο Καβυλικαὶ τινὲς φυλαὶ ἐν τῇ ἀλγεριανῇ ἐπαρχίᾳ Κωνσταντίνης, αἵτινες φημιζόμεναι ἐπὶ ἀνδρείᾳ ὑπηρέτουν ὡς μισθωτοὶ στρατιῶται τοῖς ἡγεμόσι τῆς Β. Ἀφρικῆς. Ὅτε δὲ κατέλαβον οἱ Γάλλοι τῷ 1830 τὴν Ἀλγερίαν, συνέστησαν δύο τάγματα ἐξ ἐγχωρίων, εἰς οὓς ἐδόθη τὸ ὄνομα Ζουάβου. Ταχέως δὲ προσῆλθον καὶ ἀλλοδαποὶ εἰς τὰ τάγματα καὶ τέλος τῷ 1839 ἀπετελοῦντο αὐτὰ μόνον ἐξ ἀλλοδαπῶν οἱ δὲ ἐγχώριοι κατετάχθησαν εἰς τὰ νεοσύστατα συντάγματα τῶν λεγομένων ἀκροβολιστῶν (turcos). Διωργανώθησαν δὲ οἱ ζουάβοι πρὸ πάντων ὑπὸ τοῦ Λαμορισιέρ, ηὐξήθη δὲ ὕστερον καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ταγμάτων, ὥστε σήμερον ὑπάρχουσι 4 συντάγματα πρὸς 4 τάγματα ἕκαστον. Φέρουσι δὲ ζακέτταν κυανοῦ χρώματος, πλατείας περισκελίδας ἐρυθρὰς καὶ πράσινα φέσια.

ζουγκρανιά, ἡ· [φυτ.] βλ. **ἀσπρόξυλον.** § βλ. **τσουγκρανιά.**

ζουγκρανίζω, [δημ.] βλ. **τσουγκρανίζω.**

ζουγρός, οῦ, ὁ· [δημ.] βλ. **σγουρός.**

ζοῦδι, τό· [διάλ. Ἠπείρου]=μικρὸν ζῷον.

ζούδιο, τό (ζώδιον)· [διάλ. Ἠπείρου] = ζωΰφιον ἄθλιον καὶ ἄμορφον· «μοῦ ἐφάνη σὰν ζούδιο».

ζούζα, ἡ· καὶ ζουζάρι, [διάλ. Ἠπείρου] = ἡ πλέον χαμερπὴς καὶ ἀθλία δούλη.

ζουζουλικά, τά· [διάλ. Ἠπείρου] ἐξωτικά, ἤτοι τὰ ἐναέρια κακὰ πνεύματα, ἅπερ ἰσκιώματα λέγονται.

ζούζουλο, τό· [διάλ. Ἠπείρου]· ἐξωτικὸν ἢ κακὸν ἐναέριον πνεῦμα.

ζούζουλον, τό· [δημ.] τὸ ζωΰφιον, petit animal; petite bête; animalcule, n. m.

ζουζούνι, τό· [δημ.] γενικὸν ὄνομα τῶν ἐντόμων.

ζουλάπι, τό· [δημ.] βλ. ζωντόβολον· [διάλ. Ἠπείρου]=ἄγριον θηρίον, πρὸ πάντων ὁ λύκος.

ζουλεύω, [δημ.] βλ. ζηλεύω, κτλ.

ζούλημα, ατος, τό· [δημ.] βλ. **ζούλισμα.**

ζουλίζω, [δημ.] βλ. ζουλῶ. § ζουλίζω, [διάλ. Οἰνόης] = λυγίζω, κάμπτω, «παθ. ζουλί[χ]ομαι».

ζούλισμα, ατος, τό· [δημ.] θλῖψις, πίεσις, pression, n.f. βλ. **θλῖψις**· σύνθλιψις, pression, n. f. τὸ κοίλωμα (ξύλου, κτλ.) flâche, n. f. καὶ γενικῶς creux. § —, βλ. **ἔνθλασις,** enfoncement, n. m. § ζούλισμα, τό· [διάλ. Οἰνόης] = λύγισμα, κάμψις.

ζουλῶ (άω), [δημ.] μέλ. ήσω, πιέζω, θλίβω, presser; fouler; συνθλίβω, συμπιέζω, comprimer; écraser.

ζουμάκι, τό· [δημ.] ὑποκορ. τοῦ ζωμός.

ζουμᾶτος, η, ον· [δημ.] ἀντὶ **ζουμερός** § ζουμᾶτος, η, ον· [διάλ. Καρπάθου] = πλούσιος.

ζουμερός, ή, όν· [δημ.] ὁ ἔχων ζουμί, ζωμόν, χυμόν, εὔχυμος, πολύχυμος, qui a du jus (de la sève); [ἐπὶ καρπῶν] juteux, euse; [ἐπὶ φαγητῶν ἐν.] clair =ἀραιός· ‖ ζουμερὰ πορτοκάλλια, des oranges mouilleuses.

ζουμί, τό· [δημ.] ὁ χυμός, jus, n. m. sève, n. f. ‖ ζουμὶ λεμονιοῦ, jus de citron; ‖ [μεταφ.] εἶνε εἰς τὸ ζουμί του, il est en

pleine sève; || ἄφησέ το νὰ βράσῃ εἰς τὸ ζουμί του [φρ.], laissez-le cuire dans son jus; || ἀπ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν δὲν βγαίνει ζουμί, de cette affaire il n'y a rien à tirer. § ζουμί, ὁ ἀπολαμβανόμενος ζωμὸς διὰ τῆς βράσεως κρέατος, ὄρνιθος, bouillon, n. m. || — ἀπὸ πουλί, bouillon de poulet; καὶ ζωμός.

ζουμπᾶς, ὁ· [δημ.] poinçon, n. m. βλ. στιγεύς.

ζούμπερο, τό· [διάλ. Κύμης] ἐπὶ ἀνθρώπων δυσμόρφων· λέξις Σλαυϊκὴ σημαίνουσα τὸ ζῷον.

ζουμποῦλι, τό· [ξεν.] ὑάκινθος, jacinthe, n.

ζουμπροῦτι, τό· [ξεν.] ὁ σμάραγδος, émeraude, n. f. πολύτιμος λίθος.

ζουνάρι, τό· [δημ.] ὁ ζωστήρ, βλ. ζωνάρι. § ζ[ου]νάρ[ι], τό· [Αἰτωλ. ἰδωμ.] ἡ ζώνη. § βλ. διάζωμα.

ζουντόβουλου, τό· [Αἰτωλ. ἰδίωμ.] = ὄνος.

ζοῦπα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] 1) ὁ ὥριμος καρπός· 2) πρόσφατον ψωμί, μάλιστα δὲ αἱ λεγόμεναι μπαπλίκαις· 3) ἡ ἀθάρα (παππάρα).

ζουπίζω καὶ ζουπῶ· [δημ.] βλ. ζουλῶ. § [μεταφ.] ἀπολαμβάνω ἀπό τι, ἀπό τινα, tirer; s'emparer; || τοῦ ἐζούπησε χρήματα, il lui tira de l'argent; || αὐτὸς τὰ ἐζούπισεν ὅλα, c'est lui qui a tout empoché.

ζουποῦνα, ας, ἡ· [λέξις Κιρκασίων Γεωργιανῶν καὶ λοιπῶν φύλων τοῦ Καυκάσου (Ρωσ. ζιπούν, ζιπούνι) = εἶδος ἐπενδύτου].

ζοῦρα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρ.] τὸ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ καθαροῦ ὑγροῦ ἐναπολειφθὲν θολὸν καὶ λασπῶδες μέρος, ἡ **ὑποστάθμη**, τὸ **καταπάτι**, ἡ **ἰλύς**, τὸ **πηκτόν**· || μεταφ. φράσις: «εἶνε ζούρας = δυνατός· βλ. καὶ **ζοῦστα**.

ζοῦρα, ἡ· [δημ.] καὶ

ζούρια, ας, ἡ· [δημ.] καὶ **ζούριασμα** (νόσος), μαρασμός, φθίσις, ἀτροφία, καχεξία, consomption, n. f. marasme, n. m. καὶ ἰδ. τῶν παίδων, ἡ σειρίασις, chârtre, n. m. [διδ.] carreau; [τῶν δένδρων] rabougrissement, n. m.

ζουριάζω, μέλ. άσω· [δημ.] μαραίνω, ἀποξηραίνω, dessécher; ἰσχνεύω, amaigrir; ἀνακουφίζω, φθείρω, καταφθείρω τι, τήκω, consumer; || ἡ δουλειὰ τὸν ἐζούργιασε, le travail l'a desséché. § [οὐδ.] ἀδυνατίζω πολύ, ἐξασθενῶ, maigrir beaucoup; χαχεκτῶ, ἀτροφέω, φθίνω, γίνομαι καχεκτικὸς (φιλάσθενος), devenir malingre; [ἐπὶ παίδων], tomber en chârtre; [ἐπὶ δένδρων], rabougrir; || ζουριασμένος, η, ον· ἀτροφικός, atrophique, adj. καχεκτικός, ἀδυνάτου κράσεως, malingre, adj. rabougri, e, adj.

ζούριασμα, τό· [δημ.] βλ. ζούρια.

ζοῦρλα, ἡ· [δημ.] ἡ τρέλλα, folie, n. f.

ζουρλαίνω, [δημ.] μέλ. θὰ ζουρλάνω, τρελλαίνω, καθιστῶ τρελλόν, rendre fou; [ἐπὶ ἔρωτος ἰδίως] affoler; βλ. καὶ **τρελλαίνω**.

ζουρλαμάρα, ας, ἡ· [δημ.] ἡ τρέλλα, folie, n. f.

ζουρλή, ῆς, ἡ· [δημ.] θηλ. τοῦ ζουρλός· [ὡς οὐσ.] εἶδος πυροτεχνήματος, τὸ ὀφείδιον, serpenteau, n. m.

ζούρλια, ας, ἡ· [δημ.] ἡ ζούρλα, τρέλλα, folie, n. f.

ζουρλομανδύας, ου, ὁ· [δημ.] ὁ μανδύας, τὸ ἐπανωφόριον δι' οὗ περιβάλλουσι τοὺς τρελλούς, camisole (f.) de force.

ζοῦρλος, ὁ· [ναυτ. δημ.] βλ **στέλμα**, jarretière, n. f. βλ. καὶ ὀχεύς, brague, n. f.

·**ζουρλός,** ή, όν· [δημ.] fou, n. βλ. καὶ τρελλὸς καὶ ζουρλή.

ζουρνᾶς, ὁ· [δημ.] εἶδος ἀγροτικοῦ βαρυαύλου, espèce de hautbois champêtre; chalumeau, n. m.

ζοῦτσα, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] = ἡ **ὑποστάθμη** τοῦ ἐλαίου καὶ καθ' ὅλου ἡ εἰς τὸν πυθμένα ἀγγείου μένουσα ἀκαθαρσία ἐξ ὑγροῦ τινός· βλ. καὶ ζοῦρα.

ζουφάκια, τά· [διάλ. Καρπάθου] οἱ ὄρχεις, les testicules.

ζούφιος, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] καὶ **ζούφλιος** = κενός, ἄδειος, κούφιος καὶ [δημ.] **τζούφιος**.

ζουφός, ὁ· [διάλ. Καρπάθου] ἀμέστωτος καρπός, ὅθεν κενός, ἄδειος· βλ. καὶ ζούφιος.

ζούφους, [διάλ. Ἠπείρου] ἐκ τοῦ ζόφος· σκότος, ὡς: μᾶς ἔπιασε μιὰ βροχὴ κι' ἕνας ζούφους, ποῦ θὰ χανόμασταν· καὶ μεταφ. τὸ κενόν· «βγῆκα ζούφους» = μὲ χεῖρας κενάς, τὸ ἀλλαχοῦ λεγόμενον τζίφος.

ζουφῶ, [διάλ. Ἠπείρου] βυζάνων τι κενόνω.

ζοφάδα, ἡ· [δημ.] ἡ ἰδιότης τοῦ χνοώδους (σπογγώδους), qualité de ce qui est cotonneux (spongieux); τὸ σπογγῶδες, spongiosité, n. f.

ζοφερός, ά, όν· σκοτεινός, obscur, adj. sombre, adj. χάος, χαώδης, ἐρεβώδης, ténébreux, euse; μέλας, noir, e; || ζοφερὸν σκότος, ténèbres épaisses; || ζοφερὰ νύξ, nuit sombre = νὺξ σκοτεινή.

ζοφερότης, ητος, ἡ· ἡ σκοτεινότης, obscurité, n. f. τὰ σκότη, les ténèbres; || [μεταφ. ἐν.] ἡ μαυρίλα, noirceur, n. f.

ζοφιάζω, μέλ. άσω, χνοάζω, se cotonner; γίνομαι χνοώδης (σπογγώδης) devenir cotonneux (spongieux).

ζοφός, ή, όν· χνοώδης, cotonneux, euse; σπογγώδης, spongieux, euse.

ζόφος, ου, ὁ· τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἡ σκοτεινότης, obscurité, n. f. τὰ σκότη, les ténèbres.

ζοφώδης, ης, ες· ténébreux, euse; ζοφερός, σκοτεινός, obscur, e, adj. sombre, adj.

ζοχάδα, ἡ· [συνηθ. πληθ.] ζοχάδες (πάθησις), ἐσοχάς, κοινὴ ὀνομασία τῶν αἱμορροΐδων, hémorrhoïdes; || [μεταφ.] ἄνθρωπος μελαγχολικός, homme atrabilaire (δύστροπος, σκυθρωπός, morose; ἐνοχλητικός, κουραστικός, βαρετός, σχολαστικός, pédant, e).

ζοχαδιακός, ή, όν· ὁ πάσχων ἀπὸ αἱμορροΐδας, αἱμορροϊδιακός, hémorrhoïdaire, adv. || [μεταφ.] βλ. ζοχάδα.

ζπίρος, ου, ὁ· [δημ. ναυτ.] βλ. **σπεῖρος**.

ζύαινα, ἡ· [διάλ. Νάξου] ὕαινα, εἶδος ἰχθύος θεωρουμένου κακοποιοῦ, ἡ ζύγαινα.

ζυαργιά, [διάλ. Νάξου]· ἡ ζυγαργιά, ὁ ζυγός.

ζυγά, τά· [ναυτ.] les baux, βλ. ζυγόν· ‖ les moises, βλ. ζυγόν.

ζυγάδην, [ἐπίρ.] ζηγηδόν, ζευγαρωτά, κατὰ ζεύγη, par couples; par paires; ἀνὰ δύο, deux à deux.

ζυγαδίτης, ου, ὁ· [ὀρυκ.] βλ. **λευκήρης** ἢ **ἀλβίτης.**

ζύγαινα, ης, ἡ· [ἰχθ.] gygène, n. f. γένος ἰχθύων τῆς ὁμοιογενείας τῶν καρχαριϊδῶν καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν σελαχωδῶν.

ζυγάρι, τό· [διάλ. Λεντεκαδ.] ξύλον καμπύλον, ἔχον ἐν ἑκατέρῳ τῶν ἄκρων αὔλακα, ὁπόθεν ἐξαρτῶντες ἀγγεῖα καὶ ἐπιτεθέντες τοῖς ὤμοις τὸ καμπύλον τοῦτο ξύλον κατὰ τὸ μέσον μετακομίζουσι τυρόν, ὕδωρ, γάλα, κτλ. ἐκλήθη ζυγάρι διότι εἶνε ὅμοιον ζυγῷ.

ζυγαριά, ᾶς, ἡ· [δημ.] balance, n. f. βλ. **ζυγός, τρυπάνη.**

ζυγέω-ῶ, μέλ. ήσω, συζυγῶ, aligner les rangs; εἶμαι ἐν τῷ **αὐτῷ ζυγῷ,** être au même rang; καὶ **ἐπὶ** στρατιωτῶν οἵτινες ἵστανται **κατὰ** μῆκος εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν πλησίον ἀλλήλων. Πολυβ. 3, 113· ‖ ζυγεῖτ' ἐπὶ δεξιὰ (ἀριστερά), alignement à droite (à gauche); βλ. ζύγησις.

ζυγηδόν, [ἐπίρ.] βλ. ζυγάδην.

ζύγησις, εως, ἡ· (ζυγέω), alignement, n. m. ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ καλεῖται οὕτω ἡ ἐπὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας γραμμῆς διάταξις πολλῶν ἀνδρῶν ἢ πολλῶν στρατευμάτων. Ἡ ζύγησις εἶνε **εὐθεῖα** (alignement direct), **λοξὴ** (alignement oblique) καὶ πρὸς **τὰ ὀπίσω** (alignement en arrière); ‖ ζυγεῖτ' ἐπὶ δε-ξιά. à droite alignement ἀτενῶς, fixe; ‖ ζυγεῖτ' ἐπ' ἀρι-στερά, à gauche alignement, ἀτενῶς, fixe; ‖ ζύγησις, 1 alignement; ἀτενῶς, fixe; ‖ ζυγεῖται ὀπίσω καὶ ἐπὶ δε-ξιὰ (ἀριστερά), ἀτενῶς, 1 en arrière à droite (gauche), 2 alignement, 3 fixe; ‖ (συ)ζύγησις στρατεύματος, alignement d'une troupe; ‖ [μεταφ.] ἐπὶ (εἰς) τὴν ζύγησιν, sur la ligne; ‖ εἰσέρχομαι ἢ ἐπανέρχομαι ἐν τῇ γραμμῇ ἢ ζυγήσει, entrer ἢ rentrer en ligne; ‖ **βαδίζειν** ἐζυγημένως, βλ. **βαδίζειν.** § [ναυχλ.] **ζύγησις τῶν αὐτοκινήτων ναυκλάστρων,** balancement des torpilles automobiles; καλεῖται οὕτω τὸ σύνολον τῶν γινομένων ἐργασιῶν πρὸς ῥύθμισιν τῆς μεταδόσεως τῶν ῥυθμιστῶν εἰς τὸ ὁριζόντιον πηδάλιον, πρὸς προσδιορισμὸν τῶν γωνιῶν τῆς ὑπερσταθμίας (angles d'égalité d'action) ὑφ' ἃς πλέει τὸ ναύκλαστρον καὶ πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐκκρεμοῦς καὶ τοῦ ὑδροστατικοῦ ἐμβόλου (Οὐάϊτχεδ καὶ Σβάρζκοπφ).

ζύγι, τό· ζύγιον, τό· τὸ βάρος μὲ τὸ ὁποῖον ζυγίζουν, τὰ δράμια δηλαδή, poids, n. m. pl. ἤτοι ὁ σταθμός, πληθ. οἱ σταθμοὶ καὶ (μᾶλλον) **τὰ σταθμά, τὰ ἀπόβαρα,** πληθ. **τὰ ζύγια·** βλ. καὶ **σήκωμα·** ‖ μὲ τὸ ζύγι, au poids; ‖ δὲν βγαίνει εἰς τὸ ζύγι, le poids n'y est pas; ‖ αὐτὸ πάγει μὲ τὸ ζύγι, cela se vend au poids. § —, στάθμισις, τὸ ζύγισμα, pesée, n.f. ἡ ἀποστάθμισις, ἤτοι ἡ πρᾶξις δι' ἧς δοκιμάζεται τὸ βάρος τῶν σωμάτων διὰ τοῦ ζυγοῦ (ζυγαριᾶς)· ‖ πόσα ζύγια εἶνε; combien y a-t-il de pesées? § — τοῦ τέκτονος, τοῦ ξυλουργοῦ, plomb de maçon, de charpentier; βλ. ἡ **σταφύλη.** § **ζύγι[ν],** τό· [διάλ. Οἰνόης] = ζυγός, ζυγαριά.

ζυγία, ας, ἡ· [δενδρ.], charme, n.f. charmille, n. f. γαῦρος ἡ δουΐνιος κοινῶς σκυλόγαυρος, εἶνε εἶδος δρυὸς ἀπαντωμένη καὶ παρ' ἡμῖν μεταξὺ τῶν λοιπῶν δασικῶν δένδρων· τὸ ὕψος της φθάνει τὰ 12 μ. ‖ φυτεία ἐκ ζυγιῶν, charmoie, n. f. καὶ charmille, n. f.

ζυγιά, ἡ· [δημ.] τὸ ζεῦγος, paire, n. f. couple, n. m. ‖ δύο ζυγιαῖς βιολιά, deux couples de violonistes.

ζυγιάζω, [δημ.] βλ. ζυγίζω. § **ζυγιάζω** [διάλ. Οἰν.] = ζυγίζω, παθ. ζυγιάζχομαι.

ζύγιασμα, [δημ.] βλ. **ζύγισμα** καὶ **ζύγιον.**

ζυγίδες, [ναυτ.] βλ. ζυγίς.

ζυγίζω, μέλ. ίσω· θέτω εἰς τὸν ζυγὸν ἢ τὴν ζυγαριὰν καὶ λαμβάνω τὸ βάρος ἀντικειμένου τινός, peser [κυρ. καὶ μεταφ.], ἤτοι **σταθμάω, σταθμίζω, ζυγοστατῶ·** ‖ ζύγισε ὅσα σοῦ λέγω, pesez bien ce que je vous dis; ‖ ζυγίζειν, peser; ζύγισις, pesage, n. m. ‖ ζυγίζειν ἀνὰ χόλον χωριστά, peser balle à balle; ‖ ζυγίζειν κατὰ τὴν παράδοσιν, peser à la sortie; ‖ ζυγίζειν ἐμπόρευμα γυμνόν, peser une marchandise à nu; ‖ ζυγίζειν κατὰ τὴν εἰσαγωγήν, κατὰ τὴν παραλαβήν, peser à l'entrée; ‖ ζυγίζειν ἐπὶ τᾶς στάθμης, peser entre deux fers; ‖ [οὐδ.] [τὸ φορτίον] ζυγίζει δέκα ὀκάδες, pèse dix ocques. § [οἰκοδομ.] — plomber; βλ. **σταφυλίζω.** § [ναυτ.] ζυγίζω (τοὺς νομεῖς, τὴν στεῖραν, κτλ.), balancer (les couples, etc); ἤτοι διανέμω συμμετρικῶς τὸ βάρος.

ζύγιον, τό βλ. **ζύγι.** § ζύγιον, pèse, n.m. ζύγισμα, μικρὰ ζυγαριά, petite balance; λέξις χρήσιμος πρὸς σχηματισμὸν διαφόρων συνθέτων λέξεων ἐνδεικνυουσῶν ὄργανα χρήσιμα διὰ τὴν ζυγοστάτησιν (pour peser) στερεῶν ἢ ῥευστῶν· π. χ. γαλακτοζύγιον, ἐπιστολοζύγιον, ἁλατοζύγιον, κτλ. § **ζύγιον,** τὸ ζύγιασμα, une pesée, ὅσον ἅπαξ ἐζυγίσθη, ἕνα ζύγι· ‖ — δέκα σάκκων καφέ, une pesée de dix sacs de café; ‖ τὰ μεγάλα ζυγίσματα, ζύγια, les gros poids; ‖ τὰ μικρὰ ζυγίσματα, ζύγια, les menus, les petits poids; ‖ — ἐξηκριβωμένα (σκανδάγια), pièces justificatives (à l'appui); ‖ λαμβάνειν σημείωσιν τῶν ζυγίων, prendre le poids; ‖ ἡ τροπὴ (κλίσις, ῥοπὴ) τοῦ ζυγοῦ, le trait de la balance; ‖ ὁ κανών, ἡ γλωσσὶς τοῦ ζυγοῦ, la languette de la balance.

ζυγίς, ίδος, ἡ· πληθ. ζυγίδες· [ναυτ.] κοινῶς αἱ **τραβέρσαις,** barres traversières; ἐπιμήκη ξύλα ἐντορμούμενα ἐπὶ τῶν σκελῶν ἓν πρώραθεν καὶ τὸ ἕτερον πρύμνηθεν ἑκάστης στήλης καθέτως ἐπὶ τοῦ διαμήκους ἐπιπέδου.

Τὰ σκέλη καὶ αἱ ζυγίδες ἀποτελοῦσιν εἶδος ἐσχάρας ἐφ' ἧς τίθεται τὸ θωράκιον· ἐκ τούτου ζυγίδες τοῦ θωρακίου, traversins de hune, εἶνε συνώνυμον τοῦ barres traversières.

ζύγισμα, ατος, τό· (ζυγίζω) ζύγισις καὶ ζύγιασμα, στάθμισις καὶ ζυγοστάτησις, εἶνε ἡ πρᾶξις τοῦ ζυγίζειν, action de peser, pesage, n. m. || —, une pesée, n. f. ὅσον ἅπαξ ἐζυγίσθη, ἕνα ζύγι· βλ. καὶ **ζύγιον**· || δημόσιον ζύγιασμα (=βάρος), poids public ; || ζυγίζον . . . 1600, pesant . . . 1600· || ζύγισμα ἀποστολῆς, poids d'expédition ; || — εἰσαγωγῆς, poids d'entrée ; || ζύγισμα ἐξαγωγῆς, poids de sortie ; || ζύγισμα ἐξετασθὲν καὶ σφραγισθέν, poids étalonné et timbré ; || ζύγισμα νόμιμον, poids légal ; || ζύγισμα παραδόσεως, poids de livraison ; || ζύγισμα σφραγισθέν, poids échantillonné, estampillé.

ζύγισις, εως, ἡ· (ζυγίζω), βλ. ζύγισμα.

ζυγιστής, οῦ, ὁ· ὁ ζυγίζων, peseur, n. m.

ζυγιστικά, τά· τὰ πληρωνόμενα τέλη (δικαιώματα) διὰ τὸ ζύγισμα, [droit (prix) de] pesage (διὰ τὴν πλάστιγγα) ἢ droits de balance.

ζυγόδεσμος, ὁ· κοινῶς ζυγολούρι, courroie (f.) d'attelle (ἢ d'attache), ἱμάς, τὸ δερμάτινον λωρίον δι' οὗ δένεται ὁ ζυγὸς τοῦ ἵππου ἢ τῶν βοῶν μὲ τὴν ἅμαξαν ἢ τὸ ἄροτρον.

ζυγοδόκη, ης, ἡ· [ναυτ.] bauquière, n. f. ou vaigre du serre-bau ; τὸ κάτω **κουρζέτο**· ζῶστρα ἐσωτερικὴ τοῦ πλοίου ἀποτελουμένη ἐξ ἐπηγκενίδων παχειῶν, αἵτινες ἕνεκα τοῦ πάχους των χρησιμεύουσι συγχρόνως πρὸς ἀλληλοσύνδεσμον τῶν νομέων καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ζυγῶν ἐκ τῶν ἄκρων των· ὑπάρχει ἐπὶ τῶν πλοίων ἀνὰ μία ζυγοδόκη ὑφ' ἕκαστον κατάστρωμα πέριξ τοῦ τοίχου τοῦ πλοίου ἔσωθεν.

ζυγολόγιον, τό· note de poids, αἱ σημειώσεις τῶν λαμβανομένων ἑκάστοτε βαρῶν.

ζυγολούρια, τά· [δημ.] (ζυγόδεσμος) τὰ λωρία τῶν ζευγλῶν, τοῦ ζυγοῦ, courroies d'attelle ; τὰ λωρία δι' ὧν ζευγνύουν (ζεύουν)· βλ. **ζυγόδεσμος**.

ζυγόθυρον, τό· fléau, n. m. σιδηροῦς μοχλὸς δι' οὗ κλείονται τὰ θυρόφυλλα, κοινῶς ἡ **ἀμπάρα**, barre (derrière la porte).

ζυγόν, τό· moise, n. f. πληθ. τὰ ζυγά, les moises = οἱ **ἀμφιδέται**· ἤτοι διπλοῦς ζευκτήρ. Καλοῦνται οὕτω πλατέα τεμάχια ξύλινα ἢ σιδηρᾶ ἑνούμενα ἀνὰ δύο διὰ βλήτρων διὰ τὸν σύνδεσμον καὶ ὑποστήριξιν ἑτέρων ξύλων, σιδήρων, πασσάλων, κτλ. || **ἐρεισματικὰ ζυγά**, moises en jambette ; ἤτοι μικρὰ ζυγὰ χρησιμεύοντα εἰς τὸ νὰ συνδέσωσιν ἕν τινι ζευκτῷ (ferme) ἕνα ἀμείβοντα μεθ' ἑνὸς **ἀνταμείβοντος** (décharge), κτλ. || **ἀνακουφιστικὰ ζυγά**, moises de décharge ; ἐπιμήκη ζυγὰ βαστάζοντα τεγοστάτην, κτλ· || **ζυγὰ πασσαλώσεως**, moises de palée ; ἤτοι ζυγὰ συνδέοντα τοὺς ἐν τῇ γῇ πασσάλους δι' ὧν ἀποτελεῖται πασσάλωσις· || **λοξοειδῆ ζυγά**, moises de tête ou brise-glace, καλοῦνται τὰ τιθέμενα λοξῶς ἐπὶ τῆς ἄκρας ξύλου, πασσάλου, κτλ. || **κινητὰ ζυγά**, moises volantes. § [ναυτ.] ζυγόν, τό, bau, n. m. πληθ. τὰ ζυγά, les baux ; κοινῶς τὰ **καμάρια** τοῦ σκάφους· δοκοὶ διατεθειμένοι ἐγκαρσίως πρὸς σύνδεσμον τῶν δύο τοίχων τοῦ πλοίου καὶ πρὸς συγκράτησιν αὐτῶν ἐν τῇ πρεπούσῃ ἀποστάσει. Ἐπὶ τῶν ζυγῶν ἡλοῦται τὸ κατάστρωμα, ὑπάρχει δὲ ἀνὰ μία σειρὰ ζυγῶν ὑφ' ἕκαστον κατάστρωμα. Τὰ ὑπὸ τὸ ὑπόφραγμα (faut pont) ζυγὰ καλοῦνται γαλλιστὶ barrotins καὶ demi-baux καὶ barrots (**μεσόζυγα**) καὶ κοινῶς μπρακάτσαις ; || τὸ **μέγιστον ζυγόν**, grand ou maître bau, εἶνε τὸ ἐπὶ τοῦ μεγίστου νομέως τεθειμένον· || [ναυτ.] **ζυγὸν συμβλητόν**, moise d'assemblage ; βλ. **σύμβλημα**. § ζυγόν, τό· (γενικῶς) τὸ ζύγωμα, traverse, n. f. μεταλλικὸν τεμάχιον τιθέμενον ἐγκαρσίως (en travers) διὰ τὸν σύνδεσμον ἢ στερέωσιν ἑτέρων τεμαχίων, κοινῶς ἡ **τραβέρσα**· || ζυγὸν ἐπικρουστῆρος, traverse de percuteur. Βλ. καὶ ζύγωμα.

ζυγόνω, μέλ. ώσω· [δημ.] πλησιάζω πρός τι, approcher ; s'approcher ; πηγαίνω πλησίον, τίθεμαι πλησίον ἢ παραπλεύρως, aborder ; accoster ; || [ναυτ.] —, aborder, accoster ; **παραβάλλω**· || μὴ ζυγόνῃς, ne vous approchez pas ; || ζυγόνει ὁ καιρός, le temps approche ; || [μεταβ.] ζύγωσε τὸ σκαμνί σου, approchez votre chaise : || δὲν τὸν ἐζύγωσα πλέον, je ne l'ai plus abordé.

ζυγός, οῦ, ὁ· ὅπου ζεύγουν τὰ βώδια, joug, n. m. καὶ γενικῶς ζυγός, joug, κυρίως καὶ μεταφ. χαλεῖται πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει νὰ ἑνώνῃ δύο ἀντικείμενα μεταξύ των, tout ce qui sert à joindre deux choses ensemble, ὡς ὁ ζυγὸς τῆς πλάστιγγος, κτλ. le fléau de la balance, etc. || κρατῶ ὑπὸ (τὸν) ζυγόν, tenir sous le joug. § **ὁ ζυγός**, volée, n. f. τοῦ ὀχήματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀρτῶνται τὰ **σειραφόρια**, ἅτινα χρησιμεύουσι διὰ τὴν ζεῦξιν τῶν παραρρυμίων ἵππων. Οἱ ζυγοὶ τῶν ἁμαξῶν τῶν ἀρχαίων ἦσαν ἡρμοσμένοι ἐμπρὸς ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ, καὶ ὑπ' αὐτοὺς ἐβάλοντο οἱ αὐχένες τῶν ἵππων· τὴν σήμερον ὅμως, οἱ ζυγοὶ προσαρμόζονται ὄπισθεν καὶ διαφέρουσι τῶν πρώτων· || — ὁ ἀκρορρύμιος, volée de bout de timon ; || — ὁ ὀπίσθιος, volée de derrière ; || — ὁ ἐμπρόσθιος, volée de devant ; || — προολκαίου πεδινοῦ, volée de campagne ; || — προολκαίου πολιορκητικοῦ, volée de siège ; || — ἀσιδήρωτος, volée en blanc ; || — σεσιδηρωμένος, volée ferrée. § **ὁ ζυγὸς** (τῆς τρυπάνης), le fléau (de la balance), ὅστις χαλεῖται καὶ **φάλαγξ**, γαλλ. δὲ καὶ bras de levier = μοχλοβραχίων, ἤτοι τὸ κατὰ μῆκος ἐκτεταμένον ξύλον ἢ σιδήριον τῆς ζυγαριᾶς τὸ συνδέον καὶ συγκρατοῦν εἰς τὰ ἄκρα αὐτοῦ τὰς δύο πλάστιγγας (bassins ou plateaux de balance); καὶ συνεχδ. ἐν γένει ζυγὸς = ζυγαριά, balance, n. f. βλ. **τρυτάνη**, ἥτις ὅμως χαλεῖται συνηθέστερον ζυγός· || — (τρυτάνη) δοκιμαστικὸς ἢ ἀκριβείας, balance d'essai ou de précision ; || — δοκιμαστικὸς ἢ ἀκριβείας, ταχύρροπος (ἐκ τοῦ τα-

χὺς καὶ ῥέπω, ταχέως κλίνων), balance d'essai ou de précision avec socle et cage ; || — δοκιμαστικὸς ἢ ἀκριβείας μετὰ βάθρου καὶ κλωβοῦ (κλωβὸς καλεῖται διὰ τὸ πρὸς τοῦτο ὅμοιον σχῆμα), balance d'essai ou de précision avec socle et cage ; || ὑδροστατικὸς ζυγός, balance hydrostatique ; || ὑδραυλικὸς ζυγός, balance hydraulique ; βλ. καὶ **πλάστιγξ**, balance de reduction ou balance à bascule ; || **ἠλεκτροδυναμικὸς** ζυγός, balance électrodynamique, ἠλεκτροδυναμόμετρον διατεταγμένον ἐν εἴδη ζυγοῦ. § [μηχ.] ζυγὸς (μηχανήματος), balancier, n. m. [d'une machine] ; βλ. **ἀντισηκωτήρ**· || [ναυχλ.] ζυγός, balancier (μοχλὸς ἔναρθρος)· || διωστὴρ τοῦ ζυγοῦ, bielle du balancier. § ζυγὸς ὄρους, crête, n. f. (d'une montagne), καλεῖται ἡ κορυφή, sommet, τὸ ὑψηλὸν σημεῖον, ἡ κορυφογραμμὴ βουνοῦ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ζ[υ]γός. § ζυγὸς (τῶν σχεδιογεφυρῶν), anguille, n. f. § [στρατ.] ζυγός, rang, n. m. γραμμή, σειρὰ παρὰ τοῖς στρατιώταις «τὸ ἐκ παρεστηκότων ἀλλήλοις πλῆθος» Πολυβ. Ὁ ζυγὸς σύγκειται ἐξ ἀνδρῶν τασσομένων πλησίον καὶ παραπλεύρως ἀλλήλων καὶ ἐχόντων τοὺς ὤμους ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας γραμμῆς. Ἐν τῷ κατὰ παραγωγὴν βαδίσματι, ὁ ζυγὸς σύγκειται ἐξ ἀνδρῶν βαδιζόντων τοῦ μὲν ὄπισθεν τοῦ δὲ (βλ. στοῖχος, file) ; || ὁ ζυγὸς ἢ ἡ γραμμὴ τῶν οὐραγῶν, rang de serre-files ; || ἐφ' ἑνὸς ζυγοῦ [μὲ διάστημα (τόσων) μέτρων ἐφ' ἑνὸς ζυγοῦ] au rang (ou à tant de mètres au rang), παράγγελμα κανονισμοῦ ἱππικῶν ἀσκήσεων· || τοὺς ζυγοὺς ἀραιώσατε, ouvrez vos rangs ; || τοὺς ζυγοὺς πυκνώσατε, serrez vos rangs ; || [ταχτ.] ὁ **δεύτερος** ζυγὸς στρατεύματος παρατεταγμένου εἰς τρεῖς ζυγοὺς ἐκαλεῖτο ἄλλοτε, tiroir, n.m.

ζυγός, οῦ, ὁ· (ἀντίθ. τῷ μονός), pair, n.m. || ζυγὸς ἀριθμός, nombre pair ; || μονὰ ἢ ζυγὰ [παιγν.], pair ou impair.

ζυγοσταθμέω, βλ. ζυγοσταθμῶ.

ζυγοστάθμησις, εως, ἡ· ζυγοστάτησις, ἡ ζύγισις, τὸ ζύγισμα, τὸ ζύγιον, pesée, n. f. (βλ. λέξεις).

ζυγόσταθμος, οῦ, ὁ· ἡ ζυγαριά, balance, n. f. § peson, n. m. κοινῶς τὸ **στατέρι** ἢ τὸ **καντάρι**· καλεῖται ἐπίσης καὶ φάλαγξ (αγγος, ἡ·) (ἐν τοῖς μηχανικοῖς προβλήμασι τοῦ Ἀριστοτέλους κεφάλ. κα'). Ὑπάρχουσι διάφορα εἴδη ζυγοστάθμου διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν βαρῶν ἢ τῶν δυνάμεων· βλ. καὶ **στατήρ**.

ζυγοσταθμῶ, ζυγοστατῶ, βάλλω τι εἰς τὴν ζυγαριάν, ζυγίζω, peser ; || [ναυτ.] ζυγοστατῶ, ζυγίζω τοὺς νομεῖς, balancer ; εἰς ἰσοσταθμίαν ἢ ἰσοζύγιον βαστῶ τι.

ζυγοστασία, ας, ἡ· τὸ ζυγιάζειν, action de peser, ζυγοστάτησις, ἡ ζυγοστάθμησις· || [ναυτ.] balancement, n. m. τὸ ζυγίζειν τοὺς νομεῖς, κτλ. βλ. ζυγίζω, ζύγησις.

ζυγοστάτημα, τό· τὸ τάλαντον, plateau de balance ; τὸ μέρος ἐφ' οὗ τίθεται τὸ πρὸς ζύγησιν ἀντικείμενον· βλ. καὶ **τρυτάνη**.

ζυγοστάτης, ου, ὁ· ὁ ζυγὸς τῆς τρυτάνης, fléau de balance ; βλ. **ζυγός**· || —, fléau de peson ou de romaine, ὁ ζυγὸς τοῦ ζυγοστάθμου (ἢ τοῦ στατῆρος)· || ὁ ζυγοστάτης τοῦ στατῆρος λέγεται ἐπίσης branché de la romaine. § [ναυτ.] ζυγοστάτης, balancier, n.m. Οἱ ζυγοστάται (balanciers) εἶνε συγκεντρικοὶ χάλκινοι κύκλοι στρεφόμενοι πέριξ ἀξόνων καθέτων μεταξύ των. Τῇ ἐνεργείᾳ τῶν δύο τούτων κινήσεων, οἱαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ θέσις τοῦ πλοίου, ὁ ἐσωτερικὸς κύκλος μένει ὁριζόντιος. Ἐκ ζυγοστατῶν ἐξαρτῶνται ἐν τοῖς πλοίοις αἱ πυξίδες, τὰ βαρόμετρα, οἱ λαμπτῆρες, κτλ. ὅπως ὦσιν κάθετα ἐν οἱαδήποτε στιγμῇ.

ζυγοστάτησις, εως, ἡ· βλ. ζυγοστάθμησις.

ζ[υ]γοῦρα, [Αἰτωλ. ἰδιωμ.] πρόβατον θῆλυ ἕως δύο ἐτῶν.

ζυγοῦρι, τό· [διάλ. Ἠπείρου] καὶ κατὰ συγκοπὴν ζγοῦρι = διετὲς ἀρνίον· [ἐκ τοῦ ζυγός, ζεύγνυμι, διότι ὁπόταν γίνηται πώλησις προβάτων, δύο **ἀρνιὰ** ἀντιστοιχοῦσι πρὸς ἓν **πρόβατον**· διὸ καὶ πωλοῦνται κατὰ ζεύγη]. || ζυγοῦρι, τό, [διάλ. Λευκάδ.]=ἀρνίον διετὲς ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ **βεργάδι** καὶ **βετούλι** τῶν ἐριφίων· || ζ[υ]γοῦρ[ι], τό· [Αἰτωλ. ἰδιωμ.] πρόβατον ἄρρεν ἕως δύο ἐτῶν.

ζυγοφόρος, ος, ον· (ζυγὸς φέρω), porte-volée, adj.

ζυγωθρίζω, μέλ. ίσω· κλείω (διὰ τοῦ ζυγώθρου, κλ.), mettre le verrou ou la barre ; βάζω τὸν σύρτην· βλ. καὶ verrouiller, fermer au verrou ; barrer, fermer avec (mettre) la barre.

ζύγωθρον, ου, τό· ὁ τὰς θύρας (τὰ φύλλα, κανάτια τῶν θυρῶν) συνέχων μοχλός, verrou, n. m. ἤτοι τὸ μάνδαλον· ὁ ὀχεὺς τοῦ κλείθρου, κοινῶς ὁ σύρτης ἢ ὁ σουρμὲς τῆς κλειδωνιᾶς, τὸ **ζεμπερέκι**· βλ. καὶ **κλεῖθρον**· || πυροδοτικὸν ζύγωθρον, verrou de mise de feu ; τὸ μηχάνημα ὅπερ μεταδίδει τὸ πῦρ εἰς τὸ πυροβόλον Κανέ, κτλ. || ἠλεκτρικὸν (μηχανικὸν) πυροδοτικὸν ζύγωθρον, verrou de mise de feu électrique (mécanique).

ζύγωμα, ατος· τό· traverse, n. f. λέγεται πᾶν τεμάχιον ξύλου ἢ μετάλλου τοποθετούμενον ὁριζοντίως πρὸς ἕνωσιν τῶν ἀντικειμένων μερῶν, συνεπῶς **διαδοχὶς** (ἐγκαρσία δοκός), **μεσόζευγμα**, διάπηξ, ὁ **στρωτήρ**, τὸ ζυγόν, κοινῶς ἡ **τραβέρσα**· || ἡμισταυροειδὲς ζύγωμα, traverse en T (té) ; || ζύγωμα, ἄνω, κάτω, μεσαῖον, ὑελοστασίου, σταυρώματος, θύρας, πλαισίου, κτλ. traverse du haut, du bas, du milieu, de croisée, de petit bois, de porte, de bâti (cadre)· ἤτοι τὰ ζυγώματα δι' ὧν ἑνοῦνται τὰ **ἐπίστατα** (montants) ; || **κεκαλυμμένον ζύγωμα**, traverse flottée, καλεῖται ἐν τῇ λεπτουργικῇ τὸ ζύγωμα τὸ διερχόμενον ὄπισθεν τυμπάνου τινὸς (panneau) καὶ μὴ ὁρατὸν ἐν τῇ ὄψει τοῦ ἔργου· || **διαζωτικὰ ζυγώματα**, traverse de frise ; καλοῦνται οὕτως ἐν τῇ σιδηρουργικῇ ζυγώματα τιθέμενα πλησίον ἀλλήλων μεταξὺ τῶν ὁποίων παρεμβάλλουσι κοσμήματα τινὰ σφυρήλατα ἢ χυτοσιδηρᾶ· § [μηχ.] **ζύγωμα,** T (té) n. m.

(ἡμίσταυρος), τεμάχιον μηχανῆς χρησιμεῦον πρὸς σύνδεσιν βάκτρου (tige) ἐμβόλου μετὰ διωστῆρος (bielle) ἢ καὶ ἄλλων τεμαχίων· § [ξυλουρ.] ζύγωμα, épars, n. m. ξύλινον τμῆμα τοῦ θαιροῦ τῆς ἁμάξης· || [ξυλουρ.] ὑπερεισματικὸν ζύγωμα, pièce d'appui, χαλεῖται ἐν τῇ ξυλουργικῇ τὸ κάτω ζύγωμα (traverse du bas) τετραξύλου τινὸς ἢ πλαισίου. § [οἰκοδ.] ζύγωμα, linteau, n. m. (ὑπέρθυρον)· χαλοῦνται οὕτως αἱ σιδηραῖ ῥάβδοι, ἢ τεμάχια ξύλων, τιθέμενα ἄνωθεν τοῦ χάσματος (κουφώματος) θύρας ἢ παραθύρου πρὸς ὑποστήριξιν τῶν θολιτῶν ἢ τῆς ἄνωθεν τοιχοποιΐας, κοινῶς χαλούμενον **πρέκι**. § [ξυλουρ.] ζύγωμα, imposte, n. f. (ἡ **τραβέρσα**), χαλεῖται ἡ ὁριζόντιος δοκὸς τοῦ τετραξύλου (χάσσας) ἀνοίγματος τινὸς (baie) ἢ ἡ σταθερὰ δοκὸς ἡ εὑρισκομένη ἄνωθεν τῶν χλισιάδων θύρας ἢ παραθύρου, ἥτις καὶ ὑπέρθυρον ἢ ὑπερτόναιον καὶ ἀνώφλιον χαλεῖται, βλ. ἀνωτέρω [οἰκοδ.] ζύγωμα, linteau, καὶ **ὑπέρθυρον**. § [ἱππολ.] ζύγωμα, βλ. **μῆλα**, pommes; βλ καὶ **ζυγωματικός**. § [ἀνατομ.] zygoma, n. m. os malaire ou os de la pommette, qui joint la face à la partie latérale du crâne; τὸ ζυγωματικὸν ὀστοῦν τῆς κεφαλῆς, os jugal.

ζυγωματικός, ή, όν· [ἀνατομ.] zygomatique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ζύγωμα, qui appartient au zygoma ou os de la pommette; || [ἀνατομ.] ζυγωματικὰ ὀστᾶ, os jugaux; ὀστᾶ τοῦ προσώπου δύο τὸν ἀριθμόν, ἀποτελοῦντα τὸ μᾶλλον προέχον μέρος τῶν παρειῶν· || ζυγωματικὴ ἀπόφυσις, apophyse zygomatique; || ζυγωματικὸν τόξον, arcade zygomatique; || ζυγωματικὸς ἢ ὑποκροτάφιος βόθρος, fosse zygomatique.

ζ(υ)γώνου, [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἢ ζυγόνω = **πλησιάζω** ἢ θέτω ὑπὸ ζυγὸν βοῶν· βλ. καὶ **ζυγόνω**.

ζυθόγαλα, ακτος, τό, zythogala (ζῦθος, bière καὶ γάλα, lait), n. m. μίγμα ζύθου καὶ γάλακτος ὅπερ χρησιμεύει ὡς πόμα εἴς τινας τόπους. Λέγουσιν ἐπίσης zithogale.

ζυθόγλευκος, ὁ· moût de bière.

ζυθοποιεῖον, ου, τό· ἐργοστάσιον κατασκευῆς ζύθου, fabrique de bière, brasserie, n. f. φάμπριχα τῆς μπίρας, μπιραρία.

ζυθοποιΐα, ας, ἡ· ἡ κατασκευὴ τοῦ ζύθου, fabrication de la bière; brassage, n.m.

ζυθοποιός, οῦ, ὁ· ὁ κατασκευάζων τὸν ζῦθον, brasseur, n. m. μπιραριέρης.

ζυθοποσία, ας, ἡ· τὸ πίνειν ζῦθον, action de boire de la bière; ἡ χρῆσις τοῦ ζύθου, usage de la bière.

ζυθοπότης, ου, ὁ (θηλ. πότις, ιδος, ἡ)· ὁ πίνων (ἡ πίνουσα) πολὺν ζῦθον, buveur (euse) de bière.

ζυθοποτῶ (έω), πίνω ζῦθον, boire de la bière.

ζυθοπωλεῖον, ου, τό· τὸ μέρος, κατάστημα ἔνθα πωλεῖται (καταναλίσκεται) ὁ ζῦθος, débit de bière; brasserie, n. f. κοινῶς ἡ **μπιραρία**.

ζυθοπώλης, ου, ὁ· (θηλ. ις, ιδος, ἡ)· ὁ πωλῶν ζῦθον, débitant de bière; brasseur, euse, ὁ ἔχων κατάστημα μπίρας, κοινῶς μπιραριέρης, θηλ. -ιέρα.

ζῦθος, ου, ὁ (κρίθινος οἶνος παρ' Αἰγυπτίοις, Ἡρ. 277), bière, n. f. κοινῶς ἡ **μπίρα**. Ποτὸν οἰνοπνευματοῦχον ἐνέχον ὡς ἀπαραίτητον συστατικὸν καὶ ἀνθρακικὸν ὀξύ, εἰς ὃ πρὸ παντὸς ὀφείλει τὴν ἰδιάζουσαν αὐτῷ δροσιστικὴν γεῦσιν. Παρασκευάζεται δι' ἁπλῆς οἰνοπνευματικῆς ζυμώσεως ἐκ βεβλαστημένης κριθῆς (βύνης) καὶ ἄλλων σιτηρῶν ἢ ἀμυλούχων ἐν γένει οὐσιῶν τῇ προσθήκῃ λυκίσκου (humulus lupulus); || ζῦθος μπόκ, bock bier; εἶδος ζύθου παρασκευαζομένου κατὰ τὸ ἔαρ μετὰ πλειοτέρας βύνης καὶ ὀλιγωτέρου λυκίσκου ἢ ὁ κοινὸς ζῦθος, ἵνα ᾖ ὡς ἐκ τούτου πνευματωδέστερος καὶ γλυκύτερος. Ἐν **Γαλλίᾳ** ἐννοοῦσι λέγοντες «un bock» σύνηθες ποτήριον ζύθου κοινοῦ· || — ἀπόθετος, bière de conservation; || — βραδύζυμος ἢ ὑπόζυμος, bière à fermentation basse et lente; || — ταχύζυμος ἢ ἐπίζυμος, bière à fermentation haute et vive.

ζυμάρι, τό· [δημ.] ἡ ζύμη, τὸ φύραμα, pâte; || [συνεχδ.] τὸ ψωμὶ αὐτὸ εἶνε ζυμάρι, ce pain est pâteux; ἤτοι κακῶς ἐψημένον.

ζυμαρικόν, τό· τὸ ἐκ ζύμης καμωμένον, τὸ ζυμωμένον, ἡ ζύμη, pâte, n.f. pâté, n. m. (μπουρέκι), καὶ ἐν γένει τὰ ἐκ ζύμης γλυκύσματα, ὁ πλακοῦς, patisserie, n. f.

ζύμασις, εως, ἡ· πληθ. ζυμάσεις, zymases (ἐκ τοῦ ζύμη, ferment) n. f. pl. ζυμεγέρτης διαλυτὸς ἢ ἔνζυμα ἀπολαμβανόμενα ἐκ τῶν ζυμεγερτῶν.

ζυμεγέρτης, ὁ· ferment, n. m. πληθ. **ζυμεγέρται**, καὶ ἡμαρτημένως φυράματα, καλοῦνται οὐσίαι ἀπαντῶσαι ἰδίως εἰς ζῶντας φυτικοὺς ἢ ζωϊκοὺς ὀργανισμοὺς καὶ προκαλοῦσαι ὑπὸ ὡρισμένας περιστάσεις ἰδιαζούσας ἀποσυνθέσεις ὀργανικῶν τινων ἑνώσεων φυτικῆς καὶ ζωϊκῆς καταγωγῆς, χωρὶς νὰ λαμβάνωσι μέρος ἐν τῇ δράσει ταύτῃ ὑπὸ χημικὴν ἔννοιαν, προκαλοῦσι δηλ. τὴν ἀποσύνθεσιν χωρὶς αὐτοὶ οὗτοι (εἴτε ἄρτιοι εἴτε ἀποσυντεθειμένοι) νὰ συμπεριλαμβάνωνται εἰς τὰ παραγόμενα σώματα. Δύο κύρια εἴδη ζυμεγερτῶν δέχονται ὠργανωμένους ζυμεγέρτας ἢ τὰ ζυμογόνα (zymogène) ἢ ζυμοκύτταρα καὶ τοὺς μὴ ὠργανωμένους ζυμεγέρτας ἢ τὰ **ἐνζύματα** (enzyme).

ζυμέλαιον, τό· ἀμυλικὸν οἰνόπνευμα, alcool amylique. Τὸ κατὰ τὴν οἰνοπνευματικὴν ζύμωσιν (τοῦ οἴνου, ζύθου, κλπ.) καὶ ἀπόσταξιν παραγόμενα ὡς δευτερεύοντα προϊόντα, ὑπολειπόμενα κατὰ τὴν ἐξάτμισιν τοῦ οἰνοπνεύματος καὶ ἔχοντα ἐλαιώδη πως ὄψιν. **Ζυμέλαιον** ἢ **φχζελέλαιον**, frufurol ἢ alcool supérieur.

ζύμη, ης, ἡ· κοινῶς **ζυμάρι**, pâte, n. f. || συμπαγὴς ζύμη, pâte ferme; βλ. καὶ **φύραμα**. § **ζύμη** (ἡ **μαγιὰ**) προζύμι, levain, n. m. ὅπερ προξενεῖ τὴν ζύμωσιν εἰς τὸ ἄλλο ζυμάρι, δηλ. βάλλει εἰς βράσιν τὸ ἀλευ-

ρῶδες φύραμα· βλ. κατωτέρω· || ἡ παλαιὰ ζύμη [φράσις Γραφῆς], le vieux levain; || ζύμη (μαγιά), levure, n. m. παρουσιάζεται κατὰ τὴν ζύμωσιν σακχαρούχων ὑγρῶν, καὶ ὅταν μὲν ἡ θερμοκρασία ἦνε σχετικῶς ὑψηλὴ (15-18 ἢ καὶ πλέον βαθμῶν) καὶ λαμβάνει χώραν ὁρμητικὴ ζύμωσις παρουσιάζεται ὡς ἄνω ζύμη (ἐπιζύμη, levure haute), ἐπιπλέουσα, ὅταν δὲ ἡ θερμοκρασία ἦνε σχετικῶς μικρὰ καὶ ἡ ζύμωσις εἶνε βραδυτέρα ἐμφανίζεται ὡς κάτω ζύμη (ὑποζύμη, levure basse), κατακαθίζουσα εἰς τὸν βυθόν· τοῦτο δὲ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἄνω ζύμην μετὰ τὸ πέρας τῆς ζυμώσεως. Ἡ ζύμη ἐν προσφάτῳ καταστάσει εἶνε τεφρόχρους ὑποκίτρινος, προκαλεῖ ζύμωσιν καὶ εἰς ἄλλα σακχαροῦχα ὑγρὰ εἰσαγομένη εἰς αὐτά, θεωρουμένη δὲ ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον φαίνεται ἀπαρτιζομένη ἐκ μικρῶν ἐπιμήκων σφαιριδίων συγκεκολλημένων, ἤτοι τῶν ζυμωτικῶν μυκήτων ἢ σακχαρομυκήτων. Ἡ πεπιεσμένη ἢ τεχνητὴ ζύμη, ἥτις τυγχάνει εὐρυτάτης ἐφαρμογῆς σήμερον παρασκευάζεται ἐκθλιβομένης τῆς κατὰ τὴν ζύμωσιν τῆς βύνης παραγομένης ζύμης καὶ πιεζομένης μεταξὺ λινῶν σάκκων· οὕτω δὲ ἀποτελεῖ ὑπόλευκον στερεὰν μᾶζαν. Τὸ κατακάθισμα ἢ καταπάτι ἤτοι ἡ ὑποστάθμη τοῦ νέου οἴνου ἀπαρτίζεται ἰδίως ἐκ ζύμης καὶ τῆς κυρίως τρυγὸς ἤτοι τοῦ τρυγικοῦ καλίου (tartre) ὅπερ ἀποτίθεται κατόπιν καὶ εἰς τὰ τοιχώματα τῶν βαρελίων ὑπὸ κρυσταλλικὴν μορφήν. Ἐν τῷ κοινῷ βίῳ καλοῦσι ζύμην ἢ ζυμάρι τὸ ἐξ ἀλεύρου καὶ ὕδατος φύραμα, ἡ δὲ ζύμη λέγεται μαγιὰ καὶ ἡ ζυθοζύμη μαγιὰ τῆς μπύρας. Μαγιὰ εἶνε καὶ ἡ νωποτάτη ἐκ προζυμίου τῇ προσθήκῃ προηγουμένου ξυνοζυμαρίου παρασκευαζομένη μᾶζα· βλ. ζύμωσις· || ἀγριοζύμη, levure sauvage; || ἡμεροζύμη, levure cultivée; || ἐπίλεκτοι ζῦμαι, levures selectionnées; || πυκνοζύμη, levure pressée; || ὑποζύμη, levure basse; || τρυγοζύμη, dépôt de levure; || ἐπιζύμη, levure haute; || ὑμενοζύμη, voile de levure.

ζυμογόνα, τά· zymogène (ζύμη, ferment, καὶ γένεσις, formation). Καλοῦνται οἱ ὠργανωμένοι ζυμεγέρται, ἤτοι τὰ ζυμοκύτταρα ἢ οἱ ζυμομύκητες κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς μὴ ὠργανωμένους ἢ διαλυτοὺς ζυμεγέρτας, οἵτινες καλοῦνται εὐζύματα (enzyme), βλ. καὶ ζυμεγέρτης· λέγονται ἐπίσης καὶ ζυμωσιγόνα, ὡς παράγοντα τὴν ζύμωσιν.

ζυμοειδής, ής, ές· ἐν εἴδει ζύμης, en forme de pâte; || ζυμοειδὴς γίνεσθαι (μεταβάλλομαι εἰς ζυμοειδῆ μᾶζαν), tourner au gras; || τὸ νίτρον γίνεται ζυμοειδές, le salpêtre tourne au gras.

ζυμολογία, ας, ἡ· zymologie, n. f. μέρος τῆς χημείας ἀναφερόμενον εἰς τὰς ζυμώσεις (fermentation).

ζυμολογικός, ή, όν· zymologique, adj. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν ζυμολογίαν· || ζυμολογικὸν σύστημα, système zymologique..

ζυμόμετρον, ου, τό· levuromètre, n. m. ὄργανον δι' οὗ ἐξακριβοῦσι τὴν δύναμιν τῆς ζύμης (la puissance d'un levain ou d'une levure).

ζυμόνω (ζυμόω-ῶ), μέλ. ώσω, pétrir (avec du levain), βάλλω εἰς ζύμωσιν δι' ἐνώσεως τῆς ζύμης, βάλλω εἰς προζύμι διὰ νὰ ξυνίσῃ, ν' ἀναίβῃ, νὰ φουσκώσῃ (faire lever ou gonfler); || — ψωμί, pétrir du pain; || [κατ' ἐπέκτ.] boulanger = ἀρτοποιέω· δὲν ἠξεύρει νὰ ζυμώσῃ, elle ne sait pas boulanger.

ζυμόπλασμα, ατος, τό· zymoplasma (ζύμη, ferment καὶ πλάσμα, plasme), n. m. οὐσία συνισταμένη κυρίως ὑπὸ διαλυτῶν ζυμεγερτῶν ἢ ἀναλόγων οὐσιῶν (ζυμογόνων).

ζυμοπρωτεΐνη, ης, ἡ· zymoprotéine, (ζύμη, ferment καὶ πρωτεΐνη, protéine), n. f. ἀζωτοῦχος οὐσία ἡνωμένη ἐν τῷ γλεύκει, (jus de raisin) μετ' ἀμυλώδους οὐσίας.

ζυμοτεχνία, ας, ἡ· zymotechnie, (ζύμη, levain, καὶ τέχνη, art), τέχνη τοῦ παράγειν καὶ διευθύνειν τὴν ζύμωσιν, art de produire et de diriger la fermentation; [ζυμοτεχνία =industrie de fermentation].

ζυμοτεχνικός, ή, όν· zymotechnique, adj. [φυσ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ζυμοτεχνίαν, qui a rapport à la zymotechnie; || μελέται ζυμοτεχνικαί, études zymotechniques.

ζυμῶ (όω), [συνηθ. μέσ.] ζυμοῦμαι, fermenter, ἀναβράζω· βλ. ζύμωσις. fermentation, n. f. § —, βάλλω τι εἰς ζύμωσιν δι' ἐνώσεως τῆς ζύμης· ζυμόνω, pétrir.

ζύμωμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ζυμόνειν, action de pétrir; pétrissage, n. m.

ζυμωσιγόνος, ος, ον· zymogéne, adj. et n. βλ. ζυμογόνα.

ζυμωσιμετρία, ας, ἡ· zymosimétrie, n. f. [φυσ.] τέχνη τοῦ προσδιορίζειν τὸν βαθμὸν τῆς ζυμώσεως ὑγροῦ τινος, art de mesurer le degré de fermentation d'un liquide.

ζυμωσιμετρικός, ή, όν· zymosimétrique, adj. [φυσ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ζυμωσιμετρίαν, qui a rapport à la zymosimétrie; || σύστημα ζυμωσιμετρικόν, système zymosimétrique.

ζυμωσίμετρον, ου, τό· zymosimètre (ζύμωσις, fermentation, καὶ μέτρον, mesure), n. m. [φυσ.] ὄργανον δι' οὗ προσδιορίζουσι τὸν βαθμὸν τῆς ζυμώσεως ὑγροῦ τινος· λέγουσιν ἐπίσης ζυμωσκόπιον, zymoskope.

ζύμωσις, εως, ἡ· fermentation, n. f. καλεῖται ἐν γένει τὸ φαινόμενον, κατὰ τὸ ὁποῖον σώματα ὀργανικὰ ἀποσυντίθενται βραδέως ἀναπτύσσοντα ἀέρια καὶ αὐτοθέρμανσιν. Ἡ διὰ ζυμεγερτῶν καὶ ἰδίως ὠργανωμένων ζυμεγερτῶν προκαλουμένη ἀποσύνθεσις ὀργανικῶν οὐσιῶν ζωϊκῆς ἢ φυτικῆς καταγωγῆς. Ἡ συντέλεσις αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς παρουσίας ὕδατος καὶ τῆς καταλλήλου (μετρίας θερμοκρασίας. Σπουδαιοτάτη εἶνε ἡ οἰνοπνευματικὴ ζύμωσις οὖσα καὶ ὁ κύριος παράγων τῆς οἰνοποιΐας, ζυθοποιΐας καὶ οἰνοπνευματοποιΐας· || ὑποζύμωσις (τοῦ ζύθου), fermentation basse; || ἐπιζύμωσις, fermentation haute; || γαλακτικὴ ζύμωσις, fermentation lactique; || βουτυρικὴ ζύμωσις,

fermentation boutyrique ; || ὀξικὴ ζύμωσις, fermentation acetique ; || ζύμωσις σεσηπυῖα, fermentation putride. § ζύμωσις (τῆς πυρίτιδος, κτλ.), trituration, n.f. (ἤτοι ἡ τρίψις, κατάτριψις), καλεῖται ὅταν τὸ μίγμα τῆς πυρίτιδος κατατριβόμενον ζυμοῦται ὑπὸ τὰς μύλας· || — τοῦ μίγματος (ἢ συσσωμάτωσις), trituration de la pâte. § ζύμωσις, τὸ ζύμωμα, pétrissage, n. m.

ζυμωσκόπιον, ου, τό· [φυσ.] zymoscope, n. m.=ζυμωσίμετρον.

ζυμωταριά, ἡ [δημ.] καὶ

ζυμωτῆρι, τό [δημ.] καὶ ζύμωτρον, ἡ χάρδοπος, pétrin, n. m. pétrissoir, n. m. ἡ σκάφη ἐν ᾗ ζυμώνουσι.

ζυμωτής, οῦ, ὁ· ζυμώνων pétrisseur, n. m.

ζυμώτρια, ας, ἡ· θηλ. τοῦ ζυμωτής, pétrisseuse, n. f.

ζυμωτικός, ή, όν· εἰς ζύμωσιν, εἰς φούσκωσιν ἐπιτήδειος, de pétrissage ; à pétrir. || ζυμωτικὴ μηχανή, pétrin mécanique ; pétrisseur, n. m. § fermentatif, ive ; ὁ προξενῶν ζύμωσιν, qui fait fermenter. § ζυμωτικός, ή, όν· zymotique (ἐκ τοῦ ζύμη, ferment) adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τοὺς διαλυτοὺς ζυμεγέρτας (ferments solubles) ἢ ὧν τῆς φύσεως τῶν τοιούτων ζυμεγερτῶν· || ζυμωτικαὶ ἐνέργειαι, fonctions zymotiques ; || ζυμωτικαὶ ἀσθένειαι, maladies zymotiques.

ζυμωτός, ή, όν· ζυμωμένος, pâte, n. f. pétri, e.

ζύμωτρον, ου, τό· κοινῶς τὸ ζυμωτῆρι· βλ. λέξιν.

ζύφω, μέλ. ὕψω [δημ.] στύφω, θλίβω, presser ; ἐκθλίβω (τὸν χυμόν), exprimer (le jus ; le suc) ; βλ. καὶ **στύφω.**

ζύψιμον, τό· [δημ.] βλ. **στύψιμον.**

ζῶ, τό· [δημ.] ἀντὶ ζῶον, πληθ. τὰ ζᾶ = **ζῶα.**

ζῶ (άω), μέλ. ζήσω· ἀπαρ. ζάειν-ζῆν, παρατ. ἔζων καὶ ἔζην· ζῶ, vivre, ἀπὸ Ὁμήρου πανταχοῦ συνήθως ἐπὶ τῆς φυσικῆς ζωῆς, συχνάκις ἀντίθετον τῷ ἀποθνήσκω· εὑρίσκομαι ἐν τῇ ζωῇ, être en vie ; ὅθεν βιοτεύω, ὑπάρχω, subsister ; ἐπίσης ὡς βιόω, vivre, ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν· || ζῆν εὐπόρως, vivre dans l'opulence ; || ἔζησεν ἑκατὸν ἔτη, il a vécu cent ans ; || χθὲς ἀκόμη ἔζη, hier encore il était en vie ; || ζῇ καλὰ (ὑλικῶς), il fait bonne vie ; || ζῇ πολυτελῶς, il mène grand train ; || ἔχει νὰ ζήσῃ, il a de quoi vivre; || || μόλις ἔχει νὰ ζήσῃ, il vivote ; il ne fait que vivoter ; || ὅσῳ ζῇ κανεὶς μανθάνει, il fait bon vivre, on apprend toujours ; il n'y a qu'à vivre pour apprendre ; || ὅσα παιδιὰ γεννῶνται πρὸ τοῦ ἑβδόμου μηνὸς δὲν ζοῦν, tous les enfants qui naissent avant le septième mois ne sont pas viables (=δὲν εἶνε βιώσιμα, ἤτοι τὰ ἑξαμηνιαῖα οὐ βιώσιμα)· || ὁ εὐεργέτης σου δὲν ζῇ πλέον, votre bienfaiteur n'est plus ; || δὲν θὰ ζήσῃ πολύ, il n'ira pas loin ; || ὅτε ἔζη ὁ πατήρ του· ζῶντος τοῦ πατρός του, du vivant de son père ; || ἐνόσῳ ζῶ, ma vie durant ; || θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι ἐνόσῳ ζῶ, je m'en rappellerai toute ma vie ; || δὲν ζοῦν καλὰ μαζὴ (ἀνὴρ καὶ γυνή), ils font mauvais ménage ; || ζῇ μὲ τὴν ἐλπίδα νά, il se berce de l'espoir de ; || νὰ ζήσῃς ! [ὡς εὐχή], Dieu vous garde ! Dieu vous accorde une longue vie ; || νὰ μοῦ ζήσῃς ! [ἐπιφών. ἐπιδοκιμασίας], bravo ! || νὰ ζῇς ! νὰ ζῆτε ! (ἐπὶ παρακλήσεως), je vous en prie ; de grâce ; || τὰ πρὸς τὸ ζῆν, les moyens de subsistance ; τὸ ἀναγκαιοῦν, le nécessaire ; || κερδίζει τὰ πρὸς τὸ ζῆν, il gagne sa vie ; || στερεῖται τῶν πρὸς τὸ ζῆν, il manque du nécessaire ; || ζήτω ! [ἐπιφών.], vive ! [καὶ οὐσ.] vivat ; || ζήτω ὁ βασιλεύς ! vive le roi ! || τὰ ζήτω ἠκούοντο μακρόθεν, on entendait des vivats de loin ; || τοῦ ἐφώναξαν : ζήτω ! on l'a acclamé. § [μετχ. ἐπίθ.] ζῶν, ζῶσα, ζῶν, vivant, e ; vif, ive ; || εἶνε ἡ ζῶσα εἰκὼν τοῦ πατρός του, c'est le portrait vivant de son père ; || τοὺς ἔκαιον ζῶντας, on les brûlait vifs ; || μὴ τὸ εἴπῃς εἰς ψυχὴν ζῶσαν, ne le dites pas à âme qui vive ; || δὲν εὗρον ψυχὴν ζῶσαν, je n'y ai trouvé âme vivante. § [μεταβ.] τηρῶ τινα ἐν τῇ ζωῇ, τὸν κάμνω νὰ ζήσῃ, faire vivre ; τρέφω, nourrir ; συντηρῶ, entretenir ; || αὐτὸς ζῇ τοὺς γονεῖς του, c'est lui qui entretient ses parents ; || αὐτὸ τὸ κτῆμα μᾶς ζῇ, cette terre nous nourrit.

ζῶα, τὰ (ζῶον), les animaux.

ζωαγορά, ᾶς, ἡ· τόπος ἐν ᾧ γίνεται ἡ ἀγορὰ καὶ πώλησις τῶν ζώων, marché aux bestiaux.

ζωάμαξα, ης, ἡ· [σιδηροδρ.] wagon pour bestiaux ; φορτηγὸν (βαγόνιον) ζωοφόρον, ἐν ᾧ μεταφέρονται ζῶα διὰ τοῦ σιδηροδρόμου.

ζωανθές, τό· zoanthe, n. m. γένος πολυποδίων ἢ ἀκαλυφῶν (ἀκαλύπτων) ἐγγὺς τῶν ἀκτινωτῶν.

ζωανθοειδής, ής, ές· [ζωολ.] zoanthaire, adj. ὁμοιάζων τῷ ζωανθές· || **ζωανθοειδῆ,** τά, zoanthaires, n. m. pl. τάξις ζωανθῶν ἐκ τῶν ἀκαλυφῶν (ἀκαλύπτων).

ζωανθρωπία, ας, ἡ· zoanthropie, n. f. εἶδος μονομανίας, κατάστασις παθολογικὴ καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος νομίζει ἑαυτὸν μεταμορφωθέντα εἰς ζῶον.

ζωανθρωπικός, ή, όν· zoanthropique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ζωανθρωπίαν, qui a rapport à la zoanthropie ; || παραίσθησις ζωανθρωπική, hallucination zoanthropique.

ζωάνθρωπος, ου, ὁ· zoanthrope (ζῶον, animal, καὶ ἄνθρωπος, homme) n. ἄτομον νομίζον ὅτι μετεβλήθη εἰς ζῶον, ἤτοι προσβληθὲν ὑπὸ ζωανθρωπίας, personne affectée de zoanthropie.

ζωάριον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ ζῶον, μικρὸν ζῶον, animalcul, n. m.

ζωάρκεια, ας, ἡ· ἡ διατήρησις τῆς ζωῆς, ἡ διάθρεψις, subsistance, n. f. τὰ χρειώδη, τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ συντηρεῖσθαι ἀναγκαῖα, τὸ ἀναγκαιοῦν, le nécessaire ; βλ. **τροφή.**

ζωαρκέω-ῶ, μέλ. έσω [μέσ.] διατηρῶ τὴν ζωήν, διατρέφομαι, ἔχω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ζῶ, ὑπάρχω, subsister.

ζωγραφέω-ῶ, μέλ. ήσω· βλ. ζωγραφίζω·

ζωγράφημα, ατος, τό, καὶ

ζωγραφία, ας, ἡ· [καὶ δημ. ζωγραφιά], τὸ ἐζωγραφισμένον (διὰ χρωμάτων), peinture, n. f. τὸ σχεδιαγράφημα, ἰχνογράφημα (μὲ μολυβδοκόνδυλον), dessin, n. m. εἰκών, image, n. f. tableau, n. m. (βλ. εἰκών)· εἰκὼν προσώπου, portrait, n. m. εἰκονογραφία ἐν βιβλίῳ, illustration, n. f. || οἱ τοῖχοι εἶνε γεμᾶτοι ζωγραφίας, les murs sont couverts de peintures ; || τὸ λεύκωμά του ἔχει ὡραίας ζωγραφίας, son album contient de jolis dessins ; || βιβλίον μὲ ζωγραφίας, livre à images ; livre illustré ; || εἶνε 'σὰν ζωγραφιά, c'est comme si c'était peint ; || εὔμορφη 'σὰν ζωγραφιά, [φρ.], jolie comme un cœur.

ζωγραφίζω, μέλ. ίσω· ζωγραφῶ, peindre ; ἐκτελῶ ζωγράφημα, faire une peinture (ἰδ. διὰ χρωμάτων)· [συνεκδ.] σχεδιαγραφῶ, ἰχνογραφῶ, dessiner ; κάμνω τὴν εἰκόνα τοῦ, faire le portrait de ; || ζωγραφίζει ἀπὸ τὴν φύσιν, il peint (il dessine) d'après nature ; || τὸν ἐζωγράφισε πιστῶς [μεταφ.] il a fait de lui un portrait fidèle ; || ποῖος ἐζωγράφισεν αὐτὴν τὴν αἴθουσαν ; qui a décoré ce salon ?

ζωγραφική, ῆς, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφίζειν, [art de la] peinture, n. f. καλεῖται ἐκείνη τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν ἥτις οἱονδήποτε ἀντικείμενον ἢ σκηνὴν ἐκ τοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῆς περὶ αὐτὸν φύσεως ὑπάρχοντα ἐν τῇ φύσει ἢ ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ καλλιτέχνου συλληφθέντα, παριστᾷ ἐπὶ ἐπιφανείας διὰ γραμμῶν καὶ χρωμάτων, οὕτως ὥστε ἡ ἐπίπεδος εἰκὼν νὰ φαίνηται εἰς τὸν ὁρῶντα ὡς ἔχουσα ὑπόστασιν ἐν χώρῳ οἵαν τὸ παριστανόμενον πρότυπον. Καὶ ἡ μὲν χρησιμοποιουμένη ἐπιφάνεια δύναται νὰ ἦνε ἢ ἡ τῶν τοίχων οἰκοδομημάτων (τοιχογραφία) ἢ πίναξ κινητὸς ἐκ ξύλου, ὀθόνης, χάρτου, ὑέλου, κεράμου ἢ ἄλλης ὕλης (πινακογραφία) ἢ τέλος οἱαδήποτε ἀντικείμενα ἅτινα πρόκειται νὰ διακοσμηθῶσιν. Ὡς πρὸς τὰ μέσα δὲ τῆς ἐκτελέσεως διακρίνομεν ὡς εἴδη τῆς ζωγραφικῆς τὴν ἄνευ χρωμάτων ἤτοι τὴν ἰχνογραφίαν, τὴν ὑδατογραφίαν, τὴν ἐλαιογραφίαν, τὴν ὑελογραφίαν, τὴν ἐγκαυστικήν, κλπ.

ζωγραφικός, ή, όν· ὁ εἰς τὸν ζωγράφον ἢ τὴν ζωγραφικὴν ἐπιτήδειος, de peintre ; de peinture ; pictural, ale, aux. § pittoresque, καλλιτεχνικός, τερπνὸς εἰς τὴν ὅρασιν.

ζωγραφικῶς, [ἐπίρ.] ὡς ζωγράφος, en peintre. § pittoresquement, adv. καλλιτεχνικῶς, τερπνῶς εἰς τὴν ὅρασιν.

ζωγράφισμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ζωγραφίζειν, action de peindre ; || εἶνε διὰ ζωγράφισμα, elle est à peindre.

ζωγραφιστός, ή, όν· ζωγραφητός, ὁ ἐζωγραφισμένος, peint, e ; || οὐδὲ ζωγραφιστὸν θέλω νὰ τὸν ἰδῶ [φρ.], je ne voudrais pas le voir même en effigie (en peinture) ; je ne puis le souffrir = δὲν τὸν ὑποφέρω. § —, μὲ ζωγραφίας, illustré, ée ; μὲ εἰκόνας, à images ; || βιβλίον ζωγραφιστόν, livre à images ; livre illustré.

ζωγράφος, ὁ καὶ ἡ· peintre, n. εἰκονογράφος, ὁ ζωγραφίζων εἰκόνας.

ζωγραφῶ(έω), βλ. ζωγραφίζω.

ζωγρεία, ας, ἡ καὶ ζωγρία, ἡ ζώγρησις.

ζωγρέω, βλ. ζωγρῶ.

ζώγρησις, εως, ἡ· τὸ συλλαμβάνειν ὄντα ζωντανά, τὸ συλλαμβάνειν ζῶν καὶ μὴ φονεύειν, σύλληψις (αἰχμαλώτου ἢ κυνηγίου ζῶντος), prise (f) [d'un captif ; de gibier vivant) ; capture, n. f.

ζωγρία, ἡ· βλ. ζωγρεία.

ζωγρῶ(έω], μελ. ήσω· (ζωὸς-ἀγρεύω),ζῶντα συλλαμβάνω, prendre vif ; τὸν συλλαμβανόμενον δὲν φονεύω, τοῦ χαρίζω τὴν ζωήν.

ζωδιακός, ή, όν· zodiacal, ale, aux ; ἀνήκων εἰς τὸ ζῴδιον, qui appartient au zodiaque ; [ἀστρ.] ζῳδιακὸς (κύκλος), le zodiaque, ἐν τῷ οὐρανῷ ὅστις διαιρεῖται εἰς δώδεκα σημεῖα (ζῴδια καλούμενα), ὧν ἕκαστον ἔχει τὸ ὄνομα καὶ τὴν εἰκόνα ζῴου τινός· || ζῳδιακὴ (ζώνη), zodiaque, n. m. zone zodiacale, καλεῖται οὐράνιος ζώνη ἐκτεινομένη $8^0\ {}^1/_2$ ἑκατέρωθεν τῆς ἐκλειπτικῆς καὶ περιλαμβάνουσα 9 ἀστερισμοὺς οὓς ὁ ἥλιος διατρέχει κατὰ τὴν ἐνιαύσιον τροχιάν του· || [ἀστρ.] ζῳδιακὸν φῶς, lumière zodiacale, ὀνομάζεται ὁ φωτεινὸς κῶνος, ὅστις φαίνεται ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ μῆκος τοῦ ζῳδιακοῦ καὶ παρουσιάζεται ἔντονος καὶ ἐπαισθητὸς ἰδίως περὶ τὰς ἰσημερίας, τὸν Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον πρὸς τὰ ἀνατολικά, τὸν 7βριον πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη τοῦ ὁρίζοντος.

ζῴδιον, τό· αἱ εἰκόνες τοῦ ζῳδιακοῦ κύκλου, τὸ σημεῖον (ἀστερισμὸς) τοῦ ζῳδιακοῦ κύκλου, signe (constellation) du zodiaque.

ζωέμπορος, ου, ὁ· ὁ πωλῶν ζῶα, ἔμπορος ζώων, marchand de bestiaux (de bétail).

ζωή, ῆς, ἡ (ζάω-ῶ), ἡ τοῦ ζῆν διατήρησις, ἀντιθ. τῷ θανάτῳ, καὶ γενικῶς ἡ κατάστασις τῶν ζώντων σωμάτων· ζωὴ ἐν γένει ὑπάρχει εἰς τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ ἐνόσῳ λειτουργούντων τῶν εἰδικῶν αὐτῶν πρὸς ἑκάστην φυσιολογικὴν λειτουργίαν ὀργάνων ἐξακολουθοῦσι τρεφόμενα ἤτοι διηνεκῶς ἀνταλλάσσοντα τὰ ἐξ ὧν τὸ ἑαυτῶν σῶμα συνίσταται στοιχεῖα πρὸς νέα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου προσλαμβανόμενα· ἄρα ζωή, vie, n. f. ὁ βίος, ἡ ὕπαρξις, jours ; existence, n. f. ζωὴ = ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, vie ; la manière de vivre ; καὶ ἐν γένει τὸ φέρσιμον, ἀγωγή, βίος, vie ; conduite ; || περνᾷ (κάμνει) κακὴν ζωήν, il mène une triste vie ; || τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου, le reste de mes jours ; || ἐφ' ὅρου ζωῆς, pendant toute la vie ; à vie ; pour la vie ; sa vie durant ; || ἐπὶ ζωῆς μου· εἰς ὅλην μου τὴν ζωήν, ma vie durant ; de ma vie ; || αὐτὸ δὲν εἶνε ζωή, ce n'est pas vivre ; ce n'est pas

une existence ; || εἶνε ζωὴ καὶ θάνατος [φρ.], on ne sait qui meurt ni qui vit ; || δὲν ἔχει ζωήν· δὲν εἶνε διὰ ζωήν, il n'ira pas loin ; il n'en a pas pour longtemps ; || ἐβαρύνθην τὴν ζωήν, je suis las de vivre ; la vie m'est à charge ; || εἰς τὴν ζωήν σου [ὡς παράκλησις], je vous en prie = σᾶς παρακαλῶ· de grâce = πρὸς χάριν, je vous en conjure = σ' ἐξορκίζω· || εἰς τὴν ζωήν μου ! [φρ. ὅρκου], sur mon âme. § —, vie ; ἡ ψυχή, âme, n. f. ἡ ζωηρότης, ἡ ἐμψύχωσις, animation, n. f. || δίδω ζωὴν [εἰς συναναστροφήν, κτλ.] ζωηρεύω, ἐμψυχόνω, animer ; || [ἐμπορ.] ἡ ζήτησις αὕτη ἔδωκε ζωὴν εἰς τὴν ἀγοράν, la demande a donné de la vie au marché (ἤ a animé le marché) ; || ἡ εἰκὼν αὕτη ἔχει ζωήν, il y a du mouvement (de la vie) dans ce tableau ; || ἡ ἀπαγγελία του δὲν ἔχει ζωήν, il n'y a point d'âme dans son débit ; || ὁ γλύπτης αὐτὸς δίδει ζωὴν εἰς (ζωογονεῖ) τὸ μάρμαρον, ce sculpteur vivifie le marbre. § —, vie, ἤτοι ζωῆς διάρκεια, durée de la vie, εἶνε τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ ζῇ ζῶόν τι ἢ φυτόν· τὰ μακροβιώτερα τῶν ζώντων σωμάτων εἶνε πιθανῶς φυτά τινα δυνάμενα νὰ ζήσωσιν ἐπὶ χιλιάδας ἐτῶν ὑπὸ εὐνοϊκὰς περιστάσεις. Ἐν τούτοις καὶ εἰς ταῦτα ὑποτίθεται μᾶλλον ὅτι οὐχὶ οἱ ἀρχικοὶ βλαστοὶ διαρκοῦσι τοσοῦτον χρόνον, ἀλλὰ νέοι ἐξ αὐτῶν ἐκφυόμενοι ἀντικαθιστῶσι τοὺς πρώτους καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἡ βραχυτέρα τῆς ζωῆς διάρκεια εἶνε ἐγχυματικῶν τινῶν ζωϋφίων, οὖσα μόλις ὡρῶν τινῶν. Μεταξὺ τῶν ζώων διακρίνονται ἰχθύες τινὲς καὶ τινα τῶν θηλαστικῶν διὰ τὴν μακροχρόνιον αὐτῶν ζωήν. Κατά τινας δὲ παρατηρήσεις ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς φαίνεται ὅτι εἶνε δι' ἕκαστον εἶδος ζώων πενταπλασία τοῦ διὰ πλήρη ἀνάπτυξιν αὐτοῦ ἀπαιτουμένου χρόνου· οὕτως ὁ ἄνθρωπος φαίνεται ὅτι κανονικὸν ὅριον αὐτῆς ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὸ 100ὸν ἔτος. Συνήθως ὅμως ἀνώτατος ὅρος εἶνε πράγματι 60 - 80. Ἡ δὲ μέση διάρκεια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς εἶνε κατὰ τοὺς ἡμετέρους χρόνους 35 - 40 ἐτῶν. Ἡ θνησιμότης τοῦ ἀνθρώπου εἶνε μεγίστη μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ πρώτου ἔτους (25 %). Τὸ ἥμισυ δὲ περίπου τῶν ἀνθρώπων φθάνουσιν εἰς τὸ 40ὸν ἔτος. Ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς ἐξαρτᾶται ἐκ πολλῶν συνθηκῶν. Οἱ εὔποροι εἶνε μακροβιώτεροι τῶν ἀπόρων, οἱ ἔγγαμοι τῶν ἀγάμων. Ἐκ τῶν πνευματικῶς ἐργαζομένων οἱ εἰς πολλὰς ὑποκείμενοι συγκινήσεις καὶ νευρικὴν ἐξέγερσιν ἔχουσι μικρὰν σχετικῶς ζωὴν διαρκείας (πολιτικοί, ὑποκριταί, ἄλλοι καλλιτέχναι) ἐλαχίστην δὲ πάντων οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ κατώτεροι διδάσκαλοι. Εἰς τὸν ἀνώτατον δὲ ὅρον εὑρίσκονται οἱ μετρίως τὸ σῶμα ἀσκοῦντες καὶ ἐν ἐλευθέρῳ ἀέρι διαιτώμενοι (χωρικοί, στρατιῶται ἐν εἰρήνῃ). Ἐν ταῖς πόλεσιν εἶνε ἐλάσσων ἡ διάρκεια ζωῆς ἢ ἐν ταῖς ἐξοχαῖς κατὰ τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον μείζων δὲ κατὰ τὸν χειμῶνα. Οἱ στατιστικοὶ δὲν συμφωνοῦσιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἐὰν ἡ διάρκεια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ηὔξησεν ἢ ἠλαττώθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

ζωηρεύω, μέλ. εύσω, καθίσταμαι, γίνομαι ζωηρός, ἐμψυχοῦμαι, ζωογονοῦμαι, διεγείρω ἐμαυτόν, s'animer, s'éveiller ; [καὶ μεταβ.] κάμνω ζωηρόν, ἐμψυχόνω, ἐμψυχῶ, ζωογονῶ, διεγείρω τινά, animer; éveiller ; || πίε νὰ ζωηρεύσῃς, buvez pour vous éveiller.

ζωηρός, ά, όν· ὁ ἔχων ζωήν, vif, ive (κυρ. καὶ μεταφ.)· ὁ ἔμψυχος, animé; ὁ πλήρης ζωῆς (κινήσεως), plein de vie (d'entrain); éveillé, ée ; mouvementé, ée ; [μεταφ.] σφοδρός, δριμύς, ἔντονος, intense, adj. ἐπίσης ὁ ἄγρυπνος, alerte, adj. || παιδίον πολὺ ζωηρόν, enfant fort vif ; || ἡ ζωηρὰ ἐντύπωσις, vive impression ; || ζωηρὸν χρῶμα, couleur vive (éclatante), (παρ' ἀρχαίοις λαμπρόν, ὀξύ, ἀνθηρὸν) ὡς πρὸς τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ῥίπτει τὸ χρῶμα· || ὕφος ζωηρόν, style animé (mouvementé) ; || ζωηρὰ συζήτησις, discussion animée ; || ἦτο ζωηρότατος, il était plein d'entrain (εὐθυμότατος)· || ἡ τρίτη σκηνὴ [τοῦ δράματος] εἶνε πολὺ ζωηρά, le troisième acte est très mouvementé ; || — ἵππος, cheval vif (fringant, σφριγῶν). § [ἐμπορ.] vif ; animé ; actif, ive ; || ἡ ἀγορὰ εἶνε ὀλίγον ζωηρά, le marché est peu animé.

ζωηρότης, ητος, ἡ· vivacité, n. f. ἡ ἐμψύχωσις, εὐθυμία, ζωηρότης, animation, n. f. entrain, n. m. ἡ κίνησις, mouvement, n. m. ζωηρότης, εὐθυμία, animosité, n. f. [μεταφ.] ἔντασις, σφοδρότης, intensité, n. f. || [ἱππολ.] ἡ διέγερσις τοῦ ἵππου, action du cheval, βλ. διέγερσις· ὁ θυμὸς (τοῦ ἵππου), ἡ ζωηρότης, le feu ; π. χ. ὁ ἵππος αὐτὸς εἶνε ζωηρός, θυμοειδής, ce cheval a du feu ; ἡ ζωηρότης τοῦ ἵππου, le brillant d'un cheval; || ζωηρότης τῆς φαντασίας, vivacité d'imagination ; || ὡμίλει μὲ πολλὴν ζωηρότητα, il parlait avec beaucoup d'animation ; || ἡ ζωηρότης τῆς συζητήσεως, la chaleur de la discussion ; || [εἰς τὴν συναναστροφὴν] δὲν ὑπῆρξε ζωηρότης, il n'y avait pas d'entrain ; || ἡ ζωηρότης τοῦ ὕφους του, le mouvement de son style ; || ἡ ζωηρότης τῶν χρωμάτων, l'éclat des couleurs; βλ. καὶ ζωηρός· || [ἐμπορικῶς ἐπὶ ἀγορᾶς] animation, n. f.

ζωηρῶς, [ἐπίρ.] μετὰ ζωηρότητος, avec vivacité ; vivement.

ζωηφόρος, ος, ον· ὁ φέρων τὴν ζωήν, ἀντίθ. τῷ θανατηφόρος, ὁ σωτήριος, salutaire, adj. || ὁ ζωογόνος, vivifiant, e.

ζωϊατρία, ας, ἡ· zooïatrie (ζωΐατρος) n. f. ἡ κτηνιατρική, médécine vétérinaire (ὀλίγον εὔχρηστον).

ζωϊατρικός, ή, όν· zooïatrique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ζωϊατρίαν, qui a rapport à la zooïatrie ; || σύστημα ζωϊατρικὸν (κτηνιατρικόν), système zooïatrique.

ζωΐατρος, ου, ὁ· zooïatre (ζῶον καὶ ἰατρός), ὁ κτηνίατρος, médecin vétérinaire (ὀλίγον εὔχρηστον).

ζωϊκός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ζωήν,

ζωτικός, vital, ale, aux ; ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ζῶον, animal, ale; || ζωϊκὴ θερμότης, chaleur animale ; || ζωϊκὰ φαινόμενα, phénomènes vitaux ; || ζωϊκὸν παράσιτον, animalcule microscopique ; βλ. ζωΰφιον· || ζωϊκὸς μαγνητισμός, magnétisme animal, zoomagnétisme, n. m.

ζωϊκότης, ητος, ἡ ζωότης. ητος, ἡ· animalité, n. f. ἡ φύσις, ἡ ἰδιότης τοῦ ζώου· § —, ζωτικότης, vitalité, n. f. ἡ κατάστασις τῆς ζωῆς, état de la vie ; βλ. ζωτικότης.

ζωϊσίτης ἢ ζοΐσιον ἢ ἀσβεστοῦχος ἐπίδοτος, zoïsite, n. f. Ὀρυκτὸν ἄχρουν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔγχρουν (φαιόλευκον, σποδόχρουν, χαπνόφαιον, ὑποπράσινον λευκόν, ἐνίοτε ῥοδόχρουν), λάμψεως ὑελοειδοῦς ἢ μαργαριτοειδοῦς (ἐπὶ τοῦ σχισμοῦ), ἀσθενῶς διαφώτιστον, σκληρότητος 6,0 καὶ εἰδ. βάρους 3,22 - 2,36. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθὸν σύστημα εἰς κρυστάλλους μακροὺς στηλοειδεῖς μετὰ ἰσχυρῶν ῥαβδώσεων ἢ γωνιωδῶς καμπυλωτοὺς καὶ τεθραυσμένους. Ἀπαντᾷ καὶ χειροπληθὲς ὑπὸ μισχοπαγῆ ἀθροίσματα. Χημικῶς εἶνε H_3 Ca_4 Al_6 Si_6 O_{26} μετὰ Fe, Ca Mg καὶ H_2 O. Εὑρίσκεται παρ' ἡμῖν ἐντὸς ἐκλογίτου ἐν Σύρῳ. Ὁ **θουλίτης** εἶνε παραλλαγὴ τοῦ ζωϊσίτου, ὁ δὲ **ζωσσυρίτης** εἶνε προϊὸν μεταμορφωσιγενὲς **ἀστρίου** ἑτεροκλινοῦς, μεταβεβλημένου εἰς **ζωϊσίτην**. Δ. Κ.

ζωμάτος, η, ον· [διαλ. Οἰνόης]=ζωμερός.

ζωμερότης, ητος, ἡ· succulence, n. f. τὸ νὰ ἔχῃ ζωμόν, χυμὸν (suc).

ζωμίν, τό, [διαλ. Οἰνόης]=ὁ ζωμός, σύνθετα μετὰ τῆς λέξεως ταύτης ὑπάρχουσι πολλὰ ὡς : χαψοζῶμιν (ζωμὸς χαψιῶν), κρεατοζῶμιν, φασουλοζῶμιν, ψαροζῶμιν, λεμονοζῶμιν, καὶ ἄλλα.

ζωμοδόχος, ου, ἡ· soupière, n. f. κοινῶς ἡ **σουπιέρα**, εὐρὺ καὶ βαθὺ δοχεῖον ἐν ᾧ θέτουσι τὸν ζωμὸν (τὴν σοῦπαν).

ζωμοκοιλίζω καὶ ζωμοκοιλίω, [διαλ. Οἰνόης]=χάμνω σὰν ζουμὶ τὴν κοιλιὰ καὶ ἐν γένει πᾶν μέρος τοῦ σώματος=ξυλοκοπῶ.

ζωμός, οῦ, ὁ· (ζέω), κοινῶς τὸ ζουμί, τὸ διὰ βρασμοῦ μεθ' ὕδατος ἀπολαμβανόμενον ἐκχύλισμα τοῦ κρέατος, ὄρνιθος ἢ πᾶς ἄλλος ἐκ βρασμοῦ προερχόμενος ζωμός, bouillon, n. m. Περὶ τῆς θρεπτικῆς ἀξίας τοῦ ζωμοῦ ἐπεκράτησεν ἰδέα ὑπερβολικὴ καὶ ἐσφαλμένη; καθ' ὅσον ὁ ζωμὸς οὐδὲν μέρος περιέχει τῶν οὐσιωδῶν τοῦ κρέατος θρεπτικῶν στοιχείων τῶν λευκωματοειδῶν οὐσιῶν. Ὁ ζωμὸς δι' ὅσων περιέχει οὐσιῶν ἐνεργεῖ ὅπως ὁ καλὸς οἶνος, καὶ δὴ κυρίως ἐπὶ τῶν νεύρων τοῦ πεπτικοῦ συστήματος καὶ τῶν ἐκκρινόντων τὰ πεπτικὰ ὑγρὰ ἀδένων. Οὐδαμῶς ἄρα δύναται ἐν τῇ θρέψει νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ κρέας· || — μὲ χόρτα, bouillon aux herbes ; || δυνατὸς ζωμός, consommé, n. m. § ζωμὸς=χυμός, jus, n.m. π.χ. ζωμὸς λεμονίου, jus de citron ; || ζωμός, χυμός, ὀπός, suc, n. m. § ὁ μέλας ζωμὸς (τῶν Σπαρτιατῶν], le brouet noir.

ζωνάριον, τό· καὶ συνήθως ζωνάρι, ὑποκορ. τοῦ ζώνη, petite ceinture, προφέρεται δημωδῶς **ζουνάρι**, λέγεται ἡ ζώνη, ceinture, n.f. ἤτοι πᾶν ὅ,τι περιζώννυται, πᾶν ὅ,τι περιστρέφεται περί τι· || μεταξωτὸ ζωνάρι, ceinture de soie ; || [ναυτ.] ζωνάρι βάρκας, ceinture de halage ; βλ. ὑπόζωμα· || κρεμᾷ τὸ ζωνάρι του (διὰ καυγᾶν) [φρ.], il cherche querelle. § [ἀρχιτ.] ζωνάρι, ἡ ζώνη, ζωνάρι τοῦ τοίχου, βλ. **διάζωμα**, **ἱμάντωμα**. § ζωνάρι βαρελίου, cercle à tonneau ; στεφάνη, cerceau. n. m. § [ναυτ.] τὰ ζωνάρια (πλοίου), les serres, βλ. **ζῶστραι**. § [δημ.] τὸ ζωνάρι τοῦ οὐρανοῦ· τὸ ζωνάρι τῆς κυρᾶς (τῆς Παναγιᾶς, τῆς καλογρηᾶς), ἡ ἶρις, arc en ciel. § **ζωνάριν**, τό· [διάλ. Οἰνόης] ἡ ζώνη, τὸ **ζωνάριον**.

ζώνη, ης, ἡ· ζωνάρι, κοινῶς ζουνάρι· πᾶν ὅ,τι περιζώννυταί τι, τὸ περὶ τὴν μέσην φερόμενον, ceinture, n. f. καὶ ἐν γένει πᾶν ὅτι περιστρεφόμενον περί τι ὁμοιάζει τῇ ζώνῃ· || φόρεσε τὴν ζώνην σου, mettez votre ceinture ; || ζώνη τοῦ θώρακος, ceinture de la cuirasse ; || **σωσίβιος** ζώνη, ceinture de sauvetage, ζώνη ἀποτελουμένη ἐκ τεμαχίων φελοῦ περιβεβλημένων καὶ συνδεομένων μεταξύ των δι' ἰσχυροῦ ὑφάσματος, ἣν ζωννύμενός τις δύναται νὰ ἐπιπλέῃ τοῦ ὕδατος· || ζώνη ὀβίδος ἢ μᾶλλον **δακτύλιος**, ὁ· ceinture d'obus ; βλ. λέξιν καὶ **δακτυλιωτὴ ὀβίς**· || ἐκτατικὴ ζώνη, ceinture expansive ; βλ. **ὀβὶς ἐκτατική**· || ὁδηγήτρια ζώνη, ἐπὶ τῶν βλημάτων, ceinture guide. § [ἀρχιτ.] ζώνη=ζωνάρι, βλ. **διάζωμα**, **ἱμάντωμα**, bande, n. f. frise, n. f. βλ. καὶ **κανών**, filet, listel, carré ; || — μικρά, listeau, n. m. ἐπιστέφουσα τὸν γογγύλον κανόνα (baguette) τῆς βάσεως στυλοβάτου (stylobate); βλ. καὶ ὑπόβαθρον. § [στρατ.] ζώνη (ὁ ζωστὴρ) τοῦ ξίφους, le ceinturon de l'épée; βλ. καὶ **ζωστήρ**. § ὁ δήμαρχος [ἐν Γαλλίᾳ] φορεῖ ζώνην, le maire porte une écharpe. § ζώνη, bande, n. f. (ταινία)· || [ἀστρ.] αἱ ζῶναι τοῦ Κρόνου, les bandes de Saturne. § [ἱππολ.] ζώνη σταυροειδής, bande cruciale ; μέλαινα γραμμὴ περιβάλλουσα τὸ ἀκρώμιον καὶ ἀπολήγουσα ἑκατέρωθεν ἐπὶ τῶν ὠμοπλατῶν. Τὴν ζώνην ταύτην ἀπαντῶμεν κυρίως εἰς τοὺς ὄνους καὶ ἡμιόνους, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς τοὺς ὠχροὺς τὸ χρῶμα ἵππους. § ζώνη, ἡ· [παθολ.] zona, n. f. εἶδος ἕρπητος ὡς ἡμίσεια ζώνη περὶ τὸ στῆθος ἢ περὶ ἕνα τῶν τριῶν χώρων τῆς κοιλίας· (ἐπιδερμικὴ πάθησις, affection de la peau). § [ναυτ.] ζώνη, tresse, n. f. βλ. **πλεξίς**. § [ὀχυρ.] berme, n. f. Ἡ ζώνη (berme) εἶνε ταινία τοῦ φυσικοῦ ἐδάφους 0μ,60 ἕως 1μ. πλάτους ἀφιεμένη μεταξὺ τῆς ἐξωτερικῆς κλίσεως (talus extérieur) καὶ τοῦ κρημνοῦ (escarpe) χαρακώματος τινός· χρησιμεύει πρὸς ἀνάρριψιν τῶν γαιῶν ἀπὸ τῆς τάφρου εἰς τὸ προπέτασμα (parapet) καὶ ἐμποδίζει τὸ κατακύλισμα τῶν γαιῶν τοῦ προπετάσματος ἐν τῇ τάφρῳ, ἔχει ὅμως τὸ σπουδαῖον ἐλάττωμα τοῦ νὰ εὐκολύνῃ τὴν ἐπὶ τοῦ προπετάσματος ἀνάβασιν τοῦ ἐχθροῦ, δι' ὃ καλὸν εἶνε ν' ἀποτέμνηται μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ χαρακώ-

ματος· βλ. σχῆμα εἰς λέξιν **κατατομή**, profil ; || [ὀχυρ.] ἡ ζώνη, berme, τῶν ὀχυρωμάτων ἐκαλεῖτο ἄλλοτε franc-bord, m. ou relais, m. (σταθμὸς χωμάτων), καὶ accompagnement d'enceinte. § —, διάζωμα, ἡ σειρίς, cordon, n. m. § ὑγειονομικὴ ζώνη, cordon sanitaire ; σειρὰ φυλάκων ἢ φυλακείων σκοποῦσα νὰ ἐμποδίσῃ τὴν μετάδοσιν ἐπιδημίας· || —, ἡ χώρα, la région ; βλ. ὄρος, montagne. § [στρατ.] στρατιωτικὴ ζώνη, cordon militaire, βλ. ἄλυσις στρατευμάτων. § [γεωμ.] ζώνη κυκλικὴ ἢ **στεφάνη**, zone circulaire ou couronne, n. f. καλεῖται τὸ μέρος τοῦ ἐπιπέδου τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ δύο ὁμοκέντρων περιφερειῶν ἀλλ' ἀνίσων ἀκτίνων. Τὸ πλάτος τῆς ζώνης ἰσοῦται μὲ τὴν διαφορὰν τῶν ἀκτίνων. § [γεωμ.] ζώνη, zone, n. f. καλεῖται τὸ μεταξὺ δύο παραλλήλων κύκλων περιλαμβανόμενον μέρος τῆς ἐπιφανείας τῆς σφαίρας. Τὸ ἐμβαδὸν αὐτῆς ἰσοῦται μὲ τὴν περιφέρειαν μεγίστου τῆς προκειμένης σφαίρας κύκλου ἐπὶ τὸ ὕψος τῆς ζώνης, ἤτοι τὴν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν τῶν παραλλήλων ἐπιπέδων ἐφ' ὧν κεῖνται οἱ ὁρίζοντες τὴν ζώνην κύκλοι. § [ἀστρον.] ζώνη, zone, n. f. οἱ δύο **τροπικοὶ** (tropiques) καὶ οἱ δύο **πολικοὶ κύκλοι** (cercles polaires), διαιροῦσι τὴν γηΐνην σφαῖραν εἰς πέντε ζώνας (zones)· ἐκ τούτων ἡ περιλαμβανομένη μεταξὺ τῶν δύο τροπικῶν καὶ ἔχουσα πλάτος 46°,56′ καλεῖται **διακεκαυμένη ζώνη** (zone torride), καθότι ὁ ἥλιος εὑρίσκεται πάντοτε ἐντὸς τῆς ἀντιστοίχου οὐρανίου ζώνης καὶ αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ πίπτουσαι σχεδὸν καθέτως ἐπὶ τῆς ζώνης ταύτης, ἐπιφέρουσιν ὑπερβολικὴν θερμοκρασίαν καθ' ὅλην τὴν ζώνην. **Εὔκρατοι ζῶναι** (zones tempérées), καλοῦνται αἱ περιλαμβανόμεναι μεταξὺ ἑνὸς γηΐνου τροπικοῦ καὶ πολικοῦ κύκλου τοῦ αὐτοῦ ἡμισφαιρίου· ἑκάστη τούτων ἔχει πλάτος 43°,4′ αἱ δύο ὁμοῦ ἔκτασιν 86°,8′ ἐκλήθησαν δὲ **εὔκρατοι** διότι αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες πίπτουσιν ἐπ' αὐτῶν μὲ μικράν τινα κλίσιν, ἑπομένως ἡ ἐπ' αὐτῶν ἐπικρατοῦσα θερμότης ὡς καὶ τὸ ψῦχος εἶνε συγκερασμένα. **Κατεψυγμέναι ζῶναι** (zones glaciales) καλοῦνται αἱ περιλαμβανόμεναι μεταξὺ ἑνὸς πολικοῦ κύκλου καὶ τοῦ πόλου τοῦ αὐτοῦ ἡμισφαιρίου, ἔχουσαι ἑκάστη πλάτος 23°,28′ ἤτοι αἱ δύο ὁμοῦ 46°,56′ ἐκλήθησαν δὲ οὕτω διότι αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες πίπτουσι πολὺ κεκλιμέναι ἐπ' αὐτῶν καὶ ἑπομένως ἐπικρατεῖ αἰώνιον ὑπερβολικὸν ψῦχος· § — (περίζωμα), zone (ou ceinture). § ζώνη (ταινία ἐδάφους), zone ; ἡ λέξις αὕτη ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ ἔχει πολλὰς σημασίας· || **ζώνη ἀμύνης**, zone de défense ; βλ. demi-redoute ; || ζώνη **ἐπικίνδυνος**, zone dangereuse ; ἐὰν ἐξετάσωσι τὴν τροχιὰν μεμονωμένης τινὸς βολῆς, ἐπικίνδυνος ζώνη εἶνε ἡ ὁριζόντιος προβολὴ τῆς τροχιᾶς τοῦ βλήματος ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ τροχιὰ αὕτη καταβιβασθῇ μέχρι τοῦ ὕψους ἀνδρός, ἤτοι εἰς 1μ,60 περίπου, μέχρις ὅτου συναντήσει τὸ ἔδαφος, ἤτοι ὅταν ἡ τροχιὰ δὲν ὑψῶται ἄνω τοῦ ἐδάφους κατὰ ποσότητα μεγαλειτέραν τοῦ ὕψους τοῦ προσβληθησομένου σκοποῦ. **Ἐμπροσθία ἐπικίνδυνος** ζώνη (zone dangereuse en avant) εἶνε τὸ τμῆμα τῆς ἐπικινδύνου ζώνης τῆς προσβαλλούσης τὸν σκοπὸν ἀπὸ τῆς μέσης καὶ ἄνω, **ὀπισθία** δὲ **ἐπικίνδυνος ζώνη** (zone dangereuse en arrière) εἶνε τὸ τμῆμα τὸ προσβάλλον τὸν σκοπὸν ἀπὸ τῆς μέσης καὶ κάτω· τὸ ἄθροισμα τῶν δύο αὐτῶν καλεῖται **ὁλικὴ ἐπικίνδυνος ζώνη** (zone dangereuse totale). Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἕπεται: 1) ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ, ὕψους δεδομένου, ἀρκεῖ νὰ περιβληθῇ οὗτος ἐντὸς τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐπικινδύνου ζώνης τῆς ἀνταποκρινομένης εἰς τὸ ὕψος τοῦ σκοποῦ τούτου· 2) ὅτι ἡ ἐπικίνδυνος ζώνη αὐξάνει μετὰ τοῦ ὕψους τοῦ σκοποῦ· 3) ὅτι ὅσῳ ἡ τροχιὰ εἶνε ἐκτενεστέρα, κατὰ τοσοῦτον ἡ ἐπικίνδυνος ζώνη εἶνε μεγαλειτέρα διὰ σκοπὸν δεδομένου ὕψους· || [τακτ.] ζώνη **ἐπιχειρήσεων**, zone d'opérations ; καλεῖται οὕτω τὸ μέρος τοῦ ἐδάφους ἐφ' οὗ ἐκτελοῦνται αἱ **στρατιωτικαὶ** ἐπιχειρήσεις (opérations militaires) στρατιᾶς τινός· βλ. **βάσις ἐπιχειρήσεων**· || **ζώνη δουλείας**, zone de servitude, καλεῖται ἡ ταινία τοῦ ἐδάφους ἡ ὑπαγομένη εἰς τὴν **στρατιωτικὴν** δουλείαν (servitude militaire) ; || — **μεθόριος**, zone frontière ; || τελωνιακὴ ζώνη, zone douanière.

ζωνικός, ή, όν· [φυσ. ἱστορ.] zoné, ée ; ἔχων συγκεντρικὰς χρωματιστικὰς ζώνας, qui a des bandes concentriques colorées ; || ταινία ζωνική, bande zonée = ζώνη· || φύλλον ζωνικόν, feuille zonée.

ζώννυμι, ζωννύω, ceindre, βλ. ζώνω.

ζωνοειδής, ής, ές· zoniforme (ζώνη καὶ εἶδος) adj. [φυσ. ἱστορ.] ἔχων τὴν μορφὴν ζώνης, qui a la forme d'une ceinture. § ζωνοειδής, ὁ **ζωνικός**, zoné, ée.

ζωνοσκώληκες, οἱ· [ζωολ.] annélides, n. m. pl. κλάσις τῶν ἐνάρθρων σκωλήκων· ἔχουσιν ἐγκέφαλον, σειρὰν κοιλιακῶν γαγγλίων καὶ ἀγγειακὸν σύστημα. Οἱ πλεῖστοι ἔχουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὀφθαλμοὺς ἐν εἴδει στιγμάτων καὶ κεραίας, εἰς τὰ ὕπτια δὲ τοῦ σώματος μέρη ἀποφύσεις σκωληκοειδεῖς τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται ὡς ὄργανα κινητικά. Ἀναπνέουσι διὰ βραγχίων, τὰ πλεῖστα δὲ εἶνε ὑδρόβια. Εἰς τούτους κατατάσσονται αἱ Νηρηΐδες, αἱ Ἑρπύλαι, Σκώληξ ὁ γήϊνος, αἱ Βδέλλαι.

ζωνοφόρος, ος, ον· zonaire, adj. ἔχων χρωματισμένας ζώνας· || ζωνοφόρον ἀγαρικόν, agaric zonaire. § **ζωνοφόρος**, zonal, ale, aux [φυσ. ἱδ.] φέρων ἐγκαρσίους χρωματιστικὰς ζώνας· || ζωνοφόρον σπονδυλωτόν, spondyle zonal.

ζωντάνευμα, τό· ἡ ἀναβίωσις, action de revivre ; ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν ζωήν, retour à la vie ; ζωοποίησις, ἡ ἀναζωογόνησις, vivification, n. f.

ζωντανεύω, μελ. εύσω, κάμνω τι νὰ ζωντανεύσῃ, ν' ἀναβιώσῃ, ν' ἀναζήσῃ, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ζωήν, faire revivre ; ζωογονῶ, ζωοποιῶ, ranimer ; vivifier ; animer ; ravi-

ver ; ravigoter ; || ἕνα ποτῆρι κρασὶ τὸν ἐζωντάνευσε, un verre de vin l'a un peu ravigoté ; § [οὐδ.] ἀναβιῶ, αναζῶ, revivre ; ἀναγεννῶμαι, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωήν, renaître, revenir à la vie ; ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις, reprendre ses forces ; ζωογονοῦμαι ἐμψυχοῦμαι, se ranimer.

ζωντανός, ή, όν· ζῶν, ζῶσα, ζῶν, ὑπάρχων ἐν τῇ ζωῇ, vivant, e ; vif, ive ; || εἶνε ἀκόμη ζωντανός, il est encore vivant ; || τὸν ἔκαυσαν ζωντανόν, on l'a brulé vif ; § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ζῶον, animal, n. m. bête, n. f. || τὰ ζωντανά, le bétail ; τὰ ζῶα, τὰ κτήνη, les bestiaux.

ζωντίμι(ον), τό· [δημ.] τὸ ζῶον, animal, καὶ ἐν γένει τὸ ζωντόβολον.

ζωντόβολον, τό· [δημ.] ζῶον, animal, n. m. [συνηθ. περιφρ.] εὐήθης, βλάξ, bestiole, brute, n. f.

ζωντοχήρα, ας, ἡ· χήρα, γυνὴ τῆς ὁποίας ζῇ ὁ ἀνὴρ ὅντινα διεζεύχθη, femme séparée de son mari.

ζωντοχῆρος, ου, ὁ· ἀνὴρ τοῦ ὁποίου ζῇ ἡ γυνὴ ἥντινα διεζεύχθη, homme séparé de sa femme.

ζώνω, μέλ. ώσω, ζώννυμι, ζωννύω, περιζωννύω, διαζωννύω, περιβάλλω τὴν μέσην μέ τι, [κυρ. καὶ μεταφ.] ceindre ; καὶ [συνεκδ.] περικυκλῶ, περικυκλόνω, βάλλω εἰς τὴν μέσην, cerner ; investir ; περιβάλλω, entourer; || ἔζωσε (ἐζώσθη) τὸ ξίφος, il ceignit l'épée; || ζῶσε τὸ παιδί, mettez à l'enfant sa ceinture ; || ἔζωσε τὴν μέσην του μὲ σχοινί, il se ceignit les reins d'une corde ; || οἱ στρατιῶται ἔζωσαν τὸ χωρίον, les soldats cernèrent le village ; || τὸν ἔζωσαν τὰ φείδια [φρ.], il est très inquiet = εἶνε πολὺ ἀνήσυχος, il est à la torture.

ζωοαιματίνη, ης, ἡ· zoohématine, n. f. [χημ.] (ζῶον, αἷμα), τὸ χρωματιστικὸν τοῦ αἵματος στοιχεῖον· συνώνυμον τοῦ **αἱματίνη** (hématine).

ζωοβιολογία, ας, ἡ· zoobiologie (ζῶον, animal ; βίος, vie καὶ λόγος, discours), n. f. βιολογία τῶν ζώων, biologie des animaux, ἤτοι μελέτη τοῦ ζωϊκοῦ βίου τῶν ζώων.

ζωοβιολογικός, ή, όν· zoobiologique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ζωοβιολογίαν, qui appartient ou qui se rapporte à la zoobiologie ; || μελέται ζωοβιολογικαί, études zoobiologiques.

ζωογένεια, ας, ἡ· zoogénie (ζῶον, animal, καὶ γένεσις, καταγωγή, origine), n. f. μέρος τῆς ζωολογίας πραγματευόμενον τὴν προοδευτικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ζώων καὶ τῶν ὀργάνων αὐτῶν· || λέγουσιν ἐπίσης ζωογονία, zoogonie, καὶ ζωογονολογία, zoogonologie.

ζωογενικός, ή, όν· zoogénique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ζωογένειαν, qui appartient ou qui se rapporte à la zoogénie ; || μελέται ζωογενικαί, études zoogéniques.

ζωόγλοια, ας, ἡ· zooglée (ζῶον, animal καὶ γλοιός, matière visqueuse), n. m. συνάθροισις μικροβίων καὶ εἰδικῶς βακτηρίων, ὧν τὰ στοιχεῖα συγκρατοῦνται ὑπὸ γλοιώδους ὕλης.

ζωογλοιακός, ή, όν· zoogléique, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ζωόγλοιαν, qui se rapporte à la zooglée ; || συσσωμάτωσις ζωογλοιακή, agglomération zoogléique.

ζωογλυφῖτις, ιδος, ἡ· zooglyphite, (ζῶον, animal καὶ γλυφή, gravure), n. m. ἀποτύπωμα ζώου εἰς λίθον, empreinte d'animal fossile.

ζωογόνησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ζωογονεῖν, action de raniner (d'animer), vivification, n. f. ἐμψύχωσις, animation, n. f. § ζωογόνησις, vivifiement (προφ. fi-man) n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ζωογονεῖν, action de vivifier.

ζωογονία, ας, ἡ, zoogonie, n. f. βλ. ζωογένεια.

ζωογονικός, ή, όν· zoogonique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ζωογονίαν, qui a rapport à la zoogonie.

ζωογονολογία, ας, ἡ, zoogonologie, n. f. βλ. ζωογένεια.

ζωογόνος, ος, ον· ὁ παρέχων ζωήν, vivifiant, e, adj. qui vivifie ; ὁ ἐμψυχῶν, animateur, trice ; || ὁ ἀὴρ εἶνε ζωογόνος, l'air est vivifiant ; || ζωογόνον ἀέριον, καλεῖται τὸ ὀξυγόνον, oxygène, ὡς ἀπαραίτητον εἰς τὴν ζωὴν τῶν ζώων. § —, vivificateur, trice, adj. qui vivifie ; || ζωογόνος πνοή, souffle vivificateur ; || ζωογόνος ἐνέργεια, action vivificatrice.

ζωογονῶ (έω), μελ. ήσω, δίδω εἴς τι ζωήν, donner la vie à ; vivifier ; διατηρῶ ἢ ἐπαυξάνω τὴν ζωήν, τὴν ζωϊκὴν ἐνέργειαν, conserver ou accroître la vie, l'énergie vitale de ; || τὸ ὕδωρ ζωογονεῖ τὴν γῆν, l'eau vivifie la terre. § ζωογονῶ, ἐπαναδίδω τὴν ζωὴν raviver ; ἐμψυχόνω, animer, ranimer.

ζωογονικός, ή, όν· ὁ ζωογονῶν, βλ. ζωογόνος, ὁ παρέχων ζωογόνησιν, de vivification; d'animation; vivificateur, trice.

ζωογραφία, ας, ἡ· zoographie (ῥίζα ζωογράφος) n. f. μέρος τῆς ζωολογίας πραγματευόμενον περὶ τῆς περιγραφῆς τῶν διαφόρων εἰδῶν ζώων. Ἐπίσης ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφίζειν καὶ παριστάνειν τὰ ζῶα καὶ τὰ διάφορα αὐτῶν ὄργανα ἐπὶ πίνακος πρὸς τὸν σκοπὸν μελέτης, ἤτοι ἡ ζωγραφία ζώων.

ζωογραφικός, ή, όν· zoographique. adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ζωογραφίαν ἢ εἰς τὸν ζωογράφον· || μελέται ζωογραφικαὶ études zoographiques. || ζωογραφικὰ ψηφία (γράμματα), lettres zoographiques, ψηφία τοῦ ἀλφαβήτου σχηματιζόμενα διὰ τῆς καταλλήλου τοποθετήσεως μορφῶν ζώων.

ζωογράφος, ου, ὁ· zoographe (ζῶον, animal καὶ περιγράφειν, décrire) n. m. ὁ συγγραφεὺς ζωογραφίας, auteur d'une zoographie; φυσιοδίφης καταγινόμενος εἰς τὴν ἐπιστήμην ταύτην, naturaliste qui s'occupe de cette

science. Ἐπίσης ὁ ζωγραφίζων τὰ διάφορα ὄργανα τῶν ζώων πρὸς τὸν σκοπὸν μελέτης.

ζωοδότειρα, ας, ἡ· θηλ. τοῦ ζωοδότης, donneuse de vie.

ζωοδότης, ου, ὁ· καὶ ζωόδωρος, ὁ δωρούμενος, διδῶν τὴν ζωήν, donneur de vie; [θηλ.] ζωοδότειρα.

ζωοδόχος, ος, ον· [ἐκκλ.] ὁ τὸ ζῆν δεχόμενος ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ, qui a reçu la vie [ἐνν. du Christ); ‖ [ἐκκλ.] ζωοδόχος πηγή, la source de la vie.

ζωοειδής, ής, ές· ὁ τῷ ζώῳ ὅμοιος, qui ressemble à un animal; § ζωοειδής, ής, ές, zooïde (ζῶον, animal καὶ εἶδος, aspect) adj. [ὀρυκτ.] λίθος, κτλ. ἔχων σχῆμα ζώου ἢ σχήματα μερῶν ζώου· ‖ ὀρυκτὰ ζωοειδῆ, minéraux zooïdes.

ζωοηθική, ῆς, ἡ· zooéthique, adj. [φυσικὴ ἱστορία] ἐπιστήμη τῶν ἠθῶν καὶ ἕξεων τῶν ζώων.

ζωοθεραπεία, ας, ἡ· zoothérapie, n. f. (συνώνυμον τοῦ ζωοθεραπευτική, zoothérapeutique, n. f.) ἡ τέχνη τοῦ ἰατρεύειν τὰς νόσους τῶν ζώων, art de traiter les maladies des animaux, ἤτοι ἡ κτηνιατρική.

ζωοθεραπευτικός, ή, όν· zoothérapeutique (ζῶον καὶ θεραπευτικὸς) adj. ὁ τῆς ζωοθεραπείας, ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν θεραπευτικὴν τῶν ζώων, qui a rapport à la thérapeutique des animaux; § [οὐσ. θηλ.] ζωοθεραπευτική, ἡ· zoothérapeutique, n. f. θεραπευτικὴ τῶν ζώων, thérapeutique des animaux, ἤτοι ἡ ζωοθεραπεία. § ζωοθεραπευτικός, zoothérapique, adj. ἀνήκων εἰς τὴν ζωοθεραπείαν, qui appartient à la zoothérapie.

ζωοκλέπτης, ου, ὁ· βλ. ζωοκλόπος.

ζωοκλοπή, ῆς, ἡ· κλοπὴ ζώων, vol de bestiaux; [ἀρχ.] abigéat, n. m. Εἰδικαὶ περιπτώσεις κλοπῆς καὶ φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας, τιμωρούμεναι πολὺ αὐστηρότερον ἕνεκα τῆς συχνότητος παρ' ἡμῖν τῶν ἀδικημάτων τούτων.

ζωοκλόπος, ου, ὁ· ζωοκλέπτης, ὁ κλέπτων ζῷα, voleur de bestiaux.

ζωοκομία, ας, ἡ· ἡ παραγωγὴ καὶ ἀνατροφὴ ζώων, élevage, n.m. (nourrissage) de bestiaux; βλ. καὶ κτηνοτροφία.

ζωοκόμος, ος, ον· éleveur (nourrisseur) de bestiaux; ὁ παράγων καὶ ἀνατρέφων ζῷα)· βλ. καὶ κτηνοτρόφος.

ζωοκτονία, ας, ἡ· τὸ κτείνειν (φονεύειν) ζῷον, meurtre d'un animal; βλ. ζωοκλοπὴ καὶ ζωοκτόνος.

ζωοκτόνος, ου, ὁ· ὁ ζῷα φονεύων, meurtrier d'un animal. § — ἢ πτωματοχόμος, équarrisseur, n. m. ὁ φονεύων τὰ ζῷα ἢ ὁ αἴρων τὰ πτώματα αὐτῶν (enleveur de cadavres). Ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρχουσιν ἴδια ἄτομα προωρισμένα ἵνα φονεύωσι τὰ ἄχρηστα ζῷα, ἢ νὰ αἴρωσιν ἀπὸ τῶν σταύλων τὰ πτώματα αὐτῶν· τὰ ἄτομα ταῦτα κέκτηνται ἴδια καταστήματα μακρὰν τῶν πόλεων κείμενα ἔνθα γίνεται ἡ ἐκδορὰ καὶ ὁ διαμελισμὸς τῶν πτωμάτων πρὸς βιομηχανικὴν χρῆσιν.

ζωολατρεία, ας, ἡ· ἡ λατρεία, ἀγάπη πρὸς τὰ ζῷα, adoration des animaux; zoolâtrie, n. f. Πολλὰ τῶν ζώων ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις ἄξια προσοχῆς διὰ τοὺς ἀμαθεῖς λαούς, ἄλλα μὲν ἀξιοθαύμαστα διὰ τὸ μέγεθος, τὴν ταχύτητα, τὴν ἰσχύν, ἄλλα δὲ φοβερὰ διὰ τοὺς ἐξ αὐτῶν κινδύνους καὶ ἄλλα εὐεργετικὰ διὰ τὸν ἄνθρωπον, εὐλόγως ἐθεωρήθησαν ὑπό τινων λαῶν ὡς θεοὶ ἄξιοι σεβασμοῦ καὶ λατρείας, ἐνῷ τὰ πνευματικῶς ἀνώτερα τῶν πολυθεϊστικῶν ἐθνῶν, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἁπλῶς ἐθεώρησαν ζῷα τινὰ ὡς ἱερὰ ὡρισμένων θεοτήτων, ἅτε κατέχοντα ἰδιότητας συμβολιζούσας τὰς τῶν θεοτήτων τούτων. Ἐκ τῶν ἀρχαίων λαῶν γνωστότεροι ὡς ζωολάτραι εἰσὶν οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Ἰνδοί.

ζωολάτρης, ου, ὁ· ὁ λατρεύων, ἀγαπῶν τὰ ζῷα, adorateur d'animaux. § —, zoolâtre (ζῶον καὶ λατρεία, culte) n. et adj. adorateur d'animaux; ‖ οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν ζωολάτραι, les Égyptiens étaient zoolâtres.

ζωολατρικός, ή, όν, zoolâtrique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ζωολατρείαν ἢ βασιζόμενος ἐπὶ ταύτης, qui a rapport à la zoolâtrie, ou qui est base sur la zoolâtrie; ‖ θρησκεία ζωολατρική, religion zoolâtrique.

ζωολιθικός, ή, όν· [ὀρυκτ.] zoolitique, adj. ὁ περιέχων ζωολίθους, qui contient des zoolites: ‖ πετρώματα ζωολιθικά, roches zoolitiques. Γράφουσιν ἐπίσης zoolithique.

ζωολιθοειδής, ής, ές· zoolitique (ζώολιθος, εἶδος) adj. ὁ ὁμοιάζων, ὁ σχετιζόμενος πρὸς τοὺς ζωολίθους, qui a rapport aux zoolites; ‖ ὀρυκτὰ ζωολιθοειδῆ, fossiles zoolitiques; Γράφουσιν ἐπίσης zoolithique.

ζωόλιθος, ον, ὁ· [ὀρυκτ.] zoolite (ζῶον, animal καὶ λίθος, pierre) n. m. κοινὴ ὀνομασία τῶν ἀπολιθωμένων διαφόρων μερῶν ζώων, nom vulgaire de diverses parties d'animaux fossiles ou pétrifiées. ἡ γαλλ. Ἀκαδημία γράφει zoolithe.

ζωολιθοῦχος, ος, ον· [ὀρυκτ.] zoolitifère (ζώολιθος καὶ φέρω, porter) περιέχων ζωολίθους ἤτοι ἀπολιθωμένα λείψανα (τεμάχια) ζώων, qui contient des débris d' animaux fossiles. Ἡ γαλλ. Ἀκαδ. γράφει zoolithifère; ‖ ὄρη ζωολιθοῦχα, montagnes zoolithifères.

ζωολικός, ή, όν· zoolique, adj. [μηχ.] ὁ κινούμενος ὑπὸ ζωϊκῆς δυνάμεως, qui est mu par une force animale; ‖ μηχανὴ ζωολική, machine zoolique.

ζωολογία, ας, ἡ· zoologie, n. f. καλεῖται ὁ ἕτερος τῶν κλάδων τῆς καθόλου βιολογίας, ὅστις ἀντικείμενον ἔχει τὰ ζῷα, ἐν τῇ στενωτέρᾳ ἐννοίᾳ τῆς λέξεως, ἐξαιρουμένου τοῦ ἀνθρώπου, οὗτινος ἡ ἐπιστημονικὴ σπουδὴ ἀποτελεῖ εἰδικώτερον τὴν ἀνθρωπολογίαν. Ἡ ζωολογία ἐξετάζει τὴν ἀνατομικὴν κατασκευὴν ἑκάστου εἴδους ζώων (ζωοτομία) καὶ τὰς μεταξὺ αὐτῶν τε καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀνατομικὰς ὁμοιότητας ἢ διαφορὰς (συγκριτικὴ ἀνατομία)·

τὴν ἀπὸ τῆς πρώτης καταβολῆς ἀνάπτυξιν ἑκάστου ζωϊκοῦ ὀργανισμοῦ εἰς τέλειον ζῶον (ὀντογονία)· τὴν ἱστορικὴν ἀνάπτυξιν ἑκάστου τύπου ζώων ἐκ τῶν προγενεστέρων (φυλογονία) τὰς φυσιολογικὰς τῶν ζώων, λειτουργίας· τὰ ἰδιαίτερα ἑκάστου εἴδους χαρακτηριστικὰ καὶ τὰς πρὸς ἄλληλα ὁμοιότητας καὶ διαφορὰς τῶν ζώων ἐφ' ὧν βασίζεται ἡ ταξινόμησις αὐτῶν, εἰς τύπους, κλάσεις, οἰκογενείας, γένη, εἴδη· τέλος τὸν τρόπον τῆς ἐπὶ τῆς γῆς διανομῆς τῶν ζώων (ζωολογικὴ γεωγραφία), τὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον χρησιμότητα ἑκάστου εἴδους καὶ τοὺς τρόπους τῆς αὐξήσεως αὐτῆς· || **ζωολογία** ἐντομολογικὴ χώρας τινὸς = **ἐντομολογία** χώρας τινός, faune entomologique, βλ. **ἐντομολογικός**.

ζωολογικός, ή, όν· zoologique, adj. ὁ τῆς ζωολογίας, ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν ζωολογίαν ἢ πρὸς τὰ ζῶα, qui a rapport à la zoologie ou aux animaux ; || μελέτη ζωολογική, étude zoologique ; || οἰκογένεια ζωολογική, famille zoologique ; || ζωολογικὸν γραφεῖον, cabinet zoologique ; || ζωολογικὴ γεωγραφία, géographie zoologique, λέγεται τὸ μέρος τῆς ζωολογίας τὸ ἐξετάζων τὴν ἐπὶ τῆς γῆς διανομὴν τῶν ζώων.

ζωολογικῶς, [ἐπίρ.] zoologiquement, adv. ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ζωολογίας (ζωολογικήν), au point de vue de la zoologie.

ζωολογογραφία, ας, ἡ· zoologographie, τέχνη τοῦ γράφειν ἐπὶ τῆς ζωολογίας, art d'écrire sur la zoologie ; ἐπίσης πραγματεία τῆς ζωολογίας. traité de la zoologie ; εὐχρηστότερον ὅμως εἶνε ἡ λέξις **ζωολογία**, zoologie.

ζωολογογραφικός, ή, όν· zoologographique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ζωολογογραφίαν, qui a rapport à la zoologographie.

ζωολογογράφος, ου, ὁ· zoologographe, n. m. ὁ γράφων περὶ ζωολογίας, celui qui écrit sur la zoologie.

ζωολόγος, ου, ὁ· zoologiste, n. m. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ζωολογίαν, ὁ ἐντριβὴς (ἐγκρατὴς) ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ταύτῃ, celui qui s'occupe de zoologie, qui est versé dans cette science, ἤτοι ἐπιστήμων τῆς ζωολογίας· || σοφοὶ ζωολόγοι, de savants zoologistes. § — zoologue, n. m. συνώνυμον (ὀλίγον εὔχρηστον) τοῦ zoologiste.

ζωομαγνητικός, ή, όν· zoomagnétique (ζῶον καὶ μαγνητισμός), adj. ὁ ἀφορῶν τὸν ζωϊκὸν μαγνητισμόν, qui a rapport au magnétisme animal.

ζωομαγνητισμός, οῦ, ὁ· zoomagnétisme, n. m. εὐχρηστότερον εἶνε magnétisme animal, ζωϊκὸς μαγνητισμός.

ζωομαντεία, ας, ἡ· zoomancie, n. f. μαντεία διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ζώων, divination au moyen des animaux.

ζωομορφία, ας, ἡ· zoomorphie, n. f. μέρος τῆς ζωολογίας πραγματευόμενον τοῦ ἐξωτερικοῦ σχηματισμοῦ τῶν ζώων.

ζωομορφισμός, οῦ, ὁ· zoomorphisme, n. m. μεταμόρφωσις εἰς ζῶον, métamorphose en animal.

ζωόμορφος, ος, ον· zoomorphe (ζῶον καὶ μορφή, forme), adj. ἔχων μορφὴν ζώου· || [ἀστρον.] σημεῖα ζωόμορφα, signes zoomorphes ; τὰ ζωδιακὰ σημεῖα.

ζῶον, ου, τό· πλάσμα ζωντανόν, ζωὴν ἔχον, tout être vivant ; animal, n. m. τὸ κτῆνος, bête, n. f. [πληθ.] ζῶα, bétail, n. m. les bestiaux ; βλ. || κατοικίδια ζῶα, animaux domestiques ; || τὰ ἄλογα ζῶα, les bêtes ; || ὁ χωρικὸς αὐτὸς ἔχει πολλὰ ζῶα, ce paysan a beaucoup de bestiaux. § [μεταφ.] ζῶον, κτῆνος, βλάξ, brute, n. f. bête ; animal. § ζώων **προστασία**, protection des animaux ; ἓν τῶν χαρακτηριστικῶν σημείων τοῦ λεπτοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῶν νεωτάτων χρόνων εἶνε καὶ αἱ πρὸς προστασίαν τῶν ζώων ἐνέργειαι ἀπέναντι τῆς καταπιέσεως ἣν ἐκ κερδοσκοπίας ἀθεμίτου, ἢ τῶν βασάνων, ἅς ἐξ ἐσχάτης ψυχικῆς ἀβελτηρίας ἐπιβάλλουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς αὐτά. Τὴν πρώτην πρὸς τοιαύτας ἐνεργείας ἀρχὴν ἐποίησεν ἡ Ἀγγλία διὰ τῆς συστάσεως προστατευτικῶν ἑταιριῶν τῶν ζώων, τὸ δὲ παράδειγμα αὐτῆς ταχέως ἠκολούθησαν τὰ ἄλλα πεπολιτισμένα ἔθνη· || τί ζῶον ποῦ εἶνε, comme il est bête ; || εἶνε ζῶον, c'est une bête (un animal) ; c'est une bête de somme ; || τί ζῶον ! quelle brute! || ζῶον ! animal ! imbécile (= βλάκα)· || ζῶον φορτηγόν, bête de somme ἢ bête de charge.

ζωονομία, ας, ἡ· zoonomie (ζῶον καὶ νόμος, loi), n. f. τὸ σύνολον τῶν νόμων οἵτινες διέπουσι τὸν ζωϊκὸν βίον, ensemble des lois qui régissent la vie animale ; ἤτοι ἡ ἐπιστήμη ἡ περὶ τοὺς νόμους τοῦ ζωϊκοῦ βίου καὶ τῶν ὀργανικῶν δράσεων τῶν ζώων.

ζωονομικός, ή, όν· zoonomique, adj. ὁ τῆς ζωονομίας, ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν ζωονομίαν, qui a rapport à la zoonomie.

ζωονόμος, ου, ὁ· zoonomiste, n. m. σοφὸς καταγινόμενος εἰς τὴν ζωονομίαν, savant qui s'occupe de zoonomie ; || φυσιοδίφης ζωονόμος, naturaliste zoonomiste.

ζωονοσολογία, ας, ἡ· zoonosologie (ζῶον, animal καὶ νοσολογία), n. f. παθολογία τῶν ζώων, pathologie animale ; γνῶσις τῶν νόσων τῶν ζώων, connaissance des maladies des animaux. Λέγουσιν ἐπίσης **ζωοπαθολογία**, zoopathologie.

ζωονοσολογικός, ή, όν· zoonosologique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ζωονοσολογίαν, qui se rapporte à la zoonosologie. Λέγουσιν ἐπίσης ζωοπαθολογικός, zoopathologique.

ζωοξανθίνη, ης, ἡ· zooxanthine (ζῶον καὶ ξανθός, κίτρινος, jaune), n. f. χρωστικὴ οὐσία λαμβανομένη ἐκ τῶν ἐρυθρῶν πτερῶν τοῦ calurus auriceps.

ζωοπαθολογία, ας, ἡ· zoopathologie, n. f. βλ. **ζωονοσολογία**.

ζωοπαθολογικός, ή, όν· zoopathologique, adj. βλ. **ζωονοσολογικός**.

ζωοπαίδεια, ας, ἡ· zoopédie (ζῶον καὶ παιδεία, ἐκπαίδευσις, éducation), ἀνατροφὴ τῶν κατοικιδίων ζώων, éducation des animaux domestiques.

ζωοπάροχος, ος, ον· ὁ ζωὴν παρέχων, qui donne la vie ; ζωογόνος, vivifiant, ante, adj. qui vivifie, ὁ ἐμψυχώνων, ἐμψυχωτής.

ζωόπλασμα, ατος, τό· zooplasma (ζῶον καὶ πλάσμα), n. m. [φυσιολ.] τὸ πλάσμα εἰς τὰ ζῶα, le plasma, chez les animaux.

ζωοποίησις, εως, ἡ· vivification, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ζωοποιεῖν, action de vivifier.

ζωοποιός, ός, όν· ὁ ζωντανὸν ποιῶν, ζωὴν παρέχων, vivifiant, ante, qui vivifie ; ‖ ὁ ἀὴρ εἶνε ζωοποιός, l'air est vivifiant.

ζωοποιῶ (έω), μέλ. ήσω· ζωντανὸν ποιῶ, ζωογονῶ, vivifier, ζωὴν παρέχω, donner la vie à, διατηρῶ ἢ ἐπαυξάνω τὴν ζωήν, conserver ou accroître la vie, καὶ ἐν γένει ἐγκαρδιόνω, ἐμψυχῶ, animer.

ζωοσκοπία, ας, ἡ· bioscopie (βίος καὶ σκοπέω, παρατηρῶ, observer) n. f. ἡ βιοσκοπία· παρατήρησις τῶν φαινομένων τῆς ζωῆς, observation des phénomènes de la vie. § **ζωοσκοπία,** ας, ἡ, zooscopie (ζῶον καὶ σκοπέω-ῶ, ἐξετάζω, examiner) n. f. μέρος τῆς ζωολογίας πραγματευόμενον τῆς ἐξωτερικῆς ἢ ἐσωτερικῆς παρατηρήσεως τῶν ζώων, ἢ τῆς παρατηρήσεως τῶν ζώων διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ τῶν ὀργάνων.

ζωοσκοπικός, ή, όν, zooscopique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ζωοσκοπίαν, qui appartient ou qui se rapporte à la zooscopie ; ‖ μέθοδος ζωοσκοπική, méthode zooscopique.

ζωοσκόπιον, ου, τό, bioscope (βίος, ζωή, vie, καὶ σκοπέω-ῶ, παρατηρῶ, observer) n.m. εἶδος ὑγρομέτρου προωρισμένου εἰς ἀναγνώρισιν τῆς ἐνυπαρχούσης ζωῆς διὰ τῆς ἐκκρίσεως τοῦ ἱδρῶτος.

ζωοσόβη, ης, ἡ· [σιδηροδρ.] chasse-buffles n. m. ou chasse-bœufs (βοοδιώκτης), n. m. ζῶον (βοῦν) σοβέω, σημαίνοντος ἀπελαύνω.

ζωόσπερμα, ατος, τό· zoosperme, n. m. [ζωολ.] συνώνυμον τοῦ **σπερματοζωΰφιον,** spermatozoïde ; ζωΰφιον ἐν τῷ σπέρματι τῶν ζώων ἀπειροελάχιστον καὶ ἀναρίθμητον.

ζωόσπορον, τό· zoospore (ζῶον καὶ σπόρος, graine) n. f. σπόρος μυκήτων τινῶν, spore de certains champignons ; τρίχες σπόρου ἀποσπώμεναι καὶ κολλώμεναι εἰς ἄλλο σῶμα ὅπου καὶ βλαστάνουσι.

ζωοστατιστικός, ή, όν· zoostatistique, n. f. στατιστικὴ μέθοδος βοηθείᾳ τῆς ὁποίας δύνανται νὰ μελετήσωσι τὴν μεταβολὴν εἰς τὰ ζῶα.

ζωόσφαιρα, ἡ· biosphère, n. f. βλ. **βιόσφαιρα.**

ζωοταξία, ἡ· zootaxie (ζῶον καὶ τάξις, ordre), n. f. μεθοδικὴ ταξινόμησις τοῦ βασιλείου τῶν ζώων, classification méthodique du règne animal.

ζωοταξικός, ή, όν· zootaxique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ζωοταξίαν, qui a rapport à la zootaxie.

ζωοταριχεία, ας, ἡ· taxidermie (τάξις, arrangement καὶ δέρμα, peau) n. f. τέχνη τοῦ προετοιμάζειν, ταριχεύειν καὶ συναρμολογεῖν τὰ σπονδυλωτὰ ζῶα, art de préparer, d'empailler et de monter les animaux vertébrés; βλ. καὶ ταριχεύω.

ζωοταριχευτικός, ή, όν· taxidermique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ζωοταριχείαν, qui a rapport à la taxidermie ; ‖ μέθοδος ζωοταριχευτική, procédé taxidermique, ἤτοι ὁ τρόπος τοῦ ταριχεύειν τὰ ζῶα.

ζωοταριχευτής, οῦ, ὁ· taxidermiste, n. m. ὁ προετοιμάζων τὰ σώματα τῶν ζώων ἵνα καταστήσῃ ταῦτα κατάλληλα πρὸς διατήρησιν, celui qui prépare les corps des animaux pour les rendre propres à être conservés.

ζωοτέχνης, ου, ὁ· zootechnicien, enne, n. et adj. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ζωοτεχνίαν, qui s'occupe de zootechnie. § **ζωοτέχνης,** zootechniste, n. et adj. συνώνυμον τοῦ zootechnicien.

ζωοτεχνία, ας, ἡ, καὶ βιοτεχνία, biotechnie (βίος, ζωή, vie, καὶ τέχνη, art), n. f. ἡ τέχνη τοῦ ζῆν ἢ τοῦ χρησιμοποιεῖν τὴν ζωήν, art de vivre ou d'utiliser la vie. § ζωοτεχνία, zootechnie (ζῶον καὶ τέχνη, art), n. f. γνῶσις τῶν χρησίμων τῷ ἀνθρώπῳ ζώων, connaissance des animaux appliquée aux besoins de l'homme, καὶ τῆς καλῆς καὶ σκοπίμου χρησιμοποιήσεως αὐτῶν.

ζωοτεχνικός, ή, όν, καὶ βιοτεχνικός, biotechnique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ζωοτεχνίαν, qui a rapport à la biotechnie. § ζωοτεχνικός, zootechnique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ζωοτεχνίαν, qui appartient ou qui se rapporte à la zootechnie ; ‖ μελέται ζωοτεχνικαί, études zootechniques.

ζωότης, ητος, ἡ· animalité, n. f. ἡ τοῦ ζώου ἰδιότης, φύσις ἢ κατάστασις τοῦ ζώου, nature ou état de l'animal.

ζωοτικός, ή, όν, zootique, adj. [ὀρυκτ.] ὁ περιέχων συντρίμματα ζώων, qui contient des débris d'animaux.

ζωοτοκέω, βλ. ζωοτοκῶ.

ζωοτοκία, ας, ἡ· ἡ γέννησις ζώων (ζωντανῶν), viviparité, n. f. ou viviparisme, n. m. τρόπος τῆς ἀναπαραγωγῆς τῶν ζωοτόκων ζώων, mode de reproduction des animaux vivipares ; ‖ ἡ ζωοτοκία εἶνε ὁ γενικὸς κανὼν εἰς τὰ μαστοφόρα καὶ ἡ ἐξαίρεσις εἰς τὰ λοιπὰ σπονδυλωτά, la viviparité est la règle chez les mammifères et l'exception chez les autres vertébrés.

ζωοτόκος, ος, ον· ὁ γεννῶν ζῶα (ζωντανά), vivipare, adj. οὗτινος τὸ ἔμβρυον ἀναπτύσσεται ἐντελῶς ἐν τῇ μήτρᾳ καὶ γεννᾶται ζῶν (vivant).

ζωοτοκῶ(έω), τὸ εἶναι ζωοτόκον, τίκτω, γεννῶ ζῶα (ζωντανά), être vivipare; βλ. **ζωοτοκία.**

ζωοτόκως, [ἐπίρ.] viviparement. adv. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ζωοτόκων, à la façon des vivipares.

ζωοτομία, ας, ἡ· vivisection (sèk-si, ἐκ τοῦ λατ. vivus, vivant καὶ τομή, section) n. f. ἀνατομικὸς διαμελισμὸς ἐνεργούμενος ἐπὶ ζῶντος ζώου, dissection anatomique opérée sur un être vivant. § ζωοτομία, zootomie, (ζῶον καὶ τομή, section) n. f. μέρος τῆς ζωολογίας πραγματευόμενον περὶ τοῦ διαμελισμοῦ τῶν (νεκρῶν) ζώων καὶ τῆς σπουδῆς τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτῶν ὀργανισμοῦ, partie de la zoologie qui s'occupe de la dissection des animaux et de l'étude de leur organisation intérieure.

ζωοτομικός, ή, όν· zootomique, adj. ὁ τῆς ζωοτομίας, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ζωοτομίαν, qui appartient ou qui se rapporte à la zootomie ; || μέθοδοι ζωοτομικαί, procédés zootomiques, τρόπος τοῦ ἐκτελεῖν ζωοτομίαν.

ζωοτόμος, ου, ὁ· vivisecteur (sèk), n. m. ὁ ἐκτελῶν ζωοτομίας (ἐπὶ ζώντων ζώων) celui qui pratique des vivisections. § ζωοτόμος, zootomiste, n. m. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ζωοτομίαν, qui s'occupe de zootomie, ἤτοι εἰς τὴν ἀνατομίαν ἐπὶ νεκρῶν ζώων.

ζωοτροφία, ἡ· [συνηθ. πληθ.] ζωοτροφίαι, καλοῦνται πάντα τὰ χρησιμεύοντα πρὸς τροφήν, πρὸς ζωάρκειαν, τὰ ἐπιτήδεια, αἱ τροφαί, τὰ τρόφιμα, vivres, n. m. pl. τὰ ὤνια, τρόφιμα, les denrées, n. f. pl. καὶ ἐν γένει τὰ φαγώσιμα λέγονται ἐπίσης, approvisionnement en vivres ἢ munitions de bouche (τὰ ἐπιτήδεια, ἐφόδια)· βλ. **τρόφιμα, τροφαί, σιτία**· § zootrophie (ζῶον καὶ τροφή, nourriture) n. f. ἡ θρέψις τῶν ζώων, nutrition des animaux.

ζωοτροφικός, ή, όν· zootrophique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν θρέψιν τῶν ζώων, qui a rapport à la nutrition des animaux.

ζωοτροφῶ (έω), τρέφω, nourrir ; συντηρῶ, entretenir ; ἐφοδιάζω (διὰ τροφῶν, ζωοτροφιῶν), approvisionner.

ζωοτυπόλιθος, ου, ὁ· zootypolite (ζῶον, animal ; τύπος, ἀποτύπωμα, empreinte, καὶ λίθος, pierre), n. m. ὀνομασία διδομένη εἰς ἀποτυπώματα ὀρυκτῶν ζώων ἐπὶ λίθων.

ζωοφαγία, ας, ἡ· zoophagie, n. f. ἔνστικτον ὅπερ ὠθεῖ ζῷα τινὰ εἰς τὸ νὰ τρέφωνται μὲ ζωϊκὰς οὐσίας.

ζωοφαγικός, ή, όν· zoophagique, adj. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν ζωοφαγίαν, qui a rapport à la zoophagie ; || ἕξεις ζωοφαγικαί, habitudes zoophagiques.

ζωοφάγος, ος, ον· ὁ τρώγων ζῷα, σαρκοφάγος, carnivore ; [ζωολ.] zoophage (ζῶον καὶ φαγεῖν, manger) n. m. et adj. λέγεται περὶ τῶν ζώων τῶν τρεφομένων διὰ ζωϊκῶν οὐσιῶν καὶ ἰδίως περὶ τινων μυϊῶν καὶ μαλακίων· || ζωοφάγα, les zoophages ; les animaux zoophages.

ζωόφιλος, ος, ον· φίλος (προστάτης) τῶν ζώων, ami (protecteur) des animaux ; || ζωόφιλος ἑταιρία, société protectrice des animaux; || ζώων προστασία· βλ. εἰς ζῶον.

ζωοφορικός, ή, όν zoophorique, ὁ χρησιμεύων ὡς ὑποστήριγμα παραστάσεως ζώων, φέρων ἀναγεγραμμένας ζωογραφίας· || στήλη ζωοφορική, colonne zoophorique.

ζωοφόρος, ος, ον· zoophore (ζῶον, animal καὶ φέρειν, qui porte), n. m. [ἀρχιτ.] nom ancien de la frise de l'entablement, partie autrefois chargée de figures d'animaux, διάζωμα τοῦ ἐπιστυλίου ἔχον ἀναγεγραμμένας ζωογραφίας. § [ἀρχιτ.] frise [de l'entablement] ; βλ. **διάζωμα** καὶ **θριγκὸς** (entablement)· || ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἀρχιτεκτονικῇ ζωοφόρος, frise, n. f. καλεῖται πᾶν διάζωμα οἰκίας ἐφ' οὗ ἀπεικονίζονται μορφαὶ ζώων. § — [ἀστρ.] zoophore, ἀρχαία ὀνομασία τοῦ **ζωδιακοῦ.**

ζωοφυτάνθραξ, ακος, ὁ· zoophytanthrace (ζῶον, φυτὸν καὶ ἄνθραξ, charbon), n. m. et adj. λέγεται περὶ τῶν ὀρυκτῶν ἀνθράκων οἵτινες ἐσχηματίσθησαν ὑπὸ μίγματος ζώων καὶ φυτῶν.

ζωοφυτικός, ή, όν· zoophytique, adj. [φυσ. ἱστορ.] ὁ περιέχων ζῴοφυτα, qui contient des zoophytes ; || πετρώματα ζωοφυτικά, roches zoophytiques.

ζωοφυτογραφία, ας, ἡ· zoophytographie (ζωόφυτον καὶ γράφειν, écrire), n. f. [φυσ. ἱστ.] περιγραφὴ τῶν ζωοφύτων, description des zoophytes.

ζωοφυτογραφικός, ή, όν· zoophytographique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ζωοφυτογραφίαν· || μέθοδος ζωοφυτογραφική, méthode zoophytographique.

ζωοφυτογράφος, ος, ον· zoophytographe, n. et adj. λέγεται περὶ φυσιοδίφου καταγινομένου εἰς τὴν ζωοφυτογραφίαν ἢ γράψαντος ζωοφυτογραφίαν.

ζωοφυτοειδής, ής, ές· zoophytaire (ῥίζα, ζωόφυτον), adj. [ζωολ.] λέγεται περὶ τῶν ζώων ὧν ἡ μορφὴ ὑπενθυμίζει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον τὴν μορφὴν φυτοῦ τινός. Ἐπίσης ὁ ἔχων τὴν μορφὴν ζωοφύτου.

ζωοφυτοειδής, ής, ές· zoophytoïde (ζωόφυτον καὶ εἶδος, aspect) adj. ὁ ὁμοιάζων πρὸς ζωόφυτον, qui ressemble à un zoophyte ; ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὰ ζωόφυτα, qui se rapporte aux zoophytes ; || ὀργανισμὸς ζωοφυτοειδής, organisation zoophytoïde.

ζωοφυτόλιθος, ου, ὁ· zoophytolite (ζωόφυτον καὶ λίθος), n. m. ὀνομασία δοθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων εἰς τὰ ὀρυκτὰ ἢ ἀπολιθωμένα ζωόφυτα (zoophytes fossiles ou pétrifiés). || Γράφουσιν ἐπίσης zoophytolithe.

ζωοφυτολογία, ας, ἡ· zoophytologie (ζωόφυτον καὶ λόγος, discours), n. f. μέρος τῆς ζωολογίας πραγματευόμενον τὴν μελέτην τῶν ζωοφύτων.

ζωοφυτολογικός, ή, όν· zoophytologique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ζωοφυτολογίαν, qui appartient ou qui se rap-

porte à la zoophytologie ; || ζωοφυτολογικὴ ταξινόμησις, classification zoophytologique.

ζωοφυτολόγος, ος, ον· zoophytologiste, n. et adj. λέγεται περὶ σοφοῦ καταγινομένου εἰς τὴν ζωοφυτολογίαν. Λέγουσιν ἐπίσης zoophytologue, n. et adj.

ζωόφυτον, τό· [ζωολ.] zoophyte, n. m. ὂν μεταξὺ ζώων καὶ φυτῶν, ζῷον μετέχον σχήματος καὶ κατασκευῆς φυτοῦ. § —, animal-plante, n. m. ζῷον ὅπερ, διὰ τοῦ σχηματισμοῦ του, παρουσιάζει ἀναλογίαν τινὰ πρὸς τὸ φυτόν.

ζωοχημεία, ας, ἡ, zoochimie, n. f. συνώνυμον τοῦ ζωϊκὴ χημεία, chimie animale ; ἤτοι χημικὴ ἀνάλυσις τῶν συστατικῶν τῶν ζώων μερῶν. Ἡ ζωοχημεία εἶνε ὁ οὐσιωδέστερος κλάδος τῆς φυσιολογικῆς χημείας· ἐξετάζει τὰς χημικὰς οὐσίας τοῦ ζωϊκοῦ σώματος καὶ τὰ ἐν τῷ ζῶντι ὀργανισμῷ λαμβάνοντα χώραν χημικὰ φαινόμενα, καθὼς καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐπιδράσεως ἐξωτερικῶν οὐσιῶν καὶ ἀφορμῶν.

ζωοχημικός, ή, όν· zoochimique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ζωοχημείαν, qui appartient ou qui se rapporte à la zoochimie ; || μελέται ζωοχημικαί, études zoochimiques.

ζωοχρησία, ας, ἡ· zoochrésie (kré-zi) (ζῷον, animal καὶ χρῆσις, usage) n. f. καλεῖται οὕτως ἐν τῇ ταξινομήσει τοῦ Ampère ἡ ἐπιστήμη ἡ σκοποῦσα τὴν ἀνάπτυξιν καὶ χρησιμοποίησιν τῶν ζώων, science qui a pour but l'élève et l'utilisation des animaux.

ζωοχρηστικός, ή, όν· zoochrestique (krè-stik) adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ζωοχρησίαν, qui a rapport à la zoochrésie ; || μέθοδοι ζωοχρηστικαί, méthodes zoochrestiques.

ζώπισσα, ης, ἡ· brai, n. m. Αὕτη κατασκευάζεται ἐκ τῶν τελευταίων καταλοίπων τῶν ῥητινωδῶν οὐσιῶν τῶν ἀπομενουσῶν μετὰ τὴν ἐξαγωγὴν τῆς πίσσης (goudron, κατράμι), ἢ ἐκ τῶν συλλεγομένων καταλοίπων ἐκ τῶν βυτίων καὶ τῶν ἄλλων ἀγγείων, ἐν οἷς ὑπῆρχε ῥητίνη (résine commune) ἢ τερεβενθίνη· τὰ κατάλοιπα ταῦτα τίθενται ἐντὸς κλιβάνου καὶ ἀναβράζονται μεθ' ὕδατος, μετὰ δὲ τὴν ἀπόψυξιν τοῦ μίγματος παράγεται ὕλη τις φαιά, ὑπέρυθρος καὶ σχεδὸν ῥευστή, καλουμένη ξηρόπισσα (brai sec), ἥτις ἀναβραζομένη ἐκ νέου καὶ ἀναμιγνυομένη μετὰ πίσσης (goudron), λίπους (suif), αἰθάλης ἢ ἄλλων ἀνθρακωδῶν οὐσιῶν, ῥευστοποιεῖται παρέχουσα τὴν καλουμένην λιπώδη πίσσαν (brai gras), χρησιμεύουσαν διὰ τὴν ἐπάλειψιν διαφόρων ἀντικειμένων πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τὰς ἀτμοσφαιρικὰς ἐπηρείας. Ὅταν ἡ λιπώδης πίσσα ἔχῃ ὡς ἐκ τῆς αἰθάλης μελανὸν χρῶμα καλεῖται πίσσα (poix noire) ; βλ. πίσσα, κεδρία (goudron) ; || ῥευστόπισσα, brai liquide; συνώνυμον τοῦ goudron; || ξηρόπισσα, ἡ· brai sec ou arcanson ; τὰ ἀπολαμβανόμενα κατάλοιπα ἐκ τῆς ῥητίνης μετὰ τὴν ἐξαγωγὴν ἐκ ταύτης τοῦ ἀποστάγματος τῆς τερεβενθίνης. § ζώπισσα, zopissa (ἐκ τοῦ ζέω, je bous καὶ πίσσα, poix), n. f. ἀνάλυτος (κεχωνευμένη) ῥητίνη, résine fondue ; ἡ πίσσα, poix, n. m.

ζωπυρέω, βλ. ζωπυρῶ.

ζώπυρον, τό· feu caché [dans les cendres]; κάρβουνον ἀναμμένον, ἡ χόβολη, πυρὸς λείψανον ἢ ἀπομεινάριον, τὸ ὁποῖον φυλάττομεν σκεπασμένον μὲ τὴν στάκτην διὰ νὰ ἀνάψωμεν πάλιν τὴν φωτιάν· ὁ ἐν τῇ σποδῷ μικρὸς σπινθήρ, étincelle, n. f. (ἡ σπίθα)· [μεταφ.] ζώπυρον = σπέρμα, γόνος, germe, n. m. πρὸς ἀναζωπύρωσιν, ἀναγέννησιν, ἐμψύχωσιν.

ζωπυρῶ (έω), μέλ. ήσω· κυρίως ἐκ μικροῦ σπινθῆρος (ζωπύρου) φυσῶν ἀνάπτω μεγάλην φλόγα, rallumer (le feu) ; φλογίζω, enflammer ; ἐμψυχόνω, ranimer ; animer ; παροξύνω, exciter ; ἅπασαι αἱ σημασίαι κυρίως καὶ μεταφ.

ζώρεμα, τό· [δημ.] βλ. διάταξις, effort.

ζώσιμον, τό· [δημ.] βλ. ζῶσις.

ζωσιμότης, ητος, ἡ· viabilité, n. f. ἡ κατάστασις τοῦ ζῶντος νεογεννήτου.

ζῶσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ζωννύειν, action de cerner, cernement, n. m. ἡ περικύκλωσις, τὸ περιτριγύρισμα. § [ναυτ.] serrage, n. m. καλεῖται οὕτω τὸ σύνολον τῶν ζωστρῶν (serres) πλοίου τινὸς ἢ καὶ ἡ τοποθέτησις αὐτῶν.

ζωστήρ, ῆρος, ὁ· ἐν γένει ἡ ζώνη, τὸ περὶ τὴν μέσην τιθέμενον, ceinture, n. f. ἡ ζώνη ἣν ἔφερον οἱ πολεμισταὶ ἐξ ἧς ἠρτᾶτο τὸ ξίφος, ceinturon, n. m. (ἐπιζώστρα)· ὁ τελαμών, baudrier, n. m. βλ. λέξιν· || — ξίφους, ceinturon (de l'épée) = ἡ ζώνη· || — (σπάθης) ἐφίππου, ceinturon d'homme monté ; || — (ξιφολόγχης) πεζοπόρου, ceinturon d'homme non monté; βλ. καὶ βαϋοννιστήρ. § [ναυτ.] ζωστήρ, ῆρος, ὁ· κοινῶς ἡ τσάπα, préceinte, n. f. οἱ ζωστῆρες κοινῶς ἡ τσάπαις, les préceintes, καλοῦνται αἱ ὑπὸ τὰς κανονοθυρίδας πλοίου σειραὶ τοῦ περιβλήματος (bordé) αἱ οὖσαι παχύτεραι τῶν λοιπῶν καὶ τέσσαρες συνήθως τὸν ἀριθμόν, καλούμεναι ὑπὸ τῶν Γάλλων ἡ μὲν ἀνταποκρινομένη εἰς τὸ πρῶτον (κατώτατον) κατάστρωμα, μέγας ζωστήρ (grande préceinte), ἡ ἀνταποκρινομένη εἰς τὸ δεύτερον κατάστρωμα, δεύτερος ζωστήρ (seconde préceinte), ἡ ἀνταποκρινομένη εἰς τὸ τρίτον (κύριον) κατάστρωμα, ζωστὴρ καταστρώματος (vibord ou lisse de plat-bord), καὶ ἡ ἀνταποκρινομένη εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ ἐπιστέγου (dunette), ζωστὴρ τῆς ἐρκάνης (lisse de rabattue). Κάτωθεν τῶν ζωστήρων τὸ πάχος τῶν ἐπηγκενίδων τοῦ περιβλήματος ἐλαττοῦται μέχρις ὁρίου τινὸς καὶ εἶτα καθίσταται ἰσοπαχές. Τὸ μέρος τοῦ περιβλήματος καθ' ὃ τὸ πάχος τῶν ἐπηγκενίδων βαίνει ἐλαττούμενον καλεῖται ἀνισοπαχὲς περίβλημα (bordé de diminution), τὸ δὲ ἐπίλοιπον ἰσοπαχὲς περίβλημα, (bordé de point). || [ναυτ.] ζωστὴρ τῆς ἐρκάνης, lisse de rabattue ; βλ. ἀνωτέρω καὶ ἐρκάνη· || [ναυτ.] ζωστήρ, lisse, n. m. ἐπηγκενίδες παχύτεραι τῶν ἄλλων, αἵτινες ἐπιρρωνύουσι τὰς διαμήκεις ἐν-

δέσεις τοῦ σκάφους ἐπὶ τῶν ξυλίνων πλοίων, οἱ ζωστῆρες οὗτοι ἐπὶ τῶν σιδηροφράκτων πλοίων ὀνομάζονται préceintes ; βλ. ἀνωτέρω. § ζωστήρ, ῆρος, ὁ· zoster (herpès) n. m. [παθολογ.] συνώνυμον τοῦ ζώνη, zona ; § [στρατ.] ζωστὴρ τοῦ κολεοῦ τῆς σπάθης, belière, n. f.=τὸ ψέλλιον, bracelet (m.) de fourreau de sabre ; || ζωστήρ, ψέλλιον, boucle, n. m. || —, ψέλλιον (κονταχίου ἐν γένει), capucine, n. f. δακτύλιος σιδηροῦς ἢ χαλκοῦς χρησιμεύων διὰ τὴν σύνδεσιν τοῦ κονταχίου μετὰ τῆς χάννης· ἀποτελεῖ μέρος τῶν καταρτισμάτων (garnitures) τοῦ ὅπλου. Συνηθέστερον καλοῦσιν οἱ Γάλλοι capucine τὸ **κάτω ψέλλιον** τοῦ ὅπλου· || ὁ πρῶτος ζωστήρ, capucine d'en haut ; || ὁ μεσαῖος ζωστήρ, capucine du centre ou du milieu ; || ὁ τρίτος ζωστὴρ (εἰς τὰ παλαιὰ ὅπλα), capucine première. § [ναυχλ.] συσφιγκτικὸς ζωστήρ, frein-danois (m.) δανικὸς χαλινός. Εἶδος ἐσωτερικοῦ ζωστῆρος ἀπαντωμένου εἰς ναυχλαστροβόλους σωλῆνας, ἀποτελουμένου ἐκ δύο ἐλατηριωτῶν ἡμικυκλικῶν τόξων εὑρισκομένων μᾶλλον πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τοῦ σωλῆνος, ἅτινα πιέζοντα ἰσχυρῶς τὸ ναύκλαστρον κρατοῦσιν αὐτὸ ἀκίνητον ἐν τῷ σωλῆνι πρὸ τῆς ἐκσφενδονήσεως. Τὰ ἐλατηριωτὰ ταῦτα τόξα ἐνεργοῦσι διὰ πεπιεσμένου ἀέρος ἢ διὰ μοχλοῦ τινός.

ζωστήριος, ος ἢ α, ον· ὁ εἰς τὸν ζωστῆρα ἀνήκων, de ceinture ; de ceinturon ; || ὁ χρησιμεύων πρὸς ζῶσιν, qui sert à ceindre; ὁ ζωννύων, qui ceint ; ὁ περιβάλλων τι, qui entoure.

ζώστης, ου, ὁ· ὁ ζωννύων, qui ceint ; ὁ περιβάλλων, qui entoure.

ζωστός, ή, όν· ἐζωσμένος, ceint, e ; ὁ περιβεβλημένος, entouré, ée.

ζῶστρα, ἡ· ἡ ζώνη, ceinture, n. f. § serre, n. f. πᾶν δι' οὗ περισφίγγεται ἢ περιζώννυταί τι, περιζῶστρα, ὑποζῶστρα, σφιγκτὴρ (ἀναλόγως τῷ πράγματι). § [ναυτ.] ζῶστρα, κοινῶς **ζωνάρι**, serre, n. f. **Ζῶστραι**, les serres, καλοῦνται γενικῶς πᾶσαι αἱ ἐξωτερικαὶ διαμήκεις ἐνδέσεις τοῦ πλοίου, αἵτινες ἀποτελοῦσι μὲν μέρος τῆς ἐντερονείας καὶ εἶνε διατεθειμέναι ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ ἐντερονίδες, ἀλλ' εἶνε συνήθως παχύτεραι αὐτῶν. § ζῶστρα, ας, ἡ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ἡ λωρὶς ἡ κρατοῦσα τὸ σάγμα ἀπὸ τὴν κοιλίαν· τὸ **ἔποχον**, ἡ **ἴγγλα**.

ζωτικός, ή, όν· [φυσιολ.] vital, ale, aux; ὁ εἰς τὴν ζωὴν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, qui est essentiel à la vie ou qui consiste la vie animale ou végétale ; || ζωτικὰ ὄργανα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, organes vitaux du corps humain ; || ζωτικαὶ λειτουργίαι τῶν ὀργάνων, fonctions vitales des organes. § ὁ τὴν ζωὴν παρέχων ἢ διαφυλάττων, qui donne ou conserve la vie ; π.χ. οἱ ζωτικοὶ χυμοί, les sucs vitaux ; || ὁ ζωτικὸς ἀήρ, l'air vital.

ζωτικότης, ητος, ἡ· vitalité, n. f. ἡ κατάστασις τῆς ζωῆς, état de vie ; ἐνέργεια τῆς ζωτικῆς δυνάμεως τῶν ὄντων, énergie de la force vitale chez les êtres.

ζωτικῶς, [ἐπίρ.] vitalement, adv. διὰ τρόπου ζωτικοῦ, d'une façon vitale ; || ὄργανα ζωτικῶς ἀναγκαῖα, des organes vitalement nécessaires.

ζωΰφιον, ου, τό· ὑποκ. τοῦ ζῶον, μικρὸν ζῶον, petit animal ; animalcule, n. m. || μικροσκοπικὸν ζωΰφιον, animalcule microscopique, ἢ ζωϊκὸν παράσιτον· τὰ ἐντὸς τῶν ὑδάτων ζῶντα τοιαῦτα καλοῦνται ὑδρόβια ζωΰφια· [συνηθ.] τὸ ἔντομον, insecte, n. m. [πληθ.] ζωΰφια, vermine=φθεῖρες.

ζωφόρος, ου, ἡ· βλ. ζωοφόρος.

ζωώδης, ης, ες· ὅμοιος ζώῳ, animal, [συνηθ.] κτηνώδης, βλακώδης, bestial, ale ; brutal, ale; bête.

ζωωδῶς, [ἐπίρ.] κτηνωδῶς, bestialement, adv. brutalement, adv. βλακωδῶς, bêtement.

Η

Η, η [ἦτα] τό, ita, n. m. ἄκλιτ. ἕβδομον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, septième lettre de l'alphabet grec. § [ἀριθμ.] τὸ η' σημαίνει τὸ 8, ὀκτώ, huit; τὸ ,Η ,η ὅταν ἔχῃ τὸν τόνον ἀριστερὰ κάτωθεν σημαίνει 8000.

ἦ! ἤ! [ἐπιφ. πρὸς διέγερσιν τῆς προσοχῆς ἀντὶ τοῦ κοινοῦ ἔ], ah ! oh ! eh ! || ἤ ! τί ἀνόητος ὅπου εἶνε ! ah ! qu'il est bête.

ἡ, [ἄρθρ. θηλ.] la, βλ. ὁ, ἡ, τό.

αἱ, [ἄρθρ. δημ.] ἀντὶ αἱ· βλ. ὁ.

ἥ, θηλ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. ὅς· ἥτις, ἡ ὁποία, qui ; laquelle ; βλ. ὅς.

ἤ [σύνδ. διαζευκτ.] σημαίνει ἤ, ἤτοι, τιθέμενος μεταξὺ δύο λέξεων ἢ προτάσεων, αἵτινες θεωροῦνται διάφοροι πρὸς ἀλλήλας, πολλάκις δὲ καὶ ὅλως ἀντίθετοι, ἤ, ou, εἴτε, soit ; ἢ μήπως, ou bien ; ἄλλως, ou bien, autrement, sinon ; || ὁ εἷς ἢ ὁ ἄλλος, l'un ou l'autre ; || εἶνε χρήσιμον ἢ ὄχι, est-il utile ou non ; || πᾶς ἢ δὲν πᾶς;=ὑπάγεις ἢ οὔ ; allez-vous ou non ? || πρέπει νὰ πληρώσῃ, ἢ θὰ ὑπάγῃ φυλακήν, il doit payer, autrement il ira en prison ; || ἢ ἀκούω ἢ δὲν ἀκούω, τὸ ἴδιον εἶνε, soit que j'écoute ou non, c'est la même chose; || εἶνε ἢ δὲν εἶνε συμφέρον μου, πρέπει νὰ συναινέσω, que ce soit dans mon intérêt ou non, il faut que je consente. § [ἐπὶ συγκρίσεως] que, συνηθέστερον ἀπό, καὶ ἐνίοτε παρά· || σοφώτερος ἢ σύ, plus sage que toi (ἀπὸ ἐσέ)· || εἶνε καλλίτερος ἢ ὁ ἀδελφός του, il est meilleur que son frère (ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του· || δὲν κάμνει ἄλλο ἢ (παρὰ) νὰ παραπονῆται, il ne fait que se plaindre ; || τί ἄλλο ἤ ; quelle autre chose que ? || τί ἠδυνάμην νὰ πράξω ; que pouvais-je faire ?

ἡβάσκων, ουσα, ον· pubescent, ente, adj. (ἐκ τοῦ λατ. pubescere, ἡβάσκειν, φύειν ἥβην ἢ χνοῦν, χνοάζειν), ὁ ἐβγάζων τὰς πρώτας μικρὰς καὶ μαλακὰς τρίχας, τὸ χνοῦδι τῆς ἐφηβείας· || ἡβάσκον, χνοάζον, τριχούμενον χεῖλος (ἐφήβου), lèvre pubescente; βλ. καὶ χνοάζων.

ἡβάσκειν, χνοάζειν· βλ. ἡβάσκων.

ἥβη, ης, ἡ· [φυσιολ.] puberté, n. f. ἡ ἐφηβεία, ἡ ἔφηβος ἡλικία ἀρρένων καὶ θηλέων· καλεῖται οὕτως ἡ κατάστασις τῶν ἐπιγάμων νέων καὶ νεανίδων. Ἐπίσης καλεῖται οὕτως ἡ ἡλικία καθ' ἣν ἐπιτρέπεται ὁ γάμος, époque de la vie où l'on devient propre à l'acte de la génération. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς πρὸς σαρκικὴν συνουσίαν ὡριμότητος ἡ ἥβη ἄρχεται παρὰ μὲν τῷ ἀνδρὶ ἐν γένει κατὰ τὸ 14ον καὶ 15ον ἔτος, κατά τι δὲ ταχύτερον παρὰ τῇ γυναικί, κατὰ τὸ 13ον καὶ 14ον ἔτος. Ἡ περίοδος τῆς ἥβης λήγει παρὰ μὲν τῇ γυναικὶ κατὰ τὸ 20ὸν ἔτος ἐν γένει, παρὰ δὲ τῷ ἀνδρὶ μέχρι τοῦ 25ου δύναται νὰ παραταθῇ, ὅτε ἀμφότερα τὰ φῦλα ἀποβαίνουσι τέλεια· [ἀρχαιολ.] ἥβη ἐσήμαινε παρ' ἀρχαίοις τὴν ἡλικίαν καθ' ἣν οἱ νέοι διελθόντες τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἐκαλοῦντο πλέον ἔφηβοι· || σημεῖα ἐφηβείας (ἥβης), signes de la puberté ; || ἡλικία ἥβης (ἐφηβείας), âge de puberté ; ἡλικία καθ' ἣν ὁ νόμος ἐπιτρέπει τὸν γάμον, ὅθεν [νομ.] puberté = ἐπίγαμος ὥρα, ἡλικία γάμου, νόμιμος ἡλικία. § [ἀνατομ.] ἥβη, ἐφήβαιον, pubis (ἐκ τοῦ λατ. pubes, poil follet, duvet) n. m. τριγωνικὴ προεξοχή, κειμένη εἰς τὸ κατώτερον ἄκρον τοῦ ὑπογαστρίου καλυπτομένη ὑπὸ τριχῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν τῆς ἐφηβείας (à l'âge de la puberté). § [μυθολ.] —, Hébé, ἡ θεὰ τῆς νεότητος, ἡ προσωποποίησις τῆς νεότητος, déesse de la jeunesse.

ἥβησις, εως, ἡ· pubescence, n. f. ἡ πρώτη τρίχωσις, τριχοφυΐα, ἡ φανέρωσις τῆς ἥβης (χνουδίου) ἢ τριχῶν (περί τινα μέρη τοῦ σώματος τῶν φθανόντων εἰς ἔφηβον ἡλικίαν ἀρρένων τε καὶ θηλέων)· || ἡ ἥβησις τοῦ δέρματος (τοῦ πώγωνος), pubescence de la peau (du menton) ; βλ. καὶ χνόασις.

ἡβικός, ή, όν (ἡβητικός), ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἥβην, ὁ τῆς ἥβης, de puberté. § de pubis ; [ἀνατομ.] pubien, enne, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἥβην, qui appartient, qui a rapport au pubis ; || σύμφυσις ἡβική, symphyse pubienne ; || ἡβικὸν ὀστοῦν, os pubien (καὶ os pubis) τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ἰσχιακοῦ ὀστοῦ· || ἄρθρωσις ἡβική, articulation pubienne.

ἡβικοτομία, ας, ἡ· pubiotomie (ἐκ τοῦ λατ. pubis, ἡβικός, καὶ τομή) n. f. [χειρουρ.] ἐγχείρισις συνισταμένη εἰς τὴν διὰ πρίονος ἀποκοπὴν ἑνὸς τῶν ἡβικῶν ὀστῶν κατὰ τὰς δυστοκίας ὧν αἰτία εἶνε ἡ λεκάνη (dystocies pelviennes). [Τὴν σήμερον ἐκτελοῦσι μᾶλλον τομὴν τῆς ἡβικῆς συμφύσεως, καλουμένην συμφυσεοτομίαν, (symphyséotomie). Ἐὰν πρόκειται περὶ λοξῆς καὶ σχεδὸν ὠοειδοῦς λεκάνης ἐκτελοῦσιν ἰσχιοηβικοτομίαν, ischiopubiotomie].

ἠβοί, [δημ. ἐπιφ.] oh ! tiens ! § οἴμοι, ἀλλοίμονον, hélas !

ἠβουλήθην, ἀόρ. τοῦ βούλομαι.

ἡβῶ(άω), μελ. ἥσω, être pubère, φθάνω εἰς ἡλικίαν γάμου· βλ. ἡβῶν.

ἡβῶν, ἡβῶσα, [φυσιολ.] ἔφηβος, pubère, n. et adj. ὁ φθάσας εἰς τὴν ἔφηβον ἡλικίαν, se dit de la personne qui a atteint l' âge de puberté ; ‖ ἡβῶσα νεᾶνις, une fille pubère ; ‖ [νομ.] ὁ ἐν ὥρᾳ γάμου, ἐπίγαμος, ἐνῆλιξ, ὁ εἰς νόμιμον ἡλικίαν γάμου. βλ. καὶ ἥβη.

ἤγαγον, ἀόρ. β. τοῦ ἄγω, καὶ μέσ. ἀόρ. ἠγαγόμην.

ἠγανακτισμένος, η, ον· indigné, ée ; outré, ée ; βλ. **ἀγανακτῶ.**

ἡγεμονεία, ας, ἡ· βλ. ἡγεμονία καὶ ἡγεμών.

ἡγεμονεύω, μελ. εύσω· εἶμαι ἡγεμών, être roi, régner ; βασιλεύω· εἶμαι ἀνώτερος ἄρχων, ὁδηγῶ ἄλλους, διοικῶ, gouverner ; ‖ ἡγεμονεύων οἶκος, maison régnante.

ἡγεμονία, ας, ἡ· ἡ κατάστασις καὶ ἡ ἐξουσία, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἡγεμόνος, règne, n. m. ἡ βασιλεία· ἡ ἀνωτέρα ἐξουσία, διοίκησις, pouvoir suprême, καὶ ἐν γένει ἡ ἀρχηγία ἐπί τινος, commandement, n. m. τὰ πρωτεῖα, primauté, n. f. ‖ ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας του, sous son règne ; § **ἡγεμονεία,** principauté, n. f. (τὸ πριγκηπᾶτο) λέγεται ἡ χώρα, ὁ τόπος ἐφ' οὗ ἄρχει ἡγεμών· βλ. καὶ ἡγεμών· ‖ αἱ ὑποτελεῖς ἡγεμονεῖαι, les principautés vassales.

ἡγεμονίδης, ου, ὁ· υἱὸς τοῦ ἡγεμόνος, prince [royal], ἤτοι πρίγκηψ [βασιλικός], καὶ ἰδίως ὁ **διάδοχος.**

ἡγεμονικός, ή, όν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ εἶνε ἴδιον ἡγεμόνος, princier, ère ; βασιλικός, royal, e ; ἴδιος τοῦ ἄρχοντος de souverain ; τοῦ ἀρχηγοῦ, τοῦ ἡγήτορος de chef ; § πομπώδης, μεγαλοπρεπής, majestueux, euse.

ἡγεμονικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον τῶν ἡγεγεμόνων, ὡς πρέπει εἰς τὸν ἡγεμόνα, en prince, princièrement, adv. ὡς ἄρχων, en souverain; βασιλικῶς, royalement. § πομπωδῶς, μεγαλοπρεπῶς, majestueusement.

ἡγεμονίς, ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ ἡγεμών· σύζυγος τοῦ ἡγεμόνος, princesse, n. f. [ἰδίως royale, ἡ σύζυγος τοῦ διαδόχου] ἢ σύζυγος ἄρχοντος, souveraine, n. f. = ἡ ἄρχουσα, ἡ ἀρχόντισσα καὶ μεταφ. ἡ προεξάρχουσα, ἡ πρώτη.

ἡγεμονίσκος, ου, ὁ· petit prince, ἄρχων μικρᾶς τινος ἡγεμονείας, ὅστις λέγεται principicule, n. m. ἤτοι ἀνίσχυρος πρίγκηψ, prince peu puissant.

ἡγεμονόπαις, ὁ, ἡ, γεν. αιδος, υἱὸς (θυγάτηρ) τοῦ βασιλέως, fils (fille) de roi ; πρίγκηψ (ἢ πριγκίπισσα) ἐκ βασιλικοῦ αἵματος, prince [royal] ἢ princesse [royale] ; ἰδίως ὅμως prince royal δηλοῖ τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου, καὶ princesse royale τὴν σύζυγον αὐτοῦ. Βλ. καὶ ἡγεμονίς.

ἡγεμών, όνος, ὁ· prince, n. m. (θηλ. ἡγεμονίς, princesse), ἄρχων τόπου τινός, souverain (θηλ. souveraine) ; ὁ βασιλεύς, roi (θηλ. reine) καὶ γεν. ὁ ὁδηγῶν, ἡγέτης, chef. § ἡγεμών, prince, n. m. τίτλος κατώτερος τῶν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ βασιλέως απονεμόμενος εἰς τοὺς μονάρχας μικρῶν τινων κρατῶν ὡς καὶ εἰς τοὺς ἐπὶ ἡμικυριάρχων πολιτειῶν ἄρχοντας. Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν ὑπάγονται σήμερον ἑπτὰ μικρὰ κράτη τῆς γερμανικῆς ὁμοσπονδίας, τὸ Μονακὸν καὶ τὸ Λίχτενσταΐν, εἰς τὴν δευτέραν δὲ τὸ Μαυροβούνιον, καὶ ἡ Αἴγυπτος (ἧς ὁ ἡγεμὼν εἰδικώτερον καλεῖται **ἀντιβασιλεύς**) διατελοῦσαι ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τῆς Τουρκίας. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἡγεμόνος καλεῖται ἡγεμονία, ὁ δὲ τόπος ἐφ' οὗ ἄρχει ἡγεμονεία (ὑπὸ τὸν τίτλον δὲ τοῦτον ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐδηλοῦντο εἰδικώτερον ἡ Βλαχία καὶ ἡ Μολδαυΐα ἐφ' ὅσον διετέλουν ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ Σουλτάνου). Ἐν γενικωτέρᾳ ὅμως σημασίᾳ ἡγεμὼν καλεῖται ὁ ἀνώτατος ἄρχων πάσης μοναρχικῆς πολιτείας· βλ. καὶ λέξεις πρίγκηψ καὶ μονάρχης.

ἡγέομαι, βλ. ἡγοῦμαι.

ἡγέτης, ου, ὁ· ἡγήτωρ, ὁ ὁδηγός, guide, n. m. ὁ διευθύνων, directeur ; ὁ ἀρχηγός, chef, n. m. ‖ ἡγέτης τῆς ἀντιπολιτεύσεως, le chef de l'opposition.

ἡγέτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ ἡγέτης.

ἥγησις, εως, ἡ· τὸ ἄγειν, ἡ ὁδηγία, conduite, n. f. ἡ διεύθυνσις, direction, n. f. διοίκησις, commandement, n. m.

ἡγήτωρ, ορος, ὁ· (ἡγητήρ), βλ. ἡγέτης· ‖ ‖ —, chef, n. m. βλ. καὶ **ἀρχηγός,** chef. § ἡγήτωρ, capitaine, n. f. βλ. στρατηγός.

ἡγιασμένως, [ἐπίρ.] (ἁγιάζω), ἱερῶς, ἁγίως, saintement, adv.

ἠγκυροβολημένον πλοῖον, navire au mouillage ; βλ. ἀγκυροβολῶ.

ἡγοῦμαι (έομαι), μέλ. ἥσομαι, προπορεύομαι, βαδίζω ἐπὶ κεφαλῆς, marcher en tête; προπορεύομαι (ὡς ὁδηγός), προηγοῦμαι, précéder ; καὶ ἐν γένει ὁδηγῶ, conduire; διευθύνω, ἄρχω, διατάσσω, commander; π. χ. διευθύνω στρατόν, εἶμαι ἀρχηγός, ἡγέτης· ‖ οἱ ἡγούμενοι τοῦ στρατοῦ, ceux qui commandent l'armée; ‖ ἡγουμένης τῆς μουσικῆς, musique en tête.

ἡγουμενεία, ας, ἡ· τὸ ἀξίωμα (ἡ ἰδιότης) τοῦ ἡγουμένου μοναστηρίου, dignité (qualité) de supérieur (de prieur) [d'un couvent] ; dignité abbatiale ; ἡ ἀρχηγεία τοῦ ἡγουμένου, supériorité, n. f.

ἡγουμενεῖον, ου, τό· abbage (abé-i) (=μονή), n. f. ἡ κατοικία τοῦ ἡγουμένου, maison abbatiale ; prieuré, n. m. (ἐκκλησία ἢ τὸ οἴκημα τοῦ ἡγουμένου)· ἡγουμενεῖον λέγεται μοναστήριον ἢ μονὴ διευθυνομένη ὑπὸ ἡγουμένου ἢ ἡγουμένης, καθὼς καὶ τὸ ἰδιαίτερον ἐνδιαίτημα αὐτῶν ἐν τῇ μονῇ.

ἡγουμενεύω, μέλ. εύσω, εἶμαι ἡγούμενος (ἡγουμένη) μονῆς, être supérieur[e] [d'un couvent] ; διευθύνω τὴν μονήν.

ἡγουμένη, ης, ἡ· ἡ διευθύνουσα τὴν μονὴν καλογραία, supérieure, n. f. prieure, n. f. [supérieure de certains monastères, dits «prieurés» s'adresser à Mme la prieure] ;

[παρὰ καθολ.] abbesse, n. f. [καὶ οἰκ.] la mère.

ἡγουμενικός, ή, όν· ἀνήκων εἰς ἡγούμενον (ἡγουμένην), de supérieur(e); de prieur(e); abbatial(e).

ἡγουμένισσα, ης, ἡ· βλ. ἡγουμένη.

ἡγούμενος, η, ον· [μετοχ. ἐπίθ.] βλ. ἡγοῦμαι. § [οὐσ.] ἡγούμενος, ἀρχηγὸς μοναστηρίου, ὁ διευθύνων τὴν μονὴν καλόγηρος, supérieur [d'un couvent]; prieur, n. m. [supérieur de certains monastères, dits «prieurés»; s'adresser au prieur, au père prieur]; hégumène, n. m. [παρὰ καθολικ.] abbé, n. m. [καὶ οἰκ.] le père.

ἤγουν (ἐκ τοῦ ἤ γε οὖν), [ἐπίρ. ἐπεξηγηματικὸν]=δηλαδή, τοῦτ' ἔστι, τουτέστι, c'est-à-dire; [à] savoir, ἤτοι.

ἡδέως, [ἐπίρ. τοῦ ἡδύς], εὐαρέστως, εὐχαρίστως, agréablement; μετ' εὐχαριστήσεως, avec plaisir; ἡδονικῶς, τερπνῶς, délicieusement.

ἤδη, [ἐπίρ. χρονικὸν καὶ εἰς τὰ τρία χρονικὰ διαστήματα ἀναφερόμενον], ἤδη, τώρα πλέον, ἀπὸ τώρα, déjà; ‖ ἀνεχώρησεν ἤδη, il est déjà parti; ‖ ἤδη (τώρα πλέον) ἐτελείωσε, c'est déjà fini; ‖ φεύγεις ἤδη, ἀπὸ τώρα; vous partez déjà? ‖ περιμένω ἤδη τρία χρόνια, j'attends déjà trois ans; voilà trois ans que j'attends. § [ἐνίοτε] τώρα, maintenant; ‖ ζητεῖ ἤδη νὰ ἐπιστρέψῃ, maintenant il demande à revenir.

ἥδιστα, οὐδ. πληθ. τοῦ ἥδιστος, καὶ ὡς ἐπίρ. ὑπερθετ. τοῦ ἡδέως.

ἥδιστος, η, ον· ὑπερθ. τοῦ ἡδύς.

ἡδίων, ων, ον· γεν. ονος, θετ. τοῦ ἡδύς.

ἥδομαι, (ἥδω), παρ. ἡδόμην, μέλ. ἡσθήσομαι, ἀόρ. ἥσθην· αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν, τέρψιν, εὐφραίνομαι, τέρπομαι, χαίρω, καθίσταμαι χαρούμενος, se réjouir; εὐχαριστοῦμαι, être content; ἰδίως περὶ εὐαρέστων αἰσθητικῶν ἐντυπώσεων.

ἡδομένως, [ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἐνεστ. τῆς μετοχῆς ἥδομαι], εὐχαρίστως, προθύμως, avec plaisir; volontiers.

ἡδονή, ῆς, ἡ· (ἥδομαι, ἡδύς), εὐχαρίστησις, plaisir, n. m. χαρά, joie, n. f. ἤτοι εὐάρεστον συναίσθημα, ἰδίως τὸ συνοδεῦον τὴν ἐντύπωσιν τῶν αἰσθήσεων· ἡδονή, χαρά, εὐχαρίστησις, délice, n.m. (ἀρσ. ἐν τῷ ἑνικῷ), ἡ ἡδυπάθεια, τρυφή, τέρψις τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς, volupté, n. f. ‖ αἱ ἀπολαύσεις, αἱ ἡδοναί, délices, n. f. pl. (θηλ. ἐν τῷ πληθ. ‖ αἰσθάνομαι ἡδονήν, éprouver un (avoir du) plaisir; ‖ αἱ ἀπὸ τῆς σπουδῆς ἡδοναί, les délices de l'étude; ‖ πνευματικαὶ ἡδοναί, jouissances intellectuelles; ‖ ἡ μέθη τῆς [σαρκικῆς] ἡδονῆς, l'ivresse de la volupté; ‖ ἡ ἡδονὴ τῆς μοναξιᾶς, les douceurs de la solitude. § ἡδονή, plaisir, n. m. (εὐχαρίστησις), ἐν εὐρυτέρᾳ σημασίᾳ καλεῖται πᾶν ψυχικὸν ἀποτέλεσμα δι' οὗ ἐν γένει γεγονός τι τῆς συνειδήσεως ἀποκτᾷ ἀξίαν διὰ τὸ ἄτομον, ἤτοι πᾶσα εὐάρεστος ψυχικὴ κατάστασις. Ἐν στενωτέρᾳ σημασίᾳ καλεῖται ἡ ἀξία ἡ προσαρτωμένη τὸ μὲν εἰς τὰ διὰ τῶν αἰσθητηρίων ἢ ἐσωτερικῶν ὀργάνων προκαλούμενα αἰσθήματα (ὑλικὴ ἡδονή, délice, volupté, π. χ. ἡδονὴ ἐκ τῆς γεύσεως, ὀσμῆς, φαγητοῦ, ποτοῦ, κτλ. βλ. ἡδονισμός)· τὸ δὲ ἡ ἔχουσα τὴν αἰτίαν ἐν τῇ θέσει τῶν παραστάσεων ὡρισμένου ἀνθρώπου (πνευματικὴ ἡδονή, jouissance intellectuelle, π. χ. ἡδονὴ ἐπὶ τῇ ἐκπληρώσει ἐπιθυμίας.

ἡδονικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἡδονὴν ἀνήκων, délicieux, euse; ἡδύς, doux, ce; voluptueux, euse; βλ. ἡδονή· § ἡδονικός, sensuel, elle; ὁ προσκεκολλημένος εἰς τὰς ἡδονὰς τῶν αἰσθήσεων, attaché aux plaisirs des sens: homme sensuel; ‖ ὁ κολακεύων τὰς αἰσθήσεις, qui flatte les sens: ζωὴ ἡδονική, vie sensuelle; ‖ ἡδονικὸν συναίσθημα, sensation voluptueuse.

ἡδονικῶς, [ἐπίρ.] μεθ' ἡδονῆς, avec délice, délicieusement, adv. μεθ' ἡδονισμοῦ, avec volupté, voluptueusement, adv.

ἡδονισμός, οῦ, ὁ· volupté, n. f. καλεῖται ἡ κτηνωδεστάτη, ἐπιπολαιοτάτη μορφὴ τοῦ εὐδαιμονισμοῦ καθ' ἣν μόνον ἀγαθὸν εἶνε ἡ ἡδονὴ καὶ ἧς τὸ σύνθημα εἶνε «φάγωμεν, πίωμεν, εὐφρανθῶμεν, αὔριον γὰρ ἀποθανούμεθα»· βλ. καὶ ἡδυπάθεια.

ἡδονιστής, οῦ, ὁ· ὁ τερπόμενος, εἰς ἡδονάς, φιλήδονος, ἡδονικός, voluptueux, φίλος τῶν ἀπολαύσεων, viveur, n. m. βλ. καὶ ἡδυπαθής.

ἡδυεπής, ής, ές· ὁ λαλῶν, ὁμιλῶν, ἠχῶν γλυκά, εὐάρεστα, ὁ ἔχων γλυκεῖαν φωνήν, qui a la voix douce.

ἡδυμελής, ής, ές· ὁ ᾄδων ἡδέως, μελῳδικός, mélodieux, euse; γλυκύς, doux, ce.

ἡδύνω, μέλ. υνῶ, θὰ ἡδύνω, ἀόρ. ἥδυνα, καθιστῶ ἡδὺ (γλυκύ), rendre doux; γλυκαίνω, adoucir; [συνεκδ.] καθιστῶ τερπνόν, εὐχάριστον, rendre agréable. § εὐφραίνω, réjouir; τέρπω, χαροποιῶ, charmer. § [μέσ.] λαμβάνω εὐχαρίστησιν, τέρψιν, prendre (avoir) du plaisir; εὐχαριστοῦμαι, se plaire; τέρπομαι, εὐφραίνομαι, se rejouir; ἡδύνομαι, se délecter.

ἡδυοσμέλαιον, τό· huile de menthe; αἰθέριον ἔλαιον λαμβανόμενον τῇ ἀποστάξει ἡδυόσμου μεθ' ὕδατος.

ἡδυοσμία, ας, ἡ· ὀσμὴ γλυκεῖα καὶ τερπνή, odeur agréable.

ἡδύοσμον, τό· βλ. ἡδύοσμος.

ἡδύοσμος, ος, ον· ὁ ἔχων ὀσμὴν γλυκεῖαν, qui a une odeur agréable. § [βοτ.] ἡδύοσμον, ἡδύοσμος, εἶδος βοτάνης ἀρωματικῆς, ἀρχαῖον ὄνομα κατὰ τὸν Διοσκορίδην τῆς μίνθης, menthe, n. f. κοινῶς 'δυόσμος (βλ. λέξιν) «τὴν κηπαίαν μίνθην ... ἥν τινες ἡδύοσμον καλοῦσι» Στράβ. 8. τὸ δὲ ἄγριον ἡδύοσμον γίνεται δασύτερον τοῖς φύλλοις· ‖ ἡδυόσμου σιρόπιον, sirop de menthe.

ἡδυπάθεια, ας, ἡ· volupté, n. f. ζωὴ ἡδονική, βίος τερπνός, ἡδονικός, ἀπολαυστικὸς

τῶν ἡδονῶν· «τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν» (νομίζουσι) Ξενοφ. Κυρ. 1. 5. § [συνεκδ.] ἡ ἀπόλαυσις, jouissance, n. f. § ἡδυπάθεια, ἀπόλαυσις, ἡδοναί, délices, n. f. pl. (θηλ. ἐν τῷ πληθ.) καὶ ἡδονή, τέρψις, délice, n. m. (ἀρσ. ἐν τῷ ἑνικῷ). βλ. καὶ ἡδονισμός.

ἡδυπαθέω, βλ. ἡδυπαθῶ.

ἡδυπαθής, ής, ές, voluptueux, euse ; ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφάς, ὁ ζῶν καλῶς, ἡδονικῶς καὶ ἀναπαυτικῶς· «ἡδυπαθής, φιλήδονος, πάθει χαίρων, καὶ ἡδόμενος τῷ πάθει» Ἡσυχ. βλ. καὶ ἡδονιστής.

ἡδυπαθῶ (έω), μέλ. ήσω, ζῶ ἡδονικῶς, παραδίδομαι εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφάς, mener une vie voluptueuse ; [συνεκδ.] ἀπολαμβάνω, jouir, éprouver de la jouissance ; goûter du plaisir.

ἡδυπαθῶς, [ἐπίρ.] μετ' ἡδυπαθείας, voluptueusement, adv.

ἡδύπνοος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ ἐκπνέων πνοὴν ἡδεῖαν, ὁ ἔχων γλυκεῖαν πνοήν, qui a une douce haleine ; ὁ ἐκπνέων ὀσμὴν ἡδεῖαν, qui exhale une odeur suave ; ὁ εὐωδιάζων, εὔοσμος, embaumé, ée ; parfumé, ée.

ἡδύποτος, ος, ον· ὁ ἡδέως πινόμενος, γλυκόποτος, γλυκόπιοτος, agréable (doux) à boire. § [οὐδ. οὐσ.] ἡδύποτον, τὸ [νεοελ.] liqueur, n. f. τὰ ἡδέα ποτά, κοινῶς τὰ **ῥοσόλια.**

ἡδύς, εῖα, ύ, γεν. έος (συγκρ. ἡδύτερος καὶ ἡδίων, plus doux ; ὑπερθ. ἡδύτατος καὶ ἥδιστος, très doux) ; γλυκύς, doux, ce ; πρῶτον ἐπὶ τῆς γεύσεως, νόστιμος, εὐάρεστος, agréable ; γλυκύς, ἡδύς, suave ; ἡδύς, ἡδονικός, délicieux, euse ; εἰς ἄκρον εὐχάριστος· εὔχυμος, savoureux, euse ; καὶ γενικῶς ἡδὺς ἐπὶ τῶν εὐαρέστων ὑλικῶν ἢ σωματικῶν ἐντυπώσεων, αἰσθημάτων· ‖ — καρπός, un doux fruit ; ‖ — τὴν γεῦσιν, agréable au goût ; ‖ — (γλυκὺς) ὕπνος, un doux sommeil ; ‖ ἡδεῖα φωνή, une voix douce ; ‖ — ὀσμή, odeur suave.

ἥδυσμα, ατος, τό· douceur, n. f. sucrerie, n. f. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ νὰ ἡδύνῃ, νὰ γλυκάνῃ φαγητόν τι ἢ ποτόν. § ἡδύσματα, τά· [διάλ. Κύμης] πράγματα, σκευή, κυρίως δὲ φαγώσιμα (ἡδύνω). § [μεταφ.] εὐχαρίστησις, ἡδονή, τέρψις, agrément, n. m.

ἡδύτερος, α, ον· συγκρ. τοῦ ἡδύς.

ἡδύτης, ητος, ἡ· νοστιμάδα, ἡ γλυκύτης, douceur, n. f. suavité, n. f.

ἡδυφανής, ἡ· [ὀρυκτ.] βλ. μιμητισίτης.

ἡδύφθογγος, ος, ον· ὁ ἡδύφωνος.

ἡδυφωνία, ας, ἡ· ἡ ἡδεῖα καὶ νόστιμος φωνή, douce voix, agréable ; douceur (de voix) ; μελῳδία, mélodie, n. f.

ἡδύφωνος, ος, ον· ὁ ἔχων φωνὴν γλυκεῖαν, qui a une voix douce. § γλυκύς, doux, ce ; μελῳδικός, mélodieux, euse.

ἡδυφώνως, [ἐπίρ.] μετὰ φωνῆς γλυκείας, avec une voix douce ; μελῳδικῶς, mélodieusement.

ἥδω, μέλ. ἥσω, παρατ. ἧδον, ἀόρ. ἧσα· ἡδύνω, προξενῶ εὐχαρίστησιν, faire du plaisir ; καθιστῶ ἡδύ, γλυκύ, γλυκαίνω, rendre doux, adoucir ; [συνεκδ.] καθιστῶ εὐχάριστον, εὐχαριστῶ, rendre agréable. § τέρπω, χαροποιῶ, εὐφραίνω, réjouir ; charmer ; ἰδίως τὸ ἐνεργ. διεγείρω εἴς τινα εὐάρεστα αἰσθήματα, ἐντυπώσεις τῶν αἰσθημάτων· ‖ ἡ τροφὴ ἥδει τὸν ἄνθρωπον, le manger réjouit l'homme. § [παθ.] ἥδομαι. βλ. λέξιν.

ἠερόεσσα ἴασπις· [ὀρυκτ.] βλ. ἴασπις.

ἠθέω-ῶ, (ἠθμός), διηθέω, μέλ. ήσω, ἀόρ. ἤθησα, διυλίζω, filtrer ; στραγγίζω, passer ; couler ; διὰ στραγγιστηρίου (ἠθμοῦ), κάμνω νὰ διέλθῃ ὑγρόν τι, faire passer par la couloire ; ὅθεν κατ' ἐπέκτασιν καθαρίζω, clarifier, épurer.

ἤθημα, τό· διήθημα, τὸ στραγγισμένον, ce qu'on a filtré ou clarifié.

ἤθησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἠθέω (διήθησις), action de filtrer, de clarifier ; βλ. διήθησις.

ἠθητήριος, α, ον· ὁ χρησιμεύων διὰ τὴν ἤθησιν (τὸ στράγγισμα), qui sert à filtrer, à passer, à couler ; à clarifier ; § [οὐδ. οὐσ.] ἠθητήριον, τὸ = ἠθμὸς (Στράβ.), στραγγιστήριον, couloire, n. f. passoire, n. f. διυλιστήριον, filtre, n. m. ἀγγεῖον πρὸς ἤθησιν, vase propre à clarifier ; βλ. καὶ ἠθμός.

ἠθική, ῆς, ἡ· morale, n. f. ἐπιστήμη ἢ δόγμα παρέχουσα τοὺς κανόνας τοῦ τρόπου τοῦ φέρεσθαι, τοὺς βασιζομένους ἐπὶ τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ· ‖ ἡ ἠθικὴ εἶνε ἡ ἐπιστήμη τοῦ καθήκοντος, la morale est la science du devoir ; ‖ στρατιωτικὴ ἠθική, morale militaire ; εἶνε τὸ σύνολον τῶν κανόνων καὶ ἀρχῶν οὓς συνεπιφέρει τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα. Κυρίως δ' εἰπεῖν ἡ στρατιωτικὴ ἠθικὴ εἶνε αὐτὸ τὸ στρατιωτικὸν καθῆκον (devoir militaire).

ἠθικολογία, ας, ἡ· πραγματεία ἠθικῆς, traité de morale; ἡ ἠθική, morale, n. f. § —, moralisme, n. m. σύστημα φιλοσοφικὸν καθαρῶς πρακτικόν, παραλεῖπον τὰ λοιπὰ μέρη τῆς ἐπιστήμης ἵνα προσκολληθῇ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἠθικήν.

ἠθικολογικός, ή, όν· ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν ἠθικολόγον (ἢ τὴν ἠθικολογίαν), de moraliste ; de morale.

ἠθικολόγος, ὁ, ἡ· ὁ ὁμιλῶν, ἀγαπῶν, διδάσκων τὴν ἠθικὴν εἰς τοὺς ἄλλους, moraliste, n. personne qui fait, qui aime à faire la morale ; [ἀστείως] moraliseur, euse, personne qui aime à donner des leçons de morale, un moraliseur insupportable.

ἠθικολογῶ (έω), μέλ. ήσω· πραγματεύομαι (ὁμιλῶ) περὶ ἠθικῆς, traiter (parler) de morale ; ἠθικοποιῶ, moraliser.

ἠθικόν, τό· βλ. ἠθικός.

ἠθικοποίησις, εως, ἡ· moralisation, n.f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἠθικοποιεῖν, action de moraliser, τοῦ καθιστᾶν τι ἠθικόν, de rendre moral, τοῦ ὁδηγεῖν εἰς ἠθικὰς ἀρχάς, d'amener à des principes moraux ; ‖ ἡ ἐργασία εἶνε ἐξαίρετον

μέσον ἠθικοποιήσεως, le travail est un excellent agent de moralisation.

ἠθικοποιητικός, ή, όν, καὶ

ἠθικοποιός, ὁ, ἡ· moralisateur, trice, n. et adj. λέγεται περὶ προσώπου ἢ πράγματος καταλλήλου νὰ ἠθικοποιήσῃ (propre à moraliser), ὁ ἠθικοποιῶν, qui moralise; || ἀρχὴ ἠθικοποιός, un principe moralisateur.

ἠθικοποιῶ (έω), μέλ. ήσω· moraliser; καθιστῶ ἠθικόν, rendre moral; κανονίζω τὰ ἤθη τοῦ, régler les mœurs de; || διαφωτίζειν τὸν λαόν, εἶνε ἴσον μὲ τὸ ἠθικοποιεῖν, éclairer le peuple, c'est le moraliser; || ἡ φυλακὴ τιμωρεῖ, ἀλλὰ δὲν ἠθικοποιεῖ, la prison punit, mais ne moralise pas. § ἠθικοποιός, moralisant, ante, adj. ὁ ἠθικοποιῶν, qui moralise, π. χ. une vérité utile et moralisante.

ἠθικός, ή, όν· ὁ τὸ ἦθος ἀφορῶν (qui a rapport aux mœurs), τὸν χαρακτῆρα παριστῶν, moral, ale, aux; || ἠθικαὶ σκέψεις, réflexions morales; || ὁ σχετικὸς πρὸς τοὺς ἠθικοὺς κανόνας, relatif à la règle des mœurs; || ἠθικὸς νόμος, loi morale. § ὁ παρέχων ἠθικὰ διδάγματα: δρᾶμα, βιβλίον ἠθικόν, un drame, un livre moral; ἠθικὰ διηγήματα, contes moraux. § ὁ ἠθικὸς σκοπὸς (ἡ ἀξία), moralité, n.f. || ἡ ἠθικὴ ἀξία τῆς πράξεως αὐτῆς, la moralité de cette action. § [ἐπὶ ἀνθρ.] φρόνιμος, sage; ὁ ἔχων καλὰ ἤθη (καλὸν χαρακτῆρα), qui a de bonnes mœurs (ἀντίθ. τῷ ἀνήθικος)· || ἠθικὸς ἄνθρωπος, homme moral; || δὲν εἶνε ἠθικὴ γυναῖκα, ce n'est pas une femme sage (de bonnes mœurs = καλῶν, χρηστῶν ἠθῶν). § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἦθος, τὸ ἠθικόν, le moral, ἤτοι τὸ σύνολον τῶν ἠθικῶν μας δυνάμεων· ἡ ἠθικότης, τὰ καλὰ ἤθη, la moralité; τὰ ἤθη, les mœurs; || τὸ ἠθικόν του εἶνε καταβεβλημένον, son moral est abattu; || τὸ ἠθικόν του εἶνε ἄμεμπτον, sa moralité est irréprochable. § ἠθικὸν ἀπόφθεγμα, moralité, n. f.

ἠθικότης, ητος, ἡ· moralité, n. f. τὰ καλὰ ἤθη, les bonnes mœurs; ἠθικὸς λόγος.

ἠθικῶς, [ἐπίρ. τοῦ ἠθικός], moralement, adv. κατὰ τρόπον σύμφωνον πρὸς τὰ καλὰ ἤθη, d'une façon conforme aux bonnes mœurs; || συμπεριφέρεσθαι ἠθικῶς, se conduire moralement. § ὑπὸ ἔποψιν τῶν αἰσθημάτων, τῆς γνώμης, au point de vue des sentiments, de l'opinion; [τὸ ἀντίθ. εἶνε ἀνηθίκως, immoralement].

ἠθμοειδής, ής, ές [ἀνατομ.] ὅμοιος τῷ ἠθμῷ (πορώδης), ethmoïde, adj. et n. m. (ἐκ τοῦ ἠθμός), καλεῖται ἠθμοειδὲς ὀστοῦν ἓν ἐκ τῶν ὀστῶν τοῦ κρανίου.

ἠθμός, οῦ, ὁ (ἤθω), σκεῦος τετρημένον εἰς πολλὰς τρύπας, δι' ὧν τὸ ὑγρὸν ἀφίνον ἄνωθεν τὰ παχέα τῶν μορίων διέρχεται καθαρόν, couloire, n. f. διυλιστήρ, filtre, n. m. στραγγιστῆρι, πανίον δι' οὗ ἀφίνομεν νὰ διέλθῃ ὑγρόν τι, ἡ τσαντίλα (couloire) τῶν ποιμένων δι' ἧς ἠθεῖται ὁ τυρός· || ἠθμός, ἠθητήριον, passoire, n. f. κοινῶς τὸ τρυπητῆρι καὶ τρυπητό· μαγειρικὸν σκεῦος συνήθως λευκοσιδηροῦν φέρον ὀπὰς δι' οὗ διηθεῖταί τι· || ἠθμός, ἐνίοτε τὸ κόσκινον, passoire, n. f. βλ. διάττος. § ἠθμός, écumoir, n. m. (ἐν τῇ χωνεύσει τῶν μετάλλων). § ἠθμός, crépine, n. f. τρυπητὸν τοῦ σκαφάνδρου.

ἠθογένεια, ας, ἡ· éthogénie (ἦθος, mœurs καὶ γένεσις, génération), n. f. γνῶσις τῶν αἰτίων ἅτινα παράγουσι τοὺς χαρακτῆρας, τὰ ἤθη καὶ τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων, ἐν τῇ ταξινομήσει τοῦ Ampère.

ἠθογνωσία, ας, ἡ· éthognosie (ἦθος, mœurs, καὶ γνῶσις, connaissance), n.f. γνῶσις τοῦ χαρακτῆρος, τῶν ἠθῶν καὶ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ἐν τῇ ταξινομήσει τοῦ Ampère.

ἠθογραφέω, βλ. ἠθογραφῶ.

ἠθογραφία, ας, ἡ· éthographie, n. f. περιγραφὴ (ζωγραφικὴ) τῶν ἠθῶν, τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ἐν τῇ ταξινομήσει τοῦ Ampère, description (peinture) des mœurs, du caractère, et des passions des hommes, dans la classification d'Ampère. § **ἠθογραφία**, éthographie, n. f. καλεῖται ὁ κλάδος τῆς ζωγραφικῆς ὁ ἀπεικονίζων ἄτομα ὡς τύπους τοῦ εἴδους των ἢ σκηνὰς ἐκ τοῦ κοινοῦ βίου, διακρίνεται δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς ζωγραφικῆς ἥτις παριστᾷ ὡρισμένα ἱστορικὰ ἄτομα· ἂν ὅμως ταῦτα παριστῶνται ἐν σκηναῖς τοῦ καθημερινοῦ βίου, γεννᾶται ἡ ἱστορικὴ ἠθογραφία. § **ἠθογραφία**, éthographie, n. f. λέγεται ἐπίσης ἡ περιγραφὴ (ἡ διάπλασις) τῶν χαρακτήρων [ἔν τινι μυθιστορήματι, ἢ θεατρικῷ ἔργῳ], description (création) des caractères [dans un roman; dans une pièce de théâtre].

ἠθογραφικός, ή, όν· éthographique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἠθογραφίαν, qui a rapport à l'éthographie; || μελέται ἠθογραφικαί, études éthographiques.

ἠθογράφος, ου, ὁ, ἡ· éthographe, n. ὁ ζωγραφίζων (περιγράφων) τὰ ἤθη (τοὺς χαρακτῆρας), qui peint (décrit) les mœurs (les caractères); ὁ ζωγραφίζων, περιγράφων, παριστάνων ἤθη, χαρακτῆρας δι' εἰκόνος, ζωγραφίας, λόγου ἢ τέχνης μιμητικῶς· «ἠθῶν μιμητὴς καὶ ἄριστος διαγραφεύς» Θουκ.

ἠθογραφῶ (έω), μέλ. ήσω, ζωγραφίζω) περιγράφω) τὰ ἤθη (τοὺς χαρακτῆρας), peindre (décrire) les mœurs (les caractères); καὶ ἐν γένει καταγίνομαι εἰς τὴν ἠθογραφίαν, s'occuper de l'éthographie.

ἠθοκράτης, ου, ὁ· θηλ. **ἠθοκράτις,** ιδος, éthocrate (ἤθη, mœurs, καὶ κράτος, pouvoir) n. ὀπαδὸς τῆς ἠθοκρατίας, partisan de l'éthocratie.

ἠθοκρατία, ας, ἡ· éthocratie, n. f. κυβέρνησις βασιζομένη ἐπὶ μόνης τῆς ἠθικῆς τῶν ἠθῶν, gouvernement qui serait fondé sur la seule morale.

ἠθοκρατικός, ή, όν· éthocratique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἠθοκρατίαν· || κυβέρνησις ἠθοκρατική, gouvernement éthocratique.

ἠθοκρατικῶς, [ἐπίρ.] éthocratiquement,

adv. κατὰ τρόπον ἠθοκρατικόν, d'une manière éthocratique.

ἠθολογέω, βλ. ἠθολογῶ.

ἠθολογία, ας, ἡ· éthologie (éthos, ἦθος, mœurs, χαρακτήρ, caractère καὶ λόγος discours) n. f. λόγος ἐπὶ (πραγματεία, περιγραφή) τῶν ἠθῶν, discours sur les (traité des) mœurs; ἐπιστήμη τῶν ἠθῶν, science des mœurs; πραγματεία ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης τῶν ἠθῶν, traité sur la science des mœurs; ὅθεν περιγραφὴ τῶν ἠθῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρος, ἡ μιμητική, ἰδίως ἡ κωμική, παράστασις τῶν χειρονομιῶν, πράξεων, κτλ. τῶν ἄλλων, ὅπερ λέγεται καὶ χαρακτηρισμός.

ἠθολογικός, ή, όν, éthologique, adj. ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς τὴν ἠθολογίαν, qui a rapport à l'éthologie.

ἠθολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ· éthologue, n. et adj. λέγεται περὶ ἀνθρώπου καταγινομένου εἰς τὴν ἠθολογίαν· π. χ. διακεκριμένος ἠθολόγος, un éthologue distingué; καὶ ἐν γένει ὁ παριστῶν ἤθη ἢ χαρακτῆρας μιμητικῶς, ἰδίως κωμικῶς παριστῶν τὰ σχήματα, τὰς πράξεις, κτλ. τῶν ἄλλων, ἵνα διεγείρῃ τὸν γέλωτα.

ἠθολογῶ (έω), μέλ. ήσω, καταγίνομαι εἰς τὴν ἠθολογίαν, s'occuper d'éthologie; παριστάνω, ἀπομιμοῦμαι ἤθη καὶ χαρακτῆρας, ἰδίως ἐπὶ τῶν κωμικῶς ἀπομιμουμένων τοῦτο, ἵνα προξενήσωσι γέλωτα εἰς τοὺς θεατάς.

ἠθοποιέω-ῶ, ἠθολογέω, μορφόνω τὰ ἤθη, τὸν χαρακτῆρα, former les mœurs, le caractère; ἀπεικονίζω πιστῶς ἤθη καὶ χαρακτῆρας διὰ ζωγραφίας ἢ λόγου, décrire les mœurs et caractères des hommes; § —, ἠθικοποιῶ, moraliser; § —, εἶμαι ἠθοποιός, ἀσκῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ, être comédien; être acteur.

ἠθοποιητικός, ή, όν· ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς ἠθοποιόν, de comédien; d'acteur; ἤτοι ἱκανὸς πρὸς ἔκθεσιν τῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων· § ἠθικοποιός, moralisateur, adj.

ἠθικοποιΐα, ας, ἡ· ὁ σχηματισμός, ἡ μίμησις, ἡ παράστασις καὶ ἔκφρασις τῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων, imitation ou description des mœurs et caractères (ou passions); ἤτοι ἡ τέχνη τοῦ ἠθοποιοῦ, art du comédien. § —, ἡ ἠθικὴ παίδευσις καὶ μόρφωσις, ἠθικοποίησις, moralisation, n. f.

ἠθοποιός, ὁ καὶ ἡ· ὁ ἐκφράζων τὰ ἤθη καὶ συναισθήματα τῆς ψυχῆς, comédien, enne; acteur, trice; [ἐπὶ κακοῦ] cabotin, histrion; § —, ὁ μορφώνων τὰ ἤθη, τοὺς χαρακτῆρας, ἠθικοποιός, moralisateur.

ἦθος, εους-ους, τό· ὁ τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν καὶ πράττειν (τοῦ φέρεσθαι), ἡ συμπεριφορά, συνεπῶς τὸ φρόνημα, ὁ χαρακτήρ, caractère, n. m. τὸ φυσικόν, le naturel; καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸ ἠθικὸν τοῦ ἀτόμου, le moral; || πρᾶος τὸ ἦθος, d'un caractère doux; || ἡ σωματικὴ κατάστασις ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ἤθους, le physique influe sur le moral. § ἦθος, ἡ συμπεριφορά, τὸ ὕφος, air, n. m. ἡ στάσις τινὸς ἀπέναντι ἄλλου, maintien, n. m. attitude, n. f. || εὐγενὲς ἦθος, air noble; || εἶχεν ἐχθρικὸν ἦθος, il avait une attitude hostile; § [πληθ.] τὰ ἤθη, mœurs, n. f. pl. φυσικαὶ ἢ ἐπίκτητοι συνήθειαι, σχετιζόμεναι μὲ τὴν συνείδησιν καὶ τὸν φυσικὸν νόμον ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ· || καλὰ (χρηστὰ) ἤθη, bonnes mœurs; || κακὰ ἤθη, mauvaises mœurs; || ἄνθρωπος ἠθῶν, homme qui a des mœurs; [κατ' ἐπέκτ.] ἤθη, mœurs, αἱ ἕξεις, λέγονται αἱ ἰδιαίτεραι συνήθειαι τόπου τινὸς ἢ τάξεως ἀνθρώπων: π. χ. τὰ ἀγγλικὰ ἤθη, les mœurs anglaises; || τὰ ἤθη τοῦ τόπου, les mœurs du pays; || κατὰ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς χώρας, selon les us et coutumes du pays; || διέφθειρε τὰ ἤθη τοῦ λαοῦ, il a démoralisé le peuple; || τὰ ἤθη τῶν χωρικῶν, les mœurs des paysans; § ἐπίσης ἤθη, mœurs, λέγονται αἱ ἀτομικαὶ συνήθειαι, π.χ. ἡ συναναστροφὴ μὲ τὰς γυναῖκας ἐξευγενίζει τὰ ἤθη, la société des femmes polit les mœurs; || προσβάλλω τὰ χρηστὰ ἤθη, pécher contre les bonnes mœurs; attenter les mœurs; || προσβολὴ τῶν ἠθῶν, attentat aux mœurs (Π. Ν. ἄρθ. 272), καλεῖται ἀδίκημα, ὅπερ συνίσταται εἰς τὴν πρὸς κοινὸν σκάνδαλον ἢ πρὸς σκοπὸν τοῦ παρασῦραι καὶ ἄλλους διάδοσιν ἀκολάστων συγγραμμάτων ἢ συμβολικῶν παραστάσεων, ἢ διάπραξιν ἀκολάστων πράξεων, μὴ τιμωρουμένων εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ Π. νόμου. Ἡ πρᾶξις αὕτη χαρακτηρίζεται ὡς πλημμέλημα καὶ τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως· § **ἦθος**, éthos (λεξ. ἑλλ. σημαίνουσα **ἤθη**, mœurs) [ῥητορ. ἀρχ.] partie qui traite des mœurs; [τὴν σήμερον] σημαίνει style boursouflé; || τὸ ἦθος καὶ τὸ πάθος, l'éthos et le pathos.

ἠθροισμένως, [ἐπίρ.] ἐκ τοῦ παρακ. τῆς μετοχῆς τοῦ ἀθροίζω, ἀθρόως, en masse; εἰς μέγαν ἀριθμόν, en grand nombre; ἀγεληδόν.

ἠθωωμένος, η, ον· (ἀθωῶ), ῥημ. ἐπίθετ. acquitté, ée.

ἥκιστα, [ἐπίρ. τοῦ ἥκιστος], μικρότατος, très-petit; ἐλάχιστος, très-peu; le moins; μηδὲ τὸ ἐλάχιστον, τὸ παραμικρόν, ἐλάχιστα, διόλου, le moins du monde; || καὶ αὐτὰ τὰ ἥκιστα εὐάρεστα πράγματα, même les choses qui sont le moins agréables; || ἥκιστα τὸ παρετήρησε, il ne s'en aperçut pas le moins du monde=δὲν τὸ παρετήρησε διόλου.

ἥκιστος, η, ον· (ὑπερθ. τοῦ συγκρ. ἥσσων, συνήθως ὑπερθετ. τοῦ κακὸς καὶ μικρός), ἐλάχιστος, μικρότατος, très petit; le plus petit; le moins.

ἠκριβωμένως, [ἐπίρ.] ἐκ τοῦ παθ. παρακ. τοῦ ἀκριβόω, μετ' ἀκριβείας, avec une parfaite ou minutieuse exactitude; ἀκριβῶς, σωστά, exactement, adv.

ἠκρωτηριασμένος, η, ον· βλ. ἀκρωτηριάζω· || ἠκρωτηριασμένον ἄγαλμα, torse, n. f. καλεῖται τὸ ἄνευ κεφαλῆς καὶ ἄνευ

βραχιόνων καὶ ποδῶν, ἤτοι ὁ κορμὸς τοῦ ἀγάλματος.

ἠλάγρα, ας, ἡ· tenaille (n. f.) ou tenaille d'ouvrier en bois, κοινῶς ἡ **τανάλια,** ἤτοι τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐξέλκονται οἱ ἧλοι· βλ. καὶ **καρκινάς.**

ἠλακάτη, ης, ἡ· quenouille, n. f. κυρίως καλεῖται οὕτως ἡ ἐπιμήκης ῥάβδος τῆς ἀτράκτου, συνηθέστερον δὲ ὁλόκληρον τὸ πρὸς κλῶσιν τοῦ ἐρίου κοινότατον ἐργαλεῖον ἡ **ῥόκα.** § [ναυτ.] ἠλακάτη, ἡ ἄτρακτος, flèche [du mat], etc. βλ. **ἄτρακτος.**

ἠλακάτιον, ου, τό· μικρὰ ἠλακάτη, petite quenouille, quenouillette, n. f. || ἠλακάτιον (τοῦ χωνευτοῦ), quenouillette, n. f.

ἠλεκτραγωγός, οῦ, ὁ· conducteur électrique ἢ conducteur d'électricité, ἀγωγὸς ἠλεκτρισμοῦ βλ. **ἀγωγός.**

ἠλεκτραγωγότης, ητος, ἡ = ἠλεκτραγωγιμότης· βλέπε ἀγωγιμότης, conductibilité, n. f.

ἠλεκτρεγερτικὴ δύναμις, βλ. **δύναμις,** force électromotrice, εἶνε ἡ αἰτία δι' ἧς ἀναπτύσσεται ἠλεκτρικόν τι ῥεῦμα. Καλεῖται ἠλεκτρεγερτικὴ δύναμις, ἡ δύναμις, ἥτις ἀναπτύσσεται κατὰ τὴν ἐπαφὴν τοῦ ὀξέος ἐπὶ τοῦ μετάλλου, οἷον τοῦ ἀραιοῦ θειϊκοῦ ὀξέος ἐπὶ τοῦ ψευδαργύρου (βλ. ἠλεκτροχημικὸν ζεῦγος) καὶ γίνεται πρόξενος τῆς παραγωγῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος. Ἐν ἑκάστῳ ἠλεκτρικῷ στοιχείῳ ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν ὑγρῶν καὶ τοῦ μετάλλου ἅτινα συνιστῶσιν αὐτὸ ἀναπτύσσεται καὶ διάφορος ἠλεκτρεγερτικὴ δύναμις. Πρὸς σύγκρισιν τῶν ἠλεκτρεγερτικῶν δυνάμεων τῶν διαφόρων ἠλεκτρικῶν στοιχείων λαμβάνεται ὡς μονὰς ἡ ἠλεκτρεγερτικὴ δύναμις στοιχείου Δανιήλ, συνισταμένου ἐξ ἐλάσματος ψευδαργύρου ἐν ἠραιωμένῳ θειϊκῷ ὀξεῖ καὶ ἐξ ἐλάσματος χαλκοῦ ἐν κεκορεσμένῃ διαλύσει θειϊκοῦ χαλκοῦ καὶ καλοῦσι τὴν μονάδα ταύτην **βόλτιον** (volt ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Volta). Ἡ δὲ πρὸς μέτρησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βολτίων, πρὸς ἃ ἰσοδυναμεῖ ἕκαστον στοιχεῖον χρησιμεύουσα συσκευὴ καλεῖται βολτιόμετρον.

ἠλεκτρεγερτικόν, τό· [φυσ.] potentiel (électrique) ; βλ. **ἠλεκτροδυναμικόν.**

ἠλεκτρεγερτικός, ἡ, όν· électromoteur, trice, adj. ὁ **ἠλεκτροκινητήριος.**

ἠλεκτρίζω, μέλ. ίσω, électriser, ἀναπτύσσω τὰς ἠλεκτρικὰς ἰδιότητας σώματος τινὸς ἢ μεταδίδω εἰς τοῦτο τὸν ἠλεκτρισμόν· πληρῶ δι' ἠλεκτρισμοῦ, charger d'électricité ; || — **σῶμά τι** θετικῶς, ἀρνητικῶς, électriser un corps positivement, négativement. § [μεταφ.] ἐξάπτω, exciter; ἐμψυχόνω, ζωογονῶ, animer ; ranimer, καὶ ἐνθουσιάζω· βλ. **ἠλεκτριστικός.**

ἠλεκτρίζων, ουσα, ον· électrisant, ante, adj. qui électrise ; ὁ ἀναπτύσσων ἠλεκτρισμόν, qui développe de l'électricité ; || ἀτμόσφαιρα βαρεῖα, ἠλεκτρίζουσα, atmosphère lourde, électrisante ; || [καταχρηστικῶς] ὁ μαγνητίζων, qui magnétise, π. χ. χεῖρες ἠλεκτρίζουσαι, des mains électrisantes ; βλ. καὶ **ἠλεκτριστικός.**

ἠλεκτρικαὶ μετρήσεις, mesures électriques ; βλ. **μετρήσεις.**

ἠλεκτρική, ἡ· βλ. ἠλεκτρισμός.

ἠλεκτρικὴ δύναμις, βλ. **δύναμις·** || — μηχανή, machine électrique, ὄργανον δι' οὗ παράγεται ἠλεκτρισμός. Ἠλεκτρικαὶ μηχαναὶ ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν, α'. μηχαναὶ στατικοῦ ἠλεκτρισμοῦ, καὶ β'. μηχαναὶ δυναμικοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Εἰς τὰς τοῦ πρώτου εἴδους ὁ ἠλεκτρισμὸς παράγεται διὰ προστριβῆς, εἰς δὲ τὰς τοῦ δευτέρου ἐξ ἐπιδράσεως. Αἱ μηχαναὶ τοῦ δευτέρου εἴδους σύγκεινται ἐκ δύο διακεκριμένων μερῶν α'. τοῦ **ἐπαγωγέως** (inducteur), ἤτοι συστήματος μαγνητῶν ἢ ἠλεκτρομαγνητῶν πρὸς παραγωγὴν μαγνητικοῦ πεδίου, καὶ β'. τοῦ **ἐπαγωγίμου** ἢ **ὁπλισμοῦ** (induit ou armature) κινουμένου ἐντὸς τοῦ μαγνητικοῦ πεδίου καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου τῇ ἐπιδράσει τοῦ ἐπαγωγέως παράγεται τὸ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα. Ἐὰν ὁ **ἐπαγωγεὺς** (inducteur) σύγκειται ἐκ σταθερῶν μαγνητῶν, ἡ μηχανὴ καλεῖται **μαγνητοηλεκτρικὴ** ἢ **ἠλεκτρομαγνητικὴ** (magnéto-électrique), ἐὰν δὲ σύγκειται ἐξ ἠλεκτρομαγνητῶν, ἡ μηχανὴ καλεῖται **δυναμοηλεκτρικὴ** (dynamo-électrique ἢ ἁπλῶς dynamo). Εἰς τὰς πλείστας τῶν μηχανῶν ὁ **ἐπαγωγεὺς** εἶνε σταθερὸς καὶ ὁ **ὁπλισμὸς** κινητός. Αἱ ἠλεκτρικαὶ μηχαναὶ τῶν ὁποίων τὸ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα εἶνε σταθερὸν καὶ τῆς αὐτῆς πάντοτε φορᾶς καλοῦνται **μηχαναὶ μετὰ ῥεύματος συνεχοῦς** (machines ἢ dynamo à courant continu, ἢ machines à courant redressé), ἐκεῖναι δέ, τῶν ὁποίων τὸ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα συνεχῶς **μεταβάλλει φοράν,** καλοῦνται **μηχαναὶ ἐναλλακτικαὶ** (machines à courant alternatif ἢ alternateur); || **ἠλεκτρικὴ πλήρωσις** ἢ ἠλεκτρικὸς **φόρτος,** charge électrique ; καλοῦσιν οὕτω τὴν ποσότητα ἠλεκτρικῆς ἣν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐναποταμιεύσῃ **ταμιευτήριόν** τι (accumulateur), ἐκφράζεται δὲ διὰ τοῦ τύπου Q = C. E, ἔνθα C εἶνε ἡ **ἠλεκτροχωρητικότης** (capacité) καὶ E ἡ **ἠλεκτρεγερτικὴ δύναμις** (force-électromotrice); || ἠλεκτρικὴ στήλη, pile électrique; βλ. **στήλη·** || ἠλεχρικὴ ἐκκένωσις, décharge électrique, καλεῖται ἡ ἀπὸ σώματος τινὸς ἠλεκτρισμένου ἀπώλεια τοῦ ἠλεκτρισμοῦ του.

ἠλεκτρικός, ή, όν· électrique, adj. ὁ ἀνήκων, ὁ ἔχων σχέσιν πρὸς τὸν ἠλεκτρισμόν, qui appartient, qui est relatif à l'électricité; ὁ παράγων αὐτὸν ἢ ὁ ἐξ οὗ προέρχεται, qui est produit par elle ; || ἠλεκτρικὰ **φαινόμενα,** phénomènes électriques ; || ἠλεκτρικὸν **ῥεῦμα,** courant électrique ; || — κλονισμός, commotion électrique ; ἰδιαίτερος νευρικὸς κλονισμὸς παραγόμενος ἕνεκεν ἠλεκτρικῆς ἐκκενώσεως (décharge électrique) ; βλ. καὶ **ἐκκένωσις·** || ἠλεκτρικὴ **συστοιχία,** batterie électrique ; || ἠλεκτρεγερτικὴ **ἐπίδρασις,** influence électrique; || ἠλεκτρικὸν **ῥευστόν,** fluide électrique ; || ἠλεκτρικὸν **φῶς,** lumière électrique, ἢ ἠλεκ-

τρικὸς φωτισμός· βλ. **φωτισμὸς** ἠλεκτρικός· || ἠλεκτρικὸν πεδίον, champ électrique(γαλβανικὸν πεδίον, champ galvanique); βλ. **δυναμικὸν πεδίον**· || ἠλεκτρικὸν ὅπλον, fusil-électrique ; βλ. **ὅπλον**· || ἠλεκτρικὸν δρομόμετρον· βλ. **δρομόμετρον**· || — ἀγωγός· βλ. **ἀγωγός**· || — λαμπτὴρ (λύχνος ἢ λυχνία) διὰ πυρακτώσεως· βλ. **λαμπτήρ**· || ἠλεκτρικὴ συσκευή, appareil électrique ; || ἠλεκτρικὴ μηχανή, machine électrique ; βλ. **ἠλεκτρική**· || ἠλεκτρικαὶ μετρήσεις· βλ. **μετρήσεις**· || — ἠλεκτρικὴ πλήρωσις ἢ ἠλεκτρικὸς φόρτος· βλ. **ἠλεκτρική**· || ἠλεκτρικὴ στήλη· βλ. **στήλη**· || χορὸς ἠλεκτρικός, danse (f.) électrique ; φαινόμενον ὅπερ λαμβάνει χώραν ὑπὸ ὑέλινον κώδωνα καλύπτοντα δίσκον χάλκινον φέροντα χάλκινον στέλεχος καὶ ἀπολήγοντα ἐξωτερικῶς τοῦ κώδωνος εἰς μικρὰν σφαῖραν· ἐὰν εἰς τὴν βάσιν τὴν καλυπτομένην ὑπὸ τοῦ κώδωνος θέσωμεν σφαιρίδια ἐξ ἐντεριώνης ἀκταίας καὶ ἠλεκτρίσωμεν διὰ μηχανῆς τὴν χαλκίνην μικρὰν σφαῖραν, τὰ σφαιρίδια ἀναπηδῶσι· || ἠλεκτρικὸς φανός, fanal électrique ; βλ. **φανός**· καὶ γενικώτερον, lanterne électrique ; || — μαγνητισμός· βλ. **μαγνητισμός**· || — τροχιόδρομος· βλ. **τροχιόδρομος**· || ἠλεκτρικὸς κώδων, sonnerie, sonnete électrique ; || — ἀνεμιστήρ, ventilateur électrique ; || [χημ.] succinique, ἅλας προερχόμενον ἐκ τοῦ **ἠλέκτρου** (succin) ; || ἠλεκτρικὸν ὀξύ, acide succinique ; sel volatil de succin, εὑρίσκεται κατὰ μικρὰ ποσὰ ἐν τῷ ἠλέκτρῳ καὶ ἄλλαις ῥητίναις καθὼς καὶ εἰς διαφόρους φυτικοὺς καὶ ζωϊκοὺς χυμούς· || ἠλεκτρικὸν ἐκκρεμές, pendule électrique, εἶνε ὄργανον χρησιμεῦον εἰς τὰ φυσικὰ ἐργαστήρια διὰ νὰ ἐξετάζωσιν ἂν σῶμά τι ἦνε ἠλεκτρισμένον ἢ ὄχι· || ἠλεκτρικὸς σπινθήρ, étincelle électrique ; ὅταν δύο σώματα ἠλεκτρισμένα ἑτερωνύμως (ἤτοι τὸ ἓν θετικῶς + καὶ τὸ ἕτερον ἀρνητικῶς —) πλησιάσωσι πολὺ πρὸς ἄλληλα τότε οἱ ἠλεκτρισμοὶ αὐτῶν ἑνοῦνται καὶ παράγεται μικρά τις λάμψις συνοδευομένη ὑπό τινος ψόφου, ὁ οὕτως ἀποτελούμενος σπινθὴρ καλεῖται **ἠλεκτρικὸς σπινθήρ.**

ἠλεκτρικότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τῶν ἠλεκτρικῶν σωμάτων, électricité, n. f.

ἠλεκτρικῶς, [ἐπίρ.] électriquement, adj. διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, par l'électricité; [μετφ.] ὅπως ὁ ἠλεκτρισμός, ἤτοι ζωηρῶς καὶ ταχέως, à la façon de l'électricité, vivement et rapidement ; || ἡ ὀργὴ ἐνεργεῖ ἠλεκτρικῶς, la colère agit électriquement.

ἠλέκτρινος, η, ον· ἐξ ἠλέκτρου, d'ambre.

ἠλεκτρίσιμος, ος, ον· électrisable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ ἠλεκτρισθῇ, qui peut être électrisé.

ἠλέκτρισις, εως, ἡ· électrisation, n. f. ἀνάπτυξις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἔν τινι σώματι· ἡ πρᾶξις τοῦ ἠλεκτρίζειν, action d'électriser ; ἡ κατάστασις τοῦ ἠλεκτρισμένου σώματος, état d'un corps électrisé ; || ἡ ἠλέκτρισις τῶν νεφῶν, l'électrisation des nuages. Βλ. καὶ **ἠλεκτροκίνησις.**

ἠλεκτρισμός, οῦ, ὁ· électricité, n. f. (ἐκ τοῦ ἤλεκτρον, ambre jaune). Ὅταν προστρίβωσι μὲ ξηρὸν τεμάχιον δέρματος ἢ ὑφάσματος τὴν ὕελον, τὴν ῥητίνην, τὸ θεῖον, τὸ ἤλεκτρον, καί τινα ἄλλα σώματα, ταῦτα ἀποκτῶσι τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ προσέλκωσιν ἐλαφρά τινα σώματα, οἷον τεμάχια μικρὰ χάρτου, ἀχύρου, λεπτὰ φύλλα χρυσοῦ, πτίλα, κτλ. Τὸ τοιοῦτον παρετηρήθη ἐν πρώτοις ἐπὶ τοῦ ἠλέκτρου ἐξ οὗ καὶ ἐκλήθη **ἠλεκτρισμός.** Ὁ ἠλεκτρισμὸς πραγματεύεται τὰ ἰδιαίτερα φαινόμενα τῆς ἕλξεως καὶ ἀπωθήσεως, τὰ παραγόμενα διὰ τῆς προστριβῆς ἢ δι' ἑτέρων μηχανικῶν δυνάμεων ἐφαρμοζομένων εἰς τὰ σώματα. Πραγματεύεται ἐπίσης περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων χημικῆς τινος ἀποσυνθέσεως ἢ μεταβολῆς τινος εἰς τὴν φυσικὴν κατάστασιν τῆς ὕλης (**ἠλεκτρόλυσις**), καθὼς καὶ περὶ τῶν ἐκ τοῦ μαγνητισμοῦ προερχομένων φαινομένων. Ὁ ἠλεκτρισμὸς εἶνε **δύναμις** (agent) ἄγνωστος εἰσέτι, ἀλλ' ἥτις δηλοῦται διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων της· ἀγνοοῦσι τὴν φύσιν αὐτοῦ, κατέληξαν δὲ ἁπλῶς εἰς ὑποθέσεις ἐπεξηγηματικὰς τῶν διαφόρων φαινομένων του· βλ. καὶ **ἠλεκτρομετρία.**

Γνωρίζουσιν ὅτι δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὑπὸ δύο εὐδιακρίτους καταστάσεις· 1ον ἐν **ἰσορροπίᾳ** (état d'équilibre) ἢ ἐν **ἠρεμίᾳ** (état de repos), καλούμενος τότε **στατικὸς ἠλεκτρισμὸς** ἢ **τάσεως** (électricité statique ou de tension), καὶ 2ον ἐν **κινήσει** (état de mouvement), καλούμενος **δυναμικὸς ἠλεκτρισμὸς** ἢ **βολταϊκὸς** (électricité dynamique ou voltaïque). **Ἀτμοσφαιρικὸς ἠλεκτρισμὸς** (électricité atmosphérique) καλεῖται ὁ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ὑπάρχων ἠλεκτρισμός. **Ἠλεκτροθεραπευτικὴ** (électrothérapie) ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐν τῇ θεραπευτικῇ. **Στατικὸς ἠλεκτρισμός,** électricité statique ; καλεῖται οὕτως ὁ διὰ τῆς προστρίψεως ἐπὶ τῶν σωμάτων ἀναπτυσσόμενος ἠλεκτρισμός, ὅστις διαχέεται μόνον ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας αὐτῶν καὶ διαμένει ἐν **ἠρεμίᾳ** (en repos), διὸ ἐκλήθη **στατικὸς** ἠλεκτρισμός. Τὰ σώματα διαιροῦνται εἰς **εὐηλεκτραγωγά,** ἤτοι σώματα ἀγωγὰ (conducteurs ou bons conducteurs) καὶ **δυσηλεκτραγωγά,** ἤτοι σώματα μὴ ἀγωγὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ (non-conducteurs ou mauvais conducteurs, ou diélectriques). Τὰ **μὴ ἀγωγὰ** (καλούμενα **κακοὶ ἀγωγοί,** mauvais conducteurs), ἤτοι τὰ **δυσηλεκτραγωγὰ** (diélectriques) σώματα καλοῦνται καὶ **ἠλεκτρικὰ** (corps électriques ou idioélectriques), διότι ὁ ἐπί τινος σημείου αὐτῶν ἀναπτυσσόμενος διὰ προστρίψεως ἠλεκτρισμὸς ἐγκαταλείπει ταῦτα βραδέως, ὅπερ ἐπιτρέπει τὴν διάγνωσιν τῆς ὑπάρξεώς του, ἐνῷ τὰ **εὐηλεκτραγωγὰ** (καλούμενα **καλοὶ ἀγωγοί,** bons conducteurs) σώματα καλοῦνται καὶ **ἀνηλεκτρικὰ** (corps non-électriques ou anélectriques), καθότι προστριβόμενα φαίνονται ὅτι δὲν ἠλεκτρί-

ζονται, διότι ὁ ἀναπτυσσόμενος ἠλεκτρισμὸς διοχετεύεται ἀμέσως εἰς τὸ ἔδαφος ἢ ἐκφεύγει διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἠλεκτριστοῦ. Ὅπως ἠλεκτρίσωμεν τὰ ἀνηλεκτρικὰ (εὐηλεκτραγωγὰ) σώματα, ἀρκεῖ νὰ ἀπομονώσωμεν ταῦτα διά τινος **δυσηλεκτραγωγοῦ** σώματος (**κακοῦ ἀγωγοῦ**, non-conducteur). **Εὐηλεκτραγωγὰ** (καλοὶ ἀγωγοὶ) σώματα, bons conducteurs (ἢ ἁπλῶς ἀγωγός, conducteur), εἶνε ἅπαντα ἐν γένει τὰ μέταλλα (métaux), τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, τὸ τῶν ζώων, τὸ λινὸν (le lin), τὸ κάνναβι, τὰ ὑγρὰ ἐκτὸς τῶν ἐλαίων, ὁ ἄνθραξ ὅταν ἦνε πεφρυγμένος, καὶ οἱ ὑδατώδεις ἀτμοί. Οἱ λίθοι, οἱ κέραμοι καὶ τὰ ξηρὰ ξύλα ἄγουσι μετά τινος δυσκολίας τὸν ἠλεκτρισμόν. **Δυσηλεκτραγωγὰ** δὲ σώματα (mauvais conducteurs) εἶνε τὸ θεῖον, ἡ ῥητίνη, ἡ ὕελος, τό ἤλεκτρον, ὁ ἱσπανικὸς κηρός, τὸ ἐλαστικὸν κόμμι, ὁ ἀδάμας, οἱ πολύτιμοι διαφανεῖς λίθοι, ἡ πορσελάνη, ἡ γουταπέρκα, ἡ μέταξα, ὁ ξηρὸς ἀήρ, κτλ. § **Διάκρισις δύο εἰδῶν ἠλεκτρισμοῦ, θετικοῦ καὶ ἀρνητικοῦ** (électricité positive et électricité négative). Ὁ ἠλεκτρισμὸς ὃν ἀποκτᾷ ἡ ὕελος προστριβομένη διὰ μαλλίνου ὑφάσματος, καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς ὃν ἀποκτᾷ ἡ ῥητίνη προστριβομένη παρομοίως, δὲν εἶνε τοῦ αὐτοῦ εἴδους ἀλλὰ δύο διαφόρων εἰδῶν, διὸ ἐκλήθη ὁ μὲν **ὑελώδης** ἢ **θετικὸς** (électricité vitreuse ou positive), ὁ δὲ δεύτερος **ῥητινώδης** ἢ **ἀρνητικὸς** (électricité résineuse ou négative). Οἱονδήποτε σῶμα προστριβόμενον ἀποκτᾷ εἴτε θετικὸν εἴτε ἀρνητικὸν ἠλεκτρισμόν, τὸ δὲ εἶδος τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐξαρτᾶται οὐ μόνον ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ προστριβομένου σώματος ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ προστρίβοντος. § **δυναμικὸς ἠλεκτρισμός**, électricité dynamique, **ἠλεκτροδυναμική**, ἡ (ἢ γαλβανισμός, galvanisme); ὁ δυναμικὸς ἠλεκτρισμὸς παράγεται διὰ χημικῆς δράσεως, διὰ τῆς θερμότητος, διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ ἢ δι' ἄλλων δυνάμεων. Οἱοσδήποτε καὶ ἂν ᾖ ὁ τρόπος τῆς παραγωγῆς του, εὑρίσκεται πάντοτε ἐν κινήσει ἀποτελῶν **τὰ ἠλεκτρικὰ ῥεύματα** (courants électriques), διαφέρει δὲ κατὰ τοῦτο τοῦ στατικοῦ. Ἡ παραγωγὴ τοῦ μαγνητισμοῦ δι' ἠλεκτρικῶν ῥευμάτων καλεῖται **ἠλεκτρομαγνητισμὸς** (électromagnétisme)· ἡ παραγωγὴ τῶν ἠλεκτρικῶν ῥευμάτων διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ καλεῖται **μαγνητοηλεκτρισμὸς** (magnéto-électricité, καὶ ἡ παραγωγὴ ἠλεκτρισμοῦ διὰ τῆς θερμότητος καλεῖται **θερμοηλεκτρισμὸς** (thermo-électricité)· || **ζωϊκὸς ἠλεκτρισμός**, électricité animale, ὁ παραγόμενος ἐπὶ τῶν σωμάτων τῶν ζώων. § **ἠλεκτρισμός**, électrisation, n. f. βλ. **ἠλέκτρισις** καὶ **ἠλεκτροκίνησις**· || [ἰατρ.] **στατικὸς ἠλεκτρισμός**, électrisation statique; ἐφαρμογὴ εἰς τὴν θεραπείαν τῶν ἀσθενειῶν ἠλεκτρισμοῦ ἀναπτυσσομένου διὰ προστριβῆς (par frottement); || **ἐντόπισις ἠλεκτρισμοῦ**, électrisation localisée; τοπικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἰς ἕκαστον τῶν ὀργάνων, ἄνευ νυγμοῦ καὶ ἄνευ ἐντομῆς (sans piqûre ni incision).

ἠλεκτριστής, οῦ, ὁ καὶ ἡ· électriseur, euse; ὁ ἠλεκτρίζων, personne qui électrise; ἰατρὸς χρησιμοποιῶν τὸν ἠλεκτρισμὸν ἐν τῇ θεραπείᾳ τῶν ἀσθενειῶν, médecin qui emploie l'électricité dans le traitement des maladies.

ἠλεκτριστικός, ή, όν· βλ. **ἠλεκτρίζων,** ουσα, ον· électrisant, ante, adj. [μεταφ.] σημαίνει τὸν παράγοντα ἐνθουσιασμόν τινα, qui produit une sorte d'exaltation; π. χ. ἐνθουσιαστικοὶ λόγοι, paroles électrisantes; εὐγλωττία ἐνθουσιαστική, éloquence électrisante.

ἠλεκτρό, électro, προσυνθετικὸν (préfixe), ἤτοι λέξις τιθεμένη ἔμπροσθεν ἑτέρας πρὸς ἔνδειξιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἢ τῶν ἠλεκτρικῶν ἰδιοτήτων· π. χ. ἠλεκτρομαγνήτης, électro-aimant.

ἠλεκτροαρνητικός, ή, όν· électronégatif, ive, adj. καλοῦνται οὕτω τὰ σώματα τὰ ἑλκόμενα ὑπὸ τοῦ θετικοῦ πόλου, (pôle positif) τῆς στήλης· λέγεται ἐπίσης διὰ τὰ σώματα ἅτινα, κατὰ τὴν ἠλεκτρόλυσιν, φέρονται πρὸς τὸ θετικὸν ἠλεκτρόδιον τῆς στήλης, se dit des corps qui, dans l'électrolyse, se portent à l'électrode positive de la pile.

ἠλεκτροβιολογία, ας, ἡ· électrobiologie, n. f. ὀνομασία δοθεῖσα ἀρχικῶς εἰς τὴν μελέτην τῶν ἠλεκτρικῶν φαινομένων ἐπὶ τῶν ζώντων σωμάτων· συνώνυμον τοῦ **ἠλεκτροφυσιολογία**.

ἠλεκτροβιολογικός, ή, όν· électrobiologique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν **ἠλεκτροβιολογίαν**.

ἠλεκτροβλητικός, ή, όν· électrobalistique, adj. ὁ διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ βαλλόμενος.

ἠλεκτρογαλβανικός, ή, όν· électrogalvanique, adj. ὁ παραγόμενος ὑπὸ βολταϊκῆς στήλης, qui est produit par une pile voltaïque; || ἠλεκτρογαλβανικὸν ῥεῦμα, courant électrogalvanique.

ἠλεκτρογαλβανισμός, οῦ, ὁ· électrogalvanisme, n. m. [φυσ.] θεωρία τῶν παραγομένων ἀποτελεσμάτων ὑπὸ τῶν **βολταϊκῶν** στηλῶν (ἠλεκτρικῶν στηλῶν, piles électriques).

ἠλεκτρογέννησις, εως, ἡ· électrogénèse ou électrogénie, n. f. [φυσ.] παραγωγὴ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ διὰ τῶν ζωϊκῶν **ἱστῶν** (tissus vivants), ἢ διὰ μυὸς ἐν συστολῇ (muscle en contraction).

ἠλεκτρογόνος, ος, ον· électrogène, adj. et n. m. [φυσ.] ὁ παράγων ἠλεκτρισμόν, qui produit de l'électricité; [ζωολ.] λέγεται περί τινων ἰχθύων οἵτινες κατὰ τὴν ἐπαφήν των ναρκοῦσι τὴν χεῖρα, ὅπως ἡ **νάρκη** (torpille). § **ἠλεκτρογόνος**, électromoteur, n. m. π. χ. ἠλεκτρογόνος μηχανή, machine électromotrice.

ἠλεκτρογραφία, ας, ἡ· électrographie, n. f. κλάδος τῆς γαλβανοπλαστικῆς δι' οὗ με-

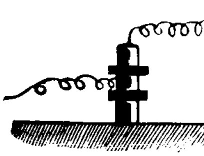
ταλλικαὶ πλάκες γλύφονται κατὰ διάφορα σχήματα καθιστάμεναι **ἔγκοιλοι** (creux-se) ἢ **ἀνάγλυφοι** (relief) τῇ ἀπ' εὐθείας ἐνεργείᾳ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος.

ἠλεκτροδιαγνωστικός, ή, όν· électro-diagnostique, adj. ὁ διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ διαγιγνωσκόμενος· [θηλ. οὐσ.] **ἠλεκτροδιαγνωστική**, électrodiagnostic, n. m. ἐξέτασις τῶν μυῶν καὶ τῶν νεύρων πασχούσης τινὸς χώρας τοῦ σώματος, διὰ τῆς διοχετεύσεως καὶ ἐπιδράσεως αὐτῶν ὑπὸ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος.

ἠλεκτροδιαλογεύς, έως, ὁ· électrotrieuse, n.f. μηχάνημα ἐφευρεθὲν ὑπὸ τοῦ Κλαυδίου Chenet, ὅπερ τῇ ἐνεργείᾳ μαγνητῶν πλουτίζει τὸ μετάλλευμα ἀποβάλλον τὰς ἀχρήστους ὕλας· ἐπίσης πᾶν ἄλλο μηχάνημα δι' οἱουδήποτε εἴδους διαλογήν.

ἠλεκτροδιαπασῶν, ή, électrodiapason, n. m. διαπασῶν τῆς ὁποίας αἱ δονήσεις παράγονται ἠλεκτρικῶς, ἤτοι δι' ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος.

ἠλεκτρόδιον, ου, τό· borne, n. m. ou électrode ou butoir ; μεταλλικὸς στυλίσκος, ἐνίοτε μετὰ περικοχλίων καὶ ὀπῶν, εὑρισκόμενος ἐπὶ ἠλεκτρικῶν ὀργάνων πρὸς σύνδεσιν τῶν ἀγωγῶν κυκλώματος τινὸς (circuit) δι' οὗ δι-

έρχεται τὸ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα· ἠλεκτρόδιον εἶνε συνώνυμον τοῦ πόλος (pôle). Ἐπίσης **ἠλεκτρόδια** καλοῦνται καὶ τὰ ἐκ λευκοχρύσου ἐλάσματα εἰς ἃ καταλήγουσι τὰ λεπτὰ σύρματα κατὰ τὴν **ἠλεκτρόλυσιν** (électrolyse) τοῦ ὕδατος· §—, butoir, n.m. καλεῖται τὸ μεταλλικὸν ἄκρον εἰς ὃ καταλήγει τὸ σύρμα τῶν ἠλεκτρικῶν ὀργάνων. § **ἠλεκτρόδιον**, ου, τό· électrode (ἠλεκτρό, électro καὶ ὁδός, route), n. f. ὀνομασία δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Faraday εἰς πᾶν σημεῖον ἢ ἄκρον διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα εἰσδύει εἰς σῶμά τι. Ἡ λέξις αὕτη εἶνε συνώνυμος τοῦ «**πόλος**» (pôle) ; || **ἠλεκτρόδιον**, électrode, καλοῦνται οὕτω τὰ ἐν τῇ ἰατρικῇ χρησιμοποιούμενα ἐργαλεῖα διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ· || ἐπίσης **ἠλεκτρόδια**, électrodes, λέγονται τὰ ἐλάσματα δι' ὧν εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται τῶν ὑγρῶν τὸ ἠλεκτρικόν ῥεῦμα. Διακρίνονται εἰδικώτερον εἰς **θετικὸν ἠλεκτρόδιον** ἢ **ἀνόδιον** (anode) καὶ **ἀρνητικὸν ἠλεκτρόδιον** ἢ **καθόδιον** (cathode) ; || ἠλεκτρόδριον ὑάλινον τοῦ Ourdin.

ἠλεκτροδραστικόν, οῦ, τό· électrodynamique ; βλ. **ἠλεκτροδυναμικόν**, potentiel **é**lectrique.

ἠλεκτροδυναμικόν, οῦ, τό· potentiel (électrique) ; ὅρος ἐπιστημονικός, ὃν μεταχειρίζεται ἡ φυσικὴ ὅπως χαρακτηρίσῃ τὴν ἠλεκτρικὴν κατάστασιν ἀγωγοῦ (conducteur), ἥτις εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ἐλαστικότητα τῶν ἀερίων ἢ πρὸς τὴν ὑδροστατικὴν πίεσιν εἰς τὰ ὑγρὰ ἐντὸς τῶν συγκοινωνούντων ἀγγείων ἢ τέλος πρὸς τὴν θερμοκρασίαν τῶν σωμάτων· βλ. **δυναμικὸν** καὶ **ἠλεκτρομετρία.**

ἠλεκτροδυναμικός, ή, όν· électrodynamique, adj. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ν' ἀναπτύσσῃ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα· || ἠλεκτροδυναμικὰ φαινόμενα, phénomènes électrodynamiques, καλοῦνται τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἠλεκτροδυναμικῆς· || μηχανὴ ἠλεκτροδυναμική, dynamo, n. m. βλ. **δυναμοηλεκτρικὴ** καὶ **ἠλεκτρομηχανή**· || [θηλ. οὐσ.] **ἠλεκτροδυναμική**, ῆς, ἡ· électrodynamique, n. f. [φυσ.] μέρος τῆς φυσικῆς πραγματευόμενον περὶ τῆς ἐπ' ἀλλήλων ἐνεργείας τῶν ἠλεκτρικῶν ῥευμάτων, καθὼς καὶ περὶ τῆς ἐνεργείας τῶν ῥευμάτων ἐπὶ τῶν μαγνητῶν.

ἠλεκτροδύναμις, εως, ἡ· électrodynamie, n. f. [φυσ.] καλεῖται οὕτως ἡ ἔντασις τοῦ ἠλεκτρικοῦ **ῥεύματος** (courant) ἠλεκτρικῆς τινὸς στήλης. Ἡ μονὰς τῆς μετρήσεως τῆς ἐντάσεως εἶνε τὸ **ἀμπέριον** (ampère)· βλ. **ἠλεκτρομετρία.**

ἠλεκτροδυναμισμός, οῦ, ὁ· électrodynamisme, n. m. [φυσ.] καλεῖται οὕτω τὸ σύνολον τῶν φαινομένων τῶν παραγομένων ὑπὸ τῶν ἠλεκτρικῶν ῥευμάτων.

ἠλεκτροδυναμόμετρον, τό· électrodynamomètre, n. m. [φυσ.] ὄργανον χρήσιμον πρὸς μέτρησιν τῆς ἐντάσεως ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος καὶ ἰδίως ἐναλλασσομένων τοιούτων (alternatifs); ὑπάρχουσι πλεῖστα εἴδη ἠλεκτροδυναμομέτρων.

ἠλεκτροειδής, ής, ές· ὅμοιος ἠλέκτρῳ, ambrin, e.

ἠλεκτροεκτελεσθείς, εῖσα, έν· électrocuté, ée, n. et adj. λέγεται περὶ ἐκείνων ὧν ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις ἐκτελεῖται διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ· βλ. **ἠλεκτροεκτέλεσις.**

ἠλεκτροεκτέλεσις, εως, ἡ· électrocution, n. f. θανατικὴ ἐκτέλεσις τῶν κακούργων διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, exécution des criminels par l'électricité. Προσδένουσι τὸν κατάδικον ἐπὶ καθίσματος καὶ ἐφαρμόζουσι τὸ ἓν ἠλεκτρόδιον ἐπὶ τοῦ μετώπου, τὸ δὲ ἕτερον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ γαστροκνημίου καὶ κατόπιν διοχετεύουσι ῥεῦμα 1300 περίπου βολτίων.

ἠλεκτροενδοσκόπιον, ου, τό· électro-endoscope, n. m. ἠλεκτρικὸν ὄργανον συνιστάμενον ἀπὸ ἠλεκτρικὸν διὰ πυρακτώσεως λαμπτῆρα διαφόρου σχήματος, προωρισμένον νὰ φωτίζῃ τὰς φυσικὰς κοιλότητας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Βλ. καὶ **ἠλεκτρομεγαλοσκόπιον.**

ἠλεκτροζωϊκός, ή, όν· électroanimal, adj. et n. m. || **ἠλεκτροζωϊκὴ** (συσκευή), appareil électroanimal ; καλεῖται οὕτως ἐπιτραπέζιος συσκευὴ ἀποτελουμένη ἐκ πλείστων ὀργάνων, χρησιμευόντων διὰ τὴν διοχέτευσιν ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος εἴς τι μέρος. § **ἠλεκτρο-**

ζωϊκός, ή, όν· électrovital, ale, aux, λέγεται περὶ τῶν ἠλεκτρικῶν φαινομένων ἅτινα παρακολουθοῦσι τὰς ζωϊκὰς ἐνεργείας, se dit des phénomènes électriques accompagnant les actes vitaux.

ἠλεκτροζωϊκότης, ητος, ἡ· électrovitalisme, n. m. σύστημα ἀποδίδον εἰς τὸν ἠλεκτρισμὸν τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς, système qui attribue à l'électricité les phénomènes de la vie.

ἠλεκτροθεραπεία, ας, ἡ· électrothérapie, n. f. ἡ θεραπεία διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἡ **ἠλεκτροθεραπευτική**, électrothérapeutique, n. f.

ἠλεκτροθεραπευτικός, ή, όν· électrothérapique, adj. ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν ἠλεκτροθεραπείαν· ‖ [ούσ. θηλ.] ἠλεκτροθεραπευτική, ῆς, ἡ· électrothérapeutique, n. f. ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἰς τὴν θεραπευτικὴν ἥτις κατέστη ἤδη εὐρύτατος καὶ μεγίστης σπουδαιότητος κλάδος αὐτῆς.

ἠλεκτροθερμία, ας, ἡ· électrothermie, n. f. [ἰατρ.] χρῆσις τῆς ἐκ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ προερχομένης θερμότητος· βλ. καὶ **θερμοηλεκτρική**.

ἠλεκτροθερμικός, ή, όν· électrothermique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἠλεκτροθερμίαν.

ἠλεκτροθετικός, ή, όν· électropositif, ive, adj. [φυσ.] καλοῦνται οὕτω τὰ σώματα τὰ ἑλκόμενα ὑπὸ τοῦ ἀρνητικοῦ πόλου τῆς στήλης (pôle négatif de la pile) ; λέγεται ἐπίσης διὰ τὰ σώματα ἅτινα κατὰ τὴν ἠλεκτρόλυσιν, φέρονται πρὸς τὸ ἀρνητικὸν ἠλεκτρόδιον τῆς στήλης, se dit des corps qui, dans l'électrolyse, se portent à l'électrode négative de la pile.

ἠλεκτροϊατρικός, ή, όν· électromédical, ale, aux ; ὁ ἀναφερόμενος πρὸς τὸν ἠλεκτρισμὸν θεωρούμενον ὡς ἰατρικὸν μέσον, qui se rapporte à l'électricité considérée comme agent médical.

ἠλεκτροκαυστικός, ή, όν· électrocaustique, adj. ὁ διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καίων, καταστρέφων τι. § **ἠλεκτροκαυστική**, ἡ· électrocaustique, n. f. λέγεται ἡ καταστρεπτικὴ ἐνέργεια τῶν ζώντων ἱστῶν ὑπὸ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, action destructive de l'électricité sur les tissus vivants. § **ἠλεκτροκαυστικός**, εἶνε συνώνυμον τοῦ **γαλβανοκαυστικός**.

ἠλεκτροκινητήρ, ῆρος, ὁ· électromoteur, n. m. ἡ ἠλεκτροκινητήριος συσκευή, appareil électromoteur ; ‖ ἰσχυρὸς ἠλεκτροκινητήρ, un puissant électromoteur ; ‖ **ἠλεκτροκινητὴρ** ἢ **ἠλεκτροκινητήριος μηχανή**, moteur électrique (n. m.) ou électro-magnétique, καλεῖται οὕτω πᾶσα μηχανὴ ἐν ᾗ ἠλεκτρομαγνήτης τις παράγει **παλινδρομικὴν** κίνησιν (mouvement de va-et-vient) διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος. Ἡ χρῆσις τῶν ἠλεκτροκινητήρων δὲν εἶνε εἰσέτι λίαν πρακτική. Αἱ μετὰ συνεχοῦς ῥεύματος **δυναμοηλεκτρικαὶ** μηχαναὶ (machines dynamo électriques à courant continu) παρέχουσι λίαν ἁπλοῦν μέσον τῆς μεταδόσεως τοῦ μηχανικοῦ ἔργου εἰς ἀπόστασιν τινὰ ἀλλ' ἀπόλλυσι τοὐλάχιστον τὸ ἥμισυ τοῦ εἰρημένου ἔργου· ‖ ἠλεκτροκινητὴρ ἐναλλασσομένου ῥεύματος, alternomoteur.

ἠλεκτροκίνησις, εως, ἡ· électrification, n. f. ἰδιαίτερον φαινόμενον ἠλεκτρικῆς πληρώσεως (charge électrique), ὅπερ παρατηροῦσιν ἐπὶ μεμονωμένου κάλω (câble isolé) συγκοινωνοῦντος μεθ' ἑνὸς τῶν πόλων τῆς στήλης· [λέγουσιν ἐπίσης **ἠλέκτρισις**, électrisation, ἢ **ἠλεκτρικὴ ἀπορρόφησις**, absorption électrique]· ‖ ἠλεκτροκίνησις τῶν τροχιοδρόμων, électrification des tramways.

ἠλεκτροκινητήριος, ος, ον· électromoteur, trice, adj. ὁ παράγων ἠλεκτρικὴν κίνησιν, ὁ ἠλεκτρεγερτικός· ‖ ἠλεκτροκινητήριος δύναμις, force électromotrice.

ἠλεκτροκινητική, ῆς, ἡ· électrocinétique, n. f. σπουδὴ τῶν ἰδιοτήτων τῶν ῥευμάτων ἀνεξαρτήτως τῶν αἰτίων τῶν παραγόντων τὰ ῥεύματα ταῦτα.

ἠλεκτροκινηματογράφος, ου, ὁ· électromotographe, n. m. εἶδος τηλεγραφικῆς μηχανῆς ἐφευρεθείσης ὑπὸ τοῦ Ἔδισσων, λειτουργοῦσα ἄνευ ἠλεκτρομαγνήτου τῇ ἐνεργείᾳ χημικῆς τινος ἑνώσεως.

ἠλεκτροκίνητος, ος, ον· κινούμενος διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, mu par l'électricité ; ὅθεν κατ' ἐπέκτασιν ὁ ἠλεκτρικός, électrique, adj. ‖ ἠλεκτροκίνητος ἅμαξα, locomotive électrique ; ἤτοι ἡ δι' ἠλεκτρισμοῦ κινουμένη, (ἀντὶ ἀτμάμαξα).

ἠλεκτρολογία, ας, ἡ· électrologie, n. f. πραγματεία ἐπὶ τοῦ ἠλέκτρου, traité sur l'ambre jaune καὶ σπανίως πραγματεία ἐπὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

ἠλεκτρολογικός, ή, όν· électrologique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἠλεκτρολογίαν.

ἠλεκτρολόγος, ου, ὁ· électricien, n. m. ὁ κάμνων εἰδικὰς μελέτας ἐπὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, qui fait des études spéciales sur l'électricité ; ‖ ὁ καταγινόμενος ἐπὶ τῶν βιομηχανικῶν ἐφαρμογῶν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, celui qui s'occupe des applications industrielles de l'électricité ; [ἐπιθετικῶς] μηχανικὸς ἠλεκτρολόγος, un ingénieur électricien.

ἠλεκτρόλυσις, εως, ἡ· électrolyse (ἤλεκτρο καὶ λύσις, ἀποσύνθεσις, décomposition), n. f. [ἠλεκτρ.] ἀποσύνθεσις ἐπακολουθοῦσα τὴν δίοδον ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος, διὰ μέσου συνθέτου σώματος, καλοῦ ἀγωγοῦ τῆς ἠλεκτρικῆς, décomposition qui accompagne le passage du courant à travers un corps composé bon conducteur ; ‖ [φυσ. χημ.] **ἠλεκτρόλυσις**, électrolyse, n. f. ἀποσύνθεσις σώματος τινὸς δι' ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος, π. χ. **ἠλεκτρόλυσις ὕδατος**, électrolyse de l'eau, καλεῖται τὸ φαινόμενον τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ ὕδατος εἰς ὑδρογόνον καὶ ὀξυγόνον διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος· ‖ χημικὴ ἠλεκτρόλυσις, électrolyse chimique, ἤτοι τὸ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα

ἐπιδρῶν ἐπὶ χημικῆς τινος ἑνώσεως, καθισταμένης προηγουμένως ἀγωγοῦ ἐπιφέρει τὴν ἀποσύνθεσιν αὐτῆς. § ἠλεκτρόλυσις, εως, ἡ· électrolysation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσυνθέτειν σῶμά τι διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος, action de décomposer un corps par le courant électrique.

ἠλεκτρολύτης, ου, ὁ· électrolyseur, n. m. ὄργανον χρησιμοποιούμενον ἐν τῇ βιομηχανίᾳ καὶ λειτουργοῦν δι' ἠλεκτρολύσεως.

ἠλεκτρολυτικός, ή, όν· électrolytique, adj. ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν ἠλεκτρόλυσιν, qui a rapport à l'électrolyse ; ὁ γινόμενος δι'ἠλεκτρολύσεως, qui se fait par électrolysation ; || ἀποσύνθεσις, ἀνάλυσις ἠλεκτρολυτική, décomposition, analyse électrolytique.

ἠλεκτρολυτικῶς, [ἐπίρ.] électrolytiquement, adv. διὰ μεθόδων ἠλεκτρολυτικῶν, par des procédés électrolytiques : || ψευδάργυρος διαλυθεὶς ἠλεκτρολυτικῶς, du zinc dissous électrolytiquement.

ἠλεκτρόλυτον, ου, τό· électrolyte, n.m. σῶμα ὑποβαλλόμενον εἰς τὴν ἐνέργειαν ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος, ἵνα ἀποσυντεθῇ, corps soumis à l'action du courant pour être décomposé.

ἠλεκτρόλυτος, ος, ον· électrolysable, adj. ὁ δυνάμενος νὰ ἠλεκτρολυθῇ, qui peut être électrolysé ; ν' ἀποσυντεθῇ διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, décomposé par l'électricité ; || σώματα ἠλεκτρόλυτα, corps électrolysables. § ἠλεκτρόλυτος, ος, ον· électrolytique, adj. ὁ ἔχων τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἠλεκτρολύτου, qui a les caractères d'un électrolyte ; || σῶμα ἠλεκτρόλυτον, corps électrolytique.

ἠλεκτρολύω, μέλ. ύσω· électrolyser ; ἀποσυνθέτω διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, κάμνω τὴν ἠλεκτρόλυσιν τοῦ, faire l'électrolyse de ; || ἠλεκτρολύω σῶμά τι, électrolyser un corps ; βλ. ἠλεκτρόλυσις.

ἠλεκτρομαγνήτης, ου, ὁ· électroaimant, n. m. καλοῦνται ἠλεκτρομαγνῆται ῥάβδοι ἐξ εὐηλάτου σιδήρου (fer doux), περὶ τὰς ὁποίας εἶνε περιειλιγμένον σύρμα χάλκινον περικεκαλυμμένον διὰ μετάξης. Ἑνουμένων τῶν δύο ἄκρων τοῦ σύρματος μὲ τοὺς πόλους ἠλεκτρικῆς στήλης, ὥστε νὰ διέλθῃ δι' αὐτῶν τὸ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα, ἡ ῥάβδος γίνεται προσκαίρως μαγνήτης, ἅμα δ' ὡς παύσῃ ἡ διάβασις τοῦ ῥεύματος χάνει ἀμέσως ἡ ῥάβδος τὴν μαγνητικὴν αὐτῆς δύναμιν. Ἠλεκτρομαγνήτης τις δυνατὸν νὰ ἔχῃ σχῆμα ῥάβδου ἢ καὶ σχῆμα **πετάλου** καὶ τότε καλεῖται πεταλοειδής. Οἱ πεταλοειδεῖς ἠλεκτρομαγνῆται κατασκευάζονται συνήθως ἐκ τριῶν τεμαχίων, τουτέστιν ἐκ δύο εὐθυγράμμων ἠλεκτρομαγνητῶν καὶ ἐξ ἑνὸς τεμαχίου ἐξ εὐηλάτου σιδήρου τὸ ὁποῖον ἑνώνει τὰ δύο σκέλη. Ἡ ἰσχὺς τῶν ἠλεκτρομαγνητῶν εἶνε πολὺ ὑπερτέρα τῆς ἰσχύος τῶν ἐκ χάλυβος ἁπλῶν μαγνητῶν.

ἠλεκτρομαγνητικὴ δύναμις· βλ. μαγνητισμός· || ἠλεκτρομαγνητικὴ μηχανή, βλ. **ἠλεκτρομαγνητικός.**

ἠλεκτρομαγνητικός, ή, όν· électromagnétique, adj. ὁ ἔχων σχέσιν ἢ ἀνήκων εἰς τὸν ἠλεκτρομαγνητισμὸν (électromagnétisme). || **ἠλεκτρομαγνητικὰ φαινόμενα,** phénomènes électromagnétiques ; καλοῦνται οὕτω τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐνεργείας τῶν ἠλεκτρικῶν ῥευμάτων ἐπὶ τῶν μαγνητῶν ἢ μαγνητικῶν σωμάτων, καθὼς καὶ τὰ τῶν μαγνητῶν ἐπὶ τῶν ἠλεκτρικῶν ῥευμάτων· || **ἠλεκτρομαγνητικὴ μηχανή,** machine électromagnétique; καλοῦνται ἐν γένει ἠλεκτρομαγνητικαὶ μηχαναί, συσκευαὶ διὰ τῶν ὁποίων τὸ μηχανικὸν ἔργον μετατρέπεται εἰς ἠλεκτρισμόν· καὶ ἐὰν μὲν εἰς τὰς μηχανὰς ταύτας ἡ μετατροπὴ τοῦ μηχανικοῦ ἔργου εἰς ἠλεκτρισμὸν γίνηται τῇ συνεργείᾳ μονίμων μαγνητῶν, τότε αἱ μηχαναὶ καλοῦνται ἰδίως **ἠλεκτρομαγνητικαὶ** (magnétoélectriques ἢ ἁπλῶς magnéto), ἐὰν δὲ ἡ μετατροπὴ τῆς κινούσης δυνάμεως εἰς ἠλεκτρισμὸν γίνηται ἄνευ μονίμων μαγνητῶν ἀρχικῶς ὑπαρχόντων εἰς τὰς μηχανάς, αὗται καλοῦνται **δυναμοηλεκτρικαὶ** (dynamo-électriques ἢ ἁπλῶς dynamo). Μεταξὺ τῶν πρώτων εἶνε ἡ τοῦ Pixii καὶ ἡ τοῦ Clarke, εἰς τὰς δευτέρας δὲ ἀνήκουσιν ἡ τοῦ Gramme, ἡ τοῦ Siemens, ἡ τοῦ Edisson, κτλ. Διὰ τῶν τοιούτων μηχανῶν ἐπιτυγχάνεται σήμερον ἡ παραγωγὴ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος μεγάλης ἐντάσεως ἢ μεγάλης ποσότητος ὅπερ χρησιμοποιεῖται πρὸς ἠλεκτρικὸν φωτισμόν, πρὸς κίνησιν μηχανῶν ἐργοστασίων, σιδηροδρόμων, τυπογραφείων, κτλ. τοῦθ' ὅπερ διὰ τῶν ἠλεκτρικῶν στηλῶν θ' ἀπέβαινε δαπανηρότατον, ἐκτὸς τῶν ἄλλων μειονεκτημάτων τῶν ἠλεκτρικῶν στηλῶν.

ἠλεκτρομαγνητισμός, οῦ, ὁ· électromagnétisme, n. m. μέρος τῆς φυσικῆς πραγματευόμενον τὴν ἐνέργειαν τῶν ῥευμάτων ἐπὶ τῶν μαγνητῶν. Καλοῦσιν **ἠλεκτρομαγνητισμὸν** (électromagnétisme), τὸν μαγνητισμὸν τὸν παραγόμενον ἐξ ἐπαγωγῆς (par induction) διὰ τῆς **ἠλεκτρογαλβανικῆς** (électricité-galvanique) ἤτοι διὰ τῶν ῥευμάτων τοῦ **δυναμικοῦ ἠλεκτρισμοῦ** (électricité dynamique)· καλοῦσι δὲ **μαγνητοηλεκτρισμὸν** (magnéto-électricité) τὴν παραγωγὴν ἠλεκτρικῶν ῥευμάτων **διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ.** Τὰ δύο ταῦτα μέρη τῆς φυσικῆς εἶνε λίαν εὐδιάκριτα· βλ. καὶ **ἠλεκτρισμὸς δυναμικός.**

ἠλεκτρομεγαλοσκόπιον, ου, τό· électromégaloscope. n. m. ὄργανον ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Boisseau du Rocher, συνιστάμενον ἐξ ἠλεκτρικοῦ λαμπτῆρος διὰ πυρακτώσεως, μετὰ πρίσματος καὶ δύο φακῶν διατεθειμένων οὕτως ὥστε ὁ παρατηρητὴς ἔχει τὴν ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς ἐξεταζομένης κοιλότητος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, οἷαι εἰσὶν ἡ κύστις (la vessie), ὁ στόμαχος (l'estomac), τὸ παχὺ ἔντερον (le rectum). Βλ. καὶ **ἠλεκτροενδοσκόπιον.**

ἠλεκτρομεταλλουργία, ας, ἡ· électrométallurgie, n. f. ἐξαγωγὴ καὶ κάθαρσις τῶν μετάλλων δι' ἠλεκτρικῶν μεθόδων, extraction et affinage des métaux par des procédés

électriques ; ἐφαρμόζεται ἰδίως εἰς τὸν χαλκόν, τὸ ἀργίλλιον, τὸ μαγνήσιον κτλ. || ἐπίσης ἡ κατεργασία τῶν μετάλλων διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ· συνηθέστερον καλοῦσιν ταύτην **ἠλεκτροτυπίαν.**

ἠλεκτρομεταλλουργικός, ή, όν· électrométallurgique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν ἠλεκτρομεταλλουργίαν.

ἠλεκτρομετρία, ας, ἡ, électrométrie, n. f. μέρος τῆς φυσικῆς πραγματευόμενον τὴν καταμέτρησιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ· βλ. ἠλεκτρισμός. Μέχρι τῆς σήμερον δὲν εἶνε γνωστὴ παρὰ τῆς ἐπιστήμης ἡ φύσις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Παρατηροῦνται μόνον τὰ διάφορα αὐτοῦ ἀποτελέσματα, ἅτινα ἄγουσιν εἰς διαφόρους ὑποθέσεις. Εἶνε πολὺ δύσκολος ἡ ἐξακρίβωσις θετικοῦ τινος εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα. Ὡς εἰς πάντα τὰ σώματα ὑπάρχει θερμότης τις, οὕτως ὑπάρχει ἐπίσης καὶ **δυναμικόν** τι (un certain potentiel).

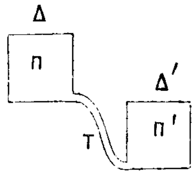
Τὴν θερμοκρασίαν σώματος τινὸς ἀντιλαμβανόμεθα διὰ τῆς διαφορᾶς τῆς ὑπαρχούσης θερμότητος ἐν τῷ σώματι πρὸς τὴν θερμοκρασίαν ἑτέρου σώματος. Ἁπτόμενοι σώματος τινὸς λέγομεν ὅτι εἶνε θερμὸν ἢ ψυχρὸν καθ' ὅσον ἡ θερμοκρασία αὐτοῦ εἶνε ὑψηλοτέρα ἢ χαμηλοτέρα τῆς θερμοκρασίας τῆς χειρὸς ἡμῶν.

Ὅθεν, ὅπως λάβωμεν γνῶσιν τῆς θερμοκρασίας σώματος τινὸς συγκρίνομεν ταύτην πρὸς τὴν θερμοκρασίαν ἄλλου σώματος ὡρισμένου (τῆς τοῦ πάγου)· ἡ λαμβανομένη θερμοκρασία δὲν εἶνε ἀπόλυτος ἀλλὰ σχετικὴ (καθόσον συγκρίνομεν αὐτὴν πρὸς τὴν τοῦ πάγου ἥντινα λαμβάνομεν ὡς βάσιν). Ἡ σύγκρισις τῆς **διαφορᾶς τῶν δυναμικῶν** (différence de potentiels), ἡ ὑπάρχουσα μεταξὺ διαφόρων σωμάτων καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας τῆς διαφορᾶς αὐτῆς, εἶνε τὸ καλούμενον **ἠλεκτρισμός.** Τὰ σώματα διαιροῦνται εἰς **καλοὺς ἀγωγοὺς** καὶ εἰς **κακοὺς ἀγωγοὺς ἠλεκτρισμοῦ** (βλ. λέξιν)· ὁ κάλλιστος πάντων ἀγωγὸς εἶνε ὁ ἄργυρος, μετὰ τοῦτον δὲ εἶνε ὁ χαλκός, ὅστις καίτοι ὀλιγώτερον καλὸς ἀγωγός, χρησιμοποιεῖται περισσότερον ὡς εὐωνότερος τοῦ ἀργύρου.

Ἡ σύγκρισις ἢ ἡ ἀναλογία μεταξὺ τῆς θερμότητος καὶ τῆς ἠλεκτρικῆς εἶνε ἡ ἀκόλουθος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν μετάδοσιν ταύτης ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα. Γνωστὸν ἐκ τῆς φυσικῆς ὅτι, ἡ θερμότης μεταδίδεται εἰς ἕτερον σῶμα διὰ διοχετεύσεως (διὰ τῶν μορίων τοῦ σώματος) ἢ δι' ἀκτινοβολίας. Ἐὰν εἰς θερμόν τι σῶμα πλησιάσωμεν τὸ περιέχον τὸν ὑδράργυρον ἄκρον θερμομέτρου τινός, παρατηροῦμεν παραυτα τὴν ὕψωσιν τῆς στήλης τοῦ ὑδραργύρου· ἡ θερμοκρασία κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην διωχετεύθη. Ἐὰν ἑνώσωμεν δύο σώματα, ἔχοντα διάφορον θερμοκρασίαν, διὰ καλοῦ τινος ἀγωγοῦ, θὰ διοχετευθῇ διὰ τοῦ ἀγωγοῦ τούτου, ἐκ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἕτερον σῶμα, ἀνάλογος θερμότης μέχρις ὅτου ἐπέλθῃ ἐξίσωσις τῆς θερμοκρασίας εἰς ἀμφότερα τὰ σώματα.

Ὁπόταν ἑνώσωμεν δι' ἀγωγοῦ δύο σώματα ἔχοντα **διάφορον δυναμικὸν** (potentiel différent), θὰ συμβῇ τὸ αὐτὸ ὅπως καὶ διὰ τὴν θερμότητα, ἤτοι θὰ παραχθῇ ῥεῦμα ἐκ τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸ ἕτερον σῶμα, μέχρις ὅτου ἐπέλθῃ ἐξίσωσις, ἤτοι ἀποκατασταθῇ ἰσορροπία μεταξὺ τῶν δύο **δυναμικῶν** (potentiels), τότε δὲ λέγομεν ὅτι ὑπάρχει **ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσις** (décharge).

Τὸ ἀνωτέρω συμπέρασμα δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν καὶ διὰ τῆς ἑξῆς συγκρίσεως. Ἔστω δύο δοχεῖα Δ καὶ Δ' πεπληρωμένα διά τινος ἀερίου,

μὲ διάφορον πίεσιν Π καὶ Π' καὶ ὅτι Π > Π'. Ἐὰν ἑνώσωμεν τὰ δύο δοχεῖα Δ καὶ Δ' διά τινος σωλῆνος Τ καὶ συγκοινωνήσωμεν ταῦτα, θέλει παραχθῇ ῥεῦμα ἀέρος ἐν τῷ σωλῆνι Τ ἐκ τοῦ Δ πρὸς τὸ Δ' ἀνάλογον τῆς διαφορᾶς τῶν πιέσεων Π καὶ Π'. Τὸ ῥεῦμα δὲν θὰ ὑφίσταται πλέον ὅταν ἐξισωθῶσιν αἱ πιέσεις ἤτοι ὅταν Π = Π'.

Ἂν ἤδη, ἀντὶ τῶν δι' ἀερίου πεπληρωμένων δοχείων ὑποθέσωμεν δύο σώματα ἔχοντα διάφορα δυναμικὰ (des potentiels différents) καὶ ἑνώσωμεν αὐτὰ διά τινος ἀγωγοῦ, θέλει παραχθῇ ῥεῦμα ἐπὶ τοῦ ἀγωγοῦ, ὅπερ εἶνε τὸ **ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα.**

Ἐὰν ἡ διαφορὰ τῶν δυναμικῶν Ρ καὶ Ρ' εἰς τὰ δύο σώματα μένῃ σταθερὰ καὶ τὸ παραγόμενον ῥεῦμα θὰ ἦνε σταθερόν. Ὁ σκοπὸς παντὸς μηχανήματος προωρισμένου εἰς παραγωγὴν ἠλεκτρισμοῦ εἶνε, τὸ νὰ παράγῃ καὶ διατηρῇ, μεταξὺ δύο σημείων καλουμένων πόλων, **διαφορὰν δυναμικῶν ὡρισμένην** (différence de potentiels determinée).

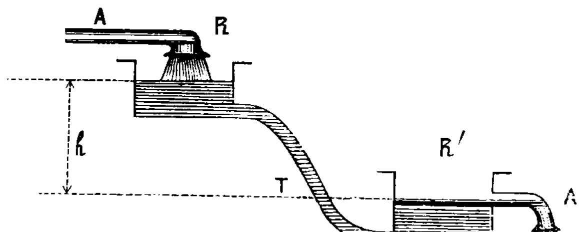
Δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν τὸ πείραμα τῶν δύο δοχείων ὑποθέτοντες αὐτὰ πεπληρωμένα δι' ὕδατος ἀντὶ ἀέρος. Ἔστω ἡ διαφορὰ τῆς στάθμης ἴση μὲ h. Ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο ὥστε ἡ διάβασις τοῦ ὕδατος διὰ τοῦ σωλῆνος Α νὰ ἦνε ἡ αὐτὴ καὶ εἰς τὸν σωλῆνα Α' καὶ ἡ τομὴ τοῦ σωλῆνος Τ ἴση περίπου πρὸς τὴν τοῦ Α. Ἐὰν ὡρισμένη ποσότης ὕδατος εἰσέρχηται ἐν τῷ δοχείῳ R, θέλει παραχθῇ ῥεῦμα ἐν τῷ σωλῆνι Τ σταθερὸν βαῖνον πρὸς τὸ δοχεῖον R'. Οὕτω παράγεται καὶ ῥεῦμα ἠλεκτρικὸν σταθερὸν ἂν ἑνώσωμεν δύο σώματα διαφόρου δυναμικοῦ σταθεροῦ, καὶ τὸ ῥεῦμα τοῦτο θέλει ἔχει διεύθυνσιν ἐκ τοῦ ἔχοντος μεγαλείτερον δυναμικὸν πρὸς τὸ ἔχον μικρότερον. Οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται τὰς ἐκφράσεις température électrique, pression électrique, niveau électrique, tension électrique, force-électromotrice, καὶ différence de potentiel δι' ἐκεῖνο

ὅπερ ἡμεῖς ὀνομάζομεν **ἠλεκτρεγερτικὴν δύναμιν.**

Συνηθέστερον ὅμως μεταχειρίζονται τοὺς ὅρους force-électromotrice καὶ différence de potentiel.

Σπουδὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος
(Étude du courant électrique.)

Ἐξετάσωμεν ἤδη τί συμβαίνει εἰς τὸ παραγόμενον ῥεῦμα ἐν τῷ σωλῆνι Τ. Τὸ ῥεῦμα ἐν αὐτῷ εἶνε σταθερόν, ἡ δὲ ἔντασις τούτου ἐξαρτᾶται ὄχι μόνον ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ ὕψους τῆς στάθμης h, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἀντιστάσεως ἣν παρουσιάζει ὁ σωλὴν κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ ὕδατος· ἡ ἀντίστασις αὕτη τοῦ σωλῆνος ἐξαρτᾶται ἑκάστοτε ἐκ τῶν διαστάσεών του καὶ ἐκ τῆς τριβῆς τοῦ ὕδατος ἐν τῷ σωλῆνι, ἐφ' ὅσον δὲ ὁ σωλὴν εἶνε καθαρώτερος (ἐπιφάνεια λειοτέρα), μεγαλειτέρας διαμέτρου καὶ μικροτέρου μήκους, ἡ ἀντίστασις εἶνε μικροτέρα. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ δι' ἀγωγὸν ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος, π. χ. σύρμα ὀρειχάλκινον παρουσιάζει μεγαλειτέραν ἀντίστασιν εἰς τὴν διάβασιν τοῦ ῥεύματος, ἐφ' ὅσον τὸ σύρμα εἶνε μικροτέρας διαμέτρου καὶ μεγαλειτέρου μήκους.

Ἠλεκτρεγερτικὴ δύναμις εἶνε ἡ αἰτία ἡ παράγουσα τὸ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα.

Ἡ ἠλεκτρεγερτικὴ δύναμις εἰς ἓν **στοιχεῖον** (élément) ἢ εἰς μηχανήν τινὰ εἶνε ὡς ἡ πίεσις τοῦ ὕδατος ἡ ἀναγκάζουσα αὐτὸ νὰ διοχετευθῇ διὰ τοῦ σωλῆνος Τ. Ἡ ἀναλογία ἢ ἡ σύγκρισις αὕτη εἶνε τελεία καθόσον ἡ ἔντασις ῥεύματος εἰς ἀγωγόν τινὰ εἶνε ἀνάλογος τῷ ὄγκῳ (ποσότητος τοῦ διοχετευομένου ὕδατος, ὁ δὲ ἀγωγὸς δὲν εἶνε ἄλλο τι διὰ τὸ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα, ἢ ὅ,τι ὁ σωλὴν διὰ τὸ ὕδωρ.

Ὁ ἀγωγὸς ἀντιτάσσει ἀντίστασιν εἰς τὸ διερχόμενον ῥεῦμα, ὅπως ὁ σωλὴν ἀντιτάσσει τοιαύτην εἰς τὸ δι' αὐτοῦ διοχετευόμενον ὕδωρ.

Ἠλεκτρικοῦ τινὸς ῥεύματος διερχομένου διά τινος ἀγωγοῦ δέον νὰ γνωρίζωμεν τρία τινά.

1ον) Τὴν **διαφορὰν τῶν δυναμικῶν** μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων τοῦ ἀγωγοῦ, ἤτοι τὴν **ἠλεκτρεγερτικὴν δύναμιν** (force-électromotrice ou différence de potentiel). *

2ον) Τὴν ἔντασιν τοῦ ῥεύματος (l'intensité).

3ον) Τὴν **ἀντίστασιν** τοῦ ἀγωγοῦ (résistance du circuit ou du conducteur).

Ἠλεκτρικαὶ μονάδες (Unités électriques). Τῷ 1863 συνεστήθη ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπιτροπὴ πρὸς καθορισμὸν τῶν ἠλεκτρικῶν μονάδων, κατόπιν δὲ ἐρευνῶν καὶ πειραμάτων ἐπὶ ὁλόκληρον ὀκταετίαν καθιέρωσαν ὡς μονάδας τὸ **μέτρον** (mètre), τὸ **γραμμάριον** (gramme) καὶ τὸ **δευτερόλεπτον** (seconde). Τῷ 1873 τῇ προτάσει τοῦ W. Thomson ἀντικατέστησαν τὸ μέτρον διὰ τοῦ **ὑφεκατομέτρου** (centimètre), ἵνα ἡ μονὰς τοῦ μήκους ᾖ σύμφωνος μετὰ τῆς μονάδος τοῦ βάρους (ἤτοι τῆς μάζης), ὅπερ εἶνε τὸ γραμμάριον (gramme), ἤτοι τὸ βάρος **κύβου** (centimètre cube) ὕδατος ἀπεσταγμένου θερμοκρασίας τεσσάρων βαθμῶν τοῦ ἑκατονταβάθμου θερμομέτρου (Κελσίου). Μεταποιηθὲν τοιουτοτρόπως τὸ σύστημα ἐκλήθη centimètre-gramme-seconde system of units καὶ κατὰ συγκοπὴν τῶν λέξεων C. G. S. system, ἤτοι **σύστημα μονάδων ὑφεκατομέτρου-γραμμαρίου δευτερολέπτου.**

Ἐκ τῶν μονάδων C. G. S. ἀπορρέουσιν αἱ ἠλεκτρικαὶ μονάδες κληθεῖσαι **Ὤμιον** (Ohm), **Βόλτιον** (Volt), καὶ **Ἀμπέριον** (Ampère).

Ἐπειδὴ αἱ εἰρημέναι μονάδες δὲν ἦσαν ἐπίσης κατάλληλοι διά τινας ὑπολογισμούς, ἄνευ τῆς χρήσεως πολλῶν ἀριθμῶν καὶ δεκαδικῶν, προσέθεσαν πρὸ τούτων λέξεις σημαινούσας τὰ πολλαπλάσια καὶ ὑποπολλαπλάσια, π. χ. ἡ λέξις micro ἢ micr σημαίνει τὸ **ἑκατομμυριοστὸν** (millionième) τῆς μονάδος, καὶ milli τὸ **χιλιοστὸν** (millième); ἡ λέξις kilo ἢ kil δεικνύει **χιλίας** (mille) μονάδας, καὶ ἡ λέξις méga ἢ meg ἓν **ἑκατομμύριον** μονάδας (un million)· π. χ. λέγουσι kilampère (**χιλιαμπέριον**) διὰ χίλια **ἀμπέρια** (ampères) καὶ microvolt (**ἑκατομμυριοστιβόλτιον**) διὰ τὸ ἑκατομμυριοστὸν τοῦ **βολτίου** (volt). Τῷ 1881 ἐν Γαλλίᾳ παρεδέχθησαν τὸ ἀνωτέρω ἀγγλικὸν σύστημα.

Νόμος Ohm (Loi Ohm). Οὗτος παρίσταται διὰ τοῦ τύπου $I = \frac{E}{R}$ ἔνθα I = ἔντασις, E = ἠλεκτρεγερτικὴ δύναμις, καὶ R = ἀντίστασις ἀγωγοῦ.

* Ἐπὶ τὸ ἀκριβέστερον *ἠλεκτρεγερτικὴ δύναμις* εἶνε ἡ παράγουσα τὸ ἠλεκτρικὸν ῥευστὸν αἰτία (force électromotrice), *διαφορὰ δὲ τῶν δυναμικῶν* (différence de potentiels) εἶνε ἡ ἔκφρασις μέτρου ἠλεκτρεγερτικῆς δυνάμεως. Ἡ φράσις ἠλεκτρεγερτικὴ δύναμις ἁρμόζει μᾶλλον διὰ στοιχεῖον ἢ μηχανήν, ἐνῷ διαφορὰ δυναμικοῦ (différence de potentiel) ἁρμόζει διὰ δύο σημεῖα ἀγωγοῦ ἢ καὶ εἰς τοὺς πόλους, εἶνε δὲ διάφορον τὸ ἓν ἐκ τοῦ ἄλλου, ἂν καὶ οὐχὶ σπανίως οἱ Γάλλοι δίδουσι καὶ τὰς δύο ὀνομασίας ἐννοοῦντες τὴν ἠλεκτρεγερτικὴν δύναμιν. Ἡ διαφορὰ τῶν δυναμικῶν μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων ἀγωγοῦ ἢ μεταξὺ τῶν πόλων ἐνεργεῖ πραγματικῶς ὡς δύναμις, παράγουσα τὸ ῥεῦμα.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω τύπου ἐξάγεται ὅτι,

Ἡ ἔντασις ῥεύματος εἶνε ἀνάλογος τῆς ἠλεκτρεγερτικῆς δυνάμεως, καὶ ἀντιστρόφως ἀνάλογος τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἀγωγοῦ.

Ἐπίσης ἐκ τοῦ αὐτοῦ τύπου λαμβάνομεν καὶ

$$E = I.R \quad \text{καὶ} \quad R = \frac{E}{I}$$

Ἡ μονὰς τῆς ἀντιστάσεως ἥτις καλεῖται τὴν σήμερον Ὤμιον (Ohm) παρίσταται διὰ τοῦ συμβόλου R. Ἡ ὑλικὴ παράστασις τῆς εἰρημένης μονάδος ἤτοι ὁ **διακριβωτὴρ** (étalon-type) ὑπάρχει ἐν Λονδίνῳ, Βερολίνῳ, Παρισίοις καὶ ἀλλαχοῦ.

Unité de résistance. **Μονὰς ἀντιστάσεως** (Ohm). Ἡ μονὰς ἀντιστάσεως ἐκλήθη Ὤμιον (Ohm), εἶνε δὲ ἡ ἀντίστασις σιδηροῦ σύρματος μήκους 100 μέτρων καὶ διαμέτρου 0,004. Εἶνε ὡσαύτως ἡ ἀντίστασις 357 μέτρων χαλωδίου ἑπταχλώνου χρησιμοποιουμένου διὰ τὰ ναύχλαστρα.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Bréguet καθορισθεῖσα καὶ ἐν Γαλλίᾳ παραδεδεγμένη μονὰς ἐκαλεῖτο χιλιόμετρον ἀντιστάσεως (kilomètre de résistance), παρίστατο δὲ ὑπὸ σιδηροῦ τηλεγραφικοῦ σύρματος πάχους 4 χιλιοστομέτρων καὶ μήκους 1000 μέτρων· διὰ τούτου σήμερον ἐν Γαλλίᾳ μετρεῖται ἡ ἀντίστασις ἐν τοῖς τηλεγραφείοις ὡς ἑξῆς, 1000 μέτρα σιδηροῦ τηλεγραφικοῦ χαλωδίου διαμέτρου 0μ., 004 = 10 Ohm.

Ἐν Γερμανίᾳ γίνεται χρῆσις τῆς μονάδος Siemens ὡς μονάδος ἀντιστάσεως. Ἡ μονὰς ἀντιστάσεως Siemens εἶνε ἡ ἀντίστασις στήλης ὑδραργύρου καθαροῦ 1 μέτρου μήκους καὶ διατομῆς 1 τετραγωνικοῦ χιλιοστομέτρου εἰς θερμοκρασίαν 0°. Ἡ μονὰς αὕτη τοῦ Siemens εἶνε κατά τι μικροτέρα τῆς μονάδος Ohm.

Οὕτως ἡ μονὰς Ohm μετρουμένη διὰ στήλης ὑδραργύρου ὡς ἡ τοῦ Siemens εἶνε 1μ, 0864 ἡ δὲ μονὰς Siemens εἶνε 0μ,9536 τῆς μονάδος Ohm, ἑπομένως πρὸς μετατροπὴν μονάδων Siemens εἰς μονάδας Ohm καὶ ἀντιστρόφως, ἀρκεῖ ὁ πολλαπλασιασμὸς διὰ τῶν ἀνωτέρω συντελεστῶν. Ὑπάρχει εἰσέτι καὶ ἑτέρα μονὰς ἀντιστάσεως καλουμένη Jacobi.

Λέγοντες ἐπὶ παραδείγματι ὅτι ἀντίστασίς τις εἶνε 3 Ohm ἐννοοῦμεν ὅτι εἶνε τρὶς μεγαλειτέρα στήλης ὑδραργύρου 1μ,0486 ἢ τρὶς μεγαλειτέρα σύρματος σιδηροῦ 100 μέτρων μήκους καὶ 0μ,004 διαμέτρου.

Μονὰς ἀντιστάσεως ὄρχων μηχανικοῦ (parc de génie) τῆς Γαλλίας. Ἡ μονὰς αὕτη εἶνε ἡ ἀντίστασις σιδηροῦ σύρματος 1μ. μήκους καὶ 0μ,004 διαμέτρου εἰς θερμοκρασίαν 0° ἑκατονταβάθμου θερμομέτρου (Κελσίου).

Διὰ τὰς μεγάλας ἀντιστάσεις χρησιμοποιεῖται ὡς μονὰς τὸ **μεγαώμιον** = Megohm = 1000000 Ohm, διὰ δὲ τὰς πολὺ μικρὰς τὸ **μικρώμιον** microhm $= \frac{1}{1000000}$ Ohm.

Πίναξ μονάδων* Jacobi, Siemens, Ohm *καὶ τηλεγραφείου.

	Jacobi	*Siemens*	*Ohm*	*Τηλεγρ.*
Jacobi	1	0,6675	0,0367	0,065
Siemens	1,498	1	0,9536	0,0977
Ohm	1,570	1,0486	1	0,1024
Τηλεγρ.	15,34	10,23	9,760	1

Αἱ μονάδες αὗται κατηργήθησαν ἀφ' ὅτου τὸ 1881 συνῆλθεν εἰς Παρισίους διεθνὲς συνέδριον ὁρίσαν ὡς μονάδα τὸ Ὤμιον τῆς Βρετανικῆς συνεννοήσεως (Ohm de l'Association Britanique).

Μέτρησις ἀντιστάσεως ἀγωγῶν. Ἡ ἀντίστασις ἀγωγοῦ τινος ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ μήκους καὶ τῆς τομῆς αὐτοῦ, εἶνε δὲ ἀνάλογος τοῦ μήκους, ἀντιστρόφως ἀνάλογος τῆς τομῆς, καὶ ἀνάλογος τοῦ **συντελεστοῦ τῆς εἰδικῆς ἀντιστάσεως** (coefficient de résistance spécifique). Ἡ ἀντίστασις εἶνε ὡσαύτως ἀντιστρόφως ἀνάλογος τοῦ βάρους διὰ τὸ αὐτὸ μῆκος ἀγωγοῦ τινος.

Καλοῦντες l τὸ μῆκος, s τὴν τομὴν εἰς χιλιοστὰ καὶ R τὴν ἀντίστασιν ἀγωγοῦ τινος διὰ τοῦ τύπου $R = K\frac{l}{s}$, ἔνθα K εἶνε ὁ **συντελεστὴς τῆς εἰδικῆς ἀντιστάσεως τοῦ μετάλλου** (coefficient de résistance spécifique).

Διὰ κυλινδρικοὺς ἀγωγοὺς ὁ ἀνωτέρω τύπος τίθεται ὑπὸ τὴν μορφὴν $R = K\frac{l}{d^2} \times \frac{4}{\pi}$ [d=διάμετρος ἀγωγοῦ, π=3,1416 λόγος τῆς περιφερείας πρὸς τὴν διάμετρον]

$$R = K\frac{l}{s} = K\frac{l}{\frac{\pi d^2}{4}} = K\frac{4.l}{\pi d^2}$$

Ὁ συντελεστὴς K ἐκφράζεται εἰς Ohm-millimètres.

Ohm millimètres εἶνε ἡ ἀντίστασις εἰς Ohm ἀγωγοῦ μήκους 0 μ., 001 καὶ τομῆς 0 □ μ., 001 τετραγ. χιλιομέτρου.

Ἡ ἀντίστασις ἀγωγοῦ εὑρίσκεται ἐπίσης διὰ τοῦ τύπου $R = \frac{l}{S\gamma}$ ἔνθα l=μῆκος, S=τομὴ εἰς τετραγωνικὰ χιλιοστόμετρα, γ = συντελεστὴς ἀγωγιμότητος (conductibilité; βλ. κατωτέρω).

Παράδειγμα :

Εὑρεθήτω ἡ ἀντίστασις ἀγωγοῦ σιδηροῦ μήκους 8,000 μ. καὶ τομῆς 0 μ., 004 □ τετραγ. χιλιοστομέτρων.

Εὑρίσκομεν εἰς τὸν πίνακα τῆς ἀγωγιμότητος (conductibilité) γ = 6,73, ἀντικαθιστῶντες δὲ τὰς τιμὰς εἰς τὸν τύπον ἔχομεν

$$R = \frac{l}{S\gamma} = \frac{8000}{4 \times 6{,}73} = 293 \quad \text{μονάδας.}$$

Αἱ διὰ τοῦ τύπου τούτου μονάδες εἶνε Siemens.

Σημείωσις. $R = K\frac{l}{S}$ καὶ $R = \frac{l}{S\gamma}$ ἄρα

$K \frac{1}{S} = \frac{1}{S\gamma}$ ἢ $K = \frac{1}{\gamma}$. K συντελεστὴς εἰδικῆς ἀντιστάσεως, $\frac{1}{\gamma}$ = συντελεστὴς ἀγωγιμότητος.

Ἡ ἀντίστασις ἀγωγοῦ τινος μεταβάλλεται μετὰ τῆς θερμοκρασίας αὐτοῦ. Διὰ τοὺς μεταλλικοὺς ἀγωγοὺς ἡ ἀντίστασις αὐξάνει αὐξανομένης τῆς θερμοκρασίας, διὰ δὲ τὰ ἀμέταλλα σώματα ἡ ἀντίστασις ἐλαττοῦται αὐξανομένης τῆς θερμοκρασίας.

Πίναξ ἀντιστάσεων εἰς Ohm διαφόρων μετάλλων καὶ συγχωνευμάτων (alliages).

Ὁ ἑπόμενος πίναξ ἐπιτρέπει, γνωστοῦ ὄντος τοῦ μήκους καὶ τῆς ἐγκαρσίου τομῆς ἀγωγοῦ τινος ἐκ γνωστοῦ μετάλλου, ἢ τοῦ μήκους καὶ τῆς διαμέτρου (ἐὰν ὁ ἀγωγὸς ἦνε κυλινδρικός), ἢ τοῦ μήκους καὶ τοῦ βάρους, νὰ ὑπολογίσωμεν τὴν ἀντίστασιν εἰς θερμοκρασίαν 0^0. Κατόπιν τῶν γνωστῶν δεδομένων χρησιμοποιεῖται εἷς τῶν 3 συντελεστῶν α, α', α'', δέον δὲ νὰ προσέχωμεν ὅπως πάντοτε τὸ μῆκος, ἡ τομή, ἡ διάμετρος καὶ τὸ βάρος ἐκφράζηται εἰς μονάδας ἀναλόγους.

Unité de force électro-motrice. Μονὰς ἠλεκτρεγερτικῆς δυνάμεως. Ἡ μονὰς αὕτη ἐκλήθη βόλτιον (Volt) παρισταμένη διὰ τοῦ συμβόλου E. Δὲν ὑπάρχει διακριβωτὴρ (étalon) τῆς μονάδος ταύτης, οὐχ' ἧττον προσδιώρισαν ὅσον τὸ δυνατὸν ἀκριβέστερον τὴν ἠλεκτρεγερτικὴν δύναμιν διαφόρων στοιχείων, π. χ. ἐν στοιχεῖον τῆς στήλης Δανιὴλ (pile Danielle), ὅταν ὁ χαλκὸς ἐμβαπτίζηται ἐν κεχορεσμένῃ διαλύσει θειϊκοῦ χαλκοῦ (sulfate de cuivre) καὶ ὁ ψευδάργυρος ἐν κεχορεσμένῃ διαλύσει θειϊκοῦ ψευδαργύρου (sulfate de zinc), χωριζομένων τῶν ὑγρῶν διὰ πορώδους ἀγγείου, παράγει ἠλεκτρεγερτικὴν δύναμιν 1,079 βολτίου, ἤτοι ἡ τιμὴ τῆς ἠλεκτρεγερτικῆς δυνάμεως 1 στοιχείου (élément) Δανιὴλ ἐκφραζομένη εἰς βόλτια εἶνε 1,079.

Διακριβωτικὴ στήλη (Pile-étalon Latimer Clark). Πρὸς μέτρησιν ἠλεκτρεγερτικῶν δυνάμεων χρησιμοποιεῖται καὶ τὸ στοιχεῖον Latimer-Clark τοῦ ὁποίου ἡ ἠλεκτρεγερτικὴ δύναμις εἰς βόλτια καὶ εἰς θερμοκρασίαν $15^0 5$ (ἑκατ.) εἶνε 1,435. Ἡ αὔξησις τῆς θερμοκρασίας ἐλαττώνει τὴν ἠλεκτρεγερτικὴν δύναμιν κατὰ 0,6 ἐπὶ τοῖς 100 δι' ἕνα βαθμὸν (ἑκατ.) καὶ διὰ θερμοκρασίαν περιλαμβανομένην μεταξὺ $+10^0$ καὶ—10^0 βαθμῶν, ἤτοι 10 βαθμῶν ἄνω ἢ κάτω τοῦ 0.

Ὁ ἀρνητικὸς πόλος τοῦ στοιχείου Latimer-Clark ἀποτελεῖται ἐξ ὑδραργύρου καθαροῦ κεκαλυμμένου διὰ μίγματος (pâte) παραγομένου διὰ βράσεως θειϊκοῦ ὑδραργύρου (sulfate de mercure) ἐν κεχορεσμένῃ διαλύσει θειϊκοῦ ψευδαργύρου (sulfate de zinc). Ὁ θετικὸς πόλος ἀποτελεῖται ἐκ ψευδαργύρου καθαροῦ ἐναποτιθεμένου ἐπὶ τοῦ μίγματος.

Πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἀνωτέρω στοιχείου διαλύεται θειϊκὸς ψευδάργυρος (sulfate de zinc) ἐντὸς διυλισμένου ζέοντος ὕδατος μέχρι κορέσεως, ἀκολούθως ψύχεται καὶ μεταγγίζεται τὸ ἄνωθεν τῶν κρυστάλλων ὑγρόν, ὅπερ

ΜΕΤΑΛΛΑ	Ἀντίστασις κύβου πλευρᾶς 1 ἑκατοστοῦ (Résistance spécifique) α	Ἀντίστασις ἀγωγοῦ 1μ. μήκους καὶ 0μ.,101 διαμέτρου α'	Ἀντίστασις σύρματος 1 μ. μήκους καὶ βάρους 1 γραμμαρίου. α''	Αὔξησις ἀντιστάσεως δι' αὔξησιν θερμοκρασίας κατὰ 1ο.
	Microhms	*Ohms*	*Ohms*	
Ἄργυρος ἐψημένος (recuit)	1,521	0,01937	0,1544	0,00377
» ψυχρήλατος (écroui)	1,652	0,02103	0,1680	—
Χαλκὸς ἐψημένος	1,616	0,02057	0,1440	0,00388
» ψυχρήλατος	1,652	0,02104	0,1469	—
Χρυσὸς ἐψημένος	2,081	0,02650	0,4080	0,00365
» ψυχρήλατος	2,118	0,02697	0,4150	—
Ἀργίλλιον ἐψημένον	2,945	0,03751	0,0757	0,00365
Ψευδάργυρος πεπιεσμένος	5,689	0,1166	0,4067	0,00365
Λευκόχρυσος ἐψημένος	9,158	0,07244	1,9600	—
Σίδηρος ἐψημένος	9,825	0,1251	0,7654	0,0063
Νικέλιον ἐψημένον	12,60	0,1604	1,0710	—
Κασσίτερος πεπιεσμένος	13,36	0,1701	0,9738	0,00365
Μόλυβδος πεπιεσμένος	19,85	0,2526	2,257	0,00387
Ἀντιμόνιον πεπιεσμένον	35,90	0,4571	2,411	0,00389
Βισμούθιον πεπιεσμένον	132,7	1,6890	13,030	0,00354
Ὑδράργυρος ρευστὸς	96,19	1,2247	13,060	0,00072
Συγχώνευμα 2μ. ἀργ. καὶ 1μ. λευχ.	24,66	0,3140	2,959	0,00031
Ἄργυρος Γερμανικὸς	21,17	0,2695	1,850	0,00044
Συγχώνευμα 2 μ. χρυσοῦ καὶ 1 μ. ἀργύρου	10,99	0,1399	1,668	0,00065

καὶ μίγνυται μὲ θειϊκὸν ὑδράργυρον (sulfate de mercure) καθαρόν, τὸ μίγμα τοῦτο θερμαίνεται ἐκ νέου ὅπως ξηρανθῇ. Τὸ οὕτω πως κατασκευαζόμενον μίγμα τίθεται ἐπὶ τοῦ ὑδραργύρου ὅστις θερμαίνεται ὀλίγον προηγουμένως, τεμάχιον δὲ ψευδαργύρου καθαροῦ τίθεται ἐντὸς τοῦ μίγματος· καλὸν εἶνε ὅπως τὸ στοιχεῖον τοῦτο κλείηται ἄνωθεν ἑρμητικῶς διὰ παραφίνης.

Λέγοντες ὅτι ἡ ἠλεκτρεγερτικὴ δύναμις ἑνὸς στοιχείου εἶνε 2 βολτίων ἐννοοῦμεν ὅτι τὸ στοιχεῖον εἶνε οὕτω πως κατεσκευασμένον ὥστε νὰ διατηρῇ μεταξὺ τῶν δύο πόλων αὐτοῦ διαφορὰν ἠλεκτροδυναμικῶν ἴσην μὲ δύο βόλτια.

Ἐν τῇ πράξει μεταχειρίζονται τὰ βολτιόμετρα διὰ τὴν καταμέτρησιν τῆς ἠλεκτρεγερτικῆς δυνάμεως, τὰ δὲ ἀποτελέσματα εἶνε τοσοῦτον ἀκριβέστερα καθόσον τὸ ὄργανον εἶνε μεγαλειτέρας ἐντάσεως καὶ εὐαισθητότερον.

Πίναξ ἠλεκτρεγερτικῶν δυνάμεων διαφόρων στοιχείων.

Στοιχ.	Volta	ἠλεκτρεγ.	δύναμις	0,85
»	Δανιὴλ	»	»	1,079
»	Reynier	»	»	1,35
»	Leclanché	»	»	1,48
»	Grenet	»	»	1,80
»	Bunsen	»	»	1,89
»	Grove	»	»	1,96
»	Poggendorff	»	»	2,04
»	Planté (δευτερογενὲς)	»	»	2,05
»	Latimer-Clark	»	»	1,435

Μονὰς **ἐντάσεως** (ἢ **τάσεως**), ampère (unité d'intensité).

Ἡ μονὰς ἐντάσεως ἐκλήθη **ἀμπέριον** (ampère), εἶνε δὲ ἡ **ἔντασις ῥεύματος** (intensité d'un courant) διερχομένου δι' ἀγωγοῦ ἀντιστάσεως **1 ὠμίου** (Ohm) μετὰ ἠλεκτρεγερτικῆς δυνάμεως **1 βολτίου** (volt) καὶ παρίσταται διὰ τοῦ συμβόλου I.

Γνωρίζοντες τὴν ἀξίαν τοῦ ὠμίου καὶ τοῦ βολτίου, εἶνε εὔκολον νὰ προσδιορίσωμεν τὴν τοῦ **ἀμπερίου** κατὰ τὸν νόμον τοῦ Ὤμ.

$$I = \frac{E}{R} \text{ ἢ Ampère} = \frac{1 \text{ Volt}}{1 \text{ Ohm}},$$ ἢ καὶ ἄλλως, ῥεῦμα εἰς ἀγωγὸν ἀντιστάσεως **1 ὠμίου** (Ohm) καὶ διαφορᾶς εἰς τὰ δύο ἄκρα ἠλεκτρεγερτικῆς δυνάμεως **1 βολτίου** (Volt) εἶνε ἴσον μὲ **1 ἀμπέριον** (Ampère).

Λέγοντες ὅτι ῥεῦμα εἶνε 5 ampères ἐννοοῦμεν ὅτι ἰσοῦται μὲ $5\left(\frac{1 \text{ Volt}}{1 \text{ Ohm}}\right)$

Ἡ μονὰς ampère εἶνε ἰδίως ἐν χρήσει εἰς τὰς βιομηχανικὰς ἐφαρμογὰς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, οὐχ ἧττον λαμβάνουσι συχνάκις ὡς μονάδα τὸ **χιλιοστοαμπέριον** (milliampère) ἢ καθὼς διὰ τὰ τηλεφωνικὰ ῥεύματα τὸ **ἑκατομμυριοστοαμπέριον** (micrampère).

Ἡ ἔντασις ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος διὰ τηλεγραφικὴν χρῆσιν ποικίλλει μεταξὺ 5 ἕως 10 milliampères, ἐνῷ ἡ ἔντασις ῥεύματος δι' ἠλεκτρικὸν φωτισμὸν ποικίλλει μεταξὺ 1 ἕως 65 ampères.

Εἰς τὰς ἠλεκτροχημικὰς ἐργασίας δύναται νὰ παραχθῇ ῥεῦμα ἐντάσεως μέχρι 1000 ampères. Ῥεῦμα ἐντάσεως ἑνὸς ἀμπερίου ἐναποταμιεύει εἰς 1'', Om.mg, 6615 χαλκοῦ.

Ὡς μονάδες ἐντάσεως χρησιμοποιοῦνται ἀκόμη καὶ αἱ ἑξῆς:

Μονὰς Jacobi, μονὰς $\frac{\text{Δανιὴλ}}{\text{Unité Siemens}}$, Courant atomique.

α') Μονὰς Jacobi.

Ῥεῦμα συνεχὲς παράγον ἐντὸς βολτιομέτρου ἓν κυβικὸν ἑκατοστόμετρον ἀερίου κατὰ λεπτὸν εἰς θερμοκρασίαν 0^0 (ἑκατ.) καὶ ὑπὸ ἀτμοσφαιρικὴν πίεσιν 0,760 εἶνε ἡ μονὰς Jacobi.

β') Μονὰς $\frac{\text{Δανιὴλ}}{\text{Unité Siemens}}$ ἢ $\frac{\text{Δανιὴλ}}{\text{U. S.}}$

Ἡ ἔντασις ῥεύματος ἑνὸς στοιχείου Δανιὴλ ἐπὶ ἀντιστάσεως μιᾶς μονάδος Siemens εἶνε ἡ μονὰς $\frac{\text{Δανιὴλ}}{\text{U. S.}}$· τὸ ῥεῦμα τοῦτο ἀναλύει 1γρ., 33 χαλκοῦ καθ' ὥραν.

γ') Ἀτομικὸν ῥεῦμα, courant atomique; ῥεῦμα παράγον ἐντὸς βολτιομέτρου εἰς 24 ὥρ. ἢ 86400'', 1 γραμμάριον ὑδρογόνου εἶνε τὸ courant atomique. Εἰς τὴν τηλεγραφικὴν γίνεται χρῆσις τοῦ χιλιοστοατόμου (milliatome) ἤτοι ποσότητος ἀναλόγου τοῦ milliampère (ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν μονάδα) ἥτις καὶ ἀντικατέστησε τὸ milliampère.

Τῆς μονάδος ταύτης χρῆσις γίνεται ἐν Γερμανίᾳ.

Πίναξ σχέσεων τῶν διαφόρων μονάδων

	Ampère	*Jacobi*	*Δανιὴλ / U. S.*	*Courant atomique*
Ampère	1	10,32	0,862	0,90009
Jacobi	0,0961	1		
Δανιὴλ / U. S.	1,16		1	
Cour. atomique	1,111	11,5		1

Περὶ ἀγωγιμότητος (conductibilité). Ἀγωγιμότης εἶνε ἡ ἀγωγὸς δύναμις τῶν ῥευματαγωγῶν. Ἡ ἀγωγιμότης εἶνε διάφορος διὰ τὰ διάφορα μέταλλα.

Ἡ ἔντασις ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος διερχομένου δι' ἀγωγοῦ διέπεται ὑπὸ τῶν ἀκολούθων νόμων:

α') Αἱ ἐντάσεις τῶν ῥευμάτων εἰσὶν ἐν ἀντιστρόφῳ λόγῳ τῶν μηκῶν τῶν ἀγωγῶν.

Ὁ νόμος οὗτος ἐκφράζεται διὰ τοῦ τύπου

$$\frac{I_1}{I_2} = \frac{l_1}{l_2} \qquad l = \text{μῆκος} \qquad I = \text{ἔντασις}$$

β') Αἱ ἐντάσεις τῶν ῥευμάτων εἶνε ἀνάλογοι τῶν τομῶν τοῦ ἀγωγοῦ.

Ὁ νόμος οὗτος ἐκφράζεται διὰ τοῦ τύπου

$$\frac{I_1}{I_2} = \frac{S_1}{S_2} \qquad S = \text{τομή}.$$

γ') Αἱ ἐντάσεις τῶν ρευμάτων εἰσὶν ἀνάλογοι συντελεστοῦ τινος **ἀγωγιμότητος** ἢ **ἠλεκτραγωγότητος**.

Ὁ νόμος οὗτος ἐκφράζεται διὰ τοῦ τύπου

$$\frac{I_1}{I_2} = \frac{\gamma_1}{\gamma_2} \quad \gamma = \text{συντελεστὴς ἀγωγιμότητος}.$$

Ἐὰν λάβωμεν στήλην ὑδραργύρου ὕψους 1 μ. καὶ τομῆς 0,□001, λάβωμεν δὲ τὴν ἀγωγιμότητα τοῦ ὑδραργύρου ὡς μονάδα, ἔχομεν τὸν ἀκόλουθον πίνακα συντελεστῶν.

(Θερμοκρασία ὑδραργύρου = 4° ἑκατ.)

Μέταλλα	*Ἀγωγιμότης (γ)*
Ὑδράργυρος	1,000
Πλατίνη (Λευκόχρυσος)	4,463
Μόλυβδος	4,565
Σίδηρος	6,729
Κασσίτερος	7,579
Ψευδάργυρος	13,412
Χρυσὸς	36,332
Χαλκὸς	50,763
Ἄργυρος	55,504

Ἀγωγιμότης μετάλλων διὰ θερμοκρασίαν (τοῦ ἑκατονταβάθμου)

Μέταλλα	
Ἄργυρος	$C=100-0{,}38278.t+0{,}0009848.t^2$
Χαλκὸς	$C=100-0{,}38701.t+0{,}0009009.t^2$
Χρυσὸς	$C=100-0{,}36745.t+0{,}0008443.t^2$
Ψευδάργυρος	$C=100-0{,}37047.t+0{,}0008274.t^2$
Κασσίτερος	$C=100-0{,}36029.t+0{,}0006136.t^2$
Μόλυβδος	$C=100-0{,}38756.t+0{,}0009146.t^2$
Ἀρσενικὸν	$C=100-0{,}38996.t+0{,}0008879.t^2$
Ἀντιμόνιον	$C=100-0{,}39826.t+0{,}0010364.t^2$
Βισμούθιον	$C=100-0{,}35216.t+0{,}0005728.t^2$
Μέση ἀγωγιμ.	$C=100-0{,}37647.t+0{,}0008340.t^2$

Πλὴν τῶν προειρημένων μονάδων ὑπάρχουσιν ἀκόμη ἡ **μονὰς ποσότητος** (Coulomb) καὶ ἡ **μονὰς ἠλεκτροχωρητικότητος** (capacité).

Μονὰς ποσότητος (Unité de quantité). **Κούλομβον** (Coulomb).

Ἡ **μονὰς ποσότητος** ἐκλήθη Coulomb, εἶνε δὲ ἡ ποσότης τοῦ διερχομένου ρεύματος εἰς 1'' δι' ἀγωγοῦ ἀντιστάσεως 1 Ohm, τοῦ ρεύματος ἔχοντος ἠλεκτρεγερτικὴν δύναμιν 1 Volt.

Ἡ ποσότης τῆς ἠλεκτρικῆς εἶνε ἀνάλογος τῆς **ἐντάσεως** (Intensité, I) καὶ τοῦ χρόνου (t).

$$Q = I.t$$

Q = quantité, ποσότης.

Εἶνε καταφανὴς ἡ διαφορὰ μεταξὺ **ἐντάσεως** καὶ **ποσότητος** ἑνὸς ρεύματος, διότι διὰ ρεύματος οὗτινος ἡ ἔντασις εἶνε 1 Ampère διοχετεύεται εἰς χρονικὸν διάστημα 1 δευτερολέπτου ποσότης ἴση μὲ 1 Coulomb, διὰ δὲ ρεύματος οὗτινος ἡ ἔντασις εἶνε $\frac{1}{100}$ Ampère θὰ διοχετευθῇ ποσότης μὲ 1 Coulomb μετὰ χρονικὸν διάστημα 100''.

Ἐπὶ παραδείγματι. Ἔστωσαν δύο ταμιευτήρια ἠλεκτρικῆς Α καὶ Β ἅτινα πρόκειται νὰ πληρώσωμεν διὰ ποσότητος ἴσης μὲ 1 Coulomb ἕκαστον.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον χρησιμοποιοῦνται δύο στῆλαι Γ καὶ Δ, ἔχουσαι ἠλεκτρικὸν ρεῦμα ἐντάσεως ἠλεκτρεγερτικῆς δυνάμεως ἡ μὲν

$$1 \text{ Ampère, ἡ δὲ } \frac{1}{100} \text{ Ampère.}$$

Τὸ ταμιευτήριον Α διὰ τῆς στήλης Γ θὰ λάβῃ ποσότητα ἠλεκτρικῆς ἴσην μὲ 1 Coulomb μετὰ χρονικὸν διάστημα 1 δευτερολέπτου· τὸ ταμιευτήριον Β διὰ τῆς στήλης Δ θὰ λάβῃ ποσότητα ἴσην μὲ 1 Coulomb μετὰ 100 δευτερόλεπτα, διότι

$$1 \text{ Coulomb} = 100 \left(\frac{1}{100} \text{ Ampère } 1''\right).$$

Μονὰς ἠλεκτροχωρητικότητος. Unité de capacité = C.

Ἡ μονὰς αὕτη ἐκλήθη **Φάραδ** (Farad, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ Faraday. Αὕτη εἶνε ἡ ἠλεκτροχωρητικότης ἀγωγοῦ περιέχοντος ποσότητα ἠλεκτρικῆς 1 Coulomb, καὶ ἠλεκτρικῆς δυνάμεως 1 Volt. Ὅπως εἰς δοχεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχει πεπιεσμένος ἀήρ, ἡ ἐξασκουμένη πίεσις ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ δοχείου εἶνε ἀνάλογος τῆς θλίψεως τοῦ ἀέρος (ἐννοοῦντες ὅτι ὁ ἀὴρ ἀκολουθεῖ τὸν νόμον τοῦ Μαριώτου), οὕτω καὶ ἡ περιεχομένη ποσότης ἠλεκτρικῆς, εἶνε ἀνάλογος τῆς ἠλεκτρεγερτικῆς δυνάμεως.

Ἡ ἠλεκτρεγερτικότης ἐκφράζεται διὰ τοῦ

$$\text{τύπου} \quad C = \frac{Q}{E}$$

Q = ποσότης Coulomb.
E = ἠλεκτρεγερτικὴ δύναμις.

Ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τὸ Farad εἶνε ποσότης πολὺ μεγάλη, συνεπῶς γίνεται χρῆσις τοῦ

$$\text{microfarad} = \frac{1}{1000000} \text{ Farad.}$$

Ἀγωγὸς ἠλεκτροχωρητικότητος 1 microfarad δέχεται ποσότητα 1 microcoulomp ἠλεκτρικοῦ ρεύματος οὗτινος ἡ ἠλεκτρεγερτικὴ δύναμις εἶνε 1 Volt.

Παραδείγματα :

1ον) Ἔστω πηγὴ ἠλεκτρικῆς ἔχουσα ἠλεκτρεγερτικὴν δύναμιν 1,5 Volt καὶ ἀγωγὸς ἀντιστάσεως 0,3 Ohm, ποία εἶνε ἡ ἔντασις τοῦ ρεύματος ;

Ὁ τύπος τοῦ Ohm εἶνε $I = \frac{E}{R}$ ἀντικαθιστῶντες εἰς τὸν τύπον E = 1,5 καὶ R = 0,3

$$\text{ἔχομεν } I = \frac{1{,}5}{0{,}3} = 5 \text{ ampères.}$$

2ον) Δι' ἀγωγοῦ χαλκίνου 20 χιλ. τομῆς καὶ μήκους 100 μέτρων διέρχεται ρεῦμα 40 ampères, ποία εἶνε ἡ ἠλεκτρεγερτικὴ δύναμις

ἡ διαφορὰ τῶν δυναμικῶν εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ἀγωγοῦ;

Γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ εἰδικὴ ἀντίστασις (résistance spécifique) τοῦ χαλκοῦ εἰς συνήθη θερμοκρασίαν εἶνε 0,000017 Ohm-millimètres, ἡ ἀντίστασις τοῦ ἀγωγοῦ εἶνε

$$R = 0,000017 \times \frac{100000}{20} = 0,085 \text{ Ohm},$$

ἡ δὲ ἠλεκτρεγερτικὴ δύναμις εἶνε (τύπος Ohm).

$E = I.\ R = 40 \times 0,085 = 3,4$ Volts.

ἠλεκρομετρικός, ή, όν, électrométrique, adj. ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν ἠλεκτρομετρίαν, qui appartient ou qui a rapport à l'électrométrie; ‖ πειράματα ἠλεκτρομετρικά, expériences électrométriques.

ἠλεκτρόμετρον, ου, τό, électromètre, n. m. τὸ (électron, metron), καλεῖται οὕτως ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς καταμέτρησιν τῆς **ἀπωστικῆς δυνάμεως** (force répulsive) ἠλεκτρισμοῦ εὑρισκομένου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας σώματος τινὸς ἢ δι' οὗ δυνάμεθα νὰ καταμετρήσωμεν μετ' ἀκριβείας τὴν **ἠλεκτρεγερτικὴν δύναμιν** ἢ **ἠλεκτροδυναμικὸν** (potentiel-électrique) ἀγωγοῦ τινος ἢ τὸ ποσὸν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ὃν φέρουσιν αἱ ἠλεκτρομηχαναὶ ἢ αἱ **ἠλεκτρικαὶ συστοιχίαι** (batteries électriques)· τοιοῦτον εἶνε τὸ ἠλεκτροσκόπιον τοῦ Χένλεϋ (Henley) ὅπερ εἶνε εἶδος ἠλεκτρικοῦ ἐκκρεμοῦς.

ἠλεκτρομηχανή, ῆς, ἡ· électro-machine, n. f. μηχάνημα δι' οὗ παράγεται ῥεῦμα ἠλεκτρικὸν ἢ καὶ μαγνητοηλεκτρικόν, καὶ γενικώτερον ἠλεκτρομηχαναὶ ἢ **δυναμοηλεκτρικαί**, (βλ. λέξιν) καλοῦνται τὰ μηχανήματα ἅτινα χρησιμεύουσι πρὸς μετατροπὴν τῆς κινούσης δυνάμεως εἰς ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα· ‖ ἠλεκτρομηχανὴ ἐν διακλαδώσει, shunt-dynamo ἢ dynamo en dérivation; βλ. **διακλάδωσις**· ‖ ἠλεκτρομηχανὴ ἐν σειρᾷ, série-dynamo ἢ dynamo en série. Ὅταν τὸ ἐπὶ τοῦ ὁπλισμοῦ παραγόμενον ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα διατρέχῃ ὁλόκληρον τὸν ἀγωγὸν τὸν περιβάλλοντα τὸν **ἐπαγωγέα** (inducteur) καὶ κατόπιν διοχετεύηται εἰς τὸν ἐξωτερικὸν ἀγωγὸν ἡ ἠλεκτρομηχανὴ λέγεται ὅτι εἶνε ἐν **σειρᾷ**· ‖ montage en série [φυσ.] ἐν **τάσει** (τρόπος συνδεσμολογίας)· βλ. **ἕνωσις**· ‖ ἠλεκτρομηχανὴ συνθέτου διατάξεως, dynamo-compound ἢ dynamo-composé, καλεῖται ἡ ἠλεκτροδυναμικὴ μηχανὴ ἡ οὖσα συγχρόνως **ἐν σειρᾷ** (en série) καὶ **ἐν διακλαδώσει** (shund-dynamo); βλ. τὰς δύο ταύτας διατάξεις.

ἠλεκτρομικρομετρία, ας, ἡ· électromicrométrie, n. f. προσδιορισμὸς ἐντάσεων προερχομένων ἐξ ἐλαχίστων ἠλεκτρικῶν ῥευμάτων.

ἠλεκτρομικρόμετρον, ου, τό· électromicromètre, n. m. ὀνομασία διδομένη ἐνίοτε εἰς λίαν εὐαίσθητον ἠλεκτρόμετρον, ὡς εἶνε τὸ τοῦ Thomson.

ἠλεκτρομυϊκός, ή, όν· électromusculaire, adj. προσδιοριστικὸν ἐπίθετον τῶν φαινομένων ἅτινα συμβαίνουσιν, ὑπὸ τὴν ἠλεκτρικὴν ἐνέργειαν, ἐντὸς τῶν μυῶν ἢ ὀφειλόμενα εἰς τὴν συστολὴν τούτων.

ἤλεκτρον, ου, τό· κοινῶς τὸ **κεχριμπάρι**, ambre (jaune), n. m. ou Karabé, καὶ χημ. συνώνυμον succinite ou succin (κατὰ Ὅμ. καὶ Ἡρ. **λυγκύριον**, κατὰ Θεόφρ. καὶ Διοκ. **λυγκούριον**, succinum, electrum, lyncurium κατὰ Πλίνιον), ὀρυκτὴ ῥητίνη μελιτόχρους μέχρις ὑακινθοχρόου καὶ καστανοχρόου ἢ κιτρινόλευκος μετὰ φλογωδῶν ἢ ταινιοειδῶν χρωστικῶν σχημάτων, λάμψεως στεατοειδοῦς, διαφανὴς καὶ διαφώτιστος μέχρις ἀδιαφανοῦς, θραύσεως ὀστρεοειδοῦς δύσξεστός πως, σκληρότητος 2-2,5 καὶ εἰδ. βάρους 1,0-1,1· τήκεται εἰς 287°C ἐκλύουσα ἐν ταὐτῷ ὕδωρ, ἐμπυρευματικόν τι ἔλαιον καὶ ἠλεκτρικὸν ὀξύ. Καίεται μετὰ λαμπρᾶς φλογὸς καὶ εὐαρέστου ὀσμῆς· διὰ προστριβῆς ἀναδίδει ὀσμὴν εὐάρεστον καὶ ἐκδηλοῖ ἀρνητικὸν ἠλεκτρισμὸν (ἐξ αὐτοῦ παράγεται καὶ ἡ λέξις **ἠλεκτρισμός**). Εἶνε ἄμορφος καὶ ἀπαντᾷ ὑπὸ σχήματα σφαιροειδῆ, τεμάχια ἀμβλυγώνια καὶ κουκκία· προσέτι δὲ καὶ ὑπὸ ὄγκους σταγονοειδεῖς καὶ σχήματα ὑποδηλοῦντα, ὅτι ποτὲ ἔρρεε τὸ σῶμα καὶ εὑρίσκετο ἐν ἡμιρρεύστῳ καταστάσει ὅπως νῦν ῥέει ἡ ῥητίνη ἐκ τῶν κωνοφόρων δένδρων. Πολλάκις ἐγκλείει ἔντομα προκατακλυσμιαῖα, μόρια διάφορα φυτῶν καὶ φυσαλίδας ἀέρος· ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον πολλάκις παρουσιάζει μικρὰς κοιλότητας πλήρεις ἀέρος ἢ ὕδατος. Χημικῶς θεωρεῖται μίγμα ἠλεκτρικοῦ ὀξέος, αἰθερίου τινὸς ἐλαίου, δύο διαφόρων ῥητινῶν καὶ ἀδιαλύτου τινὸς ἀσφαλτώδους οὐσίας, καὶ ἀποδίδεται αὐτῇ ὁ ἐμπειρικὸς τύπος $C_{40}H_{64}O_4$. Τὸ ἤλεκτρον εἶνε ῥητίνη προκατακλυσμιαίων τινῶν κωνοφόρων δένδρων (pinus succinifer καὶ ἄλλων) τῆς τριτογενοῦς διαπλάσεως καὶ εὑρίσκεται ἐν Γερμανίᾳ, Γαλλίᾳ καὶ ἐν Οὑγγαρίᾳ μετὰ λιγνιτῶν. Συνήθως εὑρίσκεται παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσης τῆς Πρωσσίας, Ἀγγλίας, Νορβηγίας, Ἱσπανίας καὶ εἴς τινα ποταμὸν τῆς Κατάνης. Κατὰ τρικυμιώδεις καιροὺς τὰ κύματα ἐκβράζουσι τὸ ἤλεκτρον εἰς τὰς ἀκτὰς ὁπόθεν καὶ ἁλιεύεται διὰ δικτύων. Τὸ ἰταλικὸν ἤλεκτρον δεικνύει φθορισμὸν μετὰ κυανοῦ χρώματος. Ἡ ἀξία τοῦ ἠλέκτρου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς καθαρότητος τῆς διαφανείας καὶ τοῦ μεγέθους αὐτοῦ. Χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν διαφόρων κοσμημάτων, κομβίων, καπνοσυρίγγων, κομβολογίων, στιλβωτικοῦ ἐλαίου, κτλ. Τὸ ἤλεκτρον ἦτο γνωστὸν καὶ κατὰ τοὺς παναρχαίους τῆς Ἑλλάδος χρόνους. Περὶ αὐτοῦ καὶ τῶν ἰδιοτήτων του ἀναγράφουσιν ἐκ τῶν μεταγενεστέρων ἐκτενῶς οἱ Θεόφραστος καὶ Στράβων (Θεοφ. 23, 29, 53. Στρ. 46). Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Νέρωνος ἐγένετο ἐν Ῥώμῃ μεγάλη τούτου κατανάλωσις πρὸς καῦσιν διὰ τὴν ἀρωματικὴν ὀσμήν, ἣν ἀναδίδει καιόμενον. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ παράγεται ἐκ τοῦ **ἕλκειν** οἱονεὶ **ἕλκητρον**, ἕλκτρον, διότι προστριβόμενον ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ **ἕλκειν**. Ὑπὸ τὸ ὄνομα ἤλεκτρον φέρονται πολλαὶ καὶ διάφοροι ὀρυκταὶ ῥητῖναι. Αἱ πλεῖσται ἐξ αὐτῶν εἶνε ὀρυκτὴ **κοπάλη** ἢ **κοπαλίνη** (copalini) τοῦ χημικοῦ τύπου $C_{40}H_{66}O$· ὁ καλούμενος εὐσομίτης, eu-

osmite εἶνε ἐπίσης ὀρυκτὴ ῥητίνη λίαν μαλακή, σκλ. 1,5 καὶ λίαν εὐώδης καὶ καταλέγεται εἰς τὸ ἤλεκτρον. Τὸ λεγόμενον μέλαν ἤλεκτρον (κοινῶς μαῦρο κεχριμπάρι) εἶνε γαγάτης· βλ. λέξιν. || ἤλεκτρον ἢ λευκὸς χρυσός· [ὀρυκτ.] (ἤλεκτρον κατὰ Ὅμηρον καὶ Στράβωνα· λευκὸς χρυσὸς Ἡροδότου, electrum κατὰ Πλίνιον, argentiferans) = or argental, electrum ; βλ. αὐτοφυὴς χρυσός. Δ. Κ.

ἠλεκτρονόμος, ὁ· [τηλεγρ.] relais, n.m. ὄργανον ἐξ οὗ διανέμεται τὸ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα.

ἠλεκτρονυγμός, οῦ, ὁ· καὶ ἠλεκτρόνυξις. électroponcture (électro καὶ ἐκ τοῦ λατ. ponctura, νύξις, νυγμός, piqûre), n. f. θεραπεία συνισταμένη εἰς τὴν διάβασιν ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος ἐπὶ ὀργάνου ἀπαρτιζομένου ἐκ λεπτῶν βελονῶν ἐφαρμοζομένων ἐπὶ τῶν ζωϊκῶν ἱστῶν· [τὸ κεντᾶν δι' ἠλεκτρικῶν βελονῶν].

ἠλεκτρονύκτης, ου, ὁ· électroponcteur, n. m. ὁ ἐκτελῶν ἠλεκτρονυγμόν, celui qui pratique l'électroponcture.

ἠλεκτρόνυξις, εως, ἡ· βλ. ἠλεκτρονυγμός.

ἠλεκτρονύσσω, μέλ. ύξω· électroponcturer ; θεραπεύω δι' ἠλεκτρονυγμοῦ, traiter par l'électroponcture ; || — ἀσθενῆ, électroponcturer un malade.

ἠλεκτροπαραγωγός, οῦ, ὁ· électrogénérateur, n. m. [φυσ.] συνώνυμον τοῦ δυναμό, dynamo = ἠλεκτρομηχανή.

ἠλεκτροσηματοφορικός, ή, όν· électrosémaphorique, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἠλεκτροσηματοφόρον. Βλ. καὶ σηματοφόρος.

ἠλεκτροσηματοφόρος, ου, ὁ· électrosémaphore, n. m. ἠλεκτρικὴ συσκευὴ χρησιμεύουσα ὡς σηματοφόρος εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμάς· ἐπίσης ἠλεκτρικὸς σηματοφόρος τοποθετούμενος εἰς τὰ παράλια διὰ τὴν μετὰ τῶν πλοίων συνεννόησιν. Βλ. καὶ σηματοφόρος.

ἠλεκτροσκοπία, ας, ἡ· électroscopie, n. f. σπουδὴ τῶν ἠλεκτροσκοπίων καὶ τῶν ἐφαρμογῶν αὐτῶν, étude des électroscopes et de leurs applications.

ἠλεκτροσκοπικός, ή, όν· électroscopique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἠλεκτροσκοπίαν· || πείραμα ἠλεκτροσκοπικόν, expérience électroscopique.

ἠλεκτροσκόπιον, ου, τό· électroscope, n. m. συσκευὴ δι' ἧς ἐξελέγχομεν ἂν σῶμά τι εἶνε ἠλεκτρισμένον ἢ οὔ, καὶ ποίου εἴδους ἠλεκτρισμὸν φέρει. Τὸ ἠλεκτροσκόπιον τοῦ Κουλόμβου καλεῖται ἐπίσης ἠλεκτρικὸς ζυγὸς ἢ ζυγὸς Κουλόμβου.

ἠλεκτροστατικός, ή, όν· électrostatique, adj. ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὸν στατικὸν ἠλεκτρισμόν, qui a rapport à l'électricité statique.

ἠλεκτροτεχνία, ας, ἡ· électrotechnie, n. f. περιλαμβάνει πάσας τὰς τεχνικὰς ἐφαρμογὰς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὧν σπουδαιόταται ἡ τηλεγραφία, ἡ γαλβανοπλαστική, αἱ ἐν τῇ χημείᾳ καὶ τῇ μεταλλουργίᾳ ἐφαρμογαί, κτλ.

ἠλεκτροτηλεγραφικός, ή, όν, électrotélégraphique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν ἠλεκτρικὸν τηλέγραφον· || συσκευὴ ἠλεκτροτηλεγραφική, appareil électrotélégraphique.

ἠλεκτροτριχοείδια, ας, ἡ, électrocapillarité, n. f. μέρος τῆς φυσικῆς πραγματευόμενον περὶ τῶν ἠλεκτροτριχοειδῶν φαινομένων.

ἠλεκτροτριχοειδής, ής, ές, électrocapillaire, adj. χρησιμοποιεῖται πρὸς χαρακτηρισμὸν τοῦ φαινομένου ὅπερ παράγεται, ὅταν, ἐν τῇ πολώσει τῶν ἠλεκτροδίων, τὸ ἓν τούτων συνίσταται ἀπὸ μηνίσκον ἐξ ὑδραργύρου. [Ἡ τριχοειδὴς ἔντασις τοῦ μηνίσκου ἐπηρρεάζεται τότε ὑπὸ τῆς πολώσεως].

ἠλεκτροτριχοειδοχημεία, ας, ἡ, électrocapillochimie, n. f. τὸ σύνολον τῶν ἠλεκτροχημικῶν φαινομένων ἅτινα παράγονται εἰς τοὺς τριχοειδεῖς σωλῆνας (dans les tubes capillaires).

ἠλεκτροτριχοειδοχημικός, ή, όν, électrocapillochimique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἠλεκτροτριχοειδοχημείαν.

ἠλεκτροτροχιόδρομος, βλ. τροχιόδρομος.

ἠλεκτροτυπία, ας, ἡ· électrotypie, n. f. ἡ παρασκευὴ γραμμάτων, τυπογραφικῶν στοιχείων, στερεοτυπικῶν πλακῶν, σχεδίων, ξυλογραφιῶν, κτλ. ὡς καὶ ἡ ἀποτύπωσις αὐτῶν διὰ τῆς γαλβανοπλαστικῆς μεθόδου, ἥτις καλεῖται ἐπίσης γαλβανοτυπία (galvanotypie).

ἠλεκτροτυπικός, ή, όν· électrotypique, adj. ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν ἠλεκτροτυπίαν.

ἠλεκτρόφιλος, ος, ον· électrophile, n. et adj. φίλος, ὀπαδὸς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ami, partisan de l'électricité.

ἠλεκτροφόρον, ου, τό· électrophore, n. m. [φυσ.], ὄργανον ἐφ' οὗ παραμένει ὁ ἀναπτυχθεὶς ἠλεκτρισμός, συνεπῶς δυνάμενος διὰ τούτου νὰ μεταφερθῇ. Τὸ 1775 ὁ Βόλτα ἐφεῦρε τὸ ἠλεκτροφόρον, ὅπερ ἐτελειοποιήθη τὸ 1782 καὶ τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς παραγωγὴν στατικοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Τὸ ὄργανον τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ ξυλίνου δίσκου φέροντος ἐπ' αὐτοῦ πλακοῦντα ἐκ ῥητίνης ἢ ἐβονίτου, καὶ ἑτέρου δίσκου μεταλλικοῦ φέροντος ὑελίνην λαβήν. Θέτοντες τὸν ξύλινον δίσκον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ πλήττοντες τὸν πλακοῦντα διὰ δορᾶς αἰλούρου ἠλεκτρίζομεν αὐτὸν ἀρνητικῶς· κατόπιν ἐπιθέτομεν τὸν μετάλλινον δίσκον καὶ ἀκουμβῶμεν τὸν δάκτυλόν μας ἐπ' αὐτοῦ καὶ τοιουτοτρόπως τοῦ δίσκου ἠλεκτριζομένου ἐξ ἐπιδράσεως φεύγει μὲν διὰ τοῦ δακτύλου μας ὁ ἀρνητικὸς ἠλεκτρισμός, μένει δ' ἐπ' αὐτοῦ ὁ θετικός. Ἐὰν τότε ἀπομακρύνοντες τὸν δάκτυλον ἄρωμεν ἀμέσως διὰ τῆς ὑελίνης λαβῆς τὸν μεταλλικὸν δίσκον, θὰ φέρῃ οὗτος θετικὸν ἠλεκτρισμόν. Τὸ ἠλεκτροφόρον τοῦτο εἶνε ἠλεκτρικὴ μηχανὴ δι' ἐπιδράσεως ἁπλουστάτη καὶ ἀτελεστάτη.

Ἐπενοήθησαν τελειόταται μηχαναὶ δι' ἐπιδράσεως, οἷον ἡ τοῦ Χόλτζ, ἡ τοῦ Βὸς καὶ ἡ τελειοτάτη πασῶν ἡ τοῦ Βίνσουρστ, ἥτις παράγει πάντοτε ἠλεκτρισμὸν οὐδόλως ἐπηρεαζομένη ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς ἀτμοσφαίρας.

ἠλεκτροφυσιολογία, ας, ἡ· électrophysiologie, n. f. μέρος τῆς φυσιολογίας πραγματευόμενον τὰ ἰδιαίτερα φαινόμενα τῆς εὐαισθησίας καὶ **συσταλτικότητος** (contractilité) τὰ παραγόμενα ὑπὸ τοῦ δυναμικοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἡ σπουδὴ τῶν ἀντιδράσεων τῶν ζωϊκῶν ὄντων ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἠλεκτρικῶν ἐρεθισμῶν, étude des réactions des êtres vivants sous l'influence des excitations électriques.

ἠλεκτροφυσιολογικός, ή, όν· électrophysiologique, adj. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν ἠλεκτροφυσιολογίαν, qui a rapport à l'électrophysiologie.

ἠλεκτρόφωνον, ου, τό· électrophone, n. m. ὄργανον παράγον ἦχον συνεπείᾳ ὑψηλῆς τάσεως ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος· τηλεφωνικὸς δέκτης (récepteur téléphonique) ἀνταποδίδων ἤχους.

ἠλεκτροφωτοφόρον, ου, τό· électrophotophore (ἤλεκτρο, φῶς καὶ φέρω) n. m. φορητὴ ἠλεκτρικὴ λυχνία πρὸς φωτισμὸν τῶν φωτογραφικῶν ἐργαστηρίων (laboratoire des photographes).

ἠλεκτροχημεία, ας, ἡ· électrochimie, n. f. [φυσ.] θεωρία ἐν ᾗ τὰ χημικὰ φαινόμενα ἐξηγοῦνται διὰ τῶν ἠλεκτρικῶν νόμων· § **ἠλεκτροχημεία,** électrochimisme, n. m. καλεῖται οὕτως ἡ ἐπιστήμη ἡ πραγματευομένη περὶ τῶν ἐφαρμογῶν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐν τῇ χημείᾳ.

ἠλεκτροχημικός, ή, όν· électro-chimique, adj. ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν ἠλεκτροχημείαν· π.χ. ἠλεκτροχημικὰ φαινόμενα, phénomènes électro-chimiques; ‖ ἠλεκτροχημικὸν ζεῦγος couple électrochimique ; καλεῖται σύστημα ἀποτελούμενον ἐκ δύο εὐηλεκτραγωγῶν σωμάτων ἑτερογενῶν ἐμβεβαπτισμένων ἐντὸς ὑγροῦ, τὸ ὁποῖον νὰ ἐπιδρᾷ χημικῶς ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ἢ οὐδόλως ἢ ἀσθενέστερον· τὸ τοιοῦτον **ἠλεκτροχημικὸν ζεῦγος** καλεῖται ἐπίσης **στοιχεῖον** ἠλεκτρικόν, élément, n. m. Διὰ τῆς ἑνώσεως δὲ δύο, τριῶν ἢ πλειόνων τοιούτων στοιχείων ἀποτελοῦνται αἱ λεγόμεναι **ἠλεκτρικαὶ στῆλαι,** batterie (n. f.) électrique ἢ pile électrique ; βλ. **στήλη,** pile· ‖ **ἠλεκτροχημικὸν ἰσοδύναμον** équivalent électrochimique ; βλ. **ἰσοδύναμον.**

ἠλεκτροχωρητικότης, ητος, ἡ· capacité électrostatique, ἢ capacité, n. f. βλ. **ἠλεκτρομετρία.**

ἠλεκτρώδης, ης, ες· ὁ ἔχων τὸ εἶδος ἢ τὴν ὄψιν ἠλέκτρου, ὅμοιος ἠλέκτρῳ, semblable à l'ambre.

ἦλερι, βλ. ἴλερι.

ἦλθον, εἶδον, **ἐνίκησα** (λατ.) veni, vidi, vici ; παροιμιώδης φράσις ἐπὶ τῶν τάχιστα ἐκτελουμένων ἔργων, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ λακωνισμῷ περιώνυμος· τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις ἔγραψε κατὰ Πλούταρχον ὁ Καῖσαρ εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ φίλον του Ἀμέντιον, ἀγγέλλων τὴν ταχυτάτην ἐπιτυχῆ διεξαγωγὴν τοῦ κατὰ τοῦ Φαρνάκου πολέμου του.

ἡλιαγμένος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] (ῥῆμα ἡλιάζω), ὁ ὑπὸ τὸν ἥλιον καθήμενος, θερμαινόμενος.

ἡλιάζω, μέλ. άσω· κοινῶς 'λιάζω, προσηλιάζω, [γεωπον.] ἐκθέτω (ξηραίνω) εἰς τὸν ἥλιον, exposer (sécher) au soleil, ensoleiller. § [μέσ.] ἡλιάζομαι, κοινῶς 'λιάζομαι, εἶμαι ἐκτεθειμένος (κοινῶς κάθημαι) εἰς τὸν ἥλιον (κυρίως ἵνα ζεσταθῶ), se chauffer (s'asseoir) au soleil ; s'ensoleiller.

ἡλιακάδα, ας, ἡ· κοινῶς **'λιακάδα,** τὸ φῶς (ἡ θερμότης) τοῦ ἡλίου, lumière (clarté ; chaleur) du soleil ; ‖ τί ὡραία ἡλιακάδα, le (quel) beau soleil.

ἥλιακας, ὁ· [διάλ. Κερκύρας] εἶδος μικροῦ καὶ ὄχι πολὺ κοινοῦ ἰχθύος, διακρινομένου διὰ τὴν ὡραίαν ἴριδα ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων χρωμάτων τὴν ὁποίαν φέρει ἐπὶ τοῦ δέρματος· ἐν Πρεβέζῃ λέγεται **λαθοῦρι.**

ἡλιακός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν τὸν ἥλιον, qui concerne le soleil ; ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὸν ἥλιον, qui a rapport au soleil ; solaire, adj. ὁ τοῦ ἡλίου, du soleil ; ‖ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες, les rayons solaires ; ‖ ἡλιακὴ (ἡλίου) ἔκλειψις, une éclipse solaire ; ‖ — κύκλος, cercle solaire ; βλ. **γνώμων**· ‖ τὸ ἡλιακὸν φῶς, la lumière du soleil. § —, ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, exposé au soleil ; ensoleillé, ée ; ‖ ἡλιακὸν σπίτι, maison exposée au soleil ; ‖ [οὐδ. οὐσ.] βλ. **ἡλιακωτόν.** § **ἡλιακός,** héliaque, adj. [ἄστρον.] ὁ συμβαίνων κατὰ ἀνατολὴν ἢ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, προχειμένου περὶ ἀνατολῆς ἢ δύσεως ἑτέρου ἀστέρος. § **ἡλιακὸν φάσμα,** spectre héliaque [φυσ.] κεχρωματισμένον φάσμα παραγόμενον διὰ τῆς ἀποσυνθέσεως τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

ἡλιακῶς, [ἐπίρ.] héliaquement, adv. συγχρόνως μὲ τὴν ἀνατολὴν ἢ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. βλ. **ἡλιακός.**

ἡλιακωτόν, οῦ, τό· ἡλιαστήριον, ἐξώστης ἐστεγασμένος καὶ περικεκλεισμένος ὑπὸ ὑελοπινάκων, δῶμα (ἐξώστεγον) ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἥλιον, terrasse (véranda) exposée au soleil.

ἡλιάνθεμον, ου, τό· [βοτ.] hélianthème, n. m. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν Κιστωδῶν, οὗ τὰ εἴδη ποώδη ἢ φρυγανώδη πολυάριθμα ἐν τῇ Ν. Εὐρώπῃ καὶ ἐν τῇ εὐκράτῳ Ἀσίᾳ.

ἡλίανθος, ὁ· [βοτ.] héliante, n. m. φυτὰ ποώδη καὶ εὐμεγέθη πάντα καταγόμενα ἐξ Ἀμερικῆς· εἶδος αὐτοῦ εἶνε ὁ κοινῶς **ἥλιος** (ὁ ἐτήσιος) ὁ παράγων ἀκτινοειδὲς κίτρινον ἄνθος, tournesol, n. m.

ἡλιάσιμον, ου, τό· ἡλίασις, ἡλίασμα (ἡλιάζω), κοινῶς τὸ **'λιάσιμο,** ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκθέτειν (ξηραίνειν) εἰς τὸν ἥλιον, action d'exposer (de sécher) au soleil.

ἡλιάσιον, βλ. ἡλισίτης. Δ. Κ.

ἡλίασις, εως, ἡ (ἡλιάζω), ἡλιάσιμον, **ἡλίασμα,** κοινῶς τὸ **'λιάσιμο,** τὸ καύσιμον ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, action d'exposer (de sécher) au soleil. § **ἡλίασις,** insolation, n. f. προσβολὴ ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, coup de soleil ; συμφόρησις ἐγκεφαλικὴ μετὰ σκοτοδινιάσεως ἕνεκεν ἐπιδράσεως τῶν θερμῶν ἡλιακῶν

ἀχτίνων· ‖ [ἱππολ.] coup de chaleur = πνευμονικὴ συμφόρησις, congestion pulmonaire, ἐπισυμβαίνουσα κατὰ τὸ θέρος εἰς τοὺς δρομαίως τρέχοντας ἵππους· ‖ **ἡλίασις**, héliose, n. f. (ἡλιοπληξία, θερμοβολὴ ἢ καὶ **σειρίασις**, sériase); νοσηρὰ κατάστασις αἰτιωμένη ἐκτάκτως θερμὴν θερμοκρασίαν, χαρακτηριζομένη δὲ διὰ κραταιᾶς κεφαλαλγίας, σκοτιδινίας, συγκοπῆς· ἐνίοτε δὲ ἐπέρχεται μετά τινας ὥρας καὶ ὁ θάνατος.

ἡλιασίτης ἢ ἡλιάσιον τό· ὀρυκτὸν σπάνιον ἀπαντῶν ἰδίᾳ ἐν τῷ μεταλλείῳ Ἠλείας ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Ἰωάννου τῆς Βοημίας· βλ. **κομμίτης**. Δ. Κ.

ἡλιάσκομαι, [διάλ. Οἰνόης] ἡλιάζομαι, ἐκτίθεμαι εἰς τὸν ἥλιον.

ἡλίασμα, ατος, τό· βλ. ἡλιάσιμον.

ἡλιαστήριον, τό· ὁ τόπος ἔνθα τις ἡλιάζεται· βλ. ἡλιακωτόν.

ἡλιαστός, ή, όν· κοινῶς 'λιαστός, ἐκτεθεὶς (ξηρανθεὶς) εἰς τὸν ἥλιον, exposé (séché) au soleil; ‖ κρασὶ ἡλιαστόν, vin de paille.

ἡλιθιάζω, μέλ. άσω· μωραίνω, ἀνοηταίνω, προσποιοῦμαι ἠλίθιος εἶναι, πράττω ὡς ἠλίθιος, agir comme un imbécile (comme un sot).

ἠλίθιος, α, ον· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθετ. ώτατος, imbécile, n. m. ἄφρων, μωρός, βλάξ, idiot, ote, adj. stupide, adj. (dépourvu d'intelligence); ἀνόητος, sot, sotte; ἐμβρόντητος, hébété, ée; «τοῖς μὲν πλεῖστον μέρος αὐτῆς (τῆς ἀφροσύνης) ἔχοντας μαινομένους (fous) καλοῦμεν, τοῖς δὲ ὀλίγον ἔλαττον ἠλιθίους (imbéciles) καὶ ἐμβροντήτους (hébétés)». Πλάτ. Ἀλκ. 2. βλ. καὶ **ἠλιθιότης**. § ἠλίθιος, crétin, n. m. individu idiot, homme très bête, stupide.

ἠλιθιότης, ητος, ἡ· [ἰατρ.] imbécilité, n. f. ἢ **ἀπηλιθίωσις**, καλεῖται κατάστασις τοῦ ἀτόμου χαρακτηριζομένη δι' ἐλλείψεως τοῦ πνεύματος προκαλουμένης ἕνεκα κωλύματος τῆς ἀναπτύξεως τῶν ὀργάνων τοῦ λογικοῦ. Ἡ **ἠλιθιότης** (idiotie) εἶνε ἀνίατος· ‖ —, ἀνοησία, μωρία, βλακεία, idiotisme, n. m. καὶ μᾶλλον εὔχρηστον idiotie, n. f. stupidité, n. f. § **ἠλιθιότης**, crétinisme n. m. τὸ σύνολον τῶν συμπτωμάτων τῶν χαρακτηριζόντων τὸν ἠλίθιον.

ἠλιθιοῦμαι, καθίσταμαι ἠλίθιος (μωρός, βλάξ), devenir imbécile (idiot. etc). § ἠλιθιοῦμαι, se crétiniser, devenir crétin, idiot, s'abrutir.

ἠλιθιόω-ῶ, μέλ. ώσω· hébéter, ἢ ἀποβλακόνω, καθιστῶ ἠλίθιον, μωρόν, βλάκα, rendre stupide, sot; la douleur excessive nous hébète. § —, crétiniser, faire devenir crétin; rendre stupide; crétiniser un enfant.

ἠλιθίως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἠλίθιον, imbécilement, adv. μωρῶς, βλακωδῶς, stupidement, n. m.

ἡλικία, ας, ἡ· âge, n. m. τὰ ἔτη τῆς ζωῆς, ὁ χρόνος ὁ διανυθεὶς ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς γεννήσεως. Κατὰ τὸν Εὐστάθιον ἡ ἀκολουθία τῶν ἡλικιῶν εἶνε ἡ ἑξῆς, **βρέφος**, **νήπιον** (bébé, enfant); **παιδίον**. **παιδάριον**, **παιδίσκος**, **παῖς** (enfant); **ἔφηβος** (pubère); **μειράκιον** ἢ **μεῖραξ**, **νεανίσκος**, **νεανίας** (adolescent); **ἀνήρ**, **γέρων**. Αἱ ἡλικίαι εἶνε ἡ **βρεφικὴ** ἢ **νηπιακὴ** (le bas âge) μέχρι τοῦ ἕκτου ἔτους, ἡ **παιδικὴ** (enfance, n. f.) ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου μέχρι τοῦ 14 ἐπὶ ἀρρένων καὶ 12 ἐπὶ θηλέων, ἡ **ἐφηβικὴ** (âge de puberté; ἐφηβότης, puberté) ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου μέχρι τοῦ 21, ἡ **ἀνδρικὴ** (âge viril) ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου μέχρι τοῦ πεντηκοστοῦ, καὶ ἡ **γεροντικὴ** (âge sénile; la vieillesse) ἀπὸ τούτου καὶ ἄνω· ‖ ποίας ἡλικίας εἶνε; τί ἡλικίαν ἔχει; quel âge a-t-il? ‖ ἔχει ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν, il a trois ans; ‖ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, dès l'âge le plus tendre; dès l'enfance; ‖ δὲν ἔχει ἀκόμη ἡλικίαν, il n'est pas encore en âge; ‖ εἰς μικρὰν ἡλικίαν, en bas âge; ‖ ὅριον ἡλικίας, limite d'âge, λέγεται ἡ ἡλικία μέχρι τῆς ὁποίας δύναται ἄτομόν τι νὰ διατελῇ ἐν ὡρισμένῃ ὑπηρεσίᾳ. § [ἱππολ.] ἡλικία, âge, n. m. λέγεται ὁ χρόνος ὁ διανυθεὶς ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ ἵππου· ὁ χρόνος οὗτος ὁρίζεται διὰ τῶν τομέων ὀδόντων τῆς κάτω κυρίως σιαγῶνος, ἐκ τῶν διαφόρων φάσεων, ἃς οὗτοι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τοῦ ἵππου διαδοχικῶς ὑφίστανται· âge de jeunesse ou d'accroissement, ἡ νεότης ἢ περίοδος τῆς ἀναπτύξεως, ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι τοῦ 5ου ἔτους· âge d'adulte ou stationnaire, ἔφηβος ἢ στάσιμος περίοδος, ἀπὸ τοῦ 6ου μέχρι τοῦ 12ου ἔτους καὶ âge de vieillesse ou de décroissance, τὸ γῆρας ἢ ἡ ὑπερηλικότης, ἀπὸ τοῦ 13ου ἔτους καὶ ἄνω· cheval hors d'âge, ἀγνώμων ἢ λειπογνώμων ἵππος, οὗτινος ἡ ἡλικία δὲν διαγιγνώσκεται πλέον. § [στρατ.] [ἐπὶ συγκλήσεως ἐφεδρείας, κτλ.] ἡ **κλάσις**, classe, n. f. βλ. λέξιν.

ἡλικιόνομαι, καὶ

ἡλικιοῦμαι (όομαι), μέλ. θήσομαι· μεγαλόνω κατὰ τὴν ἡλικίαν, prendre de l'âge; αὐξάνω κατὰ τὴν ἡλικίαν, croître (avancer) en âge; φθάνω τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, atteindre l'âge nubile (ὥριμον) ἢ l'age viril; ‖ ὅταν ἡλικιωθῇ, quand il sera en âge; ‖ ἡλικιωμένος η, ον, âgé, ée; ὁ προκεχωρημένος (προβεβηκὼς) τὴν ἡλικίαν, avancé en âge.

ἡλικιώτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. **ἡλικιῶτις**, ιδος, ἡ· ὁ συνηλικιώτης, συνομῆλιξ, συνομήλικος, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, du même âge; σύγχρονος, contemporain, e; [συνεκ.] σύντροφος, compagnon, n. m. camarade, n.m. ‖ εἴμεθα ἡλικιῶται, nous sommes du même âge.

ἡλικιῶτις, ἡ· βλ. ἡλικιώτης.

ἡλιογραφία, ας, ἡ· héliographie, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν **φωτογραφία**· ἡ τέχνη τοῦ χαράσσειν τῇ ἐνεργείᾳ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. § —, héliographie, n. f. [ἀστρον.] περιγραφὴ τοῦ ἡλίου, description du soleil.

ἡλιογραφικός, ή, όν, héliographique,

adj. καὶ κατ' ἐπέκτασιν φωτογραφικός· ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἡλιογραφίαν· π. χ. image, gravure héliographique. § [ἀστρ.] —, héliographique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν περιγραφὴν τοῦ ἡλίου· || ἡλιογραφικοὶ χάρται, cartes héliographiques.

ἡλιογράφος, ου, ὁ· héliographe, n. m. ὄργανον ὀπτικοῦ τηλεγράφου (appareil télégraphique optique), δυνάμενον νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀντὶ τηλεγράφου μεταξὺ δύο ὁρατῶν ἀπ' ἀλλήλων θέσεων.

ἡλιοδυναμικός, ή, όν· héliodynamique (ἥλιος, καὶ δύναμις, force) adj. § ἡλιοδυναμική, ῆς, ἡ· héliodynamique, n. f. κλάδος τῆς φυσικῆς ἔχων ὡς ἀντικείμενον τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ἡλιακῆς θερμότητος (l'utilisation de la chaleur solaire).

ἡλιοθεραπεία, ας, ἡ· héliothérapie (ἥλιος καὶ θεραπεύειν, guérir) n. f. θεραπεία τῶν ἀσθενειῶν διὰ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, traitement des maladies par la lumière solaire.

ἡλιοθεραπευτικός, ή, όν· héliothérapique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἡλιοθεραπείαν.

ἡλιοκαής, ής, ές (κοινῶς ἡλιοκαμμένος, ἡλιοκαυμένος, ἡλιόκαυτος· ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καεὶς, ψηθεὶς ἐν τῷ ἡλίῳ, brûlé (bronzé) par le soleil. § ἡλιοκαής, hâlé, ée, ὁ μαυρισμένος (καμμένος, brûlé) εἰς τὸ πρόσωπον ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

ἡλιοκαίω, hâler ; μαυρίζω τὸ πρόσωπον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, noircir, se brûler la figure par le soleil; βλ. ἡλιόκαυμα, hâle ; θὰ ἡλιοκαῇς=θὰ μαυρίσῃς τὸ πρόσωπον ὑπὸ τοῦ ἡλίου· || φοβεῖται μὴ ἡλιοκαῇ, il a peur de se hâler =φοβεῖται μὴ τὸν καύσῃ ὁ ἥλιος. Βλ. ἥλιος.

ἡλιοκαμμένος, η, ον· [δημ.] ὁ ἡλιοκαής.

ἡλιοκαυμένος, η, ον· βλ. ἡλιοκαής.

ἡλιόκαυστος, ος, ον· βλ. ἡλιοκαής· [οὐδ. οὐσ.] ἡλιόκαυστον, ἰχθὺς ἀπεξηραμμένος εἰς τὸν ἥλιον, poisson séché au soleil.

ἡλιόκαυμα, ατος, τό· hâle, n. m. βλ. ἡλιοπύρι καὶ ἥλιος.

ἡλιοκεντρικός, ή, όν· adj. héliocentrique, adj. ὁ ἔχων τὸ κέντρον τοῦ ἡλίου ὡς σημεῖον ἀφετηρίας, qui a le centre du soleil pour point de départ ; || ἡ ἡλιοκεντρικὴ ἀπόστασις τῶν πλανητῶν, la distance héliocentrique des planètes ; || πλάτος ἡλιοκεντρικόν, latitude héliocentrique ; γωνιακὴ ἀπόστασις ἐκ τῆς ἐκλειπτικῆς ἀστέρος, ὅστις ἤθελε παρατηρηθῇ ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ ἡλίου· || μῆκος ἡλιοκεντρικόν, longitude héliocentrique, θέσις ἐπὶ τῆς ἐκλειπτικῆς ἥν τινα ἤθελεν ἔχει ἀστήρ τις ἐὰν ἠθέλομεν παρατηρήσῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ ἡλίου· || κίνησις ἡλιοκεντρική, mouvement héliocentrique, μεταβατικὴ κίνησις τῶν πλανητῶν περὶ τὸν ἥλιον· || δύναμις ἡλιοκεντρική, force héliocentrique, δύναμις ἑλκύουσα τοὺς πλανήτας πρὸς τὸν ἥλιον· || συντεταγμέναι ἡλιοκεντρικαί, coordonnées héliocentriques ; συντεταγμέναι ἀστέρος ἀναγόμεναι εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἡλίου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς **τὰς γεωκεντρικὰς συντεταγμένας** (coordonnées géocentriques) ὁπότε ἀνάγονται εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς.

ἡλιοκομήτης, ου, ὁ· héliocomète, n. f. φαινόμενον ὅπερ παρουσιάζει ἐνίοτε ὁ ἥλιος κατὰ τὴν δύσιν του, συνιστάμενον ἐκ φωτεινῆς ταινίας ἀρκετὰ ὁμοίας πρὸς τὴν οὐρὰν τοῦ κομήτου.

ἡλιοκροῦγμα, τό· [διάλ. Ἠπείρου] 1) ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, 2) ἡ νόσος ἴκτερος, κιτρινάδα· διότι αἱ γυναῖκες ἔχουσι τὴν δεισιδαιμονίαν, ὅτι οἱ οὐροῦντες ἅμα ἡλίῳ ἀνατέλλοντι ἔναντι αὐτοῦ πάσχουσι τὸ πάθος τοῦτο.

ἡλιοκρούγομαι, [διάλ. Ἠπείρου] πάσχω ἴκτερον.

ἡλιολάτρης, ὁ· ὁ προσκυνῶν καὶ λατρεύων τὸν ἥλιον, qui adore le (ἢ adorateur du) soleil.

ἡλιόλιθος, ὁ· héliolite ou héliolitès (tèss) n. m. βλ. **ὀλιγόσχιστον.** Δ. Κ.

ἡλιομετρικός, ή, όν· héliométrique, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἡλιόμετρον ἢ εἰς τὴν μέτρησιν μικρῶν ἀποστάσεων, καὶ μικρῶν οὐρανίων διαστάσεων· || μέθοδοι ἡλιομετρικαί, procédés héliométriques.

ἡλιόμετρον, ου, τό· héliomètre, n. m. ὀπτικὸν μετὰ διόπτρας ἐργαλεῖον δι' οὗ καταμετροῦσι τὴν φαινομενικὴν διάμετρον τοῦ ἡλίου ὡς καὶ τὴν τῶν πλανητῶν. Τὸ ἡλιόμετρον εἶνε τηλεσκόπιον χρήσιμον πρὸς μέτρησιν μικρῶν ἀποστάσεων καὶ μικρῶν οὐρανίων διαστάσεων.

ἥλιον, τό· [χημ.] hélium, n. m. ἀερῶδες στοιχεῖον εὑρισκόμενον εἰς τὰ ἀπολαμβανόμενα ἀέρια ἐξ ἑνὸς ἐκ τῶν μεταλλευμάτων τοῦ οὐρανίου καλουμένου clévéite.

ἡλιοπύρι, τό· [δημ.] λέγεται οὕτως κοινῶς ἡ καυστικότης (θερμότης) τοῦ ἡλίου, ardeur du soleil ; τὸ **ἡλιόκαυμα.** hâle, n. m.

ἥλιος, ου, ὁ· [ἀστρον.] soleil, n. m. εἶνε τὸ πρωτεῦον σῶμα τοῦ πλανητικοῦ συστήματος, τοῦ ὁποίου συστατικὸν σῶμα εἶνε καὶ ἡ γῆ. Ὁ ἥλιος διὰ τῆς ἕλξεως τῆς μάζης αὐτοῦ οὔσης 700πλασίας τῆς πάντων τῶν πλανητῶν ὁμοῦ, ῥυθμίζει τὴν κίνησιν τούτων, κατέχων θέσιν ἑστίας ἐν ταῖς ἐλλειπτικαῖς τροχιαῖς τῶν πλανητῶν περὶ αὐτόν, διὰ δὲ τῆς ἐνυπαρχούσης ἐν αὐτῷ ἐνεργείας θερμαίνει καὶ φωτίζει πάντα τὰ σώματα τοῦ πλανητικοῦ συστήματος ὄντα ἑτερόφωτα· διὰ τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ διατηρεῖται ὅλος ὁ ἐπὶ τῆς γῆς ὀργανικὸς βίος· || εἶνε ἥλιος, il fait [du] soleil ; || πίσω ἀπὸ τὸν ἥλιο ! [φρ.] (=εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου), au bout du monde; κατὰ διαβόλου, au diable; || ἥλιος καὶ βροχή, παντρεύονται οἱ πτωχοὶ [παροιμ.], le diable bat sa femme et marie sa fille. § **ἥλιος = ἡλιόκαυμα,** hâle, n. m. action de l'air et du soleil, qui dessèche, flétrit et brunit ; βλ. καὶ **ἡλιοκαίω·** || la Parisienne a peur du hâle. § [βοτ.] tournesol, n. m. βλ. **ἡλίανθος** (ὁ ἐτήσιος). § [πυροτεχν.] soleil, n. m. εἶδος πυροτεχνήματος· || ἥλιος σταθερὸς (περίστροφος), soleil fixe (tournant); || ὑδρήλιος, soleil d'eau, ἀναπήδησις ὕδατος

κυκλοτερῶς. § ἡλιακαὶ κηλῖδες, taches solaires. § ἥλιος [διάλ. Νάξου] = εἶδος μικροῦ ἰοβόλου ὄφεως, χρώματος μέλανος.

ἡλιοσκοπία, ας, ἡ· hélioscopie, n.f. παρατήρησις τοῦ ἡλίου, observation du soleil.

ἡλιοσκοπικός, ή, όν· hélioscopique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἡλιοσκοπίαν, qui a rapport à l'hélioscopie; || τηλεσκόπιον ἡλιοσκοπικόν, lunette hélioscopique.

ἡλιοσκόπιον, ου, τό· [ἀστρον.] hélioscope, n. m. συσκευὴ χρησιμεύουσα πρὸς ἐλάττωσιν τοῦ μεγάλου ποσοῦ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἰδίως ὅταν οὗτος παρατηρῆται διὰ μεγάλου τηλεσκοπίου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἀρκεῖ βαθέως κεχρωματισμένη ὕαλος προσαρμοζομένη εἰς τὸν προσοφθάλμιον φακόν, οὗτος μάλιστα κινδυνεύει ν' ἀναλυθῇ ἐκ τῆς μεγάλης συγκεντρώσεως θερμαντικῶν ἀκτίνων. Τὸ ἁπλούστερον ἡλιοσκόπιον εἶνε τὸ τοῦ Ἑρσχέλου ἐν τῷ ὁποίῳ τὸ πλεῖστον τῶν ἀκτίνων διέρχεται διὰ διαφανοῦς πρίσματος καὶ ἐξέρχεται τοῦ τηλεσκοπίου, μόνον δὲ μέρος ἀνταναχλᾶται πρὸς τὸν εἰς τὸ πλάγιον καθέτως προσηρμοσμένον προσοφθάλμιον φακόν, μεταξὺ τοῦ ὁποίου καὶ τοῦ πρίσματος εὑρίσκεται βαθέως κεχρωματισμένη ὕαλος. § ἡλιοσκόπιον, hélioscope, adj. [βοτ.] ὁ στρεφόμενος πρὸς τὸν ἥλιον, qui se tourne vers le soleil: euphorbe hélioscope.

ἡλιοστασιακός, ή, όν· solsticial, ale, aux, adj. [ἀστρονομ.] ὁ ἀναφερόμενος πρὸς τὰ ἡλιοστάσια, qui a rapport aux solstices; || σημεῖα ἡλιοστασιακά, points solsticiaux; || ἐποχαὶ ἡλιοστασιακαί, époques solsticiales.

ἡλιοστάσιον, ου, τό· solstice, n. m. (ἐκ τοῦ λατ. solstitium), n. m. χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ ὁ ἥλιος φθάσας εἰς τὴν μεγαλειτέραν ἀπομάκρυνσιν ἐκ τοῦ ἰσημερινοῦ φαίνεται ἐπί τινας ἡμέρας μένων στάσιμος.

ἡλιοστατικός, ή, όν· héliostatique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ ἡλιόστατον, qui a rapport à l'héliostat; || ὄργανον (συσκευὴ) ἡλιοστατικόν, appareil héliostatique.

ἡλιόστατον, ου, τό· héliostat (ἥλιος καὶ στατός, arrêté), n. m. ὀπτικὸν ἐργαλεῖον ἐπιτρέπον τὴν παρατήρησιν τοῦ ἡλίου. Ἐπίσης καλεῖται οὕτω μηχάνημα χρησιμοποιούμενον εἰς τὸν ὀπτικὸν τηλέγραφον. Ἐπίσης ὄργανον χρησιμοποιούμενον εἰς τὰ ἐργαστήρια τῆς φυσικῆς (laboratoires de physique) διὰ νὰ προβάλλωσι τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας ἐπὶ σταθεροῦ σημείου.

ἡλιοτῆρι, τό· [διάλ. Ἠπείρου]=ἡλιοτρόπιον, ἀρχ. ἐν Θεσσαλίᾳ λέγεται ἥλιος.

ἡλιοτροπία, ας, ἡ· [φυσ.] héliotropie, n. f. συνών. τοῦ ἡλιοτροπισμός.

ἡλιοτροπικός, ή, όν· héliotropique, adj. [βοτ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν ἡλιοτροπισμόν· || κίνησις ἡλιοτροπική, mouvemeut héliotropique.

ἡλιοτρόπιον, ου, τό· [γεωδ.] héliotrope, n. m. ἐργαλεῖον γεωδαισιακὸν ἐφευρεθὲν ὑπὸ τοῦ Γάους, ὅπερ διὰ τῆς ἀνταναχλάσεως φωτεινῶν ἀκτίνων, παρέχει τὸ μέσον τῆς συνεννοήσεως δι' ὀπτικῶν σημείων ἀπὸ μεγάλης ἀποστάσεως χρησιμεύει ὅθεν καὶ ὡς τηλεγραφικὴ συσκευή. § [βοτ.] héliotrope, n. m. γένος τῆς οἰκογενείας τῶν βοραγινωδῶν ἢ τραχυφύλλων, περιλαμβάνον ὑπὲρ τὰ 100 εἴδη τὰ πλεῖστα θαμνώδη καὶ ἰθαγενῆ τῶν θερμῶν χωρῶν· τὰ γνωστότερα εἴδη εἰσὶν τὸ περουβιανόν, κοσμητικὸν ἄνθος (κυανολεύκου χρώματος) ἔχον ὀσμὴν βανίλλης· κοινῶς ἡ **βανίλλια.** § (χρωμ. χημ.] tournesol, n. m. βλ. **κυανοῦς.** § [ὀρυκτ.] βλ. **χαλαζίας.**

ἡλιοτροπισμός, οῦ, ὁ· [βοτ.] héliotropisme, n. m. οὕτως ὀνομάζονται ἐν τῇ φυτικῇ φυσιολογίᾳ τὰ φαινόμενα τῆς ἐπιδράσεως τοῦ φωτὸς ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν φυτῶν, καθὼς καὶ τὸ φαινόμενον τῆς διευθύνσεως πρὸς τὸν ἥλιον τῶν φυτῶν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ἡλιακοῦ φωτός.

ἡλιοτυπία, ας, ἡ· héliotypie, n. f. παρ' Εὐρωπαίοις λέγεται μᾶλλον **ἡλιογραφία,** héliogravure, n. f. ἡ ἐφαρμογὴ τῆς φωτογραφίας εἰς τὴν χάραξιν ἐπὶ μετάλλου, ἤτοι ἡ τέχνη τοῦ παράγειν τῇ βοηθείᾳ τῆς χημικῆς δράσεως τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς εἰκόνας ἐγκεχαραγμένας ἐπὶ μεταλλικῶν ἐπιφανειῶν ὡς καὶ ἡ τοῦ λαμβάνειν ἐκ τῶν εἰκόνων τούτων ὁσαδήποτε ἐπὶ χάρτου ἀντίτυπα.

ἡλιοφανῖτις, ιδος, ἡ· βλ. **παγκλαστῖτις.**

ἡλιοφοβία, ας, ἡ· ὁ φόβος πρὸς τὸν ἥλιον, peur du soleil; héliophobie, n. f. [παθολ.] συνών. τοῦ **φωτοφοβία.**

ἡλιοφυγής, ής, ές· héliofuge (ἥλιος καὶ ἀποφεύγειν, fuir), adj. [φυσ. ἱστ.] ὁ (ἀπο)φεύγων τὸν ἥλιον, qui fuit le soleil.

ἡλιοφωτόμετρον, ου, τό· héliophotomètre (ἥλιος, φῶς καὶ μέτρον, mesure) n. m. ὄργανον προωρισμένον νὰ μετρᾷ κατὰ προσέγγισιν τὴν ἔντασιν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐκπεμπομένου φωτὸς (à mesurer approximativement l'intensité de la lumière envoyée par le soleil.

ἡλιοχημεία, ας, ἡ· héliochimie, n. f. ἔρευνα τῆς χημικῆς συστάσεως τῆς ἀτμοσφαίρας τοῦ ἡλίου, βασιζομένη ἐπὶ τῆς παρατηρήσεως τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος· [ἐνίοτε] solarchemie, n. f. (ἐκ τοῦ λατ. solaris, qui a rapport au soleil.

ἡλιόχρουν ἢ **ἐλβίνης,** helvin; βλ. **δανάλιθος.** Δ. Κ.

ἡλιοχρωμία, ας, ἡ· héliochromie (ἥλιος καὶ χρῶμα, couleur) n. f. ὅρος ἀκατάλληλος χρησιμοποιούμενος ἐνίοτε πρὸς ἔνδειξιν τῆς μετὰ χρωμάτων φωτογραφίας (pour désigner (la photographie des couleurs).

ἡλιοχρωμικός, ή, όν· héliochromique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἡλιοχρωμίαν· || εἰκόνες ἡλιοχρωμικαί, images héliochromiques.

ἡλιοχρωμοσκόπιον, ου, τό· héliochromoscope, n. f. βλ. **χρωμοσκόπιον.**

ἡλλοιωμένος, η, ον (ἀλλοιόω-ῶ)· || ἡλ-

λοιωμένη κίνησις (ἀνώμαλος), mouvement varié.

ἠλοειδής, ής, ές· ὅμοιος ἥλῳ, ὅμοιος τὸ σχῆμα τῷ ἥλῳ, 'σὰν καρφί, semblable à un clou.

ἠλοθήκη, ης, ἡ· (θήκη ἥλων), porte-clous, n. m.

ἠλοκέντημα, ατος, τό· retraite, n. f. ἢ ἠλόνυξις· καλεῖται οὕτως ἡ διὰ τοῦ πεταλωτικοῦ ἥλου τρῶσις τῶν ὑπὸ τὸν ὄνυχα ἁπαλῶν μορίων κατὰ τὴν καθήλωσιν τοῦ πετάλου· βλ. καὶ ἠλόνυξις.

ἠλοκοπεῖον, ου, τό· καὶ ἠλοποιεῖον, κοινῶς τὸ καρφιάδικο, clouterie, n. f. ἐργοστάσιον ἐν ᾧ κατασκευάζουσιν ἥλους.

ἠλοκόπιον, ου, τό· καὶ **καρφιδομήτρα,** κοινῶς τὸ **καρφοκαλοῦπι,** clouière ou clouyère ou cloutière ou clouvière, n. f. ou clouière de clous ; σιδηροῦν τι τεμάχιον 0μ,33 - 0μ,41 μήκους, πεπλατυσμένον καὶ φέρον ὀπὰς στρογγύλας ἢ τετραγώνους χρησιμευούσας διὰ κατασκευὴν τῶν κεφαλῶν τῶν ἥλων, βλήτρων, χοχλιῶν, κτλ. || — ἥλων πεταλωτικῶν, clouière pour clous à ferrer ; || ἠλοκόπια ἐστόρων, clouières pour chevilles-ouvrières ; || ἠλοκόπια γομφίσκων καὶ κυνδαλίσκων, clouières pour chevillettes.

ἠλοκοπικός, ή, όν· ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὸν ἠλοκόπον, de cloutier ; || ἀκμόνιον ἠλοκοπικὸν (ἢ τοῦ ἠλοκόπου), tas de cloutier.

ἠλοκόπος, ου, ὁ· cloutier, n. m. ὁ κόπτων κατασκευάζων ἥλους.

ἠλόνυξις, εως, ἡ· enclouure, n. f. νύγμα ὁπλῆς· κοινῶς τὸ **καρφόπιασμα**· καλεῖται ἡ βλάβη τῶν σαρκωδῶν μερῶν τῆς ὁπλῆς προερχομένη ἐκ τῆς κακῆς διευθύνσεως τοῦ πρὸς πετάλωσιν ἥλου· βλ. καὶ **ἠλοκέντημα.**

ἠλοπάτημα, ατος, τό· κοινῶς τὸ **καρφόπιασμα,** clou de rue ou chicot; φλεγμονὴ τῶν σαρκωδῶν μερῶν τῆς πελματικῆς ἐπιφανείας τῆς ὁπλῆς προερχομένη δι' οἱουδήποτε ὀξέος ἢ αἰχμηροῦ σώματος, συνηθέστατον δὲ διὰ τοῦ ἥλου, ὃν κατὰ τὸ βάδισμα **ἐπιτυγχάνει** ὁ ἵππος.

ἠλοποιεῖον, ου, τό· βλ. **ἠλοκοπεῖον.**

ἧλος, ου, ὁ· clou, n. m. τοῦ ἥλου, τῷ ἥλῳ, τὸν ἧλον· οἱ ἧλοι, τῶν ἥλων· μικρὰ περόνη σιδηρᾶ, χαλκίνη ἢ ἐκ ψευδαργύρου, ὀξεῖα πρὸς τὸ ἓν ἄκρον καὶ πεπλατυσμένη ἐν εἴδει κεφαλῆς πρὸς τὸ ἕτερον, χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἕνωσιν δύο ἀντικειμένων, κοινῶς τὸ **καρφὶ** καὶ ἡ **πρόκα**· οἱ ἧλοι εἶνε διαφόρων εἰδῶν καὶ διαστάσεων· || — πλατυκέφαλος, clou à tête plate; || — πλατυκέφαλος, λεπτοκέφαλος καὶ ἐκγεγλυμμένος τὴν κεφαλήν, clou à tête plate, mince et fraisée ; || — στρογγυλοκέφαλος, clou à tête ronde ; || — προσηλωτήριος, clou d'applicage ; || ἧλοι καρφιδοειδεῖς, ἢ **ἀκίδες** κοινῶς ἡ βελόνες, clous d'épingle ou pointes de Paris ; || — γεγυρωμένος· βλ. κατωτέρω, clou rivé ; || ὁ **πεταλωτικὸς** ἧλος, τὸ καρφὶ διὰ τὰ πέταλα, clou à cheval ou clou à ferrer ; || — πεταλωτικός· καρφὶ γιὰ πετάλωμα, clou de fer à cheval ; || ἧλοι σανίδων, clous à planches ; || ἧλοι φυσητήρων, clous à soufflets ; || **ἔγκρυφος ἧλος,** clou prisonnier ; || [ναυτ.] ἧλοι (ἢ ἀκίδες) ἐπιχαλκώσεως, clous de doublage, μικροὶ χάλκινοι ἧλοι (**πρόκες**) δι' ὧν ἠλοῦται ἡ ἐπιχάλκωσις ἐπὶ τῆς γάστρας πλοίου· § ἧλος **γυρωτικός,** rivet (n. m.) ou clou rivé; ἐν τῷ ναυτικῷ καλεῖται **κοινωμάτιον** καὶ κοινῶς **καρφὶ τῆς λαμαρίνας,** (βλ. **γυρόω**) ἢ ἧλος **δικέφαλος** (ἡ τελευταία αὕτη λέξις εἶνε μᾶλλον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μηχανικοῖς) ἢ ἀμφικέφαλος ἧλος. Καλεῖται οὕτως ἧλος ἄνευ αἰχμῆς φέρων κεφαλὴν κυρτὴν ἢ ἐπίπεδον, χρησιμεύων διὰ τὴν ἕνωσιν μεταξὺ δύο μεταλλικῶν τεμαχίων, π. χ. εἰς τὴν κατασκευὴν **λεβήτων** (chaudière), κτλ. ὁ ἧλος οὗτος ἐμπήγεται εἰς ὀπὰς ἑτοιμασθείσας ἐκ τῶν προτέρων εἰς τὰ πρὸς σύνδεσμον τεμάχια, ἀκολούθως δὲ πλατύνεται διὰ σφυρηλατήσεως εἰς τὸ ἕτερον αὐτοῦ ἄκρον, σχηματιζομένης καὶ ἑτέρας κεφαλῆς ἐπὶ τοῦ ἥλου, οὕτω δὲ συσφίγγονται μεταξύ των τὰ δύο τεμάχια· ἡ γύσωσις αὕτη (rivure) ἐκτελεῖται ἀναλόγως τοῦ μήκους τοῦ ἥλου, εἴτε ψυχροῦ ὄντος τούτου εἴτε πεπυρακτωμένου· || στερεόνω διὰ γυρωτικῶν ἥλων βλ. **γυρόω**· || — γυρωτικὸς (δικέφαλος) κατεργαζόμενος ψυχρός, rivet à froid ; || — γυρωτικὸς (δικέφαλος) μετ' ἐπιπέδου κεφαλῆς, rivet tête plate ou rivet de Paris ; || ἧλος γυρωτικὸς (δικέφαλος) μετὰ κυρτῆς κεφαλῆς, rivet tête bombée ; || ἧλοι γυρωτικοὶ (δικέφαλοι) διὰ διαφράγματα, rivets de barrettes ; || ἧλοι δικέφαλοι ἐκγεγλυμμένοι ἢ τορνευτοὶ (κατὰ τὴν κεφαλήν), rivets tête fraisée ou ébarbée ; § ἧλος ἀκέφαλος (βελονοειδής), **καρφοβελόνη,** καὶ κοινῶς τὸ **βελόνι,** pointe (f.) ou pointe de Paris. § — πλατυκέφαλος καὶ στρογγύλος, caboche, n. f. || [πεταλωτ.] τετριμμένος πεταλωτικὸς ἧλος, caboche n. f. λέγονται οἱ ἀντικαθιστάμενοι κατὰ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ πεταλώματος, ὡς φθαρέντες ἐκ τῆς χρήσεως. § — σφηνοειδής, dent-de-loup. § [ναυτ.] ἧλος τετραγωνοκέφαλος, carvelle, n. f. ἤτοι μετὰ τετραγώνου κεφαλῆς πρὸς ἥλωσιν τῶν ἐπηγκενίδων καταστρώματος. § — ξύλινος, ξυλοκάρφι, τό· cheville, n. f.=γόμφος. § [ναυτ.] ἧλος ὀγκινωτός, cheville à barbes, κοινῶς **χάρπα**· ἧλος οὗτινος τὸ λεπτὸν ἄκρον φέρει ἀνεστραμμένους ὀδόντας καλουμένους **ὀγκίνους** (barbes, ὀγκῖνος, ἀγκιστρωτός). § — δίαιχμος, βλ. **ἔχμα,** chameau, n. m.

ἠλόω-ῶ, μέλ. ώσω, chasser un clou ; καρφώνω ἥλους διὰ κτυπημάτων σφύρας· καθηλόω, clouer à, **προσηλόω-ῶ** (τὶ πρός τι), καρφώνω τι εἴς τι· ἐνηλόω-ῶ, clouer dans, καρφώνω τι μέσα εἰς ἄλλο· **συνηλόω-ῶ,** clouer ensemble, καρφώνω μαζύ· **ἐφηλόω-ῶ,** clouer sur, καρφώνω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο· **προσκαθηλόω-ῶ,** clouer sur ou avec, καταχαρφώνω τι μαζὴ μὲ ἄλλο.

ἠλύσιον, τό· παρ' Ὁμήρῳ σημαίνει τερπνόν, εὔδαιμον καὶ μακάριον πεδίον, τόπος ἢ ἐνδιαίτημα, élysée, n. m. || τὰ ἠλύσια πεδία, les champs élysées.

ἥλωσις, εως, ἡ· clouage, n. m. **καθήλωσις, προσήλωσις·** τὸ σύνολον τῶν ἥλων ἢ ἡ γενομένη ἐργασία πρὸς ἔμπηξιν αὐτῶν, κοινῶς τὸ **κάρφωμα.**

ἡλωτήρ, ῆρος ὁ· chasse-clous, n. m. (ἐκ τοῦ ἧλος, clou ; ἡλόω, chasser un clou), ἢ ἐξωστὴρ ἥλων· ἐργαλεῖον πεταλωτικὸν ἀπολῆγον εἰς ὀξύ, δι' οὗ ἐκβάλλονται τὰ ἐν τῷ τοιχώματι τῆς ὁπλῆς ἀπομένοντα ἀποκεχομμένα τεμάχια τῶν πεταλωτικῶν ἥλων.

ἡλωτός, ή, όν· χαρφωμένος, η, ον, cloué, ée ; garni de clous

ἡμαγμένος, η, ον· ἐπιθ. παθητ. παραχ. τοῦ αἱμάσσω συνήθως **καθημαγμένος.**

ἦμαρ, ατος, τό· ὁ συνήθ. παρ' Ὁμήρῳ τύπος τοῦ ἡμέρα, ἀντίθ. τῆς νυκτός, jour, n. m. «ἐλεύσεται ἦμαρ» ἤτοι θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν . . .

ἡμαρτημένος, η, ον· παθητ. παραχ. τοῦ ἁμαρτάνω, ἐσφαλμένος, erronné, ée ; ἐσφαλμένος, πλημμελής, ἀνακριβής, incorrect, e.

ἡμαρτημένως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον σφαλερόν, ἐσφαλμένως, d'une manière erronnée; erronément, adv. μὴ ὀρθῶς, ψευδῶς, faussement; ἐσφαλμένως πλημμελῶς, ἀνακριβῶς, incorrectement.

ἡμεδαπός, ή, όν· χυρίως ὁ ἡμέτερος, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας. τοῦ αὐτοῦ τόπου (ἀντίθ. τῷ ἀλλοδαπός), qui est du (de notre) pays ; ἐντόπιος. ἐγχώριος, natif, ive ; ἰθαγενής, indigène, adj. || τὰ ἡμεδαπὰ προϊόντα, les produits indigènes (=τὰ ἐγχώρια, τοῦ τόπου), τὰ προϊόντα μας, nos produits ; || ἐπὶ τῆς ἡμεδαπῆς, sur le pays ; || ὅλα αὐτὰ τὰ προϊόντα καταναλίσκονται ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, tous ces produits se consomment dans l'intérieur (dans le pays).

ἡμεῖς, [ἀντων. προσ.] βλ. ἐγώ.

ἡμέρα, ας, ἡ· jour, n. f. χαλεῖται τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ ἡ γῆ ἐκτελεῖ περὶ ἑαυτὴν πλήρη κύκλον. Τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα διαιρεῖται εἰς 24 ὥρας, χαλεῖται δὲ **πολιτικὴ** ἢ **νόμιμος ἡμέρα** ἢ **χρόνος,** jour civil ou jour légal. § [ἀστρον.] **ἡμέρα,** jour, n.m. ὀνομάζεται τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ὁποῖον παρέρχεται ὅπως ἀποκατασταθῇ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, σχετικῶς πρὸς τὸν ὁρίζοντα τόπου τινὸς, ὁ ἥλιος ἢ ὡρισμένον σημεῖον τῆς οὐρανίας σφαίρας κατὰ τὴν περιστροφικὴν κίνησιν ταύτης ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς. Οὕτως ἡ ἡμέρα δύναται νὰ λογισθῇ ἀπὸ ἀνατολῆς εἰς ἀνατολήν, ἢ ἀπὸ δύσεως εἰς δύσιν, ἢ ἀπὸ μεσουρανήσεως εἰς μεσουράνησιν (ἀνωτέραν ἢ κατωτέραν) τοῦ ἡλίου ἢ ἄλλου τινὸς ἀστέρος, ἢ ἀξιολόγου σημείου τῆς οὐρανίας σφαίρας ὡς τὸ ἐαρινὸν ἰσημερινὸν σημεῖον. Στενώτερον λέγεται ἡμέρα τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν νύκτα, τοῦτο ὅμως δὲν χρησιμεύει ὡς μέτρον τοῦ χρόνου, ἀλλὰ τὸ προηγουμένως ὁρισθέν. Πρὸς μέτρησιν λοιπὸν τοῦ χρόνου χρησιμεύουσι τρεῖς διάφοροι ἡμέραι, ἡ **ἀστρικὴ** (jour sidéral = jour astronomique; **βλ. ἀστρονομικός**), ἡ ἀληθὴς ἡλιακὴ καὶ ἡ **μέση ἡλιακὴ ἡμέρα.** Ἡ ἀστρικὴ ἡμέρα εἶνε ὁ χρόνος ὁ μεταξὺ δύο μεσουρανήσεων (διαβάσεων διὰ τοῦ οὐρανίου μεσημβρινοῦ τόπου τινὸς) τοῦ ἐαρινοῦ σημείου. Ἡ διάρκεια τῆς ἡμέρας ταύτης δὲν εἶνε ἄλλο τι ἢ ὁ χρόνος τῆς περιστροφῆς τῆς γῆς περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς (ἀκριβέστερον μεῖον τοῦ πολὺ μικροῦ ποσοῦ τῆς μεταπτώσεως τοῦ ἐαρινοῦ σημείου ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ). Ἐπειδὴ ἡ κίνησις αὕτη εἶνε ἰσοταχής, τὸ μέγεθος τῆς ἀστρικῆς ἡμέρας εἶνε σταθερόν. Ὡς ἀρχὴ τῆς ἀστρικῆς ἡμέρας λαμβάνεται ἐν ἑκάστῳ τόπῳ ἡ στιγμὴ τῆς ἀνωτέρας μεσουρανήσεως (βλ. λέξιν) τοῦ ἐαρινοῦ σημείου καὶ διαιρεῖται αὕτη εἰς 24 ὥρας. Ἡ ἀστρικὴ ὅμως ἡμέρα, χρησιμωτάτη ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ δὲν εἶνε κατάλληλος πρὸς μέτρησιν τοῦ χρόνου ἐν τῷ κοινῷ βίῳ, διὰ τὸν ὁποῖον ἀνέκαθεν γίνεται χρῆσις τῆς ἡλιακῆς ἡμέρας. Ὡς **ἀληθὴς ἡλιακὴ ἡμέρα** (jour vrai = jour solaire = jour solaire vrai) λογίζεται νῦν ὁ χρόνος ὁ μεταξὺ δύο διαδοχικῶν ὁμοίων μεσουρανήσεων τοῦ κέντρου τοῦ ἡλίου· καὶ πολιτικῶς μὲν λαμβάνεται ὡς ἀρχὴ τῆς ἡμέρας ἡ στιγμὴ τῆς κατωτέρας μεσουρανήσεως (τοῦ μεσονυκτίου), ἀστρονομικῶς δὲ ἡ τῆς ἑπομένης ἀνωτέρας μεσουρανήσεως τοῦ κέντρου τοῦ ἡλίου (ἡ ἑπομένη μεσημβρία). Ἡ **μέση ἡλιακὴ ἡμέρα** (jour solaire moyen) ἔχει διάρκειαν τὴν μέσην διάρκειαν τῶν ἀληθῶν ἡμερῶν ὅλου τοῦ ἔτους· βλ. καὶ ἔτος· || ἡ σήμερον ἡμέρα, le jour d'aujourd'hui ; || ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, dès le (ἢ au) point du jour (=τὰ ἐξημερώματα)· || ἐντὸς τῆς ἡμέρας, pendant le jour ; || τὴν ἰδίαν ἡμέραν, le jour même ; || τὸν περιμένομεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, nous l'attendons d'un jour à l'autre ; || [ἐμπ.] ἡμέραι χάριτος (ἐπὶ συναλλαγματικῶν), jours de grâce ; || ἡμέρα ἀγορᾶς (παζάρι), jour de marché ; || ἡμέρα λήξεως (συναλ.), jour d' échéance ; || ἡμέρα ἀργίας (ἡμεραργία), jour de relâche ; || τώρα εἰς τὰς πέντε τὸ πρωΐ εἶνε ἡμέρα, il est jour maintenant à cinq heures du matin ; || χάμνει τὴν ἡμέραν νύχτα, il fait du jour la nuit ; || τί ἡμέραν ἔχομεν (τί ἡμέρα εἶνε) (σήμερον) ; quel jour est il ? quel jour est-ce aujourd'hui? || νύχτα καὶ ἡμέραν (ἐπιρ.), nuit et jour ; || θὰ ἔχωμεν αὔριον ὡραίαν ἡμέραν, nous aurons demain une belle journée ; || (ἐργάζεται) μὲ τὴν ἡμέραν, à la journée ; || δύο ἡμερῶν δρόμος, deux journées de chemin ; || ἡμέρα μεσημέρι (φρ. ἐπιρ.) en plein jour ; en plein midi ; || ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, de nos jours ; || (ἀπέθανε) πλήρης ἡμερῶν, plein de jours ; || (τρεῖς δραχμὰς) τὴν ἡμέραν, par jour ; || δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, pendant tout le jour ; (καὶ ἄλλ.) chaque jour ; tous les jours ; || ὅλη μέρα κλαίει, il ne fait que pleurer ; || καθ' ἡμέραν, tous les jours; chaque jour ; || κατ' αὐτὰς (τὰς ἡμέρας), ces jours-ci ; un de ces jours ; || ἡμέραν παρ' ἡμέραν, tous les deux jours ; de deux jours l'un ; || πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, il y a quelques jours ; || ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν· ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν, au jour le jour ; de jour

en jour; d'un jour à l'autre; du jour au lendemain; || (τὸν ἐπεριμέναμεν) ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, de jour en jour; || (ἀναβάλλει) ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν, d'un jour à l'autre; || τὴν ἐπομένην ἡμέραν τῆς ἑορτῆς, le lendemain de la fête; || εἶχεν ἀκόμη ἡμέρας (ἀπὸ τὸν θεὸν) [φρ.], il n'était pas encore à la fin de ses jours; || καλὴν ἡμέραν, (κοιν.) καλημέρα, bonjour; || τὴν κακήν του (τὴν) ἡμέραν, que le diable l'emporte; || τὴν κακήν του ἡμέραν τοῦ ξεχασμένου! peste (soit) de l'étourdi; || ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρωΐ φαίνεται (παροιμ. ἀνάλ.), de bon commencement bonne fin. § [στρατ.] ἡμέρα ἀπουσίας, jour d'absence, ἤτοι καθ' ἣν ἀπουσιάζει στρατιωτικὸς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του. § [στρατ.] ἡμέρα ἐπιστρατεύσεως, le jour de mobilisation; αὕτη λογίζεται ἀπὸ μεσονυκτίου εἰς μεσονύκτιον· || **ἡμέρα παρουσίας**, jour de présence, ἤτοι καθ' ἣν ὁ στρατιωτικὸς φέρεται παρὼν εἰς τὰς καταστάσεις· || **ἡμέρα ἀργίας** ἢ ἑορτάσιμος, ἡ **ἡμεραργία**, jour férié; || **σεληνιακὴ ἡμέρα**, jour lunaire; || **στρατιωτικὴ ἡμέρα**, jour militaire; || **φυσικὴ ἡμέρα**, jour naturel, καλεῖται τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ ὁ ἥλιος μένει ἄνωθεν τοῦ ὁρίζοντος· || [ναυτ.] **ἡμέραι ἐπιστάσεως**, jours de planche, καλοῦνται αἱ πρὸς ἐκφόρτωσιν τοῦ φορτίου ἐμπορικοῦ τινὸς πλοίου ὡρισμέναι ἡμέραι· || **ἡμέραι (ἀργοπορίας) χρονοτριβῆς (ὑπερστάσεως)** ἢ **σταλίας**, jours de retard ou jours de surestarie, αἱ μετὰ τὴν πάροδον τῶν **ἡμερῶν ἐπιστάσεως** (jours de planche), ἐπὶ πλέον ἡμέραι καθ' ἃς παρακωλύεται ὁ ἀπόπλους πλοίου πρὸς ἐντελῆ αὐτοῦ ἐκφόρτωσιν· || **ἡμέραι τρέχουσαι, ἐργάσιμοι**, jours courants, ouvrables; || **ἡμέραι ἐπιστάσεως διὰ τὴν φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν**, jours de planche combinés pour charger et décharger; || **αἱ ἡμέραι** τῆς ἐπιστάσεως **ἐξηντλήθησαν**, la planche a expiré. § **ἡμέρα**, journée. n. f. τὸ ἡμερήσιον χρονικὸν διάστημα ἢ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας· χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν κατακλίνονται· || ἡ τῆς μάχης **ἡμέρα** καὶ αὐτὴ ἡ μάχη, journée, n. f. ou jour de bataille et la bataille même· βλ. **μάχη**. Διοικητικῶς ἐν τῷ στρατῷ καλοῦσιν ἐπίσης **ἡμέραν**, journée, τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ μεσονυκτίου εἰς μεσονύκτιον ἤτοι 24 ὥρας, εἶνε συνεπῶς συνώνυμος τῆς **πολιτικῆς ἡμέρας** (jour civil ou légal); βλ. ἐν ἀρχῇ· || **ἡμέρα πορείας**, jours de marche, διατρεχόμενον διάστημα ὑπὸ στρατεύματος κατὰ τὸ ἡμερήσιον χρονικὸν διάστημα, κατὰ μέσον δὲ ὅρον θεωρεῖται ὡς ἡμέρα πορείας διάστημα 24 χιλιομέτρων.

ἥμερα φυτὰ [βοτ.] ἢ χόρτα, francs; cultivés; χηπαῖα, des jardins; οὕτως ὀνομάζονται ὑπὸ τοῦ λαοῦ τὰ σπαρτὰ ἢ καλλιεργούμενα φυτά, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἀγρίων (sauvages). Ἡ διαίρεσις αὕτη τῶν φυτῶν εἶνε ἐν χρήσει ἀπὸ ἀρχαιοτάτου χρόνου καὶ ἀπὸ τοῦ Θεοφράστου αὐτοῦ. Βλ. καὶ **ἥμερος**.

ἥμερα, [ἐπίρ.] πράως, ἡμέρως, avec douceur; βλ. **ἡμέρως**.

ἡμεράδι, τό· [δημ.] λέγεται οὕτω κοινῶς εἶδός τι δρυός, espèce de chêne.

ἡμεραλωπία, ας, ἡ (ἡμέρα, jour, καὶ ὤψ, ὠπός, ὅρασις, vue) héméralopie, n. f. ὀφθαλμικὸν νόσημα καθ' ὃ βλέπουσι καλῶς ἐν ὥρᾳ ἡμέρας, ἐν ᾧ ἐν μετρίῳ ὁπωσοῦν φωτὶ καὶ ἐν καιρῷ νυκτὸς ὁ πάσχων ἢ οὐδόλως ἢ λίαν συγκεχυμένως βλέπει, ἐν ᾧ ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ ὑπερμέτρως διαστέλλεται. Τὸ πάθημα τοῦτο ἐπέρχεται εἰς ἐκείνους οἵτινες ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἔμειναν ἐκτεθειμένοι εἰς ἰσχυρὸν ἡλιακὸν φῶς, ἀνακλώμενον ἀπὸ λευκῆς ἢ στιλπνῆς ἐπιφανείας, εἰς τόπους θερμοὺς ἢ χιονοσκεπεῖς, καθὼς καὶ εἰς κτίστας, τοιχογράφους, κτλ. Πρὸς θεραπείαν ἀπαιτεῖται μακροχρόνιος διαμονὴ ἐν μετρίῳ φωτί.

ἡμεραλωπικός, ή, όν· héméralopique, adj. ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀφορῶν τὴν ἡμεραλωπίαν. § —, héméralope, n. et adj. λέγεται περὶ ἀτόμου πάσχοντος ἀπὸ ἡμεραλωπίαν.

ἡμεραργία, ας, ἡ· vacation, n. f. [ἐμπορ.] jour de relâche; ἡμέρα ἀργίας, jour férié = ἑορτάσιμος ἡμέρα.

ἡμερεύω, μέλ. εύσω· βλ. **ἡμερόνω**· § ἐπίσης διέρχομαι τὴν ἡμέραν, μένω ἔν τινι τόπῳ ὅλην τὴν ἡμέραν, passer la journée, διημερεύω, séjourner.

ἡμερήσιος, ος καὶ α, ον· ἡμέριος, ὅλην τὴν ἡμέραν ἀφορῶν, ὁ τῆς ἡμέρας, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡμέραν, du jour; μιᾶς ἡμέρας, d'un jour; ἑκάστης ἡμέρας, de chaque jour; αὐθήμερος, ἡμερήσιος, journalier, ère; ἡμερούσιος, quotidien, enne; [διδ.] diurne, adj. ὁ ἐντὸς τῆς ἡμέρας γινόμενος, qui se fait dans le jour; || ἡ ἡμερησία κίνησις τῶν πλανητῶν, le mouvement diurne des planètes; καλεῖται ἡ κυκλικὴ κίνησις πάντων τῶν ἀστέρων μέχρις ὅτου ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ αὐτὸ τῆς ἐμφανίσεώς των σημεῖον· || ἡμερησία διάταξις, ordre du jour, καλεῖται τὸ πρόγραμμα τῶν ἀντικειμένων, ὧν μέλλει νὰ ἐπιληφθῇ κατά τινα συνεδρίασιν πολυμελές τι σῶμα, καθὼς καὶ τὰ νομοθετικὰ σώματα (Βουλή)· || τὰ ἡμερήσια φύλλα, les feuilles quotidiennes; || αἱ ἡμερήσιαι ἀσχολίαι του, ses occupations journalières; || ἡμερησία ἐργασία, travail du jour; βλ. καὶ **ἡμερομίσθιον**. § **ἡμερήσιος**, α, ον, diurnal, ale, aux, adj. ἑκάστης ἡμέρας, de chaque jour; || ἡ ἡμερησία ἀνάπαυσις, le repos diurnal.

ἡμερινός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡμέραν, ὁ ἐν ἡμέρᾳ γινόμενος, du jour; de jour; qui se fait ou qui vient pendant le jour; (ἀντίθ. τῷ νυκτερινός)· || ἡμερινὸν φῶς = τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, la lumière du jour; || ἡμερινὴ ὑπηρεσία, service de jour.

ἡμέριος, ος καὶ α, ον· βλ. ἡμερήσιος.

ἡμερίς, ίδος, ἡ· matinée (ῥίζα matin), n. f. ἑορτή, συνάθροισις, παράστασις ἐκτελουμένη τὴν πρωΐαν, ἀλλὰ συχνότερον μετὰ μεσημβρίαν, fête, réunion, spectacle qui a lieu

quelquefois le matin, mais le plus souvent dans l'après-midi ; || — μουσική, φιλολογική, χορευτική, matinée musicale, littéraire, dansante.

ἡμεροβαπτιστής, ὁ· hémérobaptiste, n. m. ἡμεροβαπτισταί, αἵρεσις θρησκευτική, οἱ καθ' ἡμέραν λουόμενοι καὶ βαπτιζόμενοι, ἵνα μὴ κηλὶς ἐπεκάθησεν ἐπ' αὐτῶν· ἐπίσης λέγεται οὕτως αἵρεσις ἑβραίων ἐπιβάλλουσα τὴν καθημερινὴν λοῦσιν ὡς θρησκευτικὸν καθῆκον.

ἡμερόβιος, ος, ον (ἡμέρα, βίος), ὁ ἀφρόντις τὴν ἡμέραν ζῶν, ἤτοι ὁ φροντίζων μόνον διὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν, οὐδόλως δὲ διὰ τὰς λοιπάς, qui vit au jour le jour (ἐπίθ. τοῦ Διογένους). § ὁ μίαν ἡμέραν ζῶν, ἡμερήσιος, diurne, adj. || [ἐπὶ ἐντόμων] hémérobe, n. m. εἶδος ἐντόμων νευροπτέρων· || ἡμερόβια, τά· hémérobiens, n. m. pl. λέγεται ἡ ὁμοιογένεια τῶν ἡμεροβίων.

ἡμεροβιόω-ῶ, μέλ. ώσω, εἶμαι ἡμερόβιος, ζῶν διὰ τὴν ἡμέραν, vivre au jour le jour. § ζῶ μόνον τὴν ἡμέραν, ne vivre que le jour ; être diurne.

ἡμεροδείκτης, ου, ὁ· ὁ δεικνύων τὰς ἡμέρας, ἡμερολόγιον γραφείου, almanach de cabinet (de comptoir) ; βλ. ἡμερολόγιον.

ἡμεροδοῦλι, τό· [δημ.] καὶ **ἡμεροκάματον**· ὁ μισθὸς τῆς ἡμέρας, salaire d'une journée (f.) [de travail] ; βλ. καὶ **ἡμερομίσθιον**· || — ἡμεροφάγι [φρ.], [vivre] au jour le jour; (au jour la journée).

ἡμερόδρομος, ος, ον (ἡμέρα, δραμεῖν)· courrier, n.m. ὁ τρέχων ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τελειώνων τὸν δρόμον του ἐντός αὐτῆς· π. χ. περὶ τοῦ ἡλίου. § hémérodrome, n. m. ταχυδρόμος, ἀγγελιαφόρος ἕλλην, φέρον τὰς διαταγάς, ἀγγελίας, ἰδίως διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν στρατευμάτων· || [συνεκδ.] ἡμερόδρομος = ταχυδρόμος, courrier, messager, n. m.

ἡμεροζύμη, ης, ἡ· levure cultivée ; βλ. καὶ ζύμη.

ἡμεροκαλλές, τό· καὶ

ἡμεροκαλλίς, ίδος, ἡ· hémérocalle, n. f. τουτέστιν ἄνθος ἐπὶ μίαν μόνην σχεδὸν ἡμέραν ἀκμάζων. § [βοτ.] εἶδος κρίνου ἔχοντος κίτρινα ἄνθη καὶ εὐωδιάζοντα, εἶνε γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κρινοειδῶν (liciacées) ; || [βοτ.] **ἡμεροκαλλῆ**, τά· hémérocallidées, n. f. pl. εἶδος τῆς οἰκογενείας τῶν **κρινοειδῶν**· || **ἡμεροκαλλές**, τό· hémérocallidé, ée, adj. τὸ ὁμοιάζον πρὸς τὰ ἡμεροκαλλῆ· || ἡμεροκαλλὲς (ἄνθος, φυτόν), une hémérocallidée.

ἡμεροκαματάρης, α, ικον· [δημ.] ὁ ἡμερομίσθιος, journalier, ère ; ὁ ἐργαζόμενος μὲ τὴν ἡμέραν, (homme femme) qui travaille à la journée.

ἡμεροκάματον, τό· [δημ.] τὸ ἡμερομίσθιον· βλ. καὶ **ἡμεροδοῦλι.**

ἡμερολογία, ας, ἡ· hémérologie, n. f. ἡ τέχνη τοῦ συντάσσειν τὰ ἡμερολόγια (calendriers).

ἡμερολογικός, ή, όν· hémérologique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἡμερολογίαν· || ἐπιστήμη ἡμερολογική, science hémérologique.

ἡμερολόγιον, ου, τό· almanach, n. m. (κοινῶς ὁ **καζαμίας**.) βιβλίον ἐν ᾧ εἶνε γεγραμμέναι αἱ τοῦ χρόνου ἡμέραι, τὸ **καλανδάριον**, calendrier, n. m. Τὸ ἡμερολόγιον εἶνε πίναξ διῃρημένος εἰς ἡμέρας, ἑβδομάδας καὶ μῆνας· δεικνύει δὲ τὰς διαφόρους ἐποχὰς καὶ ἡμερομηνίας τὰς ἀφιερωμένας εἰς θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς ἑορτάς, τὰς ἐποχὰς τῶν νουμηνιῶν καὶ πανσελήνων, τῶν πρώτων καὶ τελευταίων τετάρτων, τοὺς χρόνους καθ' οὓς μέλλουσι νὰ συμβῶσιν αἱ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἐκλείψεις κλπ. Ἐν τοῖς ἡμερολογίοις εἴθισται νὰ σημειῶνται χάριν τῶν ἁπλουστέρων καὶ τῶν δεισιδαιμόνων προγνωστικὰ τοῦ καιροῦ καὶ πολιτικῶν ἢ ἄλλων μεγάλων συμβεβηκότων καὶ παραδόξων· || ἡμερολόγιον αἰώνιον, calendrier perpétuel ; βλ. **αἰώνιος**· || [διδ.] **ἡμερολόγιον,** hémérologe, n. m. πραγματεία ἐπὶ τῆς συμφωνίας τῶν ἡμερολογίων, traité sur la concordance des calendriers. § **ἡμερολόγιον**, βιβλίον ἐν ᾧ σημειοῦνται καθ' ἡμέραν διάφορα συμβάντα, πράξεις, κτλ. journal [d'un bâtiment, ὅπερ εἰς τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα λέγεται καὶ livre de loch]; § [ἐμπορ.] **ἡμερολόγιον**, livre-journal [d'un négociant] ἢ ἁπλῶς journal, n. m. κοινῶς **κατάστιχον**· καλεῖται βιβλίον ὅπερ πᾶς ἔμπορος ὑποχρεοῦται νὰ τηρῇ παριστάνον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν περιουσίαν καὶ τὰ χρέη του, τὰς ἐμπορικάς του ἐργασίας, τὰς συναλλαγματικάς του διαπραγματεύσεις, τὰς ἀποδοχὰς ἢ ὀπισθογραφήσεις καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι λαμβάνει ἢ πληρώνει ἐφ' οἱωδήποτε λόγῳ καὶ φανερῶνον κατὰ μῆνα τὸ ποσὸν τῆς οἰκιακῆς του δαπάνης (ἐμπορ. Ν. ἄρ. 8). Τὸ ἡμερολόγιον εἶνε ἡ βάσις τῆς ἐμπορικῆς λογιστικῆς· || ἐγγράφειν (καταστιχώνειν) εἰς ἡμερολόγιον, porter au journal. § [στρατ.] — ἐσόδων καὶ ἐξόδων (συντάγμ. μοίρ. πυροβ.) livre-journal ; || ἡμερολόγιον τῶν ἐφόδων (βιβλίον), rapport des rondes (registre). || **ἡμερολόγιον** (τοῦ συντάγματος), journal, n. m. || — πορειῶν καὶ πολεμικῶν πράξεων, journal des marches et opérations. || — τῶν διευθυντῶν ὑπηρεσιῶν, journal des chefs de service. § — **πηδαλιουχίας**, journal de la timonerie. Πρόχειρον ἡμερολόγιον τηρούμενον ὑπὸ τῶν τῆς ὑπηρεσίας οἰακιστῶν, ἐν ᾧ ἐγγράφονται προχείρως πάντα τὰ πρὸς συγγραφὴν τοῦ ἡμερολογίου ἀπαιτούμενα στοιχεῖα καὶ παρατηρήσεις· § —, casernet, n. m. ou journal de bord ; τετράδιον ἐκ 32 φύλλων μετ' ἐντύπων ἐπικεφαλίδων καὶ διαιρέσεων ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ, διαρκείας ἑνὸς μηνός, εἰς ὃ ἐγγράφονται καὶ ὑπογράφονται ὑπὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς φυλακῆς μετὰ τὸ τέλος τῆς τετραώρου ὑπηρεσίας του (quart), πάντα τὰ κατ' αὐτὴν συμβάντα ἐν ὅρμῳ ἢ ἐν πλῷ, γυμνάσια καὶ κινήσεις τοῦ πλοίου, παρατηρήσεις, κτλ. ἐπίσης ἐγγράφεται μετεωρολογικὸν δελτίον κατὰ πᾶσαν ὥραν καὶ πίναξ λειτουργίας τῆς ἀτμομηχανῆς, καθὼς καὶ αἱ διαταγαὶ τοῦ κυβερνή-

του αἱ ἀφορῶσαι τὸν πλοῦν· || ἡμερολόγιον μηχανῆς, casernet de la machine, τετράδιον μετ' ἐντύπων ἐπικεφαλίδων καὶ διαιρέσεων διαρκείας ἑνὸς μηνὸς ἐν ᾧ ἐγγράφονται καὶ ὑπογράφονται ὑπὸ τῶν μηχανικῶν τῆς φυλακῆς κατὰ πᾶσαν τετραωρίαν πᾶσαι αἱ ἀφορῶσαι αὐτὴν κινήσεις, βλάβαι καὶ ἐπισκευαί, ὡς καὶ ὁ καθ' ὥραν πίναξ τῆς λειτουργίας αὐτῆς καὶ τῆς καταναλώσεως ὑλικοῦ.

ἡμερολόγος, ου, ὁ· (ἡμέρα, jours, καὶ λόγος, discours), hémérologue (logh.) n. m. ὁ συγγραφεὺς ἡμερολογίου, auteur d'un calendrier ; || ἐπίσης ὁ καταγινόμενος εἰς ζητήματα σχετικὰ πρὸς τὸ ἡμερολόγιον.

ἡμερομηνία, ας, ἡ· date, n. f.

ἡμερομίσθιον, ου, τό· κοινῶς τὸ ἡμεροδοῦλι, ἡμεροκάματο, ὁ μισθὸς τῆς ἡμέρας, salaire d'une journée ; ἡ ἁπλῶς journée, n. f. καὶ ἡ ἡμερησία ἐργασία, journée [de travail]. ἤτοι ἡ ἐργασία τῶν τεχνιτῶν ἐφ' ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν.

ἡμερομίσθιος, ος, ον· κοινῶς ὁ ἡμεροκαματάρης, journalier, ère ; ὁ ἐργαζόμενος μὲ τὴν ἡμέραν, qui travaille à la journée ; || ἐργάται ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, ouvriers journaliers.

ἡμερονύκτιον, ου, τό· (ἡμέρα, νύξ) νυχθήμερον, κοινῶς τὸ ἡμερόνυκτο· τό· χρονικὸν διάστημα μιᾶς ἡμέρας καὶ μιᾶς νυκτὸς (ἤτοι εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν), espace d'un jour et d'une nuit (de vingt-quatre heures) ; μία ἡμέρα καὶ μία νύξ, un jour et une nuit.

ἡμερόνω (ἡμερώνω, ἡμερόω-ῶ), μέλ. ώσω, ἐξημερόνω, ἐξημερόω-ῶ, ποιῶ, καθιστῶ τινα ἥμερον, apprivoiser ; τιθασσεύω, δαμάζω, dompter ; ἐξημερόνω ἰδίως ζῶα ἄγρια καὶ καθιστῶ ταῦτα κατοικίδια, domestiquer; § ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων διὰ καλλιεργείας καὶ ἐκκεντρίσεως ἐξευγενίζειν αὐτά, καλλιεργῶ, cultiver ; améliorer par la culture = βελτιῶ διὰ τῆς καλλιεργείας· § ἡμερόνω, priver, καθιστῶ ἥμερον, κατοικίδιον, οἰκόβιον. § [ἐπὶ ἀνθρώπ. μεταφ.] ἐξημερόνω, μορφόνω, ἐκπολιτίζω, civiliser ; καθιστῶ ὑπήκοον, εὐπειθῆ, κατευνάζω, καταπραΰνω, apaiser ; calmer ; adoucir ; || δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὸν ἡμερώσω, je n'ai pu le calmer, l'apaiser; || — τὰ ἤθη, adoucir les mœurs. § [μέσ.] —, s'apaiser ; se calmer.

ἡμεροπίπερο, τό· [διάλ. Ἠπείρου] τὸ μαυροπίπερον, ὅπερ λέγεται καὶ μοσχοπίπερο, τὸ πέπερι.

ἥμερος, ος, ον (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος) [ἐπὶ ζώων] (ἡμερόω) (ἀντιθ. τῷ ἄγριος), (ἐξ)ημερωμένος, apprivoisé, ée ; privé, ée ; τιθασσευμένος, dompté, ée ; domestiqué, ée. || πτηνὸν ἡμερωμένον, oiseau privé, ἤτοι κατοικίδιον, οἰκόβιον· § [ἐπὶ ἀνθρ.] πρᾶος, γλυκύς, doux, ce ; πρᾶος, εἰρηνικός, paisible, adj. προσηνής, affable, adj. εὐμεταχείριστος, traitable ; accommodant, e ; [ἐπὶ δένδρ.] franc ; καλλιεργημένος, cultivé, ée ; κηπαῖος, des jardins ; βλ. ἥμερα φυτά· || ἐμβολιάζω ἥμερον εἰς ἄγριον, enter franc sur sauvage.

ἡμεροσκόπος, ου, ὁ· φρουρός, φύλαξ, σκοπὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ, sentinelle de jour.

ἡμερόσφαιρα, ας, ἡ· hémérosphère (sfèr; ἡμέρα, jour καὶ σφαῖρα, sphère) n. m. ὄργανον προωρισμένον νὰ δεικνύῃ τὴν ὥραν τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

ἡμερότης, ητος, ἡ· τὸ ἰδίωμα τοῦ ἡμέρου, τὸ ἤπιον καὶ ἤρεμον τοῦ χαρακτῆρος; ἡ πραότης, γλυκύτης, douceur, n. f. χαρακτὴρ πρᾶος (εὔκολος), humeur douce (facile).

ἡμερούσιος, ος, ον· βλ. ἡμερήσιος, de chaque jour ; journalier, ère ; quotidien, enne ; diurne.

ἡμεροφάγι, τό· [δημ.] τροφὴ (καὶ ἐν γένει ὁ ἄρτος) ἑκάστης ἡμέρας, nourriture (subsistance ; pain) de chaque jour ; βλ. καὶ ἡμεροδοῦλι.

ἡμεροφύλαξ, ακος, ὁ· ὁ φύλαξ τῆς ἡμέρας, ὁ ἡμεροσκόπος, garde (gardien ; sentinelle) du jour.

ἡμερόω-ῶ, βλ. ἡμερόνω.

ἡμέρωμα, ατος, τό· τὸ ἡμερωθέν, ἐξευγενισθὲν (τὸ πρᾶγμα), ce qui est apprivoisé ou adouci par la culture. § ἐπίσης ἡ ἡμέρωσις (ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξευγενίζειν).

ἡμέρως, [ἐπίρ.] ἥμερα, εἰς ἥμερον κατάστασιν, en état d'apprivoisement ; ἐξευγενισμένως, avec des mœurs civilisées ; πράως, γλυκέως, doucement ; μὲ τρόπον πρᾶον, γλυκύν, avec douceur.

ἡμέρωσις, εως, ἡ· τὸ ἡμερώνειν, ἥμερον ποιεῖν τι, ὡς ἄνθρωπον, ζῷον, φυτόν· ἡ πρᾶξις τοῦ ἡμερόνειν, τιθασσεύειν, ἐξευγενίζειν, κτλ., action d'apprivoiser (de dompter) ; apprivoisement, n. m. action d'apaiser (de calmer), apaisement, n. m. action d'adoucir, adoucissement ; || ἡ ἡμέρωσις τῶν ἠθῶν, l'adoucissement des mœurs ; || ἡμέρωσις τῶν ἀγρίων ζώων, domestication, n. f. τὸ ποιεῖν αὐτὰ κατοικίδια.

ἡμερώτατα, [ἐπίρ.] ὑπερθ. τοῦ ἥμερος, μετὰ πραότητος, γλυκύτητος, très doucement, etc.

ἡμέτερος, α, ον [ἀντων.] (ἡμεῖς)· ἰδικός μας, notre ; ὁ ἰδικός μας, le nôtre ; || ὁ ἡμέτερος φίλος, notre ami ; || τὰ συμφέροντά σας εἶνε καὶ ἡμέτερα, vos intérêts, sont les nôtres ; || ὅλα αὐτὰ εἶνε ἡμέτερα, tout cela est à nous ; || [οὐσ.] οἱ ἡμέτεροι, οἱ ἰδικοί μας, les nôtres.

ἡμι (λατ. semi), λέξις τιθεμένη ἐν ἀρχῇ ἄλλης καὶ σημαίνουσα ἥμισυς, εια, υ· demi ; à moitié ; ἤτοι τὸ μὴ ἀκέραιον, τὸ μὴ ἐντελές, οὐχὶ τὸ ὅλον τινός· γαλλιστὶ γίνεται χρῆσις καὶ τῆς συλλαβῆς mi καθὼς καὶ τῆς λατ. λέξεως semi, καὶ τῆς ἑλλ. hémi ; (παρὰ τοῖς γάλλοις ἡ λέξις hémi, τίθεται ὡς προσυνθετικὸν [préfixe], σημαῖνον ἥμισυ [demi], εἰς πλείστας ἐπιστημονικὰς καὶ τεχνικὰς λέξεις. Εἰς τὰς σχετικὰς πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην παθολογίαν λέξεις, τὸ hémi δεικνύει ὅτι τὸ ἥμισυ πλευρικὸν τοῦ σώματος μέρος εἶνε προσβεβλημμένον: ὅπως ἐν τῇ λέξει hémiplégie, ἡμιπληγία· ||

ἡμιλέμβιον, demi-bateau ; ἡμιτειχιστική, fortification semi-permanente ; ἡμιτειχιστικῶς (ἡμιμονίμως), en semi-permanence ; ἡμικύκλιον, hémicycle ; ἡμιελλειψοειδής, hémi-ellipsoïde.

ἡμιάγιος, α, ον· οὐχὶ ἐντελῶς ἅγιος, 'μισοάγιος, à moitié saint.

ἡμιάγριος, α, ον· οὐχὶ ἐντελῶς ἄγριος, demi-sauvage, adj.

ἡμιάγρυπνος, ος, ον· 'μισοέξυπνος, οὐχὶ ἐντελῶς ἔξυπνος, à moitié éveillé, ée.

ἡμιαγωγεύς, έως, ὁ· ὁ ἡμίδεσμος, demi-longe, ἀγωγεὺς χρησιμεύων καὶ ὡς δεσμός.

ἡμιακεφαλία, ας, ἡ· hémiacéphalie (sé, li) n. f. τὸ τερατῶδες τοῦ ἡμιακεφάλου, monstruosité de l'hémiacéphale.

ἡμιακεφαλικός, ή, όν· hémiacéphalique (sé, lik), adj. ὁ ἔχων τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἡμιακεφάλου· || διαμόρφωσις (σχηματισμὸς) ἡμιακεφαλικός, conformation hémiacéphalique. § ἡμιακεφαλικός, hémiacéphalien, enne (sé, li-in, èn') adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν ἡμιακέφαλον.

ἡμιακέφαλος, ος, ον· hémiacéphale, n. m. τέρας οὗτινος ἡ κεφαλὴ εἶνε ἄμορφος ὄγκος.

ἡμίαμβος, ου, ὁ· ἥμισυς ἴαμβος, moitié d'un vers iambique ; mi-iambe, n. m.

ἡμιανάγλυφον, ου, τό· demi-relief=bas relief ; βλ. πρόστυπον.

ἡμιανάγλυφος, ος, ον· βλ. πρόστυπος, bas relief.

ἡμιαναισθησία, ας, ἡ [ἰατρ.] demi-anesthésie, n. f. καὶ ἰδ. hémianesthésie (né-sté-zi) n. f. χαρακτηρίζεται δὲ διὰ τελείας ἀναισθησίας ὁλοκλήρου τοῦ ἡμίσεος τοῦ σώματος μέχρι τῆς μέσης γραμμῆς. Ὁ ἀσθενὴς κατὰ τὸ πάσχον ἡμιμόριον τοῦ σώματος δὲν αἰσθάνεται οὔτε τὴν ἐπαφήν, οὔτε τὸν πόνον, οὔτε τὸ ψῦχος, οὔτε τὴν θερμότητα. Ἡ μυϊκὴ αἴσθησις εἶνε ἀσθενὴς καὶ μάλιστα μηδαμινή. Τὸ στόμα, ἡ γλῶσσα, τὸ ὑπερῷον ἱστίον ἀναισθητοῦσιν ἐπίσης κατὰ τὸ ἥμισυ· ἐνῷ δὲ ὁ ἐπιπεφυκὼς τοῦ ὀφθαλμοῦ αἰσθάνεται, ὁ κερατοειδὴς ἀναισθητεῖ. Ἡ ἀκοή, ἡ ὄσφρησις, καὶ ἡ γεῦσις ἢ εἶνε ἐξησθενημέναι ἢ ἐκλείπουσιν ἐντελῶς.

ἡμιαναπαυτήριον, ου, τό· demi-palier, n. m. (ἀναπαυτήριον), καλεῖται πλατύσκαλον μήκους ἴσου μὲ τὰς βαθμίδας τοποθετούμενον εἰς τὸ μέσον τοῦ ὕψους ἑκάστου πατώματος.

ἡμίανδρος, ου, ὁ· ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνήρ, ὁ μισὸς ἄνδρας, demi-homme ; ὁ εὐνοῦχος, eunuque ; ἢ ὁ ἑρμαφρόδιτος. § [βοτ.] hémiandre, n. m. δενδρύλλια τῆς Αὐστραλίας.

ἡμιανθέμιον, ου, τό· demi-fleuron, n. m. (ἀνθέμιον).

ἡμιάνθρωπος, ου, ὁ· demi-homme ; qui n'a d'humain que la moitié du corps, ὁ ἔχων τὸ ἥμισυ σῶμα ἀνθρώπινον, ὅπως ὁ Διόνυσος, οἱ Κένταυροι.

ἡμιανοίγω, μέλ. οἴξω, κοινῶς μισοανοίγω, entr'ouvrir ; ἀνοίγω κατὰ τὸ ἥμισυ ἢ ὀλίγον· || [ἐπὶ θύρας ἰδ.] entre-bâiller.

ἡμιάνοικτος, ος, ον· μισὸ ἢ ὀλίγον ἀνοικτός, entr'ouvert, e ; || — θύρα, porte entr'ouverte (entre-baillée).

ἡμιανοψία, ας, ἡ· hémianopsie, n. f. συνώνυμον τοῦ ἡμιωπία, hémiopie. (Ἐτυμολογικῶς ἡ λέξις **ἡμιωπία** ἀναφέρεται εἰς τὸ ἀνέπαφον ἥμισυ τῆς ὁράσεως, καὶ **ἡμιανοψία** δεικνύει τὸ ἐλλεῖπον μέρος).

ἡμιαξόνιον, ου, τό· demi-essieu, n. m. ὁ ἥμισυς ἄξων.

ἡμιαπόφασις, εως, ἡ· demi-résolution, n. f. οὐχὶ ἐντελὴς ἀπόφασις.

ἡμιάργυρος, ου, ὁ· miargent, n. m. κρᾶμα συνιστάμενον ἐκ 50 μερῶν χαλκοῦ, 35 νικελίου, 2 1/2 βολφραμίου καὶ 1/4 μέρους ἀργιλλίου· ὁμοιάζει πρὸς τὸν ἄργυρον, εἶνε ἐλαφρὸν καὶ ἀλλοιοῦται εὐκόλως ἐν τῷ ἀτμοσφαιρικῷ ἀέρι.

ἡμιαχρωματοψία, ας, ἡ· hémiachromatopsie (kro, psi), n. f. ἀχρωματοψία κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ὀπτικοῦ ἐπιπέδου.

ἡμιβαθυδάπεδον, τὸ (πυροβολεῖον), batterie demi-enterrée ; βλ. **πυροβολεῖον.**

ἡμιβάρβαρος, ος, ον· **μισοβάρβαρος,** κατὰ τὸ ἥμισυ βάρβαρος, demi-barbare, adj.

ἡμιβαρβαρότης, ητος, ἡ· κατάστασις ἡμιβάρβαρος, état demi-barbare.

ἡμιβαφής, ής, ές· ἡμιβεβαμμένος, μισοχρωματισμένος, à moitié trempé ; demi-teint.

ἡμίβημα, ατος, τό· ἥμισυ βῆμα, demi-pas.

ἡμιβράζω, βλ. **μισοβράζω.**

ἡμίβραστος, ος, ον· βλ. **μισόβραστος.**

ἡμιβραχής, ής, ές· καὶ **ἡμιβρεχής** [βρέχω], ἡμίβρεκτος, κατὰ τὸ ἥμισυ (ὀλίγον) βεβρεγμένος, 'μισοβρεγμένος, 'μισομουσκεμένος, à demi-mouillé, ée.

ἡμίβραχος, ου, ὁ· demi-rocher, n. m. (ποιότης ἐδάφους)· ὡς ἡμίβραχος θεωρεῖται πᾶν ἔδαφος ἀνασκαπτόμενον διὰ τῆς δικέλλης καὶ τοῦ **λωστοῦ** (levier), ἔστω καὶ ἐὰν πρὸς ἀποσύνθεσιν τῆς συνοχῆς ἢ πρὸς καταμελισμὸν ὀγκωδεστέρων τεμαχίων δέον νὰ γείνῃ προσφυγὴ εἰς ἐκρηκτικὰς ὕλας. Εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἡμιβράχου ἀνήκουσιν ἡ **συμπαγὴς ἄργιλος** καὶ μάργη (argille et glaise durcie), ὁ ἐφθαρμένος γνεύσιος καὶ γρανίτης καθὼς καὶ ἄλλα μαλακὰ πετρώματα, χαλικώδη συμφύρματα κατὰ συμπαγῆ στρώματα καὶ λιθοτυντρίμματα ἐκ καταπτώσεων, ἔστω καὶ ἐὰν ἀπαιτῆται ἡ διὰ πυρίτιδος ἀποσύνθεσις λίθων τινῶν, πρὸς δὲ καὶ οἱ μαλακώτεροι **διερρωγότες** (crevassés) **τιτανόλιθοι,** καθὼς καὶ τινα εἴδη σχιστολίθων.

ἡμίβρεκτος, ος, ον· βλ. **μισοβρεγμένος.**

ἡμιγαμία, ας, ἡ· [βοτ.], hémigamie, n. f. χαρακτὴρ ποωδῶν φυτῶν (graminée) εἰς τὰ ὁποῖα ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔλυτρον (glume) περικλείει ἄνθη ἄρρενα, θήλεα καὶ οὐδέτερα.

ἡμιγαμικός, ή, όν· [βοτ.] hémigamique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἡμιγαμίαν.

ἡμιγεμής, ής, ές· βλ. **μισογεμᾶτος.**

ἡμιγενής, ής, ές· βλ. **μισογεινωμένος.**

ἡμιγοτθικός, ή, όν· semi-gothique, adj. || γραφὴ ἡμιγοτθική, écriture semi-gothique, λέγεται ἡ ἔχουσα ἐξ ἡμισείας γοτθικοὺς καὶ ῥωμαϊκοὺς χαρακτῆρας.

ἡμίγραμμον, ου, τό· (poids d'un) demi-gramme ; βάρος ἴσον ὀβολῷ.

ἡμίγυμνος, ος, ον· μισόγυμνος, μισογυμνωμένος, à demi nu, e.

ἡμίγυνος, ος, ον· κοινῶς μισογύναικο, μισογυναῖκα, qui est à moitié femme ; demi-femme ; [καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς] μισογύναικο σημαίνει ἐκτεθηλυμμένος, efféminé (ἐκθηλύνω).

ἡμιδακτυλιαῖος, αία, αῖον· semi-digital, ale, aux [φυσ. ἱστ.] ὁ ἔχων μῆκος ἡμίσεος δακτύλου, qui a un demi-doigt de longueur.

ἡμιδακτύλιος, ὁ· demi-anneau, n. m.

ἡμίδεσμος, ου, ὁ [ναυτ.] κοινῶς **μετζαβόλτα**, demi-clef (simple), n. f. δεσμὸς ἐν εἴδει ἀναστάλματος (demi-nœud) χρησιμεύων πρὸς δέσιν ἄκρας καλωδίου τινὸς ἐφ' οἱουδήποτε ἀντικειμένου· βλ. καὶ **ἡμικλείς**· καὶ **στερέωσις** δι' **ἡμιδέσμου**· βλ. **ἡμιαγωγεύς**.

ἡμιδιάμετρος, ου, ἡ· ἡ ἡμίσεια διάμετρος, demi-diamètre, n. m.

ἡμιδιαφάνεια, ας, ἡ· demi-transparence, n. f. ἀτελὴς διαφάνεια, transparence incomplète ; ἡ ἰδιότης τοῦ ἡμιδιαφανοῦς.

ἡμιδιαφανής, ής, ές· ὀλίγον διαφανής, demi-transparent, ente. adj. qui a une demi-transparence ; ἡμιδιαφανῆ σώματα εἶνε ἐκεῖνα διὰ τῶν ὁποίων βλέπων τις δύναται μὲν νὰ διακρίνῃ τὴν ὕπαρξιν ἀντικειμένου τινός, ἀλλὰ οὐχὶ σαφῶς τὸ σχῆμα καὶ τὴν περίμετρον αὐτοῦ, π. χ. τοιαῦτα εἶνε διάφοροι κρύσταλλοι.

ἡμιδιμοιρία, ας, ἡ· demi-section ; βλ. λόχος.

ἡμιδίπλαξ, ακος, ὁ· ἡμιδιπλοσανίς, ἥμισυς δίπλαξ, demi-madrier, n. m.

ἡμίδιπλος, ος, ον, καὶ

ἡμίδιπλους, ους, ουν· semi-double, adj. [βοτ.] λέγεται περὶ πετάλων σχεδὸν διπλῶν.

ἡμιδιπυρίτης, ου, ὁ· quart ou quart biscuité ; ἄρτος ὅντινα φέρουσιν οἱ στρατιῶται ὡς ἐφόδιον καὶ ὅστις εἶνε ἐψημένος τετράκις ὀλιγώτερον παρ' ὅτι εἶνε ὁ διπυρίτης.

ἡμίδορυ, ατος, τό· pique feu ; βλ. δόρυ.

ἡμίδραχμον, ου, τό· ἡμίσεια δραχμή, demi-drachme.

ἡμιεβδομαδιαῖος, αία, αῖον· semi-hebdomadaire, adj. ὁ φαινόμενος δὶς τῆς ἑβδομάδος ἢ καθ' ἡμιεβδομάδα.

ἡμιεβδομάς, άδος, ἡ· demi-semaine, n.f. τὸ ἥμισυ τῆς ἑβδομάδος, la moitié de la semaine.

ἡμιεδρία, ας, ἡ· [ορυκτ.] hémiédrie, n.f. ἰδιαιτέρα συμμετρία κρυστάλλων τινῶν, χαρακτηριζομένη διὰ τῆς φυσικῆς ὁμοιότητος τοῦ ἡμίσεος τῶν ἑδρῶν πρὸς τὰ ἕτερα ἡμίση.

ἡμιεδρικός, ή, όν· [ορυκτ.] hémiédrique, adj. λέγεται περὶ κρυστάλλου παρουσιάζοντος τὴν ἡμιεδρίαν.

ἡμίεδρος, ος, ον· [ορυκτ.] hémièdre, adj. λέγεται περὶ κρυστάλλου κατέχοντος τὴν ἡμιεδρίαν.

ἡμιελκυστήρ, ῆρος, ὁ· demi-entrait; βλ. ἑλκυστήρ.

ἡμιελλειψοειδής, ής, ές· hémi-ellipsoide, n. m. et adj.

ἡμιέμβρυον, ου, τό· semi-embryon, n.m. ἀτελὲς ἔμβρυον ἀπολαμβανόμενον ὑπὸ τοῦ W. Roux διὰ τῆς καταστροφῆς ἑνὸς τῶν δύο πρώτων βλαστομερῶν (blastomères).

ἡμιενδεδυμένος, η, ον· βλ. μισοενδυμένος.

ἡμιέξυπνος, ος, ον· βλ. ἡμιάγρυπνος.

ἡμιεπένδυσις, εως, ἡ· [ὀχυρ.] demi-revêtement, n. m. τὸ μέρος τῶν τάφρων ὧν ὁ ἀντίκρημνος εἶνε ἐπενδεδυμένος μόνον μέχρι τοῦ ὕψους τῆς ἐξωτερικῆς πεδιάδος.

ἡμιεπίσημος, ος, ον· semi-officiel, elle, adj. ὁ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἀνακοινούμενος ἢ ἐμπνεόμενος πρός τινα χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸν ἐπίσημον χαρακτῆρα· || ἐφημερίδες ἡμιεπίσημοι, journaux semi-officiels ; || ἀνακοίνωσις ἡμιεπίσημος, communication semi-officielle. § —, officieux, euse ; ὁ μὴ ἐπίσημος, qui n'est pas officiel ; ὁ μὴ ἔχων τὸν χαρακτῆρα δημοσίας πράξεως, qui n'a pas le caractère d'un acte public ; || κάμνω ἡμιεπίσημον ἀνακοίνωσιν, faire une communication officieuse ; || —ἐφημερίς, journal officieux, ἐφημερὶς ἥτις, χωρὶς νὰ ἦνε ἐπίσημος, ἐκφράζει τὰς σκέψεις τῆς κυβερνήσεως.

ἡμιεπισήμως, [ἐπίρ.] officieusement, adv. κατὰ τρόπον ἡμιεπίσημον, d'une manière officieuse.

ἡμιεπιτεγίς, ίδος, ἡ· empanon, n. m. χαλεῖται οὕτως ἐπιτεγὶς (chevron) ἐπακουμβῶσα ἐπὶ γωνιαίας ὀροφίας δοκοῦ (arrêtier) καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ κολοφῶνος (faitage) οὖσα δὲ μικροτέρα τῶν ἐπὶ τούτου στηριζομένων ἐπιτεγίδων.

ἡμίεφθος, ος, ον· μισοβρασμένος, μισοψημένος, à demi-cuit, e (ἕψω).

ἡμίζευκτον, τό· [οἰκοδ.] demi-ferme, n. m. ἥμισυ ζευκτόν· τὸ ζευκτὸν ὅπερ χρησιμεύει νὰ βαστάζῃ μονόρρηκτον στέγην, ἤτοι στέγην μονόρροον (comble en appentis ou à un égout). Τὸ ἡμίζευκτον ἔχει ἕνα μόνον **ἀμείβοντα**· βλ. **στέγη σφαιρική**· || **ἡμίζευκτον** εἰσεχούσης κόψεως, demi-ferme de noue; ἡμίζευκτον οὗτινος ὁ ἀμείβων εὑρίσκεται ἐν εἰσεχούσῃ γωνίᾳ τῆς στέγης· || ἡμίζευκτον κόψεως, ζευκτὸν τοῦ μαχιᾶ, demi-ferme d'arêtier ; ἡμίζευκτον οὗτινος ὁ ἀμείβων εὑρίσκεται ἐν ἐξεχούσῃ γωνίᾳ τῆς στέγης.

ἡμιημερούσιος, ος, ον, semi-diurne, adj. [φυσ. ἱστ.] ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ ἡμερούσιος, qui est à moitié diurne ; ὁ ζῶν ἡμίσειαν ἡμέραν, qui vit la moitié d'un jour.

ἡμιθανής, ής, ες (θνήσκω), μισοπεθαμμένος, [de] mi-mort ; mort-à-demi : des hommes demi-morts de faim. Des femmes demi-mortes de froid ; ἡμιθανής, ἑτοιμοθάνατος, mourant, e.

ἡμίθεος, ὁ, ἡ· [μυθολ.] ὁ ἐκ θεοῦ καὶ θνη-

τῆς, ἢ θνητοῦ καὶ θεᾶς γεννηθείς, demi-dieu, n. m. demi-déesse, n. f.

ἡμίθραυστος, ος, ον (θραύω), μισοσπασμένος, μισοτσακισμένος, à demi-brisé.

ἡμιθωράκιον, ου, τό· καὶ **ἡμιθώραξ·** demi-cuirasse, n. f. θώραξ συνιστάμενος μόνον ἐκ προστηθίου (plastron) ἄνευ ἐπινωτιαίου (dossière) χρησιμεύων νὰ προφυλάσσῃ μόνον τὸ στῆθος, ἤτοι τὸ ἔμπροσθεν ἥμισυ μέρος τοῦ θώρακος.

ἡμιΐλη, ης, ἡ· division d'un escadron; δύο οὐλαμοὶ ἱππικοῦ· βλ. **οὐλαμὸς** καὶ **σύνταγμα.**

ἡμικανόνιον, τό· demi-canon, n. m. ἀρχαῖον κανόνιον μήκους 11 ποδῶν, ἐν χρήσει μέχρι τοῦ XVII αἰῶνος δι' οὗ ἐβάλλοντο σφαῖραι (boulets) τῶν 16 καὶ 25 λιτρῶν.

ἡμίκαρπον, ου, τό· hémicarpe, n. m. ἕκαστον τοῦ ἡμίσεος ὀπώρας τινὸς διαιρουμένης φυσικῶς εἰς δύο.

ἡμικενος, ος, ον· κατὰ τὸ ἥμισυ κενός, à moitié vide.

ἡμίκερως, ὁ, ἡ· [ζωολ.] hémicère, ἢ hémicera, n. m. πληθ. τὰ ἡμίκερα, εἶδος κολεοπτέρων.

ἡμικευθμος, ου, ὁ· demi caponnière, n. f. βλ. **κευθμός.**

ἡμικίων, ονος, ὁ· demi-colonne, n. f. ἡμίστυλος, ἡμιστύλιον· βλ. καὶ παραστὰς (pilastre).

ἡμικλείς, ειδός, ἡ· demi-clef; πληθ. αἱ ἡμικλεῖδες πρὸς στερέωσιν σχοινίου τινὸς εἰς πάσσαλον, περιβάλλεται οὗτος διὰ δύο γύρων τοῦ κλώνου, σχηματίζεται δὲ διὰ τούτου εἷς πλόκαμος (tresse) περὶ τὸ τεταμένον σχοινίον, κατόπιν δεύτερος, ἢ ἐπὶ τέλους συνδέεται διὰ θώμιγγος (σπάγγου) τὸ ἄκρον ἐπὶ τοῦ σχοινίου. Οἱ ἐν λόγοι πλόκαμοι καλοῦνται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡμικλεῖδες (ἐν τῷ ναυτικῷ καλεῖται **ἡμίδεσμος·** βλ. λέξιν· ἐπίσης βλ. **σχοινόκομβος.**

ἡμίκλειστος, ος, ον· βλ. **μισόκλειστος.**

ἡμικλείω, βλ. **μισοκλείω.**

ἡμικόμβιον, ου, τό· [ναυτ.] demi-nœud, n. m. ὑποδιαίρεσις τοῦ σχοινιδίου τοῦ δρομομέτρου, ἴση πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ κόμβου (nœud).

ἡμίκομβος, ου, ὁ· [ναυτ.] demi-nœud, n. m. βλ. **ἀνάσταλμα.**

ἡμικόριον, ου, τό· [ναυτ.] demi-tonne, n. f. κοινῶς **μετζοτονελάδα·** δοχεῖον χωρητικότητος ἡμίσεος κόρου (τόννου) ἤτοι 400 ὀκάδων, ἢ ἀντίστοιχον βάρος (poids).

ἡμίκοσμος, ου, ὁ· demi-monde, n. m. ὀνομασία δοθεῖσα εἰς τάξιν τινὰ τῶν ἐλαφρῶν γυναικῶν. [Τὴν λέξιν ἐσχημάτισεν ὁ Ἀλ. Δουμᾶς υἱός, καὶ ἐξηγήθη ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἑξῆς: «ἂς καθιερώσωμεν διὰ τὰ λεξικὰ τοῦ μέλλοντος ὅτι ὁ ἡμίκοσμος, δὲν ἀντιπροσωπεύει, ὅπως τὸ νομίζουσι, ὅπως τὸ γράφουσι, τὸ πλῆθος τῶν ἑταιρῶν, ἀλλὰ τὴν τάξιν τῶν ἐκ τῆς θέσεώς των ἐκπεσουσῶν . . . (la classe des déclassées). Χωρίζεται ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν τιμίων γυναικῶν λόγῳ τοῦ δημοσίου σκανδάλου, καὶ ἀπὸ τὰς ἑταίρας λόγῳ τοῦ χρήματος». Ἡ χρῆσις ὅμως τῆς λέξεως, ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ ἐφευρέτου αὐτῆς, συγχέει τὰς γυναῖκας τοῦ ἡμικόσμου ἀκριβῶς μὲ ἐκείνας ἀπὸ τὰς ὁποίας ὁ Δουμᾶς ἤθελε νὰ τὰς ἀποχωρήσῃ]' || ὁ τοῦ ἡμικόσμου, demi-mondain, aine, n. et adj. ἀνήρ, γυνὴ τοῦ ἡμικόσμου, homme, femme du demi-monde.

ἡμικρανία, ας, ἡ· migraine, n. f. πάθος ὀδυνηρὸν κατὰ τὸ ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, douleur dans la moitié de la tête. **Διὰ** τοῦ ὀνόματος ἡμικρανία καλεῖται ὁ ὀδυνηρὸς παροξυσμός, ὁ ἑδράζων ἐπὶ τοῦ ἡμίσεος τοῦ κρανίου, ἐνίοτε μὲν εἰς τὸ δεξιόν, ἐνίοτε εἰς τὸ ἀριστερόν, συνοδευόμενος ὑπὸ διαφόρων λειτουργικῶν διαταράξεων καὶ πρὸ πάντων ἐμέτων· § [διδ.] hémicranie (ἡμι, hémi καὶ κρανίον, crâne), n. f. ὀδύνη νευραλγικὴ τοῦ ἡμίσεος κρανίου ἀνάλογος τῆς λέξεως migraine.

ἡμικρανικός, ή, όν· ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν ἡμικρανίαν, de migraine; || ὁ πάσχων ἡμικρανίαν, qui a la migraine; § —, hémicranique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἡμικρανίαν.

ἡμίκρανον, ου, τό· (κρανίον), τὸ ἥμισυ τοῦ κρανίου, la moitié du crâne; ἰδ. τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς «τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κάρας ὃ λέγεται ἡμίκρανον»· § ἡμίκρανον, chapeau, n. m. ἢ δόμος, ου dôme, n. m. λέγεται χυτοσιδηροῦν τεμάχιον κωνοειδὲς ἐμφράσσον ἑρμητικῶς διὰ κοχλιώσεως τὴν γομοθυρίδα (porte de charge) τοῦ ναυκλαστροσκελετοῦ, μετ' ὀπῆς διὰ τὴν διέλευσιν τοῦ καλωδίου ἀναφλέξεως, καὶ τινος κρίκου διὰ τὴν ἀγκυροβολίαν τοῦ ναυκλάστρου.

ἡμικρόσσιον, ου, τό· [ὀχυρ.] demi-merlon, n. m. βλ. **κρόσσα.**

ἡμικυβόλιθος, ου, ὁ· pavé de deux ou de refend; ἤτοι κυβόλιθος εἰς δύο ἐσχισμένος· βλ. **κυβόλιθος.**

ἡμικυβικός, ή, όν· [γεωμ.] semi-cubique, adj. || παραβολὴ ἡμικυβική, parabole semi-cubique; καμπύλη ἐν ᾗ οἱ κύβοι τῶν τεταγμένων εἶνε ὡς τὰ τετράγωνα τῶν τετμημένων. Τὴν καλοῦσιν ἐπίσης δευτέραν ἡμικυβικὴν παραβολήν, seconde parabole cubique.

ἡμικυκλικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς ἡμικύκλιον, ἡμικύκλιος, demi-circulaire, adj. semi-circulaire, adj. || hémicirculaire (sir, ler') adj. ὁ ἔχων σχῆμα ἡμικυκλίου. § —, hémicyclique, adj. ὁ σχετιζόμενος πρὸς ἡμικύκλιον. § **ἡμικυκλικός,** ή, όν ἢ **ἡμιστρόγγυλος,** demi-orbiculaire, adj. et n. m. [ἀνατ.] λέγεται δι' ἕκαστον τῶν ἡμικυκλικῶν μυῶν τῶν χειλέων.

ἡμικυκλικῶς, [ἐπίρ.] ἐν ἡμικύκλῳ, en demi-cercle; en hémicycle.

ἡμικύκλιον, ου, τό· ἥμισυς κύκλος, τὸ ἥμισυ τοῦ κύκλου, demi-cercle (γενικῶς)· § hémicycle, n. m. τόπος (μέρος) διατεθειμένος εἰς ἡμικύκλιον (en demi-cercle); ἰδίως χῶρος ἡμικυκλικὸς ἔχων βαθμῖδας διὰ θεατάς, π. χ. τὸ ἡμικύκλιον τῆς Βουλῆς, l'hémicycle de la

chambre des députés. § [ἀρχιτ.] τὸ χάραγμα ἡμικυκλικοῦ θόλου· § [τεχν.] demi-cercle, n. m. ἐργαλεῖόν τι ἡμικυκλικὸν πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐξωτερικῶν διαμέτρων τῶν πυροβόλων· § [ἱππ.] demi-volte, n. f.=ἀναστροφή, αὕτη συντίθεται ἐξ ἡμικυκλίου μεθ' ὃ ἐκτελεῖται μεταβολὴ ἱππασίας, ἤτοι μεταβολὴ ἱππασίας διὰ καταγραφῆς μικρᾶς καμπύλης ἐπὶ τοῦ στίβου (piste) ἢ εἰς ἓν τῶν ἄκρον τοῦ ἱππευτηρίου· || δι' ἡμικυκλίου μεταβολὴ ἱππασίας, ἀτομικῶς, demi-volte individuellement (παράγγ.) || δι' ἡμικυκλίου μεταβολὴ ἱππασίας, διαδοχικῶς, demi-volte successivement (παράγγ.) || εἰς ἡμίκυκλον (ἢ ἁπλῶς ἡμικύκλιον), μάρς, demi-volte, marche ; παράγγελμα εἰς τὴν ἔλασιν τῶν ὀχημάτων.

ἡμικύκλιος, ος, ον· ἡμικυκλικός, demi-circulaire ; ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἡμίσεος κύκλου, qui a la forme d'un demi-cercle. § —, semi-circulaire, adj. qui est en demi-cercle, qui forme un demi-cercle ; [ἀνατ.] canaux semi-circulaires, ἤτοι αἱ τρεῖς αὔλακες τοῦ ἐσωτερικοῦ ὠτός.

ἡμίκυκλος, ος, ον· ἡμικύκλιος. § [ἱππευτ.] ἡμίκυκλος=ἡμικύκλιον, demi-volte, n. f.

ἡμικύκλωμα, ατος, τό· ἡμιστρόγγυλος, ος, ον· demi-rond, e.

ἡμικυλινδρικός, ή, όν· demi-cylindrique, adj. qui n'est qu'à moitié cylindrique ; [διδ.] hémicylindrique, adj. ὅστις εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ κυλινδρικός, ἤτοι κυρτὸς ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους καὶ ἐπίπεδος ἐκ τοῦ ἄλλου.

ἡμικύλινδρος, ου, ὁ· ἥμισυς κύλινδρος, demi-cylindre, n. m.

ἡμικυριαρχία, ας, ἡ· mi-souveraineté, n. f. βλ. **ἐπικυριαρχία.**

ἡμικυρίαρχος, ου, ὁ· mi-souverain, n. m. βλ. **ἐπικυριαρχία·** [κατ' ἐπέκτασιν] ὁ φόρου ὑποτελής, tributaire, adj.

ἡμίκωλον, τό· semi-côlon, n. m. ἀρχαία στίξις = ἡμιστιγμή, ἡμίσεια στιγμή.

ἡμιλέμβιον, ου, τό· demi-bateau, n. m. ἡμίσεια λέμβος διὰ τὰς πλωτὰς γεφύρας· τὸ ἡμιλέμβιον τοῦ μηχανικοῦ ἔχει χωρητικότητα 12 ἀνδρῶν· βλ. καὶ **λέμβος.**

ἡμίλευκος, ος, ον· κατὰ τὸ ἥμισυ λευκός, à moitié blanc. § ὁ ὑπόλευκος, blanchâtre, adj.

ἡμίλιτρον, ου, τό· **ἡμιλίτριον,** ἡμίσεια λίτρα, demi-litre, n. m. μέτρον βάρους.

ἡμίλουτρον, τό· demi-bain, n. m. ἥμισυ λουτρόν· διὰ τοπικὰ λουτρὰ τοῦ ὀπισθίου τμήματος, δι' ἐγκαθίσεις.

ἡμιλοχία, ας, ἡ· ἥμισυς λόχος, demi-compagnie, n. f. ὅθεν οὐλαμὸς (πεζικοῦ), peloton, n. f. || [διδ.] hémilochie, n. f. ἥμισυς λόχος τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πεζικοῦ.

ἡμιλοχίτης, ου, ὁ· hémilochite, n. m. ὁ ἀρχηγὸς (ὁ διοικητὴς) τῆς ἡμιλοχίας.

ἡμιμάθεια, ας, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ ἡμιμαθοῦς, demi-savoir, n. m. (= αἱ ἀτελεῖς, ἐπιπόλαιοι γνώσεις, connaissances superficielles) ; ἡμιεπιστήμη, demi-science ; le faux savoir. § —, ignorantisme, n. m. τὸ σύστημα ἐκείνων οἵτινες ἀποκρούουσι τὴν ἐκπαίδευσιν ὡς ἐπιβλαβῆ.

ἡμιμαθής, ής, ές· ὁ μισογραμματισμένος, demi-savant, e ; celui (celle) qui n'a qu'un savoir médiocre, ὁ ἔχων μετρίαν μάθησιν, ὁ ψευδεπιστήμων, faux-savant.

ἡμιμεθυσμένος, η, ον· gris, ise ; ὁ εὔθυμος κατόπιν οἰνοποσίας ἢ πνευματωδῶν ποτῶν.

ἡμιμέλεια, ας, ἡ· hémimélie, n. f. ὁ σχηματισμός, ἡ κατάστασις τοῦ ἡμιμελοῦς.

ἡμιμελές, τό· hémimèle, n. m. (ἡμι, μέλος, membre) ; τέρας οὗτινος μέρος μόνον τῶν μελῶν ἔχουσι τὸν φυσικὸν σχηματισμόν.

ἡμιμελής, ής, ές· hémimélien, enne, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ ἡμιμελῆ· τέρας ἡμιμελές, monstre hémimélien.

ἡμιμελικός, ή, όν· hémimélique, adj. ὁ ἔχων τοὺς χαρακτῆρας τῆς ἡμιμελείας· || σχηματισμὸς ἡμιμελικός, conformation hémimélique.

ἡμιμεταβολή, ῆς, ἡ· hémimétabole (ἡμὶ καὶ μεταβολή, transformation) adj. λέγεται περὶ τῶν ἐντόμων ἅτινα ὑφίστανται προοδευτικὰς μεταμορφώσεις (métamorphoses) χωρὶς νὰ μεταβάλλωσιν ἐντελῶς τὴν μορφήν των.

ἡμιμεταλλικός, ή, όν· demi-métallique, adj. ὁ ἔχων τὸν χαρακτῆρα τῶν ἡμιμετάλλων· || σώματα ἡμιμεταλλικά, corps demi-métalliques.

ἡμιμέταλλον, ου, τό· demi-métal, n. m. ἡμιμέταλλα καλοῦνται στοιχεῖα τινὰ ἔχοντα ἰδιότητας μετάλλων τε καὶ ἀμετάλλων καὶ εὑρισκόμενα οὕτως εἰπεῖν ἐν μέσῳ τῶν δύο τούτων κλάσεων· ἐνῷ π. χ. ἔχουσιν μεταλλικὴν λάμψιν δὲν εἶνε ἐλατά· τοιαῦτα γνωστὰ εἶνε τὸ ἀρσενικόν, τὸ βισμούθιον καὶ τὸ ἀντιμόνιον.

ἡμιμέταξα, ης, ἡ· demi-soie, n. f. ὕφασμα κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκ μετάξης καὶ τὸ ἕτερον ἥμισυ ἐκ μαλλίου ἢ βάμβακος.

ἡμιμετόπη, ης, ἡ· [ἀρχιτ.] demi-métope, n. f. βλ. **μετόπη.**

ἡμίμετρον, ου, τό· ἥμισυ μέτρον, demi-mètre, n. m. βλ. **μέτρον.** § demi-mesure, n. f. [πληθ.] ἡμίμετρα, demi-mesures, τὰ μισὰ μέτρα.

ἡμιμηνία, ας, ἡ· τὸ ἥμισυ τοῦ μηνός, demi-mois, n. m.

ἡμιμηνιαῖος, αία, αῖον· semi-mensuel, elle, adj. ὁ γινόμενος καθ' ἡμιμηνίαν, ἢ δὶς τοῦ μηνός, qui se fait (qui paraît) deux fois par mois, ou chaque demi-mois.

ἡμιμήριον, τό· demi-cuissard, n. m. βλ. περιμήριον.

ἡμιμίσθιον, ου, τό· demi-solde, n. f. ὁ ἥμισυς μισθός.

ἡμιμόνιμος, ος, ον· βλ. **ὀχυρωτική.**

ἡμιμονίμως, [ἐπίρ.] en semi-permanence ; βλ. ἡμὶ καὶ **ὀχυρωτική.**

ἡμιμόριον, ου, τό· τὸ ἥμισυ μέρος πράγματος τινός, une moitié; une demie ; (ἡμίσεια μοῖρα).

ἡμιμορφίτης, ου, ὁ· ἢ καλαμίνα ἢ καδμεία (συνήθως **καλαμίνα**)· [ὀρυκτ.] hémimorphite, n. f. συνώνυμον τοῦ Calamine ou Mine de Zinc vitriforme (Cadmia Plin. Lapis calaminaris ἢ Zincum naturale calciforme ἢ Zincum spatosum cinereum compactum electricum). Ὀρυκτὸν ἄχρουν ἢ λευκὸν συνήθως φαιόν, ὑποκίτρινον, κυανοῦν, καστανόχρουν, πράσινον, ἐρυθρόν, κτλ., λάμψεως ὑελοειδοῦς ἢ μαργαριτοειδοῦς, διπλοθλαστικόν, διαφανείας διαφόρων βαθμῶν, σκληρότητος 5 καὶ εἰδ. βάρ. 3,35-3,50. Κρυσταλλοῦται κατὰ τὸ βασύρρομβον ὀρθὸν σύστημα ἡμιμορφικῶς. Οἱ κρύσταλλοι ἐπιπεφυκότες καὶ εἰς ἀδένας, ἰδίως ὑπὸ σφηνοειδῆ, ῥιπιδιοειδῆ, σφαιρικά, βοτρυοειδῆ καὶ νεφροειδῆ συσσωματώματα· ἔτι δὲ ἀπαντᾷ καὶ χειροπληθὲς μεθ' ἰστοῦ λεπτομισχοπαγοῦς ἢ ἰνοπαγοῦς ἢ λεπτοκοκκώδους καὶ εἰς ψευδοκρυστάλλους κατὰ Ἀργυροδάμαντα, Ἀσβεστίτην, Δολομίτην καὶ Γαληνίτην. Οἱ κρύσταλλοι αὐτοῦ θερμαινόμενοι ἐκδηλοῦσι πολικὸν ἠλεκτρισμόν, καὶ ὁ μὲν ἀνάλογος πόλος κεῖται ἐπὶ τοῦ ἄνω ἄκρου, ὁ δὲ ἀντίλογος ἐπὶ τοῦ κάτω. Χημικῶς εἶνε $Zn_2\ Si\ O_4 + H_2\ O$. Εὑρίσκεται κατὰ σωροὺς καὶ κοίτας ἀκανονίστους σχεδὸν πάντοτε μετὰ Σμιθσονίτου, πολλαχοῦ γῆς, ἰδίως ἐν Σιλεσίᾳ, παρ' ἡμῖν δὲ ἐν Ἀντιπάρῳ καὶ Λαυρείῳ καὶ χρησιμεύει πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ μεταλλικοῦ ψευδαργύρου. Ἐν Λαυρείῳ λέγοντες **Καλαμίναν** νοοῦσι κυρίως τὸν Σμιθσονίτην (βλ. λέξιν). **Καδμεία** κατὰ Διοσκορίδην ἐσήμαινε τὸ καθαρὸν ὀξείδιον τοῦ ψευδαργύρου τὸ παραγόμενον ἐν τοῖς καμίνοις τῆς κατεργασίας τῶν ψευδαργυρούχων μεταλλευμάτων τοῦ χαλκοῦ τῆς Κύπρου, κατὰ Στράβωνα (δὲ (Στρ. 3,4) ἴσως τὸν Σμιθσονίτην. Δ. Κ.

ἡμίξηρος, ος, ον· ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ ξηρός, μισοξηραμένος, à moitié sec; «ἡμίξηρον χόρτον λέγομεν τὸν μὴ τέλειον ξηρανθέντα».

ἡμίξυλον, ου, τό· [ξυλουργ.] mi-bois, n. m. ἢ demi-bois; κοινῶς μισὸ καὶ μισὸ = ἰσότομος συμβολή, βλ. **συμβολὴ** (assemblage).

ἡμιξύριστος, ος, ον· μισοξυρισμένος, à moitié rasé.

ἡμιόβολον, τό· βλ. **ἡμιώβολον,**

ἡμιοικότροφος, ος, ον· βλ. **ἡμιτρόφιμος.**

ἡμιοκτάεδρον, ου, τό· [ὀρυκτ.] hémioctaèdre, n. m. συνών. τοῦ **τετραέδρου** (tetraèdre).

ἡμιολία, ας, ἡ· goëlette, n. f. κοινῶς **γολέττα**· ἐλαφρὸν δίστηλον πλοῖον, οὗτινος ὁ μέγας ἱστὸς ἔχει μόνον ἐπίδρομον καὶ λαῖφος, ὁ δὲ ἀκάτιος ἄλλοτε μὲν τρεῖς σταυρωτὰς κεραίας, ἄλλοτε δὲ μόνον ἡμιόλιον καὶ λαῖφος.

ἡμιόλια, τά· [ναυτ.] voiles goëlette, κοινῶς **μπούμαις**· καλοῦνται οὕτω τὰ τραπεζοειδῆ ἱστία· ‖ — ἱστία, κοινῶς **γλίξαις**, voiles sur cornes; βλ. **ἱστία**· ‖ ἡμιόλιον ἀκατίου, misaine goëlette, n. f. κοινῶς γκλίζα τουρκέττου· τραπεζοειδὲς ἱστίον (voile trapézoïdale) προσδενόμενον πρύμνηθεν τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ (mât de misaine), ἐπ' αὐτοῦ τε καὶ τοῦ κέρατος (corne); ‖ μέγα ἡμιόλιον, grand voile goëlette, n. f. κοινῶς **γλίζα μαΐστρας**· τραπεζοειδὲς ἱστίον προσδενόμενον πρύμνηθεν τοῦ μεγάλου ἱστοῦ (grand-mât), ἐπ' αὐτοῦ τε καὶ τοῦ κέρατος.

ἡμιόλιος ος καὶ α, ον· (ἥμισυ καὶ ὅλος), sesquialtère, adj. ἓν ὅλον καὶ ἥμισυ ἔχων, κατὰ ἥμισυ περισσότερον, μεγαλείτερον ἑνὸς ὅλου (διαστάσεις ἐπὶ μισθοῦ, κτλ.)· ‖ [οὐσ. οὐδ.] ἡμιόλιον, sescuple; π. χ. τὸ δώδεκα εἶνε ἡμιόλιον τοῦ ὀκτώ, douze est le sescuple de huit. § [ναυτ.] de goëlette; βλ. **ἡμιόλια.** § [μαθημ.] hémioliame, (ἡμί, hémi, καὶ ὅλος, entier), n. m. ἢ hémiolie, n. f. σχέσεις δύο ποσοτήτων ἐξ ὧν ἡ μία περιλαμβάνει τὴν ἑτέραν $1\,^1/_2$ φοράν· ‖ ἡ σχέσις τοῦ 2 πρὸς τὸ 3 εἶνε ἡμιόλιον, le rapport de 2 à 3 et un hémioliasme. § [μουσ.] hémiolie, n. f. ἀρχαῖον μέτρον συνιστάμενον ἐκ τριῶν μελανῶν, mesure composée de trois noires.

ἡμιολίς, ίδος, ἡ· μικρὰ ἡμιολία, goëliche, n. f. γολετίτσα.

ἡμιόνειος, ος καὶ α, ον· βλ. **ἡμιονικός.**

ἡμιονηγός, οῦ, ὁ· καὶ ἡμιονηλάτης, (ἡμίονον, ἄγω), ὁ ὁδηγῶν τὸν ἡμίονον, muletier, θηλ. (ère) καὶ γενικῶς ὁ ὁδηγός, ἀγωγεύς, conducteur, n. m. ‖ [στρατ.] ἡμιονηγός, conducteur [de mulet], ὁ ὁδηγῶν πεζῇ ἡμίονον στρατιώτης, ὅστις εἰς τὸ πυροβολικὸν λέγεται καὶ canonnier-conducteur (de l'artillerie de montagne), ἤτοι πυροβολητὴς τοῦ ὀρειβατικοῦ πυροβολικοῦ ὁδηγῶν πεζῇ ἡμίονον· ἐπίσης εἰς τὸ πεζικὸν λέγεται conducteur [de l'infanterie]; βλ. καὶ **ἀγωγεύς.**

ἡμιονηλάτης, ου, ὁ· βλ. **ἡμιονηγός.**

ἡμιονικός, ή, όν· ἡμιόνειος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἡμίονον, κοινῶς **μουλαρίσιος**, de mulet; de mule; ‖ ζεῦγος ἡμιονικὸν (ἡμιόνων), attelage de mulets; ‖ ἡμιονικὴ ὁδός, route muletière, ἣν διέρχεταί τις κάλλιον δι' ἡμιόνου· βλ. καὶ **ὁδός.**

ἡμιονῖτις, ιδος, ἡ· hémionite, n. f. εἶδος πτέριδος.

ἡμίονος, ου, ἡ· καὶ σπανιώτ. ὁ· (κατὰ τὸ ἥμισυ ὄνος), κοινῶς τὸ **μουλάρι**, mulet, n. m. καὶ ἡ θηλεία ἡμίονος, mule, n. f. τὸ ἐκ πατρὸς ὄνου καὶ μητρὸς ἵππου (φορβάδος) γέννημα (ἄρρεν ἢ θῆλυ)· αἱ ἡμίονοι χρησιμεύουσιν ὡς ζῶα σκευοφόρα, ὑποζύγια καὶ γεωργικά, ἐκτιμῶνται δὲ πολὺ διὰ τὸ ἀκούραστον αὐτῶν. Ὁ πῶλος ἡμίονος (τὸ **μουλαράκι**) καλεῖται, mulasse, n. f. βλ. καὶ **γίννος**, bardeau, n. m. ἡμίονος, ὁ· hémione, n. m. εἶδος ἀγρίου ὄνου. ‖ ἡμίονος καλλίβαντος, mulet d'affût; ὁ φέρων τὸν καλλίβαντα τῶν ὀρειβατικῶν πυροβόλων· ‖ ἡμίονος πυροβόλου, mulet de pièce; ὁ φέρων τὸν σωλῆνα τοῦ πυροβόλου· ‖ — τροχῶν, mulet de roues; ὁ φέρων τοὺς τροχοὺς τοῦ πυροβόλου· ‖ — κιβωτίων, mulet de caisses; ὁ φέρων τὰ κιβώτια τῶν πυρομαχικῶν· ‖ — σαγματοφόρος (σάγμα, φέρω), mulet de bât; τὸ μουλάρι τοῦ σαμαριοῦ· ‖ — ζευκτήριος, mulet d'attelage, ὁ διὰ τὴν ζεῦξιν χρήσιμος.

ἡμιοπάλιος, ου, ὁ· semi-opale, n. f. βλ. ὀπάλιος.

ἡμιορμητήριον, τό· [ὀχυρ.], demi-place d'arme; ἡ ἡμιπαράλληλος· βλ. ὁρμητήριον καὶ προσιτήριον.

ἡμιοργανισμός, οῦ, ὁ· hémiorganisme, n. m. ὑποθετικὴ δύναμις, ἥτις ἤθελε μεταμορφώσει ὀργανικὴν οὐσίαν εἰς ὂν ζῶν.

ἡμιουλαμός, οῦ, ὁ· demi-peloton, n.m. πεζικοῦ ἢ μηχανικοῦ ἤτοι διμοιρία (section); βλ. **οὐλαμὸς** καὶ **διμοιρία**.

ἡμιπαίδευτος, ος, ον· ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ πεπαιδευμένος, ὁ ἡμιμαθής.

ἡμιπαράλληλος, ἡ· demi-parallèle, n.f. (βλ. καὶ προσιτήριος)· τμῆμα παραλλήλου μήκους 60 ἕως 80 μέτρων, ἀνορυσσόμενον μετὰ τὴν δευτέραν παράλληλον, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τῆς ζώνης τῶν **ὁδευμάτων** (cheminements) ὅπως ἀντικαταστήσῃ τὰς παραλλήλους, ὧν ἡ κατασκευὴ ἐπιβραδύνει πολὺ τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πρόοδον.

ἡμιπαραπληγία, ας, ἡ· hémiparaplégie (ji) n. f. παραλυσία ἐπερχομένη μόνον ἐφ' ἑνὸς τῶν κατωτέρων ἄκρων.

ἡμιπαρθένος, ου, ἡ· demi-vierge, n. f. νεᾶνις ἥτις εἶνε εἰσέτι κόρη (παρθένος) ὑπὸ τὴν πραγματικὴν φυσιολογικὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως, ἀλλ' ἥτις ὑφ' ὅλας τὰς ἄλλας ἐπόψεις ἐξεπαρθενεύθη ἕνεκεν ἀνθυγιεινῶν σχέσεων καὶ θρασειῶν ἐρωτολογιῶν (qui a été déflorée par des fréquentations malsaines et des flirts audacieux)· (ἡ γαλ. λέξις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Marcel Prevost).

ἡμίπαυσις, εως, ἡ· [μουσ.] demi-pause, n. f. σημεῖον ὅπερ δηλοῖ παῦσιν δύο χρόνων (▬)· τοποθετεῖται ἐπὶ τῆς τρίτης γραμμῆς.

ἡμιπεπτόνη, ης, ἡ· hémipeptone, n. f. οὐσία προκύπτουσα ἐκ τῆς ἐπενεργείας τοῦ γαστρικοῦ καὶ παγκρεατικοῦ ὑγροῦ ἐπὶ τῶν λευκωμάτων.

ἡμιπεριβολή, ἡ· demi-redoute, n. f. καλεῖται οὕτως ὀχύρωμα συνιστάμενον ἐξ ἑνὸς **προσώπου** (face) καθέτου πρὸς τὴν πιθανὴν διεύθυνσιν τῆς προσβολῆς καὶ ἐκ δύο πλαγίων **πλευρῶν** (flancs). Τὸ ὀχύρωμα τοῦτο ἐκπέμπει πυρὰ κατὰ τρεῖς διευθύνσεις, εἶνε δὲ χρήσιμον εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις καθ' ἃς καὶ ὁ σφὴν (redan), ἀλλὰ προτιμότερον τοῦ τελευταίου ὁσάκις δὲν βάλλεται ὑπ' ἄλλων ὀχυρωμάτων τὸ πρὸ αὐτοῦ ἔδαφος. Δέον νὰ δίδωνται εἰς τὰς ὑπερασπιστρίας αὐτοῦ καὶ τὰς γωνίας αἱ ἀπαιτούμεναι διαστάσεις, ὅπως ἐπιτευχθῇ ἔντασις τῶν πυρῶν τοσαύτη καὶ διεύθυνσις τοιαύτη, ὥστε νὰ βάλληται καλῶς τὸ πρὸ αὐτοῦ ἔδαφος· τὸ μῆκος τῶν πλευρῶν εἶνε 20 ἕως 50 μέτρα. Ἐπειδὴ τὸ ὀχύρωμα τοῦτο ἔχει αὐχένα λίαν εὐρύν, ἕνεκα δὲ τοῦ μικροῦ του βάθους ὑπόκειται εὐκόλως εἰς περικύκλωσιν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, τίθεται ἰδίως μεταξὺ δύο ἰσχυροτέρων ὀχυρωμάτων ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς ἢ καὶ ὀλίγον ὄπισθεν, καὶ οὕτω χρησιμεύει ὡς θέσις ἐνδιάμεσος μεταξὺ τούτων, ἅτινα καὶ πλαγιοφυλακτεῖ, ἐκπέμπον ταυτοχρόνως εὐθέα πυρὰ ἐπὶ τῆς ζώνης τῆς ἀμύνης. Ζώνη ἀμύνης (zône de défense) καλεῖται τὸ πρὸ τῶν χαρακωμάτων διάστημα, οὗτινος τὸ πλάτος ἰσοῦται τῇ ἀποτελεσματικῇ τῶν ὅπλων τῆς ἀμύνης βολῇ.

ἡμιπεριφέρεια, ας, ἡ· ἡμίσεια περιφέρεια, demi circonférence.

ἡμιπηχυαῖος, αία, αῖον· semi-cubital, ale, aux, adj. ὁ ἔχων ὕψος τὸ ἥμισυ τοῦ πήχεως, qui est haut d'une demi-coudée.

ἡμιπίθηκος, ου, ὁ· [ζωολ.] prosimie, n. m. prosimien. Ἡ ἀμέσως μετὰ τοὺς πιθήκους τάξις τῶν ζώων, μετὰ τῶν ὁποίων ἄλλοτε συνηνοῦντο εἰς μίαν τάξιν, τὴν τῶν τετραχείρων· διακρίνονται ἐκ τῶν πιθήκων ἐκ τῆς ὅλης αὐτῶν μορφῆς καὶ ἐκ λεπτομερειῶν τινῶν· ἔχουσιν ὀξὺ ῥύγχος καὶ τὸ πρόσωπον τριχωτόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ὦτα μεγαλείτερα.

ἡμιπλαίσιον, ου, τό· ἥμισυ πλαίσιον, demi-châssis, n. m. ‖ ἡμιπλαίσιον τυπωτικὸν ἢ τυπαστικὸν (ἤτοι τοῦ τύπου), demi-chassis du moule; ‖ τὸ θῆλυ ἡμιπλαίσιον, demi-chassis-femelle; ‖ τὸ ἄρρεν ἡμιπλαίσιον, demi-chassis mâle.

ἡμίπλεθρον, ου, τό· ἥμισυ πλέθρον, ἤτοι 50 Ἑλλ. πόδες, demi-plèthre, n. m.

ἡμίπλεως, ων, ων· τὸ ἥμισυ πλῆρες, μισογεμᾶτος, à demi-plein; ἀντίθ. τῷ ἔμπλεως· βλ. καὶ ἡμιπλήρης.

ἡμιπληγής, ής, ές, (πλήσσω)· ὁ ἡμίπληκτος.

ἡμιπληγία, ας, ἡ· hémiplégie, n. f. παράλυσις τοῦ ἡμίσεος μέρους τοῦ σώματος· ἀσθένεια καθιστῶσα τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ σώματος ἀκίνητον· ‖ προσωπικὴ ἡμιπληγία, hémiplégie faciale; παράλυσις τοῦ ἡμίσεος προσώπου· (ἔλεγον ἐπίσης ἡμιπληξία, hémiplexie, n. f.)

ἡμιπληγικός, ή, όν· βλ. ἡμιπληκτικός.

ἡμιπληκτικός, ή, όν· hémiplégique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἡμιπληγίαν, ἢ καὶ ὁ παθὼν ἀπὸ ἡμιπληγίαν· λέγεται ἐπίσης ἡμιπληγικός, ή, όν, hémiplexique.

ἡμίπληκτος, ος, ον· ὁ παθὼν ἀπὸ ἡμιπληγίαν, hémiplégié, ée, adj. ἢ hémiplégique, adj.

ἡμιπλήρης, ης, ες, γεν. εος-ους· ἡμίπλεως, τὸ ἥμισυ πλῆρες, μισογεμᾶτος, à demi-plein; ἀντίθ. τῷ πλήρης.

ἡμιπληρόω-ῶ· βλ. μισογεμίζω.

ἡμιπλήρωτος, ος, ον· ἡμίπλεως, ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ πεπληρωμένος, à moitié rempli ou garni.

ἡμιπλίνθιον, ου, τό· καὶ ἡμίπλινθος, ἡμίσεια πλίνθος, demi-brique, la moitié d'une brique. § [ἀρχιτ.] demi-plinthe; βλ. **πλίνθος**. § [οἰκ.] ἡμιπλίνθιον, chantignole, n. f. (=ὑποστηριγμάτιον), ὀπτόπλινθος χρησιμεύων εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ κάτω μέρους τῆς ἑστίας ἐφ' οὗ τίθεται ἡ πυρά.

ἡμιπλυντήριον, ου, τό· recette, n. f. τὸ δεχόμενον τὰ πρὸς πλύσιν, πλυνός, πλυντήρ, cuvier, n. m.

ἡμίπνικτος, ος, ον· (πνίγω), κατὰ τὸ

ἥμισυ πνιγμένος, μισοπνιγμένος, à moitié étouffé, etc. βλ. μισοπνιγμένος.

ἡμίπνοος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ μόλις ἀναπνέων, qui respire à moitié ; ἡμιθανής, à demi-vivant.

ἡμιποδιαῖος, ος, ον· μῆκος, πλάτος, ὕψος ἔχων ἡμίσεος ποδός. d'un demi-pied.

ἡμιπόδιον, τὸ, (ποῦς) ἥμισυς ποῦς, demi-pied, n. m.

ἡμιποίητος, ος, ον (ποιέω-ῶ), μισοχαμωμένος, à moitié fait ; ὁ ἀτελείωτος, inachevé, ée.

ἡμιπρισματικός, ή, όν· hémiprismatique, adj. λέγεται προχειμένου περὶ χρυστάλλου σχήματος πρισματικοῦ, οὕτινος ὅμως δὲν βλέπουσιν εἰμὴ τὴν ἡμίσειαν ἐπιφάνειαν.

ἡμιπρομαχών, ῶνος, ὁ· [ὀχυρ.] demi-bastion, n. m. μέρος ὀχυρώματος συνιστάμενον ἐξ ἑνὸς **πλευροῦ** (flanc) καὶ ἑνὸς προσώπου προμαχῶνος (βλ. **προμαχών**). Οἱ ἡμιπρομαχῶνες ἀποτελοῦσι τὸ **μέτωπον** (front) τῶν κερατοειδῶν ἢ στεμματοειδῶν ὀχυρωμάτων (ouvrage à corne ou à couronne).

ἡμίπτερα, τά· hémiptères (hémi, πτερόν, aile n. m. pl. τάξις ἐντόμων ὅπως ἡ κόρις, punaise, n. f. (τῶν δένδρων) ψύλλος, psylle, n. m. ἡ δενδρόφθειρα, puceron, n. m. ὁ τέττιξ, cigale, n. f. φέρουσι τέσσαρα πτερὰ (σκληρὰ περὶ τὴν βάσιν καὶ ὑμενώδη κατὰ τὴν κορυφήν, ἐκμυζητήριον (suçoir) καὶ ὑφίστανται ἀτελεῖς μεταμορφώσεις· ‖ ἡμίπτερον, τό. un hémiptère. § ἡμίπτερος, ος, ον, hémiptère, adj. χρησιμοποιεῖται ἐπίσης ἐπιθετικῶς.

ἡμιπύροφις, εως, ἡ· demi-coulevrine, n. f. ἐπίμηκες παλαιὸν πυροβόλον βάλλον σφαίρας (boulets) 4,5 καὶ 10 χιλιογράμμων· βλ. καὶ **πύροφις**.

ἡμίρευστος, ος, ον, semi-fluide, adj. ὁ οὐχὶ ἐντελῶς ῥευστός.

ἡμιρρόμβιον, ου, τό· [ναυτ.] ἢ ἥμισυ, demi-quart, n. m. ou demi-rhumb, κοινῶς **μετζοκάρτο** ἢ μέτσο· ἑκάστη διαίρεσις τοῦ ἀνεμολογίου τῆς πυξίδος μεταξὺ δύο ἐπαλλήλων ἀνεμορρόμβων, ἀπέχουσα ἑκατέρου κατὰ γωνιακὴν ἀπόστασιν 5° 37′ 30″, βλ. καὶ ἀνεμόρρομβος ἢ ῥόμβος.

ἡμισαπής, ής, ὲς (σήπομαι), κατὰ τὸ ἥμισυ σεσηπώς, à moitié moisi (gâté).

ἡμίσβεστος, ος, ον· ὁ μὴ ἐντελῶς ἐσβεσμένος, éteint à demi ; demi-éteint, e.

ἡμίσεια, ας, ἡ· θηλ. τοῦ ἥμισυς· ‖ ἐξ ἡμισείας, de [à] moitié, κατὰ τὸ ἥμισυ (ἐπίρ. = ἡμίσεως).

ἡμισειαστής, οῦ, ὁ· métayer partiaire ; ὁ λαμβάνων μέρος εἰς καλλιέργειαν γαιῶν, ὅστις καὶ μορτίτης λέγεται ('Αρμενόπουλος)· βλ. καὶ **ἐπίμορτος**.

ἡμισεληνοειδής, ής, ές· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἡμισελήνου, qui a la forme d'un croissant ; [διδ.] semi-lumaire ; βλ. μηνοειδής.

ἡμισεληνοειδῶς, [ἐπιρ.] ἐν σχήματι ἡμισελήνου, en forme de croissant ; **μηνοειδῶς**.

ἡμισέληνος, ου, ἡ· κυρίως τὸ σχῆμα ὅπερ παρουσιάζει ἡ σελήνη κατὰ τὸ πρῶτον ἢ τὸ τρίτον τέταρτον αὐτῆς εὑρισκομένη, ἤτοι τὸ ἡμικύκλιον τῆς σελήνης, ἡ ἡμίσεια σελήνη, demi-lune, n. f. συνηθέστερον ὅμως καλεῖται ἡμισέληνος, croissant, n. m. (μήνη = demi-lune), τὸ μηνοειδὲς σχῆμα ὅπερ παρουσιάζει ἡ σελήνη 2 - 3 ἡμέρας πρὸ τοῦ πρώτου αὐτῆς τετάρτου, ἢ μετὰ τὸ τρίτον. Ἡ ἡμισέληνος εἶνε ἀρχαῖον σύμβολον τῆς πόλεως «**Βυζάντιον**» ὅπερ κατέστη σημαία τῶν ὀθωμανῶν διὰ προσθήκης ἀστέρος.

ἡμίσεως, [ἐπίρ. τοῦ ἥμισυς] κατὰ τὸ ἥμισυ, ἐξ ἡμισείας, de [à] moitié.

ἡμίσοφος, ος, ον· demi-savant, e ; ὁ ἡμιμαθής, βλ. λέξιν.

ἡμισπονδύλιον, ου, τό· demi-lunette pour poupée de tour ; βλ. καὶ **σπόνδυλος** τορνευτικός.

ἡμίσταυρος, ου, ὁ· Té, n. m. μετάλλινος ἢ ξύλινος παριστῶν τὸ γράμμα T· ‖ Tube en té; σωλὴν ἡμισταυροειδής, ἤτοι σχήματος **T**· ‖ Té à débouchure, **σωλὴν ἡμισταυροειδὴς ἀναπωματούμενος**, οὕτινος τὸ ἓν ἄκρον φράσσεται καὶ ἀποφράσσεται κατὰ βούλησιν· ‖ [μηχ.] té, βλ. **ζύγωμα**. § **ἡμίσταυρος**, ὁ· T. n. m. οἱ Γάλλοι ὀνομάζουσι Té (γράφουσι δὲ αὐτὸ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον T), πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει τῷ γράμματι T, εἴτε σιδήριον, εἴτε ἐργαλεῖον. Τὸ εἰρημένον διὰ τὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ σταυροῦ ὁ Χαντσερῆς ἐκάλεσεν **ἡμίσταυρον** καὶ οὐχὶ **Ταῦ**, διότι τὸ τελευταῖον τοῦτο παρέχει δυσκολίαν εἰς τὰς συνθέσεις· ‖ **ἡμισταυροῦχος**, ον (ἡμίσταυρος, ἔχω), A T, ou en T simple, adj. π. χ. περόνη, βλῆτρον, ἅλυσις, κλεὶς ἡμισταυροῦχος, ardillon, boulon, chaine, clef à T ; ‖ διπλοῦς ἡμίσταυρος ἢ **ἡμισταυροῦχος**, ον, double T, ou en double T. ἤτοι ῥάβδος κτλ. τομῆς **I**· ‖ — ὁλκωτός, πρὸς χειρισμὸν τοῦ κινητοῦ ἀστέρος, T à coulisse, pour manœuvrer l'étoile mobile ; ‖ — κοραχιωτός, **T** avec crochet ; ‖ — ἀγκωνωτός, T coudé ; ‖ — τοῦ ῥύματος, T de prolonge ; ‖ ὁ ἡμίσταυρος τοῦ βελονούχου, T du porte-aiguille ; (βλ. ὅπλον chassepot) ; ‖ — ἐλεγκτικός, T vérificateur. § T (Té) ; ἐν τῇ ὀχυρωτικῇ καλεῖται μικρὸν ὁρμητήριον (place d'arme) σχήματος T. § ἡμίσταυρος (ἐπὶ τῶν κλείθρων), faucillon. n. m. moitié de la pleine croix, ὁ ἥμισυς σταυρός.

ἡμισταυροῦχος, ος, ον· à **T**, βλ. **ἡμίσταυρος**.

ἡμίστεγον, ου τό· [οἰκοδ. καὶ ξυλουρ.] appentis, n. m. (προφ. a-pan-ti) ; demi-comble, n. m. στέγη μονόρροος ἢ μονόρρηκτος· βλ. καὶ **προστέγιον**.

ἡμιστεφής, ής, ές· demi-couronné. § [ἱππολ.] βλ. **λευκόπους**, balzane.

ἡμιστηθαῖον, αίου, τό· [οἰκοδ.] allège, n. f. κοινῶς τὸ **κουρτέλο**· τοῖχος ἐφ' οὗ ἐρείδεται τὸ παράθυρον ἔχων πάχος μικρότερον τοῦ κυρίως τοίχου· βλ. ποδιὰ τοῦ παραθύρου, τὸ **ἔρεισμα**, appui.

ἡμιστίχιον, ου, τό· καὶ
ἡμίστιχον, τό· hémistiche, n. m. ἥμισυς στίχος, τομὴ τοῦ στίχου (césure), καὶ ἐν γένει ἡμίσεια σειρά.

ἡμιστρόγγυλος, ος, ον· μισοστρόγγυλος, à moitié rond ; demi-rond.

ἡμιστρόφιον, ου, τό· [ναυτ.] demi-tour, n. m. κοινῶς ἡ μετζαβόλτα. Ὅταν πλοῖόν τι ἠγκυροβολημένον διὰ τῶν ἀγκυρῶν στρέψῃ ἕνεκα μεταλλαγῆς τοῦ ἀνέμου ἢ ἄλλης οἱασδήποτε αἰτίας κατὰ ἡμίσειαν περιφέρειαν κύκλου αἱ ἀλύσεις τῶν ἀγκυρῶν εὑρίσκονται ἐπιτεθειμέναι ἡ μία ἐπὶ τῆς ἑτέρας λέγομεν δὲ τότε ὅτι αὗται ἔχουσιν ἡμιστρόφιον.

ἡμιστύλιον, ου, τό· καὶ **ἡμίστυλος,** ος, ον· demi-colonne. n. f. ἡ **παραστάς**, pilastre, n. m. βλ. λέξιν.

ἡμισυ, εος, τό· (οὐδ. τοῦ ἥμισυς· βλ. λέξιν)· moitié, n. f. βλ. **ἡμί**, demi, adj. et n. mi ; semi ; hémi ; βλ. καὶ **ἡμί**· || κατὰ τὸ ἥμισυ, à (de) moitié ; || πλέον τοῦ ἡμίσεος, plus de (plus que) la moitié ; || εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου, à moitié chemin ; à mi-chemin ; || εἰς τὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς, à moitié prix ; || συμμετέχω κατὰ τὸ ἥμισυ, être de moitié dans ; || κατὰ τὸ ἥμισυ=ἐξ ἡμισείας, à demi.

ἡμισυγκλίνουσα, ἡ· semi-convergente, n. f. [μαθ.] σειρὰ ἡμισυγκλίνουσα, série semi-convergente.

ἥμισυς, εος, ὁ· **ἡμίσεια,** είας, ἡ· **ἥμισυ,** εος, τό· demi, e, adj. et n. moitié, n. f. || μία ὥρα καὶ ἡμίσεια, une heure et demie ; || ὁ ἥμισυς κῆπος, la moitié du jardin ; || ἐξ ἡμισείας [ἐπίρ.] de (à) moitié. § [ναυτ.] **ἥμισυ**, demi, n. m. βλ. **ἡμιρρόμβιον.** § ἥμισυ, τό· demi, n. m. ἤτοι τὸ ἥμισυ μονάδος τινός· δύο ἥμισυ ἀποτελοῦσιν ἓν ὅλον· **ἡμίσεια** ὥρα, demi-heure, n. f. ἡ λέξις demi προηγουμένη τοῦ ὀνόματος μένει ἀμετάβλητος, π. χ. les demi-journées ; une demi-heure ; ἑπομένη δὲ τοῦ ὀνόματος λαμβάνει τὸ γένος τούτου ἀλλὰ μένει εἰς τὸν ἑνικόν, π. χ. deux heures et demie ; trois journées et demie ; || ἥμισυ χιλιόγραμμον, un demi kilogramme ; || **ἥμισυ ἐπὶ δεξιὰ** (ἀριστερά), demi à droite (à gauche) ; τὸ ὄγδοον μέρος τοῦ κύκλου· κίνησις καθ' ἣν ὁ στρατιώτης στρέφεται ἐπὶ τῶν πτερνῶν του κατὰ τὸ ὄγδοον κύκλου· || 1) demi à droite (gauche). 2) (a) droite (gauche), κλίνατ' ἥμισυ ἐπὶ δε-ξιὰ (ἀρι-στερά)· || 1) ἥμισυ ἐπὶ δεξιὰ (ἥμισυ ἐπ' ἀριστερὰ) εἰς παράταξιν, demi à droite (demi à gauche) en bataille ; 2) μάρς, marche ; (παράγγελμα πυροβολικοῦ καὶ ἱππικοῦ)· || **ἥμισυ ἐπ' ἀριστερὰ** (δεξιὰ) - κατὰ φάλαγγας εἰς παράταξιν (παράγγελμα μοίρας πυροβολικοῦ), demi à gauche (demi à droite) en ligne de colonnes ; || ἥμισυ ἐπὶ δεξιὰ (ἀριστερὰ) - ἀθρόως, demi à gauche (demi à droite) - formez la masse ; (παράγγελμα ἀσκήσεων ἐζευγμένης μοίρας πυροβολικοῦ· || ἥμισυ ἐπ' ἀριστερὰ (δεξιὰ) - εἰς παράταξιν, demi à gauche (demi à droite) - en bataille ; || 1) ἐπ' ἀριστερὰ εἰς παράταξιν, demi à gauche en bataille ; 2) κλιμακηδὸν μὲ ἀπόστασιν 50 μέτρων, δεξιὰ πυρβολαρχία ἐμπρός, a 50 mètres en échelons l'aile droite en avant ; || κλιμακηδὸν ἥμισυ ἐπ' ἀριστερὰ πρὸς πυροβόλησιν, μὲ ἀπόστασιν 50 μέτρων, δεξιὰ πυρβολαρχία ἐμπρός, demi à gauche en batterie, à 50 mètres en échelons, l'aile droite en avant.

ἡμισύσσιτος, ος, ον· μαθητὴς σχολείου ἐξωτερικός, συσσιτῶν τὴν μεσημβρίαν ἐν τῷ καταστήματι, [élève] en demi-pension ; demi-pensionnaire. Βλ. **ἡμιτρόφιμος.**

ἡμισφαιρικός, ή, όν· hémisphérique, adj. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἡμισφαιρίου.

ἡμισφαίριον, ου, τό· hémisphère, n. m. (ἡμί, hémi = demi, καὶ σφαῖρα, sphère) ; [γεωμ.] τὸ ἥμισυ σφαίρας περιοριζόμενον ὑπὸ μεγίστου κύκλου. Πᾶν ἐπίπεδον διερχόμενον διὰ τοῦ κέντρου σφαίρας διαιρεῖ αὐτὴν εἰς δύο ἴσα μέρη καλούμενα ἡμισφαίρια. § [ἀνατομ.] ἡμισφαίριον ἐγκεφαλικόν, hémisphère cérébral, λέγεται ἕκαστον ἥμισυ τοῦ ἐγκεφάλου. § [ἄστρον.] ὁ ἥμισυ τοῦ οὐρανίου θόλου. § ἡμισφαίριον, hémisphère, n. m. ἡμισφαιρικὸς θόλος, voûte demi-sphérique, καλούμενος ἐνίοτε ἀκαταλλήλως σφαιρικὸς (sphérique). § **ἡμισφαίρια**, hémisphères, n. m. διὰ τοῦ Ἰσημερινοῦ διαιρεῖται ἡ Γῆ καὶ ὁ Οὐρανὸς ὡς σφαῖρα νοούμενος εἰς Βόρειον ([ἀστρ.] septentrional, [γεωγρ.] boréal) καὶ Νότιον ([ἀστρ.] méridional, [γεωγρ.] austal) ἡμισφαίριον, δι' ἑκάστου δὲ μεσημβρινοῦ εἰς Ἀνατολικὸν (oriental ou ascendant) καὶ Δυτικὸν (occidental ou descendant) ἡμισφαίριον, τὰ ὁποῖα καὶ παρίστανται συνήθως ἐπὶ τῶν γεωγραφικῶν χαρτῶν λαμβανόμενα ἀπὸ τοῦ πρώτου μεσημβρινοῦ τοῦ εἰκονίζοντος ὁλόκληρον τὴν τῆς γῆς ἐπιφάνειαν· || [γεωγρ.] τὰ **ἡμισφαίρια**, mappemonde, n. f. βλ. **ἐπιπεδοσφαίριον.** § [φυσ.] ἡμισφαίρια Μαγδεμβούργου, hémisphères de Magdembourg, δι' ὧν ἀποδεικνύεται ἡ πίεσις τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος· εἶνε δύο κοῖλα χάλκινα ἡμισφαίρια καλῶς ἐφαρμοζόμενα διὰ τῆς περιφερείας των. Ἀφαιρουμένου δι' ἀεραντλίας τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀέρος δυσκόλως ἀποχωρίζονται.

ἡμισφαιροεδρικός, ή, όν· hémisphéroédrique, adj. [ὀρυκτ.] ὁ ἔχων σχῆμα ἡμισφαιροειδές, προκειμένου περὶ κρυστάλλου.

ἡμισφαιροειδής, ής, ές· hémisphéroïde, adj. ὁ ἔχων τὴν μορφὴν (ὄψιν) ἡμίσεος σφαιροειδοῦς· εἶνε συνών. τοῦ hémisphéroïdal, ale, aux, adj. § [φυσ.] ἡμισφαιροειδές, τὸ (σχῆμα), hémisphéroïde, n. m. σῶμα συνιστάμενον ἐκ τοῦ ἡμίσεος ἑνὸς σφαιροειδοῦς.

ἡμίταγμα, ατος, τό· ἥμισυ τάγμα, demi-bataillon, n.m. ἴσον δύο λόχοι, διλοχία (πεζικῶν σωμάτων).

ἡμιταξιαρχία, ας, ἡ· demi-brigade, n.f. σῶμα συνιστάμενον τὸ 1793 ἐκ τριῶν ταγμάτων· τοῦτο ἐκλήθη τὸ 1803 σύνταγμα (régiment) ; || demi-brigade de cavalerie, σύνταγμα ἱππικοῦ.

ἡμιτάριχος, ος, ον· ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ (ὀλί-

γον) ταριχευμένος, μισοαλατισμένος, à moitié salé.

ἡμιταχῶς, [ἐπίρ.] [ναυτ.] à petite vitesse! (μὲ μικρὰν ταχύτητα), à petite vapeur (μὲ ὀλίγον ἀτμόν), κέλευσμα ἵνα ἡ μηχανὴ ἐνεργήσῃ μὲ τὸ ἥμισυ τῆς δυνάμεώς της.

ἡμιτειχιστική, ῆς, ἡ· fortification semi-permanente; βλ. ὀχυρωτική.

ἡμιτέλεια, ας, ἡ· τὸ ἡμιτελές, τὸ ν' ἀφεθῇ τι ἀτελές, l'incomplet.

ἡμιτελέω-ῶ· βλ. μισοτελειώνω.

ἡμιτελής, ής, ές· ἡμιτελειωμένος, μισοτελειωμένος, à moitié fini; ἡμιτετελεσμένος, μισοχαμωμένος, à moitié fait; ἀτελείωτος, inachevé, ée; ἀτελής, incomplet, ète; || [οὐδ. οὐσ.] ἡμιτελὲς = ἡμιτέλεια, l'incomplet; || [διδ. ἐν.] semi-formé, ἡμισχηματισθείς, εῖσα, έν· || τὸ σύγγραμμα αὐτὸ ἔμεινεν ἡμιτελές, cet ouvrage est resté inachevé.

ἡμιτελῶς, [ἐπιρ.] κατὰ τρόπον ἡμιτελῆ, ἀτελῶς, incomplètement, adv.

ἡμιτοιχαρχία, ας, ἡ· [ναυτ.] division, n. f. ὑποδιαίρεσις ἐν τῇ διαιρέσει τοῦ πληρώματος πολεμικοῦ πλοίου, σημαίνουσα τὸ ἥμισυ τῆς τοιχαρχίας (demi bordée).

ἡμιτονιαῖος, αία, αῖον· [μουσ.] ὁ ἐξ ἡμίσεος τόνου ἀποτελούμενος, ὁ περιέχων ἥμισυν τόνον, d'un demi-ton.

ἡμιτόνιον, ου, τό· [μουσ.] ἥμισυς τόνος, demi-ton, n. m. ἀξία ἡμίσεος τόνου.

ἡμιτονοειδὴς καμπύλη, [μαθ.] ligne vibrante(f).

ἡμίτονον, ου, τό· [μαθημ.] sinus, n. m. (τριγωνομετρικαὶ γραμμαί).

ἡμίτρελλος, η, ον· βλ. μισότρελλος.

ἡμιτριβής, ής, ές· ὁ ὀλίγον τετριμμένος, ἐφθαρμένος, un peu usé [ἐπὶ φορεμ. κτλ], μισότριβος.

ἡμιτρίγλυφος, ου, ἡ· [ἀρχιτ.] hémitriglyphe, n. f. ἥμισυ τρίγλυφον, χρησιμοποιούμενον ὡς κόσμημα εἰς τὴν δωρικὴν ζωοφόρον· βλ. τρίγλυφος.

ἡμιτροπία, ας, ἡ· [ὀρυκ.] hémitropie, n. f. ὀνομασία δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Haüy εἴς τινας κανονικὰς ὁμάδας κρυστάλλων τῆς αὐτῆς φύσεως, σχήματος καὶ κατασκευῆς ἐντελῶς ὁμοίου.

ἡμίτροπος, ος, ον· [ὀρυκ.] hémitrope (hémi καὶ τροπή, στροφή, tour), adj. λέγονται κρύσταλλοι παρουσιάζοντες τὸν χαρακτῆρα τῆς ἡμιτροπίας, ἤτοι κρύσταλλοι ἀποτελούμενοι ἐκ δύο ἡμίσεων συνηνωμένων κατὰ θέσιν ἀντίστροφον τῆς κανονικῆς, ὡς ἐὰν τὸ ἓν εἶχε κάμει ἡμίσειαν στροφὴν περὶ τὸ ἕτερον.

ἡμιτροφεία, ας, ἡ· demi-pension, n. f. ἡ κατάστασις τοῦ ἡμιτροφίμου, état de demi-pensionnaire; || [οὐδ. πληθ.] **ἡμιτροφεῖα,** τά, demi-pension, n. f. τὰ ὑπὸ τοῦ ἡμιτροφίμου πληρωνόμενα δίδακτρα (ἡ χρηματικὸν ποσόν), ce que paye le demi-pensionnaire.

ἡμιτρόφιμος, ος, ον· ἡμιοικότροφος καὶ ἡμισύσσιτος, demi-pensionnaire, n. μαθητὴς (μαθήτρια) διαμένων ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ σχολεῖον ἢ λύκειον, προγευματίζων, παραμένων κατὰ τὴν ὥραν τῆς μελέτης τῶν ἐσωτερικῶν μαθητῶν καὶ ἐπανερχόμενος μόνον τὴν ἑσπέραν εἰς τὴν οἰκογένειάν του χάριν τοῦ γεύματος καὶ ὕπνου.

ἡμιυπόστατον, ου, τό· demi-chantier, n. m. βλ. ὑποστάτης.

ἡμιφανής, ής, ές (ἀντιθ. τῷ πασιφανής), ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ φαινόμενος (ὁρατὸς) qui paraît à moitié; à moitié visible.

ἡμιφλεγής, ής, ὲς καὶ

ἡμίφλεκτος, ος, ον· κατὰ τὸ ἥμισυ καμμένος, μισοκαμμένος, à moitié brûlé; demi-brûlé.

ἡμίφρακτος, ος, ον· (φράσσω), κατὰ τὸ ἥμισυ (ὀλίγον) πεφραγμένος, à moitié bouché (fermé; cuirassé, τεθωρακισμένος, etc.)

ἡμιφυσίγγη, ης, ἡ· demi-gargousse, n. f. βλ. φυσίγγη.

ἡμιφωνία, ας, ἡ· [ἰατρ.] hémiphonie, n. f. τὸ νὰ μὴ δύναταί τις νὰ ὁμιλήσῃ εἰ μὴ χαμηλοφώνως (à demi-voix).

ἡμίφωνος, ος, ον· ὁ ἔχων ἡμίσειαν φωνὴν (ἦχον), [qui n'a qu'un] demi-son. § —, hémiphone, n. et adj. τὸ ἀφορὸν τὴν ἡμιφωνίαν, ὁ ὑπὸ ἡμιφωνίας παθών. § [οὐδ. οὐσ.] demi-voyelle, n. f. «ἔστι δὲ φωνῆεν (voyelle) μὲν ἄνευ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν, οἷον τὸ α, τὸ ω, ἡμίφωνον δὲ (demi-voyelle) τὸ μετὰ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν, οἷον τὸ σ, τὸ ρ» ('Αριστοτ.)· «τούτων (τῶν συμφώνων, consonnes), ἡμίφωνα μὲν ὀκτώ, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ· ἡμίφωνα δὲ λέγονται διότι εἶνε ἧττον εὔφωνα τῶν φωνηέντων.

ἡμίφως, ωτος, τό· demi-jour, n. m. ὡς τὸ ἀσθενὲς φῶς τῆς ἡμέρας, τὸ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

ἡμιχαλκῖτις, ιδος, ἡ (γῆ), [μεταλλ.] hémichalcite (kal') n. f. συνώνν. τοῦ ἐμπλεκτῖτις, emplectite, n. f.

ἡμίχλωρος, ος, ον· κατὰ τὸ ἥμισυ (ὀλίγον) χλωρός, à moitié vert.

ἡμιχόριον, ου, τό· τὸ ἥμισυ τοῦ χοροῦ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ· ὁπόταν ὁ χορὸς εἰς δύο διαιρεθῇ, la moitié du chœur; demi-chœur; [διδ.] hémichorion, n. m.

ἡμίχρυσος, ος, ον· κατὰ τὸ ἥμισυ χρυσός, qui est à moitié en or, ἀντίθ. τῷ ὁλόχρυσος. § —, similor, n. m. (ἡ χρυσόχαλον, chrysocale), χαλκοψευδάργυρος (ἐνέχων καὶ ὀλίγον κασσίτερον) ὃν κατεργάζονται εἰς πλάκας, ἐλάσματα καὶ σύρματα ἐπιχρυσούμενα ἰσχυρῶς καὶ χρησιμεύοντα εἰς κατασκευὴν κοσμημάτων, ἁλύσεων, ὡρολογίων, κομβίων, κτλ. βλ. χρυσόχαλον.

ἡμίχωρος, ος, ον· [βοτ.] semi-loculaire, adj. λοβὸς ἔχων διαφράγματα ἡμιτελῆ, ἤτοι μὴ χωρίζοντα ἐντελῶς τὸ κοίλωμα.

ἡμιώβολον, ου, τό· ἥμισυς ὀβολός, demi-obole, n. m. [διδ.] hémiobolon, n. m. hémiobole, n. m ἀρχαῖον νόμισμα ἀξίας τοῦ ἡμίσεος ἑνὸς ὀβολοῦ.

ἡμιωπία, ας, ἡ· hémiopie, n. f. περιεργοτάτη ἀτέλεια τῆς ὁράσεως καθ' ἣν ὁ πάσχων

βλέπει μόνον τὸ ἥμισυ τοῦ ἀντικειμένου πρὸς τὸ ὁποῖον διευθύνει τὰ βλέμματα, καὶ δὴ τὸ ἄνω ἢ κάτω ἥμισυ ἐν τῇ ὁριζοντίᾳ ἡμιωπίᾳ, τὸ δεξιὸν ἢ ἀριστερὸν ἥμισυ ἐν τῇ κατακορύφῳ. Ἡ κατακόρυφος εἶνε ἡ συνηθεστέρα, συνήθως δὲ οἱ δύο ὀφθαλμοὶ ὁρῶσι τὸ αὐτὸ ἥμισυ τοῦ ἀντικειμένου (ὁμώνυμος ἡμιωπία), συμβαίνει ὅμως ἐνίοτε ὁ μὲν δεξιὸς ὀφθαλμὸς νὰ βλέπῃ τὸ ἀριστερὸν ἥμισυ, ὁ δὲ ἀριστερὸς τὸ δεξιόν, οὕτως ὥστε διὰ τῶν δύο ὀφθαλμῶν βλέπει ὁ πάσχων ὁλόκληρον τὸ ἀντικείμενον (χιαστὴ ἡμιωπία). Τὰ φαινόμενα ταῦτα ἐξηγοῦνται διὰ τῆς ἀνωμάλου διανομῆς τῶν νευρικῶν ὀπτικῶν ἰνῶν ἐπὶ τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χειτῶνος· βλ. καὶ **ἡμιανοψία**.

ἡμιώριον, ου, τό· ἡμίσεια ὥρα, demi-heure, n. f. § [ναυτ.] ἀμμωτὸν ἡμιώριον, sablier des demi-heures ; βλ. ἀμμωτόν, sablier ; ampoulette.

ἥμορον καὶ ἥμορο, τό· (παρὰ τὸ γημόρος) [δημ. καὶ διάλ. Ἠπείρου] = τὸ διδόμενον μέρος τῶν προσόδων τῷ γεωκτήμονι ἀρχ. μορτή· καὶ ῥῆμα ʼμοριάζω = ἀπαλλοτριῶ γῆν ἐφ' ᾧ οἱ ἐργαζόμενοι νὰ δίδωσι μέρος τῶν προσόδων εἰς τὸν κτήτορα τοῦ ἀγροῦ· βλ. καὶ γήμορον.

ἠμπορετός, ή, όν· [δημ.] βλ. μπορετός, ὁ δυνατὸν γενέσθαι, ὁ δυνάμενος νὰ γείνῃ.

ἠμπορῶ, μέλ. έσω (προφ. κοινῶς ʼμπορῶ), δύναμαι, pouvoir (pouvant ; pu ; je peux ἢ je puis ; je pus ; je pourrai ; je pourrais ; que je puisse ; que je pusse), (ἐνίοτε) savoir = ἠξεύρω, γνωρίζω· || ποῖος ἠμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ ; que peut (pourrait) le faire ? || δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ εἰπῶ, je ne saurais le dire ; || δὲν ἠμπόρεσα ἀκόμη νὰ μάθω, je suis encore à savoir ; || δὲν ἠμπορῶ (εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν) νὰ κάμω τίποτε, je n'y puis rien ; || ἔκαμα ὅ,τι ἠμπόρεσα, j'ai fait de mon mieux ; j'ai fait mon possible ; || (καὶ μεταβ. ἐν.) δὲν τὸ ἠμπορῶ, je ne puis lever (porter) cela. § (τριτοπρ.) il se peut ; il est possible ; || ἠμπορεῖ νὰ ἐκέρδισε, il se peut qu'il ait gagné ; || ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ, il pourrait bien arriver ; || ἠμπορεῖ νὰ τὸν δυσηρέστησα, j'ai pu lui déplaire ; || ἠμπορεῖ καὶ νὰ ἔφυγε, il pourrait bien être parti ; (καὶ ἀπολ.) ἠμπορεῖ, cela se peut ; c'est bien possible. § [ἀπολ. μετ'ἀρνήσ.] εἶμαι ἄρρωστος ἢ ἀνήμπορος, être malade (indisposé) ; || δὲν ἠμπορεῖ ὁ ἀδελφός του, son frère est malade.

ἠμφιεσμένος, η, ον· παθ. μετοχ. τοῦ ἀμφιέννυμι, ἀμφιεννύω, déguisé, ée ; travesti, e ; βλ. **μεταμφιεννύω**.

ἠναγκασμένος, η, ον· forcé, ée ; βλ. ἀναγκάζω.

ἡνία, ἡ· guide, n. f. πληθ. αἱ ἡνίαι (συν. τὰ ἡνία), les guides ; καλεῖται οὕτω τὸ λωρίον τὸ προσδενόμενον ἐπὶ τοῦ χαλινοῦ, δι' οὗ διοιχοῦσι τόσον τὸν ἵππον τῆς ἱππασίας, ὅσον καὶ τοὺς τῆς ἁμάξης· || ἡνίαι σχοίνιναι, guides en cordes. § ἡ **ἡνία** ἢ ὁ **ῥυτήρ**, ῆρος, rêne, n. f. αἱ **ἡνίαι**, τῶν ἡνιῶν, ἢ τὰ **ἡνία**, τῶν ἡνίων, ἢ οἱ **ῥυτῆρες**, rênes. Ἐπιμήκης ἱμὰς ἀποτελῶν μέρος τοῦ **χαλινοῦ** (βλ. λέξιν) ἢ τῆς **παραχαλινίδος** (filet) τοῦ ἵππου, κοινῶς τὸ γκέμι. Ἰδίως **ἡνίας** ἐπεκράτησε νὰ λέγωσι τοὺς ἐπιμήκεις ἱμάντας τῶν ζευγνυομένων εἰς τὰ ὀχήματα ἵππων, ἐξ οὗ καὶ **ἡνίοχος** (ὁ ὁδηγός, ἢ ἁμαξᾶς), **ῥυτῆρας** δὲ εἰδικώτερον λέγουσι τοὺς ἱμάντας τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων ἱππασίας· ἐν τῷ πυροβολικῷ καθιερώθη ἡ λέξις **ῥυτῆρες** (rênes), ἐνῷ ἐν τῷ ἱππικῷ μεταχειρίζονται τὴν λέξιν **ἡνίαι**· || ῥυτὴρ τῆς παραχαλινίδος, rêne de filet ; || οἱ ῥυτῆρες τοῦ χαλινοῦ, rênes de bride ; || **μέγα σκέλος** (τῶν ῥυτήρων), grand côté (de rênes) ; || μικρὸν σκέλος (τῶν ῥυτήρων), petit côté (de rênes) ; || **λάβετε** τοὺς ῥυτῆρας, à vos rênes ; || τοὺς ῥυτῆρας ἐν τῇ ἀριστερᾷ (δεξιᾷ), prenez vos rênes dans la main gauche (droite) ; || [μεταφ.] τὰ ἡνία τοῦ κράτους, les rênes de l'état (du gouvernement). Βλ. καὶ ἐν γένει **χαλινὸς** (bride).

ἡνίον, ου, τό· τὸ ἐπὶ τοῦ στόματος τῶν ζώων τιθέμενον σίδηρον τοῦ χαλινοῦ, ὁ δακνόμενος ὑπ' αὐτῶν σίδηρος, τὸ ἡνίον (τῆς στομίδος), mors, n. m. ἡ ἐλευθερία τῆς γλώσσης (στόματος τοῦ ἵππου), liberté (f.) de langue, ἤτοι «τὸ μέσον τοῦ χαλινοῦ».

ἡνιοφόριον, τό· (ἡνία, φέρω), porte-guide, n. m. ἐπὶ τῆς σαγῆς.

ἡνιόχησις, εως, ἡ· (ἡνιοχῶ), τὸ κρατεῖν τὰς ἡνίας, action de tenir les rênes (de conduire une voiture, un cheval), καὶ ἐν γένει διευθύνειν, κυβερνᾶν, action de conduire, de gouverner ; conduite, n. f. gouvernement, n.m. || ἡνιόχησις ἁμάξης, conduite d'une voiture.

ἡνίοχος, ου, ὁ· ὁ κρατῶν τὰς ἡνίας καὶ διευθύνων, ἐλαύνων, ὁδηγῶν τοὺς ἵππους ἢ τὴν ἅμαξαν, celui qui tient les rênes (qui dirige, qui conduit) ; ἄρα conducteur, n.m. (ἀστείως ἐνν.), automédon, n. || ὁ ἁμαξηλάτης, cocher, n. m. || [στρατ.] στρατιώτης ἐπιπεφορτισμένος τὴν ὁδήγησιν τροχαίου ὑλικοῦ, conducteur, n. m. || —, canonnier conducteur, πυροβολητὴς (ἐλάτης) ὁδηγῶν τοὺς ἵππους διὰ τῶν μακρῶν ἡνίων καθήμενος ἐπὶ τῆς ἐμπροσθίας ἕδρας τοῦ ὀχήματος.

ἡνιοχῶ (έω), μέλ. ήσω· κρατῶ τὰς ἡνίας (μὲ τὰς χεῖρας), tenir les rênes ; συνεπῶς ὁδηγῶ (ὡς ἡνίοχος), conduire ; être cocher ; ὅθεν κυρίως καὶ μεταφ. ὁδηγῶ, conduire ; διευθύνω, diriger ; διοικῶ, gouverner.

ἡνωμένως, [ἐπίρ.] (παθ. παραχ. τοῦ ἑνόω), conjointement ; ὁμοῦ, ensemble ; ἀντίθ. τῷ διῃρημένως.

ἠξεύρω, γνωρίζω, savoir ; connaître ; s'entendre à quelque chose ; || ἠξεύρετε τί συμβαίνει ; savez-vous ce qui se passe ? || δὲν ἤξευρα ὅτι ἔφυγε, je ne savais pas qu'il fût parti ; || δὲν ἠξεύρει τί θὰ εἰπῇ φόβος, il ne connaît point la crainte ; || ἠξεύρει τὴν δουλειάν του, il connaît son métier ; || δὲν ἠξεύρει νὰ τὸ κάμῃ, il ne s'y entend pas ; || ἠξεύρω ἐγὼ τί λέγω (φρ.), je m'entends ; || δὲν ἠξεύρω τίποτε, je n'en sais rien ; || καθ' ὅσον ἠξεύρω

(ἐν τέλει φρ.), que je sache ; || τὸ ἠξεύρω ἀπὸ ἕνα φίλον του, je tiens cela d'un de ses amis; || χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃ ὁ πατήρ του, à l'insu de son père ; || ἠξεύρετε βεβαίως ὅτι, vous n'êtes pas sans savoir que ; || ἤξευρέ το ! sachez le ; vous voilà averti ? || [δὲν θὰ τὸν συγχωρήσω πλέον] νὰ τὸ ἠξεύρῃ, qu'il se le tienne pour dit ; || ἠξεύρεις δά, μεγάλη ὑπόθεσις (φρ. εἰρων.), allons donc (bah !) la grande affaire ; || δὲν θέλει νὰ τὸν ἠξεύρῃ, il ne veut pas entendre parler de lui; || ποῦ σὲ εἶδα, ποῦ σὲ ξεύρω (φρ. δημ.), ne plus connaître (renier) quelqu'un ; || ἠξεύρω κ' ἐγώ ; que sais-je moi? demandez-moi pourquoi; je me le demande ; || ποῖος (νὰ) τὸ ἤξευρε ! qui pouvait prévoir cela! || ποῦ τὸ ἠξεύρεις; qu'en savez-vous? καὶ συνήθως ποῦ τὸ ξέρεις.

ἧπαρ, ατος, τό· κοινῶς τὸ **συκῶτι** (μαῦρο), foie, n. m. εἶνε ὁ ὀγκωδέστερος τῶν ἀδένων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· || ἀσθένεια τοῦ ἥπατος, maladie du foie. § [πληθ. συνεκδ.] αἱ σωματικαὶ δυνάμεις, forces ; θάρρος, courage ; || δὲν ἔχω ἥπατα, je n'ai pas de forces ; je suis paralysé ; || αὐτὸ μοῦ ἔκοψε τὰ ἥπατά μου, cela m'a coupé bras et jambes.

ἧπαρ θείου, hepar sulfuris, τῆγμα κιτρινόφαιον, ἔχον τὸ χρῶμα τοῦ ἥπατος καὶ λαμβανόμενον διὰ συντήξεως θείου μετ' ἀνθρακικοῦ νατρίου· χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ ἰατρικῇ πρὸς παρασκευὴν τεχνητῶν θειούχων λουτρῶν κατ' ἀπομίμησιν ἰαματικῶν θειοπηγῶν.

ἥπατα, τά· [δημ.] αἱ **δυνάμεις**, «ὁ λόγος αὐτὸς μοῦ ἔκοψε τὰ ἥπατα», ἤτοι μοῦ ἀφήρεσε τὰς δυνάμεις, μὲ κατελύπησε· βλ. **ἧπαρ.**

ἡπαταλγία, ας, ἡ· hépatalgie (ἧπαρ, foie καὶ ἄλγος, douleur) n, f. νευραλγία τοῦ ἥπατος, névralgie du foie.

ἡπαταλγικός, ή, όν· hépatalgique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἡπαταλγίαν, qui a rapport à l'hépatalgie.

ἡπατικός, ή, όν· hépatique, adj. [ἀνατ.] ἀνήκων εἰς τὸ ἧπαρ, qui appartient au foie; τοῦ ἥπατος, du foie ; || ἀρτηρία ἡπατική, artère hépatique ; || — πόρος, canal hépatique; || ἡπατικαὶ φλέβες, veines hépatiques. § —, hépatique, ἀσθένεια τοῦ ἥπατος, maladie du foie ; ὁ ἔχων τὸ ἧπαρ προσβεβλημένον, qui a le foie attaqué. § **ἡπατικὸς γυψώδης λίθος** ἢ **δυσώδης γύψος.** Οὕτω καλοῦνται παραλλαγαί τινες τῆς γαιώδους γύψου, αἵτινες κρουόμεναι ἢ τριβόμεναι ἀναπέμπουσι ὀσμὴν δυσάρεστον· βλ. **γαιώδης γύψος.** Δ. Κ.

ἡπατῖτις, ιδος, ἡ· hépatite, n. f. ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο περιλαμβάνονται διάφοροι νόσοι τοῦ ἥπατος, πᾶσαι ἐκ φλεγμονῆς αὐτοῦ ἀποτελούμεναι (inflammation du foie). Ἡ ἡπατῖτις δύναται νὰ ἦνε ὀξεῖα ἢ χρονία. Αἱ ὀξεῖαι αὐτῆς μορφαί εἰσιν 1) ἡ τοῦ ἥπατος **ὑπεραιμία** (congestion hépatique) προερχομένη εἴτε ἐξ ἰσχυροτέρας συρροῆς αἵματος εἰς τὸ ἧπαρ (**συμφόρησις**), εἴτε ἐκ παρεμποδίσεως τῆς ἐκροῆς αὐτοῦ (**στάσις**)· βλ. **ἡπατοαιμία**· 2) ἡ **ἀτροφία τοῦ ἥπατος** (atrophie), ἥτις εἶνε ἁπλῆ, συνακαλουθεῖ δὲ τῷ γεροντικῷ μαρασμῷ καὶ τῇ ἀσιτίᾳ, καὶ ὀξεῖα ξανθὴ (atrophie jaune aiguë), ἐπέρχεται ἢ δευτερογενῶς, μετὰ ὀξείας λοιμώδεις νόσους, σπανιώτερον δὲ μετὰ κιρρότητα ἥπατος ἢ ἐπίσχεσιν τῆς χολῆς ἔμμονον, πάντοτε δὲ κατὰ ὀξείας διὰ φωσφόρου δηλητηριάσεως ἢ σπανιώτερον πρωτογενῶς ἄνευ τινὸς αἰτίου· 3) **ἥπατος ἀπόστημα**, abcès du foie; τὸ ἧπαρ φλεγμαίνει ἕνεκα τραυμάτων καὶ παρεισδύσεως φλεγμονωδῶν ἐρεθισμάτων. Αἱ χρόνιαι μορφαὶ εἰσιν αἱ **κιρρώσεις** (cirrhoses).

ἡπατίτης ὑδραργυρικός, βλ. **κιννάβαρι.** Δ. Κ.

ἡπατίωσις, εως, ἡ· hépatisation, n, f. βλάβη ὀργανικοῦ ἱστοῦ καὶ ἰδίως τοῦ πνεύμονος, δίδουσα εἰς τὸν ἱστὸν τοῦτον ὄψιν καὶ σύστασιν ἀνάλογον τῆς τοῦ ἥπατος· || ἡ **ἐρυθρὰ ἡπατίωσις** (hépatisation rouge) χαρακτηρίζει τὴν πνευμονίαν ἐν τῷ δευτέρῳ αὐτῆς βαθμῷ, ἡ δὲ **φαιὰ ἡπατίωσις** χαρακτηρίζει τὴν πνευμονίαν τοῦ τρίτου βαθμοῦ.

ἡπατοαιμία, ας, ἡ· hépatohémie (ἧπαρ καὶ αἷμα), n. f. αἱματικὴ συμφόρησις τοῦ ἥπατος, congestion sanguine du foie = ἥπατος **ὑπεραιμία**· βλ. **ἡπατῖτις.**

ἡπατογαστρικός, ή, όν· hépatogastrique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἡπατογαστρίτιδα, qui a rapport à l'hépatogastrite.

ἡπατογαστρῖτις, ιδος, ἡ· hépatogastrite (ἧπαρ, foie, καὶ γαστρῖτις, gastrite), n. f. φλέγμονὴ τοῦ ἥπατος καὶ τοῦ στομάχου, inflammation du foie et de l'estomac.

ἡπατογραφία, ας, ἡ· hépatographie (ἧπαρ καὶ γράφειν, περιγράφειν, décrire), n.f. [ἀνατ.] περιγραφὴ τοῦ ἥπατος, description du foie.

ἡπατοειδὴς σφαλερίτης, βλ. **σφαλερίτης.** Δ. Κ.

ἡπατοεντερικός, ή, όν· hépato-intestinal, ale, aux (ἧπαρ, foie, καὶ ἐντερικός, intestinal), adj. λέγεται περὶ ἀγωγοῦ ὅστις, εἰς τὰ μηρυχαστικά, ἑνοῦται ἀπ' εὐθείας μετὰ τοῦ δωδεκαδακτύλου (ἐντέρου) (qui va directement du foie au duodénum).

ἡπατοκήλη, ης, ἡ· hépatocèle (ἧπαρ, foie καὶ κήλη, tumeur), n. f. κήλη τοῦ ἥπατος, hernie du foie.

ἡπατοκίρρωσις, εως, ἡ· hépatocirrhose (ἧπαρ, foie, καὶ κίρρωσις, cirrhose), n. f. κίρρωσις τοῦ ἥπατος, cirrhose du foie.

ἡπατοκυστικός, ή, όν· hépatocystique (ἧπαρ, foie, καὶ κύστις, vésicule), adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἧπαρ καὶ τὴν χοληδόχον κύστιν, qui appartient au foie et à la vésicule du fiel.

ἡπατοκωλικός, ή, όν· hépatocolique (ἧπαρ, foie, καὶ κῶλον, côlon), adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ ἧπαρ καὶ τὸ κῶλον ἔντερον, qui se rapporte au foie et au côlon.

ἡπατόλιθος, ου, ὁ· hépatolithe (ἧπαρ καὶ λίθος, pierre), n. f. [ἰατρ.] χολόλιθος, calcul biliaire

ἡπατολογία, ας, ἡ· hépatologie [ἧπαρ

καὶ λόγος, discours), n. f. πραγματεία ἐπὶ τοῦ ἥπατος, traité sur le foie.

ἡπατομυέλωμα, ατος, τό· hépatomyélome (ἧπαρ καὶ μυελός, moelle), n. f. οἴδημα ἐγκεφαλοειδὲς τοῦ ἥπατος, tumeur encéphaloïde du foie.

ἡπατόμφαλος, ου, ὁ· hépatomphale (ἧπαρ καὶ ὀμφαλός, nombril), n. f. κήλη τοῦ ἥπατος διὰ μέσου τοῦ ὀμφαλοῦ, hernie du foie à travers l'ombilik.

ἡπατοπαρέκτασις, εως, ἡ· hépatoparectame, n. m. ἐξόγκωσις τοῦ ἥπατος ἐκτεινομένου εἰς τὰ πέριξ.

ἡπατοπυρίτης, ου, ὁ· hépatopyrite, n. f. [ὀρυκτ.] συνών. τοῦ **μασκασίτης** (mascasite); βλ. λέξιν.

ἡπατορραγία, ας, ἡ· hépatorragie (ἧπαρ καὶ ῥήγνυμι, je fais éruption), n. f. [παθολ.] αἱμορραγία τοῦ ἥπατος, hémorragie du foie.

ἡπατόρρηξις, εως, ἡ· hépatorrhexie (ἧπαρ καὶ ῥῆξις, rupture), n. f. [παθολ.] διάρρηξις τοῦ ἥπατος, rupture du foie.

ἡπατοσκοπία, ας, ἡ· hépatoscopie (ἧπαρ καὶ σκοπέω, ἐξετάζω, examiner), n. f. μέθοδος μαντείας ἐνεργουμένη ὑπὸ τῶν ἱεροσκόπων (μάντεων), ἐξαγομένη ἐκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ ἥπατος τῶν θυμάτων.

ἡπατοτομία, ας, ἡ· hépatotomie (ἧπαρ καὶ τομή), n. f. τομὴ τοῦ ἥπατος.

ἡπατοτομικός, ή, όν· hépatotomique, adj. ἀφορῶν τὴν ἡπατοτομίαν, qui a rapport à l'hépatotomie.

ἡπατόχρουν, τὸ (χρῶμα), brun de foie; συχωτί· βλ. **καστάνινον.** § ἡπατόχρουν κιννάβαρι· [ὀρυκτ.] οὕτως ὀνομάζεται τὸ μίγμα κινναβάρεως μετὰ **ἰδριαλίθου**· βλ. **ἰδριάλιθος.** Δ. Κ.

ἤπειρος, ου, ἡ· ἡ στερεὰ γῆ, ἡ ξηρὰ (ἀντίθ. τῷ πέλαγος), terre ferme; continent, n. m. || ἡ εὐρωπαϊκὴ ἤπειρος, le continent européen.

ἠπειρωτικός, ή, όν· ἀνήκων εἰς τὴν ἤπειρον, continental, e, aux (χερσαῖος), (ἀντίθ. τῷ νησιωτικός).

ἠπητήριον καὶ ἠπήτριον ου, τό· aiguille forte, μεγάλη βελόνη δι' ἧς ῥάπτουσι δέρματα, κτλ. τὸ σουβλίον δι' οὗ ῥάπτουσι, μπαλώνουσι τὰ ὑποδήματα, κτλ.

ἤπιος, α, ον (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), ὁ διὰ καλῶν λόγων καταπραΰνων, ὁ κατευνάζων, πρᾶος, ἥμερος, γλυκύς, doux, ce; [ἐπὶ φαρμάκων] ὁ καταπραΰνων, καθησυχάζων, ἰατρεύων, adoucissant, e; calmant, e; [ἐπὶ χαρακτ.] ἀπαθής, calme; καλός, bon; μαλακός, γλυκύς, doux; εὔκολος, facile; accommodant (ἀντίθ. τῷ ὀργίλος)· π. χ. ἠπίου χαρακτῆρος, d'un caractère facile; [ἐπὶ νόσου], bénin, bénigne; πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς φύσεως μιᾶς νόσου· π. χ. ἤπιον νόσημα, ἠπία νόσος, maladie bénigne.

ἠπιότης, ητος, ἡ· ἡ πραότης, μαλακότης, ἡμερότης, γλυκύτης, douceur, n. f. caractère doux (facile); ἠπιότης νόσου, bénignité, n.f.

ἠπίως, [ἐπίρ.] πράως, μαλακῶς, avec douceur; avec calme.

ἦρα, ας, ἡ· αἶρα ἡ μεθυστική, ivraie, n.f. βλ. καὶ ζιζάνιον.

ἠραιωμένως, [ἐπίρ. τοῦ ἀραιόω], **ἀραιῶς.**

ἡράκλειος, ος καὶ α, ον· ὁ ἀνήκων ἢ προσομοιάζων τὸν Ἡρακλέα, d'hercule; herculéen, enne; [μεταφ.] γιγαντώδης, gigantesque.

ἡρακλῆς, γεν. έους, ὁ· [ναυτ.] homme de bois; bon homme, n. m. κοινῶς **κρούβα**· ἰσχυρὸς καὶ βραχὺς ἱστὸς τοποθετούμενος πρύμνηθεν τῶν ἐπωτίδων τῆς ἀγκύρας, χρησιμεύων διὰ τὸν μασχαλισμὸν αὐτῆς, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἐπωτὶς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ὁ Ἡρακλῆς στηρίζεται καὶ χειρίζεται διὰ τριῶν συσπάστων καθαπτομένων εἰς τὴν κορυφήν των.

ἡρακλεία λίθος, βλ. **φυσικὸς μαγνήτης** ἢ μαγνητίτης. Δ. Κ.

ἡρακλῖτις, ιδος, ἡ· héraklin, n. f. (καὶ διορυγῖτις, diorrexite, n. f.) αὗται εἶνε ἐκρηκτικαὶ οὐσίαι συνιστάμεναι ἐκ πριονισμάτων ξύλων προεμποτισθέντων ἐν διαλύματι πικρικοῦ ὀξέος, εἶτα δὲ ἀναμιχθέντων μετὰ νιτρικοῦ καλίου ἢ νιτρικοῦ νατρίου ἢ θείου.

ἡράνθεμον, ου, τό· [βοτ.] primevère, n.m. βλ. καὶ **δακράκι.**

ἠργάτ(η)ς, ὁ· [Αἰτωλ. ἰδίωμα] ὁ **ἐργάτης.**

ἠρέμα, [ἐπίρ.] ἠρέμως, ἡσύχως, tranquillement, adv. πράως, βραδέως, σιγά, doucement, adv. βαθμηδόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, peu à peu; ἀντίθ. τῷ σφόδρα. § [ναυτ.] ἠρέμα (κοινῶς **ἀγάλια**), en douceur; κινῶ, ἕλκω, καταβιβάζω τι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀργὰ καὶ ὁμοιομόρφως ἄνευ τιναγμοῦ ἢ βιαίως· || [ναυτ.] ἠρέμα! en douceur! κέλευσμα ἵνα ἡ ἀτμομηχανὴ λειτουργήσῃ βραδέως.

ἠρεμία, ας, ἡ· ἡσυχία, traquillité, n. f. calme, n. m. ἀνάπαυσις, ἀκινησία, repos, n. m. ἀντίθ. τῷ κίνησις· || ψυχικὴ ἠρεμία, tranquillité d'âme; || ἡ ἠρεμία τῆς νυκτός, le calme de la nuit; || **ἠρεμία,** ἡσυχία ψυχική, quiétude, n.f. (kié ou kui-é); || [ἐμπορ.] παρατηρεῖται ἡ αὐτὴ ἠρεμία ἐν τῇ..., on signale le même calme dans la... § [ἱππευτ.] ἡ στάσις, arret, n.m. ἡ ἠρεμία, le calme. § [ἐπιρ.] ἐν ἠρεμίᾳ, de pied ferme=ἐν ἀκινησίᾳ (εἰμί), être de pied ferme. § [φυσ. μηχ.] —, repos, n.m. καλεῖται ἠρεμία ἐν τῇ φυσικῇ ἡ κατάστασις σώματος **ἐμμένοντος** διαρκῶς ἐν τῇ αὐτῇ θέσει. Ἡ ἠρεμία λέγεται ἀπόλυτος, ἐὰν τὸ σῶμα ἠρεμῇ κείμενον ἐπὶ ἑτέρου σώματος ἠρεμοῦντος ἐπίσης, σχετικὴ δὲ ἐὰν ἠρεμῇ ἐπὶ σώματος κινουμένου. Οὐδὲν σῶμα ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ἐν ἀπολύτῳ ἠρεμίᾳ, διότι καὶ αὐτὰ τὰ ὄρη καὶ οἱ βράχοι οἱ ἠρεμοῦντες ὡς πρὸς τὰ περικυκλοῦντα αὐτοὺς ἀντικείμενα κινοῦνται μετὰ τῆς γῆς· || ἐν ἠρεμίᾳ, en repos; || ἡ ὕλη διατελεῖ ἀφ' ἑαυτῆς ἐν ἠρεμίᾳ, la matière est d'elle même en repos.

ἠρεμισμός, ὁ· ἡσυχασμὸς τῆς ψυχῆς, quié-

tisme (kui-é) [θεολογικῶς, ἐπὶ τῶν ἐνδομύχων, τῶν μυστικῶν].

ἠρεμιστής, ὁ· ἡσυχαστής, quiétiste (kui-é) [θεολογικῶς ἐπὶ τῶν ἐνδομύχων, τῶν μυστικῶν].

ἤρεμος, ος, ον (ἐπίθ. τοῦ ἠρέμα), ἥσυχος, tranquille, adj. γαλήνιος, calme, adj. πρᾶος, γλυκύς, doux, ce. § —. ὁ ἀκίνητος, ὁ **στάσιμος**, étale, adj. βλ. **θάλασσα, καὶ παλίρροια.**

ἠρεμῶ (έω). μέλ. ήσω· εἶμαι, μένω ἥσυχος, ἀκίνητος, être (se tenir ; rester ; demeurer) en repos ; être tranquille (immobile; calme); [ἐν.] ἀργῶ, chômer ; || ἡ πολιτικὴ ἠρεμεῖ, la politique chôme ; || ἠρεμεῖν τὸν ἵππον, καθησυχάζειν, καταπραΰνειν, calmer un cheval, συνώνυμον τοῦ baisser un cheval ; βλ. καθησυχάζω.

ἠρέμως, [ἐπίρ.] βλ. ἠρέμα.

ἠρθρωμένος, η, ον· (ἀρθρόω-ῶ), articulé, ée, etc. § brisé, ée ; βλ. καὶ **ἀρθρωτός**, à brisure.

ἠριθμημένος, η, ον· coté, ée; ἀριθμέω-ῶ, coter ; || ἠριθμημένον ἐπίπεδον, plan coté.

ἡρμολογημένος, η, ον· monté, ée ; βλ. ἁρμολογῶ.

ἥρωας, ὁ· [δημ.] βλ. ἥρως.

ἡρωϊκός, ή, όν· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθετ. ώτατος), ἁρμόζων, ἀνήκων εἰς ἥρωα, héroïque, adj.

ἡρωϊκῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἡρωϊκόν, héroïquement, adv.

ἡρωϊκώτερον, [ἐπίρ. συγκρ. τοῦ ἡρωϊκός], plus héroïque.

ἡρωΐς, ΐδος, ἡ· θηλ. τοῦ ἥρως, καὶ ὡς ἐπίθετ. ἀντὶ τοῦ ἡρωϊκή, héroïne, n. f.

ἡρωϊσμός, οῦ, ὁ· héroïsme, n. m. τὸ εἰς τὸν ἥρωα ἀνῆκον ἢ ἁρμόζον εἰς τὸν χαρακτῆρά του.

ἡρῷον, ου, τό· τάφος (μνημεῖον) ἥρωος (ἢ ἡρώων), tombeau (monument) d'un héros.

ἥρως, ωος, ὁ· héros, n. m. ὀνομασία διδομένη κατὰ τοὺς παλαιοτέρους χρόνους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς ἐκείνους οἵτινες ὑπερέβαινον τὸ σύνηθες τῶν ἀνθρώπων μέτρον, οὓς καὶ ἀπεθέουν· ἤδη καλεῖται ἥρως ὁ διακρινόμενος διὰ τὰς ἐκτάκτους αὐτοῦ πράξεις ἢ διὰ τὴν μεγαλοψυχίαν του· μεταφορικῶς καλεῖται ἥρως τὸ κύριον πρόσωπον ποιήματος, μυθιστορήματος, δράματος, κτλ.

ἦσκα, ας, ἡ· βλ. ἴσκα, amadou, esca.

ἠσκημένως, [ἐπίρ.] παθ. παραχ. τοῦ ἀσκέω, ἐξησκημένως, γεγυμνασμένως.

ἦσσον, τό· ἧττον· (οὐδ. τοῦ ἥσσων), ἤτοι ὀλιγώτερον, ἔλαττον, moins ; βλ. ἥττων.

ἠστρωμένος, η, ον· ἔναστρος, étoilé, ée ; βλ. καὶ ἄναστρος.

ἥσυχα, [ἐπίρ.] ἡσύχως, tranquillement, adv. εἰρηναίως, εἰρηνικῶς, paisiblement ; ἀργῶς, βραδέως, doucement ; ἀθορύβως, sans bruit ; || χάμνω ἥσυχα, se tenir tranquille ; ne pas faire de bruit ; ἥσυχα, μὴ βιάζεσαι, tout doux (tout doucement), s'il vous plait ; βλ. καὶ **ἡσύχως.**

ἡσυχάζω, μέλ. άσω· καθιστῶ ἥσυχον (ἀντίθ. τῷ κινῶ), rendre tranquille, tranquilliser ; καθησυχάζω, καταπραΰνω, κατευνάζω, calmer; apaiser; ἐπιβεβαιῶ, rassurer; || τὸν ἡσύχασα, je l'ai tranquillisé ; || ἦτο πολὺ ὠργισμένος, ἀλλὰ τὸν (καθ)ἡσύχασα, il était très en colère, mais je l'ai apaisé ; || ἡ πεποίθησίς σου μὲ ἡσυχάζει, votre confiance me rassure. § [οὐδ.] être (se tenir) tranquille ; se tranquilliser ; se rassurer ; être calme ; se calmer ; être en repos ; se reposer ; || δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ, il ne peut se tenir tranquille ; (se tenir en place) ; || ἡσυχάσατε, θὰ τοῦ ὁμιλήσω, soyez tranquille, je lui parlerai ; || (δὲν εἶνε κίνδυνος) ἡσυχάσατε, rassurez vous ; || (δὲν φωνάζει πλέον) ἡσύχασε, il s'est calmé ; || (δὲν κοιμᾶται) ἡσυχάζει, il repose ; || δὲν θὰ ἡσυχάσῃ ὡς νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιόν του, il n'aura pas de repos (de cesse) qu'il n'ait réalisé son projet ; || || (εἶσθε πολὺ κουρασμένος) ἡσυχάσατε ὀλίγον, remettez-vous (reposez-vous) un peu.

ἡσυχασία, ας, ἡ· [διάλ.] Οἰν.] ἡ ἡσυχία.

ἡσυχαστήριον, ου, τό· μέρος (τόπος) εἰς ὃ ἡσυχάζει τις, τόπος ἡσυχίας, lieu de repos; τόπος εἰς ὃν καταφεύγει τις ἵνα ἡσυχάσῃ lieu de retraite ; καταφύγιον, retraite, n. f. ἄσυλον, asile, n. m.

ἡσυχαστικός, ή, όν· ὁ καθησυχάζων, tranquillisant, e; rassurant, e ; propre à calmer.

ἡσυχία (ἡ)· tranquillité, n. f. γαλήνη, calme, n. m. εἰρήνη, paix, n. f. ἀνάπαυσις, repos, n.m. σχολή, ἄνεσις, loisir, n. m. ἡσυχία, ἠρεμία, quiétude, n. f. (kié) ; || ἡ κοινὴ ἡσυχία, la tranquillité publique ; le repos public ; || (ἂς συζητήσωμεν) μὲ ἡσυχίαν, avec calme ; paisiblement ; || (εἴς τινας ἐπαρχίας) ἡ ἡσυχία διεταράχθη, la paix a été troublée ; || ἔλα ἡσυχία ! allons la paix ! || δὲν μὲ ἀφίνουν μίαν στιγμὴν εἰς ἡσυχίαν, on ne me laisse pas un moment de repos ; || θὰ τὸ ἐξετάσω, μὲ ἡσυχίαν (μὲ τὴν ἡσυχίαν μου), je l'examinerai à loisir (à tête reposée ἢ à mon aise).

ἥσυχος, ος, ον (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), tranquille, adj. ἤπιος, μαλακός, ἀτάραχος, γαληνιαῖος, calme ; ὁ ἥσυχος, εἰρηνικός, paisible ; [ἐπὶ θαλάσ.] ἥσυχος, ἤρεμος, tranquille, εἶνε συνώνυμον τοῦ γαληνιαῖος, calme, ἤτοι θάλ. νήνεμος, γαληνιῶσα· || μείνατε ἥσυχος, soyez tranquille ; ne vous inquiétez point ; || — ὕπνος, sommeil paisible ; || (ὁ ἀσθενὴς) εἶνε ἡσυχώτερος, est plus calme ; || ἄφησέ με ἥσυχον, laissez moi en paix ; || (τὸ ἁμάξι) εἶνε πολὺ ἥσυχον, est fort douce ; || ἥσυχον ἄλογον, cheval doux (sage) ; || [ἐμπορ.] ἥσυχος (ἀγορά), calme, n. m. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἥσυχον = ἡ ἡσυχία, la tranquillité ; le calme.

ἡσύχως, [ἐπίρ.] tranquillement ; εἰρηνικῶς, paisiblement ; μεθ' ἡσυχίας, ἠρεμίας, avec calme ; ἠρέμως, ἠπίως, ἀθορύβως, doucement ; ἐν εἰρήνῃ, en paix ; μετ' ἀνέσεως,

à loisir ; || ζῶ ἡσύχως, vivre tranquillement ; κοιμᾶται ἡσύχως, il dort paisiblement ; || διὰ νὰ ἀπολαύσῃ ἡσύχως τοὺς καρποὺς τῶν ἔργων του, pour jouir en paix du fruit de ses travaux.

ἡσυχώτερος, α, ον (συγκ. τοῦ ἥσυχος), plus tranquille.

ἠσφαλισμένως, [ἐπίρ.] (παθ. μετ. τοῦ ἀσφαλίζω), ἀσφαλῶς.

ἦτα (τὸ) ita; septième lettre de l'alphabet grec, βλ. ἐν ἀρχῇ Η.

ἥτις (ἀντων.) βλ. ὅστις.

ἤτοι, (ἐπίρ.) ἐπεξηγηματικόν, ἀντὶ τουτέστι, δηλαδή, ἤγουν, c'est à dire ; savoir ; § (σπ. συνεκδ.) ἤ, ou ; ἔστω, ὄντως, soit.

ἧττα, (ης) ἡ· défaite n. f. (ἀντιθ. τῷ νίκῃ)· ἀπώλεια μάχης· ἀτυχὴς ἔκβασις τοῦ συνόλου τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων.

ἡττημένος, η, ον· ὁ ἡττηθεὶς κατὰ τὴν μάχην (κτλ.) vaincu, e ; battu, e ; ὁ νενικημένος.

ἧττον, (ἐπίρ. καὶ οὐδ. τοῦ ἥττων)· βλ. ἥττων.

ἡττῶμαι (άωμαι), μελ. θήσομαι, ἀόρ. ἡττήθην, παρ. παθ. μετοχ. ἡττημένος, η, ον· νικῶμαι ὑπό τινος (ἀντιθ. τῷ νικῶ), être vaincu; (βλ. νικῶ), être battu (défait) ; ὑπερτεροῦμαι ὑπό τινος, συνεπῶς καταβάλλομαι, ὑποκύπτω, avoir le dessous ; succomber. || ἡττήθησαν κατὰ κράτος, ils ont été battus à plate couture ; || τὸ κόμμα των ἡττήθη, leur parti eut le dessous ; || ἡττήθη ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ, il a succombé à la tentation. || [μετοχ. ἐπίθ.] ἡττημένος, η, ον· βλ. λέξιν.

ἥττων, ων, ον (καὶ ἥσσων)· ἀντιθ. τῷ πλείων=ὀλιγώτερος, moindre, adj. καὶ ἀσθενέστερος κατὰ τὰς δυνάμεις καὶ ἑπομένως ὑπολειπόμενος εἴς τι, ὁ κατώτερος ὢν τῶν ἄλλων, inférieur, e ; || ἥττονος ἀξίας, de moindre valeur ; de mérite inférieur ; § [συνηθ. οὐδ. ἐπίρ.] ἧττον (ἧσσον) = ὀλιγώτερον ἔλαττον, moins ; || ἐπὶ ἧττον, de moins ; en moins ; || οὐχ' ἧττον, οὐδὲν ἧττον, non moins ; ne... moins ; nonobstant ; néanmoins ; [οἰκ.] tout de même ; || εἶνε οὐχ' ἧττον ἀληθές, il n'en est pas moins vrai ; || οὐχ' ἧττον εἶνε βέβαιον ὅτι, toujours est il que ; || πάσχω, ἀλλ' οὐχ ἧττον θὰ ὑπάγω εἰς τὸν χορόν, je suis souffrant, mais je n'en irai pas moins au bal ; || μοῦ τὸ εἶχεν ὑποσχεθῇ, il me l'avais promis, οὐχ ἧττον δὲν τὸ ἔκαμε, néanmoins il ne l'a pas fait ; || [κατὰ τὸ] μᾶλλον ἢ ἧττον, plus ou moins, πλέον ἢ ἔλαττον, περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον.

ηὐλακισμένος, η, ον· carabiné, ée ; ἢ cannelé, ée (un canon) (αὐλακίζω χάννην)· rayé, ée, αὐλακιστός, ῥαβδωτός· || ηὐλακισμένον πυροβόλον, canon rayé.

ηὐξήθην καὶ ηὐθύνθην, παθ. ἀόρ. τοῦ αὔξω, αὐξάνω.

ηὐξημένος, η, ον· (παθ. παρκ. μετ. τοῦ αὔξω, αὐξάνω) augmenté, ée ; etc.

ηὐξημένως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον μεγάλον, ηὐξημένον, d'une manière grande, augmentée.

ἡφαιστειογενής, ής, ές· ὁ ἐξ ἡφαιστείου προερχόμενος, volcanique, adj. || — λίθος, pierre volcanique ; || ἡφαιστειογενὲς πέτρωμα, roche volcanique.

ἡφαίστειον, ου, τό· volcan, n. m. βουνὸς ἢ ὄρος συνήθως κωνικοῦ σχήματος, ὅπερ δι' ὀπῶν ἐν τῇ κορυφῇ ἢ ταῖς πλευραῖς αὐτοῦ ἐξέβαλεν ἢ ἐκβάλλει ἔτι ὕλας διαπύρους. Τὰ ἡφαίστεια διακρίνονται εἰς ἐσβεσμένα (volcans éteints) καὶ εἰς ἐνεργὰ (volcans actifs). Καὶ τὰ μὲν πρῶτα εἰσὶν ἐκεῖνα, ἅτινα κατὰ τὴν ἱστορικὴν περίοδον οὐδὲν σημεῖον ἐνεργείας ἔδωκαν, τὰ δὲ ἐνεργὰ εἰσὶν ἐκεῖνα ἅτινα κατὰ τὴν ἱστορικὴν περίοδον ἔδωκαν σημεῖόν τι τῆς ἐνεργείας αὐτῶν καὶ ἐπιτρέπουσι νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ ἐπαναληφθῇ τοῦτο. Εἶνε ὅμως τολμηρὸν νὰ εἴπῃ τις, ἐὰν ἡφαίστειόν τι ἦνε ἐντελῶς ἐσβεσμένον ἢ οὔ, διότι ὑπάρχουσι παραδείγματα ἡφαιστείων ἀφυπνιζομένων μετὰ μακρὰς περιόδους ἀναπαύσεως. Ἀναλόγως τοῦ τρόπου τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν, τὰ ἡφαίστεια διακρίνονται εἰς ἡφαίστεια μεμονωμένα (volcans isolés), εἰς συστάδας ἡφαιστείων (groupes de volcans), ἐν αἷς διακρίνεται ἐνίοτε κεντρικὸν ἡφαίστειον, καὶ εἰς σειρὰς ἡφαιστείων ἢ στιχηρὰ ἡφαίστεια (chaînes volcaniques ou volcans en série), καλούμενα ὡσαύτως ζῶναι ἡφαιστείων (ceintures de volcans), ὅταν οἱ κρατῆρες ἀποτελοῦσιν οἱονεὶ ὀχετοὺς ἢ διαπνοάς, αἵτινες συγκοινωνοῦσι δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ σχίσματος μετὰ τοῦ γηΐνου φλοιοῦ (βλ. καὶ κρατήρ, cratère).

ἡφαίστειος, ος, ον· ἀνήκων εἰς ἡφαίστειον, προερχόμενος ἐκ τούτου, volcanique, adj. || — γῆ, terre volcanique ; || ἡφαίστειοι σκωρίαι, des scories volcaniques.

ἡφαιστείως, [ἐπίρ.] volcaniquement, adv. κατὰ τρόπον ἡφαιστειώδη, d'une manière volcanique ; τῇ ἐπενεργείᾳ τῶν ἡφαιστείων, par l'action des volcans.

Ἥφαιστος, ου, ὁ· Vulcain, n. m. υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας χωλὸς καὶ ἀσθενικός, ἐξ οὗ κατ' ἐπέκτ. χωλός.

ἤχημα, ατος, τό· ἦχος, son, n. m. ἀπήχημα, retentissement, n. m. || [στρατ.] sonnerie, n. f. μέρος σαλπιζόμενον ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν σαλπίγγων· || ἤχημα βραχὺ (διὰ τῆς σάλπιγγος), coup de langue.

ἠχηρός, ά, όν· ὁ παράγων, ἀποδίδων ἦχον, ἤχους, qui rend un son, des sons, sonore, adj. || ἀπηχῶν, οῦσα, οῦν,. retentissant, e; || σῶμα ἠχηρόν, corps sonore ; || ὄργανον ἠχηρόν, instrument sonore.

ἠχηρότης, ητος, ἡ· sonorité, n.f. ἡ ἰδιότης τοῦ ἠχηροῦ, qualité de ce qui est sonore.

ἠχηρῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἠχηρόν, d'une manière sonore ; sonorement.

ἠχητικός, ή, όν· ἠχηρός, sonore, adj. ὁ ἔχων, ἐκβάλλων, ἀποτελῶν ἦχον.

ἠχολόγημα, ατος, τό· ἡ ἤχησις, ἀντή-

χησις, ἀπήχησις, τὸ ἠχεῖν, retentissement, n. m. ἀντήχησις, résonnance, n. f. résonnement, n. m. βλ. καὶ **ἠχώ**.

ἠχολογῶ (έω), μέλ. ήσω· (ἀπ)ηχέω-ῶ, retentir ; κάμνω ἦχον, ἀντηχέω-ῶ, résonner.

ἠχομετρία, ας, ἡ· échométrie (é-ko), n. m. καλεῖται ἡ τέχνη τοῦ μετρᾶν διὰ τοῦ ἠχομέτρου τὰς σχέσεις κτλ. τῶν ἤχων. § échométrie, καλεῖται ἐπίσης ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κτίρια ἢ θόλους ἐν οἷς νὰ δύνωνται νὰ παράγωνται ἦχοι.

ἠχομετρικός, ή, όν· échométrique, adj. ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν ἠχομετρίαν.

ἠχόμετρον, ου, τό· échomètre (é-ko) n. m. τὸ ὄργανον δι' οὗ μετροῦσι τὴν διάρκειαν, τὰ διαλείμματα καὶ τὰς σχέσεις ἢ διαφορὰς τῶν ἤχων.

ἦχος, ου, ὁ· οἱ ἦχοι, τῶν ἤχων· son, n. m. ὁ φθόγγος, ἡ βοή, bruit, n. m. timbre, n. f. «ὁ ἦχος τῆς φωνῆς ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει» Λουκ. ‖ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς, le son (le timbre) de la voix ; ‖ ὁ ἦχος τῶν σαλπίγγων, le bruit des trompettes ; ‖ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του δὲν εἶνε εὐάρεστος, le timbre de sa voix n'est pas agréable. § ἦχος, ου, ὁ· [φυσ.] son, n. m. ὀνομάζομεν ἦχον τὸ ἰδιαίτερον αἴσθημα, ὅπερ ἀντιλαμβανόμεθα διὰ τοῦ ὠτὸς ἡμῶν, ἀκουστικὴ δὲ εἶνε τὸ μέρος τῆς φυσικῆς, τὸ περὶ τοῦ ἤχου πραγματευόμενον. Ὁ ἦχος εἶνε ἀποτέλεσμα τῶν παλμικῶν κινήσεων τῶν μορίων τῶν σωμάτων, αἵτινες μεταδιδόμεναι εἴτε διὰ τοῦ ἀέρος εἴτε δι' οἱουδήποτε σταθμητοῦ καὶ ἐλαστικοῦ σώματος μέχρι τοῦ ὠτὸς ἡμῶν γίνονται πρόξενοι τῆς παραγωγῆς τοῦ ἤχου. § [μουσ.] ἦχος air, n. m. (ᾠδικὸς ἦχος)· ton, n. m. ὁ τόνος, ἐν τῇ μουσικῇ ὁ λεγόμενος ἦχος· ‖ ἔγραψε στίχους εἰς αὐτὸν τὸν ἦχον, il a écrit des vers sur cet air-là ; ‖ [ἐκκλησ.] ἦχος πλάγιος, ton plagal.

ἠχώ, οῦς, ἡ· écho, n. m. Τὰ ἠχητικὰ κύματα προσπίπτοντα ἐπὶ τινὸς κωλύματος ἀνακλῶνται ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ τὸ φῶς καὶ ἡ θερμότης καὶ ἐπιστρέφουσι πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἐὰν λοιπὸν παρατηρητής τις ἱστάμενος εἰς κατάλληλον ἀπόστασιν ἀπό τινος τοίχου ἢ ἄλλου κωλύματος φωνήσῃ μίαν λέξιν, τότε τὸ οὖς του θὰ ἀκούσῃ κατὰ πρῶτον τὴν λέξιν προερχομένην ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ στόματός του, κατόπιν δὲ θὰ ἀκούσῃ καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν λέξιν διὰ τῶν ἠχητικῶν κυμάτων τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀνάκλασιν ἐπιστρέφουσι πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ προσπίπτουσιν ἐπὶ τοῦ ὠτός. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅταν καὶ ὁ δεύτερος ὁ ἐξ ἀνακλάσεως ἦχος ἀκούηται εὐκρινῶς, τὸ φαινόμενον καλεῖται ἠχὼ (écho), ἐὰν δὲ συγκεχυμένως, **ἀντήχησις** (retentissement), καὶ τότε ὁ δεύτερος ἦχος ἔρχεται ἁπλῶς εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ πρώτου. Τὸ φαινόμενον τῆς ἠχοῦς λαμβάνει χώραν συνηθέστατα ἐντὸς τῶν ναρθήκων τῶν ἐκκλησιῶν, εἰς τὰς αὐλὰς ἐκτεταμένων οἰκοδομημάτων, εἰς πύργους, κωδωνοστάσια, μεταξὺ λόφων, ἐντὸς φαράγγων, κτλ.

ἠχρωματισμένος, η, ον· (ἐπίθ. καὶ παθ. μετχ.), βλ. **ἀχρωματίζω**.

ἠχῶ (έω), μέλ. ήσω, παράγω ἦχον, sonner ; se faire entendre ; ἀντηχῶ, retentir ; ‖ οἱ κώδωνες ἠχοῦσι, les cloches sonnent ; ‖ ἡ λέξις αὕτη ἠχεῖ δυσαρέστως, ce mot sonne mal à l'oreille.

ἠώς, ἡ, γεν. ἠοῦς, δοτ. ἠοῖ, αἰτ. ἠῶ καὶ ἠοῦν, aube, n. f. ou aurore, n. f. ἡ αὐγή, τὰ χαράγματα, (βλ. ἕως)· ἡ πρωία, le matin ; ‖ ἡ ῥοδοδάκτυλος ἠώς, l'aurore au doigts de rose ; ‖ [μεταφ.] ἡ ἠὼς τοῦ βίου, l'aurore (le matin) de la vie.

ἠώχρουν, τό· rouge aurore; βλ. **ἐρυθρόν**

Θ

Θ, θ [θῆτα], τό· thita, n.m. ἄκλιτ. ὄγδοον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, huitième lettre de l'alphabet Grec. § [ἀριθμ.] τὸ θ' σημαίνει τὸ 9, ἐννέα, neuf; τὸ ,Θ ,θ ὅταν ἔχῃ τὸν τόνον ἀριστερὰ κάτωθεν σημαίνει 9000, neuf mille.

Θὰ [μόριον σχηματίζον τὸν μέλλοντα καὶ τοὺς ὑποθετικοὺς χρόνους]· || θὰ γράψω, j'écrirai; || θὰ γράφω, je serai à écrire; || θὰ ἀναχωρήσω ἀμέσως, je vais partir; || θὰ ἤμην εὐχαριστημένος, je serais content; || θὰ τὸ εἶχα κάμει, je l'aurais fait; || θὰ ἦτο τώρα ἀποθαμένος, il serait déjà mort; || [εἰς ἔκφρασιν πιθανῆς ὑποθέσεως] θὰ ἦνε τώρα εἰς τὸ σπίτι του, il doit être maintenant chez lui; || δὲν θὰ μὲ εἶδε, il ne m'aura pas vu; || θὰ ἀνεχώρησεν ἤδη, il doit être (il sera) déjà parti; || θὰ ἐχάθη, il se sera égaré; || [ἐρωτ. ἐπιτακτικῶς] θὰ σιωπήσῃς; voulez-vous bien vous taire?

θαβάρα, ας, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] = ὁ ἐφιάλτης, ὁ βραχνᾶς. Νομίζει καὶ ἐδῶ ὁ λαὸς ὅτι ζῶόν τι ἔρχεται καὶ κάθηται ἐπὶ τοῦ στήθους, παρακωλύον οὕτω τὴν ἀναπνοήν.

θάγμα καὶ **θαῦμα** [διάλ. Οἰν.], 1) θαῦμα· 2) πᾶν ὅ,τι παράδοξον.

θαγμάζω καὶ **θαυμάζω** [διάλ. Οἰνόης], ἐκπλήττομαι, παθ. **θαυμάσκομαι.**

θαδάτσιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] ἡ ἐπὶ ἀνημμένων ἀνθράκων ἐπικαθημένη στάκτη. (Ἐκ τῶν αἴθω - αἰθάλη).

θαιραῖον, ου, τό· brancard, n. m. θαιραῖα καλοῦνται αἱ ὁριζόντιαι ξύλιναι δοκοὶ ἢ σιδηραῖ ῥάβδοι αἵτινες εὑρίσκονται πρὸς τὰ πλευρὰ τοῦ ὀχήματος καὶ βαστάζουσι τὸ πῆγμα (caisse de voiture). Ἡ **προέκτασις** τῶν **θαιραίων** ἀποτελεῖ τοὺς ῥυμοὺς εἰς τὰ δίρρυμα ὀχήματα. Πολυδ. ὀνομ. Α. 253 γράφει· «ἐν μέσῳ δὲ τὴν **ὑπερτερίαν** (caisse ou caisson de chariot) ἐνηρμοσμένην, ἧς τὰ ἑκατέρωθεν πλευρὰ **θαιροὶ** (ridelles) καλοῦνται, δεξιὸς καὶ ἀριστερὸς (βλ. **θαιρὸς**)· ὑποπέπηγε δὲ αὐτοῖς ξύλα, ἃ καὶ **θαιραῖα** ὀνομάζεται, οἷς ἐφαρμόζονται οἱ ἁμαξήποδες». Ἄρα **θαιραῖα** εἰσὶ τὰ γαλλιστὶ brancards καλούμενα. Κατ' ἐπέκτασιν brancard καλοῦνται καὶ αὐτοὶ οἱ **ῥυμοὶ** τοῦ διρρύμου ὀχήματος, οἵτινες εἰσὶ προεκτάσεις τῶν θαιραίων· || θαιραῖα διρρύμου (ὀχήματος), brancards de limonière; || θαιραῖα τῶν πλευρῶν, brancards des côtés; || — τοῦ μέσου, brancard du milieu; || [σιδηρ.] **θαιραῖον,** brancard; σιδηραῖ ῥάβδοι ἐφ' ὧν ἑδράζεται τὸ πῆγμα (caisse) τῶν βαγονίων, ὅπως ἀνωτέρω ἐξετέθη περὶ ὀχημάτων.

θαιρός, οῦ, ὁ· ridelle, n. f. καλεῖται οὕτως ἑκάστη **πλευρὰ** ὀχήματος ἀνυψουμένη ἄνωθεν τῆς **ὑπερτερίας** (caisson de chariot) (βλ. brancard)· κυρίως ὅμως θαιρὸς (ridelle) καλεῖται **κλιμακοειδὴς πλευρὰ** ὀχήματος (en forme d'échelle) ἢ ἐν εἴδει **κραστηρίου** (râtelier), ὅπως εἰς τὰς καλουμένας **κλιμαμάξας** (κοινῶς τὰ μακρυὰ ἀμάξια), ἤτοι **θαιρωτὴ** ἅμαξα (voiture à ridelles). Τὰ ὄρθια ξύλα τ' ἀποτελοῦντα τοὺς θαιροὺς καλοῦνται **κλιμάκια** (roulons). § —, gond, n. m. βλ. **στρόφιγξ.** § [ναυτ.] θαιροί, οἱ· aiguillots, n. m. pl. (ou gonds, στρόφιγγες), λέγονται τὰ ἀρσενικὰ βελόνια, ἤτοι εἶδος γιγγλύμων ἐφηρμοσμένων ἐπὶ τοῦ πηδαλίου διὰ δύο πλαγίων βραχιόνων χάριν μείζονος στερεότητος· οἱ θαιροὶ χρησιμεύουσιν εἰς τὴν προσάρμοσιν τοῦ πηδαλίου ἐπὶ τοῦ ποδοστήματος.

θαιρωτός, ή, όν· ἔχων θαιρούς, à ridelles; || θαιρωτὴ ἅμαξα, βλ. **θαιρός.**

θαλαμάρχης, ου, ὁ· [στρατ.] chef de chambrée; λοχίας ἢ δεκανεὺς ἐπιπεφορτισμένος τὴν τάξιν καὶ καθαριότητα τοῦ θαλάμου ἐν ᾧ διαμένουσιν ἄνδρες· || δεκανεὺς θαλαμάρχης, caporal de chambrée.

θαλάμη, ης, ἡ (κοινῶς τὸ **θαλάμι**), κυρίως φωλεά, κοίτη, σπήλαιον, τρῦπα, trou, n. m. (καταφύγιον, retraite), ὅπου διατρίβουσι ζῶα καὶ ἰδίως ἰχθύες καὶ ὑδρόβια, τὰ ὀκταπόδια, (des poissons et des aquatiques). § [στρατ.] chambre, n. f. (ὅπλου, πυροβόλου) (d'une arme à feu) καλεῖται οὕτω τὸ μέρος τοῦ κοίλου (âme) ἐν γένει τῶν πυροβόλων ὅπλων, βλ. κωνικός· || θαλαμωτός, à chambre; || — γεμίσματος, chambre de charge; || — ὀβιδοβόλου, chambre d'obusier; || — τῆς κροτίδος. § θαλάμη λέγεται συνεχδ. ὁ **θάλαμος,** chambre, n. f.

θαλαμηγόν, οῦ, τό· καὶ

θαλαμηγός, οῦ, ἡ· [ναυτ.] yacht, n. m. (προφ. iak' καὶ οὐχὶ iot') [y aspiré=δασὺ] ἀγγλικὴ λέξις καθιερωθεῖσα ἐν Γαλλίᾳ καὶ σημαίνουσα ἀτμῆρες ἢ ἱστιοφόρον πλοῖον πολυτελὲς ἡγεμόνων, ἐπισήμων προσώπων ἢ εὐπόρων ἰδιωτῶν, χρησιμεῦον πρὸς μεταφορὰν αὐ-

τῶν διὰ θαλάσσης, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἢ χάριν ταξειδίων ἀναψυχῆς καὶ διασκεδάσεως· εἶνε συνώνυμον τοῦ bateau (ou bâtiment) de plaisance ; || βασιλικὴ θαλαμηγός, yacht royal.

θαλαμηπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ· ὁ περὶ τὸν θάλαμον ἀσχολούμενος, ὁ τὴν φροντίδα αὐτοῦ ἔχων ὑπηρέτης, valet de chambre ; ὁ καμαριέρης· [θηλ.] femme de chambre, ἡ καμαριέρα. § chambellan, n. m.

θαλάμι, τό· [δημ.] βλ. θαλάμη, θαλαμόνω καὶ θαλάμι.

θαλαμόνω, θαλάμι, βλ. θαλάμη [διαλ. Καρπάθου], τρῦπα ἢ φωλεά, ἔνθα ἐμφωλεύουν οἱ ἰχθῦς καὶ κυρίως αἱ σμύρναι, οἱ ἐγχέλεις καὶ οἱ πολύποδες· [μεταφ.] δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παρασίτων τῶν διατρεφομένων δωρεάν· «ηὗρε θαλάμι, ἐθαλαμωσέττην» κτλ.

θάλαμος, ου, ὁ· chambre, n. f. (à coucher)· ἰδίως τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς οἰκοδεσποίνης· γενικῶς ὅμως λέγεται οὕτω δωμάτιον οἰκίας· || — νυμφικός, chambre nuptiale ; || ἐνίοτε θάλαμος = ὑπνωτήριον, dortoir, n. m. (κοιτὼν σχολείου, μοναστηρίου). § [στρατ.] chambre, n. f. δωμάτιον ἐν τῷ στρατῶνι εἰς τὸ ὁποῖον ἐνοικοῦσιν οἱ στρατιῶται· διὰ τὴν ἐνοίκησιν ἀνδρῶν εἰς τοὺς θαλάμους τῶν στρατώνων δέον νὰ ὑπολογίζωνται 12-14 κυβικὰ μέτρα ἀέρος δι' ἕκαστον ἄτομον, αἱ δὲ κλίναι αὐτῶν ν' ἀπέχωσι μεταξύ των τοὐλάχιστον 0μ,25. § φωτεινὸς θάλαμος (μικροσκοπίου), chambre claire ; || θάλαμος μεγεθυντικός, βλ. μεγεθυντικός. § [φυσ.] σκοτεινὸς θάλαμος, chambre noire ou obscure ; ὀπτικὸν κατασκεύασμα ἐν εἴδει κιβωτίου κεκλεισμένου πανταχόθεν, φέροντος δὲ μόνον μικρὰν ὀπὴν κατὰ τὸ μέσον τοῦ ἑνὸς τῶν τοιχωμάτων αὐτοῦ. Ἐὰν ἡ ὀπὴ τοποθετηθῇ πρὸς τὸν ἥλιον εἰσερχομένων δι' αὐτῆς τῶν ἀκτίνων ἀπὸ παντὸς φωτιζομένου ἀντικειμένου παρίσταται τοῦτο ὡς ἐν εἰκόνι ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοιχώματος ἀπαράλλακτον, ἀλλ' εἰς μικροτέρας διαστάσεις καὶ ἀνεστραμμένον. § θάλαμος τῆς θερμάνσεως, chambre de chauffe ou parquet des chauffeurs ; καλεῖται ὁ ἐν τῷ λεβητοστασίῳ (chaufferie) κενὸς χῶρος ἐν ᾧ μένουσιν οἱ θερμασταὶ πρὸς διεύθυνσιν τῶν πυρῶν· κατ' ἐπέκτασιν δὲ καλεῖται λεβητοστάσιον, σημαίνει δὲ τὸ διαμέρισμα τοῦ πλοίου κτλ. ἐν ᾧ εἰσι τοποθετημένοι οἱ λέβητες, καὶ αἱ ἑστίαι αὐτῶν· § [ναυ.] θάλαμος (τῆς λέμβου), chambre (d'une embarcation)· λέγεται ὁ πρυμναῖος χῶρος τῆς λέμβου ἐν ᾧ κάθηνται οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ἐπιβάται· βλ. καὶ ἑδώλια (bancs d'une embarcation). § [ναυτ.] θάλαμος, cabine n. f. (cabane, n. f. ou chambre) ὁ κοιτωνίσκος, κοινῶς ἡ καμπίνα· μικρὰ χωρίσματα ἑκατέρωθεν τοῦ μεσοδόμου, παρὰ τὴν ἐξέδραν καὶ ἀλλαχοῦ, ἐν οἷς τίθεται κλίνη καὶ ὅ,τι ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐνδιαίτησιν τῶν ἀξιωματικῶν, κλ. § [ναυτ.] θάλαμος, chambrée, n. f. βλ. **συνοικητήριον**· § θάλαμος ὑπονόμου, chambre de mine (ὅστις ἐκαλεῖτο ἄλλοτε coffre de mine). § χῶρος προετοιμασθεὶς διὰ τὴν ἔνθεσιν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν (explosifs) προωρισμένων εἰς τὴν ἀνατίναξιν ὑπονόμου. Ὁ θάλαμος οὗτος καλεῖται **ἑστία** (fourneau) ὅταν εναποτεθῶσιν ἐν αὐτῷ αἱ πυρίτιδες· βλ. καὶ ὑπόνομος· || ὀρύσσω τὸν θάλαμον τῆς ὑπονόμου, chambrer. || ἐγκλείω (τὸν) εἰς θάλαμον, chambrer. § θάλαμος τοῦ ὀφθαλμοῦ· chambre de l'œil, κοιλότητες ἀπαντώμεναι ἐν τῷ βολβῷ· || πρόσθιος ὀπίσθιος θάλαμος, chambre antérieure, postérieure.

θαλαμοφύλαξ, ακος, ὁ· garde de chambrée ; στρατιώτης ἐπιπεφορτισμένος τὴν τάξιν καὶ ἐπιτήρησιν τῶν ἐν τῷ θαλάμῳ τῶν στρατιωτῶν ἀντικειμένων· οὗτοι ἔχουσι διάφορα καθήκοντα.

θάλασσα, ης, ἡ· mer, n. f. τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, eau de la mer ; καλεῖται οὕτω τὸ σύνολον τῶν ὑδάτων τῶν καλυπτόντων μέρος τῆς ἐπιφανείας τῆς παγκοσμίου σφαίρας καὶ ὅταν μὲν τὸ ὑπὸ τῶν ὑδάτων καλυπτόμενον μέρος τῆς ἐπιφανείας ἦνε σχετικῶς μικρόν, ὡς πρὸς τὴν ὅλην ἐπιφάνειαν τῆς σφαίρας, καθ' ὃ περιοριζόμενον ὑπὸ γῆς καλεῖται **θάλασσα**, ὡς εἶνε ἡ Μεσόγειος, ἡ Μαύρη, ἡ Ἐρυθρά. κτλ. ὅταν δὲ ἦνε λίαν ἀναπεπταμένον καλεῖται ὠκεανὸς (océan), ὡς ὁ Ἀτλαντικός, ὁ Εἰρηνικός, κτλ. **Ἡ κατάστασις τῆς θαλάσσης** (état de la mer) μεταβαλλομένη ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως τοῦ ἀνέμου δυνατὸν νὰ ἦνε : γαλήνη, κοινῶς **μπουνάτσα** (plate-mer ou calme de mer) ; **εὐθαλασσία**, ἤτοι μικρὸς κυματισμὸς (belle-mer); **κυματισμὸς** (mer houleuse), ὅταν τὰ κύματα ἦνε ὁπωσοῦν μεγάλα· καὶ **κλύδων** (grosse-mer, βλ. λέξιν); || **ἀφρόεσσα θάλασσα**, mer moutonneuse, καλεῖται ὅταν ἔχῃ κύματα **ἀφρόεντα** (moutons) ; || [ἐνίοτε] θάλασσα σημαίνει τὴν τρικυμίαν, τὴν κυματοβολήν, coup de mer ; || ἀποθαλασσία, accalmie (ou calme) de mer ; βλ. λέξιν· || στάσιμος θάλασσα, mer étale, συνών. τοῦ πλήμμη, mer pleine, βλ. πλήμμη καὶ **παλίρροια**· || ἡ θάλασσα εἶνε βραχεῖα (ἀβαθής), κοινῶς **ῥηχή**· βλ. **βραχύς**. || ἀμφίγειος θάλασσα, bras de mer, βλ. **ἀμφίγειος**· || ἡ θάλασσα ἀφρίζει, βλ. **ἀφρίζω**· || καλύπτω ὑπὸ θαλάσσης, noyer, βλ. **θαλασσόω**· || ἀνοικτὴ θάλασσα, pleine (haute) mer ; || ἡ Μεσόγειος θάλασσα, la Méditerranée ; || ἡ θάλασσα εἶνε ἁλμυρά, l'eau de la mer est salée; || διὰ θαλάσσης, par mer ; || κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν, sur mer et sur terre ; || εἶνε θάλασσα, ἔχει θάλασσαν, la mer est grosse ; il y a de la mer ; || μιὰ θάλασσα ἐπῆρε τὸ κουπί, un coup de mer emporta l'aviron; || τὰ ἔκαμε θάλασσαν [φρ. δημ.], il a tout cassé = τὰ ἔθραυσεν, ἔσπασεν ὅλα, κατέστρεψε, gâté; ἀνέτρεψε, bouleversé ; [ἐνίοτε] il a fait table rase.

θαλασσινός, ή, όν· ὁ θαλάσσιος, ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ τῇ θαλάσσῃ ἀνήκων, de mer ; ναυτικός, marin, e ; || [οὐσ.] οἱ θαλασσινοί, les gens de mer ; οἱ ναυτικοί, les marins ; || τὰ θαλασσινά, les coquillages = τὰ ὄστρακα

θαλάσσιος, α, ον· ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ

τῇ θαλάσσῃ ἀνήκων, de mer ; τὸ σχετικὸν μὲ τὴν θάλασσαν, maritime ; ‖ θαλάσσια λουτρά, bains de mer. § [ναυτ.] θαλάσσιος ὑπηρεσία, service actif dans la marine, ἤτοι ἡ ἐνεργὸς ἐν τῷ ναυτικῷ ὑπηρεσία· ‖ — τακτική, tactique navale ; ‖ θαλάσσια μέτρα, mesures maritimes ; ‖ — αὔρα, μεταφ. λέγεται ὁ ζέφυρος. § [ναυτ.] θαλάσσιον ἴχνος, lime (de mer) n. f. λέγεται τὸ ἴχνος τὸ δεικνῦον ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τὸ σημεῖον μέχρι τοῦ ὁποίου ὑψοῦται ἡ θάλασσα.

θαλασσόβιος, ος, ον· ὅστις ζῇ (ἐπὶ) ἐν τῇ θαλάσσῃ, qui vit sur la mer ou dans la mer.

θαλασσοβλάβεια, είας, ἡ· ὀρθότ. ἀπὸ τὸ θαλασσοβλάβη· βλάβη προερχομένη κατὰ τὸν πλοῦν ἐκ τῆς θαλάσσης· βλ. **θαλασσοβρέχω.**

θαλασσοβρέχω [συνήθ. παθ.] βρέχομαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, être mouillé par la mer ; être avarié ; θαλασσοβρεγμένος, mouillé par la mer, avarié, ée ; ἰδίως ἐπὶ ἐμπορευμάτων (=**θαλασσοβλάβεια**).

θαλασσογραφία, ας, ἡ· εἰκὼν παριστῶσα ναυτικήν τινα ὑπόθεσιν, tableau représentant un sujet maritime, marine, n. f.

θαλασσογράφος, ου, ὁ· ζωγράφος θαλασσογραφιῶν, peintre de marine.

θαλασσοδάνειον, ου, τό· ναυτοδάνειον, prêt à la grosse.

θαλασσοδέρνω [καὶ παθ.], παλαίω πρὸς τὴν θάλασσαν, lutter contre (être battu par) la mer ; συνήθως ἐπὶ πλοίου ὑποστάντος τρικυμίαν· ‖ πλήττομαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, être battu par la mer.

θαλασσοειδής, ής, ές· ὅμοιος θαλάσσῃ, ἰδίως περὶ χρωμάτων, vert céladon; βλ. **χλωερός**· ‖ bleu céladon ; βλ. καὶ **κυανοῦν.**

θαλασσοκόραξ, ακος, ὁ· θαλάσσιος κόραξ, φαλακροκόραξ, cormoran, n. m.

θαλασσοκράμβη, ης, ἡ· θαλασσόκραμβον· κραμβολάχανον θαλάσσιον, chou marin.

θαλασσοκρατία, ας, ἡ· τὸ κράτος, ἡ κυριαρχία ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ κατὰ θάλασσαν ἡγεμονία, empire de la mer.

θαλασσοκρατῶ (έω), μέλ. ήσω, κυριαρχῶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εἶμαι θαλασσοκράτωρ, ἔχω τὸ κράτος, τὴν ἡγεμονίαν τῆς θαλάσσης, avoir l'empire de la mer.

θαλασσοκράτωρ, ορος, ὁ· ὁ ἔχων τὴν ἡγεμονίαν, τὸ κράτος τῆς θαλάσσης μὲ τὸν στόλον του, qui règne sur la mer ; ὁ ἐξουσιαστὴς τῆς θαλάσσης, dominateur des mers.

θαλασσόλυκος, ὁ· πεπειραμένος ναυτικός, loup de mer ; βλ. καὶ **θαλασσοποῦλι.**

θαλασσομάχος, ου, ὁ· ὁ πολεμῶν κατὰ τῆς θαλάσσης, qui lutte contre la mer. § § [οὐσ. ναυτ.] arc-boutant de martingale, κοινῶς τὸ **κιορμπαστοῦνι**· ξύλον μακρὸν στερεούμενον κατὰ τὸ διάμηκες ἐπίπεδον, σχεδὸν καθέτως ὑπὸ τὸν πρόβολον καὶ χρησιμεῦον εἰς τὴν διάβασιν τῆς παρυπήνης δι' ἧς στερεοῦται κάτωθεν τὸ δοράτιον τοῦ ἀρτέμονος καὶ ἡ ἐπιδορατίς.

θαλασσομαχῶ (έω), μέλ. ήσω, πολεμῶ μὲ τὴν θάλασσαν (μὲ τὰ κύματα), lutter contre la mer (les flots) ; παρακυλοῦμαι (βασανίζομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, être balloté par les vagues.

θαλασσομέδων, οντος, ὁ· ποιητ. ὁ θαλασσοκράτωρ, ὁ κύριος τῆς θαλάσσης, (ὁ Ποσειδῶν, Neptune).

θαλασσόμετρον, ου, τό· βλ. **αὐξομειόμετρον.**

θαλασσόνερον, ου, τό· τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, eau de mer.

θαλασσόνω (θαλασσόω-ῶ) μέλ. ώσω, σκεπάζω μὲ θάλασσαν, βυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν, submerger ; κατακλύζω, πλημμυρίζω μὲ θάλασσαν, inonder ; καλύπτω ὑπὸ θαλάσσης, noyer. § [τριτοπρ.] **θαλασσόνει**, la mer est (devient) grosse (agitée), ἤτοι ἀρχίζει θαλασσοταραχή, ἀρχίζει νὰ κάμῃ τρικυμίαν, **φουρτουνιάζει.**

θαλασσόομαι-οῦμαι, [ναυτ.] (ἐπὶ ἐφολκίου ἢ πλοιαρίου), s'emplir, ἤτοι πνίγομαι, γεμίζω θάλασσα, ἕνεκα διαρροῆς ἢ εἰσορμήσεως κυμάτων· βλ. καὶ **θαλασσόω**· **θαλασσοπλοέω**-ῶ, μελ. ήσω· βλ. **θαλασσοπορῶ.**

θαλασσοπλοΐα, ας, ἡ· ἡ διὰ θαλάσσης πλεῦσις, ὁ διάπλους τῆς θαλάσσης, navigation, n. f. βλ. **πλεῦσις, ναυσιπλοΐα.**

θαλασσοπλέω-ῶ· θαλασσοπορῶ, naviguer; βλ. **ναυτίλλομαι.**

θαλασσοπορία, ας, ἡ· τὸ διὰ θαλάσσης ταξείδιον, voyage par mer ; ὁ θαλάσσιος διάπλους, traversée (n. f.) [par mer], navigation, n. f. βλ. **πλεῦσις, ναυσιπλοΐα.**

θαλασσοπόρος, ου, ὁ· ὅστις διαπλέει, περᾷ τὴν θάλασσαν, navigateur, n. m. βλ. καὶ **ναυτίλος.**

θαλασσοπορῶ (έω), μελ. ήσω, διαπλέω, περνῶ τὴν θάλασσαν, naviguer ; βλ. καὶ **ναυτίλλομαι.**

θαλασσοποῦλι, τό· θαλάσσιον πτηνόν, oiseau de mer ; § [μεταφ.] (καλός, ἐπιδέξιος) ναυτικός), (bon, habile) marin ; loup de mer; (=λύκος τῆς θαλάσσης, θαλασσόλυκος, γερόλυκος τῆς θαλάσσης).

θαλασσοταραχή, ῆς, ἡ· ταραχὴ τῆς θαλάσσης, agitation de la mer ; ὁ κλύδων, grosse mer ; ἡ σάλος houle, n. f.

θαλασσοτόμος, ου, ὁ [ναυτ.], taille-mer, n. m. τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ **φάλκου** (guibre) ἐπιστηριζόμενον διὰ τῆς **πτέρνης** του ἐπὶ τοῦ κάτω ἄκρου τῆς **ῥίζης** (mèche), τὸ διασχίζον τὸ ὕδωρ ὅταν τὸ πλοῖον προχωρῇ. Taille-mer καλεῖται ἐπίσης καὶ ἡ **ὑπόστειρα** (fausse-étrave) τῶν ἄνευ φάλκου πλοίων, διότι καὶ αὕτη χρησιμεύει πρὸς διάσχισιν τοῦ ὕδατος.

θαλασσόχλωρον, τό· καὶ

θαλασσόχροος-ους, οος-ους, οον-ουν, καὶ θαλασσύς, vert de mer ; τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης· βλ. καὶ **χλωερός.**

θαλασσύς, ὁ· καὶ οὐδ. θαλασσύ, τό· τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης, θαλασσόχρους, vert de mer.

θαλασσῶ (όω), μέλ. ώσω· ποιῶ, μεταβάλλω μέρος τῆς ξηρᾶς εἰς θάλασσαν, σκεπάζω μὲ θάλασσαν, couvrir des eaux de la mer; βλ. **θαλασσόνω**, noyer; inonder. § [ναυτ.] θαλασσόω τὴν πυρίτιδα, noyer la poudre, ἤτοι ἀφίνω **νὰ εἰσέλθῃ** θάλασσα διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ κρουνοῦ πέριξ πυριτιδαποθήκης πλοίου ἐν καιρῷ πυρκαϊᾶς πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ κινδύνου τῆς ἐκρήξεως τῆς πυρίτιδος. § [ναυτ.] **θαλασσόω τὸ σκάφος**, noyer la coque, ἤτοι βυθίζω αὐτὸ κατά τι ἢ ἐντελῶς ἐν καιρῷ πυρκαϊᾶς πρὸς σβέσιν τοῦ πυρός. § [μέσ.] **θαλασσόομαι-οῦμαι**, γεμίζω ἀπὸ θάλασσαν, s'emplir d'eau, π. χ. ἡ ναῦς θαλασσοῦται = τὸ πλοῖον χάμνει νερά· βλ. καὶ **θαλασσόομαι**.

θαλάσσωμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ θαλασσώνειν, ἡ κατάκλυσις, τὸ πλημμύρισμα, submersion, n. f. inondation, n. f. βλ. **θαλασσόνω**, **θαλασσόω**.

θάλαττα, ης, ἡ· βλ. **θάλασσα** ὡς καὶ τὰ σύνθετα καὶ παράγωγα.

θαλερός, ά, όν (θάλλω), πᾶς ὁ ἀνθῶν, θάλλων, πρασινίζων, πρασινωπός, verdoyant,e; vert, e; ὁ ἀνθίζων, θάλλων, fleuri, e; [μεταφ.] ὁ δροσερός, frais, fraîche; ὁ ἀνθῶν, florissant, e; [μεταφ.] ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ὢν εἰς τὴν ἀκμήν του, plein de vigueur (de fraîcheur), ἤτοι ὁ ἐν ἀνθηρᾷ ἡλικίᾳ, νεαρός, jeune; ὁ ζωηρὸς καὶ δυνατός, vert, e; || θαλερὰ δένδρα, des arbres verdoyants; || τὸ θαλερὸν πρόσωπόν της, sa mine fleurie (fraîche); || θαλερὰ ὡς ῥόδον, fraîche comme une rose; || θαλερὸν γῆρας, une verte vieillesse. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ θαλερὸν = ἡ **θαλερότης**.

θαλερότης, ητος, ἡ· τὸ θαλερὸν (βλ. **θαλερός**)· τὸ ἀνθηρόν, fleur, n. f. ἡ ἀνθηρότης, fraîcheur, n. f. ἡ ἀνθηρὰ κατάστασις, état florissant; τὸ πρασινίζον, πρασινωπόν, verdure, n. f. τὸ θαλερόν, le verdoyant; [καὶ μεταφ.] ἡ ζωηρότης, ἀκμή, verdeur, n. f. || ἡ θαλερότης τῆς χροιᾶς, la fleur (la fraîcheur) du teint; || ἡ θαλερότης τοῦ δάσους, la verdure du bois; || ἡ θαλερότης τῆς ἡλικίας του, la verdeur de son âge.

θάλλιον, ου, τό· [χημ.] thallium, n. m. μέταλλον λευκὸν ὡς ὁ κασσίτερος καὶ ἁπαλὸν ὡς τὸ νάτριον.

θαλλός, οῦ, ὁ· [βοτ.] ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν βοτανικῶν κατὰ συνθήκην τὸ φυτικὸν σῶμα τῶν φυτῶν, ἐφ' οὗ δὲν ἔγεινε καμμία μεταλλαγὴ καὶ διάκρισις εἰς κορμὸν καὶ εἰς φύλλα, συνεπῶς ὁ νέος βλαστός, βλαστάρι, jeune pousse; νέον κλωνάρι (πρασινωπόν), jeune branche, rameau (m.) (vert); || ἰδιαιτέρως λέγεται θαλλὸς ὁ πρασινωπὸς κλάδος τῆς ἐλαίας, rameau d'olivier.

θάλλω, μέλ. θαλλήσω, θὰ θάλλω, παρατ. ἔθαλλον, ἀόρ. ἔθαλον· εὑρίσκομαι εἰς τὸ ἄνθος, être dans sa fleur; ἀνθῶ, ἀνθίζω, fleurir; βλαστάνω, πρασινίζω, verdoyer; [μεταφ.] εὑρίσκομαι εἰς ἀκμήν, εἰς ἀνθηρὰν κατάστασιν, être florissant; || τότε ἔθαλε τὸ ἐμπόριον, c'est alors que le commerce florissait.

θαλπερός, ά, όν· ὁ θερμός, chaud, e; ὁ ἔχων θερμότητα καὶ θερμαίνων, réchauffant,e.

θαλπομετρία, ας, ἡ· calorimétrie, n. f, βλ. **θερμαντικομετρία**.

θάλπος, ους, τό· ἡ θερμότης, ἡ ζέστη, chaleur, n. f. ὁ καύσων [grande] chaleur. § [ἐπὶ καιροῦ], ἡ ζέστη, ὁ ζεστὸς καιρός, temps chaud; βλ. καὶ **καιρὸς** (ἀτμοσφ. **κατάστασις**).

θάλπω, μέλ. ψω, θερμαίνω, ζεσταίνω, chauffer; échauffer; réchauffer; κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ νεοσσῶν ἢ ἐπὶ τῶν ᾠῶν, couver (= **ἐπωάζω**)· [συνεκδ.] συντηρῶ, entretenir; **τρέφω**, διατρέφω, nourrir; **περιποιοῦμαι**, **περιθάλπω**, choyer; ἤτοι ἐπιμελοῦμαι τινὰ μετὰ στοργῆς.

θαμάζω, [δημ.] ἀντὶ **θαυμάζω**.

θάμασμα, τό· [διάλ. Νάξου] τὸ **θαῦμα**, ἔκτακτόν τι πρᾶγμα.

θαμβάω-ῶ· **θαμβόω** καὶ μεταγεν. **θαμβόνω**.

θαμβόνω (θαμβώνω), μέλ. ώσω, καταστράπτω, éblouir; ἤτοι θαμβῶ τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ σφοδρᾶς λάμψεως [καὶ συνεκδ.] **ἐκπλήσσω**], ταράσσω (θολόνω, σκοτίζω) τὴν ὅρασιν, troubler (obscurcir) la vue; [συνεκδ.] **ἐκθαμβῶ** διὰ θελγήτρων, fasciner, ἤτοι θέλγω, γοητεύω· || τὸ φῶς τὸν ἐθάμβωσε, la lumière l'a ébloui; || [καὶ οὐδ.] **θαμβόνουν τὰ μάτια μου**, mes yeux se troublent. §—, ἀμυδρόω, ἀμαυρόω, ternir, καθιστῶ ἀμαυρόν, θαμβὸν (ἄστιλπνον), rendre mat; ἀφαιρῶ τὸ λεῖον (τὸ γυαλιστερόν), dépolir; || ἡ ἀναπνοή του ἐθάμβωσε τὸν καθρέπτην, son haleine a terni le miroir; || [οὐδ. αὐτοπ.] **ἀμαυρόομαι-οῦμαι**, se ternir; || τὸ γυαλὶ θαμβώνει, le verre se ternit.

θάμβος, ους, τό· τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θαμβόνω, ἡ **θάμβωσις**, éblouissement, n. m. βλ. λέξιν· [συνεκδ.] ἡ ἔκπληξις, stupeur, n. f. stupéfaction, n. f. étonnement, n. m.

θαμβός, ή, όν (προφ. θαμπός), ὁ σκιερός, σκιασμένος, obscurci, e; ὁ μὴ καθαρός, peu clair; ὁ θολός, τεθολωμένος, trouble, adj. || βλέπει θαμβά, il ne voit pas clair = δὲν βλέπει καθαρά, il voit trouble = βλέπει θολά. § —, ἀμυδρός, ἀμαυρός, terne, adj. ὁ μὴ λεῖος, ἄστιλπνος, dépoli, e; ὁ σκιερός, θαμβός, opaque, ἄστιλπνος, θαμβός, mat, e; βλ. καὶ **ἀμαυρός**· || γυαλὶ θαμβόν, verre dépoli.

θαμβῶ(όω), μέλ. ώσω, βλ. **θαμβόνω**.

θάμβωμα, ατος, τό· τὸ θάμβος, éblouissement, n. m. ἡ σκιερότης, obscurcissement, n. m. § ternissure, n. f. βλ. **θαμβὸς** καὶ **ἀμαύρωσις**.

θάμβωσις, εως, ἡ (τῶν ὀφθαλμῶν ἐξ αἰτίας ἐσωτερικῆς), τὸ **θάμβωμα**, éblouissement, n. m.

θαμίζω, μέλ. ίσω, συχνάζω, fréquenter; πηγαίνω, ἔρχομαι συχνά, κατ' ἐπανάληψιν πρός τινα ἤ τι, aller, venir souvent quelque part. § θαμίζομαι, pratiquer, fréquenter.

θαμιστής, οῦ, ὁ· ὁ **θαμών**, ὁ πελάτης (καταστήματος), client (d'un établissement public) συχνάζων, φοιτῶν, φοιτητής, habitué, ée; πελάτης, ἀγοραστής, κοινῶς ὁ μουστερής, chaland, e; καὶ pratique, n. f. καταναλωτής,

consommateur, trice. Βλ. καὶ μουστερής.

θαμνίσκος, ου, ὁ· μικρὸς θάμνος, petit buisson ; [πληθ.] broussailles, n. f. pl. βλ. καὶ θάμνος.

θαμνοειδής, ής, ές· ὅμοιος θάμνῳ, qui a la forme d'un arbrisseau (d'un buisson) ; [διδ. βοτ.] frutescent, e, se dit des plantes à tiges ligneuses. § —, fruticuleux, euse, ἔχων τὴν ὄψιν θάμνου, ayant l'aspect d'un arbrisseau.

θάμνος, ου, ὁ· μικρὸν δενδράκι τὸ ὁποῖον δὲν μεγαλώνει ποτέ, arbuste, n. m. arbrisseau, n. m. [βοτ.] θάμνος ὀνομάζεται τὸ φυτὸν ἐκεῖνο, εἰς ὃ οἱ κλάδοι εἶνε χρόνιοι καὶ ἀναχωροῦσιν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἄνευ πρέμνου ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ στηρίζωνται, ὡς π. χ. τὸ συρίγγιον, ἡ ἀκτή, αἱ ἐρεῖκαι. Ὅταν ὁ θάμνος ἦνε πολὺ μικρὸς λαμβάνει τὸ ὑποκοριστικὸν ὄνομα **θαμνίσκος**. Ὅταν ὁ θάμνος ἦνε χαμηλὸς καὶ πολὺ κλαδωτὸς (ἀκανθώδης) ὀνομάζεται **βάτος** (λατ. dumus), buisson, n. m. broussaille, n. f. τόπος πλήρης θάμνων (βάτων), θαμνώδης, ες (βατώδης), buissonneux, euse ; καὶ γενικῶς buisson, n. m. ‖ [πληθ.] **οἱ θάμνοι** (ἡ **θαμνών**), broussailles, n, f. pl. καὶ εἰδικώτερον προκειμένου περὶ ξηρῶν θάμνων (broussailles sèches) καλοῦνται **φρύγανα**.

θαμνώδης, ης, ες· ὁ κεκαλυμμένος ἀπὸ θάμνους, ὁ πλήρης θάμνων, couvert de buissons ; buissonneux, euse.

θαμνών, ῶνος, ὁ· τόπος κατάφυτος ἀπὸ θάμνους, broussailles, n. f. pl.

θαμπάδα, ἡ· [δημ.] τὸ θάμβωμα, éblouissement, n. m. ἡ σκιερότης, obscurcissement, n. m. § —, ternissure, n. f. βλ. **θαμβὸς** καὶ **ἀμαύρωσις**.

θαμπόνω, [δημ.] βλ. **θαμβόνω**, κτλ.

θαμπός, [δημ.] βλ. **θαμβός**.

θαμών, ῶνος, ὁ· βλ. **θαμιστής**.

θανάσιμος, ον, ον· θανατηφόρος, ὁ φέρων, προξενῶν τὸν θάνατον, mortel, elle ; κύριος, κεφαλαιώδης, capital, ale, aux ; ‖ θανάσιμος ἐχθρός, ennemi mortel ; ‖ τὰ ἑπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα, les sept péchés capitaux.

θανασίμως, (ἐπίρ. τοῦ θανάσιμος), mortellement, adv. μέχρι θανάτου, à la mort ; ‖ τὸν μισῶ θανασίμως, je le hais à la mort.

θανατᾶς, [δημ.] εὔχρ. μόνον κατὰ γενικὴν ἐν τῇ φρ.] εἶνε τοῦ θανατᾶ, il va mourir ; il est mourant; il est à l'extrémité=εὑρίσκεται εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του·=θνήσκει, il est à (l'article) de la mort.

θανατηφόρος, ος, ον· ὁ φέρων, ὁ προξενῶν τὸν θάνατον, mortel, elle ; ὁ θανατόνων, φονεύων, σκοτόνων, meurtrier, ère; ἐπιφέρων τὸν θάνατον, [διδ.] mortifère ; ‖ πληγὴ θανατηφόρος, blessure mortelle ; ‖ θανατηφόροι ἐπιδημίαι, des épidémies meurtrières.

θανατηφόρως, [ἐπίρ.] θανασίμως, mortellement, adv. à mort.

θανατίδιν, τό· [διάλ. Οἰνόης] πᾶν ὅ,τι τρωγόμενον προκαλεῖ ἀποστροφὴν διὰ τὴν δυσάρεστον γεῦσίν του (ἰδίως ἐπὶ τῶν πικρῶν), «πικρόν, πικρόν, θανατίδι.»

θανατικόν, οῦ, τό· [δημ.] κατ' ἐπέκτασιν λέγεται οὕτως ἡ πανοῦκλα, πανώλης, peste, n. f. ἐν γένει θανατηφόρος ἐπιδημία, épidémie meurtrière.

θανατικός, ή, όν· ὅ,τι ἀνήκει ἢ ἀφορᾷ εἰς τὸν θάνατον, de mort, (π. χ. δίκη, κρίσις, περὶ ζωῆς καὶ θανάτου ποινή), καὶ ἐν γένει κύριος, κεφαλαιώδης, capital, ale, aux ; ‖ ἡ θανατικὴ ποινή, la peine de mort ; la peine capitale, ἤτοι ἡ κεφαλικὴ ποινή. Ἀρχαιοτάτη καὶ παγκόσμιος εἶνε ἡ ποινὴ τῆς θανατώσεως τῶν ἐνόχων ὡρισμένων ἀδικημάτων, παρὰ πᾶσι τοῖς λαοῖς καὶ ἐν πάσῃ ἐποχῇ ἀπαντωμένη, θεωρουμένη δὲ ὡς φυσικωτάτη καὶ νομιμωτάτη ἐκδίκησις τῆς κοινωνίας κατ' αὐτῶν. § [δημ.] mortel, elle, ἤτοι θανάσιμος· ‖ — ἐχθρός, ennemi mortel.

θανατόνω (θανατώνω, θανατόω), μελ. ώσω, φονεύω, tuer, κάμνω τινὰ ν' ἀποθάνῃ, faire mourir ; καταδικάζω εἰς θάνατον, mettre à mort ; donner la mort ; ἐκτελῶ (καρατομῶ) [κατάδικον, κακοῦργον], exécuter [un criminel] ; (μεταφρ.) προξενῶ μεγάλην ὀδύνην causer une grande douleur ; ταλαιπωρῶ, λυπῶ, mortifier ; φονεύω (κτυπῶ) διὰ ῥοπάλου, assommer ; ‖ τὸν ἐθανάτωσε εἰς τὸ ξύλον, il l'a assommé de coups ;=κοινῶς τὸν ἔσπασε στὸ ξύλο· ‖ ἡ ἀδιαφορία σου μὲ θανατόνει, votre indifférence me mortifie (me désole= μὲ ἀπελπίζει).

θάνατος, ου, ὁ· mort. n. f. καλεῖται τὸ γεγονὸς τῆς παύσεως τῆς ζωῆς τῶν ζώων ἐν γένει. Ἐκτὸς τῶν νόσων αἵτινες συνήθως εἶνε ἡ αἰτία τοῦ θανάτου, προέρχεται οὗτος ἐνίοτε καὶ ἐκ τῆς ὑψίστης ἐξαντλήσεως τῶν ζωϊκῶν δυνάμεων· **θάνατος**, ἡ **ἀποβίωσις**, **τελευτή**, décès, n. m. [μεταφ.] ἡ **ἀπώλεια**, **καταστροφή** τινος, perte, n. f. ὁ ὄλεθρος, ruine, n. f. [ποιητ.] trépas, n. m. **τελευτή**, **τέρμα**, fin, n. f. ‖ ἐν περιπτώσει θανάτου, en cas de mort; ‖ ὁ ἀριθμὸς τῶν θανάτων, le nombre des décès; ‖ ὁ τραγικός του θάνατος (τέλος), sa fin tragique ; ‖ ἦλθεν εἰς τὸν θάνατον [φρ.] il a vu la mort de près; il a eu la mort sur les lèvres; ‖ περίλυπος ἕως (μέχρι) θανάτου, triste jusqu'à la mort, triste à mourir ; ‖ τὸν μισῶ μέχρι θανάτου, je le hais à mort ; ‖ φίλος μέχρι θανάτου, ami à la vie et à la mort ; ‖ ὁ θάνατος δὲν ἔχει ἰατρειάν, [φρ. δημ.] contre la mort il n'y a point d'appel ; on trouve remède à tout hors à la mort ; ‖ μετὰ θάνατον, après la mort ; ‖ τὰ μετὰ θάνατον ἐκδιδόμενα συγγράμματα, les œuvres posthumes; § ὁ **θάνατος**, mort, n. f. εἶνε ποινὴ ἐγκληματικὴ καὶ κυρία (καλουμένη καὶ ἀτιμωτικὴ κατὰ τοὺς Γαλλ. Π. Νόμους ἀναλόγως τῶν περιστάσεων). Θεωρεῖται ἀτιμωτικὴ ὁσάκις ἐπιβάλλεται δυνάμει τοῦ Κ. Π. Νόμου (καὶ τότε ἕπεται καὶ ἡ στρατιωτικὴ καθαίρεσις) καὶ ὁσάκις ἐπιβάλλεται δι' ἔγκλημα στρατιωτικὸν μετὰ στρατιωτικῆς καθαιρέσεως. Δὲν θεωρεῖται ἀτιμωτικὴ ἐπιβαλλομένη διὰ

στρατιωτικὸν ἔγκλημα μὴ συνεπαγόμενον καθαίρεσιν. Ὁ ὑπὸ κακουργιοδικείου καταδικαζόμενος εἰς θάνατον καρατομεῖται ἢ τυφεκίζεται (Κ. Π. Ν. 5). Ὁ ὑπὸ στρατοδικείου καταδικαζόμενος εἰς θάνατον τυφεκίζεται (ἄρ. 177 Σ. Π. Ν.). § πολιτικὸς θάνατος, mort civile, λέγεται τὸ πλάσμα τοῦ νόμου, καθ' ὃ ὁ ἄνθρωπος καίτοι ζῶν τεκμαίρεται νεκρός, ὁ γάμος αὐτοῦ λογίζεται διαλελυμένος ἡ δὲ σύζυγός του δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς νέον γάμον, τὰ ἀνήλικα αὐτοῦ τέκνα τίθενται ὑπὸ ἐπιτροπείαν, ἡ περιουσία του περιέρχεται εἰς τοὺς κληρονόμους του καὶ ἐν γένει δὲν θεωρεῖται ὡς πρόσωπον ἐν τῷ δικαίῳ, οὐδὲ δύναται ν' ἀποκτήσῃ τι ἐκ συναλλαγῆς· § θάνατος φυτῶν, mort des plantes; τὰ φυτὰ ὑπόκεινται εἰς τὸν φυσικὸν θάνατον καὶ ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς των δὲν εἶνέ τι ἀπόλυτον, ἀλλὰ παραλλάσσει κατὰ τὰ διάφορα εἴδη. Τὰ φυτὰ διατηροῦνται μέχρις οὗ αὐξηθῶσι, ἡ δὲ παῦσις τῆς αὐξήσεως αὐτῶν δεικνύει καὶ τὴν παῦσιν τῆς ζωῆς των δι' ὃ μετὰ πάροδον χρόνου ἀποξηραίνονται.

Θανατόω-ῶ, μελ. ώσω, βλ. θανατόνω.

Θανάτωμα, ατος, τό· καὶ

Θανάτωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ θανατόνειν (φονεύειν), action de faire mourir (de donner la mort); ἡ εἰς θάνατον καταδίκη, συνεπῶς ἡ ἐκτέλεσις [καταδίκου, κακούργου] exécution [d'un criminel]; le dernier supplice (=ὁ θάνατος, ἤτοι ἡ ἐσχάτη τιμωρία· βλ. θάνατος)· ‖ θανάτωσις ἀσθενοῦς ἵππου, abatage d'un cheval malade.

Θανή, ῆς, ἡ· ὁ θάνατος, mort, n. f. συνεκδ. ἡ ἐκφορά, ἡ κηδεία, funérailles, n. f. pl. § θανή, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] = θάνατος, κηδεία.

Θαπτικά, τά· [δημ.] τὰ ἔξοδα τῆς ταφῆς, les frais d'enterrement; τὰ **ἐνταφιαστικά.**

Θάπτω, μέλ. ἄψω, ἀόρ. ἔθαψα, παρακ. τέταφα, παθ. ἀόρ. ἐτάφην, παθ. παρακ. τέθαμμαι, μετοχ. τεθαμμένος, η, ον· θάπτω, παραχώνω νεκρόν, enterrer; φέρω (θέτω) ἐντὸς τῆς γῆς, porter (mettre) en terre; φέρω πρὸς ταφήν, inhumer; ἐνταφιάζω, ensevelir, ἤτοι ἀποδίδω (ἐκτελῶ) τὰ τελευταῖα καθήκοντα πρός τινα (rendre les derniers devoirs à quelqu'un); καὶ ἐν γένει θάπτω (κυρ. καὶ μεταφ.)=παραχώνω, κρύπτω, χώνω εἰς τὴν γῆν, ἐνθάπτω, enfouir; κρύπτω, θάπτω, ἐνταφιάζω, ensevelir; ‖ τὸν ἔθαψαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, on l'a enterré dans l'église; ‖ ἐπήγαιναν νὰ τὸν θάψουν, on le portait en terre; ‖ ἐπετράπη νὰ τὸν θάψουν, on en a autorisé l'inhumation (= ταφή); ‖ ἔθαψε τὰ χρήματά του, il a enfoui son argent; ‖ ἐτάφη ὑπὸ τὰ ἐρείπια, il a été enseveli sous les décombres; ‖ ὅποιος δὲν μιλεῖ τὸν θάπτουν [παροιμ.] qui se fait brebis, le loup le mange.

Θαραπαή, ἡ· [δημ.] εὐχαρίστησις, contentement, n. m. εὐχαρίστησις, ἡδονή, ἀπόλαυσις, plaisir, n. m. jouissance, n. f.

Θαραπάηκα καὶ θαραπάϊκα (ἐκ τοῦ θεραπεύω) [δημ.] = ηὐχαριστήθην· π. χ. θαραπάηκα φαΐ.

Θαραπάϊκα, [δημ.] βλ. θαραπάηκα.

Θαραπεύω, μέλ. εύσω, [δημ.] εὐχαριστῶ τινα, contenter; κάμνω (παρέχω) εὐχαρίστησιν, faire plaisir; εὐχαριστῶ, satisfaire; προξενῶ χαράν, causer de la joie; ‖ [καὶ εἰρων.] μ' ἐθαράπευσες, vous m'avez bien arrangé = καλὰ μ' ἐσυγύρισες.

Θαραπιά, [δημ.] ἡ θαραπαή.

Θαρραλέος, α, ον· καὶ θαρσαλέος (συγκρ. ώτερος, ὑπερθετ. ώτατος). κοινῶς θαρρετός, ὅστις ἔχει θάρρος, τόλμην, ὁ ἄφοβος, courageux, euse; εὔτολμος, hardi, e; τολμηρός, θαρραλέος, assuré, ée; ἤτοι ὁ ἔχων πεποίθησιν εἰς ἑαυτὸν (θάρρος)· ὁ πλήρης πεποιθήσεως (θάρρους), plein d'assurance.

Θαρραλεότης, ητος, ἡ· θαρσαλεότης, τὸ νὰ ἦνε θαρραλέος, τολμηρός, συνεπῶς τὸ θάρρος, courage, n.m. ἡ τόλμη, ἡ εὐτολμία, hardiesse, n.f. τὸ θάρρος, ἡ πεποίθησις πρὸς ἑαυτόν, assurance, n. f. ἡ ἀνδρία, vaillance, n. f.

Θαρραλέως, [ἐπίρ.] καὶ κοινῶς **θαρρετὰ** καὶ **θαρρευτὰ** (ἐπίρ.), μετὰ τόλμης, hardiment, adv. ἀφόβως, sans crainte; μετὰ πεποιθήσεως (θάρρους), avec assurance; μετὰ θάρρους, avec courage; θαρραλέως, courageusement; ἀποφασιστικῶς, résolument.

Θαρρετά, [δημ.] βλ. θαρραλέως.

Θαρρετός, ή, όν· [δημ.] εὔτολμος, hardi, e; θαρραλέος, courageux, euse; plein d'assurance; assuré, ée; βλ. **θαρραλέος.**

Θαρρευτά, [δημ.] βλ. **θαρραλέως.**

Θαρρεύω, μέλ. εύσω [δημ.] θαρρέω, ἔχω ἐμπιστοσύνην, avoir confiance; ἐμπιστεύομαι, se fier; ἐνθαρρύνομαι s'enhardir; εἶμαι πεπεισμένος διά τι, être persuadé; τὸ νὰ πιστεύω εἴς τι, croire. § βλ. καὶ **θαρρῶ.**

Θαρρέω-ῶ, βλ. **θαρρεύω καὶ θαρρῶ.**

Θάρρος, ους, τό· θάρσος, ἡ τόλμη, courage, n. m. ἡ εὐτολμία, hardiesse, n. f. τὸ θάρρος, ἡ πεποίθησις, assurance, n. f. ἡ ἐμπιστοσύνη πρός τι, confiance, n. f. ‖ ἐμπνέω θάρρος, inspirer du courage; ‖ δὲν ἔχει θάρρος, il manque de cœur (de courage); ‖ ἀπήντησε μὲ θάρρος, il repondit avec assurance; ‖ ὁμιλήσατε μὲ θάρρος, parlez avec confiance; ‖ ἀνεζωογόνησε τὸ ἠθικὸν θάρρος τοῦ στρατοῦ, il a remonté, le moral de l'armée. § οἰκειότης, familiarité, n. f. ἡ ἐλευθερία, liberté, n. f. ἡ ἔλλειψις ἐθιμοτυπιῶν, manque de cérémonies (de façons), ἤτοι ὁ οἰκεῖος τοῦ φέρεσθαι τρόπος· ‖ μὴ δίδῃς θάρρος εἰς, ne vous familiarisez pas trop avec; ne donnez pas trop de liberté à; ‖ ἐπῆρε πολὺ θάρρος μαζή σου, il prend trop de liberté avec vous; ‖ ‖ μὲ ὅλον τὸ θάρρος, sans façons; sans cérémonie; χωρὶς καταναγκασμόν, sans contrainte; ‖ λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σᾶς παρακαλέσω, je prends (je me donne) la liberté de vous prier.

Θαρρούμενος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ὁ ἔχων θάρρος, ἐλπίζων· βλ. καὶ **θαρρῶ.**

θαρρούντως, [ἐπίρ.] μετὰ τόλμης, hardiment; μετὰ πεποιθήσεως (θάρρους), avec assurance; μὲ τόλμην, μὲ θάρρος, avec confiance; ἀφόβως, sans crainte; ἀποφασιστικῶς, résolument; θαρραλέως, courageusement, adv.

θαρρύνω, ἐνθαρρύνω, ἐμποιῶ θάρρος, ἐγκαρδιόνω τινὰ διὰ λόγων ἢ ἔργων, encourager; ἐνθαρρύνω, enhardir.

θάρρω, [διάλ. Ἠπείρου] = θαρρῶ, ἀναβιβάσαν τὸν τόνον = ἴσως, πιθανόν: «θάρρω ἔρχεται σήμερα»· βλ. καὶ [δημ.] θαρρῶ.

θαρρῶ, μέλ. ήσω, ἀόρ. ἐθάρρησα· ἔχω (λαμβάνω), ἐμπιστεύομαι, se fier; ἔχω πεποίθησιν (θάρρος), être assuré; ἔχω (λαμβάνω) θάρρος (τόλμην), avoir (prendre) du courage=εἶμαι θαρραλέος, ἐνθαρρύνομαι, s'enhardir; avoir (prendre) confiance; ‖ θαρρῶν εἰς τὰς δυνάμεις του, plein de confiance en (se fiant à) ses propres forces; ‖ θάρρει! courage! § [δημ.] θαρρῶ = πιστεύω, ὑποθέτω, φρονῶ, νομίζω, croire; penser; βλ. καὶ θάρρω· ἐλπίζω, espérer; ‖ τί θαρρεῖς; qu'est-ce que vous croyez? ‖ θαρρεῖ ὅτι θὰ κληρονομήσῃ τὸν θεῖόν του, il pense (il espère) hériter de son oncle; ‖ θαρρεῖς ὅτι κοιμᾶται, on dirait qu'il dort.

θαρσαλέος, ου, ὁ· βλ. θαρραλέος.

θαρσαλεότης, ητος, ἡ· βλ. θαρραλεότης.

θἄτερον, ου, τό· τὸ ἕτερον, l'autre.

θάττων, ων, ον (καὶ θάσσων, οὐδ. συγκρ. τοῦ ταχύς), [ὡς ἐπίρ.] ταχύτερον, plus rapide, plus prompt. § [οὐδ.] θᾶττον [ἐπίρρημα συγκρ.] ταχύτερον, plus vite; ἐνωρίτερον, plus tôt; [εὔχρ. συνήθ. ἐν τῇ φράσει] θᾶττον ἢ βράδιον, tôt ou tard.

θαῦμα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι θεωρεῖ τις μὲ ἔκπληξιν καὶ θαυμασμόν, πρᾶγμα ἀξιοθέατον, σπάνιον (ἐκπληκτικόν), ἐξαίρετον θέαμα, objet d'admiration, merveille, n. f. (τὸ ἐκπληκτικόν), prodige, n. m. θαῦμα, ἡ γοητεία, μαγεία, prestige, n. m. καὶ ἰδίως θαῦμα, miracle, n. m. χαλεῖται πᾶν γεγονὸς ἐν τῇ τελέσει τοῦ ὁποίου παραβαίνονται, τοὐλάχιστον φαινομενικῶς, οἱ ἀναλλοίωτοι καὶ ἀπαράβατοι νόμοι τῆς φύσεως· ‖ πιστεύει τὰ θαύματα, il croit aux miracles; ‖ ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶνε θαῦμα καλλονῆς, cette femme est une merveille (un prodige) de beauté; ‖ ἔκαμε θαύματα [μεταφ.] il a fait des merveilles; ‖ θαύματα ἀνδρίας, des prodiges de valeur; ‖ τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶνε θαῦμα εὐφυΐας, cet enfant est un prodige d'esprit; ‖ θαῦμα τῆς τέχνης, prodige de l'art; ‖ ὡς ἐκ θαύματος, comme par miracle; ‖ μοῦ ἔρχεται θαῦμα, ὅτι, je m'etonne que; je suis surpris (étonné) que; ‖ τί θαῦμα, ὅτι; qu'y a-t-il d'étonnant (quoi d'étonnant) que? ‖ ‖ ἔκαμε θαύματα [ἐπὶ κακοῦ], il en a fait de belles; ‖ ἔμαθα τὰ θαύματά του, j'ai appris ses équipées. § θαῦμα ταχυδακτυλουργίας, tour de passe-passe; tour de prestidigitation; τὰ μαγικά, sorcellerie; ‖ κάμνει πολὺ περίεργα θαύματα, il fait des tours de main surprenants; ‖ τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου, les sept merveilles du monde; ἐκαλοῦντο οὕτως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἑπτὰ θαυμάσια ὄντως διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτῶν ἐκτέλεσιν ἔργα τέχνης, ὧν τινα ἐν ἐρειπίοις σωζόμενα προκαλοῦσιν ἔτι θαυμασμόν· ἦσαν δὲ ταῦτα αἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, οἱ κρεμαστοὶ κῆποι τῆς Βαβυλῶνος, ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ, τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τὸ Μαυσωλεῖον, ὁ Κολοσσὸς τῆς Ῥόδου καὶ ὁ φάρος τῆς Ἀλεξανδρείας.

θαυμάζω, μέλ. άσω, ἐξίσταμαι, θεωρῶ μὲ ἔκπληξιν, μὲ θαυμασμόν, admirer; εὑρίσκομαι ἐν θαυμασμῷ, être dans l'admiration; ἐκπλήττομαι ἀπό, s'émerveiller de; ‖ ἐθαύμαζον τὸ κάλλος της, on admirait sa beauté; ‖ δὲν εἶνε νὰ θαυμάσῃ τις, il n'y a pas de quoi s'émerveiller; ‖ ὅλοι ἐθαύμασαν, tout le monde fut émerveillé. § [καὶ μέσ.] ἐκπλήττομαι, s'étonner; être étonné (surpris); ‖ — μανθάνων ὅτι, je suis étonné d'apprendre que; ‖ — πῶς δὲν τὸ βλέπει, je m'étonne qu'il ne le voie pas; ‖ — μαζή σου, vous m'étonnez; ‖ μὴ τὸ θαυμάζῃς, ne vous en étonnez pas; ‖ ἀκόμη θαυμάζω, je n'en reviens pas.

θαυμάσια, [ἐπίρ.] = θαυμασίως.

θαυμάσιος, α, ον· (συγ. ώτερος, ώτατος), ὅστις εἶνε ἄξιος θαυμασμοῦ, admirable, adj. ἐξαίσιος, θαυμάσιος, merveilleux, euse; τεράστιος, ἐξαίσιος, prodigieux, euse; παράδοξος, θαυμαστός, ἐκπληκτικός, étonnant, e; surprenant, e; θελκτικός, μαγευτικός, ravissant, e; ‖ θαυμάσιον ποίημα, poème admirable; ‖ θαυμάσιον ἀποτέλεσμα, effet prodigieux; ‖ θαυμασία καλλονή, beauté ravissante (merveilleuse); ‖ [οὐδ. οὐσ.] τὰ θαυμάσια τῆς φύσεως, les merveilles de la nature.

θαυμασιότης, ητος, ἡ· θαυμαστὴ ἰδιότης, τὸ νὰ ἠνέ τι ἄξιον θαυμασμοῦ, le merveilleux d'une chose, ce qu'elle a d'admirable ou d'étonnant.

θαυμασίως, [ἐπίρ.] θαυμαστῶς, θαυμάσια, κατὰ τρόπον θαυμάσιον, admirablement, adv. ἐξαισίως, θαυμασίως, merveilleusement, adv. prodigieusement, adv. à merveille; θελκτικῶς, à ravir.

θαυμασμός, οῦ, ὁ· admiration, n. f. τὸ θαυμάζειν ἢ θαυμάζεσθαι· ‖ ἐμπνέω θαυμασμόν, émerveiller=θαμβῶ, ἐκπλήττω. § ἡ ἔκπληξις, étonnement, n. m. surprise, n. f.

θαυμαστής, οῦ, ὁ, ἡ· ὅστις θαυμάζει τι, admirateur, trice; ‖ φανατικὸς θαυμαστὴς (θιασώτης), chauvin, e; βλ. σωβινιστής.

θαυμαστικὸν [ἐνν. σημεῖον], τὸ σημεῖον τῆς ἐκπλήξεως ἐν τῇ γραφῇ, ! point d'exclamation.

θαυμαστικός, ή, όν· ὅστις συνειθίζῃ νὰ θαυμάζῃ, admiratif, ive.

θαυμαστικῶς, [ἐπίρ.] μετὰ θαυμασμοῦ, avec admiration; κατὰ τρόπον θαυμαστικόν, admirativement.

θαυμαστός, ή, όν· ὁ θαυμάσιος, ὅστις εἶνε ἄξιος θαυμασμοῦ, admirable, adj. ἐξαίσιος,

θαυμάσιος, merveilleux, euse ; ἐξαίσιος, τεράστιος, prodigieux, euse ; ἐκπληκτικός, étonnant, ante ; surprenant, ante ; θελκτικός, μαγευτικός, ravissant, e ; || οὐδὲν θαυμαστὸν ὅτι, il n'y a rien d'étonnant que ; || τὸ θαυμαστὸν ἐν τῇ ποιήσει, le merveilleux dans la poésie ; βλ. καὶ θαυμάσιος.

θαυμαστῶς, [ἐπίρ.] βλ. θαυμασίως.

θαυματοποιέω-ῶ, μέλ. ήσω, θαυματουργέω, ποιῶ θαύματα, faire (opérer) des miracles (βλ. θαῦμα)· [συνήθ.] ἐπὶ γοήτων ὅσοι χάμνουσι γοητεύματα (γοητείας), faire des prestiges, des tour d'adresse ; βλ. καὶ θαυματουργῶ.

θαυματοποίησις, εως, ἡ καὶ

θαυματοποιΐα, ας, ἡ· τὸ ποιεῖν θαύματα, γοητείας, ἡ ταχυδακτυλουργία, prestidigitation, n. f. γοητεία, τὰ μαγικά, sorcellerie, n. f. καὶ ἐν γένει τὰ παίγνια τῶν θαυματοποιῶν, tour de passe-passe ; tour de main ; ἀγυρτικὴ εὐχέρεια, escamotage, n. m. ἀγυρτία, jonglerie, n. f.

θαυματοποιός, οῦ, ὁ· ταχυδακτυλουργός, prestidigitateur, trice ; faiseur de tours ; ὁ ἔχων εὐχέρειαν (ἀγυρτικός), escamoteur ; ἀγύρτης, θαυματοποιός, jongleur.

θαυματούργημα, ατος, τό, καὶ

θαυματουργία, ας, ἡ· τὸ θαῦμα, miracle, n. m. prestige, n. m.

θαυματουργός, ός, όν· ὁ χάμνων θαύματα, qui fait des miracles ; [ἐκκλησ.] thaumaturge. § miraculeux, euse ; || — ἐνέργεια, action miraculeuse ; || — ἰδιότης, talismanique.

θαυματουργῶ (έω) (θαυματοποιῶ), μέλ. ήσω, χάμνω θαύματα, faire (opérer) des miracles ; [μεταφρ.] faire merveille ; faire des merveilles ; [εἰρων.] en faire de belles.

θαφτικό, τό· [διάλ. Ἠπείρου] τὸ νεκροταφεῖον.

θάφτω, [δημ.] ἀντὶ θάπτω.

θάψιμον, ατος, τό· [δημ.] (βλ. θάπτω), ἡ ταφή, ὁ ἐνταφιασμός, enterrement, n. m. inhumation, n. f. § ἡ παράχωσις (ἐν τῇ γῇ), enfouissement, n. m. τὸ παράχωμα, ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ παραχώνειν (θάπτειν), action d'enfouir.

θάψυχον, τό· [διάλ. Καρπάθου] ἡ μαζουράνα.

θεά, ᾶς, ἡ· θηλ. τοῦ θεός, déesse, n. f. || [μεταφ.] εἶνε θεά, elle est d'une beauté divine = ἔχει θείαν ὡραιότητα.

θέα, ας, ἡ· τὸ νὰ βλέπῃ τις τι, ὁ τρόπος καθ' ὃν βλέπει τις, ἡ ὄψις, aspect, n. m. (τοῦ ἀντικειμένου ἢ ἡ φαινομένη μορφὴ ἢ σχηματισμός), ἡ θεωρία, θαυμασμός, contemplation, n. f. ἡ ὄψις, τὸ θέαμα, vue, n. f. ἡ ἄποψις, le point de vue; ἡ ἄποψις, τὸ θέαμα, coup d'œil, n. m. || ἡ θέα του ἦτο φρικτή, son aspect était horrible ; || ἡ θέα τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ, la contemplation du ciel étoilé ; || ἡ οἰκία ἔχει ὡραίαν θέαν, la maison a une très belle vue; || ἀπὸ τὸν ἐξώστην μου ἔχω λαμπρὰν θέαν, de mon balcon je jouis d'un coup d'œil magnifique ; || ἡ μακρόθεν θέα, perspective, n. f. ἤτοι ἡ ἀποπτική.

θέαμα, ατος, τό· τὸ θεώρημα, ὅ,τι βλέπει τις, θεωρεῖ, τὸ θεώμενον ἀντικείμενον, spectacle, n. m. ἡ θέα, ἡ ἄποψις, coup d'œil, n. m. || μὴ γίνεσαι θέαμα, ne vous donnez pas en spectacle ; || τὸ θέαμα τοῦ λιμένος ἦτο ἐξαίσιον, le port offrait un coup d'œil splendide.

θεαματικός, ή, όν· de spectacle ; ὁ ἔχων παρουσιάζων, εὐάρεστον θέαν, ὁ παρουσιάζων ὡραῖον θέαμα, à spectacle ἢ à grand spectacle; || θεαματικὸν δρᾶμα, une pièce à [grand] spectacle.

θεάνθρωπος, ου, ὁ· (Θεὸς καὶ ἄνθρωπος), homme-dieu, n. m. théanthrope, n. m.

θεάομαι, βλ. θεῶμαι.

θεάρεστος, ος, ον· ὁ ἀρέσκων εἰς τὸν Θεόν, qui plaît à Dieu ; εὐάρεστος εἰς τὸν Θεόν, méritoire devant (agréable à) Dieu ; || θεάρεστον ἔργον, œuvre méritoire (ἀξιέπαινος, ἄξιος ἀμοιβῆς).

θεαρέστως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον θεάρεστον, d'une manière agréable à Dieu ; méritoirement, adv.

θεατής, οῦ, ὁ· (θηλ. θεάτρια), ὁ θεωρῶν, βλέπων, spectateur, trice ; || [μεταφ.] θαυμαστὴς ἀντικειμένου τινός, contemplateur; || οἱ θεαταὶ τῶν θαυμασίων τῆς φύσεως, les contemplateurs des merveilles de la nature.

θεατικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ θεᾶσθαι, εἰς τὸν θεατήν, de spectateur ; || ἡ θεατικὴ δύναμις, la faculté de voir.

θεατός, ή, όν· ὁρατός, ἄξιος θέας, visible, adj.

θεατράκι, τό· βλ. θεατρίδιον.

θεάτρια, ας, ἡ· θηλ. τοῦ θεατής, spectatrice, n. f.

θεατρίδιον, ου, τό· μικρὸν θέατρον, θεατράκι, petit théâtre ; [σπ.] théâtricule, n. m.

θεατρίζω, μέλ. ίσω· παριστῶ εἰς τὸ θέατρον, δίδω θεατρικὴν παράστασιν, donner au théâtre ; donner en spectacle ; ἐκθέτω τι εἰς ὅλους δημοσίως νὰ τὸ βλέπουν, ἐκθέτω εἰς κοινὴν θέαν, εἰς τὰ βλέμματα ὅλων (εἰς τὴν περιέργειαν) , exposer aux regards (à la curiosité) καὶ μεταφορ. ἐκθέτω εἰς τὴν περιφρόνησιν (εἰς τὸν περίγελων) τοῦ κοινοῦ, exposer au mépris (à la risée) du public ; χάμνω τι γελοῖον, γελοιοποιῶ, ridiculiser ; placarder (=τοιχοχολλῶ) καὶ ἐπὶ γυναικὸς ἰδ. afficher. § [μέσ.] θεατρίζομαι, ἐκτίθεμαι εἰς κοινὴν θέαν, se donner en spectacle ; γελοιοποιοῦμαι, s'afficher. § [μέσ.] μεταβαίνω εἰς τὸ θέαμα (εἰς τὸ θέατρον) aller au spectacle (au théâtre).

θεατρικός, ή, όν· ὁ ἁρμόζων, ἀνήκων εἰς τὸ θέατρον, de théâtre ; ἀνήκων εἰς θέαμα, θεαματικός, de spectacle ; théâtral, e ; || θεατρικὸν ἦθος, manières théâtrales ; || ἡ θεατρικὴ περίοδος, la saison [théâtrale]. § [μεταφ.] πομπώδης, μεγαλοπρεπής, pompeux, euse ; πομ-

πώδης, ἐπιδεικτικός, fastueux, euse ; || θεατρικὴ ἐπίδειξις, étalage fastueux.

θεατρικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον θεατρικόν, d'une manière théâtrale, théâtralement, adv. πομπωδῶς, ἐπιδεικτικῶς, fastueusement, adv.

θεατρῖνος, θηλ. **θεατρίνα** [δημ.] **ἠθοποιός**· [διάλεκ. Οἰνόης] = γελωτοποιός.

θεατρισμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ θεατρίζειν, action de donner en spectacle ; κτλ. βλ. **θεατρίζω.**

θεατρομανής, ής, ές· ὁ μανιώδη ἐπιθυμίαν ἔχων διὰ τὸ θέατρον, amateur passionné du théâtre.

θεατρομανία, ας, ἡ· ἡ μανιώδης ἐπιθυμία τοῦ θεάτρου, passion du théâtre.

θέατρον, ου, τό· (θεάομαι), théâtre, n. m. καλεῖται οὕτω κυρίως ὁ τόπος ἢ τὸ κτίριον ἔνθα παρίστανται δημόσια θεάματα, συνήθως μὲν κωμῳδίαι, τραγῳδίαι, δράματα, ἐν γένει δὲ διάφορα θεάματα ἢ παιγνίδια· ἐπίσης τὸ θέαμα, ἡ παράστασις, spectacle, n. m. || πηγαίνω εἰς τὸ θέατρον, aller au théâtre ; || ἀναβαίνω εἰς τὸ θέατρον (ἐπὶ τῆς σκηνῆς), monter sur le théâtre (sur les planches ἢ sur la scène) ; || δὲν ἔχει θέατρον ἀπόψε, on ne joue pas ce soir ; (il y a relâche, **ὑπάρχει ἀνάπαυσις**)· || [μεταφ.] γίνομαι θέατρον, se donner en spectacle ; ὅθεν **θέατρον = περίγελως.** § [ναυτ.] théâtre, n. m. τὸ μέρος πλοίου τὸ προωρισμένον πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν τραυματιῶν κατὰ τὴν μάχην. § **θέατρον πολέμου,** théâtre de guerre ; καλεῖται οὕτω τὸ σύνολον τῶν διαφόρων μερῶν τῆς χώρας ἐφ' ἧς ἐνεργοῦνται αἱ διάφοροι **ἐπιχειρήσεις** (opérations) κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Τὸ θέατρον τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐκλεχθῇ ἐκ τῶν προτέρων, ἐναπόκειται δὲ εἰς τὴν **στρατιωτικὴν λογιστικὴν** (ἢ **καταλυτικήν,** logistique) καὶ τὴν **στρατηγικὴν** (stratégie) νὰ ἐπωφεληθῶσιν ἐκ τῶν διαφόρων παρουσιαζομένων θεάτρων, λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους, τῶν πόρων αὐτοῦ, τοῦ χρόνου ὅντινα διαθέτουσι, κτλ. βλ. καὶ **σχέδιον ἐκστρατείας.** § **θέατρον ἐπιχειρήσεων,** théâtre d'opérations ; καλεῖται τὸ μέρος τῆς χώρας ἐφ' οὗ ἐνεργοῦνται αἱ ἐπιχειρήσεις τῶν **στρατιῶν** (armées), εἴτε δι' ὁλόκληρον τὸν χρόνον **ἐκστρατείας** (campagne) τινός, εἴτε διὰ τὴν στιγμὴν περὶ ἧς ὁμιλοῦσιν. Ἐὰν στρατιά τις ἢ ἀνεξάρτητα τμήματα στρατοῦ ἐνεργῶσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου, τοῦτο διαιρεῖται εἰς τόσα **θέατρα ἐπιχειρήσεων** ὅσαι εἶνε αἱ στρατιαὶ καὶ τὰ τμήματα στρατοῦ· βλ. **βάσις ἐπιχειρήσεων, στρατηγική.**

θεατρώνης, ου, ὁ· ὁ ἀντὶ ἐνοικίου ἀναδεχόμενος τὸ θέατρον καὶ ὀφείλων νὰ διατηρῇ αὐτό, λαμβάνων τὸ **θεωρικόν,** ὅ ἐστι τὸ τῆς εἰσόδου δικαίωμα, ὁ ἐργολάβος (τοῦ θεάτρου), entrepreneur [de spectacle] ; ὁ διοικητής, διευθυντὴς τοῦ θεάτρου, directeur (du théâtre) ; [ἰταλ.] impresario, n. m.

θεήλατος, ος, ον· ὁ κατατρεχόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀποστελλόμενος ὑπὸ τῆς θείας ὀργῆς, envoyé par la colère de Dieu ; ὀλέθριος, fatal, e ; || συμφορὰ θεήλατος, calamité, n. f. =δεινὴ συμφορά, ὀργὴ Θεοῦ.

θεία, ας, ἡ· [θηλ. τοῦ θεῖος [κοιν. **θειά**], tante, n. f. ἡ πατραδέλφη ἢ μητραδέλφη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός· || θεία πρὸς πατρὸς (πρὸς μητρός), tante paternelle (maternelle).

θειάφι, τό· [δημ.] (τιάφιον, προφ. **τιάφι**), soufre, n. m. βλ. **θεῖον**· || ἄνθη τοῦ θειαφιοῦ, fleurs de soufre=ἄνθη θείου, soufre en fleurs.

θειαφί, τό· [δημ.] βλ. **θειόχρουν,** jaune de soufre.

θειαφίζω, μέλ. ίσω (προφ. **τιαφίζω**), [δημ.] (θειόω-ῶ), ῥίπτω (ἢ θέτω) ἐπί τινος θεῖον, πασπαλίζω μὲ θεῖον, καπνίζω τι μὲ θειάφι καὶ οὕτω τὸ καθαρίζω, soufrer ; ensoufrer ; [ἐπὶ οἴνου ἰδίως τὰ βαρέλια] mécher ; muter.

θειάφισμα, ατος, τό· [δημ.] ἡ πρᾶξις τοῦ θειαφίζειν, ἡ **θείωσις,** soufrage, n. m. mutage, n. m.

θειαφοκέρι, τό· [δημ.] ἡ **θειοχηρίς,** ἔναυσμα θειοῦχον, mèche soufrée ; νῆμα ἐφ' οὗ ἔχει ἐπικολληθῇ θεῖον, fil de soufre.

θειαφόνω, θειόω, sulfurer ; soufrer.

θειαφόπετρα, ἡ· θειοῦχος τῶφος, tuf sulfureux.

θειϊκός, ή, όν· sulfaté, ée. adj. ὁ περιέχων θειϊκόν τι ἅλας. § sulfurique, adj. θειϊκὸν ὀξύ, acide sulfurique ou huile de vitriol ; καλεῖται οὕτω τὸ μᾶλλον ὠξυγονωμένον (oxygené) ὀξείδιον τοῦ θείου, εἶνε δὲ ῥευστὸν λίαν καυστικόν. § θειϊκὸν ἅλας (θειϊκὰ ἅλατα, sulfate, n. m. παραγόμενον διὰ τῆς ἑνώσεως τοῦ θειϊκοῦ ὄξέος (acide sulfurique) μετὰ μιᾶς βάσεως· θειϊκὴ τίτανος, sulfate de chaux; βλ. **γύψος**· || λευκάργιλος καὶ πότασσα θειϊκαὶ (ἤτοι ἡ **στυπτηρία**), sulfate d'alumine et de potasse (ou alun) ; || θειϊκὸν ἀμμώνιον, sulfate d'ammonium ; || θειϊκὴ βαρύτης, sulfate de baryte ; || θειϊκὸν βάρυον, sulfate de baryum ; || θειϊκὸν ἀσβέστιον, sulfate de calcium ; || θειϊκὸν χρώμιον, sulfate de chrome ; || **χαλκὸς θειϊκός,** κυανοῦν βιτριόλιον ἢ **χάλκανθον,** κοινῶς γαλαζόπετρα, sulfate de cuivre (ou couperose bleue), (vitriol bleu) ; || σίδηρος θειϊκὸς (ἤτοι ἡ μελαντηρία) κοινῶς **χαραμπογιά,** sulfate de fer (ou couperose verte) ou vitriol de fer ; || θειϊκὸν ὑποξείδιον τοῦ σιδήρου, sulfate ferreux ; || θειϊκὸν ὀξείδιον τοῦ σιδήρου, sulfate ferrique ; || θειϊκὴ **μαγνησία,** sulfate de magnésie ; || θειϊκὸν μαγνήσιον, sulfate de magnesium ; || θειϊκὴ πότασσα, sulfate de potasse ; || — ψευδάργυρος, sulfate de zinc (ou couperose blanche) ou vitriol blanc ; || — μόλυβδος, sulfate de plomb ; || θειϊκὴ σόδα ἢ θειϊκὸν νάτριον, sulfate de sodium ou sulfate de soude ; || ὑποθειοῦχος χαλκός, sous-sulfate de cuivre ; || θειϊκὴ κινίνη, sulfate de quinine ; || κατασκευαστὴς θειϊκῆς κινίνης, sulfateur, n. m. § **θειϊκὸν ἅλας,** τὸ **βιτριόλιον,** couperose, n. f. ou vitriol, n. m. κοινῶς τὸ **βιτριόλι**· τὴν ὀνομασίαν couperose, δίδουσιν εἰς τὸ θειϊκὸν ὑποξείδιον τοῦ σιδήρου ἤτοι εἰς

τὸν **θειϊκὸν σίδηρον** (sulfate de fer), ὅστις καλεῖται καὶ vitriol vert ἢ vitriol de fer ἢ couperose verte, ἤτοι **πράσινον βιτριόλιον** ἢ μελαντηρία κοινῶς **καραμπογιά**· ἐπίσης καλοῦσι couperose τὸν θειϊκὸν **χαλκὸν** (sulfate de cuivre), ὅστις καλεῖται καὶ vitriol bleu ou couperose bleue, ἤτοι **κυανοῦν βιτριόλιον** ἢ **χάλκανθον**· ἐπίσης καλοῦσι couperose τὸν **θειϊκὸν ψευδάργυρον** (sulfate de zinc), ὅστις καλεῖται καὶ vitriol blanc ou couperose blanche, ἤτοι **λευκὸν βιτριόλιον**· βλ. καὶ **βιτριόλιον**. § θειϊκὸν ἀργιλοκάλιον, βλ. **στυπτηρία.**

Θειϊκόω-ῶ, μέλ. ώσω, sulfater, ποτίζω διὰ θειϊκοῦ τινὸς ἅλατος.

Θεϊκός, ή, όν· ὁ ἐκ Θεοῦ, de Dieu. § θεῖος, divin, ine.

Θειοκηρίς, ίδος, ἡ· βλ. **θειαφοκέρι**, mèche soufrée.

Θεῖον, ου, τό· soufre, n. m. κοινῶς τὸ **θειάφι** καὶ **τιάφι**· σῶμα ἁπλοῦν, λίαν διεσπαρμένον ἐν τῇ φύσει, καὶ ἄλλοτε μὲν εἶνε αὐτοφυές, καθαριζόμενον δι᾽ ἀποστάξεως, ἄλλοτε δὲ εἰς ἑνώσεις μετὰ μετάλλων· || **θειόχρουν**, τό· **θειῶδες**, couleur soufre ; βλ. **κίτρινον**· || θεῖον κεκαυμένον, soufre brûlé ; || θεῖον ἀκατέργαστον ἢ ἀκάθαρτον, soufre brut ou cru ; || θεῖον διϋλισμένον, soufre distillé ; || θεῖον ῥαβδόμορφον (εἰς ῥάβδους) ἢ θεῖον ἀγοραῖον, soufre en bâtons, ou en canons, ou en grume ; || θεῖον τετριμμένον (κοπανισμένον), soufre pilé ; || θεῖον λειοτετριμμένον, soufre pulvérisé ; || θεῖον κεκαθαρισμένον, soufre raffiné ; || ἄνθος θείου, soufre sublimé ; || θεῖον αὐτοφυές, soufre vierge ou natif ; || ῥαβδόμορφον θεῖον, soufre en canons ; || ἄνθη θείου, soufre en fleurs ; || ἔκπλυτον θεῖον, soufre lavé ; || θεῖον διὰ καθιζήσεως ἢ γάλα τοῦ θείου, soufre par précipitation; || θεῖον εἰς κόνιν, soufre en poudre. § **θεῖον**, οὐδ. τοῦ θεῖος, divin.

Θειόνω, μέλ. ώσω, (θειόω-ῶ), soufrer; βλ. καὶ **θειαφίζω.**

Θειοπηγή, ῆς, ἡ· ὕδωρ (πηγὴ) θειῶδες, eau (source) sulfureuse.

Θειοποιέω-ῶ, κάμνω τι θεῖον, ἀποθεῶ, diviniser.

Θεῖος, ου, ὁ· [κοιν. θειὸς] oncle, n. m. πατράδελφος ἢ μητράδελφος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός· || πρὸς πατρὸς (πρὸς μητρὸς) θεῖος, oncle paternel (maternel).

Θεῖος, θεία, θεῖον· πᾶν ὅ,τι εἶνε θεϊκόν, ὑπάγεται ἀνήκει εἰς τοὺς θεούς, divin, ine ; || ἡ θεία χάρις, la grâce divine ; || [οὐδ. οὐσ.] τὸ θεῖον, la divinité ; || **τὰ θεῖα**, les choses divines (sacrées) ; ἤτοι τὰ ἱερὰ καὶ ἅγια. § —, ἅγιος, saint, e ; ἱερός, sacré, ée ; || οἱ θεῖοι πατέρες [τῆς Ἐκκλησίας], les Saints Pères ; || ἡ θεία (ἁγία) Γραφή, l'Écriture Sainte ; || [μεταφ.] τὸ θεῖον πῦρ [τῆς ἐμπνεύσεως], le feu sacré. § **θεῖος**, [μεταφ.] **ἐξαίρετος**, exquis, e; ἐξαίρετος, θαυμάσιος, excellent, e; parfait, e; divin, e ; || θεῖον κρασί, vin exquis ; || τραγουδεῖ θεῖα, il chante divinement (à ravir).

Θειοσελήνιον, ὀρυκτὸν κίτρινον, ἐλάχιστα γνωστόν, ἀπαντῶν ἐπὶ τῆς νήσου Βουλκάνου. Χημικῶς θεωρεῖται ὡς ἕνωσις S μετὰ Se. Δ.Κ.

Θειότης, ητος, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τι θεῖον, ἡ ἰδιότης τοῦ θείου, divinité, n. f.

Θειοῦχος, ος, ον· ὁ θειωτός, sulfuré, ée, adj. ὁ θειώδης, sulfureux, euse, adj. § [χημ.] θειοῦχα ἅλατα, sulfures, n. m. || **θειοῦχος**, ος, ον (ἢ θειωτός, ή, όν), sulfure, n.m. γενικὴ ὀνομασία τῶν ἑνώσεων τοῦ θείου μετὰ τῶν ἀλκαλίων, τῶν γαιῶν καὶ τῶν μετάλλων· || θειοῦχον ἀμμώνιον, θειοῦχον ἀντιμόνιον, θειοῦχον ἀρσενικόν, κτλ., sulfure d'ammonium, d'antimoine, d'arsenic, etc. Τὸ θειοῦχον ἀντιμόνιον παράγεται διὰ τῆς ἑνώσεως 27 μερῶν θείου καὶ 75 ἀντιμονίου· τὸ μεταχειρίζονται εἰς τὰ πυροτεχνήματα καὶ δίδει φλόγα λευκὴν λάμπουσαν· || θειοῦχον βισμούθιον, sulfure de bismuth ; || θειοῦχον βάρυον, sulfure de baryum ; || — ἄνθραξ, sulfure de carbone ; || — χαλκός, sulfure de cuivre ; || — κασσίτερος, sulfure d'étain ; || — σίδηρος, sulfure de fer ; || — ὑδράργυρος, sulfure de mercure; || — μόλυβδος, sulfure de plomb ; || θειοῦχον κάλιον, sulfure de potassium ; || — ψευδάργυρος, sulfure de zinc.

Θειόχροος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ θείου, qui est couleur de soufre ; θειόχρουν, τὸ κίτρινον (χρῶμα) τοῦ θείου, jaune de soufre ; βλ. **κίτρινον καὶ θεῖον.**

Θειόχωμα, ατος, τό· θειώδης γῆ, terre sulfureuse, γῆ περιέχουσα θεῖον.

Θειόω-ῶ, βλ. **θειῶ.**

Θεϊσμός, οῦ, ὁ· théisme (ἐκ τοῦ ἑλλην. Θεός, Dieu), n. m. φιλοσοφικὸν δόγμα ἐπιβεβαιοῦν τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ προερχομένης θείας προνοίας ἐν τῷ κόσμῳ (action providentielle). [Ἀντίκειται εἰς τὸν **ἀθεϊσμὸν** (athéisme) ὅστις ἀρνεῖται τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ· εἰς τὸν **πανθεϊσμὸν** (panthéisme) ὅστις δὲν δέχεται τὴν ἀτομικότητα τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τὸν déisme, ὅστις δὲν παραδέχεται τὴν ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ κόσμου].

Θεϊστής, οῦ, ὁ· théiste, n. m. et adj. ὁ πιστεύων εἰς τὸν θεϊσμόν, εἰς τὴν ὕπαρξιν ἑνὸς Θεοῦ, ἑνὸς ὑπερτάτου ὄντος· [ἐπιθετικῶς] ὁ διδάσκων τὸν θεϊσμόν, qui professe le théisme: philosophe théiste.

Θειῶ (όω), μέλ. ώσω· καπνίζω (πασπαλίζω) τι μὲ θεῖον καὶ οὕτω καθαρίζω, soufrer ; βλ. καὶ **θειαφίζω.** § θειόω, θειόνω, κοινῶς θειαφόνω, sulfurer, ἑνώνω τι μετὰ θείου.

Θειῶδες, ους, τό· τὸ κίτρινον (χρῶμα) τοῦ θείου, jaune de soufre; βλ. **κίτρινον καὶ θεῖον.**

Θειώδης, ης, ες· ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ θεῖον, qui ressemble au soufre, sulfuride, adj. § θειώδης, sulfureux, euse, adj. ὁ ὢν τοῦ εἴδους ἢ τῆς φύσεως τοῦ θείου ἢ ἔχων τὸ χρῶμα αὐτοῦ· || θειώδης οὐσία, matière sulfureuse ; || **θειῶδες ὀξύ**, acide sulfureux ; ὀξὺ οὗτινος ἡ ὀσμὴ εἶνε δριμεῖα, ὅπερ σχηματίζεται διὰ τῆς κατακαύσεως τοῦ θείου ἐν τῷ ἀέρι, ὅπως ἡ παραγομένη ὀσμὴ διὰ τῆς ἀναφλέξεως τῶν

θειωτῶν πυρείων· || [χημ.] θειώδη ἅλατα, sulfites; βλ. καὶ ὑποθειῶδες ἅλας.

Θειώνω καὶ θειόνω, βλ. θειόω.

Θειωρυχεῖον, ου, τό· soufrière, n. f. ὡρυχεῖον θείου, mine de soufre.

Θειώσιμος, ος, ον· [χημ.] sulfurable, adj. ὅπερ δύναται νὰ θειωθῇ, ἤτοι νὰ ἑνωθῇ ἢ νὰ περιλάβῃ θεῖον.

Θείως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον θεῖον, d'une manière divine, divinement, adv.

Θείωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ θειόνειν (θειαφίζειν), soufrage, n. m. (βλ. καὶ θειάφισμα) καλεῖται οὕτως ἡ ἐπίπασις ἀνθέων θείου ἐπὶ τῶν κλημάτων πρὸς προφύλαξιν αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἀσθενειῶν. Ἐπίσης ἡ καῦσις θείου ἐντὸς οἰνοβαρελίων πρὸς πρόληψιν τῆς ὀξινίσεως, καὶ ἐν γένει ἡ καῦσις θείου ἐντὸς θαλάμων ἢ ἀλλαχοῦ πρὸς ἀπολύμανσιν. § [χημ.] sulfuration, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ θειοῦν (sulfurer); ἐπίσης τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως ταύτης ἤτοι τὸ **θείωμα,** κοινῶς τὸ **θειάφωμα.**

Θειωτός, ή, ον· [χημ.] sulfuré, ée, adj. ὁ ἔνθειος, ος, ον· ὁ περιλαμβάνων θεῖον ἐν ἑνώσει· π. χ. θειωτὸν ὑγρογόνον, hydrogène sulfuré; βλ. **ὑδροθειϊκός.** || **θειωτός,** ὁ τεθειωμένος, sulfré, ée, βλ. καὶ **θειοῦχος.**

Θέκλα, ας, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] ὀπή, ὡσεὶ θυρίς, δι' ἧς φωτίζονται τὰ ὑπόγεια. (Παρὰ τὸ θέα ἴσως).

Θέλγητρον, ου, τό· πᾶν ὅ,τι θέλγει, γοητεύει, εὐφραίνει, ἡδύνει, μαγεύει, κτλ. (βλ. θέλγει), ἡ χάρις, τὸ θέλγητρον, charme, n. m. ὅτι ἑλκύει, θέλγει, attrait, n. m. τὰ θέλγητρα, appas, n. m. pl. εὐχαρίστησις, τέρψις, agrément, n. m. || τὸ θέλγητρον τοῦ κάλλους, le charme de la beauté; || τὸ θέλγητρον τοῦ πλούτου, l'attrait de la richesse; || τὰ θέλγητρα τῆς ἐξοχῆς, les agréments de la campagne; || τὰ [σωματικὰ ἰδ.] θέλγητρα γυναικός, les appas d'une femme.

Θέλγω, μέλ. ξω, κυρίως ἐπαφῶμαι, καταψαύω, κοινῶς χαϊδεύω, ὅθεν ἐπὶ πασῶν τῶν διὰ τῆς ἐπαφῆς γινομένων ἐνεργειῶν, καὶ ἐκ τούτου θέλγω = γοητεύω, charmer, ἤτοι εὐφραίνω, réjouir; ἡδύνω, τέρπω, délecter; γοητεύω, μαγεύω, enchanter, τέρπω, εὐφραίνω, εὐχαριστῶ, ravir καὶ ἐν γένει χαυνόνω, καταπραΰνω, ἡμερόνω διὰ φαρμάκων, ἐπῳδῶν μαγικῶν, ποτῶν, ᾀσμάτων, κτλ. ἔτι δὲ ἐπάγομαι τινά, ξεγελῶ, δελεάζω μὲ γλυκεῖς καὶ κολακευτικοὺς λόγους, τὸν πλανῶ, ἐξαπατῶ, séduire; || θέλγω τοὺς ὀφθαλμούς, charmer les yeux; || [ἡ μουσικὴ αὐτὴ δὲν μὲ θέλγει πλέον, cette musique n'a plus de charmes pour moi; || τὸ χρῶμα αὐτὸ θέλγει τὴν ὅρασιν, cette couleur réjouit la vue; || οἱ κολακευτικοὶ αὐτοῦ λόγοι τὸν ἔθελξαν, ses paroles flatteuses l'ont enchanté; || ἡ ὁμιλία του θέλγει, sa conversation séduit.

Θελειά, ᾶς, ἡ· [δημ.] προφ. οὕτως ἡ θηλειά.

Θέλημα, ατος, τό· τὸ ὅ,τι θέλει τις, ἡ θέλησις, βούλησις, volonté, n. f. || θὰ γείνῃ τὸ θέλημά σας, votre volonté sera faite. § συναίνεσις, συγκατάθεσις, consentement, n. m. aveu, n. m. (ὁμολογία); || χωρὶς τὸ θέλημα τῶν γονέων του, sans l'aveu de ses parents. § [δημ.] ἡ ἐκτέλεσις παραγγελίας τινός, commission, n. f. || μοῦ κάμεις ἕνα θέλημα; voulez vous me faire une commission? voulez vous faire une course pour moi? § **θέλημα,** τό· [διάλ. Οἰνόης] 1) πάθος, θέλησις· 2) πεῖσμα.

Θεληματάρις, θηλ. ρα· [διάλ. Οἰνόης] πείσμων, ὁ θέλων νὰ γείνῃ τὸ δικό του.

Θεληματικός, ή, όν· θελητικός, ὅστις θέλει τι, πρόθυμος εἴς τι, ἑκούσιος, volontaire, adj. προαιρετικός, facultatif, ive; ἑκών, ἐθελούσιος.

Θεληματικῶς, [ἐπίρ.] ἑκουσίως, volontairement, adv. ἐξ ἐλευθέρας θελήσεως, προαιρέσεως, αὐτεξουσίως, de plein gré; ἑκών (οὖσα, όν, ἑκόντες), de son gré; οἰκείᾳ θελήσει, de bon gré, μετὰ προθυμίας, ἑκουσίως, volontiers. § σκοπίμως, à dessein; ἐπίτηδες, exprès.

Θέλησις, εως, ἡ· τὸ θέλημα, τὸ νὰ θέλῃ τις τι, volonté, n. f. τὸ θέλειν, le vouloir; θέλησις, διάθεσις, προαίρεσις, gré, n. m. || δὲν ἔχει θέλησιν, il n'a pas de volonté; || ἡ τελευταία του θέλησις, ses dernières volontés; || ἔδειξε τὴν κακήν του θέλησιν, il a fait preuve de son mauvais vouloir; || οἰκείᾳ θελήσει, de bon gré, de son propre mouvement; || τὸ ἔκαμα χωρὶς τὴν θέλησίν μου, je l'ai fait malgré moi; || παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρός του, contre le gré (la volonté) de son père; || κατὰ θέλησιν, à volonté; facultatif, ive = προαιρετικῶς, κατὰ βούλησιν· || [στρατ. παραγγ.] κατὰ θέλησιν-ἄρμ, arme à volonté. § [κατ' ἐπέκτασιν] θέλησις = συγκατάθεσις, consentement, n. m. ὁμολογία, aveu, n. m. || ἂν ἦνε μὲ τὴν θέλησίν σας, si vous y consentez. § [κατ' ἐπέκτ.] ἡ πρόθεσις, intention, n. f. τὸ σχέδιον, ὁ σκοπός, dessein, n. m. || μὲ τὴν θέλησιν νὰ μὲ βλάψῃ, avec l'intention de me nuire.

Θελητής, οῦ, ὁ· ὅστις θέλει τι, celui qui veut.

Θελητικός, ή, όν· βλ. θεληματικός· ὁ θέλων, qui a la faculté de vouloir; προαιρετικός, facultatif, ive; || θελητικὴ δύναμις, force facultative.

Θελιά, ἡ· [δημ.] προφέρ. ἀντὶ θηλειά.

Θελκτήριος, ος, ον· βλ. θελκτικός.

Θελκτικός, ή, όν· (βλ. θέλγω), ὁ θελκτήριος, ὁ θέλγων, γοητεύων, ἐπαγωγός, ὁ χαρίεις, charmant, e; ὁ τέρπων, εὐφραίνων, ὁ τερπνός, ravissant, e; ὁ γοητεύων, μαγεύων, μαγευτικός, ὁ γόης, enchanteur, eresse; ὁ ἀποπλανῶν, ἐξαπατῶν διὰ λόγων, ἀπατηλός, κτλ., séduisant, e; ὁ ἑλκύων, προσελκύων, θέλγων διὰ λόγων, προσόντων, ἑλκυστικός, attrayant, e.

Θελξικάρδιος, ος, ον· ὁ τὴν καρδίαν θέλγων, μαγεύων, πραΰνων, γοητεύων, qui charme (enchante) le cœur.

Θελξίνοος-ους, οος-ους, οον-ουν· ὁ τὸν νοῦν (τὸ πνεῦμα) θέλγων, πραΰνων, μαλάσσων, γοητεύων, μαγεύων, qui charme l'esprit.

Θελός, ή, όν· [δημ.] θολός, ἀκάθαρτος.

θελύκι(ν), τό· (θηλυκὸν) [διαλ. Οἰνόης] ἡ κομβιοδόχη.

θελυκόνω (θηλυκόνω) [διαλ. Οἰνόης] βάλλω εἰς τὴν κομβιοδόχην.

θέλω, μέλ. ήσω, ἀόρ. ἤθελον· βούλομαι, vouloir, εὔχομαι, ζητῶ, ἐπιθυμῶ τι, désirer ; || θέλει νὰ φύγῃ, il veut partir ; || ἔχει ὅ,τι θέλει, il a tout ce qu'il désire; || ἤθελα νὰ τοῦ ὁμιλήσω, je voudrais lui parler ; || ἤθελα νὰ τὸ κάμῃ, je voudrais qu'il le fît, || τί μὲ θέλετε ; que me voulez-vous ? || θέλει τὸ καλόν μου, il me veut du bien ; || θέλω τὸ κακόν τινος, en vouloir à quelqu'un ; || ἂν θέλῃ ὁ Θεός, s'il plaît à Dieu ; || θέλει δὲν θέλει (ἑκών, ἄκων), θὰ τὸ κάμῃ, bon gré mal gré il le fera ; || ἡ κόρη δὲν τὸν ἠθέλησε, la demoiselle n'a pas voulu de lui ; || ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλει, advienne que pourra : [οἰκ.] arrive qui plante ; || ἂς βρέξῃ ὅσον θέλῃ, qu'il pleuve tant qu'il voudra ; || θέλεις ἔλα, θέλεις μὴν ἔρχεσαι, libre à vous de venir ou non; || θέλεις πεῖσμα, θέλεις ἰδιοτροπία, δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του, soit dépit, soit caprice, il n'ouvrit pas la bouche ; || ὅ,τι θέλει, τὸ θέλει, il veut ce qu'il veut ; || χάμε το ὅ,τι θέλεις, vous pouvez en disposer comme il vous plaira ; || δέχεται ὅποιον θέλει, il reçoit qui bon lui semble; || φάγε ὅσον θέλεις, mangez à discrétion; || τί τὰ θέλεις ! [φρ.], que voulez-vous ! || ἤθελές τα κ' ἔπαθές τα [φρ.], vous l'avez voulu ; || τί θέλετε νὰ εἰπῆτε μ' αὐτό, qu'est-ce que vous entendez par là ? || ὅσον καὶ νὰ θέλῃ, quel que soit son désir ; quelque envie qu'il en ait ; || ἐδῶ τὸν θέλω [φρ.], c'est là que je l'attends. § ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ, aimer; εὐχαριστοῦμαι, se plaire ; || ἡ βερυκοκιὰ θέλει γῆν παχεῖαν, l'abricotier aime la terre grasse ; || θέλει τὰς ἀναπαύσεις του, il aime ses aises. § ἔχω τὴν πρόθεσιν (τὸν σκοπόν), avoir l'intention ; προτίθεμαι, se proposer ; προσπαθῶ, tâcher ; ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ, s'efforcer ; ζητῶ νά, chercher à ; || δὲν ἤθελα νὰ τὸν προσβάλλω, je n'avais pas l'intention de l'offenser ; || δὲν τὸ ἤθελε, il l'a fait sans intention ; [οἰκ.] il n'y tâchait pas ; || ἤθελα ν' ἀναχωρήσω χθές, je me proposais de partir hier ; || ὅτι ἤθελα νὰ κοιμηθῶ, ἦλθε, j'allais me coucher quand il est venu ; || ἀκόμη νἄλθῃ θέλει [φρ.], il est encore à venir; || θέλει νὰ φάγῃ ξύλον [φρ.], il cherche à se faire battre. § αἰτῶ, ζητῶ, demander ; ζητῶ. ἐπιζητῶ, chercher ; ἀπαιτῶ, exiger ; ἔχω ἀνάγκην, avoir besoin ; || ποῖον θέλετε ; qui demandez (cherchez) - vous ? || πόσον θέλεις διὰ τὸν κόπον σου ; que vous faut-il pour votre peine ? || πόσα θέλεις δι' αὐτὸ τὸ ὡρολόγιον ; combien cette montre ? || διὰ νὰ ταξιδεύσω θέλω χρήματα, pour voyager j'ai besoin d'argent; (il me faut de l'argent) ; || θέλει ἀκόμη πολὺ νὰ γεμίσῃ ὁ κατάλογος, il s'en faut de beaucoup que la liste soit complète ; || ὀλίγον θέλει ἀκόμη νὰ γεμίσῃ τὸ ποτῆρι, il s'en faut de peu que le verre ne soit plein ; || τί ποσὸν θέλεις ; quelle somme vous faut-il ? || αὐτὸς θέλει τιμωρίαν, cet homme mérite punition ; || τὸ πρᾶγμα θέλει προσοχήν, cela demande (mérite) attention. § ὀφείλω, devoir ; || δὲν σοῦ θέλω πλέον τίποτε, je ne vous dois plus rien. § [εἰς σχηματισμὸν τοῦ μέλλοντος καὶ τῶν ὑποθετικῶν χρόνων] θέλω γράψει, j'écrirai; || θέλετε πεισθῆ, vous serez convaincu ; || θέλω γράφει, je serai à écrire ; || ἤθελα γράψει, j'écrirais ; || ἂν τὸν ἔβλεπες, ἤθελες εἰπεῖ, vous diriez en le voyant ; || τίς ἤθελε τὸ πιστεύσει ; qui l'aurait cru ? qui l'eût dit ? = ποιὸς θὰ τὸ ἔλεγε.

θέμα, ατος, τό· τὸ τεθέν, ἡ περί τινος ὑπόθεσις, τὸ ζήτημα, sujet, n. m. ἡ διδομένη ὕλη ὑποθέσεως τινός, κτλ. ἡ ὕλη, matière, n. f. καὶ ἐν γένει πᾶσα ὑπόθεσις, πᾶν τὸ δεδομένον (ὅπως λυθῇ, ἢ εὑρεθῇ ἄλλο τι), donnée, n. f. [φιλοσ. ἰδ.] thèse, n. f. || τὸ θέμα τοῦ λόγου του, le sujet de son discours; || τὸ θέμα αὐτὸ εἶνε ἀνεξάντλητον, c'est une matière qui ne pourrait être épuisée ; || τὸ θέμα τοῦ δράματος, la donnée de la pièce ; || δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ θέμα του, il n'a pu soutenir sa thèse. § θέμα, ἡ σύνθεσις, composition, n. f. || ἔγραψες τὸ θέμα σου ; avez-vous écrit votre thème ? § [γραμμ.] thème [d'un mot]. § [μουσ.] motif, n. m. (ἡ ὑπόθεσις). § [νομ.] θέμα τῆς ἀποδείξεως (sujet = τὸ ζήτημα) ἢ ἀποδεικτέον θέμα λέγεται ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ τὸ ἀντικείμενον περὶ ὃ θέλει στραφῇ ἡ ἀπόδειξις, προσδιοριζόμενον διὰ τῆς διατασσούσης ταύτην ἀποφάσεως, ἤτοι τὸ ἀντικείμενον οὗ τὴν ἀλήθειαν ἢ τὴν ὕπαρξιν ὑποχρεοῦται ἢ ἀναλαμβάνει ν' ἀποδείξῃ ὁ διάδικος πρὸς βεβαίωσιν τῶν ἑαυτοῦ ἰσχυρισμῶν ἢ πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀντιδίκου. Τὸ θέμα πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ σαφῶς καὶ ὡρισμένως κατὰ τόπον, χρόνον καὶ τὰς διαφόρους περιστάσεις τοὺς ἀποδεικτέους πραγματικοὺς ἰσχυρισμούς, οὐδὲν δὲ κωλύει νὰ περιλαμβάνωνται οὗτοι συλλήβδην δι' ἐπιστημονικοῦ ὅρου ἢ διαζευκτικῶς ἢ καθ' οἱονδήποτε ἄλλον συντομώτερον τρόπον, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἡ προσήκουσα σαφήνεια καὶ θετικότης· || [νομ.] τὸ πρὸς ἐξέτασιν θέμα, question, n. f. εἰς πᾶσαν ἀξιόποινον πρᾶξιν διακρίνουσι τρία τινά, τὸ **πρόσωπον** (question de personne), ἤτοι τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐνόχου, τὴν **πρᾶξιν** (question de fait) ἤτοι τὴν φύσιν τοῦ **παραπτώματος** (infraction), καὶ τὸν **τόπον** (question de lieu), ἤτοι τὸ μέρος ἐν ᾧ ἡ πρᾶξις ἐξετελέσθη· βλ. **στρατιωτικὴ δικαιοσύνη.**

θεματικός, ή, όν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς θέμα, ὅ,τι ἀποβλέπει εἰς τὸ θέμα τοῦ λόγου, thématique, adj.

θεματογραφία, ας, ἡ· σύνταξις (σύνθεσις) θεμάτων, composition de thèmes ; πραγματεία ἐκ θεμάτων, cours de thèmes, βιβλίον ἐν ᾧ ὑπάρχουσι θέματα, ἢ διδασκαλία εἰς τὴν σύνταξιν τῶν θεμάτων.

θεματογραφῶ (έω), μέλ. ήσω· συντάσσω (γράφω) θέματα, faire (écrire) des thèmes.

θεματοφύλαξ, ακος, ὁ· ὁ εἰς ὅν κατατίθεται τι πρὸς φύλαξιν, dépositaire, n. m. βλ. καὶ παρακαταθήκη.

θεμέλιο, τό· [δημ.] τὸ θεμέλιον.

θεμέλιον, ου, τό· (τίθημι) fondement, n. m. fondation, n. f. (θεμελίωσις)· λέγεται τὸ ἐφ' οὗ βασίζεταί τι ἤτοι ἡ βάσις (base), ὅθεν τὸ ἐνδότατον καὶ βαθύτατον μέρος πράγματος τινός, ὅπερ χρησιμεύει ὡς θεμέλιον, συνεπῶς γενικῶς καὶ μεταφ. ἡ βάσις, base, n. f. || [οἰκοδ.] **θεμέλιον** (καὶ συνήθως εἰς πληθ. θεμέλια), fondation, n. f. λέγεται τοιχοποιΐα κεχωσμένη ἐν τῇ γῇ μέχρι τοῦ ἰσογαίου (rez de chaussée). Ἐν τῇ οἰκοδομικῇ **τὰ θεμέλια,** λέγονται ἐπίσης platée, n.f. σημαίνει δὲ τὸ σύνολον τῆς τοιχοποιΐας τῆς ἀποτελούσης τὴν βάσιν κτιρίου τινός· βλ. **θεμελίωσις**· || ἀνοίγω θεμέλια, creuser les fondations (les fondements); || ἡ ἀληθὴς εὐδαιμονία θεμέλιον ἔχει τὴν ἀρετήν, le vrai bonheur n'a d'autre base que la vertu; || [οἰκοδ.] ἐκ θεμελίων (ἐκ βάθρων), de fond en comble ἢ ἁπλῶς de fond, λέγεται διὰ πᾶσαν οἰκοδομὴν ἢ μέρος αὐτῆς ἀρχόμενον ἐκ τῶν θεμελίων. § [σιδηροδρ.] βλ. **ὑπέρεισμα,** chair (chèr ἐκ τοῦ ἀγγλ. chair, chaise) n. m. coussinet de fonte qui fixe le rail sur la traverse; || καταστρέφω ἐκ θεμελίων, détruire de fond en comble. § [οἰκοδ.] τὰ θεμέλια (ἔργου τινός), massif de fondation, εἶνε ἡ ὀγκώδης τοιχοποιΐα ἐφ' ἧς ἀνεγείρεται τὸ ἔργον.

θεμελιόνω (θεμελιώνω, θεμελιόω), μέλ. ώσω· ἐγκαθιδρύω (θέτω, βάλλω, βάζω) τὰ θεμέλια οἰκοδομῆς, asseoir (poser) les fondements (faire la fondation) d'un édifice; καὶ ἐν γένει θέτω τὰς βάσεις, τὰ θεμέλια (πόλεως τινός, κράτους, κτλ.) jeter les fondements (d'une ville; d'un empire) ὅθεν θεμελιόνω, κυρίως καὶ μεταφ. fondre; θέτω τὰς βάσεις, βασίζω, baser; τοποθετῶ, ἱδρύω [ἐπὶ βάσεως] asseoir [sur une base]; || ἐθεμελίωσε τὴν διδασκαλίαν του ἐπί, il a fondé sa doctrine sur.

θεμέλιος, ος, ον· adj. ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ θεμέλιον, ὁ χρησιμεύων ὡς θεμέλιον, fondamental, ale, aux; || — λίθος, pierre fondamentale, καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸ θεμέλιον, fondation, n. f. fondement, n.m. || — δοκός, lambourde -gite; || θεμέλια ἔργα, des travaux fondamentaux; || [ἀνατομ.] θεμέλιον ὀστοῦν,os fondamental, τὸ ἱερὸν ἢ σφηνοειδές, sacrum ou sphénoïde.

θεμελιόω-ῶ· βλ. θεμελιόνω.

θεμελιώδης, ης, ες· fondamental, ale, aux; ὁ χρησιμεύων ὡς θεμέλιον, ὡς βάσις εἴς τι, qui sert de fondement, qui sert de base; ἐξ οὗ οἱ ἄλλοι προκύπτουσι, de qui les autres dérivent; || θεμελιώδης λόγος, une raison fondamentale; || — μεμβράνη, membrane fondamentale; || — οὐσία, substance fondamentale; || — βάσις, base fondamentale; || — γραμμή, ligne fondamentale; || θεμελιώδη ἄρθρα, articles fondamentaux.

θεμελιωδῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον θεμελιώδη, d'une manière fondamentale; fondamentalement, adv.

θεμελίωμα, ατος, τό· καὶ

θεμελίωσις, εως, ἡ· τὸ νὰ βάλῃ τις θεμέλια, νὰ θεμελιώσῃ τι, action de fonder, d'asseoir sur des fondements; fondation, n. f. [κυρίως καὶ μεταφ.] § [οἰκοδ.] **θεμελίωσις,** fondation, n.f. ἡ ἀνασκαφὴ τῶν θεμελίων καὶ ἡ ἐπὶ τούτων ἀνοικοδόμησις. Ἡ θεμελίωσις οἰκοδομικοῦ τινος ἔργου εἶνε ἡ κατασκευὴ βάσεως αὐτοῦ ἱκανῆς νὰ ὑποβαστάζῃ τὸ οἰκοδόμημα, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ φόβος κατακαθίσεως ἢ παραμορφώσεως ἢ διασαλεύσεως αὐτοῦ.

Περὶ θεμελιώσεων, fondations, ὁπόταν πρόκειται νὰ θέσωσι τὰ θεμέλια κτιρίου τινός, εἶνε ἐπάναγκες νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν φύσιν τοῦ **ἐδάφους** (la nature du terrain)· ὁ ἀναλαμβάνων μηχανικὸς τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀντιστάσεως ἐδάφους τινός, ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει, ὅτι ἀνεδέχθη δυσχερὲς ἔργον, καθότι ἐκ τῆς καταλλήλου μελέτης τῆς ποιότητος τοῦ ἐδάφους ἐξαρτᾶται ἡ σταθερότης τοῦ ἐνεργηθησομένου ἔργου. Ἐν ἀρχῇ πρέπει νὰ ἐξετάσῃ λίαν ἐπιμελῶς ἅπαντα τὰ πέριξ ἔργα καὶ νὰ λάβῃ ὅσον οἷόν τε ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τῆς μεθόδου τῶν θεμελιώσεων ἧς ἐγένετο χρῆσις· ἂν τυχὸν πλησίον τοῦ ἐγερθησομένου ἔργου ὑπάρχωσιν ἐκχωματώσεις δύναται δι' αὐτῶν νὰ γνωρίσῃ τὴν γεωλογικὴν σύστασιν τοῦ ἐδάφους· ἐπίσης ἂν ὑπάρχωσι φρέατα, ὁπότε ἐξετάζει μάλιστα περὶ τοῦ ὕψους εἰς ὃ τὸ ὕδωρ ἀνέρχεται εἰς ταῦτα.

Ἐκτὸς τῆς σκληρότητος καὶ τῆς **συναφείας** (cohérence), αἵτινες εἰσὶ σχεδὸν βέβαια χαρακτηριστικὰ ἀπιέστου ἐδάφους, πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν ἂν ἦνε ἀναλλοίωτον εἰς τὸν ἀέρα καὶ εἰς τὸ ὕδωρ, ὡς καὶ ἂν ἦνε ἀδιαπέραστον. Ἀδιαπέραστα ἐδάφη εἰσὶν οἱ συμπαγεῖς βράχοι καὶ ἡ πλαστικὴ ἄργιλος.

Κοιναὶ θεμελιώσεις, fondations ordinaires.

Καλοῦνται **ἀπίεστα** ἐδάφη ἢ ὀλίγον πιεστά.

1ον) Τὰ **βραχώδη ἐδάφη,** ἤτοι τὰ συγκείμενα ἐκ στερεοῦ **βράχου** (roc), ἀσβεστολίθου, τώφου (tuf), κτλ.

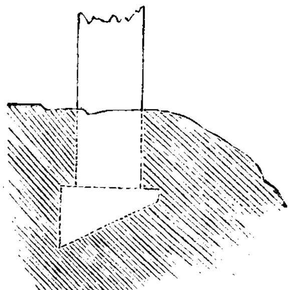
2ον) Τὰ **ἐδάφη τὰ συγκείμενα ἐκ χαλίκων** (cailloux), ἐκ **χονδρῆς καὶ ξηρᾶς ἄμμου** (sable de gros grains) ἀναμεμιγμένης μετ' ἰσχυρᾶς τινὸς γῆς (mêlé d'une terre forte).

3ον) Τὰ **ἀμμώδη ἐδάφη,** ἤτοι τὰ ἐκ λεπτῆς καὶ ὑγρᾶς ἄμμου συγκείμενα, ἀπαντώμενα ἰδίως πλησίον τῆς θαλάσσης.

1ον) **Βραχώδη ἐδάφη ἢ θεμελιώσεις ἐπὶ βράχου** (fondations sur le roc). Ἂν κατὰ τὴν ἐκσκαφὴν τῶν θεμελίων συναντήσωμεν βράχον σκληρὸν μετ' ἐπιφανείας σχεδὸν ὁριζοντίου, ἀρκεῖ νὰ ξέσωμεν αὐτὸν καὶ πλύνωμεν καλῶς πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν γαιωδῶν οὐσιῶν, νὰ κτίσωμεν δὲ κατόπιν ἐπὶ τῆς οὕτω παρασκευασθείσης ἐπιφανείας, ἂν δὲ αὕτη ἦνε κεκλιμένη, ἔσεται δαπανηρὸν νὰ τὴν καταστήσωμεν ὁριζόντιον, δυνάμεθα τότε νὰ σχηματίσωμεν βαθμίδας (échelons), ὅπερ καλεῖται **κλιμακοειδὴς θεμελίωσις** (fondation par redents), ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει πρέπει νὰ ἐκτελέσωμεν μετὰ προσοχῆς τὴν τοιχοποιΐαν πρὸς πλήρωσιν τῶν

βαθμίδων μετὰ κονιάματος ταχείας πήξεως (prise) καὶ σκληρῶν λίθων, ὅπως περιορίσωμεν ὅσον ἔνεστι τὴν κατακάθισιν.

Ἂν ὁ βράχος ἐφ' οὗ θὰ θεμελιώσωμεν παρουσιάζῃ στρώματα, ὅπερ ἀπαντᾶται ἰδίως εἰς τοὺς **σχίστας** (schistes), τὰ δὲ στρώματα ταῦτα ἦνε κεκλιμένα, πρέπει νὰ κλίνωμεν τὴν βάσιν τῶν θεμελιώσεων ἀντιστρόφως πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν στρωμάτων ὡς δεικνύει τὸ σχῆμα.

Ὅταν ὁ βράχος ἐφ' οὗ θὰ γείνῃ ἡ θεμελίωσις ἀλλοιῶται ἐκτιθέμενος εἰς τὴν ἀτμοσφαιρικὴν ἐπήρειαν, πρέπει νὰ ἐκσκάψωμεν μέχρι βάθους (μεταβαλλομένου συμφώνως πρὸς τὴν ποιότητα τοῦ βράχου) ἔνθα δὲν θὰ ὑπάρχῃ φόβος ὅτι ἡ ἀλλοίωσις θὰ ἐκταθῇ· οὕτω δὲ ἔχομεν ἀμετάβλητον βάσιν ἐφ' ἧς θεμελιοῦμεν.

Ὅπως ἀναγνωρίσωσιν ἐάν, μετὰ τὴν συνάντησιν τοῦ στερεοῦ στρώματος, τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ μέλλουσι νὰ θεμελιώσωσιν ἔχῃ ἀρκετὸν πάχος, λαμβάνουσι παχεῖαν τινὰ δοκὸν 2 ἕως 2,50 μέτρων μήκους, καὶ διὰ τοῦ ἄκρου ταύτης πλήττουσιν ἰσχυρῶς τὸ ἔδαφος· ἐὰν τοῦτο ἀνθίσταται εἰς τοὺς κτύπους καὶ ὁ ἦχος ἀνταποδίδεται καθαρός, δύνανται νὰ ὦσι βέβαιοι ὅτι τὸ ἔδαφος εἶνε στερεόν, ἐὰν ὅμως ὁ ἀνταποδιδόμενος ἦχος ἦνε βαθὺς ἢ ὑπόκωφος, τότε ἡ βάσις εἶνε κακῆς ποιότητος.

2ον) **Ἐδάφη συγκείμενα ἐκ χαλίκων.** Διὰ τὰ τοιαῦτα ἐδάφη πρέπει νὰ ἐκσκάπτωμεν μέχρι βάθους ἐν ᾧ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ὥστε ἡ βάσις νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ τῶν ὑδάτων καὶ συνεπῶς ἡ τοιχοποιΐα νὰ στερηθῇ τοιαύτης. Τὸ βάθος τοῦτο μεταβάλλεται συμφώνως πρὸς τὸ πάχος τῶν χαλίκων καὶ τὴν ταχύτητα τοῦ ὕδατος, προσδιορίζεται δὲ μόνον ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλα ἔργα ἢ ἐν ἐλλείψει τοιούτων πρὸς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὕδατος ἐπὶ τῶν ὄχθῶν τοῦ ποταμοῦ ἢ τῆς παραλίας τῆς θαλάσσης.

3ον) **Ἐδάφη ἀμμώδη.** Ἐπὶ τοιούτου ἐδάφους ἄρχονται αἱ δυσκολίαι τῶν θεμελιώσεων. Ὅταν τὸ ἀδιαπέραστον στρῶμα ἐφ' οὗ κεῖται ἡ ἄμμος δὲν ἦνε πολὺ παχύ, δυνάμεθα νὰ διατρυπήσωμεν αὐτὸ διὰ πολλῶν διατρήσεων ὅπως διευκολύνωμεν τὴν ῥεῦσιν τοῦ ἐν τῇ ἄμμῳ ὕδατος· ὅταν ὅμως τὸ ἀδιαπέραστον στρῶμα ἦνε λίαν παχύ, τὰ δ' ἐγερθησόμενα ἔργα ἀρκούντως σπουδαῖα, κατασκευάζουσι φρέατα ἀπέχοντα 60 ἕως 80 μέτρα, οὕτω δὲ τὸ ἐν τῇ ἄμμῳ ὕδωρ συνάζεται καὶ δύναται νὰ ἀντληθῇ.

Θεμελίωσις ἐπὶ καταπήγων, fondation sur pilots; βλ. εἰς λέξιν **πάσσαλος** διαφορὰν μεταξὺ κατάπηγος καὶ πασσάλου (pilot καὶ pieu).

Ἡ τοιαύτη θεμελίωσις συνίσταται ἐξ ἑνὸς **δαπέδου** (plate-forme) σχηματισθέντος διὰ σκυροδέματος (béton) ἢ διὰ **ἐσχάρας** (grillage). **Διαστάσεις τῶν καταπήγων ἢ πασσάλων**· οὗτοι ἔχουσι τοὐλάχιστον 15 ἑκατοστομέτρων διάμετρον εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν πρὸς τὰ κάτω διάμετρον, ἣν μετροῦμεν εἰς ἀπόστασιν 1μ. ἀπὸ τοῦ ἄκρου, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀποτόμου αὐξήσεως τῆς διαμέτρου πλησίον τοῦ ἐδάφους, προσδιορίζομεν αὐτὴν διὰ τοῦ ἀκολούθου τύπου ἐν ᾧ Μ παριστᾷ τὸ μῆκος τοῦ κατάπηγος.

$$\Delta = 0{,}24 + (M - 4)\ 0{,}015.$$

Ὁ τύπος οὗτος δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τοὺς μικροτέρους τῶν 4 μέτρων πασσάλους, ἐν οἷς παραδέχονται πάντοτε ὡς ἐλαχίστην διάμετρον 0,24 οἱονδήποτε καὶ ἂν ἦνε τὸ μῆκος αὐτῶν (βλ. εἰς λέξιν **πάσσαλος** τὴν προπαρασκευὴν αὐτῶν· διὰ τὴν ἔμπηξιν τῶν πασσάλων βλ. **πιθήκιον** καὶ **εἰσδύσεως παῦσις**).

Φορτίον ὅπερ κατάπηξ τις δύναται νὰ ὑποβαστάξῃ. Ἡ σχέσις ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἀρνήσεως τοῦ κατάπητος εἰς τὴν περαιτέρω εἴσδυσιν (refus) καὶ τὸ σταθερὸν φορτίον ὅπερ οὗτος δύναται νὰ ὑποβαστάζῃ δὲν προσδιορίζονται θεωρητικῶς· εὐτυχῶς ὑπάρχουσι πρακτικά τινα παραδείγματα.

Τῶν τοιούτων φορτίων προξενούντων τὴν διάρρηξιν παραδέχονται τὸ $^{1}/_{10}$ ὡς μέγιστον φορτίον ἀνὰ τετραγωνικὸν ἑκατοστόμετρον. Πολλοὶ μηχανικοὶ παραδέχονται διὰ τοὺς κατάπηγας ἓν σταθερὸν φορτίον 350 χιλιογράμμων ἀνὰ τετραγωνικὸν ἑκατοστόμετρον ἐφ' ὅλων ἐν γένει τῶν ξύλων.

Εἰς τὸ μέγιστον τοῦτο φορτίον δὲν δυνάμεθα προφανῶς νὰ ὑποβάλλωμεν τὸν κατάπηγα, ἐκτὸς ἐὰν εἰς ἑκάστην περίοδον 30 συνεχῶν κρούσεων (βλ. **εἴσδυσις**, refus) δι' ἑνὸς πασσαλοπήκτου, οὗτινος τὸ βάρος εἶνε τοὐλάχιστον ἴσον πρὸς τὸ τοῦ κατάπηγος, ἡ εἴσδυσις ἦνε ἀπαρατήρητος.

Ἀπόστασις τῶν καταπήγων. Ἡ ἔμπηξις τῶν καταπήγων καθίσταται σχεδὸν ἀδύνατος, ἂν λάβωσιν ὡς ἀπόστασιν τῶν ἀξόνων αὐτῶν 0μ.,75, τούτου ἕνεκα λαμβάνουσιν ὡς τοιαύτην 0μ., 90 ἕως 1μ., 20.

Ἄλλοτε ἐνεπήγνυον αὐτοὺς εἰς ἴσην ἀπ'

Ἡ ξηρὰ **πτελέα** (orme)	διαρρήγνυται	εἰς	πίεσιν	726	χιλιόγραμ.	ἀνὰ	τετραγ.	ἑκατοστόμ.
Ἡ **φηγὸς** (ὀξυά, hêtre)	»	»	»	540	»	»	»	»
Ἡ **δρῦς** ἀρίσ. ποιότ. (chêne)	»	»	»	450	»	»	»	»
Ἡ **δρῦς** κατωτέρ. ποιότητος	»	»	»	300	»	»	»	»
Ἡ **λεύκη** (peuplier)	»	»	»	220	»	»	»	»

ἀλλήλων ἀπόστασιν· τοῦτο θὰ ἦτο ὀρθόν, ἂν καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς πασσαλώσεως ἡ διὰ τὴν εἴσδυσιν παρουσιαζομένη ἄρνησις (refus) ἦτο ἡ αὐτή, διότι ἀφοῦ τὸ φορτίον, ὅπερ κατάπηξ τις δύναται νὰ ὑποβαστάξῃ, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τῆς παρουσιαζομένης ἀρνήσεως, αὕτη δὲ ὡς συνήθως συμβαίνει, μεταβάλλεται εἰς τὰ διάφορα τμήματα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς θεμελιώσεως, ἕπεται ὅτι τῶν ἐξ ἴσου ἀπεχόντων καταπήγων τινὲς θὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὸ ὁμοιομόρφως διανεμημένον φορτίον καὶ θὰ εἰσδύσωσιν ἀκόμη μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου, τινὲς δὲ θὰ ἀνθέξωσιν εἰς τοῦτο.

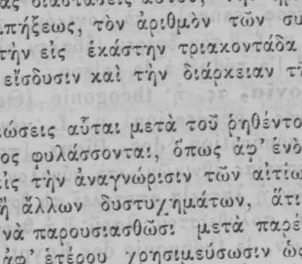
Τούτου ἕνεκα πολλὰ ἔργα μετὰ τὴν κατασκευὴν παρουσιάζουσιν ῥήγματα· ὁμολογουμένως οἱ κατάπηγες ἔπρεπε νὰ ἐμπηγνύωνται κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς συνισταμένης τῶν πιέσεων, ἥτις σχεδὸν πάντοτε εἶνε κεκλιμένη, ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις αὕτη εἶνε λίαν δυσχερής, οὗ ἕνεκεν οἱ κατάπηγες ἐμπήγνυνται κατακορύφως, ἐκτὸς ὅλως ἐξαιρετικῶν περιστάσεων, ἐν αἷς ὑπάρχει μέγας κίνδυνος ὀλισθήσεως, ὅτε οἱ τὴν τελευταίαν σειρὰν ἀποτελοῦντες κατάπηγες ἐμπήγνυνται κεκλιμένως.

Ὁριζοντιογραφίαι. Πρὸ τῆς ἐμπήξεως τῶν καταπήγων πρέπει πάντοτε νὰ σχεδιάζωμεν τὸν χῶρον ἐν ᾧ θὰ γείνῃ ἡ πασσάλωσις, ὑπὸ κλίμακα ἀρκοῦσαν, πρὸς ἔνδειξιν τῆς θέσεως ἣν ἕκαστος τούτων θὰ καθέξῃ.

Διὰ τοῦ σχεδιαγράμματος τούτου θὰ ὁρίσωμεν κατόπιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὴν θέσιν ἑκάστου τούτων διὰ πασσαλίσκων, ὅπως οἱ ἐργάται γνωρίζουσιν ἀκριβῶς εἰς ποῖα σημεῖα θὰ ἐκτελεσθῇ ἡ πασσάλωσις.

Ὁ τὴν πασσάλωσιν ἐπιβλέπων ἐργοδηγός, ὀφείλει νὰ σημειώνῃ τὸν ἀριθμὸν ἑκάστου κατάπηγος, τὰς διαστάσεις αὐτοῦ, τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐμπήξεως, τὸν ἀριθμὸν τῶν συνεχῶν κρούσεων, τὴν εἰς ἑκάστην τριακοντάδα ἀντιστοιχοῦσαν εἴσδυσιν καὶ τὴν διάρκειαν τῆς ἐμπήξεως.

Αἱ σημειώσεις αὗται μετὰ τοῦ ῥηθέντος σχεδιαγράμματος φυλάσσονται, ὅπως ἀφ' ἑνὸς συντελέσωσιν εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν αἰτίων τῶν ῥηγμάτων ἢ ἄλλων δυστυχημάτων, ἅτινα ἐνδεχόμενον νὰ παρουσιασθῶσι μετὰ παρέλευσιν χρόνου καὶ ἀφ' ἑτέρου χρησιμεύσωσιν ὡς πρα-

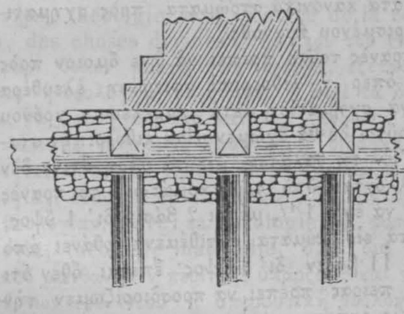

κτικὸς ὁδηγὸς εἰς τοὺς ἐπ' ἀναλόγων ἐδαφῶν ἐργαζομένους μηχανικούς.

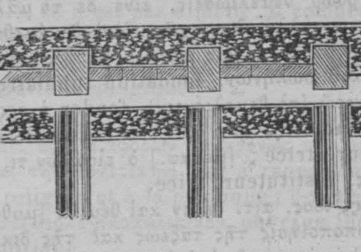
Αἱ κεφαλαὶ τῶν πασσάλων καλύπτονται διὰ στρώματος σκυροδέματος (béton) ἢ δι' ἐσχάρας (grillage)· τὸ πρῶτον σύστημα, ἂν καὶ φαίνεται προτιμότερον, δὲν εἶνε ἐν χρήσει ὅσον τὸ δεύτερον.

Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ διὰ σκυροδέματος (béton) (βλ. ἄνω σχ.) στρώματος πριονίζουσι τὰς κεφαλὰς τῶν καταπήγων εἰς τρόπον ὥστε ἅπαντες ν' ἀπολήγωσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου, καθαρίζουσι δὲ κατόπιν τὸ ἔδαφος πρὸς σχηματισμὸν κανονικῆς τινος ἐπιφανείας εἰς 35 περίπου ἑκατοστόμετρα κάτωθεν τῆς κεφαλῆς τῶν καταπήγων· ἔπειτα ῥίπτουσι τὸ σκυρόδεμα ὅπερ πιέζουσι καλῶς πέριξ τῶν καταπήγων μέχρις ὅτου σχηματίσωσι στρῶμα 90 περίπου ἑκατοστομέτρων πάχους, ὑπερέχοντος δηλαδὴ κατὰ 45 ἑκατοστόμετρα τὸ ὑπὸ τῶν κεφαλῶν τῶν καταπήγων σχηματιζόμενον ἐπίπεδον· ἐπὶ τοῦ στρώματος τούτου τίθεται ἡ τοιχοποιΐα.

Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μετ' ἐσχάρας (grillage) σανιδώματος (plate-forme) θέτουσι κατ' ἀρχὰς μίαν σειρὰν δοκῶν στηριζομένων ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν καταπήγων καὶ δευτέραν καθέτως τῇ πρώτῃ, ὡς δεικνύει τὸ σχῆμα· ἑκάστη

δοκὸς πρέπει νὰ ἔχῃ μῆκος ἀρκετὸν ὥστε νὰ στηρίζηται εἰς 5 τοὐλάχιστον κατάπηγας, ἡ δὲ ἕνωσις δύο τοιούτων πρέπει νὰ γίνηται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κατάπηγος τινός· ἐπὶ τῶν διασταυρουμένων οὕτω δοκῶν τίθεται τὸ σανίδωμα

(plate-forme), πλὴν πολλάκις παραλείπουσιν αὐτό· τὸ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τῆς ἀνωτέρας ἐπιφανείας τῶν δοκῶν ὕψος πληροῦται διὰ τοιχοποιΐας ἢ σκυροδέματος.

Εἰς τὸ τελευταῖον τῶν ἀνωτέρω σχημάτων φαίνεται τὸ σανίδωμα ἔχον πάχος 10 ἑκατοστομέτρων τεθειμένον μεταξὺ τῶν ὑπερκειμένων δοκῶν.

Ὑδραυλικαὶ θεμελιώσεις, fondations hydrauliques. Καλοῦνται οὕτως αἱ ὑπὸ τὴν ἐπι-

φάνειαν τοῦ ὕδατος θεμελιώσεις αἵτινες ἐκτελοῦνται κατὰ διαφόρους τρόπους.

Θεμελίωσις διὰ λιθορριπῆς, fondation en enrochement. Τοιαύτης θεμελιώσεως γίνεται χρῆσις ἐντὸς τῆς θαλάσσης καὶ τῶν μεγάλων ποταμῶν, ὅταν τὸ βάθος ἦνε μέγα καὶ δὲν δύνανται νὰ φθάσωσιν εἰς τὸν πυθμένα δι' ἄλλου συστήματος. Τὸ μόνον μειονέκτημα τῶν θεμελιώσεων τούτων εἶνε ὅτι ἡ ἐντελὴς αὐτῶν κατακάθισις δὲν λαμβάνει χώραν ἢ μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν.

Τοιαύτη τις θεμελίωσις δύναται νὰ τεθῇ καὶ ἐπὶ πασσαλωθέντος ἐδάφους, ἡ ὑπὸ τὸ ὕδωρ δὲ πασσάλωσις ἐκτελεῖται ὡς ἡ ἐκτὸς αὐτοῦ, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι πρέπει ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ παρεμβάλλωμεν ἕνα **ψευδοπάσσαλον** (faux-pieu) μεταξὺ ἑκάστου κατάπηγος καὶ τοῦ πασσαλοπήκτου, ἀφ' ἑτέρου δὲ δέον διὰ μηχανικοῦ πρίονος νὰ κόψωμεν ἅπαντας τοὺς κατάπηγας ὑπὸ τὸ ὕδωρ εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος.

Ἂν δὲ γείνῃ πασσάλωσις, ἡ μόνη προπαρασκευαστικὴ ἐργασία συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἰσοπεδώσωσι διὰ βυθοκόρου τὸν πυθμένα, ἂν οὗτος ἦνε κεκλιμένος, ὅπως ἡ λιθορριπὴ ἔχῃ τὴν βάσιν αὐτῆς ὁριζόντιον. Οἱ λίθοι ῥίπτονται κατόπιν κατὰ κανονικὰ στρώματα πρὸς σχηματισμὸν ὡρισμένου πρανοῦς.

Τὸ πρανὲς τοῦτο πρέπει νὰ ἦνε ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνο ὅπερ ἡ λιθορριπὴ ἀφιεμένη ἐλευθέρα τείνει νὰ σχηματίσῃ μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινός, οὕτω δὲ θὰ ἔχωμεν μίαν λιθορριπὴν σταθεράν. Ἐν τῇ θαλάσσῃ, εἰς τὰ μέρη ἅτινα δὲν προσβάλλονται ὑπὸ τῶν κυμάτων, τὸ πρανὲς δύναται νὰ ἔχῃ 1 $^1/_2$ μέχρι 2 βάσιν δι' 1 ὕψος, διὰ δὲ τὰ εἰς κύματα ἐκτιθέμενα φθάνει ἀπὸ 6 μέχρι 11 βάσιν δι' 1 ὕψος· ἕπεται ὅθεν ὅτι κατόπιν πείρας πρέπει νὰ προσδιορίζωμεν τὴν κλίσιν εἰς ἑκάστην περίπτωσιν.

Εἰς τὰ ἤρεμα ὕδατα αἱ λιθορριπαὶ κρατοῦνται καλῶς μετὰ πρανοῦς 45^0.

Θεμελίωσις διὰ κιβωτίων, fondation par caissons. Τὰ κιβώτια εἶνε ἐν γένει τὸ ἁπλούστερον καὶ οἰκονομικώτερον σύστημα διὰ τὰς ὑπὸ τὸ ὕδωρ θεμελιώσεις, εἶνε δὲ τὸ μᾶλλον ἐν χρήσει, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν δι' αὐτοῦ εἰς μεγάλα βάθη· || **θεμελίωσις διὰ σωλήνων**, fondation tubulaire; || — ἐν ξηρῷ (τὸ θεμελιόνειν), fonder à sec.

θεμελιωτής, οῦ, ὁ, ἡ· ὁ θεμελιώνων τι, fondadeur, trice; [μεταφ.] ὁ εἰσάγων τι, εἰσηγητής, instituteur, trice.

θέμις, ιδος, αἰτ. θέμιν καὶ θέμιδα [μυθολ.] ἡ προσωποποίησις τῆς τάξεως καὶ τῆς δικαιοσύνης, thémis, n. f. ἡ θεὰ τῆς δικαιοσύνης. § θέμις, τὸ τεθέν, ἡ διάταξις, τὸ δίκαιον, ὁ νόμος, τὰ καθεστῶτα, ἤθη καὶ ἔθιμα, ἀρχαία συνήθεια ὡς τὸ Ὁμηρικὸν θέμις ἐστὶ = κατ' ἀρχαίαν συνήθειαν ὅ,τι εἶνε ἐπιτετραμμένον, συγχωρημένον, ὅσιον, δίκαιον, συνεπῶς κατ' ἐπέκτασιν θέμις λέγεται ἡ δικαιοσύνη, justice, n. f. || οἱ λειτουργοὶ τῆς θέμιδος, les ministres de thémis; οἱ δικασταί, les magistrats.

θεμιστοπόλος, ου, ὁ· ὅστις ἐπιστατεῖ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν νόμων, μετέρχεται τὴν δικαιοσύνην, ἀποδίδει τὴν δικαιοσύνην, qui rend la justice; ὅθεν κατ' ἐπέκτασιν νομολόγος, juriste, n. m. νομομαθής, jurisconsulte, n.m. ἢ légiste, n.m.

θεμιτός, ή, όν· licite, adj. ὅσιος, δίκαιος (juste), νόμιμος (légitime) κατὰ τὰ θεῖα καὶ τὰ παρ' ἀνθρώποις δίκαια ἐπιτετραμμένον, συγκεχωρημένον, permis, e (par les lois); ἀντίθ. τῷ ἀθέμιτος· || μεταχειρίζεται πᾶν θεμιτὸν καὶ ἀθέμιτον μέσον, il emploie tous les moyens licites et illicites; [οἰκ.] il fait flèche de tout bois.

θεμιτῶς, [ἐπίρ.] licitement, adv. κατὰ τρόπον θεμιτόν, ἐπιτετραμμένον, d'une manière permise; δικαίως, justement, νομίμως, légitimement.

θεμωνιά, ᾶς, ἡ· [δημ.] σωρός, ἡ στοῖβα τῶν γεννημάτων καὶ τοῦ ἀχύρου· ἐξ οὗ ῥῆμα θεμωνιάζω· βλ. θημωνία· ὁ θημών.

θεό, μόριον αὐξητικὸν τιθέμενον πρὸ διαφόρων λέξεων, ἀνάλογον μὲ τὸ τῶν ἀρχαίων παν ἢ παμ, σημαῖνον τὴν ἐκ θεοῦ προέλευσιν.

θεοβλάβεια, ας, ἡ· ἡ πρὸς τὸν θεὸν εὐλάβεια, θρησκευτικὸς φανατισμός, fanatisme [religieux]; ἡ ὑπερβολικὴ πρὸς τὰ θεῖα εὐλάβεια, dévotion [exagérée].

θεοβλαβής, ής, ές· ὁ πρὸς τὸν θεὸν εὐλαβὴς [ἐν τῇ θρησκείᾳ], φανατικός, fanatique, adj. καθ' ὑπερβολὴν εὐλαβὴς πρὸς τὰ θεῖα, dévot, e.

θεοβλαβῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον θεοβλαβῆ, d'une manière fanatique; φανατικῶς, fanatiquement, adv. dévotement, adv.

θεοβρωμίνη, ης, ἡ· [χημ.] théobromine, n. f. (ἀλκαλοειδές).

θεογνωσία, ας, ἡ· ἡ γνῶσις (τῆς ὑπάρξεως) τοῦ Θεοῦ, connaissance de Dieu. § [μεταφ.] ἡ ὀρθοφροσύνη, ὁ ὀρθὸς λόγος, le bon sens (προφ. sance); τὸ λογικόν, ἡ λογική, raison, n. f. || τὸν ἔφερεν (ἔβαλεν εἰς θεογνωσίαν), il l'a réduit à la raison.

θεογονία, ας, ἡ· théogonie (Θεός, Dieu, καὶ γόνος, génération) n. f. γένεσις τῶν Θεῶν, génération des Dieux [προκειμένου περὶ θρησκείας ἐθνικῶν], τὸ σύνολον τῶν θεοτήτων ὧν ἡ λατρεία ἀποτελεῖ τὸ θρησκευτικὸν σύστημα πολυθεϊστοῦ λαοῦ· || ἡ θεογονία τῶν Αἰγυπτίων, la théogonie des Egyptiens.

θεογονικός, ή, όν· ὁ τῆς θεογονίας, théogonique, adj. ὁ ἀνήκων, ὁ σχετιζόμενος εἰς τὴν θεογονίαν, εἰς μίαν θεογονίαν, qui appartient, qui a rapport à la théogonie, à une théogonie; || δόγμα θεογονικόν, doctrine théogonique.

θεογονιστής, οῦ, ὁ· théogoniste, n. m. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν θεογονίαν, celui qui s'occupe de théogonie.

θεόγυμνος, η, ον· ὁ ἐντελῶς γυμνός, complètement nu; πάγγυμνος, ὁλόγυμνος, tout nu; γυμνὸς ὡς ἡ χεὶρ (ὁ σκώληξ), nu comme la main (comme un ver).

θεοδίδακτος, ος, ον· ὑπὸ Θεοῦ διδαχθείς, enseigné par Dieu.

θεοδικία, ας, ἡ· ἡ δικαία ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κρίσις, jugement de Dieu; théodicée, n. f. σύστημα ἀποδείξεως ἐν ταῖς ποινικαῖς κυρίως δίκαις κατὰ τὸ ἀρχαῖον Γερμανικὸν δίκαιον, πηγάσαν ἐκ τῆς ἄκρας δεισιδαιμονίας τῶν χρόνων ἐκείνων, καθ' οὓς ἐπίστευον ὅτι ὁ Θεὸς προστατεύων πάντοτε τὸ δίκαιον ἤθελε διὰ θαύματος σώζῃ τὸν ἀθῷον ἐκ πάσης δοκιμασίας πρὸς θρίαμβον τοῦ δικαίου. Ἴχνη τῆς θεοδικίας ἀπαντῶμεν καὶ παρ' Ἑβραίοις· ‖ —, théodicée, n. f. μέρος τῆς μεταφυσικῆς ἀφορῶν τὸν Θεὸν καὶ τὴν ὕπαρξίν του, συνώνυμον τῆς φυσικῆς θεολογίας, théologie naturelle ou rationnelle. Οὕτως ἐκλήθησαν γενικῶς αἱ γενόμεναι ὑπὸ πολλῶν φιλοσόφων ἀπόπειραι πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς πίστεως εἰς τὴν Ἀγαθότητα καὶ Πρόνοιαν αὐτοῦ ἐναντίον τῶν κατ' αὐτῶν ἀμφιβολιῶν, αἵτινες ἐπὶ τούτου ἐξηνέχθησαν βασιζόμεναι εἰς τὰς τοῦ κόσμου ἀτελείας καὶ δὴ εἰς τὴν τοῦ πονηροῦ ὕπαρξιν.

θεοδολίδιον, ον, ὁ· καὶ **θεοδολίθιον** théodolite, n. m. [ἀστρον. καὶ γεωδ.] γεωδαιτικὸν ἐργαλεῖον χρήσιμον πρὸς σχεδιαγράφησιν τοῦ ἐδάφους, πρὸς καταμέτρησιν γωνιῶν ἀναγομένων εἰς τὸν ὁρίζοντα, καθὼς καὶ ζενιθιακῶν ἀποστάσεων.

θεοδόλιχος, ὁ· **θεοδόλιχον,** τό· théodolite, n. m. ἐργαλεῖον χρησιμεῦον διὰ τὴν καταμέτρησιν τῶν γωνιῶν εἰς τὰς γεωδαιτικὰς ἐργασίας· (εὐχρηστοτέρα ἡ λέξις θεοδολίδιον).

θεόδοτος, ος, ον· ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δοθείς, donné de Dieu.

θεοήλατος, ος, ον· βλ. θεήλατος,

θεόθεν [ἐπίρ.] ἐκ τοῦ Θεοῦ, de Dieu; ἐξ ὕψους, ἄνωθεν, d'en haut.

θεοκάπηλος, ου, ὁ· ὅστις καπηλεύει τὰ θεῖα (λόγους, κτλ.) qui trafique des choses divines (saintes, τὰ ἅγια)· σιμωνιακός, simoniaque, adj. αἱρετικός, hérétique, adj.

θεοκατάρατος, ος, ον· ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατηραμένος, maudit de Dieu; κατηραμένος, maudit, e; ἄπιστος, ἀσεβής, ἄθεος, impie; μιαρός, ἄπιστος, ἀλιτήριος, scélérat, e.

θεοκράτης, ου, ὁ· théocrate, n. ὀπαδὸς τῆς θεοκρατίας, μέλος μιᾶς θεοκρατίας, membre d'une théocratie; ὁ ἀσκῶν θεοκρατικὴν ἐξουσίαν, celui qui exerce un pouvoir théocratiqne.

θεοκρατία, ας, ἡ· τὸ κράτος, ἡ ἐξουσία τοῦ Θεοῦ, théocratie (Θεός, Dieu, καὶ κράτος, pouvoir) n. f. société où l'autorité, regardée comme émanant de Dieu, est exercée par ses ministres; λέγεται οὕτω πολιτεία ἐν ᾗ θεωρεῖται ὁ Θεὸς ὡς ἄρχων καὶ οἱ νόμοι ὡς διατάγματα τοῦ Θεοῦ, οἱ δὲ ἱερεῖς ὡς κήρυκες καὶ ἑρμηνευταὶ τῶν θείων διαταγμάτων εἶνε οἱ ὁρατοὶ κυβερνῆται. Τὸ ὄνομα ἀπεδόθη πρῶτον εἰς τὴν πολιτείαν τῶν Ἰσραηλιτῶν ὡς ἦτο πρὸ τῶν βασιλέων καὶ ἐπεζητεῖτο καὶ ὕστερον ὑπὸ τῶν ἱερέων.

θεοκρατικός, ή, όν· théocratique, adj. ὁ ἀνήκων, ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν θεοκρατίαν, qui appartient, qui a rapport à la théocratie: l'uniformité est le propre des gouvernements théocratiques. § **θεοκρατικός,** théocrate, adj. π. χ. φιλόσοφος θεοκρατικός, philosophe théocrate.

θεοκρατικῶς, [ἐπίρ.] théocratiquement, adv. κατὰ τρόπον θεοκρατικόν, d'une manière théocratique; ‖ κυβερνᾶσθαι θεοκρατικῶς, être gouverné théocratiquement.

θεοκρατῶ, μέλ. ήσω· théocratiser; ὑποβάλλω εἰς θεοκρατικὴν ἐξουσίαν (ἀρχήν), soumettre à un pouvoir théocratique.

θεόκτιστος, ος καὶ η, ον· ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κτισμένος, καμωμένος, fondé (édifié) par Dieu.

θεοκυβέρνητος, ος, ον· ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κυβερνώμενος (διοικούμενος), gouverné par Dieu.

θεόκωφος, η, ον· ὁ ἐντελῶς κωφός, complétement sourd; sourd comme un pot.

θεόληπτος, ος, ον· ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐμπνεόμενος, inspiré de Dieu.

θεοληψία, ας, ἡ· ἡ θεία ἔμπνευσις, inspiration divine.

θεολογία, ας, ἡ· κυρίως μὲν ἡ περὶ Θεοῦ διδασκαλία, ἀλλὰ γενικώτερον ἡ περὶ θρησκείας ἐπιστήμη, théologie, n. f. science de la religion, des choses divines; ἡ περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν θείων πραγμάτων ἔρευνα, ἐξέτασις, γνῶσις· ἡ θεολογικὴ ἐπιστήμη, ἡ περὶ τὰ δόγματα, τὰ παραγγέλματα καὶ τὴν λατρείαν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας σπουδή· ‖ διδασκαλία θεολογίας, cours de théologie; ‖ σπουδάζω τὴν θεολογίαν, étudier en théologie; ‖ διδάσκομαι τὴν θεολογίαν, faire sa théologie; ‖ φυσικὴ θεολογία, théologie naturelle, ὅ,τι διὰ τοῦ λογικοῦ μανθάνομεν περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τῶν προσόντων τοῦ Θεοῦ· ‖ ὑπερφυσικὴ θεολογία, théologie surnaturelle, ἣν ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως μανθάνομεν· ‖ θετικὴ θεολογία, théologie positive, ἡ γνῶσις τῆς Ἁγίας γραφῆς· ‖ ἠθικὴ θεολογία, théologie morale, ἡ τοὺς περὶ τῶν ἠθῶν θείους νόμους διδάσκουσα. § [μεταφ.] αὐτὸ δὲν θέλει θεολογίαν· δὲν εἶνε μεγάλη θεολογία [φρ.], ce n'est pas difficile [à comprendre; à faire, etc]; ce n'est pas la mer à boire. § —, théologie, n. f. πραγματεία θεολογική, traité théologique.

θεολογικοπολιτικός, ή, όν· théologico-politique, adj. ὁ ἀφορῶν συγχρόνως τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πολιτικήν, qui a rapport à la fois à la religion et à la politique; ‖ πραγματεία (ἔργον) θεολογικοπολιτικόν, ouvrage théologico-politique.

θεολογικός, ή, όν· théologique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν θεολογίαν, qui a rapport à la théologie; ‖ θεολογικὸν ζήτημα, question théologique. § **θεολογικός,** ή, όν· théologal, ale, aux, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν θεολογίαν, qui a rapport à la théologie: arguments théologaux (λέγουσι μᾶλλον théologique); ‖ ἀρετὴ θεολογική, vertu théologale. § τὸ θεολογικὸν ὑπούργημα (ἀξίωμα), théologale, n. f. charge, dignité de théolo-

gal ; || θεολογικὴ σχολή, faculté de théologie.

Θεολογικῶς, [ἐπίρ.] théologiquement, adv. κατὰ τρόπον θεολογικόν, d'une manière théologique ; συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς θεολογίας, selon les principes de la théologie.

Θεολογομανία, ας, ἡ· théologisme, n.m. κατάχρησις τῆς θεολογίας, τῶν θεολογικῶν διδαγμάτων καὶ ἐν γένει κατάχρησις θεολογικῶν συζητήσεων, abus des discussions théologiques.

Θεολόγος, ος, ον· théologien, enne, n. [λέγουσιν ἐνίοτε théologue], ἄτομον γνωρίζον τὴν θεολογίαν, γράφον περὶ θεολογίας, personne qui connait la théologie, qui écrit sur la théologie. § μαθητὴς τῆς θεολογίας, élève en théologie : les théologiens d'un séminaire. § θεολόγος, théologal, n. m. ἱεροδιδάσκαλος, διδάσκαλος θεολογίας παρ' ἐπισκοπικῇ ἢ ἐνοριακῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ἐνίοτε ἱεροκῆρυξ. § ἅγιος Ἰωάννης ὁ θεολόγος, Saint Jean l'Evangéliste.

Θεολογῶ (έω)· καταγίνομαι εἰς τὴν θεολογίαν, s'occuper de théologie ; μανθάνω τὴν θεολογίαν, apprendre la théologie ; ὁμιλῶ, συζητῶ περὶ θεολογικῶν πραγμάτων, parler, raisonner de matières théologiques ; théologiser.

Θεόλωλος, η, ον· [δημ.] βλ. θεότρελλος.

Θεομανής, ής, ές· [ῥίζα θεομανία], théomane, adj. ou théomaniaque, adj. ἄτομον προσβληθὲν ὑπὸ θεομανίας, personne atteinte de théomanie.

Θεομανία, ας, ἡ· théomanie (θεός, dieu, καὶ μανία, manie), n. f. μανία συνισταμένη εἰς τὸ θεωρεῖν ἑαυτὸν Θεὸν ἢ θεόπνευστον, manie qui consiste à se croire Dieu ou inspiré par Dieu.

Θεομαντεία, ας, ἡ· théomancie, n. f. μαντικὴ τέχνη ἐν ᾗ ὁ προφήτης εἶνε θεόπνευστος, ἤτοι τὸ μαντεύειν διὰ θείας δῆθεν ἐμπνεύσεως.

Θεομάντις, εως, ἡ· (ῥίζα μάντις), théomancien, enne ; ἄτομον μετερχόμενον τὴν θεομαντείαν, personne qui pratique la théomancie.

Θεομηνία, ας, ἡ· θεία ὀργή, colère divine ; συμφορὰ δεινή, ὀργὴ Θεοῦ, calamité, n. f. θεία μάστιξ, ὀργὴ Κυρίου, fléau, n. m.

Θεομήτωρ, ορος, ἡ· ἡ μήτηρ τοῦ Θεοῦ, mère de Dieu ; ἡ Θεοτόκος.

Θεομίσητος, ος, ον· ὅστις εἶνε μισητὸς τῷ Θεῷ, haï de Dieu ; ἀντιθ. τῷ θεοφιλής, κατηραμένος, maudit, e.

Θεομπαίκτης, ου, ὁ· [δημ.] ὁ ἐμπαίκτης τῶν θείων, παίζων μὲ τὰ θεῖα, se jouant de choses sacrées ; «ὁ παίζων ἐν οὐ παικτοῖς» ὁ ἄπιστος, ἀσεβής, ἄθεος, impie ; ὁ ἀθρῆσκος, irréligieux, euse ; ὁ μιαρός, ἄπιστος, ἀλιτήριος, scélérat, ate.

Θεονήστικος, η, ον· [δημ.] ὅστις εἶνε ἐντελῶς νῆστις (νηστικός), qui est complètement à jeun ; ὅστις δὲν ἔφαγε τίποτε.

Θεοπάλαβος, η, ον· [δημ.] βλ. θεότρελλος.

Θεόπεμπτος, ος, ον· ὁ ὑπὸ Θεοῦ πεμπόμενος, envoyé par Dieu.

Θεοπνευστία, ας, ἡ· θεία ἔμπνευσις, inspiration divine ; théopneustie, n. f. inspiration divine des Écritures.

Θεόπνευστος, ος, ον· ὁ κατὰ θείαν ἔμπνευσιν γινόμενος, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐμπνευσθείς, inspiré de Dieu.

Θεοποίησις, εως, ἡ· τὸ ποιεῖν Θεόν, déification, n. f. ἀποθέωσις, apothéose, n. f.

Θεοποιῶ (έω), μέλ. ήσω· κάμνω τινὰ Θεόν, déifier ; θεοποιῶ, diviniser καὶ μεταφ. ἐκθειάζω· ὑπερεγκωμιάζω, préconiser καὶ ἐν γένει ἐπαινῶ (ἀνυψῶ) ὑπερβολικῶς, exalter outre mesure.

Θεοπρεπής, ής, ές· τῷ Θεῷ πρέπων, ἁρμόζων, digne d'un Dieu ; πλήρης θείας μεγαλοπρεπείας, plein d'une majesté divine ; θεϊκός, θεῖος, divin, e.

Θεοπρεπῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἄξιον (πρέποντα, ἁρμόζοντα) τῷ Θεῷ, d'une manière digne d'un Dieu ; θεϊκῶς, θείως, divinement, adv.

Θεοπρόβλητος, ος, ον· ὑπὸ τοῦ Θεοῦ προβαλλόμενος, ἐκ Θεοῦ ἐκλεχθείς, proposé par Dieu.

Θεοπτία, ας, ἡ· βλ. αὐτοπτικός.

Θεόρατος, η, ον· [δημ.] βλ. θεώρατος.

Θεορρήμων, ων, ον· γεν. ονος· ὁ περὶ θείων πραγμάτων λέγων (διδάσκων), qui parle des choses divines.

Θεός, οῦ, ὁ· τὸ ὑπέρτατον ὄν, l'être suprême, Dieu, n. m. || ὁ Θεὸς εἶνε μέγας, Dieu est grand ; || ὁ Θεὸς τοῦ παντός, le Dieu de l'univers ; || Θεέ μου ! Ὕψιστε Θεέ ! Θεὲ καὶ Κύριε ! mon Dieu ! bon Dieu ! grand Dieu ! || δόξα τῷ Θεῷ· δόξα σοι ὁ Θεός, Dieu soit loué ; || χάρις τῷ Θεῷ, grâce à Dieu ; Dieu merci ; || ἐλέῳ Θεοῦ, par la grâce de Dieu ; || βασιλεὺς ἐλέῳ Θεοῦ, roi par la clémence de Dieu ; || μὰ τὸν Θεόν ! ma foi ! pardieu ! [καὶ ὡς ὅρκος] sur mon âme ; || πρὸς Θεοῦ· δι' ὄνομα Θεοῦ, au nom de Dieu ; || δι' ἀγάπην Θεοῦ, pour l'amour de Dieu ; || διὰ τὸν Θεόν ! au nom (pour l'amour) de Dieu ; || μάρτυς μου ὁ Θεός, Dieu m'en est témoin ; j'en atteste Dieu = τὸν Θεὸν ἐπιμαρτύρομαι, ἐπικαλοῦμαι διὰ μάρτυρα· || ὁ Θεὸς φυλάξῃ, Dieu m'en garde ; à Dieu ne plaise ; jamais de la vie ; || ἔχει ὁ Θεός, Dieu est grand ! il ne faut point désespérer ; [καὶ κατ' ἄλλ. ἐνν.] au petit bonheur ; à la grâce de Dieu ; || ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του ! que Dieu nous assiste ; || ἂν θέλῃ ὁ Θεός· τοῦ Θεοῦ θέλοντος· τοῦ Θεοῦ εὐδοκοῦντος, s'il plait à Dieu ; avec la grâce de Dieu ; || σὺν Θεῷ· μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, Θεοῦ θέλοντος, Dieu aidant ; || ἕνας Θεὸς ἠξεύρει τί ὑπέφερα, ce que j'ai souffert, Dieu le sait ; || μὰ τὸ ἕνας εἶνε ὁ Θεός, aussi vrai que Dieu existe ; || ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐλεήσῃ, Dieu vous assiste ; || ὁ Θεὸς νὰ μᾶς λυπηθῇ, Dieu ait pitié de nous ; || ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, Dieu veuille ; || ὁ Θεὸς μαζῆ σου, Dieu vous conduise ; || ὁ Θεὸς νὰ σοῦ

τὸ πληρώση, Dieu vous le rende; ‖ ὁ Θεὸς νὰ μὴ τὸ δώση, à Dieu ne plaise; ‖ ἔδωσε ὁ Θεὸς καὶ (νά), le bon Dieu a voulu (a permis) que; ‖ εἰπέ μου εἰς τὸν Θεόν σου, dites-moi en conscience; ‖ φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Θεοῦ, la voix du peuple c'est la voix de Dieu; ‖ τὸν 'πῆρεν ὁ Θεός, Dieu l'a rappelé; Dieu l'a pris [en son paradis]; ‖ ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὰ χέρια σου [φρ.], après Dieu c'est en vous que j'espère. § [ἀστείως ἐπὶ ἀνθρώπου] εἶνε Θεός! il est impayable!

θεοσέβεια, ας, ἡ· τὸ νὰ σέβηταί τις, νὰ φοβῆται τὸν Θεόν, piété, n. f. ἡ εὐσέβεια, dévotion, n. f.

θεοσεβής, ής, ές· ὁ σεβόμενος (φοβούμενος) τὸν Θεόν, pieux, euse; ὁ εὐσεβής, dévot, e; ‖ τὸ θεοσεβὲς=ἡ θεοσέβεια.

θεοσεβῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον θεοσεβῆ, d'une manière pieuse, pieusement, adv.

θεοσημεία, ας, καὶ

θεοσημία, ας, ἡ· τὸ θεῖον σημεῖον, signe divin; ἡ προφητεία, ὁ χρησμός, τὸ θαῦμα, miracle, n. m.

θεοσκότεινος, η, ον· ἔμπλεως σκότους, ὁ πολὺ σκοτεινός, très-obscur; ὁ μαῦρος, μέλας, μελανός, noir, e; ‖ εἶνε θεοσκότεινα, il fait noir (comme dans un four).

θεοσκοτωμένος, η, ον· [δημ.] ἄπιστος, ἀσεβής, impie; μιαρός, ἄπιστος, ἀλιτήριος, scélérat, e; [ὑβρ.] ἀχρεῖος, χρεμανταλᾶς, pendard, e; οὐτιδανός, κακοήθης, φαῦλος, vaurien; ἐλεεινός, κακότυχος, malheureux, euse. § θεοσκοτωμένος [διάλεκτος Ἠπείρου] ἐπὶ κατάρας=ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον νὰ πλήξῃ ὁ Θεός.

θεοσοφία, ας, ἡ· ἡ θεία σοφία, θεία ἐπιστήμη, science divine; τὸ γινώσκειν ἐντελῶς τὰ θεῖα πράγματα, théosophie, n. f., ἐκλήθη οὕτω τὸ περὶ τῶν ἀκαταλήπτων καὶ ὑπὲρ λόγον πραγμάτων σχηματίζειν πεποιθήσεις καὶ ἀποφαίνεσθαι ἐπὶ τῇ βάσει ἀτομικῶν ἐσωτερικῶν δῆθεν ἀποκαλύψεων. Ταυτιζομένη σχεδὸν πρὸς τὴν φιλοσοφίαν κατὰ τὸ ἀντικείμενον, διαφέρει αὐτῆς κατὰ τὴν μέθοδον, βασιζομένης ἐπὶ τῆς εὐτάκτου καὶ λογικῆς διανοήσεως· ἀπὸ δὲ τοῦ μυστικισμοῦ διακρίνεται διὰ τῆς παραστάσεως τῶν ἰσχυρισμῶν της ὑπὸ μορφὴν δῆθεν ἐπιστημονικοῦ συστήματος. Πατρὶς τῆς θεοσοφίας ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἡ Ἀνατολή. Κατὰ δὲ τὴν μεγάλην τῶν πρώτων μ. Χ. αἰώνων πνευματικὴν ἀνακίνησιν, ἡ θεοσοφία εἰσεχώρησεν ἔν τε τῇ θρησκείᾳ καὶ τῇ φιλοσοφίᾳ, ὅτε οὐχὶ δι' ἐπιστημονικῶν ἐπιχειρημάτων, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐσωτερικῶν ἐν ἑκάστοις ὑπὸ τοῦ αὐτομάτου πεποιθήσεων διεξήγοντο αἱ σφοδραὶ ἐκεῖναι συζητήσεις περὶ τῶν θρησκευτικοφιλοσοφικῶν ζητημάτων· διὸ ὅ τε χριστιανικὸς Γνωστικισμὸς καὶ ὁ Νεοπλατωνισμὸς εἶνε οὐσιωδῶς θεοσοφιστικοί.

θεοσοφικός, ή, όν· théosophique, adj. [φιλοσ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν θεοσοφίαν ἢ τοὺς θεοσόφους, qui a rapport à la théosophie ou aux théosophes.

θεοσοφισμός, οῦ, ὁ· théosophisme, n. m. σύστημα, δόγμα θεοσοφικόν, doctrine théosophique; ὀνομασία δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Kant εἰς τὸ σύστημα τῶν φιλοσόφων τῶν φρονούντων ὅτι τὸ πᾶν βλέπουσιν ἐν αὐτῷ τῷ Θεῷ (qui croient voir tout en Dieu), ἤτοι ὅτι ἐν τῷ Θεῷ βλέπομεν, αἰσθανόμεθα καὶ διανοούμεθα.

θεόσοφος, ος, ον· théosophe, n. m. ὀπαδὸς τῆς θεοσοφίας, partisan de la théosophie; ὁ μεμυημένος εἰς τὸ θεοσοφικὸν δόγμα, initié à la doctrine théosophique, καὶ συνεπῶς ὁ διδάσκων αὐτό.

θεοστήρικτος, ος, ον· ὁ ἐπὶ τοῦ Θεοῦ στηριζόμενος, qui s'appuie sur la divinité; ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ στηριζόμενος, appuyé (soutenu) par Dieu.

θεόστραβος, η, ον· ὁ ἐντελῶς τυφλός, complètement aveugle.

θεοστυγής, ής, ές· ὅστις μισεῖται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, haï de Dieu: κατηραμένος, maudit, e.

θεοσφόρος, ὁ· [διάλ. Οἰνόης] ἑωσφόρος.

θεότευκτος, ος, ον· ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ποιηθείς, fait par la divinité; θεῖος, divin, e.

θεότης, ητος, ἡ· divinité, n. f. ἡ οὐσία, φύσις, τὸ εἶναι τοῦ Θεοῦ· [ποιητ. ἐν.] déité, n. f.

θεοτικό, τό· [διάλ. Νάξου] εὐχή, προσευχή· συνηθέστερον εἰς τὸν πληθ. ἐπὶ ἀσθενῶν οὓς διὰ τῶν θεοτικῶν προσπαθοῦσι νὰ καταστήσωσιν ὑγιεῖς.

θεοτικός, ή, όν· ἀπὸ τὸν Θεὸν προερχόμενος, de Dieu; θεῖος, divin, e.

θεοτόκος, ἡ· ἡ τὸν Θεὸν τεκοῦσα, Μαρία ἡ θεοτόκος, ἡ μήτηρ τοῦ Θεοῦ, mère de Dieu.

θεοτούμπης, ὁ· [δημ.] ὑποκριτής, ψευδευλαβής, cafard, e; ταρτοῦφος, ὑποκριτής, tartufe.

θεότρελλος, η, ον· ὁ ἐκμανής, ὁ ἐντελῶς τρελλός, παράφρων, fou achevé; κοινῶς τρελλὸς διὰ δέσιμον, fou à lier; [ἀστείως] écervelé, ée; ὁ κοινῶς λεγόμενος ξεμυαλισμένος.

θεότυφλος, ος, ον· ὁ ἐντελῶς τυφλός, complètement aveugle.

θεοφάνεια, τά· Epiphanie, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Σωτῆρος, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἦτο ἡ τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως, διότι ἐφάνη ἐν σαρκὶ ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον, νῦν δὲ ἡ ἑορτὴ τοῦ βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ, τὰ Φῶτα, jour des Rois.

θεοφιλής, ής, ές· ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀγαπώμενος, aimé de Dieu.

θεόφιλος, ος, ον· théophile, adj. ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεόν.

θεόφοβος, ος, ον· βλ. μισόθεος.

θεοφοβούμενος, η, ον· ὁ τὸν Θεὸν φοβούμενος, qui craint Dieu, συνεπῶς ὁ εὐσεβής, θεοσεβής, pieux, euse.

θεοφόρητος, ος, ον· καὶ

θεοφόρος, ος, ον· ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐμπνευσμένος, inspiré de Dieu, ἤτοι ὁ φέρων ἐν ἑαυτῷ θείαν δύναμιν, ἔμπνευσιν.

θεοφρούρητος, ος, ον· καὶ

θεοφύλακτος, ος, ον· ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ

φρουρούμενος (προφυλαττόμενος), gardé (protégé) de Dieu.

θεοχάρακτος, ος, ον· ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κεχαραγμένος (γεγραμμένος), tracé (écrit) par Dieu § [μεταφ.] γράμματα θεοχάρακτα, des lettres colossales (monstres), ἤτοι πολὺ μεγάλα, κολοσσιαῖα, γιγαντώδη, τερατώδη.

θεόχτιστος, ον· [διάλ. Οἰνόης] = θεόχτιστος, **στερεός**· «θεόχτιστα παλάτια».

θεόψυχα, [ἐπίρ.] [δημ.] ἐν χρήσει ἐπὶ ὅρκου «ὄχι θεόψυχα» = μὰ τὴν ψυχήν μου τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς θέλει κρίνῃ. § θεόψυχα [διάλ. Ἠπείρου] ἤτοι μὲ ψυχὴν φόβον Θεοῦ ἔχουσαν.

θεόω-ῶ, θειόω, θεοποιῶ, ἀποθεόω, ἀποθεόνω, déifier ; diviniser.

θερακωμένος, η, ον· [διάλ. Οἰνόης] = θωρακωμένος, τεθωρακισμένος, ἀνδρειωμένος, γενναῖος.

θερακωτός, ή, ό· [διάλ. Οἰνόης] θωρακωτός, φορῶν θώρακα ἀνδρειωμένος, γενναῖος.

θεράπαινα, ης, ἡ· καὶ

θεραπαινίς, ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ θεράπων, ἡ ὑπηρέτρια, servante, n. f. bonne, n. f. § θεραπαινίς, soubrette, n. f. ἰδίως ἡ ἀκόλουθος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, suivante de comédie ; rôle de soubrette, καὶ συνεπῶς κατ' ἐπέκτασιν ἡ θαλαμηπόλος, femme de chambre.

θεραπεία, ας, ἡ· φροντίς, ἐπιμέλεια, περιποίησις ἀσθενοῦς (ἰδίως), traitement, n. m. ἡ δίαιτα εἰς ἣν ὑποβάλλεται ὁ ἀσθενής, cure, n. f. τὸ θεραπευτικὸν ἀποτέλεσμα, ἤτοι τὸ θεράπευμα, ἡ ἴασις, guérison, n. f. [ἰατρ.] traitement, n. m. ὑπὸ ἰατρικὴν ἔποψιν καλεῖται **θεραπεία** (θεραπευτικὴ ἀγωγή), συνίσταται δὲ εἰς τὸ σύνολον τῶν μέσων καὶ τῶν φαρμάκων ἅτινα ὁ ἰατρὸς μεταχειρίζεται πρὸς θεραπείαν ἀσθενείας τινός, ἢ πρὸς πρόληψιν τοιαύτης, κατ' ἐπέκτασιν δὲ **θεραπεία** (traitement) καλεῖται ἐπίσης τὸ σύνολον τῶν μέσων καὶ φαρμάκων διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ἀσθενειῶν· ‖ ἤλλαξε θεραπείαν, il a changé de traitement ; ‖ ῥιζικὴ θεραπεία, cure radicale ; ‖ μετὰ τὴν θεραπείαν του, après sa guérison ; ‖ ἐπιδεκτικὸς θεραπείας, guérissable ; curable; ‖ ἀνεπίδεκτος θεραπείας, incurable. § **θεραπεία**, médication, n. f. ὁ τρόπος τῆς θεραπείας. § **θεραπεία πληγῆς** (τραύματος), pansement, n.m. ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦτον ἐννοοῦνται πάντα τὰ θεραπευτικὰ μέσα τὰ λαμβανόμενα πρὸς θεραπείαν τῶν τραυμάτων. § remède, n. m. λέγεται κυρίως καὶ μεταφορ. τὸ φάρμακον καὶ ἐν γένει τὰ μέσα (moyens) ἅτινα μεταχειρίζεταί τις πρὸς θεραπείαν· ‖ ἐπίσης μεταφ. ἡ ἀνασκευή, ἐπιδιόρθωσις τινός, réparation, n. f. ‖ δὲν ὑπάρχει θεραπεία, il n'y a point de remède; ‖ [νομικ.] αἴτησις θεραπείας, demande en réparation ; βλ. **αἴτησις**. § γενικῶς λέγεται ἡ φροντίς, ἡ ἐπιμέλεια, ἡ περιποίησις πρός τινα ἢ πρός τι, soins, entretien (ἡ συντήρησις)· ‖ θὰ ἔχετε πᾶσαν θεραπείαν, vous serez très-bien soigné ; vous serez en bonnes mains. § περιληπτικῶς λέγεται ἡ **ἀκολουθία** πρίγκηπος, ἡγεμόνος, κτλ., suite (f.) [d'un prince, d'un roi, etc.] οἱ ἀκόλουθοι, la maison ; οἱ θεράποντες, les gens. § [ἰατρ.] thérapie, n. f. ἡ θεραπευτική, thérapeutique, n. f. βλ. λέξιν.

θεραπεύκομαι (θεραπεύομαι) [διάλ. Οἰν.] καλοπερνῶ καλοτρέφομαι.

θεράπευμα, ατος, τό· ἡ ἴασις, guérison, n. f. (Ἀριστ. ἠθ. 10, 10).

θεραπευσία, ας, ἡ· curabilité (ῥίζα θεραπεύσιμος, curable) n. f. χαρακτὴρ ἀσθενείας ἐπιδεκτικῆς θεραπείας, caractère d'une maladie susceptible de guérison.

θεραπεύσιμος, ος, ον· **θεραπευτός**, ὅστις δύναται νὰ θεραπευθῇ, νὰ ἰαθῇ, ἰάσιμος, guérissable, adv. curable (ἐκ τοῦ λατ. curare, guérir) adj. qui peut être guéri ; ‖ ἀσθένεια θεραπεύσιμος, maladie curable.

θεραπευτήριον, ου, τό· τὸ μέρος ἔνθα θεραπεύονται οἱ ἀσθενεῖς, maison de santé (ἰδίως ἰδιωτικὸν νοσοκομεῖον ἐπὶ πληρωμῇ, **νοσηλευτήριον**), καὶ ἐν γένει ἡ **κλινική**, clinique, n. f. ‖ θεραπευτήριον εἰς τοὺς στρατῶνας, σχολεῖα, πλοῖα, καὶ μεγάλα καταστήματα ἔνθα διαιτῶνται πολλοὶ ὁμοῦ, λέγεται infirmerie, n. f. ‖ νοσηλευόμενος ἐν τῷ θεραπευτηρίῳ, malade à l'infirmerie ; ‖ τὸ νοσηλευτήριον, infirmeries. n. f. ἤτοι τὸ οἴκημα ἢ δωμάτιον ἐν ᾧ νοσηλεύονται ἀσθενεῖς· βλ. καὶ φορητὸν νοσοκομεῖον· ‖ θεραπευτήριον (ἰδίως τῶν φθισικῶν) εἰς ὀρεινὰ μέρη, senatorium, n. f. **σενατόριον**).

θεραπευτήριος, α, ον· ὁ θεραπευτικός.

θεραπευτής, οῦ, ὁ· βλ. θεραπευτικός, thérapeutiste.

θεραπευτική, ῆς, ἡ· [ἰατρ.] thérapeutique, adj. καλεῖται ἡ διδασκαλία περὶ τῆς ἐν γένει ἰατρικῆς ἐνεργείας ἀπέναντι τοῦ ἀσθενοῦς (προφυλάξεως, ἀνακουφίσεως, ἰάσεως). Καὶ καθ' ὅσον μὲν πραγματεύεται περὶ τῶν γενικῶν θεραπευτικῶν μεθόδων καλεῖται γενικὴ θεραπευτική, καθ' ὅσον δὲ διδάσκει περὶ τῶν θεραπευτικῶν μέσων τῶν ἐφαρμοστέων ἰδίᾳ εἰς ἑκάστην νόσον καλεῖται εἰδικὴ θεραπευτική· βλ. καὶ **θεραπεία.**

θεραπευτικός, ή, όν· ὁ ἐπιφέρων θεραπείαν, curatif, ive thérapeutique, adj. ‖ **θεραπευτικός**, ή, ον· ἰαματικός, médicamenteux, euse, adj. ‖ θεραπευτικὰ μέσα, moyens thérapeutiques. § [οὐσ. θηλ.] βλ. **θεραπευτική.** § **θεραπευτικὸς** ἢ **θεραπευτής**, thérapeutiste, n. m. ὁ εἰδικῶς εἰς τὴν θεραπευτικὴν ἐπιδιδόμενος ἰατρός, celui qui se livre spécialement à la thérapeutique ; un bon thérapeutiste.

θεραπευτικῶς, [ἐπίρ.] thérapeutiquement, adv. ὑπὸ ἔποψιν θεραπείας τοῦ ἀσθενοῦς, au point de vue de la guérison du malade.

θεραπευτός, ή, όν· ὁ **θεραπεύσιμος**· ἀντίθετον τοῦ **ἀθεράπευτος.**

θεραπεύω, μέλ. εύσω, (βλ. **θεραπεία**), φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι ἀσθένειαν, ἀσθενῆ, traiter [une maladie ; un malade] ; ἰατρεύω, guérir ; ‖ ὁ ἰατρὸς ὅστις τὸν θεραπεύει, le médecin qui le traite ; ‖ τὸν ἐθεράπευσεν ἐντελῶς il l'a complètement guéri ; ‖ θὰ θεραπευθῇ, il guérira. § θεραπεύω τραῦμα, panser une plaie, βλ. **θεραπεία πληγῆς**· εὐ-

ρίσκω θεραπείαν, μεταχειρίζομαι θεραπευτικὰ μέσα ἢ φάρμακα, remédier ; [μεταφ.] ἐπισκευάζω, ἀνασκευάζω, ἐπιδιορθώνω réparer ; || ὅπως θεραπεύσῃ τὸ κακόν, pour remédier au mal, || φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι τινὰ ἤ τι, soigner; καταγίνομαι εἴς τι, καλλιεργῶ, cultiver; περιποιοῦμαι, κολακεύω, courtiser ; faire sa cour ; || θεραπεύει τὰς Μούσας, il cultive les muses (les lettres) ; || οἱ θεραπεύοντες τοὺς ἰσχυρούς, ceux qui courtisent les grands. § προξενῶ εὐχαρίστησιν, εὐαρεστῶ, contenter ; satisfaire ; || διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὰς ὀρέξεις του, pour contenter ses appétits.

θεραπίνα, ἡ· [δημ.]· βλ. **κέστρα** ὀδοντωτή, καὶ ἐπικοπίς.

θεράπων, οντος, ὁ· δοῦλος, ὁ ὑπηρέτης, serviteur, n.m. [πληθ.] οἱ θεράποντες, les gens; || οἱ αὐλικοὶ θεράποντες, les domestiques de la cour; || [μετφ. ἐν τέλει ἐπιστολῆς] ταπεινότατος ὑμῶν θεράπων, votre très humble serviteur.

θεριάγκαθον, τό· [δημ.] καὶ κατ' εὐφημισμὸν **καλαγκάθι,** ἢ τριγυρίστρα κακοήθης, panaris, n. m. (παρωνυχία).

θεριακή, ῆς, ἡ· βλ. θηριακή.

θεριακωμένος, η, ον· [δημ.] ὁ θεώρατος, ὑψηλόσωμος, μεγαλόσωμος, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, de grande taille ; ὑψηλός, μέγας, grand, e ; χαλῆς προελεύσεως, de belle venue. § [διάλ. Καρπάθου]=ἀνδρεῖος.

θεριεύω, μέλ. εύσω· [δημ.] καθίσταμαι πολὺ μεγάλος, devenir très-grand ; μεγεθύνομαι πολύ, grandir beaucoup. § [ἐπὶ δένδρων, φυτῶν, κτλ.] καθίσταμαι πυκνόφυλλος, devenir bien touffu ; ἀναπτύσσομαι εἰς τὸ ξυλῶδες μέρος, pousser trop de bois ; χονδραίνω, grossir.

θερίζω, μέλ. ίσω· συνάγω τοὺς χαλοχαιρινοὺς (δημητριακοὺς) καρποὺς (κριθήν, σῖτον, χόρτον καὶ τὰ παρόμοια), δρέπω, moissonner; δρέπω (διὰ τοῦ δρεπάνου), faucher (βλ. **θέρισμα**) ; || — ἀγρόν, moissonner un champ ; || [μεταφ.] ὁ θάνατος ἐθέρισε χιλιάδας ἀνθρώπων, la mort a moissonné (fauché) des milliers d'hommes ; || [συνεκδ.] θερίζω δάφνας, moissonner (cueillir) des lauriers. § προξενῶ φόβον (ἀγωνίαν, ἀδημονίαν), causer des transes ; βασανίζω, tourmenter ; || ἡ εἴδησις αὐτὴ μ' ἐθέρισε, cette nouvelle m'a transi ; || μ' ἐθέρισεν ἡ πεῖνα, je meurs de faim. § **θερίζω,** θέρισεν ; ὁ ἑλληνικὸς λαὸς λέγει **«ἡ πάλα θερίζει»** καὶ ἐννοεῖ τὸ γαλλικὸν raser, ὅθεν καὶ **θερίζον πῦρ,** feu rasant ; βλ· **πρόσγειος.**

θερίν, τό· [διάλ. Οἰνόης] 1) **θηρίον·** 2) προσωνυμία γενναίων, τολμηρῶν ἀνδρῶν.

θερῖνα, ἡ· [διάλ. Οἰνόης] (ἰχθ.] ἡ ἀθερίνη, ἀθερῖνα.

θερινός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ θέρος, d'été. § [βοτ.] estival. § [ναυτ.] θερινὰ ἱστία, voiles de beau temps ; βλ. καὶ **ἱστία.**

θεριό, τό· [δημ.] (τὸ ἄγριον) θηρίον, bête féroce ; [συνεκδ.] τέρας, monstre, n. m. καὶ πᾶν τὸ μέγα, μεγάλο· || φοβᾶται ὁ Γιάννης τὸ θεριὸ καὶ τὸ θεριὸ τὸν Γιάννη [παροιμ.], l'ours a peur du passant et le passant de l'ours.

θέρισις, εως, ἡ· καὶ

θέρισμα, τό· καὶ

θερισμός, οῦ, ὁ· ἡ θέρισις, τὸ θέρος, moisson, n. f. ἐπίσης ἡ πρᾶξις τοῦ θερίζειν, action de moissonner, moissonnage, n.m. action de faucher, fauchage, n. m. Ὁ χόρτος (herbe) τῶν λειμώνων θερίζεται διὰ τῆς δρεπάνης. Αἱ πρὸς δρέψιν ὧραι κατάλληλοι εἰσὶν αἱ πρωϊναὶ καὶ αἱ ἑσπεριναί. Ὑπάρχουσι δὲ πρὸς τοῦτο μηχαναὶ ἐκτελοῦσαι ταχέως καὶ συσσωρεύουσαι δεόντως τὸν χόρτον. Δρεπανισθέντος τοῦ χόρτου ἀνάγκη νὰ μοιρασθῶσιν αἱ σειραὶ ὅπως ἐκ πάντων τῶν μερῶν ὁ ἥλιος στεγνώσῃ αὐτόν, ἀφοῦ δὲ ξηρανθῇ συνάγεται εἰς σωροὺς πρῶτον μικροὺς γινομένους ἐξ ἑκάστης ταινίας ἢ σειρᾶς· ἡ ἐργασία αὕτη γίνεται διὰ τοῦ δικράνου ὑπὸ ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν· τοὺς μικροὺς σωροὺς ἑνοῦσιν εἰς μεγαλειτέρους καὶ ἀκολούθως πάντα τὸν ξηρὸν χόρτον (foin) εἰς θημωνίας ἢ εἰς δέματα βάρους 80 ἢ 10 ὀκάδων, ἂν δὲν ἦνε δυνατὸν νὰ κατασκευασθῇ θημωνία.

θεριστῆρι, τό· καὶ

θεριστήριον, ου, τό· ὄργανον ἀνῆκον εἰς θερισμόν, τὸ **δρέπανον,** faux, n. f. δρεπάνιον, δρεπανάκι, faucille, n. f.

θεριστής, οῦ, ὁ· (βλ. καὶ **ἀμαλλοδέτης**), ὁ θερίζων, ὁ διὰ τοῦ δρεπάνου θερίζων ἐργάτης (ἐργάτις), moissonneur, euse ; faucheur, euse. § —, [mois] de Juin, ὁ μὴν Ἰούνιος καθ' ὃν θερίζονται τὰ σιτηρᾶ.

θεριστικός, ή, όν· ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς θερισμόν, de moisson ; de fauchage ; || θεριστικαὶ μηχαναί, moissonneuses (faucheuses) mécaniques. § θεριστικὴ βολή, βλ. **πρόσγειος.**

θερμαγωγός, ός, όν· ὁ φέρων, ἄγων που τὴν θερμότητα, qui porte, qui conduit la chaleur ; ἀγωγὸς θερμότητος, conducteur de chaleur ; calorifère, n. m. || — σωλήν, tube calorifère ; || θερμαγωγοὶ σωλῆνες, tuyaux calorifères. § [ἄρσεν. ούσ.] **θερμαγωγός,** ὁ· ἢ **θερμοφόρον,** calorifère, n. m. σωλὴν ἢ δοχεῖον ἐν ᾧ κυκλοφορεῖ ἀτμὸς ἐρχόμενος ἐξ ἀτμολέβητος, πρὸς θέρμανσιν πλοίων, οἰκοδομῶν, κτλ. § [οὐδ. οὐσ.] [φυσ.] θερμαγωγόν, τό· calorifère, n. m. καλεῖται οὕτω ἡ ἰδιότης τῶν σωμάτων νὰ μεταδίδωσι τὴν θερμότητα ἀπὸ μορίου εἰς μόριον καὶ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ σώματος καὶ ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἕτερον σῶμα· π. χ. ἐὰν θέσωμεν εἰς τὸ πῦρ τὸ ἓν μόνον ἄκρον σιδηρᾶς ῥάβδου, βλέπομεν μετά τινας στιγμὰς ὅτι καὶ τὸ ἕτερον ἄκρον εἶνε πολὺ θερμόν, καὶ ἐὰν εἰς τὴν ῥάβδον ταύτην ἀκουμβήσωμεν καὶ ἑτέραν χαλκίνην π. χ. θὰ ἴδωμεν ὅτι καὶ αὕτη ἐντὸς ὀλίγου θὰ θερμανθῇ καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν τοῦθ' ὅπερ δηλοῖ ὅτι τὰ σώματα εἶνε θερμαγωγά, ἀλλὰ οὐχὶ πάντα κατὰ τὸν αὐτὸν βαθμόν.

θέρμαι, αἱ· βλ. **θέρμη.**

θερμαίνω, μέλ. ανῶ, θὰ θερμάνω (ζεσταίνω), chauffer ; échauffer ; réchauffer ; || θερμαίνω ὕδωρ, chauffer de l'eau; || διὰ νὰ θερ-

μάνῃ τὰς χεῖράς του, pour se chauffer les mains; || ὁ οἶνος εἶχε θερμάνει τὰς κεφαλάς των, le vin avait échauffé leurs têtes; || τὸν ἐθέρμανεν εἰς τοὺς κόλπους του, il l'a réchauffé dans son sein; || ἐθέρμανε τὸν ζῆλόν του, il a réchauffé son zèle; θερμαίνομαι=ἔχω πυρετόν, πυρέσσω. § [ναυτ.] θερμαίνω (τὴν μηχανήν), échauffer (la machine), σημαίνει ὅτι πρὸ τῆς λειτουργίας τῆς μηχανῆς θερμαίνομεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τῆς κυκλοφορίας μικρᾶς ποσότητος ἀτμοῦ, τὰ διάφορα τεμάχια αὐτῆς, τὰ ἐν συναφείᾳ μετὰ τοῦ ἀτμοῦ εὑρισκόμενα κατὰ τὴν λειτουργίαν, ὅπως μὴ ἐν ἀρχῇ ταύτης ὦσιν ἐντελῶς ψυχρὰ καὶ ἐξυδατώσωσι τὸν ἀτμόν· || **θερμαίνομαι**, s'échauffer, ἐπὶ μηχανῆς τινός· τεμάχιόν τι τῆς μηχανῆς θερμαίνεται, une pièce de la machine s'échauffe; τοῦτο προέρχεται ἕνεκεν ὑπερβολικῆς τριβῆς ἢ ἀνεπαρκοῦς λιπάνσεως· || τὸ θερμαινόμενον μέρος chauffe, n.f. || ἡ θερμαινομένη ἐπιφάνεια ἀντικειμένου τινός, surface de chauffe; βλ. **θερμαινόμενος**.

Θερμαινόμενος, η, ον (θερμαίνομαι), ἡ θέρμανσις, chauffe, n. f. **θερμαινομένη ἐπιφάνεια**, surface de chauffe; χαλεῖται οὕτως ἡ ὁλικὴ **ἐπιφάνεια** ἡ ἀπαρτιζομένη ἐκ τῶν διαφόρων ἐσωτερικῶν ἐπιφανειῶν ἀτμολέβητος, τῶν ἐκτιθεμένων εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ πυρός, καὶ δι' ἧς μεταδίδεται ἡ θερμότης εἰς τὸ ὕδωρ· καὶ ἡ μὲν ἐκτεθειμένη ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ἐπαφὴν τῆς φλογὸς (οὐρανός, πλευραί, κλίβανοι καὶ φλογοθάλαμοι) χαλεῖται ἄμεσος **θερμαινομένη ἐπιφάνεια** (surface de chauffe directe), ἡ δὲ θερμαινομένη τῇ ἐπενεργείᾳ τῶν θερμῶν ἀερίων (αὐλοδέσμη, καπνοθάλαμος, αὐχὴν) χαλεῖται ἔμμεσος **θερμαινομένη ἐπιφάνεια** (surface de chauffe indirecte).

Θερμαισθησία, ας, ἡ· thermesthésie ἢ **θερμο-αισθησία**, thermo-esthésie (ἐκ τοῦ ἑλλ. θέρμη, chaleur, καὶ αἰσθητικότης, sensibilité), n. f. εὐαισθησία εἰς τὰς μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας ἧς ἡ ἀναζήτησις εἶνε λίαν οὐσιώδης διά τινας νευρικὰς παθήσεις.

Θερμαισθητικός, ή, όν· thermesthésique (tèr-mèss, zik) adj. λέγεται περὶ τῶν χωρίων (μερῶν) τοῦ σώματος (régions de corps) ἅτινα εἰσὶν ἰδιαιτέρως εὐαίσθητα εἰς τὰς παραλλαγὰς τῆς θερμοκρασίας ἢ ἀκριβέστερον εἰς τὰς μεταβολὰς τῆς θερμαντικῆς ἀκτινοβολίας. Τὰ μᾶλλον θερμαντικὰ χωρία εἶνε: οἱ δάκτυλοι, οἱ βραχίονες, αἱ παρειαί, κατόπιν ἔρχονται οἱ κρόταφοι, ἡ παλάμη (τῆς χειρός), ὁ πούς, τὸ στῆθος, ὁ μηρός, ἡ κνήμη, καὶ τέλος ἡ ῥάχις).

Θέρμανσις, εως, ἡ· chauffage, n. m. (καὶ γενικῶς chauffe, n. f.) ἡ χρησιμοποίησις τῆς διὰ τῆς κατακαύσεως παραγομένης θερμότητος διὰ τὰς διαφόρους τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκας, ἤτοι τὸ θερμαίνειν τι, κοινῶς τὸ ζέσταμα, ἡ ζεστασία· || —, chauffage, n.m. λέγεται ἐπίσης ἡ τοῦ ἀέρος ἐν καιρῷ ψύχους θέρμανσις ἐντὸς τῶν οἰκοδομημάτων καὶ ἐν γένει τῶν κατῳκουμένων μερῶν, οἷον πλοίων, κτλ. || — διὰ θερμοῦ ἀέρος, chauffage à air chaud, λέγεται κατ' ἐπέκτασιν, calorifère à air; || **θέρμανσις**, échauffement καὶ réchauffement, n. m. [διδ.] caléfaction; || ξύλα διὰ θέρμανσιν, bois de chauffage; || ἡ θέρμανσις μηχανῆς, le chauffage d'une machine; βλ. **θερμασία**. § [ἀτμομ.] **θέρμανσις**, εως, ἡ· chauffe, n. f. ou chauffée, n. f. χαλεῖται οὕτως ἡ ἐνέργεια ἡ ἐνασκουμένη ἐπὶ ἀτμολέβητος ἐκ τοῦ πυρός· || ἡμέραι ἢ ὧραι θερμάνσεως, jours ou heures de chauffe, χαλεῖται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν ἢ ὡρῶν καθ' ἃς ἀτμολέβης τις εὑρίσκεται ἐν ἐνεργείᾳ πρὸς λειτουργίαν τῆς μηχανῆς.

Θερμαντήρ, ῆρος, ὁ· chaudron, n. f. ἐκαλεῖτο οὕτως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων λεβήτιον (κοινῶς καζάνι) ἐν ᾧ ἐθερμαίνετό τι.

Θερμαντήριον, ου, τό· chaufferie, n. f. μέρος τῶν σιδηρουργείων, ὅπου ὁ σίδηρος ἀναθερμαίνεται ὅταν σφυρηλατούμενος ψυχρανθῇ.

Θερμαντικομετρία, ας, ἡ· ἢ **θαλπομετρία**, ας, ἡ· calorimétrie, n.f. μέρος τῆς φυσικῆς πραγματευόμενον τὴν καταμέτρησιν τοῦ ὑπάρχοντος θερμογόνου εἰς τὰ σώματα, ἤτοι ἡ μέτρησις τῶν ποσῶν τῆς θερμότητος ἅτινα ἐμφανίζονται κατὰ τὰ διάφορα φαινόμενα τῆς θερμάνσεως ἢ ψύξεως τῶν σωμάτων (μεταβολαὶ θερμοκρασίας, τῆξις, πῆξις, ἐξαέρωσις, διαστολή, χημικὰ φαινόμενα, κτλ.). Κατὰ ταύτην ὡς μονὰς λαμβάνεται ἡ εἰδικὴ θερμότης τοῦ ὕδατος ἤτοι τὸ ποσὸν θερμότητος τὸ ἀπαιτούμενον ἵνα ὑψωθῇ 1χγρ. ὕδατος ἀπὸ 0^0 εἰς 1^0, ὅπερ χαλεῖται θερμαντικὴ μονὰς (calorie) διὰ ταύτης δὲ παραβάλλομεν πάντα τὰ εἰς σῶμά τι παρεχόμενα ἢ ἀπ' αὐτοῦ ἀφαιρούμενα ποσὰ θερμότητος.

Θερμαντικόμετρον, ου, τό· calorimètre, n. m. ὄργανον διὰ τὴν καταμέτρησιν τῆς εἰδικῆς θερμότητος τῶν σωμάτων.

Θερμαντικόν, τό· calorique, n. m. ἡ ἄϋλος δύναμις ἡ παράγουσα τὴν θερμότητα.

Θερμαντικός, ή, όν· ὁ θερμαίνων, παράγων θερμότητα, échauffant, e; [διδ.] calorifique; βλ. **θερμογόνος**. § θερμαντικὴ μονάς· βλ. **θερμότητος** μονάς, calorie, n. f. § θερμαντικόν, πυρωτικόν, échauffant, n. m. λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν τροφῶν αἵτινες θεωροῦνται ὡς ἐναργῶς ἐπηρεάζουσαι τὸν ὀργανισμόν, ἐπιταχύνουσαι τὸν σφιγμὸν καὶ ἀνυψοῦσαι τὴν ζωϊκὴν θερμοκρασίαν.

Θερμαντικότης, ητος, ἡ· ἡ θερμαντικὴ δύναμις (ἰδιότης), force (propriété) calorifique; caloricité, n. f. || calorique, n. m. ἡ θερμογόνος δύναμις, ἤτοι ἡ ἄϋλος δύναμις ἡ παράγουσα τὴν θερμότητα. § **θερμαντικότης**, calorification, n. f. ἡ παραγωγὴ θερμότητος εἰς τὰ σώματα.

Θερμασία, ας, ἡ· γενικῶς λέγεται ἡ θερμότης, chaleur, n. f. ἡ θερμοκρασία [τοῦ σώματος], température [du corps]. § chauffage [d'une machine], ἡ θέρμανσις, ἡ ἐργασία τοῦ θερμαστοῦ, ἤτοι ὁ τρόπος τῆς διευθύνσεως καὶ διατάξεως τῶν πυρῶν ἀτμολέβητος. § [δημ.] **θερμασιά**, accès de fièvre, ὁ πυρετὸς ὅστις εἰσβάλλει εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἡ θέρμη.

Θερμασοβότανον, [δημ.] βλ. **θερμόχορτον**.

θερμαστής, οῦ, ὁ· chauffeur, n.m. κοινῶς καμινάπτης· ἐργάτης ἐπιτετραμμένος τὴν συντήρησιν τοῦ πυρὸς τῶν ἀτμομηχανῶν, καμίνων, κτλ.

θέρμαστρα, ἡ, καὶ μεταγενέστερον

θερμάστρα, ας, ἡ· poêle, n. m. παρασκεύασμά τι τιθέμενον ἐντὸς τῶν δωματίων πρὸς θέρμανσιν αὐτῶν. Αἱ θερμάστραι εἶνε ἐξ ὀπτῆς γῆς ἢ μεταλλικαί, σύγκεινται δὲ ἐξ ἑνὸς περικαλύμματος εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ὁ σωλὴν ὁ τιθέμενος ἐν τῇ καπνοδόχῃ, εἰς δὲ τὸ κάτω, ἡ ἐσχάρα ἐφ' ἧς τίθεται ἡ καύσιμος ὕλη. Ὁλόκληρον τοῦτο τὸ παρασκεύασμα θερμαίνεται ὑπὸ τῆς καυσίμου ὕλης, (ξύλων, ἀνθράκων, φωταερίου, ἠλεκτρισμοῦ), συνεπῶς καὶ ὁ ἀὴρ τοῦ δωματίου ὡς ἐρχόμενος διηνεκῶς εἰς ἐπαφὴν μετ' αὐτοῦ. Αἱ θερμάστραι θερμαίνουσι περισσότερον ἢ αἱ κοιναὶ ἑστίαι (cheminée, τζάκι), γίνεται δὲ εἰς τὰς πρώτας μικροτέρα ἀπώλεια τῆς θερμότητος ἢ εἰς τὰς δευτέρας, καθότι εἰς τὰς τελευταίας ἡ ὀπὴ τῆς καπνοδόχου δι' ἧς δύναται νὰ διέλθῃ ὁ ἀὴρ εἶνε πολὺ μεγαλειτέρα, ὅσον ὅμως ἀφορᾷ τὴν ὑγείαν τῶν ἐνοικούντων αἱ θερμάστραι εἶνε ὀλιγώτερον ὑγιειναὶ ἢ αἱ κοιναὶ ἑστίαι· ‖ θερμάστρα πηλίνη, ἐξ ὀπτῆς γῆς) ὀστρακίνη, ἀπὸ χρατερώματος, ἀπὸ χωνεύματος, ἀπὸ πεταλείου, poêle en terre, (cuite), en faïence, en bronze, en fonte, en tôle ; ‖ ἐπένδυσις θερμαστρῶν, βλ. ἐπένδυσις· ‖ — μανδυοφόρος, poêle à double enveloppe; ‖ — αεχυκλοφορική, poêle à circulation d'air; ‖ — ἀεριστική, poêle ventilateur; ‖ — ῥυθμιστική, poêle regulateur ; ‖ — ἑστιόμορφος, poêle mixte.

θερμαστρίς, ίδος, ἡ· bouillete, n. f. § **θερμαστρὶς καὶ θερμαυστρίς,** ίδος, ἡ· tenaille (tenaille de forge, ou tenaille d'ouvrier en fer ; ἡ δι' ἧς τὰ πεπυρωμένα μέταλλα κρατοῦνται, ἤτοι ἡ πυράγρα τοῦ σιδηρέως, κοινῶς ἡ **τσιμπίδα** ἢ μασιὰ διὰ τῆς ὁποίας θέτουσι τὰ σιδηρᾶ τεμάχια ἐπὶ τοῦ πυρός, καθὼς καὶ διὰ νὰ τὰ συγκρατῶσιν ἐπὶ τοῦ ἄκμονος ὅταν τὰ σφυρηλατῶσι· ‖ εὐθεῖα θερμαστρίς, tenaille de forge droite ; ‖ κορακιωτὴ θερμαστρίς, tenaille de forge à crochet ; ‖ — βλήτρων, tenaille de forge à boulons ; ‖ — δεσμῶν, tenaille de forge à poser les liens; ‖ — σφαιρόλαβος, tenaille à boulet, ἐκ τοῦ σφαῖρα, λαμβάνω· ‖ — ὁλκωτή, tenaille à coulisse ; ‖ — διπλῆ, tenaille double ; ‖ θερμαστρίδες ἀγκυρίδων, tenailles pour crampons ; ‖ — ἐπισφυρηλατική, tenaille à rabattre.

θέρμη, ης, ἡ· ἡ ζέστη, ὁ πυρετός, fièvre, n. f. ‖ ἔχει θέρμην, il a la fièvre. § ἡ ζέστη, ὁ καύσων, chaleur, n. f. [κατ' ἐπέκτ.] τὸ πῦρ, feu ; ‖ [μεταφ.] ἡ θέρμη τῆς συζητήσεως, la chaleur de la discussion. § [πληθ.] **θέρμαι,** αἱ· thermes, n. f. pl. γενικώτερον μὲν καλοῦνται αἱ θερμαὶ ἰαματικαὶ πηγαί, sources thermales (τὰ θερμὰ ἰαματικὰ ὕδατα, eaux médicinales chaudes), καὶ τὰ θερμὰ λουτρά, bains chauds, ἀλλ' ἰδίως ἡ λέξις καθιερώθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὰ μεγάλα δημόσια καταστήματα, ἅτινα ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου ἀντικατέστησαν τὰ πρότερον βαλανεῖα θερμῶν ἢ ψυχρῶν λουτρῶν· ‖ αἱ θέρμαι τοῦ Σύλλα (ἐν Αἰδηψῷ), thermes de Sylla ; ‖ αἱ θέρμαι τῆς πόλεως Luchon, les thermes de Luchon.

θερμηλεκτρισμός, οῦ, ὁ· βλ. θερμοηλεκτρισμός.

θερμιατρεία, ας, ἡ· thermiatrie (tèr, trí, θέρμη, thermes καὶ ἰατρεία, médecine, guérison), n. f. [ἰατρ.] μέρος τῆς θεραπευτικῆς ἔχον ὡς ἀντικείμενον τὰς θέρμας.

θερμιδώρ, ὁ· thermidor (ther, ἐκ τοῦ ἑλλ. θερμός, chaleur, καὶ δῶρον, don), n. m. ἐκλήθη ἐν τῷ κατὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν θεσπισθέντι νέῳ ἡμερολογίῳ ὁ ἐνδέκατος μὴν ἀπὸ 8/19 Ἰουλίου μέχρι 7/18 Αὐγούστου ὡς θερμότατος. Περίφημος κατέστη ἡ 9 τοῦ μηνὸς τούτου τοῦ II (δευτέρου) ἔτους (6/27 Ἰουλίου 1794) καθ' ἣν ἔπεσεν ἡ τρομοκρατία τοῦ Ῥοβεσπιέρου· ‖ [ἐπιθετ.] χαρακτὴρ θερμίδωρος, style thermidor, σημαίνει ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ ἐπιτετηδευμένον τρόπον ἀνοικοδομήσεως, κατ' ἀπομίμησιν τῆς ἀρχαίας τέχνης, ὅστις ἦτο ἐν χρήσει κατὰ τὴν πρώτην γαλλ. δημοκρατίαν.

θερμιδώρειος, ος, ον· thermidorien, enne (tèr ri-in, èn') adj. λέγεται διὰ τὴν πολιτικὴν μερίδα ἥτις ἀνέτρεψε τὴν ἰσχὺν τοῦ Ῥοβεσπιέρου· ‖ — ἀντίδρασις, réaction thermidorienne; ‖ [οὐδ.] εἷς θερμιδώρειος, un thermidorien.

θερμικός, ή, όν, thermique, adj. [φυσ.] ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν θερμότητα, πρὸς τὴν θερμοκρασίαν· ‖ θερμικαὶ ἐνδείξεις, indications thermiques ; ‖ χάρτης θερμικός, carte thermique, χάρτης δεικνύων τὴν μέσην θερμοκρασίαν καθὼς καὶ τὰς ὑψηλοτέρας θερμοκρασίας τῶν χωρῶν ἃς παριστάνει· ‖ θερμικὴ αἴσθησις, (le) sens thermique ἢ αἴσθησις θερμοκρασίας, sens de la température, αἴσθησις ἐπιτρέπουσα τὴν ἐκτίμησιν τῶν μεταβολῶν τῆς θερμοκρασίας.

θερμό, thermo (θερμός, chaud), προσυνθετικὸν (préfixe) τιθέμενον ἐν ἀρχῇ λέξεως καὶ σημαῖνον τὴν θερμότητα.

θερμόαιμος, ος, ον (ἀντίθ. τῷ ψυχρόαιμος, βλ. καὶ ἑρπετά)· [ζωολ.] à sang chaud. Θερμόαιμα καλοῦμεν τὰ ζῷα ἐκεῖνα τῶν ὁποίων ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος εἶνε πάντοτε σταθερὰ καὶ ἡ αὐτὴ εἰς ἕκαστον εἶδος, ἀνεξάρτητος δὲ τῆς θερμοκρασίας τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀέρος· π. χ. ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀνθρώπου εἶνε πάντοτε 37° (μέχρι 37° καὶ ½) καὶ τὸ θέρος καὶ τὸν χειμῶνα καὶ εἰς τὰ θερμὰ καὶ εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα, τῶν πτηνῶν (40-41°) ἐπίσης εἶνε σταθερά· ἐλαφρὰς μόνον μεταβολάς, περιοριζομένας μεταξὺ στενῶν ὁρίων δύνανται νὰ ἐπιφέρωσιν εἰς τὴν θερμοκρασίαν τῶν θερμοαίμων ζώων τὸ δριμὺ ἐξωτερικὸν ψῦχος καὶ ὁ ὑπερβολικὸς καύσων. Πάντα τὰ πτηνὰ καὶ πάντα τὰ θηλαστικὰ ζῷα, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, εἰσὶ θερμόαιμα.

θερμοαισθησία, ας, ἡ· thermo-esthésie, n. f. βλ. θερμαισθησία.

θερμοαναισθησία, ας, ἡ· thermo-anesthésie (ἐκ τοῦ προσυνθετικοῦ, θερμό, καὶ ἀναισθησία), ἐξαφανισμὸς (παῦσις, abolition) τῆς θερμικῆς αἰσθήσεως. (Ὅταν ὁ ἐξαφανισμὸς οὐ-

τος ἦνε μερικὸς ἢ ἀτελὴς ἔχομεν τὴν **θερμοπαραισθησίαν**, thermoparesthésie).

θερμοβαρομετρικός, ή, όν, thermobarométrique, adj. [φυσ.] ὁ ἀφορῶν τὸ θερμοβαρόμετρον· || ὄργανον θερμοβαρομετρικόν, appareil thermobarométrique.

θερμοβαρόμετρον, ου, τό· thermobaromètre, n. m. [φυσ.] ὄργανον παρέχον συγχρόνως θερμομετρικὰς καὶ βαρομετρικὰς ἐνδείξεις. Τοῦτο εἶνε θερμόμετρον φέρον πολλὰς καὶ λεπτοτάτας ὑποδιαιρέσεις πλησίον τοῦ ζησιγόνου βαθμοῦ τοῦ ὕδατος· διὰ τούτου μετρεῖται ἡ βαρομετρικὴ θλῖψις (καὶ ἐξ αὐτῆς τὸ ὕψος τῶν ὀρέων, κτλ.), καθότι ὅσον ἐλαττοῦται ἡ θλῖψις, τόσον ταχύτερον ζέει τὸ ὕδωρ καὶ δὴ ὑπὸ τὴν αὐτὴν θλῖψιν πάντοτε εἰς τὸν αὐτὸν βαθμόν.

θερμογαλβανομετρικός, ή, όν· thermogalvanométrique, adj. ὁ ἀφορῶν τὸ θερμογαλβανόμετρον.

θερμογαλβανόμετρον, ου, τό· thermogalvanomètre, n. m. [φυσ.] ὄργανον ἐφευρεθὲν ὑπὸ τοῦ Arsonval πρὸς μέτρησιν τῆς ἀκτινοβόλου θερμότητος.

θερμογένεσις, εως, ἡ· thermogénèse (tèr', jé, ἐκ τοῦ προσυνθετικοῦ θερμὸ καὶ γένεσις, génération), n. f. [φυσ.] παραγωγὴ τῆς φυσιολογικῆς θερμότητος. § —, ἡ ζωϊκὴ θερμότης, chaleur animale.

θερμογονόμετρον, ου, τό· [φυσ.] thermogonomètre, n. m. ὄργανον δι' οὗ εὑρίσκεται ἡ εἰδικὴ θερμότης σώματος τινός, ἐν γένει δὲ δύναται νὰ καταμετρηθῇ δι' αὐτοῦ ποσόν τι θερμότητος. Τοιοῦτον ὄργανον κατεσκεύασαν ὁ Laplare καὶ Lavoisier, ἐτελειοποίησε δ' αὐτὸ κατόπιν ὁ Bunsen.

θερμογόνον, ου, τό· βλ. **θερμαντικόν**, calorique ; βλ. ἐπίσης **θερμότης** καὶ **θερμογόνος.**

θερμογόνος, ος, ον· thermogène (tèr', jèn'—ἐκ τοῦ προσυνθετικοῦ θερμὸ καὶ γένεσις, génération) n. et adj, [φυσ.], ὁ γεννῶν, παράγων, προξενῶν θερμότητα, || θερμογόνοι ἰδιότητες, propriétés thermogènes ; || βάτα (βαμβακοστιβὰς) θερμογόνος, ouate thermogène, § **θερμογόνος** [μηχ.] **θερμοπαραγωγός**, λέγεται περὶ τῶν μηχανημάτων ἅτινα εἰσὶ προωρισμένα νὰ παραγάγωσι μηχανικὴν θερμότητα· || θερμογόνον (θερμοπαραγωγὸν) μηχάνημα, appareil thermogène. § **θερμογόνος**, ος, ον· calorique, n. m. τὸ **θερμαντικόν**· ἡ ἄϋλος δύναμις ἡ παράγουσα τὴν **θερμότητα.** Ἡ λέξις calorique εἶνε ἐνίοτε συνώνυμος τῆς chaleur ; calorique latent, βλ. **λανθάνουσα θερμότης**, chaleur latente ; **ἀκτινοβόλος θερμότης** calorique rayonnante.

θερμογονία, ας, ἡ· thermogénie, n. f. ἡ παραγωγὴ τῆς θερμότητος.

θερμογραφία, ας, ἡ· thermographie, n.f. ἡ χρησιμοποίησις θερμογράφου.

θερμογραφικός, ή, όν· thermographique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν θερμογραφίαν ἢ τὸν θερμογράφον.

θερμογράφος, ου, ὁ· thermographe (θερμό, καὶ γράφω, écrire), n. m. (ἢ καταγραφικὸν θερμόμετρον, thermomètre enregisteur) ; ὄργανον ἀποτελούμενον ἐκ θερμομέτρου δι' ἀέρος (thermomètre à air) φέρον καταγραφέα μοχλὸν (levier enregisteur), ὅπερ χρησιμεύει εἰς τὴν μέτρησιν τῶν μεταβολῶν τῆς θερμοκρασίας καὶ τὴν διάρκειαν τῶν μεταβολῶν τούτων εἰς ἓν οἱονδήποτε σημεῖον τοῦ σώματος.

θερμοδιαρρόφησις, εως, ἡ thermodiffusion, (θερμὸ καὶ διαρροφητός, diffusif) n. f. [φυσ.] διαρρόφησις προξενουμένη ὑπὸ τῆς θερμότητος.

θερμοδιαρρόφητος, ος, ον· thermodiffusif, ive [θερμὸ καὶ διαρροφητός, diffusif) adj. [φυσ.], ὁ προξενῶν τὴν διαρρόφησιν διὰ τῆς θερμότητος.

θερμοδίνη, ης, ἡ· thermodine, n. f. παραγόμενον ἐκ τῆς κινολεΐνης.

θερμοδοχεῖον, ου, τό· ἀποθήκη θερμοῦ ὕδατος (ἀτμομηχανῆς) réservoir d'eau chaude (d'une machine à vapeur) ; ἡ δεξαμενή, citerne, n. f. ἡ ὑδροδόχη τῶν ἀτμομηχανῶν, bâche on citerne n. f. βλ. καὶ **ὑδροδοχεῖον.**

θερμοδυναμική, ῆς, ἡ· thermodynamique (θερμὸ καὶ δυναμικός, dynamique), n. f. μέρος τῆς φυσικῆς πραγματευόμενον τὰς ὑπαρχούσας σχέσεις μεταξὺ τῶν μηχανικῶν καὶ θερμαντικῶν φαινομένων. Ἡ θερμοδυναμικὴ ἢ μηχανικὴ θεωρία τῆς θερμότητος (théorie mécanique de la chaleur) ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἡ θερμότης δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ μετασχηματισμὸς τοῦ μηχανικοῦ ἔργου εἰς τὴν εὕρεσιν τοῦ μηχανικοῦ ἰσοδυνάμου τῆς θερμότητος (équivalent mécanique de la chaleur).

θερμοδυναμικός, ή, όν· ὁ ἀναγόμενος ἢ ἀφορῶν τὴν θερμοδυναμικήν, thermodynamique, adj.

θερμοηλεκτρική, ῆς, ἡ· électro-thermie, n. f. **ἠλεκτροθερμία**· συνώνυμον τοῦ γαλβανοχαυστικὴ (galvanocaustie). § **θερμοηλεκτρική,** ῆς, ἡ· thermo-électricité, n. f. [φυσ.] ἠλεκτρισμὸς παραγόμενος τῇ ἐπενεργείᾳ τῆς θερμότητος, ἤτοι ἡ ἔρευνα τῶν ἠλεκτρικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς θερμότητος. Ἐπίσης μέρος τῆς φυσικῆς πραγματευόμενον περὶ τῆς ὑπὸ τῆς θερμότητος ἀναπτυσσομένης ἠλεκτρικῆς. Ἐάν, ἐν κυκλώματι ἀποτελουμένῳ ἐκ δύο μετάλλων (οἷον χαλκοῦ καὶ ἀντιμονίου ἢ συντηγμάτων πλειόνων μετάλλων) ἀπτομένων ἀλλήλων κατὰ τὸ ἓν ἄκρον καὶ ὧν τὰ ἕτερα ἄκρα συνδέονται διὰ μὴ μεταλλικοῦ ἀγωγοῦ, θερμάνωμεν τὸ ἓν τῶν μετάλλων κατὰ τὸ σημεῖον τῆς ἐπαφῆς τηροῦντες ψυχρὸν τὸ ἄλλο, παράγεται ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα ἢ θερμόρευμα, οὗτινος ἡ ἔντασις ἐξαρτᾶται ἔκ τε τῆς διαφορᾶς τῶν θερμοκρασιῶν καὶ ἐκ τῆς φύσεως τῶν δύο μετάλλων. Ἐκ πολλῶν τοιούτων στοιχείων ἐσχηματίσθησαν καὶ στῆλαι θερμοηλεκτρικαὶ (piles thermoélectriques) πρὸς ἐπίτευξιν ἐντονωτέρων ῥευμάτων. Τὰ θερμοηλεκτρικὰ ῥεύματα ἐφηρμόσθησαν ἰδιαιτέρως εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀκτινοβολίας τῆς θερμότητος, ἰδιαίτερον δὲ ὄργανον ἀποτελούμενον ἐκ στήλης

θερμοηλεκτρικῆς καὶ εὐπαθοῦς γαλβανομέτρου ὁ καλούμενος **θερμοπολλαπλασιαστὴς** (termo-multiplicateur) (τοῦ Melloni) εἶνε τοσοῦτον εὐαίσθητον, ὥστε ἐλέγχει ἀνεπαισθήτους ἄλλως μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας, οἷον τὴν παραγομένην ἐκ τῆς πλησιάσεως ἀνθρώπου μέχρις ἀποστάσεως μέτρων τινῶν, παραγομένου ἐν αὐτῇ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος ὅπερ ἐπιφέρει ἀμέσως στροφὴν τῆς βελόνης τοῦ γαλβανομέτρου.

Θερμοηλεκτρικός, ή, όν· thermo-électrique, adj. [φυσ.] (βλ. καὶ θερμοηλεκτρική), ὁ σχετιζόμενος ἢ ἀφορῶν τὴν ἠλεκτρομετρίαν· ‖ ἠλεκτροθερμικὰ φαινόμενα phénomènes thermo-électriques ; ‖ θερμοηλεκτρικὴ στήλη, (ἢ στοιχεῖον), pile thermo-électrique; βλ. **στήλη** ἠλεκτρική· ‖ θερμοηλεκτρικὴ ἄλυσις, chaîne thermo-électrique ; λέγεται ἄλυσις σχηματιζομένη ὑπὸ σειρᾶς (συνεχείας) διαφόρων μετάλλων· ‖ κλῖμαξ θερμοηλεκτρική, échelle thermo-électrique, λέγεται κατάλογος τῶν μετάλλων κατὰ σειρὰν τῆς θερμοηλεκτρικῆς αὐτῶν δυνάμεως πρὸς ἀποτέλεσιν θερμοηλεκτρικῆς ἀλύσεως· ‖ δύναμις θερμοηλεκτρική, force thermo-électrique (d'un circuit). θερμοηλεκτρικοῦ κυκλώματος (ῥεύματος)· ‖ ἰσχὺς ἠλεκτροθερμική, pouvoir thermo-électrique, λέγεται τὸ μέγεθος τῆς θερμοηλεκτρικῆς ἠλεκτρεγερτικῆς δυνάμεως (grandeur de la force électromotrice thermo-électrique) μεταξὺ δύο μετάλλων.

Θερμοθεραπεία, ας ἡ· thermothérapie (θερμὸ καὶ θεραπεία, guérison) n. f. θεραπεία (traitement) τῶν ἀσθενειῶν διὰ τῆς θερμότητος· ‖ θεραπεία τῶν ἀκαίρως τεχθέντων νεογνῶν διὰ τῆς θερμότητος εἰς διαμέρισμα καλούμενον couveuse (f) ou thermothérape (m).

Θερμοκαυτήρ, ῆρος, ὁ· thermocautère, n. m. ἐργαλεῖον πρὸς χειρουργικὰς καυτηριάσεις ἀποτελούμενον ἐκ λευκοχρύσου ὅστις πυρακτοῦται, κατόπιν δὲ διατηρεῖται ἡ ὑψηλὴ θερμοκρασία δι' ἀτμῶν πτητικοῦ τινος ὑγροῦ (βενζίνης π. χ.).

Θερμοκέφαλος, η, ον· ὁ ἔχων θερμὴν (ἐξημμένην) τὴν κεφαλήν, qui a la tête exaltée ; ὅθεν ἐξημμένος, exalté, ée.

Θερμοκήπιον, ου, τό· κοινῶς ἡ **σέρρα,** serre (n. f.) ou serre chaude ; καλεῖται οὕτως ἵδρυμά τι ὑαλόφρακτον ἀπό τινας πλευρᾶς αὐτοῦ, ἐν ᾧ συντηροῦνται ἄνθη καὶ δένδρα ἔχοντα ἀνάγκην μεγαλειτέρας θερμοκρασίας τῆς ἐν ὑπαίθρῳ εὑρισκομένης, πρὸς τοῦτο δὲ θερμαίνονται καταλλήλως ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν φυτῶν.

Θερμοκρασία, ας, ἡ· température, n. f. σώματος τινὸς καλεῖται τὸ διὰ τῆς αἰσθήσεως ἀντιληπτὸν ἔν τινι σώματι ποσὸν θερμότητος, ὅπερ δύναται νὰ μετρηθῇ διὰ τοῦ θερμομέτρου· ‖ — τοῦ σώματος, température, n. f. λέγεται τὸ ποσὸν τῶν βαθμῶν τῆς θερμότητος ὅπερ ἔχει τὸ σῶμα μετρούμενον διὰ τοῦ θερμομέτρου· βλ. καὶ **θερμότης ζωϊκή**· ‖ φυσιολογικὴ θερμοκρασία, température physiologique ; ‖ —, température ou chaleur sensible, λέγεται ἡ διὰ τοῦ θερμομέτρου εἰς βαθμοὺς δυναμένη νὰ ἐκτιμηθῇ θερμότης σώματος τινὸς ἢ ἀερίου. Ἐπίσης ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις, θεωρουμένη ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐπενεργείας της ἐπὶ τῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρώπου· π. χ. ψυχρά, καυστικὴ θερμοκρασία, température froide, brûlante ; ‖ ὁ βαθμὸς τῆς θερμοκρασίας, degré de chaleur; ‖ ἡ θερμοκρασία λουτροῦ, la température d'un bain; ‖ [μετφ.] —, tempé· τὸ σύνολον τῶν συνθηκῶν αἵτινες κανονίζουσι τὴν μεταβολὴν καὶ τὴν διανομήν, εἴς τινα χώραν, τῆς θερμότητος καὶ τοῦ ψύχους ἤτοι τὴν θερμοκρασίαν τῆς ἀτμοσφαίρας· ‖ ζωϊκὴ θερμοκρασία, température animale = ζωϊκὴ θερμότης, chaleur animale.

Θερμολαμπτήρ, ῆρος, ὁ· thermolampe, n. m. [φυσ.] ὄργανον ἐφευρεθὲν τῷ 1799 ὑπὸ τοῦ Lebon δι' οὗ ἐχρησιμοποιεῖτο τὸ παραγόμενον ἀεριόφως διὰ φωτισμὸν καὶ θέρμανσιν συγχρόνως, ὅπως ὑπάρχουσι σήμερον μεγάλαι λάμπαι καίουσαι διὰ πετρελαίου παρέχουσαι ἀμφότερα συνάμα.

Θερμολογία, ας, ἡ· thermologie (θερμὸ καὶ λόγος, discours) n. f. μέρος τῆς φυσικῆς σχετικὸν πρὸς τὴν θερμότητα.

Θερμολογικός, ή, όν· thermologique, adj. [φυσ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν θερμολογίαν.

Θερμολουσία, ας, ἡ· θερμόν, ζεστὸν λούσιμον, λουτρόν, τὸ διὰ θερμοῦ ὕδατος λούεσθαι, [action de prendre un] bain chaud.

Θερμολούομαι, μέλ. σθήσομαι, λούομαι, κάμνω ζεστὸν λουτρόν, prendre un bain chaud.

Θερμόλουτρον, ου, τό· θερμόν, ζεστὸν λουτρόν, bain chaud.

Θερμομαγνητικός, ή, όν· thermomagnétique (tèr', gné-tik) adj. [φυσ.], ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θερμομαγνητισμόν.

Θερμομαγνητισμός, οῦ, ὁ· thermomagnétisme (θερμὸ καὶ μαγνητισμός), n. m. [φυσ.] μαγνητισμὸς ἀναπτυσσόμενος τῇ ἐπενεργείᾳ τῆς θερμότητος. Ἐπίσης μέρος τῆς φυσικῆς πραγματευόμενον τὸν ὑπὸ τῆς θερμότητος ἀναπτυσσόμενον μαγνητισμόν.

Θερμομανόμετρον, ου, τό· thermomanomètre (θερμὸ καὶ μανόμετρον), n. m. [φυσ.] εἶδος θερμομέτρου οὗτινος ὁ σωλὴν εἶνε βεβαθμονομημένος εἰς ἀτμοσφαίρας ἢ κλάσματα ἀτμοσφαίρας, διὰ τὴν μέτρησιν ὑψηλῶν θερμοκρασιῶν καὶ ἰδίως διὰ τὴν μέτρησιν τῆς ἐντάσεως τοῦ ἀτμοῦ ἐντὸς τῶν λεβήτων τῶν ἀτμομηχανῶν.

Θερμομέτρησις, εως, ἡ· καὶ θερμομετρία, thermométrie, n. f. [φυσ.] μέτρησις τῆς θερμότητος. § —, [ιατρ.] κλινικὴ θερμομέτρησις, thermométrie clinique ; προσδιορισμὸς τῶν μεταβολῶν τῆς ζωϊκῆς θερμότητος, αἵτινες παράγονται κατὰ τὴν διάρκειαν ἀσθενείας τινός.

Θερμομετρικός, ή, όν· thermométrique, adj. [φυσ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ θερμόμετρον ἢ μὲ τὴν θερμομετρίαν· κλῖμαξ θερμομετρική, échelle thermométrique.

Θερμομετρογράφος, ου, ὁ· thermométrographe, n. m. [φυσ.] θερμόμετρον καταγραφικόν, thermomètre enregistreur ; ‖ λέγουσιν

ἐπίσης **θερμογράφος**, thermographe; βλ. καὶ **θερμόμετρον**.

Θερμόμετρον, ου, τό· thermomètre, n.m. ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς μέτρησιν τῆς θερμοκρασίας τῶν σωμάτων. Ὡς ἔχει συνήθως βασίζεται ἐπὶ τῆς ἰδιότητος τῶν σωμάτων καὶ δὴ τῶν ῥευστῶν τοῦ διαστέλλεσθαι διὰ τῆς θερμότητος, προτιμᾶται δὲ ὁ ὑδράργυρος ὡς κανονικώτερον διαστελλόμενος καὶ ἐντὸς τῶν συνήθων θερμοκρασιῶν οὔτε πηγνύμενος οὔτε ἀναζέων (πήγνυται εἰς -40° καὶ ζέει εἰς + 360° Κ.)· ἀποτελεῖται δὲ ἐκ στενωτάτου ὑαλίνου σωλῆνος κατὰ μὲν τὸ ἄνω ἄκρον κεκλεισμένου, κατὰ δὲ τὸ κάτω συνεχομένου μετὰ κοίλης ὑαλίνης σφαίρας λίαν λεπτὸν ἐχούσης τὸ τοίχωμα, ἥτις εἶνε πεπληρωμένη ὑδραργύρου ὡς καὶ μέχρι σημείου τινὸς ὁ ἄνωθεν αὐτῆς σωλήν, ὧν περαιτέρω ἀπολύτως κενός. Τῆς θερμοκρασίας αὐξανομένης ὁ ὑδράργυρος ὑψοῦται διαστελλόμενος ἐν τῷ σωλῆνι, τἀνάπαλιν δὲ κατέρχεται συστελλόμενος ὅταν ψύχηται, τὰς δὲ διαφόρους ταύτας στάσεις τοῦ ὑδραργυρίνου ὄγκου ἀναγινώσκομεν εἰς βαθμοὺς (σημειοῦντες αὐτοὺς διὰ τοῦ σημείου °, οἷον 5°, 10° κτλ.) ἐπὶ κλίμακος κεχαραγμένης ἐπὶ τοῦ σωλῆνος ἢ ἐπὶ πλακὸς ἐφ' ἧς τὸ ὅλον ἐρείδεται. Αἱ ἐν χρήσει κλίμακες εἶνε τρεῖς, ἡ τοῦ Κελσίου (Θ ἑκατοντάβαθμον) ἡ τοῦ Ῥεωμύρου καὶ ἡ τοῦ Φαρενάϊτ. Ἡ κλῖμαξ τοῦ ἑκατονταβάθμου Θ φέρει τὸν ἀριθμὸν 0 εἰς τὴν θερμοκρασίαν καθ' ἣν τήκεται ὁ πάγος καὶ τὸν ἀριθ. 100 εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ζέοντος ὕδατος, τὸ δὲ μεταξὺ διάστημα εἶνε ἐν αὐτῇ διῃρημένον εἰς 100 ἴσα μέρη· ἄλλαι διαιρέσεις ἴσαι πρὸς ταύτας εἶνε κεχαραγμέναι καὶ κάτωθεν τοῦ 0, δεικνύουσαι κατωτέρας θερμοκρασίας καὶ διακρινόμεναι ὡς ὑπὸ τὸ μηδὲν βαθμοί, ἐν δὲ τῇ γραφῇ διὰ τοῦ σημείου — ἐν ᾧ οἱ ἄνωθεν τοῦ 0 διακρίνονται διὰ τοῦ σημείου +. Ἡ κλῖμαξ τοῦ Ῥεωμύρου εἶνε ἡ αὐτὴ μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ζέοντος ὕδατος σημειοῦται 80, καὶ ἄρα τὸ ἀπὸ 0° μέχρι ταύτης διάστημα διαιρεῖται εἰς 80 ἴσα μέρη. Ἡ κλῖμαξ τοῦ Φαρενάϊτ ὡς 0° δεικνύει τὴν θερμοκρασίαν ψυκτικοῦ κράματος πάγου καὶ ἀμμωνιακοῦ ἅλατος (πολὺ κατωτέραν τῆς θερμοκρασίας τῆς τήξεως τοῦ πάγου) τὴν δὲ τοῦ ζέοντος ὕδατος σημειοῖ ὡς 212°· ἐν ταύτῃ ἡ θερμοκρασία τῆς τήξεως τοῦ πάγου σημειοῦται ὡς 32°. Ἀλλ' ἀπό τινος ἡ χρῆσις τοῦ ἑκατονταβάθμου Θ ἀπέβη γενικωτέρα. Ἀντὶ ὑδραργύρου χρησιμοποιεῖται καὶ οἰνόπνευμα κατάλληλον ἰδίᾳ διὰ θερμοκρασίας χαμηλοτέρας τῶν 40° Κ. καθ' ἣν πήγνυται ὁ ὑδράργυρος, ὅλως δὲ ἀναρμόδιον δι' ὑψηλὰς θερμοκρασίας ὡς ζέον ἤδη εἰς 78°. Διὰ θερμοκρασίας ἀνωτέρας τῆς τῶν 360° καθ' ἣν ζέει ὁ ὑδράργυρος, **εὐχρηστοῖ τὸ δι' ἀέρος** Θ (thermomètre à air) ἢ πυρόμετρον (pyromètre), ἐν ᾧ καθίσταται εὐδιάκριτος ἡ διαστολὴ τοῦ ἀέρος καὶ ἄλλα ὄργανα (πυρόμετρα). Ἔτι δὲ καὶ ἡ διάφορος τῶν μετάλλων διαστολὴ ἐχρησιμοποιήθη πρὸς κατασκευὴν Θ (μεταλλικῶν ὅσον τὸ τοῦ Breguet) ὡς καὶ ἡ παραγωγὴ ἠλεκτρικῶν καὶ μαγνητικῶν φαινομένων διὰ τῆς θερμότητος (βλ. **θερμοηλεκτρική**.) Πρὸς μετεωρολογικὰς παρατηρήσεις γίνεται χρῆσις Θ ἀφ' ἑαυτῶν σημειούντων τὴν μεγίστην θερμοκρασίαν (thermomètre à maxima et minina) ἣν ἔδειξαν ἐν ὡρισμένῳ διαστήματι χρόνου. Τοιοῦτοι **θερμογράφοι** (ἢ θερμομετρογράφοι) κατεσκευάσθησαν καὶ πολυπλοκώτεροι χαράττοντες ἀφ' ἑαυτῶν γραφικὴν παράστασιν δεικνύουσαν πάσας τὰς μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας, τοιαῦτα εἰσὶ τὸ καταγραφικὸν θερμόμετρον, thermomètre enregisteur τοῦ Richar. Τέλος πρὸς διάκρισιν δύο διαφόρων θερμοκρασιῶν κατεσκευάσθησαν διπλᾶ **διαφορικὰ** Θ (thermomètre différentiel), βασιζόμενα ἐπὶ τῆς διὰ τῆς θερμότητος διαστολῆς τοῦ ἀέρος (Rumford, Leslie). Τοιαῦτα διαφορικὰ Θερμόμετρα εἶνε καὶ τὰ εὐπαθέστατα θερμοσκόπια.

Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ θερμομέτρου ἀποδίδοται συνήθως εἰς τὸν Κορνήλιον Drebbel (1638), φαίνεται ὅμως ὅτι ὀφείλεται μᾶλλον εἰς τὸν Γαλιλαῖον (1597)· ‖ ὑδραργυρικὸν θερμόμετρον, thermomètre à mercure; ‖ καταγραφικὸν θερμόμετρον, thermomètre enregistreur; ‖ — μεγίστου καὶ ἐλαχίστου, thermomètre à maxima et minina; ‖ — ἀεριοῦχον, thermomètre à gaz (ἢ ἀερικόν, à air); τὰ τοιούτου εἴδους θερμόμετρα εἶνε δι' ἀέρος, ἀζώτου καὶ τέλος δι' ὑδρογόνου διὰ τὸ διακριβωτικὸν θερμόμετρον, thermomètre étalon à hydrogène; ‖ — δωματίου, thermomètre d'appartement; ‖ — λουτροῦ, thermomètre pour bain; ‖ — μετεωρολογικόν, thermomètre météorologique; ‖ — μετὰ διπλοῦ περικαλύμματος, thermomètre à double enveloppe; ‖ — γεωργικόν, piquet pour la culture; ‖ — διαφορικόν, thermomètre différentiel.

Θερμομετρῶ (έω), μέλ. ήσω· ἐκτελῶ θερμομέτρησιν, faire la thermométrie.

Θερμομηχανικός, ή, όν· thermomécanique, adj. [φυσ.] ὁ σχετιζόμενος εἰς τὸ μηχανικῶς παραγόμενον θερμαντικόν· ‖ [οὐσ.] θερμομηχανική, ἡ· thermomécanique, n. f. ἡ μηχανικὴ τῶν θερμαντικῶν (τὸ μηχανικὸν ἔργον).

Θερμομικρόφωνον, ου, τό· thermomicrophone, n. m. εἶδος μικροφώνου σχηματιζομένου διὰ τῆς συσσωρεύσεως μεταλλικῶν ψηγμάτων (κόνεως).

Θερμοουδετερότης, ητος, ἡ· thermo-neutralité, n. f. [χημ.] λέγεται ἡ κατάστασις τῶν ἁλάτων ἅτινα οὔτε ἀπόλλυσιν, οὔτε προσλαμβάνουσιν θερμότητα ὁπόταν τὰ διαλύωσι.

Θερμοπαραγωγός, ός, όν· βλ. θερμογόνος.

Θερμοπαραισθησία, ας, ἡ· thermoparesthésie, n. f. βλ. **θερμοαναισθησία.**

Θερμοπερατόν, οῦ, τό· βλ. θερμότης καὶ **διαθερμασία.**

Θερμοπληξία, ας, ἡ· coup de chaleur. (Ὑγιεινὴ ἰατροῦ Σάββα).

Θερμοπόδιον, ου, τό· thermopode (θερμὸ καὶ πούς, ποδός, pied), n. m. λεκάνη χρησιμοποιουμένη πρὸς λῆψιν ποδολούτρων.

Θερμοπολλαπλασιαστής, οῦ, ὁ· thermo-

multiplicateur, n. m. ὀνομασία δοθεῖσα εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Melloni ἐφευρεθὲν ὄργανον, ὅπερ ἐχρησιμοποίησεν εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀκτινοβόλου θερμότητος· βλ. **θερμότης** καὶ **θερμοηλεκτρική**.

θερμοπομπόν, τό· thermopompe (θερμὸ καὶ πέμπω), n. m. ὀνομασία δοθεῖσα εἰς ὄργανον φωτισμοῦ καὶ θερμάνσεως.

θερμοποσία, ας, ἡ· τὸ πίνειν θερμὰ ποτά, (action de boire) usage de boissons chaudes.

θερμοπότης, ου, ὁ· θηλ. ἡ θερμοπότις, ιδος· ὁ πίνων θερμόν, qui boit chaud.

θερμοπώλιον, ου, τό· [ἀρχαιολ.] thermopole, n. m. δημόσιον κατάστημα ἢ τόπος ἐν ᾧ ἐπωλοῦντο θερμὰ ποτά.

θερμορρεοστάτης, ου, ὁ· thermorhéostat (oss-ta, θερμὸ καὶ ῥεοστάτης), n. m. ὄργανον ἢ συσκευὴ ἀνάλογος πρὸς τὸν θερμορρυθμιστήν.

θερμορρόη, ης, ἡ· ἀγγεῖον μὲ σωλῆνα δι' οὗ ἐκρέει θερμόν, aiguière, n. f.

θερμορρύθμισις, εως, ἡ· thermorégulation, n. f. ῥύθμισις τῆς θερμότητος. Τὸ σύνολον τῶν μέσων, ἅτινα διαθέτει ὁ ὀργανισμὸς τῶν ὁμοιοθέρμων ὅπως ἀντιπαλαίσωσι κατὰ τῆς ψύξεως ἢ κατὰ τῆς ὑπερβολικῆς θερμάνσεως, καὶ συνεπῶς συγκρατήσωσι τὴν φυσιολογικὴν θερμοκρασίαν ἐπαισθητῶς σταθεράν.

θερμορρυθμιστής, οῦ, ὁ· thermorégulateur, n. m. ῥυθμιστὴς θερμότητος, régulateur de chaleur, συσκευὴ δι' ἧς κανονίζουσι τὴν θερμότητα ἢ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς εἰς ἀποξηραντικὰς καμίνους (ξηραντήρια), κτλ.

θερμός, ή, όν· ὅστις εἶνε θερμός, ζεστὸς (ἀντίθ. τῷ ψυχρός), chaud, e; π. χ. ἐπὶ χλιαρῶν λουτρῶν, κτλ. || θερμὸν ὕδωρ, eau chaude; || θερμὰ ὕδατα [αὐτοφυῆ], eaux thermales; βλ. **θέρμαι, θερμικός**. § —, ardent, e; fervent, e; chaleureux, euse; ἐπίμονος, instant, e; || θερμὴ δέησις, prière fervente; || μετὰ τοὺς θερμοὺς αὐτοὺς λόγους, après ces paroles chaleureuses; || θερμαὶ παρακλήσεις, des prières instantes. § θερμὸς καὶ **θερμὸ** λέγεται κοινῶς τὸ ζέον ὕδωρ, eau chaude (bouillante). § **θερμός**, ὁ· κοινῶς λέγεται ἡ **ἀλυσσία**, lessive, n.f.

θέρμος, ου, ὁ· εἶδος κουκίων, τὸ ἐν τῇ Μάνῃ παραγόμενον λούπινον, lupin, n. m.

θερμοσίφων, ονος, ὁ· thermosiphon, n. f. [φυσ.] συσκευὴ χρησιμεύουσα πρὸς θέρμανσιν διὰ τῆς κυκλοφορίας θερμοῦ ὕδατος· || ἐπίσης συσκευὴ δι' ἧς θερμαίνεται ὕδωρ πρὸς χρῆσιν οἰκιακῶν λουτρῶν.

θερμοσκοπία, ας, ἡ· thermoscopie (tèr'-moss, pî, ῥίζα θερμοσκόπιον) n. f. [φυσ.] μέτρησις τῆς ἀτμοσφαιρικῆς θερμότητος.

θερμοσκοπικός, ή, όν· thermoscopique ('èr'-moss, pik') adj. [φυσ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ θερμοσκόπιον ἢ τὴν θερμοσκοπίαν.

θερμοσκόπιον, ου, τό· thermoscope (tèr', skop', θερμὸ καὶ σκοπέω-ῶ, ἐξετάζω, examiner) n. m. [φυσ.] εἶδος θερμομέτρου δι' ἀέρος (ἀερίου) (thermomètre à air), χρησιμεύοντος πρὸς ἔρευναν τῆς διαφορᾶς τῆς θερμοκρασίας μεταξὺ μερῶν ἢ ἀντικειμένων· || — ἠλεκτρικόν, ὄργανον πρὸς βεβαίωσιν (εὕρεσιν) τῶν διαφορῶν τῆς θερμοκρασίας τῇ βοηθείᾳ τῆς παρεκκλίσεως τῆς βελόνης γαλβανομέτρου.

θερμοσταθής, (ἡ ἐπωαστικὸς) κλίβανος, étuve à température constante (μικροβιολογία ἰατροῦ Σάββα).

θερμόστακτη, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου], θερμὴ στάκτη, ἣν σβύνουσι μὲ ὄξος καὶ βάλλουσιν ὡς ἔμπλαστρον εἰς τοὺς κοιλιόπονον πάσχοντας.

θερμοστάτης, ου, ὁ· thermostat (tèr'-moss-ta, θερμὸ καὶ ἵστημι, στερεῶ, fixer) n. m. [τεχνολ.] κάμινος ἢ θερμάστρα διὰ συνεχοῦς παροχῆς καυσίμου ὕλης δι' ἧς δύνανται νὰ ἐπιτύχωσιν ὁμοιόμορφον θερμοκρασίαν, χρησιμοποιουμένην εἰς ξηραντήρια κλπ.

θερμοσυστολή, ῆς, ἡ· thermossystallisme (θερμὸ καὶ συστέλλω, resserrer), n. m. ἰδιότης ἥν τινα ἔχουσιν οἱ μῦς (muscles) νὰ συστέλλωνται τῇ ἐπιδράσει τῶν μεταβολῶν τῆς θερμοκρασίας.

θερμοταξία, ας, ἡ· thermotaxie (θερμὸ καὶ τάξις, arrangement) n. f. ἀντιδραστικὴ μετάθεσις τοῦ πρωτοπλάσματος τῇ ἐπενεργείᾳ τῆς θερμότητος.

θερμοτηλέφωνον, ου, τό· [φυσ.] thermotéléphone, n. m. εἶδος τηλεφώνου οὗτινος αἱ δονήσεις (κυμάνσεις) παράγονται διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς θερμάνσεως λεπτοτάτου σύρματος ἐκ λευκοχρύσου.

θερμότης, ητος, ἡ· chaleur, n.f. λέγεται ἡ κατάστασις τοῦ θερμοῦ· ἡ αἴσθησις ἡ παραγομένη ὑπὸ σώματος οὗτινος ἡ θερμοκρασία εἶνε σχετικῶς ὑψηλή· βλ. καὶ κατωτέρω· || ἡ θερμότης τοῦ πυρός, τοῦ ἡλίου, la chaleur du feu, du soleil; || ἡ θερμότης τῆς γῆς, chaleur de la terre; βλ. καὶ γηγενὴς θερμότης· || θερμότης = θερμοκρασία, température, n. f. || ζωϊκὴ **θερμοκρασία**, chaleur animale; ἡ τοῦ σώματος ἐσωτερικὴ θερμότης, προϊὸν τῆς φυσιολογικῆς καλουμένης κατακαύσεως· || [ναυτ.] Τὸ **καῦμα**, κοινῶς ζέστη, κάψα, chaleur forte; || εἰδικὴ θερμότης, chaleur spécifique; || — τῆς καύσεως, chaleur de combustion; || —, chaleur calorique, καλεῖται ἐνίοτε ἡ θερμότης, ἤτοι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας τοῦ θερμαντικοῦ (calorique); || **λανθάνουσα** θερμότης, chaleur latente ou calorique; **καλεῖται** οὕτως ἡ ἀπορροφωμένη ἢ ἐκλυομένη ποσότης θερμότητος παρ' ἑκάστου χιλιογράμμου σώματος τινός, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ σῶμα τοῦτο μεταβάλλει κατάστασιν, π. χ. ἐκ τῆς ἀερώδους εἰς τὴν ῥευστὴν ἢ τῆς ῥευστῆς εἰς τὴν στερεὰν ἢ καὶ τἀνάπαλιν· || εἰδικὴ θερμότης, chaleur spécifique ou capacité calorique, σώματος τινὸς εἶνε ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς μονάδων θερμότητος (calories) ὅπως ἀνυψώσῃ κατὰ 1° ἑκατονταβάθμου τὴν θερμότητα (chaleur) ἑνὸς χιλιογράμμου ἐκ τοῦ σώματος τούτου· || **λανθάνουσα** θερμότης τήξεως, chaleur latente de fusion ou chaleur de fluidité; καλεῖται ἡ ποσότης τῆς ἀναγκαιούσης θερμότητος πρὸς τῆξιν ἑνὸς χιλιογράμμου σώματος τινός· || **λανθάνουσα** θερμότης ἀτμοποιήσεως, chaleur latente de vaporisation

ou chaleur d'élasticité; εἶνε ὁ ἀναγκαῖος ἀριθμὸς **μονάδων θερμότητος** (calories) πρὸς ἀτμοποίησιν ἑνὸς χιλιογράμμου ὑγροῦ τινός· ‖ **λανθάνουσα θερμότης διαστολῆς**, chaleur latente de dilatation, εἶνε ἡ ἀπορροφωμένη ποσότης θερμότητος κατὰ τὴν διαστολὴν σώματος τινός, ἢ ἡ ἐκλυομένη κατὰ τὴν συστολήν του (contraction); ‖ **ἀρχικὴ θερμότης**, chaleur initiale; ἡ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἅψεως (inflammation) σώματος τινὸς ἐκλυομένη θερμότης· ‖ **ἀκτινοβόλος θερμότης**, chaleur rayonnante ou calorique rayonnant; καλεῖται οὕτως ἡ ἐξ ἑνὸς σώματος ἐκλυομένη θερμότης καὶ ἐξ ἀποστάσεως τινὸς εἰς ἄλλο μεταδιδομένη διὰ μέσου κενοῦ, τοῦ ἀέρος, κτλ. § θερμότης, τὸ θερμόν, chaud, n. m. § **μονὰς θερμότητος**, calorie, n. f. ποσὸν θερμότητος ἀναγκαῖον ἵνα ὑψώσῃ κατὰ ἕνα βαθμὸν τοῦ ἑκατονταβάθμου θερμομέτρου τὴν θερμοκρασίαν μιᾶς λίτρας ὕδατος· γενικῶς δὲ τὸ **θερμαντικόν**. § [μεταφ.] σφοδρότης, ἔντασις, ζωηρότης, intensité, n.f. ferveur, n.f. ardeur, n.f. § θερμότης, chaleur, n. f. [φυσ.] ἡ αἰτία ἡ περιάγουσα τὰ σώματα εἰς τοιαύτην κατάστασιν ὥστε νὰ παράγωσιν ἐν ἡμῖν τὸ αἴσθημα τοῦ θερμοῦ, ἐπιφέρουσα δὲ καὶ διάφορα ἐπὶ τῶν φυσικῶν σωμάτων χαρακτηριστικὰ ἀποτελέσματα, οἷον διαστολήν, τῆξιν, ἐξαέρωσιν. Περὶ τῆς φύσεως τῆς αἰτίας ταύτης ἄλλοτε μὲν ἐπεκράτει ἡ ἰδέα ὅτι ἡ θερμότης εἶνε εἶδος ἀβαροῦς ῥευστοῦ (θερμογόνον) εἰσδύοντος εἰς τὰ σώματα κατὰ μείζονα ἢ ἐλάσσονα ποσότητα καὶ οὕτω τὴν ἄνισον θερμοκρασίαν ἐπιφέροντος, θεωρία ἥτις καὶ εἰς ἄτοπα συμπεράσματα ἦγε καὶ τὰ ποικίλα τῆς θερμότητος φαινόμενα οὐδαμῶς ἠδύνατο νὰ ἑρμηνεύσῃ. Σήμερον δὲ γενικῶς ἀποδεκτὴ ἐγένετο ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ὡς οὐ μόνον τὰ φαινόμενα ἑρμηνεύουσα, ἀλλὰ καὶ διὰ πειραματικῶν ἐρευνῶν ἑδραιωθεῖσα, ἡ μηχανικὴ (δυναμικὴ) θεωρία τῆς θερμότητος, ὅτι τὰ θερμαντικὰ φαινόμενα ὀφείλονται εἰς ἴδιόν τι εἶδος κινήσεως πολλῆς ἢ ὀλίγης τῶν ἐλαχίστων τῆς ὕλης μορίων, κινήσεως ἥτις δύναται νὰ μεταστραπῇ εἰς ἔργον μηχανικόν, παράγουσα ὁρατὰ δυναμικὰ ἀποτελέσματα, ὡς ἀφ' ἑτέρου τὸ μηχανικὸν ἔργον ὅπου φαίνεται ἀπολλύμενον, μεταβάλλεται (κατὰ τὸν νόμον τῆς ἀφθαρσίας καὶ εἰς ἀλλήλας μετατροπῆς τῶν δυνάμεων, βλ. δύναμις καὶ ἔργον) εἰς θερμότητα. Ἡ ἐκ τῆς καύσεως, π. χ. τῶν ἀνθράκων θερμότης, παράγει τὸ μηχανικὸν ἔργον τῶν ἀτμομηχανῶν, καταστρέφει τὴν συνοχὴν τῶν μορίων στερεῶν καὶ ὑγρῶν σωμάτων μεταβάλλουσα αὐτὰ εἰς ῥευστὰ καὶ ἀέρια, κτλ. ἀντιστρόφως δὲ διὰ τῆς τριβῆς καὶ ἄλλων μηχανικῶν ἐνεργειῶν παράγεται θερμότης. ‖ Ἀκτινοβόλος θερμότης (chaleur rayonnante)· δι' ἀκτινοβολίας μεταδίδεται ἡ θερμότης ἀπὸ πάσης ἀποστάσεως καὶ μὴ μεσολαβούσης βαρείας ὕλης, ὡς ἀπὸ τοῦ ἡλίου εἰς τὴν γῆν ἢ καὶ ἐντὸς τεχνητοῦ κενοῦ. Οἱ νόμοι τῆς διαδόσεως τῆς ἀκτινοβόλου θερμότητος, εἶνε οἱ αὐτοὶ καὶ τῆς τοῦ φωτός, δι' ὃ ἀποδίδεται ἐπίσης αὕτη εἰς κυματοειδῆ κίνησιν τοῦ αἰθέρος, (βλ. φῶς).

Ἡ ἄφεσις τῶν θερμαντικῶν ἀκτίνων ἀπὸ τῶν σωμάτων ἐξαρτᾶται κατὰ πολὺ ἐκ τῆς ποιότητος τῆς ἀκτινοβολούσης ἐπιφανείας· ἀπὸ ἀμαυρῶν καὶ τραχειῶν ἐπιφανειῶν ἡ ἀκτινοβολία εἶνε ἐντονωτέρα ἢ ἀπὸ στιλπνῶν καὶ λείων. Ἴση δὲ πρὸς τὴν ἀφετικὴν τῶν σωμάτων δύναμιν εἶνε καὶ ἡ ἀπορροφητικὴ δι' ἧς ἀπορροφῶσι τὰς ἄλλοθεν ἐκπεμπομένας ἀκτῖνας (καὶ ἄρα θερμαίνονται)· ἀπορροφητικώτατον ἄρα ἡ αἰθάλη καὶ καθόλου τὸ μέλαν χρῶμα, ἥκιστα δ' ἀπορροφητικὸν τὸ λευκόν, ἐξ οὗ καὶ ἡ χρῆσις λευκῶν ἀσπρορρούχων καὶ σινδόνων καὶ λευκῶν ἐξωτερικῶν ἐνδυμάτων κατὰ τὸ θέρος. Τέλος διαφέρουσι τὰ σώματα καὶ κατὰ τὸ θερμοπερατὸν (βλ. διαθερμασία), ἀναλογοῦν πρὸς τὴν τοῦ φωτὸς διαφάνειαν. Ἐν γένει τὸ θερμοπερατὸν εἶνε ἐλάχιστον εἰς τὰ μέταλλα, τῶν πρὸς αὐτὰ δηλ. προσπιπτουσῶν θερμαντικῶν ἀκτίνων ὀλίγισται περῶσαι αὐτὰ μεταδίδονται πέραν αὐτῶν.

Θερμότης ζωϊκὴ (chaleur animale), καλεῖται ἡ ἀνεξαρτήτως τῆς θερμοκρασίας τοῦ περιβάλλοντος μέσου διηνεκῶς ἐν τῷ σώματι μέρους τινὸς τῶν ζώων παραγομένη καὶ εἰς σταθερὸν βαθμὸν διατηρουμένη, ἥτις διὰ τοῦτο καὶ φυσιολογικὴ καλεῖται. Τὰ ἔχοντα τοιαύτην ζῶα (θηλαστικά, πτηνὰ) καλοῦνται θερμόαιμα (καὶ ὁμοιόθερμα) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ψυχρόαιμα (ἢ ποικιλόθερμα) ὧν ἡ ἐσωτερικὴ θερμοκρασία, ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς τοῦ περιβάλλοντος μέσου, μόλις ὑπερβαίνει ταύτην κατὰ 1 ἕως 2°. Καὶ τὰ μὲν θηλαστικὰ ἔχουσι φυσιολογικὴν θερμοκρασίαν 37 - 40° Κ. τὰ δὲ πτηνὰ 41 - 44°. Ἡ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε κατὰ μέσον ὅρον 37,3°, ποικίλλουσα κατὰ δέκατα τινὰ βαθμοῦ κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀτόμου κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἡμερονυκτίου. Περὶ τὴν 1ην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, π. χ. εἶνε ἐλαχίστη (36°,3 ἕως 36°,8) βαθμηδὸν δὲ ἀνέρχεται εἰς 37° ἕως 37°,4 ἐντὸς τῆς ἡμέρας, μετὰ τὸ φαγητὸν δὲ ὑψοῦται εἰς 37°,3 ἕως 37°,6. Ἐπειδὴ δὲ καὶ κατὰ τὰς θέσεις τοῦ σώματος ποικίλλει μικρόν, μετρεῖται συνήθως ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἐν τῇ μασχαλιαίᾳ κοιλότητι, ἐπὶ ζώου δὲ καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου (ἐπὶ παιδίων) ἐν τῷ πέρατι τοῦ ἀπευθυσμένου. Κατὰ τὴν λειτουργίαν ὀργάνου τινὸς (στομάχου, ἐντέρου, μυῶν), ἡ θερμοκρασία αὐτοῦ ὑψοῦται κατά τι. Νοσηραὶ δὲ καταστάσεις αὐξάνουσι τὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματος ἀποτελοῦσαι τὸν πυρετόν. Ἐὰν οὕτως αὐξηθῇ ἡ θερμοκρασία μέχρι 42,5° ἐπέρχεται ὁ θάνατος, ὡς ἐπίσης κίνδυνον τῆς ζωῆς ἀποτελεῖ ἡ κάτω τῶν 33° Κελ. κατάπτωσις τῆς θερμοκρασίας.

θερμοτροπισμός, οὗ, ὁ· thermotropisme θερμὸ καὶ τρέπω, στρέφω, tourner), n. m. ἐπίδρασις ἣν ἡ θερμότης ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ πρωτοπλάσματος καὶ εἰδικῶς ἐπὶ τῆς διευθύνσεως ἢ ἐννοίας τῆς αὐξήσεως καὶ ἀναπτύξεως τῶν ἱστῶν.

θερμουργός, ός, όν· ὅστις εἶνε θερμὸς εἰς τὰς πράξεις του, chaleureux, euse; ardent, e; ἐμπαθής, passionné, ée; θαρραλέος, τολμηρός, hardi, e.

θερμοφαγία, ας, τό· τὸ τρώγειν ζεστὰ φαγητά, action de manger chaud ; le chaud manger.

θερμόφιλος, ος, ον· thermophile, adj. λέγεται περὶ τῶν μικροοργανισμῶν οἵτινες δύνανται νὰ ἀναπτυχθῶσιν εἰς ὑψηλοτέραν θερμοκρασίαν ἐκείνης ἥν τινα δύνανται νὰ ἀνεχθῶσι τὰ ζῶντα ἀντικείμενα.

θερμοφοβία, ας, ἡ· thermophobie, n. (φόβος, θερμῶν), φόβος πρὸς τὴν θερμότητα προερχόμενος ἐκ νοσηρᾶς καταστάσεως· βλ. θερμαισθησία.

θερμοφυλλίτης, ου, ὁ· thermophyllite, n. f. [ὀρυκ.] ποικιλία τις τοῦ ὀφίτου.

θερμοφυσιολογία, ας, ἡ· thermophysiologie, n. f. μέρος τῆς φυσιολογίας πραγματευόμενον περὶ τῶν αἰτίων καὶ τῶν συνθηκῶν τῆς παραγωγῆς θερμότητος ὑπὸ τῶν ζώντων ὀργανισμῶν καὶ τῆς ἐπιδράσεως ἐπὶ τῆς περιβαλλούσης αὐτὰ θερμότητος.

θερμοφωνικός, ή, όν· thermophonique, adj. [φυσ.] λέγεται περὶ τῶν συσκευῶν αἵτινες παράγουσιν ἤχους τῇ ἐπενεργείᾳ τῆς θερμότητος· || δέκτης θερμοφωνικός, récepteur thermophonique.

θερμόφωνον, ου, τό· thermophone, n. m. συνώνυμον τοῦ τηλεφώνου (téléphone).

θερμοχημεία, ας, ἡ· thermochimie, n. f. [χημ.] κλάδος τῆς χημείας πραγματευόμενος περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἀναπτυσσομένης ποσότητος θερμότητος κατὰ τὰς χημικὰς ἑνώσεις καὶ ἐν γένει ἡ διδασκαλία περὶ τῶν θερμαντικῶν σχέσεων τῶν ἐπικρατουσῶν εἰς τὰς χημικὰς ἀντιδράσεις (réactions chimiques).

θερμοχημικός, ή, όν· thermochimique, adj. ὁ ἀφορῶν ἢ σχετιζόμενος πρὸς τὴν θερμοχημείαν.

θερμόχορτον, ου, τό· θερμοβότανον, κενταύριον (τὸ μικρόν), κενταυρὶς (πόα), (petite) centaurée, n. f. gentianelle, n. f.

θερμοχρωϊκός, ή, όν· thermochroïque (tèr, kro-ik, ῥίζα θερμόχρωσις), adj. [φυσ.] λέγεται περὶ τῶν θερμαντικῶν ἀκτίνων ὧν μία ἢ πλειότεραι ἐξουδετεροῦνται (ἐξαφανίζονται) καὶ αἵτινες εἶνε ἀνάλογοι ὡς πρὸς τοῦτο, πρὸς τὰς καλουμένας χρωϊκὰς ἀκτῖνας.

θερμόχρωσις, εως, ἡ· thermochrose (tèr, kroz', θερμὸ καὶ χρῶσις, χρωματισμός, coloration), n. f. [φυσ.] ἰδιότης δι' ἧς χρωϊκὴ ἀκτὶς μεταβιβάζεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον διὰ μέσου οὐσίας διαθέρμου.

θερμοχώνη, ης, ἡ· entonnoir à filtration chaude.

θερμῶς, [ἐπίρ.] chaudement, adv. κατὰ τρόπον θερμόν, d'une manière chaude, de façon à conserver la chaleur ; || ἐνδύεσθαι θερμῶς, se vêtir chaudement. § θερμῶς, ἐνθέρμως, chaleureusement, adv. μετὰ ζέσεως, avec ardeur, μετὰ ζωηρότητος, avec animation ; || παρακαλεῖν θερμῶς, prier chaleureusement. § θερμῶς, μετὰ ζέσεως, avec ferveur ; ἐπιμόνως, instamment, adj.

θέρος, ους, τό· ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ ἢ ὥρα τοῦ θέρους, moisson, n. f. || ἄφθονον θέρος, moisson abondante. § —, τὸ καλοκαῖρι, ἡ ὥρα τοῦ θέρους, été, n. m. βλ. ὧραι τοῦ ἔτους· || τὸ θέρος [ἐπίρ.] en été.

θέσια, [διάλ. Ἠπείρου] λέγονται οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου, τὰ χαρακτηριστικά.

θεσιθήρας, α, ὁ· ὁ ἐπιδιώκων, ἐπιζητῶν νὰ διορισθῇ εἰς ἰδιωτικὴν ἢ δημοσίαν θέσιν, ὑπηρεσίαν, solliciteur [de places ; d'emplois publics] ; βλ. καὶ σπουδάρχης.

θεσιθηρία, ας, ἡ· ἡ ἐπιδίωξις πρὸς διορισμὸν εἰς δημοσίαν τινὰ θέσιν, chasse aux emplois publics ; curée (poursuite) des places ; βλ. καὶ σπουδαρχία.

θεσιθηρῶ, βλ. σπουδαρχῶ.

θέσις, εως, ἡ· τὸ θέτειν, βάλλειν, τοποθετεῖν τι που, position, n. f. action de poser ; ἡ τοποθέτησις, position, n. f. action de placer, placement, n. m. ἡ θέσις, ὁ τόπος, place, n. f. || δὲν ὑπάρχει θέσις· δὲν ἔχει θέσιν, il n'y a pas de place ; || δὲν ηὗρε θέσιν νὰ καθίσῃ, il n'a pas trouvé où s'asseoir ; || κάμνω θέσιν, faire place; se ranger; || αἱ πρῶται (δεύτεραι) θέσεις [σιδηροδρόμου], κτλ. les premières (les secondes) (places); || τὸν ἔβαλα εἰς τὴν θέσιν του [μεταφ.], je l'ai remis à sa place; || θέσις, ὁ τόπος, ὁ χῶρος, τὸ μέρος ἔνθα τοποθετεῖταί τι, ἡ θέσις, place, n. f. ἡ τοποθέτησις, ἐν ᾗ εὑρίσκεται ἀντικείμενόν τι, emplacement, n. m. θέσις, situation, n. f. position, n. f. poste, n. m. assiette, n. f. || ἡ θέσις τῶν ἀνακτόρων εἶνε θαυμασία, l'emplacement du palais est admirable ; || [οἱ ἐχθροὶ] ἤλλαξαν θέσιν· ἐγκατέλειψαν τὰς θέσεις των, ont changé de position ; ont abandonné leurs postes ; || ἡ ὡραία θέσις τῆς οἰκίας του, la belle situation de sa maison ; || ἡ θέσις τῆς πόλεως, la position de la ville ; || καλὴ θέσις δι' οἰκοδομήν, un bon emplacement pour bâtir ; || [γραμμ.] [συλλαβὴ] θέσει μακρά, longue par position ; || [ὁδοπ. καὶ σιδηρ.] θέσις πρὸς ἀποθήκευσιν ἢ ἐξαγωγὴν χρωμάτων, emplacement pour dépôt et emprunts ; || [ὀχυρ.] θέσις, emplacement, n. m. π. χ. θέσις τοῦ πυροβόλου, emplacement d'une pièce ; βλ. χώρημα· || ἡ τοπογραφικὴ θέσις τῆς πόλεως, assiette d'une ville ; || ἡ θέσις τοῦ καταλύματος, assiette du logement, τὸ κατάλυμα, ἤτοι ἡ διανομὴ μεταξὺ τῶν διαφόρων μονάδων στρατεύματος τινὸς τῶν προσδιορισθέντων ὡς κατάλυμα μερῶν· || — καὶ ἔκτασις τοῦ φρουρίου, assiette d'une place forte, ἢ τὸ σχέδιον τοῦ φρουρίου, ἐνίοτε δὲ καὶ ἡ θέσις τοῦ φρουρίου ὑπὸ πολιτικὴν καὶ στρατηγικὴν ἔποψιν· || —, ὁ τόπος, lieu, n. m. τὸ μέρος, endroit, n. m. ὁ χῶρος, espace, n. f. π. χ. θέσις τῆς φρουρᾶς (ἐν ᾗ διαμένει ἡ φρουρά), lieu de garnison ; || — (τόπος ἢ μέρος) ὠχυρωμένη, lieu fortifié, προωρισμένος εἰς ἄμυναν· || — (μέρος τοποθεσίας), localité, n. f. μάχη θέσεων, combat des localités ; || θέσις ἀσήμαντος καὶ ἀτελῶς ὠχυρωμένη, bicoque, n. f. || ἡ θέσις ἔνθα

ἐργάζονται, ἡ ἐργοθεσία, chantier, n. f. ‖ ἡ θέσις τῶν ἐργοστασίων· βλ. ἐργοστάσιον· ‖ [τακτ.] προκεχωρημένη θέσις, position avancée. ‖ θέσις ἀνασχέσεως, position d'arrêt, ἔνθα ὑπάρχουσιν ὀχυρώματα ἀνασχέσεως· βλ. ὀχυρώματα· ‖ [τακτ]. θέσις ἀναμονῆς τῶν στρατευμάτων, position d'attente des troupes. βλ. ἀναμονή· ‖ θέσις συνάξεως, position de rassemblement. ‖ [τακτ.] θέσις ὑποχωρήσεως πρὸς ἀνασχηματισμόν, position de recul. ‖ θέσις ὑποχωρήσεως, position de repli. βλ. ὑποχωρῶ· ‖ θέσις ὑποχωρήσεως, position de retraite. βλ. πεδίον ἀμυντικὸν μάχης· ‖ δεσπόζουσα θέσις, position dominante; ‖ ὠχυρωμένη θέσις, position fortifiée; ‖ θέσις τοῦ πυροβολοῦντος, position du tireur. Διὰ τὴν βολὴν ὁ στρατιώτης λαμβάνει τρεῖς θέσεις, ἤτοι ὀρθίως (debout), γονυπετῶς (à genou) καὶ πρηνηδὸν (couché). ‖ θέσις τοῦ ὀρθίως πυροβολοῦντος, position du tireur debout ; ‖ θέσις τοῦ γονυπετῶς πυροβολοῦντος, position du tireur à genou; ‖ θέσις τοῦ πρηνηδὸν πυροβολοῦντος, position de tireur couché; ‖ θέσις τοῦ ὀρθίως πυροβολοῦντος. Γεμίσατε = ἄρμ, position du tireur debout. Chargez = arme. ‖ τάσσομαι πρὸς πυροβόλησιν (διὰ τὸ πυροβολικόν), entrer en position. ‖ ἡ θέσις τοῦ φρουροῦντος στρατιώτου, poste, n. m. ἤτοι τὸ μέρος ἔνθα στρατιωτικός τις ἐτοποθετήθη ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου του ἢ ἔνθα ἐτοποθετήθησαν στρατεύματα πρὸς φύλαξιν· ‖ ἐγκατάλειψις θέσεως, abandon de son poste ; ‖ πολεμικὴ θέσις, poste de guerre ; ‖ εἰς τὰς θέσεις σας, à vos postes ; παράγγελμα ὑπηρετήσεως μεμονωμένου πυροβόλου, κτλ. βλ. καὶ δυναμικοὶ χειρισμοί· ‖ εἰς θέσιν, en position (παράγγελμα) ἢ εἰς φύλαξιν, en garde : ἐν τῇ λογχομαχίᾳ καλεῖται εἰς προβολήν· ‖ [ναυτ.] poste, n. m. ἡ θέσις ἣν ἕκαστον πλοῖον δέον νὰ κατέχῃ εἰς τὰς διαφόρους τάξεις (ordres) καὶ σχηματισμούς· ‖ [ναυτ.] θέσις, poste, n. f. π. χ. εἰς θέσεις χειρισμοῦ! mettre (aux postes) de manœuvre ; κέλευσμα ὅπως οἱ ἄνδρες μεταβῶσιν εἰς τὰς διὰ τὸν χειρισμὸν (τῶν ἱστίων, κτλ.) θέσεις των· ‖ τιμητικὴ θέσις ἢ φρουρά, poste d'honneur. § [ναυτ.] ἡ θέσις ἡ τοποθέτησις, emplacement, n. m. ‖ ἡ θέσις τῶν προφυλακῶν, emplacement des avant-postes; ἡ θέσις τῶν προφυλακῶν τῆς ἀσφαλείας προσδιορίζεται ἐκ τῆς θέσεως τῶν καλυπτέων στρατευμάτων.

Ἐκτελουμένης προχωρητικῆς πορείας ἡ θέσις αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θέσεως τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς, δέον δὲ νὰ γιγνώσκηται ἐπίσης εἰς ποίαν ἀπόστασιν εὑρίσκεται ὁ ἐχθρός, καθὼς καὶ ἡ φύσις τοῦ ἐδάφους, ὥστε νὰ γίγνηται χρῆσις διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγωτέρου ἀριθμοῦ ἀνδρῶν.

Κατὰ τὰς ὑποχωρήσεις ἐκλέγεται καλή τις θέσις, ἥτις καταλαμβάνεται ὑπὸ τῶν προφυλακῶν, λαμβανομένων ἐκ τῶν ὀλιγώτερον κακουχησάντων στρατευμάτων. Τὰ λοιπὰ στρατεύματα ὑποχωροῦσιν ὄπισθεν τῆς θέσεως ταύτης. Ἡ δύναμις τῶν χρησιμευόντων στρατευμάτων εἰς τὰς προφυλακὰς οὐδέποτε ὑπερβαίνει τὴν ὑφ' ἑκάστης εἰδικῆς περιστάσεως ἀπαιτουμένην. Κατὰ τὰς κινήσεις καὶ τὰς κυρίας περιστάσεις, ἰδίως ὅταν οὐδεμία μάχη ἔχῃ προηγηθῇ, αἱ προφυλακαὶ συντίθενται ἐκ μέρους τινὸς τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς ἢ ὀπισθοφυλακῆς (περίπου ἐκ τοῦ τετάρτου ἢ τὸ πολὺ τοῦ ἡμίσεος). Τὸ τμῆμα τοῦτο λαμβάνει θέσιν πλησιεστέραν τῷ ἐχθρῷ, καὶ ὁ διοικῶν αὐτὸ καθίσταται διοικητὴς τῶν προφυλακῶν. Προκειμένου περὶ ἀποσπάσματος μικροῦ, ὡς π. χ. περὶ μιᾶς ταξιαρχίας, ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ ἢ ἡ ὀπισθοφυλακὴ ὁλόκληρος ἀπαρτίζει τὰς προφυλακάς, καὶ ὁ διοικῶν αὐτὴν εἶνε συγχρόνως καὶ διοικητὴς τῶν προφυλακῶν. Εἰς τὰ λίαν ἀνώμαλα ἐδάφη ἡ γραμμὴ τῶν προφυλακῶν διαιρεῖται εἰς τμήματα, ἑκάστου ἔχοντος ἴδιον διοικητήν. Τέλος ὅταν ἡ στάσις ἐκτελῆται πλησίον τῷ ἐχθρῷ, τὰ εἰς πρώτην γραμμὴν στρατεύματα φροντίζουσιν ἀφ' ἑαυτῶν διὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀσφάλειαν. Ἡ ὑπηρεσία τῶν προφυλακῶν λαμβάνει τότε ἅπασαν τὴν αὐτῆς ἀνάπτυξιν καὶ ἐκτελεῖται κατὰ ταξιαρχίαν· ‖ θέσις πυροβολείων ἢ καὶ τοποθέτησις πυρβολαρχιῶν, emplacement des batteries. Ὑπὸ γενικὴν ὅλως ἔποψιν τὸ πυροβολικὸν τοποθετεῖται εἰς τρόπον ὥστε τὰ πυρὰ αὐτοῦ νὰ ἔχωσιν ἅπασαν τὴν ἐπιθυμητὴν ἀποτελεσματικότητα· δέον νὰ καλύπτηται εἰ δυνατὸν ἀπὸ τὰς βλέψεις τοῦ ἀντιπάλου καὶ νὰ δύνωνται εὐκόλως νὰ μεταβάλλωσι τοποθεσίαν. Ἀναζητοῦσι τὰ ἐξέχοντα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σημεῖα, χωρὶς ταῦτα νὰ ὑπέρκεινται λίαν τοῦ σκοποῦ, καθότι τότε ἡ βολὴ καθίσταται λίαν ἐμπηκτικὴ (tir fichant). Ἐπωφελοῦνται τῶν καλυμμάτων τοῦ ἐδάφους, ἤτοι τῶν φρακτῶν (baies), φυτιῶν (cultures) καὶ τῶν διακυμάνσεων τοῦ ἐδάφους ἵνα ἀποκρύψωσι τὰ πυροβόλα. Ἀποφεύγουσι νὰ τοποθετηθῶσι πλησίον οἰκοδομῶν, μεμονωμένων δένδρων, μικρῶν συστάδων τοιούτων, ἵνα μὴ παρέχωσιν εἰς τὸν πολέμιον σημεῖα ἐπισημάνσεως, καθὼς ἀποφεύγουσιν ἐπίσης τὰς θέσεις ὧν τὰ πλευρὰ δυσκόλως ἐπιτηροῦνται. Ἀποφεύγουσι τὰ πετρώδη ἢ χαλικώδη ἐδάφη, ἕνεκα τῆς ἐκσφενδονήσεως ἐπικινδύνων θραυσμάτων, τοὐναντίον δὲ ἐπιζητοῦσι ὁμαλὸν καὶ στερεὸν ἔδαφος. Προσπαθοῦσι νὰ πλευροκοπήσωσιν τὴν ἐχθρικὴν τοποθεσίαν χωρὶς ἡ γραμμὴ τῶν πυροβόλων των νὰ πλευροκοπῆται ὑπὸ θέσεως τινὸς τοῦ ἀντιπάλου. Αἱ ἀνωτέρω συνθῆκαι σπανίως δύνανται νὰ παρουσιασθῶσι συνηνωμέναι, τούτου ἕνεκα δέον νὰ διαγνώσωσι, δι' ἑκάστην περίπτωσιν, ποία εἶνε ἡ θέσις ἡ κάλλιον πληροῦσα τὰς αἰτουμένας συνθήκας· ‖ θέσις συναγερμοῦ, place d'alarme; ἵνα τὰ σώματα δύνωνται εἰς πᾶσαν στιγμὴν νὰ συναθροισθῶσι ταχέως καὶ ἐν τάξει, ἐν περιπτώσει συναγερμοῦ (alarme), πρέπει ἕκαστος νὰ γνωρίζῃ τὸν τόπον τῆς συναθροίσεως τῆς μονάδος εἰς ἣν ἀνήκει, ὁπότε οἱ ἄνδρες μεταβαίνουσιν ἀπ' εὐθείας ἑνούμενοι κατ' οὐλαμούς, λόχους, κτλ. Αἱ θέσεις τῶν συναθροίσεων τῶν διαφόρων μονάδων ὁρίζονται οὕτως ὥστε τὰ τμήματα νὰ

μὴ διασταυρῶνται κατὰ τὴν μετάβασίν των. Τὸ πεζικὸν καταλαμβάνει τὰς ἐπικαίρους θέσεις, τὰ ὑποστηρίγματα τοῦ πυροβολικοῦ μεταβαίνουσι πλησίον τῶν πυροβόλων, τὸ δὲ πυροβολικὸν καὶ ἱππικὸν μεταβαίνουσι ταχέως εἰς τὴν τοῦ συναγερμοῦ θέσιν των· ‖ **στρατιωτικὴ θέσις,** βλ. **τοποθεσία στρατιωτική.** § **θέσις,** ὁ τρόπος τῆς τοποθετήσεως, στάσεως, ἡ στάσις, pose, n. f. position, n. f. posture, n. f. ἡ τοποθέτησις, τὸ κάθισμα, ὁ τρόπος τοῦ κάθησθαι, τοῦ τοποθετεῖν τι, assiette, n. f. ἡ στάσις, attitude, n. f. (βλ. καὶ **στάσις**)· ‖ ἡ θέσις τοῦ παιδίου ἐπὶ τῆς εἰκόνος δὲν μ' ἀρέσει, la pose de l'enfant sur le tableau ne me plait pas ; ‖ εἶχε θέσιν ἄσεμνον, il avait une posture indécente ; ‖ ὁ ἀσθενὴς δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὕρῃ θέσιν ἀναπαυτικήν, le malade ne peut trouver une assiette (position) commode ; ‖ [ἱππολ.] θέσις παρημελημένη, attitude abandonnée, ὡς εἶνε ἡ **κατάκλισις** (le coucher) τοῦ ἵππου· βλ. καὶ **στάσις**· § **θέσις,** τοποθεσία, site, n. m. τὸ μέρος, endroit, n. m. ‖ εἰς τὰ περίχωρα εἶνε θέσεις γραφικώταται, aux environs il y a des sites très pittoresques ; ‖ ἐτάφη εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, il a été enterré dans cet endroit ; § **θέσις,** position, n. f. καὶ ἐν γένει τρόπος, κατάστασις ἐν ᾗ εὑρίσκεται ἄτομόν τι, ἀντικείμενον, χώρα, φρούριον, στράτευμα, κτλ. situation, n. f. état, n. m. συνθήκη, condition, n. f. τάξις, rang, n. m. ‖ ἡ θέσις του εἶνε κρίσιμος, sa situation (son état) est critique ; ‖ δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νά, je ne suis pas en état (en mesure ; à même) de ; ‖ αἱ δαπάναι του εἶνε ἀνώτεραι τῆς κοινωνικῆς του θέσεως, ses dépenses, sont au dessus de sa condition ; ‖ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κρατῇ τὴν θέσιν του, il est obligé de bien tenir son rang ; § [ἐμπορ.] θέσις (ἀγορᾶς, ἐμπορεύματος) situation, n. f. (κατάστασις ἐμπορεύματος) condition, n. f. (ὁ τόπος) place, n. f. ‖ ἐμπορικὴ θέσις, ὑπαλλήλου, place, n.f. emploi, n. m. situation, n. f. ‖ εἶμαι εἰς θέσιν νά, (être) je suis à même ἢ (être) je suis en état ἢ (être) je suis en mesure de. § **θέσις,** ἡ ὑπηρεσία εἰς ἣν εἶνε τις διωρισμένος, ἡ ἐπιφόρτισις, τὸ ἀξίωμα, charge, n. f. ministère, n. m. (βλ. καὶ **καθήκοντα**), ἡ θέσις, poste, n. m. place, n. f. ‖ εἶνε χωρὶς θέσιν, il est sans emploi (sans place) ; ‖ αἱ δημόσιαι θέσεις, les charges publiques ; ‖ μετέβη εἰς τὴν θέσιν του, il s'est rendu à son poste ; ‖ θέσις συμβολαιογράφου, charge de notaire ; ‖ θέσις ὑπουργοῦ, poste de ministre ; ‖ ὁ διορισμένος εἴς τινα θέσιν, le titulaire d'une charge ; ‖ καταχρᾶται τὴν θέσιν του, il abuse de son ministère. § **θέσις,** ἡ· emploi, n. m. ὁ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν νόμος διακρίνει τὴν **θέσιν** ἀπὸ τὸν **βαθμὸν** (grade)· ὁ τελευταῖος οὗτος εἶνε κτῆμα τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀφαιρούμενος ἕνεκεν ὡρισμένων αἰτιῶν (βλ. **κατάστασις** τῶν ἀξιωματικῶν), ἀλλ' ἡ **θέσις** (emploi) ἀφίεται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ὑπουργοῦ, ὅστις διορίζει τὸν ἀξιωματικὸν εἴς τινα θέσιν τῶν σωμάτων τοῦ στρατοῦ ἢ εἰς ἑτέραν ὑπηρεσίαν, ἢ τέλος τηρεῖ αὐτὸν ἐν τῇ καταστάσει τῆς **διαθεσιμότητος** (disponibilité) ἢ τῆς **ἀργίας** (non-activité) ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένων περιστάσεων. § —, διαμέρισμα, rayon, n. m. (tablette) [d'une armoire, etc]. § —, thèse [à soutenir]. § [μεταφ.] syllabe accentuée [d'un pied]. § [μουσ.] frappé, n. m.

Θεσμοθεσία, ας, ἡ· ἡ θέσις, δόσις νόμων, οἱ δοθέντες νόμοι, institution, n. f. ἡ νομοθεσία, législation, n. f.

Θεσμοθέτης, ου, ὁ· ὁ θέτων, δίδων νόμους, νομοθέτης, législateur, trice ; instituteur, trice.

Θεσμοθέτησις, εως, ἡ· ἡ **θεσμοθεσία.**

Θεσμολόγιον, ου, τό· συλλογὴ τόμων (διαταγμάτων, ἐγκυκλίων, κτλ.), collection de lois (d'ordonnances, etc.).

Θεσμός, οῦ, ὁ· πᾶν ὅ,τι διετάχθη, ἐγκατεστάθη, ἐκανονίσθη, ἐνομιμοποιήθη, institution, n. f. τὸ διατεταγμένον, ὁ νόμος, loi, n. f. ὁ κανονισμός, règlement, n. m. καὶ ἐξαιρετικῶς τὸ ἔθος, ἡ συνήθεια, ἰδίως οἱ νόμοι οἱ συνιστῶντες καὶ διέποντες ἔθνος τι, πληθ. οἱ θεσμοί, les lois constitutives de l'état.

Θεσμοφύλαξ, ακος, ὁ· ὁ φύλαξ τῶν (θεσμῶν) νόμων, (qui garde) gardien (ou dépositaire) des lois.

Θεσπέσιος, α ον (συγκρ. ιώτερος, ὑπερθ. ιώτατος), ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰρημένος, καὶ κυρίως ὅ,τι ἐρρήθη ἢ ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, θείως ἠχοῦν, θεῖος, α, ον, divin, adj. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ παντὸς μεγάλου, ἐξαιρέτου, ἐξαισίου, θαυμαστοῦ, θαυμασίου, admirable, adj. μεγαλοπρεποῦς (ἐκ τῆς φύσεως), magnifique, adj. ἢ καὶ ἐξ ἀνθρώπου προερχομένου, sublime, adj. (ἠθικῶς ἢ διανοητικῶς), λαμπροῦ, μεγαλοπρεποῦς, ὑπερφυοῦς, superbe, adj. καὶ ἐν γένει ἡ ἰδέα τοῦ πᾶσαν ἀνθρωπίνην δύναμιν ὑπερβαίνοντος.

Θεσπεσίως, [ἐπίρ. προηγ.], θείως, divinement, adv. μεγαλοπρεπῶς, magnifiquement, adv. θαυμασίως, admirablement, adv.

Θεσπίζω, μέλ. ίσω, δίδω θέσπισμα, décréter ; προστάσσω, διατάσσω, ordonner ; διατάσσω, παραγγέλλω, κελεύω, prescrire ; ἐκδίδω διάταγμα, arrêter.

Θέσπισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ θεσπίζειν, action de décréter, etc. ordonnance, n. f. institution, n. f.

Θέσπισμα, τος, τό· γενικῶς προσταγή, διαταγή, ordonnance, n. f. εἰδικώτερον θέσπισμα, édit, n. m. εἶνε διαταγὴ ἐκδιδομένη ὑπὸ τῆς κυβερνώσης ἀρχῆς ἢ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἄρχοντος ὁπότε καλεῖται καὶ διάταγμα, decret, n. m. (βλ. λέξιν)· διάταγμα, ἀπόφασις, arrêté, n. m. ‖ κλητήριον θέσπισμα [νομ.] ordonnance (mandat) de comparution, καλεῖται τὸ ἔγγραφον δι' οὗ καλοῦνται πρὸς ἐμφάνισιν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου ἢ τοῦ πλημμελειοδικείου οἱ κατηγορούμενοι. Πρέπει νὰ περιέχῃ ἀκριβῆ σημείωσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ

κατηγορουμένου, τῆς πράξεως ἐφ' ἧ κατηγορεῖται καὶ τῆς ὁρισθείσης δικασίμου, ὑπογραφόμενον δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπιτετραμμένου τῇ κλήσει προσώπου ἐπιδίδοται τῷ κατηγορουμένῳ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος πρὸ 24 μὲν ὡρῶν ἐπὶ πταισμάτων, πρὸ 3 δὲ ἡμερῶν ἐπὶ πλημμελημάτων (βλ. ἔνταλμα καὶ κλῆσις πρὸς ἐμφάνισιν).

Θετέος, α, ον· ἐπίθ. τοῦ τίθημι, ὅστις πρέπει νὰ τεθῇ, qui doit être posé (supposé); ὅστις πρέπει νὰ ὑποτεθῇ ὡς ὑπάρχων, qui doit être supposé; ὑποθετέος, supposable; || [οὐδ. ἀπόλ.] θετέον ὅτι, supposons (supposé; posé) que.

Θετικισμός, οῦ, ὁ· positivisme, n. m. φιλοσοφικὸν δόγμα τοῦ Auguste Comte. Κατ' ἐπέκτασιν λέγεται οὕτως τάσις τῶν πνευμάτων τῶν ἐχθρῶν τῆς μεταφυσικῆς ἅτινα περιορίζονται εἰς τὴν παρατήρησιν τῶν φαινομένων καὶ εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῶν νόμων οἵτινες διέπουσιν αὐτά.

Θετικιστής, οῦ, ὁ· positiviste, n. λέγεται περὶ τῶν ὀπαδῶν τοῦ θετικισμοῦ, τῆς θετικῆς φιλοσοφίας, se dit des partisans du positivisme, de la philosophie positive.

Θετικός, ή, όν· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος) ὁ θέτων, διαθέτων, ὁρίζων, ἐπιβεβαιῶν τι, positif, ive, adj. βεβαιωτικός, affirmatif, ive; συνεπῶς ἀληθής, σταθερός, βέβαιος, certain, e, adj. || εἶνε θετικόν, c'est positif; c'est certain; || ἤθελε θετικὴν ἀπάντησιν, il voulait une réponse positive (précise); || ἡ θετικὴ φιλοσοφία, philosophie positive, ὁ θετικισμός, le positivisme; βλ. λέξιν· || ὁ θετικὸς πόλος (στήλης, κτλ.), pôle positif; βλ. πόλος· || [φυσ.] analogue, n. m. λέγεται περὶ τοῦ πόλου ὅστις εἰς πυροηλεκτρικὸν σῶμα καθίσταται θετικὸς ὅταν ἡ θερμοκρασία αὐξάνῃ καὶ ἀρνητικὸς ὅταν ἐλαττῶται.

Θετικότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ θετικοῦ, qualité de ce qui est positif; συνεπῶς ἡ βεβαιότης, certitude, n. f. § [φιλοσ.] θετικότης, positivité, n. f. χαρακτὴρ θετικὸς καθαρᾶς θεωρητικῆς φιλοσοφικῆς σκέψεως στηριζομένης μόνον ἐπὶ τῶν γεγονότων, caractère positif d'une spéculation qui s'appuie sur les faits seuls. § [φυσ.] θετικότης, positivité, n. f. κατάστασις σώματος ἐκδηλοῦντος φαινόμενα θετικοῦ ἠλεκτρισμοῦ, état d'un corps qui manifeste les phénomènes de l'électricité positive. Λέγουσιν ἐπίσης positiveté.

Θετικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον θετικόν, d'une manière positive, positivement, adv. μετὰ βεβαιότητος, certainement, adv. || γνωρίζειν θετικῶς εἴδησιν τινά, savoir positivement une nouvelle. § [φυσ.] θετικῶς, positivement, adv. σῶμα ἠλεκτρισθὲν θετικῶς, corps électrisé positivement, ἤτοι σῶμα πεπληρωμένον διὰ θετικοῦ ἠλεκτρισμοῦ, corps chargé d'électricité positive.

Θετός, ή, όν· ἐπίθ. ῥημ. τοῦ τίθημι, πᾶν ὅ,τι ἐτέθη, ἀπεφασίσθη, ὡρίσθη, διετάχθη, posé, ée; fixé, ée; établi, e. § πᾶν ὅ,τι ἐδέχθη τις ξένον, ἐπείσακτον, adoptif, ive; π. χ. υἱός, παῖς, υἱοθετηθείς, fils adoptif; βλ. εἰσποίησις καὶ υἱοθεσία.

Θέτω, μέλ. θέσω, τίθημι, τάσσω, τοποθετῶ, βάλλω πού τι, mettre; βάλλω, τοποθετῶ τι, poser; placer; || μὲ θέτετε εἰς δύσκολον θέσιν, vous me mettez (placez) dans une position difficile; || — ὡς ἀρχήν, poser en (pour; comme) principe; || ὁ πρόεδρος ἔθεσε τὸ ζήτημα, le président a posé la question; || τὸν ἔθεσαν εἰς ἀπόταξιν [στρατ.], on l'a mis à la réforme; || — εἰς ἀμφιβολίαν, mettre (révoquer) en doute; || [ναυτ.] θέτω (ἤτοι στρέφω) τὸν οἴακα πρὸς τὸν ἄνεμον, mettre la bare au vent; || θέτω εἰς βοτίλιαις, mettre en bouteilles; || — εἰς κιβώτια, encaisser; || — ὡς ὅρον εἰς συμβόλαιον, stipuler (=διομολογῶ, συμφωνῶ)· || θέτειν, περιτυλίσσειν εἰς χαρτίον τὴν σάκχαριν, mettre des pains de sucre en papier; || θέτειν ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, ζυγίζειν, mettre à la (sur la) balance; || θέτειν εἰς τὸ ὑπόγειον, ἀποθήκευσις εἰς τὸ ὑπόγειον, encaver, mettre en cave, mise en cave; || θέτειν σημεῖα, mettre une marque; || θέτειν σημεῖα καὶ ἀριθμούς, marquer et numéroter; || θέτειν γραμμὴν ὑπό τινα λέξιν, souligner un mot=ὑποσημειώνειν. § ἐγκαθιστῶ, ἐγκαθιδρύω, établir; προτείνω, proposer; || — νόμους, établir des lois; || — βραβεῖον, proposer un prix. § θέτω εἰς ἐνέργειαν (σίφωνα, ἀντλίαν), allumer (une pompe); πρὸς τοῦτο χύνουσιν ἐντὸς τῆς πυξίδος τοῦ σίφωνος (corps de pompe) ποσότητα τινὰ ὕδατος, ὅπως ἐκφύγῃ ὁ ὑπάρχων ἀήρ, κατόπιν δὲ ἀντλοῦσιν μέχρις ὅτου οἱ μυζητικοὶ σωλῆνες (tuyaux d'aspiration) πληρωθῶσιν ὕδατος, ὁπότε ἄρχεται ἡ ἐνέργεια τῆς ἀντλίας. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει τὸ charger προκειμένου περὶ ἀντλίας. § θέσατε τὸν τροχόν, placez la roue; βλ. προπαρασκευαστικός.

Θεῶμαι, (άομαι), μέλ. θεαθῶ· κυττάζω, παρατηρῶ, θεωρῶ, βλέπω τι, regarder; voir; παρατηρῶ, θεωρῶ, θαυμάζω, contempler. § [σπανίως παθητ.] être contemplé; (vu;) || ἐθεάθη εἰς τὸ θέατρον, on l'a vu au théâtre; || πρὸς τὸ θεαθῆναι [φρ.], pour faire (pour s'offrir en) montre; pour s'étaler.

Θεώρατος, η, ον· (ἀντὶ θεωρητός, θέας ἄξιος ἢ ἀθεώρητος), ὁ πολὺ ὑψηλός, très-haut; πολὺ μεγάλος, très-grand; πελώριος, ὑπερφυής, ὑπερμεγέθης, énorme, adj. κολοσσιαῖος, colossal, ale; βλ. καὶ θεριακωμένος· γιγαντώδης, gigantesque, adj. τερατώδης, monstre, adj. monstrueux, euse.

Θεωρεῖον, ου, τό· τόπος ἐξ οὗ καθήμενός τις θεωρεῖ, estrade pour les spectateurs; γενικῶς loge, n. f. ἐξέδρα, tribune, n. f. || θεωρεῖον θεάτρου, loge de théâtre; || τὸ θεωρεῖον τῶν δημοσιογράφων [ἐν τῇ Βουλῇ], la tribune des journalistes.

Θεώρημα, ατος, τό· [καθημ.] théorème, n. m. πρότασις πρὸς ἀπόδειξιν, proposition à démontrer, καλεῖται ἐν τῇ μαθηματικῇ πρό-

τασις ἧς ἡ ἀλήθεια γίνεται καταφανὴς διὰ τῆς ἀποδείξεως· § θεώρημα, théorème, n. m. ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἀξίωμα καλεῖται θεώρημα ἐν τῇ ἐπιστήμῃ πᾶσα ἀλήθεια ἥτις μὴ οὖσα ἀφ' ἑαυτῆς προφανὴς ἐξάγεται διὰ λογικῶν συλλογισμῶν ἐξ ἄλλων ἤδη γνωστῶν καὶ παραδεδεγμένων ἀληθειῶν. Ἡ μαθηματικὴ ἰδίως ἀπὸ ὀλίγων τινῶν ἀξιωμάτων ὁρμωμένη προβαίνει ἀπὸ θεώρημα εἰς θεώρημα διὰ λογικῆς μελέτης εἰς τὴν ἀπόδειξιν πολυπλοκωτάτων ἀληθειῶν. Ἐν γένει διακρίνομεν ἐν τῷ θεωρήματι τὴν θέσιν ἤτοι τὴν ἀποδεικτέαν ἀλήθειαν καὶ τὴν ὑπόθεσιν ἤτοι τὸ σύνολον τῶν περιστάσεων ἐκείνων, ὧν ὑπαρχουσῶν ἀληθεύει ἡ θέσις· διὰ τῆς ἀποδείξεως δὲ ἤτοι σειρᾶς συλλογισμῶν καταντῶμεν ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν θέσιν.

Θεώρησις, εως, ἡ· ἡ ἐξέτασις, ἡ ἐπιθεώρησις (διαβατηρίου, κτλ.) le visa (d'un passeport) ; βλ. **θεωρῶ**.

Θεωρητικός, ή, όν· ὁ τὴν θεωρίαν ἀφορῶν, théorique, adj. καθαρῶς θεωρητικός, (ἄνευ πράξεως), spéculatif, ive, βλ. καὶ **θεωρία**· ἐπιδεικτικὸς (ἐπὶ ἐμπορευμάτων, κτλ.), apparent, e; ‖ θεωρητικὴ διδασκαλία, cours théorique ; ‖ εἶνε θεωρητικὸν πνεῦμα, c'est un esprit spéculatif. § ἀναγόμενος εἰς τὴν παρατήρησιν, τὴν σκέψιν, τὸν θαυμασμόν, τὴν μελέτην τῆς φύσεως, de contemplation ; θεωρητικός, σκεπτικός, contemplatif, ive. § ὁ ἔχων εὐγενῆ καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐξωτερικὴν παράστασιν, παρουσιαστικόν, de belle prestance ; παρουσιαστικός, ἐπιδεικτικός, apparent, e.

Θεωρητικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον θεωρητικόν, d'une manière théorique ; ἐν θεωρίᾳ, en théorie ; théoriquement, adv. καθαρῶς θεωρητικῶς, spéculativement, adv.

Θεωρία, ας, ἡ· théorie, n. f. (ἀντιθ. τῷ πρᾶξις, ἐμπειρία), λέγεται ἡ μελέτη τῶν φαινομένων τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου διὰ τοῦ διασκεπτικοῦ πνεύματος πειρωμένου νὰ ἀναγάγῃ τὰ φαινόμενα εἰς ἀρχικὰς γενικὰς αἰτίας· ‖ — καθαρά, ἄνευ πράξεως ἡ σκέψις φιλοσοφική, spéculation, n. f. ‖ ἔχει περισσοτέραν θεωρίαν παρὰ πρᾶξιν, il a plus de théorie que de pratique; ‖ μεταφυσικαὶ θεωρίαι, spéculations métaphysiques. § [φυσ.] θεωρία φυσική, théorie naturelle ; καλεῖται τὸ σύνολον διαφόρων νόμων ἀναγομένων εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν φαινομένων καὶ τῶν ὁποίων ἡ μελέτη δύναται νὰ καταδείξῃ ὅτι εἶνε οὗτοι συνέπεια μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς ἢ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. Οὕτως ἔχομεν τὴν θεωρίαν τοῦ φωτός, τῆς θερμότητος, τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, κλπ. Ἀλλ' ὅμως σήμερον οἱ φυσιοδίφαι παραδέχονται καὶ τείνουσι νὰ ὑπαγάγωσι πάντας τοὺς φυσικοὺς νόμους εἰς μίαν καὶ μόνην φυσικὴν θεωρίαν γενικήν. § ἐπὶ πνευματικῆς νοητικῆς θεωρίας, βαθεῖα σκέψις, ἔρευνα, ἐπιστημονικὴ μελέτη, contemplation, n. f. méditation, n. f. ‖ ἡ θεωρία τοῦ παρελθόντος, la contemplation du passé ; ἡ ὄψις, aspect, n. m. ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια, τὸ ἐξωτερικόν, extérieur, e, adj. ἡ ὄψις, τὸ φαινόμενον, apparence, n. f. mine, n. f. τὸ παρουσιαστικόν, prestance, n. f. ‖ ἡ οἰκία του ἔχει ὡραίαν θεωρίαν, sa maison est d'un bel aspect ; ‖ ἡ θεωρία του ἀπατᾷ, sa mine est trompeuse ; il paye de mine ; ‖ αὐτὸ τὸ φαγητὸν ἔχει ὡραίαν θεωρίαν, ce met a bonne mine ; ‖ — ἐπισκόπου καὶ καρδιὰ μυλωνᾶ [παροιμ.], belle montre et peu de rapport ; tête de seigneur et corps de gueux ; ‖ — (ἐμπορεύματος), apparence, n. f. ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις, aspect, n. m.

Θεωρικόν, οῦ, τό· τὸ χρῆμα τὸ πληρωνόμενον διὰ τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ εἴσοδον, prix d'entrée ; entrée, n. f. = δικαίωμα εἰσόδου, εἰσιτήριον· βλ. καὶ **θεατρώνης**.

Θεωρῶ, μέλ. ήσω, κυττάζω, παρατηρῶ, βλέπω, regarder ; παρατηρῶ, θεωρῶ, θαυμάζω, contempler; ‖ ἐπισκοπῶ, ἐξετάζω, ἀντιμετωπίζω, envisager ; ‖ — ἀτενῶς, regarder fixement ; fixer ; ‖ ἐθεώρει διὰ τοῦ παραθύρου; il regardait par la fenêtre ; ‖ τὴν ἐθεώρουν μετὰ θαυμασμοῦ, on la contemplait avec admiration ; ‖ ἂς θεωρήσωμεν ἀπαθῶς τὰ γεγονότα, envisageons les faits de sang-froid ; ‖ σᾶς θεωρῶ ὑπεύθυνον, je vous regarde comme responsable. § ἐπιθεωρῶ, viser ; ἐξετάζω, examiner ; ‖ ὁ πρόξενος ἐθεώρησε τὸ διαβατήριόν μου, le consul a visé mon passe -port ; ‖ ἐθεωρήθη [ἐπὶ ἐγγράφων διαβατηρίων, κτλ.] vu; ‖ τὸ ἐθεωρήθη, le visa; βλ. καὶ ἐθεωρήθη· ‖ — λογαριασμόν, examiner un compte; ‖ [ἐμπορ.] θεωρῶ λογαριασμὸν = ἐξετάζω, examiner. § λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, θεωρῶ, considérer; ἐκτιμῶ, estimer; νομίζω, θεωρῶ, réputer; νομίζω, φρονῶ, croire ; θεωρῶ ὡς τετελεσμένον, tenir ; ‖ [ἐμπορ.] ὁ οἶκος οὗτος θεωρεῖται ἀσφαλής, cette maison est considérée comme solide ; ‖ τὸ θεωρῶ ὡς βέβαιον, je le tiens pour certain ; ‖ οἱ στρατιῶται τὸν ἐθεώρουν ὡς πατέρα, les soldats le considéraient comme un père ; ‖ θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν του εὐτυχῆ, il s'estime heureux ; ‖ τὸν θεωροῦν ἱκανὸν νά, on le croit (répute) capable de ; ‖ πῶς τὸν θεωρεῖς, que pensez vous de lui ? ‖ — τὴν ὑπόθεσιν τελειωμένην, je tiens l'affaire faite ; ‖ ἐθεώρησε τὸν λόγον αὐτὸν ὡς ὕβριν, il a tenu ce propos à injure ; ‖ — καθῆκόν μου νά, je me fais un devoir de ; ‖ ἀκριβῶς θεωρουμένου τοῦ πράγματος, tout bien considéré (pesé ; examiné) ; ‖ μὴ μὲ θεωρῇς πλέον [ὡς] φίλον σου, ne me comptez plus parmi vos amis ; ‖ — ἐπικίνδυνον νά, je crois (je trouve) qu'il est dangereux de ; ‖ τὸ θεωρῶ ἀδύνατον, cela me paraît impossible ; ‖ [ἐπὶ αἰτιολογίας ἀποφάσεως, κτλ.], θεωροῦντες ὅτι, considérant que ; vu que.

Θηάμα, τό· [διάλ. Ἠπείρου] τὸ θαῦμα.

Θηαμαίνομαι, [διάλ. Ἠπείρου] = θαυμάζομαι.

Θηαμαχτός, ὁ· [διάλ. Ἠπείρου] ὁ θαυμαστός, θαυμάσιος, ἐξαίσιος.

Θήγανη, ης, ἡ· καὶ θήγανον, τό· pierre à aiguiser ἢ pierre à affiler ; ἡ ἀκόνη, affiloir, n. m. βλ. καὶ **ἀκόνι**.

Θήγω, μέλ. θήξω, τεθηγμένος· ἀκονάω-ῶ, ὀξύνω, affiler ; θῆξις, ἡ ἀκόνησις, action d'affiler ; τὸ ἀκόνισμα, affilage, n. m. ‖ θήγω (ἀκονίζω) ἐργαλεῖον, affûter ; ἡ θῆξις (ἀκόνησις), affûtage, n. m. ‖ θήγω (βλ. ἀκονάω) aiguiser [κυρίως καὶ μεταφ.], θῆξις, aiguisage, n. m. aiguisement, n. m. τεθηγμένος, aiguisé, ée. § θήγω, τροχίζω, émoudre ; ἀκονίζω διὰ τοῦ θηκτικοῦ τροχοῦ (meule).

Θηκάρι, τὸ (δημ. ὀνομασία τοῦ θήκη), προφ. συνηθ. φηκάρι, ὁ κολεός, fourreau, n. m. gaîne, n. f.

Θήκη, ης, ἡ· (τίθημι), τόπος ἢ ἀντικείμενον ἐν ᾧ δυνάμεθα νὰ θέτωμέν τι πρὸς φύλαξιν, objet qui sert à en serrer d'autres ; étui, n. m. πυξίς, κυτίς, boite, n. f. κιβωτίδιον, coffre, n. m. coffret, n. m. ὁ κολεός, fourreau, n. m. ‖ — ἐκ ναστοχάρτου (κοινῶς κουτί), carton, n. m. ‖ — ψαλιδίου, étui de ciseaux ; ‖ — καπέλλου, boite (carton) à chapeau ; ‖ — ξίφους (σπάθης), fourreau d'épée (de sabre) ; βλ. κολεός· ‖ —, gaine, n. f. εἶνε συνώνυμον τοῦ fourreau ; ‖ — περιστρόφου, gaine de revolver ; ‖ εἰς θήκην (κολεὸν) λόγχην, remettez (la baïonnette) (παράγγελμα) ; ‖ — διαμαντικῶν, écrin ; ‖ — ἁγίων λειψάνων, reliquaire, n. m. ‖ [ναυτ.] θήκη τροχίλου, caisse de poulie; ‖ θῆκαι τροχαλιῶν, boites pour poulies ; ‖ — λιπαντικὴ (ἄλειπτρον), βλ. λιπαντικὸν δοχεῖον· ‖ — πυρῆνος (πυρηνώδης) (ἐκ τοῦ πυρήν, noyau), boite à noyau, διὰ τὰς χυνομένας ὀβίδας· ‖ — γεμιστήριος, βλ. γεμιστήριος· ‖ — συναπτική, boite de raccord (ἢ raccordement) ; ‖ — ὑψομέτρου, boite de hausse ; ‖ — τοῦ χρειολογίου, boite (ou trousse) du nécessaire, ἢ κυτὶς τῆς ἐργαλειοθήκης· βλ. χρειολόγιον· ‖ [ναυκλ.] θήκη τοῦ κρατητηρίου ἐλατηρίου, boite du ressort de stoppage; ‖ [ναυκλ.] θήκη στερεὰ τοῦ ἐμβόλου, boite enveloppe du piston ; ‖ — ἀδιάβροχος (εἰς τὰ ναύκλαστρα), boite étanche ; ‖ — τοῦ οὐραίου, boite de culasse, τμῆμα ἐπεκτεῖνον τὴν κάννην τοῦ ὅπλου· χρησιμεύει διὰ τὴν ἔνθεσιν τοῦ φυσιγγίου καὶ δύναται ν' ἀνοιχθῇ ἢ κλεισθῇ διὰ τοῦ κινητοῦ αὐτοῦ οὐραίου (culasse mobile) ; βλ. καὶ τυφέκιον Γκρᾶ. § θήκη, étui, n. m. εἶδος κυτίου ἢ δοχείου χρησιμεύοντος νὰ φέρῃ, νὰ περιβάλλῃ ἢ νὰ διατηρῇ ἀντικείμενόν τι· ἔλυτρον (τὸ) ἐκ τοῦ ἐλύω, ἤτοι θήκη, περιείλημα, κάλυμμα, περικάλυμμα, δοχεῖον (ἀναλόγως τῷ πράγματι)· (βλ. καὶ ἔλυτρον)· ‖ θήκη πυρίτιδος ὅπως ἐν τῷ φυσιγγίῳ Σασσεπῶ), étui à poudre ; βλ. καὶ φυσίγγιον· ‖ θήκη φυσιγγίου, étui de cartouche. τὰ φυσίγγια εἰσὶ δύο εἰδῶν, ἤτοι τὰ ἔχοντα καύσιμον περικάλυμμα ἢ θήκην (étui combustible) (τὰ χάρτινα φυσίγγια,) καὶ τὰ ἔχοντα μεταλλικὴν θήκην (étui métallique), ἥτις καὶ κάλυξ τῶν φυσιγγίων καλεῖται (douille)· βλ. φυσίγγιον. Ὁ κάλυξ (étui ou douille) τοῦ φυσιγγίου τοῦ ὅπλου προτύπου 1874 εἶνε ὀρειχάλκινος καὶ ἐπικεχρισμένος ἐσωτερικῶς δι' ὀστρειοκόμμεως (gomme-laque), ὧν ὁλόσωμος (d'une seule pièce) λαμβάνει τὸ σχῆμα αὐτοῦ δι' ἀλληλοδιαδόχων ἐκκοιλάνσεων (emboutissages). Ἐπ' αὐτοῦ διακρίνονται ὁ λαιμὸς ἢ πρόσθιος κῶνος, (collet ou cône antérieur), ἡ ἁρμογὴ (raccordement), ὁ ὀπίσθιος κῶνος ἢ κορμὸς (cône postérieur ou corps), τὸ πυθμένιον (culot), τὸ ὄγκωμα ἢ στεφάνη (bourrelet), ἡ προσθία τομὴ (tranche antérieure), ἡ κυλινδρικὴ ἐπιφάνεια (contour cylindrique), τὸ κοῖλον ἀποκόλουσμα (chanfrein concave) καὶ ἡ ὀπισθία τομὴ (tranche postérieure). Ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ πυθμενίου ὑπάρχει ἐκκοίλανσις (évidement) χρησιμεύουσα ὡς ἐγκάθισις τοῦ ἐμπυρεύματος (logement à l'amorce). Ἐπὶ τοῦ πυθμένος (fond) τῆς ἐγκαθίσεως ὑπάρχει ἐξοχὴ ἢ ἄκμων (saillie ou enclume) ἐφ' οὗ ὁ ἐπικρουστὴρ συντρίβει τὸ ἐμπύρευμα. Ἑκατέρωθεν τοῦ ἄκμονος ὑπάρχουσι δύο διεκπνοαὶ (évents) διὰ τὴν μετάδοσιν τοῦ πυρὸς τοῦ ἐμπυρεύματος εἰς τὴν πυρίτιδα· ‖ θήκη χωροβάτου, étui de niveau; ‖ θήκη μαθηματικῶν ἐργαλείων, ἤτοι κυτίον διαβητῶν καὶ γραμμοσυρτῶν ἢ διαγραπτήρων, étui de mathématiques; ‖ θήκη λευκοσιδηρᾶ, κοινῶς τενεκεδένια, étui en fer blanc; ‖ θήκη βολίδων· βλ. βολιδοθήκη· ‖ θήκη τῆς βολιδοθήκης, étui de boite à mitraille, ἐπὶ τῶν προολκαίων καὶ ἐφολκαίων τῶν πυροβόλων καὶ βλητοφόρων· ‖ θήκη τοῦ περιστρόφου, étui de revolver. ‖ θήκη βρωμοφόρος (φέρουσα βρώμην), étui porte-avoine; ‖ θήκη κριθοφόρος (φέρουσα κριθήν), étui porte-orge. § θήκη, trousse, n. f. ‖ θήκη ἐργαλείων, étui d'outil ; βλ. ἐργαλειοθήκη· ‖ [χειρουργ.] θήκη ἐργαλείων ; βλ. ἐργαλειοθήκη· ‖ θήκη βελῶν· βλ. βελοθήκη· ‖ θήκη πετάλων· βλ. πεταλοθήκη· ‖ θήκη τρυπάνων, trousse de forets ; ‖ θήκη (étui) φυσιγγίων, trousse de cartouche. § —, poche, n. f. ὁ θύλαξ ἐν ᾧ φυλάσσεταί τι· ‖ — τοῦ κλισιοσκοπίου, poche de la hausse ; ‖ — πετάλων, βλ. πεταλοθήκη. § [ναυτ.] θήκη, caisson, βλ. ἑδώλιον. § —, enchapure, n. f. βλ. ἐντύλιγμα. § —, τὸ ἔλυτρον, ἀμφικάλυμμα, chape n. f. π. χ. τροχαλιοθήκη, chape de poulie ; ‖ ἐπίσης τὸ ἔλυμα, manchon, n.m. § —, casier, n. m. μέρος ἐν ᾧ τοποθετεῖταί τι· π. χ. ἡ ἀρχειοθήκη· [ναυτ.] τὸ σακκοθέσιον, κ. λ.

Θηκιάζω, μέλ. άσω, θέτω ἐντὸς θήκης, ἐπισωρεύω, στιβάζω, entasser , στοιβάζω ἐντὸς χαδίσκου, encaquer ; καὶ ἰδ. τῶν παστῶν ἰχθύων, paquer (du poisson salé) ; θέτω τὰ ἀσπρόρρουχα ἐντὸς τοῦ κοφίνου, κτλ. διὰ τὴν ἀλυσίαν, encuver (du linge).

Θήκιασμα, τό· ἡ ἐπισώρευσις, στοίβασις, entassement, n. m. ἡ ἐντὸς χαδίσκου στοίβασις, encaquement, n. m. καὶ ἰδ. τῶν παστῶν ἰχθύων, paquage (de poisson salé) ; ἡ τοποθέτησις τῶν ἀσπρορρούχων ἐντὸς τοῦ κοφίνου διὰ τὴν ἀλυσίαν, encuvage (de linge).

Θηκτός, ή, όν· (θήγω) ἠκονισμένος, aiguisé, ée ; ὀξύς, κοπτερός, aigu, e.

Θηλάζω, μέλ. άσω, (μαστὸν) (τιτθή, βυζί),

τιτθίζω, βυζαίνω, βυζάνω, ἐπὶ μητρὸς ἢ τροφοῦ καὶ τρέφω μὲ τὸ βυζὶ ἐπὶ ζώων, têter ; téter ; γαλουχίζω, γαλακτίζω [s'] allaiter ; ‖ τὸ βρέφος θηλάζει, l'enfant tette (tète) ; ‖ ἐθήλασε κακὸν γάλα, il a tété de mauvai lait ; ‖ ἡ μήτηρ ἐθήλαζε τὸ τέκνον της, la mère allaitait son enfant ; ‖ μήτηρ μὴ θηλάζουσα εἶνε ἀτελὴς μήτηρ, une mère qui ne nourrit pas n'est mère qu'à demi ; ‖ [μεταφ.] sucer ; ἐθήλασε τὴν ἀρετήν, il a sucé [le lait] de la vertu ; ‖ θηλάζει (βυζάνει) τὴν μητέρα του, τὴν τροφόν του, téter sa mère, sa nourrice (ἤτοι τρώγει τὸ γάλα της)· [βλ. καὶ βυζάνομαι = θηλάζομαι· ‖ [ἐπὶ ζώων] τὸ ἀρνί(ον) θηλάζει τὴν μητέρα του, l'agneau tette sa mère.

θηλαλγία, ας, ἡ· thélalgie (ἐκ τοῦ θηλή, mamelle, καὶ ἄλγος, douleur), n. m. [παθολ.] ἄλγος τῆς θηλῆς, douleur du mamelon.

θηλαλγικός, ή, όν· thélalgique, adj. [παθολ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν θηλαλγίαν, qui se rapporte à la thélalgie.

θήλασμα, ατος, τό· καὶ

θηλασμός, οῦ, ὁ· (κοινῶς τὸ βύζαγμα), τὸ βυζάνειν, μυζᾶν, ὁ γαλακτισμός, ὁ γαλουχισμός, allaitement, n. m. λέγεται ἡ δι' απομυζήσεως τῆς θηλῆς τῶν μαστῶν ἐξαγωγὴ τοῦ γάλακτος ὑπὸ τῶν νεογνῶν πρὸς ἰδίαν αὐτῶν διατροφήν· ‖ ἡ ἀπομύζησις, sucement, n. m. ‖ — πώλου, βλ. γαλουχισμός.

θηλαστήρ, ῆρος, ὁ· βλ. θήλαστρον.

θηλαστικός, ή, όν· ὁ χρησιμεύων πρὸς θηλασμόν, γαλουχισμόν, d'allaitement ; ‖ τὰ θηλαστικὰ [ζῶα], les mammifères = τὰ μαστοφόρα· καλοῦνται οὕτω τὰ σπονδυλωτὰ ζωοτόκα ζῶα ἅτινα φέρουσι μαστοὺς δι' ὧν θηλάζουσι τὰ νεογνά των ἐπί τινα χρόνον, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν μαστῶν καὶ ἡ θέσις αὐτῶν εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν νεογνῶν ἑκάστης κυοφορίας καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν θηλάζουσιν αὐτά.

θηλάστρια, ας, ἡ· ἡ θηλάζουσα, βυζάνουσα τὸ τέκνον, ἡ τροφός, nourrice, n. f.

θήλαστρον, ου, τό· biberon, n. m. μικρὸν ἀγγεῖον φέρον ῥάμφος ἢ σωλῆνα χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν ἀσθενῶν πρὸς πόσιν ῥευστοῦ τινος ὑπτίως. Ἐπίσης μικρὰ ὑάλινος φιάλη μετὰ σωλῆνος ἐξ ἐλαστικῆς κόμμεως δι' οὗ τρέφουσι τὰ βρέφη.

θηλεία, ας, ἡ· καὶ

θηλειά, ᾶς, ἡ· (προφ. κοινῶς θελειὰ), καὶ θηλιά, ὁ βρόχος, nœud coulant, n. m. ou laguis (βλ. βρόγχος)· ‖ θηλειά, lacet, n. m. βρόχος διὰ λαγωούς, πουλιά, lacs, n. m. collet, n. m. ‖ [ἔπιασε τὸν λαγὸν] μὲ τὴν θηλειάν, au lacet ; au collet ; ‖ μοῦ ἔβαλε τὴν θηλειὰν εἰς τὸν λαιμὸν [μεταφ.], il m'a pris (saisi) au collet ; il m'a tenu le pied sur (il m'a pris à) la gorge. § ἡ θηλειὰ τοῦ κουμπιοῦ, ἡ κομβιοδόχη, œillet, n. m. ganse, n. f. [ἐν.] boutonnière ; ‖ θηλειαῖς διὰ σειρῆτι, des œillets pour passer un cordonnet ; ‖ θηλειὰ κόπιτσας, porte d'agrafe ; ‖ ἡ θηλειὰ εἶνε στενὴ καὶ τὸ κουμβὶ δὲν χωρεῖ, la ganse est trop étroite, le bouton n'y peut entrer. § θηλειά, ἡ πόρπη, boucle, n. f. § θηλεία, βλ. δεσμός, armature ou lien. § θηλειά, τὸ ὄμμα, ἡ ὀπή, œil, n.m. π.χ. ἡ θηλειὰ τοῦ ἐκκαύματος, l'œil de l'étoupille. § θηλειά, ὁλκός, coulisse [où l'on passe un cordon, un ruban, etc]. § —, [ναυτ.] maillon, n. m. laguis, n. m. βλ. βρόχος.

θήλεια, ας, ἡ (ἵππος), βλ. φορβάς.

θηλειάζω, μέλ. άσω, κουμβόνω, θηλυκόνω, boutonner ; ἐμπορπάω, πορπίζω, boucler; agrafer.

θηλεογονία, ας, ἡ· βλ. θηλυγονία.

θηλέσπιο, τό· [διάλ. Ἠπείρου] θηρίον ἢ θηριῶδες καὶ ὑπερμέγεθες ζῶον.

θηλή, ῆς, ἡ (μαστοῦ), ἡ ῥώγα τοῦ βυζιοῦ, bout de sein ; bouton, n. m. κωνοειδὲς ἢ κυλινδρικὸν ἔπαρμα, οὗ ἐπιλαμβάνεται τὸ νεογνὸν ἐν τῷ θηλασμῷ, κείμενον ὀλίγον κάτωθεν τοῦ μέσου τοῦ μαστοῦ, ῥυσῶδες τὴν ἐπιφάνειαν ὡς ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ πολυαρίθμων δερματικῶν ἀδένων, ῥοδίζον μὲν ἐπὶ τῶν παρθένων, ἀμαυρὸν δ' ἐπὶ τῶν τεκουσῶν, ἔχον μῆκος καὶ διάμετρον περὶ τὸ 0,01μ. φέρον δ' ἐπὶ τῆς κορυφῆς 10 - 16 μικρὰ στόμια, δι' ὧν ἐκβάλλουσιν οἱ γαλακτοφόροι πόροι· ‖ κατ' ἐπέκτασιν αὐτὸς ὁ μαστός, τὸ βυζί, mamelon, n. m. ἡ θηλή, mamelle, n. m. téton, n. m. ‖ [πληθ. τῆς γλώσσης], papilles.

θηλῖτις, ιδος, ἡ· thélite, n. f. [παθολ.] φλεγμονὴ τῆς θηλῆς (ἤτοι τοῦ μαστοῦ), inflammation du mamelon.

θηλοειδής, ής, ές· ὅστις εἶνε ὅμοιος μὲ θηλήν, en forme de sein ; de mamelle.

θῆλυ, εος, τό· οὐδ. τοῦ θῆλυς· ἡ θήλεια, femelle, n. f. τὸ θηλυκὸν ζῶον· ‖ τὸ θῆλυ τοῦ γιγγλύμου, femelle, n. m. βλ. πυελίς.

θηλυγενής, ής, ές· θηλυπρεπής.

θηλυγονία, ας, ἡ· τὸ νὰ γεννᾷ τις θήλεα τέκνα, procréation de femelles (de filles) ; ‖ συγγένεια ἐκ θηλυγονίας, parenté du côté des femmes cognation, n. f. ‖ ἔκγονος (ἀπόγονος) κατὰ θηλυγονίαν, descendant (parent) par cognation.

θηλυδρίας, α, ὁ· τεθηλυμμένος, γυναικώδης ἄνθρωπος, efféminé, ée, [οἰκ.] dameret.

θηλύκι, τό· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τῆς θηλείας, βλ. λέξιν, ganse, n. f. [ἐν.] boutonnière, n. f. agrafe, n. f. porte d'agrafe œillet, n. m.

θηλυκισμός, οῦ, ὁ· ὁ γυναικισμός, féminisme (φεμινισμός)· βλ. γυναικισμὸς καὶ ἀντιθηλυκισμός.

θηλυκιστής, οῦ, ὁ· ὁ γυναικιστής, féministe, n. m. (φεμινιστής)· βλ. γυναικιστὴς καὶ ἀντιθηλυκιστής.

θηλυκόνω, μέλ. ώσω, θηλειάζω, κουμβόνω (τὰ κομβία), boutonner ; κουμβόνω ταῖς κόπιτσαις, ἐμπορπάω, πορπίζω, πόρπη συνάπτω, agrafer, boucler.

θηλυκοπούλλι, τό· [διάλ. Καρπάθου] τὸ θῆλυ τέκνον, τὸ κορίτσι, la fille.

θηλυκός, ἡ (κοινῶς κιά), όν· ὁ θῆλυς-εος, εια, υ· ὅστις εἶνε θηλυκοῦ γένους, féminin, ine;

τὸ θῆλυ, femelle, n. f. || ὄνομα θηλυκόν, nom féminin ; || θηλυκὸν κανάρι, serin femelle ; || ὁ θηλυκὸς πίθηκος, la femelle du singe ; la guenon ; || ἔχει τρία ἀρσενικὰ καὶ δύο θηλυκὰ [παιδιά], il a trois garçons et deux filles ; || τὸ θηλυκὸν τοῦ καλὸς εἶνε καλή, le féminin du bon fait bonne ; || [ναυτ.] θηλυκὰ βελόνια, βλ. γομφώσεις.

Θηλύκωμα, ατος, τό· [δημ.] (κυρ. τὸ κούμβωμα τῆς κόπτσας) ἡ πρᾶξις τοῦ θηλυκόνω, action de boutonner (d'agrafer).

Θηλυκῶς, [ἐπίρ.] θηλυκοῦ γένους, au [genre] féminin.

Θηλυκωτῆρι, τό· [δημ.] ἡ κόπτσα, πόρπη, agrafe, n. f. ἐπίσης, fermoir, n. m. τὸ κουμβοτῆρι, tire-bouton, n. f. § θηλυκωτῆρι (σαγῆς) chape, n. f. βλ. διατόνιον. § [σιδηρουρ.] fiche, n. f. (espèce de gond) ; βλ. ἐφηλίς.

Θηλυμανής, ής, ές· ὁ μανιωδῶς ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας, τρελλαινόμενος δι' αὐτάς, passionné pour les femmes ; γυναικομανής, gynécomane, adj. γυναικοθήρας, coureur, n. m.

Θηλυμανία, ας, ἡ· ἡ μανιώδης ἀγάπη πρὸς τὰς γυναῖκας, ἰδιοσυγκρασία ἐρωτικὴ [τοῦ ἀνδρός], complexion amoureuse [d'un homme] ; γυναικομανία, gynécomanie, n. f. θηλυπρέπεια, ας, ἡ· efféminaton, n. f.

Θηλυπρεπής, ής, ές· ὅστις ἁρμόζει εἰς γυναῖκα, qui convient à une femme ; ὅμοιος γυναικί, γυναικώδης, qui a l'air d'une femme ; τεθηλυμμένος, efféminé, ée.

Θηλυπρεπῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον θηλυπρεπῆ, d'une manière efféminée, efféminement, adv. γυναικείως, comme une femme.

Θῆλυς, υς (γεν. εως) καὶ συνηθ. θήλεια, θῆλυ, γεν. εος, τὸ θηλυκὸν γένος (sexe) feminin, ine (ἀντίθ. πρὸς τὸ ἄρρην), femelle, n. f. βλ. θηλυκός· [οὐδ. οὐσ.] τὸ θῆλυ, femelle, n. f.=ἡ θήλεια, τὸ θηλυκὸν ζῶον· || τὸ θῆλυ τέκνον, une enfant [du sexe féminin].

Θήλωμα, ατος, τό· [ἀνατομ.] papillome, n. m. θηλώματα καλοῦνται ἐκβλαστήσεις προερχόμεναι ἐξ ὑπερτροφικῶν θηλῶν τοῦ δέρματος, ἀπαντῶσι δ' ἰδιαιτέρως ἐπὶ τῶν χειρῶν, τοῦ τραχήλου καὶ τοῦ προσώπου, σπανίως εἰσὶ μονομερεῖς, συνήθως δ' ὑπάρχουσι πολλαὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀτόμου. Παρουσιάζουσι δὲ δύο εἴδη διαφόρου μορφῆς καὶ κατασκευῆς, τὰς ἀκροχορδόνας καὶ τὰς μυρμηκίας. Αἱ ἀκροχορδόνες εἶνε ἐκβλαστήσεις σφαιρικαί, λευκαί, μαλακαὶ καὶ μισχωταὶ μετ' ἐπιφανείας κοκκώδους, αἱ δὲ μυρμηκίαι εἶνε προεξοχαὶ φαιομέλαιναι, σκληραὶ καὶ νηματοειδεῖς. Αἱ ἀκροχορδόνες δὲν εἶνε ποσῶς μολυσματικαί, οὐδεμίαν δ' ἐνόχλησιν προξενοῦσιν, ἀλλ' ἁπλῶς δυσμορφίαν. Πρὸς καταστροφὴν μεταχειριζόμεθα καυστικὰ μέσα, ἢ ἐπιφέρωμεν τὴν ἀπόπτωσιν περιδένοντες διὰ νημάτων ἐκ μετάξης. Αἱ μυρμηκίαι συχνάκις ἰῶνται αὐτομάτως.

Θυμῶν, ῶνος, ὁ· τὰ θημωνιασμένα, ὁ σωρός, tas (de blé, d'épis, de foin etc), ἡ θημωνία.

Θημωνία, ας, ἡ· ἡ θημωνιά, ἡ θημονία, ὁ θημών, κυρίως ὁ σωρός, ἡ στοῖβα τῶν γεννημάτων καὶ τοῦ ξηροῦ χόρτου, meule [de blé, etc.], gerbier, n. m. «Θημῶνες οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων καὶ θημωνία ὁ σωρὸς» Σουΐδ. «ὅτι ὁ θημὼν καὶ θημονία λέγεται» Εὐστ. «θειμωνιαί, οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων» Ἡσυχ. βλ. καὶ ἀχυρμιά.

Θημωνιάω-ῶ καὶ

Θημωνιάζω, μελ. άσω, κάμνω τι σωρόν, στοιβάζω τὰ γεννήματα, mettre en meule ; ameulonner ; στοιβάζω, συσσωρεύω, ἐπισσωρεύω, entasser ; amonceler.

Θῆξις, εως, ἡ· τὸ νὰ ὀξύνῃ τις τι, τὸ ἀκόνισμα, βλ. θήγω.

Θήρα, ας, ἡ· τὸ κυνήγιον ἀγρίου ζώου, θήρα πτηνῶν, κτλ. chasse, n. f. κοινῶς κάτσα· || ἐξέρχομαι εἰς θήραν, aller à la chasse ; βλ. θήραμα καὶ ἄγρα· || θήρα=τὸ ἄγρευμα, τὸ κυνῆγι, le gibier ; || [μεταφ.] ἔρευνα, ἀναζήτησις, recherche, n. f. καταδίωξις, poursuite, n. f. § θήρα, chasse, n. f. λέγεται ἡ μεθ' ὅπλων καταδίωξις τῶν μὴ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων ζώντων ζώων, ἀπ' ἀρχῆς τῆς τοῦ ἀνθρώπου πλάσεως ἐπιβεβλημένη αὐτῷ πρὸς ζωάρκειαν, εἶνε σήμερον παρὰ τοῖς πεπολιτισμένοις λαοῖς κατὰ τὸ πλεῖστον προσφιλεστάτη πρὸς διασκέδασιν ἐνασχόλησις, ἧς ἡ ἐπιτυχὴς διεξαγωγὴ ὑπόκειται εἰς κανόνας ἀνυψώσαντας τὴν θήραν εἰς λίαν ἐπίπλοκον μάθησιν. Οὕτως ὁ ἔμπειρος θηρευτὴς γινώσκει τὴν δίαιταν καὶ τὸν καθόλου βίον τῶν θηρίων, τὸν τρόπον τῆς προσελκύσεως καὶ τοῦ δαμασμοῦ αὐτῶν, τὰ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐξ αὐτῶν κινδύνων ἐπιτήδεια μηχανεύματα, τὸν χρόνον καὶ τὰς ἰδίας μεθόδους τῆς θήρας ἑκάστου εἴδους· τέλος τὰ πολυποίκιλα τεχνικὰ ὄργανα πρὸς σύλληψιν ἢ φόνον τῶν ζώων, τὰ ἀντικείμενα δὲ ταῦτα πραγματεύεται ἐκτεταμένη ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις εἰδικὴ φιλολογία τῆς θήρας. Οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος θηρευταὶ ὑποβάλλονται εἰς τὰ πλεῖστα κράτη εἰς δοκιμασίαν ὑπὸ τοῦ κράτους καὶ λαμβάνουσι δίπλωμα, ἐξουσιοδοτοῦν αὐτοὺς εἰς ἐξάσκησιν τῆς θήρας ὑπ' εὐθύνην των.

Θηραϊκή, ῆς, ἡ· [γῆ] terre de Santorin. βλ. πουζολάναι.

Θήραμα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι εὕρῃ τις καὶ πιάσῃ ὡς κυνήγιον, τὸ προϊὸν ἐκ τῆς θήρας, produit de chasse ; τὸ κυνήγιον, τὸ κυνῆγι, gibier, n. m. τὸ ἄγρευμα proie, n. f.

Θήρευμα, ατος, τό· τὸ θήραμα.

Θηρεύσιμος, ος, ον· ὅστις δύναται νὰ θηρευθῇ, qu'on peut chasser.

Θήρευσις, εως, ἡ· τὸ νὰ κυνηγῇ τις, ἡ θήρα, τὸ κυνῆγι, la chasse.

Θηρευτής, οῦ, ὁ, θηλ. θηρεύτρια· ὁ κυνηγός, ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν θήραν, chasseur, n. m. βλ. καὶ θήρα. § [μεταφ.] coureur de, ὁ τρέχων κατόπιν τινός.

Θηρευτικός, ή, όν· ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν θήραν, de chasse; || κύνες θηρευτικοί, chiens de chasse. § ἡ θηρευτικὴ τέχνη=ἡ θήρα, la chasse.

Θηρεύτρια, ας, ἡ· θηλ. τοῦ θηρευτής, ὁ κυνηγός, chasseresse, n. f.

Θηρεύω, μέλ. εύσω, μεταβαίνω πρὸς θήραν, εἰς τὸ κυνήγιον, κυνηγέω-ῶ, chasser ; [συνηθ.

μεταφ.] τρέχω κατόπιν, courir après; ἐπι(ἀνα)ζητῶ, rechercher; ἐπιδιώκω, poursuivre; ἐπιζητῶ, briguer; ἐπιζητῶ παρακλητικῶς, solliciter; || θηρεύει τὴν εὔνοιάν των, il recherche (il brigue) leur faveur; || θηρεύει μεγάλην θέσιν, il brigue un haut emploi; || θηρεύει εὐκαιρίαν. il guette l'occasion (le moment)=παραφυλάσσω, ζητῶ τὴν εὐκαιρίαν (τὴν στιγμήν).

Θηριακή, ῆς, ἡ· [ἰατρ.] φάρμακον κατὰ τοῦ δήγματος φαρμακερῶν θηρίων, κοινῶς ἡ θεριακή, thériaque, n. f. ἀντιφάρμακον σύνθετον ἐκ διαφόρων ἄλλων φαρμάκων.

Θηριοδαμαστής, οῦ, ὁ· θηλ. θηριοδαμάστρια· ὁ δαμαστὴς θηρίων, dompteur, euse.

Θηριοειδής, ής, ές· ὅμοιος θηρίῳ, semblable à une bête féroce.

Θηριομαχία, ας, ἡ· μάχη μετ' ἀγρίων ζώων, combat contre les bêtes féroces.

Θηριομάχος, ου, ὁ· ὅστις μάχεται μετ' ἀγρίων θηρίων. qui combat les bêtes féroces; gladiateur, n. m. bestiaire, n. m.

Θηριομαχῶ (έω), μέλ. ήσω, μάχομαι κατὰ τῶν ἀγρίων θηρίων, combattre les bêtes féroces.

Θηριόμορφος, ος, ον· ὁ ἔχων μορφὴν θηρίου (ἀγρίαν μορφήν), qui a la forme d'une bête féroce (sauvage).

Θηρίον, ου, τό· ἄγριον ζῶον, κοινῶς ἀγρίμι. bête (animal) sauvage; bête féroce; (πληθ.) bêtes fauves; [μεταφ.] σκληρός, (τραχὺς) ἄνθρωπος, homme féroce (cruel); τέρας, monstre; || ἔγεινε θηρίον, il se mit en furie =ἔγεινε μανιώδης. § [μεταφ.] ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἄνθρωπος, homme de grande taille; κολοσσός, colosse, n. m.

Θηριότης, ητος, ἡ· ἀγριότης, τὸ εἶναι, ἡ φύσις τοῦ θηρίου, nature de la bête sauvage; férocité, n.f. ἡ ζωότης, κτηνωδία, brutalité, n.f.

Θηριοτροφεῖον, ου, τό· ὁ τόπος ἐν ᾧ τρέφονται θηρία, ἄγρια ζῶα, ménagerie, n. f. endroit où l'on élève des animaux sauvages.

Θηριοτρόφος, ου, ὁ· ὁ τρέφων ἄγρια ζῶα, θηρία, qui nourrit des bêtes féroces; ὁ ἰδιοκτήτης θηριοτροφείου, propriétaire d'une ménagerie.

Θηριόω-ῶ, μέλ. ώσω· μεταβάλλω εἰς θηρίον, rendre farouche (sauvage), effaroucher. § [παθ.] θηριόομαι-οῦμαι, μεταβάλλομαι εἰς θηρίον, devenir farouche ou sauvage; s'effaroucher.

Θηριώδης, ης, ες· ὁ ἄγριος ὡς θηρίον, féroce, adj. ἄγριος, farouche, adj. sauvage, adj. σκληρός, ὠμός, ἀπάνθρωπος, atroce, adj. || τὸ θηριῶδες τῆς φύσεως=θηριωδία.

Θηριωδία, ας, ἡ· ἡ θηριότης, férocité, n. f. σκληρότης, ἀπανθρωπία, atrocité, n. f.

Θηριωδῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον θηριώδη (ἄγριον), d'une manière féroce (sauvage; atroce), ἀπανθρώπως, atrocement; || [συνεκδ.] τρώγει θηριωδῶς, il mange comme quatre (comme un gendarme; [χυδ.] comme un chancre).

Θηρίωμα, ατος, τό· [ἰατρ.] κακόηθες ἕλκος, ulcère malin; θηρίωμα τὸ κοινὸν ἢ λύκος, lupus vulgaris, εἶνε χρόνιον δερματικὸν νόσημα ἀποτελούμενον ἐξ ὑπεραρίθμων φυματίων τὰ ὁποῖα ἢ ἀφανίζονται κατὰ μικρὸν καταλείποντα μόνον ἀβαθῆ τινα ἐντυπώματα ἢ σχηματίζουσιν ἑλκώσεις αἵτινες ἐπεκτεινόμεναι βραδέως κατὰ πλάτος καὶ βάθος καὶ μέχρι τοῦ περιοστέου σχηματίζουσι σημαντικὰς πηρώσεις. Εἶνε ἀσθένεια μολυσματικὴ μεταδιδομένη διὰ τοῦ ἰοῦ αὐτῆς, ἀναφαίνεται δὲ κυρίως μὲν εἰς τὴν ῥῖνα καὶ τὰς παρειάς, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον εἰς τὰ κῶλα. Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω ὑπάρχει καὶ τὸ ἐρυθηματῶδες θηρίωμα (lupus erythematosus) ὅπερ ἀναφαίνεται κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου ὑπὸ μορφὴν ἐξανθημάτων διαφόρου μεγέθους, δὲν παράγεται δὲ διὰ μεταδόσεως μικροβίων ὅπως τὸ κοινόν.

Θησαυρίζω, μέλ. ίσω, συνάζω, φυλάττω, ἀποταμιεύω, ἰδίως χρήματα, amasser [de l'argent]; ἐπισωρεύω, accumuler; συνεπῶς [διδ.] thésauriser; || μόνον νὰ θησαυρίσῃ ἐσκέπτετο, il ne songeait qu'à accumuler; || ἀντὶ νὰ ἐξοδεύῃ θησαυρίζει, au lieu de dépenser, il amasse; || καλὰ ἐθησαύρισε, il s'est fait un joli magot.

Θησαύρισις, εως, ἡ· καὶ θησαυρισμός, τὸ νὰ θησαυρίζῃ τις, ἀποταμιεύῃ, φυλάττῃ κατὰ μέρος χρήματα, ἤτοι ἡ πρᾶξις τοῦ θησαυρίζειν, action d'amasser (de thésauriser), thésaurisation, n. f.

Θησαύρισμα, ατος, τό· τὸ συναχθέν, ἀποταμιευθέν, ὅ,τι οἰκονόμησέ τις καὶ ἔβαλλε κατὰ μέρος (ἰδ. χρήματα), ce qu'on a amassé; τὸ ἀποταμίευμα, ἡ οἰκονομία, épargne, n. f.

Θησαυρισμός, ὁ· βλ. θησαύρισις.

Θησαυριστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀποταμιεύων, amasseur, euse; ὁ θησαυρίζων, thésauriseur, euse.

Θησαυρός, οῦ, ὁ· κοινῶς ὁ βιός· τὸ ἀποταμιευθέν, ἡ περιουσία καὶ ἐν γένει τὸ πολύτιμον, τὰ χρήματα, trésor, n. m. || [μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρ.] εἶνε θησαυρὸς πολυμαθείας, c'est un puits (une mine) d'érudition. § [νομ.] θησαυρός, trésor, n. m. εἶνε κινητὸν ἔχον ἀξίαν περιουσίας, μὴ ἐγκαταλειφθὲν μὲν ὑπὸ τοῦ κυρίου, ἀλλ' οὗτινος ὡς ἐκ τοῦ μακροῦ ἀπὸ τῆς καταθέσεως χρόνου ἀγνοεῖται ὁ κύριος καὶ τούτου ἕνεκα λογίζεται ἐστερημένον κυρίου. Ἐὰν ὁ θησαυρὸς εὑρεθῇ ἐπὶ ἰδίου ἢ ἀδεσπότου κτήματος ἀνήκει ὁλόκληρος εἰς τὸν εὑρέτην, ἐὰν δ' ἐπὶ ἀλλοτρίου τὸ ἥμισυ ἀνήκει εἰς τὸν εὑρέτην, τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ κτήματος, ἐκτὸς ἂν εὑρεθῇ οὐχὶ τυχαίως, ἀλλὰ μετ' ἀναζήτησιν ἐπὶ τῷ σκοπῷ εὑρέσεως, ὅτε ἀνήκει ὁλόκληρος εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ κτήματος.

Θησαυροφυλάκιον, ου, τό· τὸ μέρος ἔνθα φυλάσσονται τὰ θησαυριζόμενα, trésorerie, n. m. ἐπίσης λέγεται οὕτως ὁ δημόσιος θησαυρός, τὸ δημόσιον ταμεῖον, trésor [public].

Θησαυροφύλαξ, ακος, ὁ· ὁ φύλαξ τοῦ θησαυροῦ, trésorier, n. m. ἐπίσης λέγεται οὕτω καὶ ὁ δημόσιος ταμίας, trésorier.

Θῆτα, τό· thita; huitième lettre de l'alphabet grec; βλ. Θ.

Θητεία, ας, ἡ· ἡ διάρκεια τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, durée du service militaire; ἡ ὑπὸ τὰς σημαίας ὑπηρεσία, service sous les drapeaux = ἡ θητεία, ἤτοι ἡ ἐν τῷ ἐνεργῷ στρατῷ (armée active) ὑπηρεσία· βλ. **στρατιωτικὴ** (ὑπηρεσία) **ὑποχρέωσις**, obligation militaire; κατ' ἐπέκτασιν λέγεται οὕτως ἡ ἄφεσις, congé, n.f. ἣν λαμβάνει ὁ στρατιωτικὸς ἀπαλλασσόμενος τῆς ὑπηρεσίας· || μονοετὴς θητεία, service d'un an; || ἡ θητεία του λήγει αὔριον, son congé finit demain = αὔριον λαμβάνει τὴν ἄφεσίν του· || ὑπηρέτησε δύο θητείας, il a fait deux congés; || ἐτελείωσε τὴν θητείαν του, il a fait son temps.

Θιασάρχης, ου, ὁ· ὁ ἀρχηγός, διευθυντὴς θιάσου, chef de troupe.

Θιάσον, τό· ἀπὸ τοῦ θάσιον (ποτόν, ρόφημα) γαλάκτωμα ἀμυγδάλων, lait d'amandes; ἀμυγδάλινον, amandé, n. m. ἀμυγδαλόπομα, κοινῶς σουμάδα, orgeat, n. m.

Θίασος, ου, ὁ· οἱαδήποτε ἑταιρία ἢ ὅμιλος ἀνθρώπων τελοῦσα χορούς, πομπάς, καὶ ἰδίως παραστάσεις, ἤτοι ὁμὰς ἠθοποιῶν, troupe [ἰδ. de comédiens]; ὅμιλος, ἑταιρία, compagnie, n. f.

Θιασώτης, ου, ὁ· μέλος θιάσου καὶ ἐν γένει ὁ ἀκολουθῶν τὰς ἰδέας, ἤθη, κτλ. τινός, ἤτοι ὀπαδός, partisan, n. celui (celle) qui est attaché à une personne, ou à une institution, etc, dont il prend les intérêts, la défence; || οἱ θιασῶται (ὀπαδοὶ) τῆς δημοκρατίας, les partisans de la république. § —, sectateur, trice, ἤτοι partisan déclaré d'un système, d'une opinion, d'une secte; || οἱ θιασῶται τοῦ Πλάτωνος, les sectateurs de Platon.

θίγω (θιγγάνω), μέλ. θίξω, ἢ μᾶλλον παθ. μέλ. θίξομαι, ἀόρ. ἔθιγον (συνηθ. τινός), ψαύω, ψηλαφῶ, ἐγγίζω τι ἐλαφρὰ μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, ἅπτομαι, toucher; effleurer; || μόλις ἔθιξε τὸ ζήτημα, il n'a fait qu' effleurer la question; || [μεταφ.] μὴ θίγῃς αὐτὴν τὴν χορδήν, ne touchez pas à cette corde là.

θίν, βλ. θίς.

Θινώδης, ης, ες· ὁ ὁμοιάζων μὲ ἀμμώδη ὄχθην, ἀμμώδης, couvert de dunes, de monceaux de sable; ὁ αἰγιαλὸς καὶ ἐν γένει τόπος ἐπὶ θαλάσσης ἀμμώδης. Βλ. θίς.

Θίξις, εως, ἡ· τὸ ἅπτεσθαι, ἐγγίζειν, ψηλαφεῖν, ἡ ἐπαφή, ἡ ψηλάφησις, action de toucher, d'effleurer;

Θὶς (καὶ θίν), γεν. ινός, ὁ· αἰτ. τὸν θῖνα· πληθ. οἱ θῖνες, ὁ σωρός, tas, n. m. amas, n. m. καὶ συνηθ. σωρὸς ἄμμου κατὰ τὸ μῆκος τῆς παραλίας ἢ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ἐρήμων, dune, n.f. οἱ θῖνες, les dunes; amas de sable sur le rivage de la mer, συνεπῶς ἐν γένει παραλία, αἰγιαλός, ἀκροθαλασσία, bord, rivage, συνήθως τῇ προσλήψει γεν. τινός), «παρὰ θῖνα θαλάσσης» «παρὰ θῖν' ἁλός» au bord de la mer.

Θλάσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ θλᾶν (σπάζειν τι) action de casser (de briser), ἡ θραῦσις κοινῶς τὸ σπάσιμον, cassage, n. m. brisement, n. m. fracture, n. f. || ἡ θλάσις ὀστοῦ, la fracture de l'os = τὸ **κάταγμα**, ἤτοι ἡ τελεία λύσις τῆς συνεχείας τοῦ ὀστοῦ· § θλάσις, brisure, n. f. ἤτοι τὸ ῥῆγμα, τὸ θραῦσμα, τὸ τεθλασμένον μέρος, κοινῶς τὸ σπάσιμο· § [ὀχυρ.] brisure, n. f. καλεῖται πᾶν τεθλασμένον μέρος ἔν τινι ὀχυρώματι, ἤτοι πᾶν μέρος συνιστάμενον ἐκ δύο εὐθειῶν ἀποτελουσῶν ἐξέχουσαν ἢ εἰσέχουσαν γωνίαν, βλ. καὶ **χάραξις τεθλασμένη**· § [οἰκοδ.] γραμμὴ θλάσεως, brisis, n. m. ou ligne de brisis; καλεῖται οὕτως ἡ γωνία καθ' ἣν συναντῶνται αἱ δύο πρὸς τὴν αὐτὴν ῥοὴν τῶν ὑδάτων ἐπιφάνειαι (κλίσεις) τεθλασμένης τινὸς στέγης (comble brisé). || δοκὸς **θλάσεως**, brisis. καλεῖται ἡ δοκὸς ἡ εὑρισκομένη εἰς τὸ **τεθλασμένον** (brisure) μέρος τῆς στέγης· § [συνεκδ.] ἡ θλάσις (διάθλασις τῶν ἀκτίνων la réfraction des rayons; § θλάσις, λέγεται ἡ θλῖψις, πίεσις, ζούλιγμα, écrasement, n. m. ἤτοι σύντριψις προερχομένη ἐκ πιέσεως· § [ἰατρ.] contusion, n. f. λέγεται ἡ βλάβη διαφόρων μερῶν τοῦ ζωϊκοῦ σώματος ἡ γιγνομένη ἐκ δράσεως ἀμβλέων σωμάτων, ὡς λίθου, ῥάβδου, δοκοῦ, κτλ. ἥτις καλεῖται ἐπίθης ὑποδόρειος θλάσις, σαρκόθλασμα, ἢ μώλωψ. Ἐν τῇ κτηνιατρικῇ καλεῖται οὕτως ἰσχυρὸν πλῆγμα ἄνευ διαχωρισμοῦ τοῦ δέρματος, ὡς τὰ ἐπιγιγνόμενα κατὰ τὸ ἀκρώμιον καὶ τὴν ῥάχιν μαλακὰ ἐξογκώματα ἐκ πιέσεως τῆν σέλλης.

Θλάσμα, ατος, τό· λέγεται τὸ σύντριμμα, débris, n. m. τὸ ἀποσπασθὲν τεμάχιον, morceau, n. m. fragment, n. m.

Θλαστικός, οῦ, ὁ· ὁ ἐπιφέρων θλάσιν, μώλωπα, contondant, e; μωλωπιστικός· βλ. καὶ ὅπλα θλαστικά, réfractif, ive.

Θλάω, βλ. θλῶ.

Θλιβερός, ά, όν· (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος)· ὁ προξενῶν θλῖψιν, στενοχωρίαν, πίεσιν, λύπην, ὁ λυπηρός, triste, adj. ἀνιαρός, λυπητερός, θλιβερός, affligeant, eante; ὀδυνηρός, douloureux, euse, adj. ὀχληρός, δυσάρεστος, λυπηρός, fâcheux, euse; ἐπίπονος, ὀδυνηρός, λυπηρός, pénible; || θλιβερωτάτη εἴδησις, une nouvelle bien affligeante. § [ἐπὶ ἀνθρ.] ἄθλιος, δυστυχής, malheureux, euse; infortuné, ée; pauvre.

Θλιβερῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἐπιφέρον θλῖψιν, tristement, adv.

Θλιβόμετρον, ου, τό· indicateur de pression, n. m. καὶ ἐνίοτε manomètre; ὄργανον χρησιμεῦον πρὸς ἔνδειξιν τῆς **θλίψεως** τοῦ ἔν τινι λέβητι ἢ ἀλλαχοῦ ἐγκεκλεισμένου ἀτμοῦ ἢ ἀερίου. Τὰ θλιβόμετρα εἰσὶ διαφόρων τύπων, ἐνεργοῦντα μὲν ἄλλα δι' ὑδραργύρου καὶ ἐλευθέρου ἀέρος, ἄλλα διὰ πεπιεσμένου ἀέρος καὶ ἄλλα διὰ τῆς ἐλαστικότητος λεπτῶν μεταλλικῶν σωλήνων ἢ ἐλατηρίων. § [ἀτμομηχαν.] θλιβόμετρον, βλ. μανόμετρον.

Θλιβυπόνομος, ου, ἡ· camouflet, n. m. θλιπτικὴ ὑπόνομος· ὑπόνομος (mine) μετὰ μικροῦ γεμίσματος σκοποῦσα νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ παρακειμένης ὑπονομοστοᾶς (galerie de mine) χωρὶς νὰ ἐκραγῇ ἄνωθεν τοῦ ἐδάφους, ἤτοι χωρὶς νὰ ἐνεργήσῃ ἐξωτερικῶς.

θλίβω, μέλ. θλίψω, πιέζω, ζουλίζω, presser ; συνθλίβω, comprimer ; μωλωπίζω, καταθλίβω, fouler ; || — τὴν χεῖρα τινός, presser la main de quelqu'un. § [μεταφ.] ἐπιφέρω θλῖψιν, λύπην, λυπῶ, affliger ; attrister ; mortifier ; λυπῶ, peiner ; || ἡ διαγωγή του μὲ θλίβει (μὲ λυπεῖ), sa conduite m'afflige (me fait de la peine).

θλιμμένος, η, ον· ὁ τεθλιμμένος, ὁ πενθῶν, ὁ ἔχων πένθος, qui est en deuil ; ὁ λυπημένος, affligé, ée.

θλιμμόμετρον, ου, τό· indicateur de la pression (d'une machine à vapeur) ; βλ. **θλιβόμετρον.**

θλιπτήριον, ου, τό· τὸ ἐκπιεστήριον, pressoir, n. m.

θλιπτικός, ή, όν· ὁ θλίβων, πιέζων, qui presse, καταθλιπτικός, pressant, e ; qui écrase, écrasant, e ; συντριπτικός. § ὁ ἐπιφέρων, προξενῶν θλῖψιν, affligeant, eante, etc. βλ. **θλίβω.**

θλίφκομαι, [διάλ. Οἰνόης] θλίβομαι, πενθῶ, λυποῦμαι.

θλῖψις, εως, ἡ· (τὸ ι φύσει μακρὸν εἰς τὸ θλίβω ὥστε θλῖψις κακὸς τονισμός)· ἡ πίεσις, τὸ ζούλισμα, pression, n. f. θλῖψις ἢ πίεσις, λέγεται ἐνέργεια σώματος προσπαθοῦντος νὰ κινήσῃ ἕτερον· || ἡ σύνθλιψις, action de comprimer; compression, n. f. || —, τὸ σφίξιμον, σύσφιγξις, action d'étreindre, étreinte, n. f. || ἡ θλῖψις τοῦ ἀτμοῦ (ἀερίου), la pression de la vapeur (de gaz, etc.) ; **πίεσις·** § [μεταφ.] ἡ στενοχωρία, ὀδύνη, ἡ λύπη, affliction, n. f. chagrin, n. m. peine, n. f. ὀδύνη, douleur, n. f. [ἐν.] τὸ πένθος, deuil, n. m. || ἔχει πολλὰς θλίψεις, il a beaucoup de chagrins ; || μετὰ θλίψεως (σᾶς εἰδοποιῶ), avec peine ou avec regret.

θλῶ, θλάω, μέλ. θλάσω, ἔθλασα, π. παρακ. τέθλασμαι, μετοχ. τεθλασμένος, τσακίζω, σπάζω, σπάνω, συντρίβω, casser ; θραύω, rompre ; briser ; βλ. **θλάσις.** § [ἐπὶ φωτὸς] διαθλῶ, réfracter. § συντρίβω, πιέζω, ζουλῶ, écraser. § [ἰατρ.] ἐπιφέρω θλάσιν, contusionner, βλ. **θλάσις·**

θνησιγενής, ής, ές· γεννηθεὶς νεκρός, [νεοελ.] mort-né, ée; || παιδίον θνησιγενές, un enfant mort-né ; || πρόβατον θνησιγενές, une brebis mort-née.

θνησιμαῖος, αία, αῖον, ὁ· ἰδ. ἐπὶ ζώων, νεκρός, mort, e ; ὑποκείμενος εἰς τὸν θάνατον, sujet à la mort ; ὁ θνητός, mortel, elle. § [οὐδ. οὐσ.] θνησιμαῖον, τό· ὅστις εἶνε ἀπὸ ψόφιον ζῶον, ἰδίως ἐπὶ ζώων νεκρῶν, πτῶμα ζώου, corps-mort ; bête morte ; κοινῶς τὸ ψοφίμι, charogne, n. f.

θνησιμότης, ητος, ἡ· mortalité, n. f. τὸ σύνολον τῶν θανάτων τῶν ἐπερχομένων εἰς τόσον χρονικὸν διάστημα, ensemble des morts survenues dans tel espace de temps ; π. χ. ἐπιδημία καθ' ἣν ἡ θνησιμότης εἶνε τρομακτική, épidémie pendant laquelle la mortalité est effrayante. Ἐπίσης ἡ σχέσις μεταξὺ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θανόντων καὶ ὡρισμένου πληθυσμοῦ εἰς ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα (κατ' ἔτος).

θνῆσις, ἡ· [διάλ. Καρπάθου] ἡ βλάβη, καταστροφή· «μη(γ)άλη θνῆσιν ἔκαμε».

θνήσκω, μέλ. θανοῦμαι, ἀόρ. ἔθανον, παρχ. τέθνηκα, ἀποθνήσκω ἐκ φυσικοῦ ἢ βιαίου θανάτου, mourir ; φονεύομαι (ὑπό τινος), être tué (par la main de quelqu'un) ; βλ. **ἀποθνήσκω·** [μετοχ.] τεθνεώς, ῶσα, ὡς ἢ ός, γεν. ότος· ὁ νεκρός, ὁ ἀποθανών, ὁ ἀποθαμμένος, décédé, ée ; défunt, e ; trépassé, ée ; || δέομαι ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων, prier Dieu pour les trépassés.

θνητός, ή, όν (ῥημ. ἐπίθ. τοῦ θνήσκω) mortel, elle, adj. ὅστις ὑπόκειται εἰς θάνατον, sujet à la mort ; ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀθάνατος, ἐπίθ. τῶν ἀνθρώπων, ἐξ οὗ ὁ θνητὸς [οὐσ.]=ὁ ἄνθρωπος, l'homme ; καὶ ἔργον οὐχὶ θνητὸν =οὐχὶ ἀνθρώπινον ἔργον· || ζῶα καὶ φυτὰ πάντα θνητὰ καὶ ἐν γένει πᾶν ζωϊκὸν ὃν ὑπόκειται εἰς θάνατον, tout corps vivant est sujet à la mort (est mortel).

θνητότης, ητος, ἡ· mortalité, n. f. ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια τοῦ θνητοῦ, ἡ ἰδιότης τοῦ θνητοῦ· (condition mortelle), τὸ νὰ ἦνε τι θνητόν, νὰ ἀποθνήσκῃ, ἤτοι ἡ κατάστασις, ἡ συνθήκη ὄντος ὑποκειμένου εἰς τὸν θάνατον, condition d'un être sujet à la mort.

θοκάριν, τό· [διάλ. Οἰνόης] ἡ θήκη (ἰδίᾳ μαχαίρας), κοινῶς τὸ φηκάρι.

θολά, [ἐπίρ.] θολῶς, οὐχὶ καθαρά, οὐχὶ εὐκρινῶς, συγκεχυμένα, τεταραγμένως, trouble, adv. (avec une apparence trouble) ; συγκεχυμένως, confusément ; || βλέπει θολά, il voit trouble.

θολάμι, τό· [διάλ. Νάξου] ὀπαὶ ἐν τοῖς βράχοις τῆς θαλάσσης σπηλαιοειδεῖς, ἐν αἷς διαιτῶνται ἰχθῦς· βλ. θαλάμι καὶ θαλαμόνω.

θολερός, ή, όν· βλ. θολός.

θολερότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ θολοῦ, ἡ θολότης, τὸ θόλωμα, ἡ θόλωσις.

θολερῶς, [ἐπίρ.] θολῶς· βλ. **θολά.**

θολίδιον, ου, τό· [οἰκοδ.] **θολίσκος,** voûtin, n. m. μικρὸς θόλος, petite voûte.

θολικός, ή, όν· ὁ ἔχων σχῆμα θόλου, ὁ θολοειδής.

θολίσκος, ου, ὁ· βλ. θολίδιον. § [οἰκοδ.] —, arc. n. m. μικρὰ ἁψίς, τόξον.

θολίτης, ου, ὁ· [οἰκοδ.] voussoir (n. m.) ou vousseau (m.) ὁ σφηνόλιθος, claveau, n. m. (βλ. λέξιν)· ὁ καμαρόλιθος. Λίθοι λελαξευμένοι σφηνοειδῶς μετὰ τραπεζοειδοῦς βάσεως, χρησιμεύοντες νὰ σχηματίσωσι τὴν ἁψῖδα θόλου ἢ καμάρας (cintre d'une voûte ou d'une arcade). Ἐνίοτε μεταχειρίζονται θολίτας ἰσοϋψεῖς (à tête égale), ἤτοι αἱ κεφαλαὶ (têtes) ἁπάντων τῶν θολιτῶν τῶν ἀποτελούντων ἁψῖδα τινὰ ἔχουσι τὸ αὐτὸ ὕψος, ἄλλοτε μεταχειρίζονται θολίτας ἀνισοϋψεῖς (à tête inégale) ἐναλλάξ, καθὼς τοποθετοῦσιν ἐναλλὰξ λίθους **ἐγκαρσίως καὶ δρομικῶς** (comme on pose les carreaux et les boutisses). || — μετ' ἐπικαμπῆς, voussoir à crossette ; ἤτοι θολί-

της στρεφόμενος γωνιωδῶς πρὸς τὸ ἄνω μέρος του, ἵνα συνδεθῇ εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος μετὰ τοῦ παρακειμένου δόμου λίθων (assise); || — δικρανωτός, voussoir à branches, ou fourchu; βλ. δικράνωσις, en fourchement. § pendants, ἐν τῇ οἰκοδομικῇ καλοῦνται οὕτω θολῖται (voussoirs) κατειργασμένοι ὡς τυκωτοὶ λογάδες (en moellons piqués) κατὰ στρώσεις (par assise).

Θολοειδής, ής, ές· ὁ ἔχων σχῆμα θόλου (δόμου), qui est en voûte (en dôme, en coupole), voûté, ée; βλ. δόμος. § ὁ ἐστρογγυλευμένος, arrondi, e.

Θολοειδῶς, [ἐπίρ.] ἐν εἴδει θόλου, en forme de voûte (de coupole).

Θολόν, τὸ (χρῶμα), louche (couleur), καλεῖται ἐκεῖνο οὗτινος ὁ χρωματιστικὸς βαθμὸς (ton) δὲν εἶνε καθαρός.

Θολόνω, θολόω, θολώνω. μέλ. ώσω. κάμνω τι θολόν, ἀκάθαρτον, rendre trouble, ταράσσω, ἀνακατόνω, troubler; κάμνω ἀκάθαρτον, ὅπως ἡ σηπία θολόνει τὸ ὕδωρ ἐκβάλλουσα τὴν μελάνην της (τὸν θολόν)· βλ. θολός· [μεταφ.] σκοτινιάζω, θαμβόνω, ἐπισκοτίζω, obscurcir; ἀμαυρῶ, καθιστῶ ἀσαφῆ, θαμβόν, ternir. || — τὰ νερά, troubler les eaux. § [οὐδ.] θολοῦμαι, se troubler; καθίσταμαι θολός, devenir trouble; ἐπισκοτίζομαι, s'obscurcir; || τὸ κρασὶ θολόνει, le vin se trouble; || ὁ οὐρανὸς ἐθόλωσε, le ciel s'est couvert (brouillé). § [μεταφ.] ταράσσω, ἀνησυχῶ, ἀνακατόνω, troubler; brouiller; embrouiller; || τὰ πράγματα θολόνουν, la situation s'embrouille; les affaires se gâtent. § θολόνω, θολόω, μέλ. ώσω, θολοποιέω-ῶ· voûter; κατασκευάζω θόλον, faire une voûte; || ἐθόλωσαν τὰ ὑπόγεια, on a voûté les souterrains.

Θολός, ή, όν, καὶ θολερός, ὅστις εἶνε θολωμένος, ἀνακατωμένος, ἀκάθαρτος, ἀντίθ. τῷ καθαρός, τεταραγμένος, trouble, adj. συγκεχυμένος, troublé, ée, adj. ἀμαυρός, θαμβός, terne, adj. σκιερός, ἐπισκοτισμένος, obscur, e, adj. obscurci, e, adj. || θολὸν ὕδωρ, eau trouble; || ψαρεύω εἰς τὰ θολὰ [φρ. παρ.] pêcher en eau trouble; || τὰ μάτια του εἶνε θολά, il a les yeux ternes; || ὁ καιρὸς εἶνε θολὸς (κεκαλυμμένος), le temps est couvert; il fait un temps gris; || χρῶμα θολόν· βλ. θολόν· || [μεταφ.] τὰ πράγματα εἶνε θολά, la situation est embrouillée; βλ. καὶ θολόνω. § θολός, ἡ μελάνη, ὁ μέλας χυλὸς ὃν χύνει ἡ σηπία διὰ νὰ θολώσῃ τὸ ὕδωρ καὶ σωθῇ, le noir de la sèche.

Θόλος, ου, ὁ· ἡ στρογγύλη καμάρα, καμαρωτή, στρογγύλη στέγη, voûte, n. f. coupole, n. f. (βλ. κατωτέρω), ὁ δόμος, dôme, n. m. || οἱ θόλοι τῶν ὑπογείων, les voûtes des souterrains; || ὁ [κύριος] θόλος ἐκκλησίας, la coupole (le dôme) d'une église; βλ. δόμος· || [χημ.] ὁ θόλος τῆς κερατίνης (ἢ κερατίτιδος), voûte (ou dôme) d'une cornue; || — καμίνου, voûte de fourneau; || ὀροφὴ θόλου, voûte d'une grotte; βλ. ὀροφή (plafond); || θολωτὴ σύριγξ, voûte-tunnel; βλ. κευθμός (caponnière); || — κλιβάνου, chapelle, n. f. || κατασκευάζω θόλον, faire une voûte=θολόω, θολόνω, voûter. § [ἀρχιτ.] coupole, n. f.=ἀψὶς περιφερὴς ἢ τροῦλλος καὶ οὐρανίσκος, ὁ· (ὁ κουμπὲς ἢ θόλος) ἐν τοῖς ναοῖς, κτλ.) ἤτοι τὸ κοῖλον μέρος σφαιρικοῦ θόλου. Θόλος ἐκ περιστροφῆς (voûte de révolution) παραγόμενος ἐκ τῆς περιστροφῆς ἡμιπεριφερείας, ἡμιελλείψεως, ἢ ἐκ δύο καμπύλων τεμνομένων εἰς τὴν κορυφήν των, ἐπακουμβῶν ἐπὶ κυκλοτεροῦς ἢ πολυγωνικοῦ τοίχου (mur circulaire ou polygonal). Τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῶν μέρος καλεῖται δόμος (dôme); βλ. λέξιν καὶ ἀψίς· || θόλοι μετὰ πλευρῶν (ἑδρῶν), coupoles à pans, καλοῦνται οἱ μοναστηριακοὶ θόλοι (voûtes en arc de cloître) ὅταν ἔχωσιν εὐρείας διαστάσεις. § [γεωλ.] θόλος, dôme, n. m. καλεῖται οὕτω πᾶσα κορυφὴ ὄρους στρογγυλοειδὴς ἢ θολοειδής. § θόλος, ου, ὁ· voûte, n. f. γενικὴ ὀνομασία, κυρίως ὅμως εἰπεῖν καλεῖται καμάρα (arcade). Τοιχοδομία κατεσκευασμένη διὰ λαξευτῶν λίθων ἐν εἴδει σφηνῶν (σφηνόλιθοι ἢ θολῖται, claveaux ou voussoirs) τῶν ὁποίων αἱ πλάγιαι κόψεις ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς ἀκτῖνας τοῦ κύκλου τῆς ἀψῖδος καὶ συνεπῶς οἱ λίθοι οὗτοι συγκρατοῦνται ἀμοιβαίως, δίδοντες καμπύλον τι σχῆμα εἰς τὸ ἔργον, ἐν γένει δὲ θόλος καλεῖται καμαρωτὴ ὀροφὴ (plafond cintré) καταγράφουσα οἱονδήποτε τόξον, κατεσκευασμένη ἐκ τοιχοποιΐας ἢ ξυλείας, ἵνα καλύψῃ διάβασιν τινά, κτίριον, κτλ. (βλ. ἐν γένει ἀψίς).

Τὰ κυριώτερα μέρη τοῦ θόλου εἶνε τὰ ἑξῆς:

Τὰ βάθρα ἢ ἀψιδοστάται, κοινῶς ποδαρικὰ (pied-droit).

Τὸ ἄνοιγμα τοῦ θόλου (ouverture d'une voûte).

Οἱ θολῖται (voussoirs) ἤτοι οἱ λίθοι, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ὁ θόλος, ἢ καμαρόλιθοι καὶ ἀρχαίως σφηνόλιθοι. Ὁ ἐν τῇ κορυφῇ θολίτης καλεῖται κλεὶς ἢ ἀκροσφήνιον (clef).

Τὸ βέλος (flèche ou montée de voûte) ἤτοι τὸ ὕψος τοῦ θόλου.

Ἡ ἄντυξ (intrados, voussure).

Τὸ πάχος τοῦ θόλου (épaisseur de la voûte) εἶνε τὸ ὕψος τῆς κλειδός.

Κατ' ἐπέκτασιν ἔδωκαν τὴν ὀνομασίαν voûte εἰς ὁριζόντια διαζώματα (βλ. παρακατιὸν ἐπίπεδοι θόλοι, plate-bande) ὁπόταν ταῦτα ἦνε κατεσκευασμένα ἐκ λίθων τετμημένων σφηνοειδῶς (σφηνόλιθοι, voussoirs).

Δύνανται νὰ διαιρέσωσι τοὺς θόλους (voûtes) εἰς δύο μεγάλας κλάσεις, ἤτοι εἰς τοὺς ἁπλοῦς θόλους (voûtes simples) καὶ εἰς τοὺς συνθέτους θόλους (voûtes composées).

Ἐν τῇ πρώτῃ κλάσει ἀνήκουσι πάντες οἱ θόλοι οἱ παραγόμενοι (voûtes engendrées) εἴτε διὰ τῆς περιστροφικῆς κινήσεως τόξου οἱασδήποτε καμπύλης, εἴτε διὰ τῆς βαθμιαίας κινήσεως συνεχοῦς εὐθείας, σταθερᾶς καὶ ἀμεταβλήτου, κατὰ μῆκος ὡρισμένης διευθύνσεως, καὶ τὸ μὲν κινούμενον καμπύλον μέρος (ἡμιπεριφέρεια, τόξον, ἐλλειψοειδὲς τμῆμα, κτλ.) καλεῖ-

ται γεννήτρια (génératrice), ἡ δὲ διεύθυνσις ἣν ἀκολουθεῖ τοῦτο χαλεῖται **ὁδηγήτρια** ἢ **διευθύντρια** (directrice)· ἡ καμπύλη κινεῖται παραλλήλως ἑαυτῆς, ἀκολουθοῦσα τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁδηγητρίας.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ κλάσει ἀνάγονται πάντες οἱ προκύπτοντες θόλοι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δύο ἢ περισσοτέρων ἁπλῶν θόλων.

Οἱ ἁπλοῖ θόλοι λαμβάνουσιν διαφόρους ὀνομασίας ὡς ἑξῆς.

1ον) **πεπλατυσμένοι** ἢ **ἐπίπεδοι θόλοι**, plates-bandes ou voûtes plates-bandes ou voûtes-plates, χαλοῦνται οἱ θόλοι τῶν ὁποίων ἡ γεννήτρια (génératrice) εἶνε εὐθεῖα γραμμή, καθὼς καὶ ἡ **ὁδηγήτρια** (directrice). Οἱ θόλοι οὗτοι εἶνε εἰδικὴ περίπτωσις τῶν **κυλινδρικῶν** (voûtes en berceau), ἡ ἀκτὶς τῆς καμπυλότητος αὐτῶν εἶνε ἄπειρος καὶ συνεπῶς ἡ ἄντυξ (intrados ou douelle) ἐπίπεδος.

Τὰ ἐπίπεδα τῶν ἁρμῶν τῶν θολιτῶν εἶνε τοιαῦτα, ὥστε προεκτεινόμενα συναντῶνται εἰς μίαν ὁριζόντιον γραμμὴν προβαλλομένην, ἐν τῇ κατατομῇ τοῦ ἐπιπέδου θόλου, εἰς ἓν σημεῖον ὅπερ εἶνε ἡ κορυφὴ ἑνὸς ἰσοπλεύρου τριγώνου ἔχοντος βάσιν τὸ **ἄνοιγμα** (ouverture) τοῦ ἐπιπέδου θόλου.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κατὰ τὴν ἄντυγα ὀξειῶν γωνιῶν τῶν θολιτῶν, σχηματίζουσιν ἓν κατακόρυφον τμῆμα 5 ἕως 6 ἑκατοστομέτρων ὕψους ἄνωθεν τῆς ἄντυγος εἰς ὅλους τοὺς **σφηνοειδεῖς θολίτας** (claveaux) ἐκτὸς τῆς κλειδός, ἧς αἱ παρειαὶ πρέπει νὰ ὦσιν εὐθεῖαι πρὸς εὐκολίαν τῆς εἰσαγωγῆς αὐτῆς. Ἐὰν θέσωμεν τὸν κάτωθεν ὁριζόντιον ἁρμὸν τοῦ **ἑδραστηρίου λίθου** (coussinet) ἢ **ὑφαψιδίου** (imposte), ἤτοι τοῦ λίθου τοῦ ἐπιστέφοντος ἀψιδοστάτην, τοιχίον ἢ βάθρον (piédroit), εἰς τὸ **ἐπίπεδον τῶν γεννήσεων** (plan des naissances, βλ. **γέννησις θόλου, ἁψῖδος**), θὰ σχηματισθῶσιν εἰς τὰ πρὸς τὴν ἄντυγα ἄκρα τῶν ἑδραστηρίων λίθων ὀξεῖαι γωνίαι, αἵτινες θὰ συντριβῶσιν ἕνεκα τῶν ὑπερβολικῶν κατὰ τὰ σημεῖα ταῦτα πιέσεων· πρὸς ἀποφυγὴν τούτου καταβιβάζουσι τοὺς ὁριζοντίους ἁρμοὺς τῶν ἑδραστηρίων λίθων κατὰ 10 ἑκατοστόμετρα κάτωθεν τοῦ ἐπιπέδου τῶν γεννήσεων.

Ὅταν τὸ **ἄνοιγμα** (ouverture) ὑπερβαίνῃ τὰ δύο μέτρα, τὸ δὲ μέρος τοῦ τοίχου ὅπερ τείνει νὰ ἐπιβαρύνῃ τὸν ἐπίπεδον θόλον καθίσταται ὑπερβολικόν, καταφεύγουσιν εἰς διάφορα μέσα στερεότητος, ἅτινα εἰσὶ τὰ ἑξῆς.

α) Ἄνωθεν τοῦ θόλου κατασκευάζουσι διὰ σφηνολίθων ἐξ ἀργῶν λίθων ἢ ὀπτοπλίθων **ἀνακουφιστικὴν** τινὰ **ἁψῖδα** (arc en décharge) ὅπως μεταδώσωσιν ἐπὶ τῶν ἑδραστηρίων λίθων καὶ τῶν βάθρων τὸ μεγαλείτερον μέρος τοῦ βάρους τοῦ τοίχου, ὅστις εὑρίσκεται ἄνωθεν τοῦ ἐπιπέδου θόλου. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς τοιχοποιΐας καὶ τὴν κατακάθισιν αὐτῆς, πληροῦσιν ἐλαφρῶς τὸ ὑπάρχον μεταξὺ τῆς ἀνακουφιστικῆς ἁψῖδος καὶ τῆς ἐπιπέδου ἁψῖδος κενόν.

β) Συνδέουσι τοὺς δύο ἑδραστηρίους λίθους διὰ σιδηρῶν ῥάβδων εἰσερχομένων δι' ἐγκοπῆς ἀνοιγομένης κατὰ μῆκος τῆς ἄντυγος· αἱ ῥάβδοι αὗται φέρουσι κατὰ τὰ ἄκρα των ἕλικας μετὰ περικοχλίων στηριζομένων ἐπὶ τῶν ἑδραστηρίων λίθων διὰ σιδηρῶν πλακῶν καὶ οὕτω συσφίγγονται οἱ θολῖται.

Ἐπὶ μεγάλων ἀνοιγμάτων κάμνουσι χρῆσιν καὶ τῶν δύο ἀνωτέρω ἐκτεθέντων μέσων τῆς στερεώσεως.

Τὸ πρῶτον μέσον ἐλαττώνει τὸ ἄνωθεν τοῦ θόλου βάρος καὶ συνεπῶς τὴν ἐκ τούτου προκύπτουσαν ὤθησιν, πρὸς δέ, ὡς μεταδίδον τὸ βάρος τοῦτο εἰς τὰ βάθρα, ἀνθίσταται εἰς τὴν ὀλίσθησιν τῶν ἑδραστηρίων λίθων καὶ αὐξάνει τὴν εὐστάθειαν τῶν βάθρων, πλὴν δυστυχῶς, ὑπάρχουσι σχεδὸν πάντοτε ἀνοίγματα, ἤτοι θύραι ἢ παράθυρα, ἄνωθεν τῶν ἐπιπέδων θόλων, μὴ ἐπιτρέποντα τὴν κατασκευὴν τῶν ἀνακουφιστικῶν ἁψίδων εἰς τὴν ἁρμόζουσαν ἀνύψωσιν αὐτῶν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ.

Τὸ δεύτερον μέσον χρησιμεύει πάντοτε διὰ τοῖχον μικροῦ πάχους ἐν τῷ ὁποίῳ ἀρκεῖ μία μόνη ῥάβδος τιθεμένη ἐν τῷ μέσῳ· ὅταν τὸ πάχος ἦνε μεγαλείτερον, τότε τίθενται 2 ἢ 3 ῥάβδοι. Διὰ τοῦ μέσου τούτου ἐμποδίζεται ἡ ὀλίσθησις τῶν ἑδραστηρίων λίθων, ἡ ἀποχώρησις τῶν θολιτῶν καὶ τὸ περὶ τὴν ἄντυγα ἄνοιγμα τῶν ἁρμῶν.

Οἱ τοὺς τοιούτους θόλους ἀποτελοῦντες σφηνόλιθοι δέον νὰ λαξεύωνται μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας καὶ νὰ διατίθηνται συμμετρικῶς ἐπὶ τῶν ἑδραστηρίων λίθων, οἱ δὲ ἁρμοὶ νὰ ἔχωσι μικρὸν πάχος καὶ νὰ σύγκεινται ἐξ ὑγροῦ φυράματος κατασκευαζομένου διὰ καλῆς ὑδραυλικῆς ἀσβέστου καὶ λεπτοτάτης ἄμμου.

Διὰ τῶν ῥηθεισῶν συνθηκῶν δύνανται ν' ἀποφύγωσι πᾶσαν κατακάθισιν, οὐχ' ἧττον συμβαίνει πάντοτε εἰς τοὺς ἐπιπέδους θόλους μικρά τις τοιαύτη αἰσθητὴ καὶ ἀπαρέσκουσα εἰς τὸν ὀφθαλμόν, ἰδίως ὅταν ἡ ἄντυξ κατέλθῃ τοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου τῶν γεννήσεων. Πρὸς ἀποφυγὴν τούτων δίδουσιν εἰς τοὺς **ξυλοτύπους** (cintres) μικρόν τι βέλος ἑνὸς ἑκατοστομέτρου ἀνὰ μέτρον ἀνοίγματος καὶ δυνάμενον ν' αὐξήσῃ μέχρι 5 ἑκατ. διὰ τοὺς ἐπιπέδους θόλους τοὺς κατασκευαζομένους ἐξ ὑλικοῦ μικρῶν διαστάσεων, ὡς αἱ ὀπτόπλινθοι.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται ὅτι οἱ ἐπίπεδοι θόλοι δὲν παρουσιάζουσιν μεγάλην ἀσφάλειαν συνεπῶς δὲν πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα αὐτοὺς δι' ἀνοίγματα τῶν 4 ἢ 5 μέτρων.

Εἰς τὰς διαφόρους κοινὰς οἰκοδομὰς γίνεται μεγάλη χρῆσις σιδηρῶν δοκῶν ἐπὶ διπλοῦ Τ (αἵτινες χαλοῦνται κοινῶς πρέκια), σκοπὸς τῶν ὁποίων εἶνε ἡ ἀντικατάστασις τῶν θολιτῶν τῶν ἐπιπέδων θόλων. Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει τῆς χρήσεως τῶν εἰρημένων δοκῶν, καλὸν εἶνε νὰ κατασκευάζωνται ἄνωθεν αὐτῶν θόλοι ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον χαμηλωμένοι, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς κάμψεως τῶν δοκῶν.

2ον) **Πλήρης θόλος** ἢ **θόλος ἡμικυκλικὸς** ἢ **κυλινδρικός**, voûte en plein cintre, χαλεῖται ὁ θόλος οὗ ἡ κάθετος τομὴ ἐπὶ τοῦ ἄξο-

νος εἶνε ἡμικύκλιον, ἤτοι τὸ ὕψος αὐτοῦ εἶνε ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ ἀνοίγματος, βλ. **ἁψὶς πλήρης**.

3ον) **Θόλος τοξοειδής**, voûte en arc de cercle, καλεῖται ὁ θόλος οὗτινος ἡ κάθετος τομὴ ἐπὶ τοῦ ἄξονος εἶνε τόξον κύκλου μικρότερον τῆς ἡμιπεριφερείας.

4ον) **Θόλος ἐλλειψοειδής, παραβολικός, ἁλυσοειδής, λαβῆς καλάθου**, κτλ. voûte en ellipse, parabole, chaînette, anse, de panier, etc. (βλ. ἐν γένει καὶ ἁψίς), καλεῖται ὁ θόλος ὁ ἔχων ὡς διατομὴν μίαν ἐκ τῶν εἰρημένων καμπυλῶν.

Καλεῖται γενικῶς:

1ον) **Θόλος ἀναβεβιβασμένος**, voûte surhaussée ou surmontée, ἐκεῖνος οὗτινος ἡ γεννήτρια εἶνε τόξον κύκλου μεγαλείτερον τῆς ἡμιπεριφερείας, ἤτοι τὸ **βέλος** εἶνε μεγαλείτερον τοῦ ἡμίσεος τοῦ ἀνοίγματος (βλ. καὶ **ἀκτίς**)· τοιαύτη εἶνε ἡ **πεταλοειδὴς ἁψὶς** (arc en fer à cheval) ἥτις χαρακτηρίζει τὴν Μαυριτανικὴν ἀρχιτεκτονικήν, ἢ ὁ θόλος ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ γεννήτρια (génératrice) εἶνε καμπύλη μετὰ δύο ἀνίσων ἀξόνων ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μεγαλείτερος εἶνε κατακόρυφος.

2ον) **Θόλος καταβεβιβασμένος** ἢ **χαμηλωμένος**, voûte surbaissée, καλεῖται ὁ θόλος οὗτινος τὸ βέλος εἶνε μικρότερον τοῦ ἡμίσεος τοῦ ἀνοίγματος (βλ. καὶ **ἀκτίς**). Ὁ βαθμὸς τοῦ χαμηλώματος ὁρίζεται διὰ τοῦ λόγου τοῦ βέλους πρὸς τὸ ἄνοιγμα (ouverture); οὕτω διακρίνουσι θόλους χαμηλωμένους κατὰ τὸ $^1/_3$, $^1/_4$, $^1/_5$, κτλ.

3ον) **Θόλος ψαλιδωτὸς** (γωνιώδης), voûte en ogive (βλ. καὶ **ἁψίς, ψαλίς**). Καλεῖται οὕτως ὁ θόλος οὗτινος ἡ **γεννήτρια** (génératrice) σύγκειται ἐκ δύο τόξων κύκλου τεμνομένων ὑπὸ γωνίαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ὀξεῖαν. Ἡ **ψαλὶς** (ogive) ἧς ἕκαστον τόξον εἶνε 60°, καλεῖται **τριγωνικὴ** (tiers points); βλ. **ἁψίς**, arc équilateral. **Ψαλὶς ἀναβεβιβασμένη**, ogive surhaussée, καλεῖται ἡ ἔχουσα τόξα μεγαλείτερα τῶν 60°, ἤτοι ὅταν ἡ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς τομῆς τῶν τόξων σχηματιζομένη γωνία, διὰ τῆς ἑνώσεως ταύτης μετὰ τῶν ἄκρων τῶν τόξων, ἦνε μικροτέρα τῶν 60°. **Ψαλὶς καταβεβιβασμένη** ἢ **χαμηλωμένη**, ogive surbaissée, καλεῖται ἡ ἐναντία τῆς ἀνωτέρω, ἤτοι ἡ ἔχουσα τόξα μικρότερα τῶν 60°.

Χάραξις τῆς ψαλιδωτῆς ἁψῖδος. Δοθέντος τοῦ **ἀνοίγματος** καὶ τοῦ **βέλους**, χαράσσομεν εὐθεῖαν ἴσην τῷ ἀνοίγματι ἐν δὲ τῷ μέσῳ ταύτης ὑψοῦμεν κάθετον ἴσην μὲ τὸ βέλος· ἑνοῦμεν τὴν κορυφὴν τοῦ βέλους μετὰ τῶν ἄκρων τοῦ ἀνοίγματος, ἐκ δὲ τοῦ μέσου ἑκάστης τούτων τῶν εὐθειῶν ὑψοῦμεν κάθετον μέχρι συναντήσεως αὐτῶν μετὰ τῆς εὐθείας τῆς παριστώσης τὸ ἄνοιγμα· τὰ τελευταῖα ταῦτα σημεῖα τῆς συναντήσεως λαμβάνοντες ὡς κέντρα καὶ μὲ ἀκτῖνα ἴσην μὲ τὴν ἀπόστασιν τοῦ σημείου τούτου ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ βέλους, διαγράφομεν τὰ δύο τόξα ἅτινα διέρχονται διὰ τῶν ἄκρων τοῦ ἀνοίγματος ἀποτελοῦντα οὕτω τὴν ψαλιδωτὴν ἁψῖδα.

Ἀναλόγως τοῦ σκοποῦ τῆς οἰκοδομῆς καὶ τῆς ἐπιδιωκομένης ἀρχιτεκτονικῆς ἁρμονίας, καθιστῶσι τὴν κατὰ τὴν κλεῖδα γωνίαν τῆς ψαλίδος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ὀξεῖαν, λαμβάνοντες ὡς κέντρα τὰ ἄκρα τοῦ ἀνοίγματος, ἤτοι τὰ σημεῖα τῶν γεννήσεων, ὁπότε ἀποτελεῖται ἡ **τριγωνικὴ ψαλὶς** (tiers point), ἢ σημεῖα κείμενα ἐκτὸς τῶν ἄκρων τοῦ ἀνοίγματος, ἤτοι ἐπὶ τοῦ διὰ τῶν γεννήσεων διερχομένου ὁριζοντίου ἐπιπέδου καὶ κείμενα ἐκτὸς τοῦ θόλου, ὁπότε ἀποτελεῖται ἡ **ἀναβεβιβασμένη ἁψὶς** (ogive surhaussée).

Οἱ ψαλιδωτοὶ θόλοι καὶ ἁψῖδες εἶνε ἐν κοινῇ χρήσει εἰς τὰς ἐκκλησίας. Ἡ ὤθησις ἐν αὐτοῖς εἶνε πολὺ μικροτέρα τῆς παραγομένης ὑφ' ἑνὸς πλήρους θόλου τοῦ αὐτοῦ ἀνοίγματος.

4ον] **Κατωφερὴς θόλος**, voûte rampante; (βλ. **κεκλιμένος**, rampant καὶ κατωτέρω **ἐπικλινής**, voûte de descente); καλεῖται οὕτω θόλος οὗτινος ἡ γεννήτρια κατὰ τὴν κίνησίν της ἀποτελεῖ κεκλιμένην πρὸς τὸν ὁρίζοντα καμπύλην ἐπιφάνειαν, π. χ. ἂν ἀντὶ ὁριζοντίου ἐπιφανείας πρόκειται νὰ καλύψωμεν μίαν κεκλιμένην ἐπιφάνειαν ὡς τὰς τῶν κλιμάκων, ἡ σχηματισθησομένη ἄντυξ τοῦ θόλου θὰ ἦνε κεκλιμένη διευθυνομένη παραλλήλως πρὸς τὴν κλίμακα· ἡ γεννήτρια δυνατὸν νὰ ᾖ ἐνίοτε **καμπύλη πολύκεντρος** (courbe à plusieurs centres)

Ὁμοίαν διάταξιν θὰ ἔχωμεν πρὸς κάλυψιν κυκλικῆς κλίμακος ὅτε ὁ θόλος καλεῖται **ἑλικοειδής**· βλ. **ἑλικοειδὴς θόλος**, voûte en limaçon.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω διάφορα εἴδη τῶν θόλων καλοῦνται ἐπίσης:

1) **Κυλινδρικὸς θόλος**, berceau, n. m. θόλος μὲ πλῆρες ἡμικύκλιον 180°.

2) **Κοιτιδοειδεῖς** ἢ **κυλινδρικοὶ θόλοι**, voûtes en berceau ou voûtes cylindriques, ὁπόταν ἡ **ὁδηγήτρια** (directrice) αὐτῶν ἦνε εὐθεῖα γραμμή· βλ. περὶ παραγωγῆς θόλου εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος κεφαλαίου, voûte berceau tournant, καὶ θόλος πυρινοειδής, voûte sur le noyau.

3) **Δακτύλιοι θόλοι** ἢ **δακτυλιοειδεῖς**, voûtes annulaires, ὁπόταν ἡ ὁδηγήτρια ἦνε καμπύλη. Ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ ἀπαντῶνται περιστάσεις, καθ' ἃς πρόκειται νὰ καλύψωμεν στενὴν τινὰ διάβασιν μεταξὺ δύο **κυκλοτερῶν** ἢ **καμπύλων** (mur circulaire ou courbe) παραλλήλων τοίχων· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κατασκευάζουσι μικρὸν καὶ συνεχῆ κυλινδρικὸν θόλον ὅστις καλεῖται **δακτυλιοειδής**.

Οἱ **κοιτιδοειδεῖς θόλοι** (voûtes en berceau) καὶ οἱ **δακτυλιοειδεῖς** (voûtes annulaires) καλοῦνται **κατωφερεῖς** ἢ **ἐπικλινεῖς** (voûtes de descentes) ἢ ἁπλῶς descente, n. f. βλ. καὶ **κατωφερεῖς** (voûtes rampantes), ὁπόταν ἡ **ὁδηγήτρια** (directrice) ἦνε κεκλιμένη πρὸς τὸν ὁρίζοντα. Οἱ αὐτοὶ θόλοι καλοῦνται **λοξοὶ** (voûtes biaises), ὁπόταν τὸ ὁριζόντιον ἴχνος

τῶν ἐπιπέδων τῆς κεφαλῆς (πρόσωπον τοῦ θόλου, tête de voûte) τέμνῃ λοξῶς τὸ ἐπίσης ὁριζόντιον ἴχνος καταχαθέτου ἐπιπέδου διερχομένου διὰ τῆς ὁδηγητρίας, ἐν γένει δὲ καλεῖται **λοξὸς θόλος**, ὅταν ὁ ἄξων αὐτοῦ δὲν ἦνε κάθετος ἐπὶ τοῦ **προσώπου τοῦ θόλου** (tête de voûte).

Θόλος ἐπικλινής, descente, n. f. ἤτοι θόλος κεκλιμένος πρὸς τὸν ὁρίζοντα, ὡς εἶνε οἱ θόλοι οἱ εὑρισκόμενοι κάτωθεν τῶν ἐκτισμένων κλιμάκων τῶν ὑπογείων.

Θόλος ἐπικλινὴς λοξός, descente biaise, καλεῖται ὁ ἐπικλινὴς θόλος οὗτινος ὁ ἄξων δὲν εἶνε κάθετος ἐπὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ τοίχου ἐφ' οὗ ὁ θόλος καταλήγει.

Θόλος κωνικὸς ἢ **κωνοειδής**, voûte conique ou conoïde, καλεῖται ὁ θόλος ὁ σχηματιζόμενος ὑπὸ **γεννητρίας** (génératrice) ἥτις δὲν εἶνε σταθερά, ἀλλὰ μεταβάλλεται ἀναλόγως τοῦ διατρεχομένου ἐπὶ τῆς ὁδηγητρίας διαστήματος. Οἱ εἰρημένοι θόλοι καλοῦνται συχνάκις **σίφωνες** (trompes), καλοῦνται ἐπίσης **θόλοι κανονοθυρίδων** (voûtes en canonnières). Οἱ κωνικοὶ θόλοι δὲν εἶνε πολὺ ἐν χρήσει. Τὰ ἐκ λίθων κωδονοστάσια τοῦ μεσαιῶνος ἀποτελοῦσιν ἀληθεῖς θόλους κωνικοὺς ἢ πυραμιδοειδεῖς.

Θόλος ἐκ περιστροφῆς, voûte de révolution ; (βλ. **περιστροφή**, révolution); οἱ θόλοι οὗτοι λαμβάνονσι τὴν γενικὴν ὀνομασίαν θόλοι **σηκοειδεῖς** (voûtes en cul-de-four, voûte en niche) ἢ **καλύμματα** (βλ. **σφαιρικὸν τμῆμα**, calottes sphériques), δόμοι (dômes) ἢ **τροῦλλοι** (coupoles), ὁπόταν ἡ γεννήτρια καμπύλη ἦνε τόξον κύκλου, γενικῶς δὲ καλοῦνται **σφαιρικοὶ θόλοι** (voûtes sphériques) ; βλ. καὶ **ἡμισφαίριον**.

Τέλος μεταξὺ τῶν ἁπλῶν θόλων (voûtes simples), καλοῦσιν **ἐλλειπτικοὺς θόλους** (voûtes elliptiques), θόλους ἔχοντας σχῆμα **ἡμιελλειψοειδοῦς** (demi-ellipsoïde) μετὰ τριῶν ἀνίσων ἀξόνων.

Θόλος ἀνεστραμμένος ἢ **ἀνάστροφος**, voûte renversée ou à l'envers, ou voûte invers. Καλεῖται οὕτω **κοιτόστρωσις** (radier) ἐξ ἀντιστρόφου θόλου διὰ τὰ μαλακὰ ἢ ἀργιλώδη ἐδάφη (βλ. ἀψίς, arc renversé καὶ fondations), ἤτοι θόλος ἔχων τὴν ἄντυγα πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὸ ἐξωράχιον κάτωθεν· ‖ **σφαιρικὸς θόλος**, voûte sphérique ; βλ. [ἀρχιτ.] **ἡμισφαίριον** καὶ θόλος ἐκ περιστροφῆς, voûte de révolution ; ‖ ἀνακουφιστικὸς θόλος, voûte en décharge.

Μεταξὺ τῶν συνθέτων θόλων διακρίνουσι κυρίως τοὺς ἑξῆς :

1ον) Τοὺς **μοναστηριακοὺς θόλους**, les voûtes en arc de cloître ou voûtes en arc de cercle ; οὗτοι παράγονται ἐκ τῆς διατομῆς δύο ἢ περισσοτέρων **κυλινδρικῶν θόλων** (berceaux) ἰσοϋψῶν, ἴσου ἢ ἀνίσου ἀνοίγματος, ἀλλὰ τῶν ὁποίων αἱ ὑπὸ τῆς ἄντυγος αὐτῶν παρουσιαζόμεναι κόψεις ἐν σχήματι X εἶνε **εἰσέχουσαι** (à arêtes rentrantes). Ὅταν οἱ μοναστηριακοὶ θόλοι ἔχωσιν εὐρείας διαστάσεις καλοῦνται **θόλοι μετὰ πλευρῶν** (coupoles à pans), καλοῦνται δὲ **ἐπίστεγοι θόλοι** (voûtes en impériale) ὅταν ἦνε λίαν **χαμηλωμένοι** (surbaissées) Τοὺς τελευταίους τούτους θόλους ἐκάλεσαν τινὲς καὶ **αὐτοκρατορικοὺς θόλους** (voûtes impériales), διότι χρησιμεύουσι νὰ στεγάζωσιν εὐρεῖαν ἔκτασιν· πρὸς τοῦτο ἡ ὀροφὴ κατασκευάζεται ἐπίπεδος, ἡ δὲ μετάβασις ἀπὸ τοῦ ὁριζοντίου τούτου ἐπιπέδου εἰς τὰ κατακόρυφα τῶν τοίχων ἐπίπεδα ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς κατασκευῆς κυλινδρικῶν θόλων, ὧν αἱ ἄντυγες ἐφάπτονται τῶν ἐσωτερικῶν ἐπιφανειῶν τῶν τοίχων καὶ τῆς ὁρατῆς ἐπιφανείας τῆς ὀροφῆς.

Οἱ μοναστηριακοὶ θόλοι στηρίζονται ἐπὶ τοίχων συνεχῶν, γίνεται δὲ χρῆσις τούτων πρὸς κάλυψιν ἐκτάσεως κεκλεισμένης πανταχόθεν, ἁπλῶς δὲ φωτιζομένης διὰ μικρῶν ἀνοιγμάτων εὑρισκομένων ἐπὶ τῶν βάθρων τῶν θόλων.

2ον) Τὰ **σταυροθόλια**, les voûtes d'arête. Ταῦτα παράγονται ἐπίσης ἐκ τῆς διατομῆς δύο ἢ περισσοτέρων κυλινδρικῶν θόλων (berceaux), ἰσοϋψῶν, ἴσου ἢ ἀνίσου ἀνοίγματος, ἀλλὰ τῶν ὁποίων αἱ ὑπὸ τῆς ἄντυγος αὐτῶν παρουσιαζόμεναι κόψεις ἐν σχήματι X εἶνε **ἐξέχουσαι** (à arêtes saillantes). Τὰ σταυροθόλια στηρίζονται ἐπὶ κιόνων ἢ τετραγωνικῶν στηλῶν (piliers), γίνεται δὲ χρῆσις τούτων πρὸς κάλυψιν προαυλίων, στοῶν, προπυλαίων, προνάων καὶ ἐν γένει πάσης ἐκτάσεως κεκαλυμμένης ἄνωθεν καὶ ἀνοικτῆς κατὰ τὰς πλευράς.

3ον) Τοὺς **διατρήτους θόλους**, les voûtes à lunettes. Καλοῦσι **διάτρησιν** (lunette) ἐν γένει, τὸ ἄνοιγμα ὅπερ παράγει κυλινδρικός τις θόλος μικροτέρου ὕψους εἰσδύων ἐν μεγαλειτέρῳ θόλῳ.

4ον) Τὰ **ἐνώτια** ἢ **θόλοι μετ' ἐνωτίων**, les pendentifs ou voûtes en pendentifs. Καλοῦνται οὕτως οἱ δόμοι οἵτινες διαπερῶνται εἰς τὴν βάσιν των ὑπὸ τεσσάρων κυλίνδρων, ἤτοι φέρουσι τέσσαρας **διατρήσεις** (lunettes). Καλοῦνται κυρίως **ἐνώτια** εἰς σφαιρικὸν τινὰ θόλον, τὰ τριγωνικὰ τμήματα τὰ περιλαμβανόμενα μεταξὺ τῶν διατρήσεων· βλ. καὶ ἐνώτια, pendentifs.

Ἑλικοειδὴς θόλος, voûte en limaçon ; ἑλικοειδὴς σφαιρικὸς θόλος στρογγύλος ἢ ὠοειδής, χαμηλωμένος ἢ ἀναβεβιβασμένος· βλ. καὶ θόλος κατωφερής, voûte rampante.

Σηκοειδὴς θόλος, voûte en niche ou voûte en cul-de-four ; ἡμίθολος σφαιρικὸς ἢ ἐλλειψοειδὴς κατασκευαζόμενος ἐντὸς τοῦ πάχους τοῦ τοίχου ἢ εἰς τὸ ἄκρον δύο παραλλήλων τοίχων, κεκαλυμμένος ὑπὸ θόλου σχήματος ὁμοίου τοῦ σηκοῦ (niche) ; ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει καλεῖται εἰδικώτερον γαλλιστὶ voûte en cul-de-four (**ἡμισφαιροειδής**)· ‖ **θόλος κιγκλιδωτός**, voûte en treillage ἢ **σκιάς**, θολοειδὲς σκιάδιον, berceau, n. m.

Θόλος πυρηνοειδής, voûte sur le noyau ou berceau tournant ; θόλος περιστρεφόμενος πέριξ κυλίνδρου τινός.

Κατασκευὴ τῶν θόλων, construction des voûtes.

Ἐν πρώτοις ὅσον ἀφορᾷ τὰς δυνάμεις εἰς ἃς οἱ θόλοι ὀφείλουσι ν' ἀνθιστῶνται, τοὺς διαιροῦσιν ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ των καὶ καλοῦνται ὡς ἑξῆς:

Θόλοι δόκιμοι, ἄτρωτοι ἢ **ἀδιαπέραστοι,** voûtes d'épreuve. Καλοῦνται οὕτως οἱ θόλοι οἵτινες ὀφείλουσι ν' ἀνθιστῶνται εἰς τὰς προσκρούσεις βλημάτων.

Θόλοι ἰσχυρότατοι, voûtes très fortes. Τοιοῦτοι εἶνε οἱ ὑποκείμενοι εἰς μεγάλα βάρη καὶ δονήσεις, πλὴν ἄνευ αἰσθητῶν προσκρούσεων, ὡς εἶνε αἱ ὀδαγωγοὶ **γέφυραι** (viaducs) καὶ ἰδίως αἱ σιδηροδρομικαί.

Θόλοι ἰσχυροί, voûtes fortes. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ἀνάγονται οἱ ὑποκείμενοι εἰς ὑπερβολικὰ βάρη καὶ ἄνευ προσκρούσεων καὶ δονήσεων, ὡς οἱ θόλοι τῶν συρίγγων (tunnels), ἀποθηκῶν (magasins), στοῶν καὶ ἐν γένει τῶν ὑπογείων τῶν κατασκευαζομένων εἰς μέγα βάθος.

Θόλοι μέτριοι, voûtes moyennes ou médiocres. Μετρίους θόλους καλοῦσι τοὺς κατασκευαζομένους ἐντὸς τῶν οἰκοδομῶν καὶ ὑποκειμένους εἰς βάρη τιθέμενα ἐπὶ τῶν πατωμάτων, ὡς οἱ θόλοι τῶν ὑπογείων τῶν οἰκιῶν.

Θόλοι ἐλαφροί, voûtes légères. Οἱ ἐλαφροὶ θόλοι δὲν ὑπόκεινται ἢ εἰς τὸ ἴδιον αὐτῶν βάρος, ὡς οἱ θόλοι τῶν ὀροφῶν τῶν μεγάλων οἰκοδομῶν, οἱ θόλοι τῶν ἐκκλησιῶν, κτλ.

Εἰς πᾶν ὅθεν ἔργον ὀφείλομεν ν' ἀνάγωμεν τὸν ζητούμενον θόλον εἰς μίαν τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν, εἶτα δὲ νὰ ἐξετάζωμεν καὶ τὸ **χαμήλωμα** αὐτοῦ, καθόσον ὅσον περισσότερον χαμηλωμένος εἶνε ὁ θόλος, τόσον μεγαλειτέρα προφανῶς εἶνε ἡ πρὸς πτῶσιν τάσις αὐτοῦ καὶ τόσον μεγαλειτέρα συνεπῶς ἡ πρὸς τὴν κλεῖδα ὤθησις.

Ὅσον χαμηλωμένος εἶνε ὁ θόλος, τόσον δαπανηρότερον καθίσταται τὸ ἔργον ἕνεκα τῶν ἀπαιτουμένων μεγάλων διαστάσεων τῆς τοιχοποιΐας καὶ τῆς κατὰ τὴν κατασκευὴν ἐπιμελείας, συνεπῶς κατὰ τὴν μελέτην θόλου τινὸς ἂν μὲν δυνάμεθα νὰ κατασκευάσωμεν αὐτὸν πλήρη, πρέπει νὰ θεωρῶμεν τὸ πρόβλημα λελυμένον· ὑπάρχουσιν ὅμως περιστάσεις, ἰδίως ἐπὶ γεφυρῶν, καθ' ἃς ἡ ποιότης ἢ ἡ μορφὴ τοῦ πυθμένος τοῦ ποταμοῦ, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος καὶ τὸ **ὑψόμετρον** (niveau) τοῦ καταστρώματος τῆς ὁδοῦ ἢ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς δὲν μᾶς ἐπιτρέπουσι τὴν κατασκευὴν **πλήρους θόλου** (plein-cintre), ἐν τοιαύτῃ ὅθεν περιπτώσει ἀναγκαζόμεθα νὰ χαμηλώσωμεν αὐτὸν ὅσον οἷόν τε ὀλιγώτερον.

Οἱ θόλοι τῶν ὑπογείων κατασκευάζονται συνήθως εἴτε διὰ πλήρους θόλου, εἴτε χαμηλωμένοι.

Θόλος τις πλήρης (plein-cintre) διῃρημένος εἰς τέσσαρας ἴσους θολίτας, ἔχει περισσοτέραν **ὤθησιν** (poussée) ἀπὸ ἕτερον θόλον ὁμοίας φύσεως διῃρημένον εἰς ἐννέα ἴσους θολίτας.

Οἱ ἀναβεβιβασμένοι θόλοι ἔχουσι μικροτέραν ὤθησιν ἀπὸ τοὺς πλήρεις θόλους τοὺς ἔχοντας τὸ αὐτὸ ἄνοιγμα, τὸν αὐτὸν σχηματισμὸν τοῦ **ἐξωραχίου** (extrados) καὶ τὰς αὐτὰς διαιρέσεις τῶν θολιτῶν.

Πλήρης θόλος ἔχων ἐξωράχιον παράλληλον τῆς ἄντυγος καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν, διῃρημένον εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη, δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ, ὅταν τὸ πάχος του ἦνε μικρότερον τοῦ δεκάτου ὀγδόου μέρους τῆς διαμέτρου του, οἱαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ ἀντοχὴ τῶν βάθρων ἢ καὶ ἄνευ τοιούτων. Οἱ θόλοι, ὧν τὸ πάχος ἐλαττοῦται ἐκ τῶν γεννήσεων πρὸς τὴν κορυφὴν (sommet) ἢ κλεῖδα, ἔχουσι μικροτέραν ὤθησιν ἀπὸ τοὺς θόλους ὧν τὸ πάχος εἶνε πανταχοῦ ἴσον.

Οἱαδήποτε καὶ ἂν ὦσι τὰ ὑλικὰ ἅτινα μεταχειρίζονται κατὰ τὴν κατασκευὴν τῶν θόλων, δέον νὰ λάβωσιν ἁπάσας τὰς προφυλάξεις ἵνα μὴ ἐπέλθῃ διαχωρισμὸς αὐτῶν, ἐὰν δὲ ἕνεκεν ἀπροόπτου τινὸς συμβάντος ἐπέλθῃ τοιοῦτος, ἡ ἰσορροπία δέον νὰ συγκρατηθῇ διὰ τῆς ἀντιστάσεως τῶν κατωτέρων μερῶν πρὸς τὰς ὠθητικὰς δυνάμεις τῶν ἀνωτέρων.

Οἱ θόλοι κατασκευάζονται εἴτε διὰ θολιτῶν, τουτέστι **λίθων κατεργαζομένων** (pierres de taille) οὕτως ὥστε αἱ πλάγιαι κόψεις των ν' ἀνταποκρίνωνται πρὸς τὰς ἀκτῖνας τοῦ κύκλου τῆς ἀψῖδος αἱ δὲ κάτω ἐπιφάνειαι πρὸς τὴν καμπύλην ταύτην, εἴτε δι' ἀργῶν λίθων (pierres brutes), εἴτε δι' ὀπτοπλίνθων ἢ διὰ σκυροδέματος (béton). Ἡ ἐν τῇ οἰκοδομῇ χρῆσις τῶν ὀπτοπλίνθων πρὸς κατασκευὴν τῶν θόλων εἶνε συχνοτάτη, καθ' ὅσον ἡ διὰ θολιτῶν οὖσα πολυδάπανος προτιμᾶται μόνον ἐν τῇ γεφυροποιΐᾳ.

1. **Θόλοι ἐξ ἀργῶν λίθων,** voûtes en pierres brutes.

Οἱ ἀργοὶ λίθοι δέον νὰ ἔχωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν κανονικὸν σχῆμα, νὰ ἦνε πλακοειδεῖς, ἐπιμήκεις καὶ ὀλίγον ἀπαχέστεροι κατὰ τὸ μέρος τὸ τεθησόμενον πρὸς τὴν ἄντυγα. Τὰ ἀπαρτίζοντα τὸν θόλον ὑλικὰ συγκρατοῦνται ἀμοιβαίως μετὰ τὸ πέρας τῆς κατασκευῆς τοῦ θόλου, ἀπαιτεῖται ὅθεν νὰ ὑποστηρίζωνται κατὰ τὴν κατασκευὴν μέχρι περατώσεως τοῦ θόλου, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατασκευάζονται **ξύλινοι τύποι**, καλούμενοι **ἀψιδότυποι** (cintres), ἀπαρτιζόμενοι ἐκ τοῦ σανιδώματος, εἰς ὃ δίδεται τὸ σχῆμα τῆς ἄντυγος καὶ τῶν ξυλίνων τύπων ἐφ' ὧν προσηλοῦται τὸ σανίδωμα. Αἱ ξύλιναι αὗται ἀψῖδες στηρίζονται ἐπὶ καταχορύφων ὀρθοστατῶν, σχηματίζουσαι διάφορα ζευκτὰ ἀπέχοντα ἀλλήλων συμφώνως πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ ἔργου καὶ τὰς διαστάσεις τῶν ξυλωμάτων, συγκρατούμενα δὲ διὰ δοκῶν ὁριζοντίων καὶ πλαγίων.

Οἱ ἀψιδότυποι δέον νὰ κατασκευάζωνται κατά τι ὑψηλότεροι τῆς ἐπιφανείας τῶν μελλόντων ν' ἀνεγερθῶσιν ἐπ' αὐτῶν θόλων, διότι ἕνεκα τοῦ βάρους τούτων θέλει πάντοτε λάβει χώραν μικρά τις κατακάθησις μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν τύπων· βλ. **περὶ ἀποσυνθέσεως τύπων.**

Τῶν ξυλίνων τύπων ἀνεγερθέντων, ἄρχεται

ἡ κατασκευὴ ἀπὸ τῶν γεννήσεων, συμμετρικῶς ἀνεγειρομένου τοῦ θόλου κατὰ διαστρώσεις ἐπιμήκεις παραλλήλως τοῦ ἄξονος τοῦ θόλου. Ἕκαστος πλακοειδὴς λίθος τίθεται καθέτως ἐπὶ τοῦ σανιδώματος, εἰς ὃ ἐδόθη ἡ μορφὴ τῆς ἄντυγος. Ὁ κτίστης διά τινος ποσότητος κονιάματος σχηματίζει τὸν ἁρμὸν καὶ διὰ ξυλίνου κοπάνου προσαρμόζει τὸν τεθέντα λίθον μετὰ τοῦ τῆς προηγουμένης διαστρώσεως τῇ παρεμβολῇ τοῦ κονιάματος.

Ὅταν οἱ πλακοειδεῖς λίθοι δὲν ἔχωσι τὸ πάχος τοῦ θόλου πρὸς συμπλήρωσιν αὐτοῦ, ἐπιθέτουσι περισσοτέρους τοῦ ἑνὸς λίθου, διαθέτοντες αὐτοὺς τοὺς μὲν **κατὰ κεφαλήν**, τοὺς δὲ **κατὰ πλευρὰν** (en boutisse et en parement), ἵνα οἱ λίθοι ἑκάστης στρώσεως διασταυρούμενοι παρέχωσι σύνδεσμον τοῦ ὅλου ὄγκου.

Μετὰ τὸ πέρας διαστρώσεως τινὸς ἀρχίζουσι τὴν κατόπιν διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου, προσέχοντες μόνον ὅπως μὴ συμπίπτωσιν οἱ ἁρμοὶ ταύτης μετὰ τῶν τῆς προηγουμένης ἀλλὰ νὰ διασταυρῶνται.

Ἀποσύνθεσις τῶν ξυλίνων τύπων. Εἰς τοὺς ἐξ ἀργῶν λίθων κατασκευαζομένους θόλους εἶνε καλὸν νὰ σπεύδωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον πρὸς ἀποπεράτωσιν, εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν ἔγκατάστασιν τῆς κλειδὸς νὰ καταβιβάζωμεν κατά τι τοὺς ξυλίνους τύπους οὕτω δὲ ὁ ἐκ τῆς νεωστὶ κτισθείσης τοιχοποιΐας συνιστάμενος θόλος στερούμενος τοῦ στηρίγματός του ὑφίσταται κατακάθισιν τινὰ ὁμοιόμορφον, εἰς ὅλους δὲ ἐν γένει τοὺς λίθους ἐπέρχεται μία ἐλαχίστη μετάθεσις καὶ πᾶς ἁρμὸς πλατύνεται ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους καὶ στενοῦται ἐκ τοῦ ἑτέρου, τὸ δὲ ἀποτελοῦν τοὺς ἁρμοὺς κονίαμα συμμορφοῦται πρὸς τὸν μετασχηματισμὸν τῶν ἁρμῶν διότι δὲν προέλαβε νὰ λάβῃ πῆξιν.

Ἂν ὅμως ἀφήσωμεν τοὺς ξυλίνους τύπους ἀμετακινήτους μέχρις ἐντελοῦς πήξεως τοῦ κονιάματος, τότε ἡ κατακάθισις τοῦ θόλου κατὰ τὴν ἀποσύνθεσιν θὰ ἦνε προφανῶς μικροτέρα, ἀλλὰ τὸ ἐν τοῖς ἁρμοῖς κονίαμα, ἀλλαχοῦ μὲν θὰ διαρραγῇ καὶ θὰ τριφθῇ ἕνεκα τῆς ὑπερβολικῆς πιέσεως, ἀλλαχοῦ δὲ θ' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὰς δύο ἐπιφανείας τῶν λίθων καὶ δὲν θὰ ἐγγίζῃ πλέον αὐτάς, οὕτω δὲν θὰ συγκρατῇ τοὺς λίθους τοὺς ὁποίους πρὸ τῆς ἀποσυνθέσεως τῶν ξυλοτύπων συνεκράτει.

Ἡ ἀποσύνθεσις τῶν ξυλοτύπων πρέπει νὰ ἐνεργῆται βραδέως, διότι ἂν ὁ θόλος στερηθῇ ἀποτόμως τοῦ στηρίζοντος αὐτὸν σανιδώματος, ἡ κατακάθισις θὰ ἐπέλθῃ ἀμέσως καὶ ἐξ ὁλοκλήρου, οὕτω δὲ ἅπασα ἡ μάζα τοῦ θόλου τίθεται εἰς κίνησιν μετὰ ῥύμης (forse vive) ἱκανῆς νὰ ἐπιφέρῃ τὴν κατάπτωσιν τοῦ ἔργου.

Πρὸς τοῦτο καταβιβάζουσι βραδέως τοὺς ξυλοτύπους διὰ τῶν παρακατιὸν ἐκτεθησομένων μέσων καὶ ταὐτοχρόνως καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ θόλου, διότι ἂν ἐνεργηθῇ ἡ καταβίβασις κατὰ τμήματα θὰ ἐπέλθωσι πιθανῶς ῥήγματα.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀποτόμου καταβιβάσεως τῶν ξυλοτύπων θέτουσιν ὑπὸ τὰς ἀψῖδας διπλοῦς σφῆνας, ὧν αἱ κεκλιμέναι πλευραὶ ὀλισθαίνουσιν ἐπ' ἀλλήλας ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τῆς ὑπὸ ἐπιτηδείων ἐργατῶν ἐνεργουμένης ἐλαφρᾶς κρούσεως. Συνήθως πρὸς ἀποφυγὴν ἀποτόμου ὀλισθήσεως τῶν σφηνῶν ἐμπήγουσιν ἥλους εἰς ἀπόστασιν τινά, πλὴν ἐκ πείρας ἀπεδείχθη ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνός τις καθότι ἂν καὶ ἀλείφουσι διὰ σάπωνος τὰς ὀλισθαινούσας ἐπιφανείας ὅπως εὐκολύνωσι τὴν ὀλίσθησιν, ὑπάρχουσι περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ὀλίσθησις καθίσταται τόσον δύσκολος, ὥστε κρούοντες ἰσχυρῶς συντρίβουσι τοὺς σφῆνας. Πρὸς ἀποφυγὴν τούτου θέτουσι τεμάχια ξύλου κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ θόλου, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν θὰ ἐνεργήσωσι τὴν ἀποσύνθεσιν θέτουσι σφῆνας, καὶ τῇ βοηθείᾳ αὐτῶν ἀφαιροῦσι τὰ ῥηθέντα τεμάχια τῶν ξύλων καὶ ἐνεργοῦσι τὴν βαθμιαίαν τῶν ξυλοτύπων κατάβασιν, θέτοντες εἰς ἕκαστον ζεῦγος σφηνῶν ἕνα ἐργάτην· ἐν ἀρχῇ καταβιβάζουσιν αὐτοὺς ἐπ' ἐλάχιστον μέχρις ὅτου ἴδωσιν ὅτι ἡ ἄντυξ δὲν ἐφάπτεται τοῦ σανιδώματος, τότε δὲ ἡ ἀποσύνθεσις τῶν ξυλοτύπων θεωρεῖται ὡς τετελεσμένη, καὶ ἂν ἔχωσιν ἀνάγκην τῶν ξυλοτύπων, ἀποσύρουσιν αὐτοὺς καὶ κάμνουσι χρῆσιν εἰς ἕτερον μέρος.

Τοὺς σφῆνας ἀντικατέστησαν ἐν ἀρχῇ διὰ σάκκων πεπληρωμένων ἄμμου ξηρᾶς, ἐπέτρεπον δὲ τὴν βαθμιαίαν ῥεῦσιν τῆς ἄμμου δι' ὀπῶν ἀνοιγομένων ἐπὶ τῶν σάκκων.

Σήμερον κάμνουσι χρῆσιν κυλινδρικῶν κιβωτίων ἐξ ἐλάσματος σιδηροῦ. Τὸ πάχος τοῦ ἐλάσματος εἶνε 2 - 3 χιλιοστομ., κάμπτεται δὲ πρὸς σχηματισμὸν κυλίνδρου, ἔχοντος διάμετρον καὶ ὕψος 30 ἑκατοστομ., σανὶς δέ τις 3 περίπου ἑκατοστομ. πάχους ἀποτελεῖ τὸν πυθμένα τοῦ κιβωτίου, τὸ ὅλον στηρίζεται ἐπὶ μιᾶς τετραγώνου σανίδος. Ἕκαστον τῶν κιβωτίων τούτων τιμᾶται 6 περίπου δραχμῶν. Ἐντὸς τοῦ ῥηθέντος κιβωτίου τίθεται ἐντελῶς ξηρὰ καὶ καθαρὰ ἄμμος, ἐφ' ἧς ἐπακουμβᾷ κυλινδρικόν τι τεμάχιον ξύλου ἔχον διάμετρον ἴσην μὲ τὴν ἐσωτερικὴν διάμετρον τοῦ σιδηροῦ κυλίνδρου.

Ὁ ἐκ σιδηροῦ ἐλάσματος κύλινδρος φέρει 4 συνήθως ὀπὰς πεφραγμένας διὰ πωμάτων, ἃς ἀνοίγουσι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς καταβιβάσεως τῶν ξυλοτύπων, διὰ τῶν ὀπῶν δὲ τούτων, ἐκρεούσης τῆς ἄμμου, τὸ κυλινδρικὸν ξύλον κατέρχεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ συνεπῶς ὅλος ὁ ἐπ' αὐτοῦ στηριζόμενος ξυλότυπος. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας ταύτης πρέπει νὰ προσέχωμεν ὅπως ἴση ποσότης ἄμμου ἐξέρχηται ἐξ ὅλων τῶν κιβωτίων πρὸς ἐπιτυχίαν ὁμοιομόρφου κατακαθίσεως· ἂν τυχὸν διά τινων ὀπῶν δὲν ἐξέρχεται ἄμμος, δι' ὀξέος τινὸς ἀντικειμένου προκαλοῦσι τὴν ἐκροὴν αὐτῆς, ἢ ἐνίοτε κτυπῶντες ἐλαφρῶς τὸ κιβώτιον. Εἰς ἕκαστον τῶν κιβωτίων μένει εἷς ἐργάτης, ὅστις ὀφείλει νὰ εὐκολύνῃ τὴν ἐκροὴν καὶ νὰ φυλάττῃ τὸν ἐξαχθέντα ὄγκον τῆς ἄμμου, πρὸς δὲ νὰ συνεννοῆται μετὰ τῶν ἄλλων, ὅπως εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἅπαντες ἔχωσι τὴν αὐτὴν ποσότητα ἄμμου.

2ον) **Θόλοι ἐξ ὀπτοπλίνθων**, voûtes en briques. Ἡ κατασκευὴ τῶν ξυλίνων τύπων ὡς

καὶ ἡ ἀποσύνθεσις αὐτῶν, διὰ τοὺς ἐξ ὀπτοπλίνθων θόλους, εἶνε ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν τῶν λίθων. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν διάταξιν τῶν ὀπτοπλίνθων, αὕτη μεταβάλλεται ἀναλόγως τοῦ πάχους τοῦ θόλου. Ὅταν ὁ θόλος ἔχῃ πάχος μιᾶς ἢ μιᾶς καὶ ἡμισείας πλίνθου, θέτουσι τὴν μικρὰν αὐτῆς πλευρὰν πρὸς τὴν ἄντυγα καὶ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ βάθους τοῦ θόλου, φροντίζοντες ὅπως οἱ ἁρμοὶ διασταυρῶνται μεταξὺ τῆς μιᾶς σειρᾶς τῶν θολιτῶν καὶ τῆς παρακειμένης καὶ θέτοντες περισσοτέραν ἀμμοκονίαν πρὸς τὸ ἐξωράχιον.

Ὅταν τὸ πάχος τοῦ θόλου ὑπερβαίνῃ τὸ μῆκος τῶν ὀπτοπλίνθων, εἰς τρόπον ὥστε οἱ ἁρμοὶ ν' ἀνοίγωσι πρὸς τὸ ἐξωράχιον, μεταχειριζόμεθα μίαν τῶν ἀκολούθων δύο μεθόδων, καθότι τὸ μέγα πάχος τῶν ἁρμῶν συνεπάγει μεγάλην κατακάθισιν.

Πρώτη μέθοδος. Αὕτη συνίσταται εἰς τὴν κατασκευὴν ἑνὸς θόλου ἐκ μιᾶς μόνης πλίνθου, ἐπ' αὐτοῦ δὲ κατασκευάζομεν ἕτερον θόλον ὅμοιον καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ζητουμένου πάχους· οὕτως ὁ θόλος σύγκειται ἐκ πολλῶν ὁμοκέντρων ὑπερκειμένων θόλων, ἐχόντων ἀκτῖνας διαφερούσας ἀλλήλων κατὰ τὸ μῆκος μιᾶς πλίνθου, οἱ δὲ ἁρμοὶ ἔχουσι τὸ αὐτὸ σχεδὸν πάχος ἀπὸ τῆς ἄντυγος μέχρι τοῦ ἐξωραχίου.

Ἡ μέθοδος αὕτη ἀπαιτεῖ ἱκανὸν τεχνίτην πρὸς ἐπιτυχίαν ὁμοιομόρφου πάχους τοῦ μεταξὺ δύο μερικῶν θόλων ἀφιεμένου ἁρμοῦ, καθότι ἡ ἐλαχίστη διαφορὰ δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ἀνομοίαν κατακάθισιν καὶ συνεπῶς ἀποχωρισμὸν τῶν διαφόρων μερικῶν θόλων, οὕτω δὲ ὁ κατώτερος καταπίπτει συνεπάγων τὴν κατάπτωσιν τῶν ὑπερκειμένων. Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος μέθοδος εἶνε ἁπλῆ, δὲν ἀπαιτεῖ δὲ ἢ ἓν μόνον εἶδος ὀπτοπλίνθων, ἀλλ' ἕνεκα τῶν ἀνωτέρω προσκομμάτων μεταχειρίζονται τὴν ἀκόλουθον μέθοδον ἀπαιτοῦσαν πλίνθους ὀρθογωνίους, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ καί τινας σφηνοειδεῖς.

Δευτέρα μέθοδος. Πρὸς ἐκτέλεσιν ταύτης ἐντειχίζουσι τοὺς ὀπτοπλίνθους καθ' ὅλον αὐτῶν τὸ πάχος κατὰ διαστρώσεις παραλλήλους, πάχους μιᾶς πλίνθου, οὕτως ὥστε οἱ μικροὶ ἁρμοὶ τῶν πλίνθων, οἱ παράλληλοι τῆς ἄντυγος, νὰ ὦσιν ἐναλλὰξ εἰς ἑκάστην σειρὰν πλίνθων· μετὰ τὴν τοποθέτησιν 4 ἢ 5 σειρῶν πλίνθων, ἐπειδὴ ἡ διεύθυνσις τῶν ἁρμῶν ἀπομακρύνεται τῆς ἐπὶ τῆς ἄντυγος κατακαθέτου, μεταχειρίζονται σφηνοειδεῖς ὀπτοπλίνθους δύο ἢ τριῶν μορφῶν, δι' ὧν σχηματίζουσι μίαν στρῶσιν, εἶτα δ' ἐπαναλαμβάνουσι τὴν χρῆσιν ὁμοιομόρφων πλίνθων.

Οὕτω λοιπὸν ἐπαναφέροντες τοὺς κατά τι ἀποκλίνοντας ἁρμούς, σχηματίζουσι θόλον ἀπαρτιζόμενον ἐξ ὀπτοπλίνθων διαχωριζομένων ἀπὸ ἀποστάσεως εἰς ἀπόστασιν ὑπὸ σφηνοειδῶν.

Δύναταί τις πρὸς τούτοις νὰ κατασκευάσῃ πλίνθους ἐχούσας μορφὴν θολιτῶν, ἀλλ' ἀπαιτοῦνται πολλὰ εἴδη πλίνθων καὶ συνεπῶς οἱ τεχνῖται θὰ δαπανῶσι πολὺν χρόνον διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν καταλλήλων δ' ἕκαστον σημεῖον ἢ ἐξ ἀμελείας δὲν θὰ ἐκλέγωσι τοὺς καταλλήλους, οὕτω δὲ θὰ κατασκευάζωσιν ἀνομοίους ἁρμοὺς καὶ δὲν ἐκπληρῶται ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπός.

3ον) **Θόλοι ἐκ λαξευτῶν λίθων**, voûtes en pierres de taille. Κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς οἰκοδομικῆς ἀπαγορεύονται αἱ ὀξεῖαι γωνίαι, πρέπει ὅθεν οἱ ἁρμοὶ ἢ αἱ ἐπιφάνειαι, καθ' ἃς οἱ θολῖται πιέζωνται, νὰ διευθύνωνται καθέτως ἐπὶ τῆς ἄντυγος, καθὼς δὲ αἱ στρώσεις τῶν κοινῶν τοίχων, οὕτω καὶ αἱ τῶν θόλων πρέπει νὰ ἦνε συνεχεῖς ἀκολουθοῦσαι γεννήτριαν τινὰ τῆς ἄντυγος (ἐὰν ἡ καμπύλη θεωρηθῇ ὁδηγήτρια).

Πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν τὴν χρῆσιν τῶν μεγάλων θολιτῶν καθότι ἀφ' ἑνὸς μὲν δυσκόλως μεταφέρονται καὶ τοποθετοῦνται, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ μικροὶ θολῖται συμμορφοῦνται εὐκολώτερον πρὸς τὰς ἐνδεχομένας μετακινήσεις ἢ κατακαθίσεις τῶν θόλων· πᾶς θολίτης δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ $^1/_2$ τοῦ κυβικοῦ μέτρου.

Αἱ στρώσεις τῶν θολιτῶν πρέπει νὰ λαξεύωνται κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν **διαστρώσεων τοῦ λατομείου** (lit de carrière), ὅπως ἀντέχωσι περισσότερον εἰς τὴν συνισταμένην τῶν πιέσεων τὴν προερχομένην ἐκ τῆς ὠθήσεως τοῦ θόλου εἰς τὴν κλεῖδα καὶ τοῦ βάρους τῶν θολιτῶν ἀπὸ τῆς κλειδὸς μέχρι τοῦ ἐξεταζομένου ἁρμοῦ· τὸ σύνολον τῶν σημείων τῆς ἐφαρμογῆς τῶν μερικῶν τούτων συνισταμένων ἀποτελεῖ τὴν καμπύλην τῶν πιέσεων.

Οἱ ἐκ τῶν μεγάλων λαξευτῶν λίθων θόλοι ἀπαιτοῦσι ξυλοτύπους ἰσχυροτέρους τῶν προηγουμένων θόλων. Δύνανται ὅμως νὰ κατασκευασθῶσιν ἐκ διπλοσανίδων ὅταν τὸ ἄνοιγμα τοῦ θόλου δὲν ὑπερβαίνῃ τὰ 5 ἢ 6 μέτρα.

Ἀντὶ σανιδώματος μεταχειρίζονται ὀρθογωνίους δοκοὺς δέκα ἑκατοστομέτ. πλευρᾶς θέτοντες ὑπὸ ἕκαστον θολίτην μίαν τοιαύτην, ἀπέχουσαν τῆς ἄντυγος κατὰ 2 ἕως 3 ἑκατοστομ. ἵνα ὁ τεχνίτης διὰ τοῦ μεταξὺ τῶν δοκῶν τούτων διαστήματος ἐπιβλέπων, διορθοῖ τὴν θέσιν ἑκάστου θολίτου καὶ διὰ σφηνῶν τιθεμένων εἰς τὸ μεταξὺ τῶν δοκῶν καὶ τῆς ἄντυγος διάστημα ἐπαναφέρῃ τὴν ὁρατὴν τοῦ θόλου ἐπιφάνειαν, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἄντυγος τοῦ θόλου.

Εἰς τοὺς ἐκ μεγάλων λαξευτῶν λίθων θόλους ὑπάρχουσιν ἁρμοὶ ὀλιγώτεροι τῶν εἰς τοὺς ἐκ μικρῶν λίθων ἢ ὀπτοπλίνθων, πρὸς δὲ τὸ πάχος τοῦ κονιάματος τῶν ἁρμῶν εἶνε μικρότερον· ἕπεται ὅθεν ὅτι ἡ κατακάθισις τοῦ θόλου ἔσεται πολὺ μικροτέρα καὶ αἱ ἐκ ταύτης προερχόμεναι παραμορφώσεις ὀλιγώτερον αἰσθηταί, συνεπῶς δὲν εἶνε τόσον ἀναγκαία ἡ τῶν τύπων ταχεῖα ἀποσύνθεσις.

4ον) **Θόλοι ἐκ σκυροδέματος** (σκυροκονιάματος), voûtes en béton. Ἡ χρῆσις σκυροδέματος διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν θόλων εἶνε ἀρχαιοτάτη· ἐν τούτοις δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ πρώτη χρῆσις σκυροδέματος διὰ τοὺς μεγάλους θόλους ἐγένετο παρὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος Lebrum διὰ τῆς μεθόδου τοῦ ὁποίου λίαν ἐπιτυχῶς συνδυάζεται ἡ στερεότης καὶ ἡ οἰκονομία.

Οἱ ἐκ σκυροδέματος θόλοι διαφέρουσι τῶν κοινῶν θόλων, δηλαδὴ τῶν κατασκευαζομένων δι' ὀπτοπλίνθων, ἀργῶν λίθων ἢ λαξευτῶν, καθότι οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἀπαρτίζονται ἐκ στοιχείων ὧν αἱ διαστάσεις καὶ αἱ μορφαὶ συνδυάζονται εἰς τρόπον ὥστε, τιθεμένων ἅπαξ εἰς τὴν θέσιν των καὶ ἀφιεμένων ἐλευθέρων, τὸ ὅλον ἵσταται διὰ τῆς ἀμοιβαίας ὑποστηρίξεως τῶν θολιτῶν διὰ τῶν ἁρμῶν αὐτῶν, ἐνῷ οἱ περὶ ὧν πρόκειται θόλοι ἀπαρτιζόμενοι ἐκ στοιχείων μικρῶν καὶ εὐκινήτων, δὲν δύνανται νὰ σχηματίζωσιν ἓν ὅλον στερεὸν πρὸ τῆς εντελοῦς πήξεως τοῦ σκυροδέματος. Ἐκ τούτων ἐξάγονται αἱ ἀκόλουθοι συνθῆκαι, ἃς πρέπει νὰ ἐκπληρῶσιν οἱ ἐκ σκυροδέματος θόλοι.

α) Τὸ ἐν χρήσει σκυρόδεμα νὰ ἦνε ἐπιδεκτικὸν ταχείας πήξεως καὶ μεγάλης συνεκτικῆς δυνάμεως.

β) Δέον νὰ λαμβάνωνται ἅπασαι αἱ ἀναγκαῖαι προφυλάξεις ὅπως ἡ πῆξις ἐνεργῆται ἄνευ ταχείας ἐξατμίσεως, ἥτις ἐπιφέρει ῥήγματα μειοῦντα τὸ συμπαγὲς καὶ τὴν στερεότητα τοῦ σκυροδέματος· πρὸς τοῦτο ὅταν κατασκευάζωσι τὸ ἔργον ἐν καιρῷ θέρους, προφυλάττουσι τὸ σκυρόδεμα ἀπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας καλύπτοντες τὸ ἔργον διὰ **ψιάθων** (nattes) ἢ δεμάτων ἐκ κλάδων.

γ) Οἱ ξυλότυποι νὰ ἦνε στερεώτατοι καὶ ἰδίως ἄκαμπτοι πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐνδεχομένων παραμορφώσεων, αἵτινες εἰσὶν ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν σταθερότητα καὶ ἀπαρέσκουσιν εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

Τὴν κατασκευὴν τοῦ σκυροδέματος· βλ. ἐν τῇ οἰκείᾳ λέξει (béton). Τοῦτο διαθέτουσι κατὰ στρώσεις πάχους 0,20 ἕως 0,40 κοπανίζοντες ἐλαφρῶς ἑκάστην τούτων πρὸ τῆς ἐπιθέσεως τῆς ἑπομένης.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κανονικότητα τοῦ ἐκ σκυροδέματος κατασκευαζομένου θόλου, αὕτη ἐξαρτᾶται, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἐκ τῆς σταθερότητος τῶν ξυλοτύπων καὶ τῆς ἀκριβοῦς αὐτῶν μορφῆς, διότι ἂν κατὰ τὴν πῆξιν τοῦ σκυροδέματος οἱ ξυλότυποι ἐνδώσωσι καὶ παραμορφωθῶσι, ὁ ἐπιδιωκόμενος μονόλιθος θὰ διαιρεθῇ εἰς μεγάλα τεμάχια, οὕτω δὲ θὰ ἔχωμεν ἀναντιρρήτως διαλείμματα συνεχείας τῆς μάζης δυνάμενα νὰ ἐκθέσωσι σπουδαίως τὴν στερεότητα.

Ἡ ἐλαστικότης τῶν ξύλων, αἱ ἀλλοιώσεις τοῦ ὄγκου καὶ ἡ στρέβλωσις, ἧς ἐπιδεκτικὰ εἶνε τὰ ξύλα ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν ὑγρομετρικῶν ἀλλοιώσεων τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, παρουσιάζουσι συνήθως μεγάλας δυσκολίας πρὸς ἐπιτυχίαν κανονικωτάτων μορφῶν.

Διὰ τοὺς ὑπογείους θόλους μεταχειρίζονται ὡς τύπους αὐτὰς τὰς γαίας· μετὰ τὴν ἀνασκαφὴν δηλαδὴ τῶν θεμελίων καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν βάθρων ἐκ σκυροδέματος ῥιπτομένου ἐντὸς τῆς ἀνασκαφείσης τάφρου, σκάπτουσι τὸ ἔδαφος πρὸς μόρφωσιν τῆς καμπυλότητος τῆς ἄντυγος καὶ ἐπ' αὐτοῦ, ὡς τύπου, χύνουσι τὸ σκυρόδεμα καὶ σχηματίζουσι τὸν θόλον.

Ἂν τὸ ἔδαφος ἦνε χαλικῶδες καὶ δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐπιτυχίαν κανονικῆς μορφῆς τῆς ἄντυγος, ἐξαπλοῦσιν ἓν στρῶμα φυτικῶν καὶ ἀργιλωδῶν γαιῶν ἃς κοπανίζουσιν ἐπιμελῶς κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἄντυγος. Οὕτως ἐπιτυγχάνεται τύπος, ἐφ' οὗ δύναταί τις νὰ κατασκευάσῃ τὸν ἐκ σκυροδέματος θόλον. Μετὰ τὴν πῆξιν τοῦ σκυροδέματος ἀνασκάπτουσι τὸν μεταξὺ τῶν βάθρων καὶ τῆς ἄντυγος ὄγκον τῶν γαιῶν. δὲν ὑπολείπεται δὲ τέλος ἢ ἡ κατεργασία τῆς ἄντυγος καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἡ ἐπίχρισις αὐτῆς

Ἡ μέθοδος αὕτη ἐφαρμόζεται εἰς ἅπαντα τὰ ὑπόγεια τὰ εἰς μικρὸν βάθος ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους κατασκευαζόμενα, ὡς εἰς τὰς οἰνοθήκας τῶν οἰκοδομῶν, τὰς κρύπτας, δεξαμενάς, κτλ.

Διαστάσεις τῶν ἐκ σκυροδέματος θόλων. Ἂν καὶ δὲν φαίνεται ἀναγκαῖον νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς τοιούτους θόλους τὰς αὐτὰς διαστάσεις μὲ τὰς τῶν κοινῶν θόλων, διότι οὗτοι δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς μονόλιθοι, οὐχ ἧττον δίδουσι τὰς ἰδίας διαστάσεις, καθότι ἐνδεχόμενον νὰ διακοπῇ ἡ συνέχεια αὐτῶν ἕνεκα τῆς κακῆς ποιότητος τῶν ὑλικῶν ἢ ἐλαττώματος τινὸς τῆς κατασκευῆς καὶ νὰ διαιρεθῇ ὁ θόλος εἰς πολλὰ τεμάχια, ἅτινα βεβαίως δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς θολῖται.

Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δίδουσιν εἰς τὰ βάθρα τὰ αὐτὰ πάχη μετὰ τῶν κοινῶν θόλων, ἂν καὶ εἰς τοὺς μονολίθους δὲν ὑπάρχει ὤθησις· ἀλλ' ἐκτὸς τούτου ὀφείλομεν νὰ σκεφθῶμεν ὅτι, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι μετά τινα χρόνον θὰ ἔχωμεν ἀληθῶς μονόλιθον, πρέπει τὰ βάθρα μέχρι τῆς ἐντελοῦς πήξεως τοῦ σκυροδέματος ν' ἀνθιστῶνται εἰς τὰς κατὰ τὴν πῆξιν παραγομενας ὠθήσεις ἢ διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὴν ἀνατροπὴν πρέπει νὰ θέσωμεν σιδηροῦς ἑλκυστῆρας, τοῦθ' ὅπερ θὰ μᾶς ὑποβάλλῃ εἰς μεγαλειτέραν δαπάνην τῆς ἀπαιτουμένης διὰ τὴν κατασκευὴν βάθρων ἰσοπαχῶν πρὸς τὰ τῶν κοινῶν θόλων.

Ὀχετοὶ ἐκ σκυροδέματος (ponceaux en béton). Διὰ τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμὰς εἶνε σήμερον ἐν κοινῇ χρήσει ὀχετοὶ ἐκ σκυροδέματος κυλινδρικῆς τομῆς, εἰς δὲ τὰς κοινὰς ὁδοὺς ἐνίοτε καὶ ᾠοειδοῦς τομῆς.

Τὸ σύστημα τοῦτο εἶνε τὸ οἰκονομικώτερον διὰ τὴν διάβασιν τοῦ ὕδατος πρὸς ἄρδευσιν τῶν κήπων. Τὸ μειονέκτημα αὐτῶν εἶνε ὅτι οὗτοι θραύονται ὑπὸ τὴν διάβασιν τῶν ἁμαξοστοιχιῶν, καὶ ἰδίως ἐκεῖνοι ἐν οἷς δὲν ὑπάρχει στρῶμα ἐπιχωματώσεως μεγαλείτερον τῶν 30 ἑκατοστ. μεταξὺ τοῦ τοῦ ἐξωραχίου καὶ τοῦ σκυρωτοῦ τῆς ὁδοῦ (ballast).

Οἱ ἔχοντες διάμετρον 60-70 ἑκατοστ. ὀχετοί, ἔχουσι πάχος 12-14 ἑκατοστ. οἱ δὲ τῶν 80 ἑκατοστ. ἔχουσι 16 ἑκατοστόμετρα. Ἡ κάτωθεν τῶν ὀχετῶν διάστρωσις ἔχει σταθερὸν πάχος 25 ἑκατοστόμετρα.

Ὁ ποσοτικὸς προσδιορισμὸς (dosage) ὁ γενόμενος παραδεκτὸς κατὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ὀχετῶν τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς-Λαρίσσης εἶνε ὁ ἀκόλουθος.

0,60 κυβ. μέτ. τεθραυσμένοι λίθοι διαμέτρου 1 μέχρι 3 ἑκατοστομέτρων,

0,70 κυβ. μέτρα καλῆς ἄμμου,

350 χιλιόγραμμα κονίας Πορτλάνδης (κοινῶς τσιμέντου, ciment de Portland).

Ἐπειδὴ πρὸς κατασκευὴν τῶν ὀχετῶν δὲν δύνανται νὰ ἐργασθῶσι πολλοὶ ἐργάται, τὸ δὲ σκυρόδεμα ἄρχεται νὰ λαμβάνῃ πῆξιν ἂν μείνῃ ἐκτεθειμένον ἐπὶ πολλὴν ὥραν, οἱ ἐργολάβοι διὰ νὰ κατασκευάζωσι μικρὰν ποσότητα ἔλαβον τὸ $^1/_3$ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθεισῶν ποσοτήτων· κατεσκεύασαν δηλαδὴ ἐκ σανίδων ἓν κιβώτιον ἄνευ πυθμένος ἔχον ἑνὸς μέτρου πλευρὰν καὶ 20 ἑκατοστομέτρων ὕψους, ὅπερ ἐπλήρουν τεθραυσμένων λίθων ἢ χαλίκων, ἕτερον κιβώτιον τῆς αὐτῆς διατομῆς καὶ 0,233 ὕψους, ὅπερ ἐπλήρουν ἄμμου, πρὸς δὲ ἓν κιβώτιον οἱασδήποτε μορφῆς, οὗτινος ἡ χωρητικότης εἶνε 116 χιλιόγραμμα καὶ 60 ἑκατοστά, ἤτοι τὸ $^1/_3$ τῶν 350 χιλιογράμμων.

Ἀνάμιξις. Ἐν ἀρχῇ ἀναμιγνύουσι τὴν ἄμμον μετὰ τῆς κονίας, εἶτα δὲ προβαίνουσιν εἰς τὴν σβέσιν ῥίπτοντες ὕδωρ δι' ἑνὸς ῥαντιστηρίου, σβένουσι δηλ. τὴν κονίαν διὰ ῥαντισμοῦ, ἥτις εἶνε ἡ προτιμοτέρα σβέσις διὰ τὰς ὑδραυλικὰς ἀσβέστους καὶ κονίας, κατόπιν ἀναμιγνύουσι τὸ οὕτω παρασκευασθὲν φύραμα μετὰ τῶν χαλίκων. Ὀφείλουσι νὰ ἐπιμένωσιν ὅπως ἡ ἀνάμιξις ἦνε ἐντελής, ἐφ' ὅλης δὲ τῆς ἐπιφανείας ἁπάντων τῶν χαλίκων πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἓν στρῶμα φυράματος· ἂν οἱ χάλικες ἦνε μεμιγμένοι μετὰ γαιῶν, πρέπει νὰ πλύνωνται μέχρις ὅτου τὸ ὕδωρ ἐξέρχηται σχεδὸν καθαρόν.

Ἐπειδὴ παρετηρήθη ὅτι αἰτία τῆς θραύσεως τῶν τοιούτων ὀχετῶν κατὰ τὴν διάβασιν τῆς ἁμαξοστοιχίας εἶνε ἀφ' ἑνὸς ἡ ἔλλειψις παρεμβαλλομένου στρώματος γαιῶν, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἔνδοσις οὕτως εἰπεῖν τῆς βάσεως ἢ τοῦ ἐδάφους κατασκευάζουσι κάτωθεν τοῦ ὀχετοῦ ἓν στρῶμα κοινοῦ σκυροδέματος πάχους 0,25 ἕως 0,40 συμφώνως μὲ τὴν ποιότητα τοῦ ἐδάφους, εἰς δὲ τὸ ἄνω μέρος μέχρις 1 μέτρου καὶ 30 ἑκατοστομ. ἑκατέρωθεν τοῦ ἄξονος τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἐτέθη ἓν πρόσθετον πάχος 3 ἑκατοστομ. κατὰ τὴν κλεῖδα τοῦ ὀχετοῦ.

Τοιοῦτοι ὀχετοὶ κατασκευάζονται καὶ ὑπὸ τὰς ὁδοὺς ἃς τέμνουσιν αἱ σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ δι' **ἰσοπέδου διαβάσεως** (passage à niveau) καὶ οἵτινες ἔχουσι σκοπὸν ἀφ' ἑνὸς νὰ ἐπιτρέπωσι τὴν συγκοινωνίαν τῶν **τάφρων** (fossées) τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐπιτρέπωσι τὴν κυκλοφορίαν τῶν πεζῶν καὶ ἁμαξῶν. Εἰς τοὺς ὀχετοὺς τούτους ὁ ποσοτικὸς προσδιορισμὸς μένει ὁ αὐτὸς ἀλλ' ἡ κονία ἀντικατεστάθη δι' ὑδραυλικῆς ἀσβέστου, ἥτις εἶνε οἰκονομικωτέρα· βλ. ποσοτικὸς προσδιορισμός, dosage.

5ον) **Κατωφερεῖς θόλοι**, voûtes rampantes. Ἡ κατασκευὴ καὶ ἀποσύνθεσις τῶν τύπων εἶνε ἡ αὐτὴ ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη, ἀλλ' ὅταν ἡ κλίσις τοῦ κατωφεροῦς θόλου ὑπερβαίνῃ τὰς 30° καὶ τὸ μῆκος αὐτοῦ ἦνε μέγα, παρουσιάζεται κίνδυνος ὀλισθήσεως κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ θόλου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κατασκευάζουσι τὸν θόλον κατὰ τμήματα διαδοχικά, ἀρχόμενοι ἐκ τῶν κάτω, ὁ ἀπαιτούμενος δὲ χρόνος διὰ τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν ξυλοτύπων τοῦ κτισθέντος τμήματος καὶ τὴν ἐκ νέου ἐγκατάστασιν αὐτοῦ διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ προκειμένου, ἀρκεῖ ὅπως τὸ κονίαμα ἐν τῷ πρώτῳ λάβῃ πῆξιν καὶ τὸ κτισθὲν τμῆμα ἀνθέξῃ πρὸς ὑποβάσταξιν τοῦ ἐγερθησομένου. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου ἐλαττοῦμεν οὐσιωδῶς τὴν διὰ τοὺς ξυλοτύπους ἀπαιτουμένην δαπάνην. Ἡ αὐτὴ μέθοδος ἐφαρμόζεται δι' ἅπαντας τοὺς λίαν ἐπιμήκεις θόλους, ὡς τοὺς τῶν ὑπογείων, τῶν στοῶν, σηράγγων, ὑπονόμων, ὑδραγωγείων καὶ λοιπούς.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς πόδας, ὧν αἱ στρώσεις εἶνε ὁριζόντιοι, δύναταί τις προφανῶς νὰ κτίσῃ αὐτοὺς καθ' ὅλον τὸ μῆκος συγχρόνως, ἀλλὰ συνήθως ἀκολουθοῦσι τὸ αὐτὸ σύστημα ὡς καὶ εἰς τοὺς θόλους ἢ μᾶλλον σχηματίζουσι συνεργεῖα διαδοχικά· οὕτω π. χ. ἓν πρῶτον συνεργεῖον θεμελιώνει, εἶτα ἕτερον ἀνεγείρει τὰ βάθρα καὶ τρίτον ἐκτελεῖ τὸν θόλον.

Ὅταν ὁ κατωφερὴς θόλος ἔχῃ μικρὸν μῆκος καὶ μεγάλην κλίσιν, κατασκευάζουσι πρῶτον τὴν κατωτέραν κεφαλὴν (tête) αὐτοῦ, ἥτις συχνάκις εἶνε ὁριζόντιος, καὶ ὅταν ἡ τοιχοποιΐα αὐτῆς λάβῃ πῆξιν, κατασκευάζουσι τὸ κεκλιμένον μέρος.

Σιδηροῦς θόλος, coupole, n. f. ou coupole cuirassée; (ἢ **μεταλλικὸς θόλος**, ou coupole métallique), ἤτοι **τεθωρακισμένος θόλος** ἐντὸς τοῦ ὁποίου τοποθετοῦνται πυροβόλα (βλ. πυργίον, tourelle). Οἱ σιδηροῖ θόλοι πλεονεκτοῦσι τῶν **θωρηκτῶν πυροβολείων** (batteries cuirassées) ἐπὶ τῶν ἑξῆς: 1ον) Ἔχουσιν ἀπεριόριστον **περιοχὴν βολῆς** (champ de tir), 2ον) δὲν κινδυνεύουσιν ἐκ τῶν **βολῶν** αἵτινες δύνανται νὰ εἰσέλθωσιν ἐκ τῶν **θυρίδων** (coups d'embrassures), ὅπως τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ εἰς τὰ θωρηκτὰ πυροβολεῖα, 3ον) παρέχουσι πῦρ ταχύτερον καὶ 4ον) ἐπιτυγχάνουσι καλλίτερον καὶ κατὰ τῶν κινητῶν στόχων. Ἂν καὶ ἡ δαπάνη αὐτῶν εἶνε μεγάλη, οὐχ' ἧττον ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ καλυφθῶσι καὶ τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ χρησιμοποιήσωσι τὸ πυροβολικὸν ἐν ὑπαίθρῳ εἰς τὰ ἔργα τῆς τειχιστικῆς, ἀναγκάζουσι νὰ προτιμήσωσι τοὺς **σιδηροῦς θόλους**· ἀφ' ἑτέρου ὅμως, ὡς ἐκ τῆς ἀπεριορίστου περιοχῆς τῆς βολῆς ἣν οὗτοι παρέχουσι, περιορίζεται αἰσθητῶς ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἐπί τινος φρουρίου καὶ συνεπῶς καὶ ἡ δι' αὐτοὺς δαπάνη. Πειράματα γενόμενα ἀπὸ τοῦ 1885 μέχρι τοῦ 1891 ἐν Γαλλίᾳ, ἀπέδειξαν ὅτι αἱ πλάκες ἐξ ἐληλαμένου σιδήρου (fer laminé) ἢ χάλυβος καὶ ἐκ χαλυβδονικελίου ἀντέχουσιν ἐπαρκῶς κατὰ τῶν βλημάτων ἅτινα μεταχειρίζονται κατὰ τὰς πολιορκίας τῶν φρουρίων. Ὁ **σιδηροῦς θόλος** σύγκειται γενικῶς ἐκ τῆς **περιοχῆς**, τοῦ **ὀρόφου**, τοῦ **μηχανισμοῦ** καὶ τῶν **πυροβόλων**. Τὸ **πυργίον** (tourelle) κινεῖται ἐντὸς πήγματος (bâti) ἢ προπετάσματος (parapet) κεκαλυ-

μένου ὑπὸ σταθεροῦ μεταλλικοῦ δακτυλίου καλουμένου **προθώρακος** (avant-cuirasse).

Ἡ **περιοχὴ** (pourtour) ἀποτελεῖται ἐκ μικροῦ ἀριθμοῦ σιδηρῶν θολιτῶν, ἵνα ἡ μάζα ἑκάστου τούτων ᾖ πολυπληθεστέρα σχετικῶς πρὸς τὴν τῶν βλημάτων.

Ὁ ὄροφος (ciel ou plafond) περιλαμβάνει μίαν μέχρι τριῶν πλακῶν, ἵνα ἀποφύγωσι τὰς δυσκολίας τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς συναρμογῆς, καθὼς καὶ τὰ αἴτια τῆς ἀδυναμίας τὰ προκύπτοντα ἐκ τῶν πολλῶν ἁρμογῶν, ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ **σφαιρικὸν τμῆμα** (calotte sphérique).

Ἡ πεῖρα ἀπέδειξεν ὅτι αἱ πλάκες τῆς περιοχῆς καὶ τοῦ ὀρόφου ἀνθίστανται κάλλιον, ἐν ἴσῳ πάχει, ὅταν ὁλόκληρον τὸ πάχος των ἀποτελῆται ἐκ συνεχείας τοῦ μετάλλου (ἤτοι ὅταν ἦνε ὁλόσωμοι), παρὰ ὅταν ἀποτελῶνται ἐκ πλειοτέρων ἐπικειμένων πλακῶν. Ὁ μηχανισμός, τὸ εἶδος τῶν πυροβόλων, τὸ σχῆμα καὶ αἱ διαστάσεις τῶν σιδηρῶν θόλων μεταβάλλονται ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ των. Ἐπὶ τῶν σιδηρῶν θόλων λαμβάνουσι τοιαύτας διατάξεις, ὥστε αἱ **θυρίδες** (sabord ou embrasure) αὐτῶν, ἤτοι αἱ ὀπαὶ ἐξ ὧν ἐξέρχονται τὰ στόμια τῶν πυροβόλων, νὰ μὴ ἐκτίθενται εἰς τὰς ἐχθρικὰς βολάς, παρὰ μόνον τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὰ πυροβόλα βάλλουσιν, ἵνα ἀποφύγωσι τὰς διὰ τῶν θυρίδων δυνατὸν νὰ εἰσέλθωσι βολάς, αἵτινες εἶνε αἱ μόναι ἐπικίνδυνοι· ἐπίσης λαμβάνουσι διατάξεις διὰ νὰ ἐμποδισθῇ ἡ εἴσοδος τῶν θραυσμάτων ἢ σφαιρῶν τῶν βλημάτων, καθὼς καὶ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ φωτισμοῦ, τοῦ ἀερισμοῦ καὶ τῶν εὐχερῶν κινήσεων τοῦ ὑλικοῦ. Οἱ σιδηροῖ θόλοι δύνανται νὰ φέρωσι 1 μέχρι 2 πυροβόλων, ἀλλ' οἱ τελευταῖοι διπλασιάζουσι τὸν κίνδυνον τῆς ἐκ τῶν φατνωμάτων εἰσδύσεως τῶν βλημάτων, καθιστῶσιν ἄχρηστα δύο πυροβόλα ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ λειτουργία τοῦ μηχανισμοῦ παύσῃ ἀποτόμως, ὁ δὲ χειρισμός των εἶνε δυσκολώτερος. Ἀφ' ἑτέρου οἱ μετὰ 2 πυροβόλων σιδηροῖ θόλοι στοιχίζουσι 40 % ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς μεθ' ἑνὸς πυροβόλου· ἡ χρῆσις τοιούτων ἐπιτρέπει τὴν ἐλάττωσιν τῶν διαστάσεων τῶν ἐκτελουμένων ὀχυρωτικῶν ἔργων, συνεπῶς ἐλάττωσιν τῆς τιμῆς αὐτῶν, καθὼς καὶ ἐλάττωσιν τοῦ προσωπικοῦ· ἐπειδὴ δὲ διὰ διαφόρων μέσων ἀποφεύγουσι τὰς τῶν **θυρίδων βολὰς** (coups d'embrasure), ἐξάγεται ὅτι οἱ μετὰ 2 πυροβόλων θόλοι εἶνε πλεονεκτικώτεροι.

Τὸ σχῆμα τῶν σιδηρῶν θόλων δύναται νὰ ᾖ κυλινδρικὸν ἢ σφαιρικόν· κατόπιν πειραμάτων ἀπεδείχθη ὅτι τὸ σφαιρικὸν σχῆμα εἶνε ἧττον ὁρατόν, ἐλαττοῖ δὲ τὰς κατ' αὐτοῦ ἐπιτυχίας τοῦ ἀντιπάλου καὶ εὐκολύνει τὴν διολίσθησιν τῶν ἐπ' αὐτοῦ προσκρουόντων βλημάτων, ἅτινα ἀπόλλυσι μέρος τῆς ῥύμης των.

Τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα εἰς ὃ ἐφαρμόζεται μᾶλλον τὸ ὄνομα **πυργίον** (tourelle), ἔχει τὸ ἐλάττωμα τῆς ἐπαυξήσεως τοῦ κινδύνου τῶν ἐπὶ τῶν θυρίδων βαλλομένων βολῶν, καθότι τὰ βλήματα ἀπωθοῦσι πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τὸ μέταλλον τοῦ πυργίου καὶ βλάπτουσι τὴν προτομὴν τοῦ πυροβόλου.

Ὑπὸ ἔποψιν χρήσεως, ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν σιδηροῖ θόλοι.

1ον) Οἱ προωρισμένοι νὰ βάλλωσιν εὐθυφόρως καὶ μακράν· οἱ τοιοῦτοι ὁπλίζονται διὰ μακρῶν πυροβόλων μεγάλου διαμετρήματος (155 χιλ.).

2ον) Οἱ τῆς ἐμμέσου βολῆς (tir indirect) καὶ συνεπῶς εἰδικώτερον διὰ τὴν ἐκ τοῦ πλησίον πάλην τοῦ πυροβολικοῦ· οὗτοι ὁπλίζονται κατὰ προτίμησιν δι' ὅλμων μεγάλου διαμετρήματος· ‖ **ἐκλειπτικὸς σιδηροῦς θόλος** ἢ **πυργίον**, coupole à éclipse; (βλ. ἀνωτέρω) ὁ ἔχων ἐκλειπτικὸν κιλλίβαντα (βλ. affût à éclipse).

Θολόστακτη, ης, ἡ· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τῆς **ἀλυσσίας**, lessive, βλ. λέξιν.

Θολῶ (όω), βλ. **θολόνω.**

θόλωμα, ατος, τὸ καὶ

θόλωσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ θολόνειν, κάμνειν τι ἀκάθαρτον, θολόν, action de troubler; état trouble; ἡ ἐπισκότισις, obscurcissement, n. m. § —, κατασκευὴ θόλου, construction d'une voûte.

θολωτός, ή, όν· ὁ ἔχων θόλον, ὁ μὲ θόλον κατεσκευασμένος, κτισμένος ὡς θόλος, construit en voûte; voûté, ée.

Θομσενόλιθος, ὁ· ὀρυκτὸν κρυσταλλούμενον κατὰ τὸ βασίρρομβον προκλινὲς σύστημα. Χημικῶς εἶνε $Na_2\ Ca_2\ Al_2\ F_{12} + 2H_2\ O$. Μίγμα τούτου μετὰ Λειμονίτου ἀποτελεῖ τὸν **Χαγεμανίτην**. Παρεμφερῆ τῷ ἀνωτέρῳ ὀρυκτὰ εἶνε ὁ Ραλστονίτης 3 $(Na_2, Mg, Ca)\ F_2 + 4\ Al_2\ F_6 + 6\ H_2\ O$. Δ. Κ.

Θόριον, ου, τό· [χημ.] thorium.

Θορίτης, ου, ὁ· thorite, n. m. Ὀρυκτὸν μέλαν, ἐν μέρει καὶ διαποίκιλον, λάμψεως ὑελοειδοῦς, ἀδιαφανές, σκληρότητος 4,5 - 5 καὶ εἰδ. βάρ. 4,4 - 4,7. Κρυσταλλοῦται κατὰ τὸ βασιτετράγωνον σύστημα ἰσομόρφως τῷ Ζιρκονίῳ. Χημικῶς εἶνε $Th\ O_2 + Si\ O_2 + 2\ H_2\ O$. Δ.Κ

θορυβέω, βλ. **θορυβῶ.**

θορυβητικός, ή, όν· ὁ προξενῶν θόρυβον, qui fait (cause) du bruit, bruyant, e; ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς θόρυβον· ὁ προξενῶν ταραχήν, σύγχυσιν, ἀνησυχίαν, inquiétant, e; ‖ ὁ ἐγείρων ταραχήν, ταραχώδης, ταραχοποιός, turbulent, e.

θορυβοποιός, ός, όν· ὁ προξενῶν θόρυβον, ἀνησυχίαν, qui fait du tapage, tapageur, euse; ‖ ὁ ἐγείρων ταραχήν, ταραχοποιός, turbulent, e.

θόρυβος, ου, ὁ· bruit, n. m. ὁ διὰ κρότου προξενούμενος θόρυβος, καὶ ἐν γένει ἡ σύγχυσις, ἡ ταραχὴ ἡ προξενουμένη διὰ φωνῶν καὶ κραυγῶν, ἀνησυχία, tapage, n. m. θόρυβος, βοή, vacarme, n. m. ταραχή, tumulte, n. m. ‖ μὴ κάμῃς θόρυβον, ne faites pas de bruit (de tapage); ‖ τί εἶνε ὅλος αὐτὸς ὁ θόρυβος; que signifie tout ce train? ‖ οἱ νυκτερινοὶ θόρυβοι τῶν ὁδῶν, les tapages nocturnes des rues; ‖ [ἔκαμαν] τρομερὸν θόρυβον, un vacarme épouvantable, un train de

diable ; || διελύθησαν ἐν θορύβῳ, ils se sont séparés en tumulte ; || θόρυβος φωνῶν, clameur[s] ; rumeur, n. f. || θόρυβος τῶν φύλλων, bruissement, n. m. § —, éclat ; bruit ; || δὲν ἤθελα νὰ γείνῃ θόρυβος [περὶ πράγματος], je voudrais éviter l'éclat (le bruit). § [στρατ.] alerte, n. f. ἐν τῇ γενικωτέρα αὐτῆς σημασίᾳ σημαίνει τὸν θόρυβον (ταραχὴν) παραχθέντα διὰ τῆς ἐμφανίσεως ἀπροόπτου κινδύνου, ὅντινα δέον πάραυτα νὰ καταστείλωσι. § [μεταφ.] ἀταξία, blanle-bas ; βλ. λέξιν.

θορυβῶ (έω), μέλ. θορυβήσω, χάμνω θόρυβον, χρότον, faire du bruit (du tapage) ἰδ. ἐπὶ θορύβου πλήθους ἀνθρώπων· βλ. καὶ θόρυβος. § [μεταβ.] φέρω εἰς σύγχυσιν, ταραχήν, ἀταξίαν διὰ θορύβου καὶ χραυγῶν, ταράσσω τινά, troubler ; ταράσσω ἀνησυχῶ, inquiéter ; συνταράσσω, συγχέω, φέρω εἰς ἀμηχανίαν, déconcerter ; ἐκπλήττω, ἐμβάλλω εἰς ἀμηχανίαν, interdire ; συγχέω, συγχίζω, confondre ; || διὰ νὰ μὴ θορυβήσῃ τὸν ὕπνον του, pour ne pas troubler son sommeil ; || ἡ εἴδησις αὐτὴ μ' ἐθορύβησε, cette nouvelle m'a inquiété ; || αἱ ἐρωτήσεις σου τὸν ἐθορύβησαν, vos questions l'ont déconcerté. § [μέσ.] ταράσσομαι, συγχίζομαι, se troubler ; s'inquiéter ; se déconcerter.

θορυβώδης, ης, ες· ὁ πλήρης θορύβου, χάμνων χρότον, θόρυβον, ταραχήν, bruyant, e, adj. ταραχώδης, tumultueux, euse, adj. ταραχώδης, θυελλώδης, orageux, euse, adj. || θορυβώδεις γέλωτες, des rires bruyants ; de grands éclats de rire ; || θορυβώδης ὁδός, rue bruyante ; || θορυβώδεις συναθροίσεις, rassemblements tumultueux ; attroupements ; || θορυβώδης βίος, vie tumultueuse (orageuse); || ἡ συνεδρίασις ὑπῆρξε θορυβώδης, la séance a été orageuse.

θορυβωδῶς, [ἐπίρ.] μετὰ θορύβου, avec bruit ; bruyamment, adv. μετὰ ταραχῆς, en tumulte ; ταραχωδῶς, tumultueusement, adv.

θουλίτης, βλ. ζωϊσίτης. Δ. Κ.

θούριος, ία, ον· ὁρμητικός, impétueux, euse ; σφοδρός, violent, e ; || [οὐδ. οὐσ.] **θούριον,** τό· [ἐννοεῖται ᾆσμα, chant] de guerre ; πολεμικόν, πολεμιστήριον.

θράκα, ας, ἡ· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τῆς **ἀνθρακιᾶς**· ἄνθρακες ἠνημμένοι καὶ μισοχωνευμένοι.

θρακίας λίθος, βλ. **λιθάνθραξ.** Δ. Κ.

'θρακωνιά, ᾶς, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] ἡ **ἀνθρακιά**· βλ. καὶ **θράκα.**

θρανίδιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ θρανίον, tabouret, n. m. κοινῶς τὸ **σκαμνάκι.**

θρανίον, ου, τό· (ὑποκορ. τοῦ θρόνος, θρᾶνος), κάθισμα, banc, n. m. κοινῶς ὁ **μπάγκος** ὅπως εἶνε τὰ τῶν σχολείων θρανία διὰ τοὺς μαθητάς· || [ναυτ.] τὰ θρανία τῶν ναυτῶν, les bancs ; οἱ μπάγκοι, βλ. **συσσίτιον,** plat. table.

θρᾶνος, ου, ὁ· banc, n. m. τὸ ἕδρανον, στήριγμα, τράπεζα ἢ θρανίον ἀναλόγως τῷ πράγματι, κοινῶς ὁ **μπάγκος**· || — τρυπανιστικός, banc à forer ἢ banc de forage ; || — ἑλικοτομίας, banc à tarauder ; || — τοῦ ἐφαρμοστοῦ, banc d'ajusteur ; ὁ **μπάγκος** τοῦ ἐφαρμοστοῦ μηχανημάτων, κτλ. || — σιδηρουργικός, banc de forge ; || [ναυτ.] ῥυθμιστικὸς θρᾶνος, banc de reglage (à charnière) ; εἶδος τραπεζίου ἀπαρτιζομένου ἐκ δύο ἐπιπέδων ὧν τὸ ἄνωθεν φέρον δύο ὑποστάτας, δύναται νὰ ὁριζοντιῶται διὰ γιγγλύμου καὶ κοχλίου· ἐπὶ τοῦ θράνου τούτου τοποθετοῦνται τὰ ναύχλαστρα πρὸς ῥύθμισιν.

θρασεύω, [διάλ. Ἠπείρου] = ἀναπτύσσομαι, αὐξάνω, ἀκμάζω.

θρασέως, [ἐπίρ.] μετὰ θράσους, (βλ. **θράσος**), αὐθαδῶς, audacieusement, adv. μετὰ θρασύτητος, avec témérité, θρασέως, προπετῶς, témérairement, adv. ἀναιδῶς, ἀναισχύντως, effrontément, adv.

θράσος, τό· (κυρ. θάρσος, κατὰ μετάθεσιν, ὅθεν ἀρχικῶς ἐν καλῇ σημασίᾳ θάρρος, courage, n. m. ῥιψοκίνδυνος τόλμη, témérité, n. f. ἀφοβία, audace, n. f. ὑπερβολικὴ θρασύτης, hardiesse, n. f. ἀποκλείουσα πάντοτε τὴν σκέψιν· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως εἰς ψεκτικὴν σημασίαν, **θράσος,** bravade, n. f. ἀψηφησία, εἶνε πρᾶξις, λόγος ἢ κίνημα δι' οὗ ἀψηφοῦσι τινά, συνεπῶς ἡ ἰταμότης, αὐθάδεια, audace, n. f. προπέτεια, θρασύτης, témérité, n. f. μεγαλαυχία, οἴησις, ἔπαρσις, présomption, n. f. outrecuidance, n. f. ἀναίδεια, ἀναισχυντία, effronterie, n. f. θράσος, θρασύτης, front, n. m. || εἶχε τὸ θράσος νὰ μοῦ εἰπῇ, il s'est permis de me dire ; il a eu le front (οἰκ. le toupet) de me dire. § **θράσος,** τό· [διάλ. Ἠπείρου] ἡ ἀνάπτυξις, αὔξησις.

θρασπέτι, [διάλ. Κύμης] ἀντὶ **δραπέτι** καὶ **δραπέτσι**· «ξεῖδι θρασπέτι ἔγινε» = δραστικὸν πολὺ ἐπὶ ὀξέων χυρίως.

θρασύγλωσσος (γλωττος), ος, ον· ὁ ὁμιλῶν θρασέως. ὁ ἔχων θρασεῖαν, αὐθάδη γλῶσσαν. ὁ ὁμιλῶν προπετῶς, ἀναισχύντως, qui parle avec audace (audacieusement), καὶ ἐν γένει ὁ **θρασύδειλος.**

θρασυδειλία, ας, ἡ· bravacherie, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ θρασυδείλου, ἡ ψευδογενναιότης, fausse bravoure (f) ; ἡ χαύχησις, χομπορρημοσύνη, forfanterie, n. f.

θρασύδειλος, ος, ον· bravache (n.) ὁ δειλὸς καὶ χαυχώμενος διὰ τὴν ἀνδρείαν του, ὁ ψευδογενναῖος, χομπορρήμων, faux brave, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ θρασύγλωσσος· || ἐπίσης ὁ ἄνανδρος, δειλός, φοβιτσιάρης, poltron, onne.

θρασύνομαι [μέσ.] μέλ. θήσομαι, γίνομαι θρασύς, αὐθάδης, προπετής, devenir téméraire; γίνομαι τολμηρός, θαρραλέος, devenir hardi, s'enhardir ; πράττω τι μὲ αὐθάδειαν, ἔχω τὸ θράσος, τὴν αὐθάδειαν νά, avoir l'audace (le front ; [οἰκ.] le toupet) de ; τολμῶ νὰ χάμω τι, oser ; λαμβάνω τὸ θάρρος νά, se permettre de. ἤτοι ἐπιτρέπω εἰς τὸν εαυτόν μου νὰ πράξω τι.

θρασύς, εῖα, ύ· (συγχρ. ύτερος, ὑπερθ. ύτατος), ὁ ἔχων **θράσος,** ἀρχικῶς ἐπὶ καλῇ ση-

μασία, τολμηρός, παράτολμος, hardi, e; γενναῖος, ἀνδρεῖος, courageux, euse; vaillant, e; ἀλλὰ συχνότερον ἐπὶ ψεκτικῆς σημασίας, ὁ αὐθάδης, προπετής, audacieux, euse; téméraire, adj. ὁ μεγαλαυχῶν, οἰηματίας, ἐπηρμένος, présomptueux, euse; ὁ τὰ πάντα τολμῶν, τολμητίας, osé, ée; ἀναιδής, ἀναίσχυντος, effronté, ée; προπετής, αὐθάδης, insolent, e; impertinent, e; ‖ θρασεῖς λόγοι, des paroles téméraires; ‖ ἡ προστασία σας τὸν κατέστησε θρασύν, votre protection l'a rendu audacieux; ‖ πρέπει νὰ ἦνέ τις πολὺ θρασύς, διὰ νὰ λέγῃ τοιαῦτα πράγματα, il faut être bien osé, pour dire des choses pareilles; ‖ τὸ θρασύ του βλέμμα, son regard effronté.

θρασύτης, ητος, ἡ· ἐν γένει ἡ προπέτεια, témérité, n. f. βλ. καὶ **θράσος**· ἡ θρασύτης, τό θράσος, le front; βλ. καὶ **θράσος**.

θραῦσις, εως, ἡ· καὶ θραυσμός, τὸ θραύειν, τὸ νὰ συντρίβῃ τίς τι, κοινῶς τὸ **σπάσιμον**, ἡ θλάσις, fracture, n. f. ἡ ῥῆξις, διάρρηξις, rupture, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ καταστρέφειν ἢ μεταβάλλειν τι εἰς τεμάχια· ἡ θλάσις, brisure, n. f. brisement, n. m. ἡ θραῦσις, ῥῆξις ἀντικειμένου τινὸς διὰ τῆς βίας, bris, n. m. ‖ ἡ θραῦσις κλείθρου, la fracture d'une serrure; ‖ ἡ θραῦσις θύρας, la rupture d'une porte; ‖ ἡ θραῦσις τῶν ὑέλων (τῶν παραθύρων), le brisement des carreaux; ‖ — δι' ἕλξεως, rupture par traction; θραῦσις, τὸ σπάσιμον, cassure, n. f. action de casser; état d'un objet cassé; la cassure d'un bras; θραῦσις, τὸ σπάσιμον, (ὅ,τι σπάζουσι), la casse; οἱ ὑπηρέται πληρώνουσι τὰ σπασίματα, les domestiques payent la casse. § [μεταφ.] καταστροφή, ravage, n. m. déconfiture, n. f. ‖ ἡ χάλαζα ἔκαμε θραῦσιν εἰς τὰς ἀμπέλους, la grêle a fait bien de ravage dans les vignes; ‖ ἔκαμαν θραῦσιν εἰς τὰ γλυκύσματα, on a fait une déconfiture de pâtés. § [μεταφ.] θραῦσις, σφαγή, ἀφανισμός, carnage, n. m. massacre, n. m. § [ναυτ.] θραῦσις ἢ κατάρριψις ἱστοῦ, dématage, n. m. (ἀφίστωσις) πλοίου τινὸς προελθοῦσα ἐκ κακοκαιρίας, κακοῦ χειρισμοῦ, βλήματος, κτλ.

θραῦσμα, ατος, τό· τὸ **τσάκισμα**, ὅ,τι ἐθραύσθη, τεμάχιον, κομμάτι, fragment, n. m. σύντριμμα, débris, n. m. τεμάχιον, morceau, n. m. § θραῦσμα, (τὸ μέρος εἰς ὃ ἐθραύσθη τι, cassure, n. f. ou fracture, n. f. βλ. καὶ **θραῦσις**· § θραύσματα (κεχωνευμένου σιδήρου), caffûts, n. m. pl. § éclat, n. m. θραῦσμα ξύλου, λίθου, κτλ. καὶ τὸ ἐκπελέκημα λίθου· ‖ —, éclat, n. m. τὰ τεμάχια λίθων ἢ ἐν γένει τῆς τοιχοποιίας τὰ ἀποσπώμενα ἐκ τῶν ὀχυρωμάτων, κτλ. ὑπὸ τῶν βλημάτων· ‖ [ναυτ.] **θραῦσμα**, éclat; τεμάχιον ξύλου ἢ τεμάχιον ἐκ τοῦ τοίχου τοῦ πλοίου ἀποσπασθὲν ὑπὸ ἐχθρικοῦ βλήματος· ‖ τὰ **θραύσματα τῶν βλημάτων**, éclats de projectiles; τὰ τεμάχια εἰς ἃ διαιρεῖται τὸ διαρρηγνυόμενον βλῆμα. Διάφορα μέσα ἐχρησιμοποιήθησαν ἵνα κανονίσωσι τὴν **διάρρηξιν** (éclatement) τῶν βλημάτων· πρὸς τοῦτο μετεχειρίσθησαν τὰς **μετὰ διπλῶν τοίχων ὀβίδας** (obus à double paroi), συνισταμένας ἐξ ἀστεροειδῶν δακτυλίων ἢ ὁλοσώμου ἐσωτερικοῦ μετὰ προεξοχῶν πυρῆνος, περιβαλλομένου δι' ἑτέρου χωνεύματος ἀποτελοῦντος οὕτω τὴν ἐξωτερικὴν μορφὴν τοῦ βλήματος, οὕτως ὥστε κατὰ τὴν διάρρηξιν τῆς ὀβίδος τὰ δύο τοιχώματα αὐτῆς διερρηγνύοντο κατὰ τὰς ἀσθενεστέρας τοῦ μετάλλου γραμμάς, παρέχοντα πλεῖστα θραύσματα. Τὰς ὀβίδας ταύτας τὰς ἀντικατέστησαν διὰ τῶν **βολιδοφόρων** (obus à balles), αἵτινες εἰσὶν ἀποτελεσματικώτεραι, οὐχ' ἧττον ἐτηρήθησαν ἐν χρήσει αἱ μετὰ διπλῶν τοίχων ὀβίδες.

θραυσματοδόχη, ης, ἡ· pare-éclat, n.m. ἀλεξίθραυσμα τό· πᾶν τὸ προφυλάσσον ἀπὸ τὰ θραύσματα. § **θραυσματοδόχη**, ἡ· (**ἀλεξίθραυσμα**), pare-éclats; **ἀλεξιβόλιον**, pare-balles. Εἶδος **διαχώματος** (traverse) προωρισμένου ἁπλῶς νὰ προφυλάττῃ ἀπὸ τὰ **ἐκ** τῶν βλημάτων θραύσματα. Ἐν τῇ **χαρακωτικῇ τοῦ πεδίου** (fortification de campagne) κατασκευάζονται ὑπὸ **κοφίνων** (gabions), ἐκ **βουτίων** (tonneaux) ἢ καὶ **ἐκ** γαιῶν μόνον. Ἐν τῇ **τειχιστικῇ** (fortification permanente) αἱ **θραυσματοδόχαι** εἶνε **διαχώματα** (traverses) μὴ ὑπερβαίνοντα τὰς ὑπερασπιστρίας.

θραυσματοπαγής, ής, ές, (ἐπὶ μαρμάρου) marbre tâcheté (brèche; moucheté), βλ. μάρμαρον brocatelle, n. f.

θραυσμός, οῦ, ὁ· βλ. **θραῦσις**, τὸ θραύειν.

θραύστης, ου, ὁ θραύων τι, briseur, n. m. casseur, n. m. π. χ. ὁ λιθοθραύστης, κλ.

θραυστός, ή, όν· ὅ,τι δύναται νὰ θραυσθῇ, brisé, ée; cassé, ée; rompu, e; εὔθραυστος, facile à rompre; fragile, adj. εὔθρυπτος, friable, adj.

θραύω, μέλ. θραύσω, ἀόρ. ἔθραυσα, παθ. παρακ. τέθραυσμαι, συντρίβω, σπάζω, κομματιάζω, τι, briser; τσακίζω, ῥηγνύω, rompre; σπάζω, σπάνω, θλάω, casser; ‖ θραύω κάτοπτρον, briser un miroir; ‖ ὁ ἄνεμος ἔθραυσε τὰ ἱστία, le vent a rompu les mats; ‖ ἐθραύσθη ὁ κλάδος, la branche s'est cassée; ‖ ἔθραυσε τὸν βραχίονά του, il s'est cassé le bras. [βλ. καὶ **σπάνω**)· § θραύω χυτὰ σίδηρα, caffuter, ἀπορρίπτω αὐτὰ ὡς ἄχρηστα· § θραύω, gruger, ἤτοι **συντρίβω**, λίθον ἢ μάρμαρον διὰ τῆς ἀνεώξεως ὀπῆς· § θραύω εἰς ἐλάχιστα τεμάχια, brésiller. § [ναυτ.] θραύω ἢ καταρρίπτω ἱστόν, démâter (ἀφιστόω) ἕνεκα κακοῦ χειρισμοῦ, βλήματος, κακοκαιρίας, κ.λ. § [ναυτ.] défoncer; ‖ τεθραυσμένον πλοῖον ἕνεκα προσαράξεως, navire défoncé.

θραψερός, ὁ· καὶ **θραψηρὸς** [διάλ. Ἠπείρου] ὁ εὐκόλως θραυόμενος, qui se casse (se brise) facilement.

θρέμμα, ατος, τό· κοινῶς τὸ **θρεπτάρι** (σιτευτός), ὅ,τι ἔθρεψεν, ἀνέθρεψέ τις νεογνόν, nourisson, n. m. μικρὸν ἐπὶ ἀνθρώπων, τὸ παιδίον, enfant; ‖ ἐπὶ ζώων κατοικιδίων (ὀρνίθων, προβάτων, ἀγελάδων, χοίρων, κτλ.) ὅ,τι ἀνατρέφουσι (τρέφουσι), tout ce qu'on élève

(qu'on nourrit); nourisson, n. m. (νεογνόν, γαλαθηνόν)· || [συνεκδ.] θρέμμα τῶν Ἀθηνῶν, enfant d'Athènes; ἤτοι εἶνε γέννημα καὶ θρέμμα=ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη, né et élevé; || [πληθ.] θρέμματα, τά· le bétail; les bestiaux; καὶ ἰδίως τὰ πρόβατα, les moutons.

θρεμμάρι, τό· [διάλ. Καρπάθου] τὸ θρεπτόν, τὸ θρέμμα.

θρεμμένος, η, ον (τρέφω, εὐτραφής, εὔσαρκος, gras, asse; qui a de l'embonpoint.

θρεπτάρι, τό· καὶ **θρεφτάρι** [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ θρέμματος, ἤτοι τὸ ζῶον ὅπερ τρέφουσιν ἵνα παχύνῃ, διὰ νὰ τὸ σφάξωσι (σιτευτός), animal qu'on engraisse; animal d'engrais (engraissé); || εἶνε σὰν θρεπτάρι, il est gros et gras; il est bien nourri (=εἶνε καλῶς τεθραμμένος).

θρεπτικός, ή, όν (τρέφω), κατάλληλος εἰς τὸ τρέφειν, ἐκεῖνο ὅπερ τρέφει, ὁ περιέχων θρεπτικὰ στοιχεῖα, nourrissant, e, adj. || αἱ φακαί, τὰ κάστανα εἶνε θρεπτικά, les lentilles, les châtaignes sont nourrissantes; || ὁ τρέφων, ὁ κατάλληλος διὰ τροφήν, nutritif, ive, adj. ὁ ἄρτος εἶνε ὀλιγώτερον θρεπτικὸς ἀπὸ τὸ κρέας, le pain est moins nutritif que la viande; || ὁ ἐκτελῶν τὴν θρέψιν, τὴν ἀφομοίωσιν τῶν τροφῶν· θρεπτικὸν (γαστροεντερικὸν) σύστημα, appareil, nutritif; || θρεπτικὴ δύναμις, puissance ἢ faculté nutritive, ἡ δύναμις τῆς θρέψεως· || τὸ ἔδεσμα τοῦτο περιέχει πολλὴν θρεπτικὴν ὕλην, cet aliment contient beaucoup de parties nutritives; || θρεπτικὴ πηκτή, gélatine nutritive; || συνών. nutritif, nourricier, nourrissant, alimentaire; [διδ.] alimenteux, euse; || τὸ κρέας αὐτὸ εἶνε πολὺ θρεπτικόν, cette viande, est bien nourrissante; || ὁ θρεπτικὸς χυμός, la sève nourricière; || αἱ οὐσίαι αὐταὶ εἶνε πολὺ θρεπτικαί, ses substances sont fort nutritives; || θρεπτικαὶ ἰδιότητες, qualités alimentaires (nutritives).

θρεπτικότης, ητος, ἡ· ὁ χαρακτὴρ ἡ θρεπτικὴ ἰδιότης, caractère, qualité nutritive (alimentaire), nutrivité, n. f. [διδ.] alibilité, n. f.

θρεπτόν, οῦ, τό· βλ. **θρεπτάρι.**

θρεφτάρι, τό· [δημ.] βλ. **θρεπτάρι, θρέμμα.**

θρέφω, μέλ. θρέψω· [δημ.] βλ. **τρέφω.**

θρέψιμον, ατος, τό· [δημ.] ἡ θρέψις, ἡ πρᾶξις τοῦ τρέφειν, τὸ νὰ τρέφῃ, ἀνατρέφῃ τίς τι ἢ τινα, action de nourrir (d'élever); ἡ θρέψις, ἡ διατροφή, alimentation, n. f. ἡ διάθρεψις, θρέψις τῶν ζώων, nourrissage [de bestiaux]; || ἡ **θρέψις,** nutrition, n. f.

θρέψις, εως, ἡ (τρέφω), τὸ νὰ τρέφῃ, ἀνατρέφῃ τίς τι ἢ τινα, action de nourrir (d'élever); ἡ θρέψις, ἡ διατροφή, alimentation, n.f. § —, nutrition, n. f. [βιολ.] καλεῖται τὸ σύνολον τῶν φαινομένων ἅτινα, διὰ τῆς ἀφομοιώσεως, καταλήγουσιν εἰς τὴν ἐπαύξησιν τοῦ ὄγκου τῆς ζωϊκῆς ὕλης.

θρηνέω, βλ. θρηνῶ.

θρηνητικός, ή. όν· κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ θρηνεῖν, plaintif, ive, adv. lamentable, adj.

θρηνητικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον θρηνητικόν, d'une manière plaintive ou lamentable, lamentablement, adv.

θρηνολογία, ας, ἡ· ὁ θρῆνος, ὀδυρμός, κοπετός, ὀλοφυρμός, lamentation, n. f. θρηνωδία, τὸ θρηνῶδες μέλος, πένθιμος ᾠδή, μυρολόγι, complainte, n. f.

θρηνολόγος, ου, ὁ· ὁ θρηνωδός, ὁ κλαίων, μυρολογῶν, ὁ ψάλλων ᾠδὰς θρηνητικάς, chanteur de complaintes; κλαίων, pleureur, euse.

θρηνολογῶ (έω), μέλ. ήσω, lamenter, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι, se lamenter; ψάλλω ᾠδὰς θρηνητικάς, μυρολογῶ, complaindre.

θρῆνος, ου, ὁ· τὸ νὰ θρηνῇ τις, νὰ κλαίῃ, ὁ κοπετός, ὀλοφυρμός, τὸ μυρολόγι, lamentation, n. f. τὸ θρηνῶδες μέλος, κοινῶς μυρολόγι, complainte, n. f. τὸ παράπονον, plainte(s), n. f. τὰ κλάμματα, les pleurs; || οἱ θρῆνοι τοῦ Ἱερεμίου, les lamentations de Iérémie; || δὲν ἠμπορῶ ν' ἀκούω τοὺς θρήνους του, je ne puis entendre ses lamentations (ses complaintes); || ἀνεκουφίζετο διὰ τοῦ θρήνου, il se soulageait par la plainte. § [συνεκδ. δημ.] κάμνω θρῆνον (καταστροφήν), faire grande déconfiture; faire rafle.

θρηνῶ (έω), μέλ. ήσω, κλαίω, pleurer; ὀδύρομαι, se lamenter; || ὀλοφύρομαι, θρηνολογῶ, lamenter; κλαίω, λυποῦμαι, déplorer; || μὴ θρηνεῖτε, ne vous lamentez (ne pleurez pas); || θρηνεῖ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος του, il lamente la ruine de sa patrie; || ὅλη ἡ πόλις ἐθρήνησε τὸν θάνατόν του, toute la ville a pleuré (déploré) sa mort.

θρηνώδης, ης, ες· ὅστις συνειθίζει νὰ θρηνῇ, ὁ πολὺ κλαψιάρης, παραπονιάρης, plaintif, ive; lamentable, adj. θρηνῶδες μέλος, κοινῶς μυρολόγι, complainte, n. f.

θρηνωδία, ας, ἡ· ὁ θρῆνος, ὀδυρμός, κοπετός, ὀλοφυρμός, lamentation, n. f. πένθιμος ᾠδή, chant plaintif (lugubre); θρηνῶδες μέλος, μοιρολόγι, complainte, n. f.

θρηνωδός, ός, όν· ὁ θρηνολόγος, ὁ κλαίων, μυρολογῶν, ψάλλων ᾠδὰς θρηνητικάς, chanteur de complaintes; κλαίων, pleureur, euse.

θρηνωδῶ (έω), μέλ. ήσω· se lamenter; ψάλλω θρηνωδίας, μυρολόγι, θρηνολογῶ, chanter des complaintes; complaindre.

θρηνωδῶς [ἐπίρ.] μὲ φωνὴν θρηνώδη, d'une voix lamentable, lamentablement; ὀλοφυρόμενος, ὀδυρόμενος, en se lamentant.

θρησκεία, ας, ἡ, καὶ

θρήσκευμα, τό· ἡ θεία λατρεία, τιμή, ἡ λατρεία τοῦ θεοῦ religion, n. f. θρήσκευμα, τὰ ἔθιμα θρησκείας ἢ ἐκκλησίας τινός, rit ou rite, n. m. ἡ πρὸς τὸν θεὸν πίστις, croyance, n. m. ἡ πίστις foi, n. f. || ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, la religion chrétienne; || τὸ ἀνατολικὸν θρήσκευμα, le rite grec; || αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει θρησκείαν, cet homme n'a pas de foi; § θρησκεία, religion, n. f. καλεῖται τὸ σύστημα τῶν περὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀνω-

τάτου καὶ τελείου ὄντος δημιουργήσαντος τὸν κόσμον καὶ περὶ αὐτοῦ παντοδυνάμως προνοοῦντος, παραστάσεων καὶ ἰδεῶν, ἃς πρεσβεύει ὁ ἄνθρωπος.

θρησκευτικός, ή, ον· ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν θρησκείαν, de religion, religieux, euse. || θρησκευτικὴ ὑπηρεσία, service des cultes, ἤτοι τὸ στρατιωτικὸν ἱερατεῖον (aumonerie militaire). || — ἐξουσία, βλ. **ἐξουσία.**

θρησκευτικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον θρησκευτικόν, religieusement, adv.

θρησκομανής, ής, ές· ὁ φανατικὸς πρὸς τὴν θρησκείαν, fanatique, adj. bigot, e; ὁ καθ' ὑπερβολὴν θρῆσκος, dévot outré.

θρησκομανία, ας, ἡ· ὁ θρησκευτικὸς φανατισμός, fanatisme (religieux), bigoterie, n. f. ἡ ὑπερβολικὴ πρὸς τὰ θεῖα ἀφιέρωσις, dévotion outrée; θρησκευτικὴ μονομανία, monomanie religieuse.

θρῆσκος, ος, ον· ὁ ἀκολουθῶν τὰ τῆς θρησκείας του, θεοφοβούμενος, dévot, e, adj. religieux, euse, adj. εὐσεβής, pieux, euse, adj. ὁ ἐκτελῶν τὰ θρησκευτικά του καθήκοντα, pratiquant, e.

θριαμβευτής, οῦ, ὁ· ὁ θριαμβεύων, παρὰ Ῥωμαίοις ὁ στρατηγὸς εἰς ὃν ἀπεδίδοντο αἱ τιμαὶ τοῦ θριάμβου (triomphe) κατόπιν μεγάλης αὐτοῦ νίκης.

θριαμβευτικός, ή, όν· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν θριαμβευτὴν ἢ ἀφορᾷ τὸν θρίαμβον, de triomphe; triomphal, ale, aux; || θριαμβευτικὴ πύλη (ἀψίς), porte (arc) de triomphe.

θριαμβευτικῶς, [ἐπίρ.] ἐν θριάμβῳ, en triomphe; triomphalement. adv. κατὰ τρόπον ἢ ὕφος θριαμβευτικόν, d'un air triomphlant.

θριαμβεύω, μέλ. εύσω, τελῶ θρίαμβον, triompher.

θριαμβικός, ή, όν· βλ. **θριαμβευτικός.**

θρίαμβος, ου, ὁ· triomphe, n. m. παρ' Ἕλλησιν ὕμνος ᾀδόμενος τῷ Βάκχῳ ἐν ταῖς πομπώδεσι περιελεύσεσι τῶν εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἑορτῶν. Παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγετο οὕτως ἡ ἐπίδειξις νίκης τινός, ἦτο δὲ ἡ μεγαλειτέρα ἀνταμοιβὴ ἥτις ἐδίδετο ἐν Ῥώμῃ εἰς διαπρέψαντα ἐν πολέμῳ στρατηγὸν καὶ ἔργον λαμπρὸν κατορθώσαντα. Πομπώδης συνοδία ὡδήγει τὸν στρατηγὸν διὰ τῆς **θριαμβευτικῆς** πύλης εἰς τὸ Καπιτώλιον. **Κατ'** ἐπέκτασιν χαλεῖται τὴν σήμερον **θρίαμβος, λαμπρά** τις **ἐπιτυχία** (succès brillant), **νίκη** τις (victoire) ἢ μεγάλη **στρατιωτικὴ ἐπιτυχία** (succès militaire); || ὁ θρίαμβος τῆς ἀθωότητος, le triomphe de l'innocence; || [συνεχδ.] [τὸ δρᾶμα αὐτὸ] ἔκαμε θρίαμβον, a fait fureur.

θριγκίον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ θριγκός, petit chaperon; θριγκίον τοίχου.

θριγκός, οῦ, ὁ (τοίχου) καὶ **θριγγός,** ἡ ῥάχις, ἡ στεφάνη τοῦ τοίχου, couronnement d'un mur, chaperon, n. m. κοινῶς τὸ **σαμάρι** τοῦ τοίχου, τὸ ἄνωθεν τοῦ τοίχου ἄκρον σκεπαζόμενον μὲ πλάκας λιθίνους ἢ κεράμους ἢ κατασκευαζόμενον γωνιῶδες διὰ νὰ μὴ εἰσχωρῇ εἰς τοὺς τοίχους ἡ βροχή. § [ἀρχιτεκτον.] **θριγκός,** entablement, n. m. χαλεῖται οὕτως εἰδικώτερον τὸ ἄνωθεν τῶν **κιόνων** (colonnes) ἢ **παραστάδων** (pilastres] μέρος κτιρίου τινός· || —, entablement, n. m (ἐκ τοῦ λατινικοῦ tabulatum, γαλλ. plancher σημαίνοντος πάτωμα). Καλεῖται οὕτως εἰς τοὺς πέντε ἀρχιτεκτονικοὺς **ῥυθμοὺς** (ordres), τὸ ἐπὶ τῶν κιονοκράνων ἐπακουμβῶν τμῆμα, ὅπερ ἀπεικονίζει τὸ ἄκρον τοῦ πατώματος, τὸ ὁποῖον καλύπτει τὸν ὄροφον κτιρίου τινός, ἀποτελῶν οὕτω τὸ **ἐπίπεδον τοῦ δώματος** ἢ **τῆς στέγης** (qui forme l'aire de la terrasse ou du comble).

Ὁ εἰρημένος **θριγκὸς** περιλαμβάνει τρία μέρη, ἤτοι τὸ **ἐπιστύλιον** (architrave), ὅπερ ἐπακουμβᾷ ἀμέσως ἐπὶ τῶν κιονοκράνων τῶν στύλων· τὴν **ζωοφόρον** (ἥτις χαλεῖται καὶ ζώνη, **διάζωμα,** frise), ἤτοι τὸ ἐνδιάμεσον μέρος τοῦ θριγκοῦ· καὶ τὴν **κορωνίδα** ἢ **γεῖσον** (corniche) ἥτις εἶνε τὸ ἀνώτερον τοῦ θριγκοῦ μέρος· βλ. εἰς σχῆμα **Τοσκανικοῦ ῥυθμοῦ** γ, β, α, εἰς τὴν λέξιν **βάσις** ἢ **ῥυθμός,** καθὼς καὶ ἐν γένει ἅπαντα τὰ σχήματα τῶν **ῥυθμῶν** (ordres).

Αἱ γλυφαί, αἱ κατατομαί, αἱ διακοσμήσεις καὶ αἱ ἀναλογίαι τοῦ **θριγκοῦ** μεταβάλλονται ἀναλόγως τῶν ἀρχιτεκτονικῶν ῥυθμῶν.

Τὸ **ἐπιστύλιον** (architrave) παριστᾷ τὴν κυρίαν δοκὸν τοποθετημένην ὁριζοντίως ἐπὶ τῶν κιονοκράνων, ὑποτιθεμένου ὅτι αὐτὴ ὑποβαστάζει τὰς ἐγκαρσίους δοκοὺς καὶ ὁλόκληρον τὸ πάτωμα, ἀποτελεῖται δὲ συνήθως, εἰς τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, ἀπὸ ἐπιμήκεις μονολίθους τοποθετημένους ἀπὸ τοῦ ἄξονος στύλου τινὸς μέχρι τοῦ ἄξονος τοῦ ἑπομένου. Ὁσάκις τοῦτο δὲν κατωρθοῦτο ἕνεκα τοῦ μικροῦ μήκους τῶν λίθων ἢ τῆς ἀνεπαρκοῦς ἀντοχῆς αὐτῶν, τὸ ἐπιστύλιον ἐσχηματίζετο διὰ σφηνολίθων καλῶς συνηρμοσμένων ἀποτελούντων ἐπιπέδους ἀψῖδας (plates-bandes).

Τὸ ἐπιστύλιον δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως εἰς τοὺς μεθ' ἀψίδων ῥυθμούς, συνεπῶς δὲν χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν Ῥωμανικὴν καὶ Γοτθικὴν ἀρχιτεκτονικήν.

Τὸ **ἐπιστύλιον** ἐν τῷ **Τοσκανικῷ ῥυθμῷ** εἶνε ἁπλοῦν **διάζωμα** (plate-bande ou face) ἐπιστεφόμενον διὰ **κανόνος** (filet).

Ἐν τῷ **Δωρικῷ ῥυθμῷ** καὶ τῷ **Συνθέτῳ** συνίσταται ἀπὸ δύο μικρότερα **διαζώματα** (ἢ **ταινίας** bandes), ἐξέχοντος ὀλίγον τοῦ ἀνωτέρου.

Ἐν τῷ **Ἰωνικῷ καὶ Κορινθιακῷ ῥυθμῷ** φέρει δύο μικρὰ διαζώματα ἢ ταινίας, ἐξεχόντων ὀλίγον τῶν ἀνωτέρων καὶ ἐπιστεφομένου τοῦ ἀνωτάτου διὰ **Λεσβίου κυματίου** (talon).

Εἰς τὸ **ἐπιστύλιον** τοῦ **Κορινθιακοῦ** καὶ **Συνθέτου,** τὰ διαζώματα ταῦτα ἑνοῦνται μεταξύ των δι' ἐγλυμμένου μικροῦ τινος συνεχοῦς κοσμήματος· **παρόμοιαι μικραὶ γλυφαὶ** γίνονται καὶ ἐπὶ τοῦ Λεσβίου κυματίου (talon) τοῦ ἐπιστέφοντος τὰ διαζώματα, ἀλλὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα μένουσι πάντοτε λεῖα.

Τὸ **ἐπιστύλιον** τοῦ Ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ ἔχει πλάτος ἑνὸς **ἐμβάτου** (module) καὶ ἑνὸς τε-

τάρτου αὐτοῦ, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς ῥυθμούς. ἑνὸς ἐμβάτου μόνον.

Ἡ ζωοφόρος (frise), ἥτις παριστᾷ τὸ πάχος τοῦ πατώματος, εἶνε ἐπίσης διάζωμα (plate-bande) ὕψους ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἐμβάτου (ἐν τῷ Τοσκανικῷ ἔχει ὕψος 1 ἐμβάτου καὶ $^1/_6$ αὐτοῦ), ἐπὶ τοῦ ὁποίου γλύφονται διαφόρων εἰδῶν κοσμήματα.

Ἐν τῷ Δωρικῷ ῥυθμῷ τὸ **διάζωμα** (frise dorique) διαιρεῖται ὑπὸ **τριγλύφων** (triglyphes) αἵτινες εἶνε μικραὶ **τετράπλευροι ὀρθογώνιαι ἐξοχαί**, ἃς ὑποθέτουσιν ὡς παριστώσας τὰς ἐγκαρσίους δοκοὺς ἐφ' ὧν ἐπακουμβᾷ τὸ πάτωμα, τῶν ὁποίων τὸ ἄκρον φέρει τρεῖς γωνιώδεις ἐντομὰς ἢ μικρὰς αὔλακας καλουμένας **γλυφὰς** (glyphes), κεχαραγμένας κατακορύφως διὰ τὴν εὔκολον ἐκροὴν τῶν ὑδάτων. Ἐκ τῶν γλυφῶν τούτων αἱ μὲν δύο χαράσσονται πλήρεις εἰς τὸ μέσον, ἀνὰ ἡμίσεια δὲ γλυφὴ ἐφ' ἑκάστης γωνίας τῆς ὀρθογωνίου ἐξοχῆς, οὕτω δὲ αἱ γλυφαὶ χωρίζονται μεταξύ των ὑπὸ τριῶν προεξεχόντων ἐπιπέδων μερῶν καλουμένων **μηρῶν** (cuisses)· κάτωθεν τῶν τριγλύφων ὑπάρχουσιν ἓξ **σταγόνες** (gouttes). Οἱ τρίγλυφοι παριστῶσι τὰς προεξεχούσας κεφαλὰς τῶν δοκῶν τῆς ἐσχάρας τῆς ὀροφῆς, αἵτινες πιθανῶς καὶ ἐν τῇ ξυλοδομίᾳ νὰ ἦσαν ἀφελῶς κεκοσμημέναι δι' ἐντομῶν.

Οἱ τρίγλυφοι δέον ν' ἀφίστανται ἐξ ἴσου μεταξύ των, τοποθετούμενοι ἀνὰ εἷς ἄνωθεν ἑκάστου κίονος, ἕτερος δὲ εἰς τὸ μέσον τοῦ **διαστυλίου** (entrecolonnement); οἱ νεώτεροι ἀρχιτέκτονες θέτουσιν ἐνίοτε δύο τριγλύφους εἰς τὸ διαστύλιον· τὸ χωρίζον τοὺς τριγλύφους διάστημα καλεῖται **μετόπη** (métope), ὑποθέτουσι δὲ ὅτι ἀρχικῶς τὸ μέρος τοῦτο παρέμενεν ἀνοικτόν· κατόπιν ἐκλείσθη καὶ συχνάκις ἐκοσμήθη διὰ γλυφῶν παριστανουσῶν ἰδίως στρογγύλην **πέλτην** (ἀσπίδα, écu ou bouclier rond) εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἀρχαίου ἐθίμου τῆς ἀναρτήσεως τῶν ἀσπίδων εἰς τὰς ἀψῖδας τῶν ναῶν ἐν καιρῷ εἰρήνης· ἄλλοτε ἐκοσμήθη ὑπὸ **τροπαίων** (trophées) ἢ προσώπων, κτλ. Αἱ μετόπαι τοῦ Παρθενῶνος εἰσὶν ἀνάγλυφα εἰργασμένα προηγουμένως ἐπὶ μαρμαρίνων πλακῶν αἵτινες ἐτοποθετήθησαν εἰς ἐντομὰς ἀφεθείσας μεταξὺ τῶν τριγλύφων.

Ἐν τῷ **Τοσκανικῷ ῥυθμῷ** τὸ μεταξὺ τοῦ **γείσου** (corniche) καὶ τοῦ **ἐπιστυλίου** (architrave) τμῆμα, τὸ ἀντιπροσωπεῦον τὴν ζωοφόρον τῶν ἄλλων ῥυθμῶν, εἶνε ἁπλοῦν **διάζωμα** (plate-bande) ἄνευ γλυφῶν· ἐπίσης ἐν τῷ **Ἰωνικῷ ῥυθμῷ** εἶνε ἁπλοῦν **διάζωμα** (plate-bande) κοσμούμενον ἐνίοτε ὑπὸ γλυφῶν παριστανουσῶν πρόσωπα, ζῷα, ἡμιστεφάνους (guirlandes) ἢ ἄλλα κοσμήματα.

Ἡ ζωοφόρος τοῦ Κορινθιακοῦ καὶ Συνθέτου (frise Corinthienne et Composite) οὖσα συνεχὲς διάζωμα λαμβάνει διαφόρους γλυφὰς προσώπων, ζώων, φυλλωμάτων ἢ ἐγκάρπων, ἐπιγραφὰς καὶ διάφορα ἄλλα κοσμητικὰ (βλ. **πρόστυπος**, bas-relief). Οἱ ἀρχιτέκτονες κατὰ τὴν παρακμὴν τῆς τέχνης μετέβαλον τὴν ζωοφόρον, ἥτις τότε ἦτο ἐλαφρῶς κυρτή, εἰς πλατὺ συνεχὲς **φύλλωμα περιβεβλημένον μὲ ταινίας** (feuillage entouré de rubans).

Τὸ μεταξὺ τοῦ ἐπιστυλίου καὶ τοῦ **γείσου** (κορωνίδος) **διάζωμα** (frice) τοῦ **θριγκοῦ** (entablement) δύναται ἐνίοτε νὰ ἐκλείψῃ ἐντελῶς, ὁπότε ἡ κορωνὶς ἐπακουμβᾷ ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου, καλεῖται δὲ τότε **ἐπιστύλιος κορωνὶς** (corniche architravée).

Τὸ **γεῖσον** (ἢ ἡ κορωνίς, corniche) δεσπόζει ὁλοκλήρου τοῦ **θριγκοῦ** καὶ ὑποβαστάζει τὴν στέγην, τούτου ἕνεκεν οἱ ἐπιτήδειοι ἀρχιτέκτονες τοποθετοῦσι τοιαύτην μόνον εἰς τὸ ἄνω μέρος τὸ περατοῦν τὸ κτίριον, ἀποφεύγοντες νὰ κάμωσι χρῆσιν τοιαύτης μεταξὺ τῶν ῥυθμῶν, ἔστω καὶ ἐὰν πλειότεροι ῥυθμοὶ ὑπέρκεινται ἀλλήλων.

Τὰ ἄρθρα τοῦ **γείσου**, οὗτινος αἱ γλυφαὶ δύνανται νὰ ὦσι περισσότεραι ἢ ὀλιγώτεραι, εἶνε: τὸ **κῦμα** (cymaise ou cimaise), ὅπερ εἶνε τὸ ἀνώτερον τμῆμα [ἐν τῷ Τοσκανικῷ ῥυθμῷ τὸ εἰρημένον ἄρθρον ἀποτελεῖται ἀπὸ **ἐχῖνον** (quart de rond), ἀντὶ νὰ ἦνε κυματοειδὴς γλυφή], καὶ ἡ **δακρυρροή** (larmier).

Ἡ **δακρυρροή** φέρεται, εἰς μὲν τὸν **Τοσκανικὸν** ῥυθμόν, ἐπὶ **Λεσβίου κυματίου** (talon) λίαν εἰσέχοντος ὡς πρὸς ταύτην, εἰς τὸν **Δωρικόν**, ἐπὶ προμόχθων (mutules) παριστώντων τὸ ἄκρον τῶν κεκλιμένων τῆς στέγης δοκῶν, ἤτοι τὸ ἄκρον τῶν **ἐπιτεγίδων** (chevrons)· εἰς τὸν **Ἰωνικόν**, ἐπὶ **ὀδόντων** (denticules)· εἰς τὸν **Σύνθετον**, ἐπὶ **προμόχθων** (mutules) ἢ ἐπὶ **γεισιπόδων** (modillons)· εἰς τὸν **Κορινθιακόν**, ἐπὶ **γεισιπόδων** (modillons) καὶ ἐνίοτε ἐπὶ **ὠτίδων** (consoles) ἔχει δὲ κάτωθεν τῶν γεισιπόδων του μίαν σειρὰν μικρῶν **ὀδόντων** (denticules).

Ἡ **κορωνὶς** ἔχει εἰς μὲν τὸν **Τοσκανικὸν** ῥυθμὸν ὕψος 1 ἐμβάτου καὶ $^1/_4$ αὐτοῦ, εἰς τὸν **Δωρικὸν** 1 καὶ $^1/_2$ ἐμβάτου, εἰς τὸν **Ἰωνικὸν** 1 ἐμβάτου καὶ εἰς τὸν **Κορινθιακὸν** καὶ **Σύνθετον** ὕψος 2 ἐμβατῶν· βλ. ὑποσημείωσιν περὶ ἀναλογιῶν εἰς **κιονόκρανον**.

Ἐνίοτε ἡ κορωνὶς ἐπακουμβᾷ ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου, ἐκλείποντος τοῦ διαζώμαους ἢ ζωοφόρου (frise), τότε δὲ καλεῖται **ἐπιστύλιος κορωνὶς** (corniche architavée).

Το ὕψος τοῦ **θριγκοῦ** ἰσοῦται συνήθως μὲ τὸ $^1/_4$ τοῦ **κίονος** (colonne) συμπεριλαμβανομένης τῆς βάσεως καὶ τοῦ κιονοκράνου αὐτοῦ.

Ἀπὸ τὸν VI αἰῶνα ὁ θριγκὸς μεταβάλλεται καὶ τείνει νὰ καταστῇ ἁπλῆ κορωνίς.

θριγκόω-ῶ, μέλ. ώσω, τοῖχον, θέτω θριγκόν, chaperonner; revêtir ou couronner un mur d'un chaperon.

θριδάκινος, η, ον· ἐκ θρίδακος, de laitue.

θρῖδαξ, κος, ὁ· laitue, n. f. ὁ ἥμερος, κοινῶς τὸ **μαροῦλι**, εἶνε λάχανον μὲ εὐρέα ἐπιμήκη φύλλα ἀνῆκον εἰς τὴν τάξιν τῶν γλωσσανθῶν συνθέτων.

θρίξ, τριχός, ἡ· δοτ. θριξί, αἰτ. τὴν τρίχα, κοινῶς ἡ **τρίχα**, ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς **κεφαλῆς** τοῦ ἀνθρώπου, cheveu, n. m. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τριχῶν τοῦ **σώματος**, poil, n. m. ‖ αἱ

τρίχες τῆς κεφαλῆς, ἡ κόμη, la chevelure ; αἱ τρίχες τῶν ζώων, le poil ; || δὲν ἔχει μίαν ἄσπρη τρίχα, il n'a pas un cheveu blanc ; || θὰ τοῦ βγάλω τὰ γένεια τρίχα τρίχα, je lui arracherai la barbe poil à poil ; || σηκόνονται αἱ τρίχες μου, cela fait dresser mes cheveux; les cheveux me dressent ; || δὲν λείπει τρίχα [φρ.], il n'y manque rien ; il ne s'en faut pas de l'épaisseur d'un cheveu (de la queue d'un i ; || αὐτὸς χωρίζει τὴν τρίχα [φρ.], cet homme fendrait un cheveu en quatre ; || παρὰ τρίχα· ἀπὸ τρίχα· ἦλθεν εἰς τὴν τρίχα [φρ.] il n'a tenu qu'à un fil ; peu s'en est fallu. § crin, n. m. (ἐκ τοῦ λατ. crinis, θρίξ, cheveu), μακρὰ θρὶξ μαλακὴ καὶ ἰσχυρὰ ἀναπτυσσομένη ἐπί τινων ζώων (ζωϊκὴ **θρὶξ** = crin animal) καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ αὐχένος καὶ τῆς οὐρᾶς· ἡ **ἱππεία θρίξ**, crin de cheval (=ἱππότριχα, ἀλογότριχα)· αἱ τρίχες τοῦ λέοντος, crins de lion. Ἡ καλὴ ποιότης τῆς **ἱππείας** ἢ ζωϊκῆς **τριχὸς** (crin animal) δέον νὰ ᾖ μακρὰ καὶ χονδρή, προερχομένη ἐκ τῶν τριχῶν τῆς προκόμης, τῆς χαίτης καὶ οὐρᾶς, δέον δὲ ν' ἀπολιπαίνηται καλῶς· || crin, τρίχα (τρίχαις), λέγεται τὸ σύνολον τῶν τριχῶν τῶν χρησιμοποιουμένων πρὸς κατασκευὴν ἀντικειμένου τινός· || στρῶμα ἀπὸ τρίχα, matelas de crin ; || ἡ τρίχα εἶνε ὑγιεινοτέρα ἀπὸ τὸ ἔριον (μαλλί), le crin est plus hygiénique que la laine ; || φυτικὴ θρίξ, crin végétal, κοινῶς **τσίβα**, καλοῦνται οὕτω διάφορα εἴδη ἀποξηρανθεισῶν φυτικῶν ἰνῶν ἅτινα μεταχειρίζονται ὡς τὰ γνάφαλα (bourre)· || λεία θρίξ, crin plat, λέγεται ἡ θρὶξ ὅπως λαμβάνεται ἐκ τῆς χαίτης ἢ τῆς οὐρᾶς τοῦ ζώου· || σγουρὴ (κατσαρή, οὔλη) θρίξ, crin crépi (on frisé), καθισταμένη οὕτω κατόπιν ἐμβαπτίσεως **ἐντὸς** ζέοντος ὕδατος. § [ναυτ.] αἱ τρίχες [τοῦ δικτύου], les fils [du réticule]. § θρὶξ χοιρίνη, κοινῶς **γουρουνότριχα**, ἥτις ὕστριξ (ὕστριχος) καλεῖται, soie (f.) de porc ἢ soie de sanglier.

θρίος, ὁ· [ναυτ.] cargue-point, συστολεὺς ἀναδεδεμένος εἰς ποδεῶνα· βλ. εἰς **συστολεύς**.

θρίσσα, ης, ἡ· [ἰχθ.] κοινῶς ἡ **φρίσσα**, alose, n. f. (ἅλς, ἁλός).

θροέω, βλ. θροῶ.

θροή, ῆς, ἡ· καὶ θρόησις, ὁ θροῦς.

θρομβοειδής, ής, ές· ὅμοιος θρόμβοις, θρομβώδης, grumeleux, euse.

θρομβόλιθος, ου, ὁ· thrombolite, n. f. ὀρυκτὸν ἄμορφον βαθυπράσινον, λάμψεως ὑελοειδοῦς· χημικῶς κατά τινας μέν, εἶνε φωσφορικὸς καὶ ἀντιμονικὸς χαλκός, **κατ'** ἄλλους δέ, ἀρσενικὸς καὶ ἀντιμονιακὸς χαλκός, antimonite hydraté naturel de cuivre. Δ. Κ.

θρόμβος, ου, ὁ· (τρέφω), βῶλος, ἰδίως πεπηγμένου αἵματος, grumeau, n. m. καὶ caillot ; **ἐπίσης** ἐπὶ πηκτοῦ γάλακτος, πηγνυμένου εἰς βώλους (κοινῶς ὅταν κόπτει τὸ γάλα), caillot, n. m. || [συνεκδ.] grain, n.m. ἐπὶ ἅλατος συμπεπηγμένου ἐκ πολλῶν μορίων εἰς βῶλον· ἐπὶ ῥητίνης, κτλ. || σταγών, goutte, n. f. ῥευστοῦ τινός, ὡς αἱ πίπτουσαι σταγόνες τοῦ ὑδρῶτος.

θρομβόομαι-οῦμαι, πήγνυμαι εἰς βῶλον, ἐπὶ αἵματος, se grumeler ; καὶ ἐπὶ γάλακτος, πήγνυμαι (κόπτω), se cailler ; θρομβόω-ῶ, μέλ. ώσω, μεταβάλλω εἰς θρόμβους, κάμνω νὰ πήξῃ, faire cailler ; πήγνυμαι γάλα.

θρομβώδης, ης, ες· ὁ εἰς βῶλον πεπηγμένος, grumeleux, euse ; cailleux, euse.

θρόμβωσις, εως, ἡ· τὸ πηγνύναι ῥευστόν τι, κάμνω νὰ πήξῃ τι, ἡ πῆξις, caillement, n. m. coagulation, n. f. [σπ.] grumellement, n. m. § **θρόμβωσις**, thrombose (ἐκ τοῦ θρόμβος, caillot) n. f. formation de caillots dans les vaisseaux sanguins d'un animal vivant, σχηματισμὸς θρόμβων ἐντὸς τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων ζῶντος ζώου, ἤτοι ἡ πῆξις τοῦ αἵματος ἐντὸς αἱμοφόρου τινὸς ἀγγείου ζῶντος σώματος ἐπιφέρουσα ἀπόφραξιν αὐτοῦ, παραγομένη εἴτε συνεπείᾳ τραύματος, εἴτε ἐκ πιέσεως ὀγκωμάτων, κτλ. ἐπὶ τοῦ ἀγγείου, κτλ. εἴτε καὶ ἐξ ἀδυναμίας τῆς καρδίας.

θρονί, τό· [δημ.] ἢ θρονίον κυρίως τὸ κάθισμα, τὸ σκαμνί, siège, n. m. (μὲ ἀκκουμπιστήρια) ἡ ἕδρα, τὸ ἀνάκλιντρον, fauteuil, n. m.

θρονιάζω, μέλ. άσω, [δημ.] **θρονίζω**, ἐνθρονίζω· τοποθετῶ ἐπὶ θρόνου (ἕδρας, καθίσματος), placer sur un trône (dans un fauteuil) ; [μεσ. μεταφ.] **θρονιάζομαι**, τοποθετοῦμαι, κάθημαί που ἀνέτως, se placer à son aise ; ἐγκαθιδρύομαί που, s'installer ; se camper ; βλ. καὶ **ἐνθρονίζω**.

θρόνιασμα, ατος, τό· [δημ.] βλ. **ἐνθρόνισις**, intronisation, n. f. ἡ **ἐγκαθίδρυσις**, ἡ τοποθέτησις, τὸ κάθισμά που, installation, n. f.

θρονίον, τό· κοινῶς τὸ θρονί, τὸ κάθισμα, τὸ σκαμνί, siège, n. m. ἡ ἕδρα, fauteuil, n. m.

θρονίς, ίδος, ἡ· [ὀχυρ.] trônière, n. f. τὸ φάτνωμα τοῦ ἐντὸς ὀρύγματος χαμηλοῦ πυροβολείου.

θρόνος, ου, ὁ· ὁ βασιλικὸς θρόνος, θῶκος, trône [royal] ; ἡ καθέδρα, ἡ ἐπισκοπικὴ ἕδρα, siège [épiscopal] ; || ὁ [ἐν τῇ **ἐκκλησίᾳ**] ἀρχιερατικὸς θρόνος, la chaire ; le trône épiscopal. || [κατ' ἐπέκτασιν] λόγος τοῦ θρόνου, discours du trône, λέγεται ὁ βασιλικὸς λόγος, ἤτοι ὁ λόγος ὃν ὁ βασιλεὺς ἀπαγγέλλει ἐπὶ τῇ ἐπισήμῳ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας.

θρουβαλίζω, [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ **θρυμματίζω**, μεταβάλλω, κάμνω θρύμματα, συντρίβω, κατατρίβω, broyer ; θραύω εἰς μικρότατα τεμάχια, brésiller ; κάμνω ψίχουλα, μεταβάλλω εἰς ψιχία, réduire en miettes ; θρύπτω ἄρτον, θρύβω, émietter.

θρούβαλον, τό· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ **θρύμματος**, μικρὸν τεμάχιον, petit morceau (fragment) ; τὸ ψιχίον, miette, n. f.

θροῦμπα, ἡ· [δημ.] κοινὴ ὀνομασία τῆς ἐλαίας ἥτις ὡριμάσασα πίπτει ἀφ' ἑαυτῆς ἐκ

τοῦ δένδρου, olive douce [qui tombe mûre de l'arbre].

θρούμπη, ἡ, καὶ

θροῦμπι, τό· [βοτ.] κοινὴ ὀνομασία τῆς **θύμβρας**, τὸ **θύμβριον**, θάμνος εὐώδης οὗτινος τὰ λεπτότατα φύλλα ἔχουσι δριμεῖαν ὑπόπικρον γεῦσιν, sarriette [de Candie], n. f.

θροῦς, (συνηρ. θρόος), οός, ὁ· θόρυβος, bruit, n. m. θόρυβος συγκεχυμένος, bruit confus; ταραχή, βοὴ συγκεχυμένη, rumeur, n. f. θόρυβος ὑπόκωφος καὶ γενικὸς ἐκ δυσαρεσκείας ἀνθρώπων ἐγειρόμενος· || ἡ βοή, τὸ βοητόν, bruissement, n.m. π.χ. ὁ θόρυβος τῶν φύλλων· || ὁ θροῦς τῶν κυμάτων, le bruissement des flots; || ὁ θροῦς τῆς μεταξίνης ἐσθῆτος της, le frou-frou de sa robe de soie.

θροφή, ἡ· [δημ.] τροφή.

θροῶ (έω), μέλ. ήσω, θορυβῶ, κάμνω θόρυβον (βοήν, βοητόν), faire du bruit (bruissement), βομβῶ, βομβίζω, bruire. § ταράσσω, ἐκφοβίζω, effrayer (par le bruit), alarmer.

θρυαλλίδιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ θρυαλλίς, petite mèche.

θρυαλλίς, ίδος, ἡ· mèche, n. f. κοινῶς τὸ **φυτίλι** τοῦ λύχνου, τῆς λάμπας καὶ ἐν γένει πᾶν δι' οὗ ἀνάπτεταί τι, ἡ **ἄπτρα** (mèche); || || ἐμπυρευματικὴ θρυαλλίς, mèche d'amorce; βλ. καὶ **ἐμπύρευμα**· || — βαμβάκινος· βλ. **ἄπτρα**, mèche en coton; || **θρυαλλὶς ἀρκεβουζίου**, mèche d'arquebuse; βλ. **ἀρκεβούζιον**· || — εἰς τὰ μετὰ **πυριτολίθου ὅπλα** (fusil à pierre), ἡ θρυαλλὶς ἢ **ἄπτρα** (mèche) ἦτο τὸ μέρος τοῦ πυριτολίθου ὅπερ προσέκρουεν ἐπὶ τοῦ **πυρεκβολίου** (batterie). Ἡ ἔκφρασις il n'y a pas de mèche (δὲν ὑπάρχει θρυαλλίς), σημαίνει μεταφορικῶς «τὸ **ἀδύνατον γενέσθαι**» ἤτοι πρᾶξίς τις εἶνε τοσοῦτον ἀδύνατος, ὅσον εἶνε ἀδύνατον νὰ βάλλωσι διὰ πυροβόλου ὅπλου, ὅπερ μόνον διὰ θρυαλλίδος δύνανται ν' ἀναφλέξωσι· || **ἀνακαλύπτειν τὴν ὑπόνομον**, éventer la mèche, σημαίνει ἀνακαλύπτειν τὸ μέρος τῆς ὑπονόμου (τοῦ ἀντιπάλου, mine) καὶ ἀφαιρεῖν ἐγκαίρως τὴν θρυαλλίδα.

θρύβω καὶ **θρύπτω**, μέλ. θρύψω, ἀόρ. ἔθρυψα· θρυμματίζω, μεταβάλλω, κάμνω εἰς μικρὰ τεμάχια, réduire en petits morceaux; κομματιάζω, συντρίβω, κατατρίβω, broyer; κάμνω ψίχουλα, θρύπτω ἄρτον, μεταβάλλω εἰς ψιχία, émietter; θραύω εἰς μικρότατα τεμάχια, brésiller.

θρυλλέω, βλ. **θρυλλῶ**, ἀττ. **θρυλέω**.

θρύλλημα, ατος, τό· καὶ **θρύλλος**· τὸ περὶ οὗ γίνεται λόγος πολύς, τὸ γενικῶς λεγόμενον, διαδιδόμενον, bruit général; θέμα κοινῆς ὁμιλίας, sujet de tous les entretiens; ἡ φήμη, τὸ ᾀδόμενον, τὸ θρυλλούμενον, rumeur, n. f. le bruit qui court.

θρύλλος, ου, ὁ· ὀρθοτ. ἀττ. θρῦλος· βλ. **θρύλλημα**· § μῦθος, ἀφήγησις ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, παράδοσις, légende, n. f. παράδοσις, ἡ φήμη, ἡ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα μεταδιδομένη ἀφήγησις, tradition, n. f.

θρυλλῶ (έω) (ἀττ. θρυλῶ), μέλ. ήσω, ὁμιλῶ πολλά, μουρμουρίζω, φλυαρῶ, murmurer; διαδίδω, κοινολογῶ, διαθρυλλῶ, ébruiter; διασπείρω παντοῦ τὸν λόγον, διαφημίζω τι, διαδίδω, κοινολογῶ, divulguer; || θρυλλεῖται ὅτι, le bruit court (on dit) que; || τὸ θρυλλούμενον, le bruit qui court; βλ. καὶ **θρύλλημα**.

θρῦλος, ου, ὁ· βλ. **θρύλλος**.

θρύμμα, ατος, τό· (θρύπτω), κομμάτι τσακισμένον πράγματος τινός, τρίμμα, μικρὸν τεμάχιον (κλάσμα), petit morceau (fragment); τεμάχιον ἄρτου, ψιχίον, miette, n. f. || κάμνω θρύμματα, mettre en pièces; briser en mille morceaux, ἤτοι θραύω εἰς μικρότατα τεμάχια (brésiller). § **θρύμμα**, écornure, n.f. τεμάχιον ἀποσπώμενον ἔκ τινος γωνίας λίθου ἢ μαρμάρου εἴτε κατὰ τὴν λάξευσιν, εἴτε κατόπιν.

θρυμματίζω, μέλ. ίσω, κοινῶς θρουβαλίζω, μεταβάλλω, κάμνω θρύμματα, συντρίβω, κατατρίβω, broyer; θραύω εἰς μικρότατα τεμάχια, brésiller; μεταβάλλω εἰς θρύμματα (εἰς ψιχία) τὸν ἄρτον, θρύπτω τὸν ἄρτον, θρύβω. émietter.

θρύον, ου, τό· καὶ

θρύος, ου, ὁ· φυτὸν φυόμενον εἰς βαλτώδεις τόπους, τὸ κοινῶς λεγόμενον βοῦρλον, jonc(m) (des champs).

θρυπτικός, ή, όν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ θρύπτειν, propre à broyer (à brésiller).

θρύπτω, βλ. θρύβω.

θρυψίνη, ης, ἡ· trypsine, n. f. ζυμογόνον τοῦ παγκρεατικοῦ χυμοῦ, ferment du suc pancréatique; ἡ θρυψίνη ἐνεργεῖ ἰδίως ἐπὶ τῶν λευκωματούχων οὐσιῶν ἵνα μεταβάλλῃ αὐτὰς εἰς πεπτόνας (peptones).

θρυψινογόνη, ης, ἡ· trypsinogène, n. f. οὐσία ἐμπεριεχομένη ἐντὸς τῶν παγκρεατικῶν κυττάρων ἥτις μεταβάλλεται κατόπιν εἰς θρυψίνην.

θυατέρα, ἡ· [δημ.] ἡ **θυγάτηρ**.

θυγατέρα, ἡ· κοινὴ ὀνομασία τοῦ

θυγάτηρ, τρός, ἡ· ἐν γένει ἡ κόρη, τὸ κοράσιον, fille, n. m.

θυγάτριον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ θυγάτηρ, μικρὸν κοράσιον, petite fille, fillette, n. f.

θύγω, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] ἡ **θυγάτηρ**.

θύελλα, ης, ἡ· ἄνεμος μετὰ βροχῆς, ἡ ἀνακατοσοῦρα, ἡ καταιγίς, orage, n. m. ἰδ. ὁ σφοδρότατος, ὁ τὸ πᾶν συναρπάζων, καθαιρῶν ἄνεμος, ouragan, n. m. ὁ ἀνεμοστρόβιλος, tourbillon de vent; ἐπὶ θαλάσσης, ποντία θύελλα, ἡ τρικυμία (φουρτούνα), tempête, n.f. ἡ τρικυμία, ὁ κλύδων, tourmente, n. f. ἡ καταιγίς, bourrasque, n. f. (βλ. **καταιγίς**)· || ἄνεμος μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν = θύελλα μετ' ἀστραπῶν, βροντῶν καὶ κεραυνῶν, orage, avec éclaires, tonnerres et foudres = πρηστήρ, ὁ (καύστης)· || — (ἀνακατοσοῦρα), temps orageux (ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις τοῦ καιροῦ).

θυελλώδης, ης, ες· ὅμοιος μὲ θύελλαν, orageux, euse, adj. τρικυμιώδης, tempêtueux, euse; tourmenteux, euce; || [ναυτ.] — κα-

ταιγὶς λαμβάνουσα χώραν εἰς τὰς Ἀντίλλας, hourvari, n. m.

θυλακιδικός, ή, όν· [βοτ.] pistillaire, adj. ἴδιος τῆς **θυλακίδος.**

θυλάκιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ θύλαξ, σακκουλάκι, petit sac, sachet, n. m. § [συνηθ.] ἡ **τσέπη** ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, poche, n.f. ‖ τὰ θυλάκια τοῦ ἐνδύματός του, les poches de son habit ; ‖ —, poche, n. f. σημαίνει ἐπίσης μικρὸν θύλακα (θήκη) ἐν ᾧ φυλάσσεταί τι, π. χ. θυλάκιον ἱμασθλῶν, poche à lamières ; ‖ — ἐκκαυμάτων, βλ. **ἐκκαυματοθήκη.** § **θυλάκιον,** τό· [διάλ. Καρπάθου] = δερμάτινον ὑδροδοχεῖον.

θυλακίς, ίδος, ἡ· [βοτ.] pistil, n. m. (ἐκ τοῦ λατ. pistillum, ὕπερον) θῆλυ ὄργανον φυτὸν (σπερματὶς) περιέχον τὰ σπέρματα, συγκείμενον ἐκ τῆς βάσεως (ovaire), τοῦ στύλου (style) καὶ τοῦ στίγματος (τῆς κορυφῆς) (stigmate).

θυλακιδοφόρος, ος, ον· [βοταν.] pistillifère, adj. φέρων θῆλυ ὄργανον· βλ. **θυλακίς.**

θυλακοειδής, ής, ές· ὁ ἔχων τὸ εἶδος, τὸ σχῆμα τοῦ θύλακος, sacciforme ; sacelliforme. § **θυλακοειδής,** ής, ές· [βοτ.] pistilliforme, adj. ὅμοιος θυλακίδι.

(ἐν)θυλακόνω, empocher, σακκουλιάζω καὶ τσεπόνω.

θυλακοῦρα, ἡ· [διάλ. Νάξου] = ἀσκὸς αἴγειος ἀδέψητος, χρησιμεύων εἰς ὑποδοχὴν δημητριακῶν καρπῶν καὶ ἀλεύρου συνήθως (**θύλακος** τῶν παλαιῶν).

θύλακος, ου, ὁ· καὶ

θύλαξ, ος, ὁ· θήκη ἐν ᾗ φυλάσσεταί τι, ὁ **σάκκος,** sac, n. m. (βλ. λέξιν). κυρίως ὅμως **θύλαξ,** καλεῖται ὁ δερμάτινος σάκκος, σκύτινος, κοινῶς σακκὶ πετσένιο, sac de (en) cuir) ; [ὁ θύλαξ οὗτος καλεῖται ἐπίσης θυλὰς (άδος) καὶ θύλακος (ου, ὁ), καὶ μάρσυπος ἢ μάρσιπος, ὑποκορ. δὲ **μαρσύπιον** καὶ μαρσίπιον (sacoche) βλ. λέξιν]· ‖ θύλαξ=μικρὸς σάκκος, petit sac ; τὸ σακκίδιον, sachet, n. m. θυλάκιον, poche, n. f. ἡ σακκοῦλα, τὸ βαλάντιον, bourse, n. f. § [βοτ.] follicule, n. f. § [ἀνατ.] θύλαξ ἢ θύλακος, gaîne, n. f. σημαίνει τὸ περίβλημα τῶν τενόντων ἢ τῶν ἀρθρώσεων (la gaîne des tendons, gaîne synoviale)· § — γεμισμάτων, sac à charges ou sac à munitions ; θύλαξ σκύτινος χρησιμοποιούμενος ἐν τῷ πυροβολικῷ διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν γεμισμάτων. Ὑπάρχουσι διαφόρων εἰδῶν, ἀρτῶνται δὲ συνήθως διὰ τοῦ **ἀορτῆρος** τοῦ θύλακος **τῶν γεμισμάτων** (courroie du sac à charges), ὅστις δέον νὰ ᾖ μήκους καταλλήλου, ἵνα ἀγκιστρῶται εὐκόλως ὁ θύλαξ. Ἡ μεταξὺ τῶν **ἀγκίστρων** (crochets) ἀπόστασις πρέπει ν' ἀντιστοιχῇ εἰς τὴν τῶν **ὀφθαλμιδίων** τοῦ θύλακος (œillets du sac) ; ‖ **θύλαξ ὁπλισμάτων,** sac d'armements ; θύλαξ δερμάτινος ἐν ᾧ τίθενται τὰ διὰ τὴν ὑπηρέτησιν τοῦ πυροβόλου ἀναγκαιοῦντα ὁπλίσματα· βλ. καὶ armements d'une bouche à feu ; ‖ — ἀγγελιαφόρου, sac en cuir pour ordonnance ; ‖ θύλακες δερμάτινοι πρὸς σύντριψιν τῶν ὑλῶν ἐν τοῖς πυροτεχνείοις, sacs en cuir pour écraser les matières.

θυλακωμένον, τό· [διάλ. Καρπάθου] τὸ σπαρτόν, ὅταν θυλακώσῃ τὸ περίβλημά του.

θυλάς, άδος, ἡ· βλ. **θύλαξ.**

θῦμα, ατος, τό· τὸ θυσιαζόμενον, τὸ σφάγιον, victime, n. f. ἡ θυσία [συνεκδ.], sacrifice, n. f. ‖ ἔγινε θῦμα τῆς εὐπιστίας του, il a été [la] victime de sa crédulité ; ‖ προσφέρω τι θῦμα, offrir en sacrifice ; faire [le] sacrifice de ; ‖ — τῶν περιστάσεων, victime des circonstances.

θυμάλωψ, ωπος, τό· τὸ μισοκαϊμένον ξύλον, ἡμίκαυτος ἄνθραξ· τελείως πεπυρακτωμένον σῶμα, τέλειος θυμάλωψ, brûlot parfait.

θυμᾶμαι, [δημ.] βλ. **ἐνθυμοῦμαι.**

θυμάρι, τό· [δημ.] [βοτ.] κοινὴ ὀνομασία τοῦ **θύμος,** thym, n. m.

θυμέλαιον, ου, τό· thymol, n. m. αἰθέριον ἔλαιον ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ θύμου ἀποσταζόμενον μεθ' ὕδατος, ἔλαιον θύμου, huile de thym.

θυμέλη, ης, ἡ· thymélé, n.f. ἐν τῷ Ἀθην. θεάτρῳ ὑψηλόν τι τετράγωνον βαθμίδας ἔχον καὶ βωμῷ παραπλήσιον μέρος ἐν μέσῳ τῆς ὀρχήστρας κείμενον, παρ' ᾧ ἵστατο ὁ χορηγός, ὥστε πάντες οἱ χορευταὶ εἶχον αὐτὸν πρὸ ὀφθαλμῶν, ἐκεῖθεν τὰ κινήματα αὐτῶν διατάσσοντα (estrade, n. f.) [συνεκδ.] ἡ σκηνή, scène, n. f. τὸ θέατρον, théâtre, n. m.

θυμελικός, ή, όν· ὅστις ἀφορᾷ, ἀνήκει εἰς τὴν θυμέλην, de thymélé ; d'estrade. § σκηνικός, scénique, adj. θεατρικός, théâtral, adj.

θυμὴ καὶ μὴ νουδιὰ [διάλ. Οἰνόης] = ἐνθύμησις καὶ μὴ ὀνειδισμός· ἡ φράσις αὕτη λέγεται μετά τινος παραπόνου ὑπ' ἀνθρώπων εὐεργετησάντων ἄλλους, οἵτινες οὐ μόνον ἐλησμόνησαν τὴν εὐεργεσίαν, ἀλλὰ καὶ διασύρουσι τὸ ὄνομα τοῦ εὐεργέτου. Ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ δημῶδες : «Κάνε τὸ καλὸ στοῦ διαβόλου τὸ χωριό».

θυμηδέω-ῶ, μέλ. ήσω, τέρπομαι, εὐφραίνομαι ἐπί τινα, être content (gai ; joyeux) ; se réjouir.

θυμηδής, ής, ές· ὁ τέρπων, εὐφραίνων, εὐάρεστος, φαιδρός, εὔθυμος, gai, e ; φαιδρός, χαρούμενος, joyeux, euse. § εὐδιάθετος, de bonne humeur ; **χιουμοριστικός,** [νεολ. ἐν.] humoristique ; βλ. λέξιν· ἤτοι χαρίεις, εὐτράπελος, καὶ **χιουμοριστής,** humoriste, n. m.

θυμηδία, ας, ἡ· ἡδονή, τέρψις, εὐχαρίστησις, χαρὰ τῆς ψυχῆς, gaîté de cœur ; εὐδιαθεσία, bonne humeur ; εὐχαρίστησις, εὐαρέστησις, contentement, n. m. τὸ **χιουμορ,** [νεολ. ἐν.] humour, n. m. βλ. λέξιν.

θυμήρης, ης, ες· εὐχάριστος, εὐάρεστος, agréable, adj. χαροποιός, τερπνός, réjouissant, e, adj.

Θυμητικόν, τό· [δημ.] βλ. ἐνθυμητικόν, ἡ μνήμη.

Θυμιάζω (θυμιάω), μέλ. άσω· θυμίαμα (λιβανωτὸν) καίω εἰς τιμὴν τινὸς (τοῦ Θεοῦ, τῶν εἰκόνων), encenser. § [μεταφ.], ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, louanger ; κολακεύω χαμερπῶς, aduler ; κολακεύω συνεχῶς καὶ χαμερπῶς, flagorner. § ὑποκαπνίζω, fumiger. βλ. καὶ ὑποκαπνισμός.

Θυμίαμα, ατος, τό· encens, n. m. τὸ λιβάνι, τὸ λιβανωτὸν δι' οὗ θυμιάζουσι. § [μεταφ.] οἱ ἔπαινοι, ἐγκώμια, louanges ; κολακεία χαμερπής, adulation, n. f. κολακεία χαμερπὴς καὶ συνεχής, flagornerie, n. f.

Θυμίασις, εως, ἡ· καὶ

Θυμίασμα, ατος, τό· τὸ θυμιάζειν, encensement, n. m. § τὸ καπνίζειν τι διὰ καύσεως καὶ παραγωγῆς καπνοῦ, fumigation, n. f.

Θυμιαστής, οῦ, ὁ· encenseur, ὁ θυμιάζων. § χαμερπὴς κόλαξ, adulateur, trice ; || ἐγκωμιάζων, ὑπερεπαινῶν, louangeur ; κόλαξ χαμερπὴς καὶ συνεχής, flagorneur.

Θυμια(σ)τήριον, ου, τό· ὁ θυμιατήρ, κοινῶς τὸ θυμιατῆρι, θυμιατόν, encensoir, n. m.

Θυμιατίζω, βλ. θυμιάζω.

Θυμιατόν, οῦ, τό· βλ. θυμια[σ]τήριον.

Θυμιάω, βλ. θυμιῶ.

Θυμίζω, [δημ.] βλ. ἐνθυμίζω.

Θυμιῶ, βλ. θυμιάζω.

Θυμοβόρος, ου, ὁ· ὁ καταβιβρώσκων τὴν καρδίαν, qui ronge le cœur.

Θυμοειδής, ής, ές· γενναιόκαρδος, εὔκαρδος, plein de cœur ; θυμώδης, ὀργίλος, ὁρμητικός, παράφορος, fougeux, euse ; || [κυρ. ἐπὶ ἵππου] fougueux ; ὁ ζωηρός, σκιρτῶν, σφριγῶν, fringant ; βλ. καὶ ἐνεργητικότης, ζωηρότης (action).

Θύμον, τό· [βοτ.] βλ. θύμος.

Θυμόνω, μέλ. ώσω (θυμώνω, θυμόω-ῶ), κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ, τὸν ὀργίζω, mettre en colère ; παροργίζω, courroucer ; παροξύνω, ἐρεθίζω, irriter ; λυπῶ, δυσαρεστῶ, fâcher ; [οἰκ. ἐν.] monter ; || μὴ τὸν θυμόνῃς, ne l'irritez pas ; || ἤθελε νὰ μὲ θυμώσῃ ἐναντίον σου, il a voulu me monter contre vous ; [οὐδ.] ἐν γένει ὀξύς, σφοδρὸς γίνομαι ὀργιζόμενος κατά τινος, ὀργίζομαι, se mettre (entrer) en colère ; λυποῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, se fâcher ; θυμόνω, ἐρεθίζομαι, s'irriter ; παραφέρομαι, s'emporter ; ἐξάπτομαι, s'échauffer ; se monter ; || εἶνε θυμωμένος, il est en colère; || ἂν δὲν ἔλθῃς, θὰ θυμώσω, si tu ne viens pas, je me fâcherai ; || εἶνε θυμωμένος μαζή σου, il est fâché contre vous ; || [δὲν ἠξεύρω διατί] μοῦ κάμνει τὸν θυμωμένον, il me boude; || θυμόνει πολὺ εὔκολα, il est facile à s'emporter (à s'irriter) ; [οἰκ.] il est prompt à prendre la chèvre ; || [ἐπὶ πληγῶν] παροξύνω, ἐρεθίζω, κακοφορμίζω, s'envenimer ; s'irriter.

Θυμός, οῦ, ὁ· τὸ νὰ θυμώσῃ τις, ἡ ὀργή, colère, n. f. [ποιητ.] ὀργή, μῆνις, courroux, n. m. || τὸν πῆρε ὁ θυμός, il est entré en colère ; || ἤθελε νὰ βγάλῃ τὸν θυμόν του ἐπάνω μου, il a voulu décharger sa colère sur moi; || παραφορὰ θυμοῦ, emportement, n. m. σκυθρωπότης, κοινῶς χόλιασμα, κάκωμα, bouderie, n. f. || ἔλα ἄφησε τοὺς θυμούς σου, allons laissez vos bouderies (vos fâcheries). § [ἐπὶ πληγῶν], ἐρεθισμός, irritation, n. f. τὸ θύμωμα τῆς πληγῆς, φλεγμονή, inflammation, n. f. § [ἱππολ.] θυμός· βλ. ἐνεργητικότης, ζωηρότης, action, n. f. feu, n. f. ce cheval a du feu=ζωηρὸς ἵππος.

Θύμος, ου, ὁ· καὶ θύμον, thym, n. m. εἶδός τι εὐῶδες φυτοῦ ὑποξυλώδους, παρέχοντος φρύγανα καὶ φυομένου ἐπὶ ἀκαλλιεργήτων, ἀγρῶν καὶ τῶν μὴ δασωδῶν μερῶν τῶν ὀρέων, τὸ κοινῶς τὴν σήμερον καλούμενον θυμάρι. § θύμος, ου, ὁ· [ἀνατ.] thymus, n. m. ἀδὴν κατὰ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ στήθους· [μεταφ.] ἡ καρδία.

Θυμόσοφος, ος, ον· ὁ ἐκ φύσεως, ἀφ' ἑαυτοῦ σοφός, ἀγαθός, συνετός, prudent, e, adj. φρόνιμος, sage, adj. νουνεχής, σώφρων, sensé, ée.

Θυμοσόφως, [ἐπίρ.] μετὰ θυμοσοφίας, μετὰ συνέσεως, avec prudence ; μετὰ φρονήσεως, avec sagesse ; φρονίμως, σωφρώνως, sagement, adv.

Θυμοῦμαι, [δημ.] ἐνθυμοῦμαι, ἀναμιμνήσκομαι.

Θυμώδης, ης, ες· ὁ εὐκόλως θυμόνων, ὀργιζόμενος, παραφερόμενος, facile à s'emporter ; ὀργίλος, ὀξύθυμος, colère, adj. irascible, adj. βίαιος, violent, e, adj. ὁ παραφερόμενος, emporté, ée, adj. εὐερέθιστος, irritable ; || εἶνε φύσει θυμώδης, il est naturellement colère.

Θύμωμα, ατος, τό, καὶ θύμωσις· τὸ νὰ θυμώσῃ τις, ὁ θυμός· παροξυσμός, accès de colère ; ὁ ἐρεθισμός, irritation, n. m. θυμώματα (βλ. θυμός), αἱ δυσαρέσκειαι, fâcheries, n. f. pl. τὰ χολιάσματα, κακιώματα, bouderies.

Θυμωνιά, ᾶς, ἡ· ὀρθότερον θημωνιά, ὁ θημών, βλ. λέξεις καὶ ἀχυρμιά.

Θύμωσις, εως, ἡ· βλ. θύμωμα.

Θυννεῖον, ου, τό· madrague, n. f. μέρος ἔνθα ἁλιεύουσι τοὺς θύννους (thons).

Θυννοθήρας, α, ὁ· ὁ θηρεύων, ψαρεύων, πιάνων θύννους, pêcheur de thons.

Θύννος, ου, ὁ· [ἰχθ.] thon, n. m. γένος ἰχθύων ἀκανθοπτερυγίων τῆς ὁμοιογενείας τῶν σκομβροειδῶν· || θύννος ταριχευμένος, thon mariné.

Θύρα, ας, ἡ· [ἀρχιτ.] porte (de maison), n. f. κοινῶς ἡ πόρτα· βλ. καὶ πύλη. Καλεῖται οὕτω τὸ ἄνοιγμα ἢ χάσμα (ouverture ou baie) τὸ χρησιμεῦον ὡς εἴσοδος εἴς κτίριόν τι [θύρα αὐτὸ τὸ χάσμα (θυραία) ἐστὶ τῆς θύρας, Πολυδ. Ὀνομ. I. 24], καθὼς καὶ διὰ τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν δωματίων· βλ. κλισιὰς καὶ θυρόφυλλον· || θύρα, porte, καλεῖται ἐπίσης τὸ σύνολον τῶν κλισιάδων (vantaux, θυρόφυλλα),

αἵτινες δύνανται νὰ ὦσιν ὁλοξύλιναι (de bois pleins), σιδηραῖ (en fer) ἢ κιγκλιδωταὶ (ou à claire-voie) καὶ χρησιμεύουσι διὰ τὸ κλείσιμον τῆς ὡς εἴρηται εἰσόδου εἰς τὰ κτίρια· ‖ πύλη, ης, ἡ· μεγάλη θύρα πόλεως, τείχους, φρουρίου, μεγάλου κτιρίου, ναοῦ, porte d'une ville ou d'un grand édifice (καὶ μεταφορικῶς entrée); αὔλειος θύρα ἢ αὐλεία θύρα, ἤτοι τὸ χάσμα (baie) ἢ αἱ κλισιάδες (vantaux) δι' ὧν κλείεται τὸ χάσμα, ὅπως ἀνωτέρω εἴπομεν. Τὸ ἄνοιγμα ἢ χάσμα (baie) ὀρθογωνίου τινὸς θύρας περιορίζεται δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ὑπὸ κατακορύφων παραστάδων (montants d'une porte) καλουμένων καὶ παρασταθμίδων (pieds-droits) ἢ σταθμῶν (montants, κοινῶς θυρόξυλα), καὶ ἄνωθεν ὑπὸ ξυλίνης ἢ λιθίνης διαδοκίδος (traverse) καλουμένης ὑπέρθυρον (linteau, ἄνω φλιὰ ἢ ἀνώφλιον), τὸ δὲ κατώφλιον (seuil) ἐκαλεῖτο βηλὸς καὶ οὐδός. Αἱ μεγάλαι θύραι εἶχον δύο φύλλα λεγόμενα θύρετρα ἢ κλισιάδας καὶ σανίδας ὅταν ἦσαν ξύλινα (vantail). Ἡ καμαροειδὴς ἐπίστεψις θύρας ἡ ἀναπληροῦσα τὸ ὑπέρθυρον καλεῖται ἀψὶς ἢ τόξον (arc ou voussure). Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ χάσματος τῶν θυρῶν καὶ παραθύρων τῶν ὑπαρχουσῶν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν τοίχων, ἤτοι τὸ ἐπὶ τῶν τοίχων μέρος, σύγκειται ἐκ τριῶν μερῶν ἤτοι ἐκ τοῦ πίνακος (tableau), τῆς ἐντομῆς (feuillure) καὶ τῆς παρειᾶς (ébrasement). Τὸ ἐξωτερικὸν τῆς ὀρθογωνίου θύρας, ἤτοι τὸ πέριξ τοῦ ἀνοίγματος κοσμεῖται διὰ πλαισίου ἐκ γλυφῶν καλουμένου προστομιαίου (chambranle); ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ προστομιαίου τούτου τίθεται ἀετωμάτιόν τι. Τὸ τόξον τῆς καμαροειδοῦς θύρας στηρίζεται ἐπὶ τῶν παρασταθμίδων (pieds-droits) ἢ τετραγωνικῶν στηλῶν (piliers), ἐφ' ὧν τίθεται ὑφαψίδιον (imposte), ἐὰν ὅμως τὸ χάσμα (baie) δὲν ἦνε ἁπλοῦν τι ἄνοιγμα (ouverture), τὸ εἰρημένον τόξον κοσμεῖται κατὰ τὴν περίμετρον αὐτοῦ ὑπὸ περιτόξου (archivolte). Αἱ ἀναλογίαι τοῦ ἀνοίγματος ποικίλλονται καθ' ὕψος καὶ πλάτος ἀναλόγως τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ ῥυθμοῦ εἰς ὃν ἀνήκει ἡ πρόοψις, ἢ τὸ μέρος τῆς προόψεως πρὸς ἣν ἡ θύρα εἶνε ἠνεῳγμένη. Ὁ ἀρχαῖος ναὸς εἶχε μίαν μόνην ὀρθογώνιον θύραν εἰς τὸ μέσον τῆς προόψεως. Τὸ χριστιανικὸν βασιλικὸν (basilique) εἶχε τρεῖς θύρας ἢ καὶ περισσοτέρας ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀμφιστύλων, ὑπάρχουσιν ὅθεν τρεῖς, πέντε καὶ ἑπτὰ θύραι, ἐξ ὧν αἱ τρεῖς ἀνήκουσι, ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει, εἰς τὸ κυρίως ἀμφίστυλον ἤτοι εἰς τὸν ἐσωνάρθηκα (nef centrale). Ἡ μεσαία θύρα καλεῖται βασιλικὴ πύλη (porte royale, basilica). Ἐν τῇ σημερινῇ οἰκοδομικῇ καὶ λεπτουργικῇ αἱ θύραι εἶνε διαφόρων εἰδῶν καὶ διαστάσεων. Εἰς τὰς κοινὰς οἰκοδομὰς τὰ συνήθη πλάτη τῶν θυρῶν εἶνε τὰ ἑξῆς, 3 ἕως 3,25 μέτρων διὰ τὰς θύρας αἵτινες εἶνε προωρισμέναι διὰ τὴν διάβασιν μεγάλων ἁμαξῶν (βλ. ἁμαξιαία θύρα), 2,50 ἕως 3 μέτρων διὰ τὰς κοινὰς οἰκογενειακὰς ἁμάξας (βλ. αὔλειος θύρα), 1,25 ἕως 1,65 διὰ τὰς κοινὰς ἐξωτερικὰς θύρας (portes extérieures, ἐξώθυρας), ἢ διὰ τὰς ἐσωτερικὰς διφύλλους (portes intérieures à deux battants), καὶ 0,75 ἕως 0,90 διὰ τὰς ἐσωτερικὰς μονοφύλλους (porte à un vantail). Τὸ ὕψος μεταβάλλεται μεταξὺ τοῦ 1 ½ καὶ 2 ½ τοῦ πλάτους τῆς θύρας συμφώνως πρὸς τὸν προορισμὸν αὐτῆς καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἁρμονίαν· ‖ (ξυλουρ.) θύρα μονόφυλλος ἢ ἁπλῶς κλισιὰς (μὲ ἕνα φύλλο), porte à un vantail (ou à un battant); αὕτη συνίσταται ἐξ ἑνὸς σκελετοῦ (membrure) εἰς τὰ κενὰ τοῦ ὁποίου προσαρμόζονται τεμάχια σανίδων καλούμενα τύμπανα ἢ ἄβακες (panneaux); ‖ [ξυλουρ.] θύρα δίφυλλος, porte à deux vantaux ou à deux battants, ἥτις καὶ δικλὶς (ίδος, ἡ) καλεῖται (ἐκ τοῦ δὶς-κλείω, διπλῶς ἐπακουμβημένη, ἐπιτεθειμένη) ἤτοι εἰς τὰ δύο διπλουμένη· «θύραι, πύλαι, σανίδες μὲ δύο φύλλα» διπλῆ θύρα· βλ. δικλίς· ‖ [οἰκοδ. ξυλουρ.] θύρα δίφυλλος, porte à deux battants ou vantaux, σύγκειται ἐκ δύο θυροφύλλων ἑνουμένων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀνοίγματος τῆς θύρας, ἵν' ἀποτελεσθῇ τὸ κλείσιμον τοῦ χάσματος (baie); ‖ [ξυλουργ.] θύρα μετ' ἐπιπέδων τυμπάνων, porte à glace; βλ. panneau à glace; ‖ — τετράφυλλος (τρίφυλλος) porte à quatre (trois) vantaux; ‖ θύρα ἐντοίχιος, porte à placard, καλεῖται οὕτω συνηρμολογημένη θύρα (porte d'assemblage) κλείουσα διαμέρισμά τι (appartement) καὶ φέρουσα διαφόρους γλυφὰς μετὰ ἢ ἄνευ περιπλαισίου (chambranle); ‖ [οἰκοδ.] παραθυρίς, ίδος, ἡ· porte bâtarde; μικρὰ προαύλειος θύρα ἐξ ἧς δὲν δύνανται νὰ διέλθωσιν ἅμαξαι· συνήθως τοιαῦται μικραὶ θύραι τίθενται παραπλεύρως ἑτέρων μεγάλων διὰ τὴν συνήθη συγκοινωνίαν, ἵνα μὴ ἀνοιγοκλείηται διηνεκῶς ἡ μεγάλη θύρα· ‖ [οἰκοδ.] λοξὴ θύρα, porte biaise, καλεῖται οὕτως ἡ θύρα ἧς οἱ πίνακες τοῦ χάσματος (tableaux) δὲν εἶνε κάθετοι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τοίχου· ‖ [ξυλουργ.] πολύφυλλος θύρα, porte brisée, ἢ πτυσσομένη, καλεῖται ἐκείνη ἧς τὰ θυρόφυλλα ἀποτελοῦνται ἐκ πλειοτέρων μερῶν πτυσσομένων τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δέ· ‖ [οἰκοδ.] ἁμαξιαία θύρα, porte charretière; μεγάλη δίφυλλος θύρα κλείουσα τὴν εἴσοδον αὐλῆς ἐργοστασίου, ἁμαξοστασίου, προαυλίου ἀγροτικῶν οἰκιῶν, κήπων, κτλ. ἤτοι ἐξώθυρα, προωρισμένη εἰς τὸ νὰ διέρχωνται μεγάλαι φορτηγοὶ ἅμαξαι· ‖ [οἰκοδ.]. αὔλειος θύρα ἢ αὐλεία θύρα καὶ γενικῶς ἐξώθυρα, porte cochère, καλεῖται θύρα κλείουσα τὴν εἴσοδον οἰκίας, ἥτις εἶνε ἀρκετὰ πλατεῖα ἵνα διέρχωνται εὐκόλως αἱ ἅμαξαι· ‖ θύρα τετμημένη, porte coupée, καλεῖται ἡ θύρα ἧς τὰ θυρόφυλλα εἰσὶ κεκομμένα εἰς δύο καὶ δύνανται ν' ἀνοιγοκλείωσιν ἀνεξαρτήτως ἀλλήλων· ἐνίοτε τὰ ἄνω μέρη τῶν θυροφύλλων τούτων φέρουσιν ὑέλους· ‖ φωταγωγὸς θύρα, porte-croisée, καλεῖται οὕτως ὑαλωτὴ θύρα (porte vitrée) κλείουσα ἄνοιγμα δι' οὗ ἐξέρχον-

ται εἰς ἐξώστην ἢ δῶμα· || [οἰκοδ.] **γωνιαία θύρα**, porte dans l'angle, καλεῖται ἡ εἴς τινα γωνίαν τῆς οἰκοδομῆς εὑρισκομένη· || [ξυλουρ.] **συνηρμολογημένη θύρα**, porte d'assemblage, καλεῖται οὕτω θύρα ἀποτελουμένη ἁπλῶς ἐκ πλαισιωμάτων καὶ τυμπάνων ἄνευ γλυφῶν· || **θύρα τεφροδόκης**, porte de cendrier, n. f. ἀτμολέβητος τινὸς ἀποτελουμένη ἐκ δύο δικλίδων, χρησιμεύουσα ὅπως ἀναλόγως τοῦ ἀνοίγματος κανονίζῃ τὸ ἀναγκαιοῦν διὰ τὴν καῦσιν ῥεῦμα ἀέρος· || **θύρα περιβόλου**, porte de clôture, καλεῖται ἡ εὑρισκομένη εἰς περιφρακτικὸν τινὰ τοῖχον· || **κρυφία θύρα**, porte dérobée; ἡ μὴ φαινομένη θύρα, προσομοιάζουσα συνήθως μὲ τὸν τοῖχον· || **θύρα κλιβάνου ἀτμολέβητος**, porte de fourneau, ἀποτελουμένη ἐκ δύο δικλίδων, χρησιμεύουσα ὅπως ἀφίνῃ ἄνοιγμα διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν καυσίμων, μεθ' ὃ κλείεται· || [ξυλουργ.] **προαύλιος θύρα**, porte de la cour; γενικὴ ὀνομασία θύρας κλειούσης τὴν εἴσοδον αὐλῆς· || [οἰκοδ.] **διπλῆ θύρα**, porte double; καλεῖται οὕτως ἡ τοποθέτησις δύο θυρῶν ἐπὶ τοῦ ἀνοίγματος, οὕτως ὥστε αἱ κλισιάδες ἀμφοτέρων νὰ ἀνοίγωσι πρὸς τὰ ἔξω τοῦ ἀνοίγματος· || [ξυλουργ.] θύρα **προέχουσα**, porte en avant-corps, καλεῖται ἡ μὴ εἰσερχομένη εἰς ἐντομὴν τοῦ τετραξύλου (chambranle), συνήθως δὲ κατασκευάζουσιν οὕτω τὰς **πολυφύλλους** (portes-brisées)· || porte en enfilade; βλ. **σειρά**· || θύρα **σιδηρᾶ**, porte en fer; || [οἰκοδ.] **κυρτὴ θύρα**, porte en tour ronde; καλεῖται ἡ τιθεμένη εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μέρος κυκλικοῦ τοίχου· || [οἰκοδ.] **κοίλη θύρα**, porte en tour creuse, καλεῖται ἡ τιθεμένη εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος κυκλικοῦ τοίχου· || [οἰκοδ.] **ψευδόθυρα**, ἡ· porte feinte ou fausse, ἤτοι θύρα ἐπικεκολλημένη ἐπὶ τοῦ τοίχου χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ὄπισθεν αὐτῆς ἄνοιγμα, ἀλλ' ἥτις χρησιμεύει μόνον ὡς **πάρισον** (pendant) ἑτέρας θύρας· || **θύρα κιγκλιδωτή**, porte grillée ou à claire-voie, εἴτε ὁλόκληρος, εἴτε κατὰ τὸ ἥμισυ αὐτῆς μόνον μέρος· || **θύρα ἐπιτεθειμένη** ἢ θύρα μετὰ διαφορετικῶν ὄψεων, porte flottée; καλεῖται οὕτω **συνηρμολογημένη θύρα** (porte d'assemblage) ἧς τὰ **ἐπίστατα** (battants) ἢ τὰ **ζυγώματα** (traverses) φαίνονται πλατύτερα ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τοῦ τυμπάνου ἢ ἀπὸ τὸ ἕτερον· Θυρόφυλλόν τι δύναται νὰ ᾖ ἐπιτεθειμένον ἐπὶ ἑτέρου πλαισίου καὶ συνεπῶς νὰ παρουσιάζῃ δύο διαφορετικὰς ὄψεις· || [οἰκοδ.] **ἀφανὴς θύρα**, porte perdue; καλεῖται ἡ εὑρισκομένη ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ τοίχου ἢ διαφράγματος τινός, ἄνευ ἐξοχῆς τινος, συνεπῶς μὴ ὁρατή· || [ξυλουργ.] **θύρα μετὰ περσίδων**, porte persienne, εἶνε ἡ κλείουσα τὸ ἔμπροσθεν **φωταγωγοῦ** τινος θύρας (porte-croisée), ὅπως αἱ περσίδες κλείουσι τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ὑελοστασίου μέρος· βλ. **περσίς**· || [ξυλουρ.] **θύρα μονόξυλος συνεχής**, porte pleine, καλεῖται ἡ θύρα ἡ ἀποτελουμένη ἐκ συνεχῶν σανίδων συνδεομένων μεταξύ των· || **θύρα ὁλοσκεπής**, porte pleine, καλεῖται ὅταν ἡ θύρα ἦνε ἐξ οἱασδήποτε ὁμοιομόρφου ὕλης ἐξ ἧς λαμβάνει καὶ τὸ σχετικὸν ὄνομα· || [οἰκοδ.] **κεκλιμένη θύρα**, porte rampante, καλεῖται ἡ θύρα ἧς τὸ τόξον (arc ou cintre) ἢ ἡ **ἐπίπεδος ἁψίς** (plate-bande) εἶνε κεκλιμένη, ἤτοι ἡ **γεννήτρια** (génératrice) τῆς ἀψῖδος εἶνε κεκλιμένη· || **κυλινδουμένη θύρα**, porte roulante, καλοῦνται οὕτως αἱ περιστρεφόμεναι ἐπὶ **τροχαλειῶν** (galets), καθὼς καὶ αἱ συρόμεναι ὁριζοντίως καὶ εἰσερχόμεναι ἐντὸς κενοῦ ἀφιεμένου ἐν τῷ τοιχώματι, ὅπως αἱ μεγάλαι θύραι τῶν ἀποθηκῶν, σιδηροδρομικῶν βαγονίων, τῶν ἱπποσιδηροδρομικῶν ὀχημάτων, κτλ· || [οἰκοδ.] **θύρα καταβεβιβασμένη**, porte surbaissée, καλεῖται ἡ θύρα ἧς τὸ **ἀψιδωτὸν** μέρος (partie cintrée) εἶνε **ἐλλειψοειδὴς καμπύλη** (anse de panier); || **θύρα ὑαλωτὴ** ἢ καὶ **φεγγιτωτή**, porte vitrée, κοινῶς πόρτα μὲ τσάμια ἢ **τσαμένια πόρτα**, καλεῖται οὕτως ἡ θύρα ἥτις εἰς τὸ ἄνω καὶ εἰς πλέον τοῦ ἡμίσεος αὐτῆς μέρους φέρει **σταυρώματα** (petits-bois), ἐφ' ὧν τοποθετοῦνται ὑαλοπίνακες· || **θύρα** εὑρισκομένη ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τοῦ τοίχου, ἤτοι ἀπισωμένη μετὰ τοῦ τοίχου, ἢ θύρα ἀφανής, porte en arasement du nu d'un mur ou porte perdue. § [ἀρχιτ.] **θύρα**, huis, n.m. porte, n. f. || [νομ.] τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, à huis clos, ἤτοι μυστικῶς, ὅταν ἡ δημοσιότης τῆς ἐπ' ἀκροατηρίῳ διαδικασίας δύναται νὰ ἦνε ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη ἢ τὴν δημοσίαν εὐταξίαν, ἐπιτρέπεται νὰ γείνῃ ἡ συζήτησις κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἀπαγορευομένης τῆς προσελεύσεως τῶν πολιτῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ· § [μεταφ.] ὁ πόλεμος εἶνε ἐπὶ θύραις nous sommes à la veille d'une guerre. § κρυφία θύρα, κοινῶς **παραπόρτι**, poterne, n. f. § θύρα κιγκλιδωτὴ περιαιρετὴ (ὡς ἡ τῆς προνομοδόχης), fourragère, n. f. (ἐν. porte). § θύρα ἁμάξης (κλιμαμάξης) hayon, n. m. βλ. **κιγκλίς**, § θύρα καταπακτή, trappe, n. f. βλ. **καταπακτός**· § — καταρρακτή, porte d'ecluse, ἢ θύρα ὑδροφρακτική, porte éclusière, ἢ ἁπλῶς ècluse, κοινῶς **κλαβανή**. Ἡ καταρρακτὴ θύρα δέον νὰ μὴ συγχέηται μὲ τὴν καταπακτὴν θύραν, καθότι ἡ πρώτη εἶνε κατακόρυφος ἡ δὲ δευτέρα ὁριζόντιος φραγμός· βλ. **καταπακτός**, **ὑδροφραγμός**· || θύρα ἐπισχέσεως, ecluse de chasse; βλ. **ὑδροφραγμός**.

θύραζε, [ἐπίρ.] ἐκτὸς τῆς θύρας τῆς οἰκίας, à la porte; ἔξωθεν, dehors.

θύραθεν, (ἐπίρ.) ἀπὸ ἔξω, de dehors (πρὸς τὰ μέσα)· § [συνήθ. **ἐνάρθρ.**] ὁ μὴ ἱερός, qui n'est pas sacré, ἀσεβής, ἀνόσιος, βέβηλος, profane, adj.

θυραία, ας, ἡ· αὐτὸ τὸ χάσμα, τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας, baie (f) ou ouverture de porte.

θυραυλία, ας, ἡ· ἡ παρὰ τὴν θύραν τινὸς νυκτερινὴ μελῳδία, ἰδίως δὲ ἐρωτική, κοινῶς **πατινάδα**, sérénade, n. f. || θυραυλία πρωϊνή, aubade, n. f. κοινῶς **πατινάδα**.

θύραυλος, ου, ὁ· ὁ ἐκτὸς τῆς οἰκίας δια-

τρίβων, ὁ ἀναμένων εἰς τὴν ἐξωτερικὴν θύραν σκοπὸς [ναυτ.] planton, n. m. || ὁ πυλωρὸς τοῦ στρατῶνος, planton à la porte du quartier.

θυραυλῶ, μλ. ήσω, [νεοελ.] ψάλλω θυραυλίαν, κοινῶς κάμνω πατινάδαν, donner (chanter) une sérénade (une aubade); aubader.

θυρεοειδεκτομία, ας, ἡ· thyroïdectomie, n. f. [χειρ.] ἐκτομή, ἀφαίρεσις τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος προσβληθέντος ἐκ βρογχοκήλης ἢ καρκίνου.

θυρεοειδής, ής, ές· ὅμοιος θυρεῷ, ὅμοιος μεγάλῃ ἀσπίδι, semblable à un bouclier long; § [ἀνατομ.] thyréoïde, ἢ μᾶλλον thyroïde (θυρεός, thyréos, bouclier καὶ εἶδος, forme) adj. ὁ προασπίζων, π. χ. θυρεοειδὴς **ἀδήν,** gland (ou corps) thyroïde, κεῖται ἔμπροσθεν τοῦ ἀνωτέρου μέρους τῆς τραχείας ἀρτηρίας· || θυρεοειδὴς **χόνδρος,** cartilage thyroïde, ὁ δίκην θυρεοῦ προασπίζων ἐκ τῶν ἔμπροσθεν τὸν λάρυγγα χόνδρος.

θυρεοειδικός, ή, όν· thyroïdien, enne, adj. [ἀνατομ.] ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θυρεοειδῆ χόνδρον ἢ εἰς τὸν θυρεοειδῆ ἀδένα· || ἀρτηρίαι θυρεοειδικαί, artères thyroïdiennes.

θυρεοειδῖτις, ιδος, ἡ· thyroïdite, n. f. φλεγμονὴ τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος, χαρακτηριζομένη δι' ὀδύνης, οἰδήματος καὶ πυρετοῦ· συνώνυμον τοῦ ὀξεία βρογχοκήλη, (goître aigu).

θυρεοεπιγλωττικός, ή, όν· thyro-épiglottique, adj. [ἀνατομ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν θυρεοειδῆ χόνδρον καὶ τὴν ἐπιγλωττίδα.

θυρεοϋοϊδής, ής, ές· thyrohyoïdien, enne, adj. [ἀνατομ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸν θυρεοειδῆ χόνδρον καὶ τὸ ὑοειδὲς ὀστοῦν (os hyoïde).

θυρεός, οῦ, ὁ· μεγάλη εἰς σχῆμα θύρας ἀσπίς, ἤτοι μακρὰ καὶ τετράγωνος ἀσπίς, bouclier (m) grand, long et carré; βλ. **ἀσπίς,** καὶ **χελώνη·** § [νεοελ.] τὸ ἔμβλημα οἰκοσήμου. écusson, n. m. ἔμβλημα, σῆμα, enseigne, n. f.

θύρετρον, ου, τό· vantail, n. m. βλ. **κλισιάς, θυρόφυλλον.**

θυριγγίτης ἢ θουρίγγιον ἢ ὀβενίτης, thuringite, owenit. Ὀρυκτὸν ἐλαιοπράσινον, λάμψεως ἀδαμαντοειδοῦς, σκληρότητος 2 - 2,5 καὶ εἰδ. βάρ. 3,15-3,19. Ἀπαντᾷ μικροκρυσταλλοφυὲς καὶ χειροπληθὲς κατὰ λεπτοκοκκώδη φυλλοπαγῆ ἢ λεπιδοπαγῆ ἀθροίσματα ἐν κοίταις σιδήρου τῆς Δουριγγίας. Χημικῶς εἶνε $R_4\ (R_2)_2\ Si_3\ O_{16} + 4\ H_2O$ ἐν ᾧ R = Mn, Mg, Fe, Al. Ὅμοιος τούτῳ ὀρυκτὸν εἶνε καὶ ὁ **στριγοβίτης,** ὅστις ἀποτελεῖ λεπτολεπιδοειδῆ μελανοπράσινα ἐπικαλύμματα ἐπὶ ἄλλων ὀρυκτῶν καὶ εἶνε εἰδ. βάρ. 2,588 καὶ χημικῶς $R\ (R_2)\ Si_2\ O_8 + 3\ H_2O$ ἐν ᾧ R=Mg, Fe, Ca καὶ $R_2 = Al_2$, Fe_2.

Δ. Κ.

θυρίδιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ θύρα, θυρίς, μικρὰ θύρα, petite porte: π. χ. θυρίδιον, porte de dégagement, λέγεται μικρὰ θύρα εὑρισκομένη ἐπί τινος διαδρόμου (couloir) οἰκίας, ἢ μικρὸν παράθυρον, petite fenêtre, ὅπως εἶνε ἡ θυρὶς guichet, n. m. βλ. λέξιν· § [ναυτ.] écoutillon, n. m. κοινῶς ἡ τρῦπα τοῦ κουβουσιοῦ, ἢ ἀνθρωποθυρίς, trou d'homme; ἄνοιγμα ὅμοιον τοῦ τῶν καθόδων ἀλλὰ πολὺ μικρότερον χρησιμεῦον εἰς τοπικὰς ἀνάγκας.

θυρίδωσις, εως, ἡ· τὸ παραθύρωμα, τὰ παράθυρα, fenêtrage, n. f. ἤτοι τὸ σύνολον τῶν παραθύρων κτιρίου τινός.

θυρίς, ἴδος, ἡ· (ὑποκ. τοῦ θύρα) ἰδίως τὸ παράθυρον fenêtre, n. f. μικρὸν παράθυρον petite fenêtre; ἐν τῇ οἰκοδομικῇ χαλεῖται οὕτως ὁ φωταγωγός· βλ. **παράθυρον.** § **θυρίς,** ἡ· (**θυρίδιον**), guichet, n. f. μικρὸν ἄνοιγμα ἀφιέμενον εἰς θύραν καὶ ἐν γένει εἰς **κλισιάδα** (vantail); || ἐπίσης χαλεῖται μικρὸν ἄνοιγμα δι' οὗ γίνονται αἱ συναλλαγαὶ εἰς τὰ διάφορα γραφεῖα, ταμεῖα, αἱ πωλήσεις τῶν εἰσιτηρίων εἰς τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς καὶ τὰ παρόμοια. § θυρὶς κινητὴ (ἐπὶ θύρας ἢ θυρίδος), vasistas (προφ. vazistâce), n. m. ὀπὴ ἀνοιγομένη κατὰ βούλησιν διὰ κινητῆς θυρίδος. § θυρίς, portière, n. f. § μικρὰ θύρα, petite porte, ἁμάξης (ὀχήματος), δίφρου, κτλ. — ἁμάξης, portière d'une voiture; || θυρίδες τῶν σιδηροδρομικῶν ἁμαξῶν, portières des wagons. § **θυρίς,** διαμέρισμα, χώρισμα, compartiment, n. m. [ἱματιοθήκης, κτλ.] d'une armoire, etc. || —, case, n. f. ἢ cellule, n. f. χώρισμα ἀρχειοθήκης· βλ. καὶ **πολύθηκον.** § ἡ θυρὶς τοῦ λέβητος [ἐπὶ ἀτμομηχανῆς] trou d'homme [d'une chaudière]; βλ. **ἀνθρωποθυρίς.** § θυρὶς τοῦ κλείστρου εἰς τὸ πυροβόλον de Bange, lunette (f.) ou volet (m.) § [ἀρχιτ. οἰκοδ.] εὐρεῖα θυρίς, mezzanine, n.f. θυρὶς (fenêtre) πλατυτέρα ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἀφιεμένης ἐν τῷ διαζώματι (frise) μεγάλου τινὸς κτιρίου. § [ναυτ.] θυρὶς ὑδατοστεγής, vanne, n. f. (διάφραγμα)· βλ. καὶ **ἐξαντλητῆρες** (drains). § θυρὶς γεμίσματος, porte de charge; βλ. καὶ **γομοθυρίς.** § θυρὶς περιστρόφου, porte de revolver; βλ. **περίστροφον.** § [ναυχλσ.] θυρὶς ἐπιθεωρήσεως, porte de visite. § θυρὶς ὁλκωτή, fenêtre à coulisse = trappe (καταπακτός), n. f. θυρὶς ἐκ πεταλείου, trappe en tôle. § **θυρίς,** ἴδος, ἡ· καὶ **τηλεβολοθυρίς,** ἡ· embrasure de casemate; || **θυρίς,** ἡ· καὶ **τηλεβολοθυρίς,** ἡ· embrasure ou sabord d'une coupole, d'une tourelle, καὶ ἐν γένει τῶν θολωτῶν μερῶν· βλ. θόλος σιδηροῦς, coupole καὶ πυργίον, tourelle; || **ὑπόγειος θυρὶς (τηλεβολοθυρίς),** embrasure-tunnel, χαλεῖται οὕτω τηλεβολοθυρὶς γοργύρας καλυπτομένη ὑπό τινος τοιχοποιΐας, οὕτως ὥστε νὰ μὴ προσβάλληται ὑπὸ τῶν βολῶν τῶν ἐφαπτομένων τῆς χορυφῆς τοῦ **πρανοῦς** (glacis), κτλ. § [ναυτ.] **θυρὶς** (πυροβόλου) ἡ· sabord, n. m. **κανονιοθυρίς,** ἡ· κοινῶς **μπουκαπόρτα·** χαλοῦνται οὕτω τὰ τετραγωνικὰ ἀνοίγματα τὰ κατασκευαζόμενα εἰς τοὺς **τοίχους** (murailles) τῶν πλοίων εἴτε πρὸς διέλευσιν τοῦ σωλῆνος τῶν πυροβόλων,

εἴτε πρὸς φωτισμὸν καὶ ἀερισμὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ πλοίου. Ἑκάστη θυρὶς ἔχει δύο διακεκριμένα μέρη, τὸ ἄνω ὅπερ καλεῖται ἀνώφλιον (sommier), καὶ τὸ κάτω ὅπερ καλεῖται κατώφλιον (seuillet), κλείεται δὲ διὰ κλισιάδος (volet ou mantelet) ἢ δικλίδος (mantelet coupé); ‖ θυρὶς διώξεως, sabord de chasse, καλοῦνται οὕτως αἱ πρὸς πρῷραν τοῦ πλοίου εὑρισκόμεναι θυρίδες αἱ χρησιμεύουσαι διὰ τὴν διέλευσιν τῶν στομίων τῶν πυροβόλων τῶν βαλλόντων κατὰ τὴν δίωξιν ἐχθρικοῦ πλοίου· ‖ θυρὶς φυγῆς, sabord de retraite, καλοῦνται οὕτως αἱ πρὸς πρύμνην τοῦ πλοίου εὑρισκόμεναι θυρίδες αἱ χρησιμεύουσαι διὰ τὴν διέλευσιν τῶν στομίων τῶν πυροβόλων τῶν βαλλόντων κατὰ τὴν φυγὴν ἢ ὑποχώρησιν· ‖ θυρὶς φορτώσεως, sabord de charge, n. m. μεγάλη θυρὶς ἐπὶ τοῦ τοίχου (muraille) ἐμπορικοῦ πλοίου χρησιμεύουσα διὰ τὴν φόρτωσιν ἢ ἐκφόρτωσιν διαφόρων ἀντικειμένων· ‖ θυρὶς (γοργύρας) ἢ τηλεβολοθυρὶς ἢ κανονιοθυρίς, sabord (de casemate), στενὸν ἄνοιγμα διὰ τὴν διέξοδον τῆς προτομῆς τοῦ πυροβόλου ἐπὶ τῶν γοργυρῶν (casemates), σιδηρῶν θόλων (coupoles) ἢ τεθωρακισμένων πυργίων (tourelles cuirassées); βλ. καὶ ἀνωτέρω, embrasure.

θυρόξυλα, τά· [διάλ. Ἠπείρου] = τὰ ἑκατέρωθεν τῆς θύρας ἱστάμενα ὀρθὰ ξύλα, ἐφ' ὧν ἡ ἄνω φλιὰ ἢ τὸ ἀνώφλιον, παραστάδες· βλ. θύρα.

θυροστόμια, τά· [διάλ. Ἠπείρου] = τὰ τέσσαρα ξύλα, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν θύραν· βλ. θυρόξυλα καὶ θύρα.

θυροφύλαξ, ακος, ὁ· garde-portière, n. f. εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς ἁμάξας.

θυρόφυλλον, ου, τό· battant (d'une porte), ἢ vantail, n. m. βλ. κλισιάς· ‖ τὸ θυρόφυλλον λέγεται καὶ valve, n. f. (= battant de porte).

θυρόπλοιον, ου, τό· bateau-porte, n. m. ἐπιπλέον θύρωμα χρήσιμον πρὸς ἀπόφραξιν τῆς εἰσόδου δεξαμενῆς, porte flottante qui sert à fermer un bassin de radoub; εἶνε συνήθως κινητὸν καμπύλον σιδηροῦν κατασκεύασμα, τιθέμενον μεταξὺ τῶν τοιχωμάτων τῆς δεξαμενῆς πρὸς ἀπόφραξιν τῆς εἰσόδου αὐτῆς· βλ. καὶ θύρωμα.

θυρόω-ῶ, μέλ. ώσω, φράττω (βάλλω) διὰ θύρας, mettre une porte).

θύρωμα, ατος, τό· τὸ δυνάμενον νὰ κλείσῃ, νὰ ἀποφράξῃ τι, portière, n. f. ‖ — καμίνου, portière de fourneau; ‖ — φατνώματος, portière d'embrasure, καλεῖται τὸ δυνάμενον ν' ἀποφράξῃ τὸ φάτνωμα τμῆμα ἐπιτρέπον ἐνίοτε τὴν ἔξοδον τῆς προτομῆς τοῦ πυροβόλου· ‖ θύρωμα γεφύρας· βλ. γεφυροθύρωμα. § θύρωμα ἢ θυρόπλοιον, bâteau-porte (m.) ἢ ἁπλῶς porte, n. f. τῆς νεωδόχου (bassin à flot) ἢ τῆς δεξαμενῆς (bassin de radoub) εἶνε σιδηροῦν διάφραγμα πλωτὸν ἐν εἴδει μεγάλου κιβωτίου δι' οὗ κλείεται ἡ εἴσοδος τῆς δεξαμενῆς, ὅπως μὴ εἰσέρχηται ὕδωρ· βλ. καὶ θυρόπλοιον.

θυρωρεῖον, ου, τό· τόπος ἢ οἴκημα τοῦ θυρωροῦ, loge du concierge, ἥτις λέγεται καὶ conciergerie, n. f. logement d'un concierge.

θυρωρός, οῦ, ὁ, ἡ· ἄτομον φυλάττον τὴν κυρίαν θύραν οἰκήματος, portier, ère; ‖ ὁ θυρωρὸς λυκείου, οἰκίας, le portier d'un collège, d'une maison. § θυρωρός, concierge, n. ἄτομον προωρισμένον νὰ διαμένῃ εἰς μικρόν τι οἴκημα (loge) πλησίον τῆς ἐξωθύρας μεγάλου οἰκήματος καὶ ἐπιπεφορτισμένον νὰ ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείῃ τὴν θύραν, νὰ παραλαμβάνῃ τὴν ἀλληλογραφίαν τῶν ἐνοίκων, κτλ.

θυσανοειδής, ής, ές· ὅμοιος θυσάνῳ, houppé, ée, adj.

θύσανος, ου, ὁ· κοινῶς ἡ φοῦντα, κρεμαμένη πρὸς στολισμόν, houppe, n. f. [ὁ μικρότερος] houpette, n. f. bouffette, n. m. § θύσανος, houppe=λοφίον, pompon, n. f. βλ. λοφίον. § θύσανος ξίφους, dragonne d'une épée (de sabre); βλ. ἀορτήρ. § [μετεωρολ.] θύσανοι [νεφῶν], cirrus; βλ. νέφος. § θύσανος, ὁ· [βοτ.] capitule, n. m. ἢ θυσανώδης διάθεσις τῶν ἀνθέων· ‖ ἄνθη συνηγμένα εἰς θύσανον, fleurs en capitules.

θυσανοστρώματα, τά· [μετεωρολ.] cirro-stratus; βλ. καὶ νέφος.

θυσανοσωρεῖται, οἱ· [μετεωρολ.] cirro-cumulus; βλ. νέφος.

θυσάνουρος, ου, ὁ· [ζωολ.] thysanoure; θυσάνουρα λέγονται τάξις ἐντόμων ἀπτέρων, ἐχόντων σῶμα μικρὸν καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ τριχῶν, φέρον εἰς τὸ ἄκρον τῆς κοιλίας νηματοειδεῖς προεκφύσεις, τὰς ὁποίας κρατεῖ δεδιπλωμένας ὑπὸ τὴν κοιλίαν, εὐθύνει δὲ ὅταν θέλῃ νὰ πηδήσῃ.

θυσανωτός, ή, όν· ὁ φέρων (ἔχων) θύσανον, à houppe; houppé, ée, adj.

θυσία, ας, ἡ· [κυρίως καὶ μεταφ.] ἡ πρᾶξις τοῦ θυσιάζειν, τὸ νὰ θυσιάσῃ τίς τι, sacrifice, n. m. ‖ διὰ (ἀντὶ) μεγάλων θυσιῶν, au prix de grands sacrifices; ‖ μὲ κάθε θυσίαν [φρ.], à tout prix; coûte que coûte (=πάσῃ θυσίᾳ)· ‖ θυσία, sacrifice, n. m. λέγεται προσφορὰ ἀντικειμένων εἰς τὸ θεῖον, ἱκετήριος ἢ εἰς ἔνδειξιν εὐλαβείας ἢ εὐγνωμοσύνης. § θυσία, immolation, n. f. ὁ σφαγιασμὸς πρὸς θυσίαν, action d'immoler en sacrifice; ‖ ἡ θυσία (σφαγιασμὸς) τῶν θυμάτων, l'immolation des victimes; βλ. καὶ θυσιάζω.

θυσιάζω, μέλ. άσω· [κυρίως καὶ μεταφ.] ἐκτελῶ θυσίαν, sacrifier; ‖ ἐθυσίασε τὰ συμφέροντά του, il a sacrifié ses intérêts; ‖ μὲ ἐθυσίασε, il m'a sacrifié, il m'a perdu (ruiné) = μὲ κατέστρεψε. § θυσιάζομαι, [μέσ.] se sacrifier; ἀφοσιοῦμαι πρός τινα, se dévouer. § θυσιάζω, immoler (σφαγιάζω), φονεύω ὅπως προσφέρω θυσίαν εἰς τὸ θεῖον, tuer pour offrir en sacrifice à la divinité; π. χ. immoler des agneaux, des victimes humaines.

θυσιαστήριον, ου, τό· ὁ βωμός, autel, n. m. sanctuaire, n. m. ὁ τόπος ὅπου ἐτίθετο καὶ ἐκαίετο τὸ θυσιαζόμενον ζῶον.

θυσιαστής, οῦ, ὁ· ὁ θυσιάζων, θύων, ὁ θύτης, celui qui sacrifie, sacrificateur, n. m. ὁ θυσιάζων (σφαγιάζων), celui qui immole, immolateur, n. m. || ὁ Ἀβραὰμ μικροῦ δεῖν ἐγένετο θυσιαστὴς (σφαγιαστὴς) τοῦ υἱοῦ του, Abraham faillit être l'immolateur de son propre fils.

θύτης, ου, ὁ· ὁ θύων, ὁ θυσιαστής.

θύω, μέλ. θύσω, θυσιάζω, sacrifier; προσφέρω θυσίαν, offrir un sacrifice; || [μεταφ.] θύει εἰς τὰς Μούσας, il cultive les Muses; || ἔθυσε καὶ ἀπώλεσε [φρ.] il a mis tout à feu et à sang; il a fait des ravages = ἔκαμε καταστροφάς. § θύω, βλ. θυσιάζω, immoler.

θῶκος, ου, ὁ· καὶ θᾶκος, ὁ· τὸ κάθισμα, siège, n. m. τὸ ἀνάκλιντρον, ἡ ἕδρα, fauteil, n. m. [ἀρχαιολ.] π. χ. τὰ καθίσματα (μαρμάρινα) ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ ταῖς συνελεύσεσι τοῦ λαοῦ· || [νεοελ.] οἱ βασιλικοὶ θῶκοι, les fauteuils royales, ὡς τὰ εἰς τὸ Στάδιον ὑπάρχοντα μαρμάρινα καθίσματα.

θῶμιγξ, μιγγος, ὁ· λεπτὸν σχοινίον, κοινῶς ὁ σπάγγος, ficelle, n. f. || λεπτὸν σχοινίον, σειρίς, σκοινάκι, cordeau, n. m. βλ. καὶ ῥάμμα· || θῶμιγξ πριόνων, cordeau à monter les scies; || θῶμιγξ = καννάβινος λιναία, ligne de chanvre (= σχοινίδιον)· βλ. ῥάμμα.

θωπεία, ας, ἡ· κοινῶς τὸ χάϊδευμα, τὸ χάϊδι, caresse, n. f. κολακεία, cajolerie, n.f. θωπεία, τὰ χάϊδια, câlinerie, n.f. ἡ κολακεία, flatterie, n. f. [πληθ.] αἱ τρυφερότητες, tendresses; || ἀγαπᾷ τὰς θωπείας, il aime les caresses; || δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὰς θωπείας του, il n'a pu résister à ses câlineries (cajoleries); || ψευδεῖς θωπεῖαι, caresses trompeuses; fausses caresses; [γυναικὸς ἰδ.] chatteries. § [ἱππευτ.] βλ. θωπεύω.

θώπευμα, ατος, τό· βλ. θωπεία.

θωπευτής, οῦ, ὁ· ὁ θωπεύων, câlin, ine; ὁ κόλαξ, cajoleur.

θωπευτικός, ή, όν· ἀνήκων εἰς τὴν θωπείαν, de caresse; caressant, ante; χαϊδευτικός, caressant, e; câlin, ine; ἐπαγωγός, insinuant, ante.

θωπευτικῶς, (ἐπίρ.) κατὰ τρόπον θωπευτικόν, d'un air caressant.

θωπεύω, μέλ. εύσω, κάμνω θωπείας, faire des caresses, χαϊδεύω, caresser; κολακεύω, flatter; câliner; cajoler; choyer; || ἐθώπευε τὸ τέκνον του, il caressait (câlinait) son enfant; || οἱ θωπεύοντες τὸν λαόν, ceux qui flattent le peuple. § [ἱππευ.] θωπεία, θωπεύειν τὸν ἵππον, caresses, caresser ou piper un cheval; τὴν φράσιν ταύτην συχνότατα ἀπαντᾷ τις ἐν τῇ ἱππευτικῇ κυρίως καὶ ἐννοεῖ τὴν τοῦ ἱππέως διὰ τῆς ψηλαφήσεως ἢ καὶ διὰ τοῦ λόγου θωπείαν, ἐπὶ τοῦ ἐκγυμναζομένου εἰς τὴν ἱππασίαν ἵππου, κατ' ἐξοχὴν δὲ γινομένην μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν οἱασδήποτε κινήσεως.

θωρακεῖον, ου, τό· καὶ θωράκιον· (βλ. λέξιν)· parapet, n. m. § garde corps, n. m. καὶ garde fou, n. m. βλ. ἑρκάνη.

θωρακίζω, μέλ. ίσω· στεγάζω τι πρὸς προφύλαξιν· ὁπλίζω (ἐπενδύω) διὰ θώρακος, armer (; revêtir) d'une cuirasse; cuirasser; στεγάζω, ἐπενδύω, σιδηροφράσσω, blinder; π. χ. περιβάλλω πλοῖον, κτλ. διὰ σιδηρῶν πλακῶν; βλ. καὶ θωρηκτόν. § [συνεκδ.] armer; || θωρακίζομαι δι' ὑπομονῆς, s'armer de patience.

θωρακικός, ή, όν· ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὸν θώρακα, τοῦ θώρακος, qui a rapport au thorax, thoracique, adj. || θωρακικὰ μέλη, membres thoraciques, ὀνομασία δοθεῖσα εἰς τὰ δύο ἀνώτερα μέλη· || θωρακικὰ σπλάγχνα, viscères thoraciques, τὰ ἐντὸς τοῦ θώρακος περιλαμβανόμενα, ὡς ἡ καρδία (cœur), οἱ πνεύμονες (poumons), ὁ θύμος (thymus); || θωρακικαὶ ἀρτηρίαι, artères thoraciques; || — πόρος, canal thoracique.

θωράκιον, ου, τό· corselet, n. m. τὸ κύριον μέρος τοῦ παλαιοῦ θώρακος (cuirasse), τὸ καλύπτον τὸ στῆθος καὶ τοὺς ὤμους. § —, τὸ πρόφραγμα, θώραξ, blinde, n. f. τεμάχιον ξύλινον ἢ σιδηροῦν διὰ τὴν κατασκευὴν προκαλυμμάτων, θωρακίσεων. § θωράκιον ἢ θωρακεῖον, parapet, n. m. (ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ parapetto) χρησιμεῦον πρὸς προφύλαξιν τοῦ στήθους, τοῦ θώρακος, κοινῶς παραπέτο· τὸ θωράκιον λέγεται ἐνίοτε καὶ épaulement, n. m. || θωράκιον ξύλινον, épaulement en bois. § [οἰκοδ.] parapet, n. m. τοιχοποιΐα κατασκευαζομένη εἰς τὸ ἄκρον ἐδάφους, δώματος, ἐπὶ τῶν πλευρῶν λιθίνης γεφύρας (παράκλιντρον) ἢ κατὰ μῆκος κρηπῖδος παραλίας ἢ ποταμοῦ, ἐφ' ἧς ἐρείδεταί τις· βλ. ἑρκάνη. § [ναυτ.] θωράκιον, hune, n. f. καρχήσιον, τό· κοινῶς κόφα· σανίδωμα τιθέμενον ἐπὶ τῶν σκελῶν (élongis) καὶ ζυγίδων (barres traversières) τῶν στηλῶν (bas-mâts) τῶν ἱστῶν καὶ χρησιμεῦον εἰς τὴν στερέωσιν τῶν μεγάλων ἐπιστηλίων καὶ τῶν ἐπιτόνων αὐτῶν καὶ ὡς σταθμὸς τῶν θωρακιτῶν. Τὰ θωράκια πρύμνηθεν εἰσὶν εὐθύγραμμα, πρῷραθεν δὲ ἡμικυκλικὰ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐμπλοκῆς τῶν ἱστίων, καὶ ἔχουσιν ἐν τῷ μέσῳ ὀπὴν τετράγωνον καλουμένην ὀπὴν τοῦ θωρακίου (τρῦπα τῆς κόφας, trou de chat), χρησιμεύουσαν διὰ τὴν διάβασιν τῶν ἀγομένων καὶ τῶν θωρακιτῶν. Ἐκτὸς τῆς ὀπῆς ταύτης ὑπάρχει πρῷραθεν καὶ ἑτέρα μικροτέρα χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἐνάρμοσιν τῆς ἕδρας τοῦ ἐπιστηλίου, δι' ὃ καὶ ὅπαιον τοῦ ἐπιστηλίου (τρῦπα τοῦ τσιμπουκιοῦ) (cheminée) καλεῖται. Πρὸ τοῦ ὀπαίου ὑπάρχει ἑτέρα τις μικρὰ ὀπὴ χρησιμεύουσα διὰ τὴν διάβασιν τῆς ἀρτάνης τῆς μεγάλης κεραίας. Τὰ θωράκια κατὰ τὸ ἡμικυκλικὸν αὐτῶν μέρος πε-

ριορίζονται ὑπὸ ξυλίνου τεμαχίου καλουμένου **γεισώματος** (guérite), κατὰ δὲ τὸ εὐθύγραμμον φέρουσι σιδηροῦς στυλίσκους ἐφ' ὧν στερεοῦται σιδηροῦς χειραγωγὸς καὶ δίκτυον. Ἐπὶ τῶν θωρακίων γομφοῦνται ἐπίσης δύο ἐπιμήκη ξύλα κάθετα ἐπὶ τοῦ διαμήκους τοῦ πλοίου **ἐπιπέδου** χρησιμεύοντα εἰς σύνδεσιν τοῦ ὅλου συστήματος, ἅτινα **διαπήγματα τρέσσαις** (entretoises ou barres traversières supérieures) καλοῦνται. Τὰ θωράκια τῶν πολεμικῶν πλοίων χρησιμεύουσιν καὶ διὰ τὴν ἐπ' αὐτῶν τοποθέτησιν πολυβόλων καὶ ταχυβόλων πυροβόλων, ἰδίως δὲ τὰ τῶν θωρηκτῶν τῶν στερουμένων τετραγώνων ἱστίων, ἔχουσι δὲ σχῆμα κυκλικὸν διὰ τὴν εὐχερεστέραν ἐπ' αὐτῶν τοποθέτησιν ἐλαφροῦ ὁπλισμοῦ· || θωρακιωτός, ή, όν· à hune; βλ. καὶ **πλοῖον θωρακιωτόν**, bâtiments à hunes; || **θωράκιον τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ**, hune de misaine, n. f. || **θωράκιον τοῦ ἱστοῦ τοῦ ἐπιδρόμου**, hune d'artimon, n. f. || **θωράκιον τοῦ μεγάλου ἱστοῦ**, grand'hune, n. f. § [ναυτ.] gabie, n. f. μικρὸν θωράκιον (petite hune) ἀπαντώμενον εἰς **μικρὰ πλοῖα.**

Θωράκισις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ θωρακίζειν, καὶ θωρακισμός, οῦ, ὁ· καὶ θωράκισμα, ἐπένδυσις διὰ θώρακος, cuirassement, n. m. πρόφραξις, προκάλυψις, blindage, n. m. [καὶ οἰκοδ.] ἐπένδυσις, revêtement, n. m. § [ναυτ.] **θωράκισις,** ἡ· **θωράκισμα,** τό· blindage, n.m. **σιδηρόφραξις,** ἡ· ἐργασία συνισταμένη εἰς τὸ νὰ σιδηροφράξωσιν ἢ θωρακίσωσι πλοῖον διὰ σιδηρῶν πλακῶν· ἐπίσης τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας· || **θωράκισις,** ἡ· αἱ πλάκες τῶν θωράκων ἢ αἱ τῆς θωρακίσεως πλάκες, blindage ou plaques de blindage ou plaques de cuirasse. § —, cuirassement, n. m. ἤτοι ὁ θώραξ πυροβολείου, ὀχυρώματος, πλοίου, κτλ. βλ. θώραξ.

Θωράκισμα, ατος, τό· τὸ ἀποτέλεσμα τῆς θωρακίσεως, ὁ θώραξ· βλ. θωράκισις.

Θωρακίτης, ου, ὁ· [ναυτ.] gabier, n. m. κοινῶς ὁ γαμπιέρος, πληθ. θωρακῖται, οἱ γαμπιέροι· ἐκλεκτὸς ναύτης ἐκ τῆς εἰδικότητος τῶν **ἀρμενιστῶν** (hommes de la manœuvre) ἐπιπεφορτισμένος τὴν ὑπηρεσίαν τῶν **θωρακίων** (hunes) καὶ τὴν συντήρησιν, κατασκευὴν καὶ ἐπισκευὴν τοῦ ἐξαρτισμοῦ, τῶν ἱστίων καὶ τῶν **ναυκληρικῶν ἔργων** (matelotage) πλοίου τινός· || **θωρακῖται ἄνω!** en haut les gabiers! κέλευσμα διδόμενον πρὸ χειρισμοῦ τινος ὅπως οἱ θωρακῖται ἀνέλθωσιν ἐπὶ τῶν θωρακίων· || **θωρακῖται κάτω!** en bas les gabiers! κέλευσμα διδόμενον μετὰ χειρισμόν τινα ὅπως οἱ θωρακῖται κατέλθωσιν ἐκ τῶν θωρακίων· || **θωρακίτης λιμένος,** gabier de port; καλοῦνται οὕτως οἱ ἐν τοῖς λιμέσι τῶν ναυστάθμων χρησιμοποιούμενοι θωρακῖται διὰ τὸν ἐξοπλισμὸν ἢ ἀφοπλισμὸν τῶν ἄνευ πληρώματος πλοίων καὶ τὴν ἐν γένει συντήρησιν καὶ χειρισμὸν τῶν ἱστοθετῶν, ναυδέτων, δεξαμενῶν καὶ λοιπῶν μηχανημάτων καὶ ἀντικειμένων τοῦ λιμένος· || θωρακίτης **παραπληρωματικός·** βλ. **παραπληρωματικός·** || gabiage, n. m. λέγεται ἡ τῶν θωρακιτῶν ὑπηρεσία, service des gabiers.

Θωρακιωτός, ή, όν· τὸ φέρον θωράκιον, à hune; βλ. **πλοῖον θωρακιωτόν.**

Θωρακοβάρις, ιδος, ἡ· βάρις τεθωρακισμένη, canonnière cuirassée, n. f βλέπε καὶ **βάρις.**

Θωρακοδρόμων, ωνος, ὁ. δρόμων τεθωρακισμένος, corvette-cuirassée, n. f. βλέπε καὶ δρόμων.

Θωρακοτομία, ας, ἡ· thoracotomie, n. f. [χειρ.] ἄνοιγμα τοῦ θώρακος πρὸς ἐξέτασιν θωρακικοῦ τινὸς σπλάγχνου.

Θωρακοφόρος, ος, ον· ὁ φέρων θώρακα, qui porte une cuirasse (une cotte de mailles); [οὐσ. στρατ.] cuirassier, n. m. στρατιώτης φέρων θώρακα καὶ περικεφαλαίαν· βλ. θώραξ.

Θωρακοφρεγάτα, ας, ἡ· φρεγὰς τεθωρακισμένη, frégate-cuirassée, n. f. βλέπε καὶ **φρεγάς.**

Θωρακωτός, ή, όν· ὁ φέρων θώρακα, qui porte une cuirasse; cuirassé, ée, adj. || [οὐδ. οὐσ.] **θωρακωτόν,** [ἐν. πλοῖον], bâtiment cuirassé blindé; ἢ ἁπλῶς, un cuirassé= θωρηκτόν· [νὰ μὴ συγχέηται μὲ τὸ **θωρακιωτός**].

Θώραξ, ακος, ὁ· cuirasse, n. f. ἀμυντικὸν ὅπλον προωρισμένον νὰ προφυλάττῃ τὸ στῆθος καὶ τὰ νῶτα· χρησιμοποιούμενον ἀπὸ τῆς ἀπωτέρω ἀρχαιότητος, κατεσκευάζετο διαδοχικῶς ἐκ δέρματος ἢ σκυτίνων λωρίων, ἐξ ὑφάσματος, ἐκ πιλήματος, ἐκ σφυρηλάτου χαλκοῦ ἢ σιδήρου, ἐξ ἀγκυλίων, κτλ. καὶ τέλος ἐκ διαφόρων μετάλλων, ἤτοι χαλκοῦ, χρυσοῦ, ἀργύρου, σιδήρου ἢ χάλυβος. Ἡ χρῆσις τοῦ θώρακος ἀνεφάνη ἐν Γαλλίᾳ περὶ τὸν IX αἰῶνα, συνέκειτο δὲ ἐκ **προστηθίου** (plastron) καὶ **ἐπινωτιαίου** (dossière). Τὴν σήμερον μόνον οἱ θωρακοφόροι (cuirassiers) φέρουσιν ἐν Γαλλίᾳ τὸν θώρακα. Μέχρι τοῦ 1875 οἱ **ὀρυκτῆρες τοῦ μηχανικοῦ** (sapeurs du génie) ἔφερον εἰς τὰς πολιορκίας κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν συρίγγων καὶ ὀδευμάτων, ἰσχυρὸν θώρακα ἀντέχοντα εἰς τὰς βολάς· ἔκτοτε κατηργήθη, διότι ἔπρεπε νὰ τὸν καταστήσωσι λίαν βαρὺ ἵνα ἀντέχῃ κατὰ τῶν νέων ὅπλων· || **θώραξ,** ὁ· cuirasse, n.f. καλεῖται ἐπίσης τὸ σύνολον τῶν **μεταλλικῶν πλακῶν** τῶν χρησιμευουσῶν διὰ τὴν προφύλαξιν ἑνὸς ἢ πλειοτέρων πυροβόλων κατὰ τῶν βολῶν τοῦ πυροβολικοῦ ἔν τινι ὀχυρώματι. Αἱ πλάκες εἰσὶ σιδηραῖ ἢ ἀπὸ χάλυβος· || [ναυτ.] θώραξ, cuirasse, n. f. τὸ σύνολον τῶν μεταλλικῶν παχέων πλακῶν τῶν περιβαλλουσῶν πολεμικὸν πλοῖον κατὰ τὰ κύρια αὐτοῦ μέρη καὶ ἀποτελουσῶν οὕτω τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ ἐπένδυσιν ἄνωθεν τῆς **ἰσάλου** (ligne de flottaison) ἢ καὶ μέτρα τινὰ κάτωθεν ταύτης. Οἱ θώρακες τῶν πλοίων κατασκευαζόμενοι σήμερον ἐκ σιδήρου καὶ χάλυβος, ἢ ἐκ χάλυβος καὶ νικελίου ποικίλ-

λουσι κατὰ τὸ πάχος ἀπὸ 5 μέχρι 50 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου· || **πλὰξ θώρακος**, plaque de cuirasse ou plaque de blindage; || θώραξ ἀλυσιδωτός, cotte de mailles; χαλεῖται οὕτως ἀμυντήριος ὁπλισμὸς ἐν εἴδει χιτῶνος κατεσκευασμένος ἐκ σιδηρῶν ἀγκυλίων· βλ. **ἐνδυμασία** ἀλυσιδωτή· || — ἀδιάτρητος, cuirasse imperforable (impénétrable). § θώραξ, blinde, n. f. λέγονται αἱ χαλύβδινοι πλᾶκες δι' ὧν θωρακίζονται τὰ πλοῖα, σιδηροῖ θόλοι, κτλ. || [ὀχυρ.] ἐπίσης λέγεται θώραξ, τὸ τοίχωμα, parement, δι' οὗ προκαλύπτεται τεῖχος, κτλ. π. χ. θώραξ τῶν τειχῶν, parement des remparts. § [ἀνατ.] thorax, n. m. χαλεῖται τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ κορμοῦ τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ διαφράγματος.

θωρηκτός, ή, όν· ὁ φέρων θώρακα, θωρακωτός, cuirassé, ée; blindé, ée; βλ. [οὐδ. οὐσ.] θωρηκτὸν (ἐν. πλοῖον), un cuirassé; πλοῖον πολεμικὸν οὗτινος τὰ πλευρὰ καλύπτονται ὑπὸ χαλυβδίνων πλακῶν πάχους 0,25 -0,70 μ. βλ. καὶ **θωρακωτὸς** καὶ **ἐμβολοφόρον**· || θωρηκτὰ τῆς γραμμῆς, cuirassés d'escadre.

θῶρι, ἡ· [δημ.] τὸ ὑποπίπτον εἰς τὰ βλέμματα, ἡ ἄποψις, ἡ θέα, vue, n. f. coup d'œil, n. m.

θωριά, ᾶς, ἡ· [δημ.] (ἤτοι ἡ ἐξωτερικὴ θεωρία πράγματος τινὸς) κοινὴ ὀνομασία τῶν χρόα καὶ χροιά, ἤτοι τὸ **χρῶμα**, couleur, n. f. (βλ. λέξιν)· ἡ βαφή, τὸ χρῶμα, ἡ χροιά, teint, n. m. ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις, aspect, n. m mine, n. f. τὸ ὕφος, air, n. m. || ἡ θωριά του δὲν μ' ἀρέσει, sa mine ne me plaît pas.

θωριάζω, μέλλ. άσω· βάλλω (συναρμόζω) ταῖς θωριαῖς καθὼς πρέπει, assortir (disposer) les couleurs; χρωματίζω, colorier; συνδυάζω, τοὺς χρωματισμούς, nuer, nuancer.

θωριακός, ή, όν· ὁ ἔχων καλήν, ὡραίαν θωριάν, ὡραῖον χρωματισμόν, de bonne (belle) couleur, καὶ ἰδίως ἀνοικτὴν ζωηρὰν χροιάν, ζωηρός, ἐπιδεικτικός, ἐμφανής, voyant, e.

θώριασμα, ατος, τό· ἡ χρῶσις, ὁ χρωματισμός, ἤτοι ὁ καλὸς καὶ ζωηρὸς συγκερασμὸς καὶ ἁρμονία τῶν χρωμάτων, coloris, n. m. ὁ χρωματισμός, colorisation, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ χρωματίζειν, action de colorier.

θωρῶ, [δημ.] (θεωρῶ), παρατηρῶ, κυττάζω, βλέπω, regarder; voir; βλ. **βλέπω**· || μάτια ποῦ δὲν θωροῦνται (βλέπονται) γρήγορα λησμονοῦνται [παροιμ.], loin des yeux, loin du cœur.

θώς, γεν. θωός, ὁ καὶ ἡ· γεν. πληθυντ. θώων, chacal, n. κοινῶς τὸ **τσακάλι**, ζῶον ἁρπακτικὸν ἀνῆκον εἰς τὸ γένος τοῦ κυνὸς καὶ κατέχον τὴν μεταξὺ λύκου καὶ ἀλώπεκος θέσιν.

Ι

Ι, ι [ἰῶτα] τό· iota, n. m. ἄκλιτον ἔννατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, neuvième lettre de l'alphabet Grec. § [ἀριθμ.] τὸ ι' σημαίνει τὸ 10, δέκα, dix; τὸ ,ι ,Ι ὅταν ἔχῃ τὸν τόνον ἀριστερὰ κάτωθεν σημαίνει 10000, dix mille.

ἰαβοράνδον, τό· [φαρμ.] jaborandum, n. m. θαμνίον τῆς Βραζιλίας μὲ φύλλα ἀρωματικὰ τὴν ὀσμὴν καὶ δριμέα τὴν γεῦσιν εἰς ἔγχυμα ἐκ δρ. $^1/_3$ - $^1/_2$ εἰς 6 οὐγκ. πινόμενον ἀνὰ κοχλιάριον τῆς τραπέζης καθ' ὥραν κατὰ τῆς βρογχίτιδος, κτλ.

ἰαδεΐτης, βλ. σποδόχρουν. Δ. Κ.

ἰαίνω, μέλ. ανῶ, θὰ ἰάνω· ἀποδίδω ὑγείαν, ὑγιαίνω· ἴαομαι, θεραπεύω, ἰατρεύω, guérir; ‖ ἰάθη ἐντελῶς, il a complètement guéri.

ἰακή, ῆς· ἡ· βλ. ἰαχή.

ἰακκώβιον, βλ. ἰακοψίτης. Δ. Κ.

ἰακοψίτης ἢ ἰακκώβιον, jacobsit. Ὀρυκτὸν κρυσταλλούμενον κατὰ τὸ κυβικὸν σύστημα. Χημικῶς εἶνε (Mn, Mg) (Fe_2 Mn_2) O_4. Δ. Κ.

ἰάλεμος, ου, ὁ· θρῆνος, πένθιμος, λυπηρὰ ᾠδή, chant plaintif; [μεταφ.] σημαίνει τὸν ψυχρὸν ἄνθρωπον, l'homme froid; τὸν στερούμενον, τὸν ἄθλιον, misérable; ἐπὶ ἀνθρώπων ὅλως ψυχρῶν καὶ ἀηδῶν ὡς καὶ ἐπὶ πραγμάτων. § [ἐπιθετ.] θρηνητικός, κλαυθμηρός, lamentable; ἄθλιος, misérable; ψυχρός, froid, e, adj.

ἰαλπαΐτης, ου, ὁ· ὀρυκτὸν εὔπλαστον, σκληρότητος 2,5 καὶ εἰδ. βάρ. 6,87 - 6,89. Κρυσταλλοῦται κατὰ τὸ κυβικὸν σύστημα. Χημικῶς εἶνε 3 Ag_2 S + Cu_2 S. Δ. Κ.

ἴαμα, ατος, τό· τὸ θεραπευτικὸν μέσον, moyen de guérison; ὅθεν ἡ θεραπεία, ἡ ἰατρεία, guérison, n. f. ἐπίσης τὸ φάρμακον, τὸ ἰατρικόν, remède, n. m.

ἰαματικός, ή, όν· χρησιμεύων ὡς φάρμακον, θεραπευτικός, médicinal, e, aux; ὅστις χρησιμεύει πρὸς ἴασιν, θεραπείαν, ἰατρεύει νόσον, θεραπευτικός, médicamenteux, euse; θεραπευτικός, thérapeutique, adj. σωτήριος, salutaire; ‖ ἰαματικὰ ὕδατα, eaux minérales [naturelles]; eaux thermales; ‖ ἰαματικαὶ ῥίζαι, racines médicinales.

ἰαματικότης, ητος, ἡ· ἡ ἰαματικὴ (θεραπευτικὴ) δύναμις, (ἰδιότης), qualité (force; vertu) thérapeutique (medicinale).

ἰαμβικός, ή, όν· ὁ ἁρμόζων, ἀνήκων εἰς ἴαμβον, πούς, μέτρον, στίχος, iambique, adj.

ἴαμβος, ου, ὁ· iambe, n. m. ἐν τῇ ἑλληνικῇ μετρικῇ εἶνε ὁ ἐκ μιᾶς βραχείας (ἡγουμένης) καὶ μιᾶς μακρᾶς (τῆς τονιζομένης) συλλαβῆς ἀποτελούμενος πούς.

ἰαμεσονίτης, ὁ· iamesonite, ὀρυκτὸν χρώματος χαλυβδοφαίου μέχρι βαθέος μολυβδοφαίου, εὔξεστον, σκληρότητος 2-2,5 καὶ εἰδ. βάρ. 5,56-5,62. Κρυσταλλοῦται κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθὸν σύστημα. Χημικῶς εἶνε Pb_2 Sb_2 S_5 ἢ 2 Pb S + Sb_2 S_3 μετ' ὀλίγου Bi. Ὁ ἑτερομορφίτης ἢ πτερίτης εἶνε στιφρὰ παραλλαγὴ τοῦ ἰαμεσονίτου τὸ δὲ ἔκκαυμα εἶνε μίγμα ἑτερομορφίτου, ἀρσενοπυρίτου καὶ προυστίτου. Συγγενὲς τῷ ἰαμεσονίτῃ ὀρυκτὸν εἶνε καὶ ὁ βρογνιαρτίτης, ὅστις χημικῶς εἶνε 2 (Pb, Ag_2) S + Sb_2 S_2. Δ. Κ.

ἰάμπολη, ης, ἡ· ὁ χυμὸς τῆς γλυκορρίζης, jus (suc) de réglisse; βλ. καὶ διάμπολη.

ἰάνθινος, η, ον· (ἴον, ἄνθος), ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἴου, τὸ ἰοειδές, τὸ ἀλουργὸν violet, n. m.

ἰανουάριος, ου, ὁ· ὁ πρῶτος μὴν τοῦ ἔτους, [mois de] janvier, n. m.

ἰάρι, τό· [δημ.] καὶ ἴωμα, ἡ πρασίνη σκουριὰ τοῦ χαλκώματος, χρήσιμος εἰς τοὺς βαφεῖς καὶ ἄλλας τέχνας, προφ. γιάρι, ἰὸς (ἄνθος) χαλκοῦ, ἡ χαλκάνθη, vert de gris, n. m. ἢ verdet, n. m.

ἰαρόσιον, τό· βλ. ἰαροσίτης. Δ. Κ.

ἰαροσίτης ἢ ἰαρόσιον, ὀρυκτὸν χρώματος καρυοφυλλίνου μέχρις ὠχροκιτρίνου. Κρυσταλλοῦται κατὰ τὸ βασιεξάγωνον σύστημα ῥομβοεδρικῶς, ἰσομόρφως τῷ ἀλουνίτῃ. Χημικῶς εἶνε K_2 SO_4 +Fe_2 S_3 O_{12}+2Fe_2 $(OH)_6$. Εὑρέθη ἐν τῇ φλεβὶ Iaroci τῆς Σιέρρας Ἀλμιγρένας ἐν Ἱσπανίᾳ. Δ. Κ.

ἰασεμί, τό, ἰασουμί, προφ. γιασεμί, τὸ ἰάσμινον, ἴασμη, jasmin, n. m.

ἰασεμόλαδον, τό· ἰασμέλαιον, κοινῶς γιασεμόλαδο, ἔλαιον ἰάσμινον, huile de jasmin; ἐξ οὗ κατασκευάζεται μύρον, εὐώδης ἀλοιφή, πομάδα, (onguent; pommade) de jasmin.

ἰάσιμος, ος, ον· ὅστις δύναται νὰ ἰαθῇ νὰ θεραπευθῇ, θεραπεύσιμος, guérissable, adj.

ἴασις, εως, ἡ· τὸ ἰάτρευμα, ἰατρεία, θεραπεία, guérison, n. f. τὸ θεραπευτικὸν μέσον.

ἰασμέλαιον, ου, τό· βλ. ἰασεμόλαδον.

ἰάσμη, ἡ, ἴασμος, ὁ, καὶ
ἰάσμινον, τό· [βοτ.] jasmin, n.m. κοινῶς τὸ γιασεμί, εἶνε φυτὸν τῆς τάξεως τῶν ἐλαιωδῶν καὶ τῆς ὁμοιογενίας τῶν ἰασμινιδῶν. Περιλαμβάνει μέγαν ἀριθμὸν εἰδῶν. Τὰ ἄνθη τῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ ἰάσμου εἶνε ἐξαίρετα διὰ τὴν εὐωδίαν αὐτῶν χάριν τῆς ὁποίας συχνὰ καλλιεργοῦνται. Τὰ ἐπισημότερα εἴδη εἰσίν: ἴασμος ὁ ἀραβικὸς (jasminum, jambac, κοινῶς φοῦλι ἢ μπουγαρίνι, γαλ. grand duc), ἴασμος ὁ φαρμακευτικὸς (jasminum officinale L. τὸ ἄσπρο μονὸ γιασεμὶ) καὶ ἴασμος ὁ μεγανθὴς (jasminum grandiflorum) ὧν τὰ ἄνθη παρέχουσι τὸ ἰασμέλαιον (ἢ ἰάσμην κατὰ τὸν Διοσκουρίδην) γνωστὸν ἤδη τοῖς ἀρχαίοις, χρησιμοποιούμενον ἐν τῇ μυρεψικῇ.

ἴασμος, ου, ὁ· βλ. ἰάσμινον.

ἰασουμί, τό· βλ. ἰασεμί, ἰάσμινον.

ἰασπιδοειδὴς ὀπάλλιος, βλ. ὀπάλλιος. Δ. Κ.

ἴασπις, ὁ, καὶ ἡ ἴασπις, ιδος· [ὀρυκτ.] jaspe, n. m. πέτρωμα χαλαζιῶδες (roche quartzeuse); παραλλαγὴ τοῦ χαλαζίου, οὐσιωδῶς σιδηρομιγὴς χαλαζίας, κεχρωματισμένος ἐρυθρὸς μὲν δι' ἀνύδρου, κίτρινος δὲ ἢ καστανόχρους δι' ἐνύδρου ὀξειδίου τοῦ σιδήρου· βλ. χαλαζίας· || ἴασπις πράσινος, βλ. χαλαζίας. || [ὀρυκτ.] ἠερόεσσα ἴασπις, ὄνομα λίθου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις (Διον. Περιηγ. 724). Ἴσως ταὐτὸν τῷ σαπφειροειδῆ χαλαζίᾳ. Δ. Κ.

ἰασποπάλλιος, ὁ· βλ. ὀπάλλιος. Δ. Κ.

ἰατός, ή, όν· ὁ δυνάμενος νὰ ἰαθῇ, ἰάσιμος, guérissable, adj.

ἰάτραινα, ης, ἡ· (προφ. γιάτραινα), κοινῶς ἡ γιάτρισσα, ἤτοι γυνὴ ἰατρός, femme médecin; [νεοελ. ἀστείως], doctoresse, n. m. βλ. καὶ δόκτωρ. § —, ἡ σύζυγος τοῦ ἰατροῦ, femme de médecin.

ἰατρεία, ας, ἡ· κοινῶς γιατρειά, τὸ νὰ θεραπεύσῃ τις τινά· ἡ ἴασις, θεραπεία, guérison, n. f. || δὲν ἔχει (δὲν εἶνε διὰ) ἰατρείαν, il ne pourra pas guérir; || ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ δὲν ἔχει ἰατρείαν, cette maladie est incurable (ἀνίατος, ἀγιάτρευτος). § [γεν.] τὸ φάρμακον, remède, n. m. [καὶ μεταφ.] ἐπανόρθωσις τινός, réparation, n. f.

ἰατρεῖον, ου, τό· τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἰατροῦ, τὸ μέρος ἔνθα θεραπεύει τοὺς ἀσθενεῖς, maison de santé; ἡ κλινική, clinique, n. f. § ἰατρεῖον, dispensaire, n. m. μέρος ἔνθα δίδονται συμβουλαὶ ἰατρικαὶ καὶ φάρμακα δωρεὰν τοῖς πτωχοῖς· βλ. ἀστυκλινική.

ἰάτρευμα, ατος, τό· καὶ
ἰατρευμός, ὁ· βλ. ἰάτρευσις, ἰατρεία.

ἰατρεύω, μέλ. σω, εἶμαι ἰατρὸς (être médecin) μετέρχομαι τὸν ἰατρόν, θεραπεύω ἀσθενεῖς, guérir; ὑποβάλλω ὑπὸ θεραπείαν, traiter; || θὰ σᾶς ἰατρεύσῃ, il vous guérira; || ποῖος τὸν ἰατρεύει; qui est son médecin? § [παθ.] se guérir; guérir; || θὰ ἰατρευθῇ il [en] guérira; || [συνεκδ.] ἰατρεύθη ἀπὸ τὴν πολιτικήν, il a guéri de la politique; || [μεταφ.] [τὸ κακὸν ἔγινε], δὲν ἰατρεύεται πλέον, il n'y a plus de remède.

ἰατρική, ῆς, ἡ· médecine, n. f. ἡ τὴν διατήρησιν τῆς ὑγείας καὶ τὴν τῶν νόσων θεραπείαν σκοποῦσα τέχνη ἀνυψουμένη εἰς ἐπιστήμην, καθόσον ἐν τῷ ὅρῳ Ἰατρικὴ περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἀπαραίτητος ἄλλως πρὸς ἔλλογον ἐπιδίωξιν τοῦ πρακτικοῦ τούτου σκοποῦ μελέτη τῆς κατασκευῆς καὶ τῶν λειτουργιῶν τοῦ ζωϊκοῦ ὀργανισμοῦ ὑγιοῦς τε καὶ νοσοῦντος καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπ' αὐτὸν δράσεως τῶν πρὸς ἴασιν ἐφαρμοζομένων μέσων. Βασιζομένη ἐπὶ τῆς ἀνατομίας καὶ τῆς φυσιολογίας ἀφ' ἑνός, καὶ ἐπὶ τῆς νοσολογίας ἀφ' ἑτέρου, δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀποτελουμένη ἐκ τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς θεραπευτικῆς, τῆς μὲν τὴν διατήρησιν τῆς ὑπαρχούσης ὑγείας σκοπούσης, τῆς δὲ εἰς τὴν θεραπείαν νοσήματος τινὸς ὑπάρχοντος ἀποβλεπούσης καὶ ἐπὶ τῆς φαρμακολογίας ἑδραζομένης· κλάδος δὲ τῆς θεραπευτικῆς εἶνε ἡ χειρουργική· || ἰατρικὴ σχολὴ (ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ), faculté de médecine; || ἰατρικὴ κατάκλισις, alitement, n. m.

ἰατρικόν, οῦ, τό· médicament, n. m. οὐσία παρεχομένη εἴς τινα πρὸς θεραπευτικὸν σκοπόν, τὸ φάρμακον, remède [κυρίως καὶ μεταφ.] || ἰατρικὰ ἐσωτερικὰ (ἐξωτερικὰ), médicaments internes (externes); || τοῦ δίδουν πολλὰ ἰατρικά, on ne fait que le droguer; || [μεταφ.] θὰ εὑρεθῇ ἰατρικόν, on trouvera le remède; || ἰατρικὸν (ἰδίως τὸ καθάρσιον), médecine, n. f.

ἰατρικός, ή, όν· ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν ἰατρικήν, qui a rapport à la médecine, de médecine; ὅστις ἀνήκει ἢ ἀφορᾷ τὸν ἰατρόν, qui a rapport au médecin, de médecin; médical, ale, aux; || ἰατρικαὶ περιποιήσεις, soins médicaux; || ἡ ἰατρικὴ σχολή, l'école de médecine; faculté de médecine; || αἱ ἰατρικαὶ ἐπισκέψεις, les visites du medecin; || ἰατρικὸν ζήτημα, question médicale; || ἰατρικὸν ἐπάγγελμα, profession médicale; || τὸ ἰατρικὸν σῶμα, corps médical, ἤτοι τὸ σύνολον τῶν ἰατρῶν· || ἰατρικὴ ὕλη, matière médicale, τὸ σύνολον ἢ γνώσεις τῶν οὐσιῶν αἵτινες χρησιμοποιοῦνται ἐν τῇ ἰατρικῇ.

ἰατρικῶς, [ἐπίρ.] ὑπὸ ἰατρικὴν ἔποψιν, au point de vue médical, médicalement, adv.

ἰατρίνα, ἡ· βλ. κοινῶς ἡ γιατρίνα, ἡ σύζυγος τοῦ ἰατροῦ, femme d'un médecin; βλ. καὶ ἰάτραινα.

ἰατροδικαστής, οῦ, ὁ· médecin légiste. ὁ λαμβάνων μέρος ὡς δικαστὴς ἰατρὸς ἢ ὁ ὑποβάλλων ἰατροδικαστικὴν ἔκθεσιν.

ἰατροδικαστική, ῆς, ἡ· médecine légale. Οὕτω καλεῖται ὁ κλάδος τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ὁ ἐν ἀμέσῳ σχέσει διατελῶν μετὰ τῆς νομικῆς ἐπιστήμης χάριν τῆς ὁποίας καὶ ἐδημιουργήθη. Ἐκμεταλλευομένη τῶν εὑρημάτων τῶν διαφόρων κλάδων τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, ἐπιζητεῖ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρὸ αὐτῆς φαινομένων νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα συντελοῦντα εἰς τὴν δικαίαν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων. Αὕτη ἐπὶ

παραδείγματι ὁδηγεῖ τὸν ἰατρὸν νὰ διακρίνῃ τὸν φυσικὸν τοῦ βιαίου θανάτου, τὸν τρόπον τῆς ἐκνεκρώσεως τῆς γενετησίου ὁρμῆς, περὶ τῆς ἀμφιβόλου ζωῆς τοῦ νεογνοῦ μετὰ τὸν τοκετὸν κλπ. Τὰ ἐξαγόμενα τῆς ἐξετάσεώς του ὁ ἰατρὸς ὑποβάλλει εἰς τὸ δικαστήριον ἀκολουθῶν τοὺς τύπους τοὺς διαγεγραμμένους ὑπὸ τῆς κατὰ διαφόρους τόπους νομοθεσίας.

ἰατροδικαστικός, ή, όν· ἀφορῶν ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἰατροδικαστικήν, de médecine légale; médico-légal, ale, aux, adj.

ἰατροδικαστικῶς, [ἐπίρ.] ὑπὸ ἰατροδικαστικὴν ἔποψιν, au point de vue médico-légal; médico-légalement.

ἰατροπορεύω, μέλ. εύσω, médicamenter, δίδω, παρέχω φάρμακα, donner, administrer des médicaments; [μεταφ]. προσπαθῶ νὰ περιποιηθῶ τι μόνος, traiter, soigner, tâcher de mener à bien.

ἰατρός, ὁ· προφ. κοινῶς **γιατρός**, médecin, n. m. ὁ διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, docteur, n. m. ὁ ἐξασκῶν ἐμπείρως τὴν ἰατρικὴν τέχνην, praticien; ἰατρός, médecin, εἶνε λέξις γενικὴ τοῦ παθολόγου ἢ χειρούργου, προκειμένου δὲ περὶ τοῦ ἐκτελοῦντος ἰδίως χειρουργικὰς ἐργασίας καλεῖται χειροῦργος, chirurgien. § [ἐπὶ ἀγώνων], οἱ ἰατροὶ ἐπόπται τῶν ἀποδυτηρίων, les médecins directeurs du service sanitaire, ἔχουσι τὴν ἀνωτέραν τούτων ἐποπτείαν, ἐπιμελοῦνται τῆς θεραπείας τῶν ἀγωνιστῶν καὶ παρέχουσι τὰς πρώτας βοηθείας εἰς τοὺς τυχὸν παθόντας τι, βοηθούμενοι ὑπὸ ἀναλόγου ἀριθμοῦ νοσοκόμων καὶ διευθύνοντες πρόχειρον φαρμακεῖον καὶ χειρουργεῖον· || τί λέγουν οἱ ἰατροί; que disent les médecins? || ἰατρέ! docteur! || **ἔμπειρος** ἰατρός, habile praticien; || δὲν χάμνει πλέον τὸν ἰατρόν, il ne pratique plus. § **ἰατρὸς στρατιωτικός**, médecin militaire; βλ. καὶ βαθμός, ὑγειονομικὸν σῶμα· οἱ βαθμοὶ τῶν στρατιωτικῶν ἰατρῶν εἰσὶν οἱ ἑξῆς· || **ἀνώτατος γενικὸς ἀρχίατρος**, médecin inspecteur général (ἐξομοιοῦται μὲ ἀρχιστράτηγον, général de division, βλ. grade); || **ἀνώτατος γενικὸς ἀρχίατρος** (ὑποστράτηγος), médecin inspecteur; || **γενικὸς ἀρχίατρος** (συνταγματάρχης), médecin principal de 1re classe; || **ἀρχίατρος** (ἀντισυνταγματάρχης), médecin principal de 2e classe; || **ἐπίατρος** (ταγματάρχης), médecin major de 1re classe; || **ἰατρὸς** (λοχαγός), médecin major de 2e classe; || **ὑπίατρος** (ὑπολοχαγός), médecin aide-major de 1re classe; || **ἀνθυπίατρος** (ἀνθυπολοχαγός), médecin aide-major de 2e classe; || **ἐπίκουρος ἰατρός**, médecin auxiliaire (ἐξομοιούμενος πρὸς ἀνθυπασπιστὴν καὶ ἀνθυπίατρον) λέγεται ὁ μὴ ἀνήκων εἰς τοὺς μονίμους στρατιωτικοὺς ἰατρούς· || [ναυτ.] **ἰατρός**, ὁ· médecin, n.m. οἱ βαθμοὶ τῶν ἰατρῶν τοῦ ναυτικοῦ εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς· βλ. ἀνωτέρω.

ἰατρόσημον, ου, τό· [ναυτ.] σῆμα τοῦ ἰατροῦ, pavillon du major de garde.

ἰατροσόφιον, ου, τό· κοινῶς τὸ **γιατροσόφι**, πραγματεία ἰατρικῆς (συνήθως λαϊκῆς χρήσεως), traité de médecine [populaire]; dispensaire, n. m. βλ. καὶ **ἰατρεῖον**.

ἰατροσυνέδριον, ου, τό· συνέδριον ἰατρικόν, conseil médical; ἤτοι τὸ ἀνώτερον ὑγειονομικὸν συνέδριον, conseil supérieur de santé. Σωματεῖον συσταθὲν διὰ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 13 Μαΐου 1843 παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἀποτελούμενον ἐξ ἑνὸς προέδρου, 6 συνέδρων (4 ἰατρῶν καὶ 2 φαρμακοποιῶν), 4 παρέδρων (3 ἰατρῶν καὶ ἑνὸς φαρμακοποιοῦ) καὶ ἑνὸς γραμματέως ἰατροῦ, ἔργον δ' ἔχον τὴν διαφώτισιν τοῦ Ὑπουργείου ἐπὶ τῶν διαφόρων ζητημάτων τῶν ἀφορώντων τὴν δημοσίαν ὑγείαν, τὴν χορήγησιν γνώμης εἰς τὰς δικαστικὰς ἀρχὰς περὶ ἰατροδικαστικῶν ζητημάτων καὶ τὴν πρακτικὴν ἐξέτασιν τῶν φαρμακοποιῶν, ὀδοντοϊατρῶν, κτηνιάτρων καὶ μαιῶν τῆς πρακτικῆς ἐξετάσεως τῶν ἰατρῶν γινομένης ἀπὸ τοῦ 1862 ἐνώπιον τῶν ἐξεταστικῶν τμημάτων τῆς ἰατρικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου.

ἰατροσύνεδρος, ου, ὁ· μέλος τοῦ ἰατροσυνεδρίου, membre du conseil médical.

ἰατροσύνη, ης, ἡ· ἡ **ἰατρική**, médecine, n. f.

ἰατροφυσική, ῆς, ἡ· iatrophysique, n.f. σύστημα ἀποδίδον ὅλα τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς εἰς ἐφαρμογὴν τῶν φυσικῶν νόμων.

ἰαχή, ῆς, ἡ· καὶ **ἰακή**, clameur, n. f. βοή, κραυγὴ καὶ ἰδίως πολεμικὴ κραυγή, θόρυβος, ἦχος, δυνατὴ κραυγή, φωνή, cri, n. m.

ἴβδης, ου, ὁ· [ναυτ.] τὸ πῶμα τοῦ χειμάρρου, tampon de nâble, n. m. ἢ bonde, n.f. κοινῶς ὁ **πεῖρος**· τεμάχιον κολουροκωνικὸν ξύλινον περιειλιγμένον διὰ στυπείου χρησιμεῦον πρὸς ἐπίβυσιν (βούλωμα) τοῦ χειμάρου (nâble) λέμβου.

ἰβηρέτης, ὁ· ibérite, βλ. **πινίτης**. Δ. Κ.

ἶβις, ἡ· [ζωολ.] ibis, n. πτηνὸν μακρόταρσον καὶ μακρόρραμφον βιοῦν εἰς τὰς λίμνας, τὰς πλημμυριζομένας χώρας καὶ τὰς ἀγόνους πεδιάδας.

ἰβίσκος, ὁ· ketmie rose, n. f. [βοτ.] hibiscus, πόα τῆς τάξεως τῶν μαλαχωδῶν περιλαμβάνουσα πολυάριθμα εἴδη ποώδη καὶ θαμνώδη· || ἰβίσκος ἡ ῥοδῆ, hibiscus rosa; || ἰβίσκος ὁ ἐδώδιμος, hibiscus esculentus, οὗ οἱ ἄωροι καρποὶ εἶνε αἱ γνωσταὶ **μπάμιες** (ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ bamyah, γαλλ. gombo) χάριν τῶν ὁποίων καλλιεργεῖται ἐν Ἑλλάδι καὶ καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν.

ἴγγλα, ἡ, καὶ ὕγγλα, βλ. **ἔποχον**, sangle.

ἰγγλεσιασίτης, ὁ· iglesiasite, βλ. ψιμυθίτης. Δ. Κ.

ἴγδη, ης, ἡ· κοινῶς τὸ γουδί, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κοπανίζουσι, mortier [à piler]; || ἴγδη πυριτιδομύλου, pile de moulin à poudre.

ἰγδίζω, μέλ. ίσω· κοπανίζω ἢ τρίβω τι εἰς τὸ γουδί, piler dans un mortier = ὁλμοκοπέω, κοπανίζω εἰς τὸ γουδί.

ἰγδίον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ ἴγδη, petit mortier [à piler].

ἴγδισμα, ατος, τό· τὸ κοπάνισμα εἰς τὸ ἰγδίον, pilage, n. m. τὸ τρίψιμον, σύντριψις, broiement, n. m.

ἰγδοκόπανον, τό· ὁ κόπανος τοῦ ἰγδίου, pilon, n. m.

ἰγελδτροιμίτης, ὁ· βλ. κνεβελλίτης. Δ. Κ.

ἴγκηρο, τό· [διάλ. Ἠπείρου] τὸ ἔγκαιρον, τὸ νωπὸν καὶ πρόσφατον· ὡς «φαγὶ ἴγκηρο».

ἰγνύα, ας, ἡ, καὶ

ἰγνύη, ης, ἡ, καὶ

ἰγνύς, ύος, ἡ· αἰτ. τὴν ἰγνύα ἀντὶ ἰγνύν· jarret, n. m. χῶρος τετράπλευρος ἢ τὸ ὀπίσθιον, τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ γόνατος τοῦ ἀνθρώπου, ἔνθα γίνεται ἡ χαμπὴ (le pli du genou); κατ' ἐπέκτασιν δὲ οἱ Γάλλοι λέγουσι jarret καὶ αὐτὸ τὸ γόνυ (genou). Ἐν τῇ ἱππολογίᾳ τὸ jarret καλεῖται **ταρσός**, βλ. λέξιν.

ἰδανίκευσις, εως, ἡ· (**ἰδανικοποίησις**), [νεοελ.] idéalisation, n. f. ἡ κατὰ τὸ ἰδεατόν, τὸ ἰδικὸν παράστασις· ἡ πρᾶξις ἢ ἡ δύναμις τοῦ ἰδανικεύειν, action ou pouvoir d'idéaliser; τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως ταύτης, résultat de cette action.

ἰδανικεύω, μέλ. εύσω, (**ἰδανικοποιῶ**), idéaliser, παριστῶ τι κατὰ τὸ ἰδεῶδες τοῦ κάλλους καὶ τῆς τελειότητος, rendre idéal, donner une perfection idéale à: idéaliser un modèle.

ἰδανικοποίησις, βλ. **ἰδανίκευσις**.

ἰδανικοποιῶ (έω), βλ. **ἰδανικεύω**.

ἰδανικός, ή, όν· [ἐπίθ.] idéal, ale, aux, ὁ ἐν τῇ ἰδέᾳ μόνον ὑπάρχων, ὁ ἐν νῷ, ἐν τῇ φαντασίᾳ, ἐν τῇ διανοίᾳ ὑπάρχων χωρὶς νὰ ἦνε πραγματικός, qui n'existe que dans l'idée, dans l'imagination, dans l'entendement sans être réel; § πλαστός, ὑποθετικός, φανταστικός, fictif, ive; imaginaire, adj. ‖ τὰ πλούτη του εἶνε ἰδανικά, ses richesses sont imaginaires (fictives). § [οὐδ. οὐσ.] **ἰδανικόν**, οῦ, τό· καὶ **ἰδεατόν**· idéal, n. m. perfection suprême ou typique qui n'existe que dans l'imagination. Τὸ εἰς τὴν ἰδέαν, κατὰ τὴν πλατωνικὴν αὐτῆς ἔννοιαν, ἤτοι τὸν τέλειον τύπον τῶν καθ' ἕκαστον ὁμοίων ὄντων ἀνταποκρινόμενον. Κατὰ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἡ ἔκφρασις ἰδανικὸν λέγεται καὶ ἐπὶ ἀφῃρημένων πραγμάτων (ἠθικὸν ἐπιστημονικόν). Ἐν τῷ κύκλῳ τῆς πραγματικότητος τῶν τοῦ κόσμου ἅτινα εἰσὶν ἀλλοιώσεις τῶν τελείων ἰδεῶν, τὸ ἰδανικὸν ὡς εἰκός. δὲν εὑρίσκεται αἰσθητῶς ἐκφαινόμενον· κεῖται δὲ τοὐναντίον ἐν τῇ φύσει τῆς καλλιτεχνίας, ἥτις σκοπεῖ νὰ ἀνυψώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐξάγουσα ἀπὸ τοῦ περιορισμοῦ τῆς πραγματικότητος διὰ τῆς τελειωτικῆς φαντασίας συλλαμβάνουσα καὶ προσπαθοῦσα νὰ παραστήσῃ αἰσθητῶς τέλειον τινὰ τύπον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πλατωνικὴ ἰδέα δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀντίληψιν, τὸ ἰδανικὸν μορφοῦται διάφορον κατ' ἀνθρώπους, ἀναλόγως τῆς τελειωτικῆς ἑκάστου δυνάμεως καὶ διάφορον κατ' ἐποχάς, δι' ὃ καὶ ἡ ἱστορία τῆς καλλιτεχνίας ἐπεκλήθη ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου ἰδανικοῦ. Ὅθεν ἰδανικὸν ἢ ἰδεατὸν (κάλλος, κτλ.) εἶνε τὸ ὑπερβαῖνον τὰ φυσικὰ προσόντα· § [οὐσ.] **ἰδανικός**, ὁ· idéaliste, n. m. ὁ ἔχων ἰδανικὰς ἰδέας, οἱ ἰδανικοί, les idéalistes=οἱ **ἰδεολόγοι**.

ἰδανικότης, ητος, ἡ· τὸ ἰδεῶδες, idéalité, n. f. χαρακτήρ, κατάστασις τοῦ ἰδανικοῦ, caractère, état de ce qui est idéal; ‖ ἡ ἰδανικότης (ἰδεῶδες) ἀντίκειται εἰς τὴν πραγματικότητα, l'idéalité est opposée à la réalité. § —, τὸ **ἰδανικόν**, idéal, n. m.

ἰδανικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἰδανικόν, d'une manière idéale idéalement, adv.

ἰδέ, βλ. βλέπω.

ἰδέα, ας, ἡ· idée, n. f. ἡ σκέψις, pensée, n. f. καλεῖται ἡ ἔννοια ἐκείνη τῆς σκέψεως, ἥτις δὲν προέρχεται ἐκ τῆς τῶν πραγμάτων ἀντιλήψεως, ἀλλ' ἀμέσως ἐκ τοῦ νοῦ καὶ εἶνε ἀνεπίδεκτος πραγματικῆς ἐξελέγξεως· οὕτως ἐννοεῖται ἡ ἔννοια τῆς ἰδέας ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῷ κοινῷ λόγῳ· ‖ αὐτὸ εἶνε φαεινὴ ἰδέα, c'est une idée lumineuse; ‖ τί ἰδέαν ἔχετε; qu'en pensez-vous; ‖ δὲν ἔχεις ἰδέαν τί ἀχρεῖος εἶνε, vous ne sauriez vous figurer (imaginer) comme il est méchant; vous n'avez pas idée de sa méchanceté; ‖ τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νά, il a eu la pensée (il s'est avisé) de; ‖ τοῦ ἐπέρασεν ἡ ἰδέα ὅτι, il s'est imaginé que; ‖ κατ' ἰδέαν, en idée; en esprit; ‖ μοῦ ἔρχεται εἰς τὴν ἰδέαν, il vient (il entre) dans ma pensée. § γνῶσις τοῦ πράγματος, notion, n. f. connaissane, n. f. ‖ δὲν ἔχω τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν τοῦ πράγματος, je n'en ai pas la moindre notion (connaissance); je n'en sais absolument rien; ‖ δὲν εἶχα ἰδέαν τοῦ πράγματος, je ne m'en doutais pas. § ἡ γνώμη ἥντινα σχηματίζει τις διά τινα ἢ διά τι, opinion, n. f. ἡ γνώμη, avis, n. m. ἡ αἴσθησις, ἡ γνῶσις, ἡ γνώμη, sens; ‖ ἔχει κακὴν ἰδέαν περὶ ἐμοῦ, il a mauvaise opinion de moi; ‖ κατὰ τὴν ἰδέαν μου, à mon avis; à mon sens; ‖ ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι εἶνε ὡραία, elle se croit belle; ‖ ἔχει μεγάλην ἰδέαν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, il présume trop de lui-même; ‖ εἶμαι τῆς ἰδέας σας, je suis de votre avis; ‖ εἶμαι τῆς ἰδέας ν' ἀναχωρήσωμεν, je pense qu'il faut partir; ‖ εἶμαι τῆς ἰδέας ὅτι, je suis d'avis que. § ἡ πρόθεσις, intention, n. f. ‖ τὸ ἔκαμε μὲ τὴν ἰδέαν νὰ μᾶς γελάσῃ, il l'a fait dans l'intention de nous tromper; ‖ εἶχε τὴν ἰδέαν νὰ πωλήσῃ τὴν οἰκίαν του, il songeait à vendre sa maison. § ἐξωτερικὴ ὄψις, παράστασις, μορφή, apparence, n. f. forme, n. f. ἡ ἐλαφρά, ὄψις, τὸ κατ' ἐπιφάνειαν φαινόμενον, κατόπιν ἐξετάσεως, παρατηρήσεως τοῦ πράγματος, légère apparence; [μεταφ.] τὸ ἴχνος, ἡ σκιά, ombre, n. f. ‖ οὐδὲ ἰδέα ἐνοχῆς, pas même une apparence de culpabilité; ‖ δικαιοσύνης οὐδὲ ἰδέα, de justice il n'y a pas l'ombre.

ἰδεάζω, μέλ. άσω, ἐμβάλλω εἴς τινα τὴν ἰδέαν, γνωστοποιῶ, εἰδοποιῶ, aviser; avertir; ‖ προειδοποιῶ, prévenir.

ἰδεατός, ή, όν· βλ. **ἰδεώδης**.

ἰδεῖ, τό· [διάλ. Ἠπείρου] ἡ ὄψις.

ἰδεογένεια, ας, ἡ· idéogénie (ἰδέα, idée καὶ γεννᾶν, engendrer) n. f. [φιλοσ.] ἀρχὴ (προέλευσις) καὶ σχηματισμὸς τῶν ἰδεῶν, origine et formation des idées.

ἰδεογενικός, ή, όν· idéogénique, adj. ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν ἰδεογένειαν.

ἰδεόγραμμα, ατος, τό· idéogramme (ἰδέα, καὶ γράμμα, caractère) n. m. σημεῖόν τι ἐκφράζον τὴν ἰδέαν καὶ οὐχὶ τοὺς ἤχους τῆς λέξεως ἥτις ἀντιπροσωπεύει τὴν ἰδέαν ταύτην, signe qui exprime l'idée ; || τὰ ἀριθμητικὰ ψηφία εἶνε ἰδεογράμματα, les chiffres arithmétiques sont des idéogrammes.

ἰδεογραφία, ας, ἡ· idéographie (ἰδέα, idée καὶ γράφειν, écrire) n. f. ἀπ' εὐθείας παράστασις ἰδεῶν διὰ σημείων παριστανόντων τὸ ἀντικείμενον.

ἰδεογραφικός, ή, όν· idéographique, adj. ὁ παριστάνων ἀπ' εὐθείας τὰς ἰδέας τῇ βοηθείᾳ γραφικῶν σημείων, qui représente immédiatement les idées à l'aide de signes graphiques ; || ἡ γραφὴ τῶν Κινέζων εἶνε ἐν μέρει ἰδεογραφική, l'écriture des Chinois est en partie idéographique.

ἰδεογραφικῶς, [ἐπίρ.] idéographiquement, adv. κατὰ ἰδεογραφικὸν τρόπον, à la manière idéographique.

ἰδεολογία, ας, ἡ· idéologie, n. f. ἐπιστήμη, θεωρία τῶν ἰδεῶν, science, théorie des idées ; κυρίως ἡ περὶ τῶν ἰδεῶν διδασκαλία, εἶνε ὄνομα δι' οὗ οἱ Γάλλοι φιλόσοφοι ἀντεκατέστησαν τὸ ἀρχαῖον ὄνομα μεταφυσική. Κοινότερον σημαίνει τὸ ἀσκόπως φιλοσοφεῖν πρὸ πάντων περὶ πολιτικῶν καὶ κοινωνιολογικῶν ζητημάτων.

ἰδεολογικός, ή, όν· idéologique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἰδεολογίαν, qui a rapport à l'idéologie.

ἰδεολόγος, ου, ὁ· idéologue, n. m. ὀπαδὸς τῆς ἰδεολογίας, partisan de l'idéologie ; (λέγουσιν ἐπίσης idéologiste) ; σκεπτικός, penseur, n. m. § —, ἰδανικός, idéaliste, n. m. ὁ ὀνειροπόλος, songe-creux.

ἰδεώδης, ης, ες· βλ. ἰδανικός, idéal, ale, aux. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ **ἰδεῶδες**, τὸ ἰδανικόν, l'idéal, ἡ ἰδανικότης, l'idéalité ; βλ. ἰδανικόν.

ἰδή, ἡ· [διάλ. Ἠπείρου] βλ. ἰδεῖ.

ἰδίᾳ, [ἐπίρ.] τοῦ ἴδιος] ἰδίως, ἰδιαιτέρως, particulièrement, adv. ἰδίως, ἰδιαιτέρως, εἰδικῶς, spécialement, adv. ἰδίως, μάλιστα, κυρίως, notamment, adv. πρωτίστως, κυρίως, principalement, adv. πρὸ πάντων, μάλιστα, κυρίως, surtout, adv. βλ. ἰδιαιτέρως καὶ ἰδίως.

ἰδιαζόντως, [ἐπίρ.] κατ' ἰδίαν, κατὰ μόνας, ξεχωριστά, ἰδιαιτέρως, particulièrement, adv. ἐξαιρετικῶς, exceptionnellement, adv. πρωτίστως, κυρίως, principalement ; || τὸν τιμῶ ἰδιαζόντως, je l'honore particulièrement.

ἰδιάζω, μέλ. άσω (ἴδιος), εἶμαι ἀποκεχωρισμένος, μόνος, κατ' ἰδίαν μένω, être seul, isolé, separé ; εἶμαι μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος, avoir quelque chose de particulier ; être particulier ; εἶμαι κατάλληλος διά τι, être propre à ; || τοῦτο ἰδιάζει εἰς τὸ κλίμα μας, cela est particulier à notre climat ; || τὸ ἰδεάζον τῆς νεότητος εἶνε ἡ ἐλαφρότης, ce qui est particulier à la jeunesse, c'est la légèreté.

ἰδιάζων, ουσα, ον (λατ.) sui generis, ὁ ἔχων ἰδιαίτερόν τι χαρακτηριστικόν.

ἰδιαίτατος, η, ον· (ὑπερθ. τοῦ ἴδιος), ὁ ἐντελῶς ἴδιος ἢ ἰδιαίτερος, tout particulier ; || [οὐδ. πληθ. ἐπίρ.] ἰδιαίτατα, tout particulièrement ; par dessus tout.

ἰδιαίτερος, α, ον· [συγκρ. τοῦ ἴδιος), ἀνήκων εἰς τὸν ἴδιον, εἰς τὸ ἄτομον, ἰδιωτικός, ἀτομικός, κεχωρισμένος, χωριστός, particulier, ère ; ὁ τοποθετημένος κατὰ μέρος (χωριστά), placé (mis) à part ; χωριστός, séparé, ée ; εἰδικός, spécial ; || ἰδιαίτερος γραμματεύς, secrétaire particulier; || [αὐτὰ ἀποτελοῦσιν] ἰδιαιτέραν κλάσιν, une classe à part ; || ἰδιαιτέρα εἴσοδος, entrée séparée ; || αὐτὴ εἶνε ἰδιαιτέρα χάρις, c'est une faveur spéciale ; || ἔχουν ἰδιαίτερα [φρ.]. ils ont un entretien particulier.

ἰδιαιτέρως, [ἐπίρ.] ὁ κατ' ἰδίαν (ξεχωριστὰ) τοποθετημένος, à part : κεχωρισμένος, χωριστά, séparément, adv. κατ' ἰδίαν, en particulier ; ἰδίως, ἰδιαιτέρως, particulièrement, adv. || τὸν ἐπῆρα ἰδιαιτέρως διὰ νὰ τοῦ ὁμιλήσω, je l'ai tiré à part (à l'écart) pour lui parler ; || ἔγραψεν εἰς ἕκαστον ἰδιαιτέρως, il a écrit à chacun séparément ; || ἤθελα νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἰδιαιτέρως, je voudrais vous parler en particulier. § ἰδίως, ἰδιαιτέρως, εἰδικῶς, spécialement, adv. ἰδίως, μάλιστα, κυρίως, notamment, adv. κυρίως πρωτίστως, principalement, adv. πρὸ πάντων, μάλιστα, κυρίως, surtout, adv. || ἐνησχολήθη ἰδιαιτέρως εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα, il s'est occupé spécialement de cette question.

ἰδιεμπόρευμα, ατος, τό· [ναυτ.] pacotille, n. f. εἴδη ἐμπορείας μικροῦ ὄγκου ἅτινα προμηθεύεται ναύτης ἢ ἐπιβάτης πλοίου τινὸς ἔκ τινος λιμένος, ὅπως τὰ μεταπωλήσῃ πρὸς ἴδιον ὄφελος εἰς ἕτερον λιμένα.

ἰδικός, ή, όν (εἶδος, ἴδιος, ξεχωριστός, εἰδικός, spécial, ale, aux. § ἰδικός, ὁ [μετὰ τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν μου, σου, κτλ.], mon (ma) ; ton (ta) ; son (sa) ; notre; votre; leur ; nos ; vos ; leurs ; le mien ; le tien ; le sien ; le nôtre ; le vôtre ; le leur ; || ὁ ἰδικός μου πατὴρ καὶ ὁ ἰδικός σου, mon père et le tien ; || τὰ συμφέροντά του δὲν εἶνε ἰδικά μου, ses interêts ne sont pas les miens ; || οἱ φίλοι μου εἶνε καὶ ἰδικοί των φίλοι, mes amis sont aussi les leurs ; || εἶνε ἰδικός μου ἄνθρωπος, c'est un homme à moi ; || ὅλα αὐτὰ εἶνε ἰδικά του, tout cela est à lui ; || ἰδικόν σας εἶνε αὐτὸ τὸ βιβλίον ; est-ce à vous ce livre ? || δὲν εἶνε ἰδικόν μου τὸ σφάλμα, ce n'est pas ma faute ; la faute n'est pas à moi; || αὐτὸ εἶνε ἰδική μου φροντίς, cela me regarde;

|| οἱ ἰδικοί σας ἐνίκησαν τοὺς ἰδικούς μας, vos gens ont battu les nôtres; || ἐπῆγε νὰ ἰδῇ τοὺς ἰδικούς του, il est allé voir les siens; || ἔχαμε τὰ ἰδικά του [φρ.], il a fait des siennes; || ζητεῖ τὸ ἰδικόν του, il ne demande que le sien; || πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς ἰδικόν του σπῆτι, il faut avoir une maison à soi (un chez soi; || ἔχει τὸ ἰδικόν του [φρ.], il est dans l'aisance; il a de quoi.

ἰδιοβουλέω, ῶ· μέλ. ήσω, καὶ ἰδιοβουλεύω, (μελ. εύσω)· βουλεύομαι μόνος μου, χωρὶς νὰ παραλάβω ἄλλους συμβούλους, πράττω κατὰ τὴν ἰδίαν μου ἀπόφασιν, prendre conseil de soi-même.

ἰδιόβουλος, ος, ον· ὁ ἔχων ἰδίαν βουλήν, θέλησιν, qui a sa propre volonté; ὁ πράττων κατὰ τὴν ἰδίαν του βούλησιν, αὐτόβουλος, αὐτοθελής, volontaire, adj. αὐθαίρετος, arbitraire, adj.

ἰδιοβούλως, (ἐπίρ.) κατὰ τὴν ἰδίαν βουλήν, θέλησιν, αὐτοβούλως, de sa tête, de son chef; αὐτοθελῶς, volontairement, adv; αὐθαιρέτως, arbitrairement, adv.

ἰδιόγλωσσος, ος, ον· ὅστις ὁμιλεῖ ἰδικήν του, χωριστήν, διαφορετικὴν γλῶσσαν, qui parle une langue particulière.

ἰδιογνωμοσύνη, ης, ἡ· ἰδία τινὸς γνώμη, propre opinion (f); παραξενιά, ἰδιοτροπία, caprice, n. m.

ἰδιογνώμων, ων, ον· γεν. ονος· ὅστις φέρεται ἢ πράττει κατὰ τὴν ἰδίαν του γνώμην, ὁ ἔχων ἰδίαν γνώμην, qui a des opinions à soi; αὐτογνώμων, παράξενος, ἰδιότροπος, capricieux, euse.

ἰδιόγραφος, ος, ον· ἰδίᾳ χειρὶ γεγραμμένος, écrit de la propre main de; αὐτόγραφος, autographe, adj. ἰδιόχειρος· || [οὐδ. οὐσ.] ἰδιόγραφον = αὐτόγραφον, autographe, n. m. || [νομ.] διαθήκη ἰδιόγραφος, testament olographe.

ἰδιογράφως, [ἐπίρ.] διὰ τῆς ἰδίας χειρός, de sa propre main, ἰδιοχείρως.

ἰδιοθελῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τὴν ἰδίαν τινὸς θέλησιν, de sa propre volonté; ἑκουσίως, de son plein gré; βλ. καὶ ἰδιοβούλως.

ἰδιοκρασία, ας, ἡ· ἡ ἰδιαιτέρα ἑκάστου κρᾶσις, κατάστασις, ἡ κρᾶσις, tempérament, n. m. ἤτοι ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐν γένει κρᾶσις, ἰδιοσυγκρασία, ὁ σχηματισμός του, constitution, n. f. [ἰατρ.] idiocrasie, n. f. συνώνυμον τοῦ ἰδιοσυγκρασία, idiosyncrasie.

ἰδιοκτήμων, ονος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἰδικά του κτήματα, ὁ ἰδιοκτήτης.

ἰδιοκτησία, ας, ἡ· ἡ ἰδία τοῦ ἀτόμου περιουσία, τὸ ἴδιόν του κτῆμα, τὸ ὅ,τι ἀπέκτησεν ὁ ἴδιος, καὶ συνεπῶς τῷ ἀνήκει, ἡ ἐπὶ τοῦ πράγματος κυριότης, propriété, n. f. (λατ. proprietas), ἤτοι ἡ ἀποκλειστικὴ κυριότης, possession en propre (; exclusive); || [νομ.] ἰδιοκτησία, propriété, n. f. εἶνε ἡ πλήρης ἐκδήλωσις τῆς βουλήσεως καὶ ἡ ἀδιαφιλονείκητος ἐνέργεια τοῦ προσώπου ἐπὶ τοῦ πράγματος· || δικαιώματα ἰδιοκτησίας (κυριότητος), droit de propriété; || αὐτὸ εἶνε ἰδιοκτησία μου, ceci m'appartient; c'est mon bien; || δὲν ἔχει τίποτε ἰδιοκτησίαν, il n'a rien en propre; || ἡ οἰκία αὕτη, ὁ ἀγρὸς οὗτος εἶνε ἰδιοκτησία μου, cette maison, ce champ est ma propriété; || [νομ.] ἰδιοκτησία (κυριότης) βιομηχανική, propriété industrielle, λέγεται πᾶν τὸ ὑπὸ ἐπιστήμονος, τεχνίτου ἢ βιομηχάνου ἀνακαλυπτόμενον διὰ τῆς ἰδίας του ἐργασίας, σπουδῆς ἢ ἰδιοφυΐας ὅπερ συντελεῖ πρὸς βελτίωσιν τινὸς ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἢ τῇ τέχνῃ καὶ τὸ ὁποῖον τῷ παρέχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀποκλειστικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἐφευρέσεώς του πρὸς ἀπολαυὴν ὠφελειῶν ἐφ' ὅσον δὲν ἀπηλλοτρίωσεν αὐτό· || — (κυριότης) πνευματική, propriété intellectuelle, εἶνε ἡ κυριότης τῶν προϊόντων τῆς διανοίας καὶ τῆς τέχνης ἡ ἀποτελοῦσα τὴν φιλολογικὴν (λογογραφικὴν) ἢ τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιοκτησίαν (propriété littéraire, artistique), ἤτοι τὸ δίκαιον τοῦ συγγραφέως, καλλιτέχνου πρὸς κάρπωσιν ὠφελείας ἐκ τῶν ἔργων του ἐφ' ὅσον δὲν ἀπηλλοτρίωσεν αὐτά. § [πληθ.] τὰ κτήματα, αἱ κτήσεις, propriétés, n. f. pl. domaines, n. f. pl. αἱ γαῖαι, fonds de terre, les terres; τὰ κτήματα, τὰ ἀκίνητα, immeubles; || ἔχει μεγάλας ἰδιοκτησίας, il a de grandes propriétés; βλ. κτῆμα, domaine, n. m.

ἰδιοκτήτωρ, ορος, ὁ· καὶ

ἰδιοκτήτης, ὁ καὶ ἡ· ὁ κύριος τοῦ ἰδίου κτήματος, ὁ οἰκοκύρης, κοινῶς νοικοκύρης, propriétaire, n. ὁ κύριος, κάτοχος, maître, esse; || — πλοίου, le patron d'un navire.

ἰδιόκτητος, ος, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἴδιον ἄτομον, ὅστις εἶνε ἴδιόν του κτῆμα, qui appartient en propre à qui est la propriété de; || ἔχει ἰδιόκτητον οἰκίαν, il a une maison à lui.

ἰδιόμελον, τό· [ἐκκλ. μουσ.] idiomèle (ἴδιος, propre καὶ μέλος, chant) n. m. ὅπερ ψάλλεται δι' ἰδιαιτέρου τινὸς ἤχου· (ἰδιαιτέρα ψαλμῳδία).

ἰδιομεταλλικός, ή, όν· idiométallique (ἴδιος, propre καὶ μεταλλικός, métallique), adj. λέγεται περὶ τῶν ἠλεκτρικῶν φαινομένων ἅτινα ἐκδηλοῦνται τῇ ἁπλῇ ἐπαφῇ δύο μετάλλων.

ἰδιόμορφος, ος, ον· ὁ ἔχων ἰδίαν ξεχωριστήν, διάφορον μορφήν, σχῆμα, de forme particulière; συνεπῶς ἀλλόκοτος, bizarre, adj. ἀλλόκοτος, πρωτότυπος, ἰδιόρρυθμος, original, ale, aux, adj. § [ὀρυκτ.] —, idiomorphe (ἴδιος, propre καὶ μορφή, forme) adj. γενικὴ ὀνομασία τῶν ὀρυκτῶν σωμάτων, nom générique des corps fossiles.

ἰδιοπάθεια, ας, ἡ· idiopathie (ἴδιος, propre καὶ πάθος, maladie) n. f. ἡ ἰδιαιτέρα τινός, ξεχωριστὴ ψυχικὴ διάθεσις, affection particulière. § [ἰατρ.] ἰδιοπάθεια, idiopathie, affection qui a une existence propre, indépendante, et n'est point la conséquence d'une autre maladie; ἡ κατάστασις τοῦ ἰδιοπαθοῦς.

ἰδιοπαθής, ής, ές· [ἰατρ.] idiopathique,

adj. λέγεται περὶ ἀσθενείας, ἥτις δὲν χαρακτηρίζεται ὡς σύμπτωμα ἑτέρας.

ἰδιόπλασμα, ατος, τό· idioplasma (ἴδιος, propre καὶ πλάσμα, ce qui est façonné) n. m. τὸ σύνολον τῶν μορίων ἅτινα παριστῶσι τὰς ἰδιότητας τῶν ζώντων ὄντων, ensemble des particules qui représentent les propriétés des êtres vivants.

ἰδιοποιέομαι, βλ. ἰδιοποιοῦμαι.

ἰδιοποίησις, εως, ἡ· appropriation, n. f. τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι ἰδικόν του, νὰ τὸ οἰκειοποιῆται, ἡ οἰκειοποίησις· τὸ νὰ τὸ σφετερίζηται, νὰ τὸ ἀντιποιεῖται, ὁ **σφετερισμός**, ἤτοι ἡ παράνομος ἰδιοποίησις, usurpation, n. f.

ἰδιοποιοῦμαι (έομαι), κάμνω τι ἰδικόν μου, οἰκειοποιοῦμαί τι, s'approprier ; || ἀντιποιοῦμαι, σφετερίζομαι, ἤτοι ἰδιοποιοῦμαι παρανόμως, usurper ; βλ. καὶ **ἰδιοποίησις**· || σφετερίζομαι ξένην γῆν, οἰκειοποιοῦμαι παρανόμως τὰ ἀλλότρια ἢ ἀλλοτρίων δικαιωμάτων, empiéter.

ἰδιορρυθμία, ας, ἡ· ἴδιος, ξεχωριστὸς τρόπος τοῦ ζῆν, manière de vivre particulière ; particularité, n. f. ἰδιοτροπία, πρωτοτυπία, originalité, n. f. τὸ ἀλλόκοτον, ἰδιόρρυθμον, bizarrerie, n. f. ἡ ἰδιοτροπία, τὸ ἀλλόκοτον, singularité, n. f.

ἰδιόρρυθμος, ος, ον· ὁ ζῶν, σκεπτόμενος, φερόμενος κατὰ ξεχωριστὸν τρόπον, qui pense ou agit d'une façon particulière; particulier, ère ; ἰδιότροπος, πρωτότυπος, original, ale, aux ; ἀλλόκοτος, bizarre, adj. ἰδιότροπος, ἀλλόκοτος, singulier, ère.

ἰδιορρύθμως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἰδιόρρυθμον, ἰδιοτρόπως, ἀλλοκότως, bizarrement, adv. ἰδιοτρόπως, πρωτοτύπως, originalement, adv. singulièrement, adv.

ἴδιος, α, ον· (συγκ. ἰδιαίτερος, ὑπερθ. ἰδιαίτατος, βλ. λέξεις), ὁ ἀνήκων εἴς τινα, ἰδικός του ὢν καὶ ὄχι ἄλλου τινός· qui appartient en propre, propre, adj. ἴδιος τινὸς (=κατάλληλος διά τινα), propre à quelqu'un; ὅ,τι ἀνήκει τῷ ἀτόμῳ, ἰδιωτικόν, particulier, ère ; || ἰδίᾳ χειρί· ἰδίαις χερσί, de sa propre main ; de ses propres mains ; || αἱ ἴδιαι αὐτῶν ἐπιθυμίαι, leurs propres désirs ; || [ὡς **ἐπιγραφὴ ἐπιστολῆς**] ἰδίαις χερσὶ (Ι Χ) en mains propres (M. P.) ; || ἔχει ἴδιον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, il a une manière de penser à lui ; il a une façon de penser particulière ; || ἐξ ἰδίων μου, à mes frais ; de mes propres deniers ; || τὸ ἔδωκα ἐξ ἰδίων μου, j'ai donné cela de ma bourse (de ma poche) ; || εἶνε ἴδιον τοῦ ἀνθρώπου νὰ σκέπτηται, le propre de l'homme est de penser ; || δὲν εἶνε ἴδιον φρονίμου ἀνθρώπου νά, il ne sied (convient) pas à un homme sage de ; || δὲν εἶνε ἴδιον παντὸς νά, il n'est pas donné (il n'appartient pas) à tout le monde de ; || θὰ σοῦ κάμῃ τὰ ἴδια, il vous rendra la pareille ; || τὰ ἴδια ἐπάθαμεν καὶ ἡμεῖς, nous avons eu le même sort ; || εἶνε [ὁ] ἴδιος ὁ πατήρ του, il est tout le portrait de son père ; || θὰ ἔχωμεν πάλιν τὰ ἴδια, ce sera la même histoire ; || εἰς τὸν ἴδιον καιρόν, en même temps ; || θὰ δυσκολευθῇς νὰ εὕρῃς τὸ ἴδιον [ὕφασμα], vous aurez de la peine à trouver du pareil ; || ἐξ ἰδίων μου (ἐνν. ἐξόδων), à mes frais=δι' ἐξόδων μου· || αὐτὸ δὲν εἶνε ἴδιον τιμίου ἀνθρώπου, cela n'est pas d'un honnête homme ; || ἀπεσύρθη εἰς τὰ ἴδια, il s'est retiré chez lui ; || κρίνω ἐκ τῶν ἰδίων τὰ ἀλλότρια, [φρ.] mesurer tout le monde à son aune ; (= μετρεῖν ἅπαντας μὲ (τὸν ἴδιον πῆχυν· || κατ' ἰδίαν [ἐπίρ.] à part ; en particulier ; à l'écart ; βλ. **ἰδιαιτέρως.** § [ἐνάρθρως] ὁ ἴδιος, ἡ ἰδία, τὸ ἴδιον, le, la même ; ὁ ὅμοιος. ἡ ὁμοία, τὸ ὅμοιον, le pareil ; la pareille ; || δὲν εἶνε τὸ ἴδιον, c'est égal ; c'est tout un ; cela revient au même ; || αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, eux mêmes ; || αὐτὴ ἡ ἰδία γυνὴ τὴν ὁποίαν, cette même femme que ; || θὰ ἔλθω ὁ ἴδιος, j'irai moi-même ; || τὸ ἴδιον ἠμπορῶ νὰ κάμω καὶ ἐγώ, je puis en faire autant ; || ἐπὶ ὑστερογράφου [ἐπιστολῆς] ὁ ἴδιος, le dit ; || ἔρχεται τὸ ἴδιον, cela revient au même ; || τὸ ἴδιον εἶνε, c'est égal ; c'est la même chose. § ἴδιος respectif, ive, ἑνὸς ἑκάστου, ἴδιος ἑκάστου προσώπου ἢ πράγματος.

ἰδιοστατικός, ή, όν· idiostatique (ἴδιος, propre καὶ στατικός, statique), adj. [ἠλεκτρ.] **μέθοδος ἰδιοστατική**, méthode idiostatique, λέγεται ἡ μέθοδος ἐν ᾗ ὅλον τὸ ἀποτέλεσμα παράγεται διὰ τῆς ἠλεκτρίσεως (électrisation) τῶν σωμάτων δι' ὧν πειραματίζονται, χωρὶς νὰ καταφύγωσιν εἰς ἐπιβοηθητικὸν ἠλεκτρισμόν.

ἰδιοσυγκρασία, ας, ἡ· ἡ ἰδιαιτέρα μίξις, κρᾶσις τῶν χυμῶν, ἑπομένως ἡ ἐκ τούτου προκύπτουσα ξεχωριστὴ σύνθεσις, ποιότης τοῦ σώματος καὶ τῶν χυμῶν αὐτοῦ, ἡ κρᾶσις, tempérament (m.) (particulier) ; κρᾶσις, ἰδιοσυγκρασία, σύνθεσις, complexion, n. f. || [ἐπὶ ζώων] ὁ ὀργανισμός, constitution, n. f. § [διδ.] idiosyncrasie (zi- ἴδιος, propre καὶ σύγκρασις, ὀργανισμός, constitution) n.f. [ἰατ.] λέγεται ἡ ἰδιάζουσα εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον διάθεσις τοῦ ὀργανισμοῦ ὡς ἐξ ἧς ἕκαστος εἰς διάφορον βαθμὸν καὶ ἐνίοτε κατὰ διάφορον τρόπον ὑπόκειται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν δυναμένων νὰ ἐπηρεάσωσι τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν αἰτίων. Εἰδικώτερον ἡ κατὰ βαθμὸν διαφορὰ τῶν ἐντυπώσεων ἀνάγεται εἰς τὴν αἰσθητικότητα ἀποτελοῦσα τὴν ἀναισθησίαν καὶ τὴν ὑπερευαισθησίαν· || λέγουν ἐπίσης, **ἰδιοκρασία**, idiocrasie, n. f.

ἰδιοσυγκρασικός, ή, όν· idiosyncrasique (zik) adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν.

ἰδιοσύγκρισις, εως, ἡ· idiosyncrise (ἴδιος, propre καὶ σύγκρισις) n. f. τὸ σύνολον τῶν φαινομένων ἅτινα χαρακτηρίζουσιν ὀργανισμόν τινά, ἤτοι ἡ ἰδιαιτέρα, ξεχωριστὴ σύνθεσις ἢ ποιότης τοῦ σώματος.

ἰδιοσυντήρητος, ος, ον· ὁ συντηρούμενος ἀφ' ἑαυτοῦ, qui subsiste par soi même ; ἤτοι εἰς ὅντινα δὲν παρέχουσι τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως, ὁ ἄνευ ἐπιχορηγήσεως, non subventionné; || σχολεῖα ἰδιοσυντήρητα, écoles libres.

ἰδιόσχημος, ος, ον· ὁ ἔχων ἴδιον σχῆμα,

μορφὴν διάφορον (ἀλλόκοτον), de forme bizarre (particulière, singulière).

ἰδιοτέλεια, ας, ἡ· τὸ ν' ἀποβλέπῃ τις μόνον εἰς τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ συμφέρον, αἱ φιλοκερδεῖς βλέψεις, vues intéressées ; τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ἀτομικὸν συμφέρον, intérêt, n. m. § —, **ἀτομικότης,** personnalité, n. f. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἰδία αὐτοῦ ὕπαρξις, ἡ ἀτομικὴ του ὑπόστασις, γενικῶς δὲ ἡ μονοτέλεια, particularisme, n. m.

ἰδιοτελής, ής, ές· ὁ ἀποβλέπων εἰς τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ (εἰς τὸ ἀτομικόν του) συμφέρον (ἐνδιαφερόμενος), intéressé, ée ; ἀτομικός, personnel, elle.

ἰδιοτελῶς, [ἐπίρ.], κατὰ τρόπον ἰδιοτελῆ (ἀτομικόν, ἐνδιαφέροντα), d'une manière intéressée.

ἰδιότης, ητος, ἡ· propriété, n. f. ἡ ξεχωριστὴ ὕπαρξις, ἡ ἰδιαιτέρα φύσις, nature particulière ; ἡ ξεχωριστὴ ἰδιαιτέρα ποιότης, προσόν, qualité, n. f. ἰδιότης, τὸ προσόν, attribut, n. m. ἰδιότης, δύναμις, ἀρετή, faculté, n. f. vertu, n. f. || ἡ ἔκτασις καὶ τὸ ἀδιαχώρητον εἶνε ἰδιότητες τῆς ὕλης, l'étendue et l'impénétrabilité sont des propriétés de la matière ; || ἡ ἰδιότης τοῦ ἐκλογέως, la qualité d'électeur ; || τὸ ἄπειρον εἶνε ἰδιότης τοῦ Θεοῦ, l'infinité est un attribut de Dieu ; || τὸ φυτὸν αὐτὸ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ θεραπεύῃ, cette plante a la vertu de guérir ; || — τοῦ μετάλλου, βλ. **μεταλλικότης.** § [φυσ.] ἰδιότητες τῶν σωμάτων, propriétés des corps ; βλ. **σῶμα.** § [ναυτ.] ναυτικαὶ ἰδιότητες, qualités nautiques ; πλοῖόν τι λέγεται ὅτι **ἔχει ναυτικὰς ἰδιότητας** (possède des qualités nautiques), ὅταν πλέῃ καλῶς ὑφ' ὅλας τὰς **ἱστιοδρομίας** (allures), **διατοιχίζηται** (roule) καὶ **προνευστάζηται** (tangue) ὀλίγον καὶ αἱ κινήσεις του δὲν ἦνε ἀπότομοι. § [ναυτ.] ἰδιότητες τῆς πλευστικότητος πλοίου, allures, n. f. pl. εἰς τὸν πληθ. ἡ γαλλικὴ αὕτη λέξις σημαίνει πῶς πλέει πλοῖόν τι, π. χ. bonnes allures σημαίνει ὅτι πλοῖόν τι πλέει ταχέως, ἔχει εὐστάθειαν, κτλ.

ἰδιοτροπία, ας, ἡ· ὁ ἰδιαίτερος, ξεχωριστὸς τρόπος τινός, manière d'être toute particulière ; ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἰδιοτρόπου, συνεπῶς ἰδιοτροπία, κοινῶς ἡ παραξενιὰ καὶ τὸ καπρίτσιο, caprice, n. m. τὸ ἀλλόκοτον, ἡ ἰδιοτροπία, singularité, n. f. ἰδιοτροπία, πρωτοτυπία, originalité, n. f. τὸ ἀλλόκοτον, ἰδιόρρυθμον, ἰδιορρυθμία, bizarrerie, n. f. πρωτοτυπία χαρακτῆρος, ἰδιοτροπία, παραξενάδα, ἐκκεντρικότης, excentricité, n. f. ἰδιοτροπία, φαντασιοπληξία, [πληθ.] fantaisies, n. f. pl. ἀλλόκοτος, παράδοξος πρᾶξις ἢ τρόπος, extravagance, n. f. ἡ φαντασία, ἰδιοτροπία, κοινῶς τὸ καπρίτσιο, lubie, n. f. πληθ. lubies ; || ἔχει ἰδιοτροπίας, il a des caprices (des lubies) ; || εἶνε ἰδιοτροπία τοῦ χαρακτῆρός του, c'est une bizarrerie de son caractère.

ἰδιότροπος, ος, ον· ὁ ἔχων ἰδιαίτερον, ξεχωριστόν, διαφορετικὸν τρόπον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἑπομένως ζῶν, φερόμενος κατὰ ἰδιαίτερον τρόπον, κοινῶς **παράξενος,** capricieux, euse, adj. ἀλλόκοτος, μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδός του, bizarre ; παράξενος, ἰδιότροπος, singulier, ère ; ἰδιότροπος, πρωτότυπος, original, e, adj. ἰδιότροπος, παράξενος εἰς τὸν χαρακτῆρα, ἔκκεντρος, excentrique, adj. ἀλλόκοτος, φαντασιώδης, extravagant, e ; || ἄνθρωπος ἰδιότροπος, homme capricieux; || ἰδιότροπος ἐνδυμασία, habillement bizarre ; || τί ἰδιότροπος ἄνθρωπος ! quel original !

ἰδιοτρόπως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἰδιότροπον (παράξενον), capricieusement, adv. bizarrement, adv. κατὰ τρόπον ἔκκεντρον (πρωτότυπον, ἀλλόκοτον, μοναδικόν), d'une manière excentrique (originale ; singulière).

ἰδιότυπος, ος, ον· ὁ ἔχων ἴδιον (ἀλλόκοτον) τύπον, μορφήν, d'une forme particulière (bizarre).

ἰδιοφυής, ής, ές· ὁ ἔχων ἰδίαν, ξεχωριστὴν φύσιν, ποιότητα, d'une nature particulière ; [συνεκδ.] σπάνιος, μοναδικός, singulier, ère ; ἐπίσης ὁ πνευματώδης, ingénieux, euse ; ὁ ἔχων ἔκτακτον φύσιν εἰς τὴν σύλληψιν εὐφυῶν ἰδεῶν.

ἰδιοφυΐα, ας, ἡ· φύσις (ἢ φυσικὸν) ἴδιον (ἔκτακτον), nature (naturel) propre ; ἰδιαίτερον, ἔκτακτόν τι χαρακτηριστικόν, trait caractéristique ; ὁ χαρακτήρ, caractère, n.m. ἐπίσης τὸ πνεῦμα, ἡ εὐφυΐα, génie, n. m. ἤτοι ἡ ἰδιαιτέρα, ἔκτακτος φύσις, ἡ συλλαμβάνουσα εὐφυεῖς ἰδέας.

ἰδιόχειρος, ος, ον· τὸ ἰδίᾳ χειρὶ γραφόμενον (γινόμενον, διδόμενον, κτλ.), écrit (fait ; donné, etc.), de la propre main ; || τὸ **ἰδιόχειρον** = πρωτότυπος γραφή, τὸ αὐτόγραφον, autographe, n. m. || ἐπιστολὴ ἰδιόχειρος, lettre autographe. § [νομ.] **ἰδιόχειρον,** τό· olographie, n. f. πρᾶξις γραφεῖσα ὁλόκληρος διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἰδίου συνθέτου· [γράφουσιν ἐνίοτε holographie] ; || **ἰδιόχειρος,** olographe, adj. λέγεται περὶ πράξεως καὶ ἰδίᾳ περὶ διαθήκης, γραφείσης ὁλοκλήρου διὰ χειρὸς τοῦ διαθέτου· π.χ. testament olographe ; || [γράφουσιν ἐνίοτε holographe].

ἰδιοχείρως, [ἐπίρ. τοῦ προηγουμένου], διὰ τῆς ἰδίας χειρός, de sa propre main ; βλ. καὶ ἰδιόχειρος.

ἰδιόχροος, οος, οον· ὁ ἔχων ἴδιον φυσικὸν χρῶμα, qui a sa couleur propre, naturelle.

ἰδιόχρωμος, ος, ον· ὁ ἔχων ὅμοιον χρῶμα (πρὸς ἄλλο), qui a la même couleur.

ἰδίωμα, ατος, τό· ὅ,τι ἔχει τις ἴδιον, ἰδία τινὸς φύσις, nature particulière ; συνεπῶς ἡ ἰδιότης, propriété, n. f. ἡ ξεχωριστή, ἡ ἰδιαιτέρα ποιότης, τὸ προσόν, qualité, n. f. καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ ἕξις, συνήθεια, habitude, n. f. || ἔχει κακὰ ἰδιώματα, il a des mauvaises habitudes. § [γραμμ.] idiome, n. m. ἰδιωτισμός, idiotisme, λεπτομέρεια ἰδίᾳ γλώσσης τινός, particularité propre à une langue ; γλωσσικὸν ἰδίωμα, langage, n. m. ἡ διάλεκτος, ἰδίωμα γλώσσης, ἰδίως τοπικὴ γλῶσσα,

jargon, n.m. § [ἐμπορ.] ἰδίωμα = συνήθεια τοῦ καταστήματος, coutume, n. f. habitude, n. f.

ἰδιωματικός, ή, όν· ὅστις ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἰδίωμα, qui a rapport aux idiomes, idiomatique, adj.

ἰδίως, (ἐπίρ. τοῦ ἴδιος), κυρίως, proprement, adv. ἰδιαιτέρως, particulièrement, adv. εἰδικῶς, spécialement, adv. μάλιστα κυρίως, notamment, adj. κυρίως, πρωτίστως principalement, adv. κυρίως, μάλιστα, πρὸ πάντων, surtout ; ‖ ἡ ἰδίως καλουμένη Ἑλλάς, la Grèce proprement dite ; ‖ γνωρίζει πολλοὺς καὶ ἰδίως τὸν δεῖνα, il en connait plusieurs et particulièrement un tel ; ‖ [πάντες οἱ ἐπιστήμονες] ἰδίως δὲ οἱ χημικοί, et spécialement les chimistes ; ‖ μοῦ ἐσύστησεν ἰδίως, il m'a surtout recommandé ; ‖ ἰδίως διέκρινε τὸν ἀδελφόν σας, entre tous il a distingué votre frère.

ἰδιοτεύω, μέλ. εύσω, εἶμαι ἰδιώτης, ζῶ ὡς ἰδιώτης (μὴ ἔχων δημοσίαν θέσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ), vivre en particulier ; ἄγω ζωὴν ἰδιώτου, mener une vie privée ; ‖ ὁ ἰδιωτεύων, qui mène une vie privée=ὁ ἰδιώτης, homme privé ; particulier, ère.

ἰδιώτης, ου, ὁ· ὁ ζῶν ἰδιωτικὸν βίον, (ἀντίθετ. τῷ πολιτικός, δημόσιος λειτουργός), homme privé ; (= ὁ ἀπέχων ἀπό τι, ὁ ἐστερημένος τινός), particulier, ère; ‖ εἶνε ἁπλοῦς ἰδιώτης, il n'est qu'un simple particulier ; § ἰδιώτης, particulier, ère, λέγεται ὁ μὴ ἀναμεμιγμένος εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα καὶ μὴ κατέχων δημοσίαν θέσιν· σὺν τῷ χρόνῳ δὲ ἡ λέξις προσέλαβεν ἔννοιαν ἀνικανότητος καὶ ἀπειρίας οὐ μόνον εἰς τὰ πολιτικά, ἀλλὰ καὶ εἰς οἱανδήποτε ἐπίπονον καὶ σοβαρὰν ἐνασχόλησιν (ἰδιώτης κατὰ τοὺς πόνους, ἰδιώτης ἀγωνίζεσθαι κτλ.) Οἱ δὲ Ρωμαῖοι ἐκάλεσαν οὕτω καθόλου τὸν ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον ἄνθρωπον, ἐξ οὗ καὶ εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας παρέμεινεν ἡ λέξις idiot, ote, σημαίνουσα μερικώτερον τὸν ἐκ γενετῆς ἢ διὰ πάθημα κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν βλακείαν ἢ ἠλιθιότητα πάσχοντα· ἡ δὲ ἔκφρασις αὕτη εἰσήχθη καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην (idiotismus, idiotie).

ἰδιωτικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰδιώτην, privé, ée ; adj. particulier, ère, adj. ‖ — βίος, la vie privée ; ‖ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, βλ. ἔγγραφον· ‖ ἰδιωτικὸν σχολεῖον, école privée, école libre ; ‖ ἰδιωτικὴ ἐκπαίδευσις, instruction privée ; βλ. **ἐκπαίδευσις**· ‖ [νομ.] ἰδιωτικὸν δίκαιον, droit privé; ‖ —ἐπὶ ἐγγράφου, συμβολαίου, sous seing privé, contrat privé.

ἰδιωτικῶς, [ἐπίρ.] ὡς ἰδιώτης, en homme privé, en simple particulier.

ἰδιῶτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ ἰδιώτης.

ἰδιωτισμός, οῦ, ὁ· idiotisme, n. m. ὅλως ἰδιάζων τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι ὑπάρχων ἐν γλώσσῃ τινὶ καὶ μὴ δυνάμενος κατὰ λέξιν νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὰς ἄλλας, ἐν αἷς οὐδεμίαν θὰ ἐξέφραζεν ἔννοιαν, ἤτοι ἰδιαιτέρα φράσις (ὁμιλία) γλώσσης τινός, tour de phrase particulière à une langue ; ‖ γαλλικὸς ἰδιωτισμός, gallicisme. § βλ. **ἰδιώτης, βλακεία.**

ἰδιωφέλεια, ας, ἡ· (ἀντίθ. τῷ κοινωφέλεια), ἡ ἰδιοτέλεια, vues intéressées ; τὸ ἀτομικὸν συμφέρον, intérêt, n. m. βλ. **ἰδιοτέλεια.**

ἰδιωφελής, ής, ές· intéressé, ée ; ἀντίθ. τῷ κοινωφελής, ὁ ἰδιοτελής, ὁ ἀποβλέπων εἰς τὸ ἴδιόν του ὄφελος.

ἰδού, [ἐπίρ.] βλέπε, κύτταξε, ἴδε ἐδῶ, voici, voilà ; ἰδοὺ ὅτι, voilà que ; ὡς σημαῖνον δόσιν ἢ προσφοράν τινα, ὡς τὸ κοινῶς λεγόμενον νά, λάβε, tenez ; tiens ; ‖ ἰδοὺ χαρτίον, voici du papier; ‖ ἰδοὺ ἐγώ, ἰδού με, me voilà; me voici ; ‖ ἰδοὺ ἐφθάσαμεν, nous voici arrivés ; ‖ ἰδοὺ τί θὰ τοῦ εἰπῶ, voici ce que je lui dirai; ‖ ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα, voilà ce qui en résulte ; ‖ ἰδοὺ ἔγινε (τὸ πρᾶγμα), voilà qui est fait ; ‖ ἰδού, κύτταξε ! tiens, regarde.

ἰδριάλιθος, βλ. ἰδριαλίτης. Δ. Κ.

ἰδριαλίτης ἢ **ἰδριάλιθος,** idrialite, ὀρυκτὴ ῥητίνη ἀπαντῶσα κατὰ μάζας χειροπληθεῖς μεθ' ἱστοῦ κοκκώδους καὶ ἐπανθήματα· τεφρομέλαινα ἢ πιστακιόχρους, λάμψεως ἰσχυρᾶς στεατοειδοῦς, σκληρότητος 1 καὶ εἰδ. βαρ. 1,4 - 1,6. Εὕρηται κατὰ λεπτὰς κοίτας ἐν τῇ ἐπιστρώσει καὶ ὑποστρώσει ὑδραργυρούχων ὀρυκτῶν ἐν Ἰδρίᾳ τῆς Ἰλλυρίας ἰδίᾳ (ἐξ ἧς καὶ τὸ ὄνομα)· ἀπαντᾷ καὶ ἀναμεμιγμένη καὶ μετὰ κινναβάρεως ὁπότε εἶνε ἐρυθρομέλαινα τὴν χροιὰν καὶ καλεῖται **ἡπατόχρουν κιννάβαρι.** Δ. Κ.

ἰδρόνω, μέλ. ώσω· ἱδρώνω, ἱδρόω-ῶ· ἐφιδρόω, ἐκκρίνω ἱδρῶτα (κυρίως ἐπὶ μετρίου καὶ ἐλαφροῦ ἱδρῶτος), transpirer, s'exhaler, sortir du corps pas les pores ; **ἱδρόνω,** suer, rendre par les pores de la peau une humeur aqueuse appelée sueur ; [συνεκδ.] ἐφιδρόω, ἀπορρέω ἀνεπαισθήτως, ἀποστάζω, suinter ; ‖ ἡ ἐπιδερμὶς ἱδρόνει καὶ ἀναπνέει, la peau transpire et respire ; ‖ — ἐκ κόπου, suer de fatigue ; ‖ ἔπιε ζεστὸ διὰ νὰ ἱδρώσῃ, il prit une tisanne pour transpirer ; ‖ ἱδρόνουν τὰ χέρια του, les mains lui suent ; ‖ ὁ τοῖχος αὐτὸς ἱδρόνει, ce mur suinte ; ‖ ἵδρωσα ὡς νὰ τὸ κατορθώσω, j'ai bien sué (j'ai sué sang et eau) pour en venir à bout ; ‖ ἀπ' αὐτὰ τὸ αὐτί μου δὲν ἱδρόνει [φρ.], tout cela ne me fait pas peur ; ‖ [συνεκδ.] τὸ μουστάκι του ἱδρόνει, le poil follet lui vient (=τὸ πρῶτον χνοῦδι, γένειον τῶν νέων.

ἵδρυμα, ατος, τό· (ἱδρύω) πᾶν ὅ,τι ἐτέθη κάτω, ἐθεμελιώθη καὶ γενικῶς πᾶν ἀνεγειρόμενον κτίριον, bâti ou bâtis, n. m. ἡ οἰκοδομή, τὸ κτίριον, bâtisse, n. f. bâtiment, n. m. ὅ,τι ἐκτίσθη, τὸ κατάστημα (ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ κτιρίου), établissement, n. f. οἰκοδομή, construction, n. f. βλ. **κτίριον.** § ἵδρυμα = τὸ πῆγμα, δάπεδον, bâti, n. m. βλ. **πῆγμα.**

ἵδρυσις, εως, ἡ· τὸ νὰ κτίζῃ, νὰ θεμελιώνῃ, νὰ κατασκευάζῃ κτίρια, οἰκοδομάς, κτλ. ἡ ἐκ θεμελίων ἀνέγερσις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἱδρύειν, action de fonder, ἡ θεμελίωσις, fondation, n. f. action de bâtir ; de construire ; d'ériger ; ἡ σύστασις, **ἐγκατάστασις,** institution, n. f. ἡ κατασκευή, ἡ πλάσις, création, n. f. ἀνέγερσις μνημείου, ἀγάλματος, érection [d'un

monument]; ἐγκαθίδρυσις, ἐγκατάστασις, établissement; || ἵδρυσις τῆς μηχανῆς, établissement d'une machine; || ἵδρυσις [καταστήματος, ἑταιρίας], fondation, n. f. création, n. f. [d'un établissement, d'une compagnie].

ἱδρυτής, οῦ, ὁ· ὁ ἱδρύων, θέτων τὰς βάσεις, fondateur, trice, adj. ὁ συσταίνων, ἐγκαθιστῶν τι, instituteur, trice, adj. || ὁ ἱδρυτὴς (κεφαλαιοδότης) νέου τινὸς καταστήματος, le fondateur d'une nouvelle maison; [μεταφ.] ὁ κατασκευαστής, πλάστης, créateur, trice.

ἱδρυτικός, ή, όν· ἀνήκων εἰς τὸν ἱδρυτήν, de fondateur; ἡ ἀφορῶν τὴν ἵδρυσιν, de fondation; ἱδρυτικὴ μετοχή, action (part) de fondateur.

ἱδρύω, μέλ. ύσω, βάλλω τι νὰ καθήσῃ ἐπί τινος, θέτω τὰς βάσεις τινός, θεμελιόνω, fonder; συνιστῶ, ἐγκαθιστῶ, instituer; ἐγκαθιστῶ, (ἐγ)καθιδρύω, établir; ἀνυψόνω, ἀνυψῶ, élever; ἀνιδρύω, ἀνεγείρω, ériger; βλ. καὶ **ἀνιδρύω**· || ἱδρύω σχολεῖα, fonder des écoles; || ἱδρύω ἑορτήν, instituer une fête; || ἱδρύω ἀποικίαν, établir (fonder) une colonie; || ἱδρύω ἄγαλμα, élever (ériger) une statue; || ἱδρύω ἑταιρίαν, κατάστημα, fonder, créer, établir une compagnie (société), un établissement.

ἵδρωμα, ατος, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ἱδρώνειν, action de transpirer, de suer; ἵδρωσις, ἐφίδρωσις (κυρίως τὸ μέτριον), transpiration, n. f. βλ. καὶ **ἀνίδρωσις,** sudation, n. f.

ἱδρωμάκτρα, ας, ἡ· tire-chaleur, n. m. καὶ ἱδρωξυστήρ, couteau de chaleur; ἔλασμα ἐκ χάλυβος πεπλατυσμένον, λίαν ἐλαστικὸν μετὰ δύο ξυλίνων λαβῶν κατὰ τὰ ἄκρα, πρὸς ἀφαίρεσιν τοῦ ἱδρῶτος ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ ἵππου.

ἱδρώμακτρον, ου, τό· bouchon de paille; βλ. ἀπόμακτρον.

ἱδρωξυστήρ, ῆρος, ὁ· βλ. ἱδρωμάκτρα.

ἱδρώς, ῶτος, ὁ· [καὶ δημῶδ.] ἵδρωτας, sueur, n. f. τὸ ὑπὸ τῶν ἱδρωτοποιῶν ἀδένων ἐκκρινόμενον ὑγρόν· ἡ ἐφίδρωσις, transpiration, n. f. || ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου του· μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του, à la sueur de son front.

ἱδρωτῆρι, τό· ἡ ἱδρωτσίλα, échauboulure, n. f. papule, n. f.

ἱδρωτικός, ή, όν (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), ὁ προξενῶν ἱδρῶτα, sudorifique, adj. ὁ ἐπιφέρων ἱδρῶτα, sudorifère, suorifique, qui favorise la transpiration.

ἱδρωτσίλα, ας, ἡ· προφ. 'δρωτσίλα, ψύδραξ, ψυδράκιον [Ἱπποκρ.] échauboulure, papule, n. f.

ἱεγκινσίτης, ὁ· Jenkinsite. Ὀρυκτὸν παρεμφερὲς τῷ ὑδροφείτῃ ἀπαντῶν ὡς ἐπάνθημα ἐπὶ Μαγνητίτου. Δ. Κ.

ἱελμίτιον, βλ. ἱελμίτης. Δ. Κ.

ἱελμίτης, ἢ ἱελμίτιον, hielmite. Ὀρυκτὸν ὅμοιον τῷ μέλανι Ὑττροτανταλίτῃ, χρώματος μέλανος ὀλοσηρικοῦ, λάμψεως μεταλλικῆς, σκληρότητος 5 καὶ εἰδικ. βάρ. 5,82. Ἀπαντᾷ χειροπληθὲς ἰδίᾳ ἐν Σουηδίᾳ. Χημικῶς εἶνε ἕνωσις ὀξειδίων καὶ ὀξειδυλλίων τῶν Fe, Mn, Ur, Y καὶ τῶν Ce, Ca, Mg μετὰ τῶν ὀξέων Ta, Nb, Sn καὶ W. Κυρίως ὅμως εἶνε Τανταλικὰ καὶ Νιοβικὰ ἅλατα. Δ. Κ.

ἱερὰ ἐξέτασις, inquisition, n. f. ἦτο ἵδρυμα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας σκοποῦν τὴν ἀνεύρεσιν καὶ τιμωρίαν τῶν αἱρετικῶν. Καὶ ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ οἱ ἐπίσκοποι εἶχον ἐντολὴν νὰ προβαίνωσιν κατὰ τῶν αἱρετικῶν μέχρι τοῦ ἀφορισμοῦ· ὅτε δὲ ὁ χριστιανισμὸς ἐγένετο θρησκεία τοῦ κράτους, προσετέθησαν εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς τιμωρίας καὶ πολιτικαί, τῆς αἱρέσεως θεωρουμένης καὶ ὡς κακουργήματος κατὰ τῆς πολιτείας, τὸ δὲ πρῶτον παράδειγμα θανατώσεως αἱρετικοῦ εἶνε ἡ τοῦ Πρισκιλλιανοῦ (385). Ὁ ὕποπτος αἱρετικὸς ἐφυλακίζετο καὶ ἀρνούμενος ἐβασανίζετο (ἀπὸ τοῦ 1852). Ὅστις ἀπετάσσετο ταῖς αἱρετικαῖς ἰδέαις, ἐτιμωρεῖτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον ἐκκλησιαστικῶς καταδικαζόμενος, π. χ. νὰ μεταβαίνῃ τὴν Κυριακὴν εἰς τὸν ναὸν ἐν ἰδιαιτέρᾳ ἐσθῆτι (sanbenito) καὶ ἀπογυμνωθεὶς τὴν ῥάχιν νὰ μαστιγῶται ὑπὸ τῶν ἱερέων. Εἰς δὲ τοὺς ἐπιμένοντας εἰς τὴν αἵρεσιν ἐπεβάλλοντο καὶ αἱ πολιτικαὶ ποιναί, φυλάκισις, δήμευσις τῆς περιουσίας, δημοσία μαστίγωσις καὶ ὁ θάνατος, κυρίως ἐπὶ τῆς πυρᾶς.

ἱερὰ σύνοδος, le Saint synode; ἡ ἀνωτάτη ἐν τῷ κράτει Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τὴν σύστασιν καὶ τὰ καθήκοντα τῆς ὁποίας ὁρίζει ὁ ΣΑ' καταστατικὸς νόμος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 9 Ἰουλίου 1852. Ἑδρεύει διαρκῶς ἐν Ἀθήναις καὶ σύγκειται ἐκ πέντε μελῶν ἰσοψήφων, ἐκ τῶν ἐν τῷ βασιλείῳ ἀρχιερέων τῶν ἐχόντων ἐπισκοπὰς ὧν εἷς πρόεδρος ἰσόβιος, ὁ μητροπολίτης Ἀθηνῶν, καὶ τέσσαρες σύνεδροι ἀλληλοδιαδόχως ἀνὰ πᾶν ἔτος καλούμενοι ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὴν τάξιν τῶν πρεσβείων τῆς ἀρχιερωσύνης, καὶ παρ' αὐτοῖς εἷς βασιλικὸς ἐπίτροπος παρευρισκόμενος εἰς πάσας τὰς συνεδριάσεις καὶ προσυπογράφων πάσας τὰς ἀποφάσεις καὶ τὰς πράξεις τῆς Συνόδου μὴ ἔχων ὅμως ψῆφον· πρὸς τούτοις διορίζονται δύο γραμματεῖς καὶ ἀνάλογον κατώτερον προσωπικόν.

ἱερακάρης, ὁ· ὁ ἐπιστάτης τῶν ἱεράκων τοῦ κυνηγίου, ὁ ἱερακονόμος, ἱερακοτρόφος, fauconnier, n. m.

ἱεράκι, τό· προφ· συνήθως **γιεράκι,** εἶνε πολλὰ εἴδη, βλ. ἱέραξ.

ἱεράκιον, τό· [φυτ.] épervière, n. f.

ἱερακομύτης, ισσα, ικον· ὁ χαμπουρομύτης, γρυπός, ὁ ἐπικαμπῆ τὴν ῥῖνα ἔχων, δίκην ἱέραχος (ἐπίγρυπος), qui a un nez de faucon (un nez aquilin).

ἱερακοτρόφος, ου, ὁ· βλ· ἱερακάρης· fauconnier, n. m.

ἱέραξ, κος, ὁ· κοινῶς τὸ γιεράκι, faucon, n. m. Γένος πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν Ἱερακιδῶν, εἰς ἣν ἀνήκουσι πλὴν τοῦ ἱέραχος, ὁ ἀετός, οἱ ἀστούριοι (κίρκοι), οἱ γυπυγέρανοι κτλ. Οἱ ἱέραχες ἔχουσι στρογγύλην, ἐντελῶς ἐπτερωμένην, κεφαλὴν καὶ λαιμόν, περὶ τοὺς

ὀφθαλμοὺς γυμνὸν κιτρινωπὸν κύκλον, ῥάμφος βραχύ, ὀξὺ καὶ γαμψόν, ἐπὶ τῆς ἄνω σιαγόνος τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ὀξὺς τρίγωνος ὀδοὺς ἑκατέρωθεν ἐφαρμοζόμενος εἰς ὁμοίαν κοιλότητα τῆς κάτω σιαγόνος, μακρὰς καὶ ὀξείας πτέρυγας, ἐκτεινομένας εἰς εἴδη τινὰ καὶ πέραν τῆς οὐρᾶς. § épervier, n. m. κυνηγετικὸς ἱέραξ.

ἱεραπόστολος, ου, ὁ· missionnaire, n. καλεῖται ὁ εἰς ξένην, μὴ χριστιανικὴν χώραν εἰσερχόμενος ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς αὐτόθι διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ.

ἱεραρχέω, βλ. ἱεραρχῶ.

ἱεράρχης, ου, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων καὶ πάντων τῶν περὶ τὴν ἱερωσύνην πραγμάτων, prélat, n. m. hiérarque, n. m.

ἱεραρχία, ας, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱεράρχου, prélature, n. f. § [συνήθ. μεταφ.] hiérarchie, n. f. καλεῖται οὕτως ἡ τάξις τῶν βαθμῶν (grades) τῆς πολιτικῆς, ἐκκλησιαστικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἀρχῆς. Ἡ στρατιωτικὴ ἱεραρχία περιλαμβάνουσα δεκατρεῖς συνεχεῖς βαθμούς, ἤτοι ἀπὸ τὸν τοῦ δεκανέως μέχρι τὸν τοῦ στρατηγοῦ, καὶ ἡ ναυτικὴ ἀπὸ τὸν τοῦ διόπου μέχρι τὸν τοῦ ναυάρχου, ἀποτελεῖ εἶδός τι ἁλύσεως, παρ' ἧς δὲν δύναταί τις ν' ἀποσπάσῃ ἕνα κρίκον ἄνευ βλάβης τοῦ ὅλου. Ἡ ἱεραρχία ἐμπνέει εἰς τὸν κατώτερον παντὸς βαθμοῦ τὸν αὐτὸν σεβασμὸν καὶ τὴν αὐτὴν ὑποταγήν, εἶνε δὲ κατὰ τοσοῦτον ἀναγκαῖον νὰ ἐπαγρυπνῇ τις εἰς τὴν τήρησιν τῆς ἰσχύος τῆς ὑπεροχῆς τῶν κατωτέρων βαθμῶν, καθ' ὅσον εἶνε πολὺ δυσκολωτέρα ἡ ἐξάσκησις εἰς αὐτούς· ‖ κατὰ ἱεραρχίαν, dans l'ordre hiérarchique=ἱεραρχικῶς.

ἱεραρχικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἱεράρχην, de prélat. § [συνήθως] hiérarchique, adj. κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἱεραρχίας.

ἱεραρχικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τὴν ἱεραρχικὴν τάξιν (βαθμούς), dans l'ordre hiérarchique, hiérarchiquement, adv.

ἱεραρχῶ, έω, μέλ. ήσω· εἶμαι ἱεράρχης, être prélat, εἶμαι ἀρχιερεύς, πρῶτος τῶν ἱερέων καὶ ἀρχηγὸς ἐπὶ πάντων τῶν θρησκευτικῶν πραγμάτων.

ἱερατεία, ας, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέως, βλ. ἱερωσύνη.

ἱερατεῖον, ου, τό· τὸ τάγμα τῶν ἱερέων, ὁ κλῆρος, clergé, n. m. τὸ ἐκκλησιαστικὸν σῶμα, corps ecclésiastique ; prêtrise, n. f. ἡ ἱερωσύνη, sacerdoce, n. m. [ἐπὶ κακοῦ, περιφρον.] prêtraille, n.f. calotte, n. f. ‖ (στρατιωτικὸν) ἱερατεῖον, aumônerie (f.) (militaire), ἤτοι οἱ ἱερεῖς τοῦ στρατοῦ.

ἱερατεύω, μέλ. εύσω, εἶμαι ἱερεύς, être prêtre ; εἶμαι εἰς τὸ τάγμα τῶν ἱερέων, εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου, être dans les ordres.

ἱερατικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἱερέα, de prêtre ; ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἱερατείαν (τὴν ἱερωσύνην), sacerdotal, ale, aux ; ‖ ἱερατικὰ ἄμφια, ornements sacerdotaux ; ‖ ἱερατικὴ σχολή, séminaire ; ‖ μαθητὴς ἱερατικοῦ σχολείου, séminariste, n. m. § [διδ.] —, hiératique.

ἱέρεια, ας, ἡ· θηλυκὸν τοῦ ἱερεύς, prêtresse, n. f.

ἱερεμεγεβίτης, ὁ· ieremejewit, ὀρυκτὸν σκληρότητος 5,5 καὶ εἰδ. βάρους 3,28. Κρυσταλλοῦται κατὰ τὸ βασιεξάγωνον σύστημα εἰς πρίσματα. Χημικῶς εἶνε $B_2 Al_2 O_6$. Δ. Κ.

ἱερεξεταστής, οῦ, ὁ· inquisiteur, n. m. βλ. ἱερὰ ἐξέτασις.

ἱερεύς, έως, ὁ· prêtre, n. m. καλοῦνται οἱ εἰς τὴν τοῦ θείου ὑπηρεσίαν ἀφιερωμένοι καὶ ἐπιτελοῦντες τὰς τελετὰς τῆς δημοσίας λατρείας· ‖ [τῶν διαμαρτυρουμένων ἰδ.] pasteur, n. m. ‖ ἱερεὺς ἐπιπεφορτισμένος τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν ὑπηρεσιῶν ἐν τοῖς νοσοκομείοις, τῷ στρατῷ, τοῖς πολεμικοῖς πλοίοις, τῶν φυλακῶν, aumônier, n. m. ‖ ὁ ἱερεὺς τοῦ βασιλέως, l'aumônier (ἀρχ. le chapelain) du roi.

ἱερογλυφικός, ή, όν· ὁ γεγραμμένος μὲ ἱερογλυφικὰ γράμματα, hiéroglyphique, adj. § [οὐδ. οὐσ.] τὰ ἱερογλυφικὰ (ἐννοεῖται γράμματα), hiéroglyphes, n. m. καλοῦνται τὰ σημεῖα τῆς εἰκονικῆς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων γραφῆς, ἤτοι στοιχεῖα παριστάνοντα μορφὰς ζώων ἐγχαραττόμενα ἢ ζωγραφιζόμενα ὑπὸ τῶν ἱερέων ἢ ὑπ' ἄλλων κατὰ διαταγὴν αὐτῶν ἐπὶ τῶν δημοσίων ἱερῶν μνημείων [Πλουτ.] ‖ [μεταφ.] αὐτὰ εἶνε δι' ἐμὲ ἱερογλυφικά, c'est du chinois (de l'algèbre) pour moi ; ‖ ποῖος ἠμπορεῖ ν' ἀναγνώσῃ τὰ ἱερογλυφικά σου ; qui peut lire ton grimoire ?

ἱερογλυφικῶς, [ἐπίρ.] δι' ἱερογλυφικῶν, en hiéroglyphes.

ἱερογραμματεύς, έως, ὁ· ἱερεὺς τῶν Αἰγυπτίων, ὅστις ἐγίνωσκε τὴν ἱερογλυφικὴν γραφήν, ἐξήγει τὰ ἱερὰ ἔθιμα, προσεῖχεν περὶ τῆς διατηρήσεως αὐτῶν ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ, ἦτο εἰδήμων τῶν ἱερῶν γραφῶν καὶ συμβόλων καὶ ἐξήγει αὐτὰ εἰς τὸν λαόν, ἱερεὺς ἐξηγῶν τὰς ἁγίας γραφάς, prêtre qui interprète les saintes écritures ; εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ λέγεται scribe, n. m. = ἱερεὺς γραμματεύς.

ἱερογραφέω-ῶ, μέλ. ήσω, εἰκονίζω, ζωγραφίζω ἱερά, συμβολικὰ εἰκονίσματα, représenter, peindre des choses divines ou sujets sacrés.

ἱερογραφία, ας, ἡ· hiérographie, n. f. συμβολικὴ ἱερῶν πραγμάτων παράστασις, περιγραφή· ἡ ἱστορία τῶν θρησκειῶν.

ἱερογραφικός, ή, όν· hiérographique, adj. ἀνῆκον τῇ ἱερᾷ γραφῇ, ὁ ἀφορῶν τὴν ἱερογραφίαν· ‖ ἱερογραφικαὶ μελέται, études hiérographiques.

ἱεροδιάκονος, ου, ὁ· βλ. διάκονος· diacre, n. m.

ἱεροδιδασκαλεῖον, ου, τό· ἱερατικὴ σχολή, séminaire, n. m.

ἱεροδιδάσκαλος, ου, ὁ· ὁ διδάσκων τὰ περὶ τὴν θείαν λατρείαν, τὰ ἱερὰ μαθήματα, qui enseigne les choses sacrées.

ἱεροδικαστής, οῦ, ὁ· βλ. ἱεροδίκης.

ἱεροδικεῖον, ου, ὁ· saint-office ; τὸ δικα-

στήριον τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως, tribunal de l'inquisition.

ἱεροδίκης, ου, ὁ· inquisiteur, n. f. δικαστής, μέλος τοῦ ἱεροδικείου, membre du saint office ; βλ. καὶ ἱερὰ ἐξέτασις.

ἱερόδουλος, ος, ον· ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὴν θεότητα, personne consacrée au service du Dieu. Ἐν Κορίνθῳ δὲ καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσιν ἱερόδουλοι ἐκαλοῦντο αἱ ὑπηρετοῦσαι γυναῖκες ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης· σήμερον ἱερόδουλοι λέγονται αἱ ἑταῖραι, αἱ πόρναι, les prostituées.

ἱεροκηρυκέω, βλ. ἱεροκηρύττω.

ἱεροκῆρυξ, ος, ὁ· ὁ κηρύττων τὸν θεῖον λόγον, prédicateur, n. m. ἱεροκήρυκες καλοῦνται οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν διδαχὴν τοῦ θείου λόγου περιοδεύοντες τὰς διαφόρους πόλεις, κώμας καὶ χωρία τῆς περιφερείας των καὶ ἀναπτύσσοντες τὰ δόγματα τῆς θρησκείας ἡμῶν ὡς καὶ τὰ θρησκευτικὰ καὶ ἠθικὰ χρέη τῶν ἀνθρώπων ὡς μελῶν τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωνίας.

ἱεροκηρύττω, μέλ. ύξω, καὶ **ἱεροκηρυκέω,** κηρύττω τὸν θεῖον λόγον, prêcher ; βλ. καὶ ἱεροκῆρυξ.

ἱεροκρισία, ας, ἡ· ἡ ἐξέτασις ὑπὸ τοῦ ἱεροδίκου (ἱεροεξεταστοῦ), inquisition, n. f.

ἱεροκρυφίως, [ἐπίρ.] μυστηριωδῶς, mystérieusement, adv. μυστικῶς, en secret ; ἐν κρυπτῷ, κρυφίως, en cachette ; sous [le manteau de] la cheminée.

ἱερολογία, ας, ἡ· hiérologie, n. f. (ἱερός, sacré καὶ λόγος, discours), ὁμιλία περὶ ἱερῶν πραγμάτων, λόγων καὶ ἐν γένει ἡ γνῶσις τῶν θρησκειῶν.

ἱερολογικός, ή, όν· hiérologique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἱερολογίαν· || ἱερολογικὴ ἐπιστήμη, science hiérologique.

ἱερολόγος, ου, ὁ· hiérologue, n. m. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἱερολογίαν, εἰς τὴν ἔρευναν τῶν θρησκειῶν.

ἱερομαντία, ας, ἡ· ἱεροσκοπία, hiéromancie ; ἡ πρᾶξις τοῦ προλέγειν τὸ μέλλον διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν σπλάχνων τῶν θυομένων ζώων.

ἱερομαντικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἱερομαντίαν, d'hiéromancie ; hiéromancien, enne.

ἱερομάντις, εως, ὁ καὶ ἡ· hiéromancien, enne (n), ἱεροσκόπος, ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἱερομαντίαν, ὁ παρατηρῶν τὰ σπλάχνα τοῦ θύματος καὶ ἐξ αὐτῶν μαντεύων, προλέγων τὰ μέλλοντα.

ἱερομάρτυς, υρος, ὁ· πατὴρ τῆς ἐκκλησίας, ἅγιος μάρτυς, père [de l'église], martyr.

ἱερομνήμων, ονος, ὁ· ἱερεὺς ἢ γραμματεὺς τηρῶν τὰ ἱερὰ ἀρχεῖα, gardien des archives sacrées.

ἱερομόναχος, ου, ὁ· πρεσβύτερος μοναχός, religieux, n. m. καλόγηρος, moine, n. m. hiéromoine, n. f. || ἱερεὺς ἱερομόναχος, prêtre séculier ; βλ. **κοσμικός.**

ἱερόν, οὐδ. τοῦ **ἱερός**· § βλ. **τέμενος**· § ἱερόν, κατ' ἐξοχὴν τὸ ἅγιον βῆμα ἐντὸς τῶν ναῶν ἔνθα τελεῖται τὸ μυστήριον, sanctuaire, n. m. τὸ ἄδυτον· βλ. καὶ ναός· § **ἱερὸν ὀστοῦν,** [ἀνατομ.] τὸ κωλοκούκουρον, sacrum, n. m. (λέγεται καὶ os sacrum), εἶνε τὸ μέγιστον τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἀποτελεῖται ἐκ πέντε σπονδύλων, οἵτινες σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι συνοστεούμενοι ἀποτελοῦσιν ἓν μόνον ὀστοῦν. Ἔχει σχῆμα τετραπλεύρου πυραμίδος, ἧς ἡ βάσις εἶνε πρὸς τὰ ἄνω ἡ δὲ κορυφὴ πρὸς τὰ κάτω. Συντάσσεται πρὸς τὸν πέμπτον ὀσφυακὸν σπόνδυλον, ἡ δὲ κορυφὴ πρὸς τὰ κάτω συντασσομένη πρὸς τὸν κόκκυγα· βλ. καὶ **κόκκυξ**· || [ἱππολ.] sacrum. τὸ ἱερὸν ὀστοῦν ἀποτελεῖ τὴν ὀροφὴν τῆς λεκάνης καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὴν ἀνωτέραν καὶ μέσην ἐπιφάνειαν τῶν γλουτῶν. § [ναυτ.] ἱερὸν ἢ κόκκυξ, βλ. **δικρόα** πρώτη.

ἱερόνομαι, μέλ. θήσομαι, εἰσέρχομαι εἰς τὰς ἱερατικὰς τάξεις, entrer dans les ordres ; γίνομαι ἱερεύς, se faire prêtre ; εἰσέρχομαι εἰς τὴν ἱερωσύνην, entrer dans la prêtrise ; [ἐπὶ ἱερομονάχου] λαμβάνω τὸ μοναχικὸν σχῆμα, prendre l'habit ; || ἱερωμένος, ὁ φέρων τὸ ἱερατικὸν σχῆμα, ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὰς ἱερατικὰς τάξεις, qui est dans les ordres ; religieux; || ἱερωμένη, ἡ καλογραῖα, religieuse, n. f. || [πληθ.] οἱ ἱερωμένοι || οἱ ἱερεῖς, ὁ κλῆρος, le clergé ; la prêtrise.

ἱερόξυλον, ου, τό· gaïac, n. m. || ἁγιόξυλον, saint-bois τὸ λεγόμενον καὶ γαϊάκη· βλ. λέξιν.

ἱεροπραξία, ας, ἡ· ἡ τέλεσις τῶν τῆς θείας λατρείας, τῆς θείας λειτουργίας, office divin. § τὰ ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἐκτελούμενα, τὸ ἀξίωμα, ὑπούργημα τοῦ ἱερέως, fonctions de prêtre, ministère, n. m.

ἱεροπρεπής, ής, ές· ὁ ἁρμόζων εἰς τὸ ἱερατικὸν ἐπάγγελμα, συνεπῶς ἄξιος προσώπου ἁγίου (σεβασμίου), digne d'une personne sainte (vénérable), ἤτοι ἅγιος, saint, e ; σεβάσμιος, vénérable, adj. ἱερός, sacré, ée, adj.

ἱεροπρεπῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἱεροπρεπῆ, σεβασμίως, vénérablement, adv. ἁγίως, saintement, adv.

ἱερός, ά, όν· [συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), sacré, ée, adj. ἅγιος, saint, e, adj. πᾶν ὅ,τι εἶνε θεῖον, ἅγιον, τῷ θεῷ ἀφιερωμένον, κοινωνίαν τινὰ θείαν ἢ μετοχὴν ἔχον, θεωρούμενον ὡς θεῖον· [συχνάκις] καθιερωμένος, consacré, ée ; || τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως εἶνε ἱερόν, la personne du roi est sacrée ; || ἱερὰ ἱστορία, histoire sainte ; || τὰ ἱερὰ μαθήματα, l'enseignement religieux ; || ἡ ἱερὰ Σύνοδος, le Saint Synode ; βλ. **ἱερά**· || [ναυτ.] ἡ ἱερὰ ἄγκυρα, la maîtresse ancre ; βλ. **ἄγκυρα**· || [ἀνατομ.] τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, le sacrum ; βλ. **ἱερόν**· || ἱερὰ νόσος, épilépsie ; mal caduc; βλ. **ἐπιληψία**· || δὲν ἔχει ὅσιον οὐδ' ἱερόν, il n'y a rien de sacré pour lui. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἱερὸν (ἐκκλησίας), le sanctuaire [d'une église]. § [οὐδ. πληθ.] τὰ ἱερά, les ornements (les habits) sacerdotaux, ἤτοι τὰ ἱερὰ ἐνδύματα καὶ ἐν γένει τὰ ἄμφια· βλ. **ἄμφιον.**

ἱεροσκοπία, ας, ἡ· βλ. ἱερομαντία.

ἱεροσκόπος, ου, ὁ· βλ. ἱερομάντις.

ἱεροσπουδαστήριον, ου, τό· ἱερατικὴ σχολή, séminaire, n. m.

ἱεροσπουδαστής, οῦ, ὁ· ὁ σπουδάζων εἰς ἱερατικὴν σχολήν, séminariste, n. m.

ἱεροσυλία, ας, ἡ· [crime de] sacrilège, ἢ vol sacrilège = ἱερόσυλος κλοπὴ ἢ ἁπλῶς sacrilège, n. m. ἐπὶ κλοπῆς ἱερῶν· καλεῖται ἐν γένει ἡ κλοπὴ ἢ ἡ βεβήλωσις (sacrilège) πραγμάτων ἀνηκόντων εἰς τὴν θείαν λατρείαν. Τὸ ἔγκλημα κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους παρὰ Ῥωμαίοις ἰδίως, ἐτιμωρεῖτο διὰ τῶν αὐστηροτάτων ποινῶν, παρὰ δὲ τοῖς Χριστιανοῖς ἐθεωρεῖτο ὡς προσβάλλον αὐτὴν τὴν Θεότητα. Σήμερον ὁ Ποιν. ἡμῶν Νόμος ἄρθρ. 374, θεωρεῖ ὡς κλοπὴν τιμωρητέαν μὲ εἱρκτὴν τὴν ὑφαίρεσιν ἀπὸ τόπου ἀφωσιωμένου εἰς τὴν θείαν λατρείαν πράγματος εἰς αὐτὴν καθιερωμένου ἀδιακρίτως τῆς θρησκείας. Τοιαῦτα πράγματα εἶνε τὰ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως κατὰ τὰς παραδόσεις καὶ τοὺς κανόνας τῆς θρησκείας, περὶ ἧς πρόκειται χρησιμεύοντα πρὸς τὴν θείαν λατρείαν καὶ τὰς ἱεροτελεστίας (εἰκόνες τῶν ἁγίων, ἱερὰ ἄμφια, κτλ.), οὐχὶ δὲ καὶ τὰ πρὸς χρῆσιν ἁπλῶς τῶν φοιτώντων εἰς τοὺς ναοὺς χρήσιμα (καθίσματα, κλπ.). Ἡ κλοπὴ τοιούτων πραγμάτων εἰς τόπον μὴ ἀφωσιωμένον τῇ λατρείᾳ δὲν ἀποτελεῖ ἱεροσυλίαν.

ἱερόσυλος, ος, ον· sacrilège, adj. ὁ ἀνοσιουργός, βέβηλος, ὁ ἐκτελέσας ἱεροσυλίαν· ‖ ἀνήρ, γυνὴ ἱερόσυλος, homme, femme sacrilège.

ἱεροσυλῶ (έω), μέλ. ήσω· διαπράττω ἱεροσυλίαν, commettre un sacrilège.

ἱεροσύλως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἱερόσυλον, d'une manière sacrilège, sacrilégement, adv.

ἱεροτελεστία, ας, ἡ· ἡ τέλεσις θείου τινὸς μυστηρίου, ἱερὰ τελετή, ἡ τέλεσις τῆς θείας λειτουργίας, office divin; ἡ θεία λειτουργία, ἡ θεία τελετή, cérémonie, n.f. βλ ἱερουργία.

ἱερότης, ητος, ἡ· ἁγιότης, ἁγιωσύνη, sainteté, n. f. χαρακτὴρ ἱερός, ἅγιος, caractère sacré.

ἱερουργία, ας, ἡ· ἡ τέλεσις ὑπὸ τοῦ ἱερέως θείου τινὸς μυστηρίου, ἡ θεία τελετή, cérémonie, n. f. ἡ θεία λειτουργία, messe, n. f. ἡ τέλεσις τῆς θείας λειτουργίας, office divin; βλ. ἱεροτελεστία.

ἱερουργικός, ή, όν· ἀνήκων εἰς τὴν ἱερουργίαν, εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν, de messe; ‖ [ναυτ.] τὸ ἱερουργικὸν [σῶμα], le pavillon de messe. § [ἐν.] μυσταγωγικός, sacramental, ale, aux, ἀνήκων εἰς τὴν θείαν μυσταγωγίαν, εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἐκκλησίας.

ἱερουργός, οῦ, ὁ· ὁ ἱερουργῶν, ὁ τελῶν τὰ περὶ τὴν θρησκείαν, ἤτοι ὁ ἐκτελῶν τὴν ἱερουργίαν (ἱερεύς), officiant, n. m.

ἱερουργῶ (έω), μέλ. ήσω, ἐκτελῶ ἱερουργίαν, officier.

ἱεροφάντης, ου, ὁ· ὅστις μυεῖ τινὰ εἰς τὰ μυστήρια, interprête de mystères; hiérophante; initiateur. § [ἀρχαιολ.] hiérophante, n. m. ὁ ἀνώτερος ἱερεὺς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων.

ἱεροφύλαξ, ακος, ὁ· σκευοφύλαξ τῆς ἐκκλησίας, sacristain, n. m.

ἱεροψάλτης, ου, ὁ· ὁ ψάλτης ἐκκλησίας, chantre d'église.

ἱερῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἱερόν, ἅγιον, d'une manière sacrée, ἁγίως, saintement, adv. religieusement, adv.

ἱερωσύνη, ης, ἡ· ἱερατεία ἡ· οἱ ἱερεῖς, τὸ ἱερατεῖον, ὁ κλῆρος, sacerdoce, n. m. [τῶν καθολικῶν ἰδ.] prêtrise, n. f.

ἰεφφερισίτης, ὁ· βλ. φλογαπίτης. Δ. Κ.

ἰεφφερσονίτης, ὁ Jeffersonite; ὀρυκτὸν βαθὺ ἐλαιοπράσινον, καστανόχρουν, ὑπομέλαν, λάμψεως στεατοειδοῦς (σχεδὸν ἡμιμεταλλικῆς ἐπὶ σχισμογενῶν ἑδρῶν), διαφώτιστον κατὰ τὰ ἄκρα μέχρις ἀδιαφανοῦς, σκληρότητος 4,5 καὶ εἰδ. βάρ. 3,3 - 3,5· κρυσταλλοῦται κατὰ τὸ βασίρρομβον προκλινὲς σύστημα· χημικῶς εἶνε μαγγανιομιγὴς καὶ ψευδαργυρομιγὴς Αὐγίτης (βλ. λέξιν). Δ. Κ.

ἴζημα, ατος, τό· sédiment, n. m. ἴζημα (dépot) σχηματιζόμενον διὰ τῆς κατακρημνίσεως διαλελυμένων οὐσιῶν ἐντὸς ὑγροῦ τινός· ‖ —, καθίζημα, dépot, n. m. (ἡ εναπόθεσις)· ‖ [χημ.] βλ. κατακρήμνισμα, précipité, n. m.

ἴζησις, εως, ἡ· [χημ.] βλ. κατακρήμνισις, précipitation, n. f.

ἰζηματογενής, ής, ές· ὁ ἐξ ἰζήματος προερχόμενος, sédimentaire, adj. dépots sédimentaires.

ἰζηματώδης, ης, ες· sédimenteux, euse; ὁ ὢν τῆς φύσεως τῶν ἰζημάτων, dépots sédimenteux.

ἰησουΐτης, ου, ὁ· jésuite, n. m. μέλος τοῦ τάγματος τῶν ἰησουϊτῶν· ‖ ἰησουῖται (ἑταιρία τοῦ Ἰησοῦ), jésuites. Θρησκευτικὸν τάγμα ἱδρυθὲν τῷ 1534 ἐν Παρισίοις ὑπὸ τοῦ Ἰγνατίου Λοϋόλα πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ διάδοσιν τῆς καθολικῆς θρησκείας καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ Πάπα.

ἰησουητικός, ή, όν· κατάλληλος τοῖς ἰησουΐταις, jésuitique, adj. [οἰκ.] πανοῦργος, astucieux, euse; ὑποκριτικός, hypocrite, adj.

ἰησουητικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἰησουητικόν, d'une manière jésuitique; jésuitiquement, adv. ἤτοι κατὰ τὰς ἕξεις τῶν ἰησουϊτῶν, καὶ μεταφ. κατὰ τὸν Montesquieu, κατὰ τρόπον πανοῦργον (δόλιον), d'une manière astucieuse, (ἀμφίβολον, διφορούμενον, équivoque), ἤτοι ὑποκριτικῶς, hypocritement.

ἰησουητισμός, οῦ, ὁ·. τὸ σύστημα τῶν ἰησουϊτῶν, jésuitisme, n. m. [καὶ οἰκ.] πανουργία (δολιότης), astuce, n. f. ὑποκρισία, hypocrisie, n. f.

Ἰησοῦς, οῦ, ὁ· jésus (zu) ἢ Ἰησοῦς Χριστός, Jésus Christ (kri) (ἑβραϊστί, jéhovah, ἤτοι σωτήρ, sauveur).

ἰθαγένεια, ας, ἡ· naturalité, n. f. τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, ἤτοι ἡ κατάστασις τοῦ προσώπου, καθ' ὅσον ἀποτελεῖ τοῦτο μέρος τοῦ λαοῦ ὡρισμένης πολιτείας. Ἐνδιαφέρει δὲ τὰ

μέγιστα νὰ γνωρίζωμεν τίνες εἶνε οἱ ἰθαγενεῖς χώρας τινὸς (ἡμεδαποί), καθ' ὅσον οἱ ἀλλοδαποί, οἱ μὴ ὑπήκοοι δηλαδὴ τοῦ κράτους ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ ὁποίου διαμένουσιν, οὐ μόνον στεροῦνται τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἅτινα ἀνήκουσιν ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς σχέσεις τοῦ ἀστικοῦ, ἔν τισι δὲ καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου μειονεκτοῦσι, indigénat, n. m. || δικαίωμα ἰθαγενείας, droit de naturalité ; || τὸ ζήτημα τῆς ἰθαγενείας, la question de l'indigénat ; || ἀπόκτησις ἰθαγενείας, naturalisation, n. f. || ἀπέκτησε τὴν γαλλικὴν ἰθαγένειαν, il s'est naturalisé français.

ἰθαγενής, ής, ές· αὐτόχθων, indigène, adj. ἐγχώριος, ἐντόπιος, φυσικός, naturel, elle, adj.

ἴθυνσις, εως, ἡ· ἡ ἀπίσωσις, ravalement; βλ. λέξιν.

ἰθύνω, μέλ. υνῶ, θὰ ἰθύνω, εὐθύνω, κάμνω τι εὐθύ, ἴσιον, allonger en ligne droite ; diriger ; ἀπιθύνω, dresser ; ἀπισόω, ravaler; [μεταφ.] διευθύνω, diriger ; διοικῶ, gouverner ; ὁδηγῶ, conduire.

ἱκανοποίησις, εως, ἡ· ἡ ἀπόδοσις τοῦ δικαίου εἴς τινα, satisfaction, n. f. ἐπανόρθωσις τινός, réparation, n. f. || ἐπανόρθωσις, ἀνόρθωσις, redressement, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπανορθώνειν ἀδίκημά τι.

ἱκανοποιητικός, ή, όν· satisfaisant, e, adj. ὁ ἀποδίδων τὸ δίκαιον, χρησιμεύων πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ δικαίου.

ἱκανοποιῶ-έω, μέλ. ήσω· ἀποδίδω εἴς τινα τὸ δίκαιον, satisfaire ; παρέχω, δίδω ἱκανοποίησιν, donner satisfaction. § ἀνταμείβω, récompenser ; ἀποζημιῶ, dédommager ; || αὐτὸ θὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς κόπους του, cela récompensera ses peines. § [παθ.] être satisfait obtenir satisfaction. § [παθ.] ἀνταμείβομαι, être récompensé ; ἀποζημιοῦμαι, être dédommagé ; || [ἀπολ.] δὲν ἱκανοποιοῦμαι, je n'y profite rien ; je n'y trouve pas mon compte. § [ἐμπορ.] ἱκανοποιῶ, ἀνταμείβω, ἀνταποδίδω, rémunérer ; π. χ. τὸ εἶδος τοῦτο θὰ σᾶς ἱκανοποιήσῃ, cet article vous rémunérera.

ἱκανός, ή, όν (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος) [ἐπὶ ἀνθρώπων] ὅστις εἶνε εἰς θέσιν, ἔχει τὰ μέσα, δύναται, εἶνε ἄξιος, capable, adj. εἶνε ἄξιος, ἐπιτήδειος νὰ πράξῃ τι, habile ; || εἶνε πολὺ ἱκανὸς ἄνθρωπος, c'est un homme très capable (d'une grande capacité) ; || — τεχνίτης, ouvrier habile ; || δὲν ἠξεύρεις τί εἶνε ἱκανὸς νὰ κάμῃ, vous ne savez pas (vous ne vous imaginez pas) de quoi il est capable ; || δὲν εἶνε ἱκανὸς δι' αὐτὴν τὴν θέσιν, il n'est pas à la hauteur de cet emploi ; || αὐτὸ θὰ σὲ καταστήσῃ ἱκανὸν νά, cela vous mettra a même (en état) de ; || [προκλητικῶς] δὲν σ' ἔχω ἱκανὸν νὰ τὸ κάμῃς, je vous défie de le faire ; || εἶνε ἱκανὸς νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωήν του, il est homme à risquer sa vie. § ὅ,τι εἶνε ἀρκετόν, χρήσιμον, ἐπιτήδειον, ὠφέλιμον, ἐπαρκές, suffisant, e ; assez grand (nombreux, long, etc.) ; ἱκανοποιητικόν, satisfaisant, e ; || ἱκανὴ ἀμοιβή, récompense suffisante ; || ἱκανὴ θέσις δι' ὅλους, assez de place pour tous ; || ἱκανὴ διαφορά, une assez grande différence ; || ἱκανὸν πλῆθος, une foule assez nombreuse ; || ἱκανὴ ὁδός, assez long chemin ; || ἦσαν ἱκανοὶ ξένοι, il n'y avait pas mal d'étrangers ; || ἔχει ἱκανὴν σύνταξιν, il a une pension raisonnable ; || οἱ λόγοι οὗτοι δὲν τοῦ ἐφάνησαν ἱκανοί, il n'a pas trouvé ces raisons satisfaisantes ; || ἐφ' ἱκανὸν χρόνον, [pendant] assez longtemps.

ἱκανότης, ητος, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις ἱκανός, ἄξιος πρός τι, capacité, n. f. δεινότης, δεξιότης, aptitude, n. f. δεξιότης, ἐπιτηδειότης, habileté, n. f. ἱκανότης, ἀξιότης, ἐπιτηδειότης, savoir faire, n. f. βλ. καὶ δεξιότης· || ἔχει πολλὴν ἱκανότητα, il a une grande capacité ; || ἐμπορικὴ ἱκανότης, habileté commerciale ; || (τὸ κατώρθωσε) διὰ τῆς ἱκανότητός του, par son savoir faire. § ἱκανότης = καταλληλότης διά τι, aptitude, n. f. || στρατιωτικὴ ἱκανότης, aptitude militaire, ἤτοι ὁ διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἱκανὸς ἀνήρ.

ἱκανῶς, [ἐπίρ.] ἐπαρκῶς, suffisamment ; ἀρκετά, assez ; ἀνεκτῶς, ὁπωσοῦν καλῶς, μετρίως, ἔτσι καὶ ἔτσι, passablement ; ἔτσι καὶ ἔτσι, ἀρκετὰ καλά, pas mal.

ἱκεσία, ας, ἡ· supplication, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἱκετεύω (τοῦ ἱκέτου), τὸ νὰ ζητῇ τις (γονυπετῶς) προστασίαν, βοήθειαν, ἡ παράκλησις, δέησις, prière, n. f.

ἱκετευτικός, ή, όν· ὅστις ἀνήκει, ἁρμόζει τῷ ἱκέτῃ, ἱκετεύων, ουσα, ον· suppliant, e, adj.

ἱκετευτικῶς, (ἐπίρ.), en suppliant, κατὰ τρόπον ἱκετευτικόν, d'un air suppliant.

ἱκετεύω, μέλ. εύσω· supplier ; εἰμὶ ἱκέτης, ἱκετευτικῶς παρακαλῶ, ζητῶ θερμῶς τὴν βοήθειαν τινός, καὶ ἰδίως προστρέχω ἱκετεύων, ζητῶν τὴν προστασίαν, βοήθειαν τινός, καὶ γενικῶς δέομαί τινος, παρακαλῶ, prier ; βλ. καὶ παρακαλῶ.

ἱκετηρία, ας, ἡ· supplique, n. f. ἀναφορὰ ἔγγραφος πρὸς αἴτησιν χάριτος τινός, ἤτοι ἱκετικὴ ἀναφορά· || προσάγω ἱκετηρίαν εἰς τὸν βασιλέα, présenter une supplique au roi ; || [τριτ. καὶ οἰκ.] αἴτησις, δέησις· προσδέξασθε (δεχθῆτε εὐμενῶς) τὴν δέησίν (αἴτησίν) μου, ayez égard à ma supplique.

ἱκετήριος, α, ον· ὅστις ἁρμόζει, ἀνήκει τῷ ἱκέτῃ, suppliant, e ; de supplication.

ἱκέτης, ου, ὁ· (ἵκω), suppliant καὶ θηλ. ἡ ἱκέτις, ιδος, suppliante ; ὅστις καταφεύγει πρός τινα καὶ τὸν παρακαλεῖ θερμῶς, ζητῶν προστασίαν, ὑπεράσπισιν· ὅστις ἔρχεται πρός τινα ζητῶν βοήθειαν· ἱκέτης προσπίπτω, γονυπετῶς παρακαλῶ.

ἱκετικός, ή, όν· βλ. ἱκετευτικός.

ἱκέτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ ἱκέτης, suppliante, n. f. || [καὶ ἐπίθ.] χεῖρες ἱκέτιδες, des mains suppliantes.

ἰκμάς, άδος, ἡ· ἡ ὑγρασία, ἡ ῥευστότης· [φυσιολ.] ὁ χυμός, humeur, n. f. ὁ χυμὸς τῶν

φυτῶν, suc, n. m. sève, n. f. || τὰ φυτὰ ἀντλοῦσιν τὴν ἰκμάδα τῆς γῆς, pompent les sucs de la terre ; || φυτὸν χωρὶς ἰκμάδα, plante privée de sève.

ἰκρίον, ου, τό· καὶ **ἰκρίωμα,** ξύλινον τι κατασκεύασμα μετὰ δοκῶν καὶ σανίδων, échafaud, n. m. τὸ πῆγμα, δάπεδον· || ἰκρίωμα, échafaudage (ἰκριοπηγία)· || δάπεδον ἰκριοπηγίας ἢ ἰκριώματος, plate ferme d'échafaudage ; (plancher plate-forme). § ἐξέδρα, ἀνάβαθρον, estrade, n. f. ξύλινον κατασκεύασμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύνανται στεκόμενοι οἱ θεαταὶ νὰ βλέπωσι.

ἰκριοπηγία, ας, ἡ· échafaudage, n. m. **ἰκρίωσις,** ἡ· ἡ ἐργασία τῆς κατασκευῆς ἰκριώματος. § βλ. καὶ **κλιμακοπηγία,** échelage.

ἰκριόω-ῶ, μέλ. ώσω, échafauder, κατασκευάζω ἰκρίον, ἰκρίωμα.

ἰκρίωμα, ατος· βλ. **ἰκρίον.** § échafaud, n.m. κοινῶς ἡ **σκαλωσιὰ** ἐφ' ἧς ἐργάζονται οἱ τεχνῖται, **πῆγμα,** τό· || **ἰκρίωμα αἱρετὸν** (ἐκ τοῦ αἴρω, αἴρομαι, αἰωροῦμαι), échafaud volant; σανίδες ἃς κρεμῶσιν ἀπὸ τῆς στέγης ἢ τῶν παραθύρων ἐφ' ὧν κάθηνται οἱ τεχνῖται καὶ ἐργάζονται ἐξωτερικῶς τῶν οἰκιῶν. § [ναυτ.] **ἰκρίωμα,** κοινῶς ἡ **σκαλωσιά,** échafaud, n. m. σύνδεμα ἐκ διαφόρων δοκῶν καὶ σανίδων σχηματιζουσῶν εἶδος δαπέδου ἀρτωμένου διὰ σχοινίων ἢ τοποθετουμένου ἐξωτερικῶς τοῦ σκάφους τοῦ πλοίου ἢ καθ' ὕψος ἱστοῦ τινός, ἢ ἄλλου ἀπροσίτου μέρους, ἐφ' οὗ ἀνερχόμενοι ἄνδρες δύνανται νὰ σταθῶσι καὶ ἐργασθῶσι. § ἰκρίωμα, βλ. **βάθρον,** banquette, n. f.

ἰκρίωσις, εως, ἡ· ἡ **ἰκριοπηγία,** échafaudage, n. m.

ἰκριωτήρ, ῆρος, ὁ· ὁ δοκὸς τοῦ ἰκριώματος, montant d'échafaudage ; κοινῶς στῦλος σκαλωσιᾶς, ἤτοι στῦλος χρησιμεύων ὡς ὑποστήριγμα ἰκριώματος.

ἰκτεριάω-ῶ, μέλ. άσω, πάσχω ἴκτερον, κιτρινάδα, avoir la jaunisse.

ἰκτερικός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν τὸν ἴκτερον, qui se rapporte à l'ictère; de jaunisse ; ictérique, adj. || χροιὰ (χρῶμα) ἰκτερική, teinte ictérique. § **ἰκτερικὸς** καὶ **ἰκτερινός,** ὁ πάσχων ἀπὸ **ἴκτερον,** qui a la jaunisse, personne atteinte d'ictère, ictérique ; || ἰκτερικός, un ictérique.

ἴκτερος, ου, ὁ· (κοινῶς ἡ κιτρινάδα, ἡ χρυσῆ), jaunisse, n. f. [διδ.] ictère, n. m. νοσηρὰ κατάστασις καθ' ἣν τὸ δέρμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ χρώνωνται κιτρίνως. Δὲν εἶνε ἀνθύπαρκτον νόσημα, ἀλλ' ἴδιον τι νοσηρὸν σύμπτωμα παρακολουθοῦν διαφόρους παθήσεις τοῦ ἥπατος καὶ ἄλλων ὀργάνων καὶ παραγόμενον ἐκ τῆς ἀναμίξεως συστατικῶν τῆς χολῆς, ἰδίως δὲ τῆς χρωστικῆς αὐτῆς οὐσίας ἐν τῷ αἵματι. § [γεωπο.] **ἴκτερος,** ictère, n. m. (jaunissement des plantes) (χρυσῆ, κιτρινάδα) εἶνε ἀσθένεια τῶν φύλλων τῆς ἀμπέλου προερχομένη ἐξ ἀνομβρίας, ψύχους ἢ πολλῆς ὑγρασίας ἢ καὶ ἐκ ζωυφίων κατεσθιόντων τὰς ῥίζας τῶν πρέμνων.

ἰκτερώδης, ης, ες· (ἰκτερικός), ictérique, adj. ictérode ; || ἰκτερώδης πυρετός, fièvre jaune ; fièvre ictérode.

ἰκτῖνος, ου, ὁ· [πτην.] milan, n. m. εἶδος ἱέρακος, τὸ κοινῶς περδικοϊέρακον ἢ ἀνεμογάμης.

ἰκτίς, ίδος, ἡ· (λατ. mustela), ἡ γαλῆ τῶν ἀρχαίων, σήμερον κοινῶς **νυφίτσα.** Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο δηλοῦται γενικῶς γένος θηλαστικῶν ζώων ἐκ τῆς τάξεως τῶν σαρκοφάγων ἢ ἁρπακτικῶν. Αἱ ἰκτίδες εἶνε ζῷα ἡμιπελβατοβάμονα, μικροῦ μεγέθους, ἀποκλειστικῶς σαρκοβόρα, αἱμόδιψα, ἔχουσι δὲ δορὰν μαλακὴν καὶ πυκνότριχον, καὶ πολύτιμον διὰ μηλωτάς. Ἰκτὶς ἡ **δασοδίαιτος** (λατ. mus. martre), κοινῶς **κουνάβι,** γαλ. fouine, n. f. κοινοτάτη καθ' ὅλην τὴν Β. Εὐρώπην, Ἀσίαν καὶ Ἀμερικήν, ἔχει χρῶμα καστανόν, κατὰ δὲ τὸν λαιμὸν κάτωθεν κιτρίνην ἢ ξανθὴν κηλῖδα· ἄνευ τῆς οὐρᾶς, ἥτις φθάνει μέχρι τοῦ ἡμίσεος τοῦ μήκους τοῦ σώματος, ἔχει μῆκος 0,40-0,50 μ. Διαιτᾶται ἐντὸς κοιλοτήτων δένδρων· παχεῖα, εὔστροφος καὶ πονηρά, εἶνε φοβερὸς διώκτης τῶν μικρῶν πτηνῶν. Ἰκτὶς ἡ τοῦ Ἀριστοτέλους (m. foina), γαλ. belette (**νυφίτσα**), εἶνε λευκὴ κατὰ τὸ κάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ, μικροτέρα δὲ τῆς προηγουμένης καὶ ἄτριχος κατὰ τὰ πέλματα διαιτωμένη πλησίον τῶν οἰκιῶν (εἰς ἐρείπια, κτλ.), εἶνε ἰδιαζόντως καταστρεπτικὴ διὰ τὰς ὄρνιθας καὶ περιστεράς, ὡς καὶ τὰ ᾠὰ αὐτῶν, δι' ὧν καὶ συνήθως θανατοῦται, εἰσαγομένου ἐν αὐτοῖς διὰ μικρᾶς ὀπῆς διαλύματος στρυχνίνης. Ἡ δορά της εἶνε ἧττον πολύτιμος ἢ ἰκτίδος τῆς **δασοδιαίτου.** Ἰκτὶς ἡ κοινὴ εἶνε ζῷον μικρότατον ἔχον μῆκος μόλις 15-20 ἑκατοστ. χρῶμα καστανὸν κατὰ τὰ ἀνώτερα μέρη, λευκὸν δὲ κατὰ τὴν κοιλίαν, τὸ στῆθος καὶ τὰ ἄκρα, ἤτοι **λευκόφαιος** ἰκτίς, γαλ. petit-gris (ἐξ οὗ τὸ τουρκιστὶ λεγόμενον γουναρικὸν **σιντζάπι**). § **ἰκτίς,** ictis, n. m. le putois des neiges (ictis nivalis). Ἰκτὶς ἡ **ζιβελλίνειος,** [martre] zibeline, n. f. παρέχει ἐν Σιβηρίᾳ καὶ Ἀμερικῇ πολυτιμοτάτας σισύρας (**σαμοῦρι**) (martre) zibeline. Ἰκτὶς ἡ **δύσοσμος** ἔχει τὸ ῥύγχος λευκόν, ἡ δὲ **ἑρμελίνειος** (m. erminea), γαλ. ermine, εἶνε ὀρφνὴ μὲν τὸ θέρος καὶ λευκὴ κάτωθεν, τὸν δὲ χειμῶνα ὅλως λευκὴ καὶ παρέχει μηλωτὴν τόσῳ ὡραίαν τὴν **ἑρμίναν,** ermine, n. f. ὥστε ἄλλοτε προνομιακῶς ἐχρησιμοποιεῖτο μόνον διὰ τοὺς ἡγεμόνας. Τὰ κοινότατα ἐν Ἑλλάδι εἴδη εἶνε ἰκτὶς ἡ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ ἡ κοινή. Ἐκ τοῦ γένους τῶν ἰκτίδων καλουμένων καὶ γαλῶν, ὠνομάσθη ἡ οἰκογένεια τῶν γαλιδῶν ἢ μουστελιδῶν, περιλαμβάνουσα ἔτι τὰ γένη τρόχου τοῦ κοινοῦ, τῶν ἐνυδρίδων, κτλ.

ἱλαρά, ᾶς, ἡ· [ἰατρ.] rougeole, n. f. ἡ κοκκινάδα καὶ κοινῶς ἡ ἵλερη· πυρετὸς ἐξανθηματικὸς χαρακτηριζόμενος διὰ κατάρρου πολλῶν βλεννουμένων, ἐπιπεφυκότος, βλεννουμένος τῶν ἀεριοφόρων ὁδῶν, κτλ. καὶ ἐξανθήματος ἐρυθρῶν μικρῶν κηλίδων στρογγύλων ἀκολουθουμένων ὑπὸ πιτυρώδους ἀπολεπίσεως.

ἱλαροποιός, ά, όν· hilarant, ante ; qui

excite à la gaieté; l'influence hilarante d'une liqueur salutaire; || [χημ.] ἱλαρὸν ἀέριον, gaz hilarant; ancien nom du protoxyde d'azote.

ἱλαρός, ά, όν· ἀτάραχος, γαλήνιος, serein, e; || ἱλαρὰ μορφή, visage serein. § ὁ ἔχων χαλὴν διάθεσιν, de bonne humeur; φαιδρός, εὔθυμος, χαρούμενος, gai, e; joyeux, euse; γελαστός, riant, ante.

ἱλαρότης, ητος, ἡ· ἀταραξία, γαλήνη (προσώπου), sérénité, n. f. ἱλαρότης, aménité, n. f. χαρά, φαιδρότης, εὐθυμία, gaîté,n.f.

ἱλαροτραγῳδία, ας, ἡ· tragi-comédie, n. f. ἡ ἐκ τοῦ τραγικοῦ εἰς τὸ κωμικὸν μεταπεποιημένη τραγῳδία.

ἱλαρόω-ῶ, καὶ

ἱλαρύνω, μέλ. υνῶ, θὰ ἱλαρύνω, χάμνω τινὰ ἱλαρόν, χάμνω αἴθριον, φαιδρόν, χαρούμενον, rendre serein; ἐπιφαιδρύνω, rasséréner; εὐθυμῶ, χαροποιῶ, φαιδρύνω, égayer; [σπαν.] sereiner.

ἴλαρχος, ου, ὁ· ὁ λοχαγὸς τοῦ ἱππικοῦ, capitaine de cavalerie.

ἱλαρῶς, [ἐπίρ.] μεθ' ἱλαρότητος, avec sérénité; μὲ χαλὴν διάθεσιν, de bonne humeur; φαιδρῶς, εὐθύμως, gaîment.

ἱλασμός, οῦ, ὁ· ἡ θυσία, τὸ ἐξιλέωμα, ἐξιλασμός, expiation, n. f.

ἱλαστήριος, α, ον· θυσία, κτλ. προσφερομένη εἰς ἐξιλέωσιν, πρὸς ἐξιλασμόν, propre à apaiser, à rendre propice; propitiatoire, adj. expiatoire, adj.

ἵλερη, ἡ· βλ. ἱλαρά.

ἱλεΐτης, ὁ· ὀρυκτὸν πορτογαλιόχρουν· χημικῶς εἶνε $Fe_2\ S_3\ O_{12}+12\ H_2\ O$. Δ. Κ.

ἵλεως, ως, ον (ἵλαος)· [ἐπὶ θεῶν] εὐμενής, propice, adj. ἐπιεικής, οἰκτίρμων, clément, e, adj. εὔσπλαχνος, miséricordieux, euse, adj. || — ὁ Θεός! Dieu nous soit propice; Dieu ait pitié de nous! [ἐπὶ ἀνθρ.] εὐνοϊκός, favorable, adj. συμπαθητικός, συμπαθής, οἰκτίρμων, compatissant, e.

ἴλη, ης, ἡ· escadron (de cavalerie); μονὰς ἱππικοῦ ἀνταποκρινομένη εἰς τὸν λόχον (compagnie) τοῦ πεζικοῦ καὶ διοικουμένη ὑπὸ **ἰλάρχου** (capitaine de cavalerie). Δύο ἶλαι (deux escadrons) ἀποτελοῦσι μίαν **ἐπιλαρχίαν** (demi-régiment) καὶ διοικοῦνται ὑπὸ **ἐπιλάρχου** (chef d'escadron), ὅστις ἔχει τὸν βαθμὸν τοῦ **ταγματάρχου** (commandant). Ἡ ἴλη σύγκειται ἀπὸ τέσσαρας **οὐλαμοὺς** (pelotons), βλ. καὶ **σύνταγμα**· || **ἴλη ἐρεύνης**, escadron de découverte, ἀποσπωμένη ἵνα ἀναχαλύψῃ τὸν πολέμιον καὶ τηρήσῃ τὴν μετὰ τούτου ἐπαφήν. Μία ἴλη **θωρακοφόρων** (cuirassiers), **κυνηγῶν** (chasseurs), **διμάχων** (dragons) καὶ **οὐσσάρων** (hussards) ἀποτελεῖται ἐν Γαλλίᾳ ὡς ἑξῆς: 1 ἴλαρχος διοικητής (capitaine commandant), 1 ἴλαρχος β' τάξεως (capitaine en second), 1 ὑπίλαρχος α' τάξεως (lieutenant en 1er), 1 ὑπίλαρχος β' τάξεως (lieutenant en second), 2 ἀνθυπίλαρχοι (sous-lieutenants), 1 ἐπιλοχίας (maréchal des logis chef), 6 λοχίαι (maréchaux des logis), 1 λοχίας σιτιστὴς (maréchal des logis fourrier), 1 δεκανεὺς σιτιστὴς (brigadier fourrier), 12 δεκανεῖς (brigadiers), 1 ἀρχιπεταλωτὴς (maître-maréchal) καὶ 2 βοηθοὶ αὐτοῦ (2 aides), 4 σαλπιγκταὶ καὶ 122 ἱππεῖς, ἐξ ὧν οἱ 32 1ης τάξεως.

ἰλιγγίασις, εως, ἡ· ὁ ἴλιγγος, vertige, n. m. θάμβωσις τῶν ὀφθαλμῶν, éblouissement, n. m. ἡ σκοτοδινία, σκοτοδινίασις, étourdissement, e. m.

ἰλιγγιῶ (άω), ζαλίζομαι, σκοτοδινιῶ, πάσχω ἀπὸ σκοτοδινίαν, avoir le vertige.

ἴλιγγος, ου, ὁ· vertige, n. m. ζάλη, ταραχὴ τῆς κεφαλῆς, σκοτοδινία, παθολογικὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου ἥτις εἶνε διαταραχή τις τῶν αἰσθητικῶν νεύρων προερχομένη ἐκ παθήσεως εἴτε τοῦ ἐγκεφάλου, εἴτε τῶν αἰσθητηρίων (ὀφθαλμοῦ, ὠτός), εἴτε ἀνακλαστικῶς κατόπιν πεπτικῆς διαταραχῆς, ἔτι δὲ καὶ κατόπιν δηλητηριάσεων τινῶν. Ὁ πάσχων ἴλιγγον βλέπει τὰ ἀντικείμενα στρεφόμενα περὶ αὐτόν, νομίζει ὅτι καὶ ὁ ἴδιος στρέφεται καὶ ἀναγκάζεται νὰ καθήσῃ ἢ νὰ στηριχθῇ που πρὸς ἀποφυγὴν ἐπικειμένης πτώσεως, ἣν δὲν προλαμβάνει πάντοτε, ἡ ὅρασίς του ἐπισκιάζεται καλυπτομένη ὑπὸ νέφους ἢ θαμβουμένη ὑπὸ φωτεινῶν ἀκτίνων· συγχρόνως αἰσθάνεται ἐμβοὰς τῶν ὤτων, παλμούς, ναυτίας, αἴσθημα λιποθυμίας, κτλ.

ἰλμενίτης ἢ ἰλμένιον ἢ **κιβδηλοφανὴς** ἢ **κριχτονίτης** ἢ **οὐασιγκτονίτης** ἢ **ἰσερίνης**, ilménite, kibdelophan, crichtonit, washingtonite, iserin, menachanite, titane oxydé ferrifère. Ὀρυκτὸν σιδηρομέλαν, συνήθως χαστανόχρουν σπανίως πρὸς τὸ χαλυβδόφαιον κλῖνον, λάμψεως ἡμιμεταλλικῆς, ἀδιαφανές, ἔστιν ὅτε μαγνητικόν, θραύσεως ὀστρεοειδοῦς μέχρις ἀνωμάλου, σκληρότητος 5-6 καὶ εἰδικ. βάρ. 4,56 -5,21. Κρυσταλλοῦται κατὰ τὸ βασιεξάγωνον σύστημα ῥομβοεδρικῶς, ἰσομόρφως τῷ αἱματίτῃ καὶ κορουνδίῳ κατὰ τὴν λεγομένην ῥομβοεδρικὴν **τεταρτοεδρίαν**. Ἀπαντᾷ ἐμπεφυκὼς ἢ ἐπιπεφυκὼς ἢ καὶ κατὰ ἀδένας, ῥιπιδοειδῶς ἢ ῥοδακοειδῶς, καὶ εἰς διδύμους ἢ πολυσυνθέτους κρυστάλλους. Προσέτι ἀπαντᾷ καὶ κατὰ κοκκία καὶ φλοιοπαγῆ ἀθροίσματα, παρενεσπαρμένος (ὁπότε καλεῖται **ἰσερίνης**) καὶ ὡς ἄμμος (ὁπότε καλεῖται **μενακανίτης**). Εὑρίσκεται ἐν Χεμνίτζῃ τῆς Σαξωνίας, ἐν Ἰλμενσίῃ παρὰ τὴν Μιάσκην, κλπ., παρ' ἡμῖν δὲ ἐν Λαυρίῳ (Κιάφα, Λόντσα). Χημικῶς εἶνε $\chi\ Ti_2\ O_3 + \nu\ (Fe_2)\ O_3$ ἢ $Fe\ Ti\ O_3 + \chi\ Fe_2\ O_3$· ὅπου χ καὶ ν παριστῶσι διαφόρους ἀριθμοὺς μορίων καὶ διὰ τοῦτο διακρίνονται διάφοροι παραλλαγαί. Τινὲς παραλλαγαὶ ἀντὶ Fe O ἐμπεριέχουσι Mn O καὶ Mg O· πολλαὶ παραλλαγαὶ ἔχουσι τὸ τύπον $Fe_2Ti\ O_3 + Mg\ Ti\ O_3$. Δ. Κ.

ἰλμενορουτίλιον, τό· βλ. ῥουτίλιον. Δ. Κ.

ἰλυοδόχη, ης, ἡ· στόμιον ὑπονόμου, bouche d'égout=gully, n. m.

ἰλυόεις, εσσα, εν· vasard, adj. ὁ γεμάτος ἀπὸ ἰλύν, λάσπην, ἀκάθαρτος, βορβορώδης·

[ναυτ.] λέγεται περὶ θαλασσίου βυθοῦ (fond de la mer) συνισταμένου ἐξ ἰλύος (vase) ἀναμεμιγμένης μετ' ἄμμου.

ἰλυόχλωρον, vert de vase; βλ. χλωερός.

ἰλύς, ὕος, ἡ· (ἐσφαλμένον εἶνε τὸ ἰλύος, διότι ἡ γενικὴ ἔχει τὸ υ μακρόν. Λεξ. Σακελλ.) limon, n. m. πηλός, λάσπη ποταμοῦ καὶ ἡ ἐναπόθεσις τῆς ἰλῦος τῶν ὑδάτων· ‖ ἰλὺς γονιμοποιός, limon fertilisant ; § ἰλύς, πηλός, λάσπη, gâchis, n. m. § ἰλύς, λάσπη, βοῦρκος, vase, n. f. καὶ vase molle ; γενικῶς ὁ βόρβορος, βοῦρκος, bourbe, n. f. ἢ vase noir ; καὶ βόρβορος, fange, n. f. γῆ, ἄμμος, κόνις, κτλ. ἀναλελυμένα ἐν τῷ ὕδατι καὶ εὑρισκόμενα εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, λίμνης κτλ. ἢ εἰς ἔδαφος εὐκόλως μεταβαλλόμενον εἰς ἰλύν, (vase). § ἰλύς, πηλός, vase, n. f. ὕλη γλοιώδης ἐξ ἧς δυνατὸν νὰ συνίσταται ὁ βυθὸς τῆς θαλάσσης (fond de la mer) ; ‖ banc de vase=τέναγος, ῥηχὰ λασπώδη· ‖ ἰλὺς ζαχάρεως, mélasse ; ‖ ἰλὺς μεταλλικοῦ ὕδατος, boue minérale ; ‖ ἀφαίρεσις τῆς ἰλῦος, dévasage, n. m.

ἰλυώδης, ης, ες· vaseux, euse ; adj. πηλώδης· βλ. ἰλύς· ‖ ἰλυῶδες ἔδαφος (βορβορῶδες), terrain vaseux ; ‖ ἰλυώδης βυθὸς (πυθμήν), fond vaseux ;

ἰμαμές, ὁ· [ξεν.] bouquin de pipe.

ἰμάμης, η, ὁ· [ξεν.] imam, n. m. (ἀραβ. προεστὼς ἢ διδάσκαλος)· καλοῦνται οὕτως ἐν τοῖς μουσουλμανικοῖς χωρίοις οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν τρίτον καὶ κατώτατον τοῦ κλήρου βαθμὸν (μετὰ τοὺς Μουφτῆδες) καὶ τοὺς σοφτάδες). Οἱ ἰμάμαι ἀποτελοῦσι συνήθως τὸ προσωπικὸν τῶν τεμενῶν (ὁ κυρίως ἰμάμης, ὁ Χότζας ἢ διδάσκαλος, ὁ τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ μιναρὲ εἰς προσευχὴν καλῶν μουεζίνης, κτλ.).

ἰμαντάρι, λέγεται καὶ μαντάρι, τό· [ναυτ. δημ.] drisse, n. f. βλ. ὑπέρα.

ἰμαντέκι λέγεται καὶ μαντέκι, τό· [ναυτ. δημ.], balancine, n. f. βλ. καὶ κεροίαξ.

ἱμάντες, οἱ· [ἀρχιτεκτ.] annelets (n. m. pl.) οἱ λεγόμενον ψέλλια, armilles (n. f. pl.) (λατ. armilae) ou bracelets (n. m. pl.), ἢ καὶ κρίκοι· οὗτοι εἶνε μικραὶ ζῶναι (filets ou listels), 3-5 τὸν ἀριθμόν, διακοσμοῦσαι τὸ δωρικὸν κιονόκρανον ἄνωθεν τοῦ ὑποτραχηλίου, ἤτοι μικραὶ γλυφαὶ δακτυλιοειδῶς περιβάλλουσαι τὸ κοινόκρανον τοῦ Δωρικοῦ ῥυθμοῦ κάτωθεν τοῦ ὠοειδοῦς κοσμήματος, ἤτοι τῶν ᾠῶν (oves), βλ. κιονόκρανον·

ἱμάντινος, η, ον· ἐξ ἱμάντος, de courroie ; de lanière.

ἱμαντόω ῶ, μέλ. ώσω· δένω, σφίγγω τι μὲ ἱμάντας, lier, serrer avec des courroies ; ‖ δένω δι' ἱμαντώσεως (οἰκοδομήν), lier avec ancrure, n. f. ἤτοι δένω δι' ἀγκύρας· βλ. λέξιν.

ἱμάντωμα, ατος, τό· [ἀρχιτ.] bande, n. f. ἡ ταινία (λατ. taenia) ; τὰ ζωνάρια τοῦ τοίχου· ἐπίσης καλοῦνται οὕτω διάφορα μέρη ἐπίπεδα, συνεχῆ καὶ ὀλίγον ἐξέχοντα· οἱ γάλλοι ἀντὶ τῆς λέξεως bande λέγουσιν ἐνίοτε καὶ plate-bande ἢ face, n. f. ‖ ὁ κορμὸς τῶν κιόνων κοσμεῖται ἐνίοτε μὲ ἱμαντώματα, le fût des colonnes est quelque-fois orné de bandes. § [ἀρχιτ.] bandeau, n.m. λέγεται συνεχὲς διάδημα (περίζωμα) ἀντικαθιστῶν τὸ περίτοξον (archivolte) ἀψῖδος τινός, καθὼς ἐν τῇ τοσκανικῇ ἀρχιτεκτονικῇ.

ἱμάντωσις, εως, ἡ· τὸ δέσιμον, σφίξιμον μὲ ἱμάντας, action de lier, de serrer avec des courroies ; ‖ ἱμάντωσις, ἡ δέσις ξύλων ἐμβαλλομένων τοῖς οἰκοδομήμασι· βλ. διάπηξις· καὶ ἄγκυρα, ancrure, n. f.

ἱμάς, άντος, ὁ· courroie, n. f. λωρίον, τό· κοινῶς τὸ λωρὶ ἢ τὸ λουρὶ (βλ. καὶ γλωχίς) στενὴ δερματίνη ταινία ἢ ἐξ ὑφάσματος, χρησιμεύουσα ἵνα προσδέσῃ ἢ ἑνώσῃ δύο ἀντικείμενα ἢ μέρη αὐτῶν· ὅταν ὁ ἱμὰς χρησιμεύῃ διὰ τὴν ἐξάρτησιν ἀντικειμένου τινός, καλεῖται καὶ ἀορτὴρ (βλ. λέξιν)· ὁ λεπτὸς ἱμάς, λέγεται ἱμάσθλη, lanière, n. f. [μεταφ.] ἱμὰς = σειρίς, cordon, n. m. ‖ δὲν εἶνε ἄξιος νὰ λύσῃ τοὺς ἱμάντας τῶν ὑποδημάτων σου [φρ.], il n'est pas capable de dénouer les cordons de vos souliers ; ‖ ἱμάντες ὑποδημάτων κοινῶς φακαρόναι, tirants de bottes ; ‖ ἱμὰς τοῦ κολεοῦ τῆς σπάθης, tirant (ou patte) du fourreau en cuir; ‖ — ἐνετῆς, courroie d'agrafe ; ‖ — ἀψῖδος, courroie d'arcade ; ‖ — ζεύγλης, courroie d'attelle ; ‖ — ἀκμοθέτου κεράκμονος, courroie de bloc de bigorne ; ‖ — καταδετικός, courroie de brêlage ; ‖ — φορτωτικός, courroie de charge ou de chargement ; ‖ — συνοχέως, courroie de dragone ; ‖ — πιστολοθήκης, courroie de fonte ; ‖ — γυλιοῦ, courroie du havresac ; ‖ — δεσμοῦ, courroie de longe ; ‖ — συσκευασίας, courroie de paquetage ; βλ. σέλλα· ‖ — ἀνασταλτικός, courroie de retraite ; ‖ — μαρσυπίου, courroie de sacoche ; ‖ — μασχαλιστῆρος, courroie de sous-ventrière ; ‖ — τόρνου, courroie de tour ; ‖ — κατανωτιαῖος, courroie dossière ; ‖ — ἱπποπήρας (ἢ λωρίον μανδυοφόρου), courroie porte-manteau ; ‖ — σειραδοῦχος, courroie porte-traits ; ‖ — ὑποβαστακτὴρ ἢ ὑποβαστακτήριος, courroie-support; ‖ ἀτέρμων ἱμάς, courroie sans fin ; δερματίνη πλατεῖα ταινία συνηνωμένη κατὰ τὰ ἄκρα, περιβαλλομένη ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ ἄξονος καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ μηχανήματος, δι' ἧς μεταδίδεται εἰς τὰ συνεργεῖα ἡ περιστροφικὴ κίνησις τοῦ κυρίου ἄξονος εἰς τὰ διάφορα μηχανήματα. § — πτερνιστῆρος, surpied, n. m. στενὸν δερμάτινον λωρίον συγκρατοῦν τὸν πτερνιστῆρα, πολλάκις ἀντικαθίσταται διὰ μικρᾶς ἁλύσεως.

ἱμάσθλη, ης, ἡ· λεπτός τις ἱμάς, lanière, n. f. λωρίς, ίδος, ἡ· λωρίον, τό· π. χ. ὅπως εἶνε τὸ λουρὶ τῆς μάστιγος μὲ τὸ ὁποῖον κτυποῦσι τοὺς ἵππους, ἡμιόνους, κτλ. ὅπερ λέγεται καὶ ἱμάσθλιον· βλ. λέξιν· ‖ — πιστολίου, lanière de pistolet, τὸ λωρίον πιστολίου. § [σελλοπ.] —, jonc, n. m. ‖ ἱμάσθλια ῥαφῆς, joncs de couture ; ‖ ἱμάσθλια πλατέα, joncs plats.

ἱμάσθλιον, ου, τό· ἱμάσθλη, accouple, n. f. λεπτὸν λωρίον τῆς μάστιγος, accouple

de fouet ; || — κρεμαστικὸν ἢ σειρὶς κρεμαστική, cordon de poignet, ἀναλόγως τοῦ πράγματος ἐξ οὗ ἀποτελεῖται τὸ κρεμαστήριον.

ἱματιοθήκη, ης, ἡ· τὸ μέρος ἐν ᾧ φυλάσσονται τὰ ἐνδύματα, garde-robe, n. f. § armoire, n. f. κοινῶς τὸ δουλάπι ἢ ἀρμάρι(ον), ἐρμάρι, κιβώτιον, κίστη διὰ τὴν φύλαξιν τῶν ἐνδυμάτων. § vestiaire, n. m. τὸ μέρος τῶν θεάτρων, συλλόγων καὶ ἐν γένει δημοσίων μερῶν εἰς ὃ οἱ προσερχόμενοι ἀφίνουσι προσωρινῶς τὰ ἐπανωφόριά των, κτλ. § [ναυτ.] magasin d'habillement ; βλ. ἀποθήκη ἱματισμοῦ.

ἱμάτιον, ου, τό· τὸ ἔνδυμα, τὸ φόρεμα, vêtement, n. m. habit, n. m. § —, tunique, n. f. τὸ ἐξωτερικὸν ἀμφίεσμα τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων φερόμενον ὑπὲρ τὸν χιτῶνα· ἔχον σχῆμα ἐπίμηκες ὀρθογώνιον, ἐρρίπτετο ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν ὦμον πρὸς τὰ ὀπίσω, ὁπόθεν ἐσύρετο πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ εἶτα ἐρρίπτετο πάλιν ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν ὦμον περιβάλλον ἢ μὴ τοὺς βραχίονας.

ἱματιοφυλάκιον, ου, τό· τόπος πρὸς φύλαξιν ἐνδυμάτων, vestiaire, n. m. ἡ ἱματιοθήκη, garde-robe, n. f.

ἱματιοφύλαξ, ακος, ὁ· ὁ φύλαξ τοῦ ἱματιοφυλακείου, garde-vestiaire, n. m.

ἱματισμός, οῦ, ὁ· ἡ ἐν γένει ἐνδυμασία, habillement, n. m. βλ. καὶ **ἐνδυμασία**· || ἐνδυμασία, ας, ἡ, costume, n. m. τὰ φορέματα, τὰ ἐνδύματα, habits, n. m. pl. vêtements, n. m. pl. || — γυναικός, toilette de femme ; || — στρατιώτου, habillement (équipement) d'un soldat. § —, hardes, n. f. pl. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐνδυμασίαν· || — ναύτου, harde de matelot ; συνώνυμον τῆς λέξεως habillement.

ἰμβρίκια χαφέ, βλ. **ἰμπρίκι**.

ἰμπρίκι, τό· [δημ.] τὸ μπρίκι, ὁ πρόχοος, προχύτης, δοχεῖον μετὰ ῥάμφους ἐν ᾧ τίθεται συνήθως ὕδωρ· [ξεν.] aiguière, n. f. || ἰμπρίκι τοῦ χαφέ, cafetière, n. f.

ἵνα, [σύνδ. τελικὸς μετ' ὑποτακτ. εἰς τὸ μέλλον ἀποτεινομένης], διά, pour ; διὰ νά, pour que ; que ; ἵνα, afin de ; afin que ; || περιπατεῖ ἵνα χωνεύσῃ, il marche pour digérer ; || ἵνα καταστῇ δυνατόν, afin qu'il devienne (qu'il soit) possible.

ἰνάτι, τό· [δημ.] καὶ γινάτι, ὁ θυμός, ἡ ὀργή, colère, n. f. πεῖσμα ὀργή, dépit, n. m. ἰσχυρογνωμοσύνη, entêtement, n. m. || τοῦ ἔχω ἰνάτι [φρ.] je la lui garde (bonne) ; je lui en veux ; || βάζω ἰνάτι, s'entêter, se buter.

ἴνδαλμα, ατος, τό· μορφή, ὁμοίωμα, εἰκών, image, n. m. πλάσμα τῆς φαντασίας, fiction, n. f. φαντασία, ὅραμα, illusion, n. f; || τὰ ἰνδάλματα τῆς φαντασίας, les visions de l'imagination.

ἰνδιανίτης, βλ. ἀνορθίτης. Δ. Κ.

ἰνδιᾶνος, ου, ὁ· κοινῶς διᾶνος, ὁ ἀλέκτωρ ὁ ἰνδικός, dindon, n. m.

ἰνδικόλιθος, ἢ ἰνδιγόλιθος· βλ· τουρμαλίνης. Δ. Κ.

ἰνδιοκάλαμος, ου, ὁ· bambou, n. m. κάλαμος τῶν Ἰνδιῶν.

ἰνδικόν, οῦ, τό· indigo, n. m. κοινῶς τὸ λουλάκι, βλ. κυανοῦν (χρῶμα)· λαμβάνεται δι' εἴδους ζυμώσεως ἐκ τῶν φύλλων διαφόρων εἰδῶν ἰνδικοφόρων φυτῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν χολοβανθῶν· || ἰνδικὸν ἄριστον κυανοῦν, ἰῶδες, indigo surfin violet et bleu ; || — καλὸν ἰῶδες, indigo fin violet ; || — μεσαῖον Α' ἰῶδες, indigo bon à beau violet; || — μεσαῖον Β' ἰῶδες, indigo moyen à bon moyen violet ; || — καλὸν ἰῶδες, indigo ordinaire violet; || — ἰῶδες καὶ χαλκόχρουν, indigo violet et cuivré ; || — Μαδράς, ἄριστον, καλὸν καὶ κοινόν, indigo Madras, fin, bon et ordinaire ; || — Καράκας ἄνθος α' ποιότ. (ἄνθος μεσαῖον, ἄνθος κατώτερον), indigo Caraque flor (Car. sombré, Car. corté) ; || — ζύμης, indigo d'une pâte ; π. χ. — ζύμης λεπτῆς, indigo d'une pâte fine ; || — ζύμης καθαρᾶς, indigo d'une pâte pure (nette) ; || — ζύμης ἀκαθάρτου, indigo d'une pâte impure (chargée d'impureté) ; || — ζύμης πυκνῆς, indigo d'une pâte serrée (campacte) ; || — ζύμης σκληρᾶς, indigo d'une pâte dure ; || — ζύμης ἁπαλῆς, indigo d'une pâte tendre ; || — σπογγῶδες, indigo spongieux ; || — πορῶδες, indigo poreux ; || — ἐλαφρόν, indigo léger ; || — ζωηρόν, indigo vif ; || — χρώματος ζωηροῦ, indigo nuance vive ; || — ἐφθαρμένον (διεσχισμένον), indigo éventé ; || — ἀμμῶδες, indigo sablé ; || — ἀκάθαρτον, indigo crasseux ; || — λιθῶδες, indigo ardoisé ; || — ἐνδεδυμένον, κεκαλυμμένον, indigo robé ; || — κηλιδωμένον, indigo taché ; || — νεφελῶδες, indigo nébuleux ; || — ὠχρόν, indigo pâle ; || — σκοτεινόν, indigo foncé ; || — ἄστιλπνον (μουντό), indigo terne ; || — κεκαυμένον, indigo brûlé ; || — ἄνισον, indigo inégal ; || — ἀνάμικτον, indigo mélangé ; || — κονιῶδες, indigo avec poussière ; || — σκληρόν, indigo dur ; || — βαρύ, indigo lourd ; || — εἰς τεμάχια τετραγωνικά, indigo en carreaux (κανονικά, ἀκανόνιστα, réguliers, irréguliers) ; || — τρίμματα, indigo menu ; || — κόνις, indigo pousse (ou poussière).

ἰνδικτιών, ῶνος, ὁ· indiction, n. ἴνδικτος, ἡ ἐπινέμησις ἐν τῇ χρονολογίᾳ, κύκλος 15 ἐτῶν.

ἰνδιόρνις, ιθος, ἡ· ὄρνις τῶν Ἰνδιῶν, poule d'Inde ; βλ. **ἰνδιᾶνος**.

ἰνδόλη, ης, ἡ· [χημ.] indol, n. m. σύνθεσις ληφθεῖσα ἐκ τοῦ ἰνδικοῦ (indigo).

ἰνί, τό· [δημ.] τὸ ἰνίον ἢ ὑνίον.

ἰνιακός, ή, όν· occipital, ale, aux (ἐκ τοῦ λατ. occipitalis) adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἰνίον, qui appartient à l'occiput, ἤτοι τοῦ ὄπισθεν μέρους τοῦ κρανίου· || μῦς ἰνιακοί, muscles occipitaux ; || ἰνιακὸν ὀστοῦν, os occipital ἢ οὐσιαστικῶς occipital, n. m. τὸ κατ' ἰνίον ὀστοῦν, ὀστοῦν σχηματίζον τὸ ὀπίσθιον καὶ κατώτερον τοίχωμα τοῦ κρανίου· || ἰνιακὴ ἀρτηρία, artère occipitale.

ἰνική, ῆς, ἡ· fibrine, n. f. οὐσία συστατικὴ τοῦ αἵματος συνεπάγουσα τὴν πῆξιν αὐτοῦ

κατὰ τὴν μετὰ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος συνέπαφὴν αὐτοῦ.

ἰνίον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ ἴς, οἱ μυῶνες εἰς τὸ ὀπίσω μέρος τῆς κεφαλῆς μέχρι τοῦ λαιμοῦ, le derrière de la tête ou du cou, ὁ τράχηλος, la nuque. § [ἱππολ.] ἰνίον, nuque, n. f. (συνών. τοῦ αὐχήν, taupe, n. f.) τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου, καθ' ὃ γίνεται ἡ συναρμογὴ ταύτης μετὰ τοῦ τραχήλου καὶ ἐφ' οὗ διέρχεται ἡ κορυφαία τοῦ χαλινοῦ, ἢ γενικώτερον τὸ μεταξὺ τῶν ὤτων μέρος τῆς κεφαλῆς. § ἰνιόπληγμα, mal de nuque ou mal de taupe ; καλεῖται πᾶς τραυματισμὸς ἢ οἴδημα ἐπὶ τοῦ ἰνίου γενόμενος εἴτε διὰ πλήξεως ἢ διὰ τῆς κορυφαίας τοῦ χαλινοῦ ἢ τῆς φορβιᾶς. § ἰνίον, ου, τό· occiput (o-ksi put, λεξ. λατ. ἐκ τοῦ ob, καὶ caput, tête) n. m. [ἀνατ.] τὸ ὀπίσθιον καὶ κατώτερον μέρος τῆς κεφαλῆς, partie postérieure et inférieure de la tête=τὸ **ὀπισθοκράνιον**· || δέχεσθαι πλῆγμα ἐπὶ τοῦ ἰνίου, recevoir un coup sur l'occiput.

ἰνκάντο, τό· [δημ. ξεν.] encan, n. m. βλ. δημοπρασία, **πλειστηριασμός**.

ἰνόλιθος, βλ. δισθενὴς καὶ **συλλιμανίτης**. Δ. Κ.

ἰνοπαγὴς ἀμίαντος, βλ. ἀμφιβολίτης. Δ. Κ.

ἰνοπαγὴς σιδηρόλιθος ἢ ἐρυθρὸν ὑελοκέφαλον· βλ. **αἱματίτης**. Δ. Κ.

ἰνοσιδηρίτης, ὁ· ὀρυκτὸν ἀπαντῶν κατὰ κιτρίνας ἶνας μετὰ λάμψεως μεταξοειδοῦς πολλαχοῦ, παρ' ἡμῖν δὲ ἐν Καμαρίζῃ Λαυρίου· βλ. **κοπιαπίτης**. Δ. Κ.

ἰνσάφι, [δημ. λέξ. τουρκ.] βλ. **νισάφι**.

ἴντα ; [δημ.] τί=**εἶντα**, que ? || ἴντα ; τί ; τί πρᾶγμα; quoi ? βλ. **εἶντα**.

ἰντρίγκα, ἡ· πληθ. ἰντρίγκαις, (προφ. ἐντρέγκαις), [ξεν.] σκευωρία, ῥαδιουργία, intrigue, n. f.

ἰντριγκάντης, ὁ· [ξεν.] intrigant, e ; ὁ ῥαδιοῦργος.

ἰντριγκάρω, [ξεν.] intriguer ; faire des intrigues, σκευωρῶ, ῥαδιουργῶ, παρενοχλῶ τινα.

ἰνφλουέντσα, ἡ· [ξεν.] βλ. **γρίππη**.

ἰνώδης, ης, ες· ὁ πλήρης ἰνῶν, νεύρων, filamenteux, euse; fibreux, euse ; νευρώδης, nerveux, euse, adj. || σίδηρος ἰνώδης, fer nerveux. § ἰνώδης, ης, ες· ligamenteux, euse. || [ἀνατ.] ἰνώδης δεσμὸς τῶν ὀστῶν, ἢ ἰνώδης δεσμὸς συγκρατῶν τὸν στόμαχον καὶ τὰ ἔντερα **εἰς** τὴν θέσιν των, ligament, n. m. § ἰνώδης **γύψος**, βλ. γύψος. Δ. Κ.

ἰξευτής, οῦ, ὁ· oiseleur [qui chasse à la glu] ; ὁ συλλαμβάνων πτηνὰ διὰ τῶν ἰξευτικῶν καλάμων (ἰξόβεργα).

ἰξία, ας, ἡ, καὶ ἰξός· espèce d'atractyle. § [βοτ.] ixie, n. f. φυτὸν τῆς τάξεως τῶν ἰριδοειδῶν.

ἰξόβεργα, ας, ἡ· ἰξευτικὸς κάλαμος, βέργα, κλάδος, κάλαμος ἠλειμμένος δι' ἰξοῦ, branche enduite de glu, chalumeau, n. m. § [συνήθ. πληθ.] gluaux, n. m. pipeaux, n. m.

ἰξόλιθος ἢ ἰξολύτης, ὁ· ixolyte ; ὀρυκτὸν ἄμορφον, ὑακινθόχρουν, θραύσεως ὀστρεοειδοῦς, λάμψεως στεατοειδοῦς, σκληρότητος 1 καὶ εἰδ. βάρ. 1,008. Τριβόμενον ἀναδίδει ἀρωματικὴν ὀσμὴν καὶ καταρρέει εἰς κόνιν. Μιγνύμενον μεθ' ὕδατος καθίσταται χροιῶδες (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα ἰξός)· εἰς θερμοκρασίαν 67° Κ καθίσταται μαλακόν, εἰς 100° Κ δὲ σύρεται εἰς ἶνας. Ἀπαντᾷ χειροπληθές. Χημικῶς εἶνε ῥητίνη. Ἐνταῦθα καταλέγονται καὶ αἱ ὀρυκταὶ ῥητῖναι ἰωλιγγίτης, ῥοσθορνίτης, καὶ σειγδουργίτης. Δ. Κ.

ἰξολύτης, βλ. ἰξόλιθος. Δ. Κ.

ἰξός, οῦ, ὁ· glu, n. m. ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου ἰξοῦ (gui) ; || —, glu ; κολλῶδες ὑγρὸν (κόλλα) παραγόμενον ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρου ἰξοῦ (gui), μεθ' οὗ ἀλείφουσι τοὺς ἰξευτικοὺς καλάμους, κοινῶς ἡ **ἰξόβεργα**· § ἰξός, gui [de chêne, etc], n. m. κοινῶς **μελᾶ**, εἶνε φυτὸν παράσιτον φυόμενον ἐπὶ τῶν κλάδων δένδρων τινῶν, οἷον τῆς δρυός, τῆς ἀπίου (poirier), παράγει καρπὸν ἐξ οὗ κατασκευάζεται ἡ κόλλα ἰξὸς (glu).

ἰξώδης, ης, ες, ὁ ἀπὸ ἰξὸν κατεσκευασμένος, καὶ ἐν γένει ὁ κολλώδης, gluant, e, adj.

ἰοβαφής, ής, ές· ὁ βεβαμμένος μὲ χρῶμα ἴου (ἀλουργόν), violet, ette, adj. violacé, ée, adj.

ἰοβόλος, ος, ον· βγάζει, χύνει ἀφ' ἑαυτοῦ φαρμάκι, φαρμακερός, venimeux, euse, adj.

ἰοειδής, ής, ές· ἰάνθινος, ἰόεις, εσσα, εν· ὁ ἔχων τὴν βαφήν, τὸ χρῶμα τοῦ ἴου, violet, n. m. (βλ. **ἀλουργόν**), violacé, violarié. § ἰοειδής, ὅμοιος μὲ ἰόν, semblable à de la rouille.

ἰόεις, εσσα, εν· **ἰόχρους**, ὁ **ἔχων** τὴν **βαφήν**, τὸ χρῶμα τοῦ ἴου, violet, ette ; βλ. **ἀλουργόν**.

ἰόλιθος, ὁ· βλ. **διχροΐτης**· Δ. Κ.

ἴον, ου, τὸ (εὐῶδες), κοινῶς ὁ μενεξές, violette, n. f.

ἰόξυλον, ου, τό· palissandre, n. f. ξύλον ἰῶδες καὶ εὐῶδες χρήσιμον εἰς τὴν ἐπιπλοποιΐαν· βλ. καὶ ξύλον.

ἰορδάνιον, βλ. ἰορδανίτης. Δ. Κ.

ἰορδανίτης ἢ **ἰορδάνιον**, iordanite, ὀρυκτὸν ὁμοιάζον πρὸς τὸ σκληρόκλαστον καὶ τὸν δουφρενοϊσίτην· σκληρότητος 3 καὶ εἰδ. βάρ. 6,3842-6,4012· κρυσταλλοῦται κατὰ τὸ βασίρρομβον ὀρθὸν σύστημα· χημικῶς εἶνε κατά τινας 4 Pb S+As_2 S_3, κατ' ἄλλους δὲ 5 Pb S+As_2 S_3. Δ. Κ.

ἰός, οῦ, ὁ· τὸ δηλητήριον ὅπερ χύνουσι τὰ φαρμακερὰ ζῷα, ὡς ἡ ἔχιδνα, κτλ. venin, n. m. § ἰός, ὁ· rouille, n. f. κοινῶς ἡ σκωρία, **σκουριά**, ἡ προερχομένη ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἀτμοσφαίρας ἐπὶ τοῦ μετάλλου· ἐξαιρετικῶς δὲ ὁ τοῦ χαλκοῦ, ἰὸς λέγεται καὶ **πράσιον** (verdet, ἢ χαλκάνθη, vert de gris). Ἐκ τοῦ ὀνόματος ἰός, γίνεται τὸ ῥῆμα **ἐξιόω-ῶ**, κοινῶς **ξεσκουριάζω** (dérouiller), καὶ τὸ ὄνομα **ἐξιωτής**, κοινῶς **ξεσκουριαστής** (dérouilleur) βλ. **καὶ σκωρία**. § —, virus ; || ὁ λυσσικὸς ἰός, le virus rabique.

ἰοσκίαμος, ὁ [βοτ.] jusquiamie, n.f. φαρμακευτικὴ βοτάνη.

ἰοστονίτης, βλ. γαληνίτης. Δ. Κ.

ἰοσσοΐτης, βλ. κροκοΐτης. Δ. Κ.

ἰοστέφανος, ος, ον καὶ

ἰοστεφής, ής, ές· couronné de violettes.

Ἰουδαία, ας, ἡ· ἡ χώρα, γῆ τῆς Ἰουδαίας, la Judée.

ἰουδαΐζω, μέλ. ήσω· φρονῶ ἢ φέρομαι ὡς Ἰουδαῖος, judaïser ; imiter les Juifs ; μιμοῦμαι τοὺς ἑβραίους.

ἰουδαϊκός, ή, όν· ἑβραϊκός, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων τοῖς Ἰουδαίοις, judaïque, adj.

ἰουδαϊκῶς, [ἐπίρ.] καὶ **ἰουδαϊστί,** judaïquement, adv. κατὰ τρόπον ἰουδαϊκόν, κατὰ τὴν γλῶσσαν τὴν ἰουδαϊκήν, dans la langue des juifs ; ἑβραϊστί, en hébreu.

ἰουδαῖος, αία, ον· juif, ve, adj. ὁ ἀνήκων τῇ Ἰουδαίᾳ (γῇ), ὁ κάτοικος τῆς Ἰουδαίας· ἰουδαῖοι ἐκλήθησαν οἱ ἑβραῖοι ἢ ἰσραηλῖται ἀπὸ τῆς βαβυλωνιακῆς αὐτῶν αἰχμαλωσίας ὡς ἀπόγονοι τῶν ἀποτελούντων τὸ πεσὸν βασίλειον τοῦ Ἰούδα· || γυνὴ ἰουδαία, juive, n. f. || [ούσ.] ἡ Ἰουδαία (γῆ), la Judée ; || ἄσφαλτος τῆς Ἰουδαίας, bitume de judée ; βλ. **ἄσφαλτος.**

ἰουδαϊσμός, οῦ, ὁ· judaïsme, n. m. καὶ ἑβραϊσμός, λέγεται τὸ σύνολον τῆς πίστεως τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν καὶ ἡ νομοθεσία τῶν ἰουδαίων.

ἰουδαϊστί, [ἐπίρ.] ἑβραϊστί, en hébreu ; βλ. **ἰουδαϊκῶς.**

ἰούλιος, α, ὁ· [mois de] Juillet, n. m. ὁ ἕβδομος μὴν τοῦ ἔτους, ἔχων 31 ἡμ. παρὰ Ῥωμαίοις ἦτο ὁ πέμπτος μὴν καὶ ἐκαλεῖτο δι' αὐτὸ quintilis, μέχρι ὅτου ὠνομάσθη Ἰούλιος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος γεννηθέντος κατ' αὐτόν.

ἰουλιανίτης, βλ. **στυλότυπος.** Δ. Κ.

ἴουλος, ὁ· poil follet ; χνοῦς, κοινῶς τὸ χνοῦδι (duvet, n. m.) αἱ πρῶται τρίχες τῶν γενείων.

ἰούνιος, ου, ὁ· [mois de] Juin ; ὁ ἕκτος μὴν τοῦ ἔτους, ἔχων ἡμέρας 30. Παρὰ Ῥωμαίοις ἦτο ὁ τέταρτος, ἔλαβε δὲ τὸ ὄνομα κατ' ἄλλους μὲν ἐκ τῆς θεᾶς Ἥρας (Juno) κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ α' ὑπάτου Λ Ἰουνίου Βρούτου.

ἰόχλωρον, ου, τό· (χρῶμα), vert-de-gris (couleur), ἀποτελεῖται ἀπὸ ζωηρὸν χλοερὸν πλέον ὀλίγον καθαρὸν κυανοῦν· εἶνε τὸ χρῶμα πρασίνου ἰοῦ τοῦ χαλκοῦ.

ἰόχροα ῥουβίνια, βλ. **κορούνδιον.** Δ. Κ.

ἰόχρους, ους, ουν· βλ. **ἰόεις,** violet, ette.

ἰόω-ῶ, μέλ. ώσω· ἀφίνω τι νὰ σκωριάσῃ, rouiller ; couvrir de rouille ; βλ. καὶ **ἰός.** § [παθητ.] **ἰόομαι-οῦμαι,** σκωριάζω, se rouiller.

ἰπεκακουάνα, ἡ· ipécacuana, n. m. φαρμακευτικὴ ῥίζα.

ἶπος, ου, ὁ· fouloire, n. f. (ἐξ οὗ καὶ τὸ ῥῆμα ἰπόω, fouler), πᾶν τὸ βαρύνον, πιέζον, **πιεστήριον.** § **ἶπος,** ου, ὁ· fouloir, n. m. τὸ τῶν κναφέων ἐργαλεῖον, τὸ πιεστήριον δι' οὗ σφίγγουσιν οἱ κναφεῖς τὰ φορέματα.

ἰπόω-ῶ, μέλ. ώσω, fouler ; πατῶ, θλίβω, πιέζω.

ἱππαγωγεύς, έως, ἡ· βλ. **ἱπποδαμαστής.**

ἱππαγωγή, ῆς, ἡ· éducation de cheval, λέγεται ἡ τέχνη τῆς βαθμιαίας καὶ κανονικῆς ἐκγυμνάσεως ἐντελῶς ἀπαιδεύτου ἵππου· ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ ἵππου, instruction, n. f. ἡ ἐξάσκησις, dressage, n. m. βλ. καὶ **ἄσκησις.**

ἱππαγωγός, ός, όν· καὶ ἱππηγός, ὁ ἄγων, φέρων, κομίζων ἵππους, qui sert à conduire, à transporter des chevaux ; ἰδίως ἐπὶ πλοίων ὡρισμένων εἰς τὴν μεταφορὰν ἵππων· βλ. καὶ ἱππηγόν.

ἱππάζομαι, μέλ. άσομαι· ἢ ἱππεύω, monter à cheval ; κοινῶς **καβαλικεύω·** πηγαίνω ἔφιππος, aller à cheval ; chevaucher ; διέρχομαι ἔφιππος, parcourir à cheval.

ἱππαιχμία, ας, ἡ· ἵππαιχμος, ου, ὁ· ἱππαιχμάω· **ἱππαιχμητήριον·** βλ. **ἱπποτικὸς ἀγών,** tournoi, n. m. § γενικῶς ἱππαιχμία = μάχη, πόλεμος δι' ἵππων, ἱππομαχία, combat à cheval ; βλ. **ἱππομαχία.**

ἱππάκη, ης, ἡ· hippace, n. f. κατὰ Πλίνιον εἶδος τυροῦ παρασκευαζομένου ἐκ τοῦ γάλακτος τοῦ ἵππου.

ἱππάμαξα, ης, ἡ· [σιδηροδ.] wagon pour chevaux, ἡ φορτηγὸν ἵππων· φορτηγὸν ἐν ᾧ ἐπιβιβάζονται οἱ ἵπποι εἰς τοὺς σιδηροδρόμους.

ἱππάνθρωπος, ου, ὁ· ὁ κένταυρος, centaure, n. m. τέρας μυθολογικόν, ὅπερ εἶνε ἵππος, ὅστις ἀντὶ κεφαλῆς ἔχει τὸν κορμὸν ἀνθρωπίνου σώματος μετ' ἀνθρωπίνης κεφαλῆς.

ἱππάριον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ ἵππος, μικρὸς ἵππος, petit cheval, bidet, n. m. καὶ double bidet λέγουσιν ἵππον κατά τι ὑψηλότερον τοῦ ἱππαρίου. § poney, n. m. μικρόσωμος, βραχὺς τὸ ἀνάστημα ἵππος καταγωγῆς Σκωτικῆς καὶ Ἰρλανδικῆς· βλ. καὶ ἵππος μικρόσωμος. § (τὸ νέον), βλ. **πῶλος,** poulain, n. § [ναυτ.] (ἀτμομηχανῆς), petit cheval, n. m. ἢ machine alimentaire (=παροχικὴ μηχανή)· καλεῖται οὕτω μικρὰ ἐπιβοηθητικὴ ἀτμομηχανὴ ἄνευ ψυγείου προωρισμένη νὰ κινῇ τροφοδοτικὴν (παροχικὴν) ἀντλίαν (pompe alimentaire) ἀνεξάρτητον τῆς κυρίας μηχανῆς· βλ. καὶ **παροχὴ** ἢ **τροφοδότησις** (alimentation des chaudières) καὶ **μηχάνημα παροχικόν.**

ἱππαρχέω-ῶ, εἶμαι ἵππαρχος, ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, être hipparche, être chef de la cavalerie.

ἱππαρχία, ας, ἡ· [ἀρχαιολ.] hipparchie, n. f. διαίρεσίς τις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἱππικοῦ. § régiment de cavalerie ; βλ. **σύνταγμα ἱππικοῦ.**

ἵππαρχος, ου, ὁ· hipparque, n. m. παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀρχηγὸς μιᾶς ἱππαρχίας. Παρὰ Ῥωμαίοις ἵππαρχος ἐλέγετο ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, magister equitum ; βλ. **ἀρχηγός,** maître de cavalerie. § **ἵππαρχος,** mestre de camp, n. m. ἐκάλουν οὕτως ἄλλοτε οἱ Γάλλοι τὸν διοικητὴν συντάγματος τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ ὅστις σχεδὸν ἀνταποκρίνεται σήμερον εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου.

ἱππασία, ας, ἡ· τὸ ἱππεύειν, équitation, n. f. ἡ ἱππηλασία, ἤτοι γύμνασις, ἐξάσκησις εἰς τὸ ἱππεύειν καὶ διοικεῖν τὸν ἵππον· ‖ ἡ ἱππικὴ ἢ ἱππευτικὴ (ἐνν. τέχνη), art de l'équitation, ἤτοι ἡ τέχνη ἡ διδάσκουσα τὸ ἱππεύειν καὶ ἡ ἐκγυμνάζουσα τὸν ἵππον εἰς τὴν ἱππασίαν· ‖ ἱππασία ἐν δεξιᾷ (ἀριστερᾷ), marche à main droite (gauche) ; ‖ εἰς ἱππασίαν ἐν δεξιᾷ (ἀριστερᾷ) ἢ καὶ ἱππεύσατε δεξιὰ (ἢ ἀριστερά), marchez à main droite (ou à main gauche); παράγγελμα ἱππικῶν ἀσκήσεων· βλ. καὶ ἱππεύω· ‖ ἵππος δι' ἱππασίαν, cheval de selle ; ‖ γνωρίζει ἱππασίαν, il sait monter à cheval.

ἱππασκητής, οῦ, ὁ· βλ. ἱπποδαμαστής.

ἱππασκητικὸν δίστηλον, pilier. βλ. δίστηλον.

ἱππαστής, οῦ, ὁ· ἱππεύς, cavalier, n. m. ὁ ἱππεύων ἵππον, celui qui monte un cheval.

ἱππαστί, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἱππέως, comme un cavalier, à cheval ; μὲ ἀνοικτὰ σκέλη καθίζων, ὡς οἱ ἄνδρες ἐφ' ἵππου, διάσκελα, à califourchon.

ἱππάφεσις, εως, ἡ· (ἢ καὶ ἱππαφετηρία), départ, n. m. (barrière, n. f.), τὸ σημεῖον ἐξ οὗ ἀναχωροῦσι οἱ ἵπποι εἰς τὰ ἱπποδρόμια· (ἀγγλ. the start) ; βλ. καὶ ἱπποτικὸς ἀγών, tournoi.

ἱππάφιξις, εως, ἡ· arrivée, n. f. ἢ τέρμα ἐν ταῖς ἱπποδρομίαις· τὸ σημεῖον ἔνθα γίνεται ὁ ἔλεγχος τοῦ νικητοῦ ἵππου κατὰ τὰς ἱπποδρομίας, ὅπου λήγει καὶ ὁ ἀγών· ὡς γνωστὸν τὸ σημεῖον τοῦτο σημειοῦται δι' ἑνὸς πασσάλου· (ἀγγλ. the finish).

ἱππεία, ας, ἡ· τὸ ἱππεύειν, équitation, n. f. ἐπίσης ἡ τέχνη τοῦ δαμάζειν τὸν ἵππον, dressage, n. m. ἡ ἱπποτροφία, élévage, n. m. τὸ νὰ ἀνατρέφῃ τις ἵππον.

ἵππειος, α, ον· ὅστις εἶνε ἀπὸ ἵππον, ὅστις ἀνήκει εἰς ἵππον, de cheval ; équestre, adj. βλ. λέξιν ἱππικός· ‖ τὸ ἵππειον γένος, la race chevaline. § [ἀρχαιολ.] —, hippien, enne.

ἱππεμπορεία, ας, ἡ· maquignonnage, n.m. τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱππεμπόρου, métier du maquignon ; ἐπίσης καὶ τὰ μέσα ἅτινα ὁ ἱππέμπορος μεταχειρίζεται ὅπως ἀποκρύψῃ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἵππων.

ἱππέμπορος, ου, ὁ, ἡ· ἔμπορος ἵππων, marchand, marchande de chevaux, maquignon, onne.

ἱππεραστής, οῦ, ὁ· ὁ ἱππόφιλος, ὁ ἀγαπῶν, φιλῶν τοὺς ἵππους, amateur de chevaux ; ὁ ἰδιαιτέραν κλίσιν καὶ ἀγάπην πρὸς τοὺς ἵππους τρέφων.

ἱππεύς, έως, ὁ καὶ ἡ· κοινῶς ὁ καβαλάρης (ἀντίθ. τῷ πεζός), cavalier, n. m. ὁ ἀναβάτης ἵππου· κυρίως σημαίνει τὸν στρατιωτικὸν τὸν ἀνήκοντα εἰς τὸ ἱππικὸν σῶμα. Τὸ θηλ. λέγεται συνήθως καὶ ἱππεύτρια = ἀμαζών, κυρία, ἔφιππος, cavalière, n f. ‖ [στρατ.] — α' τάξεως = ἐκλεκτός, ὑποδεκανεὺς ἱππικοῦ, cavalier de 1 classe ; ‖ ἄνιππος ἱππεύς, cavalier démonté, οὗτινος ἀπωλέσθη, ἢ ἀφῃρέθη ἢ ἁπλῶς ἐλλείπει ὁ ἵππος του· ‖ ἔποχος ἱππεὺς ἢ στερεὸς ἱππεύς, cloué à cheval, ou être cloué, ou callé à cheval ; ὁ στερεῶς καθεζόμενος ἐπὶ τῆς σέλλης, κοινῶς ὁ καρφωμένος καβαλάρης.

ἵππευσις, εως, ἡ· τὸ ἱππάζεσθαι, ἡ πρᾶξις τοῦ ἱππεύειν ἵππον, action de monter un cheval ; τὸ ἀντίθ. εἶνε ἀφίππευσις.

ἱππεύσιμος, ος, ον· ὅντινα δύνανται νὰ ἱππεύσωσιν, qu'on peut monter ; qui se laisse monter.

ἱππευτήριον, ου, τό· [νεολ.] manège, n. m. καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸ ἱππευτικὸν σχολεῖον ἢ σχολεῖον ἱππασίας, école d'équitation (βλ. ἱππευτικὴ σχολή). Καλεῖται ἱππευτήριον, τὸ περιπεφραγμένον καὶ κεκαλυμμένον μέρος ἔνθα ἀσκοῦνται οἱ ἵπποι καὶ οἱ ἄνδρες εἰς τὴν ἱππασίαν, κακῶς δὲ λέγεται ὑπό τινων ἱπποδρόμιον, καθότι τοῦτο σημαίνει τὸ μέρος ἔνθα τρέχουσιν οἱ ἵπποι· βλ. ἱπποδρόμιον· ‖ ἀσκεπὲς ἱππευτήριον, manège découvert ou carrière, καλεῖται οὕτω χῶρος ἐκτεταμένος μετ' ἐμποδίων, κτλ. χρησιμεύων διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς διδασκαλίας τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ἵππων· βλέπε καὶ κατωτέρω. § ἱππευτήριον (manège), τὸ μέρος ἐν ᾧ διδάσκονται τὰ τῆς ἱππευτικῆς τέχνης ὅ τε ἵππος καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ταῦτα διακρίνονται εἰς ἐστεγασμένα καὶ ὑπαίθρια, εἰς τετράγωνα καὶ εἰς κυκλικὰ ἢ κίρκους. Τὸ ἐστεγασμένον τετράγωνον ἱππευτήριον ἀποτελεῖ ὑψηλότατον κτίριον τετράπλευρον οὗτινος τὸ μῆκος εἶνε κανονικόν, ἐπίπεδον ἐστρωμένον διὰ λεπτῆς γῆς ἢ ἄμμου, διὰ πριονισμάτων ξύλου ἢ ὑπολειμμάτων τῶν βυρσοδεψείων ἀπεξηραμμένης καὶ τετριμμένης κόπρου, κτλ. εἰς στρῶμα τοὐλάχιστον 0,15. Ὡς θύραι ὑπάρχουσι δύο μὲν μεγάλαι, ὑψηλαὶ καὶ εὐρεῖαι διὰ τὴν κυκλοφορίαν τῶν ἵππων καὶ ἕτεραι δύο μικραὶ συνήθων διαστάσεων διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἱππευτηρίου. Τὰ παράθυρα εὑρίσκονται εἰς ὕψος τοὐλάχιστον τριῶν μέτρων ἄνωθεν τοῦ ἐδάφους μετὰ ἀλεξηλίων παραπετασμάτων. Εἰς τὰς κατὰ μῆκος πλευρὰς καὶ κατὰ τὸ μέσον κατασκευάζονται δύο ἐξῶσται ἢ διάδρομοι διὰ τοὺς θεατάς. Πρὸς τούτοις κατὰ τὰς κατὰ πλάτος πλευρὰς μερικὰ δωμάτια ὑπηρεσίας καὶ ἀποταμιεύσεως ὑλικοῦ. Τὸ ἐσωτερικὸν τῶν περιφερικῶν τοιχωμάτων καὶ εἰς ὕψος 1,50 μ. ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἐπενδύονται διὰ σανιδώματος ἐπικλινοῦς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Εἰς τὰ μικρότερα δὲ ἱππευτήρια τὸ σανίδωμα τοῦτο δύναται νὰ ἐπενδύηται διὰ μαλακοῦ ἐπιστρώματος ἐξ ἀχύρου ἢ στυπείου. Ἐν ἑκάστῳ ἱππευτηρίῳ διακρίνονται δύο κατὰ πλάτος καὶ δύο κατὰ μῆκος πλευραί· καὶ αἱ μὲν ὀνομάζονται μεγάλαι, αἱ δὲ μικραὶ πλευραὶ τοῦ ἱππευτηρίου, πρὸς δὲ τέσσαρες γωνίαι, τὸ ἐσωτερικὸν ἢ ἐμβαδόν, καὶ ὁ στίβος ἐφ' οὗ βαδίζουσιν οἱ ἵπποι.

Τὸ ὑπαίθριον (ἀσκεπὲς) ἱππευτήριον ἢ καὶ ἁπλῶς ἱππόδρομος καλούμενον (carrière) συνήθως ἀποτελεῖται ἐκ καταλλήλου πεδίου ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἢ καὶ μεγαλειτέρας διαστάσεις τοῦ ἐστεγασμένου. Συνήθως τὰ τοιαῦτα ὑπαίθρια ἱππευτήρια περιβάλλονται ὑπὸ τοίχου ὕψους

τριῶν τουλάχιστον μέτρων ἢ καὶ μένουσιν ἐντελῶς ἐλεύθερα, ἀπερίφρακτα. Τὸ τοῦ στίβου ἔδαφος ἀνάγκη νὰ παρουσιάζῃ ἀνάλογον κλίσιν πρὸς τὸ ἐμβαδὸν πρὸς ῥῦσιν τῶν ὀμβρίων ὑδάτων. Τέλος ὑπαίθρια ἱππευτήρια ἢ καταλληλότερον ἁπλῶς ἱππόδρομον (hippodrome) δυνάμεθα νὰ ἀποκαλέσωμεν πᾶν εὐρύ, ὁμαλὸν καὶ κατάλληλον πρὸς ἱππασίαν πεδίον, ἐν ᾧ δυνατὸν νὰ ὑπάρχωσι φυσικὰ ἢ καὶ τεχνητὰ κωλύματα εἴτε κατὰ πλάτος ἢ καθ' ὕψος, ὡς τάφροι, τοιχία, κτλ. Τὰ κυκλικὰ ἱππευτήρια ἢ καὶ κίρκοι (cirque) καλούμενα, ἀποτελοῦσι κανονικὸν κύκλον περιβαλλόμενον διὰ τοιχίου ἐκ σανιδώματος 0,50 - 0,75 ὕψους, ἐπενδεδυμένου ἄνωθεν καὶ ἐσωτερικῶς διὰ μαλακῶν ὑποστρωμάτων. Ἡ συνήθης διάμετρος τῶν στρατιωτικῶν κίρκων δὲν ὑπερβαίνει τὰ 20 μ. ἐνῷ τῶν κοινῶν ἱππικῶν θεαμάτων, αὕτη μόλις φθάνει τὰ 13 ἢ 14 μέτρα.

ἱππευτική, ῆς, ἡ· βλ. ἱππασία, équitation, n. f.

ἱππευτικός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν τὴν ἱππασίαν, d'équitation; ‖ ἱππευτικοὶ ἀγῶνες, βλ. **ἱππομαχία**, carrousel; ‖ ἱππευτικὸν σχολεῖον ἢ ἱππευτικὴ σχολή, école d'équitation; ἰδιαίτερον στρατιωτικὸν κατάστημα ἔνθα γίνεται εἰδικὴ ἐκπαίδευσις εἰς τὰ τῆς ἱππευτικῆς τέχνης ἐν γένει τόσον τῶν ἀνδρῶν, ὅσον καὶ τῶν ἵππων· ‖ ἱππευτικὴ συνοδεία, cavalcade, n. f. λέγεται πλειότερος ἀριθμὸς ἱππέων ἀμφοτέρων τῶν γενῶν πρὸς τέρψιν ἢ πρὸς ἄσκησιν μεταβαινόντων· ‖ faire la foule, καλοῦνται οὕτως οἱ στρατιωτικοὶ ἱππευτικοὶ ἀγῶνες· ἡ ἔκφρασις αὕτη εἶνε συνώνυμος τοῦ carrousel.

ἱππεύω, μέλ. εύσω, βλ. καὶ ἱππάζομαι, κοινῶς **καβαλικεύω**, monter à cheval; aller à cheval; [σπ.] chevaucher, ἤτοι πηγαίνω ἔφιππος· ἀρχαῖος ὅρος συνώνυμος τοῦ monter ou aller à cheval; ‖ ἵππευσα πέντε ὥρας, j'ai fait cinq heures à cheval; ‖ ἵππευσε διὰ τοῦ ποταμοῦ, il a traversé la rivière à cheval; ‖ ἱππεύει καλά, il monte bien à cheval; il est bon cavalier; ‖ ἵππευε παρὰ τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης, il chevauchait à la portière, ἤτοι ἔφιππος βαίνων παραπλεύρως τῇ ἁμάξῃ· ‖ ἱππεύω βραχυσκελῶς ἢ μακροσκελῶς, chevaucher court ou long, σημαίνει ἐπιβαίνω διὰ βραχέων ἢ διὰ μακρῶν, δηλονότι ἀρτανῶν τῶν ἀναβολέων· ‖ ἱππεύω στερεά, être cloué à cheval; βλ. καὶ ἱππεύς· ‖ ἱππεύω, se jeter sur un cheval; ‖ ἱππεύειν διὰ τοῦ κέντρου aller par le droit, ἄνευ τοῦ ἱππευτηρίου, προσεγγίσεως δηλαδὴ πρὸς τὸν τοῖχον αὐτοῦ· ‖ [ὅρος ἱππευτηρίου] ἱππεύω (ἱππασία) ἐν δεξιᾷ (ἐν ἀριστερᾷ), monter à main droite (gauche), καὶ marcher (ἢ ἱππασία, marche) à main droite (gauche); οἱ ἱππεῖς ἱππεύουσιν ἐν δεξιᾷ ὁπόταν ἔχωσι τὴν δεξιὰν πλευρὰν των ἐστραμμένην πρὸς τὰ ἔσω τοῦ ἱππευτηρίου, ἐν ἀριστερᾷ δὲ ὅταν ἔχωσι τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν πρὸς τὰ ἔσω τοῦ ἱππευτηρίου.

ἱππηγόν, οῦ, τό· [ναυτ.] bâtiment écurie, n.m. τὸ πρὸς μεταφορὰν ἵππων ὡρισμένον πολεμικὸν ἢ καὶ ἐμπορικὸν πλοῖον· βλ. καὶ **ἱππαγωγός.**

ἱππηλασία, ας, ἡ· τὸ νὰ κυβερνᾷ τις, νὰ διοικῇ ἵππους, ὁ δρόμος, ἡ ἱπποδρομία, course, n. f. ‖ ἡ ἱππευτικὴ συνοδία, cavalcade, n. f. ἤτοι ἡ πορεία ἐφίππων· ‖ τὸ ἱππεύειν, ἡ ἱππασία, équitation, n. f.

ἱππηλάτης, ου, ὁ· jockey, n. m. ἐννοεῖ κυρίως τοὺς ἱπποκόμους τοὺς φροντίζοντας καὶ ἐκπονοῦντας τοὺς δρόμωνας ἵππους· ὑπὸ γενικωτέραν ἔκφρασιν οὕτω νῦν ἀποκαλεῖται ὁ ἱππεὺς ὁ ἐλαύνων τοὺς δρόμωνας ἵππους κατὰ τὰς ἱπποδρομίας, εἰς ὃν εἶνε ἀνατεθειμένη ἡ ἐν γένει ἐκπόνησις τῶν τοιούτων ἵππων· § ἱππηλάτης, ὁ· homme de cheval ἢ habile cavalier (=ἐπιδέξιος ἱππεύς), εἶνε ἐκεῖνος ὅστις στερεὸς καὶ ἄνετος ἐπὶ τοῦ ἵππου προσεκτήσατο τὴν γνῶσιν τοῦ τί δύναται ν' ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτοῦ, καθὼς γνωρίζει ἐπίσης τὰ ἁπλᾶ καὶ λελογισμένα πρακτικὰ μέσα, ἵνα ἐξαναγκάσῃ τὸν ἵππον εἰς ὑπακοήν· § βλ. **στράτευμα**, troupe, n. f.

ἱππιατρεία, ας, ἡ· καὶ ἱππιατρία, ἡ τέχνη τοῦ ἰατρεύειν ἵππους, médecine vétérinaire; [διδ.] hippiatrie, n. f.

ἱππιατρική, ῆς, ἡ· (τέχνη), = ἡ ἱππιατρεία, ἡ ἰατρικὴ τῶν κτηνῶν, κτηνιατρική, médecine vétérinaire; [διδ.] hippiatrique, n. f. καὶ hippiatrie, n. f. ἡ ἐπιστήμη τοῦ θεραπεύειν τοὺς ἵππους.

ἱππιατρικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν ἱππιατρείαν, κτηνιατρικός, vétérinaire, adj. [διδ.] hippiatrique, adj. ἤτοι πᾶν τὸ ἔχον σχέσιν μὲ τὴν κτηνιατρικὴν καὶ ἀφορῶν τὰς πρὸς τοὺς ἵππους περιποιήσεις· ‖ τὰ ἱππιατρικὰ (σκεύη), objets d'hippiatrique.

ἱππίατρος, ου, ὁ· βλ. κτηνίατρος, vétérinaire, n. m. [διδ.] hippiatre, n. m. ἰατρὸς τῶν ἵππων.

ἱππική, ῆς, ἡ· équitation, n. f. βλ. ἱππασία· § — γενεά, race, n. f. βλ. γενεά· § — ἑταιρία, jockey - club, ἤτοι ἱππικὸς ὅμιλος. § — τάξις, ordre équestre; τάξις τῶν Ῥωμαίων ἱππέων. § **ἱππικὴ** εὐαισθησία, sentiment équestre ou tact; αὕτη προκύπτει ἐκ τῆς ἐμφύτου αἰσθήσεως ἣν κέκτηται ὁ ἱππηλάτης (homme de cheval) καὶ ἐκ τῆς γνώσεως ἣν ἐκτήσατο ἐκ τῶν κινήσεων τοῦ ἵππου.

ἱππικόν, τὸ ἢ ἡ ἵππος κοινῶς ἡ **καβαλαρία**, cavalerie, n. f. τὸ σύνολον τῶν ἐφίππων ἀνδρῶν ἢ σωμάτων [chevecagne εἶνε ἀρχαῖος ὅρος συνώνυμος τοῦ cavalerie]. Ἱππικὸν λέγεται τὸ σύνολον τῶν στρατευμάτων τῶν πολεμούντων ἐφίππων. Τὸ ἱππικὸν εἶνε τὸ μόνον ὅπλον τοῦ ὁποίου τὴν τακτικὴν δὲν μετέβαλον αἱ κατὰ καιροὺς γενόμεναι πολεμικαὶ ἐφευρέσεις, διότι τὸ κύριον αὐτοῦ μέσον εἶνε ὁ ἵππος ὅστις δὲν δύναται νὰ φθάσῃ εἰμὴ ὡρισμένον τι ὅριον τελειοποιήσεως. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἱππικοῦ ἐξαρτᾶται κατὰ μέγιστον μέρος ἐκ τῆς ἱκανότητος καὶ τῆς ἀνδρείας τοῦ διοικοῦντος αὐτό. Οὗτος ὀφείλει νὰ ἦνε ὀξυδερκὴς ἵνα ἐπωφεληθῇ τῆς καταλλήλου περι-

στάσεως, ἀποφασιστικός, ἵνα ἐνεργήσῃ ἀμέσως καὶ ἀνδρεῖος ἵνα φέρῃ εἰς πέρας τὴν τολμηρὰν του ἀπόφασιν. Παράδειγμα δὲ τούτου ἔστω ὅτι τὸ λαμπρὸν Αὐστριακὸν ἱππικὸν ἤθελε μεταβάλλει τὴν ἔκβασιν τῆς μάχης τῆς Σαδόβας ἐὰν διοικεῖτο ὑπὸ ἀνδρειοτέρου ἀρχηγοῦ. Ἐν Γαλλίᾳ τὸ ἱππικὸν διαιρεῖται εἰς **ἐλαφρὸν** (ἢ **ψιλὸν**) **ἱππικόν**, cavalerie légère, ἐπιπεφορτισμένον τὴν ὑπηρεσίαν τῶν προφυλακῶν, τῶν ἀναγνωρίσεων καὶ παντὸς ἀπαιτοῦντος ταχεῖαν ἐκτέλεσιν, περιλαμβάνει δὲ τοὺς **κυνηγοὺς** (chasseurs à cheval) καὶ τοὺς **οὐσσάρους** (hussards). Τὸ **ἐλαφρὸν ἱππικόν**, chevaux-légers, ἐσχηματίσθη ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ Λουδοβίκου XII ἐξ οὗ μία ἴλη ἀπετέλει ἰδιαιτέραν σωματοφυλακὴν τοῦ βασιλέως· κατηργήθη τὸ 1787. ‖ Τὸ **βαρὺ ἱππικόν**, grosse cavalerie, μέχρι τοῦ 1871 συνέκειτο ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τῶν θωρακοφόρων καὶ τῶν καραβινοφόρων (carabiniers), ἤδη περιλαμβάνει μόνον τοὺς θωρακοφόρους. ‖ **Ἱππικὸν τῆς γραμμῆς**, cavalerie de ligne, τὸ παρατακτὸν καλούμενον ἱππικόν, ὅπερ συμπράττει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν προφυλακῶν καὶ ἀναγνωρίσεων, ἀλλ' εἶνε ἐξησκημένον εἰς τὰς πεζομαχίας· περιλαμβάνει μόνον τοὺς **διμάχους** (dragons); ‖ **ἔφεδρον ἱππικὸν** ἢ **βαρὺ ἱππικόν**, cavalerie de réserve ἢ cavalerie lourde ou pesante, χρησιμεῦον διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ προηγούμενα καὶ νὰ ἐνεργῇ διὰ τοῦ ὄγκου του κατὰ τοῦ κλονισθέντος ἤδη πεζικοῦ τοῦ πολεμίου· τοιοῦτοι εἰσὶν οἱ **θωρακοφόροι** (cuirassiers). Τέλος ἅπαν τὸ ἱππικὸν ἔχει ὡς κοινὴν ἐνέργειαν τὴν καταδίωξιν τοῦ πολεμίου κατὰ τὴν ὑποχώρησίν του, ἢ τὰς κατ' αὐτοῦ ἐξαίφνης ἐπιθέσεις ὅταν κακῶς προφυλάσσηται.

ἱππικός, ή, όν· ὅστις εἶνε ἀπὸ ἵππον, ἀνήκει εἰς ἵππον, τοῦ ἵππου, de cheval; ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἱππέα, de cavalier; π. χ. ὅπλα ἱππικὰ ἢ πεζικά· ‖ ἡ **ἱππικὴ** [ἐνν. τέχνη] ἤτοι ἡ ἱππασία, l'équitation; ‖ ἱππικοὶ ἀγῶνες, concours hippiques ἢ courses de chevaux; βλ. **ἱπποδρομίαι**. § **ἱππικός**, ή, όν· ἵππειος, α, ον· équestre (kuès), adj. ὅστις ἢ ὅ,τι εἶνε ἀπὸ ἵππον, ἢ ὅ,τι ἀνήκει ἢ σχετίζεται μὲ τὸν ἵππον ἢ ἱππέα· ὁ ἔμπειρος τοῦ ἱππεύειν, τῆς ἱππικῆς (τέχνης), ὁ γεγυμνασμένος ἱππεύς· ἀντίθετον τῷ ἄφιππος· ἀντίθ. τοῦ ἱππικοῦ εἶνε πεζικὸς (πεζός, pédestre); ‖ —εὐαισθησία, sentiment équestre; βλ. **ἱππική**· ‖ — ὅμιλος, club hippiqne; ‖ ἱππικὴ ἑταιρεία, jockey-club; ‖ ἱππικοὶ ἀγῶνες = ἱππικὰ παίγνια, jeux équestres; βλ. **ἱππομαχία**, carrousel. § hippique, adj. πᾶν τὸ ἀνῆκον ἢ σχετιζόμενον πρὸς τοὺς ἵππους· ‖ ἱππικοὶ ἀγῶνες, concours hippiques; βλ. **ἱπποδρομίαι**· ‖ ἱππικὴ ἐπιστήμη, science hippique. § **ἱππικὸν** ἢ **ἵπποι**, cavalerie, σημαίνει τὸ ἄθροισμα δύο ἢ καὶ πλειοτέρων ἵππων, λέγεται δὲ ἡ ἔκφρασις αὕτη διὰ τοὺς ἰδιωτικοὺς ἵππους καὶ διὰ τοὺς τῶν μεγάλων ἑταιριῶν, ὡς τοὺς τῶν ἱπποσιδηροδρόμων, λεωφορείων, κτλ. § **ἱππικός**, de cavalerie, διὰ τῆς λέξεως ταύτης ἐκφράζεται πᾶν ὅ,τι ἀνήκει καὶ συνδέεται μὲ τὰ ἱππικὰ τῆς χώρας, ὡς π. χ. section de la cavalerie, **τμῆμα ἱππικῆς**, ἔνθα συγκεντροῦται καὶ ἐξαρτᾶται πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὸν στρατιωτικὸν ἵππον, ὡς ἡ προμήθεια αὐτοῦ, ἡ διατροφή, ἡ συντήρησις, ἡ νοσηλεία, ἡ σαγή, κτλ. école de cavalerie, σχολεῖον ἱππικοῦ.

ἱπποβάτης, ου, ὁ· [ἱππολ.] étalon, n. m. βλ. **ἀναβάτης**.

ἱππόβροχος, ου, ὁ· lazo ἢ laso, n. m. (ἐκ τοῦ ἱσπανικοῦ), βρόχος δι' οὗ συλλαμβάνουσι τοὺς ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει βιοῦντας ἵππους.

ἱππόγλωσσος, ου, ὁ· [ἰχθ.] flet; flétan.

ἱππογνώμων, ονος, ὁ· ὁ γνωρίζων τοὺς καλοὺς ἵππους, qui se connaît (connaisseur) en chevaux; connaisseur des chevaux; ὁ **ἱππογνώστης** καὶ **ἱππόμητις**, ἔμπειρος ἢ εἰδήμων τῶν ἵππων· βλ. καὶ **ἱππογνωσία**.

ἱππογνωσία, ας, ἡ· αἱ περὶ ἵππου γνώσεις, connaissance (f.) de cheval, ἥτις λέγεται καὶ extérieur du cheval, εἶνε δὲ τὸ μέρος τῆς καθόλου ἱππολογίας τὸ πραγματευόμενον τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ἵππου, τὰ διάφορα δηλονότι τοῦ σώματος συστατικὰ μέρη, τὴν ἡλικίαν, τὸν χρωματισμὸν τοῦ δέρματος, τὰ διάφορα βαδίσματα, τὰ διάφορα σωματικὰ ἐλαττώματα, κτλ.

ἱπποδαμαστής, οῦ, ὁ· ἱππόδαμος, ὁ ἱπποδάμων, ἱππασκητής, ἱππαγωγός, dompteur de chevaux, ἢ dresseur des chevaux, ὁ διευθύνων τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ γύμνασιν τῶν ἵππων· ὁ προγυμναστής, instructeur, n. m. § écuyer, n. m. ὁ ἐκγυμνάζων τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἄνδρας εἰς τὰ τῆς ἱππευτικῆς.

ἱππόδαμος, ου, ὁ· ἱπποδάμων, βλ. **ἱπποδαμαστής**.

ἱπποδρομία, ας, ἡ· πληθ. ἱπποδρομίαι, course (de chevaux); οἱ **ἱππικοὶ ἀγῶνες**, τὸ δὲ μέρος ἔνθα τρέχουσιν οἱ ἵπποι καλεῖται **ἱπποδρόμιον** (lieu pour les courses); ‖ **δρομικὸς** ἢ **δρόμων ἵππος**, cheval de course, ὅστις τρέχει εἰς τὰς ἱπποδρομίας· ‖ **ἐπιπεδοδρομία**, ἡ, course-plate, ὁ κατὰ δρόμον διαγωνισμὸς ἐπὶ ἐδάφους ὁμαλοῦ ἄνευ φυσικῶν ἢ τεχνικῶν κωλυμάτων· ‖ **φρακτοδρομία**, course de haie ou de barrière, ἤτοι δρόμος (course) ἐπὶ ἐδάφους εὐηλάτου **μετὰ τεχνητῶν φρακτῶν**, ἥτις συνηθέστερον λέγεται **κωλυσιδρομία**, steeple-chase, ἢ **δρόμος μετ' ἐμποδίων**, course d'obstacle, ὅταν τὰ ἐμπόδια ἦνε διαφόρων εἰδῶν, π. χ. τάφροι, φράκται, τοῖχοι, κτλ. ‖ **εὐθυδρομία**, ας, ἡ· course au clocher ou course en ligne droite, λέγεται ἱππευτικὸς ἀγὼν ὅστις ἐκτελεῖται λαμβανομένου ὡς πέρατος ἀπομεμακρυσμένου τινὸς σημείου, εἰς ὃ διευθύνονται κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν μ' ὅλα τὰ τυχὸν παρουσιασθησόμενα κατὰ τὸν δρόμον ἐμπόδια· ‖ **κρικηλασία**, course de la bague; ἀγὼν ἱππευτικὸς συνιστάμενος εἰς τὴν κατὰ τὸν δρόμον διὰ λόγχης λῆψιν κρίκου κρεμαμένου ἀπὸ κοντοῦ· ‖ **δοκιμαστικὴ ἱπποδρομία**, course d'épreuve, πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ μέλλοντος νὰ συναγωνισθῇ ἵππου· ‖ **κρανιηλασία**, course de tête; ἀγὼν ἱππευτικὸς συνιστάμενος εἰς τὴν κατὰ τὸν δρόμον διὰ λόγχης λῆψιν κρε-

μαμένης ἢ σταθερῶς ἐπὶ κοντοῦ τοποθετημένης πλαστῆς κεφαλῆς ἀνθρώπου. § βλ. καὶ **ἱππομαχία.**

ἱπποδρομικός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν τὰς ἱπποδρομίας, de courses.

ἱπποδρόμιον, ίου, τό· τὸ μέρος ἔνθα διαγωνίζονται οἱ ἵπποι, πεδίον ἱπποδρομιῶν, champ de courses, terrain, n. m. § —, turf (λέξ. ἀγγλ. σημαίνουσα πεδίον ἐκ χλόης, champ de gazon), n. m. ταυτόσημον τῷ champ de course; ‖ ἡ εἴσοδος τοῦ ἱπποδρομίου, l'entrée du turf; ‖ ἐπίσης turf λέγεται τὸ σύνολον τῶν ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, ἅτινα συνδέονται μὲ τὰς ἱπποδρομίας, καθὼς καὶ τὰ στοιχήματα καὶ ἡ προπόνησις τῶν ἵππων· ‖ ἡ γνώμη τοῦ ἱπποδρομίου, l'opinion du turf. § **ἱπποδρόμιον**, hippodrome, n. m. (π. χ. hippodrome de Vincennes, de Longchamp, de Chantilly). § **ἱπποδρόμιον**, carrière, n. f. κυρίως ἀπέραντον πεδίον ἐφ' οὗ δύναται νὰ διατρέξῃ ἀνέτως ὁ ἵππος, ὅπως εἶνε τὸ χρησιμεῦον διὰ τὰς **ἱπποδρομίας** (courses). Ἀποκαλεῖται ἐπίσης οὕτω καὶ ὁ περιπεφραγμένος πλὴν ἄστεγος χῶρος ἐν τοῖς ἐφίπποις σώμασιν εἰδικῶς προωρισμένος διὰ τὰς ἀσκήσεις τῶν ἵππων καὶ καλεῖται **ἀσκεπὲς ἱππευτήριον** (manège découvert) ἢ ἁπλῶς **ἱππευτήριον.** Ἐπὶ τῆς λέξεως carrière ἀπαντῶνται καὶ αἱ ἑξῆς φράσεις: ὁ ἵππος οὗτος διήλασεν ὁλόκληρον τὸν ἱππόδρομον, ce cheval a fourni sa carrière; προσέκοψε κατὰ τὸ μέσον τοῦ δρόμου, il a bronché au milieu de la carrière; ὁ ἵππος οὗτος καλπάζει ταχέως, ce cheval a une carrière; ἀφίνω τὸν ἵππον νὰ τρέξῃ κατὰ βούλησιν, κατὰ κράτος καλπάζειν, donner carrière à un cheval. § **ἱπποδρόμιον**, cirque, n. m. κοινῶς τὸ **σίρκο**· κυκλικὸν ἱππευτήριον, ἤτοι περίβολος ἔνθα δίδονται παραστάσεις ὑπὸ ἱπποδαμαστῶν καὶ ἐκτελοῦνται διάφοροι ἀσκήσεις· ὡς ἐκ τοῦ ἀμφιθεατρικοῦ σχήματος τῶν ἑδωλίων τὸ cirque ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ **ἀμφιθεάτρου**· ‖ —, τὸ μέρος εἰς ὃ ἐκτελοῦνται οἱ κατὰ δρόμον ἱππικοὶ ἀγῶνες, hippodrome, n. m. [ἀρχ.] lieu disposé pour la course des chars et des chevaux; ‖ **ἱπποδρόμιον**, hippodrome, n. m. [θέατρ.] cirque, lieu public où l'on voit des exercices, des pantomimes équestres, etc. § δρόμος τῶν ἵππων· βλ. καὶ **ἱπποδρομίαι**, course de chevaux. § βλ. καὶ **ἱππομαχία**, carrousel, n. m. § βλ. **ἱππευτήριον**, manège, n. m.

ἱππόδρομος, ου, ὁ· τὸ διὰ τὰς ἱπποδρομίας μέρος, hippodrome, n. m. βλ. καὶ **ἱπποδρόμιον**, carrière; ἀμφιθεατρικὸς ἱππόδρομος, ὁ κίρκος, cirque, n. m. μέρος προωρισμένον διὰ δημόσια θεάματα καὶ διασκεδάσεις παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις· ἡ κονίστρα τοῦ ἀμφιθεάτρου, arène, n. f.

ἱππόκαμπος, ου, ὁ· [ζωολ.], hippocampe, n. m. κοινῶς λεγόμενον **ἀλογάκι**, cheval marin; περίεργος τὸ σχῆμα ἰχθύς, εἰς τὸ ἄθροισμα τῶν Λοφοβραγχίων Τελεοστέων ἀνήκων, ἔχων κορμὸν πεπιεσμένον, οὐρὰν ἄνευ πτερυγίων χρησιμεύουσαν ὡς συλληπτήριον ὄργανον, κεφαλὴν ὁμοίαν πρὸς κεφαλὴν ἵππου καὶ γωνιωδῶς πρὸς τὸν κορμὸν προσηρμοσμένην. Τοῦ ἱπποκάμπου ὑπάρχουσι διάφορα εἴδη ἐν ταῖς τροπικαῖς θαλάσσαις, ὧν τινα εἶνε ὡπλισμένα δι' ἰσχυρῶν τοῦ δέρματος ἐξαρτημάτων.

ἱπποκένταυρος, ου, ὁ· hippocentaure, n.m. [μυθολ.] τέρας τι κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος καὶ τὸ ἥμισυ ἵππος· ὁ κένταυρος, centaure, n. m.

ἱπποκλωβός, οῦ, ὁ· box ou boxe (προφ. boks), n. m. (λέξις ἀγγλική), περιπεφραγμένος ἱππών· φάτνη εὐρύχωρος 16 τετρ. μ. ὡς ἔγγιστα, πανταχόθεν περιπεφραγμένη διὰ σανιδώματος εἰς ὕψος 1,20, ἐν ᾗ ὁ ἵππος ἀφίεται ἀνεξάρτητος.

ἱπποκομέω-ῶ, μέλ. ήσω, panser (un cheval), τρέφω, διατηρῶ, περιποιοῦμαι (ἵππον ἢ ἡμίονον)· βλ. **ἱπποκομία.**

ἱπποκομία, ας, ἡ· pansage, n. m. ἤτοι ἡ περιποίησις τοῦ ἵππου, pansement (n. m.) [du cheval]; καλεῖται οὕτως ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἐπιτετραμμένου (ἱπποκόμου) πρὸς τὸν ἵππον ἐπιδαψιλευομένη περιποίησις καὶ φροντίς. Ἡ ἱπποκομία περιστρέφεται κυρίως εἰς τὴν σίτησιν καὶ τὸ πότισμα τοῦ ἵππου, εἰς τὴν καθαριότητα καὶ τὴν ἐν γένει ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ σταύλου, εἰς τὴν **κάθαρσιν** (τὸ **τιμάρευμα**, action d'étriller) τοῦ ἵππου, τὴν ψῆξιν (τὸ βούρτσισμα, brosser), τὴν πλύσιν, τὸ κτένισμα τῶν τριχῶν τῆς χαίτης καὶ οὐρᾶς, καὶ ἐν γένει εἰς πᾶν ὅ,τι συντείνει πρὸς καλὴν συντήρησιν τῆς χρησιμότητος καὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἵππου, διὰ τοῦτο δὲ ἡ ἱπποκομία δὲν εἶνε ἔργον τοῦ πρώτου τυχόντος ἀνθρώπου. Εἰς τὴν Εὐρώπην οἱ ἱπποκόμοι εἶνε ἄνδρες εἰδικῶς ἐξησκημένοι εἰς τὴν εἰδικὴν ταύτην ὑπηρεσίαν, ἔχουσι δὲ πρακτικάς τινας ἱππιατρικὰς γνώσεις διὰ τὴν πρόχειρον θεραπείαν τῶν ἀσθενούντων ἵππων, προέρχονται δὲ πάντοτε ἐκ μερῶν τῆς χώρας ἔνθα συστηματικῶς ἐπαγγέλλεται ἡ ἱπποτροφία, τοιοῦτοι δὲ ἄνδρες ἐκλέγονται κατὰ προτίμησιν καὶ ἐν τῷ στρατῷ ἵνα καταταχθῶσιν εἰς τὰ ἔφιππα σώματα αὐτοῦ.

ἱπποκόμος, ου, ὁ· palefrenier, n. m. συνώνυμον τοῦ valet d'écurie, κοινῶς ὁ **σεΐζης**, ὁ ἐπιπεφορτισμένος τὴν περιποίησιν ἐν γένει τοῦ ἵππου, ἤτοι τὴν **ἱπποκομίαν** (pansage), καθὼς καὶ τὴν σάξιν καὶ ἀπόσαξιν. [Ἡ λέξις αὕτη παράγεται ἐκ τοῦ palefroi, ὅπερ ἄλλοτε ἐσήμαινεν ἵππον πομπικὸν (cheval de parade), ἐφ' οὗ ἀναβαίνοντες οἱ ἡγεμόνες εἰσήρχοντο θριαμβευτικῶς εἰς τὰς παρ' αὐτῶν κυριευομένας πόλεις. Διὰ τοῦ αὐτοῦ ὅρου ἐπίσης ἄλλοτε ἐν Γαλλίᾳ ἀπεκάλουν τοὺς ἵππους τῶν ἀμαζόνων·] ‖ **σταυλάρχης**, grand palefrenier du roi, συνώνυμον τοῦ grand écuyer; βλ. λέξιν καθὼς καὶ **ἱπποστασιάρχης.** § κατ' ἐπέκτασιν καλεῖται ἱπποκόμος ὁ ἱπποδαμαστής, écuyer, ὁ ἐκγυμνάζων καὶ περιποιούμενος τὸν ἵππον. § jockey, n. m. βλ. **ἱππηλάτης.**

ἱππολογία, ας, ἡ· hippologie, n. f. νεώτερος ἐπιστημονικὸς ὅρος εἰς τὸν ὁποῖον συμπεριλαμβάνονται πάντες οἱ περὶ ἵππου πραγματευόμενοι ἰδιαίτεροι κλάδοι. Ἡ ἱππολογία περι-

λαμβάνει α') τὴν ἀνατομικὴν καὶ τὴν φυσιολογίαν τοῦ ἵππου· β') τὴν ἱππογνωσίαν ἢ τὴν ἱππικὴν κατὰ Ξενοφῶντα, ἤτοι πραγματεύεται τὸ ἐξωτερικὸν καθόλου τοῦ ἵππου· τὴν ὀνοματολογίαν δηλαδὴ τῶν μερῶν τοῦ σώματος, τὰ ἰδιαίτερα ἑκάστου αὐτῶν προσόντα καὶ ἐλαττώματα, τοὺς βηματισμοὺς καὶ τὰς διαφόρους αὐτοῦ ὁμαλὰς καὶ ἀνωμάλους κινήσεις, τὸν χρωματισμὸν τῆς τριχώσεως τοῦ δέρματος, τὰ διάφορα λευκὰ σημεῖα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ποδῶν, τὴν ἡλικίαν, τὰς διαφόρους κακὰς ἕξεις καὶ ἐλαττώματα, τὸν τρόπον τῆς ἐξετάσεως παντὸς εἰσαγοραζομένου ἵππου, κτλ. γ') τὴν ἱπποτροφίαν, ἥτις πραγματεύεται εἰδικῶς τὰ περὶ τῶν γενεῶν τοῦ ἵππου, τῆς συμμίξεως αὐτῶν, τὴν ὑγιεινὴν αὐτῶν τε καὶ τῶν πώλων· δ') τὴν ὑγιεινήν, ἀφορῶσαν εἰς τὰ τῆς ἐνδιαιτήσεως, σταυλισμοῦ, διατροφῆς, περιποιήσεως, ἐργασίας, ἐγκλιματισμοῦ, ποτίσματος, κτλ. κτλ. καὶ ε') τὴν ἱππιατρικήν, ἥτις λεπτομερῶς ἀσχολεῖται εἰς τὰ διάφορα ἐξωτερικὰ καὶ ἐσωτερικὰ νοσήματα τοῦ ἵππου, εἰς τὴν χειρουργικήν, φαρμακολογίαν, κτλ. Ἴδιον κλάδον τῆς ὅλης ἱππολογίας ἀποτελεῖ ἡ πεταλωτικὴ τέχνη, διαπραγματευομένη λεπτομερῶς τὰ τῆς πεταλώσεως.

ἱππομανής, ής, ές· ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἵππους μανιωδῶς, passionné pour les chevaux ; hippomane, n.

ἱππομανία, ας, ἡ· ἡ μεγάλη, ἡ μανιώδης πρὸς τοὺς ἵππους ἀγάπη, passion pour les chevaux καὶ γενικῶς τὸ νὰ τρελλαίνηταί τις δι' ἱπποδρομίας.

ἱππομαχία, ας, ἡ· μάχη ἐφίππων, combat à cheval. § ἀγὼν μεταξὺ δύο ἐφίππων, joute, n. f. βλ. καὶ ἱπποτικὸς ἀγὼν (tournoi, n. m.), ἐξ οὗ ἡ ἱππομαχία λέγεται ἐνίοτε tournoi, ἱππαιχμία. § ἱππομαχία, carrousel, n. m. (char du soleil, carrus solis) ἢ faire la foule ἢ jeux équestres = ἱππικὰ παίγνια. Ἐκαλοῦντο οὕτως ἄλλοτε αἱ **ἱπποδρομίαι** (courses de chevaux), αἱ **ἁρματοδρομίαι** (courses de chars) καὶ ἐν γένει οἱ **ἱππικοὶ ἀγῶνες** (tournois) ; ὁ **ἱππόδρομος**, τὸ **ἱπποδρόμιον**, lieu ou se donne le carrousel ; τὴν σήμερον carrousel σημαίνει **ἱππομαχίαν** ἢ **ἱππευτικοὺς ἀγῶνας**, εἶνε δὲ αὕτη στρατιωτικὴ ἑορτὴ ἀπεικονίζουσα μάχην καὶ ἀγῶνας ὁμάδων ἱππέων ἐκτελούντων ἐπὶ τοῦ ἵππου διαφόρους ἀσκήσεις εὐκαμψίας καὶ διαφόρους ἑλιγμοὺς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον δυσχερεῖς, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐμφαίνεται ἡ ἐξάσκησις τοῦ ἵππου καὶ ἡ δεξιότης τοῦ ἱππέως.

ἱππόμετρον, ου, τό· potence, n. f. ξυλίνη μετρικὴ ῥάβδος μετὰ γωνίας πρὸς καταμέτρησιν τοῦ ἀναστήματος τοῦ ἵππου. Ὑπάρχουσιν ἱππόμετρα ἅτινα συμπτυσσόμενα χρησιμοποιοῦνται ὡς βακτηρίαι (μπαστοῦνι).

ἱππονομή, ῆς, ἡ· ἡ μερὶς ἱππονομῆς, ἤτοι μερὶς νομῆς ἵππου, ration (f.) de cheval, καλεῖται οὕτω τὸ σύνολον τῶν οὐσιῶν αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ὅλον ποσὸν τὸ παρατιθέμενον πρὸς διατροφὴν εἰς τὰ κτήνη στρατοῦ κατὰ τὸ 24ωρον διάστημα. Παρ' ἡμῖν ἡ μερὶς αὕτη ἀποτελεῖται διὰ μὲν τοὺς κέλητας ἵππους ἐν γένει πάσης ὑπηρεσίας ἐκ δύο ὀκάδων κριθῆς καὶ πέντε ὀκάδων σανοῦ, διὰ δὲ τοὺς τῆς ἐλάσεως, ἐκ τριῶν ὀκάδων κριθῆς καὶ πέντε ὀκάδων σανοῦ, καὶ διὰ τοὺς ἡμιόνους ἐκ μιᾶς ὀκᾶς κριθῆς καὶ πέντε ἐπίσης ὀκάδων σανοῦ. Ἡ μερὶς αὕτη αὐξάνει ἀναλόγως τῆς καταστάσεως εἰς ἣν εὑρίσκεται τὸ στράτευμα, ὡς ἐν καιρῷ πορείας, μεγάλων γυμνασίων, ἐκστρατείας, κτλ.

ἱπποπέδη, ης, ἡ· entrave (n.f.) [de cheval], κοινῶς τὸ **κιουστέκι**· λέγονται οὕτω δεσμοὶ δι' ὧν προσδένουσι τοὺς πόδας τῶν ἵππων ἵνα ἐμποδίσωσι τὰς ἐλευθέρας αὐτῶν κινήσεις· βλ. καὶ πέδικλον.

ἱπποπερίβολος, ου, ὁ· parc des chevaux, ἡ περίφρακτον, χῶρος προωρισμένος διὰ νὰ διαμένωσιν ἐν τοῖς ἱπποτροφείοις οἱ πῶλοι· βλ. καὶ ὄρχος.

ἱπποπήρα, ας, ἡ· porte-manteau, n. m. καλεῖται εἶδος μαρσίππου ἐξ ὑφάσματος μεθ' οὗ ἐφοδιάζονται οἱ ἔφιπποι ἄνδρες τοῦ πυροβολικοῦ, τοῦ μηχανικοῦ, καὶ οἱ ἐλάται τῆς σκευῆς, πρὸς ἔνθεσιν εἰδῶν τινων· βλ. καὶ **πήρα**.

ἱπποπόταμος, ου, ὁ· [ζωολ.] ἵππος ποτάμιος, hippopotame, n. m. πελώριον μαστοφόρον ζῶον διαιτώμενον εἰς τὰ κεντρικὰ καὶ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἰδίως ἐν τῷ Νείλῳ.

ἵππος, ου· cheval, n. m. Α'. (φυσικοϊστορικῶς). Ὁ ἵππος, κοινῶς τὸ **ἄλογον**, ζωολογικῶς κατατάσσεται εἰς τὴν συνομοταξίαν τῶν ἐνσπονδύλων ζώων, εἰς τὴν ὁμοταξίαν τῶν μαστοφόρων, εἰς τὴν τάξιν τῶν παχυδέρμων καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν μονόπλων ἢ μωνύχων (solipèdes). Ὁ ἵππος διακρίνεται τῶν λοιπῶν εἰδῶν τῆς οἰκογενείας του διὰ τοῦ ὁμοειδοῦς χρωματισμοῦ τῆς τριχώσεως τοῦ δέρματος καὶ διὰ τῆς δασείας καὶ μακρᾶς τριχώσεως τῆς οὐρᾶς, τῆς χαίτης καὶ τῆς προκόμης. Εἶνε προϊὸν τῶν στεππῶν τῆς Ἀσίας· τὴν σήμερον ὅμως εὑρίσκεται ἐξηπλωμένος ἐφ' ὅλης τῆς γῆς καὶ σπανίως ἀπαντᾷ τις αὐτὸν εἰς ἐντελῶς ἀγρίαν κατάστασιν, ἐκτὸς μερῶν τινων τῆς Ταρταρίας καὶ Ἀμερικῆς. Ὁ ἵππος δύναται νὰ ἐπιζήσῃ καὶ πλέον τῶν 30 ἐτῶν, ἐν τῷ γήρατι ὅμως ἀπόλλυσι πάσας τὰς καλὰς αὐτοῦ ἰδιότητας. Δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ πρὸ τῆς ἡλικίας τῶν 4 ἢ 5 ἐτῶν. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ὡς χαρακτηριστικὰ τῆς οἰκογενείας του φέρει ὁ ἵππος 40 ὀδόντας, ὁ θῆλυς 36 μόνον, ἕνα μόνον στόμαχον, λίαν ἐπιμήκη ἐντερικὸν σωλῆνα καὶ ἀπορεῖ χοληδόχου κύστεως. Ἡ φωνὴ αὐτοῦ καλεῖται χρεμετισμός. Ὁ ἄρρην ἵππος ὀνομάζεται κήλων (ἄτι, cheval entier), χρησιμεύων δὲ πρὸς μεταφύτευσιν τῆς γενεᾶς του καλεῖται **ἐπιβήτωρ** (étalon) ; ὀρχεοτομούμενος ἐπονομάζεται **ἐκτομίας** (cheval hongre) ; ὁ θῆλυς (ἡ θήλεια) ἵππος καλεῖται **φορβὰς** (jument) καὶ συνώνυμον αὐτοῦ εἶνε ἡ λέξις cavale (f.). Ἀμφότερα τὰ γένη συνέρχονται ὑπὸ φυσικοῦ ὀργασμοῦ ὁρμώμενα δὶς τοῦ ἔτους κατὰ τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ φθινόπωρον· ἡ φορβὰς ἐγκυμονεῖ περὶ τὰς 340 ἡμέρας, τὸ δὲ νεογνὸν καλεῖται πῶλος (poulain) καὶ

θηλάζει 6 - 7 μῆνας. Ἐκ πατρὸς ὄνου καὶ μητρὸς φορβάδος γεννᾶται ἡμίονος (mulet) τὸ δὲ γεννώμενον ἐκ πατρὸς ἵππου καὶ μητρὸς ὄνου καλεῖται γίννος (bardeau). Ὁ πρὸς παραγωγὴν ἄρρην ἵππος καλεῖται ἐπιβήτωρ ἢ ἀναβάτης ἵππος, κοινῶς τὸ ἄτι (étalon). Ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἵππου ποικίλλει μεταξὺ τοῦ 25ου ἕως 35ου ἔτους τῆς ἡλικίας.

Β'. Ἵππου χρήσεις καὶ ὑπηρεσίαι. Ὁ ἵππος ἀναντιρρήτως οὐ μόνον εἶνε τὸ εὐγενέστερον ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπηρετικώτερον ἐξ ὅλων τῶν κατοικιδίων ἡμῶν ζώων. Ἡ δύναμις καὶ ἡ φυσιολογικὴ διάπλασις τῶν μυῶν του, ἡ ταχύτης, ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ βραχεῖα, πλατεῖα καὶ ἰσχυροτάτη ῥάχις του μετὰ τῆς κραταιᾶς ὀσφύος, ὁ σχηματισμὸς τῆς κάτω σιαγόνος εὐκολύνων τὴν θέσιν τῆς στομίδος τοῦ χαλινοῦ, ἡ εὐρύτης καὶ ἡ παχύτης τοῦ στήθους, ἡ ἀνεκτίμητος αὐτοῦ ἀντοχὴ κατὰ τὴν ἐργασίαν, κτλ. ταῦτα πάντα συνενούμενα μετὰ τῆς φυσικῆς πειθηνείας καὶ τῆς ἠπιότητος τοῦ χαρακτῆρός του καθιστῶσιν αὐτὸν ὄντως χρήσιμον καὶ ὑπηρετικόν.

Τὸν ἵππον μεταχειριζόμεθα καθ' ὅλας τὰς κοινωνικὰς ἢ βιομηχανικὰς ἡμῶν ἀνάγκας· οὗτος εἶνε ἐπιτήδειος οὐ μόνον νὰ ἕλκῃ τὰ βάρη, ἀλλὰ καὶ νὰ φέρῃ ταῦτα ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του, κατ' ἀκολουθίαν διακρίνομεν ἀναλόγως τῆς εἰδικῆς ὑπηρεσίας ἣν μᾶς παρέχει εἰς ἵππον ἱππασίας ἢ κέλητα, ἐλάσεως ἢ ζεύξεως ἢ ζευκτήριον, καὶ εἰς φορτηγὸν ἢ νωταγωγόν· ἑκάστη δὲ τῶν χρήσεων τούτων ἀπαιτεῖ καὶ ἰδίαν σωματικὴν διάπλασιν· ὁ ἵππος ἱππασίας πρέπει νὰ ἔχῃ κεφαλὴν ἐλαφράν, ξηρὰν καὶ μᾶλλον ἐπιμήκη ἢ εὐρεῖαν· τράχηλον ἰσχνὸν καὶ μᾶλλον ἐπιμήκη· ἀκρώμιον ὑψηλὸν καὶ ἰσχνόν· ῥάχιν καὶ ὀσφύας εὐρείας, βραχείας καὶ μᾶλλον εὐθείας· γλουτοὺς ἰσχνοὺς ἐλάχιστον ἐπικλινεῖς πρὸς τὴν οὐρὰν καὶ μᾶλλον ἐπιμήκεις ἢ εὐρεῖς· στῆθος ἀνάλογον πρὸς τὴν γενικὴν εὐρωστίαν τοῦ σώματος· θώρακα εὐρὺν καὶ ὑψηλόν· κοιλίαν μικρὰν καὶ συνεσταλμένην· ὠμοπλάτας κεκλιμένας καὶ μακράς· ἀντιβραχίονας ἐπιμήκεις καὶ μᾶλλον ἰσχνούς· γόνατα καὶ τένοντας εὐρεῖς καὶ ξηρούς· μεσοκύνια κεκλιμένα καὶ μᾶλλον μακρά· μηροὺς κεκλιμένους καὶ μακρούς· κνήμας ἐπίσης μακράς· ταρσοὺς εὐρεῖς καὶ ξηροτάτους· τέλος ὁπλὰς μικράς.

Ὁ ἵππος ἐλάσεως πρέπει νὰ ἔχῃ κεφαλὴν μυώδη, βαρεῖαν, μᾶλλον εὐρεῖαν ἢ ἐπιμήκη· τράχηλον βραχὺν καὶ λίαν χονδρὸν (μυώδη)· ἀκρώμιον χαμηλὸν καὶ μυῶδες· γλουτοὺς στρογγύλους καὶ πεπληρωμένους διὰ μυῶν, μᾶλλον εὐρεῖς ἢ ἐπιμήκεις· στῆθος λίαν εὐρὺ καὶ ὑψηλὸν καὶ πολὺ μυῶδες· ὠμοπλάτας βραχείας καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον κεκλιμένας· ἀντιβραχίονας βραχεῖς καὶ λίαν χονδρούς· τὰ ὑπὸ τὰ γόνατα μέρη μακρά, εὐρέα καὶ λίαν ἀνεπτυγμένα· μηροὺς παχεῖς καὶ μὲ ἐλαφρὰν κλίσιν· κνήμας μᾶλλον βραχείας καὶ παχείας· μεσοχύνια βραχέα καὶ μᾶλλον ὀρθά· τέλος ὁπλὰς μεγάλας καὶ εὐρείας.

Ὁ φορτηγὸς ἵππος πρέπει ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ πλησιάζῃ κατὰ τὴν σωματικὴν διάπλασιν τὸν ἵππον τῆς ἐλάσεως· παρ' αὐτῷ κυρίως ἐπιζητεῖται, ὡς τὸ σπουδαιότερον προσόν, βραχύτης καὶ μᾶλλον χαμπυλότης τῆς ῥάχεως.

Ὁ ἵππος ἱππασίας ἀναλόγως τῆς εἰδικωτέρας κατὰ τὴν χρῆσίν του ταύτην διαπλάσεως διακρίνεται εἰς δρόμονα ἢ ὠκύποδα, εἰς κηνηγετικὸν ἢ κωλυσιδρομικόν, εἰς εὐθύδρομον, εἰς ἐλαφρόν, εἰς βαρύν, κτλ. Ὁ ἵππος ἐλάσεως εἰς ἵππον ταχείας καὶ ἐλαφρᾶς ἐλάσεως, καθὼς καὶ εἰς ἵππον βραδείας καὶ βαρείας ἐλάσεως, κτλ.

Γ'. Ὀνοματολογία τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος.

Α. Εἰς τὴν κεφαλήν· ἐπὶ τῆς προσθίας ὄψεως.

Ο. Τὸ ἰνίον (la nuque).

1. Τὸ προκόμιον (ἢ ἡ προκόμη, le toupet). Τὸ προμέτωπον (l'avant-front, τὸ καθαυτὸ κούτελο).
2. Τὸ μέτωπον (le front).
3. Ἡ ῥὶς ἢ ῥάχις τῆς ῥινὸς (le chanfrein).
4. Τὸ ἀκρορρίνιον (bout de nez).
5. Οἱ ῥώθωνες ἢ μυχτῆρες (les naseaux).
6. Τὸ ἀνώτερον ἢ ἄνω χεῖλος (la lèvre supérieure).

Ἐφ' ἑκάστης πλαγίας ὄψεως.

7. τὸ οὖς (l'oreille).
8. Ὁ κρόταφος (la tempe).
9. Ἡ ὑπεροφρύα κοιλότης (la salière).
10. Τὸ ὑπερόφρυον τόξον (arcade orbiculaire).
11. Ὁ ὀφθαλμός, οἱ ὀφθαλμοὶ (l'œil, les yeux).
12. Ἡ παρειὰ (la joue).
13. Τὸ μῆλον ἢ ζύγωμα (la pomme).
14. Ἡ γνάθος (la ganache).
15. Ἡ γωνία τοῦ στόματος (l'angle de la bouche). Σχισμὴ τοῦ στόματος (commissure des lèvres).

Ἐπὶ τῆς κατωτέρας ὄψεως.

16. Ὑπογνάθιος κοιλότης (auge).
17. Ὁ πώγων (la barbe).
18. Τὸ πωγώνιον (houpe de menton). Τὸ κάτω χεῖλος (lèvre inférieure).
19. Αἱ παρωτίδες (parotides) πρὸς τὸν τράχηλον.

Ἐντὸς τοῦ στόματος διακρίνονται :

Οἱ ὀδόντες, τὰ οὖλα (gencives), οἱ φορεῖς (barres, τὸ ἄνευ ὀδόντων μέρος τῆς κάτω σιαγόνος ἔνθα ἀκουμβᾷ τὸ ἐντόμισμα), ἡ γλῶσσα καὶ ἡ ὑπερῴα (le palais).

Β. Εἰς τὸν τράχηλον (cou).

20. Ὁ αὐχὴν (encolure) ἐφ' οὗ ὑπάρχει ἡ χαίτη (crinière).
21. Λαιμὸς (bord inférieur de l'encolure, ou gosier).
22. Παρειαὶ τοῦ τραχήλου (faces du cou ou de l'encolure).
23. Σφαγῖτις αὖλαξ (gouttière de la jugulaire).

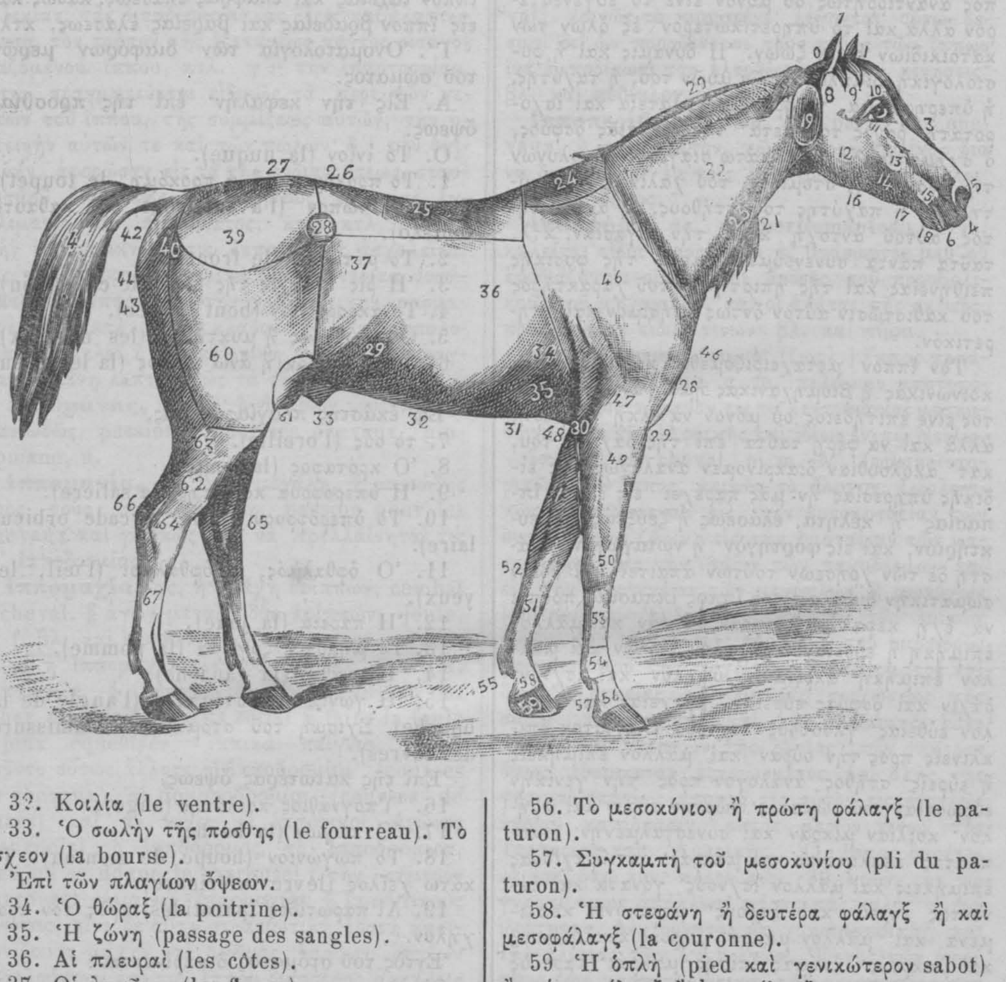
Γ. Εἰς τὸν κορμὸν (corps ou tronc).

Ἐπὶ τῆς ἀνωτέρας ἐπιφανείας.

24. Τὸ ἀκρώμιον (le garrot).

25. Ἡ ῥάχις (le dos).
26. Ἡ ὀσφὺς (reins).
27. Τὸ ἱερὸν ὀστοῦν (sacrum).
Ἐπὶ τῆς προσθίας ὄψεως.
28. Τὸ στῆθος (le poitrail)·
Ἐπὶ τῆς κατωτέρας ἐπιφανείας.
29. Τὸ μεσόσκελον (interars).
30. Ἡ μασχάλη (ars).
31. Τὸ στέρνον (sternum).

49. Τὸ ἀντιβράχιον (l'avant-bras).
50. Ὁ καρπὸς ἢ τὸ γόνυ (le genou).
51. Τὸ ὀνύχωμα (le châtaigne).
52. Συγκαμπὴ τοῦ γόνατος (pli de genou).
53. Τὸ μετακάρπιον (le canon). Ὁ τένων, (le tendon, βλ. μετακάρπιον).
54. Ὁ κυνήπους (le boulet).
55. Κεντρίον μετὰ τοῦ πτερνιστῆρος (ergot avec fanon) πρὸς τὰ ὀπισω τοῦ κυνήποδος.

32. Κοιλία (le ventre).
33. Ὁ σωλὴν τῆς πόσθης (le fourreau). Τὸ ὄσχεον (la bourse).
Ἐπὶ τῶν πλαγίων ὄψεων.
34. Ὁ θώραξ (la poitrine).
35. Ἡ ζώνη (passage des sangles).
36. Αἱ πλευραὶ (les côtes).
37. Οἱ λαγῶνες (les flancs).
38. Εἰλεακοὶ λόφοι (les hanches).
39. Οἱ γλουτοὶ (la croupe).
40. Τὰ ἰσχία (angles de la fesse).
Ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ὄψεως.
41. Ἡ οὐρὰ (la queue).
42. Ὁ πρωκτὸς ἢ δακτύλιος (l'anus). Τὸ αἰδοῖον (εἰς τὰς φορβάδας).
43. Ὑποκώλια ἢ παραμήρια (les fesses).
44. Ἰσχιακοὶ λόφοι (pointes de la fesse).
Δ. Εἰς τοὺς πόδας. Οἱ πρόσθιοι (pieds de devant).
45. Ἡ ὠμοπλάτη (l'épaule).
46. Ὁ ὦμος (pointe de l'épaule).
47. Ὁ βραχίων (le bras).
48. Ὁ ἀγκὼν (le coude).

56. Τὸ μεσοκύνιον ἢ πρώτη φάλαγξ (le paturon).
57. Συγκαμπὴ τοῦ μεσοκυνίου (pli du paturon).
58. Ἡ στεφάνη ἢ δευτέρα φάλαγξ ἢ καὶ μεσοφάλαγξ (la couronne).
59 Ἡ ὁπλὴ (pied καὶ γενικώτερον sabot) ἢ τρίτη φάλαγξ ἢ ἀκροφάλαγξ.
Οἱ ὀπίσθιοι (pieds de derrière).
60. Ὁ μηρὸς (la cuisse).
61. Τὸ μηροκνήμιον (le grasset).
62. Ἡ κνήμη (la jambe).
63. Γαστροκνημία ἢ ἰγνὺς (muscles de la jambe).
64 Ταρσὸς (jarret).
65. Συγκαμπὴ ταρσοῦ (pli du jarret).
66. Ἀκροτάρσιον (pointe du jarret)
67. Μετατάρσιον (canon).
Ἡ ὁπλὴ (pied), σύγκειται ἀπὸ τὰ ἑξῆς μέρη.
Ὁ ὄνυξ ἢ τὸ σάνδαλον (τὸ νύχι) (le sabot καὶ corne du cheval).
Τὸ τοίχωμα (paroi).

Τὸ πέλμα (sole).
Ἡ χελιδὼν (fourchette) κοινῶς ἡ μαγιά.
Φορεὺς (bord inférieur de la paroi).
Πελματικὴ ζώνη (ligne blanche).
Πελματικαὶ γωνίαι (arcs boutants).
Προσόπλιον (pince).
Παρόπλια (mamelles).
Μεθόπλια (quartiers).

Δ'. **Ἵππου ἡλικίας διάγνωσις.** Ὁ ἄρρην ἵππος φέρει 40 ὀδόντας, ἡ δὲ φορβὰς 36, ἤτοι 12 τομεῖς, 4 κυνόδοντας καὶ 24 τραπεζίτας· εἰς τὴν φορβάδα ἐλλείπουσιν οἱ 4 κυνόδοντες. Ὁ ὁρισμὸς τῆς ἡλικίας εἰς τὸν ἵππον γίνεται μόνον διὰ τῶν 6 προσθίων τομέων ὀδόντων τῆς κάτω σιαγόνος· οἱ ἓξ οὗτοι ὀδόντες διαιροῦνται εἰς τρία ζεύγη, εἰς **μεσαίους, παραμέσους** καὶ **γωνιαίους**· ἀναλόγως τοῦ χρόνου τῆς ἐκφύσεως τῶν ὀδόντων οὗτοι διακρίνονται εἰς **γαλακτίας** ἢ **προσκαίρους** καὶ εἰς **μονίμους** ἢ **ἐφήβους** ἢ καὶ **ἀναπληρωματικούς**. Ἀμέσως μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ πώλου ἐκφύονται εἰς ἑκάστην τῶν σιαγόνων ἀνὰ δύο μέσοι τομεῖς· μετὰ δύο μῆνας, ὡς ἔγγιστα, οἱ ἕτεροι παράμεσοι καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους κατὰ τὸν 10ον μῆνα, καὶ οἱ τέσσαρες γωνιαῖοι. Ἡ ἀπόπτωσις τῶν γαλακτιῶν καὶ ἡ ἀντικατάστασις αὐτῶν ὑπὸ τῶν μονίμων ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 2 - 2 ½ ἔτους, ἐπίσης κατὰ ζεῦγος καὶ διαρκεῖ μέχρι τοῦ 4 ½ ὅτε συμπληρουμένου τοῦ 5ου ἔτους ὁ ἵππος φέρει πάντας τοὺς **ἐφήβους** ὀδόντας. Ἀπὸ τοῦ ἕκτου ἔτους ὁ ὁρισμὸς τῆς ἡλικίας γίνεται διὰ τῆς βαθμιαίας ἐξαφανίσεως τῆς μελαίνης ἐλλείψεως, τὴν ὁποίαν φέρει ἕκαστος τομεὺς ὀδοὺς ἐπὶ τῆς ἀνωτέρας αὐτοῦ **ἐπιφανείας**· καὶ δὴ κατὰ τὸ 6ον ἔτος ἄρχεται ἡ ἐξάλειψις εἰς τοὺς δύο μέσους, κατὰ τὸ 7ον εἰς τοὺς δύο παραμέσους καὶ κατὰ τὸ 8ον ἔτος εἰς τοὺς δύο γωνιαίους. Ἀπὸ τοῦ 8ου ἔτους ἡ ἡλικία ὁρίζεται διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἀρχικοῦ ἐλλειπτικοῦ σχήματος τῆς τραπέζης τοῦ ὀδόντος μεταβαλλομένου ἐπίσης κατὰ ζεῦγος. Καὶ δὴ κατὰ τὸ 9ον ἔτος ἡ ἐλλειψοειδὴς μεταβάλλεται εἰς στρογγύλην, κατὰ πρῶτον μὲν εἰς τοὺς δύο μέσους, εἶτα δὲ καὶ κατὰ τὸ 10ον ἔτος εἰς τοὺς δύο παραμέσους καὶ τέλος κατὰ τὸ 12ον ἔτος εἰς τοὺς δύο γωνιαίους. Ἀπὸ τοῦ 13ου ἔτους ἡ στρογγύλη αὕτη ἐπιφάνεια μεταβάλλεται εἰς τριγωνικὴν ἐπίσης κατὰ ζεῦγος καὶ κατ' ἔτος, οὕτως ὥστε συμπληρουμένου τοῦ 15ου ἔτους, ἅπαντες οἱ τομεῖς ὀδόντες τῆς κάτω σιαγόνος φέρουσι σχῆμα τριγωνικόν. Ἀπὸ τῆς περιόδου ταύτης τῆς ἡλικίας οἱ ὀδόντες προσλαμβάνουσι βαθμηδὸν τὴν τελευταίαν αὐτῶν μεταβολὴν ὅσον ἀφορᾷ τὸ σχῆμά των, γινόμενοι ἀπὸ τριγωνικῶν ἐλλειπτικοὶ κάθετοι.

Cheval (espèce) n. f. **Εἶδος**, ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ ἵππου, ὁ κυρίως **ἵππος** καὶ κοινῶς τὸ **ἄλογο**.

Cheval (race). **Γενεὰ ἱππική**, διὰ τοῦ ἁπλοῦ τούτου ὅρου ἐννοεῖται ὁλόκληρος ἱππικὴ γενεά· ὡς cheval arabe, **ἀραβικὴ γενεά**, κτλ. βλ. **γενεὰ ἱππική**.

Chargé d'encolure, d'épaules, de ganache, de tête, etc. Διὰ τῶν ἐκφράσεων τούτων ἐννοεῖται ὁ ἵππος ὁ ἔχων παχὺν καὶ βαρὺν τράχηλον, ὠμοπλάτας, παρειάς, κεφαλήν, κτλ.

Haquenée, n. f. Ἱσπανικὴ λέξις διὰ τῆς ὁποίας οἱ γάλλοι ἐννοοῦσιν ἵππον μετρίου ἀναστήματος (**μικρόσωμος ἵππος**) ἠπιώτατον, βαδίζοντα συνήθως εἰς **πλαγιοδιποδισμὸν** (amble) (ῥαχβάνι).

Cheval de collier. **Ἵππος ζευκτήριος.** Cheval franc du collier. **Ἵππος ἰσχυρὸς κατὰ τὴν ἕλξιν**, ὅστις δίδει στῆθος. Donner un coup de collier, σημαίνει τὴν πρώτην ἰσχυρὰν ἕλξιν, ἣν δίδει ὁ ἵππος ὁσάκις πρόκειται νὰ καταβάλλῃ ἐμπόδιον ἐντυγχάνον ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης.

Le cheval se tient en maitre de danse, σημαίνει τὸν ἵππον ὅστις μὴ δυνάμενος ἐκ παθήσεως τῶν προσθίων ἄκρων νὰ ὑποβαστάζῃ τὸ βάρος τοῦ σώματος, φέρει τοὺς ὀπισθίους πόδας διεσταλμένους πρὸς τὸ κέντρον τῆς βάσεως, δηλαδὴ πρὸς τὴν κοιλίαν, ἀναλαμβάνοντας οὕτω μέρος τοῦ βάρους τῶν προσθίων ἄκρων.

Ἵππος ἀγροτικός, cheval d'agriculture, ὁ χρησιμοποιούμενος εἰς τὰς διαφόρους χρήσεις τῆς ἀγροτικῆς βιομηχανίας, ὡς ὁ ἀροτήρ, κτλ. || — **ἀγνώμων**, cheval hors d'âge, ἢ λειπογνώμων, οὗτινος ἡ ἡλικία οὐδόλως ἢ δυσχερῶς διαγιγνώσκεται· || — **ἀγώγιμος**, cheval de place, ὁ ἀγοραῖος, ὁ μισθούμενος δι' ὑπηρεσίαν· || — **ἀδύνατος**, βλ. ἰσχνός· || — ἀερειγάστωρ, βλ. γαστήρ· || — ἄθυμος, βλ. νωθρός· || — **ἀκάθεκτος**, cheval difficile, ἵππος δύσκολος κατὰ τὴν χρῆσίν του· || — **ἀκάματος**, ξεκουρασμένος, cheval frais; || — **ἀκάματος**, ἀκούραστος, cheval qui n'a point de bout; || — **ἀκολούθου**, cheval de suite; ἤτοι ὁ ἵππος τοῦ ἱπποκόμου, ὁ τὸν κύριόν του κατὰ τὴν ἱππασίαν ἀκολουθῶν ἱππεύς· || — **ἀκολούθου**, cheval de piqueur, ἀγενέστερος πλὴν καρτερότερος τοῦ ἵππου τοῦ κυρίου· || — **ἀκρωμιοπληγής**, cheval engarrotté ἢ ἀκρωμιόπληκτος ἵππος, ὁ βεβλαμμένος ὑπὸ τῆς σαγῆς κατὰ τὴν ἀκρωμίαν· || — **ἁμάξης** (ὑποζύγιος), cheval de trait = ἵππος ἑλάσεως· || ἵππος δι' ἅμαξαν καὶ δι' ἱππασίαν, cheval à deux mains (à toutes mains). || — **ἄμικτος**, cheval de pur sang, ou de premier sang; ὁ ἐκ συμμίξεως δύο εὐγενῶν ἵππων προερχόμενος· || — **ἀμφίζυγος** ἢ ἀμφίρρυμος, βλ. **ἀμφίζυγος**· || — **ἀναβάτης**, ὁ ἐπιβήτωρ, τὸ ἄτι, étalon, n. m. || — **ἀναίσθητος**, cheval dur, κυρίως ὁ μὴ αἰσθανόμενος τὴν νύξιν τῶν ἐγκεντρίδων· ἐπίσης σημαίνει καὶ τὸν ἀνθεκτικὸν καὶ καρτερικὸν ἵππον· || — **ἀναρρώσας**, cheval amendé; ὁ ἐξ ἀσθενείας ἢ ἕνεκεν οἱασδήποτε ἄλλης αἰτίας ἰσχνανθεὶς καὶ ἐπαναχτήσας τὴν προτέραν αὐτοῦ εὐεξίαν· || — **ἀναστήματος μετρίου**, cheval entre deux selles, οὔτε πολὺ ὑψηλός, οὔτε πολὺ ταπεινὸς τὸ ἀνάστημα· || — **ἀνθεκτικός, καρτερικός**, (ἀκάματος, cheval de ressource; || — **καρτερικός**, cheval qui a du fond, βλ. **ἀντοχή**· || — ἀνίκανος ἢ ἄχρηστος cheval de réforme, καὶ ἵπ-

πος ἐκποιηθείς, cheval réformé, βλ. ἀνίκανος· || — ἀνυπότακτος, δυσήνιος, cheval de deux cœurs, ὅστις δὲν ὑπακούει εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν ἱππευτικῶν βοηθημάτων· || — ἀνωμάλως εὐσταθής, cheval campé; βλ. **εὐστάθεια ἀνώμαλος**· || — ἀπαίδευτος, cheval à faire, ὅστις ἔχει ἀνάγκην ἐξασκήσεως, μορφώσεως· || — ἀξιωματικοῦ, cheval de tête, τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατεύματος δηλονότι· || — ἀπαλόγναθος· βλ. **χειρὸς** ἐνέργεια· || — ἀποκαμωμένος, βλ. **ἐξηντλημένος**· || — ἀρχάριος, cheval commencé, ὁ μόλις ἀρξάμενος τῆς ἐξασκήσεώς του· || — ἀσκητικός, cheval d'étude, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐξάσκησιν τῶν ἀνδρῶν εἰς τὰ τῆς ἱππευτικῆς· συνώνυμα τῶν cheval de manège, cheval d'école. || — ἀσταθὴς τὴν κεφαλήν, cheval non placé ἢ mal placé, ὅστις δὲν τηρεῖ κανονικῶς τὴν κεφαλήν του· βλ. καὶ ἵππος **ἀσυνάρτητος**· || — ἀσυνάρτητος, ἀσταθής, βλ. **ἀσυνάρτητος**· || — ἀτίθασσος, cheval farouche, κοινῶς τὸ τζαμούσικο ἄλογο· || — ἀψύς, βλ. ἵππος **ὑπέρθυμος**· || — βαρύστομος, βλ. **χειρὸς** ἐνέργειαν· || — βουγάστωρ, βλ. **γαστήρ**· || — βραχύσωμος, cheval court, ὁ κοινῶς μαζευμένος, οὗτινος τὸ μῆκος τοῦ κορμοῦ εἶνε μικρότερον τοῦ ὅλου ὕψους τοῦ σώματος· βλ. καὶ βραχύσωμος· || — γενεᾶς καλῆς, cheval de race καὶ cheval de sang, εὐγενὴς ἵππος καταγόμενος ἐκ καλῆς καὶ πεφημισμένης ἱππικῆς γενεᾶς· || — γονυκαμπής, cheval arqué, οὗτινος τὰ γόνατα εἰσὶ κεκαμμένα πρὸς τὰ πρόσω ἕνεκα συσπάσεως τῶν τενόντων, προελθούσης ἐξ ὑπερβολικῆς αὐτῶν κοπώσεως ἢ ἐξ ἀνιάτου παθήσεως· || — γονυστεφής, βλ. **γονυστεφής**· || — γραμμῆς, cheval de ligne, ἤτοι τοῦ παρατακτοῦ ἱππικοῦ· || — δασύουρος, cheval à tous crins, ὁ ἔχων δασεῖαν καὶ μακρὰν οὐράν· || — δευτερομιγὴς ἢ συμμιγής, cheval de demi-sang ou de deuxième sang, τὸ προϊὸν τῆς μίξεως ἀμιγοῦς ἐπιβήτορος μετὰ φορβάδος ἐγχωρίου κοινῆς γενεᾶς· || — διεστηκώς, cheval désuni, λέγεται ὅταν καλπάζῃ ἐπὶ δεξιὰ διὰ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν καὶ ἐπ' ἀριστερὰ διὰ τῶν ὀπισθίων· ὁ βηματισμὸς οὗτος εἶνε ὀχληρὸς (allure incommode); || — (διαπηδῶν) διαπηδητής, cheval sauteur, ὁ πηδῶν καλῶς ἄνωθεν τῶν διαφόρων ἐμποδίων· || — διαταρσιστής, βλ. **διαταρσιστής**· || — δίχρηστος, à deux fins ou à deux mains, ὁ χρησιμοποιούμενος δι' ἱππασίαν ἅμα καὶ δι' ἔλασιν· || — δρομικός, βλ. **δρόμων**· || — δρόμων ἢ δρομικός, cheval de course ἢ coursier, n. m. ὁ προωρισμένος διὰ τὸν κατὰ δρόμον ἀγῶνα, ὁ ἵππος τῶν ἱπποδρομιῶν, ὁ ἀθλητὴς ἢ ἀγωνιστὴς ἵππος τῶν ἀρχαίων· βλ. καὶ **ἰσχνογάστωρ**· || — δυναμοδεικτικός, βλ. **ἀτμόϊππος**· || — δυσήνιος, cheval hors de mains ou hors la main, ἀπειθὴς εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν ἡνίων τοῦ χαλινοῦ· βλ. καὶ **ἀνυπότακτος** ἵππος· || — δύσπνους, gros ou court d'haleine; βλ. καὶ **εὔπνους**· || — δύστροπος (ἐκ φύσεως), cheval de mauvaise nature; || — ἐγκαταλελειμένος, cheval abandonné à lui même, ὅστις ἀφίεται ἐλεύθερος νὰ νέμηται εἰς τοὺς ἀγρούς· || — ἐγχώριος, cheval de pays; ὁ αὐτόχθων, ὁ ἐντόπιος· || — ἐκπεπονημένος, cheval entraîné, ὁ καθ' ὅλα δι' οἱανδήποτε χρῆσιν ἐξησκημένος· βλ. καὶ **ἐκπόνησις**· || — ἐκτομίας, cheval hongre, καλεῖται ὁ ὀρχεοτομηθεὶς ἵππος, κοινῶς τὸ γιεντίτσι· || — ἐκποιηθείς, cheval réformé, βλ. **ἀνίκανος**· || — ἐλάσεως, μεταγωγικὸς ἢ σκευαγωγικός, cheval de train, ὁ ἵππος τῶν ὄρχων ἢ συζυγαρχιῶν· γενικῶς δὲ καλεῖται οὕτω γαλλιστὶ ὁ ἵππος ἐλάσεως ἢ ἵππος τῆς ἁμάξης· || — ἐλάσεως, ζευκτήριος ἢ σειραδοφόρος ἵππος, cheval de trait ou de tirage, de harnais, de collier; || — ἐλάσεως διὰ τὰς ἐλαφρὰς ἁμάξας, cheval de trait léger; || — ἐλάσεως διὰ τὰς βαρείας ἁμάξας, cheval de gros trait; || — βαρείας ἐλάσεως, cheval de roulage, ὅστις βαδίζει βάδην δυνάμενος νὰ ἕλκῃ βαρύτατα φορτία· || — ἐλαφόπους, βλ. **κυνοβάτης**· || — ἐλαφρός, cheval déchargé, βλ. **ἐλαφρός**· || — ἐλαφρόστομος, βλ. **χειρὸς** ἐνέργεια· || — ἐλλειπής, cheval manqué, ἢ ἐλλειματίας ἵππος, ὅστις δὲν φέρει τὰς εἰδικὰς ἰδιότητας δι' ἣν προώρισται χρῆσιν· || — ἐμπρόσθιος, cheval de devant, ὁ εἰς πρόσθιον ζεῦγος τῶν ὀχημάτων ζευγνύμενος· || — ἐνδοιάσιμος, cheval douteux, ὁ διστάζων εἰς τὰς κινήσεις του, ὁ μὴ βέβαιος, ἀβέβαιος· || — ἐνῆλιξ, cheval de bon âge, ὁ διάγων τὴν ἀκμαίαν καὶ ζωηρὰν τῆς ἡλικίας περίοδον· || — ἐνσελλωμένος, cheval ensellé, καλεῖται ὁ ἔχων τὴν ῥάχιν κοίλην· || — ἐξηντλημένος, cheval abasourdi ou allangoré, ἀποκαμωμένος ἐκ τοῦ κόπου ἢ ἐκ νόσου· || — ἐξησκημένος, cheval fait, πεπαιδευμένος ἵππος οὗτινος συνεπληρώθη ἥ τε ἀνάπτυξις καὶ ἡ ἐξάσκησις· || cheval mal ajusté, κακῶς ἢ ἀκαταλλήλως ἐξησκημένος, ἀπρόσφορος τὴν ἄσκησιν, κυρίως ἐννοεῖται ὁ ἵππος ὅστις δὲν ἐξησκήθη δεόντως δι' ἣν εἶνε προωρισμένος χρῆσιν· βλ. **ἄσκησις** καὶ **χειρὸς** ἐνέργεια· || — ἐξησκημένος, cheval dressé ou cheval mis, εἶνε ἐκεῖνος ὅστις ὑποτασσόμενος εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἱππέως ἀνταποκρίνεται εὐστόχως καὶ μετ' εὐκινησίας εἰς τὰς ἐνδείξεις ἃς λαμβάνει· βλ. **ἄσκησις** καὶ **ἐκπαίδευσις** τοῦ ἵππου· || — ἐξίσχιος, cheval cornu, οὗτινος τὰ ἰσχία ἐξέχουσιν ὑπερβαλλόντως ἀπὸ τὰ πλάγια τῶν γλουτῶν· τοῦτο κυρίως παρατηρεῖται εἰς τοὺς λίαν ἰσχνοὺς ἵππους καὶ εἰς τὰς ἐγγύους φορβάδας· βλ. καὶ **ἐξίσχιος**· || — ἐξόγλωσσος, βλ. **ἐξόγλωσσος**· || — ἐξώμιος, βλ. **ἐξώμιος**· || — ἐσημειωμένος τὴν κεφαλήν, cheval marqué en tête; ὁ ἐπὶ τοῦ μετώπου φέρων λευκὰ σημεῖα· || — ἑτερόστροφος, cheval entier à une main, ὅστις ἀπειθεῖ εἰς τὴν πρὸς ἓν τῶν πλαγίων μερῶν στροφήν· || — εὐάγωγος (ἐκ φύσεως), cheval de bonne nature; || — εὐγενής, βλ. **λεπτοφυής**· || — εὔδρομος, βλ. **ὠκύπους**· || — εὐέχων, ὑγιής, cheval embonpoint καὶ cheval en état, ὁ μὴ ἰσχνὸς μήτε παχύς, ἐν καλῇ σωματικῇ καταστάσει διατελῶν· || — εὐήνιος, cheval dans la main, ὁ εὐαίσθητος εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν ἡνίων τοῦ

χαλινοῦ· βλ. καὶ χειρὸς ἐνέργεια· || — εὐηρμοσμένος, cheval ajusté, ὅστις φέρει ὅλας τὰς τε σωματικὰς καὶ ψυχικὰς ἰδιότητας δι' ἣν προώρισται χρῆσιν· || ἵππος εὐθυδρόμων, cheval de course plate, ὁ ἀγωνιζόμενος ἐν ἐπιπέδῳ εὐθεῖ, εὐηλάτῳ, ἄνευ ἐλαχίστου κωλύματος ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχοντος· || ἵππος εὔκαρδος (εὔψυχος), cheval de cœur, ὁ ἀνθεκτικὸς καὶ καρτερικός, ὁ ἔχων καρδίαν· || — εὔμορφος, βλ. ἵππος **εὔπλαστος**· || — εὔμορφος, εὐγενής, cheval qui a du bouquet ; || — εὐπαγής, cheval bien bâti, καλοκαμωμένος ἵππος· || — εὔπλαστος, εὔμορφος, cheval amoncelé, κυρίως κανονικῆς σωματικῆς διαπλάσεως· || — **εὔπνους**, cheval qui a de l'haleine ; || ἐξασκεῖν τὸν ἵππον βαθμηδὸν εἰς εὔπνοιαν, mettre un cheval en haleine ; || — εὔσαρκος, cheval bien en chair, παχύς, ὁλοστρόγγυλος ἵππος· || — εὔσαρκος τοὺς μηρούς, cheval bien gigoté ou culotté, ὁ ἔχων τοὺς μηροὺς κεκαλυμμένους ὑπὸ παχέων μυῶν· || — πολύσαρκος, cheval étoffé, ὁ ἔχων λίαν ἀνεπτυγμένον τὸ μυϊκὸν σύστημα τοῦ σώματος· βλ. καὶ **εὔσαρκος**· || — εὐσταθής, cheval bien placé, ὁ κρατῶν τὴν κεφαλὴν κανονικῶς καὶ εὐμόρφως· βλ. **εὐσταθὴς** καὶ **εὐστάθεια** ἵππου· || — εὐσταθὴς τὴν κεφαλήν, cheval (bien) placé, ὅστις τηρεῖ τὴν κεφαλήν του κανονικῶς· || — εὔστομος, ὁ ἀναμασσῶν τὸ ἐνστόμισμα, ἔχων εὐαίσθητον τὸ στόμα, cheval qui a la bouche toujours en action ; || — εὔσωμος, cheval bien pris, ὁ κανονικῶς κατὰ τὸν κορμὸν ἰδίως διαπεπλασμένος· || — εὐτραφής, cheval poussé de nourriture, ὁ δι' ὑπερβολικῆς νομῆς τρεφόμενος· || — εὔψυχος, cheval brave, μὲ καρδιά, εὔκαρδος, cheval de cœur ; || — ἔφεδρος, cheval de réserve, ὁ ἀκολουθῶν τὰ ἔφιππα σώματα πρὸς ἀνταλλαγὴν τῶν ἀσθενῶν ἢ κεκμηκότων· || — ἔφεδρος· βλ. καὶ ἵππος **παράσειρος**· || — ἔφηβος, cheval adulte ; βλ. **ἔφηβος**· || — ζευκτήριος, cheval de collier, συνώνυμον τοῦ ἵππος **ἐλάσεως**, cheval de trait ; || — κατὰ τὴν ζεῦξιν ἀριστερός· βλ. **χειρὸς** ἐνέργεια· || — ζωηρός, θυμοειδὴς ὁ ἔχων ζωηρότητα καὶ δύναμιν, cheval en action, cheval qui a de l'action ; || λέγουσιν ἐπίσης διὰ τὸν θυμοειδῆ ἵππον, jeter son feu ; || — ἱκανός· βλ. ἵππος **πρόσφορος**· || — ἱππασίας, cheval de selle ; || — ἱππευτηρίου, cheval d'école ἢ cheval de manège, ὁ προωρισμένος εἰς τὴν ἐκγύμνασιν τῶν ἀνδρῶν εἰς τὰ τῆς ἱππευτικῆς· || — ἰσόρροπος· βλ. ἵππος **κεντροβαρύς**· || — ἰσχνογάστωρ· βλ. **ἰσχνογάστωρ**· || — ἰσχνός, cheval défait, ἀδύνατος, ὅστις ἀπώλεσε τὴν προτέραν αὐτοῦ εὐεξίαν, συνεπῶς ὁ καχεκτικός, étique ; βλ. καὶ **ἰσχνὴ** κεφαλή· || — καρτερός, ἀνθεκτικός, cheval de fatigue, ὁ δυνάμενος νὰ ὑποβληθῇ ὡς ἐκ τῆς διαπλάσεώς του εἰς πάντα κόπον καὶ εἰς πᾶσαν κακουχίαν· || cheval de plus d'abattage ; οἱ γάλλοι διὰ τῆς φράσεως ταύτης ἐννοοῦσι τὸν κέλητα ἵππον, ὅστις εἰ καὶ δὲν φαίνεται πρὸς ἱππασίαν προωρισμένος, ἐν τούτοις εἶνε ταχὺς καὶ **καρτερός**, cheval du fond ; βλ. **ἀντοχὴ** (ἵππου)· || — καταπεπονημένος, cheval usé· κυρίως σημαίνει τὸν ἵππον τὸν διὰ τῆς μακρᾶς καὶ ἐπιπόνου ἐργασίας καταπονηθέντα καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἕνεκα τῆς ὑπερμέτρου ἐργασίας ἀνεπτύχθησαν διάφοροι σωματικαὶ βλάβαι καὶ ἐπάρματα (tarres)· || ἵππος καταπίπτων, cheval qui s'abat (καταπίπτειν, πίπτειν χαμαί, abattre) ; ἐπὶ ἵππου ὅστις βαδίζων ταχέως καταπίπτει· κυρίως ἡ λέξις αὕτη σημαίνει τὴν ἐκτάδην ἢ καὶ μερικὴν τμήματος τινὸς τοῦ σώματος, τοῦ προσθίου ἢ καὶ ὀπισθίου κατάπτωσιν· || ἵππος κατεσκληκώς, κάτισχνος, βλ. **λαγωνόκοιλος**. || — κεκμηκώς, être à bout, cheval qui est à bout, ὁ ἐκ τοῦ κόπου καταπεπονημένος· || — κεκομημένος, cheval coiffé· βλ. **κεκομημένος**· || — κέλης, cheval de selle, ὁ προωρισμένος δι' ἱππασίαν μόνον· || — κεντροβαρύς, cheval équilibré, ἢ ἰσόρροπος, λέγεται ὅταν **κατὰ τὰς κινήσεις** του τηρῇ, ἐν κανονικῇ θέσει ἀνυψωμένον τὸν αὐχένα· || — κήλων, cheval entier, καλεῖται οὕτως ὁ ἄρρην ἵππος ὁ μὴ ὀρχεοτομηθείς· || — κνημιδοφόρος, βλ. **κνημιδοφόρος**· || — κολοβός, courteau, courtaud, courtaudé (cheval), οὗτινος εἰσὶν ἐν μέρει ἀποκεκομμένα τὰ ὦτα καὶ ἡ οὐρά, κοινῶς **κουτσαύτης** καὶ **κουτσονούρης**· ὁ κολοβὸς τὰ ὦτα ἵππος λέγεται ἐπίσης craps ἢ moineau, ἤτοι οὗτινος ἀπεκόπησαν αἱ κορυφαὶ τῶν ὤτων· || — κόλωτος, βλ. **κόλωτος**, κουτσαύτης, βλ. **ὦτα** κολοβά· || — κροαίνων cheval piaffe (m.) ou piaffeur, βλ. **κροαίνω**· || — κυνηγετικός, cheval de chasse, ὁ ἐκ φύσεως διαπεπλασμένος ἢ ἐξησκημένος διὰ τοιαύτην χρῆσιν, βλ. καὶ **κυνηγετικός**· παλαιότερον cheval d'arquebuse· || — κυνοβάτης ἢ ἐλαιόπους, cheval bouleté, οὗτινος τὰ μεσοκύνια ἀντὶ νὰ ὦσι κεκλιμένα, εὑρίσκονται τοὐναντίον εἰς εὐθεῖαν κάθετον γραμμήν, μετὰ τοῦ κανόνος, βλ. καὶ **κυνοβάτης**· ἐπίσης bien planté, συνώνυμον τοῦ bouleté ; || — κυνόγλουτος, cheval cornu, κοινῶς **σκυλοκάπουλο**· καλεῖται ὁ ἔχων τοὺς εἰλεακοὺς λόφους ὑψηλοτέρους τῶν γλουτῶν· || — κυρίου, cheval de maître, ὁ ἵππος τοῦ κυρίου, τοῦ δεσπότου πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ἵππου τοῦ ἀκολούθου (cheval de piqueur) ; || — κωλυσιδρομικός, cheval de haies ou de barrières, ὁ συναγωνιζόμενος ἢ ἁπλῶς τρέχων ἐπὶ ἐδάφους μετὰ τεχνητῶν κωλυμάτων, καὶ cheval de steeple chase, ὁ διαγωνιζόμενος ἐπὶ δυσηλάτου ἐδάφους μετὰ φυσικῶν κωλυμάτων· || — λαγωνόκοιλος, βλ. **λαγωνόκοιλος**· || — λειπογνώμων, βλ. **λειπογνώμων** καὶ ἵππος ἀγνώμων· || — λεπτομεσοκύνιος, βλ. **λεπτομεσοκύνιος**· || — λεπτοφυής, cheval fin ; εὐγενής, σημαίνει συγχρόνως καὶ τὸν εὐαίσθητον κατὰ τὴν ἱππασίαν ἵππον τὸν αἰσθανόμενον καὶ ὑπακούοντα εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν ἱππευτικῶν βοηθημάτων· || — λευκός, mélados, ἰδία ἱππικὴ γενεὰ λευκοῦ ὡς ἡ χιὼν χρώματος· βλ. καὶ **λευκός**· || — μακρόκορμος, βλ. **μακρόκορμος**· || — μακρόκορμος, cheval élancé, οὗτινος τὸ μῆκος τοῦ κορμοῦ εἶνε μεγαλείτερον τοῦ ὕψους τοῦ σώματος· || — μαυροκέφαλος, βλ. **μαυ-**

ροκέφαλος· || — μικρόσωμος, cheval dit bidet ἱππάριον, κοινῶς μπούτσικο. Ἐν Γαλλίᾳ οἱ τοιοῦτοι μικρόσωμοι καὶ ταπεινοὶ τὸ ἀνάστημα ἵπποι παράγονται ἐν τῇ Βρεττανίᾳ, τῇ Πέρχῃ καὶ τῇ Ἀρδέννῃ· || haquennée, n. f. ἱσπανικὴ λέξις διὰ τῆς ὁποίας οἱ Γάλλοι ἐννοοῦσιν ἵππον μετρίου ἀναστήματος (μικρόσωμος ἵππος) ἠπιώτατον, βαδίζοντα συνήθως εἰς πλαγιοδιποδισμὸν (amble) (ραχβάνι)· || — μονόζυξ, βλ. **προταγής**· || — μονόχρωμος ἢ μονοχρώματος, cheval zain, ἤτοι ὁ καθ' ὁλοκληρίαν μέλας, φαιός, κτλ. ἄνευ κηλίδων ἑτεροχρώμων· βλ. καὶ **τρίχωσις ἵππου**· || — μύουρος, βλ. **οὐρὰ** καὶ **μύουρος**· || — μύωψ, βλ. **μύωψ**· || — νεόλεκτος, cheval de remonte, ὁ διὰ τὸν στρατὸν προμηθευόμενος. Chevaux de remonte ἢ ἁπλῶς la remonte, ἵππος νεόλεκτος· βλ. καὶ **ἱππωνεία**· || — νωθρός, νωχελὴς καὶ κατὰ Ξενοφ. **ἵππος ἄθυμος**, cheval qui s'abandonne; ὅστις δηλονότι βαρύνεται νὰ βαδίζῃ ἔχει δ' ἀνάγκην διηνεκοῦς διεγέρσεως ἐκ μέρους τοῦ ὁδηγοῦ του· || — ξύλινος, cheval de bois, ὃν μεταχειρίζονται εἰς τὰ ἀσκητήρια διὰ τὰ ἅλματα· || ἵπποι ὁμοιόχροοι, des chevaux de même pélage; [pélage, συνώνυμον τοῦ poil = **τρίχωσις**, βλ. λέξιν]· || — ὀπίσθιος, cheval de derrière, ὁ παρὰ τὸν ῥυμὸν (timon) ζευγνύμενος ὅταν ὑπάρχῃ καὶ ἕτερον ζεῦγος πρὸ αὐτοῦ· || — ὀπισθοφόρος, βλ. **ὀπισθοφόρος**, βλ. καὶ **εὐστάθεια ἵππου**· || — ὀρθοβατῶν, cheval acheminé, ὅστις ἤρχισε τὰ πρῶτα τῆς ἐκπαιδεύσεως μαθήματα· || ἵππος ὀρθοβατῶν, cheval droit, ὁ μηδαμῶς κατὰ τὴν κίνησιν χωλαίνων· || — παθὼν τοὺς τένοντας, broken down, καλοῦσιν οὕτως ἐν τῇ ἱπποδρομικῇ γλώσσῃ τὸν ἵππον τὸν παθόντα τοὺς τένοντας κατὰ τὰ πηδήματα ἐν ταῖς κωλυσιοδρομίαις, συνώνυμον τοῦ cheval claqué; || — παραρρύμιος, cheval de timon ἢ timonier, n. m. ὁ πλησίον τοῦ ῥυμοῦ ἐζευγμένος, κοινῶς τὸ τιμονάλογο· || — παράσειρος, ἔφεδρα ζεύγη, cheval haut-le-pied, οἱ διὰ τῆς χειρὸς συρόμενοι ἐκ τοῦ δεσμοῦ ἵπποι, οἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς ἀνταλλακτικοὶ ἵπποι ἀκολουθοῦντες τὰς μονάδας εἰς ἃς ἀνήκουσι· βλ. καὶ **ἵππος χειραγωγούμενος**· || — πειθήνιος, βλ. **χειρὸς ἐνέργεια**· || — πεπαιδευμένος, cheval achevé, ἠσκημένος ἵππος οὗτινος ἀπεπερατώθη ἡ ἐκπαίδευσις· || — περιπάτου, cheval de promenade, ὁ κοινὸς κέλης ἵππος ἰδιωτικῆς χρήσεως· || — πιασμένος, βλ. **συνεσταλμένος**· || — πλαγιοδιποδίζων, cheval ambleur, βλ. καὶ **πλαγιοδιποδισμός**· || — πολεμιστήριος, cheval de bataille καὶ cheval de guerre, ὁ ἵππος τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἐν γένει· || — πολιότριχος, βλ. **πολιότριχος**· || — πομπικός, cheval de parade, ὁ εὐγενής, λαμπρῶς καὶ πλουσίως κεκοσμημένος ἵππος, ἱππευόμενος κατὰ τὰς παρατάξεις, τελετὰς ἢ τὰς πομπάς· βλ. **στολισμὸς** καὶ **κόμος**· || — προκυνηποδιστής, βλ. **κυνοβάτης**· || — προσγειαστής, βλ. **προσγειαστής**· || — προσθοβαρής, cheval impulsionné, ὅστις ἔχει ῥίψει τὸ βάρος του πρὸς τὰ ἐμπρός· || — προσθοφόρος τὰ πρόσθια, βλ. **προσθοφόρος** καὶ **εὐστάθεια ἵππου**· || — πρόσφορος, ἱκανός, cheval à moyens: ὁ παρὰ τῆς φύσεως κεκτημένος ἠθικὰς δυνάμεις, ὡς θυμηδίαν, εὐφυΐαν, κτλ. cheval à bons moyens; ἵππος μετὰ καλῶν ἰδιοτήτων· || — προταγής, cheval de cheville, ὁ ζευγνύμενος μόνος ἔμπροσθεν τοῦ μονοζύγου ἢ μονάμπυγος· || — προταγής (μονόζυξ), cheval en arbalète, τρίϊππος ζεῦξις καθ' ἣν ὁ εἷς ἵππος ζευγνύεται μόνος πρὸ τῆς παραρρυμίου ὁμοζυγίας· || — πτοούμενος, cheval effrayé, ὁ δειλός, ὁ κατὰ τὸν ἐλάχιστον κρότον τρομάζων ἵππος· || — πυροβολητοῦ, cavallin, n. m. ἐκαλοῦντο οὕτω τὸ πάλαι οἱ ἵπποι οἱ προωρισμένοι διὰ τὴν ἵππευσιν τῶν πυροβολητῶν ἀνδρῶν· || — ῥυμουλκός, ἢ καὶ παρόχθιος, cheval de halage ou de rivière, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἕλξιν τῶν σχεδιῶν ἢ τῶν πλοιαρίων πρὸς τὸν ἀνάπλουν τῶν ὑδάτων· || — σαγματοφόρος ἢ φορτηγός, cheval de bât, ὁ προωρισμένος νὰ φέρῃ φόρτον ἐπὶ σάγματος· || — σελλοφόρος ἢ ἐλατοφόρος, cheval porteur, ἢ cheval de selle, ἐφ' οὗ ἱππεύει ὁ ἐλάτης ὅταν ὁ ἵππος ᾖ ἐζευγμένος· βλ. καὶ **ἐλατοφόρος**· || — σιδηρόφρακτος ἢ τεθωρακισμένος, cheval bardé ou ferrant ou aufferrant καὶ cheval dans sa coque, ὁ τὸ σῶμα καλυπτόμενος διὰ βαρείας μεταλλίνης σαγῆς, ὡς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν μεσαίωνα· || — σκληρόγναθος, βλ. **χειρὸς ἐνέργεια**· || — στατός, cheval à l'attache ἢ d'attache, ὁ διατρεφόμενος ἐν τῷ σταύλῳ ὁ καὶ τροφίας καλούμενος· || — στενοκοίλιος. βλ. **στενοκοίλιος**· || — στενόκορμος, συνεσφιγμένος, cheval estrac, συνώνυμον τοῦ cheval étroit, ὁ ἔχων στενὸν καὶ συνεσφιγμένον τὸν θώρακα, τὴν κοιλίαν καὶ τὰ ἰσχία· || — στρατιωτικός, cheval de troupe, de service, ὁ πολεμιστήριος, cheval de guerre, de bataille; || — συμμιγής. βλ. **ἵππος δευτερομιγὴς** καὶ **ἵππος τριτομιγής**· || — συνεσταλμένος, chevillé (cheval); βλ. λέξιν· || — συνεσταλμένος τὰς ὠμοπλάτας, cheval pris des épaules, ἤτοι μὴ ἔχων ἐλευθέραν κίνησιν τῶν προσθίων ἄκρων, κοινῶς **πιασμένος**· || ἵππος συνταρσιστής, βλ. **συνταρσιστής**· || — σύωτος, cheval clabaud (σῦς, συὸς καὶ οὖς), ὁ φέρων τὰ ὦτα κρεμάμενα πρὸς τὰ ἔξω ὁριζοντίως τῆς κεφαλῆς, ὡς τὰ ὦτα τοῦ χοίρου· βλ. καὶ **οὖς**· || — ταχυδρομικός, cheval de poste, ὁ μεταφέρων τοὺς ταχυδρομικοὺς σάκκους ἢ τὸν ταχυδρόμον· βλ. καὶ **ταχυδρομικός**· || — τετραγωνισμένος, cheval carré, οὗτινος τὸ μῆκος τοῦ κορμοῦ ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τῆς ἕδρας εἶνε ἴσον μὲ τὸ ὕψος ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τῆς ἀκρωμίας· || — τριτομιγής, συμμιγής, cheval de trois quarts de sang ou ayant une tache de sang; κυρίως οὕτως ἀποκαλεῖται τὸ προϊὸν τὸ προερχόμενον ἐκ συμμίξεως δευτερομιγοῦς γενεᾶς· || — ὑπέρθυμος, κοινῶς ἀψύς, cheval de feu, ὁ στιγμιαίως καὶ προσκαίρως κατὰ τὴν ἐκ τοῦ σταύλου ἔξοδόν του δεικνύων ὑπερθυμίαν· || ὁ ἀνήσυχος, ἀεικίνητος, cheval qui est toujours en action; || — ὑπήκοος, cheval obéissant; βλ. καὶ **ὑπακούω**, obéir;

|| — ὑπηρεσίας, cheval de service, ὁ καθαρᾶς στρατιωτικῆς χρήσεως ἵππος· || — ὑπηρετικός, cheval domestique ; || — ὕποπτος, cheval douteux, βλ. ὕποπτος· || — ὑψαύχην, cheval qui porte le nez au vent, ou qui tend le nez, ὅστις τροχάζων ἀνυψοῖ ὑπερβαλλόντως τὴν κεφαλήν· συνώνυμα, porter au vent, tendre le nez = ὑψαυχενίζω· || — ὑψηλόκνημις, cheval chaussé haut, βλ. ὑψηλόκνημις· || — ὑψισκελής, cheval haut, ou haut monté, ou monté haut, δυσανάλογος κατὰ τὸ ὕψος τῶν ποδῶν ὡς πρὸς τὸ ὕψος τοῦ κορμοῦ, κοινῶς **καλμουκανιάρης**· || — φορτηγός, cheval bouleux, καλοῦσιν οὕτως ἐν Γαλλίᾳ πάντα ἀγενῆ καὶ μικρόσωμον ἵππον προωρισμένον μόνον πρὸς φόρτωσιν· βλ. καὶ **σαγματοφόρος**· || — φορτηγός, cheval de charge (de somme); || — χαμαίκνημις, cheval chaussé bas, βλ. **χαμαίκνημις**· || — χειραγωγούμενος, cheval de main, ὁ διὰ τῆς χειρὸς ὁδηγούμενος· συνήθως διὰ τῆς φράσεως ταύτης ἐννοεῖται **ὁ δεύτερος** ἵππος ὁ ἀκολουθῶν τὸν ἔφιππον κύριόν του ἵνα χρησιμεύσῃ πρὸς ἀνταλλαγήν· ἵππος ἀνταλλακτικὸς ἢ παράσειρος ἵππος· || — χρεμετίζων, cheval brailleur ἢ braillard, σημαίνει ἵππον ἐπὶ πολὺ καὶ συνεχῶς χρεμετίζοντα, ὡς ὁ κήλων· || — **τρίχρωματισμὸς** ἵππου, robe de cheval ; βλ. **τρίχωσις**, poil, pélage, n. m. || ἵππος ψευδῆλιξ, cheval marqué, οὗτινος ἡ ἡλικία παρεποιήθη διὰ παραχαράξεως τῶν ὀδόντων· || — ψίλουρος, βλ. **μύουρος**· || — ψευδοχαλπάζων, cheval faux, ὁ μὴ κανονικῶς καὶ ἐρρύθμως εἰς χαλπασμὸν βαδίζων· || — ὠκύπους, εὔδρομος, cheval coureur, ὁ φυσικὴν ἰδιότητα ἔχων τὴν ὠκυποδίαν· βλ. καὶ **ἰσχνογάστωρ**· || κινεῖν τὸν ἵππον αἰφνιδίως, aller par surprise, σημαίνει τὴν κίνησιν τοῦ ἵππου τὴν γινομένην ἀποτόμως τῇ συνεργείᾳ ἁπάντων τῶν βοηθημάτων τοῦ ἱππέως ἄνευ τῆς ἐλαχίστης πρὸς τοῦτο προπαρασκευῆς τοῦ ἵππου· || ὁ ἱππεὺς καὶ ὁ ἵππος του, le cavalier et sa monture ; || [ἐπὶ ζατρικίου] ἵππος = ἄλογο, cavalier, n. m. [ἀτμομηχ.] ἵππος, cheval, n. m. ἢ **ἀτμόϊππος**, cheval vapeur, ἢ πραγματικὸς ἵππος, cheval-vivant, ἢ **δυναμοδεικτικὸς** ἵππος, cheval-dynamique ; καλεῖται οὕτως ἡ μονὰς τῆς καταμετρήσεως τῆς δυνάμεως μηχανῆς τινός· αὕτη ἰσοῦται μὲ τὴν δύναμιν τὴν ἀπαιτουμένην ὅπως ἐντὸς 1 δευτερολέπτου ὑψωθῇ κατὰ 1 μέτρον βάρος 75 χιλιογράμμων· **χιλιογραμμόμετρον**, μονὰς ἔργου καὶ **δύναμις ἵππου**, force de cheval. Λέγοντες ὅτι μηχανή τις εἶνε 10 ἵππων λ. χ. ἐννοοῦμεν ὅτι ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν ὅπως ὑψώσῃ κατὰ 1 μ. ἐντὸς 1 δευτερ. βάρος 10 × 75χ. = 750 χιλιόγραμμα· ὁ ἵππος οὗτος χρησιμεύει πρὸς ἐκτίμησιν τῆς **πραγματικῆς δυνάμεως** (puissance effective μηχανῆς τινός· || **ὀνομαστικὸς** ἵππος, cheval-nominal, χρησιμεύει πρὸς ἐκτίμησιν τῆς **ὀνομαστικῆς δυνάμεως** (puissance -nominale) μηχανῆς τινός· τῆς δυνάμεως ταύτης γίνεται χρῆσις εἰς τὰς ναυτικὰς ἀτμομηχανάς, ἰσοῦται δὲ μὲ τέσσαρας πραγματικοὺς ἵππους, ἤτοι μὲ τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν ὅπως ἐκτελεσθῇ ἔργον 300 χιλιογραμμομέτρων.

ἱπποσιδηρόδρομος, ου, ὁ· tramway, n. m. βλ. τροχιόδρομος.

ἱπποσκευή, ῆς, ἡ· καλεῖται γενικῶς ἡ ἐπὶ τοῦ ἵππου ἐφαρμοζομένη σαγή, harnais, n. m. ὅθεν ἱπποσκευὴ ἐπὶ τῶν ἵππων ἱππασίας = harnais, τὰ φάλαρα. § harnachement, n. m. (κυρίως = σάξις), ἐνίοτε ὅμως σημαίνει αὐτὴν τὴν σαγὴν ἢ ἱπποσκευὴν (harnais), ἤτοι τὸ σύνολον τῆς σαγῆς ἵππου τινός. § harnement, n. m. λέγεται ἱπποσκευὴ πλήρης τοῦ πολεμιστηρίου ἵππου τοῦ ἱππότου (chevalier).

ἱπποστάσιον, ου, τό· ὁ σταῦλος, écurie, n. f. κοινῶς τὸ **ἀχοῦρι**, ἤτοι τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον διαμένουσιν οἱ ἵπποι, ὅστις καὶ **ἱππὼν** λέγεται· βλ. **σταῦλος**.

ἱπποσχεδία, ας, ἡ· passe-cheval, n. m. σχεδία χρησιμεύουσα πρὸς μεταφορὰν τῶν ἵππων ἀπὸ ὄχθης εἰς ὄχθην ποταμοῦ.

ἱππότης, ου, ὁ· chevalier, n. m. ἐκαλεῖτο οὕτω κατὰ τὸν μεσαίωνα ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τοῦ ἱπποτισμοῦ. Τὴν σήμερον καλεῖται ἱππότης ὁ ἔχων παράσημον τάγματος τινός· βλ. **τάγμα** (ordre militaire).

ἱπποτικός, ή, όν· ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὸν ἱππότην, de chevalier ; ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὸν ἱπποτισμόν, de chevalerie, chevaleresque, adj. || τὰ ἱπποτικὰ τάγματα, les ordres de chevalerie ; || ἱπποτικὸν θάρρος, courage chevaleresque ; || — χαρακτήρ, caractère chevaleresque ; || ἱπποτικοὶ χρόνοι, temps de la chevalerie. § ἱπποτικὸς ἀγὼν (ὑπὸ γενικὴν σημασίαν), tournoi, n. m. Στρατιωτικὴ ἑορτὴ τὰ μάλλα τιμωμένη κατὰ τοὺς ἱπποτικοὺς χρόνους. Κατ' αὐτοὺς ἐξησκοῦντο εἰς διαφόρους ἀσκήσεις ἢ ἐμάχοντο πεζῇ, εἴτε ἐφίππως. Αἱ μᾶλλον ἐν χρήσει ἀσκήσεις ἦσαν αἱ **ἱππομαχίαι** (joutes), οἱ **τετράχοροι** (quadrilles), ἡ **πάλη**· βλ. καὶ ἱππομαχία, carrousel. Ὁ Πίνδαρος ὀνομάζει ἵππαιχμον τὸν αἰχμῇ μαχόμενον ἱππέα καὶ ἱππαιχμίαν τὴν ἱππομαχίαν, ἐξ ὧν ὁ Χαντσερῆς καλεῖ τὸ tournoi, **ἱππαιχμίαν**. Combattre au tournoi, ou faire un tournoi, ἱππαιχμάω-ῶ. Place du tournoi, ou champ du tournoi, **ἱππαιχμητήριον**. Carrière du champ du tournoi, **ἱππαφετηρία**, ἡ· βλ. καὶ ἱππάφεσις.

ἱπποτικῶς, (ἐπίρ.) κατὰ τρόπον ἱπποτικόν, d'une manière chevaleresque, chevaleresquement, adv.

ἱπποτισμός, οῦ, ὁ· chevalerie, n. f. στρατιωτική τις σύστασις, ἡ τάξις, ἐν ᾗ προεχειρίζοντο **ἱππόται κατὰ τὸν μεσαίωνα**. Ἡ προχείρισις ἱππότου ἐγένετο διὰ τελετῆς· τὴν σήμερον δὲν ὑπάρχει πλέον. Ὅπου ὑπῆρχεν ἱπποτισμός, ἡ πολεμικὴ τέχνη δὲν προώδευε, διότι ἐβασίζοντο πολὺ ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς ἀνδρείας. Τὴν σήμερον ἱπποτισμός, chevalerie, λέγεται ὁ ἱπποτικὸς χαρακτὴρ (τὸ πνεῦμα, κτλ.), caractère (esprit, etc) chevaleresque ; || κανονικὸς ἱπποτισμός, chevalerie régulière, ἤτο ἱπποτισμὸς ἀνάμικτος, ἤτοι στρατιωτικὸς καὶ

μοναχικὸς (monacale) συστηθεὶς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν σταυροφοριῶν· ἐξέλιπεν εἰς τὸ τέλος τοῦ XVIII αἰῶνος.

ἱπποτοξότης, ου, ὁ· στρατιώτης ἔφιππος μὲ τόξον ὡπλισμένος, archet à cheval.

ἱππότριχα, ἡ· πληθ. ἱππότριχες, crins, βλ. θρὶξ ἱππεία.

ἱπποτροφεῖον, ου, τό· βλ. ἱπποφορβεῖον καὶ ἱπποτροφία.

ἱπποτροφία, ας, ἡ· τὸ νὰ τρέφῃ τις, νὰ διατηρῇ ἵππους, élevage de chevaux ; ὁ ἵππος ἀνατρέφεται καὶ πολλαπλασιάζεται εἴτε εἰς ἰδιαίτερα καταστήματα καλούμενα ἱπποφορβεῖα, εἴτε εἰς τοὺς κοινοὺς σταύλους ἐντὸς τῶν πόλεων καὶ χωρίων· τὸ δεύτερον τοῦτο σύστημα ἀποτελεῖ τὴν μερικώτερον γεωργικὴν καλουμένην ἱπποτροφίαν. Εἰς τὰ τελειότερα ἱπποφορβεῖα (καλούμενα καὶ ἥμερα) οἱ ἐπιβήτορες, αἱ φορβάδες, οἱ πῶλοι ἀνατρέφονται εἰς ἰδιαιτέρους σταύλους, ἡ προσέγγισις δὲ τῶν γενῶν γίνεται κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου, δι' ὃ καὶ παράγονται ἐντεῦθεν οἱ εὐγενέστατοι καὶ πολυτιμότατοι ἵπποι· τὰ ἱπποφορβεῖα ταῦτα εἶνε δαπανηρότατα, παρετηρήθη δ' ἐν αὐτοῖς συχνὴ τῶν φορβάδων στείρωσις καὶ βραδύτης τῆς ἀναπτύξεως τῶν πώλων. Τὰ κοινότατα δὲ πανταχοῦ ἱπποστάσια εἶνε τὰ καλούμενα ἡμιάγρια, εἰς ἃ αἱ φορβάδες μετὰ τῶν πώλων ζῶσι κεχωρισμέναι τῶν ἀρρένων, ἀπολαύουσιν ὅμως τὰ ζῶα μείζονος ἐν τῇ διαίτῃ των ἐλευθερίας καὶ ἐνταῦθα δὲ ἡ τῶν γενῶν συνεύρεσις κανονίζεται ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Τέλος ὑπάρχουσιν ἔτι εἰς μέρη τινὰ τῆς Ρωσσίας, Μολδαυΐας, Ἀσίας καὶ ἀλλαχοῦ ἱπποφορβεῖα ἄγρια καλούμενα, ἐν οἷς ἀναμὶξ ζῶσι τὰ δύο γένη καὶ οἱ πῶλοι διαρκῶς ἐν ὑπαίθρῳ καὶ πλήρης εἰς πάντα παρέχεται τοῖς ζώοις ἐλευθερία· οἱ ἐκ τούτων ἵπποι εἶνε ἀτίθασσοι καὶ δυσήνιοι, πολλάκις δὲ ὁλόκληρα τοιαῦτα ἱπποφορβεῖα κατεστράφησαν παρακμάσαντα ἢ ἕνεκεν ἐπισκηψάσης λοιμώδους νόσου. Ἀλλ' ὁ μεγαλείτερος ἀριθμὸς ἵππων παράγεται διὰ τῆς γεωργικῆς καλουμένης ἱπποτροφίας ἥτις εἶνε καὶ ἡ συμφερωτέρα εἰς τὰς εὐγείους χώρας. Ὁ ἵππος κατ' αὐτὴν αὐξάνεται καὶ συζῇ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν καθημερινῶν αὐτοῦ ἔργων καὶ ἀποβαίνει φύσει εὐάγωγος. Ἐπειδὴ δὲ δύσκολον εἶνε νὰ εὑρίσκωσιν οἱ ἰδιοκτῆται φορβάδων ἐκλεκτοὺς ἐπιβήτορας διατηροῦσι τοιούτους αἱ κυβερνήσεις ἢ ἑταιρίαι γεωργικαὶ διανεμομένους ἐν καιρῷ τῷ δέοντι πανταχοῦ πρὸς ἐπίβασιν τῶν προσαγομένων αὐτοῖς φορβάδων.

ἱπποτρόφος, ὁ· ὁ τρέφων, διατηρῶν ἵππους, éleveur de chevaux.

ἱπποτροχιόδρομος, ὁ· βλ. τροχιόδρομος.

ἱππούραιον, ου, τό· faubert, n. m. κοινῶς τὸ παπάζι, φοῦντα ὡς οὐρά· βλέπε καὶ σμῆκτρον.

ἵππουρις, ιδος, ἡ· αἰτ. τὴν ἵππουριν· οὐρὰ ἵππου, queue de cheval ; ἰδίως διὰ τὴν διακόσμησιν περικεφαλαίας· § [βοτ.] equisetum ou prêle, n. f. καλούμενον καὶ éphédra ; αἱ ἱππουρίδες ἢ ἐκουϊζετώδη (equisetaceae) εἶνε τάξις ἀγγειοκρυπτογάμων πτερυδοφύτων, περιλαμβάνουσα μίαν καὶ μόνην οἰκογένειαν μεθ' ἑνὸς γένους (ἵππουρις) εἰδῶν δὲ 40 ἁπανταχοῦ τῆς γῆς, κατ' ἐξοχὴν ἐν ταῖς εὐκράτοις καὶ ψυχραῖς ζώναις καὶ κατὰ προτίμησιν ἐν ἐνύδροις ἢ τελματώδεσι τόποις φυομένων, πάντων δὲ πολυετῶν.

ἱπποφαγία, ας, ἡ hippophagie, n. f. τὸ τρώγειν κρέας ἵππειον ὡς τροφήν.

ἱπποφάγος, ος, ον· ὁ τρώγων τὸ ἵππειον κρέας. qui mange de la chair de cheval ; hippophage, adj. et n. || un hippophage.

ἱππόφιλος, ου, ὁ, ἡ· ὁ φιλῶν τοὺς ἵππους, amateur des chevaux ; βλ. ἱππεραστής.

ἱπποφορβεῖον, ου, τό· καὶ ἱπποτροφεῖον, τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον παράγονται καὶ ἀνατρέφονται οἱ ἵπποι, lieu ou l'on élève des chevaux ; βλ. ἱπποτροφία· ἰδίως ἱπποφορβεῖον, haras, n.m. λέγεται τὸ κατάστημα ἔνθα συντηροῦσιν ἐπιβήτορας καὶ φορβάδας διὰ τὴν παραγωγὴν ἵππων.

ἱπποφορβή, ῆς, ἡ· ἡ νομὴ τῶν ἵππων, fourrage, n. m. βλ. νομή.

ἱπποφόρβιον, τό· βλ. ἱπποφορβεῖον.

ἱπποφορεῖον, ου, τό· box, n.m. ou stalle, n. f. καλεῖται οὕτω τὸ κιβώτιον ἐν εἴδει φάτνης, ἐν ᾧ τίθεται ὁ ἵππος κατὰ τὴν θαλάσσιον αὐτοῦ μεταφοράν.

ἱππών, ῶνος, ὁ· τὸ ἱπποστάσιον, écurie, n. f. βλ. σταῦλος· || ἱππὼν περιπεφραγμένος, βλ. ἱπποκλωβός.

ἱππωνεία, ας, ἡ· καὶ ἱππωνία ἢ ἵππων νεολεξία, ἡ· remonte, n. f. ἤτοι ἡ προμήθεια, ἡ ἀγορὰ ἵππων (achat des chevaux) ἐκ μέρους τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν ἐκποιηθέντων ἢ ἀποβιωσάντων, remonte ἢ cheval de remonte, καλεῖται ἐπίσης ὁ **νεόλεκτος** ἵππος, ἤτοι ὁ νεοαγορασθεὶς στρατιωτικὸς ἵππος· κέντρον ἱππωνείας, dépots de remonte, ἤτοι μέρη εἰς ἃ συγκεντρόνονται ἵπποι προωρισμένοι διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Εἰς τὰ κέντρα ἱππωνειῶν συνήθως προσάγονται πῶλοι ἡλικίας 3 ἐτῶν, οἵτινες διαμένουσιν ἐν αὐτοῖς μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ 5ου ἔτους.

ἵπταμαι, μέλ. πτήσομαι, παρατ. ἱπτάμην, πετῶ εἰς τὸν ἀέρα, voler, prendre son vol; αἰωροῦμαι ἄνωθεν τινός, planer ; || — ἐδῶ κ' ἐκεῖ, voleter ; voltiger.

ἰριδεκτομία, ας, ἡ· iridectomie (ἴρις καὶ ἐκτομή, amputation), n. f. ἀφαίρεσις μέρους τῆς ἴριδος, γινομένη πρὸς σχηματισμὸν τεχνητῆς κόρης (pour produire une pupille artificielle).

ἰριδεκτομικός, ή, όν· iridectomique, adj. [χειρ.] ἀφορῶν τὴν ἰριδεκτομίαν.

ἰριδερημία, ας, ἡ· iridérémie (ἴρις καὶ ἐρημία, absence), n. f. [ιατρ.] ἔλλειψις (ἀπουσία) ἐκ γενετῆς ἢ κληρονομικὴ τῆς ἴριδος, absence congénitale de l'iris.

ἰριδίζω, βλ. ἰριδόνω, iriser.

ἰριδίζων, ουσα, ον· iridescent, ente, adj. [φυσ. ιστ.] οὗτινος αἱ ἀνταναχλάσεις παρομοιάζουσι τὰ χρώματα τῆς ἴριδος.

ἰριδικός, ή, όν, (ἀνατ.) iridien, enne καὶ irien, enne, adj. ὁ ἀνήκων τῇ ἴριδι, qui appartient à l'iris.

ἰρίδιον, ου, τό· [χημ.] iridium, n. m. μέταλλον σπάνιον συνήθως μετ' ὀσμίου καὶ λευκοχρύσου εὑρισκόμενον ἐν τῇ φύσει ἐν εἴδει λεπτῶν βαρυτάτων κόκκων εἰς τὰ Οὐράλια ὄρη καὶ ἐν Βραζιλίᾳ· ‖ **ἰρίδιον,** ου, τὸ (αὐτοφυές), iridium, n.m. [ὀρυκτ.] ὀρυκτὸν ἀργυρόλευκον, κατ' ἐπιφάνειαν ὑποκίτρινον, ἐσωτερικῶς δὲ ὑπόφαιον, λάμψεως ἰσχυρᾶς μεταλλικῆς. Σκληρότητος 6,7 καὶ εἰδικ. βάρ. 22,6 - 22,8. Κρυσταλλοῦται κατὰ τὸ κυβικὸν σύστημα εἰς λίαν σμικροὺς κύβους καὶ ὀκτάεδρα. Ἀπαντᾷ καὶ κατὰ μικρὰ στρόγγυλα κοκκία. Χημικῶς συνίσταται ἐξ Ir 79, 85, Pt 19 64 Cu 1,78 καὶ Pd 0,89. Δ. Κ.

ἰριδιοφόρον, ου, τό· iridifère, adj. [χημ.] ὁ περιέχων ἰρίδιον.

ἰριδῖτις, ιδος, ἡ καὶ **ἰρῖτις** [ὀφθαλμ.] iridite, n. f. φλεγμονὴ τῆς ἴριδος· νόσος συχνὴ ἕνεκα τῆς ἀφθονίας τῶν ἀγγείων τοῦ ὑμένος τούτου. Πάθησις τῆς ὡρίμου καὶ γεροντικῆς ἡλικίας. Ἡ ἴρις χάνει τὴν στιλπνότητά της καὶ ὁ ὀφθαλμὸς φαίνεται σκοτεινότερος.

ἰριδοδιάλυσις, εως, ἡ· iridodialyse (ἶρις καὶ διάλυσις, ἀποχωρισμός, séparation) n. f. ἀπόσπασις τῆς ἴριδος ἀπὸ τοῦ χωροειδοῦς ταρσοῦ ὀφειλομένη γενικῶς εἰς τραυματισμόν, σπανίως δὲ εἰς χειρουργικὴν ἐπέμβασιν.

ἰριδοειδής, ής, ές· ὅμοιος ἴριδι, iridé, ée; ‖ φυτὰ ἰριδοειδῆ, iridées ou iridiacées; βλ. ἰριδώδη.

ἰριδοκήλη, ης, ἡ· iridocèle, n. m. κήλη τῆς ἴριδος διὰ μέσου τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος (τοῦ ὀφθαλμοῦ), hernie de l'iris à travers la cornée.

ἰριδοκυκλῖτις, ιδος, ἡ· iridocyclite (ἶρις καὶ κύκλος, cercle) n. f. φλεγμονὴ ταυτόχρονος τῆς ἴριδος καὶ τοῦ χωροειδοῦς ταρσοῦ, inflammation simultanée de l'iris et du corps ciliaire.

ἰριδόνω, βλ. **ἰριδόω.**

ἰριδοσκόπιον, ου, τό· iridoscope (ἶρις καὶ σκοπῶ, ἐξετάζω, examiner), n. m. [χειρ.] ὄργανον δι' οὗ ἐξετάζουσι τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ἰριδόσμιον ἢ **συσσερσκίτης,** sisserskite: ὀρυκτὸν χρώματος μολυβδοφαίου, σκληρότητος 7 καὶ εἰδ. βάρ. 21 - 22. Κρυσταλ. κατὰ τὸ βασιεξάγωνον σύστημα ῥομβοεδρικῶς εἰς σμικροὺς πεταλοειδεῖς κρυστάλλους καὶ κοκκία. Εὕρηται ἐπὶ τῶν Οὐραλίων ὀρέων μετὰ λευκοχρύσου καὶ ἐν Καλιφορνίᾳ. Χημικῶς εἶνε Ir Os_3 ἢ Ir Os_4. Δ. Κ.

ἰριδόσχισμα, ατος, τό· iridoschisma (ἶρις καὶ σχίσμα, déchirure), n. m. [ἰατρ.] διαίρεσις ἐκ γενετῆς τῆς ἴριδος, κειμένη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τὸ κατώτερον μέρος.

ἰριδόω-ῶ, μέλ. ώσω, καὶ **ἰριδόνω,** iriser, δίδω τὰ χρώματα τῆς ἴριδος εἰς. . . donner les couleurs de l'arc-en-ciel à: ‖ τὸ φῶς ἰριδόνει τοὺς μὴ ἀχρωματικοὺς φακούς, la lumière irise les lentilles qui ne sont pas achromatiques.

ἰριδόχρους, ους, ουν· ἰριδωμένος, irisé, ée, adj. ἰριδιάζων, iridescent, ente.

ἰριδοχωροειδῖτις, ιδος, ἡ· iridochoroïdite (ἶρις καὶ χωροειδής, choroïde) n. f. φλεγμονὴ ταυτόχρονος τῆς ἴριδος καὶ τοῦ χωροειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ, inflammation simultanée de l'iris et de la choroïde.

ἰριδώδη, τά· [βοτ.] iridiacés ou iridées, n. f. pl. λέγονται τάξις φυτῶν ἀγγειοσπέρμων μονοκοτυληδόνων, ἔχοντα ἄνθη κανονικὰ ἢ σύμμετρα μὲ καταφανὲς στεφανοειδὲς περιγόνιον· ‖ une iridée ou iridiacée = **ἰριδῶδες.**

ἰριδώσιμος, ος, ον· irisable, adj. ἐπιδεκτικὸς ἰριδώσεως, susceptible de prendre l'irisation; ‖ αἱ ἰριδώσιμοι ὕελοι δὲν εἶνε καλῆς ποιότητος, les verres irisables ne sont pas de bonne qualité.

ἰρίδωσις, εως, ἡ· irisage, n. m. ἡ πρᾶξις τοῦ ἰριδώνειν, action d'iriser; ἐπίσης τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως ταύτης, son résultat. § **ἰρίδωσις,** εως, ἡ· iridation, n. f. ἰδιότης ἥντινα ἔχουσι σώματα τινὰ τοῦ νὰ προξενῶσιν ἐπὶ τῆς ὁράσεως τὴν ἐντύπωσιν τῶν χρωμάτων τῆς ἴριδος. § **ἰρίδωσις,** irisation, n. f. ἰδιότης ἥν τινα ἔχουσι σώματα τινὰ τοῦ νὰ ἀντανακλῶσιν ἀκτῖνας κεχρωματισμένας καθὼς εἶνε αἱ τοῦ οὐρανίου τόξου (ἴριδος).

ἶρις, ιδος, arc-en-ciel, n. m. τὸ πολύχρωμον, ποικιλόχρουν οὐράνιον τόξον ὅπερ φαίνεται εἰς τὸν αἰθέρα μετὰ βροχὴν ὑπάρχοντος ἡλίου, καλεῖται δημωδῶς δόξα καὶ ὑπὸ τῶν ναυτικῶν ζωνάρι τῆς Παναγιᾶς. Σχηματίζεται ἐπὶ τῶν νεφῶν ἅτινα μεταβάλλονται εἰς βροχὴν καὶ παρουσιάζει πάντα τὰ χρώματα τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος ἀκριβῶς κατὰ τὴν αὐτὴν σειράν, συνεπῶς εἶνε ἐπόμενον ὅτι παράγεται συνεπείᾳ ἀναλύσεως τοῦ λευκοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς διὰ τῶν σταγονιδίων τῆς βροχῆς· § **Ἶρις** [μυθολ.] Iris, n. f. παρ' Ἡσιόδῳ θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ὠκεανίδος Ἠλέκτρας καὶ ἀδελφὴ τῶν Ἁρπυιῶν. Εἶνε ἀρχικῶς ἡ προσωποποίησις τοῦ οὐρανίου τόξου, ἀπώλεσε δὲ ὕστερον τὴν σημασίαν ταύτην καταστᾶσα μυθικὸν πρόσωπον θεωρουμένη ἄγγελος τῶν θεῶν παρὰ τὸν Ἑρμῆν. Ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ παριστάνεται ὡς ὡραία πτερυγοφόρος νεᾶνις ἔχουσα ἐν χερσὶ κηρύκειον καὶ ὑδροχόην ἢ ἄνθος. § [ἀνατ.] ἶρις, iris, n. m. membrane colorée de la pupille de l'œil; εἷς τῶν πέντε χιτώνων τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ ὅστις δίσκου κυκλοτεροῦς σχῆμα ἔχων καὶ φέρων ἐν τῷ μέσῳ τρῆμα πρὸς δίοδον τῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων, καλούμενον κόρην (pupille), κρέμαται δίκην διαφράγματος καθέτως μεταξὺ τοῦ κρυσταλλοειδοῦς φακοῦ, ἐφ' οὗ ἐπίκειται καὶ τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος, διαιρουμένου οὕτω τοῦ μεταξὺ τούτου καὶ ἐκείνου χώρου εἰς δύο θαλάμους, τὸν πρόσθιον μείζονα καὶ τὸν ὀπίσθιον ἐλάσσονα. Τῶν ἐπιφανειῶν τῆς ἴριδος ἡ μὲν προσθία εἶνε κεχρωσμένη ἄλλως ἐν ἄλλῳ ἀνθρώπῳ (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα Ἶρις), ἡ δ' ὀπι-

σθία παρίσταται βαθυμέλαινα, ἅτε καλυπτομένη ὑπὸ στιβάδος κυττάρων μελάγχρου οὐσίας. § [βοτ.] iris, n. m. γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν ἰριδοειδῶν περιλαμβάνον ὑπὲρ τὰ 50 εἴδη, ὧν πολλὰ εἶνε φυτὰ καλλωπισμοῦ.

ἰρῖτις, ιδος, ἡ· βλ. ἰριδῖτις.

ἴς, ινός, ἰνί, τὴν ἶνα, πληθ. αἱ ἶνες τὰς ἶνας, fibre, n. f. οἱ μῦς, τὰ νεῦρα τῶν μυῶν, κτλ. [τῶν φυτῶν] filament; || αἱ ἶνες τῶν μυῶν, les fibres des muscles ; || ἰνικὸς ἱστός, tissu fibreux, εἷς ἐκ τῶν ζωϊκῶν ἱστῶν· || αἱ ἶνες ξύλου (κτηδών, όνος), fibres de bois ἢ fils de bois ; || κατὰ μῆκος τῶν ἰνῶν (ξύλου), bois de fil ; || αἱ ἶνες σιδήρου (μετάλλων), nerfs, n. m. ἤτοι αἱ φαινόμεναι ἶνες τοῦ σιδήρου, les fibres apparentes du fer.

ἴσα, [ἐπίρ.], βλ. ἴσια.

ἰσαβέλλειον (χρῶμα) τό· isabelle (couleur) ; βλ. ὠχρόν.

ἰσάγγελος, ου, ον· ἴσος τοῖς ἀγγέλοις, égal aux anges, ὅμοιος μὲ ἄγγελον.

ἴσαγμα, τό· [δημ.] τὸ ἴσασμα, ἴσιασμα, ἡ πρᾶξις τοῦ ἰσάζειν.

ἰσάδα, ἡ· [δημ.] βλ. ἰσιάδα.

ἰσάδελφος, ος, ον· ὅστις εἶνε ὡς ἀδελφὸς πρός τινα, ἴσια μὲ ἀδελφόν, égal à un frère.

ἰσάζω καὶ ἰσιάζω, μέλ. άσω, κάμνω τι ἴσιον, εὐθύ, rendre égal ; égaler ; égaliser ; εὐθύνω, rendre droit ; dresser ; κάμνω λεῖον ὁμαλόν, λεαίνω, ὁμαλύνω, aplanir ; ἰσοπεδόω, niveler. § ἐπισκευάζω, ἐπιδιορθῶ, rajuster ; ἀπισόω, ἀπευθύνω, ravaler ; ἀπισόω, εὐθύνω dresser ; βλ. καὶ εὐθύνω· ἀνορθόνω, redresser. § [ναυτ.] ἰσάζω, κάμνω τι ἴσιον, ζυγιάζω, dresser ; || — τὰς κεραίας, dresser les vergues ; διευθετῶ αὐτὰς ἐντελῶς ὁριζοντίως διὰ τῶν ὁλκῶν καὶ κεροιάκων των, δι' ὃ ἀπαντᾶται γαλλιστὶ καὶ dresser les vergues en bras et en balancines ; || ἰσασμὸς κεραιῶν! à dresser les vergues ! ἢ dressez les vergues ! κέλευσμα διὰ τὸν ἰσασμὸν τῶν κεραιῶν· || ἰσάζω πλοῖον, dresser un navire ; ὁριζοντιῶ ἐγκεκλιμένον πλοῖον διὰ τῆς καταλλήλου τοποθετήσεως τῆς στοιβασίας τοῦ φορτίου, κτλ. || — τὸν οἴακα, dresser la barre ; θέτω εἰς τὸ μέσον τὸν οἴακα.

ἰσάζων, ουσα, ον· dresseur, n. βλ. εὐθύνων.

ἴσαι γωνίαι, [γεωμ.] angles égaux, λέγονται δύο γωνίαι, ἐὰν δύνωνται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν οὕτως ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης ὥστε ν' ἀποτελέσωσι μίαν μόνον γωνίαν· βλ. ἴσος.

ἰσασμός, οῦ, ὁ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἰσάζειν· βλ. ἴσασμα, ἴσιασμα καὶ εὔθυνσις· βλ. ἰσάζω καὶ εὔθυνσις.

ἰσάκις, [ἐπίρ. τοῦ ἴσος], ἄλλας τόσας φοράς, autant de fois ; ἐξ ἴσου, également, adv.

ἴσαλος, ου, ὁ· [ναυτ.] flottaison, n. f. (ἡ ἴσαλος γραμμὴ ἢ στάθμη, ligne de flottaison). Καλεῖται οὕτω τὸ ἐπὶ τοῦ τοίχου (muraille) πλοίου τινὸς ἴχνος τῆς τομῆς τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης μετὰ τοῦ σκάφους, ὑποτιθεμένου τοῦ πλοίου ἐντελῶς ὁριζοντίου καὶ τῆς θαλάσσης γαληνιαίας ἢ ὅπερ ταὐτό, ἡ ἐπίπεδος καμπύλη γραμμή, ἡ περιορίζουσα τὸ ἴσαλον τοῦ πλοίου ἐπίπεδον τὸ παραγόμενον ἐκ τῆς τομῆς τῆς θαλάσσης μετὰ τοῦ σκάφους τοῦ πλοίου. Λαμβανομένου ὅμως ὑπ' ὄψιν ὅτι ὅταν τὸ πλοῖον φέρῃ βαρύτερον φορτίον ἐκτοπίζει περισσότερον ὕδωρ καὶ βυθίζεται ὀλιγώτερον, ἕπεται ὅτι ἡ ἴσαλος ἀνέρχεται ἢ κατέρχεται ἐπὶ τοῦ τοίχου παραλλήλως πάντοτε ἑαυτῇ ἀναλόγως τοῦ φορτίου, οὕτω δὲ ἡ μὲν ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὸ ἀνώτατον ὅριον (aboutissement) τοῦ φορτίου καλεῖται ἴσαλος τοῦ πλοίου ἐμφόρτου (flottaison en charge), ἡ δ' ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὸ ὅριον τοῦ ἄνευ φορτίου πλοίου καλεῖται ἴσαλος τοῦ πλοίου ἀφόρτου (flottaison lège).

ἰσάξιος, α, ον· ὁ ἀξίζων ἴσα μὲ ἄλλο τι ἢ ἴσος μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὴν ἀξίαν, de valeur égale ; équivalent, e ; qui équivaut, qui a la même valeur.

ἰσαξίως, [ἐπίρ.] équivalemment, adv. d'une manière équivalente.

ἰσαπεχής, ής, ές· ὁ ἀπέχων ἐξ ἴσου [μαθημ.], équidistant, ante, adj. ὁ ἰσοδιάστατος, qui est également distant de deux ou plusieurs points donnés.

ἰσάριθμος, ος, ον· ἴσος τὸν ἀριθμόν, égal en nombre.

ἰσαρίθμως, [ἐπίρ.] κατ' ἴσον ἀριθμόν, en nombre égal.

ἰσάρισμα, ατος, τό· [ξεν. ναυτ.] βλέπε ἔπαρμα, guindant, n. m.

ἰσάρω, μέλ. θὰ ἰσάρω [ξεν. ναυτ.] hisser; βλ. αἴρω, ἐπαίρω, ἀνυψόνω, σηκόνω, enlever.

ἴσασμα, τό· ἡ πρᾶξις τοῦ ἰσάζειν, π. χ. ἡ εὔθυνσις, dressage, n. m. redressement, n.m. ἰσοπέδωσις, nivellement ; égalisage, n. m. λέανσις, ὁμάλυνσις, aplanissement, n. m. ἐπιδιόρθωσις, ἐπισκευή, rajustement, n. m. ἡ ἀπίσωσις, ravalement, n. etc.

ἰσασμένος, η, ον· [ναυτ.] ὁ ἴσιος, ὁ εὐθύς, droit, e, adj. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἰσάζω, εὐθύνω (rendre droit ; dresser) ; || ἰσασμένον πλοῖον, bâtiment droit ; καλεῖται οὕτω πλοῖον ἐπιπλέον ἐντελῶς ὁριζοντίως ἄνευ τῆς παραμικρᾶς κατὰ πλευρὰν ἐγκλίσεως· || ἰσασμένη κεραία, vergue droite, λέγεται ἡ ἐντελῶς ὁριζοντιωμένη· βλ. ἰσάζω.

ἰσαστικός, ή, όν· (ἰσάζω), ὁ κάμνων τι ἴσον ἄλλῳ τινί, ὁ ἐξισάζων, ἰσάζων, propre à égaliser, à dresser, etc. dresseur.

ἰσηγορία, ας, ἡ· βλ. ἰσοπολιτεία.

ἰσημερία, ας, ἡ· équinoxe, n.m. chacune des deux époques de l'année où le jour est égal à la nuit pour toute la terre, ce qui arrive lorsque le soleil passe à l'équateur, ἰσημερίαι καλοῦνται ἐποχαὶ τοῦ ἔτους καθ' ἃς πανταχοῦ τῆς γῆς ἡ ἡμέρα εἶνε ἴση πρὸς τὴν νύκτα, ὅπερ συμβαίνει ὅταν ὁ ἥλιος διέρχηται τὸν ἰσημερινόν. Καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ Ἰσημερινοῦ βασιλεύει διαρκὴς ἰσημερία, διὰ δὲ τοὺς ἄλλους τῆς γῆς τόπους δύο ὑπάρχουσι κοιναὶ ἰσημερίαι, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους συμβαίνουσαι, ὅταν

ὁ ἥλιος εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ οὐρανίου Ἰσημερινοῦ, καὶ δὴ ἡ μὲν ἐαρινὴ τὴν 9 Μαρτίου, ἡ δὲ φθινοπωρινὴ τὴν 11 Σεπτεμβρίου. Καὶ μετὰ τὴν πρώτην ἡ ἡμέρα αὐξάνει ἐν τῷ βορείῳ ἡμισφαιρίῳ, τ' ἀνάπαλιν δὲ συμβαίνει μετὰ τὴν δευτέραν. Ἡ ἀνισότης αὕτη προβαίνουσα τόσῳ μᾶλλον διὰ τόπον τινὰ ὅσον οὗτος κεῖται μακρότερον τοῦ Ἰσημερινοῦ, εἶνε μεγίστη ἐπὶ τῶν πόλων οἵτινες ἔχουσιν ἑξάμηνον ἡμέραν καὶ ἑξάμηνον νύκτα χωριζομένας διὰ τῶν ἰσημερινῶν. Μεταξὺ τῶν δύο ἰσημερινῶν κεῖνται αἱ δύο τροπαί, καθ' ἃς ἄρχεται ἡ ἐλάττωσις τῆς διαφορᾶς ἡμέρας καὶ νυκτὸς μέχρι τῆς κατὰ τὴν προσεχῆ ἰσημερίαν ἐξισώσεως. Τὰ σημεῖα ἔνθα εὑρίσκεται ὁ ἥλιος κατὰ τὰς ἰσημερίας, εἶνε τὰ σημεῖα καθ' ἃ τέμνει ἡ ἐκλειπτικὴ τὸν οὐράνιον Ἰσημερινὸν καλοῦνται δὲ **Ἰσημερινὰ σημεῖα** (points équinoxiaux) (ἐαρινὸν καὶ φθινοπωρινόν)· || ἐαρινὴ ἰσημερία, l'équinoxe de printemps ; || φθινοπωρινὴ ἰσημερία, l'équinoxe d'automne.

ἰσημερινός, ή, όν· ἀνήκων εἰς τὸν ἰσημερινόν, qui appartient à l'équinoxe ; équinoxiale, ale, πληθ. aux; || ἡ ἰσημερινὴ ἐποχή, l'époque équinoxiale ; || σημεῖα ἰσημερινά, points équinoxiaux, τὰ σημεῖα τῆς διατομῆς τῆς ἐκλειπτικῆς μετὰ τοῦ ἰσημερινοῦ· βλ. **ἰσημερία**· || γραμμὴ ἰσημερινή, ligne équinoxiale καὶ οὐσιαστικῶς équinoxial, n. m. équateur. § —, équatorial, ale, aux, adj. ὁ συνιστῶν τὸν ἰσημερινόν, qui constitue l'équateur ; || κύκλος ἰσημερινός, cercle équatorial ; || γραμμὴ ἰσημερινή, ligne équatoriale. § ὁ κείμενος εἰς τὸν γήϊνον ἢ οὐράνιον ἰσημερινόν, qui est situé à l'équateur terrestre ou céleste ; || χῶραι, φυτά, ἀστέρες ἰσημερινοί, contrées, plantes, étoiles équatoriales; || κλίματα ἰσημερινά, climats équatoriaux. § **ἰσημερινὸν τηλεσκόπιον**, équatorial, n. m. § [οὐσ.] ὁ **ἰσημερινὸς** [ἐν. κύκλος], l'équateur; ἐπὶ μὲν τῆς οὐρανίας σφαίρας καλεῖται οὕτω μέγιστος κύκλος ἴσον ἀπέχων τῶν δύο πόλων καὶ κάθετος ἐπὶ τοῦ οὐρανίου ἄξονος διαιρῶν τὴν οὐρανίαν σφαῖραν εἰς δύο ἡμισφαίρια, τὸ βόρειον καὶ τὸ νότιον, τέμνων δὲ τὸν νοητὸν ὁρίζοντα ἑκάστου ἐπὶ τῆς γῆς τόπου εἰς δύο ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενα σημεῖα, τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν. Ὅταν ὁ ἥλιος εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ ἰσημερινοῦ, πάντα τὰ μέρη τῆς γῆς ἔχουσι τὴν ἡμέραν ἴσην μὲ τὴν νύκτα, συμβαίνει δὲ τοῦτο δὶς τοῦ ἔτους κατὰ τὰς ἰσημερίας. Γήϊνος δὲ ἰσημερινὸς καλεῖται ἐπίσης μέγιστος τῆς γῆς κύκλος ἐπὶ τοῦ ἄξονος αὐτῆς καὶ διαιρῶν αὐτὴν εἰς τὸ Β. καὶ Ν. ἡμισφαίριον ἐφ' οὗ ἐπικρατεῖ δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἰσημερία· || μαγνητικὸς **ἰσημερινός**, équateur magnétique, ἡ γραμμὴ ἡ ἑνοῦσα τὰ σημεῖα τῆς γῆς ἐφ' ὧν δὲν ὑπάρχει ἔγκλισις τῆς μαγνητικῆς βελόνης· § [ναυτ.] καλεῖται κατ' ἐπέκτασιν ligne, n. f. || διαβαίνω τὸν ἰσημερινόν, passer (couper) la ligne.

ἰσημερινῶς, [ἐπίρ.] équatorialement, adv. [φυσ.] εἰς θέσιν σχετικὴν ἢ ἀνάλογον πρὸς τὴν τοῦ ἰσημερινοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὴν γῆν, ἤτοι καθέτως πρὸς τὸν ἄξονα (perpendiculairement à l'axe.

ἰσθμικός, ή, όν· καὶ ἴσθμιος, isthmique, adj. ὅστις εἶνε ἐκ τοῦ ἰσθμοῦ, ὑπάγεται ἢ ἀνήκει εἰς τὸν ἰσθμόν, de l'isthme ; λέγουσιν ἐνίοτε καὶ isthmien, ienne, qui a rapport à l'isthme.

ἴσθμιον, τό· [οὐσ.] πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν λαιμὸν ἢ τὸν λάρυγγα, ὁ αὐχήν, ὁ λαιμός, cou, n. m. col, n. m. gorge, n. f. πᾶν στενὸν μέρος ἀγγείου (col d'un vase) ἔχοντος μεγάλην κοιλίαν καὶ στενὸν λαιμόν.

ἴσθμιος, α, ον· βλ. **ἰσθμικός**, isthmique ; de l'isthme ; τοῦ λαιμοῦ, τοῦ λάρυγγος, du gosier ; || τὰ ἴσθμια, jeux isthmiques, ἤτοι ἀγῶνες οἵτινες ἐγένοντο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου.

ἰσθμοειδής, ής, ές· ὅμοιος μὲ ἰσθμόν, semblable à un isthme.

ἰσθμός, οῦ, ὁ· isthme, n. m. (προφ. issme) ; στενὸν μέρος γῆς ἢ γλῶσσα γῆς μεταξὺ δύο θαλασσῶν, ἑνοῦσα χερσόνησον μετ' ἠπείρου· ἐν γένει πᾶσα στενὴ εἴσοδος, détroit, n. m. αὐχήν, λαιμός, cou, n.m. col, n.m. gorge, n. f. λάρυγξ, gosier, n. m. στενὸν μέρος ἀγγείου, col d'un vase ; βλ. καὶ **ἴσθμιον**· || ποτάμιος **ἰσθμὸς** ἢ **λαιμός**, isthme fluvial ou cou ; στενὴ ταινία γῆς συνδέουσα ποτάμιον χερσόνησον (péniscule fluviale) μετὰ τῆς παρακειμένης γῆς.

ἴσια, [ἐπίρ. τοῦ ἴσιος], εὐθύ, κατ' εὐθεῖαν, directement, adj. εὐθέως, droit ; **ὀρθά**, κατακορύφως, d' aplomb ; || αὐτὸς ὁ στῦλος] δὲν στέκεται ἴσια, n'est pas d'aplomb ; || ἴσια εἰς τὰς Θήβας, tout droit à Thèbes ; § κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, du bon sens ; dans le sens ; || κόψε τὸ κρέας ἴσια, coupez la viande dans le sens. § ἴσια, ἴσια, ἐπακριβῶς, ἀκριβῶς, justement, adv. juste; || ἴσια εἰς τὴν ὥραν, juste au moment; ἐν τῇ εὐθέτῳ στιγμῇ, καταλλήλως, ἐγκαίρως, à propos ; || ἴσια ἴσια, ἀκριβῶς, ἐπ' ἀκριβῶς, précisement ; ἀκριβῶς, exactement, adv. ἐπ' ἀκριβῶς, au juste; ἀκριβῶς, justemeut ; || ἴσια ἴσια αὐτὸ λέγω, c'est cela même que je dis ; || δι' αὐτὸ ἴσια, ἴσια, c'est précisément pour cela ; voilà justement pour quoi ; || ἴσια ἴσια, ὅτι χρειάζεται, juste ce qu'il faut. § ἐξ ἴσου, également ; || εἴμεθα ἴσια εἰς τὰ χρόνια, nous sommes du même âge ; || ἴσια καὶ ὅμοια [φρ. εἰρων.], il y a fagots et fagots ; || [ἐπὶ παιγνίου] εἴμεθα ἴσια, εἴμεθα ἴσια ἴσια, nous sommes quittes; nous sommes quitte à quitte; || [καὶ μεταφ.] εἴμεθα καὶ οἱ δυὸ ἴσια, nous sommes à deux de jeu ; || ἤλθαμεν ἴσια ἴσια, nous sommes sortis quittes ; || τοὺς ἔχω ἴσια καὶ τοὺς δύο, je ne fais aucune différence entre les deux; || ἐπῆραν ἴσια καὶ οἱ δύο, ils ont reçu autant l'un que l'autre ; ils ont eu part égale. § [προθετικῶς μετὰ τοῦ μὲ] ἐξ ἴσου, ὁμοίως, également, adv. ὁμοίως, παρομοίως, pareillement, adv. ὅμοιος, ἴσος πρός, à l'égal de; ἕως, μέχρι τοῦ, τῆς, jusqu'à ; || δὲν θὰ γίνω

ἴσια μ' αὐτόν, je ne deviendrai point son pareil; je ne m'abaisserai pas jusqu'à lui ; ‖ — μὲ πορτοκάλλι, de la grosseur d'une orange; ‖ δὲν εἶνε ἴσια μὲ σένα εἰς τὴν δύναμιν, il n'est pas votre égal en force ; ‖ — μὲ τὸ μεσημέρι, jusqu'à midi ; ‖ τὸν ἀγαπῶ ἴσια μὲ παιδί μου, je l'aime comme un fils ; ‖ ἐγέμισε τὸ ποτῆρί του, ἴσια μὲ τὰ χείλια, il a rempli son verre jusqu'aux bords. § ἴσια = πλησίον, ἐγγύς, κοντά, rez (προφ. ré) ; βλ. ἰσόγαιον.

ἰσιάδα, ἡ· [δημ.] τὸ ἶσον (δίκαιον), ἰσότης, égalité, n. f. δικαιοσύνη, εὐθύτης, droiture, n. f. équité, n. f. βλ. καὶ **εὐθύτης**.

ἰσιάζω καὶ ἰσιόνω, [δημ.] βλ. ἰσάζω.

ἴσιασμα, τό· [δημ.] βλ. ἴσασμα καὶ εὔθυνσις.

ἰσιασμένος, η, ον· μετοχὴ τοῦ ἰσιάζω.

ἰσιγγερίτης ἢ ἰσιγγέριον, Ὀρυκτὸν μέλαν τὴν χροιάν, λάμψεως στεατοειδοῦς, ἀπαντῶν χειροπληθές. Χημικῶς εἶνε 2 R Fe_2 Si_3 O_{10} + 9 H_2O ὅπου R = Fe, Mg. Δ. Κ.

ἰσιόμπαστο, τό· [διάλ. Ἠπείρου] οἰκία εἰς ἣν εἰσέρχεταί τις ἅμα εἰσελθὼν εἰς τὴν αὐλήν, ἄνευ κλίμακος, ἤτοι τὸ **ἰσόγαιον**.

ἴσιος, α, ον· εὐθὺς (εὐθυτενής), droit, e ; [ἐν.] direct, e ; [μεταφ.] ἀκριβής, σωστός, δίκαιος, juste, adj. équitable, adj. ‖ — δρόμος, le droit chemin ; ‖ ἴσια γραμμή, ligne directe (droite) ; ‖ — ἄνθρωπος, un homme droit ; ‖ ἡ ἴσια [ἐν. μεριά], l'endroit [d'une étoffe] ; le bon côté ; ‖ δὲν θέλει τὸ ἴσιον, il ne veut pas ce qui est juste. § ὁμαλός, συνεχής, λεῖος, uni, e ; aplani, e ; ἴσος, ἰσόπεδος, de niveau ; au niveau ; égal, e ; ‖ τὸ πάτωμα δὲν εἶνε ἴσιον, le plancher n'est pas égal. § ὅμοιος, pareil, eille, adj. ἰσομεγέθης, ἰσόμετρος, ἴσος πρὸς ἄλλον, égal, e. § [οὐδ. πληθ. ἐπίρ.] βλ. **ἴσια**.

ἴσιωμα, ατος, τό· τὸ ὁμαλὸν ἔδαφος, ἐπίπεδος χῶρος, terrain plat et uni.

ἴσκα, ης, ἡ, καὶ ἦσκα, amadou, n. f. [εἶδος κρυψιγάμου, gryptogame, δρυὸς βοτάνι]· σπογγῶδες ἔκφυμα δένδρων τινῶν, κοινῶς δενδρομανιτάρια, ὅπερ παρασκευαζόμενον καταλλήλως γίνεται λίαν καταχαύσιμον καὶ ἀπολαμβάνεται ἡ λεγομένη ἴσκα, μὲ τὴν ὁποίαν ἀνάπτουσι πυράν· ἐκ τούτου λέγεται καὶ esca, n. f. ἑλλ. δὲ μεταφ. καὶ ἔναυσμα· χρησιμεύει δὲ πρὸς τούτοις εἰς τὸ νὰ μεταδίδωσι τὸ πῦρ εἰς τὰς ὑπονόμους, κτλ.

ἰσκιάζω, μέλ. άσω· [δημ.] καὶ

ἰσκιόνω, μέλ. ώσω· [δημ.] χάμνω σκιάν, donner de l'ombre ; **σκιάζω**, ombrager.

ἴσκιος, ου, ὁ· [δημ.] ἡ **σκιά**, ombre, n. f. ἡ σκιά, τὸ σκίασμα, ombrage, n. m. (ἐπὶ δένδρου)· ‖ χάμω ἴσκιον, donner de l'ombre ; ‖ εἰς τὸν ἴσκιον τῶν δένδρων, à l'ombre (ἢ sous l'ombrage) des arbres ; ‖ πολεμᾷ μὲ τὸν ἴσκιον του [φρ.], il combat son ombre. § [δημ. ἐννοεῖτ.] ἡ προστασία (ὑπό τινος), protection, n. f. ‖ [διάλ. Ἠπείρου] **σέβας**, **τιμή**· «τοῦ δασκάλου αὐτοῦ δὲν τοῦ ἐπῆραν τὰ παιδιὰ τὸν ἴσκιο».

ἴσκιωμα, ατος, τό· [δημ.] τόπος (χῶρος, μέρος) σκιερόν, σύσκιον, lieu (endroit) ombragé ; τὸ σκίασμα, ombrage, n. m.

ἰσλανδικὴ κρύσταλλος, βλ. ἀσβεστίτης. Δ. Κ.

ἰσοαξικός, ή, όν· isoaxique (ἴσος μὲ ἄξων, axe) adj. ὁ ἔχων ἄξονας ἴσους μεταξύ των, qui a des axes égaux entre eux ; ‖ τύπος ἰσοαξικός, tupe isoaxique.

ἰσοβαθής, ής, ές· ὁ ἐξ ἴσου βαθὺς μὲ ἄλλον, de profondeur égale.

ἰσοβάθμιος, ος, ον καὶ

ἰσόβαθμος, ος, ον· τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ, du même grade.

ἰσοβαρής, ής, ές· ὁ ἐξ ἴσου βαρὺς μὲ ἄλλον, ἴσου βάρους, d'un poids égal; [διδ.] équipondérant ; [μετεωρολογικ.] isobarique, adj. συνώνυμον τοῦ isobare, adj. ἴσης ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως, d'égale pression atmosphérique ; ‖ **ἰσοβαρεῖς γραμμαί**, lignes isobariques ou isobares, ὀνομάζονται αἱ ἐπὶ τῶν γεωγραφικῶν πινάκων γραμμαί, αἱ ζευγνύουσαι τοὺς τόπους εἰς τοὺς ὁποίους ἡ μέση ἐτησία θλῖψις τῆς ἀτμοσφαίρας ἀναγομένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἶνε ἴση· **ἰσογώνιοι** (lignes isogones) αἱ ζευγνύουσαι ἐκείνους, ἐν οἷς ἡ ἀπόκλισις τῆς μαγνητικῆς βελόνης εἶνε ἴση· **ἰσοκλινεῖς** πάλιν αἱ γραμμαὶ ἐφ' ὧν εἶνε ἴση ἡ ἔντασις τοῦ γηΐνου μαγνητισμοῦ. Τοιουτοτρόπως αἱ **ἰσόθερμοι** (isotherme) γραμμαὶ ζευγνύουσι τοὺς τόπους τοὺς ἔχοντας ἴσην μέσην θερμοκρασίαν τοῦ θέρους καὶ αἱ **ἰσοχειμώνιοι** τοιαύτην τοῦ χειμῶνος, τῆς θερμοκρασίας ἀναγομένης εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης· ‖ **ἰσοβαρὴς καμπύλη**, courbe isobarique, καλεῖται πᾶσα γραμμὴ ἥτις διέρχεται διὰ τῶν σημείων τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ βαρομετρικὴ πίεσις εἶνε ἡ αὐτὴ (ἀναγομένη εἰς τὸ ὕψος τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης) εἰς ὅλα κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἢ καὶ ἡμέραν τοῦ ἔτους.

ἰσοβαρομετρικός, ή, όν· isobarométrique, adj. συνώνυμον τοῦ **ἰσοβαρής**, isobarique et isobare.

ἰσοβαρῶ (έω), μέλ. ήσω, εἶμαι ἐξ ἴσου βαρὺς μὲ ἄλλον, être d'un poids égal ; βαρύνω, ζυγίζω, ὅσον καὶ ἄλλος, peser autant que. § ἀντισταθμίζω, compenser ; ἰσοσταθμίζω, balancer.

ἰσοβασιλεύς, έως, ὁ· ὁ ὅμοιος, ἴσος μὲ βασιλέα, égal à un roi.

ἰσοβαφία, ας, ἡ· isobaphie (ἴσος καὶ βαφή, teinture) n. f. [φυσ.] κατάστασις σώματος ἀνταναχλῶντος ἓν μόνον χρῶμα, état d'un corps qui ne réfléchit qu'une seule couleur.

ἰσόβιος, ος, ον· ὁ διαρκῶν καθ' ὅλον τὸν βίον, qui dure autant que la vie ; ‖ ὁ διαρκῶν ἐφ' ὅσον ζῇ τις, qui est à vie ; ἤτοι viager, ère, adj. ‖ ἰσόβιος σύνταξις, pension viagère ; pension à vie ; ‖ ἰσόβια δεσμά, travaux forcés à perpétuité. § [ἐπὶ ὑπαλλήλων ἢ θέσεων] ἀμετάθετος, inamovible, adj.

ἰσοβιότης, ητος, ἡ· ἡ ἐφ' ὅρου ζωῆς χο-

ρηγουμένη [σύνταξις, εἰσόδημα], viagèreté [d'une pension, d'une rente]. § τὸ ἀμετάθετον, inamovibilité [d'un magistrat, etc.] Τὰ δημόσια ἀξιώματα ἀναλόγως τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τοῦ πνεύματος τῆς ἑκασταχοῦ νομοθεσίας, ἀπονέμονται εἴτε ἰσοβίως εἴτε διὰ χρόνον ὡρισμένον ἢ ἀόριστον. Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει ἡ ἀντικατάστασις τῶν περιβληθέντων αὐτὰ ἀφίεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, ἐν ᾧ τὰ ἰσοβίως ἢ δι' ὡρισμένον χρόνον ἀπονεμόμενα μόνον ὑπὸ ῥητὰς διατυπώσεις καὶ ἐν ὡρισμέναις περιπτώσεσι δύνανται ν' ἀνακληθῶσι. Δι' ὡρισμένον χρόνον ἀπονέμονται συνήθως τὰ αἱρετὰ ἀξιώματα, ἰσόβια δὲ εἶνε κυρίως τὰ δικαστικὰ καθ' ὅσον ὁ δικαστὴς πρέπει νὰ ἦνε ὅλως ἀνεξάρτητος καὶ ἀνεπηρέαστος ὑπὸ πάσης κυβερνητικῆς ἐπιδράσεως καὶ ἡ ψῆφος αὐτοῦ προϊὸν ἐλευθέρας κρίσεως.

ἰσοβίως, [ἐπίρ.] ἐφ' ὅρου ζωῆς, à vie; ἐφ' ὅσον ζῇ τις, pour la vie; καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς, sa vie durant; ἤτοι viagèrement, adv. || ἰσοβίως, ἐς ἀεί, διὰ παντός, à perpétuité.

ἰσοβύθιστον, [ναυτ. ἐν. πλοῖον], τό· [bâtiment] sans différence [de tirant d'eau], καλεῖται ἐκεῖνο οὗτινος τὸ πρωραῖον βύθισμα ἰσοῦται μὲ τὸ πρυμναῖον· ἡ περίπτωσις αὕτη εἶνε σπανία παρουσιαζομένη κατ' ἐξαίρεσιν.

ἰσόγαιος, ος, ον· βλ. ἰσόγειος.

ἰσογαμία, ας, ἡ· isogamie, n. f. [βοτ.] ἰδιότης φυτῶν τινων τῆς κατωτέρας τάξεως [φῦκοι ἢ μύκητες] τοῦ νὰ ἦνε ἰσόγαμα· (ἀντίθ. τῷ ἑτερογαμίᾳ).

ἰσόγαμος, ος, ον· isogame, adj. λέγεται διὰ φυτά τινα κατωτέρας τάξεως (φῦκοι, μύκητες) εἰς τὰ ὁποῖα τὰ παραγωγὰ στοιχεῖα ἅτινα ἑνοῦνται πρὸς παραγωγὴν τοῦ ὠαρίου εἰσὶ καὶ τὰ δύο ὅμοια.

ἰσόγειος, ος, ον καὶ ἰσόγαιος· τὸ εὑρισκόμενον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὕψους μὲ τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τῆς στάθμης τοῦ ἐδάφους, qui est au niveau du sol; || **ἰσόγαιον,** τό· (τὸ πρόσγειον) rez-de-chaussée (πληθ. des rez-de-chaussée), n. m. καλεῖται οὕτως ἔν τινι οἰκοδομῇ τὸ **ἔδαφος,** ἢ τὸ **δάπεδον τοῦ ὀρόφου** (le sol de l'étage) ὅπερ εὑρίσκεται σχεδὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὕψους μὲ τὴν ἐξωτερικὴν ὁδόν, κατ' ἐπέκτασιν δὲ καλεῖται οὕτως αὐτὸς ὁ ἴδιος **ὄροφος** (cet étage lui-même); || ἰσόγειον (ἰσόγαιον) πάτωμα, étage au rez-de-chaussée; ὄροφος εὑρισκόμενος σχεδὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ **ἐπιπέδου** μετὰ τῆς ὁδοῦ, αὐλῆς ἢ κήπου, ὅπερ συνηθέστερον λέγεται ἁπλῶς rez-de-chausée; βλ. ἀνωτέρω.

ἰσογείως, (ἐπίρ.) ἐπὶ τοῦ ὕψους τῆς ἐπιφανείας (τῆς στάθμης) τοῦ ἐδάφους, au niveau du sol; ἴσια μὲ τὴν γῆν (τὸ ἔδαφος) rez-terre; à fleur de terre; βλ. καὶ **ἴσια.**

ἰσογώνιος, ος, ον· μὲ ἴσας γωνίας, à angles égaux, équiangle, adj. [οὐσ.] ἰσογώνιον, équiangle, n. m. λέγεται τὸ ἔχον τὰς τρεῖς γωνίας αὐτοῦ ἴσας ἀλλήλαις· τὸ ἰσογώνιον τρίγωνον εἶνε καὶ ἰσόπλευρον, ἑκάστη δὲ γωνία αὐτοῦ ἰσοῦται μὲ 60^0. [φυσ.] isogonique, adj. συνών. τοῦ isogone; || γραμμαὶ ἰσόγωνοι, lignes isogones; γραμμαὶ σχηματιζόμεναι διὰ σημείων τῆς γηΐνης σφαίρας, ἔνθα ἡ ἀπόκλισις εἶνε ἴση· βλ. καὶ ἰσοβαρής· [ὀρυκτ.] isogonique, ἔχων τὴν αὐτὴν κλίσιν, διαγράφων ἴσας γωνίας· || γραμμαὶ ἰσογώνιοι, lignes isogoniques.

ἰσοδάκτυλος, ος, ον· [ζωολ.] isodactyle, adj. οὗτινος οἱ δάκτυλοι εἶνε ἴσοι, dont les doigts sont égaux.

ἰσοδιαμετρικός, ή, όν· isodiamétrique, adj. ὁ ἔχων δύο διαμέτρους ἴσας, qui a deux diamètres égaux.

ἰσοδιάστασις, εως, ἡ· équidistance, n.f. κάθετος ἀπόστασις χωρίζουσα δύο ἰσοϋψεῖς καμπύλας ἢ εὐθείας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· || πραγματικὴ ἰσοδιάστασις, équidistance réelle; || γραφικὴ ἰσοδιάστασις, équidistance graphique.

ἰσοδιάστατος, ος, ον· équidistant, e, adj. ὁ ἔχων ἴσον διάστημα, ὁ ἐξ ἴσου ἀπέχων, **ἰσάλληλος.**

ἰσοδομέω-ῶ, μέλ. ήσω· araser; βλ. **ἀπισόω.**

ἰσοδόμημα, ατος, τό· arase, n. f. βλ. **ἀπίσωμα.**

ἰσοδόμησις, εως, ἡ· arasemennt, n. m. βλ. **ἀπίσωσις.**

ἰσοδομικός, ή, όν· d'arase; d'arasement; || — λίθος ἢ ἀπισωτικός, arase, n. f. μᾶλλον χαμηλὸς παρὰ ὑψηλός, ἤτοι λίθοι χαμηλότεροι τῶν ἑτέρων δόμων, χρήσιμοι δι' ἰσοδόμησιν (arasement)· τοιοῦτοι εἶνε οἱ λίθοι οὓς μεταχειρίζονται διὰ τὸν συνεχῆ δόμον τὸν καλούμενον πλίνθον (plinthe), ἢ διὰ τὸ **κῦμα** ἢ **κορύφωμα** (cymaise) θριγκοῦ τινός.

ἰσόδομος, ος, ον· à assises reglées; βλ. καὶ δόμος· || ἰσόδομος οἰκοδόμησις, construction à assises reglées, ἤτοι **εὐθεῖς στοῖχοι** ἢ δόμοι, τὸ ἰσόδομον, ἤτοι κτίσιμον μὲ συμμετρικοὺς ἰσομεγέθεις λίθους, καλουμένους συννόμους λίθους ἢ πλίνθους (carreaux). Ὅταν οἱ διάφοροι δόμοι (στοῖχοι) δὲν ἔχωσι τὸ ἴδιον ὕψος μεταξύ των, τότε ἡ τοιχοδομία καλεῖται ψευδισόδομος (pseudisodomum), assises qui ne sont pas égales en hauteur; || [οὐσ.] [ἀρχιτ.] ἰσόδομον, τό· isodomum, n. m. βλ. καὶ διάταξις, appareil, n. m.

ἰσοδυναμία, ας, ἡ· ἴση δύναμις, ἰσχύς, égalité de puissance, de force; équivalence, n. f. τὸ ἰσάξιον, équipollence, n. f. (ku-i), ἤτοι ἴση ἀξία, σημασία.

ἰσοδυναμικός, ή, όν· isodynamique, adj. βλ. ἰσοδύναμος· || **ἰσοδυναμικαὶ** γραμμαί, lignes isodynamiques; βλ. **γραμμή**· || **ἰσοδυναμικὴ** ἐπιφάνεια, surface équipotentielle; βλ. **ἐπιφάνεια.**

ἰσοδύναμος, ος, ον· ὁ ἔχων ἴσην δύναμιν, ἰσχὺν μὲ ἄλλην τινά, égal en force; || εἴμεθα ἰσοδύναμοι, nous sommes de la même force, § —, (ἰσασθενής, ἰσάξιος, également puissant ou fort; équivalent, e; ἰσάξιος, équipollent, e (ku-i). § **ἰσοδύναμος, ἰσοδυναμικός,**

isodynamique, adj. [μηχ.] οὗτινος ἡ δύναμις εἶνε ἴση ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν· λέγουσιν ἐπίσης isodyname ; || [φυσ.] γραμμὴ ἰσοδύναμος, ligne isodynamique, γραμμὴ περιλαμβάνουσα τὰ σημεῖα τῆς γῆς εἰς ἃ ἡ μαγνητικὴ δύναμις εἶνε ἴση (ἡ αὐτή)· (συνώνυμον τῷ ἰσοδυναμικός)· βλ. καὶ γραμμή· || [οὐσ.] ἰσοδύναμον (μηχανικόν), équivalent, n. m. || **ἠλεκτροχημικὸν ἰσοδύναμον**, équivalent électrochimique, τὸ ἐναποτιθέμενον ἐν βολτομέτρῳ βάρος σώματος τινός, κατὰ τὴν διάβασιν ποσότητος ἠλεκτρικῆς ἴσης πρὸς μίαν μονάδα.

ἰσοδυναμῶ (έω), μέλ. ήσω, ἔχω τὴν αὐτήν, ἴσην δύναμιν (ἀξίαν), être de la (avoir la) même force (la même valeur), être équivalent ; équivaloir ; || εἶμαι ἢ καθιστῶ ἰσοδύναμον, ἰσάξιον, équipoller (ku - i).

ἰσοδυνάμως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἰσοδύναμον, d'une manière équivalente, équivalamment, adv.

ἰσόεδρος, ος, ον· isoédrique, adj. (ἴσος καὶ ἕδρα, face) adj. [ὀρυκτ.] οὗτινος αἱ μικραὶ ἕδραι (πλευραὶ) εἶνε ὅμοιαι, dont les facettes sont semblables : chaux carbonatée isoédrique.

ἰσοζυγίζω, μέλ. ίσω· équilibrer ; θέτω εἰς ἰσορροπίαν, mettre en équilibre. § χάμνω τὸ ἰσοζύγιον λογαριασμοῦ, balancer [un compte] ; faire [dresser, établir] le bilan ; || ἰσοζυγίζειν, ἐξισώνειν, κλείειν τὰ βιβλία, balancer, clore les livres.

ἰσοζύγιον, ου, τό· ἰσοσταθμία, ἡ ἰσορροπία, ἐξίσωσις, équilibre, n. m. βλ. **ἰσολογισμός**, bilan, n. m. ἰσολογισμὸς ἐμπορικὸς (μηνιαῖος ἢ ἐτήσιος) τὸ **ἰσολόγιον**, balance, n. f. βλ. λέξιν· || τὸ ἰσοζύγιον τοῦ προϋπολογισμοῦ, l'équilibre du budget ; || ἔκαμε τὸ ἰσοζύγιον [τῶν ἐσόδων καὶ δαπανῶν] του, il a fait son bilan ; || [ἐμπορ.] τὸ ἰσοζύγιον εἶνε ἀκριβές, la balance est juste ; || τὸ ἰσοζύγιον τῶν λογαριασμῶν, la balance de comptes ; || [πολιτ.] ἐμπορικὸν ἰσοζύγιον [εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς] la balance du commerce (βλ. καὶ **καταστιχογραφία**).

ἰσοζυγῶ (έω), μέλ. ήσω, εὑρίσκομαι εἰς ἰσοζύγιον, ἰσορροπίαν, être en équilibre ; [ἐμπορ.] εἶμαι εἰς ἰσοζύγιον (ἰσολογισμόν), se balancer. § [μεταβ.] βλ. **ἰσοζυγίζω**.

ἰσόθεος, ος, ον· ὅμοιος, ἴσος μὲ Θεόν, égal à un Dieu ; ἐπίθετον τῶν ἰσχυρῶν, κραταιῶν, ἐνδόξων ἀνδρῶν.

ἰσοθέρειος, ος, ον· βλ. **ἰσόθερος**.

ἰσοθερμικός, ή, όν· isothermique, adj. λέγεται περὶ τῶν γραμμῶν αἵτινες σημειοῦσι τὰ σημεῖα ἔνθα ἡ θερμότης εἶνε ἴση, se dit des lignes marquant les points où la chaleur est égale ; βλ. καὶ **ἰσόθερμος**.

ἰσόθερμος, ος, ον· isotherme, adj. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μέσην θερμοκρασίαν, qui a la même température moyenne; [φυσ.] isotherme, adj. καλοῦνται οὕτως αἱ ἐπὶ τῆς γηΐνης σφαίρας κεχαραγμέναι γραμμαὶ αἱ διερχόμεναι διὰ τῶν εἰρημένων τόπων· || χῶραι ἰσόθερμοι, régions isothermes; || γραμμαί, ζῶναι ἰσόθερμοι, lignes, zones isothermes.

ἰσοθέρμως, [ἐπίρ.] isothermiquement, adv. διατηρῶν τὴν αὐτὴν θερμότητα, en conservant la même chaleur.

ἰσόθερος, ος, ον καὶ **ἰσοθέρειος**. [γεωγρ.] isothère, adj. λέγεται ἡ ἰσόθερμος γραμμὴ ἡ διερχομένη διὰ τῶν τόπων τῆς αὐτῆς μέσης θερινῆς θερμοκρασίας, qui a la même température en été ; βλ. καὶ **ἰσοβαρής**.

ἰσοκεντρικός, ή, όν· isocentrique, adj. λέγεται ἐπὶ διοπτρῶν ὧν οἱ φακοὶ συμπλησιάζουσι τῇ βοηθείᾳ μηχανισμοῦ, lunettes isocentriques.

ἰσοκεφαλιάζω, μέλ. ίσω· καθιστῶ ἴσα τὰ ἄκρα (τὰς κεφαλάς), égaliser les bouts (les extrémités).

ἰσοκέφαλος, ος, ον· ἴσος κατ' ἄκρον, égal [au bout] ; ἴσου ὕψους (μήκους), d'une hauteur (longueur) égale.

ἰσόκλαστον ἢ ἰσόσχιστον· βλ. **βρουσίτης**.
Δ. Κ.

ἰσοκλινής, ής, ές· ὁ ἔχων τὴν ἰδίαν (ἴσην) κλίσιν, qui a la même inclinaison; [διδ.] isocline, adj. λέγουσιν ἐπίσης isoclinique, adj. || [φυσ.] γραμμαὶ ἰσοκλινεῖς, lignes isoclines, γραμμαὶ ἑνοῦσαι τὰ σημεῖα τῆς γῆς εἰς ἃ ἡ μαγνητικὴ ἔγκλισις εἶνε ἴση (ἡ αὐτή).

ἰσόκοκκος, ος, ον (ἢ ἰσόχονδρος) μὲ ἴσους κόκκους, à grains égaux.

ἰσοκόρυφος, ος, ον· ὁ ἔχων ἴσην κορυφήν, dont le sommet est aussi élevé ; ὁ ἰσοϋψής, d'une hauteur égale.

ἰσοκυλινδρικός, ή, όν· isocylindrique, adj. ὁ ἐσχηματισμένος ἐκ πλειοτέρων ἴσων κυλίνδρων, qui est formé de plusieurs cylindres égaux.

ἰσόκωλος, ος, ον· isocole, adj. [γραμμ.] λέγεται ἐπὶ περιόδου ἧς ἅπαντα τὰ μέλη εἶνε τοῦ αὐτοῦ μήκους· || περίοδος ἰσόκωλος, période isocole ; || [οὐσ.] ἰσόκωλον, isocolon, n. m.

ἰσολογίζω, μέλ. ίσω· κάμνω τὸν ἰσολογισμόν, établir (faire) de bilan ; balancer [un compte], etc.

ἰσολόγιον, τό· (ἰσοζύγιον ἢ ἀπογραφὴ) [λογ.] balance, n. f. κατὰ νόμον πᾶς ἔμπορος ὀφείλει νὰ συντάττῃ ἅπαξ τοῦ ἔτους τοὐλάχιστον τὴν ἀπογραφὴν τῆς περιουσίας του· ἐκτὸς τούτου διάφορα περιστατικὰ ὑπαγορεύουν ἐκτάκτως τὴν σύνταξιν τοῦ ἰσολογισμοῦ, π. χ. ὁ θάνατος ἑνὸς τῶν συνεταίρων, ἡ πτώχευσις, ἡ διάλυσις καταστήματος, κλπ. ἐκ τοῦ ὁποίου ἐμφαίνεται ἡ ἐνεργητικὴ καὶ παθητικὴ περιουσία τοῦ ἐμπόρου καὶ ὅστις χρησιμεύει ὡς βάσις τῆς ἀπογραφῆς ἢ τοῦ **ἰσολογίου**.

ἰσολόγισις, εως, ἡ· [λογιστ.] ἡ πρᾶξις τοῦ ἰσολογίζειν, action de faire le bilan, ἤτοι ἡ ἐξίσωσις τοῦ δοῦναι καὶ λαβεῖν τῶν μερίδων τοῦ καθολικοῦ βιβλίου· βλ. **καθολικόν**.

ἰσολογισμός, οῦ, ὁ· [λογιστ.] ἡ ἀποκατάστασις καὶ ταχτοποίησις τῶν λογαριασμῶν, arrêté (m.) de comptes ; ὅθεν **ἰσολογισμός**, bilan, n. m. (βλ. καὶ **καταστιχογραφία**). Εἶνε

ὁ γενικὸς πίναξ τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ τοῦ παθητικοῦ τῆς καταστάσεως τοῦ ἐμπόρου. Ἡ ἀπογραφὴ περιορίζεται εἰς τὰ ἑξῆς: 1ον) νὰ σημειώσωμεν τὰ ἐμπορεύματα καὶ τὴν ἀξίαν των, 2ον) τὰ ὁποῖα μᾶς ὀφείλονται ποσά, 3ον) τὰ ὁποῖα ἡμεῖς ὀφείλομεν, καὶ 4ον) τὰ ἐν τῷ ταμείῳ εὑρισκόμενα χρηματικὰ ἢ εἰς ἄλλας ἀξίας ποσά· ‖ [ἐμπορ.] ἐγκλείστως ἔχετε ἰσολογισμὸν δεικνύοντα τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰ μέσα ἅτινα ἔχω, ὅπως ἀνταποκριθῶ εἰς αὐτάς, ci-joint vous trouverez un bilan montrant mes engagements et les moyens que je possède pour y faire face; ‖ [ἐμπορ.] ἀσχολούμενος εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἐτησίου ἰσολογισμοῦ, occupé du bilan annuel de mes livres; ‖ ποιεῖν ἰσολογισμόν, faire, dresser, établir le bilan; ‖ ὁ ἰσολογισμὸς εἶνε ὀρθός, δὲν εἶνε ὀρθός, le bilan est juste, n'est pas juste; ‖ κάμνειν τὸν ἰσολογισμόν, faire le bilan; ‖ καταθέτειν τὸν ἰσολογισμόν, déposer son bilan.

ἰσομεγέθης, ης, ες· ὁ ἴσου μεγέθους, ὁ ἔχων τὸ ἴδιον (ἴσον) μέγεθος (πάχος) μὲ ἄλλον, d'une grandeur (grosseur) égale.

ἰσομέρεια, ας, ἡ· [χημ.] isomérie, n. f. ὁ χαρακτὴρ τῶν ἰσομερῶν σωμάτων, caractère des corps isomères.

ἰσομερής, ής, ές· ὅστις συνίσταται (ἢ διαιρεῖται) ἐξ ἴσων μερῶν, composé de (divisé en) parties égales, ἢ λαμβάνει ἴσον μερίδιον. § [ναυτ.] χάρτης ἰσομερής, carte plate. § [χημ.] ἰσομερής, isomère, adj. λέγεται περὶ τῶν σωμάτων ἅτινα ἐν ὁμοίᾳ τῶν στοιχείων αὐτῶν συνθέσει, παρουσιάζουσιν ἀξιοσημειώτους διαφορὰς εἰς τοὺς φυσικοὺς αὐτῶν χαρακτῆρας ἢ εἰς τὰς ἰδιότητας αὐτῶν. § [βοτ.] λέγεται περὶ ἀνθέων ὧν τὸ ἄθροισμα τῶν φύλλων ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν αὐτὸν ἀριθμόν. § [ὀρυκτολ.] ὁ ἐσχηματισμένος ἐξ ὁμοίων μερῶν· ‖ οὐσία ἰσομερής, substance isomère.

ἰσομερικός, ή, όν· isomérique, adj. ἀνήκων εἰς τὴν ἰσομέρειαν, ὁ ἔχων τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς· ‖ σύνθεσις (σύστασις) ἰσομερική, constitution isomérique.

ἰσομερισμός, οῦ, ὁ· isomérisme, n. m. συνθήκη τῶν ἰσομερῶν σωμάτων, condition des corps isomères.

ἰσομετρέω-ῶ, μελ. ήσω, μετρῶ ἐξ ἴσου, mesurer également. § [ξυλουργ.] βλ. παραλληλίζω, jauger.

ἰσομετρία, ας, ἡ· ἰσότης μέτρου, mesure égale; ἀναλογία, proportion, n. f..

ἰσομετρικός, ή, όν· isométrique (ἴσος καὶ μέτρον, mesure) adj. [ὀρυκτ.] οὗτινος αἱ διαστάσεις εἶνε ἴσαι, dont les dimensions sont égales; ‖ χρύσταλλα ἰσομετρικά, cristaux isométriques.

ἰσόμετρος, ος, ον· ὁ ἴσος κατὰ τὸ μέτρον μὲ ἄλλον, d'une mesure égale; ἴσος, égal, e, adj. ἀνάλογος, proportionné, ée, adj.

ἰσομήκης, ης ες· ὁ ἔχων ἴσον μῆκος, de longueur égale; ὁ ἐξ ἴσου μακρός, également long.

ἰσομοιράζω, μέλ. άσω, διαιρῶ εἰς ἴσα μέρη, εἰς ἴσα μερίδια, diviser en parties égales.

ἰσομοιρία, ας, ἡ· ἴση μοῖρα, ἴσον μερίδιον, portion (part) égale; ἰσότης τῶν μερῶν (μεριδίων), égalité des parts; ‖ κατ' ἰσομοιρίαν, à parties égales.

ἰσομορφισμός, οῦ, ὁ· [φυσ. ὀρυκτ]. isomorphisme, n. m. καὶ ἐνίοτε isomorphie, n. f. φαινόμενον λαμβάνον χώραν ὅταν τὰ ἐκ διαφόρων στοιχείων συνιστάμενα σώματα προσλαμβάνουσιν ὁμοιόμορφον σχῆμα χρυσταλλώσεως, ἢ ἡ ἰδιότης ἣν ἔχουσι δύο ἢ καὶ πλειότεραι οὐσίαι (ἁπλαῖ ἢ σύνθετοι), διάφοροι τὴν φύσιν ἀλλ' ἀναλόγου χημικῆς συνθέσεως νὰ χρυσταλλῶνται κατὰ σχήματα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς χρυσταλλικῆς σειρᾶς ἢ ὑπὸ σχήματα ὅμοια· § [χημ.] κατάστασις τῶν ἰσομόρφων σωμάτων, état des corps isomorphes.

ἰσόμορφος, ος, ον· [φυσ. ὀρυκτ.] isomorphe, (ἴσος καὶ μορφή, forme) adj. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἰσομορφισμοῦ· § [χημ.] ὁ ὑποκείμενος εἰς (προσλαμβάνων) τὴν αὐτὴν χρυσταλλικὴν μορφήν, qui affecte la même forme cristalline; ‖ ἰσόμορφα χρύσταλλα, cristaux isomorphes; ‖ οὐσίαι ἰσόμορφοι, substances isomorphes.

ἰσονομία, ας, ἡ· ἰσότης δικαιωμάτων (ἰδ. πολιτικῶν), égalité de droits [ἰδ. politiques]; βλ. καὶ **ἰσοπολιτεία**· § [ὀρυκτ.] isonomie, n. f. ὁμοιότης εἰς τὸν τρόπον τῆς χρυσταλλώσεως, conformité dans le mode de cristallisation. § [πολιτ.] isonomie (ἴσος καὶ νόμος), loi) n. f. κατάστασις ἐκείνων οἵτινες διοικοῦνται ὑπὸ ἰδίων νόμων, état de ceux qui sont gouvernés par les mêmes lois.

ἰσόνομος, ος, ον· ὁ ἀπολαμβάνων ἴσων πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν, qui jouit d'une égalité de droits; isonome (ἴσος καὶ νόμος, loi) adj. § [ὀρυκτ.] isonome, adj. λέγεται ἐπὶ χρυστάλλων ὧν ἡ χρυστάλλωσις εἶνε ὁμοιόμορφος, ἤτοι τόσον τὰ ἄκρα ὅσον καὶ αἱ γωνίαι εἰσὶν ἴσαι μεταξύ των.

ἰσοπαλής, ής, ές· βλ. ἰσόπαλος.

ἰσοπάλιρρος γραμμή, ligne cotidale, βλ. γραμμή.

ἰσόπαλος, ος, ον· ἰσοδύναμος μὲ ἄλλον εἰς τὴν πάλην, τὴν δύναμιν, égal en force; aussi fort que; ἴσος, égal; ὅμοιος, pareil; δὲν εἶνε ἰσόπαλοι, ils ne sont pas de la même force.

ἰσοπαχής, ής, ές· ἴσον πάχος ἔχων μὲ ἄλλον, d'égale épaisseur.

ἰσοπεδόνω, μέλ. ώσω, ἰσοπεδόω, ἰσοπεδώνω, niveler; καθιστῶ ἰσόπεδον καὶ ὁμαλὴν ἐπιφάνειαν τινά, ὁμαλίζω, ὁμαλύνω, aplanir, λειαίνω, adoucir. § καθιστῶ ἰσόπεδον, ἐξομαλύνω τὸ ἔδαφος, régaler.

ἰσόπεδον, ου, τό· ἔδαφος, πεδιὰς ἴση, ὁμαλή· ἴσον ὁμαλὸν ἔδαφος, plaine bien unie; ‖ ἰσόπεδον ἢ δάπεδον, terre-plein; βλ. **δάπεδον**· ‖ ἰσόπεδον=ἰσότης ὕψους, niveau, n. m. ‖ τὸ μὴ ἰσόπεδον, qui n'est pas de niveau.

ἰσόπεδος, ος, ον· ὁ ὁμαλός, plain-pied

(συνώνυμον τοῦ niveau), ἄνευ ἀναβάσεων ἢ καταβάσεων, ὁ συνεχής, uni, e; ἐπίπεδος, plat, e; nivelé, ée; aplani, e; adouci, e; βλ. **ἰσοπεδόνω**· || ἰσόπεδα δωμάτια, κατώγεια, chambres, pièces de plain pied. § ἴσος εἰς τὸ ὕψος μέ, qui est de niveau avec, à niveau; || ἰσόπεδος διασταύρωσις, croisement à niveau; βλ. **διασταύρωσις**· || **ἰσόπεδος διάβασις**, passage à niveau (ἐπὶ ὁδοῦ, σιδηροδρόμου, κτλ.) ἢ **ἰσοϋψὴς διάβασις**, ἤτοι διασταύρωσις ἢ διάβασις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου· π. χ. εἰς τοὺς σιδηροδρόμους καλοῦνται οὕτω τὰ σημεῖα εἰς ἃ συναντᾶται κοινή τις ὁδὸς μετὰ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, χωρὶς ἡ ὁδὸς αὕτη νὰ διέλθῃ οὔτε κάτωθεν οὔτε ἄνωθεν τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς· εἰς τὰς τοιαύτας διαβάσεις αἱ **ῥάβδοι** (rails) τοποθετοῦνται ἄνευ ἐξοχῶν ἢ ἐσοχῶν ἐπὶ τοῦ **καταστρώματος** (chaussée) τῶν ὁδῶν, ἵνα μὴ προσκόπτωσιν αἱ διερχόμεναι ἅμαξαι· || [ξυλουρ.] ἰσόπεδος ἐκτομή, plumée, n. f. = ἐξομάλυνσις· faire une plumée, σημαίνει ἐν τῇ ξυλουργικῇ τὸ ν' ἀποκόψωσιν ἔκ τινος ξύλου ἐπιπέδως καὶ καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ πλάτος μικρόν τι μέρος, ἤτοι νὰ σχηματίσωσιν ἰσόπεδον ἐκτομήν.

ἰσοπεδόω-ῶ, καὶ

ἰσοπεδώνω, βλ. ἰσοπεδόνω.

ἰσοπέδως, [ἐπίρ. τοῦ ἰσόπεδος], de (à) niveau; de plain-pied; || ἴσια, ἴσως [ἐπίρ.] rez.

ἰσοπέδωσις, εως, ἡ· nivellement, n. m. τὸ νὰ καταστῇ τι ἰσόπεδον, π.χ. ἔδαφος, ὁδός, σιδηροδρομικὴ γραμμή, κτλ. βλ. καὶ **σταθμιστικὸν** στοχασμάτιον· ὁμάλυνσις, λείανσις (ἐπιφανείας τινός), aplanissement, n. m. adoucissement, n. m. § ὁμάλυνσις, ἐξομάλυνσις (**ἐδάφους**), régalage, n. m. régalement, n. m.

ἰσοπεδωτικός, ή, όν· ὁ ἀφορῶν ἢ χρησιμεύων διὰ τὴν ἰσοπέδωσιν, de nivellement, etc. § [οὐσ.] niveleur, n. m.

ἰσοπερίμετρος, ου, ὁ· [μαθημ.] ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν περίμετρον, qui a la même périmètre; ἐκτεινόμενος ὁλόγυρα ὡς καὶ ἄλλο τι, isopérimètre; || πολύγωνα ἰσοπερίμετρα, polygones isopérimètres.

ἰσοπέταλος, ος, ον· [βοτ.] isopétale, adj. οὗτινος τὰ πέταλα εἶνε ἴσα, dont les pétales sont égaux; || ἄνθη ἰσοπέταλα, fleurs isopétales.

ἰσοπλατής, ής, ές· ὁ ἔχων πλάτος ἴσον μὲ ἄλλο τι, de largeur égale.

ἰσόπλευρος, ος, ον· équilatéral, adj. οὗτινος αἱ πλευραὶ εἰσὶν ἴσαι· || ἰσόπλευρον τρίγωνον· βλ. **τρίγωνον**, équilatère.

ἰσοπληθής, ής, ές· ὅστις εἶνε τοῦ αὐτοῦ πλήθους (ἀριθμοῦ), ἰσάριθμος, ἴσος κατὰ τὸν ἀριθμόν, égal en nombre; aussi nombreux.

ἰσοπολιτεία, ας, ἡ· ἡ ἰσότης τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, égalité des droits politiques; [σπ.] isopolitie, n. f. ἡ πλήρης καὶ τελεία ἰσότης τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀποτελούντων πολιτείαν τινὰ μελῶν. Ἡ ἰσοπολιτεία περιλαμβάνει τήν τε ἰσονομίαν, ἤτοι τὴν τῶν προσωπικῶν καὶ ἀστικῶν δικαιωμάτων ἢ τὴν ἐν τῇ προστασίᾳ τοῦ νόμου ἰσότητα καὶ τὴν ἰσηγορίαν ἤτοι τὴν ἰσότητα τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

ἰσορροπέω, βλ. ἰσορροπῶ.

ἰσορρόπησις, εως, ἡ· ἡ **ἰσορροπία**· || — τῶν αὐτοκινήτων ναυκλάστρων, assiette des torpilles automobiles (ou état d'équilibre), καλεῖται ἡ κατάστασις τοῦ ἐν τῷ ὕδατι εὑρισκομένου ναυκλάστρου τοῦ παρουσιάζοντος 1) **πλευστικότητα** 2,5 ἕως 3 χιλιογράμμων (flottabilité), 2) **διαμήκη κλίσιν** (inclinaison longitudinale) μέχρι 30′ (γωνίαν ὑπερσταθμίας), 3) οὐδεμίαν **πλευρικὴν κλίσιν** (inclinaison du bande).

ἰσορροπία, ας, ἡ· équilibre, n. m. κατάστασις ἀναπαυομένου σώματος, ἐφ' οὗ αἱ ἐνεργοῦσαι δυνάμεις οὐδετεροῦνται, τούτέστι δὲν παράγουσιν ἐπὶ τοῦ σώματος οὐδὲν ἀποτέλεσμα. Ἐν **ἰσορροπίᾳ** (en équilibre) λέγεται σῶμά τι, ὅταν ἀφιέμενον ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ ἐπακουμβῶν ἐπί τινος στηρίγματος, οἱουδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ σῶμα σχήματος, διατηρῇ τὴν αὐτὴν θέσιν. Ὅπως σῶμά τι ᾖ ἐν ἰσορροπίᾳ, δέον ἡ κατακόρυφος ἡ διερχομένη διὰ τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος τοῦ σώματος τούτου νὰ διέρχηται διὰ σημείου τινὸς τοῦ στηρίγματος. Διακρίνομεν **ἰσορροπίαν εὐσταθῆ, ἀσταθῆ** καὶ **ἀδιάφορον**. **Εὐσταθὴς ἰσορροπία** (équilibre stable), λέγομεν ὅτι ἰσορροπεῖ σῶμά τι ὅταν δι' ἐξωτερικῆς δράσεως μετακινούμενον ἱκανῶς ἀπὸ τῆς θέσεως τῆς ἰσορροπίας αὐτοῦ ἐπανέρχεται πάλιν εἰς αὐτὴν μετά τινας ταλαντεύσεις. Κατὰ τὴν τοιαύτην ἰσορροπίαν τὸ κέντρον τοῦ βάρους τοῦ ἰσορροποῦντος σώματος κεῖται κάτωθεν τοῦ σημείου ἀφ' οὗ ἐξήρτηται καὶ ἐπὶ τῆς ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου κατακορύφου διευθύνσεως. **Ἀσταθὴς ἰσορροπία** (équilibre instable) καλεῖται ἡ ἰσορροπία σώματος τινὸς ὅταν κατόπιν μικρᾶς μετακινήσεως δὲν ἐπανέρχεται πλέον εἰς τὴν ἀρχικήν του θέσιν, ἀλλ' ἀνατρέπεται καὶ μεταβαίνει εἰς ἰσορροπίαν εὐσταθεστέραν. Οὕτω λ. χ. ὑψηλὴ μετὰ μικρᾶς βάσεως ῥάβδος ἰσορροπεῖ ἀσταθῶς ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς βάσεως ταύτης καὶ δι' ἐλαχίστης κινήσεως ἀνατρεπομένη καταπίπτει καὶ λαμβάνει νέαν θέσιν ἰσορροποῦσα νῦν εὐσταθέστερον ἐπὶ τῆς κατὰ μῆκος ἐπιφανείας αὐτῆς. **Ἀδιάφορος** δὲ καλεῖται ἡ **ἰσορροπία** (équilibre indifférent) σώματος τινὸς ὅταν τὸ σημεῖον τῆς ὑποστηρίξεως ἢ ἐξαρτήσεως ᾖνε αὐτὸ τὸ κέντρον τοῦ βάρους αὐτοῦ, ὅτε τὸ σῶμα ἰσορροπεῖ ἀδιαφόρως εἰς οἱανδήποτε θέσιν ἤθελε τοποθετηθῇ. Οὕτω λ.χ. τροχὸς στρεπτὸς περὶ σταθερὸν ἄξονα ἰσορροπεῖ ἀδιαφόρως. § [μεταφ.] **ἰσορροπία** λέγεται τὸ ἰσοζύγιον, balance.

ἰσορροπικός, ή, όν· ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν ἰσορροπίαν, d'équilibre.

ἰσορροπιστής, οῦ, ὁ· équilibriste, n. m.

ἰσόρροπος, ος, ον· ὁ ἐν ἰσορροπίᾳ εὑρισκόμενος, qui est en équilibre (ἰσόσταθμος, en balance), ἢ ὁ ἴσος κατὰ τὸ βάρος, μέτρον, ἀξίαν μὲ ἄλλο τι, ἰσοδύναμος· || ἵππος ἰσόρροπος, cheval équilibré; βλ. **ἵππος**.

ἰσορροπῶ (έω), μέλ. ήσω, équilibrer; εὑρίσκομαι ἐν ἰσορροπίᾳ, être en équilibre; ἴσον ζυγίζω, εἶμαι βαρὺς ἴσα μὲ ἄλλο τι, ἰσοσταθμῶ, se balancer.

ἴσος, η, ον· (παρ' Ὁμήρῳ τὸ ι μακρόν, συνεπῶς, ἶσος, ἶσον, ἶσα, παρὰ τοῖς νεωτέροις τὸ ι βραχύ, ἴσος, ἴσον, ἴσα, ἴσαι), égal, e; ὅστις ἔχει τὴν ἰδίαν ποιότητα, δύναμιν, τό ἴδιον σχῆμα, τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, ἀντὶ τοῦ ὅμοιος, pareil, eille; || ἴσος (κατὰ) τὴν δύναμιν, égal en force; || συζητῶ μόνον πρὸς ἴσους, je ne discute qu'avec mes égaux (mes pairs); || μεταχειρίζομαι τινὰ ὡς ἴσον, traiter quelqu'un d'égal (; οἰκ. de pair à compagnon); || αὐτὸ εἶνε δυνατὸν μόνον μεταξὺ ἴσων, cela n'est possible que d'égal à égal; || ὁ πρῶτος ἐν ἴσοις, le premier entre ses égaux; [λατ.] primus inter pares; || ἔχω ἐν ἴσῃ μοίρᾳ [φρ.], faire le même cas; traiter de même (sur le même pied); || ἐξ ἴσου [ἐπίρ.] de même, aussi; βλ. **ἐξίσου**· || ἴσου ὕψους, au même niveau ἢ au niveau = ἐξ ἴσου, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὕψους ἢ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου· || ἀποδίδω τὰ ἴσα, rendre la pareille; || [ἀντίγραφον] ἴσον τῷ πρωτοτύπῳ, conforme à l'original; || ὅτι ἴσον [ἀπαρράλακτον] τῷ πρωτοτύπῳ [φρ.], pour copie conforme; || [μαθημ.] δύο σὺν πέντε ἴσον ἑπτά, deux plus cinq font sept; || ἴσα [ἐπίρ.], βλ. **ἴσια**· || εἴμεθα ἴσα (ἴσα), être quitte. § — συνεχής, ὁμοιόμορφος, uni, e, adj. aplani, e, adj. égal, e, adj. βλ. ἴσιος. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἴσον [μουσ.] la basse; le ton; || κρατῶ τὸ ἴσον, faire la basse; || χαμηλόνω τὸ ἴσον, baisser le ton;

ἰσοσθένεια, ας, ἡ· ἴσον σθένος, δύναμις, égalité de forces; ἰσοδυναμία, équivalence, n. f.

ἰσοσθενέω-ῶ, μέλ. ήσω, εἶμαι ἰσοσθενής, ἔχω ἴσον σθένος δύναμιν, être égal en force, en puissance; ἰσοδυναμῶ, équivaloir.

ἰσοσθενής, ής, ές· ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσον σθένος, δύναμιν, égale en force, en puissance; ἰσοδύναμος, équivalent, e, adj. || δύναμις ἰσοσθενής, force équivalente.

ἰσοσθενῶς, [ἐπίρ.] μετ' ἴσου σθένους, δυνάμεως, à égale force;

ἰσοσκελής, ής, ές· ὁ ἔχων ἴσα σκέλη, qui a des jambes égales; [γεωμ.] iso[s]cèle, adj. qui a deux côtés égaux; βλ. καὶ **τρίγωνον**· [ῥητορ.] περίοδος ἔχουσα τὰ σκέλη (μέλη) ἴσα, qui a les membres égaux. § [μεταφ.] ὁ ἰσόρροπος, équilibré, ée.

ἰσοσκελία, ας, ἡ· isosélie, n. f. ἡ κατάστασις, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἰσοσκελοῦς· γράφουσιν ἐνίοτε isoscélie.

ἰσοσταθμάω-ῶ, (ἀττι. καὶ **σταθμέω**, ἰωνι.) μελ. ήσω, ἔχω ἴσον βάρος, ζυγιάζω ἴσα μὲ ἄλλο, peser autant; ὅθεν=**ἰσοσταθμίζω, ἰσορροπῶ, ἰσοστατέω**.

ἰσοσταθμίζω, μελ. ίσω, θέτω εἰς ἰσορροπίαν, mettre en équilibre; ἰσορροπῶ, équilibrer; ἰσοστατῶ, ἰσοσταθμίζω, balancer; ἀντισταθμίζω, contre-balancer; || κέρδη καὶ ζημίαι ἰσοσταθμίζονται, profits et pertes se balancent; || [τὰ προτερήματά του] ἰσοσταθμίζονται μὲ τὰ ἐλαττώματα, contre-balancent ses défauts; § [ναυτ.] dresser, ἐκτελῶ ἰσοστάθμισιν (dressage), βλ. λέξιν· ἐπίσης ajuster, ajûter, ἰσοσταθμίζω, ἐξισῶ, διευθετῶ· || ἰσοσταθμίζω (ἐξισόω) τρυτάνην (ζυγαριάν), ajuster une balance.

ἰσοστάθμησις, εως, ἡ (ἰσοσταθμάω) καὶ

ἰσοστάθμισις, εως, ἡ (ἰσοσταθμίζω), ἡ πρᾶξις τοῦ ἰσοσταθμίζειν (θέτειν ἐν ἰσορροπίᾳ), ἀντισταθμίζειν, action de balancer (de mettre en équilibre), ἡ ἀντιστάθμισις, conpensation, n. f. § [ναυτ.] ἰσοστάθμισις, στάθμισις, ἐξίσωσις, διευθέτησις, ajustage, n. m. dressage, n. m. || ἰσοστάθμισις (ἐξίσωσις) τρυτάνης (ζυγαριᾶς), ajustage d'une balance. § ἰσοστάθμισις (μηχανῆς), dressage (d'une machine), καλεῖται ἡ ἐργασία ἡ σκοποῦσα τὴν εἰς τὰς ἀρχικάς των γραμμὰς καὶ θέσεις ἐπαναφορὰν τῶν διαφόρων τεμαχίων καὶ ἰδίως τῶν ἀτράκτων ἀτμομηχανῆς τινος τῶν μετατοπισθέντων κατά τι ἐκ τῆς τριβῆς, τῆς ἐκσφίγξεως, τῆς κυρτώσεως, κτλ., αἵτινες προέρχονται κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς μηχανῆς. § ἰσοστάθμισις βαθμίδων, balancement (m.) des marches, λέγεται ἡ διαδοχικὴ ἐλάττωσις τοῦ πλάτους τῶν βαθμίδων κλίμακος κυκλοτεροῦς πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κινδύνων οἵτινες δυνατὸν νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς ἀποτόμου μεταλλαγῆς τῆς κλίσεως.

ἰσοσταθμιστής, οῦ, ὁ· équilibriste, n. ὁ **ἰσορροπιστής**.

ἰσόσταθμος, ος, ον· ὁ ἔχων βάρος ἴσον μὲ ἄλλο τι, ζυγίζων ἴσα, qui pèse autant; qui est en balance; ἰσόρροπος, qui est en équilibre; équipondérant, e.

ἰσοσταθμῶ, ἔχω ἴσον βάρος, ζυγιάζω ἴσα μὲ ἄλλο τι, peser autant; ζυγοστατῶ, se balancer; ἰσορροπῶ, être en équilibre, équilibrer; βλ. καὶ **ἰσοσταθμίζω**.

ἰσοστοιχία, ας, ἡ· ἴση σειρὰ στοίχων, nombre égal de rang.

ἰσόστοιχος, ος, ον· ὅστις ἔχει ἴσους στοίχους, σειρὰς τάξεις ἴσας μὲ ἄλλο τι, qui a un nombre égal de rangs.

ἰσοσυλλαβῶ (έω), μέλ. ήσω, ἔχω ἴσας συλλαβάς, avoir le même nombre de syllabes; ἐπὶ λέξεων ἐχουσῶν ἴσας συλλαβάς, εἶμαι ἰσοσύλλαβος, être parisyllabique.

ἰσοσυλλαβία, ας, ἡ· ἰσότης συλλαβῶν, nombre égal de syllabes; parisyllabie, n. f.

ἰσοσύλλαβος, ος, ον· λέξις ἔχουσα ἴσας συλλαβὰς μὲ ἄλλην, qui a un nombre égal de syllabes; parisyllabique, adj. || κλίσις ἰσοσύλλαβος, déclinaison parisyllabique.

ἰσοσυλλάβως, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἰσοσύλλαβον, d'une manière parisyllabique.

ἰσόσχιστον, βλ. ἰσόκλαστον. Δ. Κ.

ἰσοταχέω-ῶ, μέλ. ήσω, εἶμαι ἐξ ἴσου ταχὺς μὲ ἄλλον, ἔχω τὴν αὐτὴν ταχύτητα, avoir la même vitesse. § [ναυτ.] étaler un autre

navire, ἰσοταχῶ μὲ ἄλλο τι πλοῖον, ἔχω τὴν αὐτὴν ταχύτητα.

ἰσοταχής, ής, ές· ὁ ἔχων ἴσην ταχύτητα μὲ ἄλλον, ἴσης ταχύτητος, d'une vitesse égale; συνεπῶς (ὁμαλὸς) ὁμοιόμορφος, uniforme; π. χ. κίνησις ἰσοταχής, mouvement uniforme.

ἰσοταχῶς, [ἐπίρ.] μετ' ἴσης ταχύτητος, avec une égale vitesse; (ὁμαλῶς) ὁμοιομόρφως, uniformément, adv.

ἰσοτέλεια, ας, ἡ· ἡ κατάστασις, τὸ δίκαιον τοῦ ἰσοτελοῦς, ἡ ἰσότης (égalité) εἰς τὰς δημοσίους εἰσφοράς, ἤτοι εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων, εἰς τὰ δικαιώματα, κτλ., traitement égal (en fait d'impôts; de droits, etc).

ἰσοτελής, ής, ές· ὁ πληρώνων τὰ αὐτὰ τέλη, δικαιώματα, κτλ. qui paye les mêmes impôts (droits, etc).

ἰσότης, ητος, ἡ· égalité, n. f. τὸ νὰ ἦνέ τι ἴσον, ὁμαλόν, ἴσιον, σύμμετρον. § —, parité, n. f. πλήρης ἰσότης, égalité parfaite: parité entre deux faits, entre deux princes; ‖ σύγκρισις μεταξὺ δύο ὁμοίων ἀντικειμένων: ἀποκαθιστῶ ἰσότιμα, établir une parité. § [μαθημ.] —, égalité, n. f. καλεῖται γραπτὴ παράστασις τῆς ἰσότητος δύο ποσῶν γινομένη διὰ τοῦ σημείου = (ἀπαγγελ. ἴσον). § ἰσότης ὕψους, niveau, n. m. ἤτοι τὸ αὐτὸ ὕψος, ἡ στάθμη· βλ. ἴσος.

ἰσοτιμία, ας, ἡ· ἴση, ὁμοία τιμή, ἀξία, égalité de prix, de valeur; ἰδίως ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ, τὸ νὰ τιμῶνται ὅλοι ἐξίσου, νὰ ἔχωσιν ἴσα δικαιώματα, νὰ λαμβάνωσιν ἴσα ἀξιώματα, ἀρχάς, λειτουργίας, ἤτοι ἴση, ὁμοία τιμὴ ἀξία (ὑπὸ ἔποψιν θέσεως, ὑπολήψεως), égalité de rang (de considération). § [ἐμπορικ.] **ἰσοτιμία**, τὸ ἰσότιμον, équivalent, n. m. τὸ ἀντίτιμον, le prix, le montant. § [ἐμπορ.] **ἰσοτιμία** (ἄρτιον), pair, n. m. καλεῖται ἡ ἰσότης μεταξὺ πραγματικῆς καὶ ὀνομαστικῆς ἀξίας. Πληρώνω ἕνα τίτλον εἰς τὸ ἄρτιον, σημαίνει πληρώνω αὐτὸν εἰς τὴν ὀνομαστικήν του ἀξίαν· λέγομεν ὅτι ἐν ἰσοτιμίᾳ ἢ εἰς τὸ ἄρτιον (au pair) εὑρίσκεται γραμμάτιον ἢ ἄλλη ἀξία, ὁπόταν κατὰ τὴν διαπραγμάτευσιν αὐτῆς ἢ τὴν ἀνταλλαγὴν ἡ διδομένη ποσότης ἦνε ἴση τῆς ἐν τῇ ἀξίᾳ ἢ ἐν τῷ γραμματίῳ διαλαμβανομένης· ‖ [συνάλλαγμα] εἰς τὸ ἰσότιμον, au pair.

ἰσότιμος, ος, ον· ὁ τιμώμενος ἴσα μὲ ἄλλον, ὁ ἀξίζων ἴσα μὲ ἄλλο τι, de prix égal; de valeur égale; ἰδίως ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ ὁ ἔχων τὴν ἰδίαν τιμήν, τὰ αὐτὰ δίκαια καὶ τὰς αὐτὰς ἀξιώσεις ὡς πρὸς τὰς ἀρχάς, τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα καὶ τὰς τιμάς, du même rang; de la même (ou égale) considération; τῶν αὐτῶν συνθηκῶν, de la même condition; ἰσάξιος, équivalent, e. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἰσότιμον = τὸ ἀντίτιμον, ἡ ἀξία (ἀντικειμένου τινός), le prix; le montant; τὸ ἰσότιμον, l'équivalent, la contre-valeur. § ἰσότιμον, pair, n. f. βλ. **ἰσοτιμία.**

ἰσότομος, ος, ον· demi-bois ou mi-bois, μισὸ καὶ μισό· βλ. **συμβολὴ ἰσότομος.**

ἰσότροπα σώματα, [φυσ.] isotropes; καλοῦνται ἐκεῖνα ἅτινα ἔχοντα πανταχοῦ καὶ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν τὴν αὐτὴν σύστασιν καὶ τὴν αὐτὴν συνοχήν, ἔφελξιν, πλαστικότητα, κλπ. ἄγουσι κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν ὁμοιοτρόπως καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος τὸ φῶς, τὸν ἦχον, τὴν θερμότητα, τὸν ἠλεκτρισμόν, κτλ. Εἰς τὰ ἰσότροπα ἀνήκουσι τὰ ἄμορφα λεγόμενα σώματα, ὡς ὁ ἀήρ, τὸ ὕδωρ καὶ ἐκ τῶν κρυσταλλικῶν τὰ κατὰ τὸ κανονικὸν κρυσταλλικὸν σύστημα ἀνήκοντα, εἰς δὲ τὰ ἀνισότροπα πάντα τὰ ἄλλα κρυσταλλικὰ σώματα, τὰ ξύλα ἅτινα κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἰνῶν ἔχουσι μείζονα ἐλαστικότητα, κτλ.

ἰσοτροπία, ας, ἡ· isotropie, n. f. [φυσ. χημ.] ἰδιότης σώματος ἰσοτρόπου, qualité d'un corps isotrope. § [βοτ.] ἰδιότης ἣν κέκτηται ἰσότροπον σῶμα.

ἰσότροπος, ος, ον· isotrope, adj. [φυσ.] ὁ παρουσιάζων τὰς αὐτὰς φυσικὰς ἰδιότητας καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις· βλ. **ἰσότροπα.** § [βοτ.] λέγεται περὶ τῶν φυτῶν, ὧν τὰ διάφορα μέρη ὑπείκουσι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς τὴν ἐνέργειαν ἐξωτερικῆς διευθυνούσης δυνάμεως. § [χημ.] ὁ στρέφων κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν τὰς ἀκτῖνας τοῦ πολωθέντος φωτός. § [μαθημ.] εὐθεῖαι ἰσότροποι, droites isotropes.

ἰσοϋψής, ής, ές· ὁ ἔχων ἴσον ὕψος μὲ ἄλλον, d'une hauteur égale; ἐξ ἴσου ὑψηλός, également haut, e; ‖ —, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὕψους, de (à) niveau; ‖ — διάβασις· βλ. **ἰσόπεδος** διάβασις, passage à niveau; ‖ ἰσοϋψεῖς καμπύλαι, courbes de niveau. § **ἰσοϋψής,** ής, ές· isohypse, adj. ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ γεωγραφικὸν ὕψος.

ἰσοφαρίζω, μέλ. ίσω, εἶμαι ἴσος, être égal; ἐξομοιοῦμαι, ἐξισοῦμαι (τινί), égaler; νομίζω, μετρῶ τὸν ἑαυτόν μου ἴσον μὲ ἄλλον, φιλονεικῶ μετ' αὐτοῦ περὶ πρωτείων, ἁμιλλῶμαι, ἀνταγωνίζομαι, rivaliser; ‖ [μεταβ.] ἰσάζω, κάμνω τι ἴσον, καθιστῶ ἴσον, rendre égal.

ἰσοφανής, ής, ές· ὅστις φαίνεται ὡς καὶ ἄλλος τις, qui a la même apparence.

ἰσόφυλλος, ος, ον· [βοτ. isophylle, adj. ὁ ἔχων ἴσα φύλλα ἢ ὅμοια, qui a des feuilles égales ou semblables.

ἰσοχειλής, ής, ές· ὅ,τι εἶνε γεμᾶτον ἴσα μὲ τὰ χείλη, rempli jusqu'au bords.

ἰσοχειμέριος, ος, ον· καὶ

ἰσοχειμώνιος, ος, ον· καὶ **ἰσοχείμων**, γεν. ωνος· isochimène, adj. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μέσην θερμοκρασίαν ἐν καιρῷ χειμῶνος, qui a la même température moyenne en hiver; ‖ αἱ ἰσοχειμώνιοι καὶ ἰσοθέριοι γραμμαὶ δὲν εἶνε ποσῶς παράλληλοι εἰς τὰς ἰσοθέρμους γραμμάς, les lignes isochimènes et isothères ne sont nullement parallèles aux lignes isothermes; ‖ — γραμμή, ligne isochimène = isochimène, n. f, βλ. καὶ **ἰσόθερμοι γραμμαί.**

ἰσόχονδρος, ος, ον· (ἴσος καὶ χόνδρος) ὁ ἔχων ἴσον χόνδρος μὲ ἄλλον, d'une grosseur (épaisseur) égale. § μὲ ἴσους χόνδρους, à grains égaux; βλ. χόνδρος· ‖ πυρῖτις ἰσοχον-

δρος, poudre à grains égaux, ἡ ἔχουσα ἰσομεγέθεις χόνδρους· ἐκ τούτου ὁ Χαντσερῆς ἐσχημάτισε τὸ ἰσοχονδρόω, ἰσοχόνδρωσις, ἰσοχονδρωτήριον.

ἰσοχονδρόω -ῶ· μέλ. ώσω, καθιστῶ τι ἰσόχονδρον, rendre de la même grosseur (épaisseur), égaliser. § ἰσοχονδρῶ τὴν πυρίτιδα, égaliser la poudre, καθιστῶ ἴσους τοὺς χόνδρους τῆς πυρίτιδος.

ἰσοχόνδρωσις, εως, ἡ· τὸ καθιστᾶν ἐξ ἴσου χονδρόν, donner la même grosseur (épaisseur), égalisation, n. f. ‖ — τῆς πυρίτιδος, égalisation de la poudre.

ἰσοχονδρωτήριον, ου, τό· égalisoir, n. m. τὸ κόσκινον δι' οὗ ἐκτελεῖται ἡ ἰσοχόνδρωσις· βλ. καὶ **ἐπισοχονδρωτήριον.**

ἰσοχρονίζω, μέλ. ίσω· isochroniser, καθιστῶ τι ἰσόχρονον, rendre isochrone.

ἰσοχρονικός, ή, όν· isochronique, adj. συνών. τοῦ ἰσόχρονος, isochrone.

ἰσοχρονικῶς, [ἐπίρ.] isochroniquement, βλ. ἰσοχρόνως.

ἰσοχρόνιος, ος καὶ ία, ον· βλ. ἰσόχρονος.

ἰσοχρόνισις, εως, ἡ· isochronisation, n. f. ἡ πρᾶξις τοῦ ἰσοχρονίζειν, action d'isochroniser.

ἰσοχρονισμός, οῦ, ὁ· isochronisme, n.m. χαρακτὴρ τοῦ ἰσοχρόνου, caractère de ce qui est isochrone ; ‖ ὁ ἰσοχρονισμὸς τῶν ταλαντεύσεων τοῦ ἐκκρεμοῦς, l'isochronisme des oscillations d'un pendule.

ἰσόχρονος, ος, ον· καὶ ἰσοχρόνιος· ἴσον κατὰ τὸν χρόνον, τὴν διάρκειαν, égal en durée ; [διδ.] isochrone, adj. ὁ ἐκτελούμενος εἰς ἴσα χρονικὰ διαστήματα, qui s'exécute dans des temps égaux ; ‖ ταλαντεύσεις ἰσοχρόνιοι, oscillations isochrones. Λέγουσιν ἐπίσης isochronique.

ἰσοχρόνως, [ἐπίρ.] isochroniquement, adv. (συνων. τοῦ ἰσοχρονικῶς), κατὰ τρόπον ἰσόχρονον, d'une manière isochrone ou isochronique ; ‖ τὸ ἐκκρεμὲς ταλαντεύεται ἰσοχρόνως, la pendule oscille isochroniquement.

ἰσόχρους, ουν, ουν· ὁ ἰσόχρωμος, isochre, adj.

ἰσοχρωματικός, ή, όν· isochromatique, adj. οὗτινος ὁ χρωματισμὸς εἶνε ὁμοιόμορφος, dont la teinte est uniforme.

ἰσόχρωμος, ος, ον· isochre (ἴσος καὶ χρόα, couleur) adj. ὁ ἔχων ὁμοιόμορφον χρῶμα, qui est d'une couleur uniforme.

ἰσοψηφία, ας, ἡ· ἰσότης ψήφων, égalité de suffrages ; ἡ διχοψηφία, ἡ διανομὴ τῶν ψήφων εἰς δύο, partage de voix ; ‖ ἐν ἰσοψηφίᾳ, en cas de partage = ἐν διχοψηφίᾳ.

ἰσόψηφος, ος, ον· ὁ λαβὼν (ἔχων ἰσαρίθμους ψήφους, qui a eu (obtenu) un nombre égal de voix (de suffrages).

ἰσοψηφῶ (έω), μέλ. ήσω, λαμβάνω (ἔχω) ἰσαρίθμους ψήφους, avoir (obtenir) un nombre égal de voix (de suffrages).

ἰσόω-ῶ, μέλ. ώσω, égaliser, ἰσιάζω, κάμνω τι ἴσιον (ὅμοιον) μὲ ἄλλο, rendre égal ou pareil ; ὁμοιῶ, ἐξομοιῶ, assimiler. § [μέσ.] ἰσόομαι-οῦμαι, γίνομαι ἴσος μὲ ἄλλον εἴς τι, être égalé ; être égal ; se rendre égal ; égaler ; ἐξομοιοῦμαι, s'assimiler.

ἰσπανικὴ κρητὶς ἢ κρητὶς ἐνετικὴ ἢ κρητὶς τῆς Βριανσώνης· βλ. στεατίτης. Δ.Κ.

ἰσραήλ, israel, καὶ

ἰσραηλίτης, ου, ὁ· θηλ. ῖτις, ιδος, ἡ· israélite, n. Ἰσραὴλ καὶ **Ἰσραηλῖται** εἶνε τὸ κυρίως ὑπὸ θεοκρατικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἔννοιαν ὄνομα τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ τοῦ λατρεύοντος τὸν ἀληθῆ Θεὸν τὸν Ἰεχωβά. Τὸ ὄνομα ἔχει τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ πατριάρχου Ἰακὼβ ὅστις Ἰσραὴλ ἤτοι Ἰσχυρὸς ἐκλήθη ὡς μετὰ τοῦ Θεοῦ πολεμήσας καθ' ὕπνους. Ἀπὸ τῆς διαιρέσεως τοῦ ἑνὸς βασιλείου εἰς δύο (975 π. Χ.) ἐκλήθη οὕτω τὸ ἕτερον τῶν βασιλείων τὸ περιλαμβάνον τὰς 10 ἐκ τῶν 12 φυλῶν, ἀντιδιαστελλόμενον ἀπὸ τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα.

ἰσραηλιτικός, ή, όν· ἀφορῶν τὸν ἰσραηλίτην, d'israélite ; israélite.

ἵσταμαι, παθ. καὶ μέσ. τοῦ ἵστημι.

ἵσταρχος, ου, ὁ· [ναυτ.] chef de mât (ou de hune) ; ὑπαξιωματικὸς ἁρμένων διευθύνων τὴν ἐπὶ ἑνὸς ἱστοῦ ἐργασίαν κατὰ τοὺς χειρισμούς.

ἱστάω, βλ. ἱστῶ, ἵστημι.

ἰστέος, α, ον· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ οἶδα· ὅ,τι πρέπει νὰ εἰξεύρῃ τις· [εὔχρ. ἐν τῇ φράσει] ἰστέον ὅ,τι, il faut savoir que = πρέπει νὰ ἠξεύρῃ τις.

ἵστημι, μέλ. στήσω, ἀόρ. ἔστησα, παρακ. ἕστηκα, ἀόρ. β' ἔστην· [μεταβ.] στῆναι, σταίνω, μὲ τὴν σημασίαν τοῦ ἱδρύω, ἀνεγείρω, ἀνυψῶ, τοποθετῶ ὄρθιον, mettre debout ; élever ; dresser; placer; [παθ.] ἵσταμαι, παρατ. ἱστάμην, μέλ. σταθήσομαι, μ. μέλ. στήσομαι, ἀόρ. ἐστάθην, παρακ. ἵσταμαι· στέκομαι, se tenir [κυρίως ὄρθιος, debout] ; ‖ ἵσταται ὄρθιος, il se tient (il reste) debout ; ‖ ἵστατο πρὸ τῆς θύρας, il se tenait devant la porte ; ‖ ἔστησαν ἀντιμέτωποι, il se placèrent en face ; ‖ στὰς (ᾶσα, ἂν) εἰς τὸ μέσον, s'avançant au milieu [de l'assemblée]. § σταίνω, ἀνορθῶ, σταίνω ὀρθὸν (ἀντίθ. τῷ κεῖσθαι, καθῆσθαι,) s'élever ; se dresser ; ἐπίσης ὑψοῦμαι, ἀνυψοῦμαι, s'élever ; se dresser ; εὑρίσκομαί που στημένος, κεῖμαι, être situé ; ‖ ἐπὶ τοῦ λόφου ἵσταται μνημεῖον, sur la colline s'élève un monument. § σταματῶ, s'arrêter ; ‖ τὸ ἵστασθαι πρὸς τὰ δεξιά, avoir la main d'honneur ; ἡ τιμὴ τοῦ νὰ ἵσταταί τις πρὸς τὰ δεξιὰ ἑτέρου. ‖ ἔστη πρὸ τῆς οἰκίας, il s'est arrêté devant la maison. § **ἱστάμενος** μήν, le commencement, συνήθως αἱ δέκα πρῶται (1-10) ἡμέραι τοῦ μηνός, αἱ ἕτεραι δέκα (10-20) λέγονται μεσοῦντες, le milieu du mois, καὶ αἱ τελευταῖαι δέκα (20-30) λήγοντος ἢ φθίνοντος, la fin du mois ; ‖ τὴν τρίτην ἱσταμένου, le trois du mois qui vient de commencer ; = τὴν τρίτην τρέχοντος, le trois courant ; ‖ βλ. καὶ στέκω. § [ναυτ.] ἵσταμαι, στέκω ἐν τῇ αὐτῇ θέσει,

συνεπῶς ἀκινητῶ· βλ. στασιμότης καὶ στάσιμον.

ἱστία, τά· βλ. ἱστίον.

ἱστιόδεσμος, ου, ὁ· [ναυτ.] amarrage d'envergure; κοινῶς ἡ **ληγαδοῦρα**, δεσμὸς χρησιμεύων εἰς τὴν ἀνάδεσιν ἱστίου εἰς τὸν ἱστιοῦχον.

ἱστιοδρομέω, βλ. **ἱστιοδρομῶ.**

ἱστιοδρομία, ας, ἡ· [ναυτ.] δρόμος, ταξείδιον τοῦ πλοίου διὰ τῶν ἱστίων, course à la voile. § [ναυτ.] ὁ δρόμος, κοινῶς ἡ ἀρμενισιά, allure, n. f. ἱστιοδρομία τοῦ πλοίου εἶνε ἡ διεύθυνσις τῆς πορείας του σχετικῶς πρὸς τὸν ἄνεμον. **Ἱστιοδρομία** (allure) χαλεῖται ἐπίσης ἡ τοποθέτησις τοῦ συνόλου τῶν ἱστίων (ἱστιοφορίας) ἀναλόγως τῆς **πλεύσεως** (route) ἥν τινα χάμνουσι, ἤτοι ἀναλόγως τοῦ ἀρμενίσματος. Αἱ κύριαι ἱστιοδρομίαι εἰσὶν αἱ ἑξῆς τέσσαρες : ‖ **ἱστιοδρομία ἐξ οὐρίας** (πρύμα), allure vent-arrière, ἢ ἁπλῶς **ἐξ οὐρίας**, ἢ **οὐριοδρομία** χαλεῖται, ὁπόταν ὁ ἄνεμος πνέῃ ἐκ τῆς πρύμνης πρὸς τὴν πρῷραν, τὰ ἱστία εἰσὶν **ἐγκαρσίως** (brasées carré), ὁ ἄνεμος φέρεται ἐπὶ τῶν πρυμναίων ἱστίων, ἀλλὰ ταῦτα προχαλύπτουσι τὰ πρῳραῖα· τὸ **διατοίχημα** (roulis) εἶνε μέγα· ‖ **ἐπίφορος ἱστιοδρομία** (τοῦ **ἰσχίου**, τῆς φούσκας), allure grand largue, χαλεῖται ὅταν ἡ διεύθυνσις τῆς πλεύσεως σχηματίζῃ γωνίαν 135° μὲ τὸν ἄνεμον· τὸ **διατοίχημα** εἶνε μικρότερον· ‖ **ἱστιοδρομία φορὸς** ἢ **φοροῦ ἀνέμου** (λασχάδα χυτή), allure largue, χαλεῖται ὅταν ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀνέμου ἦνε κάθετος πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς τρόπιδος. Ἅπαντα τὰ ἱστία ἐνεργοῦσι καὶ εἶνε ἡ ταχυτέρα ἱστιοδρομία, τὸ δὲ **διατοίχημα** (roulis) καὶ ὁ **προνευστασμὸς** (tangage, **πρόνευμα**) εἰσὶν ἀσθενέστερα· ‖ **ἐγγυτάτη ἐκ κεραίας ἱστιοδρομία** (στὴ μπουρίνα), allure plus près ; Αἱ κεραῖαι σχηματίζουσι γωνίαν (33°-45°) **τριῶν τετάρτων** (trois quarts) μὲ τὴν τρόπιδα καὶ τριῶν τετάρτων ἐπίσης μὲ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου, ἡ πλεῦσις εἶνε συνεπῶς ἓξ τέταρτα (six quarts) ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου. Τὰ ἱστία εἰσὶν **ἐστερεωμένα** (amarrées) καὶ **πλαγιασμένα** (boulinées) ; ἡ πορεία τοῦ πλοίου δύναται νὰ ἦνε ἀρκετὰ ταχεῖα, ἐὰν δὲν ἦνε ἰσχυρὰ θαλασσοταραχή, ἀλλ' ἡ **ἔκπτωσις** (dérive) τοῦ πλοίου εἶνε μεγάλη.

ἱστιοδρομῶ, μέλ. ήσω, aller à la voile, κοινῶς ἀρμενίζω μὲ πανιά· τρέχω, ταξειδεύω, πλέω μὲ γεμᾶτα πανιά, φουσκωμένα ἀπὸ ἀέρα.

ἱστιοθήκη, ης, ἡ· ἡ ἀποθήκη τῶν ἱστίων, la cale (ἢ la soute) aux voiles ; βλ. καὶ ἀποθήκη πλοίου.

ἱστίον, ου, τό· voile, n. f. κοινῶς **πανὶ τοῦ καραβιοῦ**. καὶ πληθ. τὰ **ἱστία** = τὰ **πανιά**· χαλεῖται **ἱστίον**, ἐπιφάνεια ἀποτελουμένη ἐκ πλειόνων τεμαχίων **ὀθόνης** (toile) συνερραμμένων ὁμοῦ, προωρισμένων νὰ δέχωνται τὸν ἄνεμον καὶ νὰ μεταδίδωσι τὴν δύναμιν αὐτοῦ εἰς τὸ πλοῖον ὑπὸ μορφὴν κινήσεως. Τὰ ἱστία τῶν πλοίων ἔχουσι διάφορα σχήματα καὶ εἰσὶ ποικιλοτρόπως προσδεδεμένα, ἀναλόγως δὲ τοῦ σχήματος ἢ τῆς προσδέσεως αὐτῶν ὀνοματολογοῦνται διαφοροτρόπως καὶ διαιροῦνται εἰς τρεῖς κυρίας κατηγορίας, ἤτοι εἰς

1ον) **Τετράγωνα** ἢ **σταυρωτὰ ἱστία**, voiles carrées ou voiles à trait-carré, ἔχοντα σχῆμα σχεδὸν τραπεζοειδές, ἀναδενόμενα ἀπὸ τῶν ὁριζοντίων κεραιῶν, καὶ ὀνοματολογούμενα ἀπὸ τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ὡς ἑξῆς :

Ἀκάτιος ἱστὸς (mât de misaine), ἤτοι **Ἀκάτιον** (misaine). **Δολώνιον** (petit hunier). **Φωσώνιον** (petit perroquet). **Σιπάριον** (petit cacatois) ; βλ. ἑκάστην τῶν λέξεων.

Μέγας ἱστὸς (grand mât), ἤτοι **Μεγίστη** (grand'voile). **Δόλων** (hunier). **Φώσων** (grand perroquet). **Σίπαρος** (grand cacatois) ; βλέπε ἑκάστην τῶν λέξεων.

Ἱστὸς ἐπιδρόμου (mât d'artimon), ἤτοι **Δολωνὶς** (perroquet de fougue). **Φωσωνὶς** (perruche). **Σιπαρὶς** (catois de perruche) ; βλ. ἑκάστην τῶν λέξεων.

2ον) **Τριγωνικὰ ἱστία**, voiles triangulaires ou voiles de pointe, ἔχοντα σχῆμα τριγωνικόν, ἀναδενόμενα ἀπὸ **ἀναδρόμων** (drailles) καὶ ὀνοματολογουμένα ὡς ἑξῆς: **Προτονὶς** (trinquette). **Ἀρτεμωνὶς** (petit-foc). **Ἀρτέμων** (grand-foc). **Ἀρτεμωνίσκος** (faux-foc). **Πρόθοος** (clin-foc). **Μεγάλη προτονὶς** (pouillouse). **Προτονὶς ἐπιδρόμου** (foc d'artimon). **Προΐστια** (voiles d'étai); βλ. ἑκάστην τῶν λέξεων· ‖ τὸ τριγωνικὸν ἱστίον λέγεται καὶ oreille de lièvre.

3ον) **Τραπεζοειδῆ ἱστία**, ἢ **ὠτοειδῆ ἱστία**, voiles trapézoïdales ou voiles auriques, ἔχοντα σχῆμα τραπεζίου, ἀναδενόμενα ἀπὸ **κεράτων** (cornes) καὶ ὀνοματολογούμενα ὡς ἑξῆς· **ἡμιόλιον ἀκατίου** (misaine-goëlette), **μέγα ἡμιόλιον** (grand'voile-goëlette ou benjamine), **ἐπίδρομος** (brigantine ou artimon), **ἐπιδρομίσκος** (artimon de cape) ; βλ. ἑκάστην τῶν λέξεων.

Ἀναδρομικὰ ἱστία, voiles à drailles ou voiles sur drailles, n. f. κοινῶς **πανιὰ τοῦ στράλιου**· χαλοῦνται οὕτω τὰ ἀναδενόμενα ἐπὶ **ἀναδρόμων** (drailles), εἶνε δὲ ταῦτα οἱ **ἀρτέμωνες**, **αἱ προτονίδες** καὶ **τὰ προΐστια.**

Ὠτοειδῆ ἱστία, τά· voiles à houari ou voiles auriques, κοινῶς **αὐτιά**· ὑποδιαίρεσις τῶν τριγωνικῶν ἱστίων ἐν χρήσει εἰς τὰς **λέμβους**. Εἰς τὰ τοιαῦτα ἱστία ἡ χεραία ἀποτελεῖ ἐξακολούθησιν τοῦ ἱστοῦ, ὑψουμένη καὶ καταβιβαζομένη ἐντὸς δύο κλοιῶν, δι' ὧν στερεοῦται ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ.

Προσθέτω ἱστία, augmenter des voiles, κοινῶς **βάλλω πανιά**, ἤτοι αὐξάνω τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἐκπεπετασμένων ἱστίων διὰ τῆς ἐκπετάσεως καὶ ἄλλων.

Λοίπαδος, ὁ· **σακκολαίφη**, ἡ· voile à livarde ou voile à baleston ; βλ. **λοίπαδος.**

Μονόσειρον ἱστίον, voile à un ris, n. f. **δίσειρον ἱστίον**, voile à deux ris ; **σειρὰ** (ris).

Ψάθαι, αἱ· voiles à bourcet ; ὑποδιαίρεσις τραπεζοειδῶν ἱστίων ἐν χρήσει εἰς λέμβους καὶ πλοιάρια. Αἱ κεραῖαι τῶν ἱστίων τούτων ἀρτῶνται ἐκ τοῦ τρίτου τοῦ μήκους των, μετρου-

μένου ἐκ τῆς κάτω αὐτῶν ἄκρας, δι' ὃ καὶ voiles au tiers ou voiles en tiers-point ἐνίοτε καλοῦνται.

Κατώτερα ἱστία, voiles basses, κοινῶς **χαμηλὰ πανιά**· ὀνομάζονται συλλήβδην οὕτως ὁ **ἀρτέμων**, τὰ **μεγάλα ἱστία** (basses voiles; βλ. λέξιν) καὶ ὁ **ἐπίδρομος**.

Θερινὰ ἱστία, voiles de beau-temps, κοινῶς **καλοκαιρινὰ πανιά**. Τὰ κανονικὰ ἱστία τοῦ πλοίου ἅπερ μεταχειρίζεται ἐν εὐδίῳ καιρῷ.

Χειμερινὰ ἱστία, voiles de cape, κοινῶς **πανιὰ τοῦ τραβέρσου**· ἱστία μικρότερα δι' ὧν ἀντικαθιστῶμεν τινὰ ἐκ τῶν κανονικῶν ἱστίων ἐν καιρῷ κακοκαιρίας, ἤτοι ὁ **ἀρτεμωνίσκος**, ὁ **ἐπιδρομίσκος** καὶ αἱ προτονίδες.

Προΐστια, τά· voiles d'étai, n. f. κοινῶς **βελαστράλια**· ἱστία ἀνήκοντα εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν **τριγωνικῶν** (triangulaires) καὶ τοποθετούμενα προσκαίρως κατὰ τὴν ἱστιοπλοΐαν ἐπὶ **ἀναδρόμων** (drailles), μεταξὺ δύο ἐπαλλήλων ἱστῶν. Τοιαῦτα εἰσὶ τὰ ἑξῆς: **Προΐστιον δόλωνος**, voile d'étai du grand mât de hune. **Προΐστιον φώσωνος**. voile d'étai du grand mât de perroquet. **Προΐστιον σιπάρου**, voile d'étai du grand mât de cacatois, τοποθετούμενα μεταξὺ τοῦ **μεγάλου** καὶ τοῦ **ἀκατίου ἱστοῦ**· καὶ **προΐστιον δολωνίδος**, voile d'étai de perroquet de fougue ou diablotin. **Προΐστιον φωσωνίδος**, voile d'étai de perruche ou diablon. **Προΐστιον σιπαρίδος**, voile d'étai de cacatois de perruche, τοποθετούμενα μεταξὺ τοῦ **ἐπιδρόμου** καὶ τοῦ **μεγάλου ἱστοῦ**.

Αὐτοσχέδιον ἱστίον, voile de fortune, καλεῖται τὸ κατασκευαζόμενον προχείρως καὶ προσδενόμενον πρὸς ἀντικατάστασιν ἄλλου διασχισθέντος ἢ ἀναρπασθέντος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Πρῳραῖα ἱστία, voiles de l'avant, ἤτοι τὰ τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ.

Πρυμναία ἱστία, voiles de l'arrière, ἤτοι τὰ τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ ἐπιδρόμου ἱστοῦ.

Ἔκλυτον ἱστίον, voile deverguée, κοινῶς **λυμένο πανὶ** ἐκ τῆς κεραίας του.

Ἀναπεπταμένον ἱστίον, voile en bannière, κοινῶς **ἁπλωμένο πανί**, ἤτοι ἠνεῳγμένον· βλ. καὶ **ἀναπετάννυμι**, larguer une voile en bannière.

Ἀναδεδεμένον ἱστίον, voile enverguée, κοινῶς **δεμένο πανὶ** ἐπὶ τῆς κεραίας του.

Ἡμιόλια, τά· voiles goëlette ou voiles à corne; κοινῶς **μπούμαις**, καλοῦνται οὕτω τὰ **τραπεζοειδῆ ἱστία** (voiles trapezoïdales).

Ἀνώτερα ἱστία ἢ **ἐλαφρὰ ἱστία**, voiles hautes ou voiles légères, ὀνομάζονται συλλήβδην οὕτως οἱ δόλωνες καὶ τὰ ὑπὲρ τοὺς δόλωνας **τετράγωνα ἱστία**.

Λατίνια, τά· voiles latines, ὑποδιαίρεσις τετραγωνικῶν ἱστίων ἀναδεδεμένων ἐπὶ κεραιῶν, ἐν χρήσει εἰς λέμβους καὶ πλοιάρια.

Μείζονα ἱστία, voiles majeures, κοινῶς **τὰ τέσσαρα μαγκιόρα πανιά**· ὀνομάζονται συλλήβδην οὕτω τὸ **ἀκάτιον**, ἡ **μεγίστη**, τὸ **δολώνιον** καὶ ὁ **δόλων**.

Σειρόδετον ἱστίον ἢ **σειροδετημένον ἱστίον**, voile qui a les ris pris, κοινῶς **μουδαρισμένο πανί**· τὸ ἔχον δεδεμένας τὰς σειράς του.

Ἄσειρον ἱστίον, voile sans ris; βλ. **σειρά**, ris.

Ἐπτυγμένον ἱστίον, voile serrée, κοινῶς **μαζωμένο πανί**.

Παραπληρωματικὰ ἱστία, voiles supplémentaires; βλ. **παρίστιον**, bonnette.

Ἡμιόλια ἱστία, τά· voiles sur corne; κοινῶς **γκλίζαις**· ὑποδιαίρεσις τραπεζοειδῶν ἱστίων, ὁμοίων τοῖς **ἡμιολίοις** (voiles goëlette) ἐν χρήσει εἰς λέμβους ἢ μικρὰ σκάφη, προσδεδεμένων ἐπὶ κεράτων καὶ τοῦ ἱστοῦ.

Ἄνετον ἱστίον, voile sur les cargues, κοινῶς **πανὶ μολαρισμένο**, ἤτοι ἡμιηνεῳγμένον.

Mettre de la toile ou faire de la toile; Ἔκφρασις ναυτικὴ σημαίνουσα «**ἀναπέτασον ὅσον τὸ δυνατὸν πλείονα ἱστία**» ‖ ὑπὸ **ἱστία**, sous voiles, ἔκφρασις σημαίνουσα ὅτι πλοῖόν τι ἔχει ἀναπεπταμένα **τὰ ἱστία** του καὶ ἱστιοδρομεῖ· ‖ ὑπὸ τὰ ἱστία, sous voiles, ἔκφρασις σημαίνουσα τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ πλοῖόν τι ἱστιοδρόμησε· ‖ εἰς ἀλλαγὴν μεγάλων ἱστίων, βλ. **ἀλλαγή**· ‖ ἱστίον τι κολποῦται τὸν ἄνεμον, une voile a le vent dedans, ὅταν πληροῦται ἀνέμου εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὠθῇ τὸ πλοῖον πρὸς τὰ ἐμπρός.

ἱστιόπανον, ου, τό· toile à voile; χονδρὸν λινοῦν ὕφασμα πρὸς κατασκευὴν ἱστίων.

ἱστιοπλέω, μέλ. εὔσω· κοινῶς ἀρμενίζω, être sous voiles ἢ faire route, naviguer à voiles.

ἱστιοπλοΐα, ας, ἡ· navigation à voiles, καλεῖται τὸ πλέειν δι' ἱστίων.

ἱστιοποιεῖον, ου, τό· voilerie, n. f. συνώνυμον τοῦ atelier de la voilerie, συνεργεῖον εἰς ὃ κατασκευάζονται ἱστία.

ἱστιοποιέω-ῶ, μέλ. ήσω· κατασκευάζω, κάμνω ἱστία, **πανιὰ** χαραβιοῦ, faire des voiles, voiler; ‖ ἱστιοποιέω = **ἱστιόω**· βλ. λέξιν.

ἱστιοποιΐα, ας, ἡ· [ναυτ.] coupe (n. f.) des voiles, τὸ κόψιμο τῶν πανιῶν· ἡ τέχνη τοῦ ὁρίζειν τὰς διαστάσεις τῶν ἱστίων ἀναλόγως τῶν ἱστῶν καὶ κεραιῶν αἵτινες θὰ τὰ φέρωσι, ὡς καὶ ἡ τέχνη τοῦ κόπτειν αὐτά.

ἱστιοποιός, οῦ, ὁ· voilier, n. m. ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὴν κατασκευὴν ἱστίων· ‖ κελευστὴς ἱστιοποιός, maître-voilier.

ἱστιόραμμα, ατος, τό· [ναυτ.] fil à voile ἢ fil de lusin, ἢ fil de merlin, τὸ **ῥάμμα**, κοινῶς ἡ κλωστὴ τῶν πανιῶν· ῥάμμα ἀποτελούμενον ἐκ δύο συνεστραμμένων ἀκεδρώτων νημάτων, χρησιμεῦον πρὸς συρραφὴν ἱστίων, ὀθόνης, κτλ.

ἱστιορραφέω-ῶ, μέλ. ήσω· coudre une voile, συρράπτω ἱστίον, κοινῶς ῥάφτω πανὶ διὰ ῥαφῆς (couture).

ἱστιορραφίς, βλ. **ῥαφίς**.

ἱστιορράφος, ου, ὁ· ὁ ῥάπτων τὰ ἱστία (πανιὰ) τοῦ πλοίου, celui qui coud des toiles à voiles.

ἱστιοῦχος, ὁ· [ναυτ.] filière d'envergure, κοινῶς ἡ **βαρδαβέλα**· σχοινίον τεταμένον ὁρι-

ζοντίως ἐπὶ τῆς κεραίας κατὰ μῆκος αὐτῆς, χρησιμεῦον διὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ πρόσδεσιν τῶν ἱστίων διὰ τῶν ἀναδετῶν (rabans d'envergure). Ὁ ἱστιοῦχος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σήμερον εἶνε σιδηρᾶ ῥάβδος ἐπεκτεινομένη κατὰ μῆκος τῆς κεραίας.

ἱστιοφορία, ας, ἡ· voilure, n. f. [d'un navire]; τὸ σύνολον τῶν ἱστίων ὅσα φέρει πλοῖόν τι κανονικῶς ἢ καὶ ἐν δεδομένῃ τινὶ στιγμῇ.

ἱστιοφόρος, ος, ον· ὁ ἔχων ἱστία, à voiles; ‖ [οὐδ. οὐσ.] **ἱστιοφόρον,** ου, τό, (πλοῖον), voilier, n. m. ou bateau à voiles, ἤτοι τὸ ἔχον ὡς κινητηρίαν δύναμιν τὰ ἱστία· ‖ **ταχύπλουν ἱστιοφόρον,** bon voilier; χαλεῖται τὸ πλέον καλῶς καὶ ταχέως διὰ τῶν ἱστίων του· ‖ ἱστιοφόρον ναυτικόν, βλ. **ναυτικόν.**

ἱστιόω-ῶ, μέλ. ώσω (πλοῖόν τι), voiler un navire, ἤτοι προμηθεύω τὸ πλοῖον μὲ ἱστία (πανιά), ἐπίσης ἀναδένω τὰ ἱστία του.

ἱστοθετέω, βλ. ἱστοθετῶ.

ἱστοθέτης, ου, ὁ· [ναυτ.] ἡ ἱστοθέτις, ιδος, ἡ· (ἐνν. μηχανή), mâture, n. f. ἢ machine à mâter; ὁ **πλωτὸς γερανός,** κοινῶς **μαλτσίνα·** γερανὸς (grue) ἐστερεωμένος ἐπὶ σχεδίας, ὅστις **παραβαλλόμενος** (accoster) παρὰ τοῖς πλοίοις, χρησιμεύει εἴτε πρὸς **ἱστοθέτησιν** ἢ **ἀφίστωσιν** αὐτῶν, δι' **ἐπιβιβασμὸν** ἢ **ἀποβιβασμὸν** διαφόρων βαρέων ἀντικειμένων (π. χ. λεβήτων, πυροβόλων, τεμαχίων μηχανῶν, κτλ.).

ἱστοθέτησις, εως, ἡ· mâtage, n. m, ἡ ἐργασία τῆς τοποθετήσεως τῶν ἱστῶν τοῦ πλοίου.

ἱστοθετικά, τά· [ναυτ.] apparaux de mâtage ἢ d'abattage, κοινῶς **αἱ ταρέσαις·** καλοῦνται οὕτω τὰ **ἐπωτίδια σύσπαστα,** παλάγκα τοῦ καπονιοῦ (palans de capon)· οἱ **μασχαλιστῆρες,** παλάγκα τοῦ πεσκαδόρου (palans de traversière), κτλ. ἰσχυρὰ πολύσπαστα χρησιμεύοντα εἰς τὴν ἱστοθέτησιν ἢ τὴν τρόπισιν τοῦ πλοίου, τὸν ἐπωτισμὸν καὶ μασχαλισμὸν τῶν ἀγκυρῶν, κτλ.

ἱστοθέτις, ιδος, ἡ (μηχανή), βλ. **ἱστοθέτης.**

ἱστοθετῶ (έω), μέλ. ήσω (πλοῖον), mâter (un navire), συνώνυμ. τοῦ arborer, κοινῶς **ἀρμπορίζω,** ἤτοι τοποθετῶ τοὺς ἱστοὺς πλοίου τινὸς διὰ τοῦ ἱστοθέτου ἢ ἄλλου μέσου.

ἱστοί, οἱ [ναυτ.] βλ. **ἐξαρτισμός,** mâture, n. f. βλ. καὶ **ἱστός·** ‖ [ἀνατομ.] βλ. **ἱστός.**

ἱστοκεραία, ας, ἡ· ἡ κεραία, antenne, n.f.

ἱστολογία, ας, ἡ [ἀνατομ.] histologie, n. f. ἡ περὶ τοὺς ἱστοὺς διατρίβουσα ἐπιστήμη, science qui s'occupe de l'étude des tissus, (διαιρουμένη εἰς γενικὴν καὶ εἰδικήν), καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ μικροσκοπικοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ζώντων ὄντων· λέγουσιν ἐνίοτε, ἀλλ' οὐχὶ ὀρθῶς, histiologie.

ἱστολογικός, ή, όν· histologique, adj. ὁ ἀφορῶν τὴν ἱστολογίαν, qui concerne l'histologie.

ἱστολογικῶς, [ἐπίρ.] histologiquement, adv. ὑπὸ ἱστολογικὴν ἔποψιν, au point de vue histologique.

ἱστολόγος, ου, ὁ· histologiste, n. m. συγγραφεὺς ἱστολογίας, auteur d'une histologie; ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἱστολογίαν, celui qui s'occupe d'histologie; λέγουσιν ἐπίσης histologue, n. m.

ἱστόλυσις, εως, ἡ· histolyse (ἱστός, tissu καὶ λύσις, dissolution) n. f. καταστροφὴ ἱστῶν τινων ζῶντος ζώου ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς μεταμορφώσεώς του, desctruction de certains tissus d'un animal vivant, au début de sa métamorphose. Λέγουσιν ἐπίσης histolysie, n. f.

ἱστονομία, ας, ἡ· histonomie (ἱστός, tissu καὶ νόμος, loi) n. f. ἱστορία τῶν νόμων τῶν πρωτευόντων εἰς τὸν σχηματισμὸν καὶ τὴν ταχτοποίησιν τῶν ὀργανικῶν ἱστῶν, histoire des lois qui président à la formation et à l'arrangement des tissus organiques.

ἱστονομικός, ή, όν· histonomique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἱστονομίαν, qui a rapport à l'histonomie.

ἱστοπέδη, ης, ἡ· [ναυτ.] étambrai (n. m.) [de mât], **ἱστοπέδαι** (αἱ τρῦπαι τῶν καταρτιῶν). Καλεῖται γενικῶς ἱστοπέδη τὸ σύνολον **τῶν τεμαχίων,** ἅτινα συνδεόμενα καταλλήλως ἀφίνουσιν ἐν τῷ μέσῳ κυκλικὴν ὀπὴν διὰ τὴν διάβασιν ἱστοῦ τινος. Ἱ**στοπέδαι** ἐπίσης καλοῦνται αἱ **ὀπαὶ** τῶν καταστρωμάτων αἱ μεταξὺ τῶν ζυγῶν καὶ μεσοζύγων κατασκευαζόμεναι, δι' ὧν διέρχονται οἱ ἱστοί· ‖ étambrai du beaupré; βλ. καὶ **κοίτη τοῦ προβόλου,** lit du beaupré.

ἱστοπλοηγός, οῦ, ὁ· mât-pilote, n. m. ἱστὸς τοποθετούμενος παρά τινα ἀκτὴν χρησιμεύων ὡς δείκτης τῆς πορείας ἣν πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ πλοῖόν τι ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸν λιμένα.

ἱστοποιεῖον, ου, τό· atelier de mâture, συνεργεῖον ἐν ᾧ κατασκευάζονται ἱστοί.

ἱστορέω, βλ. **ἱστορῶ.**

ἱστόρημα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι ἔμαθέ τις διὰ διηγήσεως, ce qu'on a appris; τὸ διηγηθὲν ἀντικείμενον, chose racontée; διήγησις, récit, n. m. τὸ διήγημα, conte, n. m. διήγησις, narration, n. f. ἱστορία, histoire, n. f. ἱστορημάτιον, διηγημάτιον, historiette, n. f.

ἱστορημάτιον, ου, τό· διηγημάτιον, historiette, n. f. ἀνέκδοτον, διήγησις περιπετείας τινός, anecdote, récit d'une aventure.

ἱστορητής, οῦ, ὁ, ἡ· historien, enne; ὁ διηγούμενος ἁπλῶς τὸ πρᾶγμα ἢ συμβὰν ἄνευ προσθέτου τινὸς σκέψεως.

ἱστορία, ας, ἡ· histoire, n. f. τὸ νὰ ἐξετάζῃ τις, νὰ μανθάνῃ τι (ἐκ τοῦ ἵστωρ, ἴσημι, εἰδέναι), σημαίνουσα κυριολεκτικῶς πᾶσαν γνῶσιν, ἔλαβε δὲ κατὰ μικρὸν τὴν εἰδικωτέραν σημασίαν τῆς συστηματικωτέρας περὶ τὰ ὄντα μελέτης καὶ γνώσεως (ἢ περὶ φύσεως ἱστορία, φυσικὴ ἱστορία τῶν ζώων), ἐντεῦθεν δὲ τὴν ἔτι εἰδικωτέραν σημασίαν τῆς γνώσεως τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν καθόλου ἐθνικήν, ἰδίᾳ δὲ τὴν κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἤτοι τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων·

|| γενικὴ ἱστορία (παγκόσμιος), histoire universelle ; || δὲν γνωρίζει ἱστορίαν, il ne sait pas d'histoire ; || ἀρχαία (νεωτέρα) ἱστορία, histoire ancienne (moderne) ; || ἱστορία τοῦ μεσαίωνος, histoire du moyen âge ; || σύγχρονος ἱστορία, histoire contemporaine ; || φυσικὴ ἱστορία, histoire naturelle. § ἱστορία, histoire, n. f. ἱστόρημα, διήγημα, conte, n. m. ἀνέκδοτον, anecdote, n. f. || διηγοῦνται παραδόξους ἱστορίας περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, on fait d'étranges contes sur cet homme-là; || θὰ ἔχωμεν ἱστορίας (δυσκολίας), nous aurons des histoires ; || εἶνε χαριεστάτη ἱστορία, c'est un contre fort plaisant. § [δημ.] παράστασις, ζωγραφία, εἰκών, dessin, n. m. image, n f. illustration, n. f.

ἱστορικὸ καὶ ἱστοριό, historico ou historio (ἐκ τοῦ ἱστορικός), προσυνθετικὸν (préfixe) πρὸς σχηματισμὸν λέξεων συνθέτων ἐνδεικνυουσῶν σχέσιν τινὰ μετὰ τῆς ἱστορίας· π. χ. μελέται ἱστορικοφιλοσοφικοί, études historico-philosofiques.

ἱστορικός, ή, όν. (συγκρ. ώτερος, ὑπερθ. ώτατος), historique, adj. ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν ἱστορίαν, qui a rapport, qui appartient à l'histoire ; || τὰ ἱστορικὰ σφάλματα, les erreurs historiques ; || ἱστορικὸν ὕφος, style historique ; || ἱστορικὴ διήγησις, narration historique ; || ἱστορικὸν δρᾶμα, pièce historique ; τὸ ἔχον ὡς βάσιν τὴν ἱστορίαν· || ἱστορικὸν (περίφημον) ὄνομα, un nom historique ; || ἱστορικὸν μουσεῖον musée historique, περιλαμβάνον ἀντικείμενα ἱστορικῆς ἀξίας· || ἱστορικὰ πρόσωπα, personnages historiques, πρόσωπα ἐκ τῆς ἱστορίας ληφθέντα· || οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι, les temps historiques, ὧν ἔχομεν δηλαδὴ τὴν ἱστορίαν· || ἱστορικὴ ἡλικία, âge historique, ἐποχὴ ἀφ' ἧς ἀληθῶς τὰ συμβεβηκότα ἐξιστοροῦνται ; || [οὐδ. οὐσ.] ἰδοὺ τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀλλοκότου ταύτης δίκης, voici l'historique (l'histoire) de cet étrange procès ; || τὰ ἱστορικά, l'histoire. § [οὐσ.] ἱστορικὸς (συγγραφεύς), historien, enne ; ἄτομον συγγράψαν ἓν ἢ πλειότερα ἱστορικὰ ἔργα· π. χ. Michelet est un grand historien ; || ἀξιόπιστος ἱστορικός, un historien digne de foi ; || καλὸς ἱστορικός, un bon historien. § ἱστορικός, ή, όν· historial, ale, aux (ἐκ τοῦ λατ. historia) ἐσήμαινε ἄλλοτε, καθὼς καὶ ἡ ταὐτόσημος λέξις historié ἔργον πεποικιλμένον διὰ σχημάτων ἢ ζωγραφιῶν ἢ σύγγραμμα μετὰ ζωγραφιῶν, π. χ. un minoir historial, la bible historiale. § ἱστορικός, ή, όν· historié, ée, adj. λέγεται περὶ ἐπίπλων, ὑφασμάτων, χειρογράφων καὶ ἐν γένει διαφόρων ἀντικειμένων κεκοσμημένων διὰ σχημάτων ἢ ζωγραφιῶν.

ἱστορικότης, ητος, ἡ· historicité, n. f. ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἱστορικοῦ, caractère de ce qui est historique.

ἱστορικῶς, [ἐπίρ.] historiquemet, n. m. ὡς ἱστορικός, en historien; εἰς ἱστορικὸν ὕφος, en style historique ; ὑπὸ ἱστορικὴν ἔποψιν, au point de vue historique ; || διηγεῖσθαι, συζητεῖν γεγονός τι ἱστορικῶς, raconter, discuter un fait historiquement.

ἱστοριογραφία, ας, ἡ· historiographie, n. f. συγγραφὴ ἱστορίας, ἡ τέχνη τοῦ γράφειν ἱστορίαν, art d'écrire l'histoire. § ἐπίσης ἀπαρίθμησις καὶ ἀναλυτικὴ ἔκθεσις τῶν ἱστορικῶν βιβλίων, énumération et compte rendu des livres d'histoire.

ἱστοριογραφικός, ή, όν· historiographique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς συγγραφὴν ἱστορίας, ἐπίσης ὁ ἀφορῶν τὴν ἱστοριογραφίαν, qui concerne l'historiographie ; || [οὐσ.] ἡ ἱστοριογραφική, ἤτοι ἡ τέχνη τοῦ συγγράφειν ἱστορίαν, art d'écrire l'histoire.

ἱστοριογράφος, ὁ, ἡ· historiographe, n. m. ὁ συγγραφεὺς ἱστορικῶν, ὁ ἐπισήμως ἐξουσιοδοτηθεὶς ἵνα συγγράψῃ τὴν σύγχρονον αὐτοῦ ἱστορίαν, celui qui est nommé officiellement pour écrire l'histoire de son temps ; Racine et Boileau furent historiographes de Louis XIV. § ἱστοριογράφος, historiographe, n. m. λέγεται γενικὸς ὁ ἱστορικὸς (συγγραφεύς), historien enne ; βλ. ἱστορικός.

ἱστοριογραφῶ (έω). μέλ. ήσω, γράφω ἱστορίαν, écrire l'histoire.

ἱστοριοσοφία, ας, ἡ· historiosophie (ἱστορία, histoire καὶ σοφία, sagesse) n. f. φιλοσοφία τῆς ἱστορίας, philosophie de l'histoire.

ἱστορῶ (έω), μέλ. ήσω (ἵστωρ, βλ. **ἱστορία**), γράφω, ἐκθέτω, κάμνω τὴν ἱστορίαν τινός, faire l'histoire de ; διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαι, raconter ; rapporter ; ἀφηγοῦμαι, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, relater; περιγράφω, dessiner, peindre ; historier = διηγοῦμαι ἐν λεπτομερείᾳ, raconter en détail.

ἱστός, οῦ, ὁ (ἵστημι) [ναυτ.] mât, n. m. (πλοίου, de navire), κοινῶς τὸ **κατάρτι** καὶ ἄρμπορο· οἱ ἱστοὶ εἶνε μακρὰ ξύλινα τεμάχια ἔχοντα σχῆμα λίαν ἐπιμήκους κολούρου κώνου, χρησιμεύουσι δὲ ὅπως ἀρτῶνται ἐπ' αὐτῶν κεραῖαι (vergues) καὶ σχοινία, ἐφ' ὧν προσδένονται τὰ **ἱστία** (voiles). Τὰ πλοῖα φέρουσιν ἀναλόγως τοῦ μεγέθους καὶ προορισμοῦ των πλειοτέρους ἢ ὀλιγωτέρους ἱστούς, τὰ μεγάλα ὅμως ἱστιοφόρα πλοῖα ἔχουσι γενικῶς τέσσαρας ἱστοὺς τοποθετημένους κατὰ τὸ διάμηκες τοῦ πλοίου ἐπίπεδον καὶ κατ' ἀποστάσεις ὡρισμένας· καὶ οἱ μὲν τρεῖς ἐκ τῶν ἱστῶν τίθενται καθέτως ἢ σχεδὸν καθέτως ἐπὶ τοῦ ὁριζοντίου τοῦ πλοίου ἐπιπέδου, ἀναλόγως τῆς χώρας εἰς ἣν ἀνήκει τὸ πλοῖον, ὁ δὲ τέταρτος καλούμενος **πρόβολος** προέχει τοῦ ἄκρου τῆς πρώρας σχηματίζων μετὰ τοῦ ὁριζοντίου τοῦ πλοίου ἐπιπέδου γωνίαν 20° ἕως 25°, πάντοτε ὅμως τὰ πλοῖα καλοῦνται **μονόστηλα** (un mât), **δίστηλα** (deux mâts), **τρίστηλα** (trois mâts) καὶ οὕτω καθεξῆς, ὅταν ἔχωσιν ἕνα, δύο, τρεῖς καθέτους ἱστοὺς (mâts verticaux), τοῦ προβόλου μὴ λαμβανομένου ὑπ' ὄψει. Οἱ ἱστοὶ ὀνοματολογοῦνται ἀπὸ τῆς πρώρας ὡς ἑξῆς : Πρόβολος, κοινῶς **μπομπρέσο** (beaupré ou mât de beaupré, βλ. λέξιν). Ἀκάτιος ἱστός, κοινῶς **τουρκέτο** (mât de misaine), ὁ πρῶτος πρὸς πρῷραν μετὰ

τὸν πρόβολον ἱστός· (βλ. καὶ ἱστίον). Μέγας **ἱστός**, grand-mât, n. m. κοινῶς τὸ μεγάλο **κατάρτι** (βλ. καὶ ἱστίον)· ὁ μετὰ τὸν **ἀκάτιον** (mât de misaine) ἱστὸς πλοίου τινός, ὅστις εἶνε καὶ ὁ μέγιστος πάντων. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι τρίστηλα τινὰ πλοῖα, ὧν ὁ ἱστὸς οὗτος δὲν εἶνε ὁ μέγιστος πάντων καὶ τότε δύναται νὰ κληθῇ οὗτος **μέσος ἱστός**. § **ἱστὸς τοῦ ἐπιδρόμου**, κοινῶς **μετζάνα** (mât d'artimon); βλ. καὶ **ἱστίον**· ὁ τελευταῖος πρὸς πρύμναν ἱστὸς ὅστις εἰς τὰ τρίστηλα πλοῖα εἶνε ὁ ἐλάχιστος πάντων. Εἰς τὰ δίστηλα ὅμως πλοῖα λαμβάνει τὸ ὄνομα τοῦ ἱστοῦ τοῦ ἐπιδρόμου ὁ δεύτερος ἀπὸ πρώρας καὶ τελευταῖος ἱστός, ὅστις ἐν ταὐτῷ καλεῖται καὶ μέγας **ἱστός**, διότι εἶνε ὁ μέγιστος πάντων. Οἱ ἱστοὶ ὡς ἐκ τῶν μεγάλων διαστάσεων καὶ ἰδίως τοῦ ὕψους των δὲν δύνανται πάντοτε νὰ κατασκευάζωνται ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου τεμαχίου, δι' ὃ ἀπαρτίζονται ἐκ δύο ἢ τριῶν τεμαχίων ὑπερκειμένων καὶ συνδεομένων καταλλήλως μεταξύ των διὰ **στηλοκράνων** (chouques), ἐξ ὧν τὸ κατώτατον τεμάχιον καλεῖται **στήλη** (bas-mât), τὰ δὲ ὑπερκείμενα **ἐπιστήλια** (βλ. λέξιν, mât de hune καὶ mât de perroquet); **αἱ** στῆλαι καὶ τὰ ἐπιστήλια ὀνοματολογοῦνται ἀπὸ τῶν ἱστῶν εἰς οὓς ἀνήκουσι, οὐχ ἧττον ὅμως ὑπάρχουσι καὶ ἱστοὶ ἐξ ἑνὸς **καὶ μόνου τεμαχίου** ἀποτελούμενοι, ἄνευ στηλῶν καὶ ἐπιστηλίων, τοιοῦτοι δὲ εἶνε οἱ τῶν μικρῶν πλοίων καὶ ἀτμοπλοίων τῶν μὴ φερόντων τετράγωνα ἱστία· || ἐπίβολος ἱστός, βλ. **ἐπήβολος**· || [ναυτ.] **ἱστὸς τεθραυσμένος**, mât cassé ou rompu; || **βεβιασμένος** ἱστός, mât forcé; ὁ ὑποφέρων ἕνεκα τῆς ἐνεργείας τῶν ἱστίων ἢ ἀνέμου καὶ ὑποκείμενος εἰς τὸν κίνδυνος θραύσεως· || —διαρρηγμένος, mât craqué; || [ναυτ.] **στρατιωτικὸς ἱστός**· ἢ **πολεμικὸς ἱστός**, mât militaire ou mât de guerre, n. m. καλοῦνται οὕτως οἱ ἄνευ κεραιῶν καὶ ἱστίων σιδηροῖ ἱστοὶ τῶν θωρηκτῶν καὶ ἄλλων πολεμικῶν πλοίων, οἱ φέροντες ἕνα ἢ πλειότερα εὐρέα **θωράκια** ἢ **πυργία**, πρὸς τοποθέτησιν πολυβόλων, ταχυβόλων **πυροβόλων**, καὶ ἠλεκτρικῶν προβολέων, καὶ ὄντες ἐσωτερικῶς κενοὶ καὶ μετὰ **βαθμίδων** διὰ τὴν ἐπὶ τῶν θωρακίων ἢ πυργίων ἄνοδον τῶν ἀνδρῶν καὶ ἄρσιν τῶν πυρομαχικῶν. § **ἱστὸς** (ὑφαντικός), κοινὸς ἀργαλειός, métier (de tisserand), n. m. ὅ ἐστι τὸ ἐπάνω ξύλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου κρεμῶσι κατὰ κάθετον τὸ στημόνι καὶ ὑφαίνουσιν· κατ' ἐπέκτασιν δὲ ἐκ τούτου αὐτὸ τὸ ὑφαινόμενον ὕφασμα, la toile que l'on tisse, ἤτοι τὸ ὑφασμένον τεμάχιον ὅπερ λαμβάνουσιν ἀπὸ τὸν ἐργαλειόν, ὅθεν ἱστὸς = ὕφασμα, toile, n. f. tissu, n. m. καὶ συνηθέστερον **ὀθόνη**· βλ. λέξιν· || — τῆς ἀράχνης, toile d'araignée; || [μυθολ.] ὁ ἱστὸς τῆς Πηνελόπης, la toile de Pénélope. § [ἀνατ.] **ἱστός**, tissu, n.m. καλοῦνται ἐν τῇ ἀνατομίᾳ αἱ ἀρχικαὶ ὠργανωμέναι οὐσίαι, αἵτινες ἀποτελοῦνται ἐκ τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνενώσεως τῶν ἁπλουστάτων **ἐμμόρφων** στοιχείων τοῦ ὀργανισμοῦ (κυττάρων), ἐμφανίζονται δὲ διὰ τῆς μεταπλάσεως ὑπὸ διάφορα εἴδη ἄλλο ἄλλην διάθεσιν καὶ ἐνέργειαν ἔχοντα καὶ ἐξ ὧν πάλιν ποικιλοτρόπως πρὸς ἀλλήλας συνδυαζομένων ἀποτελοῦνται τὰ διάφορα ὄργανα· || ἱστὸς κυψελώδης, le tissu cellulaire; || [ἱππολ.] ἱστὸς ἰνοχονδρώδης, tissu fibrocartilagineux; ὁ ἱστὸς ὁ ἐπικαλύπτων τὰς ἐπιφανείας τῶν ὀστῶν κατὰ τὰς ἀρθρώσεις αὐτῶν.

ἱστοταξία, ας, ἡ· histotaxie (ἱστός, tissu, καὶ τάξις, classement) n. f. ταξινόμησις τῶν φυτῶν κατόπιν ἐξετάσεως τῶν ἱστῶν των, classement des plantes d'après l'étude de leurs tissus.

ἱστοταξικός, ή, όν· histotaxique, adj. ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἱστοταξίαν, qui se rapporte à l'histotaxie.

ἱστοτομία, ας, ἡ· histotomie (ἱστός, tissu, καὶ τομή, dissection) n. f. ἡ ἀνατομία τῶν ἱστῶν, dissection anatomique des tissus.

ἱστοτόμον, ου, τό· histotome, n. m. ὄργανον πρὸς ἀνατομίαν τῶν ἱστῶν, δι' οὗ ἀνατέμνουσι τοὺς ἱστούς, instrument pour disséquer les tissus anatomiques.

ἱστοτόμος, ου, ὁ· histotomiste, n. m. ἀνατόμος τῶν ἱστῶν, celui qui dissèque les tissus.

ἱστότριψις, εως, ἡ· histotripsie (ἱστός, tissu καὶ τρίψις, écrasement) n. f. χειρουργικὴ ἐργασία συνισταμένη εἰς τὴν διὰ προστριβῆς καταστροφὴν τῶν ἱστῶν, opération chirurgicale qui consiste à écraser les tissus.

ἱστῶ (άω), μέλ. ήσω· (**ἵστημι**), στήνω, σταίνω μὲ τὴν σημασίαν τοῦ ἱδρύω, ἀνεγείρω, τοποθετῶ ὄρθιον, mettre debout; élever; dresser; placer; βλ. καὶ **στήνω**. § [ναυτ.] ἱστῶ πλάγιον τὸ πλοῖον, mettre en travers, mettre à la cape, ou mettre en cape, ἱστῶ (στήνω) ἢ πλάγιον στρέφω, κοινῶς τραβερσόνω τὸ πλοῖον ἐν κακοκαιρίᾳ καὶ κυματισμῷ, ἤτοι ἀντιμένω· βλ. **ἀντιμονή**, κλ.

ἱστών, ῶνος, ὁ· [ναυτ.] fosse aux mâts, n. f. ἀποθήκη ἢ δεξαμενὴ ἐν ᾗ διατηρεῖται ἐν ξηρᾷ καταστάσει ἢ ἐν τῷ θαλασσίῳ ὕδατι ἡ πρὸς κατασκευὴν ἱστῶν χρησιμεύουσα ξυλεία.

ἰσχαδόδεσμος, ου, ὁ· nœud d'empennelage, n. m. δεσμὸς χρησιμεύων πρὸς ἀνάδεσιν ἰσχάδας ἀγκύρας.

ἰσχαιμία, ας, ἡ· ischémie (ské-mi) (ἐκ τοῦ ἑλλ. ἴσχω, arrêter καὶ αἷμα, sang), n. f. [παθολ.] ἐπίσχεσις τοῦ αἵματος, ἤτοι παῦσις τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος εἴς τινα μέρη, suppression de la circulation du sang dans certaines parties.

ἰσχαιμικός, ή, όν· ischémique (ské-mik) [παθολ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἰσχαιμίαν, qui a rapport à l'ischémie; || ἰσχαιμικὴ ἀνωμαλία, accident ischémique.

ἴσχαιμος, ος, ον· ὁ κρατῶν, ἐμποδίζων τὸ αἷμα, qui a la vertu d'arrêter le sang, ἤτοι ἰατρικόν, φάρμακον καὶ φυτόν τι ὅπερ **ἰσχαίμων** καὶ **ἴσχαιμον** καλεῖται κατὰ Θεόφραστον, γαλλιστὶ ischémon (ské), n. m. καὶ ischème, εἶνε σιτοειδές τι ἐνιαύσιον φυτόν.

ἰσχάζω, μέλ. άσω· (ἄγκυραν), [ναυτ.]

(ἴσχω), κοινῶς **πινελάρω**· ἰσχάζομεν ἄγκυραν ὅταν εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν βραχιόνων της μετὰ τῆς ἀτράκτου δένωμεν βραχὺν τόνον ἢ ῥῦμα ὅπερ χρησιμεύει ὡς χάλως **ἰσχάδος** (empennelle) ἢ ὡς χάλως ἑτέρας ἀγκύρας μικροτέρας τῆς ἰσχαζομένης καὶ ποντιζομένης μακρότερον ταύτης. Σκοπὸς τῆς ἰσχάσεως εἶνε ὅπως, ἐὰν τὸ πλοῖον σύρῃ τὴν ἄγκυραν ἕνεκα σφοδρότητος ἀνέμου, αὐτὴ κρατηθῇ ἐκ τοῦ χάλω τῆς ἑτέρας ἀγκύρας ὅστις θὰ ἐνταθῇ παρασυρομένης τῆς κυρίας ἀγκύρας. Ἡ ἴσχασις κυρίως γίνεται ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν τῶν **σημαντήρων** (bouées) **καὶ ναυδέτων** (postes).

ἰσχάς, άδος, ἡ· [ναυτ.] ancre à jet, κοινῶς τὸ **πινέλο**· καλοῦνται οὕτω ἄγκυραι ἐλαφρότεραι τῶν λοιπῶν φέρουσαι σιδηροῦν στύπος ἀπαρθρούμενον. Αἱ ἄγκυραι αὗται τίθενται ἐπὶ τῶν παρεξαρτίων τοῦ μεγάλου ἱστοῦ ἢ καὶ τοῦ ἱστοῦ τοῦ ἐπιδρόμου, δύνανται δὲ νὰ ποντίζωνται διὰ λέμβων καὶ χρησιμεύουσιν εἰς τὴν στροφὴν αὐτοῦ, κτλ. || —, empennelle, n. f. ἡ πρὸς ἴσχασιν χρησιμεύουσα ἰσχὰς (ancre à jet) ἢ ἑτέρα ἄγκυρα. § ἰσχάς, τὸ ξηραμένον σῦκον, figue sèche.

ἴσχασις, εως, ἡ· [ναυτ.] empennelage, n. m. κοινῶς **πινελάρισμα**, ἡ πρᾶξις καὶ ἡ ἐνέργεια τῆς ἰσχάσεως· βλ. **ἰσχάζω**.

ἰσχιάγρα, ας, ἡ· ischiagre ἢ ischiagrie (ski) n. f. συνώνυμον τοῦ **ἰσχιαλγία**. § **ἰσχιάγρα,** ας, ἡ· coxagre (ἐκ τοῦ λατ. coxa, hanche καὶ τοῦ ἑλλην. ἄγρα, action de prendre) n. f. [παθολογ.] ἰσχιὰς ἤτοι ἀρθρῖτις ἐντοπισθεῖσα εἰς τὴν ἰσχιακὴν ἄρθρωσιν, goutte localisée à l'articulation coxale.

ἰσχιαδελφία, ας, ἡ· ischiadelphie (ski), (ἰσχίον καὶ ἀδελφός, frère) n. f. τερατουργία παραγομένη διὰ τῆς ἑνώσεως δύο ἐμβρύων διὰ τῶν ἰσχίων.

ἰσχιαδελφικός, ή, όν· ischiadelphique (ski) adj. ὁ παρουσιάζων τοὺς χαρακτῆρας τῆς ἰσχιαδελφίας, qui présente les caractères de l'ischiadelphie. § **ἰσχιαδελφικός,** ή, όν· ischiadelphien, enne, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἰσχιαδέλφους, qui se rapporte aux ischiadelphes.

ἰσχιάδελφος, ος, ον· ischiadelphe (ski) (ἰσχίον καὶ ἀδελφὸς) [τερατολ.] διπλοῦν τέρας, τῶν ὁποίων τὰ δύο σώματα συνδέονται διὰ τῶν ἰσχίων· || [ουσ.] ἰσχιάδελφον τέρας, montre ischiadelphe.

ἰσχιαδικός, ή, όν· ischiatique (ski) adj. [ἀνατομ.] ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἰσχίον, qui appartient à l'ischion; || ἀρτηρία ἰσχιαδική, arthère ischiatique, εὕρηται εἰς τοὺς κατωτέρω κλάδους τῆς ὑπογαστρικῆς ἀρτηρίας (artère hypogastrique); || κόνδυλος ἰσχιαδικός, tubérosité ischiatique ou de l'ischion; καλεῖται οὕτω τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ἰσχιακοῦ ὀστοῦ, la partie inférieure de l'os illiaque ou coxal. § **ἰσχιαδικός,** ή, όν· ὁ πάσχων τὰ ἰσχία, ἤτοι ὁ πάσχων ἀπὸ ἰσχιάδα, affecté de sciatique.

ἰσχιακὸν νεῦρον, grand nerf sciatique; [ἀνατομ.] τὸ παχύτατον καὶ μακρότατον πάντων τῶν νεύρων τοῦ σώματος, ἐκτεινόμενον καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ κάτω ἄκρου μέχρι τοῦ πέλματος τοῦ ποδὸς καὶ τῶν δακτύλων.

ἰσχιακὸν ὀστοῦν ἢ ἰσχίον, os ischion, os illiaque ou coxal [ἀνατομ.], τὸ κατώτερον καὶ ὀπίσθιον τοῦ ἀνωνύμου ὀστοῦ μέρος, ὅπερ συνίσταται ἐκ τοῦ σώματος, ἐκ τοῦ κατιόντος σκέλους, τοῦ τὸ ἰσχιακὸν κύρτωμα ἢ τὸν ἰσχιακὸν ὄγκον σχηματίζοντος καὶ ἐκ τοῦ ἀνιόντος σκέλους, τοῦ πρὸς τὸ κατιὸν σκέλος τοῦ τῆς ἥβης ὀστοῦ συντασσομένου, καὶ ἀποτελεῖ τὴν ὀπισθίαν καὶ κατωτέραν περιοχὴν τοῦ θυροειδοῦς ἢ μεγάλου ἢ ἐπιπωματικοῦ τρήματος.

ἰσχιακός, ή, όν· ischial, ale, aux (ski) adj. [ἀνατομ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ ἰσχίον, qui a rapport à l'ichion. § **ἰσχιακός,** ή, όν· ischiaque, adj. [ἀνατομ. καὶ ἰατρ.] ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἰσχίον ἢ εἰς τὴν παρακειμένην χώραν, qui appartient à la hanche ou à la région voisine; || φλέβες ἰσχιακαί, veines ischiaques; || ἰσχιακὸν ἄλγος (πόνος), douleur ischiaque. § **ἰσχιακός,** ή, όν· coxal, ale, aux (ἐκ τοῦ λατ. coxa, hanche) adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἰσχίον, qui se rapporte à la hanche; || ἰσχιακὸν ὀστοῦν, os coxal (ou os illiaque); βλ. κατωτέρω. § **ἰσχιακός,** ή, όν· sciatique (si-tik) (ἐκ τοῦ λατ. sciaticus, ἐκ τοῦ ἑλλ. ἰσχίον, hanche) adj. [ἀνατομ.] ὁ σχετιζόμενος μὲ τὸ ἰσχίον καὶ μὲ τὸ ἰσχιακὸν ὀστοῦν, qui a rapport à la hanche et à l'os ischion; || — πόρος, échancrure sciatique; || κόνδυλος ἰσχιακός, tubérosité sciatique.

ἰσχιαλγία, ας, ἡ· ischialgie (ski) (ἰσχίον καὶ ἄλγος) n. f. [παθολ.] ἄλγος, πόνος εἰς τὸ ἰσχίον, douleur à la hanche; ῥευματισμὸς ἢ νευραλγία τῶν περὶ τὸ ἰσχίον· συνών. τοῦ **ἰσχιάγρα**· βλ. καὶ ἰσχιάς. § **ἰσχιαλγία,** ας, ἡ· coxalgie (ἐκ τοῦ λατ. coxa, hanche καὶ τοῦ ἑλλ. ἄλγος, douleur) n. f. πάθησις τοῦ ἰσχίου, affection de la hanche; καὶ πλέον ἰδιαιτέρως, φυματιώδης ἀρθρῖτις τοῦ ἰσχίου, arthrite tuberculeuse de la hanche.

ἰσχιαλγικός, ή, όν· coxalgique, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἰσχιαλγίαν, qui se rapporte à la coxalgie; ὁ κατεχόμενος ὑπὸ ἰσχιαλγίας, qui est atteint de coxalgie.

ἰσχιαρθροκάκη, ης, ἡ· coxarthrocace, n. f. [ἀνατομ.] τερηδὼν τῆς ἀρθρώσεως τοῦ σκέλους.

ἰσχιάς, άδος, ἡ· goutte sciatique; ἡ νευραλγία τοῦ ἰσχιακοῦ νεύρου, nevralgie du nerf sciatique; συχνοτέρα παρ' ἀνδράσιν, αἰτίαν ἔχει πίεσιν τοῦ νεύρου ἀπὸ δυσκοιλιότητος, κιρσωδῶν ὄγκων κατὰ τὸ ἱερὸν φλεβικὸν πλέγμα, ὄγκων, ἐγχυμοσύνης, κτλ. καρκῖνον καὶ τερηδόνα τῶν ὀσφυϊκῶν σπονδύλων, φλεγμονήν, ψύξεις, διαβροχὰς τοῦ σώματος, κάματον τῶν μηρῶν.

ἰσχιῖτις, ιδος, ἡ· coxite (ko-ksit) ἐκ τοῦ λατ. coxa, hanche) n. m. φλεγμονὴ τοῦ ἰσχίου, inflammation de la hanche.

ἰσχιοδακτύλιος, ου, ὁ· ischio-anal (ski) [ἀνατομ.] μῦς περιναίου, muscle releveur de l'anus.

ἰσχιοδύνη, ης, ἡ· coxodynie (ἐκ τοῦ λατ. coxa, hanche, καὶ τοῦ ἑλλ. ὀδύνη, douleur de la hanche ; ἡ ἰσχιαλγία.

ἰσχιοηβικοτομία, ας, ἡ· ischiopubiotomie, n. f. βλ. καὶ ἡβικοτομία.

ἰσχιοκήλη, ης, ἡ· ischiocèle (ski) (ἰσχίον καὶ κήλη, tumeur) n. f. [χειρουρ.] κήλη διὰ τοῦ ἰσχιακοῦ πόρου γενομένη, hernie à travers la grande échancrure de l'ischion.

ἰσχιομηρικός, ή, όν· coxofémoral, ale, aux, adj. λέγεται διὰ τὴν ἄρθρωσιν τῆς κεφαλῆς τοῦ μηριαίου ὀστοῦ μετὰ τοῦ ἰσχιακοῦ ὀστοῦ, ἢ ἄρθρωσις τοῦ ἰσχίου, se dit de l'articulation de la tête du fémur avec l'os coxal, ou articulation de la hanche.

ἰσχίον, ου, τό· hanche, n. f. κοινῶς ὁ γοφός. κυρίως ἡ κλείδωσις τοῦ γόμφου, ἤτοι ἡ ὀπή, ἐν ᾗ στρέφεται ἡ κορυφὴ τοῦ κοκκάλου τοῦ γόμφου καὶ μηροῦ, ἥτις καὶ **κοτύλη** (πύελος) καλεῖται· συνηθέστερον **ἰσχίον**, λέγεται ὁ μηρός, cuisse, κοινῶς τὸ μηρὶ καὶ ἰδίως τὸ ἄνω αὐτοῦ μέρος· [ἀνατομ.] λέγεται ὁ σκελετὸς τοῦ ἰσχίου, ἀποτελεῖται δὲ ἑκατέρωθεν ἐξ ἑνὸς ὀστοῦ, τοῦ ἀνωνύμου, ὅπερ συντάσσεται ἔμπροσθεν μὲν ἐν τῇ ἡβικῇ συμφύσει μετὰ τοῦ ὁμωνύμου ἀντιστοίχου ὀστοῦ, ὄπισθεν δὲ πρὸς τὸ ἱερὸν καὶ οὕτως ἀπαρτίζεται ἡ πύελος (κοτύλη). § [ἱππολ.] —, τό· hanche, n.f. ἐν μὲν τῇ ἱππογνωσίᾳ διὰ τούτου σημειοῦνται οἱ ἑκατέρωθεν τῶν γλουτῶν πρὸς τὰ πλάγια **ἐξέχοντες λόφοι**, ὡς βάσιν ἔχοντες τὰ ἄκρα τῶν εἰλεακῶν ὀστῶν ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν λεκάνην, οἱ κοινῶς λεγόμενοι **γοφοί**, ἐν δὲ τῇ ἱππευτικῇ διὰ τῆς ἐκφράσεως τὰ **ἰσχία** (les hanches) ἐννοεῖται γενικώτερον ὁλόκληρον τὸ **ὀπίσθιον** τμῆμα τοῦ ἵππου (l'arrière main), ἐξ οὗ καὶ αἱ διάφοροι τῆς ἱππευτικῆς φράσεις, hanches en dedans, hanches en dehors, hanches gagnées, asseoir un cheval sur ses hanches, gagner les hanches, mettre un cheval sur les hanches, κτλ. κτλ. Ἐκ τῆς λέξεως ταύτης παράγεται καὶ ὁ ὅρος éhanché ; cheval éhanché ; ὁ **ἐξίσχιος** καλούμενος ἵππος, οὗτινος τὸ ἓν ἰσχίον εἶνε ταπεινότερον τοῦ ἄλλου ἐξ οἱασδήποτε παρὰ φύσιν καταστάσεως, τὸ κοινῶς καλούμενον **ξεγόφιασμα**· βλ. ἵππος καὶ **γλουτοί** (croupe) ; ‖ (abaissement des) hanches ; βλ. ἐγκάθισις τῶν ὀπισθίων. § [ναυτ.] **ἰσχίον**, τό· hanche, n. f. (de la coque), κοινῶς **γοφός**· καλεῖται τὸ μέρος τοῦ σκάφους τοῦ πλοίου τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τοῦ ποδοστήματος μέχρι 45° πρὸς πρῷραν αὐτοῦ, μετρουμένων ἑκατέρωθεν ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ πλοίου ὡς κέντρου· καὶ **δεξιὸν** μὲν **ἰσχίον** καλεῖται τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ διαμήκους ἐπιπέδου κείμενον, **ἀριστερὸν** δὲ τὸ πρὸς τ' ἀριστερά. Ὅταν ὁ ἄνεμος πνέῃ ἐκ τῆς διευθύνσεως ταύτης, λέγομεν ὅτι πνέῃ **ἐκ τοῦ ἰσχίου**, ὡς καὶ πᾶν ἀντικείμενον ὁρώμενον πρὸς τὴν διεύθυνσιν ταύτην λέγεται ὅτι φαίνεται πρὸς τὸ ἰσχίον.

ἰσχιοπαγής, ής, ές· ischiopage (ski), adj. et n. [τερατ.] διπλοῦν τέρας, ἑνούμενον διὰ τῆς ὑπογαστρικῆς χώρας μεθ' ἑνὸς κοινοῦ ὀμφαλοῦ.

ἰσχιοπαγία, ας, ἡ· ischiopagie (ski), n. f. ἕνωσις δύο σωμάτων διὰ τοῦ ὑπογαστρίου, réunion de deux corps par l'hypogastre.

ἰσχιοπαγικός, ή, όν· ischiopagien, enne (ski), adj. [τερατολ.] ὁ ἀφορῶν τοὺς ἰσχιοπαγεῖς, qui concerne les ischiopages. § **ἰσχιοπαγικός**, ή, όν· ischiopagique (ski), adj. ὁ κεκτημένος τοὺς χαρακτῆρας τῆς ἰσχιοπαγίας, qui possède les caractères de l'ischiopagie.

ἰσχιοσηραγγώδης, ης, ες· ischiocaverneux, euse (ski) adj. et n. m. μῦς περιναίου.

ἰσχναίνω, μέλ. ανῶ· θὰ ἰσχνάνω, κάμνω τι ἰσχνόν, amaigrir ; faire maigrir ; ξηραίνω, στεγνόνω, dessécher ; καὶ ἐν γένει λεπτύνω τι, amincir. § [οὐδ.] s'amaigrir, maigrir, γίνομαι ἰσχνός, ἀποβάλλω σάρκας, βλ. καὶ ἴσχνανσις.

ἴσχνανσις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἰσχναίνειν, action d'amaigrir, amaigrissement, n. m. τὸ ξηραίνειν, στεγνόνειν, ἀποξήρανσις, dessèchement. n. m. τὸ λεπτύνειν τι, amincissement, n. m. ‖ [φυσιολ.] ἴσχνανσις, amaigrissement, n. m. εἶνε φυσιολογικῶς ἡ ἐλάττωσις τοῦ ἐν τῷ σώματι τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῶν ζώων ἀποθηκευμένου λίπους ὅπερ εἶνε ἐξ ὅλων τῶν συστατικῶν τοῦ ζωϊκοῦ ὀργανισμοῦ τὸ εὐκολώτατα ἐξαφανιζόμενον εἴτε ἕνεκα στερήσεων ἢ διαταράξεως τῆς θρέψεως, εἴτε συνεπείᾳ πυρετῶν, ὑπερμέτρων σωματικῶν πόνων, καταχρήσεων ἐξαντλουσῶν τὸ σῶμα, ἀϋπνίας, ὁρμητικῆς τοῦ σώματος ἀναπτύξεως, κτλ. Κατὰ τὴν ἴσχνανσιν τὸ ἐν τῷ σώματι καὶ ἰδίως ὑπὸ τὸ δέρμα (ὑποδερμάτιος λιπώδης ἱστὸς) ἠθροισμένον λῖπος ἀναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ αἵματος καὶ χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ θρέψει, τὸ ζῶον δηλ. τρέφεται δι' ἰδίας τοῦ σώματός του δαπάνης.

ἰσχναντικός, ή, όν· ὁ δυνάμενος, ἐπιτήδειος νὰ ἰσχνάνῃ τι, qui rend maigre ; qui amaigrit (dessèche; amincit).

ἰσχνογάστωρ, ορος, ὁ· (ἵππος), cheval levretté, οὗτινος ἡ κοιλία ἰσχνὴ καὶ συνεσταλμένη φέρεται ἀποτόμως πρὸς τὰς λαγόνας, ὡς ἡ τοῦ λαγωνικοῦ κυνός· εἶνε συνώνυμον τοῦ étroit des boyaux. Τοιαύτην διάπλασιν κοιλίας ἀπαντῶμεν κυρίως εἰς τοὺς δρόμωνας ἀγγλικοὺς ἵππους, τοῦτο δὲ θεωρεῖται ὡς ἰδιότης ὠκυποδίας.

ἰσχνόπους, ους, ουν· γεν. οδος· ὁ ἔχων ἰσχνάς, λεπτὰς κνήμας, qui a les pieds (les jambes) grêles ou maigres.

ἰσχνός, ή, όν· ὁ ἄπαχος, maigre, adj. ἰσχνός, λιγνός, grêle, adj. ξηρός, sec, sèche; ἰσχνότατος, ἄσαρκος, λιπόσαρκος, décharné, ée; [μεταφ.] λεπτός, mince ; καχεκτικός, ἰσχνός, ἀσθενής, chétif ; ἐπίσης καὶ μικρός, mince ; εὐτελής, chétif, pauvre; ‖ ἰσχνὸν παιδίον, un enfant maigre; ‖ ἰσχνὴ ὄρνις, poulet maigre; ‖ — καὶ ὠχρός, sec et pâle ; ‖ ἰσχνὸν πρόσωπον, visage décharné ; ‖ ἰσχναὶ κνῆμαι, des jambes grêles ; ‖ ἰσχνὴ φωνή, voix faible (grêle) ; ‖ ἰσχνὸν κέρδος, profit médiocre (μέ-

τριον)· ‖ ἰσχνὸς μισθός, minces appointements, ἤτοι μικρός, ὀλίγος. § — ἵππος, cheval défait, ἀδύνατος, ὅστις ἀπώλεσε τὴν προτέραν αὐτοῦ εὐεξίαν, συνεπῶς ὁ καχεκτικός, étique. § ἰσχνὴ (ξηρά, λειπόσαρκος) κεφαλή, tête décharnée, λέγεται ἡ ἀποροῦσα παχέων παρειῶν, ἧς τὸ δέρμα φαίνεται στενῶς προσκεκολλημένον ἐπὶ τῶν ὀστῶν.

ἰσχνότης, ητος, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τι ἰσχνόν, ἡ κατάστασις τοῦ ἰσχνοῦ, maigreur, n. f. τὸ λεπτόν, τὸ ξηρὸν τοῦ σώματος, sécheresse, n. f. κυρίως καὶ μεταφ. ἐπίσης μεταφ. ἰσχνότης=λεπτότης, καὶ ἐν γένει ἡ μικρότης. mincité, n. f. ἡ εὐτέλεια, ἡ πτωχεία, mincité, pauvreté, n. f.

ἰσχνοφωνία, ας, ἡ· ἡ λεπτή, σιγαλή, ἀδύνατος φωνή, voix grêle ; ἡ ἀδυναμία τῆς φωνῆς, faiblesse de voix ; [διδ.] ischnophonie (skno) ἰσχνός, grêle καὶ φωνή, voix), n. f.

ἰσχνόφωνος, ος, ον· ὁ ἔχων ἰσχνήν, ἀδύνατον, λεπτὴν φωνήν, qui a la voix grêle (faible) ; [διδ.] ischnophone, adj.

ἰσχνόω-ῶ, μέλ. ώσω, amaigrir, κάμνω τι ἰσχνόν, ξηρόν, λεπτον, rendre maigre.

ἰσχνῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἰσχνόν, maigrement, adv. ξηρῶς, sèchement, adv. [μεταφ.] εὐτελῶς, chétivement, adv. πτωχῶς, pauvrement, adv.

ἰσχουρέω, μέλ. ήσω· πάσχω ἀπὸ ἰσχουρίαν, souffrir d'ischurie.

ἰσχουρία, ας, ἡ· ischurie (sku) (ἴσχω, κρατῶ, retenir καὶ οὖρον, urine) n.f. [παθολ.] ἐπίσχεσις τοῦ οὔρου, rétention d'urine, ἤτοι τὸ κρατεῖν, ἐμποδίζειν τὸ οὖρον, τὸ νὰ μὴ δύνηταί τις νὰ οὐρήσῃ, impossibilité d'uriner ; ‖ — νεφρική, τῆς κύστεως (κυστική), τῆς οὐρήθρας (οὐρηθρική), ischurie rénale, vésicale, utérale· ‖ ἰσχουρία, ἐπίσχεσις τοῦ οὔρου ἐν τῇ οὐροδόχῳ κύστει, τελεία ἢ ἀτελὴς δι' ὃ μορφαὶ αὐτῆς θεωροῦνται ἡ δυσουρία, ἡ στραγγουρία καὶ ἡ κυρίως ἤτοι ἐντελὴς ἰσχουρία. Προέρχεται ἢ ἐκ παραλύσεως τῆς κύστεως ἢ ἐκ παρακωλύσεως τῆς ἐκροῆς ὑπ' ἐμποδίου (πίεσις τῆς μήτρας ἢ τοῦ ὀρθοῦ ἐπὶ τῆς κύστεως, ὄγκοι γείτονες, ξένα σώματα, φλόγωσις ἢ στένωσις τῆς οὐρήθρας, κτλ.). Τὰ τοπικὰ ἄλγη ταχέως συνοδεύει ἰσχυρὸς πυρετὸς καὶ ἂν μὴ ταχεῖα ἐπέλθῃ βοήθεια ὁ ἄρρωστος ἀπόλλυται ἐκ φλογώσεως, γαγγραίνης, ῥήξεως τῆς κύστεως.

ἰσχουρικός, ή, όν· ischurétique (sku) adj. ὁ σχετικὸς πρὸς τὴν ἰσχουρίαν, relatif à l'ischurie ; ‖ φάρμακα ἰσχουρικά, remèdes ischurétiques.

ἰσχυρίζομαι, μέλ. ισθήσομαι, μὲ λόγους ἐπιμένω σταθερῶς βεβαιῶν τι, ἀξιῶ, prétendre ; ἐπιβεβαιῶ, affirmer ; ὑποστηρίζω, soutenir ; ἐπιμένω εἰς τοὺς λόγους, maintenir ; βλ. καὶ **διϊσχυρίζομαι·** ‖ — ὅτι τοῦτο εἶνε ψεῦδος, je prétends que cela est faux ; ‖ ὡς ἰσχυρίζονται τινές, comme le prétendent quelqu'uns ; ‖ — τὸ ἐναντίον, soutenir le contraire.

ἰσχυρισμός, οῦ, ὁ· ἡ ἐπιμονή, ἐπιβεβαίωσις διὰ τῶν λόγων, affirmation, n. f. ἡ διαβεβαίωσις, assertion, n. f. βλ. καὶ **διϊσχυρισμός.** § —, ἀξίωσις, prétention, n. f.

ἰσχυρογνωμία, ας, ἡ· βλ. **ἰσχυρογνωμοσύνη.**

ἰσχυρογνωμῶ (έω), εἶμαι ἰσχυρογνώμων, être opiniâtre (entêté); s'opiniâtrer ; ἐπιμένω πεισματωδῶς, s'obstiner.

ἰσχυρογνωμόνως, [ἐπίρ.] opiniâtrement, adv. πεισματωδῶς, obstinément, adv.

ἰσχυρογνωμοσύνη, ης, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις ἰσχυρογνώμων, opiniâtreté, n. f. πεισματώδης ἐπιμονή, obstination, n. f. τὸ πεῖσμα, ἰσχυρογνωμοσύνη, entêtement, n. m.

ἰσχυρογνώμων, ων, ον, γεν. ονος· ὁ ἔχων σκληράν, στερεὰν γνώμην (ἀπόφασιν ἢ σχέδιον), qui est ferme dans son opinion ou dans ses desseins, ὅστις ἐπιμένει εἰς τὴν ἰδέαν του, opiniâtre, adj. ὁ πεισματωδῶς ἐπιμένων εἰς τὴν ἰδέαν του, entêté, ée ; têtu, e.

ἰσχυροποίησις, εως, ἡ· τὸ νὰ κάμνῃ τις ἰσχυρόν τι, corroboration, n. f. ἐνίσχυσις, renforcement, n. m. στερέωσις, affermissement, n. m.

ἰσχυροποιῶ (έω), μέλ. ήσω, κάμνω τι ἰσχυρόν, corroborer ; ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω, renforcer, fortifier ; στερεόνω, affermir ; raffermir ; βλ. καὶ **ἐνισχύω.**

ἰσχυροπότης, ου, ὁ· ὁ πίνων πολύ, ζαπότης, grand buveur.

ἰσχυρός, ά, όν· (ἰσχὺς) (συγκρ. ότερος, ὑπερθ. ότατος) ὁ ἔχων μεγάλην δύναμιν, δυνατός, δυναμωμένος, fort, e ; puissant, e ; ἰσχυρὸς ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, puissant, e ; ὁ ῥωμαλέος, vigoureux, euse ; εὔρωστος, robuste ; καὶ ἐν γένει σταθερός, ferme ; ‖ ἔχει ἰσχυρὸν τὸν βραχίονα, il a le bras fort ; ‖ τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου, le droit du plus fort ; ‖ οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας, les puissants du jour ; ‖ ἰσχυρὸν κράτος, un état puissant ; ‖ ἰσχυροὶ λόγοι, des raisons fortes (puissantes) ; ‖ ἰσχυρὰ ἀντίστασις, résistance vigoureuse ; ‖ ἰσχυρὰ θέλησις, volonté ferme ; ‖ ἰσχυρὰ κρᾶσις, constitution robuste ; ‖ ἰσχυρὸς πυρετός, fièvre intense ; ‖ ἰσχυρὰ φωνή, une voix forte (ferme) ; ‖ — βουλευτής, député influent ; [μεταφ.] ἰσχυρός, δυνατός, ἀνδρεῖος, mâle, adj. § [νομ. ἐν.] ἔγκυρος, valable, adj. ἔχων κῦρος, ἔγκυρος, νόμιμος, valide, adj. § [οὐδ. οὐσ.] τὸ ἰσχυρὸν = τὸ δυνατόν, le fort (n. m.), ἤτοι τὸ μέρος τῆς ἀντοχῆς ἀντικειμένου τινός· π. χ. mettre une pièce de charpente sur son fort (ou sur son roide), τοποθετεῖν τεμάχιον ξύλου πρὸς τὸ μᾶλλον ἀντέχον μέρος (πρὸς τὸ ἄκαμπτον)· τεμάχιον ξύλου καμπύλον προωρισμένον νὰ ὑποβαστάξῃ βάρος, δέον νὰ τιθῆται οὕτως ὥστε τὸ κυρτὸν μέρος νὰ ἦ πρὸς τὰ ἄνω.

ἰσχυρότης, ητος, ἡ· ἰσχύς, δύναμις, puissance, n. f. force, n. f. ῥώμη, vigueur, n. f.

ἰσχυρῶς, [ἐπίρ. τοῦ ἰσχυρός], fortement,

adv. δυνατά, fort, adv. puissamment, adv. ἰσχυρῶς, ῥωμαλέως, vigoureusement, adv.

ἰσχύς, ύος, ἡ· ἡ ῥώμη, δύναμις σωματική, force, n. f. ἰσχύς, δύναμις, puissance, n. f, pouvoir, n. m. vigueur, n. f. ἡ ἐξουσία, pouvoir, autorité, n. f. βλ. καὶ **δύναμις**· ‖ ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου, la force de la loi ; ‖ ἡ ἰσχὺς τοῦ λόγου, la puissance de la parole ; ‖ ἡ ἰσχὺς [τὸ κράτος] τῶν νόμων, l'autorité des lois ; ‖ νόμος ἐν ἰσχύϊ, loi en vigueur ; ‖ [συμβόλαιον, κτλ.] ἐν ἰσχύει, en vigueur, en pleine vigueur ; ‖ ἔχει μεγάλην ἰσχὺν ἐπὶ τοῦ πνεύματός του, il a un grand pouvoir (ascendant) sur son esprit ; ‖ δὲν ἔχει καμμίαν ἰσχύν, c'est un homme sans influence ; ‖ ἔχει μεγάλην ἰσχὺν (ἐπιρροήν) εἰς τὴν αὐλήν, il a beaucoup d'influence à la cour. § —, ἐνέργεια, énergie, n. f. § [νομ. ἐν.] τὸ κῦρος, τὸ ἔγκυρον, ἡ ἐγκυρότης, validité, n. f. § [μηχ.] ἰσχὺς (δύναμις), puissance, n. f. χαλεῖται τὸ παραγόμενον ἔργον εἰς τὴν μονάδα τοῦ χρόνου· βλ. **ἔργον** καὶ **μονὰς ἔργου**. § [φυσ.] ἰσχὺς (δύναμις) τοῦ ῥεύματος, puissance d'un courrant, χαλεῖται τὸ παραγόμενον ἔργον κατὰ δευτερόλεπτον ὑπὸ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος. § ἰσχὺς ἠλεκτρική, puissance électrique ; ἡ μονὰς τῆς ἠλεκτρικῆς ἰσχύος εἶνε τὸ Joule κατὰ δευτερόλεπτον, ἤτοι τὸ Οὐάτιον (Watt), ἐκφραζόμενον δὲ εἰς χιλιογραμμόμετρα εἶνε 1 Οὐάτιον $= \frac{1}{9,81}$ χιλιογρ. κατὰ 1 δ. λ. $= \frac{1}{7,36}$ ἀτμοΐππου· βλ. Οὐάτιον.

ἰσχύω, μέλ. ύσω· εἶμαι ἰσχυρός, δυνατός, être fort (puissant), ἔχω ἰσχύν, δύναμιν, avoir la force (le pouvoir) ; pouvoir ; ‖ ὅτε ἴσχυον οἱ φίλοι του, quand ses amis étaient au (avaient le) pouvoir ; ‖ δὲν ἴσχυσα νὰ τὸν πείσω, je n'ai pu le convaincre ; ‖ ἰσχύει πολὺ ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, il peut beaucoup (il a un grand ascendant) sur son frère ; ‖ ἰσχύει πολὺ παρὰ τῷ ὑπουργῷ, il jouit d'un grand crédit auprès du ministre ; ‖ ἰσχύει πολὺ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του, il est très influent dans sa province ; ‖ τὸ χρῆμα ἰσχύει παρ' αὐτῷ πλειότερον πάσης ἄλλης συστάσεως, l'argent fait plus auprès de lui que toute autre recommandation ; ‖ οἱ ἰσχύοντες, les puissants. § —, ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω, prévaloir; l'emporter; ‖ ἴσχυσεν ἡ πλάνη, l'erreur a prévalu ; ‖ [ἂς ἴδωμεν] τὶς θὰ ἰσχύσῃ, qui l'emportera ; qui aura le dessus. § —, τὸ νὰ ἦνε ἐν ἰσχύει, être en vigueur ; ‖ [ὁ νόμος οὗτος] δὲν ἰσχύει πλέον, n'est plus en vigueur. § —, τὸ νὰ ἦνε τι εἰσέτι ἐν ἰσχύει, être valable, valoir ; ‖ τὸ ἔγγραφον αὐτὸ δὲν ἰσχύει, cet acte n'est pas valable (n'est d'aucun effet); ‖ [ἐμπορ.] ἰσχύει διὰ χιλίας δραχμάς, bon pour mille drachmes.

ἴσχω, παρατ. ἴσχον (τύπος τοῦ ἔχω) κρατῶ, κωλύω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, retenir, arrêter, empêcher.

ἰσῶ (ἰσόω), μέλ. ώσω, ἐξισῶ, βλ. **ἰσόω**.

ἴσωμα, ατος, τό· βλ. **ἴσιωμα**.

ἰσωνυμία, ας, ἡ· τὸ νὰ ἔχῃ τις τὸ ἴδιον ὄνομα μὲ ἄλλον, ὁμοιότης ὀνόματος, similitude de nom ; τὸ ἴδιον ὄνομα, le même nom.

ἰσώνυμος, ος, ον· ὁ ἔχων τὸ ἴδιον ὄνομα μὲ ἄλλον, qui porte un nom pareil (le même nom).

ἴσως, ἐπίρ. τοῦ ἴσως, ἴσα, ἴσια, σύμμετρα, ἐξ ἴσου, égalemeut, adv. ‖ —, ἴσα μέ, de niveau ; ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὕψους, ἴσως τῷ τοῦ ῥεύματος δαπέδῳ. § [ἐπίρ. διστακτικὸν] ὡς φαίνεται, ἐνδεχόμενον, πιθανῶς, peut-être, probablement (ἐπὶ ἀβεβαίων πραγμάτων)· ‖ — ἔλθῃ, il viendra peut être ; peut-être viendra-t-il ; peut être qu'il viendra ; ‖ — εἶνε ἔτσι, cela se peut bien ; ‖ — ἔχετε δίκαιον, vous pourriez avoir raison ; ‖ [καὶ ἀπολ. ἐν.] —, c'est possible ; peut-être ; ‖ δὲν ἔχει ἴσως [φρ.], il n'y a pas de peut-être.

ἰταμός, ή, όν (συγκρ. ώτερος, (περθ. ώτατος), τολμηρός, hardi, e ; θρασύς, téméraire ; ἄφοβος, osé, ée ; αὐθάδης, audacieux, euse ; ἀναιδής, effronté, ée ; ἀναίσχυντος, impudent, e ; ‖ τὸ ἰταμὸν τῆς ψυχῆς = ἰταμότης, θρασύτης, αὐθάδεια, témérité, n. f. audace, n. f.

ἰταμότης, ητος, ἡ· ἀφοβία, τόλμη, hardiesse, n. f. θρασύτης, témérité, n. f. αὐθάδεια, audace, n. f. ἀναίδεια, effronterie, n. f. ἀναισχυντία, impudence, n. f.

ἰταμῶς, [ἐπίρ.] μὲ ἰταμότητα, ἀφόβως, τολμηρῶς, hardiment ; θρασέως, témérairement, adv. αὐθαδῶς, audacieusement, adv. ἀναιδῶς, ἀναισχύντως, effrontément.

ἴτε [προστακτ. τοῦ εἶμι πορεύομαι], allez.

ἰτέα, ας, ἡ· [δένδρον], saule, n. m. τὸ χαλούμενον ἰτιὰ ἢ ἐτιά. § ἰτέα, ὁ λύγος, osier, n. m. § ἰτέα, ἡ ἀσπίς, bouclier d'osier.

ἰτεΐνη, ης, ἡ· salicine, n. f. (ἡ σαλικίνη), γλυκωματογόνον ἐλεύθερον ἀζώτου· ἐξάγεται ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς ἰτέας.

ἰτεΐνος, η, ον· ὁ πεπλεγμένος μὲ κλῶνους ἰτέας, ἐξ ἰτέας, de saule ; d'osier, en osier, ἀπὸ λυγαριά.

ἰτεΐνον ξύλον, bois de saule ; βλ. ξύλον.

ἰτεϋλέλαιον, [φαρμ.] salole, σαλόλη,

ἰτεϋλικός, ή, όν [χημ.] salicylique (ἡ σαλικυλικόν).

ἰτεών, ῶνος, ὁ· τόπος κατάφυτος ἀπὸ ἰτέας, lieu planté de saules.

ἰτιά, βλ. **ἰτέα**.

ἰττνέριον, βλ. **ἰττνερίτης**. Δ. Κ.

ἰττνερίτης ἡ ἰττνέριον ittnerite βλ. χαουΐνης. Δ. Κ.

ἴτυς, υος, ἡ· limbe, n. m. βλ. ἄντυξ.

ἴυγξ, ἴυγγος, ἡ· τὸ bergeronnette, n. f. τὸ πτηνὸν σείσουρα, κοινῶς σουσουράδα σεισοπυγίς, ἀπὸ τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἴυγξ ὀνομασθεῖσα (ἰύζω, φωνάζω, χραυγάζω ἰύ).

ἶφυον, ου, τό· ἡ λαβαντίς, ἡ λαβάντα, lavande, n. f.

ἰχθυάριον, ου, τό· βλ. **ἰχθύδιον**.

ἰχθυβολεύς, ὁ· ἰχθυβολέω· βλ. ἰχθυοβολεύς.

ἰχθύδιον, ου, τό· ὑποχ. τοῦ ἰχθύς, ψαράκι, petit poisson.

ἰχθυέλαιον, ου, τό· huile de poisson, ἔλαιον λαμβανόμενον ἐξ ἰχθύων, π. χ. τῆς φαλαίνης, τοῦ δελφῖνος, τῆς φώκης, καὶ ἄλλων τινῶν κητωδῶν, κοινῶς **ψαρόλαδο.**

ἰχθύκεντρον, ου, τό· ὁ κάμαξ διὰ τοὺς ἰχθῦς, τὸ καμάκι.

ἰχθυοβολέω καὶ ἰχθυβολέω-ῶ, βλ. καμακίζω, harponner.

ἰχθυοβολεὺς καὶ ἰχθυβολεύς, έως, ὁ· βλ. καμακιστής.

ἰχθυοειδής, ής, ές· ὅμοιος μὲ ἰχθύν, semblable à un poisson; pisciforme; qui a la forme d'un poisson; ichthyoïde, adj. || ἰχθυοειδὲς ναύκλαστρον· βλ. **ναύκλαστρον.**

ἰχθυόεις, εσσα, εν· **ἰχθυώδης** (θάλασσα, πόντος), πλήρης ἰχθύων, plein de poissons, poissonneux, euse; || τόπος ἰχθυόεις=ψαρότοπος, endroit poissonneux.

ἰχθυοθήρας, ὁ· κυνηγὸς ἰχθύων, ἁλιεύς, κοινῶς **ψαρᾶς,** pêcheur, n. m.

ἰχθυοθηρία, ας, ἡ· ἡ ἁλιεία, pêche, n. f.

ἰχθυόκεντρον, ου, τό· βλ. **κάμαξ.**

ἰχθυόκολλα, ης, ἡ· colle de poisson (βλ. καὶ **κόλλα**), κοινῶς ἡ **ψαρόκολλα,** ichthyocolle (kti), n. f. εἶνε ἡ ἐπιστημονικὴ ὀνομασία τῆς ψαρόκολλας. Ἐξάγεται κυρίως ἐκ τῆς νηκτικῆς κύστεως τῆς μοραίνης καὶ προέρχεται ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ἐκ Ρωσσίας. Ἐν ψυχρῷ ὕδατι ἐξοιδαίνεται, ἐν θερμῷ δὲ διαλύεται καὶ τὸ διάλυμα τοῦτο ψυχραινόμενον στερεοποιεῖται ἰσχυρότατα. Κεκαθαρμένη χρησιμοποιεῖται καὶ ἐν τῇ μαγειρικῇ ὡς πηκτικὸν μέσον· ἀλλ' ὡς πρὸς τοῦτο ἡ χρῆσις τῆς ἰχθυοκόλλης περιωρίσθη πολὺ ἀφ' ὅτου ἐφαρμόζεται ἡ γελατίνη (πηκτίνη) καὶ ἄλλα ὑλικά· || — κεκαθαρμένη (καθαρισμένη), gélatine, n. f.

ἰχθυοκομία, ας, ἡ· καὶ **ἰχθυοτροφία,** pisciculture (ἐκ τοῦ λατ. piscis, poisson, καὶ cultiver), n. f. ἡ τέχνη τοῦ πολλαπλασιάζειν καὶ τρέφειν ἰχθῦς, art de multiplier et d'élever les poissons.

ἰχθυοκομικός, ή, όν· piscicultural, ale, aux; ὁ σχετιζόμενος μὲ τὴν ἰχθυοκομίαν, qui a rapport à la pisciculture; συνών. τοῦ piscicole; [ζωολ.] π. χ. établissements piscicoles=**ἰχθυοτροφεῖα.**

ἰχθυοκόμος, ου, ὁ· καὶ **ἰχθυοτρόφος,** pisciculteur, n. m. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἰχθυοκομίαν, celui qui pratique la pisciculture. § —, piscicole, n. m. celui qui se livre à la pisciculture.

ἰχθυολογία, ας, ἡ· ichthyologie, n. f. ἡ περὶ τῶν ἰχθύων πραγματεία, partie de la zoologie qui traite des poissons.

ἰχθυολογικός, ή, όν· ichthyologique, adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἰχθυολογίαν, qui appartient à l'ichthyologie; || πραγματεία ἰχθυολογική, traité ichthyologique.

ἰχθυολόγος, ου, ὁ· ichthyologiste, n. m. φυσιοδίφης καταγινόμενος εἰδικῶς εἰς τὴν ἰχθυολογίαν, naturaliste qui s'occupe spécialement d'ichthyologie; λέγουσιν ἐπίσης ichthyologue, n. m.

ἰχθυόμορφος, ος, ον· ὁ ἔχων μορφήν, σχῆμα ἰχθύος, pisciforme, adj. qui a la forme d'un poisson.

ἰχθυοπωλεῖον, ου, τό· κοινῶς τὸ ψαροπάζαρον ἢ τὰ ψαράδικα, ὁ τόπος (τὸ μέρος) ὅπου πωλοῦνται τὰ ψάρια, marché (halle) aux poissons; poissonnerie, n. f.

ἰχθυοπώλης, ου, ὁ· θηλ. ἰχθυοπῶλις, ιδος, ἡ· κοινῶς **ψαρᾶς,** ὁ πωλῶν ἰχθῦς, marchand[e] de poisson, poissonnier, ère; ὁ πωλῶν θαλασσινά, marchand[e] de marée.

ἰχθυόσαυρος, ου, ὁ· (ἰχθύς, σαῦρα), ichthyosaure, n. m. γένος ἑρπετῶν ἐξαφανισθέντων.

ἰχθυοτροφεῖον, ου, τό· vivier, n. m. κοινῶς τὸ **διβάρι** ἢ **βιβάρι,** bouchot, n. m. βλ. λέξιν· piscine, n. f.=vivier; pêcherie, n. f. [ποταμ.] congre, n. m. βλ. καὶ **ἰχθυοκομικός.**

ἰχθυοτροφία, ας, ἡ· καὶ ἰχθυοκομία, pisciculture, n. f. βλ. **ἰχθυοκομία.**

ἰχθυοτρόφος, ου, ὁ· καὶ ἰχθυοκόμος, pisciculteur, n. m. ὁ τρέφων, διατηρῶν ἰχθῦς· βλ. **ἰχθυοκόμος.**

ἰχθυοφαγία, ας, ἡ· ichthyophagie, n. f. τὸ τρώγειν ἰχθῦς· ἕξις τοῦ τρέφεσθαι ἀποκλειστικῶς ἢ κυρίως δι' ἰχθύων.

ἰχθυοφαγικός, ή, όν· ichthyophagique, adj. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἰχθυοφαγίαν, qui se rapporte à l'ichthyophagie.

ἰχθυοφάγος, ος, ον· ὁ τρώγων, τρεφόμενος μὲ ἰχθῦς, qui se nourrit de poissons; ichthyophage, adj. piscivore, adj. βλ. **ἰχθυοφαγία.** Ἐκαλοῦντο οὕτως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πολλοὶ λαοὶ ἰδίως οἱ περὶ τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Αἰθιοπίας (περσικὸς κόλπος, τὸ σημερινὸν Βελουχιστάν), οἵτινες καὶ τὰς οἰκίας των ἔκτιζον δι' ὀστῶν μεγάλων ἰχθύων καὶ ὀστράκων.

ἰχθυοφαγῶ (έω), μέλ. ήσω, τρώγω, τρέφομαι μὲ ἰχθῦς, manger du (se nourrir de) poisson.

ἰχθυόφθαλμος, ichtyophtalme; βλ. **ἀποφυλλίτης.** Δ. Κ.

ἰχθυόφιλος, ος, ον· ichthyophile, adj. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἰχθῦς, qui aime le poisson.

ἰχθυοφόρος, ος, ον· ὁ φέρων, περιέχων ἰχθῦς, poissonneux, euse.

ἰχθύς, ύος, ὁ· αἰτ. ἰχθὺν καὶ ἰχθύα, πληθ. ἰχθῦς καὶ σπαν. αἰτ. ἰχθύας, κοινῶς τὸ ψάρι, poisson, n. m. Ὁμοταξία ζώων, σπονδυλωτῶν, ζώντων ἐν τῷ ὕδατι καὶ ἀναπνεόντων διὰ βραγχίων, ἐκτὸς ὀλίγων ἅτινα ἀναπνέουσι διὰ πνευμόνων συγχρόνως καὶ βραγχίων, Οἱ ἰχθῦς ἔχουσιν αἷμα ἐρυθρὸν καὶ ψυχρόν· || ἄφωνος ὡς ἰχθὺς [φρ.], muet comme une carpe. § [ἀστρονομ.] οἱ ἰχθύες [ἀστερισμός], les poissons, τὸ δωδέκατον σημεῖον τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου.

ἰχθυώδης, ης, ες· βλ. **ἰχθυόεις.**

ἰχθύωσις, εως, ἡ· ichthyose, n. f. νόσημα δερματικὸν προερχόμενον ἐξ ἐμφύτου διαθέσεως τοῦ δέρματος πρὸς ὑπέρμετρον πλάσιν

κερατίνης οὐσίας καὶ ταχέως κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἐμφανιζόμενον.

ἴχι, [ἐπίρ.] βλ. ὔχι.

ἰχνάριον, ου, τό· patron, n. m. κοινῶς τὸ **ἀχνάρι**, τὸ ὑπόδειγμα ἢ πρότυπον (modèle) συμφώνως τῷ ὁποίῳ κατασκευάζουσί τι· βλ. καὶ **ὑποτύπωμα.** § [ναυτ.] gabarit, n. m. κοινῶς τὸ **ἀχνάρι** ἢ **χνάρι** (νομέως, φάλκου, ζυγοῦ, κτλ.). Πρότυπον κατασκευαζόμενον ἐκ λεπτῶν σανίδων δεικνύον τὸ σχῆμα καὶ τὰς διαστάσεις ἃς πρέπει νὰ ἔχωσι τὰ διάφορα τεμάχια σκάφους τινός. Τὰ πρότυπα κατασκευάζονται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σχεδιαγραμμάτων τῶν γενομένων ἐν τῷ ἰχνογραφείῳ (salle de gabarits).

ἰχνεύμων, ονος, ὁ· (ὁ ἀνιχνεύων), ichneumon, n. m. rat de Pharaon, μικρόν τι ζῷον ὅμοιον τῇ ἰκτίδι (νυφίτσα) εὑρισκόμενον καθ' ὅλην τὴν βορείαν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, ἰδίως δὲ ἐν Αἰγύπτῳ ὅπου καλεῖται ἀραβιστὶ Νίμς. Ἔχει μῆκος 0,60 μ. μετὰ τῆς οὐρᾶς του δὲ 1 μ. Ἀνιχνεύων καὶ ἐνεδρεύων συλλαμβάνει ἐπιτηδειότατα καὶ καταβιβρώσκει μικρὰ ζῷα, πτηνά, μῦς, ὀφείδια, λίαν δὲ ἀγαπᾷ καὶ τὰ ᾠά, οἱ ἀρχαῖοι δ' Αἰγύπτιοι ἐμυθολόγουν ὅτι ἀναζητεῖ ἰδίως τὰ τῶν κροκοδείλων, τούτου δ' ἕνεκα κατὰ Διόδωρον καὶ Στράβωνα καὶ ἐλατρεύετο ἐνιαχοῦ καὶ ἐταριχεύετο. Συχνὰ δὲ παριστάνεται ἐπὶ τάφων μεμφιτικῶν ἐνεδρεύων παρὰ τὰς φωλεὰς τὰ μικρὰ πτηνά.

ἴχνευσις, εως, ἡ· βλ. **ἀνίχνευσις.**

ἰχνευτικός, ή, όν ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἰχνεύειν, habile à suivre la piste ; ἐρευνητικός, d'investigation ; ἐρευνητής, investigateur. βλ. καὶ **ἀνιχνευτικός**· || ἰχνευτικὸς κύων, βλ. **ἰχνηλάτης.**

ἰχνεύω (ἴχνος), μέλ. εύσω, κυρίως ζητῶ τὰ ἴχνη τινός, chercher à la piste ; καὶ ἐν γένει ἐρευνῶ, ἀναζητῶ, rechercher ; κατασκοπεύω, espionner ; βλ. καὶ **ἀνιχνεύω.**

ἰχνηλασία, ας, ἡ· τὸ ἀκολουθεῖν τὰ ἴχνη τινός, action de suivre à la piste, ὅθεν γενικῶς ἡ ἀναζήτησις, ζήτησις, quête, n. f. ἡ ἔρευνα, recherche, n. f. investigation, n. f. § ἰχνηλασία, trac, n. m. καλεῖται οὕτως ἡ διὰ τῶν δρυμώνων (bois) ὑπ' ἀγρίων ζῴων, οἷον ἐλεφάντων, βουβάλων, κτλ. κεχαραγμένη ἰχνοδρομία ἢ ἴχνος (trace)· βλ. καὶ **ἴχνος.**

ἰχνηλάτης, ου, ὁ· ἰχνηλατῶν, ὁ ἀκολουθῶν τὸ ἴχνος, qui suit la piste ; || ὁ ἀναζητῶν τι, chercheur ; καὶ ἐν γένει ὁ κατάσκοπος, espion, n. m. κύων ἰχνηλάτης, (ἰχνευτικός), chien quêteur (batteur) ; limier, n. m.

ἰχνηλατικός, ή, όν· ὁ ἰχνευτικός.

ἰχνηλατῶ (έω), μέλ. ήσω, διώκω, ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη, suivre à la piste ; ἀναζητῶ, ζητῶ, quêter, rechercher ; βλ. καὶ ἴχνος.

ἰχνογραφεῖον, ου, τό· [ναυτ.] salle de gabarits ; μεγάλη καὶ ἐπιμήκης αἴθουσα ναυπηγείου ἐπὶ τοῦ πατώματος τῆς ὁποίας χαράσσονται τὰ σχεδιαγράμματα τοῦ πλοίου εἰς φυσικὸν μέγεθος χάριν τῶν ἀναγκῶν τῆς ναυπηγίας καὶ πρὸς διόρθωσιν τῶν τυχὸν ὑπαρχουσῶν ἀνακριβειῶν ἐπὶ τῶν μικρῶν διαγραμμάτων.

ἰχνογραφέω, βλ. **ἰχνογραφῶ.**

ἰχνογράφημα, ατος, τό· (τὸ πρᾶγμα), dessin, n. m. τὸ σχεδίασμα, τὸ σχέδιον, τὸ σχεδιογράφημα, esquisse, n. f. τὸ δὲ πρόχειρον σχεδιογράφημα (ἰχνογράφημα), croquis, n. m. || σχεδίασμα διὰ γραμμῶν, dessin au trait = γραμμοσχεδίασμα. § ἰχνογράφημα = ἰχνογραφία· βλ. λέξιν.

ἰχνογράφησις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἰχνογραφεῖν, σχεδιάζειν, action de dessiner, ἡ σχεδίασις.

ἰχνογραφία, ας, ἡ· dessin, n. m. τὸ ἰχνογραφεῖν, ἡ σχεδίασις, ἡ τέχνη τοῦ σχεδιάζειν, art de dessiner ; || διδάσκει ἰχνογραφίαν, il enseigne le dessin ; || βλ. καὶ **ἰχνογράφημα**· || ἰχνογραφία, dessin, λέγεται ἡ ἐπὶ ἐπιπέδου ἐπιφανείας γραφικὴ παράστασις ἀντικειμένων ἄνευ χρωμάτων διὰ γραμμῶν μόνον καὶ σκιᾶς. Ἡ ἰχνογραφία εἶνε ὡς εἰκὸς ἡ ἀρχαιότατα ἐπινοηθεῖσα μορφὴ τῆς καθόλου γραφικῆς, κατὰ τὴν ἀρχαίαν δὲ παράδοσιν ἐγεννήθη συγχρόνως μετὰ τῆς πλαστικῆς, διότι πρώτη ἡ θυγάτηρ τοῦ Διβοστάδου περιέγραψεν ἐπὶ τοῦ τοίχου τὴν σκιὰν τοῦ ἀπερχομένου μνηστῆρός της, ὁ δὲ πατήρ της ἀποκόψας ἀμέσως τὸ σχεδίασμα μετεποίησεν αὐτὸ εἰς πήλινον πρόπλασμα. Σήμερον διακρίνονται τρία κύρια εἴδη ἰχνογραφίας, ἤτοι ἡ διὰ κοινῆς μελάνης, ἡ διὰ μολυβδοκονδύλου καὶ ἡ διὰ σινικῆς μελάνης. Καὶ ἡ μὲν διὰ μελάνης ἰχνογραφία τελεῖται βοηθείᾳ τῆς κοινῆς γραφίδος, ἐν ταύτῃ δὲ αἱ σκιαὶ ἐκτελοῦνται διὰ συμπεπυκνωμένων παραλλήλων ἢ διασταυρουμένων γραμμῶν ἀποτελουσῶν ὅλον τι σκοτεινόν. Ἡ διὰ μολυβδοκονδύλου ἰχνογραφία εἶνε ἡ κοινοτέρα ἐν ᾗ αἱ σκιαὶ ἐκτελοῦνται εἴτε ὡς ἐν τῇ διὰ μελάνης, εἴτε καὶ δι' ἐπιτρίψεως κόνεως ἄνθρακος τῇ βοηθείᾳ εἰδικῶν ἐκ δέρματος ἢ χάρτου περιειλιγμένου κατὰ τὰ ἄκρα ὀξέων ἐργαλείων. Ἐν ἰχνογραφίᾳ ἐπὶ χρωματιστοῦ χάρτου (κιτρίνου, φαιοῦ), γίνεται χρῆσις καὶ λευκῶν κονδυλίων, δι' ὧν παριστάνεται τὸ φωτιζόμενον μέρος. Τέλος ἡ διὰ σινικῆς μελάνης ἰχνογραφία γίνεται διὰ χρωστῆρος ἐπὶ λευκοῦ χάρτου ἀπαραλλάκτως ὡς ἡ διὰ μολυβδοκονδύλου καὶ εἶνε τὸ τελειότερον τῆς ἰχνογραφίας εἶδος. § [ἀρχιτ.] ichnographie, n. f. καλεῖται οὕτως ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ τὸ σχεδιάγραμμα, plan, n. m. ἤτοι ἡ ὁριζόντιος παράστασις οἰκοδομῆς τινός· § **ἰχνογραφία,** ἡ· ichnographie (kno) (ἴχνος, trace, καὶ γράφειν, tracer), ἡ τέχνη τοῦ χαράσσειν σχέδια, σχήματα τεχνικά, art de tracer des plans, des figures techniques. § Ἐπίσης παράστασις ὁριζοντίων γεωμετρικῶν σχημάτων [κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν **στερεογραφίαν** (stéréographie), ἥτις εἶνε παράστασις ἐπὶ καθέτου πρὸς τὸν ὁρίζοντα ἐπιπέδου, représentation sur un plan perpendiculaire à l'horizon]. § [ναυτ.] ἰχνογραφία πλοίου, κοινῶς τὸ **διάρισμα,** gabariage, n. m. ἢ tracé, n. m. (=χάραξις). Ἡ εἰς φυσικὸν μέγεθος χάραξις τῶν σχεδιαγραμμάτων τοῦ πλοίου ἐπὶ τοῦ πα-

τώματος μεγάλης αἰθούσης καλουμένης ἰχνογραφείου (salle des gabarits), ἡ γινομένη χάριν τῶν ἀναγκῶν τῆς ναυπηγίας καὶ πρὸς διόρθωσιν τῶν τυχὸν ὑπαρχουσῶν ἀνακριβειῶν ἐπὶ τῶν μικρῶν διαγραμμάτων.

ἰχνογραφικός, ή, όν· ἀνήκων ἢ ἀφορῶν τὴν ἰχνογραφίαν, de dessin; au trait; || χάρτης ἰχνογραφικός, papier à dessiner. § ἰχνογραφικός, ή, όν· ichnographique (kno) adj. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἰχνογραφίαν, qui appartient à l' ichnographie; || σχέδιον ἰχνογραφικόν, plan ou dessin inchnographique. βλ. **ἰχνογραφία.**

ἰχνογράφος, ου, ὁ· ὁ ἐκτελῶν ἰχνογραφίας, σχεδιαστής, dessinateur. § ἰχνογράφος, ὁ· ichnographe (kno) n. m. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἰχνογραφίαν, celui qui s'occupe d' ichnographie.

ἰχνογραφῶ (έω), μέλ. ήσω, σχεδιάζω, ἐκτελῶ ἰχνογραφίαν, dessiner; esquisser; χαράσσω, tracer. § —, ichnographier, βλ. **ἰχνογραφία.** § [ναυτ.] gabarier, κοινῶς **διαρίζω,** κατασκευάζω τὴν ἰχνογραφίαν (gabariage) πλοίου· ἐπίσης ἰχνογραφῶ πλοῖον, tracer le plan d'un navire.

ἰχνοπέδη, ης, ἡ· καὶ ἀρθροπέδη, δεσμὰ τῶν ποδῶν, κοινῶς **πεδούκλια,** entraves, n. f. pl. αἱ πέδαι.

ἴχνος, εος-ους, τό· τὸ σημεῖον βημάτων, trace des pas, ἡ **πατησιά,** τὸ σημεῖον ὅπερ ἀφίνει κατὰ τὸ πάτημα ὁ πούς, marque du pied; συνεπῶς ἴχνος, trace, n. f. τὸ βῆμα, pas, n. m. [κυρίως καὶ μεταφ.] ἐπίσης ἴχνος, vestige (ἐκ τοῦ λατ. vestigium, trace), n. m. empreinte que laisse le pied de l'homme ou de l'animal; || τὰ ἴχνη τῶν βημάτων του, la trace de ses pas; || εἶδεν ἴχνη ἀνδρικῶν βημάτων, il vit des pas d'homme; || ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη του, [μεταφ.], je marche sur (je suis) ses traces; ἢ je suis ses brisées. § —, trace, n. f. γραμμὴ τῆς χαράξεως. § —, piste, n. f. (ἐκ τοῦ λατιν. pinsere, ἤτοι θλίβω, καταθλίβω, τρίβω, κατατρίβω, broyer). Καλεῖται οὕτω τὸ σημεῖον ὅπερ ἀφίνει τὸ ζῶον ἐπὶ τοῦ μέρους ἐφ' οὗ ἐπάτησε, ἤτοι τὸ ἴχνος, εος-ους· ὁ στίβος τῶν ποδῶν (τὸ ποδοπάτημα, ἴχνος, πατησιὰ ἢ πάτημα)· || τὰ ἴχνη τοῦ ζώου, la piste de la bête; || κατ' ἴχνος ἢ κατὰ **τὰ** ἴχνη, à la piste; || **ἀνιχνεύω, ἰχνηλατέω-ῶ,** être à la piste ἢ suivre la piste, καὶ ἡ πρᾶξις **ἀνίχνευσις, ἰχνηλασία.** Ὁμιλοῦντες περὶ ἰχνῶν τῆς ἐλάφου οἱ Γάλλοι καλοῦσιν αὐτὰ la voie du cerf, ὁμιλοῦντες δὲ περὶ τῶν ἰχνῶν τοῦ ἀγριοχοίρου καλοῦσιν αὐτὰ la trace du sanglier; || τὰ ἴχνη τοῦ θηράματος, la piste du gibier; || ἴχνη, τά· piste, n. f. λέγεται ἐπίσης προκειμένου καὶ περὶ ἀνθρώπου· || ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη τινός, suivre un homme à la piste; || ἐπὶ τὰ ἴχνη=κατὰ πόδας, à la piste=aux trousses. § ἴχνος = ἡ διέλευσις, voie, n. f. τὸ μέρος ἐξ οὗ διέρχεταί τι καὶ συνεπῶς τὸ ἴχνος ὅπερ ἀφίνει· π. χ. τὰ ἴχνη τῆς ἐλάφου, voie du cerf, (συνώνυμ. τοῦ piste). § ἴχνη τροχῶν (ἁμάξης, κτλ.), ornière, n. f. τὸ ἴχνος ὅπερ ἀφίνει ὁ κυλινδούμενος τροχός· ἡ **ἁμαξοτροχιά·** || — τροχοῦ, rouage, n. m. βλ. **τροχιά.** § [ναυτ.] τὰ ἴχνη πλοίου (στόλου), les eaux d'un navire (d'une escadre), κοινῶς **τὰ νερά·** τὰ ὡς ἐκ τῆς διασχίσεως τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ταραχῆς τοῦ ὕδατος, ὄπισθεν τοῦ πλοίου καὶ κατὰ τὴν προέκτασιν τῆς τρόπιδος ἐπὶ μικρὸν μετὰ τὴν διέλευσιν τοῦ πλοίου φαινόμενα ἴχνη· || θαλάσσιον ἴχνος· βλ. **θαλάσσιος.** § — αὐτοκινήτων ναυκλάστρων, sillage des torpilles automobiles; ἡ ἐν εἴδει αὔλακος γραμμὴ ἥντινα ἀφίνει ὄπισθεν. § τὰ ἴχνη πόλεως, vestiges d'une villes; || τὰ τελευταῖα ἴχνη τῆς ἐπαναστάσεως, les derniers vestiges de la révolution. § § —, lignage, n. m. τὸ σημάδευμα ὅπερ ἀφίνει τὸ ῥάμμα (cordeau) τῶν ξυλουργῶν, χρωματιστῶν, κτλ. ἐπὶ τῶν ξύλων, τοίχων, κτλ. § ἴχνη τῶν ὀδοντωμάτων, laie ou laye (du marteau bretté), ἤτοι ταῖς χαραγματιαῖς τὰς ὁποίας ἡ ὀδοντωτὴ κέστρα ἀφίνει ἐπὶ τοῦ λαξευομένου λίθου· || ὀδοντωτὸν ἴχνος τῆς κέστρας, bréture ἢ bretture, n. f. || ἀφιέμενα ἴχνη, laisses ou bavures; βλ. **ἀνωμαλία.**

ἰχώρ, ῶρος, ὁ· ichor (kor) n. m. [μυθολ.] θεῖον αἷμα, τὸ αἰθέριον αἵματι παραπλήσιον ὑγρόν, ῥέον εἰς τὰς φλέβας τῶν θεῶν Ἰλ. ε. 340, fluide spécial qui, d'après les poèmes homériques, coulait au lieu de sang dans les veines des dieux. § **ἰχώρ,** ichor [παθολ.] ὑγρὸν σεσηπὼς καὶ δυσῶδες ἀπορρέον ἐκ πληγῶν κακῆς φύσεως, liquide pudride qui sort des plaies de mauvaise nature; **ἔμπυον,** Ἀριστοτ. § **ἰχώρ,** sérosité, n. f. τὸ ὑδατῶδες τοῦ αἵματος, ὁ **ὀρρός,** humeur, n. f. νερουλιάρικον αἷμα. Ἱπποκράτης.

ἰχωροειδής, ής, ές· ὅμοιος μὲ ἰχῶρα, μὲ ἔμπυον, ὁ **ἰχωρώδης.**

ἰχωρροέω-ῶ, ἐπὶ πληγῶν· χύνει ἰχῶρα, ῥέει ἔμπυον, **ἐμπυάζει.** Ἱπποκρ.

ἰχωρώδης, ης, ες· ὅμοιος μὲ ἰχῶρα, ὀρρώδης, sereux, euse. § **ἰχωρώδης** ichoreux, euse, adj. ὅμοιος μὲ ἰχῶρα, τῆς φύσεως τούτου, qui tient de l'ichor; ὁ παράγων ἰχῶρα, qui produit de l'ichor; || ὀρρός, πληγὴ ἰχωρώδης, humeur, plaie ichoreuse.

ἰωάννιον, βλ. **ἰωαννίτης.** Δ. Κ.

ἰωαννίτης ἢ ἰωάννιον, johannite; ὀρυκτὸν ζωηρῶς ποόχρουν, λάμψεως ὑελοειδοῦς. Σκληρότητος 2 - 2,5 καὶ εἰδ. βάρ. 3,19. Κρυσταλλοῦται κατὰ τὸ βασίρρομβον προσκλινὲς σύστημα. Ἀπαντᾷ καὶ κατ' ἀθροίσματα νεφροειδῆ καὶ βοτρυοειδῆ. Εἶνε προϊὸν ὀψιγενές. Εὕρηται ἐν Βοημίᾳ. Χημικῶς εἶνε κυρίως ἔνυδρον θειϊκὸν οὐράνιον μετ' ὀλίγου Cu O. Δ.Κ.

ἰώβειος, ος, ον· τοῦ Ἰώβ, de Job; || ἰώβειος ὑπομονή, patience de Job (de saint).

ἰωγή, ῆς, ἡ· σκέπη, φύλαξις «βορέω ὑπ' ἰωγῇ» Ὀδ. ξ, 533, σκέπη ἐναντίον τῆς πνοῆς τοῦ βορέου· βλ. **ἐπιωγή.**

ἰώδη φυτά· [βοτ.] violacées, τάξις φυτῶν ποωδῶν ὑπαγομένη εἰς τὸ ἄθροισμα τῶν χωριστοπετάλων ἢ διαλυπετάλων.

ἰώδης, ης, ες· ὅμοιος μὲ ἴον, bleu de violet, τὸ **μενεξελί,** violet, n. m. violet bleuâtre ; βλ. καὶ κυανοῦν.

ἰωδιαργυρίτης, βλ ἰωδίτης. Δ. Κ.

ἰώδιον, ου, τό· [χημ.] iode, n. m. εὑρίσκεται ἐν ἐλευθέρᾳ καταστάσει ἐν τῇ φύσει, τυγχάνει ὅμως ἀφθόνως ἐν αὐτῇ διεσπαρμένον εἰ καὶ πάντοτε κατὰ μικρὰς μόνον ποσοτικὰς ἀναλογίας. Εὑρίσκεται εἰς διάφορα ὀρυκτά, εἰς ἰωδούχους ἰαματικὰς πηγάς, ἐν τῇ θαλάσσῃ ὡς ἰωδοῦχον κάλιον, ἰωδοῦχον νάτριον, ἰωδοῦχον μαγνήσιον· ἐπίσης εἰς τὰ θαλάσσια φυτά. Τὸ καθαρὸν ἰώδιον παριστᾷ σῶμα στερεόν, κρυσταλλῶδες, χρώματος φαιομέλανος, ἔχει ὀσμὴν διαπεραστικήν, ἡ δὲ γεῦσίς του δυσάρεστος δηκτική· βάφει κίτρινον παροδικῶς τὸ δέρμα καὶ τὸν χάρτην, αἱ δὲ ἐντεῦθεν κηλῖδες καθαρίζονται διὰ καυστικῆς ἀμμωνίας· || βάμμα ἰωδίου, teinture d'iode.

ἰωδικὰ ἅλατα, iodates.

ἰωδιοῦχος, ος, ον· iodé, ée ; || ἰωδιοῦχον ἅλας, iodure de ; || **ἰωδιοῦχος ἄργυρος**, iodure d'argent ; || **ἰωδιοῦχον ἀρσενικόν**, iodure d'arsenik ; || **ἰωδιοῦχον ἄζωτον**, iodure d'azote ; || **ἰωδιοῦχος κασσίτερος**, iodure d'étain ; || **ἰωδιοῦχον αἰθύλιον**, iodure d'éthyl ; || **ὑποϊωδιοῦχος σίδηρος**, iodure ferreux ; || **ἰωδιοῦχος σίδηρος**, iodure ferrique ; || **ὑποϊωδιοῦχος ὑδράργυρος**, iodure mercureux ; || **ἰωδιοῦχος ὑδράργυρος**, iodure mercurique ; || **ἰωδιοῦχον μεθύλιον**, iodure de méthyl ; || **ἰωδιοῦχος χρυσός**, iodure d'or ; || **ἰωδιοῦχος μόλυβδος**, iodure de plomb; || **ἰωδιοῦχον κάλλιον**, iodure de potassium; || **ἰωδιοῦχος ψευδάργυρος**, iodure de zinc ; || **ἰωδιοῦχον βάμμα**, teinture d'iode.

ἰωδίτης ἢ ἰωδιαργυρίτης, iodite, iodargyrite. Ὀρυκτὸν μαργαριτόφαιον, ἀχυρόχρουν, θειόχρουν μέχρι πρασινοκιτρίνου καὶ πορτογαλιοχρόου, λάμψεως στεατοειδοῦς πρὸς τὴν ἀδαμαντοειδῆ, διαφώτιστον, θετικῶς διπλοθλαστικόν, εὔξεστον, εὔθρυπτον, σκληρότητος 1 - 1,5 καὶ εἰδ. βάρ. 5,707. Κρυσταλλοῦται κατὰ τὸ βασιεξάγωνον σύστημα. Θερμαινόμενον εἰς 146°0 καθίσταται ἐρυθρὸν τὴν χροιὰν καὶ λαμβάνει κρυστάλλωσιν τοῦ κυβικοῦ συστήματος, ἐξ οὗ ἐμφαίνεται τὸ δίμορφον τῆς οὐσίας αὐτοῦ. Χημικῶς εἶνε Ag I. Εὕρηται ἐν Μεξικῷ. Δ. Κ.

ἰωδοβρωμίτης, βλ. βρωμίτης. Δ. Κ.

ἰωδομολυβδίτης, βλ. μενδιπίτης. Δ. Κ.

ἰωδοφόρμιον, ου, τό· [χημ.] iodoforme, n. m. σῶμα στερεὸν κρυσταλλούμενον εἰς φυλλίδια βασιεξάγωνα, ὠχρῶς κίτρινα, ἔχον ἰδιάζουσαν ὀσμὴν καὶ λίαν μόνιμον, εἶνε ἐν χρήσει ὡς ἓν τῶν σπουδαιοτέρων ἀντισηπτικῶν.

ἰωλιγγίτης, βλ. ἰξόλιθος. Δ. Κ.

ἰῶμα, τό· [δημ.] βλ. ἰάρι.

ἰῶμαι (ἀόμαι), θεραπεύομαι, guérir, βλ. ἰάομαι, ἰαίνω. || ἰάθη ἐντελῶς, il est complètement guéri.

ἰωνικός, ή, όν· ἀνήκων εἰς τοὺς Ἴωνας ἢ εἰς τὴν Ἰωνίαν, Ionien, enne ; ionique, edj. || ἰωνικὸς ῥυθμός, [ἀρχ.] ordre ionique, βλ. ῥυθμός· || [οὐσ.] ἡ ἰωνικὴ (διάλεκτος), l'ionien.

ἰωνικῶς, [ἐπίρ.] κατὰ τρόπον ἰωνικόν, ioniquement, adv.

ἰωνισμός, οῦ, ὁ· ionisme, n. m. ὁ τρόπος, τὰ ἤθη τῶν Ἰώνων.

ἴωσις, εως, ἡ· τὸ σκούριασμα, ἡ σκουριά, rouille, n. f. ἡ σχωρίασις, rouillure, n. f.

ἰῶτα, τό· iota n. m. βλ. ἐν ἀρχῇ **ι**· || [μεταφ.] οὐδὲ ἰῶτα, pas un [seul] i (iota] ; = οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον, pas la moindre chose ; § [δημ. θηλ.] barre ; || γράφει ἰώταις, il fait des barres.

ἰωτακίζω, μέλ. ίσω, [γραμμ.] προφέρω δυνατά, **χάμνω νὰ** ἀκούηται κατὰ τὴν προφορὰν τὸ **ι**, faire entendre le son d'i en prononçant ; ἐπαναλαμβάνω συχνὰ τὸ **ι**, user fréquemment de l'iota.

ἰωτακισμός, οῦ, ὁ· [γραμμ.] iotacisme, n. m. ἡ ἐσφαλμένη λίαν δυνατὴ προφορὰ τοῦ ι, mauvaise prononciation de l'iota ; συχνὴ ἐπανάληψις τοῦ ι, emploi trop fréquent de l'iota.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

Τὸ Α καὶ τὸ Β δηλοῦσι τὰς στήλας τοῦ Λεξικοῦ, τὸ στ. τὸν στίχον καὶ τὸ γρ. γράφε.

Σελὶς 153 Α στ. 43 ἀντὶ **comprende** γρ. **comprendre**

» 160 Β » 13 ἀντὶ **augulaire** γρ. **angulaire**

» 166 εἰς λέξιν ***ἄκρως*** ἀντὶ **extêmement** γρ. **extrêmement**

» 180 Β στ. 11 κάτωθεν, ἀντὶ **fontification** γρ. **fortification**

» 183 Α στ. 6 κάτωθεν, ἀντὶ **marchant** γρ. **marchand**

» 201 εἰς λέξιν ***ἀλογόπετρα*** ἀντὶ **vitriole** γρ. **vitriol**

» 206 Α στ. 7 κάτωθεν ἀντὶ **arraignée** γρ. **araignée**

» 210 εἰς λέξιν ***ἄμαλλα*** ἀντὶ **des blés** γρ. **de blés**

» 212 εἰς λέξιν ***ἁμαξιαῖος*** ἀντὶ **remprit** γρ. **remplit**

» 215 εἰς λέξιν ***ἄκαχος*** ἀντὶ **on été** γρ. **ont été**

» 264 εἰς λέξιν ***ἀναιπατῶ*** ἀντὶ **immiter** γρ. **imiter**

» 289 Α στ. 16 κάτωθεν ἀντὶ ***ἀνάρσακα*** γρ. ***ἀνάσαρκα***

» 307 εἰς λέξιν ***ἀνεμίζω*** ἀντὶ **évanter** γρ. **éventer**

» 312 εἰς λέξιν ***ἀνεξαρτήτως*** ἀντὶ **indépendament** γρ. **indépendamment**

» 317 Α στ. 6 ἀντὶ **étymologié** γρ. **étymologisé**

» 326 Α στ. 16 κάτωθεν ἀντὶ **hnmaine** γρ. **humaine**

» 331 Α στ. 6 κάτωθεν ἀντὶ ***ἀνθυπίατρρς*** γρ. ***ἀνθυπίατρος***

» 343 Β στ. 1 κάτωθεν ἀντὶ **recontrer** γρ. **rencontrer**

» 355 εἰς λέξιν ***ἀντιεδρία*** ἀντὶ **andiédrie** γρ. **antiédrie**

» 376 Β στ. 6 ἀντὶ ***ἀντίφασις*** γρ. ***ἀντίφρασις***

» 396 εἰς λέξιν ***ἀόμματος*** ἀντὶ **qui n'a pas des yeux** γρ. **qui n'a point d'yeux;** βλ. καὶ ***ἀνόμματος***

» 405 εἰς λέξιν ***ἀπαρακολούθητος*** ἀντὶ **incohérant** γρ. **incohérent**

» 408 Α στ. 11 ἀντὶ **veilleries** γρ. **vieilleries**

» 424 εἰς λέξιν ***ἀπόβλητος*** ἀντὶ **rebus** γρ. **rebut**

» 442 Α στ. 5 ἀντὶ **litoral** γρ. **littoral**

» 473 Β στ. 10 κάτωθεν ἀντὶ **désentralisable** γρ. **décentralisable**

» 544 Β στ. 15 ἀντὶ ***ἀσπρογέννης*** γρ. ***ἀσπρογένης***

» 581 εἰς λέξιν ***αὐγοειδὴς*** ἀντὶ **oval, e** γρ. **ovale**

» 633 Α στ. 3 κάτωθεν ἀντὶ **grande mère, grande maman** γρ. **grand'mère, grand'maman**

» 646 Β στ. 4 κάτωθεν πρόσθες Βλ. ***δισκοβολία***

» 685 εἰς λέξιν ***βιτριόλι(ον)***, ἀντὶ **vitriole** γρ. παντοῦ **vitriol**

» 708 εἰς λέξιν ***βουδδισμὸς*** πρόσθες καὶ **bouddhisme**

» 708 Β στ. 5 καὶ 9 κάτωθεν ἀντὶ **pastorals** γρ. **pastoraux**

» 713 εἰς λέξιν ***βουτυροπώλης*** ἀντὶ **qui vent** γρ. **qui vend**

» 714 Β στ. 13 ἀντὶ **à se soir** γρ. **à ce soir**

» 719 εἰς λέξιν ***βραχύνατε*** ἀντὶ **relentissez** γρ. **relentissez ou ralentissez**

» 729 εἰς λέξιν ***βρώμιος*** ἀντὶ **infecte** γρ. **infect, e**

» 731 Α στ. 8 ἀντὶ ***μεγάζα*** γρ. ***μεγάλα***

» 737 Β στ. 20 κάτωθεν ἀντὶ **fiche** γρ. **friche**

» 771 εἰς λέξιν ***γερράδιον*** ἀντὶ **du jonc** γρ. **de jonc**

» 792 Α στ. 26 κάτωθεν ἀντὶ ***ἀρσειοπυρίτης*** γρ. ***ἀρσενοπυρίτης***

» 881 Α στ. 2 ἀντὶ **jusq'** γρ. **jusqu'**

» 889 εἰς λέξιν ***δημηγορία*** μετὰ τὴν λέξιν **harangue** πρόσθες **(h. aspiré**, δασύ**)**

» 889 εἰς λέξιν ***δημηγορικὸς*** ἀντὶ **d'harangueur** γρ. **de harangueur**

» 894 εἰς λέξιν ***δημοσιότης***, ἀντὶ **publîcité** γρ. **publicité**

» 895 εἰς λέξιν ***δηνάριον*** ἀντὶ **dénier** γρ. **denier**

Σελὶς 902 εἰς λέξιν *διαγραμματογράφος* ἀντὶ **enregisteur** γρ. **enregistreur**
» 935 Β στ. 2 κάτωθεν ἀντὶ **billebarder** γρ. **billebarrer**
» 952 Β στ. 1 ἀντὶ **habitules** γρ. **habitudes**
» 952 Β στ. 23 κάτωθεν ἀντὶ **musqulaire** γρ. **musculaire**
» 954 Β στ. 11 κάτωθεν ἀντὶ **transperser** γρ. **transpercer**
» 954 Β στ 18 κάτωθεν ἀντὶ **ses valeurs** γρ. **ces valeurs**
» 968 Β εἰς λέξιν *διεγερτικὸς* ἀντὶ **médicals** γρ. **médicaux**
» 976 εἰς λέξιν *διηλόω* ἀντὶ **un clous** γρ. **un clou**
» 976 εἰς λέξιν *διηνεκὴς* ἀντὶ **a perpétuité** γρ. **à perpétuité**
» 977 εἰς λέξιν *διηχέω* ἀντὶ **laiser** γρ. **laisser**
» 987 εἰς λέξιν *δίκρουνος* ἀντὶ **on deux sources** γρ. **ou deux sources**
» 1014 εἰς λέξιν *δολοπλόκος* ἀντὶ **machinaeur** γρ. **machinateur**
» 1026 εἰς λέξιν *δρῖλος* ἀντὶ **lombrie** γρ. **lombric**
» 1042 εἰς λέξιν *δυσεξίτηλος* γρ. **difficile**
» 1058 Β στ. 12 κάτωθεν ἀντὶ **inscrite** γρ. **inscrit**
» 1071 εἰς λέξιν *ἐγκολποῦμαι* ἀντὶ **îl s'affilie** γρ. **il s'affilie**
» 1084 εἰς λέξιν *εἰδήμων* ἀντὶ **francaise** γρ. **française**
» 1087 εἰς λέξιν *εἴκασε* ἀντὶ **supposes** γρ. **suppose**
» 1093 εἰς λέξιν *εἴνορο* ἀντὶ *εἰνοράτα* γρ. *εἰνόρατα*
» 1130 εἰς λέξιν *ἐκπυροκροτητὸς* ἀντὶ **detonateur** γρ. **détonateur**
» 1151 εἰς λέξιν *ἐκφεύγω* ἀντὶ **courrant** γρ. **courant**
» 1158 εἰς λέξιν *ἐλαιοφόρος* ἀντὶ **grains** γρ. **graines**
» 1171 εἰς λέξιν *ἑλικοειδὴς* γρ. **héliçoïdal, e,** καὶ **hélicoïdal, e**
» 1198 Α στ. 2 ἀντὶ **acticle** γρ. **article**
» 1216 εἰς λέξιν *ἔνδεσις* ἀντὶ **dos os** γρ. **des os**
» 1240 Α στ. 18 κάτωθεν ἀντὶ **plainement** γρ. **pleinement**

Ἐν ἀρχῇ τοῦ 88ου τυπογραφικοῦ φύλλου ἐτέθη σελὶς 1397 ἐνῷ ἔδει νὰ τεθῇ 1393, 1394, 1395, 1396, 1397, 1398, 1399, 1400, 1401, 1402, 1403, 1404, 1405, 1406, 1407, 1408.